VIP BNS
- Ngã Hội Tu Không Điều -
Trò Chơi Hệ Chữa Trị
của tôi
Bản Dịch
ĐỘC QUYỀN
VIP BẠCH NGỌC SÁCH

TRÒ CHƠI HỆ CHỮA TRỊ CỦA TÔI

Tác giả: Ngã Hội Tu Không Điều
Contributor: Vincy Nguyen, Niệm Di, Ngân Thanh
Thể loại: Linh Dị, Trinh Thám, Võng Du
Nguồn: bachngocsach.vip

—★—

DTV-EBOOK.COM

Trò Chơi Hệ Chữa Trị Của Tôi

Đồng chí cảnh sát này, liệu các anh có tin không nếu tôi nói đây chỉ là một trò chơi theo thể loại chữa trị?

Mục lục

Chương 1: Chơi game à? Chơi kiểu phải mổ sọ trước khi vô game ấy hả?

Chương 2: Quan hệ láng giềng hòa hảo

Chương 3: Đi ngủ

Chương 4: Phát triển theo chiều hướng nói không nên lời mất rồi

Chương 5: Đây mà là trò chơi Hệ chữa trị à?

Chương 6: Đã chữa khỏi chứng ám ảnh sợ xã hội, giờ chuyển sang bị điên…

Chương 7: Lệ Tuyết

Chương 8: Hệ thống phán định người tốt

Chương 9: Diễn phim mà giống như tự bản thân từng trải nghiệm vậy…

Chương 10: Tủ lạnh

Chương 11: Đánh không lại, vậy vào chung team với bọn họ là được

Chương 12: Người trên hành lang

Chương 13: Nhiệm vụ thứ hai: Xem tivi

Chương 14: Level 2

Chương 15: Là ai đang chữa cho ai?

Chương 16: Chiếc nhẫn của người chủ nhà

Chương 17: Có cần tôi dạy anh cách diễn vai phản diện không?

Chương 18: Hoa Tội Ác

Chương 19: Mình, cần cù cố gắng, tích cực tiến lên

Chương 20: Sự dũng cảm của một người đang sợ hãi

Chương 21: Ba anh em

Chương 22: Thằng cu này nằng nặc đòi vào nhà chúng ta chơi

Chương 23: Chúng ta cùng chơi trốn tìm

Chương 24: Nếu sinh mệnh chỉ còn lại có 24 giờ

Chương 25: Mình chỉ thuận miệng nói một câu

Chương 26: Kỹ năng đặc biệt [Chơi trốn tìm]

Chương 27: Sự thật dần được phơi bày

Chương 28: Quy tắc sinh tồn trong tòa chung cư

Chương 29: Cuộc nói chuyện trước lúc bình minh

Chương 30: Hoàng Doanh

Chương 31: Chiếc hộp màu đen

Chương 32: Chuyện ma chỉ lừa gạt người ta

Chương 33: Sợ quá, không ngủ được

Chương 34: Án chặt thây - ghép xác

Chương 35: Di sản của người chủ nhà

Chương 36: Người một nhà, tương thân tương ái

Chương 37: Mình đã tìm ra mảnh ghép cuối cùng

Chương 38: Không ai biết tên của con bé

Chương 39: Theo dấu hung thủ

Chương 40: Diễn viên hài mà không biết phá án thì không phải là game thủ xịn

Chương 41: Tôi sẽ cho bộ phim này một hồi kết

Chương 42: Mày có xứng làm diễn viên chính không?

Chương 43: Ánh mắt của hắn quá đáng sợ

Chương 44: Chỉ dẫn của Nguỵ Hữu Phúc

Chương 45: Lương thiện gặp lương thiện

Chương 46: Tầng 5

Chương 47: Đừng quay đầu nhìn lại

Chương 48: Món quà của Hàn Phi

Chương 49: Căn hộ ăn thịt người

Chương 50: Chị đẹp mời cơm

Chương 51: Cô ta coi như là hàng xóm tương đối bình thường rồi

Chương 52: Level 4

Chương 53: Người chết viết tên

Chương 54: Phòng Địa Đàng

Chương 55: Diễn viên hài học cách đánh đấm ư? Cũng thường thôi mà!

Chương 56: Nhân vật chính hoàn hảo nhất

Chương 57: Mình sẽ đi cùng bé Khóc trên quãng đường này…

Chương 58: Ba câu hỏi mấu chốt

Chương 59: Sống có đạo đức, nhặt của rơi phải lập tức trả lại

Chương 60: Điểm thân mật tăng vọt

Chương 61: Có phải mày bị bệnh hay không?

Chương 62: Thành thật với nhau, cởi mở, giúp bạn không tiếc mạng sống

Chương 63: Thẻ nhân viên rạp chiếu phim Thiên Đường

Chương 64: Điều đầu tiên mà chú hy vọng con làm

Chương 65: Một cái tôi khác trong đầu

Chương 66: Hầm băng dưới lòng đất

Chương 67: Những bức ảnh

Chương 68: Ác thuần túy

Chương 69: Người thân trở nên thất thường

Chương 70: Chỉ có người bất hạnh nhất mới sở hữu [Hộp đen]

Chương 71: Một lần cuối trong đời

Chương 72: Độc diễn

Chương 73: Lý do cậu ta trở thành diễn viên chính

Chương 74: Nhiệm vụ cấp độ F đầu tiên

Chương 75: Một diễn viên hài giỏi đánh đấm đi ngang qua

Chương 76: Trò chơi của Gương thần

Chương 77: Mày khóc nó cũng khóc, mày cười nó cũng cười

Chương 78: Nam chính Hàn Phi!

Chương 79: Một lúc đóng 2 vai

Chương 80: Fan hâm mộ đầu tiên không phải là người cõi âm

Chương 81: Giấc mơ bất ngờ được hiện thực hóa

Chương 82: Dọn sạch tầng 6

Chương 83: Tầng 8

Chương 84: Căn phòng và những tròng mắt

Chương 85: Nó đang nhìn tôi chằm chằm

Chương 86: Căn phòng chất chồng oán hận

Chương 87: Chú không thể vào bên trong tròng mắt của cháu

Chương 88: Quà sinh nhật

Chương 89: Đóng phim chỉ là sở thích nghiệp dư, nghề chính là hăng hái làm việc nghĩa

Chương 90: Rất nhiều người đã lên tầng 9, nhưng không một ai trở về

Chương 91: Người quản lý chung cư

Chương 92: Vòng luân hồi thập tử vô sinh

Chương 93: Người quản lý là ai?

Chương 94: Trò chơi nguy hiểm

Chương 95: Mày cứ tiếp tục hì hì nữa đi!

Chương 96: Phương pháp duy nhất để qua cửa

Chương 97: Kỹ năng bẩm sinh rank F: Chiêu Hồn!

Chương 98: Tầng 10

Chương 99: Nhóc số 8

Chương 100: Người nhà trên thế giới này

Chương 101: Giữa anh và em có một mối "âm" duyên

Chương 102: Diễn viên lên hot search bằng cách này ấy mà, cậu là người đầu tiên đấy

Chương 103: Người đàn ông có thể lực bằng 10

Chương 104: Chiêu hồn!

Chương 105: Hoàng Doanh aka Con ma ngơ ngác

Chương 106: Game này có version Âm Phủ nữa, vậy là chưa từng chơi rồi!

Chương 107: Đương sự đã quên đấu tranh

Chương 108: Thần Dạ Du

Chương 109: Nguyền rủa trên cơ thể của Từ Cầm

Chương 110: Rơi nước mắt khi được chữa trị

Chương 111: Nhật ký của chủ nhà

Chương 112: Là diễn viên, nhưng lại cứu mạng một gã paparazi

Chương 113: Khúc Văn Hầu

Chương 114: Bây giờ đến lượt chúng tôi giúp cậu

Chương 115: Oán niệm kinh khủng nhất!

Chương 116: Hiệp hội người sở hữu cư xá Hạnh Phúc

Chương 117: Cần cứu giúp những đứa trẻ trong ngôi trường đó

Chương 118: Tôi có kỹ năng tốt, anh có Bát Tự mạnh mẽ, chúng ta là cặp đôi hoàn hảo

Chương 119: Một trăm kiểu chết ở ngã tư đường

Chương 120: Gõ bát, rải gạo, đốt ảnh

Chương 121: Cần anh dắt chú về nhà không?

Chương 122: Cửa hàng tiện lợi đêm khuya

Chương 123: Nếu tôi nói rằng tôi đến đây để xin việc, anh có tin không?

Chương 124: Công việc đầu tiên

Chương 125: Làm việc là không thể nào làm việc

Chương 126: Có được một nhân viên như tôi là điều may mắn của ông chủ

Chương 127: Tôi chỉ là nhân viên tạm thời

Chương 128: Người điên!

Chương 129: Quản lý cư xá đã trở về!

Chương 130: Người giấy - vật phẩm nguyền rủa rank F

Chương 131: Quan hệ đồng nghiệp hài hòa

Chương 132: Điềm báo về cái chết

Chương 133: Tất cả những chuyện kỳ lạ mà cậu bé nói đã xuất hiện

Chương 134: Tôi muốn trở thành hiệu trưởng

Chương 135: Lý Tai Họa

Chương 136: Khách sạn lúc nửa đêm

Chương 137: Em làm xong bài tập chưa?

Chương 138: Làm sao có thể thù hận qua một đêm?

Chương 139: Đường dây điện thoại trên thi thể

Chương 140: Hoài niệm biến thành nguyền rủa

Chương 141: Level 8

Chương 142: Bước ngoặt cuộc đời

Chương 143: Đó là tiếng vỡ vụn của lồng giam!

Chương 144: Tôi là một người vừa lương thiện vừa có nguyên tắc

Chương 145: Lên bảng xếp hạng

Chương 146: Tôi có thể kết nối hệ thống sưởi sàn nhà của con bé với địa phủ

Chương 147: Tiếng ca trong tòa nhà

Chương 148: Mở ra bản đồ trường học

Chương 149: Không ăn thứ người khác cho

Chương 150: Ba đứa trẻ

Chương 151: Ngay cả đồ vật của trẻ em mà cũng lấy à?

Chương 152: Chuyện kỳ lạ do con người tạo ra

Chương 153: Sự ăn ý giữa Hàn Phi và cảnh sát

Chương 154: Có gì trong bình?

Chương 155: Câu chuyện kỳ lạ trong trường học của Kim Sinh

Chương 156: Vật thể bị nguyền rủa rank G - chiếc bình ước nguyện

Chương 157: Tiếng gõ cửa lúc nửa đêm

Chương 158: Ai đã biến cô bé thành quái vật

Chương 159: Bên trong và bên ngoài căn phòng đều là quỷ

Chương 160: Công chiếu cùng ngày

Chương 161: Người mới làm nên lịch sử!

Chương 162: Không phải cái gọi là kỷ lục chỉ để phá sao?

Chương 163: Đêm thứ ba

Chương 164: Quay lưng về phía người

Chương 165: Quay lưng về phía mặt của bạn

Chương 166: Toàn lực ứng phó

Chương 167: Cách tôi cứu người hơi thô bạo

Chương 168: Quan niệm giáo dục được truyền từ đời này sang đời khác

Chương 169: Được thầy giáo danh tiếng phụ đạo một kèm một

Chương 170: Phó Sinh và tòa nhà chết chóc

Chương 171: Nghề nghiệp ẩn

Chương 172: Thoát khỏi tòa nhà ký túc xá

Chương 173: Băng ghi hình

Chương 174: Bác không cảm thấy trên người hơi nặng à?

Chương 175: Lão Lý là một người tốt

Chương 176: Gặp ác mộng

Chương 177: Đây không phải là cùng cấp độ

Chương 178: Ngõ Súc Sinh, Nhà đồ tể

Chương 179: Đạo diễn, khi nào đến lượt chúng tôi lên sân khấu

Chương 180: Nhiệm vụ của người quản lý rank F — Giáo viên tuần tra

Chương 181: Thế giới trong mắt Kim Sinh

Chương 182: Chạy đua với tuyệt vọng

Chương 183: Trò chơi sở trường nhất của tôi là trốn tìm

Chương 184: Văn phòng của hiệu trưởng

Chương 185: Sao em lại biến thành như thế này

Chương 186: Giết chết Mã Mãn Giang

Chương 187: Giáo viên quản nhiệm bị điên khi nào?

Chương 188: Cái chết chỉ là sự khởi đầu

Chương 189: 15 lần tái sinh

Chương 190: Đối đầu

Chương 191: Kim Sinh! Kim Sinh!

Chương 192: Người đàn ông duy nhất chiến thắng Cánh bướm

Chương 193: Điều này nằm ngoài nhận thức của một game thủ giải trí

Chương 194: Tôi không thể chết một cách vô ích nhiều lần như vậy

Chương 195: Có thù báo thù, có oán báo oán

Chương 196: Tôi muốn về nhà

Chương 197: Video của Hoàng Doanh

Chương 198: Ba giờ ba mươi sáng

Chương 199: Tầng tầng sợ hãi

Chương 200: Siết chặt cổ tử thần

Chương 201: Diễn viên hài và kẻ liều mạng

Chương 202: Người bạn đầu tiên trong cuộc đời

Chương 203: Đừng phụ lòng người hành hiệp trượng nghĩa

Chương 204: Âm phủ cập nhật thời gian

Chương 205: Nếu chúng ta đến muộn vài ngày, có thể cậu ta sẽ trở thành hiệu trưởng

Chương 206: Level 10

Chương 207: Nghề nghiệp trong trò chơi hệ chữa trị

Chương 208: Tiểu thuyết gia huyền nghi

Chương 209: Nội dung không thể thảo luận sau khi trời tối

Chương 210: Nhện và Cánh bướm

Chương 211: Đã đến lúc diễn

Chương 212: Kỹ năng diễn xuất của cậu ấy giống như một con dao sắc bén

Chương 213: Anh Hoàng, anh không hổ là người đàn ông đã chiến thắng Cánh bướm

Chương 214: Đồng đội tốt nhất

Chương 215: Mời thần đến dễ

Chương 216: Tiễn thần đi khó

Chương 217: Đột phá của Khóc

Chương 218: Quán sủi cảo

Chương 219: Chiếc hộp nhỏ trong tay cháu chính là ngôi nhà cuối cùng của chú

Chương 220: Làm gì có quan hệ hàng xóm chân thành như vậy

Chương 221: Có một loại súc sinh trông giống con người

Chương 222: Thịt! Thịt! Thịt!

Chương 223: Những điều kỳ lạ thường xuyên xảy ra trong đoàn làm phim

Chương 224: Hành động mà diễn viên đóng thế cũng không dám dễ dàng thử nghiệm

Chương 225: Chỉ số may mắn của mình là chín

Chương 226: Con dao của đồ tể

Chương 227: Lựa chọn của đồ tể

Chương 228: Bước đầu tiên về phía đồ tể

Chương 229: Gặp gỡ trong làn sương máu

Chương 230: Em sẵn sàng trở thành quái vật cùng với chị

Chương 231: Tang môn

Chương 232: Nhà máy chế biến thịt

Chương 233: Trọng lượng của linh hồn

Chương 234: Người quản lý nhà máy chế biến thịt

Chương 235: Leo lên cán cân nhân tính

Chương 236: Con dao đồ tể của Hàn Phi

Chương 237: Đồ tể lúc nửa đêm

Chương 238: Mình có thể lên đến level 11 chính là một kỳ tích

Chương 239: Tôi không làm gì cả, nhưng độ thân mật ngày càng tăng

Chương 240: Từ Cầm giết số tám?

Chương 241: Cánh bướm bay ra từ giấc mơ

Chương 242: Hy vọng không tên

Chương 243: Ông để tôi chém một nhát không phải là sẽ biết hay sao?

Chương 244: Sát thủ nơi làm việc

Chương 245: Tôi đóng vai bố của anh ta trong bộ phim

Chương 246: Thứ đó đang đến ngày càng gần

Chương 247: Người cha trong chuông gió

Chương 248: Điểm yếu của Cánh bướm

Chương 249: Tập hợp tại nhà đồ tể

Chương 250: Từ Cầm trong tranh

Chương 251: Đếm ngược biến đổi bệnh lý tâm thần

Chương 252: Bản thể trăm loại nguyền rủa của Từ Cầm

Chương 253: Cơ thể máu thịt

Chương 254: Tung tích nửa trái tim còn lại

Chương 255: Khoảnh khắc cuối cùng!

Chương 256: Ở âm phủ cũng phải thu hút muôn người

Chương 257: Nhện thức tỉnh

Chương 258: Thật tiếc sau đó chúng ta đều trở thành những kẻ điên

Chương 259: Kích hoạt nghề nghiệp ẩn kỳ lạ?

Chương 260: Tôi là hy vọng cuối cùng của ngành nghề này

Chương 261: Độ thân thiện tập thể +3

Chương 262: Cửa hàng tiện lợi Ích Dân không hề ích dân?

Chương 263: Cảnh quay nguy hiểm

Chương 264: Mày nghĩ tao sợ nên mới chạy à?

Chương 265: Dừng lại đi! Hàn Phi!

Chương 266: Đừng sợ, chúng ta đều là con tin

Chương 267: Chọn ngẫu nhiên một tên tội phạm "may mắn"

Chương 268: Món quà của quản lý tòa nhà

Chương 269: Ủy thác của gương thần

Chương 270: Cửa hàng thú cưng

Chương 271: Mèo con có thể có những suy nghĩ xấu xa nào?

Chương 272: Giết bao nhiêu lần cũng không chết?

Chương 273: Thú cưng loại máu thịt Cửu Mệnh

Chương 274: Người sưu tầm vật phẩm nguyền rủa

Chương 275: Tòa nhà chết chóc — Bắt đầu từ ứng tuyển bảo vệ

Chương 276: Tên của cô ấy có lẽ có thể trừ tà

Chương 277: Con quỷ mà bạn đang nói đến, nó có giống tôi không?

Chương 278: Lần đầu tiên dùng máy chơi game đã giết luôn người hướng dẫn trong game

Chương 279: Không còn đường lui, vậy thì tiếp tục tiến về phía trước

Chương 280: Dùng nguyền rủa như chúc phúc

Chương 281: Thang máy công ty bảo vệ

Chương 282: Câu chuyện của người

Chương 283: Bảo vệ trẻ tuổi

Chương 284: Tôi chỉ đi gặp ông chủ của các bạn thôi mà

Chương 285: Hóa ra tôi đã chết

Chương 286: Phạm vi kinh doanh của công ty âm phủ

Chương 287: Hoa trong sâu thẳm linh hồn?

Chương 288: Tôi đã đến, thần hộ mệnh cũng đã đến rồi

Chương 289: Tám đầu

Chương 290: Giết oán niệm cỡ lớn đầu tiên

Chương 291: Giết chóc là để tu hành

Chương 292: Tăng cấp độ tai họa, tốc độ thăng cấp nhanh nhất

Chương 293: Thần bảo hộ mới của đường phố Ích Dân

Chương 294: Điện thờ trước cổng cư xá

Chương 295: Thế giới màu máu khi thoát khỏi trò chơi

Chương 296: Cánh bướm bị Hoàng Doanh vây giữ

Chương 297: Tòa nhà chết chóc

Chương 298: Đạo diễn phim kinh dị và diễn viên hài

Chương 299: Bản đồ màu máu trong trò chơi hệ chữa trị

Chương 300: Nếu khóc bạn sẽ chết

Chương 301: Căn phòng của người phụ nữ mặc áo cưới

Chương 302: Giao Tiếng Ca cho Cánh Bướm

Chương 303: Nhân viên bảo vệ mới tên là Bạch Tư Niệm

Chương 304: Trong nhà vệ sinh treo chiếc váy đỏ

Chương 305: Có ai ở nhà không?

Chương 306: Chiếc váy đỏ tiễn không đi

Chương 307: Tuần tra ban đêm

Chương 308: Đứa trẻ sau cánh cửa

Chương 309: Bóp chết thiên sứ của chính mình

Chương 310: Dì Giả

Chương 311: Anh là người?

Chương 312: Nghề nghiệp ẩn – bảo vệ tòa nhà chết chóc

Chương 313: Bị tôi đụng phải sẽ chết

Chương 314: Váy không phải là dùng để mặc

Chương 315: Tầng 24

Chương 316: Chuyện này không liên quan gì tới tôi hết!

Chương 317: Tôi, nhân viên bảo vệ tận tâm nhất trong tòa nhà chết chóc

Chương 318: Đây là giờ thứ tư tôi làm bảo vệ trong tòa nhà chết chóc

Chương 319: Đêm ngày 4 tháng 4

Chương 320: Trừ "tà"

Chương 321: Bí mật trái tim số 1244

Chương 322: Nguồn gốc của hận ý

Chương 323: Tác phẩm thất bại

Chương 324: Level 13

Chương 325: Phần thưởng nhiệm vụ nhân tính của Trang Văn

Chương 326: Tình cờ hoàn thành tâm nguyện của quỷ nhảy lầu

Chương 327: Thương nhân oan ức

Chương 328: Người phụ nữ mặc váy đỏ

Chương 329: Chém!

Chương 330: Linh hồn gần với hận ý nhất

Chương 331: Đạt được sự công nhận của các chủ sở hữu trong cư xá

Chương 332: Tủ quần áo dẫn đến cái chết

Chương 333: Giấc mơ dự báo cái chết

Chương 334: Tủ quần áo của Cánh bướm

Chương 335: Tủ quần áo trộm người

Chương 336: Tung tích của Phong Tử Du

Chương 337: Tốc độ chạy gặp quỷ

Chương 338: Đại Nghiệt phấn khích

Chương 339: Lối ra trong miệng

Chương 340: Chiêu hồn trong tòa nhà chết chóc là loại trải nghiệm như thế nào

Chương 341: Ba mẹ con

Chương 342: Nghĩ cho kĩ ai là con tin rồi hãy động thủ

Chương 343: 4144 ?

Chương 344: Manh mối về người quản lý tòa nhà tiền nhiệm

Chương 345: Bảo vệ vẫn luôn sống sót cho đến nay

Chương 346: Người truy hồn

Chương 347: Coi Hàn Phi là vật tế

Chương 348: Thần giữ cửa không đầu

Chương 349: Cháu tìm thấy người nhà của bác rồi

Chương 350: Di vật của người quản lý đầu tiên

Chương 351: Ba đứa con của ông ấy

Chương 352: Chen chúc trong thang máy màu đỏ

Chương 353: Cảnh báo sau khi game tòa nhà chết chóc gặp sự cố

Chương 354: Tiếng ca dùng để chiêu hồn

Chương 355: Màn đêm buông xuống

Chương 356: Trứng phục sinh cuối cùng

Chương 357: Dao của thần giữ cửa

Chương 358: Nhiệm vụ chính tuyến rank E - Đêm hồi hồn!

Chương 359: Đứa trẻ bị ác mộng nuôi dưỡng

Chương 360: Hàn Phi sống dở chết dở

Chương 361: Người giấy mượn đường

Chương 362: Người chơi hệ chữa trị

Chương 363: Vãng Sinh, Kim Sinh, Lai Sinh

Chương 364: Người trở về không phải là bố em

Chương 365: Tiêu diệt!

Chương 366: Tìm lại hồn thời thơ ấu

Chương 367: Diễn viên hài kịch trong phòng 4094

Chương 368: Đom đóm và bầu trời đêm

Chương 369: Linh hồn mỉm cười

Chương 370: Nhóm hỗ trợ bảo vệ quyền lợi cư dân của tòa nhà chết chóc

Chương 371: Tôi mà bắt đầu xấu xa thì đến chính tôi còn phải sợ đấy

Chương 372: Chẳng lẽ lão lại có thể phá hủy luôn cái tòa nhà này?

Chương 373: Sẽ không có chuyện gì đâu

Chương 374: Làm thế nào mà anh trở nên như thế này!

Chương 375: Tôi chính là nguyền rủa chết chóc

Chương 376: Chúng tôi đến rồi

Chương 377: Không có gì hồn ác không dám giết

Chương 378: Âm thanh trong căn phòng 4044

Chương 379: Cuộc gặp gỡ bất ngờ tại âm gian

Chương 380: Căn phòng 4444 nơi sâu thẳm cơn ác mộng

Chương 381: Cậu bé ở tầng hầm thứ tư

Chương 382: Tội ác của Cánh bướm

Chương 383: Hàn Phi cười điên dại

Chương 384: Trái tim của ác mộng

Chương 385: Hồi hồn bắt đầu!

Chương 386: Người quản lý tòa nhà chết chóc

Chương 387: Ai là át chủ bài của ai

Chương 388: Cánh bướm phải chết!

Chương 389: Cánh bướm sa lưới Nhện giăng

Chương 390: Ác mộng của mày, để tao đích thân thực hiện!

Chương 391: Hàn Phi và các linh hồn của hắn

Chương 392: Thăng liền hai level

Chương 393: Người quản lý mới của tòa nhà chết chóc

Chương 394: Hoàng Doanh người chơi số một

Chương 395: Suýt nữa thì quên mất mình là một diễn viên hài

Chương 396: Cao thủ tại dương gian, chơi cùng bạn tại âm phủ

Chương 397: Open Beta toàn cầu

Chương 398: Bác sĩ ác mộng Hoàng Doanh

Chương 399: Đây chính là cuộc sống hoàn hảo sao?

Chương 400: Quản lý nguồn nhân lực âm phủ

Chương 401: Hãy cân nhắc kỹ lưỡng!

Chương 402: Danh vọng? Hay là âm đức?

Chương 403: Thời đại này sẽ được đặt theo tên của tôi

Chương 404: Người quản lý Hàn Phi

Chương 405: Tầm nhìn của Hàn Phi

Chương 406: Cùng nhau thắp sáng đêm tối!

Chương 407: Đề cử nam diễn viên trẻ xuất sắc

Chương 408: Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ biến mất

Chương 409: Nguyền rủa hỗn hợp nhiều loại - Nợ Máu!

Chương 410: Chúng tôi lên tiếng thay cho cậu

Chương 411: Thế giới này không tồi tệ đến vậy

Chương 412: Người giấy màu máu hoàn chỉnh

Chương 413: Chào mừng đến với Cuộc sống hoàn hảo

Chương 414: Selfie lúc 0 giờ

Chương 415: 《Vật thị nhân phi》

Chương 416: Chiếc giày màu trắng

Chương 417: Bạn đã trộm khuôn mặt của ai?

Chương 418: Cậu không sợ sao?

Chương 419: Video camera giám sát 30 giây

Chương 420: Cô nhi viện Hạnh Phúc chỉ có một đứa trẻ

Chương 421: Nhân cách hoàn mỹ

Chương 422: Đáp ứng điều kiện nâng cấp điện thờ

Chương 423: Năng lực cấp bậc không thể nhắc đến

Chương 424: Chiếc váy cưới đẹp nhất

Chương 425: Hắn sẽ gây ra một trận thảm họa lớn

Chương 426: Lựa chọn lần thứ hai

Chương 427: Sáu người đột tử

Chương 428: Trung tâm thương mại nửa đêm

Chương 429: Tồn tại trong 30 ngày

Chương 430: Đêm nhận việc đầu tiên

Chương 431: Đồ chơi

Chương 432: Ai làm ca đêm trong cửa hàng này người đó sẽ chết

Chương 433: Về nhà

Chương 434: Đường đêm

Chương 435: Tuyệt vọng mới chỉ bắt đầu sao

Chương 436: Mười ngón

Chương 437: Căn phòng số 13

Chương 438: Giọng nói từ sâu trong nhà kho

Chương 439: Level 17

Chương 440: Người phụ nữ trong phòng thử đồ

Chương 441: Một nghìn việc tốt

Chương 442: Một phần năm tiếc nuối

Chương 443: Bước ngoặt của số phận

Chương 444: Bẫy thú

Chương 445: Bàn tay đã đẩy anh ta xuống vực thẳm

Chương 446: Thế giới bắt đầu dị hóa

Chương 447: Tôi

Chương 448: Bạn gái cũng là anh ta tưởng tượng ra sao?

Chương 449: Lựa chọn bỏ lỡ

Chương 450: Cậu xem, anh ấy biến mất rồi

Chương 451: Tôi và các đồng nghiệp của tôi

Chương 452: Nói tóm lại, mọi con đường đều dẫn đến địa phủ

Chương 453: Giao dịch ngang giá, dùng linh hồn để trao đổi

Chương 454: Cơm trắng đêm khuya

Chương 455:Tôi có thể thay đổi một ông chủ cho mình

Chương 456: Mười ngón đã gãy mất ba

Chương 457: Suy đoán điên cuồng

Chương 458: Chân tướng tự nó có miệng

Chương 459: Bọn chúng đều là 'người' tốt bụng

Chương 460: Bánh chưng thịt tươi

Chương 461: Nợ âm

Chương 462: Liệu người xấu có thể sống đến cuối cùng?

Chương 463: Cách duy nhất để trở thành chủ nhân điện thờ

Chương 464: Bọn họ chính là tế phẩm của ông

Chương 465: Bên trong giếng sâu có giấu xác của ai

Chương 466: Mày xuống đây cho tao!

Chương 467: Level 18

Chương 468: Nghề nghiệp ẩn mà người bình thường không thể điều khiển

Chương 469: Là Hàn Phi, không phải Hãn Phỉ (tội phạm)

Chương 470: Hóa ra nó chính là chân tướng

Chương 471: Chứng cứ tội phạm thầm lặng

Chương 472: Ba câu, đánh sập một trung tâm thương mại

Chương 473: Tế phẩm cuối cùng

Chương 474: Thành phố vô cùng quái đản

Chương 475: Vỏ quýt dày có móng tay nhọn

Chương 476: Mày đến để giúp tao báo thù?

Chương 477: Lương Tâm nói chuyện, Chân Tướng mở miệng

Chương 478: Cây đuốc đổ xuống, nhưng ngọn lửa vẫn còn cháy lên!

Chương 479: Phần thưởng nhiệm vụ vượt xa mong đợi!

Chương 480: Tiếp quản bách hóa thương mại

Chương 481: Những người chơi đó lúc mới đến đều rất phấn khích

Chương 482: Lại trùng phùng với Vương Bình An

Chương 483: Bộ phim thứ ba của Hàn Phi

Chương 484: Level 10 em đã trở thành quản lý tòa nhà

Chương 485: BOSS Hàn Phi

Chương 486: Dịch vụ phòng của thế giới tầng sâu

Chương 487: Người chơi có giá trị may mắn bằng 0

Chương 488: Ngũ "hổ" tướng

Chương 489: Tôi chỉ đơn thuần cộng điểm thể lực

Chương 490: Triển lãm nghệ thuật của hệ chữa trị

Chương 491: Đây chính là con mèo con của anh?!

Chương 492: Qua cửa!

Chương 493: Cổ họng bị thiên thần đánh

Chương 494: Số 031

Chương 495: Trên tòa nhà cao tầng

Chương 496: Tiếng ca của hắn

Chương 497: Con mèo đồng hành với ma quỷ

Chương 498: Kịch bản《Phẫu thuật thẩm mỹ》

Chương 499: Phòng khám Gương

Chương 500: Cô là ai

Chương 501: Là tôi thực sự không buồn cười à?

Chương 502: Người mà cả người chơi và NPC đều sợ

Chương 503: Cuồng dã sẽ khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi

Chương 504: Mặt cười tôi tạo cho cô ta

Chương 505: Mỉm cười và cười điên cuồng

Chương 506: Cư dân mới đến là oán niệm cỡ lớn

Chương 507: Công chiếu《Tiểu thuyết gia huyền nghi》!

Chương 508: Ai mới là diễn viên trẻ xuất sắc nhất

Chương 509: Diễn xuất khủng khiếp đè bẹp

Chương 510: Màu Đỏ, Màu Trắng và Màu Sắc

Chương 511: Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất

Chương 512: Danh xứng với thực

Chương 513: Tối nay cô ta sẽ đến tìm tôi

Chương 514: Ba mươi đứa trẻ

Chương 515: Anh Bạch, xuống đây chơi đi!

Chương 516: Không có diễn xuất, đều là tình cảm

Chương 517: Giấu mẹ đi

Chương 518: Sói già sói già mấy giờ rồi?

Chương 519: Kí ức bị đánh thức

Chương 520: Trí tuệ ban đầu +1

Chương 521: Một cô nhi viện màu trắng đen tối

Chương 522: Để tôi giúp bạn nhuộm đỏ thế giới

Chương 523: Tái hiện đêm màu máu

Chương 524: Giới hạn của con người

Chương 525: Vị hàng xóm hận ý đầu tiên của Hàn Phi

Chương 526: Người đồng đội thứ hai có thể cứu cả thế giới

Chương 527: Hoàng Doanh, Bạch Hiển, Kim Tuấn

Chương 528: Tim phổi ngừng đột ngột!

Chương 529: Trời sẽ giao cho người này một trọng trách lớn

Chương 530: Guild Games đầu tiên - cư xá Hạnh Phúc

Chương 531: Nạn nhân đều có ngoại hình xuất chúng

Chương 532: Mở cửa, tôi mang đến một điều bất ngờ đây

Chương 533: Nhiệm vụ rank E – nhân cách hoàn hảo

Chương 534: Để tôi lập trình game tình yêu kinh dị

Chương 535: Phó Sinh và bố

Chương 536: Tại sao các cô ấy đều muốn giết mình

Chương 537: Tình yêu bất diệt

Chương 538: Cô giáo, cô cảm thấy con trai tôi còn có thể cứu chữa không?

Chương 539: Ba người? Anh khinh thường ai vậy?

Chương 540: Cải biên theo kinh nghiệm thực tế

Chương 541: Giải quyết vấn đề ở trường của Phó Sinh

Chương 542: Nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên đầu tiên

Chương 543: Nghề nghiệp ẩn phù hợp?

Chương 544: Tình yêu là một cái cưa điện

Chương 545: Nam chính bị chia thành mười phần bằng nhau

Chương 546: Người sẵn sàng chơi với Thẩm Lạc đều là anh em tốt

Chương 547: Anh ấy có một chỗ dựa đặc biệt

Chương 548: Bước đầu tiên của Phó Sinh

Chương 549: Mọi thứ đang dần trở nên tốt hơn?

Chương 550: Trò chơi cuối cùng

Chương 551: Mỗi người đều có mục đích riêng

Chương 552: Ca khúc chủ đề của Hàn Phi

Chương 553: Người đàn ông với mị lực -14

Chương 554: Mình từng bị cô bé giết chết mấy lần

Chương 555: Khoảnh khắc ấm áp nhất

Chương 556: Bảng "phỉ"

Chương 557: Tôi có kỹ năng nâng cấp đặc biệt

Chương 558: Level 20!

Chương 559: Sự khác biệt lớn nhất giữa Hàn Phi và Phó Nghĩa

Chương 560: Lựa chọn thay đổi vận mệnh

Chương 561: Ngày tồi tệ nhất trong cuộc đời?

Chương 562: Tôi vẫn muốn trở thành hình mẫu cho cậu ấy

Chương 563: Thực ra có một chuyện

Chương 564: Cha con

Chương 565: Thú nhận mọi thứ

Chương 566: Danh hiệu điện thờ đặc biệt nhất

Chương 567: Tin nhắn Tường Vi gửi đến

Chương 568: Đó là cái quái gì thế?

Chương 569: Mẹ ruột đến rồi

Chương 570: Hộ lý mới tên là Phó Nghĩa

Chương 571: Tương lai này đã thay đổi

Chương 572: Bàn ăn của thần sắc đẹp

Chương 573: Hai thành tựu ẩn

Chương 574: Tôi không dám nghe điện thoại của vợ cũ

Chương 575: Yên tâm đi ngủ!

Chương 576: Nguy hiểm sinh tử

Chương 577: Ngày thử việc thứ hai

Chương 578: Tề tựu tại bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ

Chương 579: Tôi muốn trở thành một con côn trùng bị bạn nghiền nát

Chương 580: Tôi đã xem qua sơ yếu lý lịch của anh ấy

Chương 581: Ai trốn dưới giường của cô ấy?

Chương 582: Đêm trước khi bão tố ập đến

Chương 583: Con gái của thiên quyến

Chương 584: Chẳng lẽ đây là một trò chơi kinh dị?

Chương 585: Thuốc

Chương 586: Bí mật lẻn vào

Chương 587: Thu phục A Trùng

Chương 588: Phương án điều trị của Hàn Phi

Chương 589: Tia sáng duy nhất

Chương 590: Bảy khoa bệnh, bảy loại tuyệt vọng

Chương 591: Rối loạn dạng cơ thể

Chương 592: Tầm nhìn của người chơi hàng đầu

Chương 593: Điện thờ đặc biệt nhất

Chương 594: Anh là món đồ chơi yêu thích nhất của chúng tôi

Chương 595: Tín nhiệm của Phó Sinh

Chương 596: Tiếng cười điên cuồng và Phó Nghĩa

Chương 597: Tại sao vợ, vợ cũ và các bạn gái đều muốn giết anh!

Chương 598: Bàn ăn của thần sắc đẹp

Chương 599: Côi phu

Chương 600: Anh ấy không phải là Phó Nghĩa

Chương 601: Hãy đi đi, tiến về phía trước, đi đến nơi xa hơn

Chương 602: Bàn ăn của Từ Cầm

Chương 603: Tôi muốn cầu nguyện với thần linh

Chương 604: Hận ý thứ hai của khu vực tòa nhà chết chóc

Chương 605: Tôi còn là nhân vật phản diện chuyên nghiệp

Chương 606: Sáu diễn viên và một đồ tể

Chương 607: Tình cờ chữa trị cho người khác

Chương 608: Thang máy không nói dối

Chương 609: Người trong bức tranh bước ra rồi

Chương 610: Hàn Phi bị cô lập

Chương 611: Phát sóng trực tiếp đầu tiên của Hàn Phi

Chương 612: Bọn họ đã từ bỏ hy vọng duy nhất

Chương 613: Quá khứ của người thợ sơn

Chương 614: Kí ức thời thơ ấu chân thực

Chương 615: Show độc diễn

Chương 616: Số 4

Chương 617: Chương trình đã kết thúc rồi

Chương 618: Món ăn ngon nhất

Chương 619: Quái vật trong cửa sổ

Chương 620: Vật phẩm nguyền rủa rank D

Chương 621: Chú hề biến mất

Chương 622: Một ngày kia, ông ấy chờ người đó đến

Chương 623: Xác suất một phần mười vạn

Chương 624: Điều gì phải đến sẽ đến

Chương 625: Bản đồ ẩn công viên vui chơi giải trí

Chương 626: Nhiệm vụ kế thừa điện thờ rank D——Tái sinh

Chương 627: Chứng hoang tưởng bị bức hại

Chương 628: Ai ở trong phòng

Chương 629: Là cô sao?

Chương 630: 99 lần

Chương 631: Lần này, cô ấy là hy vọng duy nhất

Chương 632: Bố mẹ xa lạ

Chương 633: Kẻ sát nhân và người cứu chuộc

Chương 634: Tôi thực sự đến mình còn sợ chính mình

Chương 635: Thịt

Chương 636: Trợ thủ xuất hiện

Chương 637: Không thể thoát ra

Chương 638: Đứa trẻ bị bỏ rơi mười một lần

Chương 639: Nhà thực sự của Hàn Phi

Chương 640: Lần đầu tiên bắt quỷ

Chương 641: Hạnh phúc là một con quái vật giết người không chớp mắt, nhưng tôi vẫn muốn đến gần nó

Chương 642: Dao

Chương 643: F

Chương 644: Thế giới trong mắt một người điên

Chương 645: Gợi ý của chú hề

Chương 646: Trái tim của hạnh phúc

Chương 647: Trò chơi của hai người quản lý

Chương 648: Mã số 0

Chương 649: Hình đại diện màu đen

Chương 650: Tôi đã thấy dáng vẻ hồi hồn của anh ấy

Chương 651: Cướp đoạt tế phẩm

Chương 652: Xe taxi nửa đêm

Chương 653: Đêm quỷ dị

Chương 654: Người thứ ba

Chương 655: Bản năng!

Chương 656: Diêm La tám tay

Chương 657: Căn hộ ma ám

Chương 658: Chiêu hồn? Hay tìm bạn trăm năm?

Chương 659: Đây không phải là thịt tôi muốn ăn

Chương 660: Thỉnh thoảng thư giãn một chút

Chương 661: Hơi ấm gia đình

Chương 662: Thời gian mãnh quỷ

Chương 663: Chìa khóa mở ra kí ức

Chương 664: Trở lại nơi bắt đầu ký ức

Chương 665: Bí mật của thế giới tầng sâu

Chương 666: Người chơi số 0000 hãy chú ý

Chương 667: Hàn Phi cưới quỷ

Chương 668: Ảnh gia đình

Chương 669: Buộc chỉ đỏ

Chương 670: Bạn biết quá khứ của tôi, tôi hứa tương lai với bạn

Chương 671: Hôn lễ bị nguyền rủa

Chương 672: Cỡ lớn trở lại

Chương 673: Đây có phải là trứng phục sinh trong game không?

Chương 674: Bắt đầu từ ác

Chương 675: Giết nó

Chương 676: Đánh mất trái tim

Chương 677: Bí mật của quỷ thế hệ đầu

Chương 678: Con đường tôi lựa chọn

Chương 679: Cô gái được tái sinh

Chương 680: Người quản lý thế giới tầng sâu ban đầu

Chương 681: Năm vị quản lý

Chương 682: Ác mộng bắt đầu

Chương 683: Vợ anh ở trong cơ thể của con gái anh

Chương 684: Nhân viên tốt nhất Tiểu Giả

Chương 685: Ác mộng của hắn có thể so sánh với thiên tai

Chương 686: Ngọn nguồn của ác mộng

Chương 687: Chân tướng sắp được tiết lộ

Chương 688: Gia đình của Hàn Phi

Chương 689: Giai đoạn 9

Chương 690: Tôi level bao nhiêu ấy nhỉ?

Chương 691: Sự kiện linh dị toàn thành phố

Chương 692: Một ngày bình dị của người bình thường

Chương 693: Thể xác của Mộng

Chương 694: Mặt gương nhân gian

Chương 695: Dao đồ tể độc quyền rank D

Chương 696: Nhà của đứa trẻ số 4

Chương 697: Cô nhi có bố mẹ ruột

Chương 698: Bức ảnh của chúng tôi

Chương 699 : Thủy quái, quỷ nước

Chương 700: Tâm trí, thần hồ

Chương 701: Mộng chìm dưới đáy hồ

Chương 702: Nghi thức Hàn Phi tham gia

Chương 703: Điện thờ của Mộng

Chương 704: Điềm báo Đại Nghiệt thức tỉnh

Chương 705: Anh không cảm thấy nó rất đáng yêu à

Chương 706: Tiểu Bát là một chiếc chìa khóa

Chương 707: Nó sống trong cơ thể của mọi người

Chương 708: Trong sâu thẳm của tuyệt vọng, thiện ý cũng chưa từng rời đi

Chương 709: Đạo cụ đặc biệt loại chúc phúc

Chương 710: Nhà máy nội tạng

Chương 711: Nhân cách hệ chữa trị đầu tiên

Chương 712: Chín mươi chín đoạn kí ức tử vong

Chương 713: Giao dịch của Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng

Chương 714: Kĩ năng diễn xuất lừa gạt không thể nhắc đến

Chương 715: Quản lý Quỷ

Chương 716: Đường không lối về

Chương 717: Thừa kế của Quỷ

Chương 718: 100 điểm tích lũy

Chương 719: Mê cung của công viên vui chơi

Chương 720: Hàn Phi và Hàn Phi bị hủy dung

Chương 721: Khách sạn nghỉ dưỡng nhân cách

Chương 722: Bình đẳng nhân cách và bỏ phiếu chết

Chương 723: Hung thủ là ai đã không quan trọng nữa

Chương 724: Thời gian mười phút giết hại

Chương 725: Minh bài

Chương 726: Nhân cách duy nhất

Chương 727: Người quản lý công viên vui chơi Hàn Phi

Chương 728: Tôi, quỷ thế hệ đầu

Chương 729: Sống như một BOSS phản diện

Chương 730: Nỗ lực cuối cùng

Chương 731: Thành phố thuộc về Hàn Phi

Chương 732: Là anh hùng, cũng là ác quỷ.

Chương 733: Đầu sóng ngọn gió

Chương 734: Toàn dân chứng kiến

Chương 735: 24/24

Chương 736: Trận chiến thành danh của Hoàng Doanh

Chương 737: Màn kịch đối thủ

Chương 738: "Cuộc đua sinh tử"

Chương 739: Cởi bỏ hiềm nghi

Chương 740: Xây dựng thành phố ma quái

Chương 741: Gia sản của Hàn Phi

Chương 742: Linh dị xâm nhập, cười điên cuồng và hỗn loạn

Chương 743: Hôm nay cũng là một ngày đầy xui xẻo

Chương 744: Chủ Nhật

Chương 745: Hung thần và cát thần

Chương 746: Vũ đài của Hàn Phi

Chương 747: Nghi thức đón người mới

Chương 748: Nhẹ nhàng đánh thức tâm hồn đang ngủ say

Chương 749: Thế này thì lộ liễu quá

Chương 750: Thưởng thức 《Đồ Tể Bình Minh》

Chương 751: Gương chết

Chương 752: Khu vực màu xám

Chương 753: Sunshine boy Hàn Phi

Chương 754: Hứng thú sở thích của Hàn Phi

Chương 755: Câu lạc bộ sát thủ trung lão niên

Chương 756: Tôi hơi mất bình tĩnh

Chương 757: Vũ công và người trồng hoa

Chương 758: Thành viên cốt cán mặt nạ chuột lang

Chương 759: Buổi gặp gỡ offline

Chương 760: Vụ án cảm xúc giết người

Chương 761: Cuộc thi nghệ thuật chết chóc

Chương 762: Tác phẩm mới 《Không ai sống sót》

Chương 763: Thăng cấp

Chương 764: Sớm muộn sẽ bắt hết các thành viên trong nhóm

Chương 765: Nhà máy gương Thọ Hỉ

Chương 766: Trời vẫn mưa lớn, trong lòng tôi rất sợ hãi

Chương 767: Ma quỷ cũng không tính toán chi li như anh

Chương 768: Cuộc thẳng thắn

Chương 769: Lựa chọn của Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng

Chương 770: Nhà của người trồng hoa

Chương 771: Hàn Phi hoàn toàn không sợ hãi

Chương 772: Anh đã bị ánh sáng chém chưa?

Chương 773: Phương pháp chữa trị người xấu

Chương 774: Mạnh mối về chủ nhân của vườn hoa

Chương 775: Như biến thành người khác

Chương 776: Khiêu khích

Chương 777: Chúng ta trong đường chắp giữa thời đại mới và thời đại cũ

Chương 778: Hoàn thành chuyện mình luôn muốn làm

Chương 779: Bản đồ ẩn rank D

Chương 780: Méo mó, dị dạng, tội ác

Chương 781: Côi phu trầm mặc

Chương 782: Nơi méo mó đến mức khiến người ta kinh sợ

Chương 783: Vụ án thợ quỷ

Chương 784: Hòa nhập hoàn hảo vào cuộc sống của cư dân địa phương

Chương 785: Tôi chính là quy tắc của Ngõ Đỏ

Chương 786: Quỷ tai

Chương 787: Người sưu tầm tội ác

Chương 788: Cảnh sát đêm

Chương 789: Mặt người trong máu

Chương 790: Toàn bộ

Chương 791: Cậu ấy là nhân vật chính mà tôi lựa chọn

Chương 792: Kẻ đào mộ

Chương 793: Nhiệm vụ rank D vụ án quỷ bài

Chương 794: Đứa trẻ sợ hãi

Chương 795: Đây là lĩnh vực chuyên môn của tôi!

Chương 796: Độc phụ

Chương 797: Số 2

Chương 798: Cậu ấy là thiên tài thực sự

Chương 799: Tôi rất sợ, nhưng tôi giả vờ đấy

Chương 800: Bốn người chúng tôi đều rất mạnh

Chương 801: Đêm tối duy nhất

Chương 802: Ngày ăn thịt

Chương 803: Chết chóc, hay là hồi sinh

Chương 804: Anh hùng của màn đêm

Chương 805: Dấu hiệu của dung hợp kí ức

Chương 806: Tân Hỗ vào đêm rồi

Chương 807: Không sao, còn có tôi

Chương 808: Tôi ngả bài rồi

Chương 809: Siêu tội phạm Thẩm Lạc

Chương 810: Người gánh tội hoàn hảo

Chương 811: Ban đầu chỉ là một chút không bình thường

Chương 812: Thế giới trong mắt kẻ điên trở thành hiện thực

Chương 813: Cọc sống của tòa nhà chọc trời

Chương 814: Chị dâu, có phải chị đang tìm hồn ác này không?

Chương 815: Sự khủng khiếp của không thể nhắc đến

Chương 816: Tầng 51

Chương 817: Phân bào nhiễm sắc thể

Chương 818: Căn nhà chết chóc

Chương 819: Bọn họ đã trở lại rồi

Chương 820: Lớp học khủng khiếp nhất, tuyệt vọng nhất, điên cuồng nhất

Chương 821: Chúng ta không có ngày mai

Chương 822: Cao Thành

Chương 823: Vận mệnh đan xen quấn lấy nhau

Chương 824: Quái vật là chỉ người như tôi sao?

Chương 825: Nhân cách tham lam, vực sâu nhân tính

Chương 826: Quan hệ thầy trò kiểu mẫu

Chương 827: Hàn Phi full giá trị may mắn

Chương 828: Tiệc máu

Chương 829: Đó là mẹ của gã

Chương 830: Trao đổi với quỷ quái

Chương 831: Chuẩn bị cuối cùng trước kiểm tra

Chương 832: Cậu là nhân cách hệ biểu diễn?

Chương 833: Nhân cách hệ chữa trị chữa chết người?

Chương 834: Nhìn lên vì sao, trông xuống vực thẳm

Chương 835: Tượng thần máu thịt

Chương 836: Bác sĩ Hàn Phi và y tá Tang Nữ

Chương 837: Nhân cách tế phẩm bẩm sinh

Chương 838: Những con quái vật đã đến đủ rồi

Chương 839: Kiểm tra bắt đầu

Chương 840: Nhân cách kì tích

Chương 841: Một người cũng không thiếu

Chương 842: Cho đến khi tôi được như ý nguyện

Chương 843: Cục điều tra thảm họa

Chương 844: Cả mặt hắn đều viết đầy dạy học trồng người, cứu người trị thương

Chương 845: Hóa ra anh ta hiến tế chính mình

Chương 846: Quỷ vương diễu phố, đồng hành cùng tội

Chương 847: Đây chính là phương thức tôi dẫn dụ quỷ quái

Chương 848: Nỗi đau quá khứ như biển sâu

Chương 849: Đôi mắt tràn đầy tuyệt vọng

Chương 850: Nhân cách thức tỉnh lần 6

Chương 851: Tâm nguyện của Cao Thành

Chương 852: Hắn có một sự nhiệt tình quá mức với công việc

Chương 853: Người mẹ dịu dàng, xinh đẹp, âm thầm chịu đựng

Chương 854: Ý tưởng điên rồ của Hàn Phi

Chương 855: Nhân lúc trời tối, thu dọn lại đồ chơi của tôi

Chương 856: "Quỷ hồn" tôi quay lại rồi

Chương 857: Soán thần bước đầu tiên

Chương 858: Thiên phú cấp độ chưa biết

Chương 859: Một mình chống đỡ một bộ phận

Chương 860: Báo động đỏ cấp 1, Hàn Phi

Chương 861: Vận mệnh của diễn viên

Chương 862: Nghi thức trục xuất linh hồn

Chương 863: Năng lực thiên phú điếc không sợ súng

Chương 864: Hận cũ thù mới!

Chương 865: Đại não giấu trong lọ

Chương 866: Nhập viện

Chương 867: Nỗi sợ hãi của bọn họ ở dưới tôi

Chương 868: Tôi ở đây

Chương 869: Thoát khỏi quỷ vực tinh thần

Chương 870: Trước khi giết tôi xin hãy dịu dàng

Chương 871: Nhân cách tham lam thức tỉnh lần bảy

Chương 872: Hiến tế lần hai

Chương 873: Tòa nhà đen thất thủ, Hàn Phi no đủ

Chương 874: Những người già biến mất

Chương 875: Từ đường Phó gia

Chương 876: Trường Thọ, Thiên Niên, Bất Tử, Vĩnh Sinh

Chương 877: Quỷ ăn thời gian

Chương 878: Người bạn không nhìn thấy

Chương 879: Người chứng kiến thảm họa

Chương 880: Quái vật tổ 13

Chương 881: Dã tâm của Hàn Phi, thôn tính thành phố

Chương 882: Đôi mắt của Đại Nghiệt

Chương 883: Dám giết tôi sao?

Chương 884: Phong cách của Hãn Phỉ

Chương 885: Nhân cách tàn bạo

Chương 886: Móc lấy hai mắt thần linh

Chương 887: Vậy thì hãy để ngày sinh nhật và ngày giỗ của nó vào cùng một ngày

Chương 888: Bay thẳng lên trời

Chương 889: Khoảnh khắc đó thế giới của nó đã sụp đổ

Chương 890: Đỉnh điểm của thảm họa

Chương 891: Nghề nghiệp ẩn hình phu

Chương 892: Tám lần thức tỉnh! Viết lại vận mệnh!

Chương 893: Kế hoạch điên cuồng

Chương 894: Bắt đầu phản công

Chương 895: Cứ điểm thứ tư

Chương 896: Người thu thập hận ý

Chương 897: Gia đình viên mãn trong tưởng tượng

Chương 898: Quỷ mẫu? Thánh mẫu?

Chương 899: Thật là một Vĩnh Sinh xấu xí mà

Chương 900: Câu hồn

Chương 901: Đây là thứ gì thế!

Chương 902: Cái giá của vĩnh sinh

Chương 903: Cho dù có trở thành quái vật

Chương 904: Làm sao có thể thua trong điện thờ của chính mình?

Chương 905: Giới hạn của nhân cách

Chương 906: Bạn và tôi đều là những con quỷ cô độc

Chương 907: Không biết sợ hãi là bước đầu tiên hướng tới kì tích

Chương 908: Điên hết rồi

Chương 909: Thầy giáo của các em đến rồi

Chương 910: Hy vọng cuối cùng của thành mới Hy Vọng

Chương 911: Tiếng cười cuồng loạn

Chương 912: Thế giới hoàn toàn mới

Chương 913: Điểm yếu của thần linh

Chương 914: Con có đồng ý trở thành đôi mắt của bố mẹ không?

Chương 915: Sống vì hận, chết vì yêu

Chương 916: Vật nguyền rủa rank C Ảnh tập thể

Chương 917: Nghiên cứu viên tòa nhà cấm rank A Hàn Phi

Chương 918: Chân tướng xảy ra trong tương lai

Chương 919: Phát hiện kinh người

Chương 920: Nhà của tiếng cười điên cuồng

Chương 921: Đại khái có thể coi là một tin tốt

Chương 922: Tượng thần trong thang máy

Chương 923: Phó Cẩn

Chương 924: Hy vọng mà ông trời ban cho người tuyệt vọng nhất

Chương 925: Cây cầu kết nối hai thế giới

Chương 926: Tôi muốn đến âm gian để bình tĩnh lại

Chương 927: Tầng 19 của địa ngục kết nối với nhân gian

Chương 928: Sâu trong hộp đen

Chương 929: 31 tuyệt vọng

Chương 930: Giết thần

Chương 931: Quyết tâm của Hàn Phi

Chương 932: Thần mới Hàn Phi

Chương 933: Nhân cách thức tỉnh chín lần

Chương 934: Đại quỷ và tiểu quỷ

Chương 935: Đây được coi là khai chiến của chúng ta với Vĩnh Sinh Pharmaceutical chứ nhỉ?

Chương 936: Suy não

Chương 937: Skynet và màn đêm

Chương 938: Đứa trẻ của Mộng

Chương 939: Người thừa kế của Phó Sinh—Hàn Phi

Chương 940: Người có tiềm lực trở thành không thể nhắc đến nhất

Chương 941: Thứ năm

Chương 942: Hẹn ước đêm màu màu

Chương 943: Sợ hãi xuất hiện trong hiện thực

Chương 944: Gặp mặt

Chương 945: Tôi và tội chướng của tôi

Chương 946: Không thể đăng xuất!

Chương 947: Mười một điện thờ bị ác mộng bao trùm

Chương 948: Hãy chú ý! Cậu ấy đến rồi

Chương 949: Sunshine boy và cư xá Hạnh Phúc của hắn

Chương 950: Bữa tối của ác mộng tầng thứ ba

Chương 951: Người chơi chữa trị ác mộng

Chương 952: Ác mộng tầng thứ tư người ngoài hành tinh

Chương 953: Cuộc họp khẩn cấp

Chương 954: Những người biết rõ về tôi đều biết rằng tôi là người biết lẽ phải trái

Chương 955: Ác mộng tầng thứ sáu Phố Bình An

Chương 956: Kỵ sĩ và công chúa

Chương 957: Bố sẽ cho con tất cả hạnh phúc

Chương 958: Ngọn lửa

Chương 959: Không bao giờ bỏ cuộc!

Chương 960: Người chơi duy nhất có thể đăng xuất khỏi game

Chương 961: Ác mộng tầng thứ bảy trừ tà

Chương 962: Trò chơi tìm quỷ

Chương 963: Ngọn lửa tham lam bắt đầu bùng cháy

Chương 964: Bắt đầu trừ tà

Chương 965: Yêu đã thành quỷ

Chương 966: Ác mộng tầng thứ tám diễn viên hài kịch

Chương 967: Khán giả duy nhất

Chương 968: Đừng thử thách nhân tính

Chương 969: Tôi có thể lựa chọn trở thành người tốt hoặc là người tồi tệ nhất

Chương 970: Ác mộng tầng thứ chín chuyến xe đêm

Chương 971: Hai lần yêu đương

Chương 972: Con đường gập ghềnh khúc khuỷu nhưng tôi không hối tiếc

Chương 973: Không giống như là ác mộng

Chương 974: Đích đến của cuộc đời anh chính là em

Chương 975: Thần bị giam cầm

Chương 976: Mũ bảo hiểm chơi game của Phó Sinh

Chương 977: Chúc phúc từ những chủ nhân trước kia của hộp đen

Chương 978: Người chơi số 2

Chương 979: Ác mộng tầng thứ 11 di thư

Chương 980: Thôn Mộ

Chương 981: Cúng tế

Chương 982: Làm quỷ

Chương 983: Chúa cứu thế "bỉ ổi"

Chương 984: Mất tích tập thể

Chương 985: Nhà máy ác mộng

Chương 986: Nhà tôi?

Chương 987: Ác mộng của Hàn Phi

Chương 988: Cứu chuộc của quỷ thế hệ đầu

Chương 989: Bế tắc do Mộng sắp đặt

Chương 990: Có phải cuộc đời của tôi vẫn luôn tuyệt vọng như vậy không?

Chương 991: Ba ngày

Chương 992: Thương tích trên người tiếng cười điên cuồng

Chương 993: Ác mộng cuối cùng: hy vọng bạn được hạnh phúc mỗi ngày

Chương 994: Hoa nở dưới biển sâu

Chương 995: Tận cùng của vận mệnh

Chương 996: Tiếng cười điên cuồng không thể nhắc đến

Chương 997: Đêm màu máu

Chương 998: Để lại nụ cười cho thế giới

Chương 999: Thế giới không có anh

Chương 1000: Chào mừng bạn đến với chương cuối cùng của Cuộc sống hoàn hảo

Ngoại truyện 1

Ngoại truyện 2: Đứa trẻ rồi sẽ lớn lên

Chương 1: Chơi game à? Chơi kiểu phải mổ sọ trước khi vô game ấy hả?

"Tại sao một diễn viên hài như cháu mà suốt ngày mặt ủ mày chau như thế? Hăng hái lên coi nào!"

Trong một tiệm bán đồ cổ tên "Kiếp sau" tọa lạc tại khu ngoại thành Tân Hỗ, một ông cụ đang an ủi người khách duy nhất trong cửa hàng.

"Nhà tôi ai cũng là fan của cháu hết, khoái mấy tiết mục của cháu lắm. Không coi tiết mục của cháu là ăn cơm không ngon đâu."

Nghe ông cụ lảm nhảm một hồi lâu, thanh niên đứng trong góc tiệm mới chậm rãi xoay người lại.

Trông hắn chạc tuổi 20, ăn mặc lôi thôi, đầu tóc rối bù. Ngoại hình của tên này không tính là quá đẹp trai nhưng lại có khí chất u sầu khó tả: "Tiết mục mà cháu tham gia đã bị ngừng phát sóng, còn bản thân cháu cũng bị đuổi việc cách đây 3 ngày rồi."

"Không sao, diễn xuất của cháu tốt mà, cùng lắm thì đi xin việc ở mấy đoàn kịch lẻ thôi."

Chủ cửa hàng rất nhiệt tình, nhưng thanh niên này chỉ lắc đầu sau khi nghe xong. Hắn vội vàng đá sang chủ đề khác: "Ông chủ, hình như cháu đã chơi gần hết mấy game cũ của ông ở đây. Dạo này có game nào mới không vậy?"

"Đúng là có đấy, nhưng ông đề nghị cháu không nên chơi mấy trò quá kích động và đẫm máu trong tình trạng thế này."Ông chủ bèn lấy một chiếc hộp đen từ dưới đáy quầy ra, không rõ nó được làm từ chất liệu gì nhưng trông có vẻ khá nặng: "Cháu từng thử trò chơi hệ chữa trị bao giờ chưa?"

"Trò chơi hệ chữa trị ư?"

"Đó là loại trò chơi với hình ảnh ấm áp, âm nhạc nhẹ nhàng và nội dung cốt truyện thú vị. Tiết tấu game ghi lại

nhiều khoảnh khắc tốt đẹp trong cuộc sống và có thể mang lại cho mọi người một nguồn năng lượng tích cực.” Nói xong, ông chủ cửa hàng mở nắp hộp đen, lấy một chiếc mũ bảo hiểm chơi game cũ kỹ ra: “Khoa học kỹ thuật ngày càng phát triển nhưng cảm giác hạnh phúc và vui vẻ ngày càng ít đi. Giới trẻ bây giờ phải đối mặt với nhiều áp lực khác nhau, nên một trò game thể loại chữa trị như cái này có thể giúp thư giãn thần kinh, sưởi ấm cơ thể và cả tinh thần… Ông nghĩ là cháu có thể thử trải nghiệm nó một lần.”

Nhận lấy chiếc mũ chơi game từ tay ông chủ, thanh niên chần chừ một lúc, cuối cùng cũng gật đầu: “Ông chủ, trò chơi này tên gì vậy?”

“Tên là Cuộc Sống Hoàn Hảo!”

…

Sau khi trả tiền, Hàn Phi đeo khẩu trang và hạ mũ xuống trước khi cầm mũ chơi game bước ra khỏi cửa hàng bán đồ cổ. Hắn làm vậy không phải vì sợ bị người khác nhận ra, mà chỉ là không muốn tiếp xúc với người ngoài.

Sau khi trở về căn nhà cho thuê của mình, Hàn Phi từ từ thả lỏng người. Hắn bật TV lên rồi tùy tiện bấm một kênh trước khi vào nhà tắm rửa mặt bằng nước lạnh.

Sau khi tốt nghiệp Học viện Điện ảnh và Truyền hình Tân Hỗ, hắn đã làm việc rất chăm chỉ mỗi ngày, quyết tâm trở thành một diễn viên hài nhằm mang lại tiếng cười cho đại chúng.

Nhưng đôi khi, làm việc chăm chỉ chưa chắc đã được đền đáp. Vì không có bất cứ bậc cha chú nào chống lưng cho, mãi đến lúc hắn giành được tí tên tuổi sau những giờ lao động miệt mài từ hậu trường đến trên sân khấu thì lại bị công ty sa thải vì một nguyên nhân nào đó.

Cảm nhận từng giọt nước trượt dài trên má, Hàn Phi quan sát bản thân mình trong gương. Hắn lấy tay cạy khóe miệng ra, cố gắng dùng sức ép chính mình nở nụ cười.

Ngày qua ngày, hắn luôn tìm cách chọc người khác cười, nhưng bỗng một ngày lại nhận ra chính mình không thể cười

được nữa.

Khẽ thở dài, Hàn Phi xé một vài tờ giấy được dán trên mặt gương xuống. Trên mấy tấm giấy đó được viết chi chít chữ, nhưng chỉ có một nội dung - Người diễn viên xuất sắc nhất phải biết hoàn thành tốt vở diễn của đời mình.

Ra khỏi nhà tắm, Hàn Phi đi tới bàn làm việc, bắt đầu nghiên cứu chiếc mũ trò chơi trên bàn.

Hắn đã nghe nói về trò "Cuộc Sống Hoàn Hảo" này từ rất lâu rồi. Có tin đồn rằng, trò chơi này là một dạng game thực tế ảo nhập vai siêu thực do Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical hợp tác phát hành. Đây cũng là trò chơi mô phỏng xúc giác, vị giác và khứu giác thực tế đầu tiên trên thế giới, được xưng tụng như hình thức cuối cùng của các thể loại game. Về lý thuyết phi thực tế, nếu bỏ qua các nhu cầu thiết yếu về mặt sinh học của một game thủ, thậm chí người đó có thể sống trong thế giới game mãi mãi.

Nghe có vẻ rất lợi hại nhỉ? Nhưng do có hai vị đại gia công nghệ khổng lồ là Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical chung tay phát triển, những khái niệm lợi hại hơn còn có thể trở thành hiện thực ấy mà.

Dù gì đi nữa, đây là thời kỳ phát triển của công nghệ trí tuệ nhân tạo và công nghệ sinh học. Và dĩ nhiên, hai ông lớn công nghệ ấy đã tạo ra rất nhiều kỳ tích rồi.

Trò chơi này đã thực sự khơi dậy các cuộc thảo luận sôi nổi kể từ khi khởi động dự án. Deep Space Technology là một gã khổng lồ trong ngành hàng không vũ trụ, AI và truyền thông. Tập đoàn này đã và đang tiến hành các nghiên cứu khoa học và công nghệ tiên tiến với mục tiêu chủ chốt là thực hiện công cuộc di cư ra ngoài không gian. Trong khi đó, Vĩnh Sinh Pharmaceutical là gã khổng lồ trong lĩnh vực kỹ thuật gen của con người với mục đích muốn khám phá bí ẩn cuối cùng của sinh mạng.

Hai tập đoàn quốc tế hàng đầu chưa từng dính dáng gì đến ngành công nghiệp game lại sẵn sàng đầu tư rất nhiều nguồn

lực để phát triển game khiến đa phần người trong ngành chẳng hiểu họ đang nghĩ gì.

Có nhiều ý kiến trái chiều trong các bài Preview về "Cuộc Sống Hoàn Hảo" trên mạng. Một số người cho rằng, game chủ yếu mang tính chất sưởi ấm và chữa trị khi người chơi có thể trải nghiệm và mô phỏng nhiều loại cuộc sống khác nhau trong game. Đây đúng là một thiên đường nhân tạo, giúp người chơi có thể biến mọi ước mơ thành hiện thực trong một thành phố ảo.

Một số người lại có ý kiến khác hẳn, khi phản ánh loại game người lớn này hầu như không có bất cứ giới hạn nào về mặt đạo đức và những phương pháp siêu thực trong lúc trải nghiệm game sẽ xóa bỏ nhân tính một cách triệt để.

Trên thực tế, kể từ lần Closed-beta đầu tiên của "Cuộc Sống Hoàn Hảo", Deep Space Technology đã thành lập ra một bộ phận chuyên trách về mảng tư pháp và đạo đức.

Trong quá trình Closed-beta này, họ chỉ mời những game thủ kỳ cựu và các Reviewer chuyên nghiệp tham gia đóng góp ý kiến ở các mảng phụ, trong khi đa phần những người Testing chủ chốt lại chính là nhân viên chính phủ đến từ các bộ, ngành liên quan.

Chỉ riêng điều này, chúng ta cũng có thể thấy được sự phi thường của trò chơi.

Đây là lần đầu tiên Hàn Phi thử chơi một trò chơi thực tế ảo nhập vai siêu thực như vậy. Để an toàn, hắn đã tìm kiếm rất nhiều thông tin liên quan đến "Cuộc Sống Hoàn Hảo" trên Internet.

Với sự tham gia và giám sát của các bộ phận liên quan, "Cuộc Sống Hoàn Hảo" đã trải qua 5 bản Closed-beta và 3 lần update lớn. Vào 0h00 đêm nay, "Cuộc Sống Hoàn Hảo" sẽ có bản Closed-beta thứ 6. Nếu mọi việc suôn sẻ, bản test lần này sẽ là bản thử nghiệm cuối cùng trước khi trình làng phiên bản Open-beta chính thức.

"Còn chưa Open-beta, tại sao ông chủ cửa hàng lại có được mũ chơi game thế này? Ông lão ấy có hàng ngoài luồng à?

Không những thế, trên mạng nói bên công ty sẽ phát hành máy chơi game chứ không phải mũ chơi game như thế này, và giá cả phải cao hơn phiên bản mũ chơi game gấp 20 lần cơ mà?"

Nghĩ đi nghĩ lại, Hàn Phi e là mình đã bị lừa rồi. Trò chơi bên trong chiếc mũ chơi game này có thể chỉ là một trò chơi nhái theo cái game "Cuộc Sống Hoàn Hảo" chính thức kia.

Nhưng dù gì đi nữa thì cũng đã mua rồi, Hàn Phi vẫn tin là mình nên thử một lần cho biết.

Hắn bắt đầu cắm dây, sau khi thấy đèn báo bật sáng bèn lập tức đội mũ chơi game lên đầu.

Bóng tối bao trùm mọi thứ ngay khi tầm mắt bị bịt kín, Hàn Phi cảm giác như mình bị ném vào một đại dương đen ngòm.

Hắn không thể nhìn thấy bất cứ gì, nhưng tai vẫn còn nghe đến bản tin đang phát từ TV.

"Vào ngày 31/12, công cuộc xây dựng thành phố thông minh Tân Hỗ đã bước vào giai đoạn cuối cùng. Sự xuất hiện của một thành phố AI theo cơ chế tự động hóa liên kết vạn vật sẽ trở thành một tượng đài trong lịch sử nhân loại."

"Vào ngày 31/12, các cuộc điều tra chống độc quyền liên quan đến tập đoàn đa quốc gia Deep Space Technology đã được khởi động trở lại."

"Vào ngày 31/12, nhằm bảo vệ phúc lợi của công dân, chính phủ trung ương đã quyết định tăng vốn đầu tư vào giáo dục, khoa học kỹ thuật, mở khóa nhiều ngành công nghệ cao hơn và đào tạo thêm nhiều nhân tài chất lượng cao."

"Vào ngày 31/12, một vụ hỏa hoạn nghiêm trọng đã bùng phát tại khu phố cổ ở khu vực ngoại ô thành phố Tân Hỗ. Nhiều cửa hàng đồ cổ bị thiêu rụi hòa toàn. Không loại trừ khả năng có người cố ý phóng hỏa."

Thanh âm bên tai cứ nhỏ dần, và ngay khoảnh khắc đó, thế giới trước mắt Hàn Phi đột nhiên ngả sang màu đỏ tươi như máu.

Hàng loạt âm thanh lạ lẫm bắt đầu xuất hiện bên trong chiếc mũ trò chơi. Hàn Phi cảm giác lo lắng trong vô thức, vừa định cởi bỏ chiếc mũ ra thì bất thình lình cảm giác có một cơn đau dữ dội xuất hiện ngay sau đầu mình. Cơn đau ấy như thể có một chiếc kim thép xuyên thủng qua hộp sọ của Hàn Phi rồi truyền một thứ gì đó vào trong não bộ của hắn.

"Hoàn thành upload dữ liệu sinh học - Hoàn thành upload dữ liệu ký ức - Hoàn thành kết nối thần kinh - Kích hoạt quyền quản trị tài khoản thế hệ đầu tiên, số ủy quyền: 0000…"

Chương 2: Quan hệ láng giềng hòa hảo

"Cuộc Sống Hoàn Hảo" là một trò chơi thuộc hệ chữa trị, có thể nuôi dưỡng linh hồn, trấn an thể xác và thư giãn tinh thần. Trong này sẽ xảy ra những tình tiết làm người ta hiểu ý bật cười, những câu chuyện ấm áp trong sinh hoạt thường nhật, lấy hi vọng và hạnh phúc làm chủ đề xuyên suốt để mang đến cho tất cả người chơi nguồn năng lượng tích cực…"

Từng giây, từng phút, thời gian cứ thế chảy trôi, đến tận lúc đồng hồ chỉ 23 giờ 59 phút thì giọng nói cứng nhắc của máy móc truyền đến từ sâu trong óc kia mới im bặt.

"Bây giờ, bạn có thể lựa chọn Cuộc Sống Hoàn Hảo dành cho chính mình."

Mặt đất cứng rắn và lạnh băng làm cơ mặt Hàn Phi giật giật; hắn từ từ mở hai mắt ra, phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng lạ hoắc.

Căn phòng này có diện tích khoảng 70 mét vuông, đồ đạc trong phòng phủ đầy tro bụi, mặt tường loang lổ nhem nhuốc, còn có những vệt loang màu đỏ thẫm.

"Đau đầu thế nhỉ, như kiểu thủng một lỗ sau gáy ấy."

Ngửi thấy mùi nấm mốc thoang thoảng tràn vào khoang mũi, Hàn Phi có thể cảm nhận được rõ rệt mọi thứ xung quanh.

Thính giác, thị giác, khứu giác, xúc giác… trò chơi này không khác nhiều so với thế giới hiện thực là mấy.

Ngơ ngác ngồi trên nền nhà phòng khách, Hàn Phi đưa mắt nhìn căn phòng trống rỗng, lạnh lẽo và tĩnh mịch này.

Bố cục kiến trúc cũng như cách bài trí đồ đạc trong phòng là của mấy chục năm trước rồi, đâu đâu cũng là tro bụi, dường như đã lâu lắm rồi không có người ở.

"Đây chẳng lẽ là nhà trong game của mình?"

Hàn Phi xoa xoa gáy rồi đứng dậy: "Xem phần giới thiệu của game thì đây là một trò võng du hệ chữa trị mô phỏng cuộc đời, kiểu game có thế giới mở, không có cách chơi cố định. Mình có thể cố gắng thăng cấp cho các thuộc tính của nhân vật, cũng có thể kiếm tiền để tiêu xài hưởng thụ, còn có thể kiếm một cô bạn gái ảo, cài đặt tình thân và tình yêu ảo trong này nữa."

Đúng lúc Hàn Phi còn đang suy nghĩ xem bước tiếp theo sẽ làm gì thì chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

"Rầm rầm rầm!"

Đi đến đầu kia của phòng khách, Hàn Phi mở cửa chống trộm ra. Ánh sáng mờ nhạt của hệ thống đèn điều khiển bằng giọng nói chiếu vào trong căn phòng, xua đi sự quạnh quẽ và tĩnh mịch nơi này.

"Chàng trai, cháu là người mới chuyển đến à?"

Giọng nói hiền hòa và thân thiết từ ngoài cửa bay vào, hắn thấy một bà lão tóc bạc trắng với khuôn mặt hiền từ đang đứng trên hành lang chất đống đủ thứ đồ đạc kia.

"Hôm nay là Tết Nguyên Đán, nhà bà có gói sủi cảo đấy, sang đây ăn cùng luôn đi cháu. Ngày lễ ngày tết cứ phải đông vui náo nhiệt mới được!"

Ở thành thị bây giờ ai nấy đều bận rộn hối hả, hàng xóm láng giếng có thể mấy tuần chẳng nói với nhau câu nào chứ đừng nói đến chuyện ngày Tết sang mời hàng xóm qua nhà mình ăn cơm thế này. Ít nhất, Hàn Phi sống đến tầm này rồi còn chưa thấy bao giờ.

"Hay là thôi ạ, cháu không dám làm phiền bà đâu." Hàn Phi từ hồi bị công ty sa thải đến giờ vẫn luôn trầm mặc ít nói, hắn không thích giao tiếp nhiều với người ta.

"Con trai với con dâu bà đi làm ăn xa hết rồi, trong nhà có mỗi bà với thằng cháu, bà làm nhiều đồ ăn lắm, ăn không hết thì phí."

Bà lão nhìn Hàn Phi với ánh mắt như người mẹ nhìn đứa con cửa mình, mỗi một câu nói của bà như ánh nắng mai làm

lòng người ấm áp hẳn.

"Sủi cảo có ý nghĩa chào đón năm mới, đoàn viên phúc lộc. Ăn sủi cảo có thể trút bỏ xúi quẩy trong một năm. Thằng bé này, cháu một thân một mình lăn lộn bên ngoài cũng vất vả lắm rồi, đến ăn một bữa sủi cảo nóng cho ấm bụng đi!"

Người già liên tục mời mọc, nếu là ở hiện thực thì khả năng cao là Hàn Phi sẽ tìm đủ mọi loại lí do để qua loa lấy lệ. Nhưng dù sao đây cũng là trong game, biết đâu bà lão đang dẫn dắt mình đi theo nội dung của nhiệm vụ cũng nên.

Hàn Phi khẽ gật đầu, nhặt chùm chìa khóa to đặt trên bàn trà ở phòng khách lên rồi bước ra khỏi cửa phòng, đỡ bà lão đi xuống dưới lầu.

"Bà, bà để ý dưới chân đấy, đi chậm một chút."

Hành lang trước mắt chất đống đồ đạc và rác rưởi, lan can bằng sắt đầy những vết gỉ sét loang lổ, hai bên tường còn dán rất nhiều giấy quảng cáo và hình vẽ nguệch ngoạc của đám trẻ con nghịch ngợm.

Dường như, nơi này là loại khu tập thể cũ kỹ mười mấy năm trước. Khi khoa học kĩ thuật đã phát triển với tốc độ nhanh chóng mặt thì khu tập thể kiểu này là rất hiếm gặp.

Bà lão dẫn Hàn Phi đi xuống một tầng, dừng chân trước cửa phòng 1031.

Số phòng được viết bằng sơn màu đỏ như máu trên vách tường đã hơi mờ theo tháng năm, bà lão khẽ ho một tiếng rồi mở cửa phòng 1031 ra.

Mùi thịt thơm phức từ trong phòng bay ra, Hàn Phi nuốt nước bọt, dõi mắt nhìn vào trong thăm dò.

Trong nhà bà lão không bật đèn, trên bàn ăn lại có đốt mấy ngọn nến.

"Cầu chì bị đứt rồi, chắc thợ điện hôm nay nghỉ Tết hết nên mãi không thấy tới gì cả."

"Bà, hay cháu sửa cho bà nhé? Hồi trước cầu chì trong nhà bị đứt toàn tự cháu thay hết đấy." Hàn Phi không xem bà lão là

NPC trong trò chơi. Bản thân hắn cũng không biết là vì sao, có lẽ là bởi vì cảm giác mà đối phương mang đến cho hắn giống như một người sống sờ sờ chăng?

"Thế cháu chú ý cẩn thận đấy, cầu chì mới ở trong ngăn kéo ấy." Dặn dò xong, bà lão đi vào phòng bếp; thịt mà bà hầm hình như chín rồi.

Giẫm lên băng ghế, Hàn Phi đổi xong cầu chì, sau đó bật cầu giao lên; ánh đèn ấm áp ngay lập tức làm căn phòng nhỏ tối sầm này sáng bừng lên.

"Người chơi số 0000 hãy chú ý. Nhiệm vụ bình thường cấp G: Đổi cầu chì đã hoàn thành. Độ hảo cảm của Mạnh Thi: +5, quan hệ láng giềng hòa hảo là bước đầu tiên của Cuộc Sống Hoàn Hảo."

Một giọng nói máy móc lạnh băng vang lên từ tận sâu trong óc Hàn Phi: "Hệ thống nhiệm vụ đã kích hoạt, nhiệm vụ tân thủ đã được cập nhật. Hoàn thành nhiệm vụ tân thủ sẽ giúp bạn mau chóng hiểu rõ hết thảy trong thế giới này."

Vừa nghe giọng nói xa lạ trong đầu, trước mặt Hàn Phi cũng hiện ra một giao diện thuộc tính, nhưng hắn còn chưa kịp xem xét cẩn thận thì bà lão đã bưng một nồi canh cá ra bước ra khỏi phòng bếp rồi.

"Canh cá vừa hầm xong đấy, cháu uống đi cho nóng." Bà lão mỉm cười đặt nồi canh lên bàn ăn, sau đó xoay người đi đến trước cửa phòng ngủ, mở ổ khóa sắt trên phòng ngủ ra: "Thần Thần, ra đây ăn cơm đi."

Chốc lát sau, một bé trai khoảng năm, sáu tuổi bước khỏi phòng ngủ. Nó vẫn luôn cúi đầu, dường như đang giận dỗi bà.

"Hai đứa ăn trước đi, bà còn mấy món chưa làm xong." Bà lão mở tủ lạnh, lấy nửa con gà đông lạnh từ ngăn trên ra: "Cắt điện một lúc lâu thế rồi mà còn chưa tan đá à?"

Bà lão cho con gà đông lạnh vào một cái chậu nhỏ, tiện tay đặt luôn trên mặt bàn.

"Bà, không cần làm nhiều đồ ăn như vậy đâu, bọn cháu ăn không hết."

“Mấy khi nhà có khách đâu, không làm nhiều thì thịt để trong tủ lạnh lâu ngày cũng hỏng hết.” Bóng dáng tất bật trong phòng bếp của bà lão nhiệt tình và hiền lành này làm Hàn Phi nhớ đến người nhà của mình.

Hồi hắn còn rất nhỏ, Tết ở nhà vẫn luôn náo nhiệt như vậy.

Mùi thịt xông vào mũi, nồi canh cá mới bắt ra bốc hơi nghi ngút, mùi thơm quyện trong đó khiến Hàn Phi thấy hơi hoảng hốt, kí ức trong đầu hắn bắt đầu đan xen vào với bối cảnh trong trò chơi.

Ánh đèn mờ nhạt chiếu sáng căn phòng nhỏ, trong phòng bếp có tiếng nồi niêu xoong chảo tất bật, chiếc TV nhỏ hình vuông đang phát quảng cáo, mùi khói bếp nhàn nhạt dường như xua tan sự lạnh lùng của thành phố xa lạ này.

“Có lẽ những điều tốt đẹp giản đơn này mới chính là cuộc sống.”

Đời người chắc chắn sẽ có một khoảng thời gian tối tăm đặc thù, nếu như chỉ vì sợ hãi tương lai mà dừng lại không bước tiếp nữa, vậy kết quả sẽ chỉ là vĩnh viễn bị vây trong bóng đêm đến tận lúc chết đi.

Hàn Phi cầm cái muôi múc cho mình và Thần Thần mỗi người một bát canh cá.

Canh cá màu trắng sữa tỏa ra mùi thơm nức mũi, Hàn Phi khẽ thổi mấy hơi.

Vừa định nếm thử mùi vị của canh cá, bất chợt khóe mắt của Hàn Phi liếc sang thằng bé ngồi phía đối diện, tình cờ trông thấy nó đang nâng bát canh cá mà hắn vừa múc cho qua khỏi đỉnh đầu.

“Thằng bé này định làm gì nhỉ?”

Không đợi Hàn Phi kịp phản ứng, đứa bé kia đã ném ngay cái bát canh cá đầy đó xuống đất.

“Cháu không thèm ăn đồ lấy trong quan tài ra!”

Phụt!!!!

Nghe thấy thằng bé nói thế, Hàn Phi phun ngay ngụm canh cá trong miệng ra ngoài.

Quan tài?

Chiếc bát sứ vỡ tan trên sàn nhà, canh cá bắn tung tóe khắp nơi. Nghe thấy tiếng động, bà lão vội chạy từ trong bếp ra: "Thần Thần! Cháu đang làm gì đấy?"

"Mấy món bà làm đều là lấy từ trong quan tài ra hết!" Thằng bé thoạt nhìn chỉ có năm, sáu tuổi này ngẩng đầu lên, trong mắt nó có rất nhiều tơ máu.

"Cháu nói bậy gì thế hả?" Vì lo lắng bé trai bị bỏng, bà lão chạy vội đến chỗ bàn ăn nhanh đến nỗi không kịp cởi tạp dề ra.

"Quản lý chung cư bảo chỉ có trong quan tài mới có thể để người chết thôi!" Thằng bé giãy khỏi tay bà lão, quăng ngay con gà đông lạnh vừa lấy trong tủ lạnh kia xuống đất rồi chạy về phía phòng ngủ.

"Cháu quay lại đây mau!"

Bà lão cũng đi vào phòng ngủ, trong phòng khách chỉ còn lại mỗi Hàn Phi – tay đang bưng một bát canh cá.

"Con nít con nôi đúng là đáng sợ." Hàn Phi lặng lẽ đặt cái bát xuống. Hắn tìm được chổi và ki hốt rác ở sau cánh cửa, định quét dọn giúp bà lão. Nhưng khi hắn chuẩn bị nhặt con gà đông lạnh trên mặt đất lên thì chợt nhớ tới một việc.

Thằng bé kia nói không thèm ăn đồ lấy từ trong quan tài, nhưng Hàn Phi nhìn thấy rõ rành rành, nửa con gà đông lạnh này là bà lão lấy từ trong tủ lạnh ra.

Vốn dĩ chuyện này cũng chẳng có gì, nhưng nếu kết hợp với câu nói sau đó của thằng bé kia: Quản lý chung cư bảo thằng bé là chỉ trong quan tài mới có thể để người chết.

Tại sao thằng bé này lại coi tủ lạnh là quan tài? Lẽ nào là do trong tủ lạnh nhà này đang giấu một xác chết?

Hả?

Nghĩ tới đây, Hàn Phi ngây ngẩn cả người - này hình như không phải màn mở đầu của trò chơi hệ chữa trị đâu nha!!!!

Chương 3: Đi ngủ

Có vài người chơi game là để giết thời gian, vài người lại chơi game để tận hưởng cảm giác thắng lợi. Còn Hàn Phi chơi game chủ yếu là vì giải quyết áp lực, nhưng giờ hắn lại cảm thấy áp lực của mình lớn hơn.

Đặt chổi xuống, Hàn Phi nhìn xung quanh, ánh đèn trên đầu lập lòe mờ ảo, cảm giác ấm áp sớm đã biến mất từ lâu.

Hắn lặng lẽ di chuyển đến bên cạnh tủ lạnh; bà lão chỉ mới mở ngăn trên của tủ, chẳng ai biết ngăn dưới chứa thứ gì cả.

Một con người nguyên vẹn không thể nhét vừa tủ lạnh, chẳng lẽ là…

Hàn Phi hít sâu một hơi, từ từ mở ngăn dưới của tủ lạnh ra. Hắn kéo hộc chứa đồ ướp lạnh, bên trong bỏ vào rất nhiều bao nylon màu đen căng phồng.

Hàn Phi đã từng xem những cảnh tương tự trong phim kinh dị, chẳng qua xem trên TV và nhìn tận mắt là 2 trải nghiệm hoàn toàn trái ngược.

Thò ngón tay vào hộc chứa đồ ướp lạnh, Hàn Phi rất sợ mình sẽ nhìn thấy mặt người hoặc là tóc gì đó.

Nuốt đánh ực một cái, hắn dùng móng tay cào vào túi, trong túi nylon màu đen chỉ chứa đầy cá và gà đông lạnh.

Cảnh tượng 18+ trong tưởng tượng cũng chưa từng xuất hiện, Hàn Phi thừa dịp bà lão chưa trở về, nhanh chóng đóng cửa tủ lạnh.

“Cháu đang làm gì vậy?”

Giọng nói khàn khàn già nua vang lên ở sau lưng, Hàn Phi cảm thấy một luồng khí lạnh xộc thẳng dọc theo sống lưng lên tới tận óc.

Tại sao bà lão này đi đường lại không phát ra tiếng động nào?

Xoay người, Hàn Phi thuận tay cầm lên cây chổi trên đất lên, dù sao hắn cũng là diễn viên chuyên nghiệp, rất nhanh đã khống chế tốt biểu cảm trên khuôn mặt của mình: "Cháu muốn giúp bà quét nhà, có lẽ do mất điện trong thời gian dài, phía dưới tủ lạnh bị rò nước, cháu nghi ngờ do hệ thống làm lạnh của thứ này xảy ra vấn đề."

Biểu cảm của bà lão từ đầu đến cuối vẫn không thay đổi, vẫn hiền lành, ôn hoà như vậy. Nhưng nếu nhìn gương mặt của bà lão một hồi lâu, chẳng hiểu sau sẽ cảm thấy ớn lạnh một chút, cứ như thể… bà ta chỉ có mỗi một biểu cảm này trên gương mặt vậy.

"Bà, thật ra cháu sống một mình đã lâu, hôm nay ở chỗ bà mới cảm nhận được hơi ấm gia đình. Cảm ơn bà rất nhiều!" Hàn Phi rất tự nhiên bắt đầu quét dọn vệ sinh: "Sau này chúng ta là hàng xóm, bà có khó khăn gì cứ tới tìm cháu."

Mặc kệ trong phòng của bà lão có giấu xác hay không, Hàn Phi ít ra cũng phải diễn giống như một thanh niên ngây thơ vô số tội.

Bà lão đi lại bất tiện, Hàn Phi nghiêm túc quét dọn phòng khách một lượt xong xuôi, sau đó nói: "Bà ngủ ngon, cháu không làm phiền nữa."

Dọn dẹp phòng xong, giọng nói máy móc trong đầu của hắn lại hiện lên: "Gamer số 0000 xin chú ý! Biểu hiện nhiệt tình của bạn đã để lại ấn tượng tốt cho Mạnh Thi - Độ thân mật của Mạnh Thi: +5 - Quan hệ thân thiết với hàng xóm là bước đầu tiên của Cuộc Sống Hoàn Hảo."

Ngay lúc âm thanh máy móc xuất hiện, bà lão kia không biết từ lúc nào đã đi tới phía sau Hàn Phi: "Bà vốn định nói với cháu chuyện này trong bữa cơm, giờ chắc cháu cũng không còn tâm trạng ăn cơm ở nhà của bà. Cháu là đứa trẻ tốt, bà cũng rất muốn làm hàng xóm với cháu. Nhưng cháu hãy nghe bà khuyên một câu, đừng tham món lợi nhỏ, dọn khỏi nơi này sớm đi! Căn hộ của cháu có vấn đề."

"Có vấn đề ạ?"

“Đừng hỏi nhiều như vậy! Cháu cứ nhớ kỹ, tối về lúc ngủ, nhất định phải khóa kỹ cửa phòng vệ sinh.”

Hình như bà lão rất mệt mỏi nên không thèm nói chuyện với Hàn Phi nữa, một mình đi vào nhà bếp.

Ngay sau đó, có tiếng động lạ truyền đến từ trong nhà bếp.

Ngửi thấy mùi thịt thơm nức mũi bay ra, Hàn Phi không dám ở lại, nhanh chóng rời khỏi căn hộ của bà lão.

Sau khi ra khỏi cửa, tâm trạng của hắn khá sa sút.

“Trò chơi này hình như có gì đó sai sai.”

Vừa rồi Hàn Phi quả thực không hề tìm thấy xác chết bên trong tủ lạnh của bà lão, nhưng hắn nhớ rõ một chi tiết.

Lúc mình vừa tới căn hộ của bà, cầu chì nơi này đã bị cháy.

Nếu như chất lượng của cầu chì không có vấn đề, việc cháy cầu chì thường là do chịu tải quá lớn.

Nhưng khi quét dọn vệ sinh, hắn đã quan sát tất cả các nơi trong nhà bếp và phòng khách. Thiết bị điện trong căn hộ của bà lão tổng cộng cũng chỉ có đèn điện, TV và 1 cái tủ lạnh.

Chỉ mấy thiết bị điện này cũng sẽ không làm cháy cầu chì, cho nên trong căn hộ của bà lão chắc còn những thiết bị điện khác.

“Cửa phòng ngủ của đứa trẻ bị khóa, tại sao bà lão muốn nhốt đứa trẻ ở trong phòng? Lẽ nào đứa trẻ đã nhìn thấy cái gì? Hay là trong phòng của đứa bé kia có giấu một chiếc tủ lạnh khác?”

Nghĩ đến đây, dự cảm xấu trong lòng của Hàn Phi càng mãnh liệt hơn. Hắn bỗng rùng mình, nhận ra dãy hành lang này có phần u ám hơn.

Đằng sau những cánh cửa kia, dường như có người đang nhìn chằm chằm hắn vậy.

“Sao hành lang này lại tràn ngập âm khí như thế?”

Hàn Phi nhanh chân trở về căn hộ của mình. Hắn cầm xâu chìa khoá, thử mãi mới mở được cánh cửa chống trộm.

Vào bên trong nhà, Hàn Phi nhìn phòng khách tồi tàn lạnh tanh, thở hổn hển: "Do mình căng thẳng quá sao? Đây là cảm giác nguy cơ do Trò chơi hệ chữa trị chơi tạo ra ư?"

Rót một ly nước, Hàn Phi không ngừng đi tới đi lui trong phòng, lời nói cuối cùng của bà lão thật giống như lời nguyền vậy, cứ quanh quẩn trong lỗ tai của hắn.

"Trong căn hộ này đã từng xảy ra chuyện, tối ngủ phải khóa cửa phòng vệ sinh…"

Hàn Phi bắt đầu quan sát xung quanh một lần nữa, căn hộ rất nát, bụi bặm khắp nơi. Trừ cái đó ra, còn vài chuyện khá kỳ lạ khác. Ví dụ như, ngoại trừ phòng vệ sinh, trên mỗi cửa sổ của căn hộ này đều treo những tấm rèm chống nắng rất dầy.

Đi tới cửa sổ, hắn vén rèm cửa ra một góc.

Phía sau rèm cửa sổ là cửa sổ được bịt kín bằng ván gỗ; nhìn xuyên qua những khe hở trên ván gỗ, đó là một thành phố tối tăm.

Thế giới trò chơi bị bao phủ trong bóng tối rất rộng lớn, nhìn mãi không thấy giới hạn.

"Không phải nói bối cảnh ấm áp à? Rồi nhạc nền êm dịu đâu?"

Hàn Phi kéo rèm lại.

Hắn phát hiện những preview về trò chơi này trên mạng khá nhảm. Mặc dù trò này lấy bối cảnh của cõi trần gian, nhưng dường như bao gồm rất nhiều yếu tố cõi âm.

"Do cách chơi của mình không đúng sao?"

Chỉ riêng về chất lượng âm thanh, hiệu ứng hình ảnh và tính chất tương tác, trò chơi này đã vượt trội hơn hẳn so với bất kỳ trò chơi nào mà Hàn Phi đã từng chơi. Nhưng nói như thế đây nhỉ? Giờ Hàn Phi cứ cảm giác trò chơi này lại chân thật quá mức cho phép.

Ngồi trên ghế sa lon, Hàn Phi nhắm hai mắt lại, trong đầu hiện ra 1 bảng Skills và 1 bảng Nhiệm vụ.

Sau khi giúp bà lão nối cầu chì, hắn đã kích hoạt Hệ thống Nhiệm vụ. Âm thanh trong đầu thông báo rằng, việc hoàn thành xong nhiệm vụ tân thủ sẽ trợ giúp mình nhanh chóng hiểu rõ thế giới này.

Nghĩ tới đây, Hàn Phi mở ra bảng nhiệm vụ. Vừa nhìn vào 3 nhiệm vụ tân thủ xong, sắc mặt của hắn trở nên khá quái đản.

Nhiệm vụ tân thủ thứ 1: Tắm

Nhiệm vụ tân thủ thứ 2: Xem TV

Nhiệm vụ tân thủ thứ 3: Ngủ

Nhiệm vụ tân thủ của trò chơi này "đơn giản" quá sức tưởng tượng, không giới thiệu dư thừa, đều là những thói quen sinh hoạt cơ bản.

"Hay bắt đầu từ ngủ trước? Mình rành nhất là ngủ."

Thật ra, cũng không phải Hàn Phi tùy tiện chọn bừa. Hắn nhớ lại lời nhắc nhở trước đó của bà lão, buổi tối lúc ngủ phải khóa cửa phòng vệ sinh - nhắc nhở này rất có thể sẽ trở thành mấu chốt để hoàn thành nhiệm vụ.

So với việc chọn đại, Hàn Phi cảm thấy chọn ngủ là hợp lý nhất.

"Tôi lựa chọn nhiệm vụ tân thủ thứ 3 — Ngủ." Ngay khi ý nghĩ này xuất hiện trong đầu của Hàn Phi, nhiệm vụ cũng đã được ấn định, âm thanh máy móc lạnh như băng lại xuất hiện.

"Gamer số 0000 tiếp nhận nhiệm vụ tân thủ cấp G – Đi ngủ!"

"Giới thiệu nhiệm vụ: Bận rộn một ngày, bạn lê tấm thân mệt mỏi nằm lên giường ngủ."

"Yêu cầu: Vui lòng tắt hết đèn trong căn hộ, sau 5 phút chuẩn bị, nằm lên giường trong phòng ngủ. Dù xảy ra bất cứ chuyện gì, trong vòng 3 tiếng không được rời khỏi giường."

"Chỉ đơn giản vậy sao?" Nhằm đảm bảo không bỏ sót thông tin nhiệm vụ, Hàn Phi bèn đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Trên chiếc giường đôi đầy bụi, có một bộ chăn ga gối đệm màu đỏ, bao gồm gối, mền và ga trải giường.

“Màu đỏ sậm, cứ như giường cưới vậy!”

Hàn Phi cau mày dọn dẹp giường, sau đó đi đến phòng vệ sinh. Lúc hắn định nghe theo lời của bà lão khóa cửa phòng vệ sinh, bỗng phát hiện một vấn đề.

Cửa của phòng vệ sinh này chỉ có thể khóa từ bên trong, chứ không thể khoá từ bên ngoài.

Suy nghĩ một lúc, Hàn Phi nhét chéo cán của cây lau nhà vào chốt cửa, đứng im trước cửa phòng vệ sinh, sau đó chuyển tủ giày chặn ngang trước cửa phòng vệ sinh.

“Chắc thế này là đủ rồi!?”

Vì lý do an toàn, hắn lại bước vào nhà bếp, kiếm một con dao phay: “Trong Trò chơi hệ chữa trị mà mình ôm dao phay đi ngủ có kỳ quái không nhỉ? Bỏ đi, không nên có lòng hại người, nhưng phải biết phòng bị người khác.”

Thấy 5 phút chuẩn bị sắp hết, lúc này hắn mới tắt tất cả đèn trong căn hộ, cầm dao phay nằm ở trên giường trong phòng ngủ.

Chương 4: Phát triển theo chiều hướng nói không nên lời mất rồi

Trước khi lọt hố game "Cuộc Sống Hoàn Mỹ" này, Hàn Phi từng lên mạng tìm hiểu về các chiến lược chơi, những đánh giá tốt và lượt like chiếm đa số. Rất nhiều người chơi closed beta đều cho rằng, đầu game này là một thiên đường nhân tạo, hàm chứa sự kỳ vọng và mong đợi về cuộc sống tươi đẹp mà con người luôn hướng tới.

Trước đây Hàn Phi cũng từng ảo tưởng về cảnh tượng của bản thân khi tiến vào game: nào là kết giao thêm rất nhiều bạn bè, nào là không phải sầu não vì tiền nữa. Cuộc sống sẽ "vô vị" theo hướng lặp đi lặp lại cảnh bản thân chìm ngập trong vàng son, hào hoa xa xỉ, hưởng lạc sa đọa.

Trong tưởng tượng thì đẹp đẽ là thế, nhưng hiện thực chính là: Hàn Phi phải giữ chặt con dao phay từng giờ từng khắc rồi cuộn mình núp trong chiếc chăn cũ nát, hít thở bầu không khí ẩm mốc lãng đãng trong không trung, toàn thân căng cứng nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ điện tử treo trên mảng tường đã bong tróc lớp sơn một cách nghiêm trọng.

2:30 rạng sáng!

Nhiệm vụ "Ngủ" của tân thủ đã bắt đầu được một lúc, trong phòng im ắng tĩnh lặng, không có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra cả.

Hàn Phi cũng bắt đầu dao động dần. Tuy lời nhắc nhở của cụ bà rất đáng sợ, nhưng nói thế nào đi nữa thì đây cũng là một loại game mô phỏng cuộc sống theo phong cách chuyên về chữa trị.

Cho dù cuộc sống có gian khổ mấy đi chăng nữa, trên đời cũng không có ai phải chạy đi giao du với những tên cuồng sát biến thái và những truyền thuyết linh dị cả.

Lại thêm 10 phút trôi qua, căn phòng vẫn bình thường như cũ, Hàn Phi dần thả lỏng người hơn.

Vì không được rời khỏi giường, hắn bèn nhàm chán mở coi bảng thuộc tính, bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu.

“Thể loại game cảm quan như thế này sau khi được opened-beta chắc chắn sẽ bùng nổ. Mình cứ tích lũy kinh nghiệm chơi game trước, nói không chừng sau này còn có thể kiếm thêm thu nhập từ trò này ấy chứ.”

Họ tên: Hàn Phi

Số hiệu quyền hạn: 00000

Cấp bậc: 1

Chức nghiệp: Không

Trí tuệ: 6 (phiếm chỉ năng lực và năng lượng về trí nhớ, tư duy, cảm xúc, tinh thần,… từ đại não, bao gồm nhiều phương diện như: trí lực, tâm lý, kinh nghiệm, tri thức…)

Thể lực: 4 (gồm tất cả các năng lực liên quan đến thể năng)

Mị lực: -10 (mị lực không phải là một khái niệm số lượng quy định, mỗi người đều có mị lực đặc thù của riêng mình)

Vận may: 9 (Giá trị càng cao thì sẽ càng may mắn)

Ác niệm: 0 (phỏng đoán xem một người có thể xấu đến mức nào?)

Giới hạn tinh thần: 100 (dưới sự ảnh hưởng của đủ loại hoàn cảnh trong và ngoài, dựa vào sự tự điều tiết của bản thân, trạng thái tinh thần của mỗi người sẽ ở mức ổn định. Song trạng thái tinh thần của cá nhân không thể nào giữ vững mãi không đổi được. Khi phải chịu những kích thức vượt quá một giới hạn chịu đựng nào đó, người chơi sẽ bị cưỡng chế logout. Nói một cách đơn giản, khi chịu kích thích dữ dội, giới hạn tinh thần càng thấp thì càng dễ phát điên)

Giá trị sinh mạng: 100 (giá trị sinh mạng tuột xuống 0 thì nhân vật sẽ tử vong. Chú ý, mỗi người chỉ có một sinh mạng, sau khi tử vong tất cả số liệu sẽ về 0)

Thiên phú: Hồi hồn (Chưa rõ cấp bậc thiên phú, hiệu quả chưa rõ, một vài người chơi may mắn khi xác lập số hiệu sẽ đạt được một thiên phú)

Bảng kỹ năng (tất cả các năng lực mà người chơi nắm được đều xuất hiện ở đây): Trung cấp diễn xuất, Sơ cấp trù nghệ (người dịch: trù nghệ là khả năng nấu nướng á ^.^)

Phẩm cách: Không (điểm sáng trong nhân cách, bao gồm đủ loại phẩm giá, có thể xuất hiện sự trợ giúp cực lớn trong cuộc sống của bạn)

Đọc xong bảng thuộc tính, Hàn Phi có cảm giác thật khó tin. Nhân vật game không biết đã xây dựng xong từ bao giờ, hơn nữa hầu như hoàn toàn tương thích với bản thân ở thế giới thực.

Lẽ nào tài khoản game cũng bị ràng buộc bởi các thông tin công dân ư? Được tự động nhận dạng qua khuôn mặt hả? Ngoài ra… mỗi nhân vật trong game chỉ có một mạng, sau khi tử vong thì tất cả các trị số trở về 0, điểm này có hơi khắc nghiệt rồi."

Rất nhiều đầu game hiện nay, vì để tăng thêm thể nghiệm trong game mà không ngừng điều chỉnh mức độ trừng phạt tử vong, nhưng game này thì lại đi ngược lại với xu thế ấy, làm giống y như trong hiện thực, chỉ cần nhân vật tử vong thì sẽ mất hết tất cả.

"Xem ra mình phải thận trọng hơn rồi. Tòa nhà mình đang ở có chút bất thường, nhất định phải nghĩ cách dọn đi sớm mới được…."

Ánh mắt của Hàn Phi còn chưa rời khỏi bảng thuộc tính, bỗng một âm thanh kỳ lạ không một dấu hiệu báo trước vang lên.

Hàn Phi nheo mắt, nằm bò trên giường tựa như một con mèo: "Trong căn hộ này chỉ có một mình mình, vậy thì tiếng động vừa rồi phát ra từ đâu?"

Âm thanh ấy không lớn, chỉ vì buổi đêm vô cùng yên tĩnh, cho nên Hàn Phi mới nghe rõ rành rành được.

Hắn nắm chặt con dao phay, hai mắt đã quen với bóng tối quét quanh tất cả đồ dùng trong phòng.

Bản thân căn hộ này cực kỳ cũ nát, lại thêm tất cả các cửa sổ đều bị bít chặt bởi các tấm gỗ nên sẽ tạo cho người ta cảm giác vô cùng áp lực.

Khi mới bắt đầu, Hàn Phi còn chưa cảm nhận được gì, nhưng hiện giờ đã ở đây đủ lâu, thâm tâm hắn càng ngày càng cảm thấy không thoải mái.

"Liệu căn hộ này trước đây có phải là căn nhà ma hay không? Cụ già kia không muốn mình ham của rẻ… thông thường thì tiền thuê những căn nhà có ma đều rất thấp."

Cạch cạch…

Do quá căng thẳng, vốn dĩ Hàn Phi đã bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ, mà vào đúng lúc này âm thanh kỳ lạ kia lại một lần nữa vang lên.

Hắn nín thở, nhìn phòng khách tối đen như mực, chỉ có thể nhìn thấy những hình thù đen sậm của các đồ dùng gia dụng, tựa như bất cứ lúc nào chúng cũng có thể chuyển động vậy.

"Rốt cuộc tiếng động từ đâu truyền tới chứ?"

Hàn Phi quét mắt nhìn khắp phòng, cuối cùng dừng ngay cánh cửa nhà vệ sinh.

Đôi đồng tử của hắn dần thu nhỏ lại, nhịp tim bắt đầu tăng tốc.

Đùng!

Hàn Phi nhìn thấy rõ ràng tay nắm cửa nhà vệ sinh đang chuyển động!

"Không thể nào! Lúc bước vào nhà vệ sinh trước khi tắt điện thì trong đó làm gì có người!"

Bầu không khí dường như ngưng đọng lại, Hàn Phi thậm chí còn không dám chớp mắt.

Ổ khóa bắt trên cánh cửa nhà vệ sinh là mẫu khóa hai đầu trong và ngoài cửa nối liền nhau từ nhiều năm về trước, nếu có người ở bên trong vặn tay nắm cửa thì tay nắm bên ngoài cũng sẽ chuyển động theo.

“Bà cụ kêu mình phải khóa chặt cửa nhà vệ sinh, lẽ nào là vì cụ ấy đã biết trong nhà vệ sinh của căn hộ này có thứ gì đang ẩn núp ư?”

Chiếc đồng hồ treo tường vẫn phát ra những tiếng tích tắc tích tắc, thời gian cứ thế trôi qua từng giây từng phút, cho đến 2:44’ rạng sáng, tay nắm cửa nhà vệ sinh lại phát ra tiếng động một lần nữa.

Động tác của thứ bị nhốt trong nhà vệ sinh ngày càng mạnh dần, trong căn phòng không một bóng người, tay nắm cửa nhà vệ sinh bắt đầu chuyển động lên xuống không ngừng!

Cạch! Cạch! Cạch!

Âm thanh khóa cửa rung lắc không ngừng tra tấn thần kinh. Hàn Phi sống chết nhìn chằm chằm vào cây lau nhà đang chặn trên tay nắm cửa, nó đang trượt xuống dần từng chút theo mỗi nhịp chấn động với cường độ mạnh dần, cánh cửa nhà vệ sinh cũng vì thế mà nhanh chóng bị hé ra một khe hở.

Không rõ trong bóng đêm đen kịt kia đang ẩn chứa thứ kinh khủng nhường nào, nhưng chớp mắt căn phòng lại trở về trạng thái yên tĩnh dị thường.

Không lâu sau, năm ngón tay trắng bệch thò ra qua khe cửa, rồi một cánh tay mảnh khảnh giữ chặt lấy cây lau nhà chặn ngay tay nắm kia.

“Đó là cái gì?”

Sau lưng thấm đẫm mồ hôi lạnh, tay chân Hàn Phi cũng trở nên lạnh cóng. Hắn biết rõ bản thân chỉ đang chơi game mà thôi, nhưng theo bản năng, cơ thể lại nhắc nhở hắn phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Thế rồi cây lau nhà chặn ngang tay nắm bị nhấc ra, cánh cửa nhà vệ sinh vốn đang bị đóng kín tựa như bị một cơn gió nào đó thổi qua, không hiểu sao bị mở toang ra.

Căn hộ vốn đã tắt điện, phía trong nhà vệ sinh tối thui kia không hề có gì cả, cứ như thể tất cả những gì vừa xảy ra chỉ là ảo giác.

“Cửa mở vào bên trong, nhưng tủ giày vẫn chặn ngay lối cửa ra vào, cái thứ kia có vẻ vẫn chưa ra được.”

Hàn Phi nắm chặt con dao phay, toàn bộ sự chú ý của hắn đều đặt trên chiếc tủ chắn lối cửa nhà vệ sinh.

Mồ hôi hột theo xương gò má trượt xuống, trái tim đập thình thịch, hắn không ngừng cảnh giác cao độ, ấy vậy mà trong phòng không còn vang lên tiếng động kỳ lạ nào nữa.

“Cái thứ kia còn núp trong nhà vệ sinh à?”

Ánh mắt hắn vô thức quét quanh phòng khách. Trước đó Hàn Phi đã nhớ kỹ vị trí sắp đặt đồ đạc trong căn hộ, cho nên hắn nhìn sơ qua những hình dáng đen thẫm trong bóng đêm mơ hồ.

Cho đến khi ánh mắt trượt qua bộ sô pha trong phòng khách, dường như trái tim hắn đột ngột bị thít chặt. Bởi hắn nhìn thấy không biết từ lúc nào bên cạnh chiếc ghế sô pha dư ra một bóng đen.

“Vị trí đó tuyệt đối không đặt đồ đạc gì, mình nhớ rất rõ mà!”

Trái tim hắn như muốn vọt ra khỏi lồng ngực vậy. Vốn dĩ Hàn Phi chơi game là vì muốn được thả lỏng cơ thể, tìm lại nụ cười cho chính mình. Vậy mà giờ đây những cảnh ngộ gặp phải từ khi vào game tới giờ đã vượt xa dự tính của hắn, cho nên hắn quyết định thoát khỏi game.

Bất kể nó là thứ gì, chỉ cần mình thoát khỏi game thì sẽ giải quyết được hết thảy.

Hắn mở bảng thuộc tính, tìm thấy nút lựa chọn thoát game trong góc, thế nhưng giờ đây nút lựa chọn đó lại hiển thị màu xám, sau khi ấn vào nhiều lần thì nỗi tuyệt vọng thật sự đã hiện ra.

“Chú ý! Thời gian chơi game phải vượt quá 3 tiếng, hơn nữa sau khi hoàn thành ít nhất một nhiệm vụ mới có thể thoát game!”

Giọng nói lạnh băng truyền đến từ đại não khiến khóe mắt Hàn Phi co rút. Hắn suýt nữa thì đột tử thật rồi.

“Không thể thoát ra?”

Âm khí lạnh lẽo kích thích cơ thể hắn. Khi Hàn Phi ngẩng đầu lên, hắn phát hiện bóng đen vốn dĩ đang ở bên cạnh ghế sô pha đã chạy đến trước phòng ngủ mà mình không hề hay biết.

Khi tới gần rồi, rốt cuộc Hàn Phi cũng nhìn rõ được đó căn bản không phải là bóng đen gì cả, mà là một người đang ngồi xổm dưới đất!

Chương 5: Đây mà là trò chơi Hệ chữa trị à?

Vốn dĩ vừa hiện hình ở bên cạnh ghế sô pha, nay bóng đen ấy lại xuất hiện ngay cửa phòng ngủ từ lúc nào. Hàn Phi mơ hồ có thể thấy được, cái bóng ấy có hình dáng của một "con người." Nó đang ngồi xổm trên đất, cúi đầu thấp xuống dưới.

Cả người Hàn Phi như hóa đá. Hắn quỳ bán phần trên giường, đắp hờ một chiếc chăn bông to màu đỏ đã có phần ẩm mốc trên lưng.

"Nếu biết trước đây là dạng game đối kháng hoặc giải đố thì mình đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ rồi. Nhưng vấn đề là ông chủ cửa hàng và mọi thông tin trên mạng đều khẳng định đây là game thể loại chữa trị cơ? Có tay game thủ gạo cội nào biết cách chạy trốn khi chơi một trò game theo thể loại chữa trị đâu chứ?"

Hắn chăm chú nhìn ra cửa phòng ngủ, đồng thời bắt đầu động não sau khi sock nhẹ trong một quãng thời gian ngắn.

Chuyện đã xảy ra rồi, sẽ thật sự vô nghĩa nếu cứ ngồi im mà chăm chăm suy nghĩ lý do vì sao bản thân không "quit game" ngay được. Điều mà hắn muốn là sống sót giữa quy tắc trò chơi như thế này!

Để thoát khỏi game, phải đáp ứng 2 điều kiện: Đầu tiên là chơi game hơn 3 tiếng đồng hồ và thứ hai là hoàn thành ít nhất 1 nhiệm vụ.

"Mình đã làm xong nhiệm vụ lắp cầu chì bên nhà bà cụ rồi. Để nhớ xem, khi mở mắt ra lúc vừa vào game, thời gian trên đồng hồ treo tường là 0:00 khuya và lần cuối cùng mà mình nhìn đồng hồ là 2:44 sáng. Vậy mình chỉ cần tìm cách trì hoãn thêm 16 phút nữa là có thể thoát khỏi nơi này!"

Tư duy của Hàn Phi chưa bao giờ sáng suốt như vậy. Hắn nhìn chằm chằm cửa phòng ngủ, cả người căng cứng trong khi tay đang siết chặt con dao phay.

“Mình từng kiểm tra rồi, chẳng có ai trong phòng tắm cả, và nơi ấy cũng không có góc khuất để người ngoài trốn vào trong. Vậy, đây là thứ gì? Tại sao nó lại mở cửa phòng tắm vào lúc nửa đêm thế này?”

Hàn Phi chỉ có thể sống sót nếu sống qua 16 phút tiếp theo. Câu hỏi đặt ra là: Làm thế nào để sống sót trong 16 phút tiếp theo? Hiện tại, mọi thứ đang phát triển theo chiều hướng xấu dần. Hắn không chắc con dao làm bếp trong tay mình có hữu ích hay không. Việc nắm chặt con dao phay này chỉ là hành vi cố gắng bám víu lấy một chút an ủi tâm lý theo bản năng mà thôi.

Thử tưởng tượng xem, bạn sẽ có cảm giác gì khi đang nằm trên giường ngủ, vừa mở mắt ra lúc nửa đêm bèn trông thấy có một người ngồi đang xổm bên cạnh sô pha trong phòng khách? Và trong nháy mắt, bạn phát hiện người đó đã chạy tới cửa phòng ngủ rồi. Vừa nghĩ đến thôi, đã cảm thấy da đầu tê rần cả lên.

Tỉnh táo! Bắt buộc phải tỉnh táo!

Việc không thể “quit game” đã tác động đến Hàn Phi cực kỳ sâu sắc. Chưa thật sự bình tĩnh, hắn lại bị nỗi sợ hãi bất ngờ ập đến lần thứ hai. Xuất phát điểm là một thành viên trong nhóm nô lệ của công việc* rồi bị tấn công tư tưởng liên tục nhiều lần như vậy mà vẫn chưa hóa điên, tự bản thân Hàn Phi vẫn còn cảm giác đến khó tin đây.

(Chú thích: 社畜 = xã súc: xuất phát từ một cụm tiếng Nhật: しゃちく, một từ thông dụng trên internet: là một thuật ngữ chế giễu được sử dụng ở Nhật Bản để mô tả những nhân viên làm việc ngoan ngoãn trong công ty và bị công ty chèn ép như động vật hay nô lệ, chủ yếu được dùng để cười nhạo.)

“Bà cụ kia từng nói căn phòng này có thứ nguy hiểm tồn tại, hẳn là ám chỉ đến kẻ ngồi xổm dưới đất ấy. Tuy nhiên, những cư dân khác trong tòa nhà này cũng không hề dọn đi khỏi đây, chứng tỏ gã ấy cũng hiếm khi ra khỏi phòng. Nếu vậy, mình sẽ tạm thời an toàn nếu có thể chạy ra ngoài.”

Nói thì dễ, nhưng làm mới khó!

Nhìn bóng dáng mờ mịt đang ngồi xổm tại cửa phòng ngủ kia, quả thật Hàn Phi không hề có đủ can đảm đến tiến gần đến nó.

“Không đâu! Tình huống hiện tại còn chưa tới lúc tuyệt vọng nhất! Nó chặn ngay cửa nhưng cũng không tiến vào, thời gian trôi qua đều ảnh hưởng đến cả hai. Sống qua 16 phút, mình lập tức thoát game. Nếu nó tiến vào trong, mình sẽ tốc chạy ra khỏi phòng ngủ!”

Đang giây phút khẩn cấp, thà để ý đến tính mạng còn hơn, Hàn Phi chẳng rỗi hơi đâu mà qua tâm đến dăm ba cái nhiệm vụ tân thủ.

Ánh mắt hắn chậm rãi di chuyển, liếc về phía chiếc đồng hồ treo tường điện tử trên vách phòng khách. Tuy nhiên, Hàn Phi chợt cảm giác một luồng hơi lạnh thấu xương xộc thẳng đến đầu khi chưa vẫn kịp xem đấy là mấy giờ!

Hai đồng tử trong mắt co rụt lại theo phản xạ, Hàn Phi nhìn về phía cửa phòng ngủ lần nữa, để rồi nhận ra bóng người ngồi xổm trên mặt đất đằng kia đã biến mất từ lúc nào.

Và ngay lúc này, hắn đã có một quyết định vô cùng đúng đắn. Hàn Phi không quá ngu xuẩn đến nổi bật đèn lên, không lùi về sau, cũng không nhìn xung quanh tìm kẻ đó mà lại nhảy thẳng xuống giường, chạy thụt mạng về phía cửa phòng khách!

Hắn biết rõ kẻ đó đã bước vào phòng ngủ, thế nên bản thân sẽ chết chắc nếu ở đó chậm thêm 1 giây. Thay vì ngồi cầu may với tâm lý tò mò xem đối phương ra sao, hắn thà rời khỏi nơi đây càng nhanh càng tốt.

Giành giật từng giây một, Hàn Phi cảm giác mình chưa bao giờ chạy nhanh đến vậy.

Hắn lao đến cửa chống trộm, mở cửa ra bằng một tốc độ nhanh nhất có thể.

Tiếng đóng mở cửa khiến đèn cảm ứng bằng âm thành trong hành lang sáng lên. Ánh đèn mờ ảo chiếu vào phòng

nhưng Hàn Phi không dám quay đầu nhìn lại.

Hắn chỉ có thể nhanh chóng liếc thoáng qua căn phòng lúc chạy xuống lầu.

Trong căn phòng đổ nát và quạnh quẽ ấy, có một người đàn ông với tứ chị vặn vẹo thành một góc độ quái dị đang nằm dưới chân đèn phòng ngủ. Nếu vừa rồi Hàn Phi bật đèn lên, có lẽ hắn sẽ vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt u ám của kẻ đó!

Vung tay đóng cửa lại, Hàn Phi sợ "người" đó đuổi theo ra ngoài. Không lâu sau, hắn chợt nghe thấy một âm thanh rùng rợn vang lên từ bên trong căn phòng, tựa như có người đang dùng móng tay cào mạnh vào cửa vậy.

"Nó muốn ra ngoài à?"

Không dám ở lại quá lâu, Hàn Phi cầm theo dao phay chạy xuống lầu. Hắn biết bà lão dưới lầu cũng có vấn đề, nhưng thực tế thì bà ấy ít có uy hiếp đối với hắn hơn là những thứ mờ mịt bất tường kia.

Khi xuống đến tầng 3, Hàn Phi lại ngửi thấy mùi thịt quen thuộc. Hắn nhận ra cửa phòng của bà lão đang khép hờ, lại có một vài túi xốp nhỏ màu đen đặt cạnh cánh cửa. Bên cạnh đó, mấy cái túi này trông khác với những cái túi mà hắn từng thấy trong tủ lạnh.

Lùi lại vài bước, cơ thể hắn chạm vào cánh cửa của một ngôi nhà khác trên tầng 3 này. Ngay lập tức, một chiếc gương Bát Quái đầy vết nứt rơi từ trên cửa xuống, suýt nữa đập trúng đầu hắn.

Quay đầu nhìn lại, Hàn Phi phát hiện vách cửa của gia đình này được dán dày đặc các lá bùa, trông vô cùng kinh khủng.

"Không có ai bình thường trong tòa nhà này ư?"

Sau khi bị kích thích liên tục, thần kinh của Hàn Phi vô cùng căng thẳng. Lúc này, tất cả những bóng đèn cảm ứng âm thanh trong hành lang đều tắt hết. Dù có hắn có kêu to đến đâu, dường như mấy cái đèn ấy đều đã hỏng hết rồi, không bao giờ bật sáng lên nữa.

Trong sự im lặng chết chóc này, Hàn Phi rõ ràng nghe thấy tiếng cửa dần bị đẩy ra; trong bóng tối, có thứ gì đó đang tiến đến.

Tim đập càng lúc càng nhanh, Hàn Phi liều mạng chạy xuống lầu. Hắn có thể cảm giác được có thứ gì đó đang đuổi theo mình trong bóng tối.

Nghiến chặt răng, Hàn Phi chạy thụt mạng một hơi xuống lầu 1. Đến hiện tại, hắn mới nhận ra cửa hành lang đã bị khóa chặt, bản thân hoàn toàn nắc kẹt trong tòa nhà này.

Vung mạnh cả cánh tay, Hàn Phi dùng dao chém mạnh vào ổ khóa cửa. Mãi đến khi bóng tối bao trùm lấy hắn, sau lưng dường như có thứ gì đó dần dà xuất hiện.

Cảm nhận ra cổ mình từ từ bị thứ gì đó siết chặt, trông Hàn Phi như muốn phát điên. Bề ngoài, hắn chém đi chém lại vào ổ khóa liên tục, nhưng trên thực tế lại tập trung toàn bộ sự chú ý vào giao diện bảng thuộc tính của game.

Cả người ướt đẫm mồ hôi, Hàn Phi sắp sửa không thể cầm nổi con dao phay này nữa. Lúc gần bất tỉnh, cuối cùng thì nút "quit game" xám xịt kia cũng sáng lên.

Đã đủ 3 tiếng đồng hồ rồi!

"Thoát game!"

Đùng!

Một âm thanh inh ỏi vang lên trong đầu, thế giới như quay cuồng liên tục, Hàn Phi cảm nhận một cơn đau thấu trời xuất phát từ đại não của mình.

Cố chịu đựng nỗi thống khổ này, cuối cùng hắn đã có thể khống chế được cơ thể mình, bèn vội dùng hai tay cởi mạnh mũ chơi game ra, để rồi đổ gục cả người xuống mặt bàn.

Khi màn đêm buông xuống, màn hình ánh xạ lên vách tường hiển thị ra một khung thời gian, đã 3:01 sáng rồi!

Hàn Phi vào game ở thời điểm ban ngày, nhưng khi trở lại nhà mình đã là lúc nửa đêm.

Nhận ra một sự kiệt quệ đang lan tràn khắp mọi ngõ ngách trong cơ thể, Hàn Phi vẫn có cảm giác khá mông lung, tựa như vẫn chưa thực sự thoát khỏi trò chơi vậy

"Người chơi số 0000 - xin chú ý! Bạn đã hoàn thành màn chơi đầu tiên trong Cuộc Sống Hoàn Hảo version 1.0.

Hãy đẩy nhanh tiến độ khám phá hơn đi nào!"

Một âm thanh cơ giới lạnh lẽo vang lên tại tận sâu bên trong tâm trí hắn; Hàn Phi ngẩn người ngay lập tức khi nghe được giọng nói ấy. Hắn chắc chắn rằng mình đã cởi mũ chơi game ra, cớ sao âm thanh ấy vẫn còn hiện lên trong đầu?

"Tại sao lại như vậy?"

"Người chơi số 0000 - xin chú ý! Bạn đã hoàn thành màn chơi đầu tiên, vui lòng bắt đầu màn chơi thứ hai trong vòng 24 giờ!"

"Tại sao trong đầu mình lại có giọng nói này?" Hàn Phi sờ nhẹ vào phần gáy đang đau đớn âm ỉ, lại cầm lấy chiếc mũ chơi game nặng nề lên. Lúc này, hắn mới nhận ra chiếc mũ trên tay dính rất nhiều vết máu be bét ở mặt trong.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Hàn Phi mới mơ hồ nhớ ra; sau khi đội mũ vào, dường như có thứ gì đó đã từng đâm xuyên qua đầu hắn.

"Chẳng lẽ đây là một âm mưu giết người bất thành?" Hàn Phi vội lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi cảnh sát. Nhưng vừa nghĩ tới việc báo động, chợt giọng nói trong đầu lại xuất hiện lần nữa.

"Người chơi số 0000 - xin chú ý! Không được tiết lộ nội dung trò chơi cho bất kỳ ai. Bằng không, hộp đen sẽ nổ tung bên trong đại não bạn, đảm bảo rằng bạn sẽ chết não trong 0,001 giây."

"Hộp đen? Chết não?" Nhìn chằm chằm vào nhãn hiệu trò chơi hệ chữa trị được dán bên trên mũ chơi game, Hàn Phi nhất thời cảm thấy vô cùng đau đầu.

Chương 6: Đã chữa khỏi chứng ám ảnh sợ xã hội, giờ chuyển sang bị điên…

Sau khi bỏ việc, Hàn Phi đã chơi rất nhiều game. Hắn làm vậy chủ yếu là để xả stress, hy vọng có thể nhanh chóng điều chỉnh tốt trạng thái, tìm được động lực sống.

Hiện tại, hắn đã đạt được mục đích. Sau khi chơi game "Cuộc Sống Hoàn Hảo", hắn mới hiểu rõ cuộc sống này tươi đẹp đến nhường nào; hoá ra bất công mà hắn phải chịu bấy lâu thật tầm thường khi đứng trước đám lệ quỷ và bọn biến thái.

Cũng có thể nói, hắn đã được chữa khỏi.

Chẳng qua, cách chữa trị này tương đối thô bạo. Đại loại như, nếu bị một chiếc dằm gỗ đâm vào trong ngón tay, hắn sẽ trực tiếp chém đứt cả cánh tay để không cảm giác đến ngón tay bị đau nữa.

Yếu ớt ngã xuống đất, cơn đau đớn và sự uể oải hành hạ mỗi đầu dây thần kinh, Hàn Phi cũng không biết rốt cục mình đã ngủ, hay là hôn mê.

…

Cốc! Cốc! Cốc!

7 giờ sáng, Hàn Phi bị tiếng gõ cửa làm cho thức giấc. Hắn từ dưới đất bò dậy, đầu óc vẫn còn chút mơ hồ.

Mãi cho đến khi nhìn thấy mũ trò chơi trên bàn cùng với vết máu trong mũ, hắn mới hiểu được trò chơi tối hôm qua không phải là một giấc mơ.

"Độ khó của nhiệm vụ tân thủ cao như vậy, sau này chắc chắn còn có những nhiệm vụ càng kinh khủng hơn, đây không phải là bảo mình đi chịu chết sao? Mình chỉ là một diễn viên hài kịch, không biết oánh lộn, làm sao có thể đấu nổi đám 'Hàng xóm' cùng hung cực ác kia?"

Cốc! Cốc! Cốc!

Tiếng đập cửa không ngừng truyền đến.

Nếu như là trước khi chơi game, kẻ mắc chứng ám ảnh xã hội nghiêm trọng như Hàn Phi sẽ làm bộ trong phòng không có ai, yên lặng chờ đối phương rời khỏi.

Nhưng sau khi chơi game, hắn không cần suy nghĩ nhiều, lập tức đứng dậy đi mở cửa phòng.

"Chào cậu, chúng tôi là công an nhân dân ở đồn công an khu phố cổ Con Đường Hạnh Phúc. Tôi tên Triệu Minh, còn đây chính là đồng sự của tôi - Trương Tiểu Thiên."

"Công an ư?"

Nhìn hai vị công an nhân dân mặc cảnh phục, mắt của Hàn Phi sáng rực, nhớ lại mình bị thứ gọi là "Hộp đen" doạ sẽ làm hắn chết não. Nó đã không cho hắn báo công an, nhưng bây giờ công an lại đã tìm tới cửa.

"Mời hai người vào!" Hàn Phi chưa từng nhiệt tình tiếp xúc với người khác như vậy. Hắn mời hai đồng chí công an vào phòng rồi chạy đến tủ lạnh tìm đồ uống.

"Chúng tôi tới là có chuyện muốn hỏi cậu. Trong khu vực quản lý của chúng tôi đã xảy ra hoả hoạn, camera giám sát cho thấy cậu từng xuất hiện ở hiện trường hoả hoạn ấy." Nhìn dáng vẻ nhiệt tình của Hàn Phi, hai đồng chí công an đây thấy hơi là lạ. Triệu Minh còn cầm smartphone ra nhìn một chút, sau đó phát hiện rằng biểu hiện của Hàn Phi so với tài liệu điều tra của công an không khớp nhau cho lắm.

"Thật ra, tôi cũng có chuyện muốn báo cho các anh biết." Hàn Phi đặt đồ uống xuống, ngồi đối diện với bên công an.

"Sao?" Hai đồng chí công an liếc nhìn nhau, nghiêm túc hẳn; hai người bọn họ chăm chú nhìn Hàn Phi: "Cậu muốn báo cho chúng tôi biết chuyện gì?"

"Tối hôm qua, tôi…"

"Cảnh cáo! Gamer number 0000 - xin chú ý! Xin đừng tiết lộ thông tin về phiên bản demo của [Cuộc Sống Hoàn Hảo] trước bất kỳ ai! Sau 3 lần cảnh cáo - Hộp đen sẽ nổ tung trong đại não của cậu!"

Dây thần kinh não bộ cứ như bị người ta túm lấy, nỗi sợ từ sâu trong đại não khiến Hàn Phi há miệng, nhưng không thể nào nói tiếp.

Hai đồng chí công an nhìn chằm chằm vào Hàn Phi đang trong tư thế há miệng; ba người cứ như vậy không nhúc nhích chừng mấy giây.

"Tối qua cậu làm sao?" Hai đồng chí công an vẫn chờ. Bọn họ không biết Hàn Phi lúc này đang phải chịu áp lực rất lớn. Mồ hôi to như hạt đậu chảy từ gò má của Hàn Phi xuống, nỗi kinh hoàng hủy diệt từng dây thần kinh não bộ của hắn, ám ảnh sâu tận óc.

Trán nổi gân xanh, Hàn Phi cắn chặt răng; hắn chợt đập mạnh lên ghế sa lon, cuối cùng vẫn không nói ra sự tồn tại của trò chơi.

Hai đồng chí công an sửng sốt trước hành vi này của Hàn Phi: "Cậu bình tĩnh một chút, có chuyện gì cứ nói, kẻ ngu mới dùng vũ lực để phản kháng."

Vắt hết óc, Hàn Phi cố ý tránh nói về trò chơi. Hắn thử từ một góc độ khác nói ra rắc rối của mình.

Vì phòng ngừa hộp đen trong đầu nổ tung, mỗi một chữ mà hắn nói đều vô cùng cẩn thận: "0 giờ tối hôm qua, chú ý mốc thời gian này nhé, có bà cụ mời tôi ăn sủi cảo. Cháu của bà cụ bỗng vất nồi canh cá, nói nguyên liệu nấu ăn lấy từ trong quan tài, nhưng nguyên liệu nấu ăn vốn được lấy từ trong tủ lạnh mà. Tôi cảm thấy tủ lạnh trong nhà của bọn họ dường như có giấu xác chết."

"Có thể sản sinh ý nghĩ như vậy, sao cậu không nghĩ đến mình trước?" Tập trung vào dáng vẻ nghiêm túc của Hàn Phi, Triệu Minh lặng lẽ bật máy ghi âm mang bên người, một tay của Trương Tiểu Thiên thì lặng lẽ đưa ra phía sau, hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Tôi trở về nhà, bắt đầu ngủ. Cửa phòng vệ sinh tự di chuyển, có thứ gì đó từ bên trong đã đi ra ngoài. Hai anh tin trên thế giới này có quỷ hay không?"

"Gì?"

“Quỷ! Vừa mới ngồi xổm dưới đất, bỗng nhiên biến mất, sắc mặt trắng bệch, thân thể cứ như không có xương! Vừa mở mắt, nó bèn trốn ở cạnh đèn ngủ trên đầu giường!” Hàn Phi càng ngày càng kích động. Hắn rất sợ công an cứ vậy rời đi, bỏ qua cơ hội nhờ giúp đỡ, cho nên cố sức miêu tả, thể hiện đầy đủ năng lực diễn xuất của mình.

“Tôi cũng lấy ra cả biên bản lấy lời khai luôn rồi, cậu lại bảo tôi là có quỷ?” Triệu Minh hít sâu một hơi, tận lực để cho giọng của mình dịu lại: “Nếu như cậu chỉ muốn nói với chúng tôi chuyện này, vậy thì bỏ đi. Kế tiếp, chúng tôi sẽ hỏi cậu mấy câu hỏi, mời thành thật trả lời.”

“Trời đất chứng giám, tất cả lời tôi nói đều là sự thật!” Hàn Phi thật sự không có diễn. Hắn liều mạng chớp mắt, giống như con tin bị kẻ xấu bắt giữ, chẳng qua kẻ xấu ở đây không phải là cướp, mà là một trò chơi.

“Câu hỏi thứ nhất, 1 giờ 30 phút trưa ngày hôm qua, tại sao cậu lại xuất hiện ở đường đồ cổ ở khu phố cổ.” Triệu Minh không tiếp tục dây dưa với Hàn Phi, trực tiếp mở miệng hỏi.

“Tôi đi mua game second-hand, ok! Chúng ta có thể đi tìm chủ cửa hàng! Đồng chí công an! 2 người theo tôi cùng đi tìm chủ cửa hàng…”

“Làm gì có chủ cửa hàng nào? Con đường kia toàn là những căn nhà đã hư hỏng nghiêm trọng, 3 tháng trước tất cả cửa hàng đều đã phải đóng cửa.”

“Không thể như vậy! Tôi đã mua game ở cửa hàng game second-hand đó liên tục 3 ngày mà! Giờ chúng ta hãy lập tức qua đó! Tôi đưa hai anh tới cửa hàng đó!” Hàn Phi lập tức đứng lên.

“Cậu thật không biết hay đang cố ý giả vờ giả vịt? Chiều hôm qua đường đồ cổ ấy xảy ra cháy lớn, tất cả cửa hàng bán đồ cũ đều bị thiêu trụi, may mà các cửa hàng sớm đã dừng hoạt động, nên mới không có thương vong về người.” Triệu Minh và Trương Tiểu Thiên đều cảm thấy Hàn Phi có chút khả nghi.

“Tất cả cửa hàng bán đồ cũ đều bị thiêu trụi?” Hàn Phi kinh ngạc nhìn hai đồng chí công an, một lát sau ánh mắt của hắn lại trở nên kiên định: “Không thể nào! Có sơ hở! Tôi nhớ rất rõ vẻ ngoài của chủ cửa hàng! Chỉ cần hai anh tìm được người này, có thể chứng minh tôi không có nói xạo!”

Hàn Phi là diễn viên chuyên nghiệp, trí nhớ của hắn rất tốt. Lúc này, hắn lấy giấy bút, vẽ chân dung của lão chủ cửa hàng: “Hai anh cứ dựa theo cái này đi tìm! Tuyệt đối có thể tìm được lão ta!”

“Tôi nói cho cậu biết, nơi đó không thể có cửa hàng doanh nghiệp…” Triệu Minh còn muốn nói thêm thì smartphone của gã đột nhiên rung lên. Gã ra dấu Trương Tiểu Thiên quan sát Hàn Phi, còn mình thì đi ra khỏi phòng.

“Alô? Đội trưởng Vương à?”

“Hai chú đã đến nhà của kẻ tình nghi trong vụ án phóng hoả ở đường Đồ Cổ rồi chứ? Có phát hiện được gì không?” Smartphone bên kia truyền đến giọng của một người đàn ông trung niên.

“Chúng em đã đến, sau khi nói chuyện và hỏi vài câu thì phát hiện người này quả thật có chút không ổn.” Triệu Minh nhìn vào phòng trong, sau đó nhỏ giọng đáp.

“Nói rõ hơn.”

“Căn cứ vào mô hình tính cách được thiết lập bởi dữ liệu lớn về thông tin công dân, cậu ta là một diễn viên hài rất hướng nội và chăm chỉ. Chúng em còn tra ra được hồ sơ tư vấn tâm lý của cậu ta, trong hồ sơ nói cậu ta mắc chứng bệnh ám ảnh sợ xã hội vô cùng nghiêm trọng.”

“Diễn viên hài mắc chứng ám ảnh sợ xã hội ư?”

“Tin tức công dân và số liệu phân tích đều lưu như thế, nhưng sau khi chúng em tiếp xúc trực tiếp thì nhận thấy kẻ tình nghi khá kích động, hành vi rất kỳ quái. Em nghi ngờ chứng ám ảnh sợ xã hội của cậu ta đã được chữa khỏi, chẳng qua…”

“Chẳng qua làm sao?”

“Chẳng qua… có vẻ như cậu ta đã bị điên rồi.”

Chương 7: Lệ Tuyết

Trở về căn phòng sau khi gọi điện xong, Triệu Minh phát hiện Hàn Phi và Trương Tiểu Thiên đang ra sức vuốt màn hình di động.

"Mấy người đang làm gì thế?"

"Chúng em đang nhập thông tin vẻ ngoài của nhân vật mà Hàn Phi kể vào kho dữ liệu. Hắn miêu tả rất chi tiết nên đoán chừng sẽ sớm có kết quả đối chiếu thôi… Tìm thấy rồi!" Trương Tiểu Thiên nhìn vào khuôn mặt người hiển thị trên màn hình, biểu cảm dần trở nên kỳ dị. Gã đặt di động ngay trước mặt Hàn Phi: "Tôi đã dựa trên thông tin mà cậu cung cấp để tiến hành mô phỏng và đối chiếu từng khuôn mặt trong kho dữ liệu rồi. Cậu xem thử người này có phải là ông chủ tiệm kia không?"

Sau khi nhìn thấy ông cụ trong màn hình di động, Hàn Phi vội thốt lên: "Không sai, chính là ông ta! Ông ấy còn nói cả nhà ổng đều là fans của tôi! Đặc biệt yêu thích các tiết mục của tôi nữa kìa!"

"Tôi cảm thấy ông ta không lừa anh, mà ngược lại, chính cậu đang lừa chúng tôi thì có." Trương Tiểu Thiên lại vuốt màn hình di động, lộ ra thông tin phía dưới: "Ông cụ này là một người canh mộ ở ngoại ô thành phố Tân Hỗ. Cha mẹ ông ta đã sớm qua đời, không con không cái. Nếu gọi là người nhà, vậy thì người nhà của ông ta hẳn là hàng trăm phần mộ vô danh nằm tại nghĩa trang của vùng ngoại ô kia."

"Không thể nào! Hôm qua ông cụ này còn an ủi tôi trong tiệm đồ cổ, giúp tôi vực dậy tinh thần nữa mà, mấy anh có nhầm lẫn gì không?" Hàn Phi tra đi tra lại các thông tin và hình ảnh trong chiếc di động.

"Hôm qua ông cụ an ủi cậu ấy hả?" Trương Tiểu Thiên vuốt màn hình hiển thị xuống trang cuối cùng: "Cậu nhìn cho kỹ đi! Ông cụ này đã qua đời vào 3 ngày trước rồi. Bản thân

ông ấy cũng được chôn cất trong nghĩa trang ở ngoại ô ấy đấy."

Hệ thống thông tin cá nhân của công dân thì không thể nào sai được. Đến khi Hàn Phi nhìn thấy ảnh chân dung màu xám của ông lão trên trang cuối cùng kia, hắn hoàn toàn ngây ngốc luôn rồi.

"Chỉ có điều, có một điểm mà cậu không hề nói dối. Quả thực, ông ta là fans trung thành của cậu, thích cái kiểu cười mà chẳng gây cười nổi của cậu đấy. Mỗi tối, ông ta thường bật chương trình của cậu trong khu nghĩa trang, từng dọa không ít người qua đường mấy lần rồi. Hồ sơ công dân của ông ấy còn có bản ghi chép của chúng tôi nữa kìa."

Nói xong, Trương Tiểu Thiên bèn thu hồi lại di động, cả anh ta và Triệu Minh đều nhìn Hàn Phi: "Đừng đứng ngây ra đó nữa, nếu cậu thực sự không phóng hỏa thì cứ đi cùng chúng tôi một chuyến, chúng tôi sẽ không đổ oan cho một người tốt, lại càng không thể tha cho một kẻ xấu."

"Tôi có thể phối hợp với các anh, nhưng hy vọng các anh có thể cho đến xem xét lại đường đồ cổ thử. Tôi vẫn khó có thể chấp nhận được chuyện này." Hiện giờ, đầu óc của Hàn Phi rất bối rối vì tất cả mọi việc cứ ùn ùn kéo tới cùng một lúc. Vốn dĩ, hắn cho rằng cuộc sống của bản thân đã đủ nát rồi, chẳng ngờ vẫn còn cả mớ bòng bong rơi xuống đầu thế này nữa.

Đích thân đến phố đồ cổ một chuyến, nhìn cả con phố bị cháy rụi triệt để, Hàn Phi đã hoàn toàn mất hết hy vọng.

Thiêu hủy tan hoang, ngay cả đất cũng bị cháy đến nứt nẻ, cho dù thật sự có chứng cứ gì đi nữa phỏng chừng đã cháy thành tro tàn từ sớm rồi.

"Tại sao lại là mình chứ? Lẽ nào chỉ bởi vì ông ta là fans của mình ư?"

"Fans nhà người ta thì gửi thư tay, sô cô la, bút máy,… cho thần tượng; tại sao tới lượt kẻ chẳng có mấy fans như mình thì lại muốn hại chết mình chứ?"

9 giờ sáng, Hàn Phi có mặt tại đồn công an trên đường Hạnh Phúc thuộc khu phố cổ. Có thể là do lần đầu tiên ngồi xe cảnh sát nên đôi môi hắn trắng bệch, trạng thái tinh thần rất tệ.

"Tôi đi báo cáo công tác với đội trưởng Vương, Tiểu Thiên, cậu canh chừng anh ta." Sau khi Triệu Minh rời khỏi, Trương Tiểu Thiên dẫn Hàn Phi vào phòng triệu tập. Trong con mắt của cậu ta, tên "tội phạm phóng hỏa" Hàn Phi này rất nguy hiểm, cần phải cách ly với những người khác.

"Các anh thực sự hiểu lầm rồi, đến cả việc đốt pháo tôi cũng chưa từng làm huống chi là chuyện phóng hỏa nguyên cả khu phố chứ?"

"Thành thật ngồi đợi đi."

"Hiểu lầm rồi!" Hàn Phi còn chưa kịp nói xong, cánh cửa phòng triệu tập đã đóng lại: "Các người thật sự bắt nhầm người rồi! Hung thủ là người khác ấy! Tôi cũng là người bị hại mà!"

"Đừng gào nữa, bản thân có phạm tội hay không trong lòng còn không rõ ư?" Một giọng nữ vang lên trong căn phòng triệu tập.

Hàn Phi quay đầu nhìn lại, đập vào mắt là đôi giầy boots Martin nửa ống màu đen, sau đó là đôi chân thon dài mặc chiếc quần jeans bó cũng màu đen.

"Đẹp không?"

Người phụ nữ ngồi trong góc phòng triệu tập kia có dáng người đẹp đến không tưởng. Từ đầu tới cuối, cô ta không hề ngẩng đầu lên, rõ ràng chỉ chăm chú nghịch di động, thế nhưng dường như đối với tất cả những chuyện phát sinh trong phòng đều rõ như lòng bàn tay.

"Nhìn nhiều thêm chút đi. Sau khi vào đây, có khả năng cậu sẽ chẳng còn cơ hội ngắm gái nữa đâu. Tuy 'Bộ luật hình sự' của nước mình chỉ quy định về tội phóng hỏa, không quy định về tội cố ý phóng hỏa, nhưng đối với những hành vi phạm tội phóng hỏa gây thiệt hại đặc biệt to lớn thì có thể cân nhắc mức hình phạt cao nhất. Nghe nói cậu đã đốt nguyên một

khu phố, vậy thì sao có thể thoát mức chung thân kia chứ? Cậu cũng là một phạm nhân thôi."

"Chị đừng ngậm máu phun người, tôi không giống như mấy phần tử phạm tội các người. Tôi tới đây chỉ là để phối hợp với phía cảnh sát tìm ra chân tướng sự việc. Bản án phóng hỏa này không đơn giản thế đâu, vẫn còn những bàn tay gây tội ác đằng sau nữa." Người có thể vào trong căn phòng triệu tập của đồn cảnh sát này chỉ có hai loại: cảnh sát hoặc kẻ bị tình nghi, cho nên Hàn Phi cũng không nghĩ ngợi quá nhiều. Hiện giờ, đầu óc hắn chỉ tràn ngập những sự việc liên quan đến loại game kia.

"Bàn tay tội ác phía sau?" Lần đầu tiên người phụ nữ ngẩng đầu lên, tựa như cô ta phát hiện thứ gì đó hay ho: "Quả thật muốn thiêu rụi cả một con phố cần phải lên kế hoạch tỉ mỉ cặn kẽ, phải có nhiều địa điểm đồng thời bị phóng hỏa mới có thể khiến cho thế lửa lan tràn nhanh chóng được. Tuy nhiên, camera tại hiện trường lại không quay chụp được bất kỳ thứ gì ngoài một mình cậu, có cảm giác giống như cậu bị người ta cố ý lôi ra chịu tội thay vậy."

"Cuối cùng cũng gặp được một người hiểu chuyện rồi." Hàn Phi vốn dĩ không có chút thiện ý nào với người phụ nữ kia; nhưng cho đến lúc này, cô lại là người duy nhất nói giúp hắn.

"Logic rất đơn giản, chỉ có điều cá nhân cậu thì có giá trị gì đáng để bị hãm hại? Trứng không nứt ruồi nhặng không bu, trên người cậu chắc chắn cũng có vấn đề." Trực giác của người phụ nữ ấy vô cùng mẫn tiệp, tầm nhìn cũng vô cùng sắc bén.

"Tôi thì có thể có vấn đề gì? Cực khổ vất vả mãi mới có cơ hội xuất hiện trước ống kính, kết quả bị những kẻ có quan hệ đá văng, muốn vui vẻ thả lỏng một chút, kết quả…" Hàn Phi nhớ lại cảnh ngộ mình gặp phải tối qua, tự cảm thấy bản thân vẫn còn sống sót được đã là một kỳ tích: "Không nói nữa! Trước đây, tôi còn cảm thấy khi Thượng đế đóng lại một cánh cửa của một người, tất sẽ mở một cánh cửa khác cho anh ta giữ lại một cơ hội sống…"

“Còn bây giờ thì sao?”

“Tôi cảm thấy Thượng đế không chỉ đóng chặt toàn bộ cánh cửa của tôi, mà còn thả thêm một con quỷ vào trong phòng mình nữa.”

Trước đây, Hàn Phi rất ít tiếp xúc với người khác. Sau khi chơi game “Cuộc Sống Hoàn Hảo,” hắn lại trở nên nhiều lời hẳn. Có thể đây chính là hiện tượng hồi quang phản chiếu chăng?

“Tuy không nắm rõ tình hình cho lắm, nhưng tôi cảm thấy dường như tình cảnh của cậu trải qua khá thê thảm nhỉ?”

“Nói quá ra là nuốt nước mắt mà sống. Chị hai à, vì sao chị phải vào đây thế?” Hàn Phi đi đến bên cạnh người phụ nữ.

“Chị hai?” Khóe mắt người phụ nữ khẽ co rút, song cô ta cũng không so đo với Hàn Phi làm gì: “Tại vì ẩu đả đấy! Tôi đấm gãy sống mũi của một người, còn bẻ gãy vài cái xương sườn của hai kẻ khác. Lúc đó, tình hình tương đối nguy cấp nên tôi cũng không nghĩ nhiều làm gì.”

“Bà chị đánh nhau giỏi vậy cơ à?”

“Cũng thường thôi.”

Có thể là bởi vì đồng bệnh tương liên nên hai người trò chuyện rất hợp rơ, Hàn Phi cũng thử kể ra những sự việc đã xảy ra khi chơi game.

“Suy luận của cậu không sai đâu, trong nhà bà cụ kia tuyệt đối đang giấu tủ đông, nhưng nếu xét về phương diện thể lực thì bà ấy hẳn không phải là hung thủ, mà chỉ là người hỗ trợ giấu thi thể thôi. Tôi nghi ngờ hung thủ đích thực chính là người nhà của bà ta.”

“Tôi cũng cảm thấy thế!”

Hai con người trong căn phòng triệu tập ấy cứ như đã rà trúng đài của nhau vậy, tám rõ nhiệt tình.

“Bà cụ kia tên gì vậy? Đợi sau khi ra ngoài tôi sẽ tra giúp cậu.” Bà chị nọ tỏ vẻ rất nghiêm túc, khó có được người có thể tin lời Hàn Phi đến vậy.

“Bà cụ tên Mạnh Thi, khoảng hơn 70 tuổi, tóc đã bạc trắng, vai có vẻ bên cao bên thấp. Còn có một đứa cháu gọi là Thần Thần…”

“Được.” Người phụ nữ ghi lại tất cả các thông tin ấy vào trong điện thoại: “Cậu add nick của tôi đi, sau này chúng ta sẽ dùng điện thoại giữ liên lạc với nhau.”

“Cảm ơn chị đã giúp đỡ, có điều chỗ tôi lửa cháy bén gót rồi, chừng nào thì chị có thể ra ngoài?”

“Nếu cậu gấp quá thì bây giờ tôi sẽ ra.” Người phụ nữ nói xong đứng ngay dậy, đạp một phát vào cánh cửa phòng triệu tập.

“Bốp!”

Cửa phòng bật mở khiến Hàn Phi ngẩn ra: “Còn có thể làm thế nữa?”

Người phụ nữ thoải mái tự nhiên bước ra ngoài, sau đó một tiếng rống giận vang lên: “Lệ Tuyết! Cái cô vô tổ chức vô kỷ luật này! Càng ngày càng quá đáng rồi đấy! Tôi phải gọi điện cho lãnh đạo của các người!”

Nghe tiếng nói của người đàn ông trung niên kia, Hàn Phi có hơi hiểu ra: “Chị ta là cảnh sát?”

“Cô ấy không phải là một cảnh sát bình thường, 23 tuổi đã gia nhập vào một Tổ trọng án thuộc Đại đội Trinh sát hình sự, 5 năm trở lại đây đã tham gia phá rất nhiều vụ án lớn. Nhưng do nhiều lần ẩu đả với nghi phạm, không tuân thủ quy định nên bị xử lý kỷ luật, bị điều động khỏi đội Trinh sát hình sự mất rồi.” Trương Tiểu Thiên thở dài khi nhìn vào ổ khóa bị đá hỏng: “Trên danh nghĩa là đồn cảnh sát cần tăng cường lực lượng trinh sát hình sự, điều cô ấy xuống tăng cường cho đội ngũ, nhưng thực tế lại là để cho cô ấy chịu phạt nên điều động tới đồn cảnh sát làm các công việc bình thường. Lãnh đạo muốn mài dũa lại tính khí của cô ấy đó mà.”

Chương 8: Hệ thống phán định người tốt

Hàn Phi mang suy nghĩ mọi người đều là "Người tình nghi" trò chuyện cùng Lệ Tuyết khá lâu, cuối cùng mới phát hiện thì ra người ta là công an.

Hắn đứng trước cửa phòng triệu tập, nhìn Lệ Tuyết đi xa dần. Hiện tại, Hàn Phi đã không còn tuyệt vọng như trước, chí ít giờ đã có một công an hình sự chịu nghe hắn trình bày.

"Nè! Cậu chớ bị thân hình của cô ta mê hoặc. Ở chỗ của bọn anh, tối đa cậu chỉ bị giam một thời gian ngắn. Nhưng nếu cậu rơi vào trong tay của cô ta, không chết cũng bị lột da." Trương Tiểu Thiên ra hiệu Hàn Phi cùng mình đi sang một căn phòng khác.

Trong căn phòng không lớn này, có một người công an trung niên cầm smartphone đang nổi giận đùng đùng, đó chính là vị thủ trưởng vừa khiển trách Lệ Tuyết.

Ông ta trông rất uy nghiêm, giọng nói mạnh mẽ, nhưng Lệ Tuyết không hề nghe lời của người này.

"Đội trưởng Vương, xin bớt giận, người ta là công an hình sự đã hai lần giành được bằng khen hạng nhất. Cô nàng Lệ Tuyết đó tới chỗ chúng ta là để trải nghiệm cuộc sống, anh việc gì phải tính toán với cô ấy." Triệu Minh lanh lẹ rót ly nước, đặt ở chỗ của người công an trung niên.

"Hai lần đạt hạng nhất thì đã sao? Cậu thấy cô ta có giống công an không? Không muốn làm thì ngày mai đừng tới chỗ tôi làm việc nữa!" Cơn giận của vị đội trưởng này vẫn chưa tiêu tan.

"Nếu anh thật sự đuổi cô ấy, ba mẹ của cô ấy chắc chắn sẽ khua chiêng gõ trống tặng cờ thi đua cho anh. Em nghe nói hoàn cảnh gia đình của Lệ Tuyết vô cùng tốt, hai ông bà ở nhà vẫn luôn phản đối con gái của mình làm công an." Triệu Minh nói xong mới nhận ra dường như người công an trung niên

càng tức giận hơn, gã vội đổi chủ đề: "Đội trưởng Vương, người này chính là Hàn Phi, em đã đưa tới."

Nghe cái tên Hàn Phi, người công an trung niên được gọi là đội trưởng Vương rốt cục đã có thể kiềm chế cơn giận, chuyển sang trạng thái làm việc: "Chàng trai trẻ, thật ngại quá! Để cậu phải đợi lâu rồi. Chúng tôi có vài vấn đề muốn hỏi cậu, hy vọng cậu không giấu giếm bất cứ chi tiết nào."

Hàn Phi sống lương thiện hơn 20 năm, đây là lần đầu tiên hắn vào đồn công an, khó tránh khỏi có chút căng thẳng: "Anh yên tâm, em nhất định phối hợp với các anh."

Theo sự phát triển vượt bậc của khoa học kỹ thuật, công an phá án cũng dễ dàng hơn so với trước đây rất nhiều. Mọi công dân đều có mô hình tin tức nhân cách của mình, máy tính thậm chí có thể dự đoán ra khuynh hướng phạm tội của một người đạt đến tỷ lệ cao bao nhiêu.

Trừ phần đó ra, trong smartphone của rất nhiều công an còn cài phần mềm đặc biệt để phát hiện nói dối và máy phân tích án kiện. Nhờ vào sự hỗ trợ của máy móc như thế, xác suất kết án oan được hạ xuống đến mức thấp nhất.

Lấy lời khai suốt 1 giờ, bọn họ mới thả Hàn Phi về.

Xét theo kết quả phân tích của máy tính lẫn hình tượng tổng thể do mô hình nhân cách xác định nên, Hàn Phi đều không có hiềm nghi gây án. Hệ thống đánh giá độ nguy hiểm của hắn cực kỳ thấp: 0.

Nói cách khác, Hàn Phi không chỉ không có khả năng phạm tội mà hắn còn là một người tốt chân chính.

Chí ít, hệ thống thông tin công dân đánh giá như vậy.

"Đội trưởng Vương, chúng ta cứ như vậy thả cậu ta sao?"

"Không thả cũng không được, đồn công an không có quyền tạm giam nghi phạm." Đội trưởng Vương nhìn tin tức công dân của Hàn Phi trên bàn, hai hàng lông mày nhíu lại: "Khu của chúng ta 5 năm liền được bầu là khu quản hạt an toàn nhất trong toàn bộ khu phố cổ Tân Hỗ, giờ tháng này lại xảy vụ án lớn như vậy. Khoa vật chứng đến giờ vẫn chưa điều tra rõ

nguyên nhân xảy ra hoả hoạn, chuyện này chắc chắn không đơn giản."

"Hay để em và Trương Tiểu Thiên đi theo dõi cậu ta?"

"Chú ý an toàn, tuyệt đối đừng để cậu ta phát hiện." Đội trưởng Vương cất toàn bộ tin tức có liên quan đến Hàn Phi: "Anh làm cảnh sát nhiều năm rồi, vẫn là lần đầu tiên nhìn một người trưởng thành lại có số điểm khả năng phạm tội bằng 0. Trước kia, anh từng nghe giáo viên trong Học viện Công an nói, người trưởng thành có điểm số khả năng phạm tội là 0 thường có hai loại: Một loại là đầu óc đơn thuần, người có thiên tính lương thiện, song cho dù là người như vậy cũng không thể có số điểm nguy cơ phạm tội bằng 0 được."

"Loại người còn lại là gì?" Trương Tiểu Thiên và Triệu Minh tò mò hỏi.

"Một loại khác chính là siêu cấp tội phạm nguy hiểm nhất, giả dối nhất, chỉ số IQ cực cao, am hiểu kỹ thuật hacking, còn biết cách thôi miên chính mình." Đội trưởng Vương hít sâu một hơi: "Bọn chúng đều là cao thủ đùa giỡn nhân tính, vì áp chế nhân cách phạm tội của mình mà có thể dùng mọi thủ đoạn tồi tệ. Những kẻ này có bề ngoài vô hại đơn thuần, trên thực tế nội tâm đã vặn vẹo, biến thái tới cực điểm."

"Anh cảm thấy Hàn Phi là loại người như vậy?"

"Anh không khẳng định, nhưng tốt nhất vẫn nên đề phòng!"

…

Đứng ở cửa đồn công an, "Siêu cấp tội phạm" Hàn Phi cầm bánh mì vừa mới mua từ máy bán hàng tự động, nhỏ giọng thì thầm: "Chẳng lẽ đồn công an không hề bao ăn sau khi giam giữ à?"

Hiện tại đã sắp 11 giờ trưa, Lệ Tuyết vẫn chưa trả lời, Hàn Phi ăn bánh mì xong bèn quyết định về nhà trước.

Nhưng hắn chưa đi được mấy bước, smartphone đột nhiên rung lên.

Nhìn thoáng qua ID hiện ra trên điện thoại, Hàn Phi cảm thấy ngạc nhiên.

“Đạo diễn Khương, anh tìm em có việc gì sao?”

“1 giờ trưa hôm nay, đến phố Bắc của khu phố cổ nhé. Anh chuẩn bị quay một bộ phim mới, cậu có thể tới thử vai.”

Hàn Phi đang muốn nói mình gần đây gặp một vài chuyện, không định đi thử vai, đáng tiếc đối phương đã cúp máy.

“Alô? Đạo diễn Khương?” Hàn Phi mím chặt đôi môi khô khốc khi nghe smartphone bên kia truyền đến âm thanh cúp máy.

“Giờ mình không thể cười, tình trạng của mình đã không còn hợp làm một diễn viên nữa rồi.”

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng Hàn Phi vẫn quyết định buổi chiều sẽ đi qua đó. Lúc bản thân đến bước đường cùng, người ta lại cho mình một cơ hội - Nếu như không đi, hắn cảm giác chính mình đã không không tôn trọng người kia.

Sau khi về nhà tắm rửa, thay quần áo, Hàn Phi vội vã chạy tới phố Bắc.

Tân Hỗ là một đô thị tầm cỡ quốc tế, có diện tích rất lớn. Vị trí nòng cốt của thành phố này được xây dựng thành một khu đô thị khoa học kỹ thuật thông minh với những tòa nhà cao tầng, quy tụ nhiều công ty và những nhân tài hàng đầu từ khắp nơi trên đất nước.

So sánh với khu vực nòng cốt, khu phố cổ khá tồi tàn; nơi đây còn vẫn duy trì dáng vẻ từ nhiều năm trước.

“Xin hỏi đạo diễn Khương Nghĩa có ở đây không?” Hàn Phi đi tới phố Bắc trong khu phố cổ, ngạc nhiên phát hiện nơi đây có tới 2 đoàn kịch đang quay phim. Một trong số đó là bộ phim có nộ dung hài lãng mạn đô thị hiện đại, cái còn lại hình như là về chủ đề kinh dị và tội phạm.

Các tác phẩm trước đó của hắn đều có liên quan đến hài kịch, nên trước tiên hắn đến đoàn phim tình cảm đô thị để hỏi.

“Hàn Phi?” Nhân viên đang kiểm tra đơn đăng ký của diễn viên nhận ra Hàn Phi: “Không phải cậu đã bị công ty sa thải sao? Sao còn chạy tới đây?”

“Đây là phim của công ty?” Hàn Phi nghi ngờ nói: “Đạo diễn Khương Nghĩa bảo em qua đây thử vai.”

“Đạo diễn đoàn làm phim [Mối Tình Bí Mật Chốn Đô Thành] của bọn anh không phải là Khương Nghĩa? Có phải cậu đi lộn chỗ hay không?” Người nhân viên này chỉ là kẻ chạy việc vặt ở tầng dưới chót của công ty nên gã rất đồng cảm với cảnh ngộ của Hàn Phi, thế nên cũng không cố ý làm khó hắn.

“Không phải Khương Nghĩa?” Hàn Phi biết địa chỉ không sai, nhưng đạo diễn của bộ phim hài lãng mạn đô thị này không phải là Khương Nghĩa, vậy chắc anh ấy làm đạo diễn cho một bộ phim khác.

Chậm rãi xoay người, Hàn Phi nhìn tòa dân cư u ám bên kia đường. Trên cửa chính của toà dân cư ấy dán một tấm áp phích, trên đó viết 3 chữ lớn màu đỏ như máu – Hoa Tội Ác.

“Muốn mình đi đóng phim ma sao?”

Chương 9: Diễn phim mà giống như tự bản thân từng trải nghiệm vậy…

Đi tới trước căn hộ u ám, Hàn Phi gõ nhẹ cửa, ngay sau đó có nhân viên bước ra.

"Đạo diễn Khương Nghĩa kêu tôi tới casting, nhưng tôi gần đây gặp chút phiền toái, không biết có thể…" Nói chưa hết câu, Hàn Phi đã bị đối phương nhiệt tình lôi vào trong nhà.

"Cuối cùng anh đã đến. Đạo diễn Khương đang nổi giận kìa, giờ người mới càng ngày càng tệ, cơ bản là diễn không ra loại cảm giác mà ổng mong muốn. Đạo diễn Khương đã liên tục loại rất nhiều người rồi."

"Tôi chưa bao giờ đóng phim kinh dị cả. Hơn nữa, buổi tối tôi còn có chuyện rất quan trọng…"

"Đạo diễn Khương! Diễn viên mới tới rồi!" Nhân viên kia nhét thẳng kịch bản vào trong tay của Hàn Phi: "Buổi casting bình thường sẽ có địa điểm chuyên biệt, nhưng chúng ta chỉ quay một bộ phim điện ảnh kinh dị, trinh thám chi phí thấp nên không cần chú ý quá nhiều thứ như vậy. Anh qua đó nhanh đi, đạo diễn đợi đến sốt ruột rồi."

Cầm bản sao kịch bản, Hàn Phi bị đẩy tới một căn phòng. Nơi ấy có sáu diễn viên với tuổi tác khác nhau đang đứng dựa lưng vào tường, không ai dám nói lời nào.

"Mấy cô cậu gọi đây là đóng phim sao? Mấy cô cậu có từng thật sự tôn trọng cái nghề này chưa? Toàn là đồ vớ vẩn!" Ngay chính giữa phòng, một người đàn ông trung niên chỉ vào mấy diễn viên, vô cùng nghiêm khắc quát mắng.

Giọng của ông ta rất lớn, khiến cho một cô gái trẻ trong số đó sợ đến phát khóc.

"Còn khóc? Vì sao máu của cô chỉ dính vào áo quần, còn trên mặt và tay thì không? Lúc hung thủ chặt cô, chẳng lẽ nó sẽ tránh không làm bẩn mặt của cô ư?

Tôi nói cho mấy cô cậu biết, ngại bẩn ngại mệt cũng không cần tới làm diễn viên! Tôi cóc cần biết mấy cô cậu có phải do nhà đầu tư an bài hay không, nếu đã tới đóng phim của tôi, vậy sẽ phải làm theo yêu cầu của tôi." Đạo diễn Khương rất nóng tính. Trước đây, ông ta từng làm giảng viên ở Học viện điện ảnh và truyền hình Tân Hỗ, còn từng dạy ở lớp của Hàn Phi.

Răn dạy một lúc lâu, lúc này Đạo diễn Khương mới nhìn về phía Hàn Phi: "Anh đã nghe kể về chuyện của chú, giờ có một vai, chú có thể diễn thử."

Nhìn bầu không khí này, Hàn Phi biết rõ mình không nên từ chối lượt casting này quá thẳng thừng, thế nên mới khôn khéo nói: "Đạo diễn Khương, em chưa từng đóng Phim kinh dị."

"Khán giả có thể định vị cho diễn viên, nhưng diễn viên không được định vị cho chính mình. Chú là một diễn viên, hiểu không?" Đạo diễn Khương cầm kịch bản đi tới bên cạnh Hàn Phi: "Bộ phim của chúng ta dựa trên vụ án có thật từ mấy năm trước - phim chuyển thể từ vụ án chặt thây - ghép xác, đến giờ vẫn chưa bắt được hung thủ. Để dễ dàng nhập vai hơn, anh đề nghị chú nên xem thêm các bản tin trên báo đài vào lúc đó, tìm hiểu thêm nội tâm của nhân vật."

"Thế em đóng vai nào?"

"Cảnh sát công bố trong vụ án chặt thây - ghép xác này có 7 nạn nhân, trên thực tế hung thủ còn dùng cơ thể của họ để chắp nối tạo ra nạn nhân thứ 8. Chú đóng vai nạn nhân thứ 2 — Ngụy Hữu Phúc." Tốc độ nói chuyện của Đạo diễn Khương rất nhanh, không ngừng lật kịch bản: "Để anh kể sơ qua cho chú về bộ phim. Ngụy Hữu Phúc là một thành phần tri thức phổ thông, anh ta tăng ca đến tận khuya mới xong việc. Kết quả là, về đến nhà lại chẳng thấy vợ mình đâu. Anh ta gửi cho vợ mấy tin nhắn, cô ta báo đã về nhà mẹ đẻ. Quá mệt mỏi nên Ngụy Hữu Phúc cũng không suy nghĩ nhiều, bèn bước thẳng vào phòng ngủ. Trọng điểm là, thật ra người vợ của Ngụy Hữu Phúc không về nhà của mẹ đẻ, lúc này cô ấy đã chết mất rồi. Hung thủ đang trốn trong phòng vệ sinh xử lý xác của bà vợ, tin nhắn trả lời vừa rồi cũng do hung thủ gửi."

“Em hỏi xíu, tính cách của Ngụy Hữu Phúc thuộc loại gì?”

“Chú hãy nghe anh nói trước, phân cảnh này khó nhất là ở nửa đoạn sau. Ngụy Hữu Phúc trong lúc nửa mê nửa tỉnh nghe thấy tiếng cửa phòng vệ sinh mở ra, đầu của vợ anh ta bị đặt ngay cửa. Vào thời điểm khi cảm giác sợ hãi của anh ta bùng lên, một nỗi kinh hoàng khủng khiếp hơn lại ập đến! Hung thủ bước ra khỏi buồng vệ sinh, xác định anh ta chính là mục tiêu thứ hai để săn giết.”

Đạo diễn Khương đánh dấu vài điểm quan trọng lên xấp kịch bản: “Chúng ta không thể mang cảnh tượng xử lý xác chết như vậy lên rạp, nên chỉ có thể thông qua biến hóa biểu cảm của chú để khán giả cảm nhận được sự tàn nhẫn này. Do đó, chú em phải thể hiện sự sợ hãi của mình làm sao để người xem cũng sợ hãi theo! Có thể làm được không?”

“Em sẽ diễn thử, dù sao trước giờ em cũng chưa từng đóng phim kinh dị.” Hàn Phi luôn mơ ước được làm diễn viên hài, giờ chẳng hiểu tại sao lại bắt đầu thử sức với phim kinh dị rồi.

“Đi! Chúng ta tới hiện trường tìm cảm giác.” Đạo diễn Khương vẫy tay ra hiệu, kêu nhóm chuyên viên quay phim cùng đi lên tầng hai: “Nơi này chính là địa điểm chúng ta chọn để quay phim. Lúc đầu, chúng ta muốn tới hiện trường phát hiện án mạng để quay nhưng lại không liên lạc được với chủ của ngôi nhà ma quái đó.”

Căn phòng đã được che chắn cản nắng từ trước, giờ lại còn có vẻ u ám hơn khi kéo rèm lên.

“Mọi người chuẩn bị sẵn sàng! Phối hợp thật tốt nhé! Người đóng vai hung thủ còn chưa đến, giờ trợ lý của đoàn sẽ đeo mặt nạ đi vào nhà vệ sinh để diễn vai hung thủ giết người. Cậu phải canh thời gian mở cửa, thả đầu người xuống, sau đó đẩy cửa phòng nhà vệ sinh lao ra nhé.”

Sau 5 phút, mỗi người đều có vị trí và vai trò riêng, trong phòng lập tức yên tĩnh.

Nhìn thấy dấu hiệu tay của đạo diễn Khương, Hàn Phi cũng từng bước tiến vào trạng thái sẵn sàng.

Nằm trong phòng ngủ mờ mịt, cơ thể dần chìm trong bóng tối, Hàn Phi nhắm hai mắt lại.

Căn bản không cần phải diễn, ký ức kinh khủng của đêm trước dần hiện lên trong đầu.

Âm u, lạnh giá, lạnh đến thấu xương, đó là một sự tuyệt vọng không thể thoát khỏi.

"Ping!"

Trong căn phòng yên tĩnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng động nhỏ, Hàn Phi mơ mơ màng màng mở mắt. Hắn quét mắt nhìn về phía phòng khách, cuối cùng chăm chú nhìn vào khoá cửa của nhà vệ sinh.

Cứ như đã được diễn thử rất nhiều lần, ánh mắt mông lung của hắn dần dần có tiêu điểm. Trước khi Hàn Phi còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, tay nắm cửa nhà vệ sinh chợt tự chuyển động.

Tia sáng bị bóp méo, cửa phòng vệ sinh được đẩy ra một khe hở.

Ngọn gió âm u lạnh lẽo thổi qua gương mặt, dường như đằng sau cánh cửa tối tăm ấy đang ẩn chứa một thế giới của người chết vậy.

Con ngươi thu nhỏ lại, trái tim đập bình bịch, khi năm ngón tay đưa ra khỏi khe cửa, nỗi sợ hãi trong trí nhớ của Hàn Phi lại bị kích hoạt lần nữa!

Huyết áp tăng nhanh, nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, adrenalin lên cao, sắc mặt của Hàn Phi trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Theo cơ chế tự bảo vệ của thân thể, nỗi sợ trong lòng thậm chí trực tiếp dẫn phát phản ứng sinh lý.

Đầu của người vợ lăn ra từ khe cửa, khuôn mặt quen thuộc kia chuyển động chầm chậm trên sàn phòng khách. Có vẻ như cô ta đang cười, lại dường như đang đuổi theo mình, càng giống như đang chất vấn tại sao mình không đi cùng cô ta.

Nỗi sợ che giấu tận sâu trong tâm trí của Hàn Phi bị kích hoạt. Lúc này, cửa phòng vệ sinh hoàn toàn mở bung ra. Một

con dao nhuốm máu đập vào tầm mắt của hắn, hung thủ giết người vọt tới từ trong bóng đêm!

Bóng tối quen thuộc, cảm giác sợ hãi quen thuộc, chỉ là lúc này hắn không còn nơi để trốn!

Khuôn mặt người trắng bệch ẩn hiện dưới chân đèn chồng lên nét mặt của tên hung thủ, nỗi sợ sâu trong nội tâm của Hàn Phi bùng nổ. Cảm giác chết chóc chân thật này khiến hắn làm ra một biểu cảm hoảng sợ cùng cực!

Thật khó để miêu tả ánh mắt của hắn ngay lúc này. Thậm chí, ngay cả hung thủ giết người đang xông đến Hàn Phi cũng dừng bước, sau đó quay đầu nhìn ra phía sau mình.

"CUT!"

Cầm kịch bản trong tay, đạo diễn Khương xông tới, nổi giận đùng đùng quát anh trợ lý, người sắm vai hung thủ: "Cậu quay đầu lại làm gì thế? Cậu là hung thủ giết người đó! Cậu quay đầu nhìn cái gì hả???"

"Không phải, anh Khương…" Nhân viên trợ lý tháo mặt nạ xuống, trên mặt gã chảy đầy mồ hôi lạnh: "Vừa nãy em nhìn thấy biểu cảm của Hàn Phi, còn thật sự cho rằng phía sau có thứ gì đó, thế nên không kìm được mà phải xoay đầu nhìn lại."

"Cậu là hung thủ giết người khát máu, cậu sợ gì chứ? Thật lãng phí một cảnh quay hoàn hảo như vậy, tức chết tôi rồi!" Nói xong, ông lại chạy vào phòng ngủ, tự mình đỡ Hàn Phi lên: "Hàn Phi, kỹ năng diễn xuất của chú tiến bộ quá! Chú có thiên phú diễn phim kinh dị lắm! Anh cảm thấy chú sinh ra chính là để đóng phim kinh dị đó!"

"Kỹ năng của em tốt như vậy thật sao?" Lúc này, Hàn Phi mới bình tĩnh hẳn, vẻ mặt trở lại như bình thường.

"Đương nhiên! Diễn xuất của chú giống như đây thật sự là trải nghiệm của chính chú vậy, quá xuất sắc rồi!"

Chương 10: Tủ lạnh

Nghe đạo diễn Khương khích lệ, Hàn Phi hơi xấu hổ. Hắn không tài nào nói cho ông ấy biết những chuyện mình đã gặp phải.

"Xem ra anh nhặt được bảo vật rồi. Bộ phim này có chú áp trận, mấy cảnh mở đầu yên tâm rồi." Đạo diễn Khương nhìn Hàn Phi, mỉm cười vui vẻ: "Anh đã nói mà, kỹ năng diễn xuất của chú tốt như vậy, sao đến giờ vẫn chưa nổi tiếng. Giờ xem ra là do chú đi sai đường, sau này chú nên thử đóng nhiều phim kinh dị hơn."

"Ước mơ của em là trở thành diễn viên hài, em thích nhìn mọi người cười, em rất tận hưởng loại cảm giác này."

"Người sống thì phải ăn cơm, chú có thể nổi tiếng nhờ vào phim kinh dị, sau đó mới đi diễn hài." Đạo diễn Khương rất hài lòng với Hàn Phi: "Chú đã cast vai thành công, hôm nay trở về nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai chính thức vào đoàn."

"Em…" Hàn Phi còn không biết mình có thể sống quá đêm nay hay không. Dựa theo quy định của game, hắn mỗi ngày đều phải đăng nhập vào trò ấy.

"Anh sẽ cố giúp chú tăng thêm cát-sê, yên tâm đi." Đạo diễn Khương rất thẳng tính, mọi cảm xúc đều biểu hiện ở trên mặt. Đương nhiên, đây cũng có thể là nguyên nhân cho đến giờ ông vẫn chưa trở thành đạo diễn lớn.

Từ khi bắt đầu đến lúc kết thúc buổi thử vai, tổng cộng chỉ mất mười mấy phút. Hàn Phi ăn ké cơm hộp của đoàn làm phim xong, vừa định rời đi thì smartphone bỗng rung mạnh; người gọi cho hắn lần này là Lệ Tuyết.

"Cô tra được gì rồi sao?"

"Số 21 phố Bắc, Khu phố cổ, tôi ở chỗ này chờ anh. Tôi đã tìm được Mạnh Thi."

"Tốt! Tôi qua ngay!"

Đoàn làm phim Hoa Tội Ác ở số 15 Phố Bắc, cách số 21 cũng không quá xa, Hàn Phi dựa vào chỉ dẫn của map trên smartphone để chạy đến đó.

Băng qua những toà nhà cổ kính, cuối cùng Hàn Phi dừng trước cổng của một khu tập thể công nhân nhiều năm.

"Bên này!" Giọng của Lệ Tuyết vang lên trong khu tập thể công nhân. Cô ấy vẫn mặc bộ đồ buổi sáng, ngoại trừ một chiếc mô-tô Phantom đang đậu bên cạnh.

"Mạnh Thi sống ở trong khu tập thể công nhân Phố Bắc à?"

"Toàn thành phố có 12 người có tên là Mạnh Thi. Tôi đã tra từng người nhưng không phát hiện được người giống như lời miêu tả của anh. Tôi nghĩ, trông anh không giống như đang nói dối nên mới mở rộng phạm vi điều tra, rốt cuộc tìm được Mạnh Thi." Lệ Tuyết nói đến đây, nhìn chằm chằm mặt của Hàn Phi, nhìn thật lâu.

"Cô nói tiếp đi, nhìn tôi làm gì?"

"Đi theo tôi." Lệ Tuyết dẫn Hàn Phi bước vào toà nhà, cùng đi đến lầu ba.

Trước cửa căn hộ đầu tiên ở bên phải lầu ba đặt một chậu than, bên trong là tiền giấy đã đốt dở. Nhìn vào trong phòng, trên bàn thờ đen kịt đặt một di ảnh màu đen trắng.

"Trong phòng lấy lời khai, anh bảo tôi tối hôm qua đã gặp Mạnh Thi, nhưng trên thực tế Mạnh Thi phù hợp với miêu tả của anh đã qua đời từ 10 năm trước."

"Qua đời?" Hàn Phi đứng tại chỗ, ngay cả cửa cũng không dám vào.

Chủ cửa hàng đã qua đời từ mấy hôm trước, Mạnh Thi thì 10 năm trước đã qua đời - Hàn Phi phát hiện tất cả những người có liên quan đến trò chơi này, trừ mình ra, dường như đều đã chết.

"Không đúng, còn có một người." Ôm tia hy vọng cuối cùng, Hàn Phi nhìn về phía Lệ Tuyết. Hắn chưa kịp mở miệng, Lệ Tuyết đã biết hắn muốn hỏi gì.

“Thần Thần là cháu của Mạnh Thi, tên đầy đủ là Mạnh Thần, thời gian chết cũng là ở 10 năm trước.”

“Đều là người chết sao?” Hàn Phi cảm thấy lạnh cả sống lưng. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới NPC trong game lại là người đã qua đời trong hiện thực 10 năm trước.

Nghĩ tới mình tối hôm qua còn ngồi chung với bọn họ ăn sủi cảo, thậm chí còn cảm thấy rất ấm áp, Hàn Phi đã cảm thấy tê cả da đầu.

Đây là một trò chơi Địa ngục à?

“Hai vị, nếu như các người không có chuyện gì thì đi đi. Tôi không muốn lại bị quấy rầy.” Một người đàn ông trung niên tóc hoa râm bước ra khỏi căn phòng khá chật chội. Ông ta chỉ khoảng 40 - 50 tuổi, nhưng tóc bạc phơ, thân thể cũng không quá tốt.

“Chú ơi, bọn cháu không cố ý quấy rầy chú đâu. Vụ án này có rất nhiều điểm đáng ngờ. Hiện giờ khoa học kỹ thuật phát triển hơn so với trước đây, có rất nhiều vụ án nổi cộm đều đã có đột phá, chẳng phải chú cũng muốn sớm ngày đưa hung thủ ra công lý sao?” Lệ Tuyết luôn không sợ trời không sợ đất, trước mặt người nhà của người bị hại lại rất dịu dàng, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi, biểu hiện vô cùng kiên trì.

“10 năm rồi, vẫn không tìm được hung thủ. Sức khoẻ của chú ngày càng yếu, không chịu được bao lâu nữa.” Người đàn ông trung niên đi vào phòng bếp, đặt một chén sủi cào vừa mới làm xong lên bàn thờ, sau đó lại đốt một nén nhang, lạy 3 lần về phía di ảnh đen trắng.

“Có phải vào đêm 30, mùng một Tết hàng năm, lúc bà còn sống đều làm sủi cảo?” Hàn Phi nhìn di ảnh của bà cụ trên bàn thờ, thình lình bước vào trong phòng: “Cháu nhớ bà nói sủi cảo vào 0 giờ đêm giao thừa, ngụ ý đoàn viên phúc lộc, ăn sủi cảo có thể xóa hết mọi xui xẻo trong cả một năm.”

Câu nói của Hàn Phi như chạm đến hồi ức từ tận đáy lòng của ông chú này. Ông nghi ngờ nhìn về phía Hàn Phi, dường như lúc còn sống bà cụ đúng là từng nói lời tương tự.

“Bà nấu ăn rất giỏi, chưng canh cá rất tươi, màu trắng sữa, từ xa đã có thể ngửi thấy mùi hương…”

“Sao cháu biết chuyện này?” Người đàn ông trung niên chủ động đi về phía Hàn Phi: “Cháu từng gặp mẹ của chú? 10 năm trước, chắc cháu chỉ mới mười mấy tuổi thôi?”

“Cháu đúng là đã gặp bà, bà còn mời cháu ăn sủi cảo.” Hàn Phi không biết nên nói như thế nào, cũng không muốn bị người ta nghĩ mình mắc bệnh tâm thần, thế nên hắn rất lý trí đổi trọng tâm của câu chuyện: “Thưa chú, chú có thể kể cho cháu vài chuyện về bà không?”

Có vài hồi ức là hết sức đau khổ, người đàn ông trung niên do dự một lúc lâu mới để Lệ Tuyết cùng Hàn Phi vào nhà.

“Mẹ của chú là người tốt, là một người vô cùng tốt. Cả đời mẹ không kết hôn, nhận nuôi 3 cô nhi, mẹ dùng tất cả số tiền mình vất vả dành dụm được để nuôi dưỡng 3 đứa trẻ.” Người đàn ông trung niên ngồi trên sô pha nói tiếp: “Chú là anh cả, từ nhỏ sức khoẻ kém, mẹ đặt cho chú cái tên Mạnh Trường Thọ, chú là người không có sự nghiệp bết bát nhất trong 3 anh em.

Chú hai là Mạnh Trường Hỉ, một đứa trẻ bị bỏ rơi, khuôn mặt hơi dị dạng. Tuy vậy, em ấy rất thông minh, từ nhỏ đến lớn luôn đạt thành tích loại ưu. Nhưng có thể vì ngại chuyện mặt mũi, chú ấy có chút tự ti, tính cách hướng nội.

Chú ba tên là Mạnh Trường An, người tài giỏi nhất trong 3 anh em. Chú An ấy có thành tích học tập tốt nhất, bạn bè nhiều nhất, những giấy khen mà chú ấy nhận được dán đầy cả bức tường. Giờ chú ấy còn vào làm ở Vĩnh Sinh Pharmaceutical nữa, công ty đó lớn lắm đấy. Có người nói cậu ta đã là quản lý chi nhánh cao cấp rồi.”

Nhắc tới chú ba Mạnh Trường An, ánh mắt của người đàn ông trung niên có chút sáng lên, song rất nhanh lại nhạt dần: “Chú ba mỗi tháng đều gửi tiền cho chú. Nhưng từ sau khi mẹ gặp chuyện không may, chú ấy chưa từng trở về.”

“Rốt cuộc, 10 năm trước bà đã xảy ra chuyện gì?” Hàn Phi muốn biết nhất chính là chuyện này.

“Thật ra, việc này ngay từ đầu chú cũng không biết, cho đến khi chú hai mất tích, sau đó công an tới cửa. Lúc ấy, chú mới thấy có gì đó không ổn.” Người đàn ông trung niên tỏ vẻ đầy tự trách và đau khổ: “Sau khi về hưu, mẹ của chú mở quán bán cafe. Công an đã tìm thấy nhiều xác động vật và cả một người chết trong tủ lạnh tại cửa hàng của bà.”

“Giấu xác trong tủ lạnh à?”

“Pháp y suy đoán thời gian tử vong là từ một tuần trước. Trong một tuần lễ này, chắc chắn mẹ chú biết trong tủ lạnh có giấu xác nhưng bà lại không báo án.” Người đàn ông trung niên siết chặt hai bàn tay lại với nhau.

“Lẽ nào, chính bà là hung thủ giết người nọ?” Việc tìm hiểu xem bà cụ là người tốt hay người xấu là chuyện rất quan trọng đối với Hàn Phi. Đây là bước đột phá mấu chốt để hắn có thể sống sót trong game.

Chương 11: Đánh không lại, vậy vào chung team với bọn họ là được

"Không, mẹ chú không thể nào giết người được!" Mạnh Trường Thọ nói với giọng cương quyết: "Pháp y cũng đã đưa ra kết luận, về cơ bản mẹ chú không thể nào là hung thủ được. Vả lại cùng ngày hôm đó, mẹ chú và con trai chú, Mạnh Thần, cũng đều mất tích luôn."

Mạnh Trường Thọ tựa lưng vào ghế sô pha, khi hồi tưởng lại những điều này, dường như ông ta đã không còn chút sức lực nào nữa. Ông ta kể tiếp với bộ dạng cực kì khổ sở: "Mấy ngày sau, cảnh sát phát hiện ra mẹ chú và Thần Thần nằm trong quầy hàng của một cửa hàng chuyên bán đồ tươi sống ở khu phố cổ. Theo tư thế cuối cùng lúc tử vong của hai bà cháu thì thấy, mẹ chú vẫn luôn che chở cho Thần Thần. Nói cách khác, lúc ấy còn một người thứ ba có mặt, kẻ đó mới là hung thủ thực sự!"

"Bà ấy không phải hung thủ, nhưng bà ấy biết trong tủ đông của tiệm mình có giấu thi thể lại cố ý giấu diếm. Điều này chứng minh bà ấy chắc chắn có biết hung thủ, thậm chí còn rất quen thuộc nữa là đằng khác." Rất nhanh chóng, Lệ Tuyết đã nắm được trọng điểm: "Theo như những gì chú nói, cháu cảm thấy trong lòng chú bà ấy là người cực kì hiền lành. Hung thủ có thể khiến cho một người như vậy làm trái với nguyên tắc của mình thì chắc hẳn phải là người thân thiết nhất của bà. Thu nhỏ phạm vi lại hơn nữa, có khả năng hung thủ là một trong ba anh em chú đấy."

"Nếu như bà ấy đơn giản chỉ muốn giấu diếm việc này thôi thì cuối cùng hẳn là bà sẽ không bị hại." Hàn Phi ra hiệu cho Lệ Tuyết không nên hạ kết luận sớm như vậy: "Cháu cảm thấy, dường như bà đang muốn cho hung thủ một cơ hội hối cải làm lại từ đầu. Bà ấy hi vọng hung thủ có thể đi tự thú. Bà cho hung thủ một tuần lễ, nhưng lại hoàn toàn đánh giá thấp cái ác trong lòng tên hung thủ kia."

“Trước đây cảnh sát cũng từng nghĩ giống như những gì hai cô cậu vừa nói, nhưng bọn họ không tìm ra được bất cứ chứng cớ gì. Có điều, sau khi mẹ chú qua đời không lâu, thằng hai Mạnh Trường Hỉ cũng mất tích luôn. Không ai biết nó đi đâu rồi, sống không thấy người, chết không thấy xác. Hàng xóm láng giềng đều đoán già đoán non bảo nó là hung thủ.” Người đàn ông trung niên lắc đầu đầy thống khổ: “Thằng hai mặc dù có tính cách hướng nội, âm trầm thật, nhưng chú biết nó tuyệt đối không có khả năng làm chuyện như vậy. Thực tế mà nói, cả ba anh em nhà chú không ai có thể làm ra chuyện như vậy được! Rõ ràng là bọn chú mất đi người thân thiết nhất, vậy mà cuối cùng kẻ phải chịu sự hoài nghi vẫn là chú và hai người anh em!”

Cảm xúc của người đàn ông trung niên này bắt đầu kích động lên. Vừa dứt lời, ông ta bắt đầu ho sặc sụa, sau đó thò tay xuống dưới mặt bàn trà rồi lôi ra một túi thuốc to.

“Mạnh Trường Hỉ cứ thế biến mất luôn, nếu như chúng ta có thể tìm ra thi thể của ông ta thì phạm vi kẻ tình nghi sẽ được thu nhỏ thêm một vòng. Còn nếu không thể tìm được thi thể của ông ấy, vậy rất có khả năng ông ta sẽ phải gánh tội danh giết người này mãi mãi.” Thấy Mạnh Trường Thọ muốn uống thuốc, Lệ Tuyết rót cho ông một chén nước: “Ngược lại, tôi cho rằng chú hai Mạnh Trường Hỉ rất không có khả năng là hung thủ giết người, ý anh sao?”

“Không biết nữa.” Hàn Phi còn một câu nữa chưa nói ra, đó là hắn đang chuẩn bị đêm nay tự mình đi hỏi bà lão thử xem.

Nhìn tấm ảnh đen trắng của bà lão trên bàn thờ, trong đầu Hàn Phi lại hiện lên trò chơi kia.

Hắn không thể nào lấy định nghĩa người tốt và người xấu ra để đánh giá Mạnh Thi một cách qua loa. Giờ khắc này, hắn đã thấm thía sự phức tạp của nhân tính một cách sâu sắc.

Sức khỏe của Mạnh Trường Thọ không được tốt lắm, Hàn Phi với Lệ Tuyết cũng không quấy rầy nữa, hai người họ thức thời mà rời đi ngay.

Vụ án dang dở từ 10 năm trước lại bị lật ra; vụ trọng án từng chấn động một thời khi ấy, giờ đây ngoài người nhà của nạn nhân và cảnh sát phụ trách phá án ra đã không còn mấy người nhớ rõ nữa.

"Cô còn có việc nữa à?"

"Hôm nay lúc sàng lọc số liệu giúp anh, tôi phát hiện một điểm rất trùng hợp, nhà của nạn nhân Mạnh Thi và nhà của nạn nhân một vụ án khác lại nằm trong cùng một tòa. Một điểm trùng hợp nữa là hai vụ án giết người này đều xảy ra ở 10 năm trước." Vừa dứt lời, Lệ Tuyết bèn đi ngay lên lầu.

Mạnh Thi ở tầng 3, Lệ Tuyết dẫn Hàn Phi đến tầng 4: "Anh từng nghe đến vụ án chặt thây - ghép xác mười năm trước bao giờ chưa?"

"Đừng bảo là khéo thế nhé?" Hàn Phi bỗng nhiên nhớ đến đạo diễn Khương, vốn dĩ đoàn làm phim muốn quay ở ngay hiện trường vụ án nhưng bị chủ nhà từ chối nên sau đó bọn họ mới chuyển đến căn nhà số 15 phố Bắc.

"Hung thủ vụ chặt thây - ghép xác kia đến nay còn chưa sa lưới. Hai nạn nhân đầu tiên trong vụ này được phát hiện ở tầng 4 khu tập thể số 15, là một cặp vợ chồng rất thương yêu nhau." Lệ Tuyết dừng lại trước cửa của một căn phòng: "10 năm trước, cũng từng có cảnh sát hoài nghi hung thủ của vụ chặt thây - ghép xác và vụ giấu xác trong tủ đông là cùng một người, nhưng thủ pháp gây án trong hai vụ này lại khác nhau hoàn toàn. Nếu như hung thủ trong vụ giấu xác là kẻ có tâm lý biến thái vặn vẹo thì hung thủ của vụ chặt thây - ghép xác này là một tên ác ma từ đầu chí cuối."

Lệ Tuyết gõ cửa phòng. Mười mấy giây sau, cửa chống trộm mới được mở ra một cái khe nhỏ.

Một ông lão gầy còm xuất hiện phía sau cánh cửa. Ông nhíu mày nhìn Lệ Tuyết và Hàn Phi đứng bên ngoài: "Cô cậu tìm ai?"

"Cháu là cảnh sát." Lệ Tuyết giơ thẻ chứng minh cảnh sát quận tạm thời của mình ra. Thực ra, dùng cái thẻ chứng minh này không thể vào nhà lục soát được, nhưng dường như ông

lão không hiểu mấy thứ này nên rốt cuộc vẫn mở cửa cho bọn họ vào với thái độ có vẻ rất không tình nguyện.

Trong căn phòng hơn 70 mét vuông, tất cả đồ đạc đều được bày biện rất ngăn nắp, có lẽ ông lão ngày nào cũng quét tước sạch sẽ.

Trên bức tường trong phòng khách có treo rất nhiều ảnh chụp, trong ảnh ông lão trông có da có thịt, khỏe mạnh rắn rỏi, trên mặt là nụ cười xán lạn. Thật khó mà tin được người trong ảnh với ông lão gầy còm trước mắt này là cùng một người.

Ngoài ông lão ra thì nhân vật xuất hiện nhiều nhất trong mấy tấm ảnh là một cặp vợ chồng trẻ. Người chồng trông chất phác, thành thật; người vợ lại hiền lành dịu dàng. Trông bọn họ vô cùng yêu thương nhau, mỗi tấm ảnh đều tràn đầy hạnh phúc.

Bên cạnh chỗ tường treo ảnh là một cái tủ kính, bên trong là rất nhiều mô hình LEGO.

"Năm nào tôi cũng chạy đến đồn cảnh sát hỏi, 10 năm nay không biết đã chạy đi chạy lại bao nhiêu lần, cô cậu bắt được hung thủ rồi à?" Trong giọng nói của ông lão ẩn chứa sự tuyệt vọng. Sờ tay lên khung ảnh đặt trên bàn, dường như đến tận bây giờ ông còn chưa chấp nhận được sự thật tàn khốc kia.

"Thực ra cháu có mấy vấn đề muốn hỏi ông." Lệ Tuyết lấy điện thoại di động ra, liên tục mở ra mấy ứng dụng chuyên dùng của cảnh sát.

Cô ta thao tác thuần thục, vừa không ngừng đặt ra câu hỏi để dẫn dắt ông lão hồi tưởng lại, vừa không khiến ông lão cảm thấy quá thống khổ. Cách đặt câu hỏi và kĩ thuật điều tra của cô ta chuyên nghiệp hơn hẳn Trương Tiểu Thiên và Triệu Minh.

Trong khi Lệ Tuyết hỏi chuyện ông lão, Hàn Phi ngồi bên cạnh, lẳng lặng quan sát từng tấm hình trên tường.

Người trong tấm ảnh chính là Ngụy Hữu Phúc, người mà hắn phải đóng vai.

Trong “Cuộc Sống Hoàn Hảo”, bà lão ở tầng 3, Hàn Phi ở tầng 4.

Ở hiện thực, bà lão cũng ở tầng 3, mà căn nhà ma nơi hai vợ chồng Ngụy Hữu Phúc bị sát hại lại ở tầng 4.

Mặc dù bố cục kiến trúc không giống nhau cho lắm nhưng sự trùng hợp kinh người này làm Hàn Phi ý thức được một điều. Hắn đang cực kì hoài nghi con quỷ mà tối qua hắn gặp ở trong game chính là vợ của Ngụy Hữu Phúc, người phụ nữ bị hung thủ sát hại trong nhà vệ sinh kia.

Vào giờ khắc này, những manh mối thoạt nhìn có vẻ chẳng liên quan lại giao hội với nhau, mà điểm giao hội này chính là bản thân Hàn Phi.

Thông qua những câu hỏi của Lệ Tuyết, Hàn Phi dần hiểu rõ về gia đình Ngụy Hữu Phúc, có thể nói bọn họ đều là người tốt tuân thủ pháp luật.

Nếu như không gặp phải chuyện ngoài ý muốn thế này, chắc chắn bọn họ sẽ sống rất hạnh phúc.

”Bọn họ lúc sinh thời không phải loại người tràn đầy ác ý kia.”

Trong lòng Hàn Phi dần dần xuất hiện một ý tưởng cực kì táo bạo:

“Nếu mình muốn sống sót trong cái trò chơi võng du chốn âm phủ đầy rẫy ma quỷ và quái vật kia, trước tiên mình phải có một căn nhà an toàn mới được. Nếu có thể làm vợ chồng Ngụy Hữu Phúc chấp nhận, mình có thể sống chung với bọn họ trong căn nhà ma đó! Như vậy, xem như tình thế vốn đã tuyệt vọng trước mắt của mình đã có một con đường sống rồi!”

Người đáng lẽ đã chết từ lâu lại xuất hiện trong trò chơi, không cần biết bọn họ là người hay là quỷ, Hàn Phi cũng quyết định phải dung nhập bản thân vào đó.

Mắt Hàn Phi sáng lên, hắn đứng dậy, bước sang ngồi xuống bên cạnh ông lão.

Trong ánh mắt tò mò không hiểu của ông lão và Lệ Tuyết, Hàn Phi quay sang nhìn ông lão và bảo: “Dạ thưa bác, thực ra cháu với anh Hữu Phúc là bạn bè thân thiết, bác có thể nói cho cháu biết anh ấy còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành được không ạ?”

Chương 12: Người trên hành lang

"Anh Hữu Phúc?" Ông lão gầy gò hoàn toàn chẳng hiểu Hàn Phi đang nói gì: "Cậu là bạn của Hữu Phúc à? Sao tôi chưa nghe nó nhắc đến cậu bao giờ?"

"Bác cứ cố nghĩ lại thử xem, cháu tên là Hàn Phi." Hàn Phi nhìn ông lão bằng ánh mắt chân thành tha thiết cực kì, làm ông ta cũng bắt đầu nghi ngờ liệu có phải mình quên rồi không, dù sao đây cũng là chuyện của 10 năm trước rồi.

"Cậu nói thế lại làm tôi nhớ ra hồi trước Hữu Phúc nhà tôi đúng là có mấy cậu bạn thật, nhưng nhìn cậu có vẻ còn trẻ lắm mà?" Ông lão không dám khẳng định.

"Cháu là diễn viên, kiếm cơm bằng mặt, mà loại nhân vật cháu đóng là cố định cho nên phải chú ý chăm sóc lắm, với cả trước giờ cháu toàn đi đóng phim ở nơi khác." Nói dài nói dai tất thành nói dại, Hàn Phi nhanh chóng lướt qua đề tài này: "Bác à, cháu thực sự muốn làm mấy việc cho anh Hữu Phúc mà."

"Tâm nguyện chưa dứt của Hữu Phúc thì nhiều lắm, nó liều sống liều chết làm việc cũng là để mua cho A Mỹ một căn nhà. Ngay trước khi hai đứa bị hại không lâu, thằng bé còn đến tìm tôi bảo mình có lén tiết kiệm được ít tiền, định đền bù cho A Mỹ một buổi hôn lễ." Ông lão lắc đầu: "Bây giờ nói mấy điều này cũng vô ích, tôi nghĩ chắc chắn tâm nguyện lớn nhất của nó là có thể bắt được hung thủ rồi, dù sao hung thủ cũng sát hại người nó yêu nhất."

"Nhà, hôn lễ, bắt được hung thủ." Hàn Phi ghi nhớ những điều này trong đầu. Hắn lại nhìn thoáng qua ông lão tiều tụy trước mặt: "Bác à, cháu nghĩ anh Hữu Phúc cũng lo lắng cho sức khỏe của bác lắm đấy. Bác nhất định phải khỏe mạnh. Cháu sẽ cố gắng hết sức, dùng mọi cách để bắt được tên sát nhân biến thái kia!"

Dứt lời, Hàn Phi lấy điện thoại của mình ra và nói: "Đây là thông tin của cháu, nếu bác có gặp phải chuyện gì thì cứ gọi

điện cho cháu nhé! Có việc gì giúp được bác, cháu chắc chắn sẽ giúp ạ.” Sau khi lưu xong số điện thoại, Hàn Phi lại dặn dò vài câu rồi mới theo Lệ Tuyết rời đi.

“Này, sao anh lại phải đóng giả là bạn của Ngụy Hữu Phúc? Tôi thấy anh hình như định đi chăm sóc ông lão kia thật hả?” Sau khi rời khỏi khu tập thể, Lệ Tuyết nói ra nghi vấn trong lòng mình.

“Tôi…” Hàn Phi cũng không biết phải trả lời thế nào cho phải, hắn chỉ quay lại nhìn tòa nhà cũ nát phía sau và đáp: “Tôi không đóng giả bạn của Ngụy Hữu Phúc, bọn tôi sẽ trở thành bạn thôi.”

“Đúng là một người kì quái!” Lệ Tuyết nhảy lên xe máy của mình. Lúc đi qua Hàn Phi, cô quẳng cho hắn một cái mũ bảo hiểm: “Lên xe đi!”

“Cô muốn đi đâu?”

“Đưa anh về nhà chứ đi đâu?”

…….

Quay về phòng trọ của mình, Hàn Phi ngồi trong góc phòng nhìn chằm chằm vào chiếc mũ trò chơi đặt trên bàn đọc sách từ vị trí xa nhất.

Vết máu trên chiếc mũ đã khô lại, trông cứ như đường vân màu đỏ thần bí được khắc lên bề mặt mũ. Trước kia Hàn Phi còn ôm một tia hi vọng, cảm thấy đây chỉ là một trò đùa ác. Nhưng mọi thứ hắn được chứng kiến ngày hôm nay đã buộc hắn phải từ bỏ ý nghĩ này một cách triệt để.

“Hệ thống nhiệm vụ trong trò chơi có nói hoàn thành xong nhiệm vụ tân thủ sẽ giúp mình hiểu rõ hơn về thế giới kia. Xem ra, mình vẫn phải hoàn thành xong nhiệm vụ tân thủ mới được.”

Màn đêm hững hờ buông xuống, Hàn Phi bước tới bên bậu cửa sổ, dõi mắt nhìn về phía những tòa nhà cao tầng trong thành phố.

Trên thực tế, khi mà khoa học kỹ thuật phát triển với tốc độ vô cùng chóng mặt thì đừng nói là thế giới trong trò chơi, mà

ngay cả thế giới hiện thực này cũng làm hắn nảy sinh một cảm giác vô cùng xa lạ.

Thời đại cứ phăm phăm tiến về phía trước, một kẻ sống ở một xó hẻo lánh nơi phố cổ như hắn luôn cảm thấy luống cuống chân tay khi hàng ngày phải đối mặt với vô số những điều mới toanh.

"Đừng nghĩ nhiều như thế, sống sót qua hôm nay rồi tính tiếp." Hàn Phi ngồi trước máy tính, bắt đầu tìm kiếm thông tin về vụ án 10 năm trước.

Do chuyện liên quan đến vấn đề sống chết của mình, Hàn Phi nghiêm túc cực kì. Hắn in hết toàn bộ thông tin mà cảnh sát đã công bố ra rồi dán hết lên vách tường trước mặt bàn đọc sách.

Bức tường vốn trống hoác nhanh chóng được dán đầy chi chít những ảnh chụp và các loại thông tin manh mối của vụ án. Người nào không biết mà thấy cảnh này, chỉ e sẽ tưởng hắn là thám tử tư gì đó mất.

"Vụ án ghép xác người này tổng cộng có 8 nạn nhân. Khi 7 nạn nhân phía trước được tìm ra, thi thể người nào cũng khuyết thiếu một bộ phận, còn phần lớn các bộ phận trên thân thể nạn nhân thứ 8 đều được lắp ghép lại mà thành. Sau khi cảnh sát so sánh tất cả số liệu thì không tìm ra được thông tin về nạn nhân thứ 8 trong ngân hàng dữ liệu công dân. Vì thế, khi công bố tình tiết vụ án, cảnh sát chỉ còn cách gọi nạn nhân thứ tám bằng hai chữ [Số 8] mà thôi."

Bận rộn đến tận đêm khuya, cuối cùng Hàn Phi cũng có được hiểu biết đại khái về vụ án 10 năm trước. Hắn nhìn thời gian hiển thị dưới góc màn hình máy tính; khi đồng hồ sắp nhích dần về 0 giờ, hắn ôm lấy chiếc mũ trò chơi.

"Người chết xuất hiện trong trò chơi, có rất nhiều điều bí ẩn, nhưng mà việc cấp bách nhất hiện giờ là phải đảm bảo mình sống sót được đã."

Lúc chuông đồng hồ điểm 0 giờ, Hàn Phi kết nối xong tất cả các dây, bước vào trò chơi.

Thế giới trước mắt bị bao trùm bởi một màu đỏ như máu, cảm giác mất trọng lực và hôn mê đồng thời truyền đến. Ngay lúc Hàn Phi sắp mất đi ý thức thì một giọng nói lạnh băng vang lên từ sâu trong đầu hắn:

"Chào mừng bạn đến với Cuộc Sống Hoàn Hảo. Hiện tại bạn có thể lựa chọn Cuộc Sống Hoàn Hảo thuộc về mình!"

Hàn Phi mở mắt ra.

Lúc này, hắn đang nằm trên bậc thang của lầu 1, chung quanh cực kì yên tĩnh, dường như cả tòa nhà này chẳng còn một người sống nào.

"Đi tìm Mạnh Thi trước cái đã!"

Kể từ khi có kinh nghiệm ở lần đầu bước vào trò chơi, mục tiêu của Hàn Phi lần này cực kì rõ ràng. Đó là phải nghĩ cách moi ra được nhiệm vụ từ chỗ bà lão kia, hoàn thành xong cũng phải ngồi yên trong nhà bà lão đủ 3 tiếng đồng hồ.

Sau 3 tiếng, hắn có thể rời khỏi trò chơi bất cứ lúc nào. Đến lúc đó, hẳng đi thăm dò những khu vực khác mà mình chưa biết.

Như thế, kể cả có gặp phải nguy hiểm hắn cũng không phải sợ nữa, cứ thế thoát game luôn là xong.

Hay nói cách khác, khoảng thời gian nguy hiểm nhất trong trò chơi này chính là 3 giờ đầu tiên sau khi đăng nhập trò chơi.

Trên lan can rỉ sét bám đầy những thứ đen đúa bẩn thỉu; mặt tường phủ đầy tro bụi bị vẽ bậy đủ loại hình thù xấu xí làm người không thoải mái, những hình vẽ người tí hon đó như là một bộ phận của bức tranh lớn, trông vô cùng quỷ dị. Hàn Phi không dám phát ra tiếng động, hắn nhặt con dao phay trên mặt đất lên rồi rón ra rón rén bước đến cửa nhà bà lão.

Cạnh cánh cửa phòng đã tróc sơn, những túi nilon màu đen kia đã được dọn dẹp sạch sẽ, chỉ để lại hai vệt màu đen như mực trên mặt sàn, hình như là nước dơ do mấy thứ bẩn thỉu trong túi ngấm ra ngoài.

"Bà ơi?"

Hàn Phi gõ nhẹ của phòng. Hắn căn bản không dám dùng sức, nhưng trên hành lang yên tĩnh này, tiếng đập cửa vẫn truyền đi rất xa.

"Không có người à?" Hàn Phi ghé sát tai vào cửa chống trộm. Bên trong nhà bà lão hoàn toàn không có bất cứ tiếng động nào, phảng phất như gian phòng này không có người ở từ rất lâu rồi.

"Đêm hôm khuya khoắt thế này hai bà cháu có thể đi đâu được chứ?" Hàn Phi lại gõ cửa lần nữa. Tiếng đập cửa vang lên, hắn mơ hồ phát hiện ra có gì đó sai sai.

Vểnh tai lắng nghe, dường như hành lang vốn rất yên tĩnh này có thứ gì đó đang di chuyển.

Đối phương cũng đang hết sức thả chậm bước chân, cố gắng không phát ra tiếng động nhưng Hàn Phi vẫn nghe được một chút động tĩnh.

"Tiếng động này phát ra từ trên lầu, có người đang đi về phía mình! Là tiếng đập cửa hấp dẫn kẻ đó đến đây sao?"

Hàn Phi đi đến gần lan can cầu thang, nhòm lên lầu trên theo khe hở giữa cầu thang.

Vừa xoay nhẹ cần cổ, thân thể Hàn Phi đột nhiên kéo căng ra, bởi ngay ở lầu 6, cũng có một khuôn mặt đang nhìn hắn! Bốn mắt nhìn nhau, hai bên đồng thời tăng tốc!

Hàn Phi bắt đầu chạy lên trên, còn chủ nhân của khuôn mặt kia thì chạy thục mạng xuống dưới.

"Lầu 4! Nhất định phải lên lầu 4!"

Hàn Phi biết rõ cửa chính hành lang ra vào tòa nhà này đã bị khóa, hắn không cách nào rời khỏi tòa nhà hiện tại được; giờ mà chạy xuống dưới là chỉ còn con đường chết. Vì thế, hắn chỉ còn cách quay về nhà mình ở lầu bốn mà thôi.

"Mình đang ở lầu 3, người kia ở lầu 6, mình cách lầu 4 gần hơn! Nhưng vấn đề mấu chốt là mình còn tốn thời gian mở cửa!"

Hàn Phi thọc tay vào túi lấy ra một chùm chìa khóa to. Lần trước, khi hắn sang nhà bà lão ăn sủi cảo đã nhét chùm này vào túi, nay nó vẫn còn nằm ở đó.

Chương 13: Nhiệm vụ thứ hai: Xem tivi

Chỉ trong khoảnh khắc chưa đến một giây, Hàn Phi đã phản ứng ngay. Hắn căn bản không thừa thời gian mà suy nghĩ, thân thể cứ thế hành động luôn.

Hai bên lập tức giành giật từng giây.

Đầu tiên, Hàn Phi chạy lên lầu 4; hắn bắt đầu tìm kiếm chìa khóa của cửa chống trộm từ cái chùm to đùng đó.

Tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần, và điều làm cho Hàn Phi càng cảm thấy bất an là ngoài tiếng bước chân ra, hắn còn ngửi thấy một mùi máu tươi nồng nặc.

Đúng vậy, thứ mùi hôi thối đặc sệt đó sắp làm hắn ngạt thở rồi.

"Nhanh lên! Nhanh nữa lên nào!"

Quá trình rèn luyện cơ bắp và kiểm soát tình trạng cơ thể một cách nghiêm ngặt dành cho diễn viên đã giúp Hàn Phi một cái ơn to, bởi mặc dù lúc này tim hắn đang hoảng loạn muốn chết nhưng tay hắn lại không hề run rẩy.

Trong nháy mắt tìm được đúng chìa kia, hắn cắm thẳng chìa khóa vào ổ, không hề sai lệch.

Trong tiếng vòng hãm bị bật ra, Hàn Phi dồn sức kéo cửa chống trộm mở toang rồi vọt vào trong phòng.

Vung tay đóng cửa lại, Hàn Phi bụm chặt miệng mình.

Cách một cánh cửa, hắn có thể nghe thấy rõ ràng tiếng thở dốc hệt như dã thú ở ngoài kia.

"Con mẹ nó, đây là cái thứ gì?"

Miễn cưỡng đứng thẳng người dậy, Hàn Phi nhòm theo mắt mèo nhìn ra ngoài, trên hành lang trống rỗng không có lấy một ai.

"Tiếng thở dốc đã biến mất, nhưng mùi máu tươi vẫn còn đó."

Đương nhiên, lúc này Hàn Phi sẽ không đời nào mở cửa. Hắn không ngừng điều chỉnh góc độ, kết quả cũng phát hiện được nửa khuôn mặt người đang trốn phía dưới cửa chống trộm.

Con hàng ở lầu 6 kia vẫn còn chưa đi! Nó trốn ở góc chết của mắt mèo, chầu chực ngay trước cửa nhà Hàn Phi!

Nếu như bà lão ở lầu 3 mang đến cho Hàn Phi một cảm giác hiền lành, thân thiết lại lộ ra một chút quỷ dị, thì nhân vật ở lầu 6 này chỉ làm Hàn Phi cảm thấy nó là một kẻ phát rồ, khát máu và xảo trá.

"Các bạn hàng xóm của mình lắm vấn đề quá nha!"

Lùi về sau một bước, Hàn Phi lau mồ hôi lạnh trên trán: "Con hàng này đang canh chặt ngoài cửa, mình căn bản không thể ra ngoài. Nếu muốn rời khỏi trò chơi thì nhất định phải hoàn thành một nhiệm vụ mới được, chẳng lẽ mình còn phải làm nhiệm vụ tân thủ trong căn phòng này ư?"

Thẳng thắn mà nói, nhiệm vụ tân thủ nhìn như đơn giản nhất cũng đã đủ để lại bóng ma tâm lý trong lòng Hàn Phi rồi.

"Trước tìm cách sống qua 3 tiếng đồng hồ này đã." Hàn Phi cũng không biết phải đánh giá tình thế trước mắt mình thế nào cho phải nữa. Ngoài cửa có một tên sát nhân biến thái toàn thân sặc mùi máu tươi chặn rồi, thế mà trong căn phòng vốn đã mang tiếng có ma lại đúng thật có quỷ hiện hình lúc nửa đêm, dùng câu "trước có sói sau có hổ" cũng không đủ để hình dùng tình trạng thảm thiết của hắn lúc này.

"Chơi lâu vậy rồi mà mình vẫn còn đang level 1, có lẽ đợi mình lên cấp rồi tình hình sẽ chuyển biến tốt đẹp hơn chăng?"

Trò chơi này mang tính cưỡng chế, hiện giờ Hàn Phi chỉ còn cách tự an ủi mình như thế thôi.

Nhìn chằm chằm đồng hồ treo tường, Hàn Phi cũng không dám đi vào phòng. Hắn bật tất cả các loại đèn lên rồi đứng yên cạnh cửa chống trộm.

Mùi máu tươi ngoài hành lang càng ngày càng nồng, thỉnh thoảng còn truyền đến những âm thanh kỳ quái. Đồng chí

hàng xóm của lầu 6 kia kiên nhẫn cực kì, chẳng qua cách "chào hỏi" của y làm Hàn Phi không chịu đựng nổi mà thôi.

"Lúc mình hoàn thành nhiệm vụ đổi cầu chì, hệ thống từng nhắc nhở mình rằng 'quan hệ láng giềng hòa hảo là bước đầu tiên của Cuộc Sống Hoàn Hảo'; nói cách khác, trò chơi này hi vọng mình có thể quan hệ giao lưu với các bạn hàng xóm."

"Nếu mình muốn sống sót thì phải chiếm được hảo cảm và sự trợ giúp của hàng xóm." Hít hít mùi máu tươi gay mũi trong không khí, mặt Hàn Phi méo xệch: "Đây đúng là một trò chơi hệ chữa trị mà. Mình bị tự kỷ, sợ giao tiếp, thế là nó đưa ra cho mình phương án trị liệu 'không kết bạn thì phải chết' ngay."

Thời gian chậm rãi trôi qua, đảo mắt đã đến 3 giờ sáng.

Khoảng thời gian hạn chế 3 tiếng đồng hồ đã trôi qua, giờ chỉ cần hoàn thành tiếp một nhiệm vụ nữa là Hàn Phi có thể thoát trò chơi rồi.

Ngoài cửa, vị hàng xóm "nhiệt tình hiếu khách" kia vẫn còn chưa chịu đi, tạm thời Hàn Phi không dám ra ngoài. Hắn đang lao tâm khổ tứ quyết định thử làm nhiệm vụ tân thủ.

"Nếu lần này con quỷ kia lại đuổi tới, mình sẽ mở cửa chống trộm. Nếu nhỡ đồng chí hàng xóm trên lầu 6 kia không cẩn thận bị quỷ xử lý mất thì mình phải tìm cách lấy được chìa khóa để về sau vào nhà gã ở và sống sót thay gã, không thể để gã hi sinh vô ích được."

Tình hình lý tưởng sẽ là như thế, nhưng hiện thực thì khả năng cao là Hàn Phi vừa mở cửa ra đã bị anh hàng xóm kia làm thịt ngay.

Mở bảng nhiệm vụ ra, Hàn Phi do dự mãi, cuối cùng lựa chọn làm nhiệm vụ tân thủ thứ hai: Xem tivi.

Lúc làm nhiệm vụ đi ngủ, hắn đã phát hiện trong phòng vệ sinh có quỷ. Bây giờ mà chọn nhiệm vụ tắm rửa thì chẳng phải tự hắn đâm đầu đi tiếp xúc thân mật với quỷ hay sao?

"Người chơi số 0000 nhận nhiệm vụ tân thủ cấp G: Xem tivi!"

“Giới thiệu nhiệm vụ: Từ khi chuyển đến nơi này, bạn không nhớ mình đã mất ngủ bao nhiêu lần nữa. Vì không thể nào chìm vào giấc ngủ, bạn đã quyết định đi xem TV!”

“Yêu cầu của nhiệm vụ: Vui lòng tắt toàn bộ đèn trong phòng, bật TV lên, xem một kênh tùy ý trong vòng 30 phút. Trong 30 phút này, vui lòng đừng rời mắt khỏi màn hình TV.”

Nhiệm vụ tân thủ này nếu chỉ xem phần giới thiệu thì cũng không có khó khăn gì, nhưng Hàn Phi biết có rất nhiều thứ không thể chỉ xem bề ngoài.

Nếu đã không có cách nào rời khỏi phòng, Hàn Phi đành phải kiên trì mà làm thôi.

Hắn tắt toàn bộ đèn trong phòng đi. Lúc đồng hồ chỉ 3 giờ 5 phút sáng, hắn bật TV lên.

Chiếc TV hình hộp kiểu cũ truyền ra tiếng xèn xẹt. Có vẻ do tín hiệu không tốt lắm, rất nhiều kênh không có hình, chỉ là một mảng muỗi đen đen trắng trắng.

Nhiệm vụ tân thủ đã bắt đầu ngay từ khoảnh khắc đó.

Tay trái cầm điều khiển từ xa, tay phải nắm chặt dao phay, hắn ngồi ngay ngắn trên ghế salon, hai mắt nhìn chằm chằm vào màn hình TV.

“Không sao, chỉ cần kiên trì hết 30 phút là xong rồi!”

Hàn Phi liên tục chuyển kênh, đến kênh thứ 44 thì rốt cục TV cũng có hình.

Ánh sáng rất tối, hình ảnh mà TV phát ra cũng không rõ ràng lắm, hình như là phim hoạt hình thì phải. Nhưng Hàn Phi trước giờ chưa từng xem thứ hoạt hình nào giống thế này, bởi vì phong cách của nó thực sự quá quỷ dị.

“Rạp chiếu phim Âm Phủ à?”

Hàn Phi hơi nghiêng người về trước. Hắn thử chỉnh to âm lượng TV lên, đúng lúc này bên tai hắn chợt truyền đến tiếng bước chân.

Tiếng động dần dần trở nên rõ ràng kia không phát từ TV ra mà vang lên trong chính căn phòng này.

Có người đang đi lại trong phòng!

Tiếng bước chân kia cách Hàn Phi càng ngày càng gần. Đối phương bước ra phòng ngủ, đi thẳng về phía hắn.

“Là con quỷ kia sao?

Liệu nó có cầm một con dao không đây?”

Hàn Phi không dám nhúc nhích dù chỉ là một cử động nhỏ. Cuối cùng, tiếng bước chân biến mất đằng sau ghế sô pha.

3 giờ sáng ngồi trong nhà xem tivi, trong căn phòng không bật đèn lại đột nhiên vang lên tiếng bước chân, cuối cùng tiếng động còn biến mất sau lưng mình nữa.

“Đi rồi à? Hay là nó vẫn luôn đứng sau lưng mình đây?”

Hầu kết Hàn Phi khẽ rung rung. Hắn cố nhịn không quay đầu lại, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm vào TV.

Phim hoạt hình trên TV không hề có âm thanh. Nhân vật người tí hon với thân thể không trọn vẹn trong hoạt hình dường như đang tránh né gì đó; nó chỉ cần hơi dừng lại là sẽ có một đôi tay vô hình nắm lấy nó, kéo nó về phía sau.

Hàn Phi không biết phim hoạt hình này muốn biểu đạt cái gì, nhưng khi người tí hon trong phim bị bắt lại lần thứ ba thì Hàn Phi cảm thấy vai trái mình đột nhiên trầm xuống, dường như có thứ gì đó đáp lên người mình vậy.

Hắn không quay đầu, chỉ dùng khóe mắt liếc qua vai trái và thấy mờ mờ một cánh tay màu trắng bệch.

Trái tim hắn bắt đầu đập loạn lên, không cách nào khống chế được. Hàn Phi nghiến chặt răng, ép mình phải nhìn xem TV, nhưng khi vừa chuyển mắt đi thì lại thấy một màn còn kinh khủng hơn nữa.

Đằng sau chiếc kệ đặt tivi kia xuất hiện một đôi chân.

Trong căn nhà có ma này không chỉ có một con quỷ.

Toàn thân Hàn Phi bắt đầu run lên.

Hiện tại, hắn rất muốn chạy ra mở cửa chống trộm, mời người hàng xóm ở lầu 6 vào nhà xem tivi với mình!

Chương 14: Level 2

Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu - đối với bạn tốt phải vậy, mà đối với hàng xóm chắc cũng thế. Chuyện kích thích như kiểu 3 giờ sáng ngồi giữa căn nhà ma xem tivi thế này mà chơi mảnh một mình thì phí quá, thế nên Hàn Phi quyết định mời hàng xóm chơi chung.

Từ hôm nay trở đi, hắn muốn hoàn thiện bản thân từ một kẻ có tính cách quái gở trở thành một người trượng nghĩa và nhiệt tình.

Hai mắt vẫn nhìn chằm chằm tivi như cũ, nhưng thân thể Hàn Phi lại bắt đầu di chuyển một cách chậm rãi.

Thực tế là, khi mà cái tay kia xuất hiện phía sau hắn, Hàn Phi đã quyết định mình phải đánh cược một lần xem.

So với con quỷ đột nhiên xuất hiện này, đồng chí hàng xóm toàn thân tỏa ra mùi máu tươi kia lại làm hắn cảm thấy dễ mở lòng đón nhận hơn.

Vừa điều chỉnh tư thế của mình từng chút một, não Hàn Phi cũng điên cuồng hoạt động; hắn đã nghĩ ra một vài phương án.

Vị hàng xóm lầu 6 đang nấp ngay ngoài cửa, và để không bị phát hiện qua mắt mèo thì bạn ấy còn nấp ở góc chết.

Hàn Phi cảm thấy nếu mình đột nhiên mở cửa thì với sự điên cuồng mà vị hàng xóm lầu 6 này biểu hiện ra: có khả năng đối phương sẽ không thèm phân biệt ai là ai mà xông vào tấn công luôn mất.

Cho nên, nếu muốn con quỷ trong căn nhà ma này chuyển mục tiêu thù hận đi chỗ khác thì chỉ còn cách làm cho con quỷ đi ra ngoài trước.

Kế hoạch trong đầu rất hoàn mỹ, nhưng khi bắt tay vào thực hiện, Hàn Phi mới phát hiện độ khó cực lớn. Thân thể hắn bị bao phủ bởi bóng tối, hơi thở lạnh băng đang thẩm thấu vào

mỗi tế bào thần kinh, mỗi một cái nhúc nhích của thân thể cũng làm hắn cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Ánh sáng lạnh phát ra từ màn hình tivi bị bóp méo, người tí hon với thân thể không trọn vẹn trong phim lần lượt giãy dụa rồi lại lần lượt bị bắt. Chẳng rõ kẻ nào đang đuổi bắt nó, chỉ biết là nó không có cách nào trốn thoát mà thôi.

Có vẻ người tí hon kia đang kêu thảm như muốn biểu thị một điều gì đó; nó cố giãy dụa nhưng vô ích, sau đó bị bàn tay vô hình lôi tuột vào căn phòng màu đen.

Nó đã nghĩ hết mọi loại biện pháp, lợi dụng các loại đồ vật trong phòng để phản kháng. Nó luôn có thể thoát ra khỏi căn phòng trong những tình thế có thể nói là ngàn cân treo sợi tóc. Nhưng mỗi lần rời khỏi căn phòng màu đen kia, thân thể của nó sẽ lại thiếu đi một bộ phận.

Thân thể của người tí hon càng lúc càng bị tổn hại nghiêm trọng. Tốc độ của nó càng lúc càng chậm lại. Đến khi chạy khỏi căn phòng màu đen kia lần thứ bảy, dường như nó đã biết được kết cục của mình rồi.

Lần này, người tí hon không còn chờ đôi bàn tay vô tình tới bắt nữa. Chạy được nửa đường, nó bèn quay lại nhìn về phía sau.

Hình ảnh chuyển động, trên màn hình TV xuất hiện một con quái vật do các bộ phận cơ thể của nhiều người khác nhau ráp lại mà thành. Nó vẫn luôn đi theo người tí hon có thân thể không được trọn vẹn kia.

Cánh tay chắp vá ấy hóa thành màn sương mù màu đen, sau khi bắt được người tí hon thì lôi tuột nó vào căn phòng hắc ám kia lần nữa.

Không lâu sau, cửa phòng lại mở ra. Người tí hon với tấm thân thiếu hụt thêm một bộ phận lại bước ra khỏi cửa phòng.

Lần này, người tí hon không tiếp tục chạy trốn nữa. Nó đứng trước cửa căn phòng màu đen kia với vẻ tuyệt vọng, nhìn cái cổng tò vò đen kịt đó rồi chậm rãi bước vào.

Phim hoạt hình lần đầu tiên chiếu đến toàn cảnh bên trong căn phòng màu đen. Hàn Phi nín thở, bản thân hắn cũng rất muốn biết bên trong căn phòng màu đen tựa như ác mộng kia rốt cuộc có cái gì.

Không hề xuất hiện hình ảnh tàn nhẫn nào như trong tưởng tượng, mọi thứ trong căn phòng màu đen ấy đều rất bình thường. Cạnh cửa ra vào có một cái tủ giày, sàn nhà hơi nứt ra rồi, trên tường lác đác mấy vết bẩn màu đỏ thẫm, chiếc đồng hồ điện tử cũ kĩ đang chỉ 3 giờ 15 phút.

"Bố cục của căn phòng kia…"

Trong phòng khách không rộng rãi lắm có bày một cái ghế sô pha, phía trước là một cái TV hình như đang chiếu gì đó…

Trái tim người tí hon kia như tro tàn; nó không chạy trốn nữa mà ngồi trên ghế sô pha đầy tuyệt vọng.

TV được bật lên, người tí hon với thân thể không trọn vẹn nhìn chăm chú vào màn hình TV, trông như thể đang nhìn Hàn Phi ở bên ngoài màn hình vậy.

Trái tim Hàn Phi đột ngột nhảy lên một cái. Hắn dám chắc 100% rằng, căn phòng màu đen tựa như ác mộng trong phim hoạt hình này chính là gian phòng mà hắn đang ở đây!

Người tí hon trong phim lặng lẽ xem tivi. Từ phòng ngủ phía sau lưng nó thình lình xuất hiện một khuôn mặt, ngay sau đó là cổ rồi thân thể. Kích cỡ hình thể của con quái vật do nhiều bộ phận cơ thể người ráp lại kia dường như to hơn một chút.

Con quái vật này đi đến phía sau ghế sô pha mà người tí hon đang ngồi. Nó đặt tay mình lên vai trái của người tí hon, sau đó lại đặt bàn tay còn lại lên vai phải của người tí hon.

Cảm giác lạnh băng làm phần da cổ của Hàn Phi sởn hết gai ốc, vai phải hắn đột nhiên nặng trĩu.

Nguy rồi!

Người tí hon bên trong phim hoạt hình tựa hồ là chính bản thân Hàn Phi, mà con quái vật do bộ phận cơ thể người ráp lại kia đang đứng ngay phía sau hắn.

Hai vai đã bị túm lấy, cảm giác tuyệt vọng của người tí hon trong phim dường như cũng truyền đến cho Hàn Phi.

Lần lượt chạy trốn vô ích, thân thể không ngừng hao tổn, đây là một cơn ác mộng khó giải.

Người tí hon trong phim hoạt hình đã từ bỏ việc giãy dụa. Thân thể của con quái vật phía sau lưng nó dần dần nứt ra, để lộ từng gương mặt giấu trong thân thể đó.

Tiếng làn da bị xé rách, tiếng xương cốt lệch vị trí nghe thật khiếp người vang lên rõ rệt ở phía sau Hàn Phi. Tình cảnh của hắn giống hệt với người tí hon bên trong phim hoạt hình. Điều khác nhau duy nhất là người tí hon đã chán nản bỏ cuộc, còn Hàn Phi lúc này thì vẫn vững vàng ngồi nhìn chằm chằm vào con quái vật trong phim hoạt hình, nhìn chằm chằm vào mấy khuôn mặt người giấu sau bề ngoài xấu xí của con quái vật đó.

Trước khi đăng nhập vào trò chơi, hắn đã tra cứu rất nhiều tư liệu về vụ án chặt thây ghép xác, cũng xem qua hết ảnh chụp của tất cả những người bị hại. Hắn phát hiện, những khuôn mặt người trong cơ thể con quái vật chính là những nạn nhân kia, có Ngụy Hữu Phúc và vợ của anh ta là A Mỹ.

Hai vai bị giữ chặt, căng thẳng đến không tài nào thở nổi, Hàn Phi cảm giác được sự lạnh lẽo từ hai vai truyền đến, một lực kéo mạnh mẽ đang muốn lôi hắn đi.

Trong phim hoạt hình trên tivi, thân thể của người tí hon đã bị xé rách, máu tươi chảy ra từ màn hình TV; gian phòng vốn quỷ dị lại xảy ra biến hóa lần nữa.

Hai vai Hàn Phi cũng truyền đến cảm giác đau đớn; hắn chưa từng cận kề với cái chết như vậy bao giờ.

Thân thể bị hai bàn tay kia giữ chặt, không tài nào giãy dụa. Người tí hon trên tivi đã bị phân thây, đây dường như cũng là kết cục cuối cùng của Hàn Phi.

Dưới áp lực khổng lồ của tử vong, Hàn Phi thử đánh cược lần cuối cùng.

“Các người sẽ giết chết tôi, tôi không ngạc nhiên mấy đâu.

Chẳng qua nếu được, có thể cho tôi nghe được giọng vợ tôi lần nữa được không? Cô ấy đang chờ tôi về, tôi từng hứa sẽ đền bù cho cô ấy một hôn lễ xứng đáng.”

Nghiến chặt răng, hốc mắt đã ươn ướt, trong thời khắc sống còn giữa lằn ranh sinh tử, người đàn ông trước mắt không để ý đến sinh mạng mình mà chỉ nghĩ đến lời đã hứa với vợ.

Từ ngữ đơn giản nhưng lại như ẩn chứa một lực lượng nào đó, đôi tay chắp vá trắng bệch kia hơi do dự.

“Tôi liều mạng làm việc, hôm nào cũng tăng ca đến tận sáng, nhưng tôi không thấy mệt mỏi vì biết trong nhà vẫn luôn sáng đèn.

Tôi thật sự không sợ chết đâu, tôi chỉ sợ cô ấy vẫn luôn chờ tôi, các người có thể cho tôi nói lời tạm biệt với cô ấy không?”

Nước mắt bị kiềm nén, cặp mắt sưng đỏ, lúc này khuôn mặt bình thường kia tràn đầy sự cố chấp.

Trong phim hoạt hình, hai khuôn mặt trông rất giống Ngụy Hữu Phúc và A Mỹ trong thân thể con quái vật kia dần dần khôi phục biểu cảm bình thường. Cảm giác u ám, ác độc tiêu tan dần; bọn họ nhìn Hàn Phi, trong nháy mắt ấy họ như thấy được bản thân mình.

Quái vật đứng khựng tại chỗ, dường như 7 khuôn mặt người bên trong thân thể nó bắt đầu xuất hiện sự bất đồng.

Từ đầu chí cuối, Hàn Phi vẫn ngồi yên trên sô pha. Hắn không dám lộn xộn, hai mắt nhìn chằm chằm vào màn hình tivi.

Những lời vừa rồi là Hàn Phi đứng ở góc độ của Ngụy Hữu Phúc mà nói ra. Lúc trước, không ai cho Ngụy Hữu Phúc cơ hội, còn hiện tại quyền lựa chọn này đã rơi vào tay Ngụy Hữu Phúc.

Thời gian cứ thế trôi qua từng phút, những khuôn mặt người trong thân thể con quái vật kia càng lúc càng nôn nóng. Nhưng khi chúng nó chuẩn bị tấn công Hàn Phi lần nữa thì Ngụy Hữu Phúc vốn dĩ trông rất là chất phác thành thật ấy lại đột ngột nổi điên, nhào vào cắn xé khuôn mặt người bên cạnh.

Dường như cả căn phòng đang rung lên, cặp chân phía sau kệ TV nhanh chóng biến mất. Có vẻ như sau lưng Hàn Phi đã xảy ra một biến cố nào đó.

Hàn Phi cố gắng đè nén cảm giác tò mò của mình xuống, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm vào tivi, chẳng qua bản thân hắn đang tự siết chặt hai tay mình vào nhau.

Nửa tiếng đồng hồ nhanh chóng trôi qua, cảm giác đè nén trong căn phòng đã dần dần biến mất.

"Người chơi số 0000 - hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ tân thủ cấp G: Xem tivi!"

"Người chơi số 0000 hãy chú ý! Bạn đã lên cấp thành công! Cấp độ hiện tại: Level 2."

Chương 15: Là ai đang chữa cho ai?

Giọng nói máy móc lạnh băng vang lên trong đầu, nhưng Hàn Phi không dám phân tâm để nghe mà toàn bộ sự chú ý của hắn đều đặt trên màn hình TV.

Cái phim hoạt hình quỷ dị kia còn chưa chiếu hết. Trên màn hình, con quái vật được chắp vá từ cơ thể của nhiều người kia vẫn đứng yên phía sau ghế sô pha.

Người tí hon đã bị xé xác, trong phòng chỗ nào cũng là vết máu. Sau khi giết chóc xong, con quái vật đó cũng không biến mất, mà dường như trông bộ dạng nó còn thống khổ hơn trước.

Dưới làn da bị nứt toạc, mấy khuôn mặt người đang cắn xé lẫn nhau. Có vẻ chút nhân tính mà Ngụy Hữu Phúc và A Mỹ vừa tìm lại được cũng sắp tan biến mất rồi.

Hàn Phi không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nhưng thầm rõ rằng, vừa rồi bản thân hắn không bị quái vật kéo đi hoàn toàn là nhờ Ngụy Hữu Phúc và A Mỹ ảnh hưởng đến thứ khủng khiếp ấy.

Nếu như hai khuôn mặt đại diện cho Ngụy Hữu Phúc và A Mỹ kia bị thương hoặc mất lý trí lần nữa, lần sau hắn sẽ vẫn phải đối mặt với sự uy hiếp của tử vong như cũ.

“Người đã chết ở hiện thực lại xuất hiện trong game, mình cũng không rõ ràng lắm về trạng thái của bọn họ hiện giờ. Nhưng có một điều chắc chắn là bọn họ vẫn còn bảo lưu được một phần kí ức trước kia, ít nhất thì Ngụy Hữu Phúc và A Mỹ có thể hiểu và thông cảm cho mình.”

Nhìn con quái vật thống khổ trên TV, Hàn Phi cố nén cơn xúc động muốn quay đầu lại, hắn chỉ khẽ nói: “Cuộc đời đáng lẽ phải hạnh phúc vui vẻ lại bị tên sát nhân biến thái kia phá hủy mất, cho nên các người muốn báo thù à?”

Thực ra câu này Hàn Phi chỉ nói nhảm thôi. Hắn chỉ khái quát lại biểu hiện của con quái vật kia bằng ngôn ngữ, nhưng

thực tế câu nói này lại có thể kéo gần khoảng cách giữa Hàn Phi và quái vật, đồng thời chuyển hướng sự thù hận sang mục tiêu khác.

Kẻ tạo thành tất cả mọi bi kịch vốn không phải người vô tội như Hàn Phi, cũng không phải những người cùng là nạn nhân như Ngụy Hữu Phúc và A Mỹ, mà là kẻ đã sát hại bọn họ.

Mặc dù Hàn Phi chưa từng học về tâm lý học, nhưng vì mắc chứng sợ giao tiếp xã hội nghiêm trọng mà hắn đã từng đi khám bác sĩ tâm lý nhiều lần. Hắn vẫn còn nhớ rõ trên tường phòng khám của một vị bác sĩ nào đó có dán một câu thế này: "Buông thế giới của mình ra, tiếp thu thế giới của người khác".

Nếu muốn an ủi người từng chịu đựng nỗi thống khổ thì không nên định nghĩa sự thống khổ ấy chỉ trong phạm vi mà bản thân có thể hiểu được.

Bởi vì bản thân mình chưa từng chịu đựng nỗi thống khổ ấy, cho nên đừng lấy cách suy nghĩ của mình ra mà trao đổi. Việc mà một bác sĩ tâm lý giỏi lúc này phải làm chính là kiên nhẫn lắng nghe.

Bản thân Hàn Phi cũng không hiểu những điều này. Hắn chỉ cảm thấy khi hắn trao đổi với một vị bác sĩ nào đó, đối phương làm vậy đã khiến hắn dễ chịu hơn hẳn. Vì vậy, hiện tại hắn tự coi mình là vị bác sĩ kia.

Trong căn nhà ma lúc 3 giờ sáng, bên cạnh một con quỷ do cơ thể người ráp thành, hắn lựa chọn làm một người quay lưng về phía quái vật và lắng nghe.

Hắn không nhìn thấy bộ dạng xấu xí kinh khủng của con quái vật ấy, chỉ có thể nghe được thanh âm thống khổ kia.

"Có lẽ các người đã ở đây lâu lắm rồi…"

Trong đầu Hàn Phi đang nhớ lại kĩ thuật trò chuyện của vị bác sĩ kia, đó là căn cứ vào diễn biến tâm lý của đối phương mà đưa ra lời an ủi tri kỷ nhất.

Dần dần, phim hoạt hình trên tivi cũng phát sinh biến hóa.

Hai khuôn mặt đại diện cho Ngụy Hữu Phúc và A Mỹ trên người con quái vật đã dừng lại, không phản kháng nữa. Dường như bọn họ bị lời nói của Hàn Phi lay động, khuôn mặt vốn vô cùng đáng sợ và điên cuồng xuất hiện một chút vị nhân tình.

Thấy Ngụy Hữu Phúc và A Mỹ như thế, những khuôn mặt còn lại càng thêm cuồng loạn. Dường như bọn họ chuẩn bị dồn mọi thống khổ và tuyệt vọng vốn định phát tác trên người Hàn Phi kia chuyển qua Ngụy Hữu Phúc và A Mỹ.

Mấy khuôn mặt kia căn bản không nghe được lời Hàn Phi đang nói. Nỗi thống khổ trong lòng bọn họ dường như còn sâu sắc hơn hai nạn nhân đầu tiên rất nhiều.

"Chẳng lẽ càng về sau thì nỗi thống khổ mà nạn nhân phải chịu càng lớn? Đến tột cùng tên hung thủ vụ chặt thây ghép xác này đã làm gì bọn họ chứ?"

Phim hoạt hình trên TV hẳn là chuyện đang xảy ra ở bên ngoài - Hàn Phi thấy Ngụy Hữu Phúc và A Mỹ sắp bị xé nát rồi. Hắn biết không thể tiếp tục để yên như vậy nữa.

Hai nạn nhân khó khăn lắm mới nghe lời mình tìm về được một ít nhân tính, đây là điểm mấu chốt để thay đổi hết thảy.

Nếu như để mặc cho bọn họ bị những nạn nhân khác cắn xé, vậy lần sau có lẽ hắn sẽ phải đối mặt với một con quái vật càng thêm điên cuồng, thậm chí còn không thèm để ý vụ ăn thịt đồng loại nữa.

Chậm rãi đứng dậy, Hàn Phi đã hoàn thành nhiệm vụ tân thủ nên giờ hắn có thể thoát game bất cứ lúc nào. Vì vậy, thời điểm hiện tại cũng là lúc hắn dũng cảm nhất.

"Hai người đã cứu tôi một lần, tôi sẽ không mặc kệ hai vợ chồng anh chị mà bỏ đi một mình.

Các nạn nhân khác muốn xả nỗi phẫn nộ này, vậy thì mình tìm cho bọn họ một bia ngắm khác là được!"

Hàn Phi rảo bước đến cửa phòng khách, Hàn Phi vừa di chuyển, con quái vật kia cũng bắt đầu chuyển động. Năm khuôn mặt còn lại cũng không định buông tha cho Hàn Phi, sự thống khổ và tuyệt vọng đã làm họ bị vặn vẹo rồi.

Ngửi thấy được mùi máu tươi thoang thoảng trong không khí, Hàn Phi biết rõ vị hàng xóm ngoài cửa ra vào còn chưa rời đi: "Nếu như vị hàng xóm lầu 6 không có ý định tấn công mình, vậy thì mình sẽ cẩn thận giao lưu với gã, cùng nhau nghĩ cách khống chế con quái vật trong căn nhà ma này. Còn nếu gã định giết chết mình, vậy mình cũng chỉ còn cách kéo gã vào phòng để gã trở thành mục tiêu cho các nạn nhân phát tiết sự phẫn nộ thôi."

Ngụy Hữu Phúc và A Mỹ đã sắp bị cắn nuốt hết, quái vật kia càng thêm kề cận bờ vực mất khống chế. Hàn Phi không dám câu giờ nữa, túm chặt cửa chống trộm rồi kéo phăng ra!

Ngay trong khoảnh khắc cánh cửa bật mở, con dao nhọn sắc lẹm đã đâm tới qua khe cửa.

Hàn Phi chuẩn bị sẵn tinh thần từ trước, tránh được nhát dao trong cảnh ngàn cân treo sợi tóc.

Hàng xóm ngoài cửa dường như cũng biết căn nhà này có vấn đề, gã không định đi sâu vào căn nhà ma này. Còn Hàn Phi cũng nhìn ra điểm này; trong khoảnh khắc tên hàng xóm thu dao về, hai tay hắn ôm chặt lấy cánh tay cầm dao của đối phương, dốc hết sức kéo mạnh đối phương vào trong phòng.

"Phịch!"

Hai người ngã xuống đất, tên hàng xóm lầu 6 dường như đã nhận ra điều gì, vội vã đứng dậy. Nhưng Hàn Phi phản ứng nhanh hơn gã, ra tay cũng dứt khoát hơn hắn.

Không chạy trốn bán sống bán chết, cũng không thèm sờ đến chốt cửa, Hàn Phi xông thẳng tới chỗ cửa phòng, dùng thân thể mình đóng cửa chống trộm lại.

Hắn tự nhốt bản thân và tên hàng xóm lầu 6 lại trong căn phòng này.

Ánh sáng lạnh lẽo thăm thẳm từ TV hắt lên khuôn mặt hai người bọn họ. Tên hàng xóm lầu 6 vốn cho người ta một cảm giác điên điên khùng khùng, si mê máu tươi, nhưng có vẻ bây giờ gã đã tỉnh táo lại.

Lại có một người mới xông vào căn nhà có ma, toàn bộ những khuôn mặt tuyệt vọng kia đều đổ dồn về phía tên hàng xóm lầu 6. Mà lần này, Ngụy Hữu Phúc và A Mỹ không ngăn cản nữa.

Một bóng đen to lớn bao phủ cả gian phòng, còn con quái vật đang bị giày vò bởi tuyệt vọng và thống khổ trong TV kia cũng vọt từ phòng khách ra.

Tên hàng xóm lầu 6 cũng phản ứng rất nhanh, gã lập tức chộp vào chốt cửa nhưng lại bị Hàn Phi hung hăng đẩy ngã.

Hai người cùng ngã xuống đất, tên hàng xóm tuyệt vọng trừng mắt nhìn Hàn Phi bằng đôi mặt đỏ sọc. Bộ dạng khát máu của đối phương đã biến mất hoàn toàn, trong mắt chỉ còn lại sự phẫn nộ và nghi hoặc. Dường như, gã đang dùng ánh mắt nói với Hàn Phi rằng: "Mày muốn kéo tao cùng chết đến thế cơ à?"

Con quái vật bị tuyệt vọng và thống khổ giày vò đến sắp phát điên kia đã xông tới bắt lấy tên hàng xóm, trong bóng tối dường như đang ẩn giấu rất nhiều cánh tay.

Tên hàng xóm kia liều chết giãy dụa, gã dùng những ngôn từ ác độc nhất để "thăm hỏi" Hàn Phi.

Hàn Phi trơ mắt nhìn tên hàng xóm dần bị kéo vào chỗ sâu trong căn phòng, sau đó lại nhìn về phía tên hàng xóm lầu 6 kia và bày ra một biểu cảm khó coi: "Chào mừng gia nhập đại gia đình hạnh phúc ấm cúng!"

Chương 16: Chiếc nhẫn của người chủ nhà

Những lời nguyền rủa ác độc của người hàng xóm kia nhanh chóng biến mất. Gã bị con quái vật trong bóng tối kéo vào góc căn phòng ngủ sâu nhất của căn nhà ma ám này.

Căn nhà nơi Hàn Phi ở có hai phòng ngủ, phòng ngủ sâu nhất đã bị khóa chặt. Căn phòng mà hắn làm nhiệm vụ [Đi ngủ] trước đây là một phòng khác.

Một người sống sờ sờ vừa biến mất trước mắt, Hàn Phi nói không sợ là nói dối. Nhưng hiện tại, hắn lại rất vui mừng vì hôm nay gặp được một người hàng xóm nhiệt tình giúp đỡ mình đến vậy.

Nếu gã hàng xóm ở tầng 6 không xuống đây, người bị kéo vào căn phòng ngủ ở tận sân bên trong kia có thể là chính mình.

“Tại sao con quái vật ấy lại kéo gã vào căn phòng ngủ đó? Trong phòng đó cất giấu thứ gì à?” Hàn Phi vẫn chưa bước vào căn phòng bị khóa kín đó. May thay, ưu điểm lớn nhất của hắn chính là có thể khống chế được lòng hiếu kỳ của bản thân. Hắn sẽ không nhìn thứ không nên nhìn và không bao giờ đi đến những địa phương không nên đi.

Nhận ra tiếng la hét của người hàng xóm kia dần biến mất, Hàn Phi nhìn xâu chìa khóa to tướng trong tay, âm thầm nảy sinh ý tưởng về tài sản của gã hàng xóm kia: “Chờ anh trai quái vật kia bình tĩnh lại, mình sẽ thử tiến vào phòng ngủ lần nữa. Nếu có thể tìm ra chìa khóa nhà của tên hàng xóm kia thì thật tuyệt vời!”

Vất vả lắm mới có thể hoàn thành nhiệm vụ tân thủ, do hiện tại đã có thể quit game bất cứ lúc nào nên Hàn Phi vô cùng tự tin.

Sau khi dọn dẹp sơ căn phòng, hắn ngồi ở cửa phòng khách rồi bắt đầu kiểm tra bảng thuộc tính của mình.

“Người chơi 0000 - xin chú ý! Mỗi lần thăng cấp sẽ nhận được một điểm thuộc tính tự do; sau level 10, có thể lựa chọn nghề nghiệp của mình!”

“Người chơi 0000 - xin chú ý! Đã hoàn thành nhiệm vụ tân thủ [Xem TV]! Điểm kỹ năng tự do: +1; Phần thưởng nhiệm vụ: Chiếc nhẫn của người chủ nhà.”

“Rương chứa đồ: Đã mở khóa.”

“Đã lưu trữ vật phẩm phần thưởng nhiệm vụ vào Rương chứa đồ.”

Đọc những dòng thông báo sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Hàn Phi hơi thất vọng. Chính bản thân phải liều cả mạng sống mới có thể hoàn thành nhiệm vụ, thế mà phần thưởng cơ hồ khá keo kiệt.

Đầu tiên, Hàn Phi nhấn vào [Rương chứa đồ], lấy [Chiếc nhẫn của người chủ nhà] ra.

“Chiếc nhẫn của người chủ nhà (item đỏ cấp G): Sau khi người chủ nhà qua đời, những người quý mến kẻ đó trong gia đình đã chế tác một chiếc nhẫn từ tro cốt của gã. Sự tưởng nhớ trở thành một chiếc cầu nối giữa sự sống và cái chết. Chỉ cần đeo chiếc nhẫn này vào, bạn sẽ cảm giác được sự tồn tại của bọn họ.”

“Bọn họ ư?” Nhìn những dòng mô tả về item, có lẽ Hàn Phi đã hiểu đại khái: “Chỉ cần đeo chiếc nhẫn này là có thể nhìn thấy ma quỷ à?”

Hàn Phi thử đeo ngay chiếc nhẫn vào, ngay lập tức chợt cảm giác một luồng hơi lạnh lẽo xuất hiện từ ngón tay rồi lan khắp cả người.

Càng đi đến gần căn phòng ngủ ở góc sâu nhất, mức độ lạnh giá càng tăng dần.

“Chiếc nhẫn này có thể báo động cho mình. Gặp loại quỷ quái càng khủng khiếp, độ lạnh tỏa ra từ chiếc nhẫn càng mạnh hơn.

Trông không xa hoa gì cho lắm nhưng đúng là nó khá thực dụng. Chỉ cần đeo chiếc nhẫn này, mình có thể tránh được

nhiều khu vực nguy hiểm.”

Hàn Phi vẫn không biết khái niệm về [item đỏ] là gì. Lúc trước, khi tra cứu thông tin về [Cuộc Sống Hoàn Hảo], hắn cũng không thấy bài viết nào nhắc đến item đỏ.

Sau khi nghiên cứu phần thưởng xong, Hàn Phi bắt đầu tập trung vào phần [điểm kỹ năng tự do] và [điểm thuộc tính tự do].

“Bây giờ mình có 1 điểm kỹ năng tự do, nhưng vấn đề là mình chỉ có 2 kỹ năng gồm [nấu ăn] và [diễn xuất]. Hai khả năng này chẳng liên quan gì đến chiến đấu cả.”

Sau một hồi suy nghĩ, Hàn Phi cộng 1 điểm kỹ năng ấy vào skill [Diễn xuất]. Trong một trò chơi có quỷ quái khắp nơi tựa như cõi Âm phủ thế này, đôi khi việc diễn xuất có thể phát huy tác dụng đến mức không tưởng, chẳng hạn như khi đối mặt với Ngụy Hữu Phúc vừa rồi.

“Người chơi số 0000, trình độ diễn xuất của bạn bây giờ là Level 2 - trung cấp. Khi kỹ năng diễn xuất của bạn đạt đến Level 10 - trung cấp, Hệ thống sẽ tự động upgrade kỹ năng ấy lên mức: Cao cấp.”

“Kiếm điểm kỹ năng khó quá! Cơ mà, đây chỉ mới là nhiệm vụ tân thủ mà thôi, là loại nhiệm vụ cơ bản nhất trong một trò chơi nên phần thưởng bèo bọt cũng là chuyện bình thường.”

Trước khi đạt được những bộ kỹ năng mới, Hàn Phi đã quyết định dồn điểm cộng vào kỹ năng diễn xuất của mình. Dù gì đi nữa, điều mà hắn muốn chính là che giấu thân phận của người sống, sau đó hòa nhập vào đại gia đình ở đây càng sớm càng tốt.

Về phần 1 [điểm thuộc tính] còn lại, Hàn Phi cộng thẳng vào [Thể lực] mà không cần nghĩ ngợi gì nhiều.

Sức mạnh thể chất của hắn ban đầu chỉ là 4, thực sự rất thấp. Vừa rồi, trong lúc tóm lấy người hàng xóm, suýt nữa hắn đã vuột tay khiến người kia trốn thoát.

Sau khi nâng cao thể lực, Hàn Phi lắc nhẹ nắm đấm vài cái, quả nhiên cảm thấy mình trở nên mạnh mẽ hơn, động tác tay cũng trở nên lưu loát hơn rất nhiều: "Hiện tại, chỉ vỏn vẹn cộng có 1 điểm mà thôi. Sau này khi thăng nhiều level rồi, không chừng mình còn có thể chạy nhanh hơn bọn ma quỷ ấy chứ!"

Vì đang ở giai đoạn có thể quit game bất cứ lúc nào, Hàn Phi cảm thấy tâm trạng của mình rất thoải mái; đây mới là cảm giác nên có của một người đang chơi game.

Nhặt con dao phay trên mặt đất lên, Hàn Phi không muốn quấy rầy con quái vật ở tận sâu bên trong căn nhà ma này; hắn quyết định đi gặp Mạnh Thi ở tầng 3.

"Bà lão ấy không phải người xấu. Nếu mình có thể cởi bỏ khúc mắc trong lòng bà, có lẽ bà ấy sẽ chấp nhận mình."

Giờ hắn đã hiểu sâu hơn về trò chơi này. Những trò chơi hệ chữa trị khác có chức năng chữa trị cho người chơi, trong khi trò chơi này cũng chữa trị cho người chơi nhưng đồng thời còn muốn chữa trị cho các NPC nữa. Thực sự là một trò chơi có "lương tâm" hiếm thấy.

Mở cửa chống trộm, Hàn Phi gần như lập tức cảm nhận được hơi lạnh từ ngón áp út truyền đến ngay khoảnh khắc vừa bước ra khỏi cửa. Rõ ràng, dãy hành lang này không sạch sẽ.

"Đoán chừng nơi này phải farm quỷ tận vài lần mới nhặt được item nhỉ?"

Nhận ra độ lạnh từ ngón tay vẫn nằm trong khả năng chịu đựng được, Hàn Phi thận trọng bước vào hành lang với một con dao phay trên tay.

Hắn sống ở tầng 4, nhà của bà lão kia ở tầng 3. Dù chỉ cách nhau đúng một tầng, hắn cũng không dám khinh thường.

Hành lang im lặng một cách chết chóc. Và điều kỳ lạ là đèn cảm ứng âm thanh ở tầng 6 cứ sáng lên, trong khi rõ ràng nơi đây chẳng có bất cứ tiếng động nào cả.

Lặng lẽ bước xuống lầu, sau đó Hàn Phi chợt dừng bước khi đứng tại vị trí nằm giữa tầng 3 và tầng 4.

Chậm rãi ngồi xổm xuống, Hàn Phi liếc nhìn lên tầng trên dọc theo khe hở của tay vịn cầu thang. Hắn nhận ra ngọn đèn cảm ứng âm thanh trên tầng 6 kia vẫn sáng lên một cách khó hiểu.

"Rốt cuộc là có người hay không?"

Nhích nhẹ bước chân, Hàn Phi bước xuống tầng 3. Khi gần đến nơi, cảm giác lạnh lẽo từ chiếc nhẫn đột nhiên tăng lên.

"Chuyện quái gì thế?"

Ỷ lại vào việc có thể quit game bất cứ lúc nào, Hàn Phi không hề lùi bước. Hắn tiếp tục bước xuống, để rồi nhận ra cánh cửa nhà đối diện với nhà của Mạnh Thi đang mở toang.

Chiếc kính Bát Quái trên đầu cửa nằm vỡ nát trên mặt sàn và khá nhiều lá bùa trên cửa cũng bị xé rách.

"Chẳng lẽ vì gia đình này mà bà Mạnh Thi ấy luôn đóng chặt cửa?"

Hàn Phi can đảm đứng lại trước cửa nhà Mạnh Thi. Còn chưa kịp gõ cửa, ngón áp út đeo nhẫn của hắn đột nhiên truyền đến một cơn lạnh lẽo thấu xương!

Hàn Phi lập tức quay đầu lại, sau đó trông thấy một đứa trẻ xuất hiện trong căn nhà đối diện, và… nó đang lao thẳng về phía hắn với một nụ cười!

Trong nháy mắt, các sợi nơ-ron thần kính của hắn kéo căng đến mức tận cùng. Ngay khoảnh khắc đứa nhỏ vọt ra khỏi cửa, Hàn Phi chỉ còn kịp chọn cách "quit game," thay vì bất cứ phản ứng nào khác.

Một màn đỏ tựa máu bao trùm cả thế giới xung quanh hắn, sự kết nối thần kinh bị cắt đứt liên tục. Đến khi Hàn Phi có thể lấy lại quyền kiểm soát cơ thể mình, hắn vội vàng cởi mũ trò chơi xuống.

Yếu ớt nằm co quắp trên giường, hai tay Hàn Phi vẫn run rẩy không ngừng: "Mình đã rất cẩn thận rồi, nhưng nếu ban nãy mà không có chiếc nhẫn, e rằng mình đã ngỏm củ tỏi. Trò chơi này thật quá quái đản mà.

Chương 17: Có cần tôi dạy anh cách diễn vai phản diện không?

Mỗi lần thoát game, sâu tự đáy lòng Hàn Phi luôn nảy sinh một cảm giác thật tuyệt vời vì mình còn sống.

Hắn không nghỉ ngơi lâu lắm mà lập tức bật bóng đèn cạnh giường lên rồi quay sang nhìn về bức tường dán đầy ảnh chụp của vụ án đẫm máu kia.

"Vì sao 7 nạn nhân của vụ chặt thây ghép xác lại xuất hiện trong bộ dạng như thế nhỉ? 7 người bọn họ đều bị nhốt trong căn phòng kia ư?"

Thường thì chỉ cần là phòng ở từng xảy ra cái chết phi tự nhiên đều có thể được gọi là nhà ma, mà căn phòng mà Hàn Phi ở hình như có cả thảy hẳn 7 vị. Đây quả thực có thể gọi là ngôi sao sáng trong số các loại nhà ma rồi.

"Hiện giờ Ngụy Hữu Phúc và A Mỹ đã hơi tỉnh táo lại rồi, việc mình cần làm tiếp theo là trợ giúp mấy người chết khác tìm lại lý trí."

Trong lòng Hàn Phi rất rõ ràng, nguyện vọng lớn nhất của những nạn nhân xấu số kia chính là bắt được hung thủ. Nhưng vấn đề là hắn chỉ là một diễn viên hài tuyến 18 (1) thôi, có lòng mà chẳng đủ sức. Kể cả có gặp được hung thủ thật thì còn chưa biết là ai bắt được ai đâu.

"Từ từ rồi khoai sẽ nhừ thôi. Chậm mà chắc vẫn tốt hơn, dù sao mình có mỗi một mạng!" Hàn Phi lấy di động ra, bắt đầu ghi chú: "Tòa nhà cũ mà mình đang ở trong game kia vô cùng nguy hiểm. Thông tin đã nắm được hiện giờ là mỗi một tầng có tổng cộng 4 căn, mình ở lầu 4. Vừa rồi nhìn phản ứng của anh hàng xóm lầu 6 thì hẳn là dân sống ở đây đều biết mình đang ở trong một căn nhà có quỷ, bọn họ không dám tùy tiện xông vào đó.

Xét từ một góc độ khác, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Chỉ cần mình không tự tìm đường chết thì ngược lại

căn nhà ma kia có thể bảo vệ mình không bị những hàng xóm khác tiêu diệt.

Một điều cần chú ý khác đó là đứa bé ở lầu 3. Căn nhà ma này đáng sợ như thế mà trên cánh cửa còn chưa dán bùa, căn nhà ở lầu ba kia tuyệt đối là một mối phiền toái lớn. Chưa biết chừng đứa bé bị nhốt trong căn nhà đó cũng nguy hiểm tương đương với con quái vật do 7 người chết hợp thành kia mất."

Vừa nghĩ tới đó, Hàn Phi lại thấy đau đầu: "Rốt cuộc là ai xé mất lá bùa trên cửa nhà lầu 3 vậy trời? Lần này, mình thoát game ngay ở lầu 3. Căn cứ kinh nghiệm trước đó, lần sau mình đăng nhập vào chẳng phải lại xuất hiện ngay lầu 3 sao? Đứa bé kia mà ngồi yên canh me cái xác của mình thì chẳng phải mình game over luôn còn gì?"

Tình thế lúc đó đầy nguy ngập, Hàn Phi phản ứng như thế là đủ nhanh rồi. Hắn mà chậm thêm bước nữa chắc đứa bé đó đã nhảy thẳng lên lưng hắn rồi cũng nên.

"Mấu chốt là tốc độ di chuyển của nó nhanh như thế, mình có chạy cũng không thoát được ấy!" Hiện giờ, điều Hàn Phi lo nhất là mình bị đứa bé kia kéo vào trong căn nhà lầu 3 đó: "Sau này mà có cơ hội, mình phải tìm cách kéo nó vào nhà ma lầu 4 của mình thử xem mới được!"

4:00 sáng, Hàn Phi một tay bật máy tính, một tay cầm di động, lại đối chiếu với ảnh chụp vụ án dán trên tường, nghiêm túc phác họa sơ đồ manh mối và các nhân vật liên quan.

……

Ánh sáng mặt trời chiếu vào mặt, Hàn Phi cũng không biết mình ngủ từ bao giờ. Hắn mắt nhắm mắt mở tỉnh lại, để rồi lập tức bật dậy khỏi giường ngay khi liếc sang chiếc đồng hồ treo tường.

"Chết rồi, vừa ngủ cái đã 9 giờ. Đạo diễn Khương chắc đang chờ sốt ruột lắm rồi."

Hàn Phi đánh răng rửa mặt qua loa rồi vội vã vọt ra khỏi nhà, chạy đến khu Bắc phố cổ.

Hắn chạy thục mạng nhưng đến nơi vẫn hơi muộn chút. Đoàn làm phim đã bắt tay vào việc rồi.

"Thật ngại quá, tôi đến muộn mất rồi!"

Hàn Phi vội vàng xin lỗi, nhưng nhân viên đoàn làm phim lại không để ý lắm: "Cảnh đầu là của vai phản diện và nạn nhân đầu tiên. Giờ diễn viên nam đóng vai phản diện còn chưa tới đâu, không phải vội."

Đúng lúc này, tay phụ trách hậu đài hôm trước bị kĩ thuật diễn của Hàn Phi dọa chết khiếp cũng đi tới và đưa cho Hàn Phi một cốc cà phê với vẻ rất thân quen: "Cứ bình tĩnh mà chờ đi, tên đóng vai phải diện kia không phải mới đi muộn một hai lần đâu."

Hàn Phi cảm thấy câu này của đối phương có ẩn ý bèn hỏi: "Cho tôi hỏi chút được không, diễn viên đóng vai phản diện trong phim chúng ta lần này là ai vậy?"

Hắn diễn vai nạn nhân thứ hai, đối phương lại diễn tên sát nhân biến thái. Trong phim, tính ra hai bên là đối thủ, nắm rõ được tình hình của đối phương cũng tiện cho mình phát huy sau này.

"Chắc cậu cũng nghe tên hắn rồi, là Chiêm Nhạc Nhạc đấy. Hồi trước cũng tham gia nhiều show lắm, nhưng bản thân hắn còn chưa có tác phẩm gì tiêu biểu cả, miễn cưỡng cũng có thể coi là diễn viên tuyến 5 (1). Lần này công ty bọn họ muốn dựa vào bộ phim này của chúng ta để chứng minh kỹ thuật diễn của Chiêm Nhạc Nhạc ấy mà." Người phụ trách hậu đài bảo với Hàn Phi thế.

"Trước kia hắn chưa từng đóng phim à?" Hàn Phi hạ cốc cà phê trong tay xuống: "Nhân vật phản diện là vai diễn mấu chốt của một phim mà."

"Trong mắt tôi ấy, bản thân gã Chiêm Nhạc Nhạc kia đã tự mang đề tài rồi. Chuyện gã thử sức với vai phản diện lần đầu cũng là một chủ đề hút khách, đáng để PR. Với cả, dù sao gã đấy cũng tốt nghiệp học viện sân khấu điện ảnh ra, có nền tảng nhất định rồi." Trong lúc phụ trách hậu đài đang nói, chợt có

âm thanh ầm ĩ vang lên bên ngoài đi kèm với tiếng bước chân của một ai đó.

"Tối qua tôi đi quay show suốt đêm, thể lực hơi đuối rồi." Một thanh niên khoảng đôi mươi đang bước vào trường quay cùng với người đại diện nam của mình. Từ trên người gã, có thể ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc và mùi cồn dù đã cố gắng giấu đi.

"Đi hóa trang đi." Đạo diễn Khương không ngẩng đầu lên, có vẻ ông cũng cạn lời với tên này mất rồi.

Sau khi tất cả nhân viên đã vào vị trí, Chiêm Nhạc Nhạc hóa trang xong mới ung dung bước vào.

"Lời thoại của cậu rất ít, cảnh đầu tiên là ở hành lang. Cậu đóng vai hung thủ đứng trong bóng tối nhìn chằm chằm vào A Mỹ. Sau đó, cậu bám theo cô ta đi vào hành lang. Tôi cần cậu làm ra được cảm giác theo dõi như hình với bóng."

"Được rồi, em đã hiểu." Chiêm Nhạc Nhạc khẽ gật đầu, trông có vẽ tự tin ra mặt.

Diễn viên nữ đóng vai A Mỹ vẫn còn trẻ; bản thân cô ta không có kinh nghiệm gì, mà hành động bám theo của Chiêm Nhạc Nhạc cũng không tạo được cho người ta cảm giác bị đè nén. Dường như kẻ đi theo sau lưng cô ta không phải tên sát nhân biến thái mà là tên biến thái say rượu.

Nếu là kỹ thuật diễn thế này, đến Hàn Phi còn không nhìn nổi chứ đừng nói là đạo diễn Khương nổi tiếng với yêu cầu khắt khe.

Có mỗi một cảnh đầu tiên ở hành lang mà phải quay đi quay lại tận mười mấy lần. Chiêm Nhạc Nhạc lên xuống cầu thang liên tục, gã cũng mệt sắp chết, cuối cùng đành ngồi phịch xuống bậc thang, không đứng dậy nữa.

"Đạo diễn, tôi có phong cách riêng của tôi. Tôi muốn đắp nặn hình tượng này theo ý tưởng của tôi."

"Hình tượng mà cậu đắp nặn ra là một thằng cu lưu manh như vậy à?" Đạo diễn Khương hơi bất mãn: "Cậu đúng là có chút kỹ thuật diễn thật đấy, nhưng nếu cậu đã muốn thử sức

với vai phản diện thì phải dung nhập vào nhân vật của cậu. Cậu là hung thủ giết liên tiếp 7 người, trong lòng cậu đang giấu một mảnh địa ngục đấy!"

"Nhưng đây chỉ là cảnh bước lên cầu thang mà thôi, địa ngục trong lòng tôi thực ra vẫn luôn bị đè nén, tôi đang chờ điểm bộc phát cuối cùng đây!" Chiêm Nhạc Nhạc cũng rất thẳng thắn.

"Thế bây giờ cậu thử bộc phát cái tôi xem nào!"

Đạo diễn Khương vừa dứt lời, cả trường quay đều đổ dồn mắt về phía Chiêm Nhạc Nhạc. Chàng diễn viên trẻ này hít thật sau, sau đó đột nhiên vung vẩy con dao đạo cụ, bắt đầu gầm rú lên điên cuồng.

"Cắt! Cắt! Cắt!"

Đạo diễn Khương che mặt: "Cậu đi hỏi bất kì ai ở trường quay này thử xem, tên sát nhân biến thái mà cậu diễn ra có dọa được bọn họ không? Có mang đến cảm giác áp bách cho họ không?"

Nói xong, đạo diễn Khương túm người phụ trách hậu đài lại, hỏi anh ta ngay trước mặt Chiêm Nhạc Nhạc: "Vừa rồi cậu ta diễn, cậu có sợ không?"

"Không sợ."

"Thế còn cậu?"

"Hơi buồn cười."

Đạo diễn Khương tùy tiện hỏi mấy người; hai người đầu thì bình tĩnh như nước, không có tí cảm xúc nào, trong khi người cuối cùng là bị chọc cười.

"Một ánh mắt thoáng qua cũng là kỹ thuật diễn. Hôm qua một diễn viên đến casting chỉ đóng vai nạn nhân cũng có thể dọa phụ trách hậu đài chết khiếp. Còn cậu, cậu diễn vai sát nhân điên cuồng thành tên lưu manh say xỉn. Rốt cuộc cậu đã đọc kịch bản chưa?"

Hình như Chiêm Nhạc Nhạc còn chưa đọc kịch bản thật, nhưng gã vẫn còn đang mạnh miệng: "Tôi thực sự không tin

có người đóng vai nạn nhân mà cũng dọa được nhân viên trường quay đâu!"

Hai người họ tranh cãi kiểu gì, kết quả lại dính dáng đến Hàn Phi; đạo diễn Khương gọi luôn Hàn Phi đến: "Chú đọc hết kịch bản chưa?"

"Đọc rồi ạ!"

"Chú thử diễn tên sát nhân điên rồ cho anh xem nào!"

"Em á?" Thực ra Hàn Phi vẫn luôn phỏng đoán tâm thái của hung thủ, nhưng không phải để trau dồi kỹ thuật diễn mà thực sự muốn phá án thật! "Cái này sao được, em diễn hài mà!"

"Chú không phải khiêm tốn! Nào, làm mẫu cho cậu ta một lần đi!" Dường như đạo diễn Khương rất có lòng tin đối với Hàn Phi.

Vốn dĩ Hàn Phi không định ra mặt, nhưng giờ cũng chẳng còn cách nào.

Cúi đầu xuống, trong đầu hắn hiện ra khuôn mặt của tên hàng xóm lầu 6 lúc vừa mới gặp kia. Dao nhọn nắm trong tay, thò đầu ra chỗ cầu thang, đứng trong bóng tối nhìn một sinh mạng đang đi về phía mình.

Trên mặt hắn là vẻ khát máu, ẩn chứa một dục vọng muốn phá hủy hết thảy không thể nào che giấu được. Hiển nhiên, hắn đang cực lực áp chế nội tâm sắp bùng nổ. Hắn đã sắp không chờ nổi nữa rồi; hắn muốn đâm phập con dao nhọn trong tay vào thân thể đối phương.

Tiếng thở dốc bị đè nén, ánh mắt ghê rợn, người mà hắn một mực theo dõi đã tiến vào hành lang tối om. Hiện giờ, đã không còn ai có thể đến để ngăn cản chính mình nữa.

Từ từ ngẩng đầu, Hàn Phi nhìn chằm chằm vào cổ của Chiêm Nhạc Nhạc, trên đôi môi khô khốc dần dần hiện lên một nụ cười.

==========

(Chú thích:

(1) Diễn viên tuyến 18, diễn viên tuyến 5:

Bên TQ, giới nghệ sĩ được chia ra làm nhiều tuyến, có thể xem như phân cấp bậc, thứ hạng của nghệ sĩ. Nghệ sĩ ở đây chỉ chung người của công chúng, không nhất thiết phải là diễn viên, ca sĩ, có thể là MC, khách mời show truyền hình, show thực tế…

Ở đây, chúng ta nói đến diễn viên. Bất cứ tuyến diễn viên nào cũng đều biến động liên tục. Một lần doanh thu phòng vé kém cũng có thể ảnh hưởng đến tiền cát-xê cũng như vị trí của diễn viên đó.

Trong đó tuyến 1 là cao nhất, gồm cả những diễn viên mang tầm quốc tế như Thành Long, Châu Nhuận Phát, Củng Lợi, Chương Tử Di… lẫn nội địa như Trương Quốc Lập, Cát Ưu, Triệu Vy, Châu Tấn… Độ nổi tiếng thì khỏi phải bàn, cát-xê khủng, là cái tên bảo đảm về doanh thu phòng vé hoặc chất lượng phim truyền hình…

Tuyến 2 thì là những người bắt đầu đóng phim từ lâu nhưng ít được diễn nhân vật chính, có độ nổi tiếng nhất định hoặc là người mới xuất đạo không lâu nhưng có tác phẩm gây điểm nhấn cực mạnh.

Tuyến 3 là những người gần như chưa từng đóng phim điện ảnh, đóng phim truyền hình thì thường đóng vai thứ chính, vai phụ, nhưng số lượng phim đã đóng thì rất nhiều, trông mặt thì rất quen mà chưa chắc đã nhớ ra tên. Diễn viên đó đích thị ở tuyến 3.

Cứ như vậy đến tuyến 18, gồm: những diễn viên đã quen mặt trong giới nhưng chưa bao giờ nổi tiếng, hoặc từng nổi nhưng dính scandal giờ không ai đoái hoài, diễn viên vai phụ nhỏ (hơn diễn viên quần chúng một chút), diễn viên đóng thế và diễn viên phim chiếu mạng.

Hàn Phi nói là bản thân mình nằm ở tuyến 18 vì hắn là diễn viên hài. Chẳng biết hắn từng đóng được bao phim nhưng chỉ có mỗi ma quỷ thích xem :cuoichet: =)))

Còn tên Chiêm Nhạc Nhạc này ở tuyến 5 thì cũng hơi khó xác định, cái loại hơi có tí danh tiếng chút vì tham gia show

nhiều nhưng tác phẩm để người ta nhớ đến thì không có. Đại khái chắc là vậy đi. Ta cũng chỉ tra được đến đây.)

Chương 18: Hoa Tội Ác

Để sống sót được trong game Cuộc Sống Hoàn Hảo, Hàn Phi đã nghiên cứu đi nghiên cứu lại về hai vụ án kia, gồm vụ giấu xác trong tủ lạnh và vụ chặt thây ghép xác. Hắn cũng thử phân tích từ góc độ của hung thủ, đêm nào cũng nhìn chằm chằm vào mấy cái ảnh dán trên tường.

Những sinh mạng sống sờ sờ ấy cứ dần dần biến mất trước mặt… Mỗi lần nghĩ tới đây, Hàn Phi đều thấy lo nơm nớp.

Sao lại có người làm chuyện tàn nhẫn và kinh khủng đến mức này chứ?

Bình tâm lại để suy nghĩ, Hàn Phi dựa vào từng tấm ảnh chụp liên quan đến vụ án để chắp vá ra hình tượng của hung thủ trong đầu mình.

Tâm hồn vặn vẹo, tính khí thất thường, bị thù hận khống chế, dùng những hành vi cực đoan để đạt được mục đích.

Khác với quan niệm trong mắt người thường rằng tội phạm thường là kẻ điên, thực ra hung thủ có tư duy logic rất chặt chẽ, mỗi lần gây án đều là ủ mưu từ lâu chứ không phải đột nhiên tinh thần thác loạn.

Nét mặt của bọn họ chắc hẳn sẽ rất điên cuồng, hành vi của bọn họ có lẽ rất lý trí, đầu óc của bọn họ hẳn là thiếu thốn rất nhiều thứ - không thể nào tìm ra bất cứ đặc điểm nào liên quan đến tình yêu hay sự đồng tình khi nhìn vào bọn họ. Sự thù hận và lạnh lùng kia có lẽ đã ăn sâu vào bản chất con người bọn họ rồi.

Khi sơ đồ manh mối vụ án chặt thây ghép xác dần được hoàn thiện, một bóng người mơ hồ lẳng lặng hiện lên.

Gã là kẻ hướng nội, tự kỷ, lạnh lẽo âm trầm, tình cảm tinh tế nhưng lại không thể nào giao lưu với thế giới bên ngoài, đằng sau sự thông minh của gã lại ẩn giấu một sự khác thường. Gã một mực sống dưới một lớp mặt nạ cho đến tận khi con mồi bước vào hành lang không người này.

Chính ở khoảnh khắc này, gã trút bỏ toàn bộ mọi lớp ngụy trang, sau đó mỉm cười.

Nụ cười mỉm này như bông hoa hồng nở trên phần mộ, rễ cây đâm sâu vào xương, vào xác; nó càng nở rực rỡ và mỹ lệ bao nhiêu thì nội tâm của nó càng tàn nhẫn và dơ bẩn bấy nhiêu.

Nhìn thấy khuôn mặt cười của Hàn Phi lúc ngẩng đầu lên, Chiêm Nhạc Nhạc ôm lấy cánh tay đạo diễn Khương, hai người đồng loạt lùi về sau một bước.

Không ai hô "Cắt!", cũng không một ai lên tiếng, khi Hàn Phi bước về phía trước, Chiêm Nhạc Nhạc và đạo diễn Khương lại tiếp tục lùi, cho đến khi bọn họ đụng lưng vào tay vịn của hành lang.

Lúc này, Chiêm Nhạc Nhạc đã hơi bủn rủn chân tay, tiếp theo còn muốn chen vào trốn sau lưng đạo diễn Khương. Đến bấy giờ, đạo diễn Khương mới phản ứng được. Ông hít sâu một hơi, gật đầu nói thực chân thành: "Được! Được lắm! Hàn Phi, hay chú đóng luôn vai phản diện của phim này đi, OK không? Chú hợp lắm luôn, nhập vai hoàn toàn tự nhiên, từ ánh mắt đến biểu cảm, rõ ràng không có một tí điên cuồng nào nhưng ai nhìn thấy chú chắc cũng hãi hùng khiếp vía cả."

Sắc mặt Chiêm Nhạc Nhạc trắng bệch hẳn đi. Gã bước ra từ sau lưng đạo diễn Khương; chỉ bằng kỹ thuật diễn này, Hàn Phi đủ sức đá gã ra khỏi chuồng gà.

So với cảnh diễn của Hàn Phi, màn trình diễn của Chiêm Nhạc Nhạc quả thực chính là thầy pháp cầu mưa (1), càng nghĩ càng thấy xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu.

Mặc dù Chiêm Nhạc Nhạc lúc này chỉ hận không tìm được cái lỗ nẻ để chui vào, nhưng vì vai diễn của mình nên gã nhất định phải đứng ra. Công ty đã lót sẵn đường cho rồi, kết quả vì mình mà mất vai này thì gã có về cũng không biết ăn nói thế nào.

Chiêm Nhạc Nhạc há mồm, nhưng kẻ vốn khéo ăn khéo nói như gã đột nhiên nhận ra - dường như mình không biết nên nói gì cả. Về mặt kỹ thuật diễn, gã hoàn toàn bị nghiền áp,

chênh lệch đã lớn đến mức chỉ cần không mù thì ai cũng có thể nhìn ra.

"Đạo diễn, anh cứ đùa! Thực ra tính cách em thế này cũng không thích hợp để diễn vai phản diện lắm đâu." Suất diễn của vai phản diện tương đối nhiều, mà theo yêu cầu của kịch bản thì còn cần tới trường quay vào buổi tối để quay phim nữa. Trọng tâm của Hàn Phi lúc này đương nhiên vẫn là ở trò chơi, dù sao giữ được mạng mới là quan trọng nhất mà lị.

Nói với đạo diễn xong, hắn quay sang nhìn Chiêm Nhạc Nhạc, thái độ cực kì ôn hòa: "Chắc chắn là cậu đi show thể hiện tốt lắm đúng không? Cho nên nhất thời mới không đổi được phong cách trên show. Tôi tương đối am hiểu về vụ chặt thây ghép xác 10 năm trước, lát nữa tôi sẽ nói cho cậu một ít tin tức liên quan đến vụ án đó, chắc sẽ giúp cậu đắp nặn hình tượng nhân vật tốt hơn đấy."

Câu này của Hàn Phi có EQ cực cao. Mặc dù mọi người đều đã nhìn ra kỹ thuật diễn của Chiêm Nhạc Nhạc nát bét nhưng Hàn Phi lại không chế giễu đối phương, còn vừa uyển chuyển để lộ ra rằng mình không có ý cướp vai, đồng thời lại rất hữu hảo bày tỏ rằng mình có thể trợ giúp đối phương diễn tốt hơn.

Đến lúc này, xem ra Chiêm Nhạc Nhạc đã hoàn toàn tỉnh rượu rồi, gã nhìn bộ dạng của Hàn Phi quả thực như đang phát ra ánh sáng của Chúa cứu thế: "Mình gặp được thiên sứ à? Đây đúng là một dòng nước trong của ngành giải trí mà!"

Không hám vai, không ham suất diễn nhiều, cũng không coi bản thân mình là trung tâm, rõ ràng kỹ thuật diễn tốt đến dọa người lại còn khiêm tốn đồng ý trợ giúp người khác.

Một đồng nghiệp như thế, có ai lại không thích chứ? Nhìn Hàn Phi lúc này, toàn bộ nhân viên có mặt ở trường quay đều cảm thấy vô cùng khó hiểu - một người tốt như vậy, sao công ty kia lại có thể mắt mù sa thải hắn chứ?

Hàn Phi không hề câu giờ, hắn căn cứ vào kinh nghiệm của mình thẳng thắn chỉ ra cho Chiêm Nhạc Nhạc mấy chỗ mà gã cần phải cải thiện.

Để diễn vai phản diện vốn không cần phải nổi điên gầm rú như vậy, dùng sức quá mạnh còn dễ gây phản tác dụng hơn nữa. Đạo diễn Khương cũng hoàn toàn đồng ý với những chia sẻ này của Hàn Phi.

Sau khi bọn họ trao đổi một lúc, mặc dù màn thể hiện tiếp theo của Chiêm Nhạc Nhạc còn kém xa Hàn Phi nhưng ít ra không lúng ta lúng túng như trước nữa.

Hàn Phi lặng lẽ đứng một bên. Hiện tại, hắn chỉ là một vai phụ nho nhỏ. Hắn cũng biết, nếu như mình diễn vai phản diện thì hiệu quả sẽ tốt hơn, nhưng bây giờ còn chưa phải lúc để hắn bước vào trung tâm sân khấu.

Qua cửa sổ thông ra hành lang, Hàn Phi nhìn về phía đối diện trên con phố cổ. Bộ phim của công ty cũ là [Mối Tình Bí Mật Chốn Đô Thành] đang quay ở đó. Nghe nói diễn viên đóng vai nam thứ chính của phim này chính là kẻ cùng công ty đã từng cướp vai của hắn.

Nếu là Hàn Phi của trước kia, hắn có biết những điều này cũng đành cam chịu, chẳng thay đổi được gì. Ở thời đại này, bằng sức lực một người khó mà chống đối với cả một công ty được.

Nhưng kể từ sau khi bước vào game Cuộc Sống Hoàn Hảo, Hàn Phi đã thay đổi cách nhìn cố hữu của mình, việc luôn phải đứng giữa bờ vực sinh tử đã làm nội tâm hắn dần dần mạnh mẽ kiên cường hẳn lên.

Trên thế giới này, không có điều gì là không thể hết.

Quay đầu nhìn về phía Chiêm Nhạc Nhạc đang ra sức thể hiện, Hàn Phi vẫn tỏ vẻ bình tĩnh như trước. Hắn có thể nhìn ra những hạn chế trong sự thể hiện của đối phương, kỹ thuật diễn của Chiêm Nhạc Nhạc thực sự kém xa hắn nhiều quá.

Kỹ thuật diễn xuất chính là tài năng bẩm sinh của một số người, nhưng đối với một số khác thì kỹ thuật diễn là do không ngừng luyện tập trau dồi mà thành. Về phần kỹ thuật diễn của Hàn Phi, đó lại là món quà do sự sống và cái chết ban cho hắn.

Như một bộ phim diễn một hơi đến hết, không được phép NG*, diễn không tốt sẽ chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ.

(NG = No good/Not good: nghĩa là không tốt hay chúng ta có thể hiểu theo nghĩa khác là những thứ bị lỗi. Trong quá trình sản xuất phim thì người ta sinh ra khái niệm NG, ý nói tới những cảnh quay bị hỏng không đạt chất lượng.)

Cảnh đầu của Chiêm Nhạc Nhạc phải diễn đến chiều mới đạt. Cảnh thứ hai là nhờ kỹ thuật diễn của Hàn Phi làm trụ cột, lại thêm đạo diễn Khương cố ý tập trung ống kính vào Hàn Phi, Chiêm Nhạc Nhạc không bị quay đến mấy nên chỉ diễn hai lần là qua.

Trời bắt đầu xâm xẩm tối, sau khi đóng một hơi hết toàn bộ suất diễn của Ngụy Hữu Phúc xong, Hàn Phi chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, hắn thấy một chiếc xe trông không đến nỗi nào đỗ ở ven đường. Chiêm Nhạc Nhạc trong tình trạng kiệt sức cùng người đại diện của gã bước ra khỏi xe.

"Đạo diễn Khương là người khó tính nổi tiếng trong giới, hôm nay cảm ơn thầy đã giảng hòa giúp Nhạc Nhạc ạ." Người đại diện này cầm một hộp quà đưa cho Hàn Phi: "Còn chưa biết phải xưng hô thầy thế nào ạ?"

"Tôi tên là Hàn Phi."

"Thầy Hàn, về sau kính xin thầy trợ giúp Nhạc Nhạc nhiều hơn. Công ty chúng tôi rất coi trọng Nhạc Nhạc, hôm nay cậu ấy được thầy chỉ bảo xong cái tiến bộ nhảy vọt luôn." Người đại diện thực sự đã thấy kỹ thuật diễn của Chiêm Nhạc Nhạc tốt lên hẳn nên mới chạy tới đây.

"Tôi không chỉ bảo gì cả, chỉ là giúp đỡ nhau mà thôi." Hàn Phi xua tay đáp, hắn cũng không nhận quà. Lúc này, trong đầu hắn còn đang suy đoán xem hung thủ của vụ giấu xác trong tủ lạnh là ai.

"Thầy Hàn, hôm nay đúng là phải cảm ơn anh! Hôm qua em uống nhiều quá, về sau em chắc chắn sẽ không như thế nữa." Tính ra Chiêm Nhạc Nhạc còn ít hơn Hàn Phi mấy tuổi, tính cách gã rất sôi nổi, không thích trói buộc. So với đóng phim, Chiêm Nhạc Nhạc càng thích hợp đi show hơn, mà có lẽ

làm diễn viên hài cũng không tồi. Đương nhiên, câu này Hàn Phi chắc chắn sẽ không nói ra miệng.

==========

Chú thích:

(1) Nguyên văn ở đây là Khiêu đại thần 跳大神, tiếng Mãn là samdambi, là một nghi thức của đạo Shaman tộc Mãn để cầu thần Shaman giải quyết các vấn đề chữa bệnh, trừ tai, cầu phúc, xem bói, tiên đoán. Người phụ trách nghi thức phải đội mặt nạ, dùng mũ thần che mặt, mặc trang phục Shaman, tay trái cầm trống, tay phải cầm roi vừa nhảy múa vừa hát thần ca theo nhạc.

Chương 19: Mình, cần cù cố gắng, tích cực tiến lên

Hàn Phi không nhận quà của Chiêm Nhạc Nhạc. Dẫu cho hiện tại chứng sợ giao tiếp xã hội đã không còn nghiêm trọng như trước, hắn vẫn không biết giao lưu với người ta thế nào. Hay nói cách khác, năng lực giao tiếp xã hội của hắn dưới sự rèn luyện của cái trò chơi kia bắt đầu cải thiện hơn rồi, nhưng là theo một chiều hướng khác.

Hàn Phi về nhà, đánh một bữa no nê. Trước kia, hắn bớt ăn bớt mặc cũng chỉ để mai này có thể mua được một căn nhà đứng tên mình.

Nhưng từ hồi chơi cái game hệ chữa trị kia, nút thắt trong lòng này của hắn đã bung ra rồi. Nhà? Tiền? Mấy thứ này xoàng quá là xoàng!

Hắn bây giờ chỉ mong có thể lẳng lặng ngắm mặt trời mọc mỗi bình minh, cẩn thận thưởng thức từng sự mỹ hảo của đời người mà thôi.

Sao trước kia hắn không phát hiện ra đồ ăn ở nhà hàng dưới lầu lại ngon như thế chứ?

Dọn dẹp xong bàn ăn, Hàn Phi ngẩn người nhìn bức tường dán dầy ảnh chụp của người bị hại.

"Tâm nguyện lớn nhất của đồng chí quái vật bạn cùng phòng của mình chính là bắt được hung thủ. Nhưng mình phải đối mặt với tên sát nhân điên cuồng, cùng hung cực ác ấy thế nào đây?

Mình chỉ là một diễn viên tuyến 18, đối phương lại là một kẻ giết người biến thái như ma quỷ, không những có tư duy logic chặt chẽ, am hiểu kỹ năng ngụy trang, còn có ý thức phản điều tra cực mạnh, giết liền tù tì 8 người mà vẫn tránh được sự điều tra của cảnh sát! Nếu mình tra được manh mối của đối phương thật, liệu tên đó có giết mình diệt khẩu ngoài hiện thực luôn không nhỉ?"

Sắc mặt Hàn Phi càng lúc càng kém, việc một mình điều tra vụ án mạng thảm khốc rồi dần dần tiếp cận thủ phạm cũng không phải chuyện gì rất ngầu mà ngược lại còn vô - cùng - cực - kì nguy hiểm.

"Mình cần hợp tác với cảnh sát, nhưng mình lại không thể để lộ sự tồn tại của trò chơi. Mặt khác, càng nhiều người biết đến mình thì tên sát nhân điên kia càng dễ dàng tìm đến tận cửa.

Hiện tại, kẻ đó đang ở một nơi bí mật, mình cũng đang đứng trong một chỗ bí ẩn - tất cả mọi người vẫn còn an toàn. Nhưng nếu mình bước ra ngoài sáng thì chắc chắn gã sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để xử lý mình."

Siết chặt nắm đấm, Hàn Phi rất hiểu bản thân mình đến đâu. Hiện giờ, hắn chỉ là một con gà yếu đuối, thể lực bằng 5.

Trò chơi thì có thể thoát, chứ hiện thực thì không. Hàn Phi đứng dậy khỏi sô pha: "Mình không thể tiếp tục chán chường như vậy nữa."

Hàn Phi bật máy tính lên, đặt hàng một loạt các loại bút chiến thuật, côn, đèn pin siêu sáng và dùi cui điện.

Sau đó, hắn lại mở một loạt web tương quan, mua một đống khóa học liên quan đến tâm lý học tội phạm, tự vệ, sinh tồn. Ở thời đại tri thức trả phí đã phổ cập triệt để này, chỉ cần chịu bỏ tiền ra thì chắc chắn có thể mua ngay được những kiến thức thực dụng.

"Trước kia, mình đúng là quá lãng phí thời gian rồi, đáng lẽ phải sống sao cho đời phong phú mới đúng."

Tích cực tiến lên, rèn luyện thân thể, ngoài thời gian dành cho công việc còn không ngừng học tập trau dồi tri thức, người nào không biết mà nhìn Hàn Phi chắc sẽ nghĩ hắn là một người vô cùng lạc quan năng động và cởi mở mất.

Lập xong kế hoạch, Hàn Phi bắt tay ngay vào học tập một cách nghiêm túc. Hắn không chỉ phải hiểu rõ tâm lý gây án của hung thủ, mà còn phải học xem làm thế nào mới cứu vớt được nạn nhân từ vực thẳm của sự tuyệt vọng nữa. Cả hai điều này đều liên quan đến tính mạng của hắn.

Đêm, khi đồng hồ sắp điểm 0 giờ, Hàn Phi khóa chặt cửa sổ, cầm mũ trò chơi lên với vẻ do dự.

"Lần trước mình thoát game ngay ở lầu 3, mình phải đề phòng con quỷ nhỏ kia đứng canh xác mình, đăng nhập vào game phát phải chạy thẳng lên lầu 4 mới được!"

Kết nối xong các sợi dây, lúc đồng hồ chỉ 0 giờ, thế giới trước mắt Hàn Phi hóa thành một màn đỏ như máu.

"Chào mừng bạn đến với Cuộc Sống Hoàn Hảo! Hiện tại bạn có thể…"

Giọng nói máy móc trong đầu còn chưa dứt, Hàn Phi đã mở choàng hai mắt. Cũng chính trong khoảnh khắc đó, sắc mặt hắn cũng trở nên vô cùng kém.

Ngón tay bị hơi lạnh từ chiếc nhẫn làm cho cứng đờ, Hàn Phi ngẩng đầu lên. Cánh cửa phòng vốn dán đầy lá bùa ở lầu 3 đã mở ra một nửa, một thằng bé không nhìn rõ mặt đang ngồi ngay cửa phòng!

"Nó đang chờ mình!"

Da gà da vịt lập tức nổi hết cả lên, Hàn Phi vốn tự cho rằng giới hạn chịu sốc về mặt tâm lý của hắn đã được nâng cao rất nhiều rồi, nhưng giờ khắc này bản thân mới phát hiện mình đã quá ngây thơ. Độ kinh khủng của cái game âm phủ này đã vượt xa khỏi sự tưởng tượng của hắn.

Nhiệm vụ còn chưa xong, cũng chưa online được đủ 3 giờ, tỉ dụ mà bị con quỷ nhỏ kia kéo vào phòng… Hàn Phi không dám nghĩ tiếp nữa, thật đấy! Hắn thử nhích người về sau, nhưng hắn vừa động đậy thì đứa trẻ kia ngẩng đầu lên ngay.

Trong hành lang tối om…

Bị một đứa bé không rõ mặt lại gần, Hàn Phi chỉ cảm thấy lưng lạnh toát. "Nếu mà giờ mình liều chết chạy lên thì chắc vẫn có cơ hội phi lên được lầu 4, vấn đề là mình vẫn còn phải mở cửa."

Hàn Phi sắp tuyệt vọng rồi.

Đúng lúc này, đứa bé kia đột nhiên đứng dậy.

Lúc Hàn Phi còn đang nghi hoặc thì cửa chống trộm sau lưng hắn đột nhiên bật mở.

"Vào đây!"

Lưng Hàn Phi bị một lực kéo giật về sau, hình như là để hắn tiến vào phòng.

Nghe được giọng nói quen thuộc kia, Hàn Phi chẳng do dự gì nữa.

Cơ hội chỉ còn có một lần, hắn tranh thủ thời gian phối hợp với đối phương nhanh chóng lùi lại.

Hai mắt hắn nhìn thấy đứa bé kia điên cuồng dịch chuyển, Hàn Phi kịp lùi vào trong nhà bà lão chỉ nhanh hơn có một tích tắc.

"Rầm!"

Cửa chống trộm bị đóng sầm lại, ngoài cửa không ngừng truyền đến tiếng móng tay cào loạn khiếp người. Hàn Phi ngã ngồi dưới đất, lưng áo hắn đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

"Cháu không sao chứ?" Mạnh Thi ho khan mấy tiếng, bà đỡ Hàn Phi đứng dậy.

"Bà ơi, nếu không có ơn cứu mạng của bà thì chắc lần này cháu xong đời rồi! Cháu biết ơn bà lắm!" Tự đáy lòng Hàn Phi thực sự cảm kích đối phương.

"Sao cháu đột nhiên chạy xuống lầu 3 làm gì?" Sắc mặt của Mạnh Thi rất tệ, sức khỏe hình như cũng càng ngày càng không ổn.

"Trong phòng cháu có quỷ! Với cả, cháu còn có mấy việc muốn hỏi bà nữa." Hàn Phi lại không diễn trò, trong phòng hắn đang ở rõ ràng là có quỷ mà.

"Cháu chờ đó đã, để ta xem đứa bé kia đã đi chưa." Bà lão cầm ngọn nến đỏ trên bàn đặt xuống cạnh cửa chống trộm. Ánh lửa soi rọi bức tường, lúc bấy giờ Hàn Phi mới phát hiện trong nhà lại không bật đèn.

Bà lão nhìn chăm chú vào ánh nến bập bùng và bóng hắt trên tường, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Không có bóng của

đứa bé kia, nó không theo vào đây.”

“Đứa bé kia là sao vậy ạ? Trông nó đáng sợ chết đi được!” Hàn Phi hiện giờ mới hoàn hồn.

Mạnh Thi không nói gì, bà cầm ngọn nến run rẩy đi vào trong.

“Bà, từ lúc cháu gặp thằng bé đến lúc bà mở cửa chỉ là một khoảng thời gian rất ngắn. Chẳng lẽ bà vẫn luôn đứng ngoài cửa phòng ạ? Hay là bà chỉ vừa khéo phát hiện ra cháu thôi?” Hàn Phi cảm thấy hơi nghi hoặc, hắn biết bà lão không phải người xấu nhưng dù sao cẩn tắc vô áy náy mà.

“Bà vẫn luôn ngồi trong phòng nhìn ra cửa phòng đối diện.” Mạnh Thi đặt nến đỏ lên mặt bàn, thở dài. Mấy nếp nhăn trên mặt bà lại càng sâu thêm: “Thần Thần mất tích, bà đồ rằng nó chạy vào căn phòng đối diện rồi!”

“Thần Thần mất tích ấy ạ?” Hàn Phi cũng giật nảy cả mình.

“Haiz, cháu có biết vì sao bà lúc nào cũng phải nhốt Thần Thần trong phòng ngủ không?” Bà lão mệt mỏi ngồi xuống ghế.

“Vì sao vậy ạ?” Đúng là Hàn Phi rất hiếu kì, hắn nhớ đến lần đầu tiên khi đến nhà bà lão. Lúc ấy. bà lão đúng là phải mở khóa cửa phòng ngủ để gọi Thần Thần ra ăn cơm.

Suýt nữa thì Hàn Phi quên mất chi tiết này, đến giờ nhớ tới mới ý thức được sự không bình thường ở đây.

“Bởi vì Thần Thần lúc nào cũng muốn chạy ra ngoài chơi với đứa bé không tồn tại kia. Từ lâu rồi, bà đã phát hiện trong miệng Thần Thần luôn xuất hiện một cái tên lạ hoắc. Nó còn thường xuyên ngồi một mình cạnh tấm cửa dán đầy bùa ở phòng bên, miệng cũng nói không ngừng, cứ như đang nói chuyện với một đứa bé khác vậy.”

Chương 20: Sự dũng cảm của một người đang sợ hãi

“Tính cháu Thần Thần hướng nội từ bé. Nó không chủ động tìm bọn trẻ trong khu này chơi bao giờ, hầu như lúc nào cũng một mình. Nhưng không biết từ bao giờ, nó đột nhiên hoạt bát hẳn. Bà lúc ấy còn mừng rỡ, cứ tưởng Thần Thần rốt cuộc cũng tìm được bạn rồi cơ.

Nhưng về sau, bà mới dần phát hiện ra vấn đề. Vì hôm nào Thần Thần cũng chỉ ra ngoài chơi sau 7 giờ tối, lúc trở về thì quần áo lấm lem, trên cánh tay với mặt còn có vết thương be bé nữa.

Có một lần, nó đi đến khuya vẫn chưa về, bà sốt ruột quá mới đi nhờ quản lý chung cư đi tìm nó. Bà với ông ấy đi tìm một lúc lâu, cuối cùng lại tìm thấy Thần Thần trong một cái bể nước bỏ không của khu này.

Một mình nó núp trong bể nước, toàn thân run lập cập. Bọn bà hỏi nó đang làm gì ở đấy thì nó nói nó đang chơi trốn tìm với bạn.

Bà với ông quản lý lại hỏi tên đứa bạn của nó là gì. Thần Thần phụng phịu mãi mới chịu nói ra bạn mình tên là Khóc.

Lúc ấy bà mới thấy quái lạ, sao lại có người tên là Khóc chứ? Còn ông quản lý kia nghe được cái tên này thì lập tức biến sắc mặt. Ông ấy hỏi Thần Thần rằng đứa bạn tên Khóc kia của nó có phải ở lầu 3 không.

Thần Thần khẽ gật đầu. Sau đó người quản lý ấy mới kể lại một câu chuyện càng kinh khủng hơn. Đấy là về căn phòng dán đầy bùa ngoài cửa kia, mặc dù nơi đó chưa từng xảy ra án mạng chết người, nhưng lại xảy ra chuyện còn quái dị hơn cả giết người nữa.

Từ ngày xưa, trong khu chung cư này liên tục có trẻ con mất tích, cuối cùng toàn bộ quần áo và đồ chơi mà mấy đứa bé kia để lại đều được tìm thấy ở căn phòng số 1034 ở lầu 3 đó.

Phòng 1034 kia giống như một căn phòng ăn thịt trẻ con, cho đến tận khi mọi người đóng chặt hoàn toàn cửa sổ ở lầu 3 lại thì tình hình mới khả quan hơn một chút.

Đứa bé tên là Khóc kia đã lâu lắm rồi chưa từng xuất hiện, không ngờ nó lại đột nhiên quấn lấy Thần Thần."

Những nếp nhăn trên mặt bà lão xô vào nhau: "Từ khi bà không cho Thần Thần ra ngoài chơi với Khóc nữa thì Thần Thần như bị ma nhập vậy, tính nết cũng bắt đầu hung hăng, dễ nổi nóng. Nó thường xuyên nói có người đang chờ nó, có người đang gọi tên nó. Chỉ cần bà mềm lòng thả nó ra ngoài là nó sẽ chạy đến nhà đối diện, lẩm bẩm với ai đó đằng sau cánh cửa đóng kín. Lúc thì khúc khích cười, lúc lại thút thít khóc. Cuối cùng, bà chẳng còn cách nào, đành phải nhốt nó vào phòng ngủ."

Nghe xong lời kể của bà lão, trái tim Hàn Phi cũng lạnh ngắt một nửa. Trong tòa nhà này có nhiều thứ đáng sợ là thế, vậy mà tất cả đều không muốn lại gần căn số 1034, cuối cùng còn bắt buộc phải niêm phong cả căn nhà này lại nữa, đủ thấy Khóc đáng sợ đến mức nào.

"Thần Thần bị bà nhốt trong phòng ngủ, tính nết càng ngày càng hư. Hôm qua lúc ăn cơm xong, bà vừa quay đi cái nó đã chạy ra ngoài rồi. Đợi đến lúc bà đuổi theo ra cửa mới phát hiện, cánh cửa phòng đối diện kia đã mở ra từ lúc nào. Không biết là ai đã gỡ lá bùa và ván đóng đinh trên cánh cửa kia đi mất rồi." Bà lão than thở. Bà ấy thực sự rất lo lắng cho Thần Thần.

Có khả năng là do Thần Thần xé mất lá bùa, nhưng chuyện như gỡ tấm ván bị đóng đinh vào cửa ra này với sức của nó chắc không làm được. Chắc phải là một kẻ khác đã phá nó. Hàn Phi càng ý thức sâu sắc một điều rằng, hàng xóm nhà mình không có một ai là bình thường cả. Vì vậy, hắn luôn nhìn thẳng từ góc độ xấu nhất mà tính toán khi suy nghĩ về vấn đề hiện tại: "Trong khu này, dạo gần đây có phải xảy ra chuyện lớn gì không ạ?"

"Bà cũng không biết." Bà lão lắc đầu, ngẫm nghĩ một lát, đột nhiên bà lại nói: "Đúng rồi, đã lâu lắm rồi bà chưa gặp

người quản lý chung cư kia. Ông ta cứ như là mất tích rồi ấy."

"Người quản lý chung cư ấy ạ?" Đây không phải lần đầu hắn nghe thấy cách xưng hô này: "Bà ơi, người quản lý chung cư mà bà với Thần Thần nhắc đến rốt cuộc là ai vậy ạ?"

"Ông ta là một trong số những người chuyển đến sống ở khu này từ sớm nhất, hơn sáu mươi tuổi, trông rất là hiền hòa, cũng có quan hệ rất tốt với các hàng xóm cũ. Nhưng từ hồi mấy nhà hàng xóm cũ ấy lần lượt chuyển đi thì tình trạng của ông ta cũng ngày càng kém."

Người ở cái chỗ này tình trạng không kém đi mới là lạ ấy… Hàn Phi cẩn thận nhớ lại những gì Mạnh Thi tả, hắn luôn cảm thấy bản thân từng gặp vị trưởng khu tập thể mà Mạnh Thi đang kể này: "Bà ơi, cái ông quản lý chung cư mà bà bảo có phải là người tóc tai bạc phơ, chỗ cổ bên này có nốt ruồi đen…"

"Đúng rồi! Cháu nhìn thấy ông ấy ở đâu?" Bà lão kinh ngạc không thôi.

Thật sự là ông ta sao? Những manh mối phân tán rối loạn trong đầu dần được chắp lại thành một đường. Ông lão mà Hàn Phi vừa nói kia chính là ông chủ cửa hàng đã bán mũ trò chơi cho hắn!

Ông già kia chắc chắn không phải người đơn giản! Người trông nghĩa địa chắc chỉ là một trong nhiều thân phận của ông ta thôi.

Đầu óc Hàn Phi hoạt động thật nhanh. Tin tức mà hiện giờ hắn nắm được vẫn còn ít quá: "Bà ơi, bà có biết bình thường ông quản lý ấy ở phòng nào không ạ?"

"Ông ấy ở phòng 1101 tận lầu 10 cơ. Cháu định đi tìm quản lý chung cư nhờ ông ấy cứu Thần Thần à?" Vẻ buồn lo trên mặt Mạnh Thi vẫn không hề vơi đi: "Ngoài hành lang không an toàn. Với cả giờ chúng ta chỉ cần ra ngoài là sẽ gặp được Khóc ngay!"

Hàn Phi nhớ kỹ con số 1101 này. Đây là manh mối quan trọng nhất mà hắn thu hoạch được từ lúc đăng nhập vào game đến giờ: "Muốn đi lên phòng 1101 thì phải lên lầu. Giờ mình

mới level 2, xác suất sống sót để lên được lầu 10 là quá thấp. Không được sốt ruột, mình phải chậm mà chắc!"

Mắt nhìn Mạnh Thi, Hàn Phi nảy ra một ý.

Thần Thần là người thân quan trọng nhất với Mạnh Thi. Hiện giờ, Thần Thần lại gặp phải nguy hiểm, nếu mình có thể cứu được Thần Thần ra ngoài, vậy thì hẳn Mạnh Thi sẽ hoàn toàn trở thành bạn chơi mà mình có thể tín nhiệm.

Lập team với một bà lão hơn bảy mươi xuân thu, điều này nếu là ở trước kia thì Hàn Phi đến nghĩ cũng chẳng dám. Nhưng bây giờ, dưới tình thế này mỗi một phần sức lực cũng là cực kì quý giá rồi.

Vừa rồi Mạnh Thi đã cứu mình một mạng, xét về mặt đạo nghĩa mà nói thì mình giúp bà lão cũng xem như là báo ơn.

Mặt khác, điểm mấu chốt nhất là Hàn Phi không định xông vào căn phòng cách vách tìm Thần Thần. Điều hắn muốn làm đó là dẫn cái đứa tên là Khóc kia vào căn nhà ma ở lầu 4. Giải quyết Khóc một phát tận gốc luôn cho an tâm.

Lại lùi một bước, kể cả bạn quái vật cùng phòng của mình không xử lý được Khóc đi chăng nữa, chỉ cần nó có thể ngăn cản được Khóc thôi thì mình và bà lão cũng sẽ có thời gian chạy vào căn phòng cách vách lầu 3 này để tìm kiếm Thần Thần.

Mà tiếp tục lùi thêm bước nữa, cho dù không tìm được Thần Thần, thì chuyện Hàn Phi mạo hiểm tính mạng đi tìm nó cũng đủ để bà lão tin tưởng hắn rồi.

Chỉ cần có thể làm bà lão tin tưởng mình 100%, thì trong cái khu tập thể âm phủ đáng sợ khủng khiếp này hắn đã có người bạn đúng nghĩa đầu tiên rồi.

Nghĩ ngợi một hồi, Hàn Phi rốt cuộc hạ quyết tâm, hắn định bắt lấy cơ hội hiếm có này.

Hít sâu một hơi, Hàn Phi quay sang nhìn bà lão với một thái độ thấy chết không sờn: "Bà ơi, cháu có một cách, có lẽ có thể cứu Thần Thần ra ngoài."

"Cách gì vậy cháu?" Bà lão hơi lo lắng.

“Lấy cháu làm mồi nhử, dẫn Khóc lên lầu. Bà nhân cơ hội này chạy vào trong phòng đối diện xem. Nếu như Thần Thần ở trong phòng kia thì bà đưa nó chạy ra ngoài thật nhanh.”

“Không được! Cháu như thế là lấy mạng mình ra cược đấy! Tuyệt đối không được!” Bà lão cự tuyệt một cách nghiêm khắc.

“Bà cháu ta cứ ngồi chờ ở đây cũng không phải cách hay.” Hàn Phi nói ra suy nghĩ thật của mình: “Như vậy đi, bà cháu mình đợi trong này 3 tiếng. Nếu 3 tiếng sau, Khóc còn đứng canh ngoài cửa, vậy thì làm như cách cháu nói, để cháu ra dẫn nó đi, bà vào phòng bên kia tìm Thần Thần. Nếu 3 tiếng sau Khóc đã đi rồi, vậy cháu sẽ lên lầu đi tìm các hàng xóm khác đến giúp.”

“Nhưng mà kể cả cháu có ra ngoài dụ Khóc rời đi hay đi tìm người khác lại giúp thì đều vô cùng nguy hiểm! Không cẩn thận sẽ mất mạng ngay đấy! Cháu không sợ à?” Bà lão rất lo cho Hàn Phi.

“Có, cháu sợ chứ! Cháu sợ cực kì ấy, nhưng bây giờ không còn cách nào tốt hơn cả!” Mặt Hàn Phi toát lên vẻ kiên định, hắn co duỗi mấy ngón tay đã lạnh buốt: “Có lẽ người có thể dũng cảm ở thời điểm sợ hãi nhất mới thật sự là người dũng cảm bà ạ!”

Nhìn thấy Hàn Phi rõ ràng đã sợ sắp chết còn tự nguyện làm thế, bà lão quả thực đã bị hắn làm cho cảm động không thôi.

Cũng cùng lúc ấy, giọng nói lạnh băng kia cũng đột ngột vang lên trong đầu Hàn Phi: “Người chơi số 0000 hãy chú ý, độ hảo cảm của Mạnh Thi +10. Quan hệ láng giềng hòa hảo là bước đầu tiên của Cuộc Sống Hoàn Hảo.”

“Người chơi số 0000 hãy chú ý, nhiệm vụ ẩn cấp G [Tìm kiếm Thần Thần] đã được kích hoạt! Tiếp nhận nhiệm vụ: [Có] [Không]?”

Chương 21: Ba anh em

Hàn Phi không nhận nhiệm vụ [Tìm kiếm Thần Thần] ngay lập tức, bởi vì bây giờ còn chưa phải lúc.

Hắn vừa mới đăng nhập, không thể tự do thoát game được. Có lẽ giờ mà hắn bị Khóc bắt được thì kể cả bản thân có muốn chết cũng sẽ là chuyện xa xỉ mất.

Thực ra, trong lòng Hàn Phi đã tính toán xong hết cả. Trước khi nhận nhiệm vụ [Tìm kiếm Thần Thần], hắn phải hoàn thành một nhiệm vụ khác nữa, đồng thời đảm bảo vượt qua 3 tiếng đầu.

Đến lúc đó, hắn có thể tự ý thoát game, cũng tương đương như cầm được một con át chủ bài trong tay để giữ mạng rồi.

Hàn Phi làm bộ như không nghe được lời nhắc trong đầu, vội đỡ Mạnh Thi ngồi xuống sô pha ở phòng khách: "Bà, bà đừng lo lắng quá. Bà cháu ta chắc chắn sẽ nghĩ được cách cứu Thần Thần ra."

"Giờ bà đang lo cho cháu đây này. Để cứu người thân của mình lại hi sinh hạnh phúc của người khác, chuyện sai trái này bà thực sự không muốn lặp lại lần nữa đâu." Dường như trong lòng bà lão đang phải chịu một áp lực cực kì lớn, bà cảm thấy bị giày vò ghê gớm.

Hàn Phi nghe ra được ẩn ý giấu trong câu này của bà lão, nhưng hắn vẫn cố ý giả bộ không hiểu: "Vừa rồi bà đã cứu cháu một mạng, ăn khế thì phải trả vàng, huống chi còn là ơn cứu mạng!

Nhìn biểu cảm chân thành và tha thiết của Hàn Phi, bà lão chậm rãi cúi đầu, dường như đã nhớ tới một vài chuyện trong quá khứ, trong mắt bà hiện lên vẻ áy náy: "Cháu là đứa bé ngoan. Cháu ngồi đây chờ bà một lát, bà đi lấy cái này cho."

Vừa dứt lời, bà lão bèn đi vào phòng ngủ đã khóa lại, tìm kiếm trong phòng một hồi lâu. Sau đó, bà cầm một cái khuyên tai ngọc với bề mặt loang lổ ra ngoài.

“Trong nhà bà chẳng còn gì cả, cái khuyên tai này là do mẹ bà để lại. Hồi còn bé, bà sợ phải đi đường vào ban đêm, cứ đeo cái này lên là an tâm hơn hẳn.” Bà lão đưa khuyên tai ngọc cho Hàn Phi: “Cháu mà không nhận lấy cái này thì bà không đồng ý cho cháu đi làm chuyện nguy hiểm như vậy đâu!”

Thấy thái độ của bà lão kiên quyết đến vậy, Hàn Phi đành phải nhận lấy khuyên tai ngọc.

Lúc hắn chạm vào chiếc khuyên tai, giọng nói kia lại vang lên trong đầu.

“Người chơi số 0000 hãy chú ý! Bạn đã nhận được vật phẩm cấp G [Bùa hộ mệnh của Mạnh Thi].

Bùa hộ mệnh của Mạnh Thi (Vật phẩm thường cấp G): Là bùa hộ mệnh mà mẹ của Mạnh Thi chuẩn bị cho Mạnh Thi.”

Nội dung phần giới thiệu rất ngắn, Hàn Phi cũng không biết tác dụng cụ thể của khuyên tai ngọc là gì. Có điều, trong cảm nhận của hắn - đại đa số bùa hộ mệnh hình như đều có thể trừ tà?

Tự nhiên lại được nhận không một vật phẩm, Hàn Phi thấy hơi xấu hổ: “Bà, cháu cũng không chối nữa, quà của bà cháu xin nhận. Bà xem còn chuyện gì muốn cháu làm nữa không ạ?”

“Không có việc gì cả cháu ạ.”

“Không làm gì lại nhận quà của bà thế này cháu áy náy lắm, bà nghĩ kĩ lại xem, việc gì cũng được ạ!” Hàn Phi muốn nhận thêm một nhiệm vụ từ chỗ Mạnh Thi: “Cháu thấy bà chỉ đốt nến không bật đèn, có phải cầu chì lại đứt rồi không! Để cháu thay cho bà nhé!”

“Không, không đâu! Bây giờ tốt nhất đừng bật đèn. Chỉ có ánh lửa mới có thể soi ra được Khóc!”

“Thế để cháu giúp bà sửa sang lại căn nhà này đi! Quét rác, sửa nền, đóng lại cửa sổ, muốn cháu làm gì cũng được!” Hàn Phi chứng minh luôn bằng hành động. Hắn tận tâm tận lực quét tước vệ sinh giúp bà lão, cũng xử lý những chỗ mà bình thường bà khó mà quét dọn đến.

Hiện tại, hắn cho người ta một cảm giác rất giản dị, nhiệt tình, đơn thuần và ngay thẳng. Độ hảo cảm của Mạnh Thi dành cho hắn cũng không ngừng tăng lên.

Bà lão nhìn dáng vẻ bận rộn của Hàn Phi trong nhà, ánh mắt dần trở nên nhu hòa, vẻ mặt của bà cũng rất hiền lành giống như đang nhìn cháu trai ruột của mình vậy: "Hay là cháu ngồi xuống tâm sự với bà đi? Mấy đứa nhà bà đều ra ngoài làm ăn, lâu lắm rồi chúng nó chưa về đây lần nào. Nhà này lúc nào cũng vắng tanh vắng ngắt!"

"Người chơi số 0000 hãy chú ý! Độ hảo cảm của Mạnh Thi đã đạt tới mức Thân Mật! Kích hoạt nhiệm vụ thường cấp G [Bầu Bạn Lắng Nghe]! Tiếp nhận nhiệm vụ: [Có] [Không]"

Cái mà Hàn Phi chờ chính là giờ khắc này, hắn quả quyết chọn [Có].

Kéo cái ghế lại, Hàn Phi ngồi xuống bên cạnh bà lão.

Ban đầu, Mạnh Thi chỉ nói mấy chuyện lặt vặt trong nhà. Dần dần, bà nhớ tới chuyện xảy ra nhiều năm trước kia.

"Hồi đó, có một người phụ nữ vì đủ loại nguyên nhân mà nhận nuôi ba người con.

Người con cả là thành thật nhất, không có bản lĩnh gì, cũng không làm chuyện gì xấu cả.

Người con thứ hai là một đứa trẻ bị bỏ rơi ở bệnh viện mà bà nhặt được, trên mặt có chỗ khuyết tật nhưng lại đặc biệt thông minh. Đứa bé đó là người hiền hòa nhất, thiện lương nhất trong số ba anh em.

Người con thứ ba thì cực kì nghịch ngợm, tính cách hoàn toàn khác hẳn so với anh cả và anh hai. Ai đấm nó một cái, nó chắc chắn phải đá trả đối phương một chân. Bởi vì người con thứ ba thường xuyên đánh nhau mà người phụ nữ luôn luôn răn đe nó. Đứa bé kia chưa từng cãi lời mẹ mình, nhưng bà ta biết đứa con thứ ba này chưa bao giờ nghĩ mình làm sai.

Mỗi lần bị mẹ mắng xong, người con thứ ba này đều sẽ chạy ra khỏi nhà. Nó thích đốt tổ kiến, còn thích đào giun lên, cấu đứt ra làm đôi rồi đứng bên cạnh nhìn.

Thực tế, chỉ cần người con thứ ba chạy ra khỏi cửa thì bà mẹ sẽ lặng lẽ đi theo sau. Trong số ba người con, bà yêu thương nhất là đứa thứ ba, mà lo lắng nhất cũng là đứa thứ ba.

Người con thứ hai rất thông minh, nhưng nó chưa từng bộc lộ ra ngoài. Kể cả khi đi thi có thể làm được điểm tối đa, nó cũng sẽ cố gắng biến thành tích của mình chỉ xếp hạng giữa của lớp. Đứa thứ ba thì hoàn toàn khác, luôn luôn là hạng nhất. Nó cực kì háo thắng, hiếu chiến, đối xử với người khác đã hung tàn, đối với mình còn ác hơn.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, ba người con đều đã lớn lên, đều hiểu chuyện cả rồi. Bà mẹ cứ tưởng mình đã có thể an tâm hưởng phúc, nhưng không ngờ, đứa thứ hai và đứa thứ ba nhà bà lại cùng thích một người.

Trong ba anh em, người kết hôn sớm nhất chính là đứa thứ hai. Bà mẹ cũng không hiểu vì sao đứa thứ hai với khuôn mặt hơi dị dạng lại là người được nhiều người yêu quý nhất.

Khi đứa thứ hai về nhà làm đám cưới, thằng thứ ba nhà bà chỉ quanh quẩn trong bếp để giúp việc, một mình nó giết hết tất cả gà, vịt, cá cần dùng để làm cỗ.

Thằng thứ ba từ đầu đến cuối đều chưa từng lộ diện trong tiệc cưới, cũng không nói chuyện với thằng thứ hai.

Sau khi về nhà, tất cả đều đã trở về bình thường; tính tình thằng thứ ba cũng thay đổi khá nhiều, nhưng bà mẹ lại mơ hồ cảm thấy sắp có điều chẳng lành xảy ra.

Cũng không lâu sau, bà mẹ phát hiện ra xác một con quạ đen trong xe vận chuyển đồ uống lạnh của thằng cả nhà bà.

Người con cả có tính tình cẩu thả, không để ý đến mấy thứ này nhưng bà mẹ lại cảm thấy bất thường. Phải, bà hoài nghi có ai khác từng dùng đến chiếc xe này.

Con quạ đen kia phảng phất như một loại điềm báo không tốt lành nào đó.

Bà mẹ bắt đầu để ý hơn, bà phát hiện trong xe lần lượt xuất hiện lông chim, lông động vật, còn có những vết máu li ti.

Lần nào bà cũng lau chùi khử trùng chiếc xe kia thật sạch sẽ. Nhưng chẳng bao lâu sau, trong xe sẽ lại xuất hiện những thứ kia.

Bà cũng tra cả định vị của chiếc xe nhưng phát hiện có người đã giở trò với chiếc xe này vì không còn dấu vết gì nữa cả. Để tìm hiểu thật rõ ràng, bà mới nhờ bạn mình lắp đặt vào xe một cái máy định vị thật nhỏ.

Về sau, bà mẹ phát hiện xe luôn luôn chạy về một nơi nào đó. Thế là trong một đêm mà cả ba anh em đều không về, bà mẹ quyết định đi theo chiếc xe kia xem sao.

Căn cứ theo vị trí hiển thị trên màn hình, bà đi ra khỏi khu phố cổ. Đến khi bà đi vào một căn biệt thự bỏ hoang thì phát hiện ba đứa con nhà mình đang đánh nhau."

Kể đến đây, giọng bà lão đã hơi run rẩy: "Bà mẹ còn trông thấy cách chỗ ba đứa nó không xa còn có một cái xác chết."

Không thể kể tiếp nữa, bà lão ôm lấy ngực mình, trông bà có vẻ cực kì khổ sở.

Nghe lời kể của bà lão mà Hàn Phi cũng bị dọa sợ. Hắn vốn tưởng rằng trong số ba anh em chỉ có một người là hung thủ, không ngờ cả ba người kia đều biết chuyện này.

Không nói đến ông thứ hai với ông thứ ba, lúc Hàn Phi với Lệ Tuyết đến nhà hỏi thăm, ông con cả Mạnh Trường Thọ trông có vẻ bình thường nhất cũng đã lừa đẹp bọn họ rồi.

Chương 22: Thằng cu này nằng nặc đòi vào nhà chúng ta chơi

Hàn Phi biết không phải bà lão đang kể chuyện xưa, mà là đang kể chuyện từng xảy ra trong đời mình.

Càng là người lương thiện, khi trót làm chuyện gì cắn rứt lương tâm lại càng thấy bất an và giày vò.

Cảm giác áy náy đó sẽ trở thành một loại bệnh, xâm chiếm nội tâm, cứ nghĩ đến là lại nhói đau.

Nhìn bộ dạng bà lão lúc này, Hàn Phi không biết nên nói gì.

Lòng người phức tạp, dù ai lương thiện cả đời cũng có thể sẽ trở thành đồng lõa vào một ngày nào đó .

Vì sức khỏe không được tốt lắm, bà chỉ ôm ngực, không kể tiếp nữa.

Vừa rồi, khi trò chuyện với Mạnh Thi, Hàn Phi còn phát hiện ra một chỗ rất đáng chú ý.

Trong trò chơi này, hình như bà lão không có ký ức rằng mình đã chết, điều này rất kì quái.

Mấy nạn nhân của vụ án chặt thây – ghép xác trên lầu 4 kia thì khác. Nỗi tuyệt vọng và thống khổ đã ghi khắc vào tiềm thức bọn họ - bọn họ điên cuồng, nóng nảy, hoàn toàn đã đánh mất lý trí và quên đi rất nhiều thứ, duy chỉ có mỗi sự thật mình đã bị sát hại một cách tàn nhẫn là không quên.

Còn bà lão Mạnh Thi ở lầu 3 này thì ngược lại. Bà thiện lương, hiền lành, vẫn còn nhớ rõ những chuyện từng xảy ra khi mình còn sống, lại chỉ quên mất chuyện mình đã chết.

Đều là người chết như nhau, Hàn Phi nghi ngờ rằng, sở dĩ có sự khác nhau này là do liên quan đến trạng thái của bọn họ lúc chết.

Những người bị tra tấn đến chết, trong lòng chất chứa nỗi oán hận và thống khổ kia, đều sẽ trở nên điên cuồng trong trò chơi.

Ngược lại, những người mà đằng sau cái chết của họ có ẩn tình khác giống như bà lão đây lại có thể giữ được lý trí. Có lẽ lúc bà lão chết đi, trong lòng bà cũng không có nhiều thù hận, thay vào đó chỉ là hối hận và tiếc nuối mà thôi.

Hàn Phi không rõ lắm về nguyên nhân cụ thể; trò chơi này với hắn mà nói là chỉ toàn bất ngờ. Hắn còn phải thăm dò từng bước mới được.

"Người chơi số 0000 hãy chú ý! Nhiệm vụ thường cấp G [Bầu Bạn Lắng Nghe] đã hoàn thành! Độ hảo cảm của Mạnh Thi: +10!"

"Người chơi số 0000 hãy chú ý! Độ hảo cảm của Mạnh Thi đã đạt tiêu chuẩn! Chúc mừng bạn đã giành được sự yêu mến của Mạnh Thi! Hiện tại, bạn đã học được cách chung sống hòa thuận với láng giềng!"

Hàn Phi kéo giao diện thuộc tính xuống cuối cùng, ở đó vừa xuất hiện một cái Sơ Đồ Nhân Sinh, và ở cột [Hàng Xóm] kia có tên của Mạnh Thi.

Mạnh Thi (Một chút tiếc nuối): Bà lão có một trái tim thiện lương, bà cảm thấy mình mang nợ thế giới này, nợ rất nhiều người. Là điển hình của kiểu người Giúp Đỡ (1)."

Nhìn chằm chằm vào phần thông tin nhân vật, Hàn Phi thấy hơi khó hiểu: "Đằng sau tên của bà lão có cái cụm [Một chút tiếc nuối] này nghĩa là gì nhỉ?"

Khi hắn thử chạm vào mấy chữ 'Một chút tiếc nuối' kia trên giao diện thuộc tính, giọng nói máy móc lạnh băng lập tức vang lên trong đầu:

"Đại đa số cư dân bình thường của thế giới này đều mang tiếc nuối trong lòng. Có thể là một loại chấp niệm nào đó, hoặc có thể là quá khứ không thể nào vãn hồi, cũng có thể là khúc mắc không thể buông bỏ.

Độ tiếc nuối chia thành 3 cấp: Một chút, Rất nhiều và Cực kì. Các cấp độ tiếc nuối khác nhau sẽ có hình thức biểu hiện không giống nhau.”

Nghe được giọng nói trong đầu, Hàn Phi càng thêm khó hiểu: “Nói cách khác, tức là NPC chia thành 3 cấp độ sao? Không đúng, hệ thống chỉ nói là đại đa số cư dân bình thường trong thế giới này có mang tiếc nuối trong lòng. Nhưng trong cái thế giới âm phủ này còn tồn tại cả quỷ với cả một cơ số người không bình thường nữa! Bọn chúng hẳn sẽ có một hệ thống phân chia cấp bậc khác!”

Nhận được sự yêu mến của Mạnh Thi, Hàn Phi biết được cách phân cấp đối với cư dân bình thường. Nhưng nếu muốn biết cách phân cấp dành cho quỷ và những ‘cư dân không bình thường’ kia, chắc hắn còn phải tìm cách giành được độ hảo cảm của một con quỷ, hoặc một ‘cư dân không bình thường’ trước đã.

3 tiếng đồng hồ chẳng mấy chốc đã trôi qua, Hàn Phi đeo cái khuyên tai ngọc bà lão cho lên rồi đi về phía cửa.

Ngón tay đang đeo nhẫn vẫn thấy lạnh buốt, Hàn Phi biết đứa trẻ kia không đi đâu xa, nó vẫn đang lởn vởn trước cửa phòng này.

“Bà ơi, cháu đoán đứa bé kia có lẽ vẫn đang chờ ở ngoài cửa đó. Đợi lát nữa cháu mở cửa dụ nó đi trước; sau đó, bà phải lập tức chạy vào phòng đối diện tìm Thần Thần nhé! Bà tuyệt đối đừng có do dự đấy!” Hàn Phi khá là lo cho bà lão, dù sao đối phương cũng đã hơn bảy mươi tuổi rồi, đi lại cũng bất tiện nữa.

“Ừ!” Để cứu được cháu trai mình, bà lão cũng phải liều mạng già.

“Cháu đếm đến 3 sẽ mở cửa, bà nhất định phải chờ đến khi đứa bé kia đi theo cháu rồi bà mới được đi ra đấy.” Đầu tiên, Hàn Phi móc chùm chìa khóa nhà trong túi ra, cầm sẵn lấy chìa khóa cửa chống trộm trong tay rồi nói: “Chuẩn bị sẵn sàng!”

“Một, hai, ba!”

Cửa chống trộm lập tức bật mở, Hàn Phi vọt ra khỏi phòng như tên bắn.

Vừa vọt vào hành lang, ngón tay của hắn đã bị đông cứng, bên tai truyền đến tiếng khóc của trẻ con.

Hắn nhìn về phía sau, trên bậc cầu thang có một đứa bé toàn thân trắng bệch đang bò.

Hàn Phi chạy một bước ba bậc thang, lúc hắn vọt lên đến lầu 4 thì cảm thấy lưng mình đột nhiên nặng trĩu.

"Nó bò lên lưng mình rồi à?"

Cảm giác lạnh lẽo tràn từ sau lưng lên đến cổ, sau đó lại lên đến mặt. Hàn Phi không dám phân tâm, mau chóng cắm chìa khóa vào ổ.

Hắn liều chết xoay chìa, hai mắt nhìn chằm chằm vào cửa phòng!

Một luồng hơi lạnh xẹt qua mặt, lúc cửa chống trộm sắp mở ra, một khuôn mặt trẻ con trắng bệch thò ra từ sau vai của Hàn Phi rồi chuyển đến ngay trước mặt hắn.

Hai gương mặt chỉ cách nhau có mười mấy centimet, dọa cho Hàn Phi dựng hết cả tóc gáy, nếu là người khác sợ là đã bị dọa cho điên luôn rồi. Nhưng hắn vẫn nghiến chặt răng, dưới tình huống như vậy vẫn cố mở cửa chống trộm ra.

Cổ đã bị nhéo đến vặn vẹo, hô hấp cũng khó khăn rồi. Đứa bé này muốn đẩy Hàn Phi xuống dưới lầu, còn Hàn Phi thì chỉ một lòng liều mạng vọt vào trong phòng.

Hắn ngã cái rầm xuống đất, đứa bé đang bóp cổ hắn giờ chuyển qua ngồi trên vai hắn. Đôi tay nhỏ lạnh giá kia che kín mắt hắn.

Tiếng khóc kinh người truyền vào trong óc, Hàn Phi không dám nghĩ nhiều nữa, bò thẳng về phía căn phòng ngủ ở chỗ sâu nhất trong căn nhà ma. Hắn vẫn nhớ con quái vật biến mất ở chỗ này.

Một điểm cộng thêm vào thể lực lúc trước đã trở thành yếu tố mấu chốt trong lúc này. Hắn đã thành công bò đến cửa gian

phòng ngủ đó, liều mạng đập cửa phòng.

Tiếng chốt cửa rung bần bật, dường như căn nhà ma này lâu lắm rồi chưa ồn ào náo nhiệt đến thế.

"Ngụy Hữu Phúc!"

Cửa phòng ngủ bám đầy tro bụi rốt cuộc cũng bị đập cho mở ra, một luồng gió âm trầm sộc ra từ trong phòng; hai bàn tay nhỏ che kín mắt Hàn Phi cũng chậm rãi buông ra.

Lúc này, Hàn Phi mới nhìn thấy trên chiếc giường trong căn phòng ngủ ở nơi sâu nhất trong căn nhà ma này có 7 bóng người đang ngồi, lưng quay về phía hắn.

Căn phòng như một cái hầm băng, tối om như mực và lạnh đến thấu xương.

Còn Hàn Phi lúc này lại làm một hành động mà đến quỷ cũng không ngờ tới: Hắn mang theo cả đứa bé đang ngồi trên vai mình kia bò thẳng vào trong phòng ngủ, sau đó còn thuận tay đóng cửa phòng lại nữa!

Trong bóng tối đen kịt, tiếng khóc của đứa bé càng thêm chói tai. Hàn Phi chẳng nhìn thấy bất cứ thứ gì. Hắn run lẩy bẩy, miệng thì vẫn tiếp tục lẩm bà lẩm bẩm, không chịu hết hi vọng: "Thằng cu này cứ nằng nặc đòi bạn chơi cùng. Nó muốn có bạn, mà tôi thì nghĩ nhà chúng ta có nhiều bạn như vậy, chắc chắn nó sẽ vui lắm đây!"

Đợi đến khi áp lực trên bờ vai kia biến mất, Hàn Phi không do dự thêm một giây nào nữa, mở ngay cửa phòng ngủ rồi vọt ra ngoài.

Đứa bé trên lưng không thấy đâu nữa, Hàn Phi phát hiện tiếng khóc của nó đã bị giữ lại trong phòng ngủ.

Hắn nằm trên mặt đất, toàn thân co quắp, sau đó thở phào một hơi thật dài: "Làm mình sợ muốn chết!"

Vừa rồi, lúc đứa bé kia bóp cổ hắn, hắn thực sự đã nghĩ mình sẽ chết.

Kiểm tra cửa phòng ngủ thêm một lần nữa, xác định đã đóng chặt rồi, Hàn Phi mới chạy ra phòng khách: Nhiệm vụ

[Tìm kiếm Thần Thần] còn chưa hoàn thành, bên chỗ bà lão kia chẳng lẽ lại xảy ra việc gì ngoài ý muốn rồi ư?”

==========

* Chú thích:

(1) người Giúp Đỡ: Tiếng Anh là Helper, là một trong 9 kiểu người theo trắc nghiệm tâm lý Eneagram, bao gồm:

- Người Cầu Toàn (Reformer)

- Người Giúp Đỡ (Helper)

- Người Tham Vọng (Achiever)

- Người Cá Tính (Individualist)

- Người Lý Trí (Investigator)

- Người Trung Thành (Loyalist)

- Người Nhiệt Tình (Enthusiast)

- Người Thách Thức (Challenger)

- Người Ôn Hòa (Peacemaker)

Một người có thể không chỉ thuộc về một kiểu nhân cách mà là sự giao hòa kết hợp giữa nhiều loại khác nhau.

Và độ chính xác của trắc nghiệm nghe đâu có từ thời Hi Lạp cổ đại này đến nay vẫn còn nhiều tranh cãi.

Tuy nhiên, không thể phủ nhận được vai trò của nó trong cuộc sống hiện nay ở những lĩnh vực tuyển dụng và sử dụng lao động, marketing…

Chương 23: Chúng ta cùng chơi trốn tìm

Giờ ở cái khu chung cư này, Hàn Phi chỉ có mỗi một người bạn là bà lão. Hắn mất sức chín trâu hai hổ mới nâng được độ hảo cảm của Mạnh Thi lên; cụ mà xảy ra chuyện thì những gì hắn có gắng trước đó đều là công cốc.

"Khóc đã bị mình cầm chân rồi, theo lý thuyết thì gian phòng kia phải cực kì an toàn mới đúng. Chẳng lẽ Thần Thần không ở phòng 1034 sao?"

Hàn Phi cầm dao phay chạy xuống lầu 3, cửa chống trộm dán đầy lá bùa đã mở toang nhưng lại không thấy bóng dáng bà lão đâu.

"Bà ơi! Thần Thần ơi!" Hàn Phi thò bàn tay có đeo nhẫn chủ nhà vào trong phòng, chiếc nhẫn trên tay hắn không phản ứng gì nhiều, hay nói cách khác trong phòng này an toàn.

Do dự một chút, hắn chậm rãi bước vào phòng 1034, quan sát một lượt những đồ đạc cũ nát xập xệ trong phòng.

Trong căn phòng 1034 này, bùa dán khắp nơi, trên mặt đất, trên tường, trần nhà; cứ như thể ai đó dùng mấy lá bùa để phong ấn cả căn phòng vậy.

"Như này cũng tà môn quá đê! Căn nhà ma mà mình đang ở cũng đâu có khoa trương như vậy chứ?"

Hàn Phi cẩn thận hết sức: "Không bình thường rồi! Đứa bé chạy vào nhà mình chơi kia hình như cũng không mạnh lắm mà, căn bản không xứng với trận thế này, trong phòng này có khả năng còn tồn tại những thứ khác."

Dù chiếc nhẫn không phản ứng gì, Hàn Phi vẫn quyết định chạy ra ngoài trước đã. Nhưng khi hắn lùi về sau thì phát hiện, cửa giữa phòng 1034 đã bị đóng lại tự lúc nào.

Mồ hôi lạnh lập tức túa ra trong nháy mắt, toàn thân Hàn Phi cứng đờ ngay tại chỗ: "Không phải chứ!!!"

Hắn vừa nhốt đứa bé kia vào phòng ngủ, kết quả bây giờ hắn cũng bị nhốt vào phòng 1034. Thiên đạo luân hồi nhanh thật, con tim Hàn Phi cũng tan nát luôn.

"Giờ xử lý sao? Chẳng lẽ để Ngụy Hữu Phức dẫn đứa bé kia lại đây trao đổi con tin? Mấu chốt là bọn Ngụy Hữu Phúc không thể nào nghe lời của mình như vậy! Với cả, đứa bé kia chắc giờ đã đi đầu thai rồi ấy chứ?"

Đứng tại chỗ, Hàn Phi ôm chút hi vọng mong manh cuối cùng vặn thử chốt cửa - cửa chống trộm không bị khóa lại, nhưng hắn không tài nào mở ra nổi.

Đúng là không cần tí mặt mũi nào mà, đã làm quỷ rồi còn giở trò!

Đứng ngay cửa ra vào mười mấy giây sau, Hàn Phi rốt cuộc cũng bình tĩnh lại.

Chiếc nhẫn chủ nhà đến giờ vẫn không thấy lạnh đi, đây có thể xem như tin tức tốt duy nhất lúc này.

Trong phòng vẫn còn tồn tại những thứ không tốt đẹp gì, nhưng đối phương không hề tiết lộ tung tích, chỉ ẩn nấp đi vì một nguyên nhân nào đó.

Biết mình tạm thời không thể rời đi, đầu óc Hàn Phi bắt đầu điên cuồng hoạt động, mắt thì quan sát tình trạng trong phòng.

"Cửa sổ hoàn toàn bị các tấm gỗ bịt kín, còn dán cả bùa, xem ra không thể nhảy từ cửa sổ được. Căn phòng này ở ngay bên dưới căn nhà ma mà mình đang ở, nếu mình làm ra động tĩnh lớn thì thể nào cư dân trong khu tập thể này cũng sẽ phản ứng lại."

Ánh mắt lặng lẽ dời về phía phòng bếp, Hàn Phi quét mắt đến chỗ bếp gas: "Căn nhà này đã lâu lắm rồi không có người ở, chắc đường gas cũng cắt rồi. Kể cả chưa cắt gas, mình mà làm ra vụ nổ thì đứa mất mạng đầu tiên chắc chắn chính là mình."

Hàn Phi thử suy nghĩ tất cả những phương pháp có thể nhảy ra trong đầu. Cuối cùng, hắn bất đắc dĩ phát hiện hình

như mình làm gì cũng không trốn thoát được.

"Giờ mình có thể thoát game, nhưng vấn đề là dù có thoát game rồi thì lần sau đăng nhập mình vẫn cứ ở trong phòng này. Đến lúc đó, có chắp cánh cũng khó lòng chạy thoát."

Giữ vững tinh thần, Hàn Phi quyết định, nhân cơ hội mình có thể thoát game tự do này mà thăm dò cẩn thận căn phòng này xem sao.

Dù sao cũng không có cách chạy trốn, vậy thì tiến lên, đến đâu tính đến đó thôi.

Hàn Phi che lấy cái khuyên tai bà lão cho mà hắn đang đeo lên cổ, chậm rãi bước về phía phòng khách.

Hắn không dám gây ra bất cứ âm thanh nào, động tác cũng cố gắng thả nhẹ hết sức.

Căn phòng dán kín bùa này thực sự ghê người. Trên mặt đất vung vãi đầy gạo trắng, góc tường có bày một cái bàn trông như đàn tế, thỉnh thoảng có thấy có hình nhân bị xé nát.

Trên khuôn mặt bị xé nát vụn của hình nhân có bôi trát đủ loại thuốc màu, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta không rét mà run.

Rốt cuộc hồi trước phòng 1034 này đã từng xảy ra chuyện gì chứ? Vì sao đứa bé kia lại tên là Khóc?

Lòng vẫn đang nghĩ ngợi mông lung, Hàn Phi đẩy cửa phòng ngủ ra.

Bản lề cửa cũ kĩ đã rỉ sét phát ra tiếng kèn kẹt.

Hàn Phi vừa mới chuẩn bị bước vào phòng, một thằng bé bịt kín hai mắt đã ôm lấy eo hắn.

"Bắt được mi rồi!"

"Thần Thần đấy à?" Hàn Phi nhìn chằm chằm đứa bé bị bịt kín mắt, sau đó lại nhìn vào trong phòng ngủ. Mạnh Thi đã ngã xuống đất, ngất đi rồi. Trên chiếc áo cũ bà đang mặc tràn đầy những dấu tay của trẻ con.

"Cuối cùng ta cũng bắt được mi rồi!"

Thần Thần cười vui vẻ, Hàn Phi lại giơ tay lên vỗ cái bốp vào đầu nó: "Em còn có lòng dạ chơi trò này nữa hả?"

Gỡ miếng vải bịt mắt Thần Thần ra, lúc bấy giờ Hàn Phi mới ý thức được vấn đề: Mắt Thần Thần giờ chỉ còn mỗi tròng trắng, nó hệt như là trúng tà vậy, bộ dạng hiện tại kinh khủng cực kì.

"Ta bắt được mi rồi! Đến lượt mi làm quỷ! Đến lượt mi làm quỷ!… Đến lượt mi làm quỷ!"

Thần Thần lặp đi lặp lại câu này không ngừng, giọng nói cũng càng ngày càng to. Dần dần, trong phòng cũng xuất hiện tiếng vang, giống như còn có những người khác đang lặp lại câu nói này vậy!

Hàn Phi muốn bịt miệng Thần Thần, nhưng kể cả đã bụm kín miệng nó lại thì giọng nói kia vẫn xuất hiện trong phòng. Và điều hỏng bét hơn chính là chiếc nhẫn trên tay Hàn Phi đã bắt đầu tản ra hơi lạnh!

"Quỷ tới!"

Hơi thở lạnh lẽo truyền đến từ khắp nơi, Hàn Phi đẩy Thần Thần với Mạnh Thi ra sau lưng mình. Hắn quay đầu nhìn về phía bốn xung quanh.

"Đến lượt mi làm quỷ, đến lượt mi làm quỷ…"

Đàn tế ở góc tường bị lắc qua lắc lại, trên tường xuất hiện dấu tay ướt sũng, mặt của hình nhân bằng giấy trên mặt đất tựa hồ đang cười rất vui vẻ.

Rất nhanh, Hàn Phi trông thấy một cánh tay tái nhợt duỗi ra từ trong tủ quần áo, ngay sau đó là một khuôn mặt trắng bệch.

Trong căn phòng khách vốn không có một ai lại vang lên tiếng bước chân; sau tivi thò ra một cái đầu tròn vo; sau lưng ghế sô pha cũng có một bé gái buộc tóc đuôi ngựa trèo ra ngoài.

Những tiếng động khiếp người không ngừng truyền đến, trong tủ giày, trong phòng bếp, trong tranh vải, trong màn cửa,

trong chăn… Từng đứa bé với làn da tái nhợt, mắt toàn tròng trắng chậm rãi bò ra.

Hàn Phi đã thở không ra hơi; hai chân hắn không còn sức nữa, thân thể phải tựa vào tường mới không ngã sấp xuống.

Dường như mấy đứa bé này đều là những đứa trẻ đã mất tích trong khu tập thể; số lượng quá nhiều, nhiều đến mức làm da đầu người ta tê dại.

Không khí trong phòng đã đặc quánh lại, mọi đứa trẻ đều đồ dồn về phía Hàn Phi.

Cảnh tượng khiến người ngạt thở này chỉ thiếu chút nữa là tiễn Hàn Phi đi chầu ông bà, trái tim hắn sắp nhảy khỏi cổ họng rồi.

Giọng của bọn trẻ con dần dần nhỏ xuống, một tiếng khóc khó nghe vang lên trong phòng. Hàn Phi lần theo tiếng khóc kia nhìn lại, hắn phát hiện trong một góc hẻo lánh của căn phòng có một bóng đen đang ngồi.

Bóng đen này có vẻ không cao lắm, nó khác với những đứa bé khác trong căn phòng này.

Chẳng lẽ, nó mới thực sự là Khóc?

Từng đứa bé bước vào phòng ngủ, bọn nó cầm miếng vải che mắt trong tay, nhìn chằm chằm vào con mắt của Hàn Phi. Trong miệng chúng không ngừng lặp đi lặp lại câu "đến lượt mi làm quỷ" này.

Hàn Phi vẫn không lên tiếng.

Lúc này, có một đứa bé đột nhiên nhào về phía Hàn Phi, móng tay sắc nhọn của nó đâm thẳng về phía con ngươi của hắn.

Không chịu đeo miếng vải này thì sẽ bị chọc mù hai mắt ư?

Từng đôi tay nhỏ túm lấy quần áo của Hàn Phi, không cho hắn nhúc nhích. Hiện giờ Hàn Phi chỉ có thể trơ mắt nhìn những ngón tay kia không ngừng phóng đại trong mắt mình.

Hết thảy dường như đã là ván đã đóng thuyền, nhưng ngay khi Hàn Phi cảm thấy đau đớn thì miếng bùa hộ mệnh trên cổ

hắn đột nhiên phát ra một tiếng vang giòn, một hơi thở lạnh lẽo âm u bùng nổ trong nháy mắt.

"Rầm!"

Đứa bé định móc mắt Hàn Phi kia ngã xuống đất. Nó ôm lấy ngón tay bị bẻ gãy của mình khóc thét lên. Những đứa bé khác cũng bị dọa sợ, buông lỏng tay ra.

"Là bùa hộ mệnh của bà đã cứu mình ư?" Hàn Phi cúi đầu nhìn xuống. Miếng bùa hộ mệnh đã đầy vết nứt, có lẽ chỉ cần dùng thêm một lần nữa là sẽ vỡ vụn mất.

"Làm sao bây giờ? Đối phương sớm muộn cũng sẽ phát hiện ra bí mật của bùa hộ mệnh! Mình phải mau chóng nghĩ ra cách thoát thân mới được!"

Tiếng khóc yếu ớt truyền vào trong tai, bóng đen kia chẳng biết đã đi vào phòng ngủ từ lúc nào. Dường như nó đại diện cho toàn bộ sự hắc ám, lạnh lẽo và âm trầm của căn nhà này - nó mới thực sự là Khóc!

Khi những đứa bé khác không dám nhào lên, nó lại lặng lẽ nhìn chằm chằm Hàn Phi, sau đó nhặt miếng vải bịt mắt ở dưới đất lên, đưa đến trước mặt Hàn Phi.

Bùa hộ mệnh của Mạnh Thi nhiều nhất cũng chỉ sử dụng được một lần nữa. Hàn Phi biết kể cả hắn có cự tuyệt Khóc thì cũng không thay đổi được tình cảnh của mình. Mỗi một dây thần kinh trên người hắn đều đã kéo căng, trong lòng hắn rất rõ ràng hiện tại chính là thời khắc quan trọng nhất.

Hàn Phi không đưa tay ra nhận lấy miếng vải của Khóc, cũng không cự tuyệt việc chơi trốn tìm. Hắn suy nghĩ một lát, sau đó trên mặt chậm rãi lộ ra một cái mỉm cười đầy tàn nhẫn và tà ác.

Ngồi xổm xuống, Hàn Phi đưa mặt lại gần chỗ bóng đen kia: "Chơi trốn tìm bình thường không thú vị gì cả, không bằng chúng ta chơi lớn đi!"

Một tay đút vào túi, trên khuôn mặt hơi có vẻ bệnh hoạn của Hàn Phi hiện lên một chút si mê, trong mắt hắn tràn đầy vẻ hưng phấn không cách nào kiềm chế: "Chơi trốn tìm là một

quỷ đi bắt tất cả mọi người. Hôm nay hay là chúng ta chơi ngược lại đi, tất cả lũ quỷ chúng mày đến bắt một mình tao!"

Nhếch mép, mặt Hàn Phi dường như đã dán chặt vào bóng đen: "Tao dùng cái mạng này của mình làm tiền cọc, nếu như trong vòng một canh giờ chúng mày có thể tìm thấy tao, vậy cái mạng này của tao chúng mày muốn làm gì thì làm. Còn nếu như chúng mày không tìm thấy tao, vậy phải làm cho tao ba việc!"

Trong mắt hắn bùng lên sự ác độc và điên cuồng, hơi thở lạnh giá và âm trầm mà bùa hộ mệnh vừa bộc phát ra hồi nãy còn chưa tan đi hết, ánh mắt của Hàn Phi lúc này làm cho lũ quỷ nhỏ này nảy sinh một cảm giác như được gặp đồng loại.

Căn phòng dần yên tĩnh lại… Cũng không biết bao lâu sau, bóng đen gật đầu, nó dẫn tất cả lũ quỷ nhỏ rời khỏi căn phòng ngủ này.

Hàn Phi cũng đỡ Mạnh Thi và Thần Thần đi theo chúng ra ngoài. Hắn đặt Mạnh Thi và Thần Thần ở gần cửa phòng khách, nụ cười trên mặt hắn càng thêm biến thái, thân thể hắn dường như đang run rẩy không ngừng vì hưng phấn: "Nếu như chúng mày không tìm thấy tao trong căn phòng này, vậy cũng có thể sang nhà các hàng xóm khác trong khu này tìm thử xem. Đây có thể xem như gợi ý của tao cho chúng mày."

Chờ tất cả lũ quỷ nhỏ và bóng đen cùng quay người đi, Hàn Phi đi đến cửa phòng khách, hắn lại vặn chốt cửa nhưng cửa phòng vẫn thế, không thể nào mở ra được.

Đúng là một đám quỷ nhỏ thú vị! Hàn Phi đứng từ trên cao nhìn xuống toàn bộ lũ trẻ con trong phòng: "Nhớ kỹ giao kèo giữa chúng ta đấy, dốc hết sức mà đi tìm tao đi!"

Hắn dùng biểu cảm tàn nhẫn nhất, tà ác nhất mà cười rộ lên không kiêng dè chút nào: "Hiện tại, trò chơi bắt đầu!"

Mở giao diện thuộc tính ra, Hàn Phi lựa chọn thoát game!

Thế giới lại hóa thành một màn đỏ như máu, trời đất quay cuồng, lúc Hàn Phi mở mắt ra lần nữa, hắn lập tức tháo mũ trò chơi ra.

Toàn thân ướt đẫm mồ hôi, Hàn Phi điên cuồng túm lấy tóc mình, hai mắt đỏ bừng.

Xong, bỏ mẹ rồi, lần này làm màu lố quá rồi!

Chương 24: Nếu sinh mệnh chỉ còn lại có 24 giờ

Hàn Phi đã dốc hết kỹ thuật diễn cả đời để biểu diễn trong mấy phút ngắn ngủi vừa rồi. Hắn liên tục tự ám thị bản thân để nhập vai vào nhân vật hoàn toàn mới, nhưng dù có làm thế thì thân thể hắn vẫn sợ hãi đến run lẩy bẩy.

Đấy không phải là kỹ thuật diễn không tốt, chỉ là bản năng con người mà thôi.

Hàn Phi thở hồng hộc, nằm liệt trên giường, giờ chỉ cần nhắm mắt lại là hắn sẽ thấy chung quanh bị trẻ con bu kín.

"Mặc dù mình đã qua mặt được chúng nó, nhưng lần đăng nhập game sau mình vẫn sẽ xuất hiện trong gian phòng kia, nhỡ mà Khóc không giữ lời hứa thì làm sao giờ?"

Dùng sức túm lấy tóc mình, Hàn Phi cứ có cảm giác như não mình đang chết lâm sàng vậy: "Khóc không tìm thấy mình chắc chắn sẽ phát điên. Trước khi thoát game, mình có ám chỉ nó sang chỗ các hàng xóm khác trong khu tập thể để tìm mình; tình huống hoàn hảo nhất là lúc mình đăng nhập, Khóc đang ở nhà hàng xóm khác."

Đó là con đường lui mà Hàn Phi để lại cho bản thân, nhưng hắn cũng biết khả năng này rất nhỏ.

"Khóc rất đáng sợ, lúc mình đối mặt với nó có thể cảm giác được nó vẫn luôn quan sát mình. Chỉ cần mình lộ ra một chút khiếp đảm và sơ hở, rất có thể sẽ bị nó xử lý thẳng cẳng." Lúc này, dù đã trở về hiện thực rồi nhưng Hàn Phi vẫn cảm thấy không rét mà run khi nhớ lại tình cảnh lúc đó: "Cảm giác sinh mạng bị nắm trong tay người khác này tệ thật sự. Nếu mình có thể sống sót qua được đêm nay, nhất định phải mau chóng thăng cấp lên rồi thu thập các loại vật phẩm mới được."

Hàn Phi nghiến răng kiên định với quyết tâm này, nhưng sau một lát hắn lại cảm thấy bất lực và tuyệt vọng.

Để sống sót được lần này, hắn đã phải dốc hết toàn lực rồi. Lần sau còn đăng nhập vào ngay giữa căn phòng toàn quỷ con thế kia, hắn bây giờ không có chút chắc chắn nào là có thể thoát thân cả.

"Đêm mai có khả năng sẽ là lần cuối chơi game của mình."

Nhìn cái mũ trò chơi ở trên bàn, Hàn Phi không còn gì để nói. Hắn chỉ là một người bình thường, bản năng là sợ chết.

Thần kinh căng thẳng trong suốt thời gian dài làm Hàn Phi lúc này rất mệt mỏi, nhưng căn bản hắn không tài nào ngủ nổi.

Trước kia, hắn vẫn cảm thấy đời mình vẫn còn rất dài, có đủ thời gian để đi làm những chuyện mình muốn. Nhưng đến giờ phút này, hắn mới thấm thía một điều rằng cuộc đời mình đang trôi qua rất nhanh, không một phút nào ngưng nghỉ.

"Có rất nhiều những chuyện lông gà vỏ tỏi mình cứ nghĩ là để mai rồi làm, nhưng nếu có một ngày mà ngày mai sẽ không bao giờ đến nữa, vậy mình phải làm gì để phân phối cho hết 24 giờ đồng hồ cuối cùng của cuộc đời đây?"

Tâm trạng căng thẳng không cách nào bình thường lại được, Hàn Phi mở ứng dụng NetEase CloudMusic, chọn ra mấy ca khúc thư giãn.

Dù khoa học kỹ thuật có tiến bộ nhanh chóng mặt tới mức nào, âm nhạc vẫn luôn là cảng tránh gió của tâm hồn.

Một đêm đã qua đi lúc nào không hay, mặt trời ló rạng đông, Hàn Phi lấy điện thoại của mình ra, lướt một lượt cái danh bạ chỉ có vẻn vẹn nửa trang.

Hàn Phi là trẻ mồ côi, hắn không có tuổi thơ hạnh phúc đẹp đẽ như những đứa trẻ khác. Hắn chỉ có thể tự che ô lao đi dưới màn mưa như trút nước và nhìn người ta dần trưởng thành dưới sự che chở của cha mẹ mình.

Hắn chưa từng được trải nghiệm tình thân, cũng chưa từng thử sức với yêu đương. Thế giới này cũng không dịu dàng với hắn, nhưng hắn vẫn muốn báo đáp cho thế giới này càng nhiều tiếng cười và niềm vui.

Hắn rất thích lắng nghe tiếng cười của người khác, loại cảm giác vui vẻ, hạnh phúc đó dường như những vị tinh linh, loại tồn tại sẽ dịu dàng đáp xuống linh hồn cô độc của hắn.

Đây cũng là nguyên nhân khiến hắn luôn muốn trở thành một diễn viên hài.

Tắt nhạc, Hàn Phi nhìn ra ngoài cửa sổ; thái dương đã rạng phía chân trời, vạn vật bừng lên sức sống.

Trời đã sáng.

Hàn Phi mở cửa sổ ra, cất cái mũ trò chơi đi. Chuyện đã xảy ra rồi thì không còn cách nào thay đổi nữa. Thay vì lo lắng cho ngày mai, chẳng bằng sống cho thật tốt những phút giây hiện tại.

Trong đầu hắn hiện lên câu nói của danh hài Charlie Chaplin rằng: "Hôm nay, tôi chỉ làm những điều khiến tôi vui và hạnh phúc; làm những việc tôi yêu và khiến tim tôi nhảy múa. Tôi sẽ thực hiện theo cách thức và tiết tấu của riêng mình."

Đánh răng, rửa mặt, Hàn Phi nhìn mình trong gương. Hiện tại, không thể nhìn ra từ trên người hắn một chút tinh thần sa sút nào cả.

Khi đứng trước cái chết, dù có là chuyện khổ sở giày vò đến thế nào thì lúc này cũng thoải mái hết. Chẳng lẽ đây chính là sự hấp dẫn của trò chơi hệ chữa trị hay sao?

Ăn mặc chỉnh tề, Hàn Phi cầm di động của mình bước ra cửa.

Đêm qua mới mưa một trận, bầu không khí sáng sớm tươi mát lạ thường. Hắn hít một hơi thật sâu.

Chân Hàn Phi toan bước ra ngoài thì đột nhiên nghe thấy tiếng trẻ con khóc.

Kẻ đã nhạy cảm một cách bất thường với tiếng khóc là hắn lập tức rùng mình một cái, sau đó xoay người lại nhìn.

Hai đứa bé đang đứng dưới một gốc cây to, liên tục gọi một cái tên.

“Nào, đừng khóc, đừng khóc nữa, có chuyện gì thế?” Hàn Phi nhẹ giọng vỗ về hai đứa bé kia.

“Bé Ngoan ở trên cây! Nó không xuống được!”

Hàn Phi ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện Bé Ngoan là một con mèo còn khá nhỏ.

Con mèo kia kêu “meooo meooo” rất là đáng thương.

“Hai em cầm hộ anh cái áo.” Hàn Phi cởi áo khoác ra, trèo lên cây.

Hắn cảm thấy thân thể hắn hình như nhẹ nhàng hơn trước một chút, động tác cũng nhanh nhẹn hơn hẳn, chẳng lẽ điểm thể lực cộng thêm trong trò chơi cũng sẽ ảnh hưởng đến hiện thực hay sao? Hàn Phi phải mất khá nhiều công sức mới ôm được con mèo con kia từ trên cây xuống: “Hai em phải trông nó cho cẩn thận đấy, đừng bao giờ để nó chạy lung tung nữa nhé!”

Hai đứa bé kia ôm lấy con mèo con đồng loạt gật đầu, bộ dạng khá là đáng yêu.

Nhìn vẻ tươi cười trên khuôn mặt bọn nó, Hàn Phi bất giác nghĩ đến Khóc: “Đều là trẻ con, vì sao lại khác xa nhau thế nhỉ? Phải chăng Khóc trong trò chơi kia cũng đã từng có nụ cười như thế?”

Phủi bụi đất bám trên người đi, Hàn Phi bước ra khỏi khu nhà trọ.

Sau khi hắn rời đi không lâu, Triệu Minh, Trương Tiểu Thiên và Lệ Tuyết cũng bước ra từ một chiếc minibus đỗ ngay nhà xe của khu này.

“Một tên tội phạm siêu cấp có tâm lý vặn vẹo biến thái lại giúp trẻ con cứu mèo ấy hả?” Trương Tiểu Thiên cảm thấy rất hoài nghi.

“Đừng có lơ là! Cậu quên đội trưởng đã nói gì rồi à? Tội phạm siêu cấp đều là cao thủ đùa bỡn nhân tính cả đấy! Đây có lẽ là lớp ngụy trang của hắn.” Thực ra Triệu Minh cũng thấy hơi mờ mịt, dù quan sát Hàn Phi từ góc độ nào thì hắn cũng chênh lệch quá nhiều so với cái gọi là “tội phạm siêu

cấp", chí ít cũng khác biệt hoàn toàn với "tội phạm siêu cấp" trong tưởng tượng của bọn họ.

"Cái loại [tội phạm siêu cấp] mà các anh vừa nói kia, đúng là tôi từng gặp một lần lúc đi chấp hành nhiệm vụ áp giải đấy." Lệ Tuyết đứng ở sau cùng, lời nói của cô ngay lập lức làm Triệu Minh và Trương Tiểu Thiên quay đầu lại: "Vẻn vẹn chỉ để áp giải tên tội phạm kia, cấp trên đã ra lệnh phong tỏa trước toàn bộ đường đi, còn yêu cầu mấy ban ngành cùng hợp đồng tác chiến."

"Chị từng gặp tội phạm siêu cấp rồi á? Chị Lệ à, tên đó trông bộ dạng thế nào?" Trương Tiểu Thiên và Triệu Minh đều rất tò mò.

"Không được nhìn mặt! Kẻ đó bị giam ở lồng giam an toàn đặc chế, toàn thân bị trói chặt. Tôi chỉ nhớ trên tay trái gã lộ ra ngoài có hình xăm giống như cánh bướm thì phải." Lệ Tuyệt giơ tay lên: "Đừng hỏi thêm nữa, những chuyện này không được tiết lộ lung tung, chúng ta vẫn nên tập trung chú ý vào Hàn Phi thì hơn đấy."

"Chị Lệ à, nếu chị đã cảm thấy Hàn Phi không thể nào là tội phạm siêu cấp được, vậy vì sao còn muốn theo bọn em đến quan sát hắn?" Trương Tiểu Thiên cảm thấy hơi khó hiểu.

"Chính là bởi vì tôi cảm thấy hắn ta không phải tội phạm siêu cấp nên mới đi theo các anh, sợ các anh làm chuyện ngu xuẩn đấy." Lệ Tuyết vừa dứt lời liền bước ra ngoài đầu tiên: "Hai anh không có kinh nghiệm điều tra theo dõi, tốt nhất là cách xa tôi ra chút!"

Ba đồng chí cảnh sát nhân dân lặng lẽ đi theo sau Hàn Phi, bọn họ muốn tìm ra vấn đề trên người Hàn Phi, nhưng một mực chẳng phát hiện được gì.

Trên đường đi, Hàn Phi đã giúp rất nhiều người, vừa nhiệt tình vừa dịu dàng, trong ánh mắt lại lộ ra vẻ quyến luyến, cảm giác yêu thương cả thế giới ấy giống như là tính mạng hắn chỉ còn có ngày cuối cùng thôi vậy.

Biểu hiện của hắn rất phù hợp với đánh giá của hệ thống thông tin công dân, loại người thế này mà độ nguy hiểm không

phải là 0 thì chỉ sợ đấy mới là không bình thường.

Chương 25: Mình chỉ thuận miệng nói một câu

Đi siêu thị một mình, đi xem phim một mình, lại một mình ăn hết một nồi lẩu.

Khi màn đêm hững hờ buông, vẫn là một mình Hàn Phi chạy ra bờ sông.

Chiều tà rơi xuống mặt sông

Ánh đèn hiu hắt bên đường rọi ai.

Nhiệt độ dần dần hạ xuống, người đi đường xung quanh cũng thưa thớt dần, nhưng Hàn Phi thì vẫn đứng yên ở đó, dõi mắt nhìn sang bên kia bờ.

"Hàn Phi? Sao anh lại đứng đây một mình thế này?" Lệ Tuyết mặc thường phục rảo bước đi tới.

"Ở đoàn làm phim hôm nay không có cảnh quay của tôi, nên tôi ra ngoài lang thang một vòng vậy thôi." Thời gian càng tiến dần đến thời khắc 0 giờ, nếu nói Hàn Phi không căng thẳng, ấy là nói dối. Lần đăng nhập game tiếp theo có sống sót được hay không hoàn toàn trông chờ vào vận may cả.

"Lúc nãy tôi thấy anh trong nhà hàng ăn lẩu một mình, định chạy đến chào một tiếng, kết quả anh ăn xong đi luôn." Lệ Tuyết đứng cạnh Hàn Phi, cô nói: "Lúc tâm trạng không tốt cứ gọi bạn ra ngoài quẩy tanh bành một trận là hay nhất, không phải nghĩ ngợi gì cả, thả lỏng một hồi."

"Tôi… không có bạn bè." Hàn Phi nghĩ một lát rồi bổ sung thêm: "Chỉ có một người có thể xem là hàng xóm tốt!"

"Vậy anh vẫn luôn một thân một mình sao?"

"Ừ!" Giọng Hàn Phi rất trầm, có sức hút.

Nhìn dáng vẻ Hàn Phi đứng bên bờ sông lúc này, Lệ Tuyết chợt nhớ tới một câu mà lãnh đạo của cô từng nói: 'một người

quá tôn thờ chủ nghĩa lý tưởng thì thường sẽ khó tìm được người tâm đầu ý hợp'.

Gió sông phất qua tóc mái của Hàn Phi, hắn lặng lẽ nhìn sang thành phố thông minh kiểu mới bên kia bờ. Nơi ấy, có những tòa nhà cao tầng đèn đuốc sáng trưng, nhưng thứ ánh sáng chói lọi đó cũng chẳng tài nào chiếu rọi được chính bản thân hắn ở bên này của con sông lớn.

Hàn Phi và Lệ Tuyết đứng bên bờ sông, Triệu Minh và Trương Tiểu Thiên thì nấp trong bụi cây cách bọn họ hơn 20 mét.

"Sao tôi cứ có cảm giác Lệ Tuyết rất coi trọng Hàn Phi nhỉ? Theo cậu, người có tính cách như Hàn Phi liệu có thu hút được con gái không?" Trương Tiểu Thiên ngồi xổm sau bụi cây, nhỏ giọng hỏi đồng nghiệp.

"Phải xem tình hình thôi, nếu mà có ngoại hình như tay Hàn Phi này thì còn được, đám con gái sẽ cảm thấy hắn có khí chất u buồn. Còn nếu tướng tá chán đời như cậu thì tôi đoán hội con gái sẽ cảm thấy cậu đang giả vờ giả vịt đấy."

"Cậu đang thèm đòn đấy phỏng?"

"Sự thật mất lòng thôi." Triệu Minh không đấu võ mồm với Trương Tiểu Thiên tiếp nữa. Gã lấy di động ra gọi cho đội trưởng Vương: "Đội trưởng, bọn em đi theo Hàn Phi một ngày rồi. Quả thực hắn ta đã làm em thay đổi cách nhìn; loại người này rất không có khả năng sẽ đi phóng hỏa!"

Sự hoài nghi về Hàn Phi của Triệu Minh và Trương Tiểu Thiên đã giảm bớt rất nhiều, sự lương thiện mà trong lúc vô tình Hàn Phi thể hiện ra đã đả động bọn họ.

"Lúc cậu theo dõi hắn có phải đã bị phát hiện rồi không?" Đội trưởng Vương hình như không tin tưởng vào khả năng theo dõi của Triệu Minh cho lắm: "Lệ Tuyết đâu rồi? Gọi cô ta lại nghe máy xem nào, con bé đó mặc dù không tuân thủ kỷ luật thật nhưng rất có năng lực!"

"Chị Lệ ấy ạ? Giờ chị ấy đang nói chuyện phiếm với Hàn Phi bên bờ sông kia kìa?"

“Cái gì cơ?”

“Thì là đang đàm đạo chuyện nhân tình thế thái đó…”

“Tôi có hỏi cái đó à? Đó là vấn đề trọng điểm à? Tôi để các anh các chị âm thầm quan sát cơ mà! Ba anh chị lập tức quay về đây cho tôi! Ngay lập tức!”

Lệ Tuyết đang đứng cạnh Hàn Phi bên bờ sông thì đột nhiên nhận được một tin nhắn, nhưng trông cô ta có vẻ chẳng thèm giở ra xem.

Một lát sau, di động của cô cũng rung lên liên hồi.

“Điện thoại của cô kìa, không cần nghe à?” Đến Hàn Phi cũng nghe được tiếng điện thoại rung ầm ầm.

“Lần sau có cơ hội lại nói tiếp nhé.” Lệ Tuyết ngắt cuộc gọi, tay cầm di động rời khỏi bờ sông.

Đêm càng lúc càng sâu, một mình Hàn Phi đứng đó đến hơn 10 giờ đêm mới về nhà.

Đi qua con đường quen thuộc, Hàn Phi trở lại căn phòng trọ nhỏ của mình. Hắn gọi một suất đồ nướng, bật máy tính lên mở một tiết mục mà mình tham gia trước kia.

“Trong mấy tiết mục này, mình cười vui vẻ như vậy, nhưng có thật là mình vui vẻ đến vậy không?”

Thời gian cứ thế trôi qua trong vô thức. Hàn Phi đã uống vài hớp rượu. Hắn lẳng lặng ngồi cạnh bàn, cắm nối xong tất cả các dây một cách thuần thục, sau đó dùng hai tay nâng mũ trò chơi lên.

Nhìn thời gian hiển thị nơi góc màn hình máy tính không ngừng thay đổi, Hàn Phi cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì. Hắn ép mình phải giữ vững tinh thần, đợi đến thời khắc 0 giờ để đăng nhập vào trò chơi ấy.

Hắn đội mũ trò chơi lên.

Tầm mắt bị che lại, thân thể dường như đang chìm vào biển rộng, ngay sau đó mọi thứ xung quanh biến thành một màn đỏ như máu.

“Chào mừng bạn đến với Cuộc Sống Hoàn Hảo. Hiện tại bạn có thể lựa chọn Cuộc Sống Hoàn Hảo cho riêng mình!”

Hai mắt còn chưa kịp mở ra, Hàn Phi đã ngửi thấy một mùi hôi thối gay mũi. Hắn không cử động lung tung, chỉ cẩn thận cảm nhận hơi lạnh từ ngón đeo nhẫn truyền đến.

“Quỷ ở ngay bên cạnh mình.”

Không còn tin tức nào tồi tệ hơn thế này nữa. Hàn Phi gắng hết sức để làm mình bình tĩnh trở lại, bởi vì hắn biết mấy phút tiếp theo đây có lẽ sẽ quyết định sự sống chết của bản thân.

Mở mắt ra, gần như là ở ngay trong khoảnh khắc mà ánh mắt có tiêu điểm, nơi đáy mắt Hàn Phi đã hiện ra vẻ hưng phấn bệnh hoạn, hắn muốn dùng kỹ thuật diễn thể hiện tròn vai mà mình đã định sẵn.

Liếc nhìn bốn phía, hắn vẫn xuất hiện trong phòng 1034. Có điều, căn phòng này đã hoàn toàn khác xa so với trước lúc hắn thoát game.

Tất cả đồ đạc trong nhà đã bị phá tung, trên mặt đất tràn đầy mảnh vỡ và tro bụi, tủ quần áo bị phá nát, giường chiếu bị xốc lên, chăn mền lẫn đệm giường đều bị xé nát thành từng sợi, khắp nơi trong căn phòng này đều có dấu tay của trẻ con.

Xem ra, đám quỷ nhỏ nơi đây đã lật tung cả gian phòng này lên để tìm hắn rồi.

[Chiếc nhẫn của người chủ nhà] liên tục truyền đến cảm giác lạnh lẽo và âm trầm, chỉ có điều cảm giác này lúc mạnh lúc yếu, lại hơi mơ hồ.

Hàn Phi nâng cánh tay của mình lên, cảm nhận được hơi lạnh nơi đầu ngón tay. Hắn xoay người nhìn lại, Khóc đứng ngay trên tế đàn trong góc phòng.

Hơi thở mà bóng đen thấp bé này tản ra đã suy yếu hơn lúc trước rất nhiều. Hai cánh tay của nó cũng đã biến mất, lúc này đôi tay ấy đang tái sinh một cách rất chậm chạp.

Nhìn đến đây, Hàn Phi đã hiểu ra hai điều.

Điều thứ nhất, sau khi Khóc lật tung toàn bộ căn phòng này vẫn không tìm thấy mình thì bắt đầu phát cuồng. Sau đó, chắc nó đã đi đến chỗ các hàng xóm khác của khu này để tìm kiếm, và xảy ra xung đột với bọn họ.

Điều thứ hai, hai tay của Khóc đã biến mất không thấy đâu, hơi thở lúc mạnh lúc yếu, điều này hiển nhiên đã chứng minh rất có khả năng trong khu tập thể này còn ẩn giấu không chỉ một con quỷ còn nguy hiểm hơn Khóc!

Lúc ấy, hắn chỉ thuận miệng nói một câu vậy thôi, nhưng hình như đã gây ra ảnh hưởng lớn cực kỳ rồi.

Đã mất đi hai tay, Khóc lẳng lặng đứng trên cái đàn tế đã hư hại nghiêm trọng kia, chung quanh là đầy những hình nhân bằng giấy bị xé nát, nhưng lại không thấy đứa bé khác đâu cả.

"Mày chỉ muốn tìm người chơi cùng thôi, vậy mà bọn họ lại tàn nhẫn cướp đi hai cánh tay của mày à? Thế này thì không công bằng!" Hàn Phi chủ động đi về phía Khóc: "Là ai làm thế, có lẽ tao có thể giúp mày!"

Hàn Phi không nói toẹt ra là Khóc đã thua trong trò chơi vừa rồi, cũng không bắt buộc Khóc phải tuân thủ lời hứa, lại càng không thèm nhắc đến chuyện đối phương phải làm cho hắn ba chuyện.

Lúc này, trông Hàn Phi giống như kẻ vừa phát hiện ra một món đồ chơi thú vị. Hắn không hề che giấu ác ý của mình, hắn ngồi xổm xuống trước mặt Khóc: "Đừng khóc, đừng khóc nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Vẫn là cùng một câu nói, lúc ban ngày hắn vừa nói xong, hiện giờ lại thuận miệng nói ra, nhưng cảm giác mang lại cho đối phương lại hoàn toàn khác biệt.

Kẻ đang ngồi xổm bên cạnh Khóc là hắn đây, càng giống như một con dã thú rình rập sẵn, đang mài sắc nanh vuốt để chuẩn bị cắn xé con người.

Bóng đen nghiêng đầu sang, mặt hướng về phía Hàn Phi, dường như đang dò xét hắn.

Trong khu tập thể này, tất cả mọi người đều gọi nó là Khóc, chỉ có mỗi Hàn Phi là bảo nó "Đừng khóc, đừng khóc nữa", hơn nữa hình như còn hoàn toàn không sợ nó.

Khóc không muốn tin, nhưng sâu trong nội tâm của nó đã bắt đầu chậm rãi dao động. Người trước mắt nó có thể là một tồn tại còn tà ác và khủng khiếp hơn cả nó. Có lẽ, người đàn ông trước mắt này thực chất chỉ là một con quỷ khoác lên da người.

Chương 26: Kỹ năng đặc biệt [Chơi trốn tìm]

Một cảm giác áp lực đang đè nén cực độ, còn mơ hồ toát ra một sự bệnh hoạn kỳ lạ, con ngươi đỏ tươi của hắn tựa như đang liên tục tỏa ra ác ý trong từng phút giây.

Bóng dáng gầy yếu trước mặt khẽ lay động, Khóc trong hiện trạng mất đi hai tay và đồng bọn lập tức nhích người ra xa, giữ khoảng cách với Hàn Phi.

“Cháu…? Tại sao cháu lại cách xa chú đến vậy?” Hàn Phi ngồi xổm trên mặt đất nhìn Khóc đang đứng trong góc phòng, trong mắt hắn thoáng hiện ra một vẻ buồn bực: “Chẳng phải cháu muốn làm bạn với chú ư? Chúng ta có thể chơi đủ đủ kiểu mỗi ngày. Chúng ta…”

Hàn Phi còn chưa kịp nói xong, đột nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng lò xo chuyển động; cửa chống trộm đã tự động mở ra.

Khi hắn quay đầu lại, bóng đen trong góc tường đã biến mất; trên mặt đất chỉ còn lại một bàn thờ điêu tàn.

“Cháu còn không muốn nói chuyện với chú nữa à?”

Hàn Phi bèn đứng dậy với vẻ mặt cực kỳ đau khổ, sau đó còn thu gom những mảnh vỡ của cái bàn thờ lại gọn gàng.

“Chú tên Hàn Phi, ở ngay tầng trên nè. Nếu muốn tìm người chơi cùng , cháu có thể lên đó tìm chú bất cứ lúc nào.”

Hàn Phi không rời đi ngay; hắn bước nhẹ nhàng như vẫn muốn tìm kiếm Khóc một lần nữa, từ từ bước sâu vào trong căn nhà.

Đẩy một cánh cửa ra, cuối cùng hắn nhìn thấy Mạnh Thi và Thần Thần đang hôn mê bên cạnh một chiếc giường bừa bộn trong phòng ngủ.

Đỡ hai người họ đứng lên, Hàn Phi dìu cả hai bước ra khỏi căn phòng số 1034.

Hắn đóng cửa phòng 1034 lại, cảm nhận một làn gió lạnh ngoài hành lang thổi tạt vào mặt. Lúc này, Hàn Phi mới nhận ra cơ thể mình như bị tê cứng tại chỗ, cả tinh thần và thể xác đều đang chịu tải một áp lực cực lớn như sắp vượt quá giới hạn vậy.

Cố nén nỗi đau, Hàn Phi tìm thấy chìa khóa từ trên người Mạnh Thi, sau đó dìu hai bà cháu về lại căn hộ của họ.

Đóng cửa chống trộm, Hàn Phi bật sáng hết tất cả bóng đèn trong phòng, đồng thời chợt có một giọng nói lạnh lẽo vang lên trong đầu hắn.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Nhiệm vụ ẩn cấp G [Tìm kiếm Thần Thần] đã hoàn thành!

Độ thân thiện của Mạnh Thi: +30.

Phần thưởng nhiệm vụ:

- Điểm kỹ năng tự do: +1

Chú ý: Phần thưởng từ những nhiệm vụ ẩn sẽ khác nhau cho các mức độ hoàn thành nhiệm vụ khác nhau!

Bạn không chỉ tìm thấy Thần Thần mà còn giải cứu nó thành công - Tỷ lệ hoàn thành nhiệm vụ: hơn 100%. Do đó:

x2 điểm kinh nghiệm!

Phần thưởng độc nhất dành cho nhiệm vụ ẩn: + Kỹ năng đặc biệt [Chơi trốn tìm].

[Chơi trốn tìm (nội tại độc quyền, không thể nâng cấp bằng điểm kỹ năng)]: Bạn đạt đẳng cấp bậc thầy trong trò chơi trốn tìm. Khi bạn đang ẩn nấp, cảm giác hiện diện của bạn sẽ bị giảm thiểu đến mức thấp nhất, từ đó dẫn đến việc ma quỷ có thể dễ dàng bỏ qua sự hiện hữu của bạn. Khi tìm kiếm người khác, năm giác quan của bạn sẽ được cường hóa, có khả năng nhận ra những chi tiết ẩn dù là nhỏ nhặt nhất.

Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã được thăng cấp lên Level 3.

- Điểm thuộc tính tự do: +1

Người chơi số 0000 - Hãy chú ý!

Bạn đã đạt đến Level 3! Unlock Public chat room!”

Nhìn chằm chằm vào bảng nhiệm vụ, rốt cục Hàn Phi đã có thể thả lỏng cả người. Tuy nhiệm vụ này khá nguy hiểm nhưng phần thưởng vẫn rất hậu hĩnh.

Chưa kể trực tiếp up lên Level 3, hắn còn nhận thêm một kỹ năng đặc biệt là Chơi trốn tìm.

Có vẻ như kỹ năng này không có tác dụng gì lớn thông qua đoạn giới thiệu, nhưng trên thực tế thì kỹ năng này lại rất quan trọng với Hàn Phi. Vừa có thể giảm thiểu xác suất bị ma quỷ phát hiện khi đang lẩn trốn, lại vừa có thể cường hóa được ngũ quan khi tìm kiếm manh mối, này có khác gì bước đầu của một kỹ năng cấp thần thoại đâu!

Hàn Phi cộng 1 điểm kỹ năng vào [Diễn xuất]; hiện tại, trình độ diễn xuất của hắn là Level 3 - trung cấp. Tiếp theo, hắn cộng 1 điểm thuộc tính còn lại vào [Thể lực].

Hắn luôn biết rõ thể lực của mình quá kém, tự thân không bao giờ cảm thấy an toàn giữa thế này.

“Mình vừa nghe thấy hệ thống thông báo đã mở khóa Public chat room, chẳng lẽ vẫn có người chơi khác trong cái trò chơi địa ngục này à?”

Mở bảng thuộc tính lên, Hàn Phi tìm thấy tùy chọn Public chat room ở cuối bảng, để rồi tự thân cảm thấy giật thót cả mình khi nhấn vào phím [Truy cập].

Trong trò chơi âm phủ này, thậm chí có đến tổng cộng 999 chat rooms, và mỗi chat room ấy đều được phân phối từng con số riêng biệt. Nhưng điều kỳ lạ là tất cả các chat rooms đều mang màu xám và hoàn toàn không thể truy cập vào được.

“Hiện tại mình ở level 3, nhưng… tại sao lại không thể join vào mấy chat room này? Chẳng lẽ đây không phải là loại phòng dành cho mình sao? Thực sự có người chơi khác trong trò này à?” Bất giác, Hàn Phi nhìn về mã số player của mình: 0000.

Cảm giác như thể hắn là người chơi duy nhất trong trò chơi này vậy.

Nghỉ ngơi một lát, Hàn Phi đứng dậy: "Nhiệm vụ đã hoàn thành, vậy mình chỉ cần ở lại ba tiếng đồng hồ là có thể đi ra ngoài thăm dò."

Hàn Phi cầm lý chìa khóa của Mạnh Thi. Vừa mới, hắn đã tìm ra vật này mới có thể mở cửa nhà Mạnh Thi. Trong khi vừa định trả lại, đột nhiên hắn nghĩ đến một chuyện.

"Chẳng biết khi nào Mạnh Thi và Thần Thần mới thức dậy? Đây đúng là một cơ hội tốt để khám phá căn hộ này." Hàn Phi liếc sang căn phòng ngủ bị khóa chặt đằng kia: "Mình nên tin tưởng Mạnh Thi hay đích thân vào xem xét đây? "

Cầm chìa khóa trong tay, Hàn Phi nhìn chằm chằm cánh cửa một hồi lâu mới quyết định từ bỏ ý nghĩ ấy.

Mạnh Thi là người hàng xóm duy nhất mà hắn có thể tin tưởng trong lúc này. Hắn không muốn có sự rạn nứt trong "mối quan hệ hòa hảo" giữa hàng xóm láng giềng ở thời điểm hiện tại.

Chìa bàn tay đang cầm chìa khóa về phía Mạnh Thi, Hàn Phi cất lại chìa khóa vào túi của bà cụ. Vừa thu cánh tay lại, trong đầu đột nhiên vang lên giọng nói lạnh lùng của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Độ thân thiện của Mạnh Thi: +10! Bạn đã hoàn toàn chiếm được lòng tin của bà ấy! Giờ, bà ấy đã xem bạn như người nhà của mình!"

Sau khi nghe thấy giọng nói trong đầu mình, Hàn Phi lập tức nhận ra Mạnh Thi vốn dĩ không phải đang hôn mê mà là đang giả vờ bất tỉnh, đúng kiểu càng già càng mưu mô đây mà.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ cứu Thần Thần, độ thân thiện của Minh Thi đã tăng lên 30, và vừa rồi được cộng thêm 10 điểm nữa, nên quả thật hiện tại Mạnh Thi đã xem Hàn Phi như con cháu trong nhà.

Dù thầm biết rõ mọi chuyện, Hàn Phi vẫn tỏ vẻ dửng dưng mặt ngoài.

Làm như không biết chuyện gì, hắn lặng lẽ chỉnh sửa tư thế nằm nghỉ của Mạnh Thi và Thần Thần cho thật thoải mái, sau đó vào phòng tắm tìm một chiếc khăn rồi nhẹ nhàng lau sạch mặt mày và tay chân đứa nhỏ.

Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, bà cụ rốt cuộc cũng phục hồi "ý thức", từ từ "tỉnh lại." Thấy Thần Thần bên cạnh, bà vô cùng hạnh phúc, rối rít cảm ơn Hàn Phi.

Sự biết ơn này là chân thực, vì phần thưởng điểm thiện cảm 30 khi hoàn thành nhiệm vụ đã chứng minh điều đó.

"Hàn Phi, bà thật sự không biết phải cảm ơn cháu thế nào. Thật không ngờ trên đời này lại có người sẵn sàng lao đầu vào chuyện nguy hiểm cực độ như vậy để cứu một người vừa mới gặp mặt vài lần."

"Khi mới chuyển đến đây, bà là người đầu tiên đến tìm cháu, mời cháu ăn tối và nhắc nhở cháu căn hộ 1044 là một ngôi nhà ma. Thật ra, cháu đều luôn luôn ghi tạc ân tình này." Hàn Phi xấu hổ gãi đầu: "Về cơ bản, cháu không có người thân. Đây là lần đầu tiên mà cháu có thể cảm giác được hơi ấm của một mái nhà. Không ngờ cảm giác gia đình lại ấm áp đến như vậy."

Ánh mắt của Hàn Phi ánh lên một sự tiếc nuối từ tận đáy lòng. Sau đó, hắn đỡ bà cụ ngồi lên ghế: "Bà này, nghỉ ngơi thật tốt nhé. Cháu về trước đây. Nếu cần giúp gì, bà cứ việc lên lầu tìm cháu. Nếu có thể, bà có thể xem cháu như con cháu trong nhà cũng được."

Có lẽ câu nói vừa rồi của Hàn Phi đã đánh vào chỗ mềm yếu nhất trong trái tim của bà cụ. Khi Hàn Phi chuẩn bị rời đi, bà cụ từ từ đứng dậy.

"Hàn Phi, thực ra bà không lương thiện như cháu nghĩ đâu. Bà có một bí mật luôn giấu kín trong lòng. Bí mật này đang hành hạ bà từng giây, từng phút." Trông có vẻ bà cụ này lại già nua đi một chút. Bà lấy chìa khóa nhà ra, bước thẳng về phía phòng ngủ: "Bà biết cháu luôn thắc mắc về căn phòng này. Giờ đi theo bà vào trong đó nhé!"

Chương 27: Sự thật dần được phơi bày

“Bà chưa từng nói bí mật này cho ai biết hết. Đây có thể là điều tồi tệ nhất mà bà từng làm trong đời.”

Mạnh Thi mở khóa cửa phòng ngủ ra, dẫn Hàn Phi vào trong.

Diện tích phòng ngủ không quá lớn. Nơi đây có kê một chiếc giường đơn, bên kia giường là một chiếc tủ đông cực lớn cùng một tấm vải dày màu đen bao phủ bên ngoài chiếc tủ.

Vì ánh đèn rất mờ và rèm phòng ngủ đóng chặt trên vách tường, cách thiết kế này khiến người từ bên ngoài không thể trông thấy bất cứ thứ gì bên trong căn phòng cả.

“Trước đó, bà từng kể cháu nghe một câu chuyện cũ, về một người phụ nữ nhận nuôi ba đứa trẻ. Thực tế, người phụ nữ đó chính là bà đây.” Bị cảm giác tội lỗi và sự bất an hành hạ bấy lâu nay, mãi cho đến khi trải qua một lần chết đi sống lại thế này, bà cụ mới quyết định kể hết sự thật:

“Ngày hôm đó, bà bí mật đi theo bọn nó ra khu vực ngoại ô, cuối cùng trông thấy 3 anh em đang đánh nhau bên cạnh một xác chết. Nghe bọn chúng chửi rủa lẫn nhau, đến lúc ấy bà mới hiểu ra một chuyện. Hóa ra, tình anh em hòa hợp kia chỉ là cố tình thể hiện trước mặt bà.”

Đôi tay gầy guộc của bà cụ nắm lấy tấm vải đen trên tủ đông: “Đứa con thứ ba có biểu hiện bất thường từ rất sớm. Từ việc đốt tổ kiến, bắt giun đất đến hành hạ mèo hoang chó hoang, dường như nó không thể phát tiết cảm xúc theo cách mà những người bình thường hay làm, chỉ có thể tự kích thích bản thân bằng một dạng hành vi đặc biệt nào đó.

Thằng cả và thằng hai đều biết đến sự dị thường của thằng út. Và vì sợ bà lo lắng, hai đứa nó đã đi tìm thằng út nói chuyện riêng rất nhiều lần.

Thằng cả còn tranh thủ lúc đi học để tìm bác sĩ tâm lý cho thằng út, trong khi thằng hai giúp thằng út giải quyết hậu quả

sau những hành động quá khích của nó. Hai anh em chúng nó luôn cho thằng út cơ hội sửa sai, nhưng dù khuyên nhủ cỡ nào cũng không thể khiến thằng út thay đổi.

Cho đến ngày hôm đó, bi kịch đã xảy ra. Thằng út giết chết một người đàn ông vô gia cư sống trong một biệt thự bỏ hoang.

Người đầu tiên phát hiện vụ đó là thằng hai. Nó đã quen với việc giải quyết hậu quả cho em trai mình, nhưng khi phát hiện ra đó là xác người thì nó cũng đơ cứng cả người luôn.

Thằng hai giận dữ, mắng em trai mình là đồ ma quỷ, còn nói người như thằng út thì không nên tồn tại trên cuộc đời này.

Quỳ gối trước xác chết, thằng út lại chẳng có vẻ ăn năn là mấy. Thậm chí, nó còn hào hứng nói với thằng hai là sẽ sớm chứng minh bản thân mình không bị bệnh. Nó bảo rằng, nó đã tìm thấy con bướm từng rơi sâu vào trong bộ não mình. Chỉ cần tìm ra con bướm ấy, dù có chết thì nó vẫn cảm thấy đáng giá."

Nhắc đến chuyện vừa rồi, giọng nói của bà cụ cũng bắt đầu run dần. Bà lặng lẽ vén tấm vải đen trên tủ đông lên.

"Con bướm rơi sâu vào trong bộ não ư? Chẳng lẽ người con út bị bệnh thần kinh à? Thế nên gã mới bị ảo giác chăng?" Hàn Phi mơ hồ cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

"Thằng út luôn nói trong đầu nó có một con bươm bướm. Nó có thể cảm giác được nhưng không thể tìm thấy được. Con bướm ấy sẽ dẫn dắt nó đi về phía trước. Mỗi khi cánh bướm vỗ lên, một cơn thèm khát giết người sẽ bộc phát mạnh mẽ đến mức không thể nào kiểm soát được ở tận sâu trong lòng nó. Cơn thèm khát cứ mạnh mẽ dần, nó cũng càng ngày càng tiến đến gần con bướm hơn. Nó từng kể, đó là con bướm mang màu sắc lộng lẫy nhất trên thế giới này." Bà cụ gồng hết sức lực mở bung tủ đông ra, một luồng hơi lạnh phả vào mặt hai người.

Hàn Phi nhìn vào trong tủ đá, nơi đó đang chứa những quyển sách trông vô cùng mục nát.

“Bà ơi, tại sao bà lại cất sách vào tủ đông?”

Bà cụ không trả lời, chỉ đưa tay lấy một quyển sách từ trong tủ đông ra; ngay lập tức, Hàn Phi trông thấy một gương mặt người bị đông cứng nằm bên dưới vị trí mà quyển sách vừa che kín : “Những quyển sách này đều là của thằng út, người bên dưới quyển sách cũng là bị nó giết.”

Đặt cuốn sách sang bên cạnh, bà cụ quỳ rạp xuống bên thành tủ đông: “Hôm đó, bà nhìn thấy ba anh em ẩu đả lẫn nhau, tổn thương lẫn nhau. Trái tim của bà đau lắm, cực kỳ đau. Bà cứ cảm thấy tất cả mọi chuyện đều là lỗi của bà.”

Giữa mặc cảm tội lỗi, tự trách và đau đớn, giọng bà cụ yếu dần: “Bà lập tức lao ra ngăn cản bọn chúng. Khi thấy bà xuất hiện, cả ba đều vô cùng ngỡ ngàng, ngay cả thằng út luôn mạnh miệng với hai ông anh nó cũng cúi đầu im lặng.

Bà thuyết phục thằng út đi tự thú, trong khi thằng cả và thằng hai cũng quyết định gọi cảnh sát. Thằng út vẫn giữ im lặng cả buổi. Mãi đến cuối cùng, nó mới nói cho bà và hai đứa con còn lại một chuyện, chính là: Người dẫn dắt nó gây án lại là một kẻ khác hoàn toàn.

Nó không thể nói cho nhà bà biết người đó là ai. Nó nói rằng, mọi người sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng nếu biết danh tính kẻ đó. Nó cũng nói rằng, một vụ giết người hàng loạt sẽ sớm xảy ra trong khu phố cổ, và mục đích của tất cả mọi chuyện như này là nhằm để tìm ra con bướm trong đầu của nó.

Là người một nhà với nhau, bà và hai thằng con kia cũng muốn đặt niềm tin vào thằng út. Nhưng dù gì đi nữa, không thể nào tha thứ cho tội giết người. Cuối cùng, thằng cả và thằng hai quyết định cho thằng út một tuần để chứng minh sự tồn tại của kẻ bí ẩn đó.

Căn biệt thự bỏ hoang ở vùng ngoại ô là nơi ở của nhiều người vô gia cư và những người nhặt rác. Ngoài ra, khu đó còn là nơi đóng quân của nhiều tên tội phạm lẫn trốn và các băng nhóm bất hợp pháp khác. Vì vậy, sẽ dễ bị phát hiện nếu giấu

xác tại nơi đó. Thế là, nhà bà đành dùng một chiếc xe ướp lạnh để vận chuyển cái xác ấy bỏ vào trong tủ đông.

Sau vụ đó thì bà không nhớ rõ chuyện gì xảy ra tiếp theo nữa. Dường như trí nhớ của bà thiếu mất một đoạn vậy. Bà chỉ nhớ rằng, cả ba đứa con đều bỏ bà mà đi. Thế là bà đành canh giữ cái xác này, vẫn luôn chờ thằng út về tự thú."

Bà cụ vẫn không nhớ là mình đã chết. Có lẽ do trò chơi giở trò nên bà ấy mới gặp phải tình trạng ký ức như vậy.

"Người con thứ ba nói có ai đó đã xúi giục gã giết người, và rằng một vụ giết người hàng loạt sẽ sớm xảy ra trong khu phố cổ. Có lẽ đây là thời điểm mà gã ta đã tiên đoán trước về vụ án chặt thây – ghép xác rồi!" Hàn Phi biết rõ ba người anh em kia vẫn còn sống, và chắc chắn đã có điều gì đó xảy ra dính dáng đến cả ba.

"Thiết nghĩ, ắt hẳn ba người bọn họ cũng đang rơi vào tình thế cực nguy hiểm." Hàn Phi dời tầm mắt đi nơi khác, chợt vô tình nhìn đến bìa cuốn sách từng được dùng để che kín bên trên gương mặt của người chết. Cuốn sách có tựa đề là "Cánh Bướm Linh Hồn," với tác giả là một trong những người đặt nền móng cho ngành nghiên cứu thần kinh ở thế kỷ trước.

Trên bìa sách còn có một câu thế này:

"Tựa như một nhà côn trùng học liên tục tìm kiếm những con bướm xinh đẹp rực rỡ, tôi đã bị khu vườn chất xám trong hệ thần kinh cuốn hút đến u mê. Nơi đó có những tế bào ở trạng thái hữu hình vô cùng tinh tế tao nhã cùng với linh hồn bươm bướm đầy bí ẩn kia. Ai biết được? Một khi nó cất cánh vào một ngày nào đó, phải chăng nó có thể vén lên bức màn bí ẩn của thế giới tâm linh? - Ramon y Cajal."

"Linh hồn bươm bướm ư? Sau khi đăng nhập vào trò chơi, liệu có phải tâm trí và linh hồn của mình sẽ cưỡi lên con bướm đó, tiếp theo là bay thẳng vào thế giới âm phủ?"

Hiện tại, Hàn Phi hoàn toàn không biết gì về trò chơi này. Cấp bậc mà hắn đang trải nghiệm là giai đoạn cơ bản nhất - cố gắng sống sót. Bây giờ, dù có nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, ưu tiên hàng đầu là up level liên tục.

“Bà ơi, nếu anh út đã giết người thì phải chịu trừng trị. Nếu bà bảo vệ anh ta, hành vi của bà sẽ biến anh ấy thành một con quái vật người không ra người, quỷ không ra quỷ mà thôi. Trong tương lai, sẽ càng có thêm nhiều người phải thiệt mạng dưới tay anh ấy.” Hàn Phi đóng cửa tủ đông lại. Hắn đã quyết định điều tra tường tận chuyện này, sao cho đủ bằng chứng đưa người con thứ ba ra trước vành công lý. Có lẽ, đây cũng là một sự giải thoát cho bà cụ.

“Người chết đã chết, nhưng kẻ sát nhân lại đang trốn tránh chế tài. Dù có vì nguyên nhân gì đi nữa, đây là một sự bất công.” Độ thân thiện giữa Hàn Phi và Mạnh Thi đã đạt đến một giá trị rất cao, vì vậy hắn cũng không lo Mạnh Thi sẽ giảm đi độ thân thiện vì chính câu nói vừa rồi của mình: “Ở bề nổi, cái tủ đông này đang lấp kín một cái xác, nhưng thực ra là nó đang lấp kín tất cả niềm hạnh phúc và sự tươi đẹp của mỗi một thành viên trong gia đình bà. Và theo cháu, bà nên buông chuyện này xuống được rồi.”

Nhìn bà cụ quỳ bên cạnh tủ đông, Hàn Phi lại nhớ tới mấy vị khách thuê bên trong căn nhà ma; ánh mắt của hắn dần dà dõi đi xa.

“Trong trò chơi có cái tên Cuộc Sống Hoàn Hảo này, dường như không có bất cứ cuộc sống nào được gọi là hoàn hảo cả.”

Chương 28: Quy tắc sinh tồn trong tòa chung cư

Cầm cuốn sách trong tủ đông lên, Hàn Phi thử để chúng vào ô item của mình nhưng không thành công - Hệ thống cũng không cung cấp bản mô tả vật phẩm tương ứng.

"Mình tin chắc cậu út Mạnh Trường An giữ lại những quyển sách này là có lý do. Không chừng, nhờ mấy cuốn này mà mình có thể hiểu rõ hơn về con người của cậu út ấy."

Hàn Phi lật những cuốn sách cất trong tủ đông ra, nhưng tất cả đều bị hư hỏng nặng, khó mà hiểu được nội dung rạch ròi. Hắn phải tận dụng trí nhớ phi thường của mình được trui rèn từ lúc luyện tập học thuộc kịch bản diễn để nhớ kỹ từng tiêu đề sách, sau đó sẽ điều tra lại phần thông tin này sau khi thoát khỏi trò chơi.

Nói ra hết những bí mật chôn giấu từ tận đáy lòng lòng, Mạnh Thi đã phơi bày ra tất cả sự áy náy và bất an bấy lâu nay trước mặt Hàn Phi. Lúc này, bà vẫn còn đang quỳ bên cạnh tủ đông.

"Bà ơi, cố gắng giữ vững tinh thần nào! Bà còn phải chăm sóc cho Thần Thần đấy. Dù thế nào đi nữa, thằng bé ấy cũng không hề phạm phải bất cứ sai làm nào cơ mà. Bà không thể để trẻ nhỏ phải gánh lấy nỗi đau của mấy người lớn."

Mặc dù Thần Thần là một đứa trẻ khá hiếu động, nhưng thực tế là nó đã bị giết hại trong khi chưa kịp nhìn thấy bộ dáng thật sự của thế giới này. Nếu hỏi ai là người đáng thương nhất, nó mới chính là người vô tội nhất, đáng thương nhất trong vụ này.

Dìu bà cụ đứng lên, Hàn Phi lại bế Thần Thần vào phòng ngủ, đặt nó lên giường: "Bà, sau này cháu sẽ thường xuyên đến giúp đỡ bà. Nếu bà cần giúp gì, cũng có thể lên tầng trên tìm cháu. Hai bà cháu mình sẽ cũng nhau tính toán mọi chuyện."

Hàn Phi đã xác định căn nhà của Mạnh Thi là một nơi an toàn. Sau khi đăng nhập vào trò chơi, hắn đã ở đây trong 3 tiếng đồng hồ. Hiện tại, hắn có thể thoát game bất cứ lúc nào, miễn là hoàn thành một nhiệm vụ. Cục diện thế này khá là thuận lợi.

Vốn dĩ Mạnh Thi đang chìm đắm trong cơn đau khổ kia cũng không thể nào biết được những bí mật cá nhân của hắn, bà cực kỳ ngạc nhiên khi nghe câu nói vừa rồi: "Sau khi biết rõ bí mật này, thế mà cháu vẫn còn có ý định giúp đỡ bà ư?"

Mạnh Thi đã phải trả giá bằng cả mạng sống cho những sai lầm của chính mình, nhưng Hàn Phi không định nói ra sự thật này. Hiện tại, hắn chỉ muốn sống sót trong trò chơi địa ngục này mà thôi.

"Xin bà hãy chăm sóc Thần Thần thật tốt, đừng để nó chạy lung tung. Vì đứa nhỏ, hãy hứa với cháu là bà phải cố gắng sống thật khỏe mạnh nhé." Nói xong, Hàn Phi bèn tìm lấy một tờ giấy và một cây bút trong căn phòng này, chuẩn bị đi thẳng vào mục đích chính của hắn trong tối nay.

Sở dĩ hắn cố gắng nâng điểm thân thiện của mình và Mạnh Thi là muốn có được sự tin tưởng của bà. Dĩ nhiên, mục đích của hành vi đó là để phục vụ cho khoảnh khắc tiếp theo này.

Hàn Phi không biết gì về thế giới này cả. Do đó, hắn cần người cung cấp thông tin cho mình. Bà cụ Mạnh Thi đây đã sống tại nơi này từ rất lâu, và dĩ nhiên bà là ứng cử viên thích hợp nhất cho ý định của hắn.

"Bà ơi, đã lâu như vậy mà không thấy người quản lý chung cư xuất hiện, cháu e là ông ta gặp chuyện chẳng lành rồi. Cháu định thử đi lên tầng 10 để kiểm tra xem."

"Mấy tầng trên nguy hiểm lắm, tốt hơn hết là cháu không nên đi." Mạnh Thi lập tức thuyết phục Hàn Phi từ bỏ ý nghĩ này.

"Nếu sợ nguy hiểm mà không đi, sớm muộn gì thì mối nguy hiểm ấy cũng mon men tìm đến chúng ta mà thôi. Đến lúc đó, muốn chạy trốn cũng không còn kịp nữa rồi." Hàn Phi

cầm bút lên: "Bà nè, bà ở đây đã lâu rồi. Bà có biết trong tòa chung cư này có bất cứ điều cấm kỵ nào không?"

Thấy Hàn Phi đã hạ quyết tâm, Mạnh Thi cũng không ngăn cản nữa. Suy nghĩ một hồi, bà cụ nói: "Căn hộ ma ám số 1044 mà cháu đang ở là một điều cấm kỵ. Ngoài ra, còn có căn hộ số 1034 ở tầng 3. Nhìn chung, chẳng có bất cứ người hàng xóm nào dám thăm viếng hai căn hộ này. Bình thường, ai ai cũng đều tăng nhanh bước chân khi đi ngang qua hai nơi đó."

"Có nơi nào trong tòa chung cư này nguy hiểm hơn hai căn hộ đó không bà?"

"Có chứ." Bà cụ gật đầu: "Chẳng biết ở tầng 9 từng xảy ra chuyện gì, mà ngoại trừ người quản lý chung cư ra, tất cả những người đã từng đi lên tầng ấy đều không bao giờ trở xuống nữa. Bên cạnh đó, cầu thang nối liền tầng 7 và tầng 8 cũng có vấn đề. Nếu đến đó ở thời điểm sau 0 giờ, có khả năng cháu sẽ đi đến một thế giới khác, trông thấy một vài thứ đặc biệt."

"Bà từng trông thấy rồi à?"

"Nếu bà từng nhìn thấy, e rằng đã chết mất xác từ lâu rồi. Đó là do bà nghe đồn thôi." Xem ra, bà cụ cũng không gan dạ cho lắm: "Căn hộ số 1084 ở tầng tám cũng từng xảy ra chuyện rất kỳ quái. Có người đã gặp một cô bé tại nơi đó. Khi người quản lý chung cư còn ở đây, ông ấy thường xuyên cảnh báo bà không được đi lên tầng 8. Về tầng 7, dường như chẳng có ai ở đó, trong khi những người hàng xóm cũ ở tầng 6 đã dọn đi rồi. Hiện tại, nơi ấy chỉ toàn là mấy người mới đến từ thế giới bên ngoài, mà bà cũng ít tiếp xúc với bọn họ lắm. Thường ngày, chỉ cần nghe thấy âm thanh của bọn chúng là bà lảng tránh ngay lập tức rồi."

"Tầng 6 có tổng cộng bao nhiêu người vậy bà? Họ là người vừa mới chuyển vào đây ở hay sao?" Hàn Phi chợt nhớ đến bạn hàng xóm từng viếng thăm căn hộ của mình.

Ở thời điểm ấy, dường như vị trí mà gã ta xuất hiện chính là tầng 6.

“Đúng vậy, ngoài những nơi này ra, cháu cũng phải chú ý đến nhiều chi tiết bên lề khác. Ví dụ, khi đi trên hành lang vào ban đêm, cháu tuyệt đối không được quay lưng lại nếu nghe thấy có ai đó đang gọi tên mình. Tiếp theo, cháu không được tùy tiện mở cửa nếu nghe thấy có ai đó gõ cửa nhà mình lúc nửa đêm, bởi vì đại đa số hàng xóm khu này sẽ không sang thăm viếng hàng xóm khác vào ban đêm như thế. Còn một điều cần phải nhắc nhở cháu, nếu cháu đang đi trong hành lang mà nhận ra đèn cảm ứng âm thanh đột nhiên tắt ngấm thì phải hết sức cẩn thận nhé, bởi vì có thể là một thứ gì đó đang dần tiến đến gần cháu…”

Hàn Phi nhanh tay ghi lại tất cả những điểm cần lưu ý do bà cụ cung cấp.

“Bà ơi, bà sống ở đây lâu rồi, không biết có nhà hàng xóm nào tốt bụng một chút không? Kiểu như đủ thân thiện để sang thăm viếng, kết bạn ấy?” Hàn Phi muốn tạo mối quan hệ với nhiều người hơn nữa. Hắn vẫn luôn biết rõ sự hạn chế của sức mạnh cá nhân.

Suy nghĩ hồi lâu, bà cụ lắc đầu: “Chẳng có ai đủ thân thiện để kết bạn cả. Nếu phải chọn một người, bà đề nghị cháu nên chọn người thuê trọ sống trong căn hộ số 1052 trên tầng 5.”

“Người thuê trọ tại căn hộ số 1052 à?”

“Cô ấy tên Từ Cầm, là một cô gái mắc chứng thần kinh.” Sợ Hàn Phi hiểu lầm, bà giải thích thêm: “Mặc dù trông cô ấy có vẻ như điên điên khùng khùng, nhưng cô ấy không làm ai bị thương cả. Có một lần, Thần Thần vô tình chạy lên tầng ấy nghịch ngợm, đích thân cô ấy dẫn Thần Thần về cho bà đấy.”

“Tuyệt quá, cháu sẽ từ từ tiếp cận cô ấy, tranh thủ tìm cơ hội kết bạn vậy.” Hàn Phi không hề sợ hãi dù biết rằng cô ta là một kẻ điên. So với bạn cùng phòng trong căn hộ ma ám của mình, quả thật một người điên nhưng không làm hại người xung quanh chẳng khác nào một vị thiên sứ cả.

“Cô ấy là một người đáng thương, nếu cháu có giúp gì được cho cô ta thì cố gắng sốt sắng giúp đỡ nhé.”

“Vâng, nếu đủ sức, cháu sẽ cố gắng giúp đỡ cô ấy mở ra khúc mắc trong lòng.” Trong cả tòa nhà như thế này, thế mà chỉ có hai người hàng xóm là hắn có thể giao hảo. Điều này khiến Hàn Phi cảm giác như muốn suy sụp vậy, chỉ là không biểu hiện ra mà thôi.

Sau khi nói chuyện suốt 3 tiếng đồng hồ, Hàn Phi đã tự tay vẽ ra một tấm bản đồ, còn đánh dấu thêm tất cả những điều cấm kỵ đã biết trong cả tòa chung cư.

“Mục tiêu cuối cùng của mình là tiến vào căn hộ số 1101 của người quản lý chung cư nhằm tìm hiểu lý do tại sao ông ấy lại chọn mình trở thành người chơi của cái game này. Bên cạnh đó, mình cần phải lấy được những vật phẩm mà người quản lý kia để lại.

Nhưng trước hết, mình sẽ ưu tiên kết bạn người người thuê trọ ở căn hộ số 1052, cố gắng thực hiện tốt công tác tạo dựng mối quan hệ hòa hảo với hàng xóm.”

Hà Nội không vội được đâu, Hàn Phi quyết định tiến từng bước một trong công cuộc khám phá trò chơi này trên cơ sở giữ vững sự an toàn cho bản thân.

Lúc rời khỏi căn hộ của bà cụ là đã 4 giờ sáng, hắn lén lút bước vào hành lang, rón rén nhích từng bước để không đánh động tới bất cứ thực thể nào.

“Lại có thêm số vết máu bẩn trong hành lang cùng nhiều dấu tay của trẻ nhỏ trên lan can và vách tường, có vẻ như Khóc đã quậy tưng bừng một trận trong cả tòa chung cư này. Vì tìm ra mình, chắc thằng bé ấy đã chịu khổ một trận rồi.”

Hàn Phi trở về căn hộ ma ám số 1044. Sau đó, hắn nhận ra căn hộ của mình đang trong tình trạng cực kỳ lộn xộn, tựa như từng có một trận chiến ác liệt xảy ra tại đây: “Chẳng lẽ thằng Khóc cũng ghé sang đây đêm qua à? Haizzz, tại sao mọi người không thể chung sống hòa thuận với nhau vậy?”

Chương 29: Cuộc nói chuyện trước lúc bình minh

“Mình vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ tân thủ [ngủ] và [tắm rửa]. Giờ giữ lại đó, chờ đăng nhập lần sau rồi làm.”

Hàn Phi có kế hoạch của riêng mình. So với nhiệm vụ ẩn cần tự mình kích hoạt mới hiển thị trên hệ thống, độ nguy hiểm của nhiệm vụ tân thủ vẫn tương đối thấp.

Sau khi đăng nhập vào game, hắn cần phải hoàn thành một nhiệm vụ rồi mới có thể thoát ra được. Không còn nhiệm vụ nào liên quan đến NPC Mạnh Thi nữa, Hàn Phi phải để dành nhiệm vụ tân thủ cho những trường hợp khẩn cấp xảy ra.

Liếc sang đồng hồ điện tử trên tường, hiện tại đã là 3:58 sáng. Bầu trời bên ngoài khu chung cư vẫn tối đen như mực, dường như mặt trời trong thế giới này chưa từng mọc lên vậy.

“Đã đến lúc phải rời đi rồi! Nếu thần kinh mình lúc nào cũng căng thẳng như vậy, đoán chừng sớm muộn gì cũng phát điên.” Sau khi trải qua nỗi sợ hãi sâu sắc nhất, Hàn Phi mới biết cuộc sống yên tĩnh ngày thường của bản thân là tốt đẹp đến nhường nào. Trò chơi [Cuộc Sống Hoàn Hảo] style Địa ngục này đã mang đến cho hắn một đôi mắt có khả năng nhận ra vẻ đẹp và tình yêu trong cuộc sống.

Trong khi vừa chuẩn bị nhấn nút Quit game trên giao diện thuộc tính, hắn chợt phát hiện có một chat room bỗng sáng lên giữa hàng trăm chat room mang màu xám xịt và không thể truy cập được từ trước đó.

Giữa một danh sách hàng loạt các chat room yên lặng đến vô hồn, Chat room số 444 đang le lói một quầng sáng rạng rỡ, hoàn toàn khác biệt với những cái còn lại.

“Vào được không nhỉ?” Hàn Phi quay đầu liếc nhìn đồng hồ điện tử trên tường, đã 3:59 sáng. Ngay khoảnh khắc giao thời giữa đêm tối và bình mình, 1 trong 999 Chat rooms đã phát sinh sự thay đổi.

Đưa tay bấm vào phòng chat số 444, giọng nói lạnh lùng của hệ thống chợt vang lên từ sâu trong não hắn.

“Bạn có muốn gia nhập vào Chat room số 444 không?”

“Có.”

“Bạn có muốn truy cập ẩn danh hay không?”

“Chọn Ẩn danh.” Dĩ nhiên là không phải đắn đo, Hàn Phi chọn ngay option Ẩn danh. Đùa nhau à, ở một nơi đầy ma quỷ và bọn biến thái như thế này, chuyện bị tiết lộ ID là vô cùng nguy hiểm đấy.

Gia nhập Chat room bằng một ID nặc danh, Hàn Phi chờ tầm mấy giây nhưng chẳng có ai lên tiếng trong phòng chat này.

Do dự một lúc, hắn nhấn gửi tin nhắn đầu tiên: “Có ai ở đây không?”

Hoàng Doanh (Tài khoản closed-beta số 0999): Trùi! Còn có người online lúc 4:00 sáng thế này à? Người anh em, cơ thể cậu mọc gan đầy người hả?

Mọc gan đầy người ư? Tưởng tượng thử hình ảnh như vậy, Hàn Phi đợt nhiên nổi hết cả da gà. Hắn không rõ người kia nói vậy là có hàm ý sâu xa gì hay không.

Vừa để moi thêm tin tức và đồng thời không tự tiết lộ bản thân mình, Hàn Phi phải hết sức thận trọng trong từng câu chữ.

Việc kẻ này dám thẳng thắn chọn hiển thị ID cá nhân đã chứng minh một việc, gã có tiền vốn để dám làm thế. Có lẽ đây là một tay chơi già dặn rồi.

Hoặc cũng có một khả năng khác, đó là tên này sử dụng một loại item nào đó có chức năng thay đổi ID của bản thân, tạo ra một cái tên giả.

Hoàng Doanh (Tài khoản closed-beta số 0999): Bạn ơi, bạn vẫn còn đó chứ? Gan lớn như vậy, hiện tại bạn lên level mấy rồi?

Chưa gì mà đã hỏi level người khác ư? Hàn Phi nhíu mày, sau đó nhắn tin trả lời.

User ẩn danh: Còn bạn thì sao?

Hắn không tiết lộ bất cứ thông tin gì, còn đá ngược câu hỏi lại cho đối phương. Mặc kệ tên kia có nói dối hay không, chỉ cần gã đó trả lời bằng một con số chính xác, Hàn Phi lập tức có thể hiểu rõ đại khái thế giới bên ngoài nhờ vào thông tin này.

Đây là kỹ thuật trò chuyện, đồng nghĩa như một cuộc chiến tâm lý giữa những kẻ cao tay!

Hàn Phi tập trung trăm phần trăm cuộc hội thoại này, nhìn chằm chằm vào Chat room. Đây là lần đầu tiên hắn gặp những người chơi khác trong trò game địa ngục này.

Nếu người bên kia có thể sống sót trong cái trò chết tiệt hiện tại, thậm chí còn có thể gửi tin nhắn tán gẫu với giọng điệu thoải mái như vậy, chắc hẳn gã ta đã phải trải qua rất nhiều chuyện.

Hoàng Doanh (Tài khoản closed-beta số 0999): Tôi tham gia dự án closed-beta với tư cách là một giảng viên ngành y. Tôi mới được level 14 thôi. Vì phải đi làm ở bệnh việc lúc ban ngày, tôi chỉ có thể chơi game vào ban đêm, thế nên level không được cao cho lắm, không dám so sánh với vị hoàng đế nhiều gan như bạn đâu…

Đọc tin nhắn của Hoàng Doanh, Hàn Phi bắt đầu suy tư. Hắn chỉ hỏi về level nhưng thậm chí đối phương còn khai báo cả nghề nghiệp, thời gian biểu sinh hoạt và khung giờ chơi game của gã nữa.

“Chẳng lẽ kẻ này muốn sử dụng hàng loạt thông tin để làm mình bối rối ư? Đáng lý ra, gã phải biết rõ lý do mà mình chỉ hỏi mỗi level thôi chứ? Vốn dĩ, mình muốn xác định mức độ đe dọa của gã đối với mình, nhưng người này lại khéo léo sử dụng cả đống tin tức để nói nhăng nói cuội cho qua chuyện.”

User ẩn danh: Level 14 à? Vậy tính ra, bạn lên level cũng nhanh đấy! Bạn thường up level bằng cách nào vậy?

Hàn Phi không tin người kia chịu tiết lộ phương pháp up level. Ấy vậy mà, diễn biến tiếp theo lại làm hắn cảm thấy thật

khó hiểu. Không phải chờ quá lâu, Hoàng Doanh lập tức gửi tin nhắn trả lời.

Hoàng Doanh (Tài khoản closed-beta số 0999): Bởi vì tôi là bác sĩ trong cuộc sống thực nên vô game là tôi đã đi thẳng đến bệnh viện rồi xin làm một bác sĩ thực tập luôn. Sau đó, cứ hoàn thành các nhiệm vụ học tập hàng ngày nè, giúp mấy người bác sĩ khác làm một vài việc vặt vãnh nè, tuần tra khu phòng bệnh vào ca đêm nè, rồi tiện thể cưa cẩm luôn em y tá cấp dưới nữa… Nói chung, cứ tới lui nhiêu đó là tôi lên được level 14 đấy. Trò chơi này thực sự khiến bao người chìm đắm vào đấy! Không hề có những vấn đề nhức não trong cuộc sống thực, trò chơi này mang lại cho mọi người một cảm giác hạnh phúc trong việc kiểm soát cuộc sống của mình và tạo dựng tương lai.

Đọc xong mẩu tin của Hoàng Doanh, chân mày của Hàn Phi càng nhíu sâu hơn: "Đây chính là khí phách của cao thủ thượng thừa ư? Nơi như bệnh viện chắc chắn nguy hiểm hơn khu dân cư bình thường rất nhiều. Thế mà gã này còn dám đi tuần tra khu phòng bệnh vào ban đêm? Rồi còn giúp mấy người bác sĩ khác làm mấy việc lặt vặt nữa à?"

Bất chợt, từng hình ảnh liên quan đến các thương vụ mua bán nội tạng người, phòng phẫu thuật và nhiều cảnh tượng khủng khiếp và đẫm máu dần dần hiện ra trong trí tưởng tượng của Hàn Phi. Tất cả áo khoác trắng của các bác sĩ đều bị nhuộm đỏ. Và trong số đó, Hoàng Doanh sẽ đẩy một một chiếc xe chứa đầy nội tạng tươi đi trong hành lang bệnh viện vào đêm khuya.

Hoàng Doanh (Tài khoản closed-beta số 0999): Không hề có một gameplay cố định trong trò này. Tôi là dạng chơi game để giải trí, còn bạn thì sao? Bạn chọn lựa một kiểu sống thế nào trong thế giới này?

Nhìn chằm chằm vào tin nhắn trong Chat room, Hàn Phi không biết phải trả lời như thế nào. Hắn cũng chẳng biết mình đã "phải" chọn một cuộc sống quái đản đến nhường nào; vì cho đến bây giờ, hắn còn chưa bước ra khỏi chung cư nữa mà.

Hàn Phi không biết gì về thế giới bên ngoài khu chung cư, nhưng hắn cũng không muốn đối phương nhận ra điểm yếu của mình.

Nếu đối phương biết về sự tồn tại của hắn và sau đó xác định rằng hắn cực kỳ yếu, rất có thể gã ta sẽ định vị hắn như một con mồi. Suy cho cùng, đây là một thế giới tựa như âm phủ, nơi lệ quỷ hoành hành và chỉ có thể sống sót bằng cái luật mạnh được yếu thua!

User ẩn danh: Tôi cũng là một người chơi theo hướng giải trí mà thôi. Tôi thỉnh thoảng đi ăn cơm ở nhà hàng xóm, ngồi xem TV trong nhà với một nhóm bạn, rãnh rỗi hơn thì tìm bọn trẻ trong khu cư xá để chơi trốn tìm.

Hoàng Doanh (Tài khoản closed-beta số 0999): Chà! Thật đáng để ghen tị quá nha! Chơi game chung với cả nhóm bạn thì vui cực đấy!

User ẩn danh: Chính xác, cảm giác đó thích lắm!

Hoàng Doanh (Tài khoản closed-beta số 0999): Trong tương lai, chúng ta có thể dùng chức năng [Hảo hữu] để add friend lẫn nhau. Thời gian chơi game của tôi và bạn đều là ban đêm, thế cũng tiện đấy. Hiện tại, có rất nhiều người tham gia test trò này nhưng mục đích chủ yếu chính là tìm hiểu sâu hơn về gameplay, vô hình chung lại bỏ quên định hướng ban đầu của trò này.

User ẩn danh: Tìm hiểu sâu hơn về gameplay ư?

Hoàng Doanh (Tài khoản closed-beta số 0999): Tôi cũng chỉ nghe mọi người đồn đãi mà thôi, rằng game này được thiết kế dựa trên nền tảng về nhân tính đấy. Game designer ví von nhân tính cũng như một tảng băng trôi trên biển. Và dĩ nhiên, góc băng được ánh mặt trời chiếu sáng chỉ là một phần nhỏ mà thôi, còn một mảng cực lớn của tảng băng nhân tính kia thực ra là đang chìm khuất dưới tận đáy đại dương lạnh giá, sâu thẳm.

Chương 30: Hoàng Doanh

User ẩn danh: Vậy cho tới bây giờ, có ai tìm ra phần nhân tính lặng sâu dưới đáy biển âm u ấy chưa?

Hoàng Doanh (Tài khoản closed-beta số 0999): Tính cả lần này, Cuộc Sống Hoàn Hảo đã tiến hành tổng cộng sáu lần closed-beta. Số người chơi đào sâu ba thước để tìm kiếm cái [thế giới tầng sâu] ấy nhiều không đếm xuể nhưng vẫn không có bất kỳ ai tìm được. Hiện tại, tất cả mọi người đều cho rằng đó chỉ là một lời đồn mà thôi. Cả hai công ty phát triển và phát hành trò chơi là Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical đều phát thông cáo khẳng định bên trong game "Cuộc Sống Hoàn Hảo" không hề có thứ gọi là [thế giới tầng sâu] đó.

User ẩn danh: Tôi cũng cảm thấy đó chỉ là lời đồn.

Hoàng Doanh (Tài khoản closed-beta số 0999): Đúng rồi, tôi có thể đi sang nhà của bạn tham quan không? Tôi nên gọi bạn là gì? Ở đây có 999 Chat rooms, chúng ta lại có thể gặp nhau, xem như là có duyên nhỉ?

User ẩn danh: Tôi lúc nào cũng hoan nghênh bạn tới nhà chơi. Tôi sẽ giới thiệu đám bạn bè của tôi cho bạn, tôi tên là…

Hàn Phi vừa định bịa một cái tên để gõ vào thì chợt phát hiện Chat room số 444 đã biến thành màu xám.

Hắn quay đầu nhìn về phía vách tường, lúc này đồng hồ điện tử hiển thị thời gian là 4:01 sáng.

"Chat room số 444 chỉ có thể sử dụng trong khoảng 3:59 phút đến 4:01 phút sáng thôi sao?

Lẽ nào chỉ vẻn vẹn 2 phút đồng hồ giao thoa giữa đêm tối và bình minh thì mình mới có thể tham gia vào Chat room à?"

Nghĩ tới đây, Hàn Phi nhớ lại cuộc đối thoại giữa mình và Hoàng Doanh: "Trò chơi mà người này chơi và trò chơi của mình chơi dường như không giống nhau."

Ngồi trên ghế sa lon, Hàn Phi nhìn chằm chằm vào chương trình TV bị quỷ ám: "Nếu như những gì mà Hoàng Doanh nói là sự thật, rất có thể là mình đang dừng chân ở ngay [thế giới tầng sâu] của trò chơi, trong khi trò mà kẻ kia đang trải nghiệm là thế giới trò chơi tầng ngoài. Tại điểm này, thế giới tầng ngoài và thế giới tầng sâu chỉ có thể giao lưu với nhau thông qua Chat room trong nháy mắt trước khi bình minh đến. Còn một khả năng khác, là Hoàng Doanh nói dối. Thậm chí, có thể gã không phải là người, mà là một con quỷ. Kẻ ấy đã thông qua một thủ đoạn nào đó để giết chết người chơi để rồi biết được những thông tin này."

Tại thế giới ma quỷ này, không có chuyện gì là không thể, cần phải chú ý cẩn thận mới có thể sống sót.

"Phía sau ID của Hoàng Doanh đánh số là 0999, mình sẽ điều tra về hướng này sau khi quit game, hoặc có thể âm thầm tiếp cận gã trong hiện thực."

Nhớ rõ số hiệu phía sau ID của Hoàng Doanh, tốt hơn hết là Hàn Phi đích thân đi dò xét để tự xác nhận những suy đoán của bản thân.

"Nếu có thể thông qua gã để tìm được một con đường rời đi cũng tốt." Hàn Phi đứng dậy đi đến bên cạnh cửa sổ, nhìn xuyên qua khe hở ván gỗ: "Nơi này dường như vĩnh viễn không có mặt trời, mãi mãi là đêm tối."

Sau khi xác nhận xung quanh an toàn, hắn chọn góc phòng làm nơi quit game.

Thật ra, ban đầu Hàn Phi dự định "quit game" bên trong nhà của bà lão, khi đăng nhập vào game lần sau sẽ ở trong khu vực của bà lão, rất an toàn.

Nhưng sau đó hắn cẩn thận nghĩ lại, tốt nhất là không nên để những cư dân trong lầu biết chuyện bản thân có thể rời khỏi trò chơi là hơn.

Chọn vào lệnh thoát trò chơi trên giao diện thuộc tính, thế giới trong mắt hắn bị màu đỏ như máu bao trùm, Hàn Phi đăng xuất khỏi trò chơi.

Cởi mũ chơi game đặt qua một bên, Hàn Phi bật máy tính lên. Hắn vội vàng bổ sung mớ thông tin đã đọc được vào văn kiện.

"Xem ra, mình cần phải mua những cuốn sách của người con út Mạnh Trường An từng đọc, như vậy mình mới dễ dàng thấu hiểu được thế giới nội tâm của gã."

Mấy ngày nay, hóa đơn Hàn Phi chi ra nhiều nhất chính là các loại sách và tư liệu cần phải học. Nguy cơ sinh tử ngay trước mắt nên hắn không cản thấy học tập là chuyện buồn chán nữa.

Sau khi đã chuẩn bị đầy đủ, Hàn Phi lại lên mạng bắt đầu tìm kiếm thông tin người chơi tên Hoàng Doanh.

Tuy nhiên, dù thử rất nhiều cách nhưng mọi thông tin người chơi trong game "Cuộc Sống Hoàn Hảo" đều được bảo mật rất tốt, Hàn Phi không thể lần ra manh mối từ một mã số được.

"Xem ra, lần này phải nhờ Lệ Tuyết mới được, cần phải tìm một lý do hợp lý nữa."

Ánh sáng lạnh từ màn hình chiếu vào mặt Hàn Phi, vách tường chỗ hắn ngồi lại dán đầy hình ảnh người bị hại. Cho dù là ai nhìn thấy bộ dáng yên lặng nhìn chằm chằm vào thông tin trên máy vi tính của hắn trong lúc này hẳn đều không bao giờ tin hắn chỉ là một diễn viên mà thôi.

Bình minh không rõ từ khi nào đã lên cao, Hàn Phi bèn kéo lại rèm cửa sổ. Hắn là người thích sống trong bóng tối, đột nhiên nhìn thấy ánh sáng như vầy lại không quen.

Ăn vài thứ đơn giản xong, Hàn Phi lấy điện thoại di động ra gọi cho Lệ Tuyết.

"Cô có thể giúp tôi tra thông tin về một người hay không?"

"Người chết hay người sống?"

"Tôi cũng không xác định là người còn sống hay đã chết; tôi chỉ biết tên của kẻ đó là Hoàng Doanh, là một bác sĩ." Hàn Phi nói càng lúc càng nhanh: "Người này thích chơi game vào buổi tối, gần đây lại đang mê mẩn một trò chơi nào đó."

“Người này có quan hệ với vụ án chặt thây - ghép xác sao?”

“Có một chút quan hệ.”

“Vậy anh chờ một chút.”

Cuộc nói chuyện giữa Hàn Phi và Lệ Tuyết rất đơn giản. Qua vài phút, Lệ Tuyết đã gọi lại.

“Đã tìm được một người phù hợp với miêu tả của anh, Phó viện trưởng mới nhậm chức tại bệnh viện nam khoa Tân Hỗ - Hoàng Doanh. Người này tốt nghiệp Đại Học y khoa danh giá nhất trong nước, 30 tuổi ra nghề đồng thời kế thừa bệnh viện của cha gã để lại, trở thành tân Phó viện trưởng. Người đó sống tại khu vực trung tâm trong thành phố AI, mê chơi game. Mấy năm trước, Hoàng Doanh từng phát biểu một câu gây sốc trong tiết mục [Tìm bạn trăm năm]. Người MC đặt câu hỏi: Nếu nhất định phải bỏ một thứ - giữa bạn gái và game, bạn sẽ từ bỏ điều gì? Hoàng Doanh nói thẳng là từ bỏ bạn gái. Có thể đó là lý do khiến gã vẫn độc thân cho đến bây giờ.”

“Đây cũng là một kẻ kỳ quặc nhỉ?” Hàn Phi nhớ lại giọng điệu của Hoàng Doanh trong game. Hắn cảm thấy có lẽ người mà Lệ Tuyết đang đề cập đến đúng chính xác là người mình muốn tìm.

Sau khi cảm ơn Lệ Tuyết, Hàn Phi cúp máy rồi cầm điện thoại đi ra khỏi phòng.

Hắn đón chuyến bus chuyên dụng đưa người đi đến trung tâm đô thị của thành phố. Không quan tâm sự tiện lợi và nhanh chóng của công nghệ AI, Hàn Phi tranh thủ thời gian đi tới bệnh viện nam khoa Tân Hỗ.

Sau khi không thu hoạch được gì từ mạng máy tính, Hàn Phi tìm đến nhân viên trực bệnh viện. Kết quả là, hắn nhận được một đáp án khó tin - thân là đương nhiệm Phó viện trưởng Hoàng Doanh lúc này lại đi tham gia một hoạt động nào đó tại công ty Deep Space Technology.

Sau 6 lần tiến hành closed-beta thuận lợi, “Cuộc Sống Hoàn Hảo” chuẩn bị ra bản Open Beta. Hiện tại, khắp nơi đều

có thể trông thấy quảng cáo tuyên truyền của game, gần như mỗi ngày nhà phát hành đều mở hoạt động.

"Vì sao đương nhiệm Phó viện trưởng bệnh viện lại muốn đi tham gia hoạt động ở Deep Space Technology?"

Ban đầu, Hàn Phi cũng không hiểu lý do. Mãi cho đến khi đi tới sân hoạt động ở trung tâm Deep Space Technology, hắn mới hiểu vì sao nơi này thu hút những người nghiện game đến như vậy.

Deep Space Technology với sức mạnh đồng vốn hùng hậu của mình đã bao hết toàn bộ khu quảng trường thương mại quốc tế này, chia thành sáu khu triển lãm lớn, mười hai phân khu tuyên truyền việc testing trò chơi. Đi vào bên trong, Hàn Phi cứ tưởng như mình lạc vào một thế giới khác vậy.

Rất nhiều năm về trước, những thứ này chỉ có thể nằm trong tưởng tượng của con người. Ai mà ngờ, con người đã làm được tới mức độ này vào thời điểm hiện tại. Từ kỹ thuật thành thạo, tư tưởng điên cuồng, bất kể là Thiên Đường hay là Địa Ngục, con người gần như đều có thể chế tạo ra.

"Nhiều người như vậy, làm cách nào mới có thể tìm ra người kia đây?"

Sau khi đăng ký thông tin, Hàn Phi đi tới phân khu testing số 12, nơi có số người ít nhất.

Bệnh sợ đám đông của hắn mới vừa được chữa khỏi, hiện tại bỗng nhiên trông thấy nhiều người như vậy, không tránh khỏi cảm giác choáng đầu, nuốt không trôi.

"[Cuộc Sống Hoàn Hảo] là một trò chơi thuộc hệ chữa trị, có thể nuôi dưỡng linh hồn, trấn an thể xác và thư giãn tinh thần. Trong này sẽ xảy ra những tình tiết làm người ta hiểu ý bật cười, những câu chuyện ấm áp trong sinh hoạt thường nhật, lấy hi vọng và hạnh phúc làm chủ đề xuyên suốt để mang đến cho tất cả người chơi nguồn năng lượng tích cực…!"

Nghe được lời giới thiệu quen thuộc, Hàn Phi rùng mình một cái, sắc mặt hơi tái đi.

Bốn phía, tất cả mọi người đều là fan cuồng của game này; duy chỉ có hắn lẻ loi trơ trọi đứng giữa đường, trông có chút khác biệt.

"Anh em, cậu không khỏe sao?" Bàn tay ai đó nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng Hàn Phi. Người nọ đưa qua cho Hàn Phi một chai nước khoáng của khu triển lãm.

"Cảm ơn." Hàn Phi quay đầu nhìn lại, người nọ là một ông chú mặc Âu phục, chân mang giày da, tướng mạo cực kì điển trai. Nhìn sơ qua, có thể đoán được bộ đồ người này đang mặc giá trị bằng nửa năm tiền lương của Hàn Phi. Người này hẳn là một vị nhân tài giỏi giang trong ngành: "Tới tham quan khu triển lãm trò chơi thôi mà, tại sao anh lại ăn mặc trang trọng như vậy?"

"Thật ra, trước giờ tôi không thích ăn mặc như thế này, chủ yếu là do trong nhà hôm nay sắp xếp cho tôi xem mắt một người mà thôi. Bình thường, tôi kiếm cớ bận công việc để từ chối, kết quả hôm nay bọn họ đưa hẳn người đến chỗ làm việc của tôi."

"Cho nên vì trốn tránh người ta, anh chạy đến đây tham gia hoạt động game?"

"Sao lại nói là trốn tránh? Tôi chỉ thích chơi game thôi, thú vui của đàn ông chỉ đơn giản như vậy." Về bề ngoài, người này trông rất nhiệt tình sáng sủa, tính cách hoàn toàn đối lập với Hàn Phi: "Nhìn dáng vẻ của chú em giống như lần đầu tiên tới tham gia hoạt động của [Cuộc Sống Hoàn Hảo] phải không? Đi, tôi đưa chú em đi dạo một vòng cho chú em thấy được sự hấp dẫn của trò chơi này.

"Không dám làm phiền, tôi đến đây để tìm một người."

"Không phiền phức. Vừa vặn tiện đường." Sau khi quét hình nhận diện khuôn mặt xong, gã này lấy từ trong quầy ra hai bộ kính mắt giả lập. "Hiện tại, gặp ai tôi cũng đều giới thiệu trò chơi này. Có thể nói, đây là trò chơi tuyệt vời nhất trong cuộc đời tôi đấy. Nếu chú em cũng thích trò này, vậy chúng ta chính là anh em. Lại đây! Đeo kính mắt này lên, lát nữa sau khi tham quan xong, chú đem kính đến quầy rồi đặt

vào ô có ghi tên tôi là được. Đúng rồi, tên tôi là Hoàng Doanh.”

“Hoàng Doanh à?” Sắc mặt Hàn Phi hơi đổi, sau đó nhanh chóng khôi phục như thường.

Chương 31: Chiếc hộp màu đen

“Cùng với sự phát triển không ngừng của khoa học kỹ thuật, loài người đã ban phát cho các loại máy móc ngày càng nhiều năng lực và tình cảm hơn trên tư thái của những vị thần. Thế nhưng mà, cậu có nhận thấy rằng, giờ đây chính bản thân loài người chúng ta đang dần đánh mất đi thứ tình cảm vốn có ấy hay không?”

Hoàng Doanh đeo cặp kính giả lập vào, cùng Hàn Phi dạo bộ trong con hẻm nhỏ giữa khu phố cổ. Xung quanh có đám trẻ con đang vui đùa ầm ĩ, trên khuôn mặt chúng đều nở những nụ cười vô cùng ngây thơ hồn nhiên.

“Theo những gì mà tôi từng nhìn thấy và trải qua, những người sống trong thành phố AI này ấy mà, hầu hết đều có vẻ bề ngoài đều vinh quang rạng rỡ, luôn nở nụ cười trên môi. Song trên thực tế, bọn họ phải bôn ba với đủ loại công việc mưu sinh, áp lực cực lớn. Hơn nữa, cái gọi là tụ họp xã giao kia chẳng qua chỉ là gặp gỡ rồi đóng kịch với nhau mà thôi. Nhìn ai cũng thấy nhiệt tình hiếu khách đấy, nhưng trong nội tâm lại lạnh lùng, xa cách.

Kết cấu gen của chúng ta cứ liên tục bị phá vỡ trong khi thông tin của chúng ta thì bị thu thập rồi quy kết lại với nhau. Những hành vi khác người của mỗi chúng ta đều bị lập hồ sơ trong hệ thống dữ liệu công dân. Dần dần, cuộc sống sinh hoạt, tình cảm, nhân sinh của chúng ta đều có xu hướng bị định dạng hóa. Chúng ta sẽ chẳng còn được sống cuộc sống của chính mình, mà chỉ như đang lặp đi lặp lại chuỗi ngày giống nhau cho đến lúc chết.”

Càng trao đổi sâu hơn, Hàn Phi càng nhận thấy người tên Hoàng Doanh này rất tài giỏi. Chí ít, những lời đối phương nói đều khiến cho người ta cảm thấy đây là một kẻ rất giỏi giang.

“Loài người là từ động vật tiến hóa mà thành, thế nhưng nội tâm lại như dần biến thành những cỗ máy. Đây là một điều

hết sức đáng sợ. Cũng bởi vì vậy, tôi mới vô cùng thích thú với đầu game [Cuộc Sống Hoàn Hảo] đi trước thời đại này."

Giẫm trên nền đá xanh, ngắm nhìn lớp rong rêu bên vệ đường và ngửi mùi hương thoang thoảng sau cơn mưa, Hoàng Doanh dang rộng hai tay: "Loại game này đang giúp chúng ta tìm lại thứ tình cảm dần khuyết thiếu kia, trị liệu những thương tổn trong linh hồn của chúng ta. Ở trong đó, chúng ta có thể trải nghiệm một lần nữa những ký ức tốt đẹp mà mình đã lãng quên. Và cũng ở đó, chúng ta có thể cảm nhận được rõ rệt sự tồn tại của bản thân mình."

"Vậy ư?" Hàn Phi nhớ lại bộ dáng của mình khi chơi game, nước mắt thiếu điều thi nhau chảy ràn rụa.

"Đúng vậy." Hoàng Doanh nói chắc nịch.

"Khi chơi bản closed-beta này, tôi đã có cảm giác nó rất phi thường rồi, không biết bản open beta còn có thể khủng đến mức nào nữa." Hàn Phi tháo kính giả lập xuống, con hẻm cổ xưa với những hạt mưa bụi đã hoàn toàn biến mất. Hiện giờ, hắn đang đứng cùng Hoàng Doanh trong một lô ghế VIP.

"Bản Open beta tuyệt đối sẽ vượt xa sức tưởng tượng của cậu. Đây là một loại game khiến con người ta cầu được ước thấy. Game này thật xứng với danh xưng của nó, có thể cho bạn một cuộc sống hoàn hảo!" Hoàng Doanh xúc động nói.

"Nghe giọng điệu của anh, sao tôi có cảm giác như anh từng chơi qua bản open beta rồi vậy?" Hàn Phi tỏ vẻ kinh ngạc.

"Bị cậu nhận ra rồi. Kỳ thật, tôi đặc biệt được mời thử nghiệm bản closed-beta thứ 6 của [Cuộc Sống Hoàn Hảo] đấy."

Hàn Phi nhớ lại những tư liệu tìm được trên mạng, những người chơi thử nghiệm bản closed-beta của game [Cuộc Sống Hoàn Hảo] này chủ yếu có bốn loại: Một là những nhân viên nội bộ, mỗi khi cần test thử, bọn họ đều sẽ là những người tiên phong thể nghiệm trò chơi.

Hai là những nhân viên giám sát thuộc các phòng ban liên quan của Chính phủ. Bản thân [Cuộc Sống Hoàn Hảo] là một

loại game nhập vai đi trước thời đại. Nó là sự kết hợp giữa nền khoa học kỹ thuật tiên tiến và vô số những ý tưởng điên rồ, đương nhiên Chính phủ cũng vô cùng quan tâm.

Ba là, những người thử nghiệm được đặc biệt mời như quý ông Hoàng Doanh đây. Bọn họ thường là những nhân tài chuyên nghiệp trong một ngành nghề hay một lĩnh vực nào đó. Họ sẽ đứng trên góc độ chuyên nghiệp của bản thân để chơi game rồi đề xuất những ý kiến mang tính đóng góp chỉnh sửa của riêng mình, giúp cho trò chơi trở nên chân thực và thú vị hơn nữa.

Thứ tư, chính là những người chơi đại chúng. Bọn họ có thể thông qua nhiều kênh khác nhau để giành được tư cách chơi bản closed-beta.

Trong những người này, có người là những game thủ kỳ cựu, chỉ đơn thuần muốn thể nghiệm trò chơi; cũng có những người thuộc một studio chuyên kiếm tiền từ game, bọn họ muốn thu thập được những tư liệu trực tiếp về game để chuẩn bị cho bản open-beta sau này.

"Việc có thể trở thành người thử nghiệm đặc biệt chứng tỏ trong hiện thực anh cũng thuộc kiểu ông này, bà nọ nhỉ!" Bây giờ thì Hàn Phi đã xác định được vị Hoàng Doanh trước mắt mình chính là người chơi Hoàng Doanh mà tối hôm qua hắn đã gặp, và suy đoán trước đây của hắn là hoàn toàn chính xác.

"Không dám nhận là ông này bà nọ, chỉ là có chút tiếng tăm trong ngành mà thôi." Hoàng Doanh tỏ ra rất khiêm tốn, con người anh ta cũng không hề tỏ vẻ ta đây. Anh ta kiên nhẫn dẫn Hàn Phi đi tham quan hết Khu triển lãm trò chơi, không ngừng khoe khoang về game [Cuộc Sống Hoàn Hảo], có cảm giác anh ta còn chuyên nghiệp hơn cả nhân viên PG của công ty trò chơi nữa.

"Anh nói rằng [Cuộc Sống Hoàn Hảo] có thể biến ước mơ của tất cả mọi người thành hiện thực. Vậy giả dụ, tôi là một người yêu thích phim kinh dị, liệu tôi có thể lạc vào một khung cảnh kỳ lạ nào đó trong game, được thể nghiệm một bộ phim kinh dị hay không.?" Sau khi xác định được nhân vật, Hàn Phi bắt đầu thử do thám.

“Đương nhiên là có thể. Trong game có khu vui chơi về đêm riêng biệt mà. Chỗ đó đặc biệt dành cho những người yêu thích phim kinh dị, bên trong có đủ loại thiết kế và hiện trường tái hiện các cảnh phim đầy kích thích. Thậm chí, cậu còn có thể lựa chọn làm công cho Khu giải trí về đêm kia, hay nếm trải cuộc sống của chủ nhân Khu vui chơi nữa.” Hoàng Doanh còn tỉ mỉ bày mưu tính kế cho hắn: “Có điều cậu phải chú ý một điểm, trong game có cài đặt ngưỡng giá trị tinh thần, một khi vượt quá chỉ số, cậu sẽ bị hệ thống phán định [bị chịu kích thích mạnh], sau đó bị cưỡng chế [disconnected].”

“Vượt qua ngưỡng 10 là sẽ bị cưỡng chế disconnected ư?” Mí mắt Hàn Phi co giật nhẹ. Trong game, ngưỡng chỉ số tinh thần của hắn được cài đặt là 100, cao tương đương với trị số sinh mạng (HP)!

“Nếu số lần bị cưỡng chế disconnected nhiều thì nhân vật trong game của cậu có thể sẽ bị tử vong. Sinh mạng trong game [Cuộc Sống Hoàn Hảo] rất yếu ớt, hơn nữa lại chỉ có một mạng thôi. Sau khi tử vong, tất cả các thông số sẽ trở về giá trị 0, quay lại từ nơi bắt đầu.” Hoàng Doanh xúc động nói: “Bị tử vong sẽ rất đau khổ, nhất định phải biết quý trọng sinh mạng.”

“Cá nhân tôi từng xem rất nhiều bộ phim kinh dị, chẳng có cảm giác gì đối với các tình tiết trong phim. Ngược lại, nếu trong hiện thực có bất kỳ sự kiện ly kỳ, có liên quan đến ma quỷ nào là sẽ khiến tôi có cảm giác rợn tóc gáy ngay.” Hàn Phi từng bước dẫn dắt đến vấn đề mà mình muốn hỏi nãy giờ: “Anh nói xem, liệu trong [Cuộc Sống Hoàn Hảo] có thể có tình tiết linh dị kỳ quái hay không?”

“Bản closed-beta lần thứ 2 trở về trước có lẽ có. Tôi nghe nói, ở cái thời mà nội dung còn chưa bị hạn chế quá nhiều, đã từng xảy ra trường hợp người chơi tấn công NPC mà không bị trừng phạt. Thậm chí có người chơi còn tàn sát nguyên một khu cư xá nữa. Sau cùng, bởi vì thần kinh không bình thường mà bị nhốt lại luôn.”

“Điên khùng đến thế ư?”

“Thế cậu nghĩ sao? Khi không còn bị trói buộc bởi nhân tính, con người sẽ biến thành loài dã thú đáng sợ nhất.” Dường như Hoàng Doanh còn nhớ rất rõ những lời đồn đại khi ấy: “Cũng từ sự việc của người tester kia mà [Cuộc Sống Hoàn Hảo] đã bị tăng thêm khá nhiều hạn chế, cắt bỏ mất gần một phần ba tình tiết. Mãi cho đến lần closed-beta thứ 6, về cơ bản, tất cả các tình tiết dễ dẫn đến những vấn đề về luân thường đạo lý đều đã bị xóa hết. Thậm chí, ngay cả phần [Trứng phục sinh*] từng được người sáng lập quá cố lập di chúc dặn dò lại cũng bị xóa nốt đấy.”

“[Trứng phục sinh] trong di chúc của người sáng lập ư?”

“Cậu không biết à? Việc này rất nổi tiếng trong Game circle mà.” Hoàng Doanh nhỏ giọng nói: “Chủ tịch của công ty Vĩnh Sinh Pharmaciel đã từ trần vì bạo bệnh sau lần thử nghiệm closed-beta đầu tiên. Trong di chúc của mình, ông ta đã dặn dò các con là phải đi tìm một [chiếc hộp màu đen]. Ông ta nói, trong chiếc hộp đó chứa đầy những nuối tiếc, oán niệm, thù hận, bất hạnh và cái ác của thế gian. Ông ấy còn nêu ra 3 gợi ý, rằng chiếc hộp đó nằm ở nơi sâu nhất của thế giới, nơi sâu nhất trong bộ não, nơi sâu nhất của lòng người.”

“Sau đó đã có người nào tìm được chiếc hộp ấy chưa?” Hàn Phi âm thầm lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Chưa có. Mọi người giải mã đủ kiểu rồi, đến cuối cùng mới nghi ngờ rằng chiếc hộp kia kỳ thực là một cái [Trứng phục sinh] trong game, hẳn là nó chứa đựng những chấp niệm của ông cụ. Khi đó, nhân viên tester gần như điên cuồng tìm kiếm cái [trứng phục sinh] trong game kia, nhưng kết quả không ai có thể tìm ra được. Mãi cho đến lần closed-beta thứ ba, do đủ thứ nguyên nhân mà các tình tiết ông cụ đã tham gia thiết lập từ lần đầu đều đã bị xóa bỏ. Quả [trứng phục sinh] kia cũng vì thế mà vĩnh viễn không thể nào được tìm ra nữa.” Trong giọng điệu của Hoàng Doanh lộ một tia tiếc nuối: “Đó giờ tôi thật muốn biết cái trứng phục sinh kia rốt cuộc là gì.”

“Đúng vậy, tôi cũng rất muốn biết.” Hàn Phi khẽ xoa phía sau ót, vẻ mặt cực bình tĩnh.

(*Chú thích: Trứng Phục sinh là tên gọi chung của tính năng bí mật ngộ nghĩnh không bao giờ có trong sách hướng dẫn sử dụng phần mềm. Những tay lập trình viên tinh nghịch đưa chúng vào với lý do cá nhân và để người sử dụng tự khám phá.)

Chương 32: Chuyện ma chỉ lừa gạt người ta

"Anh Hoàng, ngoài quả [trứng phục sinh] của người sáng lập quá cố đã lưu lại, trong trò chơi này còn có tin đồn ly kỳ nào khác không? Em khoái mấy vụ thú vị như vậy lắm."

"Nếu chú em thực sự hiếu kỳ thì có thể lên diễn đàn của game để tìm hiểu, thế nào cũng ra cả mớ. Chỉ có điều, hầu hết cũng chỉ là tin vịt mà thôi." Hoàng Doanh tỏ vẻ coi thường: "Trước đây, tôi còn từng đọc một bài post phân tích như thật, nói là trong game có tồn tại cách thức để gặp ma nữa. Gã đó còn liệt kê ra mấy điểm như: vào lúc 0 giờ thì đến Khu vui chơi ban đêm - mở cửa căn phòng nằm giữa mê cung là có thể thông đến cánh cửa của một thế giới khác; hoặc vào rạng sáng, một mình đi đến Khu nhà tang lễ, có khả năng sẽ gặp được hình nhân giấy biết nói; còn nữa, vào 4 giờ rạng sáng, có thể gặp ma trong Chat room số 444. Tôi chơi game hàng tối, ngày nào cũng làm tàu ngầm ở Chat room số 444 mà có thấy ma quỷ bao giờ đâu!"

"Quả thật có rất nhiều chuyện ma là lừa gạt người ta thôi." Hàn Phi cố ra vẻ thật thà chất phác.

"Mấy lời đồn này vừa nhìn đã biết là giả rồi. Trước đây, còn có một vài lời đồn đãi y như thật ấy, khiến cho rất nhiều người chơi thử nghiệm bị trúng quả lừa… Ví như cái gì mà trong game còn tồn tại một nơi gọi là [thế giới tầng sâu], rồi [Cuộc Sống Hoàn Hảo] có thêm version bóng tối, v.v…"

"[Thế giới tầng sâu] là gì anh?"

"Chú em còn nhớ vụ nhân viên tester đã tàn sát nguyên một khu cư xá mà anh vừa nói không? Sau khi bị điên, gã ta còn không ngừng lảm nhảm việc bản thân đã gặp ma ở trong game, từng chạy đến một nơi có toàn lệ quỷ. Gã ấy còn nói là phải giết chết tất cả các NPC trong game mới yên chuyện nữa." Lúc này, Hoàng Doanh cũng lộ ra ánh mắt khó hiểu: "Tuy lúc mới đầu thử nghiệm cũng có tình trạng người chơi

giết chết NPC, song chưa bao giờ có trường hợp phát điên như gã đó. Rất nhiều người chơi bản closed-beta đã tin tưởng lời của gã, thế cho nên bắt đầu tìm kiếm thế giới tầng sâu kia."

"Nói cách khác, thế giới tầng sâu này là một nơi chứa đầy lệ quỷ ư?"

"Những nơi kiểu như thế liệu có khả năng tồn tại được trong game hay không cơ chứ? Chú em đừng quên rằng [Cuộc Sống Hoàn Hảo] vốn là một trò chơi có tính nhân văn, chuyên dùng để trị liệu! Trừ khi cả bên Game designer và Game master đều không biết đến thế giới tầng sâu này, chứ nếu không bọn họ chắc chắn không thể nào bỏ mặc những yếu tố nguy hiểm đến vậy tồn tại trong game của mình đâu." Hoàng Doanh khẽ khoát tay: "Cùng với việc trò chơi liên tục được tiến hành internal closed-beta, giờ đây càng ngày càng ít người tin tưởng việc trong game [Cuộc Sống Hoàn Hảo] có tồn tại một thế giới tầng sâu như vậy."

"Cũng có lý. Nói như vậy thì rõ ràng vấn đề nằm ở chỗ người chơi bản test nội bộ kia rồi."

"Nguyên nhân cụ thể là gì thì đến nay vẫn không ai biết cả. Có lẽ là do gã ấy bỗng nhiên phải chịu kích thích nào đó. Tuy rằng gã ta không giết người trong thế giới hiện thực, song bởi vì hành vi khác thường của mình mà gã đã bị hệ thống công dân phán là thành phần nguy hiểm bậc trung, hiện đã bị nhốt trong Khu vực bệnh lý nặng thuộc bệnh viện tâm thần Tân Hỗ, phải tiếp nhận điều trị tâm lý."

"Khu vực bệnh lý nặng của bệnh viện tâm thần Tân Hỗ…" Sau khi ghi nhớ lại địa điểm này, Hàn Phi không trò chuyện về vấn đề này tiếp nữa: "Anh Hoàng, cảm ơn anh đã dẫn tôi đi tham quan cả ngày nay. Giờ tôi có chút chuyện phải đi trước rồi."

"Thật ra khi gặp chú em, tôi cứ có cảm giác như chỉ tiếc đã gặp nhau quá muộn vậy. Đã từ rất lâu rồi tôi không được trò chuyện một cách thoải mái đến vậy."

Hoàng Doanh là một người nói nhiều, nhưng người bên cạnh anh ta hầu như không sẵn lòng lắng nghe anh ta nói, mãi

cho đến khi Hàn Phi xuất hiện. Để có thể thu thập được thông tin, Hàn Phi mới chăm chú lắng nghe từng câu từng chữ của Hoàng Doanh, sau đó đáp lại lời của anh ta. Hắn quả là một thính giả xuất sắc nhất.

"Có thể là vì hai chúng ta cùng có chung một sở thích thôi. Hẹn ngày [Cuộc Sống Hoàn Hảo] mở phiên bản open beta, chúng ta gặp lại trong game nhé!" Hàn Phi chủ động lấy điện thoại add tài khoản mạng xã hội của Hoàng Doanh.

Do đã quen chịu áp lực của game [Cuộc Sống Hoàn Hảo], khả năng giao tiếp của Hàn Phi lại có bước đột phá mới.

"Được thôi. Đến lúc đó tôi sẽ dẫn cậu đi làm những nhiệm vụ hiếm gặp mà thù lao lại cực hời, cho cậu chứng kiến thực lực của người từng chơi bản closed-beta." Hoàng Doanh tiến lại gần Hàn Phi, nhìn xung quanh thấy không có người mới nhỏ giọng nói: "Khi chơi thử nghiệm, tôi còn phát hiện ra một nhiệm vụ ẩn với xác suất kích hoạt chỉ có 1%. Chờ ra bản open beta, chúng ta có thể cùng làm nhiệm vụ với nhau."

"Chẳng lẽ mấy [nhiệm vụ ẩn] ấy… hiếm lắm hả anh?" Hàn Phi tỏ vẻ như mình là một newbie đúng nghĩa của game này.

"Đương nhiên rồi! [Nhiệm vụ ẩn] thường chỉ được nghe truyền miệng mà thôi, có thể gặp được một lần đã được coi là có vận may nghịch thiên rồi. Đến lúc đó, cậu đừng có ngốc nghếch loan truyền tin tôi gặp nhiệm vụ ẩn cho người khác nghe nhé!"

"Được thôi, cảm ơn anh Hoàng."

Hàn Phi rời khỏi gian hàng trò chơi, dự định đi thẳng đến bệnh viện tâm thần Tân Hỗ. Nhìn từ góc độ của hắn, rất có khả năng người tester kia đã thật sự rơi vào một thế giới đầy lệ quỷ.

Hàn Phi gần như đi không ngừng nghỉ đến bệnh viện tâm thần. Kế đó, dù cho hắn dùng đủ cách cũng không thể nào nghe ngóng được tin tức gì về người nhân viên tester kia.

Đến cuối cùng, Hàn Phi còn bị y tá ở đó đuổi ra ngoài nữa. Nghe giọng điệu của người y tá kia, hình như trước đây từng

có rất nhiều người đến đây giống như hắn. Người ta đã gặp nhiều đến mức chẳng còn thấy kỳ lạ nữa rồi.

Những người đến nghe ngóng tin tức kia hầu hết đều là nhóm game thủ của [Cuộc Sống Hoàn Hảo]. Bọn họ đều nghĩ giống Hàn Phi, dự định tìm ra [thế giới tầng sâu] từ nhân viên tester kia. Chỉ đáng tiếc, tất cả bọn họ đều không thu hoạch được gì.

Dây dưa đến tận khi trời tối, Hàn Phi cũng hết cách, đành tạm thời từ bỏ.

Một mình hắn tới tiệm cơm ăn một bữa no say. Chờ cho cơ thể được mỹ thực trị liệu xong xuôi, Hàn Phi mới trở về nhà, bắt đầu chuẩn bị cho đợt trị liệu về "tâm hồn" ngày hôm nay.

Tuy chỉ mới vỏn vẹn có mấy ngày nhưng giờ đây hắn đã không còn cảm giác thấp thỏm lo âu như ban đầu nữa. Ngay đến bản thân hắn cũng phải kinh ngạc về sự thay đổi tư tưởng này.

Hắn hết đọc sách, học tập, rồi phân tích tình tiết vụ án, ghi nhớ thông tin của tất cả người bị hại, rồi lại rèn luyện thân thể.

Mãi cho đến 0 giờ đêm, sau khi kết nối xong đủ loại dây mạng, Hàn Phi bèn đội chiếc mũ game lên và nằm xuống giường.

"Chào mừng bạn đến với [Cuộc Sống Hoàn Hảo]! Bây giờ, bạn đã có thể lựa chọn cuộc sống hoàn hảo cho bản thân!"

Sắc đỏ như máu dần biến mất, Hàn Phi mở to hai mắt, xung quanh vẫn chỉ là một màu tối đen, mà bản thân hắn thì đang ngồi trong góc của căn hộ ma ám.

"Đồng hồ trên tường chỉ đúng 0 giờ, thời gian ở đây hoàn toàn đồng nhất với ngoài hiện thực."

Hàn Phi hít sâu một hơi, vừa định đứng lên thì bỗng trong đầu truyền đến âm thanh lạnh lùng của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Thời gian bảo vệ tân thủ đã hết! Nhiệm vụ tân thủ [Tắm rửa], nhiệm vụ tân thủ [Ngủ] (chưa hoàn thành) sắp bị thay thế! Mời Người chơi vui lòng

cẩn trọng khi đưa ra quyết định có muốn từ bỏ nhiệm vụ tân thủ vĩnh viễn hay không?"

"Thời gian bảo vệ tân thủ đã hết à?" Hàn Phi nghe được thanh âm trong đầu thì cả người hoàn toàn đơ luôn: "Tao đã mấy lần tí nữa không giữ nổi mạng rồi, thế mà mày còn nói với tao đây mới chỉ là giai đoạn bảo vệ tân thủ thôi á? Vậy khi hết thời hạn bảo vệ tân thủ thì ngoài kia sẽ còn nguy hiểm đến cỡ nào nữa?"

Hàn Phi còn chưa kịp hoàn hồn thì bên tai đã vang lên một tiếng động cực lớn. Hắn vội vàng đứng dậy, ghé mắt nhìn qua khe hở của cửa sổ. Hình như vừa rồi có một cỗ thi thể bị người ta ném từ trên lầu xuống.

"Wow wow? Cứ thế vứt thi thể xuống ư?"

Hàn Phi còn chưa biết trên lầu đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn có thể khẳng định rằng đó tuyệt đối chẳng phải chuyện tốt lành gì cả.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Nhiệm vụ tân thủ sắp bị thay thế! Bạn có muốn lựa chọn vĩnh viễn từ bỏ nhiệm vụ tân thủ hay không?"

Âm thanh của hệ thống không ngừng hối thúc Hàn Phi đưa ra lựa chọn. Song trên thực tế, hắn căn bản không được lựa chọn. Chí ít thì nhiệm vụ tân thủ chỉ diễn ra trong căn hộ này, nhưng nhiệm vụ sau khi bị thay thế thì chưa chắc như vậy, hoặc là độ khó sẽ được tăng cấp hẳn lên.

Mắt thấy nhiệm vụ tân thủ đang dần biến thành màu xám, Hàn Phi cắn răng chọn "nhận" đồng thời cả 2 nhiệm vụ tân thủ.

"Người chơi số 0000 đã tiếp nhận nhiệm vụ tân thủ cấp G — [Ngủ]!"

"Chú ý: Sau khi nhiệm vụ tân thủ thất bại, nhiệm vụ vẫn không bị biến mất, nhưng sau mỗi lần thất bại thì độ khó của nhiệm vụ sẽ được tăng lên một chút!"

"Yêu cầu nhiệm vụ: Hãy tắt hết toàn bộ đèn trong căn hộ, trong vòng 5 phút hãy nằm lên giường trong phòng ngủ. Dù

bất cứ chuyện gì xảy ra - không được rời giường trong vòng 3 tiếng đồng hồ.”

“Người chơi số 0000 đã tiếp nhận nhiệm vụ tân thủ cấp G — [Tắm rửa]!”

“Tắm rửa (nhiệm vụ tân thủ): Vào buổi tối, mỗi khi bạn đi tắm đều cảm thấy trong phòng còn có một người khác nữa.”

“Yêu cầu nhiệm vụ: Trước 4:00 sáng, sử dụng các đạo cụ của game để rửa sạch cơ thể, mặt và đầu. Tổng thời gian tắm rửa không được ít hơn 20 phút.”

Chương 33: Sợ quá, không ngủ được

“Nhiệm vụ [Ngủ] yêu cầu phải bắt đầu trong vòng 5 phút, trong khi nhiệm vụ [Tắm rửa] thì yêu cầu xong trước 4:00 rạng sáng, vậy là mình có đủ thời gian để hoàn thành cả 2 nhiệm vụ.”

Trong thâm tâm, Hàn Phi đã lên sẵn kế hoạch: “Trước hết, cần hoàn thành nhiệm vụ [Ngủ]. Theo yêu cầu của nhiệm vụ, trong khoảng thời gian hoàn thành nhiệm vụ [Ngủ] thì mình cũng đạt đủ điều kiện in-game 3 tiếng đồng hồ rồi. Tới lúc đó, mình có thể tùy ý đăng xuất bất cứ lúc nào.

Nhiệm vụ [Tắm rửa] cần phải vào nhà vệ sinh. Trong không gian nhỏ hẹp như thế mà gặp phải những sự kiện linh dị tất khó tháo chạy. Có điều, lúc đó mình đã có thể tùy ý đăng xuất, nên nếu như thật sự gặp phải sự tình vượt quá mức chịu đựng thì thẳng thừng chọn quit game là xong.”

Hắn tiếp nhận nhiệm vụ như thế chẳng phải vì ngu ngốc chọn càn, mà là đã tổng hợp, suy xét cả rồi.

Thời hạn bảo hộ tân thủ đã hết, bên ngoài không biết sẽ biến thành dạng gì. Thay vì mạo hiểm tiếp nhận nhiệm vụ mới xuất hiện, chi bằng cứ thành thật ở yên trong căn hộ ma ám này rồi hoàn thành bằng hết nhiệm vụ tân thủ còn hơn.

Dù gì đi nữa, hắn đã phải học thuộc lòng gần một trăm trang tài liệu của vụ án để có thể sống sót trong căn hộ này rồi.

Thời gian nhích dần từng chút một, Hàn Phi cũng dần bận rộn hẳn lên. Hắn tắt hết toàn bộ đèn điện, lấy dao phay giấu dưới gối, sau đó lại vào tháo cán chổi lau nhà ra.

Thật lòng mà nói, đối với Hàn Phi thì con dao phay kia có tác dụng ổn định tinh thần nhiều hơn là phòng vệ. Hắn chẳng cần phải sử dụng đến con dao này nếu có bạn hàng xóm nào xông cửa vào nhà. Chỉ khi nào có hàng xóm đi ngang qua mà không tình nguyện tiến vào, hắn mới lôi gậy gộc ra khiêu khích, hoặc dùng cách nhã nhặn hơn là kêu gọi mời vào.

Để tránh cho cửa chống trộm ngăn được trộm, Hàn Phi còn cố ý không chốt chặt cửa mà để chừa một khe hở nhỏ.

"Nếu mấy bạn quỷ trong căn hộ ma ám này phát điên thì mình sẽ chạy ra ngoài. Còn nếu bên ngoài có vị hàng xóm đặc biệt nào xông vào mà mình đánh không lại, mình sẽ chạy về phía phòng ngủ nằm sâu bên trong căn hộ ma ám luôn."

Tiến có thể công, lui có thể thủ. Sau khi chuẩn bị xong hết tất thảy, Hàn Phi đi vào gian phòng ngủ kế bên phòng khách. Lần trước hắn từng làm nhiệm vụ [Ngủ] trong đây.

"Lúc đó thất bại là vì mình quá hoảng hốt. Rõ ràng chỉ còn chút xíu nữa là thành công rồi, chỉ trách mình nhát gan quá. Lần này, nói sao mình cũng phải ráng chống đỡ cho đủ 3 tiếng đồng hồ. Chỉ có hoàn thành được nhiệm vụ [Ngủ] thì mình mới có thể thoải mái bung lụa trong nhiệm vụ [Tắm rửa] tiếp theo."

Hàn Phi nhìn chằm chằm chiếc đồng hồ điện tử trên tường, đồng thời liên tục tự ám thị tâm lý cho bản thân.

Chờ đến đúng 00:05, hắn nằm xuống chiếc giường trong phòng ngủ nọ, lấy chăn trùm kín mít toàn thân, chỉ hé ra một khe hở nhỏ nhằm lén lút quan sát tình hình bên ngoài.

"Ở nhiệm vụ [Ngủ] lần trước, con quỷ trong nhà vệ sinh xuất hiện vào lúc 2:44.

Hôm nay mình bắt đầu làm nhiệm vụ vào lúc 0:05, giả dụ con ma lần này vẫn xuất hiện vào lúc 02:44, vậy thì mình chỉ cần chịu đựng đủ 21 phút là nhiệm vụ hoàn thành rồi.

Tuy có hơi khó, nhưng không phải là không thể. Nếu so với lần trước, hiện giờ mình còn có thêm một kỹ năng bị động là [Chơi trốn tìm], chỉ cần mình núp kỹ thì sẽ giảm thiểu tối đa cảm giác tồn tại."

Nhiệm vụ [Ngủ] đã bắt đầu, song Hàn Phi vẫn tương đối tự tin: "Không cần quá căng thẳng trong khoảng thời gian vừa bắt đầu. Chìa khóa then chốt của nhiệm vụ này nằm ở nửa tiếng cuối cùng. Có điều, cũng không thể quá lơ là cảnh giác. Trong phần giới thiệu nhiệm vụ có nói rõ, sau mỗi lần làm nhiệm vụ tân thủ thất bại, độ khó cũng sẽ được nâng lên thêm

một chút. Mình vẫn cần chuẩn bị tâm lý đối phó với tình huống phát sinh đột xuất mới được."

Hàn Phi nằm trốn trong chăn, một tay nắm chặt cán dao phay, một tay nắm chặt cán cây lau nhà. Cơ bắp toàn thân hắn căng cứng như một con báo hoang đang trong trạng thái săn mồi, biểu cảm nghiêm túc, ánh mắt sắc bén.

Ai mà ngờ được mới mấy ngày trước, hắn còn đang đầu bù tóc rối, tự nhốt mình trong căn phòng trọ với cái thái độ sống bất cần đời, cắm đầu cắm cổ vào game mà quên cả giờ giấc.

Đêm đã khuya, căn phòng yên tĩnh hẳn, chỉ còn mỗi tiếng tích tắc tích tắc phát ra từ chiếc đồng hồ điện tử.

Vừa nhẩm tính thời gian, Hàn Phi vừa dõi mắt nhìn chằm chằm vào ổ khóa cửa phòng vệ sinh. Toàn bộ lực chú ý của hắn đều đặt tại gian nhà vệ sinh kia.

Thế nhưng đúng vào lúc 0:14, một loại âm thanh kiểu "cót két, cót két…" chợt vang lên giữa căn phòng yên tĩnh.

"Khóa cửa nhà vệ sinh không động đậy, âm thanh này phát ra từ chỗ khác!"

Trong một căn phòng yên ắng tĩnh mịch, bất cứ âm thanh nào cũng đều bị khuếch đại lên. Hàn Phi cẩn thận phán đoán vị trí phát ra âm thanh kia.

Ánh mắt của hắn rời khỏi nhà vệ sinh, di chuyển từng chút một.

"Hình như đó là tiếng mở cửa thì phải? Trong căn hộ ma án này, dường như bản lề cửa bị rỉ sét nghiêm trọng… Thế nên, chỉ có thể là chỗ căn phòng ngủ tít trong cùng kia mà thôi!"

Hàn Phi từ từ dịch chuyển ánh nhìn đến cánh cửa phòng ngủ, để rồi trông thấy một nửa khuôn mặt của một đứa vừa xuất hiện tại đó.

Ngũ quan của đứa trẻ kia rất mơ hồ, không thể nhìn rõ. Nó từ từ ló đầu vào trong phòng ngủ.

Hàn Phi lập tức ngừng thở, không dám cử động gì.

Đứa trẻ nhìn vào trong phòng cả buổi trời, sau đó mới lê thân thể tàn khuyết rời khỏi cửa phòng của Hàn Phi.

"Bây giờ mới có 00:14, thế này thì sớm hơn nhiều quá rồi thì phải?"

Từ góc nhìn của căn phòng hiện tại, Hàn Phi chỉ có thể nhìn ra phòng khách và nhà vệ sinh, còn vị trí của căn phòng ngủ sâu nhất trong căn hộ ma ám này lại nằm ngay điểm mù. Vì nghe được tiếng động từ bản lề cửa kia, hắn mới xác định thứ đó đi ra từ trong căn phòng ấy.

"Gian phòng ngủ tận sâu bên trong căn nhà ma là nơi nguy hiểm nhất. Vậy là nhiệm vụ [Ngủ] đã thay đổi, bọn quỷ đã xuất hiện sớm hơn. Có điều cũng coi như có một tin tốt, hình như nó không có hứng thú với mình mấy thì phải?"

Đứa trẻ kia cứ đi đi lại lại trong phòng khách, sau đó bèn ngồi xuống ghế sô pha. Từ trong phòng ngủ, Hàn Phi có thể nhìn thấy phía sau ót của nó. Giờ thì hắn lại lo rằng đứa trẻ kia sẽ đột ngột quay đầu 180 độ, mặt đối mặt với hắn.

Một cảm giác bất an đang bao trùm cả bầu không khí nơi này. Hàn Phi trốn kỹ trong chăn, bây giờ đến cả ngón tay cũng không dám duỗi ra.

"Không sao hết, chỉ cần kiên trì vượt qua hơn 2 tiếng đồng hồ nữa là xong rồi."

Đứa trẻ ngồi trên ghế sô pha mãi chẳng động đậy; cho đến 00:44 phút, bỗng có một người phụ nữ để tóc dài xuất hiện mà không có một dấu hiệu báo trước nào. Cô ta đi ngang qua cửa phòng ngủ của Hàn Phi, rồi cũng tiến vào phòng khách.

"Lại thêm một con quỷ nữa ư?"

Bóng người phụ nữ kia cũng mơ hồ không rõ. Cô ta cầm remote ti vi lên, lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh đứa trẻ.

Nhìn hai bóng quỷ đang ngồi trên ghế sô pha xoay lưng lại phía mình, tóc gáy của Hàn Phi đã dựng đứng hết cả lên. Bọn chúng không hề quay đầy lại mà trong lòng Hàn Phi đã rén lắm rồi; nếu bọn chúng mà quay đầu lại, đoán chừng Hàn Phi sẽ sợ hãi đến mức đứng tim mất.

Dường như thời gian bỗng trở nên chậm chạp hẳn, mỗi giây mỗi phút trôi qua đều quá gian nan. Từ sau khi hai con quỷ kia ngồi xuống ghế sô pha trong phòng khách, tư thế của Hàn Phi chưa từng thay đổi. Đến cả việc hít thở hắn cũng không dám thở quá mạnh.

Tích tắc, tích tắc, tích tắc,…

Tiếng tích tắc phát ra từ chiếc đồng hồ điện tử dần dà đan xen cùng với âm thanh khác, nghe như có tiếng nước nhỏ giọt vậy.

Vào 01:04, cánh cửa phòng bếp bị đẩy ra - một người phụ nữ tóc ngắn cúi thấp đầu, tay cầm một con dao gọt trái cây đứng trước cửa phòng. Dường như cô ta đang tìm thứ gì đó.

Lúc 01:14, chợt tiếng giày cao gót di chuyển từ phía căn phòng ngủ nằm ở vị trí tận cùng bên trong căn hộ ma ám.

Vào 02:44, ổ khoá của cánh cửa nhà vệ sinh bắt đầu động đậy nhè nhẹ. Không lâu sau, cửa phòng bị mở ra một khe nhỏ.

Ngay chính giữa khe hở kia, có một con mắt đang nhìn trực diện về phía căn phòng ngủ mà Hàn Phi đang trốn.

Một cánh tay trắng bệch thò ra từ phòng vệ sinh đi kèm với một gương mặt dính đầy tóc đen. "Người" đó bò ra khỏi nhà vệ sinh, sau đó lập tức lập tức biến mất ngay trước tầm nhìn của Hàn Phi.

Nhiệt độ trong căn phòng ngủ dần hạ xuống. Hàn Phi cắn chặt quai hàm. Hắn vừa nghe thấy tiếng ga trải giường bị thứ gì đó chà xát. Vài sợi tóc đen thấp thoáng rủ xuống trước khe hở của chiếc chăn, cứ như lúc này có một "người" đang ngồi xổm trên giường, cúi đầu xuống, chuẩn bị tiến vào trong chăn vậy.

Hàn Phi bụm chặt mũi, miệng lại, trong khi đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào khe hở của tấm chăn. Bây giờ đã là 04:45 rạng sáng, ba tiếng đồng hồ đã sắp trôi qua rồi.

Chợt cảm giác lạnh băng xộc thẳng vào tim phổi, khuôn mặt của Hàn Phi đã tím tái vì ngừng thở nãy giờ. Đúng vào lúc

hắn sắp không chịu nổi nữa, không biết là ai lại mở ti vi trong phòng khách lên.

Ánh sáng lạnh lẽo nhè nhẹ soi rọi căn phòng, cảm giác lạnh giá trong phòng ngủ cũng dần biến mất.

Hàn Phi thả lỏng tay ra. Khi quay sang nhìn phòng khách lần nữa, hắn chợt nhận ra trên bộ ghế sô pha kia đã có thêm một "bóng người".

Chương 34: Án chặt thây - ghép xác

Lúc 2:45 sáng, màn hình TV đột ngột tự bật lên.

Khi màn sáng lạnh lẽo mờ nhạt kia chiếu khắp căn phòng khách tối om, Hàn Phi mơ hồ trông thấy một vài khuôn mặt người giữa những bông tuyết trắng đen đang nhấp nháy liên tục.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, nhận ra lòng bàn tay và lưng mình ướt đẫm mồ hôi. Ở thời điểm mấy lọn tóc luồng vào trong chăn, hắn thực sự vô cùng sợ hãi.

"Chỉ còn 20 phút nữa."

Cuối cùng thì chuỗi thời gian địa ngục này cũng sắp trôi qua rồi. Hàn Phi cũng chẳng hiểu vì sao mình lại có thể chịu đựng lâu đến vậy, rốt cuộc đã có thể thấy một tia hy vọng le lói giữa đêm trường.

Trên ghế sô pha trong phòng khách, 5 bóng "người" kia đều quay lưng về phía phòng ngủ, nhìn chằm chằm vào chiếc TV có model hộp vuông cũ kỹ kia, tựa như có thứ gì đó rất hấp dẫn trong màn hình hiện đầy hột đen hột trắng vì tín hiệu kém ấy.

Tí tách, tí tách…

Nhịp chạy của đồng hồ điện tử hòa cùng nhịp tim của Hàn Phi, hắn cật lực ép mình phải bình tĩnh. Giờ đã đến thời khắc cuối cùng, không thể để xảy ra bất cứ sai sót nào.

Liếc sang những bóng "người" trên ghế sô pha, rốt cuộc hắn phải tập trung sự chú y vào màn hình TV kia.

Có một giọng nói đàn ông xen lẫn với âm thanh điện tử rè rè, khó mà nghe rõ được. Cứ như thể, đó là một gã điên nào đó đang tự lẩm bẩm một mình.

Hàn Phi dồn hết sự chú ý vào đấy; nghe loáng thoáng, có vẻ như người đàn ông kia đang nói gì đó liên quan đến các từ như "phân tách, hóa nhộng, giải thoát, xinh đẹp."

“Căn hộ số 1044 là một nơi bị ma ám, giam giữ các nạn nhân trong vụ chặt thây - ghép xác tại đây. Mình đã tận mắt nhìn thấy Ngụy Hữu Phúc và A Mỹ trong này. Ấy thế mà, dường như giọng điệu của người đàn ông trên TV kia nghe giống kiểu là hung thủ hơn, thay vì là người bị hại trong vụ này.”

Nạn nhân trong vụ án chặt thây - ghép xác đều là người bình thường, Hàn Phi cũng đã xem tất cả các bức ảnh của họ trước khi chết. Trong các tấm hình kia, mỗi một khung cảnh đều bao hàm đầy nỗi tuyệt vọng và đau đớn. Thế nên, chắc chắn là bọn họ không thể nào nói ra những lời vô nghĩa này vào thời khắc sinh tử cả.

Để thâm nhập vào vụ án sâu hơn nhằm tìm ra đáp án sau này, Hàn Phi cố ghi nhớ lại tất cả những điều mà người đàn ông kia đang nói trên TV.

“Có vẻ như hung thủ đang rơi vào một trạng thái kỳ lạ ở thời điểm ra tay giết người, tựa như đang thực hiện một nghi lễ nào đó.” Hàn Phi nhớ lại phần tư liệu về vụ chặt thây - ghép xác.

Cảnh sát tại Tân Hỗ rất quan tâm đến vụ án này; mười mấy năm nay, họ vẫn tiếp tục điều tra. Bộ phận lưu trữ hồ sơ của bên công quyền vẫn giữ lại tất cả mọi tang vật, đồng thời treo thưởng vô thời hạn cho bất cứ ai có thể cung cấp manh mối liên quan đến vụ này.

Thông qua một số tin tức do bên cảnh sát công bố ra đại chúng, Hàn Phi cũng biết được đôi chút về tình tiết bên trong.

Nói chung, những kẻ giết người hàng loạt có thể được chia thành bốn loại đơn giản gồm: [Hoang tưởng], [Sứ mệnh], [Khoái lạc] và [Quyền lực kiểm soát]. Trong vụ này, cảnh sát Tân Hỗ định vị tên hung thủ của vụ Chặt thây - ghép xác thuộc nhóm [Sứ mệnh] và [Quyền lực kiểm soát] theo xu hướng bạo lực cực đoan.

Đa số các nạn nhân trong vụ Chặt thây - ghép xác là phụ nữ và trẻ em. Từ đó, hầu hết mọi người đều cho rằng kẻ sát

nhân có chiều cao khiêm tốn do thể lực của bản thân gã sẽ quyết định đối tượng mà gã chọn lọc để ra tay hạ sát.

Gã muốn tước đoạt một thứ gì đó từ trên người của những nạn nhân yếu đuối hơn mình, để rồi tự thỏa mãn lấy nội tâm vặn vẹo của bản thân.

Tất nhiên, cảnh sát không thể tiết lộ tất cả thông tin trước khi giải quyết hoàn tất vụ án. Một số thông tin mà Hàn Phi tìm được là do hắn tự mình tìm kiếm trên mạng. Cũng vì vậy, không chắc là mấy thông tin đó chính xác hoàn toàn, chỉ có thể vạch ra một phương hướng tạm thời cho Hàn Phi mà thôi.

Lúc đầu, hắn cũng suy nghĩ theo hướng này. Nhưng sau khi nghe được lời nói của người đàn ông trên TV, hắn mới nhận ra mục đích của kẻ sát nhân không hề đơn giản - chắc chắn là còn nguyên nhân sâu xa hơn.

"Hóa nhộng ư? Là liên quan đến Cánh bướm à?"

Hàn Phi đã thu thập được một manh mối mà cảnh sát không biết từ trò chơi, rằng Mạnh Trường An, nghi phạm trong vụ Giấu xác trong tủ đông lạnh, đã có đôi lời tiên đoán về vụ Chặt thây - ghép xác.

Trong khi đó, bản thân Mạnh Trường An cũng không phải là người bình thường. Ở thời điểm lần đầu tiên giết người, gã đã nói với gia đình rằng, mình đã bị một cánh bướm nào đó dụ dỗ, để rồi ra tay thực hiện cái hành vi điên rồ ấy nhằm nhìn rõ cánh bướm đang tiềm ẩn sâu trong bộ não của chính mình.

"Cả hai vụ án Giấu xác trong tủ đông lạnh và Chặt thây - ghép xác đều liên quan đến yếu tố [Cánh bướm] kia. Vậy, cánh bướm này tượng trưng cho điều gì nhỉ?"

Mạnh Trường An từng bị một cánh bướm dụ dỗ. Và theo như từng lời nói nói của người đàn ông trên TV, có vẻ như hung thủ của vụ Chặt thây - ghép xác cũng đã bị cánh bướm ấy tác động đến.

"Nếu chỉ vỏn vẹn nhìn vào hiện trường vụ án, chắc chắn ai ai cũng tin hung thủ của vụ Chặt thây - ghép xác thuộc dạng sát nhân hàng loạt kiểu [Sứ mệnh].

Nhưng khi nghe thấy giọng nói tàn nhẫn độc ác của gã, dường như tên điên này đang mắc phải một loại ảo giác nào đó; và dĩ nhiên, động cơ giết người của gã cũng vô cùng phức tạp.”

Hàn Phi không phải là thám tử chuyên nghiệp. Mới mấy ngày trước, hắn còn đang suy nghĩ làm sao để chọc cười khán giả cơ mà. Trên thực tế, phải đến gần đây hắn mới bắt đầu học tập các chương trình liên quan đến suy luận và phân tích.

Lại nhìn sang những hình bóng đang ngồi trên ghế sô pha, Hàn Phi vừa quan sát 5 bóng “người” mờ mịt, vừa nhớ lại các thông tin liên quan đến mấy nạn nhân trong vụ Chặt thây - ghép xác kia.

“Khó mà đoán ra được gì nếu chỉ dựa vào thứ tự gây án, nhưng nếu xét theo góc nhìn tuổi tác của các nạn nhân thì…”

Lúc 00:14, đứa trẻ xuất hiện đầu tiên trong phòng khách trông rất giống với nạn nhân nhỏ tuổi nhất của vụ Chặt thây - ghép xác kia.

“Thôi Thiên Tứ, 12 tuổi, từng là mẫu ảnh mảng thời trang trẻ em - thời gian tử vong từ 11:00 đêm đến tầm 1:00 sáng.”

Ngay sau đó, Hàn Phi liếc sang bóng quỷ thứ hai xuất hiện trên sô pha. Người phụ nữ tóc dài kia đi ngang qua cửa phòng ngủ của Hàn Phi lúc 0:44.

“Thôi Thải Y, chị ruột của Thôi Thiên Tứ, 18 tuổi, có một đôi mắt rất đẹp và long lanh. Cô là mẫu ảnh mắt, từng được các nhà nhiếp ảnh gia chụp mắt mời về làm mẫu cho mình.”

Chuyển dần ánh mắt sang cô gái tóc ngắn cầm dao gọt trái cây, Hàn Phi nhớ lại ảnh chụp của một nạn nhân khác: “Tiếu Tình, 20 tuổi, là một nữ sinh viên làm gia sư bán thời gian trong lúc học đại học. Cô gái này vừa giỏi giang, lại tốt tính, còn âm thầm làm mẫu ảnh chân dài. Bên cạnh việc trang trải cho chi phí ăn học, cô còn dùng số tiền làm thêm để gửi về quê nhà, chữa bệnh cho người thân.”

Kẻ ngồi bên cạnh người phụ nữ tóc ngắn là một cô gái thấp bé với làn da trắng nõn, chân mang một đôi giày cao gót.

“Trương Linh Phạm, 23 tuổi, một MC nghiệp dư với đôi bàn tay trắng trẻo và ưa nhìn, thường nhận hợp đồng làm mẫu ảnh quảng cáo cho sản phẩm nước sơn móng tay. Cô ấy là một người mẫu ở mảng mô hình tay đẹp. Thời gian tử vong của cô Trương là khoảng 1:00 sáng, trùng với thời điểm cô ấy xuất hiện.

Nếu tính theo tuổi tác, người chết tiếp theo là A Mỹ, 25 tuổi. Cô ta từng post ảnh test son môi trên các App thương mại điện tử, đồng thời còn up khá nhiều ảnh môi của mình trên mạng xã hội. Từng có khá nhiều người muốn mời cô về làm mẫu ảnh môi.

Độ chênh lệch về tuổi tác ngắn nhất so với A Mỹ là Ngụy Hữu Phúc, 26 tuổi. Gã đó chết vào khoảng 3:00 sáng, cũng là người duy nhất không hề mang bất cứ ưu điểm nào về ngoại hình trong số tất cả các nạn nhân. Cảnh sát đánh giá rằng, Ngụy Hữu Phúc bị giết là do lỡ sa chân vào ngay hiện trường án mạng. Dĩ nhiên, đó cũng là lần gây án đầu tiên của hung thủ. Do hàng loạt các nguyên do chồng chéo vào nhau, cuối cùng gã đã bị giết.

Ngoài Ngụy Hữu Phúc ra, còn có một nạn nhân mang giới tính nam trong số các nạn nhân, đồng thời cũng là người lớn tuổi nhất. Gã ta tên là Cốc Diệp, 29 tuổi, từng là người mẫu phẫu thuật thẩm mỹ. Gã chết ở thời điểm từ 3:00 đến 4:00 sáng.”

Có tổng cộng 8 nạn nhân trong vụ án Chặt thây - ghép xác này. Ngoại trừ nạn nhân thứ 8 vẫn chưa được tìm thấy thông tin ra, thời gian tử vong của 7 nạn nhân còn lại đều gắn liền với độ tuổi của họ.

Người càng lớn tuổi, thời gian chết càng muộn dần.

Từ 0:00 đến 4:00, từ giữa khuya đến rạng sáng.

Từ 12 tuổi, cơ thể con người đã chính thức bước vào tuổi dậy thì; đến năm 30 tuổi, thể lực bắt đầu giảm sút đôi chút.

Dường như hung thủ đã chọn lựa cẩn thận với từng nạn nhân trong vụ Chặt thây - ghép xác này. Đây hoàn toàn là một

tội ác đã được ủ mưu từ lâu, thay vì một vụ án mạng mang tính chất ngẫu nhiên.

Chương 35: Di sản của người chủ nhà

"Khuôn mắt, khuôn chân, khuôn tay, khuôn bờ môi,… Thằng cha hung thủ biến thái này đã cướp đi những bộ phận đẹp nhất của nạn nhân, sau đó chắp vá chúng lại thành cỗ thi thể thứ 8. Đây chính là ý nghĩa của [kén nhộng hóa bướm] mà tên hung thủ từng nhắc đến ư?"

Vụ án chặt thây ghép xác còn có người chết thứ 8, nhưng khuôn mặt và những bộ phận cốt yếu của nạn nhân đó đều lấy từ những nạn nhân khác. Phía cảnh sát đã chắt lọc đủ mẫu xét nghiệm; ấy thế mà, kết quả nhận được từ kho dữ liệu công dân lại là một biểu mẫu trống, chứng tỏ hệ thống không lưu trữ bất cứ thông tin nào của nạn nhân thứ 8 cả.

Không tên, không quá khứ, không để lại bất kỳ vết tích nào trong hệ thống intetnet ở cái thế giới khoa học kỹ thuật phát triển đến trình độ cao như thế này, nạn nhân ấy cứ thế mà bị người ta sát hại. Điều này thật khó giải thích nổi, cũng càng khiến bao người bất an.

"Có thể tìm thấy thông tin của 7 nạn nhân kia trên internet, duy chỉ có người chết thứ 8 là không tìm ra dữ liệu. Phía cảnh sát cũng không công bố tư liệu gì liên quan đến người chết thứ 8 cả…" Điều làm cho Hàn Phi càng khó hiểu chính là… khi hắn làm nhiệm vụ [Xem ti vi], sau lưng chợt có một con quái vật xuất hiện và trên cơ thể của nó chỉ có khuôn mặt của 7 người bị hại mà thôi.

"Lẽ nào người chết thứ 8 chính là bản thân con quái vật?"

Vì muốn làm rõ chân tướng sự việc, Hàn Phi cần phải trú ngụ an toàn trong căn hộ ma ám này, kết bạn với những người bị hại, từ đó mới có thể cảm nhận rõ rệt nỗi thống khổ và tuyệt vọng của bọn họ.

Bất kể là bởi vì báo thù cho những nạn nhân này hay đơn thuần là đủ khả năng sống sót trong game, hắn đều phải cố gắng hết sức tóm bằng được hung thủ.

Hiện giờ, tình hình bên trong căn hộ ma ám rất quỷ dị. Hàn Phi, người sống sót duy nhất, đang trốn dưới tấm chăn trong phòng ngủ. Trong khi ở bên ngoài phòng khách, mấy bóng "người" quay lưng lại với hắn thì đang chăm chú xem ti vi, mà trên đó lại chẳng hề có bất kỳ hình ảnh nào. Dường như tất cả những "người" này đều đang chờ đợi thứ gì đó xuất hiện.

Ánh sáng lạnh lẽo của màn hình ti vi đang chiếu vào những khuôn mặt người trắng bệch, nhiệt độ trong cả căn hộ dần dần hạ xuống theo từng nhịp chuyển động của kim đồng hồ.

"Bọn họ đang đợi cái gì?"

Giờ đã là thời điểm đen tối nhất của bóng đêm. Dường như cả khu chung cư cũng hòa cùng với thế giới bên ngoài, bắt đầu trở nên bất thường hơn.

Trên vách tường vang lên tiếng móng tay cào cấu; đèn cảm ứng âm thanh giữa lối đi bỗng bật sáng; ván gỗ trên cửa sổ từ từ rạn nứt, như thể có loài côn trùng nào đó đang bò lổm nhổm ở bên ngoài khu chung cư cũ nát này.

Nhưng dù bên ngoài có xảy ra chuyện gì đi nữa, mấy bóng "người" kia vẫn xoay lưng về phía Hàn Phi, mãi cho đến tận 3:00 sáng.

Những hình ảnh trên ti vi dần dần trở nên rõ nét. Trong căn phòng khách tối đen như mực, 5 người chết thảm kia vẫn ngồi trên ghế sô pha. Bọn họ đối mặt với ti vi, có vẻ như muốn thông qua nó để kiếm tìm một thứ gì đó.

Họ đang tìm kiếm cái gì?

Qua khe hở của tấm chăn, Hàn Phi lén nhìn ra ngoài thì thấy hình ảnh trên chiếc ti vi kia ngày càng rõ rệt hơn. Năm bóng "người" kia chính là 5 người chết thảm trong vụ Chặt thây - ghép xác, và hình ảnh đang trình chiếu trong ti vi chính là dáng vẻ khi chết thảm của bọn họ.

Cơ thể của mỗi người đều không toàn vẹn, mặt tái mét không một sợi máu, đồng tử trắng dã liên tục lay động trong hốc mắt.

“Rốt cuộc, bọn họ đang tìm cái gì?” Trong lòng Hàn Phi bất an cực độ. Ánh mắt của hắn cũng hướng về phía màn hình ti vi.

Sau khi quan sát tỉ mỉ, ngay tại góc màn hình, hắn nhìn thấy cánh cửa phòng ngủ đã hé mở một nửa, cũng nhìn thấy luôn đôi mắt như ẩn như hiện của mình qua khe hở của chiếc chăn.

“Mình cũng đang ở trong ti vi á?”

Chính giữa màn hình ti vi là hình dáng chết thảm của mấy con quỷ. Và dĩ nhiên, hình ảnh trình chiếu trên đó là hiện trạng chân thật hiện tại của căn hộ ma ám này.

Khi nhìn chằm chằm vào từng khuôn mặt chết thảm kia, Hàn Phi thậm chí không còn đủ dũng khí để nhìn ra bên ngoài nữa.

“Không phải là bọn họ đang tìm kiếm mình đấy chứ?”

Đúng vào lúc Hàn Phi nhìn thấy bản thân trong màn hình ti vi thì đứa trẻ ngồi phía cuối ghế sô pha bèn đứng bật dậy. Nó chậm rãi tiến về phía ti vi, như thể vừa phát hiện ra điều khác thường vậy.

“Chẳng lẽ số mệnh của mình và con nít tương khắc nhau ư?”

Bây giờ đã là 03:00 sáng, chỉ cần vượt qua 5 phút nữa thôi là Hàn Phi hoàn thành nhiệm vụ rồi. Dù thế nào đi nữa, hắn cũng phải cố gắng chống đỡ cho bằng được khoảng thời gian này.

Nhằm tránh khỏi rủi ro bị phát hiện, thậm chí hắn còn quyết định không tiếp tục quan sát tình hình bên ngoài nữa. Ngay lập tức, Hàn Phi rúc kín cả thân mình vào trong chăn, hồi hộp chờ đợi thông báo của Hệ thống.

“Bất luận thế nào cũng phải chống đỡ qua 5 phút này. Tới luôn đi! Dù cho mấy người đứng hết ở bên ngoài, dù cho mấy người muốn hại chết tôi, tôi cũng phải cầm cự cho đủ 5 phút!”

Nhiệt độ trong căn hộ ma ám hạ xuống liên tục, trong khi trái tim của Hàn Phi cũng đập thình thịch liên hồi. Hắn không

rõ mấy con quỷ kia có tiến vào hay không. Thậm chí, hắn còn chuẩn bị sẵn tinh thần, rằng mấy con quỷ kia đều đã đứng đầy quanh giường rồi nữa.

Bây giờ dùng câu "một ngày tựa ba thu" cho tình trạng của Hàn Phi thì có hơi không được thích hợp cho lắm. Hiện tại, hắn cảm thấy mỗi một giây trôi qua như bị kéo dài đến vô tận vậy.

Hàn Phi mở bảng thuộc tính ra, hết sức chăm chú nhìn vào nút [quit game] nơi góc bảng điều khiển. Thế nhưng đúng vào lúc này, hắn lại nghe thấy âm thanh mở cửa. Lần này, có vẻ đối phương bước thẳng vào trong phòng của hắn rồi.

"Chờ khi tôi sống sót rời khỏi đây, nhất định sẽ giúp mấy người tìm ra hung thủ, cùng sống dưới một mái hiên với mấy người! Buổi tối tôi sẽ đến bầu bạn cùng, nói chuyện giải sầu cùng mấy người. Còn ban ngày, tôi sẽ đốt giấy tiền vàng bạc cho mấy người mà. Cho tôi cơ hội đi, người cùng một nhà cả!"

Giờ đây, Hàn Phi đã căng thẳng đến mức nói năng lộn xộn luôn rồi. Dù sao thì trước giờ hắn cũng chưa từng có kinh nghiệm kiểu thế này cơ mà.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Nhiệm vụ tân thủ [Ngủ]: đã hoàn thành!

Điểm kỹ năng tự do: +1;

Phần thưởng nhiệm vụ: + [Chìa khóa của chủ nhà]."

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Do độ khó của nhiệm vụ tân thủ đã tăng nhẹ, nên bổ sung thêm phần thưởng ngoài hạn mức: + [3 điếu thuốc của chủ nhà]."

"Chìa khóa của chủ nhà (vật phẩm màu máu cấp G): Sau khi chủ qua đời, chùm chìa khóa dự phòng trong khu chung cư cũng biến mất. Không rõ là bị người ta trộm mất, hay đã bị quỷ mượn đi."

"3 điếu thuốc của chủ nhà (vật phẩm màu máu cấp G): Sau khi chủ qua đời, ba người con đã cúng 3 điếu thuốc trước bàn thờ của ông ấy."

Nghe được âm thanh vang lên trong đầu, Hàn Phi bèn thở phào một hơi. Khi phát hiện ra nút [quit game] sáng lên, trong chớp mắt hắn cảm thấy như bản thân sống lại rồi.

"Đời người đúng là khi bổng khi trầm. Đoán chừng mấy sợi dây thần kinh của mình giờ đây đã thô ráp như sắt thép rồi. Có lẽ sẽ chẳng còn bất cứ chông gai nào có thể đánh bại được mình trong thế giới hiện thực nữa."

Hàn Phi vô thức nhìn sang bảng vật phẩm. Tất cả phần thưởng nhiệm vụ sẽ được ưu tiên xếp vào mục vật phẩm ấy.

"Tất cả các phần thưởng của nhiệm vụ tân thủ đều kèm thêm hai chữ [chủ nhà], hình như đều là các di sản của chủ nhà cả. Chẳng lẽ game này đang chuẩn bị biến mình thành người chủ nhà mới à?

Xem ra, việc mình kiên trì hoàn thành hết toàn bộ nhiệm vụ tân thủ vẫn có ý nghĩa đấy chứ. Chỉ riêng chùm chìa khóa của chủ nhà kia, có khả năng mình sẽ cần dùng tới sau này. Quả nhiên cảnh báo của Hệ thống lúc ban đầu không hề sai. Hoàn thành được tất cả nhiệm vụ tân thủ có thể giúp mình hiểu rõ hơn thế giới này."

Hàn Phi thực tâm vui mừng vì bản thân đã không từ bỏ nhiệm vụ tân thủ. Thù lao hậu hĩnh của nhiệm vụ [Ngủ] cũng giúp hắn hạ quyết tâm nhất định phải hoàn thành bằng được nhiệm vụ [Tắm rửa].

"3 nhiệm vụ tân thủ hẳn sẽ tương ứng với 3 phần thưởng của chủ nhà. Chiếc nhẫn có thể cảm nhận được quỷ, chìa khóa dùng để mở cửa của những căn hộ khác, vậy không biết phần thưởng của nhiệm vụ [Tắm rửa] sẽ là cái gì nhỉ?"

Con người mà, ai lại chẳng có ham muốn? Sau khi xác định bản thân có thể tùy ý [quit game] bất cứ lúc nào, Hàn Phi quyết định chơi một ván cược lớn: "Chỉ còn nhiệm vụ [Tắm rửa] nữa thôi, thực hiện trước 4:00 sáng là xong hết. Mình phải tranh thủ giành được toàn bộ phần thưởng từ nhiệm vụ tân thủ mới được."

Hàn Phi chậm rãi vén một góc chăn lên, để rồi nhìn thấy Ngụy Hữu Phúc đang đứng ngay trước cửa phòng ngủ. Gã

đang dùng chính cơ thể của mình để ngăn cản ánh nhìn của những con quỷ khác.

"Anh ta xuất hiện lúc nào vậy?" Nhớ lại thời gian tử vong của Ngụy Hữu Phúc, Hàn Phi không hề cảm thấy quá kinh ngạc nữa.

Hắn nhìn bóng lưng của Ngụy Hữu Phúc, rồi bỗng cảm thấy anh ta không giống với những con quỷ còn lại trong căn hộ cho lắm.

Cơ thể của những con quỷ kia đều bị khiếm khuyết, trong khi cơ thể của Ngụy Hữu Phúc thì hoàn toàn không có thương tổn gì cả, ít ra là vẻ bề ngoài vẫn còn đầy đủ các cơ quan, bộ phận.

"Hình như… Ngay từ ban đầu, Hữu Phúc đã không có ác ý với mình. Điểm này không giống với những con quỷ khác. Có khi nào anh ta còn giữ được một phần ký ức và nhân tính không nhỉ?"

Chương 36: Người một nhà, tương thân tương ái

(CHÚC MỪNG NĂM MỚI)

Trong tất cả những nạn nhân bị giết từ vụ chặt thây - ghép xác này, Ngụy Hữu Phúc là người đặc biệt nhất.

Hung thủ giết người vì cái đẹp, nhưng Ngụy Hữu Phúc lại quá ư bình thường; không thể tìm thấy bất kỳ đặc điểm đẹp đẽ nào trên người anh ta cả. Tuy nói thế, dù chẳng lịch sự gì cả, song đây chính là sự thật.

Hàn Phi lướt web tìm tất cả tư liệu có trên mạng. Bên cảnh sát đã căn cứ vào báo cáo khám nghiệm tử thi của phía pháp y để phán đoán rằng, cái chết của Ngụy Hữu Phúc hoàn toàn là việc ngoài ý muốn. Anh ta là người đã phá vỡ kế hoạch gây án của hung thủ. Và trong tình trạng hoang mang do lần đầu gây án, hung thủ đã quyết định giết luôn anh ấy.

Thế nhưng mà, vẫn có vài người trên mạng lại không đồng quan điểm. Từ thủ pháp gây án cho đến việc đào thoát sau khi hành sự, tất cả đều chứng minh hung thủ đã hành động theo một kế hoạch vô cùng kín kẽ, vì nếu chỉ cần một chút sơ suất là gã sẽ bị bắt giữ ngay.

Một kẻ điên có tâm tư tinh tế tỉ mỉ nhường này chắc chắn không bao giờ xem thường sự tồn tại của Ngụy Hữu Phúc. Cũng giống như việc sau đó, trong cùng một buổi tối mà hung thủ giết chết cả Thôi Thiên Tứ và Thôi Thái Y vậy. Từ đó, một số người cho rằng, hung thủ đã xem Ngụy Hữu Phúc là mục tiêu ngay từ lúc bắt đầu rồi.

Thậm chí, bọn họ còn bảo, việc hung thủ chọn A Mỹ để ra tay cũng chỉ vì Ngụy Hữu Phúc.

Xem chừng, những comment của cư dân mạng cũng có lý ra phết. Tuy nhiên, hoàn toàn không có chứng cứ gì để chứng minh cho lập luận này. Ban đầu, Hàn Phi cũng không để ý cho

lắm. Song giờ đây, sau khi nhìn thấy Ngụy Hữu Phúc trong game, hắn đã dần dần thay đổi cách nhìn của bản thân.

Nhìn chung, cả cuộc đời của Ngụy Hữu Phúc đều trải qua vô cùng bình thường, chưa từng làm bất cứ việc gì khác người cả.

Anh ta yêu sâu sắc vợ và cha của mình, luôn nỗ lực làm việc, không oán thán hay hối hận, kể cả có cực nhọc hơn nữa cũng không than van. Dường như anh ta mãi luôn tràn đầy hy vọng đối với cuộc sống này.

Đối với loại người như vậy, bản thân anh ta cũng mang trên mình một vị trí đẹp đẽ khác, chính là tâm hồn - hoặc có thể nói là linh hồn của anh ta.

Hàn Phi không rõ, liệu có phải hung thủ đã nhìn trúng điểm này hay không, bởi hắn không có chứng cớ. Có điều, hắn vẫn nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên mình tới nhà của Ngụy Hữu Phúc.

Có một chi tiết mà suýt chút nữa đã bị hắn bỏ qua. Hắn phát hiện trên chiếc tủ trong phòng khách ở nhà Ngụy Hữu Phúc có rất nhiều đồ chơi Lego và đủ loại đồ lắp ráp.

Lego là một loại đồ chơi trí tuệ từ nhiều năm về trước. Loại đồ chơi hình khối bằng nhựa này sẽ có một mặt lồi ra, mặt còn lại có những cái lỗ để ráp phần lồi kia vào. Ước tính có hơn 1300 hình dạng, mỗi dạng lại có vô số màu sắc khác nhau, có thể lắp ghép, biến hóa thành các tạo hình vô cùng vô tận, được xưng tụng thành "hình khối xây dựng bằng nhựa kỳ diệu".

Cùng với sự phát triển của thời đại, số lượng những đứa trẻ chơi trò chơi xếp hình Lego này ngày càng ít đi, chỉ có điều vẫn có một số người lớn thích mua mấy thứ này về để sưu tập.

Ngụy Hữu Phúc và hung thủ có lẽ đều là những kẻ thích chơi xếp hình, chỉ khác ở chỗ, thứ mà anh ta lắp ghép là hình khối, còn thứ mà hung thủ lắp ghép lại là sinh mạng.

Trong nháy mắt, bất chợt Hàn Phi nảy sinh ra một ý nghĩ kỳ quái, rằng hung thủ có thể nào là Ngụy Hữu Phúc hay không? Hoặc là một kẻ nào đó rất hiểu con người anh ta?

Dù gì đi nữa, có thể dùng mắt thường để nhìn ra vẻ đẹp bề ngoài, các thông tin về người mẫu cũng có thể lên mạng search. Nhưng về chuyện một người có tâm hồn đẹp đẽ vô khuyết hay không, vậy thì phải chờ sau khi quen biết thấu triệt rồi mới có thể đưa ra kết luận.

"Hung thủ vụ án Chặt thây - ghép xác là bạn bè của Ngụy Hữu Phúc ư?"

Vào lúc Hàn Phi còn đang suy nghĩ, bỗng có tiếng bước chân từ căn phòng ngủ trong cùng vọng tới.

3:14 sáng, người chết thứ 7 xuất hiện.

Người này tên Cốc Diệp, là một người mẫu tạp chí, đã từng rất nổi tiếng trong nghề. Body của anh ta từng được xưng tụng là chuẩn tỉ lệ vàng. Chỉ đáng tiếc, anh ta bị tai nạn xe cộ vào đúng thời điểm đỉnh cao của sự nghiệp.

Tuy nhặt về được một mạng, nhưng khuôn mặt đã bị thương tổn nghiêm trọng; sau khi phẫu thuật thẩm mỹ thì sự nghiệp của anh ta không ngừng trượt dài.

Trong 7 người chết, Cốc Diệp lớn tuổi nhất. Sự xuất hiện của anh ta gần như cũng báo hiệu màn đêm sắp sửa qua đi, biến cố sẽ lập tức ập đến.

Sau khi Cốc Diệp bước qua khỏi ngưỡng cửa phòng ngủ, Ngụy Hữu Phúc cũng đi ra từ cửa phòng của Hàn Phi. Toàn bộ 7 người chết đều ngồi trên ghế sô pha trong phòng khách.

Họ quay lưng về phía Hàn Phi, lặng lẽ chăm chú xem ti vi.

Cảnh tượng trên màn hình gần như tương ứng với hiện thực, Hàn Phi cũng vì thế mà phát hiện ra một vấn đề.

Vào lúc hắn làm nhiệm vụ ngồi [xem ti vi], những gì xem được là một đoạn phim hoạt hình âm gian với phong cách vô cùng quỷ dị và trừu tượng, cảm giác cứ như một cơn ác mộng của một đứa trẻ.

Khi ấy, kẻ bầu bạn cùng xem ti vi với hắn chính là con quái vật đứng ngay sau lưng mình. Lúc đó, cả 7 người bị hại đã hợp thể lại với nhau; bọn họ mất khống chế, điên cuồng, tràn đầy tuyệt vọng và sát ý.

Vậy mà tình hình đêm nay lại không giống khi đó cho lắm, vì 7 người bị hại xuất hiện độc lập. Lúc không bị tập hợp lại với nhau trong bộ dáng quái vật, có vẻ như bọn họ đều duy trì được chút lý trí nhất định, chí ít cũng sẽ không nảy sinh sát ý lộ liễu đối với Hàn Phi như trước đây.

Thời gian cứ thế trôi qua từng giây, từng phút. Cùng với sự sụt giảm nhiệt độ đến mức lạnh băng trong căn phòng, cảnh tượng trên màn hình ti vi rốt cuộc cũng có sự biến hóa.

Trong hiện thực, Ngụy Hữu Phúc vẫn đang ngồi trên ghế sô pha như cũ, song hình ảnh của anh ta trên ti vi chính là đang cầm lấy khung ảnh trên mặt bàn lên rồi lau chùi cực kỳ dịu dàng.

Anh ta chỉ vào hình người trong khung ảnh, nhẹ nhàng tiến lại gần A Mỹ, còn A Mỹ trong màn hình ti vi thì hơi ngượng ngùng như thể muốn đẩy anh ta ra, chỉ có điều sau khi thử mấy lần không được bèn từ bỏ. Miệng cô ta cứ như đang nhỏ giọng trách cứ Ngụy Hữu Phúc vậy, nhưng ánh mắt lại ngập tràn hạnh phúc.

Mấy người bị hại khác trong màn hình ti vi cũng quay ra làm việc của riêng mình. Tiêu Tình thích ẩm thực và nấu nướng. Hai chị em nhà Thiên Tứ và Thái Y đang đấu khẩu với nhau; cậu em Thiên Tứ nói không lại chị mình mà đánh cũng không thắng được, đã tức giận đến sắp khóc tới nơi rồi.

Nữ MC Trương Linh Phạm thì đang soi vào chiếc gương nhỏ để tự make up thật xinh đẹp cho mình. Anh chàng Cốc Diệp lớn tuổi nhất đang lấy bia từ trong tủ lạnh ra, vừa đeo tai phone nghe nhạc, vừa chè chén.

Những thứ đang phát trên màn hình ti vi chắc hẳn chính là những hồi ức tốt đẹp nhất của mấy người bị hại. Một chút đẹp đẽ cuối cùng ấy cũng đang dần dần trở nên mơ hồ, tựa như bọn họ không sẵn lòng quên đi, cho nên mới xem một cách chăm chú.

Bọn họ cũng từng có cuộc sống tốt đẹp và hạnh phúc ấy.

“Sau khi con quái vật tổ hợp xuất hiện, trên màn hình ti vi sẽ phát tiết mục âm gian tựa như ác mộng. Lúc những người bị

hại tách riêng ra, trên ti vi lại phát những hồi ức tươi đẹp của từng người bọn họ.”

Thế giới bên ngoài căn hộ ma ám đây đang phát triển theo chiều hướng ngày càng quỷ dị, ngày càng nguy hiểm hơn, nhưng bên trong căn hộ ma ám này lại gió yên biển lặng.

Hàn Phi nấp trong chăn, âm thầm quan sát tất cả. Càng hiểu rõ, thâm tâm hắn càng cảm giác vô cùng khó chịu.

Là một diễn viên, hắn rất am hiểu việc quan sát người khác, cũng như vô cùng nhạy cảm với từng thay đổi cảm xúc của người khác. Thế cho nên, hắn cũng càng thấu hiểu được tâm tư của mấy người bị hại này khi ấy.

“Không ai muốn biến thành quái vật cả.”

Hàn Phi nhìn lên chiếc đồng hồ điện tử trên tường, bây giờ đã là 3:30 sáng.

Nhiệm vụ [tắm rửa] yêu cầu phải thực hiện trước 4:00 sáng, thời gian của hắn không còn nhiều.

Chờ đến 3:35, Hàn Phi đã đưa ra một quyết định cực kỳ to gan lớn mật. Hắn chậm rãi vén chăn lên.

Nếu như nửa đêm tỉnh dậy, phát hiện có 7 con quỷ đang ngồi trong phòng khách xem ti vi, có lẽ đại đa số mọi người sẽ bị dọa cho phát điên, cũng có thể có vài người sẽ lựa chọn báo cảnh sát, nếu không thì cũng xông ra khỏi cửa chạy trối chết, hoặc là tiếp tục trùm kín chăn giả đò như đang ngủ.

Thế nhưng, phản ứng của Hàn Phi lại không giống với bất kỳ hành động nào bên trên. Hắn lựa chọn bước ra khỏi phòng ngủ, cùng xem ti vi với 7 con quỷ kia.

Con quái vật được tổ hợp lại thì không thể nào giao tiếp rồi, có muốn tìm hiểu về đối phương thì cũng chỉ có thể tiến hành khi từng người bị hại đã tách riêng ra.

Nhiệm vụ [Ngủ] đã hoàn thành, thời gian trong game cũng đã vượt quá 3 tiếng đồng hồ, Hàn Phi cố gắng thả lỏng bản thân, sau đó bước ra khỏi phòng ngủ.

Cả 7 nạn nhân đều đang nhìn bản thân trong ti vi, không ai thèm chú ý tới Hàn Phi hết.

Hắn lặng lẽ ngồi xuống phía cuối của chiếc ghế sô pha, nếu chỉ nhìn bóng lưng thì rõ ràng đã hòa nhập vào với bọn họ một cách hoàn mỹ.

Vừa mắc chứng sợ giao tiếp, vừa không giỏi ăn nói, bản thân lại là một cô nhi, Hàn Phi chưa từng nghĩ đến việc phải giao tiếp với người trong nhà như thế nào. Bởi vì trước đây hắn chưa hề được thể nghiệm cảm giác gia đình.

Dựa lưng vào thành ghế sô pha, Hàn Phi không quấy rầy những người bị hại kia xem ti vi. Hắn chỉ ngồi cùng với mọi người, xem tivi cùng bọn họ.

"Hôm Tết Nguyên Đán, mình đã ăn sủi cảo trong nhà của bà lão kia. Không biết đến lúc Giao Thừa năm sau, liệu mình còn có thể cùng xem tiết mục Gala chào Xuân cùng 7 người bọn họ hay không nhỉ?"

Chương 37: Mình đã tìm ra mảnh ghép cuối cùng

Vốn sống cô độc trong căn nhà trọ ở Khu phố cổ lâu nay, mỗi khi tan ca về nhà, việc đầu tiên mà Hàn Phi làm chính là bật ti vi lên. Hắn không xem, mà chỉ để nghe tiếng âm thanh vang vọng trong nhà, không để cho căn phòng trở nên quá quạnh quẽ.

Cứ đơn độc nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nhà hắn "náo nhiệt" đến thế.

Bảy con quỷ ngồi trên ghế sô pha xem ti vi, xem mãi, xem mãi đến mức dư ra một người cũng không ai muốn phá vỡ sự yên bình này, thậm chí còn có cảm giác rất hài hòa nữa.

Sau khi có thể tùy ý thoát game, lá gan của Hàn Phi cũng lớn hẳn. Hắn muốn kéo gần khoảng cách để tiếp xúc với các bạn cùng phòng của mình, muốn tìm ra manh mối có liên quan đến hung thủ từ chính những người bị hại ấy.

Chiếc ti vi hình vuông cũ rích kia không ngừng phát đi phát lại ký ức của các nạn nhân. Hàn Phi cũng khắc sâu từng chi tiết kia vào bộ não của mình.

Thời gian càng ngày càng cận kề 4:00 sáng. Nếu vẫn không chịu làm nhiệm vụ [Tắm rửa], e là nhiệm vụ tân thủ cũng sẽ bị tính thành thất bại mất.

Hàn Phi nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường, chờ đến đúng 3:50, hắn lặng lẽ đứng dậy, một mình đi vào nhà vệ sinh.

"Không đắn đo nữa, cứ phải thử một lần xem. Nếu tập hợp được hết tất cả các phần thưởng của tân thủ thì chắc chắn sẽ rất có ích cho mình sau này."

Bước vào nhà vệ sinh, Hàn Phi không bật đèn lên. Hắn nhớ lại những yêu cầu của nhiệm vụ [Tắm rửa]: "Mình cần phải sử dụng đạo cụ trong game để tẩy sạch cơ thể, phần mặt và đầu, thời gian tắm không được ít hơn 20 phút."

Bản chất của [Cuộc Sống Hoàn Hảo] vốn là một tựa game mô phỏng cuộc sống con người nên bên lập trình viên đã thiết kế những sự việc thường nhật trong cuộc sống thành nhiệm vụ, thế nên Hàn Phi cũng không lấy làm bất ngờ cho lắm. Tuy nhiên, thâm tâm hắn cũng biết, đây không thể nào chỉ là hành động tắm rửa đơn giản được.

Sau khi kiểm tra hết xung quanh, Hàn Phi phát hiện ổ khóa trong nhà vệ sinh đã bị phá hỏng, căn bản không cách gì khóa lại.

"Không thể khóa cửa à?" Hàn Phi nhíu chặt chân mày. Thế nhưng mà, hắn nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng ngay sau đó: "Còn may là nhiệm vụ này không bắt buộc phải cởi đồ để tắm."

Mở vòi sen xong, Hàn Phi mặc nguyên quần áo đứng dưới dòng nước đang chảy xuống, trên tay còn cầm theo con dao phay.

Dòng nước mát lạnh gột rửa cơ thể, quần áo thì dính sát lên da thịt, cái cảm giác bí bách ấy thật không dễ chịu chút nào.

"Trò chơi này thật tình đã bê y nguyên mấy cái chi tiết, dù nhỏ nhặt nhất, ngoài đời thường vào trong thế giới này luôn rồi."

Xả nước lạnh hết nửa phút, Hàn Phi chợt phát hiện ra mức độ hoàn thành hiển thị trên bảng nhiệm vụ vẫn đứng nguyên ở con số 0%.

Chờ đến khi toàn thân ướt đẫm, nhìn đến bồn rửa mặt, hắn mới thấy trên đó đang đặt dầu gội đầu, sữa rửa mặt và sữa tắm.

"Cái cảm giác tắm rửa trong một căn hộ ma ám vào lúc 4:00 sáng thật khác biệt. Dù cho vặn nước ấm đến độ nào thì trong lòng vẫn cảm thấy run run rẩy rẩy."

Hắn thử xịt một ít sữa tắm rồi xoa lên người, cuối cùng thì chỉ số mức độ hoàn thành nhiệm vụ tắm rửa cũng bắt đầu tăng nhẹ lên.

"Thì ra mặc quần áo đi tắm có cảm giác như thế này nha. Quả thật ở trong game có thể thử nghiệm rất nhiều việc trước

giờ chưa từng làm trong hiện thực nhỉ?”

Hàn Phi dần dà ý thức được một việc, đó là bản game [Cuộc Sống Hoàn Hảo] chính thức sẽ có đủ loại ràng buộc, mà bản game [Cuộc Sống Hoàn Hảo] ngoài luồng hắn đang chơi đây thì không hề có bất kỳ ràng buộc nào. Sẽ không có ai hạn chế hắn điều gì, chỉ cần hắn có thể sống sót là sẽ có thể thử làm bất cứ điều gì mình muốn.

Nơi đây có lẽ là một tầng Địa ngục có nhân tính, hoặc cũng có thể là Thiên đường đẫm màu máu. Tất cả còn phải xem xem hắn lựa chọn như thế nào.

Nhiệt độ nước tăng dần, gian nhà tắm bốc lên một tầng hơi nước mỏng manh, Hàn Phi vẫn luôn tập trung sự chú ý một cách cao độ.

Tẩy rửa cơ thể xong, khi hắn chuẩn bị gội đầu, bỗng cánh cửa nhà vệ sinh vốn đang đóng kín lại đột nhiên mở ra.

“Ai vừa mới đi vào?”

Hắn thò đầu ra ngó quanh phòng khách, ti vi vẫn phát đi phát lại những cảnh tượng ấm áp như cũ, nhưng 7 nạn nhân ngồi trên ghế sô pha thì đã biến mất cả rồi.

Nhiệt độ nước càng ngày càng tăng cao, nhưng Hàn Phi lại cảm thấy ngày càng lạnh lẽo.

Không khí trong phòng tắm chật hẹp dường như đông cứng lại. Hàn Phi cảm giác gần như mình sắp phải ngạt thở luôn rồi. Hắn vẫn luôn tập trung mọi sự chú ý, nhìn chằm chằm vào chiếc gương soi đang phủ một lớp hơi nước mờ mịt trước mặt.

Trong chiếc gương soi ngay chỗ bồn rửa mặt kia, trừ bản thân Hàn Phi, còn có 7 bóng người khác nữa.

Hắn không dám quay đầu lại, chỉ nhìn trừng trừng vào chiếc gương kia.

Ngụy Hữu Phúc trong gương từ sau lưng Hàn Phi chầm chậm bước ra, anh ta giơ tay viết lên trên mặt kính.

Cùng lúc ấy, mặt gương phủ đầy hơi nước bên ngoài bắt đầu xuất hiện từng chữ một: Đứa trẻ kia sắp sửa xuất hiện rồi,

hãy giúp nó.

Đây là lần đầu tiên Hàn Phi giao lưu cùng "người" trong căn hộ ma ám. Nhìn dòng chữ trên mặt kính, rồi nhìn Ngụy Hữu Phúc đang đứng cạnh mình ở trong gương kia, bỗng nhiên hắn nảy sinh ra một cảm giác rất kỳ diệu.

Trong thế giới hiện thực bên ngoài trò chơi, vai diễn mà hắn được đóng cũng là Ngụy Hữu Phúc. Mà vào thời khắc này, hắn cùng với người chết mà mình sắm vai chỉ cách nhau vỏn vẹn một tấm kính.

Xuất phát từ bản năng, giờ đây nội tâm hắn vẫn cảm nhận được sự sợ hãi; thế nhưng ngoài sự sợ hãi ấy, trong lòng hắn cũng trào dâng một loại cảm xúc.

Đó không phải là sự đồng tình, cũng chẳng phải thương hại. Nhìn vẻ đau khổ, tuyệt vọng của 7 nạn nhân trong tấm gương, tựa hồ như hắn được nhìn thấy lại bản thân mình trước kia vậy.

Giơ cánh tay lên, đầu ngón tay của Hàn Phi chạm vào mặt gương.

Cảm giác mát lạnh truyền vào đại não, hắn chậm rãi gật đầu: "Tôi có thể giúp nó."

Sau khi hắn nói hết câu này, Ngụy Hữu Phúc chợt mỉm cười đơn thuần với Hàn Phi. Sau đó, phần đầu và cổ của anh ta bắt đầu rướm máu, từng vết thương kinh khủng cũng theo đó xuất hiện.

Cơ thể anh ta bị xé toạc một cách tàn bạo, tựa như một mảnh ghép bị rơi vỡ ra vậy.

Máu bắn tung tóe thấm cả lên bức tường trắng tinh của nhà vệ sinh. Trước giờ, Hàn Phi chưa từng trải qua việc nào kinh khủng đến như thế. Thậm chí, hắn còn không biết hiện tại thứ đang gột rửa trên cơ thể mình là nước, hay là máu.

Mà điều làm cho hắn càng cảm thấy kinh hãi chính là… Ngụy Hữu Phúc chi mới là người đầu tiên.

Sau khi cơ thể Ngụy Hữu Phúc bị xé toạc ra, kế đến là tới A Mỹ, Thôi Thiên Tứ, Thôi Thải Y,…

Từng đóa hoa máu văng tung tóe trong không gian chật hẹp của nhà vệ sinh. Thế giới trong tấm gương kia đã biến thành một màu đỏ thẫm. Dùng từ Địa ngục giữa nhân gian để miêu tả hiện trạng này là vẫn còn nhẹ nhàng. Mà trong hiện thực, dường như Hàn Phi đã lọt vào hầm băng, cơ thể hắn mất khống chế, không ngừng run rẩy.

Nước cứ chảy theo gò má, máu cũng lan tràn trong gương.

Hàn Phi đã hoàn toàn nhắm chặt mắt. Không một bộ phim kinh dị nào có thể truyền tải được loại cảm giác tàn nhẫn và kinh hoàng ở ngay thời điểm này. Cái loại cảm giác chân thật thấu tận tâm can kia cứ như một thanh kiếm bén nhọn, hung hãn đâm thẳng vào trái tim của Hàn Phi.

Sau khi cơ thể của 7 nạn nhân đều đã bị xé toạc toàn bộ, dường như máu thịt của họ trong tấm gương tự sinh ra ý tính mạng riêng của chính mình vậy. Nỗi tuyệt vọng, sự oán hận và đau khổ hòa vào nhau, hình thành nên từng sợi tơ màu đen, bắt đầu gom góp những mảnh thân thể rơi vãi rồi lắp ghép lại với nhau.

Dường như điều này chính là việc mà hung thủ từng làm. Còn Hàn Phi hiện tại đang đứng ở hiện trường gây án của gã.

Chỗ máu thịt kia trở thành những mảnh ghép, trong khi sinh mạng bị những sợi oán hận chắp vá, xâu chuỗi lại. Một con quái vật xấu xí, điên cuồng, kinh khủng đã sống lại với từng mảnh thể xác của những người đã chết.

Cơ thể nó càng ngày càng lớn; khuôn mặt đau khổ, vặn vẹo của 7 nạn nhân kia dần dần nổi lên. Tất cả bọn họ đã mất đi lý trí, chỉ còn biết rít gào một cách điên cuồng. Khắp căn phòng, đâu đâu cũng có những đoạn tay chân khiếm khuyết của bọn họ.

Cảnh tượng trong tấm gương quá đỗi đẫm máu, song Hàn Phi vẫn ép buộc bản thân mình nhìn vào. Hắn khắc ghi câu chữ mà Ngụy Hữu Phúc để lại trong đầu. Hắn cần phải giúp đỡ đứa trẻ sắp sửa xuất hiện kia.

“Nếu 7 nạn nhân kia đã làm vậy, chắc chắn là có lý do. Bọn họ bị xé toạc ra rồi lại được lắp ghép lại ngay trước mắt mình

như thế, chắc chắn là đang muốn cho mình nhìn thấy thứ gì đó!”

Mạch máu phồng lên, máu thịt bị cắn nuốt, con quái vật kia đã lớn đến mức chạm vào trần nhà, ấy thế mà cơ thể của nó vẫn còn đang tiếp tục to dần.

Máu tươi trào ngược xuống, loan rộng dần dựa theo hình thể của con quái vật kia. Cuối cùng, Hàn Phi cũng có phát hiện mới từ vị trí trái tim của nó.

Ngay giữa cơ thể của quái vật, hắn nhìn thấy một khuôn mặt xa lạ.

Hắn rà soát lại tất cả các thông tin liên quan đến vụ án Chặt thây - ghép xác nhưng cũng không thể nhận ra khuôn mặt ấy. Phía cảnh sát cũng chưa từng công bố bất cứ thông tin nào liên quan đến khuôn mặt kia.

“Con bé ấy chính là người bị hại thứ 8 ư? Đứa nhỏ này chính là mảnh ghép cuối cùng à?”

Chương 38: Không ai biết tên của con bé

Bên trong tấm gương là một thế giới toàn màu máu. Con quái vật được ghép lại bởi những mảnh máu tươi thịt vụn từ thi thể của người bị hại giờ đã hiện thân, choáng hết khoảng trống cả gian phòng.

Trong hiện thực, dù rằng không thực sự có mấy cảnh tượng đẫm máu kia, song con quái vật kia thì thật sự có tồn tại. Hàn Phi đã cảm nhận được cái cảm giác kinh hoàng và áp chế kia rồi.

Mùi máu tươi trong không khí càng ngày càng nồng đậm. Rõ ràng, cơ thể Hàn Phi đang được dòng nước nóng gột rửa, thế nhưng dường như hắn có cảm giác mình đang tắm máu tươi.

Trong màn hình ti vi tại phòng khách, những mảnh ký ức ấm áp thuộc về người bị hại đã biến mất tự bao giờ. Quá khứ tươi đẹp của bọn họ đã dần dần bị thay thế bởi cơn ác mộng của đứa trẻ kia.

Từng bóng người nhỏ bé đang chạy trốn thục mạng trong rừng sâu tăm tối; đến cuối cùng, bọn họ đều bị tóm vào một gian nhà gỗ tối thui.

Cơ thể con quái vật trong gương vẫn ngày một lớn lên, khuôn mặt người nằm ngay vị trí con tim của quái vật cũng ngày càng rõ nét.

Đó là gương mặt của một cô bé. Xem chừng tuổi tác của nhóc ấy cũng còn khá nhỏ; trên gương mặt ấy không thể nhìn ra bất kỳ tâm tư phức tạp nào, sạch sẽ đơn thuần như một trang giấy trắng.

“Con bé ấy chính là người chết thứ tám ư? Chính là số 8 không có bất cứ ghi chép nào kia sao?”

Hàn Phi khắc ghi khuôn mặt của cô bé kia vào bộ não. Đây chính là một trong những manh mối then chốt để phá được án.

Tầng hơi nước trong nhà vệ sinh trở nên dày đặc hơn. Con quái vật ghê tởm trong gương đang hiện ra từng chút một.

Sau khi đã được ghép nối triệt để, sợ rằng nó sẽ giống y như hình dạng mà Hàn Phi đã từng thấy trong lần làm nhiệm vụ [Xem ti vi] trước đó.

Tận mắt chứng kiến những người bị hại chịu cảnh phân thây, sau đó lại tận mắt thấy bọn họ ghép lại thành một con quái vật càng kinh khủng hơn nữa, cảnh tượng này quả thật đã vượt quá giới hạn chịu đựng của một người bình thường. Điều này đã trực tiếp nâng cao ngưỡng trị số tinh thần của Hàn Phi.

Cơ thể hắn không ngừng run rẩy, nhưng cho dù là lúc này, Hàn Phi cũng không hề quên lời thỉnh cầu của Ngụy Hữu Phúc.

Hắn vẫn đứng một mình trong căn phòng tắm. Con quái vật trong gương giờ đã bắt đầu xuất hiện ngoài hiện thực, thi thể được ghép trong màn hơi nước kia giờ đã ở ngay sau lưng hắn.

"Mình phải giúp con bé như thế nào?"

Người chết thứ 8 vẫn tựa như một nàng công chúa chìm sâu trong giấc ngủ trên cơ thể của con quái vật, chỉ sau khi cơ thể của 7 người kia bị xé toạc ra thì nhóc đó mới xuất hiện cùng với con quái vật.

Hay đổi một góc nhìn khác mà nói, con bé nhìn thì xinh đẹp, ngây thơ nhất này kỳ thật chính là con quái vật xấu xí, đáng sợ nhất kia, tựa như bọn họ chính là một thể hợp nhất vậy.

Ngụy Hữu Phúc chỉ hy vọng Hàn Phi có thể giúp cô gái kia, nhưng anh ta không nói rõ, rốt cuộc Hàn Phi nên làm như thế nào?

Cùng với mức độ hoàn chỉnh của quái vật, khuôn mặt của con bé kia cũng từ từ bị máu thịt bao phủ lại. Nó gần như đã bị thể xác của mấy người bị hại khác bao bọc hoàn toàn.

Mắt thấy con bé kia biến mất từng chút một, còn con quái vật cũng ngày càng trở nên hoàn thiện hơn, Hàn Phi cảm thấy

không thể cứ để mặc như thế tiếp được. Hắn cần phải làm điều gì đó.

Xoay người lại, nhìn thẳng vào con quái vật với đám máu thịt đang gần như ních trọn cả gian nhà tắm, Hàn Phi đã đưa ra một quyết định cực kỳ điên rồ.

Hắn cố nén chịu cái cảm giác ghê tởm đến mắc ói bởi sự dính dớp nhầy nhụa kia, cứ thế mà chọc hai tay vào ngay chỗ khe hở giữa đám máu thịt, gạt đám tay chân tàn khuyết đang che khuất khuôn mặt con bé kia ra. Hắn đang muốn lôi con bé ấy ra khỏi cơ thể của con quái vật!

Hắn đang cứu người, nhưng đôi tay của hắn lại nhuốm đầy máu tươi, có máu của người khác, cũng có máu của chính bản thân hắn.

Những phần sắc nhọn của mảnh xương gãy đâm xước cánh tay hắn, sự đau đớn và sợ hãi không ngừng dày vò từng sợi dây thần kinh của hắn. Thế nhưng Hàn Phi không dám dừng lại. Càng ngày càng có nhiều phần máu thịt tập trung tại vị trí khuôn mặt của con bé. Để giúp em ấy, hắn không ngừng liều mạng đào xới đống máu thịt kia.

Trước giờ, Hàn Phi chưa từng nhìn thấy nhiều máu đến thế, cũng chưa từng có trải nghiệm nào khủng khiếp đến vậy. Hắn ép buộc bản thân không được nghĩ nhiều, chỉ sợ dừng lại một chút thôi thì e là bản thân sẽ suy sụp mất.

Từng mảnh vụn máu thịt được bới ra, toàn thân của Hàn Phi cũng đã thấm đẫm màu máu. Chỉ có điều, động tác của hắn ngày càng thành thục, tốc độ cũng ngày càng nhanh hơn.

Dần dần, Hàn Phi cũng lôi được phần đầu và bả vai của con bé nọ ra khỏi con quái vật.

Từng mạch máu li ti bị kéo đứt, giờ đây trong đầu Hàn Phi đã hoàn toàn trống rỗng. Hắn chỉ biết lặp đi lặp lại cùng một động tác như cái máy, mãi cho đến khi chiếc đồng hồ điện tử bên ngoài gian nhà tắm vang lên tiếng chuông.

4:00 sáng, ánh bình minh cận kề. Tuy bên ngoài cửa sổ vẫn chỉ là một màu đen kịt, nhưng tốc độ ghép nối của đám máu thịt kia đã chậm lại một cách rõ rệt. Hàng mi của con bê vốn

giống như người đẹp ngủ trong rừng kia khẽ khàng lay động, có vẻ như bé gái sắp mở mắt ra.

Hàn Phi lập tức tăng tốc. Đôi chân của hắn đạp trên đám máu thịt nhầy nhụa, cả người đã thấm đẫm máu tươi. Cuối cùng, hắn cũng từ từ lôi được một cánh tay của con bé nọ lên.

Làn hơi nước trong phòng đã bị thay thế bởi máu huyết từ sớm. Cho đến khi Hàn Phi nắm được cánh tay kia, chuẩn bị kéo nó từ trong đống thịt bầy nhầy xấu xí kia ra thì cô bé ngủ say trước mặt từ từ mở mắt.

Từ trước tới nay, Hàn Phi chưa từng nhìn thấy đôi mắt nào như thế. Dường như cô bé trước mắt này không hề có ký ức hay tình cảm gì cả, và đôi mắt trong suốt đến tận cùng kia cứ như thể của một đứa trẻ vừa mới ra đời vậy.

"Anh đến để cứu em đây."

Giữa tầng địa ngục của nhân gian không ngừng bị che phủ bởi máu thịt, Hàn Phi nhìn thẳng vào đôi mắt của bé gái, tay nắm lấy cánh tay của đối phương.

Hắn không rõ liệu cô nhóc kia có nghe hiểu được lời hắn nói hay không. Hiện giờ, hắn chỉ muốn kéo được cô bé từ cơ thể con quái vật ra mà thôi.

Cô gái ngây ngô nhìn Hàn Phi, rồi nhìn hết thảy xung quanh, cái gì cô ấy cũng không biết. Trong mắt của nó không có bản thân hắn, mọi thứ chỉ đơn giản là phản chiếu lại thế giới mà thôi.

Tốc độ ghép nối của đám máu thịt càng ngày càng chậm, song sau khi lôi được cánh tay còn lại của cô nhóc ra thì Hàn Phi bỗng dừng lại.

Thân thể của cô bé bị từng sợi chỉ mảnh màu đen xuyên qua, kết nối mật thiết với máu thịt của con quái vật; nếu chỉ cậy mạnh thì căn bản không thể tách rời họ ra.

"Con bé có biết những sợi chỉ màu đen trên cơ thể mình là cái gì không nhỉ?" Đôi tay của Hàn Phi vừa chạm vào những sợi chỉ mảnh nọ là trong não bộ của hắn bèn cảm nhận được

từng cơn choáng váng, xúc cảm ác ý và tuyệt vọng xộc thẳng vào đầu.

Con bé không cách nào hiểu được lời của Hàn Phi.

Dường như nó đã quen với việc bị giam trong đống máu thịt kia. Đối với nó, tựa hồ đấy mới là thế giới bình thường.

"Em tên gì? Có còn nhớ được là ai đã biến em thành như thế này hay không?"

Hàn Phi không biết phải làm sao mới có thể loại bỏ được những sợi chỉ màu đen kia, cho nên hắn đành thay đổi góc độ, gắng hết sức có thể để tra ra những thông tin hữu ích từ con bé.

Cho dù không thể giúp được bọn họ, thế nhưng chỉ cần có thể bắt được hung thủ, vậy thì cũng coi như đã báo thù được cho những người bị hại.

Cô bé trong cơ thể con quái vật vẫn không trả lời. Cô nàng hết nhìn trái lại ngó phải, sau đó tầm mắt bị thu hút bởi chiếc ti vi trong phòng khách.

Từng bóng người nhỏ bé đang chạy thục mạng bị bắt trở về căn phòng gỗ, bọn họ khóc trong nghẹn ngào, cả khu rừng đều chìm vào tĩnh lặng.

Cảnh tượng hắc ám, bóng đêm đen kịt, căn phòng tăm tối. Cô bé nhìn tất cả những điều này, rồi dường như nhớ ra được gì đó; miệng nó không ngừng phát ra những âm thanh ú ớ, nghe như một bài hát rất ngắn.

"Papa ôm đầu mama, nói phải dùng mái tóc của mama may quần áo mới cho con."

"Đứa trẻ ngoan sẽ được thưởng, đứa trẻ hư phải bị đưa vào nhà bếp."

"Con cần phải cười, cần phải khóc, phải không được ồn ào, lắng nghe lời dạy dỗ của papa."

"Anh trai và chị gái đều bị đưa đến nơi xa xôi rồi, em trai và em gái càng ngày càng ít đi."

“Con mặc bộ quần áo mới mà papa may cho, cha nói con còn thiếu một đôi cánh.”

Cô nhóc nói xong câu cuối cùng, cảnh tượng quỷ dị trên màn hình ti vi cũng xuất hiện sự biến đổi. Vô số con đom đóm bay ra từ giữa cánh rừng tăm tối kia, chúng đem đến ánh sáng từ chính cơ thể yếu ớt mỏng manh của mình.

Con quái vật được ghép bởi vô số máu thịt trong gian nhà vệ sinh bắt đầu bị tan rã, cơ thể của cô bé cũng bị từng sợi chỉ đen lôi kéo trở về đống máu thịt kia.

Hàn Phi liều mạng ngăn cản lại, song vẫn không thể thay đổi được gì.

“Thời gian tử vong của người chết số 8 là vào 4:00 rạng sáng, con bé chết vào buổi bình minh.” Hàn Phi nhớ lại lời khúc hát cuối cùng của nó, rồi lại nhìn vào chiếc ti vi: “Rừng sâu, căn phòng tối, em trai và em gái, quần áo mới, đôi cánh…”

Mọi thông tin mấu chốt đều tập trung lại với nhau, hiện giờ Hàn Phi đã nắm được một lượng manh mối lớn mà phía cảnh sát vẫn chưa nắm được.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Nhiệm vụ [Tắm rửa] của tân thủ đã hoàn thành!

Điểm kỹ năng tự do: +1,

Phần thưởng nhiệm vụ: [Nhật ký của chủ nhà].”

Âm thanh lạnh lùng trong đầu vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của Hàn Phi. Chờ đến khi tỉnh táo lại, cảm giác đè nén trong nhà vệ sinh đã giảm đi đáng kể.

Chương 39: Theo dấu hung thủ

Khá lâu sau đó, cô bé và con quái vật đều biến mất trong màn hơi nước. Nhà vệ sinh được khôi phục lại nguyên dạng, giống như trước đó chưa từng xảy ra chuyện gì.

Dòng nước từ vòi sen chảy dài theo cơ thể của Hàn Phi. Hắn như một người mất đi toàn bộ sức lực, ngồi bệch xuống sàn phòng tắm.

Quần áo hắn giờ đã bị thấm ướt hoàn toàn. Nhìn lại đôi tay của mình, bản thân Hàn Phi vẫn còn cảm giác không chân thực cho lắm.

"Mình… đã bươi móc đống máu thịt ấy ư?"

Tuy rằng chủ ý của hắn là muốn cứu người, nhưng tình cảnh khủng bố lúc đó vẫn tạo ra sự chấn động cực lớn đối với Hàn Phi.

Dường như hắn đang đứng ngay tại hiện trường hành hung của hung thủ, mở to mắt chứng kiến hết thảy quá trình sự việc xảy ra.

Hàn Phi cảm giác đầu cứ ong ong. Hắn không ngừng chà rửa đôi tay dưới vòi nước, như thể trên đó dính toàn máu tươi mà mắt thường không nhìn thấy được.

"Đây mới chỉ là nhiệm vụ tân thủ thôi."

Mãi lâu sau, Hàn Phi mới đứng dậy được. Hắn tắt vòi nước, thẫn thờ đứng trước tấm gương trong nhà vệ sinh.

Từng đóa hoa máu nở rộ trên bức tường mới vừa rồi quá ư chấn động. Cho dù bây giờ chỉ là nhớ lại thôi cũng khiến hắn cảm thấy sợ hãi.

"Ngụy Hữu Phúc kêu mình giúp đỡ cô bé kia, những người bị hại khác cũng không phá đám hay làm loạn gì. Xem chừng, trong mắt của bọn họ, đúng thật cô bé trong người con quái vật kia cần được giúp đỡ."

Hàn Phi không dám đứng quá gần tấm gương. Hắn âm thầm sắp xếp lại các manh mối trong đầu.

"Trông có vẻ cô bé kia khoảng mười mấy tuổi, thế mà cứ như chẳng hiểu biết gì cả, tựa hồ bị cách ly hoàn toàn bên ngoài xã hội. Trong thế giới của cô ấy chỉ có cha, mẹ và anh chị em mà thôi. Có khả năng vì không được tiếp thu nền giáo dục như bình thường, cho nên nó mới có thể dùng giọng điệu bình tĩnh đến thế để nói những lời kinh khủng như vậy."

Quần áo dính sát lên cơ thể, đầu óc Hàn Phi hiện giờ đau như búa bổ. Cả tinh thần và cơ thể của hắn đã phải chịu đựng đến cực hạn rồi.

"Cả trí lực và thể lực của mình vẫn còn quá kém, chỉ mới làm qua 2 nhiệm vụ tân thủ mà đã không chịu nổi, cần phải nhanh chóng up level mới được."

Hiện tại, Hàn Phi gần như đứng không vững nữa, phải dựa lưng vào tường chống đỡ. Hắn mở bảng thuộc tính, chuyển hết phần điểm thưởng kỹ năng tự do đã đạt được nhờ hoàn thành 2 nhiệm vụ tân thủ sang [Kỹ năng diễn xuất].

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý!

Kỹ năng diễn xuất của bạn bây giờ là Level 5 - trung cấp!

Chúc mừng bạn đã vượt qua ranh giới. Bây giờ, bạn mới có tư cách nói bản thân sở hữu [Kỹ năng diễn xuất]!"

Hàn Phi đã dùng tất cả điểm kỹ năng tự do đạt được suốt mấy ngày chơi game vừa qua để nâng cao [Kỹ năng diễn xuất]. Vì vướng mắc vào vòng xoáy sinh tử liên tục, cơ hồ hắn đã quên béng đi trị số liên quan đến trình độ diễn xuất của mình.

Giờ đây, sau khi nhận được câu thông báo của Hệ thống, hắn mới phát hiện ra [Kỹ năng diễn xuất] của bản thân quả thật được nâng cao lên rất nhiều. Hiện tại, hắn đã có thể dễ dàng khống chế nét mặt, dễ dàng tạo ra những thay đổi rất nhỏ về biểu cảm.

Ngoài việc nâng cao được kỹ năng của mình, mức độ chịu đựng về tâm lý cũng như năng lực ứng biến của hắn cũng có

bước nhảy vọt. Đoán chừng, có rất nhiều tiền bối thâm niên trong nghề cũng không bằng được hắn ở phương diện này.

Sau khi thăng cấp [Kỹ thuật diễn xuất], Hàn Phi bèn lôi cuốn [Nhật ký của chủ nhà] từ trong mục vật phẩm ra. Nhìn qua thì đây cũng chỉ là một quyển nhật ký màu đen bình thường, bên trong sạch sẽ, trống trơn, đến một chữ cũng không có.

"Xem ra mình vẫn chưa nắm bắt được cách dùng chính xác." Thật tình Hàn Phi đã quá mệt mỏi rồi, cho nên hắn cất quyển nhật ký kia vào lại mục vật phẩm. Sau đó, hắn ra khỏi nhà vệ sinh, đóng kín cánh cửa chống trộm không có khóa lại: "Thật đáng tiếc, tối qua không có vị hàng xóm nào chui qua cửa."

Tất bật một hồi, Hàn Phi mới bấm chọn nút thoát game.

Cả thế giới ngập tràn màu máu, cơ mà hiện tại Hàn Phi đã quá quen với điều này.

Tháo bỏ mũ trò chơi, hắn nằm thẳng xuống giường, không thèm động đậy lấy một cái.

Thế giới trong trò chơi luôn là đêm đen, song trong hiện thực ánh dương đã dần ló rạng.

Giờ đây Hàn Phi nằm yên trên giường, mắt mở trừng trừng, trong đầu ngập tràn những suy nghĩ về đủ loại manh mối của vụ án giết người. Chỉ cần nhắm mắt, hắn lại có cảm giác như bản thân đang rơi giữa trùng trùng núi thây biển máu.

Hắn dần chìm vào giấc ngủ giữa cơn rối rắm cực độ ấy lúc nào không hay.

Ánh nắng ban trưa len qua khe hở của rèm cửa sổ chiếu vào căn phòng. Hàn Phi lúc này mới giật mình tỉnh dậy bởi tiếng chuông điện thoại. Mấy thứ thiết bị phòng vệ sốc điện, swing stick (cây côn hai đầu) mà hắn đặt qua mạng đã ship tới.

Sau khi nhận hàng chuyển phát đến, Hàn Phi đọc kỹ hướng dẫn sử dụng và học thành thạo cách dùng. Giờ đây, hắn cũng tạm coi như có một ít lực chiến đấu rồi.

Ăn qua loa cho xong bữa, Hàn Phi mở điện thoại lên, bắt đầu sắp xếp lại các manh mối.

"Người chết số 8 là một cô bé, tầm khoảng 13 đến 16 tuổi. Với tình huống không có thông tin của cô bé trong kho dữ liệu công dân, vậy rất có khả năng nhóc ấy là một đứa trẻ bị bỏ rơi. Trong thời đại khoa học kỹ thuật phát triển cao như hiện tại, dù cho là một cô nhi trong cô nhi viện cũng sẽ có bản lưu thân phận đầy đủ. Chỉ trong trường hợp đứa bé hoàn toàn bị cách ly với thế giới bên ngoài ngay từ khi còn nhỏ thì mới có thể xảy ra tình huống không tra ra tư liệu cá nhân trong kho dữ liệu được.

Với sự trợ giúp của AI thế hệ 6, chỉ cần một người từng để lại dấu vết nào đó trên internet thì thân phận của anh ta kiểu gì cũng sẽ bị truy ra. Nói cách khác, người chết thứ 8 chưa hề sử dụng mạng internet bao giờ."

"Đứa trẻ bị bỏ rơi, rừng rậm, cha mẹ quái dị."

Hàn Phi lấy bút ghi chú lên phần hình ảnh bị bỏ trống của người chết thứ 8 một câu: Sống ở nơi cách xa thành thị và khoa học kỹ thuật, có khả năng ở trong rừng rậm.

"Hung thủ giết người vì cái đẹp, số 8 là người chết cuối cùng, chết trước bình minh, chết vào thời khắc tác phẩm hoàn thành. Qua bài hát ngắn của người chết thứ 8, việc cha của đứa bé chính là hung thủ chiếm một tỷ lệ khá cao."

Phạm vi điều tra được rút gọn hơn một chút, Hàn Phi lại nghĩ đến một manh mối khác.

"Đặt giả thuyết – nếu đúng thật là vì tâm hồn cao đẹp của Ngụy Hữu Phúc mà hung thủ mới lựa chọn giết anh ta, vậy có khả năng hung thủ từng quen biết với anh ấy."

Sàng lọc lại các mối quan hệ giao tiếp của Ngụy Hữu Phúc qua mạng, cuối cùng Hàn Phi chú ý tới một tiệm sưu tầm đồ chơi mà anh ta thường lui tới.

Hắn nghiên cứu từ ông chủ cho tới nhân viên của tiệm đó đến nửa ngày trời.

Bất kỳ ai trong số họ đều không có khả năng gây án.

“Mới chỉ một mình Ngụy Hữu Phúc đã phải tra xét nhiều người như thế, chỉ e một mình mình kham không nổi.” Lúc này, Hàn Phi mới thấu hiểu được những khó khăn khi tra án của phía cảnh sát. Hắn suy đi tính lại, cuối cùng quyết định đi tìm cảnh sát giúp đỡ.

Giấu chiếc mũ trò chơi vào một chỗ, Hàn Phi lấy điện thoại của mình gọi điện cho Lệ Tuyết.

Đối với một diễn viên hài mà nói, việc đơn độc điều tra vụ án mạng liên hoàn từ 10 năm về trước thật quá khó khăn.

Hàn Phi cần sự giúp đỡ. Đồng thời, hắn cũng cần làm một cuộc giao dịch với Lệ Tuyết.

“Lệ Tuyết, bây giờ chị có rảnh không?” Điện thoại của Hàn Phi không ngừng phát ra những tiếng mắng chửi, cầu xin, nhưng lại không nghe thấy tiếng của cô nàng: “Chị đang làm nhiệm vụ ư?”

“Tôi đang truy quét ổ mại dâm.”

“Chị có thể tới nhà tôi một chuyến không? Tôi đã biết tướng mạo của người chết thứ 8 trong vụ chặt thây ghép xác rồi.”

“Cậu đã tra ra thân phận của người thứ 8 sao?” Giọng điệu của Lệ Tuyết lập tức thay đổi: “Được! Tôi lập tức tới ngay!”

“Tôi thuê trọ ở…”

“Tôi biết cậu sống ở đâu mà, cậu quên lần trước vì sao mà tôi phải đưa cậu về nhà ư?”

Cúp điện thoại xong, chỉ 20 phút sau là Lệ Tuyết với lối ăn mặc giản dị đã xuất hiện trước cửa nhà Hàn Phi.

“Nhà của cậu cũng sạch sẽ đấy nhỉ, chẳng giống một gã đàn ông độc thân gì cả.”

Vừa bước vào căn hộ, khi nhìn lên bức tường trong nhà Hàn Phi, Lệ Tuyết bèn ngẩn người ra.

Cả một mảng tường lớn kia đều bị dán đầy ảnh của người bị hại. Các mối quan hệ của từng người cùng đủ loại manh mối cũng được liệt kê một cách tường tận. Thoạt đầu khi vừa

nhìn vào, cứ như thể bạn đang bước vào văn phòng của một Tổ trọng án vậy.

“Mời ngồi.” Hàn Phi rót cho Lệ Tuyết một ly nước lọc.

“Tôi nhớ… chẳng phải cậu là một diễn viên sao?” Ánh mắt Lệ Tuyết vẫn nhìn chằm chằm vào bức tường dán chi chít ảnh kia: “Lẽ nào cậu còn kiêm thêm chức thám tử tư nữa?”

“Chị đừng hiểu lầm, chỉ là gần đây tôi tham gia đóng một bộ phim có liên quan đến vụ Chặt thây - ghép xác. Bộ phim này tên là [Hoa Tội Ác], được cải biên từ vụ án chặt thây ghép xác kia đấy.” Từ sau khi chơi game [Cuộc Sống Hoàn Hảo], Hàn Phi luôn tạo cho người ta một cảm giác ôn hòa nhã nhặn, bất kể làm việc gì đều không nóng nảy hay kiêu ngạo.

“Ý của cậu là… Chỉ vì vai diễn mà cậu mới đi tìm hiểu về vụ án chặt thây ghép xác kia, kết quả là bây giờ lại tra ra được thông tin mấu chốt của người chết thứ 8?” Lệ Tuyết trước đây vốn là một cảnh sát hình sự thuộc Tổ trọng án, từng thấy qua biết bao sóng to gió lớn. Song giờ đây, cô nàng cũng thật sự bị ấn tượng mạnh vì biểu hiện của Hàn Phi.

Chương 40: Diễn viên hài mà không biết phá án thì không phải là game thủ xịn

“Tôi vốn là một người mê trinh thám. Vai diễn trong phim của tôi cũng là người bị hại. Sau khi thực sự thấu hiểu được nội tâm của nhân vật, tôi vô cùng muốn trả lại sự công bằng cho các nạn nhân.” Vẻ mặt của Hàn Phi rất bình tĩnh, nhìn từ góc độ nào cũng thấy hắn không giống như đang bịa đặt.

“Đây chính là nhập vai trong truyền thuyết sao?” Lệ Tuyết ngồi xuống đối diện Hàn Phi.

“Trước khi bắt đầu, tôi muốn hỏi chị một việc.” Hàn Phi không hề vòng vo tam quốc mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Giả dụ hai chúng ta hợp tác phá được vụ án chặt thây - ghép xác này, vậy sẽ gây ra ảnh thưởng như thế nào?”

“Vụ chặt thây - ghép xác này vẫn chưa được phá giải suốt 10 năm qua. Cho đến nay, vẫn còn rất nhiều cảnh sát canh cánh trong lòng. Nếu như chúng ta phá được, dĩ nhiên thành người hùng.” Lệ Tuyết uống một ngụm nước trong ly: “Cậu vốn là một diễn viên, rất cần có danh tiếng. Sau khi phá giải vụ án lớn ngần này, chắc chắn sẽ có đủ loại kênh truyền thông tìm đến phỏng vấn. Ngoài việc giành được tiền thưởng, cậu còn thu hoạch được không ít phần lợi tiềm tàng nữa đấy. Còn với tôi thì lại càng có ý nghĩa quan trọng. Chỉ cần có thể phá được án này, dự là sếp lớn của Tổ trọng án sẽ đích thân mời tôi quay về đội đó.”

Có thể thấy Lệ Tuyết mong muốn được sớm về đội đến nhường nào. Một trong những lý do chính thúc đẩy cô nàng luôn nhiệt tình giúp đỡ Hàn Phi là vì nguyên nhân này.

“Hiện giờ, tôi lại không coi trọng tiền tài và danh tiếng lắm. Tôi chỉ muốn có mối quan hệ tốt với phía cảnh sát thôi. Nói không chừng, sau này mọi người còn qua lại với nhau ấy chứ.” Đây là lời nói từ tận đáy lòng của Hàn Phi. Dáng vẻ thật thà của hắn rất dễ khiến người ta cảm động.

“Đừng nói lời khách sáo như thế, đi thẳng vào chủ đề luôn đi. Tôi cũng rất hiếu kỳ về dáng vẻ của người chết số 8 đấy.” Lệ Tuyết lấy điện thoại di động ra xem, cứ như đang lần tìm thứ gì đó.

“Tôi không có ảnh của người bị hại, nhưng còn nhớ được khuôn mặt của cô ấy.” Hàn Phi mở phần mềm máy tính, sử dụng công cụ tự động ghép ảnh rồi nhập tất cả thông tin vào.

Một lát sau, trên màn hình máy tính của hắn xuất hiện bức ảnh một cô bé có thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, khoảng tầm 14 tuổi.

Nhìn thấy tấm ảnh trên máy tính, ánh mắt của Lệ Tuyết mãi không rời ra được. Phải mười mấy giây sau, cô ấy mới hít sâu một hơi: “Thằng nhóc nhà cậu cũng có chút bản lĩnh đấy. Giờ thì tôi hoàn toàn tin lời cậu nói rồi.”

“Trước đây chị không tin tôi sao?”

“Không tin hoàn toàn, một diễn viên hài như cậu mà lại tra ra được các thông tin quan trọng của vụ án ghép xác. Nếu là người bình thường, kiểu gì cũng sẽ cảm thấy đây là điều không tưởng.”

“Có điều… Chị chưa từng gặp người chết thứ 8 thật sự, lỡ như tôi chỉ tùy tiện tạo ra bức hình để lừa gạt chị thì sao?”

“Cậu cũng quá coi thường phía cảnh sát rồi nhỉ!” Lệ Tuyết lấy điện thoại của mình đưa cho Hàn Phi coi một tấm hình khác. Cô gái trong hình vậy mà giống người trong bức ảnh của Hàn Phi đến 80-90%: “Bên cảnh sát căn cứ trên phần da thịt còn sót lại của người chết số 8 để suy đoán tuổi tác của người bị hại, lại căn cứ vào một phần khung xương để dựng lại dáng người của số 8. Chúng tôi đã dùng máy tính để mô phỏng tướng mạo của cô bé ấy, chỉ không công bố ra bên ngoài thôi.”

“Xem ra, những thông tin mà phía cảnh sát nắm được quả thực còn nhiều hơn tưởng tượng của mình. Có điều như thế lại càng tốt.” Hàn Phi dự định thông qua Lệ Tuyết để thu thập các manh mối từ hai phía: “Vậy chị có cái nhìn như thế nào về vụ án này? Hoặc là, hiện giờ phía cảnh sát đã khoanh vùng phạm vi được chưa?”

“Vóc dáng hung thủ tầm trung bình, hơi gầy, sở hữu kỹ năng đơn đấu và kỹ thuật giải phẫu nhất định. Xét trên góc độ đặc thù của người chết số 8, có khả năng cao là hung thủ từng nhận nuôi đứa trẻ bị bỏ rơi chưa hề được đăng ký…”

Lệ Tuyết nói rất nhiều, giúp Hàn Phi mở mang lối tư duy của mình hơn.

“Các chị nghĩ y như tôi vậy. Nhưng dường như các chị đã xem nhẹ một điểm.” Hàn Phi chỉ vào bức hình của Ngụy Hữu Phúc, nói ra suy đoán của mình lúc trước. Hắn cho rằng hung thủ hẳn là có quen biết với anh ta.

“Chưa cần nói đến việc rốt cuộc hung thủ có quen biết Ngụy Hữu Phúc hay không, nói thật với cậu, cảnh sát đã từng tra xét toàn bộ những người có quan hệ với những người bị hại cả rồi.” Lệ Tuyết đăng nhập vào kho dữ liệu của lực lượng cảnh sát bằng thẻ chứng minh của mình: “Về cửa tiệm sưu tầm đồ xếp hình mà cậu nói ấy, từ ông chủ tiệm cho đến nhân viên, không một ai có đủ thời gian gây án cả.”

“Vậy thì chị có thể giúp tôi điều tra một việc hay không?” Hàn Phi viết lên giấy cái tên ‘Mạnh Trường An’ rồi nói: “Tôi muốn tìm hiểu xem ba người con trai của Mạnh Thi có quen biết gì Ngụy Hữu Phúc không?”

“Cậu cảm thấy hung thủ của vụ án Giấu xác trong tủ đông và vụ án Chặt thây ghép xác là cùng một người? Thế nhưng thủ pháp gây án của bọn họ hoàn toàn không giống nhau mà. Hơn nữa, ba anh em nhà họ Mạnh đều có chứng cứ chứng minh mình không có mặt tại hiện trường. Những khả năng mà cậu đang xét tới này đều đã được phía cảnh sát khi ấy xem xét qua hết rồi.”

“Dù cho hung thủ của vụ án Giấu xác trong tủ đông và vụ án Chặt thây ghép xác không phải là cùng một người, song khẳng định giữa bọn họ có quan hệ với nhau.” Hàn Phi chắc chắn như vậy là bởi vì trong game hắn được biết Mạnh Trường An từng dự đoán về vụ chặt thây ghép xác.

Rà soát lại báo cáo điều tra của cảnh sát, Lệ Tuyết tìm khá lâu, cuối cùng cũng phát hiện ra điểm giao thoa trong cuộc

sống của Mạnh Trường An và Ngụy Hữu Phúc.

"Trong ghi chép điều tra của cảnh sát hiển thị, mấy ngày trước khi vụ án ghép xác được phát hiện, Mạnh Trường An và Ngụy Hữu Phúc từng cùng đến một tiệm đồ ghép hình. Tuy nhiên, giữa bọn họ lại không hề quen biết mà chỉ là hai người xa lạ."

Manh mối điều tra của cảnh sát tính ra cũng cần tìm kiếm tới cả trăm người, giống như mò kim đáy bể, còn Hàn Phi thì không như vậy. Hắn có phương hướng cụ thể, độ khó thấp hơn phía cảnh sát rất nhiều, chỉ giống như mở đề làm bài thi mà thôi.

"Mạnh Trường An cũng từng ghé qua tiệm ghép hình kia?" Lần này, Hàn Phi càng kích động: "Vậy thì cửa tiệm kia tuyệt đối có vấn đề! Chúng ta đừng chỉ suy xét mỗi chủ tiệm và nhân viên không thôi, hãy mở rộng khoảng thời gian ra thử. Toàn bộ những vị khách đồng thời xuất hiện với Ngụy Hữu Phúc đều cần chú trọng!"

"Cậu xác định?"

"Uhm!" Hàn Phi gật đầu khẳng định, sau đó lại nói: "Ngoài ra, còn có một thông tin tôi cần nói với chị. Người chết số 8 không hề lưu lại dấu vết nào trên mạng cả. Cô ấy bị hung thủ nuôi dưỡng tại một nơi tách biệt với xã hội hiện đại. Cô bé sống trong một căn nhà màu đen, xung quanh là rừng rậm bạt ngàn."

"Sao cậu biết được những điều này?" Lệ Tuyết ghi chép lại cẩn thận những điều Hàn Phi đề xuất.

"Nếu tôi nói rằng người chết đã tự mình nói cho tôi nghe, chị có tin hay không?"

"Tin! Tại sao không tin chứ? Pháp y còn có thể khiến người chết mở miệng được. Hoặc có thể cậu tự có phương pháp của chính mình thôi. Tôi cũng chẳng hiếu kỳ mấy vấn đề này mà chỉ muốn nhanh chóng phá được án." Lệ Tuyết đứng dậy: "Trong kho dữ liệu của 10 năm trước không có thông tin khách hàng của tiệm đồ ghép hình. Bây giờ tôi phải tới nhà thầy giáo một chuyến mới được. Mười năm trước, ông ấy cũng

từng tham dự vào cuộc điều tra vụ án chặt thây ghép xác này. Đây cũng là một phần tâm bệnh của ông ấy.”

“Ok chị.”

“Có tiến triển gì mới, tôi sẽ thông báo cho cậu trước tiên.” Bỏ tài liệu và điện thoại vào túi xách, Lệ Tuyết còn quay đầu qua nhìn những bức hình người chết dán đầy trên tường: “Xét ở một mức độ nào đó, thân làm một diễn viên, cậu cũng kính nghiệp quá đấy.”

“Cũng thường thôi, thường thôi. Đây đều là thái độ cơ bản của một diễn viên.”

Hàn Phi cảm thấy hơi ngại. Hắn phát hiện kể từ khi chơi game [Cuộc Sống Hoàn Hảo], chẳng hiểu sao trong hiện thực hắn lại nhận được nhiều lời tán dương hơn.

Tiễn Lệ Tuyết đi rồi, Hàn Phi đang định ngồi nghiên cứu tiếp về môn tâm lý tội phạm học thì di động của hắn bỗng réo vang.

“Đạo diễn Khương? Phân đoạn của em chẳng phải đã quay xong rồi ư?”

“Sau khi trao đổi với nhau, chúng tôi quyết định tăng thêm một vài cảnh cho cậu. Chúng tôi muốn miêu tả vai diễn Ngụy Hữu Phúc này thành một nhân vật điển hình nhất trong 7 người bị hại.” Giờ đây, đạo diễn Khương nói chuyện với Hàn Phi đã thêm phần khách sáo hơn. Cũng có thể do kỹ thuật diễn của Hàn Phi đã thuyết phục được ông ấy.

“Được, tôi lập tức qua đó ngay.”

Hàn Phi vội vội vàng vàng chạy tới phía bắc Khu phố cổ. Khi tới nơi, nhân viên công tác đã vào chỗ cả rồi.

Có thể thấy, tuy đây chỉ là một bộ phim kinh dị có vốn đầu tư eo hẹp, thế nhưng đoàn làm phim của đạo diễn Khương lại cực kỳ coi trọng nó.

Chương 41: Tôi sẽ cho bộ phim này một hồi kết

“Hàn Phi! Thật là ngại quá, phải làm phiền chú rồi.” Thấy Hàn Phi tới, Đạo diễn Khương chạy ra chào đón nhiệt tình. “Do chú em diễn quá tốt đấy chứ. Bởi vì kinh phí sản xuất bộ phim nên chúng tôi chỉ có thể mời các diễn viên vừa ra lò thôi. Bọn họ diễn cũng đạt, nhưng không thể nào nhập tâm vào nhân vật được.”

“Em sao cũng được, nhưng chiếm thêm đất diễn thì có ảnh hưởng tới kịch bản tổng quát không? Mỗi một thước phim đều đóng vai trò then chốt. Nếu cảnh quay của em tăng lên thì việc đắp nặn hình tượng cho nhân vật chính sẽ không còn hoàn hảo nữa đâu.”

Hàn Phi vì nghĩ cho đoàn làm phim nên mới nói thật lòng như vậy.

“Phải sửa lại kịch bản thôi.” Đạo diễn Khương trở nên nghiêm túc. “Bởi vì một vài tình tiết trong kịch bản khiến người nhà nạn nhân khá kích động.”

Tuy đạo diễn Khương rất nghiêm khắc với các diễn viên, nhưng đối với thân nhân của người bị hại thì ông trở nên dễ nói chuyện hơn nhiều.

“Chúng ta biên soạn lại dựa trên vụ án có thật, đúng là phải nghĩ đến tâm trạng của người nhà nạn nhân.

“Đúng vậy.” Đạo diễn Khương vỗ vai Hàn Phi. “Chú đi trang điểm nhanh đi. Chúng ta phải quay thêm một đoạn sinh hoạt hàng ngày nếu muốn khắc họa nhân vật Ngụy Hữu Phúc rõ nét hơn.”

Hàn Phi bước vào căn phòng trống đang được dùng tạm làm phòng hóa trang. Hắn chọn một góc phòng rồi ngồi xuống.

Hắn được chuyên gia makeup giúp thay bộ trang phục mà Ngụy Hữu Phúc thường mặc trước khi chết, sau đó sửa lại kiểu

tóc sao cho giống anh ta. Ngay cả khuôn mặt của hắn cũng cần được trang điểm thêm một chút.

Hàn Phi đang yên lặng lật xem kịch bản mới được chỉnh sửa thì cửa phòng hóa trang bỗng bị đẩy bật ra.

"Đã quay xong rồi mà còn muốn đổi lại nữa? Phục quá đi mất!" Một gã thanh niên cao hơn mét tám bước vào phòng hóa trang. Theo sau gã là một bà chị khoảng hơn 30 tuổi.

"Ai mà biết được đám thân nhân kia khi không lại giở quẻ. Bây giờ bọn họ còn đang làm ầm ở bên ngoài kìa. Không muốn sửa kịch bản cũng không được." Bà chị nọ đang đeo cái túi xách, trên tay còn cầm mấy tờ tài liệu và xấp kịch bản.

"Bực quá đi chứ. Không hiểu sao chị lại chọn bộ phim này nữa!" Gã thanh niên trút giận lên bà chị nọ. "Lưu lượng* thì không có, tài chính thì thiếu hụt, diễn viên chắp vá đủ kiểu. Lạy trời đừng để bộ phim này làm hỏng luôn danh tiếng của tôi."

(*nguyên văn: 流量 (lưu lượng), là từ lóng trên mạng, ý chỉ độ hot của các diễn viên đang được ưa chuộng: diễn phim nào tiền chảy vào phim nấy, đi tới đâu fan đổ dồn cuồn cuộn chạy theo tới đó như lưu lượng nước sông.)

"Đây đều là do công ty quyết định cả. Trong mấy năm gần đây có rất ít thể loại phim tương tự, độ hot có lẽ vẫn còn." Bà chị nói lí nhí, giống như đang sợ gã thanh niên kia nghe được, sau đó tiếp tục nói: "Tài năng của đạo diễn Khương Nghĩa thì đúng là không cần phải nghi ngờ. Tuy đạo diễn Khương chưa sản xuất được bộ phim bom tấn nào, nhưng các tác phẩm của ông ta cũng chưa từng bị đánh giá thấp bao giờ. Cậu Thành, cậu phối hợp với đạo diễn một chút được không?"

"Chị nói nghe dễ quá!" Người thanh niên được gọi là cậu Thành định cãi lại thì bỗng từ bên ngoài truyền đến âm thanh huyên náo, giống như có người đang cố làm lớn chuyện lên.

Cậu Thành và bà chị làm đại diện bèn đi ra ngoài xem náo nhiệt. Hàn Phi đã hóa trang kĩ lưỡng thì không để ý mấy. Hắn đi tìm Khương Nghĩa, dự định khi nào quay phim xong thì rời đi liền.

Hiện giờ, hắn thà suy nghĩ về việc làm sao mới bắt được tên giết người biến thái đã hại chết liên tục bảy mạng người và trả lại công bằng cho họ, chứ không muốn tốn sức vào mấy chuyện vặt vãnh kia.

Dưới lầu nhốn nháo, có vẻ như người thân của nạn nhân đang xông vào khu vực nội bộ. Đạo diễn Khương cũng không có cách giải quyết nên đành dẫn Hàn Phi vào phòng quay trên lầu.

"Chúng ta cần phải khiến khán giả cảm nhận được rằng Ngụy Hữu Phúc từng là một người như họ, từng sinh hoạt bình thường, từng có một cuộc sống riêng của mình. Chỉ có vậy thì khi gã chết đi mới khiến khán giả cảm nhận sâu sắc được. Tôi hi vọng cậu có thể diễn một đoạn sinh sống ngày thường lúc trước khi chết của Ngụy Hữu Phúc."

"Tôi hiểu rồi." Người khác muốn vào vai Ngụy Hữu Phúc sẽ rất khó, nhưng đối với Hàn Phi thì không thành vấn đề. Hắn từng gặp qua Ngụy Hữu Phúc, cũng như nhớ rõ các biểu cảm của anh ta.

Anh ta là một người có bản tính lương thiện. Vẻ mặt của anh ta sau khi trải qua sự đau đớn và tuyệt vọng càng khiến người khác đau lòng hơn.

"Tôi sẽ cố lột tả được."

Sau khi tiến vào phòng quay, tất cả những tư liệu về Ngụy Hữu Phúc như tràn vào đầu Hàn Phi và lấp đầy từng ngóc ngách trong cơ thể hắn. Từ giờ phút này, hắn không còn là Hàn Phi nữa.

Làm tăng ca đến tận khuya, cả người mệt rã rời mới về tới nhà. Tuy đôi mắt của gã rất ủ rũ nhưng từ trong sâu thẳm lại ánh lên vẻ mãn nguyện.

Gã ngồi thư giãn trên ghế salon, mắt nhìn tấm ảnh của bản thân và vợ mình chụp chung. Ánh mắt của gã cứ thế mà dịu dàng dần.

Gã lau sơ ảnh chụp, trong lòng thầm lên kế hoạch gây bất ngờ cho vợ. Mấy ngày nữa thôi, trong phòng ngủ sẽ được treo tấm ảnh cưới thật lớn.

Gã đang tính xem nên treo tấm ảnh cưới ở vị trí nào thì điện thoại chợt rung lên. Gã bắt máy.

Cha già của gã căn dặn hết chuyện này đến chuyện khác khiến gã cảm thấy bản thân mình như hồi còn bé. Chỉ cần đứng trước mặt cha, gã sẽ không muốn điều gì khác cả.

"Con biết rồi. Cha yên tâm. Cha cũng ráng giữ gìn sức khỏe …" Cúp điện thoại, gã xoay người bước về phía phòng ngủ. Đó là nơi gã chắc chắn phải chết.

"Hữu Phúc!" Vừa đi được vài bước, Hàn Phi đột nhiên nghe tiếng hô của một cụ già truyền đến phía bậc cầu thang đằng sau camera.

Cụ già thân thể gầy còm thả tấm biểu ngữ xuống, hoảng hốt chạy vào phòng quay: "Hữu Phúc! Con ơi đừng có bước vào …"

Hàn Phi dừng chân lại trong khi đang tiến bước đến căn phòng chết chóc. Hắn nhớ rõ giọng nói này, là giọng của cha Hữu Phúc.

Hàn Phi quay đầu lại thì thấy ông cụ đã nhặt tấm biểu ngữ lên rồi nắm chặt thứ đó trong tay. Nét mặt của ông lúc này phải khiến người khác thật xót xa.

"Ai cho phép người nhà của nạn nhân vào đây?" Đạo diễn hình ảnh và các nhân viên chộp lấy cánh tay của ông cụ định kéo ra ngoài.

"Chờ chút!" Hàn Phi vội vàng chạy tới. "Ông cụ tuổi tác đã cao rồi. Các người đừng làm vậy!"

Hắn lấy thân mình che ông cụ lại: "Có chuyện gì từ từ hẵng tính!"

"Có gì để tính chứ! Ban đầu thì đều đồng ý, sau đó lại lật lọng không muốn cho quay tiếp! Muốn lừa gạt để ăn tiền chứ gì?" Cậu Thành đứng dựa vào khung cửa nói bô bô, không để ý tới ánh mắt nhắc nhở của bà chị làm đại diện.

"Rắm thúi!" Ông cụ siết chặt tấm biểu ngữ. "Ngay từ đầu, các người nói muốn làm phim để công bố chuyện này cho nhiều người biết đến hơn! Để giúp chúng tôi tìm ra hung thủ!

Vậy nên chúng tôi mới đồng ý! Nhưng các người muốn quay cái gì? Toàn là mấy chuyện vô căn cứ, tự thêu dệt thêm thôi!"

"Bọn tôi đang làm phim. Truy bắt phạm nhân là chuyện của cảnh sát. Mấy người đã ký vào hợp đồng rồi còn gì." Cậu Thành cao hơn ông cụ đến vài cái đầu. Gã cúi xuống nhìn ông lão rồi nói: "Tính ra thì chúng tôi đã quay xong kịch bản rồi. Mấy người có biết vì mấy người làm nháo lên mà chúng tôi phải thay đổi bao nhiêu thứ không? Cuộn phim của chúng tôi, thời gian của chúng tôi, mấy người biết tốn hết bao nhiêu tiền không?"

"Tại các người lật lọng trước!" Ông cụ càng lúc càng trở nên kích động. Chợt "ầm" một tiếng, lúc này lại có thêm vài người giơ cao biểu ngữ trong tay đang chạy từ lầu dưới lên. Bọn họ đều là người thân của các nạn nhân trong vụ án Chặt thây - ghép xác.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Hàn Phi thắc mắc. Hắn không ngờ mâu thuẫn giữa hai bên lại kịch liệt đến vậy.

"Phần lớn các phân cảnh đều được hoàn thành rồi. Những người thân của nạn nhân hẳn đã từng xem qua quảng cáo và trailer của chúng ta." Khương Nghĩa khẽ thở dài. "Anh cũng rất muốn quay bộ phim này theo ý mình, nhưng các nhà thầu lại không tán thành. Ở ngoài đời thì người ta chưa bắt được hung thủ, nhưng họ lại muốn quay thành một cái kết có hậu."

"Kết có hậu ư?"

"Đúng vậy. Vụ án chưa kết thúc nên không thể dùng làm tư liệu để trình chiếu được. Phía bên biên kịch phải viết thành một cái kết khác." Khương Nghĩa tỏ vẻ bất đắc dĩ. "Nói đơn giản một chút thì nam chính phải nhờ vào vận may mới xử lý được hung thủ."

"Nếu đúng là biên soạn dựa trên thực tế, thì tốt hơn hết không nên tùy tiện lập ra kết cục như vậy. Làm vậy thì sẽ không tôn trọng khán giả, đồng thời không tôn trọng người thân của các nạn nhân." Hàn Phi thoáng quay đầu nhìn ông cụ. Dù thời gian trôi qua thật lâu, mỗi năm ông cụ vẫn sẽ đến đòn

cảnh sát hỏi thăm. Ông sẽ phải đeo chiếc gông cùm mất đi người thân này theo cả đời còn lại.

"Chúng ta cũng không còn cách nào khác. Hiện tại thì bộ phim đã quay tới bước này rồi. Chỉ có thể hi vọng rằng hai bên sẽ bình tĩnh lại, mỗi bên nhường một bước rồi từ từ nói chuyện thôi." Khương Nghĩa lắc đầu, nét mặt của ông buồn rười rượi.

"Không sao." Hàn Phi nheo mắt lại, che giấu sự sắc bén ánh lên sâu trong mắt. "Bộ phim này nhất định sẽ có hồi kết. Chúng ta không cần phải chờ quá lâu đâu."

Chương 42: Mày có xứng làm diễn viên chính không?

Giọng Hàn Phi rất nhỏ, đạo diễn Khương không nghe rõ được. Có điều, hiện giờ ông ấy cũng không có tâm trạng để ý xem Hàn Phi nói cái gì.

Thân nhân của những người bị hại xông thẳng vào phim trường, cản trở việc quay phim. Nếu không xử lý tốt, việc này sẽ gây ảnh hưởng tiêu cực đến bộ phim ngay.

"Xin mọi người hãy bình tĩnh! Bên phía cảnh sát đã bắt đầu điều tra lại vụ án Chặt thây – ghép xác này! Đoán chừng không bao lâu nữa là có thể tóm gọn hung thủ rồi!"

Đạo diễn Khương Nghĩa lớn tiếng hô. Ông ta hy vọng mọi người sẽ bình tĩnh lại, ai dè cơn thịnh nộ của thân nhân những người bị hại đã bị khơi dậy.

"Mỗi ngày, chúng tôi phải ép buộc bản thân không được nghĩ đến nỗi đau đớn ấy nữa. Nếu bộ phim này được công chiếu, cũng đồng nghĩa với việc phơi bày nỗi thống khổ ấy của tất cả chúng tôi ra trước ánh sáng." Một người phụ nữ trung niên, ước chừng bốn mươi mấy tuổi, chỉ thẳng vào nhân viên công tác trong phim trường mà mắng: "Chỉ bởi vì các người nói nếu được lên phim thì sẽ nâng cao tầm ảnh hưởng, có thể kêu gọi được càng nhiều sự chú ý. Cho nên chúng tôi mới không màng đến đau khổ của bản thân, bằng lòng giao phó cho các người đoạn ký ức tuyệt vọng nhất này của mình! Thế nhưng hãy xem xem, các người đã làm những gì?!"

Bà ta giơ cao máy tính bảng của mình lên, điều chỉnh âm lượng đến mức maximum, sau đó phát lại một đoạn video.

Đây là phân đoạn người cảnh sát trẻ - do cậu Thành đóng vai chính - diễn lời thoại đầy đạo đức giả, tiến hành suy luận một cách vụng về; thậm chí, trong quá trình truy đuổi hung thủ còn gặt hái được một mối tình nữa.

Cuối đoạn video, nữ chính đã hy sinh tính mạng của mình để mở cho nam chính một cơ hội, nhờ thế chàng cảnh sát trẻ đã hoàn thành được màn tiêu diệt sát nhân một cách kỳ diệu. Tiếp đến lại là một màn khóc lóc đậm chất điện ảnh nhưng trông đầy xấu hổ.

"Đây chính là đáp án mà các người dành cho nhóm thân nhân của người bị hại chúng tôi đấy ư? Các người đúng thật là đang sỉ nhục những đau khổ mà 10 năm nay chúng tôi phải chịu đựng đấy!" Giọng mắng của người phụ nữ trung niên kia rất lớn, bà ta nói đến câu cuối cùng thì nước mắt cũng lã chã tuôn rơi.

"Thật xin lỗi vì đã phụ sự tin tưởng của mọi người. Tôi thân là đạo diễn của phim quả thật phải tạ tội với mọi người vậy. Tôi sẽ cố gắng hết sức có thể để sửa chữa thiếu sót. Có điều… hy vọng mọi người có thể thông cảm cho những người quay phim chúng tôi. Một bộ phim rất khó có thể tái hiện lại hiện thực một cách trọn vẹn. Hơn nữa, phân cảnh của nam, nữ chính cần phải chiếm tỉ lệ nhất định, đây là yêu cầu của nhà đầu tư." Bộ phim này của Khương Nghĩa chủ yếu do 2 công ty điện ảnh đầu tư, gồm: công ty điện ảnh Hàn Quang mà nam chính là cậu Thành hiện đang đầu quân, và công ty đang đỡ đầu cho nữ chính là Văn Hóa Du Long, trong đó Văn Hóa Du Long đầu tư số tiền lớn nhất. Chủ yếu là bọn họ muốn nâng đỡ nữ diễn viên của công ty mình lên.

"Tôi không cần biết mấy người quay cái gì. Nhưng rõ ràng, còn chưa bắt được hung thủ, tại sao các người lại tạo ra kết cục như vậy?"

"Chúng tôi đồng ý giúp các người tăng sức ảnh hưởng của vụ án đã coi như có nhân có nghĩa lắm rồi. Các người còn tiếp tục quấy rối, náo loạn nữa thì chúng tôi sẽ báo cảnh sát đấy!"

"Vẫn còn mặt mũi đi báo cảnh sát cơ á? Các người đúng là đồ lừa đảo!"

"Nói chuyện cho đàng hoàng, đừng chỉ bậy chỉ bạ!"

Tâm trạng của thân nhân mấy người bị hại càng ngày càng kích động, hai bên đều mỗi người mỗi ý, thậm chí còn bắt đầu

đùn đẩy lẫn nhau.

Không nhận được lời phúc đáp mình muốn, phía gia đình người bị hại bèn giơ biểu ngữ lên, không cho đoàn phim tiếp tục quay. Gã tên cậu Thành kia đứng ngay phía trước cũng nghẹn một bụng tức giận vì mấy gia đình người bị hại bắt phải quay lại tình tiết phim.

Trong quá trình tranh chấp cãi vã, không biết là bên nào ra tay trước dẫn đến cha của Ngụy Hữu Phúc bị đẩy ngã.

Vốn dĩ phim trường đã rất chật chội, lại bày biện rất nhiều thiết bị, đạo cụ quay phim. Sau khi ông cụ bị ngã thì tâm trạng người nhà nạn nhân hoàn toàn bùng nổ, bọn họ cũng chen ngã luôn gã tên Thành đang đứng ngay phía trước kia.

Một kẻ bình thường luôn xuất hiện với thân phận là thần tượng như cậu Thành thế mà lại ngã ngồi xuống đất, lớp hóa trang trên mặt cũng bị lem luốc đi, quần áo trên người còn bị in dấu một vết giày: "Mẹ nó chứ, đúng là việc gì cũng chẳng ra hồn, các người cứ chờ đó cho tôi!"

"Mày vẫn còn không biết xấu hổ mà to miệng nữa? Vừa phá án còn vừa yêu yêu đương đương. Mày diễn vai cảnh sát thật đúng là sự sỉ nhục cho những người cảnh sát chân chính! Tao vừa nhìn thấy mày là đã cảm thấy khó chịu rồi!"

"Mười năm truy vết hung thủ… Chẳng hiểu sao khi một việc nghiêm túc, đau khổ đến thế mà mày còn có thể cười đùa cợt nhả như vậy. Đây chính là cái gọi là biểu diễn của mày ư?"

Lời nói thật lòng của người nhà nạn nhân đã thực sự khơi dậy sự phẫn nộ của cậu Thành: "Đúng là một đám dân đen hung hãn, thật đáng đời khi người nhà của các người bị…"

Trong cơn xúc động, gã tên Thành lỡ miệng nói ra lời này. Tuy vừa mới nói được một nửa thì gã đã ý thức được và không dám nói tiếp nữa, song người nhà nạn nhân cũng đã kịp nghe thấy.

Vết thương trong lòng bị xé rách trong phút chốc.

Người phụ nữ trung niên đứng gần tên Thành nhất đỏ bừng cả mắt, lập tức túm lấy tóc gã. Bà ta khó chịu đến mức nói

không nên lời.

"Bỏ tay ra!" Gã tên Thành rất khỏe, nhanh chóng gạt người phụ nữ trung niên kia ra, đang định bò dậy thì không biết lại bị ai đạp cho một cái.

Cơn tức trong lòng không còn gì có thể kìm hãm được nữa, gã này bèn tóm lấy thùng sắt đựng máu nhân tạo của tổ đạo cụ ở bên cạnh, không thèm nhìn ngó trước sau, ném thẳng về phía sau người mình.

"Đùng!"

Chiếc thùng sắt chứa đầy máu nhân tạo kia đập mạnh vào sống lưng của một người, chỉ cần nghe tiếng động là đã cảm thấy rất đau rồi.

Chiếc thùng trống rơi xuống đất, lăn lông lốc giữa lối hành lang. Cả hai bên lập tức yên tĩnh lại, cùng nhìn về giữa đám người.

Toàn thân Hàn Phi dính đầy máu, đang đứng chắn ngay phía trước người phụ nữ trung niên nọ. Chất dịch sền sệt dính dớp theo mặt hắn trượt xuống, đôi mắt của hắn lúc này khiến cho tất cả mọi người phải kinh hãi.

"Náo loạn đủ chưa?"

Ân thanh khàn khàn vang vọng trên hành lang. Hàn Phi giẫm lên bãi máu dưới đất, đi đến trước mặt cậu Thành: "Lời bọn họ nói không sai. Đích thực là cậu không xứng diễn vai cảnh sát. Kỹ năng diễn xuất của cậu ấy mà, theo tôi chỉ là rác rưởi mà thôi."

Lời nói trắng trợn, giọng điệu khiến người ta không thể bắt bẻ. Khuôn mặt dính đầy huyết tương kia của Hàn Phi cứ thế nhìn thẳng vào gã tên Thành.

Giờ phút này, gã diễn viên tên Thành mới nhận ra bản thân lại cảm thấy sợ hãi, sợ đến mức không nói ra nổi một câu hoàn chỉnh.

"Chỉ vì phá vụ án này, rất nhiều người đã phải cược cả sinh mạng của bản thân. Diễn xuất của cậu quả thực quá sỉ nhục cho những gian khổ và sự trả giá của bọn họ."

Bản thân Hàn Phi cơ hồ đang nhảy múa trên lưỡi dao mỗi tối, chỉ cần hơi sơ sẩy một chút thôi là sẽ phải bỏ mạng. Thế nên hắn hiểu sâu sắc sự tàn khốc và đẫm máu của vụ án, tuyệt đối không chỉ dùng bốn chữ "chặt thây – ghép xác" đơn giản nhẹ nhàng là có thể khái quát lên được.

Gã được gọi là cậu Thành còn chưa kịp định thần, Hàn Phi đã lại xoay người về phía thân nhân của người bị hại.

Hắn biết rõ họ tên của những người này, cũng từng nhìn hình của bọn họ.

"Con trai à, con… lưng của con không sao chứ?" Người phụ nữ trung niên vội vàng bước tới. Vừa rồi nếu như không có Hàn Phi chắn giúp, vậy thì chiếc thùng sắt đựng đầy máu giả kia đã đập trúng vào người bà ta rồi.

"Cô là Cốc Vũ, chị của Cốc Diệp phải không?" Vẻ mặt của Hàn Phi hơi dịu lại.

"Sao con biết?"

"Cháu biết rõ từng người ở đây, cũng hiểu rõ nỗi đau khổ của các cô, các chú." Hàn Phi nói chậm lại: "Hy vọng mọi người có thể lắng nghe cháu nói vài câu đã. Lúc nãy đạo diễn Khương nói, bên phía cảnh sát đã bắt đầu điều tra lại vụ án Chặt thây – ghép xác, không bao lâu nữa là có thể bắt được hung thủ, đây hoàn toàn không phải lời an ủi mọi người, mà là sự thật."

"Sự thật ư? Đã 10 năm trôi qua rồi, năm nào cũng đều là câu nói ấy."

"Cháu có thể bảo đảm với mọi người, lần này nhất định sẽ bắt được hung thủ thật sự!" Hàn Phi lau vết máu trên mặt: "Nếu như trước khi bắt được hung thủ, bộ phim này còn tiếp tục biên bừa để quay, vậy thì cháu sẽ gia nhập cùng với mọi người, cùng mọi người tẩy chay nó."

Hắn nhìn thẳng những thân nhân cả người bị hại, trong đầu chỉ nghĩ đến con quỷ trong căn hộ ma ám số 1044.

Lần này hắn không diễn nữa, mà nói ra lời từ tận đáy lòng: "Hãy tin tưởng cháu, cháu nhất định sẽ cho mọi người một sự

công bằng.”

Chương 43: Ánh mắt của hắn quá đáng sợ

Các gia đình của nạn nhân khác cũng dần bình tĩnh lại khi nhìn thấy Hàn Phi đang đứng giữa vũng máu.

Thời gian chờ đợi đằng đẵng suốt 10 năm là rất dài, nhưng cũng rất ngắn.

Nói quãng thời gian ấy dài là do gia đình các nạn nhân ngày càng già yếu đi, thể lực và sức lực đã suy giảm rất nhiều rồi. Họ bắt đầu lo lắng rằng nếu họ chết, sẽ không còn ai theo dấu kẻ sát nhân thực sự và trả thù cho những người thân của họ.

Nhưng khoảng cách 10 năm cũng thật sự là rất ngắn, vì thời gian 10 năm không thể giúp họ quên đi nỗi đau mất người thân. Chỉ cần chớm nghĩ đến sự kiện ấy, rất nhiều người đã phải giật mình tỉnh giấc lúc giữa đêm.

"Ừm, tôi tin cậu." Cha của Ngụy Hữu Phúc chủ động bước tới: "Dù cậu đang cố gắng an ủi chúng tôi hay thật sự bày tỏ lòng thành, ít ra là tôi cũng biết cậu đang cố gắng truy tìm hung thủ."

Ông lão từng tiếp Hàn Phi tại nhà mình, đó là lần mà Hàn Phi và Lệ Tuyết đến điều tra vụ án.

Ông ta không nói gì thêm nữa, chỉ vỗ nhẹ bờ vai của Hàn Phi: "Cẩn thận nhé."

Gia đình của một số nạn nhân khác cũng đặt biểu ngữ xuống, từ từ rời khỏi phim trường.

Chờ đến khi tất cả bọn họ rời đi, Khương Nghĩa vội vàng chạy tới cạnh Hàn Phi: "Lưng chú em có sao không? Còn đau không? Tổ đạo cụ đâu, tranh thủ thay đồ cho Hàn Phi nhanh lên!"

"Không sao đâu." Hàn Phi không quan tâm đến tình trạng dính máu toàn thân của mình, vì hắn từng gặp phải chuyện còn

kinh khủng hơn thế này rất nhiều.

"Xin lỗi vì liên lụy đến chú, bọn anh cũng không ngờ mọi chuyện lại đến nước này."

"Đạo diễn Khương, em không quan tâm là có liên lụy đến em hay không, nhưng em buộc phải nói cho anh nghe một việc." Hàn Phi quay lại nhìn cậu Thành vừa bò dậy từ mặt đất: "Không thể tiếp tục quay bộ phim này theo cách hiện tại được. Nếu anh vẫn giữ nguyên ý kiến như ban đầu, em không những rút lui khỏi đoàn làm phim, mà còn hỗ trợ gia đình các nạn nhân phản đối lại kịch bản."

Vừa nghe từng lời cứng rắn của Hàn Phi, các nhân viên xung quanh đều vô cùng ngạc nhiên. Họ đều xem Hàn Phi là người phe mình, thế nên chỉ nghĩ Hàn Phi đang nói lung tung mà thôi.

"Chú em đang nghiêm túc ư? Anh còn tưởng vừa rồi chú nói thế là để an ủi họ mà thôi." Khương Nghĩa đưa bộ quần áo sạch từ Tổ đạo cụ cho Hàn Phi nhưng hắn lại không nhận.

"Tại Học viện Điện ảnh và Truyền hình Tân Hỗ, anh đã từng dạy dỗ em. Đáng lý ra, em phải gọi anh là thầy mới đúng. Nhưng thưa thầy, liệu bộ phim mà thầy đang quay có thực sự là bộ phim mà thầy mong muốn dàn dựng hay không?"

"Có thể do chú em chưa đến độ tuổi như anh nên chưa trải đủ sự đời. Đôi khi, người ta vẫn phải học cách nhượng bộ." Thấy Hàn Phi vẫn giữ thái độ như cũ, Khương Nghĩa hỏi: "Chẳng lẽ chú em thật sự muốn nghỉ việc vì chuyện này à?"

"Trước đây, em rất yêu nghề diễn. Nhưng bây giờ, em lại nhận ra rằng, có rất nhiều thứ còn quan trọng hơn cả việc diễn xuất nữa." Hàn Phi cởi bỏ chiếc áo khoác đầy máu nhân tạo của mình: "Em đề nghị mọi người nên đợi cho đến khi vụ án được giải quyết rồi hẵng quay tiếp. Nếu cứ đi theo kịch bản thế này, dù có quay xong thì sau đó nó cũng thành một bộ phim phế thải mà thôi."

"Này! Mày biết méo gì mà phán thế?" Cậu Thành đứng thẳng người lên, sau khi đánh tiếng với người đại diện thì càng

tức giận hơn nữa: "Tao còn tưởng mày là tay cộm cán nào đó, hóa ra cũng chỉ là trình vai phụ ở tuyến 18 mà thôi."

"Tôi không phải tay cộm cán nào cả, cũng không phải trình vai phụ, mà là một diễn viên." Hàn Phi bình tĩnh nhìn cậu Thành.

"Thế mày có tác phẩm để đời nào chưa? Hay mày phụ trách chương trình truyền hình nào? Nói hộ cái tên với, để tao học tập theo!" Cậu Thành lại không dám đối mặt với Hàn Phi, chỉ có thể cãi láo bằng cái giọng khinh bỉ rồi dời ánh mắt sang hướng khác.

"Này này, người nhà với nhau cả! Đừng lục đục nội bộ như vậy cứ." Khương Nghĩa khuyên can cả hai dừng cuộc cãi vã lại.

"Ai là người nhà với nó? Hàng chuyên đóng vai phụ mà tưởng mình hay ho à? Chẳng phải nó vừa bảo nó định nghỉ việc sao? Vậy kêu nó cút ngay đi, không thôi nó sẽ nghĩ bản thân nó là cái rốn của vũ trụ mất!" Thằng tên Thành này là kẻ thù dai. Vừa rồi, Hàn Phi đã từng nhận xét kỹ năng diễn xuất của gã y như hạch; tuy đó là lời nói thật, nhưng đa phần thì lời nói thật lòng sẽ khiến người nghe tổn thương.

"Bớt nói đi! Nếu vừa rồi Hàn Phi không chắn phía trước, xô máu mà cậu hất đã đập trúng người nhà nạn nhân rồi! Đến lúc đó, đoàn làm phim của chúng ta chắc chắn bị ảnh hưởng, và đoán chừng công ty của cậu sẽ phải tốn cả mớ tiền để đi bưng bít vụ này." Khương Nghĩa biết rõ cái vòng lẩn quẩn này. Và bởi vì hiểu rõ nó, anh ta không hề muốn Hàn Phi rời đoàn. Trong tất cả các diễn viên, hắn diễn tốt nhất.

Sau khi khiển trách cậu Thành xong, đạo diễn Khương bước tới chỗ Hàn Phi: "Vụ án này đã bị trì hoãn 10 năm mà không bắt được hung thủ, chẳng biết sẽ mất thêm bao lâu nữa để phá án đây. Ngay cả khi anh có thể chờ, nhưng chủ đầu tư của bộ phim này thì sao? Cả đoàn có tổng cộng hơn trăm nhân viên, ai ai cũng cần lương bổng cả. Hàn Phi, nghĩ thực tế một chút đi."

“Thằng này điên rồi, chắc diễn nhập tâm quá nên ảo tưởng luôn bản thân là con trai của gia đình nạn nhân đấy!” Cậu Thành vô cùng bất mãn với Hàn Phi: “Còn hâm dọa là nếu không sửa đổi kịch bản thì nó sẽ hỗ trợ gia đình nạn nhân cùng tẩy chay bộ phim này đấy! Mày có dính liếu gì đến vụ án này à? Mày có bị bệnh tâm thần không?”

“Nếu hỏi tôi có liên quan gì đến vụ án này hay không, chẳng mấy chốc các anh sẽ biết rõ thôi.” Hàn Phi liếc sang cậu Thành đang trốn trong đám người; ánh mắt của hắn y hệt như ánh mắt của một người đang nhìn về một xác chết vậy, khiến gã Thành khẽ run rẩy cả người.

“Mày có dính liếu đến vụ án này à?” Nhớ tới ánh mắt vừa rồi của Hàn Phi, gã Thành toát đầy mồ hôi hột: “Mày là thằng hung thủ đang ẩn nấp đấy ư? Là cái tên mà… mà giết liên tục 7 người à?”

“Hàn Phi, anh vẫn hy vọng chú em có thể giúp anh quay xong bộ phim này. Chúng ta có thể sửa đổi một số tình tiết kịch bản tùy theo yêu cầu của người nhà nạn nhân.” Khương Nghĩa không thèm ngó ngàng đến gã Thành và chính anh ấy cũng không ưa gã tên Thành ấy. Chẳng qua vì tên này là gà nhà của công ty đầu tư nên anh ấy khó mà tống cổ tên Thành này đi được.

“Phương hướng tổng thể của mọi người đã sai lầm rồi. Nếu cứ quay tiếp, cuối cùng sẽ chỉ cho ra một bộ phim nát.” Hàn Phi cởi bỏ chiếc áo khoát đẫm máu ra: “Đạo diễn Khương, anh là người đã cho em cơ hội lúc em thất nghiệp, nên em cũng thật tâm mong muốn bộ phim này sẽ trở thành siêu phẩm, thay vì một tác phẩm đầy tai tiếng. Sau một thời gian nữa, chắc chắn sẽ có bước đột phá trong vụ án này. Khi đó, anh sẽ có thể dựng nên một hồi kết hoàn hảo cho bộ phim này, kể như hoàn trả một sự công bằng cho những người đã mất.”

“Cậu chỉ là một người đóng vai phụ, ai cho cậu cái gan đứng chỉ chỉ trỏ trỏ oai phong đó? Cậu chỉ là một con ốc vít nhỏ nhoi trong bộ phim này thôi. Nếu không học được cách khôn tốn, cậu sẽ không bao giờ nổi tiếng được đâu.” Người đại

diện cảu gã Thành cũng ra mặt; sau khi hỏi han gã Thành một cách ân cần, cô ta bèn quay sang chỉ trích Hàn Phi.

"Đừng ồn ào nữa!" Đạo diễn Khương bắt đầu nói to tiếng dần; vốn dĩ, anh ta đã có quá nhiều phiền toái trong ngày hôm nay rồi.

"Khương Nghĩa, tôi biết thằng đấy từng là học trò của anh, nhưng tại sao thái độ đối xử của anh đối với tôi và nó quá khác biệt đến vậy?" Gã Thành càu nhàu: "Đừng quên, tôi mới là nhân vật chính của bộ phim này. Bất cứ ai đều có thể nghỉ việc, nhưng các người sẽ không thể nào quay tiếp nếu thiếu mất diễn viên chính."

Nói xong, gã vẫy tay với người đại diện: "Đi thôi."

Thay vì nói gã Thành muốn nhanh chóng rời khỏi khu vực phim trường này, chẳng bằng nói gã không muốn ở lại nơi này quá lâu vì sợ hãi Hàn Phi thì đúng hơn

Sau khi hai người chạy rời khỏi khu chung cư, người đại diện nhanh chóng tóm gã Thành lại, hỏi bằng một giọng điệu hơi lo lắng: "Cậu Thành này, cứ bỏ đi như vầy thì có ổn không?"

"Đừng lo lắng, tôi sẽ để bọn họ yên vài ngày. Đến khi bọn họ biết rõ là không thể thiếu tôi, dĩ nhiên sẽ chủ động tìm đến tôi. Lúc đó, tôi có thể thừa cơ hội để yêu cầu thêm một số điều kiện, sau đó mới miễn cưỡng đồng ý trở về." Một biểu cảm vô cùng dữ tợn hình thành trên gương mặt của gã Thành: "Thằng diễn viên phụ chết tiệt kia, tôi sẽ tìm cách diệt nó. Nó nghĩ bản thân nó là ai?"

Nghe gã Thành nói thế, chẳng hiểu sao người đại diện lại cảm thấy lo lắng trong lòng: "Cậu Thành này, ngộ nhỡ bọn họ không liên lạc với cậu nữa thì sao?"

Chương 44: Chỉ dẫn của Nguỵ Hữu Phúc

“Không thể nào! Trừ tôi ra, bọn họ còn có thể kiếm được ai làm diễn viên chính nữa chứ? Tổ làm phim này nghèo kiết xác thế, chị nghĩ bọn họ có tiền mời diễn viên khác hay sao?” Gã Thành vô cùng quả quyết: “Lần sau, nhất định tôi phải để tay đạo diễn Khương Nghĩa kia đích thân đến mời mình mới được.”

Dường như gã vừa nghĩ đến việc gì đó rất vui vẻ, khóe môi dần dần nhếch lên một nụ cười.

Người đại diện kia cũng rất biết điều, chỉ im lặng và không nói gì thêm, thẳng thừng lái xe đưa gã Thành rời đi.

Trong phim trường, thực ra chẳng có ai để ý đến hành vi bỏ di giữa chừng của gã Thành nọ. Tất cả đều đang nhìn đạo diễn Khương Nghĩa và Hàn Phi.

Khương Nghĩa là đạo diễn chính của phim nên bộ phim này phải quay như thế nào thì chỉ cần ông ta nói là được.

Còn Hàn Phi, tuy chỉ là một vai phụ, song kỹ năng diễn xuất của hắn đã thuyết phục được mọi người tại trường quay.

Hơn nữa, lúc nãy nhân viên công tác của đoàn và thân nhân của người bị hại suýt chút nữa đã xảy ra xung đột. Có thể nói, chính Hàn Phi đã ngăn cản lại một viễn cảnh rắc rối bằng sức lực của bản thân. Hắn đã giúp cho tổ làm phim thoát khỏi cửa ải khó nhằn này.

“Hàn Phi, tôi biết cậu nói rất có lý, sự kiên trì của cậu cũng không hề sai. Chỉ là, đôi khi cần phải biết nhượng bộ một chút, điều này cũng không hề trái với nguyên tắc mà.”

“Đây không phải là vấn đề nguyên tắc hay không nguyên tắc.” Hàn Phi nhẹ lắc đầu, chuẩn bị rời khỏi đây: “Qua một thời gian nữa thì mọi người sẽ hiểu thôi.”

Nhìn bóng dáng Hàn Phi rời đi, nhân viên công tác của phim trường và đạo diễn Khương đều cảm thấy vô cùng tiếc

nuối. Thậm chí, nhân viên thường vụ vốn bị Hàn Phi dọa sợ còn đuổi theo hòng giữ chân Hàn Phi lại.

Tuy rằng Hàn Phi chẳng phải là minh tinh gì cả, song chỉ qua thái độ đối đãi khác biệt của mọi người với hắn và gã Thành, có thể nhìn ra người được nhân viên công tác trong tổ tôn trọng là Hàn Phi.

"Giờ tôi đã biết vì sao kỹ năng diễn xuất của anh ấy tốt như thế nhưng mãi không thể nổi tiếng được." Nữ diễn viên đóng vai vợ của Ngụy Hữu Phúc cảm động nhìn Hàn Phi: "Nước quá trong ắt không có cá, tính cách của anh ấy dễ đắc tội người ta quá."

"Ở độ tuổi này của cậu ta, có thể đạt được kỹ năng diễn xuất bậc này, cộng với tính cách và sự kiên trì kia nữa… Một diễn viên như vậy, một khi có thể nắm bắt cơ hội chứng minh được bản thân, vậy thì tương lai sẽ một bước lên mây. Còn loại người chỉ biết dựa dẫm vào công ty mới miễn cưỡng trở thành minh tinh tuyến 4 kiểu như tên Thành nọ, cơ bản không thể so sánh được với Hàn Phi." Sau khi Hàn Phi rời đi, đạo diễn Khương mới mở miệng nói với các nhân viên công tác.

"Đạo diễn! Khụ khụ khụ, xin chú ý một chút. Bộ phim của chúng ta vẫn phải dựa vào công ty của gã Thành đấy." Người quay phim giả bộ như không nghe thấy câu nói kia của đạo diễn Khương.

"Thu dọn đi. Chúng ta tạm thời đình chỉ quay chụp, tranh thủ thời gian thảo luận lại kịch bản thôi." Đạo diễn Khương bắt đầu quay sang thu xếp lại phim trường còn lộn xộn ngổn ngang.

"Đạo diễn Khương, chúng ta không gọi điện lại cho gã Thành ấy ư?"

"Gọi cái gì? Tôi đây chẳng qua vì nể mặt nhà đầu tư mới cho cậu ta diễn vai nam chính, giờ cậu ta chủ động rút lui thì càng tốt." Đạo diễn Khương nhìn về phía hành lang mà Hàn Phi vừa rời khỏi: "Kỳ thực trong lòng tôi đã có sự lựa chọn tốt nhất rồi, chỉ đáng tiếc…"

……..

Trên đầu và mặt của Hàn Phi vẫn còn dính một ít vết máu nhân tạo, trông hắn lúc này có hơi nhếch nhác.

Ra khỏi trường quay của bộ phim "Hoa Tội Ác", phía bên đường đối diện bỗng truyền tới từng trận cười cợt.

Một nam diễn có vẻ ngoài bảnh trai vừa bước ra từ trường quay của bộ phim [Tình Yêu Bí Mật Chốn Đô Thành] đang được một đám người vây quanh. Có vẻ bọn họ đặc biệt chạy ra xem náo nhiệt.

"Anh Tử Phong, người kia chính là Hàn Phi đấy. Nghe nói sau khi rời khỏi công ty của chúng ta, anh ta bắt đầu đi đóng vai phụ rồi."

"Mắc gì phải thế chứ? Cứ yên lành đứng sau hậu đài chẳng phải tốt hơn ư?"

"Anh ta vừa gia nhập tổ làm phim [Hoa Tội Ác] thì có người tới gây chuyện ở đấy, tiến trình quay của cả bộ phim đều bị ảnh hưởng hết rồi. Em từng tiếp xúc với người này, bản thân anh ta không xấu, chỉ là cứ xui xẻo một cách khó hiểu thôi."

"Đối với chúng ta thì đây là chuyện tốt mà! Cùng khoảng thời gian này cũng chỉ có [Hoa Tội Ác] là có khả năng cạnh tranh với chúng ta. Bây giờ cái gã xui xẻo này tới gây họa cho bọn họ, đoán chừng chúng ta sẽ chiếm lĩnh vị trí số 1 trong khung giờ chiếu rồi."

Mấy người thuộc tổ quay phim của [Tình Yêu Bí Mật Chốn Đô Thành] nghe được tiếng ồn ào của người qua đường thì đặc biệt chạy đến vây xem. Khi nhìn thấy bộ dạng của Hàn Phi hiện tại, thâm tâm mỗi người đều cảm thấy vui sướng.

Mọi người cùng đẩy tường ắt đổ, vạn người cùng gõ trống ắt vỡ - nhìn từ điểm này mà nói, quỷ vẫn tương đối đáng yêu hơn một chút.

Hàn Phi từng trải qua mấy chuyện kiểu này rất nhiều lần rồi, nhiều đến mức giờ đây hắn nghe thấy những lời trào phúng kia mà trong lòng hoàn toàn không có cảm giác gì nữa, thậm chí còn thấy hơi buồn cười.

Ánh đèn đã soi rọi cả con đường dài trong khu phố cổ.

Giữa những ánh sáng đan xen, một đám người vẫn đứng dưới bóng đèn cười cợt, trào phúng. Còn Hàn Phi lại đang tiến dần vào màn đêm đen tối phía cuối con đường.

Đột nhiên, chiếc điện thoại trong túi rung lên, Hàn Phi đứng trong bóng tối ngay góc khu phố cổ để nghe điện thoại.

"Lệ Tuyết à?"

"Hàn Phi, có lẽ lần này cậu đã lập công lớn rồi!"

"Vụ chặt thây – ghép xác có tiến triển ư?" Nghe giọng điệu kia của Lệ Tuyết, Hàn Phi ắt hẳn cô ta đã có thu hoạch.

"Thầy của tôi đã tra cứu lại hồ sơ ban đầu của vụ án trong khu bảo quản nội bộ, sau đó điều tra lại các đối tượng trước đây, kết quả tra ra một người có tên là Giang Tương. Người này không phải hung thủ trong vụ chặt thây – ghép xác nhưng đã từng tiếp xúc với hết thảy những nạn nhân trong vụ án này! Ông ta cũng từng xuất hiện trước cửa tiệm đồ chơi ghép hình; camera giám sát đã quay được cảnh Ngụy Hữu Phúc đưa tiền lẻ cho ông ấy. Người này đã từng gặp gỡ Cốc Diệp đang trong tình trạng say khướt trong đêm khuya, lại còn thu dọn đống chai rượu cho Cốc Diệp nữa. Ông ta cũng từng đụng chạm với nữ phát thanh viên Trương Linh Phạm tại trung tâm thương mại, bị cô nàng kỳ thị nên chửi mắng rất lâu…

Ông ta là một kẻ lang thang từ thành phố khác lưu lạc tới đây, luôn trú ngụ trong những tòa nhà còn đang xây dựng dang dở ở vùng ngoại ô, kiếm sống bằng nghề thu nhặt rác thải và phế liệu. Ông ta có hơi bị thiểu năng về trí não, ngờ nghệch, thô kệch, thường xuyên bị bọn lưu manh khác bắt nạt. Những phế liệu mà ông ấy thu lượm về cũng hay bị mất trộm.

Tính tình của Giang Tương đặc biệt tốt, bản tính rất lương thiện, không trộm cắp cướp bóc bao giờ. Thậm chí khi nhặt trúng thứ gì không nên nhặt, ông ta còn chủ động tìm đến những người mặc đồng phục cảnh sát. Có điều ông ấy chuyên bị nhầm lẫn giữa cảnh sát và bảo vệ, cho nên có lần còn bị gã bảo vệ nọ lừa lấy mất tiền kiếm được nhờ nhặt phế liệu nữa."

Lệ Tuyết nói rất nhanh, cũng không cần quan tâm xem Hàn Phi có hiểu hay không: "Có lẽ biến cố bắt đầu từ 11 năm trước. Tại phía Bắc của khu phố cổ vốn dĩ có một trại trẻ mồ côi tư nhân. Trong một lần đi công tác, vị viện trưởng nọ bị trộm mất ví tiền. Tuy bên trong không có nhiều tiền cho lắm, nhưng các giấy tờ quan trọng thì đều nằm trong đó cả."

"Giang Tương đã tìm được ví tiền kia ư?"

"Không sai! Giang Tương tìm ra ví tiền trong một thùng đựng rác. Ông ta không có cách nào đi vào ga tàu cao tốc nên chỉ biết canh chừng bên cạnh thùng rác kia, mãi cho đến khi nhân viên công tác của nhà ga tới. Sau khi nhận lại ví tiền, vị viện trưởng nọ cảm thấy tuy con người Giang Tương này có hơi ngốc nhưng lại khá thật thà đáng tin, nên người này cũng muốn giúp đỡ ông ấy. Vì vậy, vị viện trưởng kia đã sắp xếp cho Giang Tương làm công việc quét dọn vệ sinh trong viện cô nhi của mình.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang. Chỉ vì con người Giang Tương vốn không giữ gìn vệ sinh sạch sẽ, cơ thể luôn bốc ra mùi hôi khó chịu nên ông ta làm ở đó chưa được bao lâu thì bị sa thải. Vấn đề nằm ở chỗ, từ khi Giang Tương rời đi, có một đứa trẻ trong cô nhi viện cứ nói là mình sẽ gặp ma quỷ vào buổi tối.

"Ma quỷ?" Lời này của Lệ Tuyết đã thu hút sự chú ý của Hàn Phi: "Chúng ta còn có thể tìm ra đứa trẻ ấy không?"

"Đứa bé kia mất tích rồi. Nhưng chúng tôi đã tìm thấy một đứa trẻ khác ở cùng phòng với đứa bé kia. Kết quả là, đứa trẻ này đã nói với chúng tôi một sự việc hết sức kinh khủng." Giọng nói của Lệ Tuyết chậm lại: "Nó và đứa trẻ bị mất tích kia được sắp xếp ngủ ở hai bên đối diện nhau, có thể nhìn thấy trên và dưới gầm giường của nhau. Đứa trẻ bị mất tích ấy luôn nói rằng dưới gầm giường của một đứa bé khác có một con quỷ ẩn nấp, hơn nữa nó chỉ xuất hiện vào tầm sau nửa đêm, khi mà tất cả mọi người đã chìm sâu vào giấc ngủ."

"Chắc chị định nói con quỷ này chính là Giang Tương chứ gì?" Sau khi được chơi game [Cuộc Sống Hoàn Hảo], hướng suy nghĩ của Hàn Phi đã có thể bắt kịp được vị cảnh sát hình

sự có kinh nghiệm phá án phong phú kia: "Nhưng sự việc rõ ràng đến thế, phía cảnh sát khi ấy chắc chắn sẽ phải nghi ngờ Giang Tương ngay mới đúng."

"Người đầu tiên mà cảnh sát điều tra đến chính là Giang Tương, nhưng vụ điều tra rất khó có thể tiếp tục được."

"Tại sao chứ? Ông ta có chứng cứ ngoại phạm ư?"

"Bởi vì ông ta đã chết." Lệ Tuyết gửi cho Hàn Phi một bức hình: "Người tên Giang Tương này chính là người chết đầu tiên trong vụ án giấu xác trong tủ đông."

"Ông ta chính là người đàn ông lang thang mà ba anh em nhà họ Mạnh đã giết chết á?"

"Chúng tôi không có chứng cứ chứng minh ba anh em họ Mạnh là hung thủ. Thế nhưng cậu từng gợi ý cho tôi việc 2 vụ án Giấu xác trong tủ đông và Chặt thây – ghép xác có liên quan với nhau. Chính vì thế, chúng tôi đã lục lại tư liệu liên quan đến vụ giấu xác trong tủ đông, kết quả đúng là có phát hiện kinh người." Lệ Tuyết gửi cho Hàn Phi tấm ảnh thứ ba, đó là bức ảnh được chụp trong một căn biệt thự bỏ hoang. Phía dưới tấm chăn của người đàn ông lang thang tên Giang Tương ấy có vẽ một bức tranh kỳ quái.

Có một gian nhà màu đen ẩn nấp giữa từng hàng cây già cỗi, cao lớn màu đen. Xung quanh gian nhà này được vẽ một đám trẻ con không đầu.

"Khi ấy, cũng vì bức tranh này mà phía cảnh sát cho rằng người đàn ông trí óc có vấn đề tên Giang Tương kia có lẽ là một tên biến thái có nội tâm đen tối. Chỉ là bình thường lão ta đều cố gắng kiềm chế lại cảm xúc của bản thân. Thế nhưng hôm nay, sau khi nghe những lời cậu nói, tôi mới ý thức được rằng, từng hàng cây màu đen, gian nhà màu đen và những hình người nhỏ bé không đầu ấy vừa đúng trùng khớp với những gợi ý mà cậu nói cho tôi!" Lệ Tuyết bất giác tăng nhanh tốc độ nói của mình: "Một kẻ lang thang, trên người chẳng có bất cứ thứ gì thì căn bản chẳng đáng để người ta có mưu đồ với lão. Cảnh sát cho rằng việc ông ta bị sát hại là phù hợp với định luật tên một sát nhân điên cuồng sẽ bị giết một cách ngẫu

nhiên. Nhưng trên thực tế, khi nhìn thấy bức tranh này, tôi mới phát hiện ra mục đích mà hung thủ giết kẻ lang thang tên Giang Tương này là để giết người diệt khẩu. Có khả năng ông ta đã chứng kiến được quá trình hành hung của hung thủ! Thậm chí còn nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng hơn nữa!"

"Tôi hiểu ý của chị rồi. Chị cảm thấy Giang Tương từng chạm trán với mấy người Ngụy Hữu Phúc, không phải là vì muốn hại bọn họ, mà vì muốn cứu bọn họ, đúng không?" Giờ phút này, Hàn Phi mới phát hiện ra giữa 2 vụ án Chặt thây – ghép xác và Giấu xác trong tủ đông thế mà lại có quan hệ mật thiết đến như vậy.

"Cậu có biết điều đáng sợ nhất là gì không?"

"Là gì?"

"Rất có khả năng hung thủ trong vụ chặt thây - ghép xác đã cố ý để cho người đàn ông bị thiểu năng về trí tuệ là Giang Tương kia đi cứu người. Kẻ thủ ác muốn hưởng thụ cái khoái cảm ý tốt bị phụ bạc, bị căm thù, bị chán ghét! Hoặc cũng có lẽ trong con mắt của hung thủ, sự lương thiện phải trông như bộ dạng của Giang Tương vậy, khuôn mặt xấu xí, toàn thân bốc mùi khó ngửi, trí tuệ thấp kém." Giọng điệu của Lệ Tuyết trở nên thâm trầm đi rất nhiều: "Giang Tương chưa từng làm bất cứ điều xấu nào cả. Vốn dĩ ông ta mang suy nghĩ không muốn người khác bị tổn hại để đi nhắc nhở những nạn nhân của vụ chặt thây – ghép xác kia. Thế nhưng, kết quả mà ông ta nhận lại chính là sự chán ghét và không được thấu hiểu. Trừ Ngụy Hữu Phúc ra, không một ai tình nguyện tiếp xúc với một kẻ bẩn thỉu như ông ta."

"Nếu đang đi trên đường mà đột nhiên bị một kẻ không bình thường tìm tới, nói rằng bản thân có thể sẽ bị giết, chỉ e đến tôi cũng không thèm tin ấy chứ. Về cơ bản, hung thủ không phải là đang lợi dụng điểm yếu của nhân tính, mà rõ ràng đã biết Giang Tương sẽ thất bại nên cố ý chờ xem kịch mà thôi."

"Đúng vậy. Hung thủ tự cao tự đại, cho rằng tất cả mọi người sẽ coi Giang Tương là một kẻ điên. Ai ngờ có một

người lại làm ra hành động ngoài ý muốn, đó chính là Ngụy Hữu Phúc!”

Cuối cùng, Lệ Tuyết cũng nói đến điểm mấu chốt: “Trước đây, cậu bảo tôi chú ý đến cửa tiệm sưu tập đồ chơi ghép hình, cho nên tôi đã tra xét lại tất cả các bản ghi chép về nó. Ngoại trừ chủ tiệm và nhân viên trong đó, Giang Tương chính là người tiếp xúc với Ngụy Hữu Phúc ở gần cửa tiệm đồ ghép hình này nhiều nhất. Ngụy Hữu Phúc bằng lòng giúp đỡ Giang Tương; Giang Tương cũng muốn cứu anh ta, liên tục nhắc nhở anh ta, nên cuối cùng anh ta đã bị dao động. Ngụy Hữu Phúc là một người chăm chỉ làm tăng ca thêm giờ. Vào mấy ngày cuối cùng trước khi chết, hành vi cử chỉ của anh ta bỗng trở nên kỳ lạ hẳn. Một mình anh ta đi tới một khu rừng phòng hộ sinh thái tại ngoại ô thành phố Tân Hỗ những 2 lần liền.”

Chương 45: Lương thiện gặp lương thiện

"Xem xét tất cả các thông tin mà chúng ta hiện đang nắm giữ, rất có khả năng việc Ngụy Hữu Phúc đến khu rừng phòng hộ sinh thái ở vùng ngoại ô thành phố Tân Hỗ là bởi vì anh ta đã thu được tin tức gì đó từ Giang Tương. Thậm chí, khu rừng phòng hộ sinh thái kia cực kỳ có khả năng chính là khu rừng màu đen trong bức vẽ của Giang Tương."

"Nạn nhân số 8 không hề để lại bất cứ vết tích nào trên internet từ khi sinh ra cho đến lúc chết, hoàn toàn bị cách ly khỏi thế giới mạng và khoa học kỹ thuật. Dường như nó bị nuôi nhốt ở một nơi ngăn cách với nhân thế. Có lẽ ngôi nhà của nạn nhân số 8, hoặc có thể nói là ngôi nhà của hung thủ nằm ngay trong khu rừng phòng hộ sinh thái kia!"

Nghe được câu nói này của Lệ Tuyết, Hàn Phi cũng cảm thấy hơi kích động.

Vụ án đi được đến bước này đã coi như có một phương hướng rõ ràng.

"Cánh rừng phòng hộ sinh thái kia liền một dải với núi Yếm Mộ, muốn vào trong đó tìm kiếm sẽ tương đối khó khăn. Chúng ta cần phải tìm ra manh mối đầy đủ hơn nữa mới có thể thuyết phục được bên trên. May mà trong khi tiếp tục điều tra, tôi và thầy của tôi đã có phát hiện then chốt hơn nữa." Giọng nói của Lệ Tuyết hưng phấn hẳn lên.

"Phát hiện gì?"

"Hung thủ đã quá coi thường Ngụy Hữu Phúc và Giang Tương!" Lệ Tuyết nói chắc nịch: "Phạm vi khu rừng phòng hộ sinh thái kia cực kỳ rộng lớn, muốn tìm ra được một gian nhà màu đen ở sâu trong đó thì chắc chắn chỉ giống như mò kim đáy biển, trừ khi biết được vị trí chính xác mới tìm ra được.

Giang Tương có thể vẽ ra khu rừng rậm màu đen, gian nhà màu đen và một đám người nhỏ bé mất đầu, chứng tỏ xác suất ông ta đã biết vị trí gian nhà màu đen kia rất lớn. Đoán chừng

vì để giày vò ông ấy, hung thủ còn cố ý dẫn dắt người đàn ông lang thang có tấm lòng lương thiện này vào tham quan xưởng chế biến thịt người của mình. Gã không ngừng kích thích ông ta, khiến cho ông ấy càng trở nên điên khùng hơn. Ngụy Hữu Phúc chỉ là dân làm văn phòng hết sức bình thường, bản thân cũng chưa từng có kinh nghiệm thám hiểm rừng rậm bao giờ. Ấy vậy mà hai con người này lại có thể tạo nên một kỳ tích.

Giang Tương- một kẻ thiểu năng trí tuệ, ngay cả việc nói một câu hoàn chỉnh cũng khó khăn, đã truyền đạt thành công thông tin vị trí của gian nhà màu đen cho Ngụy Hữu Phúc. Còn Ngụy Hữu Phúc vậy mà lại đi tin tưởng lời của một 'kẻ điên' qua đường, đã thế còn đi dò xét những hai lần.

Lương thiện gặp lương thiện, cả hai đều có ý tốt muốn giúp đỡ đối phương, đồng thời cũng đem lại manh mối then chốt nhất cho những người phá án chúng ta!

Lần đầu tiên Ngụy Hữu Phúc đi vào khu rừng sinh thái, anh ta vẫn chưa phát hiện ra điều gì cả. Nhưng vào trước khi lâm nạn một ngày, anh ta lại đến cánh rừng rậm sinh thái kia một chuyến. Lần này, rất có khả năng anh ta đã tiếp cận gian nhà màu đen kia được rồi! Và cũng vì điều này mới khiến cho hung thủ- kẻ luôn ôm tâm trạng ngồi xem trò vui phải ra tay hạ sát!" Lệ Tuyết bỗng nói chậm lại: "Hàn Phi, xung quanh cậu có ai khác ở đó không?"

Hàn Phi nhìn ngó xung quanh rồi trả lời: "Không có, ở đây chỉ có một mình tôi."

"Vậy thì được." Lệ Tuyết hít một hơi thật sâu: "Những điều tôi sắp nói tiếp theo đây, trước khi bắt được hung thủ, cậu tuyệt đối đừng nói cho bất kỳ ai nhé!"

"Được."

"Chúng tôi tra theo dấu vết vụ án thì thấy, khi Ngụy Hữu Phúc bị giết, tất cả dữ liệu trong máy tính và điện thoại của anh ta đều bị xóa hết. Bởi vì máy tính và điện thoại của những người chết khác cũng đều bị xóa hết dữ liệu, cho nên lúc ấy phía cảnh sát không hề cảm thấy có gì bất thường, chỉ cảm thấy hung thủ tương đối cẩn thận. Bọn họ đưa cho phòng kỹ

thuật phục hồi lại các dữ liệu có trong điện thoại và máy tính cũng không có phát hiện gì khác biệt.

Thế nhưng sau đó, khi cảnh sát sắp xếp lại các di vật của Ngụy Hữu Phúc thì phát hiện, trong chiếc xe second-hand của anh ta có một mảnh vải quần áo bị rách dính đầy đất.

Khi ấy, phía cảnh sát không chú ý lắm đến vật này, chỉ mang về như một đồ vật khả nghi mà thôi.

Tôi và thầy của mình đã trích xuất ra được các bức ảnh của vật chứng lúc đó, rồi dùng máy tính phóng to lên và khôi phục lại hoa văn mơ hồ không trọn vẹn trên miếng vải ấy. Tiếp theo lại dùng máy sàng lọc số liệu đời mới nhất để so sánh với các hình ảnh trong kho ảnh trên internet. Cuối cùng, thầy và tôi phát hiện được hoa văn kia chính là một loại họa tiết trên đồng phục của trẻ em vào 10 năm trước.

Họa tiết kia khi hoàn chỉnh sẽ có hình như thế này.” Lệ Tuyết lại gửi cho Hàn Phi một tệp ảnh. Trên bức hình này là bộ đồng phục trẻ em của một xóm núi.

“Dựa trên bộ đồng phục trẻ em này là có thể thuyết phục được lãnh đạo của các chị điều tra lại án chặt thây – ghép xác hả? Định điều động một lượng lớn cảnh sát tìm kiếm trong khu rừng sinh thái ở Tân Hỗ kia sao?” Hàn Phi có vẻ hơi nghi ngờ.

“Cậu hãy nhìn kỹ lại bức hình này đi, đây là hình ảnh lần cuối cùng xuất hiện trong camera giám sát của đứa bé bị mất tích trong cô nhi viện kia.” Lệ Tuyết lại gửi qua máy của Hàn Phi một bức hình; sau khi xem xong, Hàn Phi hít vào một hơi thật mạnh.

Đứa trẻ luôn miệng nói buổi tối có thể gặp quỷ nọ, vào ngày bị mất tích đã mặc đúng bộ đồng phục trong tấm ảnh kia!

“Một mảnh của bộ quần áo trên người đứa trẻ bị mất tích tại cô nhi viện lại có thể xuất hiện trên xe của Ngụy Hữu Phúc. Mà Ngụy Hữu Phúc lại vừa trở về từ khu rừng sinh thái. Vậy thì miếng vải rách dính đầy bùn đất kia hẳn đã được anh ta mang về từ trong khu rừng rậm ấy. Chưa đầy một ngày sau đó, anh ta đã bị hung thủ giết hại một cách tàn nhẫn.

Tất cả những điểm này hình thành nên một vòng tuần hoàn khép kín. Miếng vải rách xuất hiện trong xe của Ngụy Hữu Phúc là vật chứng chân thật! Chúng ta có lý do để tin rằng giữa hung thủ và khu rừng sinh thái kia có tồn tại một mối liên hệ nào đó."

Nếu chỉ dựa vào suy luận không thôi thì chẳng thể nào khơi nên đợt tái điều tra. Cho nên, Lệ Tuyết và thầy của cô ấy cần phải tìm ra một lý do để thuyết phục được cấp trên: "Tôi không thể tiết lộ thời gian hành động cụ thể được. Bây giờ, điều cậu cần làm là chú ý an toàn của bản thân. Cứ thành thật ở nhà chờ tin tốt đi."

"Lệ Tuyết, tôi có một thắc mắc nhỏ muốn hỏi chị." Sau khi nghe Lệ Tuyết nói xong, Hàn Phi lại nghĩ tới vài việc: "Giả dụ hung thủ của vụ án chặt thây – ghép xác sống trong khu rừng phòng hộ sinh thái kia thật. Vậy thì cái chết của đứa trẻ ở cô nhi viện kia hẳn cũng sẽ có liên quan đến gã ta. Dẫu sao thì miếng vải rách của trẻ con kia cũng được Ngụy Hữu Phúc phát hiện trong rừng phòng hộ sinh thái mà."

"Có lý. Cậu nói tiếp đi."

"Vậy thì chị có cảm thấy là… con quỷ mà đứa trẻ mất tích của cô nhi viện kia nói buổi tối sẽ gặp phải ấy, liệu có khả năng chính là hung thủ hay không?" Hàn Phi đứng trong bóng tối, đầu óc không ngừng hoạt động: "Hung thủ vụ án chặt thây – ghép xác từng nhận nuôi người chết số 8. Trên bức vẽ của Giang Tương cũng hiển thị rõ, trong khu rừng màu đen có rất nhiều bóng người nhỏ bé không đầu. Giả dụ toàn bộ những hình người nhỏ bé kia đều là con nít, vậy thì chị nghĩ ai sẽ có năng lực nhường ấy, có thể thu nhận nhiều cô nhi và trẻ bị bỏ rơi đến thế?"

"Là… viện trưởng của cô nhi viện?" Lệ Tuyết nghe xong lời nói kia của Hàn Phi bèn có cảm giác hoảng sợ.

Thật ra chỉ là do Hàn Phi nhớ đến lời bài hát ngắn ngủi của người chết số 8:

"Anh trai và chị gái bị đưa đến nơi xa xôi, em trai và em gái càng ngày càng ít đi".

Lúc này, hắn mới ý thức được rằng, nơi mà nạn nhân số 8 sinh sống không chỉ có một đứa trẻ. Muốn chăm sóc cho những đứa trẻ này vô cùng phiền phức, cần phải có kinh nghiệm nhất định mới được.

"Ngoài ra, vì nhặt được ví tiền của gã viện trưởng cô nhi viện nên Giang Tương mới được tuyển dụng. Theo những gì chị nói lúc trước, hung thủ thích hưởng thụ khoái cảm lòng tốt bị phụ bạc, bị khinh thường, bị ghét bỏ. Vậy thì vừa hay gã viện trưởng cô nhi viện này biết được Giang Tương là một người có nội tâm lương thiện cực độ." Mạch suy nghĩ của Hàn Phi ngày càng nhanh: "Chị nói xem, gã viện trưởng kia liệu có cảm thấy bộ dạng của Giang Tương trông rất phù hợp với dáng vẻ lương thiện trong con mắt của gã ta hay không? Vừa xấu xí vừa thiểu năng về trí tuệ, cơ thể lại bốc ra mùi khó ngửi, cho nên mới để cho Giang Tương vào làm việc trong cô nhi viện. Gã ta muốn biến Giang Tương thành thứ đồ chơi của riêng mình?"

"Rất có khả năng. Bây giờ tôi sẽ đi gọi điện thoại cho thầy để điều tra một vài thứ."

Lệ Tuyết vội vàng cúp điện thoại. Hàn Phi vẫn còn đứng trong bóng râm của con phố như cũ. Trong đầu hắn không ngừng lóe lên những thông tin liên quan đến vụ án.

Chương 46: Tầng 5

Hàn Phi không phải là thám tử. Công việc phá án vẫn nên giao cho cảnh sát xử lý thì tốt hơn. Hắn chỉ cần phụ trách cung cấp manh mối là được.

Sau khi xác định vai trò của mình, Hàn Phi cảm thấy nhẹ nhõm được đôi phần: "Trước khi bắt được hung phạm, mình nhất định phải duy trì sự khiêm tốn, phải thể hiện ra mình không có gì khác biệt so với những người khác."

Ngoảnh đầu nhìn lại trường quay của đoàn làm phim [Hoa Tội Ác], Hàn Phi cũng có chút lo lắng rằng hung thủ sẽ tìm tới đây. Dù sao thì bộ phim điện ảnh này được quay dựa trên nội dung được cải biên từ vụ án có thật, rất nhiều tên tội phạm sát nhân liên hoàn có sở thích biến thái, muốn tận hưởng "tác phẩm" của chính mình.

Ăn qua loa bữa tối, Hàn Phi quay trở về nhà.

Sau khi đẩy cửa ra, hắn không bước ngay vào trong nhà mà nhìn quanh hòng xác định xem bên trong có người hay không.

"Ngày nào thần kinh cũng bị kéo căng như dây đàn, mình cũng bắt đầu hình thành vài thói quen kỳ cục luôn rồi."

Tiếp đó, hắn đóng cửa lại, mở ti vi lên; căn nhà trọ lúc này mới có được chút hơi người.

Sau khi gột rửa cơ thể bằng làn nước nóng, Hàn phi sảng khoái ngồi trên ghế, một tay nâng tạ, một tay cầm cuốn giáo trình tâm lý học tội phạm lên xem: "Khi tâm lý phạm tội của một người phát triển đến độ thay đổi cả nhân cách, chứng tỏ tâm lý phạm tội của người này đã được định hình. Muốn uốn nắn loại nhân cách đã bị định hình về tâm lý này, cần phải tiến hành một cách cực kỳ cẩn thận tỉ mỉ, phức tạp và lâu dài…"

Nước chảy đá mòn, việc học là một quá trình dài đằng đẵng. Một người có ước mơ được trở thành diễn viên hài như Hàn Phi vốn cho rằng chỉ cần bản thân tiếp tục kiên trì; chờ cho đến khi giấc mơ làm diễn viên kia tan vỡ, khẳng định có

thể trở thành một thành viên xuất sắc trong hiệp hội hỗ trợ cảnh sát phá án.

11:50 tối, sai khi kết nối hết các đầu dây xong, Hàn Phi bèn ôm chiếc mũ game nằm xuống giường.

"Đến giờ mình vẫn chưa thể giao lưu được với những nạn nhân trong căn hộ ma ám số 1044 kia. Chỉ có điều, trước lạ sau quen thôi. Hình như tạm thời bọn họ không có ý nghĩ muốn hại chết mình. Đây đã được xem như trong cái rủi có cái may rồi."

Đồng hồ đã điểm 0:00, Hàn Phi đội chiếc mũ game lên. Hòa cùng với sự lan tràn của màu máu, âm thanh lạnh lùng do máy móc hợp thành vang lên trong đầu hắn.

"Chào mừng bạn đến với [Cuộc Sống Hoàn Hảo]! Giờ đây, bạn đã có thể lựa chọn cuộc sống hoàn hảo cho chính mình."

Hàn Phi mở mắt ra, nhìn khắp gian phòng khách âm u lạnh lẽo rồi khẽ nhếch miệng: "Nhưng trái lại, mày đã cho tao được mấy sự lựa chọn cơ chứ?"

Chiếc đồng hồ điện tử trên tường đúng lúc chỉ 0:00. Hàn Phi nhặt con dao phay từ dưới đất lên, nhìn chằm chằm căn phòng ngủ nằm sâu trong căn hộ ma ám.

Trong cả căn hộ ma ám số 1044 này, chỉ có cánh cửa phòng ngủ kia là luôn bị khóa chặt.

Cho đến nay, Hàn Phi vẫn chưa có can đảm chủ động vào gõ cửa gian phòng đó. Chỉ khi nào 7 người bị hại kia bị chia tách ra, họ mới miễn cưỡng duy trì được chút lý trí. Và khi ghép lại với nhau, bọn họ sẽ trở thành một con quái vật hoàn toàn bị chi phối bởi sự tuyệt vọng và nỗi đau khổ.

"Mình đã hoàn thành tất cả nhiệm vụ tân thủ rồi. Xem ra hôm nay có thể sẽ phải đi ra ngoài một chuyến."

Hàn Phi mở bảng nhiệm vụ ra xem. Thì ra 3 nhiệm vụ tân thủ trong đó đã biến mất và được thay thế bởi một nhiệm vụ hoàn toàn mới — [Ghé thăm hàng xóm trên tầng 5, chào hỏi bọn họ].

“Xét theo tên của nhiệm vụ, game này chẳng khác gì một game theo thể loại chữa trị bình thường.” Hàn Phi gãi đầu: “Mạnh Thi từng nói trên tầng 5 có một người phụ nữ điên tên Từ Cầm sinh sống; con người của chị ta cũng không đến nỗi nào, có thể trở thành bạn bè được. Dù gì cũng phải làm nhiệm vụ này, vừa đúng lúc lên tầng 5 chào hỏi chị ta một chút.”

Trên thực tế, khi gặp phải người nào không thân thiết cho lắm, nếu có thể tránh thì Hàn Phi đều cố gắng né tránh. Hắn thích được ở một mình. Thế nhưng trong game này, hắn đã trở nên đặc biệt ưa thích kết giao bạn bè.

“Muốn đến gặp mặt hàng xóm mới thì cần phải tặng món quà gì cho được nhỉ?” Hàn Phi nhìn con dao phay trong tay mình: “Thôi bỏ đi, gặp người trước rồi hãy nói.”

Sau khi quyết định xong, Hàn Phi mở ti vi lên. Hắn muốn được thử nghiệm một chút coi có thể thu hút mấy người bạn cùng nhà của mình ra hay không.

Nếu mấy người bạn cùng nhà có thể giúp hắn kích hoạt một nhiệm vụ mới, thế thì hắn sẽ không cần rời khỏi căn hộ an toàn ấm áp này nữa.

Chờ một mạch đến 3:00 rạng sáng, Hàn Phi cứ miễn cưỡng ngồi nhìn màn hình ti vi không có lấy chút tín hiệu nào trong suốt 3 giờ đồng hồ. Hắn đã lần lượt bật đi bật lại tất cả các kênh những mười mấy lần, vậy mà các bạn cùng nhà vẫn chẳng hề xuất hiện.

“Thế là nhất định phải ra ngoài làm nhiệm vụ rồi.” Hàn Phi cầm con dao phay lên, kiểm tra lại một lượt ô vật phẩm: “[Chiếc nhẫn của chủ nhà] có khả năng dò ra ma quỷ, [Chìa khóa của chủ nhà] chắc là có thể mở tất cả các cánh cửa trong tòa chung cư này. Vấn đề nằm ở chỗ… trên từng chiếc chìa khóa không có đánh ký hiệu gì cả, mình bắt buộc phải thử từng chìa từng chìa một. [Nhật ký của chủ nhà] thì hoàn toàn trống không, tạm thời vẫn chưa biết sử dụng như thế nào. Còn về [Ba điếu thuốc của chủ nhà]…”

Hàn Phi bấm vào ô vật phẩm, lấy mấy điếu thuốc của chủ nhà ra.

“Sau khi chủ nhà qua đời, ba đứa con của ông ta đã cúng ba điếu thuốc. Thuốc này thuộc về hàng tiêu dùng, chỉ không rõ sau khi châm lên thì sẽ xảy ra chuyện gì.”

“Nhiệm vụ [Ngủ] ban đầu hoàn toàn không thể so sánh với nhiệm vụ [Ngủ] sau khi được tăng độ khó lên. Giả dụ độ khó của nhiệm vụ sẽ tương ứng với phần thưởng nhận được, vậy thì phần thưởng bổ sung này hẳn phải khá tốt mới đúng.”

Hàn Phi tìm thấy bật lửa trong nhà bếp. Hắn quyết định chờ đến khi bản thân rơi vào bước đường cùng sẽ châm một điếu thuốc để áp chế nỗi sợ hãi.

Sắp xếp hết toàn bộ trang bị đâu vào đấy, Hàn Phi bước đến gần cửa chống trộm. Trước hết, hắn quan sát bốn phía xung quanh qua mắt mèo; khi xác định không có ai ở gần đây, hắn mới dám mở cửa.

Suốt cả quá trình, Hàn Phi không hề phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Cả dãy hành lang chỉ toàn một màu đen kịt, mới vừa nhìn thôi đã có một loại cảm giác rất rợn người.

“Thời gian bảo hộ tân thủ đã hết. Có khả năng lệ quỷ sẽ càng lộng hành hơn trước, mình phải cẩn thận trong mọi thời điểm.”

Nhằm đề phòng cánh cửa của căn hộ ma ám bị đóng lại, Hàn Phi bèn dời một chiếc ghế từ trong phòng khách ra chặn giữa cánh cửa.

Làm như vậy thì đến khi hắn quay về nhà sẽ không cần phải mở cửa, tiết kiệm được khối thời gian. Ngoài ra, nếu như có vị hàng xóm nào tò mò tiến vào trong nhà, thế thì vừa đúng lúc mọi người có thể tụ họp lại, cùng nhau ăn một bữa cơm thân mật. Chỉ có điều… mọi người thì cùng nhau ngồi trên ghế, còn vị hàng xóm kia có khả năng sẽ phải nằm trên bàn ăn.

Hít một hơi thật sâu, Hàn Phi rón rén bước ra khỏi căn hộ ma ám số 1044.

Hắn nhích từng bước chân một, lê từng bước, từng bước. Đây là lần đầu tiên Hàn Phi đi ra khỏi cửa kể từ khi kết thúc

thời gian bảo hộ tân thủ. Hắn có thể cảm nhận rõ rệt rằng, cả tòa nhà chung cư đã xảy ra một sự thay đổi nào đó.

Dường như cơ thể hắn rơi vào một vùng biển đen đặc sệt, ý thức không ngừng bị đè nén.

Bàn tay của Hàn Phi lần theo bức tường, cơ thể thì dính chặt vào đó, cứ thế đi thẳng lên mới không bị người trên lầu nhìn thấy.

Trước giờ, Hàn Phi chưa từng lên tầng 5. Hắn di chuyển rất chậm chạp, mất hết 1 phút mới đi tới khu vực giữa tầng 4 và tầng 5.

Khi ngước mặt nhìn lên, Hàn Phi lập tức dừng bước.

Tầng 5 có tất cả 4 hộ gia đình đang trú ngụ. Trong đó, có một hộ đang mở cửa, trước cửa nhà có một bóng đen đang đứng.

3:00 rạng sáng, trong hành lang tĩnh lặng, có một căn hộ mở cửa, một bóng người đứng cô độc, yên tĩnh trước lối ra vào. Tình cảnh này nhìn kiểu gì cũng thấy quá quỷ dị.

Hàn Phi không dám bước tiếp về phía trước, song bóng đen đứng trong hành lang kia hình như đã nhìn thấy Hàn Phi. Chỉ vỏn vẹn trong một cái chớp mắt, kẻ ấy đã biến mất.

“Đó là thứ gì vậy?”

Không còn nhìn thấy bóng đen kia nữa, nhưng cửa nhà của người nọ vẫn đang mở. Giờ đây, Hàn Phi vô cùng lo lắng rằng, sau khi bản thân đi ngang qua sẽ bị thứ gì đó quẳng vào trong căn hộ kia.

Cửa nhà tối om, không thể nhìn rõ được bên trong rốt cuộc có thứ gì, chỉ tạo cho người ta cảm giác cực kỳ bất an.

“Từ Cầm sống trong căn hộ số 1052. Bóng đen vừa rồi đứng chắn trước cửa căn hộ số 1051…”

Hàn Phi di chuyển ánh mắt về phía căn hộ số 1052. Bao nhiêu sự can đảm vốn có khi nãy đã tiêu tan đi rất nhiều.

Trên cánh cửa của căn hộ số 1052 bị người ta viết lên vô số chữ “Chết”, phía dưới cánh cửa còn rỉ ra vết máu thâm đen.

Chương 47: Đừng quay đầu nhìn lại

“Trên cửa viết đầy chữ ‘Chết’, bên dưới cửa còn có máu rỉ ra, liệu hàng xóm kiểu này có chắc là thích hợp để làm bạn bè không nhỉ?”

Bà cụ Mạnh Thi nói Từ Cầm sống trong căn hộ 1052, còn nói tuy Từ Cầm điên điên khùng khùng đó, nhưng con người thực chất không tệ.

Ban đầu, Hàn Phi cũng có chút hy vọng đối với Từ Cầm, cảm thấy mọi người có thể chung sống một cách hài hòa với nhau. Thế nhưng sau khi nhìn thấy cánh cửa bị viết đầy chữ “Chết” kia, hắn bỗng ý thức được rằng, lý do mà bà cụ Mạnh Thi cảm thấy con người Từ Cầm không tệ là vì bà đang dùng hệ quy chiếu từ những người hàng xóm khác cùng tầng kia.

Trong một đám toàn những tên sát nhân biến thái điên khùng, lệ quỷ, quái vật,… chỉ cần trên người Từ Cầm có một vài ưu điểm thì sẽ được phóng đại vô chừng.

Giờ đây, Hàn Phi đã rơi vào trạng thái cực kỳ rối rắm. Hắn nhất định phải hoàn thành một nhiệm vụ thì mới có thể thoát game. Cơ mà ở chỗ mấy vị hàng xóm “quen thuộc” đã chẳng còn nhiệm vụ nào cho hắn nhận. Hắn chỉ có thể đi thăm dò ở các tầng lầu xa lạ mà thôi.

Có điều, các tầng lầu xa lạ thì rõ ràng sẽ vô cùng nguy hiểm. Hắn lại không nắm chắc 100% việc có thể chạy trốn trở về.

“Nhiệm vụ mới xuất hiện chắc là để ép mình đi thám thính những khu vực chưa biết đến. Mình nhớ là vào lần đầu tiên quite game, hệ thống từng nói hy vọng mình có thể tăng tốc độ thăm dò.”

Nhìn hành lang tối đen như mực, Hàn Phi nắm chặt con dao phay trong tay rồi chậm rãi nhấc chân lên.

“Nếu đã không thể trốn tránh, vậy thì chỉ có thể tiến lên phía trước thôi.”

Vừa giẫm chân lên bậc thang, Hàn Phi chợt nghe thấy tiếng động "loảng xoảng" từ tầng trệt truyền tới. Dường như sợi xích sắt khóa cánh cửa sắt chỗ đầu hành lang dưới kia vừa bị ai đó tháo xuống.

"Cánh cửa sắt ở đầu hành lang dưới kia đã bị mở ra rồi ư? Vậy là có người đi ra khỏi tòa chung cư, hay là có người từ bên ngoài đi vào tòa chung cư thế?"

Khi bóng đèn cảm ứng âm thanh dưới tầng 1 sáng lên, Hàn Phi bèn âm thầm dựa sát vào tay vịn cầu thang. Hắn tìm một góc độ thích hợp rồi nhìn xuống tầng dưới.

Tại khoảng tường giữa tầng 1 và tầng 2 xuất hiện một cái bóng, giống như có người đang nằm bò dưới nền đất.

"Tình hình có vẻ không ổn rồi."

Sau khi nhìn thấy cái bóng kỳ quặc kia, Hàn Phi lập tức chuẩn bị quay trở về căn hộ ma ám của mình. Thế nhưng đúng vào lúc hắn định xoay người lại, âm thanh lạnh lùng của Hệ thống bỗng vang lên trong đầu.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Vì bước ra hành lang vào lúc 3:04 sáng, bạn đã kích hoạt nhiệm vụ ẩn ngoài hành lang — [Đừng quay đầu lại]."

"Nhiệm vụ ẩn: Trong [thế giới mở] này đang tiềm ẩn đủ kiểu nhiệm vụ ngẫu nhiên. Trị số may mắn càng cao thì xác suất kích hoạt nhiệm vụ ngẫu nhiên cũng càng cao."

"Đừng quay đầu lại (một trong những nhiệm vụ ẩn trong hành lang): Trong vòng 15 phút, dù cho xảy ra chuyện gì cũng đừng lùi bước, đừng quay đầu nhìn lại phía sau. Nếu vi phạm, bạn sẽ chết."

Nghe âm thanh lạnh lùng được tạo ra bởi máy móc vang lên trong đầu, trong lòng Hàn Phi đột ngột cảm giác thật lạnh lẽo.

Cơ thể hắn đơ ngay tại trận, không còn dám tùy tiện xoay đi xoay lại cần cổ của mình nữa.

"Làm sao lại kích hoạt ra một nhiệm vụ ẩn rồi? Chẳng phải Hoàng Doanh từng nói tỷ lệ kích hoạt ra một nhiệm vụ ẩn là

cực kỳ thấp, vô cùng hiếm gặp ư? Bây giờ mình mới lên level 3 mà đã gặp phải 2 nhiệm vụ ẩn luôn!"

Hàn Phi nín thở, dựng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng, hầu kết khẽ rung: "Trong vòng 15 phút không thể lùi bước, không được quay đầu, nếu như vi phạm thì sẽ chết? Kiểu mô tả nhiệm vụ thế này cũng quá là thẳng thắn đi, cơ bản không chừa đường sống cho người ta mà!"

Hàn Phi vẫn duy trì tư thế đứng khựng tại khu vực giữa tầng 4 và tầng 5 vốn có của mình. Hắn biết, dưới tầng 1 giờ đây có một người nằm rạp trên nền đất đang lao lên tầng trên. Hắn cũng biết trên tầng 5 có một bóng đen vừa mới vào nhà. Cả hai đều chẳng phải thứ tốt lành gì.

Hơi thở hắn ngày càng trở nên dồn dập. Nhiệm vụ yêu cầu Hàn Phi không thể lùi bước, nếu thực sự có thứ gì tiến đến, hắn chỉ có thể chạy thẳng lên tầng trên. Nhưng mức độ nguy hiểm trên đó hiển nhiên cao hơn rất nhiều so với tầng dưới. Lúc này, hắn còn nhớ rất rõ ràng, sau khi Khóc lên lầu thì đã bị xé mất đôi cánh tay.

"Làm sao đây? Có cần phải mồi một điếu thuốc để lấy bình tĩnh hay không?"

Đeo lá bùa hộ mạng mà bà cụ Mạnh Thi cho, Hàn Phi lại sờ đến chiếc bật lửa trong túi áo của mình. Hắn cũng không rõ chuyện gì sẽ xảy ra sau khi châm thuốc. Hắn chỉ muốn làm công tác chuẩn bị trước mà thôi.

Đèn cảm ứng âm thanh vẫn chưa hề sáng lên lại. Song, Hàn Phi lại loáng thoáng nghe thấy những tiếng bước chân hỗn loạn vang lên. Cái cảm giác ấy giống như đối phương vừa mới tập đi vậy.

Chậm rãi dựa vào tường, giờ phút này, Hàn Phi vô cùng hy vọng năng lực bị động [Chơi trốn tìm] của bản thân có thể phát huy hiệu quả. Chỉ đáng tiếc, kỹ năng [Chơi trốn tìm] chỉ có thể giảm thiểu cảm giác tồn tại của hắn, trong khi cả dãy hành lang chẳng có lấy một chỗ che chắn nào cả. Một người lớn như hắn thì chỉ cần là kẻ không bị mù đều sẽ nhìn thấy được.

Tiếng bước chân dưới tầng lầu đã càng ngày càng gần. Tâm trạng của Hàn Phi cũng dần dần khẩn trương hơn.

Trong yêu cầu của nhiệm vụ có một điều khoản là không thể lui bước. Mà chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ thì Hàn Phi cũng không dám tùy tiện đi lên lầu, càng lên trên sẽ càng "bị" cách xa căn hộ ma ám kia.

Đứng cô độc một mình trong dãy hành lang vào lúc rạng sáng, tiếng bước chân sau lưng vọng tới ngày một rõ rệt; đồng thời, nhịp tim của hắn cũng càng lúc càng đập nhanh dần.

Hắn nắm chặt con dao phay trong vô thức, vểnh tai lắng nghe tiếng bước chân hoàn toàn rõ rệt sau lưng mình. Nhưng bất chợt trong nháy mắt, tiếng bước chân kia bỗng dưng biến mất.

"Không còn tiếng động gì nữa ư?"

"Hàn Phi cố kiềm chế niềm thôi thúc quay đầu nhìn lại. Hắn vẫn duy trì tư thế cũ của mình; nhưng chỉ vỏn vẹn vài giây sau, trong hành lang lại phát sinh biến cố.

"Lạch cạch…"

Chiếc ghế kẹp giữa cánh cửa của căn hộ ma ám bị dịch chuyển, cửa chống trộm của căn hộ số 1044 bị ai đó khẽ khàng đóng lại!

Vào giây phút cánh cửa căn hộ ma ám bị đóng lại ấy, Hàn Phi lập tức cảm thấy như bản thân đã mất đi sự gắn kết với căn hộ nhà mình. Một trận ớn lạnh truyền từ chân lên tới óc, cẳng chân của hắn cũng đang khẽ run rẩy.

Tí tách, tí tách.

Không rõ là giọt nước, giọt máu, hay là loại dung dịch sền sệt nào đó đang nhỏ giọt sau lưng hắn. Hàn Phi có thể cảm nhận được, có thứ gì đó đang đứng ngay sau lưng của mình.

Hắn vô thức bước về phía trước một bước. Vào lúc hắn nhấc chân lên, trong hành lang bèn vang lên hai tiếng bước chân.

"Đây mới chỉ hết 1 phút mà thôi…"

Hàn Phi cố gắng khiến cho bản thân phải bình tĩnh lại. Tuy nhiên, dù cho tố chất tâm lý có cứng rắn đến đâu thì vào lúc này, về mặt tâm lý, hắn cũng bắt đầu nảy sinh cảm giác sợ hãi.

"Không được hoảng, chỉ cần mình kiên trì không quay đầu lại trong 15 phút thì nhiệm vụ ẩn này sẽ được tính là hoàn thành. Đến lúc đó, mình đã có thể trực tiếp nhấn đăng xuất ra khỏi trò chơi."

Cắn chặt lấy đầu lưỡi, Hàn Phi dùng chính cơn đau để xua đi cảm giác hoảng sợ của mình: "Tạm thời đối phương chưa có ý định muốn giết mình, hy vọng đối phương có thể ôm tâm lý mèo vờn chuột, từ từ giày vò mình đến chết. Như vậy là mình có thể kéo dài được một ít thời gian."

"Ấy? Sao cậu cũng bị kẹt ở chỗ này thế?"

Vào lúc Hàn Phi còn đang suy nghĩ, bỗng phía sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói vô cùng quen thuộc. Giọng nói ấy tạo cho hắn một cảm giác cực kỳ thân thiết, cứ như là giọng của một người bạn cũ nào đó của hắn trước đây vậy. Chỉ có điều, hắn có cố gắng thế nào cũng không nhớ ra được giọng nói ấy rốt cuộc là của ai.

"Không ngờ lại có thể gặp được cậu ở cái nơi quỷ quái này. Làm sao mà cậu vào đây được vậy?"

Giọng nói kia vang lên một lần nữa, nhưng Hàn Phi vẫn không dám quay đầu lại.

Tuy rằng giọng nói kia gợi cho hắn cảm giác vô cùng quen thuộc, giọng điệu nói chuyện cũng cực kỳ thân thiết, nội dung nói ra khiến hắn rất có hứng thú, cơ mà thâm tâm Hàn Phi hiểu rất rõ, cơ bản là trước đây hắn chẳng có bạn bè gì! Một người cũng không có!

Cho nên âm thanh kia nhất định là do con quỷ tạo ra nhằm lừa gạt hắn quay đầu lại.

Đoán chừng, con quỷ đứng sau lưng Hàn Phi cũng không ngờ đến điểm này, cho nên vẫn dùng giọng điệu hết sức thân thiết để lừa bịp hắn.

Mà bản thân Hàn Phi vì tranh thủ chút thời gian nên cũng nhanh chóng tiến vào trạng thái nhập vai. Hắn điều chỉnh âm điệu, cứ như đã sắp sửa nhớ ra đối phương là ai rồi vậy.

Chương 48: Món quà của Hàn Phi

Khi một diễn viên gặp một kẻ lừa đảo, hai bên sẽ ân cần hỏi han lẫn nhau. Trong hành lang âm u lạnh lẽo, cả hai diễn ngay một màn kịch bạn cũ gặp nhau nơi đất khách quê người.

Hàn Phi và con quỷ phía sau lưng tám chuyện phải đến nửa phút; biểu hiện của hắn càng lúc càng tự nhiên, càng ngày càng nhiệt tình hơn, thế nhưng vẫn không một lần quay đầu lại. Trong suốt cả quá trình, đã có mấy lần suýt chút nữa hắn đã định quay đầu lại, may mà ngay vào lúc then chốt nhất lại kịp dừng động tác.

Dần dà, con quỷ sau lưng Hàn Phi không còn nhẫn nại được nữa.

Mày đã gọi anh xưng em với tao, thế mà méo dám quay đầu lại nhìn tao lấy một lần à? Đây chẳng phải rõ ràng là đang lừa quỷ ư?

Giọng điệu quen thuộc kia dần dần biến mất hẳn, mà Hàn Phi thì vẫn chưa tận hứng, tiếp tục nhỏ giọng kêu vài câu. Sau khi không nhận được lời đáp trả, sắc mặt của hắn mới từ từ thay đổi: "Giận rồi à?"

Hành lang một mảnh tĩnh lặng.

Con quỷ đứng sau lưng Hàn Phi biết rằng chỉ dùng lời nói thì không cách gì lừa gạt hắn quay đầu được. Thế nên, dường như kẻ đó bắt đầu thay đổi kế sách.

Cũng chính vào lúc này, chiếc nhẫn trên ngón tay của Hàn Phi bắt đầu tỏa ra cảm giác mát lạnh. Con quỷ bám theo sau lưng của hắn chính thức dỡ bỏ lớp ngụy trang xuống.

Cảm giác lạnh giá từ trên đầu ngón tay không ngừng gia tăng. Hàn Phi cũng chẳng dễ gì đoán được thực lực của đối phương. Bản năng cơ thể của hắn chỉ muốn bước về phía trước hòng kéo giãn khoảng cách với mối nguy hiểm hiện tại. Thế nhưng, con quỷ kia lại gắt gao bám sát sau lưng hắn.

Tệ hại hơn nữa, Hàn Phi còn cảm thấy cơ thể của bản thân càng ngày càng nặng, cứ như có thứ gì đó đang đè trên người mình vậy.

Cùng với cảm giác lạnh giá trong cơ thể, Hàn Phi còn ngửi thấy một mùi hôi thối nhàn nhạt. Loại mùi hôi này là lần đầu tiên hắn ngửi thấy. Có cảm giác hơi giống như mùi vị thứ gì đó bị thối rữa. Chỉ mới ngửi một tí xíu mà dạ dày của hắn đã bắt đầu khó chịu rồi.

Tí tách, tí tách…

Chất lỏng sền sệt kia không ngừng nhỏ sau lưng của hắn. Hàn Phi cảm thấy cổ của mình bị cái gì đó ghì chặt. Xem chừng đối phương đã biết không thể dùng lời nói để dụ dỗ hắn quay đầu lại, cho nên chuẩn bị động thủ trực tiếp luôn.

Hô hấp trở nên khó khăn hơn, khuôn mặt Hàn Phi đã bị nghẹn đến đỏ bừng. Hắn còn nhớ được loại cảm giác quen thuộc này.

Vào lần đầu tiên đăng nhập game [Cuộc Sống Hoàn Hảo], lúc hắn đang làm nhiệm vụ [Ngủ], đến cuối cùng vì bị con quỷ trong căn hộ ma ám hù dọa nên hắn đã phải chạy tháo thân.

Hắn chạy một mạch xuống tầng 1. Ngay lúc đó, bóng đèn cảm ứng âm thanh bị tắt đột ngột, hành lang trở nên tối đen như mực.

Thế rồi trong bóng đêm, có một thứ cũng bám theo sát phía sau, hơn nữa cũng ghì chặt cổ hắn y như bây giờ.

Hàn Phi đã dần hiểu ra, những người bị hại trong căn hộ ma ám chưa từng ra tay với hắn, cũng chẳng hề rời khỏi căn hộ nọ. Thứ hôm đó muốn siết chết hắn chắc hẳn chính là con quỷ đang đứng ngay sau lưng này.

“Cái thứ này tại sao nhất định phải khiến mình quay đầu lại? Lẽ nào sau khi mình quay lại, nhìn chính diện mặt của nó thì sẽ biến thành con quỷ chết thay cho nó?”

Hàn Phi càng nghĩ lại càng cảm thấy điều này rất có khả năng. Bản thân hắn không hề có kinh nghiệm gì ở lần đầu tiên đăng nhập vào game . Khi ấy chẳng qua là bị dọa cho chết

khiếp, chỉ lo chạy thoát thân. Đến cuối cùng, khi gặp phải nguy cơ giữa sự sống và cái chết đành sign out ngay trước mặt đối phương luôn.

Nếu như con quỷ đang ở ngay sau lưng của mình chính là con quỷ muốn giết chết mình khi trước, vậy thì rất có khả năng nó đã biết mình là người sống. Thế cho nên nó muốn bắt mình làm quỷ chết thay cho nó là điều hoàn toàn có thể lý giải được.

Cần cổ đã bị siết đến biến dạng, vậy mà suy nghĩ của Hàn Phi chưa bao giờ rõ ràng thông suốt đến thế: "Đã biết mình là người còn sống, còn tận mắt chứng kiến mình sign out, chắc chắn không thể giữ lại con quỷ này."

Tuy Khóc ở tầng 3 cũng từng nhìn thấy Hàn Phi sign out, song khi đó Hàn Phi đã hù dọa cho nhóc ấy sợ hãi rồi. Hơn nữa, Khóc mới chỉ là một đứa trẻ, hoàn toàn không có sự xảo quyệt như con quỷ đang đứng sau lưng hắn lúc này.

Đối diện với con quỷ am hiểu mê hoặc lòng người và vô cùng xảo quyệt cỡ này, biện pháp tốt nhất chính là mượn tay con quỷ khác nuốt chửng nó.

Hiện tại Hàn Phi không thể lùi bước, cũng không thể quay đầu, cho nên việc dẫn dụ con quỷ này vào căn hộ ma ám hầu như không khả thi.

Nghĩ kỹ lại những chi tiết lúc trước, khi con quỷ này đi tới, điều trước tiên nó làm là đóng cánh cửa của căn hộ ma ám lại. Từ điểm này cũng có thể nhìn ra đối phương nắm rõ được sự nguy hiểm của căn hộ kia, vậy cơ bản là không có khả năng nó chịu đi theo Hàn Phi vào căn hộ ma ám ấy.

Không còn cách nào lừa gạt đối phương vào căn hộ ma ám, thế thì chỉ có thể dựa vào những yêu ma quỷ quái khác trong tòa nhà vậy. Hàn Phi tranh thủ lúc bản thân vẫn còn sức lực, bắt đầu đi lên tầng trên.

Hơi thở càng trở nên khó khăn hơn, Hàn Phi liều hết sức mình bước lên tầng 5. Hắn muốn cầu cứu vị hàng xóm trên tầng 5 kia.

"Từ Cầm…"

Giày của hắn đã giẫm lên vết máu dưới nền nhà.

Hàn Phi bước đi một cách nghiêng ngả lảo đảo, sau đó bám chặt lấy tay nắm cửa căn hộ 1052, há miệng hét gọi cái tên Từ Cầm.

Từ Cầm vốn không thân cũng chẳng quen với hắn. Hàn Phi cũng biết khả năng đối phương đến cứu mình là cực thấp. Có điều hiện tại, hắn đã không còn lựa chọn nào tốt hơn được nữa.

Hàn Phi gõ mạnh vào cánh cửa chống trộm, tiếng động rõ ràng rất lớn. Thế nhưng bóng đèn cảm ứng âm thanh cứ như đã bị hỏng rồi vậy, căn bản không hề thắp sáng lên. Điều này một lần nữa đã chứng minh những phán đoán của Hàn Phi.

Vào lần đầu tiên đăng nhập game, hắn cũng từng gặp phải tình trạng như thế này trong hành lang.

Cảm giác băng giá từ chiếc nhẫn trên ngón tay ngày càng trầm trọng. Hàn Phi phát hiện, dường như bản thân mình đã coi thường con quỷ ở sau lưng rồi. Chỉ cần dựa trên cái lạnh giá được tỏa ra từ chiếc nhẫn trên tay, có thể thấy thực lực của con quỷ này đã tương đương với hai người bị hại trong vụ án Chặt thây - ghép xác.

Điều đáng sợ hơn là cảm giác lạnh giá từ chiếc nhẫn truyền đến vẫn không ngừng gia tăng.

“Có ai không?”

Hàn Phi bắt đầu gõ cửa nhà. Giờ không phải là lúc bàn đến lịch sự nữa. Nếu còn không gây ra vài động tĩnh lớn, vậy thì chắc chắn hắn sẽ bị con quỷ sau lưng chơi chết.

Nếu là lúc bình thường, cơ bản là hắn không dám làm vậy. Thế nhưng vào lúc này, hắn chỉ muốn mau chóng khuấy đảo hồ nước, tranh thủ thu hút vài con quỷ đến giúp hắn chia sẻ áp lực mà thôi.

Hắn đã gây ra tiếng động rất lớn ở tầng 5 rồi, vậy mà những hộ gia đình trú ngụ ở đây lại chẳng hề có ý định mở cửa. Ngược lại, những tầng lầu khác lại vang lên âm thanh tay nắm cửa chuyển động.

Giờ đây Hàn Phi đã hoàn toàn hít thở không thông. Hắn không còn cách nào khác, đành phải nhìn sang căn hộ số 1051.

Vốn dĩ bóng đen kia đứng ngay lối hành lang, sau đó mất tăm mất tích, chỉ có điều cánh cửa căn hộ 1051 ấy thì vẫn chưa đóng lại.

Hàn Phi nhanh chóng di chuyển đến trước cửa căn hộ nọ.

Trong căn hộ chỉ có một màu đen kịt, không thể nhìn thấy gì mà chỉ tản ra một cảm giác ác ý đến ghê người. Dường như chỉ cần tiến vào trong đó thì vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện có thể ra ngoài được.

"Các thông tin mà bà cụ Mạnh Thi cung cấp cho mình không hề nhắc đến căn hộ số 1051. Căn hộ này chắc hẳn không đến mức khủng bố đến thế mới phải chứ!"

Hiện tại Hàn Phi đã không còn lo nghĩ được nhiều đến vậy. Hắn trực tiếp sải bước đi vào căn hộ số 1051.

Chân trước vừa nhấc vào trong phòng, một nửa cơ thể của Hàn Phi cũng đã ở trong đó luôn. Bỗng lúc này, con quỷ luôn theo sát sau lưng của hắn phát ra một tiếng kêu gào thảm thiết đến nhức tai. Mười ngón tay trắng bệch tựa như lưỡi câu của nó bám chặt vào cổ Hàn Phi, hòng quẳng Hàn Phi từ trong căn hộ ra ngoài.

Một cơn đau nhói từ cổ truyền tới.

Vào lúc Hàn Phi cảm giác cổ của mình sắp sửa bị vặn gãy, lá bùa hộ mệnh luôn đeo trước ngực của hắn phát ra một tiếng giòn tan rồi hoàn toàn vỡ nát.

Từ lá bùa, có một cỗ âm khí bùng phát đến cực độ, khiến cho những ngón tay đang siết chặt cổ của Hàn Phi bị bật ra. Sau đó, Hàn Phi thuận lợi bước vào căn hộ số 1051.

Bóng tối bao trùm lên tất cả. Sau khi Hàn Phi bước vào căn hộ 1051 kia, bóng tối trong này càng trở nên nồng đậm hơn. Dường như tất cả mọi tia sáng khi lọt vào trong này đều sẽ bị cắn nuốt triệt để.

Chiếc nhẫn đeo tay không ngừng truyền tới cảm giác lạnh giá nhức xương. Trong căn hộ số 1051 có một đôi mắt màu đỏ

tươi đang từ từ hé mở.

Nhìn về phía đôi mắt bất thường trong bóng tối, cơ thể Hàn Phi bất giác run rẩy. Tuy nhiên hắn vẫn ráng vẫy tay chào một cách hữu nghị: "Tôi sống ngay dưới tầng của anh. Lần đầu tiên đến nhà mà đi tay không cảm giác không được tốt cho lắm, cho nên tôi đã cõng theo một con quỷ đến cho anh."

Giờ thì vừa khéo lại xuất hiện một thế cân bằng vô cùng vi diệu. Con quỷ luôn bám theo sau lưng Hàn Phi không hề rời đi, chỉ có điều nó không tình nguyện bước vào căn hộ 1051 cho lắm. Mà hình như cái thứ đang ẩn nấp trong căn hộ này cũng có chút kiêng kỵ con quỷ sau lưng Hàn Phi thì phải.

Chương 49: Căn hộ ăn thịt người

Cả hai bên, ai cũng đều không dám manh động. Thời gian cứ thế nhích dần từng chút, nỗi sợ hãi trong lòng Hàn Phi cũng theo đó mà dần dần giảm bớt.

Còn vài phút nữa là hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ ẩn rồi. Chỉ cần hắn cố gắng cầm cự qua khoảng thời gian cuối cùng này, về cơ bản thế cục kia sẽ phát sinh sự thay đổi.

Cơn lạnh buốt toát ra từ [Chiếc nhẫn của chủ nhà] đã sắp khiến ngón tay của Hàn Phi đóng băng đến nơi. Bị chặn giữa hai con quỷ, thế nhưng tình trạng này lại khiến hắn trở nên bình tĩnh hơn.

Hàn Phi cẩn thận duy trì hiện trạng lúc này, không tiếp tục đi sâu vào trong phòng, cũng không bỏ chạy ra ngoài. Hắn - một người sống sờ sờ - cứ thế đứng ngay lối ra vào phòng khách của bạn hàng xóm ma quỷ, thậm chí trên mặt còn dần lộ ra một nụ cười mỉm rất lịch sự.

Khoảng không gian trong căn hộ số 1051 chỉ là một mảnh đen kịt, đôi mắt màu đỏ tươi kia cứ như lơ lửng giữa không trung, không có thực thể. Hàn Phi cũng không nhìn thấy được tướng mạo của đối phương, chỉ biết rằng nó đang tản mát ra một loại khí thế vô cùng kinh khủng. Không đơn giản chỉ là sự âm u lạnh lẽo, "thứ đó" còn bao hàm một loại ác ý đặc biệt nào đó, mang theo khát vọng như muốn cắn nuốt con mồi.

"Vị hàng xóm trong căn hộ 1051 không phải là muốn ăn mình đấy chứ?"

Lúc nãy, Hàn Phi đã gây ra tiếng động tương đối lớn; tầng trên cũng bắt đầu có những tiếng động lạ truyền xuống. Con quỷ sau lưng của Hàn Phi và con quỷ trước mặt đều trở nên nóng nảy dần. Dường như bọn chúng đang lo rằng nếu chờ thêm chút nữa, có khả năng sẽ càng có nhiều lệ quỷ và quái vật tới đây.

Sau lưng Hàn Phi vang lên tiếng thở dốc nặng nề. Chất dịch sền sệt kia lại nhỏ giọt lên lưng hắn một lần nữa.

Năm ngón tay chỉ có da bọc xương vươn vào trong căn hộ 1051. Có vẻ con quỷ phía sau của Hàn Phi đang muốn thử kéo ngược Hàn Phi ra ngoài. Nhưng khi nó vừa vươn cánh tay vào trong phòng, "bóng tối" trong căn hộ tựa như hóa thành một thứ chất lỏng đặc sệt rồi bắt đầu chảy về phía cửa nhà.

Cuối cùng, cánh tay kia không còn đặt ở trên vai của Hàn Phi nữa. Nó đã bị bóng tối ở dạng thực thể trong căn hộ này hút chặt lại.

"Chủ hộ căn số 1051 này hình như có thể hòa cùng bóng tối thành một thể?" Hàn Phi bỗng nghĩ đến bóng đen đứng trong hành lang kia. Gã ta không có khuôn mặt, cũng không mặc đồ, chỉ là một bóng người màu đen nhánh: "Những hộ gia đình sống trong tầng này thật sự là vẻ ngoài kiểu gì cũng có."

Có ai đó gào thét trầm thấp vang lên sau lưng, Hàn Phi cũng không dám quay đầu lại nhìn. Hắn chỉ biết rằng con quỷ luôn bám sát theo mình và con quỷ trú ngụ trong căn hộ số 1051 đã xảy ra xung đột lẫn nhau.

"Đánh đi, đánh tới đi. Tốt nhất là lưỡng bại câu thương. Đánh chết được con nào thì bớt được con đấy."

Tố chất tâm lý của Hàn Phi hiện tại đã vô cùng cứng rắn. Bên tai không ngừng truyền tới tiếng động rợn người, phía sau lưng hắn cũng đã sớm ướt sũng mồ hôi lạnh. Thế nhưng, hắn vẫn không hề quay đầu lại.

"Còn 5 phút."

Nhìn lên đồng hồ đếm ngược trên màn hình nhiệm vụ, trái tim của Hàn Phi đập càng lúc càng nhanh, song nét mặt thì lại cực kỳ bình tĩnh.

Khi thời gian chỉ còn cách thời điểm hoàn thành nhiệm vụ 3 phút đồng hồ, dường như vị chủ nhân của căn hộ số 1051 đã bị chọc giận hoàn toàn. Cả căn hộ dường như bừng sống dậy, bóng tối đặc quánh bỗng như biến thành một cái miệng lớn tràn ra ngoài cửa, nuốt chửng luôn con quỷ phía sau lưng Hàn Phi!

“Rầm!”

Nghe tiếng đóng cửa truyền tới từ sau lưng, trái tim của Hàn Phi giật thót một cái vì đã xuất hiện tình thế ngoài dự liệu.

Tất cả mọi ánh sáng đều biến mất, Hàn Phi có cảm giác như mình vừa bị tước đoạt mất thị giác, xung quanh chỉ còn lại một màu đen thăm thẳm.

“Con quỷ sau lưng mình cũng bị lôi vào trong căn hộ số 1051 này rồi ư?”

Hiện tại, Hàn Phi hoàn toàn không còn cảm giác an toàn nữa. Hắn bèn nhích nhẹ cơ thể, hòng dựa sát lưng vào tường.

Rất nhanh, bả vai của hắn đụng vào một vật gì đó. Chỉ có điều, thứ ấy khiến cho hắn có cảm giác đây căn bản không giống độ cứng cáp của một bức tường, mà lại giống như bụng của một “người” vậy.

“Có người đứng bên cạnh mình ư? Bụng dưới của gã nằm đúng vị trí bả vai của mình à? Có phải gã ta bị treo trong phòng hay không?”

Hiện tại, điều duy nhất khiến cho Hàn Phi có cảm giác an tâm chính là con quỷ sau lưng hắn vẫn còn đang giãy giụa. Hắn có thể nghe thấy đối phương đang không ngừng phát ra những tiếng kêu thảm thiết và tiếng rống trầm khàn.

Trong hoàn cảnh tất cả chỉ là một màu đen kịt thế này, đối với Hàn Phi mà nói, có thể nghe ra tiếng kêu thảm thiết và ai oán của quỷ đã là một sự an ủi rồi. Ít ra, hắn cũng biết được trong căn phòng có thêm sự tồn tại của một [người đến từ bên ngoài] nữa.

Trong phòng, âm khí tỏa ra tứ phía, bóng tối như thủy triều không ngừng đập vào vách tường. Hàn Phi toát mồ hôi hột thay cho con quỷ ở sau lưng: “Mày nhất định phải cầm cự được 3 phút nhé!”

Hai mắt của hắn khóa chặt bảng nhiệm vụ.

Hàn Phi nhìn vào đồng hồ đếm ngược của nhiệm vụ ẩn: “Đồng hồ đếm ngược vẫn còn, chứng tỏ con quỷ luôn đi theo

sau lưng mình vẫn chưa bị ăn mất, chắc có lẽ đây là tin tức tốt lành duy nhất…”

Trong lòng Hàn Phi vừa nảy sinh ý nghĩ này thì ngay sau đó, hắn bèn nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết đến đinh tai nhức óc. Âm phong trong căn hộ tản mát đi rất nhiều, dường như con quỷ sau lưng hắn vừa bị trọng thương.

“Đừng mà! Mới vừa rồi tao còn cổ vũ cho mày mà, phấn chấn lên chút đi!” Hàn Phi cũng phát hoảng theo. Mức độ kinh hoàng trong căn hộ này đã vượt quá sức tưởng tượng của hắn. Không nhìn thấy bất cứ thứ gì, một mảnh tối đen mù mịt, khắp nơi chỉ tỏa ra một mùi tanh tưởi gay mũi, cứ có cảm giác như một căn nhà xác bị bỏ hoang vậy.

Âm thanh vật lộn và tiếng kêu thảm sau lưng càng ngày càng nhỏ dần, vậy mà lúc này mới chỉ có mười mấy giây trôi qua thôi.

“Mày có còn ở đấy không? Cố kiên trì thêm một lúc đi mà!” Hàn Phi đã thực sự phát hoảng. Dường như phạm vi hoạt động của con quỷ trong căn hộ số 1051 có giới hạn thì phải. Nếu ở ngoài căn hộ, sức mạnh của nó rất yếu, nhưng thực lực lại biến mạnh khi vào bên trong căn hộ này.

Tiếng đánh nhau dần dà trở thành âm thanh đập cửa, sau đó lại trở thành tiếng móng tay cào vào cánh cửa. Có vẻ con quỷ bám theo sau lưng Hàn Phi đã từ bỏ hắn, một lòng muốn rời khỏi đây.

Đến lúc này, Hàn Phi vẫn không quay đầu lại. Hắn căn bản không biết được sau lưng mình đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể thông qua tiếng động để phán đoán sự việc.

Có vẻ tình hình càng ngày càng bất lợi. Nếu thật sự để cho con quỷ sau lưng hắn rời khỏi căn hộ này, vậy hắn sẽ là kẻ duy nhất ở lại đối mặt với thứ quỷ dị trong căn phòng này.

Nhân lúc chủ nhân của căn hộ còn chưa chú ý tới mình, Hàn Phi lùi về phía sau.

Bóng tối nồng đậm tựa như hóa thành thực thể, bộc phát ra khí lạnh tê buốt đến tận xương. Trung tâm chém giết của cả hai đã không phải là Hàn Phi nữa rồi.

So với Hàn Phi, chủ nhân căn hộ số 1051 có vẻ càng thèm muốn con quỷ sau lưng hắn hơn, mà con quỷ kia cũng ý thức được nguy cơ nên muốn liều mạng trốn ra bên ngoài.

Vốn dĩ lúc ban đầu, con quỷ bám theo Hàn Phi cũng không có ý định bước vào căn hộ số 1051. Song chỉ vừa lơ đễnh một chút là nó đã bị con quỷ trong căn hộ 1051 gài bẫy, và vào lúc cánh cửa căn hộ bị đóng lại thì mọi chuyện đã trễ rồi.

Hơi thở lạnh lẽo đang xói mòn liên tục sau lưng Hàn Phi. Hắn bất tri bất giác lùi đến cánh cửa của căn hộ. Mà đúng lúc này, con quỷ luôn theo sau lưng hắn bỗng bộc phát hết tất cả sức lực.

"Đùng!"

Cửa chống trộm vang lên một tiếng động cực lớn, cánh cửa nhà vốn đóng chặt bị mở ra một khe hở nhỏ.

Hàn Phi không biết sau lưng đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết căn phòng bỗng hơi sáng lên một chút.

Nắm lấy cơ hội này, con quỷ kia muốn rời khỏi căn hộ ngay lập tức. Tuy nhiên, không hiểu bằng cách nào mà bóng đen trong phòng lại tựa như một sợi dây xích, trói chặt vào thân nó.

Khi hai bên đánh nhau đến thời điểm kịch liệt nhất, Hàn Phi đã lùi ra đến cửa nhà và tay hắn cũng đã nắm được tay nắm cửa.

"Cơ hội đây rồi!"

Hàn Phi muốn mở cánh cửa ra, thế nhưng khi cơ thể vừa định lách nhanh ra ngoài thì màn bóng tối vô hình chợt bao phủ lên người hắn, tóm chặt lấy cơ thể hắn.

"Không thể rời khỏi ư?"

Lúc này, con quỷ sau lưng hắn và chủ nhân của căn hộ số 1051 đã sắp phân định thắng bại. Con quỷ bám sau lưng của Hàn Phi một lòng muốn bỏ chạy, mà vị hàng xóm trú tại căn hộ số 1051 đã dần dần không thể khống chế được đối phương.

Khe hở giữa cánh cửa đang từ từ rộng ra, trong phòng cũng ngày càng sáng lên. Con quỷ sau lưng Hàn Phi giờ đã hoàn toàn không thèm để ý đến hắn nữa. Nhưng khi thấy cơ hội chạy ra ngoài đang rộng mở, nó chợt trông thấy Hàn Phi đột ngột chộp lấy tay nắm cửa rồi giật mình, tựa như muốn đóng cửa lại.

Nhìn thấy cử động đóng cửa của Hàn Phi, con quỷ sau lưng hắn thét lên một tiếng kêu bén nhọn đến chói tai, có cảm giác cứ như thể sắp bị bức điên luôn vậy.

"Hãy mang tao ra cùng!" Bị bóng tối quẩn quanh cơ thể, nếu chỉ dựa vào sức lực của chính mình thì Hàn Phi chắc chắn không có cách nào vùng thoát, thế nên chỉ có thể cao giọng hét to: "Chẳng phải mày muốn bắt tao làm con quỷ chết thay ư? Chẳng phải chúng ta đã giao hẹn phải làm thiên sứ của nhau hay sao?"

Chương 50: Chị đẹp mời cơm

Hàn Phi chỉ cần kéo dài đủ thời gian là có thể 'quit game,' nhưng con quỷ bám theo phía sau hắn lại không làm được như vậy. Cho nên, Hàn Phi rất nghiêm túc muốn đóng cửa.

Vào thời khắc quan trọng, con quỷ bám theo phía sau Hàn Phi quả quyết lựa chọn từ bỏ hắn, thậm chí bản thân nó còn từ bỏ luôn gần một nửa cơ thể, liều mạng muốn thoát ra từ khe hở trên cửa phòng.

Chịu đựng bóng tối quấn lấy cơ thể, Hàn Phi không chờ được trợ giúp. Hắn cũng đưa ra một quyết định vô cùng quả quyết, khi bàn tay của hắn đang định mở cửa ra chợt đóng sầm cánh cửa lại ngay.

"A!!!"

Sắp thoát được ra ngoài lại bất ngờ bị Hàn Phi đâm sau lưng, con quỷ kia tức điên lên - cả tầng lầu đều có thể nghe tiếng thét chói tai của nó.

Chỉ thiếu chút nữa là có thể rời khỏi đây và để tạo ra cơ hội này, thậm chí nó đã từ bỏ gần nửa thân thể, nhưng ngay khi sắp thành công lại bị kẻ nhìn như vô hại nhất này chơi xỏ.

Càng khiến nó bực bội hơn là - theo nó thấy - Hàn Phi rõ ràng đang ôm ý định chết chung với mình. Bản thân hắn không thoát được, dĩ nhiên sẽ không để cho kẻ còn lại thoát thân.

Vì mất đi một phần cơ thể, con quỷ bám theo sau lưng Hàn Phi đã rất suy yếu. Nó vốn còn có thể chống lại chủ nhân của căn hộ 1051, giờ đã rơi vào thế yếu.

"Mang tao đi chung!"

Hàn Phi lên tiếng lần nữa, nhưng dường như câu này của hắn đã kích thích nghiêm trọng con quỷ ở phía sau. Đối phương thậm chí không thèm để ý đòn tấn công của chủ nhân căn hộ số 1051 nữa, chỉ chăm chăm bóp lấy cổ của Hàn Phi.

“Mày còn là người sao?” Âm thanh âm u, lạnh lẽo lọt qua kẽ răng, con quỷ bám theo sau lưng thực sự muốn giết chết Hàn Phi ngay lập tức. Từ sau khi nó biến thành quỷ đến nay, đây vẫn là lần đầu tiên nó tức giận đến vậy.

“Mày có giết tao cũng không có biện pháp rời khỏi đây! Không bằng hợp tác cùng tao!” Hàn Phi nhìn thời gian đếm ngược trên bảng nhiệm vụ, dù thế nào đi nữa hắn vẫn phải kiên trì: “Trên người tao có bùa hộ mệnh! Chính là vật vừa mới tổn thương mày đấy! Mày giúp tao thoát khỏi trói buộc của căn hộ này, tao có thể mang mày cùng đi!”

Bùa hộ mệnh của Mạnh Thi đã nát vụn, Hàn Phi chỉ có thể nói láo. Nhưng là một diễn viên, hắn giả bộ vô cùng giống, dù là từ thần thái hay giọng điệu đều biểu hiện vô cùng có sức thuyết phục.

Con quỷ bám theo sau hắn cũng không muốn hồn phi phách tán. Nó khác với những con quỷ trong tầng lầu này, vẫn giữ được năng lực suy nghĩ. Song cũng chính vì vậy, nó vẫn còn giữ lại nhược điểm của “người” trên thân thể mình.

Nỗi sợ hồn phi phách tán khiến nó phải cân nhắc, cuối cùng lựa chọn nghe theo lý trí.

Bàn tay đang bóp cổ của Hàn Phi chậm rãi buông lỏng; ngón tay tựa như lưỡi câu ấy vươn tới trước mặt hắn, và dường như sợi dây thừng được hình thành từ bóng tối vô hình kia lại bị túm chặt lại.

Trong phòng bỗng vang lên một âm thanh vô cùng rùng rợn. Rõ ràng là trong bàn tay kia không có gì cả, nhưng lại có âm thanh máu thịt bị xé nát vang lên từ trong tay của con quỷ ấy.

Bóng tối đang trói buộc Hàn Phi đã bị xé rách. Nhưng ngay khi Hàn Phi sắp hoàn toàn tránh thoát, con quỷ phía sau hắn đột nhiên cầm lấy sợi dây thừng do bóng tối tạo thành kia rồi dùng hết sức đẩy mạnh Hàn Phi vào một góc phòng khách.

Hai bên đều đang bày kế hãm hại đối phương. Con quỷ kia không định tin tưởng Hàn Phi; nó chỉ muốn Hàn Phi rời xa cửa phòng, không ngăn cản nó rời đi.

Mà Hàn Phi ngay từ đầu cũng không hề tin tưởng con quỷ kia; hắn giả vờ như thế nhằm chuyển sự chú ý của con quỷ đó, để đối phương không lập tức giết chết mình.

Dù ngã xuống đất, Hàn Phi vẫn không quay đầu ra sau. Hắn nhìn chằm chằm vào bảng nhiệm vụ, cắn chặt răng chờ đợi.

"Sắp hoàn thành nhiệm vụ rồi! Sắp rời khỏi trò chơi ngay lập tức rồi!"

Nhiệm vụ ẩn chỉ còn lại hơn 10 giây nữa, đã đến thời khắc quan trọng nhất.

Con quỷ vẫn luôn bám theo Hàn Phi kia đang dùng chút sức lực ít ỏi cuối cùng lao về phía cửa phòng, trong khi chủ nhân của căn hộ số 1051 cũng cố hết sức túm nó lại.

Bị hai "người" kia phớt lờ, Hàn Phi không hề để ý đến nỗi đau đớn trên thân thể mà rút lui về phía sau, chọn vị trí sao cho thân mình tới gần cửa phòng. Lý do mà hắn làm vậy là để lần sau đăng nhập vào game, khoảng cách khi ấy của hắn sẽ tương đối gần cửa phòng.

Thời gian đếm ngược trên bảng nhiệm vụ sắp kết thúc; con quỷ luôn bám theo phía sau Hàn Phi kia tiếp tục từ bỏ thêm một phần lớn bộ phận cơ thể của nó, rốt cuộc thành công mở ra một khe hở trên cửa phòng.

"Gặp phải mày coi như tao xui xẻo! Hy vọng mày cũng có thể sống sót, vậy thì sau này tao có thể 'báo đáp' mày thật chu đáo rồi." Con quỷ ấy nghiến răng nghiến lợi. Nói xong câu cuối cùng, nó dùng cái thân thể đã teo tóp đi rất nhiều so với ban đầu vì những lần chia tách ban nãy để chui trót lọt qua khe cửa.

Nhưng điều mà tất cả mọi "người" đều không nghĩ tới là, con quỷ vừa mới ló đầu ra khỏi phòng bèn thét lên một tiếng cực kỳ thảm thiết.

Cũng ngay lúc đó, [nhiệm vụ ẩn] của Hàn Phi rốt cục đã hoàn thành. Suốt 15 phút không dám quay đầu lại, thời điểm này là lần đầu tiên mà Hàn Phi quay đầu nhìn về phía sau lưng mình.

Cửa chính căn hộ số 1051 từ từ mở ra, một "người" có hình thể ngang ngửa Hàn Phi ngã gục xuống đất. Nó không có ngũ quan, trên gương mặt trống trơn cắm một con dao nhỏ dính đầy vết máu.

Rốt cục, Hàn Phi thấy được hình dạng của con quỷ kia, nhưng hắn chẳng những không cảm thấy an tâm, ngược lại càng thêm hoảng sợ.

Một cánh tay trắng hếu rút con dao nhọn ra khỏi gương mặt của con lệ quỷ, lúc này, có một người phụ nữ đang đứng trước cửa căn hộ số 1051.

Móng tay và đôi mắt của cô đều là màu đỏ, ngoài lớp da mặt có thể nhìn thấy từng mạch máu nhô ra.

Cô mặc áo khoác màu đỏ tươi, trên môi không biết là dính đầy máu hay do tô màu son đỏ như máu.

Mái tóc đen gọn gàng bồng bềnh, những ngón tay tái nhợt còn đang nắm con dao nhọn rỉ máu, hình tượng này mang cho kẻ đối diện một vẻ đẹp bệnh hoạn khiến người kinh hãi.

"Bé yêu, đến giờ ăn rồi." Dường như giọng nói của người phụ nữ mang theo một loại ma lực nào đó,… vì âm thanh ấy vô cùng dễ nghe, nhưng lại không hợp với tuổi tác theo vẻ bề ngoài vốn có của cô ấy chút nào.

Sau khi nói xong câu vừa rồi, người người phụ nữ này lấy từ căn hộ bên cạnh ra mấy túi rác, rồi ném vào căn hộ số 1051.

Cảm giác trói buộc trên người của Hàn Phi lập tức biến mất; thấp thoáng một vài bóng đen lao về phía mấy túi rác mà người phụ nữ vừa ném vào trong nhà.

Túi ny lon lập tức bị xé rách, máu me tung tóe - bên trong chứa đủ loại nội tạng của động vật và những món ăn kỳ lạ đã được nấu chín.

"Khiến cưng sợ sao?" Người phụ nữ nhìn về phía Hàn Phi ở trong phòng: "Chị nuôi thú cưng trong phòng này, giống như người ta nuôi chó, mèo vậy đó. Chị luôn vất bỏ những thứ phế thải chưa xử lý xong vào căn hộ số 1051. Lâu ngày, dường như căn hộ này sống lại rồi bắt đầu chủ động đòi chị cho ăn."

Người phụ nữ cười híp mắt, giẫm lên những bóng đen trên mặt đất, dùng dao chặt lấy đầu của con quỷ không mặt. Sau đó, cô bèn ném thẳng cơ thể của quỷ không mặt vào căn hộ số 1051.

Đôi tay ôm lấy cái đầu không có mặt mày, trông người phụ nữ có vẻ khá hạnh phúc.

Nhìn người phụ nữ chắn ngay trước cửa, mí mắt của Hàn Phi nhăn lại. Hắn cố nén sợ hãi, đi tới trước cửa căn hộ số 1051 bằng một điệu bộ tự nhiên nhất có thể: "Em là khách trọ ở lầu dưới, lần đầu tiên qua nhà chị chơi, cũng không biết chị thích gì. Nhưng giờ thấy chị như thế này, chắc chị rất hài lòng với món quà mà em tặng nhỉ?"

Đôi mắt đỏ tươi chuyển từ cái đầu "người" trong tay sang cơ thể của Hàn Phi, người phụ nữ có đôi môi đỏ như máu này nở một nụ cười vô cùng ghê rợn.

"Đã rất lâu rồi, chị không hề nhận được món quà nào đáng yêu như thế này." Cô mở cửa căn hộ số 1052: "Cưng rất hiểu chị. Và để cảm ơn, chị sẽ nấu cho cưng một bữa cơm nha?"

"Vâng, em cũng muốn nếm thử tài nấu nướng của chị." Để tăng độ thân mật, giờ Hàn Phi đành phải liều mạng thôi.

Chương 51: Cô ta coi như là hàng xóm tương đối bình thường rồi

Thật ra, lý do mà Hàn Phi dám trực tiếp tiến vào căn hộ số 1052 là vì đã suy tính cặn kẽ hết cả rồi.

Giờ hắn đã nán lại ở đây suốt 3 tiếng, hoàn thành [nhiệm vụ ẩn], bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi trò chơi.

Hơn nữa, Mạnh Thi đã từng nói, người thuê căn hộ số 1052 chưa hề làm hại ai, còn từng cứu Thần Thần khi thằng nhóc không cẩn thận chạy lên trên lầu.

Mặc dù đối phương có gương mặt bệnh hoạn, đáng sợ, nuôi một con thú cưng kỳ quái, còn vung dao chặt đầu của con quỷ không mặt, nhưng Hàn Phi vẫn thấy đối phương là một hàng xóm tốt.

Nguyên nhân rất đơn giản, người người phụ nữ này vừa giết con quỷ muốn hại hắn, cứu hắn một mạng.

Nhìn người đàn bà với bóng lưng đỏ như máu cùng con dao nhọn, đầu lâu, đôi môi quyến rũ màu máu, đây chính là tất cả ấn tượng mà cô ấy để lại trong lòng Hàn Phi.

Mở ra cửa căn hộ viết đầy chữ “chết”, một mùi thơm kỳ quái từ trong nhà xộc ra.

Căn hộ số 1052 thông với căn hộ số 1051, nhưng mùi trong mỗi phòng toả ra lại hoàn toàn khác nhau.

Ánh đèn mờ ảo chiếu vào gương mặt tái nhợt của người phụ nữ, áo khoác màu đỏ chót trông khá chói mắt, cô ta đợi sau khi Hàn Phi tiến vào phòng, bèn tiện tay khép cửa phòng lại.

Nghe tiếng cửa đóng, tim của Hàn Phi cũng bắt đầu đập nhanh hơn.

Hắn nhìn khắp bốn phía, căn phòng này còn quỷ dị hơn trong tưởng tượng của hắn.

Bàn ăn khổng lồ được đặt ở chính giữa phòng khách, phía trên là những cái dĩa tuyệt đẹp, trong mỗi cái dĩa đều chứa "Mỹ thực" ngập tràn hương thơm.

Nếu như vẻn vẹn chỉ có vậy, Hàn Phi cũng không cảm thấy sợ, vấn đề là mấy món "Mỹ thực" với mùi thơm ngào ngạt này lại không có người bình thường nào dám ăn.

"Con rối? Ảnh chụp? Tóc?"

Các món "Mỹ thực" trong dĩa vô cùng quái dị, Hàn Phi chỉ nhìn thôi cũng đã cảm thấy cực kỳ buồn nôn. Nhưng khi định lùi lại theo bản năng, thân thể của hắn lại va chạm vào một thứ gì đó nhỏ bé, lạnh buốt.

Khi Hàn Phai quay đầu lại, một cánh tay trắng bệch khoác lên trên bả vai của hắn, từng ngón tay không có bất kỳ nhiệt độ nào khẽ vuốt nhẹ lên cổ của hắn.

"Cưng thích ăn gì?" Giọng của người phụ nữ vang lên bên tai của Hàn Phi; dường như trong giọng nói của cô ẩn chứa một loại mùi hương, thuộc kiểu mùi hương có thể khiến người ta sợ hãi.

"Em cũng không biết mình thích ăn gì, nhà em nghèo, có đồ để ăn là tốt lắm rồi." Hàn Phi không dám tùy tiện trả lời. Hắn rất sợ đối phương làm ra một hành vi điên cuồng nào đó. Ví dụ, nếu mình nói thích ăn thịt, kết cục là cô ta lập tức tùng xẻo mình làm nguyên liệu nấu ăn ngay.

"Trẻ không kén dễ nuôi nhất." Ngón tay lạnh như băng của người phụ nữ này dời khỏi cổ của Hàn Phi. Chẳng biết câu nói kia của cô có thâm ý gì; sau khi nói xong, cô bèn xách theo cái đầu của con quỷ không mặt bước vào nhà bếp.

"Dễ nuôi?" Đợi sau khi người phụ nữ bước vào nhà bếp, Hàn Phi lập tức nhìn về phía con dao nhọn trên bàn ăn.

Dường như người phụ nữ này có rất nhiều con dao nhọn dính đầy máu - mỗi một con có độ dài, kiểu dáng khác nhau, có lẽ công dụng cũng không giống nhau.

"Cô ta dùng con dao này đâm thủng đầu của quỷ không mặt…" Hàn Phi không có thủ đoạn tự vệ nào cả. Hắn không tự

chủ được bước đến bên bàn ăn, tự tay chạm vào những dụng cụ cắt gọt trên bàn.

Một cảm giác ấm áp truyền từ đầu ngón tay vào cơ thể. Ngay sau đó, bên tai của Hàn Phi bèn vang lên tiếng rít chói tai, doạ hắn sợ đến mức lập tức rụt tay lại.

Cũng trong lúc đó, trong đầu của hắn truyền đến âm thanh của hệ thống.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện vật phẩm màu máu cấp G - Dao ăn nhuốm máu."

"Dao ăn nhuốm máu: Con dao đã bị nguyền rủa, vô cùng sắc bén; sử dụng thời gian dài sẽ gây ra tình trạng mất kiểm soát bản thân, muốn chém người và vật ở bên cạnh."

Đây là lần đầu tiên Hàn Phi nhìn thấy loại vật phẩm bị nguyền rủa như thế này. Dường như nó có thể tổn thương cả quỷ, nhưng cái giá phải trả là cả người sử dụng cũng sẽ bị nguyền rủa.

Nhớ lại hình dáng của khách thuê căn hộ số 1052, Hàn Phi cảm thấy không nên tuỳ tiện động vào đồ của người ta thì tốt hơn.

Trong khi Hàn Phi còn đang suy nghĩ lung tung, một mùi thơm đậm đà bỗng bay ra từ trong nhà bếp. Hắn không kìm được nuốt nước miếng, nghiêng người nhìn về phía nhà bếp.

Cửa nhà bếp nửa mở, Hàn Phi có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp, đỏ thắm kia.

Hắn ngửi mùi hương trong không khí, bèn đi về phía nhà bếp.

Ngón tay chạm vào chốt cửa, Hàn Phi vừa định đẩy cửa nhà bếp thì cửa phòng bỗng mở ra.

Người phụ nữ xuất hiện ngay cửa, trong khi hai tay cô đang bưng nồi thịt hầm màu đen. Cô cười tủm tỉm nhìn Hàn Phi, trên ngón tay còn có thể nhìn thấy máu tươi.

Mùi thơm quyến rũ bay ra từ trong nồi, nhưng lại không nhìn thấy đầu của con quỷ không mặt.

“Chị có nhu cầu đặc biệt đối với thức ăn, chị luôn tìm kiếm mùi hương tối thượng.” Người phụ nữ bưng cái nồi màu đen đi về phía trước. Cô đi cực nhanh, khiến Hàn Phi phải liên tục lui về phía sau: “Chắc cưng đói bụng rồi, đúng không nào?”

Cô múc từ trong cái nồi màu đen ra 2 muỗng canh thịt, sau đó đổ toàn bộ phần còn lại trong nồi vào thùng rác.

Không nhìn thấy đầu của quỷ không mặt trong nồi, Hàn Phi thở dài một hơi.

“Làm sao vậy?” Nghe thấy Hàn Phi thở dài, cô hỏi một tiếng rồi tiện tay để nồi thịt hầm lên bàn, quay đầu nhìn về phía Hàn Phi.

“Như vậy có phải là lãng phí quá hay không?” Hàn Phi lộ vẻ tiếc rẻ: “Chị làm nồi thơm ngon như vậy, đổ đi thật sự là quá đáng tiếc.”

Không ai không thích được khen, sau khi người phụ nữ nghe thấy Hàn Phi khen ngợi tài nấu nướng của mình thì nụ cười trên mặt càng thêm rõ nét: “Đống thịt kia chỉ là phụ liệu, chị chỉ cần nước canh. Huống hồ, những phụ liệu này cũng không lãng phí gì đâu vì chị sẽ đem cho thú cưng của chị ăn.”

“Đút cho căn hộ số 1051 à?”

“Ừ, nó rất thích ăn thức ăn thừa của chị.” Nói xong, cô lại bước vào nhà bếp. Lúc cô mở cửa, Hàn Phi thấy trong nhà bếp treo một vài “thứ” khá kỳ quái.

Hàn Phi không biết đó là thứ gì, chỉ cảm thấy giống như mấy tay đồ tể treo thịt vừa mới chặt xong lên quầy hàng vậy.

Chỉ trong ngắn ngủi mấy phút, người phụ nữ kia đã làm xong vài món. Cô bày thành phẩm lên những chiếc dĩa xinh đẹp, sau đó lại mời Hàn Phi ngồi bên chiếc bàn ăn to đùng.

“Chị chuyển tới nơi này rất lâu rồi, em là người thứ ba tới nhà của chị làm khách đấy.” Người phụ nữ nhấc lồng bàn lên, mùi thơm bay ra khắp căn hộ.

Hàn Phi thèm ăn nhỏ dãi, nhưng sau đó lại mất hẳn hứng ăn khi trông thấy đồ ăn bên trong khay.

Đặt ở trước mặt của Hàn Phi là một dĩa nội tạng động vật, bên trên vẫn còn dính máu tươi, mà đây đã là món ăn bình thường nhất trên bàn.

Ngoại trừ nội tạng động vật, còn có một vài loại "rau" và đủ loại thịt quái dị mà Hàn Phi chưa từng nhìn thấy bao giờ.

"Sao không động đũa?" Người phụ nữ cầm khăn ăn trên bàn, nhẹ nhàng lau môi.

Cử chỉ của cô vô cùng đẹp mắt, nhưng son trên môi của cô không chỉ không bị lau đi, ngược lại càng thêm rực rỡ quyến rũ - cứ như đây vốn không phải son môi, mà là máu vậy.

"Cưng không chịu ăn là vì món ăn do chị làm không ngon à? Hay đang lo những món ăn này đều làm từ thịt người?" Người phụ nữ trước mặt cười rất vui vẻ. Cô duỗi cánh tay phải của mình, nhẹ nhàng sờ vào gương mặt ở bên cạnh.

"Yên tâm đi, chị chưa từng gây tổn thương cho bất cứ ai, cũng không thích thịt người." Người phụ nữ nhìn gương mặt của Hàn Phi, đôi mắt đỏ thắm dần trở nên ngẩn ngơ. Cô không kìm được hành vi cắn lấy ngón út trên bàn tay phải của mình: "Chị theo đuổi mỹ vị tối thượng, nhưng thịt người ăn không ngon."

Chương 52: Level 4

Câu sau cùng của người phụ nữ, khiến cho Hàn Phi sợ hãi.

Để thuyết phục hắn là cơm nước của mình nấu không có vấn đề, cô ta còn nói thẳng thịt người ăn không ngon. E rằng theo cách nhìn của người phụ nữ này, đây không phải vấn đề gì to tát, song nhìn từ góc độ của Hàn Phi thì lại hoàn toàn khác.

Làm sao cô biết được thịt người ăn không ngon? Lẽ nào cô đã từng ăn thịt người?

Nhìn người phụ nữ với đôi mắt khác thường ngồi ở bên kia bàn ăn, Hàn Phi chậm rãi cầm đũa lên.

Hắn gắp nội tạng dính máu đặt vào trong chén của mình, ngay sau đó giả bộ không cẩn thận, dùng ngón tay nhẹ nhàng chà xát nội tạng trong chén.

Hệ thống sẽ giám định những vật phẩm đặc thù, cũng giống như con dao ăn bị nguyền rủa vừa rồi. Ôm ý nghĩ này, Hàn Phi muốn mượn hệ thống giám định dĩa đồ ăn này.

Nếu như hệ thống đưa ra nhắc nhở, vậy nói rõ đây là vật phẩm "đặc thù", còn có thể ăn được hay không thì phải xem hệ thống giới thiệu như nào.

Giả như hệ thống không đưa ra nhắc nhở, vậy chứng tỏ đồ ăn trong dĩa rất bình thường, ăn vào cũng sẽ không chết.

Ngón tay chạm vào nội tạng, trong đầu của Hàn Phi rất nhanh phát ra âm thanh lạnh như băng của hệ thống.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện thức ăn cấp G — tim heo bị nguyền rủa!"

"Tim heo bị nguyền rủa: Quả tim heo này vừa được móc ra không bao lâu thì bị ngâm vào trong ác ý và thù hận - lần đầu ăn có 95% xác suất bị nguyền rủa, cũng có 5% xác suất thu được điểm thuộc tính ngẫu nhiên."

Ẩm thực là một trong những tính năng độc đáo của trò chơi [Cuộc Sống Hoàn Hảo] này, thế giới trong trò chơi có thể tái hiện lại toàn bộ món ngon đặc sắc trên khắp thế giới. Người chơi cũng có thể đích thân tham dự nấu ăn, và còn rất nhiều nghề nghiệp liên quan đến ẩm thực như đầu bếp, chuyên gia ẩm thực, chuyên gia phẩm rượu v.v… trong thế giới game này.

Đây vốn là một chi tiết rất đỗi bình thường, nhưng sau khi Hàn Phi tiến vào trò chơi đã quên mất chi tiết này. Hắn luôn giãy dụa giữa sống và chết, đừng nói hưởng thụ thức ăn ngon, không bị "người" khác ăn tươi đã phải cảm tạ trời đất rồi.

Nhìn tim heo trong dĩa, ngửi mùi thơm mê người, Hàn Phi quyết định tin tưởng vào thông tin giám định của hệ thống.

Giờ hắn cũng không có nhiều sự lựa chọn; nếu đã khen người ta nấu ăn ngon còn mình lại không ăn, thật chẳng khác nào tự vả lấy mặt mình.

Vì để thu hẹp quan hệ hàng xóm giữa mình và chủ hộ số 1052, Hàn Phi nhất định phải ăn.

Đầu tiên, hắn nuốt nước miếng ngay trước mặt của người phụ nữ này, tiếp theo là nếm thử một miếng - cảm giác mỹ vị lập tức kích hoạt tất cả khí quan cảm thụ của vị giác. Hàn Phi cứ như hoàn toàn bị thức ăn hấp dẫn, để rồi nhai món tim heo một cách ngấu nghiến.

"Nhẫn nhụi! Trơn mềm! Vừa thanh vừa ngọt! Nhiều lớp, mềm nhưng không nát!"

Hàn Phi nói ra toàn bộ ngôn từ mà mình biết để hình dung thức ăn ngon. Hắn vừa ăn, vừa điên cuồng khen.

Nhìn dáng vẻ ăn không kịp thở của Hàn Phi, người phụ nữ trước mặt cười càng lúc càng vui vẻ, con ngươi đỏ tươi của cô vẫn cứ nhìn Hàn Phi chằm chằm.

Đã ăn hết tim heo từ lúc nào chẳng hay, trong đầu của Hàn Phi lại vang lên lời nhắc nhở của Hệ thống.

"Lần đầu ăn [Tim heo bị nguyền rủa], Điểm thuộc tính ngẫu nhiên: +1

Mị lực: -1"

Nghe được âm thanh của hệ thống, Hàn Phi sửng sốt ngay lập tức, quên luôn cả việc nhai nuốt.

"[Mị lực] bị giảm 1 ư? Mình còn tưởng Mị lực -10 đã là giới hạn thấp nhất, không ngờ còn có thể trừ tiếp nữa chứ! Cái này nên coi là phần thưởng hay nguyền rủa đây?"

Chuyện tới nước này, thật ra Hàn Phi cũng phát hiện thuộc tính [Mị lực] có chút đặc thù trong cái trò chơi mà hắn đang chơi này. Dường như [Mị lực] của hắn không phải đánh giá dành cho người sống, mà dành cho quái vật và lệ quỷ.

Dựa theo lời giới thiệu trên official web của [Cuộc Sống Hoàn Hảo], điểm số [Mị lực] sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến thái độ của NPC trong trò chơi đối với bản thân người chơi.

Trong trò chơi bình thường, [Mị lực] càng cao - NPC đối với mình càng tốt; nhưng trong trò chơi phiên bản cõi âm này, hình như hoàn toàn trái ngược.

Nhìn điểm Mị lực: -11 trong bảng thuộc tính của mình, Hàn Phi cũng nghĩ thông suốt rồi. Mỗi người đều có Mị lực của riêng bản thân, và hắn cũng có Mị lực với cõi âm này.

"Ăn ngon không?" Người phụ nữ vẫn không dời mắt khỏi Hàn Phi.

Cô dùng con dao ăn bị nguyền rủa nhẹ nhàng cắt đứt một miếng thịt nhỏ, sau đó tự bỏ vào miệng mình.

Tướng ăn của cô, nếu so với Hàn Phi, thì đẹp hơn rất nhiều. Sau khi nhẹ nhàng nhai nuốt vài lần, nụ cười trên mặt cô chậm rãi biến mất. Trái lại, cô phun thẳng miếng thịt trong miệng ra.

"Chị không quen ăn mấy thứ này, so với động vật…" Người phụ nữ dùng chiếc đũa gắp lên một nhúm tóc ở chính giữa bàn ăn: "Chị càng thích ăn quỷ."

Hình ảnh kế tiếp càng khiến cho Hàn Phi chấn động, bởi vì hắn nghe thấy có tiếng kêu thảm thiết vọng ra từ nhúm tóc vừa bị người phụ nữ kia gắp lên. Nhưng khi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết truyền ra từ nhúm tóc, người phụ nữ này lại nở một nụ cười nhẹ, và đây là nụ cười xinh đẹp nhất từ lúc cô nàng vừa xuất hiện cách đây ít lâu.

“Thích thức ăn đặc biệt ư?” Hàn Phi rất muốn biết, rốt cuộc người phụ nữ này đã chết như thế nào. Xét theo hành vi và cử chỉ quá quái gở của cô, hắn rất muốn hiểu thêm về người phụ nữ điên nhưng lại vô cùng quyến rũ này.

“Đây chính là bữa cơm ngon nhất mà em từng ăn! Sau này em có thể thường xuyên đến chỗ của chị ăn cơm không? Em sẽ mang thêm những món quà khác tới.” Hàn Phi cứ như bị thức ăn ngon mê hoặc vậy. Hắn nhìn người phụ nữ bằng một ánh mắt rất chân thành, thậm chí có chút đáng thương, khiến người ta không đành lòng từ chối.

“Đương nhiên có thể, thấy em ăn vui vẻ như vậy, chị vui lắm.” Người phụ nữ gật đầu, cô vô cùng hài lòng với Hàn Phi.

“Phải rồi, em còn không biết nên gọi chị như thế nào?” Hàn Phi gọi người ta là chị cả buổi, cảm thấy vẫn nên chính thức hỏi tên của đối phương, để sau này mới hỏi thì không hay cho lắm.

“Chị có rất nhiều tên.” Người phụ nữ khẽ cắn ngón tay phải của mình, máu thoa khắp bờ môi: “Gần đây, có lẽ là sử dụng cái tên Từ Cầm.”

“Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Biểu hiện của bạn thu được sự công nhận của Từ Cầm!

Độ thân mật với Từ Cầm: +10!

Quan hệ láng giềng hòa hảo là bước đầu tiên của Cuộc Sống Hoàn Hảo!”

Nghe âm báo vang lên trong đầu, Hàn Phi lại nhìn lướt qua bảng nhiệm vụ.

“[Nhiệm vụ ẩn] cấp G Đừng quay đầu lại: Đã hoàn thành!

Phần thưởng cơ bản:

Điểm kỹ năng tự do: +1!”

“Chú ý! Mức độ hoàn thành [Nhiệm vụ ẩn] khác nhau sẽ nhận được phần thưởng khác nhau! Bạn không những không quay đầu lại trong vòng 15 phút, mà còn thành công lợi dụng

hoàn cảnh chung quanh để giết chết kẻ ngoại lai trà trộn vào khu chung cư này, tỷ lệ hoàn thành nhiệm vụ vượt quá 100%!

Điểm kinh nghiệm: x2!

Phần thưởng bổ sung độc nhất cho [Nhiệm vụ ẩn]:

Nghề nghiệp ẩn: Gã đồ tể lúc nữa đêm – unlocked."

"Gã đồ tể lúc nửa đêm (Nghề nghiệp ẩn): Muốn trở thành Gã đồ tể lúc nửa đêm, bạn phải giết chết 10 kẻ ngoại lai trà trộn vào khu chung cư trước khi nhân vật đạt đến level 10."

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Nghề nghiệp ẩn có Năng lực nghề nghiệp và Đặc tính nghề nghiệp chuyên biệt! Cực kỳ hiếm thấy!"

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã thành công thăng cấp lên level 4!

Điểm thuộc tính tự do: +1!"

Nhìn thông tin trên bảng nhiệm vụ, Hàn Phi ưu tiên cộng điểm kỹ năng tự do vào cột [Kỹ năng diễn xuất], sau đó lại cộng điểm thuộc tính vào [Thể lực].

Sau khi level tăng cao, giờ hắn đã có thể cảm giác rõ kỹ năng diễn xuất và thân thể mình đang thay đổi dần.

Về kỹ năng diễn xuất, hắn đã có thể dùng từng biểu cảm nhỏ nhất để thể hiện ra được nội tâm mềm mại nhất của nhân vật. Về tố chất cơ thể, hắn cũng đang không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn.

Thực ra, vẫn còn một nguyên nhân sâu xa hơn khi Hàn Phi cộng điểm thuộc tính vào [Thể lực]. Hôm nay, hắn từng chạm vào con dao ăn bị nguyền rủa trong phòng 1052, suýt nữa là bị nguyền rủa quấn lấy.

Giờ cơ thể của hắn vẫn quá yếu đuối, vốn không cầm được con dao kia. Hắn nhất định phải nhanh chóng khiến mình trở nên mạnh mẽ hơn.

Chờ đến khi đủ khả năng nắm chặt con dao kia mà đủ sức chịu đựng được sự nguyền rủa, đó chính là lúc hắn chính thức có được khả năng tự vệ.

Chương 53: Người chết viết tên

Cơm do Từ Cầm làm ẩn chứa một loại nguyền rủa nào đó; lần đầu ăn có 95% xác suất bị nguyền rủa, còn có 5% xác suất thu được điểm thuộc tính ngẫu nhiên.

Lúc trước, Hàn Phi đã tìm kiếm thông tin trên trang web chính thức của [Cuộc Sống Hoàn Hảo], loại thức ăn có tác dụng đặc thù như thế này rất hiếm và giai đoạn hiện nay gần như không có ai có thể làm ra được.

Không dễ gì mới có được cơ hội này, Hàn Phi đương nhiên không thể từ bỏ.

Những món ăn này trông rất cổ quái, nhưng điểm thuộc tính cộng thêm lại là thật. Huống hồ, cơm do Từ Cầm nấu quả thật vô cùng ngon, cũng không biết cô ấy đã bỏ thêm gia vị đặc biệt gì vào.

Sau khi ăn xong tim heo, lá gan của Hàn Phi cũng lớn hơn rất nhiều. Hắn nhìn về mấy món ăn khác: "Hay mình cũng ăn thử nhúm tóc?"

Sau chút do dự, Hàn Phi vẫn từ bỏ suy nghĩ này. Nhúm tóc kia vẫn không ngừng phát ra tiếng hét thảm thiết, chỉ nghe thôi cũng cảm thấy sởn cả gai ốc rồi.

Tìm vài món ăn trông tương đối bình thường trên bàn cơm, Hàn Phi lại gắp ăn thử vài miếng, sau đó lặng lẽ để Hệ thống giám định.

Tuy nhiên, hắn đành phải thất vọng vì dường như những món ăn do Từ Cầm làm ẩn chứa cùng một loại nguyền rủa, chỉ có hiệu quả đặc biệt trong lần ăn đầu tiên.

"Những món ăn này đều là món ăn cấp G. Với tình yêu dành cho các món ăn ngon của Từ Cầm, chỉ cần mình có thể cung cấp nguyên liệu nấu ăn cao cấp hơn, nói không chừng cô ấy có thể làm ra món ăn vượt xa cấp G nhỉ?" Nhìn thức ăn đầy ắp trên bàn, Hàn Phi lại tiếp tục khen ngợi Từ Cầm.

Người phụ nữ điên với đôi mắt bệnh hoạn, cánh môi nhuốm máu, thích ăn những thứ kỳ quái, qua cái lưỡi không xương của Hàn Phi lại trở thành bà chị hiền dịu, xinh đẹp nhà bên, thích nấu nướng, khéo tay, dịu dàng, đảm đang.

Quan trọng nhất là Từ Cầm hình như rất ít khi nghe thấy có người khen mình như thế; cô ấy càng nhìn Hàn Phi càng thấy vừa ý.

"Trong tất cả những người từng đến nhà của chị ăn cơm, em là người khiến chị vui vẻ nhất. Sau này, chị sẽ làm thêm nhiều món ăn ngon để ta cùng ăn."

"Lúc trước, chị bảo em là người thứ ba tới nhà của chị ăn cơm. Vậy ngoại trừ em, hai người khác là ai?" Hàn Phi rất muốn biết hàng xóm không sợ chết dám tới nơi này ăn là ai.

"Trước đây, người quản lý chung cư cũng hay tới chỗ của chị ăn. Tiếc là bác ấy hoàn toàn không hiểu gì về ăn uống và ẩm thực cả, khẩu vị rất kém."

"Quản lý chung cư đã đến đây à?" Hàn Phi lập tức lên tinh thần vì hiện tại, hắn vô cùng nôn nóng muốn thu được tin tức của người quản lý chung cư kia.

"Mối quan hệ giữa người quản lý chung cư và cư dân trong căn hộ luôn rất tốt. Nhưng không may, sau đó thì bác ấy đột nhiên mất tích luôn, chẳng ai biết bác ấy giờ đang ở đâu cả." Từ Cầm nói trong khi tay đang lục tìm trong túi áo khoác màu đỏ, sau đó lấy ra một chiếc chìa khóa: "Chẳng qua, chắc bác ấy sớm có chuẩn bị. Trước khi mất tích, bác ấy đã đưa chìa khoá cổng sắt của chung cư cho chị đây."

Nhẹ nhàng ném chiếc chìa khoá rỉ sét lên bàn, đôi môi đỏ như máu của Từ Cầm cong lên: "Bác ấy biết mỗi tuần chị đều phải ra ngoài mua thức ăn. Bác ấy lo nếu chị không mua được đồ ăn sẽ đi cắt lấy phần đồ ăn trong khu chung cư. Thế cho nên, bác ấy đã rất thân thiện giao chìa khoá cho chị. Nhìn từ điểm này, chắc bác quản lý đã đoán trước mình sẽ gặp bất trắc."

Câu nói của Từ Cầm rất bình thường, nhưng Hàn Phi biết đồ ăn mà cô muốn mua chắc hẳn không phải là thứ mà người

bình thường hay mua.

"Sau khi bác quản lý chung cư mất tích, ai đó đã trộm mất chìa khoá dự phòng của khu chung cư này. Có rất nhiều kẻ ngoại lai trà trộn vào nơi đây, trong đó có vài tên hiện đang ở tầng 6 đấy." Người phụ nữ nở nụ cười đẹp xinh đẹp đến mức tà dị. Cô đưa tay sờ tấm lót đĩa bàn ăn: "Người hàng xóm thứ hai tới nhà của chị ăn cơm chính là một kẻ ngoại lai đấy. Gã từng ở tại tầng 6, không thích ẩm thực. Và vì để dạy gã hiểu được ý nghĩa của thức ăn ngon, chị bèn cố ý giữ lại lớp da của gã."

Ngón tay tái nhợt của Từ Cầm chậm rãi xoa xoa lên tấm lót da bóng loáng. Thấy hành động này, mí mắt của Hàn Phi giật nhẹ trong khi chân hắn cũng khẽ run lẩy bẩy. Bất quá, nửa người trên của hắn còn có thể miễn cưỡng giữ bình thường.

"Hình như em đang không khoẻ?"

"Em không sao." Hàn Phi nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh. Hắn lén lút liếm môi, sau đó cứ như đang độc thoại: "Em chỉ đang nghĩ, một người chỉ đủ làm tấm lót đĩa bàn ăn. Nhưng nếu như tìm hết bọn chúng, không chừng chị có thể thay một chiếc khăn trải bàn mới."

Nghe xong lời của Hàn Phi, người phụ nữ cười càng thêm vui vẻ: "Em lại có thể đoán được suy nghĩ của chị."

Hàn Phi không hề biết Từ Cầm đang nghĩ như thế nào; hắn chỉ không ưa đám ngoại lai ở tầng 6. Dù sao, trong đó có một người từng không phân tốt xấu muốn giết chết hắn. Bọn ngoại lai này hình như đã hoàn toàn bị ác ý và dục vọng giết chóc khống chế mất rồi.

Thấy Từ Cầm cười vui vẻ như vậy, Hàn Phi cũng cười theo. Hắn ăn xong mâm thức ăn trước mặt, chưa tiêu hoá hết đã trông mong bữa cơm khác: "Có thể ăn được cơm do chị nấu quả thật là một niềm hạnh phúc. Sau này em sẽ mang thêm nhiều nguyên liệu nấu ăn qua cho chị."

Trên bàn cơm vui vẻ hòa thuận, nếu như trong mâm cơm không phải bày tóc, hình nhân, trên vách tường trong căn hộ

không có lưu lại vết máu và đủ loại vết tích đau đớn giãy giụa, vậy thì càng hoàn mỹ.

Thoã mãn ăn xong một bữa cơm, Hàn Phi cùng Từ Cầm ra khỏi căn hộ.

Thực ra, hắn còn rất nhiều vấn đề muốn hỏi. Nhưng dù sao đây vẫn là lần đầu tiên tới thăm nhà, mục đích chủ yếu không phải để hỏi, mà nhằm gia tăng độ thân mật.

Chạy về căn hộ ma ám của.mình, Hàn Phi phát hiện phần lưng đã hoàn toàn ướt đẫm mồ hôi lạnh, cứ như mình vừa ngoi lên khỏi mặt nước vậy.

"Căn hộ của Từ Cầm ở lầu 5, chị ấy ở một mình một tầng, chỉ thế cũng đủ để nhìn ra sự đáng sợ của chị ấy."

Hàn Phi cảm thấy hôm nay mình đã có thu hoạch rất lớn, không chỉ tăng level, còn thu hẹp quan hệ giữa mình và hàng xóm.

Quan trọng nhất là Từ Cầm bảo mỗi tuần đều sẽ ra ngoài mua thức ăn. Hàn Phi nghĩ, chờ sau khi độ thân mật giữa hắn và Từ Cầm tăng tới 100 điểm, có thể mời Từ Cầm dẫn theo mình cùng rời khỏi khu chung cư này hay không.

Không thể nhìn thấy được ranh giới của cái thành phố bị màn đêm bao phủ này. Muốn tìm được đường rời đi, vậy nhất định phải có một người tài giỏi quen thuộc thế giới bên ngoài.

Đóng chặt cửa chống trộm, Hàn Phi nhìn về phía phòng ngủ ở nơi sâu nhất trong căn hộ ma ám - cánh cửa ấy vẫn đóng chặt.

Hồi mới vào game, Hàn Phi còn không dám đi qua đó. Giờ sau khi hắn có thể rời khỏi trò chơi bất cứ lúc nào, lá gan cũng to hơn.

Lặng lẽ đi tới chỗ sâu nhất trong căn hộ ma ám, Hàn Phi gõ nhẹ cửa phòng.

Trong phòng không có bất kỳ âm thanh nào vọng ra.

Một lát sau, Hàn Phi mở cửa.

Kiến trúc của khu chung cư này có vấn đề, âm khí bao trùm khắp nơi và đều hội tụ hết ở nơi sâu nhất trong căn hộ này. Cửa phòng ngủ vừa mở ra, nhiệt độ phòng đã giảm đi rõ rệt.

Hàn Phi đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, vậy mà vẫn cảm giác vô cùng kinh ngạc khi nhìn vào trong phòng.

7 cơ thể không trọn vẹn của các nạn nhân đang gục đầu đứng bên giường. Mỗi cơ thể đều đang rỉ máu; máu huyết tập trung lại một chỗ, mơ hồ có thể nhìn thấy hình dáng của một con quái vật tại nơi đó.

7 người này đang cố gắng hết sức phản kháng nỗi tuyệt vọng, bọn họ không muốn trở thành quái vật kia.

"Tao có thể làm gì để giúp bọn mày?" Hàn Phi đảo mắt qua những khuôn mặt chết lặng, lạnh như băng: "Tao sắp bắt được hung thủ, tao sẽ giúp bọn mày báo mối thù lớn!"

7 người bị hại đều nghe được lời của Hàn Phi, nhưng chỉ có Ngụy Hữu Phúc hình như có thể hiểu được điều mà Hàn Phi đang nói.

Vẫn trong tư thế gục đầu, gã chợt chậm rãi ngẩng đầu lên lên. Gã đang phải chịu nỗi đau mà Hàn Phi không cách nào tưởng tượng nổi. Trước khi cơ thể hoàn toàn bị xé nát, Ngụy Hữu Phúc đưa tay lên không trung, vẽ ra một chữ An.

"An? Là Mạnh Trường An ư?"

Chương 54: Phòng Địa Đàng

“Mạnh Trường An? Anh muốn nói cho tôi biết ông ta chính là hung thủ sao?” Hàn Phi vốn không có thời gian hỏi thêm vì cơ thể của 7 người bị hại đã hoàn toàn bị xé rách ra. Sau đó, bọn họ chậm rãi hợp thành quái vật khủng khiếp kia.

Không có lý trí, không có hy vọng, không có lòng lương thiện, con quái vật kia chỉ muốn hủy diệt mọi thứ trước mắt.

“Lẽ nào này 7 người bị hại này đêm nào cũng phải trải qua nỗi đau bị phanh thây một lần sao?” Hàn Phi rời khỏi phòng ngủ, liếc nhìn đồng hồ điện tử trên tường. Đã tới 4:00 sáng, đây là thời gian tử vong của nạn nhân số 8: “Bọn họ vẫn luôn phản kháng…”

Quái vật sắp xuất hiện, Hàn Phi yên lặng khép cửa phòng lại.

Giờ căn phòng ma ám đã không còn an toàn; con quái vật đó sẽ tấn công mọi người một cách bừa bãi.

“7 người bị hại đều là từng cá thể đơn độc nhưng lại bị người khác ghép lại với nhau, rốt cuộc mình phải làm sao mới có thể cứu bọn họ?”

Giờ Hàn Phi cũng rất mệt mỏi. hắn đi tới một góc phòng khách, lựa chọn [Thoát Game].

Gỡ mũ trò chơi xuống, Hàn Phi cầm ly nước trên bàn ực mạnh vài hớp.

Hắn ngồi bên giường, đưa mắt nhìn bức tường treo đầy ảnh về vụ án giết người, cuối cùng bèn tập trung vào một bức ảnh nào đó.

“Mạnh Trường An.”

Cơn buồn ngủ và uể oải giống như thủy triều kéo tới; Hàn Phi không chịu nổi nữa, lăn đùng ra ngủ.

…

Hơn 10:00 sáng, Hàn Phi bị chuông smartphone đánh thức. Hắn chộp lấy điện thoại nhìn thoáng qua, sau đó nhanh ấn nút nghe: "Lệ Tuyết? Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Chị đang ở trước cửa nhà của cậu, giờ có tiện gặp mặt không?"

"Cửa?" Hàn Phi cúp máy, nhanh chóng rời giường, mặc quần áo, lúc này mới vội vã chạy tới mở cửa: "Có chuyện gì mà chị lại tới nhà em vào lúc sáng sớm? Chị không cần đi làm sao?"

"Giờ chị đang đi làm đây, vào nhà rồi hẵng nói." Vẻ mặt của Lệ Tuyết rất nghiêm túc, hình như đã xảy ra chuyện lớn gì đó.

Đóng cửa phòng, kéo rèm cửa sổ, Lệ Tuyết kéo Hàn Phi ngồi xuống ghế: "Đêm qua Cục công an thành phố đã huy động lực lượng công an, ngay khi trời còn chưa sáng là tiến hành tìm kiếm tại thảm rừng của khu bảo tồn thiên nhiên sinh thái Tân Hỗ. Sau một giờ tìm kiếm, bọn họ đã tìm được một căn nhà bằng gỗ màu đen."

"Tìm ra dễ vậy sao?"

"Họ đã kiểm tra cả trong lẫn ngoài ngôi nhà gỗ một lượt, thậm chí ngay cả đất đai chung quanh cũng trực tiếp đào lên để tiến hành kiểm tra đo đạc nhưng chẳng phát hiện ra xác chết hay bất cứ dấu vết hoạt động nào liên quan đến con người."

"Không thể nào!"

"Cậu đừng gấp." Lệ Tuyết ra hiệu Hàn Phi tiếp tục nghe: "Dường như ngôi nhà màu đen này cố ý dùng để quấy nhiễu sự phán đoán của công an vậy. Dưới sự kiên trì của thầy chị, cảnh sát đã mở rộng phạm vi tìm kiếm. Tốn thêm 4 tiếng, một đồng chí trong đội đã vô cùng may mắn ngã trúng một hố đất trũng nhỏ, sau đó công an lại tìm thấy một căn nhà gỗ đen khác cạnh hố đất trũng trong rừng phòng hộ sinh thái."

"Mình nhớ ra rồi, Ngụy Hữu Phúc cũng phải vào rừng sinh thái Tân Hỗ hai lần. Lần đầu tiên, anh ta mang tay không mà về; lần thứ hai, anh Hữu Phúc mới tìm được mảnh vụn quần áo

của đứa bé kia." Thấy sắc mặt của Lệ Tuyết không tốt cho lắm, Hàn Phi bèn nhỏ giọng hỏi: "Các chị có tìm thấy thứ gì trong ngôi nhà đó không?"

"Trong ngôi nhà màu đen không có phương tiện truyền tin hiện đại nào, vô cùng nguyên thủy. Ngôi nhà không lớn, chia làm hai tầng gồm tầng trệt và tầng hầm. Tầng trệt rất bình thường, giống như một căn nhà nhỏ do nhân viên kiểm lâm xây nên, nhưng sau khi đi xuống dưới lòng đất sẽ phát hiện đó là cả một thế giới khác." Sắc mặt của Lệ Tuyết càng lúc càng tệ: "Trong tầng hầm chất đống đồ dùng hàng ngày và quần áo trẻ em, dọn dẹp cũng rất sạch sẽ. Nhưng tại nơi ấy, công an tìm ra một căn phòng được đào riêng biệt và hung thủ đặt tên cho căn phòng kia là [Phòng Địa Đàng]."

Vườn Địa Đàng chính là thiên đàng, truyền thuyết từng nói đó là cõi yên vui do thượng đế tạo ra. Nơi ấy có cây cối hoa cỏ xinh đẹp, cũng có nhiều loại chim bay cá nhảy, nơi con người sống vô lo vô nghĩ, hưởng thụ một cuộc đời hài hoà và hạnh phúc.

"Trong căn phòng kia chứa thứ gì?" Hàn Phi có linh tính không tốt.

"Kể cả công an hình sự kinh nghiệm dày dặn tiến vào căn phòng kia cũng không thể chịu nổi, liên tục nôn mửa."

Lệ Tuyết lấy ra smartphone của mình ra, mở cho Hàn Phi xem mấy tấm hình: "Căn phòng hoàn toàn bị nhuộm bởi máu đỏ và những ký hiệu kỳ lạ. Dưới lớp đất trong phòng, đội điều tra đã moi ra rất nhiều thi thể của trẻ em. Thi thể có thời gian tử vong sớm nhất qua giám định của pháp y là cách đây 20 năm trước."

"Có thể tra ra thân phận của những đứa trẻ kia sao?"

"Tất cả đều là trẻ sơ sinh và trẻ mồ côi bị vất bỏ, phần lớn là bị thất lạc hết cả các thông tin cá nhân liên quan. Tuy nhiên, họ đã tìm ra được danh tính của thi thể chết sớm nhất." Lệ Tuyết vuốt smartphone, mở một tấm hình khác: "Hạ Vũ Hòe, đã từng hiến thận của mình vào năm 6 tuổi. Bố của cậu bé

chính là viện trưởng viện mồ côi tư nhân Phố Bắc Tân Hỗ — Hạ Thủ Nghiệp."

"Chờ chút, em có hơi rối. Chẳng lẽ viện trưởng viện mồ côi thu nhận người vô gia cư kia chính là Hạ Thủ Nghiệp? Và thi thể của con trai ông ta cũng nằm trong căn nhà màu đen?" Hàn Phi hỏi về nghi hoặc trong lòng mình.

"Sau khi điều tra sâu hơn, bọn chị mới phát hiện viện trưởng viện mồ côi Phố Bắc - Hạ Thủ Nghiệp có tình nghi gây án rất lớn; ngôi nhà màu đen trong trong rừng sinh thái có liên quan với ông ta. Lúc trước, việc con của ông ta quyên tặng thận cũng không hoàn toàn xuất phát từ tự nguyện, mà là lén lút tiến hành một loại giao dịch nào đó. Khoản tiền đầu tiên mà Hạ Thủ Nghiệp kiếm được chính là đổi bằng thận của con mình."

"Vậy… Ông ta chính là một kẻ đốn mạt!"

"Nhưng Hạ Thủ Nghiệp rất giỏi trong việc sống giả tạo. Gần như tất cả những người từng gặp ông ta đều cảm thấy ông ta là một người tốt. Sau khi con của Hạ Thủ Nghiệp qua đời vì bệnh, ông ta còn tự bỏ tiền tu sửa viện mồ côi Phố Bắc lần thứ hai để tưởng nhớ con của mình."

"Đúng là một lý do chính đáng." Hàn Phi rất căm phẫn: "Người này giờ đang ở đâu? Các chị bắt được ông ta chưa?"

Lệ Tuyết lắc đầu: "Hạ Thủ Nghiệp đúng là có tình nghi gây án rất lớn, thế nhưng vào lúc Ngụy Hữu Phúc, A Mỹ và Cốc Diệp tử vong thì ông ta có chứng cứ xác thực không có mặt ở hiện trường. Mặt khác, Hạ Thủ Nghiệp đã chết trong một vụ tai nạn xe, ở thời điểm mấy năm sau khi diễn ra vụ án Chặt thây - ghép xác."

"Chết rồi à?"

"Đúng vậy, Giang Tương và Hạ Thủ Nghiệp, 2 kẻ có liên quan trực tiếp nhất đến vụ án đều chết hết, hình như còn có kẻ ở phía sau đang điều khiển vụ án chặt thây - ghép xác này." Lệ Tuyết cau mày nhìn Hàn Phi, khẽ an ủi một câu: "Tuy vẫn chưa bắt được hung thủ, nhưng đã có đột phá quan trọng. Giờ

bọn chị cho rằng hung thủ không chỉ là một người, trong vụ án này thậm chí xuất hiện tình huống 'hỗ trợ' giết người nữa."

"Hỗ trợ giết người?"

"Hạ Thủ Nghiệp có dính líu rất lớn đến cái chết của Tiêu Tình, Thôi Thải Y, Thôi Thiên Tứ trong vụ án Chặt thây - ghép xác, hiện giờ công an càng lúc càng nắm giữ được nhiều manh mối hơn. Không những thế, kỹ thuật điều tra phá án đã tiến bộ hơn trước rất nhiều. Chắc không bao lâu nữa, vụ án này sẽ được phơi bày trước ánh sáng!" Lệ Tuyết càng lúc càng trở nên nghiêm túc: "Hôm nay chị tới tìm cậu, chủ yếu muốn nói với cậu chuyện này. Tên hung thủ này tàn nhẫn, ranh ma, tâm lý trả thù rất mạnh, rất có thể hắn sẽ tìm tới cậu."

"Tìm em ư?"

"Không sai, bộ phim mà cậu đang đóng gần đây cũng sẽ thu hút sự chú ý của kẻ đó. Cậu nhất định phải chú ý an toàn của bản thân mình."

Sau khi dặn dò xong, Lệ Tuyết chuẩn bị rời khỏi đây. Thấy vậy, Hàn Phi vội cản cô ta lại: "Chị Lệ Tuyết, thực ra mấy hôm nay ở nhà em đã suy nghĩ rất lâu, bên công an các chị nhất định phải đặc biệt chú ý một người!"

"Người nào?"

"Con út được bà lão nhận nuôi của vụ án giấu xác trong tủ lạnh — Mạnh Trường An." Hàn Phi mở ra máy vi tính của mình: "Em biết trên mạng đánh giá về ông ta vô cùng tốt, người xung quanh cũng cho rằng ông ta rất ưu tú. Nhưng trên thực tế, ông ta có thể là một kẻ điên với tâm lý cực kỳ vặn vẹo, biến thái."

Chương 55: Diễn viên hài học cách đánh đấm ư? Cũng thường thôi mà!

"Giữa vụ án chặt thây ghép xác và vụ án giấu xác trong tủ lạnh có một mối liên hệ nào đó, công an cũng đã bắt đầu điều tra theo phương hướng này. Ba anh em nhà họ Mạnh đều ở trong phạm vi điều tra; nhưng so với Mạnh Trường An, Mạnh Trường Hỉ mới là người tình nghi có khả năng gây án cao hơn."

Vuốt xem smartphone của mình, Lệ Tuyết tìm được một vài tin tức mà công an đã tra ra.

Nhìn thông tin chi tiết mà Lệ Tuyết cung cấp, Hàn Phi cảm thấy mình hoàn toàn đánh giá thấp năng lực của công an. Với sự phát triển không ngừng của khoa học kỹ thuật, dưới sự trợ giúp của công nghệ cao, toàn bộ xã hội đều bị đan xen thành một thể liên hợp cực kỳ phức tạp.

Tất cả mọi người, chỉ cần bạn sử dụng khoa học kỹ thuật hiện đại, mọi dấu vết mà bạn lưu lại trên Internet đều có thể bị truy ra.

Mà những dấu vết này sẽ được AI thu thập và tổng hợp, thành lập thành mô hình tính cách độc đáo đặc biệt.

Lúc này, thứ mà Lệ Tuyết cho Hàn Phi xem chính là mô hình nhân cách của Mạnh Trường Hỉ và Mạnh Trường An. Theo phán đoán của hệ thống, tổng thể thì Mạnh Trường An vẫn tính là một người tốt nhưng Mạnh Trường Hỉ lại có khuynh hướng có phản xã hội nghiêm trọng.

"Tại sao lại như vậy?" Hàn Phi hơi nghi hoặc, vì phán đoán của hệ thống có chút khác với thông tin do Mạnh Thi cung cấp.

"Phán đoán của hệ thống không nhất định chính xác 100%, chỉ để cung cấp thông tin tham khảo mà thôi. Thực ra trước khi lục soát khu rừng phong hộ sinh thái Tân Hỗ, một tổ công an khác cũng đã âm thầm để mắt tới anh em nhà họ Mạnh rồi."

Năng lực của công an Tân Hỗ rất mạnh. Bọn họ chỉ cần nắm được một manh mối, các bộ môn tương quan sẽ hoạt động như những cỗ máy tinh vi.

"Hầu hết các thông tin về người con cả Mạnh Trường Thọ và người con út Mạnh Trường An đều có thể tra được. Chỉ có điều, người con thứ Mạnh Trường Hỉ lại mất tích không lâu sau khi xảy ra vụ án chặt thây - ghép xác. Kể từ đó, ông ta chưa từng sử dụng thông tin liên quan đến thân phận của mình. Chuyện này rất lạ, cứ như ông ta đang tránh né vật gì đó vậy." Lệ Tuyết nhìn mô hình nhân cách của Mạnh Trường Hỉ: "Người này từ nhỏ đã có tính cách lầm lì, bởi vì vết bớt trên mặt nên khá tự ti và hướng nội, cũng vì đó mới thường bị nắt nạt. Sau khi trưởng thành, trong lúc làm việc ông ta từng nhiều lần bị khách phàn nàn. Ngoại trừ vợ và anh em ra, không ai ở quanh ông ta cảm thấy ổng bình thường."

"Nhưng chỉ dựa vào những chuyện này, cũng không thể nói ông ta có khuynh hướng phản xã hội chứ?" Hàn Phi từng trò chuyện cùng Mạnh Thi. Là mẹ của Mạnh Trường Hỉ, Mạnh Thi mới là người có quyền lên tiếng nhất.

"Khi Mạnh Trường Hỉ mất tích từ nhiều năm trước, công an đã từng tiến hành điều tra ông ta. Lúc đó, chính vợ của ông ta báo án. Bà ta nói Mạnh Trường Hỉ có cảm xúc rất không ổn định trước khi ông ấy mất tích. Ông ta luôn cảm thấy có người sẽ giết mình. Công an còn tìm thấy ở dưới gầm giường trong phòng ngủ của Mạnh Trường Hỉ có rất nhiều bản ghi chép về vụ án giấu xác trong tủ lạnh cùng với tiêu bản về côn trùng và các động vật nhỏ. Dường như kẻ đó luôn che giấu con người thật của mình."

"Mấy cô có từng nghĩ đến tình huống khác hay không? Liệu mấy thứ trong nhà của Mạnh Trường Hỉ là do người khác muốn giá họa cho ông ta, cũng có thể lắm chứ?" Hàn Phi đưa ra cách nhìn khác: "Việc Mạnh Trường Hỉ mất tích không phải để trốn tránh sự điều tra của cảnh sát. Giả sử ông ta không nói láo, rất có thể là thực sự có người muốn giết ông ta thì sao? Người muốn giết ông ta mới chính là hung thủ thực sự!"

Trên thế giới này, người hiểu rõ Mạnh Trường Hỉ nhất chẳng phải là người vợ mới kết hôn không bao lâu, cũng không phải hai người anh em không có quan hệ máu mủ ở bên cạnh của ông ta, mà là nạn nhân Mạnh Thi.

Từ những lời của Mạnh Thi, Hàn Phi đã biết được một tin tức quan trọng nhất: Tuy Mạnh Trường Hỉ có khiếm khuyết trong tính cách nhưng chắc chắn ông ta hiền lành hơn nhiều Mạnh Trường An.

Ngược lại, tâm lý của Mạnh Trường An rất méo mó; từ nhỏ, chỉ cần bị Mạnh Thi mắng, ông ta sẽ hành hạ côn trùng, giun dế đến chết để xả giận.

Nhưng sau cái chết của Mạnh Thi, tất cả đều bị che giấu đi. Mạnh Trường An biến thành một người tốt, Mạnh Trường Hỉ lại bị dán nhãn không bình thường.

"Phán đoán của hệ thống chưa chắc đã chính xác, có lẽ có người cố ý muốn tạo ra một nhân cách giả, để đánh lừa hệ thống thông tin công dân." Hàn Phi cũng không hiểu quá rõ về công nghệ. Chẳng qua là, hắn cảm thấy nhân tính càng phức tạp và nguy hiểm hơn máy móc rất nhiều: "Giả dụ trong 10 năm nay, Mạnh Trường An vẫn cố tình tung tin giả trên internet, đeo mặt nạ để sống, liệu có thể lừa được hệ thống thông tin công dân hay không?"

"Hình như cậu đặc biệt để ý đến Mạnh Trường An?" Lệ Tuyết nhìn chằm chằm Hàn Phi một lúc lâu, sau đó mới trả lời câu hỏi của hắn: "Về lý thuyết thì có khả năng này, cho nên tính cách mà mô hình hệ thống thông tin công dân đưa ra phần lớn chỉ dùng để tham khảo."

"Đúng vậy, sau khi chị trở về nhất định phải chú ý Mạnh Trường An nhiều hơn, người này có vấn đề lớn." Hàn Phi nói vô cùng chắc chắn. Dù Lệ Tuyết không biết sự tự tin của Hàn Phi lấy từ đâu, nhưng cô ta vẫn quyết định tin tưởng Hàn Phi, bởi vì tất cả những gì mà người diễn viên hài này đã nói trước đó đều đúng sự thật.

Đối với công an, việc tập trung vào một người không phải chỉ đơn giản là điều tra thông tin cá nhân mà thôi. Trên thực tế,

đó là một công đoạn bao gồm việc giám sát toàn diện và điều tra chi tiết. Thậm chí, ngay cả thông tin về người đó làm chuyện gì, vào lúc nào, dùng bao nhiêu thời gian… đều có thể tra ra. Đương nhiên, làm vậy cũng cần điều động một lượng lớn nhân lực và tài nguyên.

"OK, lần này chị sẽ về bàn lại với thầy." Lệ Tuyết đứng dậy định đi, Hàn Phi lại ngăn cô ta lại: "Cậu còn chuyện gì khác sao?"

"Sau khi nghe chị nói nhiều như vậy, giờ em cũng có chút hoảng sợ. Nói không chừng, tên sát nhân điên khùng biến thái kia sẽ tìm đến em, cho nên em muốn nỗ lực tăng cường năng lực tự vệ của mình." Hàn Phi khéo léo nói ra ý nghĩ của mình: "Chị có thể dạy em một số kỹ năng cận chiến thật sự hay không?"

Hàn Phi muốn học tập những thứ này không chỉ để tự vệ trong thực tế, mà còn có khả năng tự vệ nhất định trong trò chơi.

"Cậu muốn công an dạy cậu đánh cận chiến?" Lệ Tuyết kinh ngạc nhìn Hàn Phi: "Đây vẫn là lần đầu tiên chị nghe được yêu cầu kỳ quái như vậy."

"Đồng nghiệp của chị đều nói chị đánh rất giỏi, xin chị chỉ dạy."

"Cũng được." Lệ Tuyết liếc nhìn thời gian trên smartphone, sau đó mang theo Hàn Phi lên sân thượng: "Chị dạy cho cậu là bởi vì tình cảnh hiện tại của cậu quả thực rất nguy hiểm, việc này cũng không tính là trái với kỷ luật, đúng không?"

Lệ Tuyết nói những lời này càng giống như để thuyết phục chính cô.

"Đương nhiên, chị đang bảo vệ an toàn tính mạng của công dân."

"Vậy thì đừng lãng phí thời gian, trước khi học cách đánh cận chiến cơ bản, đầu tiên chị sẽ kể cho cậu về 7 khớp chính trong nguyên lý giải phẫu sinh lý của cơ thể người, còn có tất cả vị trí quan trọng trong cơ thể người…"

Lệ Tuyết chỉ nói đơn giản một lần, Hàn Phi lập tức nhớ hết, trí nhớ của hắn cực kỳ kinh người.

"Hầu hết mọi người lúc gặp phải lũ côn đồ thường phòng thủ hơn là tấn công. Mặc dù đây chỉ là phản ứng tâm lý bình thường nhưng sẽ ảnh hưởng đến động tác của cậu. Thế cho nên, đầu tiên cậu phải vượt qua tâm lý của mình, có can đảm tấn công."

"Chị yên tâm, dựa vào tố chất tâm lý của em hiện giờ, dù thấy bất cứ thằng côn đồ nào thì em cũng sẽ không sợ."

"Không sợ hãi là nền tảng, thứ hai là phải giữ vững lý trí. Dựa vào tình hình ở hiện trường, đưa ra phán đoán hợp lý nhất…"

Lệ Tuyết bèn dạy Hàn Phi một số kỹ năng vật lộn và cận chiến trên sân thượng. Những đòn thế này khác với các động tác võ thuật đẹp mắt; các động tác hiện tại đều được đúc kết ra từ thực chiến, trông thì bình thường nhưng rất hiệu quả.

Chỉ dạy trong nửa tiếng đồng, Lệ Tuyết đã kinh ngạc trước năng lực học tập và tố chất cơ thể của Hàn Phi: "Cậu từng là diễn viên phim hành động sao? Đây chỉ là dạy cho cậu nền tảng cơ bản, chị cảm thấy một người công an nếu bất ngờ không kịp đề phòng cũng sẽ bị cậu quật ngã."

"Lợi hại vậy à?" Hàn Phi nhìn hai tay mình, hắn cũng phát hiện sự linh hoạt và tốc độ phản ứng của cơ thể đã được cải thiện đáng kể: "Ngày ngày, em chỉ kiên trì rèn luyện theo yêu cầu của một diễn viên cần sử dụng hình thể thôi mà."

Chương 56: Nhân vật chính hoàn hảo nhất

“Diễn viên cần sử dụng thể hình à?”

Nghe đến một thuật ngữ mới, hiện tại Lệ Tuyết càng ngày càng tò mò về Hàn Phi.

Rõ ràng, hắn ước mơ trở thành một diễn viên hài, nhưng vì tham gia một bộ phim kinh dị mang yếu tố hồi hộp, gây cấn mà điều tra ra được manh mối của một vụ giết người hàng loạt.

Nhìn vẻ ngoài nhã nhặn là thế, thậm chí hơi nhu nhược nữa, nhưng Hàn Phi lại có thể chất và tố chất tâm lý vô cùng mạnh mẽ, như thể hắn đã tự mình trải qua những thử thách từ địa ngục vậy.

Công tác tại tổ trinh sát hình sự, Lệ Tuyết đã gặp đủ loại người kỳ quặc, nhưng đây là lần đầu tiên cô gặp một người như Hàn Phi.

“Cậu đừng tùy tiện sử dụng những gì mà tôi dạy cho, càng không được dùng mấy ngón đòn này để đánh vào chỗ hiểm của người khác. Khi gặp nguy hiểm, lựa chọn đầu tiên của cậu vẫn là gọi cảnh sát nhé.” Thấy Hàn Phi vẫn đang chăm chỉ luyện tập và có xu hướng áp dụng vào thực tế, Lệ Tuyết nhanh chóng nhắc nhở.

“Vâng.”

“Cậu cũng không cần quá căng thẳng. Cảnh sát đã tăng cường lực lượng xung quanh đây rồi.” Quan sát Hàn Phi nghiêm túc thực hành đi, thực hành lại các ngón đòn, Lệ Tuyết không muốn quấy rầy hắn nữa: “Giờ tôi về trước. Khi nào vụ án có tiến triển mới, tôi sẽ ưu tiên nhắn tin cho cậu.”

“Ok chị.” Hàn Phi vẫn đang luyện tập. Hắn quyết tâm luyện tập những kỹ năng này thành bản năng cơ thể. Vì chỉ

bằng cách này, hắn mới có thể sống sót tốt hơn trong thế giới âm phủ đầy hiểm nguy kia.

Đến buổi trưa, Hàn Phi tiện tay nấu tạm đồ ăn ở nhà. Hiện tại, dù là đang ăn cơm, hắn vẫn đặt một quyển sách bên cạnh.

Hắn dành toàn bộ thời gian mà mình từng dùng để lướt xem cái đoạn clip ngắn trên mạng và chơi mấy trò game bình thường để học các kiến thức về trinh sát hình sự, phản trinh sát và phản theo dõi. Để sống sót, hắn biến thành một học sinh vô cùng chăm chỉ.

Rung động trong đại dương tri thức, Hàn Phi ôm một cảm giác thỏa mãn mà bản thân chưa từng trải nghiệm qua trước đây. Loại hạnh phúc này khác hẳn với sự phấn khích nhất thời, nó mang tính chất dài hạn và có mục tiêu rõ ràng.

"Bạn phải nỗ lực trong lặng lẽ, sau đó sẽ làm tất cả những ai muốn giết bạn phải bàng hoàng knih ngạc."

Sau 3:00 chiều, Hàn Phi nhận được điện thoại của Khương Nghĩa; bên kia muốn thương lượng với Hàn Phi.

Thực lòng mà nói, nếu một đạo diễn có thể đối xử với một diễn viên ở tuyến 18 như thế này là đã đánh giá hắn rất cao rồi.

Khoảng 4:00 chiều, Hàn Phi vội vàng chạy đến địa điểm quay chụp [Hoa Tội Ác] ở phố Bắc. Gia đình nạn nhân vẫn tập trung bên ngoài khu chung cư, nhưng lúc này chẳng có ai gây rối hoặc kích động gì cả. Họ chỉ giương cao biểu ngữ, phản đối trong trật tự; xung quanh còn có người dùng camera quay lại hình ảnh này.

"Ông ơi, bên công quyền đã tái khởi động quá trình điều tra vụ Chặt thây - ghép xác rồi. Chẳng bao lâu nữa là có kết quả thôi. Ông lớn tuổi rồi, cứ đứng mãi thế này thì làm sao chịu nỗi?" Được Ngụy Hữu Phúc quan tâm trong trò chơi, Hàn Phi quả thật cũng muốn quan tâm lại bố của anh ấy ở thế giới thực.

Hai người đàn ông này thực sự có tính cách y hệt nhau, đều là những người tốt bụng và rất kiên trì.

"Ông biết tâm tư của cháu, nhưng đây là điều duy nhất mà ông có thể làm cho thằng con nha ông." Ông lão đưa tay nắm

lấy vai Hàn Phi. Giương đôi mắt có phần mông lung vì ẩn chứa những dòng cảm xúc phức tạp, ông chỉ thở dài: "Cảm ơn cháu, ông thực sự thích cháu diễn vai của Hữu Phúc."

Hàn Phi đã dùng lưng che chắn cho gia đình nạn nhân không trúng phải một chiếc xô sắt đựng đầy máu nhân tạo. Cũng vì lẽ đó, đa số các người nhà nạn nhân cũng coi hắn như con cháu ruột thịt trong gia đình.

"Rồi đây, chắc chắn hung thủ sẽ bị đưa ra trước công lý. Cháu hứa với ông mà." Hàn Phi chỉ là một diễn viên mà thôi. Từ góc độ của xã hội, hắn không liên quan gì đến vụ án cả. Thế nhưng mà, chẳng hiểu vì sao bên quyến thuộc của các nạn nhân lại cảm thấy những lời khẳng định hùng hồn của hắn có vẻ vô cùng đáng tin.

Ánh mắt của bọn họ khi nhìn về phía Hàn Phi cũng khá dịu dàng, tựa như mọi người có thể mơ hồ nhìn thấy bản thân các nạn nhân ngày ấy thông qua hình dáng của Hàn Phi vậy.

Vào trường quay, người trợ lý dẫn Hàn Phi đi lên một căn phòng trên tầng 2.

Ngay khi mở cửa, chợt có khói mù dày đặc tỏa ra.

Khương Nghĩa đang ngồi với một số người ở độ tuổi trung niên khác; đồng thời, hắn trông thấy một vài bộ kịch bản được bày sẵn trên bàn.

"Nhóc Hàn, biên kịch và tôi đã sửa lại kịch bản một lần nữa trong đêm qua. Chú em có mối quan hệ tốt với gia đình các nạn nhân hơn bọn anh. Anh định nhờ chú thuyết phục họ về một số phân đoạn từng gây ra tranh cãi, được không nào?"

Gạt tàn chứa đầy tàn thuốc, hai nhà biên kịch trong trạng thái đầu bù tóc rối đang ngồi trầm ngâm tại đó. Cứ thay đi thay lại nội dung thế này, quả thật là một chuyện cực kỳ phiền phức.

"Nhờ em đi thuyết phục à?"

"Đây là sự tôn trọng lớn nhất của anh đối với gia đình các nạn nhân. Nếu họ vẫn không đồng ý, anh cũng không còn cách nào khác ngoại trừ việc cắm mặt mà quay liều thôi". Khương

Nghĩa cũng có những khó khăn của riêng mình: “Tuy anh là đạo diễn, nhưng anh không phải là người duy nhất có khả năng quyết định về bộ phim này.”

Cầm tập kịch bản trên bàn lên, Hàn Phi bắt đầu đọc. Phần mở đầu rất tuyệt vời; quá trình điều tra cơ bản cũng phù hợp với thực tế. Tuy nhiên, nội dung càng đi càng xa, diễn biến càng lúc càng vô lý.

“Gia đình của những nạn nhân kia sẽ không đồng ý với kịch bản này đâu, và em cũng không thể dùng kịch bản này để đi thuyết phục họ.” Hàn Phi ném kịch bản trong tay xuống bàn: “Độ phức tạp của vụ Chặt thây - ghép xác vượt xa sức tưởng tượng của các anh đấy. Tốt hơn hết, các anh nên đi nghiên cứu kỹ lại về vụ án ấy xem sao?”

“Sao em biết bọn anh chưa đọc? Đừng có phán như thánh vậy.” Một tay biên kịch già dặn châm tắt điếu thuốc trên tay: “Đạo diễn Khương, tôi đã sửa lại kịch bản rất nhiều lần rồi, vậy là đã hết lòng hết sức cho bộ phim này rồi đấy. Hợp đồng của chúng ta không hề có điều khoản yêu cầu cần phải có sự đồng ý của người thân gia đình các nạn nhân mà.”

“Đúng rồi đó, anh cứ quay theo kịch bản này là ổn mà. Chúng ta làm phim để chi? Phá án ư? Mở rộng tầm ảnh hưởng à? Đừng có ngây ngô như thế! Kiếm tiền trước đã.” Một tay biên kịch khác cũng đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

“Đạo diễn Khương, hai anh biên kịch, em cũng biết hai người đã phải vắt hết óc suy nghĩ để sửa đổi kịch bản. Em cũng biết hai người đã nhượng bộ rất lớn mà. Nếu đổi sang đoàn phim khác, e rằng sẽ chẳng ai quan tâm đến góc nhìn của người nhà nạn nhân như chúng ta đâu. Em công nhận, các anh làm việc vô cùng có tâm rồi.” Nói đến đây, Hàn Phi mở cửa sổ để gió thổi tan làn khói thuốc dày đặc trong phòng: “Nhưng sao các anh không đợi thêm ít lâu nữa? Em đảm bảo, màn kịch này sẽ sớm có một kết thúc thật sự thôi.”

“Tại sao chúng ta lại phải chờ đợi cái kết thực sự ấy? Liệu khán giả có thích màn kết thực sự ấy không? Cậu có biết [thị trường] là gì không? Cậu có biết thị phần và khán giả của bộ phim này là ở đâu và là ai hay không?” Tay biên kịch đầu hói

kia cầm áo khoát của mình lên, đi về phía cửa phòng. Lúc bước ra ngoài, gã tiện tay định đẩy Hàn Phi sang một bên.

"Em không biết thị trường là gì, nhưng em biết có nợ phải trả, giết người thì đền mạng." Đứng ở cửa phòng, Hàn Phi quét mắt một ánh mắt chứa đầy sự uy hiếp vào phần cổ của tay biên kịch vừa rồi.

Ánh mắt chợt hiện ra vẻ lạnh băng trong khoảnh khắc ấy khiến bàn tay đang giơ lên của nhà biên kịch kia dừng lại giữa khoảng không; gã không dám thực hiện hành động đẩy cuối cùng. Rốt cuộc, gã đành lúng túng giả vờ phủi nhẹ lên vai mình.

"Đạo diễn Khương, nếu anh cho rằng phim ảnh vẻn vẹn chỉ là một công cụ kiếm tiền thì anh muốn sao cũng được, nhưng em sẽ không tham gia vào một bộ phim như vậy." Hàn Phi nói thẳng: "Mặc dù nhiều người cho rằng em chỉ là một diễn viên dỏm nhưng cố tình chơi trội, nhưng em vẫn tự tin mình là một diễn viên. Em luôn luôn tâm niệm mình nhất định phải diễn một bộ phim mà không để xảy ra bất cứ sai lầm gì."

Nói xong, Hàn Phi lập tức rời khỏi căn phòng. Nhìn bóng lưng của Hàn Phi đi xa dần, Khương Nghĩa bèn lấy điện thoại di động của mình ra.

Anh ta liếc qua liếc lại liên tục giữa số điện thoại của vị giám đốc sản xuất phim và nam diễn viên chính A Thành trong một thời gian dài. Cuối cùng, Khương Nghĩa không hề gọi điện yêu cầu tên Thành quay lại để diễn tiếp theo kịch bản ban đầu. Thay vào đó, anh ta gọi ngay cho vị giám đốc sản xuất.

"Chị Long, chị cho em thêm vài ngày được không?"

"Yêu cầu thêm thời gian à? Tôi đã cho anh bao nhiêu lâu rồi? Hiện tại, diễn viên chính đình công, trong khi gia đình các nạn nhân lại gây rối, còn trên internet thì liên tục đăng tải mấy thông tin tiêu cực, bóc phốt. Anh biết đấy, tôi cũng đang trong tình trạng khó khăn đây này!"

"3 ngày, chị cho tôi thêm 3 ngày nữa thôi! Tôi đã tìm được ứng cử viên mới cho vai chính bộ này rồi. Dù là tính cách hay

trình độ diễn xuất, cậu ta đều vượt qua tên Thành rất nhiều. Không những thế, điều quan trọng nhất là cậu ấy thực sự có một phong cách vô cùng thích hợp cho thể loại điều tra vụ án hình sự! Rõ ràng rành, cậu ấy chính là nhân vật chính hoàn hảo nhất trong mọi yêu cầu của tôi!”

Chương 57: Mình sẽ đi cùng bé Khóc trên quãng đường này…

"Cậu Thành này, cậu có chắc là đạo diễn Khương sẽ gọi điện cho chúng ta không?" Người nữ quản lý của gã Thành đang rất lo lắng, cứ đi đi lại lại quanh phòng: "Hay cậu quay về xin lỗi đạo diễn Khương đi."

"Chị vội vàng làm gì? Mới có 21 giờ 36 phút trôi qua. Chẳng lẽ chị thực sự nghĩ là đạo diễn Khương sẽ không cần tôi sao?" Tuy mỉm cười, nhưng ngón tay của tên Thành lại nắm chặt lớp da của chiếc ghế sô pha, trong khi chân gã cứ run rẩy nhè nhẹ vì lo lắng: "Mọi thứ vẫn đang nằm trong tầm kiểm soát; đoán chừng hiện tại, đoàn làm phim đã rối ren như tơ vò rồi."

"Thật ư?" Nhìn về phía đôi chân run rẩy cùng ánh mắt mơ hồ của tên Thành, cô gái trong phòng đành nở một nụ cười gượng gạo: "Vậy thì cứ chờ tiếp vậy."

…

"Khương Nghĩa, anh có biết nếu thay đổi nhân vật chính bây giờ sẽ gây ra ảnh hưởng lớn đến nhường nào không? Anh có biết tôi đã mất bao nhiêu công sức để đưa công ty đầu tư đứng sau lưng bọn họ vào mối quan hệ đối tác này hay không? Anh thật sự tin tưởng bộ phim này sẽ hút view đến như vậy à?"

"Về phương diện chi phí, tôi sẽ cố gắng hết sức để siết chặt lại. Ngoài ra, bản thân tiền lương của tên Thành đó quá cao, điều này hoàn toàn không hợp lý. So với thằng đó, tôi đánh giá cao cậu diễn viên kia hơn…"

"Anh đừng lặp đi lặp lại mấy điều này nữa. Thời gian bấm máy có thể lùi lại ba ngày sau. Trên thực tế, tôi nghĩ anh cũng cần phải bình tĩnh lại đấy." Sau khi nói xong, chị Long cúp máy; chỉ còn lại mỗi đạo diễn Khương và hai nhà biên kịch trong căn phòng nồng nặc khói thuốc lá.

“Đạo diễn, thế có sửa lại kịch bản nữa không?” Một trong hai người biên kịch lấy một chiếc mũ ra, đội lên đỉnh đầu hói gần sạch tóc của mình.

“Mọi người cũng vất vả mấy ngày nay rồi, tạm thời nghỉ ngơi ít bữa đi.” Đạo diễn Khương mồi một điếu thuốc, sau đó đóng cửa, tự giam mình trong căn phòng nhỏ.

Sau khi ra khỏi trường quay, Hàn Phi bèn đến trò chuyện một hồi với gia đình các nạn nhân. Hắn muốn biết thêm thông tin về những người bạn cùng phòng của mình, để rồi có thể hiểu sâu về họ hơn.

Họ là ma quỷ trong mắt người khác, nhưng lại là bạn cùng phòng, sinh hoạt chung một mái nhà với Hàn Phi.

Hiện tại, hắn đang sử dụng những trải nghiệm và ký ức trong quá khứ của nạn nhân để dần đong đầy nhân tính bên trong những bóng quỷ hư vô mờ mịt ấy.

“Họ không thể quay trở về nữa, nhưng mình sẽ gửi gắm tình yêu và nỗi nhớ của mọi người đến họ.”

Trong lúc Hàn Phi ngồi cùng gia đình các nạn nhân và nghe họ kể về quá khứ, một cảm giác lạ lẫm chợt xuất hiện trong lòng hắn.

Dường như có một sợi dây nối liền giữa trò chơi âm phủ nặng nề, kinh khủng kia và thế giới hiện thực ấm áp này vậy. Sợi dây đó có thể xuyên qua sự sống, cái chết và cả thời gian, kết nối người đi và kẻ ở lại với nhau.

Đôi khi, Hàn Phi cũng từng suy nghĩ xem, liệu cái trò [Cuộc Sống Hoàn Hảo] mà mình đang chơi có mang một tầng nghĩa sâu xa nào hay không nữa?

Khoảng 5:00 chiều, khi đang định tạm biệt gia đình các nạn nhân, Hàn Phi bất ngờ nhận được cuộc gọi của Lệ Tuyết.

Sau khi tránh mặt mọi người, hắn bèn nhấn nút nghe.

“Bên chị tìm ra manh mối từ phía Mạnh Trường An rồi à?”

“Không liên quan gì đến Mạnh Trường An cả. Khi điều tra sâu hơn, chúng tôi càng ngày càng tìm ra nhiều manh mối,

nhưng những manh mối này đều chỉ về hướng của Mạnh Trường Hỉ mà thôi!" Giọng nói của Lệ Tuyết vẫn vang lên từ loa điện thoại: "Đã có kết quả báo cáo kiểm tra ngôi nhà đen trong khu rừng sinh thái kia. Chúng tôi đã tìm thấy vết tích của hai người, một là Hạ Thủ Nghiệp và người kia là Mạnh Trường Hỉ. Ngoài ra, chúng tôi đã tìm thấy một video dự phòng trích xuất từ camera giám sát đường xá cách đây vài năm. Trong video đó, bên cảnh sát đã phát hiện bóng dáng của Mạnh Trường Hỉ ở khu vực gần với một con đường xảy ra tai nạn giao thông, mà nạn nhân của vụ tai nạn xe ấy chính là Hạ Thủ Nghiệp. Bây giờ, chúng tôi nghi ngờ rằng nạn nhân Hạ Thủ Nghiệp không chết vì vụ tai nạn giao thông, mà do Mạnh Trường Hỉ mưu sát."

"Mạnh Trường Hỉ giết Hạ Thủ Nghiệp ư?" Hàn Phi chuyển cuộc gọi hiện tại thành chế độ chạy nền, sau đó mở sơ đồ mối quan hệ giữa các nạn nhân do tự tay hắn vẽ ra: "Tại sao gã lại giết Hạ Thủ Nghiệp?"

"Rất có thể là để bịt đầu mối. Cả Mạnh Trường Hỉ và Hạ Thủ Nghiệp đều là hung thủ. Họ liên lạc với nhau bằng một cách nào đó rồi thực hiện hành vi gây án chéo, người này giết chết mục tiêu mà người còn lại muốn giết. Và vì không để mình bị bại lộ thân phận, Mạnh Trường Hỉ quyết định giết luôn Hạ Thủ Nghiệp."

"Liệu có khả năng là ai đó vu oan cho Mạnh Trường Hỉ hay không?"

"Không loại trừ khả năng này, và chính vì lý do này mà chúng tôi không phát lệnh truy nã đối với Mạnh Trường Hỉ." Giọng nói của Lệ Tuyết chợt thay đổi âm điệu: "Để tìm ra hung thu thực sự của vụ Chặt thây – ghép xác, chúng tôi đã tra tất tần tật mọi thông tin từ bé đến lớn của Hạ Thủ Nghiệp và Mạnh Trường Hỉ. Khả năng ngụy trang của Mạnh Trường Hỉ rất tốt, nhưng gã Hạ Thủ Nghiệp kia thực sự là một tên cặn bã. Kẻ đó không phải dân địa phương, đã lấy vợ và sinh con ở quê nhà. Chúng tôi đến thăm hàng xóm cũ của gã, còn tìm ra vợ cũ của gã sau rất nhiều cố gắng."

"Vợ cũ à?"

“Đúng vậy, Hạ Thủ Nghiệp trước khi kết hôn rất trung thực. Nhưng sau khi kết hôn, gã dần bộc lộ ra một kiểu tính tình khác, bao gồm bạo lực gia đình và nhiều sở thích biến thái. Lúc đầu, Hạ Thủ Nghiệp còn cố gắng kìm nén bản thân, mãi cho đến khi Hạ Vũ Hòe chào đời. Do đứa bé này mắc bệnh bẩm sinh nên thái độ của Hạ Thủ Nghiệp đối với mẹ con bọn họ ngày càng tệ hơn. Các hành vi đánh đập, mắng mỏ là chuyện như cơm bữa; rốt cuộc, vợ gã đã bỏ trốn đi vì không thể chịu đựng nỗi nữa.

Hạ Thủ Nghiệp đã từng đe dọa vợ rất nhiều lần, nói rằng nếu bà ấy không ngoan ngoãn quay về thì gã sẽ giết chết Hạ Vũ Hòe. Cuối cùng, vợ gã báo cảnh sát rồi hai vợ chồng ly hôn.

Trọng tâm mâu thuẫn giữa hai vợ chồng ấy chính là ngôi nhà. Bên cạnh đó, chẳng có ai trong hai người họ muốn nuôi đứa con mắc bệnh bẩm sinh cả. Tôi nghe hàng xóm cũ của họ nói rằng, đứa trẻ ấy rất đáng thương. Nó không có bạn bè gì hết, còn bị nhốt suốt trong nhà. Hàng ngày, nó phải sống trong nỗi sợ hãi, trở thành nơi trút giận của bố mẹ ruột mình. Trong ngôi nhà đó, người xung quanh luôn luôn nghe được tiếng khóc của trẻ con liên tục, chưa từng đứt đoạn một ngày nào.

Không những thế, mấy người hàng xóm còn nghe rõ mồn một tiếng quát mắng của gã Hạ Thủ Nghiệp kia, kiểu như: Khóc cái gì mà khóc? Mày mà còn khóc nữa, tao bóp chết cm mày ngay!

Cũng có thể chính vì căn bệnh bẩm sinh của đứa nhỏ, Hạ Thủ Nghiệp cực kỳ căm ghét đứa con ruột của mình. Theo lời mấy người hàng xóm, Hạ Thủ Nghiệp vẫn cư xử ở trạng thái bình thường mỗi ngày, nhưng gã ta sẽ phát điên lên mỗi khi nghe tiếng đứa nhỏ ấy khóc.

Cuối cùng, tài sản của hai bên cũng được chia đều. Đứa con Hạ Vũ Hòe được tòa án giao cho người mẹ nuôi nấng. Thế nhưng mà, chuyện xảy ra tiếp theo thật khiến người nghe cảm thấy mủi lòng. Người mẹ kia cũng không muốn cưu mang đứa trẻ. Một lần nọ, khi đã đưa Hạ Vũ Hòe đi chơi trò trốn tìm ở

một địa phương khá xa, rốt cuộc bà ấy đã thật sự bỏ mặc nó, tự mình đi khỏi chốn đó.

Mẹ của Hạ Vũ Hòe đột ngột mất tích cùng số tiền của gia đình. Sau khi cảnh sát tìm thấy đứa trẻ đó, họ đành phải gửi nó đến nơi ở của Hạ Thủ Nghiệp. Chắc cậu cũng biết chuyện xảy ra tiếp theo rồi. Con của một đại gia nào đó tại thành phố Tân Hỗ mắc bệnh thận. Và khi nào Hạ Thủ Nghiệp biết quả thận của con mình hoàn toàn khớp với quả thận của bệnh nhân kia, gã lập tức lén lút ký một bản thỏa thuận nào đó với người đại gia kia.

Bi kịch ban đầu của vụ việc này bắt nguồn từ đứa trẻ đó. Nếu một trong những người thân của nó có thể dành cho nó một chút tình yêu thương và sẵn sàng chấp nhận nó, hẳn là sẽ không xảy ra những bi kịch tiếp theo như chúng ta đã biết đâu."

Lệ Tuyết đã nói rất nhiều. Và sau khi Hàn Phi nghe xong, chẳng hiểu vì lý do gì mà hình bóng của thằng nhóc Khóc trong trò chơi [Cuộc Sống Hoàn Hảo] lại hiện lên trong đầu hắn.

Đứa trẻ sống ở căn hộ tầng dưới kia luôn đứng lẻ loi một mình bên cạnh bàn thờ. Đó là một bóng đen với khuôn mặt mơ hồ, không có bất cứ một người bạn nào, vừa khóc vừa chơi một trò trốn tìm vô tận cùng với những đứa trẻ khác.

"Có lẽ mình nên đi cùng nó trên quãng đường này…" Hàn Phi thầm lẩm bẩm cái tên Hạ Vũ Hòe; đêm nay, hắn chuẩn bị đi gặp gỡ đứa trẻ tên là Khóc ấy.

Chương 58: Ba câu hỏi mấu chốt

“Một kẻ vô cùng căm ghét con nít như Hạ Thủ Nghiệp, ấy vậy mà sau này lại trở thành viện trưởng của viện cô nhi. Bản thân gã ta còn tự bỏ một lượng tiền khổng lồ để nuôi dưỡng những đứa trẻ bị bỏ rơi và cô nhi, vốn dĩ điều này đã là một việc cực kỳ bất thường và đáng sợ. Chúng tôi đều rất tò mò về lý do vì sao Hạ Thủ Nghiệp lại quyết định làm như vậy. Để làm rõ quá trình thay đổi tâm lý của gã, chúng tôi đã tiến hành thử nghiệm mô phỏng nhân cách.” Trong điện thoại, Lệ Tuyết nhắc đến một từ ngữ mà trước nay Hàn Phi chưa từng nghe qua, đó là [thử nghiệm mô phỏng nhân cách].

“Chúng tôi đã thử nghiệm trên hàng trăm mô hình, cuối cùng thu được kết luận là: Vốn trong tình trạng căm ghét trẻ con đến cực độ, Hạ Thủ Nghiệp lại lựa chọn trở thành viện trưởng của viện cô nhi - loại hành vi bất thường này chỉ có thể là do gã đã chịu một sự kích thích nào đó từ bên ngoài.

Theo đề xuất của mấy vị chuyên gia tâm lý tội phạm, chúng tôi đã sắp xếp lại tất cả các ghi chép và di vật mà Hạ Thủ Nghiệp để lại, kết quả đã phát hiện ra vài vấn đề.

Sau khi con ruột của mình chết đi, Hạ Thủ Nghiệp dường như hoàn toàn biến thành một người khác. Bất kể là giọng điệu nói chuyện, sở thích hay tính cách của gã đều đã thay đổi hoàn toàn so với trước đấy.

Gã bắt đầu đọc hàng loạt các loại sách liên quan đến thế giới thần kinh và triết học, còn thường xuyên nhốt mình trong phòng, lâu lâu lại ra ngoài một mình vào lúc nửa đêm. Điều này tạo cho người ta cảm giác dường như gã đang tìm kiếm thứ gì đó?

Chúng tôi đã đi dò hỏi khá nhiều đứa trẻ lớn lên từ cô nhi viện ấy. Hầu hết bọn trẻ đều có ấn tượng đặc biệt tốt đối với viện trưởng, cũng rất cảm kích sự chăm lo của vị viện trưởng nọ. Thế nhưng cũng có một vài đứa trẻ lại cảm thấy viện

trưởng rất kỳ quặc, thường xuyên hỏi chúng những câu hỏi không thể hiểu nổi.

Ví dụ như, có mơ thấy một người đứng bên cạnh giường vào lúc nửa đêm hay không? Trong giấc mơ có nhìn thấy chiếc hộp màu đen nào không? Có mơ thấy một con bướm sà xuống đầu người hay không, v.v…?

Dường như Hạ Thủ Nghiệp muốn tìm kiếm một đứa trẻ đặc biệt nào đó. Gã tìm rất lâu, rất lâu mà không tìm thấy được, cho nên gã muốn tự tạo ra một đứa trẻ phù hợp với yêu cầu của mình. Đứa trẻ này chắc hẳn chính là người chết số 8 trong vụ án Chặt thây - ghép xác.

Không một ai biết tiêu chuẩn của gã là gì, cũng không có ai biết tại sao đứa trẻ bị sát hại ấy lại phù hợp với yêu cầu của gã?

Cứ như thể gã đang tiến hành một nghi thức nào đó, lại giống như gã bị chịu sự chỉ dẫn của một thứ gì đó vậy.

Trong cả quá trình chuyển biến về nhân cách ấy, có một danh từ rõ ràng xuất hiện ngày càng dày đặc trong các ghi chép của gã, đó chính là [cánh bướm].

Suốt nửa quãng đời sau của gã, [cánh bướm] không chỉ đơn giản đại biểu cho một loài động vật, mà càng có ý nghĩa tượng trưng nào đó.

Tình trạng này cũng xảy ra đối với Mạnh Trường Hỉ. Chúng tôi đã điều tra lại các di vật và những thông tin bí mật của gã này. Kết quả cho thấy, Mạnh Trường Hỉ cũng giống y như Hạ Thủ Nghiệp trước khi mất tích, cũng từng tìm đọc hàng loạt sách báo có liên quan đến bộ não con người, hơn nữa còn si mê loài bươm bướm, luôn luôn truy tìm một cánh bướm nào đó.

Nói cách khác, giữa Mạnh Trường Hỉ và Hạ Thủ Nghiệp cùng tồn tại một điểm chung, và [cánh bướm] chính là cầu nối giữa hai người họ.”

Nghe đến đây, Hàn Phi không nhịn được phải cắt lời của Lệ Tuyết: “Mạnh Trường Hỉ đã mất tích lâu như vậy rồi, liệu có khả năng các di vật và thông tin mà gã ta để lại chỉ là ngụy

tạo hay không? Hoặc cũng có thể là một người nào đó cố ý gán tội cho gã?"

Hàn Phi đã từng gặp Mạnh Thi. Hắn biết rõ người thực sự si mê những loại sách kia: Người bị mê hoặc bởi [cánh bướm] đích thực không phải là Mạnh Trường Hỉ, mà là Mạnh Trường An.

"Muốn ngụy tạo di vật rất khó. Trước tiên, gã cần phải mô phỏng được bút tích của Mạnh Trường Hỉ, còn cần phải biết tất cả các mật mã tài khoản xã hội của ông ta. Điểm mấu chốt nhất chính là, liệu ai có thể bỏ ra nhiều năm như vậy để bày bố hết thảy những điều ấy?"

"Nếu tôi mà là hung thủ thực sự, tôi sẽ làm những điều này. Một khi sự việc bị bại lộ sẽ tiện bề xoay trở." Hàn Phi không muốn nói quanh co nên trực tiếp trầm giọng nói: "So với Mạnh Trường Hỉ, thực sự thì các chị nên chú ý đến Mạnh Trường An nhiều hơn. Cái người nhìn có vẻ vô hại nhất kia có khi còn dám giết hại cả người mẹ nhận nuôi mình cũng không biết chừng."

Lời vừa thốt ra, Hàn Phi bỗng nghe thấy sau lưng mình có tiếng động gì đó.

Hắn phản ứng cực nhanh. Song cho dù là vậy, khi hắn quay đầu lại nhìn thì chỉ phát hiện một chai đồ uống đang lăn lông lốc ngay ngã rẽ của khu phố cổ mà thôi.

"Có người ư?" Công sức đọc sách mấy ngày nay của Hàn Phi chẳng phải là công cốc. Tuy vẻ mặt không hề thay đổi gì cả, song hắn lại nói ngay vào trong điện thoại: "Lệ Tuyết, hình như có người đang theo dõi tôi. Xem chừng, hắn đã nghe được những điều tôi nói rồi."

"Bây giờ cậu đang ở chỗ nào?"

"Trước cửa trường quay bộ phim [Hoa Tội Ác], kể cả mấy người thân của các nạn nhân trong vụ án Chặt thây - ghép xác cũng đều đang ở đây."

"Cậu tạm thời đừng về nhà vội, đến thẳng Trung tâm thương mại Tân Thiên Địa ở phố Bắc đi. Nơi đó đông người, tôi cũng lập tức qua đó ngay."

“Được.”

Sau khi cúp điện thoại, Hàn Phi tỏ vẻ như không có chuyện gì, cũng không bắt xe công cộng mà cứ thế chậm rãi đi bộ đến trung tâm thương mại như bình thường.

Loại cảm giác đang bị người khác theo dõi không hề xuất hiện. Bản thân hắn đi vòng vòng trong trung tâm thương mại rất lâu cũng không tìm thấy Lệ Tuyết. Mãi cho đến khi trời sắp tối, hắn mới nhận được cuộc điện thoại của cô nàng.

Có vài vị cảnh sát vẫn đang nhìn chằm chằm vào Hàn Phi thông qua hệ thống camera giám sát, hết thảy đều bình thường.

Hàn Phi và phía cảnh sát không hề chạm mặt nhau, cảnh sát cũng không vì tình huống lần này mà hiểu lầm Hàn Phi. Ngược lại, họ nhất trí quyết định cần tăng cường sự bảo vệ đối với Hàn Phi hơn.

Thân là một diễn viên hài chẳng có danh tiếng gì, trước giờ Hàn Phi chưa từng bị người khác theo dõi. Vậy mà lần này hắn cũng trải nghiệm được cái cảm giác bị theo dõi rồi chụp lén của các ngôi sao lớn cơ đấy. Chỉ có điều, những kẻ theo dõi người ta là paparazi, trong khi kẻ theo dõi hắn rất có khả năng chính là tội phạm bị truy nã.

Sau khi mua một đống thực phẩm đủ để dùng cho một tuần trong trung tâm thương mại, Hàn Phi còn đặc biệt lựa mua thêm mấy ổ khóa lớn, rồi mới quay lại căn nhà trọ của mình.

Khóa cửa nhà lại, Hàn Phi ăn một bữa cơm đơn giản, sau đó tăng cường thêm ổ khóa mới cho cửa nhà và cửa sổ của mình.

“Thế này chắc hẳn là an toàn rồi nhỉ.”

Tiếp theo, hắn bày đủ thứ đồ phòng thân đã đặt qua mạng ở bên cạnh mình. Sau khi luyện tập lại một lượt những động tác đơn đấu mà Lệ Tuyết đã dạy, hắn bèn lật xem các loại sách báo đặt mua trên mạng. Những tài liệu này đều là loại mà Mạnh Trường An thường đọc khi còn trẻ.

Mãi cho đến gần 0:00 đêm, Hàn Phi mới xoa nhẹ hai mắt, bỏ quyển sách trong tay xuống.

“Trong những câu hỏi mà Hạ Thủ Nghiệp hỏi những đứa trẻ kia, có hai điểm cần chú ý. Một câu là có mơ thấy chiếc hộp đen hay không, câu kia là có mơ thấy [cánh bướm] sà xuống đầu người hay không.”

Lệ Tuyết không chơi game nên không biết đến [Trứng phục sinh] trong chiếc hộp đen của trò chơi [Cuộc Sống Hoàn Hảo]. Thế nhưng Hàn Phi thì không giống cô ấy, trước đây hắn đã từng nói chuyện với Hoàng Doanh nên biết chuyện này.

“Có lẽ nào con bướm kia cũng đang tìm kiếm chiếc hộp đen trong não của mình? Nhưng 10 năm trước, đầu game [Cuộc Sống Hoàn Hảo] còn chưa xuất hiện nữa mà? Trừ phi chiếc hộp đen có trước, sau đó mới có game [Cuộc Sống Hoàn Hảo] này?

Mấy người Hạ Thủ Nghiệp bọn họ chỉ chăm chăm vào những cô nhi và trẻ em bị bỏ rơi như vậy, liệu có phải chính là vì đang tìm kiếm người có đủ khả năng chứa đựng chiếc hộp đen kia?”

Hàn Phi nhìn lên chiếc mũ game đang đặt trên bàn. Hắn có một tin tức vẫn luôn giữ kín mà chưa hề nói với Lệ Tuyết, đó chính là… hắn cũng là một cô nhi.

Chỉ có điều khi còn nhỏ, hắn không phải là đứa trẻ lớn lên từ cô nhi viện phố Bắc của Khu phố cổ ở Tân Hỗ. Hắn trưởng thành từ một nơi có tên là cô nhi viện Hạnh Phúc thuộc Khu phố cổ.

Cô nhi viện từng nuôi dưỡng Hàn Phi kia đã đem lại cho hắn một cảm giác gia đình thật sự. Hàng năm, ở đó rất náo nhiệt vào các dịp lễ tết; những người xung quanh hắn đều sống vui vẻ, hạnh phúc; mọi người đều giống như người một nhà. Thế nhưng, tất cả đã thay đổi kể từ một thời điểm nào đó.

“Mình còn chưa kịp tấu hài cho mọi người thì bản thân đã đánh mất đi nụ cười rồi. Cuộc sống này thật là đủ thứ chuyện bất trắc và trớ trêu mà!”

Sau khi kết nối hết các đầu dây, Hàn Phi vội xua đi những ý nghĩ hỗn tạp trong đầu. Vào thời khắc 0:00 đêm vừa điểm, hắn bèn đội mũ game lên.

Sắc máu lan tràn tứ phía, thế giới trong mắt Hàn Phi tức khắc bị nhuộm đỏ trong chớp mắt.

Chương 59: Sống có đạo đức, nhặt của rơi phải lập tức trả lại

Mở hai mắt ra, đồng hồ điện tử trên tường đã nhảy sang 0:00 giờ. Hàn Phi bò dậy từ dưới đất, nhìn phòng khách u ám.

"Nơi này mốc meo, âm u, lạnh lẽo, nhưng sống một thời gian lâu lại thật sự cảm thấy như ở nhà."

Tiếng điện xẹt lọt vào trong tai, không biết kẻ nào đã bật trong TV phòng khách - trên màn hình đang chiếu hình ảnh của từng bông tuyết trắng đen.

Cánh cửa phòng ngủ ở nơi sâu nhất trong căn hộ ma ám đang mở toang. Từ nơi ấy, một đứa bé bước ra. Nó cúi thấp đầu như thể bị trúng tà, kéo theo thân thể tàn tật mà đi tới phòng khách, ngồi xuống ghế sa lon.

"Thôi Thiên Tứ ư?"

Nét mặt của đứa bé thay đổi liên tục, có lúc dữ tợn dọa người, có khi lại ngây ngốc; dường như nó đang cố kiềm chế bản thân.

Hàn Phi không dám tới gần, đứa bé kia cũng không tìm Hàn Phi gây phiền phức.

Không biết là do đứa bé đã quen với sự tồn tại của Hàn Phi hay là vì những nguyên nhân khác, nó hoàn toàn không để ý đến hắn.

"Hôm nay là ngày những nạn nhân xem TV à?" Hàn Phi biết các nạn nhân kia xem TV không phải để giải trí - bọn họ muốn thông qua cách này để nhớ lại quá khứ, không để cho mình mất đi chút nhân tính cuối cùng.

Sau một thời gian tiếp xúc, Hàn Phi cũng từ từ nhận ra.

Tình cảnh của những nạn nhân trong vụ án chặt thây ghép xác khá tệ, bọn họ vẫn đang chống lại con quái vật trong thân thể của mình. Khi bọn họ hoàn toàn đánh mất bản thân, vậy

chỉ có thể vĩnh viễn dung hợp thành một con quái vật, cũng không còn cách nào tách ra nữa.

"Không biết sau khi phá án, liệu có thể để cho bọn họ tìm về bản ngã thật sự của chính mình hay không nhỉ?"

Những nạn nhân liên tục rời khỏi phòng ngủ, đi đến phòng khách xem TV. Hàn Phi thì ngồi ở trên chiếc ghế bên cạnh lo lắng nhìn bọn họ. Ấy thế mà, cảnh tượng này lại có cảm giác hoà hợp đến khó hiểu, như thể bọn họ là người một nhà vậy.

Đến 3:00 sáng, sau khi ngồi trên ghế suốt 3 giờ, Hàn Phi đi tới hành lang phòng khách, nhìn về phía phòng ngủ ở nơi sâu nhất trong căn hộ: "Ngụy Hữu Phúc là kẻ đặc biệt nhất trong số tất cả những người chết; ký ức mà anh ta còn giữ lại cũng nhiều hơn những nạn nhân khác. Mình phải coi anh ấy là bước đột phá trọng điểm trong vụ này."

Giờ là một cơ hội khó có được. Những nạn nhân dựa theo thời gian chết của mỗi người lần lượt đi tới phòng khách, trong khi Ngụy Hữu Phúc chết lúc 03:04 sáng. Lúc này, chắc anh ta vẫn còn ở trong phòng ngủ.

Không có các nạn nhân khác quấy rầy, Hàn Phi nghĩ rằng mình có thể thu được càng nhiều tin tức hơn từ Ngụy Hữu Phúc.

Hắn lặng lẽ tiến vào phòng ngủ ở nơi sâu nhất trong căn hộ ma ám. Hiện tại, Ngụy Hữu Phúc và Cốc Diệp đang đứng cạnh tường; trên làn da trắng bệch của hai người bọn họ hằn lên các mạch máu màu đen chằng chịt, nhìn vô cùng đáng sợ.

Biểu cảm của hai người chết kia cũng vô cùng kinh khủng, dường như bây giờ bọn họ đang ở ranh giới của sự mất kiểm soát.

"Hữu Phúc?" Hàn Phi khẽ gọi.

Sau khi nghe được tiếng gọi của hắn, con ngươi trong hốc mắt của Ngụy Hữu Phúc điên cuồng nhảy loạn đi kèm với vô số tơ máu giăng đầy đôi mắt, như thể muốn căng nứt cả hốc mắt ra.

Hàn Phi không dám kích thích Ngụy Hữu Phúc thêm nữa. Hắn chậm rãi lui ra sau. Nhưng ngay lúc nhanh chóng rời khỏi phòng ngủ, Hàn Phi bỗng nhiên nhìn thấy một ít quần áo và đồ dùng hàng ngày đặt tại góc phía sau cửa.

Trong đó có một bộ quần áo mà hắn nhìn rất quen mắt, chính là bộ mà bạn hàng xóm ở lầu 6 đã từng mặc.

Hiện tại, bạn hàng xóm kia đã mất tích, song quần áo và đồ dùng hàng ngày của kẻ đó vẫn còn.

Hàn Phi lặng lẽ nhặt đống quần áo dưới đất lên, len lén chạy ra ngoài.

"Vẫn không cách nào giao tiếp bình thường được."

Không tiếp tục quấy rối bạn cùng phòng nữa, Hàn Phi đặt bộ áo quần mà gã hàng xóm ở lầu 6 đã từng mặc lên bàn ăn. Hắn rất tò mò muốn biết trong túi của tên sát nhân biến thái ấy sẽ nhét những thứ gì.

Ngón tay vừa mới chạm vào vật gì đó, trong đầu của Hàn Phi bèn vang lên âm thanh lạnh như băng của Hệ thống.

"Gamer số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện vật phẩm màu máu cấp G – Kén người."

"Kén người (vật phẩm màu máu): Kén của loại côn trùng nào đó."

Hàn Phi nhìn thứ trong tay của mình, đó là một hòn đá màu vàng xám to cỡ ngón cái, sờ vào thô sáp, trên bề mặt có thể nhìn thấy mấy sợi tơ máu nhợt nhạt.

"Đây là kén ư? Vì sao kén của một loài côn trùng nào đó lại gọi là kén người?"

Hắn đặt kén người vào ô vật phẩm, tiếp tục sờ đến một chiếc túi khác: "Sau khi NPC trong trò chơi bất ngờ chết đi, di sản của kẻ đó cũng là một tài sản không hề nhỏ. Trước đây, mình chỉ mải chạy trốn nên quên mất những thứ này."

Kiểm tra quần áo và đồ dùng hàng ngày của bạn hàng xóm ở lầu 6, Hàn Phi chỉ tìm được mỗi chiếc kén nhộng mà chẳng biết tác dụng của thứ này là gì

“Dẫu sao cũng là một tên sát nhân biến thái, vậy mà trên người thằng này chỉ có một cái kén côn trùng thôi à? Méo thể nào tin được!!!” Hàn Phi lấy tổ kén từ trong rương item ra, nhận thấy bề ngoài của nó rất giống một hòn đá cuội: “Giờ lầu 6 toàn là bọn ngoại lai. Nếu muốn nhận được [Nghề nghiệp ẩn] kia, vậy nhất định phải giết chết 10 kẻ ngoại lai trước khi up đến level 10. Trong khi đó, đích thân gã ngoại lai kia mang theo tô kén côn trùng này bên người, vậy ắt hẳn thứ này là một vật vô cùng quan trọng với bọn chúng.”

Hàn Phi dần dà nghĩ ra một kế hoạch trong đầu: “Tùy tiện cầm đồ của người khác là không tốt, người mất của nhất định sẽ rất lo lắng. Không bằng mình dẫn theo chị đẹp ở lầu 5 cùng đi trả lại chiếc kén côn trùng này. Sau đó, tranh thủ lúc trả lại đồ thất lạc thì tiện thể diệt hết bọn chúng luôn nhỉ?”

Ý nghĩ này đã chiếm trọn tâm trí của Hàn Phi ngay khi nó xuất hiện. Cầm tổ kén côn trùng trong tay, hắn miên man suy nghĩ xem phải làm như thế nào. Đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy nhói đau ở vị trí lòng bàn tay.

Nhìn vào lòng bàn tay mình, Hàn Phi phát hiện phía dưới tổ kén côn trùng trông giống như một hòn đá kia lại có từng mũi gai nhọn li ti bé xíu. Những mũi gai nhọn ấy đã đâm thủng da tay, bắt đầu hút máu của hắn.

“Thứ này còn biết hút máu à?”

Hàn Phi suýt nữa quẳng cái tổ kén trong tay đi. Sau khi hắn phát hiện tổ kén côn trùng kia đang hút máu của mình, mấy đường tơ máu trên lớp vỏ ngoài của cũng trở nên sẫm màu hơn.

“Mình ghét côn trùng, tốt hơn hết là trả lại cho người mất.”

Thu tổ kén trở lại ô vật phẩm, Hàn Phi cầm quần áo và đồ dùng hàng ngày của hàng xóm lầu 6 đi tới cửa phòng: “Nhiệm vụ chính tuyến [Thăm dò tầng 5] lần trước vẫn chưa được hoàn thành. Lần này vừa hay nhân cơ hội đi thăm Từ Cầm, mình sẽ hoàn thành luôn nhiệm vụ này vậy.”

Sau khi trải qua nhiệm vụ [Không được quay đầu lại] lần trước, dãy hành lang bên ngoài đã để lại bóng ma tâm lý trong

lòng Hàn Phi. Giờ mỗi lần ra khỏi cửa, hắn đều phải quan sát thật kỹ.

"Rất yên tĩnh, xung quanh không có ai."

Lặng lẽ mở cửa chống trộm ra, Hàn Phi dựa lưng vào vách tường rồi chầm chậm đi lên lầu. Hắn đã quen làm như vậy, vô tình còn lau sạch sẽ bức tường quanh nhà.

Có một cảm giác ức chế đặc biệt khi đi giữa hành lang của khu chung cư này. Cũng chẳng biết nguyên do đến từ đâu, song chỉ cần rời khỏi căn hộ của mình là cảm giác đó sẽ xuất hiện.

Lần này Hàn Phi khá hên, không phát động bất cứ tình tiết ẩn giấu gì. Hắn rất thuận lợi đi tới chỗ ngoặt từ tầng 4 lên tầng 5.

Cửa căn hộ số 1051 vẫn mở như cũ, khung cửa tối om cứ như cái miệng khổng lồ của dã thú đang há rộng.

"Có thể nuôi căn hộ thành thú cưng, chị đẹp thật phi thường."

Hàn Phi lặng lẽ đi tới trước cửa căn hộ, hắn gõ nhẹ: "Chị có ở nhà không? Em là hàng xóm ở lầu dưới."

Khá lâu sau, cửa căn hộ số 1052 cũng không mở. Bất quá, từ trong căn hộ số 1054 bên cạnh lại có âm thanh cắt và chặt xương vọng ra liên tục.

Một mình đứng trong hành lang đen kịt nghe âm thanh chặt chém ghê người, Hàn Phi cũng có chút hoảng sợ.

Đợi chừng vài chục phút sau, cửa căn hộ số 1054 bỗng nhiên mở ra. Từ Cầm mang theo một cái túi màu đen bước ra từ bên trong căn hộ ấy.

Chiếc áo khoác màu đỏ của cô càng lộng lẫy hơn trước; trong đôi mắt bệnh hoạn kia, cảm giác kích thích vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

"Chị ơi, em đã chuẩn bị một món quà nho nhỏ để tặng chị."

Sau khi nhìn thấy Hàn Phi, Từ Cầm cũng không ngạc nhiên mấy. Trừng con ngươi đỏ như máu nhìn chằm chằm vào mặt

Hàn Phi, Từ Cầm đi về phía trước mấy bước: “Cưng có biết, nếu một người con trai liên tục tặng quà cho một cô gái, việc này biểu thị điều gì không?”

Cầm item [Kén người] vừa mới lấy từ trong rương chứa đồ ra, Hàn Phi phát hiện Từ Cầm đang áp sát rất gần nên gượng gạo hỏi ngược lại: “Biểu thị cái gì?”

Đôi môi đỏ như máu nở một nụ cười khiến người người phải rung động, Từ Cầm không nói gì thêm mà chỉ ném cái túi màu đen trong tay vào căn hộ số 1051, sau đó dùng cánh tay dính đầy máu mở cửa căn hộ số 1052.

“Vào đi.”

Chương 60: Điểm thân mật tăng vọt

Hàn Phi theo Từ Cầm bước vào căn hộ số 1052. Hắn nhìn cô mở vòi nước rửa tay trong nhà vệ sinh, bồn nước vốn sạch sẽ lập tức bị nhuộm đỏ.

"Hôm nay cưng muốn ăn gì?" Từ Cầm cúi đầu chăm chú rửa tay, cả vết máu trong kẽ móng tay cũng được rửa sạch.

"Chị, hôm nay em tới tìm chị bàn chuyện." Hàn Phi đặt [Kén người] lên bàn cơm: "Em lấy được vật nhỏ này từ hàng xóm ở tầng 6."

"Tầng 6? Những người đó không phải là hàng xóm, chúng là bọn ngoại lai." Rửa tay xong, cô cầm [Kén người] trên bàn lên: "Thứ mà cưng muốn tặng chị chính là cái này sao?"

"Nó gọi là [Kén người], là kén của một loại côn trùng nào đó. Em cảm thấy thứ này tương đối hiếm nên đưa qua cho chị."

"[Kén người] à? Chị chưa từng ăn, không biết có mùi vị gì?" Từ Cầm dùng ngón tay trắng bệch nắm lấy tổ kén này, trong khi con ngươi đỏ như máu của cô lại nhìn về phía Hàn Phi: "Cưng muốn ăn nó không?"

"Tạm thời em còn chưa định ăn nó." Hàn Phi nở nụ cười giản dị: "Lúc kẻ ngoại lai ở tầng 6 kia chết đi, trong túi quần áo của gã chỉ có mỗi thứ này. Chắc hẳn nó rất quan trọng với đám người ngoại lai ấy. Em đang nghĩ, liệu chúng ta có thể lợi dụng thứ này để dụ đám người ngoại lai ở tầng 6 ấy chường mặt ra hay không?"

"Dụ đám ngoại lai ở tầng 6 thó mặt ra à? Sau đó thì sao?" Trong con ngươi đỏ như máu của Từ Cầm chậm rãi hiện ra vẻ kích động bệnh hoạn; cô nhìn về phía Hàn Phi bằng một biểu cảm như đang cực kỳ mong chờ.

"Những kẻ kia không chịu tuân theo nội quy ở đây. Em muốn trò chuyện với chúng, kiềm chế bọn chúng." Hàn Phi

thành thật ngồi bên bàn ăn, biểu hiện vô cùng ngoan ngoãn, cứ như không có ý xấu nào cả.

"Chỉ trò chuyện thôi sao?" Từ Cầm nhìn dao ăn trong tay mình: "Nếu như bọn họ không muốn trò chuyện thì sao?"

"Sau đó sử dụng phương thức biểu quyết, thiểu số tuân theo đa số, buộc chúng phải sửa đổi." Hàn Phi dùng từ rất văn minh.

"Cưng khẳng định sao? Chúng ta chỉ có 2 người, chúng ta mới là thiểu số."

"Chị, chị tính sai rồi. Nếu như chúng không muốn trò chuyện, vậy chúng chỉ còn lại một người." Hàn Phi dùng ánh mắt trong sáng, thuần khiết nhìn Từ Cầm: "Giữ lại người này, sau này kẻ đó sẽ có thể giúp chúng ta tìm được càng nhiều người ngoại lai đến hơn."

Bốn mắt nhìn nhau, nụ cười trên gương mặt của Từ Cầm càng thêm rực rỡ; có vẻ cô hết sức hài lòng về Hàn Phi.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý!

Độ thân mật của Từ Cầm: +5!

Quan hệ hàng xóm hòa thuận là bước đầu tiên của Cuộc Sống Hoàn Hảo!"

Trong đầu bỗng dưng truyền đến lời nhắc nhở của hệ thống, Hàn Phi cũng không biết tại sao độ thân mật của Từ Cầm lại gia tăng. Hắn nghĩ, có thể là vì đối phương tương đối xem trọng mình.

Mở bảng nhiệm vụ lên, Hàn Phi phát hiện nhiệm vụ thăm dò tầng 5 vẫn chưa hoàn thành.

Càng nghĩ, hắn càng cảm thấy lý do nhiệm vụ này chưa hoàn thành là vì bản thân vẫn chưa bước vào hai căn hộ còn lại của tầng này.

Hàn Phi đã ở đây suốt 3 giờ liền. Chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ này, hắn sẽ có thể rời khỏi trò chơi bất cứ lúc nào. Đến lúc đó, hắn mới có thể chứng tỏ lòng gan dạ thật sự của mình.

“Vì không thể rời khỏi trò chơi, mình sẽ luôn thận trọng quá mức, không chừng còn có thể bị Từ Cầm coi khinh.”

Lặng lẽ lẩm bẩm trong đầu, Hàn Phi tắt bảng nhiệm vụ đi, sau đó lại nhìn về phía Từ Cầm: “Lúc em vừa tới tầng 5, hình như chị đang ở trong căn hộ số 1054 nhỉ? Chẳng lẽ 4 căn hộ ở tầng này đều là của chị?”

“Lúc đầu, chỉ có căn hộ số 1052 là của chị; sau đó, hàng xóm tầng này đều chủ động nhường căn hộ của mình lại cho chị.” Từ Cầm tự cắn ngón tay của cô, khiến máu tươi chảy từ trên môi xuống: “Chị cũng không biết tại sao bọn họ lại làm như vậy?”

“Quả thực rất kỳ quái.” Hàn Phi lau mồ hôi lạnh trên trán: “Bên trong căn hộ số 1053 và 1054 có thứ gì vậy chị? Hàng xóm dời đi có để lại vật gì không? Em có thể vào trong xem được không?”

“Đương nhiên không thành vấn đề, chỉ cần cưng không sợ là được.” Từ Cầm cười khanh khách: “Trước đây, chị từng giúp bà cụ dưới tầng 3 một chuyện nhỏ. Bà ấy còn lên đây cảm ơn chị, lúc đó chị đang ở căn hộ số 1054.”

“Sau đó thì sao?”

“Bà ấy từng nhìn thấy thứ ở trong căn hộ số 1053. Và sau đó, bà ta không còn tới tìm chị nữa.”

“Năng lực tiếp nhận sự vật mới của người già khá yếu, nhưng người trẻ tuổi như em thì khác.” Hàn Phi chủ động đứng dậy đi ra cửa.

Từ Cầm nhìn bóng lưng của Hàn Phi, liếm vết máu trên môi, cuối cùng cầm dao ăn trên bàn đi theo ra ngoài: “Đừng dừng ở trong hành lang quá lâu, cẩn thận bị bắt đi đấy.”

Ra khỏi căn hộ, giọng của Từ Cầm cũng trở nên nhỏ hơn hẳn.

Khi đã có thể khiến cho Từ Cầm trở nên như vậy, điều này chứng tỏ vẫn còn một hoặc một vài thứ gì đó đáng sợ hơn cả cô trong khu chung cư này.

“Căn hộ số 1053 là kho chứa đồ của chị, chị để một vài nguyên liệu nấu ăn quý giá và hàng mỹ nghệ do chính chị làm ra ở nơi này.” Từ Cầm mở cửa căn hộ số 1053 ra; bên trong chất đống các loại vật phẩm được làm từ việc ghép, mài giũa các mảnh xương và một lượng lớn tiêu bản cổ quái kỳ lạ.

“Những thứ này đều là do chị làm ra sao?”

“Đúng vậy.”

“Thật lợi hại!” Hàn Phi thận trọng đi giữa đống xương cốt, thỉnh thoảng quay đầu lại liếc nhìn Từ Cầm ở bên cửa. Thật ra, hắn cũng đang nghĩ xem mình nên ở chung với chị đẹp hàng xóm này như thế nào.

Thông thường, muốn tìm hiểu một người phụ nữ, có thể bắt đầu từ sở thích, đồ trong túi xách, thú cưng do cô ấy nuôi cùng các mối quan hệ của cô ấy.

Và khi áp dụng những yếu tố này trên Từ Cầm: Cô ấy thích ăn quỷ; thú cưng mà cô ấy nuôi là một căn hộ; cô không sử dụng túi xách mà sở hữu hàng loạt những con dao với đủ kiểu khác nhau. Hàng xóm cùng tầng cũng vì muốn tránh né cô mà bàn giao hết mấy căn hộ của tầng này cho cô.

Nói tóm lại, người phụ nữ như vậy thực sự rất hiếm.

“Căn hộ số 1054 là nơi để chị xử lý nguyên liệu nấu ăn. Có vài nguyên liệu nấu ăn giãy giụa tương đối mạnh, cho nên chỗ đó khá lộn xộn.” Sau khi tham quan căn hộ số 1053 xong, Từ Cầm lại dẫn Hàn Phi đến căn hộ số 1054.

Đẩy cửa căn hộ số 1054 ra, một luồng khí u ám, lạnh lẽo đột ngột đập vào mặt Hàn Phi, và ngay sau đó hắn lập tức ngửi được một mùi máu tươi nồng nặc.

Căn hộ này gần như bị máu phủ kín; trên mặt đất có một cái thớt gỗ lớn dựng đứng, trên các bức tường đều có thể nhìn thấy các vết cào và vết nứt mẻ.

Nếu như chưa từng nhìn thấy cảnh tượng chặt thây ghép xác khủng khiếp kia, có lẽ Hàn Phi ở hiện tại đã không chịu nổi rồi.

Dù trái tim đập dữ dội, hắn vẫn bình tĩnh làm mặt lạnh đi tới đi lui trong căn hộ này. Tin tức tốt duy nhất chính vết cào lưu lại trên vách tường không phải do người cào, càng giống như quái vật nào đó lưu lại.

"Đúng là hơi lộn xộn." Hàn Phi không để lộ bất kỳ cảm xúc sợ hãi nào. Sau khi xem xong, hắn lại trở về bên cạnh Từ Cầm: "Chị, em biết bình thường chị tương đối bận rộn. Nếu chị không chê, mấy việc nặng nhọc như quét dọn vệ sinh thì chị cứ giao cho em cũng được."

Trừng con ngươi đỏ như máu nhìn Hàn Phi, Từ Cầm đã từng suy tưởng qua rất nhiều tình huống nhưng thật không ngờ Hàn Phi lại nói như vậy sau khi tham quan xong khu nhà bếp địa ngục này.

"Chị cứ tập trung làm chuyện chị thích, an tâm nghiên cứu ẩm thực đi. Tay của chị bẩm sinh là dùng để nấu ăn, sau này mấy việc vặt cứ để cho em làm."

Hàn Phi nói như vậy là muốn rút ngắn quan hệ với Từ Cầm, nhằm tiện cho sau này ăn được đồ ăn cao cấp hơn do Từ Cầm nấu, không chừng còn có thể gia tăng thuộc tính của bản thân. Nhưng hắn không ngờ sau khi nói ra những điều này, đôi mắt bệnh hoạn đỏ như máu của Từ Cầm hoàn toàn dán chặt vào người hắn.

"Trước kia dường như cũng có một người đã nói như vậy, nhưng kẻ đó đã lừa chị." Từ Cầm cắn ngón tay của mình, nhìn con dao dính đầy máu: "Sau này không còn thấy kẻ đó nữa, kẻ đó trốn đâu rồi? Sao chị nghĩ mãi cũng nghĩ không ra nhỉ?"

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã thành công thăm dò tất cả các căn hộ ở tầng 5.

Nhiệm vụ cấp G – [Thăm dò tầng 5]: Đã hoàn thành!

Điểm kỹ năng tự do: +1!

Độ thân mật của Từ Cầm: +20!"

Chương 61: Có phải mày bị bệnh hay không?

Những giọt máu đỏ tươi chảy xuống từ khóe môi của Từ Cầm. Cô cắn ngón tay đến bật máu nhưng lại không hề cảm thấy đau đớn.

Câu nói của Hàn Phi hình như kích thích ký ức sâu nhất trong tâm trí của Từ Cầm, khiến nét mặt cô càng thêm bệnh hoạn và điên cuồng.

Nhìn chằm chằm gương mặt của Từ Cầm trong giờ phút này, nghe cô ấy không ngừng lặp lại một câu nói, Hàn Phi đột nhiên cảm thấy cái tên Từ Cầm quen quen.

Hắn cẩn thận nhớ lại; trong lúc tìm kiếm tin tức có liên quan đến vụ án giết người ghép xác, hắn vô tình nhìn thấy một vụ án khác cách đây mười năm.

Giám đốc phụ trách thí nghiệm lâm sàng tân dược của Vĩnh Sinh Pharmaceutical bị em trai ruột giết bằng thuốc độc, và tên của vị giám đốc này chính là Từ Cầm.

Chị và em trai sống nương tựa vào nhau từ khi còn nhỏ; để chăm sóc cho em trai còn thơ dại, chị gái vẫn chưa lấy chồng, cô dành hết tâm sức cho công việc.

Hàng xóm đều cho rằng quan hệ giữa hai chị em rất thân thiết, ai ngờ cuối cùng em trai lại hạ độc chị của mình.

Cách thức gây án rất vụng về, nhưng tiếc thay người chị chưa bao giờ nghi ngờ em trai của mình nên đã ăn sạch đồ ăn trên bàn.

Vụ án đã được phá cách đây 10 năm; chị gái chết và em trai bị kết án tử hình.

Trong khu phố cổ ở thành phố Tân Hỗ nơi hai chị em từng sống còn lưu truyền một câu chuyện ma quái rất nổi danh. Kể rằng: Chỉ cần mang đồ ăn đến căn nhà ở Phố Bắc thì có thể gặp phải một người đàn bà điên cầm dao ăn; cô ta vừa ho ra

máu, vừa khóc, sau đó ăn ngấu nghiến đồ ăn lẫn người mang đồ ăn.

"Hai người phụ nữ tên Từ Cầm này là cùng một người sao?"

Hàn Phi cũng đang nhìn người phụ nữ ở trước mặt. Hắn còn nhớ rõ Từ Cầm từng nói một câu, cái tên mà gần đây nhất cô sử dụng là Từ Cầm.

Người phụ nữ ở căn hộ số 1052 này chưa chắc đã là Từ Cầm nhưng cô lại có rất nhiều ký ức. Đây là một cơ thể tụ hợp nguyền rủa, mà Từ Cầm chỉ là một trong số đó.

"Chị ơi, chị làm sao vậy?" Hàn Phi không vì người phụ nữ đang phát cuồng mà sợ hãi. Hắn chủ động nhích lại gần: "Nếu như chị thấy không khoẻ, cứ về phòng trước. Em sẽ dụ mấy kẻ ở tầng 6 ra ngoài."

Mục tiêu thật sự của tối nay là bọn ngoại lai trên tầng 6. Hàn Phi cũng muốn mượn chuyện này để xoa dịu cảm xúc của Từ Cầm.

Đôi môi đẫm máu toát lên vẻ đẹp bệnh hoạn, ngón tay trắng bệch của Từ Cầm vô thức vuốt ve gương mặt: "Có người đã chạy trốn, chị quên rồi, chị quên chuyện gì đó…"

"Không chừng người kia đang ở tầng 6, nhưng nếu chị đi cùng em, bọn họ sẽ sợ." Nụ cười của Hàn Phi rất trong sáng, thật giống như thiếu niên ngây thơ nhà bên: "Sau này mấy công việc phụ trợ cứ giao cho em."

Sau khi có thể rời khỏi trò chơi bất cứ lúc nào, Hàn Phi càng thêm dũng cảm và tự tin. Hắn đưa Từ Cầm tới căn hộ số 1052, sau đó cầm tổ kén đi lên tầng 6.

Một mình đi giữa hành lang, nụ cười trên mặt Hàn Phi tắt dần. Hắn cũng rất muốn thật lòng vui cười. Nhưng từ rất lâu trước đây, hắn đã mất đi nụ cười của mình.

Hắn có khả năng thể hiện đủ kiểu cười, nhưng đều không phải cười vì vui vẻ và hạnh phúc.

Chậm rãi di chuyển trong hành lang đen như mực, Hàn Phi lần đầu tiên tới tầng 6. Đối với hắn, đây là một đột phá hoàn

toàn mới.

"Quản lý chung cư từng sống ở lầu 10. Trong phòng của ông ta hẳn cất giấu đồ vật vô cùng quan trọng. Nếu mình muốn biết rõ ràng tất cả, phải nghĩ cách đi đến tầng cao nhất mới được."

So với những tầng lầu khác, tầng 6 rất bừa bộn. Trên hành lang chất đống đủ loại rác rưởi và đồ linh tinh, trên bậc thang còn có chậu hoa vỡ.

"Bọn ngoại lai này thật hậu đậu. Để chậu hoa trên bậc thang thế này, ngộ nhỡ rơi trúng người thì sao?"

Hàn Phi đi chậm lại. Hắn cúi đầu xuống, định chuyển chậu hoa sang nơi khác, để rồi bỗng nhiên nhìn thấy trong chậu hoa có một sợi dây đỏ đang quấn lấy cây hoa khô héo kia; đầu sợi dây đỏ còn buộc một chiếc chuông đồng rất nhỏ.

"Dây đỏ và chuông đồng? Thứ này có thể trừ tà sao?"

Chuyển chậu hoa đến sát góc tường, kỳ quái là dù Hàn Phi chạm vào dây đỏ thế nào đi nữa thì chuông vẫn không kêu, cứ như chuông và dây đỏ không dùng để đề phòng người sống vậy.

"Cuối cùng đã đến tầng 6."

Đứng ở giữa đống đồ linh tinh, Hàn Phi nhìn 4 căn hộ ở tầng 6. Hắn cũng không biết căn hộ nào có người, bèn tuỳ tiện gõ cửa căn hộ số 1064.

"Có ai trong đó không? Tôi là hàng xóm ở tầng dưới."

Tiếng đập cửa ở trong hành lang vang vọng rất xa nhưng không có ai mở cửa cho Hàn Phi cả.

"Không làm chuyện trái lương tâm, không sợ quỷ gõ cửa. Những người này không mở cửa, có thể là trong lòng có quỷ."

Nếu là những hàng xóm khác qua đây, bọn họ sẽ có kiêng dè, không dám gây ra tiếng động quá lớn vì sợ bản thân trở thành mục tiêu.

Nhưng Hàn Phi thì khác. Lúc mới vào trò chơi, hắn nhát gan gần chết, mỗi một bước đi đều rất cẩn thận, có thể nói là

như giẫm trên băng mỏng. Nhưng sau khi hoàn thành một nhiệm vụ, hắn có thể tự do rời khỏi trò chơi, vì thế mà trong lòng hắn bèn phát sinh một sự chuyển biến lớn: nôm na chính là không sợ hãi. Trừ phi quỷ có thể theo hắn trở lại hiện thực, bằng không hắn quả thật dám khiêu khích tất cả bọn ma quỷ ở nơi này.

"Dù bạn không mở cửa thì tôi vẫn đập, tôi biết bạn ở nhà, chớ núp ở bên trong không ra."

Hành lang càng âm u hơn. Dường như tiếng đập cửa của Hàn Phi đã làm cho khu chung cư này xảy ra một sự biến hóa nào đó, cứ như một thứ gì đó vốn đang ngủ say đang dần dần tỉnh lại.

Hàng xóm ở tầng 6 giờ chắc đều đang rất căng thẳng. Bọn họ mong mỏi Hàn Phi mau rời đi, đáng tiếc Hàn Phi lại giống như kẻ liều mạng, lỗ mãng, vẫn đứng ở bên ngoài gõ cửa.

Thật ra, Hàn Phi cũng đang thấp thỏm không yên. Hắn vừa nhìn vào [chiếc nhẫn của người chủ nhà], vừa vểnh tai áp sát cánh cửa nghe ngóng.

Không lâu sau, trong căn hộ số 1064 truyền ra âm thanh rất nhỏ, nhờ đó mà có thể khẳng định bên trong có người.

Sau khi nghe âm thanh phát ra từ trong căn hộ số 1064, Hàn Phi chợt giống như cá mập ngửi thấy mùi máu tươi vậy. Hắn quyết tâm chọc cho đối phương chường mặt ra, thế là thực hiện hành vi càng thêm cuồng loạn hơn.

"Chào bạn hàng xóm trong căn hộ số 1064! Tôi biết bạn đang ở nhà! Tôi đã bắt gặp một thành viên trong các bạn. Gã đó có một vật nhờ tôi mang lên cho các bạn đây!"

"Chủ hộ số 1064 ơi, có ai ở nhà không? Đống rác trong hành lang này là do các bạn xả sao? Vì sao trên đó còn có vết máu và dây đỏ vậy?"

Từng câu, từng chữ của Hàn Phi đều dính tới căn hộ số 1064, người trong phòng bây giờ hắn là nôn nóng đến phát khóc. Nếu cứ tiếp tục như vậy, toàn bộ lệ quỷ và quái vật trong tầng 6 đều sẽ nhớ kỹ con số này, muốn nhẫn nhịn mà sống cũng rất khó.

“Chủ hộ căn số 1064, mời anh mở cửa ra gặp tôi nào! Giao lưu tí đi! Hay các bạn cũng không muốn mỗi đêm tôi đều chạy tới gõ cửa chứ?”

Những lời cuối cùng này của Hàn Phi dường như đã dọa được đối phương. Ngộ nhỡ có một người điên như vậy, cứ 3:00 - 4:00 sáng mỗi ngày đều chạy tới đây gõ cửa, vậy khẳng định sẽ có phiền phức lớn.

Tay nắm cửa xoay nhẹ, cửa chống trộm được mở ra một cái khe nhỏ; một con mắt đầy tơ máu có vẻ mệt mỏi và phẫn nộ nhìn về phía Hàn Phi: “Cmm bị bệnh hả?”

“Anh bạn này, sao lại nói như vậy? Tôi tới để làm việc tốt, có phải các bạn có một người nhà bị mất tích hay không?” Hàn Phi không mang theo dao kéo gì, bản thân hắn lại cho người ta cảm giác rất ẻo lả yếu đuối. Gã hàng xóm trên tầng 6 này chỉ coi hắn là một thằng điên không có sức chiến đấu.

“Không có.”

“Không thể nào, người kia nhờ tôi, bảo tôi nhất định phải đem thứ này giao cho mấy hộ gia đình trên tầng 6.” Nói xong, Hàn Phi lấy từ [Kén người] từ trong túi áo ra.

Chương 62: Thành thật với nhau, cởi mở, giúp bạn không tiếc mạng sống

Sau khi Hàn Phi lấy [Kén người] ra, ánh mắt của người ở trong căn hộ số 1064 hoàn toàn bị thứ này hấp dẫn.

Thấy phản ứng của đối phương, Hàn Phi cố ý thu lại [Kén người] ngay trước mặt của gã đó: "Xem ra, tôi đoán sai rồi."

"Cậu không đoán sai, [Kén người] này quả thực là của bạn tôi, đưa nó cho tôi ngay." Cửa chống trộm lại mở rộng thêm, một cánh tay khô gầy đầy vết sẹo vươn ra từ trong nhà.

"Thì ra đây là kén người? Tôi còn tưởng là cục đá chớ." Hàn Phi bèn để [Kén người] vào lại ô vật phẩm, sau đó nghi ngờ nhìn khách thuê căn hộ số 1064: "Không phải anh mới vừa nói nhà anh không có ai mất tích sao? Vậy vật này khẳng định không phải là của anh, anh nghĩ dễ gạt tôi lắm hả?"

Trong mắt của vị khách trọ chợt lóe lên vẻ nguy hiểm chết chóc. Gã rất ít khi đôi co với người khác, nhưng hôm nay lại phá lệ nói rất nhiều: "Có phải một người phụ nữ để tóc dài cho cậu thứ này đúng không? Cô ấy đã bị hủy hoại gương mặt, trên người còn xăm một con bướm mặt người, đúng chứ?"

Nghe câu hỏi của gã khách trọ, Hàn Phi rất bối rối. Hắn nhớ rất rõ hình dáng của tên sát nhân điên loạn ở tầng 6, căn bản không giống như lời của kẻ trước mặt này.

Nhìn Hàn Phi không có phản ứng, khách thuê căn hộ số 1064 biết mình nói ra chuyện không nên nói. Gã vội sửa lời: "Nếu như không phải người phụ nữ kia, thì người cho cậu cái [Kén người] này chắc là một người đàn ông với thân hình to khoẻ, hôi hám, gần lông mi có vết sẹo. Người đó là bạn của tôi. Mấy hôm trước, sau khi cậu ấy xuống lầu thì không thấy trở về nữa."

"Chính người đàn ông ấy đã đưa [Kén người] cho tôi. Lúc đó, dường như anh ta bị thứ gì đó đuổi theo, muốn tôi tạm thời bảo quản vật này." Hàn Phi nhớ lại cảnh tượng lúc đó rồi thở

dài thật sâu: “Tính ra, anh ta đã cứu tôi một mạng. Nếu như không có anh ta hỗ trợ, chỉ sợ tôi cũng đã bị quái vật kia giết chết.”

“Vậy giờ cậu có thể đưa [Kén người] cho tôi được chưa? Thứ này đối với cậu không có ích gì, còn có thể mang đến vận rủi.” Khách thuê căn hộ số 1064 không muốn nghe chuyện của Hàn Phi - gã chỉ muốn [Kén người].

“Tôi không cảm nhận được chút quan tâm bạn bè gì từ trên người anh cả. Dường như anh chỉ quan tâm đến [Kén người] mà thôi, giờ tôi đang nghi ngờ các người không phải là bạn bè thật sự nhé.” Vì có thể rời khỏi trò chơi bất cứ lúc nào, hắn vô cùng bình tĩnh, thậm chí bắt đầu có phần nhập vai: “Tôi không thể giao thứ mà anh ấy coi trọng cho một người xa lạ được. Anh ấy đã cứu mạng của tôi. Tôi phải hoàn thành nguyện vọng cuối cùng của anh ấy.”

“Nếu như cậu thật muốn báo đáp cậu ta, thì đưa đồ cho tôi!” Âm thanh của gã khách trọ rít lên từ kẽ răng. Gã bị Hàn Phi chọc điên lên, tức giận tới mức muốn giết người; trong đôi con ngươi đục ngầu kia đã vằn vện các tia máu màu đỏ đen.

“Chỉ cần anh có thể chứng minh mình là bạn hoặc là anh em của anh ấy, tôi sẽ đưa đồ cho anh.” Hàn Phi không hề sợ đối phương. So với chị đẹp tầng 5, khách thuê biến thái trước mắt chỉ như một con chó nhà đang nhe răng doạ người.

Con ngươi của người đàn ông chậm rãi chuyển động. Gã đã nảy sinh ý định giết người: “Trong phòng của tôi có rất nhiều vật của cậu ta. Nếu cậu không tin thì có thể vào mà xem.”

“Có vật có thể chứng minh sao? Vậy anh còn không mau lấy ra cho tôi! Anh còn bảo tôi đi vào? Đây chính là thái độ cầu người giúp đỡ của anh sao?” Hàn Phi đứng ở giữa hành lang; giọng của hắn rất lớn, thái độ ngạo mạn, khiến cho mí mắt của người đàn ông nhảy giật liên hồi.

“Tôi sẽ đi lấy cho cậu.” Người đàn ông biết rõ không thể gạt Hàn Phi vào nhà. Có giấu đi một biểu cảm ác độc thoáng lóe lên từ ánh mắt, gã trầm giọng nói.

“Cổ họng của anh có bệnh sao? Có thể lớn tiếng hơn chút được hay không? Đừng dông dài, nói vào trọng điểm coi. Nhìn? Còn nhìn? Sao mắt của anh đỏ kè vậy? Anh mắc bệnh đau mắt đỏ sao?” Hàn Phi gân giọng, nói liên tục, khiến cho gã hàng xóm tức nổ mắt.

Đối phương chưa từng bị người ta nói như vậy, thế là cứ nghiến răng liên tục cho qua cơn. Cánh tay giấu ở phía sau của gã chậm rãi siết chặt, có vẻ như sắp mất khống chế rồi. Lúc này, chắc chắn gã rất muốn đâm một vật gì đó vào tim của Hàn Phi.

Con ngươi đỏ rực nhảy lên trong hốc mắt, bả vai của người đàn ông đang khẽ run. Gã cắn đầu lưỡi của mình, khiến máu chảy ra từ kẽ răng.

Nhìn thấy gã hàng xóm lộ ra biểu cảm đáng sợ đến vậy, Hàn Phi mở ra bảng skills, vừa nhìn chằm chằm vào nút Thoát đã sáng lên, vừa tiến đến bên cạnh hàng xóm ở tầng 6 rồi nghiêm túc hỏi: “Có phải anh mắc chứng động kinh hay không?”

Không thể nhịn được nữa, nhưng ngay lúc người đàn ông định vươn cánh tay giấu ở sau lưng ra, chợt có một người khác ở trong phòng đã đè tay của gã xuống.

Một người đàn ông cao gần 2m bước ra từ toilet trong căn hộ. Gã vẫn trốn ở đó. Nếu lúc nãy mà Hàn Phi bước vào trong, chỉ cần vừa bước vào thì đối phương sẽ lập tức lao ra từ phòng vệ sinh để giết hắn.

“Lấy bức di ảnh bị nguyền rủa ấy ra đây.” Giọng của người đàn ông thân cao gần 2m cực kỳ âm u và ẻo lả, chỉ nghe thôi cũng làm người ta rất khó chịu.

Gã gầy lùn vốn sắp phát điên nhưng chợt không để ý đến Hàn Phi nữa, chỉ xoay người bước vào trong phòng rồi lấy từ đó ra một tấm ảnh chụp đen trắng.

Trong hình, có hơn 10 người trưởng thành đang đứng; tuổi của mỗi bọn họ đều không giống nhau, trong đó phần lớn đều bị hủy hoại hết khuôn mặt.

“Chúng tôi đều từng làm việc ở một rạp chiếu phim gần đây. Đây là ảnh chụp chung của chúng tôi, giờ cậu tin rồi chứ?” Người đàn ông cao gần 2m nhìn chằm chằm vào [Kén người].

“Chỉ dựa vào một tấm hình thì vẫn không đủ để tôi tin tưởng các người.” Hàn Phi lấy [Kén người] từ ô vật phẩm ra. Hắn cứ như là đang cố ý đùa với lửa với hai ngón tay nắm chặt [Kén người], không ngừng kích thích khách thuê căn hộ số 1064.

[Kén người] đang ở trước mắt, con mắt của hai kẻ ngoại lai cũng từng bước bị tơ máu giăng kín.

“Người anh em này đã cứu tôi một mạng. Tôi phải phải giúp anh ấy hoàn thành tâm nguyện cuối cùng. Mặc dù thứ này vô dụng đối với tôi, nhưng tôi sẽ vì anh ấy tìm được chủ nhân chân chính…”

“Nhìn ra được, cậu rất trọng tình nghĩa.” Hàn Phi còn chưa dứt lời đã bị người đàn ông cao lớn cắt ngang: “Người anh em của tôi nếu đồng ý giao thứ này cho cậu, vậy chứng tỏ cậu đã được nó công nhận. Cậu là bạn của bạn tôi, vậy cũng là bạn của tôi.”

Giọng nói ẻo lả nghe như rắn độc thè lưỡi bên tai, người đàn ông kia chậm rãi vươn tay ra khỏi căn hộ: “Tôi chưa từng nhìn thấy cậu, chắc cậu mới dọn tới?”

“Đúng thế.”

“Tầng lầu này rất nguy hiểm, có thêm bạn bè cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.” Người đàn ông đưa bàn tay đến trước mặt của Hàn Phi, có vẻ muốn nắm tay với Hàn Phi: “Tôi tên là Trùng Lâu, còn cậu?”

“Tôi tên…” Hàn Phi vừa định đưa tay lên, người đàn ông cao gần 2m lập tức tăng tốc, duỗi tay muốn bắt lấy Hàn Phi.

Cũng trong lúc đó, gã gầy lùn cũng chìa cánh tay giấu ở sau lưng ra, trong tay của gã vẫn đang cầm một con dao.

Hai kẻ biến thái này vốn không hề định thả Hàn Phi đi. Hai người bọn chúng đồng thời hành động, muốn đâm chết hắn

ngay khi tóm được.

Động tác của cả hai vô cùng nhanh và bất ngờ, nhưng Hàn Phi đã sớm đề phòng. Từ lúc bắt đầu, hắn đã không hề tin tưởng đối phương, chỉ đang diễn trò mà thôi.

Hiệu quả tích cực sau khi tăng toàn bộ điểm thuộc tính vào thể lực cũng xuất hiện; tốc độ phản ứng của Hàn Phi tăng lên rất nhiều. Hắn gạt tay của đối phương, sau đó chạy vụt xuống dưới lầu.

"Bắt hắn lại!"

Vì lấy được [Kén người], khách thuê căn hộ số 1064 đuổi theo sát sau lưng Hàn Phi.

Nhiệt độ trong hành lang không ngừng giảm xuống. Bọn họ gây ra tiếng động quá lớn, hình như đã thu hút thứ càng quỷ dị hơn.

Hàn Phi chạy ở phía trước, gã gầy lùn cầm dao bám sát phía sau.

Bọn họ nhanh chóng đi tới tầng 5. Gã gầy lùn dường như có phần sợ hãi nên giảm tốc độ lại. Mãi đến khi thấy Hàn Phi bình yên đi tới tầng 5, gã mới bắt đầu tăng tốc.

Ngũ quan vặn vẹo, gã cười âm hiểm khiếp người: "Mày trốn không thoát đâu!"

Hàn Phi và gã gầy lùn thuận lợi đi ngang qua căn hộ số 1051, người cao lớn phía sau thấy vậy bèn có thái độ chủ quan hơn. Nhưng khi gã vừa mới đi tới trước cửa căn hộ số 1051, từ trong cánh cửa căn hộ đen ngòm đột nhiên duỗi ra những cánh tay đen sì.

Những cánh tay vô hình này muốn kéo gã vào căn hộ số 1051; nhìn thấy đồng bọn bị bắt, gã gầy lùn cũng dừng lại.

Gã cảm thấy không ổn, muốn chạy về tầng 6, nhưng cửa căn hộ số 1052 phía sau gã vào lúc này bỗng mở ra.

Màu máu hiện lên, hai con dao ăn dính đầy máu đâm vào xương sườn của gã gầy yếu, rồi xuyên luôn qua ngực.

Không đợi gã gầy lùn hét thảm, Hàn Phi lập tức nhào tới bịt miệng của đối phương.

Cảnh tượng kế tiếp rất tàn nhẫn điên cuồng - Từ Cầm nhanh chóng xử lý xong gã gầy lùn, trong khi căn hộ số 1051 cũng thành công nuốt chửng Trùng Lâu.

Từ Cầm tiện tay đóng cửa phòng, sau đó nhìn thoáng qua tầng trên. Cô và Hàn Phi đều nghe thấy một tiếng bước chân khá kỳ quái.

Có vẻ như đó là một người đang nhảy xuống từng bậc thang, song tốc độ nhảy của đối phương càng lúc càng nhanh!

"Vào nhà nhanh lên!"

Từ Cầm kéo áo của Hàn Phi, hai người bước vội vào căn hộ số 1052. Ngay khi tiếng bước chân kia sắp tới gần, Từ Cầm bèn đóng cửa lại.

Trái tim nhảy loạn liên hồi, chiếc nhẫn trên tay của Hàn Phi không ngừng toả ra cảm giác lạnh lẽo. Hắn có thể cảm nhận được kẻ ở ngoài cửa lúc này vô cùng kinh khủng.

Đợi khoảng 10 phút sau, cảm giác lạnh lẽo này mới dần biến mất.

Hắn vừa định thở phào, quay đầu lại thì thấy Từ Cầm đang dùng đôi con ngươi đỏ như máu kia nhìn hắn: "Sao lại đi lâu như vậy?"

"Không phải do em, chủ yếu là…" Hàn Phi nhìn về phía gã gầy lùn sắp bị phanh thây trên mặt đất: "Bọn họ muốn làm bạn với em, làm loại bạn bè có thể đối xử chân thành với nhau, giúp bạn không tiếc cả mạng sống đấy."

Chương 63: Thẻ nhân viên rạp chiếu phim Thiên Đường

"Vậy giờ bọn chúng đã làm được rồi." Nhìn gã đàn ông chân tay đứt lìa trên mặt đất, Từ Cầm rút dao ra khỏi xương sườn của gã, kéo cái xác bằng một tay đi về phía nhà bếp: "Cưng muốn xem chị nấu ăn không nè?"

Hàn Phi lắc đầu. Ở thời điểm hiện tại, hắn phát hiện có từng sợi chỉ nhỏ màu đen phân tán ra từ giữa cái xác của gã đàn ông trong trạng thái đã bị phanh thây. Dường như những sợi chỉ nhỏ ấy có sinh mệnh của riêng mình, cứ ngọ nguậy liên tục ở trong thi thể của gã đàn ông: "Sợi chỉ đen trong cơ thể của bọn chúng là gì vậy chị?"

"Cái bọn ngoại lai xâm nhập vào khu chung cư này ấy, trong cơ thể của chúng đều có loại chỉ đen này, hình như là một loại nguyền rủa thì phải!" Từ Cầm lôi gã gầy lùn vào phòng bếp; trong quá trình lôi kéo, cơ thể của gã gầy lùn bắt đầu xuất hiện hiện tượng sương mù hóa vì những sợi chỉ đen kia dần biến thành một màn khói đen.

"Nguyền rủa ư?" Hàn Phi nhớ lại một câu mà Trùng Lâu từng nói, dường như bọn ngoại lai này có một tấm di ảnh bị nguyền rủa gì đó.

"Phần lớn trong cơ thể của bọn ngoại lai đều có cái loại chỉ đen này. Chúng nó đã mất đi ý thức của bản thân, dưới sự kích thích của chỉ đen mà trở nên điên cuồng, khát máu, trong đầu toàn hiện ra suy nghĩ giết chóc. Cho nên sau khi gặp chúng, em không cần nhân từ nương tay. Nếu giết không chết chúng, vậy chúng sẽ nghĩ mọi cách để giết chết cưng." Nói xong, Từ Cầm bèn đóng cửa nhà bếp. Hành động này chứng minh cô rất quan tâm đến Hàn Phi.

"Chị ơi, chị cứ từ từ nấu nướng; em lên tầng 6 xem tí. Không chừng bọn ngoại lai này còn giấu thứ gì tốt ở trong phòng." Hàn Phi lo lắng đồ trong phòng của đối phương sẽ bị những người khác trộm mất.

“Tốt nhất giờ cưng đừng ra khỏi phòng. Cưng nghe thấy tiếng bước chân vừa rồi chứ?”

“Chính là âm thanh nhún nhảy đó à?” Hàn Phi nhớ lại tiếng bước chân vô cùng áp lực kia, cảm giác hơi sợ hãi: “Là do vật gì phát ra vậy chị? Nó cũng là hàng xóm trên lầu sao?”

“Chị chỉ từng nghe thấy tiếng bước chân này nhưng không biết do ai phát ra. Chị nghi rằng, chủ nhân của tiếng bước chân này rất có thể ở trên tầng 9.”

“Tầng 9? Tầng 9 có người ở ư?”

“Chắc có chứ.” Máu tươi đỏ thẫm chảy ra từ khe hở cửa nhà bếp, Từ Cầm khá thích thú, giống như đứa trẻ rốt cuộc tìm được món đồ chơi yêu thích.

“Em muốn đi tầng 10 để gặp quản lý chung cư nên nhất định phải đi qua tầng 9. Đây là chuyện không cách nào tránh khỏi…”

“Chị khuyên cưng nên từ bỏ suy nghĩ này đi. Tầng 8 đã là khu vực cấm rồi, nên tốt hơn hết là vĩnh viễn đừng bao giờ đến gần tầng 9.” Cửa phòng bếp mở ra một khe hở nhỏ, vì cảnh cáo Hàn Phi, Từ Cầm trực tiếp mở cửa bước ra. Ánh mắt của cô đỏ rực ghê sợ, cứ như tầng 9 là một nơi tuyệt đối không được nhắc tới.

“Vì sao?”

“Cưng chỉ cần biết một điều: Người quản lý chung cư dù có thể trở thành quản lý chung cư, cũng không phải là bởi vì ông ta tốt đẹp gì, cũng không phải do mọi người kính nể ông ta. Chẳng qua, vì ông ta là người duy nhất có thể tự do đi ngang qua tầng 9.” Đôi mắt bệnh hoạn, chết chóc của Từ Cầm nhìn chòng chọc vào Hàn Phi; giọng nói của cô âm u, lạnh lẽo, cứ như sợ Hàn Phi sẽ chạy lên đó, cho nên mới nghiêm khắc ngăn cản.

“Chị yên tâm, trước khi chuẩn bị đầy đủ, em tuyệt đối sẽ không tùy tiện chạy lên lầu.”

Hàn Phi vừa nói xong, một cánh tay tái nhợt dính đầy máu tươi bèn đưa tới bên cổ của hắn, ngón tay búp sen lạnh như

băng chạm nhẹ vào gò má của hắn: "Nếu như Phi cục cưng muốn tìm đường chết, chị hy vọng cưng có thể chết ở trước mặt chị."

Mới nghe thì thấy lời của Từ Cầm rất đáng sợ, nhưng Hàn Phi lại từ trong những lời lẽ kinh khủng này nghe được sự quan tâm.

"Em sẽ không đi tìm đường chết. Em còn chuyện vô cùng quan trọng muốn làm, ví dụ như ăn hết thức ăn ngon do chị nấu ớ." Ở trong khu chung cư tối tăm, đáng sợ, đầy rẫy nguy hiểm này, Hàn Phi nói ra những lời đầy sự ấm áp, hòng xoa dịu nỗi lo lắng cho cô.

Sau khi nghe được câu này, đôi môi quyến rũ đỏ rực của Từ Cầm mỉm cười nhẹ, cô xoay người bước vào nhà bếp, tiếp tục nấu nướng.

Mấy phút sau, Từ Cầm mang tấm lót bàn ăn bước ra: "Có hơi ít, cưng thấy thế nào?"

"Thấy hình thức hơi đơn điệu tí. Em nghe một trong số bọn ngoại lai nói rằng, trong số chúng có một người xăm hình bươm bướm mặt người lên da đấy chị…"

"Con bướm mặt người à?" Từ Cầm rõ ràng thấy hứng thú.

"Chờ sau này em có manh mối mới, sẽ đến báo với chị."

Hàn Phi nán lại trong phòng một lúc lâu. Đến tận 4:00 sáng, hắn mới cùng Từ Cầm rời khỏi căn hộ số 1052.

Hai người lôi xác của Trùng Lâu ra khỏi căn hộ số 1051. Hàn Phi lấy quần áo và đồ vật trên xác của Trùng Lâu, Từ Cầm lấy xác của Trùng Lâu; mỗi người đều có đủ từng chiến lợi phẩm cần thiết cho bản thân.

Trùng Lâu là một kẻ tương đối đặc thù trong số những kẻ ngoại lai. Nếu không có Từ Cầm hỗ trợ, Hàn Phi đoán rằng, dù mình có tăng tới level 5 cũng không phải là đối thủ của gã.

Lật tung túi tiền của Trùng Lâu, Hàn Phi tìm được 2 vật khá quái lạ.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện ra [Thẻ nhân viên của Rạp chiếu phim Thiên Đường]!”

“[Thẻ nhân viên của Rạp chiếu phim Thiên Đường (vật phẩm cấp G phổ thông)]: Một trong những điều kiện kích hoạt nghề nghiệp Nghệ Sĩ. Với thẻ nhân viên này, bạn có thể tự do tiến vào Rạp chiếu phim Thiên Đường.”

Lời chú thích của hệ thống chỉ nói có thể tự do tiến vào, nhưng lại không hề nói có thể tự do ra ngoài.

Hàn Phi đoán, rạp chiếu phim kia chắc chắn xảy ra vấn đề gì đó. Bằng không, toàn bộ người ở bên trong cũng sẽ không bị nguyền rủa, để rồi trở thành sát nhân điên cuồng, biến thái, khát máu như thế này.

“Vào dễ, khó ra, song mình cũng khá hứng thú với nghề nghiệp Nghệ Sĩ này, nhưng không biết có phải là loại nghệ sĩ mà mình biết hay không.” Trong trò chơi [Cuộc Sống Hoàn Hảo], không có hạn chế gì đối với số lượng nghề nghiệp của game thủ cả. Nhưng muốn cày một nghề tới full level, cần trả giá một thời gian dài và quá trình tập trung rèn luyện. Xét theo một game thủ bình thường, muốn cày full level cho một nghề nghiệp là chuyện rất không dễ dàng.

Hàn Phi từng nhận được nhiệm vụ của một nghề nghiệp ẩn. Hắn không định từ bỏ nghề nghiệp này, nhưng vẫn có nhu cầu với một nghề nghiệp khác, cái loại mà có thể công khai với mọi người ấy.

Ví dụ như sau gặp được game thủ khác trong trò chơi, lúc mọi người tự giới thiệu bản thân, Hàn Phi cũng không thể nói — Chào bạn, mình tên Hàn Phi, là một gã Đồ tể lúc nửa đêm - Loại nghề nghiệp này quá dễ khiến người khác hiểu lầm lắm nha.

Ngoại trừ thẻ nhân viên của Rạp chiếu phim Thiên Đường, Hàn Phi còn tìm được một vật phẩm đặc biệt khác - chính là bức hình đen trắng kia, phía trên tổng cộng có 17 người.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện ra [Ảnh chụp chung bị nguyền rủa]!”

“[Ảnh chụp chung bị nguyền rủa (vật phẩm màu máu cấp G)]: Tất cả những người trong bức hình này đều chết không được tử tế! Đây chính là tâm nguyện cuối cùng của tao!”

Nhìn giới thiệu về vật phẩm, Hàn Phi cảm giác Rạp chiếu phim Thiên Đường e rằng còn nguy hiểm hơn bản thân mường tượng, song giờ chỗ kia với hắn là quá mức xa vời.

Giờ ngay cả khu chung cư mà hắn đang sống cũng chưa thăm dò hết, hắn vốn không có năng lực và lá gan rời khỏi chung cư này.

Sau khi thu được 2 vật phẩm đặc biệt, Hàn Phi một mình đi lên tầng 6.

Hắn bước vào căn hộ số 1064, nhìn thấy những vũng máu dày đặc và cả mùi hôi thối gay mũi bên trong phòng.

Tìm kiếm kỹ lưỡng một hồi, Hàn Phi bèn đẩy cửa phòng ngủ ra - đây là nơi bốc mùi hôi thối nặng nhất.

Chương 64: Điều đầu tiên mà chú hy vọng con làm

Trong căn phòng này, có một [Kén người] phồng lên những thứ nhìn giống như mạch máu chằng chịt, chi chít đang hút lấy chất dinh dưỡng từ đám chân tay tàn khuyết kia.

"Những kẻ ngoại lai chạy vào khu chung cư giết người là để nuôi dưỡng cái thứ này ư?"

[Kén người] khi ở trong gian phòng ngủ này khác biệt hẳn so với [Kén người] mà Hàn Phi có trong tay. Không dám trực tiếp đụng vào đó, hắn đành kiếm một cây chổi quét nhà rồi khẽ khàng chọc chọc thứ ghê tởm kia vài cái.

Lớp da bên ngoài của [Kén người] đã trở nên mỏng manh vô cùng, gần như trong suốt. Khi Hàn Phi đụng chiếc chổi vào nó, có thể thấy loáng thoáng một bóng đen đang động đậy bên trong [Kén người].

"Cảm giác như thứ bên trong đã sắp sửa chui ra được rồi."

Có thể là bởi vì cấp độ của bản thân quá thấp, hiện giờ Hàn Phi nhất thiết phải dùng tay chạm vào thì Hệ thống mới đo lường được đồ vật mục tiêu.

Hắn cũng hết cách rồi. Để có thể hiểu rõ tổ kén trước mặt này có điểm gì đặc biệt, Hàn Phi đành lấy hết can đảm vươn tay về phía đám xác chết.

Đầu ngón tay của hắn cố né khỏi phần thi thể tàn khuyết. Khi khoảng cách giữa cánh tay của Hàn Phi và tổ kén kia chỉ còn cỡ vài centimet, bỗng phía dưới của tổ kén bắn ra một sợi tơ máu rất mảnh. Sợi tơ máu kia tựa như một mũi kim bạc chích thẳng vào ngón tay của hắn.

Cảm giác đau nhức truyền tới khiến Hàn Phi phải vội vàng rút tay lại.

[Kén người] trong căn hộ số 1064 từng hấp thu một lượng máu tươi rất lớn nên đã nảy sinh một sự biến hóa nào đó. Thứ

bên trong cơ thể tổ kén này không chỉ đơn giản là đã thức tỉnh, mà dường như nó còn có thể cảm nhận được thế giới bên ngoài.

"Hình như cái thứ này cũng có trí tuệ chứ không giống những con côn trùng bình thường." Hàn Phi nhìn vết thương trên đầu ngón tay của mình. Tuy vết thương ấy không lớn, song lại rất sâu.

"Xem chừng, nó cũng chẳng có tác dụng gì đối với mình, ngược lại còn cực kỳ nguy hiểm nữa." Hàn Phi lôi chiếc bật lửa trong túi áo ra; vốn dĩ hắn thủ sẵn thứ này là để đề phòng, vào thời khắc then chốt có thể lập tức châm thuốc.

"Rốt cuộc mày là côn trùng hay là ma quỷ? Hoặc cũng có thể là thứ gì đó khác nữa nhỉ?" Một ngọn lửa bật lên, nhảy múa giữa không gian âm u lạnh lẽo của căn phòng. Hàn Phi tìm một tờ giấy vụn mồi lửa để đốt cây chổi quét nhà.

Cái bóng của hắn trên tường cũng không ngừng nhảy múa theo ánh lửa. Tay phải của Hàn Phi cầm chắc cán chổi đã được châm lửa, còn tay trái thì chầm chậm vươn lại gần tổ kén kia.

"Mày cứ thử chích tao thêm phát nữa đi!"

Ánh lửa chập chờn soi rọi vào tổ kén. Bóng đen non nớt bên dưới lớp da mỏng manh không ngừng run rẩy bất an, thế nhưng nó chẳng còn chỗ trốn nào cả.

Từng sợi mạch máu li ti bị đốt dần đứt đoạn, dường như Hàn Phi còn nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết bên tai. Âm thanh ấy rất xa mà lại như rất gần, lãng đãng bất định.

"Là mày đang gào khóc ư?"

Hàn Phi không hề mềm lòng, tiếp tục giơ cây chổi quét nhà đã cháy bùng lên soi phía trên cơ thể tổ kén, trong khi bàn tay kia của hắn cuối cùng cũng chạm vào được [Kén người] đỏ tươi như máu.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện ra vật phẩm sắc máu cấp G – [Kén người]."

"[Kén người (vật phẩm sắc máu):] Là kén của một loại côn trùng, đã từng hấp thụ một lượng lớn máu tươi và nguyền rủa.

Nó đang trong giai đoạn chuẩn bị cuối cùng trước khi phá kén."

Nhìn vào tổ kén nằm trong đống xác chết, Hàn Phi có cảm giác hơi bối rối.

Nó đã sắp sửa phá kén chui ra được rồi, bây giờ mà đem nó đi sẽ có rủi ro ảnh hưởng tới sự trưởng thành của nó. Kỳ thực, Hàn Phi cũng rất muốn xem thử bên trong tổ kén này có thể chui ra thứ gì. Dù sao thì đám ngoại lai kia đã phải phí công tốn sức ba bò chín trâu để cấp dưỡng cho nó mà.

Chỉ có điều, nếu giữ tổ kén này tại đây trong khi Hàn Phi chẳng thể nào online mãi để trông coi nó, ngộ nhỡ nó phá kén chui ra trước thời hạn rồi bỏ trốn thì phải làm sao đây?

Để cho Từ Cầm coi chừng nó ư? Vậy thì không thực tế cho lắm.

"Những kẻ ngoại lai ở tầng 6 không chỉ có hai người bọn họ, mình vẫn chưa nhìn thấy ai trong ba căn hộ còn lại. Nếu mình bỏ nó lại đây, chắc chắn sẽ bị những kẻ ngoại lai khác đem đi."

Vài giây sau, Hàn Phi bèn đưa ra quyết định của mình. Hắn giơ tay giựt đứt những mạch máu trên lớp da của tổ kén rồi bỏ nó vào ô vật phẩm.

Ngay vào lúc giựt đứt những mạch máu kia, bên tai hắn thình lình vang lên tiếng kêu gào thảm thiết; không những thứ, các căn hộ khác tại tầng 6 cũng truyền đến tiếng động lạ.

"Rời khỏi đây trước rồi tính tiếp. Mặc dù có thể sign out bất cứ lúc nào, nhưng nếu để bị nhốt trong phòng thì sẽ rất nguy hiểm."

Hàn Phi không muốn thứ đồ nhặt được bằng bản lĩnh của chính mình lại bị người khác giành mất, nên hắn quyết đoán rời khỏi căn hộ số 1064.

"Mình hầu như đã lật tìm khắp căn hộ này hết rồi, chẳng còn gì phải lưu luyến nữa."

Trở về tầng 5, Hàn Phi gõ nhẹ cánh cửa căn hộ số 1052. Bản thân hắn cũng cảm thấy số lần mình chạy đến tầng 5 này

có hơi nhiều rồi thì phải.

“Chị à, em lại tìm được một tổ kén ở tầng 6 này.”

Sau khi cánh cửa phòng mở ra, Hàn Phi giao ngay tổ kén mà mình tìm được ở tầng 6 cho Từ Cầm. Mà Từ Cầm cũng rất muốn biết bên trong tổ kén này rốt cuộc có thể bay ra thứ gì, cho nên cuối cùng cả hai bèn quyết định nuôi dưỡng nó trong căn hộ số 1051.

Cái thứ bên trong tổ kén rất thông minh. Trước khi tiến vào căn hộ số 1051, nó đã cảm nhận được nguy hiểm nên không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết. Chỉ đáng tiếc, kết quả của hành động này chính là khơi dậy sự cảnh giác và lòng hiếu kỳ của Từ Cầm.

“Hình như có một con quỷ dính phải nguyền rủa đang bị nhốt bên trong tổ kén này, nó rất đặc biệt.” Từ Cầm đích thân đưa [Kén người] vào căn hộ số 1051: “Cưng yên tâm, chị sẽ nuôi lớn nó thật tốt.”

Trở lại tầng 4, Hàn Phi không lập tức đi vào căn hộ ma ám mà sực nhớ ra chuyện của Hạ Thủ Nghiệp và Hạ Vũ Hòe.

Sau khi liếc nhìn xuống tầng dưới, Hàn Phi dự định nhân cơ hội bản thân có thể tùy ý đăng xuất khỏi game để đi gặp mặt Khóc một lần.

Xuống đến tầng 3, Hàn Phi phát hiện cánh cửa vốn dán đầy bùa chú của căn hộ số 1034 không hề đóng; một luồng hơi âm u lạnh lẽo đang từ bên trong tràn ra.

Cảm nhận được độ mát lạnh từ [Chiếc nhẫn của chủ nhà] truyền tới, Hàn Phi hơi chùn chân. Lần bước vào căn hộ số 1034 trước đây có thể nói là thập tử nhất sinh.

Vào lúc hắn còn đang đắn đo do dự, tiếng bước chân quỷ dị trên hành lang lại vang lên một lần nữa. Lần này, dường như đối phương xông thẳng đến chỗ của Hàn Phi, tốc độ còn nhanh hơn lần trước nhiều.

“Quả nhiên không thể dừng lại trong hành lang quá lâu.”

Hàn Phi cũng không dám cậy mạnh, trực tiếp chạy thẳng vào căn hộ của Khóc.

Đóng cửa chống trộm lại, Hàn Phi lập tức có cảm giác như bản thân vừa bước vào một hầm băng. Hắn nhìn đám đồ dùng vỡ nát và đống bùa chú bị xé vụn trải đầy đất, trong lòng có chút ngại ngùng.

Hàn Phi bước đến bên cạnh bàn thờ nơi góc tường, chờ sau khi tiếng bước chân ngoài hành lang biến mất mới khẽ giọng dò hỏi: "Khóc à, cháu có đây không?"

Trong phòng không có bất kỳ lời đáp trả nào cả. Cậu nhóc Khóc với khát vọng có bạn bè bầu bạn có vẻ như không mong muốn nhìn thấy Hàn Phi.

"Trước đây chúng ta có chút hiểu lầm. Chú biết một vài chuyện có liên quan đến cháu…" Hàn Phi thấy Khóc vẫn chưa xuất hiện bèn lùi ra gần cửa căn hộ, sau đó chậm rãi nói: "Cái tên Hạ Vũ Hòe… Cháu hẳn là vẫn còn nhớ chứ?"

Hàn Phi vừa thốt ra ba chữ kia thì gần như trong nháy mắt, nhiệt độ trong phòng lập tức hạ thấp xuống ngay. Những mảnh vụn bùa chú và tiền giấy rơi đầy đất bỗng vang lên tiếng loạt soạt, trên mặt từng tên hình nhân giấy hiện lên vẻ kinh hoàng.

Một cánh tay khô đét từ trong bàn thờ vỡ nát kia thò ra, sau đó một bóng đen mơ hồ lẳng lặng hiện lên.

"Khóc…" Hàn Phi không diễn. Hắn đang thật tâm muốn nói đôi lời với Khóc: "Hạ Thủ Nghiệp chết rồi, nhưng những tội ác do gã gây nên vẫn chưa hề tan biến, vẫn còn rất nhiều oán linh đang đợi được minh oan. Chú có thể hỏi cháu vài vấn đề hay không?"

Chỉ vừa mới nghe đến cái tên Hạ Thủ Nghiệp là bóng đen kia đã bắt đầu trở nên vặn vẹo. Trên người của nó hiện ra một khuôn mặt trẻ thơ, cực kỳ đau khổ cào cấu vào cơ thể của bản thân. Từ trên cơ thể ấy, từng dòng máu đen không ngừng chảy xuống.

"Bình tĩnh! Chú không hỏi nữa, cháu hãy bình tĩnh lại đi!"

Bộ dạng của Khóc hiện giờ quá mức đau khổ, cứ như thể nó muốn bươi móc hết toàn bộ da thịt khắp người mình xuống vậy. Đứa trẻ này dường như cực kỳ căm ghét cái thân thể chứa dòng máu của Hạ Thủ Nghiệp này.

Hàn Phi quả thực không dám tưởng tượng, trước đây Khóc đã phải trải qua những chuyện đau khổ tuyệt vọng đến nhường nào, mới có thể khiến nó sau khi biến thành quỷ mà vẫn căm hận người đó đến như vậy.

"Khóc à! Người đó đã chết rồi, sẽ không còn ai có thể tiếp tục hại cháu nữa."

Sau khi biết được một phần quá khứ của Hạ Vũ Hòe, Hàn Phi rất đồng cảm với đứa bé này.

Giờ đây, hắn cố áp chế nỗi sợ hãi của bản thân, nhích lại gần đối phương từng chút một.

Bóng đen nhỏ gầy ấy vẫn điên cuồng tự ngược trong căn phòng tối đen âm u lạnh lẽo. Bất kể Hàn Phi nói như thế nào cũng không ngăn cản được Khóc cào xé bản thân. Nhìn đứa trẻ đã hoàn toàn rơi vào cơn điên loạn, hắn vô thức làm ra một hành động gần như theo bản năng.

Hắn đứng bên cạnh bàn thờ, giơ hai tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy Khóc: "Không sao rồi, thực sự không sao rồi. Chú đến giúp con đây, để cho chú giúp con có được không?"

Máu đen chảy cả lên người Hàn Phi, toàn thân hắn đều rất đau đớn nhưng lại không buông tay. Cơ thể thì bị lạnh cóng đến tê dại, thế nhưng trái tim của Hàn Phi lúc này rất nóng. Hắn cũng không hiểu tại sao bản thân lại có thể làm như vậy nữa.

Hiện tại hắn rất sợ hãi, cũng rất khó chịu, chỉ có điều thâm tâm hắn lại càng muốn ngăn cản Khóc cho bằng được.

Trong mắt hắn, Khóc chưa từng làm bất cứ chuyện gì có lỗi; kẻ đáng phải chịu nỗi thống khổ này nên là Hạ Thủ Nghiệp mới đúng.

Phải qua vài phút thì Khóc mới bình tĩnh lại được.

Mà giờ phút này, Hàn Phi đã sức cùng lực kiệt. Hắn cũng không còn định tiếp tục truy hỏi Khóc nữa, bởi điều này đối với Khóc mà nói là quá ư đau khổ.

Hắn chậm rãi buông lỏng cánh tay. Bóng đen nhỏ gầy kia vẫn đứng bên cạnh bàn thờ như cũ, từ đầu tới cuối không có

bất kỳ phản ứng nào cả.

"Nếu sau này con cảm thấy cô đơn, chú có thể ở bên con. Chú sẽ đến làm bạn cùng con, một người bạn đúng nghĩa ấy." Thấy Khóc vẫn không có phản ứng gì như cũ, Hàn Phi đành thở dài một hơi, sau đó đi về phía cửa.

Vào lúc sắp ra đến cửa căn hộ, bỗng như vừa chợt nhớ ra điều gì, Hàn Phi bèn quay đầu lại nhìn về phía Khóc vẫn đang đứng cô đơn lẻ loi trong góc phòng: "Lúc chơi bịt mắt trốn tìm, con đã thua chú rồi. Dám chơi dám chịu! Con có còn nhớ là mình đã đáp ứng giúp chú làm ba điều hay không?"

Khi nhắc đến trò chơi bịt mắt trốn tìm bữa trước, lúc này bóng đen nhỏ gầy kia mới có phản ứng lại.

Thấy cuối cùng Khóc đã nghe mình nói, trên mặt Hàn Phi bộc lộ ra một nét dịu dàng: "Điều đầu tiên mà chú muốn con làm chính là… Sau này, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, con cũng đừng tự thương tổn bản thân mình thế nữa."

Cái đầu luôn cúi gằm xuống dần ngẩng lên; đến khi Khóc nhìn về phía Hàn Phi thì hắn đã bước ra khỏi căn hộ số 1034.

Lúc này, Hàn Phi đang kéo lê thân thể đã mệt mỏi rã rời, vừa muốn đi lên tầng 4 thì trong đầu bỗng vang lên âm thanh của hệ thống.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý!

Độ hảo cảm của Hạ Vũ Hòe: +5

Quan hệ láng giềng hòa hảo chính là bước đầu tiên để đạt được Cuộc Sống Hoàn Hảo!"

Chương 65: Một cái tôi khác trong đầu

Hàn Phi chưa từng giúp Khóc làm bất cứ nhiệm vụ gì; nên khi nghe thấy âm thanh cảnh báo vang lên trong đầu, hắn đã vô cùng kinh ngạc.

Vạn sự khởi đầu nan, những đau khổ mà Khóc đã gặp phải trong quá khứ khiến nó khép chặt cửa sổ tâm hồn mình. Vốn dĩ, Hàn Phi cảm thấy nó là một trong những vị hàng xóm khó "tiến công" nhất. Vậy mà không ngờ sau khi chân chính tiếp xúc, Hàn Phi lại phát hiện, kỳ thật Khóc không hề khủng khiếp, đáng sợ như biểu hiện bên ngoài của nó.

Quỷ trong thế giới này vẫn còn mang một tia ấm áp của nhân gian.

"Sau này mình phải nghĩ cách khiến nhóc Khóc nở nụ cười mới được."

Sau khi hạ quyết tâm ấy, Hàn Phi bỗng nhận ra tâm trạng của mình lúc này rất tốt.

Quả thực hắn không dám tin rằng, bản thân của hiện tại đã hoàn toàn không còn nhớ tới những điều phiền muộn, áp lực trong cuộc sống hiện thực nữa. Giờ đây, chỉ bởi vì quan hệ với hàng xóm láng giềng trở nên tốt hơn một chút thôi là đã khiến cho hắn cảm thấy thỏa mãn rồi.

"Trong quá khứ, mình đã coi nhẹ quá nhiều thứ chăng? Mang lại nụ cười cho người khác… Đây chẳng phải chính là nguyên nhân ban đầu khiến mình lựa chọn trở thành diễn viên hài hay sao?

Ước mơ của mình chưa bao giờ thay đổi. Chỉ là vì suốt chặng đường thực hiện ước mơ này, mình lại càng ngày càng đau khổ, đến cuối cùng ngay cả nụ cười của bản thân mà mình cũng tự đánh mất luôn."

Hàn Phi quay đầu lại nhìn về phía căn hộ số 1034 bị dán đầy bùa chú, trong lòng nảy sinh một tia nghi hoặc.

“Đều là mang lại sự vui vẻ cho người khác như nhau, vậy vì sao tại sân khấu cuộc đời ở hiện thực, mình lại cảm thấy đau khổ, trong khi ở trong khu chung cư dầy rẫy người chết này thì mình lại cảm thấy thỏa mãn?”

Trước đây chỉ lo bận rộn kiếm tiền, bận rộn đứng trước ống kính, bận rộn làm tiết mục, hồi giờ Hàn Phi chưa từng suy nghĩ thấu đáo những vấn đề này.

“Chỉ bởi vì sự uy hiếp mà cái chết mang lại thôi sao?”

Hắn nhìn về phía hành lang âm u rợn người, trong đầu bất giác nhớ lại từng người hàng xóm mà mình đã gặp được.

Tất cả những người này đều không hoàn hảo. Bọn họ nếu không phải là thân thể có khuyết tật thì là có thiếu sót về mặt ký ức. Nếu muốn được yên ổn sống sót trong tòa chung cư này, cách tốt nhất là Hàn Phi phải trị liệu vết thương cho những bạn hàng xóm ấy, giúp bọn họ tìm lại nhân tính bị thiếu hụt.

“Xét về mặt ý nghĩa nào đó, có vẻ đây thực sự là một game thuộc hệ chữa trị.”

Ngày hôm nay Hàn Phi đã lưu lại trong game rất lâu. Do biết rõ trong hành lang không an toàn, hắn định trở về, ai dè vừa quay đầu thì cánh cửa căn hộ số 1031 bỗng bật mở.

“Mau lại đây.” Bà cụ Mạnh Thi xuất hiện ngay trước cửa nhà: “Cháu lại gặp vấn đề gì rồi à? Cố gắng đừng dừng lại ở hành lang lâu như thế chứ!”

Giọng điệu của bà cụ nọ cứ như đang nói với một đứa con không biết nghe lời vậy. Vừa nhìn thấy Hàn Phi đứng trong hành lang là bà ấy đã vội vã kéo Hàn Phi vào trong nhà mình: “Sao cháu lại chạy qua căn hộ số 1034 nữa rồi? Trước đây, chẳng phải bà đã nói cho cháu biết là căn hộ đó rất nguy hiểm rồi ư?”

Trong giọng nói đượm vẻ hòa ái dễ gần, ân cần lo lắng, đôi khi còn tạo cho người ta một cảm giác như đang càm ràm… Đã từ rất lâu rồi, Hàn Phi không còn nghe được những lời quan tâm săn sóc như vậy nữa.

“Nghe thấy tiếng cửa nhà đối diện mở ra thì bà đã cảm thấy bất thường rồi, cho nên luôn đứng canh sẵn ở cửa, chỉ sợ lại có người chạy vào trong đó.” Trong căn hộ của Mạnh Thi đã thắp đầy nến đỏ; đấy là vì bà cụ một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, lúc nào cũng phải cảnh giác với Khóc: “Cái thằng nhóc nhà cháu cũng quá to gan rồi nghe. Người khác lo tránh lo né còn không kịp, thế mà cháu còn một mình chạy vào bên trong cơ? Không muốn sống nữa hả?”

Nghe những lời này của bà cụ Mạnh Thi, Hàn Phi thực không biết nên khóc hay nên cười: “Bà ơi, thực ra Khóc không có độc ác hoàn toàn đâu.”

Hàn Phi bèn kể lại cho bà cụ toàn bộ thân thế và những điều cậu nhóc đã phải trải qua trước khi chết. Sau khi nghe xong, vẻ mặt của bà cụ có hơi phức tạp, im lặng một lúc lâu bà mới thốt lên: “Đứa bé này quả thực rất đáng thương. Thế nhưng dù sao nó cũng không giống chúng ta, nó là quỷ.”

Bà cụ Mạnh Thi đã coi Hàn Phi là người trong nhà, còn Khóc thì lại nói nó là quỷ.

“Bà à, lẽ nào bà không có một chút ấn tượng gì hay sao?” Dưới ánh nến đỏ au, sau khi do dự khá lâu, Hàn Phi vẫn lựa chọn dò hỏi.

“Ấn tượng gì cơ?” Bà cụ Mạnh Thi không hiểu Hàn Phi đang nói về vấn đề gì.

“Kỳ thực…” Hai tay Hàn Phi nắm chặt lại, nhìn thẳng vào khuôn mặt bà cụ, cuối cùng cũng quyết định không né tránh vấn đề này nữa: “Bà ơi, cả bà và Thần Thần đều đã chết từ 10 năm trước rồi…”

Lời còn chưa dứt, nến đỏ trong căn phòng đã tắt quá nửa.

Trong ánh lửa lập lòe, cơ thể của bà cụ Mạnh Thi khẽ run rẩy.

Bà cụ dựa vào cạnh bàn ăn: “Cháu đang nói bậy bạ cái gì thế?”

“Ở vụ án Giấu xác trong tủ đông vào 10 năm trước, có một người mẹ biết được đứa con nuôi của mình đã giết người. Vì

để cho đứa con ấy có một cơ hội tự thú, bà đã lén lút giấu giếm những thi thể kia.”

“Bà biết, bà biết những điều này…”

“Người mẹ nọ muốn cho đứa con kia của mình thời gian một tuần. Thế nhưng còn chưa được đầy một tuần, người mẹ ấy và cháu của bà đều cùng bị sát hại. Thi thể của hai người được phát hiện trong một container tại cửa hàng đông lạnh.” Tốc độ nói của Hàn Phi cực kỳ nhanh: “Tên hung thủ kia sau khi giết chết mẹ nuôi và đứa nhỏ vẫn không chịu dừng tay. Nếu không bắt được gã sớm, sẽ còn nhiều người khác phải chết nữa.”

Toàn bộ nến đỏ trong phòng đã tắt hoàn toàn, nhiệt độ trong cả căn hộ cũng càng ngày càng giảm. Luồng hơi lạnh trong này không giống với sự âm u, lạnh lẽo ở những căn hộ khác, mà giống như bản thân bị nhốt trong ngăn tủ đông, toàn bộ huyết quản và trái tim trong cơ thể đều bị đóng băng cả.

Giữa không gian tối đen như mực, bà cụ Mạnh Thi ngày càng run rẩy kịch liệt. Phía sau đầu của bà cụ ấy lộ ra một khuôn mặt như ẩn như hiện.

Hàn Phi không ngờ được rằng mấy câu nói của mình lại có thể dẫn đến biến cố lớn nhường này. Hắn không những không bị dọa sợ đến mức bỏ chạy, mà còn nắm chặt lấy bàn tay lạnh giá của bà cụ Mạnh Thi: “Khoan dung độ lượng cũng không thể khiến cho kẻ sát nhân hàng loạt hối cải, mà chỉ càng khiến gã càng thêm táo tợn đi giết hại nhiều người hơn nữa!”

Sau đầu của bà cụ nhanh chóng vươn ra hai cánh tay vô cùng đáng sợ, dường như có một con quái vật đang muốn chui ra khỏi đầu của bà ấy!

“Bây giờ, có lẽ con quỷ vấy máu đầy tay kia lại chuyển sự chú ý sang những đứa trẻ khác rồi. Rồi sẽ lại thêm một gia đình hạnh phúc bị lưỡi dao oan nghiệt phá nát mất. Chúng cháu nhất định phải cố gắng bắt được hung thủ càng sớm càng tốt!”

Nhiệt độ trong phòng thấp đến mức đóng băng, căn phòng nhỏ bé vốn dĩ rất ấm áp bỗng chốc trở nên hỗn loạn.

Cơ thể của bà cụ nọ run lên cầm cập. Bà ấy đang cố gắng nhẫn nhịn nỗi đau khó có thể tưởng tượng nổi. Chỉ có điều. dường như bà cụ đã nhớ lại được gì đó, trên gương mặt vốn rất hòa ái kia giờ phút này lộ rõ vẻ tiếc hận.

Cùng với sự xuất hiện của con quái vật trong đầu kia, bà cụ Mạnh Thi rõ ràng đã nhớ ra một số chuyện.

"Chắc chắn người mẹ kia đã nhìn thấy thứ gì đó trước lúc lâm chung. Hẳn là bà ấy cũng không muốn để đứa con của mình tiếp tục phạm phải những sai lầm không thể cứu vãn được nữa!"

Vốn dĩ chỉ có Hàn Phi luôn nắm chặt tay của bà cụ. Chờ cho đến khi hắn nói xong câu cuối cùng này, bàn tay gầy héo của bà cụ bỗng dùng sức giữ chặt Hàn Phi lại.

Đôi môi của bà rung động như thể bà đang nói điều gì đó. Hàn Phi dán sát vào người bà cụ mới có thể miễn cưỡng nghe được mấy chứ — [Xưởng làm nước đá Đông Hoa].

"Xưởng làm nước đá? Ban đầu, mình nghe con trai cả của bà cụ nói thi thể của Mạnh Thi và Mạnh Thần được phát hiện trong container của cửa hàng đông lạnh mà!" Hàn Phi còn đang muốn tiếp tục dò hỏi thêm thì lúc này, cửa phòng ngủ bị ai đó mở ra. Khi thằng bé Thần Thần vẫn luôn cúi đầu nhìn thấy bộ dạng hiện tại của bà cụ Mạnh Thi, nó lập tức bị dọa đến phát khóc.

Nghe thấy tiếng khóc của Thần Thần, tốc độ giãy giụa của con quái vật trong đầu bà cụ bắt đầu chậm dần.

Hàn Phi cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Hắn vội vàng bật toàn bộ đèn trong phòng lên, lại thắp sáng thêm mấy ngọn nến nữa.

Khi ánh đèn sáng lên một lần nữa, con quái vật xuất hiện trong đầu bà cụ bèn dần dần tiêu tan.

Tất cả tựa như chưa hề xảy ra bất cứ chuyện gì cả. Chỉ có duy nhất bà cụ là té ngã xuống đất, sắc mặt vô cùng tệ.

"Rốt cuộc có chuyện gì thế này?" Hàn Phi cõng bà cụ đặt lên ghế sô pha rồi tỉ mỉ suy xét lại.

“Trong cả khu chung cư, hình như hễ vị hàng xóm nào mà mình có thể giao lưu thì đều đã quên mất việc bản thân đã chết. Thậm chí bọn họ còn không biết bản thân đã là ma quỷ.

Bọn họ bị khuyết thiếu mất một phần ký ức, nhưng đồng thời cũng quên được nỗi đau khổ của mình. Con quái vật trong đầu của bà cụ Mạnh Thi liệu có phải chính là đoạn ký ức đau khổ kia hóa thân mà thành hay không? Hoặc cũng có thể nói, con quái vật trong đầu của bà cụ Mạnh Thi này mới đích thực là bà ấy?”

Nhìn lại bà lão đang nằm trên ghế sô pha, Hàn Phi không ngừng suy xét đến các khả năng có thể xảy ra.

“Có lẽ nào, đây là điều mà người quản lý chung cư trước đây đã làm ư? Ông ta đã phong bế toàn bộ những ký ức đau khổ của chừng ấy hàng xóm, giúp cho những người này có thể quên đi đoạn hồi ức đau thương. Thế nhưng biện pháp này chỉ trị được ngọn mà không trị được gốc nha! Nỗi đau vẫn cứ mãi tồn tại, chẳng phải vì không chú ý đến mà có thể mất đi!”

Chương 66: Hầm băng dưới lòng đất

Trong cả toà chung cư, rất ít người có năng lực tác động vào ký ức của hàng xóm; người quản lý chung cư thần bí nên tính là một, cho nên Hàn Phi nghi ngờ cũng có lý.

Sau vài ngày chơi game, giờ Hàn Phi chia hộ gia đình trong khu chung cư này làm 2 loại: Một loại có thể trò chuyện giao tiếp, một loại thì hoàn toàn bị tuyệt vọng và đau khổ chiếm giữ.

Hai loại hàng xóm này ở trọ trong cùng một khu chung cư, giữa bọn họ cũng tồn tại một mối liên hệ nào đó. Hàn Phi vẫn chưa hoàn toàn rõ ràng tình huống cụ thể, chỉ cảm thấy tất cả bí mật ắt hẳn đều được giấu ở trong căn hộ của người quản lý chung cư.

"Tầng 10, phải lên tầng 10 càng sớm càng tốt."

Đợi sau khi tình trạng của Mạnh Thi ổn định lại, Hàn Phi mới uể oải rời khỏi căn hộ số 1031.

Hắn trở lại căn hộ ma ám số 1044, tiện tay đóng cửa chống trộm.

"Mạnh Thi ở tầng 3 có quan hệ tốt với mình; bà chị ở tầng 5 đang trong quá trình 'tiến công cưa cẩm'; Khóc cũng đã thay đổi ở một mức độ nhất định. Giờ chỉ cần giúp cho bạn cùng phòng hồi phục lý trí, mình có thể hoàn thành bước đầu trong mục tiêu nhỏ là hòa hảo với hàng xóm láng giềng."

Liên tục chơi game lâu như vậy, tâm lý của Hàn Phi dần thay đổi.

Ban đầu, hắn điều tra vụ án là vì mạng sống. Nhưng sau khi hiểu biết vấn đề sâu sắc hơn, Hàn Phi dần thực sự muốn tra ra chân tướng, báo thù cho các bạn hàng xóm.

"Cần phải sign out thôi! Ở trong trò chơi này lâu rồi, luôn cảm giác hình như thế giới này thật sự tồn tại."

Ấn nút Thoát Game, thế giới bị màu máu phủ kín, ý thức của Hàn Phi dần trở nên mơ hồ.

Tháo mũ trò chơi xuống, Hàn Phi nằm lên giường, không muốn nhúc nhích chút nào.

So với sự uể oải trên thân thể, hiện tại hắn còn kiệt quệ hơn về tinh thần.

"Tạm thời không cần suy nghĩ đến công việc diễn viên, số tiền gởi trong ngân hàng còn đủ để mình sinh sống một thời gian." Hàn Phi mở phần mềm Internet Banking trên smartphone: "Hiện giờ mình có 2 cách để kiếm tiền: Một là đợi sau khi trò chơi [Cuộc Sống Hoàn Hảo] chính thức Open beta, dựa vào trò chơi để kiếm tiền. Nhưng những đặc sản trong cõi âm chắc không thể chuyển tới thế giới game bình thường; một cách kiếm tiền khác chính là dựa vào phá án để kiếm tiền thưởng."

Nhìn về phía bức ảnh của Mạnh Trường An, Hàn Phi cứ như nhìn thấy tờ 50.000 tệ được dán trên vách tường.

"Đều dựa vào bản lĩnh kiếm tiền, không có gì phải xấu hổ."

Lần này, Hàn Phi đã nắm được một manh mối quan trọng trong game — xưởng làm nước đá Đông Hoa, nơi đau đớn nhất trong ký ức của Mạnh Thi chính là xưởng làm nước đá. Điều này trái ngược hẳn với tin tức mà Hàn Phi từng thu được trước đó. Hắn dự định sau khi ngủ dậy, sẽ tự mình đi qua xem.

…

Báo thức lúc 10:00 sáng reo vang, Hàn Phi bị đánh thức. Hắn ăn qua loa cho có lệ rồi cầm smartphone bấm số điện thoại của Lệ Tuyết.

"Giờ chị có thời gian không? Có thể đi cùng em đến một chỗ hay không?" Dù Hàn Phi không tham gia phá án nhưng đã xem qua rất nhiều bộ phim tương tự. Sau khi tìm được manh mối, nhân vật chính trực tiếp điều tra, cuối cùng khiến bản thân rơi vào tình huống hiểm nghèo. Hắn tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy xảy ra với mình.

"Đi đâu?"

“Về vụ án giấu xác trong tủ lạnh, ngăn mát chứa thực phẩm tươi sống rất có thể không phải hiện trường án mạng đầu tiên. Xác của Mạnh Thi và Thần Thần đã bị chuyển qua đó.”

“Chúng tôi đã biết điều này.”

“Vậy chị có biết hiện trường án mạng đầu tiên ở đâu không?”

“Tạm thời vẫn chưa thể xác định.”

“Để em đưa chị tới đó.”

Hàn Phi không tốn bao nhiêu thời gian đã thuyết phục được Lệ Tuyết. Một tiếng sau, Lệ Tuyết lái xe mô-tô đưa Hàn Phi đến khu vực ngoại ô phía bắc Thành phố Tân Hỗ.

Tân Hỗ có diện tích rất lớn. Những người giàu có nhất và phần lớn tầng lớp trung lưu đều sống tại khu vực trung tâm trong thành phố thông minh. Bên ngoài thành phố thông minh là khu phố cổ, nơi rồng rắn lẫn lộn. Trước khi hệ thống thông tin công dân ra đời, khu vực này cực kỳ hỗn loạn.

Ngoại trừ thành phố thông minh và khu phố cổ, Tân Hỗ còn 4 vùng ngoại thành, gồm: Đông, Tây, Nam, Bắc.

Với sự phát triển của khoa học công nghệ, một lượng lớn người từ ngoại thành đổ vào thành phố. Ngoại thành Tân Hỗ cũng vì thực trạng này mà càng ngày càng hoang vắng. Nơi đó còn sót lại rất nhiều công trình xây dựng dở dang và các nhà máy bỏ hoang.

Xưởng làm nước đá Đông Hoa mà Hàn Phi đang muốn tìm nằm ở ngoại thành phía Bắc thành phố Tân Hỗ, đây là một xưởng làm nước đá có quy mô rất nhỏ.

Lúc trước, việc chọn xây dựng nhà xưởng ở ngoại thành chủ yếu là vì giá điện ở đây rẻ, nguồn nước dồi dào, xung quanh cũng không có cư dân sinh sống nên không cần phải lo sẽ làm phiền đến người dân.

Rời khỏi đường cái, Hàn Phi cùng Lệ Tuyết đi ngang qua một đống công trình xây dựng dở dang. Giờ đang là ban ngày nhưng xung quanh lại không thấy một bóng người.

Qua mấy chục phút sau, Hàn Phi nhìn thấy một chiếc bảng hiệu xưởng làm nước đá ở cuối một con đường nhỏ.

Tấm bảng này đã bong tróc nghiêm trọng, chữ viết loang lổ.

"Cứ có cảm giác xưởng làm nước đá này đã ngừng hoạt động rất lâu rồi."

Con đường ra vào xưởng làm nước đá đầy vết nứt, trong khe mọc đầy cỏ dại.

"Dù đây có là hiện trường đầu tiên của vụ án mạng, chúng ta có thể tìm được gì sau 10 năm đã qua?" Lúc mới nghe được tin tức, Lệ Tuyết rất kích động, nhưng trên đường cô đã bình tĩnh lại: "Hàn Phi, làm sao cậu biết nơi này là hiện trường án mạng đầu tiên?"

"Em đoán." Hàn Phi buột miệng chống chế qua loa. Hắn nhìn bức tường xi-măng cao hơn 2m, sau khi chạy lấy đà, bèn nhảy lên thật cao, bám vào đầu tường nhảy vào trong: "Thể năng quả thực trở nên tốt hơn nhiều, trước đây leo cây thôi cũng hết xài rồi."

"Cậu đừng một mình xông về phía trước, cũng đừng cách chị quá xa, hiểu chưa?" Lệ Tuyết đã nhảy vào từ lúc nào rồi. Cô ta rõ ràng kinh có nghiệm dày dặn hơn Hàn Phi nhiều thông qua việc điều chỉnh động tác rất nhẹ nhàng, gần như không phát ra tiếng động quá lớn.

"Không thành vấn đề." Cả hai đều nói rất khẽ, dọc theo góc tường đi vào khu nhà xưởng.

Sau khi bước vào xưởng làm nước đá, hai người cố ý hạn chế trò chuyện, có thể không nói thì cố cứ im lặng, đặt toàn bộ lực chú ý vào chuyện tìm kiếm manh mối.

Xưởng nước đá Đông Hoa cũng không quá lớn, gồm hai chiếc máy làm đá và máy nghiền đá bị rỉ sét nghiêm trọng được đặt trong sân; những nhà kho được xây dựng đơn giản xung quanh đều đã đổ sập.

"Vào trong xưởng nhìn thêm đi."

Hai người một trái một phải bước vào nhà xưởng trong điều kiện ánh sáng nhá nhem, nhiệt độ nơi đây có vẻ thấp hơn bên ngoài.

Vì chuyện đã trôi qua quá lâu, quá trình điều tra bên trong nhà xưởng này cũng không nảy sinh được lợi ích gì. Trong khi Hàn Phi đang suy nghĩ không biết mình có bỏ sót thứ gì không, Lệ Tuyết lại một mình đi vòng quanh nhà.

"Chị đang làm gì?"

"Xưởng nước đá chắc chắn phải có kho chứa đá hoặc hầm băng để chứa đá, nhưng sau khi chúng ta vào đây cũng không nhìn thấy nơi để trữ đá." Lệ Tuyết ngừng lại khi đi đến góc Đông Bắc của nhà xưởng. Cô vén chiếc chiếu rơm rách trên đất, bên dưới là một tấm thép rất mỏng.

"Để em giúp chị." Hàn Phi bước tới định giúp, nhưng Lệ Tuyết đột nhiên giơ cánh tay ra hiệu Hàn Phi đừng tới.

Cô đi vòng quanh tấm thép, mở camera điều tra, sau đó lấy dùi cui cảnh sát từ sau thắt lưng ra.

Lúc này, Hàn Phi cũng phát hiện có dấu vết lạ. Quanh cạnh tấm thép không có bất cứ mảnh chiếu rơm nào phũ lên nhưng ở đó cũng không có bụi, hình như mới được mở ra gần đây.

"Trong hầm băng dưới lòng đất có người sao?"

Lệ Tuyết ra hiệu Hàn Phi im lặng, yêu cầu hắn mang theo thứ gì đó để tự vệ, sau đó dùng một tay nắm lấy cạnh tấm thép, nhẹ nhàng kéo lên.

Dưới tấm thép, có thể nghe được tiếng gió thổi vang từ sâu bên trong hầm băng đen như mực. Dường như hầm băng này còn thông tới một nơi nào đó nữa.

Lấy smartphone ra, Lệ Tuyết gọi cho đồng sự của mình, báo cáo vị trí hiện tại của hai người. Sau đó, cô bật chức năng đèn pin của smartphone, một mình đi xuống hầm băng dưới lòng đất.

Chương 67: Những bức ảnh

Xưởng làm nước đá Đông Hoa đã đóng cửa từ rất lâu, vậy mà hầm đá dưới lòng đất lại vô cùng sạch sẽ, cứ như thể thường xuyên có người tới quét dọn vậy.

“Cậu cứ đứng ở trên trông coi lối ra vào, đề phòng có kẻ đến nhốt luôn hai người chúng ta trong này. Tôi đã thông báo cho đồng nghiệp ở gần đây rồi, chắc hẳn bọn họ cũng sẽ mau chóng tới thôi.”

Lệ Tuyết cầm điện thoại dò xét xung quanh hầm đá, chẳng bao lâu sau đã có phát hiện mới.

“Cái gì kia?”

Ánh sáng phát ra từ điện thoại chiếu thẳng đến góc tường. Lệ Tuyết nhìn ra nơi đó có một chiếc lư hương, bên cạnh lư hương bày một tấm ảnh màu của bà cụ Mạnh Thi.

“Ảnh của người chết? Tại sao trong đây lại có bức ảnh của người chết được? Có người cúng bái bà ấy ở đây ư?”

Diện tích của hầm đá dưới lòng đất không lớn lắm, chỉ cần lướt mắt một cái là có thể nhìn được từ đầu tới cuối, cũng không có bất kỳ vật cản nào ngăn chặn tầm mắt cả. Thế cho nên, Lệ Tuyết can đảm hơn hẳn.

Cô nàng bước đến góc phòng, không động vào di ảnh dưới đất mà chỉ dùng máy ảnh chuyên dụng phá án để quay chụp lại tất cả.

“Chị có phát hiện gì không?”

“Tôi tìm thấy bức ảnh của bà cụ Mạnh Thi. Có người thường xuyên dành thời gian chạy tới đây để cúng bái cho bà cụ. Nhìn tàn nhang trên lư hương, có thể thấy người đó đã đến đây rất nhiều lần.”

“Chỉ có chừng ấy thôi sao?” Hàn Phi vô cùng coi trọng manh mối mà bà cụ Mạnh Thi kia đã cung cấp. Thế nhưng theo lời của Lệ Tuyết, có vẻ đây cũng chẳng phải manh mối gì

quá quan trọng: "Nếu không thì chị lên đây đi, để tôi xuống xem xét thử?"

Sau khi kéo Lệ Tuyết lên, Hàn Phi bèn nhảy xuống hầm đá. Gần như trong nháy mắt khi vừa nhảy vào trong này, hắn bèn nảy sinh một loại cảm giác quen thuộc khó nói thành lời.

Không gian khép kín, sự âm u lạnh lẽo và bóng tối vô biên không ngừng ùa tới.

Tay chân của Hàn Phi đã hơi tê dại. Hắn sực nhớ lại những chuyện mà mình đã trải qua trong căn hộ của bà cụ Mạnh Thi. Vào lúc bà lão bị mất khống chế, cảm giác của hắn khi ở trong căn hộ số 1031 cũng giống y như trong hầm đá dưới lòng đất hiện giờ.

"Thì ra cái lạnh giá kia chính là cảm giác của bà lão trước lúc lâm chung!"

Hắn bật đèn pin trong điện thoại của mình rồi bước đến bên góc tường, tỉ mỉ quan sát lư hương và tấm ảnh của bà cụ Mạnh Thi dưới mặt đất.

Bà cụ Mạnh Thi trong bức ảnh còn rất trẻ, mái tóc vẫn chưa bạc trắng; có vẻ như kẻ thường xuyên đến cúng bái bà cụ chỉ có duy nhất một bức ảnh này.

"Chắc hẳn xưởng làm nước đá Đông Hoa chính là hiện trường tử vong đầu tiên của người chết. Kẻ tới đây tế bái bà ấy khẳng định là người biết rõ nội tình, hơn nữa phải có quan hệ thân thiết với bà lão Mạnh Thi. Rất có khả năng chính là ba đứa con của bà ấy.

Người anh cả đã lập bàn thờ ngay trong nhà của mình, không nhất thiết phải đặc biệt chạy đến chỗ này. Loại trừ ông ta ra thì chỉ còn lại Mạnh Trường Hỉ và Mạnh Trường An mà thôi."

Một làn gió lạnh lẽo thổi qua khuôn mặt của Hàn Phi. Tuy hầm đá của xưởng làm nước đá Đông Hoa được thiết kế dưới lòng đất, song hệ thống thông gió lại cực tốt, điều này đã dấy lên sự nghi ngờ của Hàn Phi: "Hầm đá mà cũng cần duy trì cho không khí lưu thông ư?"

Hắn bèn lần dò theo hướng gió thổi đến một góc hầm đá. Ngay phía hố thoát nước - nhìn thì có vẻ như nối liền một mạch với nền nhà - lại lộ ra một khe hở.

Hàn Phi luồn tay vào khe hở ấy, dùng sức nạy thử bèn phát hiện hố thoát nước kia chỉ là để ngụy trang, còn bên dưới đó lại có một lối đi.

"Còn có thể xuống sâu hơn nữa ư?"

Nhìn xuống lối đi mờ mịt bên dưới, Hàn Phi hơi do dự.

Không khí trở nên ẩm thấp, một mùi hôi tràn lên từ bên trong lối đi ấy.

"Hố thoát nước trong hầm đá đã bị đào rỗng, nối liền với hệ thống thoát nước ngầm dưới lòng đất của thành phố. Chúng ta có nên xuống xem thử hay không?"

"Chờ đội chi viện tới đã. Trước đây, thành phố Tân Hỗ sử dụng hệ thống ống thoát nước ngầm dạng lưới. Về sau, cùng với sự nâng cấp mở rộng thành phố, tất cả đã được sửa lại thành hệ thống thoát nước ngầm kiểu hành lang. Hiện giờ bên trong thông suốt đi bốn phương tám hướng, đan xen phức tạp, nếu không mang theo bản đồ thì khi vào trong rất dễ bị lạc." Lệ Tuyết từng là nhân viên trong đội cảnh sát hình sự nên kinh nghiệm của cô ấy rất phong phú. Lúc cần xông pha lên phía trước sẽ tuyệt đối không do dự, mà khi cần bình tĩnh suy xét tất không liều lĩnh.

Ước chừng phải đợi mười mấy phút sau, hai vị đồng nghiệp trước đây của Lệ Tuyết mới chạy tới. Bọn họ không giống như những vị công an nhân dân bình thường khác, mà là thành viên của tổ trinh thám hình sự.

Một vị cảnh sát hình sự trong đó còn xin được đặc quyền tạm thời của cơ quan quản lý hệ thống xử lý chất thải thành phố, xuất ra được cả bản đồ, từ đó bọn họ mới có thể thuận lợi tiến vào lối đi dưới lòng đất.

Trong không khí phảng phất một thứ mùi gay mũi, con sông nhân tạo dưới lòng đất phát ra tiếng nước chảy róc rách. Bọn họ đi trên lối hành lang chuyên dụng cho nhân viên tu sửa, trên đầu là đủ thứ đường ống như đường nước thủy cục,

ống gas, đường dây thông tin,… được thiết lập từ mười mấy năm về trước.

"Nếu xưởng làm nước đá Đông Hoa là hiện trường gây án đầu tiên, vậy thì sau khi giết người, phải chăng hung thủ đã di chuyển thi thể thông qua đường thoát nước này?"

Lệ Tuyết vẫn đang suy xét về tình tiết vụ án, Hàn Phi thì nhớ lại từng câu nói của bà cụ Mạnh Thi lúc trước, còn hai bị cảnh sát kia lại đang nghiên cứu bản đồ.

"Chị Tuyết, khu vực chúng ta đang đứng này hoàn toàn không hiển thị trên bản đồ." Một anh cảnh sát phóng to bản đồ lên: "Bên dưới hầm đá có một lối đi do con người đào lên."

Bản đồ về hệ thống xử lý chất thải của thành phố không khớp với hiện trường. Mấy người bọn họ đã tiến vào khu vực không được hiển thị trên bản đồ, ở đó đã được người ta đào thành một "căn nhà" bí mật."

Đi dọc theo cửa động ấy tiến vào sâu bên trong, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, cả Lệ Tuyết và Hàn Phi đều gần như không dám tin vào mắt mình.

Trong hầm ngầm tối đen như mực này bày đủ loại bản vẽ, còn có hàng xấp tài liệu về vụ án Giấu xác trong tủ đông và vụ án Chặt thây – ghép xác dày cộp.

Trong chồng tư tiệu này, thậm chí có một số đã ngả màu ố vàng. Có thể thấy được, khoảng cách về thời gian của những xấp tài lại này so với hiện tại là cực dài, hẳn là phải tốn nhiều năm trời cóp nhặt từng li từng tí mới được như vậy.

"Nhất thiết đừng sờ mó lung tung đó! Tất cả đều phải mang găng tay vào!"

Điều khiến cho phía cảnh sát càng phải kinh ngạc hơn còn ở phía sau kìa. Trên bức tường trong góc tận cùng của hang động này có dán một vài bức tranh và ảnh từng bị cắt xén mà thành. Trong đó đề cập tới mười mấy người, trên hầu hết các bức tranh ảnh về người này đều được đánh dấu vòng tròn bằng bút đen.

Chỉ có ba người là ngoại lệ. Người thứ nhất là Hạ Thủ Nghiệp, bức ảnh của ông ta bị người ta lấy bút đỏ gạch chéo.

Người thứ hai là Mạnh Trường An, bức ảnh của ông ta thì bị vẽ vòng tròn bằng bút đỏ, bên trên thủng lỗ chỗ do đầu bút nhọn đâm chọc vào. Có thể thấy, chủ nhân của cái hang động này hình như đã hận Mạnh Trường An đến thấu xương.

Điều khiến cho tất cả mọi người đang có mặt không ngờ tới nhất, chính là bức ảnh thứ ba. Bức ảnh đó vẫn còn rất mới, chắc hẳn mới được chụp gần đây. Người trên bức ảnh đó lại chính là Hàn Phi.

Trên bức ảnh của Hàn Phi bị người ta dùng bút đen vẽ lên một dấu chấm hỏi.

"Những bức ảnh được khoanh tròn bằng bút đen chắc là biểu thị người đã được loại trừ khỏi đối tượng tình nghi. Dấu gạch chéo bằng bút đỏ đại biểu cho người đã bị giết chết. Người bị vẽ vòng tròn bằng bút đỏ có khả năng biểu thị cho đối tượng phải giết tiếp theo. Còn về dấu hỏi chấm cuối cùng…"

Tất cả cảnh sát có mặt đều nhìn về phía Hàn Phi, mà bản thân hắn cũng cảm thấy kỳ lạ: "Thời gian trước tôi luôn có cảm giác bị người ta theo dõi… Lẽ nào người theo dõi tôi chính là cái gã sống trong đường hầm thoát nước này hay sao?"

"Rất có khả năng là vậy. Chỉ có điều, tại sao gã ta lại vẽ một dấu hỏi chấm lên trên bức ảnh của cậu? Lúc cậu bị gã theo dõi có làm điều gì đặc biệt hay không?" Lệ Tuyết nhìn chằm chằm vào bức ảnh kia của Hàn Phi.

"Lần đầu tiên phát hiện bản thân bị theo dõi là khi tôi ở phim trường của bộ phim [Hoa Tội Ác]. Lúc đó, tôi đang gọi điện thoại cho chị, hình như có nói một câu [Nếu so sánh với Mạnh Trường Hỉ, hẳn là các chị nên chú ý đến Mạnh Trường An nhiều hơn. Cái gã nhìn thì có vẻ vô hại nhất ấy, nói không chừng mới là hung thủ thật sự giết hại mẹ của mình] đấy." Đôi mắt của Hàn Phi đột nhiên mở to: "Đúng thế! Ngay sau khi tôi nói xong câu này bèn nghe thấy chỗ ngã rẽ sau lưng mình

vang lên tiếng động. Chắc hẳn đối phương cũng vì nghe được câu nói này của tôi mà trong lòng bị chấn động!"

"Hiện giờ, từ các thông tin mà cảnh sát nắm giữ được thì tất cả mọi chứng cứ đều nhắm đến Mạnh Trường Hỉ. Cậu là người duy nhất nói giúp cho gã ta, cậu cảm thấy hung thủ thực sự là Mạnh Trường An À?" Lệ Tuyết nhìn đống tư liệu dày cộp trong hang động rồi mạnh dạn đưa ra suy đoán: "Có khi nào, người sống dưới đường ngầm thoát nước này chính là gã Mạnh Trường Hỉ đã mất tích nhiều năm trước hay không?"

Chương 68: Ác thuần túy

“Bên trong hang động không có bất cứ thiết bị thông minh nào, lại có thể chặn các tín hiệu ở một mức độ nhất định nên rất thích hợp cho việc né tránh truy xét. Trong hầm đá có đặt lư hương và di ảnh bà cụ Mạnh Thi, chứng tỏ chủ nhân của hang động và bà ấy có quan hệ không hề đơn giản. Tổng kết lại, xác suất Mạnh Trường Hỉ chính là người ẩn nấp trong hệ thống thoát nước ngầm dưới lòng đất này rất lớn.”

Phân tích của Lệ Tuyết khiến cho tất cả cảnh sát có mặt ở đây đều hưng phấn hẳn lên. Hiện tại, hầu hết cảnh sát của thành phố Tân Hỗ đều đang âm thầm truy vết Mạnh Trường Hỉ, song chẳng chút đầu mối nào cả. Nếu như bọn họ có thể tìm ra Mạnh Trường Hỉ trước, vậy chắc chắn đã lập được công lớn.

Đeo găng tay vào, Lệ Tuyệt nhẹ nhàng gỡ bức ảnh của Hàn Phi xuống: “Bức ảnh này được chụp mới cách đây vài ngày thôi. Chắc là dấu vân tay lưu lại vẫn còn tương đối rõ rệt. Ngoài ra, các cậu hãy mau chóng đi đối chiếu công trình kiến trúc và góc độ chụp trong bức ảnh, lập tức trích xuất các camera ở những đoạn đường có liên quan ngay.”

“Chờ một chút!” Sau khi lấy bức ảnh xuống, Hàn Phi mới nhìn thấy mặt sau của nó còn viết thêm 5 chữ: “Nước đi cuối cùng.”

“Mình là nước đi cuối cùng của Mạnh Trường Hỉ ư? Ý của ông ta là gì đây?”

Phát hiện ra phía sau bức ảnh còn có chữ, Lệ Tuyết lại gỡ ảnh của Mạnh Trường An và Hạ Thủ Nghiệp xuống.

Đằng sau bức ảnh của Hạ Thủ Nghiệp thấm đầy vết máu dữ tợn; về phần bức ảnh của Mạnh Trường An, mặt sau chỉ viết một mốc thời gian.

“Đây chẳng phải là ngày hôm nay sao?”

Nhìn thấy thời gian phía sau bức ảnh của Mạnh Trường An, Lệ Tuyết là người đầu tiên cảm thấy không bình thường. Cô lập tức giở tung đống tư liệu xung quanh rồi nhanh chóng tìm ra được một vài thứ đặc biệt.

"Thẻ quẹt thông tin cá nhân? Bản vẽ phác thảo kết cấu kiến trúc của chi nhánh công ty Vĩnh Sinh Pharmaceutical? Bản đồ hội trường chính của quảng trường quốc tế Tân Hỗ?" Khi Lệ Tuyết tìm thấy những thứ này, việc đầu tiên là cô ấy mở điện thoại ra tìm kiếm: "1:30 chiều ngày hôm nay, tại quảng trường quốc tế Tân Hỗ sẽ diễn ra một buổi triển lãm giới thiệu game với quy mô siêu lớn. Vĩnh Sinh Parmaceutical và Deep Space Technology bắt đầu quảng bá sản phẩm trước 3 tuần, bọn họ sẽ quảng bá về máy chơi game Space Sleep mới nhất."

"Giả dụ chủ nhân của hang động này chính là Mạnh Trường Hỉ, vậy ông ta nắm rõ về bố cục kiến trúc của hội triển lãm là để bản thân có thể đích thân đến đó ư? Khu vực thành phố thông minh Tân Hỗ không giống với khu phố cổ. Ở đó, hầu như cứ cách mười mấy bước là đã có một cái camera giám sát, trung tâm đầu não của thành phố thì mỗi giây mỗi phút đều có giám sát tất cả các điểm bất thường. Nếu ông ta qua đó, xác suất bị phát hiện sẽ vô cùng lớn!"

"Mạnh Trường Hỉ sẽ không vì mấy trò game mà mạo hiểm đến vậy. Khẳng định là ông ta có lý do nhất định phải đến đó." Hàn Phi cũng cầm điện thoại lên tìm kiếm. Rất nhanh sau đó, hắn đã tìm ra nguyên nhân: "Chiều hôm nay, công ty game sẽ giới thiệu thiết bị game mới nhất do Deep Space Technology và công ty Vĩnh Sinh Pharmaceutical hợp tác nghiên cứu, phát hành. Một vị quản lý cấp cao của công ty Vĩnh Sinh Pharmaceutical cũng sẽ tới dự."

Hắn giơ bản tin trong di động cho tất cả cảnh sát ở xung quanh: "Trong những người đại diện cho công ty dược phẩm Vĩnh Sinh đến tham dự, có Mạnh Trường An!"

"Mạnh Trường Hỉ muốn đi giết Mạnh Trường An?" Hai đồng chí cảnh sát mới tới cảm thấy sự việc này không phải chuyện nhỏ, cho nên bọn họ chuẩn bị lập tức báo cáo với cấp trên. Nếu như quản lý cấp cao của công ty Vĩnh Sinh

Pharmaceutical bị giết, vậy hậu quả sẽ khó mà tưởng tượng nổi.

"Bình tĩnh!" Lệ Tuyết quét mắt nhìn một lượt đống tài liệu trong hang động: "Lúc ban đầu, tôi cũng không hoàn toàn tin tưởng vào những lời của Hàn Phi nói. Mọi loại chứng cứ đều chứng minh Mạnh Trường Hỉ chính là hung thủ giết người. Thé nhưng sau khi nhìn thấy hang động này, tôi bèn cảm thấy sự việc thực sự không đơn giản như chúng ta vẫn nghĩ. Một tên hung thủ liệu có thể bỏ ra thời gian 10 năm trời để đi thu thập từng chút manh mối của vụ án không? Chỉ có người muốn tìm ra chân tướng sự việc mới đi làm những điều này."

"Mạnh Trường Hỉ là một kẻ vô cùng thông minh. Gã cực kì có lòng nhẫn nại và sự bền bỉ. Một người như vậy sẽ không đột ngột làm ra những quyết định bốc đồng, trừ phi có việc gì đó kích động gã mà thôi." Hàn Phi nhìn khắp lượt các đồng chí cảnh sát ở xung quanh.

"Đêm hôm qua, trong Cục có nhận được một tài liệu nặc danh. Đối phương đưa ra bằng chứng chỉ rõ Mạnh Trường Hỉ chính là hung thủ giết người trong vụ án giấu xác trong tủ đông." Một đồng chí cảnh sát nhìn sang Lệ Tuyết và Hàn Phi, do dự cả buổi mới dám mở miệng.

"Bằng chứng?" Lệ Tuyết cực kỳ kinh ngạc: "Sao tôi không được biết vậy?"

"Chị lúc nào cũng đề nghị thầy của mình khống chế Mạnh Trường An, lại đối đãi cẩn trọng với Mạnh Trường Hỉ. Điều này trái ngược với hướng điều tra tổng thể của chúng tôi." Đồng chí cảnh sát nọ lắc đầu: "Tối ngày hôm qua, chúng tôi đã nhận được vài bản ghi hình, ghi lại cảnh tượng Mạnh Trường Hỉ đã chôn cất xác của đủ loại động vật trước đây. Trong đó có xác một con chim nhỏ bị cắt lìa thân, còn có mèo hoang, chó hoang nữa. Chỉ nội việc nhìn thấy đống xác bị cắt lìa thân thể ấy là chị đã có thể cảm thấy nội tâm của gã này biến thái đến nhường nào. Đương nhiên, nếu chỉ vẻn vẹn có xác động vật không thôi, vậy thì chúng tôi cũng sẽ không truy nã gã ta trên toàn thành phố đâu. Mà cái quan trọng nhất là cảnh cuối cùng được quay lén trong đoạn ghi hình, tên Mạnh

Trường Hỉ trong cảnh đó đang chuẩn bị chôn giấu một cỗ thi thể người."

Vị đồng nghiệp còn lại của Lệ Tuyết cũng mở miệng nói: "Chứng cứ quan trọng hơn nhiều so với phán đoán chủ quan. Sau khi nhận được bằng chứng ấy, Cục đã lập tức tăng cường phạm vi lùng tìm gã Mạnh Trường Hỉ. Hơn nữa, còn bắt đầu sử dụng cả kỹ thuật tiên tiến nhất để tiến hành dò xét. Chắc hẳn gã đã phát giác ra sự nguy hiểm, biết được rằng bản thân sẽ không trốn tránh được nữa, cho nên mới muốn mạo hiểm một phen."

"Bản ghi hình đó là thật ư?"

"Đã thông qua giám định kỹ thuật, bản ghi hình là thật."

Nhận được câu trả lời xác thực, Lệ Tuyết bèn nhìn sang Hàn Phi. Lúc ban đầu, cô tin tưởng vào lời nói của Hàn Phi, cho nên mới kiến nghị với thầy của mình như vậy. Thế nhưng đứng trước bằng chứng xác thực kia, cô nàng lại bắt đầu dao động.

"Có vấn đề!" Hàn Phi vẫn kiên định như cũ: "Bản ghi hình mà mọi người xem kia có phải chỉ ghi lại quá trình chôn cất động vật thôi, không hề có quá trình sát hại động vật, đúng chứ?"

"Cho dù không quay được cảnh động vật bị sát hại, nhưng chỉ cần xét đến việc cuối cùng gã muốn chôn xác là đã đủ để chúng tôi bắt gã rồi." Đồng chí cảnh sát nọ nói rất có lý, không thể chối cãi lại được.

Thế nhưng đúng vào lúc tất cả mọi người đều nhận định Mạnh Trường Hỉ chính là hung thủ, thì Hàn Phi nghiến chặt răng lại. Hắn đã từng nghe được ở chỗ của bà cụ Mạnh Thi rằng, cùng với việc các hành động của Mạnh Trường An ngày càng điên cuồng, các anh của gã cũng bắt đầu can dự vào.

Hàn Phi nhớ rất rõ những lời bà cụ từng nói. Khi ấy, người anh Mạnh Trường Thọ đã có công ăn chuyện làm kia còn kiếm bác sỹ tâm lý cho Mạnh Trường An. Anh hai Mạnh Trường Hỉ thì giúp cậu em của mình giải quyết hậu quả.

Nói cách khác, xác động vật mà Mạnh Trường Hỉ đem đi chôn kia toàn bộ đều là hậu quả do Mạnh Trường An giết hại cả. Càng khiến cho người ta ghê tởm chính là, sau khi biết được điều này, Mạnh Trường An không chỉ không biết hối cải, mà ngược lại, gã còn quay lại cảnh tượng Mạnh Trường Hỉ chôn giấu xác động vật ấy.

Ngay từ lúc còn nhỏ như vậy mà gã đã biết lợi dụng lòng yêu thương của anh trai mình để giá họa mọi tội lỗi lên người anh ấy.

Nếu so sánh với vẻ bề ngoài sáng sủa, đẹp trai của Mạnh Trường An, vậy thì gương mặt có vết bớt của Mạnh Trường Hỉ sẽ khiến người ta có ấn tượng không tốt ngay từ đầu.

Kể từ khi Mạnh Trường An bắt đầu truy tìm [Cánh bướm], có khả năng gã đã coi Mạnh Trường Hỉ là kẻ chết thay cho mình rồi.

Nghĩ đến đây, Hàn Phi cũng hiểu ra một chuyện khác nữa.

Mạnh Thi là người hiểu rõ ba anh em nhà này nhất, cho nên bà nhất định phải chết.

“Ban đầu, bên phía cảnh sát tìm ra manh mối trong nhà của Mạnh Trường Hỉ chắc hẳn là do Mạnh Trường An cố ý lưu lại. Con ác quỷ này đã sớm lên kế hoạch cho tất cả. Gã vẫn luôn nắm được nhược điểm của Mạnh Trường Hỉ. Một khi sự việc bị bại lộ, gã sẽ gửi những chứng cứ này đi.”

Điểm khiến cho người ta không thể phản bác được chính là, những chứng cứ này cũng đều là sự thật.

Trên người Mạnh Trường Hỉ có tội, song kẻ thủ ác chân chính không thể dung thứ lại là Mạnh Trường An.

“Mọi người hãy nhìn cái này đi!” Một đồng chí cảnh sát lại tìm ra một bức bản đồ vẽ bằng tay trong một góc tài liệu. Bên trong chú thích vị trí của hầu hết camera giám sát tại quảng trường quốc tế, thậm chí còn trù tính ra một con đường tương đối an toàn nữa.

“Thẻ căn cước công dân đánh máy được chuẩn bị chuyên biệt cho những người bị tàn tật. Giả dụ như một số công dân bị

hủy hoại gương mặt, không thể tiến hành nhận biết bằng khuôn mặt được, hoặc một số người mù không tiện nhận diện đồng tử, v.v… Chiếc thẻ căn cước công dân của Mạnh Trường Hỉ không biết được lấy từ chỗ nào. Nếu như lai lịch của chiếc thẻ ấy có vấn đề, nhiều nhất là trong vòng 5 phút thì hệ thống đã có thể phát hiện và cảnh báo rồi!"

"Nói cách khác, sau khi vào trong hội trường, gã chỉ có thời gian 5 phút đồng hồ để hoàn thành việc mưu sát kia."

"Xét về mặt thời gian, con đường mà hắn trù tính ra có thể hình dung bằng hai chữ hoàn hảo."

Đã nắm rõ được phương án hành động cụ thể của đối phương, hai đồng chí cảnh sát nọ lập tức hành động ngay.

Nhìn tuyến đường giết người kia, Hàn Phi lại không hề rời đi. Hắn đổi góc độ khác để suy nghĩ. Nếu như bản thân muốn đi làm loại sự tình kiểu này, sau khi ghi nhớ tuyến đường rồi sẽ nhất định hủy hết thứ này chứ không lưu giữ lại làm gì.

"Có cảm giác Mạnh Trường Hỉ đang cố ý lưu lại những thứ này. Có khả năng ông ta đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc nơi này sẽ bị phát hiện ra. Nếu là vậy, địa điểm mà ông ta đến nhất định không thể nào là địa chỉ đã xuất hiện trong tài liệu kia."

"Ngoài ra, Mạnh Trường An rõ ràng biết công cuộc truy tìm của cảnh sát sẽ tạo áp lực rất lớn cho Mạnh Trường Hỉ, vậy mà lại sớm công khai tin tức, lớn tiếng báo tham gia buổi triển lãm giới thiệu sản phẩm mới. Gã ta tựa như đang cố ý dẫn dụ Mạnh Trường Hỉ đến giết mình vậy.

Hai anh em nhà này đều không phải kẻ ngốc, ắt hẳn đều có thể đoán ra được suy nghĩ của đối phương cả. Chỉ có điều, Mạnh Trường An sử dụng dương mưu, Mạnh Trường Hỉ không đi giết gã thì có khả năng sẽ mất đi cơ hội cuối cùng. Dưới tình huống như vậy, Mạnh Trường Hỉ biết lấy gì để phá cục diện này?"

Nghĩ đến đây, Hàn Phi lại nhìn về phía bức ảnh của mình.

"Tại sao Mạnh Trường Hỉ lại viết dòng chữ [nước đi cuối cùng] ở mặt sau bức ảnh của mình?"

Chương 69: Người thân trở nên thất thường

Có khả năng hung thủ còn muốn gây án thêm lần nữa. Mấy vị đồng nghiệp trước đây của Lệ Tuyết bắt đầu báo cáo lên cấp trên theo đúng quy trình.

Trên danh nghĩa bảo vệ hiện trường, bọn họ bèn đứng gác ngay trước cửa hang động, liên tục gọi điện thoại đi.

Phát hiện ra tung tích của Mạnh Trường Hỉ là một công trạng lớn, cho nên hai vị cảnh sát nọ có thái độ rất tốt đối với Hàn Phi. Song theo bản năng, bọn họ vẫn chặn Hàn Phi ở bên ngoài hang động. Điều này chứng tỏ các đồng chí đây vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng Hàn Phi.

"Những việc tiếp theo cứ giao cho chúng tôi là được rồi."

Đội chi viện của phía cảnh sát cũng chạy đến ngay sau đó. Hàn Phi nhìn chằm chằm bức ảnh kia của mình, vừa hay hắn cũng chẳng dự tính tiếp tục ở lại đây làm gì.

"Có thể giúp ích được cho các anh, chị là được rồi. Vậy tôi không ở lại làm phiền mọi người nữa." Hàn Phi là một diễn viên chuyên nghiệp, lại thêm việc bản thân được rèn luyện trong game, cho nên người khác rất khó có thể đọc được nội tâm của hắn thông qua sự thay đổi biểu cảm.

Ngoài mặt, tất cả mọi người đều vui vẻ hòa hảo. Thế nhưng trên thực tế, Hàn Phi đã có dự định khác cho mình.

"Lệ Tuyết, chị có thể đưa tôi về không?"

"Được."

Hai người đầu tiên phát hiện ra hang động lại là người rời khỏi đó sớm nhất. Lệ Tuyết lái mô tô đưa Hàn Phi về lại khu vực phố cổ.

Trên suốt đoạn đường, chẳng ai nói với ai lời nào. Mãi cho đến khi Hàn Phi xuống xe, Lệ Tuyết không nhịn được nữa mới mở miệng hỏi.

“Có phải là cậu vẫn cho rằng hung thủ là Mạnh Trường An?”

“Sự hoài nghi của tôi đối với Mạnh Trường An không hề giảm bớt. Chỉ có điều, các chị nói cũng không sai. Mạnh Trường Hỉ chôn cất đám xác kia là thật, gã ta đích xác là đã phạm tội.” Hàn Phi trả mũ bảo hiểm lại cho Lệ Tuyết, không nói thêm điều gì nữa.

Chờ sau khi Lệ Tuyết rời đi, Hàn Phi nhìn tòa chung cư trước mặt, thọc tay vào túi quần, chạm vào cây chích điện.

Nếu đổi lại là người khác, khi biết tình trạng bản thân có thể đang bị theo dõi, đoán chừng sẽ rất khó có thể bình tĩnh đi vào lối hành lang về nhà mình một cách bình thường như thế. Song Hàn Phi thì không như vậy. Hắn đã từng bước vào cái hành lang đáng sợ, khủng khiếp hơn thế này cả trăm lần rồi cơ mà.

Chuẩn bị tâm lý sẵn sàng xong, Hàn Phi vừa định đi vào bên trong thì điện thoại trong tay hắn bỗng rung lên một cái.

Sau khi nhìn thấy là tin nhắn đến, nét mặt của Hàn Phi trở nên khá kỳ quái.

“Cha của Ngụy Hữu Phúc tại sao lại nhắn tin cho mình vào đúng lúc này?” Chỉ mới nghĩ thoáng qua, hắn đã nhanh chóng hiểu rõ điểm mấu chốt trong ấy.

Bản thân là người nằm trong tầm chú ý trọng điểm của phía cảnh sát, xung quanh chỗ ở được bố trí camera giám sát chặt chẽ, Mạnh Trường Hỉ nếu muốn gặp mình tại chỗ này sẽ rất khó khăn. Cho nên biện pháp hữu hiệu nhất chính là dời địa điểm đến một chỗ khác, và phải nhờ sự trợ giúp của người thứ ba thì mới hoàn thành được cuộc hẹn gặp mặt này.

“Giả sử người trước đây theo dõi mình chính là Mạnh Trường Hỉ, vậy thì khẳng định là gã ta đã biết mối quan hệ giữa mình và cha của Ngụy Hữu Phúc khá tốt, thậm chí còn đích thân đáp ứng sẽ chăm sóc cho ông cụ nữa.”

Nhấn vào tin nhắn, nội dung bên trong rất đơn giản, cha của Ngụy Hữu Phúc muốn gặp mặt hắn.

Không nói lời dư thừa thì cũng sẽ không có chỗ sơ hở.

Hàn Phi lập tức trả lời tin nhắn cho đối phương, sau đó vội vàng đi về Phố Bắc của khu phố cổ.

Băng ngang qua trường quay bộ phim [Hoa Tội Ác], khoảng sân bên ngoài khu nhà ở đó rất vắng vẻ ảm đạm, cả đoàn phim đều không làm việc.

"Đạo diễn Khương không quay tiếp à? Ông ấy quyết định chờ cho vụ án kết thúc ư?"

Đối với Hàn Phi mà nói, đây là một tin tốt lành. Chỉ có điều, hiện giờ không phải là lúc chú ý đến những thứ này. Hắn từng đến nhà ông cụ kia một lần cùng với Lệ Tuyết nên biết được nhà của ông ấy và bà cụ Mạnh Thi nằm trong cùng một tòa nhà.

Cha của Ngụy Hữu Phúc sống ở tầng 4, Mạnh Trường Thọ thừa hưởng căn hộ của bà cụ Mạnh Thi ở tầng 3.

Hàn Phi không đánh động tới bất kỳ ai, lặng lẽ đi lên tầng 4. Hắn gõ cửa phòng, kết quả phát hiện ra cánh cửa căn hộ không bị khóa.

"Bác ơi, bác có nhà không?" Đóng kịch thì phải đóng cho trọn vai. Hàn Phi làm như thể mình chẳng biết gì hết, đi thẳng vào trong nhà. Trên thực tế, mỗi sợi dây thần kinh của hắn đều đã căng cứng hết cả.

Dường như cánh cửa phòng bếp không đóng, có thể nghe ra được tiếng nước chảy róc rách. Khi Hàn Phi đi về phía phòng bếp, cánh cửa phòng ngủ bên cạnh bỗng bật mở.

Hắn lập tức xoay người né qua một bên, sau đó rút ngay thiết bị chích điện tự vệ ra.

Tuy nhiên, bởi đã từng gặp quá nhiều việc đáng sợ trong game, cho nên vào lúc này Hàn Phi lại rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức bản thân hắn cũng phải ngạc nhiên.

Rõ ràng trong căn hộ có thể có nghi phạm bỏ trốn đang ẩn nấp, nhưng hắn lại hoàn toàn không sợ hãi, trong lòng cực bình tĩnh, đôi con ngươi thâm trầm tựa giếng sâu.

“Người bình thường nhìn thấy khuôn mặt của tao, đoán chừng sẽ bị dọa cho chết khiếp, vậy mà mày lại chẳng có tí phản ứng nào cả. Quả nhiên là tao đã không nhìn lầm mày. Cái nghề diễn viên chẳng qua chỉ để giúp mày đánh lừa người khác thôi nhỉ.”

Âm thanh kia khàn khàn, như thể trong họng ngậm cả đống bột sắt, chỉ cần nghe được giọng nói này là có thể cảm nhận được một loại đau đớn.

“Ông vậy là vẫn đoán sai rồi. Tôi chính là một người chuyên diễn hài.”

Hàn Phi nhìn vào trong phòng ngủ, một người có khuôn mặt bị bỏng nặng đang đứng ngay cửa phòng.

Cả khuôn mặt của gã đều bị đốt cháy, thậm chí còn không nhìn ra được ngũ quan, chỉ có đôi mắt vẫn sáng ngời sắc bén tựa lưỡi dao.

Khi Hàn Phi vẫn đang đánh giá người nọ, đối phương cũng đang nhìn lại hắn.

“Hình như mày đã sớm biết tao sẽ ở đây chờ mày.” Người đàn ông bị hủy dung hoàn toàn kia lộ ra một nụ cười khủng khiếp: “Trên người của mày có một thứ mùi hôi mà tao rất quen thuộc. Trước đó mày từng đi vào đường thoát nước ngầm dưới xưởng làm nước đá Đông Hoa phải không? Tao chưa từng lộ ra bất cứ sơ hở nào cả, tại sao mày có thể tìm đến chỗ đó được?”

“Ông đặt quá nhiều câu hỏi rồi đấy, Mạnh Trường Hỉ.” Sau khi Hàn Phi nói ra cái tên này, nụ cười của người đàn ông trong phòng ngủ kia vụt tắt.

Nhìn thẳng vào gương mặt kinh khủng đến đáng sợ của người đàn ông trước mặt, Hàn Phi hoàn toàn không tỏ vẻ e dè. Phản ứng bình tĩnh này của hắn khiến cho người đàn ông nọ không dám hành động khinh suất.

Cả hai đứng đối diện nhìn nhau một lúc. Mãi lâu sau, người đàn ông bị phá hủy cả khuôn mặt kia mới từ từ giơ hai tay lên: “Đã từ rất lâu rồi, không còn ai gọi cái tên này của tao nữa. Yên tâm đi, tao không có ác ý gì với mày đâu.”

“Tôi biết.” Hàn Phi chầm chậm lui về phòng khách: “Cha của Ngụy Hữu Phúc đang ở đâu?”

“Ông lão đang ngủ rồi. Tao sẽ không hại ông ấy.”

Mạnh Trường Hỉ, kẻ đã bị hủy hoại dung nhan hoàn toàn ấy, mở cửa một gian phòng ngủ khác ra; cha của Ngụy Hữu Phúc đang nằm trên chiếc giường trong đó, hơi thở đều đặn.

Nhìn thấy ông lão vẫn được an toàn, Hàn Phi thở phào một hơi. Động tác cực nhỏ này của hắn đã thu hút sự chú ý của Mạnh Trường Hỉ: “Trước đây tao từng theo dõi mày, thấy mày đối xử rất tốt với thân nhân của những người bị hại trong vụ án Chặt thây – ghép xác. Lẽ nào mày cũng là một trong những thân nhân của người bị hại ư?”

Hàn Phi nhớ lại mấy người bạn sống cùng nhà trong căn hộ ma ám, khẽ gật đầu: “Tôi có lý do nhất thiết phải bắt cho bằng được hung thủ. Qua điều tra của tôi, khả năng Mạnh Trường An là kẻ bị tình nghi gây án rất lớn. Chỉ có điều khiến tôi cảm thấy kỳ lạ là tại sao ông lại đột nhiên mất tích vào mấy năm trước?”

“Nếu như tao không biến mất, người chết tiếp theo chính là tao và vợ của mình.” Mạnh Trường Hỉ sờ vào vết sẹo trên mặt của bản thân: “Anh cả và tên súc sinh kia đều bị điên cả rồi.”

“Anh cả? Là Mạnh Trường Thọ ư?” Hàn Phi híp mắt lại. Cuối cùng, chân tướng bị phủ bụi nhiều năm sắp sửa lộ ra rồi!

“Tao biết là mày sẽ cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng việc tao lựa chọn bốc hơi khỏi nhân gian, có một phần nguyên nhân rất quan trọng là vì anh cả.” Vết sẹo trên mặt của Mạnh Trường Hỉ nhăn nhúm lại vào nhau: “Vào lúc mẹ của tao bị sát hại, có một vấn đề mà tao nghĩ mãi vẫn không thông, chính là tại sao bà lại dắt theo Thần Thần đi đến xưởng làm nước đá Đông Hoa? Chẳng có lý do gì để làm như vậy cả. Sau đó, tao nghĩ đến một khả năng, không phải mẹ của tao dắt Thần Thần tới đó, mà là có người lợi dụng Thần Thần để lừa bà ấy đến.

Trước đây, tao vẫn luôn nghi ngờ Mạnh Trường An, cứ liên tục an ủi anh cả. Thế nhưng sau đó tao mới phát hiện ra, mọi chuyện hình như không phải như thế.” Không thể nghe ra cảm

giác vui buồn trong giọng điệu của Mạnh Trường Hỉ. Tựa như ông ta đã mất đi tình cảm của con người: "Anh cả rất thật thà, đầu óc lại chẳng mấy lanh lợi, tính tình thì rất tốt, cho nên ai cũng cảm thấy anh ấy dễ bị bắt nạt. Sau khi Thần Thần và mẹ của tao xảy ra chuyện, anh cả bèn trở nên điên điên khùng khùng, cả ngày không nói lấy một câu nào. Vì lo lắng cho sức khỏe của anh ấy, tao bèn đưa anh cả tới bệnh viện tịnh dưỡng, hơn nữa còn làm một loạt kiểm tra."

"Sau đó thì sao?"

"Vốn dĩ tao chỉ sợ anh cả đau lòng quá độ, dẫn tới ảnh hưởng tới sức khỏe. Nhưng sau đó, kết quả kiểm tra não bộ đã khiến cho tao phải kinh hãi." Những việc này đều xảy ra vào 10 năm trước, vậy mà Mạnh Trường Hỉ lại nhớ rõ mồn một: "Nhìn vào kết quả trên tấm phim chụp cắt lớp phát xạ Positron (1), tao nhận ra thùy trán, vỏ thùy trước trán, thùy thái dương (2) và vùng biên vỏ đại não đều có dấu hiệu khiếm khuyết chức năng. Và khi ghép nối những chỗ bị khuyết thiếu này lại với nhau, chính là hình dạng của một con bướm."

=====

Chú thích:

(1) Chụp cắt lớp phát xạ Positron / Chụp Positron cắt lớp (hay còn gọi là PET, PET Scan hoặc PET CT) được viết tắt từ "Positron Emission Tomography". Mỗi lần chụp sẽ tái tạo thành những hình ảnh không gian 3 chiều, hình ảnh màu của cơ thể nhờ vào các tia xạ hạt nhân. Chụp Positron cắt lớp cho thấy vị trí các tế bào có bất thường chuyển hóa. Kỹ thuật này có thể dùng để chẩn đoán nhiều bệnh lý khác nhau hoặc dùng để khảo sát bổ sung về một bệnh lý nào đó. Kỹ thuật này cũng có thể dùng để đánh giá hiệu quả của một phương pháp điều trị bệnh.

(2) Thùy trán (Frontal lobe): là phần phía trước não liên quan đến lí do, động cơ hành động, nhận thức cao cấp và cảm xúc của ngôn ngữ.

Thùy trước trán (Prefrontal lobe): Thùy trước trán đại diện cho khả năng nhận thức, quản lý, lãnh đạo, cá tính.

Thùy thái dương (Temporal lobe): là phần thấp của não. Thùy này cũng chứa vùng thính giác chính, rất quan trọng trong việc giải thích âm thanh và ngôn ngữ chúng ta nghe được.

Chương 70: Chỉ có người bất hạnh nhất mới sở hữu [Hộp đen]

"Trong đầu của Mạnh Trường Thọ có một con bướm à?"

"Bác sĩ nói đầu óc của anh hai phát triển không bình thường, bị tổn thương vĩnh viễn thời kỳ đầu, là đại não của kẻ tâm lý biến thái hiếm thấy." Mỗi một câu của Mạnh Trường Hỉ đều rất cay đắng: "Cũng từ giây phút đó tao mới biết, thì ra trong nhà của tao không phải chỉ mỗi thằng súc sinh kia có bệnh, mà còn cả anh hai luôn chăm sóc, giúp đỡ tao."

"Nói vậy, Mạnh Trường Thọ chính là [cánh bướm] ấy?"

Hàn Phi rất ngạc nhiên; và sau khi nghe được câu này của Hàn Phi, Mạnh Trường Hỉ cũng rất kinh ngạc: "Mày cũng biết về [cánh bướm] à?"

"Tôi chỉ biết Mạnh Trường An luôn tìm kiếm một cánh bướm nào đó, nhưng cụ thể [cánh bướm] ấy là gì thì tôi không rõ lắm." Hàn Phi rất tập trung, dự định ghi nhớ kỹ mọi câu nói của Mạnh Trường Hỉ.

"Anh hai và [cánh bướm] mà chúng ta đang tìm kiếm không phải là một, nhưng [cánh bướm] quả thật đã thông qua anh hai để hoàn toàn thay đổi chú ba." Mạnh Trường Hỉ còn nói ra một việc: "Lúc thằng ba súc sinh đi học, nó thường xuyên phát điên và việc chữa trị không hề có hiệu quả. Lúc đó, chính anh hai đã đi làm tìm bác sỹ tâm lý cho thằng ba. Mãi đến sau khi nhìn thấy hình chụp quét não của anh hai, tao mới cảm thấy có gì đó sai sai. Khi đó, tao từng dựa vào tin tức do bác sỹ kia để tiếp tục truy xét, cuối cùng thu được kết quả khác biệt hoàn toàn với những gì mà mình từng biết. Hóa ra, kẻ luôn chữa bệnh cho thằng ba không phải là bác sỹ tâm lý, mà là một thứ khác."

"Thứ khác à?" Hàn Phi chú ý tới cách dùng từ của Mạnh Trường Hỉ.

“Không sai, tao cũng không biết nên hình dung nó như thế nào, nhưng dường như nó không phải người.” Mạnh Trường Hỉ kéo tay áo lên, trên cánh tay có rất nhiều vết sẹo; những vết sẹo này hình như là mật mã, hoặc là chữ viết: “Rõ ràng, tao đã nhìn thấy nó, nhưng làm sao cũng không nhớ nổi mặt của nó. Để không quên chút ký ức cuối cùng về nó, tao đã ghi lại tất cả mọi thứ trên cơ thể này.”

Nhìn những vết sẹo trên cánh tay của Mạnh Trường Hỉ, mí mắt của Hàn Phi khẽ giật: “Ông đúng là rất ác với bản thân mình.”

“Trước khi gặp mày, tao không có con đường nào khác có thể đi.” Mạnh Trường Hỉ chỉ vào mặt của mình: “Giờ khắp nơi đều là camera giám sát, hình ảnh quay chụp kết nối với trung tâm não bộ, chỉ cần gương mặt của nghi phạm xuất hiện thì lập tức bị nhận ra. Để tránh bị bắt giữ, tao đành huỷ đi gương mặt.”

Trên gương mặt đầy vết sẹo dữ dằn, nhìn không ra Mạnh Trường Hỉ đang khóc hay đang cười: “Thứ kia mỗi lần chữa trị cho thằng ba đều là vào buổi tối. Nó ví von cơ thể con người giống như một sào huyệt của linh hồn vậy. Dưới cách nhìn của nó, linh hồn mang đến cho cuộc sống một hình hài, sử dụng tiềm năng trong cơ thể để chuyển hóa thành một loại hiện thực. Hiển nhiên, loại chuyển hóa này là quá trình sản sinh ra sinh mệnh.”

“Tôi không hiểu mấy thứ này cho lắm. Ông có thể nói đơn giản cho tôi biết thứ kia có đặc điểm gì hay không? Tôi muốn bắt nó, để báo thù cho bạn bè của tôi.” Hàn Phi nói rất chất phác.

“Cụ thể thì trên cánh tay của thứ kia có hoa văn giống với cánh bướm. Tôi không nhớ rõ mặt của nó, chỉ nhớ có hoa văn.” Ngay sau đó, Mạnh Trường Hỉ còn nói ra một chuyện vô cùng quan trọng: “Hình như chúng nó đang tìm một chiếc hộp, một chiếc hộp chứa đầy đau khổ, tuyệt vọng, bất hạnh trong cuộc sống. Cái hộp kia giấu ở chỗ sâu trong tận đáy linh hồn. Ban đầu, nó muốn tìm chiếc hộp ở trên người của thằng ba, nhưng tìm không được.”

“Một chiếc hộp ư?” Nghe đến đó, Hàn Phi đã xác định, mục tiêu của [cánh bướm] kia chính là chiếc hộp đen ở trong đầu của mình.

“Cái hộp kia dường như xuất hiện ở trên thân kẻ kẻ bất hạnh nhất. Con bướm ấy đã tìm rất lâu vẫn tìm không ra, sau đó chúng dự định tạo ra một linh hồn có thể tồn tại trong chiếc hộp.” Mạnh Trường Hỉ cởi áo khoác: “10 năm trước, con bướm đó tìm đến với 3 người; 3 người bọn chúng đều là hung thủ trong vụ án Chặt thây ghép xác.”

“3 người à?”

“Người thứ nhất chính là viện trưởng Hạ Thủ Nghiệp của cô nhi viện Phố Bắc, kẻ thứ hai là Mạnh Trường An và tên thứ ba là anh hai của tao. Tao chỉ biết 3 người này, cũng không loại trừ còn có những hung thủ khác.”

“Ông có chứng cớ xác thực hay không?” Hàn Phi rất muốn trợ giúp Mạnh Trường Hỉ; nhưng hắn cũng biết, nếu có chứng cớ xác thực thì Mạnh Trường Hỉ cũng không cần phải trốn tránh khắp nơi như thế này.

Hai người đồng thời im lặng, không ai nói gì.

Mười mấy giây sau, Mạnh Trường Hỉ mím đôi môi sứt mẻ, nhìn chằm chằm Hàn Phi rồi chậm rãi nói: “Tao có thể tin mày không?”

“Đương nhiên.”

“Không nên đồng ý nhanh như vậy! Mày chưa hiểu về tao. Tao đã giết Hạ Thủ Nghiệp, giờ đứng người đứng ở trước mặt của mày là một hung thủ giết người thật sự.” Khi khuôn mặt đầy vết sẹo của Mạnh Trường Hỉ kết hợp với những lời này, hiện trạng quả thật rất khủng khiếp.

“Tôi đã đoán được rồi, nên tôi hy vọng ông có thể đi tự thú sau khi bắt được hung phạm. Nếu làm thế, có lẽ sẽ nhận được sự khoan hồng của pháp luật.” Hàn Phi đã chứng kiến quá nhiều cảnh tượng kinh khủng và đẫm máu; phản ứng của hắn hoàn toàn không giống phản ứng của người bình thường khi đối mặt với hung thủ giết người.

“Tao không có chứng cớ xác thực, song tao đã đặt tất cả mọi thứ trong một chung cư bỏ hoang ở ngoại thành, chính là tòa chung cư Hạnh Phúc đấy. Tất cả chứng cứ đều ở trong nhà vệ sinh của căn hộ số 1044.” Mạnh Trường Hỉ chậm rãi nhìn qua hướng khác: “Không bao lâu nữa. công an sẽ tìm ra tao. Lúc Mạnh Trường An giết người, nó đã cố ý gài bẫy tao, giờ tao không còn nhiều thời gian nữa.”

“Ông nói nơi đó…” Hàn Phi thật sự hoảng hốt sau khi nghe câu nói này của Mạnh Trường Hỉ… Bởi vì, căn hộ ma ám của mình ở trong game cũng là số 1044.

“Sao vậy?” Nhìn thấy biểu cảm trên mặt của Hàn Phi lần đầu tiên thay đổi, Mạnh Trường Hỉ hơi nghi ngờ.

“Không sao, tôi chỉ ngạc nhiên là ông từng tiếp xúc với những nạn nhân trong vụ án Chặt thây - ghép xác à? Tôi nghe được tin là cảnh sát chỉ nhận được video ông chôn xác của động vật và người chết mà thôi. Nếu như Mạnh Trường An nắm chứng cứ của vụ án Chặt thây - ghép xác, vì sao ông ta lại…”

Hàn Phi chưa nói hết đã bị Mạnh Trường Hỉ cướp lời: “Gửi thẳng video chôn xác động vật của tao cho cảnh sát à? Mạnh Trường An sẽ không làm chuyện này. Nó sớm đã đặt manh mối và chứng cứ ở nơi mà chỉ cần cảnh sát tiến vào điều tra thì sẽ phát hiện ra ngay, nó muốn chính cảnh sát bắt được tao.”

“Vậy video là do ai gửi?”

“Đây không phải là phong cách của Mạnh Trường An, có thể là do anh hai làm.” Nhắc tới Mạnh Trường Thọ, Mạnh Trường Hỉ càng thêm đau khổ: “Giờ tao vẫn không biết mối liên hệ giữa những kẻ bị [cánh bướm] đầu độc là gì. So với Mạnh Trường Thọ, Mạnh Trường An càng gần với yêu cầu của [cánh bướm] hơn cơ mà. Cho nên, nếu như thực sự xảy ra chuyện, tao nghi ngờ anh hai sẽ gánh tội thay cho Mạnh Trường An. Sường như bọn chúng vẫn còn một phương án dự phòng, và đây cũng là nguyên nhân khiến tao không dám mạo hiểm lấy những chứng cứ mình đã thu thập được.”

“Ông giao lại những tin tức mà bản thân đã vất vả thu thập lại cho tôi, vậy còn ông thì sao? Ông định đi làm chuyện gì à?” Hàn Phi nhận ra rằng, dường như Mạnh Trường Hỉ đang “uỷ thác” cho hắn thì phải.

“Mày không cần biết tao định làm chuyện gì. Mày chỉ cần nhớ kỹ địa chỉ mà tao vừa nói là được.” Mạnh Trường Hỉ nhìn chằm chằm Hàn Phi: “Nếu như tao chết, mày cứ giao mấy món đồ ở đó cho công an.”

Chương 71: Một lần cuối trong đời

“Ông tuyệt đối đừng quá kích động!” Hàn Phi phát giác giọng điệu của Mạnh Trường Hỉ không đúng lắm. Bởi vậy, hắn lập tức mở miệng khuyên lơn: “Cảnh sát đã có mặt tại xưởng làm nước đá Đông Hoa, bọn họ biết hết kế hoạch của ông rồi. Bây giờ, cho dù ông có chạy qua quảng trường quốc tế Tân Hỗ đi chăng nữa, cũng không thể làm tổn hại đến Mạnh Trường An được đâu, ngược lại sẽ chỉ càng làm tăng thêm sự nghi ngờ của cảnh sát đối với ông.”

“Bản kế hoạch kia được làm ra căn bản là viết cho cảnh sát xem thôi. Mỗi ngày tao đều vẽ ra một kế hoạch mới, chẳng qua là kế hoạch đích thực thì sẽ không viết ra giấy.” Không ai có thể đoán được Mạnh Trường Hỉ rốt cuộc muốn đi làm việc gì: “Mạnh Trường An và Mạnh Trường Thọ đều là hung thủ cả. Song nói cho cùng, hung thủ thực sự lại là [cánh bướm] kia. Cho dù có đưa Mạnh Trường An và Mạnh Trường Thọ ra trước vành móng ngựa đi chăng nữa, [cánh bướm] tạo nên tất cả những bi kịch này vẫn có thể ung dung ngoài vòng pháp luật mà thôi. Nó luôn ẩn nấp phía sau hậu trường, trước giờ chưa từng lộ mặt.”

“Chúng ta cứ tiến từng bước một, bắt giữ Mạnh Trường An trước rồi hãy nói.”

“Nhưng tao không có nhiều thời gian như thế.” Mạnh Trường Hỉ xoay người lại, để lộ ra vết thương lở loét cả một mảng rộng sau lưng: “Trên lưng gánh tội danh giết mẹ, phải chịu đựng những lời giá họa và vu hãm của hung thủ thật sự, tao đã quá đau khổ rồi. Cho nên bây giờ, tao muốn diễn một tiết mục hạ màn thật đặc sắc.”

Lúc này, Hàn Phi đã hiểu đại khái ý của Mạnh Trường Hỉ. Tuy hắn vẫn muốn ngăn cản ông ta, nhưng lại bị Mạnh Trường Hỉ chặn ngang: “Sau khi mày tìm thấy bản chứng cứ kia, nhớ phải chú ý đến an toàn của bản thân đấy.”

“Không cần lo lắng cho tôi.” Hàn Phi khẽ gật đầu.

“Mày đã dính dáng đến vụ án này quá sâu rồi, [cánh bướm] kia nhất định sẽ tìm đến mày! Cho nên có cẩn thận hơn nữa cũng không đủ đâu. Mười năm qua, tao trốn đông né tây, mấy lần gặp bất trắc suýt mất mạng. Giờ nghĩ lại, những điều bất trắc ấy có khả năng chính là do [cánh bướm] đang ‘chăm sóc’ tao đó.”

“Gặp bất trắc đến mất mạng?”

“[Cánh bướm] ấy thích đùa giỡn với nhân tính, có thể tạo ra sự trùng hợp ngẫu nhiên nào đó. Nhìn thì có vẻ như là hai sự việc hoàn toàn không liên quan đến nhau, nhưng nói không chừng lại chính là một móc câu đoạt mạng người ta.” Mạnh Trường Hỉ nói hết toàn bộ những điều cần chú ý cho Hàn Phi. Sau khi dặn dò xong xuôi, ông ta giơ tay chỉ về cánh cửa: “Hãy đi đi. Sau khi rời khỏi nơi này thì đừng quay đầu lại, cứ coi như hai chúng ta chưa từng gặp mặt nhau. Hy vọng như vậy có thể khiến cho [cánh bướm] để ý đến mày trễ một chút.”

Hàn Phi vẫn đứng trong phòng, không hề di chuyển. Hắn biết, rất có khả năng đây là lần cuối cùng hắn gặp được Mạnh Trường Hỉ.

Nhận ra sự do dự của Hàn Phi, lần đầu tiên Mạnh Trường Hỉ tỏ ra biểu hiện hơi có nhân tính, gã ta vỗ vỗ vai Hàn Phi: “Trong mười năm nay, điều may mắn nhất của tao chính là có thể gặp được mày vào khoảng thời gian ít ỏi còn sót lại này. Nếu mày thực sự muốn bắt được [cánh bướm], nếu như mày thực sự muốn báo thù cho những người đã chết, nếu như mày thật sự muốn biết rõ hết thảy, vậy thì hãy làm theo những gì tao nói đi.”

Mạnh Trường Hỉ rất muốn nở một nụ cười, song những vết sẹo trên mặt lại giãn căng ra, khiến cho nét mặt ấy cực kỳ dọa người: “Chẳng phải tao cố ý hù dọa mày đâu. Chẳng qua là, trong 10 năm trời tao chưa từng nở nụ cười nào hết, bây giờ đã quên mất phải cười như thế nào rồi.”

Câu nói cuối cùng của ông ta đã khiến Hàn Phi rất xúc động.

“Hy vọng kế hoạch của ông có thể tiến hành thuận lợi. Chúc ông may mắn.”

Sau khi nói hết câu, Hàn Phi bèn rời khỏi căn hộ của bố Ngụy Hữu Phúc, vội vã đi đến địa chỉ mà Mạnh Trường Hỉ tiết lộ cho mình.

3 giờ chiều, Hàn Phi đã tới được vùng ngoại ô cách xa thành phố Tân Hỗ. Nơi đây gần như không có một bóng người.

Cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, quy mô của thành phố càng ngày càng rộng lớn, rất nhiều người thà chen chúc trong những căn hộ chỉ với mười mấy mét vuông thuộc khu vực trung tâm, còn hơn là phải đơn độc chạy ra khu vực ngoại thành xa xôi này sinh sống.

Băng qua con đường đất hiếm hoi, Hàn Phi tìm được tòa chung cư Hạnh Phúc nằm ngay sau nhà máy hóa chất bỏ hoang mà Mạnh Trường Hỉ đã nhắc tới.

Nơi này đã bị bỏ hoang từ rất lâu, cỏ dại mọc tràn lan, bức tường thì bị nước mưa tàn phá nghiêm trọng, bên cạnh còn cắm biển cảnh báo của chung cư.

Có điều, đến cả cái biển cảnh báo kia cũng là thứ đồ có từ nhiều năm trước; bên trên chỉ còn lại lớp rỉ rét, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

“Tòa chung cư có vừa đúng 10 tầng lầu, số tầng giống y như trong game. Chỉ có điều bố trí trong hành lang thì hoàn toàn không giống trong game, hầu hết các căn hộ đều lắp cửa gỗ.”

Ôm theo mối nghi ngờ, Hàn Phi cẩn thận tiến vào tòa chung cư.

Một thứ mùi ẩm mốc lãng đãng trong không khí, khắp nơi đều là rác rưởi và những đồ dùng bị tàn phá nghiêm trọng. Có vẻ như đến cả những kẻ lang thang cũng rất ít ghé thăm nơi này, trên bề mặt rất nhiều đồ đạc đều bám một lớp bụi dày đặc.

Lên đến tầng 4, Hàn Phi nhìn căn phòng số 1044 ngay trước mắt, trong lòng nảy sinh một loại cảm giác rất kỳ diệu,

cứ như thể hiện thực và trong game đang đan xen vào nhau vậy.

Cầm vào tay nắm cửa, Hàn Phi đẩy nhẹ một cái mới phát hiện ra bản lề của cửa đã bị phá hoại từ trước.

Bước vào căn hộ, hắn lập tức phải rùng mình.

Rõ ràng là ban ngày, vậy mà trong căn hộ này lại cực kỳ âm u, trong phòng khách bày các loại dụng cụ gia đình đủ hình đủ dạng được xếp bằng giấy.

"Có cảm giác như căn hộ này được chuẩn bị sẵn cho người chết vậy."

Vì lý do bố trí kiến trúc, ánh sáng mặt trời rất khó chiếu đến phòng khách. Mấy thứ hình nhân bằng giấy và dụng cụ gia đình bằng giấy mang hơi hướng lấp chỗ trống nào đó hầu như đã bị mốc meo cả lên, tỏa ra một mùi hôi thối.

"Nơi Mạnh Trường Hỉ kêu mình đến là nhà vệ sinh."

Len lỏi qua một đống dụng cụ gia đình bằng giấy kia, Hàn Phi mới mở được cánh cửa nhà vệ sinh. Theo lời nhắn nhủ của Mạnh Trường Hỉ, hắn tìm được đám tài liệu bên dưới viên gạch thứ tư.

Sau khi mở ra, Hàn Phi bèn nhìn thấy một bức thư dính máu.

Trong thư có ghi chú 7 địa điểm, lần lượt đối ứng với 7 căn hộ trong tòa chung cư. Trong 7 căn hộ này giấu những bộ phận cơ thể thất lạc cho đến nay vẫn chưa được tìm ra của 7 nạn nhân trong vụ án Chặt thây – ghép xác kia.

Có vẻ đây cũng là một phần nghi thức nào đó, vì nếu liên kết vị trí của 7 căn hộ này với nhau, sẽ có hình dạng hơi giống đôi cánh bướm.

"Rốt cuộc, [cánh bướm] ấy đã biết rõ bao nhiêu về hộp đen và thế giới tầng sâu trong [Cuộc Sống Hoàn Hảo]? Tại sao trong game lại có thể có một tòa chung cư gần như tương đồng với hiện thực thế này?"

Sau khi nhớ kỹ mã số của 7 căn hộ này, Hàn Phi tiếp tục lật giở tài liệu xem xét. Việc hung thủ của vụ án chặt thây – ghép xác lựa chọn tòa chung cư này để giấu những phần thi thể kia không hề ngẫu nhiên.

Mấy chục năm trước, tòa chung cư này vốn là một tòa chung cư ma ám. Bên trong có rất nhiều tin đồn và những lời bàn tán ly kỳ quái dị, cũng là địa điểm tự sát nổi tiếng của Tân Hỗ thời bấy giờ.

Hàn Phi lấy điện thoại tra cứu thử về khu chung cư Hạnh Phúc của thành phố Tân Hỗ, trong nháy mắt đã nhảy ra mấy chục tin tức.

Đọc từng bài báo kia mà cứ như thể đọc tuyển tập chuyện ma vậy, quả thực khiến cho người ta không dám tin.

"[Cánh bướm] trong vụ án chặt thây – ghép xác giấu một phần thi thể của những người bị hại trong tòa chung cư ma ám, lại còn dùng phần thi thể của bọn họ để chắp vá cùng nạn nhân số 8 nhằm tạo ra một cỗ thi thể khủng khiếp nhất. Cỗ thi thể kia phù hợp với những yêu cầu về sự bất hạnh, tuyệt vọng, đau khổ của bọn họ. Chỉ có điều, dựa trên kết quả cuối cùng thì chắc hẳn bọn chúng vẫn chưa tìm ra hộp đen."

Hàn Phi xem xét những thông tin mà Mạnh Trường Hỉ đã lưu lại. Ngoài những tài liệu chi tiết về vụ án chặt thây – ghép xác, trong đó còn ghi chép rất nhiều nội dung liên quan đến bươm bướm.

Hắn vừa định đọc kỹ hơn, bỗng màn hình điện thoại nhảy lên thông báo đẩy của mục tin nóng.

Từ trước tới giờ, Hàn Phi căn bản chẳng bao giờ chú ý đến những thứ này, song lần này lại khác. Hắn nhận ra bức hình kèm theo tin nóng kia chính là khuôn mặt đã hoàn toàn bị hủy dung của Mạnh Trường Hỉ!

Mở xem thông báo đẩy, bên trong là một cảnh livestream.

Thân trên để trần, Mạnh Trường Hỉ rất bình tĩnh nhìn người ngồi bên cạnh mình. Tựa như ông ta đang ở đài truyền hình, mà cũng giống như đang ở trong một công ty livestream nào đó: "Tôi sẽ không làm hại bất cứ ai trong căn phòng này,

nhưng với điều kiện tiên quyết là các người không được cắt sóng hay giở kỹ xảo nào khác.”

Không rõ ông ta đang nói câu này với ai. Nói hết câu, ông ta bèn nhìn vào ống kính: “Mạnh Trường An, tao biết dù cho tao có phải trả giá bằng cả mạng sống của mình, có lẽ vẫn không thể nào tiếp cận được mày, trao đổi với mày, cho nên tao chỉ có thể dùng cách này mà thôi.”

Chương 72: Độc diễn

"Đã rất khó phân biệt giữa thế giới giả lập và thế giới thật rồi. Kỳ thật, chuyện người có khả năng hóa thú đã không còn đặc biệt nữa."

"Hiện giờ, ước tính có khoảng 400.000.000 tấm ảnh được tung lên; 1,4 tỷ người dùng tích cực để lại 3,2 tỷ lượt comment mỗi ngày. Lưu lượng thông tin nhiều cỡ ấy không hề bị mất đi. Trí thông minh nhân tạo sẽ thu thập, biên tập chúng lại thành một loạt nhân cách phức tạp, đặc thù."

"Nhân cách này có khả năng thế thân cho những hư cấu, biến giả thành thật. Có nó, thậm chí chúng ta còn có thể giao lưu cùng người thân đã qua đời. Trong game [Cuộc Sống Hoàn Hảo] do Deep Space Technology phối hợp cùng công ty Vĩnh Sinh Pharmaceutical khai thác và phát triển, tất cả mọi người trong thế giới ấy đều là sự tồn tại chân thật. Họ có trong mình những ký ức và quá khứ của bản thân, cũng có tính cách riêng biệt của mình…"

Tại hội trường chính của quảng trường quốc tế Tân Hỗ, trong khi vị quản lý cấp cao đến từ Deep Space Technology có tên Khổng Thiên Thành đang diễn thuyết đầy cảm xúc, bỗng nhiên giữa hội trường vang lên tiếng ồn ào huyên náo; rất nhiều người kinh hô, la hét, sau đó đám đông trở nên hỗn loạn hẳn.

Khổng Thiên Thành hắng giọng, vừa định mở to âm lượng của hình chiếu ảo thì thấy trợ lý của ông ta đột ngột chạy vội tới.

"Xảy ra chuyện rồi!"

"Hoảng hốt cái gì? Chẳng phải anh đã từng nói với chú, dù gặp chuyện gì lớn cũng phải giữ tác phong điềm tĩnh ư?" Khổng Thiên Thành ngắt kết nối âm thanh công cộng.

"Có một tên tội phạm toàn thân đầy sẹo đang khống chế mấy vị biên tập viên. Gã nói mình là anh trai của Mạnh

Trường An, còn nói Mạnh Trường An chính là hung thủ trong vụ án Chặt thây – ghép xác của 10 năm về trước nữa!"

"Chết tiệt! Chú nghe thông tin này từ đâu vậy?"

Khổng Thiên Thành liếc nhìn di động, sau đó lại nhìn về phía chỗ ngồi trên bục diễn thuyết của mấy vị quản lý cấp cao của công ty Vĩnh Sinh Pharmaceutical.

4 trong 5 chỗ ngồi đã trống không, chỉ còn sót lại người đàn ông trung niên có khuôn mặt tuấn tú ở chính giữa vẫn yên lặng nhìn màn hình ảo. Trên chiếc thẻ công vụ mà ông ta đang đeo viết rõ họ tên của gã: Mạnh Trường An.

Ánh mắt của công chúng đều đang nhìn chòng chọc gã. Vốn dĩ, gã muốn dùng chính thân mình làm mồi nhử để lừa Mạnh Trường Hỉ xuất hiện. Thế nhưng vào giờ phút này, ngược lại chính gã đang bị hàng ngàn người nhìn chòng chọc hoặc chỉ trỏ vào mình.

Nếu bỏ đi, có khi chính là chột dạ. Còn không đi, ai mà biết được kế tiếp sẽ chuyện gì xảy ra!

"Ông ta chính là Mạnh Trường An ư?"

"Em trai của kẻ giết người? Không đúng, tội phạm giết người nói rằng Mạnh Trường An mới là tội phạm giết người!"

"Nhìn Mạnh Trường An hoàn toàn đâu có giống như thế chứ!"

"Cậu thì hiểu cái gì? Loại người này đều rất biết cách che giấu."

"Lập tức báo cáo lên tổng công ty mau!"

Khổng Thiên Thành gấp gáp rời khỏi bục diễn thuyết; trong hội trường bắt đầu cho phát nhạc, song tiếng nhạc kia căn bản không thể át được tiếng bàn tán xôn xao của đám đông.

Cảnh tượng giống như thế cũng xuất hiện ở rất nhiều nơi trong thành phố Tân Hỗ. Vào thời đại thông tin có thể lan truyền một cách chóng mặt như hiện nay, chỉ cần một tin giật gân nổ ra là có thể dẫn tới một cơn sốt trong chớp mắt.

Giờ phút này, vô số người đều đang nhìn vào điện thoại di động của mình, chăm chú quan sát người đàn ông có khuôn mặt đã bị hủy hoại hoàn toàn, thân thể thì đầy những vết sẹo trong màn hình kia.

"Tôi muốn kể cho mọi người nghe một câu chuyện, một câu chuyện có liên quan đến tình yêu và cái chết."

"Có một người mẹ đã nhận nuôi 3 đứa con vốn chẳng ai cần nữa. Trong 3 đứa con này thì có đến 2 đứa bị vấn đề về tâm lý và một đứa thì thân thể tàn tật. Người mẹ ấy đã cho đi tất cả tình yêu thương mà không cầu báo đáp. Thế nhưng đến cuối cùng, bà lại bị chính con của mình giết chết…"

Trong căn hộ số 1044 của chung cư Hạnh Phúc, Hàn Phi cũng chăm chú nhìn màn hình điện thoại di động. Hắn biết quá khứ của Mạnh Trường Hỉ, biết rõ đối phương hẳn đã phải chuẩn bị rất lâu cho ngày hôm nay.

"Đây chính là cách thức hạ màn mà ông ấy chuẩn bị cho bản thân đấy ư?"

Trong video, Mạnh Trường Hỉ đã kể lại hết toàn bộ những điều mà ông ta biết, không giấu giếm thứ gì, thậm chí bao gồm cả sự tồn tại của [cánh bướm].

Theo Hàn Phi thấy, Mạnh Trường Hỉ vốn biết rõ, cho dù Mạnh Trường An và Mạnh Trường Thọ đều bị bắt thì [cánh bướm] cũng vẫn ung dung tự tại ngoài vòng pháp luật. Cho nên ông ta đã đánh cược cả mạng sống của mình, ôm quyết tâm chắc chắn phải chết để công khai ra tổ chức [cánh bướm] này.

Có người tin, cũng sẽ có người không tin, nhưng điều này chẳng nghĩa lý gì cả. Chỉ cần có người chú ý đến, vậy thì số người bị [cánh bướm] làm hại có lẽ có thể giảm bớt đi.

Nhằm né tránh việc bị nhận diện khuôn mặt, Mạnh Trường Hỉ đã hủy hoại đi khuôn mặt của bản thân; nhằm đề phòng để lại dấu vân tay, ông ta bèn nung luôn mấy đốt ngón tay của mình; vì để chuẩn bị cho ngày hôm nay, ông ta đã phải chạy Đông trốn Tây 10 năm trời.

Tất cả những điều muốn nói, ông ta đều khắc trên người.

Mỗi một vết sẹo kia đều là chữ. Kể cả có bị ngắt tín hiệu giữa chừng, song chỉ cần là video đã được công khai thì những nhát cắt khủng khiếp kia chính là manh mối và chứng cứ rõ ràng nhất.

Từ vụ án Giấu xác trong tủ đông cho đến vụ Chặt thây - ghép xác, hễ là những điều bản thân từng trải qua, từng biết được, hay điều tra được thì Mạnh Trường Hỉ đều vạch trần bằng hết.

Ông ta không phủ nhận tội lỗi của mình. Ông ta nói bản thân cũng từng chôn giấu thi thể, còn tự tay giết chết Hạ Thủ Nghiệp, nhưng ông ta chỉ thừa nhận những việc mà bản thân mình từng làm mà thôi.

Những bố trí mà Mạnh Trường An đã vất vả khổ cực chuẩn bị, những vu oan giá họa trong tối ngoài sáng và cả tấm màn bảo vệ mà gã đã gầy dựng tỉ mỉ trong suốt 10 năm đều bị Mạnh Trường Hỉ mở toang trước mặt tất cả mọi người!

Đoạn truyền hình trực tiếp này vô cùng ngắn, hình ảnh phía sau không ngừng bị chập chờn. Tiếp đó không biết hiện trường đã xảy ra chuyện gì, mọi người chỉ nghe thấy tiếng hét tức giận cuối cùng của Mạnh Trường Hỉ.

"Phải có chứng cứ mới định tội ư?"

Buổi livestream bị ngắt giữa chừng, tuy nhiên những hình ảnh và video trong suốt buổi truyền hình trực tiếp này bắt đầu xuất hiện trên mạng với quy mô lớn, còn đoạn livestream kia đã leo lên top 2 trên mục hot news.

Xem xong video của Mạnh Trường Hỉ, Hàn Phi lập tức bấm điện thoại gọi cho Lệ Tuyết, đáng tiếc là đường dây đang bận. Thế nên hắn bèn nhắn một lần mấy tin nhắn gửi cho cô ấy.

Mười mấy giây sau, Lệ Tuyết mới trả lời lại Hàn Phi: "Cả 3 anh em họ Mạnh đều đã bị khống chế hết rồi!"

"Tiếp theo các chị có dự định gì?" Hàn Phi rất tin tưởng phía cảnh sát của thành phố Tân Hỗ. Thế nhưng muốn kêu cảnh sát đi truy tìm một con bướm hư vô hão huyền thì rất khó. Lần này, Mạnh Trường Hỉ công khai tin tức về [cánh

bướm], có khả năng cũng là muốn lợi dụng dư luận ép bên cảnh sát đi sâu vào điều tra cánh bướm đó.

"Muốn tra rõ vụ án giấu xác trong tủ đông và vụ án chặt thây – ghép xác, lần này cảnh sát đã chuẩn bị dốc toàn lực để bắt cho bằng được hung thủ, bao gồm cả [cánh bướm] trong lời nói của Mạnh Trường Hỉ."

"Nếu các chị tình nguyện truy xét [cánh bướm], tôi có thể giúp mọi người. Ở chỗ tôi có một bộ tài liệu liên quan đến bướm."

"Cậu vẫn đang ở nhà ư?"

"Tôi đang ở vùng ngoại ô khá xa thành phố Tân Hỗ, bây giờ sẽ đi gặp các chị." Hàn Phi đang đứng bên trong căn hộ chứa toàn hình nhân và dụng cụ gia đình bằng giấy, bản thân cũng cảm thấy nơi này có chút âm u nên muốn rời khỏi đây.

"Cậu đọc rõ địa chỉ đi, lãnh đạo của chúng tôi đã chạy xe đi rồi." Từ những lời mà Lệ Tuyết nói, Hàn Phi có thể nghe ra cảm giác được sự xem trọng.

"Ở phía sau một nhà máy hóa chất tại vùng ngoại ô phía Bắc, nơi này có tên là chung cư Hạnh Phúc…"

Mạnh Trường Hỉ đã công khai về sự tồn tại của [cánh bướm] trong buổi livestream. Thực ra, ông ta cũng không dám đảm bảo bản thân có thể chắc chắn thành công. Dù sao thì ông ta cũng cảm thấy [cánh bướm] luôn luôn theo dõi mình, cho nên ông ấy sẽ rất khó thực thi được kế hoạch của bản thân.

"Chắc hẳn [cánh bướm] cũng đã xem được đoạn video của Mạnh Trường Hỉ, nơi này đã không còn an toàn nữa rồi."

Hàn Phi không tiếp tục dây dưa ở chỗ này nữa. Sắp xếp lại toàn bộ tài liệu mà Mạnh Trường Hỉ để lại, Hàn Phi giấu mấy bì tài liệu dày cộp trong người rồi chạy một mạch ra khỏi tòa chung cư.

May mắn là, trước khi hội họp được với phía cảnh sát, Hàn Phi không hề gặp phải sự cố ngoài ý muốn nào cả.

Với lớp lớp bảo vệ, hắn được đưa thẳng tới đội trinh sát hình sự.

Hai vị cảnh sát nom có vẻ rất có khí thế đích thân "tiếp đón" Hàn Phi. Một người trong đó hình như chính là lãnh đạo trước đây của Lệ Tuyết.

Cả căn phòng đều là cảnh sát, song Hàn Phi lại không hề bị mất bình tĩnh. Những lời cần nói, hắn tuyệt đối không giấu giếm; những lời không nên nói, thông qua máy phát hiện nói dối thông thường đều sẽ không dò ra được trong lời hắn nói có vấn đề gì.

Chương 73: Lý do cậu ta trở thành diễn viên chính

Một diễn viên hài kịch đi tìm tư liệu về vai diễn của mình nhằm nâng cao khả năng nhập vai, chẳng dè lại phát hiện được manh mối về vụ án giết người có thật. Loại sự tình này vốn dĩ bản thân nó đã là một việc giàu kịch tính, có thể quay thành một bộ phim được luôn ấy chứ.

"Một bộ phận cơ thể của người chết được giấu tại Block 1 thuộc tòa chung cư Hạnh Phúc nằm ở vùng ngoại ô, tôi đề nghị các anh hãy nhanh chóng qua đó. Bởi vì [cánh bướm] có thể cũng đã xem livestream của Mạnh Trường Hỉ, đoán chừng nó cũng sẽ có hành động thôi."

"Ở đó đã bị phong tỏa cả rồi." Vị lãnh đạo của Lệ Tuyết nhìn Hàn Phi ngồi ở bàn bên cạnh. Qua nhiều năm phá án, trực giác mách bảo ông ấy rằng sự việc không hề đơn giản như vậy. Chỉ có điều, ông ta cũng có thể cảm nhận được Hàn Phi không có ác ý. Người thanh niên trước mắt có lẽ chỉ đơn giản là muốn phá được vụ án này mà thôi.

"Tôi đã nói hết toàn bộ những gì mình biết cho các ông rồi. Bây giờ đã có thể đi được chưa?" Buổi tối Hàn Phi phải về chơi game, không thể ở lại qua đêm tại đồn cảnh sát được.

"Cậu còn bận việc khác nữa hả? Hiện giờ, chúng tôi đang đề nghị xét tặng huy chương danh dự về tinh thần dũng cảm làm việc nghĩa cho cậu, đồng thời dựa trên những cống hiến của cậu trong vụ án này để tặng tiền thưởng phá án của vụ Chặt thây – ghép xác một cách thích đáng nữa." Vị lãnh đạo kia rất biết cách nói chuyện. Ông ta vừa mở lời là tinh thần của Hàn Phi lập tức phấn chấn lên hẳn.

"Tiền thưởng có thể là bao nhiêu?" Trong mắt ánh lên một tia sáng rỡ, Hàn Phi cúi đầu uống một ngụm nước: "Thật ra có hay không có tiền cũng chẳng sao cả. Lý do chủ yếu mà tôi mạo hiểm cả tính mạng, không màng đến an nguy của mình, chấp nhận mười phần chết chín để tìm ra manh mối cũng là để

báo thù cho những người bị hại mà thôi! Lúc tôi đóng phim, thân nhân của những người bị hại kia từng đến phim trường; dáng vẻ đau khổ của bọn họ khi ấy cứ khắc khoải trong lòng tôi."

Hàn Phi còn đang định kể lể thêm vài câu về những khó khăn của mình thì điện thoại của hắn bỗng rung lên. Trong nháy mắt ấy, toàn bộ cảnh sát có mặt đều nhìn về phía hắn.

"Khương Nghĩa?" Hàn Phi không rõ tại sao giờ phút này đạo diễn Khương lại gọi điện cho mình. Nhằm tránh bị cảnh sát hiểu lầm, sau khi bắt máy, hắn trực tiếp bấm chế độ rảnh tay.

"Hàn Phi! Chú em đã xem livestream của Mạnh Trường Hỉ chưa? Có lẽ vụ án này sắp được phá rồi! Sự chờ đợi của chúng ta thật xứng đáng!" Giọng điệu của đạo diễn Khương vô cùng hưng phấn. Quá trình quay phim từng bị rơi vào bế tắc, diễn viên chính thì đình công, thân nhân của người bị hại thì gây gổ, nên áp lực mà ông ta phải gánh chịu vô cùng lớn trong suốt khoảng thời gian này.

"Em đã xem rồi." Hàn Phi nhủ thầm, mình không chỉ xem được, mà còn tham dự vào việc này nữa ấy chứ.

"Khi nào thì chú em trở lại quay tiếp? Về phần kịch bản, lần này chúng ta có thể tham khảo từ hiện thực rồi! Màn diễn cuối cùng của Mạnh Trường Hỉ ấy nếu như có thể đưa lên màn ảnh, vậy thì nhất định sẽ tạo nên một cú hích lớn!" Dường như đạo diễn Khương đã bắt đầu nảy ra tình tiết mới cho bộ phim. Bộ dạng của ông ấy hiện giờ cứ như thể một người đã phải chịu khát nhiều ngày giữa sa mạc khô cằn bỗng phát hiện ra một ốc đảo; hơn nữa, giữa ốc đảo ấy còn có một chiếc tủ lạnh chất đầy đồ uống ướp lạnh.

"Tạm thời em không thể quay lại phim trường được ạ." Hàn Phi cười khổ một tiếng: "Em đang ở đồn cảnh sát để hỗ trợ phía cảnh sát điều tra vụ án Chặt thây – ghép xác đây."

"Cậu…? Hỗ trợ cảnh sát?" Vốn dĩ đầu óc của Đạo diễn Khương đang chứa đầy tình tiết bộ phim, nhất thời không theo kịp độ cua gấp của Hàn Phi.

“Thôi thì để cảnh sát nói cụ thể với anh đi.” Hàn Phi chuyển di động của mình cho vị lãnh đạo của Lệ Tuyết, sau đó thấp giọng nói với người nọ một câu: “Nhằm truy tìm manh mối nên tôi đã không quay lại tổ kịch một thời gian dài rồi. Bây giờ đạo diễn của chúng tôi muốn tôi trở về đóng phim tiếp. Anh có thể nói tốt vài câu giúp tôi hay không?”

Nhận lấy điện thoại, vị lãnh đạo của Lệ Tuyết kể lại mọi sự việc, liên quan đến quá trình Hàn Phi đã cung cấp manh mối, hỗ trợ cảnh sát phá án ra sao cho đạo diễn Khương. EQ của vị lãnh đạo này cực kỳ cao, phóng đại đến mức bản thân Hàn Phi cũng cảm thấy hơi bị ngượng luôn.

Ở đầu dây bên kia, sau khi nghe được những lời của phía cảnh sát, đạo diễn Khương cũng đơ luôn.

Anh chỉ bảo chú mày đi tìm hiểu những tin tức về vai diễn thôi, chứ có bảo chú em đi phá án đâu cơ chứ!

Chỉ vì hiểu nhầm mà Hàn Phi không chỉ chinh phục được nhân viên công tác của tổ quay phim bằng kỹ thuật diễn xuất của mình, tiếp theo còn phát hiện và cung cấp manh mối then chốt của vụ án Chặt thây – ghép xác và Giấu xác trong tủ đông nữa.

Đạo diễn Khương mãi mới tiêu hóa được thông tin này. Song sự kinh ngạc trong lòng ông ta vẫn không cách gì bình ổn được, bởi vậy khi nói chuyện cũng không còn lưu loát: “Đồng… đồng chí cảnh sát, anh nhất định phải đối đãi tốt với Hàn Phi đấy. Cậu ấy chính là diễn viên trụ cột trong đoàn phim của chúng tôi đó!!!”

“Sự giúp đỡ của Hàn Phi đối với công cuộc phá án rất lớn. Lấy những thông tin cần thiết xong là chúng tôi sẽ thả cậu ấy ra ngay, sẽ không ảnh hưởng tới tiến độ quay phim của các anh đâu. Ngoài ra… hy vọng trong lúc quay phim, các anh cũng có thể biểu hiện về hình tượng chính nghĩa của cảnh sát chúng tôi nhiều hơn một chút.”

“Nhất định rồi, nhất định rồi!” Đạo diễn Khương lập tức vỗ ngực bảo đảm. Sau khi nói chuyện với lãnh đạo của Lệ Tuyết xong, ông ta còn dặn dò Hàn Phi thêm mấy câu, hy vọng nếu

ngày mai Hàn Phi có thời gian thì chạy qua gặp mặt bên tổ quay phim một chuyến.

Ngắt điện thoại xong, Hàn Phi lại tiếp tục phối hợp với phía cảnh sát hoàn tất những thông tin điều tra còn lại. Hắn không hề biết rằng, chỉ với một cuộc điện thoại với đạo diễn Khương Nghĩa mà bản thân lại đem tới một cú sốc to lớn đến nhường nào.

……..

Sau khi nói chuyện điện thoại với Hàn Phi, đạo diễn Khương lập tức gọi đến mấy số khác. Trong đó có người không bắt máy, ông ấy bèn dứt khoát gọi xe chạy đến thẳng công ty truyền hình nào đó.

Suốt đoạn đường chạy đôn chạy đáo, đạo diễn Khương vẫn không ngừng lấy di động gọi điện thoại: "Chị Long, em có chuyện rất quan trọng muốn nói cho chị nghe!"

Dưới sự sắp xếp của nhân viên lễ tân, đạo diễn Khương bước vào phòng hội nghị. Đúng lúc này, bên trong cũng có mấy vị quần áo chỉnh tề, mặc âu phục đi giày da đang bàn bạc công chuyện.

"Đạo diễn Khương, chú đến tìm chị cũng là vì đoạn livestream về vụ án chặt thây – ghép xác hả?" Chị Long ngồi một bên bàn hội nghị, điệu bộ rất có phong cách: "Chúng tôi đều đã nhận được thông tin rồi. Vụ án này hiện giờ hot quá rồi. Đối với bộ phim của chúng ta mà nói, nó sẽ tạo sức hút rất lớn. Chỉ có điều, nước có thể đẩy thuyền, cũng có thể lật thuyền. Nếu như độ hot này không được khống chế tốt, nói không chừng còn bị thịt nát xương tan đấy."

"Chị Long, hiện giờ tôi nắm chắc 100% có thể quay tốt bộ phim này! Chỉ có một việc tôi nhất định phải thông báo cho chị." Nét mặt của đạo diễn Khương vô cùng chân thành, nghiêm túc.

"Chuyện gì vậy? Chú cứ ngồi xuống đã, đừng vội, từ từ rồi nói."

"Em muốn thay diễn viên chính. Cậu Thành căn bản không thể hiện ra được cảm giác mà em muốn biểu đạt, cậu ta không

cách nào diễn ra cái khí chất của người truy bắt hung thủ suốt 10 năm trời kia.” Khi đạo diễn Khương vừa nói ra câu này, tất cả mọi người trong phòng hội nghị đều không còn bình tĩnh được nữa.

“Bộ phim này của chúng ta tuy không được đầu tư lớn, song phía nhà đầu tư chủ yếu lại chính là công ty điện ảnh và truyền hình Hàn Quang của cậu Thành và văn hóa Du Long chúng tôi. Anh không muốn dùng cậu Thành, vậy thì cần suy nghĩ kỹ đến hậu quả nhé, có khả năng đối phương sẽ rút vốn đầu tư đấy. Hơn nữa, bây giờ cậu có thể đi đâu để tìm ra diễn viên chính thích hợp kia chứ? Anh có tiền mời diễn viên khác hay không?”

“Có một diễn viên phù hợp với vai chính của bộ phim này nhất! Có thể nói, cậu ta chính là diễn viên chính hoàn hảo nhất cho bộ phim này!” Đạo diễn Khương không hề nhượng bộ. Ông ta lấy điện thoại ra, mở thông tin về một diễn viên: “Người đó tên là Hàn Phi.”

“Hàn Phi? Chưa từng nghe qua cái tên này nha.”

Chị Long và những người khác trong phòng hội nghị châu đầu thì thầm với nhau. Sau khi trao đổi một lúc, tất cả đều nhíu chặt mày, chị Long còn đứng dậy đi đến trước mựt đạo diễn Khương: “Cậu ta có vẻ ngoài cũng tạm coi là tuấn tú. Đây là minh tinh mới nổi theo trend ư?”

“Không phải.”

“Vậy trước đây cậu ta đã quay tác phẩm nổi tiếng nào rồi?”

“Chưa có.”

“Nếu không thì cậu ta là người mới do công ty lớn nào muốn nâng đỡ hả?”

“Cậu ta không được coi là người mới, sau lưng cũng chẳng có công ty nào cả.”

Nghe câu trả lời của đạo diễn Khương, chị Long trực tiếp cười mỉa: “Không phải theo trend, không có danh tiếng, không có tác phẩm nổi trội, đằng sau cũng không có công ty chống

lưng, vậy cậu nói thử tôi nghe xem, tại sao lại phải chọn cậu ta? Lẽ nào cậu ta là thân thích của cậu?"

"Cậu ấy không phải thân thích gì của tôi hết, song cậu ta là nhân chứng then chốt trong quá trình phá vụ án Chặt thây – ghép xác của phía cảnh sát đấy!"

"Cái gì?"

Không chỉ chị Long, tất cả mọi người trong phòng hội nghị đều ngẩn người ra.

"Cậu ta là nhân chứng." Đạo diễn Khương nhìn thẳng vào chị Long, ánh mắt không hề tránh né: "Chính là nhờ có cậu ấy mà vụ án Chặt thây – ghép xác của 10 năm trước mới có thể được phá giải. Bên phía cảnh sát đã đề nghị tổ chức đại hội biểu dương, trao tặng huy chương danh dự dũng cảm làm việc nghĩa cho cậu ta. Tôi đã đích thân gọi điện xác nhận lại rồi!"

"Cậu… Muốn để người phá được vụ án này đóng vai chính cho bộ phim ư?"

Chị Long trợn tròn mắt. Tình huống kiểu này chị ta chưa từng gặp phải bao giờ.

Sau giây phút im lặng ngắn ngủi, toàn bộ hội trường rối loạn cả lên.

Chương 74: Nhiệm vụ cấp độ F đầu tiên

Trong một căn hộ cao cấp nào đó tại thành phố thông minh Tân Hỗ, cậu Thành đeo chiến điện thoại di động trên cổ, ánh mắt chăm chú nhìn những đám mây xám phía cuối chân trời, âm thầm đếm từng giọt mưa vỡ vụn ngoài cửa sổ.

“Thành à, cậu đã đứng ở đó suốt 2 tiếng đồng hồ rồi đấy. Hay là bây giờ chúng ta đi tìm đạo diễn Khương đi? Chứ bên phía công ty đến giờ vẫn chẳng có hồi âm gì cả. Tuy bộ phim này là do công ty chúng ta đã đầu tư tiền bạc, nhưng chính cậu lại là người chủ động đòi rút lui không diễn nữa, có khả năng sẽ gây ảnh hưởng không tốt ấy.” Người đại diện dè dặt mở miệng: “Chúng ta đi mời đạo diễn Khương ăn bữa cơm thân mật, sau đó nói chuyện tử tế, cởi mở chút là xong thôi.”

“Mới có 46 tiếng đồng hồ, tôi thật không hiểu cô đang lo lắng cái gì nữa?” Cậu Thành mở miệng quở trách vài câu, sau đó lại sờ vào túi quần của mình trong vô thức: “Á? Di động của tôi đâu? Mau mau tìm đi! Tôi đoán chừng đạo diễn Khương đã gọi điện thoại cho tôi rồi, cơ mà có khả năng chúng ta không nghe thấy ấy chứ!”

Nhìn bộ dạng hoảng hốt của cậu Thành, người đại diện cũng không tiện nhắc nữa.

Buổi tối ngày hôm qua, khi cậu Thành đi ngủ, vì để không bị lỡ cuộc gọi của đạo diễn Khương, cậu Thành luôn đeo điện thoại di động trên cổ của mình, cho đến giờ vẫn chưa lấy xuống.

“Ầy, thế thì nghe lời cậu vậy, chúng ta cứ tiếp tục đợi thôi…”

8:30 tối, Hàn Phi rời khỏi đại đội trinh sát hình sự. Hắn ăn qua loa một vài món ven đường rồi vội vã trở về nhà mình.

“Những kẻ động tay giết người đều đã bị bắt cả rồi, song vẫn chưa tìm thấy hung thủ thực sự ẩn nấp sau lưng. Cho nên bây giờ, mình phải hết sức cẩn thận kẻo bị [cánh bướm] trả

thù.” Nhìn những bức hình về vụ án mạng dán đầy trên tường, Hàn Phi cũng lười thu dọn lại: “Cứ sống bình thản qua ngày không được ư? Tại sao cứ phải dày vò lẫn nhau? Loại người này mới cần phải chơi cái game [Cuộc Sống Hoàn Hảo] kia, điều trị thật triệt để cho nó ấy chứ.”

Hàn Phi nhìn logo thuộc loại hình trị liệu đầy ấm áp trên chiếc mũ game, không nhịn được bèn bắt đầu lẩm bẩm: “Đúng lúc mấy vị hàng xóm của mình đều rất đau khổ. Nếu như có thể kéo mấy thứ vô ý thức khốn kiếp kia vào thế giới tầng sâu trong game, vậy mình đã có cách khiến cho mọi người phát tiết ra toàn bộ sự tuyệt vọng trong nội tâm của bản thân rồi. Chỉ cần một tên súc sinh điên cuồng giết người là có thể trị liệu cho tất cả những người còn lại, tính sao cũng thấy có lợi nhỉ.”

Hàn Phi nhận định rằng: Oan có đầu -nợ có chủ, đã phạm tội thì cần phải chịu trừng phạt, điều này vốn rất công bằng.

Sau khi ở trong phòng luyện mấy động tác đơn đấu cơ bản được vài lượt, Hàn Phi bèn lau mồ hôi trên cơ thể rồi cầm đống sách báo bên cạnh giường lên coi.

Ở cái thời đại mà cuộc sống xô bồ, vội vã như hiện nay, chỉ có đọc sách và học tập mới có thể khiến cho tâm hồn của Hàn Phi được thư thái lại.

“Các chướng ngại về nhân cách thường bắt đầu vào thời niên thiếu, định hình khi còn là thanh niên và tiếp tục duy trì đến thời kỳ trưởng thành hoặc thậm chí đến hết đời. Nghiên cứu Chướng ngại nhân cách có ý nghĩa rất quan trọng, là một loại hành vi đặc trưng nằm giữa ranh giới của bệnh tâm thần và nhân cách bình thường, nội dung này thuộc phạm vi nghiên cứu của tâm lý học về phần bệnh thái nhân cách…”

Khi nghiêm túc học tập, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh, bất tri bất giác đã hơn 11 giờ đêm rồi.

Hàn Phi kết nối tất cả các đầu dây, sau đó đội mũ game lên.

Cả thế giới chìm trong biển máu. Đến khi Hàn Phi mở mắt ra, hắn đã xuất hiện trong một căn phòng khách âm u lạnh lẽo.

“Nhiều lần đến đây như vậy, thật sự tạo cảm giác như về nhà mình ấy.”

Trước khi chơi game này, Hàn Phi không có lấy một người bạn nào. Hắn thuộc loại người đã được định trước phải cô đơn đến già.

Giờ đây, dưới sự bức bách của trò chơi, cuối cùng thì hắn cũng đã bắt đầu học được làm cách nào để bản thân trở nên càng “ưu tú” hơn rồi.

Thật ra lần này, Hàn Phi đăng nhập vào trò chơi có khác hơn so với những lần trước. Hắn đang ôm tâm trạng rất phức tạp.

Hung thủ của vụ án Chặt thây – ghép xác từ 10 năm trước đã bị bắt giữ. Mặc dù cánh bướm vẫn chưa bị sa lưới, song cũng coi như là hắn đã hoàn thành được một tâm nguyện của các bạn cùng nhà.

Hắn rất muốn được chia sẻ tin tốt này cho mấy người ở cùng ấy. Hắn thật lòng mong muốn các bạn cùng nhà với mình có thể dần dần bước ra khỏi nỗi tuyệt vọng, trở nên bình thường hơn một chút.

Hàn Phi cũng không dám mơ ước xa xôi rằng, mấy người cùng nhà kia có thể tự do giao lưu với mình; chỉ cần bọn họ không còn bị mất khống chế là hắn đã cảm thấy tất cả những gì mình bỏ ra đều xứng đáng.

Nhìn về phía căn phòng ngủ nằm trong góc sâu nhất của căn nhà ma ám, Hàn Phi lấy hết dũng khí tiến tới.

“Cót két…”

Cánh cửa được mở ra, Hàn Phi có thể nhìn thấy bảy người bạn cùng nhà đang ngồi trên giường quay lưng lại phía mình.

Cảnh tượng này dù cho có nhìn bao nhiêu lần cũng đều cảm thấy rất dọa người, mãi cho đến nay Hàn Phi vẫn chưa thích ứng được.

“Tên hung thủ sát hại mọi người đã bị đưa ra trước vành móng ngựa rồi, tất cả những kẻ làm thương tổn mọi người đều sẽ phải chịu sự trừng phạt hết.”

Hàn Phi bước vào trong phòng, tường thuật lại mọi việc xảy ra trong thế giới hiện thực. Thế nhưng 7 gười bạn cùng nhà cứ như thể không nghe thấy giọng nói của hắn. Ai ai cũng cúi đầu, trên mặt chẳng tỏ vẻ gì, tựa như vẫn đang cố gắng hết sức chống chọi lại với nỗi tuyệt vọng trong nội tâm, ngăn chặn chút nhân tính cuối cùng của bản thân bị cắn nuốt.

"Tôi chẳng có cách nào chứng minh được lời mình nói. Nếu như có thể dẫn mọi người đến thế giới hiện thực, để cho mọi người tận mắt chứng kiến tất cả thì tốt biết bao." Hàn Phi cũng ngồi lên trên giường, thở dài một hơi.

Muốn dẫn hàng xóm từ giới game bước vào hiện thực, đây rõ ràng chỉ như truyện nghìn lẻ một đêm.

Giờ đây,hắn cũng không thể làm rõ được đầu game mà mình đang chơi này phải định nghĩa thế nào cho đúng. Thế giới này hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài, ẩn mình trong biển cả sâu thẳm, đen tối nhất. Dường như hắn là người duy nhất có thể tự do đi lại giữa hai thế giới ấy.

Cầm giấy bút lên, Hàn Phi viết lại toàn bộ những chuyện đã xảy ra trong hiện thực, sau đó để ở bên cạnh người Ngụy Hữu Phúc: "Hữu Phúc, khi nào tỉnh táo lại, anh có thể đọc những chữ này. Tôi không lừa dối mọi người, hung thủ thực sự đã bị bắt rồi!"

Có lẽ mấy dòng chữ vẫn hơi nhợt nhạt, Hàn Phi lại quay đầu liếc nhìn ti vi: "Thật muốn quay lại cảnh tượng phiên tòa xét xử vụ án, sau đó mọi người cùng nhau ngồi xem. Chỉ có điều… hình như màn hình hiển thị của tôi không có chức năng ghi hình này…"

Nghĩ tới đây, Hàn Phi bỗng híp mắt lại: "Thể loại game [Cuộc sống hoàn hảo] bình thường vốn có thể truyền tải video và tần số mà! Thậm chí ở trong game còn có thể tự tái tạo lại cảnh tượng trong ký ức nữa. Giả dụ nơi đây thực sự chính là thế giới tầng sâu của game [Cuộc sống hoàn hảo], vậy thì mình chỉ cần dẫn họ đến thế giới tầng ngoài của game là có thể giúp bọn họ tận mắt nhìn thấy hung thủ bị đền tội rồi!"

Vốn dĩ Hàn Phi chỉ muốn tìm ra lối thoát cho bản thân mình, sau đó chạy khỏi cái thế giới mỗi bước mỗi giết người này. Vậy mà bây giờ hắn lại muốn dẫn dắt theo cả hàng xóm láng giềng cùng rời đi.

"Muốn tìm được cánh cửa ngăn giữa thế giới tầng sâu và thế giới tầng cạn chắc có lẽ sẽ vô cùng khó khăn. Nếu mình còn có thể sống sót đến lúc đó, chỉ e bạn bè và hàng xóm xung quanh sẽ vô cùng nhiều rồi. Dù sao đi nữa, dựa trên những thông tin mà mình hiện đang nắm giữ được, đây là một đầu game cực kỳ khuyến khích người ta đi xã giao…"

Hàn Phi rất hoài nghi rằng, sau khi đợi được đến ngày đó, bản thân có thể sẽ tạo nên một sự hỗn loạn cho cả thế giới trong game, mà thậm chí là cả ở đời thực nữa.

"Điều này có thể coi là mình đã mở ra chiếc hộp Pandora chăng? Lấy sức lực của bản thân để kéo nguyên cả game vào một thế giới linh dị ư?"

Lắc mạnh đầu, Hàn Phi thật sự không muốn trở thành bóng đen đứng sau bức màn hồi sinh thế giới linh dị, càng không muốn trở thành kẻ địch chung của toàn dân, bị coi là một BOSS bất thường nhất trong game.

"Nghĩ xa quá rồi, trước hết mình vẫn nên cố gắng sống sót được cái đã thì hơn."

Hàn Phi sắp xếp lại mấy tờ giấy mà mình đã để bên cạnh Ngụy Hữu Phúc rồi lùi dần ra khỏi căn phòng.

Đúng vào lúc hắn đóng lại cánh cửa phòng, Ngụy Hữu Phúc vốn luôn cúi thấp đầu xuống, mặt không tỏ vẻ gì lại cầm mấy trang giấy kia lên.

Trên những ngón tay trắng bệch vằn vện đầy tơ máu màu đen. Sau khi đọc xong những dòng chữ trên mấy trang giấy, cơ thể tàn khuyết kia không ngừng run rẩy.

Rời khỏi phòng ngủ, Hàn Phi vừa bước vào phòng khách thì trong não bỗng vang lên âm thanh lạnh lùng của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ vượt cấp cấp F - Mảnh ghép cơ thể!"

“Mảnh ghép cơ thể (nhiệm vụ sắc máu cấp F): Trong 7 căn hộ của tòa chung cư này có giấu 7 mảnh ghép cơ thể riêng biệt! Bạn cần phải tìm đủ chúng trong vòng 3 ngày!”

“Chú ý! Cấp độ nhiệm vụ này cách biệt rất lớn so với cấp độ của người chơi! Sau khi hoàn thành nhiệm vụ xong, sẽ được bổ sung thêm phần thưởng đặc biệt ngoài hạn mức!”

Chương 75: Một diễn viên hài giỏi đánh đấm đi ngang qua

Nhìn thông tin trên bảng nhiệm vụ, Hàn Phi cảm thấy không hiểu ra sao cả. Mình vẫn đang ngoan ngoãn ở yên trong căn hộ ma ám, chỉ tâm sự với các bạn cùng nhà thôi, vậy mà hệ thống bỗng đột ngột hiển thị là mình đã kích hoạt nhiệm vụ vượt cấp cấp F rồi là sao?

Kể cả việc kích hoạt được một nhiệm vụ là chuyện tốt, nhưng vấn đề nằm ở chỗ cấp độ nhiệm vụ càng cao thì độ khó sẽ càng lớn; ngộ nhỡ xử lý không tốt có khi còn mất mạng như chơi.

"Trong tòa chung cư cất giấu 7 mảnh ghép cơ thể, số lượng này vừa khớp với số điểm cất giấu thi thể trong Block 1 thuộc tòa chung cư Hạnh Phúc ở hiện thực.

Thế giới tầng sâu và thế giới hiện thực hiện đang tồn tại một mối liên hệ đặc biệt. Việc tìm được các mảnh ghép cơ thể trong nhiệm vụ của trò chơi có khả năng cũng sẽ tương ứng với những phần thi thể chưa phát hiện ra trong hiện thực kia.

Trên cơ thể tất cả các bạn cùng nhà của mình đều có chỗ tàn khuyết; nếu như có thể tìm ra được một phần thể xác đang bị cất giấu kia, có lẽ mình sẽ giúp bọn họ ghép xác hoàn chỉnh. Đoán chừng điều này cũng là một cách lý giải khác của cái gọi là [Mảnh ghép cơ thể].

Chỗ khó khăn nhất của nhiệm vụ cấp F này chắc hẳn là việc phải đi tìm 7 mảnh ghép cơ thể kia. Nếu như không được biết trước về vị trí của mảnh ghép, vậy bắt buộc phải tự mình mò mẫm, dò tìm trong từng căn hộ giữa một tòa chung cư chứa đầy lệ quỷ và biết bao cạm bẫy chết chóc.

Giờ mình đã biết rõ mọi địa điểm cất giấu các mảnh thi thể nên tiết kiệm được rất nhiều thời gian tìm kiếm. Bởi vậy muốn mình hoàn thành nhiệm vụ trong vòng 3 ngày là điều hoàn toàn có khả năng thực hiện được."

Hàn Phi nhớ rất rõ số hiệu của những căn hộ chứa các mảnh thi thể ấy. Có thể là bởi vì bản thân thường xuyên phải luyện tập ghi nhớ nhanh lời thoại, cho nên trí nhớ của hắn tốt hơn nhiều so với những người bình thường.

Giờ phút này, khi nhìn kỹ lại toàn bộ bảng nhiệm vụ, Hàn Phi bèn thấy ngoài nhiệm vụ cấp F nói trên, mục nhiệm vụ cấp G bình thường đã được làm mới lại thành – [Thăm dò tầng 6].

"Thăm dò toàn bộ tòa chung cư này có lẽ chính là tuyến nhiệm vụ chủ đạo trong giai đoạn tân thủ của game. Trong bốn căn hộ tại tầng 6, đã có một căn trống không rồi, chỉ cần Từ Cầm tiếp tục sẵn lòng giúp mình là vấn đề dọn trống ba căn hộ còn lại cũng không còn khó khăn nữa. Bây giờ thứ mình phải cẩn thận dè chừng chính là thực thể nào đó phát ra tiếng bước chân bật nhảy trong hành lang kìa."

Ngồi trên bộ ghế sô pha trong phòng khách, Hàn Phi tính chờ đủ 3 tiếng đồng hồ rồi mới ra khỏi cửa.

Hắn cũng không hề phung phí khoảng thời gian này mà trong bộ não không ngừng ôn lại những kiến thức đã học được lúc ban ngày, sau đó lần lượt luyện tập các động tác đơn đấu cơ bản một lần nữa.

"Tuy trò chơi cõi âm này vô cùng quỷ dị, song không thể phủ nhận rằng chỉ cần mình ở đây, lực chú ý sẽ bất giác được tập trung một cách cao độ, dù là học tập hay tập luyện cũng đều là làm chơi ăn thật. Chờ sau này liên kết được với thế giới tầng cạn, nói không chừng mình còn có thể mở lớp bồi dưỡng trong này, rèn luyện sự chú ý cho những học sinh kia được ấy chứ."

3:00 rạng sáng, sau khi kéo dài đủ ba tiếng đồng hồ, Hàn Phi bèn cầm con dao làm bếp bước ra khỏi căn hộ ma ám số 1044.

Trong hành lang vẫn yên tĩnh như trước nay vốn có, tựa như trong tòa chung cư này không hề tồn tại bất cứ một sinh mệnh nào vậy.

Nắm chặt dao phay, Hàn Phi không khóa cửa, cứ thế cẩn thận dè dặt bước lên tầng 5.

Khi vừa đến ngã rẽ giao giữa tầng 4 và tầng 5, hắn đột nhiên phát hiện tất cả các cánh cửa căn hộ tại tầng 5 đều đang đóng: "Kỳ lạ thật! Tại sao ngày hôm nay cánh cửa căn hộ số 1051 lại đóng rồi? Lẽ nào Từ Cầm không ở nhà ư?"

Hàn Phi biết, đôi khi Từ Cầm sẽ ra ngoài "mua thực phẩm". Nhằm ngăn chặn Từ Cầm "thu nhặt thực phẩm" trong chính tòa chung cư, người quản lý còn cố ý đưa cho Từ Cầm giữ chìa khóa dự phòng của cánh cửa hành lang.

"Nếu bà chị này không có ở đây, vậy thì quá mạo hiểm để đi một mình mình lên tầng 6 rồi." Hàn Phi tĩnh tâm suy xét lại: "Mình cứ qua gõ cửa thử trước, nếu như thật sự chị ta không có nhà thì mình sẽ đi tìm Khóc để nói chuyện rồi trở về căn hộ ma ám chờ chị ấy quay về vậy."

Lên kế hoạch xong xuôi, còn chưa kịp bắt đầu thực hiện, bỗng Hàn Phi nghe thấy phía dưới lầu vang lên tiếng bước chân gấp gáp.

Chờ đến khi quay đầu nhìn sang, hắn trông thấy cánh cửa căn hộ ma ám số 1044 đã bị một cánh tay vằn vện những vết sẹo đóng kín lại.

"Không ổn rồi!"

Đứng trước cửa căn hộ số 1044 là hai kẻ điên toàn thân bị bỏng nghiêm trọng. Bọn chúng không mặc quần áo, trên người đầy những vết sẹo, trong tay đang cầm những con dao cực kỳ sắc bén.

"Hai thằng cha này đang nhắm vào mình! Thường ngày mình rất ít khi đắc tội người ta, hầu hết những kẻ mình đắc tội đã bị hủy thi diệt tích cả rồi, chỉ trừ mấy kẻ ngoại lai ẩn núp trong các căn hộ trên tầng 6 mà thôi." Bộ não của Hàn Phi làm việc đặc biệt nhanh: "Chắc hẳn bọn chúng đã mai phục sẵn ở tầng 3, chờ cho đến khi mình ra khỏi nhà là lập tức chạy ngay tới chặn đầu mình. Một khi bọn chúng đã dám lựa chọn ngày hôm nay để động thủ, chứng tỏ rất có khả năng là Từ Cầm thật sự không ở nhà rồi.

Nếu Từ Cầm không có nhà mà mình lại chạy lên tầng trên thì chẳng khác nào đi tìm cái chết. Vậy nên giờ đây giải pháp

hữu hiệu nhất chính là chạy xuống tầng dưới, đi tìm Khóc."

Nháy mắt Hàn Phi đã đưa ra quyết định, song hai kẻ ngoại lai chằng chịt những vết sẹo trên thân thể kia cũng chẳng phải là ngốc. Một tên chốt chặn ngay khúc giữa tầng 3 và tầng 4, đề phòng Hàn Phi xoay người nhảy qua tay vịn cầu thang xuống dưới, còn tên kia cầm dao nhắm thẳng đầu của Hàn Phi mà đâm tới.

Từng luyện tập các động tác đơn đấu cơ bản nhiều lần như vậy rồi, giờ Hàn Phi cũng không có dự định bỏ chạy nữa. Hắn cầm con dao phay lên nghênh chiến trực diện.

"Choang!"

Khi hai con dao chạm vào nhau, Hàn Phi bị chấn động đẩy lùi hai bước, còn gã đàn ông đầy vết sẹo kia lại chẳng hề hấn một chút nào.

"Nguy rồi, sức lực chênh lệch quá lớn!"

Trên mặt kẻ ngoại lai kia chứa đầy sát ý. Từng vết sẹo trên cơ thể gã ta giống như những chiếc miệng đang nhếch lên điệu cười gằn trong vô thanh vô tức.

Con dao của đối phương hầu như chẳng nể nang ai. Cho nên đừng nói đến chuyện có thể vượt qua khoảng hành lang chật hẹp này để chạy xuống dưới, mà giờ đây, chỉ cần Hàn Phi phản ứng chậm một chút thôi thì cơ thể sẽ bị đâm xuyên luôn.

Mà một khi đã bị thương thì động tác sẽ trở nên chậm chạp, đến lúc đó lại càng khó chạy thoát!

"Tuy đã đủ 3 tiếng đồng hồ rồi, nhưng mà mình vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ, không thể nào thoát game được. Nếu như bây giờ mình bị mấy gã sát nhân này bắt tại đây, vậy thì hậu quả thật khó mà tưởng tượng được!"

Adrenaline trong cơ thể tăng vọt, Hàn Phi thà để bản thân được chết trong tay của những con quỷ một cách thoải mái, chứ không muốn bị bọn quỷ giết người này bắt đi rồi bị giày vò đến chết.

"Chạy thôi! Phải chạy lên trên! Cùng lắm thì chết cùng nhau luôn!"

Hàn Phi cắn chặt răng, xông lên tầng 5, điên cuồng gõ cửa căn hộ của Từ Cầm.

"Phải tạo tiếng động thật lớn! Khuấy đục dòng nước mới có thể có cơ hội!"

Hàn Phi muốn thu hút những con quỷ ở cùng tầng lầu xuất hiện, mà hai kẻ ngoại lai kia cũng hiểu rõ được suy nghĩ của Hàn Phi. Bọn chúng đã ủ mưu từ lâu nên càng điên cuồng đuổi theo.

Sau lưng chính là mũi dao nhọn hoắc, có mấy lần cơ thể hắn bị chúng đâm sượt qua sát rạt, Hàn Phi cũng không dám dừng lại một giây nào, vẫn chạy bán sống bán chết lên trên.

Chờ cho đến khi chạy tới khu vực giữa tầng 5 và tầng 6, cảnh tượng trước mắt khiến cho hắn có chút tuyệt vọng. Trước cửa căn hộ số 1062 tại tầng 6 vẫn còn một kẻ ngoại lai khác.

Tướng mạo của kẻ nọ khá âm nhu, nhìn không ra giới tính, trong tay đang cầm một ống kim tiêm nhỏ dài.

"Đừng sợ, đừng sợ! Chỉ một chút nữa thôi là mày sẽ không còn cảm thấy đau khổ nữa đâu!" Hai mắt của kẻ đó giống như rắn độc nhìn chằm chằm Hàn Phi, trong giọng nói lộ rõ một tia oán hận.

Tình thế trước mắt quả thật khẩn cấp như lửa đốt sau lưng, Hàn Phi căn bản không thèm nghe xem kẻ nọ đang nói cái gì. Sau khi nhìn thấy gã đàn ông ở trên tầng 6, tốc độ của hắn không chỉ không hề chậm đi, mà ngược lại còn đột ngột tăng tốc nữa.

Hắn giống như đã mất đi lý trí, đầm thẳng về hướng gã đàn ông kia. Vào lúc hắn lao tới, đối phương bèn nhấc ống kim tiêm trong tay lên.

Mũi kim nhọn hoắt không ngừng phóng to trước mắt Hàn Phi. Hắn lập tức nâng tay lên, phóng con dao phay vào mặt kẻ đó.

Khi đối phương vô thức làm ra động tác né tránh, Hàn Phi nhanh chóng thu hẹp khoảng cách, nhắm chuẩn vào hàm dưới của gã đàn ông nọ, đánh ra một đòn cứng rắn.

Hai mắt sắp lọt ra khỏi hốc mắt, phần đầu đã hơi biến dạng, mà cơ thể của gã ta thì không ngừng lắc lư. Song Hàn Phi cũng không ham chiến, hắn nắm bắt cơ hội, lập tức chạy lên thẳng tầng 7.

"Mấy thứ mà Lệ Tuyết dạy quả thật có ích!"

Một diễn viên hài cứ thế bị ép đến bước đường cùng như vậy thì chỉ còn cách dốc sức chạy nước rút lên trên. Thế nhưng chính bởi vì sự ngăn cản của gã đàn ông âm nhu kia mà hai gã đầy vết sẹo trên mình đã tiến đến rất sát hắn rồi.

Vừa chạy bạt mạng lên tầng 7, Hàn Phi vừa nhớ lại mang máng những lời bà cụ Mạnh Thi từng nói, nếu so sánh với tầng 8 và tầng 9 thì dường như tầng 7 này cũng không quá nguy hiểm.

Hàn Phi liều mạng đập cửa một căn hộ. Khi ngón tay chạm vào căn hộ số 1074, hắn bỗng phát hiện cánh cửa của căn hộ này không khóa, vừa đẩy một cái đã mở ra.

"Cứ trốn vào trong trước đã!"

Hàn Phi cứ thế xông thẳng vào trong căn hộ số 1074. Nhưng khi hắn còn chưa kịp đóng cửa căn hộ, bỗng nhìn thấy ngay tại vị trí đối diện với cánh cửa của căn hộ có bày một tấm gương ngang tầm cơ thể.

Chương 76: Trò chơi của Gương thần

Gương được đặt ở trung tâm của phòng khách, chỉ cần mở cửa chống trộm là có thể nhìn thấy.

Không có bóng người phản chiếu trên gương, nhưng lại có 4 chữ được viết: [Kẻ động vào - chết].

"Chiếc gương không phản chiếu được bóng người? Chiếc gương này lại còn hướng ra cửa?"

Hàn Phi hiếm khi thấy sự sắp xếp như vậy, bởi vì đây là một điều cấm kỵ trong phong thuỷ.

Gương phản chiếu ánh sáng, trong khi tài vận và điềm lành đều từ cửa chính tiến vào nhà. Giả sử đặt gương đối diện với cửa, vậy tài vận và điềm lành sẽ bị phản xạ ngược trở ra, lâu ngày có thể sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp và tài vận của gia chủ.

"[Kẻ động vào - chết] có nghĩa là không được đụng vào gương, hay không được tuỳ tiện động chạm linh tinh đồ đạc trong căn hộ này?"

Hàn Phi không để ý nhiều như vậy; điều đầu tiên hắn nghĩ là đóng lại cửa chống trộm, bảo đảm an toàn của mình. Nhưng lúc xoay người đóng cửa, hắn mới phát hiện khóa cửa đã bị kẻ nào đó phá hủy.

"Nguy rồi!"

Những kẻ biến thái bên ngoài đang điên cuồng lao vào cửa chống trộm, Hàn Phi cố hết sức dùng cơ thể giữ chặt cửa phòng.

"Cứ tiếp tục như vậy, mình sẽ bị mắc kẹt trong này!" Đối phương có 3 người, Hàn Phi làm sao đọ sức lại 3 kẻ ngoại lai kia. Hắn chứng kiến cửa phòng bị đẩy dần ra, từng chút một.

"Trốn vào những căn phòng khác trong căn hộ số 1074 này cũng không an toàn. Nếu muốn thoát khỏi tình thế hiểm nghèo, mình chỉ có lợi dụng ngay lúc bọn chúng xông vào thì lập tức xông ra!"

Hàn Phi cắn chặt răng, lúc cửa phòng từng chút một bị đẩy rộng ra, hắn chủ động lùi ra phía sau.

“Rầm!”

Cánh cửa chống trộm nặng nề đập vào tường; Hàn Phi đột nhiên lùi hẳn ra sau, khiến 3 tên sát nhân biến thái ngoài cửa chưa kịp giảm bớt lực, chúng cũng đồng loạt tiến vào bên trong căn hộ này.

Hàn Phi vốn muốn mượn cơ hội này chạy trốn, nhưng 3 tên sát nhân biến thái như ong vỡ tổ vọt tới. Thế là, hắn chỉ có thể tiếp tục lui lại về sau.

Trong lúc di chuyển, lưng của Hàn Phi vô tình chạm vào tấm gương đặt giữa phòng khách.

“Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã thành công kích hoạt nhiệm vụ ẩn cấp G – [Trò chơi của Gương Thần]!”

“[Trò chơi của Gương Thần (nhiệm vụ ẩn cấp G)]: sau khi bắt đầu nhiệm vụ, “bạn” trong gương sẽ bắt chước hành động đầu tiên của bạn; khi đã bắt chước thành công, “bạn” ấy sẽ thêm vào một hành động mới. Bạn cần thực hiện hành động mới này, sau đó làm thêm một động tác nữa để “bạn” trong gương bắt chước theo. Lặp đi lặp lại quá trình này và trong tình huống không xảy ra bất cứ sai sót nào, kiên trì 10 phút, hoàn thành nhiệm vụ.”

Trong đầu đột nhiên vang lên gợi ý của nhiệm vụ, Hàn Phi cũng không biết nên cười hay nên khóc.

Hoàn thành nhiệm vụ có thể thoát Game, nhưng vấn đề là bên người còn 3 tên sát nhân biến thái.

“Có khi nào Hoàng Doanh đang lừa mình không nhỉ? Hình như đâu đâu trong thế giới tầng sâu đều toàn là nhiệm vụ ẩn cơ mà.”

Sau khi cơ thể của Hàn Phi va vào chiếc gương, trong gương dần dần xuất hiện 4 bóng người. “Họ” hơi mờ ảo, và số lượng lại tương ứng với 4 người đang có mặt trong căn hộ số 1074 này.

Hàn Phi nhận được gợi ý của nhiệm vụ nên không dám nhúc nhích, nhưng 3 kẻ ngoại lai kia thì khác. Bọn chúng thấy Hàn Phi đứng im tại chỗ, bèn lập tức lao về phía Hàn Phi.

Nhưng ngay khi chúng vừa bước ra bước đầu tiên, "chúng" trong gương cũng thực hiện động tác tương tự. Nhưng khi bước ra bước đầu tiên xong, "chúng" trong gương lập tức ngừng lại, sau đó ngẩng đầu lên, để lộ ra từng gương mặt vô cùng u ám.

Gã đàn ông có gương mặt âm nhu là kẻ đầu tiên phát giác ra vấn đề, thế nên không dám tiếp tục xông về phía trước nữa.

Trong nhóm 3 người đó, cái tên sát nhân biến thái cả người đầy sẹo kia đã hoàn toàn bị cơn cuồng sát điều khiển, trong mắt thằng này chỉ có Hàn Phi, nôn nóng muốn băm vằm Hàn Phi ra từng mảnh.

Trong miệng phát ra tiếng gào thét cổ quái, thằng này không thèm để ý đến chiếc gương, như dã thú đâm dao về phía cổ của Hàn Phi.

Nhưng khi còn cách Hàn Phi 2-3 bước, từng cánh tay màu xám đột nhiên vươn ra từ trong gương, túm chặt lấy cơ thể của gã.

Dù gã giãy giụa dữ dội như thế nào cũng không thoát nổi, dần dần bị lôi vào trong gương.

"Bộp!"

Con dao trong tay kẻ ngoại lai ấy rơi xuống trước mặt Hàn Phi, gã cứ biến mất như chưa từng xuất hiện trong căn hộ này vậy.

Trong căn hộ bỗng trở nên vô cùng yên tĩnh, 2 kẻ ngoại lai còn lại - không ai dám tấn công Hàn Phi nữa.

"Chiếc gương này thật khủng khiếp." Hàn Phi chợt rùng mình. Kẻ ngoại lai mạnh hơn hắn rất nhiều, nhưng ở trước gương chỉ trụ được mấy giây: "Mạnh Thi còn nói tầng 7 không hề nguy hiểm, riêng chiếc gương này thôi cũng đủ đáng sợ rồi."

Chiếc gương vô cùng quỷ dị, nhưng cũng có một khuyết điểm: Bản thân nó không thể di động. Hơn nữa, trên gương còn viết cảnh cáo, người bình thường cũng sẽ không tự tìm đường chết.

Việc Hàn Phi và kẻ ngoại lai kích hoạt chiếc gương hoàn toàn là ngoài ý muốn. Bọn họ cũng không biết sự đáng sợ của chiếc gương và không biết thì không sợ, đợi sau khi biết thì đã muộn.

Chẳng ai trong 3 người hiện tại dám nhúc nhích cả. Khoảng 10 giây sau, cánh tay màu xám trong chiếc gương lại duỗi ra, 3 người trong gương đều lộ gương mặt âm u, quỷ dị.

Gã đàn ông âm nhu nhíu mày, nhìn chằm chằm xung quanh, khi gã ngẩng đầu đối diện với "chính gã" trong gương, cánh tay xám xịt sắp vươn đến trước mặt đột nhiên biến mất.

"Mình cần làm động tác giống như người trong gương sao?" Gã đàn ông âm nhu rất thông minh. Khi phát hiện cánh tay duỗi về phía mình rồi biến mất, gã lập tức mở miệng phân tích.

Thằng sẹo may mắn còn sống sót kia cũng đã hiểu. Nó cũng ngẩng đầu nhìn về phía chiếc gương, nhưng cơn cuồng sát trong mắt không hề giảm bớt.

Cánh tay màu xám duỗi ra trước mặt 2 kẻ ngoại lai đều rụt trở về, duy chỉ có cánh tay ở trước mặt của Hàn Phi càng lúc càng nhiều.

"Xem ra không thể đứng bất động trong thời gian dài, chỉ cần không động đậy trong vòng 15 giây, một bàn tay xám sẽ xuất hiện." Hàn Phi yên lặng lùi một bước ra cửa, chính "hắn" trong gương cũng lui một bước ra cửa, sau đó khom lưng nhặt dao nhỏ trên đất.

Xem thấy đối phương nhặt dao, Hàn Phi bỗng có loại dự cảm rất xấu, giả như đối phương tự thọc mình một dao, vậy mình có phải làm theo hay không?

Cái trò chơi này bề ngoài nhìn rất đơn giản, nhưng suy xét cẩn thận thì thực ra vô cùng đáng sợ.

“Nếu như không làm động tác, cánh tay xám xịt sẽ chui ra khỏi gương cứ sau 15 giây! Hai chúng mày đừng làm động tác quá nhanh!” Hàn Phi chủ động mở miệng nói với hai kẻ ngoại lai trong căn hộ. Hắn làm như vậy căn bản không phải quan tâm đối phương, chỉ là muốn kéo dài thời gian.

Hai kẻ ngoại lai không tin Hàn Phi sẽ tốt bụng như thế, chúng chọn cách hành động trái ngược.

Thằng sẹo tiến từng bước đi về phía chiếc gương, trong khi gã đàn ông âm nhu thì nhích dần về phía Hàn Phi.

“Không phải chúng mày muốn tổ kén màu máu kia sao? Tao cho chúng mày, vật kia đối với tao chẳng có tác dụng gì. Mọi người không nên chết trong này; cho dù chúng mày muốn giết tao, đợi đến khi thoát hiểm rồi lại giết cũng không muộn, không đáng vất bỏ tính mạng của mình như vậy.” Hàn Phi không muốn vừa làm nhiệm vụ, vừa bị 2 tên sát nhân biến thái vây công. Thế cho nên, hắn cố vắt óc nghĩ cách thuyết phục đối phương.

“Bà con lối xóm giúp nhau - núi thành ngọc, đồng hương hợp tác - đất hóa vàng! Không bằng chúng ta tạm thời buông bỏ thành kiến, cùng nhau nghĩ biện pháp sống sót rời khỏi đây trước, thế nào?

Nếu thật sự hồn phi phách tán, vậy sẽ không còn gì cả.”

Dưới sự thuyết phục chân thành của Hàn Phi, gã đàn ông âm nhu đã hành động chậm lại; thế nhưng thằng sẹo cứ như đã hoàn toàn đánh mất lý trí, nó từng bước đi tới trước chiếc gương.

Đợi đến phiên nó làm động tác, thằng này giơ con dao nhỏ trong tay lên, đâm mạnh về phía chiếc gương.

Chương 77: Mày khóc nó cũng khóc, mày cười nó cũng cười

"Choang!"

Con dao nhọn đâm vào tấm gương trong phòng khách; trên mặt gương vốn bóng loáng xuất hiện những vết nứt mỏng, quỷ dị hơn là ở giữa vết nứt còn có máu tươi chảy ra!

Chiếc gương được đặt ở trung tâm phòng khách của căn hộ số 1074 dường như cũng có sinh mạng của mình!

Gã sẹo không ngờ đòn đánh toàn lực của mình cũng chỉ có thể đâm được vài vết nút như vậy, thế là chậm đi một nhịp, chưa kịp thực hiện động tác tiếp theo.

Ngay lập tức, một cánh tay cầm dao nhọn vươn ra từ trong gương. Và cũng tương tự như hành động của gã sẹo dùng lưỡi dao chém vào chiếc gương như vừa rồi, cánh tay đó hung hăng dùng dao nhỏ chém vào cơ thể của gã sẹo.

Kinh khủng nhất là, chuyện thế này vẫn chưa kết thúc. Khi gã sẹo vùng vẫy muốn đẩy ngã chiếc gương đi, chợt có vô số cánh tay màu xám thò ra khỏi mặt gương, cứ như muốn xé nát gã vậy.

Máu chảy ròng ròng, gã sẹo không ngừng thảm thiết cầu cứu, nhưng Hàn Phi và kẻ ngoại lai còn lại kia cứ như đã thương lượng xong, bắt đầu lén lút lui về phía cửa phòng.

Hai bọn họ muốn tiến đến cùng một vị trí, đáng tiếc là gã đàn ông đầy sẹo kia chỉ trụ không tới 2 giây đã bị cánh tay màu xám lôi hẳn vào trong gương.

Cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo từ phía sau truyền đến, Hàn Phi thành thật dừng bước.

"Không xong rồi! Toang luôn 2 mạng 'người' trong khi mới tranh thủ được hơn 1 phút đồng hồ!"

4 người tiến vào, không đến 3 phút, đã chết 2 người. Nhiệm vụ ẩn nhìn thì bình thường, song phía sau lại ẩn chứa

sát cơ cực mạnh.

Trong gương hiện giờ chỉ còn lại bóng của Hàn Phi và người đàn ông âm nhu; mà theo động tác bắt chước bọn hắn mỗi lúc một nhiều, bóng của bọn họ trong gương cũng trở nên càng lúc càng rõ ràng hơn.

Nhìn bóng người trong gương càng lúc càng sinh động, Hàn Phi thậm chí sinh ra một loại ảo giác, cứ như kẻ thật sự bị giam ở trong gương chính là bản thân hắn vậy.

Dụi dụi mắt, Hàn Phi phát giác bốn phía căn phòng trở nên có chút mờ ảo.

Hắn trong gương cũng đang dụi mắt, trên mặt nở một nụ cười dữ tợn.

"Nhiệm vụ ẩn này là trò chơi Gương thần, có phải Gương thần chính là ám chỉ chiếc gương trong phòng khách không? Nó bắt chước người sống để tăng thêm nhân tính cho bản thân, sau đó sẽ nhốt người sống và cả quỷ hồn vào trong chiếc gương luôn à?"

Sau khi bắt chước hành động của mình trong gương, Hàn Phi bèn lui về sau một bước. Hắn muốn tới gần cửa phòng.

Người đàn ông âm nhu bên cạnh cũng nhìn thấu ý tưởng của Hàn Phi. Động tác của gã còn nhanh hơn hắn, trước một bước đi tới cửa phòng.

Sau khi bắt chước hành động của mình trong gương, người đàn ông âm nhu chộp vào chốt cửa, kéo cửa phòng ra.

Dựa theo quy tắc trò chơi, đáng lẽ giờ đến phiên gã đứng trước gương, nhưng kẻ này không hề ngừng bước. Sau khi nhìn thấy cửa phòng mở ra, gã lập tức bỏ chạy ra ngoài.

Ngay khi gã làm trái với quy tắc trò chơi, từng cánh tay vươn ra từ trong gương với một tốc độ nhanh siêu hạng!

Người đàn ông âm nhu lập tức bị tóm lấy ngay khi vừa chạy ra khỏi phòng. Gã cầm dao liều mạng vung chém nhưng cũng vô dụng, chỉ có thể trừng trừng nhìn bản thân lại bị lôi trở về phòng.

Vốn dĩ, tên này đang đứng tại cửa phòng nhưng giờ đã bị cánh tay màu xám kéo tới trước gương.

Nhưng lần này, đôi bàn tay xám xịt kia không lôi gã vào trong gương nữa, mà bắt gã đứng đối diện với bản thân trong gương.

"Cánh tay màu xám tro chỉ xuất hiện xuất hiện khi có kẻ làm trái với quy tắc trò chơi, đóng cả vai trò quản trò và vai người trừng phạt. Nhưng thái độ của cánh tay màu xám này đối với người đàn ông âm nhu và gã sẹo lại không giống nhau cho lắm.

Tên sát nhân biến thái kia muốn phá hư chiếc gương nên mới bị chiếc gương giết chết; còn gã sát nhân này chỉ muốn trốn khỏi phòng, thế là chỉ bị chiếc gương lôi đến vị trí gần gương nhất mà thôi. Dường như chiếc gương trong phòng khách này biết suy nghĩ thì phải. Nó làm ra trò chơi này chắc chắn hoàn toàn không phải chỉ để giết người. Nó liên tục bắt chước hành động của [người], rất có thể là muốn để bản thân trở thành [người]."

Không biết dạng quỷ gì đang trốn trong gương nhỉ? Dường như nó muốn thông qua biện pháp này để thoát khỏi gông xiềng, tìm lại tự do thì phải?

"Trong toà chung cư này, đúng thật là dạng hàng xóm gì cũng có."

Hàn Phi cứ tưởng chị hàng xóm coi căn phòng như một con thú cưng đã là trường hợp quái dị lắm rồi, không ngờ lại đụng phải một hàng xóm là gương.

"Thảo nào tầng 7 không có người sống! Chắc không ai muốn ngủ thức dậy thì phát hiện mình đang bị nhốt ở trong gương rồi." Nghĩ đến đây, thậm chí Hàn Phi còn nảy sinh một suy đoán đáng sợ hơn: "Rất có thể tầng 7 vốn có người ở, nhưng những người đó đều bị nhốt vào trong gương."

Kẻ nổi bật thì bị ghen ghét, Hàn Phi quyết định cứ hoàn thành trước nhiệm vụ ẩn rồi tính sau.

Khi đến phiên bản thân làm động tác, hắn quyết đoán ném con dao nhỏ trong tay ra khỏi phòng.

“Đợi lát nữa tao sẽ ném tất cả những thứ sắc nhọn cho mày ra bên ngoài.”

Nếu như “hắn” trong gương muốn dùng dao đâm mình bị thương, đầu tiên phải đi nhặt dao; nhưng Hàn Phi đã ném mọi con dao ra ngoài cửa, vậy nếu muốn nhặt dao sẽ phải rời khỏi phòng.

Hàn Phi đã lên kế hoạch hoàn hảo, nhưng cảnh tượng kế tiếp lại khiến hắn toát mồ hôi hột.

Người đàn ông âm nhu bị cánh tay màu xám bắt đến trước gương cũng đoán được quy tắc trò chơi. Gã không giống như tên đồng bọn mà liều mạng giãy dụa, ngược lại cực kỳ ngoan ngoãn đứng ở trước gương chơi trò chơi.

Khi đến phiên gã làm động tác, gã thử lui về sau một bước.

“Gã” trong gương cũng lui về sau một bước, ngay sau đó “gã” trong gương chợt làm ra một cử động điên cuồng.

Nó nâng ngón tay lên, đâm thẳng ngón tay vào trong hốc mắt.

Nhìn cảnh tượng kinh khủng kia, Hàn Phi và người đàn ông âm nhu đều bị doạ sợ.

Hàn Phi thì còn đỡ, nhưng mặt của người đàn ông âm nhu kia đã tái mét như không còn một giọt máu. Gã chậm rãi giơ ngón tay lên, nhưng lại không dám làm.

15 giây sau, từng cánh tay màu xám vươn ra từ trong gương, người đàn ông âm nhu cứ như sắp rơi vào trong ổ rắn.

Dưới áp lực khủng khiếp, người đàn ông âm nhu ấy rốt cục đưa ra quyết định. Gã dựa theo quy tắc trò chơi, đâm ngón tay vào trong hốc mắt.

Nghe âm thanh truyền đến từ trên mặt của đối phương, Hàn Phi cảm giác sởn cả gai ốc.

Người đàn ông âm nhu phải chịu đựng một nỗi đau tột cùng. Gã vô thức bịt chặt con mắt vừa bị đâm mù.

Bóng người trong gương nở nụ cười quỷ dị, sau đó cũng dùng tay trái che con mắt ở vị trí bị đâm mù kia. Kế đó, nó lại

dùng tay phải chọc mù một con mắt khác, trên gương mặt trắng bệch chỉ còn lại 2 lỗ máu.

Không có mắt thì không thể nhìn thấy, làm sao biết được tiếp theo người trong gương sẽ làm động tác gì. Người đàn ông âm nhu cho rằng con quỷ trong gương đang muốn chơi chết gã.

Không có đường lui, gã cũng không tiếp tục nhẫn nhịn được nữa. Thế là, gã giả vờ chuẩn bị đâm mù con mắt còn lại của mình, sau đó lại chạy ra phía sau.

Kết quả đã định trước, sự phản kháng cuối cùng của gã đã chọc giận chiếc gương, để rồi từng cánh tay màu xám tro lập tức kéo kẻ ngoại lai còn sót lại này vào hẳn bên trong tấm gương luôn.

Con mắt còn lại của người đàn ông âm nhu toả ra ánh sáng tàn độc; gã nhìn chòng chọc vào Hàn Phi, cuối cùng hét lên một tiếng thảm thiết không cam lòng.

“Nhìn tao làm gì? Tao cũng là nạn nhân mà!”

Giờ Hàn Phi cảm thấy may mà 3 tên sát nhân cuồng kia bám theo mình cùng vào đây. Đúng thật là 3 kẻ này đã dùng tính mạng giúp Hàn Phi kéo dài thời gian.

Căn phòng trở nên yên tĩnh, trong chiếc gương cũng chỉ còn lại một cái bóng.

“Trước khi hoàn thành nhiệm vụ ẩn, thứ nhất: mình phải tuân thủ quy tắc trò chơi; thứ hai: phải giảm tốc độ của trò chơi.”

So với 3 tên sát nhân cuồng, biểu hiện của Hàn Phi quả thực khôn khéo hơn nhiều. Hắn luôn phối hợp với chiếc gương; đối phương làm gì, hắn đều làm theo.

Song Hàn Phi cũng đang âm thầm suy nghĩ đối sách. Hắn không định chạy trốn hoặc là phá hư chiếc gương, mà muốn làm một động tác mà ngay cả con quỷ trong gương cũng rất khó bắt chước nổi.

Phần lớn quỷ quái đều bị tâm tình tiêu cực bao phủ, hứng chịu trói buộc từ tuyệt vọng và đau khổ. Chúng rất khó hiểu

được vui sướng và hạnh phúc.

Hàn Phi bèn ra tay từ điểm này. Hắn không thực hiện động tác có biên độ quá lớn, chỉ sử dụng cơ mặt và kỹ năng diễn xuất tuyệt vời của mình để liên tục tạo ra những biểu cảm vui vẻ và ấm áp, tràn ngập năng lượng tích cực.

Chương 78: Nam chính Hàn Phi!

Tại căn hộ số 1074 hiện giờ xuất hiện một cảnh tượng hết sức quỷ dị. Bên trong căn phòng âm u đáng sợ, một người sống và một con quỷ trong gương đang nhìn nhau mỉm cười; cả hai đều bày ra vẻ mặt hòa nhã, cứ như thể ai cũng đang khích lệ đối phương.

Dường như bóng người trong chiếc gương kia rất thích được thử nghiệm đủ loại biểu cảm. Nó muốn được thấu hiểu những hỉ nộ ái ố của con người, có lẽ chỉ có như vậy mới có thể khiến "hắn" trở nên càng chân thực và tự do hơn.

Bản lĩnh diễn xuất của Hàn Phi rất vững chắc, cho nên hắn truyền tải lại đủ các loại biểu cảm của con người, bao gồm cả kinh ngạc, vui vẻ, nhớ nhung, v.v… Bóng người trong gương cũng đang không ngừng mô phỏng lại theo Hàn Phi.

Chỉ có điều, sau khi Hàn Phi làm ra biểu cảm cảm động, biểu cảm của gã ở trong gương trở nên cứng nhắc hẳn. Là một con quỷ, gã quả thực không có cách nào biểu đạt ra được biểu cảm cảm động của người sống.

Cũng không biết khi còn sống, gã đã phải chịu giày vò cỡ nào mà giờ đây, nội tâm của gã chỉ còn lại sự phẫn nộ, đã sớm quên mất cảm động rồi.

Biểu cảm trên mặt trở nên âm trầm, bóng người trong gương cố thử rất lâu mới có thể làm ra vẻ mặt gần tương tự như thế.

"Cứ tiếp tục kéo dài như vậy sẽ có lợi cho mình!"

Giờ thì Hàn Phi đã biết được biện pháp đối phó với nó. Vốn dĩ bản thân hắn là một diễn viên cực kỳ chuyên nghiệp, cộng thêm việc hắn đã dồn hết toàn bộ điểm kỹ năng kiếm được vào kỹ thuật diễn xuất. Cho nên nếu như là một người bình thường, có lẽ sẽ rất khó thể hiện ra được biểu cảm từ nội tâm, nhưng với hắn thì tất cả lại dễ như trở bàn tay, có thể tùy ý thể hiện trên nét mặt.

Từ những biểu cảm đau khổ, bất an dễ diễn nhất, cho đến vẻ chết lặng giữa cơn tuyệt vọng, sau đó lại từ từ nâng thêm độ khó.

Đầu tiên là nỗi tuyệt vọng- tiếp đến cứ như nhìn thấy một tia sáng mong manh, trong lòng chầm chậm dấy lên niềm hy vọng - sau nhiều lần đấu tranh nội tâm, cuối cùng cũng đạt được sự cứu rỗi.

Cái cảm giác được giải thoát ấy, bóng người trong gương căn bản không thể mô phỏng ra được. Quả thực gã ta đã từng "nuốt" rất nhiều người; thế nhưng trước khi Hàn Phi xuất hiện, dường như cái thế giới này chưa từng có người nào đạt được sự giải thoát thực sự.

Khuôn mặt của bóng người trong gương vặn vẹo một cách dữ tợn, trở nên hơi đáng sợ.

Hàn Phi nhìn thấy bộ dạng của đối phương, bèn cảm thấy liệu có phải bản thân có hơi quá lố hay không?

Đối với một người chưa từng trải qua sự rèn luyện của hệ thống mà nói, có thể biểu đạt ra được một loại cảm xúc là đã không dễ dàng gì rồi. Huống hồ giờ đây Hàn Phi lại trực tiếp hòa trộn mấy loại biểu cảm cảm xúc vào với nhau như vậy nữa chứ.

Cảm xúc là sự biểu đạt của linh hồn. Con quỷ gương có thể mô phỏng động tác, song những biểu cảm của gã lại luôn kèm theo sự oán hận và đau khổ.

Thời gian mà con quỷ kia mô phỏng theo yêu cầu của Hàn Phi càng lúc càng dài. Tuy nhiên, cùng với sự luyện tập không ngừng nghỉ, bóng người trong gương kia cũng biểu hiện ngày càng rõ nét hơn.

Dưới sự giúp đỡ của Hàn Phi, gã ta bắt đầu dần trở nên giống một người thực thụ.

Hàn Phi cũng không biết liệu đây là việc tốt hay xấu nữa. Hiện tại, hắn căn bản không có rảnh rỗi suy xét nhiều đến thế. Hắn chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành được nhiệm vụ, sau đó rời khỏi căn hộ này.

Thời gian cứ thế trôi qua từng giây, từng phút một. Cuối cùng, con quỷ trong gương mới miễn cưỡng thành công làm ra vẻ mặt được cứu rỗi. Mà đúng vào lúc này, trong đầu Hàn Phi cũng nhận được thông báo hoàn thành nhiệm vụ.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Nhiệm vụ ẩn cấp G—[Trò chơi của Gương thần] đã hoàn thành! Bạn đạt được phần thưởng cơ bản gồm:

Điểm kỹ năng tự do: +1!

Đạt được [phần thưởng duy nhất] của nhiệm vụ ẩn: [Lời chúc phúc của Gương thần]."

"Lời chúc phúc của Gương thần (kỹ năng bị động, không thể dùng điểm kỹ năng để thăng cấp):

Kháng vật phẩm nguyền rủa dạng gương: +30!"

"Chú ý: Chỉ có thể đạt được [Nội tại duy nhất] này khi người chơi chưa đạt tới cấp 10!"

Sau khi nghe âm thanh của hệ thống, ánh mắt của Hàn Phi bỗng thay đổi hẳn, trong chớp mắt trở nên sắc bén hơn rất nhiều.

"Kháng vật phẩm nguyền rủa dạng gương: +30 ư?"

Hàn Phi hiểu rõ, trong thế giới này có tồn tại rất nhiều vật phẩm bị nguyền rủa. Lấy ví dụ như những con dao ăn trong nhà của Từ Cầm chẳng hạn. Những vật phẩm bị nguyền rủa này có thể làm tổn thương những con quỷ, song đồng thời cũng sẽ tạo ra tổn hại rất lớn đối với bản thân người chơi.

Nếu như sản sinh ra lực kháng cự đối với một loại vật phẩm nào đó, liệu có phải là có thể sử dụng những vật phẩm bị nguyền rủa loại ấy mà không bị tổn hại hay không? Chỉ đáng tiếc, [Lời chúc phúc của Gương thần] chỉ có tác dụng với các vật phẩm thuộc loại gương kính, nếu là các vật phẩm thuộc loại dao kéo thì có phải tốt rồi không.

Rủa thầm mấy câu trong lòng là thế, song Hàn Phi vẫn là một kẻ thức thời. Hắn lẳng lặng liếc mắt nhìn vào chiếc gương đặt chính giữa phòng khách kia. Chẳng phải trước mắt của hắn

đang có một vật phẩm bị nguyền rủa thuộc thể loại gương kính rất khủng bố kia ư?

"Cõng theo chiếc gương kia đi đánh nhau á? Hay là gặp người khác là thả gương xuống bỏ chạy?"

Hàn Phi âm thầm đánh giá chiếc gương trước mặt.

Bóng người trong gương cũng đang đánh giá hắn. Ánh mắt tham lam của cả hai bên chợt chạm nhau. Vào giờ phút này, suy nghĩ của hai phía vậy mà lại không khác nhau là mấy.

"Năng lực của mình lúc này cách biệt quá xa so với chiếc gương. Chờ sau này mình có khả năng rồi hẵng quay lại."

Hàn Phi vừa tiếp tục trò chơi, vừa không ngừng né đối phương, tranh thủ cơ hội bước ra phía cửa phòng khách từng bước một.

Khoảng cách giữa hắn và cửa nhà ngày một gần hơn. Dựa trên quy luật được đúc kết từ gã đàn ông âm nhu vừa phải dùng chính sinh mạng của mình để rút ra kia, chỉ cần không rời khỏi căn hộ thì những cánh tay xám xịt ban nãy sẽ không xuất hiện.

Hàn Phi lùi từng bước một tới trước cánh cửa căn hộ số 1074, rồi chậm chạp mở cửa ra.

Hắn cũng không vội vã bỏ chạy mà vẫn chơi tiếp trò chơi với chiếc gương kia như trước. Mãi đến khi bóng người trong gương bị biểu cảm thương hại làm khó một lần nữa, trên mặt Hàn Phi mới lộ ra một nụ cười.

"Tao sẽ quay lại nói cho mày biết thế nào mới thực sự gọi là cứu rỗi."

Nói xong, Hàn Phi xông thẳng ra khỏi căn hộ số 1074.

Trước khi những cánh tay màu xám kia gần chạm vào mình, hắn lựa chọn thoát game luôn.

Cả thế giới ngập tràn màu máu, trời đất quay cuồng, Hàn Phi phải dùng sức mới tháo được chiếc mũ game xuống.

"Nguy hiểm quá! Trong thế giới âm gian kia, quả thực không được sơ sẩy một chút nào mà!"

Lúc mới đầu, Hàn Phi còn tưởng rằng quan hệ giữa bản thân mình và những người hàng xóm láng giềng đã càng ngày càng tốt lên rồi, vậy thì ngày tháng sau này chắc chắn sẽ dần dần an nhàn hơn thôi. Ai mà ngờ được, đột nhiên lại bị mấy kẻ ngoại lai ở tầng 6 mai phục cơ chứ.

Chắc hẳn những kẻ này đã sớm chú ý tới Hàn Phi, chỉ là do dự về nhân tố Từ Cầm nên mới chưa ra tay. Chúng vẫn luôn nhẫn nhịn chờ đợi đến ngày Từ Cầm rời khỏi nhà.

"NPC trong game này có lẽ là thứ tàn nhẫn nhất, gian xảo nhất trong tất cả các thể loại game. Mình tuyệt đối không được coi thường bọn chúng."

Sau khi tìm được đường sống từ chỗ chết, Hàn Phi nằm dài trên chiếc giường của mình. Hiện tại, hắn đã mất hết sức lực: "Chờ sau này kiếm được tiền rồi, nhất định phải mua cho bằng được chiếc mũ của kho game hệ dưỡng sinh mới được. Thiết bị chơi game cao cấp cần khoảng 300.000 tệ nhỉ? Nếu dựa trên khả năng hiện tại của mình, chỉ cần giúp được phía cảnh sát phá giải được 6 vụ án mạng là có thể đủ tiền mua rồi…"

Hàn Phi từ từ chìm vào giấc ngủ với mơ ước về một thiết bị chơi game ngon lành hơn của mình.

……..

Khi ánh mặt trời chiếu thẳng vào phòng, Hàn Phi vẫn đang có cảm giác như bản thân ngủ chưa được bao lâu thì bị tiếng chuông điện thoại gọi tỉnh.

"Đạo diễn Khương à?"

"Chú em hãy tới trường quay một chuyến đi. Ở chỗ tôi đang có một việc vô cùng đặc biệt muốn nói cho cậu đây."

"Được ạ."

Hàn Phi nghe ra được giọng điệu của đạo diễn Khương có chút khác biệt so với thường ngày. Cho nên, hắn chỉ rửa ráy qua loa rồi vội vàng đi tới dãy Phố Bắc thuộc khu vực phố cổ.

Vẫn với chiếc áo thường ngày hay mặc, trên tay cầm chiếc bánh trứng mua dọc đường, Hàn Phi bước vào phim trường.

Vừa nhìn thấy hắn đi tới, rất nhiều nhân viên công tác đã nhiệt tình chào hỏi, song Hàn Phi chỉ nở nụ cười ngại ngùng. Hắn vẫn chưa quen với việc trở thành tâm điểm chú ý của đám đông.

"Hàn Phi! Ở bên đây!"

Nhân viên thường trực chạy tới bên cạnh Hàn Phi rồi dẫn hắn đến trước cửa một gian phòng trên tầng 2: "Sao hôm nay anh lại ăn mặc đơn giản thế chứ?"

"Ngày nào tôi chẳng mặc như này."

"Đưa bánh cho tôi. Anh mau mau vào trong đi."

Nhân viên thường trực cũng không nói chuyện rõ ràng. Cho nên sau khi đưa bánh cho cậu ta, Hàn Phi bèn đẩy cửa phòng ra.

Trong gian phòng không lớn lắm, có 5 người đang ngồi sẵn. Đạo diễn Khương hiện đang ngồi ở vị trí ngoài rìa.

"Hàn Phi, anh giới thiệu cho chú em một chút đã. Vị này là chị Long của Văn Hóa Du Long, vừa là nhà sản xuất, kiêm lãnh đạo của phía nhà đầu tư. Ngồi bên cạnh chị ấy là nữ chính trong bộ phim của chúng ta, tên là Cẩm Niên…"

Đạo diễn Khương giới thiệu cho Hàn Phi từng người một, khiến hắn có cảm giác không hiểu ra sao cả.

"Thật ra hôm nay, mọi người gọi chú em tới, chủ yếu là vì muốn đổi vai diễn cho chú đấy." Chị Long hoàn toàn không vì cách ăn mặc giản dị của Hàn Phi mà coi thường hắn. Ngược lại, có cảm giác như chị ta vừa phát hiện ra một viên ngọc quý vậy.

"Đổi vai diễn?" Hàn Phi hơi ngẩn người: "Vai diễn gì?"

"Chúng tôi muốn cho chú em đóng vai nam chính của bộ phim [Hoa Tội Ác]."

Chương 79: Một lúc đóng 2 vai

Nghe xong lời này của Chị Long, ban đầu Hàn Phi còn rất bình tĩnh, nhưng tiếp sau đó, từ nơi sâu thẳm của não bộ trào dâng một loại cảm xúc kỳ lạ.

Cảm xúc ấy bao gồm kể từ khi tốt nghiệp Học viện Sân khấu Điện ảnh đến khi bắt đầu làm việc sau hậu trường, cho đến lúc có được tiết mục riêng của bản thân, rồi sau đó lại rơi vào bước đường cùng, đánh mất đi tất cả.

Trong chớp mắt, toàn bộ ký ức ùa về; Hàn Phi từ từ nhấc ngón tay lên chỉ vào chính mình.

"Tôi? Diễn chính ư?"

"Đúng vậy. Sau khi tổng hợp, cân nhắc tất cả các phương diện, chúng tôi nhận thấy cậu chính là diễn viên chính phù hợp nhất của bộ phim này!" Đạo diễn Khương gật mạnh đầu, khẳng định chắc chắn. Tiếp đó, ông ta dùng sức vỗ mạnh vào vai của Hàn Phi: "Chờ sau này cậu hot lên rồi, nhớ phải mời tôi ăn bữa cơm đấy nhé!"

Vào giờ khắc này, tâm nguyện nhiều năm nay của hắn vậy mà đã thực hiện được rồi. Hàn Phi căn bản không thể nghĩ tới, trước kia mình đã phải cố gắng nỗ lực đấu tranh nhường ấy mà kết quả lại không thu hoạch được gì.

Còn giờ đây, ngày ngày hắn chỉ biết nghiên cứu tâm lý học tội phạm, dự định sau này trở thành một kẻ chuyên đi hỗ trợ cảnh sát làm gì đó. Vậy mà cuối cùng lại được chọn trúng, được trở thành diễn viên chính.

"Đây là kịch bản mà chúng tôi đã đo ni đóng giày chuẩn bị cho cậu này, hãy xem thử đi." Chị Long đưa cuốn kịch bản cho Hàn Phi: "Cậu không cần thiết phải đi đóng vai của kẻ khác. Trong bộ phim này, cậu chính là diễn viên chính, cậu cứ diễn theo như bản thân cậu là được."

Tuy nhiên, Hàn Phi không hề bị niềm vui sướng đang trào dâng trong lòng làm cho choáng váng đầu óc. Hắn lật giở cuốn

kịch bản chăm chú đọc, mà tất cả những người còn lại trong gian phòng nhỏ ấy cũng đang nhẫn nại chờ đợi hắn.

Khoảng mười mấy phút sau, Hàn Phi mới đặt cuốn kịch bản xuống, mở miệng nói: "Kịch bản này quá xa rời sự thật rồi, tôi đâu có tài giỏi như nội dung trong đó viết. Trên thực tế, việc bắt được hung thủ của vụ án chặt thây – ghép xác sau 10 năm, chủ yếu là nhờ bên phía cảnh sát của thành phố Tân Hỗ cũng như Mạnh Trường Hỉ mà."

"Mạnh Trường Hỉ?" Sự hiểu biết về Mạnh Trường Hỉ của chị Long và đạo diễn Khương chỉ vẻn vẹn qua đoạn livestream ngắn ngủi kia.

"Ông ấy là người anh thứ hai của hung thủ thực sự. Những chứng cứ then chốt mà tôi giao cho phía cảnh sát chính là do ông ta cung cấp cả." Lúc này, Hàn Phi cũng ngồi xuống cùng mọi người. Hắn kể lại cho mọi người trong phòng toàn bộ thông tin về vụ án một cách ngắn gọn xúc tích nhất.

"Trong vụ án này, tôi chỉ đóng vai trò là một người cung cấp manh mối mà thôi. Nếu muốn lựa chọn ra nhân vật chính cho vụ án này, theo tôi thấy, hai anh em nhà Mạnh Trường Hỉ và Mạnh Trường An mới càng thích hợp hơn. Giữa hai người bọn họ, một người là thế lực hắc ám núp bóng trong ánh hào quang, còn một người lại là ánh hào quang ẩn nấp giữa thế giới hắc ám."

Những diễn viên mới bình thường sẽ không dám trực tiếp đề xuất ý kiến với đạo diễn và nhà sản xuất như Hàn Phi. Song Hàn Phi lại là trường hợp tương đối đặc thù, bởi hắn đã đích thân tham dự vào quá trình phá án.

"Tôi đề nghị hãy để nhân vật Mạnh Trường Hỉ này giữ vai chính, Mạnh Trường An thì làm vai phản diện, đây mới gọi là nội dung chân thực nhất." Hàn Phi nhìn chằm chằm vào cuốn kịch bản trên bàn, đồng thời nêu ra cách nhìn nhận của mình.

"Chúng tôi cũng muốn dựa theo sự thật để cải biên lại, nhưng vấn đề là cậu có thể diễn tốt được vai Mạnh Trường Hỉ hay không? Tính cách của vai diễn này quá phức tạp. Bản thân ông ta hắn cũng đã từng phải chịu một dạng sang chấn tâm lý

nào đó.” Chị Long vốn là một người hiểu chuyện. Bà ta biết nhân vật kiểu này vô cùng khó nắm bắt.

“Nếu nói trên thế giới này còn có một người có thể bước vào thế giới nội tâm của Mạnh Trường Hỉ, vậy thì ắt hẳn người đó chính là tôi. Tôi đã từng thấy được mặt chân thật nhất của ông ấy, cũng đã từng nghe mẹ của ông ấy thuật lại thời niên thiếu của ông ta.” Hàn Phi tin chắc rằng bản thân có thể diễn tốt vai Mạnh Trường Hỉ.

“Dù cho cậu có thể thể hiện được vai Mạnh Trường Hỉ một cách hoàn hảo, nhưng ai sẽ có thể diễn vai phản diện với cậu? Ai sẽ diễn được Mạnh Trường An? Thể loại có hai nhân vật đối chọi gay gắt kiểu này, kỹ thuật diễn nhất định phải cùng một tuyến với nhau mới được. Nếu không, chỉ cần kỹ thuật diễn của một bên quá vượt trội thì sẽ khiến cho vai diễn của bên còn lại hoàn toàn bị lép vế.” Chị Long lắc đầu: “Tôi không cho rằng, vào thời điểm hiện tại, đoàn phim này có người có đủ khả năng diễn ra được độ biến thái ẩn sâu trong nội tâm của Mạnh Trường An.”

“Hoặc không tôi cũng có thể diễn vai Mạnh Trường An.”

“Cậu muốn một mình đóng hai vai?”

“Tôi muốn được thử xem sao. Dù gì thì tôi cũng được coi là một trong những người hiểu rõ về hai người đó mà.”

Hàn Phi tỉ mỉ nhớ lại tất cả mọi điều liên quan đến Mạnh Trường An. Từ việc ông ta thường xuyên đọc sách báo, cho đến người thiếu niên có nội tâm biến thái bị đè nén trong câu chuyện của bà cụ Mạnh Thi.

Nét mặt của hắn không ngừng phát sinh biến hóa, từng bóng người khác nhau lướt qua trong đầu của hắn.

Đầu tiên là tên điên cuồng sát khát máu trên tầng 6 kia; tiếp đó là Từ Cầm có bệnh trạng không bình thường với ham muốn cắt thái một cách mất khống chế; sau đó là gã điên với những vết sẹo trên khắp cơ thể ở tầng 6. Và cuối cùng là con quỷ giết người với vẻ âm nhu tựa như một con rắn độc.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Hàn Phi đã liên tục thể hiện ra 4 loại tính cách khác nhau của những kẻ cuồng sát biến

thái. Điều này khiến cho toàn bộ những người trong gian phòng nhìn đến ngây ngẩn.

Mà đây mới chỉ là khởi đầu. Hàn Phi biết, vẻ ngoài của Mạnh Trường An là một nhân tài có tố chất vô cùng lý trí và sự bình tĩnh cao độ. Ông ta có học lực giỏi, năng lực tốt, thậm chí còn trở thành quản lý cấp cao của công ty dược phẩm Vĩnh Sinh, một công ty lớn và vô cùng tầm cỡ.

Bất kỳ ai nhìn vào ông ta đều không thể liên hệ được với một kẻ biến thái. Nhưng chính con người này, khi còn nhỏ hễ tức giận lên là sẽ đi ngược đãi động vật. Chỉ vì theo đuổi cái gọi là [cánh bướm] mà sẵn sàng phạm tội tày trời, hai tay đã nhuốm máu.

Ban đầu, sự điên cuồng và biến thái của gã còn bộc lộ ra ngoài, nhưng dần dần, cùng với sự trưởng thành, gã đã học được cách che giấu. Gã bắt đầu giấu tất cả mọi thứ dưới đáy lòng.

Ông ta ấp ủ tất cả những cảm xúc phẫn nộ, giết chóc, dục vọng, áp lực ở trong lòng, để rồi bị hóa thành một con ác quỷ.

Những biểu cảm khủng bố biến thái trên mặt của Hàn Phi từ từ biến mất. Thế nhưng con ác quỷ trong đáy lòng của hắn lại đang cười một cách điên cuồng, dữ tợn.

Biểu hiện trên mặt của hắn càng bình thường thì nội tâm lại càng điên cuồng hơn.

Vào lúc nét dữ tợn cuối cùng trên mặt biến mất, con ác ma sâu trong lòng của hắn cuối cùng cũng chiếm cứ lấy tất cả mọi thứ.

Mở bừng hai mắt, Hàn Phi nhìn lại tất cả mọi người trong phòng. Hắn đã đem đến cho toàn thể những người có mặt ở đây một loại cảm giác đè nén rất đặc biệt. Những người đó cảm thấy bản thân dường như không phải đang đối diện với một người, mà là cả một mặt biển tối đen thăm thẳm.

Khẽ hít một hơi khí lạnh, đây là lần đầu tiên chị Long gặp phải một diễn viên đáng sợ đến vậy, mặc dù chị ta đã có kinh nghiệm rất nhiều năm trong nghề.

Hàn Phi diễn quá xuất sắc, xuất sắc đến mức vượt xa sự tưởng tượng của chị ta.

"Lợi hại."

Chị Long cầm cuốn kịch bản trên bàn lên, trực tiếp ném thẳng vào thùng rác, sau đó bước đến trước mặt của Hàn Phi: "Tôi rất hiếm khi được nhìn thấy một diễn viên chỉ mới hai mươi mấy tuổi mà đã có kỹ thuật diễn tốt đến mức này. Bộ phim này giao cho cậu diễn xuất quả thực không sai mà."

Sau khi nhập vai, muốn thoát ra khỏi vai diễn Hàn Phi cũng phải tốn một ít thời gian: "Đây là lần đầu tiên tôi đóng vai chính, cho nên tôi nhất định sẽ diễn thật tốt bộ phim này. Chỉ có điều, tôi hy vọng mọi người có thể tôn trọng sự thật, tôn trọng những người đã từng phải chịu tổn thương bởi vụ án này."

"Không vấn đề. Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức bám sát sự thật." Chị Long quay đầu sang nói với đạo diễn Khương: "Chú gọi biên kịch tới đây, quá trình sáng tác kịch bản này hãy để cho Hàn Phi cùng tham gia đi. Các chú cũng cần cố gắng khởi quay lại bộ phim, phải mau chóng bù lại khoảng thời gian bị lỡ dở nửa chừng kia.

"Được ạ."

Đạo diễn Khương lôi điện thoại ra, bắt đầu liên lạc với biên kịch. Còn chị Long lại gọi cô nàng đóng vai nữ chính kia lại: "Hàn Phi, đây là người mới trong công ty của chúng tôi. Vốn dĩ ban đầu quay bộ phim này là để cho cô ấy debut. Về phương diện kỹ năng diễn xuất, hy vọng cậu có thể giúp đỡ cô bé nhiều hơn."

Nhìn cánh tay mảnh khảng của cô nàng nữ chính kia, Hàn Phi chậm rãi đứng dậy: "Vai diễn của cô ta trong bộ phim này chính là một vị nữ cảnh sát ư?"

"Đúng thế. Vốn dĩ kế hoạch ban đầu là để cho cô ấy hỗ trợ cậu phá án, để hai người hợp tác với nhau."

"Kỹ năng diễn xuất quả thực rất quan trọng. Có điều so với kỹ năng diễn thì…" Trong đầu của Hàn Phi hiện lên hình bóng

của Lệ Tuyết. Hắn đi đến bên cạnh cô nàng nữ diễn viên kia, rồi mở miệng hỏi: “Cô có biết đánh nhau không?”

Chương 80: Fan hâm mộ đầu tiên không phải là người cõi âm

Đây là lần đầu tiên mà một nữ diễn viên bị người khác hỏi vấn đề như vậy. Cô ấy không biết nên trả lời như thế nào, đành phải mang theo ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Chị Long.

"Cẩm Niên tốt nghiệp Học viện điện ảnh và truyền hình Tân Hỗ, tính cách và thành tích học tập đều ưu tú, từng học múa, còn võ vẽ thì thật sự chưa từng học." Chị Long nói đỡ cho Cẩm Niên.

"Khó rồi đây, hiện tại có vài bộ phim đã biến một nữ công an trên tuyến đầu thành bình hoa, điều này hoàn toàn trái ngược với thực tế."

Hàn Phi còn nhớ như in lần đầu tiên gặp gỡ giữa mình và Lệ Tuyết. Sở dĩ nữ hình cảnh cà lơ phất phơ này bị phạt, hoàn toàn là vì trong quá trình bắt giữ nghi phạm, cô ta đã đạp gãy xương sườn của kẻ đó, khiến trước khi nghi phạm bị dẫn vào đồn công an, thì đã phải vào phòng cấp cứu.

"Tôi từng gặp một nữ hình cảnh trên tuyến đầu, cô ấy tài giỏi, quyết đoán, ngoài sức chiến đấu không thua nam giới, còn kiên trì cẩn thận, có quan điểm riêng về các vụ án." Trong đầu của Hàn Phi nghĩ đến Lệ Tuyết, mắt thì nhìn Cẩm Niên, nỗ lực đối chiếu hai người: "Diễn tốt vai nữ công an, tuyệt đối có thể thu được rất nhiều sự ủng hộ từ người hâm mộ, song điều kiện tiên quyết là cô ấy có thể diễn khác so với những diễn viên trước."

Hàn Phi ý bảo Cẩm Niên không nên quá cẩn thận, hắn làm mấy động tác đơn giản: "Đây là thuật cận chiến cơ bản của công an, hơn nữa lúc em đối mặt với đám côn đồ, không nên tùy tiện tấn công, phải coi mỗi đòn tấn công là đòn đánh cuối cùng."

"Cậu còn biết đánh cận chiến?" Chị Long càng ngày càng kinh ngạc trước Hàn Phi, cô không biết một diễn viên hài rốt

cuộc đã trải qua những gì, lại biến đổi hoàn toàn như vậy.

"Chỉ dùng để tự vệ." Hàn Phi không dạy kỹ năng diễn xuất cho Cẩm Niên, trong tình huống không rõ lai lịch của đối phương, lại đi dạy người khác cách đóng phim là một chuyện rất vô phép.

Cẩm Niên từ trước tới giờ chưa từng học võ, ban đầu không biết nói gì với Hàn Phi, mãi đến khi Hàn Phi dễ dàng hạ gục những diễn viên đóng thế trên phim trường bằng những động tác đơn giản, thái độ của cô mới có biến chuyển.

"Thời gian của chúng ta không còn nhiều, sau khi quay phim xong em cũng phải chăm chỉ luyện tập." Tất cả những gì Hàn Phi đang làm cũng là để bộ phim hay hơn, không lẫn lộn bất cứ cảm xúc cá nhân nào.

Khoảng nửa giờ sau, biên kịch Tạ Đỉnh bước vào phòng, lúc đầu anh ta đầy oán hận, nhưng sau khi thấy Chị Long, lại trở nên rất hiền lành.

Mọi người cùng nhau thảo luận kịch bản, đến buổi trưa, kịch bản mới đã có hình thành.

"Cái tên [Hoa Tội Ác] này có ý nghĩa rất sâu xa, nhưng đặt cho bộ phim của chúng ta cứ cảm thấy không thích hợp."

"Lúc trước, chúng ta lấy cái tên này với ý nghĩa chính là muốn nói về tội ác trong đời thực, nhưng vẫn mang hy vọng với tình yêu, cuối cùng thêm vào câu chuyện tình yêu giữa nam-nữ chính.

Hiện giờ, phân cảnh tình yêu giữa nam-nữ chính có cũng được không có cũng chẳng sao; phần hấp dẫn nhất của cả bộ phim là trận đấu trí sinh tử giữa hai anh em."

Biên kịch Tạ Đỉnh rầu rĩ: "Sát với thực tế là chuyện tốt, nhưng quá sát với hiện thực cũng sẽ khiến cho người có loại cảm giác bó tay bó chân."

"Không bằng đổi tên thành [Hoa Song Sinh] thì thế nào? em từng nghe người ta nói về loại hoa này, một gốc cây có 2 đoá hoa, đua nhau nở rộ. Một đóa trong đó không ngừng hấp thụ chất dinh dưỡng và tinh hoa của đóa hoa khác, dùng tổn

thương sâu sắc nhất để diễn tả tình yêu sâu sắc nhất, cho đến khi một trong hai chết đi.” Hàn Phi chợt tự hỏi: “Mạnh Trường Hỉ và Mạnh Trường An dù không phải anh em ruột thịt, nhưng từ nhỏ lớn lên bên nhau. Bọn họ giống như là hai đóa hoa sinh trưởng trên một nhánh cây, trong đó một đóa không ngừng cướp đoạt cuộc sống của đóa khác.”

Đề nghị của Hàn Phi đạt được mọi người tán đồng, mọi người ăn qua loa bữa trưa, vốn định tiếp tục sửa kịch bản, Hàn Phi lại đột nhiên nhận được một cú điện thoại.

“Thật ngại quá, cảnh sát tìm em có việc, có thể liên quan đến vụ án Chặt thây - ghép xác.”

“Chú cứ làm việc của mình, không cần để ý đến bọn anh.” Lý do của Hàn Phi quá mức xác đáng, đến nỗi mọi người tại đây chẳng thể nào giữ hắn lại được.

Nhận điện, Hàn Phi đi ra khỏi phòng: “Lệ Tuyết, vụ án có kết quả chưa?”

“Sau cuộc điều tra và tìm kiếm sâu rộng của chúng tôi, kết hợp với những bằng chứng mà Mạnh Trường Hỉ cung cấp, hiện tại đã có thể định tội cho Mạnh Trường An và Mạnh Trường Thọ rồi.”

“Vậy thì tốt.”

“Khoan cúp điện thoại, hôm nay tôi muốn nói với cậu một chuyện khác, cấp trên chuẩn bị tiến hành biểu dương cậu, còn có thể thưởng tiền cho cậu. Cậu gửi tài khoản mạng xã hội của mình cho tôi, nhớ xem thông báo khen thưởng trên trang web chính thức của công an, sau này chắc sẽ có phóng viên tìm cậu phỏng vấn đấy.”

“Làm lớn vậy sao?” Hàn Phi hơi kinh ngạc.

“Không làm lớn cũng không được, chuyện này quá ầm ĩ. Cứ coi như chúng tôi không làm, cũng sẽ có rất nhiều phóng viên và phương tiện truyền thông moi ra được tin tức về cậu thôi, những người đó vì lượt view và độ hot sẽ rất điên cuồng.”

“Tên tài khoản mạng xã hội của tôi chính là Hàn Phi, cô search một cái là ra thôi.” Hàn Phi cài đặt smartphone thành background call, mở App mạng xã hội mà hắn đã không sử dụng trong một thời gian dài.

Tài khoản của hắn ngay cả avatar cũng không có, 0 người follow, 0 follow ai, cũng không có thông báo nào, chỉ có cột chứng thực nghề nghiệp diễn viên.

Nhấp vào hai chữ diễn viên sẽ hiện thị bảng xếp hạng tổng, AI sẽ đưa ra đánh giá dựa trên độ nổi tiếng, tác phẩm, doanh thu phòng vé, v.v… của diễn viên, rồi đưa ra bảng xếp hạng 10.000 người đứng đầu, giờ Hàn Phi vẫn chưa leo lên bảng xếp hạng này.

Smartphone rung nhẹ, Hàn Phi cúi đầu nhìn lại. Hắn đột nhiên phát hiện người follow mình từ 0 biến thành 1.

Tuyết Tháng 9 đã follow bạn!

“Hàn Phi, cậu thực sự là diễn viên sao? Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy diễn viên có 0 người follow.” Giọng của Lệ Tuyết truyền ra từ trong smartphone.

“Cô nói như vậy có phần phiến diện rồi, tôi có rất nhiều fans, chẳng qua cô là người đầu tiên follow tôi thôi.” Hàn Phi thực ra rất muốn nói một câu, mình tại cõi âm có rất nhiều fan trung thành, bọn họ dù đã chết cũng không chịu buông tha cho mình.

“Tôi đã gửi tài khoản mạng xã hội của cậu cho lãnh đạo. Nếu có việc cần liên lạc, thường ngày cậu cũng nên đăng nhiều status lên, như vậy mới nhanh tăng lượt người follow.” Lệ Tuyết nói xong cũng cúp điện thoại.

Nhìn cái mạng xã hội chỉ có lẻ loi 1 người follow, Hàn Phi có chút chán nản. Hắn đang muốn cất smartphone, đột nhiên từ ứng dụng mạng xã hội không ngừng truyền đến âm thanh nhắc nhở.

“Tổng đội Bảo vệ An ninh mạng thành phố Tân Hỗ thuộc Sở giao dịch chứng khoán đã follow bạn!”

“Đồn công an cư xá Hạnh Phúc, khu phố cổ, thành phố Tân Hỗ đã follow bạn!”

“Công an nhân dân cộng đồng Trương Tiểu Thiên đã follow bạn! Cũng cho bạn 1 like!”

“Đội Điều tra Kinh tế phân cục Khu phố cổ, trực thuộc Sở công an thành phố Tân Hỗ đã follow bạn! Cũng gửi cho bạn một tin nhắn — Anh dũng can đảm, hiên ngang lẫm liệt, vậy mới tốt chứ!”

Nhìn lượng người follow đột nhiên gia tăng, Hàn Phi rất vui vẻ; vấn đề ở đây chính là: Danh sách những người follow hắn hoàn toàn khác với các minh tinh.

“Bỏ đi, có người follow là tốt rồi.” Hàn Phi cài đặt chế độ yên lặng cho smartphone, tiếp tục đi chỉnh sửa kịch bản.

Khoảng hơn 4 giờ chiều, bên ngoài đoàn làm phim đột nhiên trở nên náo nhiệt, hình như lại xảy ra cãi vã gì đó.

“Chuyện gì vậy?” Hàn Phi khó hiểu đứng ở bên cửa sổ, lúc này hắn mới nhìn thấy người nhà của người bị hại, còn có một lượng lớn phóng viên đang vây quanh bên ngoài khu nhà trọ.

“Hàn Phi! Xem smartphone đi! Công an Tân Hỗ ra thông báo khen ngợi sự chính trực và dũng cảm của anh đó!” Trợ lý phim trường, người phụ trách điều phối công việc của đoàn làm phim vội vã chạy vào, anh ta ôm chặt vai của Hàn Phi: “Người anh em! Lần này, xem ra anh nổi tiếng rồi!”

Chương 81: Giấc mơ bất ngờ được hiện thực hóa

Hàn Phi nổi tiếng.

Một diễn viên hài đóng phim kinh dị, nổi tiếng nhờ nhiệt tình làm việc nghĩa.

Ngay cả chính hắn cũng không ngờ tới vụ này.

"Hàn Phi ở đâu?"

Khi Hàn Phi xuất hiện trước cửa sổ, phóng viên ở tầng dưới lập tức nhận ra hắn; có người cầm smartphone quay chụp, thậm chí có người trực tiếp tiến vào ngay giữa trường quay.

Để ngăn cản các phóng viên phá hỏng trường quay, đạo diễn Khương nhanh chóng rời khỏi khu chung cư cùng Hàn Phi, đi ra bãi đất trống bên ngoài.

"Mọi người có vấn đề gì, từng người một hỏi, đừng tranh nhau."

Đạo diễn Khương cùng anh trợ lý phim trường duy trì trật tự hiện trường, sau khi Hàn Phi đi xuống lầu, hắn đầu tiên là nhìn thoáng qua chung cư, sau đó không thèm để ý đến những phóng viên kia, đi thẳng ra phố.

"Nhanh! Đuổi theo!"

Những phóng viên kia cùng một số bạn bè trong giới truyền thông cầm đủ loại thiết bị ghi hình. Hàn Phi cũng không để ý, chỉ vội băng qua đám đông, đi tới trước mặt người nhà của nạn nhân.

"Cụ ơi, thù của Hữu Phúc…"

Hàn Phi chỉ vừa đi tới, còn chưa kịp nói gì thì hai cánh tay đã bị cụ già nắm chặt.

Mười năm chờ đợi, hung phạm rốt cục đã sa lưới.

Lúc này, đôi mắt của cụ già đã đỏ bừng; cụ không nói nên lời, chỉ nắm chặt lấy Hàn Phi. Chẳng biết vì sao cụ luôn cảm giác có thể nhìn thấy hình bóng của con trai mình trên người Hàn Phi.

"Chúng tôi đều đã đọc được thông báo của công an. Cám ơn cậu, Hàn Phi." Chị của Cốc Diệp, cha mẹ của Thôi Thiên Tứ, anh của Tiêu Tình, toàn bộ thân nhân của các nạn nhân đều vây quanh hắn.

Hàn Phi cũng vô cùng xúc động trước sự biết ơn của họ; có lẽ, sở dĩ những linh hồn cô đơn trong ngôi nhà giết người không tiêu tan là vì trên đời vẫn còn người ở nhân gian luôn nhớ đến họ.

Con người là một loại sinh vật rất phức tạp. Có người lấy hành hạ đồng loại đến chết làm vui, có người lại vì người thân liều lĩnh truy lùng hung thủ suốt 10 năm.

Rất nhiều thân nhân của nạn nhân đã khóc, mười năm này bọn họ đã phải chịu bao nhiêu áp lực và đau khổ, thì chỉ có chính họ mới biết.

Hàn Phi không biết phải an ủi mọi người như thế nào. Hắn đứng giữa đám người, điều mà hắn nghĩ đến chính là con quỷ trong khu chung cư.

"Nếu như có thể mang bọn họ ra khỏi trò chơi, để cho bọn họ nhìn mặt của người nhà…"

Một ý nghĩ lặng lẽ xuất hiện, cứ như một hạt giống rơi vào đáy lòng của Hàn Phi; giờ hắn vẫn chưa nhận ra sự thay đổi của mình, chỉ yên lặng trải qua tất cả.

Hàn Phi không nhận quà của thân nhân nạn nhân, chỉ cầm lấy một lá cờ ghi công thôi.

Sau khi các phóng viên đặt câu hỏi cho Hàn Phi, hắn cũng không kể công, mà đẩy phần lớn công lao cho cảnh sát và Mạnh Trường Hỉ.

Đẩy cho công an là vì công an quả thật đóng vai trò chủ chốt, đẩy cho Mạnh Trường Hỉ là bởi vì Hàn Phi cảm thấy

Mạnh Trường Hỉ chịu quá nhiều bất hạnh, xứng đáng nhận được bồi thường.

Nhìn ánh đèn flash và từng ống kính, Hàn hơi chóng mặt. Hắn vẫn chưa quen với những thứ này.

"Chào mọi người, giờ chúng tôi đang quay phim, e rằng không thể tiếp nhận phỏng vấn đàng hoàng. Đợi sau khi bộ phim ra mắt, mọi người còn rất nhiều cơ hội để hỏi."

Hàn Phi tùy tiện tìm một lý do để trốn đi. Hắn chạy hùng hục về tới khu nhà.

Lau mồ hôi trên trán, Hàn Phi phát hiện chị Long cùng Đạo diễn Khương đang cười híp mắt nhìn hắn.

"Hai người có chuyện gì sao?"

"Bọn anh chỉ không ngờ rằng, chú - một diễn viên chuyên nghiệp và lạnh lùng - lại có một mặt đáng yêu như vậy." Đạo diễn Khương không nhịn được bật cười: "Hàn Phi, sau này chú sẽ từ từ quen thuộc chuyện này."

"Độ hot của vụ án đã tăng lên rất nhanh, chúng ta đỡ tốn tiền câu view." Chị Long cầm lấy smartphone của mình: "Mọi người hãy nhanh thu hồi toàn bộ tài liệu quảng cáo và áp-phích đã tung ra trước đó, thay Hàn Phi làm nhân vật chính. Không nên chậm trễ, trong hôm nay phải giải quyết xong."

Chị Long rất hài lòng rời đi, Đạo diễn Khương dẫn theo Hàn Phi đi lên lầu hai: "Thế này thì sau này sẽ không còn ai cảm thấy chú không thể đóng vai chính nữa. Chờ sau khi chú dùng kỹ năng diễn xuất chinh phục khán giả, sự nghiệp của chú sẽ càng lúc càng phát triển, tương lai xán lạn."

Đạo diễn Khương yêu cầu Hàn Phi đi trang điểm trước. Đến khi tất cả nhân viên đã vào vị trí làm việc, ông ta quay một đoạn phim ngắn cho Hàn Phi, sau đó lại chụp cho Hàn Phi một tấm áp-phích điện ảnh.

Bóng tối và ánh sáng đan xen, Mạnh Trường An và Mạnh Trường Hỉ dựa lưng vào nhau.

Mạnh Trường Hỉ với nửa gương mặt bị hủy hoại dung mạo đứng trong bóng tối, ông ta đã chịu đựng nhiều đau khổ, bị

mọi người xem là quái vật. Nhưng dù trong thời điểm tuyệt vọng nhất, ông vẫn như trước, vẫn giữ thật chặt một tia sáng trong tim.

Mà ở phía sau Mạnh Trường Hỉ, Mạnh Trường An với gương mặt đẹp trai đang đứng dưới ánh mặt trời. Gã hưởng thụ sự tôn trọng và ca ngợi của mọi người, trên mặt để lộ nụ cười khiến người khác không rét mà run.

Hoa Song Sinh, đoá hoa nở rộ ở trong bóng tối sâu thẳm nhất.

Kịch bản đã cơ bản được xác định, Hàn Phi vội vã về nhà chơi game. Quay phim xong nhưng không chịu dùng cơm cùng mọi người, hắn vội vàng trở về nhà.

Vất vả cả ngày, cho dù thể lực của hắn đã mạnh hơn trước khá nhiều cũng cảm giác rất mệt mỏi.

Tùy tiện ăn vài thứ, sau đó Hàn Phi lên giường nằm.

"Hôm nay quả thực là một ngày đáng nhớ đối với mình, ước mơ bất ngờ trở thành hiện thực."

Mở smartphone, lướt qua đủ loại báo chí trên internet, cuối cùng hắn nhấp vào App mạng xã hội của mình.

Trong thời gian một buổi chiều, dù không có bất cứ PR gì, fan của hắn đã gia tăng rất nhiều.

Có thể là do hắn không dùng tiền để mua fan; còn có người nghĩ rằng tài khoản của hắn là tài khoản giả danh, nhắn đủ các kiểu trong phần comment nữa. Sau đó, công an Tân Hỗ đã trực tiếp đứng ra nói rõ tài khoản này chính là của Hàn Phi.

Nhờ thế, tình hình đã thay đổi hoàn toàn: Toàn bộ phần comment đều là thảo luận về vụ án chặt thây - ghép xác, người không biết chắc còn tưởng rằng đây là trang mạng xã hội của công an.

"Diễn viên nào cũng giống mình, phần comment toàn là suy luận về hung thủ giết người ư?"

Nhìn những hình ảnh bị hệ thống chặn lại trong phần comment, Hàn Phi nghĩ mình cũng nên online nhắn tin lại, để

mọi người nhận ra thiện chí của bản thân.

Hắn mở smartphone, muốn tìm thêm một số bức ảnh thú vị để gửi, nhưng sau khi tìm kiếm một lúc lâu thì đành bó tay – hắn tự hiểu bản thân vốn là một người rất vô vị.

Khi đang định thoát khỏi App album ảnh, Hàn Phi đột nhiên liếc đến một bức ảnh trông rất bình thường. Trong tấm hình, hắn thấy mình đang nằm trên giường trong tư thế đội mũ chơi game.

Lúc mới chứng kiến tấm hình này, Hàn Phi cũng không có cảm giác gì. Nhưng chỉ 1 giây sau, dường như toàn bộ máu huyết trong cơ thể hắn chạy ngược lên não, tóc tai dựng đứng cả lên!

"KHÔNG THỂ NÀO!"

Trực tiếp bật dậy từ mặt giường, Hàn Phi cầm lấy con dao gọt hoa quả trên bàn, cảnh giác nhìn về xung quanh phòng mình.

Bức ảnh này được chụp vào đêm thứ 2 kể từ ngày hắn mua cái mũ trò chơi ấy về. Hắn tin chắc, chỉ có mỗi mình hắn ở trong phòng vào đêm đó. Nhưng nếu như trong nhà chỉ có một mình hắn, vậy ai là người cầm smartphone chụp ảnh hắn đang chơi game đây?

"Có người vào nhà mình! Ngay lúc mình đăng nhập vào trò chơi lần thứ hai!"

Cầm dao gọt trái cây, Hàn Phi mở toàn bộ các cánh cửa phòng. Hắn kiểm tra tất cả các ngóc ngách trong nhà.

"Không có ai trong nhà cả."

Đứng giữa phòng khách, nhìn chằm chằm bức ảnh, hắn dần dần phát hiện ra một thứ rất xa lạ.

Nhìn kỹ vào tấm ảnh, dường như có một bóng đen đang chui vào bên trong mũ trò chơi của hắn.

Chương 82: Dọn sạch tầng 6

Dù đã zoom bức hình lên hết cỡ mà Hàn Phi vẫn không cách nào nhìn ra được bóng đen mờ ảo kia rốt cuộc là thứ gì. Hắn cứ thế ngẩn ngơ nhìn vào màn hình, trong khi đại não thì hoạt động hết công suất.

"Đối phương cố ý chụp bức hình này, chắc hẳn là muốn thông qua nó để nói cho mình biết điều gì đó. Nếu không nó sẽ chẳng dùng điện thoại của mình để chụp, lại càng không có khả năng lưu giữ bức hình này trong điện thoại của mình.

Cơ mà, vì sao nó lại muốn làm vậy? Trừ phi nó không có cách nào giao lưu được với mình, hay là nó chỉ có thể xuất hiện vào lúc mình chơi game mà thôi? Cho nên nó muốn dùng cách này để gợi ý cho mình ư?"

Hàn Phi càng nghĩ càng không hiểu. Quả thật, bức hình này đã khiến cho da đầu của hắn tê dại, ngay đến niềm vui sướng vì ước mơ trở thành hiện thực cũng bị thổi bay.

"Di động của mình có cài mở khóa bằng dấu vân tay. Nó đã dịch chuyển cơ thể của mình, song lại không hề gây tổn hại gì cho mình cả. Người chụp hình có lẽ không phải muốn hại mình. Hơn nữa, bức hình này lại được chụp vào ngày chơi game lần thứ hai, nếu như gã muốn hại mình thì lúc đó đã có thể trực tiếp xử mình luôn rồi.

Lẽ nào là bác giữ mộ trong tiệm đồ second hand tới chụp ư?"

Hàn Phi cảm thấy sự việc không hề đơn giản như vậy được. Hiện giờ, hắn cũng phát hiện ra đủ thứ vấn đề của hộp đen: "Rất nhiều người đều đang đi tìm chiếc hộp đen. Nào là người phát triển tựa game [Cuộc Sống Hoàn Hảo] lúc ban đầu, còn có [Cánh bướm] rồ dại mất trí kia nữa. Trong tương lai, có lẽ mình sẽ còn gặp phải nhiều kẻ kỳ quái, đáng sợ hơn ấy chứ."

Mấy người đó đi tìm hộp đen, thế nhưng hộp đen lại ở trong đầu của Hàn Phi. Nếu bọn họ muốn lấy được hộp đen, sợ rằng chỉ có cách mở hộp sọ của Hàn Phi ra mà thôi.

Chậm rãi nắm chặt năm ngón tay, Hàn Phi nhớ lại thời điểm khi bản thân thoát khỏi thế giới game ở lượt chơi đầu tiên. Lúc ấy, Hệ thống đã từng cảnh báo hắn, kêu hắn phải tăng tốc độ khám phá trò này.

"Hộp đen đã ở trong đầu của mình, dù cho có sign out khỏi game thì cũng không cách nào thoát khỏi nó. Hiện tại, điều mình có thể làm chính là phải tìm hiểu game, nhanh chóng thăng cấp, nói không chừng chân tướng đang được cất giấu trong chính trò chơi."

Khi Hàn Phi vẫn còn đang ngây ngốc nhìn vào chiếc mũ game trên bàn, bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

Nhìn qua mắt mèo, Hàn Phi nhận ra Lệ Tuyết đang đứng ngay trước cửa nhà mình.

Hắn cất con dao gọt trái cây đi; trong lúc mở cửa, vẻ mặt của hắn đã nhanh chóng khôi phục lại như bình thường: "Sao chị lại chạy tới đây thế? Lãnh đạo của các chị đã cho chị trở lại đội trinh sát hình sự rồi sao?"

"Tôi cũng muốn được trở về. Nhưng mà hiện giờ lãnh đạo lại giao cho tôi nhiệm vụ mới rồi." Lệ Tuyết bước vào trong căn hộ rồi đóng ngay cửa lại: "Ông ấy nói, trước khi bắt được [Cánh bướm], tôi hãy cứ làm việc tại đồn công an, không cần làm những việc khác mà tập trung trọng điểm vào việc tuần tra khu phố nơi cậu trú ngụ."

"Ông ấy muốn để cho chị đến bảo vệ tôi ư?"

"Đại khái là ý này. Hiện giờ, cậu chính là đối tượng trọng tâm cần được bảo vệ. Xung quanh khu này nhìn thì có vẻ vẫn bình thường như trước đấy, nhưng kỳ thực đề đã được bố trí giám sát nghiêm ngặt rồi. Chỉ cần [Cánh bướm] dám hiện thân thì khẳng định sẽ bị sa lưới thôi." Lệ Tuyết cầm chiếc ly trên bàn lên, uống liền một lúc mấy ngụm nước: "Tôi đến chỉ để nói một tiếng với cậu thế thôi. Ngoài ra, bên trong khu chung cư này của các cậu cũng đã được lắp mới một loạt camera

giám sát rồi. Nếu như cậu gặp nguy hiểm gì, chỉ cần chạy đến nơi có gắn camera vẫy tay lên, cảnh sát trực ban sẽ chạy tới ngay lập tức."

"Vậy thì cảm ơn nhiều lắm." Vừa đúng lúc này, Hàn Phi đang tự thân cảm giác mình bị khuyết thiếu sự an toàn. Hành động bảo vệ này của phía cảnh sát khiến cho hắn yên tâm hơn rất nhiều.

"Việc nên làm thôi." Lệ Tuyết nói lại cho Hàn Phi tất cả các vị trí có gắn camera giám sát rồi rời khỏi ngay sau đó.

"Sự bảo vệ của cảnh sát như thế rất có lợi đối với mình. Chí ít thì điều này có thể giúp mình yên tâm chơi game."

Hàn Phi liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường. Thời gian vẫn còn sớm, hắn lại cầm quyển sách ở trên bàn lên, tiếp tục học.

Cho đến lúc gần 0:00, Hàn Phi mới bắt đầu hồi tưởng lại kết cấu của tòa chung cư trong game kia: "Lần trước, khi mình thoát game đã rời khỏi căn hộ số 1074. Sau khi đăng nhập vào, mình chỉ cần cắm đầu cắm cổ chạy xuống dưới là được rồi."

Thế nên hiện tại, Hàn Phi bèn diễn tập hết mấy lần trong đầu. Sau khi khắc ghi từng động tác một, hắn mới kết nối hết tất cả các đầu dây, rồi đội mũ game lên.

Màu máu tràn ngập khắp xung quanh. Hàn Phi không thèm chờ cho âm thanh cảnh báo trong đầu vang lên, ngay giây phút vừa mở mắt ra, hắn cứ như một con báo săn mồi, xông thẳng xuống dưới.

Hắn cứ thế chạy một mạch về căn hộ số 1044 mà chẳng hề quay đầu lại.

Chờ sau khi bước vào trong nhà, hắn mới thở phào một hơi.

"Chiếc gương ở tầng 7 không hề canh giữ xác nạn nhân, xem ra là một người sĩ diện."

Đóng cửa xong xuôi, Hàn Phi mới đi vào căn phòng ngủ kề bên phòng khách, thoải mái khoan khoái nằm lên giường.

“Cứ nghỉ ngơi một tiếng đồng hồ trước cái đã. Sau đó nhẩm lại những kiến thức đã xem từ sách vở trong vòng một tiếng tiếp theo, rồi lại luyện tập các kỹ xảo đơn đấu thêm một tiếng nữa.”

Cái gọi là nghỉ ngơi của Hàn Phi không có nghĩa là nằm thẳng cẳng ra ngủ, mà là nằm suy nghĩ. Hắn nằm trong phòng ngủ của căn hộ ma ám, suy xét lại tất cả những việc bản thân cần hoàn thành, cũng như đủ loại nghi ngờ trong bộ não mà hiện giờ hắn vô cùng cần biết đáp án.

Sau khi vượt qua được 3 tiếng đầu tiên, Hàn Phi bèn mở bảng thuộc tính ra. Trước hết, hắn cộng hết các điểm kỹ năng đạt được từ nhiệm vụ ẩn vào Kỹ năng Diễn xuất. Tiếp đó, hắn lại nhìn sang bảng nhiệm vụ.

“Thời gian hiệu lực để làm nhiệm vụ cấp D — [Mảnh ghép cơ thể] chỉ còn lại 2 ngày. Nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ vượt cấp này, chắc chắn sẽ rất có lợi đối với mình.” Hàn Phi lấy chùm [Chìa khóa dự phòng của chủ nhà] trong ô vật phẩm ra: “Mình đã có chìa khóa của tất cả các căn hộ trong tòa chung cư này rồi. Thế nhưng trên chìa khóa lại không hề đánh dấu số các của căn hộ. Mình cần phải thử từng chìa, từng chìa một. Điều này sẽ làm chậm trễ một lượng thời gian khá lớn. Trong khi đó, việc dừng lại trên hành lang nguy cơ trùng trùng kia lại vô cùng nguy hiểm. Nếu có thể thuyết phục được Từ Cầm đi cùng mình thì tốt biết mấy.”

Ngoài nhiệm vụ [Mảnh ghép cơ thể] ra, trong bảng nhiệm vụ còn có một nhiệm vụ chính tuyến cấp G là đi thăm dò tầng 6. Mà hiện giờ, những kẻ ngoại lai trên tầng 6 chắc hẳn đã chết kha khá rồi. Chờ chút nữa mình cứ đi hoàn thành nhiệm vụ này trước đi. Sau khi có thể tự do sign out khỏi game rồi mới đi tìm các mảnh ghép cơ thể nằm rải rác trong cả tòa chung cư này.”

Lúc này, Hàn Phi cực kì tỉnh táo. Hắn biết phải lợi dụng quy tắc của trò chơi như thế nào để bảo vệ cho bản thân, vừa không phải liều lĩnh làm bừa, vừa có thể đạt được lợi ích tối ưu nhất.

Sau khi chuẩn bị chu đáo, Hàn Phi không để lỡ thời gian nữa mà khẽ khàng rời khỏi căn hộ số 1044.

Chẳng hiểu có phải do hắn bị ảo giác hay không, mà dường như trong tòa chung cư bỗng trở nên vắng lặng đi đôi chút.

"Trong khoảng thời gian mình rời khỏi, chẳng lẽ đã có vị hàng xóm nào chuyển đi rồi ư?"

Hàn Phi dựa sát vào vách tường, tiến từng chút lên tầng 5. Hắn rất lấy làm tiếc khi phát hiện ra rằng, hình như Từ Cầm vẫn chưa trở lại.

"Chắc là chị ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu nhỉ? Đã hai ngày nay chưa về nhà rồi!"

Thử gõ cửa mấy cái, song Hàn Phi vẫn không nhận được lời hồi đáp nào, cho nên hắn đành phải đơn độc một mình đi lên tầng 6.

Bởi vì những kẻ ngoại lai sống ở tầng 6 muốn săn bắt Hàn Phi hầu như đã bị bắt cả rồi, cho nên giờ đây tầng 6 cũng được coi là an toàn.

"Khi làm nhiệm vụ thăm dò tầng 5, mình đã phải đi tham quan cả bốn căn hộ trong tầng này hết một lượt mới được coi là thành công. Nhiệm vụ thăm dò tầng 6 lần này ắt hẳn cũng tương tự như thế."

Hàn Phi lôi chìa khóa dự phòng của chủ nhà ra, khống chế hơi thở của mình lại, sau đó bắt đầu thử từng chìa một.

Suốt cả quá trình, Hàn Phi không hề phát ra bất cứ tiếng động nào.

Có lẽ là trị số may mắn cao đã phát huy tác dụng, cho nên Hàn Phi mới thử vài lần đã có thể mở được cánh cửa của căn hộ số 1061. Trong này, hắn nhìn thấy một lượng lớn các vết máu và đủ thứ công cụ dùng để hành hạ con người ta.

"Từ Cầm nói không sai. Bọn ngoại lai này căn bản không thể xem là con người."

Chỉ tốn hết mười mấy phút, Hàn Phi đã "dọn sạch" hai căn hộ số 1061 và 1062. Hắn vơ vét hết toàn bộ những đồ vật mà

hệ thống có thể giám định ra. Trong đó bao gồm cả một vài loại thuốc độc mà gã đàn ông âm nhu kia đã điều chế ra và những túi máu dùng để tăng nhanh tốc độ trưởng thành của [Kén người].

Trước đây, Hàn Phi đã từng đến căn hộ số 1064, nên giờ đây hắn chỉ cần vào căn hộ số 1063 là nhiệm vụ thăm dò sẽ được tính là hoàn thành.

Tính đến hiện tại thì tất cả đều đang rất thuận lợi. Thế nhưng vào lúc hắn đang chuẩn bị mở cửa căn hộ số 1063, tiếng bước chân quỷ dị kia bỗng lại vang lên trên hành lang, hơn nữa khoảng cách còn rất gần chỗ của hắn.

Chương 83: Tầng 8

"Lại là tiếng bước chân này!"

Hàn Phi lập tức dừng ngay động tác của mình, xoay người nấp vào bên trong căn hộ số 1062.

Hắn áp người lên cửa căn hộ, nhìn chằm chằm hành lang bên ngoài qua vị trí mắt mèo.

"Ngay đến Từ Cầm cũng không muốn đối mặt với chủ nhân của tiếng bước chân kia. Rốt cuộc nó khủng khiếp đến mức độ nào đây?"

Tiếng bước chân càng ngày càng gần. Chiếc nhẫn trên tay của Hàn Phi cũng bắt đầu tỏa ra hơi lạnh thấu xương. Thứ kia đã tới rồi!

Hàn Phi vội nín thở, tiếp tục duy trì tư thế của mình. Hắn muốn nhìn thấy hình dạng của đối phương.

Tiếng bước nhân dừng ở tầng 6 thì chiếc nhẫn của chủ nhà đã tỏa ra hơi lạnh kinh người, cứ như muốn đóng băng luôn ngón tay của Hàn Phi vậy.

Hắn biết rõ đối phương đang ở ngay ngoài cửa. Nhưng khi nhìn qua lỗ mắt mèo, hắn lại chẳng thể nhìn thấy được cái gì. Trên hành lang chỉ là một màu tối đen như mực, ngay đến một bóng ma cũng không có.

"Vị hàng xóm vô hình ư?"

Không biết được hình dạng của đối phương, chỉ biết rằng đối phương có tồn tại. Loại cảm giác kinh khủng mơ hồ này lại càng đáng sợ hơn.

"Liệu có khi nào giờ đây gã ta cũng đang nhìn mình qua lỗ mắt mèo hay không?"

Hàn Phi bị chính suy nghĩ bất chợt này của bản thân hù cho một trận. Hắn bất giác co người núp sau cánh cửa chống trộm, không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Phía ngoài cửa vô cùng yên ắng, tưởng chừng như chưa từng có bất cứ biến cố nào phát sinh. Nếu không phải do Hàn Phi sở hữu chiếc nhẫn của chủ nhà, có khả năng cảm nhận được cái lạnh ghê người kia, e rằng hắn cũng sẽ cho là đối phương đã rời đi rồi.

"Con quỷ kia vẫn còn đang ở bên ngoài đợi mình!"

Cả hai bên tốn hết 15 phút thì tiếng bước chân kia mới lại vang lên lần nữa. Con quỷ ở ngoài cửa đã rời đi rồi.

"Rốt cuộc gã ta là cái thứ gì? Không nhìn thấy nhưng lại thực sự tồn tại, lại còn phát ra âm thanh kỳ quái kiểu đó nữa."

Chờ cho đến khi chiếc nhẫn nọ không còn tỏa ra cảm giác lạnh lẽo, Hàn Phi mới lặng lẽ đẩy nhẹ cửa, canh thời gian mở cánh cửa căn hộ số 1063 ra.

Sau khi tìm kiếm hết một lượt các căn hộ tại tầng 6, âm thanh thông báo của Hệ thống cũng vang lên trong đầu Hàn Phi.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý!

Nhiệm vụ chính tuyến cấp G - [Thăm dò Tầng 6]: Đã hoàn thành!

Nhận được phần thưởng:

Điểm kỹ năng tự do: +1

Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã thành công thăng cấp lên level 4!

Điểm thuộc tính tự do: +1"

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Hàn Phi thở phào một hơi nhẹ nhõm. Hắn cộng điểm thuộc tính ấy vào phần [Thể lực], cộng điểm kỹ năng vào [Kỹ thuật diễn xuất]."

Giờ đây, thể lực của hắn đã đạt đến mức 8, chắc hẳn cũng chẳng bao lâu nữa sẽ có thể đột phá đến mức cao cấp.

"Sau khi nâng cấp thể lực xong, các chỉ tiêu của cơ thể mình đều được nâng lên. Bây giờ, cho dù ở trong thế giới hiện

thực, mình của hiện tại đã chắc cũng được tính là một người tương đối biết đánh đấm ấy chứ nhỉ?"

Hàn Phi vung vẩy nắm đấm, rồi tự làm một phép so sánh giữa bản thân và kẻ ngoại lai toàn thân chằng chịt vết sẹo trước kia: "Tốc độc của mình giờ đã không còn kém cạnh so với đối phương rồi, có điều thể lực vẫn hơi tệ hơn chút. Nếu mình được nâng lên vài cấp nữa, lỡ lần sau có gặp tên cuồng sát kiểu đó, đoán chừng kẻ phải chạy trốn ngược lại chính là gã."

Khi đã xác định bản thân có thể tự do thoát game, Hàn Phi mới bắt đầu đi làm nhiệm vụ [Mảnh ghép cơ thể].

Đối với nhiệm vụ cấp F này, cái khó nằm ở chỗ người chơi phải tìm kiếm các mảnh thi thể trong khắp tòa chung cư. Một khi bất cẩn, tất sẽ phải chạm trán với thứ đáng sợ nào đó.

Tuy nhiên, với Hàn Phi thì không như vậy. Trong thế giới hiện thực, hắn đã nắm rõ được các vị trí cất giấu những mảnh thi thể còn lại kia. Đối chiếu với các thông tin mà Mạnh Trường Hỉ để lại khi ấy, hắn đã có thể tìm ra ba "mảnh ghép" một cách nhẹ nhàng.

Nói là mảnh ghép, nhưng thực ra đó chính là các bộ phận cơ thể bị khuyết thiếu của những người bị hại.

Dựa vào phần hiển thị kết quả giám định của hệ thống, trừ việc lưu lại những lời nguyền rủa và oán hận ra, dường như các bộ phận cơ thể khuyết thiếu này chất chứa một vài cảm xúc đặc biệt nào đó.

"Những thứ đơn giản đều được tìm ra cả rồi. Chỉ còn lại bốn mảnh ghép, hai mảnh ở tầng 8 và hai mảnh ở tầng 9. Trên đó mình vẫn chưa từng đi qua."

"Hôm nay, sau khi thoát game thì nhiệm vụ này chỉ còn lại thời gian 1 ngày mà thôi. Nếu muốn tiến lên tầng 8 và tầng 9 để tìm cho ra 4 mảnh ghép kia chỉ trong một ngày có vẻ là điều không tưởng."

Hàn Phi hít một hơi thật sâu: "Nếu không muốn nhiệm vụ bị thất bại, ngày hôm nay mình nhất định phải tìm cho ra càng nhiều mảnh ghép càng tốt mới được."

Lần đầu tiên tiếp nhận nhiệm vụ vượt cấp, phần thưởng nhất định vô cùng hậu hĩnh; Hàn Phi không đành lòng từ bỏ một cách dễ dàng như thế.

Hắn quyết định, nhân lúc bản thân có thể tự do thoát game sẽ đi lên thăm dò tầng 8; nếu thực sự không được thì sẽ trực tiếp thoát game ngay.

"Trước đây, bà cụ Mạnh Thi từng nhắc nhở mình, bậc cầu thang giữa tầng 7 và tầng 8 có vấn đề. Sau 0:00 mà đi tới đó, có khả năng sẽ rơi vào một nơi khác, nhìn thấy được một vài thứ đặc biệt."

Hàn Phi cẩn thận tỉ mỉ đi lên tầng 7. Cánh cửa căn hộ số 1074 đã bị người ta đóng vào rồi, song vẫn không hề được khóa lại.

"Ai đã đóng cửa? Có phải chủ nhân của bước chân quỷ dị kia không? Nó cũng không muốn soi gương ư?"

Những việc mà đối thủ không muốn làm, có khả năng chính là nhược điểm của gã.

"Lẽ nào chiếc gương kia có thể soi tỏ được gã?"

Hàn Phi lập tức chú ý đến chi tiết này. Chỉ có điều, hiện tại quan hệ giữa hắn và chiếc gương kia càng tệ hơn. Nếu hắn dám xuất hiện trước mặt chiếc gương ấy, có khả năng sẽ khiến con quỷ gương nọ tức giận đến mức phải chui ra ấy chứ.

"Cứ từ từ, không việc gì phải gấp."

Dừng bước ngay trước bậc thang giữa tầng 7 và tầng 8, Hàn Phi quan sát thật cẩn thận mới phát hiện bậc thang nơi đây có dính một lượng máu lớn nằm rải rác.

"Có vẻ từng có rất nhiều người chết trên đoạn bậc thang này."

Thử bước lên một bậc thang ở giữa tầng 7 và tầng 8 ấy, Hàn Phi cũng không hề cảm nhận được bất cứ điều gì bất thường. Thế cho nên hắn tiếp tục bước lên từng bước một. Chỉ có điều, hắn cảm thấy mùi máu tươi trong không khí ngày càng trở nên nồng đậm.

“Rầm!”

Bên tai bỗng truyền đến tiếng động, tiếp sau đó, Hàn Phi lại nghe thấy một tiếng cười chói tai.

“Sao âm thanh kia cứ như được phát ra ngay bên cạnh mình vậy?”

Theo thói quen, Hàn Phi dựa sát vào bức tường đi lên tầng trên. Nhưng đúng vào lúc này, khi nhìn qua bên cạnh, trong chớp mắt sắc mặt của hắn bèn trở nên rất tệ.

Trên vách tường loang loang lổ lổ ấy, có vẽ một bức tranh kỳ dị cổ quái. Có mấy thanh niên đang cùng túm chặt tay và chân của một người trung niên, cứ như thể muốn xé toạc ông ta ra vậy.

“Là người thanh niên trên bức tường đang cười ư?”

Hàn Phi nhìn chăm chú vào những người thanh niên kia. Đúng lúc ánh mắt vừa di chuyển, hắn tận mắt nhìn thấy đầu của một gã thanh niên trên bức tường cũng chuyển động; dường như gã đang lén lút liếc nhìn Hàn Phi.

Trái tim đập mạnh một nhịp, song sắc mặt của Hàn Phi lại không hề để lộ ra vẻ bất an. Giả bộ như bản thân hoàn toàn không nghe thấy âm thanh kỳ quái kia, hắn chạy một mạch lên tầng 8.

“Trong căn hộ có ma ám, nơi hành lang cũng có quỷ phá phách; giờ đây, ngay cả đến bậc cầu thang và trên vách tường cũng đều không còn an toàn nữa.”

Chờ sau khi Hàn Phi rời khỏi đoạn bậc thang kia, mùi máu tươi trong không khí cũng tiêu tan đi mất. Hắn bèn quay đầu lại nhìn thì nơi ấy chẳng có gì cả.

“Lẽ nào trên tường cũng có quỷ? Bọn chúng có thể câu dẫn linh hồn của người đi giữa hành lang ư? Nhưng tại sao bọn chúng chỉ xuất hiện ở giữa tầng 7 và tầng 8 kia chứ?”

Rất may là lần này Hàn Phi không bị trúng chiêu. Có điều, hắn cũng không dám đảm bảo lần nào mình cũng được may mắn như vậy: “Trong hành lang có tai họa ngầm thế này quả thực quá nguy hiểm. Hay là mình phóng hỏa đốt lớp ngoài bức

tường kia đi? Chỉ có điều không biết trong tòa nhà này, chỗ nào có chứa mấy thứ dạng như xăng dầu nhỉ?"

Trong đầu thì không ngừng suy nghĩ đối sách, song Hàn Phi vẫn từ từ mò đến được trước cửa căn hộ số 1084. Một trong những "mảnh ghép" mà hắn cần tìm kiếm được giấu trong căn hộ này.

Cầm vào tay nắm cửa, Hàn Phi chỉ mới hơi dùng sức thì cửa đã bật mở.

"Không khóa à?"

Hàn Phi cảm thấy khá ngạc nhiên. Tuy nhiên, còn chưa chờ cho hắn kịp hồi thần thì tiếng bước chân quỷ dị nọ lại xuất hiện.

Lần này, hắn nghe được rất rõ ràng, âm thanh ấy truyền tới từ tầng 9, ở ngay trên đầu của hắn!

Tốc độ của đối phương vô cùng nhanh, căn bản không cho Hàn Phi có thời gian do dự. Thế cho nên, hắn chỉ có thể chạy thẳng vào trong căn hộ số 1084 để ẩn nấp.

====

(Lời của người biên:

Trong chương này, có một chi tiết mà người biên nghĩ rằng tác giả đã nhầm lẫn, và mình cố tình sửa luôn cả bản gốc cho chính xác.

Ở đoạn này: [… Hàn Phi cẩn thận tỉ mỉ đi lên tầng 7. Cánh cửa căn hộ số 1074 đã bị người ta đóng vào rồi, song vẫn không hề được khóa lại.

"Ai đã đóng cửa? Có phải chủ nhân của bước chân quỷ dị kia không? Nó cũng không muốn soi gương ư?"…]

Trong bản gốc, tác giả ghi là "Cánh cửa căn hộ số 1064 đã bị người ta đóng vào rồi" - nhưng rõ ràng là Hàn Phi đang ở tầng 7, và căn hộ chứa tấm gương mang số 1074. Thế nên, người biên đã sửa luôn là căn hộ số 1074 thay vì bản raw là căn hộ số 1064.

Có lẽ là đúng rồi, nhưng nếu đây là phục bút mà tác giả cố tình cài cắm sau này, thì đến lúc đó người biên sẽ quay lại chương này để sửa lại lần nữa.)

Chương 84: Căn phòng và những tròng mắt

Hơi lạnh từ chiếc nhẫn trên tay tràn tới như thủy triều. Hàn Phi chỉ vừa trốn vào trong căn hộ số 1084 là lập tức đóng cửa lại ngay.

“Thịch! Thịch! Thịch!”

“Ban đầu, tiếng động được phát ra từ trên tầng 9. Vậy là con quỷ kia trú ngụ ở tầng 9 rồi!”

Hàn Phi dán chặt lưng vào cánh cửa. Lúc này, tình cảnh của hắn vô cùng nguy hiểm.

Tầng 8 không như tầng 6, bên trong mấy căn hộ này đều chứa những thứ đặc biệt đáng sợ.

Quỷ quái bên trong căn hộ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, trong khi bên ngoài lại bị con quái vật kia chặn đầu; trái tim của Hàn Phi đập mỗi lúc một nhanh hơn, chẳng thể kiềm chế lại được.

“Nếu thực sự không ổn thì đành phải sign out thôi.”

Cảm nhận cái giá lạnh từ chiếc nhẫn truyền đến, Hàn Phi chậm rãi ngồi xuống, đánh giá căn hộ số 1084 hết sức cẩn thận tỉ mỉ.

Căn hộ này đã từng được người ta tu sửa qua, bên trong bày biện một vài vật dụng tương đối cao cấp. Một trong những căn phòng ngủ nơi đây còn bày biện một cây đàn piano cực kỳ xa xỉ. Gian phòng ngủ còn lại thì được trang hoàng thành kiểu phòng công chúa, lấy màu hồng phấn làm tông nền chủ đạo, trên giường và cả nền nhà đều bày đủ các loại búp bê đáng yêu.

Thoạt nhìn những thứ đồ tưởng chừng như vô hại, không có gì đáng sợ này, chẳng hiểu vì sao Hàn Phi lại cảm thấy cả người không hề thoải mái.

“Mình nghe bà cụ Mạnh Thi nói rằng, quản lý của tòa chung cư này từng dặn dò bà ấy đừng tùy tiện lên tầng 8.”

Hàn Phi phải chờ đợi rất lâu thì hơi lạnh trên ngón tay mới dần dần tan biến đi. Thế là, hắn bèn điều chỉnh lại hơi thở của bản thân rồi mới từ từ nhích người lại gần lỗ mắt mèo.

Nhoài người lên cửa chống trộm, Hàn Phi nhìn ra bên ngoài. Lúc này, dường như lỗ mắt mèo trên cánh cửa căn hộ số 1084 đã bị thứ gì đó chặn lại; đó là một thứ tạp chất nào đó hòa trộn giữa màu đỏ và màu đen.

Hắn chậm rãi điều chỉnh góc nhìn khác đi, quan sát tỉ mỉ lại, thế nhưng những tạp chất trong lỗ mắt mèo kia vừa hay lại chặn mất tầm nhìn của hắn.

“Ai lại đi bôi máu tươi lên lỗ mắt mèo kia chứ?” Hàn Phi vẫn còn đang suy tư thì thứ tạp chất màu đỏ kia cứ như quả bóng bàn bị nhấn vào trong nước, đột nhiên lật lại, để lộ ra mặt bên kia.

Một con ngươi đen ngòm đang kẹp trong lỗ mắt mèo, con ngươi ấy chứa đầy tơ máu nhẹ chớp một cái.

“Trong lỗ mắt mèo có một con mắt ư?”

Hàn Phi lập tức lùi lại một bước. Hắn không cách nào tưởng tượng được, bản thân vậy mà lại có thể đối diện con mắt kia với một cự ly gần đến thế.

“Mình đã chờ cho đến khi hơi lạnh từ chiếc nhẫn tan đi rồi mới nhòm vào. Lúc ấy, con quỷ trú ngụ trên tầng 9 đã rời đi, cho nên chắc chắn con mắt trong lỗ mắt mèo không phải là gã ta.”

Hàn Phi cảm thấy nơi này không thể ở lâu được. Cái cảm giác khiến cho người ta khó chịu cực độ kia cứ càng ngày càng mãnh liệt hơn lên.

Hắn giơ tay nắm lấy khóa cửa, lúc gắng sức mở cánh cửa ra mới phát hiện cửa chống trộm ấy thế mà lại không hề nhúc nhích tí nào!

“Cửa không khóa, tại sao lại không mở ra được chứ?”

Trong nháy mắt, cảm giác sợ hãi tột bậc ùa đến. Hàn Phi biết, bản thân đã bị nhắm tới rồi.

“Cánh cửa này không thể mở được. Cho dù bây giờ mình có thoát game đi chăng nữa, lần online kế tiếp vẫn cứ sign in vào chính căn hộ này thôi. Đến khi đó, lại không có con át chủ bài ‘sign out bất kỳ lúc nào’ trong tay, e là mình sẽ càng rơi vào thế bị động hơn mà thôi.”

Hàn Phi không phải là một người dễ dàng bỏ cuộc, nếu không hắn cũng chẳng thể sống đến giờ này.

Cắn chặt răng, nhìn về phía lỗ mắt mèo đáng sợ kia, Hàn Phi làm ra hành động mà một người bình thường căn bản sẽ không dám làm.

Hắn dán chặt người lên tấm cửa, nhìn qua lỗ mắt mèo một lần nữa.

Muốn đánh bại được đối phương, trước hết cần phải hiểu rõ đối phương cái đã. Hắn dự định tìm hiểu cho rõ, rốt cuộc con quỷ ẩn nấp trong căn hộ số 1084 ở tầng 8 này là con quỷ như thế nào.

Dù biết rõ trong lỗ mắt mèo có một con mắt, song Hàn Phi vẫn tiến đến, tiếp tục nhòm qua. Hắn muốn xem thử, liệu có thể tìm ra đáp án từ trong con mắt đó hay không.

Vốn dĩ Hàn Phi đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ phải nhìn trực diện với đối phương. Tuy nhiên, vào lúc hắn nhìn qua một lần nữa lại không nhìn thấy con ngươi kia.

“Cửa nhà vẫn không thể mở ra như cũ, mà con mắt thì không thấy đâu.”

Hàn Phi không dám manh động, chỉ đứng ngay trước cửa, dùng trí nhớ siêu phàm của mình để ghi nhớ lại vị trí của tất cả các đồ gia dụng và vật phẩm trong nhà.

“Không hề thấy mấy thứ như di ảnh, bùa chú hay bàn thờ gì cả. Trong căn nhà cũng không có vết máu và các đồ dùng bất thường. Nếu nhất định phải chỉ ra một chỗ tương đối kỳ lạ, đó chính là có quá nhiều búp bê trong căn hộ này.”

Những con búp bê vải ấy được bày biện ở khắp nơi; có những con nằm trên giường, có con lại bị vứt tùy tiện dưới đất. Thậm chí, có con còn bị xé rách, để lộ ra những thứ nhét đầy trong bụng đã bị ố vàng.

"Có khi nào con quỷ ký thác trong búp bê hay không?"

Hàn Phi không ghét búp bê; nhưng trong tình trạng hiện tại, hắn cảm thấy sợ hãi tất cả những đồ vật tương tự hình người.

"Tí tách, tí tách, tí tách,…"

Giữa không gian lặng ngắt bỗng vang lên những tiếng nước chảy tí tách; Hàn Phi vội di chuyển ánh mắt tìm kiếm nơi phát ra âm thanh ấy. Hắn phát hiện vòi nước trong nhà vệ sinh đang bị nhỏ nước.

"Lúc mình vừa vào đây, vòi nước vẫn còn đang yên đang lành mà."

Hàn Phi nhích từng bước tới trước cửa nhà vệ sinh. Trước khi đi vào, hắn còn nhìn qua một lượt chỗ gương soi và các góc nhà tắm. Những chỗ ấy là nơi dễ có âm hồn ẩn nấp nhất.

"Có phải là vòi nước chưa được khóa chặt hay không?" Hàn Phi vặn thử vòi nước thì mới phát hiện không phải do nó chưa được khóa chặt, mà căn bản không bị khóa: "Rõ ràng vòi nước vẫn chưa khóa, vậy tại sao nước không chảy ra được? Là bị thứ gì đó chặn lại rồi ư?"

Hắn cúi người thấp xuống, vừa tiến lại gần bèn nhìn thấy một con ngươi đầy tơ máu trượt ra từ đầu vòi, rồi bị dòng nước xối thẳng vào trong ống thoát nước.

Sự việc diễn ra quá nhanh. Thậm chí Hàn Phi còn chưa kịp phản ứng lại gì cả.

"Do con ngươi đó chặn ống nước lại à?"

Vừa rồi, khoảng cách giữa hắn và vòi nước cực kỳ gần. Đúng vào lúc con mắt kia bị trượt xuống, dường như con ngươi ấy còn khẽ động đậy, cứ như thể đang liếc nhìn hắn vậy.

"Rốt cuộc, căn hộ này là thế nào đây?"

Đến tận lúc này, cuối cùng thì Hàn Phi cũng hiểu rõ được tại sao bản thân lại nảy sinh ra thứ cảm giác bất an, không được thoải mái kia. Cảm giác ấy tựa như có vô số con mắt đang nhìn chằm chằm mình vậy.

Cảm giác da gà da vịt nổi đầy sau gáy, trong thâm tâm, Hàn Phi cảm thấy vô cùng hoảng loạn. Thế nhưng bề ngoài của hắn vẫn không hề tỏ ra bất cứ sự sợ hãi nào. Bởi hắn biết rõ, cho dù có sợ thì cũng chẳng thay đổi được điều gì.

Lặng lẽ rời khỏi nhà vệ sinh - nơi có âm khí cực nặng này, Hàn Phi bước đến bên cạnh bàn trà trong phòng khách, cầm con dao gọt trái cây trên bàn lên.

"Hệ thống có thể giám định được các vật phẩm mà mình tiếp xúc được. Chờ đến khi con mắt kia xuất hiện lần nữa, mình sẽ xem thử có thể sờ được vào nó hay không."

Cũng chỉ vì Hàn Phi đã bị bức đến đường cùng, không còn quay đầu lại được nên mới nghĩ ra cái cách cực kỳ mạo hiểm nhường này.

Không thể dùng bất cứ cách gì để mở cánh cửa chính của căn hộ này ra được; nếu đã không thể bỏ chạy, vậy thì chỉ có thể tìm manh mối ở trong chính nơi này mà thôi.

Sau khi ngó qua loa trong phòng khách, Hàn Phi bước đến trước cửa phòng ngủ.

Nhìn quanh căn phòng công chúa chất đầy búp bê, từ trên giường xuống dưới đất, kỳ thực hắn cũng không có lá gan bước vào bên trong. Hắn rất sợ cái cảnh tất cả những con búp bê ấy đột nhiên vùng sống dậy, sau đó bổ nhào về phía hắn.

Né căn phòng công chúa nọ, Hàn Phi đi tới trước cửa căn phòng ngủ còn lại.

Đồ dùng trong căn phòng ngủ này nhiều vô cùng, bài trí nào là đàn piano, tủ sách, giường đơn, trên tường còn treo đầy tranh ảnh đủ các thể loại.

"Không ăn khớp cho lắm."

Ánh mắt của Hàn Phi quét quanh căn phòng. Hắn phát hiện bên dưới chiếc giường đơn trong phòng ngủ bày một cái gối,

cứ như thường xuyên có người núp dưới gầm giường vậy.

Nắm chặt con dao gọt trái cây trong tay, Hàn Phi bước vào căn phòng. Hắn vừa cúi người xuống, chuẩn bị lôi chiếc gối dưới gầm giường ra thì đột nhiên phát hiện phần rìa của ván giường có rất nhiều vết tích bị móng tay cào.

Men theo vết cào ấy, đầu của hắn tiến dần xuống gầm giường từng chút một. Kết quả là, hắn bất ngờ phát hiện mặt dưới của tấm ván giường viết chi chít chữ, nhưng tất cả các nội dung đều chỉ là một câu: “Nó đang nhìn mình chằm chằm!”

Chương 85: Nó đang nhìn tôi chằm chằm

Những dòng chữ dưới tấm ván giường khiến da đầu của Hàn Phi tê dại, bởi hiện giờ hắn cũng có cảm giác y như thế.

Có thứ gì đó luôn dõi theo Hàn Phi ngay từ khi hắn bước vào căn phòng này. Hắn có thể cảm nhận được ánh mắt của đối phương, nhưng lại không thể tìm ra vị trí của nó.

Để làm rõ chân tướng sự việc, Hàn Phi nắm chặt con dao gọt trái cây trong tay mình rồi chui hẳn xuống dưới gầm giường.

Nếu so với không gian sạch sẽ ngăn nắp của cả căn phòng, bên dưới gầm giường này quả thực như một thế giới khác.

Trên tấm ván giường bằng gỗ dính đầy những vệt máu. Có ai đó đã dùng bút ghi chép lại khoảng thời gian sống sót cuối cùng của họ ở đây.

"Con mắt kia lại xuất hiện nữa rồi. Chỉ cần mình vừa tắt điện một cái là nó sẽ nhìn thẳng vào mình. Chết tiệt! Thứ đó rốt cuộc là cái gì kia chứ?"

"Không chạy thoát được! Bất kể là trốn ở ngóc ngách nào thì nó cũng nhìn thấy mình. Nó vẫn luôn theo sát mình!"

"Mình sắp bị ép đến phát điên luôn rồi! Thậm chí nó đã bắt đầu xuất hiện cả dưới đáy ly và trong các kẽ hở ngăn thực phẩm của tủ lạnh. Tại sao nó lại mang đầy oán hận đối với mình như thế? Rốt cuộc nó muốn làm cái gì?"

"Không chỉ một con! Không chỉ có một con mắt! Khắp cả căn hộ này chỗ nào cũng là con mắt!"

"Chỉ cần mình vừa nhắm mắt lại là sẽ nhìn thấy nó ngay. Dù cho mình thức dậy ở bất cứ đâu, cũng đều có thể nhìn thấy nó ngay từ cái nhìn đầu tiên! Nó trốn trong khe hở của tủ âm tường, đằng sau giá sách, thậm chí còn ẩn núp trong khe hở của ván giường nữa!"

"Không đâu là không có nó cả!"

“Ha ha ha ha! Cuối cùng mình cũng nghĩ ra cách khiến nó biến mất rồi!”

“Tại sao! Tại sao! Tại sao ngay cả sau khi tự đâm mù mắt của bản thân mà mình vẫn có thể nhìn thấy nó? Lẽ nào nó đã chạy thẳng vào hốc mắt của mình ư?”

Những chữ viết lúc ban đầu còn được coi là ngay ngắn nắn nót. Thế nhưng càng về sau, chữ viết lại càng trở nên cực kỳ cẩu thả, tựa như người viết đang rơi vào tình trạng hoảng loạn và bất an vậy.

Kể từ sau khi kẻ này đâm mù mắt của mình, những chữ viết bằng bút ít đi rất nhiều. Hầu hết đều là những vết máu do gã dùng tay cào lên tấm ván gỗ.

Gã không ngừng lặp đi lặp lại duy nhất một câu, khiến cho người ta có cảm giác như gã đã hoàn toàn phát điên rồi vậy.

“Bề ngoài thì căn hộ nhìn có vẻ rất bình thường. Vậy mà chỉ là mặt dưới của một tấm ván giường cũng đã cất giấu thông tin khủng khiếp đến thế…”

Ánh mắt trong căn hộ này vừa giống như một loại quỷ, lại tựa như một loại nguyền rủa. Hễ bị dính phải thì dù cho có móc đi đôi mắt cũng không cách gì thoát khỏi đối phương.

Đặt chiếc gối về lại chỗ cũ, Hàn Phi nằm xuống, gối đầu lên chiếc gối ấy rồi quan sát cả căn hộ từ dưới gầm giường kia. Hắn muốn trải nghiệm thử những gì mà đối phương từng trải qua để tiện bề phỏng đoán tâm lý của đối phương, khôi phục lại nối sợ hãi ban sơ nhất. Trước đây, khi đóng vai bất cứ nhân vật nào, hắn đều sẽ làm như thế.

So với căn hộ rộng rãi trống trải, không gian chật hẹp dưới gầm giường có vẻ càng tạo cho người ta cảm giác an toàn hơn.

“Ánh mắt đã bức chủ nhà phát điên kia sẽ xuất hiện ở đâu?” Một tay cầm chặt con dao, còn một tay còn lại của Hàn Phi vẫn để không. Hắn dự định nhắm cơ hội để tiếp xúc được tròng mắt kia.

Cả căn hộ yên ắng tĩnh mịch, im lặng như tờ. Hàn Phi không hề nhìn thấy con mắt nào, nhưng hắn có thể cảm nhận

được, giờ phút này bản thân đang bị con mắt ấy nhìn chằm chằm.

Con ngươi không ngừng chuyển động trong hốc mắt, Hàn Phi quan sát tỉ mỉ khắp căn hộ. Lúc trước, hắn đã ghi nhớ hết toàn bộ vị trí đặt các vật dụng trong nhà. Lúc này, chỉ cần bất cứ vật nào có sự thay đổi, hắn đều có thể phát hiện ra ngay.

"Tìm thấy rồi!" Vẫn núp dưới gầm giường, Hàn Phi nhìn thấy trên lối đi ngoài hành lang dư ra một con búp bê: "Những con búp bê trong phòng chính là quỷ ư? Hay nói đúng hơn, chính những con quỷ đang ẩn nấp trong cơ thể của búp bê? Mình có cần phải dùng dao phá hủy hết tất cả búp bê hay không?"

Tất cả đều khó mà đoán trước được. Người chủ tiền nhiệm của căn hộ này không để lại nhiều thông tin có ích gì cho lắm, hầu hết chỉ gieo rắc nỗi sợ hãi mà thôi.

Vào lúc Hàn Phi vẫn còn đang suy xét, con búp bê trên lối hành lang kia bỗng ngã sõng xoài mà không có một dấu hiệu báo trước nào cả. Nó nằm sấp trên mặt đất, đôi con ngươi của nó nhìn thẳng tắp về phía Hàn Phi đang nằm dưới gầm giường.

Trong chớp mắt, Hàn Phi nảy sinh cảm giác không ổn chút nào. Hắn bất giác quay đầu, đúng lúc nhìn thấy một con mắt màu đỏ máu trong khe hở giữa ván giường đang nhìn hắn chằm chằm.

Sau khoảnh khắc kinh hoàng tột độ, não bộ của Hàn Phi trực tiếp chỉ thị cơ thể hắn hãy ra sức mà chém vào nó. Chỉ có điều, lúc hắn vừa nhấc cánh tay có cầm con dao kia lên thì con mắt nọ đã biến mất rồi. Tất cả chỉ giống như bản thân hắn tự hoang tưởng mà thôi.

Hít một hơi thật sâu, Hàn Phi nhìn ra lối hành lang một lần nữa thì phát hiện con búp bê kia cũng đã biến mất rồi.

"Nhìn thấy nhền nhện không đáng sợ. Cái đáng sợ ở đây chính là vừa nhìn thấy nó, nó lại biến mất ngay sau đó."

Hàn Phi biết, có một con búp bê đã chạy ra khỏi căn phòng, nhưng bây giờ lại không biết đối phương đã đi đâu.

“Có khi nào nó cũng đang ở dưới gầm giường hay không?”

Càng nghĩ càng thấy ghê người, Hàn Phi trực tiếp nâng ván giường lên luôn. Trong căn phòng này căn bản chẳng có bất cứ chỗ nào an toàn cả.

Bất luận trốn ở chỗ nào đều sẽ bị con mắt nhìn thấy; thế nên chỉ có duy nhất một con đường để phá cục diện này, chính là nhanh chóng điều tra ra manh mối có ích.

Nhìn những chữ viết trên ván giường, Hàn Phi biết rằng, chủ nhân của căn hộ này không phải bị ai đó giết hại, mà là bị con mắt kia giày vò dần dần cho đến chết.

“Con quỷ trong căn hộ số 1084 có oán niệm rất nặng nề. Loại quỷ như thế này cực khủng khiếp, thuộc loại đáng sợ nhất. Chỉ có điều, đối với mình mà nói thì đây miễn cưỡng coi như một tin tức tốt.”

Từ từ giày vò thì Hàn Phi sẽ có đủ thời gian để đi tìm cơ hội phá vỡ cục diện này. Nếu như con quỷ này mà thuộc loại sát phạt trực diện, Hàn Phi chỉ có con đường [quit game] để bảo toàn tính mạng thôi.

“Không được hoảng hốt. Phải ổn định lại tiết tấu.” Hàn Phi không nghĩ đến con mắt và con búp bê vải kia nữa. Hắn đi đến bên cạnh giá sách, lật tìm rất lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một cuốn tập dùng để luyện vẽ.

Mở tập tranh ra, bên trong có những bức vẽ nguệch ngoạc của một đứa trẻ. Hầu hết những bức vẽ của nó đều có liên quan đến gia đình. Bên cạnh rất nhiều bức còn viết thêm những dòng chữ và các chữ ghép vần xiêu vẹo.

“Nhà mình đã chuyển đến một căn hộ mới! Nơi đây rộng lớn hơn rất nhiều so với căn nhà trước đây, còn có đàn piano và thật nhiều búp bê vải nữa.”

“Ba là ba của mình, mẹ là mẹ của mình thôi. Mình không cho phép bất cứ ai khác cũng được gọi họ như thế!”

“Nơi này giờ đã là nhà của mình. Cả ba, cả mẹ và tất cả búp bê ở đây đều là của mình!”

“Tại sao nó lại cứ phải giành đồ với mình chứ? Nó đã đánh mất ba và mẹ của nó, vậy mà còn muốn cướp đi ba và mẹ của mình nữa.”

“Mình phải nghĩ cách lừa nó đi. Nó không thể nhìn thấy gì, khẳng định sẽ không tìm được đường quay lại!”

“Làm sao mà nó tìm được đường về lại vậy? Mình ghét nó quá! Ghét tất cả những thứ trên người nó nữa! Thật muốn khiến nó vĩnh viễn biến mất!”

“Hi hi! Nó chỉ là một đứa mù, không nhìn thấy gì cả. Chỉ cần mình không nói, nó cũng sẽ không biết là mình giết nó.”

Màu sắc của những nét vẽ trên cuốn tập rất sặc sỡ, sáng sủa tươi tắn. Thế nhưng nét chữ bên trên lại khiến cho người ta sởn cả tóc gáy.

“Trong căn phòng này từng có một đứa bé gái sống ở đây. Nó còn từng giết chết một đứa bé có vấn đề về mắt ư?”

Hàn Phi dường như đã lờ mờ đoán ra được vài điều gì đó. Hắn lại tiếp tục tìm kiếm trong căn phòng. Cuối cùng, hắn tìm thấy một vài tư liệu xác minh cho nội dung của phần tự thuật bên trên nằm trong ngăn kéo dưới cùng của bàn học.

Ba mẹ của Ứng Nguyệt bất ngờ qua đời, trong khi tuổi tác của nó còn quá nhỏ. Lại thêm đôi mắt bị tật bẩm sinh, không thể tự lo cho cuộc sống của mình, tạm thời Ứng Nguyệt sẽ được cô ruột chăm sóc.

Bên cạnh phần tài liệu xác minh nọ, Hàn Phi còn nhìn thấy một bản hợp đồng sang tên nhà cửa nữa. Chỉ có điều, do Ứng Nguyệt vẫn còn nhỏ, nên chắc hẳn bản hợp đồng này chưa có hiệu lực pháp lý.

“Mình đã hiểu đại khái sự việc rồi. Ứng Nguyệt vốn là một cô bé mắc bệnh bẩm sinh về mắt. Căn hộ này vốn dĩ thuộc về nó. Sau đó, cha mẹ của cô bé đột ngột qua đời hết cả. Kết quả là, cả nhà cô ruột của con bé đã dọn về đây ở, và bắt đầu chăm sóc cho nó.”

=====

(Chú thích: Cô ruột = em gái ruột của bố / Mình ghi chú thích như vầy vì sợ cách xưng hô khác nhau theo vùng miền. Bản gốc của truyện thì nói rõ là em gái ruột của bố)

Chương 86: Căn phòng chất chồng oán hận

Trong căn hộ này, từ cây đàn piano cho đến những con búp bê chất đầy phòng kia đều là của Ứng Nguyệt. Thế nhưng, có vẻ như đã xảy ra một số vấn đề nào đó.

Cảm giác bị rình mò càng ngày càng mãnh liệt. Hàn Phi lại tiếp tục tìm thấy một quyển nhật ký bên trong một ngăn kéo khác.

Nét chữ trên quyển nhật ký này rất xinh xắn, người viết chắc hẳn là một người phụ nữ.

"Ngày 01/01: Được chuyển đến nhà mới rồi. Kể từ hôm nay, mình phải làm mẹ của hai đứa trẻ. Mình cần phải nuôi dưỡng cho cả hai đứa nó trưởng thành."

"Ngày 10/01: Ứng Nguyệt và Minh Mỹ suốt ngày cãi nhau, thật đau đầu. Hai đứa trẻ này đều là con gái của mình, ước gì tụi nhỏ có thể hiểu chuyện hơn."

"Ngày 15/01: Minh Mỹ muốn nuôi một con thú cưng, chỉ đáng tiếc là sức khỏe của Ứng Nguyệt không tốt, bị dị ứng đối với lông động vật. Tính cách của hai đứa thật sự là không hợp mà."

"Ngày 20/01: Cả ông xã và Minh Mỹ đều không thích Ứng Nguyệt. Cơ mà, dù gì đó cũng là con gái của anh trai mình, mình sẽ chăm sóc cho nó thật tốt."

"Ngày 20/02: Hôm nay cảnh sát đã tới, nói rằng Minh Mỹ và Ứng Nguyệt đã bị lạc nhau khi ra ngoài chơi. Bọn họ đã dẫn Ứng Nguyệt trở về được rồi, thật cảm ơn!"

"Ngày 18/4: Muốn trị hết cho đôi mắt của Ứng Nguyệt phải tốn một khoản tiền rất lớn. Nhưng mà không sao cả, mình sắp sửa gom đủ rồi."

"Ngày 04/5: Tính tình của Ứng Nguyệt càng ngày càng quái lạ. Bây giờ, nó đã không chịu để mình chải tóc cho nó

nữa rồi. Thế này thật không ổn, rõ ràng mình còn sắp gom đủ rồi mà."

"Ngày 01/6: Ngày tết thiếu nhi năm nay thật sự rất vui. Đã lâu lắm rồi ba người nhà mình không được ra ngoài chơi."

Thoạt đầu, khi vừa đọc nội dung nhật ký thì thấy dường như chẳng có vấn đề gì cả. Tuy nhiên, nếu nghĩ kỹ lại, Hàn Phi lập tức phát hiện ra điều không đúng.

Mỗi một câu mà người phụ nữ ấy viết trong quyển nhật ký đều rất dịu dàng. Thế nhưng đằng sau sự dịu dàng của cô ta lại ẩn chứa một cảm giác kinh hoàng nào đó.

Điều khiến Hàn Phi cảm thấy không ổn chính là đoạn nhật ký vào ngày 01/6 - rõ ràng là một nhà có 4 người, nhưng tại sao người phụ nữ viết trong nhật ký lại là 3 người nhà họ ra ngoài chơi? Người bị thiếu kia là ai? Người đó đã đi đâu rồi?

Hàn Phi mở hết toàn bộ ngăn kéo của bàn học thì lại phát hiện một hình nhân bện từ tóc.

Hình nhân kia chỉ có ngón tay cái, phía sau còn ghim một tờ giấy trắng, bên trên viết tên của Ứng Nguyệt và ngày sinh của nó.

Khi Hàn Phi tiếp xúc với hình nhân nọ, bên trong đầu hắn vang lên âm thanh của Hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã tìm thấy vật phẩm nguyền rủa cấp G — [Hình nhân bằng tóc của Ứng Nguyệt]. Nó được bện từ những sợi tóc của Ứng Nguyệt, ẩn chứa lời nguyền ác độc kèm theo."

"Hình nhân bằng tóc của Ứng Nguyệt (vật phẩm nguyền rủa cấp G): Tại sao mày vẫn chưa chết? Nơi đây đã không còn là nhà của mày nữa rồi! Mày có biết hay không? Ở đây, căn bản không có ai yêu mày hết. Hàng ngày, chúng tao đều đang mong đợi mày chết đi!"

Hình nhân bằng tóc trên tay không hề có mắt, mang theo hơi lạnh đến thấu xương. Hàn Phi mới chỉ cầm nó lên đã cảm nhận được một loại cảm giác không thoải mái, trong đầu cứ như có người đang không ngừng chửi rủa vậy.

“Mình hiểu rồi.

Ngày 18/4, chủ nhân quyển nhật ký nói là muốn trị hết cho đôi mắt của Ứng Nguyệt cần tốn nhiều tiền, sau đó lại nói là đã sắp gom đủ rồi.

Thế nhưng sau đó, vào khoảng thời gian tháng 5, cô ta nói Ứng Nguyệt không cho cô ta chải tóc nữa, lại còn nói bản thân rõ ràng đã sắp gom đủ rồi. Từ chỗ này có thể thấy, câu ‘gom đủ’ mà cô ta nói lúc trước căn bản không phải nói đến phí điều trị, mà là mớ tóc mà cô ta đã lén lút nhổ xuống.

Ngay từ khi bắt đầu, cô ta đã không có dự định điều trị bệnh cho Ứng Nguyệt. Cô ta muốn Ứng Nguyệt phải chết.”

Hàn Phi sắp xếp lại các thông tin trong đầu mình: “Ba người nhà này chiếm đoạt căn hộ của Ứng Nguyệt, hơn nữa còn hại chết con bé. Nhưng mà nếu chỉ có vậy, oán khí của Ứng Nguyệt chắc hẳn không đủ để bao trùm khắp cả tầng 8 đến vậy. Có lẽ bọn họ còn làm ra việc khiến người ta căm phẫn hơn nữa.

Tất cả các khe hở và lỗ thủng trong căn hộ đều có khả năng xuất hiện con mắt. Trong nhật ký và tập tranh kia lại nói rằng con mắt của Ứng Nguyệt có vấn đề…

Có khi nào, cả nhà ba người kia đều từng theo dõi, ức hiếp, lăng nhục Ứng Nguyệt mọi lúc mọi nơi hay không? Đối với một người có vấn đề nghiêm trọng về thị lực, nó hoàn toàn không hề hay biết những cái nhìn mang đầy ác ý kia đến từ đâu. Nó chỉ biết rằng, trong ngôi nhà này, bất cứ chỗ nào cũng đều không an toàn, bất cứ chỗ nào cũng có khả năng chứa đựng những ánh mắt ác ý nhìn chằm chằm nó!”

Rốt cuộc, Hàn Phi đã dần hiểu rõ.

Những việc mình gặp phải trong căn hộ số 1084 chính là những gì mà Ứng Nguyệt đã gặp phải khi đó.

Sự hoảng loạn, sợ hãi, bất lực, không thể trốn thoát, khắp nơi đều có khả năng ẩn giấu những ánh mắt ác độc!

“Tập tranh của đứa trẻ, quyển nhật ký của người phụ nữ và di ngôn dưới tấm ván giường của người đàn ông. Tất cả những

thứ này vừa khớp ứng với một nhà 3 người nọ. Ứng Nguyệt làm tất cả những điều này có lẽ là muốn khiến những người đã từng hại nó khi đó phải chịu nỗi đau khổ, tuyệt vọng như nó từng phải gánh chịu!"

Hàn Phi đã tìm ra nguyên do vì sao căn hộ số 1084 lại trở nên như vậy. Cho nên muốn phá cục diện này, chỉ cần hốt thuốc đúng bệnh là được.

"Mình nhớ là trước đây bà cụ Mạnh Thi từng nói, trên tầng 8 có một đứa trẻ vô cùng nguy hiểm trú ngụ. Đứa trẻ này chắc hẳn chính là Ứng Nguyệt."

Muốn hóa giải oán khí của Ứng Nguyệt quả thật rất khó. Hàn Phi cũng không hy vọng xa vời là mình có thể khiến Ứng Nguyệt bình tĩnh lại được. Hiện giờ, điều hắn muốn làm nhất chính là hiểu được Ứng Nguyệt, biết được nỗi đau thực sự của đối phương.

Thứ cảm giác bị dòm ngó kia càng ngày càng mãnh liệt hơn, tựa như đôi mắt lẩn khuất trong bóng tối kia đã gần hắn lắm rồi.

"Ứng Nguyệt ở trong chính căn hộ này; mình phải nghĩ cách gặp nó mới được."

Rời khỏi căn phòng ngủ có đặt chiếc đàn piano nọ, Hàn Phi lần lượt đi vào nhà bếp, nhà vệ sinh và phòng khách.

Hắn tìm hết một lượt các phòng nhưng vẫn không phát hiện ra được bóng dáng của Ứng Nguyệt đâu. Tuy nhiên, hắn lại phát hiện ra được rất nhiều thứ khiến cho bản thân càng cảm thấy ghê sợ.

Trên tấm rèm phòng tắm trong nhà vệ sinh có 3 lỗ hổng. Mấy cái lỗ hổng này không lớn cũng không nhỏ, vừa đủ để người ta có thể nhòm qua tấm rèm để quan sát.

Khóa phòng trong khắp căn hộ đều đã bị phá hoại, căn bản không thể khóa được. Có những cửa phòng chỉ cần đẩy không quá nhanh thì thậm chí còn không phát ra âm thanh nữa.

Trong tủ giày đặt 4 đôi dép, trong đó có 3 đôi đều bám đầy bụi bẩn. Chủ nhân của mấy đôi dép kia có lẽ bởi vì không để

phát ra tiếng động nên thường xuyên cố ý di chuyển bằng chân trần trong căn hộ.

Ngoài những điều này ra, Hàn Phi còn phát hiện rất nhiều loại thuốc gây tổn thương đến thính giác, cũng như một lượng lớn nút bịt tai dính máu trong tủ.

Đối với người có vấn đề về thị giác thì thính giác sẽ trở thành chỗ dựa quan trọng của họ. Vậy mà, những người trong gia đình này dường như còn muốn tước đoạt đi thính giác trên người của Ứng Nguyệt nữa.

"Bây giờ chỉ còn lại duy nhất một căn phòng mình vẫn chưa vào. Căn phòng công chúa kia rất có vấn đề."

Lấy hết can đảm bước vào căn phòng công chúa, Hàn Phi thấy cả căn phòng đều tiệp một màu hồng phấn. Trên tường có dán giấy dán tường rất đáng yêu, trên nền nhà thì được in hình hoạt họa. Ngay cả chiếc đèn trên trần nhà cũng là loại đèn hình cá được thiết kế đặc biệt. Sau khi mở đèn lên, có cảm giác như ta đang được ở trong thế giới dưới đáy biển vậy.

"Trang trí rất đáng yêu. Vậy mà tại sao mình lại cảm thấy nơi này quá u ám vậy chứ?"

Dừng chân bên cạnh giường, Hàn Phi quay phắt đầu nhìn sang bên cạnh. Dường như trong đống búp bê rải rác dưới nền nhà kia có thứ gì đó đang nhìn hắn.

"Phải chăng Ứng Nguyệt đang ẩn nấp trong cơ thể của một con búp bê nào đó hay không?"

Quả thật, có quá nhiều búp bê trong căn phòng này. Có thể thấy được, cha mẹ của Ứng Nguyệt vô cùng yêu cô bé. Chỉ đáng tiếc, những thứ đồ chơi này vốn dĩ phải thuộc về nó, vậy mà sau đó lại bị người khác cướp đi hết.

"Chú là hàng xóm ở tầng dưới, thật có lỗi khi đã vào đây mà không được sự cho phép của cháu! Chú đối với cháu không chỉ không có ác ý gì, mà ngược lại còn muốn giúp cháu trừng phạt những kẻ đã từng làm hại cháu nữa." Trong căn phòng ngủ u ám, Hàn Phi cất lời nói với đám búp bê đầy đất: "Chẳng phải căn phòng này chính là để trừng phạt bọn họ hay sao? Chú sẽ nghĩ cách kéo bọn họ vào đây cho cháu nhé?"

Chương 87: Chú không thể vào bên trong tròng mắt của cháu

Hàn Phi thử giao lưu cùng đối phương, nhưng không có bất kỳ đáp lại nào. Hắn mở giao diện trò chơi, vừa nhìn chằm chằm nút Thoát Game, vừa bắt đầu tìm kiếm đầu mối hữu dụng trong phòng ngủ.

Từ tủ quần áo, giường chiếu, gối,… Ngay khi Hàn Phi muốn mở chiếc tủ ở đầu giường, hắn đột nhiên cảm giác phía sau lưng nhói đau.

Chậm rãi nghiêng đầu qua chỗ khác, Hàn Phi nhận ra một chuyện: Chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, toàn bộ con rối và búp bê vải trong phòng ngủ đều nhìn vào hắn.

Tư thế của mỗi con búp bê đều không giống nhau, có ngã gục xuống đất, có ngửa mặt hướng lên trên, có đứng thẳng dựa vào tường,… nhưng đầu của toàn bộ chúng nó đều nhìn vào Hàn Phi ngay thời điểm này.

Từng tròng mắt làm từ cúc áo, plastic hay kim loại cứ như đang chất chứa tâm tình nào đó, lộ ra vẻ độc ác và đầy đau khổ.

Mắc kẹt trong một căn phòng, lại bị một đám búp bê vải quỷ dị nhìn chằm chằm, dù đã vượt qua khá nhiều thử thách thì Hàn Phi vẫn cảm thấy vô cùng hoảng sợ ngay lúc này.

Hắn véo mạnh bản thân một cái, lộ ra nụ cười giả tạo gần như hoàn mỹ: “Chú nghĩ giữa chúng ta có chút hiểu lầm. Chú rất đau lòng về chuyện của cháu, cũng rất muốn trừng phạt tàn nhẫn bọn hung thủ kia. Chú không phải một kẻ giả nhân giả nghĩa, chú muốn giúp cháu báo thù!”

Hàn Phi cảm giác Ứng Nguyệt đang ở nơi này. Vì tăng sức thuyết phục, hắn lấy con rối bị cắm đầy đinh có dán tên của Ứng Nguyệt từ trong thanh vật phẩm ra.

Ngay lúc Hàn Phi lấy con rối này ra ngoài, nhiệt độ trong phòng gần như hạ xuống đến mức đông tuyết; chiếc nhẫn trên tay hắn cũng bắt đầu lạnh ngắt.

"Cháu đừng chịu đựng những nỗi đau này nữa. Người phải chịu đựng những nỗi đau này là những kẻ đã làm tổn thương cháu cơ."

Trước khi đối phương nổi điên, Hàn Phi rút từng chiếc đinh cắm trên con rối ra rồi cẩn thận gấp mảnh giấy có tên và ngày sinh của Ứng Nguyệt lại, cuối cùng nhét vào túi cá nhân.

Đứng dậy rời khỏi phòng công chúa, Hàn Phi vào phòng ngủ bên cạnh, lấy cuốn nhật ký của người phụ nữ và tập tranh vẽ của đứa trẻ đi.

Hắn xé một vài trang trong tập tranh, gấp đơn giản thành một người giấy, sau đó viết lên phía sau người giấy hai chữ Minh Mỹ.

Búp bê vải và con rối trong phòng đều đang nhìn chằm chằm Hàn Phi. Lúc quỷ còn chưa hiểu rõ Hàn Phi đang làm gì, hắn bèn giơ những cây đinh đã từng cắm vào con rối Ứng Nguyệt lên, đâm mạnh chúng xuống con người giấy mang tên Minh Mỹ.

"Cả nhà bọn chúng phạm vào tội nghiệt lớn như vậy, tuyệt đối không thể để cho bọn chúng nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Cháu đã phải chịu nỗi đau này, giờ cũng nên để cho bọn chúng nếm thử!"

Sau khi nói xong, Hàn Phi xé vài trang nhật ký của người phụ nữ ra, gấp thành một người giấy khác: "Cháu có thể cho chú biết tên của người phụ nữ đó được không? Chú rất muốn giúp cháu!"

Cây đinh từng đóng vào cơ thể nay đã xuyên vào thân người giấy, chính cái con người giấy mang tên của những kẻ mà bản thân con lệ quỷ này căm hận nhất.

Cơn lạnh trong nhà dường như đã giảm đi. Từng con búp bê vải và con rối vẫn nhìn chằm chằm Hàn Phi, nhưng sự oán độc trong ánh mắt chủ yếu tập trung vào người giấy.

Hàn Phi thầm thở phào nhẹ nhõm; hắn đã thành công chuyển lực chú ý sang chỗ khác.

Nhiệt độ trong phòng khôi phục bình thường, thế nhưng hơi lạnh truyền từ mặt nhẫn của Hàn Phi lại đang không ngừng tăng lên. Dường như con quỷ kinh khủng nhất trong căn phòng này sắp lộ diện.

Không sợ hãi, không né tránh, Hàn Phi rất thẳng thắn nhìn búp bê vải khắp phòng: "Chú sẽ cùng cháu đi báo thù."

Giờ Hàn Phi hận không thể viết mấy chữ này ở trên người mình, dùng cái này để chứng tỏ thiện ý của mình.

Có lẽ là do chưa từng gặp qua một người hàng xóm như Hàn Phi, căn hộ số 1084 bắt đầu chậm rãi xuất hiện một sự biến hóa nào đó. Tủ quần áo đang đóng chặt đột nhiên mở ra một khe hở, lộ ra một con mắt đỏ như máu.

Mà đây chỉ là vừa mới bắt đầu; phía sau giá sách, dưới tấm chăn, bên cạnh rèm cửa sổ, thậm chí đôi mắt của những bóng người trên vách tường cũng bắt đầu chớp nhẹ.

Từng con mắt mở ra, cứ như thứ gì đó ngủ say bắt đầu thức tỉnh.

Cường độ lạnh giá từ [Chiếc nhẫn của người chủ nhà] toả ra đã vượt qua bạn hàng xóm ở tầng 9 kia. Điều khiến cho Hàn Phi kinh hãi là, mức độ lạnh giá từ ngón tay này vẫn đang không ngừng tăng thêm.

Khi cái lạnh từ chiếc nhẫn tăng cao đến mức mạnh nhất, tất cả các đôi mắt xung quanh hắn bắt đầu chảy máu. Cũng trong lúc này, trong đầu của Hàn Phi vang lên âm thanh của Hệ thống.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã thành công kích hoạt nhiệm vụ ẩn cấp G – Căn phòng của những tròng mắt!"

" Căn phòng của những tròng mắt (nhiệm vụ ẩn cấp G): Tìm được Ứng Nguyệt, sống sót rời khỏi căn hộ số 1084."

Không có thời gian hạn chế, cũng không có yêu cầu quá mức, nhiệm vụ ẩn mới nhất được kích hoạt hơi khác so với những nhiệm vụ ẩn mà Hàn Phi từng nhận.

Những đôi mắt ngủ say kia vẫn tiếp tục mở toang, Hàn Phi dần cảm giác mình sắp bị nghẹt thở rồi.

Thực lực đôi bên chênh lệch quá lớn; đối phương chưa nhắm vào hắn, mới chỉ xuất hiện thôi mà cũng đã ảnh hưởng đến hắn thế này.

"Đây chính là quỷ tại tầng 8 thôi sao? Vậy, con quỷ trốn ở tầng 9 không biết sẽ khủng khiếp đến cỡ nào?"

Không chỗ có thể trốn, cũng không thể trốn tránh, Hàn Phi chỉ có thể xốc dậy tinh thần đi tìm Ứng Nguyệt.

"Nhiệm vụ ẩn này chia làm 2 giai đoạn, và dĩ nhiên là Hệ thống sẽ không tùy tiện chia đôi nội dung nhiệm vụ một cách vô cớ rồi. Muốn sống sót rời đi, bước đầu tiên là phải tìm ra Ứng Nguyệt cái đã."

Khi Hàn Phi bắt đầu di chuyển, con quỷ ở tầng 8 cũng vừa hay thức tỉnh hoàn toàn.

Có một đôi mắt đẫm máu và lệ nhìn chằm chằm vào Hàn Phi; tại một nơi nào đó trong phòng, hắn nghe thế tiếng khóc của một cô bé vang lên. Sau đó, mọi ngõ ngách trong căn phòng này đều có tiếng khóc!

"Chuyện gì xảy ra? Ứng Nguyệt từng khóc tại những vị trí này ư?"

Tiếng khóc kia khiến cho người ta đau lòng, mang âm hưởng của tâm tình cầu cứu, tựa như một đứa bé nào đó đang hy vọng sẽ có một người thân khác đến đây tìm mình.

"Thị lực xảy ra vấn đề, thế giới mà Ứng Nguyệt sống bị bóng tối bao trùm. Ấy thế mà, xung quanh cô bé lại tràn đầy ác ý và tổn thương. Chắc chắn, cô bé mong mỏi có ai đó phát hiện ra vấn đề này, nhanh chóng đến cứu nó."

Hàn Phi không do dự nữa. Hắn duỗi tay của mình ra, định thông qua [Chiếc nhẫn của chủ nhà] để xác định vị trí của đối phương. Tuy nhiên, chiếc nhẫn này chỉ có thể cảm giác được trong một phạm vi chung chung.

"Ứng Nguyệt giờ đang ở trong phòng ngủ! Chắc cô bé đang trốn ở trong cơ thể của một con búp bê vải nào đó!"

Số lượng búp bê và con rối trong phòng thật sự rất nhiều, nhưng Hàn Phi không còn cách khác. Hắn ngồi xổm dưới đất kiểm tra từng con búp bê một.

Lúc ôm tới một con chó nhồi bông size lớn, Hàn Phi bỗng cảm giác thứ này nặng hơn so với những con thú bông bình thường.

Kéo phéc-mơ-tuya sau lưng con chó bông xuống, Hàn Phi nhìn thấy một cánh tay dán đầy băng dính.

Ngay khi nhìn thấy cánh tay, Hàn Phi lập tức nghĩ tới một câu trong quyển nhật ký của người phụ nữ kia — Ngày 15/01: Minh Mỹ muốn nuôi một con thú cưng, chỉ đáng tiếc là sức khỏe của Ứng Nguyệt không tốt, bị dị ứng đối với lông động vật. Tính cách của hai đứa thật sự là không hợp mà.

"Ứng Nguyệt bị dị ứng lông động vật, Minh Mỹ muốn nuôi một con thú cưng. Chẳng lẽ người phụ nữ kia xẻ thịt Ứng Nguyệt rồi nhét vào con chó bông à?"

Hàn Phi hít một hơi lạnh thật sâu. Lúc trước, hắn đã phỏng đoán đối phương từ góc độ xấu nhất, để rồi nhận ra mình còn đánh giá thấp sự ác độc của đối phương.

Ngón tay khẽ run rẩy, buộc lòng phải tập trung cao độ, hắn tháo gỡ tất cả các món thú nhồi bông trong phòng.

Gỡ những cuộn băng đó ra từng chút một, cuối cùng, Hàn Phi đã lắp ghép ra một cô bé với đôi mắt nhắm chặt giữa căn phòng đầy những tròng mắt này.

Chương 88: Quà sinh nhật

Hàn Phi tìm được Ứng Nguyệt. Cô bé không lớn hơn Khóc bao nhiêu, đều là những đứa trẻ vô cùng đáng thương.

"Cháu có nghe thấy chú nói không?"

Ôm cơ thể tan vỡ của cô bé, sự đồng cảm trong lòng của Hàn Phi đã chiến thắng nỗi sợ hãi; hắn nói hết những điều ấp ủ trong lòng mình.

Sau khi biết về quá khứ của cô bé, Hàn Phi càng vững lòng rằng: Mình không thể ngã xuống ở chỗ này, mình phải báo thù cho cô bé.

Hơi lạnh từ [Chiếc nhẫn của chủ nhà] suýt khiến đầu ngón tay đông cứng, nhưng Hàn Phi vẫn không buông tay. Hắn nhận định, từ sau khi ba mẹ ruột của Ứng Nguyệt đột ngột qua đời, rất có thể con bé chưa từng được một ai ôm thật lòng cả.

"Giờ cháu không cần tin chú, chú sẽ dùng hành động để chứng minh mọi thứ."

Bị từng đôi mát đẫm máu trong phòng quan sát, Hàn Phi vẫn không thay đổi sắc mặt; những đôi mắt này cũng không có cách nào phân biệt ra hắn có nói láo hay không.

Đối với Hàn Phi, những ánh mắt kia chẳng là gì cả; hắn chỉ cần bảo vệ cô bé trước mặt là được rồi.

Sau khi an ủi nhẹ nhàng và kiên nhẫn trò chuyện, dưới những ánh mắt soi mói kia, cô bé đang vỡ vụn trong lòng của Hàn Phi đột nhiên có phản ứng.

Xương cốt cơ thể của cô bé bắt đầu vặn vẹo, biến dạng; rõ ràng là một người sống, nhưng lại dần méo mó như một con quái vật vậy.

"Tại sao lại như thế?"

Nỗi uất hận và đau đớn trong lòng cô bé khiến nó cứ quanh quẩn ở sát ranh giới mất đi lý trí; nhưng dù là vậy, Hàn Phi

vẫn không buông tay.

Những mũi xương nhọn đâm vào cổ tay của Hàn Phi, khuôn mặt của cô bé càng thêm khủng khiếp.

Trên bề mặt cơ thể Ứng Nguyệt xuất hiện những mạch máu màu đen, môi của cô bắt đầu khẽ run rẩy. Lúc sắp mất đi lý trí, chợt một giọng nói đột nhiên truyền ra từ trong cơ thể của nó.

"Đó là quà sinh nhật của con."

"Quà sinh nhật?"

"Mấy người đã lấy đi tất cả mọi thứ, có thể để lại món quà cuối cùng mà ba mẹ đã tặng cho con được không?"

"Ứng Nguyệt, món quà cuối cùng mà ba mẹ tặng cho cháu là gì thế?" Hàn Phi quyết định hỏi dựa theo lời của Ứng Nguyệt, xem có thể thu hoạch được gì hay không.

"Đó là của con, của con…" Một phần gương mặt của Ứng Nguyệt càng lúc càng dữ tợn, những mạch máu đen kịt nối cơ thể tan nát của cô bé thành một chỉnh thể. Hòa theo tiếng tim đập, Ứng Nguyệt chợt mở hai mắt ra!

Hai lỗ thủng đen kịt, sâu thẳm nhìn chằm chằm vào Hàn Phi; trong căn hộ này, nơi duy nhất không có đôi mắt chính là hốc mắt của Ứng Nguyệt.

"Của con! Là của con!"

Xương tay hoàn toàn biến dạng của Ứng Nguyệt giống như một sợi xiềng xích gắn chặt vào cơ thể của Hàn Phi; cổ của con bé phát ra tiếng răng rắc; đầu của nó đứng ngay trước mặt của Hàn Phi, trong miệng liên tục phát ra những âm thanh cuồng loạn.

Ứng Nguyệt đã mất đi lý trí. Khoảng cách giữa hốc mắt đen ngòm của cô bé và Hàn Phi càng lúc càng gần, như thể muốn hút linh hồn của Hàn Phi vào trong hốc mắt trống rỗng của mình!

"Ứng Nguyệt! Chú chết rồi thì không thể giúp cháu báo thù được! Chú sẽ không thể dẫn kẻ thủ ác thực sự đã từng hại cháu đến đây!" Hàn Phi thét to lên; đáng tiếc, giờ Ứng Nguyệt đã

hoàn toàn bị thù hận và nguyền rủa khống chế. Cơ thể của cô bé biến thành một bóng ma đen kịt, trong hốc mắt cứ như chứa đựng một lồng giam linh hồn.

Trong phòng không ngừng vang lên tiếng khóc, từng đôi mắt đỏ rực đều chảy ra huyết lệ. Nếu Hàn Phi không rời khỏi, rất có thể sau này đôi mắt của hắn cũng sẽ xuất hiện trên vách tường.

"Chú thật sự muốn giúp cháu mà, bé ơi…" Hàn Phi biết mình không thể ở lại tiếp nữa. Nhìn hốc mắt càng lúc càng gần, hắn nở một nụ cười ấm áp.

Dùng cánh tay còn lại chạm nhẹ vào đầu Ứng Nguyệt, hắn nhẹ nhàng xoa đầu cô bé.

Ngay khi nhận ra não bộ có cảm giác dần bị xé rách ra, Hàn Phi lập tức nhấn vào nút Thoát Game.

Biển máu tràn ngập ý thức, và Hàn Phi vẫn khó có thể bình tĩnh nổi dù đã tháo mũ trò chơi ra.

Hắn không thể nào hình dung được Ứng Nguyệt từng gặp phải chuyện đáng sợ cỡ nào, để rồi biến thành một bé-gái-quái-vật không chịu tin tưởng bất kỳ ai như hiện tại.

Bất chấp mệt mỏi, Hàn Phi mở máy vi tính ra, tìm kiếm tin tức về Ứng Nguyệt. Hắn hy vọng tìm được vụ án liên quan đến con bé. Nhưng cuối cùng, hắn chỉ thu được mỗi một kết quả tra cứu với nội dung thông báo tìm người mất tích có liên quan đến cái tên Ứng Nguyệt.

"7 tuổi, mặc đầm màu đỏ, trông rất đáng yêu, ngoan ngoãn, nhưng mắc có tật, mất tích ở Phố Bắc của khu phố cổ…"

Thông báo tìm người đã được đăng từ rất nhiều năm trước. Bởi vì vẫn không tìm được người, mọi thông tin liên quan về Ứng Nguyệt vẫn luôn được treo trên trang web tìm người mất tích kia.

"Người đăng thông báo tìm người mất tích là Ứng Thanh Mai, em gái của bố Ứng Nguyệt…"

Nhìn hình ảnh trên màn hình máy vi tính, vẻ mặt của Hàn Phi có hơi đáng sợ: "Xem ra, con mụ này vẫn sống tốt?"

Hàn Phi rất muốn kéo đối phương vào tầng sâu trong thế giới [Cuộc Sống Hoàn Hảo], để cho Ứng Nguyệt tự tay báo thù. Đáng tiếc, hắn không biết phải làm như thế nào.

Suy tư thật lâu, Hàn Phi cuối cùng quyết định để cho pháp luật tới trừng trị những con người cặn bã đó.

Hắn tính toán đại khái thời gian hung thủ gây án, sắp xếp tất cả những thông tin quan trọng như con thú nhồi bông giấu xác và món quà sinh nhật cuối cùng của Ứng Nguyệt, sau đó cung cấp manh mối nặc danh cho bên công an.

"Loại vụ án không có tiền thưởng này, vẫn nên giữ khiêm tốn hết mức có thể thì hơn."

Sau khi xác định đã gửi email cho cảnh sát, Hàn Phi nằm xuống giường, ngủ thiếp đi

Chỉ mới ngủ một lúc, hắn lại bị tiếng chuông đồng hồ đánh thức, đã tới giờ đi quay phim rồi.

"May mà thể lực mạnh hơn trước rất nhiều, không thì làm sao chịu nổi."

Chạy tới đoàn kịch, Hàn Phi lập tức tiến vào trạng thái làm việc. Hắn rất dễ dàng diễn vai có tính cách cực kỳ phức tạp. Chỉ cần quay một lần là đạt, nhân viên và Đạo diễn Khương đều nhìn hắn giống như nhìn quái vật.

Hàn Phi ưu tú như vậy cũng tạo áp lực rất lớn cho các diễn viên khác. Hai người diễn cảnh đối thủ, nếu luôn phải quay lại vì lỗi của mình, trong lòng chắc chắn rất khó chịu.

Kỹ năng diễn xuất được mài giũa giữa sự sống và cái chết của Hàn Phi đã chinh phục Chiêm Nhạc Nhạc và Cẩm Niên. Cùng một nhân vật, nhưng diễn xuất của Hàn Phi lại tạo một loại cảm giác đặc biệt chân thật, cứ như hắn cũng từng trải qua đủ loại tuyệt vọng và điên cuồng giống như Mạnh Trường Hỉ vậy.

Thời gian buổi sáng trôi qua thật nhanh. Khi Cẩm Niên và Chiêm Nhạc Nhạc muốn tìm Hàn Phi để thảo luận thêm về kịch bản, họ lại phát hiện Hàn Phi vừa dùng một tay cầm phần

cơm hộp của đoàn làm phim, tay còn lại cầm smartphone gọi điện thoại cho ai đó.

"Lệ Tuyết, có phải đồn công an phố Hạnh Phúc của các chị phụ trách Phố Bắc của khu phố cổ hay không? Sáng sớm nay có phải đã nhận được vụ án mạng gì hay không…"

"Là vụ án giấu xác trong thú nhồi bông sao? Chờ chút, làm sao cậu biết? Đầu mối đó là do cậu gửi tới sao?"

"Đừng nói lung tung, tuyệt đối chớ nói với những người khác." Hàn Phi thấp giọng: "Em chủ yếu chỉ muốn hỏi chị kết quả của cuộc điều tra, sau đó còn muốn nhờ chị tra rõ một chuyện."

"Con gái của Ứng Thanh Mai mắc bệnh thần kinh. Sáng nay lúc cảnh sát qua đó, không tốn mấy công sức đã tra ra được mọi thứ. Hiện giờ, hai mẹ con họ đã bị bắt. Chỉ có điều, sau khi chồng của Ứng Thanh Mai nhận được tin tức thì bỏ trốn luôn rồi." Sau khi nói xong kết quả điều tra, Lệ Tuyết hơi nghi ngờ hỏi: "Vụ án cũng không mấy phức tạp, cậu còn muốn nhờ chị điều tra chuyện gì?"

"Món quà sinh nhật cuối cùng mà ba mẹ ruột của Ứng Nguyệt tặng cho cô bé là gì?"

"Món quà sinh nhật cuối cùng là gì thì chị cũng không rõ lắm, nhưng chị biết trước khi ba mẹ của Ứng Nguyệt qua đời, quả thực họ đã để lại một món quà rất đặc biệt… Lúc đó, mẹ của Ứng Nguyệt mắc bệnh nặng, cơ thể rất yếu; bà ấy từng ký một bản cam kết ở bệnh viện. Mẹ của cô bé Ứng Nguyệt đó muốn hiến giác mạc và tất cả nội tạng có thể sử dụng được của mình cho Ứng Nguyệt sau khi bản thân bà từ trần."

Chương 89: Đóng phim chỉ là sở thích nghiệp dư, nghề chính là hăng hái làm việc nghĩa

Hàn Phi không ngờ món quà sinh nhật cuối cùng của ba mẹ Ứng Nguyệt dành cho con bé lại đặc biệt đến thế. Giờ hắn cũng có thể hiểu rõ vì sao sau khi hóa điên, Ứng Nguyệt vẫn nhớ rõ món quà này.

"Lệ Tuyết, chị có biết món quà đó giờ ở nơi nào không?"

"Sau khi lấy giác mạc ra, đặt nó vào trong dung dịch dinh dưỡng đặc biệt thì có thể giữ được tối đa 6 tuần. Lúc đó, bác sĩ đề nghị lập tức tiến hành giải phẫu mắt cho Ứng Nguyệt. Nhưng ba mẹ của Ứng Nguyệt không may qua đời, người giám hộ tạm thời là Ứng Thanh Mai đã quyết định tạm hoãn giải phẫu vì nhiều nguyên nhân."

"Là vì tiền chữa bệnh sao?"

"Chị cũng không rõ! Sau đó, giác mạc của ba mẹ Ứng Nguyệt hết hạn sử dụng. Vì cảm thấy Ứng Nguyệt quá đáng thương, bác sĩ trong bệnh viện đã quyết định phạm luật, bỏ giác mạc của ba mẹ Ứng Nguyệt vào một cái chai nhỏ, sau đó len lén đưa cho con bé."

"Chị có biết cái chai đựng giác mạc đó để ở đâu không?"

"Để chị gọi điện thoại tra dùm em, lát nữa gọi lại cho cậu sau nhé." Sau khi cúp điện thoại, chưa được vài phút sau thì Lệ Tuyết bèn gọi lại: "Là con gái của Ứng Thanh Mai! Con bé này đã đổ dịch thể trong cái chai của Ứng Nguyệt vào hồ cá, sau đó đổ nước của bể cá vào trong cái chai."

"Con ranh khốn kiếp!" Giọng của Hàn Phi trở nên cay nghiệt, song hắn lại nhanh chóng hồi phục bình thường: "Con gái của Ứng Thanh Mai sẽ phải chịu án phạt gì?"

"Giờ Ứng Thanh Mai và con gái cô ta đã đổ toàn bộ tội giết người lên trên đầu ông chồng. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra,

chồng của người phụ nữ đó sẽ bị phán tử hình."

"Như vậy tức là con ranh khốn kiếp ấy và Ứng Thanh Mai sẽ không chịu án phạt quá nặng?"

"Làm sao có thể? Giờ chúng ta đang nghi ngờ đây là cố ý mưu sát, cả nhà 3 người bọn chúng đều là đồng phạm." Lệ Tuyết lại dặn dò Hàn Phi một câu qua điện thoại: "Cứ giao vụ án này cho bọn chị là được, cậu đừng manh động."

"Yên tâm đi." Hàn Phi dịu giọng nói, trong đầu lại nghĩ: Nếu sau này có cơ hội, mình sẽ mời hai mẹ con kia ghé vào căn phòng đầy những tròng mắt kia để tâm sự một tí.

"Nhân tính như mặt trời chói chang, nhưng nhân tính cũng giống như vực sâu vậy. Lúc còn làm cảnh sát hình sự, chị đã thấy rất nhiều chuyện vô cùng đáng hận. Điều chúng ta có thể làm chính là đưa bọn họ ra trước công lý, phòng ngừa những kẻ đã rơi vào vực sâu kéo thêm càng nhiều người vô tội vào vực sâu." Lệ Tuyết trò chuyện cùng Hàn Phi khá lâu, cuối cùng mới hỏi: "Không phải giờ cậu bắt đầu đóng phim rồi sao? Sao còn thời gian cung cấp manh mối cho cảnh sát?"

"Không hề gì, diễn viên là nghề chính của em. Em còn rất nhiều nghề phụ." Hàn Phi ăn xong hộp cơm trong tay rồi nhìn đồng hồ: "Thời gian nghỉ ngơi đã hết, em phải đi làm việc đây. Hẹn gặp chị sau nhé!"

Cúp máy xong, Hàn Phi chợt nhìn thấy Chiêm Nhạc Nhạc và Cẩm Niên đang chờ ở đằng xa: "Hai người có chuyện gì sao?"

"Thầy Hàn, chúng em muốn hỏi thầy một số kiến thức về diễn xuất." Dù Chiêm Nhạc Nhạc mặc trang phục gì, các hành vi diễn xuất của gã đều trong giống như một nghệ sĩ hài vậy: "Em không thể nào hiểu rõ về vai phản diện, nhưng thầy thì khác. Dường như trên người thầy có khí chất phản diện bẩm sinh, rốt cuộc thầy làm cách nào để diễn xuất ra được loại cảm giác này thế?"

"Không biết nữa, có thể là tài năng bẩm sinh thôi." Hàn Phi kiên trì nói về chuyện diễn xuất với Chiêm Nhạc Nhạc và Cẩm

Niên một lúc lâu, sau đó lại vùi đầu vào công việc với cường độ cao.

Có rất nhiều cảnh quay riêng biệt của Mạnh Trường Hỉ và Mạnh Trường An trong kịch bản [Hoa Song Sinh] hoàn toàn mới, thế nên lượng công việc của Hàn Phi vô cùng lớn.

Nghĩ đến tối còn phải tốn thời gian chơi game, cho nên Hàn Phi có thể nói là liều mạng làm việc. Giờ hắn chỉ có một mục tiêu, đó chính là không phải làm thêm giờ.

Vào lúc chạng vạng, Hàn Phi đã quay xong phần của mình. Phần lớn cảnh quay của hắn đều là quay một lần, đạo diễn và nhân viên đều cảm thấy bớt việc, cho nên ánh nhìn về phía hắn càng thêm thuận mắt hơn.

Sau khi hoàn thành công việc, Hàn Phi chào hỏi mọi người rồi rời đoàn phim một mình.

Hắn ăn qua loa bữa tối tại phố cổ. Bình thường, đoàn làm phim [Mối Tình Bí Mật Chốn Đô Thành] ở phố đối diện sẽ có người chạy đến xem náo nhiệt, nhưng mấy ngày nay lại vắng lạnh tiêu điều. Dường như bọn họ đã biết được gì đó từ các nguồn tin, rằng công ty mình đã đuổi một diễn viên rất có thực lực.

Nhưng đối với công ty cũ mà nói, đuổi thì cũng đã đuổi rồi. Cùng lắm chính là kiếm ít lợi nhuận hơn mà thôi. Trừ phi sau này Hàn Phi thực sự nổi danh, trở thành người có tên có tuổi, chắc bọn họ mới có chút hối hận.

Về đến nhà, Hàn Phi đặt đồng hồ báo thức, ngủ một giấc.

Đợi sau khi tỉnh dậy, hắn vào tắm nước lạnh rồi ngồi cạnh bàn máy tính.

“Đêm nay chính là ngày cuối cùng của nhiệm vụ cấp F, dựa vào tình huống hiện tại, xem ra rất khó hoàn thành.

Nhiệm vụ quan trọng nhất của mình là giữ mạng trước khi rời khỏi căn hộ số 1084.

Trước khi Ứng Nguyệt phát điên vào tối hôm qua, con bé liên tục lặp đi lặp lại mấy chữ quà sinh nhật, e rằng quà sinh nhật là thứ duy nhất có thể giúp nó tỉnh táo.

Sau khi vào game, mình đi thẳng tới bể cá trong phòng khách, xem có thể tìm được món quà do ba mẹ của cô bé để lại hay không."

Hàn Phi cũng không dám hứa chắc mình có thể còn sống. Hắn yên lặng nhìn ảnh chụp của Ứng Nguyệt trên màn hình máy vi tính: "Nếu như không thể để cho Ứng Nguyệt giữ tỉnh táo, e rằng mình sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong căn hộ số 1084, trở thành một đôi mắt nào đó trên vách tường mất."

Nghĩ thôi cũng cảm thấy khủng khiếp, nhưng Hàn Phi không có đường lui.

Chỉ có thể sau khi hoàn thành một nhiệm vụ và nán lại suốt 3 tiếng đồng hồ, hắn mới có thể [Thoát Game]. Nhưng giờ hắn đang bị mắc kẹt ở căn hộ số 1084, nhiệm vụ duy nhất liên quan đến căn hộ số 1084 là yêu cầu hắn chạy ra khỏi căn hộ đó.

"Ứng Nguyệt ở tầng 8, đi lên nữa là tầng 9 kinh khủng nhất, sau đó là tầng 10 - nơi cất giấu mọi bí mật."

Hàn Phi rất tò mò về tầng 10. Hắn muốn biết thứ được cất giấu trong căn hộ của người quản lý tòa nhà; hắn muốn tìm ra bí mật của hộp đen.

Giờ hắn quá yếu, vẫn chẳng biết gì về thế giới này - câu trả lời mà hắn muốn được giấu trên tầng 10 kia.

"Nhất định phải sống tiếp, sống sót lên đến tầng 10!"

Điều chỉnh trạng thái đến tốt nhất, Hàn Phi nhìn lại thời gian không ngừng trôi qua trên màn hình máy vi tính. Hắn cũng dần trở nên căng thẳng hơn.

Nửa đêm 0 giờ, khi tiếng chuông vang lên, Hàn Phi đội mũ bảo hiểm chơi game vào.

Không gian sắc máu bao trùm mọi thứ; Hàn Phi mở mắt, nhận ra mình vẫn đang ngồi trong căn phòng công chúa của Ứng Nguyệt.

Một luồng hơi lạnh phả vào mặt, khi hắn vừa mở mắt ra thì vô số ánh mắt trong căn phòng cũng đồng thời mở ra.

Tất cả những con búp bê đều ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào kẻ lạ mặt đang đứng trong nhà với ánh mắt quái dị, đầy hung ác.

"Ứng Nguyệt! Chú đã tìm thấy món quà của bố mẹ cháu!"

Những con thú bông bị xé rách đã ghép lại với nhau, một bóng đen to lớn lặng lẽ xuất hiện. Một con quái vật dữ tợn vươn tay về phía Hàn Phi.

Không dám lãng phí thời gian, Hàn Phi nhanh chân chạy về phía phòng khách.

"Bể cá! Món quà mà ba mẹ tặng cho cháu bị con ranh khốn nạn đó đổ vào trong bể cá!"

Khi đến phòng khách, Hàn Phi không đẩy cửa chống trộm, mà dùng hết sức bưng bể cá lên: "Chú không có lừa cháu!"

Một bóng đen to lớn bao trùm toàn bộ phòng khách, Hàn Phi nâng bể cá lên trước người.

Hơi thở lạnh lẽo làm thành bể cá nứt toát, 2 con cá vàng núp dưới đáy bể bơi ra ngoài.

Lúc đầu, Hàn Phi và bóng đen kia cũng không quan tâm đến hai con cá vàng đột ngột xuất hiện. Mãi đến khi con quái vật trong bóng tối này muốn đánh nát bể cá để chộp vào đầu của Hàn Phi, cả hai "người" trong căn phòng này mới phát hiện ra vấn đề.

Khi Ứng Nguyệt trong trạng thái mất lý trí chạm vào bể cá, hai con cá vàng không chỉ không sợ, ngược lại còn rất thân thiết tiến sát tới bên ngón tay của con bé dù cách một lớp thủy tinh.

Chương 90: Rất nhiều người đã lên tầng 9, nhưng không một ai trở về

Dáng vẻ lúc này của Ứng Nguyệt hoàn toàn là một con quái vật, một quái vật cuồng loạn, mất hết lý trí.

Nhưng dù phải đối mặt kinh khủng Ứng Nguyệt dữ tợn như vậy, hai con cá vàng nhỏ bé lại không chút sợ hãi, như thể chúng sẽ luôn ở bên Ứng Nguyệt dù cô bé biến thành bộ dáng gì đi nữa.

Lòng bàn tay nhuốm đầy lời nguyền và thù hận cuối cùng cũng không đập xuống bể cá. Trên cánh tay ép vào bể cá của Ứng Nguyệt không ngừng tuôn ra những sợi chỉ màu đen, trong khi bóng ma to lớn đang từ từ thu nhỏ lại.

Những đôi mắt đỏ như máu trong căn phòng dần biến mất trong bóng tối. Khi đôi mắt cuối cùng nhắm lại, con quái vật đáng sợ trong căn hộ số 1084 đã biến mất, thay vào đó là một cô bé mặc chiếc váy nhỏ xíu.

Đôi mắt của cô bé đóng chặt, hai tay chạm vào bể cá. Cách một lớp thủy tinh, hai con cá vàng nho bé đang bơi quanh ngón tay của cô bé.

Đôi bên không thể chạm vào nhau, nhưng dường như lại có thể cảm giác được sự tồn tại của nhau.

“Ứng Nguyệt, ba mẹ của cháu muốn làm đôi mắt của cháu. Bọn họ muốn vĩnh viễn ở bên cháu.” Hàn Phi chậm rãi đặt bể cá xuống dưới đất. Hắn cùng Ứng Nguyệt ngồi xổm hai bên bể cá: “Chú là bạn của ba mẹ cháu. Cháu có biết tâm nguyện cuối cùng của họ là gì không?”

Cô bé với đôi mắt đóng chặt ngẩng đầu lên. Trông bé rất xinh xắn và đáng yêu, giống y hệt nhân dạng trong thông báo tìm người mất tích.

“Ba mẹ của cháu hy vọng cháu có thể trưởng thành thật khoẻ mạnh, hy vọng cháu vui vẻ, hy vọng cháu hạnh phúc, hy

vọng cháu có thể thay bọn họ nhìn tất cả vẻ đẹp của thế giới này."

Hàn Phi lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Ứng Nguyệt: "Chú sẽ cùng cháu bắt hết lũ xấu xa đã từng làm hại cháu. Đợi đến sau khi lũ xấu xa đó chịu phải quả báo, chúng ta sẽ cùng nhau khám phá vẻ đẹp của thế giới này, được không?"

Hai bàn tay nhỏ bé vuốt ve bể cá, cá vàng vui vẻ quẫy đuôi; sóng nước lăn tăn như kéo dài ra từ một giấc mơ.

Hàn Phi thở phào nhẹ nhõm. Hắn thử nhẹ nhàng sờ đầu của Ứng Nguyệt: "Bé con, sau này để chú làm người nhà của cháu nhé!"

Trong căn hộ cũ kỹ u ám, hình ảnh này trông tựa như người anh trai hiền lành ấm áp nhà bên đang an ủi cô bé mù mồ côi ba mẹ. Rõ ràng, cảnh tượng này khiến người ta bỗng cảm thấy rất ấm lòng.

Nơi có oán khí nặng nhất trong cả căn phòng chính là phòng công chúa. Nhằm tránh việc Ứng Nguyệt lại mất đi lý trí, Hàn Phi cẩn thận từng li từng tí bưng bể cá đến trong phòng công chúa.

Vừa vào phòng, Hàn Phi đã rất ngạc nhiên khi thấy đồ thủ công do chính mình làm ra vẫn còn đó; người giấy Minh Mỹ bị cắm đầy kim vẫn bị đặt ở bên gối.

"Xem ra, cháu rất thích đồ chơi do chú làm." Trên mặt nở nụ cười, song trong đầu của Hàn Phi đang dự định một chuyện khác: "Chú sẽ mang đứa trẻ từng bắt nạt cháu vào đây; làm sai thì phải bị nghiêm phạt, đây mới là công bằng."

Nghe được câu này của Hàn Phi, cô bé vẫn đứng ở bên bể cá bỗng nhiên nghiêng đầu qua chỗ khác. Ứng Nguyệt đứng đối diện với Hàn Phi, khẽ gật đầu.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Độ thân mật với Ứng Nguyệt: +5!"

Âm thanh nhắc nhở của Hệ thống vang lên trong đầu, Hàn Phi biết mình đã tạm thời thoát khỏi nguy hiểm.

“Muốn mang người sống vào [Cuộc Sống Hoàn Hảo] vô cùng khó, nhưng không thử làm sao biết không được? Nói không chừng, một căn hộ nào đó trên tầng 10 có cất giấu đáp án, dù sao trước đây lão già kia cũng đã gạt mình vào trò chơi này.”

Ứng Nguyệt ngồi xổm dưới đất nhìn cá vàng trong bể cá. Hàn Phi không muốn làm phiền cô bé, bèn một mình đi tới phòng khách.

Cảm giác bị theo dõi đã hoàn toàn biến mất, nhiệt độ trong phòng từ lâu đã trở lại bình thường.

“Chắc giờ mình có thể rời đi rồi!?” Hắn đi tới bên cạnh cửa chống trộm ngoài phòng khách, nhẹ nhàng xoay tay nắm cửa, cánh cửa lập tức bị mở ra.

Hơi thở lạnh lẽo tràn vào trong căn hộ, Hàn Phi lại nhận được nhắc nhở của hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Nhiệm vụ ẩn cấp G [Căn phòng của những tròng mắt] đã hoàn thành!

Độ thân mật với Ứng Nguyệt: +20

Nhận được phần thưởng cơ bản:

Điểm kỹ năng tự do” +1

Chú ý: Phần thưởng sẽ khác nhau tùy thuộc vào mức độ hoàn thành nhiệm vụ ẩn! Bạn không chỉ thành công chạy thoát, còn xoa dịu nỗi đau của Ứng Nguyệt, trợ giúp cô bé tìm lại một phần lý trí: Độ hoàn thành của nhiệm vụ vượt quá 90%!

Nhận được phần thưởng bổ sung độc nhất cho nhiệm vụ ẩn: Nội tại độc nhất [Vua trẻ em].

Vua trẻ em (nội tại độc nhất, không thể dùng điểm kỹ năng thăng cấp): Trên người bạn có loại khí chất bẩm sinh, luôn khiến trẻ em yêu thích. Bạn có thể dễ dàng hoà nhập với trẻ em, trở thành bạn bè, người nhà, thậm chí là người thầy trên đường đời của bọn nhóc.”

Sau khi nhìn thấy năng lực độc quyền mới toanh của mình, Hàn Phi cũng hơi sửng sốt: "Năng lực này là chuyên dùng để lừa gạt trẻ em sao?"

Suy nghĩ kỹ lưỡng, Hàn Phi thấy mình có vẻ rất thu hút trẻ em. Thật vậy, mới vừa đặt chân vào trò chơi thì Thần Thần đã tạo cho hắn một "niềm vui bất ngờ". Sau đó, hắn cùng Khóc vui vẻ chơi game, hiện giờ lại chữa trị một phần nỗi đau của Ứng Nguyệt. Rõ ràng, quan hệ giữa Hàn Phi và trẻ em trong toà chung cư này quả thật cũng không tệ.

"Lẽ nào mình thật sự có loại khí chất này sao? Sau này mình còn có thể chuyên môn kết bạn với những lệ quỷ nhỏ tuổi."

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Hàn Phi không vội vã rời khỏi. Trước tiên, hắn tìm được thêm 2 mảnh ghép thi thể giấu ở tầng 8.

"Giờ chỉ còn thiếu 2 mảnh ghép thi thể ở tầng 9 là mình có thể vượt cấp hoàn thành thêm nhiệm vụ cấp F rồi."

Nói thì dễ, nhưng thật ra muốn lên tầng 9 tìm được 2 mảnh thi thể kia lại rất khó.

"Tối nay là buổi tối cuối cùng, nếu như vẫn chưa ghép xong cái xác ấy, nhiệm vụ cấp F sẽ thất bại."

Hàn Phi hơi không cam lòng. Hắn biết vị trí của mọi mảnh ghép, độ khó của nhiệm vụ vượt cấp có thể nói đã hạ xuống thấp nhất rồi.

"Trước đi xem Từ Cầm đã về nhà chưa, tìm chị ấy thương lượng một chút xem sao."

Trở lại tầng 5, cửa căn hộ của Từ Cầm vẫn đóng chặt, nhưng dường như chữ "Chết" trên cửa căn hộ lại nhiều thêm.

"Mua đồ ăn suốt 3 ngày? Chẳng lẽ chị ấy gặp phải sự cố ngoài ý muốn?"

Thời gian vào trò chơi còn chưa đủ 3 giờ, Hàn Phi cũng không dám đi đến nơi quá nguy hiểm.

Trước tiên, hắn tìm Mạnh Thi hỏi thăm tin tức về tầng 9. Mạnh Thi chưa từng đi tầng 9, nhưng không ngừng nhấn mạnh với Hàn Phi, tất cả hàng xóm khu này đi lên tầng 9 đều chưa từng trở về.

Không nhận được tin tức có ích, Hàn Phi lại đi tìm Khóc.

Hắn vốn muốn thí nghiệm nội tại [Vua trẻ em] lên Khóc, hóa ra lại có thu hoạch bất ngờ.

Cũng không biết là [Vua trẻ em] có tác dụng, hay là bản thân Khóc đã thay đổi thái độ với hắn, hai người càng ngày chung sống hoà thuận hơn. Khóc cũng hoàn toàn buông lỏng cảnh giác với Hàn Phi.

Lúc Hàn Phi khéo léo biểu đạt mình muốn lên tầng 9, vốn dĩ Khóc vẫn luôn trong trạng thái điềm tĩnh chợt lóe lên nỗi sợ hãi cùng cực từ khóe mắt. Cậu bé chỉ vào căn hộ trống rỗng, sau đó giơ cánh tay còn chưa hoàn toàn lành lặn của mình, biểu cảm dữ tợn đáng sợ.

"Ý của em là, em từng lên tầng 9 ư?" Hàn Phi hỏi rất lâu mới hiểu được ý của Khóc.

Lần trước, cậu bé chơi trốn tìm với Hàn Phi; bởi vì không tìm thấy Hàn Phi trong căn hộ, nó bèn tin theo lời "ma quỷ" của Hàn Phi, chạy đi quấy rối hàng xóm khác.

Kết quả là, có mấy tiểu quỷ sau khi chạy lên tầng 9 thì không trở về nữa. Khóc bèn muốn lên tầng 9 kiểm tra. Nhưng khi cậu bé vừa mới đi tới giữa tầng 8 và tầng 9 mới phát hiện có điều không ổn; tầng 9 bị oán khí kinh người bao vây, có thể vào không thể ra.

Khóc không dám lên tầng 9, chỉ chạy tới chạy lui giữa tầng 8 và tầng 9 mà thôi. Nhưng dù là như vậy, cậu bé cũng đã phải trả cái giá là mất đi hai cánh tay mới trốn về được.

Chương 91: Người quản lý chung cư

Hàn Phi rất đau lòng vì chuyện mà Khóc từng trải qua.

Nhưng bên cạnh cảm giác đau buồn, Hàn Phi lại càng tò mò không biết rốt cuộc Khóc đã gặp thứ gì vào ngày hôm đó?

Sau khi kiên nhẫn hỏi han, Khóc cứ vung tay múa chân, cuối cùng còn khóc òa lên nữa.

"Đừng khóc, đừng khóc! Anh không muốn rắc muối vào vết sẹo của em, nhưng anh rất muốn biết rốt cuộc là trên tầng 9 có cái gì. Kỳ thực, đêm nay anh sẽ lên tầng 9."

Nghe Hàn Phi nói sẽ lên tầng 9, Khóc không còn múa may quay cuồng nữa. Nó nhìn chằm chằm Hàn Phi một hồi lâu, sau đó viết lên lòng bàn tay Hàn Phi bốn chữ: Nhớ kỹ chính mình.

"Nhớ kỹ chính mình?"

Hàn Phi còn muốn hỏi gì đó, nhưng Khóc lại tránh hắn như tránh ôn thần, trốn bặt tăm vào hũ tro cốt.

"Nhóc con này… thế mà vẫn còn mắc cỡ à?"

Vẫn ở bên trong căn hộ số 1034, Hàn Phi hiện đang trải qua một cuộc đấu tranh tư tưởng gay gắt khi ngồi giữa đống lá bùa và những con người giấy xung quanh.

"Hai mảnh ghép cuối cùng trong nhiệm vụ cấp F [Mảnh ghép cơ thể] nằm ở tầng 9. Nếu mình không thể tìm thấy tất cả các mảnh ghép vào tối nay, nhiệm vụ sẽ thất bại, đồng nghĩa với việc tất cả những nỗ lực trước đây của mình là vô ích.

Mình muốn cứu những người bạn chung nhà, thế nên cần phải ghép lại đầy đủ cơ thể của họ. Mình muốn tìm ra những bí mật ẩn giấu ở tầng 10, thế thì phải bắt buột đi ngang qua tầng 9. Nói cách khác, sớm muộn gì mình cũng phải lên tầng 9 mà thôi."

Hàn Phi biết tầng 9 nguy hiểm, nhưng hắn không muốn từ bỏ nhiệm vụ cấp F.

Sau khi suy nghĩ đến 3:00 sáng, rốt cuộc Hàn Phi cũng hạ quyết tâm khi nút [Thoát game] lóe sáng lên.

"Dạo nhanh một vòng ở tầng 9 trước đã. Nếu thực sự nguy hiểm, mình sẽ bỏ chạy vào căn hộ của Ứng Nguyệt để tị nạn, không thì thoát game lập tức luôn."

Nhiệm vụ cấp F [Mảnh ghép cơ thể] đã bước vào thời gian đếm ngược sau cùng. Hàn Phi bước ra khỏi căn hộ số 1034, đi một mạch lên trên, chuẩn bị tiến tới tầng 9.

Tiếng bước chân kỳ quái kia không hề vang lên, Hàn Phi thuận lợi đi đến tầng 8.

Hắn đến chào hỏi Ứng Nguyệt trước, đồng thời mở cửa chống trộm của căn hộ này ra. Ngộ nhỡ gặp nguy hiểm, hắn có thể vọt thẳng vào trong mà không phải dừng chân mở cửa.

Sau khi chuẩn bị chu đáo, Hàn Phi vẫn không đi lên ngay. Hắn ghé sát vào khe hỡ giữa các bậc cầu thang, quan sát tình hình phía trên.

Không có gì bất thường hiện hữu ở tầng 9 và tầng 10; trông nơi ấy có vẻ an toàn hơn các tầng khác, giống như các tòa chung cư cũ kỹ phổ thông mà thôi.

Nhưng càng phổ thông, càng yên tịnh, Hàn Phi càng cảm giác rối loạn, càng bất an hơn. Bởi vì, hắn sẽ không thể soi ra bất cứ manh mối nào liên quan đến vị trí mà lệ quỷ xuất hiện, cũng không thể phòng ngừa biến cố phát sinh.

Nắm lấy lan can, Hàn Phi chuyên tâm làm hai việc, vừa chú ý xung quanh, vừa nhìn chằm chằm vào nút [Thoát game].

"Giờ mình sẽ lên xem thử."

Bước lên bậc thang dẫn đến tầng 9, Hàn Phi không phát giác bất cứ vấn đề gì khác thường. Lối thoát hiểm vẫn thế, trong không khí cũng không có mùi đặc biệt nào, hắn cũng chẳng nghe thấy bất cứ tiếng động lạ nào bên tai.

Sau khi xác định không có nguy hiểm, Hàn Phi bước đến vị trí nằm giữa tầng 8 và tầng 9, nơi mà Khóc phải đánh mất cả đôi tay để quay về.

Đứng ngay góc ngoặt nằm giữa hai tầng, Hàn Phi nhìn lên bốn cánh cửa nằm trên tầng 9.

Đó vẫn là kiểu cửa chống trộm bình thường; trên cửa không có gì ngoại trừ số hiệu căn hộ. Tiếp theo, hắn tiến thêm 2 bước, để rồi nhận ra một chuyện khá kỳ quái.

Có một chậu than nằm ngay cửa vào căn hộ số 1091, bên trong là một mớ tiền giấy chưa cháy hết. Bên cạnh chậu thân là một khung ảnh màu đen; bên trong khung ảnh là một bức ảnh đen trắng không có mặt người.

"Lạ nhỉ, cứ thấy có gì đó không ổn?"

Bức di ảnh đen trắng không có mặt người kia khiến Hàn Phi cảm thấy rợn cả tóc gáy. Sau khi nhìn kỹ lại, hắn chợt choáng váng nhận ra một điều - người đàn ông trong bức ảnh mặc quần áo giống y hệt bản thân hắn!

Ngay lập tức, đôi chân của hắn lùi lại theo quán tính. Nhưng khi Hàn Phi quay đầu lại, hắn đột ngột nhận ra lối đi ban nãy đã biến mất, giờ chỉ còn bóng tối ngột ngạt phía sau lưng!

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Vì đã tìm thấy tất cả các di vật của người chủ nhà, bạn đã đáp ứng đủ điều kiện để kích hoạt nhiệm vụ quản lý cấp F: [Người quản lý chung cư]!"

"Người quản lý chung cư (nhiệm vụ quản lý cấp F): Trách nhiệm cơ bản của người quản lý chung cư là hiểu và nắm rõ tình hình cơ bản của cư dân trong tòa nhà.

Chi tiết hơn, nhiệm vụ của một người quản lý chung cư gồm: Loại bỏ tất cả các mối nguy tiềm ẩn liên quan đến vấn đề an toàn; điều phối những tranh chấp giữa các hộ gia đình; chủ động giải quyết xung đột; làm tốt chức trách giúp đỡ nhóm dân cư yếu thế và giết chết tất cả những người muốn giành lấy vị trí quản lý chung cư.

Chú ý: Do sự khác biệt lớn giữa cấp độ người chơi và cấp độ nhiệm vụ, Hệ thống sẽ bổ sung thêm một số mẹo nhỏ:

Trong mọi tòa chung cư tại thế giới này, luôn luôn có một thực thể xảo quyệt nhất, độc ác nhất, điên rồ nhất và đáng sợ

nhất. Một số cư dân gọi họ là người quản lý. Trước mắt, bạn chỉ có hai con đường: Bạn bị nó giết chết, hoặc bạn trở thành nó.

Chú ý: Mọi nhiệm vụ cấp độ quản lý đều được hình thành dựa trên ký ức và quá khứ của người cựu quản lý. Bạn sẽ đi vào trí nhớ của người cựu quản lý. Tại nơi này, không hề có án tử hình cho cái chết, nhưng bạn sẽ mất đi một phần trí nhớ mỗi khi chết.

Chú ý: Nếu bạn quên mất chính mình là ai trong khi làm nhiệm vụ, bạn sẽ vĩnh viễn bị mắc kẹt trong nhiệm vụ của người quản lý này. Bạn sẽ trở thành một phần ký ức của người cựu quản lý, trong khi gã sẽ hồi sinh bằng chính cơ thể của bạn!"

Giọng nói đột ngột vang lên trong đầu khiến Hàn Phi sửng sốt: "Nhiệm vụ quản lý cấp F ư? Nhiệm vụ cấp F khó hơn nhiệm vụ cấp G rất nhiều, và dường như nhiệm vụ quản lý còn khó hơn các nhiệm vụ thông thường rất nhiều. Đây là kiểu khó chồng khó, vậy sẽ đáng sợ đến mức nào đây?"

Con đường phía sau đã bị bóng tối nuốt chửng, cầu thang hoàn toàn biến mất. Hàn Phi cố gắng đi về phía bóng tối, nhưng càng tiến gần thì thanh máu trong hệ thống càng giảm mạnh.

Bây giờ, hắn rốt cuộc biết rõ tại sao những người từng đi lên tầng 9 đều không bao giờ đi xuống nữa. Bởi vì, họ không có cách nào đi xuống cả!

Hết cách quay lại, Hàn Phi đành phải bước lên thẳng tầng 9. Sau đó, hắn phát hiện ra một điều đáng sợ hơn.

Ngẩng đầu nhìn lên trên, đập vào mắt hắn là một bức tường. Dường như trong tòa nhà này không hề có tầng 10 vậy - tầng 9 đã là tầng trên cùng.

"Theo lời ghi chú của Hệ thống, tất cả các nhiệm vụ của người quản lý đều được hình thành dựa trên ký ức của người cựu quản lý. Điều này có nghĩa là mình sắp sửa bị kéo vào trí nhớ của người cựu quản lý kia sao? Và chỉ khi mình được

người cựu quản lý chấp thuận, vậy mới được tính là hoàn thành nhiệm vụ à?"

Hít sâu một hơi, vừa định sắp xếp lại mạch suy nghĩ của mình cho rõ ràng hơn, nhưng Hàn Phi lại bị giáng một đòn tâm lý nặng nề khi nhìn vào bảng hiển thị thuộc tính của Hệ thống.

Bên cạnh tên nhân vật của hắn, có một dòng chữ mới vừa xuất hiện: NGƯỜI CHƠI ĐANG RƠI VÀO TRẠNG THÁI BẤT THƯỜNG - KHÔNG THỂ THOÁT GAME TRONG THỜI ĐIỂM HIỆN TẠI.

"Không thể thoát game à?"

Hàn Phi hiểu rõ ý nghĩa của câu thông báo đó. Nếu không thể hoàn thành nhiệm vụ cấp F này, hắn sẽ mắc kẹt tại đây đến chết!

Vừa nôn nóng, vừa bất an, Hàn Phi phải mất một thời gian khá lâu mới bình tĩnh lại được. Ngồi xổm trước cửa phòng 1091, hắn nhận ra bức ảnh người không mặt trong khung hình đã hoàn toàn biến thành hình dạng của hắn ở thời điểm hiện tại

"Không thành vấn đề, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là mình có thể đi ngay. Mình sẽ làm được thôi mà." Hàn Phi nhìn chằm chằm vào bức ảnh của chính mình; hắn ở trong ảnh đang cười rất vui vẻ. Cơ bản thì, chính bản thân hắn đã không cười như thế trong một thời gian rất lâu rồi.

"Trong thế giới tầng sâu này, các nhiệm vụ thông thường có độ khó thấp nhất, tiếp theo là các nhiệm vụ ẩn, sau đó mới là các nhiệm vụ cấp độ người quản lý. Một khi nhận nhiệm vụ của người quản lý, người chơi sẽ rơi vào trạng thái bất thường. Có vẻ như nhiệm vụ của người quản lý mới chính là nhiệm vụ cốt lõi trong toàn bộ hệ thống nhiệm vụ của thế giới tầng sâu vậy!

Nếu có thể hoàn thành một nhiệm vụ như vậy, chắc chắn mình sẽ có thể hiểu rõ hơn về toàn bộ thế giới tầng sâu này."

Cái gì cũng có mặt tốt và mặt xấu, thế nên Hàn Phi cũng không mù quáng thất vọng, biết rõ lợi ích và rủi ro luôn song hành cùng nhau.

Chương 92: Vòng luân hồi thập tử vô sinh

“Chắc hẳn chỉ cần hoàn thành được nhiệm vụ [Người quản lý], mình sẽ có thể trở thành người quản lý mới cho tòa chung cư này.”

Hàn Phi không ngừng ám thị tâm lý cho bản thân. Hồi trước, hắn từng học rất nhiều kiến thức về tâm lý học, vốn tính dùng để trị liệu cho mấy vị hàng xóm. Ai ngờ kết quả lại chuyển sang tự dùng cho chính mình trước tiên.

“Nhiệm vụ không có gợi ý cụ thể. Xem ra, mình còn phải tự đi tìm tòi mới được.”

Hắn liếc nhìn chậu than, khung ảnh và di ảnh trên mặt đất, có cảm giác đêm nay tựa như một đêm hồi hồn vậy.

“Cứ luôn cảm thấy kỳ quái sao ấy.”

Hàn Phi lật úp tấm di ảnh của bản thân xuống đất. Hắn khẽ khàng nắm lấy tay nắm cửa của căn hộ số 1091. Đúng vào lúc hắn thử đẩy cửa ra, trong đầu bỗng vang lên âm thanh của Hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn cần phải giết chết tất cả ma quỷ trong căn hộ này! Đồng thời, cứu toàn bộ mọi người ở đây!”

Cánh cửa căn hộ 1091 theo tiếng mà mở ra. Thậm chí, Hàn Phi còn chưa kịp đi vào bên trong, một cái đầu bé gái rớt thẳng từ trên khung cửa xuống rồi ngoạm ngay vào cổ của hắn.

Cơn đau dữ dội truyền tới, hai tay Hàn Phi tóm lấy cái đầu người kia; song, dù cho hắn có giằng co kiểu gì cũng không thể nào thoát khỏi đối phương được.

Dòng máu tươi tràn xuống, khiến đôi mắt hắn dần trở nên mơ hồ, mũi hít thở không thông, ngay đến việc gào thét lên mà hắn cũng không làm được.

Sức lực cả người cứ thế mà cạn kiệt dần, một cơn đau đớn lan rộng khắp các ngõ ngách của cơ thể. Hàn Phi ngã xuống đất, ý thức trở nên mơ hồ, không thể gượng dậy được nữa.

"Vậy là bỏ mạng rồi ư?"

…….

Mở choàng hai mắt, Hàn Phi phát hiện bản thân đang đứng ngay trước cửa căn hộ số 1091; dưới nền đất vẫn là hình ảnh bản thân trong bức di ảnh đang cười một cách vui vẻ.

"Mình đã chết một lần rồi à?"

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá đột ngột. Dường như mục đích của nhiệm vụ này chính là dùng mọi thủ đoạn để giết chết người chơi, khiến người chơi mất đi ký ức của bản thân.

Hàn Phi lau mồ hôi trên trán, hồi tưởng lại cảnh báo của hệ thống lúc trước.

Trong nhiệm vụ [Người quản lý], 'chết đi' cũng không phải nhận bất cứ trừng phạt nào, chỉ có điều sẽ bị tổn hại về ký ức. Khi bản thân đã quên mình là ai, người quản lý tiền nhiệm sẽ mượn thể xác của hắn để sống lại.

"Nhiệm vụ này còn nguy hiểm và khó khăn hơn mình tưởng tượng nhiều!"

Hàn Phi thử suy xét kỹ càng lại hết thảy một lượt. Hắn phát hiện, có vẻ bản thân chưa hề quên đi bất cứ việc gì quan trọng nào. Mà điều này lại là điều khiến hắn bất an nhất: "Liệu có phải mình đã hoàn toàn quên đi một sự việc nào đó hay không?"

Đè nén lại nỗi bất an trong lòng, Hàn Phi nhìn vào căn hộ 1091 thêm lần nữa: "Vừa mở cửa ra là có một cái đầu bé gái rớt ngay xuống. Nó sẽ trực tiếp cắn đứt cổ của mình…"

Cái cảm giác đau đớn ấy, Hàn Phi thực sự không muốn trải nghiệm thêm một lần nào nữa. Hắn nhìn khắp bốn phía xung quanh rồi nhặt chậu than dưới đất lên: "Vừa rồi, hệ thống đã nhắc nhở mình một câu, kêu mình phải giết chết hết tất cả những con quỷ trong căn hộ này. Nhưng mà mình lấy gì để

giết chúng đây? Đốt chậu than hay là cắn nhau với bọn chúng?"

Hàn Phi suy xét hết khoảng chừng 5 phút. Lần này, hắn còn chưa cả kịp chạm vào cánh cửa, kết quả cánh cửa của căn hộ số 1091 đã tự động mở ra. Cái đầu bé gái kia rớt xuống một lần nữa, cắn chết Hàn Phi ngay trong vũng máu.

……

Mở choàng mắt, Hàn Phi bất giác sờ vào cổ của mình: "Dừng lại quá lâu cũng sẽ bị giết. Xem ra, chỉ có thể nghĩ cách bước vào trong phòng mới được!"

Hàn Phi tiếp tục xốc lại tinh thần. Hai lần tử vong trước không chỉ mang lại cảm giác đau đớn cho hắn, mà còn giúp hắn ghi nhớ lại vị trí của cái đầu người kia. Lần này, hắn cần phải né thoát khỏi đối phương, trực tiếp xông thẳng vào trong phòng.

Cầm chậu than chứa đầy tàn tro của tiền giấy, ngay vào giây phút đẩy cánh cửa ra, Hàn Phi bèn úp chậu than sắt về một hướng nào đó!

"Cốp!"

Cái đầu bé gái đụng trúng chậu than, thế là cả căn phòng vang dội âm thanh kêu gào thảm thiết.

Hàn Phi biết rõ sức lực của đối phương rất mạnh. Cho nên, hắn nhanh chóng xông vào trong căn hộ, dùng chính cơ thể của bản thân ép chặt chậu than, chỉ mong kẹp được cái đầu người kia bên trong chậu than.

"Cốp! Cốp! Cốp!"

Vào lúc chiếc đầu người nọ tấn công chậu than, Hàn Phi tranh thủ cơ hội để quan sát căn hộ trước mặt: "Một chiếc bàn trà ốp gương, bên trên bày đĩa trái cây đã thối rữa. Bên trái là phòng ngủ, bên phải là cánh cửa phòng bếp,…"

Lúc sắp sửa không áp chế nổi cái đầu người kia, Hàn Phi bèn xông thẳng vào nhà bếp. Hắn cần có vũ khí, cho dù chỉ là một con dao phay cũng được.

Vừa mở cánh cửa nhà bếp, một mùi hôi thối nồng nặc lập tức phả thẳng vào mặt hắn.

Phía trước cái thớt có một người phụ nữ trung niên đang xắt miếng thịt thối rữa!

Sau khi nhìn thấy Hàn Phi, bà ta rít lên một tiếng chói tai rồi bổ thẳng con dao phay trong tay vào người Hàn Phi.

Máu tuôn xối xả, sau gáy lại bị cái đầu người ban nãy cắn chặt vào, Hàn Phi ngã nhào xuống sàn nhà. Hắn gắng gượng chịu đựng cơn đau khó có thể tưởng tượng được, ra sức hoạt động não bộ, đồng thời dùng hai mắt quét quanh căn hộ một lần nữa, liều mạng ghi nhớ được càng nhiều đồ vật trong này càng tốt!

…….

"Đây là lần tử vong thứ 4 rồi."

Mở bừng hai mắt, Hàn Phi cũng không biết rốt cuộc bản thân đã quên mất điều gì. Hắn vô cùng căm ghét loại cảm gác này.

"Độ khó của nhiệm vụ này đã vượt ngoài sự tưởng tượng của mình. Điều cốt yếu nhất chính là, sau mỗi lần tử vong mình còn bị quên đi sự việc nào đó. Thế nhưng mà, mình thậm chí còn không biết bản thân đã quên mất việc gì rồi nữa.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, có khả năng ngay đến bản thân là ai, đang làm nhiệm vụ gì cũng đều sẽ quên đi hết. Đến lúc đó, có khi nào mình cứ thế thuận lý thành chương, tự cho rằng bản thân vốn thuộc về nơi này hay không?"

Càng nghĩ lại càng thấy đáng sợ, cho nên Hàn Phi âm thầm đếm thời gian: "Ký ức được chia làm 2 loại, một loại là trí nhớ trong đại não, một loại là trí nhớ của cơ thể. Có rất nhiều người sau khi bị mất trí nhớ thì cơ thể vẫn nhớ được một vài động tác thường xuyên lặp đi lặp lại hàng ngày. Hộp đen hiện nằm sâu trong đại não cả mình. Đại khái là nó chỉ có thể ảnh hưởng đến trí nhớ của đại não mà thôi."

Nhằm chừa lại một đường lui cho bản thân, cũng là để bản thân không bị mất phương hướng hoàn toàn, Hàn Phi quyết

định làm một việc vô cùng điên rồ.

Hắn liếc nhìn khung hình có tấm di ảnh của bản thân, rồi trực tiếp cầm lên ném vỡ nó. Sau đó, Hàn Phi nắm mảnh thủy tinh vỡ kia, rạch 4 đường máu lên cánh tay của chính mình.

Đây là lần tử vong thứ 4!

Ngón tay chảy đầy máu, Hàn Phi cũng cảm nhận được nỗi đau xé thịt. Sau đó, hắn lại tiếp tục rạch lên cánh tay còn lại hai chữ "Hàn Phi".

"Sau mỗi lần tử vong, đều sẽ phải lặp đi lặp lại hành động như vậy. Hy vọng cơ thể mình có thể nhớ rõ được cái đau này!"

Lựa một mảnh thủy tinh sắc bén nhất để bỏ vào trong túi, Hàn Phi một lần nữa mở cánh cửa căn hộ ra. Đầu tiên, hắn dùng chậu than ngăn cản đầu người kia, sau đó xông vào cánh cửa phòng ngủ ở bên cạnh.

Do bị chiếc đầu người kia truy đuổi, hắn không dám dừng chân: "Có 2 gian phòng ngủ. Trên cánh cửa phòng thứ nhất có dán bảng chữ cái và tấm áp-phích, có khả năng là dành cho trẻ con."

Chộp vào tay nắm cửa, Hàn Phi đẩy mạnh cánh cửa của gian phòng ngủ gần phòng khách nhất.

Đập vào mắt hắn là đủ thứ đồ chơi bày khắp sàn nhà. Trong đống đồ chơi kia, có một đứa trẻ khoảng 5 hay 6 tuổi đang ngồi quay lưng về phía Hàn Phi.

Sau lưng là chiếc đầu người đã gần kề, Hàn Phi lựa chọn xông thẳng vào trong phòng. Hắn còn nhớ rõ cảnh báo cuối cùng của hệ thống, kêu hắn hãy giết toàn bộ ma quỷ vào cứu hết thảy người.

"Đứa bé này là người ư?"

Bản năng kêu gọi hắn hãy trốn tránh đứa trẻ nọ, nhưng đứa trẻ kia vẫn cảm nhận được sự tồn tại của hắn. Cho nên, nó chậm rãi quay đầu của mình lại - và đó là một khuôn mặt vằn vện những vết sẹo xuất hiện ngay trước mắt Hàn Phi.

Tiếp sau đó, đứa trẻ kia thét lên một tiếng chói tai; trong bóng tối phía sau cánh cửa bỗng thò ra hai cánh tay mảnh khảnh dài ngoằng. Chúng quấn chặt lấy Hàn Phi, trực tiếp thắt cổ hắn đến chết ngay giữa căn phòng.

Cần cổ của Hàn Phi bị biến dạng, sắc mặt trở nên xanh tím, hai tròng mắt lồi ra một cách nghiêm trọng; nhưng dù thế, đôi mắt của hắn vẫn nhìn chằm chằm căn phòng ngủ.

"Khe hở của tủ quần áo có trang phục dính đầy máu; dưới gầm giường lộ ra nửa khuôn mặt; phía sau rèm cửa sổ có treo một người; chỗ góc tối phía dưới gầm bàn học có thứ gì đó động đậy. Chí ít trong căn phòng ngủ này vẫn còn 4 con quỷ…"

……

Mở bừng mắt ra, Hàn Phi không cần suy nghĩ gì nữa, cứ thế mà đập vỡ ngay khung hình rồi bắt đầu dùng biện pháp của bản thân luyện tập sự ghi nhớ cho cơ thể.

Từng dòng máu tuôn ra từ vết thương, đại biểu cho lòng quyết tâm tuyệt đối không thể lãng quên đi quá khứ của hắn!

Chương 93: Người quản lý là ai?

"Đã chết 5 lần rồi. Cơ mà bây giờ mình cũng đã nắm rõ được vị trí của mấy con quỷ trong căn phòng ngủ kia. Nếu so với phòng ngủ của đứa bé, phòng khách và nhà bếp lại tương đối an toàn hơn."

Hàn Phi thật không hiểu được tại sao căn phòng ngủ của đứa bé nọ lại có thể ẩn chứa nhiều quỷ đến như vậy. Hiện giờ, các tin tức mà hắn nắm được quá ít ỏi, căn bản khó lòng suy tính ra được kết quả.

Sau khi dùng mảnh vỡ của khung ảnh để rạch tên của mình, Hàn Phi lại xông vào trong căn hộ kia một lần nữa.

Hắn tiếp tục khống chế cái đầu của bé gái rớt xuống ngay lối ra vào như cũ, sau đó chạy về phía gian phòng ngủ chính cách phòng khách tương đối xa kia. Song, điều khiến hắn không thể ngờ tới được là, căn phòng ngủ chính nằm ở nơi sâu nhất trong căn hộ này đã bị khóa lại, nếu không có chìa khóa thì căn bản không cách gì mở cửa ra được.

"Trong cả căn hộ số 1091 này, chỉ có mỗi phòng ngủ chính là bị khóa cửa lại. Chắc chắn trong đây có vấn đề! Xem ra, trước hết mình phải đi tìm chìa khóa của căn phòng ấy mới được."

Không thể bước vào phòng, song Hàn Phi cũng không chịu khoanh tay chờ chết. Hiện tại, hắn đã nắm rõ quỹ đạo hành động và thói quen tấn công của cái đầu bé gái nọ. Cho nên mỗi khi đối phương xông tới, hắn đều có thể dùng chậu than ngăn chặn được từ trước.

Vừa đánh vừa lui, Hàn Phi biết bản thân khó lòng giữ mạng qua ải. Cho nên hắn muốn cố gắng hết sức, để mỗi cái chết của mình càng có giá trị hơn!

Lùi về một bên phòng khách, Hàn Phi dùng gót chân đá văng cánh cửa nhà vệ sinh. Có lẽ do hắn gây ra động tĩnh quá

lớn, cho nên người phụ nữ đang xẻ thịt trong phòng bếp trực tiếp cầm con dao phay chạy ra luôn.

Phải cùng lúc đối mặt với người phụ nữ và cái đầu bé gái, Hàn Phi không hề nắm chắc phần thắng một chút nào cả. Hắn dùng hết sức bình sinh đập văng cái đầu bé gái đi, sau đó trốn vào trong nhà vệ sinh.

"Cộp! Cộp! Cộp!"

Con dao phay sắc bén không ngừng chém lên cánh cửa của nhà vệ sinh. Hàn Phi có thể nghe thấy rõ ràng âm thanh của người phụ nữ mắc chứng cuồng loạn bên ngoài kia. Có vẻ như bà ta đã hoàn toàn điên rồi.

"Bà có thể nghe thấy lời tôi nói không? Có ai nghe được lời tôi nói không?"

Ngay đến một người có thể giao lưu cũng không có, căn hộ số 1091 quả thực chính là một cái động quỷ.

Hàn Phi nắm chặt tay nắm cửa, không dám buông lỏng tay. Vào lúc hắn đang tập trung sự chú ý để ứng phó với cái đầu và người phụ nữ ngoài cửa, sau lưng bỗng vang lên tiếng nước chảy ào ào - có ai đó đã vặn mở vòi nước rồi.

Quay đầu nhìn lại, Hàn Phi nhìn thấy bên trong vòi nước liên tục chảy ra từng dòng suối tóc màu đen. Những làn tóc đen kia cứ như những đám bèo rong thối nát, tỏa ra một mùi hôi thối nồng nặc. Đáng sợ hơn, chẳng rõ những làn tóc ấy đã bắt đầu quấn quanh hai chân của Hàn Phi từ lúc nào.

Không còn sức lực giằng co, cuối cùng, toàn thân Hàn Phi đều bị mớ tóc đen kia bao trùm lấy, cơ thể bị siết chặt đến biến dạng hoàn toàn.

……

Mở choàng mắt ra, thân thể Hàn Phi vẫn đang khẽ run rẩy: "Lần tử vong thứ 6 rồi."

Đập vỡ khung hình di ảnh, cầm mảnh vỡ lên ghi khắc lại thông tin, cơ thể hắn cảm nhận được rõ ràng nỗi đau đớn từ cánh tay truyền đến.

“Muốn dựa vào chính sức mình để tiêu diệt toàn bộ đám quỷ trong căn hộ này là điều không thực tế. Chỉ có cách khiến cho chúng tàn sát lẫn nhau thì mình mới có cơ hội được.”

Số lượng bọn quỷ trong căn hộ nhiều vô cùng. Sau khi tử vong lần thứ 6, Hàn Phi vẫn còn chưa biết rõ được, rốt cuộc có bao nhiêu con quỷ trong đó nữa.

“Phòng của đứa trẻ kia nguy hiểm nhất, tiếp đến là nhà vệ sinh. Lần tới mình phải mở cửa của cả nhà vệ sinh và phòng ngủ cùng lúc thử, để xem xem con quỷ trong nhà vệ sinh liệu có đánh nhau với bọn quỷ ở trong phòng ngủ kia không. Chỉ sau khi bọn chúng đánh loạn cả lên thì mình mới có thể an toàn được.

Nhiệm vụ yêu cầu mình tiêu diệt tất cả bọn quỷ, cứu những người sống. Người ở trong căn hộ này chắc hẳn chính là người mẹ trung niên trong phòng bếp và đứa trẻ bị hủy dung trong phòng ngủ nhỏ. Chỉ có điều, trạng thái của cả hai người bọn họ cũng rất kỳ lạ, sau khi nhìn thấy mình thì phản ứng cực kỳ dữ dội, cứ như thể gặp phải quỷ vậy.”

Hàn Phi cúi đầu nhìn bức di ảnh của bản thân, trong lòng nảy sinh ra một suy nghĩ.

“Liệu có phải mình cũng là quỷ hay không?”

Cầm chậu than đỏ lửa, Hàn Phi nhìn chằm chằm vào cánh cửa căn hộ số 1091: “Nhiệm vụ [Người quản lý] này là dựa trên ký ức của người quản lý để biên soạn nên. Nói cách khác, trong căn hộ chắc hẳn sẽ có những dấu tích về sự tồn tại của bản thân người quản lý. Thậm chí có thể nói, người quản lý cũng sẽ ở đâu đó trong căn hộ. Nếu như mình có thể tìm thấy ông ta, vậy thì sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.”

Hiện tại, Hàn Phi vẫn chưa biết một chút gì về người quản lý nọ. Hắn cần có càng nhiều thông tin càng tốt.

Nhưng hắn cũng biết, dưới gầm trời này chẳng bao giờ có bữa cơm nào miễn phí cả. Tất cả các thông tin và manh mối đều cần hắn đánh đổi bằng cả mạng sống của mình.

Đây là một ván bài mà ký ức chính là thứ dùng để đặt cược. Bên bị thua sẽ đánh mất tất cả.

Mở cánh cửa căn hộ số 1091 ra…

Hàn Phi giơ chậu than lên ngăn cản cái đầu bé gái kia. Hắn đã nhớ nằm lòng tất cả đường đi nước bước của đối phương, hầu như mỗi một bước đều nằm trong dự liệu.

Chạy thẳng đến trước cánh cửa gian phòng ngủ nhỏ, sau khi mở cửa phòng ra, hắn không ngừng nghỉ một giây nào mà quay người chạy ngay đến trước cửa phòng vệ sinh.

Nhiệt độ trong phòng đột nhiên hạ thấp xuống. Đứa trẻ trong gian phòng ngủ nhỏ bật khóc ré lên, người mẹ trong phòng bếp vừa nghe thấy tiếng động lạ bèn chuẩn bị mở cửa phòng bếp.

Mà vào lúc này, Hàn Phi căn chuẩn thời gian chạy kịp đến trước cửa phòng bếp. Trong chớp mắt cánh cửa vừa mở ra, hắn nhào vào trong phòng bếp, chuẩn bị đoạt con dao kia!

Không biết là bởi vì phòng bếp nằm ngay vị trí chính Dương, hay là vì ở đây thường xuyên đỏ lửa, thế nên nhiệt độ trong gian phòng này lại cao hơn bên ngoài một chút.

Để tránh cho cái đầu bé gái kia đánh lén, cùng lúc nhào vào phòng bếp, Hàn Phi cũng đóng luôn cửa phòng lại.

Vì biết rõ thời gian rất cấp bách, hắn tuyệt đối không thể bị người phụ nữ kia chặn lại, cho nên không tiếc mình lấy vết thương đổi vết thương.

Trong quá trình giành giật con dao, một chùm chìa khóa bị rớt ra từ trong tạp dề của người phụ nữ, rơi sang bên cạnh tủ lạnh.

“Chìa khóa lại nằm trên người bà mẹ của đứa bé ư? Vậy tại sao bà ta lại phải khóa trái cánh cửa phòng ngủ chính lại chứ? Mãi đến giờ mình vẫn chưa gặp được người cha trong căn hộ này. Lẽ nào… Người cha bị nhốt bên trong phòng ngủ chính à?”

Hắn thành công đoạt được con dao phay. Khi vừa định nhặt chùm chìa khóa rơi bên cạnh tủ lạnh, bỗng cánh cửa tủ lạnh đột ngột bật mở - một cái xác không đầu chui ra, lôi Hàn Phi vào bên trong tủ lạnh.

Xương cốt cơ hồ vụn vỡ, cái lạnh tràn vào tim mạch, nỗi đau đớn kịch liệt kích thích từng sợi dây thần kinh của Hàn Phi.

“Lạnh quá…”

…….

Lần thứ 7 mở mắt ra, Hàn Phi ngay cả nghĩ cũng không thèm nghĩ, lập tức phá vỡ khung ảnh trước rồi tiếp tục rạch một đường máu và tên mình lên cánh tay.

“Khi mở cửa sẽ có đầu của một đứa bé gái rơi xuống, bên trong tủ lạnh ở phòng bếp ẩn giấu một cái xác trẻ em không đầu…”

Hàn Phi suy xét lại mối quan hệ giữa người và quỷ trong căn hộ một lượt. Sau khi chuẩn bị xong xuôi, hắn lại tiến vào căn hộ một lần nữa.

Cũng giống như lần trước, đầu tiên, hắn mở cánh cửa phòng ngủ nhỏ và phòng vệ sinh. Sau khi nghe thấy tiếng khóc chói tai của đứa trẻ, hắn bèn dẫn dụ cái đầu người kia đến trước cửa phòng bếp.

Vào khoảnh khắc người mẹ bước ra, Hàn Phi lấy luôn chùm chìa khóa trong túi của chiếc tạp dề mà bà ta đang đeo.

Vừa né tránh đường chém tới của con dao phay, Hàn Phi vừa xông đến bên phòng ngủ chính. Bởi vì người phụ nữ và chiếc đầu người đều đang ở ngay sau lưng, hắn chỉ có duy nhất một cơ hội thử mở cửa mà thôi.

Chọn ra chiếc chìa khóa đầu tiên, Hàn Phi cắm thẳng chìa vào ổ khóa. Hắn vặn ngay chiếc chìa khóa, nhưng căn bản không thể mở cửa phòng ra. Chờ đến khi hắn chuẩn bị thử đút chiếc chìa khóa thứ hai vào ổ khóa, con dao phay kia đã chém vào lưng của hắn.

“Chắc chắn trong phòng ngủ chính có giấu thứ gì đó!”

……..

Hắn cứ thế trải qua lần tử vong thứ 8 rồi lại tới lần tử vong thứ 9. Mãi cho tới lần thứ 10, Hàn Phi mới mở thành công

cánh cửa phòng ngủ chính!

Vào giây phút cánh cửa mở ra, hắn lập tức chui thẳng vào trong, sau đó cầm chìa khóa đóng luôn cánh cửa phòng ngủ chính lại.

Người mẹ của đứa nhỏ không ngừng cầm dao bổ vào cánh cửa bằng gỗ; còn đầu của đứa bé gái cũng đang tông vào tấm cửa côm cốp. Hàn Phi hiểu rõ thời gian của mình có hạn.

Hắn quay người, bắt đầu nhìn quanh quan sát khắp căn phòng. Ánh mắt của hắn mau chóng bị thu hút bởi chiếc giường đôi gần đó.

Có một cậu thiếu niên cỡ 11, 12 tuổi đang bị trói trên chiếc giường đầy những vết ố bẩn. Tay chân của nó bị gô lại, buộc chặt vào chân giường; trên người nó còn đang mặc một chiếc áo bệnh nhân đặc chế của bệnh viện. Hiện giờ, có vẻ nó đã rơi vào trạng thái hôn mê rồi.

“Mình đã vào tất cả các phòng trong căn hộ này cả rồi. Người sống chắc hẳn chỉ có ba người: Người mẹ và hai đứa con này. Trong bọn họ, ai mới từng là người quản lý trước đây nhỉ?”

Chương 94: Trò chơi nguy hiểm

"Người mẹ có tuổi tác lớn nhất trong nhà, cũng là người từng trải nhất. Mặc dù ở trong căn hộ chứa đầy quỷ quái thế này, nhưng cứ hễ nghe thấy tiếng khóc của trẻ con là vẫn chạy ra kiểm tra. So ra, vẻ bề ngoài của bà ta cảm giác vẫn rất bình thường, chí ít thì bà ta vẫn sẽ bảo vệ cho người nhà.

Đứa trẻ bị hủy dung kia, sau khi nhìn thấy mình sẽ quấy khóc. Trước cửa nhà có bày di ảnh của mình, chắc hẳn hiện tại mình chính là quỷ, cho nên đứa trẻ vừa gặp quỷ là khóc nháo. Việc này có vẻ cũng rất bình thường.

Cuối cùng là thằng nhóc thiếu niên này. Nó mặc áo bệnh nhân, lại còn bị hạn chế tự do, ngó bộ bệnh của nó rất nặng. Trong mắt người nhà, ắt hẳn nó là đứa không bình thường nhất."

Bất cứ chuyện gì cũng không thể chỉ nhìn vào vẻ bề ngoài. Trong một số hoàn cảnh đặc biệt, người bất thường nhất có khi lại chính là người bình thường nhất. Ví dụ như trường hợp hiện tại vậy.

Cánh cửa phòng ngủ chính bị con dao phay bổ ra, Hàn Phi vội vàng tranh thủ thời gian đến bên người cậu thiếu niên: "Cháu có nghe thấy tiếng của chú không?"

Tóm lấy người cậu nhóc, Hàn Phi dùng sức lay mạnh, hơn nữa còn tát cho đối phương một cái. Thế nhưng, hắn chỉ đành bỏ cuộc khi thấy dù làm vậy cũng không cách gì lay tỉnh được đối phương.

"Bên giường rơi rớt đầy mấy viên thuốc. Trên nền nhà còn có rác thải của đồ ăn và vết máu. Có vẻ căn phòng này đã từng xảy ra một cuộc ẩu đả nào đó."

Quét mắt nhìn xung quanh, Hàn Phi phát hiện ra tờ phiếu chẩn bệnh, giấy xuất viện và bộ quần áo để thay khi tắm trên bàn học.

"Trung tâm Dịch tễ Thần kinh số 2 ư?

Người bệnh thường xuyên cảm thấy lo lắng, đau khổ vô cớ; thỉnh thoảng còn xuất hiện ảo giác và ảo thính. Từng được hướng dẫn tâm lý nhiều lần mà tình hình vẫn không hề có chuyển biến tốt.”

Lật xem các báo cáo chẩn đoán, cuối cùng Hàn Phi cũng tìm thấy thứ mà mình muốn.

“Thời niên thiếu, người bệnh từng bị cha ngược đãi, nhưng vẫn luôn được mẹ bảo vệ. Sau đó lại tận mắt chứng kiến cảnh người cha sát hại hai mẹ con trong phòng ngủ, hơn nữa còn nhìn thấy người cha kia xử lý thi thể trong nhà vệ sinh. Cuối cùng, ông ta còn đem giấu thi thể trong tủ lạnh ở nhà bếp.

Kể từ đó, cậu ta bèn bắt đầu nảy sinh ra ảo giác, cho rằng trên thế giới có tồn tại quỷ và linh hồn.

Sau khi mẹ và cha qua đời, bệnh tình của cậu ta dần trở nên trầm trọng hơn; khi sống cùng mẹ kế đã nhiều lần gây ra những hành vi nguy hiểm.

Người bệnh tuyên bố bản thân có thể nhìn thấy quỷ hồn của cha mẹ, còn có thể nhìn thấy những quỷ hồn khác ở trong nhà mình. Cậu ta khăng khăng cho rằng trên người của cậu em trai cùng cha khác mẹ của mình ẩn chứa một con ác quỷ.

Trong lời tự thuật của người bệnh, cậu em trai luôn thu hút những vong hồn và quỷ quái đi ngang qua, là căn nguyên của mọi bất hạnh.

Tất cả những động thái kỳ lạ của cậu ta thường ngày chỉ là vì muốn đuổi bọn quỷ trong nhà mà thôi. Cậu ta cho rằng, sau khi giết chết hoặc đuổi hết bọn quỷ kia, con ác quỷ ẩn nấp trong cơ thể của người em trai sẽ hiện hình ra ngoài. Nhất định cần phải giết chết con ác quỷ đích thực mới có thể kết thúc cuộc sống bất hạnh này.

Tiềm thức của người bệnh vẫn luôn biện hộ cho những cử động dị thường của bản thân. Cậu ta đập vỡ tấm gương thì sẽ nói do trong gương có quỷ; sau khi dùng dây thừng cột chặt tủ lạnh lại thì sẽ nói những miếng thịt trong tủ lạnh sẽ hồi sinh vào buổi tối; cậu ta luôn có những lý do biện hộ cho các hành động dị thường của mình. Chúng tôi nghi ngờ rằng, nguyên

nhân chủ yếu chính là vì người bệnh bị rơi vào thế giới ảo giác và chịu áp lực trong thời gian dài…”

Điểm mấu chốt trong bản báo cáo còn nằm ở phần nửa sau. Ở phần đó chắc hẳn có miêu tả lại người anh làm thế nào để giết chết những con quỷ trong nhà. Nếu như báo cáo vẫn còn đầy đủ, có lẽ Hàn Phi đã có thể dựa theo phần báo cáo đó để hoàn thành nhiệm vụ. Chỉ đáng tiếc, bản báo cáo chẩn đoán bệnh kia đã bị xé bỏ nửa sau mất rồi.

Cơ mà Hàn Phi đọc đến đây cũng đã có hướng suy nghĩ đại khái: “Trước tiên, cần giết chết những con quỷ thông thường ở trong căn hộ, sau đó mới đi giết con ác quỷ trong cơ thể của đứa em trai.”

Hàn Phi phải trả giá tận 10 lần mất mạng mới có thể làm rõ được đầu mối chính của nhiệm vụ này.

Cánh cửa gỗ của phòng ngủ bị con dao phay bổ ra; người mẹ ấy mặc chiếc tạp dề dính đầy vết máu, giơ con dao lên, điên loạn xộc thẳng vào trong phòng.

Hàn Phi tóm ngay lấy chiếc ghế trong phòng để ngăn cản lưỡi dao. Hắn đang có ý định chạy lên trên chiếc giường đôi kia.

Người mẹ bị phát bệnh kia không tấn công nhóc anh cả, mục tiêu của bà ta chỉ có mình Hàn Phi. Nhưng về phần cái đầu con gái nọ, sau khi nhìn thấy cậu thiếu niên nằm hôn mê trên giường kia, nó thẳng thừng phớt lờ Hàn Phi, bắt đầu lao vào cắn xé anh trai mình.

“Người mẹ và cậu em trai sẽ ưu tiên tấn công mình. Còn những yêu ma quỷ quái trong căn hộ lại ưu tiên tấn công người anh trai nằm trên giường bệnh à?”

Phát hiện này khiến Hàn Phi cảm thấy phấn chấn hẳn lên. Đúng lúc hắn đang rầu rĩ vì không có cách gì thoát khỏi cái đầu bé gái kia.

“Con trai của bà bị ma quỷ trong khắp căn phòng này ức hiếp mà bà không lo, sao cứ phải đi kiếm chuyện với tôi thế nhỉ?”

Hàn Phi dùng chiếc ghế tách người phụ nữ ra xa rồi đoạt được con dao phay từ bà ta.

Hắn lập tức chặt đứt dây thừng và dây đai đang bó chặt nhóc anh trai. Trong cả quá trình ấy, người phụ nữ nọ nhào tới sau lưng hắn, liều mạng cắn xé hắn.

Dù bị trầy da tróc vảy, Hàn Phi vẫn không nói một câu nào. Hắn nắm chặt sợi dây buộc hai tay của người phụ nữ ấy lại, nhịn đau trói gô bà ta vào cạnh giường.

Cầm sợi dây thừng còn lại và con dao lên, Hàn Phi xông thẳng ra phòng khách. Lúc này, đám tóc đen tràn ra từ vòi nước đã bò ra khỏi nhà vệ sinh, bắt đầu lan tràn trên nền nhà.

Hàn Phi cẩn thận từng li từng tí né tránh đám tóc. Hắn đẩy mở cánh cửa phòng ngủ nhỏ rồi tiến lại gần tủ lạnh.

Trước khi cánh cửa tủ lạnh mở ra, hắn bèn dùng dây thừng cột chặt tủ lạnh lại.

"Nếu như trong nhà không có quỷ nháo, nội những việc này không thôi cũng thực sự đủ để bị coi là kẻ tâm thần rồi."

Cột chặt tủ lạnh xong xuôi, Hàn Phi quay ra khóa trái cửa phòng bếp lại, bắt đầu tìm kiếm những thứ có ích trong gian bếp này.

Chỉ khoảng 5 phút sau, trong phòng khách đã truyền đến tiếng gào thảm thiết của trẻ con và người phụ nữ. Hàn Phi cầm chắc con dao phay, nằm bò xuống đất nhòm qua khe hở dưới cánh cửa để nhìn trộm. Cả căn hộ 1091 này đã bị những sợi tóc đen bao trùm kín mít.

Cả người và quỷ nơi đây đều bị phủ kín. Mà những đụn tóc kia cũng phát hiện ra Hàn Phi đang trốn trong phòng bếp. Vô số những sợi tóc trườn theo khe hở kia tiến vào trong bếp, quấn quanh khắp người của Hàn Phi.

……..

Mở bừng hai mắt, Hàn Phi giơ khung hình lên ném mạnh xuống đất. Hắn cầm mảnh gương vỡ khắc lên những vệt máu và tên của mình: "Lần thứ 11 rồi!

Nhất định phải nhanh chóng giải quyết cho bằng được đám tóc trong nhà vệ sinh. Cái thứ quỷ đó giết cả người lẫn quỷ luôn, nếu để mặc kệ đấy thì 10 phút sau nó sẽ lan tràn ra khắp căn hộ.”

Cẩn thận lên kế hoạch từng đường đi nước bước xong xuôi, Hàn Phi bèn đẩy cánh cửa căn hộ 1091 ra.

Hắn dùng chậu than chặn cái đầu của bé gái, rồi nấp sau cánh cửa phòng bếp cướp được chìa khóa của người phụ nữ, xong chạy thẳng vào phòng ngủ chính.

Vốn dĩ hắn đã biết rõ trong gian phòng này có thứ gì từ trước, cho nên lần này mới thay đổi lại kế hoạch của mình.

Hắn lợi dụng cánh cửa phòng ngủ chính để ngăn cách cái đầu bé gái và người mẹ, dẫn dụ người mẹ vào trong phòng, sau đó đoạt lấy con dao phay của bà ta.

Trước tiên, hắn chặt đứt dây thừng và dây đai trên cơ thể người anh trai, trói bà mẹ vào cạnh giường. Sau đó hắn cầm theo phần dây đai còn lại rồi mở cửa gian phòng ngủ chính ra.

Tiếp đó, hắn dẫn dụ cái đầu bé gái kia cùng chạy vào nhà bếp. Hàn Phi đã sớm phát hiện ra cái đầu bé gái này là của cỗ thi thể không đầu được giấu trong tủ lạnh kia.

Hắn tiến lại gần tủ lạnh, chờ đến khi chiếc đầu người kia tấn công mình thì lập tức né ra.

Chờ cho cánh cửa tủ lạnh mở ra, khi cỗ thi thể không đầu sắp sửa xuất hiện, Hàn Phi bèn dùng chậu than chứa đầy tàn tro của tiền giấy để ấn giữ cái đầu lại, rồi đẩy nó nhốt vào trong tủ lạnh luôn.

Tiếp đến chính là khâu then chốt nhất. Hắn dùng chính cơ thể của mình chốt chặn tủ lạnh, cắn chặt răng cầm dây đai buộc chặt tủ lạnh lại.

“Nhiệm vụ này là dựa trên ký ức của người quản lý để dựng nên. Nếu muốn hoàn thành nhiệm vụ, vậy thì mình cần phải dựa trên quy tắc trong ký ức của người quản lý để làm theo.

Nó là một đứa trẻ có khiếm khuyết về mặt tâm lý. Hoặc cũng có thể là trong con mắt của cậu ta, thế giới bình thường thì phải kinh khủng hoang đường như vậy."

Lau vết máu trên cánh tay, Hàn Phi không dám dừng lại lâu. Sau khi thoát khỏi cái đầu bé gái, hắn lại lập tức tiến vào nhà vệ sinh.

"Trong bản báo cáo bệnh tình của người anh trai có viết, nó từng đập vỡ tấm gương. Trong cả căn hộ này, chiếc gương dễ gây chú ý nhất chính là nằm trong nhà vệ sinh."

Nhìn đám tóc đen đã tràn lan trong bồn rửa mặt, hắn bèn nhặt luôn chậu hoa trong phòng khách lên ném thẳng về phía gương soi.

Bên trong chiếc gương soi đã bị chia năm xẻ bảy truyền ra tiếng kêu thảm thiết của một người phụ nữ. Sau đó, một dòng máu chảy ra từ chiếc gương kia. Dường như người phụ nữ này và đám tóc đen bên trong nhà vệ sinh có tồn tại một mối quan hệ nào đó. Sau khi bà ta bị thương, đám tóc đen có vẻ như cũng đang co quắp vặn vẹo lại một cách đau khổ.

Lúc này, Hàn Phi quay người trở về lại phòng bếp. Hắn dời chiếc tủ lạnh nọ vào trong nhà vệ sinh, nhắm thẳng vào đám tóc rồi cởi dây đai đang buộc chặt tủ lạnh.

Trong nháy mắt khi cửa tủ lạnh bị mở ra, cỗ thi thể vừa tìm được phần đầu của mình bèn rít lên một tiếng rồi xông ra ngoài, kết quả là bị đám tóc đen cuốn chặt cứng. Đến cuối cùng, nó bị đám tóc kia nuốt trọn.

"Thì ra làm thế này là sẽ có thể giết chết quỷ à!"

Hàn Phi gắt gao nhìn chằm chằm chiếc gương. Sau những áp lực bị đè nén khá lâu, trên mặt hắn bèn lộ ra một nụ cười nguy hiểm.

Chương 95: Mày cứ tiếp tục hì hì nữa đi!

Trong bản báo cáo chẩn đoán bệnh tình của cậu anh trai từng nhắc đến một đoạn như sau: Đứa trẻ kia đã từng tận mắt chứng kiến cha mình giết người trong phòng ngủ, đồng thời cũng nhìn thấy người cha xử lý thi thể trong nhà vệ sinh, cuối cùng là giấu thi thể ở trong tủ lạnh nơi nhà bếp.

Ba địa điểm được nhắc đến trong bản báo cáo ấy vừa đúng lúc ứng với phòng ngủ của cậu em trai, nhà vệ sinh mà con nữ quỷ tóc dài đang trú ẩn và chiếc tủ lạnh giấu thi thể không đầu kia.

Căn phòng ngủ mà cậu em trai đang ở có số lượng quỷ quái nhiều nhất, nguy hiểm nhất. Rất có khả năng trong tiềm thức của mình, người anh vẫn phải chịu ảnh hưởng về sự việc người cha giết người trong phòng ngủ, cho nên đối với cậu ta mà nói, phòng ngủ chính là nguồn cơn của mọi nguy hiểm và tai ương.

Bên trong nhà vệ sinh không ngừng tuôn ra tóc đen. Có lẽ người anh vào thời niên thiếu từng nhìn thấy một cảnh tượng nào đó khác nữa. Ví như, khi cha của cậu ta xử lý thi thể trong nhà vệ sinh, mái tóc của thi thể nổi lềnh bềnh trên vũng máu.

Tủ lạnh trong nhà bếp từng bị người cha dùng để cất giấu thi thể, người anh sẽ tưởng tượng ra cảnh từng mảnh thịt có thể ghép lại thành một người. Nếu thế thì có thể lý giải được mọi chuyện rồi.

Tính logic bên trong hoàn toàn không hề phức tạp. Hàn Phi biết, nơi này được dựng nên dựa trên những ký ức của người quản lý. Giờ đây, hắn có thể khẳng định người quản lý chính là cậu anh trai đang chìm sâu trong cơn hôn mê bất tỉnh kia.

"Nhiệm vụ yêu cầu mình cứu tất cả những người sống. Hiện giờ, người quản lý cũng được coi là người sống, cũng có nghĩa là mình còn phải đảm bảo nó không bị giết chết mới được."

Đây là lần đầu tiên Hàn Phi làm nhiệm vụ [Người quản lý], rất nhiều việc hắn đều phải tự mình không ngừng tìm tòi.

"Phòng ngủ là nơi giết người, nhà vệ sinh là nơi xử lý thi thể, tủ lạnh trong phòng bếp là nơi cất giấu thi thể. Khi đặt trong tiềm thức của cậu anh trai, phòng ngủ chính là nơi tụ tập, hoành hành của lệ quỷ và quái vật. Nhà vệ sinh có thể xử lý được bọn chúng, còn tủ lạnh ở nhà bếp lại có thể nhốt chúng lại."

Chờ cho đến khi cỗ thi thể không đầu trong tủ lạnh bị làn tóc đen kia tiêu hóa hết, Hàn Phi bèn giơ cái gạt tàn trong phòng khách ném vào chiếc gương một lần nữa.

"Không thể nào đập vỡ nó hoàn toàn, chỉ có thể đập vào các góc, làm chậm lại tốc độ hồi phục của nó."

Khi có tiếng phụ nữ trong gương gào lên thảm thiết, Hàn Phi bèn kéo chiếc tủ lạnh ra khỏi nhà vệ sinh, dời đến trước cửa phòng ngủ.

"Đứa trẻ chằng chịt những vết sẹo khắp mặt kia chính là cậu em trai. Nếu dựa trên bản báo cáo chẩn đoán bệnh trạng kia để phân tích, rất có khả năng trên người của nó có một con quỷ vô cùng đáng sợ đang ẩn nấp."

Hàn Phi không dám hành động liều lĩnh, cũng không dám dừng chân trong phòng quá lâu. Dường như căn phòng này đang biến đổi từng giây từng phút, bất kỳ lúc nào cũng có thể xuất hiện những con quái vật càng ghê gớm hơn.

Tay nắm chặt dao, Hàn Phi mở cánh cửa phòng ngủ nhỏ ra.

Từ những kinh nghiệm rút ra trước đây, trong nháy mắt cánh cửa vừa mở, hắn bèn núp sang bên cạnh.

Từ trong bóng tối sau cửa, hai cánh tay nhỏ dài vươn tới, nhưng chỉ chụp vào không khí mà thôi.

Hàn Phi từng bị đôi cánh tay nhỏ dài này giết một lần rồi. Vào lúc này, kẻ thù gặp nhau chắc chắn đỏ mặt tía tai, cho nên hắn giơ dao lên bổ về phía đối phương.

"Mày có thể giết được tao một lần, nhưng kể từ giờ trở đi, tao vào đây lần nào sẽ giết mày lần đó!"

Con dao phay mà người phụ nữ kia thường xuyên xắt thịt vốn dính đầy máu, những vết máu đó vốn dĩ đã mang trong mình một loại ác ý.

Con dao ấy chặt cánh tay nhỏ dài kia một cách dễ dàng. Hàn Phi không chặt đứt ngay cánh tay của đối phương, mà nắm lấy cán dao, muốn kéo đối phương từ đằng sau cánh cửa ra ngoài.

Lúc hắn còn đang vật lộn với cánh tay kia, đứa bé ngồi dưới nền đất bày đầy đồ chơi nghe thấy tiếng động bèn xoay khuôn mặt đầy vết sẹo lại, nhìn về phía Hàn Phi rồi lập tức bị dọa đến phát khóc.

Trong phòng ngủ phụ vừa vang lên tiếng khóc thét chói tai thì trong căn phòng ngủ chính lập tức truyền tới âm thanh bộp bộp. Có vẻ bà mẹ bị Hàn Phi cột bên cạnh giường đã phát điên lên rồi.

"Xem chừng trong ký ức của người quản lý, bà mẹ kia có thể vì con cái của mình mà không màng tất cả."

Dường như bà mẹ bị cột bên giường ấy đã giãy thoát khỏi sợi dây trói, đang liên tục tông ầm ầm vào cánh cửa của phòng ngủ chính.

"Người mẹ này muốn bảo vệ cho con. Mình chỉ cần dắt thằng bé ra khỏi phòng ngủ nhỏ, đưa tới bên cạnh mẹ nó, vậy thì chắc là đối phương sẽ không còn bám mình không buông như thế nữa."

Hàn Phi nhất thời thay đổi ý định, dùng dao chặt đứt cánh tay sau cửa rồi dứt khoát xông vào trong phòng: "Đưa tay cho chú!"

Hắn dự định kéo thằng nhỏ bị hủy dung ấy ra khỏi phòng ngủ. Thế nhưng điều khiến hắn không ngờ chính là, khi vừa giơ tay đến trước mặt của thằng nhóc, trên khuôn mặt đang gào khóc oa oa vậy mà lại lộ ra một điệu cười quỷ dị. Từ trong đống đồ chơi, nó mò ra một con dao, trực tiếp đâm vào cánh tay của Hàn Phi.

"Hì hì"

Móng tay sắc nhọn của thằng nhóc tóm lấy cánh tay của Hàn Phi, rồi trèo lên trên vai của hắn, dùng móng tay sắc chọn của mình chọc vào cổ của Hàn Phi.

Tầm nhìn bắt đầu trở nên mơ hồ. Chẳng còn gì nghi ngờ nữa, Hàn Phi biết mình chắc chắn phải chết, cho nên hắn tận dụng những giây phút cuối cùng trong sinh mạng của mình để tông vào tủ quần áo.

Cửa tủ mở ra, hắn trông thấy một bộ quần áo đẫm máu tựa hồ một người sống đang nấp trong góc tủ. Trên bộ đồ tỏa ra một mùi hôi thối nồng nặc.

Cơ thể Hàn Phi ngã xuống nền nhà. Trong chớp mắt cuối cùng trước khi mất đi ý thức, hắn nhìn xuống gầm giường.

Bên dưới gầm giường ấy còn có một đứa trẻ đang ẩn nấp. Khuôn mặt của đứa trẻ kia cũng bị hủy dung. Nó trông giống hệt như đứa trẻ đang ngồi ở giữa đống đồ chơi bên ngoài kia.

Cậu em trai đang nấp dưới gần giường ư? Còn thằng em ở bên ngoài này là do quỷ biến thành à?

……..

"Lần thứ 12!"

Đập vỡ khung hình, Hàn Phi lại rạch lên tay mình số lần bị mất mạng. Hắn tỉ mỉ suy xét lại từng bước làm nhiệm vụ.

"Nhóc em trai chân chính lại núp ở dưới gầm giường. Nếu như mình không muốn khiến cho bà mẹ phát điên lên, cách tốt nhất chính là cứu nó ra ngoài trước."

Mười hai lần mất mạng, mỗi lần đều mang tới cho Hàn Phi những nỗi đau khắc cốt ghi tâm, đồng thời cũng đang ảnh hưởng đến hắn một cách âm thầm lặng lẽ.

"Hệ thống từng cảnh báo mình, cứ mỗi lần bị chết sẽ mất đi một phần ký ức. Nhưng rốt cuộc mình đã mất đi những phần ký ức nào?"

"Những ký ức cốt yếu vẫn chưa bị tổn hại. Mình tên là Hàn Phi, là một diễn viên. Mình đang làm nhiệm vụ [Người quản lý] trong thế giới tầng sâu của game [Cuộc Sống Hoàn Hảo].

Những ký ức trong game cũng không hề bị mất đi, bao gồm: Từ Cầm, bà cụ Mạnh Thi, Khóc,… Tất cả những cái này mình đều nhớ được. Còn trong thế giới hiện thực… Mình vốn dĩ chẳng hề có bạn bè hay người thân nào ở đó cả."

Hàn Phi không nhớ bản thân từng quen biết ai trong hiện thực. Duy chỉ có cảnh sát là hắn có chút ấn tượng: "Thời gian trước, cũng vì vụ án Chặt thây - ghép xác mà mình từng tiếp xúc với phía cảnh sát. Cơ mà cũng chỉ vỏn vẹn là tiếp xúc sơ sơ mà thôi, chứ mình cũng chẳng hề thân thuộc gì với họ cả."

Nghĩ tới đây, Hàn Phi hơi khựng lại một chút: "Hình như có một cảnh sát từng giúp đỡ mình thì phải?"

Khẽ day huyệt Thái Dương, Hàn Phi chợt thấy có gì đó không ổn. Cầm mảnh gương vỡ trong tay, hắn bắt đầu ghi thêm những thông tin then chốt lên cơ thể mình.

5 phút trôi qua rất nhanh. Vào lúc cái đầu bé gái chạy ra khỏi cửa nhà, Hàn Phi đã giơ sẵn chậu than lên rồi.

Hắn cứ như một cỗ máy đã được lập trình sẵn từ trước, thực hiện chuẩn xác từng bước một.

Sau khi dùng các phương pháp như những lần trước để giải quyết cỗ thi thể trong tủ lạnh, Hàn Phi đẩy cái tủ lạnh đến trước cửa phòng ngủ. Hắn biết trước đứa trẻ trong phòng kia hễ nhìn thấy mình là sẽ khóc ngay. Cho nên lần này, hắn dự định dẫn dụ đối phương ra ngoài.

"Thằng quỷ nhỏ đó có vẻ rất thích đồ chơi."

Bên dưới chiếc ti vi trong phòng khách, hắn tìm ra mấy con rối hình người. Hàn Phi bèn đem mấy mô hình đó đặt trước cửa phòng ngủ, sau đó mới mở cửa ra.

Chẳng mấy chốc, thằng nhóc bị hủy dung hơi tò mò bước ra khỏi phòng. Khi cầm được mô hình kia lên, lúc này nó mới phát hiện ra Hàn Phi đang trốn trong bóng tối.

Thằng quỷ nhỏ lập tức bị dọa cho phát khóc. Nó căn bản chưa kịp trốn đi đâu đã bị Hàn Phi bổ thẳng một dao tới.

"Hì hì à? Ngon thì mày hì hì tiếp đi!"

Sau khi bị thương, cơ thể con tiểu quỷ kia bèn trở nên hư ảo. Nó lại bắt đầu liều mạng gào khóc một cách dữ dội.

Chương 96: Phương pháp duy nhất để qua cửa

Hàn Phi cầm dao đuổi theo cho đến khi cửa phòng ngủ chính bị bật tung. Người mẹ vốn dĩ là một con người nay đã trở thành một con quái vật đáng sợ. Vì bị kích thích bởi tiếng khóc của đứa trẻ, cơ thể bà phóng đại ra gấp đôi, toàn thân đẫm máu.

Khi con tiểu quỷ kia nhìn thấy người phụ nữ xuất hiện, nó lập tức biến hình trở lại thành bộ dạng ban đầu, lại còn ôm chặt lấy cái chân bị gãy của mình rồi khóc lóc chỉ trỏ vào Hàn Phi.

Nóng ruột vì con, người mẹ lao thẳng vào hắn.

Hàn Phi cũng không muốn liều mạng với đối phương. Hắn chạy vào phòng ngủ phụ, vì đã đoán trước nên liền mạch vung dao chặt đứt cánh tay sau cánh cửa, sau đó tung chân đạp mạnh vào cửa phòng!

"Đi ra! Đi theo chú!"

Luồng tay xuống gầm giường, Hàn Phi nắm lấy cổ áo cậu em trai rồi kéo ra.

Đứa em trai bật khóc vì quá sợ hãi; thế nên lúc này, trong phòng có đến hai đứa nhỏ đang khóc to.

Tiếng người mẹ đập cửa ngày càng dồn dập, sắp giật tung khóa cửa rồi!

Hàn Phi bèn đứng thủ thế ngay vị trí trước tủ quần áo ở sau cánh cửa. Nhưng vào lúc này, rèm cửa chợt bị gió thổi bay; Hàn Phi nhận ra có thứ gì đó khẽ chạm vào sau gáy mình.

Hắn nhìn lại, để rồi trông thấy một một con quỷ thắt cổ ngay phía sau tấm rèm; thứ vừa chạm vào gáy hắn chính là mũi giày của con quỷ ấy.

Khi Hàn Phi vừa phát giác ra con quỷ treo cổ này, nó cũng đồng thời tấn công đến.

Cùng lúc đó, cánh cửa phòng ngủ phụ bị đập tung ra. Người mẹ với bộ mặt đẫm máu và vụn gỗ lách người vào trong phòng, ngắm nghía Hàn Phi một cách tàn nhẫn.

Cơ thể bị xé nát, cơn đau khiến Hàn Phi dần mất đi ý thức.

…

Cắn răng đến mức chảy máu, Hàn Phi ném vỡ khung ảnh, lạnh lùng nhìn chằm chằm cánh cửa căn hộ 1091.

"Nếu mình giết sạch tất cả những người và quỷ trong đây, liệu có mở khóa được một kết cục mới mẻ không nhỉ?"

Hàn Phi không biết tại sao bản thân lại có ý nghĩ như vậy. Hắn cảm thấy chính mình trở nên hơi xa lạ, dường như dần dần trở thành một người khác: "Xem ra, hệ thống nhắc nhở không được hoàn chỉnh cho lắm. Chết ở đây không chỉ khiến mình hao hụt dần ký ức, mà còn đánh mất đi nhân tính của bản thân nữa."

Sau khi chết đi sống lại, vật lộn giữa sự đau đớn và tuyệt vọng vô tận, Hàn Phi nhận ra tâm lý của bản thân đang chuyển biến rõ rệt.

"Chỉ có một cách để kết thúc tất cả những điều này. Đó là đối mặt với cái chết tiếp theo một cách nghiêm túc, tìm ra con đường giải thoát duy nhất trong chuỗi luân hồi vô tận này."

Dùng mảnh vỡ thủy tinh khắc số lần tử vong và tên của chính mình vào tay, Hàn Phi mở cửa đi vào.

Sử dụng phòng ngủ chính để nhốt người mẹ lại, dùng làn tóc trong nhà vệ sinh để giết chết cỗ thi thể trong tủ lạnh, sau đó hắn lại đẩy cái tủ lạnh trống không đến bên cạnh phòng ngủ phụ rồi mở cửa tủ lạnh ra.

Vì đã tính toán vị trí một cách cẩn thận, Hàn Phi lấy mô hình đồ chơi bên dưới TV để lừa con tiểu quỷ.

Thầm đếm thời gian, vừa đủ bốn giây sau, Hàn Phi chẳng hề do dự mà cứ phang thẳng cái chậu than về phía cửa phòng.

Dĩ nhiên, con tiểu quỷ kia xuất hiện đúng ngay thời điểm ấy. Nó bị chậu than chất đầy tro tiền giấy đập vào người, ngã

sang một bên – đúng ngay vị trí của cái tủ lạnh đang mở.

Con tiểu quỷ còn chưa kịp phản ứng, Hàn Phi đã đóng cửa tủ lạnh lại trước khi đẩy cái tủ lạnh ấy đến nhà vệ sinh, sau đó mở cửa tủ ra.

Con tiểu quỷ vội vàng chạy ra khỏi tủ lạnh, để rồi bị những làn tóc đen tóm chặt lại ngay tức thì. Nó kêu gào thảm thiết nhưng không tài nào dứt ra được.

Nhằm phủi sạch mối liên can, trước khi người mẹ nổi điên lên thì Hàn Phi đã lập tức lùi lại, dùng hết sức mình để đẩy cái tủ lạnh ấy quay lại phòng ngủ phụ.

Toàn bộ quá trình diễn ra chưa đầy 30 giây, thao tác thuần thục của Hàn Phi quả thật vô cùng kinh hãi.

"Cậu em trai thật sự đang trốn dưới gầm giường. Nếu mình hù nó khóc, người mẹ sẽ xông đến. Mình phải xử lý hết tất cả những con quỷ trong phòng ngủ phụ trước khi dọa nó khóc, thế mới qua ải được."

Không bộc lộ bất cứ vẻ e dè nào, sự bình lặng của Hàn Phi trông có phần hơi đáng sợ.

Hắn xách dao phay lao vào phòng, chém một nhát ngay giữa không khí.

Lúc hắn vung con dao lên, chẳng có gì ngay cửa phòng cả; nhưng khi chém con dao xuống, chợt có hai cánh tay vừa xuất hiện ngay vị trí đấy. Hình ảnh này trông giống như có người cố ý gọi Hàn Phi đến đó rồi đưa tay ra cho hắn chặt vậy.

Vừa cắt đứt đôi tay sau cánh cửa xong, Hàn Phi nhảy lên giường, điên cuồng vung dao chém tới tấp về phía một vị trí nhất định đằng sau tấm rèm.

Hòa theo một âm thanh thảm tiết, Hàn Phi ném luôn cái chậu than đựng tro tiền giấy ra, muốn lôi con quỷ thắt cổ vào trong tủ lạnh.

Lúc này, cửa tủ quần áo vừa lúc mở ra, nhưng dường như Hàn Phi có thêm một con mắt ở sau lưng vậy. Chẳng phải ngoái lại, hắn tiện tay chém một nhát về hướng đằng sau.

Lúc bộ trang phục đẫm máu kia bị xé rách, Hàn Phi dùng thời gian quý giá này để chém trọng thương con quỷ treo cổ. Ấy thế mà, cũng vì Hàn Phi phải làm hai việc cùng một lúc, hắn không có đủ thời gian để nhận ra những những bóng đen lờ mờ đột ngột bò ra từ bên dưới bàn đọc sách như một dòng thủy triều. Rõ ràng, đó chính là những quỷ hồn đang ẩn nấp tại những góc tối âm u.

Từng cánh tay tóm lấy cơ thể Hàn Phi, kéo hắn vào khu vực bóng tối bên dưới bàn đọc sách. Sau đó, từng gương mặt quỷ gớm ghiếc bao phủ hắn hoàn toàn.

…

Do bị âm hồn giết chết, đây là lần mở mắt thứ 14 của Hàn Phi.

Lần mở mắt thứ 15, đó là do hắn ngã chết vì bị quỷ thắt cổ xô xuống lầu.

Vẫn chưa hết, vì bị bộ trang phục đẫm máu kia trùm lên rồi hút cạn máu tươi trong cơ thể, Hàn Phi đành phải mở mắt choàng tỉnh lần thứ 16.

Lần thứ 17, hắn chết vì bị đánh hội đồng.

Lần thứ 18, vì không thể kịp thời đập nát tấm gương sau một thời gian dài trì hoãn, mấy làn tóc đen kia siết hắn chết tươi.

…

Từ từ mở mắt ra, người đàn ông ấy cầm khung ảnh lên rồi ném vỡ nó. Hắn nhặt mảnh thủy tinh sắc nhọn nhất lên, rạch vào tay mình theo bản năng.

Sau khi rạch được 44 vết cứa, hắn do dự một chút, cuối cùng rạch thêm một đường máu thứ 45.

“Những vết máu này tượng trưng cho cái gì thế nhỉ? Tại sao cơn đau đớn này lại vô cùng quen thuộc nhỉ?”

Đôi mắt đỏ ngầu vì những sợi tơ máu vằn vện, hắn nhìn tay mình: Một cánh tay đầm đìa máu vì 45 vết cứa, trong khi cánh tay còn lại thì không bị sứt mẻ bất cứ một miếng da nào.

“Dường như mình đã quên mất một điều gì ấy nhỉ?”

Hắn dùng cánh tay đầy vết cắt máu me để cầm mảnh thủy tinh lên rồi từ từ rạch một cái tên trên cánh tay còn lại.

Hàn Phi!

Đẩy cửa ra, ngăn cản cái đầu quỷ, người đàn ông ấy bước vào bên trong căn hộ.

“Bước tiếp theo là đi lấy chìa khóa.”

Người đàn ông hiện tại đã quên đi rất nhiều thứ, nhưng lại rất quen thuộc với căn phòng này như thể hắn vẫn luôn sống ở đây. Hắn biết vị trí của mỗi một con quỷ trong căn hộ, và mỗi một con quỷ ấy đều đối ứng với một loại đau đớn trong tâm trí hắn.

Sau khi lừa người mẹ vào phòng ngủ, lấy được dây thừng và dây trói, nhốt xác chết và đầu của cô gái trong tủ lạnh, hắn bèn bật lửa trong bếp lên.

Trong lúc săn giết lệ quỷ, hắn đồng thời đập nát tấm gương kia.

Người đàn ông kia hành động chính xác đến từng giây một. Hắn vào phòng ngủ ba lần. Lần đầu tiên, hắn lừa con tiểu quỷ đang ôm đống đồ chơi kia ra ngoài, rồi lợi dụng cái tủ lạnh và làn tóc trong nhà vệ sinh để giết nó.

Lần thứ hai, hắn chặt đứt cánh tay sau cánh cửa trước khi chộp lấy con dao giấu trong đống đồ chơi để đâm vào tim của con quỷ treo cổ.

Trước khi bộ trang phục đẫm máu xuất hiện, hắn vọt ra khỏi căn phòng hiện tại. Sau đó, hắn đẩy ghế sô pha đến chặn ngang cửa ra vào của phòng chính nhằm ngăn không cho người mẹ chạy ra ngoài.

Tiếp theo, hắn mở cửa căn phòng ngủ phụ lần thứ ba. Lúc này, bộ trang phục đẫm máu đang hút lấy âm khí của con quỷ treo cổ.

Chờ đến khi bộ trang phục đẫm máu ăn sạch con quỷ thắt cổ kia, người đàn ông ấy chủ động xỏ hai tay đến, mặc bộ đồ

ma quỷ này vào.

Mặc chiếc áo đẫm máu trên người, bỗng có từng mạch máu nhỏ xuất hiện từ bộ đồ ma quỷ ấy, đâm xuyên qua làn da của người đàn ông, từ từ hút lấy máu của hắn ta. Tuy nhiên, nhờ thế mà hắn cũng thu được một lớp bảo vệ ở các vị trí chí mạng.

Hắn đạp ngã bàn đọc sách; từng bóng âm hồn chui ra từ gầm bàn, chen kín cả căn phòng.

Dù đối diện với cảnh tượng kinh khủng này, người đàn ông ấy cũng không hề nhăn nhó dù chỉ một lần. Trí nhớ ngắn hạn của hắn thật đáng sợ, thậm chí còn nhớ được từng động tác một của bọn âm hồn ấy.

Khi vô số cô hồn dã quỷ kia vồ tới, hắn bắt đầu lách người né tránh những cánh tay gầy guộc ấy. Như thể hai bên đã bàn bạc và tập dượt từ trước, những cánh tay và móng vuốt đó luôn trùng hợp cách cơ thể hắn khoảng 1 mm.

Đến khi dẫn dụ hầu hết bọn oan hồn đến nhà vệ sinh, mượn tay bộ tóc ở đó để giết sạch bọn âm hồn, hắn bèn cầm dao phay, phối hợp với bộ trang phục đẫm máu trên người để giết chết một con âm hồn lạc đàn còn sót lại.

Sau khi xác định mọi âm hồn đều bị xóa sổ, cảm nhận cơ thể bản thân yếu ớt dần vì bị bộ đồ này hút đi một lượng lớn máu tươi, hắn lập tức xông vào nhà bếp, vọt đến trước bếp lửa.

Ngọn lửa nóng kia thiêu đốt cả thân thể của hắn và bộ trang phục đẫm máu này. Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào chiếc áo máu me đang gào thét, chờ đến khi nó hóa thành tro tàn thì mới xoay người bước đi.

“Có lẽ đây là bộ quần áo mà hung thủ đã mặt trong lúc giết người, giờ đốt đi là đúng rồi.”

Lê bộ thân thể tàn phế của mình vào phòng khách, người đàn ông ấy nhặt hết tất cả những thứ có thể nhìn thấy xung quanh, dùng chúng để đập vỡ tấm gương trong nhà vệ sinh.

Mãi đến khi phần gương cuối cùng rơi khỏi khung treo, tiếng la hét và mái tóc đen của người phụ nữ trong nhà vệ sinh

cũng biến mất.

Lẳng lặng quay lưng lại, người đàn ông ấy nhìn sang phòng ngủ phụ.

Hắn đếm thời gian, chờ ba giây sau, và một cậu bé bị hủy dung bò ra khỏi gầm giường.

Biểu cảm của đứa trẻ rất đơn giản, nhưng thân thể nó đang dần dần biến dạng. Từng mạch máu thô to trồi lên trên cơ thể, cả người nó tỏa ra một sự ác ý mãnh liệt.

Cậu em trai biến thành một con quái vật. Nó nuốt chửng mọi thứ trong phòng, kể cả đồ chơi, thức ăn, đèn điện và cả tình yêu thương của cha mẹ nó.

Con quái vật ngày càng trở nên đáng sợ và kinh tởm hơn. Nếu người đàn ông kia không làm gì cả, hắn cũng sẽ bị nó nuốt chửng trong chốc lát.

"Theo lời nhắc nhở trên báo cáo bệnh án, mình cần phải giết hết bọn ma quỷ ở đây rồi giết luôn con ác quỷ trên người thằng em, thế mới có thể qua cửa. Cơ mà, trên người thằng nhóc đấy có quỷ thật ư?"

Con quái vật trước mặt càng lúc càng tiến đến gần. Gắng gượng với cơ thể đầy thương tích, ánh mắt của người đàn ông kia lại càng bình tĩnh hơn: "Mình quên mất vì sao lại tới đây luôn rồi. Nhưng mình nhớ rằng, có ai đó từng nói với mình là phải giết sạch bọn lệ quỷ và cứu lấy tất cả mọi người nơi đây."

Người đàn ông nâng con dao phay lên nhưng không tấn công con quái vật ấy. Thay vào đó, hắn tự chĩa mũi dao vào chính mình: "Cậu em trai hóa thành một thực thể gớm ghiếc và đáng sợ. Ấy vậy mà, trong ký ức của thằng anh trai thì thằng em cũng là người bình thường. Do đó, sở dĩ mãi đến lúc này mà mình cũng không thể qua cửa, đó là do vẫn còn một con quỷ chưa bị mình giết chết bên trong căn hộ này."

Kề con dao phay vào cổ, người đàn ông hiện tại vẫn còn nhớ rõ bức di ảnh của chính mình đặt ngay cửa chính căn hộ.

"Và con quỷ cuối cùng ấy chính là mình."

Hắn tự cứa mạnh lưỡi dao vào cổ. Tiếp theo, căn phòng vốn dĩ vẫn trong hiện trạng đầm đìa máu me, lúc này lại dần dần lộ rõ bộ dáng chân thực của chính nó.

Chương 97: Kỹ năng bẩm sinh rank F: Chiêu Hồn!

Trong căn phòng khách với diện tích không qua lớn này đầy những vết máu đã khô, mỗi viên gạch lót sàn đều thấm đẫm máu tươi sũng nước; không ai biết nơi đây rốt cục đã xảy ra sự việc kinh khủng đến dường nào.

Từng sợi tơ máu khá lớn đan xen trong phòng, trói buộc hai bóng người.

Một trong hai cái bóng mặc áo khoác màu đỏ, đôi môi yêu dị của cô dính đầy máu, bên người nằm rải rác rất nhiều con dao ăn mang màu đỏ ngòm.

Cái bóng còn lại là một con rối hình người khổng lồ, trên mặt đeo mặt nạ đầy những hoa văn cổ quái; thân thể của nó làm bằng gỗ, nhưng nơi ngực lại chất đống những trái tim đã thối rữa.

"Mới level 5 đã dám leo lên tầng 9? Nếu như không phải vây khốn hai kẻ này khiến ông tốn quá nhiều sức lực, e rằng dù cháu có chết một nghìn lần cũng không thể thoát được đâu."

Cửa phòng ngủ từ từ mở toang, người anh trai vốn đang hôn mê trên giường, nay lại bước ra trước cửa phòng ngủ.

Cứ mỗi bước đi của nó, cơ thể cứ thế mà nhanh chóng lão hoá dần; từng nếp nhăn hằn lên trên gương mặt ông, trong khi tóc đen dần biến thành màu trắng.

Khi đi tới bên cạnh người đàn ông kia, trên mặt "nó" đã tràn đầy vẻ chết chóc, cứ như không còn sống được bao lâu nữa: "Cháu còn nhớ mình tên gì không?"

"Hàn Phi."

Mùi thối và mùi máu tươi nồng nặc xộc vào xoang mũi, người đàn ông ấy nhìn vào cái tên trên tay mình, giữ vẻ mặt vô cảm cùng ánh mắt bình tĩnh.

“Vậy cháu có nhớ bản thân tổng cộng đã chết bao nhiêu lần không?”

“45 lần.”

“Việc này cũng còn nhớ rõ sao?” Thằng nhóc vừa biến dạng thành ông lão gật đầu: “Ông biết chúng ta sẽ gặp lại, nhưng ông không ngờ chúng ta lại gặp mặt nhau nhanh như vậy.”

Thân thể của ông liên tục biến thành tơ máu, đang từ từ hòa làm một thể với căn hộ này: “Những thứ mà cháu vừa trải qua là ký ức khi còn bé của ông. Chỉ có người bất hạnh nhất mới sở hữu hộp đen, và nó đã chọn ông. Mà ông lựa chọn cháu, giờ đến phiên cháu đưa ra lựa chọn của chính mình.”

“Ông chắc chắn để cho cháu đưa ra lựa chọn ngay bây giờ sao? Cháu đã quên rất nhiều thứ…”

“Đây chính là cơ hội mà ông luôn chờ đợi. Chỉ có đưa ra lựa chọn trong tình huống như vậy, mới là chân thật nhất.” Ông già moi lấy trái tim của mình, lấy từ bên trong ra một chiếc hộp màu đen: “Cháu đã đủ điều kiện tối thiểu để trở thành người quản lý, cháu có thể lựa chọn con đường của riêng mình.”

“Chọn như thế nào ạ?”

“Nếu cháu muốn hoàn toàn hủy diệt thế giới tràn ngập thảm hoạ, bất hạnh, quái đản này, hãy mở cái nắp bên dưới. Nếu cháu muốn tìm được con đường rời khỏi nơi đây, muốn cứu rỗi thế giới bị lệ quỷ và quái vật chiếm cứ này, vậy hãy mở cái nắp ở mặt trên.” Cơ thể của lão già vẫn đang không ngừng dung hợp, ông đã không còn nhiều thời gian nữa rồi.

“Trước đây, ông lựa chọn con đường nào?” Người đàn ông kia không tùy tiện đưa ra lựa chọn; hắn cảm giác sự lựa chọn này sẽ vô cùng quan trọng.

“Ông lựa chọn phần nắp bên dưới, nhưng đã thất bại. Trí nhớ của ông bị thứ gì đó xé thành mảnh nhỏ, còn hộp đen này được giấu trong mảnh ký ức tuổi thơ này của ông.”

“Xem ra, chọn phần nắp bên dưới rất nguy hiểm.” Chàng trai suy tư một lúc, cuối cùng mở miệng nói: “Cháu có thể mở cả hai nắp hay không? Cháu muốn cứu rỗi thế giới này, nhưng thiết nghĩ thế giới này cũng nên có vài thứ đáng bị hủy diệt.”

“Đồng thời lựa chọn 2 con đường, vậy hai phe chính diện và phản diện đều sẽ muốn giết cháu!” Từ trước tới giờ, ông già chưa từng thấy người có lựa chọn như vậy. Nếu muốn tất cả, vậy lựa chọn còn có ý nghĩa gì?

Dừng lại giây lát, ông lại nói thêm một câu: “Cháu phải suy nghĩ kỹ. Trong tương lai, cháu có thể sẽ phát hiện chết cũng là một chuyện vô cùng xa xỉ. Sau này, cháu sẽ gặp phải thứ càng đáng sợ hơn, ví dụ như nhiệm vụ của người quản lý lần này. Cháu đã chết 45 lần mới qua ải, mà trong ký ức của vài người quản lý khác, chỉ cần chết một lần thì sẽ vĩnh viễn trầm luân. Đến lúc đó, cháu có tự tin là mình chỉ cần dùng một mạng để qua ải sao?”

“Không tự tin nổi! Nhưng vậy thì có liên quan gì đến sự lựa chọn của cháu đâu?” Người đàn ông ấy giữ nắp trên và nắp dưới của hộp đen bằng cả hai tay, đồng thời mở bung ra.

Trong phòng không xảy ra bất kỳ sự biến hóa kỳ dị nào; bên trong chiếc hộp đen là một hộp đen khác.

“Trong hộp này đựng gì vậy ông?”

“Giờ cháu đã là [Người quản lý rank F], mỗi lần cháu nâng [level của người quản lý] đều có thể mở ra một tầng hộp. Nếu như có thể đi tới cuối cùng, cháu sẽ thấy rốt cuộc trong hộp giấu cái gì.”

Ông già nâng hộp đen bằng hai tay, trong khi cơ thể lại hóa thành tơ máu, chậm rãi phanh lồng ngực của Hàn Phi ra. Ông đích thân bỏ hộp đen vào trong buồng tim của Hàn Phi: “Nhớ kỹ, hộp đen sẽ giấu ở vị trí sâu nhất trong ý thức của cháu. Thế nên, bất cứ lúc nào cháu cũng phải giữ vững sự tỉnh táo của bản thân.”

Sau khi hộp đen nằm yên vị trong lồng ngực của Hàn Phi, ký ức đã biến mất của hắn giống như thuỷ triều cuộn trào mãnh liệt ập tới. Trong nháy mắt đó, Hàn Phi cảm giác đầu

mình như sắp nổ tung. Hắn đau đớn té ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Sau khi khâu ngực của Hàn Phi lại, phục hồi tất cả về trạng thái cũ, cơ thể của ông già cũng sắp chống đỡ tới cực hạn.

Một giây cuối cùng trước khi tan biến, trong mắt của ông mang theo một loại cảm xúc phức tạp: "Đẩy nhanh tốc độ thăm dò đi cháu. Trước khi chúng tìm ra cháu, cháu phải cố hết sức đi càng nhiều nơi càng tốt, không chừng có đủ may mắn để tìm thấy hy vọng tại một tòa building nào đó trong thế giới này. Cháu đã lựa chọn con đường khó khăn nhất, song chỉ mình cháu mới có thể làm được mà thôi. Chí ít, cháu mạnh hơn ông nhiều lắm, mới level 5 đã dám lên tầng 9 rồi. Khi trước, hình như ông phải đến level 19 mới dám lên đây. Cháu đúng là một thằng nhóc điên mà! Chẳng lẽ cháu không biết nếu chết ở trong game, thì ngoài đời cháu cũng sẽ chết não luôn sao?"

Hình bóng già nua kia hoàn toàn hóa thành tơ máu; mạch máu giăng khắp phòng bắt đầu héo quắt, luồng hơi thở ngột ngạt khủng khiếp hiện tại cũng biến mất bặt tăm.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ [Người quản lý chung cư] (nhiệm vụ quản lý rank F)!

Điểm kinh nghiệm: x3

Điểm kỹ năng tự do (phần thưởng nhiệm vụ cơ bản): +2

Phần thưởng cơ bản cho nhiệm vụ quản lý rank F: + Danh hiệu [Quản lý chung cư].

Quản lý chung cư (danh hiệu người quản lý rank F): Độ thân mật của tất cả cư dân thường trú trong chung cư: +10!

Ngẫu nhiên thu được kỹ năng bẩm sinh hiếm nhất của người quản lý rank F!

+ 01 Kỹ năng bẩm sinh ngẫu nhiên dành cho người quản lý ở rank F.

Lúc ra ngoài, có thể chọn một hộ gia đình có [Độ thân mật] đạt tới mức [Bạn tốt] để đi cùng!

Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Đẳng cấp khuyến nghị tiếp nhận nhiệm vụ rank F là từ level 10 - 20. Vì đã hoàn thành vượt cấp nhiệm vụ quản lý rank F, bạn sẽ nhận được Kỹ năng người quản lý rank F có thuộc tính như sau:

- Loại hình: Có thể phát triển.

- Xếp hạng: Siêu hiếm thấy.

Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Chúc mừng bạn nhận được:

- Kỹ năng bẩm sinh dành cho người quản lý rank F (loại hình có thể phát triển): Chiêu Hồn.

[Chiêu Hồn] (xác suất để có thể nhận được Kỹ năng bẩm sinh này là 1/10.000; có thể phát triển dần theo quá trình thăng cấp của người chơi): Có xác suất nhất định để sử dụng một hình thức đặc thù nào đó nhằm ưu tiên gọi đến các người chơi mang nội tại thuộc dạng Thể chất Tâm linh. Mỗi buổi tối, chỉ có thể sử dụng 01 lần.

Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công tăng lên level 6!

Điểm thuộc tính tự do: +1”

Cơn đau đầu dần giảm bớt, trong đầu có âm thanh mơ hồ truyền ra, Hàn Phi từ từ nhớ lại mọi chuyện.

“Là ông già đã bán mũ trò chơi cho mình!” Hàn Phi bỗng nhiên thức dậy. Hắn kích động vung vẩy cánh tay, thế là vô tình đụng phải một người nào đó bên cạnh. Mùi máu tươi nồng nặc xộc thẳng vào xoang mũi của hắn.

Quay đầu nhìn lại, Hàn Phi phát hiện Từ Cầm đang ngồi bên cạnh mình. Cô không ngừng lau dao ăn, nhưng càng lau thì vết máu trên con dao lại càng nhiều.

“Tỉnh rồi sao?” Đôi môi đỏ như máu cong lên, Từ Cầm nghiêng đầu nhìn Hàn Phi: “Cưng vì tìm chị nên mới leo lên tầng 9 à?”

Thấy đôi môi dính đầy máu của Từ Cầm cùng động tác không ngừng lau dao ăn, Hàn Phi quyết định nói thật.

Hắn cố sức ngồi dậy, chăm chú nhìn vào mắt của Từ Cầm: “Em đã chết 45 lần ở trong giấc mơ đó. Em còn tưởng rằng mình sẽ không thể tỉnh lại được nữa.”

Nghe Hàn Phi nói bản thân đã chết 45 lần, thái độ của Từ Cầm chợt biến đổi liên tục. Cô không nói gì nữa, chỉ là lực tay lau dao lại tăng mạnh hơn.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý!

Độ thân mật của Từ Cầm: +20!

Quan hệ hàng xóm giữa bạn và Từ Cầm đã tăng đến mức [Bạn tốt].”

==========

(Chú thích:

Kể từ chương này, nhóm dịch sẽ thay đổi một cách dùng từ như sau:

Các dạng xếp hạng liên quan đến chữ cái, nhóm dịch sẽ dùng từ “rank” - Dù biết đây là cách dùng từ nửa nạc nửa mỡ, nhưng đa phần các game thủ hiện tại cũng khá quen với cách gọi này. Và do nội dung truyện cũng liên quan đến game, thiết nghĩ dùng từ thế này là chấp nhận được.

Riêng về các mức độ liên quan đến con số, nhóm dịch vẫn linh động dùng từ [cấp/ level] tùy theo tâm trạng và trí nhớ của người biên. Cũng như Hàn Phi đã luân hồi 45 lần, người biên cũng đã dịch và biên qua tận 97 chương, ắt hẳn trí nhớ cũng có phần hao hụt.

Thỉnh thông cảm!)

Chương 98: Tầng 10

Trong đầu của Hàn Phi đột nhiên vang lên âm thanh của Hệ thống; [Độ thân mật] của Từ Cầm bỗng được +20 điểm.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Độ thân mật của Từ Cầm đã chạm đến mốc mới! Chúc mừng bạn thu được tình hữu nghị của Từ Cầm! Hiện tại, bạn đã học được cách chung sống hòa thuận cùng hàng xóm!"

Vuốt bảng thuộc tính xuống tận cùng, Hàn Phi tìm được tên của Từ Cầm tại mục [Hàng xóm] nằm trong tab [Biểu đồ cuộc sống], tên của cô ấy được xếp phía trên Mạnh Thi.

"Từ Cầm (cơ thể tụ hợp nguyền rủa): Nhân cách gốc đã sụp đổ, nhận thức rối loạn, nằm trong một loại trạng thái nguy hiểm, liên tục theo đuổi sự cực hạn của ẩm thực."

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ của người quản lý, Hàn Phi thu được rất nhiều phần thưởng nhưng còn chưa kịp đọc kỹ.

"Mạo hiểm lớn quả nhiên thu được lợi nhuận cao. Không nói cái khác, chỉ nội việc thu được kỹ năng bẩm sinh có thể phát triển với xác suất 1/10.000 này thôi cũng lãi lớn rồi.

Cái tên [Chiêu Hồn] nghe có vẻ rất hợp với trò chơi này. Gọi hồn phách đến, tiến hành chữa trị và thanh tẩy linh hồn cũng rất phù hợp với thân phận quản lý chung cư của mình."

Hàn Phi bây giờ có 2 kỹ năng bẩm sinh, một là kỹ năng bẩm sinh của người quản lý [Chiêu hồn] mới lấy được và một kỹ năng bẩm sinh chưa biết level của bản thân: [Hồi Hồn].

Trong bảng skills không có bất kỳ giới thiệu nào về kỹ năng [Hồi Hồn]. Song, thông qua giới thiệu của hệ thống về thiên phú [Chiêu Hồn], giờ Hàn Phi cũng cơ bản suy đoán ra một vài thứ.

"2 thiên phú này của mình có khả năng đều liên quan đến Người chơi cả."

Kỹ năng Chiêu Hồn rank F có xác suất nhất định gọi được Người chơi mang thể chất Tâm linh. Hàn Phi nhận định kỹ năng bẩm sinh này tương đương với khả năng kéo Người chơi từ thế giới bình thường xuống thế giới tầng sâu này.

Hiện tại, Chiêu Hồn chỉ là kỹ năng bẩm sinh rank F, có level rất thấp, xác suất thành công cực thấp, đồng thời mỗi tối chỉ có thể sử dụng một lần.

Nhưng đây là kỹ năng bẩm sinh có thể phát triển. Chờ sau khi level của Hàn Phi lên cao, nói không chừng kỹ năng này còn sẽ phát sinh dị biến nào đó.

"Nếu như có thể kéo một nhà ba người đã hành hạ Ứng Nguyệt vào thế giới tầng sâu thì tốt rồi." Hàn Phi thật sự hy vọng một nhà ba người bọn chúng có thể sống sót ở trong thực tế, đợi sau khi kỹ năng Chiêu Hồn của bản thân thăng cấp, lại mời một nhà ba người tới "Cõi Âm" chơi: "Chẳng phải bọn họ thích chiếm nhà của người khác sao? Chung cư này khắp nơi đều là căn hộ trống không có 'người' ở."

Sau khi nghiên cứu kỹ càng phần Kỹ năng bẩm sinh, Hàn Phi cộng hết điểm thuộc tính tự do nhờ up level vào phần [Thể lực], lại cộng 2 điểm kỹ năng tự do mới kiếm được vào [Kỹ năng diễn xuất]. [Kỹ năng diễn xuất] của hắn từ [Trung cấp] cũng chính thức trở thành [Cao cấp].

Hàn Phi không rõ [Kỹ năng diễn xuất: Cao cấp] được Hệ thống xác nhận mạnh tới cỡ nào. Hắn chỉ biết mình có thể dễ dàng thể hiện bất kỳ tâm trạng và biểu cảm nào; chỉ cần là người đã từng gặp, hắn đều có thể diễn được.

Năng lực của [Kỹ năng diễn xuất] này nhìn thì không có sức chiến đấu - nhưng bất kể là ở thế tầng sâu đầy rẫy nguy cơ này, hay ở trong hiện thực - đều mang đến trợ giúp rất lớn cho Hàn Phi.

Hoạt động cơ thể một chút, Hàn Phi nhìn qua căn hộ số 1091. Hắn phát hiện Từ Cầm ở bên cạnh đang nhìn mình, trong tròng mắt đỏ ngầu dường như có máu huyết đang di chuyển.

Né tránh ánh mắt đó, Hàn Phi thản nhiên tìm đề tài để trò chuyện: "Em nhớ mang máng hồi nãy trong đây còn có một 'người'? Hình như đó là một con rối gỗ thì phải?"

"Con rối kia trốn khỏi một công viên giải trí ở gần đây từ mười mấy năm trước. Nó được quản lý chung cư nhận về, sau đó mất tích. Chị cũng không ngờ sẽ gặp phải nó ở tầng 9." Từ Cầm cất hết dao ăn, lau vết máu bẩn trên tay: "Nó bị thương rất nặng, giờ đang trốn trong căn hộ số 1094."

"Hay là giờ chúng ta đi gặp nó?" Nghe thấy đối phương bị thương rất nặng, Hàn Phi lập tức hơi kích động.

"Cưng muốn nhân dịp này giết chết nó sao?" Từ Cầm nói thẳng: "Trước đây, không có người nào có thể rời khỏi tầng 9. Giờ 3 người chúng ta có thể tự do rời đi. Điều này chứng tỏ cựu quản lý chung cư đã hồn phi phách tán, người quản lý chung cư mới hẳn là một trong 3 người chúng ta."

Đôi môi quyến rũ đỏ như máu chậm rãi hé mở, Từ Cầm cắn nứt ngón út của mình, biểu cảm dần trở nên bệnh hoạn: "Nếu như cưng muốn giết nó, chị có thể giúp cưng."

Từ Cầm có vẻ đã đoán được người quản lý chung cư mới nhậm chức chính là Hàn Phi, chỉ là cô không nói ra mà thôi.

"Không đến mức ấy! Em chỉ muốn gặp nó, hơn nữa em cũng cảm thấy hứng thú đối với công viên giải trí mà nó từng ở." Hàn Phi từng nghe Hoàng Doanh nói, giao điểm giữa tầng sâu và tầng cạn của thế giới đang ở tại chỗ sâu nhất trong mê cung của một công viên giải trí nào đó. Hắn muốn tìm được tiếp điểm kết nối kia, vậy trước hết phải biết được vị trí của khu công viên giải trí ấy.

"Ý thức của bản thân nó bị tổn hại nghiêm trọng. Nếu cưng muốn giao lưu với nó, e rằng còn phải chờ một thời gian nữa."

"Ý thức của bản thân bị tổn hại nghiêm trọng ư?"

"Bản thể của con rối đó chính là chiếc mặt nạ trên mặt của nó. Ý thức của nó trốn bên trong chiếc mặt nạ. Cựu quản lý chung cư đã đoạt lấy mặt nạ của nó, thường điều khiển ý thức của nó dò xét bên dưới tầng trệt."

“Âm thanh lốc cốc lúc trước chúng ta nghe được là do nó phát ra à?”

“Ừ, tốt nhất cưng đừng ôm kỳ vọng quá lớn đối với con rối này. Nó không thông minh cho lắm.”

Hàn Phi nhớ lại chiếc mặt nạ mà con rối ấy đã đeo. Hắn nghĩ, nếu bác cựu quản lý chung cư có thể dựa vào mặt nạ để điều khiển ý thức của con rối, vậy mình cũng có thể.

Sau khi nói chuyện cùng Từ Cầm, hai người cùng đi đến căn hộ số 1094.

Con rối đứng thẳng trong góc căn hộ số 1094. Dù Hàn Phi và Từ Cầm làm gì đối với nó, nó cũng không có phản ứng, cứ như bù nhìn rơm canh ruộng.

“Chưa lấy được mặt nạ, không thể mang nó đi. Bỏ đi, chờ nó hồi phục một thời gian nữa, chúng ta lại tới tìm nó sau.”

Tính ra, con rối này coi như là một cư dân bản địa trong khu chung cư. Hàn Phi cũng không muốn tổn thương đối phương.

Ra khỏi căn hộ số 1094, Hàn Phi không vội vã rời khỏi tầng 9. Hắn tìm được 2 mảnh ghép cuối cùng của nhiệm vụ ghép xác trên tầng này. Hiện tại, chỉ cần mang mọi mảnh ghép về căn hộ ma ám số 1044, hắn có thể hoàn thành thêm một nhiệm vụ cấp F nữa.

“Có muốn lên tầng 10 nhìn chút hay không?” Từ Cầm nhìn về phía cầu thang đi lên tầng 10. Ngoại trừ người quản lý chung cư ra, từ xưa tới nay, chưa từng có bất cứ cư dân nào tại đây có thể lên đến tầng 10. Do đó, cô cũng rất tò mò về nơi ấy.

“OK chị.” Hàn Phi đi theo Từ Cầm, hai người một trước một sau đi tới tầng 10.

Tầng cao nhất của tòa chung cư ma quỷ này nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người - nó vô cùng bình thường. Người cựu quản lý chung cư đã trả nơi này trở lại hình dáng vốn có như trong trí nhớ của ông ta. Tầng 10 đã từng là nhà của ông, chẳng qua nơi đây không còn người thân của ông mà thôi.

Đẩy cửa căn hộ số 1101 ra, bên trong cũng không có mùi mốc meo và máu tanh như trong tưởng tượng; mọi thứ đều được sắp xếp gọn gàng.

Thứ khiến cho người ta chú ý nhất trong cả căn căn hộ này chính là bản đồ vẽ tay trên vách tường. Lúc Hàn Phi chạm vào đó, lời thông báo của Hệ thống trực tiếp vang lên trong đầu hắn.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Chức năng [Bản đồ] trong trò chơi đã được mở khóa. Tất cả những nơi mà bạn đã thăm dò qua đều sẽ phát sáng!"

Mở ra bảng thuộc tính, Hàn Phi tìm ra một mục gọi là [Bản đồ trò chơi] nằm dưới tab [Biểu đồ cuộc sống].

Trong bóng tối gần như vô biên vô tận, có chút ánh sáng mờ nhạt hoặc thậm chí không đáng kể.

Hàn Phi zoom lớn bản đồ đến mức tối đa, lúc này mới nhìn thấy dòng chữ được ghi chú trên ánh sáng nhỏ lấp lánh đó — [Đã thăm dò khu chung cư Số 1 - cư xá Hạnh Phúc].

Chương 99: Nhóc số 8

Chức năng [Bản đồ] mà Hàn Phi vừa mở khóa chỉ ghi lại những nơi mà hắn từng thăm dò qua, còn những khu vực chưa biết đều chìm trong bóng ti61.

Về phần tấm bản đồ vẽ tay trong căn hộ của cựu quản lý chung cư, ông ta đã dùng bút ghi chú lại rất nhiều khối kiến trúc xung quanh; tên của những khu kiến trúc khác nhau còn đặc biệt được khoanh tròn bằng mực đỏ nữa.

"Mình nhớ mang máng… Dường như bác quản lý chung cư đã nói với mình, rằng ký ức của ông ta đã bị một thứ gì đó xé nát. Trong những khối kiến trúc cố ý dùng bút đỏ khoanh tròn kia, liệu có giấu mảnh vụn ký ức của bác ấy hay không nhỉ?"

Ngoại trừ khối kiến trúc được khoanh tròn bằng bút đỏ, ở một góc bản đồ, có một vị trí bị người quản lý chung cư đánh một dấu chấm hỏi màu đỏ, phía trên còn viết mấy chữ xiêu vẹo – [Cửa ra]?

Bản đồ trên vách tường hình như là để ghi lại [Cửa ra] này, vị trí của nó cách cư xá Hạnh Phúc rất xa.

"[Cửa ra] là có ý gì? Cửa ra thông với nhân gian ư? Hay ý bảo nơi đó có thể kết nối với thế giới tầng cạn? Nếu [Cửa ra] đó thực sự là lối đi kết nối với thế giới tầng cạn, vậy tấm bản đồ này thật sự ghê gớm đấy."

Chỉ cần biết cửa ra ở đâu, Hàn Phi có thể mang theo tất cả các hàng xóm cùng rời đi, để họ được chứng kiến cảnh tượng hung thủ bị trừng trị, giúp mọi "người" thật sự nhận được sự cứu rỗi.

"Tấm bản đồ vẽ tay này có thể còn giá trị hơn tất cả những phần thưởng mà mình đã từng nhận. Nó chắc là phần lễ vật cuối cùng mà bác quản lý chung cư để lại cho mình."

Đứng trước mặt tường, Hàn Phi dừng lại hơn mười phút.

“Cưng làm gì vậy? Chúng ta không đi chỗ khác xem xét sao?” Từ Cầm vuốt con dao ăn, cảm giác hơi buồn chán.

“Em muốn ghi nhớ toàn bộ bản đồ vào trong đầu, sau đó hủy diệt mặt tường này. Càng ít người biết về thứ này càng tốt.” Hàn Phi cũng là lo trước tính sau. Trước đây, nhờ có tầng 9 mới có thể ngăn cản những kẻ có ý đồ xấu. Giờ tầng 9 đã hồi phục lại bình thường, nói không chừng sẽ có phần tử xấu chạy đến nơi đây.

Trí nhớ của hắn rất khủng khiếp, đã nhanh chóng học thuộc cả bản đồ. Sau khi xác nhận không có sai sót nào, hắn bèn cùng Từ Cầm phá hủy tấm bản đồ cũ đi.

“Sau này, chị có thể ở đây xử lý nguyên liệu nấu ăn, nhưng nhớ giữ lại máu và cặn thân thể của những kẻ ngoại lai nhé. Em muốn dùng máu của bọn chúng để vẽ một tấm bản đồ trên mặt tường này.” Hàn Phi không biết lý do tại sao bọn ngoại lai kia phải tiến vào tòa chung cư này, nhưng bắt buộc phải có tâm phòng người. Hắn nhất định phải luôn cẩn thận.

“Chị hiểu ý của cưng! Đến lúc đó, cho dù có kẻ nảy sinh ý xấu, cuối cùng chúng cũng chỉ tìm được một con đường tắt dẫn đến bờ vực hồn phi phách tán.” Từ Cầm cười rất vui vẻ; dường như cô nhận ra rằng, sẽ có rất nhiều chuyện thú vị xuất hiện mỗi khi đi cùng Hàn Phi.

“Vì có thể khiến cho bản đồ trông chân thật hơn, chúng ta phải chuẩn bị thêm một ít bẫy rập và sát chiêu ở tầng 9. Bọn ngoại lai phải trả một cái giá cực kỳ thê thảm, thế thì chúng nó mới giảm độ nghi ngờ xuống sau khi tìm ra tấm bản đồ. Đây là một loại tâm lý phổ thông.” Gần đây Hàn Phi luôn xem sách về nhân tính và tâm lý, để rồi xác nhận rằng những kiến thức này đều rất có ích.

Sau khi bàn bạc xong, cả hai tiếp tục thăm dò căn hộ.

Xác chết và lệ quỷ kinh khủng như trong tưởng tượng chưa từng xuất hiện; bên trong cũng không có bất kỳ vật nguyền rủa nào. Bác cựu quản lý chung cư thực sự đã bố trí nơi đây trở thành ngôi nhà trong ký ức của ông ta.

Lục soát mọi ngóc ngách, trong phòng chỉ có 2 vật phẩm được Hệ thống giám định thành công.

“Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện vật phẩm sắc máu rank G - Thẻ giáo viên của Học viện tư thục Ích Dân.”

“Thẻ giáo viên của Học viện tư thục Ích Dân: Đeo tấm thẻ này, có thể tự do tiến vào Học viện tư thục Ích Dân.”

“Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện vật phẩm sắc máu rank G – Bài tập về nhà bị nguyền rủa.”

“Bài tập về nhà bị nguyền rủa: Đây là một quyển sách bài tập mà mãi mãi chẳng có ai đủ sức hoàn thành nổi. Cho đến nay, không có ai biết rốt cục nó đã dính phải nguyền rủa gì. Nó có thể hấp thu nỗi oán hận của trẻ em, dẫn đến việc đánh mất ý thức của bản thân nếu tiếp xúc trong thời gian dài.”

Nhìn những thứ moi ra từ trong nhà của người cựu quản lý chung cư, Hàn Phi rất ngạc nhiên: “Bác quản lý chung cư từng làm thầy giáo ư?”

“Không rõ lắm, bác ấy là người rất vô vị. Nếu bác ấy làm thầy giáo, những đứa trẻ kia chắc chắn sẽ rất buồn chán.” Từ Cầm nhẹ nhàng liếm vết máu trên môi, ánh mắt khi cô nhìn vào Hàn Phi có chút đáng sợ.

“Theo bản đồ trên vách tường, Học viện tư thục Ích Dân nằm ở phía Tây của khu cư xá này. Nơi đó còn được bác quản lý dùng bút đỏ khoanh tròn, chắc là một nơi rất quan trọng.” Sau một lúc suy nghĩ, Hàn Phi bèn quyết định, chờ mình có đủ năng lực rời khỏi khu cư xá hiện tại, chắc chắn phải đi phía Tây xem xét.

“Mình có nội tại [Vua trẻ em], lại rất giỏi chơi trò trốn tìm, còn là diễn viên chuyên nghiệp nữa. Thế nên, muốn đối phó với trẻ em ở các lứa tuổi khác nhau chắc cũng không phải vấn đề khó đâu nhỉ?” Ý đồ thật sự của Hàn Phi là định mượn nội tại [Vua trẻ em], xem thử có thể kết thêm vài người bạn hay không.

Sau khi xác định không bỏ qua bất cứ thứ gì, Hàn Phi cùng Từ Cầm rời khỏi tầng 10. Khu chung cư đầy rẫy chết chóc giờ

mới có chút bộ dáng của một nơi an cư lạc nghiệp.

Tạm biệt Từ Cầm xong, Hàn Phi tự quay lại căn hộ ma ám số 1044 một mình.

Kim trên đồng hồ treo tường vẫn chưa qua 4:00. Hắn đã chết 45 lần bên trong ký ức của người cựu quản lý chung cư, đã trải qua tuyệt vọng và thống khổ dài đằng đẵng, nhưng thời gian ngoài đời thực cũng chưa trôi qua được bao lâu.

"Thời gian giữa thế giới trò chơi và thế giới hiện thực là 1-1; nhưng lúc thi hành nhiệm vụ của người quản lý, mình sẽ rơi vào một trạng thái đặc thù nào đó. Trong trạng thái này, tốc độ thời gian trôi qua rất chậm, lại không thể out game; cảm giác thật giống như là đang sống ở trong ký ức của người khác vậy."

Trong trò chơi [Cuộc Sống Hoàn Hảo], có rất nhiều thứ mà Hàn Phi không hiểu, giờ hắn vẫn còn nằm ở giai đoạn tân thủ cơ đấy.

Tiến vào căn phòng ngủ ở vị trí sâu nhất của căn hộ ma ám, Hàn Phi thấy 7 người bạn cùng phòng vẫn còn ngồi bên giường, quay lưng về phía hắn.

"Tôi đã trở về."

Hàn Phi rất tự nhiên chào hỏi những nạn nhân trong vụ án Chặt thây - ghép xác. Hắn vẫn cư xử như ngày thường, ngồi bên cạnh Ngụy Hữu Phúc rồi nói: "Tôi đã tìm được bộ phận bị đánh mất của các bạn. Tôi sẽ giúp linh hồn của các bạn trở lại như xưa, sau đó sẽ để các bạn tận mắt nhìn thấy hình ảnh hung thủ bị trừng phạt."

Mở cột vật phẩm, lúc Hàn Phi đem mấy mảnh thân thể ghép xác ra, nhiệt độ không khí trong căn hộ đột nhiên giảm xuống. [Chiếc nhẫn của chủ nhà] bắt đầu điên cuồng báo động.

Không lùi bước, không sợ hãi, đôi tay của Hàn Phi nhuốm đầy máu, vô cùng cẩn thận ghép từng phần "cơ thể" về vị trí cũ.

"Bạn cùng phòng của mình là do bản thân mình tự tay ghép lại, nghĩ thôi cũng cảm thấy rất đáng sợ rồi."

Đầu tiên, hắn ghép lại Ngụy Hữu Phúc, nhưng lại nhanh chóng phát hiện ra vấn đề: Mảnh ghép và cơ thể của Ngụy Hữu Phúc không thể dung hợp lại với nhau.

Trong cơ thể của Ngụy Hữu Phúc không ngừng chảy ra máu huyết đỏ tươi, trong máu hình như còn có tiếng khóc của một cô bé.

"Dường như trong cơ thể của Ngụy Hữu Phúc còn có những người khác thì phải?"

Hơi lạnh từ chiếc nhẫn như muốn đóng băng ngón tay hắn. Trong khi Hàn Phi còn đang suy tính, Ngụy Hữu Phúc ngồi cạnh đột nhiên giơ tay đẩy Hàn Phi ra tới cửa.

Từng mạch máu màu đen chui ra từ trong cơ thể của 7 người bị hại; cơ thể của bọn họ quấn lấy nhau, xương thịt vỡ vụn, trong phòng toàn là máu tanh.

Con quái vật hỗn hợp từ xác người chứa đầy tuyệt vọng và kinh khủng kia từ từ xuất hiện. Lại một lần nữa, Hàn Phi nhìn thấy cô bé ngây thơ kia ở ngay trong vị trí trái tim của quái vật.

Hắn từng nhìn thấy hình ảnh này lúc đang làm nhiệm vụ [Tắm rửa], dường như những nạn nhân trong vụ này cố ý để cho hắn trông thấy thì phải? Lúc đó, Ngụy Hữu Phúc còn đặc biệt để lại lời nhắn trên mặt gương, bảo hắn đi giúp đỡ cô bé kia.

"Dường như mình đã hiểu rồi."

Hàn Phi đột nhiên xông vào con quái vật kia. Hắn liều lĩnh xé toạc máu thịt trên bộ ngực còn chưa khép lại của nó, một tay ôm lấy cơ thể của cô bé trong ngực con quái vật!

"Nạn nhân thứ 8 mới chính là điểm mấu chốt để ghép xác!"

Chương 100: Người nhà trên thế giới này

Lần trước, Hàn Phi muốn lôi cô bé ra khỏi cơ thể con quái vật, nhưng mới lôi được phân nửa thì cơ thể của nó bỗng tan vỡ.

Hắn vẫn không hiểu tại sao, giờ mới biết rõ nguyên nhân.

Cơ thể của cô bé và 7 nạn nhân quyện vào nhau; muốn lôi cô bé ra khỏi cơ thể của quái vật, đồng thời không để con quái vật đó biến mất, hắn phải tìm được "máu thịt" để thay thế cho cô bé kia, bổ sung vào cơ thể con quái vật!

"Máu thịt" bình thường đương nhiên không được, phải là những phần cơ thể của chính các nạn nhân ấy mới có thể dung hợp hoàn toàn với nó.

Một tay ôm cô bé, Hàn Phi vừa kéo cô bé ra ngoài, vừa liên tục đặt các mảnh ghép tử thi do mình tìm được vào ngay lỗ hổng trên trái tim của con quái vật.

Những mảnh cơ thể người mà Hàn Phi tìm được vẫn còn lưu lại phần nào tâm tình và nhân tính của các nạn nhân. Con quái vật vốn đang đau khổ, tuyệt vọng, nhưng sau khi được dung hợp vào những phần cơ thể người thì dần dần giảm cơn cuồng loạn xuống.

"Nắm lấy tay chú! Tuyệt đối đừng buông tay chú ra!"

Rất nhiều người từng chơi trò ghép hình, nhưng hiếm có ai lại dùng máu thịt để chắp vá một linh hồn trở nên lành lặn như hắn.

Giữa 7 người bạn cùng phòng và Hàn Phi tồn tại một loại quan hệ đặc thù, linh hồn thiếu hụt của bọn họ dần trở nên hoàn chỉnh dưới quá trình ghép hình của Hàn Phi.

Lúc Hàn Phi hoàn toàn lôi cô bé ra khỏi cơ thể của quái vật, trên bộ ngực của nó chỉ còn lại một lỗ hổng cuối cùng.

Lấy mảnh ghép cơ thể của người thứ 7 từ trong cột vật phẩm ra, Hàn Phi lắp mảnh ghép ấy vào lỗ hổng còn lại trước

khi con quái vật vỡ nát.

Mọi mạch máu màu đỏ thẫm bắt đầu co rút lại, quái vật hung tợn gào thét thống khổ. Cơ thể của nó đã trọn vẹn, nhưng tình huống vẫn không hề lạc quan.

Oán khí ngút trời hầu như muốn lật tung cả nóc nhà, toàn bộ đau khổ và tuyệt vọng của 7 nạn nhân lúc còn sống phải chịu đều biến thành một dạng sức mạnh.

"Rốt cuộc mình đã biết vì sao bác quản lý chung cư không lắp ghép mọi người hoàn chỉnh rồi. Oán khí của bọn họ tổng hợp lại có thể sẽ phá vỡ cân bằng các nguồn sức mạnh trong tòa chung cư này."

Cảm nhận được lớp da mặt của bản thân đã bị một lớp tuyết phũ lên, Hàn Phi cứ nghĩ ý thức của mình sắp bị đông cứng luôn rồi. Cơ thể của hắn bị hút về phía con quái vật theo một hướng mất kiểm soát. Nếu không thể khiến con quái vật ấy dừng lại, nó chỉ cần vung nhẹ tay là Hàn Phi chầu trời ngay.

"Mọi người! Tỉnh táo lại đi!"

Hàn Phi la lên, song không có tác dụng gì. Hắn mở giao diện trò chơi, nhìn chằm chằm nút [Thoát game].

Nhưng ngay khi Hàn Phi chuẩn bị thoát game, cô bé mang tâm hồn tinh khiết như một tờ giấy trắng, kẻ vẫn luôn ngơ ngác đứng bên cạnh, bỗng nhiên đi về phía con quái vật – nơi trung tâm của những luồng oán khí.

Hàn Phi muốn ngăn cản nhưng đã không kịp. Hắn nhìn thấy cô bé đi chân trần dừng ở bên quái vật, mang theo quyến luyến và tiếc thương ôm lấy con quái vật hung tợn kia.

Đối với cô bé, quái vật do 7 nạn nhân tạo thành chính là người nhà duy nhất của nó.

Được cô bé xoa dịu, oán khí ngút trời chậm rãi tiêu tan; cơ thể của quái vật bắt đầu xuất hiện biến hóa mới.

Máu thịt gầy dựng lại, trên ngực của quái vật xuất hiện một vết rách; trong âm thanh khủng khiếp của xương cốt vỡ vụn và máu thịt bị xé nứt, từng nạn nhân bò ra từ khỏi ngực của con quái vật đó.

Bọn họ dựa vào thời gian mà mình chết để bò ra. Mãi đến khi người chết cuối cùng rời khỏi ngực của quái vật, con quái vật khổng lồ kinh tởm kia hoàn toàn hóa thành khói đen, rồi sau đó tan biến.

Ngay căn phòng ngủ có diện tích khiêm tốn, 8 nạn nhân đứng cùng với nhau. Oán khí ngút trời từ từ tan biến, cứ như bị bọn họ giấu vào trong tận đáy lòng.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã thành công hoàn thành nhiệm vụ vượt cấp rank F – [Mảnh ghép cơ thể]!

Điểm kinh nghiệm: x3

Điểm kỹ năng tự do (phần thưởng nhiệm vụ cơ bản): +1

Độ thân mật với nhóm nạn nhân Ngụy Hữu Phúc trong vụ án Chặt thây - ghép xác: +10"

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Vì hoàn thành nhiệm vụ vượt cấp rank F, đích thân chắp vá linh hồn của người chết quay về dạng hoàn chỉnh:

Phần thưởng bổ sung cho nhiệm vụ rank F - mức độ Hiếm: Kỹ năng [Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn].

"[Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn] (Kỹ năng phổ thông bậc thấp, có thể nâng cấp bằng điểm thuộc tính): Trong tình huống đối phương không cố ý phòng bị bạn, bạn có thể chạm tới tiếc nuối, oán niệm, cơ thể của quỷ quái, cảm thụ được dao động cảm xúc trong tâm hồn của đối phương."

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã thành công tăng lên level 7!

Điểm thuộc tính tự do: +1"

Trong thời gian rất ngắn, Hàn Phi liên tục vượt cấp hoàn thành 2 nhiệm vụ rank F.

Nhiệm vụ người quản lý trước đó đã cung cấp phần thưởng với một lượng kinh nghiệm hào phóng, giúp Hàn Phi lên tới hơn phân nửa level 6. Giờ hắn lại vượt cấp hoàn thành một nhiệm vụ rank F, Hệ thống tiếp tục thưởng điểm kinh nghiệm x3, giúp hắn trực tiếp lên đến level 7.

“ [Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn] ư? Năng lực này nghe có vẻ rất lợi hại nhỉ? Nếu như mình có thể chạm trực tiếp tới quỷ quái, vậy có phải có thể nhân lúc chúng không chú ý… làm rất nhiều chuyện hay không?”

Hàn Phi cộng điểm kỹ năng tự do vào năng lực [Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn], để nó tăng lên level 2; sau đó, hắn cộng hết điểm thuộc tính vừa nhận được vào [Thể lực]. Giờ, thể lực của hắn đã đạt đến con số 10.

Chỗ tốt mà nhiệm vụ rank F mang tới không chỉ là phần thưởng của Hệ thống, còn rất nhiều phần thưởng bí ẩn khác.

8 người bạn cùng phòng trong nhà đã không còn muốn giết Hàn Phi. Họ nhìn Hàn Phi bằng ánh mắt rất bình tĩnh, cứ như đã hoàn toàn đón nhận Hàn Phi.

Ngoài ra, còn có 2 điểm đáng chú ý: Sau khi những nạn nhân của vụ án chặt thây ghép xác tìm về phần nhân tính còn thiếu hụt, thực lực của nhóm “người” này đều tăng mạnh, duy chỉ có Ngụy Hữu Phúc là ngoại lệ.

Hơi thở lạnh lẽo mà gã toả ra không chỉ không gia tăng, ngược lại còn giảm đi rất nhiều.

Hình như Ngụy Hữu Phúc định chia sức mạnh của mình cho những nạn nhân khác. Gã thử khống chế cảm xúc và ý thức của mình, tìm về lý trí vốn có.

“Hữu Phúc?” Hàn Phi nhỏ giọng kêu.

Nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, Ngụy Hữu Phúc đang cúi đầu bèn nhìn thẳng vào hắn, thậm chí còn miễn cưỡng nặn ra một nụ cười. Bằng đôi môi tái nhợt run rẩy, gã gắng gượng nói ra hai chữ: “Cảm ơn.”

“Anh có thể giao tiếp bình thường với tôi không?” Hàn Phi cũng hơi kích động. Trong tòa chung cư này, tuy Mạnh Thi và Từ Cầm cũng có thể giữ được lý trí, nhưng cái giá là hai bọn họ phải phong ấn một số ký ức đi. Tình huống của Ngụy Hữu Phúc dĩ nhiên khác bọn họ, dường như Hàn Phi đã làm được chuyện mà người cựu quản lý chung cư cũng không thể làm được.

Thấy Hàn Phi phản ứng dữ dội như vậy, Ngụy Hữu Phúc lại mỉm cười. Gã khẽ gật đầu, sau đó bắt đầu thử khống chế oán niệm trong cơ thể mình.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã được Ngụy Hữu Phúc tán thành - Quan hệ giữa đôi bên được xác định là [Người nhà]!"

Âm thanh của Hệ thống đột nhiên vang vọng; Hàn Phi mở giao diện trò chơi lên, để rồi trông thấy tên của tất cả các nạn nhân nằm trong mục [Người nhà] bên trong tab [Biểu đồ cuộc sống].

Bao nỗ lực trong khoảng thời gian này không hề uổng phí. Tất cả những gì Hàn Phi đã làm đều được các bạn cùng phòng nhìn thấy, và họ khắc ghi xuống tận đáy lòng.

"Người nhà ư?"

Đột nhiên nhận được nhắc nhở của Hệ thống, Hàn Phi hơi sửng sốt. Đối với nhiều người, thuật ngữ này hết sức quen thuộc - nhưng với hắn, lại có chút xa lạ.

Chợt nghe đến hai chữ người nhà, Hàn Phi chợt ngẩn người.

Từ trước tới nay, vì sống sót mà hắn đã nghĩ đủ loại biện pháp. Nói thật, hắn chấp nhận liều mạng đi giúp đỡ các nạn nhân của vụ án Chặt thây - ghép xác cũng một phần là muốn sống sót mà thôi.

Ý tưởng ban đầu của Hàn Phi chỉ là nhận được sự tán thành của đối phương. Nhưng sau khi thực sự hoàn thành nhiệm vụ [Mảnh ghép cơ thể], hắn mới phát hiện một chuyện. Hóa ra, nhóm Ngụy Hữu Phúc đã coi hắn là người nhà.

"Có phải ngay từ ban đầu, bọn họ vốn đã không hề có ý định làm hại mình hay không? Bọn họ chỉ sợ sẽ không khống chế được bản thân à?"

Từng cảnh tượng hiện lên trong đầu của Hàn Phi, từ khoảnh khoắc 7 nạn nhân ở phòng khách nhìn mình trốn trong chăn, còn cảnh 8 người cùng ngồi ở trước TV xem chương

trình nữa. Những cảnh tượng này rõ ràng vô cùng khủng khiếp, giờ nghĩ lại bỗng khiến cho Hàn Phi cảm thấy ấm lòng.

"Giờ coi như mình đã có người nhà rồi sao?"

Chương 101: Giữa anh và em có một mối "âm" duyên

Bỗng nhiên, chẳng hiểu sao mà Hàn Phi chợt thấy có chút cảm động trong lòng. Đã từ rất lâu rồi, hắn không còn cảm xúc này nữa. Vốn dĩ, hắn cũng chẳng ngờ được bản thân có thể nảy sinh cảm giác cảm động kiểu này giữa một thế giới đầy những lệ quỷ và quái vật như thế.

"Một khi mọi người đã coi tôi như người một nhà, vậy thì sau này tôi nhất định sẽ hoàn thành những tâm nguyện của mọi người. Tôi sẽ giúp mọi người không còn phải đau khổ nữa, mà có thể đạt được sự giải thoát chân chính."

Ngoại trừ Ngụy Hữu Phúc, những nạn nhân khác vẫn chưa có cách nào giao lưu được với Hàn Phi. Những oán hận và đau khổ trong lòng bọn họ quá mãnh liệt, phần nhân tính còn sót lại vốn đã bị đè nén trong một góc linh hồn.

Do sức mạnh bỗng được gia tăng đột ngột, cả 7 nạn nhân đang phải làm quen dần với sức lực của mình. Duy chỉ có người chết số 8 vẫn đang trơ mắt ngó tất cả.

"Tên của cháu là gì? Hay nói cách khác là, bọn họ thường gọi cháu là gì?" Hàn Phi muốn nhân tiện hỏi thăm người chết số 8, thế nhưng có vẻ đứa bé gái ấy quá đỗi nhút nhát. Hàn Phi chỉ vừa tiến lại gần, nó bèn vội vã nấp ra sau lưng của Ngụy Hữu Phúc, cứ như thể một chú thỏ nhỏ vừa bị kinh hãi tột độ.

"Chú có đáng sợ đến thế không?" Hàn Phi cũng không vì thế mà sốt ruột. Hắn mở [Biểu đồ cuộc sống] ra, lần giở đến tập tư liệu giới thiệu về đời tư của đứa bé gái ấy.

"??? (oán niệm): Cô bé là người chết số 8, là đứa bé được chọn, là một chiếc chìa khóa."

Người chết số 8 không có tên; tại phần tên của nó, hệ thống để luôn ba dấu hỏi chấm.

Một điểm đáng chú ý nữa nằm ở chỗ, phía sau họ tên của những nạn nhân khác đều có viết hai chữ "Tiếc nuối", trong khi chỉ có người chết thứ 8 này lại được viết hai chữ "Oán niệm" vào phía sau phần họ tên.

Dựa trên các thông tin hiện tại Hàn Phi đang nắm giữ, tùy vào mức độ mạnh hay yếu của chấp niệm trong lòng, lệ quỷ sẽ được chia ra thành các cấp bậc khác nhau. Cho nên, "Oán niệm" chắc hẳn còn cao hơn cả "Tiếc nuối".

"Hệ thống nói đứa bé này là một chiếc chìa khóa ư? Tòa chung cư này chủ yếu là để che giấu tất cả những nạn nhân của vụ án chặt thây – ghép xác. Mà người quản lý của tòa chung cư vừa hay có vẽ một bức bản đồ bên trong phòng của mình; trên bản đồ ấy vừa vặn có chú thích một lối ra. Lẽ nào người chết số 8 chính là chìa khóa của lối ra kia?"

Hàn Phi không có bất kỳ căn cứ nào cả. Hắn chỉ cảm thấy, bác quản lý chung cư sẽ không làm những chuyện vô ích.

"Người chết số 8 là do [Cánh bướm] chuẩn bị cho bản thân. Thế nhưng đến cuối cùng, đứa trẻ này lại chạy vào căn hộ của bác quản lý. Liệu rằng đây có phải là kế hoạch mà bác quản lý đã vạch ra để phá hỏng âm mưu của [Cánh bướm] vào 10 năm trước hay không?"

Tuy rằng bác quản lý tiền nhiệm đã sớm hóa hư không, nhưng không thể phủ nhận rằng, ông ấy hẳn đã từng cực kỳ lợi hại.

"Tất cả di sản của ông cụ đều do mình kế thừa. Sau này, mình cần phải nỗ lực nâng level và nhanh chóng đi do thám những chỗ khác nữa."

Không làm phiền những người bạn cùng nhà vẫn đang làm quen với sức mạnh mới kia nữa, Hàn Phi rời khỏi căn phòng ngủ nằm trong cùng của căn hộ ma ám này, một mình trở lại phòng khách.

Hắn liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tường, đã sắp sửa 4:00 rạng sáng rồi.

Mở bảng thuộc tính, Hàn Phi vừa định quit game thì bỗng nhớ ra một việc.

Hắn ôm theo suy nghĩ cứ thử xem sao, rồi chọn mở chat room. Đúng vào lúc 4:00 rạng sáng, chat room số 444 bật sáng.

Sau khi quyết đoán chọn gia nhập chat room số 444, Hàn Phi ghi một dòng tin nhắn nặc danh: "Có ai đó không?"

Hoàng Doanh (Tài khoản closed-beta số 0999): (⊙_⊙;) Xuất hiện vào lúc 4:00 rạng sáng, lẽ nào cậu chính là chú em mà tôi quen biết đó hả?

User ẩn danh: Anh Hoàng Doanh, trùng hợp ghê! Lần trước chúng ta từng nói chuyện với nhau đấy.

Hoàng Doanh (Tài khoản closed-beta số 0999): Ha ha ha. Anh đoán chắc là chú em mà. Lần trước sao chú mày lại đột nhiên biến mất tiêu vậy?

User ẩn danh: Em đang làm nhiệm vụ. Dạo này em còn phát hiện được một nhiệm vụ ẩn nữa, có khả năng liên quan đến thế giới tầng sâu đấy!

Hoàng Doanh (Tài khoản closed-beta số 0999): Suỵt!!! Những chuyện kiểu này chẳng ai dám nói trong chat room cả! Chú em tự để ý là được!

User ẩn danh: Dù sao thì ở đây cũng đâu có người ngoài. Phải rồi, anh Hoàng Doanh, [Kỹ năng bẩm sinh] trong game của anh là gì? Về phần [Kỹ năng bẩm sinh] trong game này, người ta có thể sửa đổi được không?

Hoàng Doanh (Tài khoản closed-beta số 0999): [Kỹ năng bẩm sinh] của anh là [Bệnh lâu thành thầy] rank D, không khác mấy so với anh ngoài đời thực; cơ thể suy nhược, thường xuyên đau ốm, dương hỏa không vượng, vậy mà học các loại y thuật lại cực nhanh. Còn chú em thì sao? [Kỹ năng bẩm sinh] của chú mày là gì?

User ẩn danh: [Kỹ năng bẩm sinh] của em là [Gặp hồn]. Cứ có cảm giác thứ này hoàn toàn không có đất dụng võ, cho nên em mới muốn hỏi anh thử, liệu có cách nào thay đổi [Kỹ năng bẩm sinh] của một người ở trong game hay không?

Hoàng Doanh (Tài khoản closed-beta số 0999): Thực ra, cái [Kỹ năng bẩm sinh] này chỉ có một số ít người chơi đạt được vào lúc đăng ký tài khoản thôi, và hoàn toàn dựa vào vận số cả. Người nào nắm giữ [Kỹ năng bẩm sinh] thì dù cho là rank thấp nhất đi chăng nữa cũng đã ghê gớm lắm rồi. Chứ mà muốn thay đổi [Kỹ năng bẩm sinh] ấy hả, đoán chừng sẽ vô cùng khó khăn đấy.

Đọc tin nhắn trên chat room, Hàn Phi không hề có dự định sử dụng Kỹ năng bẩm sinh [Chiêu hồn] này đối với Hoàng Doanh. Tuy rằng hắn biết Hoàng Doanh dương hỏa không vượng, quả thực là một sự lựa chọn thích hợp. Song, hắn cảm thấy không nhất thiết phải ném đối phương vào thế giới tầng sâu nguy hiểm bậc này chỉ để thử nghiệm.

Như bản thân hắn muốn sinh tồn được ở nơi này vốn đã chẳng dễ dàng gì; cho nên trừ khi có thể đảm bảo đưa đối phương trở về an toàn, còn không hắn tuyệt đối không thể mạo hiểm kéo thêm Hoàng Doanh xuống nước với mình được.

“Không thể thay đổi [Kỹ năng bẩm sinh] sao? Vậy liệu mình có nên thay đổi cách nghĩ hay không? Một người vốn dĩ không có thể chất Tâm linh bẩm sinh, sau khi tiếp xúc với vô số quỷ quái và những sự kiện linh dị, liệu rằng bản thân anh ta có thể trở nên dương hỏa không vượng như Hoàng Doanh hay không?”

Tạm thời Hàn Phi chưa có cách can thiệp đến người chơi ở thế giới tầng cạn. Song hắn có thể khiến cho những người chơi khác làm thay mình, chẳng hạn như Hoàng Doanh đây.

Trong kế hoạch của mình, Hàn Phi muốn để cho Hoàng Doanh dẫn dắt mấy kẻ đáng phải chịu sự trừng phạt kia đến khu vực có tương đối nhiều sự kiện linh dị trong game; sau đó chờ cho đến khi dương khí của những kẻ ấy suy yếu, hắn sẽ sử dụng Kỹ năng bẩm sinh [Chiêu hồn] đối với bọn họ.

“Hiện tại, đầu game này vẫn đang trong quá trình thử nghiệm lần thứ 6, tương đối ít người chơi. Chắc hẳn những người mình nhắm tới không có trong game đâu. Chờ sau này có bản Open beta rồi, nói không chừng mình sẽ có rất nhiều cơ

hội. Đoán chừng đến lúc đó chat room số 444 này cũng sẽ náo nhiệt lên thôi."

Hàn Phi có mưu đồ rất lớn. Hắn nhớ mang máng rằng bản thân đã lựa chọn con đường khó khăn nhất để đi; muốn tiếp tục bước trên con đường ấy, vậy thì cần phải vươn tay tới cả "dương gian" và "âm gian".

Người tên Hoàng Doanh này không hề có khuyết điểm gì cả, tâm địa lại lương thiện. Mà điều quan trọng nhất chính là, Hàn Phi cảm thấy Hoàng Doanh rất có duyên với mình.

Hai người có thể gặp được nhau giữa 999 phòng chat room thì chứng tỏ duyên phận đã tới rồi.

Hoàng Doanh (Tài khoản closed-beta số 0999): Này người anh em, cậu còn đó không? Có muốn đến nhà của anh thăm thú không? Anh mày đã phải tốn hết hai buổi tối để trang trí lại căn nhà đấy! Còn mua cả đồ dùng gia đình mới nữa cơ!

User ẩn danh: Giờ cũng đã muộn quá rồi, em phải off để đi ngủ đây. Sau này có cơ hội nhất định em sẽ đến!

Hoàng Doanh (Tài khoản closed-beta số 0999): Được! Chú em nghỉ ngơi sớm đi, (^_^)/ bye bye.

Chat room số 444 chỉ có thể sử dụng trong khoảng 2 phút đồng hồ, ngay thời điểm giao thoa giữa đêm đen và bình minh. Để tránh bị out khỏi chat room đột xuất như lần trước, lần này Hàn Phi bèn chủ động tạm biệt Hoàng Doanh trước khi hết thời gian.

"Ông anh này thật sự là đang chơi game mà. Mình quả có chút không nỡ nhẫn tâm nói cho anh ta biết, bên dưới chiếc áo khoác trong câu chuyện cổ tích đang ẩn giấu những thứ đáng sợ đến nhường nào."

Thoát khỏi chat room, Hàn Phi sắp xếp lại ô vật phẩm một chút, sau đó bèn quit game.

Màu máu lan tràn hết thảy; sau khi có lại ý thức, Hàn Phi bèn tháo chiếc mũ game xuống.

"Tối hôm qua chắc hẳn chính là một bước ngoặt quan trọng trong cuộc đời game thủ của mình. Tòa chung cư kia tương

đương với tân thủ thôn. Giờ đây, mình coi như cũng đã có tư cách ra ngoài thăm thú được rồi.”

Chương 102: Diễn viên lên hot search bằng cách này ấy mà, cậu là người đầu tiên đấy

Thế giới tầng sâu rất rộng lớn, cũng rất nguy hiểm. Hàn Phi không thể biết được có những gì đang chờ đợi mình bên ngoài tòa chung cư kia. Cho nên hắn vừa cảm thấy bất an, lại vừa có một chút hiếu kỳ.

Cất chiếc mũ game đi, Hàn Phi nằm xuống giường rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Từ trước tới giờ, hắn chưa từng mệt mỏi đến như thế.

Khoảng hơn 7:00 sáng, tiếng chuông điện thoại đã lôi Hàn Phi ra khỏi cơn mộng. Hắn mơ mơ màng màng bắt máy nghe: "Ai đấy?"

"Hàn Phi, lúc trước giữa cậu và công ty có chút hiểu nhầm. Chúng tôi quyết định sẽ bồi thường thích đáng về việc đơn phương chấm dứt hợp đồng với cậu, bây giờ giờ có thể gặp nhau để nói chuyện hay không? Theo như tôi được biết, cậu vẫn chưa đầu quân cho công ty nào khác nhỉ?"

Nghe thấy giọng nói trong điện thoại, Hàn Phi chợt nhíu mày; liếc mắt nhìn mục hiển thị cuộc gọi đến mới biết, đây là quản lý bộ phận trong công ty cũ của mình: "Sao mình lại quên mất việc block luôn số của ông ta chứ?"

"Hàn Phi à, đây là một cơ hội hiếm có, hy vọng cậu hãy suy xét cho thật kỹ. Tôi cũng là vì phần tình cảm trước đây nên đã tốn hết công sức tranh thủ cơ hội cho cậu…"

Ngắt ngang cuộc gọi, Hàn Phi trực tiếp xóa ngay số điện thoại này, tiện thể cho vào danh sách đen luôn.

Cái gì mà làm người thì phải chừa đường lui kia chứ? Mai sau lỡ có gặp phải những chuyện thế này, Hàn Phi cũng không thèm quan tâm tới. Kể từ sau khi chơi game [Cuộc Sống Hoàn

Hảo], hắn cũng không muốn lãng phí thời gian vào những chỗ không cần thiết ấy nữa.

"Tại sao công ty cũ của mình lại đột ngột gọi điện thoại tới vậy nhỉ? Lẽ nào dạo này đã xảy ra chuyện gì rồi ư?"

Hàn Phi lấy di động ra xem. Hắn còn chưa kịp bắt đầu tìm kiếm thì đã thấy ngay tên mình nằm chễm chệ trên 'hot search' của thành phố.

"Người dũng cảm làm việc nghĩa trong vụ án Chặt thây – ghép xác sẽ góp mặt trong tác phẩm điện ảnh cải biên từ chính vụ án này!"

"Nhân vật chính khó diễn nhất trong lịch sử! Tôi giết chính mình, tôi bắt chính mình, tôi diễn chính mình!"

"Nhân chứng sống làm diễn viên chính, tái hiện lại toàn bộ các tình tiết của vụ án - anh ấy sẽ đưa bạn bước vào tận cùng của bóng tối! Hãy cùng thưởng thức đóa hoa tội ác nở rộ giữa lòng người."

Hàn Phi căn bản không thể hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà chỉ trong một đêm, trên mạng lại xuất hiện nhiều bài báo liên quan đến mình như thế. Hơn nữa, nhiệt độ bình luận trong các topic vẫn không ngừng tăng, trực tiếp đẩy tin tức lên hot search của thành phố luôn.

Lượng fans trên tài khoản mạng xã hội của hắn cũng đột phá con số 30.000. Chỉ có điều, khung bình luận giờ đây cứ như thể đã trở thành diễn đàn phổ biến pháp luật với quy mô lớn vậy. Thậm chí đại diện bên phía cảnh sát Tân Hỗ còn trực tiếp xắn tay áo nhảy vào giải đáp đủ loại nghi vấn về vụ án nữa ấy chứ.

Khu bình luận của minh tinh nhà người ta sẽ luôn xuất hiện những âm thanh ly kỳ hiếm lạ; còn chỗ này của Hàn Phi thì lại tương đối kỳ dị, cảnh sát và nhân dân thân như người một nhà, ai ai cũng đang truy hỏi Hàn Phi tiếp theo sẽ dự định phục chế lại vụ án nào.

"Tình huống gì thế này?" Hàn Phi gọi một cuộc điện thoại cho đạo diễn Khương, mới chỉ đổ một hồi chuông là ông ấy đã nhận cuộc gọi ngay.

“Hàn Phi à? Chú em có chuyện gì sao?”

“Em thấy trên mạng đăng tải rất nhiều tin tức liên quan đến em. Cái này là do đoàn phim của mình tung ra để quảng cáo hả anh?”

“Làm tôi giật cả mình, cứ tưởng chú em bận việc gì nên hôm nay không đến quay được nữa chứ.” Đạo diễn Khương rõ là vừa thở phào một hơi: “Các tin tức trên mạng chẳng liên quan gì đến chúng ta hết đâu. Chủ yếu là do việc cậu làm quá tốt đẹp, cho nên đã có rất nhiều người chủ động tìm kiếm tên của cậu đấy. Bây giờ chú mày đã cực kỳ hot rồi. Chỉ có điều, cùng với thời gian thì độ hot cũng sẽ giảm dần thôi, cho nên chúng ta nhất định phải nhanh chóng hoàn thành việc quay chụp mới được!”

“Em sẽ qua tổ làm phim ngay.”

Cúp máy, Hàn Phi day day huyệt thái dương: “Chờ đến khi kiếm được tiền rồi, phải nhanh chóng mua thêm một nón chơi game dành cho thể loại dưỡng sinh quá.”

Sau khi tắm rửa qua loa, Hàn Phi vội vã rời khỏi nhà trọ. Lúc đi ra ngoài hành lang, hắn lơ đãng nhìn về phía một góc khuất nào đó rồi thản nhiên rời đi như không có chuyện gì xảy ra.

Mười mấy giây sau, một gã trung niên đeo mắt kính bước ra từ phía sau xe chiếc xe bánh mỳ. Trên tay gã ta đang cầm thiết bị quay phim vô cùng chuyên nghiệp: “Người đó đã nhìn thấy mình rồi ư? Không thể nào! Mình đã làm cái nghề này mười mấy năm nay rồi, chưa từng thất thủ bao giờ…”

Gã trung niên kia có chút không phục, thu hồi lại thiết bị quay chụp của mình, cẩn thận tỉ mỉ bám theo sau Hàn Phi. Đến khi đi qua một ngã rẽ, gã ta bỗng phát hiện không còn thấy bóng dáng của Hàn Phi đâu nữa rồi.

“Đi đâu rồi?”

“Ông đang tìm tôi hả?” Giọng nói của Hàn Phi vang lên ngay bên tai của người trung niên nọ. Đối phương vừa xoay người lại thì Hàn Phi đã chế trụ được cổ tay của gã, đẩy gã ta vào sát tường: “Tại sao phải theo dõi tôi?”

Chiêu cầm nã thủ chuyên nghiệm của lực lượng cảnh sát này đã khiến cho người đàn ông trung niên kia chết khiếp.

Mất một lúc hoàn hồn, ông ta mới nghĩ ra lý do. Nhưng đến khi nhìn thấy ánh mắt khủng bố của Hàn Phi thì những lời nói dối mà gã định bịa đặt ra đều không thốt thành lời được nữa: "Đừng ra tay, đừng ra tay! Tôi là ký giả của công ty giải trí Tinh Quang thuộc thành phố Tân Hỗ. Tôi tên là Kim Tuấn, cũng bởi tự nhận thấy có thể đào ra được lượng tin tức lớn từ chỗ cậu, cho nên tôi bèn chạy đến đây nằm vùng."

"Paparazzi?"

"Là ký giả giải trí. Tôi là ký giả giải trí chuyên nghiệp đấy."

Buông cánh tay của người đàn ông trung niên kia ra, Hàn Phi nói rất nghiêm túc: "Tốt nhất là ông cứ đường đường chính chính phỏng vấn tôi. Chứ nếu mà còn theo dõi hay chụp lén nữa, tôi e rằng ông sẽ gặp nguy hiểm. Bởi vì cho đến nay, đám hung thủ giết người hàng loạt kia vẫn luôn muốn tìm cơ hội ra tay báo thù tôi, rất có khả năng ông sẽ gặp phải bọn họ đấy."

Sau khi để lại lời cảnh báo cho gã trung niên nọ, Hàn Phi không thèm quan tâm đến đối phương nữa mà bắt xe đến thẳng chỗ tổ làm phim.

Bên ngoài trường quay bỗng trở nên đông đúc hẳn. Ngoại trừ đám ký giả, còn có rất nhiều bạn bè trong giới truyền thông.

Vào thời buổi hiện tại, ai ai cũng đều có thể trở thành hiện tượng mạng. Rất nhiều người chẳng phải vì truy cầu sự thật, mà chỉ vì lưu lượng và tiền tài mà thôi.

Bọn họ thường có thể biến một chủ đề chỉ vừa gây chú ý một chút thành một tin tức hot hòn họt, đẩy mạnh lưu lượng truy cập lên. Còn về bản thân đương sự sau này sẽ thế nào, kỳ thực chẳng mấy ai để ý tới.

Nhằm theo kịp tiến độ quay phim, Hàn Phi không giao lưu với mấy ký giả kia quá nhiều. Bọn họ không thể khai thác được các tin tức cần thiết từ Hàn Phi, cho nên ngoài một số

người lựa chọn tiếp tục tuân thủ đạo đức nghề nghiệp, vẫn có những người không có tiết tháo, bắt đầu tự ý bịa đặt theo trí tưởng tượng của chính mình.

Cả buổi sáng, Hàn Phi quay một hơi mấy cảnh liền; mãi cho đến giờ ăn trưa, hắn mới có thể thả lỏng một chút. Thế nhưng chưa kịp nuốt được mấy miếng cơm thì Chiêm Nhạc Nhạc đã chạy lại: "Anh à, anh đã xem tin tức mới nhất chưa? Các manh mối của vụ án giấu xác trong tủ đông và vụ án giấu xác trong thú nhồi bông đều do anh cung cấp cả à?"

Tuy rằng các manh mối về hai vụ án mà Chiêm Nhạc Nhạc nhắc đến đều là do Hàn Phi cung cấp thật, song bên phía cảnh sát đâu có công khai ra ngoài.

Hàn Phi nhíu mày, cầm điện thoại lên tìm đọc phần tin tức. Trên mạng, có một số nhà tiếp thị đã quy kết hết những vụ án mạng gần đây mới phá được của thành phố Tân Hỗ cho Hàn Phi. Bọn họ nói rất có bài có bản, nhưng trên thực tế thì căn bản đều là trí tưởng tượng của đầu óc mà ra cả.

Bọn họ không hề có bất cứ bằng chứng gì, chỉ vì tăng lưu lượng và độ hot mà tạo thêm đề tài. Song mấy chủ đề ấy lại chính là những vụ án mạng thực sự có liên quan đến Hàn Phi!

"Thầy Hàn! Những gì bọn họ nói không phải là thật chứ?" Chiêm Nhạc Nhạc ngạc nhiên đến rớt cằm: "Chẳng phải ngày nào anh cũng đều quay phim với mọi người ở đây hết sao? Thời gian rảnh rỗi còn có thể phối hợp với cảnh sát phá những ba vụ án mạng cơ á? Anh chính là thám tử Conan nằm vùng ở thành phố Tân Hỗ à?"

"Đừng có ồn ào nữa, để anh yên tĩnh chút đi."

"Thầy Hàn à, nổi tiếng là chuyện tốt nha!"

"Nổi tiếng đích thực là chuyện tốt. Nhưng vấn đề là vẫn chưa bắt được hung thủ kìa. Rất có khả năng mấy con quỷ biến thái ấy sẽ đến tìm anh đấy."

Nghe Hàn Phi nói vậy, Chiêm Nhạc Nhạc lập tức thay đổi sắc mặt: "What? Vậy chẳng phải là chúng ta sẽ gặp nguy hiểm à?"

“Cũng không cần thiết phải quá khiếp sợ đâu. Cho dù bọn họ có thực sự tìm tới đi chăng nữa, còn chưa chắc ai xử ai mà.” Hàn Phi cười cợt nhìn Chiêm Nhạc Nhạc, ánh mắt của hắn hơi dọa người. Trong khoảng khắc ấy, Chiêm Nhạc Nhạc bất giác rùng mình ớn lạnh.

Chương 103: Người đàn ông có thể lực bằng 10

Chiêm Nhạc Nhạc vẫn luôn cảm thấy Hàn Phi vô cùng tài giỏi. Hắn có thể dễ dàng diễn đạt được cái cảm giác giãy giụa tìm đường sống giữa cơn tuyệt vọng và sự chết chóc của nhân vật chính diện. Hắn cũng có thể diễn đạt ra cái hồn bất khuất và tràn đầy hy vọng của nhân vật chính diện đến mức cực hạn.

Thế nhưng, so với nhân vật chính diện, Chiêm Nhạc Nhạc cảm thấy khi Hàn Phi diễn vai phản diện lại càng có sức hút hơn. Đó là loại cảm giác thần bí khiến con người ta vô cùng khủng hoảng và sợ hãi; đó là một loại tao nhã đầy tính bệnh hoạn.

Bản thân Chiêm Nhạc Nhạc cũng đã từng thử sức với vai phản diện rồi. Song giữa cậu ta và Hàn Phi thật tình là có cách biệt quá lớn.

Trước đây, cậu ta vẫn luôn không hiểu rốt cuộc nguyên nhân vì đâu. Cơ mà ngay chính khoảnh khắc vừa xong, cậu ta đột nhiên hiểu ra.

Giữa người với người luôn có chỗ khác biệt. Ngọn nguồn kỹ năng diễn xuất của Hàn Phi xuất phát từ chính khí chất đặc biệt thuộc về bản thân hắn.

Chiêm Nhạc Nhạc cũng không biết phải hình dung như thế nào cho đúng. Thậm chí, cậu ta còn cảm thấy Hàn Phi không giống như đang diễn, mà ngược lại tựa như chỉ có lúc diễn xuất thì hắn mới có thể giải phóng được bản ngã thực sự của mình.

“Anh không có nói đùa đâu. Em mau đi thông báo cho đạo diễn Khương biết đi, để mọi người biết mà chú ý an toàn.”

[Cánh bướm] còn chưa sa lưới, rất có khả năng tên điên ấy sẽ trút giận sang đoàn phim. Cho nên, lời cảnh báo của Hàn Phi là hoàn toàn có lý.

Sau khi ăn cơm xong, Hàn Phi quay trở lại trường quay. Tốc độ quay phim của hắn có thể dùng hai từ khủng khiếp để hình dung.

Từ trước tới nay, tất cả nhân viên công tác có mặt tại hiện trường đều chưa bao giờ thấy diễn viên nào như thế. Lời thoại thì chỉ cần đọc qua hai lần đã thuộc lòng, trong khi hắn còn có thể diễn theo tất cả mọi chỉ thị của đạo diễn một cách hoàn hảo. Ngay như các màn độc thoại quay cận cảnh suốt mấy phút mà hắn cũng có thể dễ dàng khống chế được, dĩ nhiên là không quên diễn xuất thêm từng động tác vô cùng nhỏ nhặt đan xen nữa.

Hầu hết các cảnh diễn trong phòng nhanh chóng được quay xong. Còn một số cảnh quay ngoài trời thì do công tác xử lý ngược sáng rất phức tạp, kinh phí của đoàn phim lại có hạn, cho nên chỉ có thể chờ đến khi trời tối mới tiến hành quay tiếp.

Sau khi trời tối, Hàn Phi lập tức quay tiếp luôn. Đến khoảng 10 giờ đêm, công tác quay chụp đã hoàn thành, nhanh hơn dự kiến rất nhiều.

Nói vài câu chào hỏi với nhân viên công tác và hoàn thành công đoạn tẩy trang, Hàn Phi trực tiếp chạy về nhà.

Suốt dọc đường, Hàn Phi không hề dừng bước. Nhưng khi sắp về đến nhà, hắn bỗng phát hiện bản thân lại bị theo dõi nữa rồi.

“Hình như vẫn là ông chú ký giả kia. Người này làm ăn ‘chuyên nghiệp’ quá.” Nhân lúc qua khúc ngoặt góc vườn hoa, Hàn Phi bèn mượn góc khuất tầm mắt để ẩn nấp.

Chẳng bao lâu sau, ông chú ký giả có tên Kim Tuấn kia xuất hiện ngay lối ra vào. Sau khi phát hiện mình lại để mất dấu Hàn Phi, ông ta bèn mím môi mím lợi: “Rốt cuộc thằng nhóc này là diễn viên hay là cảnh sát đặc nhiệm thế? Năng lực phản trinh thám mạnh đến thế à?”

Miệng thì lầm bầm lầu bầu, ông chú tên Kim Tuấn kia nói thầm vài câu rồi chuẩn bị rời đi. Vốn dĩ Hàn Phi định bước ra khỏi nơi ẩn nấp, đến cảnh cáo đối phương một phen.

Thế nhưng điều khiến Hàn Phi không ngờ tới chính là, sau khi ông chú Kim Tuấn rời đi chưa lâu, một gã đàn ông mặc áo khoác màu xám, đeo khẩu trang và đội mũ âm thầm lén lút xuất hiện.

"Gã đàn ông đội mũ này đang theo dõi ông chú Kim Tuấn ư?" Người đàn ông xuất hiện sau cùng kia trùm kín quá nửa khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mắt ra bên ngoài mà thôi.

Hàn Phi núp trong bóng tối quan sát hết thảy. Hắn ghi nhớ lại ánh mắt của gã đàn ông mặc áo xám nọ: "Trong mắt toàn tơ máu. Dường như gã ta đang phải chịu đựng áp lực tâm lý cực lớn, cứ như thể một con thú hoang đã đi đến bước đường cùng rồi vậy."

Rà soát lại những ký ức trong đầu, Hàn Phi vô cùng kinh ngạc phát hiện, khuôn mặt của gã đàn ông mặc áo xám này có chút giống với hung thủ đã sát hại Ứng Nguyệt!

Một nhà ba người ấy đã nhét Ứng Nguyệt vào trong thú nhồi bông. Sau đó, bà mẹ và đứa em gái đã bị bắt, nhưng thằng cha thì vẫn còn đang lẩn trốn bên ngoài.

"Có khi nào vì đọc được bài báo liên quan đến mình, gã ta cảm thấy mình chính là người cung cấp manh mối nặc danh kia, cho nên muốn tìm mình báo thù? Nhưng tại sao gã ta lại phải đi theo dõi ông chú Kim Tuấn? Gã muốn kêu ông ấy dẫn đường ư?"

Gã đàn ông áo xám đi theo ông chú Kim Tuấn. Hàn Phi thấy thế cũng không báo cảnh sát mà lặng lẽ đi theo đằng sau gã đàn ông áo xám kia.

Thứ tự theo dõi ban đầu, giờ vừa vặn đảo ngược lại.

…….

"Lại lãng phí nguyên một ngày rồi. Có điều, trên người thằng nhóc diễn viên kia khẳng định là có tư liệu! Kẻ hiểu rõ hung thủ nhất chắc hẳn chính là bản thân hung thủ. Nói không chừng, thằng nhóc diễn viên kia cũng đã từng tham dự vào một vài việc rồi. Mình đã theo biết bao nhiêu minh tinh như thế, nhưng cảm giác mà thằng nhóc đó mang đến cho người ta hoàn toàn không giống những người khác. Hắn rất nguy

hiểm.” Thu dọn thiết bị quay chụp, người tên Kim Tuấn nọ bèn quay về nơi ở của mình. Nơi đây cũng được tính là một khu chung cư tương đối cao cấp của phố cổ.

Bước vào thang máy, ông chú Kim Tuấn lôi điện thoại ra, bắt đầu xem các thông tin giải trí: “Sớm muộn gì mình cũng phải nổ ra một tin giật gân, ba năm không mở hàng, vừa mở là đủ ăn ba năm…”

Cánh cửa thang máy đang chầm chậm đóng bỗng bị một cánh tay chặn lại. Một gã đàn ông mặc áo khoác xám cũng bước vào thang máy.

Ông chú Kim Tuấn chỉ quét mắt nhìn một cái rồi cũng không mấy chú ý nữa.

Cả hai cùng lên tới tầng 6. Sau khi người đàn ông tên Kim Tuấn bước ra khỏi thang máy, vài giây sau, gã đàn ông mặc áo xám mới đi ra.

Đôi mắt ẩn dưới vành mũ của gã ra lộ ra một tia ác ý. Gã lẳng lặng đứng ngay sau lưng ông chú Kim Tuấn mà không có lấy một tiếng động.

Lúc này, ông chú Kim Tuấn vẫn một tay cầm thiết bị ghi hình, rồi dùng tay còn lại mở cửa. Khi ông ta chuẩn bị bước vào nhà, một mũi dao lạnh băng kề ngay trên cổ của ông ta.

“Tao muốn mày giúp cho một việc.”

Một chất giọng khàn khàn vang lên bên tai, cơ thể gã Kim Tuấn lập tức cứng ngắc: “Có gì từ từ nói! Anh cần bao nhiêu tiền tôi đều có thể cho anh hết!”

“Bé cái mồm lại.” Gã đàn ông áo xám vô cùng căng thẳng. Con dao dang dí sát vào cổ của gã Kim Tuấn trực tiếp cứa vào thịt của ông ta: “Tao đã bị phát lệnh truy nã rồi, sớm muộn gì cũng phải chết. Nếu như mày không muốn bồi táng theo tao thì hãy thành thật chút đi.”

“Tôi… Tôi chắc chắn sẽ hoàn toàn phối hợp, anh cần gì thì cứ việc lấy đi.”

“Vài nhà trước.”

Gã đàn ông áo xám và gã Kim Tuấn nọ cùng nhau vào nhà. Sau khi cánh cửa nhà đóng lại, gã áo xám mới thở phào một hơi, trên trán gã đã ướt đẫm mồ hôi: "Đoạn tin vắn liên quan đến vụ án giấu thi thể trong thú nhồi bông vào buổi sáng kia là do mày viết hả? Mày nói trong quá trình bản thân đang phỏng vấn độc quyền thằng diễn viên kia, đối phương đã tiết lộ cho mày về những thông tin các vụ án mạng khác có liên quan đến nó phải không."

Nghe những lời này của gã đàn ông áo xám, gã Kim Tuấn bèn hối hận xanh ruột: "Tôi chỉ phỏng đoán thôi, là suy đoán cá nhân ấy mà. Anh hai à! Tôi chỉ là một ký giả giải trí vô cùng bình thường, anh đừng có hiểu nhầm nhé!"

"Vô cùng bình thường?" Gã áo xám nhìn những đồ trang trí xa hoa quanh căn hộ, cùng những đồ dùng gia đình với công nghệ hiện đại, còn thêm cả thiết bị tập dưỡng sinh đời mới nhất tại đây thì ánh mắt càng trở nên ác độc: "Tao ghét nhất là những kẻ vô cùng bình thường bọn mày đấy."

Con dao lại ấn sâu vào mấy phân, khiến cho máu bắt đầu chảy ra.

Nghe thấy âm thanh kêu gào của gã Kim Tuấn, trên mặt gã áo xám lộ ra vẻ thỏa mãn: "Có kẻ nặc danh đã cung cấp manh mối cho phía cảnh sát. Kẻ nặc danh kia chính là Hàn Phi, có đúng hay không?"

"Tôi thực sự không biết mà!"

"Tao không thèm quan tâm việc đôi tay này lại xử thêm một mạng người đâu. Tao chỉ muốn khiến cho thằng đó phải trả giá trước khi bị bắt thôi!" Gã áo xám không ngừng ấn dao sâu thêm, máu chảy ngày càng nhiều: "Hãy kể hết những gì mày biết cho tao nghe, tao sẽ tha cho mày một mạng."

Dòng máu đang chảy ra khiến gã áo xám càng trở nên hưng phấn. Gã cảm nhận được niềm vui khi giày vò Kim Tuấn.

Con người gã Kim Tuấn này cũng rất khôn ranh. Gã biết tên tội phạm sát nhân bên cạnh này nhất định sẽ giết người diệt khẩu, cho nên chỉ có thể cứng rắn kéo dài thời gian, hy vọng có kỳ tích xuất hiện.

“Bài báo kia của tôi là giả. Người thực sự cung cấp manh mối không phải là Hàn Phi. Tôi có thể dắt anh đi tìm kẻ cung cấp manh mối thực sự kia!” Con dao đang kề ngay cổ mình, gã Kim Tuấn hoàn toàn rơi vào thế bị động. Song chỉ cần có thể rời khỏi đây là gã có thể tìm cơ hội cầu cứu được.

“Dẫn tao đi ư? Mày thực sự nghĩ là tao ngu thế à? Xem ra không dạy dỗ mày một chút thì mày sẽ không thành thật rồi!” Gã đàn ông áo xám nói xong bèn chuẩn bị đâm con dao vào người của gã Kim Tuấn, thế nhưng vào đúng lúc này, bên ngoài căn hộ bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

“Chuyển phát nhanh đây! Làm phiền ký nhận giúp!”

Trong nháy mắt, tiếng gõ cửa đột ngột khiến gã đàn ông áo xám lập tức căng thẳng.

“Mày dám lên tiếng là tao đâm chết mày ngay tức khắc.” Gã áo xám cắn chặt răng lại. Gã hy vọng tên chuyển phát nhanh ngoài cửa nhanh chóng bỏ đi. Song anh chàng chuyển phát nhanh kia lại vô cùng kiên nhẫn, cứ thế gõ cửa không ngừng.

Gã áo xám cần phải đào được tin tức về kẻ đã cung cấp manh mối cho cảnh sát từ trên người Kim Tuấn, cho nên tạm thời không muốn giết chết ông ta. Tuy nhiên, anh chàng chuyển phát ngoài cửa kia cứ không ngừng gõ cửa. Nếu cứ tiếp tục thế này, khẳng định là sẽ gây ra sự chú ý của nhiều hàng xóm hơn.

“Mẹ nó chứ! Những kẻ muốn tìm chết nhiều thế!” Sau khi nhỏ giọng chửi một câu, gã bèn mở miệng nói: “Mày cứ để hàng chuyển phát ở ngoài cửa ấy, lát nữa tao sẽ tự ra lấy.”

Gã Kim Tuấn rất muốn lên tiếng, nắm lấy cọng cỏ cứu mạng cuối cùng này. Thế nhưng con dao vẫn đang kề sát trên cổ, hễ ông ta hơi có động tĩnh lạ là đoán chừng gã áo xám sẽ trực tiếp giết chết ông ta luôn.

Gã Kim Tuấn đỏ cả mắt, cơ hồ sắp khóc tới nơi. Trong lòng ông ta điên cuồng cầu nguyện, hy vọng anh chàng chuyển phát kia đừng đi.

“Là nhận hàng trả tiền đấy! Anh à! Thời gian tiêu tốn ở chỗ anh đủ cho tôi chạy thêm một đơn nữa rồi!” Anh chàng chuyển phát cũng rất bất mãn: “Tổng cộng 50 đồng, anh mở cửa trả tiền cho tôi, tôi sẽ lập tức đi ngay!”

Gã đàn ông áo xám nghe thấy anh chàng chuyển phát chỉ cần thu 50 đồng thôi là lập tức đi ngay. Cho nên gã do dự trong chốc lát, rồi móc ra 100 đồng từ trong túi ra.

Cầm tiền trong tay, gã đàn ông áo xám lại hậm hực trợn mắt với gã Kim Tuấn: “Tao không muốn giết mày, mày cũng đừng có tự tìm đường chết.”

Thấy ông chú Kim Tuấn tỏ vẻ vô cùng thành thật, gã áo xám bèn giơ tay lên, mở ra một khe cửa nhỏ. Thế nhưng còn chưa kịp đưa tiền ra ngoài, cánh cửa chống trộm đã bị một lực cực lớn kéo ra!

Bên ngoài cửa căn bản chẳng có anh chàng chuyển phát nhanh nào cả, mà chỉ có một chàng thanh niên tuấn tú với ánh mắt trong trẻo lạnh lùng.

Biến cố đột ngột này khiến cho cả người đàn ông tên Kim Tuấn và gã áo xám đều không kịp phản ứng. Ngay lúc ấy, người thanh niên kia đã xông vào nhà.

Hắn như thể đã từng trải qua rất nhiều tình cảnh như thế này rồi vậy, dù nhìn thấy máu tươi và tên bắt cóc vẫn không hề bị ảnh hưởng tí nào. Chỉ với một cú đấm, hắn đã đánh gãy sống mũi của gã mặc áo xám!

Âm thanh xương khớp rạn gãy vang lên trong căn hộ. Gã áo xám chảy máu khắp mặt, đầu chóng mắt hoa, não bộ thì kêu ong ong, trước mặt chỉ là một màu tối đen, đồng thời, cơ thể cũng ngã ra sau.

“Đây chính là hiệu quả của thể lực +10 đấy ư?”

Người thanh niên kia nhặt con dao trên nền nhà lên, liếc nhìn tên Kim Tuấn vốn đã bị hù đến phát ngốc, rồi giơ tay mình ra: “Trước đây chẳng phải tôi đã nói với chú là đừng có theo dõi tôi nữa rồi à?”

Chương 104: Chiêu hồn!

Ánh đèn hành lang soi lên cơ thể của Hàn Phi, tựa như khảm một vầng hào quang lên bóng lưng của hắn.

"Hàn Phi!"

Gã Kim Tuấn ngã ngồi xuống đất, bịt cổ mình lại. Lúc này, ánh mắt ông ta nhìn Hàn Phi cứ như thể đang nhìn thiên sứ vậy.

Gã Kim Tuấn gần như đã rơi vào tuyệt vọng rồi, chẳng ngờ Hàn Phi vậy mà lại đến cứu ông ta.

Tìm được đường sống trong tuyệt cảnh, loại cảm giác vui sướng và cảm kích ấy không từ ngữ nào có thể hình dung cho được!

"Trong nhà ông có hộp cứu thương gia đình không? Tự cầm máu cho mình trước đi đã." Hàn Phi cứu ông chú Kim Tuấn nọ chỉ là việc tiện tay mà thôi. Mục đích thực sự của hắn chính là cái gã mặc áo xám kia kìa.

Nhìn gã đàn ông áo xám nằm dưới đất cả nửa ngày trời cũng không bò dậy nổi nọ, Hàn Phi chủ động đóng cánh cửa chống trộm lại.

"Mày chính là cha của Minh Mỹ ư?" Hàn Phi tháo khẩu trang của đối phương xuống. Một quyền lúc nãy của hắn dùng sức quá mạnh, cho nên trực tiếp phá tướng của đối phương luôn rồi. Có điều, chỉ cần dựa trên đường nét phần mặt còn lại, hắn cũng có thể nhận ra người đàn ông này chính là gã tội phạm truy nã đang bỏ trốn kia, là một trong những hung thủ sát hại Ứng Nguyệt.

Gã áo xám ú ú ớ ớ không thốt nổi nên lời. Hàn Phi cũng chẳng thèm quan tâm: "Chẳng phải mày muốn báo thù tao à?"

Túm đầu gã nọ, Hàn Phi dùng sức đập xuống nền nhà. Sau khi đảm bảo đối phương không còn đủ sức để đánh trả nữa, hắn ngồi xổm bên cạnh gã: "Mày là cha của Minh Mỹ, còn tao

là anh trai của Ứng Nguyệt. Cả nhà ba người bọn mày đã giết hại em gái của tao, vậy mà mày còn dám vọng tưởng báo thù tao nữa hả?"

Trong thế giới tầng sâu, Hàn Phi được biết một nhà ba người này đã từng làm những chuyện quá đáng đến nhường nào đối với Ứng Nguyệt; mà cùng với cái chết của Ứng Nguyệt, những chuyện này đoán chừng đã trở nên rất khó tra xét ra.

"Tao cần một lời giao phó cho Ứng Nguyệt." Vào lúc Hàn Phi đang suy nghĩ phải giúp Ứng Nguyệt như thế nào, bỗng hắn nhìn thấy thiết bị game mới nhất đang được đặt trong phòng khách.

"Kim Tuấn, tôi muốn hỏi ông một chuyện."

"Không cần hỏi! Cậu nói cái gì tôi đều đáp ứng cậu hết!" Ông chú Kim Tuấn đang tự băng bó vết thương, vừa nghe thấy câu nói kia của Hàn Phi là vội vã chạy ngay tới. Bây giờ ông ta đã đối xử với Hàn Phi như ân nhân cứu mạng của mình.

"Ông cũng chơi game [Cuộc Sống Hoàn Hảo] à? Hình như đây chính là máy chơi game thuộc về công ty của bọn họ thì phải?"

"Từ bản closed-beta thứ 4 thì tôi đã bắt đầu chơi rồi! Tôi còn mua tích trữ được lược chơi bản thử nghiệm ở chợ đen, đang dự định bán sang tay nữa đây. Nếu như cậu cần đến, tôi có thể cho cậu!" Ông chú Kim Tuấn nghiêng cổ, nhìn Hàn Phi một cách vô cùng chân thành.

"Tôi có một việc muốn nhờ ông, chỉ có điều không biết có thể tin tưởng ông hay không." Ánh mắt Hàn Phi quét qua gã Kim Tuấn. Hắn cảm thấy đây là một cơ hội rất tốt, bản thân không thể bỏ lỡ được.

"Cậu đã cứu tôi một mạng, phần ân đức này tôi xin ghi nhớ suốt đời! Tuy rằng Kim Tuấn tôi không phải người tốt thập toàn thập mỹ, nhưng mà sau này, chỉ cần là những điểm cậu cần đến, vậy thì chỉ cần nói một tiếng thôi. Tôi sẽ lập tức có mặt!" Vừa thoát chết trong gang tấc, ông chú Kim Tuấn quả

thực đã chịu một cú sốc rất lớn. Nếu như không có Hàn Phi, có khả năng giờ ông ta đã bị giết chết rồi.

"Bây giờ tôi cần ông làm giúp một chuyện." Hàn Phi mở máy game ra, lôi gã đàn ông áo xám còn chưa hồi phục thần trí vào máy game: "Cho gã ta một tài khoản closed-beta chưa được sử dụng đi, để cho gã bước vào trò chơi [Cuộc Sống Hoàn Hảo]."

"Cho gã á?" Ông chú Kim Tấn không hiểu cho lắm: "Trên chợ đen, tài khoản closed-beta đã hét đến mười mấy nghìn rồi, cho gã ta thật ư?"

"Đừng hỏi vì sao. Chút nữa tôi sẽ rời khỏi đây rồi, ông phải giữ cho gã luôn trong game đấy." Hàn Phi nhìn đồng hồ trên tường: "Sau 12:15 đêm nay, ông hãy báo cảnh sát để cho họ đến đây."

"Được. Nhưng tôi e là giữa chừng hắn sẽ lại ra tay với tôi." Ông chú Kim Tuấn vẫn còn nơm nớp lo sợ.

"Không phải sợ." Hàn Phi bẻ gãy cổ tay của gã đàn ông áo xám: "Giờ thì gã đã không còn cách nào ra tay với ông được nữa rồi."

Đối xử với những tên cặn bã và biến thái kiểu này, Hàn Phi trước nay chưa từng nhẹ tay: "Hãy nhớ kỹ những lời tôi nói. Ông nhất định phải đảm bảo lúc 12:00 gã có online đấy."

Sau khi dặn dò tỉ mỉ mọi chi tiết, Hàn Phi còn trao đổi phương thức liên lạc cùng với ông chú Kim Tuấn rồi mới vội vàng rời đi.

"Mình đã biết được mã game, ID trong game, họ tên ngoài đời thực, ngày tháng năm sinh cho đến những thông tin chi tiết của thằng già làm cha của con bé Minh Mỹ. Tối nay mình có thể dùng chính gã ta để thử kỹ năng bẩm sinh [Chiêu Hồn] rồi!"

Quả thực đối với kỹ năng dành riêng cho vị trí người quản lý này, Hàn Phi đã quá đỗi kỳ vọng. Nhưng hắn vẫn không dám tùy tiện sử dụng.

Hắn sợ sẽ làm liên lụy đến những con người bất hạnh. Lần này, cuối cùng hắn cũng có thể yên tâm mà mạnh dạn thử nghiệm được rồi.

Hơn 11 giờ tối, rốt cuộc Hàn Phi cũng về đến nhà của mình.

Hắn ăn tạm ít đồ, sau đó lôi chiếc mũ game ra, kết nối các loại đầu dây.

Nhìn lên chiếc đồng hồ trên tường, trước khi đăng nhập vào game, hắn còn cố tình gọi một cuộc điện thoại cho ông chú Kim Tuấn.

Khi đã xác định được cha của Minh Mỹ đã thành công đăng nhập vào trong game, Hàn Phi dứt khoát đội mũ game lên.

Màu máu lan tràn tứ phía!

"Chào mừng đến với [Cuộc Sống Hoàn Hảo]. Bây giờ, bạn có thể lựa chọn cuộc sống hoàn hảo dành cho chính mình!"

Mở mắt ra, Hàn Phi thấy mình đang ngồi trong căn hộ ma ám số 1044.

Sợ trì hoãn thì sẽ xảy ra biến cố, hắn không để lỡ bất kỳ một chút thời gian nào, trực tiếp mở bảng thuộc tính, lựa chọn sử dụng kỹ năng bẩm sinh [Chiêu Hồn] của người quản lý.

Sau khi Hàn Phi đưa ra lựa chọn, điều khiến cho hắn hoàn toàn không thể ngờ tới lại xảy ra.

Trong khoảnh khắc khởi động kỹ năng của người quản lý, bản thuộc tính vốn có bỗng bắt đầu chảy máu, vỡ vụn; từng khuôn mặt quỷ ghê rợn, khủng khiếp lẳng lặng hiện ra, mỗi một khuôn mặt quỷ kia đều ngậm một cái tên trong miệng!

Không có sự chỉ dẫn của Hệ thống, không có bất kỳ lời cảnh báo nào, một hàng chữ bằng máu im lặng xuất hiện trong đầu của hắn.

"Bạn đang nhìn gã ta!"

Mấy chữ bằng máu ấy khiến cho người ta không rét mà run. Đến cả Hàn Phi cũng cảm thấy da đầu tê dại, tựa như chỉ

có mấy chữ kia thôi cũng đại diện cho thứ gì đó cực kỳ đáng sợ rồi.

Chầm chậm thở ra một hơi, Hàn Phi lấy hết can đảm, tìm họ tên cha của Minh Mỹ trong đám mặt quỷ kia.

Lúc này, hắn cũng phát hiện ra một vấn đề. Màu máu trên mấy chữ ấy có đậm, có nhạt; màu máu càng đậm thì tỉ lệ chiêu hồn thành công lại càng cao.

"Thế này thì phải tìm đến khi nào?"

Sau một lúc tìm kiếm, Hàn Phi phát Hiện ra một gương mặt quỷ không ngậm tên. Hắn bèn thử viết trực tiếp tên gã cha của Minh Mỹ lên trên khuôn mặt quỷ ấy.

Khi cái tên kia được viết xong, dòng chữ máu một lần nữa xuất hiện trong đầu của hắn.

"Bạn có tỉ lệ thất bại là 80%, tỉ lệ thành công là 10%, 10% còn lại là bạn có thể sẽ gọi đến thứ gì đó khác nữa!

Bạn xác định tiến hành Chiêu hồn: Có - Không?"

Hàn Phi chỉ chờ đợi mỗi giây phút này, cho nên hắn không hề do dự chọn: "Có!"

Khuôn mặt quỷ đáng sợ nọ cắn nát họ tên kia; làn âm khí vô tận xộc thẳng khắp căn hộ ma ám số 1044, cánh cửa và mặt kính của cửa sổ va chạm mạnh, phát ra âm thanh leng keng.

Tất cả những gương mặt quỷ kia như thể đều phát điên, xông thẳng vào Hàn Phi, mà ánh mắt của Hàn Phi lại chỉ chăm chăm nhìn vào gương mặt quỷ mà mình đã chọn.

Hắn không rõ bước tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Khi sử dụng kỹ năng bẩm sinh của người quản lý, trong thâm tâm hắn cũng nảy sinh một loại cảm giác lo sợ khó mà hình dung được, giống như những gương mặt quỷ kia sẽ nuốt luôn cả bản thân mình vào mà cắn nát vậy!

Bảng thuộc tính hóa thành từng mảnh vụn, và từng khuôn mặt quỷ đang ngậm đủ thứ họ tên kia hòa tan thành máu, chỉ còn sót lại khuôn mặt quỷ mà Hàn Phi đã chọn kia đang dần dần biến thành hình dạng giống như cha của Minh Mỹ.

Khoảng cách giữa nó và Hàn Phi ngày càng gần kề. Cho đến khi nó hoàn toàn biến thành cha của Minh Mỹ, cánh tay của Hàn Phi bèn nhúng vào biển máu được tạo nên từ vô số máu huyết kia.

Một tay nắm được cha của Minh Mỹ, Hàn Phi thử đẩy khuôn mặt quỷ kia ra khỏi biển máu. Thế nhưng chính vào giây phút khuôn mặt quỷ rời khỏi biển máu kia, nó bèn gào to thảm thiết rồi cứ thế mà bị vỡ vụn toàn thân.

Tay của Hàn Phi không còn bắt được bất cứ thứ gì nữa. Tuy nhiên, vào lúc Hàn Phi rút tay về, một khuôn mặt quỷ đã hòa tan một nửa khác bỗng nhảy ra khỏi biển máu.

Màu sắc cái tên mà khuôn mặt quỷ đó đang ngậm rất đậm đặc, hầu như đã hóa thành một vệt máu tươi thực chất. Khoảng cách của nó tới cánh tay của Hàn Phi rất gần. Lúc Hàn Phi rút cánh tay vừa giơ vào bảng thuộc tính kia lại, tự nó tách rời ra cùng với cánh tay của Hàn Phi luôn!

Một tia sáng sắc máu lóe lên, bảng thuộc tính vốn vỡ vụn sang hai bên bỗng khôi phục về vị trí trung tâm. Trông cứ có cảm giác như nó vừa chậm rãi đóng lại Quỷ Môn Quan vậy.

Khi bảng thuộc tính hoàn toàn khôi phục lại trạng thái ban đầu, âm thanh cảnh báo lạnh lẽo vang lên trong đầu của Hàn Phi.

“Bạn đã gọi được một du hồn thành công!”

Chương 105: Hoàng Doanh aka Con ma ngơ ngác

Cả căn phòng bị âm khí quét qua, nuốt chửng mọi nguồn sáng.

Hàn Phi đứng một mình trong phòng khách của căn hộ ma ám, lặng lẽ nghe âm báo của Hệ thống.

"Bạn đã thành công gọi được một Du hồn!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Kỹ năng bẩm sinh Chiêu hồn thuộc rank F của Người quản lý có xác suất thành công rất thấp, có tỷ lệ nhất định gọi đến những thứ khác. Và bởi vì không thể thực hiện nghi thức Chiêu hồn, từ đó dẫn đến việc không thể xác định được vị trí cụ thể của Du hồn ấy. Nó sẽ ngẫu nhiên xuất hiện trong vòng 100 mét xung quanh, tính từ vị trí của bạn làm trung tâm!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Những Du hồn bất định kia rất nguy hiểm! Cần phải thật cẩn thận khi sử dụng Kỹ năng Chiêu hồn!"

Dù Chiêu hồn thành công, nhưng Hàn Phi cứ nghĩ thứ mà mình gọi đến hoàn toàn không phải là bố của Minh Mỹ.

Tên của ông bố Minh Mỹ hầu như không mang màu máu, và nó đã vỡ nát trong quá trình thoát ra khỏi biển máu kia. Thay vào đó, rõ ràng là hắn đã trông thấy một khuôn mặt quỷ đẫm máu khác chạy ra bên ngoài.

Nói thẳng một câu, Hàn Phi không biết lần này hắn đã gọi đến thứ gì.

"Theo lời nhắc của hệ thống, việc Chiêu hồn có khả năng gọi người chơi đến đây, nhưng cũng có tỷ lệ gọi những thứ khác đến. Thậm chí, người thao tác còn có thể gọi một vài thực thể cực kỳ đáng sợ đến nữa."

Hiện tại, hắn vẫn nhớ cảm giác run rẩy của bản thân khi thực hiện Chiêu hồn. Giữa dòng biển máu ấy, đúng là có một

thực thể nào đó vô cùng khủng khiếp ẩn giấu đằng sau vô số gương mặt quỷ kia.

"Lấy mình làm trung tâm, Du hồn sẽ ngẫu nhiên xuất hiện trong vòng 100 mét. Có vẻ như thứ kia nên xuất hiện bên trong khu chung cư này."

Hàn Phi muốn trừng trị hung thủ, nhưng hắn cũng sợ liên lụy đến người vô tội.

Bất kể lý do là gì, hắn buộc phải tìm ra Du hồn mà chính mình đã gọi đến đây, càng sớm càng tốt.

"Mình nhớ mang máng rằng, cái tên thoát ra kia mang màu máu rất đậm. Thoạt nhìn, dường như đó là kẻ mang thể chất tâm linh thì phải, không giống như một người bình thường."

Ở thời điểm hiện tại, kể như tòa chung cư này đã tương đối an toàn. Do đó, Hàn Phi cũng không cần phải ở yên trong căn hộ ma ám suốt 3 tiếng đồng hồ.

Hắn lấy chìa khóa dự phòng của người quản lý, chạy ra khỏi căn hộ ma ám số 1044. Tiếp theo, Hàn Phi vận động những người hàng xóm có mối quan hệ tốt với hắn trong cả tòa chung cư, bắt đầu tìm kiếm Du hồn kia.

Bắt đầu từ tầng một, Hàn Phi không bỏ qua bất cứ một cánh cửa nào. Cũng tranh thủ dịp này, hắn muốn xem thử những căn hộ mà mình chưa từng ghé qua.

Tìm cuốn chiếu từng tầng lầu một, Hàn Phi tìm mãi đến tầng 8 mà cũng không thấy Du hồn kia đâu. Vừa mới nghĩ rằng con Du hồn đó đã bị một bạn hàng xóm nào ăn mất, Hàn Phi chợt nghe thấy một tiếng thét to vang lên bên ngoài tòa chung cư Block 1 này!

Hàn Phi vội vàng chạy đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài kiểm tra, để rồi phát hiện tiếng hét ấy vang lên từ tòa chung cư Block 2 của khu cư xá Hạnh Phúc hiện tại!

"Tại sao tiếng hét này có vẻ hơi quen thuộc nhỉ?"

…

“Đây là đâu vậy? Chẳng phải mình mới vừa tiến hành sơn bồn cầu sao? Tại sao mới vừa đi ra khỏi nhà vệ sinh thì… cả căn nhà đều biến mất luôn rồi?”

Cảm nhận bầu không khí lạnh lẽo, ẩm ướt và thoang thoảng mùi nấm mốc xugn quanh, Hoàng Doanh sững sờ hơn 10 giây trước khi phản ứng: “Chẳng lẽ đây là bản đồ ẩn à? Hóa ra toilet nhà mình có thể đi thông đến bản đồ ẩn! Mẹ kiếp!”

Bản đồ ẩn còn hiếm hơn các [nhiệm vụ ẩn] nữa đấy. Theo thông tin chính thức do chính phủ công bố, người chơi có thể nhận được các vật phẩm đặc biệt độc nhất trong bản đồ ẩn, và chỉ những người cực kỳ may mắn mới có thể vào được đó.

“Giá trị may mắn của mình chỉ có 1 mà thôi! Đây có phải là hương khói từ phần mộ tổ tiên phù hộ độ trì cho mình không nhỉ? Vậy mà để mình gặp được bản đồ ẩn à?”

Hoàng Doanh hưng phấn hẳn lên. Nhưng ngay lúc gã đang định lục tìm kiếm vật phẩm trong phòng, đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên.

“Là nhiệm vụ của bản đồ ẩn này ư? Mà nhiệm vụ ẩn ấy lại còn tự động kích hoạt trước khi mình đi tìm nữa à?”

Hoàng Doanh thong thả đi tới cửa phòng khách, với tay mở cửa mà không đắn đo gì. Gã hưng phấn nhìn ra bên ngoài.

Trong hành lang thoang thoảng một mùi thối nào đó, gã trông thấy một người phụ nữ trung niên đẫm máu, đầy các vết bầm tím trên người đang tì vào cửa chống trộm, nghểnh cổ nhìn vào trong.

Đùng!

Đúng kiểu tay nhanh hơn não, gã đóng mạnh cửa căn hộ lại theo bản năng.

Mình vừa nhìn thấy thứ gì vậy?

Trong tình trạng não bộ đang treo máy tạm thời, Hoàng Doanh vẫn cảm thấy rất mơ hồ vào lúc này.

Mình dùng sai thao tác khi khởi động game à?

Hít một hơi thật sâu, Hoàng Doanh nhìn vào mắt mèo trên cánh cửa để quan sát ngoài hành lang; bên ngoài vẫn trống không, chẳng có ai cả.

Gặp phải Bug ư?

Cẩn thận nhích nhẹ cửa chính ra, Hoàng Doanh xác định là không có ai đứng bên ngoài cả.

Dường như người phụ nữ lúc nãy chưa từng xuất hiện vậy, và mùi hôi thối trong hành lang cũng đã không còn.

"Hay mình bị ảo giác do thường xuyên cày game xuyên đêm?"

Hành lang vô cùng bẩn thỉu, rác rưởi và các món đồ lặt vặt chất thành từng đống; lan can sắt hoen gỉ, hai bên tường treo khá nhiều áp phích quảng cáo nhỏ và các nét vẽ nghịch ngợm của trẻ em.

Đây là một dãy hành lang thông thường của các khu chung cư bình dân kiểu mẫu.

"Mỗi một bản đồ ẩn trong [Cuộc Sống Hoàn Hảo] đều được designer trau chuốt cẩn thận, ẩn chứa rất nhiều Trứng phục sinh. Cơ mà, hình như chưa có ai từng thấy qua loại bản đồ ẩn tương tự như tình huống thế này." Hoàng Doanh giậm chân, khiến đèn báo động trong hành lang sáng lên. Gã bước đến đằng trước căn hộ số 2041, nhẹ nhàng gõ cửa: "Có ai ở nhà không?"

Không có tiếng trả lời từ bên trong căn hộ, nhưng gã chợt nghe thấy tiếng bước chân vọng xuống từ tầng lầu bên trên.

Dựa theo hướng âm thanh, Hoàng Doanh nhìn về phía góc hành lang, nơi đó có một cô bé độ chừng mười mấy tuổi đang đứng.

Làn da của con bé trắng nõn một cách bất thường, dáng người rất gầy gò, và có thể mơ hồ nhìn thấy một vết hằn màu tím sẫm bên dưới lớp áo ngay vị trí cổ.

"NPC của bản đồ ẩn này ư? Ngay cả tạo hình cũng khác với các NPC phổ thông nữa!"

Cô bé tỏ vẻ ngạc nhiên, trông tựa như nó không ngờ rằng lại có người trong tòa nhà này sẽ nói chuyện với nó.

"Vừa rồi, em có thấy một người phụ nữ trung niên cả người đầy máu ở xung quanh đây không?" Bản thân Hoàng Doanh rất đẹp trai. Thế nên, gã bèn nở nụ cười theo kiểu bộc lộ sự tự tin của một người đàn ông trưởng thành, nhằm tạo ấn tượng tốt cho kẻ lạ mặt đằng kia.

Cô bé im lặng lắc đầu.

Vẻ ngoài yếu đuối và dáng dấp đáng thương của nó kia khiến trái tim đang đập thình thịch liên hồi của Hoàng Doanh từ từ đều nhịp lại. Gã cẩn thận quan sát cô bé một lần nữa, nhận ra đó là một cô bé rất xinh đẹp, ngoại trừ làn da nhợt nhạt quá mức cho phép.

"Đừng chơi đùa ngoài hành lang thế này! Em mau về nhà đi! Dường như có một người phụ nữ điên lẩn quẩn khu này, coi chừng bà ta làm hại em đấy." Hoàng Doanh là một người rất tốt bụng và dịu dàng, thế nên sẽ không bắt nạt đối phương dù đó chỉ là một NPC.

"Em chưa thể về nhà! Em bị mất đồ, giờ em phải tìm cho ra đã!" Cô bé rụt rè lên tiếng.

"Tìm đồ vật à? Đây chính là nhiệm vụ của trò chơi hay sao?" Kinh nghiệm cày game nhiều năm giúp Hoàng Doanh nhận ra rằng, mãi đến lúc này thì mình mới có thể kích hoạt nhiệm vụ ẩn. Gã cười tươi tắn hơn rồi nói: "Đêm hôm khuya khắt, em đi tìm đồ vật một mình trong hành lang thì nguy hiểm lắm. Để anh đi tìm cùng em nhé?"

Cô bé càng ngạc nhiên hơn sau khi nghe Hoàng Doanh nói vậy. Dường như nó không hiểu rõ cái lý do dẫn đến sự nhiệt tình hiện tại của Hoàng Doanh.

Khẽ nhíu mày, cô bé suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng mới gật đầu.

Mừng thầm trong bụng, nhưng Hoàng Doanh chờ đợi một lúc khá lâu nhưng chẳng thấy âm báo của Hệ thống vang lên. Thế là, gã dừng chân đứng lại, hỏi cô bé: "Mà em cần tìm thứ gì vậy?"

Giúp NPC tìm đồ thất lạc là nhiệm vụ thường thấy trong các game ăn khách đương đại. Nhưng có đôi khi, Hoàng Doanh đều cảm thấy rất khó hiểu, rằng tại sao mà mấy bạn NPC trong khá nhiều tựa game đều có trí nhớ kém đến như vậy chứ?

Sự nhiệt tình của Hoàng Doanh càng khiến cô bé khó hiểu hơn. Nó lưỡng lự một lúc lâu rồi mới chậm rãi nói: "Cư dân trong khu chung cư này đều ghét em, nói em không bình thường. Cơ mà, em cũng chỉ muốn hoàn thiện bản thân mình mà thôi."

Vừa nói, con bé vừa giơ đôi tay đang giấu đằng sau lưng ra; đó là hai cánh tay rất thon gọn, trắng trẻo, nhưng phần tận cùng của cánh tay lại mang một màu máu tươi đỏ thẫm rợn người.

"Anh có thể giúp em tìm lại tay của mình không? Em biết là có ai đó đã giấu chúng trong tòa nhà này ớ!"

"Tay???"

Chương 106: Game này có version Âm Phủ nữa, vậy là chưa từng chơi rồi!

Ngơ ngác trơ mắt nhìn cánh tay cụt còn đang chảy máu của cô bé, Hoàng Doanh cảm thấy không khí như đông đặc lại.

Thứ mà cô gái này mất không phải bao tay, không phải khăn tay, không phải giấy vệ sinh, mà là tay!

Máu gần như văng đến trên mặt, Hoàng Doanh là bác sĩ, gã biết chỉ có cánh tay vừa mới chặt xuống mới chảy nhiều máu như vậy.

Chân như nhũn ra, cảnh tượng trước mắt không giống với trong tưởng tượng của Hoàng Doanh. Gã cứ tưởng cô bé cần tìm thú cưng bị lạc, không ngờ nó lại cần tìm ra đôi tay bị chém đứt.

Trước giờ, gã chưa từng gặp nhiệm vụ nào như vậy!

Chênh lệch trong lòng quá lớn, Hoàng Doanh mở miệng mấy lần cũng không biết trả lời làm sao. Một lát sau, gã lại chạy trốn về phòng của mình.

"Giúp hàng xóm tìm tay? Nhiệm vụ ẩn này biến thái quá rồi."

Một lần nữa điều chỉnh tâm lý, Hoàng Doanh chạy vào nhà vệ sinh: "Sau khi mình mở cửa nhà vệ sinh thì tiến vào bản đồ ẩn, vậy muốn trở về cũng phải đi qua cánh cửa nhà vệ sinh mới được."

Gã đứng trong phòng khách âm u, đi qua đi lại, lắc lắc cửa phòng vệ sinh rồi chăm chú nhìn cánh cửa. Đáng tiếc, kỳ tích cũng không xảy ra.

"Tại sao lại không thể quay về?"

Mùi ẩm mốc và mùi máu tanh trong phòng càng ngày càng nặng. Hoàng Doanh phát hiện trên người mình chẳng biết lúc nào xuất hiện rất nhiều tơ máu, thứ này trông vô cùng quỷ dị.

“Thứ gì vậy? Hình như rớt xuống từ trần nhà?”

Gã gỡ mãi mà mấy sợi tơ máu trên người không chịu đứt, dính ở trên người vô cùng khó chịu, còn toả ra mùi lạ; Hoàng Doanh trực tiếp cởi bỏ áo khoác, mở vòi sen lên.

Dòng nước lạnh như băng gột rửa cơ thể, khiến đồ lót dính sát da thịt, cảm giác cứ ê ẩm khó chịu.

“Trò chơi này thật sự đã khôi phục mọi thứ y như đời thật.”

Sau khi ngâm mình trong nước lạnh nửa phút, Hoàng Doanh phát hiện tơ máu trên người không chỉ không giảm, ngược lại còn tăng thêm.

“Không phải chứ?” Gã mở chai dầu gội ra, bôi lên đầu và thoa lên cơ thể, muốn rửa sạch tơ máu trên người đi. Nhưng gã vừa mới xịt nước, ngoài phòng bỗng nhiên lại truyền tới tiếng đập cửa.

…Rầm! Rầm! Rầm!…

“Làm sao cứ đúng lúc này lại có người tới?”

Tiếng đập cửa cứ như trực tiếp nện ở trong tim của Hoàng Doanh; gã không muốn để ý, nhưng tiếng đập cửa càng lúc lại càng lớn.

Đầu óc của Hoàng Doanh rất loạn, động tác tay càng lúc càng nhanh. Lúc gã đang định xả hết bọt dầu gội, tiếng đập cửa ngoài phòng bỗng dừng lại.

“Người đi rồi sao?”

Với cái đầu đầy dầu gội, Hoàng Doanh miễn cưỡng hé mắt ra. Nhưng chính vì ánh nhìn mơ hồ này lại khiến gã lạnh cả sống lưng, trái tim cứ như ngay lập tức ngừng đập!

Gã trông thấy một người phụ nữ máu me đầm đìa, đầy vết bầm tím trên cơ thể đang nhón chân đứng trong phòng khách!

“ĐCM!”

Dầu gội từ trán chảy vào trong mắt gây ra cảm giác rất xốn và rát, Hoàng Doanh nhắm hai mắt lại theo bản năng. Vào lúc

này, gã chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, dường như người phụ nữ kia đang chạy về phía mình!

Hoàng Doanh dùng cả hai tay vội vã rửa dầu gội dính trên mặt; nhưng khi vừa mở mắt ra, lại không thấy người phụ nữ kia đâu.

"Cô… cô ta vào bằng cách nào?"

Hoàng Doanh không dám nhắm mắt nữa. Gã cố nén sợ hãi đứng dưới dòng nước chảy ra từ vòi sen.

Trong phòng khách hoàn toàn bình thường, dường như người phụ nữ kia chỉ là ảo giác của Hoàng Doanh.

Trái tim đập thình thịch trong lồng ngực, Hoàng Doanh đưa mắt nhìn chằm chằm vào phòng khách. Gã muốn tắt vòi sen, nhưng khi nhìn vào lòng bàn tay của mình thì bỗng chốc hóa ngu ngơ.

Trên bàn tay dính đầy tóc rụng, mỗi một sợi tóc đều dài hai mươi mấy cm; rất hiển nhiên, mớ tóc này không phải của gã.

"Người phụ nữ kia… lẽ nào đã bò lên đầu của mình?"

Hoàng Doanh đừng nói là ngẩng đầu lên nhìn, giờ ngay cả nhúc nhích thì gã cũng không dám!

Nước hoà lẫn với dầu gội chảy xuống từ gò má, Hoàng Doanh đợi đến cả nửa ngày. Trong phòng, ngoại trừ tiếng nước chảy, gã nhận ra là không có gì khác thường ập đến nữa.

Hoàng Doanh lấy hết can đảm từ từ duỗi thẳng người, sau đó nhìn về phía chiếc gương trong nhà vệ sinh.

Trong gương trống rỗng, không chiếu rọi được bất cứ vật gì. Bên trong không có quỷ quái như trong tưởng tượng, cũng không có cả Hoàng Doanh.

"E rằng mình vô phúc hưởng thụ bản đồ ẩn này, mình chỉ là một Gamer nghiệp dư…" Lúc muốn mở giao diện trò chơi để Thoát Game, Hoàng Doanh bỗng nhiên cảm thấy cổ ươn ướt; ngay thời điểm này, trong lòng gã chợt nảy sinh một ý niệm vô cùng không tốt.

Xoay người lại, Hoàng Doanh nhìn thấy mái tóc dài sũng nước đang kéo dài về phía cổ mình.

Một người phụ nữ khắp người bầm tím cứ như con nhện đang bò trên trần nhà vệ sinh; đầu cô ta đảo ngược 180°, tạo thành một góc độ mà người sống không thể làm được!

"Dkm!!!"

Hoàng Doanh thét to đến khản cổ; gã bật ngã xuống đất, liều mạng bò ra khỏi nhà vệ sinh.

Lại đi đến phòng khách, phòng khách vốn tràn ngập mùi vị khác thường cũng phát sinh biến hóa!

Từng sợi tóc đen nhuốm máu rũ xuống từ khe hở trên trần nhà, trong phòng còn vang lên tiếng cười cổ quái.

Đầu óc hoàn toàn trống rỗng, Hoàng Doanh dùng chút sức lực cuối cùng chạy về phía cửa, rời khỏi căn hộ quỷ dị này.

"Cứu tôi với! Ai cứu tôi với!"

Tiếng cười sau lưng càng lúc càng gần, gã vừa la hét thảm thiết cầu cứu, vừa lảo đảo chạy xuống dưới lầu. Đến từng tuổi này, gã cũng chưa từng chạy nhanh như vậy!

Trong hành lang vang lên tiếng bước chân, Hoàng Doanh sợ điếng người. Gã chạy xuống tầng 2, phát hiện cửa căn hộ số 2021 không khóa.

Vì để trốn tạm thời, gã không kịp nghĩ nhiều bèn lập tức chạy vào bên trong.

"Thoát game! Thoát game!"

Mở giao diện trò chơi ra, nhưng Hoàng Doanh nhanh chóng phát hiện hoàn cảnh của mình càng tuyệt vọng hơn!

Trên giao diện bảng thuộc tính, trạng thái hiển thị của nhân vật mà gã đang nhập vai là [khác thường], tạm thời không thể Thoát Game.

Nhìn dòng chữ hiện lên giữa giao diện bảng thuộc tính, da mặt của Hoàng Doanh co quắp lại; gã suýt ngất đi vì biến cố này.

Nghe được tiếng bước chân quỷ dị trong hành lang, Hoàng Doanh nhanh chóng chạy về phía nhà vệ sinh của căn hộ này. Gã luôn tâm niệm rằng, mình bước vào "bản đồ ẩn" là do đẩy mở cửa nhà vệ sinh, nên cửa nhà vệ sinh trở thành hy vọng duy nhất của gã trong thời điểm này.

Liên tục đóng mở cửa nhà vệ sinh, Hoàng Doanh bỗng dưng muốn khóc.

"Vì sao không thể quay về? Vì sao?"

Lúc gã đang đóng mở cửa liên tục, cửa chống trộm tại phòng khách chậm rãi bị đẩy ra một khe hở; sau đó, một khuôn mặt dính đầy máu thò vào bên trong căn hộ.

Hoàng Doanh và gương mặt đó nhìn nhau trong một khoảnh khác, và gã tưởng chừng như trái tim của mình sắp nhảy ra khỏi cổ họng vậy. Theo phản xạ, gã vội vã trốn vào nhà vệ sinh.

Sau khi khóa cửa lại, Hoàng Doanh cũng sắp đến điểm chịu đựng giới hạn của bản thân rồi.

Liên tiếp bị doạ sợ, đầu óc hiện tại rơi vào tình trạng choáng váng, gã muốn ngồi lên bồn cầu để nghỉ ngơi một lúc. Nhưng vừa mới ngồi được nửa chừng, gã nhận ra bờ mông của mình lại bị ai đó nâng lên. Cùng lúc ấy, một giọng nói khàn khàn trầm thấp, tràn ngập chán ghét vang lên bên tai của Hoàng Doanh.

"Ở đây có người mà!"

Trong phòng vệ sinh đen kịt đột nhiên vang lên một giọng nói xa lạ, khiến quả tim của Hoàng Doanh giật thót một nhịp thật mạnh. Gã cuống cuồng xin lỗi, sau đó hét lớn chạy ra khỏi nhà vệ sinh.

…

Hàn Phi đứng tại căn chung cư Block 1, lắng nghe tiếng gào hét của ai đó đang liên tục vọng đến từ tòa nhà đối diện. Hắn cười một cách bất đắc dĩ: "Lần đầu tiên mình vào thế giới này cũng không sợ hãi đến thế mà? Song, còn hét được cũng là chuyện tốt, chí ít chứng minh anh Hoàng vẫn còn sống."

Chương 107: Đương sự đã quên đấu tranh

Nán lại ở trong tầng sâu thế giới lâu như vậy, đây mới là lần đầu tiên Hàn Phi rời khỏi chung cư.

Khi cánh cửa rỉ sét trên hành lang bị mở ra, một cảm giác áp lực không cách nào hình dung dâng lên trong lòng hắn.

Chiếc nhẫn của chủ chung cư trên tay hắn toát ra hơi thở lạnh lẽo như có như không. Lắng nghe nhịp tim của bản thân đập nhanh hơn, Hàn Phi cảm giác được có vài ánh mắt tràn ngập ác ý đang theo dõi chính mình.

"Đây chính là cư xá Hạnh Phúc ư?"

Những khóm cây không người chăm sóc vang lên âm thanh xào xạt, mơ hồ có máu huyết chảy ra; những dụng cụ tập thể dục đứt gãy tự di chuyển, trên cầu bập bênh màu đỏ thẫm không ngừng truyền đến tiếng cười của con trẻ; trên bức tường loang lổ bên ngoài chung cư bò đầy những dây leo ưa thích không khí lạnh, thỉnh thoảng còn sẽ có một bóng đen vụt qua.

"Đừng dừng lại ở bên ngoài, thà trốn trong toà nhà nào đó cũng còn tốt hơn đứng ở bên ngoài." Từ Cầm nắm dao ăn trong tay. Trong tròng mắt đỏ thắm của cô toát lên một sự nguy hiểm tiềm tàng; đồng thời, thân thể của Từ Cầm cũng phả ra một luồng hơi lạnh lẽo.

"Ừm." Đây vẫn là lần đầu tiên Hàn Phi thấy biểu cảm này của Từ Cầm, hắn cũng biết bên ngoài vô cùng nguy hiểm. Nếu như không phải Hoàng Doanh vô tình bị Chiêu hồn, chắc hắn vẫn còn ở lại toà nhà Block 1 thêm một thời gian, đợi sau khi hoàn thành mọi nhiệm vụ trong toà nhà này mới tính đến chuyện rời đi.

"Có đôi khi lười biếng, chị sẽ đi tới toà nhà Block 2 tìm nguyên liệu nấu ăn. Tòa lầu ba tầng kia vẫn tương đối an toàn."

Từ Cầm liếm đôi môi đỏ như máu; cô nắm chặt dao ăn, đi về phía toà nhà Block 2. Thấy Từ Cầm đã đi, Hàn Phi cũng nhanh chóng đi theo.

Cư xá Hạnh Phúc tổng cộng có 2 toà chung cư, giữa tòa nhà Block 1 và Block 2 chỉ cách nhau hơn 10m. Hàn Phi mới đi được nửa đường, lại có vật gì rơi xuống bên cạnh, suýt chút nữa đập trúng hắn.

Quay đầu nhìn lại, đó là một ngón tay cụt còn đang chảy máu.

Hàn Phi nheo mắt nhìn lên mái nhà.

Giữa toà chung cư trọ cũ nát, phía sau mỗi cánh cửa sổ dường như đều ẩn giấu quái vật và lệ quỷ.

"Bất kỳ căn phòng nào cũng tạo cảm giác rất nguy hiểm."

Đêm tối bao phủ cả tòa thành thị, nơi nơi đều tràn ngập quỷ dị và bất an. Cư xá Hạnh Phúc chỉ là một mô hình thu nhỏ của cả khu vực rộng lớn này.

Hàn Phi không dám dừng lại, đi theo Từ Cầm tới toà chung cư Block 2.

So với tòa chung cư Block 1, tòa nhà Block 2 này có vẻ vừa dơ vừa loạn. Cửa hành lang không được khóa lại, trong hành lang thoang thoảng mùi thối và mùi máu tươi gay mũi, có thể nhìn thấy đủ loại vết bẩn trên bậc thang.

"Căn chung cư Block 2 không có quản lý chung cư, nên nơi đây không có bất kỳ quy tắc nào. Mấy căn hộ định cư cũng không cố định, thực lực mạnh thì muốn ở đâu cũng được, thực lực yếu trốn đến đâu đều sẽ chết." Từ Cầm mở cửa hành lang ra. Dù hơi thở oán độc trên người của cô bỗng biến mất, nhưng hai mắt lại đỏ đến dọa người, trong con mắt thậm chí có thể mơ hồ chứng kiến bóng người màu đen: "Cư dân gốc trong toà lầu rất ít, phần lớn đều đã hồn phi phá tán. Ngược lại, có vài kẻ ngoại lai lén tiến vào nơi đây. Chúng nó vẫn đang nghĩ biện pháp giết sạch cư dân gốc còn lại ở nơi này."

"Nghe có vẻ rất tàn nhẫn, xem ra những cư dân gốc ở toà chung cư Block 2 kia cũng cần một vị quản lý chung cư." Hàn

Phi vểnh tai lắng nghe, nhưng giọng của Hoàng Doanh bỗng dưng biến mất: "Nơi cuối cùng phát ra giọng của anh Hoàng là ở tầng hai…"

Hắn chưa nói xong, trên lầu đột ngột truyền đến tiếng bước chân dồn dập, cứ như có người đang vội vã chạy trốn để giữ mạng vậy.

"Từ Cầm, lát nữa chị nhất định phải khống chế bản thân, chúng ta giành lại người trước đã!"

…

Lao ra khỏi nhà vệ sinh trong căn hộ số 2021, Hoàng Doanh tuyệt đối không ngờ trừ mình ra, còn có một người khác nữa trên bồn cầu. Tình huống vừa rồi thật sự là vừa sợ hãi, lại vừa xấu hổ.

Đầu óc choáng váng cứ như bị giội một bình nước, Hoàng Doanh cố gắng tỉnh táo lại, nhưng cơ thể vẫn không ngừng run rẩy.

Từ lúc gã bắt đầu tắm cho tới bây giờ, nếu không phải chạy trối chết, thì cũng đang trên đường chạy trối chết, ngay cả thời gian thở dốc cũng không có.

"Bang! Bang! Bang!"

Âm thanh phá cửa lại vang lên, Hoàng Doanh theo bản năng nhìn về phía cửa chống trộm ở phòng khách - gương mặt đẫm máu sau khe cửa cũng nghi hoặc nhìn Hoàng Doanh.

Lúc một người một quỷ đối diện, cánh cửa phòng ngủ ở nơi sâu nhất trong căn hộ số 2021 bị đập mở, một thằng bị bỏng nửa người bước ra!

Nó cầm một cây dao nhọn nhỏ máu, mắt to bằng hạt đậu nhìn chằm chằm Hoàng Doanh, nở một nụ cười kinh khủng: "Mới tới sao? Nhìn ngon đấy!"

Nói xong, nó bèn cầm đao nhọn lao về phía Hoàng Doanh. Hoàng Doanh hoảng hốt không kịp suy nghĩ, cứ chạy về phía cửa chống trộm theo bản năng.

Khuôn mặt đẫm máu càng ngày càng rõ ràng, Hoàng Doanh cũng không thèm quan tâm nữa.

Trong phòng vệ sinh sau lưng có quỷ, cửa có quỷ, trong phòng ngủ còn lao tới một thằng điên, chạy đâu cũng là tử lộ - vấn đề chỉ là chết kiểu nào mà thôi.

Hét khản cả cổ, lúc Hoàng Doanh chạy ra khỏi căn hộ, khuôn mặt đẫm máu đột nhiên lại hét thảm.

Gã nhìn về phía gương mặt đẫm máu, noi ấy có một người thanh niên mặt mũi tái nhợt đang dùng một tay thít chặt lấy cánh tay đầm đìa máu còn lại của mình.

"Máu của tôi có thể trừ tà, nhanh! Anh đi theo tôi!"

Dáng dấp của người thanh niên vô cùng lương thiện, gương mặt trẻ thơ hiền hòa; kẻ này đang liều mạng nhỏ máu xuống đất, dẫn Hoàng Doanh chạy lên lầu.

Từng bước đều là sát khí, khắp nơi đều là quỷ quái, Hoàng Doanh chỉ có thể đi theo đối phương.

Dưới sự hướng dẫn của người thanh niên, bọn họ tạm thời thoát khỏi lệ quỷ sau lưng.

"Trước trốn vào, tuyệt đối chớ lên tiếng!"

Người thanh niên kéo Hoàng Doanh trốn vào một căn hộ ở tầng 6, y đóng cánh cửa chống trộm, chờ đến lúc tiếng bước chân bên ngoài biến mất, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Nguy hiểm thật." Người thanh niên với gương mặt trẻ thơ đưa lưng về phía Hoàng Doanh, cổ tay của y vẫn đang không ngừng chảy máu.

"Cảm ơn, cảm ơn anh đã cứu tôi!" Hoàng Doanh vô cùng cảm kích. Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi như gã bị doạ sợ đến phát khóc, đến giờ viền mắt vẫn còn đỏ hoe.

"Không cần cảm ơn tôi." Người thanh niên với gương mặt trẻ thơ quay người lại, trên mặt của y hiện lên từng mạch máu màu đen, trong mạch máu dường như có côn trùng màu đen đang bò qua bò lại: "Tao cứu mày, chỉ là vì tao không muốn chia sẻ mày với kẻ khác thôi."

Khóe miệng nứt ra hai bên, gương mặt trẻ thơ đáng yêu bị xé toạc từ giữa, chảy ra lượng lớn máu đen hôi thối!

Nhìn thấy hình ảnh kinh khủng như vậy, Hoàng Doanh vừa mới được cứu bèn trực tiếp từ thiên đường ngã xuống tầng sâu nhất trong địa ngục. Gã quên cả phản kháng, đầu óc hoàn toàn trống rỗng!

"Thình thịch!"

Cửa chống trộm thô dày chợt bị đá văng, một con dao ăn sắc bén từ phía sau trực tiếp đâm xuyên qua cổ của cái gương mặt trẻ thơ kia!

Nguyền rủa thâm độc xâm nhập vào cơ thể, ánh dao lướt qua, một cơ thể hoàn chỉnh cứ như thế bị xẻ đôi.

Lúc gương mặt trẻ thơ bị xẻ đôi, Hoàng Doanh đờ đẫn nhìn thấy một gương mặt đẹp đến mức ngạt thở.

Cô nàng nở rộ trong máu tươi, đôi môi quyến rũ đỏ thẫm kia dường như một ngọn lửa thắp sáng đêm đen, có một sức quyến rũ yêu dị và bệnh hoạn.

Đại não trống rỗng bắt đầu hoạt động, mới vừa muốn nói chuyện, Hoàng Doanh lại nhìn thấy thịt nát đầy đất, ngửi được mùi tanh gay mũi toả ra từ máu đen trong cơ thể gương mặt trẻ thơ.

Bụng dạ cồn cào, gã không kìm được bắt đầu nôn khan. Cơ thể sớm đã kiệt quệ, cuối cùng gã gục ngã xuống bên cạnh xác của gương mặt trẻ thơ.

Từ Cầm đã giết con quỷ mang gương mặt trẻ thơ kia. Nhưng sau khi gã mang gương mặt trẻ thơ đã bị tiêu diệt, Hoàng Doanh lại nôn khan khi thấy mặt của Từ Cầm. Hành động quá khích này khiến cho nụ cười yêu dị trên gương mặt của Từ Cầm tắt lịm.

"Muốn chết à?"

Chương 108: Thần Dạ Du

Bàn tay tái nhợt nắm chặt con dao ăn, lúc Từ Cầm xách dao tiến vào căn hộ thì Hàn Phi cũng vội chạy tới. Hắn nắm thật chặt tay cô.

"Bình tĩnh! Đừng kích động! Đây chắc là hiểu lầm!" Hàn Phi cũng không biết Hoàng Doanh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sớm không tới, muộn không tới, hết lần này tới lần khác ngay lúc Từ Cầm xuất hiện lại tới: "Anh bạn này không phải quỷ, là người, vì vài nguyên nhân đặc biệt nên anh ta mới chạy tới nơi này."

Khuyên can mãi, Hàn Phi mới khiến Từ Cầm từ bỏ ý nghĩ mang Hoàng Doanh lên bàn ăn.

"Chúng ta rời đi trước, nơi này quá nguy hiểm."

[Chiếc nhẫn của chủ nhà] đã phát ra báo động từ sớm, trong tòa chung cư Block 2 cũng ẩn giấu thứ vô cùng đáng sợ.

Sau khi Hàn Phi xoa dịu Từ Cầm xong, bèn bước vào phòng. Hắn chộp lấy cánh tay của Hoàng Doanh, muốn cõng gã lên. Nhưng ngay khi ngón tay của hắn vừa mới chạm vào đối phương, trong đầu chợt vang lên âm thanh của hệ thống.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Kỹ năng Hồi hồn (không rõ level) đã kích hoạt thành công!"

"Hồi Hồn (kỹ năng không rõ level):

Hiệu quả 1: Sau khi gặp phải Du hồn lạc đường, tiễn đưa Du hồn lạc đường ấy về với thể xác, nhận được phần thưởng: ác ý -1!

Hiệu quả 2: Giết chết Du hồn, đưa ý thức của mình vào cơ thể đã từng thuộc quyền sở hữu của Du hồn ấy! Bạn sẽ bước vào trạng thái 'lang thang trong đêm!' Có thể duy trì tối đa 10 phút liên tục! Nhận được phần thưởng: ác ý +1!"

"Trạng thái lang thang trong đêm: Bạn có thể mượn ánh mắt của người chết, chứng kiến buổi đêm của một thế giới

khác.”

“Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Kỹ năng Hồi Hồn (không rõ level) còn có hiệu quả tuỳ chọn chưa được mở khóa, xin cẩn thận trong lúc sử dụng!”

“Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã thành công kích hoạt kỹ năng Hồi Hồn (không rõ level)! Kích hoạt [nhiệm vụ ẩn] độc nhất - Thần Dạ Du!”

“Thần Dạ Du (nhiệm vụ ẩn không rõ level): Không hạn chế thời gian, sau khi tiến vào trạng thái ‘lang thang trong đêm

100 lần, bạn sẽ nhận được danh hiệu Thần Dạ Du. Sau khi sở hữu danh hiệu:

Trí tuệ: +10

Năng lực phụ trợ của danh hiệu: Chưa rõ.”

Vì chạm vào cơ thể của Hoàng Doanh, trong đầu Hàn Phi đột nhiên xuất hiện một loạt nhắc nhở, khiến hắn hơi bị sang chấn tâm lý vào lúc này.

Kỹ năng Hồi Hồn có thể đưa linh hồn đi lạc về cơ thể ban đầu, điểm này Hàn Phi cũng không ngạc nhiên. Điều khiến hắn ngạc nhiên là kỹ năng Hồi Hồn lại có thể giết chết luôn cả Du hồn lạc đường, sau đó khiến cho ý thức của mình tiến vào trong cơ thể ban đầu của con Du hồn lạc đường đó!

Tuy chỉ có thể tồn tại trong 10 phút ngắn ngủi, nhưng vậy thôi cũng đã vô cùng kinh khủng.

“Tiến vào trạng thái ‘lang thang trong đêm’ 100 lần còn có thể nhận được danh hiệu Thần Dạ Du, trí tuệ +10 tương đương với trực tiếp tăng lên đến 10 level lận!” Hàn Phi nói không kích động là giả, điểm thuộc tính là thứ khó lấy được nhất ở thế giới này. Cho dù hoàn thành nhiệm vụ người quản lý vượt cấp cũng không được trực tiếp nhận thưởng điểm thuộc tính, muốn nhận được điểm thuộc tính thì phải thăng cấp mới được.

“Trí tuệ +10 quả thực là món ngon không thể cưỡng lại được, chỉ là…” Hàn Phi nhanh chóng bình tĩnh lại: “Nhiệm vụ của danh hiệu Thần Dạ Du này nhất định là đang cố ý dụ dỗ mình phạm tội! Muốn tiến vào trạng thái ‘lang thang trong

đêm’ thì phải giết chết Du hồn, chiếm đoạt cơ thể, nhưng Du hồn mà sở hữu cơ thể thì đều là gamer còn sống cả!”

Vì nhận được một danh hiệu, phải giết chết 100 người, Hàn Phi chỉ nghĩ thôi cũng thấy tê cả da đầu.

“Tiến vào trạng thái ‘lang thang trong đêm’ còn có thể tăng ác ý, tại sao mình cứ cảm thấy kỹ năng này cứ như đang muốn dẫn dắt mặt xấu xa của mình ra vậy?”

Hàn Phi không trực tiếp phủ định hiệu quả thứ hai của kỹ năng Hồi Hồn, nhưng hắn cũng tuyệt đối sẽ không tổn thương người vô tội.

Sau khi suy nghĩ thấu đáo, Hàn Phi nghĩ ra một phương pháp vừa không vi phạm nguyên tắc của bản thân, vừa có thể hoàn thành nhiệm vụ ẩn.

“Thần Dạ Du là vị thần đi lại vào ban đêm, giám thị thiện ác của thế gian. Xem ra, mình còn phải tiếp tục hỗ trợ cảnh sát phá án mới được. Mình muốn đích thân giải quyết hết một trăm ác quỷ khoác da người, thế sẽ xứng với danh hiệu Thần Dạ Du.”

Bố của Minh Mỹ là một lựa chọn thích hợp. Đáng tiếc, kỹ năng Chiêu Hồn của Hàn Phi có level quá thấp, xác xuất thành công không cao.

Song Hàn Phi không nản lòng vì chuyện này, [Cuộc Sống Hoàn Hảo] của hắn chỉ vừa mới bắt đầu.

Cõng Hoàng Doanh lên, Hàn Phi cảm thấy thoải mái hơn sau khi biết mình có thể đưa anh ta trở về.

“Chị, mình về nhà thôi.”

Hàn Phi xoay người nhìn Từ Cầm, lúc này mới phát hiện tình huống có gì đó không ổn. Trên chiếc áo khoác đỏ của Từ Cầm xuất hiện lớp sương mù màu đen, cô đang nhìn chằm chằm một vị trí nào đó trên hành lang.

“Có người trên lầu đi xuống.”

Tiếng tim đập thình thịch vang lên trong hành lang, Từ Cầm đưa tay ra sau nắm lấy Hàn Phi: “Đi mau!”

Hai người vừa mới chạy đến lầu 4, đường xuống dưới cũng đã bị ngăn chặn.

Một thằng mập bị cháy nửa người đứng giữa hành lang, con ngươi to chừng hạt đậu của nó thèm thuồng nhìn chằm chằm Hàn Phi và Hoàng Doanh: "Thì ra gã chạy đến nơi này."

Miệng há ra, để lộ hàm răng lởm chởm, thằng mập dữ dằn vọt tới.

Nó giơ con dao nhọn lên, trong miệng phát ra tiếng cười chói tai. Nhưng không đợi dao của nó hạ xuống, một con dao ăn dính đầy máu cũng đã đâm vào miệng của nó.

Tốc độ của Từ Cầm quá nhanh, thằng mập kia căn bản không kịp phản ứng.

Cơ thể của nó cồng kềnh, song so với các quỷ quái khác thì hình như nó sống khá dai.

Việc bị cắm một con dao nhọn vào miệng không có mấy tác dụng với nó, ngược lại đã hoàn toàn chọc giận nó.

Máu đen rỉ ra từ khe hở trên vết sẹo, thằng mập lại đâm dao vào Từ Cầm.

Máu tươi phụt ra, Từ Cầm cắt đứt cánh tay cầm dao của thằng mập, truyền nguyền rủa trong con dao ăn vào cơ thể của nó.

Gương mặt trẻ thơ trước đó bị lời nguyền xâm chiếm đã không chịu nổi chỉ trong vòng 1 giây, mà thằng mập trước mắt này lại tạm thời chống cự được nguyền rủa.

Cổ họng của nó bị đâm xuyên, không thể nói chuyện, chỉ có thể gầm lên như một con thú.

Từ Cầm muốn giết chết thằng mập cũng không khó, vấn đề là tiếng tim đập trên lầu đang nhanh chóng tiếp cận. Cô không tài nào giết chết thằng mập trong thời gian ngắn.

Lưỡi dao ăn sắc bén không ngừng đâm vào cơ thể của thằng mập. Trong lúc thằng mập tập trung bảo vệ mọi chỗ hiểm, toàn tâm phòng bị Từ Cầm, bỗng một bóng người lặng lẽ tiếp cận gã, sau đó đột nhiên tăng tốc đánh tới cơ thể gã!

“Lũ ngoại lai chúng mày, tao thấy đứa nào giết đứa đó.” Sau khi nhìn thấy vết sẹo bỏng do lửa đốt trên người đối phương, Hàn Phi lập tức nhớ lại nhóm ngoại lai bên tòa chung cư Block 1. Hắn nhớ mang máng mình từng nhìn thấy thằng mập này trên ảnh chung chụp của đám ngoại lai kia.

Thù mới hận cũ đan xen, Hàn Phi quyết đoán tấn công.

Đây là lần đầu tiên hắn sử dụng năng lực [Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn]. Lúc chạm vào thằng mập kia, một cỗ sát khí bạo liệt tràn vào tâm trí Hàn Phi.

Trong linh hồn của bọn ngoại lai chỉ còn lại nỗi đau và khát vọng giết chóc. Chúng là những kẻ vô nhân đạo, ý nghĩa tồn tại dường như là để hủy diệt.

Ngay khi vừa chạm vào, Hàn Phi và thằng mập đều dừng lại khoảng 0,xxxx… giây. Lần va chạm này của Hàn Phi khiến cho cơ thể của thằng mập mất đi cân bằng, Từ Cầm lập tức tận dụng cơ hội này, cắm dao ăn xuống đầu của thằng mập.

Cướp lấy con dao từ tay của thằng mập, ngay khi nó vừa ngã xuống đất, Hàn Phi đâm thật mạnh ngay tim của nó – một cú bồi hoàn hảo.

Trận chiến kịch liệt giữa đôi bên thu hút thêm 2 kẻ ngoại lai trong dáng dấp bị đốt cháy nửa người nhập cuộc. Hàn Phi cầm dao chuẩn bị chiến đấu, Từ Cầm lại bảo hắn mau chạy.

“Đừng dừng lại!”

Không thèm để tâm mấy kẻ chặn đường, thứ mà cô quan tâm chính là tiếng tim đập mạnh trong dãy hành lang kia.

Tiếng tim đập giống như nhịp trống trong một nghi lễ nào đó, nghe càng lâu, sẽ cảm thấy tần suất nhịp tim của mình bắt đầu đồng bộ với bên kia.

Thậm chí, người nghe còn sản sinh một loại ảo giác đáng sợ, cứ như tiếng tim đập kia đang phát ra từ trong lòng ngực của mình.

==========

(Chú thích:

* Thần Dạ Du là một vị thần trong tín ngưỡng dân gian Trung Quốc. Nghe nói, thần được sinh ra ở phương Nam hoang vu, có tổng cộng 16 vị, ai nấy đều có gương mặt nhỏ, vai màu hồng. Bọn họ nắm tay nhau thành một dải, bảo vệ giấc ngủ của Thiên Đế. Đến ban ngày, họ sẽ biến mất, nên được gọi là "Thần Dạ Du.")

Chương 109: Nguyền rủa trên cơ thể của Từ Cầm

"Đi!"

Trạng thái của Từ Cầm có chút bất ổn. Cô càng sử dụng dao ăn, màu máu trên dao ăn càng sáng ngời, nụ cười trên mặt cũng càng thêm kỳ quặc.

Chẳng qua, trong nụ cười yêu dị đó lộ rõ sự hung ác và xa lạ, cứ như là một người khác đang cười bằng gương mặt của Từ Cầm.

Giết chóc có thể khiến nguyền rủa càng độc ác và điên cuồng hơn; sau khi Từ Cầm còn giết thêm một kẻ ngoại lai xông ra cản đường, tiếng tim đập đã xuất hiện ở ngay phía sau Từ Cầm và Hàn Phi.

"Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!"

Tiếng tim đập nặng nề gieo rắc nỗi sợ hãi; Hàn Phi cảm giác trái tim của mình đau nhói, bèn quay đầu nhìn lại.

Một con quỷ với hình xăm bướm mặt người chiếm nửa thân trên đứng ở giữa hành lang; buồng tim của nó treo ở bên ngoài lồng ngực, vẫn đập thình thịch liên hồi.

Càng khiến Hàn Phi thấy khó chịu là, dường như trong trái tim vẫn không ngừng đập của con quỷ kia còn đặt một con nhộng.

"Con nhộng ấy là dùng để khống chế bọn chúng ư?"

Hàn Phi kề vai sát cánh với Từ Cầm; hắn muốn giúp Từ Cầm, nhưng Từ Cầm lại nhẹ nhàng đẩy hắn ra.

"Cưng xuống lầu trước."

"Đi cùng nhau nha chị."

"Chị sắp không kiềm chế được bản thân nữa rồi." Từ Cầm cắn ngón tay của mình, đôi môi dính đầy máu tươi, nét mặt trông khá bệnh hoạn: "Giờ chị cực kỳ thèm khát xắt lát tất cả

mọi thứ biết cử động. Cưng còn không đi, chị chỉ sợ kiềm chế không nổi sẽ đè cưng ra xẻo từng miếng, rồi ăn tươi đó nha.”

Bị ánh mắt của Từ Cầm quét qua, Hàn Phi dựng cả tóc gáy. Ánh mắt mà Từ Cầm nhìn hắn trở nên có chút xa lạ, cứ như đang nhìn một món ăn ngon.

Hắn biết mình thật sự không giúp được gì nhiều cho Từ Cầm, lại còn có cục nợ Hoàng Doanh này nữa. Giờ biện pháp tốt nhất chính là mang theo Hoàng Doanh rời đi trước.

Trái tim nhói đau không ngừng, loại đau đớn này hình như cũng là một loại nguyền rủa. Càng gần kẻ ngoại lai trên lầu kia, nguyền rủa càng dữ dội.

Hàn Phi không biết phải làm thế nào để thoát khỏi nguyền rủa, chỉ có thể tránh thật xa đối phương.

Con quỷ với trái tim treo bên ngoài lồng ngực thấy Hàn Phi muốn đi bèn lập tức tiến lên chiến đấu với Từ Cầm. Cơ thể của nó bị cắt rất nhiều lát, song chỉ cần trái tim ở trước ngực vẫn còn, dường như nó có thể hồi sinh vĩnh viễn vậy.

Từ Cầm cũng phải trả giá đắt để giết chết bọn ngoại lai. Hiện tại, trái tim của cô đập thình thịch rất nhanh. Bên ngoài cơ thể Từ Cầm hiện lên từng sợi tơ máu rất nhỏ, cứ như bất cứ lúc nào cũng có thể nổ từ bên trong.

Hành lang ngày càng có nhiều thịt nát và máu tanh, giống như chiến trường nơi địa ngục vậy. Lúc này, Từ Cầm và kẻ ngoại lai kia hoàn toàn đánh mất lý trí, rơi vào trạng thái điên cuồng.

Mà đúng lúc này, một cánh cửa của căn hộ nào đó trên tầng 4 đột nhiên mở ra. Một “người” phụ nữ trung niên trên người đầy vết bầm tím đột nhiên xuất hiện, cô ra tay tấn công tên ngoại lai bằng một tốc độ nhanh như chớp!

Mái tóc dài buông thõng ra sau, không ngừng có tơ máu từ nóc nhà rơi xuống nhập vào cơ thể của cô ta. Vết thương trên cơ thể của cô ấy càng lúc càng nhiều, oán khí cũng càng lúc càng mạnh.

Người phụ nữ này dường như luôn che giấu oán niệm và năng lực của mình. Căn hộ của cô ta đầy rẫy tóc đen đẫm máu, thật giống như một lồng giam được bện từ tóc đen.

"Nơi đầu tiên phát ra tiếng hét thảm của anh Hoàng dường như từ trong căn hộ này. Số của anh ta cũng đỏ thật, vừa mới tới đã chạy vào một trong những căn hộ đáng sợ nhất."

Hàn Phi nhìn chằm chằm người phụ nữ mới xuất hiện. Dường như cô ta đã muốn giết chết bọn ngoại lai từ lâu nhưng vẫn không ra tay, mãi đến khi Từ Cầm vô tình tạo ra cơ hội hiếm có này.

Kẻ ngoại lai kia bị vằm hết lần này đến lần khác, lại tái sinh hết lần này đến lần khác, nhìn như là một cục diện bế tắc. Nhưng Hàn Phi chợt phát hiện, thời gian để cơ thể của tên ngoại lai đó hồi phục lại càng lúc càng dài.

Khi Từ Cầm cắt nát cơ thể của đối phương đến lần thứ bảy, vô số tóc đen đẫm máu thình lình chui ra từ trong căn hộ số 2044 rồi lập tức quấn toàn bộ đống thịt nát trên mặt đất kia vào trong.

Đã đạt được mục đích, người phụ nữ đầy vết bầm tím bèn xoay người nhảy vào mớ tóc đen.

Từ Cầm vốn đã hoàn toàn phát điên; cô không còn quan tâm gì cả, chỉ liều mạng đuổi theo đối phương, lại muốn xông vào căn hộ số 2044 nữa. Đáng tiếc, người phụ nữ đáng sợ kia đã nhanh chóng khép kín cửa phòng lại.

Trước làn tóc đen quấn quanh ván cửa, Từ Cầm điên cuồng chém liên tục vào tấm cửa chống trộm.

"Từ Cầm!" Hàn Phi cõng Hoàng Doanh, chạy nhanh đến bên Từ Cầm. Nhưng khi Từ Cầm quay đầu nhìn về phía mình, Hàn Phi cảm giác thấy một cơn ớn lạnh khó tả xộc thẳng lên não.

Trong con ngươi đỏ thắm của Từ Cầm hiện lên từng gương mặt người kêu la thảm thiết, con dao nhọn trong tay cô gần như theo bản năng đâm về phía Hàn Phi!

Mũi dao nhuốm máu cuối cùng cũng dừng ở trước mặt của Hàn Phi. Từ Cầm cắn bể môi của mình, máu tươi chảy xuống bờ cằm tái nhợt của cô ấy.

Không nói lời nào, Từ Cầm mang dao ăn lập tức phóng xuống tầng dưới; tốc độ của cô nhanh hơn gấp đôi so với trước kia.

Dưới tầng còn có kẻ ngoại lai cản đường, nhưng khi Hàn Phi chạy đến, lũ người này đều đã bị cắt nát.

Dù đang lo cho Từ Cầm, Hàn Phi cũng không quên bồi luôn cú chót. Hắn vốn có một nhiệm vụ của [Nghề nghiệp ẩn] cần làm, phải trước level 10 giết chết 10 kẻ ngoại lai.

Theo sát phía sau Từ Cầm, một đường bổ dao, Hàn Phi không mất bao nhiêu thời gian đã cõng Hoàng Doanh chạy vào toà chung cư Block 1.

Hắn biết trạng thái của Từ Cầm không tốt, cho nên tạm thời nhờ Mạnh Thi chăm sóc Hoàng Doanh.

Sau khi nhắn nhủ Mạnh Thi vài câu, Hàn Phi bèn chạy như điên lên tầng 5. Dọc đường đi đều là vết máu nhiễu xuống từ trên người Từ Cầm, có máu của người khác, cũng có của chính cô.

Cửa căn hộ trên tầng 5 vẫn mở, trong phòng phát ra tiếng cắn nuốt thức ăn rợn người.

Hàn Phi lặng lẽ bước vào trong, sau đó thấy Từ Cầm đứng trong nhà bếp. Cô liên tục cầm đủ loại thịt nhét vào trong miệng của mình.

Cô ăn vô cùng điên cuồng, đến mức cắn bật máu cả ngón tay nhưng chẳng hề quan tâm.

Nhanh chóng ăn hết thịt trong nhà bếp, Từ Cầm lại đập vỡ chum tương ngoài phòng khách, lôi bọn cô hồn dã quỷ đang kêu gào thảm thiết ra.

Há to miệng cắn xé chúng, quả thật Từ Cầm là một người phụ nữ ma quỷ sành ăn. Chỉ có cắn nuốt thức ăn, cô mới có thể làm chậm lại nỗi đau do nguyền rủa mang lại.

Máu tươi nhuộm đỏ áo khoác, sau khi điên cuồng nuốt chửng một lượng lớn "thức ăn" làm từ ma quỷ, gương mặt dữ tợn kinh khủng của Từ Cầm mới chậm rãi hồi phục bình thường.

"Có phải giờ cưng sợ chị lắm không?"

Những giọt máu đỏ tươi chảy xuống mặt của Từ Cầm, gương mặt của cô đẫm máu, mười ngón tay cũng đều bị cắn nát, lòi cả xương.

Biết dáng vẻ của mình hiện giờ rất đáng sợ, Từ Cầm cô đơn đứng giữa nơi mà sàn nhà đầy những vụn thịt và máu loãng.

Xé rách ống tay áo của mình, Hàn Phi đi tới trước người Từ Cầm, rất cẩn thận băng bó kỹ đôi tay của cô: "Đau lắm không chị?"

Nhẹ nhàng đặt tay của Từ Cầm lên bàn, Hàn Phi tìm cây chổi sau cánh cửa để quét sạch mảnh vỡ trên mặt đất. Trong khi dọn dẹp, hắn vô tình hỏi một câu: "Có biện pháp nào có thể xoá bỏ nguyền rủa trong cơ thể của chị không?"

Ngây người trong giây lát, Từ Cầm nhìn tay của mình, lắc đầu: "Chị chính là cô ta, cô ta chính là chị."

"Vậy sau này, chị bớt ra ngoài mua thức ăn nha. Em có thể giúp chị làm chân vận chuyển hàng." Hàn Phi nở nụ cười với Từ Cầm: "Chị thích nghiên cứu món ngon, thế chỉ cần phụ trách nấu ăn là được."

"Cưng thật sự không sợ chị chút nào sao?"

"Có gì mà phải sợ?" Hàn Phi rất thân thiết ngồi bên cạnh Từ Cầm, nở nụ cười ấm áp: "Em nói thật lòng, chị đã cứu mạng của em nhiều lần, cho dù có một ngày chị thực sự ăn em, em cũng cam tâm tình nguyện."

Chương 110: Rơi nước mắt khi được chữa trị

Hàn Phi đang nói với Từ Cầm về một tương lai tươi sáng trong thế giới tuyệt vọng, âm u, khủng khiếp này.

Khắp nơi đều là ác quỷ và quái vật, không cẩn thận thì sẽ hồn phi phách tán, hy vọng là thứ hiếm thấy nhất ở đây.

Hàn Phi đã từng là một người không có hy vọng. Hắn rất bi quan, chán chường, rất đen đủi; hắn đã lười giãy dụa phản kháng.

Nhưng sau khi tiến vào thế giới tầng sâu, hắn mới biết không có hy vọng cũng không đáng sợ, đáng sợ là sống trong nỗi tuyệt vọng vô biên vô tận, thậm chí ngay cả hy vọng là gì cũng không biết.

Sau khi quen biết từng bạn hàng xóm, Hàn Phi có thể cảm nhận được sự thay đổi trong tâm lý của mình. Hắn mới phát hiện, hóa ra dục vọng sống của mình mãnh liệt đến vậy, mình rất muốn sống một cách nghiêm túc.

Cuộc đời của hắn đã bị trò chơi cõi âm này thay đổi, giờ hắn cũng muốn thay đổi người bên cạnh.

Từ Cầm bị Hệ thống phán định là người điên. Ngay cả lời giới thiệu của Hệ thống cũng bảo Từ Cầm là cơ thể tụ hợp nguyền rủa, trạng thái rất không ổn định, nhưng vậy thì đã sao?

Với Hàn Phi, Từ Cầm đã cứu mạng của hắn rất nhiều lần, vậy là đủ.

“Chị nghỉ ngơi cho khoẻ đi, em vẫn chờ được ăn cơm do chị nấu.” Hàn Phi nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, thấy được nỗi tuyệt vọng vô biên, cũng nhìn thấy đường phố vắng vẻ: “Đợi sau khi thăm dò hết xung quanh đây, chúng ta có thể mở một cửa hàng đồ ăn nhanh trên con phố này. Chị nấu ăn ngon như vậy, nhất định sẽ hấp dẫn rất nhiều thứ tới đây, không

chừng còn có thể chữa trị tâm linh khiếm khuyết của bọn chúng."

Nhận thấy tình trạng của Từ Cầm dần bình phục, Hàn Phi mới rời khỏi tầng 5.

…

Hoàng Doanh dần hồi phục sau những đả kích tinh thần nghiêm trọng. Ngay khi gã vừa mở mắt ra, cơ thể không khỏi co quắp lại. Giờ gã vô cùng sợ hãi, tinh thần hốt hoảng.

"Cháu tỉnh rồi à?"

Nghe âm thanh hiền lành, hòa ái lọt vào trong tai, Hoàng Doanh cảnh giác nhìn về hướng giọng nói ấy phát ra.

Dưới ánh đèn mờ ảo, một bà lão bưng chén cháo vừa nấu xong ra khỏi phòng bếp: "Bà thấy cơ thể của cháu bị âm hư nên đã nấu cho cháu một nồi cháo, mau ăn nhân lúc còn nóng."

Trên TV đang phát quảng cáo, căn hộ được trang trí theo phong cách từ mấy chục năm trước, vừa đơn giản lại ấm áp.

"Cháu nhớ mình bị quỷ đuổi theo…" Hoàng Doanh ngồi trên giường rất lâu. Gã phát hiện trí nhớ có chút mơ hồ, cứ như đầu bị thứ gì đó nện rất mạnh vào.

"Chắc cháu đã gặp ác mộng." Bà lão múc cho Hoàng Doanh một chén cháo: "Bà thấy cháu nằm một mình trên hành lang, sợ cháu bị cảm lạnh nên mang cháu vào phòng. Ai ngờ sau khi nằm xuống thì cháu bắt đầu mê sảng."

"Thật sự là nằm mơ sao? Nhưng nó cũng quá chân thật." Hoàng Doanh từ trên giường ngồi dậy. Ngửi được mùi cháo, gã uể oải chậm rãi bưng chén cháo lên.

Hơi nước nóng hổi phả lên mặt, Hoàng Doanh thử ăn một ngụm nhỏ.

Miếng cháo ấm áp từ khoang miệng trượt vào trong dạ dày, thơm nồng, ấm áp, xua tan cơn lạnh trong cơ thể.

Cầm chén sứ trong tay với một cảm giác khó tin dâng trào, Hoàng Doanh hồi tưởng lại những cảnh tượng khủng bố máu

tanh: người phụ nữ giống như nhền nhện bò trên trần nhà, tên sát nhân biến thái với nửa người bị đốt cháy, còn có kẻ mang gương mặt con nít, miệng nứt toát đã lừa mình vào phòng,…

Những thứ khủng khiếp kia cứ liên tục lao về phía một kẻ bất lực như gã…

Gã lắc mạnh đầu, cuối cùng nhìn về phía chén cháo nóng hổi trong tay.

Một chén cháo tuy đơn giản, song sự ấm áp chứa trong đó lại mang đến cho Hoàng Doanh một thể nghiệm trước nay chưa từng có. Gã chưa bao giờ ăn chén cháo ấm áp đến vậy.

Hai tay bưng chén cháo, sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết, Hoàng Doanh lại khóc khi nhìn thấy chén cháo trước mặt.

"Đứa trẻ này, cháu có sao không?" Bà lão không biết Hoàng Doanh vì sao lại khóc, bèn cầm chiếc khăn trên bàn đưa cho Hoàng Doanh: "Cháu đã lớn thế này, sao lại còn khóc?"

"Không có." Hoàng Doanh hít mũi, xoa xoa khoé mắt hơi sưng đỏ: "Cháo của bà ngon quá, mẹ của cháu lúc còn sống cũng thường nấu món này cho cháu ăn."

"Cháu đang nhớ về mẹ của mình à?"

"Vâng ạ." Hoàng Doanh cũng không sợ nóng, lại húp một ngụm cháo lớn: "Khi còn bé, cháu rất hư hỏng. Có một ngày mùa đông, cháu chạy đến bên hồ chơi, không cẩn thận trượt ngã. Tầng băng kia rất mỏng, cháu kêu cứu từ làn nước lạnh như đá; mẹ của cháu liều lĩnh nhảy xuống cứu cháu. Sau đó mẹ cố sức đẩy cháu lên bờ, nhưng mẹ lại… không còn đủ sức để leo lên nữa."

"Mẹ của cháu thật vĩ đại."

"Cháu vẫn luôn rất tự trách. Giờ cháu có rất nhiều tiền, muốn gì cũng đều có thể đạt được; nhưng cháu không thể biết mình hạnh phúc hay bất hạnh, cứ luôn cảm giác trong tim thiếu thứ gì đó." Hoàng Doanh ăn cháo của bà lão, con mắt vẫn đỏ hoe: "Cháu rất hiếm khi nói chuyện này với người

khác. Có đôi khi cháu nghĩ mình đã lãng quên, nhưng trong cơn ác mộng vừa nãy hình như cháu lại nhìn thấy mẹ của mình."

"Cháu vừa nhìn thấy mẹ của mình ư?" Bà lão hơi kinh ngạc.

"Trong nỗi sợ vô biên vô tận, trong lúc cháu cho rằng mình chết chắc, lúc đã từ bỏ hành vi phản kháng, mẹ lại xuất hiện." Hoàng Doanh cố hồi tưởng: "Giống như lúc cháu còn nhỏ vậy, mẹ đã cứu cháu lúc cháu sắp chết, giờ lại bước vào chỗ sâu trong ác mộng của cháu rồi cứu mạng cháu."

"Cháu có thấy rõ không?"

"Không thấy rõ ràng, nhưng trong cơn ác mộng tuyệt vọng, ngoại trừ mẹ của cháu thì sẽ có ai sẽ đến cứu cháu chứ? Cháu cảm thấy rất giống." Hoàng Doanh sờ vào ngực trái của mình: "Trò chơi này luôn có thể nắm bắt được tia sáng dịu dàng nhất trong trái tim con người, có thể nó muốn thông qua phương thức này để chữa trị nỗi đau của cháu…"

Trong khi Hoàng Doanh đang lẩm bẩm, cửa phòng ngủ bật mở ra. Một đứa bé nhìn thấy chén cháo bàn, bèn mở miệng nói: "Cháu mới không ăn đồ từ quan…"

Lời còn chưa dứt, bà lão đã bịt chặt miệng của đứa bé lại.

Xoa xoa đôi mắt đỏ hoe, Hoàng Doanh cắm đầu ăn hết toàn bộ chén cháo trên bàn: "Thật ra mình rất nhát, những lời này cũng chỉ dám nói với NPC trong trò chơi."

Gã đứng lên, cúi đầu chào bà lão thật sâu, sau đó lấy từ trong ô vật phẩm ra rất nhiều lễ vật đặt trên bàn: "Cám ơn cháo của bà, nhưng giờ cháu vẫn chưa thể bình tĩnh. Cháu phải đi làm một việc để xác minh một suy đoán!"

Sau khi nói xong, Hoàng Doanh đi về phía nhà vệ sinh trước ánh mắt khó hiểu của bà lão và đứa bé.

Gã chộp lấy chốt cửa nhà vệ sinh, vừa quay đầu nhìn thoáng qua căn hộ nhỏ ấm áp: "Nhưng mình đã hiểu ý nghĩa tồn tại của bản đồ ẩn rồi. Trò chơi này thực sự khiến mình bất

ngờ, xông thẳng đến đáy lòng, chạm đến linh hồn của con người.”

Xoay nhẹ bàn tay, Hoàng Doanh mở cửa nhà vệ sinh. Ngay khi gã vừa mở rộng cửa đi vào bên trong, một bàn tay bỗng chạm vào lưng của gã.

Âm khí vô biên lập tức hiện lên, cơ thể của Hoàng Doanh hóa thành một luồng ánh sáng sắc máu trước khi bay vào giữa giao diện thuộc tính màu đỏ thẫm của trò chơi.

Giao diện thuộc đầy tơ máu kia từ từ hồi phục như thường. Vừa mới sử dụng kỹ năng Hồi Hồn xong, Hàn Phi lập tức ngã ngồi xuống đất.

“Hồi Hồn tiêu hao nhiều sức lực vậy sao? Cứ như cơ thể hoàn toàn bị móc rỗng vậy.”

Hàn Phi đã chạy tới nhà của Mạnh Thi trước khi Hoàng Doanh tỉnh lại. Hắn lo lắng chuyện này sẽ để lại di chứng nào đó trên người Hoàng Doanh. Thế nên, Hàn Phi mới trốn trong phòng ngủ để lén quan sát, mãi đến sau khi Hoàng Doanh tự mình tỉnh lại mới đưa gã trở về.

Chương 111: Nhật ký của chủ nhà

“Ngươi chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt kỹ năng Hồi Hồn, thành công tiễn du hồn về cơ thể.

Điểm ác ý: -1.”

Nghe được nhắc nhở của Hệ thống, Hàn Phi hoàn toàn buông lỏng. Hắn nhìn thoáng qua giao diện trò chơi, hiện tại điểm ác ý đã giảm 1.

Hắn tạm thời vẫn chưa tìm ra công dụng của thuộc tính này. Nhưng dựa theo hiểu biết của hắn với thuộc tính mị lực, điểm thuộc tính âm cũng chưa chắc đã là chuyện xấu.

Dù sao đây là một trò chơi cõi âm, không thể cứ sử dụng quy tắc của dương gian được.

“Hàn Phi, vừa rồi người đó đã xảy ra chuyện gì vậy? Bà rất cảm động trước những gì cậu ấy nói, nhưng tại sao sau đó lại muốn vào nhà vệ sinh?” Mạnh Thi có chút khó hiểu.

“Cháu cũng không biết, chắc anh ta có biện pháp rời khỏi đây.” Hàn Phi sờ cằm của mình: “Nhưng mình không ngờ anh ta lại coi Từ Cầm như mẹ của mình; chắc là do người bình thường liên tục gặp kích thích như vậy, nên sản sinh ảo giác.”

Dựa vào thái độ có trách nhiệm này, Hàn Phi nghĩ mình nên đi gặp Hoàng Doanh trong thực tế sau khi thoát game. Hắn có ấn tượng rất tốt với ông anh này.

“Vậy cậu ta đặt những vật này trên bàn là có ý gì?” Mạnh Thi cầm vật phẩm trên bàn lên nhìn.

Lúc Hoàng Doanh rời đi, dường như là vì cảm ơn Mạnh Thi nên gã lấy hết vật có giá trị trong hòm item ra tặng, từ đó cũng có thể nhìn ra ông anh này quả là một người có tình cảm.

Hàn Phi lần lượt chạm vào vật phẩm trên bàn, mượn hệ thống tiến hành giám định.

Hoàng Doanh là một Gamer chơi game để giải trí, đa phần vật phẩm để lại đều là thứ vô dụng, có bánh ngọt tự tay làm, có các loại đồ chơi, có một bao hạt giống hoa…

Xem qua một lần, Hàn Phi bèn phát hiện 2 thứ có thể phát huy được tác dụng gì đó, gồm một bản tóm tắt các kỹ năng cơ bản của bác sĩ phẫu thuật và một bộ dụng cụ phẫu thuật.

Các kỹ năng trong [Cuộc Sống Hoàn Hảo] không thể học tập trực tiếp, chẳng hạn như bản tóm tắt các kỹ năng cơ bản của bác sĩ phẫu thuật mà Hoàng Doanh lưu lại. Người chơi muốn nắm giữ năng lực trong đó, cần phải tìm hiểu học tập, sau đó không ngừng áp dụng vào thực tiễn thì mới có thể phát động kỹ năng.

Muốn tăng cấp kỹ năng thì cần điểm kỹ năng. Đương nhiên, còn có một phương pháp ngu đần chính là không ngừng luyện tập, dựa vào độ thuần thục để gia tăng. Tuy nhiên, muốn tăng level kỹ năng cần độ thuần thục nhiều đến mức khủng khiếp.

“Giờ mình chỉ có 3 kỹ năng chủ động: Kỹ năng diễn xuất cao cấp, Kỹ năng nấu nướng cấp thấp, còn có Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn cấp thấp. Cứ có cảm giác sách kỹ năng trong thế giới tầng sâu vô cùng hiếm, sau này mình có thể thông qua phương pháp này thu được lượng lớn kỹ năng ở dương gian, để những kỹ năng này toả sáng rực rỡ ở cõi âm.”

Hàn Phi thu quyển sách kia và dụng cụ giải phẫu ngoại khoa vào ô vật phẩm, sau đó cầm theo vài món đồ chơi. Lúc rời khỏi nhà của Mạnh Thi, hắn còn lấy thêm bao hạt giống.

“Không biết hoa ở dương gian có thể nở ở cõi âm hay không nữa?”

Rời khỏi nhà của Mạnh Thi, Hàn Phi đi gặp Khóc một lần, đưa cho nó một vài món đồ chơi ở dương gian. Đứa bé kia giờ đã không còn quá ghét Hàn Phi nữa.

Trở lại căn hộ ma ám số 1044, Hàn Phi không làm phiền bạn cùng phòng. Hắn ngồi trên ghế sa lon, xem xét tỉ mỉ giao diện trò chơi: “Hai kỹ năng Chiêu Hồn và Hồi Hồn quả thực

khủng khiếp, lẽ nào đây chính là kỹ năng dành riêng cho chủ sở hữu hộp đen sao?"

Nghiên cứu hết bảng kỹ năng, Hàn Phi phát hiện nhiệm vụ Nghề nghiệp ẩn mà trước kia mình kích hoạt cũng đã hoàn thành. Hệ thống dường như đã tính toàn bộ kẻ ngoại lai mà Từ Cầm giết lên người của hắn.

Giờ Hàn Phi cũng coi là chứng kiến những cảnh tượng hoành tráng rồi, lúc đầu hắn cũng không để ý. Nhưng khi chứng kiến đặc tính của Nghề nghiệp nào đó trong phạm vi Nghề nghiệp ẩn, hắn không thể giữ được bình tĩnh được nữa.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ Nghề nghiệp ẩn Đồ Tể Lúc Nửa Đêm! Từ level 10 trở đi, bạn có thể đi đến Ngõ Súc Sinh để nhận lấy nghề nghiệp này.

Đồ Tể Lúc Nửa Đêm (Nghề nghiệp ẩn): Năng lực chuyên biệt – [Chưa mở khóa].

Đặc tính nghề nghiệp: Kháng loại vật phẩm cắt gọt bị nguyền rủa: +30"

Hàn Phi từng thu được chúc phúc của Gương Thần ở tầng 7, có sức đề kháng chống lại những vật phẩm gương bị nguyền rủa. Lúc đó, điều mà hắn rất hy vọng là có thể thu được năng lực đề kháng với những vật phẩm cắt gọt bị nguyền rủa.

"Giẫm nát giày sắt, tìm không thấy; vậy mà không tốn sức đã lấy được!"

Vật phẩm bị nguyền rủa sẽ tiếp tục gây hại cho chủ nhân của nó, nhưng đồng thời cũng có thể tạo thành tổn thương cho oán niệm và lệ quỷ!

"Giờ khi mình cầm dao ăn của Từ Cầm cũng sẽ bị nguyền rủa trong dao ăn ảnh hưởng. Sau khi mình trở thành Đồ Tể Lúc Nửa Đêm, không chừng sẽ có thể sử dụng dao ăn của cô ấy trong thời gian dài."

Mượn đồ của người khác cũng không phải chuyện gì to tát; Hàn Phi nheo mắt lại, từ giờ khắc này hắn bắt đầu chuẩn bị tìm kiếm con dao thuộc về mình.

Sau khi kiểm tra xong phần giao diện thuộc tính, đang định lấy bản tóm tắt các kỹ năng cơ bản của bác sĩ phẫu thuật, Hàn Phi đột nhiên phát hiện một vật phẩm mình lấy được trước đó đã thay đổi.

Khi hoàn thành nhiệm vụ tân thủ [Tắm] trong căn hộ ma ám, hắn từng thu được một quyển nhật ký của chủ nhà. Lúc trước, quyển nhật ký chỉ là một quyển sổ đen rất bình thường, bên trong trống trơn, không có chữ nào; nhưng giờ hắn lại phát hiện bìa của quyển nhật ký biến thành màu đỏ như máu.

"Dường như sau khi mình trở thành người quản lý, quyển nhật ký mới xuất hiện biến hóa."

Hàn Phi lấy quyển nhật ký màu máu ra, mở trang thứ nhất; mùi máu tanh tưởi bèn xộc thẳng vào mũi hắn.

Quyển nhật ký bị hỏng nặng, bị xé rất nhiều trang, vài tờ còn sót lại cũng không có đánh dấu ngày tháng, chỉ viết vài câu linh tinh.

Trong này, phần lớn đều là một vài đánh giá đối với hàng xóm trong toà chung cư. Thứ khiến cho Hàn Phi cảm thấy bất ngờ chính là, ngoại trừ các bạn hàng xóm ở tòa chung cư Block 1 ra, hắn còn trông thấy vài trang ghi chép tin tức về các hộ gia đình ở tòa chung cư Block 2.

"Ứng viên cho vị trí quản lý căn chung cư Block 2: Khúc Vân. "

"Đôi vợ chồng ban ngày êm đẹp, ân ân ái ái, buổi tối lại sẽ trở thành dã thú. Có lẽ về bản chất thì người cũng chẳng khác gì dã thú cả, chẳng qua con người càng giảo hoạt hơn. Vào ban ngày, chúng sẽ ngụy trang bản thân, dùng lời nói dối để may vá đạo đức và văn minh thành quần áo. Bọn chúng coi bộ quần áo này là da người."

"Đôi vợ chồng trong căn hộ số 2044 vào ban ngày thì vô cùng yêu thương nhau, nhưng đến nửa đêm sẽ luôn có tiếng kêu la thảm thiết truyền ra từ trong hộ của bọn họ. Rạng sáng ngày đó, người vợ vẫn luôn đoan trang, xinh đẹp thường ngày lại mặc chiếc áo ngủ bị xé rách, mình đầy vết thương trốn ra khỏi nhà. Cô ta kêu khóc giữa hành lang. Dường như cô ấy bị

người nào đó đuổi kịp, dường như cô bị ngã gãy chân, sau đó bị lôi về nhà. Từ đó về sau, cô ta cũng không đi ra khỏi căn hộ của mình nữa.”

“ Ứng viên cho vị trí quản lý căn chung cư Block 2: Âm Khuyển.”

“Con chó hoang có thể ẩn mình trong bóng tối kia dường như có trí tuệ không thua kém con người. Trông tựa như nó là một trong những hộ gia đình đầu tiên của cư xá Hạnh Phúc.”

“Trên người của nó mang theo một loại nguyền rủa mà mình chưa từng thấy bao giờ, mình rất tò mò không biết nó hình thành như thế nào?”

Nội dung trong nhật ký rất ngắn, nét chữ cũng khá nguệch ngoạc, nhiều chỗ không rõ ràng, Hàn Phi chỉ có thể tự suy đoán.

“Quả thực có một người phụ nữ thương tích đầy mình trong căn hộ số 2044 tại tòa chung cư Block 2. Trước đó, cô ta đã lôi kẻ ngoại lai vào trong căn hộ. Trong nhật ký của chủ nhà, Khúc Vân xem như là một trong những ứng cử viên cho chức vụ quản lý của căn chung cư Block 2. Xem ra, mình cần phải đi tiếp xúc với đối phương.”

Hàn Phi là quản lý chung cư hiện tại. Hắn nghĩ mình nên nói chuyện đàng hoàng cùng cư dân trong toà chung cư Block 2. Mọi người nên cùng cố gắng để làm cho cư xá Hạnh Phúc có được hạnh phúc thật sự.

Chương 112: Là diễn viên, nhưng lại cứu mạng một gã paparazi

Hoàn thành nhiệm vụ cần thiết để đủ điều kiện kích hoạt nghề nghiệp ẩn [Đồ Tể Lúc Nửa Đêm] xong, ở lại đây thêm 3 giờ đồng hồ nhưng Hàn Phi cũng không vội vàng thoát game, mà là đợi đến 4:00 sáng.

Khi chat room số 444 sáng lên, hắn lập tức nhấn vào.

User ẩn danh: Có ai ở đó không? Có ai ở đây không?

Hoàng Doanh (Tài khoản closed-beta số 0999): Người anh em, chúng ta lại gặp nhau rồi. Cơ mà hôm nay anh không được khỏe, chắc chuẩn bị offline sớm.

User ẩn danh: Anh bị ốm à?

Hoàng Doanh (Tài khoản closed-beta số 0999): Vừa rồi anh quá phấn khích nên giờ cảm thấy hơi mệt.

User ẩn danh: Phấn khích à?

Hoàng Doanh (Tài khoản closed-beta số 0999): Có thể là em không tin, nhưng đúng là có một map ẩn trong nhà tắm của anh đấy.

User ẩn danh: ?

Hoàng Doanh (Tài khoản closed-beta số 0999): Anh biết chắc chắn em không tin, mà nếu anh chưa trải nghiệm tận mắt thì anh cũng không thể tin được. Nhưng tất cả những điều này là sự thật đấy! Cửa nhà vệ sinh của anh là chìa khóa để kích hoạt bản đồ. Theo suy đoán của anh, mỗi khi anh mở cửa nhà vệ sinh ra, chắc chắn sẽ có một xác suất nhất định để vào được bản đồ đó.

User ẩn danh: Có thứ gì bên trong bản đồ đó vậy anh? Anh có nhớ bất kỳ nhân vật hay sự kiện đặc biệt nào không?

Hoàng Doanh (Tài khoản closed-beta số 0999): Bản đồ dường như có thể biến nỗi hoảng sợ trong lòng mọi người

thành những bóng ma quỷ hiện hữu, cho phép người chơi đối mặt với những ký ức khủng khiếp mà bản thân đã từng trốn tránh.

User ẩn danh: Anh Hoàng, anh có chắc hiện tại trạng thái tinh thần của mình ổn định không?

Hoàng Doanh (Tài khoản closed-beta số 0999): Em vẫn chưa tin những gì anh nói à? Nhưng không sao đâu, sau này mời em đến nhà anh nhé, anh sẽ dẫn các bạn đi trải nghiệm thử.

User ẩn danh: Anh dẫn em đi trải nghiệm à?

Hoàng Doanh (Tài khoản closed-beta số 0999): Khi mới bước vào map ấy, em sẽ cảm thấy rất đáng sợ. Nhưng khi rơi vào nơi tăm tối tận cùng của nỗi sợ, em sẽ thấy được nỗi hy vọng sâu thẳm nhất trong lòng mình hiện ra. Điều mà em không thể nào quên được sẽ xuất hiện ở ngay thời khắc tuyệt vọng ấy. Và khi em tỉnh dậy sau cơn ác mộng, sau khi trải qua cơn tuyệt vọng, em sẽ thấy rằng, chỉ cần một bát cháo nóng hổi và một cuộc trò chuyện ấm áp là hạnh phúc biết bao! Có thể đây là một phương pháp chữa bệnh nha…

User ẩn danh: Anh thực sự nghĩ rằng đó là một phương pháp chữa bệnh à?

Hoàng Doanh (Tài khoản closed-beta số 0999): Khó mà miêu tả rõ cho em hiểu. Người anh em, anh sẽ dẫn chú em đi trải nghiệm trong tương lai nhe. Hôm nay anh mệt quá, mai tám sau nha. G9.

Rời khỏi chat room số 444, Hàn Phi liếc nhìn căn hộ ma ám đáng sợ kia rồi sờ lấy cằm mình: “Dường như anh ta thực sự được chữa khỏi rồi nhỉ? Do anh ấy không được bình thường hay bản thân mình bất thường?”

Nhấn vào nút [Thoát game], thế giới màu máu lập tức bao phủ trước khi Hàn Phi rời khỏi cõi âm phủ này.

Cởi mũ bảo hiểm chơi game, Hàn Phi thoải mái nằm trên giường: “Ngày mai quay phim xong, tốt hơn hết là phải đích thân đến gặp Hoàng Doanh.”

Duỗi thẳng lưng cho thoải mái tí xíu, sau đó Hàn Phi bèn điện thoại di động ra, bấm gọi Kim Tuấn: "Anh có gọi cảnh sát chưa?"

"Anh Hàn, bây giờ em đang ở Cục Cảnh sát nè. Em đã báo cảnh sát rồi, nói anh đã cứu em và bắt được tên tội phạm kia." Gã Kim Tuấn này rất thông minh. Mất một lúc sau, gã đột ngột hạ giọng nói: "Em gọi cảnh sát lúc 12:15. Mọi việc đều theo chỉ thị của anh."

"Anh lớn hơn tôi mấy tuổi, đừng kêu tôi là anh rồi tự xưng là em như thế. Anh cứ hợp tác với cảnh sát để điều tra chuyện này là ổn rồi. Có thể trong tương lai, không chừng chúng ta sẽ có mối hợp tác mới." Hàn Phi những bức ảnh nạn nhân chứ đựng các manh mối liên quan đến vụ án phủ kín bức tường xung quanh: "Tin tức độc quyền của tôi có thể mang lại cho anh những khoản lợi nhuận khổng lồ. Nhưng làm thế nào để đưa tin và nội dung đăng bài, vậy anh phải nghe theo sự sắp xếp của tôi."

"Nhất định, nhất định!"

Cúp điện thoại, Hàn Phi vội nghỉ ngơi một chút. Sau khi thức dậy, hắn lập tức chạy đến phim trường.

Vừa đến phố Bắc khu phố cổ, Hàn Phi đã phát hiện có gì đó không ổn. Không chỉ có số lượng phóng viên và nhân viên truyền thông xuất hiện khá nhiều, mà ngay cả các thành viên trong đoàn tại đây cũng nhìn Hàn Phi với vẻ mặt rất đặc biệt.

Theo lẽ thường, tin hot rồi cũng dần chìm xuống, cớ sao tình huống này lại có vẻ ngược lại với bản thân Hàn Phi?

"Trên mặt tôi dính vết lem gì à? Tại sao mọi người nhìn tôi dữ vậy?"

"Hàn Phi, anh đọc tin vắn buổi sáng của báo Tân Hỗ chưa?" Trợ lý đoàn phim bước chậm đến cạnh Hàn Phi, nói: "Tên của anh lại lên báo rồi đó!"

Hàn Phi nhanh chóng lấy điện thoại di động ra kiểm tra. Cảnh sát công bố thông tin kẻ sát nhân trong vụ án Giấu xác trong thú nhồi bông đã bị bắt, đồng thời còn đính kèm video clip cảm ơn của Kim Tuấn.

Tay phóng viên của làng giải trí này liên tục nhấn mạnh rằng, Hàn Phi chính là người đã hạ gục tên tội phạm đó và cứu mạng anh ta.

“Theo lẽ thường, cánh diễn viên trong showbiz và mấy tay paparazi đó giống như nước với lửa vậy. Anh vẫn là diễn viên đầu tiên khiến đám săn ảnh ấy phải thút thít rơi lệ cảm ơn nha.” Người trợ lý đoàn phim xúc động nói: “Tên Kim Tuấn này đặc biệt nổi tiếng trong ngành, đánh hơi thính vãi ra. Gã từng đưa tin về một số vụ scandal siêu lớn đấy. Có nhiều phóng viên làng giải trí đều coi anh ấy là Đấng trong ngành. Đồng thời, lại có nhiều diễn viên nổi tiếng khác căm hận đến nỗi nghiến răng nghiến lợi khi nhắc đến tên anh ấy.”

“Tiện tay mới cứu gã thôi.” Hàn Phi lướt điện thoại, đọc sơ qua về tin hot search hôm nay về vụ việc một diễn viên điện ảnh hy sinh thân mình cứu mạng một tay paparazi: “Thôi, chúng ta bắt đầu quay phim đi. Đối với một diễn viên như tôi, quay phim mới là chuyện quan trọng nhất.”

Lúc lên bảng hot search lần đầu tiên, hắn có cảm giác rất mới mẻ, nhưng sang lần thứ hai thì thấy cũng bình thường.

“Việc một diễn viên hút view chỉ vì hỗ trợ cảnh sát phá án cũng chẳng phải là danh tiếng tốt đẹp gì.” Hàn Phi lại bật tài khoản mạng xã hội của mình lên, sau đó đăng tải một status đầu tiên của hắn. Nội dung status chính là một tấm áp phích chụp hắn trong 2 kiểu hóa trang khác nhau.

[Hoa Song Sinh].

Vai diễn của Hàn Phi trong cả hai thân phận Mạnh Trường An và Mạnh Trường Hỉ đang đứng giữa giao giới của ánh sáng và bóng tối. Ngay sau khi tấm áp phích này được đăng lên, lượt comments và lượt shares bắt đầu tăng mạnh!

“Cmn! Anh đúng là một diễn viên à? Tôi còn tưởng anh là cớm chìm cố tình thâm nhập vào làng giải trí.”

“Nhìn cool hơn mấy bảng tin pháp luật ớ!”

“Anh đẹp trai, tiếp theo định phá vụ án gì vậy? À nhầm, tiếp theo định quay bộ phim nào vậy?”

Hàn Phi cũng cảm giác rất buồn cười khi đọc những câu bình luận của cư dân mạng thế này: "Thế giới bên trong trò chơi âm phủ kia trầm lặng, có lẽ một phần là do thiếu vắng nhóm nettizen thế này. Sau này, hay mình tìm cơ hội thử nghiệm một lần nhỉ, biết đâu mấy người này có thể mang đến tiếng cười và hy vọng cho thế giới kia."

Không chăm chăm vào tin tức trên mạng nữa, Hàn Phi bắt đầu làm việc nghiêm túc.

Hắn là nam diễn viên chính trong bộ phim này, có nhiều cảnh quay nhất, nhưng tiến độ quay của hắn lại là nhanh nhất.

Buổi trưa, mọi người tụ lại thành tốp năm, tốp ba đi ăn cơm.

Như thường lệ, Hàn Phi mang theo cơm hộp của đoàn làm phim đến một góc yên tĩnh rồi bắt đầu ăn.

Hắn lấy điện thoại ra, vừa ăn cơm, vừa tìm kiếm thông tin về Khúc Vân.

[Nhật ký của chủ nhà] ghi lại chút ít thông tin về một số cư dân trong tòa chung cư Block 2. Hàn Phi quyết định sử dụng thông tin này để hiểu rõ tình hình sơ bộ về đối phương, góp phần vào công cuộc đặt nền móng cho việc xây dựng một cư xá lành mạnh trong tương lai.

"Mình nhớ mang máng rằng, nguyên quản lý tòa nhà đã yêu cầu mình tăng nhanh tốc độ khám phá game. Có vẻ như trong thời gian sắp tới, sẽ có vài điềm xấu nào đó đến tìm mình. Mình cần phải làm quen thêm nhiều bạn bè và hàng xóm, cố gắng up level lên cao hơn trước khi bọn chúng tìm thấy mình."

Chương 113: Khúc Văn Hầu

Đã qua nhiều vụ án, bản thân Hàn Phi giờ cũng đã đúc kết kinh nghiệm cho chính mình.

Hắn bắt đầu tìm kiếm cái tên Khúc Văn trong các bản tin liên quan đến những vụ án trong quá khứ. Không mất quá nhiều thời gian, Hàn Phi đã tìm được thứ mình muốn.

Mười năm trước, ở ngoại ô Tân Hỗ đã xảy ra một vụ án giết vợ. Hung thủ thường có hành vi bạo hành với vợ mình, cuối cùng đã dẫn đến án mạng.

Kẻ sát nhân đã bị tử hình, và điều đáng chú ý là họ còn có một đứa con.

Cha giết mẹ, và cha cũng bị kết án tử hình.

Bản thân đứa bé kia không chỉ là người thân của kẻ sát nhân mà còn là người nhà của nạn nhân. Nó đã có ý định tự tử sau vụ thảm án ấy, rốt cuộc được cảnh sát giải cứu kịp thời.

Để tránh những lời đàm tiếu xung quanh gây tổn hại cho đứa trẻ lần nữa, bên cảnh sát đã gửi nó đến tá túc nhà người cậu.

Nội dung trong các bài báo sau đó chủ yếu tập trung vào đứa trẻ vô tội kia. Nó không làm gì sai, nhưng những người xung quanh tránh nó như tránh tà.

Các bạn cùng lớp của nó không muốn ngồi cùng bàn, còn cậu của nó cứ luôn nghĩ đến người em gái bị chết thảm của mình khi trông thấy nó. Vì vậy, ông ta hiếm khi quan tâm nó, chẳng qua là cho nó một ít tiền hàng tháng để đảm bảo thằng nhóc không chết đói.

“Con của Khúc Văn vẫn còn sống, tên là Khúc Văn Hầu.” Hàn Phi quyết định, đợi đến khi quay phim xong thì hắn sẽ đi gặp nó. Nếu có thể, hắn muốn giúp đứa trẻ kia bày tỏ tiếng lòng.

Buổi chiều là cảnh quay tương tác, tốc độ quay rõ ràng là chậm hơn. Các diễn viên đóng cặp với Hàn Phi gặp rất nhiều áp lực tâm lý, đặc biệt là cô bé Cẩm Niên. Cô còn mắc lỗi quên lời thoại vì quá giật mình trước kỹ năng diễn xuất của hắn.

6:00 tối, sau khi quay xong phần của mình thì Hàn Phi thảnh thơi rời đi. Hắn cũng không đoái hoài gì chuyện cơm nước, mà vội vàng chạy đến nhà của cậu đứa trẻ.

Địa chỉ mà hắn có là do đọc từ bài báo cách đây 10 năm. Hàn Phi không biết liệu mình có thể tìm được người muốn gặp hay không.

Mua một thùng sữa chua và một giỏ trái cây ở siêu thị bên đường, Hàn Phi bước vào một khu cư xá vô cùng cũ kỹ và xuống cấp, cơ sở vật chất rất tồi tàn và cũng không có trạm bảo vệ.

"Xin hỏi, người nhà của Khúc Văn Hầu có ở đây không?"

Hắ gõ cửa hồi lâu thì có một người đàn ông xấu xí ra mở cửa: "Cậu là ai?"

"Xin chào, tôi muốn tìm Khúc Văn Hầu."

"Cậu là bạn của nó à? Nó đang trông cửa hàng. Cậu đi sang cửa hàng tìm nó đi."

"Cách đây 10 năm, cậu ấy mới 7 tuổi, thế nên bây giờ mới 17 tuổi thôi. Đáng nhẽ Khúc Văn Hầu vẫn còn đi học mới đúng chứ?"

"Tự nó không muốn đi học, trách ai bây giờ?" Thái độ của người đàn ông này rất cộc cằn; gã gấp rút nói ra địa chỉ quán.

Gã nhận lấy đồ biếu tặng của Hàn Phi nhưng không cho Hàn Phi vào nhà, tựa như người nào có quan hệ với Khúc Văn Hầu đều không phải người tốt.

Lấy điện thoại di động ra để dò đường đi theo địa chỉ, Hàn Phi đến một cửa hàng tiện lợi cách khu cư xá không xa mấy.

Cửa hàng nhỏ này nằm ở vị trí rất vắng vẻ, bên trong không có khách hàng, cũng chẳng thấy nhân viên bán hàng

đâu.

"Đứa nhỏ kia không ở trong cửa hàng ư?"

Đi dạo một vòng quanh cửa hàng, Hàn Phi chợt nghe thấy tiếng cãi vã từ ngõ sau trước khi lặng lẽ bước tới.

Hắn thấy năm tên côn đồ đang vây quanh một cậu bé mặc đồng phục theo kiểu nhân viên bán hàng ngay góc tường. Một trong số chúng mặc đồng phục của một trường trung học gần đó, tay trái còn quấn lấy một vòng băng vải.

"Chẳng lẽ mày không đến trường là có thể chấm dứt chuyện này ư?"

"Ở trường còn có giáo viên che chở mày, hiện tại còn có ai bảo kê mày nữa? Cứ méc với giáo viên là bọn tao bắt nạt mày à?"

"Nó tưởng chuyển trường rồi là không có ai biết đến quá khứ của nó à? Thật nực cười, còn dám chạy đi kết bạn với người nọ, người kia nữa?"

Bọn côn đồ chửi bới liên tục, tao một câu, mày một chữ, rốt cuộc cũng khiến thằng nhóc yếu đuối ở giữa bùng nổ: "Tao chưa từng đụng chạm đến bọn mày! Tại sao bọn mày cứ bắt nạt tao mãi thế?"

"Ai bắt nạt mày? Bọn tao đang nói sự thật thôi. Bọn tao chỉ muốn cho mọi người biết rõ bộ mặt thật của mày. Còn việc người khác có muốn làm bạn với mày hay không, đó là chuyện của người khác." Gã học sinh đeo băng vải lấy một gói thuốc lá ra: "Hơn nữa, chính mày là người ra tay trước. Chắc do mày vẫn thừa hưởng gen của bố mày. Mày là con ruột cơ mà. Hơn nữa, ai mà biết chuyện mẹ mày bị giết có phải do ngoại tình hay không?"

"ĐM! Có ngon lặp lại lần nữa đi!" Cậu bé trông vô cùng yếu ớt kia chợt lồng lộn lên như dã thú. Nó nhào thẳng vào người tên học sinh đeo băng vải kia, trong khi bốn người xung quanh chẳng thèm ra tay ngăn cản.

Hai bên trực tiếp choảng nhau một trận. Cậu bé trông vô cùng yếu ớt kia lại rất hung hăng khi đánh nhau, không may là

bên kia có quá nhiều người nên nó bị cả đám đè ngã xuống mặt đất.

Mặt bì ghì xuống đất, đôi mắt đẹp của thiếu niên kia tràn ngập ánh sáng dữ tợn. Nó liều mạng giãy dụa, nhưng không có ai đến cứu cả.

Tên học sinh đeo băng vải nói đúng, trong trường còn có giáo viên che chở nó, nhưng sau khi rời khỏi trường thì nó chỉ còn lại một mình.

"Bọn mày còn chưa ngừng tay à?" Hàn Phi nắm lấy cổ áo của hai tên côn đồ rồi ném chúng sang một bên. Sau đó, hắn đỡ lấy thằng nhóc đang mặc bộ đồng phục nhân viên cửa hàng đầy bụi ra sau lưng mình.

"Đại ca à, chuyện này có dính dáng gì đến chú đâu? Toàn do nó ra tay đánh người trước mà. Cánh tay của tôi bị nó đánh gãy đấy. Anh có biết đau đến nhường nào không?" Năm tên côn đồ cũng không định bỏ qua cho thằng nhóc sau lưng Hàn Phi.

"Đúng là nó ra tay trước, nhưng ai bảo chúng mày gây sự, chửi rủa sỉ nhục người khác trước? Đánh là đúng rồi." Hàn Phi nhìn chung quanh, phát hiện có camera bên ngoài cửa hàng tiện lợi nên dứt khoát dắt đứa nhỏ đi vào con hẻm sau.

"Bọn tôi bị đánh là đúng à? Anh hơi bị nhiều chuyện rồi đấy, có biết cái giá phải trả cho sự tọc mạch là gì không?" Năm tên lưu manh với tuổi đời còn khá nhỏ thẳng thừng đi theo vào ngõ.

"Con nít con nôi, hỉ mũi chưa sạch mà còn dám định cho anh mày trả giá à?" Nhìn thấy năm tên côn đồ đi vào sâu trong ngõ, trên mặt Hàn Phi lộ ra một nụ cười: "Bọn mày thích chơi xã hội đen như vậy, thế thì hôm nay tao cho bọn bây trải nghiệm thử mấy trận đòn trong giới xã hội đen nhé. Tao cũng chỉ muốn tốt cho bọn mày mà thôi."

Hàn Phi yêu cầu đứa trẻ đứng lại sau lưng, và ngay khi năm tên côn đồ kia xông tới thì hắn cũng ra tay toàn lực!

Vẫn còn một khoảng cách giữa sức mạnh của Hàn Phi và các võ sĩ chuyên nghiệp; nhưng vì đã trải qua quá trình rèn

luyện giữa bọn lệ quỷ và những kẻ sát nhân, phản ứng của hắn rất nhanh nhẹn.

Năm chọi một chắc chắn là bất lợi, thế nên phải ưu tiên hạ gục trước một người.

Hàn Phi đạp mạnh vào lồng ngực của tên lưu manh đầu tiên, sau đó né tránh nắm đấm vung tới trước khi vung một cú đấm trời giáng vào hàm dưới của tên lưu manh thứ hai.

Kỹ xảo đánh nhau của hai bên hoàn toàn không phải một cấp bậc. Dù nhóm bên kia có đánh trúng Hàn Phi thì cũng không phải quá đau, trong khi bọn chúng lại dễ dàng đổ gục nếu không may ăn phải một đòn của hắn.

Chưa đầy nửa phút, bốn tên côn đồ đã ngã xuống. Hàn Phi kéo thanh niên đeo băng vải ra trước mặt mình: "Tao phải trả cái giá gì?"

"Dạ dạ, em xin lỗi đại ca!"

"Mày có biết vì sao tao không đánh mày ngoài kìa, mà là đợi đến khi cả nhóm chúng mày vào trong ngõ rồi mới ra tay hay không?" Hàn Phi lạnh lùng nhìn thanh niên kia.

"Em không biết." Thằng nhóc tái nhợt cả mặt. Hàn Phi trong phiên bản nghiêm túc có khí thế rất đáng sợ, dọa cho thanh niên học sinh trong bộ dáng côn đồ kia vô cùng sợ hãi.

"Xem ra, mày cũng không thích hợp làm một tên lưu manh đâu. Mày nên trở về đi học là hơn." Hàn Phi ném nó sang một bên, sau đó nhìn về phía cậu bé yếu ớt: "Nó đúng là nói năng tầm bậy tầm bạ. Giờ em có thể lợi dụng lúc không có ai ở đây, đấm cho nó một trận."

"Thật sự có thể sao?" Cậu bé mặc đồng phục nhân viên cửa hàng lập tức siết chặt nắm đấm.

"Đương nhiên, dù sao ở đây cũng không có camera."

Chương 114: Bây giờ đến lượt chúng tôi giúp cậu

“Anh có thể dạy em đánh nhau không?” Cậu thiếu niên yếu ớt đem mì gói đã nấu đến trước mặt Hàn Phi, còn mang cho Hàn Phi xúc xích nướng và một chai nước uống: “Bữa này để em mời anh nhé.”

“Anh không có thói quen để học sinh cấp ba đãi.” Hàn Phi thật sự đói bụng, liền ăn ngấu nghiến.

“Hôm nay cảm ơn anh đã giúp em.” Cậu bé ngồi bên cạnh Hàn Phi, hai người cùng nhau nhìn đường phố bên ngoài qua cửa sổ kính trong suốt từ trần nhà đến sàn của cửa hàng tiện lợi.

“Nếu em thực sự muốn cảm ơn anh, thì hãy quay lại trường học càng sớm càng tốt. Mặc dù việc học không đảm bảo rằng em sẽ thành công trong tương lai, nhưng nó có thể mang lại cho em nhiều lựa chọn và cơ hội hơn.” Hàn Phi cúi đầu ăn mì, giọng nói rất ấm áp: “Bây giờ em vẫn còn nhỏ, tương lai còn đầy rẫy những cơ hội khác nhau. Nếu em không thích thành phố này, em có thể học đại học ở những nơi khác, rời khỏi đây để bắt đầu cuộc sống mới và kết bạn mới.”

“Học đại học thì cần có tiền, em muốn đi làm càng sớm càng tốt, không muốn gây phiền phức cho những người xung quanh, gia đình cậu em vốn rất ghét em …” Cậu bé nhìn con đường vắng vẻ bên ngoài cửa hàng tiện lợi, mím môi.

“Hoàn cảnh của em có thể đăng kí khoản vay dành cho sinh viên, nhà nước sẽ giúp em có thể đi học, nhưng điều kiện tiên quyết là em phải cố gắng.”

“Hoàn cảnh của em sao?” Cậu thiếu niên có chút sững sờ.

Hàn Phi không nói thêm lời nào, ăn xong mì gói liền đi đến quầy quét thông tin của mình để thanh toán: “Đây là thông tin liên lạc của anh, nếu lũ tiểu tử kia còn dám bắt nạt em thì hãy gọi điện thoại trực tiếp cho anh.”

Bước đến cửa tiệm, Hàn Phi quay đầu lại hỏi đứa nhỏ khi hắn chuẩn bị rời đi: "Khúc Văn Hầu, nếu em còn có thể gặp lại mẹ, em muốn nói với mẹ điều gì?"

Nghe Hàn Phi nói vậy, cậu thiếu niên sững sờ mất một lúc, sau đó chậm rãi cúi đầu: "Nếu có thể gặp lại mẹ, em sẽ xin lỗi mẹ và nói với mẹ rằng dù hiện tại em có như thế nào đi nữa thì em vẫn sẽ bảo vệ mẹ, sẽ không để mẹ bị ức hiếp nữa."

Khi ngẩng đầu lên, Hàn Phi đã không còn ở trong cửa hàng tiện lợi nữa, màn đêm buông xuống, ngoài cửa sổ là một con phố cổ vắng vẻ.

Bóng đèn neon kéo dài bóng lưng Hàn Phi, hắn đứng bên kia đường nhìn đứa nhỏ trong cửa hàng tiện lợi, hai tay đút túi quần rồi biến mất trong màn đêm.

Trở về nhà, Hàn Phi gọi điện thoại cho Hoàng Doanh, hắn đã gặp Hoàng Doanh ở buổi triển lãm trò chơi, hai người đã trao đổi thông tin liên lạc.

Hoàng Doanh rất vui sau khi nhận được cuộc gọi của Hàn Phi, anh ta còn nói rằng anh ta nhìn thấy Hàn Phi trên bản tin, lúc đó anh ta vô cùng ngạc nhiên, sau đó khi gặp mọi người ở bệnh viện liền nói rằng Hàn Phi là bạn của anh ta.

Chỉ nghe giọng nói thì Hoàng Doanh rất bình thường, nhưng để an toàn, Hàn Phi vẫn hẹn đối phương chuẩn bị offline để gặp mặt.

Sau khi cúp điện thoại, Hàn Phi ôn lại một cách thuần thục các động tác do Lệ Tuyết dạy, lúc này hắn thực sự cảm thấy những động tác này rất hữu dụng: "Mình đã thành thạo các kỹ năng chiến đấu cơ bản, ngày mai phải đi tìm Lệ Tuyết để học thêm chiêu mới."

Sau khi tắm rửa xong, Hàn Phi ngồi vào bàn bắt đầu học tập, thẳng một mạch đến nửa đêm, hắn bắt đầu đội mũ bảo hiểm chơi game.

Một màu máu vô biên chiếm cứ mọi thứ, ý thức không ngừng rơi xuống.

Mở mắt ra, Hàn Phi nhìn căn phòng khách quen thuộc: "Về cơ bản tất cả nhiệm vụ ở tòa nhà Block 1 đã hoàn thành, mình phải nhanh chóng liên lạc với cư dân tòa nhà Block 2 mới được."

Hắn đang định đứng dậy thì nghe thấy tiếng động từ trong bếp.

"Vào lúc này, các bạn cùng phòng của mình chắc hẳn vẫn đang ở trong phòng ngủ mới đúng." Nhặt con dao trên bàn, Hàn Phi lặng lẽ mở cửa phòng bếp.

Với cơ thể trong suốt, Ngụy Hữu Phúc và tiểu Bát gần như tan biến đang đứng cạnh bếp gas, Ngụy Hữu Phúc dường như đang dạy tiểu Bát nấu ăn.

Nhìn thấy Hàn Phi đi vào, Ngụy Hữu Phúc quay đầu cười với Hàn Phi: "Anh đang kể cho tiểu Bát nghe chuyện trước đây."

"Ồ." Hàn Phi hơi sửng sốt một chút, sau đó mới phản ứng lại: "Anh có thể nói chuyện được sao? Anh đã khôi phục lý trí được rồi à!"

"Nhờ có em giúp đỡ anh đã khôi phục được chút nhân tính." Ngụy Hữu Phúc ho khan vài tiếng: "Cơ thể của tám nạn nhân bọn anh có thể dung hợp lại với nhau, ký ức về cái chết và những cảm xúc thống khổ có thể mang lại sức mạnh cho bọn anh, nhưng nó cũng có thể mang lại cho bọn anh sự tuyệt vọng không thể khống chế. Anh đã trao một phần sức mạnh của mình cho người khác, chỉ khi đó anh mới có thể duy trì được lý trí của mình."

"Thật là không dễ dàng gì." Hàn Phi nhìn Ngụy Hữu Phúc rồi trực tiếp đi tới, dùng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn ôm Ngụy Hữu Phúc: "Anh à, em đã giúp anh báo thù, kẻ sát nhân giết hại mọi người đã bị đưa ra trước công lý, giờ em đang muốn đưa mọi người ra khỏi cái lồng giam này để mọi người có thể tận mắt nhìn thấy hình ảnh kẻ thủ ác bị trừng phạt!"

"Em đã làm rất nhiều điều cho bọn anh trong khoảng thời gian này, kỳ thực bọn anh đã sớm coi em như người nhà rồi,

dù cái kết có ra sao, bọn anh sẽ đồng hành cùng em đến cùng." Ngụy Hữu Phúc xoa đầu tiểu Bát: "Đã nhiều năm như vậy, tất cả cư dân đều coi 1044 là căn hộ ma ám, nói rằng có những con quái vật sống ở đây, ngoại trừ em. Lần đầu tiên bọn anh đã cho em cơ hội trốn thoát, ai mà biết rằng em sẽ quay lại nhiều lần như vậy chứ, nhưng nó đã cho bọn anh hy vọng."

Tình trạng hiện tại của Ngụy Hữu Phúc rất đặc biệt, vô cùng yếu ớt, trông như một người bệnh có thể ngã xuống bất cứ lúc nào, ngay cả Mạnh Thi, một bà lão ngoài 70 tuổi cũng mạnh hơn anh ấy rất nhiều.

Nhưng bằng tất cả sức mạnh của mình, anh ấy đã đánh đổi lấy lý trí, và anh ấy trở thành người duy nhất trong số tám nạn nhân của vụ án chặt thây ghép xác có thể giao tiếp với Hàn Phi.

"Hữu Phúc à, mọi người còn có tâm nguyện gì không?" Hàn Phi muốn hoàn thành tâm nguyện của những người bạn cùng phòng.

"Tâm nguyện sao?"

"Những gì mà mọi người muốn em làm ấy."

"Không có, bọn anh đã tìm được những tàn hồn thất lạc, bây giờ bọn anh chỉ cần từ từ học cách kiểm soát nỗi tuyệt vọng và thống khổ, có lẽ tất cả mọi người đều có thể trở về con người thật của chính mình."

"Vậy anh có mục tiêu dài hạn nào không?"

"Bọn anh chưa bao giờ tính đến tương lai, nhưng nếu nhất định có thì …" Ngụy Hữu Phúc nhìn tiểu Bát: "Bọn anh hy vọng đứa trẻ này có thể trải nghiệm vẻ đẹp của thế giới, nó được nuôi dưỡng bởi một tên sát nhân biến thái, nó đã được định là sẽ phải chết ngay từ khi sinh ra. Em đã xem phim hoạt hình rừng đen trên TV rồi đúng không, đó chính là ký ức của tiểu Bát."

"Có lẽ em có thể đưa con bé đến thế giới kia trong tương lai và cho nó biết rằng vẫn có rất nhiều điều tươi đẹp trên thế giới này." Hàn Phi nhìn tiểu Bát, nhưng con bé lại trốn sau lưng Ngụy Hữu Phúc, nó luôn sợ sệt Hàn Phi.

“Còn em thì sao? Em muốn làm gì tiếp theo?”

“Em đã trở thành người quản lý mới của Tòa nhà Block 1, em đang chuẩn bị đến Tòa nhà Block 2, em muốn giúp bọn họ loại bỏ tất cả những kẻ ngoại lai, sau đó có một cuộc trò chuyện vui vẻ một chút với họ.” Hàn Phi không giấu giếm Ngụy Hữu Phúc điều gì, bởi vì Ngụy Hữu Phúc thật sự khiến Hàn Phi cảm thấy như người nhà của mình.

“Tòa nhà Block 2 rất nguy hiểm, hay là anh đi cùng em được không?” Ngụy Hữu Phúc nói xong lại ho khan vài tiếng, cảm giác như một cơn gió có thể thổi bay anh ấy vậy.

“Thôi anh ạ, em đưa anh đến đó khéo khi nguy hiểm hơn ấy.”

Hàn Phi dứt khoát từ chối, Ngụy Hữu Phúc lắc đầu cười khổ: “Em nhầm rồi, tám nạn nhân bọn anh có thể hợp nhất thành một, khi sự oán hận và thống khổ của mọi người dồn hết vào tiểu Bát, con bé sẽ trở thành con quỷ đáng sợ nhất trong tòa nhà này.”

“Dồn hết vào con bé á?” Hàn Phi cũng biết tiểu Bát là người đặc biệt, nhưng con bé trông có vẻ yếu ớt.

“Thật là khủng khiếp nếu dồn hết thống khổ cùng tuyệt vọng lên một người, nó sẽ ảnh hưởng cực kỳ xấu đến tiểu Bát, nhưng em đã giúp mấy người bọn anh rất nhiều, và bây giờ đã đến lúc bọn anh phải giúp em.”

Sau khi Ngụy Hữu Phúc nói xong, cánh cửa phòng ngủ ở nơi sâu nhất của căn hộ ma ám bị đẩy ra, và các nạn nhân lần lượt bước ra ngoài.

Chương 115: Oán niệm kinh khủng nhất!

Dồn hết thống khổ và tuyệt vọng vào một người có thể khiến sức mạnh của người đó tăng vọt, nhưng cũng sẽ gây tổn hại lớn cho người đó.

Những nạn nhân của vụ án chặt thây ghép xác dù biết chuyện này không tốt cho mình, nhưng họ vẫn kiên quyết muốn giúp đỡ Hàn Phi.

Nhìn vẻ mặt u ám của bọn họ, nhìn ánh mắt bị tuyệt vọng cùng thống khổ chiếm cứ, Hàn Phi ít nhiều thấy có chút cảm động.

"Hôm nay em đến Tòa nhà Block 2 chủ yếu để bàn bạc một cách thân thiện, nếu có thể được thì cố gắng hết sức để không phải động tay động chân." Hàn Phi nhìn những nạn nhân biến mất sau lưng Ngụy Hữu Phúc, họ dường như đã tiến nhập vào cơ thể của Ngụy Hữu Phúc, nhưng khí tức trên thân thể anh ấy không có bất kỳ thay đổi nào.

"Bọn anh không thể tùy tiện rời khỏi căn hộ ma ám, khi nào em sẵn sàng đi thì cứ gọi anh là được."

"Dạ được."

Để đề phòng việc ngoài ý muốn, Hàn Phi quyết định đi chào hỏi những người hàng xóm trong tòa nhà trước, kéo dài đủ ba giờ trước khi rời đi.

Hắn đến gặp Từ Cầm trước, đối phương lại không có nhà, lần này xem ra chị ấy thực sự ra ngoài "mua thức ăn" rồi.

"Nguyền rủa trên cơ thể Từ Cầm chỉ có thể khống chế bằng cách ăn liên tục, nhưng càng ăn càng điên cuồng, nguyền rủa trên dao ăn sẽ càng mãnh liệt, mình phải làm gì mới có thể giúp được chị ấy?"

Đêm hôm qua, Từ Cầm và Hàn Phi đã đến tòa nhà Block 2. Sau khi trở về, Từ Cầm điên cuồng ăn hết đồ ăn trong nhà, sau đó mới khôi phục được lý trí.

Khi nguyền rủa ngày càng sâu sắc, Hàn Phi không biết liệu rằng Từ Cầm có thể tìm lại chính mình sau khi phát điên ở lần sau hay không.

"Người quản lý tòa nhà dường như đã động vào ký ức của Từ Cầm và Mạnh Thi, nhưng phương pháp của ông ấy chỉ trị ngọn chứ không trị tận gốc, trốn tránh chỉ có thể trì hoãn vấn đề, chứ không thể thực sự giải quyết được vấn đề."

Rời khỏi tầng năm tiếp tục đi lên, Hàn Phi lại tìm được Ứng Nguyệt, đứa bé đáng thương này vẫn không cách nào giao tiếp được với Hàn Phi, con bé một mực canh giữ bể cá trong phòng ngủ.

Sau khi xác nhận rằng nhiệm vụ không thể được thực hiện trong tòa nhà, Hàn Phi quay trở lại căn hộ ma ám 1044 và đợi đủ ba giờ trước khi hắn rời đi cùng Ngụy Hữu Phúc.

"Hữu Phúc à, anh đừng có miễn cưỡng bản thân quá nhé, nếu thật sự không giải quyết được, anh cứ chạy trước đi." Hàn Phi có thể thoát game miễn là hoàn thành một nhiệm vụ, hắn nói ra những lời này đều xuất phát từ thâm tâm.

Ngụy Hữu Phúc cười khổ: "Anh tuy rằng rất yếu, nhưng tiểu Bát thật sự rất mạnh, em đừng lo lắng."

Lấy chìa khóa ra, Hàn Phi thử một hồi lâu, cuối cùng cũng mở được cửa hành lang, hắn hướng bên ngoài liếc nhìn một cái.

Một nửa cái đầu người lờ mờ lộ ra từ bức tường bao quanh khu cư xá, hai con ngươi tràn đầy lòng trắng đang nhìn hắn chằm chằm.

"Quỷ bên ngoài cư xá đây sao? Thật là xấu xí quá à."

Con quỷ chỉ ghé ở ngoài tường không có đi vào, mà lẳng lặng nhìn Hàn Phi chăm chú, trong hốc mắt con ngươi tràn đầy lòng trắng không ngừng nhảy lên.

"Đừng dừng lại ở bên ngoài, đi nhanh lên nào." Ngụy Hữu Phúc nói y như Từ Cầm vậy, những cư dân lâu năm này dường như biết rõ rằng ở bên ngoài trong một thời gian dài sẽ gây ra những điều vô cùng xấu.

Cả hai tăng nhanh tốc độ và lao vọt đến tòa nhà Block 2.

Vừa bước vào hành lang, Hàn Phi đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc và mùi xác chết.

"Sau khi mình rời đi cùng với Từ Cầm vào ngày hôm qua, những cư dân trong tòa nhà Block 2 dường như lại đánh nhau với những kẻ ngoại lai kia."

Giẫm lên vết máu khô, ngay khi bước lên tầng hai Hàn Phi đã nhìn thấy một cô bé có sắc mặt tái nhợt.

Con bé lang thang trong hành lang, hai tay giấu sau lưng, có một vết siết cổ rất sâu ẩn dưới cổ áo, làn da trắng bệch, không có chút huyết sắc nào.

Khi phát hiện có người tới con bé cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

"Xin chào, anh có thể giúp gì không?" Hàn Phi chủ động đi tới chỗ cô bé, phát hiện bàn tay đứa nhỏ giấu ở phía sau đang rỉ máu: "Em bị thương à? Là do những kẻ ngoại lai gây ra phải không?"

Sử dụng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, Hàn Phi nhẹ nhàng nâng cánh tay bị cụt của cô bé lên trong ánh mắt ngạc nhiên của đứa nhỏ: "Tay của em dường như vừa mới bị chặt đứt, là ai làm? Anh có thể tìm tay giúp em."

"Anh muốn giúp em tìm tay á?" Đôi mắt của cô bé di chuyển giữa cánh tay bị cụt của mình và Hàn Phi: "Anh đừng có đùa nữa, em biết những người trong tòa nhà này đều ghét em. Hôm qua, ban đầu cũng có người muốn giúp em, sau đó em mới biết là anh ta chỉ nói dối mà thôi, tất cả mọi người đều ghét em, em biết mà…"

"Thế giới rộng lớn lắm, nếu có người ghét em và lừa gạt em thì cũng sẽ có người thích em và sẵn sàng giúp đỡ em. Anh biết chỉ nói không thì cũng vô ích, chờ anh xua đuổi đám người ngoại lai sau đó giúp em tìm tay, thì em có thể tin tưởng anh rồi." Sau khi Hàn Phi sử dụng năng lực của mình, hắn không phát hiện oán niệm quá mức mãnh liệt ở trên người cô bé.

“Anh thực sự muốn giúp em à?” Cô bé dường như vừa mới bị một tên cặn bã làm tổn thương, giọng nói đầy vẻ ngờ vực.

“Đương nhiên rồi.” Sau nhiều lần cam đoan, Hàn Phi rốt cục cũng nghe thấy hệ thống nhắc nhở.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ rank G - Tìm kiếm hai tay bị thất lạc.”

“Tìm kiếm hai tay bị thất lạc (nhiệm vụ cơ bản rank G): Không giới hạn thời gian, hãy tìm hai tay bị nguyền rủa trong tòa nhà Block 2 của Cư xá Hạnh Phúc.”

“Hai tay bị nguyền rủa?” Hàn Phi đang định tiếp tục hỏi cô bé kia tại sao hai tay lại bị nguyền rủa thì trong hành lang đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa.

Cánh cửa chống trộm trên tầng ba bị đẩy ra, hai đạo quỷ ảnh một cao một thấp xuất hiện, quanh thân bọn họ tản ra mùi nấm mốc, dường như là biểu tượng của sự bất hạnh và tai ương.

Sau khi cả hai xuất hiện, trong hành lang lại vang lên tiếng bước chân.

Mang theo mùi máu tanh nồng nặc, một người đàn ông với con dao cắm vào lồng ngực đi xuống cầu thang.

Ngoài ra, cánh cửa căn phòng bị tóc đen bao trùm trên tầng 4 cũng khẽ mở, người phụ nữ toàn thân bị thương bầm dập cũng nắm một cái đầu người bước xuống.

“Hãy cẩn thận đấy.” Ngụy Hữu Phúc nhắc nhở, Hàn Phi không ngờ rằng tất cả các hồn ma trong tòa nhà Block 2 lại đồng loạt xuất hiện, hắn vốn muốn thuyết phục từng người một.

“Chúng tôi đến từ Tòa nhà Block 1 và muốn thanh lý hết những kẻ ngoại lai cùng với mọi người ở đây.” Hàn Phi nở một nụ cười thân thiện, biểu cảm của hắn biến hóa rất nhanh, là một diễn viên chuyên nghiệp, hắn thậm chí có thể tạo ra hàng tá nụ cười mang lại cho người ta những cảm giác khác nhau.

“Không cần, những kẻ ngoại lai trong tòa nhà này đã bị bọn tao giết sạch vào đêm qua rồi.” Tên quỷ cao gầy nói, giọng nói khàn khàn trầm thấp, mang theo vẻ chán ghét tất cả mọi thứ.

“Kẻ ngoại lai không thể bị giết sạch sẽ được đâu, hết đợt này sẽ lại có tiếp đợt khác, hơn nữa thực lực của bọn chúng sẽ càng ngày càng mạnh.” Hàn Phi không có nói dối, hắn suy đoán dựa vào di ngôn của người quản lý tòa nhà, trong tương lai khẳng định sẽ có gì đó vô cùng đáng sợ đến tìm hắn.

“Mày muốn nói cái gì?”

“Chỉ có hai tòa nhà trong Cư xá Hạnh Phúc, tôi nghĩ mọi người nên giúp đỡ lẫn nhau và cùng nhau xây dựng gia viên của chúng ta.” Hàn Phi vô cùng chân thành: “Sau này nếu mọi người gặp nạn chúng tôi sẽ đến trợ giúp, nếu chúng tôi có gặp phải phiền phức thì cũng hi vọng mọi người ở đây sẽ giúp đỡ, tất cả mọi người cùng đồng lòng.”

“Chỉ một mình mày thì dường như không thể đại diện cho Tòa nhà Block 1 phải không?” Người đàn ông với con dao cắm vào ngực có một giọng nói băng lãnh, hắn giống như là một cỗ thi thể có thể di chuyển được: “Ngoài ra, tao không muốn dính líu đến bất kỳ ai trong số chúng mày.”

Kẻ này nhìn những con ma khác trong tòa nhà: “Ngược lại tao không tin cái gì mà giúp đỡ lẫn nhau, trong một mảnh đêm tối này thì chỉ có tự giết lẫn nhau mà thôi.”

“Sử dụng vũ lực sẽ làm tổn thương hòa khí, chi bằng như vậy đi, bây giờ chúng ta sẽ bỏ phiếu biểu quyết.” Hàn Phi giơ tay lên: “Mỗi cư dân trong Cư xá Hạnh Phúc sẽ được tính là một phiếu bầu, ai đồng ý liên hợp thì giơ tay lên.”

Hàn Phi vừa nói xong thì Ngụy Hữu Phúc giơ tay lên, tên quỷ cao gầy cũng muốn giơ tay, nhưng lại phát hiện không có người nào ở tòa nhà Block 2 giơ tay cả, nên hắn lại bỏ tay xuống.

“Nếu cuộc bỏ phiếu có thể giải quyết được vấn đề thì thành phố này đã không còn tuyệt vọng.” Người đàn ông với con dao trong ngực cười lạnh: “Đêm hôm qua là do mày vô tình giúp

bọn tao, nên lần này bọn tao sẽ không giết mày, mày nên đi đi.”

“Ai nói rằng bỏ phiếu không thể giải quyết vấn đề?” Hàn Phi vẫn mang theo nụ cười thân thiện trên khuôn mặt, chỉ là hắn bước sang bên cạnh vài bước, cách xa Ngụy Hữu Phúc.

Khi mọi người còn đang chưa hiểu thì một đôi cánh tay từ sau lưng Ngụy Hữu Phúc duỗi ra, âm khí khẽ trải rộng, ngay sau đó từng đôi cánh tay hướng bốn phía đánh tới, những khuôn mặt thống khổ và dữ tợn gào thét.

Sự tuyệt vọng và thù hận trên những đạo quỷ ảnh đan xen nhau, oán niệm không ngừng tụ lại và dung hợp, cuối cùng tạo thành một quỷ ảnh màu đỏ vô cùng to lớn!

Chương 116: Hiệp hội người sở hữu cư xá Hạnh Phúc

Tám đôi cánh tay mang theo máu chảy đầy hận thù ngăn chặn hành lang, so với quỷ ảnh khổng lồ đẫm máu này thì tất cả cư dân trông đều nhỏ bé vô cùng.

Oán niệm bắt nguồn từ nơi sâu nhất của nội tâm gần như biến thành thực chất, rất nhiều tiểu quỷ và côn trùng ẩn náu trong tòa nhà Block 2 đã bắt đầu chạy trốn.

Có tiếng chó sủa truyền đến từ tầng cao nhất, máu chảy ròng ròng, một con chó hung dữ núp trong bóng tối xuất hiện ở tầng 3, bộ lông đen tuyền dựng đứng, dường như nó cảm nhận được mối đe dọa cực lớn từ quỷ ảnh đẫm máu.

Hàn Phi không ngờ tám nạn nhân của vụ chặt thây ghép xác khi dung hợp với nhau lại khủng khiếp như vậy, tuyệt vọng cùng thống khổ trên người ảnh hưởng lẫn nhau, không ngừng tụ lại, cuối cùng tất cả đều dồn hết vào tiểu Bát.

Lúc này thực lực của tiểu Bát đã vượt qua bất kỳ quỷ ảnh nào mà Hàn Phi từng thấy, nhưng mỗi một giây duy trì trạng thái này dường như đều khiến tiểu Bát bị thương rất nghiêm trọng.

Hàn Phi có thể cảm nhận được sự thống khổ của đối phương, không dám lãng phí thời gian nữa mà trực tiếp đi tới giữa quỷ ảnh đẫm máu và cư dân của tòa nhà Block 2.

“Bọn họ là tám người dung hợp lại với nhau, nếu tính cả tôi, bây giờ có chín người tán thành.” Hàn Phi nhìn những cư dân của tòa nhà Block 2: “Tôi biết bây giờ mọi người không thể tin được tôi, nhưng tôi hy vọng chúng ta có thể có một khởi đầu tốt, thời gian sẽ chứng minh tất cả.”

“Vì tòa nhà Block 2 của chúng tao chưa từng có quản lý tòa nhà, rất nhiều cư dân đã bị kẻ ngoại lai giết hại nên buộc những cư dân còn lại phải đoàn kết, đêm qua mày và người phụ nữ kia đã giúp chúng tao rất nhiều, chúng tao rất cảm kích

vì điều đó.” Tên quỷ cao gầy ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào quỷ ảnh đẫm máu do tám nạn nhân tạo thành, chậm rãi giơ tay lên, giọng nói vẫn khô khan khàn khàn: “Tao nghĩ rằng không có hại gì khi liên hợp lại với nhau.”

Tên quỷ cao gầy là người đầu tiên giơ tay, ngay sau đó cô bé bị chặt đứt cổ tay cũng giơ lên cánh tay của mình.

“Mục tiêu của tôi là thực sự bảo vệ mọi cư dân, chúng ta có thể thành lập một Hiệp hội người sở hữu, kết nạp tất cả các chủ sở hữu ở đây một cách công bằng và công chính.” Hàn Phi nói xong liền chỉ vào quỷ ảnh đẫm máu ở phía sau: “Đêm qua mọi người cũng đã gặp qua người phụ nữ kia, ngoài ra còn có ba cư dân khác ở Tòa nhà Block 1 cùng cấp với cô ấy, cộng với người nhà đang đứng sau lưng tôi, mọi người nghĩ mình có thể chống cự được bao lâu nếu Tòa nhà Block 1 muốn dùng vũ lực?”

Hàn Phi không cho đối phương thời gian suy nghĩ, tiếp tục nói: “Trước khi người quản lý tòa nhà Block 1 biến mất thì ông ấy đã để lại một di ngôn vô cùng đáng sợ, nếu chúng ta không đoàn kết lại với nhau, tất cả mọi người sẽ có cái kết rất thảm.”

Đầu tiên là dùng vũ lực để uy hiếp, sau đó lại giương cao biểu ngữ của người quản lý tòa nhà tiền nhiệm, cuối cùng Hàn Phi nhìn người phụ nữ bị bầm dập toàn thân: “Đúng rồi, trước đây tôi đã gặp con trai của chị, nó đã đổi họ theo họ của chị, hiện tại tên của nó là Khúc Văn Hầu.”

Nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, người phụ nữ vốn dĩ yên lặng đột nhiên bước ra từ bộ tóc đen, nhanh chóng leo lên đầu Hàn Phi như một con nhện khổng lồ.

Tóc đen dính máu rủ xuống trước mặt Hàn Phi, Hàn Phi không có chút nào cảm thấy sợ hãi, hắn bình tĩnh nhìn vào khuôn mặt đối phương: “Con của chị muốn tôi chuyển lời đến chị, nó nói nếu còn được gặp chị thì nhất định sẽ xin lỗi chị, sau đó nói với chị rằng bây giờ nó dù có như thế nào đi chăng nữa thì cũng sẽ bảo vệ chị, sẽ không để cho chị bị bất kỳ kẻ nào ức hiếp.”

Khi Khúc Văn Hầu còn nhỏ dường như cũng đã nói những lời tương tự, dòng lệ màu đỏ chảy ra từ khóe mắt của người phụ nữ kia.

Chị ta nhìn chằm chằm Hàn Phi, tựa như là đang đánh giá xem Hàn Phi có nói dối hay không.

"Tất cả những gì tôi nói đều là sự thật, tôi chưa bao giờ muốn lừa gạt hoặc làm tổn thương bất kỳ ai trong số mọi người ở đây." Biểu hiện của Hàn Phi vô cùng chân thành.

Sau khi nhìn chăm chú Hàn Phi một hồi lâu, người phụ nữ trở lại vị trí ban đầu.

"Mọi người tuyệt đối đừng để bị hắn lừa, sự tin tưởng trên thế giới này là thứ khan hiếm nhất." Người đàn ông với con dao cắm vào ngực nhìn con chó hung dữ đứng trong bóng tối, dường như đang hỏi ý kiến của con chó kia.

"Anh nhầm rồi, hy vọng mới là thứ khan hiếm nhất trên thế giới này, và thứ tôi muốn mang đến cho mọi người chính là cái hy vọng khan hiếm nhất đó."

Hàn Phi liếc nhìn toàn bộ cư dân của tòa nhà Block 2, vì không có sự bảo vệ của quản lý tòa nhà nên còn rất ít người, đa số đều bị đám ngoại lai giết hại, những người còn lại buộc phải đoàn kết với nhau.

"Mọi người sẽ không bị tổn thất gì, hãy tin tưởng tôi, chỉ 1 lần này thôi."

Hàn Phi đối mặt với những cư dân ở trong tòa nhà Block 2 một lúc lâu thì con chó hung dữ núp trong bóng tối đột nhiên sủa vài tiếng, rồi biến mất.

"Ngay cả Âm Khuyển cũng không phát hiện ra ác ý trên người mày à?" Người đàn ông với con dao cắm vào ngực nhìn Hàn Phi với vẻ mặt khó tin: "Loại người này nếu không phải là ác ma gian trá xảo quyệt, thì nhất định là người tốt?"

Hắn không nghĩ Hàn Phi là người tốt, nhưng lại cảm thấy Hàn Phi cũng không có xấu như vậy, suy nghĩ hồi lâu, hắn mới do dự giơ tay lên: "Thôi được, tao cũng đồng ý."

Cùng lúc đó, trong đầu Hàn Phi xuất hiện âm thanh của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ ẩn rank F - hạnh phúc của cư xá Hạnh Phúc!"

"Hạnh phúc của cư xá Hạnh phúc (Nhiệm vụ ẩn rank F): Không giới hạn thời gian, tăng độ thân thiện của tất cả cư dân trong cư xá Hạnh phúc thành thân mật!"

"Chú ý! Nhiệm vụ này là nhiệm vụ ẩn cuối cùng của cư xá Hạnh phúc, hoàn thành nhiệm vụ này sẽ có ảnh hưởng quan trọng đến cuộc sống của bạn!"

Nhấp vào bảng nhiệm vụ, Hàn Phi nhìn thấy tên của tất cả cư dân mới xuất hiện trong nhiệm vụ ẩn rank F này, và đằng sau mỗi cái tên cũng có thể hiện một mức độ thân thiện.

Ngụy hữu Phúc hiện có độ thân thiện cao nhất, tiếp theo là Từ Cầm.

"Hữu Phúc có độ thân thiện cao như vậy từ khi nào nhỉ? Có phải vì anh ấy đã khôi phục được lý trí? Biết rõ tất cả những gì mình đã làm cho mọi người?"

Hai bên đã đồng tâm hiệp lực, Hàn Phi vội vàng khôi phục nguyên trạng cho các nạn nhân của vụ án chặt thây ghép xác.

Chỉ qua có vài phút ngắn ngủi, Ngụy Hữu Phúc đã bị ảnh hưởng, anh ấy thật vất vả tìm về lý trí lại ở bờ vực chuẩn bị sụp đổ.

"Bây giờ chỉ có Ngụy Hữu Phúc là đã khôi phục được lý trí, sau khi cả tám nạn nhân lấy lại được lý trí thì có lẽ họ sẽ cầm cự được lâu hơn."

Hàn Phi đứng trước Ngụy Hữu Phúc, hắn trao đổi với những cư dân trong tòa nhà Block 2, cuối cùng thì mọi người đều đồng ý, thành lập Hiệp hội người sở hữu cư xá Hạnh Phúc.

Hàn Phi, người có thể đại diện cho sự liên lạc giữa tòa nhà Block 1 và tòa nhà Block 2, đã trở thành hội trưởng tạm thời của Hiệp hội người sở hữu.

“Cảm ơn mọi người đã tín nhiệm, tôi sẽ dẫn dắt mọi người xây dựng cư xá Hạnh Phúc thành một nơi an toàn, thoải mái và ấm áp.”

“Tôi sẽ thu hút thêm nhiều lệ quỷ và quái vật xung quanh vào ở đồng thời bảo vệ lợi ích của những chủ sở hữu hiện có. Nếu chúng sẵn sàng tuân theo quy tắc của chúng ta, thì chúng ta cũng sẽ tình nguyện kết giao cùng với bọn chúng. Còn nếu bọn chúng không muốn tuân theo quy tắc, thì chúng ta sẽ loại bỏ bọn chúng để tăng cường thực lực của các chủ sở hữu hiện tại!”

“Muốn sống yên ổn thì hãy nghĩ đến ngày gian nguy! Chúng ta phải mau chóng nâng cao thực lực của bản thân, loại bỏ những tư tưởng lạc hậu và tích cực ứng phó với nguy hiểm sắp tới.”

“Tôi tin rằng chỉ cần mọi người đoàn kết và hợp tác chân thành, thì tất cả cư dân trong cư xá của chúng ta cuối cùng sẽ có được hạnh phúc thực sự!”

Chương 117: Cần cứu giúp những đứa trẻ trong ngôi trường đó

Hàn Phi từng là người cô độc, hướng nội, sợ xã hội. Song từ sau khi chơi game , hắn đã dám đứng ở giữa hành lang, trước mấy vị lệ quỷ công khai đọc một bài diễn thuyết lâm li bi đát, dạt dào tình cảm.

Ánh mắt chân thành, lời nói cảm động, từng câu từng chữ mà hắn nói ra hình như chất chứa những mong chờ về một tương lai tươi sáng.

Rất nhiều cư dân chưa từng nhìn thấy người quản lý như vậy, rất nhiều lệ quỷ cũng chưa từng gặp qua người như thế.

Sau khi diễn thuyết xong, trong hành lang vang lên tiếng vỗ tay rời rạc, Hàn Phi cũng chính thức trở thành hội trưởng tạm thời của Hiệp hội người sở hữu cư xá Hạnh Phúc.

Sau khi giải quyết xong chuyện quan trọng nhất, Hàn Phi cũng không vội rời khỏi toà nhà Block 2, mà mượn cớ hỗ trợ cư dân tìm tay, để lục soát toà nhà Block 2.

Nơi này xảy ra quá nhiều vụ chém giết đẫm máu, khiến cho bên trong toà nhà Block 2 vô cùng máu me, rất nhiều căn hộ đều bị phá hỏng nghiêm trọng, vật có giá trị còn lại rất ít.

Hàn Phi cuối cùng cũng tìm thấy đôi tay của cô bé trong một ổ côn trùng xây từ máu thịt ở tầng 8, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hắn cộng điểm kỹ năng do nhiệm vụ ban thưởng vào kỹ năng diễn xuất.

“Kỹ năng diễn xuất cao cấp trong thực tế đã rất lợi hại rồi, không biết kỹ năng diễn xuất cấp đại sư sẽ có hiệu quả gì? Hai mươi mấy tuổi có kỹ năng diễn xuất cấp đại sư? Nghĩ thôi cũng cảm thấy siêu ngầu.”

Đỡ Ngụy Hữu Phúc, hai người rời khỏi toà nhà Block 2.

Tuy 2 toà nhà chỉ cách nhau hơn 10m, song Hàn Phi vẫn rất cẩn thận.

Nhưng dù đã làm thế, chuyện ngoài ý muốn vẫn xảy ra.

Lúc Hàn Phi mới đi được nửa đường, chợt nghe có người đang gọi tên của hắn, hắn khôn ngoan không hề ngẩng đầu lên nhìn, vờ như không nghe thấy.

Tiếng gọi kia càng lúc càng rõ, nhưng Hàn Phi vẫn không để ý, đợi đến sau khi hắn trở lại toà nhà Block 1, đóng cửa hành lang, mới phát giác có gì đó sai sai.

Tiếng gọi kỳ quái vẫn còn!

"Hình như phát ra từ sau lưng của mình?" Hàn Phi nhìn qua Ngụy Hữu Phúc, Hữu Phúc đang cố gắng kiểm soát tuyệt vọng tập kích vào cơ thể, anh ấy đang đấu tranh ở sát ranh giới mất lý trí, nên không để ý tới Hàn Phi.

"Hữu Phúc, anh cứ về nghỉ ngơi trước." Sau khi Hàn Phi tiễn Hữu Phúc về căn hộ ma ám số 1044, tiếng gọi bên tai càng thêm rõ ràng, hình như đối phương đã nằm sấp trên lưng của hắn, vẫn thì thầm bên tai.

Vẫn vờ như không nghe được gì, Hàn Phi đi thẳng lên tầng 5, gõ cửa căn hộ của Từ Cầm.

"Chị ơi, em tới giao hàng cho chị."

Tiếng gọi ở sau lưng hắn vẫn không ngừng vang lên, dường như đang không hiểu tại sao Hàn Phi không nghe được tiếng gọi của mình, lúc này nó vẫn chưa ý hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Mùi hôi thối của máu tanh bay ra từ căn hộ số 1054, sau khi Hàn Phi vừa lên tiếng, cửa căn hộ số 1054 đột nhiên tự mở ra.

Một giọng nói ghê rợn vang lên từ sâu trong căn hộ: "Chị vừa mua thức ăn về, người hơi dơ, cưng chờ chị xíu nha."

"Không sao, vừa hay em cũng đã chuẩn bị cho chị một món khai vị." Hàn Phi nói xong bèn tiến vào căn hộ số 1054, hắn rất cẩn thận, vừa vào bèn lập tức khoá chặt cửa căn hộ.

Tiếng gọi sau lưng vẫn lải nhải không dứt, mãi đến khi Từ Cầm khắp người đầy máu, cầm dao ăn xuất hiện ở trong phòng

khách, tiếng gọi kia mới hơi ngừng lại.

"Đây chính là món khai vị mà cưng nói sao?" Từ Cầm lau vết máu không ngừng chảy xuống trên mặt, cong môi mỉm cười: "Nhưng con bé vẫn còn là con nít."

"Con nít mới non mềm nha."

Nghe được "từ ngữ hung ác" của hai người, trên lưng của Hàn Phi phát ra tiếng thở mạnh.

Hình như Từ Cầm rất thích tán gẫu với Hàn Phi, cô cầm dao ăn cười tủm tỉm đi tới bên người Hàn Phi, sau khi tránh đi ánh mắt của Hàn Phi, nụ cười trên mặt hoàn toàn biến thành sát ý: "Mày tự xuống, hãy để chị đây cắt bỏ toàn bộ những phần cơ thể của mày đã chạm vào em ấy?"

Tiếng gọi ồn ào kỳ quái, biến thành tiếng khóc thút thít, Hàn Phi cảm thấy sau lưng nhẹ bẫng, con quỷ vẫn luôn kêu tên của hắn có lẽ đã rời đi.

Xoay người nhìn lại, Hàn Phi phát hiện có một nữ sinh đang đứng phía sau mình, dung mạo của con bé rất bình thường, mặc đồng phục học sinh bẩn thỉu, trên đồng phục còn viết 2 chữ Ích Dân.

Bị Hàn Phi và Từ Cầm nhìn chằm chằm, nữ sinh lập tức oà khóc, sau khi vào căn hộ thì cô bé mới phát hiện, thì ra món khai vị mà đối phương nói lại chính là mình.

"Lúc em trở lại từ toà nhà Block 2, đột nhiên nghe có người gọi, em không trả lời, tiếng gọi kia lại càng lúc càng gần." Hàn Phi kể lại quá trình mình gặp phải nữ sinh cho Từ Cầm nghe: "Cô bé này thấy em không nói gì, được nước lấn tới, sau đó bèn bò lên lưng của em."

Ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào cô bé mặc đồng phục học sinh, thân hình của đối phương bắt đầu tiêu tan.

Nhìn thấy Từ Cầm giơ dao ăn lên, nữ sinh đang sợ hãi đến run rẩy đột nhiên lắp ba lắp bắp mở miệng nói: "Em không muốn vào đây, là có người ép em làm."

"Có người ép em?" Sau khi Hàn Phi nhìn thấy tên trường trên đồng phục của đối phương, sát khí giảm đi rất nhiều: "Là

những học sinh khác trong trường của em sao?”

“Không phải.” Nữ sinh hơi do dự, cuối cùng mới lên tiếng: “Là một con quỷ trà trộn trong đám học sinh…”

Ngay khi cô bé vừa nói ra câu này, vị trí trái tim đột nhiên chui ra một sợi tơ máu, sợi tơ máu lập tức xuyên thủng đầu của cô bé.

Tốc độ quá nhanh, ngay cả Từ Cầm đứng ở bên cạnh cô bé cũng không kịp phản ứng.

Đợi Từ Cầm dùng dao ăn chặt đứt sợi tơ máu, nữ sinh đã không còn cách nào duy trì cơ thể của chính mình, toàn thân toả ra mùi tanh tưởi gay mũi, dưới da mặt bay lên ký tự cổ quái.

“Cô bé bị hạ nguyền rủa, chỉ cần làm ra một số chuyện nào đó sẽ phát động nguyền rủa, với sức mạnh của cô bé e rất khó chống nổi.” Bản thân Từ Cầm là cơ thể tụ hợp nguyền rủa, hiểu rất rõ nguyền rủa, chỉ cần liếc sơ qua thì đã lập tức hiểu được đại khái tình hình.

“Hạ nguyền rủa với học sinh? Ép cô bé tiến vào cư xá thăm dò?” Hàn Phi suy nghĩ rất nhanh: “Cô bé này mặc đồng phục của Học viện tư thục Ích Dân, e rằng trường học kia đã xuất hiện vật gì đó đáng sợ rồi.”

“Cô bé vừa mới nói có một con quỷ trà trộn trong đám học sinh, sau đó phát động nguyền rủa, xem ra trong trường học kia có một học sinh vô cùng nguy hiểm.” Từ Cầm đứng ở bên cạnh nữ sinh: “Phương pháp sử dụng và năng lực nguyền rủa của học sinh kia mạnh hơn chị rất nhiều, cưng phải cẩn thận đó, chị đoán rất có thể nó sẽ còn tới tìm cưng.”

“Học viện tư thục Ích Dân, em đang định tới đó.” Hàn Phi lấy từ trong ô vật phẩm ra thẻ giáo viên do người quản lý tiền nhiệm để lại: “Rất có thể nơi đó có giấu ký ức của người quản lý.”

Giờ Hàn Phi vô cùng mâu thuẫn, hắn biết mình phải đẩy nhanh tốc độ thăm dò, trong lòng vô cùng sốt ruột, nhưng hắn lại không dám quá mức liều lĩnh.

“Mình mơ hồ nhớ được người quản lý tiền nhiệm có nói vài chuyện về level, đáng tiếc là mơ hồ quá, nghe không rõ, không biết khi ông ta cùng level với mình đã làm những gì?”

Hàn Phi còn chưa đi đến trường học kia, trường học kia cũng đã bắt đầu xâm nhập vào cư xá Hạnh Phúc rồi, điều này khiến Hàn Phi thấy hơi lo. Hắn nghi ngờ rất có thể bên kia đã lấy được một phần ký ức của người quản lý, biết chuyện hộp đen quan trọng nhất đang giấu ở trong cư xá Hạnh Phúc.

Tuy xác suất này rất nhỏ, song giờ Hàn Phi luôn thích đánh giá vấn đề từ góc độ xấu nhất, hắn cảm giác mình không thể chờ đợi thêm nữa.

“Các em học sinh trong ngôi trường đó đang ở trong thế dầu sôi lửa bỏng, mình phải nhanh chóng giải cứu các em ấy.” Hàn Phi đã học thuộc bản đồ của người quản lý, biết vị trí của Học viện tư thục Ích Dân. Hắn đứng ở bên cạnh cửa sổ nhìn về nơi xa, ở một nơi nào đó bị đêm đen bao phủ, hình như cũng có một đôi mắt đang nhìn hắn.

“Chỉ có làm chủ hộp đen mới có thể rời khỏi thế giới tuyệt vọng này, mới có thể giải thoát cho tất cả hàng xóm và người nhà.” Hàn Phi dần trở nên kiên quyết: “Bất kể thế nào đi nữa, mình quyết không lùi bước.”

Trong căn hộ âm u, đen kịt, Từ Cầm nhìn bóng lưng của Hàn Phi, bờ môi cong đỏ tươi gợi cảm khẽ nở nụ cười khiến bao người mê luyến, cô lặng yên nhìn hắn một lúc, sau đó đặt tay ở trên ngực của nữ sinh.

Nguyền rủa đỏ như máu bò dọc theo đầu ngón tay của Từ Cầm, vào lúc tơ máu hoàn toàn quấn quanh ngón tay của Từ Cầm, trong mắt của cô bỗng hiện ra một bóng người mờ ảo.

Đút ngón tay nhỏ nhắn vào giữa hai bờ môi gợi cảm, Từ Cầm thèm khát mút cắn, mãi cho đến khi đôi môi bị nhuộm đỏ bởi máu tươi, rồi chảy từng giọt từ cằm của cô xuống dưới.

“Ăn ngon nhất, quả nhiên vẫn là nguyền rủa đã ngâm qua tuyệt vọng.”

Nữ sinh dường như đã đỡ hơn, Từ Cầm cũng không giết cô bé, chỉ cởi bỏ đồng phục học sinh của cô bé.

“Chị làm gì vậy?” Hàn Phi quay đầu sang, thấy Từ Cầm đang ướm thử bộ đồng phục nữ sinh.

“Chị đã muốn đến trường học đó từ lâu rồi, nhưng vẫn chưa có cơ hội.”

“Chị ơi, không phải là chị muốn… muốn mặc đồng phục học sinh để vào đó?” Hàn Phi không phải vô cùng kinh ngạc, đã là chấn kinh rồi.

“Quản lý của mỗi toà kiến trúc đều có quy tắc riêng của mình, quản lý của trường học kia cấm người ngoài tiến vào. Nếu như không muốn bị người quản lý trực tiếp phát hiện, vậy chỉ có thể tuân thủ theo quy tắc của y.”

“Chị đừng kích động, việc này chúng ta cần bàn bạc kỹ hơn!” Hàn Phi trước hết khuyên Từ Cầm từ bỏ suy nghĩ này, sau đó mới yên tâm trở lại căn hộ ma ám số 1044.

Hắn kiểm tra tình trạng của Ngụy Hữu Phúc và mấy người bạn cùng phòng khác, bởi vì linh hồn của mọi người đều đã ghép nối hoàn chỉnh, cho nên tuyệt vọng và năng lực sau lần dung hợp này đều mạnh hơn so với trước kia rất nhiều, đã vượt xa dự đoán của Ngụy Hữu Phúc.

Bị áp chế hồi lâu, anh ấy mới dần tìm lại được lý trí.

“Hữu Phúc, anh vẫn ổn chứ?”

“Anh đã tìm ra được thời gian an toàn, trong vòng 10 giây sau khi giải trừ trạng thái dung hợp, cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá nghiêm trọng đối với mọi người.” Ngụy Hữu Phúc không ngừng ho khan, để giữ vững lý trí, anh ấy không để lại chút năng lực nào cho bản thân: “Sau này em có thể dựa vào bọn anh.”

“Người nhà thì phải nương tựa lẫn nhau, mọi người tuyệt đối không cần cố quá.” So với con quỷ to lớn, dữ tợn đỏ như máu, Hàn Phi càng muốn ở chung với Ngụy Hữu Phúc vẫn giữ được lý trí.

Xác nhận xong tình hình của bạn cùng phòng, lúc này Hàn Phi mới rời khỏi trò chơi.

Tháo mũ trò chơi, Hàn Phi nằm ở trên giường không sao ngủ được, hắn nhớ tới những trải nghiệm gần đây của mình.

“Bất kể là người hay quỷ, đều có tốt có xấu, chẳng qua so với con người, dường như oán niệm càng thuần khiết hơn. Tiếp theo đây mình muốn làm hết mọi nhiệm vụ có thể nhận được trong khu cư xá, rồi nhanh chóng bắt đầu thăm dò xung quanh.”

Sau khi làm xong nhiệm vụ trong cư xá, Hàn Phi cũng chỉ có thể đi ra bên ngoài tìm nhiệm vụ, nếu không thì dù muốn Thoát Game cũng khó.

Vì để tránh cho loại tình huống này xảy ra, hắn quyết định mãi cho đến khi có thể tự do rời khỏi trò chơi, sẽ bắt đầu chủ động thăm dò khu vực bên ngoài cư xá.

Chương 118: Tôi có kỹ năng tốt, anh có Bát Tự mạnh mẽ, chúng ta là cặp đôi hoàn hảo

8 giờ sáng, Hàn Phi đúng giờ rời giường.

Hôm nay hắn sẽ quay một cảnh rất quan trọng, địa điểm quay không phải phố Bắc của khu phố cổ, mà là đài truyền hình ở trung tâm thành phố Tân Hỗ.

Hàn Phi đã quay xong phần lớn cảnh quay, hôm nay hắn muốn khôi phục lại trận quyết chiến giữa Mạnh Trường Hỉ và Mạnh Trường An. Hắn muốn thể hiện nỗi đau và tuyệt vọng đã uất nghẹn mà Mạnh Trường Hỉ đã phải chịu đựng suốt mười năm qua, sau đó hoàn toàn bộc phát.

Trước tiên gặp gỡ nhân viên đoàn làm phim, ngay sau đó mọi người cùng nhau đón xe đi tới thành phố thông minh Tân Hỗ.

Xuyên qua tầng kiểm soát nghiêm ngặt, sau khi đạo diễn Khương trao đổi đơn giản với nhân viên của đài truyền hình, bọn họ lập tức bắt đầu quay phim.

“Hàn Phi, ta cố gắng hoàn thành cảnh quay trong buổi sáng thôi nhé, đài truyền hình chỉ cho chúng ta thời gian là đúng một buổi sáng.”

“Vậy là đủ rồi.”

Bước lên sân thượng, mặc cho gió lạnh phả vào mặt, Hàn Phi nhìn xuống thành phố trước mặt.

Tất cả gương mặt của các nạn nhân vụ chặt thây – ghép xác xẹt qua trong đầu, những dòng chữ do Mạnh Trường Hỉ dùng thời gian mười năm ghi chép lại hiện lên trong trí nhớ, đứng sát gờ sân thượng cao vút, Hàn Phi dứt khoát xé áo của mình.

Trên thân hình cân đối chi chít những vết sẹo và chữ viết, ánh mắt của hắn dần trở nên giống như Mạnh Trường Hỉ.

Trước đây Hàn Phi từng nghe qua một câu nói như sau, khi bạn chăm chú nhìn vực sâu, vực sâu cũng đang chăm chú nhìn bạn, hắn vẫn không hiểu rõ lắm.

Mãi cho đến khi hắn thật sự đối mặt với bóng tối, mới nhận ra rằng khi một người nhìn chăm chú vào vực thẳm, thân thể sẽ vô tình tiến tới vực thẳm, nếu không đủ dũng khí và kiên trì thì sẽ sớm bị vực thẳm nuốt chửng, trở thành một phần của bóng tối và tuyệt vọng.

Hắn đã từng thấy qua, đã từng trải qua, cho nên hắn có thể diễn xuất sự cô đơn của Mạnh Trường Hỉ khi ở bên cạnh mép vực sâu suốt mười năm dài đằng đẵng.

"Tôi muốn kể cho bạn một câu chuyện, một câu chuyện về tình yêu và cái chết…"

Từng lời nói tuôn ra từ trong miệng của Hàn Phi, chỉ nhìn bóng lưng, chắc tất cả mọi người đều cho rằng hắn chính là Mạnh Trường Hỉ.

Cùng đường không còn hy vọng, từ bỏ mọi thứ để đánh cược một lần cuối cùng.

Ông ta không phải là người tốt, cũng không phải kẻ xấu, tay nhuốm đầy máu, ở thời khắc sinh mệnh cuối cùng muốn kể hết chân tướng.

Một đoạn độc thoại dài 3 phút 36 giây.

Một cảnh quay dài hoàn hảo không tì vết.

Tất cả mọi người ở đây đều bị kỹ năng diễn xuất của Hàn Phi hấp dẫn, tất cả cứ như quay trở về ngày đó.

Không có ai hô ngừng, sau khi quay xong cảnh này, Đạo diễn Khương trực tiếp đứng lên, ông ta nhìn Hàn Phi, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Để thực hiện cảnh quay quan trọng nhất, ông ta đã xin đài truyền hình thời gian một buổi sáng, thế nhưng Hàn Phi chỉ dùng 3 phút 36 giây đã giao cho ông một bài giải hoàn mỹ.

"Đây không chỉ là diễn xuất tốt hay xấu, mà còn là sự thấu hiểu và cộng hưởng khó diễn tả, cứ như anh ta từng có trải

nghiệm tương tự Mạnh Trường Hỉ."

"Đạo diễn, thông tin của nam diễn viên này có thể cho lãnh đạo đài biết được không?" Không chỉ người trong đoàn làm phim, ngay cả nhân viên của đài truyền hình xem náo nhiệt cũng cảm thấy kích động.

"Cậu ta tên là Hàn Phi, một diễn viên tương lai nhất định sẽ thành danh." Đạo diễn Khương nói qua loa một câu, sau đó cầm kịch bản đi về phía Hàn Phi, lại bắt đầu quay cảnh tiếp theo.

Trong vòng 2 tiếng, Hàn Phi đã quay xong cảnh cuối cùng của Mạnh Trường Hỉ, hắn còn khắt khe với tác phẩm hơn cả Đạo diễn Khương.

Có đôi khi Đạo diễn Khương cảm thấy đã tốt lắm rồi, nhưng Hàn Phi vẫn muốn quay lại lần nữa, hắn cảm thấy mình còn có thể làm tốt hơn.

Thật ra Hàn Phi cũng có kế hoạch của riêng mình, cảnh quay cuối cùng không chỉ là cảnh phim, hắn muốn cho tất cả khán giả hiểu được sự nguy hiểm của Cánh bướm..

Miễn là bộ phim vẫn còn được xem, lời cảnh báo cuối cùng của Mạnh Trường Hỉ cũng sẽ được lan truyền, sẽ càng có nhiều người cẩn thận với Cánh bướm để tránh bị tổn hại.

Hàn Phi đang đóng phim, nhưng không chỉ đơn thuần là đóng phim.

Buồn vui của con người không gắn liền với nhau, nhưng một bộ phim hay có thể khiến khán giả hòa mình vào và khơi dậy tình cảm chung của mọi người.

Hàn Phi đã cố gắng hết sức để khôi phục nguyên vẹn, chỉ là muốn mọi người thực sự chú ý đến những gì Mạnh Trường Hỉ đã từng nói.

"Sớm muộn gì Cánh bướm cũng sẽ tìm được mình, nó rất giỏi điều khiển người khác, đến lúc đó nói không chừng sẽ gây ra một vụ án dã man nào đó rồi đổ cho mình. Nó âm hiểm độc ác, mình phải nhân dịp này để cho mọi người thấy rõ bộ mặt thật của nó."

Sau khi Hàn Phi quay xong cảnh của mình, đạo diễn bắt đầu quay cảnh của Chiêm Nhạc Nhạc và Cẩm Niên ở thành phố thông minh, 2 diễn viễn mới này tiến bộ rất lớn, nhưng tốc độ hoàn thảnh cảnh quay vẫn kém rất xa Hàn Phi.

Hàn Phi rảnh rỗi bèn gọi điện cho Hoàng Doanh, hiếm khi tới thành phố thông minh Tân Hỗ, vừa hay hẹn gặp luôn đối phương.

Hai người hẹn gặp mặt ở quán cà phê gần đài truyền hình, Hàn Phi tới trước, sau đó tìm một góc vắng người.

Hắn không có thói quen uống cà phê, vừa nghĩ tới mình sắp nói chuyện với người không quen thuộc, hắn đã cảm thấy có chút lúng túng.

"Cứ cảm thấy ở cùng với ma quỷ vẫn là thoải mái hơn, hoặc là tao ăn thịt mày, không thì mày ăn thịt tao."

Đợi chưa được bao lâu, Hoàng Doanh đã lái xe tới quán cà phê, anh ta lấy cà phê từ người máy thông minh, rất vui vẻ vẫy tay với Hàn Phi.

"Chú em, chú quả là chân nhân bất lộ tướng nha! Tại sao khi gặp nhau ở buổi triển lãm game, em không nói với anh rằng em là một diễn viên? Sau này anh mới thấy tin tức về em trên bản tin pháp luật đấy."

"Anh xem được tin tức về một diễn viên điện ảnh ở nơi mà không bao giờ đăng tin về điện ảnh, anh không cảm thấy rất kỳ lạ sao?" Sau khi Hàn Phi nhìn thấy Hoàng Doanh, coi như đã yên tâm, Hoàng Doanh không hề bị doạ sợ mà xảy ra vấn đề lớn.

"Em ký tên cho anh trước, sau đó vừa hay anh có chuyện lớn muốn thương lượng với em." Hoàng Doanh vô cùng thần bí lấy ra smartphone.

"Kí tên thì thôi đi, anh có chuyện gì cứ nói thẳng."

"Em còn nhớ trò chơi [Cuộc Sống Hoàn Hảo] mà lúc trước chúng ta đã thảo luận hay không? Qua một đoạn thời gian nữa nó sẽ chính thức Open-beta, trở thành trò chơi đầu tiên trên thế

giới hoàn toàn do AI quản lý!" Hoàng Doanh mở miệng liền nói cho Hàn Phi biết một tin tức rất quan trọng.

"Hoàn toàn do AI quản lý? Chuyện này sao có thể?" Hàn Phi có chút không tin.

"Quy tắc là do con người định ra, nhưng so với con người, AI có thể tuân thủ, chấp hành quy tắc hoàn mỹ hơn." Hoàng Doanh tiến đến bên cạnh Hàn Phi, nhỏ giọng nói: "Bộ não AI cốt lõi của Thành phố thông minh Tân Hỗ dùng AI đời thứ 7, mà AI cốt lõi của [Cuộc Sống Hoàn Hảo] nghe nói là AI mới nhất đời thứ 8. Em nghĩ lại xem, AI đời thứ 7 đã đủ để điều khiển tất cả các loại thông tin trong toàn thành phố, AI mới nhất đời thứ 8 nhất định sẽ còn lợi hại hơn! Hơn nữa anh nghe người ta nói, một phần lý do tạo ra trò chơi [Cuộc Sống Hoàn Hảo], là vì kiểm nghiệm AI đời thứ 8 đấy."

"Nhưng điều này liên quan gì đến chúng ta?"

"Liên quan rất lớn." Hoàng Doanh nhấn công tắc bên cạnh chỗ ngồi, toàn bộ khu cà phê được bao phủ bởi một tấm màn đen, tạo thành một không gian riêng tư hơn: "Em có nhớ anh đã từng nói với em trong [Cuộc Sống Hoàn Hảo] có thể tồn tại một thế giới tầng sâu hay không?"

"Nhớ chứ, lúc đó không phải anh nói thế giới tầng sâu không hề tồn tại sao?"

"Lúc trước anh cũng nghĩ nó không tồn tại, nhưng cách đây không lâu đã xảy ra một việc." Hoàng Doanh hít một hơi sâu, dùng giọng nhỏ nhất nói: "Anh vô tình kích hoạt bản đồ ẩn, ngủ thiếp đi sau khi vào, khi tỉnh dậy có một bà cụ đã nấu cho anh một bát cháo."

"Đây không phải là một màn chơi rất bình thường sao?"

"Em cứ nghe anh nói nốt đã, mấu chốt nhất là anh đã có một giấc mơ trong trò chơi trước khi ăn hết bát cháo đó!! Anh nằm mơ thấy một thế giới tràn ngập lệ quỷ và quái vật!" Hoàng Doanh khàn giọng nói, ngón tay chỉ vào home screen: "Sau khi anh Thoát Game, so sánh với toàn bộ thông tin từ 6 phiên bản trò chơi, đều không tìm được bất cứ giới thiệu gì về

thế giới kia cả. Sau đó anh dần ý thức được vấn đề, khi anh tiến vào bản đồ ẩn, rất có thể đã thông đến thế giới tầng sâu!"

"Thế giới tầng sâu thật sự tồn tại sao?!"

"Trong các thử nghiệm của Deep Space Technology, không đề cập đến bản đồ ẩn, anh nghĩ rằng chắc vẫn có lối vào thế giới tầng sâu trong trò chơi, chỉ có điều lối vào được giấu kín bên trong bản đồ ẩn!" Vẻ mặt của Hoàng Doanh rất nghiêm túc, đôi mắt đỏ ngầu, có thể nhìn ra anh ta đã rất lâu rồi không nghỉ ngơi: "Bây giờ con người đang giám sát trò chơi, đợi sau khi Open-beta, trò chơi sẽ được AI giám sát theo quy tắc của con người, đến lúc đó chúng ta sẽ có cơ hội tiến vào thế giới đó để kiểm tra!"

"Chúng ta?" Hàn Phi nhạy bén bắt lấy điểm mấu chốt trong lời nói của Hoàng Doanh: "Có liên quan gì đến em?"

"Chú em à, anh nói lời thật lòng, anh có thể nhìn ra em rất hứng thú với trò chơi, lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã phát hiện em không giống với những gamer khác. Gamer khác đều chỉ là chơi game không thôi, nhưng em cho anh cảm giác giống như là đang dùng sinh mệnh để chơi vậy." Hoàng Doanh nghiêm túc nhìn chằm chằm Hàn Phi: "Thế giới tầng sâu không tốt đẹp như em tưởng tượng đâu, anh đã trải qua rồi, sốc không thể tả được luôn! Muốn đi đến thế giới tầng sâu thì nhất định phải có tố chất tâm lý vượt xa người thường mới được."

Nói xong anh ta mở smartphone, chiếu một đoạn tin tức pháp luật về Hàn Phi trên mặt bàn: "Tố chất tâm lý của em là mạnh nhất trong số những người mà anh biết, hơn nữa em cũng cảm thấy hứng thú với thế giới tầng sâu trong trò chơi, em chắc chắn chính là đồng đội tốt nhất cùng khám phá game với anh!"

"Anh muốn em làm đồng đội?" Hàn Phi là một diễn viên chuyên nghiệp, nhưng giờ cũng không biết nên có biểu cảm gì.

"Thật ra anh không dám tiến vào một mình, cho nên anh muốn cùng em thăm dò thế giới tầng sâu." Hoàng Doanh đưa tay về phía Hàn Phi: "Nickname của anh đã trở thành thành

viên cốt cán của đội tiến công tầng sâu thế giới, anh sẽ kết hợp kinh nghiệm và suy đoán của bọn họ, nghiên cứu ra phương pháp an toàn, hợp lý nhất."

"Vừa rồi không phải anh đã nói thế giới kia không tốt đẹp sao, tại sao anh vẫn muốn khám phá? Chẳng lẽ chỉ để tìm được Trứng Phục Sinh mà giám đốc công nghệ của Vĩnh Sinh đã nói?"

"Trứng Phục Sinh?" Hoàng Doanh lắc đầu: "Anh có lý do phải vào đó khám phá, dù tiêu tốn bao nhiêu thời gian, sức lực và tiền bạc, anh cũng phải đi vào."

"Lý do gì?"

"Anh muốn xác định một việc." Giọng nói Hoàng Doanh thay đổi, anh ta hiếm khi trở nên nghiêm túc như vậy.

"Được rồi." Hàn Phi đứng lên, hắn lại nhìn Hoàng Doanh: "Em thực sự có thể tin tưởng anh sao?"

"Anh đã mất mẹ từ nhỏ, tính cách quái gở, không có bất kỳ bạn bè, lúc trưởng thành rốt cục anh cũng đã học được cách mỉm cười, nhưng trên thực tế anh vẫn luôn duy trì một khoảng cách với những người khác. Chỉ trừ em, lần đầu tiên nhìn thấy em ở buổi triển lãm game, anh cứ như nhìn thấy chính mình trước kia vậy, thấp thỏm lo âu, đầu váng mắt hoa ở giữa dòng người, cho nên anh mới chủ động đến bắt chuyện với em." Hoàng Doanh lại đưa tay đến trước mặt của Hàn Phi: "Đây là lần đầu tiên anh chính thức mời người khác, anh hy vọng em có thể trở thành đồng đội của anh."

"Đây chính là anh chủ động mời em." Hàn Phi bắt tay của Hoàng Doanh.

Hai người bọn họ, người thì dựa vào sự gan dạ sáng suốt hơn người và những hành động ngoài sức tưởng tượng, đã trở thành người quản lý của một cư xá đầy lệ quỷ.

Người còn lại thì chen chân vào "Quỷ Môn Quan" bằng cách dựa vào sự may mắn từ trên trời rơi xuống, trực tiếp xuất hiện trong căn hộ nguy hiểm nhất, liên tục đắc tội mấy con lệ quỷ, còn bị mấy thằng sát nhân truy sát, vẫn có thể gan lì sống sót.

Không thể không nói, hai người này thật sự khá phù hợp để làm đồng đội.

Chương 119: Một trăm kiểu chết ở ngã tư đường

Hoàng Doanh mang đến cho Hàn Phi rất nhiều thông tin về trò chơi , hai người trò chuyện rất lâu, cuối cùng quyết định đợi đến khi chính thức Open-beta mới cùng nhau hành động.

Hiện tại Deep Space Technology vẫn chưa công bố thời gian Open-beta cuối cùng, nhưng từ tin tức nội bộ mà Hoàng Doanh lấy được, chậm nhất là một tháng nữa phiên bản Open-beta toàn cầu của trò chơi sẽ được mở ra.

Đến lúc đó trò chơi sẽ trở thành thế giới thứ hai của rất nhiều gamer, trò chơi này cũng sẽ trở thành trò chơi đầu tiên trên thế giới được quản lý và giám sát bởi AI.

Mọi người tràn đầy lòng tin đối với tương lai, với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, những gã khổng lồ trong ngành tự xưng là Thượng Đế. Chuyện mà Thượng đế có thể làm được bọn họ cũng có thể, chuyện mà Thượng Đế không thể làm, bọn họ cũng đang không ngừng làm thử.

Hình như mọi người đều đang mong đợi đến ngày đó, nhưng Hàn Phi, người đã sống ở thế giới tầng sâu, lại không lạc quan như vậy.

Hắn biết rõ, nếu có một ngày, hàng rào giữa thế giới tầng sâu và tầng cạn bị phá vỡ, sợ rằng sẽ biến thành giao điểm giữa cõi âm và cõi dương.

Cuộc Sống Hoàn Hảo của một số ít người, xây dựng dựa trên sự không hoàn hảo và tiếc nuối của hầu hết mọi người.

Không có bất kỳ cảm xúc tiêu cực và những thứ tồi tệ trong thế giới tầng cạn của Cuộc Sống Hoàn Hảo, đó là bởi vì tất cả u ám, tuyệt vọng, đau khổ và ác độc trong nhân tính đều bị nhốt vào thế giới tầng sâu.

Khi 2 thế giới liên thông, thảm hoạ và tuyệt vọng sẽ tăng gấp mười, gấp trăm lần để đoạt lại những thứ chúng đã mất.

Tiễn Hoàng Doanh về, Hàn Phi cũng quay lại đoàn làm phim.

Hắn theo nhân viên chạy tới hội trường trò chơi, chuẩn bị quay cảnh đối đầu giữa Mạnh Trường An và Mạnh Trường Hỉ.

Điều thú vị là Deep Space Technology lo lắng rằng sự xuất hiện của Mạnh Trường An sẽ tạo ra ảnh hưởng xấu đối với trò chơi , nên không đồng ý cho đoàn của Hàn Phi vào hội trường quay phim, người phụ trách ở đó còn hy vọng đoàn làm phim sẽ đổi tên Mạnh Trường An thành một cái tên khác.

Không còn cách nào, đoàn của Hàn Phi đành tạm thời đổi được một hội trường khác, mới hoàn thành được buổi quay phim.

Hơn 7 giờ tối, Hàn Phi không ở lại thành phố thông minh sau khi kết thúc buổi quay phim, mà đi thẳng về căn hộ của mình.

Hắn ăn đại vài thứ, sau đó mở sách ra đọc và nghiên cứu.

Để tìm hiểu xem Mạnh Trường An từng bước nổi điên như thế nào, hắn đọc qua toàn bộ sách mà Mạnh Trường An từng xem một lần, từ Nguồn gốc của Thần kinh học đến bản đồ giải phẫu não, có vài quyển sách không có bản dịch, Hàn Phi buộc phải dùng máy phiên dịch để tiếp tục xem.

Xem càng nhiều, Hàn Phi lại càng phát hiện ra sự thiếu hiểu biết của mình, cũng nhận ra mức độ nguy hiểm của Cánh bướm.

Thời gian tập trung học tập trôi qua rất nhanh, chẳng biết từ lúc nào đã tới 0 giờ.

Hàn Phi rửa mặt bằng nước lạnh, sau đó đội mũ trò chơi.

“Chào mừng bạn đến với Cuộc Sống Hoàn Hảo!”

Thư giãn gân cốt một chút, Hàn Phi phát hiện Ngụy Hữu Phúc đang ngồi ở cạnh mình, dường như đối phương đã sớm biết bí mật của mình, nhưng lại chưa có hỏi, có thể đây chính là tín nhiệm giữa người nhà.

“Anh đã đỡ hơn chưa?”

“Anh đã tìm lại được lý trí, giờ đang ổn định cảm xúc của những người khác.” Ngụy Hữu Phúc là người tốt, trong số những nạn nhân của vụ án chặt thây ghép xác, anh ta là người duy nhất chịu tin kẻ lang thang: “Chắc bọn họ sẽ rất nhanh cũng có thể đi lại tự do giống như anh.”

“Chỉ khi lấy lại lý trí mới có thể ra khỏi phòng ngủ?” Hàn Phi nhìn thoáng qua nơi sâu nhất trong căn hộ ma ám, lần nào cũng là hai người Ngụy Hữu Phúc và Tiểu Bát ở ngoài, những người khác hiếm khi xuất hiện.

“Bọn họ sợ tổn thương người vô tội, dù sao bọn họ có thể mất kiểm soát bất cứ lúc nào.”

“Mấy người hiền lành quá, chẳng giống ma quỷ gì cả.” Hàn Phi cũng không biết nên nói thế nào, hắn ngồi bên cạnh Ngụy Hữu Phúc, đột nhiên nghe thấy âm thanh giòn vang từ trong phòng bếp: “Có chuyện gì vậy?”

“Không cần để ý đâu, Tiểu Bát đang thử nấu ăn ấy mà.” Ngụy Hữu Phúc cười khổ, hình như anh ấy đã quen rồi.

“Nấu ăn?”

“Anh muốn để con bé có một vài sở thích.”

Hàn Phi hơi lo nên chạy vào phòng bếp, hắn thấy Tiểu Bát đứng ở giữa mớ rác rưởi đầy đất, vẻ mặt rất chán chường và đáng thương.

“Chuyện bếp núc không thích hợp với em, anh thấy hay là em đổi một sở thích khác có được không, làm vườn thì sao?” Hàn Phi dọn mớ rác trên mặt đất, sau đó lấy từ trong ô vật phẩm ra một gói hạt giống hoa do Hoàng Doanh để lại: “Em đổ đầy đất vào cái bát này, tưới nước đúng giờ, một ngày nào đó trong tương lai, sẽ có những bông hoa rất đẹp mọc lên.”

Hàn Phi cũng không biết hoa ở cõi dương có thể nở ở cõi âm hay không, hắn chỉ muốn tìm cho Tiểu Bát ít chuyện để làm, đề phòng con bé phá nát nhà.

Tiểu Bát nghe hiểu lời của Hàn Phi, lúc cô bé đưa hai tay ra nhận gói hạt giống hoa, gương mặt lại có chút thần thánh.

Rời khỏi phòng bếp, Hàn Phi đi tới bên cửa sổ, hắn từ khe hở trên tấm ván gỗ nhìn ra bên ngoài: "Tình hình trong cư xá Hạnh Phúc cơ bản đã ổn định, từ hôm nay trở đi, chúng ta phải ra bên ngoài thăm dò thôi."

"Anh đi cùng với em." Ngụy Hữu Phúc cũng đã lại gần.

"Anh ở trong hành lang tiếp ứng cho em là được rồi." Hàn Phi nói xong, bèn rời khỏi căn hộ ma ám số 1044, hắn chạy lên tầng 5.

"Chị ơi? Có nhà không? Em có chuyện muốn bàn với chị."

Lúc Hàn Phi đến trước cửa căn hộ của Từ Cầm, bóng đen trong phòng bên cạnh trải dài một cách buồn chán, không hề có ý định tấn công Hàn Phi.

"Chuyện gì hở cưng?" Cửa phòng mở ra, Từ Cầm đang cầm một con dao ăn vẫn còn rỉ máu.

Người bình thường nhìn thấy cảnh tượng như thế này đều sẽ sợ hãi, Hàn Phi lại cảm thấy cảnh tượng này rất bình thường, không có gì lạ.

"Tầng 7 có một chiếc gương, chị có biết nguồn gốc của chiếc gương hay không?"

"Tốt hơn hết là không nên trêu chọc nó, cái gương và Âm Khuyển ở toà Block 2 đều là một trong những cư dân lâu đời nhất cư xá, lúc chị tới nơi này, chúng đã ở đây từ lâu rồi." Từ Cầm hiếm khi lý trí đến vậy, bởi vậy cũng có thể nhìn ra sự khác thường của chiếc gương: "Cưng còn có điều gì muốn hỏi nữa không?"

"Ngoại trừ cái gương, dường như trên vách tường giữa tầng 7 và tầng 8 có một bộ bách quỷ đồ, lần đầu tiên em đi qua đó, thiếu chút nữa bọn chúng đã câu hồn của em…"

"Cư dân trên tầng 8 rất ác. Giết quá nhiều quỷ, những quỷ quái kia sau khi chết âm khí không tan, hội tụ ở trên vách tường, cuối cùng tạo thành một đạo sát niệm bắt nạt kẻ yếu."

"Tầng 8 không phải chỉ có một người thôi sao? Cô bé rất ác? Giết rất nhiều quỷ?" Trong đầu của Hàn Phi hiện lên hình bóng của Ứng Nguyệt.

“Cưng chớ để bề ngoài của con bé lừa gạt, trong căn hộ của con bé có rất nhiều con mắt, mỗi một đôi mắt đều đại biểu cho một con quỷ. Sau khi con bé giết chết những con quỷ kia, sẽ móc mắt của chúng ra, con bé đó hoàn toàn là một kẻ biến thái và điên loạn.” Khi nghe Từ Cầm nói người khác là biến thái và điên loạn, luôn có một loại cảm giác kỳ lạ.

Sau khi có được thông tin mình muốn, Hàn Phi lại lên tầng 8.

Hắn vốn chỉ định đề nghị Ứng Nguyệt lấy đi sát niệm trên vách tường tại hành lang, để đảm bảo tầng lầu an toàn, không có tai hoạ ngầm.

Không ngờ sau khi Ứng Nguyệt nghe được Hàn Phi suýt chút nữa bị sát niệm giết chết, cô bé lập tức ra khỏi căn hộ, mang theo Hàn Phi đi tới hành lang.

Đối mặt vách tường dựng đứng, đôi mắt nhắm chặt của Ứng Nguyệt chậm rãi mở ra, hố đen sâu thẳm như biển rộng.

Lúc Ứng Nguyệt mở mắt, trên vách tường truyền đến tiếng kêu thảm thiết, ngay sau đó vô số sương mù màu đen bay ra từ trong hốc mắt của Ứng Nguyệt.

Sương mù màu đen lôi từng bóng đen từ trong vách tường ra, Ứng Nguyệt nhốt toàn bộ những bóng đen kia vào trong hốc mắt đen thui của mình.

Sau khi sương mù lôi ra bóng đen cuối cùng từ trên vách tường, Hàn Phi đột nhiên mở miệng: “Con quỷ ngăn cản anh tới tìm em chính là nó! Vì nó mà suýt chút nữa anh cũng không có biện pháp nói cho em biết bí mật của bể cá!”

Nghe được lời này của Hàn Phi, sương mù màu đen xung quanh Ứng Nguyệt càng thêm dày đặc, bóng quỷ trong vách tường thì kinh ngạc và sợ hãi, nhìn mặt của Hàn Phi, nó bỗng dưng muốn khóc.

Con quỷ kia nhớ đến Hàn Phi, lúc Hàn Phi đi qua chỗ nó, tất cả lũ quỷ đều đang xé xác một người đàn ông trung niên, nó chỉ nhìn Hàn Phi nhiều hơn bọn kia một chút thôi mà.

“Ứng Nguyệt, hay em giao hắn cho anh xử lý, dù sao nó từng muốn hại anh.”

Hàn Phi giúp Ứng Nguyệt tìm được lễ vật quý báu nhất, Ứng Nguyệt vẫn không biết làm sao để đền ơn của Hàn Phi. Sau khi cô bé nghe được lời này của Hàn Phi, con mắt không tròng từ từ nhìn về phía Hàn Phi, sau đó gật đầu.

Sương mù đen mãnh liệt lao về phía Hàn Phi, sau khi sương mù đen tan biến, Ứng Nguyệt lại nhắm nghiền mắt, cô bé có vẻ vô cùng mệt mỏi.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công thu được vật phẩm màu máu rank G - Quỷ Văn.”

“Quỷ Văn (vật phẩm màu máu rank G): Hoa văn được vẽ bằng máu quỷ, bằng thống khổ và tuyệt vọng, trong Quỷ Văn nhốt linh hồn của người chết. Không ngừng làm tăng oán niệm cho Quỷ Văn có thể giúp cho Quỷ Văn càng thêm sống động. Nếu thời gian dài không đút đồ ăn cho Quỷ Văn, Quỷ Văn sẽ nhạt dần, cho đến lúc hoàn toàn biến mất.”

Hàn Phi thừa nhận lúc mình kể lại sự việc có chút thêm mắm dặm muối, song hắn không ngờ Ứng Nguyệt sẽ trực tiếp tiêu diệt đối phương, càng không ngờ cuối cùng Ứng Nguyệt lại vẽ Quỷ Văn lên trên cơ thể của mình.

Nhìn hoa văn màu đỏ nhạt từ sau lưng lan tràn đến cánh tay, Hàn Phi có thể nghe được tiếng gào và kêu rên thảm thiết trong hoa văn, cứ cảm thấy giống như mình đang nhốt một con quỷ.

Vẽ Quỷ Văn tiêu hao năng lượng rất lớn, sau khi Ứng Nguyệt dạy Hàn Phi phương pháp sử dụng Quỷ Văn, bèn quay về căn hộ của mình.

“Không ngừng làm tăng oán niệm cho Quỷ Văn có thể giúp Quỷ Văn mạnh thêm, thứ này còn có thể phát triển sao?”

Ứng Nguyệt giúp mình như thế, Hàn Phi cũng thầm hạ quyết tâm, nhất định phải nghĩ biện pháp kéo gia đình ba người kia vào trò chơi.

Rút kinh nghiệm lần trước, lần tới Hàn Phi sẽ chuẩn bị đầy đủ hơn.

Hắn rời khỏi tầng 8, bắt chuyện với mọi hàng xóm, muốn kích hoạt nhiệm vụ.

Nhưng hắn dùng trọn thời gian 3 tiếng, chạy khắp toà Block 1 và 2, cũng không kích hoạt được nhiệm vụ nào.

Muốn nhận được nhiệm vụ, vậy sẽ phải tiếp xúc với quỷ mới được, nhưng vấn đề là cư dân trong lầu đã quen thuộc Hàn Phi, bọn họ không cần Hàn Phi phải làm cái gì cả.

Còn về đám ngoại lai mang ý đồ xấu thì toàn bộ đều bị Âm Khuyển ở tòa Block 2 dọn dẹp sạch sẽ. Tuyệt hơn chính là trong khoảng thời gian Hàn Phi logout, các cư dân trong toà Block 2 còn chủ động ra ngoài nuốt chửng, giết sạch toàn bộ cô hồn dã quỷ du đãng trong khu cư xá.

Bọn họ rất nghiêm túc hoàn thành những chuyện Hàn Phi đã nói, cư xá Hạnh Phúc cũng an toàn hơn so với trước rất nhiều.

Đây vốn là một chuyện đáng mừng, nhưng Hàn Phi lại không vui, hắn nhất định phải hoàn thành 1 nhiệm vụ mới có thể logout, bằng không hắn sẽ bị kẹt chết ở chỗ này vĩnh viễn.

"Thời gian giữa trò chơi và thực tế là 1-1, giờ đã hơn 3 giờ sáng, mình phải nhanh chóng hoàn thành 1 nhiệm vụ nữa mới được."

Mở bảng nhiệm vụ, từ sau khi hắn trở thành người quản lý, bảng nhiệm vụ không cập nhật các nhiệm vụ liên quan đến cư xá Hạnh Phúc nữa.

Tất cả nhiệm vụ xuất hiện trên bảng đều cần phải chạy ra ngoài cư xá mới có thể hoàn thành, hình như hệ thống có ý định bắt buộc Hàn Phi phải tăng tốc ra bên ngoài khám phá.

"Nhiệm vụ chính tuyến rank G - trăm kiểu chết tại ngã tư đường: Nhiệm vụ yêu cầu: băng qua ngã tư đường trước cổng cư xá."

"Nhiệm vụ chính tuyến rank G - nhân viên cửa hàng tiện lợi: Nhiệm vụ yêu cầu: trở thành nhân viên tạm thời ca đêm

của cửa hàng tiện lợi Ích Dân, sống sót qua một đêm.”

“Nhiệm vụ chính tuyến rank F - công việc chính thức đầu tiên: Nhiệm vụ yêu cầu: tìm được công việc chính thức đầu tiên ở trong thành phố này! Công việc hoàn mỹ là bước quan trọng của Cuộc Sống Hoàn Hảo!”

“Nhiệm vụ chính tuyến rank F - Học viện tư thục Ích Dân: Nhiệm vụ yêu cầu: trở thành giáo viên của Học viện tư thục Ích Dân, đồng thời mang đến sự hướng dẫn và cổ vũ cho bọn trẻ!”

Chỉ nhìn tên của nhiệm vụ, cảm giác giống như một trò chơi nuôi dưỡng, chữa trị rất bình thường, nhưng Hàn Phi biết chuyện này không hề đơn giản như vậy.

Hắn nhìn lướt qua cổng khu cư xá, sau chút do dự, bèn lựa chọn tiếp nhận nhiệm vụ chính tuyến thứ nhất.

Chương 120: Gõ bát, rải gạo, đốt ảnh

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công tiếp nhận nhiệm vụ chính tuyến rank G - Một trăm kiểu chết tại ngã tư đường!"

"Một trăm kiểu chết tại ngã tư đường: nhiệm vụ này phải hoàn thành một mình, tìm được cái bát đặt ở miếu thờ gần cổng cư xá, đi một bước, gõ bát một cái, một mình sang bên kia đường, là hoàn thành nhiệm vụ."

Nhìn giới thiệu về nhiệm vụ, Hàn Phi cảm thấy chắc cũng chẳng có gì khó, đường cái bên ngoài cư xá cũng chỉ rộng khoảng 7-8 mét, đi tối đa 20 bước là qua vô tư.

"Độ khó của nhiệm vụ chính tuyến nằm ở giữa nhiệm vụ ẩn và nhiệm vụ bình thường, không thể xem nhẹ."

Thực ra hiện giờ Hàn Phi rất không muốn rời khỏi khu cư xá, nếu như có thể hắn muốn bám trụ lại đến level 20 mới ra ngoài. Nhưng hình như hệ thống đoán được ý nghĩ của hắn, ở trong cư xá không thể mở được nhiệm vụ nào cả.

"Cứ đi nhìn một chút, nếu thực sự nguy hiểm, thì từ bỏ nhiệm vụ."

Lặng lẽ đi tới cổng cư xá, Hàn Phi nhìn con phố bị đêm đen bao phủ, bầu không khí trong cả thành phố âm u chết chóc, trên đường cái đừng nói xe cộ hay người đi đường, ngay cả một quỷ ảnh cũng không có.

"Nhiệm vụ yêu cầu hoàn thành một mình, nói cách khác mình không thể dựa vào lực lượng của hàng xóm, chỉ không biết Quỷ Văn trên người mình được coi là 'hàng xóm', hay là vật phẩm đặc biệt?" Hàn Phi cũng không muốn làm phiền hàng xóm của mình, nhưng hiện giờ hắn không có lòng tin sau khi rời khỏi cư xá vẫn có thể sống sót trở về.

Vì lý do an toàn, Hàn Phi vẫn đi tìm Hữu Phúc, hắn vốn muốn để Hữu Phúc mang theo Tiểu Bát đứng ở bên kia đường tiếp ứng cho mình.

Nào ngờ Hữu Phúc lại nói cho hắn biết Tiểu Bát không thể tùy tiện rời khỏi cư xá Hạnh Phúc, một khi người chết thứ 8 rời khỏi cư xá, sẽ lập tức đưa tới vật gì đó, đây là lời dặn dò của người quản lý tòa nhà tiền nhiệm.

Hữu Phúc không thể tùy tiện rời khỏi cư xá, Hàn Phi đành phải đi tìm Từ Cầm.

"Chị ơi, em muốn rời cư xá đi sang bên kia đường, chị có thể đứng ở đằng xa giúp em theo dõi hay không?"

"Cưng biết bên kia đường có cái gì không?" Từ Cầm không lập tức đồng ý.

"Nơi đó rất nguy hiểm?"

"Đương nhiên, trong thành phố này không có nơi nào không nguy hiểm." Từ Cầm trầm ngâm chốc lát rồi nói: "Nếu cưng nhất định phải đi, chị cũng không cản cưng, nhưng cưng phải chú ý mấy điểm sau: Thứ nhất không được dừng lại trên bãi đất trống quá 10 phút, thứ hai không được nói chuyện với bất kỳ ai, thứ ba khi nghe thấy có người kêu tên của mình thì phải nhanh chóng chạy về cư xá, thứ tư cũng là điều quan trọng nhất, nếu như cưng bị lạc đường, dù thấy gì đi nữa cũng không được tin tưởng, ở yên tại chỗ chờ đợi, chị sẽ đi tìm cưng."

"Em nhớ kỹ rồi."

"Còn nữa…" Từ Cầm vào bếp lấy ra con dao ăn ngắn nhất, sau đó lấy tấm lót dĩa trên bàn ăn bọc con dao ăn lại: "Cưng giấu con dao này ở trong túi, không nên dùng tay chạm trực tiếp, lúc gặp phải nguy hiểm hãy lấy ra dùng."

"Dạ được."

Khăn trải bàn ăn làm từ da của kẻ ngoại lai, sau khi dùng da của chúng bọc dao ăn lại, tác hại của nguyền rủa từ dao ăn gây ra cho Hàn Phi nhỏ đi rất nhiều.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Hàn Phi cùng Từ Cầm rời khỏi toà nhà Block 1, đi tới cổng cư xá.

"Giờ em sẽ một mình đi qua đó."

“Nhớ kỹ lời của chị, đi đi.”

Đẩy ra cánh cổng sắt rỉ sét của cư xá, Hàn Phi quay đầu nhìn lại, hai toà nhà cũ nát rất nổi bật trong đêm đen.

“Chơi nhiều game như vậy, đây là game đầu tiên khiến mình không muốn rời khỏi tân thủ thôn.”

Vì có thể thuận lợi logout, Hàn Phi cuối cùng cũng bước ra khỏi cư xá Hạnh Phúc.

Qua cánh cổng sắt rỉ sét, Hàn Phi nhìn thấy Từ Cầm đang vẫy tay với mình, cô dùng lưỡi dịu dàng liếm quanh khoé môi quyến rũ đỏ tươi, cứ như đang nghĩ xem nên “ăn” Hàn Phi kiểu nào mới “ngon”.

Xoa nhẹ hai huyệt thái dương, Hàn Phi cảm thấy Từ Cầm sẽ không làm chuyện như vậy, nhưng từ sau khi rời khỏi cư xá, trong đầu của hắn bắt đầu không ngừng sản sinh đủ loại ý nghĩ xấu xa.

“Bình tĩnh, nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, không thể dừng lại ở chỗ này quá lâu.”

Hàn Phi nhớ kỹ lời của Từ Cầm, hắn dự định hoàn thành nhiệm vụ trong vòng năm phút, sau đó nhanh chóng quay lại cư xá.

“Bước đầu tiên là phải tìm được cái bát đặt ở miếu thờ…”

Nhìn xung quanh, Hàn Phi nhìn thấy một miếu thờ cũ nát, ở bên cạnh ngã tư đường cách cánh cổng sắt của cư xá không xa.

Trên miếu thờ che miếng vải đen, cũng không biết sau lớp vải là thứ gì.

Hàn Phi kìm chế sự tò mò, không lật tấm vải đen lên để kiểm tra, chỉ cầm cái bát sứ đặt ở trước miếu thờ.

Cái bát đầy rạn nứt, nhưng không vỡ, trong bát chứa gạo trắng, trên mỗi một hạt gạo hình như đều có viết cái gì đó.

“Đi một bước gõ bát một cái, cái bát này liệu có bị đập vỡ hay không?”

Hàn Phi cẩn thận từng li từng tí nâng cái bát lên, hắn còn chưa kịp cất bước đầu tiên, lại đột nhiên nghe thấy được giọng của một ông già.

"Bỏ bát xuống, tới từ đâu, nhanh về lại đó."

Xoay người lại, Hàn Phi nhìn thấy một ông già ngồi xổm trên lề đường trước cổng cư xá Hạnh Phúc. Ông già cầm một cái chậu than, trong chậu đặt một chồng tiền giấy rất dày.

"Âm khí trên ngã tư đường rất nặng, thứ gì cũng có, cháu cầm bát ở chỗ này, chẳng mấy chốc sẽ có quỷ chết đói tới tìm!"

Thấy Hàn Phi không nghe lời của mình, ông già lại càm ràm một câu, ông ta cho Hàn Phi cảm giác hình như đang quan tâm Hàn Phi.

"Cháu đừng nghi ngờ bác, trước đây mọi người đều làm lễ cúng ở bên cửa thoát nước, đường này chính là nước, ngã tư đường chính là cửa thoát nước, tụ âm tụ sát. Cháu nghe bác một câu, mau bỏ bát xuống, đốt chút tiền giấy cho miếu thờ, bồi thường cho nó, có lẽ sẽ không sao."

Sau khi ông già nói xong, lặng lẽ lấy từ trong túi ra một bức ảnh nhăn nhúm bỏ vào trong chậu than.

Hàn Phi sẽ không từ bỏ nhiệm vụ chỉ vì một lời nói của đối phương, hắn bước ra bước đầu tiên về phía đường cái, sau đó gõ bát một cái.

Nghe tiếng gõ bát, ông già hốt hoảng, lập tức đi về phía Hàn Phi: "Cháu đang gọi hồn hả! Cháu cố ý khiêu khích chúng qua đây à?"

Hàn Phi vẫn không trả lời, thực ra ban đầu hắn còn cảm thấy ông già tốt bụng, cho đến khi ông già bỏ bức ảnh nhăn nhúm vào trong chậu than.

Đốt tiền vàng mã ở ngã tư đường là vì kính nể người chết, nhưng nếu như đốt ảnh ở ngã tư từng có người chết, nhất là ảnh của người sống, thì hoàn toàn khác.

Cô hồn dã quỷ đi ngang qua nhìn thấy ảnh của người sống lẫn trong tiền giấy bị đốt, sẽ cho rằng đêm nay người nọ sẽ

chết, mình có thể đoạt xác của đối phương để đầu thai.

Mặt khác trong lúc làm nhiệm vụ của người quản lý, Hàn Phi đã từng nhìn thấy chậu nhóm lửa và ảnh chụp, ở trong thế giới cõi âm này, hình như ảnh chụp có thể mang theo một tia linh tính.

Bức ảnh mà ông già lấy ra khá cổ, mặt người trong hình mờ nhạt không rõ. Hàn Phi cảm giác đối phương rất có thể đang muốn hại chết hắn, chỉ cần hắn trả lời đối phương, rất có thể trên bức hình kia sẽ hiện lên mặt của hắn.

Ông già nhắc nhở Hàn Phi cẩn thận quỷ chết đói, còn hắn có thể là kẻ chết thay.

Không nói câu nào, Hàn Phi bình tĩnh, lạnh lùng, tiếp tục đi về phía trước.

Hắn bước ra bước thứ hai, sau đó lại gõ bát một cái.

Ở bên kia đường truyền đến tiếng cười, một cậu bé mặc bộ đồ màu đỏ nắm tay một cô em gái, đi về phía hắn.

"Anh ơi, anh ơi, anh có thể dẫn em và em gái về nhà không?" Cậu bé mặc áo khoác màu đỏ chặn đường của Hàn Phi.

Hàn Phi lạnh lùng liếc nhìn đối phương, hắn thầm nói không thể dẫn chúng về nhà, tương lai nếu có cơ hội thì sẽ đưa chúng về nhà.

Không thèm để ý bất kỳ quấy nhiễu nào từ bên ngoài, Hàn Phi lại đi về phía trước một bước.

Lúc chân của hắn sắp đụng vào cơ thể của bé trai, cậu bé bèn né tránh: "Anh ơi, anh ơi, em và em gái không tìm được đường về nhà, anh có thể cùng chúng em về nhà không?"

Hàn Phi không để ý cậu bé đang nói gì, song hắn phát hiện lúc mình đi về phía trước, cậu bé lại chủ động né tránh.

Theo lệ thường, quỷ nhìn thấy mình nhất định sẽ điên cuồng công kích, không có khả năng chủ động né tránh.

"Lẽ nào là vì cái bát trong tay mình?"

Hàn Phi càng nghĩ càng thấy có thể: "Cái bát trước miếu thờ hình như có thể bảo vệ mình, nếu đã vậy thì mình cũng không cần kiêng dè nữa."

Giờ việc quan trọng nhất là hoàn thành nhiệm vụ, lúc nãy Hàn Phi cẩn thận như vậy là vì sợ xảy ra chuyện, giờ hắn đã yên tâm, lập tức tăng tốc.

Đi một bước, gõ bát một cái, tốc độ rất nhanh.

"Anh ơi, anh ơi…"

"Đừng đi qua đó! Này cháu! Quỷ chết đói tới rồi!"

Bất kỳ âm thanh nào cũng không thể quấy nhiễu được Hàn Phi, hắn từng bước một đi về phía trước. Song khi hắn mới đi được vài chục bước, đột nhiên ngừng lại.

"Tại sao còn chưa tới?"

Nhìn về phía trước, trên vách tường bên kia đường có một vết máu rõ ràng, khoảng cách giữa Hàn Phi và bên kia đường cũng không hề thu hẹp, ngược lại vết máu kia lại dày thêm, có thể mơ hồ nhìn ra đường nét của một người.

"Này cháu, mau trở lại!! Giao lộ này rất tà, thường xuyên xảy ra tai nạn xe cộ, mấy hôm trước còn có hai đứa bé bị xe van tông trúng, chiếc xe kia cuối cùng đã dừng ở bên kia đường."

"Anh ơi, anh ơi, cùng bọn em về nhà nha !!"

"Người sống đi trong đêm, cháu đi qua đó có thể sẽ không về được!"

Tiếng nói bên tai càng ngày càng ầm ĩ, Hàn Phi cố nén kích động rút dao chém người, lại đi về phía trước mấy bước.

Hắn vẫn không thể nào đi đến bên kia đường, tiếng nói của ông già và đứa trẻ cũng nhỏ dần.

"Mấy con quỷ kia cuối cùng đã đi rồi sao?" Chậm rãi quay đầu lại nhìn ra phía sau, Hàn Phi lập tức biến sắc.

Cư xá Hạnh Phúc ở phía đằng sau không còn nữa, phía sau hắn là một con đường hoàn toàn xa lạ.

“Không trở về được sao?”

Hàn Phi quan sát kỹ xung quanh, vết máu trên vách tường bên kia đường càng ngày càng dày đặc, người trong vách tường hình như sắp chui ra ngoài.

“Ở nơi trống trải quá 10 phút, có thể sẽ dẫn tới quái vật kinh khủng gì không biết. Nhưng nếu tùy tiện đi lung tung, rất có thể khoảng cách giữa mình và Từ Cầm sẽ càng ngày càng xa, giờ ngũ giác của mình cũng đã bị thứ gì đó che mắt.”

Yên lặng giơ ngón tay lên, Hàn Phi cảm nhận được chiếc nhẫn của người chủ nhà, nhưng từ trên mặt nhẫn lại không truyền ra chút lạnh lẽo nào.

“Đầu tiên là ông già xuất hiện, rồi tới bé trai, đến lúc này thì đường lui biến mất, nhẫn vẫn không có phản ứng, xem ra ông già và bé trai đều là cái bẫy.”

Nghĩ thông rất nhiều chuyện, Hàn Phi bắt đầu lật xem ô vật phẩm của mình, nhưng hắn cũng không tìm được món đồ nào có thể dùng để vượt ải.

“Từ Cầm từng nói, nếu lạc đường thì dù thấy cái gì cũng không được tin, giờ mình nhất định không được hoảng loạn, phải kiên trì chờ Từ Cầm qua đây.” Đã có quyết định, Hàn Phi không còn hoảng sợ nữa. Hắn lấy từ trong ô vật phẩm ra một điếu thuốc của người chủ nhà: “Sợ cũng vô ích, hút điếu thuốc lấy lại bình tĩnh cái đã.”

Chương 121: Cần anh dắt chú về nhà không?

Ba điếu thuốc mà người chủ nhà để lại là vật phẩm màu máu đặc thù, phần giới thiệu nhiệm vụ đã nói rằng sau khi người chủ qua đời, 3 đứa con của ông đã kính 3 điếu thuốc trước bàn thờ.

Hàn Phi quan sát kỹ lưỡng, 3 điếu thuốc này trên mỗi điếu đều bị âm khí vây quanh, hắn cũng không biết sau khi châm lửa sẽ xảy ra chuyện gì.

Có thể sẽ khiến âm khí nhập thể, cũng có thể sẽ phát động vật có chút liên quan đến người chủ nhà, thậm chí còn có thể sẽ gọi "con" của người chủ tới.

"Trước đây nghe các tình nguyện viên trong cô nhi viện nói, gặp phải quỷ đả tường*, dùng máu chó mực, nước tiểu đồng tử, hoặc là châm điếu thuốc thì có thể phá giải, cũng không biết là thật hay giả."

Thuốc chỉ có 3 điếu, Hàn Phi cầm bát bằng một tay, đứng trong đêm tối và gió lạnh, bất chợt nhớ đến cô bé bán diêm.

Hắn ngậm điếu thuốc lá, lấy chiếc bật lửa tìm thấy trong bếp của căn hộ ma ám, yên lặng tính toán thời gian.

Xung quanh con đường vắng tanh vắng ngắt, không có một ai.

Đợi suốt 8 phút, Từ Cầm cũng không đến, vết máu hình người trên vách tường bên kia đường cũng biến mất không thấy.

Chiếc nhẫn của người chủ nhà trên ngón tay toả ra lạnh lẽo, Hàn Phi cảnh giác nhìn xung quanh. Lúc hắn cúi đầu nhìn xuống dưới, vô tình phát hiện trên lối đi bộ bỗng xuất hiện một vũng máu.

"Nó đang di chuyển?"

Vũng máu kia rất giống một người đang bò sát trên mặt đất, mỗi một lần Hàn Phi chớp mắt, khoảng cách giữa đôi bên cũng sẽ bị thu hẹp.

Đến phút thứ 9, cái bóng đẫm máu kia đã xuất hiện ở ngay trước mặt Hàn Phi.

"Theo lẽ thường mình nên sợ nó, nhưng dù sợ nó, nó cũng sẽ không tha cho mình."

Một ngọn lửa hiện lên trong đêm đen, Hàn Phi đốt điếu thuốc lá của người chủ nhà.

Khí âm tà xa lạ lặng yên tuôn ra, Hàn Phi rất quen thuộc loại cảm giác này, trong bùa hộ mệnh mà Mạnh Thi cho hắn cũng ẩn giấu âm sát khí thuộc về người khác.

"Mỗi điếu thuốc đều tương đương với một lá bùa hộ mệnh? Không đúng, âm khí ẩn giấu trong điếu thuốc lá này nhiều hơn so với âm khí trong bùa hộ mệnh của Mạnh Thi, hai thứ hoàn toàn không cùng một cấp bậc."

Âm khí dồi dào khiến cho bóng đêm cũng bắt đầu méo mó, theo điếu thuốc kia không ngừng đốt cháy, âm khí vẫn không ngừng tăng thêm!

"Ba đứa con của người chủ nhà lợi hại vậy sao? Chỉ một điếu thuốc thôi đã chứa âm khí kinh khủng như vậy?"

Hàn Phi đoán khi điếu thuốc cháy hết thì âm khí sẽ biến mất, cho nên hắn nhất định phải tận dụng khoảng thời gian này.

Âm khí vốn không thuộc về Hàn Phi nhẹ nhàng tản ra trong làn khói, quanh quẩn ở xung quanh Hàn Phi, trước khi khói thuốc cháy hết, cô hồn dã quỷ rất khó làm tổn thương hắn.

Tác dụng chính của bùa hộ mệnh là dùng để hộ thân, nhưng Hàn Phi cảm thấy mình không thể ngồi chờ chết.

Hắn nhìn cái bóng đẫm máu đột nhiên ngừng di chuyển, khóe miệng chậm rãi nhếch lên.

"Sao lại dừng?"

Tiếng thuốc lá cháy âm ỉ khiến người ta thấy yên ổn, Hàn Phi ngậm thuốc lá, giẫm vào đầu của cái bóng đẫm máu.

Âm khí thổi qua như cuồng phong, Hàn Phi yên lặng đưa mắt nhìn vết máu dưới chân: "Mày muốn đoạt cơ thể của tao hả?"

Nhả một ngụm khói về phía vết máu, âm khí khủng khiếp hoàn toàn không cùng một cấp bậc phun ra khắp nơi. Vết máu hình người không ngờ sẽ xảy ra chuyện như thế này, dù nó bị Hàn Phi đạp đầu gây hấn, giờ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thuốc đã cháy hơn nửa, Hàn Phi biết tất cả âm khí đều đến từ điếu thuốc kia, đợi điếu thuốc này cháy hết, hắn có thể bị đối phương nhìn thấu.

"Anh sẽ cho chú thời gian nửa điếu thuốc, tự cút ra đây."

Bị âm khí kinh khủng áp chế, vết máu trên đất hình như bắt đầu do dự.

Mà Hàn Phi ngoài miệng nói cho đối phương thời gian nửa điếu thuốc, nhưng trên thực tế mới vừa qua 2 giây, hắn đã đưa bàn tay cầm thuốc về phía vết máu trên đất.

Âm khí như sóng biển cọ rửa mặt đất, đối mặt với âm khí hoàn toàn không cùng đẳng cấp, vết máu hình người không thử phản kháng.

Hàn Phi sử dụng năng lực chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, lúc hắn chạm vào vết máu, trên vết máu tạo ra gợn sóng, tay hắn nắm được một cái đầu người vụn vỡ.

Oán hận, đau khổ, điên cuồng, còn có bất an và sợ hãi, Hàn Phi cảm giác được rất nhiều cảm xúc trên vết máu hình người.

Nó đang sợ.

Một lần nữa ngậm điếu thuốc trong tay, Hàn Phi nắm tóc của cái đầu, lôi nó từ trong vết máu ra.

Phần đầu bị nghiền nát và biến dạng hoàn toàn sau khi trải qua va đập cực mạnh, Hàn Phi nhìn chằm chằm khuôn mặt

vặn vẹo giập nát, trong mắt lại hiện ra sự phấn khích và sung sướng.

“Chú không muốn người khác tìm được đường về nhà, nhưng thật ra người không thể về nhà chính là chú.” Hắn vô thức liếm môi, biểu cảm của Hàn Phi rất đáng sợ: “Có cần anh dắt chú về nhà hay không? Sau này chúng ta sẽ là người nhà.”

Vừa nghe về nhà, vết máu hình người còn không hiểu, song sau khi nó nghe được sẽ cùng trở thành người nhà của Hàn Phi, lập tức ý thức có gì đó sai sai.

“Đó là một nơi không có đau khổ và tuyệt vọng, nơi đó chỉ có người nhà.”

Thuốc lá sắp cháy hết, lúc này âm khí cũng đạt tới thời khắc dày đặc nhất.

“Không cần sợ, chẳng bao lâu nữa sẽ tốt cả thôi, chúng ta sẽ nhanh chóng trở thành người một nhà.” Trong nụ cười của Hàn Phi ẩn chứa sự điên cuồng và tàn nhẫn không cách nào che giấu, ngón tay của hắn vuốt ve cằm của cái đầu sứt mẻ, ánh mắt dịu dàng, đầy đam mê bệnh hoạn.

Mở ra giao diện trò chơi, Hàn Phi hướng về phía vết máu hình người sử dụng thiên phú không rõ level Hồi Hồn!

Âm khí càng đáng sợ hơn chợt xuất hiện, đêm tối bị xé rách, giao diện trò chơi chảy máu, ngay sau đó bắt đầu vỡ ra hai bên, cứ như là mở ra Quỷ Môn Quan!

Từng gương mặt quỷ xuất hiện, phía sau Hàn Phi cứ như là một biển máu vô tận.

Vết máu hình người trên mặt đất dường như cảm nhận được gì đó, nó nhìn ra phía sau của Hàn Phi, gương mặt móp méo sợ hãi đến mức sắp vỡ vụn.

Nó quyết đoán vất bỏ cằm, nhanh chóng lùi nhanh ra sau, cùng lúc đó xung quanh Hàn Phi bỗng vặn vẹo.

Tàn thuốc rớt xuống đất, âm thanh từ hệ thống cũng vang lên trong đầu của Hàn Phi.

"Chưa phát hiện du hồn lạc đường! Kích hoạt thiên phú Hồi Hồn thất bại!"

Hàn Phi không để ý âm thanh nhắc nhở trong đầu, hắn chỉ quay đầu nhìn lại.

Đường về vẫn còn đó, Từ Cầm đứng trong bóng tối bên tường cư xá Hạnh Phúc.

"Cảm giác như đã qua mười phút, nhưng trên thực tế dường như không lâu như vậy, vết máu kia sở hữu năng lực che đậy ngũ giác, sau này có cơ hội có thể quay lại tìm nó tâm sự."

Vết máu hình người đã biến mất, song Hàn Phi phát hiện trên tay mình vẫn còn dính máu: "Thằng này để chạy trốn, dường như đã từ bỏ nửa dưới gương mặt của mình."

Máu trong lòng bàn tay rất nhanh bị Quỷ Văn nuốt chửng, Hàn Phi cũng không dám chậm trễ nữa, ngồi xổm cầm bát lên, tiếp tục đi về phía trước.

Vết máu ở bên kia đường dường như là một trong những con quỷ có oán khí nặng nhất tại ngã tư đường, sau khi nó biến mất, những thứ khác dường như cũng bắt đầu rục rịch.

"Mới chỉ là qua đường thôi đã nguy hiểm đến vậy, xem ra thật khó để có một cuộc sống tốt đẹp ở thành phố này."

Dứt bỏ những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, Hàn Phi tập trung làm nhiệm vụ, tránh được mấy cô hồn dã quỷ đến "bắt chuyện". Sau khi tránh được một số bẫy không dễ dàng phát hiện, hắn rốt cục đã tới bên kia đường.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã thành công hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến rank G – một trăm kiểu chết tại ngã tư đường! Thu được phần thưởng điểm kỹ năng cơ bản +1! Thu được vật phẩm khen thưởng – hoa cài áo chú rể."

"Hoa cài áo chú rể (vật phẩm màu máu rank G): Gã vốn tưởng rằng đó sẽ là ngày hạnh phúc nhất của mình, nhưng lúc đi ngang qua ngã tư đường, xe hoa của gã bị một chiếc container tông văng thẳng vào vách tường. Từ ngày đó trở đi, hắn bắt đầu du đãng ở ngã tư này, gã không chờ được người

mà gã luôn chờ đợi, gã dần trở nên ganh ghét với mọi hạnh phúc và vui vẻ.”

Chú thích: *Quỷ Đả Tường là hiện tượng lúc ban đêm hoặc ở vùng ngoại ô, bị nhốt trong một vòng tròn, đi lòng vòng không thoát ra được. Hiện tượng này trước hết là có thật.

Chương 122: Cửa hàng tiện lợi đêm khuya

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, Hàn Phi nhẹ nhõm thở dài một hơi, nhưng trên mặt vẫn là vẻ lạnh lùng đáng sợ.

Từ góc độ người qua đường, ấn tượng đầu tiên về Hàn Phi là rất nguy hiểm, khóe miệng nở nụ cười tà mị, con ngươi tràn đầy tơ máu không thể nhìn thấy bất kỳ cảm xúc nào mà con người nên có, chỉ có sự ác ý ẩn giấu rất sâu.

Hắn dường như đang cố tình thu hút người khác tấn công mình, điên cuồng, xảo quyệt và nham hiểm. Nói không chừng đầu óc của hắn đang suy nghĩ xem làm thế nào để phân thây đám lệ quỷ, làm thế nào để tạo ra những món đồ chơi thú vị hơn, và làm thế nào để tra tấn những linh hồn lạc đường kia.

Nhưng trên thực tế, tâm trí của Hàn Phi không liên quan đến cái gì mà phân thây, tim hắn còn đang đập thình thịch kia kìa, một bên thì điều chỉnh từng biểu cảm nhỏ trên khuôn mặt, một bên thì nghĩ cách chạy trốn cho thật nhanh, hắn nhớ cảm giác an toàn mà Từ Cầm mang lại, hắn muốn trở lại căn hộ ma ám rồi quit game, sau đó gọi chút đồ nướng và bia, chúc mừng chính mình thật tốt lại sống qua một ngày.

Sau khi sử dụng kỹ năng Hồi Hồn, thân thể Hàn Phi rất yếu, hắn ráng chống đỡ đi sang bên kia đường , hiện tại đã đến cực hạn.

Vết máu trên tường trở nên rất nhạt, con quỷ có thể che đậy ngũ giác đã lẩn trốn, ngoài ra còn có bóng quỷ đang nhìn trộm Hàn Phi trong cửa hàng bên kia đường, nhưng dường như bọn chúng đã nhìn thấy kết cục của vết máu hình người, cho nên không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

“Đã đến lúc phải trở về thôi.”

Hàn Phi có thể logout bất cứ lúc nào, nhưng hắn nghĩ rằng việc logout ở một nơi như vậy là rất nguy hiểm, tốt hơn hết là

quay trở về cư xá Hạnh Phúc.

Quay người lại, Hàn Phi đang định trở về thì đột nhiên nhìn thấy Từ Cầm đang điên cuồng khoa tay múa chân ra hiệu cho mình, như muốn bắt hắn trốn trước đi đã.

Sau không phẩy mấy giây, Hàn Phi đột nhiên phát hiện đường phố yên tĩnh hơn rất nhiều, tất cả những con quỷ đã từng "bắt chuyện" với hắn trước đó đều biến mất.

"Qua mười phút, có thể sẽ có vật gì đó tới!"

Tiếng ca kỳ lạ vang lên từ một bên đường, hiện tại không có bất kỳ ai trên đường cả, Hàn Phi cho dù muốn chạy về cũng không kịp nữa rồi, thậm chí có thể đem những thứ không biết dẫn vào cư xá Hạnh Phúc.

Hắn không do dự, quyết đoán trốn vào cửa hàng gần mình nhất.

Sau khi thấy Hàn Phi rời đi, Từ Cầm nhanh chóng rút lui.

Xung quanh trở nên yên tĩnh dị thường, yên tĩnh đến mức có thể nghe rõ tiếng ca từ rất rất xa truyền đến.

Hàn Phi không biết tiếng ca có ý nghĩa gì, chỉ biết rằng khi tiếng ca vang lên, bách quỷ tránh dịch, nơi này dường như đã biến thành một thành phố trống không.

Nằm sấp ở dưới tủ kính, Hàn Phi không dám gây ra bất kỳ tiếng động, nhẹ nhàng che miệng, thậm chí không dám thở quá mạnh.

Tiếng ca từ từ đến gần, Hàn Phi không hiểu đối phương đang hát cái gì, cũng không dám tùy tiện ló đầu ra, chỉ hy vọng đối phương mau chóng rời đi.

Nắm chặt ngón tay, khi tiếng ca đến gần, Hàn Phi nín thở, ngửa đầu nhìn lên tủ kính thủy tinh.

Tiếng ca dường như đang cố ý đến gần ngã tư, có lẽ nó đã bị hấp dẫn bởi điếu thuốc mà Hàn Phi đã châm trước đó, lúc này nó đang dừng lại ở ngã tư đường.

Tiếng ca quái dị vang lên ở ngã tư đường, dần dần, tiếng ca dường như đã tìm thấy Hàn Phi bằng một phương pháp nào

đó!

Sự thê thảm trong tiếng ca xen lẫn tiếng cười cùng tiếng khóc cách cửa hàng càng ngày càng gần, Hàn Phi thậm chí cảm giác được đối phương đang đánh giá mình qua tủ kính.

Chiếc nhẫn của người chủ nhà trên ngón tay hắn không ngừng tỏa ra ớn lạnh, và khi tiếng ca cất lên, một cơn lạnh chưa từng có từ ngón tay hắn tràn vào cơ thể.

Những gì mà tiếng ca thể hiện còn đáng sợ hơn bất cứ thứ gì mà Hàn Phi từng thấy trước đây!

"Đùng!"

Một âm thanh vang giòn truyền đến từ tay Hàn Phi, hắn mở to mắt nhìn tay trái, trên chiếc nhẫn của chủ nhà xuất hiện một vết nứt.

"Nguy rồi!"

Tiếng ca bỗng nhiên biến mất, một tiếng thét chói tai vang lên trên đầu Hàn Phi cùng với tiếng tủ kính thủy tinh nổ tung.

Bên tai hắn máu chảy ròng ròng, chỉ cần nghe thấy âm thanh này, ý chí của hắn bắt đầu giảm sút, giá trị sinh mạng (HP) gần như lập tức chạm đáy.

Không chút do dự, Hàn Phi lập tức mở ra giao diện thuộc tính, ấn nút quit game.

Màu máu rơi xuống, cả thế giới đều bị bao bọc trong màu đỏ tươi, khi thời điểm mọi vật ngưng kết, ý thức của Hàn Phi bắt đầu phiêu tán, mà đúng lúc này hắn lại nhìn thấy một việc đáng sợ hơn!

Trong thành phố bị đóng băng bởi máu, có một đôi tay đưa ra ngoài, dường như muốn bắt hắn lại!

Mở mắt ra, Hàn Phi đột ngột cởi bỏ mũ bảo hiểm trò chơi, hắn đang bị sốc, thở hổn hển!

"Cái quái gì vậy! Sau khi quit game mà vẫn có thể tấn công mình được sao?"

Hàn Phi khó có thể tưởng tượng được chuyện gì sẽ xảy ra nếu như bị đối thủ bắt được trong lúc quit game, có thể thần thức của hắn sẽ bị giam cầm ở một nơi nào đó và trở thành một món đồ chơi, đồ sưu tập của thứ đó.

Lưng ướt đẫm mồ hôi, Hàn Phi bám vào tay vịn của ghế: "Sơ suất quá, mấy ngày gần đây thực sự trôi qua rất suôn sẻ nên mình thật sơ suất. Cư xá Hạnh Phúc mới chỉ là bắt đầu, những người hàng xóm trong đó đều có quan hệ với người quản lý tiền nhiệm, có thể sống sót từ tay bọn họ không phải là điều đáng tự hào."

Tim hắn đập thình thịch, Hàn Phi chưa thể bình tĩnh lại được, cái thứ cuối cùng xuất hiện đã mang đến cho hắn một nỗi kinh hoàng khó tả.

Từ lâu, hắn đã coi quit game như là lá bài tẩy của mình, nhưng vừa rồi hắn mới phát hiện ra lá bài tẩy này cũng không có tác dụng 100%.

"Có những thứ trong thế giới tầng sâu đủ mạnh để vi phạm luật chơi sao?" Hàn Phi nhớ tới lựa chọn mà người quản lý tòa nhà tiềm nhiệm yêu cầu hắn thực hiện ở hộp đen: "Xem ra thế giới tầng sâu không chỉ tràn ngập tuyệt vọng và đau đớn, thế giới đó hẳn là hoàn toàn điên rồi."

Chỉ nghe thấy âm thanh của đối phương, lượng HP của Hàn Phi đã lập tức chạm đáy, ý thức cũng bắt đầu tan rã, hắn không biết phải giải quyết như thế nào đối với thứ như vậy.

"Những gì tồi tệ và tiêu cực nhất trong bản chất con người đều được lắng đọng trong thế giới tầng sâu. Không có gì ngạc nhiên khi nơi đây sản sinh ra cái ác cực độ đó."

Hàn Phi nhìn chiếc mũ bảo hiểm chơi game trên bàn, sau đó lấy điện thoại ra, lật xem bức ảnh kỳ quái, trong bức ảnh Hàn Phi đang nằm trên giường đội mũ bảo hiểm chơi game.

"Lúc đó chỉ có một mình mình ở nhà, mình chưa bao giờ đoán ra được ai là người đã chụp ảnh. Bây giờ nhìn lại, có thể có thứ gì đó trong chiếc mũ bảo hiểm này làm được điều đó chăng?"

Nắm chặt nắm đấm, xương ngón tay kêu cót két, Hàn Phi cảm thấy thứ đặt trên bàn của mình không phải mũ bảo hiểm chơi game, mà là đầu người, đầu người đang nhẹ nhàng mở mắt nhìn hắn.

Cơ thể đang ở trạng thái vô cùng mệt mỏi, nhưng Hàn Phi lại không ngủ được.

Lần sau vào game, hắn vẫn ở trong cửa hàng bên ngoài cư xá, không biết thứ đó đã bỏ đi hay chưa.

"Thôi thì đi một bước, xem một bước vậy, có thể sống sót đến bây giờ đã là rất lợi hại rồi."

Hàn Phi không ngừng tự an ủi trong lòng, nhưng hắn không cách nào chìm vào giấc ngủ được, chỉ cần hắn nhắm mắt lại, trong đầu sẽ hiện lên tiếng thét chói tai.

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua rèm cửa vào phòng, Hàn Phi cả đêm không ngủ liền đứng dậy đi vào phòng tắm, nhìn mình trong gương cố gắng mỉm cười.

Bất cứ ai nhìn thấy nụ cười đó đều sẽ cảm thấy đó là một nụ cười đầy nhân hậu và hạnh phúc, ngoại trừ bản thân Hàn Phi, bởi vì dù có kỹ năng diễn xuất tốt đến đâu cũng không thể tự lừa mình.

Sau khi tắm rửa xong, Hàn Phi vội vàng đến đoàn làm phim tiếp tục làm việc với cường độ cao.

Trên thực tế, bản thân hắn rất thích trạng thái lúc quay phim, bởi vì khi quay phim hắn được đóng vai người khác, người thay thế cũng là người khác, chỉ có như vậy hắn mới không phải nghĩ đến chuyện của chính mình.

Quá trình quay [Hoa Song Sinh] đã chuẩn bị vào giai đoạn kết thúc, nửa đầu bộ phim không có nhiều thay đổi, ngoại trừ phần diễn của A Thành bị xóa, nửa sau gần như là màn solo của Hàn Phi.

Tận dụng sự nổi tiếng hiện tại của Hàn Phi, nhà sản xuất cũng đã bắt đầu quảng cáo trên diện rộng, dựa theo phản hồi hiện tại của cư dân mạng, bộ phim này về cơ bản sẽ không bị lỗ.

Khi bảng xếp hạng của các nền tảng truyền hình trực tuyến lớn gần như bị thống trị bởi các thể loại như hài, cổ trang, ngôn tình, thì bộ phim trinh thám kinh dị [Hoa Song Sinh] lặng lẽ đứng đầu trong danh sách những bộ phim truyền hình mới được mong đợi nhất.

Kết thúc một ngày quay phim, Hàn Phi vội vàng rời khỏi hiện trường quay, trước tiên đi ăn một bữa thịnh soạn, sau đó mới trở về nhà.

Nếu như khi vào game, cái thứ không biết kia vẫn canh chừng thì Hàn Phi chắc chắn sẽ chết, hắn chỉ có thể mong đợi rằng đối phương hiện tại đã rời đi.

Đặt đồng hồ báo thức, Hàn Phi cố gắng ngủ một giấc.

Đến nửa đêm lúc 0 giờ, hắn do dự một chút rồi đội mũ bảo hiểm chơi game vào.

Thế giới trong mắt hắn trở nên đỏ như máu, màu đỏ kia giống như máu tươi đổ xuống, xối vào từng ngóc ngách trên thế giới này.

"Chào mừng bạn đến với Cuộc Sống Hoàn Hảo!"

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống kết thúc, Hàn Phi đợi một hai giây rồi mới mở mắt ra.

Tủ kính vỡ tan tành, trên mặt đất còn sót lại những mảnh thủy tinh, trước mặt là một con đường trống trải.

"Đi rồi sao? Nó không có canh chừng mình sao?" Trái tim treo lại vào trong lồng ngực, Hàn Phi trực tiếp ngã ngồi bên cạnh tủ kính.

Mở ra giao diện thuộc tính, Hàn Phi phát hiện lượng HP của mình bây giờ chỉ còn dư lại 3 điểm, thân thể cũng vô cùng yếu ớt.

"Thứ đó thực sự đã rời đi rồi sao? Nhưng thế nào mà mình cảm thấy nơi này lại đột nhiên trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều nhỉ?" Tay Hàn Phi vô tình chạm vào mặt đất, đầu ngón tay truyền đến cảm giác rất là kỳ quái, hắn quay đầu nhìn, con ngươi chậm rãi thu nhỏ lại.

Cái thứ kia không tìm thấy Hàn Phi, nên dứt khoát phá ba cửa hàng liền nhau, nó nghiền nát đám ma quỷ trong nhà, rồi rải trên mặt đất xen lẫn những nguyền rủa.

Thoạt nhìn sẽ cảm giác trong nhà khắp nơi đều là nấm mốc thật dày, thực chất đó là hỗn hợp máu thịt thành nguyền rủa, đám ma quỷ trong nhà vẫn chưa biến mất hoàn toàn, chúng vẫn có thể cảm nhận được sự đau đớn và tuyệt vọng.

"Làm cho hồn phi phách tán cũng không được sao?"

Hàn Phi lấy ra con dao ăn do Từ Cầm đưa cho, cầm cán dao được bọc bằng da "người", cho đám ma quỷ trong nhà một sự sảng khoái.

Hắn là có ý tốt muốn giúp đám ma quỷ giải thoát, điều mà hắn không ngờ là sau khi giết chết đám ma quỷ đó, giá trị kinh nghiệm của hắn đã tăng lên không ít.

"Trước đây mình đã từng chém bọn ngoại lai, cũng không có nhiều kinh nghiệm. Chẳng lẽ chỉ khi nào làm cho đám ma quỷ cảm thấy được giải thoát mới có thể gia tăng điểm kinh nghiệm sao? Chỉ cần bọn chúng nguyện ý bị mình giết chết, mình mới có thể thu được kinh nghiệm à?"

Sau khi xử lý xong đám ma quỷ bị nguyền rủa trong nhà, Hàn Phi đi ra khỏi cửa hàng, hắn muốn trở về cư xá Hạnh Phúc, nhưng bên kia đường, ông già cầm cái chậu than nhìn hắn đầy ác độc.

"Hiện giờ mình chỉ còn có ba giọt máu, mình có thể chết nếu bị xây xát một chút thôi."

Có hai cách để hồi máu, cách thứ nhất là nghỉ ngơi, cách thứ hai là nuốt thức ăn.

Hàn Phi suy nghĩ một chút liền nhìn về phía cửa hàng tiện lợi ở ngã tư đường.

Cả con phố là một màu đen kịt, ngoại trừ ánh sáng yếu ớt từ cửa hàng tiện lợi kín đáo kia.

"Cửa hàng tiện lợi cách cửa hàng mình đứng không xa. Con quái vật kia không phá hủy cửa hàng tiện lợi, là do cửa

hàng tiện lợi gặp may, hay còn có nguyên nhân nào khác sâu xa hơn chăng?”

Chỉ còn ba giọt máu, Hàn Phi cũng không dám lộn xộn, hắn quyết định ở lại trong cửa hàng tràn đầy nguyền rủa trước, sau khi khôi phục trạng thái một chút sẽ tìm cách trở về cư xá.

Chương 123: Nếu tôi nói rằng tôi đến đây để xin việc, anh có tin không?

Tất cả mọi người trên đường phố đều biết rõ tiếng ca đó có ý nghĩa gì, không ai dám đến gần cửa hàng bị tiếng ca đó phá hủy, ngược lại Hàn Phi nhất thời không phải lo lắng về việc bị tấn công.

Núp ở bên dưới quầy hàng, Hàn Phi lại liếc nhìn cư xá Hạnh Phúc, cánh cửa sắt rỉ sét được đóng chặt, trong khu cư xá hoàn toàn tĩnh mịch, như thể không có bất kỳ ai.

Mảnh vải đen trên miếu thờ bên cạnh cư xá đã bị xé rách một vệt lớn, chiếc bát mà Hàn Phi lấy trước đó đã được đặt trở lại vị trí cũ vào lúc nào không rõ.

"Miếu thờ hình như là canh giữ cư xá, trước đó Hữu Phúc nói Tiểu Bát không thể tùy tiện rời khỏi cư xá Hạnh Phúc, chẳng lẽ là bởi vì cư xá được canh giữ bởi miếu thờ, những thứ bên ngoài kia không thể dò xét được bên trong cư xá sao?"

Miếu thờ cũ nát trông vô cùng bình thường, cũng không hề phát ra âm khí, nhưng nó mang lại cho người ta cảm giác yên ổn.

"Mình đã giết đám ma quỷ bị nguyền rủa bởi con quái vật vô danh đó, rất có thể nó sẽ lại xuất hiện, mình không thể ở đây quá lâu, phải trở lại cư xá càng sớm càng tốt mới được."

Hàn Phi không thể quit game lúc này và phải cực kỳ cẩn thận, một khi bị kẻ chết thay hoặc những ma quỷ khác bắt được, linh hồn và thần thức của hắn rất có thể sẽ bị giam cầm và không bao giờ có thể rời khỏi trò chơi được nữa.

Chờ HP khôi phục lại 10 điểm, Hàn Phi từ dưới đất đứng dậy, định tìm cách trở về cư xá trước, nhưng vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một khuôn mặt đang nhìn mình chằm chằm qua tủ kính cửa hàng.

"Là ông già đốt ảnh!"

Khuôn mặt nhăn nheo vươn qua tủ kính, trong mắt ông ta không thể che giấu được vẻ hung ác: "Đừng trốn ở đây, nơi này rất nguy hiểm. Đám ma quỷ mà cháu đã giết bị nguyền rủa trên thân đó, và nó sẽ lại đến sớm thôi."

Ông già luôn nói chuyện như là vì suy nghĩ cho Hàn Phi vậy, nhưng Hàn Phi biết rõ đối phương không bao giờ có thể tốt như vậy, hắn mặc kệ ông già và thầm nghĩ làm thế nào để thoát ra.

"Sao cháu không đến nhà bác trốn tạm một chút? Nhà bác ở gần đây, đi một đoạn ngắn là đến thôi." Ông già nhiệt tình mời Hàn Phi, nếp nhăn trên mặt run run, vừa nói chuyện vừa đưa tay vào tủ kính: "Nó sắp đến đấy, hãy đi theo bác, bác sẽ tìm cho cháu một nơi an toàn."

Ông già nhìn chằm chằm Hàn Phi, không cam lòng buông tha hắn một cách dễ dàng.

Hàn Phi cũng biết ông già rất khó từ bỏ, đút ngón tay vào túi sờ vào con dao mà Từ Cầm đưa cho.

"Cấp độ của mình vẫn còn quá thấp, nếu mình có thể hoàn toàn chống lại nguyền rủa trên con dao, thì mình sẽ có đủ tự tin để chiến đấu với đối thủ."

Ánh mắt nhìn chằm chằm bàn tay của ông già đang chìa ra cho mình, khi bàn tay gầy guộc sắp chạm vào người, Hàn Phi đột ngột đá văng cánh cửa hàng rồi chạy ra ngoài.

Hắn đang định chạy sang đường, nhưng vừa ra khỏi cửa đã thấy hai đứa trẻ đang nắm tay nhau ngồi ở vỉa hè ven đường, hai đứa nghe thấy tiếng bước chân liền quay lại nhìn Hàn Phi.

Khuôn mặt của đứa trẻ không nhìn thấy sự non nớt đáng ra phải có, chỉ còn lại một nụ cười quỷ dị.

"Đùng!"

Chỉ ngây người trong chốc lát, một chậu hoa đầy bùn đất và xác côn trùng bị đập nát ở trước mặt Hàn Phi, nếu như vừa rồi hắn không dừng lại thì chậu hoa kia đã nện vào trúng đầu hắn rồi.

Đưa mắt nhìn lên trên, Hàn Phi phát hiện một người phụ nữ mập mạp đang ôm chậu hoa trên tầng ba của tòa nhà bên cạnh, đang cười âm hiểm nhìn hắn.

Buông hai tay ra, lại một chậu hoa khác hướng tới Hàn Phi.

Lao về phía trước trốn tránh, ông già cùng đứa trẻ đều theo sau, Hàn Phi chỉ có thể tiếp tục chạy nước rút về phía trước, nhưng mà khoảng cách giữa đứa trẻ và hắn càng ngày càng gần.

Không có vết máu hình người ngăn trở, hai đứa trẻ lộ ra bộ mặt dữ tợn đáng sợ, thân thể bắt đầu chảy máu, từ từ biến thành bộ dạng khi chết.

"Anh ơi, anh à……"

Từng dấu chân máu hiện ra đến nơi, Hàn Phi sắp bị bọn chúng đuổi kịp, hắn đành lòng trốn vào cửa hàng tiện lợi bên cạnh, dùng sức đóng cửa của cửa hàng lại.

Tình huống đang gấp gáp, không có chỗ cho sự do dự.

Khi bọn trẻ và ông già nhìn thấy Hàn Phi bước vào cửa hàng tiện lợi, vẻ mặt có chút kỳ quái, dường như có chút đáng tiếc, như thể mọi thứ về Hàn Phi sẽ thuộc về một thứ khác sau khi Hàn Phi vào cửa hàng vậy, bọn họ đã bị cướp đoạt mất.

Hàn Phi đã nghiên cứu về các biểu cảm nhỏ, trong lòng có chút bất an, nhưng hắn cũng không quá sợ hãi.

Hệ thống đã kích hoạt nhiệm vụ liên quan đến cửa hàng tiện lợi, dù sao hắn cũng sẽ phải đến nơi này, chỉ khác là thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Dựa vào cửa, Hàn Phi quay đầu nhìn xung quanh.

Đây là một cửa hàng tiện lợi rất bình thường, trên kệ hàng bày các loại đồ ăn vặt, nhu yếu phẩm hàng ngày và đồ uống, tận cùng bên trong của cửa hàng còn bày một số đồ điện gia dụng second-hand.

Nói là cửa hàng tiện lợi, nhưng trong ấn tượng của Hàn Phi không giống với cửa hàng tiện lợi lắm, nơi này giống siêu thị bách hóa hơn.

Giấu dao ăn ở trong túi, Hàn Phi đứng tại cửa ra vào, với ý định trì hoãn thêm thời gian, hắn cẩn thận quan sát từng li từng tí bên trong cửa hàng tiện lợi.

Đồng hồ treo tường đang tích tắc vang vọng, có thể nghe thấy loáng thoáng một người đàn ông đang thì thầm nói chuyện trong góc phòng, anh ta liên tục lặp lại một số từ, giống như bị trúng tà vậy.

Hàn Phi không hấp tấp đến gần đối phương, hắn đứng tại cửa không nói lời nào.

Sau khi ông già và đứa trẻ đi khỏi, hắn nắm lấy tay nắm cửa, muốn mở cửa trốn về cư xá, nhưng chỉ sau đó hắn nhận ra rằng cánh cửa đáng lẽ có thể mở một cách dễ dàng đã không thể mở được nữa.

"Cậu… muốn mua cái gì?"

Một giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở đột nhiên vang lên sau lưng Hàn Phi, Hàn Phi hoảng sợ quay người lại.

Hắn nhìn thấy một thanh niên mặc đồng phục cửa hàng tiện lợi đang đứng phía sau mình, người thanh niên này gầy gò, môi khô quắt và bị mù một mắt.

"Cậu muốn mua cái gì?"

"Các anh bán gì ở đây?" Cánh cửa của cửa hàng tiện lợi không thể mở được, Hàn Phi không thể rời đi, vì vậy hắn phải nói chuyện với nhân viên bán hàng để xem có thể moi được thông tin hữu ích nào không.

"Cậu muốn mua cái gì?" Con mắt duy nhất còn lại của người nhân viên từ từ lồi ra, và anh ta dường như chỉ lặp đi lặp lại câu này.

Hàn Phi nhìn về phía kệ hàng, trong cửa hàng tiện lợi bày rất nhiều thứ, nhưng lại không ghi giá.

Nói cách khác, người mua căn bản không biết mình sẽ phải trả cái giá lớn đến đâu cho một thứ.

"Có vẻ như những thứ ở đây không dễ dàng lấy đi như vậy." Hàn Phi ngẩng đầu lên, khuôn mặt kinh khủng của người

nhân viên kia gần như dán ở trước mặt hắn.

"Cậu muốn mua cái gì?" Khuôn mặt người nhân viên gần trong gang tấc, thân hình gầy gò phát ra tiếng động quái dị, cả người gần như dán chặt vào trước người Hàn Phi.

"Tôi không tới đây để mua đồ." Hàn Phi cảm giác được khí lạnh toát ra từ người nhân viên, hắn lùi lại một bước: "Nếu tôi nói rằng tôi đến đây để xin việc, anh có tin không?"

Mở ra bảng nhiệm vụ, Hàn Phi lựa chọn nhận một nhiệm vụ chính tuyến khác.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công tiếp nhận nhiệm vụ chính tuyến rank G - nhân viên cửa hàng tiện lợi!"

"Yêu cầu nhiệm vụ: Có một bí mật được ẩn giấu trong cửa hàng tiện lợi này. Bạn cần trở thành nhân viên ca đêm tạm thời của Cửa hàng tiện lợi Ích Dân và sống sót qua một đêm."

Chương 124: Công việc đầu tiên

“Công việc này có thể mang lại thời gian nhiều ý nghĩa hơn, có thể làm cho mình phát huy năng lượng tinh thần và thể chất, để mình tiếp xúc với nhiều người và nhiều thứ hơn, để mình tích lũy thêm kinh nghiệm, và để mình nhận ra giá trị của bản thân.”

Vào lúc nửa đêm rạng sáng, ở một góc thành phố bao trùm trong bóng tối, Hàn Phi chỉ còn lại mười giọt máu đang đứng trong cửa hàng tiện lợi ảm đạm, trên mặt nở nụ cười chuyên nghiệp nhìn người nhân viên bán hàng gầy gò đáng sợ trước mặt.

“Tôi thực sự đến để xin việc.”

Bốn mắt nhìn nhau, ước chừng sau một phút, người nhân viên gầy gò giống như đột nhiên tỉnh dậy sau giấc mơ, và một phần lý trí đã được khôi phục trong nhãn cầu duy nhất của anh ta.

Đôi mắt đục ngầu chuyển động trong hốc mắt, anh ta không còn lẩm bẩm những lời đáng sợ không ai có thể hiểu được nữa, mà nói rất rõ ràng vài từ: “Cửa hàng này không phải của tôi, cậu cần phải được sự chấp thuận của nó nếu muốn làm việc ở đây.”

“Nó?”

“Đi theo tôi.”

Người nhân viên một mắt đi qua kệ hàng, dẫn Hàn Phi đi tới tận cùng bên trong cửa hàng tiện lợi, anh ta mở cánh cửa, ra hiệu cho Hàn Phi đi vào.

Từ trong phòng tỏa ra ánh sáng yếu ớt, Hàn Phi tuy rằng cảm thấy có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn đi vào.

Bên trong cánh cửa này là nhà kho của cửa hàng tiện lợi, chứa đủ thứ.

Người nhân viên một mắt giống như một con rối bị sợi dây nhấc lên, hầu hết thời gian đều không có suy nghĩ của chính mình, đầu óc ngơ ngơ ngác ngác, bước đi cũng rất không hài hòa, tựa như thân thể sẽ tan ra thành từng mảnh bất cứ lúc nào.

"Nó ở đây, nếu cậu có thể tìm thấy nó, có nghĩa là nó đồng ý cho cậu ở lại." Con mắt của người nhân viên không ngừng đập trong hốc mắt, nhìn có chút đáng sợ: "Ngọn nến kia sắp cháy hết rồi, tốt hơn hết cậu nên nhanh lên."

Nói xong anh ta liền bỏ đi một mình, nhốt Hàn Phi trong nhà kho.

"Đi rồi sao? Anh ta không phải đang lừa gạt mình chứ?"

Nhà kho của cửa hàng tiện lợi chứa đầy các loại đồ vật, Hàn Phi cũng không biết rõ người nhân viên bán hàng muốn hắn tìm thứ gì: "Chủ nhân thực sự của cửa hàng tiện lợi này dường như không phải là một 'người', mà là một vật phẩm nào đó. Theo lời nhắc của nhân viên bán hàng, mình sẽ phải tìm ra nó trước khi ngọn nến cháy hết."

Đối với những cư dân khác của thế giới tầng sâu, rất khó tìm thấy đồ vật nào đó mà không có bất kỳ manh mối nào, họ thậm chí không biết nó trông như thế nào hoặc nó hữu ích cho việc gì. Nhưng Hàn Phi thì khác, hắn là một gamer và hệ thống sẽ tự động xác định hầu hết các vật phẩm mà hắn chạm vào.

Không lãng phí thời gian, Hàn Phi trước tiên cầm lấy ngọn nến đang cháy được cắm bên trên giá cắm nến.

"Một cái sáp trắng được dùng để tế vong hồn."

Hệ thống giới thiệu rất đơn giản, ngọn nến có ẩn chứa âm khí, cũng là vật phẩm đặc biệt, nhưng không phải là thứ mà Hàn Phi muốn tìm.

Tăng tốc độ tìm kiếm trong nhà kho, Hàn Phi sờ vào từng vật phẩm, thời gian trôi qua, ánh sáng do ngọn nến phát ra càng ngày càng yếu, trong phòng hiển nhiên cũng càng tối hơn rất nhiều.

Chiếc nhẫn của người chủ nhà trên ngón tay bắt đầu phát ra cảnh báo, Hàn Phi thoáng cảm thấy không đúng, trước đó hắn cho rằng cửa hàng tiện lợi này giống như một cửa hàng bách hóa, thứ gì cũng có, nhưng khi vào sâu trong nhà kho, hắn mới nhận ra cửa hàng tiện lợi căn bản chính là một cửa hàng đồ trắng, các kệ hàng bên trong cùng đều bày đồ vật dành cho người chết.

Cảnh tượng trước mắt tuy rằng rất đáng sợ, nhưng xét về tính chất của trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo], Hàn Phi cũng không quá kinh ngạc.

Trước khi ngọn nến bị tắt, Hàn Phi đi tới kệ hàng cuối cùng, kệ hàng ở nơi sâu nhất của nhà kho bên trên bày đầy người giấy.

Đứng ở trước kệ hàng, Hàn Phi cảm giác như bị một đôi mắt nhìn chằm chằm, hắn kiên trì chạm vào những người giấy kia.

Cảm giác thật kỳ lạ khi ngón tay lướt trên người giấy, nhiệt độ của mỗi một người giấy dường như khác nhau, như thể có những linh hồn khác nhau ẩn trong thân thể từng người giấy vậy.

Khi ánh nến sắp tắt, một cảm giác chưa từng có từ đầu ngón tay của Hàn Phi truyền đến.

Hắn kinh ngạc dừng lại, nhìn về phía đồ vật mà ngón tay chạm đến, tại thời điểm khi hắn ngẩng đầu lên, ngọn nến trong phòng đã tắt.

"Vừa rồi, ngón tay mình rõ ràng đã chạm vào một người giấy, nhưng cảm giác từ đầu ngón tay truyền đến cứ như chạm vào da của một người sống vậy, thân thể của nó còn có nhiệt độ nữa."

Trên cổ tay chợt có cảm giác đau nhói, Hàn Phi còn chưa kịp phản ứng, trong nhà kho lại xuất hiện một tia sáng yếu ớt, trên giá cắm nến có một cái sáp trắng mới được thắp lên.

Mà lần này Hàn Phi cũng nhìn thấy rõ một cái khuôn mặt quỷ thống khổ hiện trên sáp trắng, sáp trắng trong phòng dường như là dùng cô hồn dã quỷ tạo thành.

Cửa nhà kho bị mở ra, nhân viên một mắt đung đưa thân thể yếu ớt, đi tới bên Hàn Phi trong vài bước: "Nó đồng ý cho cậu ở lại."

Hàn Phi luôn cảm thấy nhân viên một mắt được dùng để truyền tin, suy nghĩ của anh ta luôn ở trong tình trạng hỗn loạn.

"Trước tiên tôi sẽ dẫn cậu đi làm quen với cửa hàng một chút." Giọng của người nhân viên một mắt không có chút cảm xúc nào, anh ta dẫn Hàn Phi đi một vòng trong nhà kho, giới thiệu các vật phẩm ở từng khu vực cho Hàn Phi: "Cậu phải nhớ kỹ vị trí của những loại hàng hóa này, nếu hàng bên ngoài bán hết thì phải bổ sung kịp thời, hàng mới đưa đến thì cậu cũng phải có trách nhiệm nghiệm thu."

"Hàng mới đưa đến sao? Còn có người sẽ giao hàng cho chúng ta à?"

"Mỗi một người bước vào cửa hàng sẽ vừa là khách hàng, cũng có thể vừa là hàng hóa." Người nhân viên một mắt dừng lại một lúc lâu, sau đó nói thêm: "Chúng phần lớn đều là khách hàng."

"Tôi hiểu rồi." Hàn Phi gật đầu.

"Cậu cũng phải chịu trách nhiệm về vệ sinh trong cửa hàng, nhiều khách hàng sẽ làm lộn xộn cửa hàng, cậu phải đảm bảo rằng cửa hàng luôn sạch sẽ và gọn gàng, ít nhất là về mặt bề ngoài, như thế khách hàng mới muốn mua sắm." Nhân viên một mắt chỉ vào nhãn hiệu trên kệ hàng của nhà kho: "Trong cửa hàng tất cả các vật phẩm đều không ghi giá, nhưng chúng đều được ẩn tính giá cả."

"Ẩn tính giá tiền nghĩa là sao?"

"Chúng ta đơn giản là chia những khách hàng bước vào cửa hàng thành bảy loại dựa theo chấp niệm mạnh yếu: một chút tiếc nuối, rất tiếc nuối, vô cùng tiếc nuối, những khách hàng trong lòng còn có tiếc nuối là phổ biến nhất, giá bộ phận cơ thể của chúng không cao, ngay cả những khách hàng vô cùng tiếc nuối cũng không thể bán được với giá rất cao." Nhân viên một mắt đang truyền đạt kiến thức về giá trị hàng hóa cho

Hàn Phi, nhưng đối với Hàn Phi, đây quả thực là giải thích về cấp độ sức mạnh của lệ quỷ trong thế giới này.

"Giá cao hơn so với những khách hàng trong lòng còn có tiếc nuối là những khách hàng trong lòng mang oán niệm, những khách hàng lòng mang oán niệm này thường ngụy trang giống như những khách hàng lòng mang tiếc nuối, tất cả bọn chúng vẫn ở hình dạng con người. Nhưng khi những oán niệm đó gặp nguy hiểm, bọn chúng sẽ lộ ra cơ thể thật của mình, và chúng sẽ biến thành những dạng quái vật khác nhau. Giá trị oán niệm liên quan đến kích thước cơ thể của chúng, chúng ta chia chúng thành ba loại nhỏ, vừa và lớn theo kích cỡ cơ thể."

Lời nói của nhân viên một mắt khiến Hàn Phi nhớ đến Tiểu Bát, bình thường Tiểu Bát biểu hiện như một đứa trẻ vô hại, nhưng khi tất cả nạn nhân của vụ chặt thây ghép xác dung hợp lại với nhau, con bé sẽ biến thành một ác quỷ màu máu khổng lồ.

"Oán niệm là rất nguy hiểm, nhưng cũng rất hiếm gặp, nếu cậu gặp phải oán niệm cỡ vừa và nhỏ thì có thể thử cùng nó tiến hành giao dịch. Còn nếu như gặp phải oán niệm cỡ lớn thì tìm cách dẫn nó tới nhà kho."

"Tiền bối à, không phải anh vừa nói khách hàng được chia thành bảy loại sao? Tính đi tính lại cũng mới có sáu loại mà."

"Một số rất ít oán niệm sẽ biến chất thành hận ý thuần túy, chúng ta gọi tắt loại khách hàng này là hận ý. Nếu cậu gặp hận ý mà may mắn sống sót, thì có thể đến nhà kho tìm nó và nó sẽ nói cho cậu biết phải làm gì."

Giá của các vật phẩm trong cửa hàng này vô cùng quỷ dị, tất cả các vật phẩm đều được ghi chú theo bộ phận cơ thể của khách hàng, ví dụ như kẹo ở cửa ra vào, giá của một cái kẹo tương đương với một con mắt của một khách hàng lòng mang tiếc nuối; mà kệ hàng ở chỗ sâu nhất là một người giấy có giá tương đương với một cái đầu người có oán niệm cỡ nhỏ.

Với cách tính giá thẳng thắn và đẫm máu như vậy, chẳng trách họ không dám ghi trực tiếp giá cả trên hàng hóa.

Sau khi giới thiệu giá trị bản thân của khách hàng và hàng hóa trong nhà kho, nhân viên một mắt hỏi lại Hàn Phi, không ngờ Hàn Phi nói khá trôi chảy, hắn chỉ cần nhìn một lần là đã nhớ được tên và vị trí của tất cả hàng hóa.

"Tiền bối à, đêm qua hình như có một tiếng ca vang lên, nó là hận ý à……" Hàn Phi vừa nhắc tới, chưa kịp nói tiếp liền bị người nhân viên bán hàng hung hăng trừng mắt liếc.

"Không có khách hàng nào ở trên cả hận ý. Cấp độ đó được gọi là không thể nói, nếu cậu không muốn chết thì đừng có nói tới những thứ này." Người nhân viên một mắt lại bắt đầu giới thiệu cho Hàn Phi kệ hàng ở bên ngoài, dạy Hàn Phi cách sử dụng các loại dụng cụ trong cửa hàng, sau đó đưa Hàn Phi vào phòng chuẩn bị của nhân viên.

"Đây là nơi giao ca của chúng ta, những bức ảnh trên tường là đồng nghiệp cũ."

Sau khi người nhân viên một mắt nói xong, Hàn Phi ngẩng đầu nhìn một cái, từng khuôn mặt trên ảnh chụp bị bút đỏ xóa đi gần như phủ kín cả bức tường.

"Nhìn đây." Khi Hàn Phi quay đầu lại, nhân viên một mắt ấn vào công tắc máy ảnh trong tay, một bức ảnh nhanh chóng được bắn ra từ chiếc máy ảnh cũ: "Sau đây ảnh của cậu cũng sẽ được dán ở đây, hả?"

Cầm bức ảnh của Hàn Phi, lần đầu tiên vẻ mặt của người nhân viên bán hàng một mắt thay đổi.

"Có chuyện gì sao?"

"Tại sao máy ảnh không chụp được cậu?" Nhân viên một mắt đưa bức ảnh cho Hàn Phi, trong bức ảnh không có gì cả.

Hàn Phi cũng cảm thấy kỳ quái, lẽ nào cái máy ảnh này chỉ có thể chụp được ma quỷ thôi sao?

Hắn liếc nhìn vào máy ảnh, có một cái quỷ nhãn được ẩn giấu trong ống kính máy ảnh.

"Hay là anh thử lại lần nữa xem sao?" Lần này Hàn Phi thúc giục quỷ văn trên người, hắn để âm khí của quỷ văn che kín cơ thể mình.

Nhân viên một mắt chụp lại lần nữa, lần này trong ảnh có một bóng người, nhưng bóng dáng hơi mờ, nhìn hoàn toàn khác với Hàn Phi.

"Cứ như vậy đi." Nhân viên một mắt lấy ra một người giấy có kích thước bằng bàn tay từ trong ngăn kéo, sau đó đóng đinh bức ảnh và người giấy vào tường: "Nếu đồ vật trong cửa hàng bị mất, cậu sẽ cần phải bù lại, ngoài điều này ra, không có yêu cầu nào khác."

"Tôi muốn trở thành nhân viên bán hàng tạm thời. Làm thế nào để tôi rời đi nếu sau này tôi có việc phải làm?" Hàn Phi bạo dạn hỏi một câu.

"Rời đi á?" Tròng mắt của nhân viên một mắt không ngừng chuyển động, trên người xuất hiện những đầu dây đen, những sợi dây đó đâm thẳng vào huyết quản và trái tim của anh ta, một sự đau đớn không thể tưởng tượng nổi đột nhiên xuất hiện, anh ta quỳ rạp trên mặt đất bắt đầu nôn mửa, vô số mảnh giấy được phun ra từ miệng anh ta.

Một lúc lâu sau, nhân viên một mắt mới bình thường trở lại, đầu óc của anh ta dường như lại trở nên ngơ ngơ ngác ngác, con mắt còn sót lại cũng có chút vẩn đục: "Vừa rồi cậu hỏi tôi cái gì?"

"Không có gì, tôi đã nói sẽ làm việc chăm chỉ và cố gắng để ông chủ của chúng ta sớm thực hiện được tự do tài chính."

Chương 125: Làm việc là không thể nào làm việc

Người nhân viên một mắt không nghe rõ lời nói sau cùng của Hàn Phi, ánh mắt phản chiếu bóng dáng của Hàn Phi, anh ta luôn cảm thấy những ngày sắp tới có lẽ không còn bình yên như vậy nữa.

"Từ khi bức ảnh của cậu được ghim cùng với người giấy, cậu đã là nhân viên bán hàng mới trong cửa hàng. Bây giờ tôi sẽ đưa cậu đến một nơi mà chỉ có nhân viên bán hàng mới có thể đi."

Sau khi ho khan vài tiếng, nhân viên một mắt dẫn Hàn Phi vào một gian phòng bên cạnh kho hàng, phòng này có hai cửa, một cửa thông với nhà kho, còn một cửa chỉ cần đến gần thôi là đã có thể ngửi thấy mùi hôi thối rồi.

"Đây là phòng xử lý rác. Cánh cửa bên trái dẫn đến nhà kho, và cánh cửa bên phải dẫn ra con ngõ đằng sau." Nhân viên một mắt bước đến cánh cửa phòng có mùi hôi thối đẩy ra, bên ngoài là một con ngõ tối dài hơn mười mét, trong ngõ có ba thùng rác to lớn đặt cạnh nhau, mùi hôi thối kia là bốc ra từ thùng rác.

"Cậu nên chú ý vệ sinh các kệ hàng mỗi ngày, vứt 'hàng' đã hết hạn sử dụng và biến chất vào thùng rác."

"Nếu thùng rác đầy thì sao?" Hàn Phi liếc nhìn ra bên ngoài, có một thùng rác chứa đầy đồng phục của nhân viên bán hàng, hầu hết những bộ đồng phục đó đều không hoàn chỉnh và dính đầy máu, có thể thấy chủ nhân của những bộ quần áo đó trước khi chết đã đau đớn đến như thế nào.

"Đó không phải là chuyện mà cậu phải lo." Nhân viên một mắt ra hiệu cho Hàn Phi đi tới: "Chúng ta cũng cần phải dọn dẹp con ngõ, có rất nhiều 'chuột' trong con ngõ đằng sau này, hãy đặc biệt chú ý đến nó khi dọn dẹp."

“Tôi hiểu rồi.” Hàn Phi nhìn về phía đen kịt trong con ngõ, vừa nhìn thấy cuối ngõ hắn liền sửng sốt.

Đầu kia của ngõ nối liền với một con đường, bên kia đường là một trường học đổ nát.

Biển hiệu của trường đã mờ đi, Hàn Phi phải cố gắng rất nhiều mới có thể nhận ra chữ Ích Dân.

“Không ngờ là đi xuyên qua cửa hàng tiện lợi, đối diện lại là trường Học viện tư thục Ích Dân cơ đấy.”

Hàn Phi đã ghi nhớ bản đồ, biết rõ vị trí của trường học, nhưng nếu đi bộ từ con đường chính thì phải đi một vòng lớn mới đến được trường Học viện tư thục Ích Dân, trên đường đi có thể sẽ gặp phải một số nguy hiểm.

Sau khi trở thành nhân viên cửa hàng tiện lợi, hắn lại bất ngờ tìm thấy một con đường tắt.

“Cư xá Hạnh Phúc, cửa hàng tiện lợi Ích Dân và trường Học viện tư thục Ích Dân, ba nơi này vừa vặn có thể được nối thành một đường. Nếu như có thể trở thành quản lý cửa hàng và hiệu trưởng thì ……”

“Leng keng!”

Hàn Phi đang mơ mơ màng màng thì tiếng chuông ở cửa ra vào của cửa hàng tiện lợi đột nhiên vang lên, nhân viên một mắt lập tức đưa Hàn Phi quay lại cửa hàng.

Cửa hàng vắng vẻ vẫn không có ai, nhưng nhiệt độ có vẻ đã giảm xuống một chút.

“Đồng phục nhân viên mới ở trong phòng chuẩn bị, cậu cứ thay đồ đi, tôi sẽ ra chào đón khách hàng này.” Giọng nói của nhân viên một mắt không có bất kỳ gợn sóng nào.

“Có người vào?”

Hàn Phi nhìn lướt qua căn phòng trống trải, để không bỏ lỡ cơ hội học hỏi kinh nghiệm từ bậc tiền bối, hắn vội vàng đi vào phòng chuẩn bị của nhân viên, nhưng khi hắn thay quần áo xong và đi ra, nhiệt độ trong cửa hàng đã trở lại bình

thường, nhân viên một mắt đang lau dọn một bãi máu đen trên mặt đất.

"Khách hàng kia đã rời đi rồi sao?"

"Không." Sau khi nhân viên một mắt lau sạch vết máu trên mặt đất thì tiến vào phòng xử lý rác thải, Hàn Phi bước tới chỗ anh ta vừa đứng, phát hiện trên giá còn có thêm một cái sáp trắng.

"Đây thật đúng là một cái cửa hàng trần trụi, trắng trợn, hiểm độc! Chỉ có sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu, quan tâm đến cảm xúc của khách hàng thì họ mới thường xuyên lui tới, đuổi tận giết tuyệt thế này thì còn ai dám vào đây? Thảo nào kinh doanh ở đây tệ quá."

Hàn Phi bản thân là một diễn viên, sau khi khoác lên người bộ đồng phục nhân viên, thoạt nhìn hắn trông giống một nhân viên ở đây hơn là gã một mắt.

"Thùng rác ở con ngõ phía sau chứa đầy đồng phục của nhân viên cửa hàng bị nhuốm máu, trên bức tường cũng dán đầy ảnh của những nhân viên đã chết, có vẻ như đây là một ngành nghề có rủi ro cao." Hàn Phi bước tới cửa ra vào của cửa hàng tiện lợi: "Chủ cửa hàng thật là thiển cận, không có tài làm ăn kinh doanh, đi theo gã sẽ không có tương lai, ngược lại có thể sẽ tự chuốc lấy mạng sống của mình, mình không thể tự treo cổ trên một sợi dây thừng được, phải chừa một đường lui cho riêng mình mới được."

Đưa tay chạm vào cánh cửa của cửa hàng tiện lợi, Hàn Phi hơi dùng sức một chút để mở ra sau khi trở thành nhân viên bán hàng, nhưng quỷ văn trên người như bị nước nóng làm bỏng, bắt đầu giãy dụa và run rẩy.

"Mình không cảm thấy gì cả, nhưng quỷ văn lại bắt đầu đau đớn, xem ra hợp đồng lao động đúng là đã được ký kết trên quỷ văn rồi."

Một số kế hoạch nảy ra trong đầu Hàn Phi ngay lập tức: "Khi ma quỷ mang theo âm khí tiến vào cửa hàng thì chuông gọi hồn sẽ phát ra âm thanh, nhưng khi mình đến gần cửa hàng, chuông gọi hồn lại không có phản ứng gì cả. Có vẻ như

mọi thứ trong cửa hàng tiện lợi này đều được chuẩn bị cho oan hồn. Cũng đúng, bình thường ai có thể nghĩ rằng một người sống lại đến cửa hàng tiện lợi ở âm phủ để làm việc."

Sau khi lùi lại một bước, chỉ cần Hàn Phi rời khỏi cánh cửa của cửa hàng, quỷ văn sẽ không còn cảm thấy đau đớn nữa.

"Hợp đồng với cửa hàng tiện lợi được ký kết trên người quỷ văn, dù mình có làm gì đi chăng nữa, thì quỷ văn mới phải gánh chịu cái giá phải trả của nguyền rủa." Nhìn lướt qua cửa hàng tiện lợi, Hàn Phi nảy ra một ý tưởng táo bạo: "Có nên nhân cơ hội này mà dọn đi tất cả những thứ giá trị nhất trong cửa hàng này không nhỉ? Một quỷ văn đổi lấy rất nhiều 'hàng hóa', bất kể là tính toán thế nào, cũng đều rất lãi nha!"

Hàn Phi chính là đang ức hiếp quỷ văn, may ở bên trong quỷ văn không nghe được âm thanh của tiếng lòng hắn, chứ nếu như nó mà biết được suy nghĩ của Hàn Phi, đoán chừng sẽ tức giận đến hồn phi phách tán.

"Nếu trực tiếp ôm đồ rời đi thì sẽ được một mánh lớn. Nhưng mà oan gia nên giải không nên kết, mình còn muốn đem cư xá, cửa hàng, trường học tạo thành một cộng đồng tích hợp. Nếu hoàn toàn chọc giận chủ cửa hàng, kế hoạch tiếp theo sẽ thất bại." Nghĩ thông suốt điểm này, Hàn Phi quyết định trước tiên phải chăm chỉ làm việc, ít nhất phải hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến rồi tính tiếp: "Làm quỷ có thể không có khuôn mẫu, nhưng làm người thì nhất định phải có tầm nhìn xa trông rộng."

Hàn Phi đứng trong cửa hàng, ông già cầm chồng tiền giấy dày cộp vẫn một mực lén lút quanh quẩn ở bên ngoài, ông ta dường như vẫn còn muốn có ý đồ với Hàn Phi, nhưng lại không dám đi vào.

"Ông già này thật là rắc rối. Tốt hơn hết là nên nhanh chóng tiêu diệt ông ta càng sớm càng tốt." Hàn Phi quay đầu lại nhìn, nhân viên một mắt vẫn chưa trở lại, hắn lại chạm vào cánh cửa một lần nữa, giả bộ muốn trốn khỏi cửa hàng tiện lợi.

Không phải là khả năng phân biệt của ông già kia yếu, thật sự là kỹ năng diễn xuất của Hàn Phi quá mạnh, hắn thể hiện ra

toàn bộ sự do dự, giãy dụa, sợ hãi và kinh hoảng.

Nhìn thấy Hàn Phi có vẻ muốn rời khỏi cửa hàng tiện lợi, ông già lặng lẽ đi tới, dường như sợ người khác tranh đoạt, cũng không dám phát ra âm thanh quá lớn.

"Cửa hàng tiện lợi này ăn thịt người đấy! Bây giờ cháu đi theo bác vẫn còn kịp!" Ông già hạ giọng: "Bác liều mạng đắc tội chủ cửa hàng cứu cháu, hãy tin tưởng bác, chỉ cần cháu chạy qua đường là sẽ không sao."

Ánh mắt Hàn Phi biểu lộ xoắn xuýt, nghiến răng nghiến lợi, tựa như trong lòng đang cảm thấy bị dày vò cực độ.

"Bây giờ cháu vẫn còn cơ hội để rời đi, một lát nữa, cháu có muốn trốn cũng sẽ không chạy trốn được nữa đâu! Bác sẽ đưa cháu đến nơi an toàn!" Ông già không ngừng thuyết phục, ông ta nhận thấy Hàn Phi đang từ từ dao động.

Tay nắm lấy cánh cửa, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, Hàn Phi sắp cắn răng cắn lợi đến bật máu, hắn nhìn sang phía đối diện của đường phố, cuối cùng hạ quyết tâm.

Hàn Phi đẩy ra cánh cửa của cửa hàng tiện lợi, khi hắn muốn rời khỏi cửa hàng, quỷ văn trên người không ngừng phát ra tiếng kêu thảm cùng tiếng cầu xin tha thứ, quỷ văn ở bên trong còn chưa biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, tưởng rằng Hàn Phi đang cố ý giày vò nó.

"Cháu không thể thoát ra được! Da sẽ bị lột ra mất!" Khi quỷ văn ở bên trong phát ra tiếng kêu thảm thì đồng thời Hàn Phi cũng phát ra một tiếng gào thét đau thấu tim gan.

"Nắm lấy tay bác nào!" Ông già chủ động nắm lấy cánh tay Hàn Phi, trên mặt lộ ra một nụ cười âm hiểm, khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn phấn khích nhìn Hàn Phi.

Nhưng điều làm cho ông ta mơ hồ cảm thấy bất an là Hàn Phi rõ ràng phát ra tiếng kêu thảm chói tai, mà trên mặt hắn lại mang theo ý cười.

"Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn!"

Mười điểm thể lực bùng nổ với sức mạnh kinh ngạc, ông già không đề phòng tiến thêm một bước, bất ngờ bị Hàn Phi

kéo cổ tay vào trong cửa hàng tiện lợi.

Chuông gọi hồn ở cửa vang lên, nhân viên một mắt đã bay đến cửa không biết từ lúc nào, anh ta và Hàn Phi một trái một phải nhìn chằm chằm ông già, trên khuôn mặt âm trầm của hai người nặn ra một nụ cười, sau đó cùng đồng thanh nói ra bốn chữ.

“Chào mừng quý khách.”

Chương 126: Có được một nhân viên như tôi là điều may mắn của ông chủ

“Cái này……”

Hối hận, vô cùng hối hận, trong lòng ông già như thể có một vạn oan hồn gào thét.

Ông ta phải tự thừa nhận rằng mình đã đánh giá thấp Hàn Phi, ông ta đã đánh giá thấp sự phức tạp và đáng sợ của nhân tính.

“Tôi không muốn mua gì cả.”

Ông già nhất thời không có phản kháng, ông ta theo bản năng co rụt lại về sau, nhưng cánh tay lại bị Hàn Phi nắm rất chặt.

Hai người nhân viên bán hàng trước mặt dường như là đã thương lượng xong, hai người họ không ngừng lặp lại cùng một câu với vẻ mặt âm trầm.

“Bác muốn mua cái gì?”

“Tôi muốn về nhà.”

Hai cánh tay của ông già bị hai nhân viên nắm lấy, ông ta bị kéo vào trong cửa hàng.

“Bác muốn mua cái gì?”

Mặc dù nhân viên bán hàng đang lặp lại một câu nói tương tự, nhưng sát khí ẩn chứa trong lời nói càng ngày càng nghiêm trọng.

Ông già nhìn Hàn Phi và nhân viên một mắt giống như cầu xin tha thứ, cuối cùng bất đắc dĩ bước đến quầy hàng bên cạnh cầm một viên kẹo.

“Tôi muốn mua một viên kẹo.” Giọng ông già run run, ông ta sống ở ngã tư đường nên biết rất rõ thông tin chi tiết về cửa hàng này, đây là một cửa hàng tiện lợi mà không tiện lợi chút nào cả.

“Chúng tôi hiện đang có chương trình mua ba viên kẹo sẽ được tặng thêm một viên.” Với nụ cười chuyên nghiệp trên khuôn mặt, Hàn Phi mang đến cho người ta cảm giác như một làn gió xuân: “Bác có muốn mua thêm không?”

“Nhưng mà……” Sắc mặt ông già tái mét, cầm chặt viên kẹo trong tay: “Tôi không có nhiều mắt như vậy.”

Ông già này biết rõ giá ẩn của các mặt hàng trong cửa hàng tiện lợi, ông ta sẵn sàng hy sinh một con mắt của mình: “Thanh toán cho tôi.”

Nhân viên một mắt nhẹ gật đầu, từ trong túi lấy ra một người giấy nhỏ cho ông già nuốt.

Chỉ sau vài giây, cơ thể của ông già bắt đầu biến dạng, ông ta đau đớn bóp lấy cổ mình, sau đó đưa tay vào cổ họng để cố móc lấy người giấy kia ra, nhưng dù có làm cách nào thì ông ta cũng không thể chạm vào người giấy được.

Nghe loáng thoáng có một tiếng cười ở trong bụng, ông ta vẫn duy trì tư thế đáng sợ đó, âm khí trên người giảm dần, cuối cùng biến thành một vũng máu đen hôi thối.

Nhân viên một mắt nhặt người giấy bị dính máu đen lên, người giấy kia đang cầm một viên kẹo mới trên tay, nụ cười trên mặt càng trở nên chân thực.

“Tiền bối à, giá trị của một viên kẹo chẳng phải là bằng một con mắt của ông ta thôi sao?” Theo Hàn Phi, chỉ cần chênh lệch giá gấp đôi đã là lãi rồi, nhưng hắn không ngờ gã một mắt còn ác hơn, trực tiếp giết người luôn.

“Giá chỉ được sử dụng khi bên kia có thể thương lượng được với chúng ta về giá cả.” Nhân viên một mắt đem người giấy cẩn thận bỏ vào trong túi, anh ta cầm dụng cụ trong phòng xử lý rác bắt đầu dọn dẹp mặt đất.

Nhìn nhân viên một mắt bận tới bận lui, Hàn Phi từ từ nhận ra người đàn anh này thật ra là một người rất đáng tin cậy.

“Ông già không dám phản kháng trước mặt gã một mắt, thực lực của anh ta kinh khủng thế sao?” Hàn Phi đột nhiên có chút tò mò đối với nhân viên một mắt, hắn chủ động giúp đỡ

dọn dẹp vệ sinh: "Có gã một mắt ở đây, nhiệm vụ đêm nay xem ra cũng không khó lắm nhỉ."

Hai nhân viên bán hàng còn chưa dọn dẹp xong, từ ngõ sau bỗng có tiếng động lạ, hình như thùng rác đã bị lật.

Khi âm thanh này vang lên, đầu nhân viên một mắt lại bắt đầu đau nhức, con mắt duy nhất còn lại của anh ta cứ đập liên hồi, dường như có thể bật ra khỏi hốc mắt bất cứ lúc nào.

Anh ta bất giác lẩm bẩm những lời không ai hiểu, ngồi xổm trên mặt đất và bịt chặt tai lại.

"Anh có sao không?"

"Chuột, lũ chuột kia lại tới, sớm muộn gì chúng mày cũng sẽ bị giết, giết hết…" Nhân viên một mắt không muốn tới gần phòng xử lý rác, một mình ngồi xổm trên mặt đất, bắt đầu nói như điên.

Nhân viên một mắt cảm giác lúc tỉnh táo thì giống như người bình thường, nhưng một khi bị kích thích sẽ trở nên rất đáng sợ.

Hàn Phi cũng không dám tùy tiện đến gần một mắt, hắn cầm dụng cụ dọn dẹp trên mặt đất xoay người đi vào phòng xử lý rác.

"Khi mình bảo rời đi, gã một mắt đã phát điên, hai chữ rời đi dường như kích hoạt nguyền rủa mà chủ cửa hàng đặt trên người anh ta; giờ anh ta nghe thấy âm thanh của con ngõ sau là lại bắt đầu phát điên. Chẳng lẽ trong ngõ có ẩn giấu thứ gì đó rất quan trọng với anh ta?"

Nguyền rủa trên nhân viên bán hàng được chủ đặt ra để phòng ngừa việc ngoài ý muốn, nhân viên một mắt khi nghe thấy âm thanh của con ngõ phía sau sẽ kích hoạt nguyền rủa, có nghĩa là có thứ gì đó ở trong ngõ có thể giúp anh ta tìm lại được lý trí.

Ngửi thấy mùi hôi thối trong không khí, Hàn Phi đặt dụng cụ trong tay xuống, mở cánh cửa sau của cửa hàng tiện lợi ra.

Ngay khi cửa sau mở ra, mọi âm thanh bên ngoài đều biến mất.

Hàn Phi nhìn vào trong ngõ, mọi thứ vẫn bình thường, chỉ khác là có một quả bóng từ từ lăn tới chân hắn.

"Bóng à? Size này chắc không vừa đầu người đâu, có lẽ chỉ là một quả bóng thôi."

Từ từ ngồi xổm xuống, Hàn Phi dùng đầu ngón tay sờ vào quả bóng, nhưng hệ thống không có phản ứng gì, lúc này hắn mới dám nhặt quả bóng lên: "Một mắt nói rằng có rất nhiều chuột trong ngõ, nhưng chuột làm sao mà chơi bóng được nhỉ?"

Hắn cầm bóng đi ra khỏi cửa, quỷ văn trên người lại bắt đầu kêu thảm, nhưng để điều tra rõ ràng, Hàn Phi chỉ có thể để quỷ văn chịu khổ một chút vậy.

"Thùng rác đã bị lật tung, nhưng không có dấu răng và dấu móng vuốt rõ ràng ……" Khi Hàn Phi chậm rãi đi đến giữa thùng rác thứ nhất và thùng rác thứ hai, hắn dừng lại.

Một cậu bé bốn hoặc năm tuổi đang trốn giữa hai thùng rác. Khi đứa trẻ nhìn thấy Hàn Phi trên người mặc đồng phục nhân viên thì khuôn mặt tái nhợt vì sợ hãi, hai con mắt thì đẫm lệ, nhưng mà không dám khóc thành tiếng.

Nó cắn chặt bàn tay nhỏ bé của mình, nước mắt không ngừng chảy xuống, liều mạng chui vào trong góc bẩn thỉu.

Nói thẳng ra, Hàn Phi hiện tại cũng rất sợ hãi, dù sao hắn vẫn chưa thoát game được, nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì xong đời.

Mắt to nhìn chằm chằm mắt nhỏ, một lúc sau, Hàn Phi cúi người xuống trước, nhẹ nhàng lăn quả bóng trong tay đến trước mặt đứa trẻ: "Đây là đồ của em à?"

Cậu bé ôm quả bóng gật đầu trong nước mắt, vẫn không dám nói chuyện, như thể sợ tiếng khóc sẽ trực trào ra khỏi miệng.

"Em sống ở gần đây à? Người lớn đâu hết rồi?" Hàn Phi hỏi hồi lâu đứa trẻ cũng không mở miệng, đành phải lùi lại nhường đường: "Coi như anh không nhìn thấy em, em mau về nhà đi, sau này đừng tới đây chơi nữa, nơi này rất nguy hiểm."

Đứng dậy, Hàn Phi lùi đến cửa sau của cửa hàng tiện lợi.

Thấy Hàn Phi chủ động lùi lại, đứa trẻ chạy ra cầm quả bóng.

Nó liếc nhìn Hàn Phi một cách bất định, thấy Hàn Phi thật sự không có ý định đuổi theo, liền đặt bóng xuống, cúi đầu chào Hàn Phi góc một trăm độ, rồi chạy một mạch ra ngoài ngõ.

"Em quên cầm bóng này." Hàn Phi lắc đầu: "Đứa trẻ này đáng yêu quá, nếu đám lệ quỷ ở thế giới tầng sâu đều giống như nó có phải tốt không."

Nghe được lời nhắc nhở của Hàn Phi, thằng bé lại lảo đảo chạy trở lại và nhặt quả bóng trên mặt đất lên.

"Ê nhóc, em tên gì? Sau này chúng ta có thể làm bạn với nhau."

Hàn Phi lại lên tiếng, lần này đứa trẻ không có chạy trốn, sau một hồi phiền não liền nói: "Mẹ em nói rằng những người trong cửa hàng đều rất đáng sợ."

"Em biết người trong cửa hàng rất đáng sợ, thế sao còn muốn chạy đến ngõ này chơi?" Hàn Phi chỉ muốn trêu trọc thằng bé, một thằng nhóc đáng yêu như vậy thật hiếm thấy trong thế giới tầng sâu này.

"Em đến chơi với anh trai, anh trai ở đây, ở bên trong bức tường này này."

"Trong tường á?" Đứa trẻ nói xong, Hàn Phi lập tức cảnh giác nhìn lên tường.

Con ngõ phía sau rất tối, chỉ khi đến gần thì mới có thể phát hiện ra có bóng người trên tường.

"Anh trai em ở trong tường, anh ấy từng muốn cứu em và mẹ, sau đó đi vào cửa hàng, thế là từ đấy em không gặp anh ấy nữa. Bà cụ nhân viên bán hàng ở bên trên nói rằng ai vào cửa hàng thì cuối cùng cũng sẽ xuất hiện ở trên tường, bà nói anh trai em chắc cũng ở trong tường." Thằng bé lắp ba lắp bắp nói một tràng, Hàn Phi tinh ý bắt ngay được điểm mấu chốt.

“Bà cụ nhân viên bán hàng ở bên trên?” Hàn Phi đã xem qua ảnh ở trong phòng chuẩn bị của nhân viên, bức ảnh của chính mình được dán bên cạnh bức ảnh của một mắt, còn bên cạnh bức ảnh của một mắt hình như là khuôn mặt của một bà cụ đã bị gạch xóa.

“Có phải anh của em có khuôn mặt trái xoan, tóc dài dài……” Hàn Phi miêu tả hình dáng của một mắt, mới nói được một nửa, đứa trẻ liền chạy về phía hắn.

“Anh đã gặp anh trai của em rồi à?”

Hàn Phi còn chưa kịp đáp lời, trong đầu vang lên âm thanh của hệ thống:

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ ẩn rank G – anh trai mất tích.”

“Anh trai mất tích: Giúp đứa trẻ trước mặt tìm được anh trai, người thân đoàn tụ là một điều tốt.”

“Chú ý! Phần thưởng nhiệm vụ ẩn không cố định, nhiệm vụ ẩn có thể ảnh hưởng đến các nhiệm vụ khác, hãy cẩn thận lựa chọn phương thức hoàn thành.”

Nếu không có hệ thống nhắc nhở đằng sau, chắc là Hàn Phi đã đưa đứa trẻ đi gặp một mắt ngay rồi: “Nhiệm vụ ẩn không thể đơn giản như vậy. Nếu mình trực tiếp đưa đứa trẻ đi gặp một mắt, một mắt có khi sẽ bị nguyền rủa chết dữ dội. Quản lý cửa hàng trốn trong nhà kho khéo khi cũng chạy ra giết mình và đứa trẻ mất……”

Chuyện này phải tính toán kỹ lưỡng hơn, muốn hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn hảo thì trước hết phải giải trừ nguyền rủa trong cơ thể người anh trai đã.

Hàn Phi nhìn chằm chằm thằng bé trước mặt, trong đầu nảy sinh một kế hoạch: “Có lẽ mình có thể lợi dụng đứa trẻ này để chiếm lòng tin của anh trai nó, sau đó nhân viên cũ mới hợp lực từ từ tìm cơ hội thay thế quản lý cửa hàng.”

“Quản lý cửa hàng thực lực rất mạnh, nhưng ở cái thế giới tầng sâu hỗn loạn này, ai có thể đảm bảo rằng sẽ không có tai nạn? Chỉ cần cơ hội đến, một mắt và mình có thể nắm bắt, vậy

thì trở thành quản lý cửa hàng cũng không phải là không có khả năng.”

Mặc dù đây là ngày đầu tiên Hàn Phi đi làm, nhưng hắn đã nghĩ đến việc cùng nhân viên cũ hợp lực nổi dậy để thay thế quản lý cửa hàng.

“Nguyền rủa rất khó giải trừ, hiện tại mình chỉ biết có hai cách, cách thứ nhất là người hạ nguyền rủa phải chủ động giải trừ, cách thứ hai là giết chết người bị nguyền rủa.”

“Hiện tại thực lực của mình và quản lý cửa hàng chênh lệch quá nhiều, tốt hơn hết là nên trung thực làm việc, mọi thứ cứ từ từ mà làm. Chỉ cần mình còn sống, xác suất thành công sẽ càng ngày càng cao.”

Trong mắt lóe lên một tia sáng, Hàn Phi nhanh chóng khống chế được cảm xúc của mình: “Anh đã từng gặp anh trai của em, nhưng bây giờ chưa thể cho em gặp được, nhưng anh hứa không bao lâu nữa sẽ để 2 anh em đoàn tụ với nhau.”

“Có thật không?”

“Đương nhiên rồi.” Dùng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, Hàn Phi xoa xoa đầu đứa trẻ, tâm tư thằng bé đơn giản, cảm xúc duy nhất truyền đến Hàn Phi là lo lắng và nhớ nhung người thân.

Chương 127: Tôi chỉ là nhân viên tạm thời

Trên thế giới này có cả người tốt và người xấu.

Ở thế giới tầng sâu cũng như vậy, một số lệ quỷ khi còn là con người thì xấu xa độc ác, sau khi chết chúng trở nên tồi tệ hơn và trở thành những ác quỷ gieo rắc nỗi tuyệt vọng; nhưng cũng có những oan hồn vì oan sai mà chết, trong lòng chúng vẫn giữ được thiện tâm.

"Em tên gì? Khi nào có cơ hội, anh sẽ dẫn em đi gặp anh trai."

"Em là Đom Đóm, mẹ em bảo trên thế giới này có một loại côn trùng có thể phát sáng trong bóng tối, nó được gọi là đom đóm đấy, nhưng em chưa nhìn thấy nó bao giờ."

"Bố mẹ mong con trai thành rồng thì nhiều, nhưng mong con trở thành côn trùng thì là lần đầu anh thấy đấy." Hàn Phi yêu cầu đứa trẻ mau chóng cầm quả bóng rời đi: "Em đừng đến đây chơi nữa, cho anh biết địa chỉ nhà em, anh sẽ đến tìm."

"Mẹ con em ở khách sạn bên cạnh cửa hàng tiện lợi. Mẹ không chịu đi, hình như là đợi anh trai trở về."

Đứa trẻ có vẻ hơi khó nói, sau khi chủ động cho Hàn Phi biết địa chỉ nhà liền cầm quả bóng chạy đi.

"Thằng bé này thật là thú vị…" Nhìn lại bức tường ở con ngõ một lúc lâu, Hàn Phi thật sự quan tâm đến những bóng đen trên tường hơn, tất cả những "người" đã từng làm nhân viên bán hàng ở đây dường như cuối cùng đều bị giết chết, còn tàn hồn thì bị giam cầm ở trên bức tường này.

Theo thời gian, trên tường dày đặc những bóng hình người mờ nhạt, và mỗi bóng hình người tượng trưng cho một nhân viên.

“Đây có lẽ không phải là lần đầu tiên Đom Đóm chạy vào ngõ chơi, nhưng những con quỷ trên tường không những không giết chết và chiếm đoạt linh hồn của nó, mà họ còn chủ động chơi đùa cùng nó.”

“Khi mình vừa mở cửa, quỷ trên tường dường như muốn giúp Đom Đóm ẩn náu, không ai có bất kỳ thay đổi nào để làm lộ vị trí của nó.”

Những tàn hồn trên tường rất cố gắng bảo vệ Đom Đóm, từ góc độ này, Hàn Phi cảm thấy những tàn hồn đó có thể trở thành bằng hữu của mình.

“Xem ra hầu hết các đồng nghiệp và tiền bối của mình đều là người tốt nha!”

Nhìn bức tường ở con ngõ sau, Hàn Phi khẽ cúi đầu: “Đây là ngày đầu tiên tôi đi làm, xin các tiền bối chiếu cố nhé.”

Hắn thấy trên tường vẫn không có gì khác thường liền vào nhà, vừa định đóng cửa lại thì mơ hồ nhìn thấy trên tường có bóng dáng người chậm rãi chuyển động, dường như mọi người đang bàn luận gì đó.

“Những nhân viên bán hàng trước đây đều bị phong ấn trong tường, mình tò mò tại sao quản lý cửa hàng lại không giết họ vĩnh viễn để loại trừ hậu họa? Quản lý cửa hàng vẫn cần tàn hồn của họ để kiểm soát sức mạnh của họ sao?”

Sức mạnh linh hồn của loại trong lòng còn mang tiếc nuối không phải là đặc biệt mạnh, nhưng khi hàng trăm tiếc nuối tập hợp lại với nhau thì đó là một sức mạnh vô cùng kinh khủng.

“Leng keng!”

Chuông gọi hồn ở cửa lại vang lên, Hàn Phi đang định bước vào nhà thì chiếc nhẫn của người chủ nhà trên ngón tay truyền đến một cơn ớn lạnh.

Khẽ vuốt vết nứt trên chiếc nhẫn, Hàn Phi trốn ở trong phòng xử lý rác thải liếc mắt nhìn ra bên ngoài.

Anh chàng nhân viên một mắt đứng trong quầy thu ngân, trước mặt anh ta là một người phụ nữ mặc đồ đỏ cao gần hai

mét rưỡi.

Người phụ nữ trùm một chiếc khăn cô dâu màu đỏ như máu và mặc một chiếc váy cưới lớn màu đỏ, nhưng trên ngực lại đeo một bông hoa màu trắng.

Gần như cùng lúc người phụ nữ đó xuất hiện, nhiệt độ trong cửa hàng tiện lợi giảm xuống mức đóng băng, nhân viên một mắt trở nên rất lịch sự, nghiêm túc tiếp đón người kia.

Hầu hết thời gian đều là nhân viên một mắt đặt câu hỏi, người phụ nữ chỉ thỉnh thoảng gật đầu, Hàn Phi hoàn toàn không nghe rõ cuộc đối thoại giữa họ, chỉ mơ hồ nghe thấy cái gì mà cúng tuần, hồi hồn, tòa nhà chết chóc, số 144 v.v.

Vài phút sau, nhân viên một mắt bước ra khỏi quầy thu ngân và ra hiệu cho người phụ nữ đi theo anh ta vào nhà kho.

Khi người phụ nữ cao hơn hai mét xoay người, cô ta dừng lại một chút hướng về phía phòng xử lý rác nơi Hàn Phi đang ẩn náu, khăn trùm đầu bị gió thổi bay, Hàn Phi nhìn thấy cái miệng nứt ra.

“Cô ta phát hiện ra mình sao?”

Người phụ nữ không làm khó Hàn Phi, cô ta từ từ tiến vào nhà kho với một gói hàng đầy máu trên tay.

Không có tiếng động bất thường nào phát ra, chỉ là ánh sáng trong nhà kho đột nhiên mờ đi rất nhiều.

Tiếng ho khan vang lên, nhân viên một mắt bước ra khỏi nhà kho, trên lưng mang theo một người giấy có chiều cao tương đương người thường, người giấy kia mang một nụ cười trên mặt, hai tay che mắt nhân viên bán hàng.

Người phụ nữ mặc váy cưới cũng bước ra, nhưng gói hàng dính máu trên tay đã không còn nữa.

Chuông gọi hồn vang lên, nhân viên một mắt cõng người đàn ông giấy, cùng người phụ nữ mặc váy cưới rời khỏi cửa hàng tiện lợi.

“Người giấy mà một mắt cõng đi hoàn toàn khác với người giấy bình thường, biểu cảm trên khuôn mặt giống như người

sống vậy, liệu đây có phải là chủ cửa hàng không nhỉ?"

Nhiệt độ trong cửa hàng đã trở lại bình thường, Hàn Phi lặng lẽ đi tới cửa kho, bên trong nhà kho sáp trắng đã tắt, tối đen như mực.

"Cho dù người giấy được một mắt cõng đi không phải là chủ cửa hàng thì cũng có một phần ý thức của ông chủ. Dù sao thì biểu hiện của người giấy này cũng gần như là không có gì khác biệt so với người sống, nó còn biết che mắt của nhân viên, có vẻ như là lo lắng một mắt sẽ nhìn thấy gì đó."

Hàn Phi không tin một người giấy bình thường lại thông minh như vậy, phỏng chừng là chủ cửa hàng đang điều khiển nó.

"Thực lực của người phụ nữ mặc váy cưới rất mạnh, mình cảm thấy còn đáng sợ hơn cả Từ Cầm. Cô ta dường như muốn nhờ chủ cửa hàng giúp đỡ, cái gói hàng kia chắc là thù lao."

Lần theo vết máu trên mặt đất, Hàn Phi đi đến kệ hàng cuối cùng trong nhà kho.

Cảm giác thật khó chịu khi bị những người giấy nhìn chằm chằm, nhưng sau khi vừa quay lại đây Hàn Phi cũng nhận ra một điều.

Khi hắn đến đây lần đầu tiên, ánh mắt của những người giấy đó không khác gì những người sống, và chứa đựng nhiều cảm xúc khác nhau.

Còn lần này đi vào, ánh mắt của những người giấy đó rất đờ đẫn, tựa như là mất đi linh hồn vậy.

"Vết máu dừng ở đây." Hàn Phi nhìn chằm chằm một người giấy trước mặt, bỏ nó xuống.

Giữa người giấy và bức tường có một khoảng trống, Hàn Phi nhìn vào trong thì thấy một chiếc quan tài được giấu sau kệ hàng cuối cùng.

"Thật là bí ẩn." Hàn Phi nhớ kỹ vị trí của tất cả người giấy, sau đó bỏ ra một vài người giấy rồi chui vào kệ hàng.

Khi hai tay của hắn chạm vào nắp quan tài, quỷ văn thét lên một tiếng thấu tim, đau đến không chịu nổi, vấn đề là không phải chính Hàn Phi bị đau.

"Người anh em à, chịu đựng một chút thôi."

Gói hàng do người phụ nữ mặc váy cưới gửi đến đã được mở ra, tấm vải đỏ dính máu rơi xuống một bên, Hàn Phi dùng hai tay đẩy nắp quan tài ra.

Bên trong quan tài là thi thể của những người khác nhau, và ở giữa những cỗ thi thể được ghép lại, có một người giấy đỏ như máu, to bằng lòng bàn tay.

Người giấy nhắm mắt lại như thể anh ta đang ngủ vậy.

Nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện trên người giấy có vô số khuôn mặt oan hồn đau khổ gào thét, trong đó có rất nhiều gương mặt Hàn Phi đã từng nhìn thấy trong ảnh chụp ở phòng chuẩn bị nhân viên.

"Người giấy này muốn có thân thể thật sao?"

Hàn Phi đang hết sức chăm chú và căng thẳng thì trong phòng đột nhiên vang lên một giọng nói.

"Cứu tôi với, cứu tôi với…"

Hàn Phi giật nảy cả mình, suýt chút nữa thì ngã vào quan tài rồi.

Hắn mở to mắt nhìn xung quanh, cuối cùng phát hiện giọng nói đó phát ra từ sáp trắng.

Ngồi xổm bên cạnh ngọn nến, Hàn Phi nhìn chằm chằm đối phương, trên mặt nó giống như là viết ra bốn chữ giết người diệt khẩu vậy.

"Anh là nhân viên mới à? Nguyền rủa trên người anh hiện tại còn chưa sâu, anh mau tranh thủ đưa tôi ra khỏi đây đi, tôi sẽ trả ơn anh!" Mặt người trên sáp trắng vô cùng mơ hồ, nó cố gắng hết sức để tạo ra âm thanh: "Người giấy đi rồi, nó rất hiếm khi rời khỏi cửa hàng, đây là cơ hội ngàn năm có một đấy."

“Chỉ là một ngọn nến mà muốn thuyết phục tao sao? Tao tuyệt đối trung thành với quản lý cửa hàng, mày không thể làm lung lay được tao chỉ bằng vài lời nói.” Ánh mắt Hàn Phi tràn đầy sát khí.

“Anh đã cậy nắp quan tài của quản lý cửa hàng vào ngày đầu tiên đi làm, đây mà là tuyệt đối trung thành hả?”

“Tao chỉ muốn tìm hiểu thêm về nó thôi.”

“Anh là một người thông minh, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa.” Khuôn mặt trên ngọn nến không ngừng kêu khóc: “Anh có biết tại sao những ngọn nến trong cửa hàng này có thể cháy suốt đêm không? Anh có biết tại sao ánh sáng từ những ngọn nến này lại khiến những cô hồn dã quỷ đi qua cảm thấy dễ chịu không?”

“Tại sao?”

“Tất cả những ngọn nến trong nhà kho đều là thi sáp. Tất cả đều được tạo ra từ thân thể quái vật và tàn niệm của nhân viên bán hàng. Nó thích nghe tiếng kêu khóc của tàn niệm khi bị đốt lửa.” Khuôn mặt trên ngọn nến bắt đầu trở nên méo mó: “Anh không đi nhanh lên thì sớm muộn gì cũng sẽ bị biến thành ngọn nến thôi! Tôi biết cách giải trừ nguyền rủa, anh mau dẫn tôi đi cùng, tôi sẽ giúp anh giải trừ nguyền rủa!”

“Mày hình như là biết rất rõ về quản lý cửa hàng nhỉ?”

“Tôi đã từng là nhân viên bán hàng ở đây. Bản thể của quản lý cửa hàng chính là người giấy màu máu trong quan tài. Nó là một vật phẩm bị nguyền rủa đặc biệt, bởi vì nó không ngừng hấp thu oán niệm và từ từ có ý nghĩ của riêng mình. Tất cả những ai bước vào cửa hàng đều sẽ trở thành mục tiêu của nó. Nếu như không trở thành một món hàng thì cũng sẽ trở thành một nhân viên bán hàng, rồi cuối cùng đều sẽ không có kết cục tốt đẹp gì cả! Nhân viên của cửa hàng chúng ta đều chết! Hơn nữa cái chết còn không được yên bình, nhân tính còn sót lại sẽ bị người giấy hấp thu và trở thành một phần của nó.” Khuôn mặt trong ngọn nến nói bằng tiếng khóc nức nở.

“Nhân tính của toàn bộ nhân viên cửa hàng đều bị người giấy màu máu hấp thu sao?”

“Đúng thế.” Khuôn mặt trong nến liếc nhìn chiếc quan tài sau kệ hàng: “Nó càng ngày càng hấp thu nhiều nhân tính và oán niệm, dần dần hình thành ý thức của chính mình. Thường thì nó sẽ giấu ý thức vào một người giấy nào đó, để bản thể của mình trong quan tài và nuôi dưỡng bằng máu thịt. Tất cả những người giấy trong cửa hàng này có thể đều là bản sao của nó…”

“Nói như vậy, chẳng phải là chúng ta đều bị nó nhìn thấy sao?”

“Nhưng đêm nay khác! Nữ quỷ mặc váy cưới kia đã mang đến trái tim và cái đầu người quan trọng nhất cho người giấy quản lý cửa hàng làm thù lao, với điều kiện người giấy cần phải giúp nữ quỷ đó giết một người.” Khuôn mặt trên sáp trắng biết rất nhiều chuyện, nó được bày ở trên kệ hàng nên nghe trộm được rất nhiều thứ: “Người đó sống trong tòa nhà chết chóc. Điều này vô cùng nguy hiểm. Quản lý cửa hàng phải tập hợp tất cả oán niệm và sức mạnh thì mới có cơ hội thành công để giết chết đối thủ. Một khi tiêu diệt đối thủ thành công, nó có thể thu được nhiều thứ hơn và tăng tốc độ phát triển của mình. Đến lúc đó chúng ta có muốn trốn cũng không trốn nổi đâu.”

“Nói như vậy thì đêm nay là cơ hội duy nhất à?”

“Mau tận dụng cơ hội đi, nó sẽ không bao giờ đến nữa đâu!” Khuôn mặt trên sáp trắng điên cuồng thuyết phục: “Nguyền rủa của quản lý cửa hàng sẽ ngăn cản anh tiếp cận bản thể của nó và cấm anh rời khỏi cửa hàng tiện lợi, một khi anh bị kích hoạt nguyền rủa thì anh sẽ phải chịu đựng rất nhiều đau đớn. Nhưng nếu như nó bị trọng thương thì nguyền rủa sẽ bị suy yếu, và sự đau đớn mà anh phải chịu đựng cũng sẽ yếu đi. Thế nên đừng có đắn đo nữa, hãy đưa tôi đi cùng với anh đi! Đây là cơ hội duy nhất để chúng ta trốn thoát, và tôi sẽ chỉ cho anh cách giải trừ nguyền rủa.”

“Chờ một chút, nếu như quản lý cửa hàng bị trọng thương, vậy thì tại sao chúng ta phải rời đi?”

“Một khi đã bị nó nguyền rủa thì trước mặt nó sẽ không có sức phản kháng đâu! Van xin anh đấy, hãy nghe lời tôi đi! Mau

đưa tôi cùng đi đi.”

“Đừng nóng vội, hiện tại tao có một ý tưởng hay hơn đấy.” Hàn Phi nhìn chằm chằm quan tài sau kệ hàng với vẻ mặt kỳ quái: “Nếu ngày đầu tiên đi làm mà tao đã làm cửa hàng đóng cửa rồi thì sau này làm gì còn ai thuê tao nữa chứ?”

Hàn Phi liếc nhìn bảng nhiệm vụ, hắn mơ hồ hiểu được tại sao nhiệm vụ lại yêu cầu mình phải sống sót qua một đêm, bởi vì sau đêm này, cửa hàng có thể sẽ không còn nữa.

Chương 128: Người điên!

Trong đầu Hàn Phi nảy ra một kế hoạch điên rồ, nếu kế hoạch này thành công thì có thể thuận lợi chiếm được cửa hàng tiện lợi, nhưng chỉ cần sai một bước thì sẽ chết rất xấu xí.

"Muốn có danh lợi thì phải trải qua mũi đao, muốn có phú quý thì phải truy cầu trong nguy hiểm. Mày nói đúng, không nên bỏ lỡ cơ hội này."

Hai mắt Hàn Phi từ từ nheo lại, che lấp ánh sáng nguy hiểm ở sâu trong con ngươi.

"Sao tôi luôn có cảm giác là những gì anh nghĩ và những gì anh nói với tôi lại không giống nhau nhỉ!" Khuôn mặt trên sáp trắng đã méo mó, nó chỉ muốn trốn khỏi cửa hàng tiện lợi: "Người giấy quản lý cửa hàng rất nguy hiểm, chỉ cần anh dẫn tôi đi, chúng ta trốn xa xa một chút là đủ rồi! Anh đừng có suy nghĩ dư thừa nữa!"

"Tao chỉ là một nhân viên tạm thời vừa đi làm vào ngày đầu tiên, có thể suy nghĩ dư thừa cái gì được chứ?" Hàn Phi nhìn chằm chằm vào sắp trắng: "Mày ở đây lâu rồi nên chắc hẳn phải biết xuất thân của người phụ nữ kia chứ? Tòa nhà chết chóc mà cô ta và quản lý cửa hàng đến đêm nay là nơi như thế nào?"

"Có thể nói tòa nhà chết chóc là tòa nhà nguy hiểm nhất trong khu vực này, nó nằm cạnh một bệnh viện cách đây hai dãy phố, người phụ nữ mặc váy cưới từng là cư dân đến từ tòa nhà chết chóc." Khuôn mặt trên sáp trắng ghim tất cả hy vọng vào Hàn Phi, lúc này nó trả lời câu hỏi của Hàn Phi rất thành thật: "Phần máu thịt mà cô ta tìm được cho quản lý cửa hàng là mang ra từ tầng bốn."

"Bệnh viện cách đây hai dãy phố?" Hàn Phi nhớ lại bản đồ trong đầu, xung quanh đây chỉ có duy nhất một bệnh viện là bệnh viện Ích Dân, quản lý tòa nhà tiền nhiệm cũng đã đánh dấu gạch đỏ ở bệnh viện này.

“Có phải anh đang nghĩ rằng quản lý cửa hàng đang ở bệnh viện cách đây hai dãy phố cho nên không có cách nào trở về ngay được?” Khuôn mặt trong sáp trắng bất lực: “Nếu bản thể của nó bị đe dọa, hoặc bị dịch chuyển hay chạm vào thì thần thức của nó sẽ sử dụng một phương pháp đặc biệt nào đó để quay trở lại bản thể. Nó rất thận trọng và sẽ không bao giờ tùy tiện để bản thể gặp nguy hiểm đâu.”

“Vậy thì có cách nào ngăn cản thần thức nó trở về không?”

“Thế thì phải phụ thuộc vào sức mạnh đối thủ của nó. Nếu con quỷ chiến đấu với nó có thể ngăn chặn được thần thức và khiến nó không thể phân tâm thì sẽ trì hoãn tốc độ quay trở về. Còn có một cách khác là để cho thần thức của nó trở nên hỗn loạn và điên cuồng. Khi nó ở trong trạng thái này, thần thức sẽ không thể cảm nhận được bản thể một cách rõ ràng.” Sáp trắng cảm thấy nói chuyện với Hàn Phi rất nguy hiểm, chẳng khác nào đốt pháo trong kho vũ khí: “Nếu không còn vấn đề nào khác, chúng ta đi nhanh thôi! Tôi hứa sẽ giúp anh giảm bớt đau đớn do nguyền rủa gây ra!”

“Ban đầu người giấy quản lý cửa hàng không mạnh như vậy sao?” Hàn Phi muốn xác nhận điều này với sáp trắng một lần nữa.

“Nó là vật nguyền rủa có ý thức của chính mình, hầu hết sức mạnh của nó là được tích lũy từng chút một.”

“Tàn hồn của nhiều nhân viên bán hàng bị phong ấn trên bức tường của con ngõ đằng sau. Tại sao nó không giết hết họ?”

“Sự oán hận trong tàn hồn có thể làm tăng cường sức mạnh của nó, và một chút nhân tính còn sót lại trong tàn hồn có thể khiến nó càng giống một người hơn.” Sáp trắng biết rằng nếu không nói rõ ràng thì Hàn Phi sẽ không chịu giúp, vì vậy nó kiên nhẫn giải đáp những nghi ngờ của Hàn Phi: “Nói cách khác, thần thức của quản lý cửa hàng chứa đựng ý thức và nhân tính của vô số tàn hồn. Những ý thức và nhân tính đó không thuộc về nó, nhưng bị nó cưỡng chế lấy đi bằng nguyền rủa và khế ước.”

“Nếu muốn làm việc ở đây thì trước tiên phải chụp ảnh, sau đó ghim ảnh vào người giấy, đây là một quá trình hạ nguyền rủa! Khi nguyền rủa hoàn thành, người giấy quản lý cửa hàng có thể cướp đoạt nhân tính của anh bất cứ lúc nào.” Sáp trắng ra sức thuyết phục: “Bây giờ thừa dịp nó không cảnh giác với anh thì chúng ta mau đi nhanh lên! Chỉ cần giữ khoảng cách với vật nguyền rủa đủ xa thì tác dụng của nguyền rủa sẽ bị suy yếu. Đây là lý do tại sao quản lý cấm nhân viên rời khỏi cửa hàng!”

“Có vẻ giống như tao nghĩ, thần thức của quản lý cửa hàng dung hợp nhân tính của tất cả nhân viên. Chỉ cần tao có thể triệu tập được tất cả nhân viên để chống lại thì sẽ có tác động nhất định đến nó. Bình thường thì ảnh hưởng này có thể không phải là vấn đề lớn, nhưng nếu như là một cuộc chiến sinh tử, hơi phân tâm một chút thôi cũng sẽ khiến nó lộ ra sơ hở trí mạng, nói không chừng còn có thể khiến thần thức của nó trở nên điên cuồng.” Tất cả kế hoạch của Hàn Phi là nhằm ngăn cản quản lý cửa hàng trở về bản thể, hắn cần phải tranh thủ thời gian.

“Tôi không thể tưởng tượng được rằng đây lại là ngày làm việc đầu tiên của anh. Quản lý cửa hàng tuyển anh cũng coi như là số mệnh nó không tốt.” Khuôn mặt trong sáp trắng có chút sợ hãi Hàn Phi.

“Đừng nói điều vô nghĩa nữa, tao làm vậy là để giúp mọi người.” Hắn cầm giá cắm nến trên bàn bước đến bên cạnh quan tài: “Làm sao để xác định quản lý cửa hàng có bị thương hay không thông qua bản thể của nó?”

“Khi quản lý cửa hàng bộc phát hết sức mạnh của mình, người giấy màu máu sẽ hút khô máu của các thi thể trong quan tài, và các ký tự màu đen sẽ xuất hiện trên bản thể của nó.” Sáp trắng đã từ bỏ thuyết phục, và quyết định đi vào con đường đen tối cùng với Hàn Phi.

“Vậy trước tiên mày ở đây xem.” Hàn Phi đặt giá cắm nến lên nắp quan tài, một mình chạy vào phòng chuẩn bị của nhân viên.

“Này! Đừng đặt tôi ở đây chứ!”

“Quỷ còn sợ quan tài nữa sao?” Hàn Phi miễn cưỡng trả lời, sau đó gỡ hết ảnh trên tường ở phòng chuẩn bị của nhân viên.

Hắn mang ảnh ra ngõ sau nhìn những tàn hồn đang bất an ở trên tường, trước tiên hắn kể tình hình hiện tại trong cửa hàng tiện lợi.

Khi những nhân viên bị giam cầm này biết rằng quản lý không còn ở trong cửa hàng vào lúc này, và nó có thể bị thương nặng, một số người trong số họ đã bắt đầu di chuyển.

“Các vị tiền bối à, những bức ảnh này là khế ước mà mọi người đã ký.”

“Nếu quản lý cửa hàng thực sự muốn kinh doanh tốt cửa hàng này thì tôi sẽ không nói lời nào. Nhưng bây giờ mọi người cũng đã thấy, nó đe dọa, nguyền rủa thân thể, cướp đoạt nhân tính của chúng ta, rồi cuối cùng giam cầm trên bức tường này!”

“Nó đã bóp chết tất cả giá trị của chúng ta mà vẫn còn không muốn buông tha!”

“Nó được một tấc lại muốn tiến một thước, tất cả những gì chúng ta có đều trở thành con bài để nó uy hiếp!”

“Mọi người thật sự nguyện ý chịu đựng vĩnh viễn hay sao? Muốn bị nó tra tấn từng chút một đến hồn phi phách tán hay sao?”

Cảm xúc của Hàn Phi càng ngày càng sung mãn, càng ngày càng sôi sục, giọng nói của hắn vô cùng uy lực, từng chữ từng câu chắc nịch.

“Chuyện này không thể tiếp tục nữa, thực sự không thể. Đêm nay là cơ hội ngàn năm có một, chúng ta sẽ khiến nó phải trả giá!”

Một tay Hàn Phi nắm chặt quả đấm, còn tay kia nhẹ nhàng đặt ở trên tường: “Một mình tôi thì sức lực có hạn, nhưng nếu chúng ta đoàn kết lại sẽ giành được một cơ hội.”

“Cho dù tiếp tục bị mắc kẹt trong bức tường này, chịu đựng sự hành hạ và đau đớn, hay chiến đấu hết mình, như con thiêu

thân lao vào lửa, tất cả đều là sự lựa chọn của mọi người.”

“Tôi sẽ không bắt mọi người phải lựa chọn, tôi sẽ là người đi đầu, cho dù chỉ có một mình tôi thì đêm nay tôi cũng sẽ không chùn bước mà đứng lên!”

Vài giây sau, Hàn Phi đột nhiên cảm thấy cánh tay nặng nề hơn, quay đầu lại liền thấy từng cánh tay như thể sắp tiêu tán duỗi ra từ trên tường.

Bọn họ không thể hoàn toàn rời khỏi bức tường, việc vươn tay ra đã là cực hạn rồi.

Nhìn thấy nhiều người ủng hộ như vậy, bản thân Hàn Phi cũng chấn động, không ngờ quản lý cửa hàng lại hại nhiều quỷ đến như thế.

“Tôi sẽ không phụ lòng tin của mọi người.”

Đứng ở con ngõ, Hàn Phi nói ra kế hoạch của mình.

Cuộc nói chuyện giữa hắn với những tàn hồn còn sót lại của toàn bộ nhân viên vô cùng tốt, chỉ cần hắn ra lệnh, những tàn hồn đó sẽ cố gắng hết sức để chống lại người giấy.

Sau khi thương lượng xong, Hàn Phi trở lại nhà kho của cửa hàng tiện lợi.

Hắn nhét sáp trắng vào túi, sau đó đẩy tất cả các kệ hàng vào tường, dọn ra một đường trống.

“Anh định làm gì thế?”

“Quan tài này có nặng không? Trông nó nhỏ hơn quan tài bình thường rất nhiều.” Hàn Phi bắt đầu hoạt động tay chân.

“Anh hỏi cái này làm gì? Anh bạn à, anh định làm gì thế hả!”

“Vật phẩm bị nguyền rủa càng lợi hại thì nguyền rủa truyền ra sẽ càng mạnh, nếu tiếp xúc trực tiếp thì có thể sẽ bị ảnh hưởng.” Hàn Phi hít sâu một hơi rồi lại bước ra khỏi nhà kho, đẩy mấy cái kệ hàng bên ngoài sang hai bên.

Khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, Hàn Phi đứng bên cạnh quan tài, mắt nhìn chăm chú vào người giấy.

Từng giây từng phút trôi qua, Hàn Phi đều căng thẳng đến vã mồ hôi trán, đợi đến hơn ba giờ sáng, người giấy trong quan tài đột nhiên xuất hiện những vết rách, nó bắt đầu điên cuồng hấp thu vết máu trên thi thể trong quan tài!

Khi máu được hút vào, từng cái tên màu đen bắt đầu xuất hiện trên thân thể nó!

"Đã đến lúc rồi!" Hàn Phi đá văng cánh cửa phòng xử lý rác, hướng về phía con ngõ sau hô to.

Từng đạo tàn hồn phát ra tiếng gào thét, âm thanh của vong hồn vang lên khắp đường phố!

Người giấy trong quan tài đang tích tụ năng lượng đến thời khắc mấu chốt, đột nhiên dường như không kiểm soát được, trên người càng ngày càng nhiều vết rách, nụ cười trên mặt hoàn toàn biến mất, trở nên vô cùng dữ tợn.

"Thời cơ đã đến!"

Hàn Phi đóng nắp quan tài, dùng hết sức lực cõng quan tài lên.

Sống lưng Hàn Phi co rút, vẻ mặt thì hoàn toàn biến dạng, hắn cõng trên lưng quan tài bên trong có chứa người giấy màu máu, liều mạng lao ra khỏi cửa hàng tiện lợi!

"Tránh ra hết cho tôi!"

Hàn Phi đụng nát cửa kính của cửa hàng tiện lợi, chuông gọi hồn ngân vang, hắn chạy đi không ngừng một bước, cứ thế cõng quan tài băng qua đường dưới ánh mắt kinh ngạc của vô số lệ quỷ!

Không có chấp niệm nào dám ngăn cản một kẻ điên rồ như vậy! Kể cả thấy cũng chưa từng thấy qua bao giờ!

"Bành!"

Cánh cổng sắt của cư xá Hạnh Phúc bị bật mở, Hàn Phi cõng quan tài trên lưng đi thẳng tới tòa nhà Block 1!

Chương 129: Quản lý cư xá đã trở về!

Tiểu Bát múc bùn đất từ bồn hoa vào trong bát sứ rồi nhanh chóng chạy vào hành lang, cô bé lấy từ trong túi ra hạt giống hoa đến từ thế giới tầng cạn, nhẹ nhàng vùi sâu vào trong lớp bùn đất.

Đôi mắt xinh đẹp đơn thuần nhìn chăm chú vào bát sứ, cô bé không nhúc nhích ngồi xổm dưới đất, hình như đang hiếu kỳ, không biết khi nào thì những bông hoa rực rỡ sẽ nở trên lớp bùn đất đầy mùi xác thối và âm khí.

"Tiểu Bát…"

Ngụy Hữu Phúc đứng ở bên cạnh cô bé, sau khi nhìn thấy hạt giống hoa được vùi trong đất, trong mắt lóe lên chút xót xa, đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi.

Nhìn về thành phố bị đêm đen bao phủ ở xa xa ngoài hành lang, Ngụy Hữu Phúc dựa lưng vào tường, nhớ lại những trải nghiệm gần đây.

Cuộc sống hoàn toàn tràn ngập tuyệt vọng rốt cục xuất hiện một tia sáng, mà người kia giống như là hạt giống hoa vùi trong bùn đất của cõi âm, hắn muốn nở rộ ở trên lớp đất đầy mùi xác thối và âm khí.

Tất cả mọi người đều cảm thấy không thể, nhưng hắn vẫn luôn mang đến cho mọi người hy vọng đã mất từ lâu.

"Có thể cậu ấy sẽ không trở lại nữa."

Ngụy Hữu Phúc nhìn thế giới bên ngoài hành lang, nhìn đêm tối vô biên, trong lòng cảm thấy rất lạnh: "Mình còn tưởng rằng sau khi tới nơi này, cũng sẽ không bao giờ phải cảm nhận nỗi đau do mất đi người thân nữa, không ngờ…"

"Bành!"

Một tiếng vang rất lớn phá vỡ màn đêm âm u, tĩnh lặng, Ngụy Hữu Phúc đang buồn bực bèn quay đầu nhìn về nơi phát ra tiếng động rồi kinh ngạc mở to hai mắt!

Hàn Phi đã trở về!

Sau khi mất tích một ngày một đêm, Hàn Phi lại vác một cỗ quan tài trở về!

"Cái quái gì thế?!"

Ngụy Hữu Phúc gần như không dám tin vào hai mắt của mình, vóc dáng khỏe mạnh quen thuộc đó, cho dù vác một cỗ quan tài không ngừng chảy máu, vẫn chạy cực nhanh!

"Hữu Phúc! Mở rộng cửa! Mở cửa nhanh đi!"

Tiếng gào thét vang lên từ trong miệng của Hàn Phi, nghe giọng nói quen thuộc, Ngụy Hữu Phúc lập tức mở cửa hành lang.

"Bành!"

Hàn Phi vọt vào hành lang, đặt quan tài dưới đất: "Gọi người! Nhanh gọi mọi người đến! Em mang theo chủ cửa hàng tiện lợi đến!"

"Chủ cửa hàng tiện lợi?" Ngụy Hữu Phúc hoàn toàn rối bời, 10 giây trước anh ta còn đắm chìm trong xót xa, tâm trạng còn chưa kịp chuyển biến.

Trở tay khóa cửa hành lang, Hàn Phi không màng đến vết thương trên bả vai và sau lưng, lại chạy lên trên tầng: "Quên đi, anh và Tiểu Bát bảo vệ quan tài thật kỹ nhé! Không được coi thường!"

Hắn chạy một mạch, không ngừng gõ từng cánh cửa, cả tòa nhà đều vang lên giọng nói của Hàn Phi.

"Từ Cầm!"

"Ứng Nguyệt!"

Từng cỗ khí tức tỉnh lại, phát ra âm khí kinh khủng vọt xuống tầng dưới.

Quan tài đặt ở tầng một vẫn không ngừng rỉ máu, từ trong quan tài vừa dầy vừa nặng phát ra tiếng động. Tiểu Bát và Ngụy Hữu Phúc đều lui về phía sau mấy bước, bọn họ cảm nhận được lửa giận ngập trời từ trong quan tài này.

“Quản lý cư xá mang theo thứ gì vậy?”

Vết máu theo các khe hở bao phủ toàn bộ quan tài, trên cỗ quan tài vốn nguyên vẹn bỗng hiện ra từng vết nứt, nguyền rủa và oán khí kinh người va đập vào bốn góc quan tài.

Khi mọi thứ tới đỉnh điểm, quan tài đột nhiên nổ nát!

Một người giấy toàn thân đỏ như máu đứng giữa đống máu thịt thi thể đứt gãy, trên thân nó đầy thương tích, ý thức cũng hơi mờ nhạt, đôi mắt của nó tràn đầy căm phẫn mà ngay cả biển máu cũng không thể rửa sạch.

Trong thời khắc tối quan trọng tử chiến tại toà nhà chết chóc, ý thức của nó đột nhiên rối loạn, nó vốn đánh úp bất ngờ bỗng bị phản đòn, trực tiếp bị cư dân trong toà nhà chết chóc đánh trọng thương.

Nó biết cửa hàng tiện lợi xảy ra chuyện, nhưng ý thức của nó bị cư dân của toà nhà chết chóc ngăn cản, không thể ngay lập tức trở về.

Mãi cho đến khi, nỗi lo trong lòng nó càng thêm mãnh liệt, nó chấp nhận bị thương nghiêm trọng mới quay trở về được.

Ý thức quay về bản thể, nhưng khi nó mở hai mắt ra, một cảnh tượng càng thêm kinh người xuất hiện.

Nó không ở trong cửa hàng tiện lợi! Quan tài cất giữ bản thể lại bị chuyển đến một nơi hoàn toàn xa lạ!

Trong nhà kho của cửa hàng tiện lợi gieo đầy nguyền rủa, chỉ cần người ngoài tiến vào sẽ bị vô số người giấy vây công, mà trên người của nhân viên cửa hàng tiện lợi cũng bị hạ nguyền rủa, đừng nói phản kháng, chỉ cần bọn họ rời khỏi cửa hàng khi chưa được mình cho phép, vậy sẽ phải chịu nỗi thống khổ không cách nào hình dung nổi.

Không ai có thể trong tình huống như vậy di chuyển quan tài! Tuyệt đối không!

Chủ cửa hàng đã từng rời khỏi cửa hàng tiện lợi, cho tới giờ chưa từng xuất hiện sự cố nào, mãi cho đến ngày hôm nay.

Đầu đau như búa bổ, nó hằn học nhìn chòng chọc Ngụy Hữu Phúc và Tiểu Bát, nó nghĩ mãi cũng không ra rốt cuộc vấn đề là ở đâu.

Phải hơn mười mấy giây sau, đến khi nó nhìn thấy Hàn Phi quay lại tầng một, máu trong toàn thân bắt đầu chảy ngược, đôi mắt gần như bị lửa giận xé toạc.

"Là mày!"

Sau lưng của Hàn Phi còn lưu lại vết thương do nguyền rủa gây ra, trong quỷ văn đầy âm khí trên người hắn còn có một kẻ chết thay đang không ngừng gào thét cầu xin tha thứ.

"Nếu như mày tỉnh dậy sớm hơn một phút, chắc tao đã tiêu đời rồi, đáng tiếc, quá đáng tiếc."

"Chết đi!" Người giấy chủ cửa hàng từ sau khi có được ý thức của bản thân, chưa từng tức giận như lúc này.

Hàn Phi là nhân viên mà nó đích thân tuyển dụng mới chỉ mấy giờ trước, nó cảm nhận được nhân tính mãnh liệt ở trên người Hàn Phi. Nó muốn chiếm đoạt mọi thứ của Hàn Phi làm của riêng, nhưng nó đã đánh giá thấp sự đáng sợ của nhân tính.

Mới chỉ qua mấy tiếng đồng hồ, thậm chí ngay cả đêm đầu tiên cũng chưa qua! Bản thể của nó cùng với quan tài đã bị đưa vào trong cạm bẫy chết chóc!

"Chết cm mày đi!"

Nhìn thấy chủ cửa hàng nổi điên, Hàn Phi bèn lui về phía sau: "Chị ơi, em tốn rất nhiều công sức mới mang được thứ này về cho chị."

Lưỡi dao ăn sắc bén đâm xuyên qua nguyền rủa đỏ như máu, trên thân của người giấy to bằng bàn tay lại có thêm một vết thương.

Chủ cửa hàng không thể đến gần Hàn Phi, nó cảm nhận được trên thân của Từ Cầm có khí tức tương tự mình, chúng đều là nguyền rủa!

"Chết đi, chết cm chúng mày hết đi!"

Quan tài nổ tung, máu thịt còn sót lại tập trung trên thân của người giấy quản lý cửa hàng, cơ thể của nó tiếp tục lớn hơn, từng gương mặt quỷ bắt đầu xuất hiện trên tờ giấy đỏ lòm.

Khi cơ thể của nó phình lớn đến hơn 2m, nó liều lĩnh lao về phía Hàn Phi.

Nó đã bị chọc điên, cho dù nó có chết cũng phải kéo theo Hàn Phi đi cùng.

Tờ giấy bị dao ăn cắt, nhưng không có ảnh hưởng gì đối với chủ cửa hàng, cơ thể của nó có thể biến hóa tự do, chỉ cần vị trí cốt lõi nhất không chịu tổn thương, nó gần như bất tử.

"Trong tình huống ý thức bị ảnh hưởng, chịu trọng thương, con quỷ này còn có thể phản kháng dữ dội đến vậy?"

Chủ cửa hàng duỗi tay về phía Hàn Phi, cánh tay của nó bị dao ăn chém đứt, nhưng ngay sau đó tại chỗ đứt lập tức mọc ra một cánh tay làm bằng giấy. Còn cánh tay cụt rơi trên mặt đất cũng không hề biến mất, mà lập tức biến thành một người giấy lao thẳng về phía Hàn Phi.

Dao ăn không ngừng xắt lát thân thể của chủ cửa hàng, giấy trắng tung bay như hoa tuyết. Nhưng chúng không hề chết, ngược lại hóa thành những người giấy nhỏ hơn, đầy cay độc nhìn chòng chọc Hàn Phi.

"Nguyền rủa là sở trường của người giấy, mình không thể khinh thường được." Hàn Phi thúc giục quỷ văn, để cho âm khí phủ kín toàn thân, hắn còn lấy từ trong ô vật phẩm ra một điếu thuốc, sẵn sàng châm lửa bất cứ lúc nào.

Số lượng người giấy rất nhiều, chỉ một mình Từ Cầm thì không thể cản hết, song khi đám người giấy cười âm hiểm lao về phía Hàn Phi, trong hành lang vang lên tiếng khóc uất nghẹn, một cậu bé gầy yếu bước ra.

Cậu bé gầy đến mức khiến người ta phải xót xa, song năng lực của cậu bé lại vô cùng quỷ dị, tất cả người giấy chạm vào nó, toàn bộ co quắp ngã xuống đất, oán độc trong mắt biến mất, chỉ còn lại một khuôn mặt đau khổ khóc lóc.

Hình như đứa trẻ này có thể cưỡng ép tiêm nhiễm cảm xúc bi thương vào trong cơ thể của lệ quỷ và nguyền rủa, tạo thành tổn thương đối với bọn chúng.

Trên vách tường loang lổ cách cậu bé không xa, đột nhiên mở ra một con mắt rất to.

Trong tròng mắt đen nhánh cứ như ẩn chứa một thế giới khác, mọi người giấy tới gần Hàn Phi đều sẽ bị giam trong nhà tù đen tối ở sâu trong con mắt ấy.

"Một cơ thể tụ hợp nguyền rủa? Hai oán niệm?"

Người giấy chủ cửa hàng cảm thấy khiếp sợ, nhưng giờ nó cũng không còn đường lùi.

Oán hận trong con mắt nồng nặc đến mức gần như hóa thành thực chất, người giấy chủ cửa hàng biết đêm nay nó lành ít dữ nhiều, nó cay độc nhìn chằm chằm tất cả cư dân ở toà nhà Block 1.

"Muốn giết tao, chúng mày cũng sẽ phải trả giá đắt! Tao ngoại trừ nguyền rủa ra thì cái gì cũng sẽ không lưu lại cho chúng mày!"

Ép khô tất cả lực lượng của thi thể trong quan tài, cơ thể của người giấy chủ cửa hàng lớn lên nhanh chóng, từng ký tự màu đen lặng yên xuất hiện. Ngay sau đó nó chấm lấy máu của chính mình, muốn vẽ khuôn mặt của mấy người trong tòa nhà lên trên thân của nó.

"Ngăn nó lại! Nó muốn rủa chết chúng ta! Đây là sát chiêu cuối cùng của vật nguyền rủa!" Từ Cầm cao giọng la hét, nhưng dao ăn của cô không thể làm tổn thương vị trí cốt lõi của người giấy.

Trong lúc cô đang sốt ruột, một cỗ oán niệm khủng bố vượt xa tất cả mọi người chậm rãi xuất hiện.

"Bốp!"

Tám đôi cánh tay to lớn đập mạnh lên mặt đất, ác quỷ màu máu cao gần bằng toà nhà 3 tầng siết chặt người giấy. Nó dùng phương pháp nguyên thủy nhất, bạo lực nhất, liên tục đấm, mạnh mẽ đập nát ý thức của người giấy!

Hỗn loạn! Tà ác! Điên cuồng!

Tuyệt vọng không ngừng tụ tập, ác quỷ màu máu kia mỗi một quyền đều mang theo tám loại đau khổ khác nhau.

Toà nhà đang rung chuyển, vẻn vẹn chỉ dùng năm giây, những người giấy trên sàn nhà cũng đều hóa thành tro bụi, chỉ còn lại người giấy màu máu to cỡ bàn tay lúc đầu.

Âm khí và sát khí hùng hậu bay ra khỏi người giấy tràn đầy vết rách đều bị các bạn hàng xóm chung quanh hấp thu.

Âm khí mà người giấy chủ cửa hàng tích lũy từ khi bắt đầu sản sinh ý thức đến giờ, bị các bạn hàng xóm ở toà nhà Block 1 chia ăn, tất cả mọi người đều lộ vẻ thỏa mãn.

Một lúc lâu sau, khi các bạn hàng xóm đã nuốt hết âm khí trong cơ thể của chủ cửa hàng, họ vây xung quanh người giấy.

Ý thức của nó đã bị phá hủy hoàn toàn, bây giờ người giấy màu máu chỉ còn là một vật phẩm nguyền rủa bình thường mà thôi.

Chương 130: Người giấy - vật phẩm nguyền rủa rank F

“Người giấy này là do Hàn Phi mang về. Chúng ta đã nuốt âm khí của nó và đã thu được được khá nhiều lợi ích. Tôi nghĩ người giấy còn lại này sẽ trao cho Hàn Phi.” Trạng thái dung hợp được dỡ bỏ và Ngụy Hữu Phúc đang yếu ớt ngồi trên bậc cầu thang, sự tuyệt vọng và lý trí trong mắt anh ta đan xen nhau.

“Tôi cũng đồng ý, nhưng tiếp xúc trực tiếp với vật phẩm nguyền rủa sẽ rất nguy hiểm.” Từ Cầm nhặt người giấy đầy vết rách trên mặt đất lên: “Tôi đã từng nhìn thấy người giấy màu máu này rồi. Nó trốn ở sâu bên trong cửa hàng tiện lợi, kiểm soát vô số người giấy và oan hồn, rất khó đối phó. Tôi thực sự không ngờ có một ngày nó lại chết trong hành lang của chúng ta. “

“Chị ơi, chị có biết nguồn gốc của thứ này không?” Hàn Phi vẫn rất hứng thú với người giấy màu máu, hiện tại hắn đang thiếu công cụ để bảo vệ mình.

“Bản thân người giấy này không có gì đặc biệt. Sở dĩ nó trở thành như vậy là bởi vì nguyền rủa trên nó rất đặc biệt.” Từ Cầm đặt người giấy màu máu trước mặt Hàn Phi: “Ban đầu nó là một người giấy thế thân.”

“Người giấy thế thân?”

“Khi cưng bị nguyền rủa, cưng có thể dùng người giấy thế thân để chuyển nguyền rủa sang cho nó.” Từ Cầm kiên nhẫn giải thích với Hàn Phi: “Chị chưa từng thấy nguyền rủa trên người giấy này, nhưng chị có thể để cho nó không làm tổn hại đến cưng.”

Nói xong, Từ Cầm cầm dao rạch cổ tay mình, để máu chảy lên người giấy: “Không phải lúc nào chị cũng có thể đi theo cưng được, nhưng chị có thể để máu của mình luôn bên cưng.”

Khi máu của Từ Cầm hoàn toàn bao phủ người giấy, cô đặt người đàn ông giấy dưới tay trái của mình, sau đó cầm con dao ăn bằng tay phải, đâm trực tiếp vào tay trái của mình xuyên vào người giấy.

Từng hình bóng bệnh hoạn xẹt qua đôi mắt đỏ tươi, Từ Cầm đang lẩm bẩm điều gì đó, một lúc sau cô rút dao ăn ra và đưa người giấy đã hoàn toàn thay đổi hình dạng cho Hàn Phi.

"Bây giờ nó sẽ không chỉ không làm tổn thương cưng, mà còn giúp cưng khi cưng gặp nguy hiểm."

Hàn Phi cầm lấy người giấy bằng cả hai tay, người giấy màu máu bây giờ trông giống hệt Từ Cầm, với đôi mắt đỏ tươi và bờ môi đỏ như máu.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công thu được vật phẩm nguyền rủa rank F - người giấy!"

"Người giấy (trạng thái bị hư hỏng): Đây là vật phẩm nguyền rủa đầu tiên thuộc về bạn. Khi bạn nhớ cô ấy đủ nhiều, cô ấy sẽ xuất hiện, chia sẻ nỗi tuyệt vọng và đau đớn cùng bạn, giúp bạn thoát khỏi khó khăn."

"Chú ý! Người giấy đang ở trong tình trạng hư hỏng và chỉ có thể phát huy 50% sức mạnh của nó. Hãy sửa chữa nó càng sớm càng tốt."

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ chính tuyến rank G - Nhân viên cửa hàng tiện lợi!

Điểm kỹ năng (phần thưởng nhiệm vụ cơ bản): +1"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Nhiệm vụ ban đầu yêu cầu bạn phải sống sót qua một đêm! Vì tỷ lệ hoàn thành nhiệm vụ của bạn vượt quá 500%! Một phần thưởng đặc biệt được bổ sung – danh hiệu: chủ cửa hàng."

"Chủ cửa hàng (không rõ level): Bạn đã trở thành tân chủ cửa hàng của Cửa hàng tiện lợi Ích Dân!"

"Trách nhiệm của người chủ cửa hàng là giám sát và quản lý công việc hàng ngày của cửa hàng, thường xuyên đánh giá hiệu quả công việc của cấp dưới, thiết lập hình ảnh thương

hiệu tốt, thiết lập mối quan hệ hài hòa với khách hàng và nhân viên. Mong bạn hãy ghi nhớ những điều này và trở thành người chủ cửa hàng tiềm năng!"

Sau khi đọc xong thông tin nhắc nhở của hệ thống, Hàn Phi thử chạm vào người giấy.

Hắn không thấy bất kỳ tác động tiêu cực nào, những cảm xúc tiêu cực trong vật phẩm nguyền rủa đều bị chặn lại bởi một lớp máu mỏng.

"Chị ơi, chị không sao chứ?"

Từ Cầm không thoải mái vì lần trước đã "lạc mất" Hàn Phi nên lần này cố ý tạo ra vật phẩm nguyền rủa đặc biệt bằng chính máu của mình, đồng thời muốn để vật phẩm nguyền rủa này bảo vệ Hàn Phi.

"Cưng đã rất khó khăn gian khổ để mang người giấy về. Bọn chị cũng đã nuốt một lượng lớn âm khí. Cưng xứng đáng nhận được người giấy thế thân còn lại này." Trên khuôn mặt Từ Cầm vẫn nở nụ cười quyến rũ.

"Cảm ơn chị, đúng rồi, trả lại con dao cho chị này." Hàn Phi trả lại con dao ăn mà Từ Cầm cho hắn mượn, dao ăn của Từ Cầm là một bộ hoàn chỉnh, thiếu một cái sẽ ảnh hưởng nhất định đến thực lực của cô.

Sau khi trò chuyện với mọi người một lúc, các bạn hàng xóm đã "ăn uống no nê" trở về căn hộ, Hàn Phi cũng dìu Ngụy Hữu Phúc trở lại căn hộ ma ám 1044.

"Hàn Phi, sau này em không bao giờ được làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa." Ngụy Hữu Phúc giống như một người cha già tận tình.

"Vâng, lần sau em sẽ không mạo hiểm nữa."

Hàn Phi kêu Ngụy Hữu Phúc và Tiểu Bát nghỉ ngơi thật tốt, hắn đứng bên cửa sổ nhìn cửa hàng tiện lợi bên kia đường: "Mình cũng có sản nghiệp của riêng mình rồi, nhưng để giữ vững phần sản nghiệp này e rằng sẽ rất khó."

Hiện tại người giấy chủ cửa hàng vẫn còn uy lực, đám ma quỷ xung quanh không dám đi qua, nhưng qua một thời gian

sau khi chúng phát hiện ra rằng chủ cửa hàng đã chết, mọi thứ có thể sẽ khác.

"Người duy nhất trong tòa nhà thích ra ngoài là Từ Cầm, nhưng cũng không thể làm phiền Từ Cầm trông coi cửa hàng tiện lợi được …" Xoa xoa huyệt thái dương, Hàn Phi cảm thấy vẫn phải tự mình tìm vài nhân viên đáng tin cậy: "Mong là nhân viên một mắt, cùng các vị tiền bối trong con ngõ sau đều không sao."

"Người anh em, anh có nghe thấy tôi nói không?" Một giọng nói đột nhiên vang lên từ trong túi của Hàn Phi, sáp trắng len lén chui đầu ra khỏi: "Anh đã lên kế hoạch chuẩn bị từ lâu để giết chủ cửa hàng à? Tôi có thể gia nhập cùng các anh được không?"

"Suýt nữa thì quên mất mày rồi." Hàn Phi không có ý định làm tổn thương sáp trắng, hắn muốn kinh doanh cửa hàng tiện lợi nên cần một nhân viên cũ có kinh nghiệm, sáp trắng là một ứng cử viên sáng giá.

Bị ánh mắt Hàn Phi nhìn chằm chằm, sáp trắng có chút sợ hãi, nhưng sợ hãi cũng không giải quyết được vấn đề gì, người ta là thớt, mình là cá, làm sao có thể chạy thoát được.

"Tương lai mày có thể giúp tao trông coi cửa hàng tiện lợi đó. Chỉ cần tao vẫn ở đây, sẽ không có ai làm hại mày."

"Anh thực sự muốn kinh doanh cửa hàng đó sao?" Khuôn mặt trong sáp trắng hiện lên một nụ cười gượng gạo: "Có rất nhiều ma quỷ lui tới ngã tư đường, nếu không chú ý thì sẽ dẫn đến họa sát thân. Chìa khóa đầu tiên để tồn tại trên thế giới này là khiêm tốn …"

"Cửa hàng tiện lợi chỉ là bàn đạp của tao mà thôi. Mục tiêu thực sự của tao là trường Học viện tư thục Ích Dân ở con phố bên kia." Hàn Phi nhìn những tòa nhà tối tăm bên ngoài cửa sổ: "Lối cửa sau của Cửa hàng tiện lợi Ích Dân rất gần với lối vào cổng chính của trường. Sau khi chiếm được cửa hàng tiện lợi, sẽ rất dễ dàng để đi đến trường Học viện tư thục Ích Dân từ Cư xá Hạnh Phúc."

“Trường học? Trường học đó không đơn giản, bên trong còn có người quản lý…” Sáp trắng nhận ra mình đã nói sai và nhanh chóng im lặng, nhưng đã quá muộn.

“Mày còn biết tình hình của trường học đó sao?” Hàn Phi hứng thú.

“Tôi cũng không hiểu rõ. Tôi chỉ biết rằng trước đây trường học có thể vào được mà không ra được. Có một vị hiệu trưởng vô cùng đáng sợ. Nhưng gần đây, trường này dường như có điều gì đó không ổn, không ngừng có học sinh từ trong trường học chạy ra.” Sáp trắng thận trọng nhắc nhở Hàn Phi: “Trường học đó rất kỳ quái, tôi khuyên anh tuyệt đối không nên có ý đồ với nó, sẽ dẫn lửa thiêu thân đấy!”

“Tao không muốn có ý đồ với nó, nhưng nó sẽ có ý đồ với tao.”

Hàn Phi còn chưa quên vài ngày trước có một nữ sinh bị ép vào bên trong cư xá, cô bé còn chuẩn bị làm hại mình nữa.

“Trước tiên hãy bảo vệ cửa hàng tiện lợi, sau đó từ từ tìm kiếm cơ hội thăm dò trường Học viện tư thục Ích Dân.”

Hắn cũng biết trường học nguy hiểm, nhưng trường này được quản lý tiền nhiệm đặc biệt khoanh vào bản đồ, rất có thể trong trường còn có một mảnh ký ức khác của người quản lý được cất giấu, và hắn có lý do để đi.

Lấy người giấy nhuốm máu từ trong túi ra, Hàn Phi làm cho sáp trắng sợ hãi đến mức gào thét lên, hắn cau mày đầu tiên định đưa sáp trắng vào ô vật phẩm nhưng hệ thống nhắc nhở cất giữ thất bại.

Sau đó, hắn lại thử đưa người giấy màu máu vào ô vật phẩm, và lần này hắn đã thành công ngoài mong đợi.

“Vật phẩm nguyền rủa có thể bỏ được vào ô vật phẩm sao? Nhưng trước đó mình đã thử với con dao ăn của Từ Cầm mà không được! Chẳng lẽ chỉ những vật phẩm nguyền rủa thuộc về mình thì mới có thể cho được vào ô vật phẩm?”

Sau nhiều lần thử đi thử lại, Hàn Phi đã đi đến kết luận rằng muốn đặt một vật phẩm nguyền rủa vào ô vật phẩm,

trước hết phải đáp ứng được hai điều.

Thứ nhất, vật phẩm nguyền rủa không thể sinh ra ý thức của mình, vật phẩm mà bản thân nó có ý thức sẽ không thể bỏ được vào ô vật phẩm. Thứ hai, bản thân Hàn Phi phải được vật phẩm nguyền rủa chấp thuận và hắn chỉ có thể bỏ vật phẩm nguyền rủa vào ô vật phẩm khi nó không tấn công hắn.

"Ngược lại điều này có thể lợi dụng được tốt, sau này khi gặp phải kẻ địch, trước tiên sẽ tỏ ra yếu thế, sau khi đối phương thả lỏng cảnh giác, hắn sẽ lấy vật phẩm nguyền rủa ra, bất ngờ giết chết đối phương."

Hàn Phi cầm người giấy màu máu trong tay, trên mặt lộ ra nụ cười.

Sau khi nhìn thấy Hàn Phi lúc này, sáp trắng ở bên cạnh mí mắt nhảy dựng lên, thậm chí không dám có bất kỳ suy nghĩ méo mó nào.

Chương 131: Quan hệ đồng nghiệp hài hòa

Sáp trắng làm việc trong cửa hàng tiện lợi đã lâu, từng thấy đủ loại cô hồn dã quỷ và nhiều loại quái vật khác nhau, nhưng đây là lần đầu tiên nó gặp phải người như Hàn Phi.

Nhìn nụ cười trên mặt Hàn Phi lúc này, đáy lòng nó cảm thấy sợ hãi, cũng không đoán được đằng sau nụ cười là cảm xúc gì.

Nó không cảm thấy một chút hạnh phúc nào từ nụ cười đó, chỉ có một cảm giác thích thú khó tả.

Người đàn ông trước mặt như đang đeo xiềng xích nặng nề và cầm một thanh đao đẫm máu, nhảy múa dưới vực sâu của địa ngục.

Sự phức tạp của nhân tính con người được thể hiện một cách sinh động ở người đàn ông này, anh ta sợ hãi và bất an, nhưng đồng thời, anh ta dường như đã quen với loại sợ hãi đó với một tốc độ đáng kinh ngạc.

Lẳng lặng tránh khỏi tầm mắt, sáp trắng không dám nhìn Hàn Phi.

Hàn Phi cũng phát hiện sáp trắng đột nhiên trở nên rất biết điều, hắn cũng không nghĩ sâu xa, còn tưởng rằng đối phương có thể hạ thấp thái độ vì hắn giết chết chủ cửa hàng.

Nhìn thành phố ngoài cửa sổ, Hàn Phi nhớ lại trong đầu tấm bản đồ mà người quản lý tòa nhà để lại: "Vị trí của Cư xá Hạnh Phúc rất hẻo lánh. Tất cả những tòa nhà nguy hiểm ở khu vực này đã được đánh dấu bởi người quản lý. So với những khu vực khác, khu vực nơi cư xá Hạnh Phúc tọa lạc được coi là rất an toàn, mình phải biết quý trọng điều này."

"Có hai cách để đi đến 'lối ra' do người quản lý tòa nhà đánh dấu."

“Một là nâng cao thực lực của bản thân, sau đó bí mật băng qua thành phố. Mục tiêu càng nhỏ, càng ít yêu ma quấy nhiễu, cuối cùng sẽ tới được lối ra.”

“Một cách khác là kiên định chiến đấu, dọn sạch tất cả những yêu ma trong tất cả các tòa nhà, chiếm thành của riêng mình, và đẩy khu vực mình kiểm soát đến hết lối ra!”

“Cả hai phương pháp đều có ưu và nhược điểm riêng, mình có thể thực hiện chúng cùng một lúc.” Hàn Phi đứng trong tòa nhà, ánh mắt nhìn chăm chú vào trường Học viện tư thục Ích Dân ở phía xa.

“Mỗi oan hồn của thế giới tầng sâu này đều có chấp niệm riêng. Bọn chúng rất khó liên kết lại với nhau cùng một chỗ. Đây là cơ hội của mình.”

“So với một mình chiến đấu, đông người sẽ là thế mạnh.”

Ngón tay đặt trên cửa sổ, Hàn Phi vẽ một đường thẳng: “Cư xá Hạnh Phúc, Cửa hàng tiện lợi Ích Dân, và trường Học viện tư thục Ích Dân. Sau khi kết nối ba nơi này, mình có thể xây dựng một lối đi an toàn, tập hợp lực lượng ở ba nơi hỗ trợ lẫn nhau và khám phá các khu vực lân cận xa hơn.”

[Cuộc sống hoàn hảo] ban đầu vốn là một trò chơi hệ chữa trị, nhưng Hàn Phi đã quyết định chuyển sang một lối chơi khác.

Hắn lặng lẽ đứng bên cửa sổ không thoát khỏi trò chơi, mãi đến gần bốn giờ sáng, cuối cùng hắn mới nhìn thấy người mà mình đợi.

Nhân viên một mắt quay trở lại cửa hàng tiện lợi với một người giấy rách tả tơi trên lưng.

“Người phụ nữ mặc váy cưới không cùng anh ta trở về? Cô ta bị hồn phi phách tán rồi sao? Hay là bị mắc kẹt trong tòa nhà chết chóc?”

Bỏ sáp trắng vào trong túi, Hàn Phi bây giờ có thể thoát game bất cứ lúc nào nên lại chạy ra khỏi tòa nhà Block 1.

Thừa dịp không có ai xung quanh và trong khi vẫn còn mặc đồng phục, hắn lao vào cửa hàng tiện lợi Ích Dân.

Chuông gọi hồn vang lên, nhân viên một mắt sững sờ đứng bên trong cửa hàng tiện lợi với người giấy rách tả tơi trên lưng.

Các kệ hàng bị đổ, các vật dụng khác nhau vương vãi khắp sàn nhà, thậm chí cửa kính của cửa hàng cũng bị đập vỡ.

Nghe thấy tiếng bước chân, nhân viên một mắt chậm rãi quay đầu nhìn về phía sau, ánh mắt duy nhất còn lại là tràn đầy nghi hoặc.

"Cửa hàng bị phá rồi sao?"

"Nếu như chỉ là cửa hàng bị đập phá, vậy tôi khẳng định là đã rất khổ sở. Mấu chốt là quản lý cửa hàng cũng bị hồn phi phách tán rồi." Hàn Phi vừa mở miệng đã nói ra "lời hổ báo", một mắt đã bị chấn động.

Nhìn chằm chằm đồng phục nhân viên trên người Hàn Phi, trong mắt anh ta chậm rãi khôi phục vài phần tỉnh táo, vội vàng đi vào nhà kho.

Các kệ hàng được đẩy sang một bên tường, và những người giấy với vẻ mặt buồn tẻ nằm rải rác khắp sàn nhà.

Anh ta đi qua đám người giấy và nhìn vào khoảng trống phía sau kệ hàng cuối cùng, trực tiếp sững sờ.

"Quan tài của chủ cửa hàng đâu?"

"Nó đã bị phá nát cùng với chủ cửa hàng rồi."

Hàn Phi ra hiệu cho nhân viên một mắt đi theo mình, hai người cùng nhau mở cửa sau của cửa hàng tiện lợi đi đến con ngõ u ám.

"Các vị tiền bối, người chủ cửa hàng giam cầm và nghiền ép mọi người đã hồn phi phách tán rồi. Nguyền rủa mà nó gieo vào mọi người hẳn cũng đã được giải trừ, mọi người có thể thử thoát ra khỏi bức tường xem sao."

Những quỷ hồn bị phong ấn trong bức tường không dám tùy ý rời đi. Một khi nguyền rủa được kích hoạt, hồn thể yếu ớt của họ có thể trực tiếp tan biến.

Con ngõ bỗng trở nên yên tĩnh, một lúc sau, có một bà cụ thử cố gắng bước ra khỏi tường.

Bà cụ hoàn toàn thoát khỏi bức tường, hồn thể không bị bất kỳ thương tổn gì.

Sau một vài giây, con ngõ phía sau dường như hoàn toàn sôi sục, từng đạo âm hồn lần lượt xuất hiện.

Tuy rằng bọn họ chỉ còn sót lại một chút ý niệm, nhưng thật sự số lượng quá lớn, khi tụ lại cũng tỏa ra oán khí kinh người.

"Từ hôm nay sẽ không ai hạn chế quyền tự do của mọi người. Những gì tôi hứa đã thực hiện được."

Hàn Phi đã cho tất cả tàn hồn sự tự do, nhưng hầu hết tàn hồn đều không hề rời khỏi con ngõ.

Bọn họ không có bất kỳ khả năng tự bảo vệ nào, đoán chừng rời khỏi đây không bao xa sẽ bị đám quỷ hồn xung quanh nuốt chửng.

Hàn Phi cũng cân nhắc tới tình huống này: "Chúng ta có duyên gặp được nhau là vì cái cửa hàng tiện lợi này, nếu như mọi người thật sự không có nơi nào khác để đi thì có thể tiếp tục ở lại đây, xem nơi này như chính là nơi sinh hoạt của mình, không có ai nghiền ép, cũng không có ai khinh thường, tất cả mọi người đều bình đẳng, tôi sẽ biến nơi đây thành một ngôi nhà có thể che mưa che gió."

Giang hai tay ra, Hàn Phi chân thành nhìn tất cả tàn hồn: "Mọi người có thể rời đi bất cứ lúc nào, không ai cản trở tự do cả. Nếu ở bên ngoài mệt mỏi thì có thể trở lại bất cứ lúc nào miễn là tôi còn ở cửa hàng này, cánh cửa sẽ luôn rộng mở, luôn chào đón mọi người."

Tàn hồn đã mất đi sức mạnh không còn nơi nào để đi, bản thân cái thế giới tầng sâu này là một thế giới không có nơi nào để đi cả, chỗ nào cũng là tuyệt vọng và thống khổ, ngược lại là Hàn Phi đã mang đến một chút ấm áp.

Hắn nói xong liền đi vào trong, những người còn lại hầu như không chút do dự, đều lựa chọn đi vào cửa hàng cùng hắn.

Người giấy chủ cửa hàng chọn cách kiểm soát nhân viên bằng những nguyền rủa và tra tấn, trong khi Hàn Phi sẵn sàng tin tưởng và chủ động kết nạp tất cả mọi người.

Nhưng nếu không có hành động tàn bạo của người giấy thì tàn hồn cũng sẽ không nhận ra Hàn Phi thật là tốt, sẽ không chủ động đi theo Hàn Phi.

Tập hợp những tàn hồn này lại sẽ là một lực lượng không thể xem thường, đồng thời họ đều là những nhân viên lão làng dày dặn kinh nghiệm.

Sau khi được tàn hồn tán thành, Hàn Phi nhìn về phía nhân viên một mắt: "Thật ra, tôi không làm tất cả những việc này vì bản thân. Tôi đã từng gặp một đứa trẻ rất dễ thương. Nó hy vọng rằng tôi có thể tìm được anh trai của nó."

Nghe được hai chữ anh trai, một cảm xúc lẫn lộn lóe lên trong đôi mắt đục ngầu của một mắt.

"Cậu bé tên là Đom Đóm, cùng mẹ sống ở khách sạn bên cạnh cửa hàng tiện lợi." Sử dụng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, Hàn Phi vỗ nhẹ bả vai nhân viên một mắt: "Hãy đi gặp bọn họ đi, đừng để bọn họ lo lắng. Sau khi đoàn tụ xong, tôi hy vọng anh có thể quay lại đây để giúp tôi."

Hàn Phi cảm nhận được sự kích động cùng đau đớn từ một mắt, cũng như tình yêu dành cho gia đình của anh ta.

"Trước kia đây từng là một cửa hàng ăn thịt người, đầy máu và rác rưởi. Bây giờ tôi muốn thay đổi hoàn toàn cửa hàng này và biến nó thành một nơi không có tuyệt vọng, nơi những linh hồn có thể cảm nhận được một chút ấm áp."

Ánh mắt Hàn Phi vô cùng chân thành, nhân viên một mắt nhìn hắn chằm chằm hồi lâu, cuối cùng cũng gật đầu: "Tôi sẽ ở lại."

Khi một mắt thốt ra những lời này, giọng nói lạnh lùng của hệ thống vang lên trong đầu Hàn Phi.

" Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Dưới ảnh hưởng của chức danh chủ cửa hàng, độ thân thiện của Huỳnh Long: +10! Anh ta quyết định trở thành nhân viên cửa hàng của bạn."

"Huỳnh Long (oán niệm bên trong cửa hàng tiện lợi): Anh ta từng là một khách hàng, từng là một loại hàng hóa và từng là một nhân viên bán hàng. Anh ta đã trải qua rất nhiều thống khổ cùng tra tấn."

Hàn Phi biết một mắt rất lợi hại, nhưng không nghĩ tới đối phương cũng là một kẻ đầy oán niệm, từ đó có thể suy ra anh ta đã phải chịu đựng sự thống khổ và kinh hãi như thế nào.

"Oán niệm cũng chia thành mạnh yếu. Một mắt hẳn là thuộc loại yếu. Nhưng không thành vấn đề, chỉ cần nuốt đủ 'thức ăn', nhất định có thể trở nên mạnh hơn."

Cùng với một mắt, Hàn Phi bàn bạc với tất cả những tàn hồn về con đường đi trong tương lai.

Người phụ nữ mặc váy cưới đã bị chủ cửa hàng lừa một lần, có khả năng sẽ tìm đến, để an toàn, Hàn Phi quyết định tạm ngừng kinh doanh trước.

Hắn còn căn dặn một mắt rằng nếu cô ta đến, anh ta hãy mang theo tất cả tàn hồn cùng chạy trốn đến cư xá Hạnh Phúc.

Sau khi giải quyết công việc của cửa hàng tiện lợi xong, Hàn Phi chạy trở lại tòa nhà Block 1 ở cư xá Hạnh Phúc với tốc độ nhanh nhất.

Hắn trở về căn hộ ma ám 1044 để tìm Ngụy Hữu Phúc, sau đó dặn anh ấy rằng nhân viên một mắt có thể sẽ đến để ẩn náu rồi mới thoát game.

Một màu máu bao trùm thế giới, ý thức bắt đầu thoát khỏi.

"Thật sự là một đêm dài và kích thích …"

Chương 132: Điềm báo về cái chết

Cởi mũ bảo hiểm trò chơi ra, Hàn Phi tê liệt ngã xuống giường.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi một đêm, hắn từ nhân viên bán hàng trở thành chủ cửa hàng, hắn cũng không nghĩ tới tốc độ thăng chức lại nhanh như vậy.

Sau khi cử động cơ thể có phần cứng ngắc, Hàn Phi nhận thấy ngón tay mình khẽ run lên, hắn sợ hãi siết chặt nắm đấm.

Hắn có thể sống sót qua một đêm và chiếm được một cửa hàng tiện lợi, tưởng chừng như kết quả rất tốt, nhưng trên thực tế, nếu nghĩ lại toàn bộ quá trình chơi game, chỉ cần sơ suất ở một mắt xích, hắn chắc chắn sẽ phải chết.

Hắn đã đánh cược mạng sống của mình, và cuối cùng đã có được một chút hi vọng sống.

"Vẫn còn quá yếu, mình mới chỉ ở level 7. Theo giới thiệu trên trang web chính thức của [Cuộc sống hoàn hảo], người chơi chỉ có được nghề nghiệp chính thức đầu tiên ở level 10, lúc đó thực lực sẽ được cải thiện đáng kể."

"Các quy tắc chung của thế giới tầng cạn và thế giới tầng sâu chắc hẳn là tương đồng, chỉ có cái nghề nghiệp ẩn [Đồ tể lúc nửa đêm]…"

Hàn Phi không thể tìm thấy bất kỳ thông tin nào liên quan đến nghề nghiệp này trên trang web chính thức, hắn không biết rõ định hướng tương lai và kế hoạch tiếp theo cho nghề nghiệp này.

Trong trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo] bình thường, việc tăng level giai đoạn đầu rất dễ dàng, nếu bạn chịu khó, một ngày là đủ để lên level 10.

Mười level đầu tiên là để người chơi làm quen với các hoạt động và thế giới của trò chơi, sức hấp dẫn thực sự của trò chơi này bắt đầu sau level thứ 10.

Có được sự nghiệp như mong muốn, trải nghiệm cuộc sống mơ ước, tự tay nắm lấy tương lai tươi đẹp và huy hoàng, đây chính là ý nghĩa của một cuộc sống hoàn hảo.

Nhưng đối với Hàn Phi hiện tại, hắn cũng không có nghĩ đến cuộc sống mơ ước hay tương lai huy hoàng gì, hắn chỉ muốn có thể còn sống sót để ngày hôm sau được nhìn thấy ánh mặt trời.

"Nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, tốt hơn hết là hãy nâng cấp level thật nhanh."

Hai mắt nhắm lại, đầu óc Hàn Phi trống rỗng, không bao lâu liền ngủ thiếp đi.

8 giờ sáng, Hàn Phi đã bị đồng hồ báo thức làm tỉnh, hắn tranh thủ tắm rửa sơ qua rồi vội vàng đến đoàn làm phim.

"Mình đã ký một thỏa thuận chia lợi nhuận với đoàn làm phim. Nếu phim bán vé chạy, mình sẽ thu được một khoản tiền lớn, đến lúc đó sẽ không phải khẩn trương như này."

Chạy nhanh đến tầng một, còn chưa bước ra khỏi hành lang Hàn Phi đã nhìn thấy Lệ Tuyết và một vị cảnh sát khác ở trước mặt.

"Mọi người tới đây tìm em sao?"

"Ở đây không tiện, lên xe cảnh sát nói chuyện đi." Lệ Tuyết nắm lấy cánh tay Hàn Phi, vẻ mặt có chút nghiêm túc.

Ba người đi đến một chiếc xe cảnh sát trông rất bình thường, trước khi Hàn Phi lên xe, một cảnh sát khác đã lấy thiết bị dò tìm ra, quét qua Hàn Phi.

Sau khi xác định Hàn Phi không mang theo đồ vật gì nguy hiểm, anh ta lịch sự "mượn" điện thoại di động của Hàn Phi bỏ vào một chiếc túi chuyên dụng, chiếc túi này dường như có thể chặn tín hiệu.

"Lên xe đi."

Hàn Phi thành thật bước vào xe cảnh sát, Lệ Tuyết cùng người cảnh sát kia cũng không có vào theo hắn, mà là đóng cửa xe, canh giữ ở bên ngoài.

“Trịnh trọng như vậy sao?”

Ở một khoảnh khắc nào đó, Hàn Phi còn tưởng rằng hộp đen bị bại lộ, nhưng dù cảm thấy bất an, trên mặt hắn cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài, đây là tố chất cơ bản của một diễn viên.

“Hàn Phi, người sống sót sau một đêm đẫm máu ở trại trẻ mồ côi Hạnh Phúc, đã không thực hiện bất kỳ hành vi nguy hiểm nào kể từ khi nhập dữ liệu thông tin công dân cho đến nay, và có xếp hạng mức độ nguy hiểm bằng 0.” Trên ghế sau của xe cảnh sát, một vị cảnh sát khoảng hơn sáu mươi tuổi đang cúi đầu nhìn màn hình điện thoại.

“Bác là ai?” Hàn Phi ngồi bên cạnh ông lão, khóe mắt liếc nhìn điện thoại di động của ông, trên màn hình không có thông tin mà ông lão vừa đọc, chỉ có hình vẽ con bướm có cái cánh bị xé toang.

“Khoa học kỹ thuật đã phát triển nhanh chóng trong 30 năm qua. Những điều từng được coi là thần thánh trong quá khứ giờ đây đã lan tỏa đến từng hộ gia đình. Trí tưởng tượng của nhiều người thậm chí không thể theo kịp tốc độ tiến bộ của khoa học kỹ thuật. Sự phát triển nhanh chóng của khoa học kỹ thuật đã thay đổi cuộc sống của chúng ta, nhưng nó cũng mang lại một số rắc rối. So với tội phạm ngày xưa, tội phạm bây giờ khó giải quyết hơn, ẩn náu sâu hơn, nguy hiểm hơn, hung ác hơn.” Ông lão cất điện thoại di động, ngẩng đầu nhìn Hàn Phi, tướng mạo ông rất bình thường, thuộc kiểu người trong nháy mắt sẽ quên ngay, nhưng ánh mắt lại quá đặc biệt, giống như biển sâu tĩnh lặng.

“Bác à, cháu còn đang phải gấp rút quay phim, bác có thể nói trực tiếp được không?” Ấn tượng của Hàn Phi đối với cảnh sát rất tốt, hai bên là mối quan hệ hợp tác, tài khoản mạng xã hội của hắn cũng đã được nhiều cơ quan chức năng theo dõi.

“Tôi là thầy của Lệ Tuyết, trước đó tôi đã từng nằm viện, cho nên trì hoãn đến tận bây giờ mới đến cảm ơn cậu được.” Tư thế ngồi của ông lão rất thoải mái, nhìn thoáng qua cũng không phát hiện ra sơ hở nào.

“Vì vụ án chặt thây ghép xác hay sao ạ? Không cần cảm ơn, đây là điều cháu nên làm.”

“Không.” Ông lão lắc đầu, nghiêm túc nói: “Bởi vì Cánh bướm.”

Ông cất điện thoại di động đi, dường như vô tình nói với Hàn Phi một chuyện rất bí mật: “Hệ thống thông tin công dân chia tội phạm thành sáu loại theo mức độ nguy hiểm, từ A đến F. Ngoài sáu cấp độ này, còn có một loại tội phạm khác mà hệ thống không thể đánh giá được, chúng nguy hiểm hơn tội phạm loại A, giảo hoạt, khó đối phó vô cùng, nhưng mức độ nguy hiểm của chúng trong hệ thống luôn bằng 0.”

“Cháu luôn cảm thấy rằng bác đang ám chỉ cháu.” Hàn Phi biết rằng mức độ nguy hiểm của mình là 0.

“Sở cảnh sát của chúng tôi gọi loại tội phạm này là tội phạm cấp S, và một số người gọi chúng là tội phạm siêu cấp. Cánh bướm là tội phạm siêu cấp mà chúng tôi đã điều tra trong mười năm.”

“Các người một mực điều tra Cánh bướm?”

“Cánh bướm giết người mà chưa từng động thủ, nạn nhân hoặc sẽ chết trong tay của những người không liên quan, hoặc chết do tai nạn hoặc tự sát. Trong nhiều trường hợp, chúng tôi thậm chí không có cách nào phán đoán liệu cái chết của một người có liên quan đến Cánh bướm hay không?” Giọng điệu của ông lão bình thản, nhưng ánh mắt lại có chút gì đó đáng sợ: “Nạn nhân tử vong theo nhiều cách thức kỳ lạ khác nhau. Cuộc điều tra của chúng tôi về Cánh bướm đang tiến triển chậm chạp, cho đến gần đây chúng tôi mới bắt được thủ phạm thực sự của vụ án mô hình cơ thể người.”

“Các người đã tìm ra manh mối liên quan đến Cánh bướm rồi ạ?”

“Mạnh Trường An là người duy nhất thực sự tiếp xúc với Cánh bướm, chúng tôi đã cố cạy miệng hắn. Khi chúng tôi ngày càng biết nhiều thông tin hơn, Cánh bướm sẽ ngày càng trở nên điên cuồng hơn, và rất có thể nó sẽ đến tìm cậu.” Ông lão nhìn vào mắt Hàn Phi, chăm chú thật lâu: “Hôm nay tôi

đến đây ngoài việc đích thân bày tỏ lòng biết ơn với cậu thì chủ yếu muốn nhắc nhở cậu, Cánh bướm chắc chắn sẽ đến tìm cậu, trong thời gian này cậu đừng rời khỏi Tân Hỗ, đừng ra ngoài một mình vào buổi tối, mặt khác cố gắng đừng đến gần trường học và bệnh viện."

"Tại sao cháu không thể đến hai nơi này?"

"Căn cứ vào thông tin được phản ứng từ sơ đồ tiềm thức não bộ của Mạnh Trường An, khi chúng tôi đề cập đến hình dạng của Cánh bướm, nhận dạng được thông tin, não bộ hắn luôn sinh ra phản ứng vi diệu đối với hai nghề giáo viên và bác sĩ."

"Có thể nào trong suy nghĩ của Mạnh Trường An, Cánh bướm chính là người thầy đã dạy hắn và cũng chính là bác sĩ đã trị liệu cho hắn?" Hàn Phi đưa ra suy đoán của mình.

"Sơ đồ tiềm thức chỉ là một trong những bằng chứng. Từ Mạnh Trường An, chúng tôi còn phát hiện ra Cánh bướm có liên quan đến một vụ án khác. Vụ án này xảy ra ở trường Học viên tư thục Ích Dân ở ngoại thành. Lúc đó, mọi người đều nghĩ rằng cái chết của đứa trẻ kia chỉ là một tai nạn, cho đến khi chúng tôi điều tra lại mới phát hiện ra rằng cái chết của đứa trẻ đã được dự báo trước."

"Trường Học viện tư thục Ích Dân?" Hàn Phi biểu lộ vẻ mặt lần đầu tiên nghe thấy cái tên này, có chút không hiểu: "Trường học đó đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Chương 133: Tất cả những chuyện kỳ lạ mà cậu bé nói đã xuất hiện

“Có bốn vụ án mạng liên tiếp xảy ra tại ngôi trường đó chỉ trong một tháng. Điều kỳ lạ là có người đã dự đoán trước rằng các vụ án mạng đó sẽ xảy ra, nhưng những người lớn trong trường không ai để ý.” Người thầy của Lệ Tuyết tựa lưng vào ghế, ông nhớ lại vụ án giết người trước kia.

“Dự đoán trước được án mạng sao?”

“Bốn vụ án mạng tương ứng với bốn người đã chết. Người chết đầu tiên là một nhân viên bảo vệ trường học, bị chết đuối ở con lạch phía sau trường sau khi say rượu; người chết thứ hai là giáo viên chủ nhiệm lớp 4 cấp 1, bị sát hại trong nhà vệ sinh của ký túc xá, hung thủ ngụy trang hiện trường thành vụ án tự sát; người chết thứ ba là một tên lưu manh ở bên ngoài trường học, hắn yêu một nữ sinh trong trường, cuối cùng té lầu mà chết, hiện trường cái chết cũng được ngụy trang như một vụ tự sát; người chết cuối cùng tên là Kim Sinh, cậu bé là học sinh mới của lớp 4.”

“Có mối liên hệ nào giữa bốn người đã chết ạ? Hung thủ giết người một cách ngẫu nhiên? Hay đã tính toán trước?”

“Cái chết của bốn người họ đều được ngụy tạo như một vụ tự sát. Thân phận và nghề nghiệp của bốn người họ khác nhau, và họ dường như không có bất cứ mối liên hệ nào. Tuy nhiên, ngay trước khi xảy ra án mạng, đứa trẻ tên Kim Sinh đã dự đoán về cái chết của những người khác theo một cách đặc biệt. ” Ông lão không giấu giếm Hàn Phi bất cứ điều gì, và ông dường như cũng không nói dối về những chuyện này.

“Người chết cuối cùng dự đoán về cái chết của những nạn nhân khác?”

“Có thể hiểu như vậy đi.” Ánh mắt ông lão rời khỏi Hàn Phi, ông nhớ lại chuyện đã xảy ra nhiều năm trước: “Người

chết cuối cùng Kim Sinh là một đứa trẻ rất đặc biệt. Nó nghịch ngợm, bố mẹ thì đi làm xa nên ông bà nội chăm sóc."

"Đứa trẻ đó từ bé đã thích nghe những người già trong làng kể những truyền thuyết dân gian, và bản thân nó cũng thích bịa ra những câu chuyện ma quái. Nhưng kể từ khi nó vào trường Học viện tư thục Ích Dân, mọi thứ dần dần thay đổi."

"Nó ngừng kể chuyện ma, nhưng bắt đầu cảnh báo những người xung quanh rằng ngôi trường thực sự bị ma ám."

Ông lão nói xong quay đầu liếc nhìn Hàn Phi, thấy Hàn Phi không có phản ứng, liền nói tiếp.

"Trước khi xảy ra vụ án giết người đầu tiên, Kim Sinh đã kể cho người bạn cùng phòng của mình một câu chuyện."

"Nó nói rằng khi nó đi vệ sinh vào một đêm, nó đã nhìn thấy một người đàn ông đang cúi gằm mặt và đi theo nhân viên bảo vệ. Dù người bảo vệ có đi đâu thì người đàn ông này cũng luôn bám theo và người bảo vệ dường như hoàn toàn không hay biết."

"Sau khi Kim Sinh kể xong câu chuyện này với bạn cùng phòng, nhân viên bảo vệ đã chết trong vòng vài ngày."

"Kim Sinh đã hoảng hốt khi nghe tin nhân viên bảo vệ tử vong. Nó nói rằng người đàn ông đi theo nhân viên bảo vệ đã nhìn thấy nó, còn nói người đàn ông đó sẽ đến tìm nó."

"Bạn cùng phòng của nó hoàn toàn không tin điều này và đã nói với giáo viên chủ nhiệm về câu chuyện của Kim Sinh. Nữ giáo viên vừa mới nhận chức không bao lâu đã rất có trách nhiệm, một mực trấn an Kim Sinh, nhưng Kim Sinh không dám ở quá gần cô chủ nhiệm."

"Nó liên tục cảnh báo giáo viên chủ nhiệm của mình hãy cẩn thận khi ở một mình vào ban đêm, và đừng bao giờ nói chuyện với học sinh trong hành lang một cách tùy tiện."

"Nhưng vào đêm thứ hai sau khi nó cảnh báo giáo viên chủ nhiệm, thì cô ấy đã bị giết hại."

"Kim Sinh trở nên điên rồ. Nó bắt đầu nói những điều vô nghĩa. Mọi người đều nghĩ rằng nó bị kích thích quá mãnh liệt

nên đã gây ra các vấn đề về tâm thần.”

“Nhà trường quyết định cho nó về nhà nghỉ ngơi, nhưng vừa được mấy ngày Kim Sinh lại chạy tới trường học. Nó muốn cào vào mặt một nữ sinh như điên. Nó nói rằng nữ sinh đó trông giống hệt một con quỷ nào đó.”

“Khuôn mặt của nữ sinh bị trầy xước và đã được đưa đi điều trị, Kim Sinh cũng đã bị xử phạt.”

“Ngay khi mọi người nghĩ rằng chuyện này sẽ kết thúc ở đây, thì người bạn trai của nữ sinh là một tên lưu manh ở bên ngoài trường học, đã chạy đến trường vào buổi tối muộn. Dường như hắn đang chuẩn bị hẹn hò với bạn gái của mình, kết quả là chúng tôi đã phát hiện ra xác chết của hắn ở trường vào ngày hôm sau.”

“Thân phận của những người chết trong ba vụ án là khác nhau. Mối liên hệ duy nhất giữa họ là Kim Sinh, nhưng khi chúng tôi chuẩn bị đi sâu vào điều tra, thì Kim Sinh đã mất tích.”

“Cuối cùng, chúng tôi tìm thấy Kim Sinh trong ngăn tủ ký túc xá của nó. Đứa trẻ đã không còn hơi thở.”

“Sau đó, trường Học viện tư thục Ích Dân đã bị đóng cửa để chấn chỉnh do quản lý hỗn loạn và chất lượng giảng dạy kém, không lâu sau đó thì hoàn toàn bị bỏ hoang.”

Ông lão đã trải qua rất nhiều chuyện, nhưng khi nhắc đến cái chết của Kim Sinh, giọng nói của ông có chút thay đổi và dường như ông cảm thấy tiếc nuối.

“Làm sao các người lại phát hiện ra vụ án này có liên quan đến Cánh bướm? Bởi vì tất cả nạn nhân đều bị ngụy trang là tự sát sao?” Hàn Phi vẫn có chút nghi hoặc.

“Cách thức chết của nạn nhân là một trong những lý do. Điểm quan trọng hơn là chúng tôi đã thẩm vấn ra địa chỉ nơi Mạnh Trường An và Cánh bướm gặp nhau. Trong đó có trường Học viện tư thục Ích Dân bị bỏ hoang.” Ánh mắt của ông lão có chút đáng sợ: “Cánh bướm cũng đã từng hỏi Mạnh Trường An rằng hắn sẽ khiến Kim Sinh phát điên như thế nào nếu hắn là hung thủ.”

“Cánh bướm đã từng đến trường Học viện tư thục Ích Dân? Đây đều là những điều Mạnh Trường An đã nói sao?”

“Để thẩm vấn Mạnh Trường An, chúng tôi đã áp dụng rất nhiều công nghệ mới.” Ông lão không nói rõ, quay đầu nhìn Hàn Phi chăm chú: “Cậu có vẻ rất hứng thú đối với vụ án này nhỉ.”

“Cháu thấy hứng thú với tất cả những vụ án liên quan đến Cánh bướm. Thậm chí cháu muốn tự mình bắt Cánh bướm nếu có thể.” Hàn Phi không nói dối, trong lòng hắn thật sự nghĩ như vậy.

“Tốt hơn hết hãy để việc bắt giữ kẻ sát nhân cho cảnh sát chúng tôi.” Một nụ cười nhàn nhạt hiện lên trên khuôn mặt ông lão: “Nói xa hơn thì hôm nay chủ yếu một mặt tôi tới đây gặp để gặp cậu, mặt khác nhân tiện phát tiền thưởng cho cậu.”

Cửa xe mở ra, cảnh sát canh giữ cửa lấy điện thoại di động của Hàn Phi từ trong túi chuyên dụng trả lại cho Hàn Phi.

Cùng lúc đó, điện thoại của Hàn Phi khẽ rung lên.

Hơi nghi hoặc một chút, hắn lấy điện thoại di động ra để kiểm tra, và tài khoản cá nhân của hắn có thêm 60.000 nhân dân tệ.

“Tiền thưởng là 50.000. Cá nhân tôi tặng cho cậu 10.000 còn lại. Cảm ơn cậu đã giúp tôi hoàn thành một tâm nguyện.”

Ông lão không tiếp tục làm mất thời gian của Hàn Phi nữa, đưa mắt nhìn Hàn Phi rời đi.

Sau khi Hàn Phi biến mất khỏi tầm mắt của ông lão, viên cảnh sát kia mới mở miệng nói: “Thầy à, thầy cảm thấy cậu ta có khả năng là Cánh bướm không?”

“Thời gian không khớp, khoảng thời gian Cánh bướm gây án điên cuồng nhất là mười năm trước, khi đó cậu ta mới chỉ là một đứa trẻ.” Nụ cười nhàn nhạt trên khuôn mặt ông lão biến mất: “Tiếp tục tập trung bảo vệ cậu ta. Thằng nhóc này có khí chất rất đặc biệt, Cánh bướm nhất định sẽ tìm đến nó.”

“Khí chất rất đặc biệt?”

“Khí chất quật cường dưới đáy vực thẳm, thầy đã cảm nhận được điều đó ở một tên tội phạm cấp S khác.” Ông lão lấy điện thoại di động ra, sau khi nhập một chuỗi mật mã, điện thoại di động chiếu ra dữ liệu mô hình nhân cách của Hàn Phi.

Tiếp theo, ông nhập mật khẩu quyền hạn của mình vào mô hình, sau khi hoàn thành xác thực danh tính, thông tin ẩn về mô hình nhân cách của Hàn Phi được mở ra.

“Vào cái đêm phát sinh thảm án đẫm máu ở trại trẻ mồ côi Hạnh phúc, Hàn Phi mới 10 tuổi, là người sống sót duy nhất, cậu ta từng mắc chứng bệnh tâm lý rối loạn stress cấp tính, biểu hiện bằng sự thay đổi trong nhận thức, có nhận thức sai lệch về thời gian và không gian.

“Những âm thanh, mùi vị, hình ảnh và thậm chí cả sự đụng chạm cơ thể liên quan đến vụ án giết người sẽ khiến những cảnh đau thương hiện lên trong đầu cậu ta liên tục. Một khi cậu ta nhắm mắt lại, nhận thức của cậu ta về thế giới sẽ biến thành một màu máu đỏ tàn nhẫn.”

“Sau quá trình điều trị ban đầu, người bệnh đã hồi phục vượt xa mong đợi, ngoài việc vẫn không thể cười thì cậu ta đã có thể sinh hoạt như một người bình thường.”

“Theo đánh giá của chuyên gia, người bệnh có khả năng tự chữa trị, bản thân có khả năng tự điều chỉnh và thích ứng mạnh mẽ.”

Chương 134: Tôi muốn trở thành hiệu trưởng

Sau khi đọc đi đọc lại số dư trong tài khoản cá nhân, khi mua bánh trứng Hàn Phi đã trực tiếp thêm vào hai quả trứng gà.

"Tương lai mình càng ngày càng nhiều tiền, không nên quá tệ với bản thân, đôi khi còn phải đối xử thật tốt với chính bản thân mình nữa. Mình không thể chết, tiền còn chưa dùng hết."

Đến phố Bắc khu phố cổ, Hàn Phi lên xe buýt của đoàn làm phim, hôm nay vẫn quay ngoại cảnh, nếu mọi việc suôn sẻ thì hôm nay việc quay phim của hắn sẽ hoàn thành.

Sau khi lên xe, Hàn Phi tìm một góc ngồi xuống, hắn không thích ngồi cùng người khác.

Kéo rèm cửa sổ xe lại, Hàn Phi đang định chợp mắt thì đạo diễn Khương lại cố ý ngồi vào bên cạnh.

"Hàn Phi, ngày mai có một sự kiện lớn cậu có muốn tham gia không?"

"Sự kiện gì vậy anh?"

"Mình sẽ tham gia một chương trình thực tế, mọi người sẽ chơi trò chơi, sau đó thì nhân tiện quảng bá cho bộ phim." Đạo diễn Khương vẫn hy vọng Hàn Phi sẽ tham gia: "Cậu không có công ty chống lưng, anh nghĩ cậu nên nắm bắt cơ hội này để thể hiện mình. Bên kia rất hy vọng cậu sẽ tham gia. Tất cả mọi người đều tò mò về việc diễn viên hăng hái làm việc nghĩa thì có gì đặc biệt."

"Em nghĩ là thôi đi, em không có bất kỳ tác phẩm nào, chắc là người ta chỉ quan tâm em bởi vì em đã trợ giúp cảnh sát bắt tội phạm, hiện tại tốt hơn hết là nên xuất đầu lộ diện ít thôi." Hàn Phi uể oải dựa vào ghế ngồi.

"Cậu thực sự là một dòng suối trong trẻo trong vô vàn diễn viên đấy, cậu đang trở nên nổi tiếng mà lại không kiêu căng

ngạo mạn.” Đạo diễn Khương càng ngày càng đánh giá cao Hàn Phi: “Sau khi quay xong bộ phim này, dự kiến là cậu sẽ bùng nổ, hy vọng rằng chúng ta vẫn có thể hợp tác trong tương lai.”

“Không thành vấn đề.”

Đến địa điểm quay phim, một ngày bận rộn lại bắt đầu.

Vì kịch bản của [Hoa Song Sinh] bị sửa đổi giữa chừng nên hầu hết các cảnh quay trước đó đều không dùng đến, để kịp tiến độ, cả đoàn phim đều phải làm việc thêm giờ, tất cả mọi người đều cùng nhau cố gắng.

Đến tám giờ tối, cảnh quay cuối cùng của Hàn Phi đã kết thúc, trong khi Chiêm Nhạc Nhạc và Cẩm Niên vẫn còn đang phải quay.

Với sự giúp đỡ và kích thích của Hàn Phi, kỹ năng diễn xuất của hai diễn viên trẻ này đã được cải thiện rất nhiều, nhưng họ vẫn còn chênh lệch khá lớn so với Hàn Phi.

Theo đạo diễn Khương, hai người họ cần phải rất cố gắng để không lôi bộ phim xuống.

“Vô tình, mình đã sống một cuộc sống mà trước đây mình từng mong đợi, nhưng mình lại không hề bận tâm.”

Không tham gia vào bữa tiệc đóng máy với đoàn phim, Hàn Phi một mình ra về như thường lệ.

Hắn ngồi phương tiện công cộng trở lại thành phố, xuống xe còn chưa đi được mấy bước, bên tai chợt nghe tiếng gió.

Trước khi ngẩng đầu, Hàn Phi từ trong tiềm thức né sang một bên.

“Đùng!”

Một chậu hoa xương rồng đúng lúc đập ngay trước mặt!

Những mảnh sứ vỡ vụn đã cắt đứt ngón tay hắn, âm thanh lớn thu hút sự chú ý của tất cả những người qua đường xung quanh.

Năng lực phản ứng được mài dũa trong thế giới tầng sâu đã cứu sống Hàn Phi, lúc này sắc mặt hắn u ám, hai mắt nhìn chằm chằm vào tòa nhà dân cư bên đường.

Một cặp vợ chồng trên tầng ba đang tranh cãi, và đứa trẻ không ngừng khóc.

"Đây là trùng hợp?" Hàn Phi lấy điện thoại di động ra, trực tiếp gọi cho Lệ Tuyết: "Em không chắc chắn lắm, nhưng cảm giác như Cánh bướm đã ra tay với em."

"Cậu hãy đến chỗ đông người ngay lập tức! Chú ý bảo vệ mình!"

Sau khi Lệ Tuyết hỏi địa chỉ, cô chạy nhanh đến vị trí của Hàn Phi.

Lấy điện thoại di động ra, chụp ảnh và thu thập chứng cứ, trong đầu Hàn Phi nghĩ đến những gì Mạnh Trường Hỉ đã từng nói, rằng Cánh bướm sẽ sử dụng những đồ vật và sự kiện tưởng chừng như không liên quan để giết người.

"Chỗ ở của mình được cảnh sát kiểm soát nghiêm ngặt nên Cánh bướm rất khó xử lý. Nếu nó muốn giết mình, nó nhất định sẽ giăng bẫy ở bên ngoài."

"Nơi này không nên quá xa, và đó phải là nơi mà mình có nhiều khả năng sẽ đi đến."

"Cuộc sống của mình cực kỳ có quy luật. Ngoài đóng phim, mình chỉ về nhà chơi game, và một trong những nơi nhất định phải đi qua trên đường là bến xe."

Nhìn đôi vợ chồng còn đang tranh cãi, ánh mắt Hàn Phi lạnh lùng đến đáng sợ: "Chậu hoa gốm sứ chứa đầy đất từ tầng ba rơi xuống, hoàn toàn đủ để giết chết một người, ở độ cao này cũng không dễ dàng rơi lệch ra được."

Mười phút sau, cảnh sát đến, họ đưa Hàn Phi cùng lên tầng.

Hai vợ chồng đang tranh cãi thì nghe thấy tiếng có người gõ cửa, vốn không vui ra mở cửa, nhưng họ ngay lập tức trở nên thành thật khi nghe thấy tiếng của cảnh sát.

“Chúng tôi đang điều tra một vụ án giết người hàng loạt, hy vọng các người có thể hợp tác …”

Sau nửa tiếng đồng hồ điều tra không thu được gì, chậu hoa bị rơi do hai vợ chồng trong lúc cãi vã xô đẩy đã vô tình đụng vào.

Họ trồng vài chậu cây xương rồng, loại cây này cần nhiều ánh nắng nên họ đặt chậu hoa ngoài ban công.

Chồng trốn ngoài ban công hút thuốc, cửa sổ mở, vợ đi làm về sớm, hai bên cãi vã, xô xát vì một số chuyện vặt vãnh.

Toàn bộ quá trình không hề phức tạp, đầy tình cờ, Hàn Phi suýt tí nữa thì chết do trùng hợp.

Cảnh sát đang thẩm vấn hai người lớn, Hàn Phi thì đi lại quanh phòng, cuối cùng nhìn về phía đứa trẻ rụt rè.

Trên khuôn mặt vẫn còn lưu lại nước mắt, đôi mắt trong suốt sạch sẽ, đứa trẻ này dường như là người vô tội nhất trong nhà.

“Cánh bướm dường như có một tình yêu đặc biệt với trẻ em, cho dù đó là tiểu Bát bị nuôi nhốt hay trường Học viện tư thục Ích Dân trước đây.” Hàn Phi bước đến bên cạnh Lệ Tuyết, nói vài lời vào tai cô ấy, ra hiệu cô đừng bỏ qua đứa bé kia.

Hàn Phi nói xong liền rời đi.

“Bây giờ có thể Cánh bướm đã bắt đầu ra tay với mình, mình phải bắt nó càng sớm càng tốt!”

Chạy đua với thời gian, hiện tại Hàn Phi đã bước tới chỗ sáng, nhưng Cánh bướm vẫn lẩn trốn trong bóng tối.

“Hẳn là sẽ có manh mối về Cánh bướm trong thế giới tầng sâu, dù sao thì Cư xá Hạnh Phúc và trường Học viện tư thục Ích Dân đều có liên quan đến Cánh bướm.”

Sau khi bước vào căn hộ, Hàn Phi bật máy tính và đặt mua một loạt sách trực tuyến - “Nghiên cứu thành công”, “Quản lý tài năng”, “Làm thế nào để trở thành giáo viên tốt nhất trong tâm trí trẻ em”, “Sức mạnh của giáo dục”…

Đeo tai nghe vào để nghe tài liệu, Hàn Phi cũng bị phân tâm và bắt đầu tìm kiếm thông tin về trường Học viên tư thục Ích Dân trên internet.

Không giống như vụ án chặt thây ghép xác, hầu hết thông tin của trường đã bị xóa, Hàn Phi chỉ tìm thấy vài manh mối và ảnh chụp vụn vặt.

Trong đó có một bức ảnh gây ấn tượng với Hàn Phi, trong bức ảnh, ông bà của Kim Sinh chạy đến trường với vòng hoa và tiền giấy để chặn cửa, cuối cùng bị giáo viên của trường tư thục kéo đi.

"Tại sao lại có quá ít thông tin như vậy? Có cảm giác như rất nhiều thứ đã bị cố tình xóa đi."

Vụ án của trường Học viên tư thục Ích Dân xảy ra sớm hơn so với vụ án chặt thây ghép xác, thông tin không đầy đủ thực sự có thể hiểu được.

"Trong hiện thực, có lẽ sẽ ít người nhớ đến ngôi trường đó, và chứng cứ có thể đã biến mất từ lâu theo thời gian. Tuy nhiên, trong hiện thực không tìm được không có nghĩa là trong thế giới tầng sâu không có, người quản lý tòa nhà tiền nhiệm đã đánh dấu cụ thể địa điểm này trên bản đồ, chắc hẳn là phải có dụng ý sâu xa."

Hàn Phi loáng thoáng nhớ tới lời nói của người quản lý, ông ấy đã thúc giục hắn mau chóng đi thăm dò, dường như nguy hiểm sẽ nhanh chóng ập đến.

Vốn dĩ Hàn Phi vẫn còn nghi hoặc về điều này, cho đến khi tiếng ca trên đường phố vang lên vào đêm hôm đó, bách quỷ tránh dịch, xém chút nữa thì hắn đã bị con quái vật khủng khiếp đó giết chết rồi.

Thực lực của đối phương vượt quá phạm vi khả năng nhận thức của hắn, với một kẻ địch như vậy, trong lòng Hàn Phi không có cảm giác an toàn, hắn cần phải khẩn trương trở nên mạnh hơn.

"Kiếp trước mình đã hủy diệt thế giới hay sao? Thế quái nào mà cả trong hiện thực lẫn trong game đều có người muốn giết mình?"

Sau khi tìm kiếm thông tin, Hàn Phi lại luyện tập các kỹ năng chiến đấu cơ bản, sau đó ngồi trên giường cầm mũ bảo hiểm trò chơi lên.

Sau một lúc nghỉ ngơi, Hàn Phi kết nối các đường dây khác nhau và đội mũ bảo hiểm trò chơi vào.

Khi trò chơi bắt đầu, thế giới trong mắt Hàn Phi trở nên đỏ như máu, khắp nơi đều bị máu tươi phủ kín.

"Chào mừng bạn đến với Cuộc sống hoàn hảo!"

Mở mắt ra, đầu tiên Hàn Phi cộng hai điểm kỹ năng mà hắn để dành vào kỹ năng diễn xuất và năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn.

Sau đó, hắn bước vào phòng ngủ ở nơi sâu nhất của căn hộ ma ám và tìm thấy Ngụy Hữu Phúc.

"Hữu Phúc à, anh cùng em đến tòa nhà Block 2 nhé. Em muốn tập hợp tất cả mọi người ở Cư xá Hạnh Phúc lại."

"Tập hợp tất cả mọi người á?" Ngụy Hữu Phúc yếu ớt dựa vào tường, một bộ dạng yếu đuối: "Một số cư dân sẽ mất đi một phần năng lực của họ sau khi rời khỏi căn hộ, vì vậy trước khi lấy được lòng tin của họ thì rất khó để tập hợp họ lại, em có chuyện gì quan trọng sao?"

"Em có thẻ giáo viên của trường Học viện tư thục Ích Dân, bây giờ em đang có một kế hoạch, nếu thành công, có lẽ chúng ta có thể chiếm được trường học đó."

"Chiếm giữ Học viện tư thục Ích Dân?" Ngụy Hữu Phúc mở to hai mắt: "Không phải hôm qua chúng ta vừa mới giải quyết chủ cửa hàng tiện lợi sao? Hay là em cứ nghỉ ngơi trước đi đã? Chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn?"

"Chúng ta không có nhiều thời gian đâu, đối với chúng ta thì mỗi đêm đều vô cùng quý giá." Hàn Phi nghiêm túc nhìn Ngụy Hữu Phúc: "Những đứa trẻ trong ngôi trường đó đang bị ác quỷ giết hại, nếu như muốn cứu chúng, em nhất định phải trà trộn vào."

"Em nghiêm túc chứ?" Ngụy Hữu Phúc hỏi lại Hàn Phi: "Em có thẻ giáo viên của trường đó nên có thể ra vào trường

tự do, nhưng em đã bao giờ làm giáo viên chưa?”

“Ngay từ ban đầu em đã không có chuẩn bị để trở thành một giáo viên, mục tiêu của em là trở thành hiệu trưởng cơ.”

Hàn Phi lấy ra thẻ giáo viên từ trong ô vật phẩm, sau đó giải thích kế hoạch của mình.

Chương 135: Lý Tai Họa

“Trường Học viện tư thục Ích Dân và cư xá Hạnh Phúc cách nhau một khu phố, nhưng hai nơi này có thể được kết nối trực tiếp thông qua cửa sau của Cửa hàng tiện lợi Ích Dân, bây giờ những người trong trường đó đã bắt đầu tiếp xúc với chúng ta, nếu chúng ta không muốn bị động thì phải có kế hoạch đối phó.”

Hàn Phi đặt thẻ giáo viên lên giường, sau đó tìm giấy và bút: “Chúng ta không được đánh giá thấp sự nguy hiểm của ngôi trường này, em định giải quyết trường Học viện tư thục Ích Dân theo từng giai đoạn.”

“Từng giai đoạn?”

“Đầu tiên, chúng ta phải tập hợp tất cả cư dân sẵn sàng ra ngoài và dọn dẹp các tòa nhà hai bên đường. Trong khi mở rộng khu vực an toàn thì sẽ tiêu diệt những kẻ tà ác vô phương cứu chữa để củng cố sức mạnh của chúng ta.”

“Vậy thì làm sao đánh giá được đối phương tà ác đến vô phương cứu chữa?”

“Những kẻ sẵn sàng tham gia cùng chúng ta là những người lạc đường biết quay đầu lại; những kẻ chống lại một cách ngoan cố chính là vô phương cứu chữa.” Hàn Phi nói một cách chắc chắn.

“Nhưng mà chung quanh có nhiều tòa nhà như vậy, cho dù chúng ta tạm thời xua đuổi ma quỷ ở bên trong đi, thì sẽ có ma quỷ mới tràn tới.” Sức chiến đấu của Ngụy Hữu Phúc là 0, anh ta chủ yếu dựa vào tiểu Bát, mà thật không may là tiểu Bát lại không thể tùy ý rời khỏi cư xá Hạnh Phúc được, những nạn nhân của vụ án chặt thây ghép xác không thể giúp đỡ Hàn Phi ở bên ngoài khu cư xá, cho nên Ngụy Hữu Phúc xem xét các vấn đề khá là thận trọng.

“Chỉ cần chúng ta đủ mạnh, những kẻ mới đến sẽ không phải là ma quỷ, mà là bạn đồng hành và thức ăn. Lựa chọn

không phải là của chúng ta, mà chính là bọn chúng.” Hàn Phi cầm bút viết lên giấy một cái tên: “Quả thực có những điều không thể lý giải được và không được đề cập đến ở thành phố này, chúng ta chỉ cần né tránh bọn chúng và phát triển thực lực hết mức có thể trước khi thu hút sự chú ý của chúng.”

“Nhưng anh vẫn cảm thấy rất nguy hiểm.” Ngụy Hữu Phúc nhìn vào đôi mắt sáng ngời của Hàn Phi, anh ta nhìn thấy trong đó ngọn lửa bùng cháy cùng tham vọng.

Ma quỷ của thế giới tầng sâu bị cuốn vào trong tuyệt vọng và thống khổ, bọn chúng đã sớm bị thay đổi hoàn toàn, trong mắt chỉ còn lại sự điên cuồng, bạo ngược và thù hận, sẽ ít ai nghĩ đến những điều tương lai như Hàn Phi.

Hữu Phúc từ từ phát hiện ra sự khác biệt giữa Hàn Phi và những ma quỷ khác, đôi mắt của người đàn ông này luôn ánh lên những tia sáng mà lệ quỷ không tài nào có được, hắn mang theo thứ quý giá và hiếm hoi nhất trong thế giới tầng sâu này – đó chính là hi vọng.

Trong mắt hiện lên một chút hâm mộ, Ngụy Hữu Phúc cũng muốn giống như Hàn Phi, nhưng ký ức về cái chết giống như bị kim thép đâm vào trong lòng, nghĩ đến sẽ thấy đau nhói toàn thân.

“Người quản lý tòa nhà tiền nhiệm đã đánh dấu tất cả những nơi nguy hiểm xung quanh, sẽ không có vấn đề gì lớn nếu chúng ta không đến những nơi đó.” Ý tưởng của Hàn Phi rất rõ ràng, lấy cư xá Hạnh Phúc làm hậu thuẫn và cửa hàng tiện lợi Ích Dân làm cứ điểm, coi đây là trung tâm để thăm dò xung quanh.

“Sau khi chúng ta đảm bảo xung quanh đều an toàn, thực lực của mọi người được nâng cao, thì đến lúc đó mọi người sẽ tập hợp ở con ngõ sau của cửa hàng tiện lợi để tiếp ứng cho em, và em sẽ tìm cách trà trộn vào bên trong trường học.” Hàn Phi chuẩn bị cùng cư dân của cư xá Hạnh Phúc ra ngoài, hắn mong rằng các cư dân sẽ trợ giúp để hắn có thể thuận lợi làm nhiều nhiệm vụ hơn và mau chóng tăng level.

Level của Hàn Phi quá thấp, nếu trước đó không cộng hết điểm thuộc tính vào thể lực, thì hắn không thể nhấc nổi quan tài của người giấy quản lý cửa hàng.

Vẫn đang ở giai đoạn đầu của trò chơi, hắn chưa nghĩ tới việc bổ sung thêm trí tuệ, trước tiên phải nâng thể lực lên mức bình thường ở thế giới tầng sâu mới được, không thể tùy tiện để sát nhân đuổi theo.

"Em sẽ trà trộn vào trường học trước, thăm dò tình hình chung trong trường, tìm cách lấy thêm thẻ giáo viên và thẻ học sinh, sau đó em sẽ phát những tấm thẻ đó cho các cư dân đã tiếp ứng cho em ở cửa hàng tiện lợi, rồi tất cả chúng ta cùng nhau đi vào." Hàn Phi rốt cuộc cũng nói ra suy nghĩ của mình, cho dù là chờ đợi thăng cấp, rất khó để tạo ra sự cải thiện lớn về thực lực trong một thời gian ngắn, muốn chiếm đoạt trường học thì phải mượn lực.

Kỳ thực Hàn Phi cũng đã cân nhắc rất nhiều, bao gồm cả việc chờ đợi để có được một nghề nghiệp ẩn trước khi vào trường Học viện tư thục Ích Dân, nhưng nghề [Đồ tể lúc nửa đêm] phải lấy được ở Ngõ Súc Sinh, mức độ nguy hiểm của con ngõ đó không thấp hơn nhiều so với trường Học viện tư thục Ích Dân, hơn nữa nó cách cư xá Hạnh Phúc khá là xa, nếu có chuyện gì xảy ra thì hàng xóm không thể đến trợ giúp.

Nhìn chung, mục tiêu phù hợp nhất trong giai đoạn này chính là Học viện tư thục Ích Dân.

"Toàn bộ kế hoạch được chia thành ba giai đoạn. Bước đầu tiên là đảm bảo an toàn cho cửa hàng tiện lợi và tăng cường thực lực của bản thân; bước thứ hai là đi vào trường để tìm hiểu thông tin và tìm thêm lối vào trường; bước thứ ba là kết hợp bên trong và bên ngoài để mở rộng cánh cửa trường học."

Không hề bốc đồng hay liều lĩnh, và cũng không dừng lại vì sợ hãi, Hàn Phi quyết định bắt đầu chuẩn bị cho chiến lược của trường Học viện tư thục Ích Dân từ đêm nay.

Hắn muốn nghĩ biện pháp để tìm ra manh mối về Cánh bướm trong thế giới tầng sâu, và trợ giúp cảnh sát bắt Cánh

bướm càng sớm càng tốt, để trong hiện thực hắn không cần phải lo lắng đề phòng mỗi ngày.

Hàn Phi đã tiết lộ toàn bộ kế hoạch của mình, mặc dù Ngụy Hữu Phúc cảm thấy rủi ro rất lớn nhưng vẫn bày tỏ sự ủng hộ đối với Hàn Phi.

Cả hai rời khỏi căn hộ ma ám 1044 và bắt đầu bàn bạc với những người hàng xóm khác trong tòa nhà.

Ứng Nguyệt ở tầng 8 luôn bảo vệ cha mẹ đã biến thành cá vàng, nếu như rời khỏi cá vàng trong thời gian quá lâu hoặc ở khoảng cách quá xa, oán hận và thống khổ trong người sẽ khiến con bé phát điên.

Từ Cầm ở tầng 5 không có nhà, nhưng chị đại nhà bên dường như đã đoán được Hàn Phi sẽ tìm đến mình, nên cố ý để lại vài chữ bằng máu ở trên cửa – chị ngửi thấy một mùi thơm đặc biệt và chị sẽ sớm quay lại.

Chỉ nhìn dòng chữ đẫm máu trên cánh cửa đã cảm thấy khiếp vía, nhưng Hàn Phi đã quen rồi.

Sau khi tìm khắp tòa nhà Block 1, cuối cùng chỉ có một người hàng xóm có thể ra ngoài cùng Hàn Phi, đó chính là Khóc lúc này đang ôm đàn tế đứng bên cạnh Hàn Phi.

Không biết có phải do năng lực Vua trẻ em phát huy tác dụng hay không, hay là do cậu bé gầy còm này đã được nếm vị ngon ngọt của người giấy, Hàn Phi đã thuyết phục cậu bé chỉ bằng vài câu nói đơn giản.

Cùng với Khóc và Ngụy Hữu Phúc, Hàn Phi lại chạy đến tòa nhà Block 2.

Sau khi hỏi thăm hồi lâu, thì cuối cùng chỉ có một quỷ hồn cao gầy là đồng ý giúp đỡ.

“Kế hoạch của em rất hoàn hảo, nhưng rất khó thực hiện được.” Ngụy Hữu Phúc không thể đưa tiểu Bát rời khỏi cư xá, anh ta nhìn quỷ hồn cao gầy và Khóc ở bên cạnh Hàn Phi, lắc đầu: “Nếu không thì chờ người phụ nữ ở tầng 5 trở về đã?”

“Chỉ cần có hai người bọn họ là đủ rồi. Các cư dân ở tòa nhà Block 2 ngại tham gia vì cảm thấy nguy hiểm, nhưng sau

này khi họ thấy đầy đủ lợi ích và mặt tốt, sẽ càng ngày càng có nhiều cư dân sẵn sàng giúp đỡ em.” Hàn Phi nhìn về phía quỷ hồn cao gầy: “Ăn nuốt ma quỷ sẽ thu được rất nhiều âm khí và năng lượng tiêu cực, không chỉ có thể giúp mọi người nâng cao thực lực, còn có thể giúp mọi người phát tiết nội tâm thống khổ, một mũi tên trúng hai đích. Sớm muộn gì cư dân trong khu cư xá sẽ hiểu rằng việc giúp đỡ tôi là đôi bên cùng có lợi!”

“Đêm qua tôi may mắn nhìn thấy cậu cõng quan tài quay về, cảm giác cậu thật sự khác biệt, tôi sẽ giúp cậu.” Quỷ hồn cao gầy có giọng nói khàn khàn trầm thấp, có cảm giác rất thành thục: “Tôi sẽ giới thiệu lại về bản thân, tên thật của tôi là Lý Tai, cư ngụ tại căn hộ 2021 trong tòa nhà Block 2, tôi còn có một người em trai tên là Lý Họa, hiện tại nó đang ở trong cơ thể tôi, hai chúng tôi có thể chuyển hóa ý thức và sức mạnh của mình cho nhau.”

“Các anh có năng lực gì đặc biệt không?”

“Chúng tôi có thể vấy bẩn và cướp đoạt vận khí của người khác, đúng rồi … ” Lý Tai chợt nhớ ra điều gì đó: “Trước đây có một du hồn lang thang đã vô tình tiến vào tòa nhà Block 2, hắn có mùi giống chúng tôi, chúng tôi đã cướp đi một tia vận khí cuối cùng của hắn, vốn định kết nghĩa anh em với hắn. Kết quả là hắn đã được cậu giải cứu, bây giờ du hồn lang thang đó có còn không? Có bị hồn phi phách tán không?”

“Hắn đi đầu thai rồi.”

Hàn Phi kết thúc chủ đề thương cảm này, ba người cùng nhau bước ra khỏi cư xá Hạnh Phúc.

Con phố u ám hoàn toàn chìm trong bóng tối, cả ba không dám dừng ở trong không gian trống quá lâu, vội vã băng qua đường tiến vào bên trong Cửa hàng tiện lợi Ích Dân.

Chuông gọi hồn vang lên, Hàn Phi nhìn quanh bốn phía, cửa hàng tiện lợi lộn xộn trước đó đã được dọn dẹp sạch sẽ, nhưng nhân viên một mắt đã biến mất.

“Huỳnh Long đâu? Anh ta là nhân viên bán hàng duy nhất của tôi!”

Vào nhà kho, Hàn Phi lấy ra một cái từ trong đống sáp trắng: "Đừng có giả chết, Huỳnh Long đi đâu rồi?"

Một khuôn mặt bối rối xuất hiện trên nguyên bản sáp trắng: "Anh có nhận nhầm người không?"

"Khuôn mặt và giọng nói của mày đều thay đổi, mày có bản lĩnh khá đấy?" Hàn Phi dùng chức năng giám định của hệ thống trực tiếp tìm sáp trắng, sau đó lấy ra bật lửa: "Tao nhờ mày giúp tao để ý các loại thông tin trong cửa hàng, nếu điều này mà mày còn không làm được, vậy tao chỉ có thể ra lệnh cho mày."

"Nhiều sáp trắng như vậy anh làm thế nào mà tìm ra được tôi chứ?" Sáp trắng hoảng sợ: "Tôi thậm chí còn thay đổi vị trí…"

"Đừng có lắm lời nữa, Huỳnh Long đâu?"

"Vài giờ trước hắn đã đến khách sạn ở bên cạnh, và không thấy trở về."

"Đến khách sạn?"

"Tôi thật sự không có nói dối anh! Trong khách sạn đột nhiên có tiếng khóc của một đứa trẻ, có vẻ như đang gọi mẹ, Huỳnh Long sau khi nghe thấy âm thanh này liền vội vàng chạy tới."

"Tiếng khóc của đứa trẻ? Có vẻ như Đom Đóm và mẹ của nó xảy ra chuyện gì rồi." Hàn Phi nhét sáp trắng vào túi, cùng Khóc và Lý Tai đi vào con ngõ sau của cửa hàng tiện lợi.

Hắn lên tiếng chào hỏi tàn hồn còn du đãng ở nơi đây rồi lặng lẽ đi tới đầu ngõ.

Bên cạnh cửa hàng tiện lợi, có một khách sạn rất nhỏ và cũ nát, không có biển hiệu.

"Kẻ ném chậu hoa vào mình trước đó cũng sống ở đây, thù mới hận cũ vừa vặn được giải quyết cùng một chỗ."

Chương 136: Khách sạn lúc nửa đêm

“Vợ à, cho anh nghe lại giọng của con trai.”

“Anh biết nó còn không biết nói chuyện, anh chỉ nhớ nó.”

“Nó còn không nói được tiếng nào sao? Đã bao lâu rồi?”

“Vợ ơi đừng khóc nữa! Anh không phải đang hung dữ với em, không sao, vài ngày nữa anh sẽ mang 1 đứa con trai về nhà.”

“Ôm một cái nào, sao anh có thể nhẫn tâm để em một mình ở một nơi tối tăm như vậy, em cần có người bầu bạn.”

“Đừng khóc! Em yên tâm, đứa con trai này nhất định là của em. Anh biết em giấu nó trong khách sạn.”

Tại quầy lễ tân mờ tối của khách sạn, có một người đàn ông mặc áo mưa nửa đứng bên chiếc điện thoại, gã không ngừng nói, như thể đang gọi điện.

Giọng gã rất nhẹ nhàng, đầu dây bên kia dường như là vợ gã.

Vành áo mưa che gần hết khuôn mặt, giọng nói của người đàn ông đầy tình tứ, thỉnh thoảng lại làm nũng với vợ qua điện thoại, họ có vẻ rất tình cảm.

Đồng hồ trên tường đã điểm một giờ sáng, người đàn ông vẫn chưa dập máy, gã không ngừng an ủi người vợ vẫn đang thút thít, nhưng đúng lúc này tiếng bước chân vang lên ở cửa khách sạn.

Một thanh niên trẻ tuổi tay ôm đàn tế, thân hình rất đẹp, khá đẹp trai mang chút suy sụp đi vào khách sạn.

Người đàn ông mặc áo mưa điềm nhiên lau vết máu trên lòng bàn tay, bất đắc dĩ cúp điện thoại, gã nhìn người thanh niên đến khách sạn lúc nửa đêm: “Muốn nhận phòng sao?”

“Anh là ông chủ?”

“Đúng rồi.” Người đàn ông lấy ra một chiếc chìa khóa từ dưới quầy: “Hãy cho tôi biết tên của cậu, cần đăng ký thông tin khi ở lại đây.”

“Mạnh Trường An.”

“Trường An? Tên hay đấy.” Người đàn ông đưa chìa khóa cho người thanh niên: “Phòng 202, vào giờ này đêm mai trả phòng.”

“Vậy là được rồi sao? Tôi còn chưa trả tiền mà?”

“Có người trả tiền cho cậu rồi, cậu nghỉ ngơi sớm đi, chúc cậu có một giấc mộng đẹp.”

“Cảm ơn nha, anh đã vất vả rồi.” Người thanh niên rất lịch sự, nhưng hắn không rời đi ngay lập tức với chiếc chìa khóa, thay vào đó, hắn nhìn vào bức tường khách sạn nơi có một cái bảng quảng cáo dán đầy đủ các loại quảng cáo và thông báo.

Có những người bị mất tích và được tìm thấy, cũng có thông báo tìm người mất tích.

Người thanh niên xem hồi lâu, còn phát hiện có một cái thông báo tìm gia sư dạy kèm tại nhà cho con mình.

“Ông chủ à, cho tôi hỏi một chút, ai đã để lại tin nhắn này? Đứa trẻ cần dạy kèm là học sinh của trường trung học Ích Dân đối diện phải không?”

“Nó là học sinh trường này, nhưng vì một lý do nào đó nên bỏ học, mẹ nó lo lắng nên đã nghĩ cách cho nó trở lại lớp. Để đứa con không bị tụt lại đằng sau nên cô ta đã để lại lời nhắn muốn tìm gia sư dạy kèm tại nhà.” Ông chủ có giọng nói rất nhẹ nhàng, giống như là có tính cách rất tốt.

“Hai mẹ con cũng sống ở đây sao?”

“Họ sống ở phòng 301, nếu cậu muốn nhận làm gia sư, tôi có thể gọi điện thoại thông báo cho họ.”

“Vậy phiền anh nha.” Người thanh niên đi đến cầu thang, qua lối đi mốc meo, và khi đi đến bên cạnh cầu thang, hắn quay đầu lại nhìn một cái.

Người đàn ông mặc áo mưa đứng sau quầy vẫn nhìn hắn chằm chằm.

“Chúc ngủ ngon.”

Bước lên cầu thang gỗ kẽo kẹt, người thanh niên đi lên tầng 2. Lúc này, hắn lại nghe thấy tiếng người đàn ông ở tầng 1, hình như gã lại bắt đầu gọi điện thoại cho vợ.

“Họ thực sự là vợ chồng sao? Khách sạn này hơi khác so với những gì mình dự đoán.”

Người thanh niên cầm đàn tế chính là Hàn Phi, hắn vốn định sau khi vào cửa sẽ lập tức tấn công chủ khách sạn, nếu cần thì sẽ giết ngay.

Nhưng khi thực sự gặp chủ khách sạn, hắn mới thấy có điều gì đó không đúng.

Chủ khách sạn có vẻ như bị trúng tà, trạng thái cũng giống như nhân viên cửa hàng một mắt bị người giấy thao túng trước đó.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hàn Phi cảm thấy mình không thể đánh rắn động cỏ được, hắn không để lộ Khóc và Lý Tai trốn ở bên trong đàn tế, mà đóng vai một người thuê phòng.

Dùng chìa khóa để mở phòng 202.

Hàn Phi hướng vào đàn tế trong tay lắc đầu, sau đó nhìn xung quanh.

Đồ đạc trong phòng rất tồi tàn, bên cạnh một chiếc tivi nhỏ có một ấm trà, khi mở nắp ra, bên trong còn có thể thấy một ít tiền giấy bị ẩm ướt.

“Bạn sẽ không bao giờ biết được những thứ gì đã được nấu trong ấm trà của khách sạn.”

Sau khi kiểm tra cẩn thận cửa sổ và giường chiếu, Hàn Phi không phát hiện ra vấn đề gì, hắn chỉ nhìn thấy vài mảnh tiền giấy ở góc phòng và trong tủ treo quần áo.

“Mình luôn có cảm giác căn phòng này là dành cho người chết, nhưng mà ở cái thế giới tầng sâu này cũng chẳng khác gì âm phủ.”

Hàn Phi ngồi trên giường, sắp xếp lại thông tin một cách ngắn gọn: "Khách sạn chia thành ba tầng, mỗi tầng có bốn phòng, trong đó phòng 101 ở tầng một có dán ba chữ phòng quản lý."

Nhìn chiếc chìa khóa trong tay, Hàn Phi chăm chú lắng nghe, hiệu quả cách âm của khách sạn rất kém, trong phòng 201 liền kề có thể nghe thấy rõ ràng tiếng nghiến răng.

"Khách sạn không lớn, Đom Đóm có thể bị giấu ở một gian phòng nào đó." Nhắm mắt, Hàn Phi nhớ lại: "Người ném chậu hoa vào mình sống ở tầng ba, theo cách bố trí phòng ở tầng hai, cô ta nên sống ở phòng 302, ngay phía trên."

Đứng dậy, Hàn Phi có thể nghe thấy trên đỉnh đầu phát ra tiếng ngáy: "Ngủ rất ngon sao."

"Đinh linh linh! Đinh linh linh! …"

Điện thoại đầu giường đột nhiên vang lên, Hàn Phi khẽ nhíu mày, trước đó hắn còn tưởng rằng điện thoại chỉ để trang trí.

"Nếu không trả lời, có phải nó sẽ không ngừng đổ chuông không?"

Hàn Phi nhìn chằm chằm vào điện thoại, lại phát hiện ra một điều rất thú vị khác, khi chuông điện thoại vang lên, tiếng nghiến răng và tiếng ngáy đều biến mất.

Nhận điện thoại, Hàn Phi trầm mặc không nói.

Bên trong hoàn toàn tĩnh mịch, giọng một người phụ nữ phát ra từ điện thoại: "Xin anh đừng hành hạ tôi nữa, giết tôi đi, anh trực tiếp giết tôi đi …"

Người phụ nữ đang khóc nức nở, cô ta có vẻ rất yếu.

"Nói cho tôi biết chị đang ở đâu." Hàn Phi trầm giọng nói, nhưng nói từng chữ vô cùng rõ ràng.

"Đừng hành hạ tôi nữa, giết tôi đi, giết tôi đi …" Người phụ nữ vẫn đang lặp lại câu nói vừa rồi, nhưng vào lúc này, âm thanh của xiềng xích rơi xuống truyền đến từ điện thoại, sau

đó có tiếng đẩy cửa, tiếp đến giọng nói của chủ khách sạn vang lên: "Baby à, em đang gọi điện thoại cho ai vậy?"

Trong nháy mắt điện thoại bị ngắt, Hàn Phi đảo mắt, dứt khoát đặt điện thoại về chỗ cũ, sau đó lặng lẽ mở cửa phòng 202.

Hắn không biết người phụ nữ bị chủ khách sạn giấu ở đâu, nhưng hắn biết chắc chắn lúc này anh ta không có ở quầy lễ tân.

Dùng tốc độ nhanh nhất để rời khỏi phòng, Hàn Phi chạy xuống tầng một.

Lúc này, tầng một vắng tanh, không một bóng người.

Không nói gì cả, Hàn Phi lập tức lấy đi tất cả chìa khóa còn lại trong quầy, rồi lại bắt đầu tìm kiếm bên trong quầy, lấy tờ đăng ký của chủ khách sạn nhét vào trong ngực.

Sau khi không bỏ sót thứ gì, Hàn Phi lại nhanh chóng chạy trở về.

Hắn bước đi rất nhẹ nhàng, khi đi qua các phòng còn nghe lén động tĩnh bên trong.

Trở lại phòng 202 một cách thuận lợi, Hàn Phi lấy được sáu chiếc chìa khóa có ghi số phòng.

Hắn ghi lại số hiệu trên chìa khóa, và sau đó mở tờ đăng ký.

Tên Mạnh Trường An được viết ở cuối, hắn lật một trang về phía trước và trực tiếp tìm thấy tên của Huỳnh Long.

"Huỳnh Long ở phòng 304 à?" Hàn Phi kiểm tra chùm chìa khóa đã lấy được, không có chìa khóa phòng 304. "Huỳnh Long vẫn chưa trả phòng, không lẽ anh ta vẫn đang ở trong phòng 304 sao?"

Trong lúc Hàn Phi đang xem tờ đăng ký, đột nhiên có tiếng bước chân từ hành lang bên ngoài truyền đến, đồng thời trong đầu Hàn Phi lại vang lên âm thanh của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ cơ bản rank G - tìm kiếm nhân viên cửa hàng

bị mất tích!”

“Tìm kiếm nhân viên cửa hàng bị mất tích: Nhân viên duy nhất của bạn đang bị mất tích! Tìm được anh ta có thể nâng cao độ thân thiện!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ ẩn rank G-Khách sạn lúc nửa đêm!”

“Khách sạn lúc nửa đêm: Chủ của khách sạn này đã từng viết bốn chữ bằng máu trên biển quảng cáo – người lạ đừng vào! Nhưng khi người chủ mất tích, càng ngày càng có nhiều chuyện kỳ lạ và đáng sợ bắt đầu xuất hiện trong khách sạn.”

Chương 137: Em làm xong bài tập chưa?

Tiếng bước chân trên hành lang xuất hiện rất đột ngột, Hàn Phi không rõ người bên kia có phải đang đi về phía mình hay không.

Để an toàn, hắn đặt tất cả chìa khóa và tờ đăng ký cư trú của khách sạn vào trong đàn tế.

Đậy lại cái nắp đầy vết nứt, Hàn Phi thận trọng đi tới cửa phòng.

"Đông đông đông!"

Cánh cửa bị gõ vang, đối phương dừng ở cửa phòng 202.

Cửa phòng khách sạn không có mắt mèo nên Hàn Phi đành phải nhìn ra ngoài qua khe cửa, một người phụ nữ mặc áo khoác màu xanh cũ nát đang đứng ngoài cửa phòng 202.

Sắc mặt chị ta u ám, trong mắt có rất nhiều tơ máu, trên cổ có một vết bớt lớn.

Tóc được thắt nút và còn có thể nhìn thấy một ít bùn trên tóc.

"Chiếc nhẫn của người chủ nhà không có phản ứng gì. Người phụ nữ này giấu đi khí tức của mình sao?"

Hàn Phi chậm rãi mở ra một khe hở: "Chị có chuyện gì sao?"

"Thầy có phải là thầy giáo Mạnh Trường An không? Tôi vừa nhận được cuộc gọi của chủ khách sạn, anh ta nói rằng thầy muốn nhận làm gia sư." Giọng người phụ nữ có chút cứng nhắc và uể oải, chị ta có vẻ như đang ở trong trạng thái tinh thần tồi tệ, cảm giác rất mệt mỏi.

"Đúng vậy, tôi là Mạnh Trường An." Hàn Phi mở cửa ra: "Vào trong nói chuyện đã, vừa vặn tôi có một số chuyện muốn hỏi chị."

Người phụ nữ do dự ở trước cửa một chút, nhưng vẫn bước vào phòng 202.

Hàn Phi nhiệt tình rót một cốc nước cho người phụ nữ và hỏi: "Con của chị từng là học sinh của trường Học viện tư thục Ích Dân à?"

"Chà, con tôi trước đây rất thông minh, học hành cũng vô cùng nghiêm túc. Sau này, tôi không biết chuyện gì đã xảy ra mà thành tích học tập của cháu ngày càng sa sút, tính tình thì trở nên kỳ quặc, động một chút là kêu khóc và ném đồ đạc."

"Áp lực học tập của cháu nó quá lớn, đừng ép cháu tiếp tục học vào lúc này, cần kết hợp học tập và nghỉ ngơi để cháu được thư giãn."

"Bây giờ mà để nó thoải mái, sau này nó nhất định sẽ hận tôi! Hơn nữa không phải là cháu không muốn học, mà hình như là bị ảnh hưởng bởi thứ gì đó." Người phụ nữ nhớ lại: "Có một thằng nhóc ở cùng ký túc xá với con tôi rất xấu xa, nó thường xuyên kể cho con tôi nghe những chuyện kinh khủng, tôi nghi ngờ rằng con tôi đã bị ảnh hưởng bởi thằng súc sinh đó."

"Kể chuyện kinh khủng sao?" Hàn Phi thu nhỏ con ngươi lại: "Chị có thể cho tôi biết tên của cậu bé đó được không?"

"Nó tên là Kim Sinh, Kim trong kim thiên (hôm nay, hiện tại), Sinh trong sinh nhật."

"Kim Sinh? Kim Sinh?" Hàn Phi không ngờ tới ở cái khách sạn bên cạnh trường học lại nghe được cái tên này, hắn càng không đành lòng để cho vị phụ huynh này rời đi: "Làm cha mẹ chúng ta nhiều khi cũng không hiểu rõ con mình thực sự và thiếu cách giao tiếp hiệu quả, chị có thể kể cho tôi nghe những điều mà con chị gặp phải ở trường không? Hãy để tôi giúp chị phân tích nguyên nhân dẫn đến tình trạng học hành sa sút của cháu."

Vốn không quen biết lại sẵn lòng lắng nghe và giúp đỡ, điều này khiến người phụ nữ cảm thấy Hàn Phi rất đáng tin cậy.

“Trường Học viện tư thục Ích Dân là trường nội trú, tôi chỉ có thể gặp con sáu tháng một lần. Trước đây con tôi vẫn khỏe mạnh bình thường, nhưng cách đây sáu tháng khi tôi đến đón con, cháu nó đột nhiên nói rằng nó bị đau đầu, ngoài ra còn có một số vết thương nhỏ khó lành như là dị ứng.”

“Sau đó thì sao?”

“Tôi hỏi nó rằng ở trường nó có bị bắt nạt không, nó bảo không, nó chỉ cầu xin tôi đưa nó đi.” Người phụ nữ nắm chặt chiếc áo khoác cũ nát của mình: “Gia đình tôi không có điều kiện, cho cháu vào trường này đã là quá sức rồi, tôi chỉ muốn trong tương lai nó có thể nổi bật, ai mà biết được bây giờ nó lại thành ra như thế này.”

“Nói cách khác là đến tận bây giờ chị vẫn không biết vì sao cháu bỏ học à? Chị làm mẹ mà cũng vô trách nhiệm quá đi.” Hàn Phi lấy ra thẻ giáo viên của mình: “Tôi là một giáo viên chuyên nghiệp với nhiều năm kinh nghiệm về giáo dục, nếu chị tin tưởng tôi, hãy đưa tôi đến gặp thằng bé ngay bây giờ.”

“Thầy Mạnh à làm phiền thầy rồi.” Người phụ nữ đút tay vào túi, có chút xấu hổ nói thêm: “Hiện tại tôi không có nhiều tiền…”

“Tiền học phụ đạo sẽ bàn sau, nếu không lập tức tiến hành chữa trị vấn đề tâm lý của cháu, tôi sợ nó sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của cháu trong tương lai.” Hàn Phi nhấc đàn tế ở trên giường lên: “Giáo dục không chỉ là để các em thành thạo các kỹ năng và khả năng kiếm sống, mà còn để các em hiểu được giá trị và ý nghĩa của đạo làm người.”

Chỉ trong vài câu nói, Hàn Phi đã lấy được lòng tin của người phụ nữ, chị ta dẫn Hàn Phi lên tầng ba.

Đẩy cửa phòng 301 ra, một mùi tanh tưởi ập đến, hình ảnh trước mặt có chút dọa người.

Cửa sổ của khách sạn được che phủ bởi một lớp vải đen rất dày, ánh đèn mờ phản chiếu những mảnh giấy lộn bẩn khắp sàn nhà.

Giữa phòng có treo một tấm ga trải giường ẩm ướt, bên trong căn phòng được ngăn cách bởi tấm ga trải giường, mơ

hồ có thể nhìn thấy một cái đầu người to lớn.

Thằng bé đang ngồi gục trên bàn với một cơ thể tương đối gầy gò so với cái đầu của mình, nó dường như không thể đỡ nổi cái đầu đó nữa.

Mùi thối gay mũi bốc ra từ đứa trẻ dị dạng kia, nó cầm cây bút trên tay và không ngừng lặp đi lặp lại những gì đã viết trên giấy.

"Đã gần hai giờ sáng rồi, sao cháu nó còn đang học? Thức khuya như vậy thì hiệu quả không cao lắm, nỗ lực là phải được trả bằng kết quả thực tế, chứ không thể cứ dùng hành động của bản thân là xong."

Chiếc nhẫn của người chủ nhà truyền đến một chút hơi lạnh, Hàn Phi tay cầm đàn tế bước vào phòng, vén tấm ga trải giường ở giữa phòng ra, càng có thêm mùi thối nồng đậm phát tán ra ngoài.

Quan sát ở khoảng cách gần, Hàn Phi phát hiện thằng bé quả thực rất đáng sợ, có thể nhìn thấy từng mạch máu đen trên cái đầu to lớn của nó, bên trong mạch máu dường như có thứ gì đó đang cuộn trào.

Hàn Phi còn loáng thoáng nghe thấy một giọng nói phát ra từ trong đầu của thằng bé, như thể đang gọi nó trở lại trường Học viện tư thục Ích Dân.

"Em tên gì?" Mùi gay xộc vào khoang mũi, sắc mặt Hàn Phi không chút thay đổi, cứ như là mất đi khứu giác vậy.

Cái đầu to lớn từ từ quay lại, phía trên mí mắt của nó là mạch máu đang đập, tròng mắt thì đỏ hoe, dường như mạch máu có thể vỡ ra bất cứ lúc nào.

Hai tròng mắt nhìn Hàn Phi chằm chằm, trong mắt cậu thiếu niên tràn đầy ác ý, cầm bút trong tay mà như cầm dao.

"Sao em không đi ngủ một lát?" Hàn Phi nhìn cuốn sách bài tập trước mặt thằng bé, trên đó viết đầy những cái tên khác nhau bằng bút đỏ: "Đây đều là bạn học của em sao?"

Mạch máu trên đầu thằng bé ngày càng lộ rõ, vẻ mặt trở nên gớm ghiếc dị thường.

“Giao tiếp cần phải có phương pháp.” Hàn Phi mỉm cười vẫy tay về phía người phụ nữ ở cửa: “Chị cứ ra ngoài trước đi, tôi muốn trò chuyện với đứa trẻ này một mình.”

Người phụ nữ ngập ngừng rồi quay lưng rời đi.

“Cậu học trò này, mẹ em bây giờ đã đi rồi, em có biết điều này có ý nghĩa gì không?” Hàn Phi nhìn chằm chằm vào thằng bé, mỉm cười hỏi.

Thằng bé cảm thấy một chút nguy hiểm từ nụ cười của Hàn Phi, lần đầu tiên trong miệng nó phát ra âm thanh: “Thầy dám chạm vào tôi thử xem?”

“Khá là táo bạo đấy, tôi là thầy giáo, thầy giáo sao có thể đánh một học sinh được?” Hàn Phi lấy ra bài tập bị nguyền rủa từ trong ô vật phẩm và đặt nó trước mặt thằng bé, trước đó hắn đã thử nghiệm trên Khóc, vật bị nguyền rủa này sẽ tác động đến một người một cách vô tri vô giác và từ từ khống chế suy nghĩ của người đó.

“Nếu em đã không muốn đi ngủ, vậy thì làm bài đi, bắt đầu từ bài toán trung học đơn giản.” Hàn Phi đặt bài tập trước mặt thằng bé, sau đó dùng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, đè đầu thằng bé xuống, bắt nó phải nhìn vào sách bài tập: “So với em người thông minh hơn còn phải nỗ lực, em có tư cách gì mà không phấn đấu? Nếu hôm nay không chịu vùi đầu vào thì sao ngày mai ngẩng đầu lên được?”

Lật giở sách bài tập, những dòng chữ dày đặc lặng lẽ hiện ra, như một vòng xoáy vô hình từ từ kéo linh hồn thằng bé.

Cho phương trình x: x ^ 2 + (2m + 4) x + m ^ 2 + 5m = 0 không có nghiệm nguyên. (1) Tìm khoảng giá trị của m; (2) Nếu phương trình bậc hai một ẩn x: mx ^ 2 + (n-2) x + m-3 = 0 có nghiệm nguyên, hãy chứng minh: phương trình có hai nghiệm cùng dấu; (3) Giả sử hai nghiệm nguyên của phương trình (2) lần lượt là α và β, nếu α: β = 1: 2, n là một số nguyên, hãy tìm giá trị nguyên nhỏ nhất của m ……

Chương 138: Làm sao có thể thù hận qua một đêm?

"Một số người sử dụng vật lý để hàng ma, một số sử dụng hóa học để hàng ma. Bây giờ cuốn sách bài tập do người quản lý tòa nhà tiền nhiệm để lại cho mình thì biết rằng toán học cũng có thể hàng ma. Chẳng lẽ ông ấy ám chỉ cho mình tri thức chính là sức mạnh?"

Thằng bé đầu to đã bị sách bài tập hấp dẫn, mạch máu trên đầu cũng từ từ trở lại bình thường, không còn phản kháng quyết liệt nữa.

Dưới ánh đèn lờ mờ, một đứa trẻ rất chăm chỉ chiến đấu trong biển đề, nếu không phải mùi xác chết nồng nặc bốc lên từ cơ thể thì cảnh tượng này hẳn khiến người xem cảm thấy rất truyền cảm hứng.

Hàn Phi ngồi bên cạnh thằng bé, khi ý thức của nó đã hoàn toàn bị cuốn vào bài tập bị nguyền rủa, hắn mới thử hỏi lại.

"Em tên là gì?"

"Đầu To, các bạn học đều gọi em là Đầu To." Nam sinh dường như tự lẩm bẩm một mình, ánh mắt chăm chú vào sách bài tập.

"Trước kia em ở cùng Kim Sinh đúng không? Ấn tượng của em về đứa nhỏ đó như thế nào? Nó có bắt nạt em không?"

"Em không thích nó. Nó luôn kể một số câu chuyện đáng sợ. Ngay cả khi nó nằm mơ vào ban đêm, nó cũng sẽ nói những chuyện rất đáng sợ hoang tưởng."

"Chuyện hoang tưởng? Em còn nhớ nó đã nói những gì không?" Hàn Phi rất tò mò.

"Nó nói rằng tất cả chúng ta đều đã chết, trong trường học khắp nơi đều là quỷ, nó còn bảo rằng có một con bướm đã bay vào trong đầu của một học sinh nào đó. Học sinh đó sẽ khiến

chúng ta đến quỷ cũng không làm được. Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra tên này."

"Em tin những điều nó nói à?"

"Lúc đầu em không tin, nhưng sau đó em cũng nhìn thấy quỷ trong trường. Nơi đó cất giấu thật nhiều quỷ!" Câu hỏi của Hàn Phi dường như khiến thằng bé nghĩ đến điều gì đó không tốt, và cảm xúc của nó lại trở nên kích động, gần như thoát khỏi sự kiểm soát của nguyền rủa.

"Xem ra Kim Sinh này và Kim Sinh kia là cùng một người, tính cách của nó một chút cũng không thay đổi, vẫn thích kể những câu chuyện rất rùng rợn, chỉ có điều trong hiện thực thì những gì mà nó kể chỉ là 'câu chuyện', còn ở đây những gì mà nó nói đều là sự thật."

Hàn Phi đến khách sạn chủ yếu là để tìm Huỳnh Long, tin tức thu được về Kim Sinh hoàn toàn là bất ngờ.

Không tiếp tục kích thích Đầu To nữa, chờ xử lý xong chuyện ở khách sạn Hàn Phi sẽ dẫn mẹ con Đầu To về cư xá Hạnh Phúc.

Nhìn xung quanh, Hàn Phi phát hiện trên bàn của thằng bé có một khung ảnh.

Trong khung ảnh là một bức chân dung gia đình gồm ba người, cái đầu của nam sinh trong bức ảnh cũng không lớn như vậy.

"Người đàn ông trung niên đó có phải là bố em không?"

"Đúng rồi, bố em làm việc ở nơi khác, nhưng ông ấy rất yêu em và mẹ, tối nào ông ấy cũng gọi điện cho hai mẹ con."

"Lại là gọi điện thoại?" Hàn Phi đứng dậy đi về phía chiếc điện thoại trên bàn cạnh giường, nhưng khi hắn vừa rời đi, cửa phòng 301 đã mở ra.

Bà mẹ của Đầu To lo lắng bước vào: "Thầy Mạnh à, tình trạng của con tôi thế nào rồi? Có cách nào cứu chữa không?"

"Chị trốn ở sau cánh cửa mà không nghe thấy tất cả những cuộc nói chuyện giữa tôi và con chị à? Tại sao còn cố ý hỏi?"

Hàn Phi cười nhạt: "Con chị trở nên như thế này liên quan rất nhiều đến học sinh tên là Kim Sinh. Tôi sẽ giúp chị điều tra rõ ràng."

"Cảm ơn thầy Mạnh!"

"Nếu chị đang thực sự nghĩ cho con thì tốt nhất không nên ở mãi trong khách sạn. Chỗ này hỗn tạp, rất dễ ảnh hưởng đến việc học tập của cháu nó. Tôi khuyên chị nên thuê phòng ở cư xá Hạnh Phúc bên kia đường. Ở đó có môi trường tốt và chất lượng cư dân cũng cao, rất tốt cho sự phát triển sau này của cháu."

"Tôi sẽ xem xét lại." Ngay sau khi người phụ nữ đồng ý, điện thoại trên bàn cạnh giường đổ chuông.

Nghe thấy tiếng chuông điện thoại, người phụ nữ vẫn luôn cau mày không ngờ lại lộ ra vẻ chờ mong, chị ta không né tránh Hàn Phi, liền chạy đến bên giường nghe điện thoại: "Chồng à, tối nay anh không gọi điện cho em, em lo lắng muốn chết đi được."

"Cảnh sát tương đối nghiêm ngặt. Anh không dám tùy tiện gọi điện thoại cho em. Em phải tuyệt đối ở trong khách sạn đấy, đừng có đi lung tung, anh sẽ sớm đến đón mẹ con em."

"Được, anh cũng phải chú ý an toàn."

"Con trai đã khá hơn chưa? Nó còn đau đầu không?"

"Nó lại trở nên tồi tệ hơn, nhưng em đã tìm được một giáo viên tốt bụng sẵn sàng giúp đỡ chúng ta."

"Đừng tùy tiện tin tưởng người khác, em đã quên tại sao anh lại bị vu khống là một kẻ sát nhân rồi sao? Anh cúp máy đây, em hãy tự lo cho mình nhé."

Người đàn ông bên kia dường như đã nhận ra điều gì đó liền nhanh chóng dập máy.

"Vừa rồi có phải là bố của đứa trẻ gọi điện không?" Hàn Phi thản nhiên hỏi.

"Vâng … Bố đứa trẻ đang bận làm ăn ở bên ngoài."

“Bận bịu đến mấy cũng không thể bỏ mặc gia đình. Anh chị làm cha mẹ thì nên thực sự dành một chút thời gian cho con cái.” Hàn Phi không ngừng nói về gia đình và giáo dục, người phụ nữ nghe hắn nói thì liên tục gật đầu.

“Cũng không còn sớm nữa, tôi phải về đây.”

“Thầy Mạnh đi thong thả.” Chị ta đích thân tiễn Hàn Phi ra cửa.

Bước ra khỏi phòng 301, Hàn Phi đem tất cả những thứ vừa thấy lược lại một lần trong đầu: “Người phụ nữ nói dối. Chồng chị ta là một đào phạm đang trốn tránh cảnh sát truy đuổi, nhưng vấn đề là tại sao gã lại biết số điện thoại của khách sạn? Có khi nào gã cũng đang trốn ở trong khách sạn không?”

“Mình vừa mời chị ta cùng đứa trẻ rời đi thì gã đã gọi điện ngay lập tức. Đó không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên.”

Hàn Phi yên lặng liếc nhìn xung quanh, hình như có thứ gì đó trong khách sạn này vẫn đang trông chừng hắn.

“Người gọi điện đến có phải là chồng thật không? Hay chẳng lẽ lại là quỷ trong khách sạn gọi đến?”

Sau một hồi suy nghĩ, Hàn Phi phát hiện điện thoại trong khách sạn này có vấn đề rất lớn.

Vừa bước vào cửa đã thấy chủ khách sạn mặc áo mưa gọi điện cho vợ, sau khi vào phòng thì nhận được tiếng kêu cứu của một người phụ nữ lạ mặt, sau đó thì phát hiện người phụ nữ ở phòng 301 cũng đang liên lạc với chồng qua điện thoại.

“Nếu tất cả khách trong khách sạn là những con rối, thì điện thoại chính là đường dây kết nối bọn họ. Có phải quỷ hồn đang gọi điện mê hoặc họ không?”

Hàn Phi cảm giác được trạng thái của các vị khách trong khách sạn không tốt, hắn muốn tìm nguyên nhân và hiện tại đang dần dần thu hẹp mục tiêu.

Nhìn căn phòng cuối hành lang tầng ba, Hàn Phi di chuyển.

Huỳnh Long ở trong phòng 304. Đến giờ anh ta vẫn chưa trở về, chắc hẳn có thứ gì được giấu trong phòng đó.

Có mùi ẩm mốc trong hành lang tối om, khi Hàn Phi vừa đi qua cửa phòng 302, cánh cửa bên cạnh đột nhiên mở ra, một cánh tay mập mạp thò ra từ khe hở bên trong cánh cửa.

Người kia dường như đã đợi rất lâu, ả ta bắt Hàn Phi lại.

"Là con mụ béo ném chậu hoa vào người mình!"

Hàn Phi có 10 điểm thể lực cũng không chống đỡ được trước mặt người phụ nữ, thân thể từng chút một bị kéo vào trong phòng.

"Thực lực của mình còn yếu quá."

Khe hở do cánh cửa mở ra càng ngày càng rộng, sau cánh cửa hiện ra khuôn mặt trang điểm đậm của ả, miệng còn đang nhai nuốt một khúc xương, ánh mắt nhìn Hàn Phi vô cùng đáng sợ.

"Vào nơi này mày sớm muộn gì cũng chết, chi bằng chết ở trong tay tao." Mỡ trên mặt người phụ nữ run lên vì kích động, sức lực của người phụ nữ còn lớn hơn Hàn Phi rất nhiều, nhanh muốn kéo Hàn Phi vào phòng nên đột nhiên dùng toàn lực!

Hàn Phi không ngờ bên kia vừa rồi che giấu thực lực nên mất cảnh giác, bỗng chốc bị lôi vào phòng 302.

Cánh cửa phòng kiên cố từ từ đóng lại, tia sáng cuối cùng biến mất trong mắt Hàn Phi.

"Ngã tư này ngày ngày có vô số kẻ qua lại, nhưng mày khác với bọn chúng. Lần đầu tiên nhìn thấy mày, tao đã muốn giết chết mày rồi. Tao không thể kiểm soát được sự thôi thúc đó, tao cảm thấy hoa máu bắn tung tóe ra từ cơ thể của mày sẽ đẹp hơn tất cả bọn chúng!" Cái miệng của khách thuê phòng 302 hé mở, để lộ ra hàm răng màu nâu xám.

Hàn Phi ngã xuống đất không rên một tiếng, dường như bị chấn kinh rồi.

“Thật đáng yêu, thật là muốn giết mày quá đi! Tao sẽ giết mày từng chút một, kéo dài quá trình này đến cả ngày! Không, tao có chút không nỡ, tao sẽ dùng thời gian một tuần để từ từ giết mày.” Ả ta mở ngăn kéo lấy ra một hộp lưỡi dao mỏng từ trong đó rồi cười một cách hưng phấn.

“Trước hết hãy bắt đầu từ bắp chân đi, mày sẽ không có cách nào chạy được.” Mụ béo phòng 302 run lên, ả đi về phía Hàn Phi với lưỡi dao hoàn toàn không tương xứng với hình thể: “Tao sẽ làm rất sạch sẽ.”

Người phụ nữ xắn tay áo lên, Hàn Phi nhìn thấy vết sẹo hình con bướm màu đỏ thẫm trên cổ tay của ả.

“Tại sao những kẻ điên điên khùng khùng dường như đều có dấu vết của Cánh bướm?”

Hàn Phi vẫn nằm trên mặt đất, hắn còn đang kinh ngạc nhìn người phụ nữ từng bước một đi tới.

Khách thuê phòng 302 mạnh hơn Hàn Phi rất nhiều, ả còn cười một cách trơ trẽn hơn sau khi phát hiện ra Hàn Phi không mang theo bất kỳ món đồ nguy hiểm nào.

Cánh tay rắn chắc của ả nắm lấy bắp chân Hàn Phi, khi ả định kéo vào bếp thì Hàn Phi đang tê liệt trên mặt đất bỗng nhiên bùng nổ sức mạnh chưa từng có.

Hắn sử dụng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn rồi dùng chân đạp mạnh vào bụng ả.

Vào lúc người phụ nữ cảm thấy đau đớn và cúi gập người xuống, Hàn Phi lấy ra người giấy đỏ như máu từ trong ô vật phẩm, trực tiếp nhét người giấy vào miệng của ả ta!

“Khóc!”

Đứa trẻ trong tế đàn xuất hiện trên đầu người phụ nữ chẳng biết từ lúc nào, đôi tay của nó làm ý thức của ả rối loạn, còn người giấy vừa được nhét vào miệng cũng dường như trở nên sống động.

Từng mạch máu đâm thẳng vào cơ thể của khách phòng 302, sau đó người giấy màu máu đầy vết rách biến mất!

Khách thuê phòng 302 quỳ rạp xuống đất đau đớn, ả liều mạng ôm cổ họng nhưng lại không thể phát ra được âm thanh nào hay khạc ra được gì.

Ngay sau đó cơ thể của ả bắt đầu sưng lên bất thường, ả muốn dùng chút sức lực cuối cùng để đối phó với Hàn Phi, nhưng bóng đen gầy yếu đang ngồi trên cổ không ngừng quấy nhiễu phán đoán.

Khách thuê phòng 302 giống như một con dã thú mất đi lý trí, điên cuồng đâm vào đồ đạc xung quanh, ả hoảng sợ bất an, ngay sau đó thì bắt đầu nôn ra máu đen, trong máu dính đầy giấy.

Sau mười phút, cơ thể của ả trở nên nhợt nhạt, và khi một tia huyết sắc cuối cùng biến mất, ả ngã gục xuống giữa phòng như một người giấy bị hút khô.

Một tiếng sột soạt kỳ quái vang lên, từ trong lồng ngực người phụ nữ chậm rãi nhô ra một cánh tay, hình người bằng giấy đỏ như máu lắc lư đi ra từ trong cơ thể của ả, nó nhìn thấy Hàn Phi thì cười vui vẻ, sau đó lắc người hướng Hàn Phi đi tới.

"Đây chính là vật phẩm nguyền rủa rank F sao?"

Hàn Phi chỉ nhìn thôi cũng đã cảm thấy rùng mình, hiện tại hắn rất may mắn vì ý thức của người giấy đã bị phá vỡ.

Đưa tay thu hồi người giấy trở lại ô vật phẩm, Hàn Phi phát hiện vết rách trên cơ thể của nó đã ít đi rất nhiều. Máu thịt cùng âm hồn dường như có thể giúp người giấy nhanh chóng bình phục vết thương.

"Vật phẩm nguyền rủa còn kinh khủng và khó chơi hơn mình tưởng."

Nhìn người phụ nữ trên mặt đất, Hàn Phi vốn còn muốn hỏi đối phương vài vấn đề.

"Mày cũng đừng cảm thấy oan uổng, tại mày tập kích tao trước đấy nhé."

Hàn Phi vuốt đôi mắt mở to của ả, sau khi chạm vào làn da của đối phương, hắn không cảm thấy có chút đàn hồi nào, cảm

giác như chạm vào một tờ giấy trắng.

Chương 139: Đường dây điện thoại trên thi thể

Đôi mắt tràn đầy oán độc của khách thuê phòng 302 đã được Hàn Phi vuốt lại, cơ thể của ả hoàn toàn biến thành giấy vụn.

Vào đúng thời điểm ả bị hồn phi phách tán, Hàn Phi đột nhiên nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở trong đầu: *"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Nhân viên Huỳnh Long của bạn bị thương nặng! Hãy tìm anh ta càng sớm càng tốt, nếu không nhiệm vụ sẽ thất bại."*

"Nhiệm vụ này bị hạn chế về thời gian à?"

Hàn Phi vốn còn muốn lục soát trong phòng một hồi, nhưng nghe được âm thanh hệ thống thì cũng không ở lại quá lâu, cầm hộp lưỡi dao trên mặt đất đi tới cửa phòng.

Không có bất kỳ ai trong hành lang, đám khách thuê phòng dường như đã quen với những âm thanh quái dị thỉnh thoảng phát ra từ phòng 302.

"Nhưng yên tĩnh lại có chút không bình thường."

Có điều gì đó đã thay đổi trong khách sạn sau cái chết của vị khách phòng 302.

Lo lắng cho sự an toàn của Huỳnh Long, Hàn Phi quyết định không lãng phí thời gian nữa, hắn tìm chìa khóa phòng 304 từ trong đàn tế rồi đi đến chỗ sâu nhất của hành lang.

Chìa khóa được cắm vào ổ khóa, điện thoại trong phòng 304 vang lên ngay khi cửa được mở.

Âm thanh đinh linh linh phá tan sự tĩnh mịch của khách sạn, cả tòa nhà nhỏ đều có thể nghe rõ.

Bước vào phòng 304, Hàn Phi cầm điện thoại đặt trên tủ cạnh đầu giường.

Có một tiếng thở dốc yếu ớt truyền qua micro, sau vài giây, bên kia mới mở miệng nói hai từ: "Đi nhanh…"

Giọng nói trong điện thoại trầm thấp và yếu ớt, Hàn Phi có thể nghe ra tiếng của Huỳnh Long: "Anh đang ở chỗ nào trong khách sạn?"

"Đừng nói chuyện với tôi, đừng trả lời, đi nhanh đi!" Huỳnh Long dường như đang cố gắng với sức lực cuối cùng của mình, vừa nói xong thì trong điện thoại vang lên âm thanh vết thương bị xé rách.

Điện thoại vẫn chưa cúp, Hàn Phi lập tức hiểu ra sau khi nghe tiếng vết thương bị xé rách, bên cạnh Hoàng Long còn có người khác.

Đó là người đang cầm điện thoại, tra tấn Huỳnh Long, ép buộc anh ta phải nói.

Chủ động cúp điện thoại, Hàn Phi liếc mắt nhìn đường dây điện thoại màu đỏ gắn trên tường, dây điện thoại giống như mạch máu trong cơ thể người.

"Huỳnh Long không cho mình nói chuyện. Có vẻ như chỉ cần mình giao tiếp với mọi người qua điện thoại thì sẽ bị nhiễm phải thứ gì đó." Hàn Phi phản ứng quá nhanh, từ lúc vào khách sạn đã bắt đầu nghi ngờ điện thoại, giờ cùng với cảnh báo của Huỳnh Long, hắn xác định chắc chắn điện thoại trong khách sạn có vấn đề.

Cầm lấy lưỡi dao, Hàn Phi muốn cắt đứt dây điện thoại, nhưng sợi dây màu đỏ đó cứng rắn hơn hắn tưởng, lưỡi dao của khách thuê phòng 302 không cách nào cắt được.

"Khóc, em thử cắn mở nó xem sao?"

Hàn Phi đang định thử phương pháp khác thì một khuôn mặt quỷ màu đỏ thẫm bước vào phòng 304. Người kia loạng choạng bước vào phòng với một chai rượu trên tay.

Sau khi tới gần Hàn Phi, hắn đột nhiên tăng tốc, làn da đỏ ửng chảy ra máu tươi, thân thể bắt đầu vặn vẹo biến dạng, giống như một vũng máu thịt.

Không cần Hàn Phi nói, Khóc liền động thủ với con ma men kia.

Khóc là oán niệm, còn con ma men chỉ là nguyền rủa tiếc nuối, nó căn bản là không có cách nào làm tổn thương được Khóc, mà trên thân lại càng ngày càng nhiều vết thương.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì con ma men cũng bị giết chết, nhưng Hàn Phi lại mơ hồ cảm thấy không đúng lắm.

Con ma men kia ở trạng thái giống như Huỳnh Long lúc trước bị người giấy điều khiển, ngơ ngơ ngác ngác, mất đi ý thức của bản thân, không ngừng tấn công, muốn cùng Khóc sống mái một phen.

Tại thời điểm con ma men sắp hồn phi phách tán, trong đầu Hàn Phi lại vang lên âm thanh của hệ thống: *"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Ý thức bản thân của nhân viên Huỳnh Long sắp tan vỡ! Hãy tìm anh ta càng sớm càng tốt, nếu không nhiệm vụ sẽ thất bại."*

Tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên lần thứ hai, Hàn Phi nheo mắt nhìn con ma men đang dần bị hồn phi phách tán.

"Lần đầu tiên hệ thống nhắc nhở mình rằng Huỳnh Long bị thương là thời điểm khách thuê phòng 302 bị người giấy ăn nuốt. Lần thứ hai mình được nhắc nhở rằng ý thức bản thân của Huỳnh Long sắp tan vỡ là lúc con ma men sắp bị giết chết. Liên tiếp hai lần, không thể nào là trùng hợp!"

Nhìn lướt qua điện thoại sau lưng, trong đầu Hàn Phi nảy ra một ý tưởng.

"Chủ nhân thực sự của khách sạn này có phải thay đổi mục tiêu rồi không?"

Hàn Phi ra hiệu cho Khóc ngừng tay, hắn cưỡng ép rút đường dây điện thoại ra, chỗ nối có vết máu chảy, ở cuối đường dây điện thoại có thứ gì đó mọc ra trông giống như một bộ phận cơ thể người.

"Đừng quản khách trọ nữa! Chúng ta xuống tầng một!"

Hàn Phi có trí nhớ rất tốt, hắn nhớ rõ lúc mới vào khách sạn, ông chủ cũng đang nghe điện thoại, đường dây điện thoại

của quầy kéo dài đến dưới đất.

"Nếu điện thoại là một vật phẩm nguyền rủa thì nơi ẩn thân của nó chắc là ở bên dưới lòng đất của khách sạn!"

Sau khi suy nghĩ thông suốt điểm này, Hàn Phi ôm đàn tế lao ra khỏi phòng 304 cùng Khóc.

Khi bọn hắn chạy xuống tầng, toàn bộ điện thoại ở tất cả các phòng trong khách sạn đều vang lên, những cánh cửa đóng chặt được mở ra, những người khách thuê phòng bước ra như bị mộng du.

"Đừng quan tâm đến bọn chúng!"

Âm thanh đinh linh linh giày vò màng nhĩ không ngớt, Hàn Phi vọt một hơi đến tầng một. Lúc này, chủ khách sạn mặc áo mưa đang cười quái dị nhìn hắn.

Cầu thang gỗ cót két vang vọng, tiếng bước chân lộn xộn vang lên, từng đạo quỷ ảnh từ trên tầng chạy xuống.

"Vị khách này, tôi rất xin lỗi, ngày mai khoảng giờ này cậu mới có thể trả phòng." Chủ khách sạn vén vành mũ áo mưa lên, trên đầu gã có một vết nứt rõ ràng: "Nếu cậu nhất định phải trả phòng sớm, thì chúng tôi chỉ có thể tính tiền thuê phòng của cậu sớm."

Bàn tay giấu dưới lớp áo mưa từ từ duỗi ra, gã cầm một cái rìu dùng để băm xương cốt.

Nhìn thấy những vị khách trên tầng cũng đang chạy xuống, Hàn Phi không còn cách nào khác: "Lý Tai!"

"Đến giờ ăn rồi à?"

Một bóng đen u ám hiện ra từ vết nứt trên tế đàn, và một người đàn ông cao gầy đang xé bụng mình ra, nơi đó còn cất giấu một khuôn mặt khác.

"Để em trai của anh ra đi! Nhanh lên! Hãy đập thủng sàn nhà!"

Tình hình nguy cấp hơn Hàn Phi dự đoán, người đàn ông cao gầy gật đầu: "Cậu tránh xa một chút."

Anh ta uốn cong cơ thể của mình thành một góc không thể tưởng tượng nổi, rồi trực tiếp đưa đầu vào cái miệng bên trong bụng mình!

Cảnh tượng kinh khủng này thậm chí còn vượt qua cả những quỷ quái trong khách sạn, Hàn Phi cũng không ngờ cách mà hai anh em dung hợp lại kinh khủng như vậy.

Cái miệng trên bụng đã cắn đứt đầu của người đàn ông cao gầy, lý trí của anh ta bị nuốt lấy, những gì còn lại chỉ là sự tuyệt vọng và điên cuồng.

Bóng đen tăng lên gấp đôi, Lý Họa dữ tợn tựa như một kẻ mất trí bắt đầu điên cuồng nện xuống mặt đất.

Tòa nhà nhỏ ba tầng khẽ đung đưa, bên dưới sàn nhà nhanh chóng bị Lý Họa đập thành một cái hố lớn.

Mảnh gỗ vụn bay tán loạn, dưới đất bốc lên một mùi thối nồng nặc, Hàn Phi bịt chặt mồm miệng lại nhìn vào trong hố, dù đã trải qua nhiều trận chấn kinh nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn khiến hắn cảm thấy kinh hãi.

Dưới lòng đất của khách sạn là một cái hố giấu thi thể!

Từng cỗ thi thể được ghép lại với nhau và khảm nạm cùng một chỗ, thân thể của chúng bị quấn lung tung bởi những sợi dây điện thoại đỏ như máu, một số sợi dây điện thoại thậm chí còn xuyên thủng qua da và được chôn sâu trong cơ thể của chúng.

“Huỳnh Long?”

Nhân viên một mắt bị từng cỗ thi thể cắn lấy, anh ta dùng thân thể để bảo vệ đứa trẻ cùng một cỗ thi thể phụ nữ trong ngực.

Dáng dấp của người phụ nữ bình dị gần gũi, hai mắt nhắm chặt, mang nụ cười mãn nguyện trên khuôn mặt, nhưng cơ thể đã bị một số đường dây điện thoại xuyên qua, trông vô cùng đáng sợ.

Lúc này, Huỳnh Long cũng đã chịu đựng gần đến cực hạn, ý thức của anh ta đang ở bên bờ sụp đổ, con mắt duy nhất còn lại tràn đầy đau đớn.

“Giúp, giúp tôi với…”

Huỳnh Long không nghĩ lại được nhìn thấy Hàn Phi vào lúc này, có một tia cảm xúc trong con ngươi đục ngầu và tuyệt vọng mà chính bản thân anh ta cũng không thể nào lý giải được, cảm xúc hiếm hoi đó đã khiến anh ta bùng nổ sức lực một lần nữa khi đã chịu đựng đến cực hạn.

Cánh tay duy nhất có thể cử động được đã nắm lấy đứa bé đang được bảo vệ ở trong ngực, anh ta dùng chút sức lực cuối cùng ném đứa bé ra khỏi hố tử thi!

Hàn Phi bắt được đứa bé liền trốn ở bên cạnh, Lý Họa vì mất đi lý trí đã trực tiếp nhảy xuống hố tử thi, anh ta điên cuồng cắn xé và kéo túm thi thể dưới lòng đất, nhưng cuối cùng mọi tổn thương dường như đều chuyển dời sang cơ thể của Huỳnh Long.

“Đường dây điện thoại hẳn là một cầu nối, nguyền rủa chia đều tổn thương, chỉ bằng cách tấn công bản thể vật phẩm nguyền rủa thì mới có thể phá cục!”

Lý Họa đã mất kiểm soát, Khóc phải trông coi tứ phía, bây giờ thứ duy nhất mà Hàn Phi có thể dựa vào chính là người giấy.

Mở ra ô vật phẩm, Hàn Phi cầm trên tay người giấy đỏ như máu.

Máu chảy ròng ròng, hắn hy vọng người giấy sẽ chui vào sâu trong đống thi thể, nhưng nó lại chỉ nhìn hắn với nụ cười trên môi.

Ý thức của người giấy đã bị phá hủy, lúc này nó chỉ là một cái xác không.

Nhớ lại lời nói của Từ Cầm, trong đầu Hàn Phi hiện ra khuôn mặt xinh đẹp bệnh hoạn của cô, khi trong tâm trí hắn khuôn mặt của cô phủ lên khuôn mặt của người giấy, một mùi máu tanh nồng nặc bốc ra.

“Hãy đi đến chỗ sâu nhất trong đống thi thể! Nhìn xem những cái xác đó đang bảo vệ cái gì!”

Người giấy nhỏ máu dường như hiểu được lời nói của Hàn Phi, nó lảo đảo đi về phía hố tử thi, nụ cười trên mặt càng ngày càng bệnh hoạn và quái dị.

Đây là nỗ lực thực sự đầu tiên của Hàn Phi trong việc thao túng người giấy. Trong quá trình thao túng, não của hắn dường như bị kim đâm xuyên qua, trải nghiệm đáng sợ về người giấy đã tác động đến trí nhớ của hắn một cách điên cuồng, cả hai dường như có thể dung hợp lại với nhau bất cứ lúc nào.

Hiện tại Hàn Phi rốt cục hiểu rõ được công dụng của trí tuệ, nếu không phải trí tuệ ban đầu tương đối cao, hắn không thể điều khiển được người giấy trong một thời gian dài.

Ngay khi người giấy đỏ như máu xuất hiện, bầu không khí trong khách sạn lập tức khác hẳn lúc trước.

Mùi xác thối bị mùi máu tươi áp chế, đồ vật trong đống thi thể không có cách nào di chuyển được, nó chỉ có thể nhìn người giấy màu máu theo khe hở tiến vào sâu bên trong đống thi thể.

Chương 140: Hoài niệm biến thành nguyền rủa

Từng cỗ thi thể bị xuyên thủng bởi đường dây điện thoại, chúng được chắp nối và chen chúc nhau, chỉ để bảo vệ vật thể bị nguyền rủa ở giữa.

Lý Họa đã nuốt mất anh trai của mình, hoàn toàn mất khống chế, không phân biệt được trước mặt là ai, trên mười ngón tay có một tầng sương mù màu đen, thứ đó dường như có thể thiêu cháy linh hồn của anh ta.

Anh ta tấn công bừa bãi, thi thể trong hố bị đập nát, thương tổn do sương mù đen gây ra thì bị vật phẩm nguyền rủa chia đều đến toàn bộ đám ma quỷ trong khách sạn.

Vào lúc Lý Họa thu hút sự chú ý của vật phẩm nguyền rủa thì Hàn Phi nhắm mắt lại và tập trung vào việc điều khiển người giấy màu máu.

Ký ức trong tâm trí Hàn Phi dần dần bị nhuộm đỏ, nỗi kinh hoàng mà người giấy phải trải qua bắt đầu ảnh hưởng đến Hàn Phi, nếu không chết nhiều lần trong nhiệm vụ của người quản lý, có lẽ bây giờ hắn đã gục ngã.

Hàng chục lần chết đi sống lại đã rèn luyện ý chí của Hàn Phi, hắn nghiến răng nghiến lợi, mặc kệ những ảo tưởng khác nhau trong đầu, để người giấy màu máu từng chút một chui vào sâu trong đống thi thể.

Mặt trước thì bị Lý Họa tấn công điên cuồng, mặt sau thì bị người giấy màu máu xâm nhập, vật phẩm nguyền rủa chôn sâu dưới lòng đất lộ ra điểm yếu lớn nhất, đó là không thể tùy ý di chuyển.

Sau khi từng cỗ thi thể bị đập nát, người giấy màu máu đã xâm nhập được vào trong đống thi thể đó.

Ở phần lõi của đống thi thể là một ông lão, thân mình héo hon, xơ xác, chằng chịt những đường dây điện thoại đỏ như

máu, đôi mắt già nua vẩn đục đầy đau khổ và hối hận.

"Không phải là vật phẩm nguyền rủa mà là một người à?"

Lúc này Hàn Phi không thể dừng lại được, nếu như còn chậm trễ, Huỳnh Long sẽ mất mạng.

Mũi tên đã đưa vào cung rồi không bắn không được, cuối cùng Hàn Phi ra lệnh cho người giấy màu máu tấn công đường dây điện thoại chằng chịt trên người của ông lão.

Trong nhà mùi máu tanh bốc lên nồng nặc, người giấy với nụ cười đáng sợ trên mặt trực tiếp đâm hai tay vào ngực ông lão.

Người giấy không làm theo sự điều khiển của Hàn Phi, dường như nó bị thứ gì đó hấp dẫn nên mỉm cười ngây ngốc, hai tay như mũi dao cứa một lỗ to trên ngực.

Sau đó cơ thể nó ướt đẫm máu, nó trực tiếp nhảy vào trong lồng ngực.

Chính vào thời khắc này, toàn bộ ma quỷ trong nhà đều dừng lại một chút.

Một lúc sau, người giấy màu máu lấy ra một trái tim đang đập từ trong lồng ngực của ông lão, toàn bộ đường dây điện thoại đều cắm sâu vào trái tim, trái tim đó là ngọn nguồn của tất cả các đường dây điện thoại trong khách sạn!

Chuyển động của đám ma quỷ bị điều khiển bắt đầu chậm lại, người giấy phấn khích muốn nuốt chửng trái tim đó, Hàn Phi đã phải mất rất nhiều sức lực mới ngăn cản được nó.

Trong trái tim đầy vết thương, có thể mơ hồ nghe thấy tiếng khóc của một bà cụ, bà ấy dường như là nguyền rủa mà Hàn Phi đang tìm kiếm.

"Lý Họa! Đủ rồi! Đừng đánh nữa! Kia là người của mình! Lý Tai! Mau đưa em trai anh đi!"

Hàn Phi lớn tiếng la hét, Lý Họa như trẻ trâu, vẫn còn định làm vài cái động tác khoa tay múa chân với người giấy màu máu.

Hàn Phi vừa cố gắng điều khiển người giấy, vừa cố gắng ngăn cản Lý Họa, ở cùng với đám lệ quỷ này, chỉ cần hơi không chú ý, lơ đãng một chút thôi là sẽ bị bọn chúng ngộ sát ngay.

Dưới sự thúc giục không ngừng của Hàn Phi, thân thể Lý Họa từ từ thay đổi, sương mù màu đen trên tay tản ra xung quanh, khi sương mù tan đi, quỷ hồn cao gầy xuất hiện.

Hàn Phi thở phào nhẹ nhõm khi Lý Tai xuất hiện, hắn tập trung lực chú ý muốn người giấy mang trái tim kia đến.

Thật không ngờ, chỉ cần trái tim đó khẽ chuyển động, toàn bộ đám ma quỷ bị nguyền rủa trong khách sạn đều cảm thấy đau đớn, chúng dường như được kết nối với nhau như một chỉnh thể.

"Tình hình của Huỳnh Long tương đối tồi tệ, không thể chịu được giày vò." Hàn Phi không muốn mất đi người nhân viên này, hắn nắm tay Khóc nhảy xuống hố thi thể.

"Cách phá giải nguyền rủa là tiêu diệt vật phẩm bị nguyền rủa, nhưng thứ này có thể chia đều sát thương, cho dù là bị giết, nó nhất định sẽ kéo người khác chết cùng." Khi Hàn Phi đang cau mày, ông lão xơ xác từ từ vặn cổ nhìn Hàn Phi.

"Đừng giết bà ấy, tất cả là lỗi của tôi. Tôi có thể giúp bà ấy chuộc tội."

Giọng ông lão ngắt quãng, dường như sắp bị hồn phi phách tán, bây giờ chỉ như là hồi quang phản chiếu.

"Ông giúp bà ấy chuộc tội?"

"Tôi là chủ khách sạn, tôi đã gắn bó với trái tim này hơn 40 năm rồi." Ông lão nói với giọng gần như van xin: "Chúng tôi từng kinh doanh khách sạn cùng nhau, sau đó tôi ngã bệnh và để lại cho bà ấy một mình xử lý."

"Bà ấy đâu rồi?"

"Tôi không biết nữa. Một đêm thức dậy, tôi thấy mình không ở bệnh viện mà đang ở trên con phố này. Tôi đã sợ hãi cho đến khi tìm lại được khách sạn này." Ông lão bò trên mặt đất, cố gắng đến gần trái tim kia: "Không có ai trong khách

sạn vào thời điểm đó. Tôi đã ở đây kinh doanh, tôi muốn đợi bà ấy trở lại, nhưng bà ấy mãi chưa về cho đến khi tôi nhận được cuộc gọi của bà ấy vào một đêm…"

"Làm sao bà ấy có thể gọi cho ông được?"

Hàn Phi đã hiểu rõ, khi còn sống ông lão đã từng kinh doanh một khách sạn, sau đó vì bệnh mà chết trong bệnh viện.

Khi tỉnh dậy lần nữa, ông lão đã đi vào thế giới tầng sâu. Tuy nhiên tình huống của ông ấy có chút đặc biệt, sau khi vào thế giới tầng sâu vẫn lưu lại ký ức về người bạn đời và khách sạn.

"Tôi đã rất vui mừng khi nhận được cuộc gọi của bà ấy, tôi còn sợ rằng sẽ không bao giờ được nghe thấy tiếng bà ấy nữa. Tôi nói rằng tôi muốn gặp bà ấy, nhưng bà ấy bảo vẫn chưa đến lúc và để tôi đợi." Có một chút dịu dàng trong đôi mắt mờ đục của ông lão: "Tôi nghe lời và chờ đợi, nhưng tôi lại sợ một ngày nào đó bà ấy sẽ thực sự đến… Thực ra, chỉ cần cùng bà ấy gọi điện mỗi ngày thôi là đủ rồi."

"Khi chúng tôi trò chuyện về những chuyện quá khứ, luôn nói mãi mà không hết chuyện."

"Tính tình bà ấy vẫn xấu như trước, hay cằn nhằn, nhiều lúc tôi muốn cúp máy nhưng mới qua ngày thứ hai sẽ lại một mực ở bên cạnh cái điện thoại."

"Có bà ấy ở bên mỗi ngày như vậy, tôi không còn sợ hãi nữa."

"Nhưng sau đó, khi ngày càng có nhiều khách hàng vào khách sạn, bà ấy đột nhiên nói với tôi rằng bà ấy sợ hãi vì cảm thấy mình đã thay đổi. Bà ấy nghe thấy quá nhiều thứ tuyệt vọng, kinh khủng và không thể tưởng tượng được."

"Giọng của bà ấy rất khó chịu. Tôi biết bà ấy vô cùng đau đớn, vì vậy tôi muốn an ủi nhưng bà ấy lại không chịu gặp tôi."

"Cho đến một đêm rất lâu sau đó, bà ấy gọi điện và nói với tôi rằng mình sẽ đi, trong tương lai có thể sẽ không gọi được nữa."

“Cậu có thể tưởng tượng được nỗi đau của tôi không? Còn tôi không thể nào hình dung được. Tôi đã nói với bà ấy rằng tôi sẵn sàng buông bỏ mọi thứ, chỉ hy vọng có thể gặp được bà ấy.”

“Ngày hôm đó bà ấy đã đồng ý, bà ấy để tôi cầm điện thoại vào tầng hầm của khách sạn.”

“Đi trong tầng hầm chằng chịt các loại đường dây, tôi vẫn trò chuyện cùng bà ấy, hỏi bà ấy ở đâu? Bà ấy nói hãy quay lại…”

Những nếp nhăn trên khuôn mặt ông lão đan vào nhau, đôi mắt ông ấy trở nên ảm đạm.

“Tôi quay đầu nhìn lại và phát hiện đường dây điện thoại đã bị cắt ngắn. Giọng nói đó hoàn toàn không phát ra từ điện thoại, mà là từ trái tim tôi.”

“Ngày nào tôi cũng gọi điện thoại, nhưng đến tận bây giờ chưa từng được kết nối. Tôi đã nói chuyện với hoài niệm của chính mình.”

“Khi chấp niệm của một người mạnh đến một mức độ nhất định thì sẽ phát sinh thay đổi. Hoài niệm của tôi đã biến thành nguyền rủa, bám vào điện thoại trong khách sạn.”

“Hoài niệm của tôi không kiểm soát được, trong lòng cũng không còn thiện ý. Tôi biết trên đời này không còn hy vọng gì nữa, giống như người bạn đời chưa từng kết nối với tôi qua điện thoại.”

Ông lão nói xong thì bật khóc, ông ấy bắt đầu khóc như một đứa trẻ.

Hàn Phi không biết ông lão đã bị mắc kẹt ở đây bao lâu, có lẽ trong thế giới tầng sâu vẫn còn rất nhiều tàn hồn như ông ấy.

“Ông lão này, nói thật tôi cũng không biết trên đời còn có hy vọng hay không.” Ngồi xổm trên đống thi thể, Hàn Phi yên lặng nhìn ông lão chăm chú: “Tuy nhiên, nếu thực sự không có hy vọng, thì tôi sẽ mang đến hy vọng cho mọi người.”

Hắn ra hiệu cho người giấy đặt lại trái tim vào lồng ngực của ông lão: “Tôi sẽ trả lại hoài niệm và thiện ý cho ông, còn

ông sẽ trả lại bằng hữu cho tôi.”

Ông lão vốn đã chuẩn bị hồn phi phách tán, khi nghe Hàn Phi nói thì trên mặt lộ vẻ phức tạp.

Trái tim liên quan đến tất cả các đường dây điện thoại lại đập trong lồng ngực, ông lão che ngực và thu hồi lại toàn bộ dây điện thoại xuyên qua các thi thể, giọng nói của người chết vẫn còn lưu lại trên từng đầu dây.

“Anh ơi!”

Đom Đóm chạy đến chỗ Huỳnh Long, Huỳnh Long cơ thể gần như tiêu tán, chạm vào khuôn mặt của Đom Đóm, sau đó bò về phía Hàn Phi, con mắt duy nhất của anh ta chứa đựng sự biết ơn chưa từng có.

“Anh không cần cảm ơn tôi.” Hàn Phi sử dụng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn đỡ Huỳnh Long dậy: “Người nhà là không cần phải cảm ơn.”

Chương 141: Level 8

Trong hố tử thi ông lão nhìn Hàn Phi và Huỳnh Long, thật sự không thể tin được trong thế giới vĩnh viễn bị bao phủ bởi bóng tối này vẫn có thể nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

"Người nhà ư?"

Đường dây điện thoại nhuốm máu được rút ra từ bên trong từng cỗ thi thể, ông lão đã chủ động giải trừ nguyền rủa cho tất cả khách trọ.

Từ trước đến nay khách trọ vẫn luôn nói chuyện với chính mình, chấp niệm đã biến thành nguyền rủa ràng buộc họ.

Khách trọ giống như bị mộng du từ từ tỉnh dậy, họ có những biểu hiện khác nhau, một số cảm thấy kinh ngạc, một số thì sợ hãi, trong đó đặc biệt nhất là người đàn ông mặc áo mưa.

Gã giấu con dao nhọn dưới áo mưa, dùng ánh mắt u ám liếc nhìn Hàn Phi rồi lẳng lặng đi về phía miệng hố thi thể.

Khi chỉ còn cách Hàn Phi một hai mét, gã đột nhiên vung dao về phía Hàn Phi!

"Đùng!"

Cổ tay bị va đập mạnh, những sợi dây điện thoại đỏ như máu quấn quanh người đàn ông mặc áo mưa.

"Ban đầu tôi chỉ hoài niệm về gia đình và vợ, tôi đã quên mất phần hoài niệm này bắt đầu thay đổi từ khi nào, nhưng tôi biết lý do khiến nó thay đổi là vì bà ấy đã nghe thấy quá nhiều tuyệt vọng và ác ý." Trong hố tử thi ông lão ném người đàn ông mặc áo mưa tới trước mặt Hàn Phi: "Tôi biết bí mật của từng người bọn họ. Chính tôi là người đã biến hoài niệm của họ thành hiện thực."

"Ông lão à, tôi không phải là người xấu, nhưng cũng không phải là người tốt. Tôi tin chắc rằng chỉ có công bằng mới mang lại điều tốt đẹp. Vì vậy, một số người phạm sai lầm thì

phải bị trừng phạt.” Hàn Phi đứng trên đống thi thể: “Ông kể cho tôi nghe câu chuyện của toàn bộ khách trọ, và chúng ta sẽ quyết định bọn họ đi hay ở.”

Một số khách trọ chỉ bị chấp niệm quấy nhiễu, họ bị lừa gạt và mê hoặc bởi giọng nói trong điện thoại, còn một số là những con quỷ dữ, họ đã mất đi nhân tính từ lâu, chẳng hạn như gã mặc áo mưa.

Tên này đã giết vợ cũ của mình dưới tầng hầm, sau đó hắn còn không muốn buông tha cho những đứa con của vợ cũ sau khi tái hôn.

Sau khi phát điên, gã đều sinh ra sát ý khi nhìn thấy trẻ nhỏ, vì nghĩ rằng những đứa trẻ đó là con của vợ cũ và người khác.

Trước đó gã làm mẹ của Đom Đóm bị thương rồi đưa nó xuống tầng hầm, Huỳnh Long đã đi vào khách sạn để cứu em trai mình.

Một số khách trọ bị ảnh hưởng bởi nguyền rủa do điện thoại mang lại, còn một số thì chính bản thân ác ý ảnh hưởng đến điện thoại, khiến cho nguyền rủa cực kỳ hiếm gặp này càng trở nên tà ác.

Sau khi biết rõ câu chuyện của từng vị khách, Hàn Phi không kìm lại Khóc và Lý Tai, để hai người họ tùy ý tấn công khách trọ mà tay dính đầy máu tanh.

Khóc và Lý Tai cũng không phải là thuộc hạ của Hàn Phi, tất cả mọi người đều bình đẳng, đặc biệt là Lý Tai, anh ta giúp Hàn Phi chỉ là vì được ăn no.

Huỳnh Long bị thương nặng cũng tham gia ăn cùng, như vậy có thể giúp anh ta nhanh chóng hồi phục.

Có một trận gió tanh mưa máu trong khách sạn, cảnh tượng này còn kinh khủng hơn cả trước.

“Thế giới tầng sâu này có thiện niệm cũng như ác niệm, mình vẫn chưa có năng lực cảm hóa ác niệm. Vì vậy, đối với mình, phương pháp thay đổi thế giới là để thiện niệm nuốt mất ác niệm.”

Đứng trong cơn mưa máu, Hàn Phi nhìn những người khách trọ còn sống và ông lão trên mặt đất: "Tôi cũng đang đấu tranh để sinh tồn, tôi còn có thể chết vì nhiều lý do bất cứ lúc nào, nhưng tôi có thể đảm bảo với mọi người rằng chỉ cần tôi còn sống, tôi sẽ nỗ lực giúp mọi người tìm kiếm người thân."

"Trốn ở nơi này, nghe những giọng nói giả dối trong điện thoại để an ủi chính mình chỉ là tự lừa dối bản thân, vĩnh viễn không thể rút ngắn khoảng cách giữa mọi người và người thân được. Chỉ có đi ra ngoài và không ngừng khám phá thì mới cách người thân càng ngày càng gần."

Trong khách sạn khách trọ mang ác niệm đã bị ăn nuốt, tất cả chỉ còn lại Đầu To, mẹ của nó và gã say rượu, ba người này chưa bao giờ làm hại người khác, họ chỉ bị ảnh hưởng bởi nguyền rủa.

"Mọi người có thể sống ở cư xá Hạnh Phúc bên kia đường, nơi đó rất an toàn. Còn nếu nhất quyết muốn ở lại đây, tôi hi vọng mọi người có thể liên hợp với cửa hàng tiện lợi bên cạnh, giúp đỡ và tin tưởng lẫn nhau nếu gặp phải phiền toái."

Không ai phản đối những gì Hàn Phi nói, những người khách trọ còn sống nhìn hắn với sự kính trọng và sợ hãi.

Sau khi ăn nuốt một số tàn hồn và tiếc nuối, tình trạng của Huỳnh Long đã được cải thiện rất nhiều, nhưng điều khiến người ta buồn là mẹ của anh ta và Đom Đóm đã bị gã mặc áo mưa giết hại.

Trong thời gian mẹ họ bị hồn phi phách tán, kỳ thực là Đom Đóm vẫn luôn cầm điện thoại giao tiếp với chính nội tâm của mình.

"Mẹ tôi không bao giờ để Đom Đóm đến gần cửa hàng tiện lợi, khi thấy nó xuất hiện ở cửa sau của cửa hàng tiện lợi, tôi đáng lẽ phải nhận ra mẹ đã xảy ra chuyện gì rồi…" Huỳnh Long rất tự trách, nhưng thật ra anh ta cũng không còn cách nào khác, lúc đó anh ta bị người giấy chủ cửa hàng nguyền rủa, bản thân còn không bảo vệ được chứ đừng nói đến việc giải cứu người khác.

Ngày càng nhiều cảm xúc bắt đầu xuất hiện trong đôi mắt còn lại của Huỳnh Long, đây là một sự thay đổi tốt.

Sau khi an ủi Huỳnh Long, Hàn Phi đi đến chỗ ông lão, hắn chuẩn bị kết nối điện thoại với cửa hàng tiện lợi Ích Dân.

Về việc kết nối điện thoại với cư xá Hạnh Phúc thì hắn vẫn chưa nghĩ đến.

Hắn muốn đảm bảo rằng cư xá ở trong trạng thái an toàn tuyệt đối, việc kết nối với những thứ bên ngoài có thể gặp rủi ro.

Sau khi xử lý xong công việc của khách sạn, Hàn Phi rốt cuộc nhận được thông báo nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý!"

"Bạn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ cơ bản rank G - tìm kiếm nhân viên bị mất tích!

Điểm kỹ năng cơ bản: +1

Độ thân thiện của Huỳnh Long: +20!"

"Bạn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ ẩn rank G - anh trai mất tích! Bạn đã giúp Đom Đóm tìm thấy anh trai, để người thân đoàn tụ cùng nhau!

Điểm kỹ năng cơ bản: +1

Độ thân thiện của Huỳnh Long và Đom Đóm: +20!"

"Nhiệm vụ ẩn đã được hoàn thành hơn 100% và bạn sẽ nhận được gấp đôi kinh nghiệm! Một phần thưởng bổ sung thêm cho Huỳnh Long – lòng trung thành."

"Vì bạn đã cứu Huỳnh Long nhiều lần, nên chấp niệm của nhân viên Huỳnh Long đã thay đổi, từ nay sẽ không bao giờ phản bội bạn!"

"Bạn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ ẩn rank G - Khách sạn lúc nửa đêm!

Điểm kỹ năng cơ bản: +1

Độ thân thiện của chủ khách sạn: +10

Phần thưởng nhiệm vụ: vật phẩm nguyền rủa rank G – điện thoại lắng nghe giọng nói của người đã khuất.”

“Điện thoại lắng nghe giọng nói của người đã khuất (vật phẩm nguyền rủa rank G): Tôi biết sẽ không bao giờ gặp lại bạn, nhưng tôi vẫn muốn nghe giọng nói của bạn.”

“Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã nâng cấp thành công lên level 8! Điểm thuộc tính: +1!”

Sau khi hoàn thành ba nhiệm vụ cùng một lúc, Hàn Phi đã thành công đạt đến level 8. Hắn cộng cả ba điểm kỹ năng mà mình có được vào diễn xuất, hiện tại kỹ năng diễn xuất của hắn đã được nâng lên thành diễn xuất cao cấp level 6, khoảng cách không còn xa so với bậc thầy diễn xuất.

Bậc thầy diễn xuất ở tuổi 25, thật không dám tưởng tượng ở hiện thực, và Hàn Phi cũng rất mong chờ.

“Sẽ rất khó để nâng cấp lên bậc thầy diễn xuất. Ngoài điểm kỹ năng, cần phải làm nhiệm vụ và phải có thiên phú nhất định, nhưng ở giai đoạn hiện tại, kỹ năng diễn xuất cao cấp cũng đã là đủ rồi.”

“Trong tương lai, mình có thể sẽ phải chiến đấu chống lại ác quỷ xảo quyệt nhất ở thế giới tầng sâu, kỹ năng diễn xuất của chúng có thể không thua kém gì mình, nhưng đó là chuyện sau này.”

Chương 142: Bước ngoặt cuộc đời

Hàn Phi rất rõ ràng về kế hoạch của mình, sau khi cộng điểm kỹ năng, hắn cộng điểm thuộc tính còn lại vào trí tuệ, để giá trị trí tuệ trở thành 7.

"Điều này sẽ có thể kéo dài thời gian điều khiển người giấy."

Chỉ tăng thêm một chút trí tuệ, Hàn Phi phát hiện tốc độ não bộ của mình dường như nhanh hơn, suy nghĩ sáng suốt hơn, ít có cảm giác bế tắc, đồng thời trí nhớ dường như cũng được tăng cường.

"Trí tuệ và thể lực đều quan trọng, đáng tiếc là điểm thuộc tính quá ít ỏi, không thể cùng lúc lại có cả cá và tay gấu được."

Trí tuệ có thể kéo dài thời gian điều khiển vật bị nguyền rủa, còn thể lực có thể làm Hàn Phi nhanh chân hơn khi chạy trốn, kỳ thực là vào lúc trí tuệ được tăng thêm thì cũng là lúc trạng thái của hắn dần dần chuyển biến.

Leo ra khỏi hố thi thể, Hàn Phi rời khỏi khách sạn và trở lại cửa hàng tiện lợi.

[Hoa Song Sinh] đã được quay xong, Hàn Phi không vội thoát game mà dẫn Khóc và Lý Tai đến cửa hàng phục vụ.

Trong suốt một đêm, ba cư dân đến từ cư xá Hạnh Phúc đã mang đến sự ấm áp mà các hộ kinh doanh lân cận chưa bao giờ cảm nhận được trước đây.

Hàn Phi cũng dần dần phát hiện ra một vấn đề, rất khó để oan hồn có thể duy trì được lý trí, sau khi Khóc ăn nuốt một số ma quỷ thì đột nhiên phát điên giữa chừng, một bên thì xé rách thân thể còn một bên thì lớn tiếng khóc.

Lý Tai cũng đang trong quá trình ăn nuốt ma quỷ thì mất kiểm soát biến thành Lý Họa, thậm chí còn chém giết với Khóc.

Càng ăn nuốt nhiều ma quỷ thì càng khó duy trì được lý trí, khi Khóc và Lý Tai đang trên đà mất kiểm soát, Hàn Phi đã dẫn họ trở lại cư xá Hạnh Phúc.

Thực lực của Lý Tai và Khóc đã được cải thiện ở một mức độ nhất định, và độ thân thiện của họ đối với Hàn Phi cũng tăng lên. Điều quan trọng nhất là Hàn Phi đã hoàn thành liền mấy nhiệm vụ cơ bản cấp thấp nhất với sự giúp đỡ của họ.

Nhiệm vụ rank G tương ứng với level 1 đến level 10. Trước khi Hàn Phi đạt level 10 thì nhiệm vụ cơ bản rank G cung cấp kinh nghiệm đáng kể, chỉ có điều những nhiệm vụ này ngoài kinh nghiệm và một số vật phẩm tiêu hao thì không có phần thưởng nào khác.

"Những game khác có khi chơi nhiều ngày như vậy thì đã sang chương mới rồi, còn mình thì vẫn cách level 10 rất xa."

Hàn Phi đứng bên cửa sổ của căn hộ ma ám 1044, nhìn thành phố bị bao phủ bởi màn đêm đen vô tận và nhớ lại lời của một vị lão tiên sinh từng nói - nếu sau này không có ngọn đuốc, ta sẽ là ánh sáng duy nhất.

Ông lão trong khách sạn làm cho Hàn Phi cảm thấy hứng thú, rất nhiều người ở thế giới tầng sâu này ban đầu không phải là hoàn toàn tuyệt vọng mà bị thế giới này từ từ đồng hóa thành quái vật, lúc đầu họ cũng là người tốt.

"Thế giới này thật sự có khả năng chữa trị ư?"

Hắn cũng muốn trở thành niềm hy vọng của người khác, nhưng thật sự quá khó, sự sống sót của bản thân còn không hề dễ dàng.

Đầu óc choáng váng và cơ thể kiệt quệ, Hàn Phi dựa vào cửa sổ, nhìn về phía sâu trong căn hộ ma ám, sau đó quyết định quit game.

Màu máu giống như sơn bắn tung tóe, trượt xuống bầu trời đêm đen, Hàn Phi từ từ mất đi ý thức.

Cởi mũ bảo hiểm chơi game, ánh mặt trời chiếu vào mặt, Hàn Phi nhìn đồng hồ điện tử trên tường, đã mười giờ sáng.

“Nguyên nhân chủ yếu khiến mình không bị phát điên có lẽ là vì mình có thể trở lại hiện thực. Mình có một mục tiêu xác định mỗi ngày, đó chính là sống sót để thoát khỏi trò chơi.”

Ánh sáng ấm áp giống như bàn tay dịu dàng của người yêu khẽ vuốt má Hàn Phi, hắn chưa bao giờ cảm thấy ánh mặt trời ấm áp như vậy, chỉ là cảm thấy nó rất chói mắt.

Chùm chăn, Hàn Phi kiệt quệ cả về thể xác lẫn tinh thần đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Hơn ba giờ chiều, Hàn Phi bị tiếng gõ cửa đánh thức, hắn theo bản năng túm lấy dụng cụ chích điện phòng vệ ở dưới gối.

Hắn có rất ít bạn bè, trước đây chỉ có cảnh sát đến thăm.

Lặng lẽ bước ra cửa, Hàn Phi nhìn qua mắt mèo thì thấy đạo diễn Khương và trợ lý sản xuất đang đứng bên ngoài.

Mở cửa, Hàn Phi đầy nghi hoặc: “Sao hai người lại chạy tới đây?”

“Đại ca ơi! Bọn em đã gọi cho anh hơn 20 cuộc, nhưng anh không trả lời, bọn em đành phải chạy đến đó!” Trợ lý sản xuất cười khổ.

“Tôi nghĩ bộ phim đã quay xong rồi nên tắt điện thoại để nghỉ ngơi một chút.”

“Cậu mau thay quần áo đi. Chị Long đã liên hệ với kênh phim điện ảnh lớn nhất trong nước. Tối nay, họp báo về bộ phim của chúng ta sẽ được phát trực tiếp trên trang web của họ, đồng thời trailer và video quảng cáo mới nhất cũng sẽ được chiếu.” Đạo diễn Khương nhìn Hàn Phi có chút bất đắc dĩ: “Cậu là diễn viên chính của bộ phim này nên không thể vắng mặt trong buổi họp báo được!”

“Ngày hôm qua chúng ta mới đóng máy, hôm nay đã mở họp báo rồi à? Biên tập hậu kỳ xong chưa?”

Các buổi họp báo về phim ảnh thường thì sẽ có trước một tuần để tuyên truyền, còn mời rất nhiều khách quý và lãnh đạo, tuy nhiên [Hoa Song Sinh] là một bộ phim kinh phí thấp, không thể so sánh với những tác phẩm lớn đó.

“Thời gian quá eo hẹp, bộ phim của chúng ta một bên thì quay một bên thì cắt bỏ, một phần phải thuê ngoài, họ đang bắt kịp tiến độ.” Đạo diễn Khương cũng mang quầng thâm dưới mắt, như thể đã lâu không được nghỉ ngơi: “Một khi lịch trình bị lỡ, số tiền chúng ta đầu tư cho lần công bố sắp tới sẽ đổ xuống sông xuống biển. Hơn nữa, hiện tại cậu đang hot như lửa, cơ hội này quả thực không thể bỏ qua.”

Sau khi chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt, Hàn Phi thay một bộ quần áo mới: “Đi thôi.”

“Cậu định mặc bộ này à?” Đạo diễn Khương che trán: “Hay là anh cho người lấy phục trang của Mạnh Trường An qua.”

“Thôi cứ như vậy đi, mặc thế này cho thoải mái.” Hàn Phi ngược lại không quan trọng, tóm lại đối với việc quản lý hình ảnh của mình, hắn chỉ đi theo bốn chữ thuận theo tự nhiên.

“Tuy rằng chúng ta không mời bất kỳ một vị khách quý cấp cao nào, nhưng đây là một dịp rất trang trọng, cậu… cậu vừa mới bỏ cái gì vào túi đấy?” Đạo diễn Khương mới nói được nửa câu thì cảm thấy mình vừa nhìn thấy một đồ vật gì đó thật khó nói.

“Baton ấy mà.”

“Cậu định mang thứ này tới buổi họp báo sao?”

“Đúng rồi anh.” Câu trả lời của Hàn Phi ngắn gọn và mạnh mẽ, tựa như đây chỉ là một chuyện nhỏ rất chi là bình thường.

Đạo diễn Khương không biết phải nói gì nữa, anh ta dẫn Hàn Phi và trợ lý sản xuất lên một chiếc xe chuyên dụng, lao thẳng đến hội trường.

Nửa giờ sau, khi Hàn Phi đến hội trường, hắn còn nghĩ rằng mình đi nhầm.

Trên màn hình điện tử và quảng cáo bên ngoài hội trường đều là Tình Yêu Bí Mật Chốn Đô Thành, bãi đậu xe chật cứng xe cộ, bên đường có rất nhiều thanh niên cầm tên thần tượng của mình xếp hàng.

“Bọn họ đã bao hết hội trường chính rồi còn chúng ta sẽ tổ chức ở hội trường nhánh. Thực ra thì điều này không quan trọng. Phát sóng trực tiếp trên internet mới hot, không phải cứ đến tận nơi xem mới là náo nhiệt.” Giọng điệu lộ rõ vẻ chua xót, đạo diễn Khương rất không hài lòng với sự sắp xếp của bên kia, họ chỉ cho đoàn phim [Hoa Song Sinh] một hội trường nhánh tương đối nhỏ.

Xe dừng ở cổng hội trường nhánh, Hàn Phi xuống xe, xung quanh không ai coi hắn là minh tinh, thậm chí mọi người còn tưởng là nhân viên làm việc của xe.

Mãi cho đến khi Hàn Phi đi tới cửa, bảo vệ yêu cầu hắn phải đeo thẻ công tác thì mới được vào, đạo diễn Khương mới vội vàng chạy tới giải thích.

“Hàn Phi, đây là một vài câu hỏi cậu cần trả lời. Cậu ra hậu trường học thuộc lòng, sau đó chúng ta sẽ dành thời gian để tập luyện qua một chút.”

Đạo diễn Khương chạy đến trao đổi với người dẫn chương trình, còn Hàn Phi thì đi vào hậu trường.

Chiêm Nhạc Nhạc và Cẩm Niên cũng ở đó, nhưng so với họ, Hàn Phi có vẻ rất thoải mái, hắn chỉ nhìn lướt qua câu hỏi một lượt, sau đó suy nghĩ về trò chơi.

Tám giờ tối, buổi họp báo phát sóng trực tiếp trên internet chính thức bắt đầu, đây là lần đầu tiên Hàn Phi thật sự xuất hiện trước công chúng.

Bên ngoài bức màn vang lên một tràng pháo tay, sau khi Hàn Phi nghe thấy người dẫn chương trình gọi tên của mình thì hít một hơi thật sâu rồi đi về phía ánh đèn sân khấu.

Chương 143: Đó là tiếng vỡ vụn của lồng giam!

Sau phần phát biểu mở đầu dài lê thê và giới thiệu khách quý, nam diễn viên chính Hàn Phi đã bước ra từ hậu trường.

Ánh sáng chiếu vào Hàn Phi, đây là lần đầu tiên hắn thấy chói mắt như vậy.

Với tư cách là một diễn viên, hắn bước đến trung tâm sân khấu, nơi mà hắn đã từng vô cùng khao khát.

Lắng nghe nhịp tim và máu chảy trong cơ thể mình, năm ngón tay hắn từ từ nắm chặt lại.

Không phải vì căng thẳng, hắn chỉ nghĩ đến bản thân trước đây, mỗi ngày đều đứng trước gương luyện tập mỉm cười với chính mình.

"Đây là nam diễn viên chính của bộ phim [Hoa Song Sinh]! Hàn Phi, người hỗ trợ cảnh sát phá án trong hiện thực và cùng một lúc đóng hai vai trong phim! Sau đây, anh ấy sẽ trả lời câu hỏi của cư dân mạng."

Người dẫn chương trình cầm danh thiếp trên tay, sau khi rời sân khấu, gã lấy điện thoại ra, định lén gửi gì đó cho người khác, đạo diễn Khương đột nhiên chạy tới, túm lấy cổ áo gã: "Không phải câu hỏi đã được thiết kế từ trước sao? Anh đang làm cái quái gì vậy? Cái này khác với lúc diễn tập!"

"Tôi chỉ sử dụng máy nhắc chữ để đọc thôi mà. Nếu anh có ý kiến thì đi mà tìm người của hội trường ấy." Người dẫn chương trình nói chuyện không khách khí.

"Có chuyện gì thế?" Chị Long cũng đến, chị ấy rất coi trọng buổi họp báo này và trực tiếp có mặt.

"Hàn Phi là diễn viên chỉ chuyên đóng phim, không có kinh nghiệm tham gia các sự kiện. Đây là lần đầu tiên cậu ấy bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy. Trong trường hợp

này, cậu ấy phải trả lời cư dân mạng ngay lập tức. Em lo rằng cậu ấy sẽ không thể chống đỡ được.” Đạo diễn Khương nói.

“Một diễn viên thực lực như cậu ta sớm muộn gì cũng sẽ phải trải qua những điều này, không cần lo lắng đâu.” Chị Long xua tay: “Tôi còn tưởng rằng có chuyện gì lớn chứ.”

“Chị không biết chứ!” Đạo diễn Khương do dự một chút và lo lắng nhìn Hàn Phi: “Cậu ấy mắc chứng ám ảnh sợ xã hội rất nghiêm trọng, nội tâm khép kín vì đau khổ, cậu ấy dường như còn bị hội chứng trầm cảm cười. Ban đầu em thậm chí không nghĩ đến việc tìm cậu ấy đóng phim đâu, nhưng sau khi nói chuyện với bác sĩ tâm lý của cậu ấy, em biết tình trạng của cậu ấy lúc đó rất tồi tệ. Nếu em không kéo cậu ấy lại, đứa trẻ đó sẽ thực sự bị hủy hoại.”

“Ám ảnh sợ xã hội nghiêm trọng? Hội chứng trầm cảm cười?” Chị Long ngạc nhiên: “Sao bây giờ chú mới nói với chị hả?”

“Nếu em nói… mấy người các chị còn để cậu ấy làm diễn viên chính nữa sao?” Đạo diễn Khương nén mồ hôi trong tay, chăm chú nhìn Hàn Phi dưới ánh đèn sân khấu: “Ban đầu, em chỉ muốn sắp xếp một vai phụ cho cậu ấy, nhưng cậu ấy thực sự là một thiên tài. Một thiên tài như vậy nên để mọi người nhìn thấy!”

Sau khi người dẫn chương trình rời đi, Hàn Phi đứng một mình trên sân khấu, chương trình trực tiếp được chiếu trên màn hình lớn phía trên hội trường theo thời gian thực.

Phía sau lưng hắn cũng có một màn hình cực lớn, có thể chiếu hình ảnh phát sóng trực tiếp, để tất cả khán giả có mặt đều có thể nhìn thấy trực tiếp trên internet.

“Nó hơi khác so với lúc diễn tập nhỉ.”

Câu trả lời đã chuẩn bị sẵn của Hàn Phi không có tác dụng gì, hắn ngẩng đầu lên nhìn màn hình phía trên hội trường.

Sau khi hắn xuất hiện trên sân khấu một mình, độ hot của kênh phát sóng trực tiếp đã tăng vọt từ 150 nghìn lên 300 nghìn, vô cùng đột ngột.

Khi tất cả mọi người đều cho rằng đây là thời điểm hot của Hàn Phi thì một bình luận không hay đột nhiên xuất hiện.

"Anh ta chỉ là may mắn mà thôi, không đời nào, không đời nào, sẽ không ai nghĩ rằng anh ta có thể diễn xuất phải không?"

Ngay sau bình luận ác ý này, vô số bình luận không tốt đột nhiên xuất hiện, giống như đã được bàn bạc rồi cùng đồng thời xuất hiện, màn hình vẫn trực tiếp trong khoảng thời gian Hàn Phi muốn lựa chọn câu hỏi của cư dân mạng để trả lời!

"Trông xấu quá à, hình như là phẫu thuật thẩm mỹ á."

"Lấy mạng người của thảm án để tạo sự nổi tiếng, thật kinh tởm!"

"Không có tác phẩm điện ảnh nào cả, ngày nào cũng hăng hái làm việc nghĩa, tôi giúp anh sớm siêu sinh nha."

"Người này ở công ty trước đây cực kỳ kém cỏi! Không ai chào đón! Hình như là còn trộm đồ của công ty nữa cơ!"

"Vãi! Mọi người vào Baidu Baike xem đi! Người này bị bệnh tâm thần á! Bây giờ bị bệnh tâm thần cũng có thể làm diễn viên sao?" (dịch giả: Baidu Baike được ví như là bách khoa toàn thư của người Trung Quốc)

Những bình luận ác ý tràn ngập màn hình, hình ảnh trực tiếp đó được chiếu trên màn hình ở sân khấu phía sau Hàn Phi.

Hội trường nhánh tuy nhỏ nhưng chật ních người, tất cả khán giả đều nhìn thấy những bình luận ác ý kia, đều nhìn thấy những lời nói ác độc phủ kín thân thể của Hàn Phi.

Hắn bị từng đôi mắt nhìn chằm chằm, bị vu oan nhục mạ liên tục, bị các anh hùng bàn phím rao giảng đạo đức.

Vết sẹo trong ký ức của Hàn Phi đã hết lần này đến lần khác bị khám phá, hắn đứng ở trung tâm sân khấu, bị ánh đèn chiếu vào, giống như bị lột trần, khiến người ta thấy một linh hồn bị da tróc thịt bong.

Khó ai có thể giữ được bình tĩnh khi gặp cảnh tượng như vậy, huống hồ là một người mắc chứng ám ảnh sợ xã hội

nghiêm trọng và không chịu tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Ác ngữ càn quét màn ảnh, khi Hàn Phi lần đầu tiên xuất hiện trên sân khấu.

Hàn Phi nhìn màn hình lớn phía trên hội trường, cứ lẳng lặng nhìn như thế, cho đến khi khán giả dường như không thể chịu nổi nữa thì hắn đột nhiên nở nụ cười.

Hắn không quan tâm đến những bình luận ác ý ở kênh phát sóng trực tiếp đang trôi trên màn hình, cũng không mất đi lý trí vì tức giận, cầm micrô lên, nhìn về phía khán giả, hắn nhìn thấy Lệ Tuyết ở trên khán đài, nhìn thấy cha của Ngụy Hữu Phúc, và nhìn thấy rất nhiều người bèo nước gặp nhau.

"Ước mơ của tôi là trở thành một diễn viên hài. Mọi người có biết tại sao không?"

Hàn Phi nhàn nhạt nhìn lướt qua vô số lời sỉ nhục, mỉa mai và chế giễu sau lưng mình: "Tôi mất cha mẹ từ khi còn rất nhỏ, mọi người luôn bắt nạt và cười nhạo tôi, vì vậy tôi muốn đóng một vai đặc biệt và nghĩ cách để thu một số tiền từ họ."

"Nhưng thật đáng tiếc, tôi đã rất cố gắng để trở thành một diễn viên hài, rồi nhận ra rằng mình dường như không có thiên phú này." Hàn Phi chỉ tay vào vô số bình luận ác ý sau lưng: "Những bình luận ác ý này cho rằng có thể đánh bại được tôi, nhưng họ không biết tôi đã từng cố gắng hết sức nhưng đến tư cách để bị mắng chửi cũng không có."

"Từ cách ăn mặc của tôi mọi người hẳn là cũng thấy, tôi không tỏa sáng như những ngôi sao điện ảnh khác, cũng không rạng rỡ ánh sao gì cả."

"Tôi đã từng sống rất tồi tệ. Tôi không thể làm diễn viên. Tôi mắc chứng ám ảnh sợ xã hội nghiêm trọng. Tôi quái gở và khép kín. Tôi thậm chí đã quên nụ cười của chính mình. Nhưng nghĩ lại một cách cẩn thận, tôi đã tồi tệ đến mức này rồi thì số phận có thể làm gì được tôi nữa chứ!"

Giọng nói của Hàn Phi vang vọng cả hội trường, không biết ai đã dẫn đầu vỗ tay ở phía dưới sân khấu, mọi người nhìn hắn đang đứng giữa một biển bình luận ác ý mà vẫn có thể bình tĩnh và thanh nhã.

Sự ác độc của nhân gian làm sao có thể so sánh được với sự tuyệt vọng ở nơi sâu thẳm nhất?

Nếu không có chơi qua kiểu trò chơi hệ chữa trị kia, có lẽ Hàn Phi đã bị đánh bại bởi sự ác độc của nhân gian rồi, nhưng bây giờ hắn đã thực sự khác, hắn sẽ không bao giờ sợ hãi những điều này nữa.

So với nỗi đau đớn và tuyệt vọng tột cùng của thế giới tầng sâu, những thứ ác ngữ này chỉ giống như giấc mơ ngây thơ của một đứa trẻ mà thôi.

Sau khi Hàn Phi nói xong những lời này, độ hot của kênh phát sóng trực tiếp lại tăng vọt, trong số những bình luận ác ý lướt trên màn hình thì không ngừng có những bình luận mang thiện ý. Ngày càng có nhiều người muốn vì hắn nói vài lời và gửi cho hắn một biểu tượng ôm.

Hàn Phi cũng thấy hết những thiện ý đó nhưng hắn vẫn không thể nở nụ cười chân thật nhất. Hắn đã quyết định rũ xuống tất cả mọi lo lắng, đối mặt với mọi thứ trong tương lai.

Kỳ thực Hàn Phi chưa bao giờ hoàn toàn bước ra khỏi quá khứ, nhưng tại thời điểm này, khi đứng ở trung tâm của sân khấu mà mình vẫn mong ngóng, khi trở thành tâm điểm chú ý dưới ánh đèn sân khấu, hắn đã hoàn toàn thoát khỏi lồng giam đã trói buộc hắn trong quá khứ.

Chương 144: Tôi là một người vừa lương thiện vừa có nguyên tắc

Đây là khoảnh khắc chói sáng nhất của Hàn Phi trong vòng 25 năm qua, hắn đứng giữa sân khấu, dưới ánh đèn và giữa một biển bình luận ác ý.

Chỉ có những kẻ bất hạnh nhất mới có thể nắm giữ hộp đen. Cuộc đời của Hàn Phi không thuận buồm xuôi gió, những chuyện từng trải qua đã mài dũa trái tim hắn như một viên kim cương, hắn không rạng rỡ như những ngôi sao khác nhưng lại có khí chất đặc biệt của chính mình.

Những bình luận ác ý trên màn hình lớn của hội trường đã được xóa tan bởi ngày càng nhiều bình luận thiện ý, từng câu đơn giản hòa nhã, từng biểu hiện ấm áp bình thường, từng chút thiện ý tích tụ lại thành sông, nhấn chìm mọi ác ý.

Nhiều người ghé qua thực sự không biết chuyện gì đang xảy ra, còn không nghĩ đến trận mưa bình luận lúc đầu.

Khi những bình luận ác ý tràn ngập, thậm chí che kín cả màn hình phát sóng trực tiếp, họ bắt đầu tò mò tìm kiếm tin tức về Hàn Phi.

Thông tin về Hàn Phi mới được lập trên Baidu Baike đã phỉ báng hắn, một số tiêu đề vừa được tung ra cũng tố cáo Hàn Phi thiếu đạo đức nghề nghiệp.

Nhưng ngoại trừ những thứ này, những gì mọi người tìm thấy nhiều hơn là tin tức pháp luật và thông tin do cảnh sát công bố.

Người không quản ngại sinh tử để hỗ trợ cảnh sát phá án là Hàn Phi, người lên tiếng thay nạn nhân và được gia đình nạn nhân cảm ơn vẫn là Hàn Phi.

Những người thực sự tiếp xúc với Hàn Phi trong cuộc sống đều thấy được sự tốt đẹp của hắn, nhưng những anh hùng bàn phím trên internet lại ngang ngược chỉ trích hắn.

Càng ngày càng có nhiều cư dân mạng bắt đầu truy cập, khi kênh phát sóng trực tiếp lại hot lên một lần nữa, tốc độ của các bình luận ác ý không còn theo kịp các bình luận bình thường.

Sau hơn một phút đồng hồ, kênh phát sóng trực tiếp bị nghẽn mạng mất một lúc, tiếp đó tất cả những bình luận ác ý đều biến mất trong nháy mắt.

Chúng đột ngột biến mất, cũng giống như khi chúng đột ngột xuất hiện.

"Mình đâu có làm gì tổn thương người khác, sao một số người lại cứ muốn phá mình là sao."

Bình luận ác ý tăng đột biến là do có người cố ý muốn hại Hàn Phi. Đối phương đã biết rõ thời gian hắn lên sân khấu, đồng thời biết rất rõ về hắn, biết hắn mắc chứng ám ảnh sợ xã hội nghiêm trọng, biết hắn sẽ cảm thấy tức ngực, đau đầu và khó chịu ở nơi đông người, cho nên đã đưa ra tình huống như vậy.

Để hắn một mình trên sân khấu, để hắn bị tấn công bởi vô số ác ý, đánh thức ký ức tồi tệ nơi sâu nhất trong tâm trí hắn, để hàng trăm nghìn người trong kênh phát sóng trực tiếp xem hắn như một trò hề.

Nếu như lần đầu tiên lên sân khấu đã xuất hiện vấn đề như vậy, Hàn Phi sẽ bị in một cái bóng sâu hơn trong tâm trí.

"Hiểu rõ mình như vậy chỉ có công ty quản lý trước kia, [Tình Yêu Bí Mật Chốn Đô Thành] chính là tác phẩm mới nhất của họ."

Khi màn hình lớn phía sau Hàn Phi bị chiếm cứ bởi cơn mưa bình luận thiện ý và khích lệ, màn ảnh bắt đầu chuyển sang chiếu trailer của bộ phim [Hoa Song Sinh].

Những người nghi ngờ kỹ năng diễn xuất của Hàn Phi, sau khi xem vai diễn của hắn trong trailer, đã thành thật ngậm miệng lại, nếu vẫn nói kỹ năng diễn xuất của hắn kém, người ta sẽ cho rằng những người nói ra lời này mắt bị mù rồi.

Kịch bản hấp dẫn, tiết tấu nhanh, đấu trí sinh tử mười năm, tất cả kết thúc trong màn độc thoại cuối cùng của Mạnh Trường Hỉ.

Đoạn trailer vẻn vẹn chỉ hơn hai phút mà khiến tất cả mọi người đều cảm thấy kinh ngạc!

Sau khi chiếu xong, trên màn hình lớn xuất hiện một tấm áp phích quảng cáo cho [Hoa Song Sinh].

Mạnh Trường Hỉ và Mạnh Trường An do Hàn Phi thủ vai, đứng tựa lưng vào nhau một bên là ánh mặt trời một bên là bóng tối. Mạnh Trường An quần áo chỉnh tề đang hứng trọn ánh nắng, với nụ cười ung dung nhã nhặn trên khuôn mặt, nhưng đôi mắt lại tràn đầy bệnh hoạn và điên cuồng. Trái ngược lại, Mạnh Trường Hỉ có vẻ ngoài dữ tợn đang cố gắng đứng thẳng người trong bóng tối, đầy sẹo, gớm ghiếc và đáng sợ, nhưng đôi mắt lại chứa đựng sự kiên định và hy vọng.

Tấm áp phích lớn trên màn hình làm rung động lòng người, lúc này Hàn Phi ở giữa sân khấu cũng vừa hay đang đứng giữa ánh sáng và bóng tối.

Ba người đều trong tư thế bị phân chia bởi ánh sáng và bóng tối, họ đứng cùng nhau trong hình thức đặc biệt này.

Không khí trong kênh phát sóng trực tiếp lên đến cao trào, nhiều cư dân mạng đã chụp lại màn hình cảnh này, sự kết hợp giữa hiện thực và hình chiếu rất vừa phải, đây đích thực là nghệ thuật.

Những bình luận ác ý không đánh gục được Hàn Phi, ngược lại còn cho mọi người thấy được sự điềm đạm của hắn, nam diễn viên này quả thực khác hẳn với những ngôi sao khác.

Nhiều cư dân mạng liên tưởng đến những gì vừa xảy ra với Hàn Phi, những lời nói không tự ti cũng không kiêu ngạo, thì bắt đầu chuyển thành fan hâm mộ.

Mà đúng lúc này, người dẫn chương trình mới chậm rãi đi tới.

Gã cầm lấy micro trong tay Hàn Phi, khi đang chuẩn bị tiến hành màn tiếp theo thì đột nhiên nhìn thấy ánh mắt kia, trong

ánh mắt lạnh lùng ấy dường như có một ác quỷ, gã chỉ nhìn lướt qua thôi là da đầu đã tê rần, không cầm chắc nổi micro trên tay.

"Tôi không có nhiều kinh nghiệm sân khấu, anh để tôi một mình ở đây làm tôi có chút căng thẳng đấy." Hàn Phi vỗ vỗ bả vai đối phương rồi đi về phía hậu trường.

Vừa thấy hắn đi đến, đạo diễn Khương và chị Long lập tức chạy qua.

"Hàn Phi! Cậu không sao chứ!" Đạo diễn Khương nắm lấy cánh tay của Hàn Phi với ánh mắt lo lắng, khi màn hình tràn ngập những bình luận ác ý, đạo diễn Khương cảm thấy gần như nghẹt thở, huống chi Hàn Phi chỉ còn lại một mình ở giữa sân khấu.

"Em có thể làm sao được chứ? Lần đầu tiên được đứng trên sân khấu cảm giác cũng không tệ lắm, chỉ là cái sân khấu này hơi nhỏ một chút nha." Biểu hiện của Hàn Phi thậm chí còn thoải mái hơn cả lúc trước khi lên sân khấu, sự thoải mái xuất phát từ nội tâm, như thể hắn đã thoát khỏi một sự trói buộc nào đó.

"Khương Nghĩa còn bảo cậu mắc chứng ám ảnh sợ xã hội, chị đã sắp xếp người đến cứu trợ bất cứ lúc nào rồi đấy." Chị Long cũng bị dọa sợ, dù sao đây cũng là buổi họp báo được phát sóng trực tiếp.

"Em từng bị chứng ám ảnh sợ xã hội nghiêm trọng, thậm chí còn rất khó khăn để nói chuyện với mọi người, nhưng bây giờ em gần như đã được chữa khỏi rồi." Hàn Phi biết đạo diễn Khương và chị Long lo lắng cho mình, trong lòng rất cảm kích.

"Lần này chắc chắn là cậu bị hãm hại. Có người muốn nhắm vào cậu." Sau khi nhìn thấy biểu hiện vừa rồi của Hàn Phi, chị Long càng đánh giá cao về hắn, nên khéo léo thuyết phục: "Vấn đề chính của cậu bây giờ là không có công ty nào đứng sau, người khác rất dễ mưu tính, có thể tìm ra một cái gì đó để làm mất uy tín của cậu, hoặc dùng mọi thủ đoạn bẩn thỉu

để bôi xấu cậu, thậm chí làm cho cậu không có cách để lên tiếng."

Những gì chị Long nói kỳ thực rất đúng: "Dù tác phẩm của cậu có tốt đến đâu, bọn họ cũng sẽ có nhiều cách để kéo cậu xuống. Diễn xuất không phải là thước đo để đánh giá một diễn viên có thể đi được bao xa, tư bản mới là cỗ máy tạo mộng lớn nhất."

"Em biết, nhưng hiện tại em chưa muốn gia nhập vào công ty quản lý." Hàn Phi biết sau khi ký hợp đồng, nhiều khi sẽ không có cách nào thu xếp được thời gian của chính mình, đối với hắn mà nói, chơi game mới là quan trọng nhất.

"Hàn Phi, giới showbiz này nói sạch sẽ thì cũng rất sạch sẽ, nói lộn xộn thì cũng rất lộn xộn. Dù sao ngành nghề nào cũng có người thích chơi bẩn, nếu không gia nhập công ty quản lý, bình thường cậu nhất định phải cẩn thận đấy. Tất nhiên là Văn Hóa Du Long của bọn chị cũng vẫn sẽ giúp cậu." Chị Long vẫn rất chiếu cố Hàn Phi và còn muốn tiếp tục hợp tác với Hàn Phi trong tương lai.

"Chị yên tâm, em cũng có suy nghĩ cho riêng mình." Hàn Phi nở nụ cười nhạt, không ai biết được hắn đang nghĩ gì: "Em luôn là một người rất lương thiện, nhưng nếu một ngày nào đó bọn họ đẩy em trở thành một kẻ không thiện lương, thì người không may sẽ chính là bọn họ."

Hàn Phi là một người rất có nguyên tắc, sẽ không tùy ý kéo người chơi vào thế giới tầng sâu, nhưng có nguyên tắc không có nghĩa là sẽ không phẫn nộ.

Lúc này, trong lòng hắn lại đang nói thầm một câu.

"Nếu chúng mày thích chơi bẩn đến vậy, tao sẽ tìm cách đưa chúng mày đến một thế giới đầy máu, xác chết và thân thể khiếm khuyết, để chúng mày thấy đâu mới là thứ thật sự bẩn thỉu và tuyệt vọng."

Chương 145: Lên bảng xếp hạng

Các buổi họp báo phim thông thường thì không mang ý nghĩa gì, họ chủ yếu quảng bá cho bộ phim, giới thiệu diễn viên và ekip.

Tuy nhiên, buổi họp báo phim [Hoa Song Sinh] rõ ràng là khác, Hàn Phi đã bị dội bằng một cơn mưa bình luận ác ý ngay khi vừa bước lên sân khấu, kiểu "đối đãi" này cực kỳ hiếm, vậy nên ngày càng có nhiều cư dân mạng theo dõi, và độ hot đã tăng gấp đôi.

Sau đó, các màn thể hiện của Hàn Phi đã tạo thêm một loạt điểm nhấn cho buổi họp báo buồn tẻ. Người đàn ông này trông có vẻ như không quan tâm đến chuyện thế tục nhưng đã vững vàng bước vào điểm nóng.

Khi sức nóng lên đến đỉnh điểm, đoạn trailer phim bắt đầu được chiếu trên màn hình lớn.

Vốn dĩ cư dân mạng đặt kỳ vọng rất thấp vào bộ phim kinh dị giật gân kinh phí thấp này, dù sao thì thể loại phim này cũng chỉ có giới hạn nhất định, dù có hay đến đâu cũng không đủ tiêu chuẩn để cạnh tranh với các thể loại phim khác.

Kết quả là ngay sau khi đoạn trailer chất lượng cao được tung ra, nhiều cư dân mạng không mong đợi vào bộ phim đã phải kinh ngạc ngay lập tức.

Bất kể là kịch bản hay kỹ năng diễn xuất của diễn viên, hầu hết các bộ phim cùng thời điểm đều không đấu lại được.

Đúng thật là không thể lường trước được!

Cư dân mạng phản hồi rất tốt trong nửa sau của buổi họp báo, về cơ bản đạo diễn Khương và Chiêm Nhạc Nhạc đã trả lời nhiều câu hỏi khác nhau và kể một số câu chuyện thú vị trong quá trình quay phim.

Tất cả mọi người trên sân khấu đều rất vui vẻ, dường như không bị ảnh hưởng bởi sự cố trước đó, họ thoải mái cười cười

nói nói.

Hầu hết người xem đều đặt kỳ vọng vào bộ phim [Hoa Song Sinh], nhưng vào lúc này lại có người tâm trạng rất tệ.

Ở góc đông bắc của hội trường, có một người đàn ông trung niên ánh mắt u ám, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Hàn Phi, trong mắt tràn đầy vẻ khó chịu.

Lấy điện thoại di động ra, gã xóa tin nhắn do người dẫn chương trình gửi tới, sau đó đăng nhập tài khoản dự phòng của mình để liên hệ với ai đó thông qua một ứng dụng.

"Tôi sẽ trả giá cao, hy vọng anh có thể giúp tôi tìm ra thông tin đời tư của một diễn viên."

"Ai thế?"

"Anh ta là Hàn Phi, bộ phim [Hoa Song Sinh] do anh ta đóng vai chính chuẩn bị được công chiếu."

"Anh trả tiền đặt cọc trước. Tôi sẽ theo dõi anh ta 24/24."

"Tốt hơn hết anh đừng để tôi phải chờ lâu."

Gửi xong tin nhắn cuối cùng, người đàn ông trung niên đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, gã lặng lẽ đi về phía cửa hội trường mà không phát hiện ra Hàn Phi trên sân khấu đang lặng lẽ nhìn chằm chằm vào bóng lưng mình.

Buổi họp báo kết thúc một cách thuận lợi, cho đến cuối cùng, kênh phát sóng trực tiếp thu về không dưới nửa triệu lượt xem, đây là một khởi đầu tốt đẹp cho đoàn làm phim [Hoa Song Sinh].

Hàn Phi lần đầu tiên xuất hiện trước công chúng, vào ngày này cuộc đời của hắn cũng mở ra một giai đoạn mới.

Chỉ trong hai giờ, tài khoản xã hội của Hàn Phi đã tăng gần 30.000 lượt theo dõi, điều khiến hắn ngạc nhiên nhất là hắn thấy tên mình xuất hiện trong bảng xếp hạng diễn viên ở trong nước!

Tại thời điểm này, Hàn Phi được xếp ở vị trí thứ 10.000, nhưng hắn là diễn viên duy nhất trong bảng xếp hạng không

có bất kỳ tác phẩm nào, chỉ lọt vào danh sách nhờ độ hot của trailer và chương trình phát sóng trực tiếp.

Bảng xếp hạng diễn viên được AI đánh giá toàn diện dựa trên các dữ liệu như danh tiếng, lượng tìm kiếm, tác phẩm, lượng fan hâm mộ v.v. Do không có ai và công ty nào can thiệp nên đây là bảng xếp hạng uy tín nhất hiện nay.

Trước đây, ước mơ của Hàn Phi là có tên trong bảng xếp hạng, chỉ những diễn viên trong bảng xếp hạng mới có thể coi như được công chúng công nhận.

"Vị trí thứ 10.000? Sau khi [Hoa Song Sinh] được công chiếu, thứ hạng của mình chắc hẳn sẽ tiếp tục tăng lên nhỉ."

Buổi họp báo kết thúc đã là chín rưỡi tối, Hàn Phi vừa vào hậu trường, đang thu dọn đồ đạc thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

"Kim Tuấn đột nhiên gọi mình làm gì?" Hàn Phi đã cứu tay paparazi kỳ cựu trong nghề kia, cả hai đều để lại thông tin liên lạc với nhau.

Sau khi cuộc gọi được kết nối, Kim Tuấn nói rất nhanh: "Ai đó đã trả giá cao cho học trò của tôi và muốn moi móc thông tin về cậu, kẻ đó đã sử dụng một nick ảo. Tuy nhiên, những nghệ sĩ mà hắn ta nhắm đến trước đây đều mâu thuẫn với Công ty giải trí Ngũ Ngũ. Tôi nghi ngờ rằng kẻ muốn moi móc thông tin của cậu đến từ Công ty giải trí Ngũ Ngũ đó."

Kim Tuấn rất đáng tin cậy, anh ta không chỉ nói với Hàn Phi rằng có người muốn nhắm vào hắn một cách bí mật, mà còn trực tiếp đoán ra lai lịch của đối phương.

"Ngũ Ngũ là một trong những công ty trực thuộc công ty trước đây của tôi, những người này dường như rất có thành kiến với tôi nhỉ."

"Không phải là có thành kiến. Bộ phim [Hoa Song Sinh] của cậu ra cùng thời điểm với [Tình Yêu Bí Mật Chốn Đô Thành] của họ, chi phí quay và quảng cáo gấp hơn chục lần so với các cậu, nhưng độ hot và sự mong đợi lại kém xa. Chắc chắn bọn họ muốn gây rắc rối!"

Kim Tuấn biết rõ rất nhiều nội tình: "Ngoài ra, tôi nghe mọi người nói đáng lẽ cậu đóng vai nam phụ trong [Tình Yêu Bí Mật Chốn Đô Thành] nhưng lại bị cướp mất vai diễn. Giờ thì tốt rồi, cậu đã giúp cảnh sát phá vụ án lớn, tạo được độ hot, lại còn trở thành diễn viên chính của đối thủ cạnh tranh lớn nhất. Đây không phải là cậu đã tát vào mặt Ngũ Ngũ liên tục sao? Bộ phim của cậu càng nổi tiếng thì họ càng cảm thấy khó chịu. Nếu bộ phim của cậu bùng nổ, họ có thể sẽ trở thành trò cười trong làng giải trí, kẻ cướp vai diễn của cậu cũng khó có thể lăn lộn được trong tương lai."

"Tôi không quan tâm họ có khó chịu hay không. Tôi chỉ mong rằng mình có thể mãi mãi sống một cách lương thiện và có nguyên tắc." Hàn Phi mơ hồ nhớ tới lời Hoàng Doanh từng nói, trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo] sẽ sớm Open Beta, trò chơi cấp quốc gia này có khả năng sẽ xây dựng một hệ sinh thái xã hội mới. Đến lúc đó, rất ít người có thể từ chối trò chơi này được.

Sau khi Open Beta, trò chơi sẽ được AI tiếp quản hoàn toàn, nếu những kẻ đó mà làm quá, chỉ cần họ đăng nhập vào game, thiên phú chiêu hồn của Hàn Phi sẽ phát huy được tác dụng.

Tuy rằng hiện tại thiên phú chiêu hồn quả thực rất yếu, nhưng không ai có thể đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai.

Sau khi kết thúc cuộc gọi với Kim Tuấn, Hàn Phi còn chưa cất điện thoại di động đi thì một cuộc gọi khác lại đến.

Hàn Phi nhìn thấy tên thì có chút kinh ngạc, bấm nút trả lời: "Em lại bị đám côn đồ kia bắt nạt à?"

Người gọi tới cho Hàn Phi là Khúc Văn Hầu, mẹ của nó là Khúc Vân sống trong tòa nhà Block 2 của cư xá Hạnh Phúc.

"Em thực sự không nghĩ tới anh lại là một diễn viên đấy! Em thật là đã được ăn mì gói cùng với anh sao!" Giọng của Khúc Văn Hầu rất phấn khích.

"Không nghĩ tới anh là một diễn viên ư? Vậy lúc đầu em tưởng anh làm gì thế?"

“Em tưởng anh là xã hội đen cơ! Nhìn màn đánh nhau của anh, động tác vừa nhanh vừa mạnh mẽ, chân thực hơn nhiều so với trong phim nha!”

“Được rồi, được rồi, em cũng đừng đi rêu rao chuyện này khắp nơi.” Hàn Phi nhỏ giọng: “Anh chuẩn bị rời khỏi hội trường rồi, em còn chuyện gì nữa không hả Văn Hầu?”

“Hôm nay em cũng xem buổi phát sóng trực tiếp của anh. Em đã giải thích rất nhiều lần với những người chửi bới anh, nhưng dù em có gửi tin nhắn như thế nào thì họ cũng không trả lời lại em hết á.”

“Em còn giải thích cho anh nữa ư?” Hàn Phi tự nhiên cảm thấy ấm áp, lần đầu tiên tiếp xúc với Khúc Văn Hầu chỉ là để làm rõ thông tin về Khúc Vân, nhưng không ngờ chút thiện ý nho nhỏ này lại được đối phương ghi nhớ.

“Nếu như đổi lại là em đứng trên sân khấu thì có lẽ em đã gục ngã rồi. Em thực sự không ngờ rằng trải qua bao nhiêu chuyện như vậy mà anh vẫn có thể tiến về phía trước, lại còn muốn giúp đỡ những người như em nữa.” Giọng của Khúc Văn Hầu không non nớt như những đứa trẻ cùng tuổi, nó tỏ ra rất trưởng thành: “Em vẫn muốn nói lời cảm ơn anh một lần nữa! Em sẽ trở lại trường học từ ngày mai và em sẽ cố gắng để bước về phía trước!”

“Cố lên, cố gắng vào một trường đại học tốt, làm cho những người đã từng kinh thường em phải ngưỡng mộ.”

Hàn Phi cảm thấy rất nhẹ nhõm sau cuộc nói chuyện, tắt điện thoại, trong lòng hắn dâng lên một cảm giác khác lạ.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng một người như mình có thể tiếp thêm sức mạnh cho người khác, hắn luôn cảm thấy mình rất chán chường và buồn tẻ, sẽ chỉ lan tỏa những cảm xúc tiêu cực.

“Mình đã thay đổi từ khi nào nhỉ? Mình đã khỏi bệnh chưa? Hay là đã được chữa trị khỏi rồi? Hay là được hồi sinh?”

Chương 146: Tôi có thể kết nối hệ thống sưởi sàn nhà của con bé với địa phủ

Game mà Hàn Phi đang chơi có dán mác trò chơi hệ chữa trị, thứ duy nhất có liên quan đến hai chữ chữa trị là nhãn hiệu trò chơi trên mũ bảo hiểm. Nhìn vào dòng chữ và logo trên nhãn, có vẻ như nó đã được chủ cửa hàng thêm vào sau.

Nhưng đó là một trò chơi đã thay đổi Hàn Phi, nó đã mở ra một trái tim khép kín cho Hàn Phi thông qua phương pháp là nếu không kết bạn thì sẽ chết.

Thông qua căn hộ ma ám, Hàn Phi đã học được cách giao tiếp với những người bạn cùng phòng sống chung dưới một mái nhà.

Từ từ, Hàn Phi bắt đầu chủ động xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với hàng xóm xung quanh.

Cuối cùng, một người mắc chứng ám ảnh sợ xã hội nghiêm trọng thậm chí còn được bầu làm quản lý cư xá.

Mặc dù phương pháp để chữa bệnh cho một người của trò chơi này hơi thô bạo, nhưng kết quả cho thấy Hàn Phi đã thực sự thay đổi, hắn đã trở nên tốt hơn, ước mơ được đứng trên khấu đã chứng minh tất cả.

Suy cho cùng, trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo] xác thực có tác dụng chữa trị.

Nhìn mình trong gương ở phòng thay đồ trong hậu trường, Hàn Phi thử nở nụ cười, hắn vẫn có thể cảm giác được nụ cười giả tạo của mình, nhưng hắn cảm thấy chỉ cần không chết, sớm muộn cũng có ngày hắn có thể nở nụ cười chân thật.

“Không thể phủ nhận rằng mình thực sự đã thay đổi bởi [Cuộc sống hoàn hảo].”

Đối với trò chơi hệ chữa trị nhân tính như vậy, Hàn Phi cảm thấy mình không thể tận hưởng nó một mình, có rất nhiều người đáng thương trên thế giới này bị khiếm khuyết về nhân

cách, hắn có thể chữa lành nhiều người hơn theo cách này, để cho thế giới ngày càng tốt đẹp hơn.

Sau khi chỉnh trang lại quần áo, Hàn Phi đang định về nhà chơi game, nhưng vừa mở cửa phòng thay đồ ở hậu trường liền nhìn thấy Lệ Tuyết và một người mặc thường phục của một đội điều tra tội phạm khác đang đứng ở cửa.

"Hai người đang làm gì thế?" Cảnh sát canh cửa, bình thường người nổi tiếng nếu không phạm tội sẽ không được đối xử như vậy.

"Hàn Phi, chị luôn cho rằng cậu thích hợp làm cảnh sát hơn là diễn viên đấy, nhưng hôm nay chị mới phát hiện ra là mình đã sai. Diễn xuất của cậu thật sự rất tuyệt, chỉ cần xem một đoạn trailer…" Lệ Tuyết chưa kịp nói xong, người mặc thường phục bên cạnh đã ho khan vài tiếng ngắt lời cô ấy.

"Chúng tôi đến đây lần này không phải chỉ để tham gia buổi họp báo phim của các cậu." Người mặc thường phục đóng cửa phòng thay đồ rồi tiếp tục nói sau khi chắc chắn rằng không có người nào khác xung quanh: "Cậu chính là người đã bắt được tên tội phạm truy nã đang lẩn trốn của vụ án giấu xác trong thú nhồi bông."

"Đúng là tôi, người phóng viên được giải cứu đáng lẽ phải nói hết cho các anh rồi chứ?"

"Cậu có thể nói rõ hơn về những gì đã xảy ra ngày hôm đó không? Trạng thái tinh thần của hắn khi cậu gặp là gì?" Ngay khi cảnh sát mặc thường phục hỏi câu này, Hàn Phi lập tức nhận ra kẻ bị truy nã chắc là đã có biểu hiện bất thường.

"Lúc đó tôi phát hiện hắn đang theo dõi người phóng viên, sau đó bí mật đi theo anh ta. Tên tội phạm kia có vẻ rất kích động, loại kích động bị kìm nén, hình như hắn đang sợ hãi điều gì đó." Hàn Phi biểu hiện như đang cố gắng nhớ lại.

"Sợ hãi?" Đôi mắt của người mặc thường phục sáng lên.

"Kẻ đó bị sao vậy?"

"Hắn đã phát điên sau khi bị chúng tôi bắt giữ. Hắn nói rằng hắn đã nghe thấy tiếng của tử thần và nhìn thấy điều đáng

sợ nhất trên thế gian này." Người mặc thường phục nhìn chằm chằm Hàn Phi một hồi lâu, sau đó nói tiếp: "Chúng tôi đã cho hắn làm kiểm tra, và cuối cùng, dựa trên mô tả của hắn, khôi phục lại diện mạo của tử thần. Tử thần trong ấn tượng của hắn có chút giống với cậu."

"Giống tôi ư? Hắn bị tôi đánh đến ngu ngốc luôn rồi à?" Giọng điệu của Hàn Phi rất vô tội: "Đây là lần đầu tiên tôi gặp phải một tên tội phạm truy nã, trên tay hắn còn cầm dao, lúc đó tôi sợ quá, không nghĩ ngợi gì nhiều nên chỉ biết dùng hết sức đánh trả."

"Chúng tôi cũng không nghĩ rằng cậu ra tay quá nặng, nói như thế nào nhỉ…" Người mặc thường phục sắp xếp lại mạch suy nghĩ: "Chúng ta cũng coi như là đã khá quen thuộc rồi. Vốn dĩ, chúng tôi không định đơn độc liên lạc với cậu trong vụ án này, nhưng ba người trong gia đình kẻ sát nhân đều bị điên, hơn nữa các triệu chứng ngày càng nghiêm trọng, vì vậy đội trưởng của chúng tôi muốn mời cậu qua một chuyến."

"Không vấn đề gì, nhưng mà hôm nay muộn quá rồi, để ngày mai được không?" Hàn Phi muốn về nhà chơi game, đương nhiên hắn nhất định sẽ không nói với cảnh sát vì lý do này.

"Nhanh thôi, xe đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta chỉ mất chậm nhất là một tiếng."

"Gấp như vậy à?"

"Đội phó của chúng tôi đã ở đó rồi. Khi cậu nhìn thấy ba người gia đình nhà họ, cậu sẽ biết tại sao chúng tôi lại vội vã như vậy." Người mặc thường phục với nụ cười gượng gạo: "Họ sẽ trở nặng hơn vào ban đêm, phải dùng thuốc mới khống chế được."

Nhìn thời gian trên điện thoại di động, Hàn Phi quyết định đi cùng cảnh sát.

Cả ba lên xe cảnh sát và đến thẳng trại tạm giam ở khu phố cổ Tân Hỗ.

"Một số tội phạm giả điên khi biết rằng họ sẽ bị kết án tử hình, nhưng tình trạng của ba người gia đình này có chút khác

biệt. Chúng tôi đã mời một bác sĩ có chuyên môn để trị liệu và kiểm tra.” Người mặc thường phục xuất trình giấy chứng minh rồi dẫn Hàn Phi và Lệ Tuyết vào trại giam.

“Những tên tội phạm tra tấn người vô tội và giết người một cách man rợ như thế này lại còn được trị liệu sao?”

“Vụ án này tương đối phức tạp. Cô con gái và bà mẹ giết người nhưng lại hoàn toàn đổ lỗi cho người cha. Bây giờ cả gia đình ba người họ lại trở nên điên loạn. Để tìm ra sự thật, chúng tôi chỉ có cách trước tiên là phải trị liệu cho hắn, để hắn thú nhận tội lỗi của mình trước khi chết . Chỉ như vậy mới có thể coi là công bằng cho nạn nhân.”

Đi qua hai cánh cửa, cả ba bước vào tòa nhà trong cùng của trại tạm giam.

Trong hành lang sáng sủa, có thể thoang thoảng ngửi thấy mùi hăng hắc của thuốc dạng lỏng, Hàn Phi nhìn thấy một bác sĩ mặc áo khoác trắng đang nói chuyện với một cảnh sát hình sự.

“Đội phó Thạch, tôi đã mời Hàn Phi tới.” Người mặc thường phục nói với vị cảnh sát hình sự kia, thấy Hàn Phi đến, người bên kia nhiệt tình bắt tay hắn.

“Vụ án chặt thây ghép xác đã được phá. Cậu đã giúp rất nhiều cảnh sát Tân Hỗ loại bỏ đi một tâm bệnh. Cuối cùng thì hôm nay tôi cũng được gặp cậu trực tiếp. Người thanh niên này trông rất chí khí và có tố chất nha.” Đội phó Thạch nói vài câu khách sáo với Hàn Phi, sau đó vẻ mặt của anh ta trở nên nghiêm túc: “Tiểu Vĩ chắc là đã nói với cậu về tình trạng của gia đình kẻ sát nhân, bây giờ chúng tôi đang cố gắng nghĩ cách để gia đình họ mở miệng.”

Đội phó Thạch và bác sĩ mở cửa bên cạnh, cha của Minh Mỹ bị trói trên giường, cảnh sát đã rất cố gắng để ngăn không cho gã phát điên.

Nghe thấy tiếng bước chân, gã mở to đôi mắt đỏ ngầu rồi hét lên như muốn xé nát cổ họng.

“Quỷ! Quỷ! Có quỷ!”

Không ai biết tại sao gã lại la hét như vậy, lúc Hàn Phi đi tới gã cũng mặc kệ Hàn Phi, xem ra Hàn Phi bây giờ rất khác với "Tử thần" trong tưởng tượng.

"Lại gặp rồi."

Hàn Phi nhìn chằm chằm khuôn mặt của người đàn ông, vẻ mặt nhăn nhó điên cuồng, lại giống như bị mất trí nhớ.

Đây có phải là di chứng của việc chiêu hồn không nhỉ? Vậy tại sao Hoàng Doanh lại không bị mất trí nhớ?

Hai mắt nheo lại, Hàn Phi đã sử dụng thiên phú Chiêu hồn để viết tên của gã lên trên khuôn mặt quỷ, nhưng cuối cùng lại thất bại, cái tên trên mặt quỷ đã tan tành bên trong biển máu.

Chẳng lẽ sau khi chiêu hồn thất bại, đối tượng được chọn sẽ trở thành như thế này?

Ngược lại, thấy vậy Hàn Phi lại càng yên tâm, bên kia hoàn toàn nổi điên, càng không thể tiết lộ bí mật của mình.

Hàn Phi phối hợp với cảnh sát làm thí nghiệm hồi lâu vẫn không thu hoạch được gì, đội phó Thạch khẽ thở dài rồi để hắn rời đi.

Hàn Phi vì phải về nhà chơi game nên vội vã đi đến ngã rẽ, nhưng khi hắn và vị bác sĩ chuẩn bị rời đi thì bất ngờ nhìn thấy một con bé bị giam ở một căn phòng khác.

Con bé kia ngồi xổm trong góc phòng, trong miệng luôn lẩm bẩm cái gì đó, còn có một thứ tương tự như chiếc mũ bảo hiểm chơi game đặt dưới sàn bên cạnh giường.

"Đội phó Thạch, hiện tại phạm nhân cũng có thể chơi game à?" Hàn Phi rất mẫn cảm với mũ bảo hiểm chơi game.

"Đó không phải là mũ bảo hiểm chơi game giả lập mà là mũ bảo hiểm phụ trợ chữa trị được thiết kế để chữa bệnh tâm lý cho trẻ vị thành niên." Bác sĩ giải đáp nghi hoặc của Hàn Phi.

"Mũ bảo hiểm phụ trợ chữa trị?"

"Cậu đã nghe nói đến liệu pháp Sandspiel – liệu pháp khay cát chưa? Nhiều năm trước, người ta đã làm đồ chơi tương tự

như khay cát, sử dụng nhiều màu sắc và đồ vật khác nhau để thay thế các đồ vật trong sinh hoạt, coi khay cát như một thế giới và để trẻ em thể hiện thế giới nội tâm của mình thông qua trò chơi. Sau đó bác sĩ sẽ đưa ra những phán đoán dựa trên những lựa chọn khác nhau của trẻ." Bác sĩ kiên nhẫn giải thích: "Bây giờ công nghệ đã được cải thiện về chất lượng, chúng ta có thể sử dụng mũ bảo hiểm phụ trợ để xây dựng một căn phòng thuộc về bệnh nhân. Căn phòng này luôn luôn thay đổi, có thể phản ánh những dao động cảm xúc của bệnh nhân, cũng có thể phản ánh thế giới ký ức sâu thẳm trong nội tâm con bé."

"Mũ bảo hiểm có thể chữa trị được bệnh tâm lý ư?" Hàn Phi nhìn chằm chằm cái mũ hồi lâu.

"Những công nghệ mới này do Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical cùng phát triển, chúng mới chỉ được đưa vào ứng dụng trong những năm gần đây."

"Vậy phương pháp trị liệu có hiệu quả không anh?"

"Tạm thời… thì chưa." Bác sĩ ho khan một tiếng: "Con bé này luôn có ý thức phòng bị và chưa bao giờ thực sự mở lòng."

"Tôi có thể đi gặp nó không?" Hàn Phi nhận ra con bé bị giam trong phòng chính là ác quỷ đã đổ giác mạc của cha mẹ Ứng Nguyệt vào bể cá và khâu xác Ứng Nguyệt vào thú nhồi bông.

"Không vấn đề gì." Đội phó Thạch gật đầu đồng ý, Hàn Phi liền mở cửa bước vào phòng.

Bây giờ đang là mùa đông nhưng hệ thống sưởi sàn nhà dường như có vấn đề, nó còn lạnh hơn cả bên ngoài.

Con bé thu mình trong góc, nó có một bộ dạng vô cùng đáng thương.

"Mày là Minh Mỹ phải không?" Hàn Phi bước đến bên cạnh con bé.

Nó ngẩng đầu lên khi nghe thấy giọng nói, nhưng ngay khi nhìn thấy Hàn Phi, khuôn mặt lại tái mét vì sợ hãi.

Đôi môi run rẩy, nó chỉ vào đầu Hàn Phi, trong miệng cố gắng nặn ra mấy chữ.

"Ứng Nguyệt, Ứng Nguyệt đang ở trên đầu kìa!"

Giọng của Minh Mỹ rất nhỏ, nó sợ đến mức nói không ra lời, chỉ biết nép vào góc tường một cách tuyệt vọng.

Hàn Phi không rời đi, nhìn Minh Mỹ, khóe miệng từ từ nhếch lên, khi quay lưng về phía bác sĩ và đội phó Thạch, vẻ mặt của hắn đột nhiên thay đổi, lộ ra vẻ mặt vô cùng bệnh hoạn và đáng sợ: "Mày có thấy Ứng Nguyệt đang bò trên người tao không? Thật sự có thể thấy à? Con bé cũng rất nhớ mày đấy!"

Giọng điệu của Hàn Phi rất đáng sợ, Minh Mỹ khóc to, cả người không ngừng run rẩy.

"Thật thú vị, nếu như không phải là mày bị ảo giác, thì có nghĩa là mày có thể chất gặp được linh hồn."

Hàn Phi sờ sờ vào cổ, lúc trước cha của Ngụy Hữu Phúc cũng mơ hồ nhìn thấy hình bóng Ngụy Hữu Phúc trên người của hắn, đây có vẻ như không phải là trùng hợp.

Minh Mỹ thu người trong góc phòng, thân thể không tự chủ được run rẩy, hai mắt nhìn chằm chằm phía sau Hàn Phi, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

"Mình hiểu đại khái rồi."

Hàn Phi đứng dậy, xoay người đi ra khỏi phòng.

Bác sĩ nhận thấy sự bất thường của Minh Mỹ và hơi nghi hoặc một chút: "Có phải tôi bị ảo giác không? Sao thân thể đứa trẻ này lại phát run như vậy?"

"Hệ thống sưởi sàn trong phòng bị hỏng rồi, các anh nhanh sửa lại đi, đừng để đứa nhỏ bị đóng băng." Hàn Phi nhẹ giọng nói.

"Con bé này rất xấu xa, đừng để vẻ bề ngoài đánh lừa." Đội phó Thạch nhắc nhở.

"Dù nó có xấu xa thế nào thì nó cũng chỉ là một đứa trẻ, chúng ta không thể quá đáng, nó đã phạm sai lầm…" Hàn Phi

quay đầu liếc nhìn Minh Mỹ, và không ai nghe thấy câu cuối cùng của hắn: “Để kiếp sau nó chú ý là được.”

Chương 147: Tiếng ca trong tòa nhà

Đội phó Thạch lo lắng rằng Hàn Phi bị đánh lừa bởi vẻ bề ngoài của Minh Mỹ, đã kể ra tất cả những tội ác mà con bé đó phạm phải.

Hàn Phi nghe xong lộ ra vẻ kinh ngạc: "Một đứa trẻ có vẻ ngoài dễ thương như vậy mà lại làm ra những chuyện xấu xa đến thế ư? Khi xảy ra tội ác nó mới chỉ 6, 7 tuổi thôi mà?"

"Đừng bao giờ đánh giá thấp sự xấu xa của một người. Sở dĩ đứa trẻ này mắc bệnh về trí não là do khi còn nhỏ đã làm những chuyện khủng khiếp, cho nên sau khi lớn lên, trong giấc mộng nó sẽ luôn nhìn thấy cô bé bị mình giết." Đội phó Thạch trông nghiêm túc: "Đúng là tội phạm thì phải tuân thủ chăm sóc theo chủ nghĩa nhân đạo cơ bản, nhưng tuyệt đối không bao giờ đồng cảm với chúng. Đồng cảm với chúng chính là lần thứ hai làm tổn thương người bị chúng bạo hành và giết chết."

"Tôi hiểu rồi, vậy đứa trẻ này sẽ bị kết án bao lâu?" Hàn Phi hỏi một vấn đề mà hắn quan tâm hơn.

"Đứa trẻ này tuổi còn chưa lớn, lại thêm bệnh tâm thần, nếu muốn nó chịu trừng phạt, trước tiên nó phải nhận tội mới được."

"Có vẻ như nó cần được chữa trị càng sớm càng tốt." Hàn Phi nhìn vị bác sĩ bên cạnh: "Mũ bảo hiểm phụ trợ trị liệu mà các anh sử dụng có hữu ích không? Tôi nhớ rằng Deep Space Technology chỉ làm về trò chơi và truyền thông mà nhỉ?"

"Deep Space Technology cũng đứng đầu thế giới về phương diện khám phá trí não. Chắc hẳn cậu đã từng nghe đến trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo] do họ phát triển phải không?"

"Tất nhiên, tôi đã nghe nói rằng nó là một trò chơi cấp quốc gia, khắp nơi đều có quảng cáo về nó."

"Mũ bảo hiểm phụ trợ trị liệu này được kết nối với bộ não cốt lõi của [Cuộc sống hoàn hảo], nó cũng là thiết bị tối tân nhất của bệnh viện chúng tôi. Nó có thể tận dụng khả năng

tính toán và phân tích mạnh mẽ của bộ não cốt lõi để nắm bắt trong không phẩy mấy giây, thể hiện thế giới phức tạp và bệnh hoạn trong tâm trí bệnh nhân. Chúng tôi có thể cảm nhận được nguồn gốc của nỗi sợ hãi bên trong bệnh nhân thông qua công cụ này, sau đó đúng bệnh hốt thuốc rồi tiến hành chữa trị."

"Nói cách khác, chiếc mũ bảo hiểm phụ trợ này và trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo] sử dụng cùng một server à?" Hàn Phi không hiểu những thứ này, trên mặt tràn đầy nghi hoặc.

"Không có liên quan gì đến server cả. Tất cả các sản phẩm do Deep Space Technology phát hành ở giai đoạn này đều dựa trên AI thế hệ thứ tám mà họ đang thử nghiệm. Đây chính là điểm mạnh cốt lõi của công ty họ. Nếu cậu muốn sử dụng các sản phẩm tối tân nhất của họ thì phải kết nối với AI thế hệ thứ tám, có thể coi là độc quyền." Bác sĩ mặc áo choàng trắng rất kiên nhẫn giải thích.

"Anh không phải là chuyên gia tâm lý học hay sao? Sao anh biết nhiều về Deep Space Technology vậy?" Đầu óc Hàn Phi rất nhanh nhạy, hắn đã trải qua không ít chuyện đan xen nhau, nhất định phải thận trọng, dù sao thì cũng có một số trùng hợp có thể gây chết người.

"Thời thế đang thay đổi, khoa học kỹ thuật có thể giúp chúng ta nhìn nhận bản thân tốt hơn. Nó là thứ phù hợp để đưa vào bất kỳ ngành công nghiệp nào."

"Anh hùng thường có cùng quan điểm, bác sĩ, tôi còn chưa biết tên của anh?" Hàn Phi nhớ đến thầy của Lệ Tuyết đã từng đặc biệt nhắc nhở hắn phải chú ý đến hai nghề giáo viên và bác sĩ.

"Tôi họ Hồ, tên là Hồ Vi."

Sau khi ra khỏi trại tạm giam, hơn 11 giờ đêm Hàn Phi mới về đến nhà.

Hắn ăn tạm vài thứ, kết nối các loại đường dây khác nhau rồi sau đó đội chiếc mũ bảo hiểm chơi game vào.

Màu máu đổ xuống, bao trùm mọi thứ, thế giới trong mắt Hàn Phi thay đổi…

Ngay sau khi âm thanh của hệ thống nhắc đăng nhập trò chơi biến mất, cơ thể của Hàn Phi đã bị kéo ngã xuống đất.

Hắn mở mắt ra và lại cảm thấy lạnh như băng ở trên mặt.

Nhìn xuống, hắn thấy miệng mình bị che bởi một đôi bàn tay trắng bệch.

Sau gáy nổi da gà, Hàn Phi chậm rãi vặn cổ mới phát hiện Ngụy Hữu Phúc đang ở sau lưng.

Trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc, Hàn Phi chỉ tay về phía cánh cửa đang đóng chặt, muốn biểu đạt là có thứ gì đó đang lảng vảng ở ngoài cửa à?

Ngụy Hữu Phúc dường như không hiểu ý của Hàn Phi, nhưng từ từ buông tay ra, ra hiệu cho Hàn Phi tuyệt đối không được mở miệng nói chuyện.

Xung quanh trầm mặc và vắng lặng, không chỉ căn hộ ma ám 1044 mà toàn bộ cư xá Hạnh Phúc đều hoàn toàn tĩnh mịch, không có bất kỳ một tiếng động nào.

Phải mất mười phút sau, Ngụy Hữu Phúc mới chậm rãi đứng dậy, anh ấy nhìn ra ngoài theo khe hở trên tấm ván gỗ của cửa sổ.

Tiếng ca của một người phụ nữ đột nhiên vang lên trong cư xá Hạnh Phúc vốn tĩnh mịch, đó là một bài đồng dao cổ quái, mang theo giai điệu quỷ dị, dường như đang từ từ đến gần tòa nhà Block 1!

Lúc nghe thấy tiếng ca, nội tâm Hàn Phi lo lắng đến cực điểm, hắn lặng lẽ thu hồi lại chiếc nhẫn của người chủ nhà vào trong ô vật phẩm, nằm yên dưới cửa sổ không dám nhúc nhích.

Hàn Phi đã từng nghe thấy tiếng ca này bên cạnh cửa hàng tiện lợi, nếu như không thể rời khỏi trò chơi thì hắn đã tiêu đời rồi.

Chính vì tiếp xúc gần nên hắn mới càng có thể hiểu rõ sự kinh khủng của đối phương như thế nào.

“Cái thứ không thể diễn tả được bằng lời này làm sao lại có thể chạy vào cư xá Hạnh Phúc được nhỉ?”

Tiếng ca truyền từ xa đến gần, thậm chí ở một khoảnh khắc nào đó nó còn văng vẳng bên cạnh cửa sổ của căn hộ ma ám, mà đây chính là tầng bốn.

Cố che miệng lại, Hàn Phi và Ngụy Hữu Phúc ngồi cùng nhau, hắn cố gắng giao tiếp bằng mắt với Hữu Phúc, nhưng anh ấy chỉ khẽ lắc đầu, không dám làm bất kỳ một động tác dư thừa nào.

Tiếng ca vẫn chưa biến mất, điều kinh hoàng nhất là sau mười phút, nó thậm chí còn xuất hiện ở hành lang của tòa nhà Block 1.

Đèn được kích hoạt bằng âm thanh lần lượt sáng lên, trái tim Hàn Phi cũng nhảy nhót theo.

“Bành!”

Cửa một căn phòng nào đó trên tầng hai bị mở ra, sau đó tiếng mở cửa không ngừng vang lên từ hành lang!

Từng tầng từng tầng một, tiếng ca rất nhanh lên đến tầng thứ tư!

“Bành! Bành!”

Cửa phòng 1041 và 1042 đã bị mở, cửa chống trộm đập vào tường một cách nặng nề, sau đó tiếng ca lại vang lên ở tầng cao hơn.

Khi cửa phòng 1041 mở ra, Hàn Phi đã hoàn toàn nín thở, bịt chặt mũi miệng, không dám phát ra tiếng động.

Tiếng mở cửa không ngừng phát ra từ tòa nhà, trừ âm thanh này và tiếng ca ra, không còn một âm thanh nào khác, toàn bộ thế giới đều yên lặng đến mức trầm mặc.

Tiếng ca rất nhanh lại từ tầng cao nhất đi xuống, khi đi qua tầng bốn, cửa phòng 1043 cũng bị mở ra.

Gần trong gang tấc!

Tiếng ca dần dần yếu đi, cuối cùng thì biến mất, hoàn toàn không nghe thấy nữa.

Ngồi co quắp trên mặt đất, Hàn Phi phát hiện quần áo của mình đã thấm ướt mồ hôi lạnh, giống như vừa mới vớt lên khỏi mặt nước.

Nhẹ nhàng vỗ vỗ Hàn Phi, Ngụy Hữu Phúc lấy ra giấy bút đã chuẩn bị sẵn, viết một câu đưa cho hắn, đừng nói chuyện, cẩn thận lại quay trở lại.

Ngụy Hữu Phúc không dám thêm chủ ngữ vào câu nói trên tờ giấy, nhưng Hàn Phi đã biết anh ấy muốn biểu đạt điều gì, hắn nhẹ gật đầu.

Sau nửa giờ, tiếng ca hoàn toàn biến mất, trên đường phố bắt đầu xuất hiện đủ loại âm thanh quỷ dị, Ngụy Hữu Phúc từ trên mặt đất đứng dậy.

Anh ấy đặt tay lên ngực mình, nhẹ nhàng nói: "Không sao rồi, mọi người ra ngoài đi."

Vừa dứt lời, một đôi cánh tay xuất hiện phía sau Ngụy Hữu Phúc, từng nạn nhân của vụ án chặt thây ghép xác xuất hiện, họ dùng cơ thể của mình để bảo vệ tiểu Bát ở tận cùng bên trong.

"Lại tránh thoát được một kiếp, anh không biết liệu lần sau chúng ta có gặp may mắn như vậy nữa không." Vẻ mặt của Ngụy Hữu Phúc rất tệ, anh ấy mở cửa chống trộm của căn hộ ma ám, ngoại trừ căn hộ 1044 trên tầng bốn, tất cả các cửa của ba phòng còn lại đều bị mở.

"Thứ đó sẽ lại chạy đến cư xá nữa sao?" Hàn Phi trì hoãn rất lâu mới mở miệng nói ra.

"Đây là lần đầu tiên." Ngụy Hữu Phúc cũng rất nghi hoặc: "Khi người quản lý tiền nhiệm còn ở đây, tiếng ca đã xuất hiện bên ngoài cư xá, nhưng nó chưa bao giờ xâm nhập vào trong cả."

"Lần đầu tiên? Thế mà em đã gặp phải rồi." Hàn Phi dựa vào tường nhìn hành lang bên ngoài: "Dường như nó đang tìm kiếm thứ gì đó?"

“Có lẽ nó đang tìm tiểu Bát. Người quản lý tiền nhiệm từng nói nạn nhân thứ tám là một chiếc chìa khóa. Nếu có tiểu Bát thì sẽ có khả năng rời khỏi nơi này.”

Chương 148: Mở ra bản đồ trường học

Lời giới thiệu của hệ thống về tiểu Bát cũng đề cập cô bé là một chiếc chìa khóa, ngoại trừ điểm này, không có giải thích nào khác.

Chỉ biết tiểu Bát là một chiếc chìa khóa, nhưng không biết nó dùng để mở cái gì, thì chiếc chìa khóa này cũng không hữu dụng lắm.

"Người quản lý còn nói cho các anh điều gì nữa không?"

Hàn Phi nhìn bạn cùng phòng đang đứng ở trong phòng khách rất yên tĩnh.

"Xem ra là không có rồi."

"Mặc dù ông ta trông có vẻ điềm đạm và thân thiện, cũng rất tốt, nhưng anh có thể cảm thấy rằng ông ta thực sự không tin tưởng chúng ta, hoặc có thể nói rằng không muốn tin tưởng mọi thứ trên thế giới này." Ngụy Hữu Phúc chậm rãi nói: "Ông ta căn bản khác với em."

Hàn Phi cũng nhớ lại cảnh chính mình bắt gặp những mảnh ký ức của người quản lý, hắn nhớ rằng ông ấy đã chọn cách phá hủy hoàn toàn con đường của thế giới tầng sâu này. Thật đáng tiếc, cuối cùng ông ấy đã thất bại và ký ức cũng bị phá vỡ thành từng mảnh.

"Một người với mục tiêu là phá hủy thế giới tầng sâu, quả thực khó có thể hoàn toàn tin tưởng vào lệ quỷ và oán niệm."

Người quản lý tiền nhiệm đã không cho cư dân trong tòa nhà biết nhiều thông tin, Hàn Phi lại càng muốn tìm ra sự thật và không ngừng tìm hiểu về thế giới này, vì vậy hắn chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm các mảnh ký ức của ông ấy.

"May mắn thay, mình đã ghi nhớ bản đồ trong căn hộ của người quản lý. Trường Học viện tư thục Ích Dân được đánh dấu bằng bút đỏ, khả năng cao là có giấu mảnh ký ức của ông

ấy.” Hàn Phi lấy thẻ giáo viên từ trong ô vật phẩm: “Thứ này chắc là ông ấy cố ý để lại cho mình.”

Hàn Phi không biết nên đối phó như thế nào với tiếng ca, hiện tại cư xá Hạnh Phúc đã trở nên nguy hiểm, muốn phá cục thì cũng chỉ có thể đặt hy vọng vào những mảnh ký ức của người quản lý tòa nhà.

“Tiếng ca sẽ không biết khi nào lại xuất hiện. Chúng ta cần phải chuẩn bị tốt một chút.”

Bây giờ Hàn Phi rốt cuộc hiểu được thế giới này tuyệt vọng đến như thế nào, nhìn xung quanh, không có tòa nhà nào là hoàn chỉnh tuyệt đối, trừ khi bản thân hắn trở thành một tồn tại không thể nói ra.

“Còn cả một chặng đường dài phải đi.” Hàn Phi dẫn Ngụy Hữu Phúc ra khỏi căn hộ ma ám: “Chúng ta đi xem những người hàng xóm khác, em hy vọng mọi người đều không sao.”

“Khi tiếng ca vang lên ở khoảng cách rất xa, anh đã thông báo cho cư dân trong tòa nhà. Nếu họ tin anh, bây giờ có lẽ tất cả đều ở tòa nhà Block 2.” Ngụy Hữu Phúc là một “người” rất thiện lương và đáng tin cậy, khi còn sống như thế nào thì chết đi cũng vẫn như vậy.

Đầu tiên Hàn Phi đi vào tòa nhà Block 2, không thấy Từ Cầm trong đám người, đột nhiên trở nên mất bình tĩnh.

Vội vàng quay trở lại tầng 5 của tòa nhà Block 1, Từ Cầm dường như vẫn chưa về nhà, mọi thứ trong căn hộ của cô ấy đều bị phá hủy, các loại bình khác nhau được dùng để cất giữ “món ngon” đều vỡ tan, lưu lại nguyền rủa mạnh mẽ ở trong phòng.

Còn tệ hơn căn hộ của Từ Cầm là căn hộ 1051 bên cạnh. Thú cưng của cô ấy dường như đã bị giết chết, trong căn phòng tối đen như mực chỉ còn lại bộ xương thối rữa và mùi hôi thối, không còn thấy bất luận bóng người nào nữa.

“Không thấy linh hồn đâu cả?”

Hàn Phi và Ngụy Hữu Phúc bước vào căn hộ 1051, bóng tối dần chìm xuống, nguyền rủa hôi thối tràn ngập khắp nơi.

Tiếng ca thật kinh khủng, khi Hàn Phi đã hết hy vọng, một âm thanh vô cùng ủy khuất đột nhiên vang lên từ cửa sổ trong phòng.

Xì xì…

Đi vào sâu trong căn hộ 1051, Hàn Phi ló đầu ra ngoài cửa sổ, liền nhìn thấy một bóng đen có kích thước bằng cọng tóc trong khe hở góc bệ cửa sổ.

"Tôi đi đây, tôi khổ quá mà."

Ban đầu bóng đen bao trùm toàn bộ căn hộ 1051, giờ chỉ còn lại có một "sợi", cái sợi cuối cùng này còn phải trốn vào vết nứt trên bức tường bên ngoài căn hộ mới có thể thoát được một kiếp.

Đưa tay về phía cái bóng đen kia, Hàn Phi sử dụng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn.

Bóng đen rụt rè từ khe hở chui ra quấn quanh ngón tay của Hàn Phi, qua đối phương Hàn Phi cảm nhận được sự sợ hãi, bất lực, kinh hoảng và tưởng niệm đối với Từ Cầm.

Trước kia có Từ Cầm, đều là nó ăn nuốt người khác, đâu phải chịu nỗi oan ức này.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã tìm thấy một vật phẩm đặc biệt không xác định."

"Vật phẩm đặc biệt không xác định (???): Một tồn tại đặc biệt chứa đựng nguyền rủa và oán niệm. Không ai biết nó được hình thành như thế nào, nó đan xen giữa các đồ vật, sinh mệnh và oán niệm."

Nhìn sợi tóc quấn quanh ngón tay, Hàn Phi có chút kinh ngạc, vật cưng mà Từ Cầm nuôi hệ thống còn không xác định được, thuộc loại vật phẩm đặc biệt không xác định.

"Từ Cầm đã cho tiểu tử này ăn cái gì không biết? Thế nào lại dưỡng một căn phòng tốt trở thành một tiểu quái vật như vậy."

Hàn Phi thử thu bóng đen kia vào ô vật phẩm, nhưng hệ thống nhắc nhở rằng nó không phải là vật phẩm, vì vậy hắn

không còn cách nào khác ngoài việc để bóng đen quấn quanh ngón tay mình.

"Tiểu tử này coi mình như chủ nhân ư? Hay là tại mình yếu nhất tòa nhà, ở cùng mình sẽ có cảm giác an toàn."

Sau khi đi ra khỏi căn hộ 1051, Hàn Phi liền chạy đến căn hộ 1054. Kén người được Từ Cầm nuôi dưỡng ở đây thật là may mắn, tiếng ca mở cửa một cách ngẫu nhiên nhưng lại không có mở cửa căn hộ 1054.

Điều khiến Hàn Phi không ngờ tới là hai cái kén người lại ăn nuốt lẫn nhau khi thiếu sự cung cấp máu thịt để nuôi dưỡng. Trong đó một cái kén đã tiêu tán, cái kén còn lại trở nên sặc sỡ đỏ như máu, thứ bên trong dường như có thể trồi ra khỏi kén bất cứ lúc nào.

"Cái kén người này có liên quan đến những kẻ ngoại lại, mà những kẻ ngoại lại kia lại có hình xăm bươm bướm trên cơ thể, nói không chừng còn có liên quan đến Cánh bướm." Hiện tại hắn không biết kén người có tác dụng gì, nên tạm thời cất nó vào ô vật phẩm.

Sau khi kiểm tra lại, trong tòa nhà cũng không có tổn hại gì lớn, Hàn Phi ngạc nhiên, chiếc gương ở tầng bảy cũng thoát khỏi một kiếp.

"Chiếc gương này không hổ danh là một trong những cư dân lâu đời nhất của cư xá Hạnh Phúc, nó quả thật có chút bản lĩnh."

Sau khi tiếng ca rời đi, tất cả cư dân đều tụ tập lại một cách tự phát, bây giờ cư xá Hạnh Phúc đã không còn an toàn nữa, mọi người bắt đầu chú ý đến đề xuất trước đó của Hàn Phi.

Trước sự đe dọa của tiếng ca, các cư dân cuối cùng đã nhất trí, họ tin lời của Hàn Phi lúc trước và cảm thấy Hàn Phi quả thật có tầm nhìn xa hơn người thường.

Tất cả chủ sở hữu trong cư xá đều không biết khi nào thì tiếng ca sẽ lại xuất hiện, họ không thể tìm ra lý do và không thể yên tâm ở trong nhà.

Lần này là tòa nhà Block 1, có lẽ lần sau sẽ là tòa nhà Block 2. Ngoài ra, họ cũng phát hiện gần đây số lần xuất hiện của tiếng ca càng ngày càng thường xuyên.

"Quả nhiên các mối đe dọa bên ngoài chính là cách tốt nhất để đoàn kết nội bộ."

Sau khi Hàn Phi bàn bạc với mọi người, những cư dân thực sự không tiện rời đi thì ở lại trông coi cư xá, còn những người khác thì đi đến cửa hàng tiện lợi.

Đêm nay, dưới sự trợ giúp của những người hàng xóm, hắn sẽ đến thăm dò xung quanh trường học trước.

Sau nửa đêm, Hàn Phi cùng vài người hàng xóm đến cửa sau của cửa hàng tiện lợi, lúc này hắn đã hoàn thành một nhiệm vụ cơ bản rank G, có thể quit game bất cứ lúc nào.

Đây là thời điểm Hàn Phi mạnh nhất, cho dù gặp phải tiếng ca, hắn cũng dám từ xa mắng chửi tên kia một câu rồi mới quit game.

"Mọi người đã sẵn sàng chưa? Cần phải hỗ trợ lẫn nhau không được để tuột một mắt xích nào nhé. Trường Học viện tư thục Ích Dân gần đây đã có những thay đổi rất kỳ lạ, vô cùng nguy hiểm. Kẻ ngoại lai dường như cũng đã xâm nhập vào đó rồi. Vì vậy, lần này chúng ta chỉ thăm dò bên ngoài thôi. Nếu có học sinh tình cờ ở một mình thì sẽ cố gắng giải cứu ra ngoài!"

Hàn Phi cần phải lấy được thông tin trong trường, có càng nhiều thông tin thì hắn mới càng tự tin tấn công ngôi trường này được.

Hít một hơi thật sâu, Hàn Phi cầm đàn tế chứa Khóc, Lý Tai cầm cặp sách của Đầu To, hai bóng người một cao một thấp toát ra khí tức chẳng lành.

Sau khi ai vào vị trí người ấy, Hàn Phi và Lý Tai đi ra khỏi con ngõ sau của cửa hàng tiện lợi, băng qua đường, nhưng ngay lúc bước lên bậc thềm vỉa hè trước cổng trường học thì đột nhiên phát sinh biến cố.

“Người chơi số 0000 đã nhận được thẻ giáo viên của trường Học viện tư thục Ích Dân! Chúc mừng bạn đã thành công tiến vào bản đồ ẩn - Trường Học viện tư thục Ích Dân!”

“Danh sách nhiệm vụ được làm mới! Xin hãy chú ý!”

Nghe thấy giọng nói trong đầu, Hàn Phi nhất thời cảm thấy không được tốt lắm, hắn đã từng nghe qua về bản đồ ẩn từ Hoàng Doanh, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ gặp phải nó, hơn nữa lại là trong tình huống này.

Nhìn đàn tế đầy vết nứt trên tay, Hàn Phi cố gắng gọi tên Khóc, nhưng dường như Khóc không có ở bên trong.

“Cái bản đồ ẩn của trò chơi này được đặt trên đường phố một cách công khai như vậy sao?”

Chương 149: Không ăn thứ người khác cho

Sau khi nghĩ rằng mình đã từng làm rất nhiều nhiệm vụ ẩn trong Tòa nhà Block 1, Hàn Phi đột nhiên cảm thấy rằng bản đồ ẩn xuất hiện trên đường phố cũng không có gì là đặc biệt khó hiểu.

Lắc lắc đàn tế trong tay, Hàn Phi hy vọng có thể lắc ra một hồn ma, nhưng đáng tiếc đàn tế không có lấy một tiếng động.

Chậm rãi ngồi xổm xuống, Hàn Phi theo thói quen dựa lưng vào bức tường bên cạnh, khom người xuống, dường như làm như vậy sẽ khiến hắn an tâm hơn.

Cất thẻ giáo viên trong túi, hắn tiến vào bản đồ ẩn ngay khi vừa bước lên vỉa hè bên kia đường, hắn không biết chuyện gì đã xảy ra, hiện tại người đã ở bên trong trường học.

Lấy thẻ giáo viên ra, Hàn Phi phát hiện không biết ảnh của chính mình xuất hiện trên thẻ từ khi nào nữa, còn là một tấm ảnh đen trắng rất có nghệ thuật ở thế giới địa phủ này.

"Mình có thể quit game bất cứ lúc nào, đây chính là con át chủ bài. Trước tiên việc cấp bách là phải xác định vị trí của mình đã."

Không dám ở yên một chỗ trong thời gian dài, Hàn Phi nhanh chóng bình tĩnh trở lại sau khi trải qua sự bối rối ban đầu.

Thẻ giáo viên của người quản lý tòa nhà dường như đã được xử lý, cầm tấm thẻ này là sẽ trực tiếp được đưa đến một nơi nhất định sau khi vào bản đồ ẩn.

"Người quản lý tiền nhiệm đặt tất cả hy vọng vào mình. Ông ấy nhất định sẽ không làm hại mình. Tấm thẻ giáo viên này có phải sẽ đưa mình đến nơi gần nhất với mảnh ký ức của ông ấy không?"

Hàn Phi càng nghĩ lại càng cảm thấy rất có khả năng, tuy rằng ký ức của người quản lý đã tan tành, nhưng những ký ức đó rốt cuộc đã từng thuộc về cùng một người, có cùng mục tiêu và chấp niệm.

Tuy nhiên, tiền đề của tất cả những điều này là thực sự có một số mảnh ký ức về người quản lý được cất giấu ở trong trường.

Hàn Phi cẩn thận quan sát mọi thứ xung quanh, chiếc giường đơn giản dị, chiếc bàn gỗ sơn vàng, trên bàn có những cuốn sổ ghi chép, một túi hoa quả và mấy cái bút.

Căn phòng rất nhỏ, với các báo cáo công việc được treo nghiêng trên tường, và một số nồi điện, máy sấy tóc chất thành đống lộn xộn ở góc tường, tất cả đều phủ đầy bụi.

Mở ngăn kéo ra, bên trong có rất nhiều thư cảm ơn, tất cả đều chưa mở.

"Hình như mình đang ở trong phòng giáo viên quản nhiệm của trường. Chẳng lẽ mảnh ký ức của người quản lý được cất giấu trong tòa nhà ký túc xá ư?" Hàn Phi kiểm tra danh sách, điều kỳ lạ là nó vừa có cả tên của nam sinh và vừa có cả tên của nữ sinh: "Tên đăng ký ở ký túc xá tầng một và tầng hai đều là nam, ở tầng ba và tầng bốn đều là nữ. Ngôi trường này chỉ có một ký túc xá thôi à?"

Hàn Phi đã tìm kiếm thông tin về trường Học viện tư thục Ích Dân trong hiện thực, nhưng có rất ít thông tin hữu ích, hắn chỉ biết rằng ngôi trường này dưới danh nghĩa là trường học viện tư thục, thực tế thì chất lượng rất kém và cách quản lý thì vô cùng hỗn loạn.

Không vội vàng rời khỏi phòng, trí nhớ hiện tại của Hàn Phi rất không bình thường, hắn cầm quyển sổ đọc đi đọc lại mấy lần, đại khái nhớ kỹ tên của học sinh từng phòng.

Đặt cuốn sổ xuống, hắn nhìn những bức thư cảm ơn trong ngăn kéo một lần nữa.

"Có thể nhận được nhiều thư cảm ơn như vậy, vị giáo viên quản nhiệm này hẳn là được rất nhiều học sinh yêu mến…"

Sau khi mở phong thư, vẻ mặt của Hàn Phi thay đổi khi nhìn thấy nội dung bên trong.

Tấm thiệp rất dễ thương bị người ta dùng bút đỏ viết lên mấy chữ — Đi chết đi! Đi chết đi! Đi chết đi!

Người viết những dòng chữ này dường như đã dùng lực quá mạnh, khiến cây bút xuyên qua cả giấy viết thư.

Trên thư cảm ơn không có chữ ký, Hàn Phi lại mở ra mấy bức thư khác, nguyền rủa trên giấy càng ngày càng hung ác.

"Nét chữ không hoàn toàn giống nhau. Hình như là do những đứa trẻ khác nhau đưa cho giáo viên quản nhiệm."

Chỉ cần nhìn dòng chữ, Hàn Phi có thể cảm nhận được ác ý của người viết: "Người giáo viên này rốt cuộc đã làm gì bọn chúng?"

Vốn dĩ cảnh tượng này rất bình thường, thậm chí có chút ấm áp, nhưng bây giờ Hàn Phi lại chỉ cảm thấy ớn lạnh.

Hắn để lại thư cảm ơn và nhìn vào túi hoa quả trên bàn.

Hàn Phi cầm một quả chuối lên và nhìn đi nhìn lại, hắn phát hiện một lỗ kim rất nhỏ ngay phía trên quả chuối.

Hắn bóc vỏ ra thì không thấy vấn đề gì, nhưng khi bẻ đôi thì lại phát hiện có một cây kim đã được cắm vào quả chuối!

Đầu kim hướng lên trên, nếu chẳng may có ai cắn một miếng, cây kim đó có thể đâm thủng hàm trên của người đó.

"Đây quả thật là quá hung ác mà."

Da đầu tê dại, Hàn Phi không dám lộn xộn, hắn cầm túi trái cây ngồi trên giường đơn.

Nhưng khi tay vừa chạm vào giường, hắn lại lập tức đứng lên.

Khẽ cau mày, Hàn Phi phát hiện trong chăn còn lưu lại hơi ấm, hình như có người đã nằm trên chiếc giường này cách đây không lâu.

"Bình thường phòng của giáo viên quản nhiệm sẽ có chìa khóa dự phòng cho từng phòng ký túc xá, nhưng trong phòng

này lại không có. Có vẻ như là có người vừa cầm chìa khóa rời đi cách đây vài phút."

Sau khi tính toán thời gian, Hàn Phi cảm thấy người kia có khả năng sẽ sớm trở lại.

Lặng lẽ đi đến cạnh cửa sổ, Hàn Phi nhìn ra bên ngoài.

Qua cửa sổ có thể trực tiếp nhìn thấy hành lang bên ngoài, hành lang tối đen như mực không có bóng dáng bất kỳ ai, vô cùng bức bối.

"Ở hai bên trái và phải của ký túc xá đều có một cái cầu thang. Ở góc cầu thang bên trái có vẻ là nhà vệ sinh và nơi tắm rửa của học sinh…"

Hàn Phi còn đang quan sát thì chợt nghe thấy tiếng bước chân từ trong tòa nhà truyền đến.

"Giáo viên quản nhiệm đã quay lại rồi à?"

Tiếng bước chân là từ cầu thang bên phải, không còn thời gian nữa rồi.

Hàn Phi lấy ra cây kim từ trong quả chuối, dùng tốc độ nhanh nhất mở cửa phòng, chạy tới cầu thang bên trái.

"Quả chuối bị gãy, người giáo viên chắc chắn sẽ biết có người vào phòng! Trốn trong toilet không an toàn, phải tìm cách rời khỏi tòa nhà này!"

Vào thời khắc mấu chốt, đầu óc của Hàn Phi rất rõ ràng.

Kế hoạch của hắn rất tốt nhưng không thể theo kịp tình huống phát sinh. Khi hắn bước đến cầu thang bên trái, lại có một tiếng bước chân khác vang lên ở hành lang bên trái.

Tiếng bước chân của hai người không giống nhau, bước chân ở hành lang bên phải đều đặn và mạnh mẽ, như thể đang nói với những người trong tòa nhà rằng gã đang đi tuần tra; Tiếng bước chân ở bên trái thì rất nhẹ nhàng, giống như đang đi kiễng chân, nếu khoảng cách không gần lắm thì hoàn toàn không thể nghe thấy.

Hàn Phi tạm thời còn chưa muốn để lộ sự tồn tại của mình, nhưng lúc này trốn vào nhà vệ sinh thì cũng đã muộn, tiếng

bước chân ở bên phải vang lên trên hành lang, khoảng cách càng ngày càng gần.

Không có nơi nào an toàn để trốn cả, Hàn Phi đành phải trốn vào sau cánh cửa hành lang.

Kí túc xá này có thể là do nam và nữ cùng sống trong một tòa nhà nên trong hành lang mỗi một tầng đều được lắp đặt cửa gỗ thoát hiểm để ngăn không cho học sinh chạy lung tung trên các tầng khác nhau.

Tiếng bước chân đến gần, Hàn Phi liền trốn ở sau cánh cửa tối om, nếu lúc này đột nhiên có người mở cửa, phỏng chừng hai bên đều bị dọa sợ chết khiếp.

Nín thở, Hàn Phi không dám quit game ở một nơi như này, bởi vì một khi đã quit game, lần sau vẫn sẽ xuất hiện ở sau cánh cửa, như vậy quá nguy hiểm.

Tiếng bước chân đều đặn ở hành lang bên phải từ từ biến mất, người nọ mở cửa phòng quản nhiệm đi vào.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng ở hành lang bên trái cách Hàn Phi càng ngày càng gần, cuối cùng biến mất ở ngay bên cạnh hắn.

“Người kia sao lại dừng bên cạnh mình?” Hàn Phi núp sau cánh cửa không nhúc nhích, một lúc sau liền nghe thấy giọng nói của một nam sinh.

“Quái lạ, hôm nay cô quản nhiệm không ăn hoa quả sao?”

Chương 150: Ba đứa trẻ

"Các cậu có nghe nói chuyện gì đã xảy ra ở phòng 401 không?" Giọng một đứa trẻ phát ra từ giường số 3. Nó thò đầu ra khỏi chăn và nhìn sang những chiếc giường khác trong phòng ký túc xá.

"Có chuyện gì thế? Tớ chỉ biết rằng có một vài phòng trên tầng bốn bị niêm phong, dường như không ai được phép ở ấy." Giọng một đứa trẻ phát ra từ chiếc giường số 2.

"Phòng 401 đã chết hết rồi. Cả 4 bạn nữ trong phòng đều chết á." Thằng bé giường số 3 hạ giọng: "Các phòng liền kề bị niêm phong là vì phòng 401 đấy. Nhà trường không dám để lộ chuyện này, lại còn cho giáo viên quản nhiệm và đám nữ sinh gần đó thông đồng để đưa ra lý do thoái thác."

"Tại sao phải thông đồng để tìm lý do thoái thác chứ?" Đứa trẻ trên giường số 1 có vẻ rất nhát gan, sau khi nói xong, nó trùm chăn kín đầu.

"Nếu như chết một cách bình thường thì đã không cần phải như vậy. Mấu chốt là cái chết của bốn nữ sinh kia quá chi là kỳ quái." Giọng của số 3 càng ngày càng nhỏ: "Các cậu đã từng nghe chuyện ma lưng tựa lưng chưa? Đại khái là có hai người bạn rất thân, vào một đêm có một người ra ngoài rồi sau đó không trở về, người còn lại thì không ngừng nhận được điện thoại, nói cái gì mà bạn tốt, lưng tựa lưng, về sau bạn gái ấy mới phát hiện người bạn thân bị đóng đinh dưới gầm giường của mình, hai người lưng tựa lưng ngủ qua đêm."

"Cậu có mau đi ngủ không? Đừng có kể những chuyện ma quái này nữa!" Số 1 thu mình trong chăn, nó rất ác cảm với những câu chuyện ma.

"Đừng để ý đến cậu ấy, cậu kể tiếp đi." Ngược lại đứa trẻ giường số 2 lại bị câu chuyện của số 3 hấp dẫn.

"Bạn gái chết đầu tiên ở phòng 401 là bị trói dưới gầm giường số 1. Bạn ấy ngủ ở giường số 1, cũng là người chết đầu

tiên, nhưng nghe kể thì lại là người cuối cùng được phát hiện." Giọng nói của số 3 âm trầm.

"Trời ạ, bọn họ chẳng phải là ở cùng với cái xác cả đêm hay sao? Họ không phát hiện dưới gầm giường có cái gì à?"

"Nếu là cậu, cậu có phát hiện ra không? Chẳng lẽ trước khi đi ngủ ngày nào cũng phải bỏ ga giường ra xem có cái gì dưới gầm giường không à?" Số 3 vừa dứt lời thì có tiếng sột soạt phát ra từ giường số 1. Đứa trẻ số 1 hình như vừa chui ra khỏi chăn, liếc nhìn xuống gầm giường.

"Tớ đoán là kể cả có nghe thấy tiếng máu chảy thì cũng sẽ nghĩ đó là do đường ống nước bị rò rỉ. Tại vì nhà cũ của tớ thường xuyên bị như vậy mà." Số 2 can đảm hơn và lại còn tò mò nữa: "Sau đó thì ba bạn nữ còn lại chết như thế nào?"

"Người chết thứ hai là bạn nữ giường số 2, là người kỳ quặc nhất. Vào buổi tối, bạn ấy cứ như là bị mộng du vậy, đột nhiên bật dậy và cứ thế ngồi trên giường, Sau đó thì dường như nghe thấy ai đó gọi tên mình, chân trần mở cửa phòng rồi đi ra ngoài."

"Đây có phải là bị gọi hồn không?"

"Ai mà biết được. Khi bạn nữ giường 2 mở cửa bước ra ngoài thì đánh thức bạn nữ giường 3. Số 3 lại tưởng rằng số 2 đang đi vệ sinh nên lúc đầu cũng không để ý, nhưng rất lâu sau thì số 3 phát hiện số 2 vẫn chưa quay lại nên dậy đi đến nhà vệ sinh tìm." Đứa trẻ giường 3 dần dần nói chậm lại.

"Nhà vệ sinh của trường mình đều ở ngoài cùng bên trái. Phòng 401 lại rất gần nhà vệ sinh. Cô bạn giường 3 đi vài bước là tới cửa nhà vệ sinh rồi."

"Nhà vệ sinh rất yên tĩnh, hoàn toàn không có tiếng động. Số 3 mở cửa ra một chút liền trông thấy cô bạn giường 2 đang cúi đầu dưới vòi nước, như thể đang gội đầu ấy."

"Cô bạn giường 3 tốt bụng, tưởng bạn mình bị mộng du nên đã gọi nhỏ tên bạn, nhưng người kia hoàn toàn phớt lờ."

"Nghi ngờ, số 3 bước đến cạnh số 2. Khi đặt tay lên vai cô bạn, không ngờ lại thấy tóc và áo của bạn mình ướt sũng."

“Số 3 tưởng số 2 vừa gội đầu xong, nhưng sau khi nghĩ lại, từ đầu đến cuối rõ ràng không hề nghe thấy tiếng vòi nước mở.”

“Số 3 chậm rãi đưa tay đến trước mặt, một trận mùi hôi thối xộc tới, sau đó mới thấy trên tay mình dính đầy máu.” Đứa trẻ giường 3 nói đến đây thì dừng lại một lúc.

“Tiếp tục đi! Sau đó bạn nữ số 3 thế nào?” Đứa trẻ giường 1 cũng bắt đầu tò mò.

“Bạn ấy sợ đến mức choáng váng, muốn hét lên nhưng không thành tiếng, đang định chạy về phía cửa nhà vệ sinh thì lại trông thấy bạn nữ giường 2 đang đứng cạnh cửa, khuôn mặt gần như nứt ra.”

“Số 3 cảm thấy thân thể càng ngày càng nặng, cố hết sức trốn sang phòng bên cạnh.”

“Bạn ấy khóa cửa lại, hoảng sợ dùng chút sức lực cuối cùng lấy điện thoại di động ra để gọi điện cầu cứu.”

“Điện thoại còn chưa kết nối, bạn ấy cảm giác ánh sáng do màn hình di động phát ra càng lúc càng yếu. Như có một đôi tay che mắt, bạn ấy ngẩng đầu lên nhìn thì thấy số 2 đang ngồi xổm trên vai nhìn mình cười.”

Đứa trẻ giường 3 rất giỏi kể những chuyện này, giọng nói rất truyền cảm, những câu chuyện vốn không rùng rợn lắm nhưng qua lời kể của nó thì lại khiến người ta cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

“Cô bạn giường 4 trong phòng 401 đang ngủ ngon thì điện thoại di động bất ngờ rung lên.”

“Nửa đêm tỉnh dậy, bạn ấy mơ mơ màng màng trả lời điện thoại, đầu bên kia có thể nghe thấy tiếng giọt nước tí tách rơi.”

“Bạn ấy tưởng rằng đó là một cuộc gọi quấy rầy, khi đang chuẩn bị cúp máy thì điện thoại phát ra giọng nói của số 3.”

“Giọng nói rất yếu, có vẻ như là đang tranh thủ thời gian để chạy, nhưng âm thanh đó biến mất sau vài giây, trong điện thoại chỉ còn lại tiếng cười của số 2 và số 3, không biết họ đã gặp phải chuyện gì vui mà cứ cười mãi.”

“Bạn nữ giường 4 vốn rất bực bội khi bị đánh thức, tưởng là một trò đùa quái đản, đang định nói chuyện thì bên kia cúp máy.”

“Ngay sau khi cánh cửa phòng 401 được mở ra, trong bóng tối có ba bóng người trèo lên ba chiếc giường trống.” Giọng nói của thằng bé giường 3 càng ngày càng thấp.

“Sau đó thì sao? Bạn nữ giường 4 rốt cuộc chết như thế nào?” Số 2 càng ngày càng tò mò.

“Số 4 tưởng là bạn cùng phòng quay lại, cũng không để ý lắm, nhưng dần dần nhận ra có điều gì đó không ổn.”

“Kể từ lúc ba bóng đen quay lại thì cứ nhìn mình chằm chằm, như thể có thứ gì đó trên người mình vậy.”

“Bạn ấy ngủ không được, trong lòng càng thêm bối rối, cố ý quay lưng về phía ba bóng đen nghe trộm xem ba bóng đen đó đang nói gì.” Giọng đứa trẻ giường số 3 càng lúc càng kinh hãi.

“Nhưng điều khiến bạn nữ giường 4 không thể ngờ tới đó là ba bóng đen đang kể chuyện xảy ra với chính bạn cùng phòng của mình, càng nghe thì càng thấy hoảng sợ, rõ ràng rất tỉnh táo, người run lên cầm cập, nhưng vẫn nghiến răng giả vờ ngủ.”

Xốc chăn màn lên, đứa trẻ ở giường 3, giường 2 và giường 1 đôi mắt chỉ còn lại một màu trắng dã, bọn chúng đi vào chỗ sâu nhất trong căn phòng.

“Ba bóng đen lẻn vào phòng 401 đứng cạnh giường số 4. Chúng chui đầu vào trong màn. Bạn nữ giường 4 giống như bị bóng đè, muốn cử động cũng không cử động được.”

“Khi bạn ấy đang vô cùng sợ hãi thì sau lưng bỗng vang lên một bài đồng dao rất quỷ dị. Theo âm thanh của bài đồng dao đó, bạn nữ giường 4 đột nhiên cảm thấy bụng đau dữ dội, như thể bị viêm ruột nghiêm trọng vậy.”

Ba đứa trẻ úp mặt vào màn, đứa nào cũng nở nụ cười quái dị, rồi thò tay về phía bụng của nữ sinh kia, bắt đầu ngâm nga một bài đồng dao.

“Ba nhìn, mẹ xem, bàn tay bé bỏng của bé thật là xinh xắn.”

“Ba nhìn, mẹ xem, bàn tay bé bỏng của bé sao nhìn không thấy.”

“Ba mẹ đến đây mà xem, bàn tay bé bỏng của bé lại xuất hiện này.”

…

Hàn Phi đang núp sau cánh cửa thoát hiểm tầng 1, hắn xác định còn có một người khác đứng bên cạnh mình, khi hai bên còn đang thi gan thì tiếng hét của một nữ sinh đột nhiên vang lên từ tầng bốn của tòa nhà ký túc xá!

Chương 151: Ngay cả đồ vật của trẻ em mà cũng lấy à?

Tiếng hét đột ngột từ tầng bốn khiến Hàn Phi giật mình, sau đó hắn nghe thấy giọng nói của thằng nhóc ngoài hành lang.

"Ba người chúng nó sao lại làm loạn lên rồi! Đáng lẽ lúc trước mẹ nên bóp chết cả đám luôn đi!"

Thằng nhóc nhỏ giọng chửi bới rồi vội vã chạy lên tầng.

Vào lúc thằng nhóc vừa đi, Hàn Phi nhẹ nhàng đẩy cửa thoát hiểm ra một chút và nhìn thấy bóng lưng của nó.

Người kia đang mặc đồng phục của trường Học viện tư thục Ích Dân, nhưng bộ đồng phục quá rộng và cảm giác không được vừa vặn.

Sau khi thằng nhóc chạy đi, cửa phòng giáo viên quản nhiệm bên cạnh bị đẩy ra, tiếng bước chân trầm ổn và mạnh mẽ vang lên, người giáo viên cũng cầm đèn pin bước lên tầng.

"Có thể là đã xảy ra án mạng rồi. Nơi này cảm giác lộn xộn hơn nhiều so với cư xá Hạnh Phúc nhỉ." Hàn Phi sắp xếp lại các thông tin mà hắn nhìn thấy: "Đứa nhỏ vừa đứng cách mình một cánh cửa chắc là người đã nhét kim vào hoa quả. Những lá thư cảm ơn kia chắc cũng có liên quan đến nó."

"Khi tiếng hét vang lên, nó không hề ngạc nhiên, lại còn nói tại sao ba người kia lại chạy ra ngoài. Xem ra nó biết rõ ai là hung thủ."

"Từ thông tin mà bây giờ mình đang biết, có ít nhất bốn tên tiểu tử lòng mang ác niệm trong tòa nhà, và bốn người bọn chúng có quen biết nhau."

Sau khi giáo viên quản nhiệm đi khỏi, Hàn Phi từ sau cánh cửa bước ra, đeo lại chiếc nhẫn của người chủ nhà rồi đi lên tầng.

Mặc dù ký túc xá này chỉ có bốn tầng, nhưng mỗi tầng đều có rất nhiều phòng, có điều là tất cả các phòng đều âm u đầy tử khí, không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Lặng lẽ đi tới góc rẽ của tầng ba và tầng bốn, Hàn Phi mơ hồ có thể nghe thấy giọng nói truyền ra từ tầng trên.

"Mình chỉ giết có một người. Tại sao hiện tại lại có thi thể khắp nơi trong tòa nhà nhỉ?"

Giọng một người phụ nữ trung niên vọng ra từ cửa thoát hiểm tầng bốn, bà ta lôi một bộ nữ thi ra khỏi phòng 401.

Phần bụng của thi thể khô quắt một cách dị thường, như thể hai lớp da dính vào nhau vậy, mọi thứ trong bụng dường như đã bị móc rỗng.

Sức lực của giáo viên quản nhiệm vô cùng mạnh, bà ta quấn nữ thi bằng một tấm ga trải giường, sau đó ôm thi thể đi xuống tầng dưới.

Hàn Phi phản ứng rất nhanh, hắn rất dứt khoát lui về phía hành lang tầng ba.

Chìa khóa trong túi va vào nhau, mỗi bước đi của người giáo viên đều phát ra tiếng động nhẹ, bà ta ôm thi thể, không đi vào hành lang tầng ba mà đi thẳng xuống tầng dưới.

Sau khi giáo viên quản nhiệm rời đi, Hàn Phi đi lên tầng bốn.

"Cửa phòng 401 gần hành lang bên trái đang mở, cửa nhà vệ sinh bên cạnh cũng mở. Có người bị giết hại khi đi vệ sinh lúc nửa đêm à? Toàn bộ người trong phòng đi đâu hết rồi?"

Hàn Phi cả gan bước vào phòng 401. Thoạt nhìn, đây là một căn phòng rất bình thường, bên trong không có ai cả.

Căn phòng không lớn bày nhiều vật dụng khác nhau, Hàn Phi không dám ở quá lâu, liền vội vàng đi tìm đồ vật hữu dụng.

Nữ sinh giường số 1 tên là Thu Đào, dưới gối của nó giấu một tập thơ liên quan đến tình yêu, một vài trang của tập thơ đã bị xé ra.

Cô bé này có vẻ như đang quan hệ yêu đương với ai đó, lại còn viết mấy chữ khá mập mờ ở khoảng trống mặt sau của tập thơ.

"Viết thư tình trên sách à? Nó không sợ bị giáo viên nhìn thấy sao? Hay là cố ý muốn để giáo viên ngữ văn nhìn thấy?"

Thời gian có hạn, Hàn Phi lại nhìn chiếc giường số 2.

Cuốn sách đang mở trên giường 2 có viết tên của một nữ sinh – Vu Oánh Oánh. Cô bé này là một fan cuồng idol, điều kiện gia đình hẳn là tương đối tốt. Quần áo vứt trên giường rõ ràng là cao cấp hơn so với những người bạn cùng phòng khác.

Cô bé giường số 3 tên là Vương Tuệ. Nó có hai đôi giày thể thao đặt bên cạnh giường và trong cặp sách là giấy nghỉ phép do đội thể thao của trường cấp. Có vẻ như cô bé này sẽ theo con đường năng khiếu thể thao trong tương lai.

Cuối cùng Hàn Phi đi đến giường số 4, mở màn ra, hắn lập tức nhận thấy có điều không ổn.

Ga trải giường nhăn nhúm, chăn chiếu thì lộn xộn, có vẻ như có một chuyện gì đó vô cùng khủng khiếp vừa xảy ra ở đây.

"Nữ sinh vừa được giáo viên quản nhiệm mang đi là ở giường số 4 à? Nhưng tại sao cô bé lại trở nên như vậy? Trên bụng không hề có vết thương, nhưng bên trong dường như đã hoàn toàn bị móc rỗng. Lẽ nào trong phòng này có quỷ?"

Quay đầu nhìn xung quanh, Hàn Phi còn chưa kịp quan sát kĩ thì đã nghe thấy giọng nói của đứa trẻ kia ngoài hành lang.

"Tao đã lên kế hoạch rồi, ba người chúng mày sao lại tới đây làm loạn hả!"

"Chúng tao chỉ làm những gì chúng tao muốn, mày thực sự cho rằng mày là đại ca chắc?"

"Đừng ồn ào, đừng có ồn ào nữa, chẳng phải trước sau gì chúng nó cũng đều phải chết hay sao."

Âm thanh ngoài cửa càng ngày càng gần, lúc này Hàn Phi mới đi ra ngoài thì không kịp nữa rồi.

Hắn liếc nhìn xung quanh, sau đó lật ga trải giường lên và trốn dưới gầm giường số 4.

Nín thở, Hàn Phi dời tầm mắt về phía cửa phòng, nhưng mới được một nửa thì cả người toát mồ hôi lạnh.

Hắn nhìn thấy một khuôn mặt của nữ sinh dưới gầm giường số 1!

Tóc đen xõa xuống đất, nữ sinh bị trói ở dưới ván giường, hai mắt trợn tròn, có vẻ như là chết không nhắm mắt.

Nghiến răng nghiến lợi, Hàn Phi cố gắng không phát ra tiếng kêu.

Một lúc sau, có người bước vào phòng ký túc xá nữ 401.

Người kia đi một đôi giày thể thao màu trắng sạch sẽ và ngồi trên giường số 1.

"Bây giờ cả bốn nữ sinh trong phòng này đều đã bị giết, bí mật của thầy Mã sẽ không bao giờ bị tiết lộ."

"Ông ta thực sự là cầm thú, chấp nhận lời tỏ tình của Thu Đào rồi thì thôi đi, lại còn không buông tha cho Sơ Hạ nữa."

"Tao thật cũng muốn giết chết luôn thầy Mã đi."

"Ngậm mấy cái miệng thúi của chúng mày lại đi! Đó là ba của chúng ta đấy!" Giọng thằng bé bỗng trở nên to hơn: "Còn có một người khác biết được bí mật này. Khi ba lừa Sơ Hạ vào phòng thể dục, có người đã trốn ở đằng sau đống dụng cụ, sau đó kẻ đó đã trốn thoát được qua cửa sổ."

"Trong trường nhiều người như vậy, ai mà biết kẻ nghe lén kia là ai? Chúng ta cũng không thể giết chết được toàn bộ người trong trường để bảo vệ thầy Mã đúng không?"

"Giết cả trường rất khó. Tại sao chúng ta không thay đổi suy nghĩ, tìm cách giết luôn thầy Mã đi?"

"Mày có thể giết được ông ta không?"

"Ba người chúng mày câm miệng lại hết đi!" Thằng bé hung hãn nói: "Tiếp theo tao sẽ lo liệu mọi thứ."

"Tại sao chúng tao phải nghe lời mày chứ?"

“Bốn người trong bào thai duy chỉ có mày sống sót. Mày đã hút hết sinh khí, khiến ba người bọn tao bị chết lưu. Bây giờ lại còn bắt bọn tao phải nghe mày nữa à?”

“Mày có tin bọn tao giết chết mày không?”

“Chúng mày uy hiếp tao đấy à?” Thằng bé có chút tức giận nhưng cũng không có trở mặt: “Một mình tao thật sự không đủ sức… Hay là như vậy đi, tao đưa cho chúng mày tất cả những đồ vật cũ mà tao tìm được trong trường học trước kia, trên đó vẫn còn khí tức mà chúng mày yêu thích.”

“Vậy mày muốn chúng tao làm gì?” Ba giọng nói kia rõ ràng là đã bị dao động.

“Chúng mày rời khỏi thân thể của tao và ở lại phòng 401 này. Đừng đi đâu cả!” Thằng bé nói xong thì mở khóa cặp sách: “Nếu chúng mày đồng ý thì toàn bộ đồ vật trong cái cặp này sẽ là của chúng mày hết.”

Khi khóa của cặp sách được mở ra, nhiệt độ trong phòng đột nhiên giảm xuống, chiếc nhẫn trên tay Hàn Phi cũng tỏa ra từng cơn ớn lạnh.

Nhưng điều khiến Hàn Phi ngạc nhiên chính là trong sự lạnh lẽo kia còn có một cảm giác râm ran, hắn nhìn ngón tay thì phát hiện bóng đen mà Từ Cầm nuôi dưỡng đang nằm trên chiếc nhẫn của người chủ nhà, nó có vẻ rất thích thú với sự lạnh lẽo tỏa ra từ chiếc nhẫn.

“Thứ này cũng vào bản đồ ẩn cùng mình được à?”

Khóc và Lý Tai đã bị chặn ở phía ngoài trường học vì họ không có thẻ của Học viện tư thục Ích Dân. Tuy nhiên, lá chắn của Học viện tư thục Ích Dân dường như chỉ nhằm vào lệ quỷ và oán niệm.

Cái vật nhỏ bé này của Từ Cầm thì không thuộc về ma quỷ, cũng không thuộc về sinh mệnh, nó rất đặc biệt, sự tồn tại của nó dường như là một lỗ hổng.

Bóng đen trên ngón tay rất muốn có được âm khí tỏa ra từ đồ vật bên ngoài, Hàn Phi có thể cảm nhận được cảm giác đói khát từ nó, nhưng lúc này Hàn Phi cũng bất lực.

Hắn từng thu được thông tin từ một nữ sinh chạy vào cư xá Hạnh Phúc, có một học sinh bên trong trường Học viện tư thục Ích Dân là một con quỷ vô cùng kinh khủng, học sinh đó đã làm thay đổi ngôi trường.

Hàn Phi cảm thấy thằng nhóc trước mặt có lẽ là con quỷ học sinh đặc biệt nhất trường, hắn không thể không cẩn thận, cho dù thực sự muốn ra tay thì cũng phải đợi nó đi đã.

Thằng bé ngồi trên giường số 1 đã hoàn thành giao dịch với ba giọng nói còn lại, nó bỏ lại cặp sách và rời khỏi phòng 401.

Sau khi nó đi khỏi, trong phòng xuất hiện ba bóng đen, bọn chúng duy trì hình dạng của đứa trẻ và bắt đầu tranh nhau vật dụng trong cặp sách.

"Thằng bé để ba bóng đen canh giữ trong phòng 401, điều này rất bất lợi cho mình. Nếu cứ tiếp tục trốn ở đây, sớm muộn gì cũng sẽ bị chúng phát hiện." Nếu không phải bất đắc dĩ Hàn Phi sẽ không off game: "Mình phải chạy ra khỏi phòng và tìm một nơi khác quit game, như vậy lần sau đăng nhập vào game mới an toàn được."

Cơ bắp kéo căng, Hàn Phi đang quan sát căn phòng, đang tìm cơ hội thì một chiếc kính mắt cũ nát rơi xuống sàn.

Ba bóng đen đang tranh giành đồ trong cặp sách và vô tình làm rơi một chiếc kính.

Chiếc kính trông rất tồi tàn, dính đầy máu và toát ra âm khí dày đặc.

"Chúng ta sẽ chia đều nha?"

"Được đấy."

"Tao cũng đồng ý." Một trong số ba bóng đen cúi xuống, nó đưa tay ra định nhặt kính, nhưng đột nhiên cảm giác có điều gì đó không đúng.

Nó từ từ quay đầu lại và nhìn xuống gầm giường số 4, có một khuôn mặt đàn ông đang nhìn nó!

"Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn!"

Dùng hết khí lực, Hàn Phi dùng chân đá vào bóng đen kia!

Hắn sử dụng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn để ra sức đánh vào bí mật của linh hồn!

Cũng tại Hàn Phi không có lựa chọn nào khác, chơi game cho đến bây giờ mà hắn vẫn thụ động.

Hiện tại để đối phó với ma quỷ, hắn chỉ có thể sử dụng năng lực phụ trợ để tấn công.

Nâng ván giường lên, Hàn Phi giật lấy cặp sách trong tay bóng đen, sợi tơ từ đầu ngón tay thì cuốn lấy mắt kính trên sàn.

Ba bóng đen kia còn chưa kịp phản ứng gì, hắn đã ôm chặt cặp sách và lao được một đoạn rất dài!

Chương 152: Chuyện kỳ lạ do con người tạo ra

Chạy!

Có thể chộp được cái túi đồ lớn đó đã là lợi bất cập hại rồi, Hàn Phi lao ra khỏi phòng ký túc xá nữ 401 mà không hề ngoảnh đầu lại.

Ba tên tiểu quỷ trong phòng có nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ có một người đàn ông trốn dưới gầm giường, thậm chí chúng còn không ngờ rằng người đàn ông đó lại còn cướp giật cả chiếc cặp sách của một đứa trẻ.

Toàn thân bị oán niệm quấn quanh, một bụng ác ý xấu xa làm sao chịu nổi sự tức giận này, bọn chúng phát ra tiếng thét chói tai, sau một lúc bối rối thì bất chấp tất cả, cuồng loạn đuổi theo Hàn Phi.

Nắm thật chặt cặp sách, Hàn Phi chạy thục mạng trong hành lang.

Hắn vừa chạy vừa thò tay vào cặp sách và bắt đầu sử dụng chức năng nhận dạng của hệ thống.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã thành công tìm thấy vật phẩm rank G - cuốn sách chưa trả."

"Cuốn sách chưa trả (bị oán niệm và tuyệt vọng quấn quanh): Người ta kể rằng trong thư viện có một nữ sinh đã đọc cuốn sách này trước khi bị giết. Nếu bạn mượn cuốn sách này về nhà, nữ sinh đó cũng sẽ về nhà cùng bạn."

"Bạn đã thành công tìm thấy vật phẩm rank G - băng video giám sát."

"Băng video giám sát (bị oán niệm và tuyệt vọng quấn quanh): Băng video giám sát này ghi lại những điều rất quan trọng, bao gồm cả hiện trường cái chết của bạn."

"Bạn đã thành công tìm thấy vật phẩm rank G - đồng phục học sinh màu đỏ."

"Đồng phục học sinh màu đỏ (bị oán niệm và tuyệt vọng quấn quanh): Trong một ngăn tủ nào đó ở phòng thay đồ có một bộ đồng phục học sinh màu đỏ. Khi chỉ có một người trong phòng thay đồ, bộ đồng phục học sinh này sẽ lặng lẽ xuất hiện."

Hàn Phi thu hết toàn bộ đồ vật vào ô vật phẩm, phần còn lại hắn cũng không keo kiệt, mặc cho bóng đen trên ngón tay hấp thu.

Những đồ mà không thể thu được vào ô vật phẩm thì sẽ vứt hết đi sau khi hắn off game.

Để giảm lãng phí hết mức có thể, hiện tại Hàn Phi còn hào phóng hơn cả Từ Cầm, để bóng đen chui hẳn vào trong cặp sách điên cuồng hút lấy âm khí và oán khí trên những "vật cũ" đó.

Vốn dĩ chỉ còn dư lại một "sợi", bóng đen không ngừng ăn nuốt, thân thể bắt đầu phồng lên, giống như một con rắn đen trườn lên trườn xuống trong cặp sách.

"Ăn nhiều vào! Sau này sẽ không có nhiều như vậy mà ăn đâu!"

Vì tận lực để tranh thủ thời gian cho bóng đen, Hàn Phi đã chạy thục mạng như điên.

"Ba con tiểu quỷ kia cùng với giáo viên quản nhiệm đều không dễ đối phó. Nếu có thể làm họ xung đột thì tốt."

Cặp sách đầy ắp đồ vật, đồ vật có âm khí nặng nhất đã bị Hàn Phi thu vào ô vật phẩm, âm khí trên những đồ vật còn lại cũng đều bị bóng đen ăn nuốt hết.

Nói cách khác, bây giờ trong cặp chỉ còn lại một đống rác rưởi.

Lúc vọt đến tầng một, Hàn Phi không hề nghĩ ngợi, đập cái cặp sách cướp được vào cửa sổ phòng giáo viên quản nhiệm!

"Xoảng!"

Những mảnh thủy tinh văng ra xung quanh, đồ vật trong cặp sách rơi vãi khắp phòng giáo viên quản nhiệm.

“Kí túc xá khóa cửa không ra được, đuổi theo mình lại có ba con tiểu quỷ, nếu chúng nó chia nhau ra chặn đường thì mình cơ bản sẽ không chạy thoát. Nếu quit game trước mặt chúng nó thì sẽ bị lộ lá bài tẩy, nên lựa chọn khôn ngoan nhất lúc này là tìm một chỗ khuất rồi quit game.”

Sau khi vứt cặp sách đi, Hàn Phi không chút do dự mà chui vào nhà vệ sinh bên cạnh.

Tiếng bước chân đến gần, ba con tiểu quỷ kia cũng không ngốc, hai đứa chạy vào phòng giáo viên quản nhiệm lấy cặp sách, một đứa lặng lẽ vào nhà vệ sinh kiểm tra.

Khi chiếc nhẫn của người chủ nhà tỏa ra lạnh lẽo, Hàn Phi trốn vào một buồng riêng và quyết đoán chọn quit game.

Màu máu rơi xuống, ý thức của Hàn Phi thoát khỏi trò chơi.

Cởi mũ bảo hiểm chơi game, hắn tu một hơi ly nước lạnh trên bàn.

“Cướp xong rồi chạy, kích thích quá.”

Đặt ly nước xuống, Hàn Phi mặc thêm một cái áo khoác, mở máy tính, ghi nhanh mấy cái tên.

Thu Đào giường số 1, Vu Oánh Oánh giường số 2, Vương Tuệ giường số 3, Sơ Hạ giường số 4, giáo viên Mã.

Hắn tìm kiếm thông tin thật lâu và cuối cùng đã tìm ra.

Phòng kí túc xá nữ 401 của trường Học viện tư thục Ích Dân có tồn tại trong hiện thực, tên của bốn nữ sinh cũng trùng khớp luôn.

Trong số đó, nữ sinh giường số 4 tên Sơ Hạ chính là người đã từng bị Kim Sinh cào hỏng khuôn mặt, bạn trai của nữ sinh này là tên lưu manh đã tự sát trong trường Học viện tư thục Ích Dân (xem lại chi tiết ở Chương 133).

Trước khi ngôi trường đóng cửa, toàn trường chỉ có một giáo viên họ Mã, đó là Mã Mãn Giang, giáo viên dạy ngữ văn lớp 1 cấp 2.

“Thu Đào giường số 1 chính là học sinh lớp 1 (cấp 2), sách của cô bé có ghi tên lớp, ngoài ra còn để lại lời nhắn cho Mã Mãn Giang ở mặt sau. Cô bé ngốc nghếch này chắc là không biết rằng mình đã bị Mã Mãn Giang lừa gạt.”

Tiếp tục điều tra, Hàn Phi phát hiện ra điều khiến hắn càng thêm kinh ngạc.

Mã Mãn Giang đúng là có một đứa con, tên là Mã Bác, Mã Bác này được chẩn đoán mắc bệnh tâm thần phân liệt nhiều năm trước và có đến 4 nhân cách.

Tất cả mọi thứ đều tương ứng chính xác với game, trong game con trai của Mã Mãn Giang gắn liền với ba đứa tiểu quỷ, tính cả chủ thể, bọn chúng vừa vặn là bốn nhân cách.

“Có vẻ như bây giờ tất cả đều được kết nối thành chuỗi.”

“Mã Mãn Giang đúng là một tên cầm thú, thân là giáo viên trong lớp nhưng lại cùng học sinh Thu Đào mập mờ, mặt khác gã còn lừa Sơ Hạ giường 4 vào phòng thể dục.”

“Gã đã làm ra chuyện mất nhân tính, nhưng lại bị một học sinh khác tình cờ nhìn thấy khi đang trốn trong phòng thể dục. Để giữ bí mật, gã và con của mình muốn tìm ra học sinh kia.”

Hàn Phi nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, trong đầu hiện lên từng suy nghĩ, hắn ghi lại tất cả thông tin tìm được trên mạng, sau đó xé những tấm hình liên quan đến vụ án chặt thây ghép xác trên tường, bắt đầu dán lên những thông tin liên quan đến vụ án mới.

“Trong hiện thực, trường Học viện tư thục Ích Dân có bốn người chết.”

“Người chết đầu tiên là một nhân viên bảo vệ. Người này dường như không có liên quan gì đến Mã Mãn Giang.”

“Người chết thứ hai là giáo viên chủ nhiệm của Kim Sinh, một nữ giáo viên mới vào nghề được một thời gian ngắn. Cô ấy tên là Lưu Lệ Na. Người phụ nữ này chính là vợ của Mã Man Giang.”

“Người chết thứ ba là một tên lưu manh. Tên côn đồ này là bạn trai của Sơ Hạ, mà Sơ Hạ lại bị thầy Mã lừa đến phòng thể

dục.”

“Người chết cuối cùng là Kim Sinh. Thoạt nhìn, Kim Sinh có vẻ không liên quan gì đến toàn bộ sự việc, nhưng tại sao nó lại bị giết? Có phải nó là người trốn trong phòng thể dục và nhìn thấy bí mật của Mã Mãn Giang không?”

Hàn Phi suy đoán rằng tất cả những người chết ở trường Học viện tư thục Ích Dân không phải tự sát mà là do Mã Mãn Giang và con của ông ta giết.

“Vẫn có chút không đúng lắm.”

Tiếp tục truy tìm theo dòng thời gian, Hàn Phi phát hiện sự tình không đơn giản như vậy, hắn tình cờ thấy một tin tức.

Rất lâu sau khi trường Học viện tư thục Ích Dân đóng cửa, bốn nữ sinh của phòng 401 lần lượt bị giết, tất cả đều giống như là nguyền rủa trong một câu chuyện kỳ lạ.

Tuy nhiên, cảnh sát sau đó xác định rằng kẻ sát nhân chính là Mã Bác, con của Mã Mãn Giang. Mã Bác dường như đã biết trước kết cục của mình, nó vì sợ tội nên đã tự sát tại nhà.

Hầu như tất cả những người liên quan đến chuyện này đều đã bị giết, cuối cùng chỉ còn dư lại Mã Mãn Giang là không bị trừng phạt.

Bên ngoài trời đã tờ mờ sáng, Hàn Phi lập tức lấy điện thoại di động ra, gọi cho Lệ Tuyết sau khi suy đoán được đại khái.

Tiếng tút tút vang lên vài lần, giọng nói của Lệ Tuyết mới truyền ra từ trong điện thoại, cô ấy dường như vẫn còn chưa tỉnh ngủ.

“Chị Lệ Tuyết, hôm nay chị có thể dẫn em đi gặp thầy chị được không? Em có một vụ án muốn cùng ông ấy đi sâu vào nghiên cứu thảo luận.”

“Vụ án chặt thây ghép xác đã được giao cho đội trinh sát hình sự rồi, thầy của chị cũng không còn tham gia nữa. Ông ấy sắp nghỉ hưu…”

“Đây là một vụ án khác, có liên quan đến trường Học viện tư thục Ích Dân.”

“Học viện tư thục Ích Dân?” Lúc này Lệ Tuyết mới bừng tỉnh: “Sức khỏe của thầy không được tốt, phải điều trị định kỳ, trưa nay chị sẽ đưa em đến gặp thầy.”

“Dạ được, vậy làm phiền chị.” Cúp điện thoại, Hàn Phi nằm trên giường rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Chương 153: Sự ăn ý giữa Hàn Phi và cảnh sát

"Cậu nói xem cậu là một diễn viên, suốt ngày đi tìm cảnh sát như thế này liệu có thích hợp không? Cậu không sợ bị paparazzi tung tin đồn à?" Hàn Phi đang ngồi phía sau Lệ Tuyết trên xe gắn máy.

"Không sao, em cũng khá quen thuộc với đám paparazzi rồi, bước tiếp theo em còn đang muốn phát triển họ thành gián điệp đây này."

"Một minh tinh biến paparazzi thành gián điệp? Cậu thật là dám nghĩ nha." Lệ Tuyết lái xe vô cùng mạnh mẽ, tốc độ cực nhanh: "Giới showbiz của các cậu phức tạp lắm, chị nghĩ cậu nên kiềm chế lại tính khí một chút thì sẽ tốt hơn."

"Trước đây em không có quyền lựa chọn, bây giờ em chỉ muốn trở thành một diễn viên thực thụ thôi. Nếu những người trong showbiz đó mà ngáng đường em thì em sẽ lật cái bàn với họ, tiếp đó đến nhờ cậy cảnh sát Tân Hỗ bọn chị." Hàn Phi rất nghiêm túc hỏi Lệ Tuyết: "Đối với những người từng trải và hăng hái làm việc nghĩa, cảnh sát khi tuyển dụng có cộng thêm điểm không?"

"Chắc là sẽ cân nhắc."

"Có hạn mức cao nhất cho điểm thưởng không?"

"Hạn mức cao nhất?"

Vào khoảng 11 giờ sáng, Lệ Tuyết đưa Hàn Phi đến đồn cảnh sát ở khu phố cổ.

Vốn dĩ thầy của Lệ Tuyết vẫn đang ở bệnh viện, nhưng nghe nói Hàn Phi muốn gặp, liền đổi chỗ hẹn, ông cảm thấy Hàn Phi bây giờ không thể tùy tiện tới gần bệnh viện được.

Vào phòng làm việc của đồn cảnh sát, ông lão đã đến từ sớm, ông không thích để người khác phải đợi mình.

“Cậu muốn nói với tôi về chuyện gì?” Ông lão đứng bên bàn, dáng người cao dong dỏng, trông chẳng khác gì một người bệnh.

“Bác à, cảnh sát phía bác có điều tra qua một người này không?” Hàn Phi không khách sáo, nói thẳng luôn.

“Ai?”

“Mã Mãn Giang.” Sau khi Hàn Phi nói ra cái tên này, văn phòng trở nên yên tĩnh.

Ông lão không trả lời ngay, nhìn Hàn Phi một cách kỳ quái, sau đó nở một nụ cười rất hiếm thấy: “Cậu biết cái tên này ở đâu?”

“Cháu tra được trên mạng.” Hàn Phi nói ra toàn bộ suy đoán của mình, hắn cho rằng Mã Mãn Giang có quan hệ với Sơ Hạ, sau đó để che giấu bí mật, gã uy hiếp, giết người diệt khẩu, hắn còn nghi ngờ đứa nhỏ trốn trong phòng thể dục là Kim Sinh.

Nếu không phải nghe ngóng được thông tin từ thế giới tầng sâu, hắn sẽ không thể hình thành một chuỗi suy đoán hoàn chỉnh như vậy, nhưng thầy của Lệ Tuyết cũng đâu có biết sự tồn tại của thế giới tầng sâu.

Từ góc độ của ông lão thì Hàn Phi có thể suy đoán ra được chỉ thông qua một số thông tin rời rạc trên internet, hắn quả thực là một kỳ tài.

Nghe Hàn Phi nói xong, trong mắt ông lão hiện lên vẻ tán thưởng: “Một mình cậu có thể suy đoán ra những thứ này quả thật là rất lợi hại.”

“Cảnh sát cũng đang theo dõi hắn sao?” Hàn Phi cũng ngạc nhiên không kém cảnh sát, nhìn bộ dáng của ông lão, hình như bọn họ đã sớm biết đến Mã Mãn Giang.

“Hai ngày trước, sau khi có được thông tin từ Mạnh Trường An, chúng tôi đã điều tra lại trường Học viện tư thục Ích Dân. Thật đáng tiếc là Mã Mãn Giang đã mất tích, và chúng tôi hiện đang bí mật truy tìm tung tích của hắn.” Ông lão ngồi xuống ghế rồi ra hiệu cho Hàn Phi ngồi bên cạnh:

“Chúng tôi đã truy xuất thông tin vào thời điểm đó. Mã Mãn Giang dường như có rất nhiều thân phận. Lần cuối cùng hắn xuất hiện với thân phận Mã Mãn Giang là trong đám tang của cha hắn. Đúng rồi, cha hắn chính là người sáng lập trường Học viện tư thục Ích Dân.”

“Cha hắn là hiệu trưởng?”

“Cha của Mã Mãn Giang là một doanh nhân, một nhà từ thiện. Họ đã xây dựng trường học ở vùng ngoại ô để giúp những đứa trẻ gần đó đến trường dễ dàng hơn, nhưng nó đã dần thay đổi…” Thầy Lệ Tuyết nói với Hàn Phi một số điều mà ông biết.

Hiện tại cảnh sát đã điều tra rõ, có một mối quan hệ nhất định giữa tất cả những người chết trong trường Học viện tư thục Ích Dân, nhưng cảnh sát cho rằng mối liên hệ giữa những người chết không phải là Mã Mãn Giang, mà là Kim Sinh.

Nó là người chết cuối cùng trước khi trường Học viện tư thục Ích Dân đóng cửa, và cũng là bước ngoặt của toàn bộ sự việc.

Hàn Phi nghĩ về vụ án từ góc độ của Mã Mãn Giang, nhưng thầy của Lệ Tuyết lại nghĩ về vụ án từ góc độ của Cánh bướm.

Cánh bướm kia rất thích đùa giỡn với nhân tính, bức thiện ý đến điên cuồng. Trong số các nạn nhân, người phù hợp với yêu cầu của Cánh bướm chính là Kim Sinh.

Thầy của Lệ Tuyết thậm chí còn mạnh dạn suy đoán rằng toàn bộ các vụ án trong trường Học viện tư thục Ích Dân đều là từ Kim Sinh mà ra.

Người được Cánh bướm nhắm đến đầu tiên là Kim Sinh, Cánh bướm đã thể hiện sự ác độc của thế giới này một cách trần trụi và trắng trợn trước mặt Kim Sinh, để nó từng bước một bị bao bọc bởi môi trường ác độc xung quanh.

Hàn Phi suy đoán rằng Kim Sinh là học sinh đã trốn trong phòng thể dục, thầy Lệ Tuyết thì có một suy đoán cao hơn, ông cho rằng có thể Cánh bướm đã cố tình dụ Kim Sinh vào,

để nó tận mắt chứng kiến thầy Mã mà bình thường mình vẫn tôn kính, xem bí mật là như thế nào.

Kim Sinh lẽ ra nên nghĩ đến việc nhờ giúp đỡ, đáng tiếc là không ai tin những gì nó nói lúc đầu. Sau khi có người nguyện ý tin lời nó thì những người đó lại lần lượt bị giết hại, cuối cùng Kim Sinh bị bức chết.

Có lẽ cái chết của Kim Sinh không phải là kết quả mà Cánh bướm mong muốn, đáng ra nó hi vọng Kim Sinh ôm lấy ác ý, nhưng đáng tiếc là Kim Sinh lại kiên quyết lựa chọn cái chết.

Cảnh sát đã suy đoán theo cách này, nhưng phá án thì phải có chứng cứ, hiện tại họ chưa thể xác định được tại sao đứa trẻ Kim Sinh lại bị Cánh bướm nhìn trúng.

Qua các cuộc phỏng vấn và điều tra, họ cảm thấy Kim Sinh chỉ là một đứa trẻ rất bình thường và hiền lành, đặc điểm duy nhất của đứa trẻ này là thích chuyện ma, chỉ có thế.

Kim Sinh đã chết, cảnh sát không thể từ những người khác mà biết nó đang nghĩ gì được. Nhưng Hàn Phi thì khác, hắn nghi ngờ nó đang ở trường Học viện tư thục Ích Dân, hắn có thể giao tiếp với đối phương, thậm chí có thể trở thành bạn của nó.

Hàn Phi có một lợi thế mà cảnh sát không có, sau khi nghe thầy Lệ Tuyết phân tích, hắn lập tức hiểu mình nên làm gì.

Kỳ thực sự hợp tác giữa Hàn Phi và cảnh sát khá là ăn ý, hắn nhìn thấy những ký ức còn sót lại của người chết thông qua oán niệm trong thế giới tầng sâu, sau đó sử dụng những ký ức này ghép lại thành chân tướng, chỉ ra một phương hướng lớn cho cảnh sát điều tra phá án.

Việc tỉ mỉ tìm kiếm bằng chứng và bắt giữ tội phạm đòi hỏi rất nhiều nhân lực và vật lực, những việc này thì để cảnh sát hoàn thành. Hai bên hỗ trợ lẫn nhau, một bên bắt Cánh bướm và nghi phạm trong hiện thực, bên còn lại mang đến sự giải thoát và cứu rỗi cho người chết trong thế giới tầng sâu.

Trí nhớ Hàn Phi vô cùng tốt, ông lão chỉ nói qua một lần, hắn liền ghi lại tất cả các điểm mấu chốt, chuẩn bị đêm nay cố gắng tìm kiếm Kim Sinh trong trường học ở thế giới tầng sâu.

“Bác à, cháu cảm thấy vỡ lẽ ra rất nhiều khi được nói chuyện cùng bác.” Hàn Phi chỉ nhìn ra chi tiết nhỏ, nhưng đại cục thì không thể bằng thầy của Lệ Tuyết, suy cho cùng hắn cũng chỉ là một diễn viên.

“Tôi cũng rất thích cùng cậu tán gẫu.” Ông lão nhìn Hàn Phi với vẻ ôn hòa: “Có thể gặp được một người tuổi trẻ tài cao như cậu tôi rất vui, nhưng tôi hy vọng cậu hãy đồng ý với tôi một việc.”

“Chuyện gì ạ?”

“Tôi khuyên cậu nên chọn một nghề nghiệp vui vẻ hơn. Tôi biết cậu là một diễn viên rất tuyệt, cũng có tài năng mà một cảnh sát giỏi cần phải có, nhưng cả hai nghề này đều không thể giúp cậu thực sự lấy lại được nụ cười.” Thầy của Lệ Tuyết dường như có thể đoán được Hàn Phi đang nghĩ gì: “Một diễn viên có thể khiến cậu diễn nụ cười của người khác, nhưng lại không thể diễn được nụ cười của chính mình; một nhân viên cảnh sát sẽ cho cậu thấy rất nhiều điều ác, những điều đó sẽ đè lên cơ thể cậu và khiến cậu không thể nào thở được, đến lúc đó cậu sẽ đánh mất không chỉ là nụ cười thôi đâu.”

Lời nói chân tình của ông lão khiến trái tim Hàn Phi ấm áp, nhưng tiếc rằng hắn không còn lựa chọn nào khác: “Những điều này cháu cũng biết, nhưng hiện tại cháu không muốn lùi bước, cháu nhất định phải bắt được Cánh bướm.”

Giọng nói của Hàn Phi rất kiên định, hắn thật sự không còn đường lui, Cánh bướm muốn tìm hộp đen ẩn giấu trong đầu hắn, hai bên là quan hệ không chết không thôi.

Một già một trẻ, hai người hai thân phận, tuổi tác, nghề nghiệp khác nhau trò chuyện trong phòng làm việc rất lâu, cuối cùng khi bệnh viện gọi đến, thầy của Lệ Tuyết mới rời đi cùng với một cảnh sát khác.

Nhìn thấy thầy mình và Hàn Phi rất say sưa trò chuyện, Lệ Tuyết cảm thấy không thể tin được, đã lâu lắm rồi ông ấy không trò chuyện với ai như vậy.

Sau khi Hàn Phi trao đổi với ông lão, đầu óc của hắn đã được mở mang, hầu hết những suy đoán của hắn đều được

cảnh sát xác định.

Bây giờ trong đầu Hàn Phi đã có một kế hoạch đại khái. Kẻ giết người trong trường Học viện tư thục Ích Dân chính là Mã Mãn Giang và con của gã. Nạn nhân là nhân viên bảo vệ, tên lưu manh và vợ của gã. Hàn Phi muốn tìm các nạn nhân khác càng sớm càng tốt để giải cứu toàn bộ.

Vừa bước ra khỏi đồn cảnh sát, Hàn Phi đang định về nhà thì điện thoại di động vang lên, đạo diễn Khương gọi tới.

"Anh gọi em có chuyện gì thế?"

"Vào lúc tám giờ tối mai, [Hoa Song Sinh] sẽ được chiếu trên tất cả các nền tảng, chúng ta thuê một địa điểm, chuẩn bị cho mọi người tập trung xem buổi công chiếu."

"Nhanh như vậy sao?"

"Chúng ta đã từ bỏ buổi công chiếu offline ra mắt công chúng, vậy sẽ tập trung vào buổi phát sóng online, tối mai sẽ là thời khắc quyết định sinh tử của bộ phim."

Với sự phát triển của thời đại, phim được chiếu online trên internet và chiếu offline tại rạp đã mở rộng thành hai chuỗi khác nhau. Phim chiếu online thì tiện lợi và nhanh chóng, từ lâu phim trên internet không còn đồng nghĩa với kém chất lượng; phim chiếu offline tại rạp thì đạt được hiệu ứng hình ảnh âm thanh đỉnh cao, sau khi xem xong mới cảm nhận được sự chấn động.

Đoàn phim của Hàn Phi làm chủ kịch bản [Hoa Song Sinh], là một bộ phim kinh phí nhỏ, cũng không cần quá nhiều hiệu ứng đặc biệt, cho nên chiếu trên tất cả các nền tảng internet là có lời nhất.

"Tối mai em nhất định sẽ đến." Hàn Phi có chút hưng phấn, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn đóng vai nam chính.

"Vậy thì tốt!" Nghe Hàn Phi đồng ý cùng đến xem, đạo diễn Khương còn cảm thấy hưng phấn hơn cả Hàn Phi: "Nhân tiện, anh có một người bạn muốn gặp cậu. Anh ấy là một đạo diễn phim kinh dị có tiếng trong ngành, sẽ đến xem cùng chúng ta vào ngày mai."

Đạo diễn Khương muốn giới thiệu những mối quan hệ của mình cho Hàn Phi, hy vọng Hàn Phi có thể ngày càng ổn định hơn và tiến xa hơn.

Chương 154: Có gì trong bình?

“Đạo diễn phim kinh dị nổi tiếng?” Hàn Phi do dự một chút: “Anh Khương à, thật ra em vẫn muốn theo thể loại phim hài. Em thích nhìn thấy nụ cười của mọi người hơn là khiến người khác kinh hoàng, sợ hãi.”

“Anh biết cậu thích nhìn thấy nụ cười của mọi người, và mọi người cũng muốn nhìn thấy nụ cười của cậu, nhưng ở giai đoạn này, anh khuyên cậu nên đóng phim kinh dị với diễn xuất vốn có của mình. Khi kiếm được một số tiền nhất định và không phải lo lắng về cuộc sống thì cậu có thể thử sức ở nhiều thể loại hơn.” Đạo diễn Khương nói trúng tim đen.

“Diễn xuất vốn có?” Hàn Phi sờ sờ mặt: “Được rồi, ngày mai em sẽ có một cuộc trò chuyện vui vẻ với anh ấy.”

Cúp điện thoại, Hàn Phi vẫn chưa bình tĩnh được, bộ phim điện ảnh đầu tiên hắn đóng chính sắp được công chiếu, nói không sốt sắng là nói dối.

“Để xem được bộ phim vào ngày mai, nhất định đêm nay trong trường học mình phải sống sót.”

Tùy tiện ăn vài thứ, Hàn Phi đi tìm Lệ Tuyết, bám lấy cô ấy để học một số kỹ năng chiến đấu mới.

Những kỹ thuật này không phức tạp, nhưng lại đơn giản và trí mạng.

Trong đó có một số phương pháp chiến đấu không thể tìm thấy được trên internet, chúng đều được Lệ Tuyết tổng hợp dựa trên kinh nghiệm thực chiến của bản thân, rất hữu ích đối với Hàn Phi.

Nếu như trước đây Hàn Phi chỉ thuần thục chiến đấu cơ bản, thì hiện tại đã bắt đầu phát triển theo hướng chiến đấu chuyên nghiệp.

Ba giờ chiều, Hàn Phi trở về nhà.

Sau khi tắm xong, hắn bắt đầu đọc sách liên quan đến giáo dục, rồi xem nhiều video về lớp học và các mẹo dạy học của một giáo viên tuyến đầu.

Hắn thực sự đầu tư vào nhân vật thầy giáo, thậm chí còn liên tục đưa ra những ám thị tâm lý cho bản thân.

"Nhân ái, bao dung, nhẫn nại, tôn trọng, mình muốn đối xử bình đẳng với tất cả những đứa trẻ và để chúng coi mình như một người cha."

Hàn Phi đã luyện tập với người thầy trong video cho đến khi màn đêm buông xuống.

Kéo rèm cửa sổ lại, Hàn Phi đứng trước bức tường, ghi nhớ tất cả thông tin liên quan đến trường Học viện tư thục Ích Dân.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong đầu Hàn Phi hiện lên địa hình nhà vệ sinh của ký túc xá, hắn hít sâu một hơi rồi đội mũ bảo hiểm trò chơi vào.

Màu máu như triều cường trút xuống, điên cuồng chấn động thành thị, trong một mảnh đỏ như máu, Hàn Phi mở mắt ra.

Một mùi tanh tưởi lướt qua chóp mũi, Hàn Phi vẫn đang đứng trong buồng vệ sinh tầng một, xung quanh đều rất yên tĩnh.

Chiếc nhẫn của người chủ nhà trên đầu ngón tay truyền đến hơi lạnh, Hàn Phi nhẹ nhàng đẩy cửa buồng vệ sinh, sau đó từ trong ô vật phẩm lấy ra bộ đồng phục học sinh màu đỏ.

Ngay sau khi bộ đồng phục tràn ngập âm khí được lấy ra, bóng đen trong góc tường bắt đầu vặn vẹo, phảng phất có một con rắn đen từ đó chui ra.

"Mày trốn tốt đấy." Bản thân thứ này do Từ Cầm nuôi nấng rất giỏi ẩn nấp, nó còn có thể lừa được con quái vật vô danh kia, chớ đừng nói chi dăm ba cái con lệ quỷ và quái vật tép riu trong trường học này.

Nhưng so với khả năng ẩn nấp thì những năng lực khác của nó lại không được tốt như vậy.

“Rắn đen” từ trong góc tường chui ra rồi trườn lên bộ đồng phục học sinh màu đỏ, hút lấy âm khí và oán khí trong bộ đồng phục, cơ thể nó lại bắt đầu từ từ lớn thêm.

“Năng lực của tên tiểu tử này là ăn nuốt, nhưng hiện tại cơ thể nó còn quá nhỏ, chưa thể nuốt được những đồ vật tương đối lớn.” Những vật phẩm chứa âm khí kia cũng không có tác dụng quá lớn đối với Hàn Phi, không bằng để toàn bộ cho con tiểu quỷ của Từ Cầm ăn, nếu nó có thể nhanh chóng hồi phục, thì Hàn Phi cũng có một sức tự vệ nhất định.

Để cho “rắn đen” tùy ý hút âm khí trong bộ đồng phục học sinh, Hàn Phi lặng lẽ đi tới cửa nhà vệ sinh.

Những mảnh kính vỡ trên mặt đất đã được dọn dẹp sạch sẽ, cửa sổ bị vỡ cũng đã được thay bằng cửa sổ mới, điểm khác biệt duy nhất so với đêm qua là trên cửa phòng giáo viên quản nhiệm có thêm một tấm biển — không phận sự miễn vào.

Đàn tế mà Hàn Phi để dưới gầm giường cũng bị giáo viên quản nhiệm tìm thấy và ném xuống dưới đống đồ điện công suất lớn tịch thu được.

“Đêm qua, trong tòa nhà có 4 nữ sinh tử vong, nhưng mọi người xem như không có chuyện gì xảy ra, cửa ký túc xá vẫn khóa.”

Giáo viên quản nhiệm không có trong phòng, Hàn Phi muốn vào lấy đàn tế ra, nhân tiện kiểm tra xem có chìa khóa dự phòng cho từng phòng hay không.

Vừa mở cửa bước vào phòng giáo viên quản nhiệm, hắn liền nghe thấy giữa hành lang tầng một có tiếng mở cửa.

Núp sau cánh cửa và lén nhìn trong bóng tối, Hàn Phi phát hiện một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi đang khom người lén lút đến gần phòng giáo viên quản nhiệm.

Lúc đầu nó ở rất xa và Hàn Phi không thể nhìn rõ, nhưng khi đứa trẻ đến gần hơn, Hàn Phi đã nhận ra nó ngay lập tức.

Đứa trẻ này là tên lưu manh đã tự tử bằng cách nhảy lầu ở trong trường Học viện tư thục Ích Dân, gầy như que củi, mặt

chữ điền, mắt to, tóc nửa vàng nửa đen, trên cánh tay có xăm một chữ hận.

"Tại sao nó lại vào được tòa nhà ký túc xá nhỉ?"

Người bị hại đang tới gần, hiện tại gặp được, Hàn Phi đương nhiên sẽ không buông tha cho nó.

Khi thằng nhóc đang đứng cạnh cửa sổ chậm rãi vươn đầu nhìn lén vào trong, Hàn Phi cũng vừa lúc ló đầu ra.

Bốn mắt nhìn nhau, thằng nhóc giật nảy cả mình.

"Suỵt! Đừng nói gì cả!" Khi đối phương đang lùi về phía sau, Hàn Phi một tay túm lấy cổ áo, một tay bịt miệng, vừa nhìn thì có vẻ là một người rất có kinh nghiệm, thường xuyên làm loại chuyện như vậy.

Sau khi thằng nhóc bình tĩnh lại, Hàn Phi mới từ từ buông tay.

"Giáo, giáo viên quản nhiệm? Sao lại thay đổi?"

"Ở đây không an toàn. Chúng ta đến phòng ký túc xá mà cậu vừa mới đi ra để nói chuyện."

Hàn Phi đặt đàn tế chứa Khóc vào trong nồi điện, đậy nắp lại, tay cầm nồi điện bước ra khỏi phòng giáo viên quản nhiệm.

Hai người trở lại phòng 104 ở giữa hành lang, Hàn Phi thở phào nhẹ nhõm sau khi cánh cửa đóng lại.

"Tại sao cậu lại có chìa khóa phòng này?" Hàn Phi giấu chiếc nồi điện có chứa đàn tế dưới gầm giường rồi bắt đầu tra hỏi thằng nhóc.

"Em, em là học sinh ở đây, tất nhiên em có chìa khóa rồi!" Thiếu niên rất mạnh miệng.

"Tên cậu là Trương Quan Hành, mười bảy tuổi, đã bỏ học một năm không lý do, bắt đầu lêu lổng cùng đám thanh niên xung quanh trường, và tự đặt tên cho mình là chó hoang." Hàn Phi ghi nhớ tất cả thông tin của người chết: "Tôi biết cậu rất rõ đấy, hy vọng cậu đừng có nói dối."

Thằng nhóc không ngờ Hàn Phi lại biết rõ như vậy, nó rụt cổ một cái, vẻ mặt có chút mất tự nhiên.

"Nào, nói cho tôi biết cậu vào ký túc xá bằng cách nào? Tới đây làm gì? Tại sao lại có chìa khóa của phòng này?" Vẻ mặt của Hàn Phi không quá nghiêm khắc, mang lại cho người ta cảm giác không tức giận hay tự phụ.

"Vậy thì có liên quan gì đến thầy?" Thằng nhóc liếc nhìn Hàn Phi, có vẻ rất chán ghét người lớn.

"Gần đây trong trường xảy ra một số chuyện không tốt, tôi là một giáo viên mới, tôi có nghĩa vụ bảo vệ sự an toàn của tất cả học sinh, bao quát từng học sinh đang theo học tại ngôi trường này." Hàn Phi đã nói rất rõ ràng, hắn cũng muốn bảo vệ cậu thiếu niên trước mặt.

"Thầy là giáo viên mới?" Thằng nhóc cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nó do dự nói: "Em đã từng ở trong ký túc xá này. Chìa khóa là ban đầu được giao. Em không trộm đồ trong ký túc xá đâu, thỉnh thoảng em quay lại bởi vì em thực sự không có chỗ ngủ."

"Không có chỗ ngủ sao?"

"Sau khi bố mẹ em ly hôn, họ liên tục uống rượu, uống xong về nhà thì đánh đập em rồi nôn mửa khắp nơi. Đó căn bản không phải là nhà, đến bãi rác còn sạch hơn." Thằng nhóc che chữ xăm trên cánh tay.

"Sau đó làm thế nào mà cậu vào được tòa nhà ký túc xá?" Hàn Phi đối với chuyện này rất tò mò, cửa khu ký túc xá khóa chặt, toàn bộ tầng một ký túc xá đều được trang bị lưới chống trộm.

"Người bạn thân nhất của em sống ở phòng 201 trên tầng 2. Em thường leo lên phòng của bọn nó bằng cách trèo lên lưới chống trộm, sau đó lại lén quay về." Vẻ mặt thằng nhóc có chút kỳ quái, dường như còn đang che giấu điều gì đó.

"Cậu có gì muốn nói thì cứ nói hết đi. Tôi là giáo viên, tôi có thể giúp cậu."

“Thực sự bây giờ em đang bị mắc kẹt ở đây và không thể thoát ra được.” Thằng nhóc chậm rãi nói thật: “Vừa rồi em chỉ muốn lấy trộm chìa khóa từ phòng giáo viên quản nhiệm thôi.”

“Mắc kẹt ở đây? Ý cậu là sao? Cậu không thể leo xuống từ tầng hai nữa à?”

“Bạn em xảy ra chuyện, mấy người trong phòng ký túc xá bọn nó dường như cũng…” Thằng nhóc do dự hồi lâu, cuối cùng nói: “Chết hết rồi.”

“Chết hết rồi á?!”

“Cách đây một thời gian, bạn em không biết tìm thấy một cái bình ở đâu trong trường. Sau khi nó mang cái bình về ký túc xá thì tối nào cũng nói chuyện với cái bình đấy. Sau đó, kết quả học tập của nó đột nhiên tiến bộ vượt bậc.” Trong mắt thằng nhóc mang theo một sự sợ hãi.

“Em vốn nghĩ nó đã bắt đầu học hành chăm chỉ, nhưng khi đến ký túc xá của bọn nó, em thấy không chỉ nó, mà tất cả mọi người trong phòng đều vây quanh cái bình.”

“Sắc mặt bọn nó trắng bệch, nhìn vào bên trong cái bình, không ngừng nói chuyện gì ấy.”

“Lúc đầu em cũng không để ý, nhưng vài ngày sau khi em đến phòng ký túc xá của bọn nó, bạn em thì không thấy đâu! Ba người bạn cùng phòng còn lại của nó thì vẫn đang vây quanh cái bình.”

“Em sợ lắm. Sau khi chạy ra khỏi phòng ký túc xá của bọn nó, em nhanh chóng gọi điện cho bạn thân.”

“Điện thoại được kết nối, bạn em vẫn nói chuyện bình thường, nhưng lại có một chút tiếng vọng.”

Chương 155: Câu chuyện kỳ lạ trong trường học của Kim Sinh

“Tiếng vọng hả?”

“Vâng, có cảm giác như nó đang đứng trong một căn phòng trống bị bịt kín.” Trương Quan Hành đưa tay ra hiệu: “Trên điện thoại, nó bảo nó ổn và đang học trên lớp, vì vậy em không phải lo lắng.”

“Em thầm nghĩ thằng tiểu tử này thật sự là thay tính đổi nết rồi. Trước kia khi tan học nó thường chạy nhanh hơn bất cứ một ai, không muốn ở lại lớp thêm một giây nào. Bây giờ sau khi tan học nó còn ở lại để học. Vậy cũng không có gì ngạc nhiên khi nó tiến bộ vượt bậc như vậy.”

“Em nghe giọng điệu nói chuyện của nó không có gì khác thường, lại còn nói đùa em nữa, cho nên lo lắng trong lòng cũng dần dần biến mất.”

“Điều thực sự khiến em cảm thấy có vấn đề là em đã gọi lại cho nó sau 11 giờ tối.”

“Giọng nói trong điện thoại rất mơ hồ, em hỏi nó đang làm gì, nó nói vẫn đang học trên lớp!”

“Lúc đó lớp học đã khóa cửa và tắt đèn rồi. Làm sao nó có thể học ở đó được?”

“Em cảm thấy có điều gì đó không ổn, vì vậy em đã lặng lẽ ra khỏi phòng 104 và chạy đến phòng 201.”

“Em đã thử gõ cửa, nhưng phát hiện ra rằng cửa phòng của bọn nó không khóa.”

“Đẩy cửa nhìn vào trong, em phát hiện bên cạnh cái bình chỉ còn có một học sinh.”

“Nó cúi đầu chăm chú nhìn vào trong cái bình, vẻ mặt vô cùng đáng sợ.”

“Em không dám đi tới, cầm cái chổi sau cánh cửa chạm nhẹ vào nó. Nó quay đầu lại, vẻ mặt nhất thời trở lại bình thường, cứ như những gì em vừa nhìn thấy là ảo giác của chính mình vậy.”

“Nó ra dấu cho em không được nói, rồi vô cùng thần bí vẫy vẫy tay với em, ra hiệu cho em đến xem bên trong bình hình như có chứa thứ gì.”

“Nói thật là em rất tò mò, cái bình đó dường như có một loại ma lực thần kỳ, không ngừng hấp dẫn người khác đến.”

“Bước chân của em không tự chủ được cứ đi về phía trước. Khi tỉnh táo lại, em đã vào phòng 201 từ lúc nào rồi.”

“Học sinh bên cạnh cái bình nhìn em cười, nhưng em phát hiện nụ cười của nó rất giả tạo, tựa như nụ cười này không phải của nó, mà là có cái gì khác được trốn trong cơ thể nó vậy.”

“Em không dám đi qua nên lớn tiếng gọi tên bạn em, nhưng không có ai đáp lại. Lúc đó đã gần mười hai giờ đêm rồi!”

“Em biết bạn em không ở trong phòng, vì vậy em đã lấy điện thoại di động của mình ra, vừa bấm số của nó vừa chạy ra ngoài.”

“Điện thoại đổ chuông thì được kết nối ngay. Em hét vào điện thoại, nhưng một lúc sau, hai giọng nói của bạn em xuất hiện trong phòng cùng một lúc!”

“Một giọng nói truyền đến từ điện thoại di động của em, giọng nói còn lại đến từ cái bình đó!”

“Em hoảng sợ, vừa quay đầu lại nhìn thì thấy học sinh đang đứng cạnh bàn bị một cánh tay túm cổ.”

“Cánh tay tái nhợt kia tóm lấy nó từng chút một lôi vào trong bình.”

“Miệng bình màu đen có một vết máu, căn phòng trống rỗng, như thể những học sinh kia chưa bao giờ ở đó ấy.”

“Chân em nhũn ra. Lúc này, em lại nghe thấy tiếng của bạn mình. Nó bảo em đi vào trong bình với nó.”

“Về sau không biết bằng cách nào mà em chạy ra được khỏi phòng ký túc xá đấy nữa. Dù sao thì em cũng không dám vào phòng 201 nữa đâu.”

Trương Quan Hành rõ ràng là bị dọa đến phát sợ, nó bình thường rất nghịch ngợm nhưng bây giờ lại giống như học sinh gương mẫu, hỏi gì trả lời nấy.

“Thầy ơi, thầy có thể đưa em ra khỏi tòa nhà ký túc xá này được không? Tòa nhà này thực sự càng ngày càng kỳ quái! Em cảm giác như là nếu còn tiếp tục ở lại đây, sớm muộn cũng có chuyện xảy ra!”

Sau khi nghe câu chuyện của Trương Quan Hành, trong đầu Hàn Phi xuất hiện âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ ẩn rank G – chiếc bình.”

“Yêu cầu nhiệm vụ: Dùng tay mở chiếc bình, nhìn vào bên trong chiếc bình và giữ trong ba phút.”

“Giới hạn thời gian của nhiệm vụ: Nhiệm vụ sẽ tự động được kích hoạt trong vòng một giờ. Nếu trong một giờ nhiệm vụ không được hoàn thành, sẽ bị coi là thất bại.”

“Chú ý! Học viện tư thục Ích Dân là một bản đồ đặc biệt! Sau mỗi một nhiệm vụ, độ khó của bản đồ sẽ được tăng lên!”

Hàn Phi vẫn rất vui vẻ sau khi nghe thấy lời nhắc nhở, nhưng khi nhìn thấy yêu cầu nhiệm vụ, vẻ mặt hắn thay đổi ngay lập tức.

Biết rõ việc nhìn vào trong chiếc bình có thể sẽ gặp bất trắc, nhiệm vụ ẩn này lại còn đòi hỏi hắn phải chủ động mở bình ra.

Nếu hắn muốn rời khỏi trò chơi, hắn bắt buộc phải hoàn thành một nhiệm vụ đồng thời phải ở đủ ba giờ.

Để có thể out game thành công, trước tiên Hàn Phi phải chấp nhận nhiệm vụ có thời hạn này.

Thời điểm Hàn Phi tiếp nhận nhiệm vụ chiếc bình, trong đầu lại xuất hiện âm thanh của hệ thống.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ ẩn rank F của Học viện tư thục Ích Dân - Câu chuyện kỳ lạ trong trường học của Kim Sinh."

"Câu chuyện kỳ lạ trong trường học của Kim Sinh (nhiệm vụ ẩn rank F): Hoàn thành bảy thử thách về câu chuyện kỳ lạ trong Học viện tư thục Ích Dân!"

"Giới hạn thời gian của nhiệm vụ: Nhiệm vụ sẽ tự động kết thúc sau bảy ngày trò chơi được kích hoạt. Nếu nhiệm vụ không được hoàn thành sau bảy ngày chơi game, sẽ bị coi là thất bại!"

"Chú ý! Tất cả các nhiệm vụ trong bản đồ ẩn đều là nhiệm vụ ẩn, phần thưởng vô cùng phong phú!"

Nhìn bảng nhiệm vụ, Hàn Phi không ngờ lại đột nhiên nhận được hai nhiệm vụ, trong đó cái tên Kim Sinh lại trực tiếp xuất hiện trong nhiệm vụ rank F. Nhiệm vụ này chắc chắn là nhiệm vụ mấu chốt nhất trong Học viện tư thục Ích Dân!

"Cần phải hoàn thành bảy thử thách về câu chuyện kỳ lạ cơ à?"

"Thầy ơi? Thầy! Này thầy!" Trương Quan Hành kêu nhẹ vài tiếng, lúc này Hàn Phi mới phản ứng.

"Có chuyện gì sao? Quan Hành?" Hàn Phi kích hoạt nhiệm vụ từ tên lưu manh Trương Quan Hành nên bây giờ xưng hô trở nên thân thiết với nó.

"Cái tên Quan Hành là do bố em đặt cho em. Em đã sớm không cần nó nữa rồi. Sao thầy không gọi em là chó hoang? Đây là cái tên trên đường…"

"Tuổi còn nhỏ đừng có học thói xã hội đen từ người khác. Chờ sau khi đưa em ra ngoài, thầy sẽ thiết lập lại những giá trị sống đúng đắn cho em." Hàn Phi dùng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn vỗ vai Trương Quan Hành, từ người thằng nhóc hắn cảm nhận được sự sợ hãi, căm thù cha mình.

“Thầy là giáo viên, em nghe lời thầy.” Đối mặt với nguy hiểm không rõ, Trương Quan Hành coi như cũng có kinh nghiệm: “Vậy chúng ta tìm giáo viên quản nhiệm trước? Hay là liên hệ với những giáo viên khác trước hả thầy?”

“Trước tiên chúng ta về phòng 201. Thầy muốn xem cái bình đó.” Hàn Phi vừa nói đã dọa sợ Trương Quan Hành.

“Thầy không tin những gì em nói sao?”

“Bởi vì tin nên thầy mới muốn đến đó! Trong bình có đến bốn học sinh của thầy. Em muốn thầy bỏ mặc chúng nó và trốn thoát một mình à? Đây là điều mà một giáo viên có thể làm được hay sao?” Hàn Phi bắt lấy tay Trương Quan Hành; “Đi nào.”

“Thầy muốn em đi cùng sao? Chờ một chút! Thầy ơi! Thầy buông tay ra trước đã!”

“Đừng có ồn ào, trong tòa nhà này còn nhiều thứ nguy hiểm hơn cái bình đó đấy. Em đi theo thầy là an toàn nhất.” Hàn Phi nghiêm túc nói: “Thầy sẽ đi cứu bốn học sinh bị nhốt trong bình, làm sao có thể yên tâm để em ở lại đây một mình?”

Hàn Phi đưa Trương Quan Hành đi cùng, hai người bọn họ lặng lẽ ra khỏi phòng 104 và đi vào hành lang bên trái.

Màn đêm dày đặc, những bóng đen thi thoảng lóe lên trong tòa nhà ký túc xá tối om, thỉnh thoảng lại còn xuất hiện đôi mắt đỏ tươi ở cuối hành lang.

Phòng 201 ở ngay đầu hành lang, cửa phòng đóng không chặt để lại một khe hở.

“Hay là thầy để em đợi ở cửa đi?”

“Em bị dọa sợ đến mức này mà còn đòi đi làm xã hội đen à? Thật có lỗi với cái tên chó hoang đấy.” Hàn Phi kéo Trương Quan Hành vào phòng 201, hắn lặng lẽ đóng cửa lại.

Phòng 201 trông rất bình thường, nhưng trên chiếc bàn gỗ trong phòng lại có một chiếc bình sẫm màu khá cũ kỹ.

“Thầy ơi, đừng lại gần! Trong cái bình đó sẽ vươn ra một cánh tay đấy!”

“Em đứng cạnh cửa cầm chổi nhé. Nếu thấy thầy bắt đầu mất lý trí, em sẽ dùng chổi đánh thầy.”

“Dạ được.”

Hàn Phi từng bước đến gần cái bình, khi đi nhanh đến bên cạnh bình, hắn quay đầu lại nói với Trương Quan Hành: “Nếu cây chổi vẫn không đánh thức được thầy, hoặc nếu thầy bị quỷ bắt vào trong bình, thì em đừng do dự, tranh thủ thời gian trốn ngay về phòng 104 nhé, tuyệt đối đừng có chạy lung tung.”

Sau khi dặn dò Trương Quan Hành xong, Hàn Phi để vật cưng của Từ Cầm quấn quanh cánh tay mình, hắn bắt đầu nâng cái nắp chiếc bình đen lên.

Chương 156: Vật thể bị nguyền rủa rank G - chiếc bình ước nguyện

Có chút mát lạnh từ đầu ngón tay truyền đến, sau đó cảm giác lạnh lẽo xâm nhập vào trong cơ thể, từ từ đóng băng ý thức.

Hắn nhìn xuống, miệng bình đen kịt không ngừng mở rộng trước mặt, mặt nước dưới đáy bình gợn sóng, từ từ nổi lên một khuôn mặt người tái nhợt.

Khuôn mặt kia ở đáy bình, ngơ ngác nhìn Hàn Phi, sắc mặt từng chút thay đổi.

"Bạn muốn gì? Bạn đang khao khát điều gì?"

Một giọng nói xa lạ truyền đến, sau đó vang lên từ trong đáy lòng Hàn Phi.

Hắn không muốn trả lời, nhưng khát vọng sâu thẳm trong trái tim lại bị khuấy động.

Mặt người dưới nước dần dần hiện rõ, miệng không ngừng nói ra các loại tham vọng, bao gồm cả tiền tài, sắc đẹp, danh vọng, tài lộc.

Đối với những thứ này, trong lòng Hàn Phi không hề dao động, nhưng khi mặt người đọc ra hai chữ chân tướng, Hàn Phi cảm thấy ý thức của mình bắt đầu sa sút.

Hắn vung cả hai tay để tóm lấy một cái gì đó, nhưng chỉ có hắn là người duy nhất trong bóng tối.

"Bạn muốn chân tướng ư?"

Thần thức như bị lôi vào trong bình, toàn thân bị cảm giác lạnh lẽo bao trùm, Hàn Phi hoàn toàn không tự chủ được, đây không phải chuyện đơn giản dùng ý chí là có thể giải quyết được.

Như thể bị rơi vào hang tối, thần thức của Hàn Phi rơi xuống vực sâu băng giá.

Hắn cảm thấy trong phổi càng ngày càng ít không khí, cố gắng vùng vẫy một cách tuyệt vọng, nhưng ý thức vẫn cứ chìm dần.

Ngẩng đầu lên, Hàn Phi nhìn thấy khuôn mặt người vốn dĩ chìm ở dưới nước, lúc này mới nổi lên trên mặt nước.

Nó vẫn nhìn chằm chằm vào Hàn Phi, nhưng ngũ quan đã trở nên giống hệt Hàn Phi lúc nào không biết.

Miệng khẽ mở ra rồi khép lại, khuôn mặt như muốn nói với Hàn Phi điều gì, nhưng chỉ nói được một chữ, khuôn mặt đó lại hiện ra một vết nứt gớm ghiếc.

Ngay lúc đó, ý thức Hàn Phi trở nên rõ ràng hơn một chút, hắn cúi đầu liếc mắt nhìn về phía nước sâu bên trong bình.

Dưới đáy u ám lần lượt có từng người trầm tĩnh, bọn họ giống như con rối mất đi linh hồn, chồng chất lên nhau, tóc tai rũ rượi theo dòng nước, trong mắt không có một tia sáng, trống rỗng vô hồn.

Càng đi xuống càng khó giãy giụa, Hàn Phi liều mạng đi ngược dòng, nhưng sức lực càng ngày càng yếu.

Ngạt thở, đau đớn, kiệt quệ, ý thức càng ngày càng mơ hồ, nếu lúc này Hàn Phi ngoan ngoãn nhắm mắt từ bỏ phản kháng, có lẽ sẽ không còn phải chịu đựng thống khổ nữa.

Dưới đáy nước sâu không ngừng vang lên những tiếng nói dụ dỗ Hàn Phi, từng cánh tay tái nhợt dường như tượng trưng cho những dục vọng khác nhau, chúng từ từ vươn lên, cố gắng bắt lấy Hàn Phi vẫn đang cố chấp.

Phổi đau rát, đầu óc choáng váng, tay chân gần như mất kiểm soát, nhưng dù trong tình huống này, Hàn Phi vẫn không nguyện ý chìm xuống.

Hắn muốn sống, hắn muốn nhìn thấy ngày mai.

Dùng chút lý trí duy nhất còn sót lại, Hàn Phi cố gắng mở ra giao diện thuộc tính, nhưng hiện tại hắn đang ở trong trạng thái đặc biệt, nơi ý thức đã bị tước đoạt mất, ngoại trừ hai thiên phú chiêu hồn và hồi hồn thì tất cả các năng lực khác trên bảng giao diện đều là màu xám.

Ôm lấy một tia hy vọng cuối cùng, Hàn Phi định thử chiêu hồn trong chiếc bình này, nhưng chưa kịp dùng đến thiên phú của người quản lý thì khuôn mặt nổi trên mặt nước bỗng lộ ra vẻ đau khổ.

Khuôn mặt người trong bình phải thỏa mãn lòng tham của kẻ khác thì mới có thể giam cầm linh hồn họ.

Mà lòng tham của Hàn Phi lại rất đặc biệt, đó là theo đuổi chân tướng một cách mạnh mẽ.

Để thỏa mãn lòng tham của Hàn Phi, khuôn mặt trong bình dường như nhắc đến cả sự tồn tại không thể xác định.

Vết nứt trên khuôn mặt dần dần tăng lên, nó dường như từ bỏ quy tắc của chính mình, không định nói cho Hàn Phi biết chân tướng, mà điều khiển đống thi thể dưới đáy nước, cưỡng ép giữ Hàn Phi lại.

Khi những vết nứt trên mặt người ngày càng nhiều, Hàn Phi cũng ngày càng tỉnh táo, ký ức bị nhìn trộm từ từ quay trở lại, hắn cảm thấy sự kiểm soát mà mình đang phải chịu càng ngày càng yếu đi.

Cắn chặt răng, Hàn Phi dùng hết sức bơi lên mặt nước!

Khi đầu ngón tay hắn chạm vào mặt nước, một luồng tơ màu đen quấn quanh cánh tay lôi hắn ra khỏi đầm sâu bên trong!

"Tách!"

Trên chiếc bình đen kịt xuất hiện một vết nứt nhỏ, Hàn Phi đứng bên cạnh bàn ánh mắt khôi phục trở lại bình thường.

Lưng hắn ướt đẫm mồ hôi lạnh, nửa thân trên bị vật cưng của Từ Cầm quấn chặt, vật cưng kia thì một nửa thân thể vẫn còn ở trong bình.

"Nguy hiểm quá!"

Thân thể Hàn Phi khẽ run lên, nếu như lòng tham của hắn không phải chân tướng mà là thứ khác, thì ngay cả cơ hội phản kháng hắn cũng không có.

Hắn mơ hồ nhớ ra khi ý thức của mình hoàn toàn mờ mịt sắp chìm xuống, khuôn mặt đột nhiên xuất hiện một vết nứt.

Chính vì khuôn mặt kia bị một loại tổn thương nào đó nên Hàn Phi mới lấy lại được sự tỉnh táo.

Những người tham lam truy tìm ra chân tướng là cực kỳ hiếm thấy, mà chân tướng này còn liên quan đến những thứ không thể xác định được thì còn hiếm gặp hơn.

Khuôn mặt trong bình trong lúc lơ đãng vô tình nhắc đến thứ không thể xác định kia.

Kéo bóng đen của Từ Cầm ra khỏi bình, điều mà Hàn Phi không ngờ tới là bóng đen còn mang từ bên trong ra rất nhiều giấy tờ đã cũ nát.

Có những điều ước khác nhau được viết trên những tờ giấy đó, trong đó có điều ước để ai thích mình, để mình giành vị trí đầu tiên trong bài kiểm tra, để mình không bị trượt, để ai là người hôm nay gặp xui xẻo, lại còn có cả để ai chết ngày hôm nay nữa, v.v.

Giữa đống giấy lộn, Hàn Phi còn nhìn thấy một mảnh xương nhỏ.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ ẩn rank G - chiếc bình.

Điểm kỹ năng cơ bản: +1

Phần thưởng độc nhất cho nhiệm vụ ẩn – chiếc bình ước nguyện."

"Chiếc bình ước nguyện (vật phẩm nguyền rủa rank G): Có một chiếc bình được chôn ở một góc vườn trường. Theo truyền thuyết, nếu bạn thực hiện một điều ước trong chiếc bình đó, điều ước của bạn sẽ thành hiện thực. Truyền thuyết này ban đầu được kể lại bởi một nữ sinh. Cô bé nói rằng cô bé rất ghét em trai, sau đó cô bé đã ước với chiếc bình, kết quả là em trai mình đã thực sự biến mất."

"Bạn đã hoàn thành thử thách một câu chuyện kỳ lạ trong trường học, câu chuyện kỳ lạ trong trường học của Kim Sinh thuộc Nhiệm vụ ẩn rank F đã đạt được một phần bảy."

Sau khi đọc thông tin nhiệm vụ, có lẽ Hàn Phi đã đoán ra cách để cô nữ sinh hiện thực hóa ước nguyện của mình là giết chết em trai mình rồi giấu một phần cơ thể vào trong chiếc bình.

Đó không phải là chiếc bình hoàn thành ước nguyện của cô bé, cái gọi là chiếc bình ước nguyện chỉ là một cái cớ để che giấu đi tội ác.

"Có một người chết trong bình."

Hàn Phi cau mày xem xét, bóng đen không tim không phổi bên cạnh ăn nuốt từng ngụm âm khí và nguyền rủa trên giấy tờ ghi ước nguyện, tên tiểu tử này thật là, không từ chối bất kỳ cái gì cả, thứ gì cũng ăn.

"Thầy ơi? Thầy không sao chứ?" Trương Quan Hành dùng chổi chọc vào eo Hàn Phi, không chắc chắn lắm hỏi.

"Vừa rồi ý thức thầy bị hút vào trong bình, suýt chút nữa là không thoát được ra rồi."

"Vậy thầy có nhìn thấy bạn em ở trong bình không?"

"Bạn em có lẽ đã bị nguyền rủa trong bình đồng hóa rồi." Hàn Phi cầm cái nắp đậy kín chiếc bình đen lại một lần nữa, ở một mức độ nào đó, chiếc bình ước nguyện này cũng được coi là một vũ khí tốt đấy.

Chương 157: Tiếng gõ cửa lúc nửa đêm

Mở cửa tủ trong phòng, Hàn Phi giả vờ đặt cái bình ước nguyện vào trong tủ, thật ra là muốn thử xem có thể thu được cái bình vào ô vật phẩm hay không.

Hắn thử đi thử lại mấy lần mà không thành công, cuối cùng đành phải bỏ cuộc.

"Trương Quan Hành, em có biết trong khu ký túc xá còn xảy ra chuyện kỳ quái gì không?" Hàn Phi cầm chiếc bình màu đen nhìn Trương Quan Hành.

Tên tiểu tử này không hiểu sao Hàn Phi lại hỏi một câu kỳ quái như vậy, không dám tùy tiện nói lung tung, suy nghĩ một hồi rồi mới mở miệng: "Em nghe bạn gái kể có một người chết trong phòng ngủ nữ sinh phòng 304 tầng 3, không biết nguyên nhân cụ thể. Sau nửa đêm, nữ sinh phòng 304 đều có thể nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, như thể có người đi tới đi lui trên tầng 3, giống như bạn gái đã chết đang tìm đường trở về phòng vậy."

"Bạn gái của em á? Hiện tại các em đã đủ tuổi hẹn hò chưa hả?"

"Thầy à, đây không phải vấn đề mấu chốt mà! Mấu chốt là người chết đã trở lại kìa!"

"Vậy cũng không thể yêu đương sớm như thế chứ, em có thể tiếp tục nói đi." Hàn Phi phát hiện Trương Quan Hành không biết chuyện đã xảy ra với Sơ Hạ, cho nên đứa nhỏ này không phải là người trốn trong phòng thể dục.

"Người ta đồn rằng, nguyên nhân khiến nữ sinh phòng 304 gặp nạn là do bị các nữ sinh cùng phòng ký túc xá cô lập và bắt nạt. Bạn gái đó rất ưa nhìn, nhưng gia cảnh tương đối nghèo, thành tích học tập cũng bình thường, tính cách thì hướng nội, cảm giác là một người rất ôn hòa, cho dù thế nào cũng đều không tức giận, ai mà biết cuối cùng bạn ấy lại làm những chuyện bốc đồng như vậy."

“Em cho rằng người ta có tính khí tốt, nhưng có thể người ta đã phải rất kiềm chế, chỉ là không bộc lộ ra ngoài mà thôi.” Hàn Phi để Trương Quan Hành cầm bình: “Trước tiên chúng ta tìm kiếm một chút trong phòng ký túc xá này đi. Nếu không phát hiện gì nữa thì lên tầng ba xem một chút.”

“Tầng ba? Trên đó có phòng ngủ của nữ sinh kia mà!”

“Không những nam sinh mà nữ sinh cũng đều là học sinh của thầy.”

Kéo dài thêm thời gian để có thể quit game, Hàn Phi và Trương Quan Hành rời khỏi phòng 201. Lúc này, vật cưng do Từ Cầm nuôi đã biến thành một con mãng xà rất lớn, nó ăn nuốt âm khí trên bộ đồng phục màu đỏ, sách vở, băng video, lại còn ăn hết cả thứ bị nguyền rủa trong chiếc bình ước nguyện, nên cơ thể lớn lên một cách nhanh chóng.

Đi theo cầu thang bên trái, lặng lẽ lên đến tầng 3, Hàn Phi và Trương Quan Hành núp bên cạnh lối thoát hiểm, nhìn hành lang trống trải.

“Lúc trước em đến ký túc xá vào buổi tối, tòa nhà vô cùng náo nhiệt, có phòng còn chơi bài và tán gẫu cả đêm, một số học sinh còn vượt tường ra ngoài chơi. Nhưng mấy ngày gần đây có cảm giác tòa nhà vắng tanh, yên tĩnh đến mức bực bội.”

“Đừng nói chuyện.” Hàn Phi yên lặng nhìn chằm chằm chiếc nhẫn của người chủ nhà, ngón tay không cảm thấy mát lạnh: “Kỳ lạ thế nhỉ.”

Đêm qua giáo viên quản nhiệm đi tuần, còn có ba con tiểu quỷ bí mật giết người, nhưng đêm nay không nhìn thấy bóng dáng một ai, lại càng không nghe thấy tiếng một bước chân.

“Chẳng lẽ giáo viên quản nhiệm và ba con tiểu quỷ kia đều chết hết rồi à?”

Đêm qua Hàn Phi ném cặp sách của ba con tiểu quỷ vào phòng giáo viên quản nhiệm, sau đó hắn trốn vào nhà vệ sinh quit game.

Ba con tiểu quỷ không tìm thấy hắn, có thể sẽ đi tìm giáo viên quản nhiệm gây rối.

Nhưng giáo viên quản nhiệm cũng không phải người tốt lành gì, bà ta đã từng nói một câu là bà ta chỉ giết có một người, sao trong ký túc xá lại có xác chết khắp nơi.

Trong một ký túc xá đáng sợ như vậy, bà ta vẫn có thể đi tuần vào ban đêm, lại còn xử lý tử thi một cách bình tĩnh như vậy, bản thân điều này đã vô cùng dị thường.

"Tốt hơn hết là nên cẩn thận." Hàn Phi nhẹ vỗ vỗ cánh tay Trương Quan Hành: "Em về phòng 104 trốn trước đi. Khi nào thầy giải quyết xong mọi việc ở đây thì sẽ đến gặp em. Đừng có chạy lung tung đấy."

Hàn Phi có thể rời khỏi trò chơi bất cứ lúc nào nếu hắn gặp nguy hiểm, nhưng sau khi hắn rời đi Trương Quan Hành liền thảm rồi.

"Em sẽ ở lại cùng thầy. Phải quay về một mình còn sợ hơn, em cảm thấy an toàn khi đi theo thầy." Trương Quan Hành đã bất giác tin tưởng Hàn Phi, như thể nó thực sự cho rằng Hàn Phi là một giáo viên trong trường.

"Vậy em nhất định phải nghe lời thầy, nếu thầy bảo em chạy, em nhất định phải chạy, đừng do dự nhé."

Cứ ở mãi trong hành lang thế này cũng không phải là một lựa chọn, vì vậy Hàn Phi muốn đến gần xem xét.

Hắn và Trương Quan Hành đi qua hành lang tối tăm và âm u rồi dừng lại ở cửa phòng 304.

Khi hắn đặt tay lên tay nắm cửa, một cảm giác nhớp nháp truyền đến từ đầu ngón tay.

Nhìn xuống, trên tay nắm cửa 304 có một lớp vết máu đỏ thẫm, như thể có một đôi tay chảy máu thường xuyên nắm vào.

"Két…"

Không ai chạm vào cửa, nhưng cánh cửa của phòng 304 đã tự mở.

Mùi nước hoa hăng hắc hòa với mùi tử thi nồng nặc, tạo thành một thứ mùi rất kinh tởm.

Bịt kín mũi miệng, khi Hàn Phi nhìn vào trong phòng thì trong đầu xuất hiện lời nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ ẩn rank G - tiếng gõ cửa lúc nửa đêm."

"Yêu cầu nhiệm vụ: đi vào phòng ngủ 304, không được mở cửa cho dù xảy ra chuyện gì, giữ trong nửa giờ."

"Giới hạn thời gian của nhiệm vụ: Nhiệm vụ sẽ tự động kết thúc trong vòng một giờ sau khi được kích hoạt. Nếu trong một giờ nhiệm vụ không được hoàn thành thì sẽ coi là thất bại."

Trong một khoảng thời gian ngắn, Hàn Phi đã kích hoạt liên tiếp hai nhiệm vụ ẩn, điều này gần như không thể tưởng tượng được trong game [Cuộc sống hoàn hảo] bình thường.

"Lại là một nhiệm vụ có giới hạn thời gian."

Nhiệm vụ ẩn rank G vẫn còn rất khó đối với Hàn Phi, vốn định để Trương Quan Hành rời đi, nhưng một âm thanh kỳ quái đột nhiên vang lên trên hành lang.

Thật khó để diễn tả, nó như thể có người đang lê chân trên mặt đất và cơ thể thì đang bị kéo về phía trước bởi một thứ gì đó.

"Có người tới?"

Không xác định được nguồn phát ra âm thanh, Trương Quan Hành chạy vào phòng 304: "Vào đây trốn một lúc đã thầy!"

Bây giờ đã quá muộn để rời đi, vì vậy Hàn Phi đành phải bước vào phòng 304.

Thời điểm cánh cửa đóng lại, nhiệm vụ ẩn được kích hoạt.

Sau khi xác định cửa đã khóa, Hàn Phi lại đem chổi chắn phía sau cánh cửa.

Một tên lưu manh bị đuổi khỏi trường và một diễn viên có thẻ giáo viên cứ như vậy đứng trong phòng ký túc xá tối tăm.

Không có ánh sáng, cả hai cùng nín thở lắng nghe những âm thanh kỳ quái bên ngoài.

Tiếng móng tay cào cửa, thứ kia cách phòng 304 càng ngày càng gần, Hàn Phi tim đập bắt đầu nhanh.

Không khí trở nên ẩm ướt, mùi thối trong phòng càng nồng nặc, khi cả hai đang căng thẳng nhất thì âm thanh quái đản ở bên ngoài phòng 304 bỗng đi qua.

"Đi rồi sao?" Giọng nói của Trương Quan Hành run rẩy.

"Đừng bất cẩn, bên kia dường như đang di chuyển qua lại trên hành lang đấy." Hàn Phi lui vài bước: "Nhanh lên, tranh thủ thời gian tìm quanh phòng xem có thể tìm được thông tin hữu ích gì không."

Ánh mắt liếc quanh phòng ký túc xá, Hàn Phi có vẻ giống như một cảnh sát với kinh nghiệm điều tra phong phú, thông qua những vật dụng mà những đứa trẻ này để lại, hắn bắt đầu suy đoán về những gì đã xảy ra trong phòng 304.

Hoàn cảnh gia đình của mấy nữ sinh phòng 304 cũng không tính là tốt, ảnh trên thẻ học sinh của chúng cũng rất bình thường, so ra, nữ sinh giường số 4 thực sự trông đẹp hơn, cô bé này có làn da trắng và tỷ lệ cơ thể rất chuẩn.

Trong tủ của bốn người chỉ có số 4 có mỹ phẩm, ngoài ra không có đồ hiệu đắt tiền, hầu hết đều là những bộ trang phục mang tính trải nghiệm do các thương gia tặng.

Có thể thấy cô bé không chịu sử dụng cho lắm, một số hộp mỹ phẩm đã rất cũ.

Tiện tay lấy ra một chai nước hoa, Hàn Phi thử đổ ra, nhưng lại không thể đổ ra được một chút nào.

Nhìn hồi lâu hắn mới phát hiện ra chất keo đã được cho vào chai mỹ phẩm của nữ sinh giường 4.

Đặt cái chai xuống, Hàn Phi lục tìm trong thùng rác một hộp kính áp tròng, mở ra thì thấy trên kính áp tròng cũng có keo.

"Nếu không chú ý mà để dính vào mắt thì nguy rồi."

Hàn Phi đang đứng cạnh giường 4, càng lúc càng phát hiện ra nhiều chi tiết, hắn dần dần biết được chuyện gì đã xảy ra với

cô nữ sinh này.

Chương 158: Ai đã biến cô bé thành quái vật

Nữ sinh giường 4 là một người rất thích làm đẹp. Hoàn cảnh gia đình nữ sinh này không được tốt lắm, bình thường sẽ bớt ăn bớt mặc để tiết kiệm tiền mua mỹ phẩm.

Thích làm đẹp thì không có gì sai, nhưng cô bé càng xinh đẹp thì những người bạn cùng phòng lại càng khó chịu.

Sau khi đợi tiếng bước chân ngoài cửa đi xa, Hàn Phi đập tủ đồ bị khóa của giường 1, tìm thấy một cuốn nhật ký từ đống quần áo cũ.

Trong đó ghi lại ba nữ sinh vì ghen tuông như thế nào mà trở thành ác quỷ.

Ban đầu, tất cả mọi người đều chỉ là những đứa trẻ bình thường, cũng không có gì khác biệt. Nhưng sống chung với nhau lâu sẽ dần bộc lộ phần nào tính cách.

Nữ sinh giường 4 rất hiền dịu, vóc dáng cô bé so với bạn bè đồng trang lứa thì tương đối cao, lại luôn luôn nở nụ cười trên môi.

Nguyên nhân gây ra mọi chuyện dường như bắt đầu từ mỹ phẩm, cô bé bớt ăn bớt mặc để mua một bộ mỹ phẩm giá rẻ, học hỏi cách trang điểm từ các video hướng dẫn trên mạng.

Bình thường giáo viên quản lý tương đối nghiêm khắc, cô bé cũng không dám trang điểm, chỉ chờ đến thứ bảy, chủ nhật khi đi chơi thì mới trang điểm thật nhẹ.

Khi một nhóm người đi chơi, cô bé luôn là người được yêu thích nhất.

Kỳ thực là cô nữ sinh này có kỹ năng trang điểm rất kém, cô bé được mọi người yêu thích chủ yếu là do có tính cách rất tốt.

Rất nhiều người cảm thấy cô bé xinh đẹp, mấy nữ sinh cùng phòng lại còn cho rằng sở dĩ cô bé được yêu thích là do

biết cách trang điểm.

Bọn trẻ tuổi tác cũng không lớn, ban đầu có suy nghĩ tương đối đơn giản.

Mấy nữ sinh cùng phòng thỉnh thoảng sẽ mượn mỹ phẩm của nữ sinh giường 4 để dùng, số 4 rất ít khi từ chối, cô bé còn chủ động trang điểm cho các bạn.

Thế nhưng trong khi ai cũng đều được trang điểm thì khi đi chơi nữ sinh giường 4 vẫn là người được yêu thích nhất.

Một hai lần thì không sao, nhưng dần dần những nữ sinh khác trong phòng cảm thấy chắc chắn là số 4 cố tình trang điểm không kỹ cho bọn chúng, muốn dùng chúng để làm nổi bật bản thân.

Mấy nữ sinh cùng phòng không muốn đi chơi cùng cô bé nữa, nhưng thỉnh thoảng vẫn mượn dùng mỹ phẩm.

Đối với học sinh thì cơ hội để trang điểm rất ít, nhưng một bộ mỹ phẩm thì không thể dùng được nổi cho cả bốn người.

Cho đến một ngày, khi chưa được sự cho phép mà nữ sinh giường 3 đã tự ý sử dụng mỹ phẩm của nữ sinh giường 4, sau đó bị số 4 phát hiện, số 4 tính tình vẫn luôn rất tốt bụng và số 3 đã xảy ra cãi vã.

Mặc dù ngày hôm sau hai bên đã hòa giải nhưng việc hòa giải chỉ là mặt ngoài.

Các nữ sinh trong phòng dần dần nhắm vào nữ sinh số 4, đi ra ngoài chơi mà không rủ cô bé; khi cô bé nói chuyện thì mọi người đều im lặng làm những việc khác; sau lưng thì tung tin đồn nhảm, nói không biết là ai tặng mỹ phẩm cho cô bé, còn nói cô bé thường xuyên về muộn vào tối thứ bảy và chủ nhật.

Nữ sinh số 4 không biết phải giải thích như thế nào, cô bé nhận thấy bạn bè xung quanh dường như đang dần xa lánh mình, ngay cả thầy Mã, một giáo viên chính trực và tốt bụng nhất trường cũng nhìn cô bé với ánh mắt kỳ lạ.

Cô bé đã cố gắng tìm kiếm sự giúp đỡ từ giáo viên, nhưng sau khi bị giáo viên răn dạy mấy nữ sinh cùng phòng càng thêm ghét cô bé hơn.

Cười nhạo cô bé ngày càng thậm tệ hơn, đủ các loại bạo lực lạnh lùng.

Những nữ sinh kia không biết vì cái gì mà ghét cô bé như vậy, càng về sau càng có nhiều người vì không thích mà ghét cô bé thậm tệ.

Nữ sinh giường 4 có tính cách rất hiền dịu, sự cô lập thường xuyên khiến cô bé ngày càng sống hướng nội, cho đến cuối cùng cô bé đã bắt đầu chán học.

Cha mẹ của cô bé cũng chỉ là những người bình thường, kiếm tiền nuôi gia đình đã không dễ dàng gì, bọn họ tìm hiểu tình hình trong trường, từ thầy cô và các bạn thì biết được con gái mình thích trang điểm, ngày nghỉ lại còn thường xuyên về ký túc xá muộn, đầu tiên bọn họ cảm thấy rất sốc và tức giận.

Kết quả học tập thì không tiến bộ, thay vào đó lại còn bớt ăn bớt mặc đi mua mỹ phẩm, cha của cô bé tính tình rất thô bạo, suýt chút nữa đã động tay động chân ở trong trường học.

Bọn họ không đồng ý với ý nghĩ tạm nghỉ học của cô bé, khăng khăng yêu cầu cô bé tiếp tục ở lại trường.

Sau này mọi thứ còn trở nên tồi tệ hơn, trong mắt các nữ sinh phòng 304, nữ sinh số 4 dù có làm gì cũng khiến người khác chán ghét, chỉ cần nhìn thấy số 4 là sẽ cảm thấy khó chịu.

Bọn chúng nhận ra rằng không thể xua đuổi được nữ sinh số 4 dù thế nào đi nữa, dần dần bắt đầu sử dụng những phương thức bí mật và cực đoan hơn.

Từ việc đầu tiên là làm hỏng đồ đạc, làm bẩn quần áo, đến việc đổ keo vào mỹ phẩm, rồi bôi keo vào kính áp tròng của nữ sinh số 4.

Mà đây còn chưa phải là cực hạn của sự ác độc, thậm chí trong vài trang cuối cùng của cuốn nhật ký Hàn Phi còn nhìn thấy, không biết có người trong phòng lấy được thuốc tránh thai ở đâu, nghiền nhỏ rồi đổ vào phích nước nóng và cốc nước của nữ sinh số 4.

Sự ác độc đang lên men, nuốt chửng ba nữ sinh trong phòng ký túc xá, cũng đẩy nữ sinh số 4 vào ngõ cụt.

Vào buổi tối một ngày nghỉ, ba nữ sinh kia thấy nữ sinh số 4 chưa về, còn cười nhạo chuẩn bị bịa ra tin đồn.

Trong đó có một nữ sinh cố tình dùng cái bàn chắn sau cửa, đồng thời dùng chổi để chống cửa khiến cô bé có mang theo chìa khóa thì cũng không vào được.

Bọn chúng đã bàn tính rằng đêm nay không ai được xuống giường ra mở cửa.

Đến hơn 11 giờ đêm, nữ sinh giường 4 vẫn chưa trở về.

Ba nữ sinh còn lại cười hì hì lấy điện thoại di động quay video ghi lại chiếc giường trống số 4, dự định sáng mai sẽ tung tin đồn thất thiệt.

Chúng rất hào hứng muốn đoán xem tại sao nữ sinh số 4 đêm lại không về phòng ngủ, dùng đủ mọi phỏng đoán ác độc để thỏa mãn nội tâm vặn vẹo của chính mình.

Đến hơn ba giờ sáng, trên hành lang xuất hiện tiếng bước chân kỳ quái và tiếng nước chảy róc rách.

Sau đó, có âm thanh từ ổ khóa cửa phòng 304, có người đang dùng chìa khóa để mở cửa.

Bên kia hồi lâu không mở được cửa, ba nữ sinh trong phòng đều đã tỉnh, che miệng cười trộm.

Chìa khóa cuối cùng cũng không mở được cửa, tiếng bước chân chậm rãi rời khỏi phòng 304, cô bé lang thang trên hành lang một lúc lâu, rồi lại quay lại cửa phòng 304 để thử.

Thử đi thử lại mấy lần, âm thanh kia biến mất.

Sáng sớm hôm sau, ba nữ sinh hào hứng đến lớp học với video trên điện thoại di động, chúng thần thần bí bí chia sẻ với các bạn học khác.

Chúng nói nữ sinh giường 4 cả đêm không về, chắc chắn đã làm chuyện gì đó rất xấu xa.

Đám học sinh lấy nữ sinh số 4 làm đề tài bàn tán, cười đùa, chẳng ai quan tâm đến cảm giác của số 4 cả. Theo bọn chúng, chỉ cần ngọn lửa không bùng cháy trên người mình là được.

Tất cả những điều này chỉ thay đổi cho đến khi giáo viên chủ nhiệm vào lớp, cô giáo gọi nữ sinh ở phòng ký túc xá 304 ra với vẻ mặt nghiêm túc.

Từ lời của cô giáo, ba nữ sinh biết được tin tức nữ sinh số 4 nhảy sông tự tử lúc 11 giờ đêm qua.

Có dấu giày của cô bé đi đi lại lại trên bờ, trong khoảng thời gian cuối cùng của cuộc đời, cô bé đã cố gắng tự cứu mình và đấu tranh.

Nghe thấy lời của cô giáo, ba nữ sinh nhìn nhau, trong ánh mắt đều mang theo một sự sợ hãi.

Nếu nữ sinh số 4 chết lúc 11 giờ đêm qua thì ai là người cố gắng mở cửa lúc 3 giờ sáng?

Ba nữ sinh vô cùng sợ hãi, chúng vẫn không dám nói với ai về điều đó.

Cả đêm ba người không ngủ được, nhắm mắt lại sẽ thấy bóng dáng số 4, người bên kia như đang đứng dưới đáy nước sâu vẫy gọi chúng.

Ba giờ sáng, tiếng bước chân quỷ dị phá tan sự yên tĩnh trên hành lang, cả ba nữ sinh đều mở to mắt.

Tiếng chìa khóa mở cửa lại vang lên, ổ khóa rung rinh tạo nên những tiếng lách cách như có bàn tay cào xé trái tim của bọn chúng.

Chúng rùng mình, không ai dám ra khỏi giường, tất cả nằm co ro trong chăn.

Cửa phòng vẫn không mở, sau đó tiếng gõ cửa kinh hoàng vang lên, theo một nhịp điệu cố định, đập cửa từng cái từng cái một.

Mấy nữ sinh trong phòng sợ hãi đến cực hạn, bắt đầu phàn nàn và đổ lỗi cho nhau, nhưng làm như vậy cũng không thể nào giảm bớt tâm lý sợ hãi.

Chìa khóa lại một lần nữa cắm vào ổ khóa, sau nhiều lần chuyển động, cánh cửa đã được mở ra.

Cánh cửa bị đẩy ra một khe hở, đụng vào mặt bàn đằng sau.

Quả nhiên có người mở cửa, quả nhiên có người ở bên ngoài!

Một trong số mấy nữ sinh phòng 304 cuối cùng không thể chịu đựng được, hét lên một cách điên cuồng.

Trên hành lang có ánh đèn nhấp nháy, một lúc sau, ngoài cửa vang lên giọng nói của giáo viên quản nhiệm.

Giáo viên quản nhiệm tưởng có chuyện gì nên vội vàng chạy tới xem thử, sau khi đám nữ sinh trong phòng nghe thấy tiếng của giáo viên quản nhiệm mới bỏ cái bàn chặn sau cửa ra.

Ba nữ sinh không muốn nói cho người khác biết bọn chúng đã làm những điều tồi tệ như thế nào, chúng chỉ nói rằng nữ sinh số 4 dường như đã trở về.

Giáo viên quản nhiệm hoàn toàn không tin vào những thứ này, bà ta bỏ đi sau vài câu dặn dò.

Sau khi giáo viên quản nhiệm rời đi, nữ sinh trong phòng lại chặn cửa một lần nữa, nhưng không hiểu vì sao, âm thanh quỷ dị ngoài cửa đã biến mất.

Ba nữ sinh cuối cùng cũng yên tâm, chúng đã kiệt sức vì sợ hãi và lo lắng, sau khi âm thanh kia biến mất, chúng từ từ chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ do đã căng thẳng quá mức, thậm chí trong mơ chúng cũng nghe thấy tiếng bước chân.

Chỉ có điều lần này tiếng bước chân không phải ở ngoài hành lang, mà là ở trong phòng ký túc xá 304.

Trong đó có một nữ sinh mơ mơ màng màng mở mắt, nó mơ hồ nghe thấy âm thanh sột sột soạt soạt bên tai mình.

Khi nó nhìn về phía âm thanh phát ra thì cả người liền cứng đờ.

Bên cạnh chiếc giường số 4, không biết từ lúc nào có một cái bóng đen kịt đang đứng, toàn thân ướt sũng, quần áo bám

vào da thịt, khuôn mặt vốn xinh đẹp thì không biết vì lý do gì mà biến dạng.

Chương 159: Bên trong và bên ngoài căn phòng đều là quỷ

Hàn Phi đọc xong cuốn nhật ký, mặc dù trong đó có một lời sám hối muộn màng, nhưng lời sám hối ấy giống như nước mắt cá sấu hơn.

Ba nữ sinh khác trong phòng ký túc xá, ngoại trừ số 4, cuối cùng đã nhớ đến thiện lương khi chúng đang phải đối mặt với tuyệt vọng và cái chết.

Ở trang cuối cùng của cuốn nhật ký, thậm chí còn có một bức ảnh của bốn cô nữ sinh phòng 304 khi mới nhập học, nhưng bức ảnh này bây giờ có vẻ rất nực cười.

Đặt cuốn nhật ký xuống, Hàn Phi cầm bức ảnh lên, trên mặt sau bức ảnh có viết tên bốn người.

Nữ sinh giường 4 tên là Thư Mộng Đình, trong bức ảnh cô bé nở nụ cười dịu dàng nhất.

“Đúng là một đứa trẻ ngoan, bị ép buộc đến mức phải trở thành một con quái vật.” Hàn Phi cất bức ảnh vào túi vì cảm thấy có âm khí trong bức ảnh.

“Hoàn cảnh sẽ tạo ra ảnh hưởng rất lớn đối với một người.” Nhìn chữ hận được xăm trên tay mình, Trương Quan Hành cảm thấy có chút đồng cảm với sự việc đã xảy ra với Thư Mộng Đình.

“Quả thực, trước kia mình cũng đã sớm là một cậu bé đơn giản và thiện lương.” Hàn Phi đặt chiếc bình đen có chứa thi thể gần cửa, nếu như lệ quỷ từ cửa chính vào, hắn sẽ tìm cách khống chế đối thủ bằng cái bình.

Hắn không định làm tổn thương con lệ quỷ đó, thành thật mà nói, hắn không có khả năng làm tổn thương đối thủ, vì vậy kế hoạch ban đầu của Hàn Phi là giữ trong ba mươi phút, sau đó sẽ chạy đi ngay lập tức.

Vào thời điểm này, đã mười lăm phút trôi qua kể từ khi nhiệm vụ bắt đầu, trong khoảng thời gian này cũng chưa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Hàn Phi và Trương Quan Hành lật ngược hết cả phòng 304 lên, nhưng họ không tìm thấy bất kỳ manh mối hữu ích nào khác.

"Thầy ơi, kế tiếp chúng ta chỉ cần canh giữ ở trong phòng này phải không?" Trương Quan Hành nhớ lại nội dung của cuốn nhật ký: "Một phần lớn nguyên nhân khiến ba nữ sinh xảy ra chuyện là do giáo viên quản nhiệm đi vào, họ buộc phải mở cửa, làm cho Thư Mộng Đình vào được bên trong. Chỉ cần chúng ta đóng chặt cửa thì sẽ không có chuyện gì xảy ra."

"Em thật là ngây thơ khi nghĩ như vậy đấy." Hàn Phi lắc đầu: "Phần cuối của cuốn nhật ký đã bị xé bỏ. Nữ sinh viết cuốn nhật ký cũng đã gặp bất trắc, điều đó cho thấy lúc đó Thư Mộng Đình đã vào phòng ngủ."

"Không sai, đúng là như vậy."

"Nếu như nữ sinh này đi vào mà một mực không có đi ra thì sao?" Lời nói của Hàn Phi khiến Trương Quan Hành choáng váng.

"Ý thầy là, con quỷ vẫn luôn ở trong phòng sao? Vậy thì… tại sao ngoài cửa lại có tiếng bước chân?" Trương Quan Hành đổ mồ hôi lạnh.

"Em có thấy tiếng bước chân rất kỳ quái không? Cảm giác như bị thứ gì đó kéo qua kéo lại vậy?" Hàn Phi nói đến mấu chốt của vấn đề: "Con quỷ bên ngoài có thể chỉ dùng để ép chúng ta phải vào phòng."

"Cố tình ép chúng ta vào phòng ư?"

"Chuẩn rồi."

Hàn Phi nhìn giới thiệu về nhiệm vụ ẩn nói, dù sao cũng không nên mở cửa, nhất định phải cố thủ trong vòng nửa giờ.

Hầu hết nhiệm vụ của hệ thống là loại biết rõ trên núi có hổ nhưng vẫn phải leo lên núi, hệ thống yêu cầu hắn không được mở cửa, không có nghĩa là bên ngoài căn phòng có quỷ, mở

cửa sẽ chết. Thay vào đó, muốn nói với hắn rằng có một con quỷ trong phòng và trong vòng nửa giờ nhất quyết không được chết ở bên trong.

Chờ nửa tiếng sau, hắn đương nhiên có thể mở cửa rời đi, miễn là có thể sống sót sau khi kết thúc nhiệm vụ.

Hệ thống này luôn sử dụng những từ ngữ bình thản nhất thì nhiệm vụ càng khó khăn.

"Có thể có quỷ ở cả bên trong lẫn bên ngoài căn phòng. Chỉ có điều là chúng ta muốn đối mặt với con quỷ nào mà thôi." Hàn Phi ngồi ở trên giường, hắn đã bị quỷ tôi luyện đến mức có thể suy luận ngược hướng.

"Đều có quỷ à…" Trương Quan Hành thành thành thật thật ngồi bên cạnh Hàn Phi. Trong trò chơi hệ chữa trị, cậu bé hư này đã trở thành một cậu bé ngoan tuyệt đối nghe theo lời chỉ dạy của thầy giáo, thậm chí còn có chút dính chặt như sam.

"Đừng sợ, chỉ cần cố thủ nửa giờ thôi." Ngay khi Hàn Phi vừa dứt lời thì trên hành lang lại vang lên tiếng bước chân.

Âm thanh kỳ quái từng chút một đến gần, lần này bên kia dừng ở cửa phòng 304.

Chìa khóa được cắm vào ổ khóa từng chút một, ổ khóa cũ kỹ phát ra tiếng kêu răng rắc rợn người, sức lực của đối phương càng lúc càng mạnh, toàn bộ ổ khóa đều rung lên, như sắp rơi xuống đến nơi vậy.

Hàn Phi và Trương Quan Hành đều ngậm miệng lại, bọn họ nhìn chăm chú vào cánh cửa, thở cũng không dám thở mạnh.

Sau vài phút, bên ngoài cửa lại khôi phục sự im lặng chết chóc.

"Nó đi rồi à?"

Trương Quan Hành còn chưa dứt lời thì cánh cửa phòng ký túc xá 304 đã bị gõ vang.

Tiếng gõ cửa đột ngột khiến Trương Quan Hành giật nảy cả mình, nó đứng bật dậy, đầu xém chút thì đụng vào chiếc

giường tầng trên.

Cảnh tượng được ghi lại trong cuốn nhật ký lại hiện ra. Tiếng gõ cửa ngoài hành lang lần lượt theo khoảng cách thời gian cố định, đập cửa từng cái từng cái một.

Nếu có quỷ đột ngột xuất hiện thì chỉ là sợ hãi nhất thời thôi, nhưng hiện tại phòng 304 thì lại hoàn toàn khác.

Tiếng gõ cửa dường như đang cố tình hành hạ những người trong phòng, cô nữ sinh quay lại đây hết lần này đến lần khác mang theo oán niệm, căm hận và thống khổ.

Mùi thối trong phòng càng thêm nồng nặc, không khí trở nên có chút ẩm ướt, cửa sổ trong phòng hiển nhiên đóng chặt, nhưng thỉnh thoảng lại có gió lạnh thổi qua.

Cách một cánh cửa, Hàn Phi và Trương Quan Hành không biết ngoài cửa đến cùng là có cái gì, nỗi sợ hãi mà mình không biết là cái gì mới là loại giày vò nhất.

Trên tay nổi đầy gân xanh, Trương Quan Hành cầm giấy bút trên bàn lên, viết một câu rồi đưa cho Hàn Phi.

“Thầy ơi, em ra mở cửa, thầy cầm cái bình, trong lúc em mở cửa thì thầy ném cái bình ra ngoài nhé!”

Ý nghĩ của Trương Quan Hành rất hay nhưng lại bỏ qua một vấn đề, chiếc bình bị nguyền rủa này là một trong những “vũ khí” ít ỏi của Hàn Phi. Sau khi ném chiếc bình ra ngoài, làm thế nào để đối phó với con quỷ trong phòng đây?

Lại nói thời gian nửa tiếng còn chưa tới, Hàn Phi nhất định sẽ không lộn xộn, vì vậy hắn đáp lại bằng bảy chữ trên tờ giấy – đợi lát nữa làm như thầy nói.

Con quỷ trong phòng 304 muốn kéo dài thời gian, đó chính là điều mà Hàn Phi mong muốn, hắn và Trương Quan Hành chỉ im lặng nhìn chằm chằm vào cánh cửa.

Dần dần, cửa phòng 304 bắt đầu khẽ rung, trong phòng càng lúc càng ẩm ướt.

Trương Quan Hành đang tập trung toàn bộ sự chú ý vào cửa phòng, đột nhiên cảm thấy cái cổ mát lạnh, nó sợ hãi đến

co rụt cả cổ lại.

Nó đưa tay sờ gáy thì thấy nơi đó ướt sũng.

“Nước bị rò rỉ? Nhưng thay vì từ trần nhà thì đó là từ tấm ván giường?”

Trương Quan Hành bối rối ngẩng đầu lên, nhìn dọc theo khe hở của giường trên thì phát hiện trên đầu mình có một khuôn mặt bị biến dạng.

“Thầy, thầy, thầy ơi…” Trương Quan Hành run rẩy đụng vào Hàn Phi.

“Chuyện gì thế?”

“Nó, nó ở ngay trên đầu chúng ta!” Nói xong, Trương Quan Hành kéo Hàn Phi cùng nhau rời khỏi giường, hai người đứng trong phòng nhìn về phía giường.

Không có khuôn mặt quỷ nào ở đó, nhưng chiếc giường thì ướt sũng, có thể mơ hồ nhìn thấy một vũng vết bẩn hình người trên đó.

“Em nhìn thấy mà! Rõ ràng là em nhìn thấy!”

“Đừng lo lắng, thầy tin em.” Hàn Phi ra hiệu cho Trương Quan Hành lùi về sau, hắn vươn tay về phía giường và sử dụng năng lực của mình.

Khi ngón tay chạm vào vết bẩn hình người, tiếng kêu thảm thiết của cô bé vang lên trong căn phòng, Hàn Phi cảm nhận được tuyệt vọng và hối hận từ vết bẩn.

“Chúng mày ép chết cô bé, hiện tại cô bé lại tới tìm chúng mày, cái này có thể coi là có thù thì phải trả thù.” Hàn Phi chưa từng nghĩ tới việc đi cứu đối phương, trước hết hắn không có năng lực này, thứ hai, hắn cảm thấy nếu làm chuyện sai trái thì sẽ phải chịu sự trừng phạt.

Mùi hôi thối trong phòng gần như khiến người ta ngạt thở, quần áo của Hàn Phi không biết trở nên ướt sũng từ lúc nào, cả phòng ngủ giống như là đang dần chìm vào một dòng sông ngầm trong lòng đất vậy.

Không khí càng trở nên ẩm ướt và lạnh lẽo hơn, tất cả ánh sáng đều bị nuốt chửng.

Xung quanh không có nơi nào là an toàn, Hàn Phi mở bảng nhiệm vụ, còn sáu phút nữa nhiệm vụ mới kết thúc.

Nhặt chiếc bình đen trên mặt đất lên, Hàn Phi cảnh giác nhìn xung quanh, hắn biết đối phương sắp xuất hiện.

Tiếng gõ cửa bên ngoài càng lúc càng nhanh, Hàn Phi và Trương Quan Hành đứng trong phòng, cảnh giác cao độ!

Ngay khi nhiệm vụ còn ba phút thì hoàn thành, tiếng gõ cửa đột nhiên dừng lại, sau đó là tiếng bước chân vang lên, quái vật bên ngoài dường như đã chuẩn bị rời đi.

Khi tiếng bước chân dường như đang kéo theo thứ gì đó vang lên, trái tim Hàn Phi từ từ thu về trong lồng ngực, nhưng lại đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn!

"Hình như là có hai tiếng bước chân!"

Hắn bỗng nhiên xoay người lại!

Một nữ sinh thân người ướt sũng đang đứng bên cạnh Trương Quan Hành, quần áo dính chặt vào người, làn da tái nhợt không còn chút huyết sắc nào!

Vết nước trên mặt đất đã bao phủ khắp cơ thể Trương Quan Hành, khuôn mặt của cô bé biến dạng đầy đau đớn và oán hận, cơ thể thì vẫn đang không ngừng trở nên to lớn.

"Đằng sau em kìa!"

Nắm lấy cánh tay của Trương Quan Hành, trong lúc lôi kéo nó Hàn Phi vừa mở nắp chiếc bình đen ra.

Không biết có phải là do chiếc bình liên tục bị trọng thương hay không hay là do sức mạnh của cô bé quá khủng khiếp, sau khi nhìn thấy chiếc bình màu đen, cô bé chỉ dừng lại vài giây.

Lợi dụng mấy giây ngắn ngủi này, Hàn Phi đã kéo được Trương Quan Hành đến bên mình.

Lúc này, thân thể nữ sinh gần như dung hợp với tất cả các vết nước trong căn phòng, trên người toát ra oán khí kinh người.

Có một âm thanh giòn tan từ chiếc bình đen, một vết nứt khác đã xuất hiện trên chiếc bình, Hàn Phi biết không thể kéo dài thêm nữa.

“Em hướng miệng bình về phía nó đi.”

Hàn Phi đưa cái bình đen cho Trương Quan Hành, sau đó hắn lấy ra người giấy màu máu từ trong ô vật phẩm.

Tình huống nguy cấp, Hàn Phi thậm chí còn không thèm trao đổi thông tin, cứa vào lòng bàn tay mình, mặc cho máu tươi nhỏ giọt trên người giấy màu máu.

Uống máu, đôi mắt của người giấy từ từ mở ra, nó nhìn Hàn Phi với vẻ thèm khát bệnh hoạn.

Chương 160: Công chiếu cùng ngày

Người giấy từ dưới đất lắc lư bò dậy, rõ ràng là làm bằng giấy, nhưng vẻ mặt không khác gì người sống.

Trong phòng xuất hiện một luồng âm khí và tà khí, mỗi khi người giấy cất bước đều sẽ quay lại nhìn Hàn Phi một chút.

Trong mắt nó có hoài niệm sâu sắc, cũng có sát khí mạnh mẽ.

Kể từ khi người giấy xuất hiện, nữ sinh trong phòng 304 đã tập trung sự chú ý vào người giấy này.

Có thể là do khi còn sống cô bé gặp phải vô số nguyền rủa và chửi bới nên sau khi chết mới đặc biệt thống hận các loại nguyền rủa.

Oán khí kinh người hòa lẫn trong vệt nước, trong khòng khắp nơi đều là tiếng la hét và khóc lóc, sau đó hàng loạt vết nước hình người bị cô bé lôi ra khỏi tường, tụ lại thành dòng sông đen ngòm.

Dòng sông này lạnh như băng, không một tia sáng, với nỗi tuyệt vọng đến ngột ngạt!

Nó chứa đầy những lời lăng mạ, vu khống và cãi vã, tất cả những bất hạnh mà cô bé phải chịu đựng khi còn sống đã trở thành dòng sông bao phủ lấy chính mình.

Cô bé từ từ chìm xuống dòng sông đen ngòm, tiếng gào thét và tuyệt vọng của cô bé bị nước sông bao phủ, rồi điên cuồng cuốn trôi mọi bụi bẩn trên thế gian.

Người giấy màu máu là một vật phẩm nguyền rủa rank F. Nó có thể chống lại những cảm xúc tiêu cực trong nước sông màu đen, nhưng khi dòng sông không ngừng chảy tới, tầng máu trên cơ thể nó cũng từ từ giảm bớt.

Ác ý trong mắt người giấy bắt đầu khôi phục, khuôn mặt nó giống hệt khuôn mặt Từ Cầm cũng từ từ rũ xuống rồi dần dần mờ đi.

Khi người giấy và nữ sinh không ngừng giao đấu, ký ức của Hàn Phi bắt đầu giao hòa với ký ức của người giấy, những cảnh tượng tàn khốc và quái đản, có thể tra tấn người sống đến điên cuồng liên tục xuất hiện trong não Hàn Phi.

Hốc mắt hiện lên một tia lạnh lẽo, thế giới trong mắt Hàn Phi đang dần dần trở nên đỏ như máu.

"Thầy ơi! Mắt thầy đang chảy máu kìa!"

Trương Quan Hành ở bên cạnh đang gào thét, nhưng Hàn Phi vẫn không phân tâm một chút nào, đối với hắn vẫn quá khó để có thể điều khiển một vật phẩm nguyền rủa rank F.

Dựa theo phân chia cấp bậc, rank F tương ứng với level 10 đến level 20, mà người giấy màu máu lại là một loại vật phẩm nguyền rủa đặc biệt hiếm gặp ở rank F.

"Mình nhất định sẽ chèo chống được!" Nghiến răng nghiến lợi, Hàn Phi đang trải qua nỗi đau đớn và tuyệt vọng mà vật phẩm nguyền rủa từng phải gánh chịu, đây là cuộc chiến giữa một tràng ý chí.

Dòng sông đen kịt cuồn cuộn, nhưng người giấy nhỏ màu máu giống như đá ngầm trên bờ biển, chắn ngang phía trước, ngoại trừ vết máu trên người đã nhạt đi thì cũng không có thương tổn gì lớn.

Trong căn phòng 304, nhìn thì như là cô nữ sinh đang chiến đấu sinh tử với người giấy màu máu, nhưng trên thực tế, chính Hàn Phi đang phải liều mạng chiến đấu với ký ức của người giấy.

Ký ức của vật phẩm nguyền rủa giống như một con dao đầy nọc độc đối với người sống, nếu không chú ý thì sẽ bị ảnh hưởng, thậm chí ký ức và nhân cách của chính mình cũng đều trở nên méo mó.

Hai mắt chảy máu, trong đầu lại vang lên tiếng gào thét của quỷ hồn, khi Hàn Phi sắp chịu đến cực hạn, cuối cùng cũng vang lên lời nhắc nhở nhiệm vụ đã hoàn thành.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ ẩn rank G – tiếng gõ cửa lúc nửa đêm.

Điểm kỹ năng cơ bản: +1

Phần thưởng nhiệm vụ ẩn bổ sung - nhật ký của Thư Mộng Đình."

"Nhật ký của Thư Mộng Đình: Nó ghi lại những bí mật của Thư Mộng Đình. Sử dụng đúng cách có thể nâng cao độ thân thiện của nữ sinh này."

"Bạn đã hoàn thành hai thử thách về câu chuyện kỳ lạ trong trường học, nhiệm vụ ẩn rank F - câu chuyện kỳ lạ trong trường học của Kim Sinh đã đạt được hai phần bảy."

Hàn Phi nghe được giọng nói trong đầu, lập tức quay đầu lại: "Quan Hành! Mở cửa chuẩn bị chạy nhanh lên! Thầy sắp không chịu được nữa rồi!"

Trương Quan Hành mở cửa phòng ký túc xá, nhưng điều hắn không ngờ là bên ngoài căn phòng vẫn còn một khuôn mặt quỷ.

Đó là một nữ sinh khác trong phòng ký túc xá này, cơ thể nó xoắn vào nhau trông vô cùng đáng sợ.

"Em mau chạy trước đi!" Hàn Phi hét lên một tiếng, hắn để cho bóng đen quấn trên cánh tay mình ngăn lại mặt quỷ.

"Chúng ta cùng đi đi thầy!" Cầm cái bình màu đen, Trương Quan Hành lo lắng đến sắp phát khóc.

"Em về phòng mình đợi thầy, đừng có chạy lung tung nhé!" Hàn Phi cũng rút lui khỏi phòng ký túc xá, hắn bắt đầu dùng mình làm mồi nhử để thu hút Thư Mộng Đình và nữ quỷ ngoài cửa.

Trương Quan Hành nhìn thấy những gì Hàn Phi muốn làm, không chút do dự nói ngay: "Thầy ơi! Em đi cùng thầy! Em có thể giúp thầy!"

Tên tiểu tử này lại lựa chọn nghĩa khí vào thời khắc sinh tử nguy cấp, hai mắt đỏ hoe, muốn giúp Hàn Phi bảo vệ phía sau lưng.

"Đi đi!" Hàn Phi không ngờ rằng một cảnh tượng thường xuất hiện trong phim lại xảy ra với mình, thực sự sắp không

thể chịu được nữa: "Đi nhanh lên!"

Lửa giận hừng hực, Hàn Phi đá Trương Quan Hành đến phía hành lang tương đối an toàn ở bên kia.

"Đi!"

Cơ thể bị đá văng ra, Trương Quan Hành nhìn Hàn Phi một mình thu hút hai con lệ quỷ, nhìn máu và nước mắt trên mặt Hàn Phi, khuôn mặt Hàn Phi đau đớn vặn vẹo thì trái tim như bị bóp nghẹt.

Cha nó vốn chỉ biết nhậu nhẹt, chưa bao giờ bảo vệ nó như thế này!

"Thầy ơi……"

Hình xăm chữ hận trên cánh tay đã mờ đi rất nhiều, Trương Quan Hành nghiến chặt răng, cầm cái bình đen chạy xuống tầng.

Đồng thời, âm thanh của hệ thống lại hiện lên trong đầu Hàn Phi.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Độ thân thiện của Trương Quan Hành (chó hoang): +40! Bạn đã có được sự tin tưởng của Trương Quan Hành!"

Thấy Trương Quan Hành đã chạy xa, Hàn Phi điều khiển người giấy từ từ tiến lại gần mình, vừa đánh vừa lui.

Khi người giấy còn cách hắn không xa, hắn tóm lấy người giấy màu máu thu về ô vật phẩm, sau đó gọi bóng đen lại và bắt đầu chạy về phía nhà vệ sinh tầng ba.

Liều mạng chạy như điên, Hàn Phi đã bị Thư Mộng Đình đuổi kịp trước khi chạy vào nhà vệ sinh.

Không còn cách nào khác, hắn đành để bóng đen Từ Cầm nuôi trốn vào nhà vệ sinh, còn mình thì quit game ở hành lang tầng ba.

Thế giới màu máu dần dần ngưng kết, ý thức Hàn Phi lập tức tan vỡ.

Cởi chiếc mũ bảo hiểm chơi game nặng nề ra, tim Hàn Phi vẫn đập, hắn gục xuống giường, tham lam hít thở không khí trong lành.

"Cảm giác thật tốt khi vẫn còn sống."

Hàn Phi chưa từng có khát vọng sống sót đến như thế, hắn nhất định muốn nhìn thấy ánh mặt trời, bởi vì bộ phim điện ảnh đầu tiên mà hắn đóng vai chính sẽ ra mắt vào ngày mai.

"Dạng người như mình tất nhiên cũng sẽ mong chờ một ngày mới."

Đặt đồng hồ báo thức xong, Hàn Phi trằn trọc, một lúc lâu sau mới chìm vào giấc ngủ.

Khoảng mười hai giờ trưa, đạo diễn Khương gọi điện đến, anh ta lo lắng Hàn Phi quên tham gia buổi công chiếu, còn dặn dò thêm vài câu.

Để đạo diễn phải nhiều lần căn dặn tham gia even cũng chỉ có Hàn Phi là người duy nhất.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Hàn Phi đặt đồ ăn về nhà, sau đó bật máy tính lên và bắt đầu tìm kiếm thông tin về trường Học viện tư thục Ích Dân.

Càng biết nhiều về ngôi trường đó lại càng tò mò, hắn muốn dự đoán xem sắp tới mình sẽ gặp phải chuyện kỳ lạ gì để còn chuẩn bị tâm lý.

"Có quá ít thông tin trên internet, nhưng ngôi trường này chắc chắn có thể đào sâu hơn. Mình cảm giác nó có quan hệ mật thiết với Cánh bướm."

Mục tiêu của Cánh bướm đa phần là trẻ em, từ tiểu Bát đến Kim Sinh, Hàn Phi tin rằng Cánh bướm gieo rắc ác ý khắp nơi để tạo ra một đứa trẻ theo ý muốn của nó.

Tiêu chuẩn này tạm thời Hàn Phi còn chưa rõ ràng lắm, nhưng hắn cảm thấy mình còn cách chân tướng rất gần.

Thông tin vụ án được dán trên tường, trước đây Hàn Phi cũng không có vứt bỏ những tài liệu khác nhau về vụ án chặt thây ghép xác mà đã sắp xếp chúng rồi cho vào hộp các tông.

“Sao mình có cảm giác cứ như đây chính là phòng hồ sơ của cảnh sát vậy nhỉ?”

Lắc đầu, Hàn Phi sau khi xử lý xong những thứ này thì bắt đầu tìm hiểu các loại tư liệu.

Tâm lý học tội phạm, giáo dục, quản lý tài năng, xây dựng đô thị, v.v., xét từ những cuốn sách hắn đọc, cứ như hắn không phải là một diễn viên vậy.

Sáu giờ tối, sau khi đạo diễn Khương gọi điện thúc giục đến lần thứ ba, Hàn Phi mới mặc một bộ đồ mới bước ra khỏi phòng.

Chương 161: Người mới làm nên lịch sử!

Khu phố cổ Tân Hỗ tối nay đặc biệt sôi động và dường như trên mặt mọi người nở nụ cười nhiều hơn.

Vượt qua dòng người hối hả, Hàn Phi ngồi xe đến địa điểm đã hẹn với đạo diễn Khương và những người khác, đó là một khách sạn rất cao cấp.

Khi Hàn Phi ra khỏi thang máy thì nhìn thấy trợ lý sản xuất mặc vest đang đứng ở lối đi, anh ta nhiệt tình dẫn Hàn Phi đến phòng vip lớn nhất trên tầng 16.

Còn chưa bước vào, Hàn Phi đã nghe thấy tiếng cười vang ở bên trong, người của đoàn làm phim đã đến rất đông.

Đẩy cửa đi vào, trên mặt Hàn Phi nở nụ cười, lễ phép chào hỏi mọi người, sau đó tìm một vị trí góc cạnh ngồi xuống.

Hắn không thích làm náo động, cũng không thích ứng lắm với sự náo nhiệt.

Trái ngược với hắn, Chiêm Nhạc Nhạc ở trong môi trường này thì giống như là cá gặp nước, làm cho bầu không khí trở nên rất tốt, thỉnh thoảng còn thu hút tiếng cười của mọi người, quả thật xứng đáng là một người đã từng làm gameshow chuyên nghiệp.

Dàn diễn viên của bộ phim [Hoa song sinh] đều không hề kiêu ngạo, Hàn Phi thì khỏi cần phải nói, hai diễn viên còn lại là Chiêm Nhạc Nhạc và Cẩm Niên cũng có tính khí rất tốt, hòa đồng với đoàn phim.

7 giờ 50 phút tối, mười phút trước khi bộ phim được công chiếu, nhân viên khách sạn đã đưa xe ăn vào bên trong, toàn bộ rượu và đồ uống đã được dọn lên, màn hình chiếu khổng lồ trên tường cũng bắt đầu chiếu trailer của [Hoa Song Sinh].

Nhưng cho đến lúc này, những vị khách do đạo diễn Khương mời vẫn chưa đến, chỗ ngồi bên cạnh anh ta bị bỏ trống.

“Đạo diễn, nếu không thì chúng ta cứ bắt đầu trước đi?” Trợ lý sản xuất bước tới chỗ đạo diễn Khương.

“Để tôi gọi điện hỏi xem thế nào.” Ngay khi đạo diễn Khương vừa lấy điện thoại di động ra, tiếng bước chân ồn ào từ bên ngoài truyền đến.

Một lúc sau, cánh cửa phòng vip được mở ra, một người đàn ông trung niên, trạc tuổi đạo diễn Khương cùng một nam diễn viên điển trai bước vào phòng.

Người đàn ông trung niên vừa lùn vừa mập, bụng thì phệ, ăn mặc rất sang trọng, nhưng không biết tại sao, anh ta luôn tạo cho người ta một cảm giác bóng dầu không thể giải thích được.

“Khương Nghĩa, xin lỗi, tôi đến hơi muộn một chút.” Người đàn ông trung niên cười ha hả bắt tay Khương Nghĩa: “Thực sự là gần đây tôi rất bận rộn. Tôi đã giành được một số đề cử cho một bộ phim đã quay trước đó, lại liên tục được mời tham gia sự kiện, thiệt là phiền.”

“Tiền Trình, tôi đã xem bộ phim mới của anh, rất hay nha.” Đạo diễn mà Khương Nghĩa mời tới là Tiền Trình, anh ta là một trong những đạo diễn nổi tiếng nhất trong thể loại kinh dị.

Người đàn ông này tuy không có tác phẩm nào hot nhưng lại giành được thắng lợi về mặt số lượng, về cơ bản thì bộ nào cũng có doanh thu tốt, rất nhiều công ty sẵn sàng hợp tác với anh ta.

“Tham gia lễ trao giải chỉ là đồng hành cùng cuộc chạy đua thôi, giới hạn cao nhất của thể loại huyền nghi vẫn thế, cũng không thể nào khác được.” Lời nói của người đàn ông trung niên mang một vẻ tự hào. Khi toàn bộ thị trường huyền nghi giảm xuống, bộ phim của anh ta có thể phá vỡ vòng vây, bản thân đó cũng là một loại năng lực: “Đây là nam diễn viên vừa tham dự lễ trao giải với tôi, tên là Ngô Lễ. Chúng tôi đã cùng hợp tác qua mấy bộ phim rồi. Cậu ấy là diễn viên duy nhất giành được đề cử Người mới xuất sắc nhất cho thể loại phim huyền nghi trong năm nay.”

“Mời ngồi.” Đạo diễn Khương không ngờ đối phương lại đưa một diễn viên đến, có vẻ như anh ta muốn từ chối lời đề nghị của đạo diễn Khương theo cách này, đã có diễn viên nam hợp tác nhiều lần rồi, không cần diễn viên khác nữa.

Vị đạo diễn trung niên thành thục trò chuyện với những người trên bàn rượu, xem ra rất vui vẻ, nhưng nam diễn viên bên cạnh lại hiện lên vẻ nhàm chán trong mắt.

Nhiều bộ phim hot sẽ bao trọn một tầng của khách sạn để ăn mừng, còn có cả người dẫn chương trình nữa, tuy nhiên đoàn làm phim [Hoa song sinh] đừng nói là người dẫn chương trình, để bao được phòng vip như thế này cũng đã phải do dự rất lâu.

Khi tất cả đều đã yên vị, màn hình chiếu cũng bắt đầu xuất hiện các thông tin hot trên nền tảng internet.

Tổng cộng có 47 bộ phim truyền hình và phim chiếu mạng mới đã được phát hành trong tháng 1, tài nguyên của nền tảng này cũng có hạn, trong đó sau khi một số bộ phim được công chiếu thì như một cục đá rơi vào biển cả, chỉ gợn lên vài con sóng nhỏ, sau đó thì không còn bất luận tin tức gì nữa.

Trước đây rất nhiều bộ phim chiếu mạng thuộc thể loại huyền nghi, kinh dị cũng đều như thế này, thỉnh thoảng có thể nghe được vài tiếng vang nhưng vẫn bị xem như trò cười, đạo diễn thì có xếp hạng thấp còn diễn viên thì bị nghi ngờ về nhân sinh.

Hiện tại trong bảng xếp hạng phim huyền nghi trên nền tảng internet, top mười vẫn là những tác phẩm kinh điển nhiều năm trước.

Tháng 1 năm ngoái, các bộ phim mới đều nói về đề tài tình yêu thanh xuân, chốn công sở nơi thành thị, phiêu lưu giả tưởng, các bộ phim thuộc thể loại “chém giết”. Nhưng vào tháng 1 năm nay, một chú ngựa đen đã xuất hiện trong bảng xếp hạng phim đáng mong đợi, bốn từ huyền nghi kinh dị xuất hiện trong bảng xếp hạng dường như là hoàn toàn xa lạ.

[Hoa song sinh] không hề được quảng cáo rầm rộ, nhưng lại đứng ở vị trí thứ hai trong bảng xếp hạng phim đáng mong

đợi với chi phí thấp hơn nhiều so với các bộ phim khác, chỉ xếp sau [Tình yêu bí mật chốn đô thành] của Công ty giải trí Ngũ Ngũ.

"Khương Nghĩa, bộ phim của anh có khởi đầu mạnh mẽ đấy. Tôi sợ rằng kỷ lục phát sóng ngày đầu tiên của tôi sẽ bị anh phá vỡ mất." Tiền Trình ngoài mặt thì khen ngợi Khương Nghĩa, nhưng thâm tâm thì lại xem thường, anh ta không biết rõ tình hình thực tế, dưới cái nhìn của anh ta, miễn đủ chi phí cho việc lăng xê thì một đống hỗn tạp cũng có thể xếp lên hàng đầu, nhưng tiếp đến xếp hạng điểm VIP mới là tiêu chuẩn thực sự để kiểm nghiệm một bộ phim.

"Tôi nhớ lúc trước anh đạo diễn cho [Phòng ký túc xá nữ số 4], thời điểm công chiếu, ngày đầu tiên điểm VIP là 230.000." Khương Nghĩa giơ ly rượu lên.

[Phòng ký túc xá nữ số 4] là một trong những đỉnh cao của tôi. Tôi đã không thể phá được kỷ lục đó trong vài năm vừa qua." Tiền Trình có chút bất đắc dĩ thở dài: "Huyền nghi kinh dị dù sao cũng là thiểu số, một cái trần cao như vậy, bộ phim của anh chắc chắn sẽ rất ăn khách, tôi ước tính có thể đột phá 300.000."

"Vậy tôi sẽ mượn lời chúc của anh." Đạo diễn Khương liếc nhìn Ngô Lễ đang ngồi bên cạnh Tiền Trình, cố ý muốn nói vài lời cho Hàn Phi: "Lão Tiền à, diễn viên chính của chúng tôi trong bộ phim này đặc biệt có thực lực, kỹ năng diễn xuất không chê vào đâu được. Nếu [Hoa song sinh] trở nên hot thì có thể nói cậu ấy là người chiếm phần lớn công lao đấy."

"Tôi nghe nói, đây là một chàng trai trẻ có tiềm năng lớn, nhưng cậu ấy hình như có kiện cáo gì đó với Công ty giải trí Ngũ Ngũ phải không? Bên kia còn muốn truy cứu hợp đồng gì?"

"Tin đồn, đây tuyệt đối chỉ là tin đồn thôi!" Đạo diễn Khương đang định để Hàn Phi ra mặt, nhưng khi nghe những lời của Tiền Trình thì lập tức nghiêm mặt lại: "Lão Tiền à, anh ở trong showbiz này lâu như vậy? Những thứ này còn không phân biệt được hay sao?"

“Đương nhiên là rõ chứ, thôi, cạn ly nào!” Tiền Trình muốn ậm ờ cho qua, khi nâng ly lên thì đã đến tám giờ.

Phim điện ảnh [Hoa song sinh] do Hàn Phi vào vai chính lần đầu tiên, đã khởi chiếu trên các nền tảng trực tuyến lớn!

Bên trái màn hình chiếu khổng lồ phủ kín tường thì đang chiếu phim, bên phải thì hiển thị dữ liệu phát sóng của [Hoa song sinh] trên các nền tảng chủ yếu của toàn mạng internet theo thời gian thực.

Mới chỉ vẻn vẹn một vài giây trôi qua.

Đối với Tiền Trình, chỉ là thời gian di chuyển ly rượu từ trên bàn đến miệng, điểm VIP của [Hoa song sinh] đã vượt quá 10.000 người!

Vô số cư dân mạng dường như đã chờ đợi khoảnh khắc này.

Lượt view bắt đầu tăng một cách phi lý, một phát dẫn đầu, càn quét 47 bộ phim mới công chiếu trong cùng khoảng thời gian!

Mí mắt giật giật, hai má phúng phính khẽ run, Tiền Trình theo bản năng uống cạn rượu trong ly.

Cổ họng bỏng rát! Mắt cay xè! Còn có chút nóng ruột!

“Xì xì……”

Rượu hôm nay dường như đặc biệt mạnh!

Toàn bộ phòng vip im lặng, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào lượt view đang tăng lên một cách thô bạo.

Một phút đồng hồ đột phá 30.000, sáu phút đồng hồ đột phá 100.000. Vào phút thứ mười chín, tổng lượng view đã vượt quá 230.000!

Tiền Trình cũng kinh ngạc nhìn màn hình chiếu, anh ta quả thực không tưởng tượng nổi.

Giới hạn mà mình luôn cho là cao nhất cũng mới chỉ là điểm khởi đầu của người ta!

Cầm khăn giấy trên bàn lên, Tiền Trình lau mồ hôi trán, nhìn xung quanh bắt đầu tìm kiếm Hàn Phi trong phòng vip đầy ắp người.

Là một đạo diễn phim thương mại, anh ta đã ngửi thấy mùi tiền.

Nửa tiếng sau khi công chiếu, [Hoa song sinh] đã có hơn 300.000 lượt view trên toàn hệ thống, còn đứng thứ hai là [Tình yêu bí mật chốn đô thành] cũng chỉ có 200.000.

Điều đáng ngạc nhiên hơn là tốc độ gia tăng lượt view của tất cả các bộ phim mới cùng thời điểm đều đang chậm lại, nhưng tốc độ của [Hoa song sinh] thì vẫn đang tăng nhanh.

Đạo diễn Khương lúc ban đầu chỉ là xem bảng xếp hạng các bộ phim mới công chiếu trên nền tảng internet, nhưng bất tri bất giác cái tên [Hoa song sinh] đã xuất hiện trong bảng xếp hạng tổng.

Chỉ trong một giờ, lượt view của [Hoa song sinh] đã vượt con số 500.000.

Hàn Phi đóng hai vai cũng xuất hiện trên hot search, lần trước xuất hiện trên hot search là vì diễn viên hăng hái làm việc nghĩa, lần này là dựa vào kỹ năng diễn xuất của mình.

Hai nhân vật Mạnh Trường Hỉ và Mạnh Trường An được hắn phục dựng một cách hoàn hảo, mỗi một biểu cảm trong ánh mắt đều có sự diễn giải cho nhân vật.

Cư dân mạng đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, một diễn viên hài hăng hái làm việc nghĩa lại có thể diễn hai vai thay đổi phức tạp đến vậy, bệnh hoạn điên cuồng nhưng lại vô cùng lôi cuốn.

Trên hot search, Hàn Phi và [Hoa song sinh] liên tục vươn lên trong bảng xếp hạng.

Trong phòng vip, điện thoại của đạo diễn Khương đột nhiên vang lên, liếc nhìn tên người gọi, hóa ra là một vị đạo diễn gạo cội có tiếng ở trong nước.

Trước mặt Tiền Trình, đạo diễn Khương trả lời điện thoại, vị đạo diễn kia chúc mừng đạo diễn Khương rất lịch sự, sau đó

bắt đầu hỏi về lịch trình của Hàn Phi, bộ phim mới nhất của ông ấy có liên quan đến tâm lý tội phạm, có một nhân vật có tính cách vô cùng phức tạp.

Khi đạo diễn Khương bắt đầu tìm kiếm Hàn Phi trong phòng vip, điện thoại của trợ lý sản xuất và Cẩm Niên cũng đồng thời vang lên, có cuộc gọi từ chị Long và các công ty khác, phòng vip yên tĩnh ban đầu trở nên vô cùng sôi động ngay lập tức.

"Cẩm Niên! Gọi ngay cho Hàn Phi! Hỏi cậu ấy về hình ảnh ký kết giữa Văn hóa Du Long và chúng ta, mọi chuyện có thể trao đổi!"

"Xin chào, chúng tôi đến từ Giải trí Càn Đỉnh, có một số việc muốn thương lượng với Hàn Phi. Hình như anh ấy chưa ký hợp đồng với công ty nào đúng không?"

"Nhạc Nhạc, nam diễn viên chính đoàn phim của em có ở đây không? Nghe nói anh ấy vẫn chưa gia nhập công ty giải trí nào."

"Anh Lưu, anh đang làm trợ lý sản xuất cho bộ phim [Hoa song sinh] à? Anh đưa điện thoại cho đạo diễn Khương hộ em với! Điện thoại của anh ấy lúc nào cũng bận!"

Phòng vip đã trở nên lộn xộn, mọi người đều đi tìm Hàn Phi, nhưng hắn không có ở bên trong.

Gió đêm thổi tung mái tóc, Hàn Phi đã sớm rời khỏi phòng, đứng bên cửa sổ cuối hành lang.

Hắn lờ mờ có thể nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động lần lượt vang lên trong phòng vip, và cái tên Hàn Phi thì liên tục được nhắc đến.

"Hiện tại mình đã có đủ tư cách để nói với mọi người, mình chính là một diễn viên?"

Nhìn thành phố rực rỡ ánh đèn bên ngoài, ánh mắt Hàn Phi cuối cùng cũng rơi trên kính cửa sổ.

Hắn lặng lẽ nhìn mình qua tấm kính, nhớ lại tất cả những gì đã trải qua.

Mười năm dưới cửa không người hỏi, một lần thành danh thiên hạ biết!

Chương 162: Không phải cái gọi là kỷ lục chỉ để phá sao?

Đối với hầu hết cư dân mạng, cái tên Hàn Phi còn rất xa lạ, lý do khiến những fan hâm mộ trên mạng xã hội chú ý đến hắn không phải vì kỹ năng diễn xuất tốt mà vì thấy hắn hăng hái làm việc nghĩa.

Nhưng sau khi bộ phim [Hoa song sinh] ra mắt, mọi thứ đã khác, kết quả bùng nổ đã gây sốc cho những người trong cuộc.

Lúc nào thể loại phim kinh dị và ly kỳ cũng càn quét hầu hết tất cả các bộ phim mới ra mắt cùng thời điểm?

Người trong showbiz điên cuồng liên lạc với đoàn làm phim, những khán giả bị chinh phục bởi kỹ năng diễn xuất của Hàn Phi cũng bắt đầu tìm kiếm thông tin về hắn trên internet.

Hắn đã hỗ trợ cảnh sát phá một vụ án giết người hàng loạt mười năm trước; giải cứu tay paparazzi một cách dũng cảm, đồng thời bắt được tên tội phạm đang bị truy nã gắt gao; bị choáng ngợp bởi hàng loạt bình luận ác ý tại buổi họp báo ra mắt phim, nhưng vẫn bình tĩnh và duyên dáng.

Chỉ cần một trong những điều này thôi đã đủ để các ngôi sao khác được tung hô suốt một thời gian dài rồi, nhưng Hàn Phi còn cùng lúc làm được nhiều điều đáng kinh ngạc đến như vậy.

Càng hiểu rõ, người ta càng tò mò, dường như Hàn Phi có vô số bí mật, cuộc sống riêng tư của hắn hoàn toàn là một bí ẩn.

Trên mạng không tìm được thông tin liên quan đến Hàn Phi, người mới chưa từng gia nhập công ty nào này dường như đột nhiên xuất hiện.

Mọi người chỉ biết rằng Hàn Phi đã trợ giúp cảnh sát, nhưng ai có thể nghĩ kỹ năng diễn xuất của hắn lại tốt như vậy!

Hầu như không ai trong cùng lứa tuổi có thể vượt qua được Hàn Phi về kỹ năng diễn xuất, nam diễn viên này có một khí chất đặc biệt trên người, đó là một khí chất không ai có thể bắt chước!

Vai diễn của hắn thì chỉ hắn mới có thể đóng, và cũng chỉ hắn mới có thể thực hiện được những cảm xúc đó.

Trong giới showbiz mà cư dân mạng bình thường không thể tiếp cận, các tay paparazzi từ khắp nơi cũng nháo nhào lên, nhiều người muốn có được thông tin tận mắt về Hàn Phi mà bật ra một quả dưa lớn.

Trước những tin nhắn riêng tư không ngừng gia tăng và những yêu cầu từ fan hâm mộ, cuối cùng, một phóng viên giải trí lão làng đã phát biểu công khai trên nền tảng mạng xã hội.

"Đừng hỏi tôi thêm bất kỳ thông tin nào về diễn viên này!"

"Diễn viên này cmn đúng là chết tiệt! Từ lúc cậu ấy còn đang quay phim, tôi đã ngồi canh me ở tầng dưới căn hộ gần một tuần. Ngoài việc quay phim cậu ấy chỉ về nhà chơi game!"

"Không phải là cậu ấy không có bê bối, mà là hoàn toàn không có giao lưu với ai!"

"Điều khó chịu nhất chính là vào ngày bộ phim của họ đóng máy, tôi cho rằng cuối cùng cậu ấy sẽ ra ngoài và hưởng thụ, nhưng sự thật là tôi đã quá ngây thơ."

"Hôm đó, tôi ngồi canh đến 3 rưỡi sáng nên không thể không muốn mua một cốc cà phê để nâng cao tinh thần. Tôi vô tình thấy ai đó trong cửa hàng tiện lợi cứ thỉnh thoảng lại nhìn chăm chú lối vào hành lang. Lúc đầu, tôi nghĩ là đồng nghiệp nên chạy lại định bắt chuyện, kết quả là họ hỏi tôi có biết Cánh bướm không?"

"Tôi tưởng Cánh bướm là một nghệ sĩ. Để bảo vệ thể diện cho mình, tôi chỉ thuận miệng nói có biết. Ai mà ngờ chỉ sau ba mươi giây, thật sự là ba mươi giây đấy, đã có hai chiếc xe lao tới!"

“Thật muốn rớt cmn cả nước mắt ra! Không ngờ lần đầu tiên đi xe cảnh sát lại là do tôi khoác lác với cảnh sát mặc thường phục của Đội trinh sát hình sự.”

Paparazzi tức đến phát khóc, cư dân mạng lại càng quan tâm đến Hàn Phi sau khi đọc được những lời phát biểu đó.

Có thể khiến paparazzi phát biểu về một diễn viên là điều thực sự bất thường.

Độ hot của Hàn Phi và [Hoa song sinh] trên mạng vẫn đang không ngừng tăng lên, đã có dấu hiệu vượt cả ra ngoài showbiz rồi. Phải biết rằng đây mới chỉ là ngày công chiếu đầu tiên của bộ phim, còn chưa tới mười hai giờ.

Fan hâm mộ trên tài khoản mạng xã hội của Hàn Phi cũng đã vượt quá 100.000 người, tốc độ tăng vô cùng nhanh.

Im lặng theo dõi các chủ đề khác nhau trên internet, Hàn Phi đã nhận được vô số lời khen ngợi chỉ trong một giờ đồng hồ so với 25 năm trước đó cộng lại.

Những bình luận của cư dân mạng rất ấm áp, trong nội tâm khép kín của hắn cũng đã bớt đi nhiều vết nứt.

Bởi vì [Cuộc sống hoàn hảo] làm thần kinh luôn luôn căng thẳng mà giờ đã được xoa dịu, càng ngày càng có nhiều người yêu thích và nhắn tin cho hắn, trong đầu hắn đã xuất hiện những cảm xúc vui vẻ.

Hàn Phi vẫn chưa thể nở nụ cười từ tận trái tim, nhưng hắn biết lúc này hắn đang hạnh phúc.

Vào lúc này, chiếc hộp đen ở nơi sâu nhất trong bộ não của Hàn Phi phảng phất có sự thay đổi.

Chỉ có những người bất hạnh nhất mới có thể nắm giữ hộp đen, mà người nào mà nắm giữ hộp đen thì lại càng trở nên bất hạnh hơn, nhưng Hàn Phi dường như là một ngoại lệ.

“Đại ca ơi! Sao anh lại chạy ra đây! Rất nhiều người đang tìm anh đấy!”

Đạo diễn Khương và trợ lý sản xuất cầm điện thoại di động ra khỏi phòng vip, tìm quanh phòng không thấy Hàn Phi đâu,

cuối cùng tất cả đều chạy ra ngoài.

"Trong phòng có chút ồn ào, em ra ngoài hóng gió thôi mà." Khuôn mặt Hàn Phi vẫn tươi cười như bình thường.

"Một đạo diễn lớn đang tìm cậu! Ông ấy muốn cậu tham gia bộ phim mới của ông ấy! Nhanh lên! Người ta đã chờ rất lâu rồi!" Đạo diễn Khương vội vàng đưa điện thoại cho Hàn Phi, mấy người phía sau đạo diễn Khương còn đang cầm điện thoại di động đang gọi dở nhìn về phía Hàn Phi.

Bởi vì Hàn Phi rời khỏi phòng vip nên hầu hết những người trong phòng đều chạy hết ra ngoài.

Lúc này hành lang vô cùng náo nhiệt, ngược lại trong phòng vip lại có phần vắng vẻ.

Ngơ ngác nhìn vào lượt view vẫn đang không ngừng tăng lên trên màn hình chiếu, nam diễn viên trẻ Ngô Lễ ho khan một tiếng, sau đó đưa tay đụng đụng Tiền Trình.

"Đạo diễn à, không phải là anh cho rằng bản thân không thể vớt vát được thể diện nên muốn để em đi cùng để bớt xấu hổ đấy chứ?"

"Tôi… Trước đó tôi có nói cái gì không thích hợp sao?" Tiền Trình đặt ly rượu xuống, nhìn Ngô Lễ bên cạnh.

Với nụ cười gượng gạo trên môi, Ngô Lễ thành thật nói: "Mỗi một câu nói của anh đều cảm thấy không thích hợp. Vừa rồi Khương Nghĩa nhận được cuộc gọi từ đạo diễn Trương, người ta đề nghị Hàn Phi tham gia bộ phim mới của mình."

"Có phải là đạo diễn Trương ngồi ở hàng ghế đầu khi chúng ta tham dự lễ trao giải hôm nay không?"

"Đúng rồi, chính là đạo diễn Trương người mà anh đi tìm để chụp ảnh chung nhưng lại bị vệ sĩ chặn lại ấy."

Tiền Trình càng nghe càng cảm thấy khó chịu, anh ta lặng lẽ kéo Ngô Lễ đến trước cửa phòng vip, chuẩn bị rời đi thì vừa vặn nghe thấy Hàn Phi từ chối lời mời của đạo diễn Trương qua điện thoại.

“Đạo diễn Trương, hiện tại tôi vẫn cần hợp tác với cảnh sát để điều tra vụ án. Trước khi bắt được hung thủ thực sự, tôi cần phải chấp nhận sự bảo vệ của họ, tạm thời không thể rời khỏi thành phố Tân Hỗ được.” Hàn Phi thực sự là nói thật, lý do được đưa ra cũng rất khách quan, đạo diễn Trương bày tỏ sự thấu hiểu và hy vọng sẽ được hợp tác với Hàn Phi trong tương lai.

Các thành viên đoàn phim ở hành lang đều nghe thấy Hàn Phi từ chối đạo diễn Trương, đây là điều không thể tưởng tượng nổi trong mắt mọi người.

“Hàn Phi, hay là cậu cứ suy nghĩ thêm một chút?” Khương Nghĩa thật sự là muốn tốt cho Hàn Phi.

“An toàn là trên hết. Hiện tại em sẽ chỉ nhận những bộ phim được quay ở Tân Hỗ thôi.” Vô tình Hàn Phi từ người được chọn đã trở thành người có thể chọn kịch bản, tâm tình của hắn đã hoàn toàn thay đổi: “Mọi người mau trở về đi, tất cả đừng đứng ở hành lang, sẽ ảnh hưởng đến những khách mời khác.”

Hàn Phi dẫn đầu đi về phía phòng vip, mọi người theo sau, tất cả đều vừa vặn nhìn thấy Tiền Trình và Ngô Lễ đang chuẩn bị chuồn mất.

Bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy, khóe miệng lúng túng của Tiền Trình run rẩy, kìm chế một lúc lâu cuối cùng mới bước đến trước mặt Hàn Phi: “Xin chúc mừng! Hôm nay mọi người đã phá kỷ lục về lượt view, xem chừng sau này khó có tác phẩm cùng thể loại nào có thể phá được, thật tuyệt vời!”

“Kỷ lục cũng chỉ là số liệu mà thôi. Hơn nữa, cái gọi là kỷ lục không phải là dùng để phá hay sao?” Hàn Phi đi ngang qua Tiền Trình, hắn bắt đầu thảo luận về một bộ phim mới với Khương Nghĩa.

Để cho những oan hồn ở thế giới tầng sâu nhìn thấy kẻ sát nhân bị đưa ra công lý vào một ngày nào đó, cũng là để thu được độ thân thiện của các oan hồn, Hàn Phi muốn quay một series những câu chuyện có thật.

Hắn muốn khôi phục lại những vụ án có liên quan đến thế giới tầng sâu, sau đó đưa những bộ phim đã quay vào thế giới tầng cạn của [Cuộc sống hoàn hảo], rồi thông qua việc chiêu hồn, để du hồn của người chơi đưa những bộ phim đó vào thế giới tầng sâu.

Việc làm này thật sự lãng phí thời gian, nhưng Hàn Phi lại muốn mang đến một chút hy vọng cho những cô hồn dã quỷ trong thế giới tầng sâu.

Đối với nhiều người mà nói, họ đã cố gắng hết sức để không bị thế giới thay đổi.

Mà Hàn Phi lại lựa chọn một con đường khó hơn, hắn tựa như một con thiêu thân lao đầu vào lửa rơi vào trong thế giới tầng sâu, nơi vĩnh viễn bị bóng tối bao trùm, hắn muốn giơ cao ngọn lửa trong tay và nói với những người trong bóng tối rằng thế giới này vẫn còn có ánh sáng.

Chương 163: Đêm thứ ba

Khương Nghĩa nhìn Hàn Phi trước mặt, trong lòng không khỏi cảm khái.

Khi một số diễn viên trở nên nổi tiếng, họ sẽ cố gắng hết sức để hiện thực hóa danh tiếng của mình, trở thành đại sứ thương hiệu, quay quảng cáo hoặc chủ động liên hệ với các đạo diễn giỏi hơn để tham gia vào các tác phẩm lớn hơn.

Nhưng Khương Nghĩa không thấy một chút nóng vội nào ở Hàn Phi, sau khi tác phẩm bùng nổ, điều mà Hàn Phi nghĩ là làm thế nào để đánh bóng tác phẩm tiếp theo.

"Anh Khương, chúng ta có thể dựng vụ án này thành một series. Vụ án chặt thây ghép xác là bộ đầu tiên. Tiếp theo là vụ án chuyện kỳ lạ của trường Học viện tư thục Ích Dân. Tất cả các vụ án đều dựa trên Cánh bướm. Chúng ta sẽ đẩy xuống từng bộ một." Hàn Phi nói ra kế hoạch của mình: "Bộ phim [Hoa song sinh] chuyển thể từ vụ án chặt thây ghép xác sẽ thành công vang dội, như vậy việc chuyển thể các vụ án tiếp theo sẽ suôn sẻ hơn. Với kết quả của [Hoa song sinh] ở thời điểm hiện tại, em tin rằng chị Long cũng sẽ hoàn toàn ủng hộ chúng ta thôi. Dù sao thì cũng không ai có thể qua được đồng tiền cả."

"Hàn Phi, không phải là cậu cố ý từ chối đạo diễn Trương chỉ để quay những vụ án này đấy chứ?" Khương Nghĩa rất mến mộ Hàn Phi, muốn hắn có một sân khấu lớn hơn.

"Em thực sự không thể rời khỏi Tân Hỗ." Hàn Phi không tiếp tục chủ đề này nữa, nhưng quay qua vị biên kịch hói đầu: "Anh có thể tìm hiểu về vụ án trước đây của Học viện tư thục Ích Dân càng sớm càng tốt. Chúng ta không có nhiều thời gian để nghỉ ngơi đâu."

Vị biên kịch hói đầu lúc đầu rất bất mãn với Hàn Phi, nhưng về sau mọi sự việc đều chứng minh Hàn Phi đúng, cuối cùng cũng phải tâm phục khẩu phục.

Những người của đoàn làm phim nói chuyện cười đùa, hiếm khi ở cùng với nhau, Hàn Phi cũng không làm mọi người mất hứng, ở lại đến mười một giờ mới rời đi.

Sau khi trở về nhà, trước tiên hắn rửa mặt bằng nước lạnh để tỉnh táo một chút.

"Lợi nhuận kiếm được từ bộ phim chắc cũng nhanh sẽ đến tay mình, đến lúc đó có thể mua được cái máy chơi game kèm mũ bảo hiểm bên ngoài, vậy thì có thể chơi game được lâu dài rồi."

Máy chơi game do Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical phối hợp phát triển có nhiều chức năng, cũng rất tốt cho sức khỏe, tuy nhiên loại cao cấp nhất thì giá cả lại cao ngất ngưởng.

Hơn mười một giờ, Hàn Phi ngồi trên giường, vừa kết nối các loại đường dây trò chơi vừa bắt đầu chuẩn bị vào game thì điện thoại đột nhiên rung lên.

"Kim Tuấn? Tìm tôi có việc gì sao?"

"Chúc mừng bộ phim của cậu bán chạy nha! Lần này thực sự là một bước lên mây." Giọng nói Kim Tuân có chút kích động, là một tay paparazzi lão luyện, đã lâu không thấy một diễn viên mới lợi hại như Hàn Phi.

"Cảm ơn anh nha, anh còn có chuyện gì nữa hả?" Hàn Phi vừa định cúp máy.

"Vừa rồi, học trò của tôi lại thu được thông tin, Giải trí Ngũ Ngũ đã tăng tiền gấp đôi, họ đang tìm kiếm thông tin về cậu ở khắp mọi nơi." Trên điện thoại, Kim Tuấn cười khổ: "Lúc trước tôi đã nói nếu bộ phim của cậu trở nên hot, họ nhất định sẽ rất khó chịu mà. Nhìn xem hiện tại, công ty mà cậu từng làm không chỉ khó chịu thôi đâu, đã bắt đầu nổi điên rồi. Đầu tư cho bộ phim [Tình yêu bí mật chốn đô thành] tôi chỉ đơn giản tra một chút, chi phí gấp đến mười ba lần so với các cậu, dưới loại tình huống này, chắc đêm nay họ tức giận đến khó mà ngủ yên được."

"Không phải bọn họ nổi điên thật là đúng lúc sao?" Hàn Phi thản nhiên nói: "Các anh có thể giải quyết bọn họ trước.

Đợi một thời gian, tôi sẽ tiết lộ một chút ‘tin tức’ để các anh có kết quả tốt.”

Hàn Phi không dựa vào vũ lực để tồn tại trong thế giới tầng sâu, trong đầu hắn đã nảy sinh một kế hoạch.

Tiết lộ một thông tin giả, đợi Giải trí Ngũ Ngũ thổi phồng nó, bôi nhọ khắp nơi và làm hot, thì sẽ bắt đầu phản kích.

“Giải trí Ngũ Ngũ là một công ty tương đối nổi tiếng trong ngành. Bây giờ cậu vẫn đang đơn độc. Tôi nghĩ để an toàn, hay là cậu nên gia nhập một công ty trước đã?” Những lời nói của Kim Tuấn cho thấy gã đang thực sự nghĩ cho Hàn Phi.

“Tạm thời thì chưa cần, nếu không có chuyện gì nữa thì tôi cúp máy đây?”

“Cậu phải chú ý nhé, Giải trí Ngũ Ngũ rất kỳ vọng vào [Tình yêu bí mật chốn đô thành], [Hoa song sinh] của các cậu như một con hắc mã, đã cướp đi tất cả những thứ thuộc về họ, họ nhất định sẽ nhắm vào cậu đấy! Thành thật mà nói, giới showbiz này lộn xộn hơn cậu nghĩ nhiều.” Kim Tuấn liên tục căn dặn.

“Tôi sẽ chú ý.”

Hàn Phi cúp điện thoại, vừa mới ngồi vào giường, điện thoại lại bắt đầu rung lên, lần này là Hoàng Doanh gọi tới.

“Anh Hoàng? Có chuyện gì sao?”

“Anh đã xem bộ phim mới công chiếu của em! Thật là trâu bò nha! Tất cả những sự việc xảy ra trong đó đều là sự thật à? Em cũng đã tham gia vào việc phá vụ án chặt thây ghép xác mà!” Giọng Hoàng Doanh rất phấn khích.

“Vâng, bọn em đã phục dựng lại dựa vào chi tiết thực của vụ án.”

“Có thể trợ giúp cảnh sát phá được vụ án nguy hiểm như vậy, người anh em à, anh thật sự không có nhìn lầm người mà!” Hoàng Doanh cười rất hào sảng: “Trước đây anh không tin vào duyên phận, nhưng sau khi gặp được em, anh phát hiện mọi thứ dường như đều có vận mệnh của nó!”

“Cái gì mà có vận mệnh riêng của nó?”

“Em còn nhớ những gì anh đã nói với em lúc trước là muốn dẫn em đi khám phá thế giới tầng sâu của [Cuộc sống hoàn hảo] không? Lúc trong quán cà phê ở Thành phố thông minh Tân Hỗ ấy.” Hoàng Doanh hạ giọng, như thể đang thảo luận một điều gì đó rất bí mật và quan trọng.

“Em nhớ chứ.”

“Người anh em, em thực sự là người thích hợp nhất! Anh quyết định chia sẻ bí mật lớn nhất của mình với em.” Hoàng Doanh hít một hơi thật sâu: “Bản đồ ẩn dẫn đến thế giới tầng sâu nằm trong phòng tắm của anh. Nếu đêm nay em có thời gian, chúng ta có thể cùng nhau thăm dò.”

“Đêm nay á?”

“Đúng vậy! Bản đồ ẩn đó là một cơn ác mộng, đầy lệ quỷ, sát nhân và quái vật. Anh thực sự không dám đi vào một mình, vì vậy muốn hợp sức với em!” Hoàng Doanh nói rất nghiêm túc.

“Anh Hoàng, thực sự xin lỗi, đêm nay là tiệc mừng của đoàn phim. Hiện tại em không thể chơi game được. Sau này có cơ hội nhất định sẽ cùng anh đi thăm dò.” Hàn Phi thực sự bị mắc kẹt trong bản đồ ẩn, lúc này hắn không thể thoát ra được, nhưng hắn có thể chiêu mộ Hoàng Doanh vào Học viện tư thục Ích Dân, hai anh em có thể đoàn tụ trong thế giới tầng sâu.

“Anh hiểu rồi, vậy chờ em xong việc, chúng ta sẽ cùng nhau đi thăm dò nhé.”

“Không thành vấn đề.”

“Nhân tiện, chậm nhất là nửa tháng nữa, bản closed-beta thứ sáu của [Cuộc sống hoàn hảo] sẽ kết thúc. Chúng ta nhất định phải vào bản đồ ẩn một lần trước khi open-beta.” Hoàng Doanh cũng nói cho Hàn Phi một thông tin rất quan trọng.

“Nửa tháng nữa sẽ open-beta ấy hả?” Đôi mắt của Hàn Phi khẽ nheo lại, chờ khi AI hoàn toàn nắm quyền điều hành trò chơi, thời đại của Hàn Phi sẽ thực sự đến.

Phải sống sót, đó sẽ là một thế giới mới trong tương lai.

Sau khi nói chuyện với Hoàng Doanh, Hàn Phi nhìn thời gian trên màn hình rồi bắt đầu đội mũ bảo hiểm chơi game vào.

Màu máu thấm đẫm mọi thứ, khi cảm giác lạnh lẽo quen thuộc truyền đến, Hàn Phi liền mở mắt ra.

Trong hành lang tối tăm, lờ mờ có thể nghe thấy tiếng bước chân kỳ quái, đây là tầng ba của tòa nhà ký túc xá.

Lẻn vào nhà vệ sinh một cách lặng lẽ, Hàn Phi lấy ra bộ đồng phục học sinh màu đỏ từ ô vật phẩm rồi nhẹ giọng gọi tên của Từ Cầm.

Nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, bóng đen Từ Cầm nuôi ló đầu ra khỏi một góc trong bóng tối.

Trong lúc Hàn Phi out game, không biết nó đã ăn cái gì mà thân thể lại to lên, giống như một con mãng xà khổng lồ màu đen.

"Đừng chỉ có biết ăn, mày nhìn hung tợn như vậy, lúc đánh nhau nhất định phải xông lên phía trước đấy!" Hàn Phi sờ sờ đầu nó, trong lòng ít nhiều có chút bất đắc dĩ.

Con mãng xà khổng lồ màu đen nằm ở bên cạnh Hàn Phi, lười biếng không muốn nhúc nhích, mặc cho Hàn Phi xoa đầu thành nhiều hình dạng.

Để cho con mãng xà ẩn nấp xung quanh mình, Hàn Phi cùng nó đi xuống tầng.

"Không biết tên tiểu tử Trương Quan Hành thế nào rồi, hy vọng không có chuyện gì xảy ra với nó."

Đi vào hành lang, Hàn Phi còn chưa đi được bao xa thì đã ngửi thấy một mùi máu tươi nhàn nhạt.

Hắn nhìn xung quanh, phát hiện một số vết máu trên tường và bậc thang.

"Ngày đầu tiên khi mình bước vào tòa nhà ký túc xá, bên trong tòa nhà ít nhất trông cũng bình thường. Giáo viên quản

nhiệm và con trai của Mã Mãn Giang trông giống như người sống vậy, trong tòa nhà còn có ánh đèn.”

“Ngày thứ hai vào, tòa nhà tối đen như mực. Giáo viên quản nhiệm và những đứa trẻ mình gặp trước đó đều đã biến mất. Chỉ còn lại quỷ và Trương Quan Hành đi lạc trong tòa nhà.”

“Ngày thứ ba khi mình đến, trong tòa nhà ký túc xá dường như đã có những thay đổi, hơn nữa còn có vẻ nguy hiểm hơn cả hai ngày trước.”

Chương 164: Quay lưng về phía người

Máu chảy xuống theo các khe nứt trên tường, không khí thoang thoảng mùi máu tanh, cả hành lang im ắng đến rợn người.

Hàn Phi không biết sau khi hắn out game thì ký túc xá đã xảy ra chuyện gì, trong lòng cảm thấy không ổn.

Không dám dừng lại, Hàn Phi thận trọng bước xuống tầng, khi đi đến góc rẽ giữa tầng ba và tầng hai, mơ hồ nghe thấy từ tầng bốn truyền đến một tiếng động.

Tựa như là một thùng lớn thịt nát bị đổ trên mặt đất, mà cũng giống như là một rương cá sống bị ném vào hành lang.

Âm thanh nặng nề của sự va chạm liên tục giữa những khối thịt và mặt đất làm người ta kinh ngạc run rẩy.

Mùi máu tanh nồng đậm hơn, Hàn Phi bịt mũi, tăng tốc, nhưng khi đến đến tầng hai nhìn xuống, thân thể đột ngột dừng lại.

Ở góc rẽ giữa tầng một và tầng hai, có một người đang đứng.

Hắn cứ như vậy đứng ở hành lang, thân thể có chút dị dạng, quay lưng về phía Hàn Phi, nhìn không thấy mặt.

"Có điều gì đó không đúng lắm."

Đi bộ một mình trong một tòa nhà âm trầm quỷ dị là một điều vô cùng đáng sợ, mà lại còn kinh hoàng hơn là trong tòa nhà âm trầm quỷ dị này, đột nhiên nhìn thấy một người.

Hàn Phi không có mạo muội tới gần, lui về phía sau từng chút một.

"Hai bên trái và phải của tòa nhà ký túc xá đều có cầu thang, mình không cần phải đối đầu với gã. Ưu tiên hàng đầu là xác định xem Trương Quan Hành có an toàn hay không."

Hàn Phi muốn tránh đụng phải đối phương, nhưng khi xoay người chuẩn bị đi qua hành lang tầng hai, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy một người đứng ở giữa hành lang tầng hai.

Gã này cũng quay lưng về phía Hàn Phi, đứng im bất động.

"Mình đi kiểu gì đây?"

Nhìn chằm chằm bóng lưng của đối phương, Hàn Phi từ từ phát hiện ra vấn đề, khoảng cách giữa người quay lưng và hắn đang từ từ rút ngắn lại!

"Gã này không giống với đám ma quỷ mà mình đã gặp trước đây."

Hàn Phi luôn là người mà người không phạm ta ta không phạm người, nhất là khi sự an toàn của bản thân không được đảm bảo.

Hắn từ từ dời tầm mắt, nhìn về phía góc rẽ hành lang một cái.

Không thấy bóng dáng gã đứng ở góc rẽ giữa tầng một và tầng hai đâu nữa.

Nhưng khi hắn quay đầu lại, bóng người đứng ở hành lang tầng hai dường như đã gần với hắn hơn một chút nữa.

Hàn Phi nhớ lại một trò chơi mà hắn đã từng chơi ở cô nhi viện khi còn nhỏ, tên là 1 2 3 người gỗ, đại khái là chỉ cần hắn quay đầu đi, những thứ phía sau sẽ tới gần, thẳng cho đến khi đối phương chạy đến phía sau lưng mình.

Đưa mắt nhìn theo bóng lưng người kia, Hàn Phi lui về phía cầu thang, hắn vịn tường đi xuống dưới.

Cầu thang trở nên trơn trượt vì vết máu và ô uế, âm thanh kỳ quái trên tầng bốn vẫn không biến mất, mùi máu tanh trong không khí càng thêm nồng nặc.

Trong hoàn cảnh này, Hàn Phi giữ khoảng cách an toàn với bóng người quay lưng lại với mình.

Hắn chậm rãi di chuyển cơ thể, cuối cùng cũng thuận lợi đi đến hành lang tầng một.

Trong toàn bộ khu ký túc xá, mùi máu tanh nồng nặc nhất là ở tầng một.

Cánh cửa của ký túc xá bị dán đầy những thứ khác nhau, bao gồm những cuộn giấy chưa viết xong, quần áo dính máu và một số lá bùa lộn xộn.

Phòng giáo viên quản nhiệm gần cửa ra vào cũng bị hư hại, cửa sổ đều bị đập nát, khăn trải giường sạch sẽ gọn gàng trước đó dính đầy dấu tay đỏ như máu, "thư cảm ơn" mang ác ý đều bị xé nát, hoa quả bị giẫm nát trên mặt đất văng tung tóe, nhìn xem có chút ác tâm.

Hàn Phi vốn định đến phòng giáo viên quản nhiệm tìm chìa khóa, nhưng bây giờ lại bị bóng người kia đi theo, cũng không dám tùy tiện phân tâm.

Nhìn chằm chằm vào bóng người, Hàn Phi sờ sờ bức tường, đi lùi trên hành lang tầng một.

Hắn luôn giữ khoảng cách an toàn với bóng người kia.

Hàn Phi đếm thầm số phòng ở bên cạnh, khi đi đến cửa phòng 104, hắn nhẹ nhàng gõ cửa: "Trương Quan Hành? Em có ở trong phòng không?"

Hàn Phi nói xong, trong phòng không có một tiếng động, hoàn toàn tĩnh mịch.

"Sẽ không có chuyện gì xảy ra đấy chứ?" Đứng ở hành lang như thế này rất nguy hiểm, Hàn Phi nhìn chằm chằm bóng người rồi lại nhỏ giọng nói: "Quan Hành, thực sự là thầy đây. Thầy đã từng nói với em rằng dù nam hay nữ thì cũng đều là học trò của thầy, thầy sẽ không từ bỏ bất cứ ai."

Hàn Phi nói xong những lời này thì trong phòng vang lên tiếng bước chân, cửa được mở ra một khe hở.

"Thầy giáo! Thật sự đúng là thầy rồi!" Trương Quan Hành trốn sau cánh cửa, vẻ mặt nó trong phút chốc chuyển từ bất an sang hưng phấn, giống như nhìn thấy người nhà đã xa cách lâu ngày vậy.

"Cẩn thận là một thói quen tốt. Em đang làm tốt lắm." Hàn Phi mang theo con mãng xà đen trốn vào phòng 104, sau khi

cửa đóng lại thì mới thở phào nhẹ nhõm.

"Thầy à, em thật không ngờ còn có thể gặp được thầy đấy!" Trương Quan Hành rất vui khi nhìn thấy Hàn Phi, thật khó để che giấu sự vui vẻ đó.

"Trong thời gian thầy không có ở đây, có chuyện gì đáng sợ xảy ra ở bên ngoài không?" Hàn Phi dựa lưng vào cửa, lắng nghe động tĩnh ngoài hành lang.

"Điên rồi, tất cả mọi người ở ký túc xá này đều hoàn toàn điên rồi thầy ạ." Một dấu vết sợ hãi hiện lên trong mắt Trương Quan Hành: "Khắp hành lang đều là tiếng la hét và khóc lóc, lại còn có những thứ kỳ lạ xuất hiện. Cánh cửa của một số phòng ký túc xá bị đẩy ra một cách thô bạo, không một học sinh nào trong phòng có thể thoát ra ngoài được."

"Đêm qua nguy hiểm như vậy, em làm thế nào mà sống sót được thế?" Hàn Phi hơi kinh ngạc.

"Em một mực trốn ở trong phòng. Đêm qua đã có người chạy tới gõ cửa. Bọn chúng bắt chước đám học sinh cầu cứu. Suýt chút nữa em đã ra mở cửa rồi, may mà cuối cùng vẫn kìm lại được."

"Bọn chúng?"

"Em chỉ một mực trốn trong phòng không dám ra ngoài, nhưng em có thể nghe thấy tiếng của ba đứa trẻ đang cãi vã và chửi rủa nhau, ác độc và giảo hoạt."

"Chính là ba đứa con của Mã Mãn Giang thừa dịp làm loạn." Hàn Phi không lo lắng ba cái con tiểu quỷ kia, hắn quan tâm chính là Mã Mãn Giang nhiều hơn.

Cảnh sát nói rằng Mã Mãn Giang đã sớm mất tích, Hàn Phi không biết có thể gặp phải gã trong game hay không.

"Ba đứa kia hình như là đặc biệt nhắm đến học sinh của trường Học viện tư thục Ích Dân. Bọn chúng dường như có thể cảm nhận được vị trí của tất cả các học sinh. Chắc là vì em đã bị đuổi học cho nên mới may mắn trốn thoát được một kiếp." Trương Quan Hành rất thông minh và thận trọng, nó là một hạt giống tốt, trước kia chỉ là do đi sai đường.

“Khi nào thì bạo loạn bên ngoài mới dừng lại?”

“Cách đây vài giờ.” Trương Quan Hành suy nghĩ một lúc, sau đó nói thêm: “Trước khi bạo loạn dừng lại, cánh cửa ký túc xá đã được mở ra một lần, hình như có thứ gì đó xông vào.”

“Có thứ gì đó mới đi vào hả?” Hàn Phi nghĩ tới bóng người mình gặp ở hành lang: “Quan Hành, em đã bao giờ nghe một câu chuyện kỳ lạ như ‘quay lưng về phía người’ ở trường học chưa? Thầy vừa nhìn thấy một người đàn ông đứng quay lưng về phía mình trong hành lang, gã còn một mực đi theo thầy nữa.”

“Em có nghe một tân học sinh cấp 1 nói qua, nhưng em lại nghĩ rằng đó chỉ là một câu chuyện mà thôi!”

“Tân học sinh cấp 1 đã từng nói qua ấy hả?” Hàn Phi cho rằng đứa trẻ mà Trương Quan Hành đề cập đến chính là Kim Sinh: “Nói cho thầy biết cụ thể hơn đi.”

“Trường học của bọn em trước kia có một người học trưởng. Anh ta đặc biệt thích một nữ sinh trong trường. Ngay từ đầu cô nữ sinh đó cũng thích anh ta, vì vậy hai người đã kết thân với nhau.”

“Hoàn cảnh gia đình của học trưởng rất kém, cha mẹ đã ly hôn, người cha còn có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng, thường xuyên đánh đập và chửi bới anh ta. Đối với học trưởng, gia đình duy nhất của anh ta không phải là cha mình, mà chính là người bạn gái.”

“Anh ta chia sẻ nỗi đau và sự oan ức của mình với bạn gái, anh ta còn thề nhất định sẽ làm cho bạn gái hạnh phúc.”

“Thế nhưng mà sau đó giáo viên trong trường biết được anh ta có quan hệ yêu đương nên đã gây ồn ào. Cuối cùng, học trưởng đã tự ý bỏ học và nói rằng mọi chuyện đều là do lỗi của mình.”

“Sau khi học trưởng bỏ học thì vẫn liên lạc với nữ sinh kia. Họ thống nhất sẽ cố gắng chăm chỉ, chờ có công việc ổn định thì sẽ kết hôn.”

“Những lời nói ra ở tuổi đó là hồn nhiên và giản dị nhất.”

“Thế nhưng mà thời gian tốt đẹp còn chưa kéo dài được bao lâu, học trưởng đã không thể liên lạc được với nữ sinh đó nữa.”

“Anh ta lẻn vào trường, muốn hỏi cho rõ, nếu nữ sinh thực sự không thích anh ta nữa thì cũng sẽ không ép buộc.”

“Trong lúc đang dây dưa, nữ sinh đưa cho học trưởng một tờ giấy, mong rằng buổi tối anh ta sẽ đến khu nhà dạy học.”

“Học trưởng vội vã đến tòa nhà dạy học vào đêm muộn mà không suy nghĩ nhiều. Không ai biết chuyện gì đã xảy ra vào đêm hôm đó. Người ta chỉ phát hiện một cỗ thi thể trước tòa nhà dạy học vào ngày hôm sau.”

“Học trưởng rơi từ trên tầng thượng xuống. Anh ta nằm rạp trên mặt đất, xương sống bị gãy, cổ vẹo 180 độ, mắt nhìn chằm chằm vào tầng thượng của tòa nhà ấy.”

“Kể từ ngày đó, vào ban đêm một số học sinh thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy một người đứng ở hành lang quay lưng lại với họ.”

Nghe xong câu chuyện của Trương Quan Hành, Hàn Phi hơi nghi hoặc.

Hắn nhìn Trương Quan Hành, đột nhiên phát hiện ra chữ hận trên cánh tay nó đã biến mất.

Chương 165: Quay lưng về phía mặt của bạn

“Quan Hành, sao chữ xăm trên cánh tay em lại biến mất vậy?” Hàn Phi im lặng lùi lại một bước.

“Em cũng không biết.” Trương Quan Hành mười phần mờ mịt: “Sau khi em gặp thầy ngày hôm qua, chữ xăm càng lúc càng mờ nhạt. Về sau khi cánh cửa ký túc xá được mở ra thì chữ hận hoàn toàn biến mất.”

“Thời điểm cánh cửa của tòa nhà ký túc xá mở ra là lúc nào?” Hàn Phi nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay Trương Quan Hành, sử dụng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn.

Nam sinh trước mặt đúng là Trương Quan Hành, cảm xúc trong linh hồn nó vẫn như trước.

“Quan Hành, trong số những câu chuyện kỳ quái đang lưu truyền ở ngôi trường này, cái con quỷ quay lưng lại với người khác đã từng xuất hiện trong ký túc xá chưa?”

“Chưa bao giờ. Nhiều học sinh nhìn thấy anh ta trong hành lang của tòa nhà dạy học. Có vẻ như anh ta đã bị bạn gái hại chết, trong lòng ôm oán niệm nên chỉ đi lang thang trong tòa nhà đó thôi.”

“Nói cách khác, đêm qua tên đó có thể đã từ bên ngoài đột nhập vào khi cánh cửa của tòa nhà ký túc xá mở ra. Cũng chính là sau khi nó vào, chữ hận trên tay em đã biến mất hoàn toàn?”

“Đúng là như vậy.” Trương Quan Hành không biết Hàn Phi muốn biểu đạt điều gì.

“Tại sao lúc trước em lại xăm chữ đó trên cánh tay của mình?” Hàn Phi thấp giọng nói, hắn cùng Trương Quan Hành ngồi ở trên giường ký túc xá: “Em đừng coi thầy như một giáo viên, hãy coi thầy như một người bạn có thể thổ lộ, thầy bảo đảm sẽ không nói cho ai biết bí mật của em.”

Do dự hồi lâu, Trương Quan Hành mới lên tiếng: "Mẹ đã bỏ rơi em và bố, mẹ bỏ đi một mình, để lại em bị bố đánh đập mỗi ngày."

"Là vì mẹ ư?"

"Bố chỉ uống rượu khi ông ấy tức giận, sau đó sẽ trút giận lên em. Ngoài ra còn có một số bạn học cũ của em, chúng nó thường xuyên cười nhạo em và chế giễu mẹ." Bàn tay Trương Quan Hành từ từ nắm chặt: "Em hận tất cả bọn họ, em hận cả thế giới, tại sao lại đổ toàn bộ bất hạnh vào em? Em căn bản không đòi hỏi giàu sang phú quý gì cả, em chỉ muốn được như những đứa trẻ khác thôi, nhưng ước muốn chỉ đơn giản như vậy cũng không thỏa mãn em, mà bắt nạt em hết lần này tới lần khác! Để cho em không thấy được chút hi vọng nào."

Đưa tay vỗ lưng Trương Quan Hành, Hàn Phi nhẹ nhàng nói vài câu an ủi: "Em hận tất cả mọi thứ trên thế giới này, vậy có ai mà em không hận? Ví dụ như bạn gái Sơ Hạ của em phải không?"

Khi nhắc đến hai chữ Sơ Hạ, biểu cảm của Trương Quan Hành cũng không quá dữ tợn và đau đớn: "Em không có hận em ấy, em ấy là người duy nhất nguyện ý tin tưởng em, hiện tại còn tính cả thầy nữa."

Trương Quan Hành đã quên sự thật rằng nó đã chết, nó chỉ nhớ những điều tốt đẹp liên quan đến Sơ Hạ.

Nheo mắt lại, Hàn Phi thấy hoàn cảnh hiện tại của Trương Quan Hành rất giống với Mạnh Thi, họ đã quên đi cái chết, quên đi điều tuyệt vọng và đau đớn nhất để duy trì lý trí của mình.

Hàn Phi nghi ngờ có phải quản lý tòa nhà cũng đã động đến Trương Quan Hành hay không.

Nếu đúng như vậy, thì hắn có thể tìm ra manh mối mà người quản lý để lại thông qua Trương Quan Hành.

Trên thực tế, khi Hàn Phi nghe câu chuyện do Trương Quan Hành kể trước đó, hắn đã nhận ra là không đúng.

Những gì Trương Quan Hành đang kể dường như là câu chuyện của chính mình vậy. Con quái vật bên ngoài quay lưng lại với thế giới có thể được tạo thành từ oán hận trong lòng nó.

"Khi chữ 'hận' trên cánh tay em biến mất thì cũng là lúc tên tiểu tử đứng quay lưng về phía người xuất hiện. Liệu có mối liên hệ nào giữa hai người không?" Hàn Phi dẫn dắt Trương Quan Hành từng chút một.

"Mối liên hệ?" Trương Quan Hành yên lặng nhìn cánh tay của mình, như thể chữ hận chưa từng xuất hiện.

Nó suy nghĩ hồi lâu, đang định lắc đầu thì cửa phòng 104 đột nhiên bị thứ gì đó đập vào.

Đó không phải là tiếng gõ cửa, giống như bị ai đó dùng lưng đập thẳng vào cửa vậy!

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ ẩn rank G - quay lưng về phía mặt của bạn."

"Quay lưng về phía mặt của bạn: Tôi quay lưng về phía bạn, nhưng bạn lại đẩy tôi xuống vực sâu. Bạn sợ tôi bám dai như đỉa, tôi liều mạng quay đầu, chỉ muốn nhìn bạn thêm một lần nữa."

"Yêu cầu nhiệm vụ: trong vòng nửa giờ, đừng để nó áp vào lưng bạn!"

"Nhiệm vụ này là một nhiệm vụ có thời hạn."

Ngay khi giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu, Hàn Phi lập tức ở trong trạng thái căng thẳng: "Không được để nó áp vào lưng mình sao? Mô tả nhiệm vụ này nghe có vẻ hơi đáng sợ nhỉ?"

"Thầy ơi, thầy sao thế?"

"Chú ý! Tên đó đang ở cửa đấy!" Hàn Phi đứng ở trong phòng nắm lấy Trương Quan Hành, hai người đều nhìn chằm chằm cánh cửa.

"Bành!"

Cửa phòng 104 lại bị va đập mạnh, cánh cửa rung rung, dường như có thể bị bật ra bất cứ lúc nào.

“Cánh cửa này sẽ không chống đỡ được lâu đâu.”

Hàn Phi chặn giường và bàn sau cánh cửa, nhưng lúc này, hắn nhìn thấy vết máu rỉ ra ở khe cửa.

Điều khiến hắn kinh hãi hơn nữa là ngoài cửa vang lên tiếng xương nát vụn, con quái vật dường như có thể tùy ý thay đổi thân thể.

Mùi máu tanh nồng nặc đến cực hạn, Hàn Phi yêu cầu Trương Quan Hành đặt chiếc bình gần cửa phòng, sau đó hắn để con mãng xà khổng lồ màu đen quấn quanh người.

Cánh cửa gỗ tồi tàn của phòng ký túc xá càng lúc càng rung lên dữ dội, màu đỏ thẫm huyết dịch và thịt xương nát bét chui qua khe cửa, nhỏ giọt xuống đất, nhuộm đỏ cả phòng 104.

Không ngừng lùi lại, Hàn Phi và Trương Quan Hành đã lùi ra đến ban công, lưới chống trộm bị rỉ sét nghiêm trọng đã bao vây hai người bọn hắn ở trong phòng.

“Thầy ơi, ta phải làm sao bây giờ?”

“Em đứng ở phía sau thầy, không được rời đi cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, chuyện còn lại để thầy lo.” Hàn Phi vẫn chưa thể quit game, nếu xảy ra chuyện gì trong nhiệm vụ này thì thật sự là xong đời.

Hắn căng thẳng hơn bao giờ hết, tim đập thình thịch, mồ hôi lạnh túa ra trong lòng bàn tay.

Máu thịt của con quái vật từ trong khe hở xâm nhập vào phòng, vết máu đầy trên đất đang ngọ nguậy, Hàn Phi tê dại cả da đầu.

Mùi máu tanh nồng nặc kích thích khoang mũi, máu thịt rời rạc đang dần dần tái tổ chức lại, trong phòng 104 xuất hiện một bóng người méo mó.

Nó đứng quay lưng về phía Hàn Phi, bóng lưng vặn vẹo và nghiêng lệch, như thể toàn bộ xương trên người đã bị gãy vậy.

Không khí trong căn phòng bị đè nén đến không thở nổi, con quái vật hút hết vết máu trên mặt đất, thân thể của nó dần trở nên hoàn chỉnh.

Lần đầu tiên quan sát con quái vật ở khoảng cách gần như vậy, Hàn Phi nhận thấy con quái vật quả thực có phần giống với Trương Quan Hành, chỉ là con quái vật đang mặc đồng phục của Học viện tư thục Ích Dân.

Từ từ dời tầm mắt, Hàn Phi nhìn về phía cánh tay quái vật.

Bên trong bộ đồng phục rách nát, hắn mơ hồ có thể nhìn thấy một chữ hận đẫm máu.

Cái chữ kia như thể bị ngón tay đào móc ra, vết thương vẫn chưa lành, máu đen không ngừng chảy.

"Tại sao trên cánh tay nó cũng có chữ kia?"

Hàn Phi đang lùi về phía sau, lưng đột nhiên chạm vào thân thể của Trương Quan Hành.

Quay đầu lại nhìn, Trương Quan Hành kinh ngạc nhìn chằm chằm con quái vật trong phòng, ánh sáng trong mắt nhanh chóng biến mất, thay vào đó là vẻ hoang mang cùng đau đớn.

"Em chưa bao giờ nhìn thấy bóng lưng của nó."

"Nhưng sao lại thấy quen thuộc thế nhỉ?"

"Khi nhìn thấy nó em có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng và đau đớn của nó."

"Từng cái xương cốt của nó đều bị gãy, nó không cách nào khống chế được âm thanh của chính mình, nó nghe thấy tiếng gió rít gào bên tai, nó muốn vặn gãy cái cổ để quay đầu lại."

Giọng nói của Trương Quan Hành trở nên âm trầm đáng sợ, nó nắm lấy cánh tay của mình rồi hung hăng cắm móng tay vào da thịt.

"Em nhớ ra nó rồi, em biết nó…"

Xương cốt phát ra âm thanh giòn tan, cả cơ thể của Trương Quan Hành và con quái vật đều trở nên vặn vẹo, Hàn Phi đứng giữa hai người với sắc mặt rất tệ.

Nhưng hắn vẫn lựa chọn tin tưởng vào Trương Quan Hành, cho dù có chuyện gì xảy ra sau lưng, hắn cũng không quay đầu

lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào con quái vật trước mặt.

“Quan Hành, hiện tại bên cạnh em có một người thực sự nguyện ý tin tưởng em, có một người không tiếc mạng sống của mình để cứu em, em đã không còn cô đơn nữa rồi.”

Giọng nói của Hàn Phi vang vọng trong phòng ký túc xá, biểu lộ của Trương Quan Hành càng trở nên đau khổ khi nghe thấy điều đó.

Con quái vật cũng nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, cổ của nó phát ra một âm thanh cót két kinh người.

Khi giọng nói vang lên, con quái vật vẫn đứng quay lưng về phía Hàn Phi, nhưng đầu của nó từng chút từng chút một chuyển động.

Từ từ, Hàn Phi cuối cùng cũng nhìn thấy khuôn mặt của đối phương, con quái vật này giống hệt Trương Quan Hành, chỉ là trên mặt nó đầy vết thương, thất khiếu* toàn bộ đều chảy máu.

(Dành cho những ai không biết: Thất khiếu gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng)*

Chương 166: Toàn lực ứng phó

Oán hận và đau đớn dường như xuyên thấu cả xiềng xích máu thịt, giam giữ linh hồn con quái vật, chỉ để lại trong mắt nó sự hận thù.

Chữ hận trên cánh tay nó đang chảy máu, căm hận xoắn xuýt như muốn đốt cháy trong huyết quản, xương cốt từng chút một liền lại, con quái vật ngẩng đầu nhìn Hàn Phi.

Xương kêu một tiếng giòn tan, nó giơ cánh tay lên, sau một khắc thì đã xuất hiện trước mặt Hàn Phi.

Thất khiếu không ngừng chảy máu đang ở ngay trước mắt, chóp mũi gần như chạm vào nhau, Hàn Phi không ngờ tốc độ của đối phương lại nhanh như vậy.

Hắn muốn thuyết phục Trương Quan Hành phía sau lưng, muốn thằng bé bình tĩnh lại, muốn nó vượt qua hận thù trong lòng, duy trì nhân tính của mình.

Con quái vật dường như đã nhận ra suy nghĩ của Hàn Phi, nó không còn dùng thái độ mèo vờn chuột nữa mà thực sự muốn giết chết Hàn Phi.

Hàn Phi cảm giác được sát khí thấu xương từ trên người nó truyền đến, thân thể giống như rơi vào trong hầm băng, mỗi một dây thần kinh đều bị kích thích đến phát run!

Sự sợ hãi và cái chết gần trong gang tấc, yết hầu của Hàn Phi run rẩy, lý trí còn sót lại trong bộ não của hắn là nhanh chóng tính toán thực lực của đối thủ và thời gian của nhiệm vụ.

Trương Quan Hành cũng không hoàn chỉnh, một phần đứng sau lưng Hàn Phi thì giữ được nhân tính, một phần đứng trước mặt Hàn Phi thì giữ sự hận thù và đau đớn.

Nhưng phần giữ sự hận thù thực lực cũng đã tương đương với oán niệm thông thường, Hàn Phi muốn ngăn cản đối

phương, trừ cách dùng người giấy màu máu, hiện tại hắn không thể nghĩ ra cách nào khác.

Nhìn khuôn mặt quỷ trước mặt, Hàn Phi thấy hận thù không cách nào hóa giải trong đôi mắt rỉ máu của đối phương.

Trong đôi mắt ấy không có thứ gì thuộc về con người, thứ đứng trước mặt hắn là một con ác quỷ, một con quỷ đã vứt bỏ toàn bộ nhân tính.

Mùi hôi thối nồng nặc xộc vào khoang mũi, hộp sọ nứt ra thành tiếng, máu đen theo sống mũi chảy xuống.

Ngay khi máu bắn tung tóe trên người Hàn Phi, cánh tay của con quái vật đột nhiên nhấc lên, xương cốt vỡ vụn, nó nhắm đầu Hàn Phi đập vào!

Không nhắm mắt vì sợ hãi, Hàn Phi nhớ kỹ yêu cầu nhiệm vụ, dùng hai tay che đầu trong tư thế chiến đấu và phòng thủ chuẩn nhất.

Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn!

Cạch!

Ngay lúc cánh tay của Hàn Phi chạm vào đối phương, tiếng xương gãy vang lên, Hàn Phi trực tiếp bị đánh lui về phía sau hai bước, lưng đụng vào thân thể của Trương Quan Hành.

Cánh tay trái mềm nhũn, trên da xuất hiện những mảng đen lớn.

Từng cơn đau dữ dội truyền đến, Hàn Phi còn chưa kịp kiểm tra tình trạng của cánh tay, thì hai tay của con quái vật đã giống như những sợi dây thừng quấn quanh người hắn!

Máu đen và thịt xương hôi thối chảy trên da của Hàn Phi, xông lên cổ hắn, hóa thành một bàn tay đầy oán hận gắt gao bóp lấy cổ hắn.

Thân thể của con quái vật này có thể tùy ý vặn vẹo và biến dạng, đồng thời có thể chuyển hóa lại từ máu thịt.

Điều quan trọng nhất là những vị trí trên cơ thể Hàn Phi bị máu đen bò vào đã chuyển sang màu đen nhạt, âm khí xâm

nhập cơ thể, hận thù của Trương Quan Hành khi còn sống đang không ngừng ảnh hưởng đến Hàn Phi.

Toàn thân đau nhức dữ dội, cổ bị chèn ép, Hàn Phi gần như muốn ngạt thở.

Thực lực chênh lệch một bậc, chỉ cần đụng phải là sẽ bị thương, thân thể đối phương lại còn có thể tùy ý biến dạng vặn vẹo, đây căn bản là đơn phương chèn ép, đánh trả cũng là một hi vọng xa vời.

Sống lưng khẽ kêu một tiếng, cổ sắp gãy đến nơi, khi Hàn Phi mở ô vật phẩm chuẩn bị lấy ra người giấy quân át chủ bài cuối cùng thì sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng hét thảm!

Trên cánh tay bị đào máu me đầm đìa, mơ hồ có thể thấy được đó là một chữ hận.

Trương Quan Hành, người được Hàn Phi bảo vệ ở sau lưng, năm ngón tay nó tự đào vào da thịt mình, đôi mắt nó đã biến thành một màu đỏ đục ngầu!

Đau đớn, tuyệt vọng và hận thù vô bờ bến đang bóp chết lý trí trong mắt nó.

Nhân tính phải vất vả lắm mới tìm lại được dường như lại nhanh chóng bị nuốt xuống, ngũ quan nó đang không ngừng vặn vẹo, ánh mắt nhìn chằm chằm một phần khác của chính mình trong phòng ký túc xá.

Hình xăm ban đầu đã được thay thế bằng một vết thương đẫm máu, con quái vật nhìn thấy những thay đổi trên thân thể của Trương Quan Hành, nó nhanh chóng ném Hàn Phi sang một bên, đi thẳng đến chỗ Trương Quan Hành.

Trương Quan Hành với đôi mắt đỏ như máu, nhìn chính mình ở trước mặt với bộ xương gãy và những vết thương trên khuôn mặt, như thể nó đang nhìn vào một tấm gương với cái chết được viết trên đó.

Nó nhìn thấy cái kết định mệnh của mình, phần ký ức bị lãng quên quay trở lại như thủy triều, nó đưa tay cào vào con quái vật và tóm lấy lưng của "chính mình".

Không có một mảnh xương nào còn nguyên vẹn, nó nhớ lại rồi, đầu tiên khi rơi xuống là lưng nó bị đập trên nền bê tông cứng, lúc đó nó còn liều mạng quay đầu nhìn lên tầng thượng.

Theo đó là một tiếng "bụp" thật lớn, khi thân thể nó chạm đất, nó có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt người trên mái nhà.

Hận thù tại thời khắc này bộc phát, nó tựa như chính mình lúc ngã xuống, bắt đầu áp lưng vào lưng con quái vật.

Đầu tiên chính là phần lưng chạm vào cái chết, nhưng bây giờ nó đang dùng một phương thức khác để khôi phục lại ác mộng ban đầu.

Đầu của con quái vật xoay 180 độ, nó cười quái dị đến chói tai, nó đại diện cho tất cả hận thù và tuyệt vọng tiến về phía trước.

Phía sau lưng dính vào nhau, máu thịt của con quái vật bắt đầu dung hợp với Trương Quan Hành.

Ánh sáng trong mắt Trương Quan Hành mờ đi, không có phản ứng lại tiếng kêu gọi của Hàn Phi.

"Trước kia không có ai tin tưởng em, nhưng hiện tại đã có thầy! Thầy luôn luôn đưa tấm lưng của mình cho em! Ngay cả khi vừa rồi tưởng chừng như sắp chết, thầy cũng không hề dao động." Hàn Phi nhìn thấy phần giới thiệu nhiệm vụ, biết Trương Quan Hành đã đưa lưng cho người mà mình hết sức tin tưởng nên cũng lựa chọn như vậy.

Hàn Phi muốn duy trì nhân tính của Trương Quan Hành theo cách này, nhưng hắn đã đánh giá thấp loại hận thù kia.

Không phải bằng lời nói mà có thể lay chuyển, cũng không thể rửa sạch bằng sự quan tâm và giúp đỡ, sự oán hận đó trở nên mạnh mẽ hơn khi con quái vật dung hợp với Trương Quan Hành.

"Nhất định phải ngăn cản lại! Sau khi dung hợp xong, Trương Quan Hành mà mình biết ban đầu có thể sẽ hoàn toàn biến mất."

Tay phải Hàn Phi chống đỡ lấy thân thể, hắn hiện tại không chỉ là vì nhiệm vụ, mà cũng là vì đứa nhỏ đáng thương trước

mặt này.

Một cơn đau như kim châm từ đốm đen trên bề mặt da, máu thịt của con quái vật vẫn còn lưu lại trong đốm đen đó, mỗi giờ mỗi khắc đều giày vò Hàn Phi.

Đau nhói đến tận tim, Hàn Phi vẫn giữ được bình tĩnh đáng kinh ngạc, hắn nhìn kỹ thân thể của mình, chợt phát hiện quỷ văn không có bị thương.

Hắn cố gắng thúc giục quỷ văn, bên trong hoa văn ác quỷ phát ra tiếng kêu thảm thiết, sau khi một luồng âm khí nhàn nhạt bao bọc cơ thể, cơn đau mới dịu đi đôi chút.

"Chưa đủ, vẫn chưa đủ."

Vươn tay túm về phía góc tường đen kịt, Hàn Phi ấn bóng đen mà Từ Cầm nuôi vào quỷ văn: "Mày không biết đánh nhau, chi bằng cho tao mượn một phần sức mạnh."

Bóng đen dường như hiểu ý của Hàn Phi, nó cũng biết rằng nếu Hàn Phi chết thì sẽ rất khó sống một mình.

Con mãng xà ngoằn ngoèo bò ra khỏi bóng tối, mang theo âm khí kinh khủng chui vào trong quỷ văn.

Hơi lạnh thấu xương tràn vào toàn bộ cơ thể, trong thế giới của Hàn Phi chỉ còn lại tiếng tim hắn đang đập.

Âm thanh của nhịp tim giống như nhịp trống, hắn một tay xé áo, một con mãng xà màu đen gớm ghiếc đang di chuyển trên người hắn!

Chương 167: Cách tôi cứu người hơi thô bạo

Máu gần như đông cứng lại, Hàn Phi nghe nhịp tim chậm lại của mình, đáy mắt hắn phiêu tán sương mù màu đen, nguyền rủa và mờ mịt hiện hữu trong đôi mắt, lý trí cũng đã muốn lung lay rồi!

Khuôn mặt đẫm máu của con quái vật cũng nhìn về phía Hàn Phi, nó đang dung hợp với Trương Quan Hành đến thời khắc mấu chốt.

"Thầy biết em oán hận thế giới này, có đôi khi thầy cũng vậy, cho nên thầy sẽ không thuyết phục em buông bỏ hận thù, chỉ mong em đừng hành hạ bản thân theo cách này."

"Cho dù em có đau đớn và khó chịu đến đâu, người làm tổn thương em cũng sẽ không có lấy một chút cảm giác tội lỗi nào, thế giới cũng sẽ không vì em mà buồn bã."

"Đã như vậy, tại sao chúng ta không thể cố gắng thay đổi cách sống?"

Trên cánh tay xuất hiện từng mạch máu màu xanh đen, âm khí trên người Hàn Phi càng lúc càng nặng, hắn như đang tự nói chuyện với chính mình, bước tới cửa phòng ngủ, cầm cái bình màu đen lên.

"Thầy biết em không thể xóa bỏ được quá khứ bằng chính sức lực của mình, vậy hãy để thầy giúp em giải quyết hận thù, hãy để thầy giúp em thoát khỏi thống khổ."

Lời còn chưa dứt Hàn Phi đã nắm lấy miệng bình màu đen và lao về phía con quái vật.

Máu thịt tạo thành cánh tay quét về phía Hàn Phi, hắn cúi người né tránh, hai chân tụ lực, sau đó dùng toàn lực nhấc cái bình đen lên!

"Đùng!"

Vật thể bị nguyền rủa rank G chiếc bình ước nguyện trực tiếp đập vào đầu con quái vật, hộp sọ của con quái vật và chiếc bình đồng thời phát ra âm thanh giòn giã!

Từng mảnh giấy viết những điều ước rơi xuống người con quái vật, chúng thấm đẫm máu và dính vào máu thịt của con quái vật.

Quá trình dung hợp mới được hơn phân nửa, đầu con quái vật bị Hàn Phi đập ra một cái hố, hộp sọ vỡ vụn, nó phát ra tiếng kêu gào thảm thiết.

Khuôn mặt với thất khiếu chảy máu của con quái vật nhanh chóng biến đổi, nó gấp hai tay thành một góc không thể tưởng tượng nổi và tóm lấy Hàn Phi.

Lần này Hàn Phi không có né tránh về phía sau, hắn tăng tốc dứt khoát, chộp lấy chiếc bình ước nguyện và lao lên một lần nữa!

Hôm nay, chiếc bình và đầu của con quái vật, nhất định phải có một cái bị vỡ trước!

Máu đen và huyết nhục bắn tung tóe trên da thịt Hàn Phi, biến thành kim độc muốn đâm thủng thân thể Hàn Phi, dù có con mãng xà đen che chở nhưng hắn vẫn cảm thấy đau đớn.

Tuy nhiên, nỗi đau này vẫn trong phạm vi có thể chấp nhận được, hoặc có thể nói sự đau đớn càng kích thích ác ý và nguyền rủa trong mắt Hàn Phi.

Cưỡng ép thu hẹp khoảng cách, lúc con quái vật dùng mười ngón tay định đâm vào người Hàn Phi, hắn liền ôm lấy cổ của ác quỷ.

Vào thời khắc chiến đấu sinh tử, không ai chịu đứng tại chỗ như bao cát để bên kia thể hiện bản lĩnh chiến đấu, mọi cơ hội là do chính mình tạo ra, chớp mắt một cái thôi là sẽ qua, thậm chí phải trả giá bằng thương tật!

Rắn độc quấn quanh cổ!

Cánh tay chứa âm khí đã khóa cổ con quái vật, Hàn Phi kết hợp năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn và quỷ văn,

dùng đồng thời cả kỹ năng phụ trợ các cách chiến đấu mà hắn tổng hợp được ở hiện thực.

Trước khi thân thể của con quái vật thay đổi, phải giữ đầu của nó rồi tấn công!

Hàn Phi và Trương Quan Hành cùng bị đập xuống đất, thân thể của hắn cũng bị bàn tay của con quái vật đánh trọng thương, nếu không có con mãng xà khổng lồ màu đen bảo vệ, lúc này hắn đã bị âm khí nhập thể, trực tiếp bị oán niệm xuyên thủng, mấy cái mạng cũng không đủ để chết.

"Trương Quan Hành!"

Chiếc bình đen trong tay hắn lại đập vào đầu con quái vật, nhưng lần này con quái vật đã đề phòng trước, cánh tay đẫm máu của nó gấp lại thành một góc quỷ dị rồi chộp lấy chiếc bình.

Nhưng điều mà con quái vật không ngờ tới là Hàn Phi đã đoán được nó sẽ làm như vậy.

"Sao tao có thể dùng lại chiêu thức cũ được?"

Khi con quái vật chộp lấy chiếc bình màu đen, Hàn Phi đã buông tay ra, năm ngón tay của hắn đập vào miệng con quái vật với tốc độ nhanh nhất!

Chịu đựng sự đau đớn khi bị trầy xước ở mu bàn tay, Hàn Phi lấy ra người giấy màu máu từ trong ô vật phẩm. Hắn đã chuẩn bị cho giây phút này từ rất lâu, mọi thứ trước đó chỉ là để mở đường, hắn chính là muốn đưa người giấy vào thân thể của con quái vật, sau đó lại để người giấy nổi khùng!

Một bước đúng chỗ!

Máu đỏ tươi trào ra từ miệng con quái vật, nó vùng vẫy như điên.

Nó muốn phân tán cơ thể của mình, nhưng vô số mảnh giấy trắng bệch hiện ra trong máu thịt của nó.

"Hãy tận hưởng vật phẩm nguyền rủa rank F một chút đi!"

Vung cả hai nắm tay, nắm đấm tràn ngập âm khí của Hàn Phi đập mạnh vào thân thể con quái vật một cách điên cuồng,

không cho đối thủ có bất kỳ một cơ hội phản kháng nào.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên trong phòng ký túc xá, ai có thể ngờ rằng bên trong phòng 104 lại có một người đầy âm khí đang liều mạng vật lộn với một con quái vật!

Sau khi nuốt phải vật phẩm nguyền rủa rank F, trong thân thể con quái vật xuất hiện các loại biến hóa dị thường, lại còn có Hàn Phi ở bên ngoài tấn công dữ dội, nó không thể ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

Hận thù đang từ từ yếu đi, nó bị đánh cũng gần đến hồn phi phách tán.

Để cho người giấy màu máu từng bước ăn nuốt hận thù, Hàn Phi nhìn Trương Quan Hành.

Đứa trẻ này đã dung hợp với phần hận thù của con quái vật, trong lúc hấp thụ một phần sức mạnh của con quái vật, nó cũng đã đánh thức ký ức về cái chết của mình.

Đôi mắt nó đục ngầu đỏ như máu, không có ánh sáng, không có lý trí, chỉ còn dư lại đau đớn.

"Chúng ta đang sống dưới đáy địa ngục. Chúng ta đã là những con quỷ đau đớn và tuyệt vọng nhất rồi. Hà cớ sao em phải tiếp tục trầm luân?"

Nắm lấy cổ áo của Trương Quan Hành, Hàn Phi vung một nắm đấm đầy âm khí đập mạnh vào má nó.

Con mãng xà đen đang di chuyển trên lưng Hàn Phi, quỷ văn cũng tản mát ra âm tà chi khí cực hạn.

"Nếu em hận bọn chúng đến thế, vậy thì hãy trả thù bọn chúng đi! Hãy cho chúng biết nỗi đau của em! Cho chúng biết sự tuyệt vọng của em! Chỉ bằng cách cho chúng biết em đau đớn như thế nào, thì chúng mới hiểu được đã gây ra bao nhiêu tổn thương cho em!"

"Ăn miếng trả miếng, đây mới gọi là công bằng!"

Nắm đấm mang theo âm khí giống như con mãng xà đen há to miệng, Hàn Phi một chút cũng không rời tay, trực tiếp đánh Trương Quan Hành đến dựa vào tường.

Đau đớn cuối cùng cũng thay đổi khuôn mặt đờ đẫn của Trương Quan Hành, đôi mắt mờ đục từ từ quay sang nhìn Hàn Phi.

Hàn Phi người chằng chịt vết thương, khắp cơ thể toàn là máu, ngực trần đứng trong phòng ký túc xá, giống như một con sói đầu đàn trong bóng đêm.

"Thầy giáo……"

Khi con quái vật đại diện cho sự thù hận đã bị người giấy màu máu ăn nuốt hoàn toàn, Trương Quan Hành đã tìm về được lý trí, nhưng đôi mắt của nó không còn ánh sáng của một đứa trẻ, có dấu vết của sự trưởng thành và nỗi đau không thể che giấu.

"Tỉnh lại là tốt rồi." Hàn Phi đang chuẩn bị chống đỡ đến cực hạn, đi tới trước mặt Trương Quan Hành, ôm lấy cái đầu của nó: "Thầy biết em rất đau. Thầy không thể giúp em xoa dịu bớt nỗi đau này, nhưng thầy có thể cùng em tìm cách trừ tận gốc. Tương lai em có thể tin tưởng thầy, biết chưa?"

Ký ức về lúc chết ùa về, đau đớn và tuyệt vọng không thể tưởng tượng nổi, Trương Quan Hành giống như một mình vùng vẫy trong biển sâu vô tận, nhưng đúng lúc này Hàn Phi đã đưa tay về phía nó.

Một câu thật đơn giản em có thể tin tưởng thầy, đối với Trương Quan Hành mà nói, nó thể hiện một ý nghĩa phi thường.

Ít nhất, khi còn sống chưa ai từng nói điều này với nó.

Chương 168: Quan niệm giáo dục được truyền từ đời này sang đời khác

Trương Quan Hành đã tìm lại được ký ức về cái chết của mình, dung hợp một phần oán hận, quan trọng nhất là nó không đánh mất lý trí.

Lúc này Hàn Phi đã tới cực hạn, buông tay ra, thân thể không tự chủ được ngã về phía sau, may mà con mãng xà khổng lồ màu đen đã chui ra khỏi quỷ văn, đệm ở sau lưng cho Hàn Phi.

Chân tay run rẩy không ngừng, nhịp tim vẫn chậm lại, một lượng lớn âm khí nhập thể đã khiến Hàn Phi tổn thương nghiêm trọng, máu gần như đông cứng, bề mặt da lạnh đến đáng sợ.

"Thể lực còn quá thấp."

Nằm ở trên giường ký túc xá, Hàn Phi thật vất vả mới có thể nhúc nhích.

Đây là lần đầu tiên hắn đối đầu trực diện với oán niệm, kết quả khá là bi thảm, nếu không dựa vào người giấy màu máu để hoàn thành đòn cuối cùng, thì hắn sẽ không có cơ hội chiến thắng ngay cả khi liều mạng.

"Sau khi âm khí rót vào cơ thể, mình đại khái có thể chống đỡ được trong khoảng một trăm giây, trong khoảng thời gian này, mình có thể chống cự được một số đòn tấn công từ oán niệm, hơn nữa thể lực của mình cũng sẽ tăng lên. Năng lực này thực sự thích hợp để chạy trốn hơn."

Quỷ văn trên người Hàn Phi như ẩn như hiện, hắn nằm trên giường toàn thân đau đớn, khuôn mặt hắn dữ tợn, nhưng trong thâm tâm lại đang tính làm thế nào để trốn thoát hiệu quả hơn.

Cuối cùng cũng đã được nửa giờ, Hàn Phi nhận được lời nhắc của hệ thống.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ ẩn rank G - quay lưng về phía mặt của bạn."

"Điểm kỹ năng cơ bản: +1

Độ thân thiện của Trương Quan Hành: +20."

"Bởi vì tỷ lệ hoàn thành nhiệm vụ vượt quá 100%, sẽ nhân đôi phần thưởng kinh nghiệm, phần thưởng bổ sung cho nhiệm vụ ẩn – tấm lưng vững chắc."

"Tấm lưng vững chắc (năng lực bị động riêng biệt, không thể nâng cấp bằng điểm kỹ năng): Tăng cường sức mạnh phòng thủ từ phía sau. Sau khi phía sau lưng bị tấn công bởi nguyền rủa và oán niệm, sát thương sẽ giảm đi."

"Bạn đã hoàn thành ba thử thách về câu chuyện kỳ lạ trong trường học, nhiệm vụ ẩn rank F - câu chuyện kỳ lạ trong trường học của Kim Sinh đã đạt được ba phần bảy."

Sau khi cố gắng hết sức, cuối cùng Hàn Phi cũng hoàn thành một nhiệm vụ, trái tim treo lơ lửng của hắn từ từ buông xuống, bây giờ hắn có thể chờ đủ ba tiếng rồi quit game.

Trương Quan Hành vẫn rất lo lắng canh giữ ở bên giường, không biết phải làm sao, đối với Hàn Phi, ngoài cảm kích, nó còn có chút áy náy.

Người làm nó tổn thương thì vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật, còn người trợ giúp nó lại vô tình bị thương.

"Thầy à, em đến phòng y tế của trường xem có tìm được bông băng và thuốc gì không nhé?"

"Không cần, em cứ ở trong phòng ký túc xá này, tuyệt đối đừng chạy lung tung." Hàn Phi miễn cưỡng nở nụ cười: "Hiện tại thầy đã mất khả năng chiến đấu. Tòa nhà này lại cực kỳ nguy hiểm. Tốt hơn hết là chúng ta không nên tùy tiện tách ra."

"Vậy vết thương của thầy…"

"Đừng lo lắng cho thầy, em đi xem cái bình ước nguyện có sao không." Hàn Phi nhìn cái bình màu đen, có chút áy náy.

“Đã có vài vết nứt, tạm thời thì vẫn chưa bị vỡ. Dù sao thì, nó có thể coi là một nguyền rủa đã lưu truyền từ lâu trong ngôi trường này.” Trương Quan Hành đã hoàn toàn nhớ lại phần ký ức đã qua, bây giờ nó đã trở nên rất trưởng thành và đáng tin cậy.

“Những vật phẩm bị nguyền rủa rank G chứa đựng nhiều ý niệm ác độc và nhiều cảm xúc tiêu cực khác nhau. Có thể nói bản thân những vật phẩm này là do ác ý của con người sinh ra. Dù chúng có bị hư hại thì cũng có thể phục hồi được miễn là có thể liên tục hấp thu ác ý.” Trương Quan Hành đóng nắp chiếc bình đen lại và đặt nó bên cạnh giường của Hàn Phi: “Tuy nhiên, đây là lần đầu tiên em thấy có người sử dụng vật phẩm nguyền rủa theo cách này.”

Trương Quan Hành nhớ đến cảnh Hàn Phi dùng cái bình đen đập vào đầu “mình”, nó cảm thấy Hàn Phi quả thật là một người rất đặc biệt.

“Thầy thiếu một vũ khí tiện lợi, muốn đập vỡ cái bình này rồi sử dụng mảnh vỡ bị nguyền rủa như một con dao, không ngờ nó khá là rắn chắc đấy.” Hàn Phi dùng hết sức nâng cánh tay lên, chạm nhẹ vào cái bình đen, nhưng như trước vẫn không cho được vào ô vật phẩm: “Xem ra nó chưa coi mình là chủ nhân của nó, sau này đừng trách tao độc ác.”

Trương Quan Hành không biết tại sao Hàn Phi lại phân cao thấp với chiếc bình đen, nó tưởng trước đó Hàn Phi bị chui vào trong chiếc bình có thể đã bị tổn thất lớn, vì vậy nên nhằm vào chiếc bình theo cách này.

“Quan Hành, em ra đóng kỹ cửa sổ lại. Thầy còn có chuyện muốn hỏi em.” Hàn Phi suy nghĩ một hồi rồi mới nói: “Trước đây em đã bao giờ gặp một ông lão trong trường chưa? Ông ấy cũng có thẻ giáo viên giống như thầy, ông ấy đã từng làm việc trong trường này.”

“Ông lão?”

“Ông ấy có khuôn mặt hoà nhã dễ gần, gặp ai cũng cười.”

“Thầy đang nói về thầy giáo Phó Sinh à?” Trương Quan Hành ngồi bên cạnh giường, tâm tình hơi dao động, tựa như có

chút sợ hãi: “Trong số các giáo viên của trường, ông là người lớn tuổi nhất, hình như hơn 60 tuổi, đối với mỗi một học sinh đều rất tốt, nhưng sau đó đã mất tích.”

“Phó Sinh? Phục sinh?” Hai mắt Hàn Phi nheo lại, cuối cùng bây giờ hắn cũng biết tên của người quản lý tòa nhà tiền nhiệm, mặc dù đó có thể là một bút danh: “Thầy Phó và thầy là hàng xóm của nhau. Lý do chính khiến thầy đến đây là để tìm thầy ấy.”

“Thầy đến đây để tìm thầy Phó ư?” Trương Quan Hành lắc đầu: “Em không biết thầy ấy đã đi đâu rồi.”

“Em có thể cho thầy biết ấn tượng của em về thầy ấy như thế nào không? Thầy ấy có làm gì em không?” Hàn Phi đối với chuyện này càng thêm tò mò.

Trương Quan Hành, người đã hồi phục ký ức về cái chết của mình, thay đổi biểu cảm, với sự sợ hãi trong mắt: “Ở một mức độ nào đó, thầy Phó rất giống thầy. Lúc đầu em không thể kiểm soát được bản thân, vì vậy thầy ấy đã giúp em kiểm soát nó bằng ‘thiện ý’.”

“Phương thức kiểm soát như thế nào?”

“Đánh em đến sắp hồn phi phách tán, rồi cưỡng ép xóa bỏ ký ức mang theo hận ý và oán niệm, quá trình này rất đau đớn, điều đáng sợ nhất chính là…” Khuôn mặt Trương Quan Hành khổ sở: “Khi em tỉnh lại, ký ức về cái chết đã bị tước đoạt, em thậm chí còn quên mất mình đã bị thầy ấy đánh đến mức gần như hồn phi phách tán, khi gặp lại, em chỉ cảm thấy thầy ấy trông thật hòa nhã dễ gần và là một người tốt.”

Người quản lý tiền nhiệm lựa chọn con đường hủy diệt thế giới tầng sâu, cho nên phương pháp dạy dỗ của ông ấy tương đối thô bạo, Hàn Phi có thể hiểu được.

Ý tưởng của Phó Sinh thực ra rất đơn giản, tiêu diệt những thứ tuyệt vọng và tồi tệ, chỉ giữ lại chút nhân tính như vậy là đủ rồi.

Cách ông ấy đối đãi với lệ quỷ có chút giống phương pháp Tây y từ cách đây rất lâu, trực tiếp phẫu thuật cắt bỏ vị trí phát

bệnh, còn Hàn Phi thì giống như là kết hợp giữa Trung và Tây, đồng thời điều trị cả bên trong và bên ngoài.

"Ấn tượng của em về người giáo viên đó chỉ là những điều này thôi à? Ông ấy có từng làm chuyện gì kỳ lạ trong trường học không?" Thẻ giáo viên của Hàn Phi là do người quản lý để lại, khi cầm thẻ này tiến vào trường học, hắn đã bị đưa thẳng đến tòa nhà ký túc xá.

Ông ấy chắc chắn không làm chuyện vô ích, nói cách khác thì bên trong tòa nhà ký túc xá khẳng định là có thứ cần thiết cho Hàn Phi.

Trong tình huống này Hàn Phi lại gặp phải Trương Quan Hành, trường Học viện tư thục Ích Dân có rất nhiều học sinh, nhưng hình như thằng bé là người duy nhất bị người quản lý động chân động tay qua, cho nên hắn mơ hồ cảm thấy có vẻ như người quản lý muốn để hắn gặp được thằng bé này.

Đúng là vòng này nối tiếp vòng kia, vừa là thử nghiệm vừa là cơ hội.

"Thầy ấy là một người đối xử với mọi người rất tốt, lịch sự và hòa nhã, không bao giờ gây gổ với người khác, các học sinh cũng đều yêu thích… Đúng rồi, có một đứa bé dường như rất sợ thầy ấy."

"Ai thế?"

"Cậu bé đó học lớp 1 cấp 2, tên là Kim Sinh."

"Em có biết hiện giờ nó đang ở đâu không?" Hàn Phi cảm thấy nhiệm vụ chính tuyến của Học viện tư thục Ích Dân sắp xuất hiện rồi.

"Em nhớ là khi thầy Phó 'dạy dỗ' em, thầy ấy đã nhốt tất cả oán hận và ký ức về cái chết đã bị tước bỏ khỏi người em vào một ngăn tủ dưới bục giảng trên tầng 4 của tòa nhà dạy học. Em cũng không biết qua bao lâu, Kim Sinh mở ngăn tủ, nó thả oán hận của em ra, sau đó thì tự mình chui vào bên trong."

Trương Quan Hành hấp thu oán hận, phần ký ức bị thất lạc đã quay trở lại, nó nói cho Hàn Phi một manh mối vô cùng

quan trọng.

Sau khi Hàn Phi biết được vị trí ẩn náu kỹ càng của Kim Sinh thì căn dặn Trương Quan Hành tuyệt đối không được tiết lộ vị trí này cho người khác biết, trong trường học còn có rất nhiều "thứ" đang tìm kiếm Kim Sinh.

Chương 169: Được thầy giáo danh tiếng phụ đạo một kèm một

Với tình trạng thể chất hiện tại của Hàn Phi, hắn đến bước đi còn khó khăn, căn bản không thể đi tìm Kim Sinh, vì vậy chỉ có thể ở đây để từ từ hồi máu, trước hết là để thời gian trò chơi kéo dài đủ ba giờ rồi mới tính.

Mở ra giao diện thuộc tính, Hàn Phi tập trung toàn bộ điểm kỹ năng tích lũy được vào năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, hiện tại năng lực này đã đạt tới cấp bốn sơ cấp.

Trong trận giao tranh vừa rồi, Hàn Phi phát hiện ra không ngờ năng lực này lại rất hữu dụng, không hổ là năng lực được thưởng khi hoàn thành vượt cấp nhiệm vụ ẩn rank F.

Theo quan điểm của Hàn Phi, năng lực này cần được cải thiện hơn nữa trong tương lai, có thể sau khi nâng cấp lên level cao nhất, hắn thực sự có thể tùy ý tháo rời ma quỷ như trò chơi ghép hình.

Trong đầu ôm giấc mộng đẹp, Hàn Phi kiểm tra qua tất cả các vật phẩm và kỹ năng, sau đó hắn lấy ra cuốn nhật ký của Thư Mộng Đình từ ô vật phẩm.

Theo lời giới thiệu về vật phẩm, việc sử dụng tốt món đồ này có thể nâng cao độ thân thiện của Thư Mộng Đình.

Lật ra cái bìa màu đỏ nhạt, từng trang trong cuốn nhật ký giống như bị ngấm nước, chữ trên đó hơi mờ và hầu hết rất khó nhận ra.

Hàn Phi nhíu mày đọc, cuốn nhật ký ghi lại tất cả những gì đã xảy ra với Thư Mộng Đình dưới góc nhìn của cô bé.

Dưới tình huống bị cô lập hoàn toàn, cô bé cảm thấy mình như bị ném vào một mê cung, xung quanh là những con đường nhưng không có lối thoát.

Cô bé đau khổ, khó chịu, nghĩ mãi cũng không ra, nhưng lúc này lại có một người giúp.

Lần đầu tiên khi có suy nghĩ không tốt, cô bé một mình chạy ra ngọn núi phía sau trường, vừa khóc vì oan ức và sợ hãi thì bị bảo vệ của trường tìm được.

Nhân viên bảo vệ được học sinh gọi là lão Lý đã đưa Thư Mộng Đình trở lại trường.

Lão ấy biết rõ có người bắt nạt Thư Mộng Đình, luôn đặc biệt tìm đến giáo viên để phản ánh tình hình, không may người phụ trách lúc đó lại là Mã Mãn Giang.

Sau khi tên mặt người dạ thú này biết được sự tình liên quan đến Thư Mộng Đình, ngoài mặt thì gã giúp đỡ cô bé, nhưng thực chất lại có suy nghĩ không chính đáng.

Thư Mộng Đình càng lúc càng hoảng sợ, đến giai đoạn cuối đời, lão Lý mới phát hiện ra vấn đề, nhưng đáng tiếc là mọi chuyện đã quá muộn.

"Họ của người bảo vệ là Lý. Ông lão này là người chết đầu tiên trong vụ án chuyện lạ. Có vẻ như ông ấy biết rất nhiều bí mật trong trường." Hàn Phi đã sử dụng nhật ký của Thư Mộng Đình để tìm ra những địa điểm mà người bảo vệ thường xuất hiện, hắn cảm thấy ông ấy cũng là một "người tốt" mà mình có thể chiến đấu để đòi công lý.

Sau khi đọc xong cuốn nhật ký của Thư Mộng Đình, Hàn Phi lại nhìn Trương Quan Hành.

Con đường của người quản lý tòa nhà tiền nhiệm quá đơn lẻ, ông ấy không nguyện tý tin tưởng và chấp nhận lệ quỷ. Nhưng Hàn Phi thì khác, từ khi bắt đầu vào thế giới tầng sâu, hắn đã cố gắng làm bạn với yêu ma quỷ quái. Trong khi tìm kiếm sự giúp đỡ của mọi người, hắn cũng đã cố gắng xoa dịu nỗi đau cho họ.

Bây giờ Hàn Phi mới tiếp xúc với loại ác ý ở mức thấp nhất của con người, nên tạm thời không thể nhận xét phương pháp của ai tốt hơn, nhưng từ góc độ tốc độ ra đòn, rõ ràng Hàn Phi có hiệu suất hơn.

Quay đầu nhìn Trương Quan Hành, con mắt Hàn Phi không ngừng quan sát nó.

Lệ quỷ có thể duy trì lý trí của mình là một việc vô cùng khó, để làm được việc đó Ngụy Hữu Phúc đã từ bỏ tất cả sức mạnh của mình, nguyện ý làm một tàn hồn yếu đuối.

Oán niệm càng sâu thì sức mạnh của lệ quỷ càng mạnh, lý trí càng khó duy trì, Hàn Phi cũng không dễ dàng gì để có được tình bạn của đối phương.

Vì vậy hiện tại Hàn Phi nghĩ đến một phương pháp khác, hắn muốn chính mình đi bồi dưỡng đối phương.

Người nhân viên cửa hàng tiện lợi một mắt và Trương Quan Hành đều là oán niệm, thực lực không tệ và có tiềm lực rất lớn, quan trọng nhất là bọn họ nguyện ý tin tưởng Hàn Phi vô điều kiện, đừng nói trong thế giới tầng sâu, ngay cả trên thực tế cũng rất khó để có được tình bạn như vậy.

Bị Hàn Phi nhìn chằm chằm, đôi mắt mông lung của Trương Quan Hành đầy nghi hoặc: "Thầy giáo, thầy có chuyện gì sao?"

"Vì em gọi ta là thầy, vậy thật sự nên dạy cho em một ít gì đó mới được." Hàn Phi suy nghĩ một chút rồi nói: "Thầy hy vọng em có thể ghi nhớ kỹ những gì thầy sẽ nói tiếp sau đây."

"Dạ vâng." Nhìn thấy sự nghiêm túc của Hàn Phi, Trương Quan Hành cũng trở nên nghiêm túc.

"Thầy sẽ không dạy em môn học cụ thể. Điều thầy muốn dạy chính là nguyên tắc làm người và cách để sống sót tốt hơn trong thế giới này." Hàn Phi đã ở trong thế giới tầng sâu được một thời gian dài, không giống như hầu hết đám lệ quỷ bị chi phối bởi đau đớn và tuyệt vọng, mỗi giờ mỗi khắc hắn đều cố gắng hết sức để suy nghĩ xem làm thế nào để có thể sống sót.

Khi con người phải đối mặt với áp lực sinh tồn, họ sẽ bộc phát tiềm năng của mình đến mức lớn nhất, Hàn Phi cũng nhìn thấy mình một cách chân thực hơn trong thế giới tầng sâu này.

Dùng gần hai giờ đồng hồ, trước tiên Hàn Phi giúp Trương Quan Hành mở lòng, sau đó đưa ra những ví dụ cụ thể và hùng hồn nói về cách đối phó với nguy hiểm cũng như cách phán đoán tình huống.

Trong thế giới tầng sâu đầy lệ quỷ và quái vật này, lòng tốt không có giới hạn chính là tự sát, muốn tồn tại thì phải trang bị sự xảo quyệt, hung ác và lý trí, nhưng những thứ đó chung quy lại cũng chỉ là vũ khí quấn quanh người.

Nếu một người muốn đi lâu dài hơn, còn cần phải có một trái tim kiên định, trái tim đó phải ẩn chứa ánh sáng cuối cùng và giới hạn thấp nhất của việc làm người.

Từ trước đến nay chưa từng có một ai nói những điều này với Trương Quan Hành, mỗi lời nói của Hàn Phi đều đánh vào đáy lòng nó.

Sau khi Trương Quan Hành hiểu được cái gì là người, phải làm người như thế nào, Hàn Phi đã phá giải một số kỹ năng diễn xuất và trò lừa gạt để tránh cho nó bị lừa và bị nhìn thấu tâm can.

Trương Quan Hành học rất nhanh, mặc dù đứa trẻ này không còn bộ dáng học sinh nhưng thực ra nó rất thông minh.

Sau khi chăm chỉ dạy dỗ, Hàn Phi lúc này thực sự giống như một người thầy, hắn sẵn sàng bồi dưỡng Trương Quan Hành trở thành người có thể một mình đảm đương trợ giúp ở một phía.

Khi ngày càng có nhiều nơi chiếm cứ được, Hàn Phi rất có thể sẽ không thể chú ý quản lý được những nơi từng chiếm cứ trước đó. Vì vậy, hắn cần người đồng hành đáng tin cậy, thông minh và linh hoạt.

Đợi đến khi có thể tự do rời khỏi trò chơi, Trương Quan Hành đã học được rất nhiều điều từ Hàn Phi, đôi mắt vẩn đục của nó hiện lên một tia sáng tỏ.

Mặc dù hiện tại Trương Quan Hành vẫn chưa tin vào sự tồn tại đầy hy vọng của thế giới tầng sâu, nhưng nó đã từ từ dao động.

Thầy giáo vốn là một nghề truyền lửa, có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, dù Hàn Phi có vô tình bị chết trong game thì Trương Quan Hành người bị ảnh hưởng bởi hắn, sẽ tiếp quản ngọn lửa trong lòng Hàn Phi và tiếp tục đi về đích.

Thời gian ba giờ đồng hồ, âm khí trong cơ thể Hàn Phi rốt cục cũng tiêu tán, khí huyết cũng bắt đầu chậm rãi khôi phục.

“Đợi lát nữa thầy phải đi rồi, em hãy nhớ những gì thầy nói. Có lẽ là đến nửa đêm ngày mai, thầy sẽ trở lại tìm em.” Hàn Phi chuẩn bị quit game, tuy rằng lượng máu đang hồi phục, nhưng tinh thần của hắn cũng sắp đạt tới cực hạn.

“Thầy ơi, vết thương của thầy nghiêm trọng như vậy xin đừng đi ra ngoài. Nếu thầy có việc gì cần làm cứ giao cho em là được.”

“Không cần, em cứ cố gắng ở trong phòng ký túc xá đừng chạy lung tung nhé.” Sau khi đợi lượng máu trở lại bình thường, Hàn Phi mới hoạt động thân thể một chút và ngồi dậy khỏi giường.

Hắn để con mãng xà đen trốn trong phòng rồi mở cửa.

Trên hành lang dường như có nhiều vết máu hơn, tiếng cãi vã và tiếng bước chân ầm ập của lũ trẻ truyền đến từ tầng trên, trong không khí phiêu tán mùi hôi thối nồng nặc.

Hàn Phi cũng không dám dừng lại quá lâu, hắn lặng lẽ đóng cửa phòng ký túc xá, sau đó lựa chọn thoát khỏi trò chơi.

Chương 170: Phó Sinh và tòa nhà chết chóc

Cởi mũ bảo hiểm trò chơi ra, Hàn Phi cảm thấy thân thể như đông cứng lại.

Hắn giơ tay lên, nhưng động tác giơ tay đơn giản như vậy cũng khiến hắn cảm thấy có chút vất vả.

Bề mặt da lạnh đến đáng sợ, một lúc sau, khi máu lưu thông khắp cơ thể, sự lạnh lẽo mới từ từ tiêu tán.

"Nếu mình cứ chơi game trong tình trạng này, cơ thể của mình sẽ không chống cự được bao lâu, nhất định phải mua một cái máy chơi game càng sớm càng tốt."

Những chiếc máy chơi game cao cấp được chuẩn bị đặc biệt cho người giàu có thể giúp họ điều hòa cơ thể, cải thiện thể chất, thư giãn thần kinh khi thưởng thức game.

Ví dụ như Hoàng Doanh sống ở Thành phố thông minh, thích thức khuya để chơi game giống Hàn Phi. Hoàng Doanh mỗi lần chơi game đều là cả đêm, thời gian lâu hơn Hàn Phi, nhưng ngày hôm sau anh ta vẫn có thể duy trì khí lực kinh người, đây chính là ưu điểm của máy chơi game cao cấp.

"Đổ lượng lớn âm khí vào quỷ văn, có thể tạm thời tăng cường tất cả các thuộc tính của mình, còn có thể làm chậm lại sát thương của oán niệm đối với mình. Chờ đến lúc nhận được công việc đồ tể lúc nửa đêm thì sẽ có con dao của riêng mình, cộng với năng lực này, thì năng lực sinh tồn sẽ phát sinh một sự cải biến về chất. Hiện tại mình chỉ hy vọng máy chơi game cao cấp có thể giúp mình giảm bớt nỗi đau về thể xác, để mình bớt căng thẳng hơn."

Chưa từng có game thủ nào lại chân thành như Hàn Phi, táng gia bại sản vì chơi game, vắt óc suy nghĩ và đặt mạng sống của mình vào đường cùng.

Bật điều hòa cho lưu thông không khí, Hàn Phi quấn một cái chăn bông dày, lấy điện thoại di động ra, bắt đầu tìm kiếm cái tên Phó Sinh.

Đêm qua thu hoạch lớn nhất khi chơi game là biết được tên của người quản lý tòa nhà tiền nhiệm, nhưng mà đáng tiếc là sau khi tìm kiếm thật lâu hắn cũng không thu được kết quả gì…

Chín giờ sáng, điện thoại đột nhiên rung lên, Hàn Phi vừa mới mơ màng ngủ liền trực tiếp bị đánh thức.

Hắn liếc nhìn tên người gọi và thấy tên của Hoàng Doanh.

"Lão đại này sao lại đột nhiên trở nên tích cực như vậy? Chẳng lẽ là vì thử nghiệm thứ sáu của [Cuộc sống hoàn hảo] sắp kết thúc?"

Trước khi Hàn Phi kịp trả lời, giọng nói của Hoàng Doanh đã vang lên: "Người anh em, hôm nay em có bận không? Anh đã liên hệ với một nhân viên từng làm việc ở Vĩnh Sinh Pharmaceutical. Mọi người muốn thương lượng một số chuyện."

"Một nhân viên cũ của Vĩnh Sinh Pharmaceutical?"

"Em có nhớ anh đã từng nói với em về một người điên không? Khi Vĩnh Sinh Pharmaceutical và Deep Space Technology đang thử nghiệm trò chơi, có một người chơi thử nghiệm đã lạc vào thế giới tầng sâu, sau đó anh ta đã tàn sát cả một cư xá trong trò chơi."

"Em có nhớ người đàn ông đó! Anh ta từ bệnh viện tâm thần ra phải không?" Hàn Phi lập tức tỉnh táo lại, hơn ai hết hắn muốn nhìn thấy thành viên thử nghiệm đó.

"Không, anh ta chết trong bệnh viện tâm thần rồi."

"Chết rồi sao?!"

"Nguyên nhân cụ thể về cái chết vẫn chưa rõ. Cảnh sát đã tiếp nhận điều tra. Nhân viên mà anh đưa tới lần này là đồng nghiệp cũ của người đã khuất. Gã biết rất nhiều chuyện bí mật."

“Em sẽ đến ngay.”

Cúp điện thoại, Hàn Phi rửa mặt qua loa một chút, liền vội vàng chạy tới Thành phố thông minh Tân Hỗ.

Một giờ sau, Hàn Phi đi đến một con phố đi bộ dưới lòng đất.

Sau khi quét thông tin danh tính của mình, hắn bước vào một quán cà phê rất kín đáo ở góc phố, tên quán cà phê đó là Cà phê góc phố.

Có một mùi thơm thoang thoảng trong quán cà phê nhỏ, toàn bộ tầng một chỉ có một nhân viên pha chế lớn tuổi đứng ở quầy bar.

“Hàn Phi phải không?”

“Dạ đúng.”

“Họ đang đợi cậu trên tầng hai.”

Hàn Phi lại quét thông tin danh tính, mở cửa sau khi nhận diện khuôn mặt, đi lên tầng hai.

So với tầng một, tầng hai mang hơi hướng retro, thoạt nhìn thì không có đồ công nghệ cao, giống như quán cà phê thuần túy đơn giản nhất nhiều năm về trước.

“Hàn Phi, em đến rồi, để anh giới thiệu với em một chút.” Hoàng Doanh nhiệt tình kéo Hàn Phi đến cạnh bàn, chỉ vào một người đàn ông đang ngồi trong góc: “Anh ấy tên là Phong Tử Du, nickname của anh ấy là Mặt nạ hoang đường. Anh ấy là một trong những người thử nghiệm đầu tiên tham gia vào bản closed-beta [Cuộc sống hoàn hảo] của Vĩnh Sinh Pharmaceutical.”

Sau khi giới thiệu người đàn ông, Hoàng Doanh lại chỉ vào Hàn Phi: “Cậu ấy chính là Hàn Phi mà em đã kể với anh, là một diễn viên.”

“Tôi đã thấy cậu ấy trên bản tin, hỗ trợ cảnh sát phá vụ án mạng liên hoàn, lại còn đích thân bắt được tên tội phạm bị truy nã.” Người đàn ông ngồi trong góc đứng dậy bắt tay Hàn Phi: “Nghe danh đã lâu, quả là ngưỡng mộ.”

“Chúng ta trực tiếp vào chủ đề đi.” Hàn Phi cũng ngồi vào bàn, hắn lẳng lặng quan sát Phong Tử Du.

Người kia chỉ ngoài ba mươi tuổi, nhưng trông gã như gần năm mươi, và trong tình trạng rất kém.

“Quán cà phê góc phố này là tôi mở. Ở đây chúng ta có thể thoải mái nói chuyện mà không lo bị nghe lén.”

Hoàng Doanh nói xong thì lấy điện thoại di động ra, anh ấy chiếu thông tin do Phong Tử Du cung cấp trong điện thoại lên tường.

“Người thử nghiệm đã chết trong bệnh viện tâm thần là tiền bối của anh Phong. Khi người đó tiến vào thế giới tầng sâu, anh Phong đã ở bên cạnh. Anh ấy đã chứng kiến tất cả.”

Hoàng Doanh ra hiệu cho Phong Tử Du nói những gì gã đã thấy.

Sau khi do dự hết lần này đến lần khác, Phong Tử Du cuối cùng cũng lên tiếng: “Khi nghĩ lại, tôi vẫn cảm thấy rất tà dị. Lúc đó, tôi đang thực hiện một cuộc thử nghiệm kịch bản với anh Trương. Lúc đầu rất bình thường, nhưng khi chúng tôi thử nghiệm một nhánh kịch bản linh dị ở đường Thấn Táng gần một cư xá, một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.”

“Chuyện gì vậy?” Hàn Phi ghi nhớ ba chữ đường Thấn Táng trong đầu.

“Nhánh linh dị đó ẩn giấu kịch bản gọi là trúng tà. Câu chuyện chủ yếu là về một ông già vì nhớ người vợ đã khuất của mình nên vào đêm khi Quỷ môn quan được mở ra, ông ta đã chạy vào hành lang tầng 4 của một tòa nhà nào đó để gọi hồn. Người vợ quá cố của ông ta đã bị giết chết ở đó bởi một tên trộm.”

“Từ khi về nhà sau khi gọi hồn, ông ấy luôn đau nhức vai, thở không ra hơi, cơ thể ngày càng suy sụp và qua đời không lâu sau đó. Theo kịch bản thì ông già không gọi được vợ về, mặt khác lại bị cô hồn dã quỷ theo về.”

“Sau khi ông lão qua đời, con quỷ kia ngụ trong nhà bắt đầu làm hại gia đình họ.”

“Con trai, con dâu, con gái của ông già đều bắt đầu trở nên không bình thường. Cuối cùng, đứa cháu gái nhỏ nhìn thấy quỷ liền nói không phải bà ngoại ở trong nhà, mà là một thứ khác.”

“Nhiệm vụ này yêu cầu người chơi sử dụng nhiều đạo cụ khác nhau với sự trợ giúp của cô cháu gái nhỏ để từng bước một trừ tà, đuổi con quỷ vô hình kia đi.”

“Là một nhiệm vụ ẩn, độ khó của trúng tà rất cao, vô cùng đáng sợ và thú vị. Thử nghiệm chúng tôi làm lúc đó là xem nhiệm vụ này có gây chấn thương tâm lý cho người chơi hay không.”

“Theo đạo lý mà nói, nhiệm vụ này đã được thử nghiệm nhiều lần mà không có bất kỳ sự việc ngoài ý muốn nào. Nhưng khi chúng tôi hoàn thành nhiệm vụ từng bước theo đáp án tiêu chuẩn, chúng tôi đột nhiên phát hiện ra rằng kịch bản đã thay đổi.”

Bản thân Phong Tử Du cũng không hiểu nổi, ngoài sự nghi ngờ, trong giọng nói của gã còn có một sự sợ hãi khó che giấu.

“Với sự giúp đỡ của cháu gái nhỏ, chúng tôi đã vượt qua quá trình nhiệm vụ và gia đình kia cũng trở lại bình thường, nhưng hệ thống đưa ra đánh giá hoàn thành nhiệm vụ rất thấp.”

“Tôi không để tâm đến vấn đề này, chỉ nghĩ đến việc tranh thủ thời gian tan ca, anh Trương đã cảm thấy có gì đó không ổn. Anh ấy lại làm nhiệm vụ một lần nữa theo đáp án tiêu chuẩn, điểm đánh giá vẫn là thấp nhất.”

“Tôi thúc giục anh Trương thử nghiệm mục tiếp theo, nhưng anh ấy nói với tôi rằng có thể có BUG trong nhiệm vụ này.”

“Anh ấy như bị trúng tà vậy, làm đi làm lại nhiệm vụ này, đến lần thứ mười bốn thì trực tiếp giết chết đứa cháu gái nhỏ mấu chốt nhất đầu nhiệm vụ.”

“Lúc đó tôi vô cùng sợ hãi, nhưng điều tôi không ngờ là sau khi anh Trương giết chết đứa cháu gái nhỏ, đã nhận được lời nhắc hoàn thành nhiệm vụ.”

“Các cậu có biết nó có nghĩa là gì không?”

“Con quỷ không theo kịch bản, nó đã lấy thân xác của đứa cháu gái nhỏ ngay từ đầu rồi! Con quỷ đó đã chơi game cùng chúng tôi qua mười mấy lần nhiệm vụ!”

“Đây còn chưa phải là điều đáng sợ nhất. Sau khi chúng tôi nhận được lời nhắc rằng nhiệm vụ đã hoàn thành, biểu cảm của anh Trương đã thay đổi, khi thì bình thường, khi thì nở nụ cười mà đứa cháu gái nhỏ vẫn hay thể hiện.”

“Tôi muốn kéo anh ấy thoát game, nhưng anh ấy không nhận ra rằng mình đang có vấn đề, vẫn liên tục làm nhiệm vụ.”

“Cuối cùng, tôi buộc phải đăng xuất khỏi trò chơi, sau đó thì anh ấy cũng đăng xuất.”

“Chúng tôi đã giải quyết vấn đề đêm hôm đó và chuẩn bị báo cáo lên cấp trên. Bởi vì nhà tôi ở khu phố cổ, anh Trương bảo tôi tan ca trước như thường lệ, tôi cũng không có suy nghĩ nhiều.”

“Nhưng ai mà biết khi tôi đến làm việc vào ngày hôm sau, tôi phát hiện ra rằng anh Trương vẫn đang ở trong trò chơi.”

“Tôi có một dự cảm không tốt, khi tôi đăng nhập vào game, mọi thứ đã quá muộn.”

Phong Tử Du do dự một lúc lâu mới nói: “Anh Trương đã giết tất cả các NPC trong khu cư xá đó. Anh ấy bê bết máu và trạng thái tinh thần cực kỳ bất ổn, trong thân thể giống như là có vô số ý thức đang dây dưa!”

“Đó là lần cuối cùng anh gặp anh ta à? Anh ta có nói gì với anh không?” Hàn Phi nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mặt.

“Tôi chưa nói với ai bí mật này. Tôi hy vọng các cậu có thể giữ lời hứa của mình và đưa tôi cùng vào thế giới tầng sâu sau khi lắng nghe những gì tôi nói tiếp theo.” Phong Tử Du mím môi, phải mất một lúc lâu mới hạ quyết tâm nói: “Lúc đó anh Trương đã ở trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, anh ấy như bị thứ gì đó thôi miên, cứ lẩm bẩm nói cái gì đó về thế giới tầng sâu. Tôi thử tiếp cận anh ấy, nhưng anh ấy lập tức đưa con dao

dính đầy máu trong tay đâm vào ngực tôi, rồi bắt đầu điên cuồng la hét — Giết phục sinh, giết phục sinh, giết phục sinh."

"Lúc đầu tôi không hiểu câu nói này. Qua một thời gian tôi mới nhận ra phục sinh có thể là một cái tên hoặc một mật danh."

"Tôi tìm kiếm rất nhiều thông tin, cuối cùng biết được chủ tịch của Vĩnh Sinh Pharmaceutical là Phó Thiên, khi còn nhỏ có một người anh trai, và người anh trai mà rất ít người biết đến tên là Phó Sinh!"

Nghe được lời nói của Phong Tử Du, trong lòng Hàn Phi đã dấy lên một trận sóng to, hắn đã từng hoàn thành nhiệm vụ người quản lý mà quản lý cư xá tiền nhiệm để lại.

Trong cơn ác mộng tuần hoàn bất tận đó, người quản lý tiền nhiệm xuất hiện với tư cách là một người anh trai, ngoài ra ông ấy còn có một người em trai rất yêu thích chiêu quỷ.

"Anh Phong, anh còn nhớ tên của cư xá đó không?"

"Nó không có tên cụ thể, trong kịch bản nó được gọi là tòa nhà chết chóc. Tuy nhiên, toàn bộ bản đồ nơi cư xá đó tọa lạc đã bị xóa bỏ hoàn toàn, không có bất kỳ khả năng nào để đi vào thế giới tầng sâu từ nơi đó."

"Tòa nhà chết chóc?" Hàn Phi cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, hắn nhớ rõ nơi người giấy màu máu và người phụ nữ mặc đồ cưới lúc trước đi tới chính là tòa nhà chết chóc.

Chương 171: Nghề nghiệp ẩn

Trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo] bình thường đã xóa bỏ hoàn toàn bản đồ nơi có tòa nhà chết chóc, nhưng trong thế giới tầng sâu thì vẫn tồn tại, nó đã trở thành một trong những tòa nhà đáng sợ nhất trong ấn tượng của Hàn Phi.

Người thử nghiệm nổi điên trong tòa nhà chết chóc của Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã biết về sự tồn tại của thế giới tầng sâu và Phó Sinh, anh ta đã giết tất cả cư dân trong cư xá. Theo những biểu hiện bất thường của anh ta, Hàn Phi nghi ngờ rằng có thể tồn tại một đường kết nối với thế giới tầng sâu trong tòa nhà chết chóc.

Đây là một phát hiện rất quan trọng đối với hắn. Nếu hắn có thể tìm thấy lối ra đến thế giới tầng nông trong tòa nhà chết chóc của thế giới tầng sâu, thì hắn sẽ có thể đi qua đi lại giữa hai thế giới này một cách tự do, để cho mình một con đường lui.

Hàn Phi đang suy nghĩ về những thứ liên quan đến tòa nhà chết chóc, nhưng Hoàng Doanh và Phong Tử Du lại tập trung sự chú ý vào Phó Sinh.

Họ cho rằng sự điên rồ của người thử nghiệm chắc hẳn có liên quan đến Phó Sinh. Quan sát từ góc độ xấu nhất, người thử nghiệm kia thậm chí có thể bị Phó Sinh làm cho phát điên.

“Chủ tịch của Vĩnh Sinh Pharmaceutical còn có một người anh trai. Ông ta che giấu rất kỹ nha.”

“So với người em trai thì người anh có vẻ là một người đáng sợ hơn.” Phong Tử Du lật lại thông tin trong điện thoại: “Tôi từng là một trong những ‘chuyên gia an ninh mạng’ của Vĩnh Sinh Pharmaceutical. Kể từ lúc anh Trương xảy ra chuyện, tôi đã bí mật thu thập thông tin liên quan, nhưng cho đến bây giờ, tôi chỉ thu được có một thông tin duy nhất, Phó Sinh này đã từng được điều trị tâm thần. Ngoài ra, tôi không thể tìm thấy bất kỳ thông tin gì về ông ấy, ngay cả ảnh cũng không có, tôi cảm thấy người này giống như một bóng ma vậy,

có một cái tên, nhưng đoán chừng ngoài chủ tịch của Vĩnh Sinh ra thì không ai biết rõ."

"Liệu Phó Sinh có vĩnh viễn sống trong game không? Dưới góc độ kỹ thuật, với những đột phá về công nghệ trong ý thức não bộ, sự bất tử ảo cũng không còn là giả thuyết nữa." Hoàng Doanh nhấp một ngụm cà phê trong tách của mình.

"Cũng có thể, tôi thậm chí còn nghi ngờ rằng thế giới tầng sâu chính là nơi để họ lưu trữ dữ liệu về ý thức của người chết." Phong Tử Du nhìn Hàn Phi và Hoàng Doanh: "Lý do anh Trương bị rối loạn tinh thần là vì não bộ của anh ấy dường như bị chiếm giữ bởi nhiều ý thức lộn xộn khác nhau. Tôi thực sự không hiểu những ý thức đó đến từ đâu. Lời giải thích hợp lý duy nhất là có một thế giới tầng sâu trong trò chơi."

Không giống như cư dân mạng trên internet khám phá thế giới tầng sâu, ba người ngồi trong quán cà phê góc phố đều tin tưởng vững chắc là thế giới tầng sâu có tồn tại.

Phong Tử Du chứng kiến quá trình đồng nghiệp phát điên và tận mắt nhìn thấy mọi thứ.

Hoàng Doanh thì bị lạc vào thế giới tầng sâu và đã tự mình trải nghiệm loại kinh dị đó.

Hàn Phi thì lại càng không phải nói nhiều, với tư cách là chủ nhân của hộp đen, hắn là người hiểu rõ thế giới tầng sâu nhất trong ba người.

Quả thực không dễ dàng gì để ba người này gặp được nhau giữa một biển người mênh mông.

"[Cuộc sống hoàn hảo] sẽ open-beta trong nửa tháng nữa. Tôi dự định tối nay sẽ thử vào lại bản đồ ẩn." Hoàng Doanh chỉ vào dữ liệu trên điện thoại: "Mấu chốt của vấn đề bây giờ là tôi không biết điều kiện để kích hoạt bản đồ ẩn. Kể từ lần cuối cùng vào, rốt cuộc tôi vẫn chưa thành công thêm một lần nào nữa."

"Tôi thì gần như biết rõ điều kiện kích hoạt của tất cả các nhiệm vụ trong trò chơi. Chúng ta có thể thử từng nhiệm vụ một trong những ngày này."

“Vậy thì tốt rồi.” Hoàng Doanh nói xong, từ trong túi lấy ra ba tấm thẻ thông tin nhận dạng: “Ba người chúng ta sẽ gặp nhau tại quán cà phê này nếu có bất kỳ chuyện gì. Với tấm thẻ này mọi người có thể trực tiếp vào được tầng hai. Đợi sau khi trò chơi open-beta, ba người chúng ta có thể thành lập một nhóm để khám phá thế giới tầng sâu.”

“Tên của đội là Cafe góc phố nhé. Trong hiện thực, chúng ta đừng đề cập với bất kỳ ai về những chủ đề liên quan đến thế giới tầng sâu. Mọi thứ sẽ được thảo luận trong quán cà phê này.” Phong Tử Du nhìn Hoàng Doanh và Hàn Phi rồi vô tư chia sẻ một số kinh nghiệm chơi game: “Mặc dù [Cuộc sống hoàn hảo] là game tập trung vào việc chữa trị và giải trí, nhưng trong game cũng có hệ thống chiến đấu dựa theo hiện thực. Khi các cậu chọn hướng nghề nghiệp chính cho mình, đừng chọn nghề mà hoàn toàn không có năng lực chiến đấu.”

Nói xong, gã ra hiệu cho Hàn Phi chú ý một chỗ nào đó trên hình chiếu: “Trong ba người chúng ta, năng lực chiến đấu của cậu hẳn là mạnh nhất. Tôi khuyên cậu nên chọn nghề thám tử tư. Nghề nghiệp này có tính tự do rất cao, thiên phú nghề nghiệp có thể làm tăng khả năng quan sát, phân tích và theo dõi điều tra, đồng thời nó cũng tăng cường cả khả năng chiến đấu, các kỹ năng liên quan rất phù hợp với cậu. Điều kiện tiên quyết để chuyển nghề thám tử tư là phải tham gia điều tra phá án trước level 10. Sau này tôi sẽ kể cho cậu nghe kịch bản của vụ án mà tôi biết.”

“Còn em thì sao?” Hoàng Doanh cũng muốn nghe ý kiến của Phong Tử Du.

“Nghề bác sĩ nếu muốn tinh thông thì độ khó cực cao, lại không có tác dụng chiến đấu, nhưng bác sĩ là rất cần thiết cho một đội.” Phong Tử Du suy nghĩ một lúc rồi nói: “Tôi biết một nghề nghiệp ẩn rất đặc biệt, rất thích hợp với cậu, sẽ trợ giúp cho nhóm chúng ta khám phá thế giới tầng sâu, nhưng nghề nghiệp ẩn này rất khó chuyển.”

“Nghề gì thế?”

“Huyết y.” Phong Tử Du nói rất cẩn thận.

“Tôi cũng học y, tại sao lại chưa từng nghe qua nghề nghiệp này nhỉ?”

“Huyết y là một nhân vật trong kịch bản game. NPC đó vốn là một bác sĩ pháp y, nhưng vì một lý do nào đó đã bị sa thải và tự mình mở một phòng khám nha khoa. Thủ pháp của vị bác sỹ này rất gọn gàng, lại là một người hòa nhã và tốt bụng, rất được lòng những người dân trên phố. Nhưng thực tế người đàn ông này lại là một kẻ điên. Gã săn giết những khách hàng vào phòng khám, sau khi sự việc bại lộ, gã vẫn thành công trốn thoát, cuối cùng trở thành một tên tội phạm khét tiếng trong thành phố giả lập.” Phong Tử Du nói ra kịch bản của trò chơi: “Muốn đổi nghề trở thành huyết y, trước level 10 phải vào phòng khám nha khoa, cứu tất cả mọi người, tự tay bắt lấy NPC đó.”

“Sau đó thì sao?”

“Vào thời khắc sống còn của nhiệm vụ này, cậu có thể lựa chọn, giao huyết y cho cảnh sát, hoặc trực tiếp giết chết gã. Nếu cậu chọn giết chết huyết y, gã sẽ nguyền rủa cậu trước khi chết.” Phong Tử Du gõ gõ bàn rồi nói: “Bình thường, nhiệm vụ đến bước này thì coi như kết thúc, cậu cũng có thể trực tiếp nhận thưởng rồi. Nhưng tôi biết một quả trứng phục sinh đặc biệt, nếu cậu xử lý thi thể của huyết y thì sau đó có thể cậu sẽ gặp phải nguyền rủa của gã và trở thành huyết y mới, tiếp nhận số phận đáng ra phải an bài cho gã.”

“Có đáng tin không vậy? Sao em cảm thấy có chút nguy hiểm nha?” Khuôn mặt Hoàng Doanh cười khổ: “Huyết y Hoàng Doanh, nghe có vẻ kỳ quái nhỉ.”

“Sau khi đổi nghề trở thành huyết y, trí nhớ và thể lực của cậu sẽ được nâng cao, thiên phú chuyên môn của huyết y cũng rất nhiều, tóm lại tiềm lực vô cùng lớn.”

“Trên thế giới không có bữa trưa nào là miễn phí. Nếu cậu nhận được nhiều như vậy, cậu chắc chắn sẽ phải trả một cái giá nào đó đúng không?”

“Cái giá phải trả dành cho cậu là phải đi lang thang trong thành phố vào ban ngày và có thể sẽ bị cảnh sát bắt giữ. Bởi vì

nguyên bản thi thể của huyết y đã bị cậu xử lý, vậy cậu rất có khả năng chính là kẻ giết người thực sự trong phòng khám nha khoa.” Phong Tử Du nói cho Hoàng Doanh về tất cả quá trình của nhiệm vụ, gã cũng cho Hàn Phi biết rất nhiều bí mật trong trò chơi.

Chương 172: Thoát khỏi tòa nhà ký túc xá

Ba người đã trao đổi rất nhiều thông tin, Hàn Phi cũng có được thu hoạch rất lớn, hắn nhìn vào cõi âm thông qua dương gian và phát hiện có thể lợi dụng rất nhiều quy tắc của trò chơi này.

Hai giờ chiều, Hàn Phi bước ra khỏi tầng hai của quán cà phê.

Khi vừa rời khỏi tầng hai, điện thoại của hắn bắt đầu rung lên, hiển thị một số tin nhắn chưa đọc.

"Tầng hai có thể chặn được tín hiệu à?"

Hàn Phi quay đầu nhìn thoáng qua rồi yên lặng mở máy.

Phần lớn tin nhắn đều là của đạo diễn Khương, Văn hóa Du Long rất có hứng thú với series những câu chuyện có thật của Hàn Phi, muốn chính thức hợp tác với hắn.

[Hoa song sinh] đã trở thành một cú hit, vì vậy Văn hóa Du Long hiện đang tràn đầy niềm tin vào Hàn Phi.

"Thời gian đầu, [Hoa tội ác] xém chút thì dừng hoạt động vì vấn đề kinh phí. Bây giờ bộ phim mới thậm chí còn chưa có kịch bản thì kinh phí quay đã có."

Sau khi kiên nhẫn trả lời bên kia, Hàn Phi cũng hỏi về phần thù lao đóng phim, dự định đợi tiền về đến tài khoản sẽ lập tức đi mua máy chơi game cao cấp.

Đi trên đường phố, có thể bởi vì [Cuộc sống hoàn hảo] sắp open-beta nên quảng cáo về nó có ở khắp mọi nơi trong Thành phố thông minh Tân Hỗ, người qua đường ở mọi lứa tuổi cũng đều bàn luận về trò chơi này.

Một trò chơi toàn dân như vậy thực sự có thể gọi là vô tiền khoáng hậu.

"Hy vọng sau khi open-beta sẽ không có bất kỳ sự cố nào."

Hàn Phi bây giờ cũng không có tư cách lo lắng cho người khác, chỉ cần hắn tiết lộ bất cứ thứ gì liên quan đến hộp đen, não bộ sẽ nổ tung, tất cả những gì hắn có thể làm là sống sót trong thế giới kia và trở nên ngày càng mạnh hơn.

Hơn bốn giờ chiều, Hàn Phi trở về nhà, bắt đầu học tập và rèn luyện thân thể.

Để không ảnh hưởng đến việc chơi game, hắn đã từ bỏ hết những sở thích không có hiệu quả của mình, hiện tại hắn tự kỷ luật bản thân kinh khủng.

Đêm đã khuya, Hàn Phi nhìn hình ảnh của trường Học viện tư thục Ích Dân trên tường, cầm chiếc mũ bảo hiểm trò chơi trên bàn lên.

"Mình cần phải nhanh chóng làm thông trường Học viện tư thục Ích Dân, bị mắc kẹt trong trường cảm giác mất kết nối với thế giới bên ngoài, không biết hàng xóm của mình bây giờ thế nào rồi."

Đội chiếc mũ bảo hiểm chơi game vào, thế giới ngay lập tức bị bao trùm trong màu máu.

"Chào mừng bạn đến với cuộc sống hoàn hảo!"

Mở mắt ra, trong hành lang tối tăm im lặng chết chóc, không một tia sáng cũng không một tiếng động.

Đưa tay nhẹ nhàng đẩy cánh cửa trước mặt, Hàn Phi nhíu mày ngay khi vừa mới dùng sức.

"Cửa không khóa?"

Nhìn xuống, khóa cửa phòng ngủ 104 đã bị phá, tay nắm cửa ướt ướt, còn sót lại một chút dịch nhờn màu đỏ thẫm.

Vào phòng, Trương Quan Hành cũng không có ở bên trong.

"Trong phòng không có vết tích đánh nhau. Xem ra nó nhận ra sự nguy hiểm và đã sớm rời đi."

Lấy bộ đồng phục học sinh màu đỏ toát ra âm khí từ trong ô vật phẩm, Hàn Phi bước qua tất cả các ngóc ngách trong phòng, bóng đen Từ Cầm nuôi vẫn không hề xuất hiện.

“Tên tiểu tử này cũng rời đi cùng Trương Quan Hành rồi à?”

Bóng đen rất giỏi trong việc lẩn trốn, đến nó cũng phải bỏ chạy như vậy cho thấy chắc chắn có một thứ gì đó khủng khiếp đã xâm nhập vào trong tòa nhà ký túc xá.

Cất bộ đồng phục màu đỏ đi, Hàn Phi đóng cửa phòng ký túc xá lại, lúc này hắn cũng có chút hoảng hốt.

Có Trương Quan Hành và bóng đen đi cùng, tốt xấu gì cũng có thể dựa vào nhau, bây giờ lại chỉ còn có một mình hắn trong phòng.

“Tòa nhà yên tĩnh quá, không có bất kỳ một tiếng động dị thường nào, có cảm giác như toàn bộ tòa nhà đã bị trống rỗng vậy.”

Hàn Phi không biết ai đã dọn sạch tòa nhà ký túc xá, chỉ biết rằng tồn tại kinh khủng làm trống rỗng tòa nhà có thể vẫn còn ở bên trong.

Hàn Phi cũng có chút thấp thỏm khi một mình ở với một tên đáng sợ như vậy.

“Có nên ở lại trong tòa nhà không nhỉ? Hay là rời đi?”

Cảm thấy chưa quyết định chắc chắn được, Hàn Phi đóng cửa phòng lại và bắt đầu lục soát ở bên trong.

Khi mở chiếc nồi điện giấu trong tủ, hắn vô tình phát hiện một tờ giấy nhắn bên cạnh đàn tế chứa Khóc với dòng chữ viết nguệch ngoạc – phòng vệ sinh tầng hai của nhà ăn.

“Giấy nhắn là do Trương Quan Hành để lại? Nhưng tại sao nó lại muốn đến nhà ăn?”

Hàn Phi không thể không thận trọng, nếu tờ giấy đã bị thay thế thì chẳng phải là hắn ngu xuẩn chạy tới tìm chết hay sao.

Nhìn chằm chằm vào dòng chữ trên tờ giấy, Hàn Phi nhìn một hồi lâu, đột nhiên toát ra một cỗ ớn lạnh.

“Mình đã từng thấy kiểu chữ này!” Ký ức mạnh mẽ khiến Hàn Phi nhớ lại một việc, hắn đã từng nhìn thấy rất nhiều thư cảm ơn trong phòng giáo viên quản nhiệm, một trong số đó có

kiểu chữ tương tự như chữ trên tờ giấy này, phải có đến tám, chín phần giống nhau.

"Tờ giấy nhắn là do quỷ để lại. Bọn chúng muốn hại chết mình." Hàn Phi lau đi mồ hôi lạnh trên trán, ở cái thế giới này một khắc cũng không được chủ quan, chỉ cần bất cẩn một chút thôi là sẽ chết rất thảm.

"Tờ giấy thật có thể đã bị đánh cắp, phòng 104 bây giờ cũng không an toàn." Hàn Phi nhìn xung quanh, không biết khi nào thì lệ quỷ xuất hiện, bây giờ ở trong phòng ký túc xá cũng không có ý nghĩa gì, nên rời đi càng sớm càng tốt.

Lưới chống trộm được lắp đặt ở tất cả các phòng tầng 1, muốn rời đi chỉ có thể đi qua cửa chính hoặc từ tầng 2 trèo xuống.

Đặt đàn tế chứa Khóc về vị trí cũ, Hàn Phi lặng lẽ bước ra khỏi phòng 104.

Tòa nhà yên tĩnh đến khiếp người, Hàn Phi lúc này vô cùng bất an, tuy rằng chiếc nhẫn của người chủ nhà không có phản ứng gì, nhưng không chừng có thể đột nhiên xuất hiện một thứ gì đó.

"Vết máu trên cửa chính đã biến thành màu đen, giấy bùa cùng những đồ vật linh tinh cũng dính trên cánh cửa. Xem ra đã lâu không được mở."

Dựa vào tường, Hàn Phi bước vào hành lang, giẫm lên bậc thang, dưới chân hắn cảm giác có chút trơn trượt.

Lúc này hắn cũng không dám xem xét, chỉ nghĩ đến việc rời đi càng sớm càng tốt.

Bầu không khí trong tòa nhà thật quá quỷ dị, bây giờ có vẻ như hắn là một người sống duy nhất trong toàn bộ tòa nhà.

Dường như có những thứ vô hình phảng phất trong bóng tối dày đặc, khó mà nói rõ ràng được loại cảm giác đè nén đó.

Nín thở, Hàn Phi đi lên tới tầng hai.

Hắn thận trọng đến gần phòng 201, nhưng khi chuẩn bị mở cửa phòng 201 ra, hắn bất ngờ phát hiện vết máu trên tay nắm

cửa chưa đông lại, đang trượt xuống theo tay nắm bằng sắt.

Nhìn thấy cảnh này, mỗi một dây thần kinh của Hàn Phi đều trở nên căng thẳng.

Trong vòng một phút, đã có người chạm vào cánh cửa này với bàn tay đầy máu, người kia chắc hẳn đang ở gần đây!

Tim đập loạn xạ, Hàn Phi không dám mở cửa phòng 201. Hắn sợ rằng thứ kia đang trốn ở trong phòng.

Cách cánh cửa, Hàn Phi nuốt nước bọt, bước chân nhẹ nhàng nhất, không phát ra tiếng động, hắn liền đi tới cửa phòng 202.

Trên tay nắm cửa phòng 202 cũng có vết máu, nhưng vết máu trên đó đã dần đông đặc lại.

Tiếp tục di chuyển thân thể, Hàn Phi rốt cục dừng ở cửa phòng 204.

Hắn không dám đi sâu hơn nữa trên hành lang, cứ có cảm giác bóng tối gần như sắp nuốt chửng lấy hắn vậy.

Khóa cửa bị phá, Hàn Phi nắm chặt cánh cửa, di chuyển rất chậm để không phát ra tiếng động.

Khi hắn vừa đẩy cánh cửa ra được nửa chừng, một cảm giác ớn lạnh đột ngột từ chiếc nhẫn của người chủ nhà trên ngón tay toát ra!

Không có dấu hiệu báo trước, ngón tay của hắn gần như đông cứng lại ngay khi cảm giác ớn lạnh xuất hiện.

Nhìn theo hướng lạnh lẽo truyền đến, Hàn Phi phát hiện cửa phòng 201 đã bị mở ra từ lúc nào, có thứ gì đó sắp lao ra.

“Chạy!”

Không chút do dự, Hàn Phi dứt khoát đẩy cửa phòng 204, trực tiếp xông vào bên trong.

Hắn dùng hết sức, trực tiếp nhảy qua ban công tầng hai, nắm lấy lưới chống trộm rồi nhảy xuống bụi cây đầy cỏ dại.

Cánh tay bị cứa, hắn không dám ở lại, nhanh chân bỏ chạy.

Sau khi chạy được một đoạn đường dài, Hàn Phi mới quay đầu nhìn thoáng qua, có một người đàn ông đang đứng trong phòng 204, toàn thân gã tản ra ác ý, gương mặt gần như bị máu phủ kín, trên mặt lộ ra một nụ cười kỳ quái.

Bởi vì khoảng cách quá xa, Hàn Phi không thể nhìn rõ, hắn chỉ cảm thấy hình dáng của người kia rất giống với Mã Mãn Giang trong hiện thực.

"Có thật là gã không?"

Chương 173: Băng ghi hình

“Thật sự là Mã Mãn Giang à?”

Hàn Phi lấy lại tinh thần nhìn về phía ban công phòng 204, bóng dáng người kia đã biến mất.

“Mã Mãn Giang mất tích trong hiện thực lại chạy vào thế giới tầng sâu sao? Hay gã đã chết rồi?”

Bộ dáng đó mang theo vẻ ác độc khó mà hình dung được, Hàn Phi từ từ bình tĩnh trở lại sau khi thành công trốn thoát khỏi tòa nhà ký túc xá.

“Đối thủ lần này thật không đơn giản. Nếu như vừa rồi mình bất cẩn một chút, có thể bây giờ đã chết mất xác rồi.”

Hàn Phi hiện tại không có cách nào rời khỏi game được, nếu như xảy ra chuyện gì, hắn thật sự sẽ chết.

“Hẳn là lúc ấy gã đang đợi mình ở phòng ký túc xá 201, nhưng tại sao gã lại chọn căn phòng đó? Làm sao gã biết mình sẽ đi đâu?”

Mã Mãn Giang khác hẳn với những con lệ quỷ mà Hàn Phi gặp phải trước đây.

“Lợi dụng việc đứa bé lưu lại một mảnh giấy nhắn trong phòng 104 để lừa mình đến nơi khác. Những điều này không giống như những gì mà một oán niệm bình thường có thể nghĩ ra được. Chuyện gì đã xảy ra với Mã Mãn Giang vậy nhỉ? Chẳng lẽ gã chính là Cánh bướm?”

Thầy giáo của Lệ Tuyết từng suy đoán rằng Cánh bướm có liên quan đến hai nghề là giáo viên và bác sĩ, mà Mã Mãn Giang lại là giáo viên tại trường Học viện tư thục Ích Dân.

Tạm thời không nghĩ tới những chuyện này nữa, Hàn Phi hiện tại chỉ muốn tránh khu nhà ký túc xá càng xa càng tốt.

Nhìn về phía cổng trường, các bức tường bao quanh và cánh cổng của trường Học viện tư thục Ích Dân đều được phác

họa một số ký tự bằng máu.

Ngay khi Hàn Phi đến gần, chiếc nhẫn của người chủ nhà đã truyền đến cảnh báo trước, có vẻ như tiếp cận tường vây sẽ phát sinh những điều rất xấu.

Không thể rời đi, Hàn Phi chỉ có thể tích cực đối mặt, hắn tự điều chỉnh lại tâm lý.

"Mã Mãn Giang là nguồn gốc của mọi nỗi đau trong trường Học viện tư thục Ích Dân. Gã ta có thể nói là con quỷ đáng sợ nhất trong ngôi trường này. Giờ gã đang ở trong ký túc xá, có nghĩa là tòa nhà dạy học đã tạm thời an toàn."

Can đảm thận trọng, Hàn Phi chuẩn bị nhân cơ hội này đến tòa nhà dạy học để tìm kiếm Kim Sinh.

Người bình thường sẽ tìm mọi cách trốn tránh sau khi trải qua những điều khủng khiếp như vậy, nhưng Hàn Phi rất quyết đoán, hắn biết rằng trốn tránh trong thế giới tầng sâu là vô ích.

"Kim Sinh, nó mới là mấu chốt trong toàn bộ nhiệm vụ ở ngôi trường."

Trình độ giảng dạy của trường Học viện tư thục Ích Dân rất kém, nhưng bản thân trường học cũng không hề nhỏ, nhiều phụ huynh đã bị đánh lừa bởi cơ sở vật chất đa dạng của ngôi trường này nên đã gửi con em mình đến đây học.

Núp trong bụi cây, Hàn Phi cúi người thấp nhất có thể.

Ở trong bụi cây của trường cũng không an toàn, rời đi chưa bao xa Hàn Phi nhìn thấy trước mặt mình có thứ gì đó ẩn nấp.

Thứ đó toát ra nguyền rủa và khí tức không rõ, gầy gò như que củi, giống như một con khỉ, nhưng cũng giống như một nhân vật phản diện dị dạng.

Nó xé rách một thứ gì đó rồi rất lâu sau mới bỏ chạy.

Hàn Phi chậm rãi đến gần, khi đi đến đó, trong bụi cây chỉ còn lại một bộ đồng phục rách nát và một cái thẻ học sinh nhăn nhúm.

"Tên tiểu tử đó cũng là học sinh của trường Học viện tư thục Ích Dân à? Nhưng làm thế nào mà nó lại biến thành bộ

dáng đó? Đến cùng là còn phát sinh bao nhiêu điều khủng khiếp trong ngôi trường này nữa?"

Khuôn viên trường dưới màn đêm trông rất quỷ dị, không biết đã bao lâu rồi ở nơi này chưa nghe thấy tiếng cười đùa của lũ trẻ.

Hàn Phi đi tới bụi cây cuối cùng, băng qua một con đường xi măng, cuối cùng đi vào tòa nhà dạy học.

Tòa nhà dạy học của trường Học viện tư thục Ích Dân khác với các trường khác ở chỗ nó có tổng thể là hình chữ "L", tòa nhà dạy học và tòa nhà văn phòng nằm cạnh nhau.

Hoặc cũng có thể do nhà trường quản lý hỗn loạn, thường xuyên để mất đồ và hay xảy ra các vụ bắt nạt nên phòng an nình của trường nằm ở chỗ sâu nhất trong hành lang của dãy nhà dạy học.

Thông thường nhân viên bảo vệ trường học sẽ túc trực ở cổng trường, khi nghỉ giải lao hoặc cần điều xem giám sát, họ sẽ đến phòng an ninh của trường nằm trong khu nhà dạy học.

"Một nhân viên bảo vệ đã được nhắc đến trong nhật ký của Thư Mộng Đình. Người đó cũng là một trong những nạn nhân trong trường Học viện tư thục Ích Dân. Theo đánh giá từ cuốn nhật ký, người nhân viên bảo vệ này rất tốt."

Lúc đầu Hàn Phi không định đi phòng an ninh, còn muốn lên tầng bốn, nhưng khi hắn tiến vào tòa nhà chưa được bao lâu thì chiếc nhẫn trên tay bắt đầu tản ra lạnh lẽo.

Hắn không nghe thấy bất kỳ tiếng động bất thường nào bên tai, mắt cũng không nhìn thấy bất kỳ điều gì dị thường, nhưng chiếc nhẫn của người chủ nhà sẽ không lừa gạt hắn.

Cái lạnh từ từ trở nên mãnh liệt, có cái gì đó đang đến gần!

Để giữ an toàn, Hàn Phi không miễn cưỡng đi lên tầng, vì như vậy sẽ làm lộ ra sự tồn tại của mình.

Hắn lui về phía sau mấy bước, mở cửa phòng an ninh, tạm thời trốn vào trong.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã sớm thu được băng video vật phẩm của nhiệm vụ về nạn nhân. Chúc mừng bạn đã đáp ứng các điều kiện và kích hoạt thành công nhiệm vụ ẩn rank G – băng video giám sát."

"Yêu cầu nhiệm vụ: quan sát băng video về nạn nhân tại phòng an ninh, giữ trong nửa giờ."

"Nhiệm vụ này là một nhiệm vụ có thời hạn."

Sự ớn lạnh trên chiếc nhẫn không hề giảm đi mà vẫn càng lúc càng tăng lên, Hàn Phi trốn sau cánh cửa, sắc mặt tái nhợt bởi ánh sáng lạnh lẽo từ màn hình chiếu ra.

Các thiết bị giám sát trong phòng an ninh vẫn hoạt động bình thường, trên một chiếc bàn không lớn là một chiếc máy tính cũ nát và một chiếc TV nhỏ với máy chiếu.

Màn hình TV bị vỡ, như thể nó đã bị đập mạnh.

Máy tính thì có thể sử dụng được như bình thường và mười hình ảnh giám sát thu nhỏ được hiển thị trên màn hình.

Cảm nhận được đầu ngón tay mát lạnh, con quái vật chưa rõ vẫn đang lảng vảng ngoài cửa, Hàn Phi nhẹ nhàng khóa cửa lại, sự chú ý của hắn từ từ bị hình ảnh giám sát trên màn hình máy tính thu hút.

Mười hình ảnh giám sát tương ứng với các khu vực khác nhau trong trường.

"Camera trong trường này bị hỏng à? Sao hình ảnh giám sát đều mờ thế?"

Nhiệm vụ đã được kích hoạt, hiện tại Hàn Phi chỉ có thể cố gắng hết sức để hoàn thành nhiệm vụ, sau ba giờ nữa hắn mới có thể có lá bài tẩy là quit game được.

Từ trong ô vật phẩm lấy ra cuốn băng video, Hàn Phi đặt vào chiếc máy chiếu đã cũ nát, thử mở TV lên, rất nhanh liền có một hình ảnh trên màn hình bị nứt.

"Vẫn còn dùng được cơ à?"

Hắn lặng lẽ nhìn chằm chằm vào màn hình TV, băng video phát hình khuôn viên trường vào ban đêm.

Hình ảnh đen trắng nhìn có vẻ hơi khó chịu, nhưng Hàn Phi đã từng thấy nhiều nên cũng quen thuộc rồi.

Nhiệm vụ đã bắt đầu, không có gì bất thường trong năm phút đầu tiên, cũng không có bóng dáng một ai trong hình ảnh giám sát.

Hàn Phi không dám sơ suất, vẫn nhìn chằm chằm vào màn hình.

Khoảng phút thứ bảy, một thứ gì đó mơ hồ quay được trong video giám sát, Hàn Phi muốn xem lại, nhưng các nút trên máy chiếu không hoạt động.

Vào phút thứ mười, có thứ gì đó xẹt qua màn hình, lần này Hàn Phi tập trung tinh thần, cuối cùng cũng nhìn thấy rõ ràng.

"Nó trông giống như mái tóc của phụ nữ?"

Tập trung cao độ, Hàn Phi chăm chú theo dõi vì sợ bỏ sót thứ gì đó.

Vào phút thứ mười bốn, cuối cùng hắn cũng nhìn rõ thứ xuất hiện trong video giám sát là một người phụ nữ đang cúi đầu.

Toàn thân cô ta bê bết máu, trông cao hơn cả Hàn Phi, đi qua màn hình với tư thế cúi đầu.

Cách xa màn hình TV, Hàn Phi vẫn tiếp tục quan sát.

Đến phút thứ mười bảy, người phụ nữ lại xuất hiện, lần này dường như cô ta nhận ra có người đang theo dõi mình nên một mực đứng dưới camera giám sát.

Khi Hàn Phi đang căng thẳng tột độ, người phụ nữ ngẩng khuôn mặt bị hủy dung lên với nụ cười đáng sợ.

Trong giây tiếp theo cô ta đã biến mất khỏi video giám sát!

"Có một con quỷ trong cuốn băng video? Không đúng, cuốn băng này hẳn là đồ vật thuộc về một con quỷ nào đó."

Nghĩ đến đây, sắc mặt Hàn Phi trở nên có chút khiếp sợ: "Cô ta có thể tìm đến dựa theo cuốn băng hay không?"

Theo tiềm thức Hàn Phi quay đầu nhìn màn hình máy tính bên cạnh, trán hắn toát ra mồ hôi lạnh.

Vào phút thứ hai mươi, người phụ nữ không xuất hiện trên băng video TV đang chiếu, mà xuất hiện vào thời gian thực trong hình ảnh giám sát trên màn hình máy tính!

Chương 174: Bác không cảm thấy trên người hơi nặng à?

Người phụ nữ lướt qua màn hình giám sát trên tầng 4 của tòa nhà văn phòng, dường như cô ta đã rời khỏi vị trí ban đầu và bắt đầu di chuyển đến một địa điểm nào đó.

Ánh sáng nhàn nhạt của màn hình máy tính chiếu vào Hàn Phi, sắc mặt hắn nhìn có vẻ tái nhợt.

"Lần đầu tiên người phụ nữ xuất hiện trên tầng bốn của tòa nhà văn phòng, hình ảnh giám sát trong băng video cũng được lấy ra từ camera tầng bốn."

"Sao cô ta cứ lang thang ở đó vậy nhỉ? Cô ta từng là giáo viên của trường? Hay là muốn đi tìm giáo viên ở tầng bốn?"

Trong đầu Hàn Phi hiện lên vô số điểm nghi hoặc, hắn nhìn chăm chú vào màn hình.

Những hình ảnh giám sát đen trắng dường như đại diện cho một thế giới khác, chúng làm tăng sự kinh hoàng của khuôn viên trường vào ban đêm.

Khoảng hơn mười giây sau, người phụ nữ lại xuất hiện trong màn hình theo dõi thời gian thực của máy tính.

Lần này cô ta đã đi đến tầng ba của tòa nhà văn phòng!

Người bê bết máu, đầu cúi xuống, cô ta đi qua camera giám sát như thể đang di chuyển trong tòa nhà một cách vô thức vậy.

"Người phụ nữ có rất nhiều vết máu trên người, nhưng lại không có vết thương rõ ràng, trên tóc cũng bê bết máu, vết thương trí mạng có khả năng là ở đầu."

"Cô ta ăn mặc khá chín chắn, có lẽ là giáo viên tại trường Học viện tư thục Ích Dân." Hàn Phi cố hết sức nghĩ về khuôn mặt bị biến dạng kia, hình ảnh kinh dị mà người khác mong mau chóng quên đi, nhưng hắn thì lại cố nhớ từng chút một: "Khuôn mặt gần như bị máu phủ kín, ngũ quan biến dạng chỉ

còn lại những vết thương. Nhìn từ hình dáng thì không thể đoán được cô ta là ai, nhưng có thể chắc chắn một điều là cô ta đã phải chịu đựng những điều đặc biệt khủng khiếp trước khi chết."

Xem đoạn video "tử vong" được thu lại kia, Hàn Phi muốn tìm hiểu càng nhiều thông tin càng tốt.

"Tay vịn cầu thang của trường học cao khoảng một mét hai. So với tay vịn cầu thang, cô ta chắc là cao khoảng hai mét…"

Khi Hàn Phi đang suy nghĩ, người phụ nữ đã băng qua hành lang, từ tòa nhà văn phòng đi đến tòa nhà dạy học.

Hình ảnh theo dõi chỉ ghi lại được bóng dáng người phụ nữ đang đi về phía trước, khi cô ta đi qua camera giám sát, cái đầu hơi nghiêng, có một đôi mắt đỏ như máu ẩn trong khoảng trống giữa khe hở của mái tóc đen.

"Cô ta đang nhìn mình à!"

Ngồi trong phòng giám sát chật hẹp, một cảm giác ớn lạnh xộc thẳng lên não Hàn Phi.

Người phụ nữ đó đang theo video giám sát, bằng mọi cách tìm đến!

Mặc dù không trực tiếp nhìn thấy đối phương, nhưng thông qua màn hình giám sát có thể cảm nhận được thứ kia đang ngày càng đến gần mình hơn.

Vì không nhìn thấy nên lại càng cảm thấy kinh hãi hơn.

"Cô ta đã vào tòa nhà dạy học, chắc là chẳng mấy chốc sẽ đến đây."

Sự ớn lạnh trong chiếc nhẫn của người chủ nhà vẫn chưa hề giảm đi, dường như còn có một thứ khác đang lảng vảng bên ngoài phòng an ninh vào lúc này.

"Ra khỏi phòng an ninh, nhiệm vụ sẽ ngay lập tức thất bại, còn có thể phải đối mặt với hai sinh vật vô danh cùng lúc. Tốt hơn hết mình nên ở lại đây và hoàn thành nhiệm vụ ẩn trước đã."

Đúng là khiêu vũ trên lưỡi đao, Hàn Phi biết mình không còn chỗ nào để trốn thoát, nên chỉ đơn giản là ở lại chiến đấu một lần.

Hít sâu một hơi, Hàn Phi lại một lần nữa cách xa màn hình máy tính, hắn yên lặng nhìn chằm chằm hình ảnh theo dõi ở tầng một của tòa nhà dạy học.

Thời gian như chậm lại, từng giây từng phút đều kéo dài ra, đây là thời khắc rất dày vò đối với Hàn Phi.

Ép buộc mình phải xem video giám sát, vào phút thứ hai mươi lăm, người phụ nữ xuất hiện ở tầng một của tòa nhà dạy học!

Cô ta bước dọc theo hành lang, cúi thấp đầu và tiến gần về phía phòng an ninh ở cuối hành lang.

Mái tóc nhuốm máu xõa ra sau lưng, nơi cô ta bước đi còn để lại dấu giày màu đỏ thẫm, kính cửa sổ không phản chiếu bóng dáng cô ta, nhưng lại có một số vết máu để lại.

Ánh mắt Hàn Phi hoàn toàn bị hình ảnh theo dõi thu hút, hắn biết người phụ nữ và mình chỉ cách nhau có hơn mười mét.

Nhìn không chớp mắt, khi bóng dáng người phụ nữ hoàn toàn biến mất khỏi hình ảnh theo dõi cuối cùng, cửa phòng an ninh đột nhiên bị gõ vang!

Không có bất kỳ khoảng cách thời gian nào, âm thanh đột ngột này làm cho cơ bắp của Hàn Phi bị kéo căng.

Hắn không dám phát ra một âm thanh nào, nhưng mắt vẫn dán chặt vào cuộn băng video.

Nhiệm vụ sắp hoàn thành rồi!

Trong không khí bắt đầu xuất hiện một mùi lạ, đó là một mùi thối rất đặc biệt, như thể một cái tủ lạnh đầy thịt tươi đột nhiên ngừng làm lạnh, một tháng sau mới mở cửa tủ lạnh ra.

Mùi thối khó tả này phiêu tán trong cả căn phòng, vừa ngửi thôi đã thấy tức ngực, dạ dày trào lên cảm giác khó chịu.

“Nó bốc mùi từ đâu vậy nhỉ?”

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Hàn Phi đang vất vả chống đỡ bằng một ý chí vượt xa người bình thường, hắn không hề bị phân tâm, trong mắt chỉ có màn hình giám sát vẫn đang chiếu.

Mùi thối trở nên nồng nặc hơn và tiếng gõ cửa đã dừng lại, nhưng điều tồi tệ hơn đã xảy ra.

Ngoài cửa vang lên tiếng chìa khóa va chạm, sau đó Hàn Phi nghe thấy ổ khóa xoay tròn, cửa phòng an ninh bị khóa cứ như vậy bị mở ra!

Trục cửa cũ kỹ phát ra tiếng kêu khiếp người, giống như một ông già ốm nặng đang đau đớn cầu cứu.

Mùi thối xộc vào phòng, khí lạnh từ chiếc nhẫn của người chủ nhà sắp làm ngón tay Hàn Phi đông cứng.

Hắn nghiến chặt răng, hai tay giấu ở phía sau, âm thầm mở ô vật phẩm, sẵn sàng lấy ra người giấy màu máu bất cứ lúc nào.

"Cậu là ai? Tại sao lại chạy vào phòng an ninh? Lại còn khóa cửa lại nữa!"

Giọng một ông già từ ngoài cửa truyền đến, người kia không làm gì cả, đây là một tin tức tốt nhất đối với Hàn Phi.

Bộ não của hắn bắt đầu hoạt động với tốc độ tối đa, kết hợp các thông tin đã biết trong một phần nhỏ của giây.

Người bên ngoài có chìa khóa phòng an ninh, rất có thể là bảo vệ của trường.

Trong lời nói tức giận của đối phương có sự từng trải, độ tuổi chắc là khoảng 60. Nhân viên bảo vệ duy nhất phù hợp với độ tuổi này là người chết đầu tiên trong câu chuyện kỳ lạ của trường – lão Lý.

Nhân viên bảo vệ họ Lý cũng đã từng giúp Thư Mộng Đình, còn xuất hiện trong nhật ký của cô bé nữa.

Cho dù bây giờ ông ấy trở thành bộ dáng như thế nào thì ít nhất khi còn sống ông ấy đã là một người tốt.

Chỉ từ một câu nói, Hàn Phi đã phân tích ra rất nhiều thứ, đây vẫn là lúc hắn đang thực hiện nhiệm vụ ẩn mà phải đối

mặt với thời khắc sinh tử.

“Tôi đang hỏi cậu từ đâu tới! Tôi dường như chưa từng gặp cậu ở trường học thì phải!”

Lúc người bảo vệ bước vào phòng, mùi thối đã bốc lên nồng nặc, Hàn Phi gần như ngạt thở, nhưng mắt vẫn nhìn chằm chằm vào cuộn băng video.

“Tôi là một giáo viên mới vào trường, đây là thẻ giáo viên của tôi.”

Ánh mắt Hàn Phi vẫn không di chuyển, hắn không lấy ra người giấy màu máu trong ô vật phẩm, mà ném thẻ giáo viên lên mặt bàn.

Một cánh tay tái nhợt duỗi ra, người đàn ông cầm thẻ giáo viên lên, nhìn một hồi: “Thật sự là giáo viên, sao cậu lại tới đây? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Nhìn chằm chằm vào video, kỹ năng diễn xuất của Hàn Phi đã đạt đến mức hắn có thể hoàn toàn hòa nhập vào vai diễn mà không cần phải cố ý diễn xuất. Hắn nói rất tự nhiên: “Bác có nhớ cái tên Thư Mộng Đình không?”

“Tôi không biết, đây là lần đầu tiên tôi nghe nói đến.”

“Không nhớ á?” Hàn Phi vốn nghĩ thuận tiện moi ra bí mật của Thư Mộng Đình, làm tăng độ thân thiện với cô bé, nhưng hắn không ngờ rằng nhân viên bảo vệ thậm chí còn không biết đến cái tên này.

“Cậu tới cùng là đến đây làm gì vậy? Cậu thật sự là giáo viên của trường à?” Giọng điệu của nhân viên bảo vệ đầy nghi hoặc, khi ông ấy từ từ tiến lại gần, mùi hôi thối xộc thẳng vào người Hàn Phi, nhiệt độ trong phòng an ninh giảm xuống mức đóng băng.

“Gần đây trong trường đã xảy ra một số điều rất tồi tệ. Tôi đang bảo vệ học sinh của mình.” Hàn Phi đặt vị trí của mình vào nhân vật giáo viên này, hắn phân tâm ba phần, vừa trả lời người bảo vệ, vừa nhìn chằm chằm băng video, đầu óc vẫn phải luôn chú ý tới bảng nhiệm vụ.

Việc đếm ngược nhiệm vụ đã bắt đầu, đến thời khắc cuối cùng con quỷ trong màn hình giám sát cũng chưa xuất hiện.

"Chẳng lẽ điểm khó của nhiệm vụ này nằm ở việc đối mặt với nỗi sợ hãi trong lòng? Con quỷ thực sự là ở trong tâm? Có phải chính mình đang tự hù dọa mình không?"

Hàn Phi đã nhận được lời nhắc hoàn thành nhiệm vụ, so với các nhiệm vụ ẩn rank G khác, nhiệm vụ này không được tính là khó.

"Này! Đừng có nói chuyện nửa vời! Trường học này đã xảy ra chuyện xấu gì vậy?" Giọng nói của nhân viên bảo vệ lại truyền đến, ông ấy rời bước, đi về phía Hàn Phi.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, Hàn Phi vô thức ngoảnh mặt lại nhìn nhân viên bảo vệ.

Chỉ nhìn thoáng qua, đằng sau gáy hắn đã nổi cả da gà.

Nhân viên bảo vệ xuất hiện trong phòng an ninh đúng là lão Lý, Hàn Phi đã nhìn thấy ảnh của ông ấy khi tìm kiếm thông tin về trường Học viện tư thục Ích Dân.

Bản thân lão Lý giống như trong hiện thực cũng không có gì khác biệt, vấn đề là lúc này trên người nhân viên bảo vệ dính đủ thứ bẩn thỉu!

Theo sau ông ấy còn có một người phụ nữ tóc đen toàn thân dính đầy máu với khuôn mặt biến dạng!

Người phụ nữ kia đang đệm lên chân, ngay phía sau lão Lý, nhưng ông ấy hoàn toàn không nhận thấy điều đó.

Ngay cả Hàn Phi, người đã từng trải qua rất nhiều chuyện, sắc mặt lúc này cũng thay đổi, hắn di chuyển thân thể về phía sau, tránh xa lão Lý.

"Cậu nói đi! Chuyện xấu gì đã xảy ra trong trường này?" Lão Lý khó hiểu, đứng đối mặt với Hàn Phi.

"Cũng hơi khó nói, mà không phải vấn đề gì quá lớn…" Hàn Phi mở miệng, lưng dựa vào tường, cuối cùng rất xem chừng hỏi: "Mới đây bác không cảm thấy người mình hơi nặng à?"

Chương 175: Lão Lý là một người tốt

“Không nặng, tôi thấy bình thường!” Lão Lý không hiểu.

“Bác không cảm thấy khó chịu gì à?” Hàn Phi cũng kinh ngạc nhìn Lão Lý, đây đúng là Sơn Quỷ đang di chuyển mà.

“Không có, ngược lại tôi lại thấy sắc mặt của cậu trông rất tệ, có phải là do cậu làm việc quá mệt mỏi rồi không?” Trên người dính đầy những thứ bẩn thỉu, phía sau lại còn có oán niệm đi theo, vậy mà lão Lý còn bắt đầu quan tâm đến Hàn Phi.

“Bác không cảm thấy khó chịu gì là được rồi.” Hàn Phi cố gắng điều chỉnh lại hô hấp, là một diễn viên chuyên nghiệp, đêm nay là một bài kiểm tra rất lớn cho kỹ năng diễn xuất của hắn.

Hắn phải phớt lờ mùi hôi thối bốc ra từ người lão Lý, cả những thứ quỷ quái và oán niệm trên người ông ấy nữa, hắn muốn trở thành một “người bình thường” giống như ông ấy.

“Cậu còn chưa nói rõ tại sao cậu lại ở đây? Và chuyện gì đã xảy ra trong trường?” Lão Lý làm việc vô cùng tận tâm, không vì Hàn Phi có thẻ giáo viên mà hoàn toàn tin tưởng hắn.

Ban đầu Hàn Phi muốn lão Lý đọc cuốn nhật ký của Thư Mộng Đình, di vật của người quá cố có thông tin về lão Lý.

Theo suy đoán của hắn, những phần thưởng của nhiệm vụ ẩn trước rất có thể sẽ giúp ích cho nhiệm vụ tiếp theo, hắn cho rằng cuốn nhật ký có thể đánh thức phần ký ức của lão Lý.

Ý tưởng thì rất tốt, nhưng Hàn Phi vừa mới lấy cuốn nhật ký của Thư Mộng Đình từ trong ô vật phẩm ra, quỷ quái trên người lão Lý bắt đầu phát điên.

Quỷ quái trên người lão Lý dường như không muốn ông ấy khôi phục trí nhớ, nếu Hàn Phi vẫn cưỡng ép lấy cuốn nhật ký ra thì sợ rằng sẽ phản tác dụng.

“Có một tên tiểu lưu manh đã vào trường. Trước kia nó từng là học sinh trong trường này.” Hàn Phi cũng không đề cập tới những từ như quỷ quái, thu hồi quyển nhật ký về ô vật phẩm, làm xong việc này những thứ bẩn thỉu kia mới an tĩnh lại.

“Đêm hôm khuya khoắt nó còn chạy vào trường học làm gì? Trộm đồ à? Hay là muốn quậy phá?” Lão Lý vẫn ngồi trên chiếc giường đơn trong phòng an ninh như thường lệ, ngay ở bên cạnh Hàn Phi, oán khí tản mát từ đám quỷ quái kia gần như bao phủ cả lên đầu hắn.

Hàn Phi hơi choáng ngợp, lễ phép lùi lại: “Đứa trẻ đó tên là Trương Quan Hành, nó là một đứa trẻ số khổ. Cha nó thường xuyên uống rượu và đánh đập nó khi say.”

“Trương Quan Hành?” Lão Lý mơ hồ cảm thấy cái tên này có chút quen thuộc.

“Bác có thấy nó ở trong trường không?”

“Không, tôi vẫn tuần tra trong trường học hàng đêm. Cậu là người đầu tiên tôi gặp đấy.” Lão Lý gãi đầu, mặt quỷ ghé vào đỉnh đầu của ông ấy tùy ý để tay ông ấy lướt qua thân thể mình.

“Trừ cháu ra, trong trường học bác chưa từng gặp bất kỳ một ai sao?” Hàn Phi lại xê dịch về sau, cảm thấy rất kỳ quái, thế giới trong mắt lão Lý dường như hoàn toàn khác với thế giới mà hắn nhìn thấy, hắn giống như một loại quỷ quái đặc biệt vô cùng khác biệt: “Bác thường đi tuần tra khi nào?”

“Tôi già rồi, lại không có chỗ ở nên nhà trường cho tôi ở nhờ phòng an ninh, cho tôi làm bảo vệ trực đêm. Đại khái là mỗi đêm tôi sẽ đi ra ngoài tuần tra ba lần.” Giọng của lão Lý rất thành thật chất phác.

“Đi ra ngoài ba lần mỗi đêm?” Hàn Phi kinh ngạc, ông ấy đi tuần tra ở nơi ma quái này ba lần mỗi đêm, thực sự là không bình thường khi ông ấy có thể sống đến hiện tại: “Thân thể bác có thể chống đỡ được à?”

Nhìn thấy mấy thứ bẩn thỉu trên người ông già và oán niệm không chịu rời đi, khi Hàn Phi hỏi những câu này cũng cảm

thấy hãi hùng khiếp vía.

“Ba lần thì có là gì. Hiệu trưởng từng là đồng hương với tôi cho nên đặc biệt chiếu cố tôi. Nếu người ta chịu tin tưởng tôi, thì tôi nhất định không phụ lòng tin của người ta được.” Lão Lý rõ ràng hiểu sai ý của Hàn Phi: “Tôi hình như là có nhớ cái tên Trương Quan Hành này, đi thôi, tôi cùng cậu đi tìm nó.”

Tình huống của lão Lý hơi phức tạp, ông ấy không chỉ mất đi một số ký ức trọng yếu, mà còn đánh thức thêm một số năng lực “đặc biệt”.

Đám quỷ quái bò khắp người ông ấy có thể là một trong những biểu hiện của năng lực này.

Chắc là hiện tại ông ấy đang ở trong tình trạng “quỷ che mắt”, mọi thứ mà ông ấy nhìn thấy cũng bị che đậy bởi vô số quỷ quái.

Tuy nhiên, khác với “quỷ che mắt” bình thường, đám quỷ quái kia che mắt của lão Lý là không muốn làm hại ông ấy, ngược lại chỉ muốn giữ cho ông ấy tiếp tục sống đơn giản.

Lão Lý trước kia là một người tốt, Hàn Phi cảm thấy đi theo ông ấy cũng là tốt cho hắn.

“Vậy thì làm phiền bác.”

Video giám sát được coi là nhiệm vụ ẩn đơn giản nhất mà Hàn Phi từng hoàn thành, sở dĩ hắn có thể hoàn thành nó dễ dàng như vậy cũng là do lão Lý.

Nhìn nhân viên bảo vệ trước mặt, Hàn Phi cảm thấy đúng là vận may quay đầu.

Kể từ khi bắt đầu vào Học viện tư thục Ích Dân, vận may của hắn rất tệ. Hôm nay sau khi đăng nhập vào game, hắn đã bị tách khỏi Trương Quan Hành và bóng đen, hắn còn cảm thấy rằng mình đang bị hệ thống nhắm đến và hắn hoàn toàn lấy làm tiếc cho giá trị may mắn ban đầu của mình là chín.

Đứng dậy đẩy cửa phòng an ninh ra, Hàn Phi một khắc cũng không muốn ở lại chỗ này.

Khi rời khỏi phòng an ninh, Hàn Phi nhân tiện xem qua bảng nhiệm vụ.

"Người chơi số 0000 đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ ẩn rank G – băng video giám sát."

"Điểm kỹ năng cơ bản: +1

Độ thân thiện của Lý Kính Nghiệp: +10."

"Vì hoàn thành nhiệm vụ chưa quá 50% nên sẽ không được nhận thêm phần thưởng."

"Bạn đã hoàn thành bốn thử thách về câu chuyện kỳ lạ trong trường học, nhiệm vụ ẩn rank F - câu chuyện kỳ lạ trong trường học của Kim Sinh đã đạt được bốn phần bảy."

Nhiệm vụ rank F được mong đợi nhất của Hàn Phi đã hoàn thành hơn một nửa, tiếp theo hắn chuẩn đị đưa lão Lý lên tầng bốn của tòa nhà dạy học để tìm kiếm Kim Sinh.

Con quái vật giống Mã Mãn Giang cũng ở trong khuôn viên trường, Hàn Phi nhất định phải gặp được Kim Sinh trước khi đối phương tìm thấy mình và tìm hiểu cặn kẽ những gì đã xảy ra trong ngôi trường này.

"Lão Lý à, ban đêm phải một mình tuần tra khuôn viên lớn như vậy bác có sợ không?"

"Sợ thì cũng sợ, nhưng chỉ một chút thôi." Lão Lý người đầy "đồ vật" sóng bước bên cạnh Hàn Phi trong hành lang: "Tôi không tin vào ma quỷ."

"Thật là trùng hợp, cháu cũng vậy." Hàn Phi rất tự nhiên nhìn lướt qua phía sau ông già, người phụ nữ cao chừng hai mét giống như kiễng chân vẫn ở sau lưng ông ấy.

Cô ta có khuôn mặt biến dạng dán sau lưng lão Lý, lúc này ông ấy hơi nghiêng đầu là sẽ nhìn thấy cô ta ngay.

Tất cả đám quỷ quái đều đang lừa gạt lão Lý. Hàn Phi đang nghĩ là nếu chẳng may để lộ ra sơ hở, liệu đám quỷ quái đó có nghĩ mọi biện pháp để làm cho mình biến mất không?

Lão Lý là một "con quỷ" không thể nhìn thấy quỷ, trong thế giới của ông ấy, Hàn Phi đã trở thành một người duy nhất.

Có "tổ quỷ" của lão Lý hộ tống, Hàn Phi giờ vừa đau nhưng cũng vừa vui sướng.

Hắn cố gắng chịu đựng cái mùi hôi thối thẩm thấu đến tận tim gan và thuận lợi đến được tầng bốn của tòa nhà dạy học.

Từ tầng một đến tầng ba là các phòng học bình thường, trên tầng bốn là phòng thí nghiệm và phòng hoạt động theo sở thích.

"Học sinh mà cậu nói trốn ở đây à?"

Lão Lý ghé qua cửa sổ nhìn vào trong phòng học, mặt quỷ trên người ông ấy cũng đồng loạt dán vào kính cửa sổ.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Phi đúng là dở khóc dở cười, đoán chừng cho dù đám người Trương Quan Hành thật sự trốn ở đây, sau khi phát hiện lão Lý cũng sẽ bị dọa đến không dám lên tiếng.

"Năng lực đặc biệt của nhân viên bảo vệ này đến cùng là cái gì nhỉ?"

Hàn Phi chưa bao giờ thấy dạng lệ quỷ như lão Lý, hắn nhẹ lắc đầu, không tiếp tục băn khoăn vấn đề này nữa, mà đi thẳng về phía phòng học sâu nhất trên tầng bốn.

Chương 176: Gặp ác mộng

Kim Sinh là người mấu chốt nhất trong trường Học viện tư thục Ích Dân, mối liên hệ giữa tất cả những chuyện kỳ lạ chính là nó. Trong hiện thực, nó cũng là người nhìn thấy trước cái chết, nhắc nhở những người xung quanh bằng cách nói chuyện kỳ lạ.

Dù cuối cùng bi kịch vẫn xảy ra nhưng ít nhất nó đã từng rất cố gắng để thay đổi.

Chậm thì sinh biến, Hàn Phi không chậm trễ dù chỉ một giây, hắn mở ra từng cánh cửa phòng học.

Con quái vật giống Mã Mãn Giang có thể đến bất cứ lúc nào, do dự chính là tự mình chôn vùi cơ hội.

Không có chìa khóa, vậy thì đành dùng bạo lực, để tìm được Kim Sinh, Hàn Phi đã phải cố gắng rất nhiều.

Chạy đua với thời gian, Hàn Phi bước vào phòng học cuối cùng.

Bàn giáo viên trong phòng thí nghiệm rất lớn, dưới mặt bàn là một tủ đựng đồ, các đồ lặt vặt khác nhau thường được chất đống trong đó.

"Kim Sinh?"

Hàn Phi nhẹ giọng gọi, nhưng không có phản ứng gì từ cái tủ dưới bàn giáo viên.

Hắn đưa tay mở tủ, đám giấy lộn bị vo tròn lăn ra khỏi tủ.

Hàn Phi cúi người nhìn vào trong tủ, Kim Sinh không có ở trong đó, chỉ có một đống giấy lộn.

"Mình đã xem xét tất cả các phòng học trên tầng bốn. Nó đi đâu rồi nhỉ?"

Tiện tay nhặt một viên giấy lên, sau khi mở ra Hàn Phi tùy tiện nhìn lướt qua rồi sau đó hắn liền không thể nhìn đi chỗ khác được.

Từng dòng từng dòng chữ được viết trên mặt sau của sách bài tập và đống giấy lộn, nối những câu đó, dường như là từng câu chuyện kinh dị.

"Mình thấy bảo vệ của trường đi tuần đêm, ông ấy là bảo vệ ban đêm duy nhất ở đây. Mình đã có lòng nhắc nhở ông ấy không được đến gần ký túc xá và nhà ăn của trường, nhưng ông ấy không chịu nghe. Bây giờ cơ thể ông ấy trở nên càng ngày càng kém, trên người đã dính đầy quỷ rồi."

"Mình nhìn thấy ba đứa trẻ sau lưng Mã Bác. Bọn chúng là ba người anh em đã chết của nó. Bác sĩ nói nó bị tâm thần phân liệt, nhưng mà chỉ có mình biết rõ nó không hề bị điên và tỉnh táo hơn bất cứ ai khác."

"Mình nhìn thấy chó hoang bên ngoài trường đang tốn công để làm hài lòng những cành cây và chiếc lá giữa mùa hè. Thật không may, cuối cùng mùa hè cũng đi qua. Chó hoang bị người ta gặp đâu đánh đấy có thể sẽ không chịu đựng nổi qua mùa đông lạnh giá này."

"Mình nhìn thấy một con quỷ trong hành lang của ký túc xá nữ, nó luôn xuất hiện sau khi giáo viên quản nhiệm đi khỏi, dụ Eva ăn vụng trái cấm."

"Mình nhìn thấy thầy Mã ở trường có hai bộ mặt khác nhau, một mặt thì giống người, mặt kia lại giống quỷ."

Có rất nhiều viên giấy giống nhau, những dòng chữ trên những viên giấy đó đều bắt đầu bằng "mình nhìn thấy", có vẻ như người viết đã thực sự nhìn thấy tất cả những điều này.

"Những chuyện này hẳn là do Kim Sinh lưu lại, tất cả những câu chuyện về ma quỷ và chuyện lạ đã trở thành sự thật trong ngôi trường này. Không đúng, phải nói rằng những gì xảy ra trong thực tế đã được Kim Sinh ghi lại theo cách dùng chuyện lạ."

Nhìn từng dòng chữ của Kim Sinh, người đọc có thể nghĩ rằng đây là những cơn ác mộng mà một đứa trẻ gặp phải.

Nhưng sau khi thực sự hiểu những gì đã xảy ra tại Học viện tư thục Ích Dân, bạn sẽ thấy rằng cái gọi là cơn ác mộng đã được sửa đổi rất nhẹ nhàng so với thực tế.

Kim Sinh đã mô tả mọi thứ theo góc độ của một đứa trẻ từ góc nhìn đầu tiên, đóng gói huyết tinh và sự tàn ác lên một chiếc áo choàng chuyện lạ.

Không bỏ qua bất cứ viên giấy nào, Hàn Phi đã ghi nhớ tất cả các câu chuyện trong những viên giấy đó với trí nhớ vượt xa người thường.

Một chữ cũng không sai lệch, hắn muốn tìm cách phá giải từ những câu chuyện kỳ lạ này.

Vào lúc một nửa cơ thể hắn chui vào trong tủ, trong đầu hắn đột nhiên vang lên lời nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã tìm thấy một vật phẩm nguyền rủa không hoàn chỉnh rank G - sách bài tập của Kim Sinh."

Nhìn về phía đồ vật mà ngón tay chạm đến, Hàn Phi thấy sâu trong tủ có một quyển bài tập.

Quyển bài tập đã bị xé rất mỏng, chỉ còn lại vài trang.

"Kim Sinh trốn trong tủ và ghi lại từng câu chuyện kỳ lạ trên cuốn sách bài tập này? Những viên giấy vụn không phải là đồ bỏ đi. Những gì mà nó thực sự muốn bày tỏ chắc hẳn … vẫn còn trên sách bài tập."

Cầm quyển bài tập kia, Hàn Phi lật xem, những lời nói đập vào mắt khiến hắn hơi khó chịu.

Trong sách bài tập còn có một bài kiểm điểm.

"Thưa thầy Mã, em đã viết giấy kiểm điểm này cho thầy với sự áy náy và hối hận. Em không nên bịa ra những câu chuyện sai sự thật đó, không nên nói dối."

"Đây là một bản kiểm điểm để khắc ghi. Em sẽ không bao giờ kể chuyện ma để hù dọa bạn bè nữa, và cũng sẽ không vì lòng tự phụ của mình nói rằng tất cả những chuyện kỳ lạ kia đều là sự thật."

"Em hy vọng thầy và tất cả các các bạn có thể tha thứ cho em, em cũng hy vọng rằng tất cả các bạn sẽ không mắc phải sai lầm ngu ngốc như em. Bài học lần này thực sự rất lớn."

“Tôi xin lỗi, một lần nữa xin lỗi mọi người.”

Tất cả chuyện lạ trên sách bài tập đã bị xé ra và vò thành những viên giấy tròn vo, chỉ có phần giấy kiểm điểm này là còn lưu lại.

“Đối tượng của lời xin lỗi là thầy Mã. Có vẻ như thầy Mã đã biết Kim Sinh phát hiện ra tất cả bí mật của mình, nhưng gã không những không tấn công Kim Sinh mà ngược lại còn tra tấn thằng bé theo cách này.”

Cách làm của Mã Mãn Giang khiến Hàn Phi cảm thấy quen thuộc, trong vụ án chặt thây ghép xác, Cánh bướm đã từng hành hạ kẻ lang thang tốt bụng như thế này.

Chúng cố tình để kẻ lang thang đi thông báo tin tức, nhưng trong số những nạn nhân của vụ án chặt thây ghép xác, ngoại trừ Ngụy Hữu Phúc, những người khác đều không quan tâm đến kẻ đó nói gì.

“Rốt cuộc mối quan hệ giữa Mã Mãn Giang và Cánh bướm là như thế nào?”

Kim Sinh không có trong tủ dưới bục giảng, Hàn Phi không biết thằng bé đã đi đến nơi nào rồi, manh mối duy nhất trong tay là quyển bài tập kia.

Tiếp tục lật qua lật lại, khi Hàn Phi đã hết hy vọng, hắn lại tìm thấy một đoạn văn ở trang cuối cùng của quyển bài tập.

Những dòng chữ này được viết ở cuối sách bài tập, nét chữ rất ngay ngắn, có thể thấy rằng trong khi viết thì người viết đã rất để tâm.

“Xung quanh mình tối đen như mực, mình không thể nhìn thấy gì cả. Ở đây không có ánh sáng, chỉ là thỉnh thoảng mình có thể chạm vào những viên thuốc ở phía dưới cơ thể.”

“Mình có cảm giác mình sắp phải ngủ rồi, mình thấy tất cả mọi người đều xuất hiện trong ngăn tủ.”

“Họ đang hỏi mình tại sao nhìn thấy họ nhưng lại không đưa tay ra bắt lấy.”

“Mình không biết phải trả lời như thế nào, chuyện của mình bây giờ ngay đến chính mình cũng không thể tin được.”

Sau khi đọc đến dòng cuối cùng của sách bài tập, Hàn Phi cảm thấy hơi phức tạp: “Cuối cùng, chính Kim Sinh cũng đã trở thành một câu chuyện kỳ lạ trong trường học.”

Hắn vốn muốn cảm khái một câu, ánh mắt chợt quét qua hai chữ - ngăn tủ.

“Xung quanh tối om, Kim Sinh nói rằng tất cả những người trong câu chuyện của nó đều xuất hiện trong tủ, nói như vậy chắc chắn là nó phải ở trong một ngăn tủ nào đó.”

“Không có ánh sáng, có thể chạm vào mấy viên thuốc dưới cơ thể…… Chẳng lẽ nó ở trong tủ phòng y tế à?” Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, không chừng Hàn Phi sẽ có một bóng ma tâm lý đối với ngăn tủ, mỗi lần trước khi mở cửa tủ đều phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, đề phòng đột nhiên nhìn thấy một thi thể kỳ lạ ở bên trong.

“Lão Lý, phòng y tế của trường học ở đâu?”

“Tầng hai của tòa nhà văn phòng.” Lão Lý cũng nhìn thấy những viên giấy vương khắp sàn nhà: “Đây có phải là trò đùa ác của học sinh không?”

“Chúng ta đến đó trước xem sao.”

Hàn Phi thu lại hết những viên giấy trên mặt đất rồi nhét vào trong sách bài tập của Kim Sinh, hắn nghĩ cầm theo cách này sẽ tiện hơn, nhưng ai biết rằng làm bừa như vậy mà đã nhận được lời nhắc nhở của hệ thống.

Vật phẩm nguyền rủa không hoàn chỉnh rank G ban đầu đã kết hợp với hắn rất tốt.

Quyển sách bài tập của Kim Sinh xem như là vật phẩm nguyền rủa nhẹ nhàng nhất mà Hàn Phi từng thấy, không tản ra bất kỳ oán niệm hay đau đớn nào, chỉ là khi cầm nó, trong lòng lại dâng lên một nỗi buồn kỳ lạ.

Chương 177: Đây không phải là cùng cấp độ

Hàn Phi thử đưa sách bài tập của Kim Sinh vào ô vật phẩm, nhưng điều hắn không ngờ là mới thử có một lần đã thành công.

"Vật phẩm nguyền rủa của đứa trẻ này hơi đặc biệt nhỉ."

Đọc hết những câu chuyện kỳ lạ do Kim Sinh để lại đã tốn rất nhiều thời gian, Hàn Phi không tiếp tục ở lại trong phòng học, hắn gọi lão Lý cùng đi đến tòa nhà văn phòng.

Vội vàng ra khỏi phòng, Hàn Phi vừa đi tới hành lang thì đã phải dừng lại.

Từ cửa sổ của tòa nhà dạy học, có thể thấy rõ cánh cửa của tòa nhà ký túc xá đã được mở ra, một người đàn ông toát ra khí tức kinh khủng đang đi về phía tòa nhà dạy học.

"Mã Mãn Giang?"

Hàn Phi biết mình không còn nhiều thời gian, hắn vẫy tay với lão Lý, hạ thấp người, tranh thủ thời gian đi đến tòa nhà văn phòng.

"Trong hiện thực, thi thể của Kim Sinh được tìm thấy trong ngăn tủ ký túc xá của nó. Mã Mãn Giang biết rõ điều này? Đó là lý do tại sao gã cứ nhất mực trông coi tòa nhà ký túc xá?"

Hàn Phi chưa bao giờ đánh giá thấp đối thủ của mình, đó là một trong những lý do giúp hắn có thể tồn tại đến bây giờ.

"Lão Lý! Đừng ló đầu ra ngoài! Đừng nhìn ra ngoài!"

"Sao thế? Có chuyện gì vậy? Có phải có kẻ xấu đã chạy vào trường học không?" Lão Lý tuy rằng đã lớn tuổi, nhưng thân thể vẫn vô cùng mạnh mẽ, toàn thân đầy quỷ, ngồi xổm dựa vào tường.

Mặc dù lão Lý đã ngồi xổm xuống, nhưng nữ quỷ sau lưng vẫn đứng trên hành lang, căn bản không thể giấu được.

“Thôi được rồi, bác ở đây nhé! Không được cho bất kỳ ai vào phòng học cuối cùng.”

Mục tiêu của lão Lý quá lớn không thể che giấu, nên Hàn Phi đành phải một mình đi trên tòa nhà dạy học.

Hắn không quan tâm đến bất cứ thứ gì, cúi thấp người, dựa vào bức tường lao thẳng về phía tòa nhà văn phòng.

“Trước đó Mã Mãn Giang nhất mực canh ở tòa nhà ký túc xá, bây giờ gã lại dẫn ba con tiểu quỷ cùng nhau ra ngoài, cho thấy rằng có thể gã đã tìm kiếm tất cả các ngóc ngách của tòa nhà ký túc xá và nhận ra Kim Sinh chắc là đang trốn ở nơi khác.”

Nghĩ đến đây, Hàn Phi càng thêm nóng vội.

“Mình đã hoàn thành một nhiệm vụ, thời gian ba tiếng trong game cũng đã đến. Bây giờ đã có thể quit game bất cứ lúc nào, mình tự tin cùng gã liều một phen.”

Tốc độ của Mã Mãn Giang rất nhanh, khi Hàn Phi nhìn ra ngoài cửa sổ lần nữa thì bóng quỷ đã vào trong tòa nhà dạy học.

Tòa nhà dạy học và tòa nhà văn phòng của trường Học viện tư thục Ích Dân được kết nối với nhau, Hàn Phi chạy thẳng vào tòa nhà văn phòng, để phòng ngừa phải giáp mặt với đối phương, hắn trốn trong hành lang của tòa nhà văn phòng.

Trong hành lang tối tăm, nếu không cẩn thận có thể sẽ gặp phải những thứ không rõ, nhưng Hàn Phi không có thời gian để do dự.

Hắn tập trung cảm nhận chiếc nhẫn của người chủ nhà, chỉ cần hơi có khí lạnh là hắn sẽ lập tức tránh ra.

Trốn trốn tránh tránh, khi lên đến tầng hai của tòa nhà văn phòng thì có âm thanh tiếng kính vỡ truyền đến từ tầng bốn của tòa nhà dạy học.

“Mã Mãn Giang có thể đã lên tầng bốn của tòa nhà dạy học rồi!”

Hàn Phi rất lo lắng cho lão Lý, nhưng bây giờ hắn còn có nhiều việc quan trọng hơn.

Phòng y tế của trường nằm cạnh hành lang chung giữa tòa nhà văn phòng và tòa nhà dạy học, chỉ cần đi qua hành lang là Hàn Phi có thể vào trong.

Quỷ trên người lão Lý dường như đang đánh nhau với thứ gì đó ở tầng bốn, Hàn Phi nắm lấy cơ hội này vội vàng chạy đến phòng y tế.

Trong mắt hắn chỉ có cánh cửa kia, mười điểm thể lực để hắn phát huy đến cực hạn.

Sắp đến nơi rồi!

Mười mét!

Năm mét!

Tiếng gió tràn vào tai, trong không khí dần dần xuất hiện mùi máu tanh.

Ba mét!

Khi hắn chỉ còn cách cánh cửa có hai mét, một khuôn mặt quỷ đẫm máu xuất hiện ở đầu hành lang, kéo theo một thân ảnh khổng lồ xen lẫn với ác ý.

“Mã Mãn Giang!”

Hai mắt Hàn Phi đỏ bừng, dùng hết sức chạy nhanh, trong vòng hai mét không thể dừng lại được hoàn toàn.

Đánh giá thân hình khổng lồ đầy ác ý của Mã Mãn Giang có thể ngang với tiểu Bát lúc hoàn chỉnh, lúc này Hàn Phi cho dù muốn chạy trốn cũng không thể thoát khỏi tay đối thủ.

Trong chớp mắt, vô số suy nghĩ trong đầu Hàn Phi va vào nhau, thay vì giảm tốc độ, hắn lại tăng tốc nhanh hơn.

Khuôn mặt vặn vẹo tràn đầy hận ý, quỷ văn sáng lên, Hàn Phi liền giơ cánh tay lên cao.

Khi hắn xông vào Mã Mãn Giang, bàn tay đó đã tát mạnh vào khuôn mặt đầy máu của đối phương.

Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn!

Ác ý vô tận lan tràn xung quanh, tuyệt vọng, tham lam và dục vọng tràn ngập tâm trí Hàn Phi như sương mù đen, ở trung tâm của làn sương mù đen, Hàn Phi nhìn thấy một con bướm màu xanh lam.

Từ trước đến nay chưa có ai dám làm như vậy với Mã Mãn Giang, thân thể gã hơi nứt ra, giống như cái miệng lớn muốn nuốt chửng Hàn Phi.

Bây giờ Hàn Phi không còn cách nào khác, liếc mắt nhìn về phía cửa phòng y tế cách đó một mét, sau đó dứt khoát out game!

Màu máu ngưng kết lại, ý thức của hắn ngay lập tức tách rời.

Cởi mũ bảo hiểm trò chơi, Hàn Phi xoay người nằm ở trên giường, thở hổn hển như hen suyễn.

Ôm chặt trái tim đang đập loạn xạ, làm thế nào hắn cũng không thể bình tĩnh lại được.

"Có một con bướm màu xanh lam ở sâu trong linh hồn Mã Mãn Giang! Đó dường như là một loại dấu ấn nào đó!"

Sau khi uống mấy ngụm nước lạnh, Hàn Phi ngã gục xuống giường: "Lần sau vào game mình phải làm sao? Với tính cách xảo quyệt, nham hiểm của Mã Mãn Giang, gã nhất định sẽ canh giữ tử thi."

"Phòng y tế nằm bên tay trái mình, cách mình khoảng một mét. Vậy trước hết mình sẽ thả người giấy ra, sau đó đá văng cửa và chạy vào phòng."

"Sau khi tìm thấy Kim Sinh, mình sẽ đưa nó nhảy xuống từ cửa sổ phòng y tế."

Trong đầu không ngừng khôi phục lại cảnh tượng vừa rồi, cho dù không có thứ gì vô tình can thiệp, Hàn Phi cảm thấy xác suất sống sót cũng chỉ có 30%.

"Mã Mãn Giang này thực sự là khó đối phó."

Bật máy tính lên, Hàn Phi cố chịu đựng mệt mỏi và ghi lại tất cả những câu chuyện kỳ lạ do chính tay Kim Sinh viết ra.

Hắn không thể đảm bảo rằng mình sẽ có thể thoát chết trong lần đăng nhập vào game tiếp theo.

Thông thường, lúc này người ta sẽ viết những lời cuối cùng, than thở đôi lời về lẽ vô thường của cuộc đời.

Nhưng Hàn Phi thì khác, hắn đã quen với cảm giác này.

Hắn không viết bất kỳ lời trăng trối nào, chỉ sắp xếp tất cả thông tin mà hắn biết về vụ án của trường Học viện tư thục Ích Dân, sau đó gửi nó cùng với những câu chuyện kỳ lạ của Kim Sinh cho Lệ Tuyết.

Hàn Phi chưa bao giờ nói rằng mình là người tốt, nhưng khi cái chết đang đến gần mà "di chúc" của hắn đều là trợ giúp cho cảnh sát.

Không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào, lúc Hàn Phi gửi thông tin đi cho Lệ Tuyết thì cũng là lúc trời đã rạng sáng.

Hắn không thể chịu đựng được nữa, ngã lăn ra giường ngủ thiếp đi.

Biết rõ đến đêm là phải đối mặt với nguy cơ sinh tử, nhưng ban ngày Hàn Phi vẫn có thể ngủ ngon, tố chất tâm lý của hắn hiện tại đã được rèn luyện rất mạnh, ít nhất thì một diễn viên bình thường nhất định không thể so được với hắn.

Ngủ một giấc đến hơn ba giờ chiều, Hàn Phi bật điện thoại lên, đầu tiên là đáp lại đủ mọi nghi hoặc của Lệ Tuyết, sau đó mới nhìn những tin nhắn chưa đọc khác.

Đạo diễn Khương đã quen với việc Hàn Phi không nghe điện thoại, anh ấy trực tiếp gửi vài tin nhắn video cho Hàn Phi.

Sau khi mở nó ra, giọng nói kích động của đạo diễn Khương lập tức vang lên trong phòng Hàn Phi.

"Hàn Phi! Cơ hội ngàn năm có một đó! Trước đó cậu đã từ chối lời mời của đạo diễn Trương khi nói rằng cậu không thể rời khỏi Tân Hỗ. Bây giờ, đạo diễn Trương đích thân đến Tân Hỗ để chọn cảnh! Sẵn sàng quay vai phụ đó ở đây đấy!"

"Sáng nay đạo diễn Trương gọi cho anh và hỏi thăm tình hình của cậu. Đừng từ chối người ta nữa!"

“Đạo diễn Trương đã rất thận trọng khi lần đầu tiên quay phim thể loại huyền nghi với quy mô lớn. Mỗi diễn viên đều được tuyển chọn cẩn thận! Anh ấy thực sự coi trọng cậu. Gọi lại cho anh khi cậu có thời gian nhé.”

“Anh đã giúp cậu đọc kịch bản, nó nói về một tiểu thuyết gia huyền nghi với chín nhân cách! Cậu vào vai nhân cách phức tạp nhất, rất thích hợp với cậu đấy! Anh đã đồng ý giúp cậu rồi! Hãy đến nhà hát Tân Hỗ lúc 8 giờ tối để thử vai nhé!”

“Đại ca ơi? Sao cậu còn chưa nghe điện thoại! Cậu không định bỏ bom đạo diễn Trương đấy chứ? Anh đang dùng chính mình để đảm bảo đấy!”

Trong video đạo diễn Khương đã rất gấp gáp, gần như sắp chạy đến nơi để tìm gặp Hàn Phi luôn rồi.

“Chín loại nhân cách? Tiểu thuyết gia huyền nghi?”

Cơ hội mà một diễn viên bình thường mơ ước giờ đã ở trước mặt, nếu không đi thì thật uổng phí.

Sau khi tắm rửa xong, Hàn Phi ăn chút gì đó, thấy vẫn còn thời gian, hắn cầm sách trên bàn lên đọc.

“Giáo dục là gì? Một giáo viên trình độ thấp sẽ dâng chân lý đến cho học sinh, trong khi một giáo viên giỏi sẽ để học sinh tự mình khám phá ra chân lý…”

Lúc 7 giờ 50 tối, Hàn Phi đến nhà hát Tân Hỗ, đây là lần đầu tiên hắn đến một nơi như vậy.

Vừa xuống xe Hàn Phi đã được nhân viên công tác nhận ra, người bên kia dẫn hắn vào hậu trường của nhà hát.

“Anh Hàn, anh đợi ở đây trước. Tám giờ tôi sẽ đến giao kịch bản.”

“Kịch bản?”

“Đạo diễn Trương muốn xem ai trong số các anh là phù hợp nhất, vì vậy ông ấy sẽ ngẫu nhiên cung cấp cho các anh một phần kịch bản về vai diễn, để các anh có thể diễn các vai khác nhau.” Nhân viên công tác kiên nhẫn nói.

“Ngoài tôi ra còn có những người khác nữa à?” Hàn Phi khẽ nhướng mày: “Buổi tối tôi còn có việc khác, không thể ở đây quá lâu.”

“Rất nhiều công ty nghe nói rằng đạo diễn Trương đến Tân Hỗ để chọn diễn viên, họ đã ngay lập tức cử những diễn viên phù hợp đến, chúng tôi cũng không tiện từ chối, nhưng tôi nghĩ anh vẫn là người thích hợp nhất cho vai diễn.” Người nhân viên rất biết cách nói chuyện, mở cửa phòng chờ, để Hàn Phi vào nghỉ ngơi trước.

Đến thì cũng đã đến rồi, Hàn Phi cũng không còn cách nào khác, sau khi hắn bước vào phòng, căn phòng vốn náo nhiệt bỗng lập tức trở nên yên tĩnh.

Hàn Phi là người cuối cùng có mặt ở đó, lúc này trong phòng chờ có mấy nam diễn viên trẻ tuổi, trong đó có ba người Hàn Phi đều biết.

A Thành là diễn viên hụt của Hoa tội ác, Ngô Lễ người được đề cử cho nam diễn viên trẻ xuất sắc nhất, ngoài ra còn có Lý Thiên Lan nhân vật chính trong Tình yêu bí mật chốn đô thành.

Ba người đều quen biết lẫn nhau, vốn đang nói chuyện vui vẻ, kết quả khi Hàn Phi bước vào, sau khi nhìn thấy Hàn Phi, vẻ mặt của họ gần như ngay lập tức trở nên mất tự nhiên.

Căn phòng trở nên im ắng, Hàn Phi cũng đã quen rồi, lẳng lặng ngồi trong góc.

“Tại sao cậu ta cũng ở đây?”

“Diễn viên mới, muốn ôm chân đạo diễn Trương chỉ vì một tác phẩm? Đúng là không biết tự lượng sức mình.”

“Vai diễn mà A Thành chủ động từ bỏ, chính là cậu ta nhặt mất, thằng nhóc này thật may mắn.”

“Tôi nghe A Thành nói rằng lý do mà đạo diễn Trương đến Tân Hỗ để chọn diễn viên lần này, chính là vì kỹ năng diễn xuất của A Thành. A Thành cũng chính vì lời mời bí mật của đạo diễn Trương mà từ bỏ vai diễn trong [Hoa song sinh].”

“Hèn gì A Thành không thèm quan tâm đến [Hoa song sinh], kịch bản hot như vậy nói bỏ là bỏ, hóa ra là có lựa chọn tốt hơn rồi.”

“Chim đẹp chọn cây làm tổ mà, đều có thể hiểu được.”

Các diễn viên trong phòng xì xào bàn tán, Hàn Phi hoàn toàn không quan tâm.

Khoảng tám giờ, nhân viên công tác kia cầm các kịch bản khác nhau bước vào phòng: “Mọi người đã chờ lâu rồi! Đây là kịch bản do đạo diễn Trương chuẩn bị cho các anh. Các anh ở đây làm quen với kịch bản, sau đó có thể vào thử vai.”

Khi nhận được kịch bản, Hàn Phi đã dành hết tâm sức cho nó, hắn xem rất nhanh, gần như xem qua là nhớ.

Sau khi lật xem hai lần, Hàn Phi đặt kịch bản của mình sang một bên, hắn nhắm mắt và từ từ nhập tâm vào nhân vật.

Những người khác chỉ mới xem được một nửa kịch bản, sau khi phát hiện ra dáng vẻ của Hàn Phi, tất cả đều cảm thấy rất quái lạ.

“Đều là diễn viên, cậu ta thật biết giả vờ.”

“Cái này là bỏ cuộc sớm sao? Cậu ta còn không xem kịch bản.”

Vài phút sau, Hàn Phi mở mắt ra, trong mắt hiện lên một sự kìm nén điên cuồng cùng sự cô đơn không nói nên lời.

Đứng lên, Hàn Phi đến kịch bản cũng không cầm, trực tiếp đi ra phía ngoài.

“Nhanh như vậy đã chuẩn bị đi rồi sao? Ở cùng chúng tôi cậu cảm thấy ngột ngạt đến thế à?” A Thành rất ghét Hàn Phi, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét.

“Mọi người còn chưa thảo luận về thứ tự lên diễn, cậu liền vội vàng muốn qua đó, như vậy không hay lắm đâu?” Nam chính của Tình yêu bí mật chốn đô thành cũng ở bên cạnh lên tiếng: “Mọi người đều là diễn viên, việc tôn trọng tối thiểu vẫn cần phải có.”

“Có phải mọi người đang hiểu lầm gì không?” Hàn Phi nhìn lướt qua các diễn viên trong phòng chờ, khẽ lắc đầu: “Tôi không coi thường mọi người, tôi thực sự đang rất vội.”

Chương 178: Ngõ Súc Sinh, Nhà đồ tể

Những điều Hàn Phi nói đều là sự thật, ban đêm hắn còn phải về chơi game, có thể tranh thủ thời gian đến thử vai đã là giữ thể diện cho đạo diễn Trương rồi.

Đối với các diễn viên trẻ khác, việc tham gia bộ phim của đạo diễn Trương dù chỉ là vai phụ cũng là một sự ghi nhận và vinh dự, sẽ giúp ích rất nhiều cho sự nghiệp điện ảnh và truyền hình sau này của họ.

Họ hoàn toàn không hiểu Hàn Phi, theo họ, lời nói của hắn là cố ý chế giễu.

Nói một cách thẳng thắn thì tất cả bọn họ đều là rác rưởi và không xứng đáng để cạnh tranh trên cùng một sân khấu với mình.

Tượng đất vẫn còn có ba phần hỏa khí, chứ chưa kể đến những diễn viên trẻ được người hâm mộ săn đón này.

Bọn họ tài năng rạng ngời, bất kể ở công ty, hay tham gia các hoạt động, đều là tâm điểm chú ý của mọi người, được mọi người khen ngợi hết lời, đã bao giờ phải chịu tức giận như vậy chứ?

Ngay cả khi một số người có danh tiếng không được tốt, họ nhiều lắm cũng chỉ bị chửi bới trên mạng, chứ trong thực tế không có ai dám nói họ như vậy.

Căn phòng trong phút chốc trở nên yên tĩnh, không ai đứng lên ra mặt phản bác Hàn Phi, nhưng trong lòng tất cả mọi người đều đang nén một cơn giận dữ.

Người thì vùi đầu vào kịch bản, chuẩn bị biểu hiện thật tốt, để làm mất uy phong của Hàn Phi.

Người thì vẻ mặt khinh thường chờ xem Hàn Phi bị cười nhạo.

Trong số tất cả mọi người chỉ có Ngô Lễ cúi đầu ngượng ngùng, anh ta và đạo diễn Tiền Trình đã tham buổi tiệc tối

chúc mừng của phim [Hoa song sinh], biết được diễn viên mà đạo diễn Trương thực sự muốn là Hàn Phi.

Người ta là có thực lực và tự tin thì mới nói như vậy.

Thực ra ngay từ đầu khi nghe A Thành khoe khoang là tự mình chủ động từ bỏ vai nam chính của phim [Hoa song sinh], anh ta đã không nói gì, có một sự ngượng ngùng tên là tôi cũng cảm thấy ngượng thay bạn.

Tuy nhiên EQ của anh ta rất cao, không chỉ không lột trần, còn cười ha hả hùa theo.

Lúc này anh ta thấy Hàn Phi đến kịch bản còn chưa lấy, đã trực tiếp chuẩn bị đi thử vai, thì lại càng chắc chắn về suy đoán của mình.

Vai diễn đó là được chuẩn bị cho Hàn Phi, hầu hết những người trong phòng này chỉ là chạy theo mà thôi.

Trong thâm tâm có chút không thoải mái, anh ta được đề cử là nam diễn viên trẻ xuất sắc nhất năm nay nhưng chỉ là đề cử thôi, thậm chí đến cơ hội lộ diện trên sân khấu còn không có, anh ta cảm thấy mình hiện tại đúng là một người chạy theo chuyên nghiệp.

Khi cánh cửa mở ra, Hàn Phi còn không thèm nhìn đến các diễn viên khác trong phòng một cái, trực tiếp đi ra ngoài.

Loại khí chất và phóng khoáng này khiến cho Ngô Lễ không khỏi ghen tị, đối phương căn bản không hề quan tâm đến những mối quan hệ, mà dành hết tất cả tâm huyết cho việc diễn xuất.

“Ngô Lễ, chúng ta hãy xếp thứ tự đi? Lát nữa chúng ta sẽ lên theo thứ tự, như vậy cũng sẽ để lại ấn tượng tốt cho đạo diễn Trương.”

“Được……”

Bước ra khỏi phòng chờ, nhân viên ngoài cửa có chút kinh ngạc: “Anh Hàn? Anh đọc kịch bản xong rồi à?”

“Xong rồi, chúng ta đi thử vai thôi.”

Người nhân viên dẫn đầu, Hàn Phi từ sau hậu trường bước ra, tiến vào sân khấu.

Trong khán phòng khổng lồ, chỉ có năm người ngồi ở hàng ghế đầu.

Đạo diễn Trương gầy ốm, đeo kính ngồi ngay chính giữa, ông ấy không phải là người thích nói nhiều, cho người ta cảm giác rất nghiêm khắc.

Nhưng mà, sau khi nhìn thấy Hàn Phi, trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ.

"Đây là lần đầu tiên tôi thông qua tin tức pháp luật để hiểu hoàn toàn về một diễn viên. Cậu có một khí chất mà họ không có. Tôi hy vọng cậu có thể thể hiện tất cả khí chất độc đáo đó."

Đạo diễn Trương là người có thâm niên trong lĩnh vực điện ảnh và truyền hình, dù không có tác phẩm nào trong những năm gần đây nhưng không ai có thể lay chuyển được vị trí của ông trong lĩnh vực đó.

"Chắc là cậu đã xem qua kịch bản rồi? Bộ phim của chúng tôi được chuyển thể từ câu chuyện của một tiểu thuyết gia huyền nghi mười năm trước. Ông ấy không phải là một tác giả nổi tiếng, và số người biết đến câu chuyện của ông ấy cũng rất ít."

"Nhóm của chúng tôi đã đến thăm rất nhiều người, và phải mất rất nhiều công sức cuối cùng cũng coi như đã khôi phục lại được nhân vật này."

"Bộ não của ông ấy hiện đang được Vĩnh Sinh Pharmaceutical mua lại từ tay con trai nuôi của mình với giá cao. Ông ấy cũng là bệnh nhân duy nhất đã giết chết tất cả các nhân cách phân liệt."

"Câu chuyện của ông ấy khó hiểu, nhưng khi cậu thực sự hiểu nó, cậu sẽ thấy rằng tất cả những cảnh vô lý và kỳ lạ đó, toàn bộ đều phản ánh hiện thực."

"Trong tác phẩm [Ngõ súc sinh], ông lấy hình ảnh súc sinh để thể hiện sự xấu xa trong lòng mọi người, để công chúng có thể nhìn thấy thế giới trong mắt ông."

“Còn trong [Nhà đồ tể] quyển hạ của [Ngõ súc sinh], ông đã ghi lại chi tiết cách ông đã giết tám nhân cách còn lại như thế nào.”

“Người đàn ông này chứa đầy những bí mật, ngay cả bút danh mà ông sử dụng là Nhện, dường như cũng có liên quan đến một tên tội phạm siêu cấp nào đó.”

Đạo diễn Trương đích thân nói với Hàn Phi những suy nghĩ của mình, Hàn Phi rất cẩn thận lắng nghe.

Trong thế giới tầng sâu cũng có một nơi gọi là [Ngõ súc sinh], trùng hợp hơn nữa là nếu Hàn Phi muốn lấy được nghề nghiệp ẩn của gã đồ tể lúc nửa đêm thì nhất định phải đến ngõ này.

Theo quan điểm của hàn Phi, nhà văn huyền nghi có bút danh là Nhện có thể có mối liên hệ nào đó với thế giới tầng sâu.

Đạo diễn Trương rất hài lòng với thái độ của Hàn Phi, ông cảm thấy Hàn Phi không chỉ lắng nghe mà còn vắt óc suy nghĩ và nhập vai vào bộ phim.

“Vai trò mà tôi cần cậu đảm nhiệm là nhân cách chính của Nhện, đồng thời là kẻ phản diện lớn nhất. Cậu sẽ giết chết tám cái kia từng chút một.” Đạo diễn Trương rất coi trọng Hàn Phi và nói rất nhiều: “Bộ phim này cần chín diễn viên có thực lực. Chín diễn viên này toàn bộ đều khác nhau về độ tuổi và nghề nghiệp. Tôi đã chốt được tám người, duy nhất chỉ có nhân cách chính là tôi chưa tìm được ứng cử viên phù hợp. Tôi hy vọng cậu có thể mang đến cho tôi một điều bất ngờ.”

Sau khi nói xong, ông ấy ra hiệu cho một người đàn ông bên cạnh bước lên sân khấu: “Kịch bản của cậu là do tôi đặc biệt chuẩn bị. Nó không hạn chế quá nhiều. Cậu có thể thể hiện bản thân theo ý mình.”

Hàn Phi gật đầu, lướt lại kịch bản trong đầu một lần nữa.

Có một tòa nhà nhỏ đổ nát nằm sâu trong Ngõ súc sinh, được gọi là Nhà đồ tể.

Có chín người ẩn trong tòa nhà nhỏ, và nhân vật nhân cách chính do Hàn Phi thủ vai muốn giết tất cả những người trong tòa nhà đó.

Trong kịch bản do đạo diễn Trương giao cho hắn, trong tòa nhà nhỏ đã có một người nào đó bị giết.

Lúc này, mọi người đang hoảng loạn, ai cũng có khả năng là những người phải chết tiếp theo.

Trong trường hợp này, có một nhân cách phụ nghi ngờ về nhân cách chính do Hàn Phi thủ vai.

Với tư cách là nhân cách chính, trong giai đoạn đầu Hàn Phi không có nhiều sự thể hiện, hắn chỉ là một vai phụ.

Nhân vật chính của bộ phim này là hai nhân cách phụ còn lại của Nhện - một nam bác sĩ có nhiều năm kinh nghiệm lâm sàng và một nữ giáo viên chu đáo, rất thích trẻ con.

Người bác sĩ tìm mọi cách để chữa trị những nhân cách khác, trong khi người giáo viên tiếp tục an ủi và động viên mọi người.

Trong mắt khán giả, hai người họ rất phù hợp với vai nam chính nữ chính trong phim, họ không ngừng truy xét hung thủ, nhưng trên thực tế, hai người họ lại là vật cản lớn nhất để Nhện khôi phục bình thường.

Đối với Hàn Phi, cảnh này không khó.

Lý do rất đơn giản, cá nhân hắn đã sống trong một tòa nhà như vậy, và hắn có những kinh nghiệm đến điện ảnh cũng không dám làm những bộ phim như vậy.

Hoảng sợ, bất an và sợ hãi, mọi cảm xúc đều cố gắng kìm nén, khi ánh sáng đã hoàn toàn tối đi, Hàn Phi dường như đã trở lại hành lang tối đen như mực kia.

Chương 179: Đạo diễn, khi nào đến lượt chúng tôi lên sân khấu

Sự hiểu biết về nỗi sợ hãi của Hàn Phi vượt xa tất cả những người có mặt tại đây. Hắn đã trải qua tất cả các thể loại kinh dị, và những trải nghiệm khác nhau đó đều in sâu trong tâm trí.

Tiểu thuyết gia muốn giết tám nhân cách còn lại, là kẻ sát nhân duy nhất, hắn cần thể hiện hai nỗi sợ hãi khác nhau.

Một là nỗi sợ hãi và lo lắng giống như tất cả mọi người trong tòa nhà, sợ hãi kẻ sát nhân; hai là nỗi sợ hãi của kẻ sát nhân, sự kính sợ cái chết.

Hắn hiểu tất cả các nhân cách, biết điểm yếu và điểm mạnh của họ, hắn cần phải thực hiện một trận chiến sinh tử lấy một đối đầu với tám kẻ thù trong tòa nhà nhỏ đổ nát này, hắn phải trở thành người tồn tại duy nhất.

[Ngõ súc sinh] là thế giới trong con mắt của tiểu thuyết gia, và nhà đồ tể nằm sâu trong con ngõ là trái tim của hắn. Tất cả chín nhân cách sống ở đây. Họ đã quen với nhau, nhưng vào một ngày, một trong số họ đã bị giết.

Mở mắt ra, Hàn Phi nhìn nam diễn viên trước mặt, dường như hắn lại trở lại tòa nhà ma quái, giống như thật sự đang chơi một trò chơi mà không thể thua được.

Nguy cơ sinh tử, nhảy múa điên cuồng bên bờ vực thẳm.

Với nỗi sợ hãi chân thực nhất trên khuôn mặt, một ngọn lửa đen với sát khí đang bùng cháy trong mắt hắn.

Ở nơi đầy chết chóc đó, hắn phải hoàn toàn nhập vào vai nhân cách chính, phải làm hung thủ giết người một lần, giết hết tám nhân cách còn lại của mình.

Vì sự giải thoát, mà phải đi giết chóc.

Mỗi cái chết đều được thiết kế tinh xảo, đều là hạ màn cho một nhân cách.

Không đọc kịch bản, chỉ lật xem hai lần, Hàn Phi đã nhớ hết lời thoại, nam diễn viên đang diễn chung với hắn đang dần dần đổ mồ hôi lạnh trên trán, anh ta cảm thấy không thể áp chế được Hàn Phi.

Cảnh này rõ ràng là do anh ta nghi ngờ tư cách diễn nhân cách chính của Hàn Phi, nói bóng nói gió muốn lấy thông tin từ miệng Hàn Phi, nhưng dần dần anh ta phát hiện thấy lời thoại của anh ta quá nhạt và yếu ớt.

Anh ta bắt đầu tránh tầm mắt của chính mình, thậm chí còn cảm thấy người đàn ông trước mặt hình như thật sự đang lên kế hoạch giết mình, nhưng anh ta lại không có bất cứ chứng cớ nào!

Vốn dĩ mỗi người thử vai chỉ có 5 phút, nhưng hiện tại không có ai kêu dừng cho đến khi hoàn thành cảnh quay.

Sắc mặt nam diễn viên có ngoại hình cao lớn có chút nhợt nhạt, là một diễn viên thực lực với kỹ năng diễn xuất tuyệt vời, anh ta đã nhiều năm không hồi hộp như vậy, nhưng trong quá trình đóng cùng Hàn Phi, anh ta phải dùng 200% lực chú ý mới có thể theo kịp với nhịp điệu của Hàn Phi.

Sau khi một cảnh quay kết thúc, một số người trên khán đài thì thầm với nhau, và họ cũng rất kinh ngạc trước diễn xuất của Hàn Phi.

Đạo diễn Trương càng nhìn Hàn Phi càng thuận mắt, ông đối với Hàn Phi vô cùng hài lòng, cảm thấy Hàn Phi sinh ra là để dành cho vai diễn này.

Theo điện ảnh nhiều năm nên con mắt tuyển chọn diễn viên của đạo diễn Trương rất chính xác, ông ấy đã chọn Hàn Phi ngay từ lần đầu tiên xem [Hoa song sinh].

Sau khi nhìn thấy Hàn Phi, rồi xem các diễn viên trẻ khác, ông ấy luôn cảm thấy thiếu một chút cảm giác.

Nói như vậy không có nghĩa là các diễn viên khác kém Hàn Phi, mà chỉ là họ thiếu cái khí chất riêng như của Hàn Phi.

Để tác phẩm của mình hoàn hảo hơn, ông ấy còn đặc biệt tìm đến Tân Hỗ.

Sau khi xem buổi thử vai của Hàn Phi, ông ấy cảm thấy chuyến đi của mình rất đáng giá.

Chín nhân cách có tính cách và nghề nghiệp khác nhau, mặc dù nhân cách chính chỉ là vai phụ nhưng nó tương đương với cốt lõi quan trọng nhất của toàn bộ cỗ máy.

Chỉ khi nhân cách chính đứng vững, bộ phim này mới có nhiều khả năng hơn.

"Hàn Phi, cậu có thể nói cho tôi biết sự hiểu biết của cậu về nhân vật này được không?" Đạo diễn Trương, người luôn không tùy tiện nói cười, mà lại tràn đầy ý cười khi nói chuyện với Hàn Phi, như thể ở nhà có chuyện vui: "Nào, chúng ta cùng nhau trò chuyện một chút."

Khi bước xuống sân khấu, Hàn Phi không giấu diếm điều gì, hắn đã nói với đạo diễn Trương một số quan điểm của mình.

Hai bên nói chuyện gần nửa tiếng đồng hồ, đạo diễn Trương trực tiếp chốt lại vai nhân cách chính.

Khi biết Hàn Phi không gia nhập công ty nào, ông ấy đã đích thân gọi điện cho các trợ lý xung quanh và chuẩn bị một bản hợp đồng cho Hàn Phi.

"Mặc dù bộ phim của chúng tôi có nam và nữ chính, nhưng cũng có thể nói là một bộ phim về một nhóm nhân vật. Chín nhân cách đều là những diễn viên tài năng với kỹ năng diễn xuất tuyệt vời, lần này tôi muốn đạt được giải thưởng lớn." Đạo diễn Trương đã xem diễn xuất của Hàn Phi. Sau đó, ông ấy cảm thấy thiếu sót cuối cùng trong bộ phim của mình đã được lấp đầy.

"Đạo diễn Trương, em không có cách nào rời khỏi Tân Hỗ…"

"Nếu cậu thực sự không yên tâm, tôi có thể ghi thêm một hạng mục nữa vào hợp đồng. Tất cả các cảnh quay của cậu sẽ được hoàn thành ở Tân Hỗ." Đạo diễn Trương rất hiểu Hàn

Phi, ông ấy cho rằng chỉ người có kinh nghiệm đặc biệt như Hàn Phi mới có thể kiểm soát được vai diễn phức tạp như vậy.

“Cảm ơn anh.” Hàn Phi đọc kỹ hợp đồng, nhưng không ký ngay.

“Có nghi ngờ gì không? Hay là vấn đề về cát sê? Tất cả những điều này đều có thể được thảo luận.”

“Em rất hài lòng với cát sê, nhưng em sợ không thể quay phim từ nửa đêm đến 5 giờ sáng, nhưng em sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành công việc của mình trước nửa đêm.”

Đối với các diễn viên, việc quay phim thâu đêm cũng là chuyện bình thường.

“Không sao.” Đạo diễn Trương đồng ý, thấy ông ấy sảng khoái như vậy, các diễn viên đi cùng cũng có chút kinh ngạc.

Nếu đổi là người khác, đạo diễn Trương có thể đã sớm bỏ đi rồi.

Sau khi xác nhận hợp đồng không có vấn đề gì, Hàn Phi ký tên, sau đó dùng thông tin danh tính của mình quét lên hợp đồng điện tử.

“Có thể tập hợp đủ 9 diễn viên thật sự không dễ dàng gì. Cậu trở về nghỉ ngơi cho tốt. Ba ngày sau chúng tôi sẽ gọi cho cậu để cho cậu tham gia vào nhóm.”

“Dạ được.” Đây là lần đầu tiên Hàn Phi tham gia đóng phim chiếu rạp, lại còn đang hợp tác với đạo diễn Trương, xuất phát điểm này trước giờ chỉ có nằm mơ mới thấy.

Chưa đến chín giờ, Hàn Phi đã ký xong hợp đồng rồi rời đi.

Sau khi hắn rời đi, giám đốc Trương cũng định đứng dậy, nhưng lại bị trợ lý bên cạnh ngăn lại.

“Đạo diễn, phía sau còn có mấy diễn viên, sao anh không xem màn biểu diễn của họ vậy?” Trợ lý tỏ vẻ bất lực: “Họ đều là người mới đến từ một số công ty giải trí nổi tiếng, còn chưa được diễn đã phải bảo họ trở về, em cảm thấy không hay cho lắm.”

“Đúng vậy.” Đạo diễn Trương vỗ vai trợ lý: “Cậu và lão Trương cứ ở đây xem đi, có mầm mống tốt thì nhớ chú ý.”

Nói xong, đạo diễn Trương đứng dậy đi về phía lối ra, ông ấy ngâm nga một bài hát, cảm thấy tâm trạng rất tuyệt.

“Đạo diễn Trương hiếm khi vui như vậy kể từ lần trước hụt giải thưởng lớn.” Nam diễn viên đóng cùng Hàn Phi có chút xúc động.

“Anh Trương, buổi thử vai của các diễn viên khác để lại cho anh đó. Em đi nghĩ cách trả lời thế nào cho những công ty kia.” Trợ lý vội vàng đuổi theo đạo diễn Trương , để lại nam diễn viên trên khán đài.

“Đừng mà! Tôi còn nhiều việc lắm!”

…

Lo lắng xoa xoa tay, A Thành cố hết sức nhớ gần hết lời thoại, nhiều lần củng cố trí nhớ, nhưng Hàn Phi vẫn luôn hiện lên trong đầu anh ta.

“Chờ xem, lần này vai diễn của tôi sẽ không để cậu đoạt mất nữa.”

Sau khi ăn một miếng kẹo cao su để sảng khoái hơi thở, anh ta nhìn đồng hồ trên tường, đã gần chín giờ, nhân viên công tác lại vào phòng chờ.

“Đến lượt chúng tôi chưa?” Nam diễn viên tham gia Bí mật tình yêu chốn đô thành cầm kịch bản đứng lên: “Mọi người sẽ căn cứ theo thứ tự đã sắp xếp để lên diễn, biểu hiện cho tốt, bất kể cuối cùng ai được tuyển chọn, chúng ta cũng sẽ chúc mừng cho người đó.”

Các diễn viên trong phòng chờ sắp xếp xong thứ tự, hào hứng nhìn nhân viên ở cửa.

A Thành đứng đầu hạ quyết tâm làm cho Hàn Phi mất mặt, ngón tay dùng lực đến nỗi cuốn kịch bản cũng bị nhăn nhúm.

“Mọi người đã sắp xếp xong thứ tự chưa?” Người nhân viên nhìn những ánh mắt mong đợi trong phòng, lời nói đến miệng lại không thốt được ra nữa.

Anh ta có chút lúng túng, cuối cùng thận trọng nói: “Diễn viên đã được chọn rồi. Tôi đến đây để thông báo với mọi người rằng các anh có thể về được rồi.”

Chương 180: Nhiệm vụ của người quản lý rank F — Giáo viên tuần tra

Diễn viên đã được chọn rồi?!

Các diễn viên còn lại trong phòng chờ nhìn nhau, với tư cách là một diễn viên chuyên nghiệp, nhiều người trong số họ không biết mình nên thể hiện biểu cảm gì vào lúc này.

Sau khi miệt mài ghi nhớ kịch bản cả tiếng đồng hồ, phấn khích thấp thỏm, nước tăng lực cũng uống hết hai lon rồi, bây giờ nhân viên lại nói rằng diễn viên đã được chọn?

"Kết thúc rồi á?" A Thành đứng ở phía trước của đội, ngơ ngác nhìn nhân viên ở cửa, trong miệng suýt chút nữa là nuốt kẹo cao su: "Chúng tôi còn chưa bắt đầu, làm sao đã kết thúc? Mọi người còn chưa thử vai cơ mà!"

Nhiều người sẽ trải qua ba giai đoạn sau khi bị đả kích, họ không thể tin được, hoang mang thắc mắc và cuối cùng từ từ chấp nhận số phận của mình.

A Thành bây giờ đang ở giai đoạn 1. Anh ta đi về phía trước vài bước, làm cho nhân viên sợ đến không dám bước vào phòng.

"Diễn viên được chọn chính là người đầu tiên lên thử vai Hàn Phi, thực ra đạo diễn ngay từ đầu đã rất coi trọng anh ấy, đạo diễn Trương đến thành phố Tân Hỗ cũng chính là vì anh ấy." Người nhân viên muốn an ủi A Thành, hi vọng A Thành nghĩ thoáng một chút.

Nhưng lại không ngờ rằng mặt A Thành đỏ bừng sau khi nghe an ủi.

"Không phải các anh vừa nãy nói cho dù là ai được chọn, cũng sẽ chân thành vui vẻ cho người ấy sao?" Nhân viên phát hiện biểu hiện của mọi người không đúng nên không dám nói nhảm nữa: "Cái này… Lát nữa trong nhà hát sẽ tắt đèn, nếu

các anh không còn việc gì khác thì vui lòng rời đi, chúng tôi phải chuẩn bị dọn dẹp vệ sinh rồi. “

“Không thể nào! Nhất định là có vấn đề ở đâu rồi, tại sao lại là cậu ta? Một vai phụ? Một vai phụ mà tôi sẽ không bao giờ xem qua.” A Thành siết chặt kịch bản trong tay, không quay đầu nhìn các diễn viên khác trong phòng, lúc này mặt anh ta tái xanh, cảm thấy như thể mình đã bị vài cái tát.

“A Thành, sau này chúng ta vẫn còn có cơ hội…” Ngô Lễ cảm thấy hơi đau lòng cho A Thành, muốn an ủi anh ta, kết quả ngay khi vừa mở miệng nói, A Thành nắm chặt cuốn kịch bản trong tay rời đi rồi.

Mọi người trong phòng chờ nhìn nhau, ở lại đây chỉ càng làm tăng thêm xấu hổ, bọn họ tự tìm lý do, rồi rời khỏi nhà hát.

……

Hàn Phi một mình đi bộ về nhà, hắn không quan tâm các diễn viên trẻ khác trong phòng chờ sẽ nghĩ gì mà chỉ cố gắng đi theo con đường của riêng mình.

“Mức thù lao của phim chiếu rạp thực sự không tầm thường. Chờ sau khi mấy người đạo diễn Trương trả trước một phần thù lao, mình có thể đi mua máy chơi game rồi.”

Ngành diễn viên chính là thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc, trước khi nổi tiếng, toàn bộ thu nhập cộng lại chẳng bằng đi làm thuê, chịu khổ nhiều nhất, tất cả nỗ lực cũng khó nhận được báo đáp, cuối cùng đến 90% diễn viên đã chọn từ bỏ và rời khỏi ngành.

Nhưng sau khi nổi tiếng thì lại khác, một khi trở thành diễn viên thành danh, thì thu nhập sẽ trực tiếp tăng lên gấp nhiều lần.

Hàn Phi giờ được coi là đã nở mày nở mặt, ngay từ khoảnh khắc tên của hắn có trong bảng xếp hạng diễn viên, cuộc đời hắn đã bắt đầu thay đổi.

Có thể tham gia vào bộ phim của đạo diễn Trương, hơn nữa còn là một trong những vai quan trọng nhất, Hàn Phi cũng có

chút kích động.

Nhưng tất cả sự phấn khích đã biến mất ngay khi hắn bước vào nhà.

Nhìn chiếc mũ bảo hiểm chơi game trên bàn, Hàn Phi nở nụ cười đau khổ: "Nói không chừng ngày mai mình sẽ được lên báo, một diễn viên tân binh đột tử ở nhà khi chơi game cả đêm."

Tương lai dù có tươi đẹp đến đâu thì cũng phải sống được đến tương lai đã.

Hàn Phi nhận thấy rằng cuộc sống của mình đã thực sự thay đổi đáng kể sau khi có được chiếc mũ bảo hiểm của trò chơi, hắn bắt đầu hướng tới ngày mai, hướng tới tương lai, và bắt đầu làm việc chăm chỉ để sống.

"Con người là sinh vật thật sự rất đặc biệt, khi chưa mất đi thì sẽ hoàn toàn không trân trọng, ngây ngô dại dột, lãng phí thời gian. Nhưng khi cuộc đời có thời hạn, con người ta sẽ làm tất cả để sống thêm hai mươi bốn giờ."

Đưa tay ra và chạm vào nhãn hiệu hệ chữa trị trên mũ bảo hiểm trò chơi, Hàn Phi cảm thấy rằng cuộc đời mình đã gắn liền với trò chơi này.

"Thực sự có một cuộc sống hoàn hảo trên thế giới hay sao?"

Đồng hồ điện tử trên tường phát ra tiếng tích tắc, Hàn Phi điều chỉnh lại trạng thái của mình, hắn tìm thấy sơ đồ bố trí phòng y tế của trường Học viện tư thục Ích Dân trên mạng và ghi nhớ lại từng chi tiết của phòng y tế.

Mã Mãn Giang có khả năng là canh giữ thi thể, cho nên sau khi đăng nhập vào trò chơi Hàn Phi phải vào phòng y tế, mở cửa tủ, sau đó dẫn Kim Sinh nhảy ra ngoài cửa sổ rời đi.

Tập đi tập lại vài lần trong đầu, mỗi bước đều chính xác đến từng giây.

Thời gian cứ thế trôi qua, cuối cùng cũng đã là nửa đêm.

Sau khi kết nối các loại đường dây, Hàn Phi đội mũ bảo hiểm chơi game khi đã chuẩn bị đầy đủ.

Màu máu đang đến!

Ngay khi âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, cơ thể Hàn Phi di chuyển sang bên phải.

Mùi hôi thối nồng nặc, mùi nguyền rủa lạnh lẽo, cảm giác lạnh sắp đóng băng các ngón tay, nhiều cảm giác ập đến cùng một lúc!

Hàn Phi không chút do dự, hắn căn cứ những gì đã diễn tập trong đầu, đạp một cái cửa phòng y tế mở ra.

Toàn lực xông đến chiếc tủ đựng thuốc trong phòng y tế, vì nhiều loại thuốc không thể tiếp xúc với ánh nắng, chiếc tủ được đặt ở góc sâu nhất của căn phòng.

Gần như cùng lúc Hàn Phi xông vào phòng, vài cánh tay đỏ như máu đập vào chỗ hắn xuất hiện, phát ra vài tiếng động lớn.

Máu bắn tung tóe khắp nơi, tuy Hàn Phi biết phía sau có thứ gì đó, nhưng cũng không dám quay đầu nhìn lại.

Đối với hắn bây giờ, bất cứ giây phút nào cũng đều rất quý giá!

Với cơ thể lao ra như một mũi tên sắc bén, khi đối thủ tung ra đòn tấn công thứ hai, Hàn Phi đã đến được chiếc tủ sâu nhất trong phòng y tế.

Hắn nắm lấy cánh cửa tủ, dùng lực mở nó ra!

"Kim Sinh!"

Hàn Phi đang cược với mạng sống của mình, hắn đã không còn lựa chọn nào khác.

Cánh tủ tối om được mở ra, khi Hàn Phi nhìn vào trong tủ, trong đầu hắn vang lên âm thanh của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã nhận được vật phẩm nguyền rủa rank G - Sách bài tập của Kim Sinh, kích

hoạt thành công nhiệm vụ người quản lý rank F - Giáo viên tuần tra của Trường học viện Tư thục Ích Dân."

"Giáo viên tuần tra của Trường học viện Tư thục Ích Dân (nhiệm vụ người quản lý rank F): trong trường học, giáo viên chính là cha mẹ của trẻ em, bạn phải chăm sóc yêu thương tất cả học sinh, tôn trọng tính cách của học sinh, để học sinh phát triển toàn diện về đạo đức, trí tuệ, thể chất và nghệ thuật, song song với việc thực hiện nhiệm vụ của giáo dục, giết tất cả những kẻ muốn làm hại học sinh."

"Chú ý! Do sự khác biệt lớn giữa cấp độ người chơi và nhiệm vụ, nhắc nhở nhiệm vụ được thêm vào!"

"Mọi nhiệm vụ của người quản lý đều được hình thành dựa trên ký ức của người quản lý trước, bạn sẽ đi vào ký ức của người quản lý, ở đây không có hình phạt cho cái chết, nhưng sẽ bị mất một phần ký ức."

"Chú ý! Sau khi hoàn thành tất cả chuyện lạ trong trường, độ khó của nhiệm vụ người quản lý có thể giảm đi đáng kể, hiện tại tiến độ hoàn thành chuyện lạ đã được bốn phần bảy."

Khi lời nhắc nhở vang lên trong đầu, một cánh tay đầy vết thương vươn ra từ trong tủ.

Hàn Phi vô thức nắm lấy cánh tay đó, sau đó thân thể bị kéo về phía tủ.

Sau khi mất thăng bằng, Hàn Phi liếc nhìn lại trước khi ngã xuống.

Kéo theo vô số ác ý, cả người Mã Mãn Giang đã hoàn toàn phát điên trên hành lang, trên người nứt ra từng khe hở, gào thét đi về phía ngăn tủ.

Chỉ với cuốn sách bài tập của Kim Sinh mới có thể kích hoạt bí mật trong tủ, biểu cảm của Mã Mãn Giang đã hoàn toàn biến dạng, trái tim như bị xé nát, máu rơi xuống như mưa.

Khi cửa tủ chuẩn bị đóng lại, ác ý vô biên bao bọc một con bướm xanh lam bay ra từ trái tim Mã Mãn Giang, nó đi theo Hàn Phi vào trong tủ.

Chương 181: Thế giới trong mắt Kim Sinh

Mở mắt ra, Hàn Phi phát hiện xung quanh tối om, trong không khí còn lưu lại mùi thuốc khử trùng, những thứ như viên thuốc dường như đang vương vãi dưới người.

"Mình đang ở trong tủ thuốc của phòng y tế à?"

Hàn Phi đã từng nhìn thấy cảnh này trong sách bài tập của Kim Sinh, hắn cảm nhận xung quanh rồi từ từ mở cửa tủ.

Ánh đèn mờ ảo chiếu vào mặt Hàn Phi, thế giới bên ngoài tủ như bị một tầng sương mù xám xịt bao phủ, khiến người ta khó có thể nhìn rõ mọi thứ.

Trèo ra khỏi ngăn tủ trong phòng y tế, Hàn Phi không dám động đậy, trước tiên hắn mở ra giao diện thuộc tính.

Nút thoát trò chơi chuyển sang màu xám và ID nhân vật cho thấy hắn đang ở trong trạng thái đặc biệt.

"Tình huống kiểu này đã từng xảy ra một lần khi mình đang làm nhiệm của người quản lý. Chắc là bây giờ mình đang ở trong ký ức của Kim Sinh rồi."

Không có án tử hình nào cho cái chết trong nhiệm vụ người quản lý, nhưng mỗi một lần chết, sẽ mất đi một phần ký ức, cho đến khi hoàn toàn quên mất chính bản thân mình.

Hàn Phi không định làm nhiệm vụ người quản lý sớm như vậy, nhưng hắn thực sự không có lựa chọn nào khác.

Mã Mãn Giang ở ngay bên ngoài, dù do dự một giây thôi cũng sẽ bị đối phương bắt kịp.

"Lần này mình nhất định phải thận trọng."

Khẽ thở dài một hơi, Hàn Phi đập vỡ cái chén trên bàn.

Hắn nhặt mảnh vỡ và khắc tên mình lên cánh tay.

Đau đớn khiến Hàn Phi nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo.

"Nhớ kỹ đau đớn, nhớ kỹ chính mình, cố gắng đến cùng để vượt qua."

Nhìn quanh phòng y tế, đồng hồ trên tường đang ngừng lại ở 1 giờ 5 phút.

Thời khắc này đối với Kim Sinh rất quan trọng, đó là giờ phút mà nó vĩnh viễn không bao giờ quên.

Đóng cửa tủ lại, Hàn Phi nhanh chóng lục soát phòng y tế.

Dựa trên kinh nghiệm trước đây của mình, hắn biết rằng mình sẽ tuyệt đối không thể ở một chỗ quá lâu.

Sau một hồi tìm kiếm, hắn lập tức đến cửa phòng y tế.

Vào thời điểm hắn đẩy cửa ra, âm thanh của hệ thống vang lên trong đầu.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn phải tìm được Kim Sinh trong trường học này!"

Mỗi một nhiệm vụ người quản lý đều khác nhau, trong nhiệm vụ của người quản lý tòa nhà là yêu cầu Hàn Phi giết tất cả những con quỷ trong phòng và cứu tất cả mọi người, còn trong nhiệm vụ của người quản lý trường học là để Hàn Phi tìm thấy Kim Sinh.

"Không cần biết mình chết bao nhiêu lần, chỉ cần mình có thể tìm được Kim Sinh là được à?"

Nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra, chính vào lúc đó Hàn Phi bỗng đột ngột lùi về phía sau mấy bước.

Nhiệm vụ người quản lý lần trước đã để lại một bóng đen tâm lý sâu sắc trong lòng hắn, đủ các kiểu giết người khi mở cửa, lệ quỷ thì hoành hành khắp nơi khiến hắn sợ hãi thật lâu mỗi khi di chuyển.

Một làn sương mờ xám lãng đãng trôi vào phòng, ngoài hành lang mơ hồ có tiếng trẻ con hát.

Hắn lặng lẽ bước ra khỏi phòng y tế và nhìn ra phía ngoài hành lang.

Trường Học viện tư thục Ích Dân trong ký ức của Kim Sinh giống hệt ngôi trường trong hiện thực. Điểm khác biệt duy nhất là màn sương xám xịt khắp nơi.

Thế giới của nó dường như bị bao phủ bởi lớp sương mù xám xịt này, rõ ràng là giống với thế giới của những người khác, nhưng lại có một cảm giác ngột ngạt khó tả.

"Kim Sinh vẫn thường sống trong tình trạng ngột ngạt như vậy sao?"

Hàn Phi vừa bước ra khỏi phòng thì nghe thấy tiếng bước chân, theo tiếng bước chân liền nhìn thấy một người đàn ông cao gần ba mét đi tới từ phía bên kia hành lang trong làn sương mù xám xịt.

Người đàn ông kia không có mắt, trong hốc mắt có hai cái miệng nhỏ hơn.

Gã ta để ngực trần, với một khe hở lớn ở bụng, và những khuôn mặt khác nhau ẩn giấu ở bên trong.

Có khuôn mặt nhìn đứng đắn, mang theo nụ cười nhân hậu; có khuôn mặt lại chứa đầy dục vọng, đầy ác ý và điên cuồng.

Điều khiến Hàn Phi khiếp sợ hơn nữa là tại vị trí trái tim của con quái vật này có một con bướm, màu xanh lam quái dị của con bướm không hề tương thích với thế giới này.

"Mã Mãn Giang!"

Khi Hàn Phi kích hoạt nhiệm vụ người quản lý, hắn nhìn thấy rõ con bướm xanh lam bay ra khỏi cơ thể Mã Mãn Giang, dường như đối phương cũng theo hắn vào bên trong thế giới ký ức của Kim Sinh.

Mồ hôi lạnh chảy dài trên trán, Hàn Phi cảm thấy áp lực của mình càng lớn hơn, hắn không chỉ phải đối mặt với lệ quỷ trong nhiệm vụ người quản lý, mà còn phải đề phòng con bướm xanh lam kia.

“Khuôn mặt trong bụng con quái vật rất giống Mã Mãn Giang. Con quái vật này hẳn là Mã Mãn Giang trong ký ức của Kim Sinh.”

Hàn Phi không biết tại sao Mã Mãn Giang trong ký ức của Kim Sinh lại thành ra như thế này, nhưng hắn biết rằng con bướm đã theo hắn vào đồng thời bám lên thân thể Mã Mãn Giang trong ký ức của Kim Sinh.

Có thêm hai kẻ ngoại lai trong thế giới ký ức của Kim Sinh. Lần này, nhiệm vụ của người quản lý chứa đầy biến cố rồi đây!

“Đối phương có mục tiêu rõ ràng. Đó chính là hướng đến phòng y tế. Con bướm đang thao túng Mã Mãn Giang, nó muốn giết chết mình trong ký ức của Kim Sinh!”

Không có án tử hình nào cho cái chết trong nhiệm vụ người quản lý, nhưng sẽ bị mất đi ký ức, nếu chết quá nhiều lần, sẽ quên hết mọi thứ, và sẽ bị mắc kẹt trong thế giới ký ức này mãi mãi.

Khi Hàn Phi phát hiện ra Mã Mãn Giang, đồng thời con quái vật cũng nhìn thấy hắn.

Nó duỗi tay rút ra một bộ mặt oán độc từ trong bụng, ấn vào trái tim rồi lao về phía Hàn Phi như điên!

“Quy tắc là giống nhau. Nếu mình có thể giết chết Mã Mãn Giang ở đây, ký ức của con bướm chắc cũng sẽ bị tổn hại.”

Mã Mãn Giang là người đáng sợ nhất trong ký ức của Kim Sinh, con bướm có lợi thế tuyệt đối, nhưng Hàn Phi sẽ không bỏ cuộc.

“Đơn thương độc mã mình không phải là đối thủ của con bướm, nếu có thể kéo nó cùng chết, xem như là kiếm lời rồi.”

Ánh mắt Hàn Phi lạnh lùng, đêm nay sẽ là đêm nguy hiểm nhất mà hắn phải trải qua trong trò chơi.

Không có sự che chở của người quản lý tiền nhiệm, không có sự giúp đỡ của các bạn hàng xóm, lần đầu tiên hắn phải đối mặt với con bướm trong tình huống này!

Mã Mãn Giang cao gần ba mét giống như dã thú, dùng tứ chi bò trên hành lang, với tốc độ phi thường, khoảng cách giữa nó và Hàn Phi ngày càng gần.

"Gặp phải thứ này trong hành lang mình chắc chắn sẽ chết không phải nghi ngờ gì. Muốn ngăn chặn nó chỉ có thể dựa vào lệ quỷ trong nhiệm vụ người quản lý!"

Nghĩ ra chiêu này, với sự dày công tôi luyện, không chút do dự Hàn Phi chạy thẳng đến phía bên kia hành lang, nơi đó mơ hồ có tiếng hát của trẻ con.

Xuyên qua hành lang, Hàn Phi đến nơi phát ra tiếng hát, hắn đạp cửa phòng học ra.

Trong một phòng học không lớn, một vài học sinh không có tai đang hát ca dao cổ quái.

Lúc này Hàn Phi cũng không quan tâm xem tại sao học sinh trong ký ức của Kim Sinh lại như thế này, hắn hét vào trong phòng rằng có một con quái vật đang đến gần.

Những học sinh không có tai kia đều nhìn về phía Hàn Phi, hốc mắt tràn đầy máu, không có nhãn cầu.

Quái vật ở ngay phía sau, nhưng học sinh trong phòng vẫn đang vui vẻ ca hát, bọn chúng không quan tâm Hàn Phi đang nói cái gì.

Mã Mãn Giang đã tới gần, khi đi qua cửa phòng học, gã xé nát khuôn mặt dán ở ngực, từ trong bụng lấy ra một khuôn mặt thiện lương hòa nhã dán vào ngực mình.

Khi các học sinh trong phòng nhìn thấy Mã Mãn Giang, không những không sợ mà còn đi theo gã và cùng nhau đuổi theo Hàn Phi!

"Mấy tên tiểu tử đó điên rồi sao?!"

Hàn Phi liều mạng chạy về phía trước, hắn từ từ hiểu tại sao học sinh trong ký ức của Kim Sinh lại có bộ dáng như vậy.

Không có tai, vì vậy không thể nghe thấy lời cảnh báo của Kim Sinh.

Có mắt nhưng không có tròng nên sẽ bị Mã Mãn Giang lừa gạt và trở thành đồng phạm của con quái vật đó.

"Toàn trường bị bao phủ trong màn sương xám, mọi người đều bị biến dạng thành quái vật. Liệu những gì mình trải qua bây giờ có phải là tuyệt vọng trước đây của Kim Sinh không?"

"Mình muốn tìm một lối thoát trong cùng một tuyệt vọng?"

Chương 182: Chạy đua với tuyệt vọng

Không ai trong ngôi trường được bao phủ bởi màn sương xám này muốn tin vào Kim Sinh, tất cả bọn họ đều là những con quái vật trong ký ức của nó.

Nhưng nghĩ ở một góc độ khác, khi mọi người đều trở thành một con quái vật xấu xí, và chiếm đại đa số, thì những người chưa trở thành quái vật lại dường như lạc lõng.

Thậm chí có khả năng người không trở thành quái vật cuối cùng sẽ bị tất cả các quái vật coi là "quái vật".

Hàn Phi dùng hết sức chạy khắp hành lang, Mã Mãn Giang cao gần ba mét, trong bụng có chứa vô số khuôn mặt như dã thú đuổi theo phía sau, phía sau nữa là mấy học sinh không có tròng mắt.

Những học sinh đó không biết chuyện gì đã xảy ra, chúng chỉ đi theo Mã Mãn Giang một cách mù quáng, đối với chúng mà nói, giáo viên chắc chắn là đúng.

Tất cả mọi người trong trường đều trở nên méo mó trong ký ức của Kim Sinh, nơi này rõ ràng trông giống hệt một ngôi trường bình thường, với cảnh bên ngoài đẹp đẽ và giản dị, nhưng ai có thể ngờ rằng lại có một thứ khủng khiếp và ghê tởm ẩn dưới vỏ bọc này.

Hành lang mờ mịt dường như dài vô tận, Hàn Phi có thể cảm giác được Mã Mãn Giang càng ngày càng gần mình, tốc độ kém xa Mã Mãn Giang, thực lực cũng không bằng bên kia, đây là chân thực miêu tả Kim Sinh vào thời điểm đó.

"Thực sự có lối thoát sao?"

Trước khi bắt đầu nhiệm vụ, Hàn Phi đã có một tia hy vọng, nhưng sau khi thực sự trải qua những gì đã xảy ra với Kim Sinh, nỗi tuyệt vọng bắt đầu phát triển dữ dội trong trái tim hắn như một loài cỏ độc.

Thực lực bản thân kém xa, không có sự trợ giúp, tất cả học sinh nhìn thấy thì không nghe theo, còn biến thành cánh tay giúp đỡ Mã Mãn Giang, nối giáo cho giặc.

Vội vàng chạy trốn, càng gặp càng nhiều người, thì lại càng có nhiều người ghét bỏ, người hi vọng mình chết đi một cách lặng lẽ lại càng nhiều, đây là loại tuyệt vọng đến mức nào đây?

Quay đầu nhìn về phía sau, Mã Mãn Giang không có mắt, trong hốc mắt còn có hai cái miệng, "ánh mắt" của hắn dường như muốn ăn thịt người vậy.

Khoảng cách giữa hai bên đã được rút ngắn đi rất nhiều, nếu Hàn Phi không nghĩ ra cách phá cục, hắn sẽ sớm bị đối phương vượt qua, rồi bị cắn thành từng mảnh.

"Mã Mãn Giang chiếm vị trí thống lĩnh tuyệt đối trong trường. Tên điên có khuôn mặt người và trái tim động vật này rất giỏi ngụy trang. Gã đã lừa gạt tất cả mọi người trong trường bằng những khuôn mặt khác nhau. Mình muốn mọi người giúp đỡ nên trước tiên phải xé bỏ bộ mặt đạo đức giả của gã!"

Đảo mắt một cái, Hàn Phi cảm thấy chỉ cần mình dừng lại là sẽ bị giết chết, hoàn toàn không có cơ hội phản kháng, thực lực chênh lệch quá lớn.

Trong một ngôi trường khép kín, một học sinh năm nhất bị mọi người cô lập và ghét bỏ, làm sao có thể vạch trần bộ mặt đạo đức giả của thầy giáo? Thầy giáo thậm chí còn là con trai của hiệu trưởng trường học viện tư thục này.

Thời gian không còn nhiều cho Hàn Phi, đây không phải là cuộc đấu ngang tài ngang sức, mà là chèn ép từ một phía.

"Nếu tất cả mọi người trong trường này không tin vào Kim Sinh, vậy thì trong vụ án mạng chết người của trường học viện tư thục Ích Dân cũng sẽ không có bốn người chết, cũng có nghĩa là trong ngôi trường này ít nhất còn có ba người tin vào Kim Sinh, cuối cùng họ cũng đứng về phía Kim Sinh."

Não bộ chuyển động nhanh chóng, Hàn Phi nghĩ đến ba người khác đã chết ở trường Học viện tư thục Ích Dân.

Chó hoang Trương Quan Hành, lão Lý bảo vệ, và giáo viên chủ nhiệm của Kim Sinh.

Nếu có người trong trường này có thể giúp đỡ Kim Sinh, thì đó chính là ba nạn nhân còn lại.

"Mã Mãn Giang đã bị thao túng bởi con bướm và trở nên khó đối phó hơn trong ký ức của Kim Sinh, gã không làm những việc nên làm bây giờ, mà chọn lựa trực tiếp đến giết mình."

"Mặc dù như vậy có thể có nhiều khả năng là mình bị giết từ trong trứng nước, nhưng nó cũng gián tiếp bảo vệ ba nạn nhân còn lại, dù mình có bị Mã Mãn Giang giết chết thì sự hy sinh của mình cũng rất đáng giá."

Vừa chạy thoát thân, vừa suy nghĩ, Hàn Phi trong lúc chạy trốn vẫn rất bình tĩnh.

"Mình sẽ xác định vị trí của các nạn nhân khác càng sớm càng tốt và tìm kiếm sự giúp đỡ của họ để xem liệu mình có thể tìm ra điểm yếu của Mã Mãn Giang hay không."

Hàn Phi đang trải qua sự tuyệt vọng của Kim Sinh, nhưng hắn không phải là Kim Sinh, trong môi trường bất lợi nhất này, hắn vẫn muốn giết Mã Mãn Giang.

Là người ngoài trong ký ức của Kim Sinh, Hàn Phi sẽ mất đi một phần ký ức mỗi khi chết, con bướm xanh cũng là người ngoài, và hình phạt sau khi chết cũng giống như Hàn Phi.

Con bướm xanh hết lần này đến lần khác muốn giết Hàn Phi, thay Hàn Phi hoàn thành nhiệm vụ quản lý, và thực sự điều khiển Kim Sinh.

Hàn Phi cũng hết lần này tới lần khác muốn giết chết con bướm xanh, đồng thời tìm manh mối con bướm từ đối thủ!

Đi qua hành lang, Hàn Phi chạy đến tầng một. Người đầu tiên hắn phải tìm là nhân viên bảo vệ.

Cách bố trí kiến trúc của trường Học viện tư thục Ích Dân trong ký ức của Kim Sinh cũng giống như trong hiện thực, phòng y tế ở tầng hai của tòa nhà văn phòng và phòng an ninh ở tầng một của tòa nhà dạy học, hai phòng cách nhau cũng

không xa, nhưng khoảng cách này đối với Hàn Phi mà nói đang giết chết từng bước.

Cửa ra vào và cửa sổ của mỗi lớp học sẽ bị mở ra bất cứ lúc nào, vô số cánh tay đang chờ đợi phía sau, bọn chúng muốn thô bạo kéo Kim Sinh trở lại lớp học, muốn bịt mắt Kim Sinh, chọc thủng tai Kim Sinh, và biến Kim Sinh trở nên giống như bọn chúng.

Trong thế giới ký ức của Kim Sinh, hòa đồng là hai từ vô vùng đơn giản nhưng có thể phải trả một cái giá đẫm máu.

Với kinh nghiệm làm quản lý trước đây, Hàn Phi đã dự đoán trước rằng có thể có quỷ ẩn ở một số nơi, mật độ quỷ ở Trường tư thục Ích Dân không quá cao, đây là tin tốt duy nhất đối với Hàn Phi.

Chạy qua hành lang nguy hiểm, Hàn Phi bước vào cầu thang.

Ở góc tầng 1 và tầng 2 của dãy nhà dạy học, một thầy giáo đeo kính đang mắng học sinh, nhìn bề ngoài thì thầy giáo này không khác gì người bình thường.

“Lý Tốn?”

Ngay khi nhìn thấy nam giáo viên kia, thông tin của người này liền xuất hiện trong đầu của Hàn Phi, đối phương cũng từng dạy ở trường Học viện tư thục Ích Dân, là giáo viên toán học của Kim Sinh, không có đặc điểm gì, cũng không phạm lỗi gì .

“Tại sao anh ta cũng xuất hiện trong ký ức của Kim Sinh? Và anh ta trông vẫn như một người bình thường?”

Hàn Phi không dám cầu cứu, trực giác nói cho hắn biết mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Khi đi ngang qua giáo viên toán, Hàn Phi đột nhiên tăng tốc, nhưng điều mà hắn không ngờ là giáo viên toán cứ nhìn mình chằm chằm, sau đó liền tháo kính ra.

Vô số đường dây nhỏ đen kịt nổi lên từ hốc mắt tối đen như mực quấn chặt lấy chân Hàn Phi, khiến hắn bị cố định trên hành lang không thể tiếp tục chạy trốn xuống dưới.

“Thằng này cùng hội với Mã Mãn Giang à!”

Đối với học sinh, việc tìm kiếm sự giúp đỡ của giáo viên là điều bình thường.

Tuy nhiên, các giáo viên trong trường lại xuất hiện trong ký ức của Kim Sinh theo cách này, ngoại hình của họ giống hệt như một người bình thường, nhưng những đường dây nhỏ màu đen dính chặt xuất hiện trong hốc mắt của họ, trói buộc Kim Sinh ở đâu đó.

“Trong hiện thực, Lý Tốn chắc chưa bao giờ tin lời của Kim Sinh, mà ngược lại nhìn chằm chằm vào nó, không cho nó làm những việc vượt rào.”

Theo quan điểm của Lý Tốn, anh ta duy trì trật tự trường học, truy bắt những kẻ gây rối và hoàn thành nhiệm vụ của một giáo viên.

Nhưng mặt khác, anh ta lại không thực sự giải quyết được vấn đề, ngược lại Kim Sinh càng tuyệt vọng hơn vì những biện pháp thô bạo và không phân biệt tốt xấu.

Sự la hét kêu cứu không nhận được hồi đáp, tất cả học sinh đều nhìn mình với vẻ ghê tởm, thậm chí ngay cả giáo viên cũng không tin mình.

Thân thể bị sợi đen quấn lấy, xuyên thấu, sức lực Hàn Phi càng ngày càng yếu, liều mạng giãy dụa, nhưng cũng không thể thoát khỏi kết cục đã định sẵn.

Chương 183: Trò chơi sở trường nhất của tôi là trốn tìm

Mã Mãn Giang bị con bướm chi phối đã đến càng ngày càng gần, trên ngực gã dán một khuôn mặt hiền hậu, sau lưng là một đám trẻ con bị lừa gạt đi theo.

Nhìn thấy nụ cười gớm ghiếc của Mã Mãn Giang, Hàn Phi biết mình không thể thoát ra được, liền lấy mảnh sắc bén nhất của cái chén trong túi ra, cứa vào cổ.

"Mã Mãn Giang, tao đợi mày ở nơi sâu nhất của địa ngục!"

Máu làm mờ mắt hắn, cơn đau dữ dội ập đến, nhịp tim càng lúc càng chậm.

Hàn Phi biết nếu rơi vào tay Mã Mãn Giang, muốn chết chắc cũng không xong.

……

Mở mắt ra, Hàn Phi vô thức che cổ của mình.

"Mã Mãn Giang đang chạy tới đây, mình tuyệt đối không thể lãng phí thời gian nữa."

Leo ra khỏi tủ đựng thuốc, Hàn Phi làm vỡ cái chén, khắc tên mình lên cánh tay với tốc độ nhanh nhất, sau đó giấu những mảnh vỡ của chén vào trong túi.

Lần này hắn không rời đi từ cửa chính của phòng y tế, mà khóa trái cửa lại, chặn cái bàn sau cửa, sau đó mở cửa sổ phòng ra.

Phòng y tế ở tầng hai, cách mặt đất không quá cao.

Xoay qua bệ cửa sổ, ưu thế thể lực của Hàn Phi được thể hiện, hắn nắm lấy đường ống bên cạnh, nhẹ nhàng trượt xuống tầng một.

Đã tránh được Mã Mãn Giang, nhưng trong trường vẫn còn nhiều loại quỷ quái khác nhau, và nếu phạm sai lầm, sẽ phải trả giá bằng cái chết.

“Lần này mình phải tìm cách giết chết Mã Mãn Giang!”

Hàn Phi không thể nào quên được cơn đau từ những mảnh vỡ của cái chén đâm vào cổ, trò chơi này quá chân thật, mọi cơn đau đều ảnh hưởng đến thần kinh và đi sâu vào tận xương tủy.

Nếu không giết được Mã Mãn Giang, thì hắn chỉ có thể tiếp tục trải nghiệm cái chết.

“Mã Mãn Giang mở cửa phòng y tế, sau khi phát hiện mình không có trong phòng, chắc chắn sẽ đến phòng an ninh, mình phải đi tìm lão Lý trước khi gã ta nhận ra.”

Mã Mãn Giang bị điều khiển bởi một con bướm, không giống như những con quỷ và quái vật khác trong ký ức của Kim Sinh, Hàn Phi phải coi nó như một kẻ thù đáng sợ và xảo quyệt nhất.

Tranh thủ từng giây từng phút, sau khi Hàn Phi chạy được hơn mười mét thì nghe thấy tiếng đập cửa phòng y tế.

Mã Mãn Giang vội vàng chạy tới trước cửa phòng y tế như lần trước.

“Chờ khi gã phản ứng lại, ước tính sẽ phải mất một phút.”

Hàn Phi biết có một giáo viên khác ở hành lang bên trái phòng an ninh, cố ý tránh hành lang bên trái, từ cửa sổ tầng một nhảy vào phòng dạy học.

Nhanh chóng đến phòng an ninh, Hàn Phi gọi nhỏ tên của lão Lý, nhưng không có ai trả lời.

Hắn mở cửa bước vào, ánh sáng nhàn nhạt của màn hình máy tính chiếu vào mặt hắn.

So với những căn phòng khác, nhiệt độ trong phòng an ninh cao hơn đáng kể, căn phòng chật hẹp này mang lại cho Hàn Phi một chút ấm áp đã từ lâu không có.

“Lão Lý bảo vệ đã từng giúp đỡ Kim Sinh?”

Hàn Phi biết Mã Mãn Giang sẽ sớm đến, tranh thủ thời gian tìm trong phòng thứ gì có ích.

Đồng hồ trên tường cho thấy bây giờ là 1 giờ 8 phút. Trên màn hình máy tính là chín cửa sổ giám sát được thu nhỏ.

"Video giám sát? 1 giờ 8 phút?"

Hàn Phi nhìn nhật ký công tác bảo vệ trên tường: "Hôm nay là thứ năm ngày 8 tháng 4, là ngày bảo vệ Lý chết!"

Tất cả các bi kịch bắt đầu vào ngày này, và ký ức của Kim Sinh dường như cũng bị đóng băng vào ngày này.

"Lão Lý chết vào nửa đêm, chỗ chết ở sau núi, có nghĩa là mọi chuyện vẫn còn cơ hội cứu vãn!"

"Nhưng tại sao lão Lý lại là mục tiêu của Mã Mãn Giang? Chỉ vì ông ấy tin tưởng Kim Sinh? Sẵn sàng giúp đỡ Kim Sinh à?"

Ánh mắt Hàn Phi quét tới video giám sát, não bộ chuyển động rất nhanh, lập tức nhào về phía máy tính.

Trước khi bắt đầu nhiệm vụ người quản lý, hắn đã thực hiện nhiệm vụ ẩn là xem video, và hắn biết vị trí của tất cả các camera giám sát!

Một trong những thiết bị giám sát được lắp đặt ở phía sau của sân chơi và tòa nhà dạy học, nhằm vào con đường duy nhất đến phòng thể dục!

Hàn Phi dùng tốc độ nhanh nhất tìm ra video giám sát ngày hôm trước, điều chỉnh đến 1 giờ 5 phút trưa, hắn rõ ràng nhìn thấy Mã Mãn Giang và Sơ Hạ trong video!

Lồng ngực Mã Mãn Giang dán lên khuôn mặt hiền hậu, cơ thể Sơ Hạ bên cạnh gã thì đầy vết nứt, như thể nó đã bị xé ra, và sau đó được tổ chức lại.

Cả hai lướt qua màn hình giám sát, họ bước vào phòng thể dục ở phía bên kia của sân chơi.

Chính là đoạn giám sát này.

Trước tiên Hàn Phi giấu đi bản sao lưu video giám sát, ưu tiên hàng đầu là nhanh chóng tìm được lão Lý!

Sở hữu đoạn giám sát này thì có thể lấy được lòng tin của lão Lý, chỉ cần ông ấy chịu giúp mình, không gian hoạt động sẽ trở nên linh hoạt hơn một chút.

Có tiếng động từ tầng hai, Mã Mãn Giang nhận thấy Hàn Phi đã không còn ở phòng y tế nữa, gã liều mạng lao về phía phòng an ninh.

Nhét danh sách tuần tra của bảo vệ trên tường vào ngực, Hàn Phi dứt khoát rời khỏi phòng an ninh không chút do dự.

"Mình muốn tận dụng khoảng thời gian chênh lệch này! Bước tiếp theo chắc là Mã Mãn Giang sẽ đi tìm lão Lý."

Bảng tuần tra của bảo vệ ghi lại sự sắp xếp công việc của bảo vệ trường học, Hàn Phi không có thời gian xem xét, liền nhảy ra ngoài cửa sổ, rời khỏi tòa nhà dạy học.

Cúi xuống và chạy điên cuồng trên dải cây xanh bên ngoài tòa nhà dạy học, Hàn Phi chạy vào tòa nhà văn phòng từ một điểm mù trong tầm nhìn trước khi Mã Mãn Giang đến.

"Người giáo viên duy nhất mà mình có thể tin tưởng ở trường Học viện Tư thục Ích Dân là giáo viên chủ nhiệm của Kim Sinh. Nhưng trong ký ức của Kim Sinh mình không biết cô ấy trông như thế nào."

Hàn Phi nhìn bảng tuần tra của bảo vệ, chạy về phía tầng bốn của tòa nhà văn phòng: "Lão Lý và các nhân viên bảo vệ khác đang gia cố hàng rào ở sau núi của trường học để ngăn không cho học sinh ra sau núi chơi, ông ấy đang cách xa mình, nên tạm thời chưa nghĩ tới. Phòng làm việc của giáo viên dạy lớp 1 ở tầng bốn. Đây là nơi lần đầu tiên xuất hiện con quỷ mặc áo đỏ trong đoạn băng, có lẽ nào con quỷ luôn bám theo sau lưng lão Lý là giáo viên chủ nhiệm của Kim Sinh?"

Nữ quỷ đầu đầy máu biến dạng, bản thân mang oán niệm sâu nặng, cao gần hai mét, thân hình cùng tướng mạo đều đã thay đổi, Hàn Phi cũng không cách nào đánh giá được thân phận của người kia.

"Bây giờ Mã Mãn Giang không biết mình đang ở đâu, đây là một cơ hội quý giá cho mình!"

Một tia sáng xẹt qua mắt Hàn Phi, hắn có năng lực thụ động là trốn tìm, khi đi trốn cảm giác tồn tại giảm xuống mức thấp nhất, khi bắt người lại trở nên vô cùng nhạy cảm.

Khả năng tưởng chừng không đáng kể này thực sự có thể mang lại cho Hàn Phi sự giúp đỡ ngoài sức tưởng tượng.

Chỉ cần hắn không cố tình gây ồn ào, hay chủ động tiến lại gần thì đám quỷ trong phòng học sẽ bỏ qua cho hắn.

Hàn Phi khác với Kim Sinh, hắn biết rất rõ rằng vì những kẻ đó không có tai và không có mắt, nên hắn không cần phải đàn gảy tai trâu.

Lúc này, phải thật tỉnh táo, bảo vệ người nên bảo vệ, giết chết những con quỷ nên giết!

Mã Mãn Giang không tìm thấy Hàn Phi ở khắp mọi nơi, bắt đầu phát điên.

Nhưng càng điên cuồng, Hàn Phi lại càng thận trọng, không để lộ một chút khuyết điểm nào.

Thận trọng đến tầng ba của tòa nhà văn phòng, Hàn Phi liếc nhìn về phía ngọn núi phía sau của trường học, sương mù xám xịt bao phủ mọi thứ, tầm nhìn cực kỳ thấp, hoàn toàn không nhìn thấy lão Lý.

“Thôi bỏ đi, biết được vị trí của ông ấy ở đâu là được rồi.”

Hàn Phi thu hồi ánh mắt, nghiêng người đi vào trong hành lang, khi chuẩn bị lên tầng bốn, trên hành lang tình cờ xuất hiện một nữ giáo viên.

Chương 184: Văn phòng của hiệu trưởng

Nữ giáo viên xuất hiện ở hành lang trông gần năm mươi tuổi, mặc chiếc váy màu xám nhạt, lưng gù.

Lúc này Hàn Phi trốn cũng đã muộn, bên kia bước đi không một tiếng động, lẳng lặng đi về phía Hàn Phi.

"Khụ khụ…"

Che ngực, giáo viên ho dữ dội khi đi ngang qua Hàn Phi.

Bà ta vừa mở miệng và Hàn Phi đã nhận ra có gì đó không ổn.

Đối với nữ giáo viên lớn tuổi này, môi và mí mắt của bà ta được khâu bằng những sợi chỉ vàng rất mỏng, một ít máu đen đã được nhét vào tai của bà ta.

Bà ta cảm nhận được sự tồn tại của Hàn Phi, nhưng không làm gì được hắn, chỉ ho khan một tiếng, sau đó dường như cho rằng hắn là cái gì đó xúi quẩy, liền âm thầm tránh đi.

"Lý Tĩnh Mai?"

Người phụ nữ trông gần năm mươi tuổi này là chị của Lý Tốn và là giáo viên lớn tuổi nhất của trường Học viện Tư thục Ích Dân.

"Bà ta không làm tổn thương hay giúp đỡ mình, như thể bà ta không nhìn thấy gì."

Trong đầu hiện lên thông tin Lý Tĩnh Mai, cô giáo này được hiệu trưởng đào từ trường công với giá cao, bản thân bà ta cũng sắp nghỉ hưu.

"Mắt và miệng được khâu bằng chỉ vàng. Bà ta đã nhận tiền của Mã Mãn Giang, nên đã ngậm miệng lại sao?"

Mọi thứ trong nhiệm vụ của người quản lý được hình thành dựa trên ký ức của Kim Sinh. Ấn tượng của trẻ em về thế giới khác với ấn tượng của người lớn, hoang đường kì dị, nhưng lại chân thật làm cho người ta thấy kinh ngạc.

Lý Tĩnh Mai chắc là biết một phần sự thật, nhưng bà ta không chuẩn bị giúp Mã Mãn Giang, nhưng cũng không đủ can đảm để giải cứu Kim Sinh, bà ta giống như phần lớn những người im lặng trong ngôi trường này, chuyện không liên quan thì không quan tâm, cho đến khi ngọn lửa đen ngòm thiêu đốt chính cơ thể mình.

Nữ giáo viên cúi người đi qua Hàn Phi.

Sau khi bà ta rời đi, cuối cùng Hàn Phi cũng đến tầng bốn của tòa nhà văn phòng.

Nhiệt độ trong hành lang giảm đột ngột, nơi này dường như là một nơi rất tồi tệ trong ký ức của Kim Sinh.

"Không có bất kỳ một ai à?"

So với tòa nhà dạy học ồn ào, tòa nhà văn phòng rất yên tĩnh, bất kỳ âm thanh nào phát ra ở đây cũng sẽ được khuếch đại.

Hàn Phi tìm thấy văn phòng của giáo viên lớp một dựa trên thông tin trong trí nhớ của hắn.

Xoay nắm cửa, cửa đã bị khóa, Hàn Phi thử nhẹ nhàng gõ cửa, hắn không hề dùng sức, nhưng tiếng gõ cửa lại truyền đi rất xa ở hành lang.

Gần như cùng lúc hắn gõ cửa, tiếng bước chân ồn ào từ trên cầu thang truyền đến, giống như có một con thú to lớn bằng bốn chân, điên cuồng chạy về phía này.

"Mã Mãn Giang? Là Lý Tĩnh Mai đã nói ra?"

Không có thời gian do dự, Hàn Phi liền chạy về phía cuối hành lang, chuẩn bị rời đi theo hành lang bên kia của tòa nhà văn phòng.

Khi đi đến cuối hành lang, chợt nghe thấy tiếng bước chân từ hành lang bên kia, bên kia cố ý hạ thấp bước chân, nhưng vẫn bị Hàn Phi cẩn trọng chú ý tới.

"Hành lang trái phải đều có người?"

Một lần nữa Hàn Phi biết được sự gian xảo và độc ác của Mã Mãn Giang, sau khi biết được vị trí của Hàn Phi, hắn

không nóng lòng mà điều động những con quái vật khác đến cùng, tìm cách chặn đường lui của Hàn Phi.

"Mã Mãn Giang bình thường chắc không thông minh như vậy, chính là bị con bướm điều khiển!"

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Hàn Phi sắp bị chặn ở tầng bốn.

Hắn lùi lại, cơ thể vô tình đập vào cửa phòng hiệu trưởng.

Văn phòng này nằm ở chỗ sâu nhất của hành lang, cửa không khóa, trong phòng vẫn có thể nghe thấy ai đó đang nói chuyện.

Hàn Phi không chút do dự mở cửa bước vào phòng hiệu trưởng.

Không khí có mùi hôi thối, Hàn Phi nhìn vào trong phòng, mí mắt khẽ giật.

Phía sau bàn hiệu trưởng là một ông già mập mạp đến biến dạng nghiêm trọng, thân hình dính chặt vào ghế, mỡ bốc mùi chất thành đống trên mặt đất, phủ kín bàn làm việc, trông vô cùng kinh người và ghê sợ.

Ông ta có phải là hiệu trưởng không? Tại sao trong trí nhớ của Kim Sinh, hiệu trưởng lại trông như thế này?"

Ông ta dường như không thể di chuyển tự do, chỉ cần mở mắt và nhìn xung quanh là đã cạn kiệt tất cả sức lực rồi.

Trước mặt ông già mập mạp thậm chí không thể cử động này là một nữ giáo viên trẻ ăn mặc giản dị.

Trên cổ cô ấy đeo một sợi dây chuyền dính máu, điều kỳ lạ là sợi dây chuyền rõ ràng là dính máu, nhưng lại tỏa ra một mùi thơm ngào ngạt.

Nữ giáo viên bị mùi hương của sợi dây chuyền bao phủ, sắc mặt hơi xanh lại có chút ngọt ngào.

"Tìm thấy rồi!"

Nữ giáo viên đứng trước bàn hiệu trưởng này chính là giáo viên chủ nhiệm của Kim Sinh!

“Cô giáo!”

Hàn Phi chạy tới, nữ giáo viên đang báo cáo hiệu trưởng sững sờ, quay đầu nhìn Hàn Phi: “Bạn học, cậu có việc gì thế?”

Lời nói nhẹ nhàng vang lên bên tai Hàn Phi, đây là lần đầu tiên có người nói chuyện với hắn sau khi hắn bắt đầu nhiệm vụ người quản lý.

Trong khuôn viên tuyệt vọng bị bao phủ bởi màn sương xám, sau khi bị vô số người ghê tởm và săn lùng, cuối cùng cũng có người muốn lắng nghe giọng nói của mình.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Hàn Phi cũng biết mình không còn nhiều thời gian.

Vì hiệu trưởng quái vật cũng đang ở trong phòng nên không thể nói chuyện trực tiếp, khi bước đến gần nữ giáo viên, hắn nói vào tai cô: “Mã Mãn Giang đã lừa dối cô. Con quái vật đội lốt người này thậm chí còn ra tay với học sinh của mình. Tất cả mọi thứ của gã đều là ngụy trang! Nếu cô không tin, có thể kiểm tra camera giám sát trong phòng an ninh.”

Hàn Phi nói với nữ giáo viên nơi giấu video giám sát.

“Bạn học, trò đùa của cậu chẳng vui chút nào.” Khi nữ giáo viên bắt đầu nghi ngờ Mã Mãn Giang, sợi dây chuyền dính máu trên cổ cô ấy sẽ chảy ra thứ gì đó tương tự như siro, tỏa ra mùi thơm nồng nặc: “Thầy Mã là người được học sinh yêu mến nhất, cũng là người thầy đáng để tôi học hỏi, thầy ấy từng là tiền bối và cũng là hình mẫu của tôi.”

Sợi dây chuyền nhuốm máu trên cổ nữ giáo viên dường như là do Mã Mãn Giang tặng.

Bởi vì sự tồn tại của thứ này, bất cứ khi nào nữ giáo viên muốn độc lập suy nghĩ, cô ấy sẽ bị ảnh hưởng bởi mùi thơm ngọt ngào đó.

“Thưa cô, mùi hương trên chiếc vòng cổ của cô đã được tinh luyện bằng dầu xác chết. Cô đã bị những lời nói dối của Mã Mãn Giang lừa gạt rồi!”

Hàn Phi biết mình không còn nhiều thời gian, vươn tay nắm lấy sợi dây chuyền, nhưng ngón tay không thể xuyên qua mùi thơm vô hình.

Lúc này nữ giáo viên vẫn còn tin Mã Mãn Giang, Hàn Phi cẩn thận suy nghĩ về những chuyện trong hiện thực mà cô giáo đã làm, cô ấy chỉ bắt đầu điều tra sau cái chết của lão Lý.

Nói cách khác, cô ấy bắt đầu thay đổi lập trường của mình sau khi nhìn thấy máu và cái chết, cuối cùng thì tin vào Kim Sinh.

Không chút do dự, Hàn Phi lấy ra những mảnh vỡ của cái chén rồi cứa vào tay mình.

Với bàn tay đẫm máu lướt qua mùi thơm, Hàn Phi nắm lấy sợi dây chuyền, thô bạo kéo nó ra khỏi cổ của nữ giáo viên!

Mùi hương tan biến trong tích tắc, nữ giáo viên cũng nhìn thấy vết máu đen trên sợi dây chuyền.

"Hãy nhớ kỹ những lời em nói!"

Hàn Phi nhét sợi dây chuyền vào túi để nó không rơi vào tay Mã Mãn Giang lần nữa.

Lúc này, ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân.

Cửa phòng hiệu trưởng bị đẩy mạnh ra, Mã Mãn Giang, người trông như một con quái vật, xuất hiện ở cửa với vẻ mặt ngay thẳng và tốt bụng.

Sau khi làm mất sợi dây chuyền, nữ giáo viên nhìn Mã Mãn Giang với vẻ sợ hãi.

Thật ra từ lâu cô ấy đã cảm thấy Mã Mãn Giang không phải là người hoàn hảo như vậy, nhưng lại bị lời nói ngon ngọt dỗ dành nên không nghi ngờ gì nữa.

"Khụ khụ…"

Khi tiếng ho vang lên, Lý Tĩnh Mai cũng đã xuất hiện ở cửa, trên mắt còn khâu thêm vài sợi chỉ vàng.

"Quả nhiên là bà ta đã nói cho Mã Mãn Giang."

Ngoài những nạn nhân trong ngôi trường này, những người khác ai cũng không thể tin tưởng.

Trong tay nắm chặt những mảnh vỡ của cái chén, Hàn Phi chẳng dễ dàng gì mới chạy được tới đây, hắn vẫn còn muốn giãy dụa một chút.

Lùi lại về phía sau, ánh mắt Hàn Phi quét tới chiếc ghế bên cạnh bàn.

Khi Mã Mãn Giang bước vào phòng, hắn bất ngờ quay lại, túm lấy ghế và đập mạnh vào cửa sổ phòng hiệu trưởng.

Sau khi thả cái ghế ngồi xuống, Hàn Phi bật lên bệ cửa sổ, nhìn chằm chằm điều hòa bên ngoài tầng ba, hít sâu một hơi, dứt khoát nhảy xuống!

Chương 185: Sao em lại biến thành như thế này

"Bùm!"

Thân thể vững vàng đáp xuống chiếc điều hòa bên ngoài, lưng Hàn Phi ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Điều cực kỳ nguy hiểm này hiếm khi được thực hiện ngay cả bởi diễn viên đóng thế, chưa kể Hàn Phi vẫn không có bất kỳ biện pháp phòng ngừa an toàn nào.

"Ban đầu rõ ràng mình chỉ muốn làm một diễn viên hài mà."

Tim Hàn Phi đập thình thịch, hắn có thể nghe thấy tiếng rống của Mã Mãn Giang trên đầu.

Bắp chân mềm nhũn, sương mù xám xịt quanh người, gió lạnh luồn vào quần áo, Hàn Phi rất khó cử động.

Máy điều hòa cũ kỹ bên ngoài phát ra tiếng ồn, dường như không chịu nổi sức nặng của Hàn Phi, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Hàn Phi bây giờ không còn cách nào khác.

Nắm chặt mép điều hòa bên ngoài, hắn lại nhảy xuống, một diễn viên hài như hắn vừa rồi đã làm một chuyện mà đến diễn viên đóng thế cũng không dám dễ dàng thách thức.

Khi nhảy lần đầu tiên, sợ chết khiếp, tim gần như ngừng đập; khi nhảy lần thứ hai, cơ thể đã ghi nhớ cảm giác đó, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng đáng sợ; khi nhảy lần thứ ba, có thể là bởi vì khoảng cách cách mặt đất tương đối gần, Hàn Phi lại cảm thấy cũng không đáng sợ như vậy.

Thành công đến tầng một của tòa nhà văn phòng, tiếng gầm giận dữ của Mã Mãn Giang vẫn còn vang vọng trên tầng bốn.

“Hy vọng Mã Mãn Giang sẽ tập trung tất cả thù hận vào mình, để giáo viên chủ nhiệm của Kim Sinh có thời gian đến kiểm tra phòng an ninh.”

Sương mù xám xịt dày đặc, Hàn Phi ở tầng một không nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng ở tầng bốn, hắn chỉ có thể dựa vào tiếng gầm giận dữ của Mã Mãn Giang để phán đoán vị trí của gã.

Đi vòng qua một bên khác của tòa nhà văn phòng, Hàn Phi lợi dụng lúc Mã Mãn Giang đang đi xuống tầng, chui vào chỗ sâu trong sương mù màu xám, nhảy vào dải cây xanh của trường học.

“Ngôi trường bị bao phủ bởi làn sương mù xám xịt và tầm nhìn rất thấp, điều này hơi gây bất lợi cho mình.”

Cơ thể Mã Mãn Giang cồng kềnh, sẽ tạo ra tiếng bước chân nặng nề khi chạy hết tốc lực, nhưng nếu gã di chuyển chậm, tiếng bước chân sẽ trở nên rất nhỏ.

Nếu như đối phương phát hiện ra trước, sau đó chậm rãi tới gần, Hàn Phi sẽ không có cách nào trốn thoát được.

“Không thể chờ gã tìm đến, cũng không thể ở một chỗ quá lâu.”

Hàn Phi chạm vào bức tường bê tông bên cạnh, trường Học viện tư thục Ích Dân bị một bức tường cao gần ba mét bao vây, căn bản không thể thoát ra.

“Cảm giác ngôi trường này giống như một nhà tù trong mắt Kim Sinh, hơn nữa còn bị mất kiểm soát, một nhà tù nơi các tù nhân đưa ra các quy tắc.”

Hàn Phi giẫm lên cỏ dại và cúi xuống để di chuyển trong dải cây xanh, nhiệm vụ quản lý này yêu cầu hắn phải tìm thấy Kim Sinh.

Theo suy đoán của Hàn Phi, nơi Kim Sinh có khả năng xuất hiện nhiều nhất chính là phòng ký túc xá của mình.

Dù sao trong hiện thực, thi thể của Kim Sinh cũng là được tìm thấy trong tủ phòng ký túc xá của nó.

Gặp nguy mà không loạn, Hàn Phi vừa xác định được mục tiêu tiếp theo, hắn liền nghe thấy tiếng chửi bới và cãi vã từ phía trước hơn chục mét.

"Ngoại trừ các nạn nhân, tất cả những người còn lại trong ngôi trường này đều là kẻ thù. Tốt hơn hết là mình nên tránh chúng."

Cuối cùng Hàn Phi cũng thoát khỏi sự truy đuổi của Mã Mãn Giang, không muốn để lộ vị trí, nhưng khi chuẩn bị đi đường vòng, trong màn sương xám phía trước vang lên một tiếng chó sủa.

"Tại sao vẫn còn tiếng chó sủa trong ký ức của Kim Sinh?"

Âm thanh khác thường này khiến Hàn Phi chú ý, hắn lặng lẽ tiến về phía trước.

Cuối dải cây xanh là cửa sau của trường, một vài người lớn cơ thể cường tráng đang dùng gậy đánh một con chó hoang.

Những người lớn đó dường như là phụ huynh của học sinh, họ mặc những bộ quần áo khác nhau, nhìn có vẻ mạnh mẽ, miệng không ngừng mắng mỏ những lời khó nghe.

Điều khiến Hàn Phi ngạc nhiên hơn cả là những người lớn đó không có mũi, chỉ có một cái miệng lớn và một nhãn cầu khổng lồ chiếm một phần tư toàn bộ khuôn mặt.

Trong miệng lớn phát ra những tiếng thét chói tai, trong độc nhãn không nhìn thấy con chó hoang bị thương cùng vết máu trên mặt đất, chỉ chiếu ra hình ảnh những đứa con của họ.

Những chiếc gậy cứ thế rơi xuống, con chó hoang cũng vô cùng hung ác, không biết né tránh, lao thẳng về phía người nhà và con cái họ.

Người lớn bảo vệ con của mình, điều này vốn dĩ không có gì, nhưng Hàn Phi từ từ nhận ra có điều gì đó không ổn, trong thế giới của Kim Sinh không có những thứ đơn giản như vậy.

Hắn đi về phía trước mấy bước mới thấy rõ con chó hoang đầy vết thương có khuôn mặt người!

“Trương Quan Hành? Làm thế nào mà nó trở nên như thế này?!”

Hàn Phi không bao giờ ngờ rằng Trương Quan Hành trong ký ức của Kim Sinh lại như thế này, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng, hắn cảm thấy cũng có lý.

Trước khi gặp Hàn Phi, Trương Quan Hành bốc đồng và ngang ngược, nổi loạn và kém cỏi, không ai yêu thương, ngay cả cha ruột cũng coi thường, chẳng khác gì chó hoang không nhà.

Trong cuộc đối đầu với người lớn, con chó hoang ở thế bất lợi tuyệt đối, nhưng rõ ràng là có cơ hội chạy thoát, nhưng nó không nỡ rời xa, nhất quyết chiến đấu với người lớn đến cùng.

Kết quả cuối cùng là da của nó bị xé toạc bởi một chiếc gậy, và người lớn thì ngày càng ghê tởm con chó hoang không nghe lời này.

Khi con chó hoang bị đánh không đứng dậy được nữa, những người lớn mới dừng tay.

Họ bỏ gậy, lau máu trên tay, nâng cặp sách của con mình, tươi cười chào những người khác, rồi cùng nhau bước vào màn sương xám xịt, như thể họ đang đi đến tòa nhà văn phòng.

Sau khi những phụ huynh rời đi, Hàn Phi liền vội vàng ra khỏi dải cây xanh, ôm con chó hoang trên mặt đất lên, chạy trốn đến bên kia dải cây.

“Họ đánh mạnh như vậy, tại sao em không bỏ chạy?”

Trên người Hàn Phi không có thứ gì có thể cầm máu, nhưng con chó hoang dường như đã quen với việc đó, đau đớn đối với nó cũng không là gì.

Tự xé rách quần áo của mình, Hàn Phi đơn giản băng bó vết thương cho nó.

“Khi gặp em ở thế giới tầng sâu, thầy biết em sống rất thê thảm, nhưng thầy thật sự không ngờ đời sống thật của em còn thê thảm hơn thầy tưởng tượng nhiều.” Hàn Phi hơi đau lòng sờ đầu Trương Quan Hành: “Những người khác ít nhất thì

cũng có vẻ ngoài của một con người, còn em thì lại trở thành như thế này trong ký ức của Kim Sinh.”

Hàn Phi cố gắng cùng Trương Quan Hành nói chuyện, nhưng nó có khuôn mặt của con người, mà trong miệng chỉ có kêu gào, hoàn toàn không thể giao tiếp, nói chuyện.

“Có phải Kim Sinh đã từng nói với em điều gì không, nhưng em lại không nghe lời khuyên của nó?”

Dù đã trở thành một con chó hoang nhưng Trương Quan Hành vẫn có thể phân biệt rõ ràng ai là người tốt và ai là người xấu với mình.

Khi Hàn Phi chữa trị vết thương cho nó, nó cũng không phản kháng, ánh mắt hung dữ cũng liền biến mất.

Có lẽ vì thường xuyên bị đánh đập nên vết thương của Trương Quan Hành rất nhanh lành, một lúc sau là có thể đứng dậy chạy được.

“Trong trường Học viện Tư thục Ích Dân, không tính Kim Sinh, tổng cộng chỉ có ba ‘người’ có thể giúp mình, bây giờ một trong số họ đã trở thành một con chó hoang mất rồi.”

Khi Hàn Phi đang nghĩ cách giao tiếp với Trương Quan Hành, nó dường như ngửi thấy mùi gì đó, “cọ xát” một cái rồi chui ra khỏi bụi cây.

“Em muốn đi đâu?”

Sương mù dày dặc, Hàn Phi không dám cách Trương Quan Hành quá xa, hắn đi theo Trương Quan Hành suốt, cuối cùng cũng đến gần sân chơi của trường.

Chương 186: Giết chết Mã Mãn Giang

Sân chơi của Trường học viện tư thục Ích Dân rất rộng và có nhiều dụng cụ thể dục, công tác bề ngoài của ngôi trường này luôn rất tốt.

"Trương Quan Hành đến đây làm gì?"

Xung quanh sân chơi trống trơn, không có vật cản tầm mắt, không có chỗ trốn, nếu đi tới sân chơi, có thể sẽ bị Mã Mãn Giang phát hiện.

Hàn Phi dừng lại, khi Trương Quan Hành ý thức được rằng hắn không đi theo mình, thậm chí còn gọi hai lần, như để thúc giục hắn đi theo nó về phía trước.

"Em muốn dẫn thầy đi xem thứ gì đó à?"

Trương Quan Hành tình cờ biến thành một con quái vật có khuôn mặt người và thân chó, không thể nói được, nhưng dường như nó vẫn giữ được tâm hồn và tính cách con người của mình.

Đến gần bức tường của trường học, Hàn Phi đánh liều đi theo Trương Quan Hành, băng qua sân chơi đến đống dụng cụ thể dục.

Như ngửi thấy mùi gì đó, Trương Quan Hành đột nhiên tăng tốc, mục tiêu rất rõ ràng, đi tới góc đông bắc của đống dụng cụ thể dục.

Trong góc nhỏ kín đáo này, có một cô bé với thân hình giống như bị chắp nối bởi những mảnh vỡ đang khóc.

Cô bé ôm đầu gối, cuộn mình trên chiếc máy tập thể dục ở phía sau cùng, cơ thể đầy vết nứt, chỉ cần chạm vào là dường như vỡ ra.

Khuôn mặt vùi sâu vào đầu gối, nước mắt không ngừng chảy xuống, dường như sợ khóc trước mặt người khác, không kìm được mà chạy ra góc sân ngồi khóc một mình.

Tiếng chó sủa truyền đến, Trương Quan Hành vẫy đuôi xung quanh cô bé, thỉnh thoảng lại dùng đầu chạm vào cánh tay của cô bé kia.

Trong ngôi trường này, Trương Quan Hành là một con chó hoang mà mọi người đều chửi bới và đánh đập, chỉ có cô bé nứt nẻ này là dường như coi nó như một người bạn.

Trương Quan Hành muốn làm cho cô bé vui vẻ, nó đã cố gắng hết sức để biểu diễn, nhưng cô bé không chơi với nó như trước, vẫn khóc một mình, không thèm ngẩng đầu lên.

Với âm thanh rên rỉ trong miệng, Trương Quan Hành cảm nhận được nỗi đau của cô bé và muốn giúp người kia chia sẻ điều đó, nhưng nó chỉ là một con chó hoang và nó không thể hiểu chuyện gì đã xảy ra với cô bé.

Nó kêu càng to thì cô bé lại khóc càng đau khổ hơn, rõ ràng nó muốn an ủi người ta nhưng lại càng khiến người ta khó chịu hơn.

Có thể là tiếng kêu của Trương Quan Hành đối với cô bé lúc này quá chối tai, hoặc cũng có thể do vết cắn nhẹ của nó đã động đến vết thương của cô bé.

Cô bé đang khóc lặng lẽ đẩy Trương Quan Hành sang một bên, nó có chút lo lắng vẫn tiếp tục kêu, nhưng khi nghe thấy tiếng kêu của nó, cô bé lại càng khóc dữ dội hơn.

“Để bạn ấy yên tĩnh một lát.” Hàn Phi vươn tay ấn đầu chó của Trương Quan Hành, nhìn cô bé và con chó hoang trước mặt, trong lòng dâng lên cảm giác chân thực hoang đường.

Cô bé đầy những vết nứt trên cơ thể là Sơ Hạ, bạn gái của chó hoang. Trong hiện thực, chó hoang Trương Quan Hành có thể đã nhận ra nỗi đau của Sơ Hạ.

Nó muốn giúp Sơ Hạ chia sẻ nỗi đau, nhưng nó cũng là một đứa trẻ thiếu thốn tình cảm, không biết yêu thương và an ủi ai đó.

Nó giống như một con chó hoang không thể giao tiếp với Sơ Hạ, cố gắng hết sức để làm cho đối phương vui vẻ, nhưng cuối cùng lại làm tổn thương cả hai người.

“Sơ Hạ bị Mã Mãn Giang làm tổn thương. Trương Quan Hành lúc đầu không biết chuyện đó. Nó chỉ nhận thấy Sơ Hạ không vui, nhưng sự thoải mái của nó sẽ chỉ có tác dụng tiêu cực vào lúc này.”

“Sau đó, có lẽ Kim Sinh đã nói sự thật với Trương Quan Hành, vì vậy Trương Quan Hành mới vào trường vào buổi tối muộn, nó muốn giải quyết vấn đề, nhưng cuối cùng lại dẫn đến cái chết của chính mình.”

“Đối với thế giới phức tạp này, Trương Quan Hành thực sự giống như một chú chó hoang vô gia cư đã trải qua nhiều nỗi đau khác nhau.”

Sau khi giữ Trương Quan Hành để ngăn không cho nó kêu nữa, Hàn Phi bước đến trước mặt cô bé.

Da cô bé đầy vết nứt và cơ thể thì bị phân thành từng mảnh.

Ngay khi Hàn Phi đến gần, cô bé vô thức ôm chặt cặp sách của mình, lấy tay che thân thể.

Cô bé ấy giống như một đứa trẻ với nỗi sợ hãi tột độ và nắm lấy mọi thứ xung quanh để mang lại cảm giác an toàn cho bản thân.

Sơ Hạ là một đứa trẻ thực sự bị tổn thương, cơ thể cô bé đã đầy vết nứt và có thể tan vỡ bất cứ lúc nào.

Đối với một đứa trẻ như vậy, tuyệt đối không được an ủi một cách hời hợt, cũng đừng có mục đích dò xét, càng không được tìm hiểu một cách thô lỗ.

Việc kêu la của Trương Quan Hành, mặc dù xuất phát là có ý tốt, nhưng đối với Sơ Hạ sẽ gây ra một chấn thương tâm lý thứ hai.

Điều cô bé cần là ở bên cạnh và hỗ trợ, cho dù thế nào cũng sẽ sát cánh cùng cô bé và mang lại cho cô bé cảm giác an toàn.

“Thầy là giáo viên mới ở trường, cho dù có chuyện gì xảy ra, thầy cũng sẽ giúp em.” Giọng nói của Hàn Phi rất dịu dàng,

bản thân hắn không phải là một người như vậy, nhưng để trấn an cô bé, hắn có thể đóng một vai như vậy.

"Bây giờ em không cần nói gì cả, nếu cảm thấy sợ hãi hay không thoải mái, bất cứ lúc nào đều có thể tới gặp thầy." Trong khi giao tiếp, Hàn Phi luôn quan sát đối phương.

Cơ thể đầy vết nứt của Sơ Hạ thể hiện sự mong manh, nhạy cảm và đau đớn vào thời điểm này.

Cô bé bây giờ đang ở trong trạng thái vô cùng bất an, và nỗi sợ hãi đã xâm nhập qua các lỗ chân lông trên cơ thể.

Hàn Phi không muốn tạo áp lực quá lớn cho Sơ Hạ, hắn đã dịu dàng tiếp cận trái tim đối phương.

Mười mấy phút sau, Sơ Hạ luôn cúi đầu khóc thút thít, cuối cùng cũng đứng lên, cô bé đặt cặp sách xuống và lấy tay lau nước mắt, như thể đang dùng cả tay chân để ra hiệu cầu cứu.

Lúc Sơ Hạ ngẩng đầu lên, Hàn Phi nhìn thấy một màn còn kinh ngạc hơn.

Dưới làn da rạn nứt của cô bé ẩn chứa sự rối loạn, sợ hãi và tự ti, trong những gói cảm xúc khác nhau, nơi sâu thẳm nhất của trái tim cô bé cắm một chiếc kéo phát ra sự căm thù mãnh liệt.

Một cơ thể rời rạc, một trái tim đang đập yếu ớt và một chiếc kéo sắc nhọn tượng trưng cho sự căm thù.

Có lẽ Hàn Phi đã có thể đoán được tại sao hận thù trong lòng Sơ Hạ lại xuất hiện hình dạng như một cái kéo, thế giới này rõ ràng là hoang đường, nhưng lại chân thực đến mức nghẹt thở.

"Trong trường học mình không tìm thấy vũ khí sắc bén nào, cho dù muốn giết Mã Mãn Giang, mình cũng không có cơ hội, nhưng …" Hàn Phi nhìn chằm chằm vào cây kéo trong lòng cô bé, cây kéo toát ra vẻ căm hận sắc bén dị thường, bên trên lưu lại sát khí đặc biệt nhằm vào Mã Mãn Giang, cái kéo này dường như chính là dùng để giết chết Mã Mãn Giang!

"Trong hiện thực, Sơ Hạ bị Mã Mãn Giang làm tổn thương, muốn gã phải chịu trừng phạt. Cách tốt nhất là để Sơ Hạ đứng

lên và xác nhận con cầm thú kia! Vì vậy, trong ký ức của Kim Sinh, trên cơ thể cô bé giấu một vũ khí có thể giết chết Mã Mãn Giang!"

"Nhưng vũ khí này được cắm trong lòng Sơ Hạ. Nếu muốn rút nó ra để giết Mã Mãn Giang, chắc chắn sẽ gây thêm tổn thương cho cô bé."

Nếu cô bé bị tổn thương muốn trừng trị hung thủ, vậy thì phải lần nữa xé rách miệng vết thương, chỉ có như vậy mới lấy được cây kéo ra.

Trong hiện thực, Sơ Hạ đã không rút cây kéo ở trong tim ra, vì vậy Mã Mãn Giang mới có cơ hội để làm tổn thương nhiều người hơn nữa, nhưng mà điều này cũng không thể trách cô bé được.

Mã Mãn Giang có quan hệ với Cánh bướm, hắn có vô vàn phương pháp có thể giết chết những đứa trẻ đó, thực lực hai bên hoàn toàn không cân xứng.

Mọi thứ đều có sức thuyết phục, hiện thực và ký ức hòa quyện vào nhau, trước khi Hàn Phi bắt đầu nhiệm vụ quản lý của mình, hắn không bao giờ ngờ rằng thế giới trong mắt Kim Sinh sẽ như thế này.

Chương 187: Giáo viên quản nhiệm bị điên khi nào?

Những việc không thực hiện được trong hiện thực, Hàn Phi quyết định bù đắp trong ký ức của Kim Sinh, hắn muốn giết Mã Mãn Giang ở đây, giết chết gã hết lần này đến lần khác!

"Con bướm xanh đã theo mình vào ký ức của Kim Sinh. Nếu giết chết gã có thể ảnh hưởng đến bản thân con bướm, vậy thì quá hoàn hảo rồi."

Biết được trường học có vũ khí có thể tổn hại đến Mã Mãn Giang, Hàn Phi rõ ràng không còn hoảng loạn như trước.

Hắn không hấp tấp như Trương Quan Hành, mà tiếp cận Sơ Hạ từng chút một, từ từ lấy được lòng tin của cô bé.

Cô bé giấu vết thương sâu nhất trong đáy lòng, muốn lấy ra cây kéo cắm trong tim, trước hết hãy để cô bé tự nguyện mở lòng mà nói ra nỗi đau và sự lo lắng của mình.

Thân thể đầy vết nứt run lên, sự sợ hãi lo sợ của cô bé đối với Mã Mãn Giang khiến cô bé không dám nói, Hàn Phi cũng không ép buộc.

Một số việc không thể vội vàng, bản thân hắn không phải là bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp, chỉ là một diễn viên hài bị bệnh lâu năm, mỗi câu nói ra đều phải suy nghĩ rất lâu.

Ngộ nhỡ nói sai điều gì đó, nó có thể khiến Sơ Hạ càng thêm đau đớn và tự khép mình.

"Sân chơi không an toàn, chúng ta hãy đổi địa điểm nói chuyện đi."

Sương mù dày đặc màu xám bao trùm trường học, tầm nhìn cực kỳ thấp, Mã Mãn Giang lúc này cũng thông minh, không phát ra tiếng động, toàn trường im lặng.

Hàn Phi không biết vị trí hiện tại của Mã Mãn Giang, đối thủ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, trong trường hợp này, ở trong khu vực trống trải là rất nguy hiểm.

Với sự động viên và hỗ trợ của Hàn Phi, Sơ Hạ cuối cùng cũng ngừng khóc, cô bé cầm cặp sách của mình và đứng dậy.

Trong hiện thực Sơ Hạ không hề đứng ra xác nhận Mã Mãn Giang, Hàn Phi cũng không biết gã dùng phương pháp gì, để đề phòng tai nạn xảy ra , không thể để cô bé và gã gặp nhau.

"Trước khi Mã Mãn Giang phát hiện ra chuyện Sơ Hạ, phải lấy được cây kéo cắm ở tim cô bé."

Sau khi ở trong sân chơi một lúc, Hàn Phi phát hiện sương mù xám xịt trong trường học đã trở nên dày đặc hơn, tầm nhìn lại giảm xuống, trong không khí bắt đầu xuất hiện một mùi tanh tưởi, như thể có thứ gì đó đã bắt đầu thối rữa.

Ra hiệu cho Trương Quan Hành yên lặng, Hàn Phi đưa nó và Sơ Hạ đi dọc theo rìa sân chơi đến cửa sau của trường Học viện tư thục Ích Dân.

Cửa sau của trường khóa chặt, tường được gia cố, tôn cao, trên cánh cửa sắt lớn đã hoen gỉ treo bảng hiệu quảng cáo mới cấm học sinh trèo qua.

"Lão Lý đâu rồi?"

Nạn nhân đầu tiên của trường học viện tư thục Ích Dân là lão Lý. Hàn Phi chỉ còn lại lão Lý là chưa gặp: "Ông ấy sẽ đi đâu nhỉ?"

Trong lúc Hàn Phi đang tìm kiếm tung tích của lão Lý, cách đó không xa có tiếng bước chân từ trong sương mù xám xịt.

Hàn Phi núp ở cửa sau của trường học, mơ hồ có thể nhìn thấy hai ba bóng người, hình như là học sinh của trường Học viện tư thục Ích Dân.

"Những học sinh lẽ ra phải ở trong lớp lại xuất hiện ở những nơi khác trong trường. Chẳng lẽ Mã Mãn Giang đang sai khiến những học sinh khác trong trường đi tìm mình?"

Mã Mãn Giang có vô số bộ mặt, giỏi lừa lọc và ngụy tạo, học sinh và giáo viên trong trường đều tin tưởng gã.

Nói cách khác, nếu Hàn Phi có lợi thế như vậy, nhất định sẽ cố gắng tận dụng.

"Trường học lớn như vậy, tất cả học sinh đều là tai mắt của Mã Mãn Giang, mình bị phát hiện chỉ là vấn đề thời gian mà thôi."

Trò chơi trốn tìm bình thường liên quan đến một con quỷ bắt rất nhiều người, nhưng Hàn Phi phát hiện ra rằng từ khi bước vào thế giới tầng sâu, mỗi khi chơi trò chơi trốn tìm, đều là một đám quỷ tìm đến một mình hắn.

"Nếu sớm muộn gì cũng bị phát hiện, chi bằng trước khi bị phát hiện, thử càng nhiều phương pháp càng tốt, xem có thể giết chết được Mã Mãn Giang không."

Hàn Phi quay đầu nhìn Sơ Hạ, hắn nhớ tới từng câu nói với cô bé.

Bây giờ hắn rõ ràng biết câu nào có thể giảm bớt cảnh giác của Sơ Hạ, câu nào có thể thu hẹp khoảng cách với Sơ Hạ, đây đều là hắn cẩn thận thử nghiệm và tìm ra.

Nói một cách khác, [Cuộc sống hoàn hảo] là trò chơi chữa trị khó nhất mà Hàn Phi từng chơi, nếu không để Sơ Hạ mở lòng, sẽ không thể lấy được vũ khí kháng cự.

Nếu không nghĩ cách chữa trị cho nạn nhân sẽ bị lệ quỷ và quái vật xé xác.

Hàn Phi dùng lời nói từ từ lấy được sự tin tưởng của Sơ Hạ, lúc này đến quá nửa học sinh trong tòa nhà dạy học đều đã chạy hết ra ngoài.

Đâu đâu cũng có những bóng quỷ, ngũ quan vặn vẹo, kéo theo thân hình dị dạng, đan một tấm lưới lớn trong khuôn viên.

Trước khi tấm lưới lớn này được giăng ra, Hàn Phi đã dẫn Sơ Hạ và Trương Quan Hành ra phía sau tòa nhà ký túc xá.

"Thầy đi qua xem một chút."

Hàn Phi lấy trong túi ra sợi dây chuyền mà Mã Mãn Giang đưa cho nữ giáo viên, hắn treo sợi dây chuyền có mùi thơm

che giấu những lời ngọt ngào của Mã Mãn Giang lên cổ Trương Quan Hành.

Cánh mũi co rút, Trương Quan Hành cảm thấy buồn nôn sau khi ngửi thấy mùi hương.

"Nếu Mã Mãn Giang đi đến, em hãy đeo sợi dây chuyền và chạy thật nhanh, chỉ có cách này, mới có thể bảo vệ Sơ Hạ, hiểu không?" Hàn Phi nhìn chằm chằm vào mắt Trương Quan Hành, cho đến khi nó kêu lên vài tiếng, hắn mới yên tâm rời đi.

Cửa khu ký túc xá không khóa, phòng giáo viên quản nhiệm cũng không có ai.

Nhìn bề ngoài, đây có vẻ là một cơ hội hiếm có, nhưng Hàn Phi luôn cảm thấy có gì đó không ổn, khu ký túc xá quá yên tĩnh!

"Các khu kiến trúc khác trong trường học đều có học sinh, chỉ có ở đây…" Hàn Phi không tới gần, tầm mắt quét tới chiếc gương trong phòng giáo viên quản nhiệm, trong gương mờ nhạt phản chiếu một bóng quỷ.

Con quỷ đang trốn sau cánh cửa phòng giáo viên quản nhiệm, với bốn cái đầu biến dạng.

"Là con trai quái vật của Mã Mãn Giang!"

Hàn Phi dứt khoát rút lui, Mã Mãn Giang không ở ký túc xá mà để con trai canh cửa.

"Gã đã dự đoán được rằng mình sẽ đến tòa nhà ký túc xá. Gã biết Kim Sinh có thể đang trốn ở đây."

Mã Mãn Giang đoán rằng Hàn Phi sẽ đến tòa nhà ký túc xá, Hàn Phi cũng đoán rằng Mã Mãn Giang sẽ nằm mai phục trong tòa nhà ký túc xá, hai bên đều đoán trước được bước tiếp theo của nhau.

Chỉ khác là Mã Mãn Giang là một thợ săn, còn Hàn Phi bây giờ chỉ là một con mồi.

"Không thể liều được."

Cửa trước không vào được phòng ký túc xá, Hàn Phi vẫn còn có đường khác để đi vào.

Hắn lặng lẽ lui ra ngoài gặp Sơ Hạ: "Thầy leo lên tầng hai trước, lát nữa em đi lên theo thầy."

Hàn Phi xé quần áo mình, buộc con chó hoang đeo vòng cổ vào lưng, rồi túm lưới chống trộm leo lên tầng hai của tòa nhà ký túc xá.

Đặt Trương Quan Hành xuống, Hàn Phi vươn tay xuống tầng: "Tin tưởng thầy, hãy nắm lấy tay thầy."

Sơ Hạ đứng ở dưới tầng do dự, chuyện này Hàn Phi cũng không dám lớn tiếng, chỉ có thể bày ra vẻ mặt dễ lấy lòng tin của người khác nhất.

Suy nghĩ một hồi lâu, Sơ Hạ mới nắm lấy lưới chống trộm ở tầng một bắt đầu leo lên trên, cuối cùng bị Hàn Phi kéo vào tầng hai.

Con dao giết chết Mã Mãn Giang ở trên người Sơ Hạ, Hàn Phi sẽ không bao giờ để cô bé rời đi, trong quá trình di chuyển, hắn cũng luôn cẩn thận an ủi và hỏi han cô bé, từng bước giảm bớt sự cảnh giác của cô bé đối với mình.

"Theo sát thầy nhé."

Hàn Phi mở ra một khe hở trên cửa phòng ký túc xá, nhìn ra bên ngoài.

Trong hành lang xám xịt sương mù, có một người phụ nữ trung niên trong bộ quần áo hoa với nhiều màu sơn bắt mắt trên mặt.

Thân thể bà ta vạm vỡ và mạnh mẽ, nhưng đầu óc dường như không được minh mẫn, bà ta điên điên khùng khùng lang thang trên hành lang, trên tay cầm chìa khóa tất cả các cửa phòng ký túc xá.

"Giáo viên quản nhiệm phải không? Tại sao trong ký ức của Kim Sinh bà ta lại là một kẻ điên?"

Chương 188: Cái chết chỉ là sự khởi đầu

Đây là lần thứ hai Hàn Phi nhìn thấy giáo viên quản nhiệm ở trường Học viện tư thục Ích Dân, trước khi bắt đầu nhiệm vụ quản lý, hắn đã có duyên gặp đối phương một lần.

Khi đó Hàn Phi không hề để tâm đến giáo viên quản nhiệm, nhưng bây giờ nghĩ lại, phát hiện có gì đó không đúng.

Trong hiện thực, danh sách những người chết không có giáo viên quản nhiệm!

Khi Kim Sinh chết, không có tai nạn nào xảy ra với bà ta, có lẽ bà ta cũng giống như Mã Mãn Giang, lặng lẽ biến mất nhiều năm sau vụ việc.

"Giáo viên quản nhiệm cũng là người trong cuộc hay sao? Bà ta lừa dối Mã Mãn Giang bằng cách giả điên à? Hay là bị Mã Mãn Giang làm cho phát điên?"

Đối phương xuất hiện trong ký ức của Kim Sinh, cho thấy bà ta cũng là một người rất quan trọng, nhưng trong đầu Hàn Phi lại có rất ít trí nhớ về bà ta.

"Trong trường Học viện tư thục Ích Dân của thế giới tầng sâu, con trai của Mã Mãn Giang muốn giết giáo viên quản nhiệm, còn viết một bức thư nguyền rủa bà ta, giấu kim trong hoa quả của bà ta. Nhìn từ góc độ này, ít nhất là con trai của Mã Mãn Giang và giáo viên quản nhiệm có mối quan hệ thù địch."

Hàn Phi để Sơ Hạ và Trương Quan Hành ở trong phòng ký túc xá, hắn lặng lẽ mở cửa bước ra ngoài.

Giáo viên quản nhiệm mang bộ mặt trang điểm đậm đang cầm chìa khóa lắc lư trong hành lang, miệng ngâm nga lời bài hát từ nhiều năm trước, đôi tay đôi khi sẽ vẽ ra một số động tác.

Điều thu hút sự chú ý của Hàn Phi là người giáo viên quản nhiệm này luôn điên điên khùng khùng nhưng khi đi qua

phòng 204 trên tầng hai, bà ta đột nhiên như trở lại bình thường, bà ta ghé sát vào cửa phòng 204 như một tên trộm, nghe trộm âm thanh phát ra từ bên trong.

"204?"

Ban đầu Kim Sinh sống ở phòng ký túc xá 204. Sau đó, vì luôn kể chuyện ma để dọa các bạn cùng phòng, nên được chuyển đến phòng ký túc xá 104, nơi chỉ toàn là học sinh yếu kém.

Ngay khi Hàn Phi thắc mắc tại sao giáo viên quản nhiệm muốn nghe trộm cửa phòng 204, thì cánh cửa đột nhiên bị mở ra!

Một cánh tay vững chãi kẹp cổ giáo viên quản nhiệm và quật bà ta xuống đất.

"Mã Mãn Giang? Con quái thú đó đang trốn trong phòng ký túc xá của Kim Sinh!"

Hàn Phi toát mồ hôi lạnh khi nhìn thấy cánh tay đó.

Sau khi tránh né con trai của Mã Mãn Giang, trong tiềm thức hắn cảm thấy gã có thể sẽ đi kiểm tra những nơi khác, ai mà biết được rằng con quái vật nham hiểm và xảo quyệt này cũng đang ở trong tòa nhà ký túc xá.

Nếu giáo viên quản nhiệm không đi qua và nghe lén ở phòng ký túc xá 204, thì hắn đã định sẽ đến căn phòng đó để kiểm tra rồi!

Nhìn hành động vừa rồi của Mã Mãn Giang, bên kia hiển nhiên đã đoán trước được những tình huống khác nhau.

"Trực tiếp túm lấy cổ, để trong thời gian ngắn không chết được, sau đó từ từ tra tấn mình, lấy tin tức gã muốn biết từ mình!"

Vừa nghĩ tới Hàn Phi đã cảm thấy kinh khủng, chỉ cần mình rơi vào tay Mã Mãn Giang, muốn chết cũng không phải chuyện đơn giản.

Khẽ rút lui, Hàn Phi không dám tới gần phòng 204.

Giáo viên quản nhiệm bị ném xuống đất, bà ta không ngừng lắc đầu như điên, trên mặt đụng phải vết sơn và vết máu, không ngừng xin lỗi Mã Mãn Giang ở trong phòng.

Trong phòng vang lên tiếng gào thét, Mã Mãn Giang dường như muốn làm cho giáo viên quản nhiệm nhanh chóng cút đi.

Sau khi Mã Mãn Giang cho phép, giáo viên quản nhiệm lộ ra một nụ cười trên mặt. Bà ta rõ ràng đang chảy máu và mặt mũi cũng dính đầy máu, nhưng lại cười lớn, cư xử như một kẻ mất trí.

Trong hiện thực, giáo viên quản nhiệm có thể đã trải qua những điều tương tự, bà ta biết bí mật của Mã Mãn Giang và muốn trốn thoát bằng cách giả ngây giả dại.

Cửa phòng 204 lại bị đóng lại, giáo viên quản nhiệm đến lúc này mới ngừng cười, trên mặt cũng không có lau vết máu, điên cuồng đi về phía chỗ trốn của Hàn Phi.

Khi đi ngang qua phòng ký túc xá ẩn nấp của Hàn Phi, giáo viên quản nhiệm lắc đầu, như có chủ ý, giọng điệu rất quái dị nói: "Người mà cậu muốn tìm ở phòng ký túc xá không có ở trong tủ, mà là ở trong bụng."

Gần như cùng lúc giáo viên quản nhiệm vừa nói xong lời này, cửa phòng 204 vốn đã đóng lại bị mở ra, Mã Mãn Giang cao gần ba mét, hung hăng bò ra khỏi phòng!

Khuôn mặt trên ngực lộ ra vẻ tàn nhẫn, ba cái miệng trên đầu cùng nhau mở ra: "Bà lại muốn lừa tôi nữa sao?"

Mã Mãn Giang này do con bướm xanh điều khiển, khó đối phó hơn Mã Mãn Giang trong ký ức của Kim Sinh!

Với ký ức của con bướm xanh, Mã Mãn Giang biết giáo viên quản nhiệm thật sự không bị điên, gã vẫn giả bộ như trước, nhưng không ngờ giáo viên quản nhiệm lại bị mắc bẫy.

Việc giả ngây giả dại muốn gợi ý cho Hàn Phi nhưng lại vô tình làm bại lộ vị trí của hắn.

Ba miệng rống lên, Mã Mãn Giang bốn chân lao thẳng về phía căn phòng Hàn Phi đang trốn!

Đại não chuyển động nhanh chóng, Hàn Phi lập tức cũng đưa ra phán đoán!

Sơ Hạ và Trương Quan Hành tốc độ tương đối chậm, không thể đưa họ cùng trốn thoát, cách an toàn nhất là Hàn Phi đi ra đánh lạc hướng Mã Mãn Giang.

Mở cửa ra, Hàn Phi đóng sầm cửa lại, sau đó bỏ chạy về phía bên kia hành lang.

Mã Mãn Giang liên tục gầm rú, chạy hết tốc lực, nhưng Hàn Phi đã cảm thấy kinh hãi khi con quái vật gian xảo và hung bạo đột nhiên dừng lại khi gã đi ngang qua phòng ký túc xá nơi Hàn Phi trốn trước đó.

"Nếu chỉ có một người chạy trốn, chắc sẽ không nghĩ tới việc đóng cửa lại, hành động thừa thãi này … cho thấy trong phòng còn có người khác!" Mã Mãn Giang lộ ra bộ mặt gớm ghiếc trước ngực, gã từ bỏ việc đuổi theo Hàn Phi, chuyển hướng vào cửa phòng bên cạnh!

"Chết tiệt!" Hàn Phi dừng lại, Mã Mãn Giang là kẻ thù khó đối phó nhất mà Hàn Phi gặp phải sau khi tiến vào thế giới tầng sâu!

Đối phương đã đoán được mọi suy nghĩ của hắn, trí não và thực lực đều mạnh hơn con quỷ bình thường rất nhiều.

"Đây chính là con quái vật bị ảnh hưởng bởi Cánh bướm à?"

Nghe giáo viên quản nhiệm nhắc nhở, Mã Mãn Giang dường như đã ăn sạch Kim Sinh vào bụng trước một bước để ngăn cản Hàn Phi tìm thấy Kim Sinh!

Làm thế nào để chiến đấu chống lại một kẻ thù như vậy?

Nhìn thấy cánh cửa phòng ký túc xá sắp bị mở ra, Hàn Phi liền đẩy mảnh vỡ sắc nhọn vào cổ.

"Không thể để cho Mã Mãn Giang phát hiện ra cây kéo trong cơ thể Sơ Hạ, đây là hy vọng duy nhất để trở mình!"

Mã Mãn Giang có tất cả lợi thế, nhưng quyền khởi động lại trò chơi lại nằm trong tay Hàn Phi, mà quyền này lại có chút

đau đớn.

……

Vừa mở mắt ra, Hàn Phi đã vội vàng đi ra khỏi tủ của phòng y tế.

Đập vỡ chén trà, hắn khắc tên mình và ba vết máu trên cánh tay.

Ngay sau khi Hàn Phi mở cửa sổ và rèm cửa ra, khi chuẩn bị trèo qua cửa sổ, hắn cảm thấy một chút hơi lạnh từ sau gáy của mình.

Hắn ngẩng đầu nhìn, vẻ mặt đáng sợ của Mã Mãn Giang vừa từ phòng làm việc trên tầng bốn đi ra!

Lần này, Mã Mãn Giang cũng không vội vàng chạy tới, mà là nhìn chằm chằm Hàn Phi từ trên tầng bốn.

"Nó biết mình sẽ nhảy ra khỏi cửa sổ! Trí nhớ của nó vẫn chưa được thiết lập lại? Có phải vì con bướm đó cũng là kẻ ngoại lai?"

Điều tồi tệ nhất đã xảy ra!

Trong số các nhiệm vụ của người quản lý, chỉ những cảnh vật và quỷ quái được xây dựng dựa trên ký ức của người quản lý sẽ được thiết lập lại nhiều lần, còn mỗi khi kẻ ngoại lai chết, chỉ một phần ký ức của kẻ đó sẽ bị mất, không phải tất cả ký ức sẽ đều được thiết lập lại.

"Mã Mãn Giang nhớ được những gì đã xảy ra trong nhiệm vụ của người quản lý. Khi số lần chết tăng lên, gã sẽ biết tất cả các con át chủ bài của mình!"

Độ khó của nhiệm vụ người quản lý này tăng vọt đến mức khó tin vì sự xuất hiện của con bướm xanh.

Hàn Phi, người đang ngồi xổm trên bệ cửa sổ ở tầng hai, và Mã Mãn Giang, người bị con bướm điều khiển ở tầng bốn, cứ như thế nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy sát ý trong mắt nhau!

Chương 189: 15 lần tái sinh

Không chết không nghỉ!

Hàn Phi chỉ có cách giết chết Mã Mãn Giang mới có thể thông qua, đây cũng là điều mà Kim Sinh muốn làm nhất.

Gió lạnh tràn vào cổ áo, Hàn Phi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt quỷ của Mã Mãn Giang.

So với hắn, Mã Mãn Giang rất bình tĩnh, coi như mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của gã, còn Hàn Phi chỉ là một con bọ trong lòng bàn tay, cho dù có giãy dụa thế nào đi chăng nữa cũng không có tác dụng.

"Mã Mãn Giang đã lấy được lòng tin của hầu hết mọi người trong trường bởi sự lừa dối và các bộ mặt khác nhau, bất kể là thực lực bản thân hay số người giúp đỡ, gã đều vượt xa mình, nhưng …"

Đôi mắt đỏ ngầu, Hàn Phi giấu những suy nghĩ chân thật nhất trong lòng.

Mã Mãn Giang có thể giết Hàn Phi vô số lần, nhưng chỉ cần ký ức của hắn không hoàn toàn biến mất, thì hắn vẫn còn có thể xoay mình.

"Mình phải giấu đi tất cả con át chủ bài, sau khi hoàn toàn đủ tự tin, rồi lợi dụng mọi thứ có thể lợi dụng được, tạo ra một tình huống có thể giết chết Mã Mãn Giang!"

Không rút lui, không sợ hãi, càng tiếp cận với ký ức của Kim Sinh, ý định giết Mã Mãn Giang của Hàn Phi càng mạnh mẽ hơn, con quái vật hai tay nhuốm đầy máu tươi này phải bị trừng phạt.

Tiếng bước chân từ bên ngoài phòng y tế truyền đến, Mã Mãn Giang vẫn đang nhìn chằm chằm Hàn Phi từ trên tầng bốn, nhưng đã có những người khác tới gần phòng y tế.

"Thầy Mã nói có tên trộm trốn trong phòng y tế! Các cậu đi cùng tôi! Đừng để nó chạy mất!"

Tiếng nói chuyện của Lý Tốn và một vài học sinh ở hành lang, sau khi Hàn Phi nghe thấy thì không khỏi do dự, men theo đường ống trèo xuống dưới, ở đây không còn an toàn nữa.

Khi đến tầng một và nhìn lên lần nữa, sương mù xám xịt đã che mất tầm nhìn của hắn, Mã Mãn Giang dường như biến mất rồi.

"Nhiệm vụ của người quản lý là để mình đi tìm Kim Sinh, vì để ngăn cản mình, Mã Mãn Giang đầu tiên nhất định sẽ đến khu ký túc xá, nuốt Kim Sinh vào bụng. Đương nhiên, tiền đề là giáo viên quản nhiệm không có nói dối lừa gạt mình."

Chạy nhanh xuống tầng, Hàn Phi biết học sinh trong phòng học lập tức sẽ chạy ra ngoài, hắn chỉ có khoảng mười phút.

"Sơ Hạ ở gần cửa sau của trường học, vừa hay lần trước không gặp lão Lý, cho nên lần này tiện đường ghé qua xem xem."

Hàn Phi phải nắm bắt thời điểm ban đầu này, hắn cố ý xoay người từ cửa sổ tiến vào trong phòng dạy học, sau đó chạy ra từ bên kia, tiến vào trong sương mù lao ra cửa sau trường học.

Lần này Hàn Phi rốt cục nhìn thấy lão Lý bên kia mặc đồng phục bảo vệ chỉnh tề, tuy rằng đã rất lớn tuổi, nhưng rất có thần thái, mang đến cảm giác lạc quan cho người khác.

"Lão Lý trong ký ức của Kim Sinh, gần như không có gì khác biệt so với hiện tại, chỉ là cảm thấy trẻ hơn rất nhiều, chẳng lẽ đây là điều chúc phúc của Kim Sinh với ông ấy?"

Trong ký ức hoang đường và u ám này, sự xuất hiện của lão Lý khiến Hàn Phi thở phào nhẹ nhõm.

"Bác ơi, cháu là giáo viên mới vào trường, cháu cần bác giúp đỡ một chuyện."

"Chuyện gì vậy?" Ông lão ngừng tay, nhiệt tình nhìn Hàn Phi.

"Khoảng một giờ trưa hôm qua bác trực ban ở phòng an ninh à?"

“Đáng lẽ tôi phải trực ban, nhưng thầy Mã đã yêu cầu tôi sửa lại hàng rào của trường, có nhiều học sinh thích chạy về phía sau núi, như vậy quá nguy hiểm.”

“Mã Mãn Giang cố ý đánh lạc hướng bác đấy. Trong khoảng thời gian đó, gã đã làm tổn thương một cô gái.” Hàn Phi nói thẳng sự thật với lão Lý: “Bác có thể xem camera giám sát lúc 1 giờ 5 phút trưa ngày hôm qua thì sẽ hiểu, bây giờ Mã Mãn Giang đang tìm cháu khắp nơi để ngăn cản việc tiết lộ bí mật.”

“Thầy Mã sao có thể làm một chuyện như vậy?” Lão Lý lắc đầu liên tục, trong ấn tượng của ông ấy Mã Mãn Giang là một người rất ngay thẳng.

“Nạn nhân bây giờ còn không dám quay lại lớp học, thậm chí muốn khóc cũng chỉ có thể tìm một góc mà khóc thầm.” Hàn Phi lôi kéo lão Lý về phía đống dụng cụ thể dục trên sân chơi, bọn họ rất nhanh đã nhìn thấy Sơ Hạ: “Em không cần nói gì , chỉ cần nghe tôi nói là được.”

Không có sự dẫn dắt của Trương Quan Hành, Sơ Hạ rõ ràng trở nên khó tiếp cận hơn, nhưng Hàn Phi đã có kinh nghiệm giao tiếp với cô bé.

Với trí nhớ siêu phàm của mình, hắn nhớ từng lời đã nói với Sơ Hạ, hắn biết chính xác câu nào có thể rút ngắn khoảng cách hơn, và câu nào có thể khiến cô bé bỏ đi sự cảnh giác.

Sau vài câu trao đổi đơn giản, mỗi câu nói của Hàn Phi như đang trực tiếp nói thẳng vào tâm can của Sơ Hạ, trái tim vốn đã đóng chặt của cô bé đang từ từ mở ra, nhưng vẫn rất khó lấy ra cái kéo trong trái tim.

“Lão Lý, trong trường học này còn có chỗ nào trốn được không? Bây giờ người trong trường đều điên rồi, bọn họ đều bị Mã Mãn Giang lừa gạt, toàn bộ đều đang tìm cháu.”

Chỉ có lấy được cây kéo trong tim Sơ Hạ, Hàn Phi mới có thể gây ra tổn hại đáng kể cho Mã Mãn Giang, hắn cần thêm thời gian.

Sau khi nhìn thấy bộ dạng của Sơ Hạ, lão Lý có lẽ đã tin lời Hàn Phi nói: “Hay là mấy người rời khỏi trường học đi,

trốn ở nơi nào cũng không an toàn.”

“Rời khỏi trường học?” Giọng nói của Hàn Phi thay đổi sau khi nghe những lời của lão Lý.

“Nhưng chìa khóa cổng sau của trường đã bị thầy Mã lấy mất, chìa khóa cổng trước ở chỗ của một nhân viên bảo vệ khác. Tôi có thể giúp mấy người lấy.” Lão Lý dường như đang nói về một vấn đề rất bình thường, nhưng nó đã gây được sự chú ý cao độ của Hàn Phi.

“Không phải chứ, Kim Sinh coi ngôi trường này là nhà tù, thằng bé cũng chính vì đã tìm đủ mọi cách cũng không thể thoát khỏi sự khống chế của Cánh bướm, cuối cùng mới lựa chọn cái chết.”

Hàn Phi chợt nhận ra một điều, nhiệm vụ của người quản lý được xây dựng dựa trên ký ức của người quản lý, muốn hoàn thành nhiệm vụ nhanh chóng thì phải hoàn thành được sự tiếc nuối của người quản lý.

Nhiệm vụ của người quản lý lần trước là giết chết đám quỷ trong phòng, giải cứu tất cả mọi người, đây là mong muốn thực sự của người chủ tòa nhà khi còn nhỏ.

Kim Sinh bị mắc kẹt trong trường Học viên tư thục Ích Dân, nó luôn phải chịu đựng sự tra tấn của Cánh bướm, điều nó muốn trong lòng là phải vạch trần bộ mặt đạo đức giả của Mã Mãn Giang, để con quái vật đội lốt người này sẽ bị trừng phạt thích đáng, sau đó rời khỏi ngôi trường này mãi mãi.

“Hình như mình đã hiểu cách thực hiện nhiệm vụ này rồi.”

Sau khi tiếp xúc với tất cả các nạn nhân, Hàn Phi đã lên một kế hoạch hoàn chỉnh trong đầu. Mà mấu chốt của kế hoạch này nằm ở trên người Sơ Hạ, lấy cái kéo đó ra, mới có thể tiến hành những bố trí tiếp theo.

“Mã Mãn Giang cho rằng chỉ cần gã ta bảo vệ tòa nhà ký túc xá, ăn Kim Sinh rồi thì sẽ không có bất kì sơ hở nào nữa, nhưng mình tình cờ có thể lợi dụng tình huống có vẻ khó hiểu này, lợi dụng sự bất cẩn của gã.” Hàn Phi nhìn lão Lý bên cạnh: “Bác đi tìm chìa khóa cổng trước của trường học, cháu

dẫn Sơ Hạ tránh đi trước, sau nửa tiếng nữa chúng ta gặp nhau ở chỗ cổng chính nhé.”

“Được.”

Sau khi lão Lý rời đi, Hàn Phi dẫn Sơ Hạ đến trốn trong nhà ăn của trường, thể hiện sự dịu dàng nhất của mình trước mặt cô bé, cố gắng dùng nhiều cách khác nhau để mang lại sức mạnh và chữa lành vết thương cho cô bé.

Rất nhiều sách về tâm lý học mà Hàn Phi đọc lúc rảnh rỗi đều có ích, hắn thực sự bước vào trái tim của Sơ Hạ, cảm thấy sự đau khổ đó, nhưng chẳng bao lâu, các học sinh khác trong trường đã tìm đến.

Theo như Mã Mãn Giang, gã kiểm soát mọi thứ trong ngôi trường này, ở đây không gì là gã không thể làm, gã căn bản không biết trong ngôi trường này vẫn còn thứ có thể làm tổn hại đến gã.

Vì để ngăn không cho Mã Mãn Giang phát hiện ra bí mật trên người Sơ Hạ, chỉ cần rơi vào tình thế nguy hiểm, Hàn Phi sẽ dùng cái chết của chính mình để kết thúc trò chơi.

Cái chết thứ ba là do các học sinh tìm thấy trong nhà ăn có người, bao vây mà đến.

Cái chết thứ tư là vì Lý Tốn đi tuần trong trường và bắt được Hàn Phi.

Cái chết thứ năm là do phụ huynh bị Mã Mạn Giang thuyết phục, tin rằng Hàn Phi là nguồn gốc của mọi tai họa, họ tìm thấy Hàn Phi đang ẩn náu trong dải cây xanh.

Lần thứ sáu là bị con của Mã Mãn Giang cắn vào cánh tay; lần thứ bảy là vì Sơ Hạ trong bóng tối nhìn thấy Mã Mãn Giang, cảm xúc hoàn toàn tan vỡ; lần thứ tám là vì cứu lão Lý, bị một nhân viên bảo vệ khác đánh gãy chân…

Những cái chết liên tiếp, mang đến nỗi đau vô cùng chân thực, nhưng mỗi khi Hàn Phi tái sinh, bất cứ khi nào xuất hiện lại trước mặt Sơ Hạ, khuôn mặt của hắn lại hiện lên vẻ dịu dàng nhất.

Hắn dùng cái chết hết lần này đến lần khác để tranh thủ thời gian chữa lành vết thương.

Sự sống mới và cái chết chưa bao giờ đan xen chặt chẽ đến thế!

Sau cái chết thứ mười lăm, sau mười lăm cơn đau thấu tim, khi Hàn Phi bước đến trước mặt Sơ Hạ một lần nữa.

Hắn vẫn dịu dàng như vậy, nhưng lúc này trên người dường như đã xuất hiện những vết rạn nhỏ.

"Sơ Hạ….."

Mỗi lời Hàn Phi nói ra đều suy nghĩ kĩ càng, đều thấm đẫm máu tươi chết chóc.

Kể đi kể lại theo những cách khác nhau, sau lần cố gắng thứ mười lăm, Sơ Hạ cuối cùng cũng mở lòng.

Mặc cảm, đau đớn, tuyệt vọng và mong manh, những cảm xúc này dần bị thay thế bằng hận thù, vết nứt bao bọc trái tim Sơ Hạ dần bị xé toạc, cô bé đã đích thân trao cây kéo có thể giết Mã Mãn Giang cho Hàn Phi.

Chương 190: Đối đầu

Cây kéo sắc bén nhuốm máu cùng hận ý thấu xương, Hàn Phi vừa nắm lấy, da thịt liền cảm thấy đau nhói.

Khó ai có thể tưởng tượng được rằng chiếc kéo này đã cắm chặt vào trái tim của một cô gái.

"Tiếp theo cứ giao cho thầy."

Hàn Phi để cô bé trốn kĩ, khi bước ra khỏi chỗ trốn của cô bé, vẻ dịu dàng trên mặt hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sát khí tê dại và lạnh lẽo.

Trên cánh tay trái đẫm máu đã rạch vô số vết máu, mỗi vết máu tượng trưng cho một lần chết và đau đớn.

Trong cái chết và tái sinh không ngừng nghỉ, Hàn Phi đã quên rất nhiều thứ.

Hắn mất đi nụ cười và sự vui vẻ trong nội tâm, ký ức tốt đẹp duy nhất cũng bị tước đoạt, lúc này trong đầu hắn chỉ còn lại vài cái tên, như Ngụy Hữu Phúc, Hoàng Doanh, Từ Cầm, nhưng hắn không thể ghép những cái tên này với khuôn mặt của họ, như thể họ chỉ lướt qua trong cuộc đời hắn.

Quên thì cũng quên rồi.

Với cây kéo giấu trong tay áo, Hàn Phi lúc này mới tỉnh táo tuyệt đối, hiện thực đã quên rất nhiều chuyện, nhưng cũng không có quên những chuyện liên quan đến nhiệm vụ của người quản lý, từng bước đều nhớ rõ.

Tìm thấy Sơ Hạ trong đống thiết bị thể dục ở sân chơi, lấy được cây kéo, và sau đó đi đến cổng sau của trường học để giao tiếp với lão Lý.

Hàn Phi đã lặp đi lặp lại quá trình này nhiều lần, hắn dùng tốc độ nhanh nhất lấy được lòng tin của lão Lý, sau đó cùng với ông ấy phân làm hai ngả đường.

Để Lão Lý đi tìm nhân viên bảo vệ kia lấy chìa khóa, bản thân hắn thì trốn trong tòa nhà văn phòng trước khi một số lượng lớn học sinh chạy ra khỏi tòa nhà dạy học.

"Hiện tại Mã Mãn Giang chắc đang ở trong ký túc xá, hắn cần ăn nuốt Kim Sinh."

Đối với Mã Mãn Giang, chỉ cần gã ăn được Kim Sinh, gã sẽ bất khả chiến bại.

Hàn Phi nếu muốn hoàn thành nhiệm vụ thì chỉ có thể tìm hắn, mà chủ động đi tìm hắn, cũng chính là tự tìm đường chết, ít nhất theo quan điểm của Mã Mãn Giang là như vậy.

Khi học sinh và giáo viên bắt đầu tìm kiếm Hàn Phi khắp khuôn viên trường, hắn bước ra khỏi chỗ ẩn nấp và đến tầng bốn của tòa nhà văn phòng.

Hàn Phi muốn tìm giáo viên chủ nhiệm của Kim Sinh, nhưng một tai nạn vẫn xảy ra.

Giáo viên chủ nhiệm của Kim Sinh đã bị Mã Mãn Giang giết chết, cô ấy ngã xuống đất người đầy máu.

"Mỗi lần hồi sinh mình đều xuất hiện ở phòng y tế tầng hai. Mã Mãn Giang lần đầu tiên xuất hiện ở phòng làm việc của giáo viên trên tầng bốn, gã và nữ giáo viên ở cùng một phòng…"

Con thú đội lốt người dùng mọi cách để đạt được mục đích, biết nữ giáo viên có thể sẽ giúp đỡ Hàn Phi nên đã ra tay sát hại nữ giáo viên trước.

"Mình hồi sinh lại cả chục lần, chắc là cô ấy cũng bị Mã Mãn Giang giết chết cả chục lần như thế này."

Hàn Phi rút sợi dây chuyền trên cổ giáo viên chủ nhiệm của Kim Sinh với bàn tay đẫm máu, sợi dây chuyền chứa những lời ngọt ngào của Mã Mãn Giang đã bị Hàn Phi lấy đi.

Trong tất cả các nạn nhân, nữ giáo viên là người đặc biệt nhất. Cô có mối quan hệ thân thiết với Mã Mãn Giang, bản thân cũng là giáo viên của trường và được nhiều học sinh yêu mến, thật ra Hàn Phi rất cần cô giúp đỡ.

Hàn Phi thậm chí đã lên kế hoạch để nữ giáo viên đến phòng an ninh để theo dõi camera giám sát, sau đó thuyết phục cô ấy khai ra tội ác của Mã Mãn Giang.

Những học sinh không có hai tai hay mắt không có tròng, Hàn Phi cũng không biết làm việc này có ích gì không, nhưng ít nhất điều này sẽ khiến phụ huynh và các giáo viên khác không can thiệp vào nữa.

Những phụ huynh có đôi mắt to chỉ có con mình trong mắt, khi nghe Mã Mãn Giang làm việc ác thì nên lo lắng, dù sao họ cũng không dễ lừa như con mình.

Đáng tiếc tất cả chỉ là giả thiết, Hàn Phi nghĩ đến, Mã Mãn Giang cũng sẽ nghĩ đến.

Trong số các nạn nhân, người mà Mã Mãn Giang sợ nhất là giáo viên chủ nhiệm của Kim Sinh.

Cùng là giáo viên, lời nói của chủ nhiệm lớp của Kim Sinh có sức mạnh nhất, cho nên Mã Mãn Giang nhất định sẽ giết chết đối phương không chút do dự, che giấu tội ác của mình.

"Những người có thể dựa vào đã bị giết, Kim Sinh lúc đầu có lẽ đã phải trải qua cảm giác tuyệt vọng như thế này."

Học sinh ở khắp trong khuôn viên trường tìm Hàn Phi, số lượng trẻ em trong tòa nhà dạy học hiển nhiên đã giảm xuống, Hàn Phi dựa vào khả năng trốn tìm bị động, trốn đến phòng y tế mà không gặp nguy hiểm.

Hắn nhìn làn sương xám dày đặc, đôi mắt lạnh lùng và u ám.

"Mã Mãn Giang vừa bắt đầu đã giết nữ giáo viên, gã không chút tính người, nham hiểm và độc ác, nếu gã không thể tìm thấy mình, thì những nạn nhân khác cũng sẽ là mục tiêu của gã, gã sẽ giết tất cả những ai có thể đe dọa mình."

Chạm vào cây kéo trong túi và cảm nhận được sự căm hận thấu xương, Hàn Phi biết mình không thể trì hoãn thêm nữa.

Hắn đã quên rất nhiều thứ, nếu hắn tiếp tục chết, có lẽ hắn sẽ hoàn toàn mất tích ở đây và trở thành một kẻ điên giữa trường Học viện Tư thục Ích Dân.

Lặng lẽ rời khỏi phòng y tế, Hàn Phi nhớ lại đường đi nước bước của phụ huynh và một số học sinh, hắn chạy vào dải cây xanh và tìm thấy con chó hoang Trương Quan Hành bị thương trong bụi cây.

Sau khi băng bó đơn giản cho Trương Quan Hành để cầm máu, hắn đưa Trương Quan Hành đến cổng chính của trường.

Lão Lý rất có sức hút trong trường, dễ dàng lấy được chìa khóa từ một nhân viên bảo vệ khác và lừa nhân viên bảo vệ đó đi nơi khác.

Trong suốt quá trình, nhân viên bảo vệ không mảy may nghi ngờ về lão Lý.

Hàn Phi đã mở trước cổng chính của trường học, sau đó đeo vòng cổ của Mã Mãn Giang vào cổ Trương Quan Hành.

Những lần chết trước khiến Hàn Phi phát hiện ra rằng Mã Mãn Giang có thể ngửi thấy mùi của sợi dây chuyền từ cách đó vài mét.

Hắn muốn dùng điều này để đánh lạc hướng sự chú ý của Mã Mãn Giang.

Sau khi chuẩn bị xong, Hàn Phi vội vàng đi đến tòa nhà ký túc xá với lão Lý và Trương Quan Hành.

Cái gì đến, cũng sẽ đến.

Kim Sinh ở trong bụng Mã Mãn Giang, để phá vỡ thế bế tắc, trước tiên phải làm vỡ bụng gã.

Bây giờ đối với Hàn Phi, ưu điểm duy nhất là Mã Mãn Giang không biết Hàn Phi đã có một cây kéo có thể lấy đi mạng sống của gã.

Chỉ cần gã có chút sơ ý, Hàn Phi sẽ có thêm một cơ hội.

Trèo theo lưới chống trộm lên tầng hai của ký túc xá, đám người Hàn Phi tiến vào phòng ký túc xá 206.

Trong không khí thoang thoảng mùi máu tanh, Hàn Phi vừa mở cửa thì nghe thấy tiếng la hét, hắn nhìn ra phía ngoài.

Con trai Mã Mãn Giang đang đánh đập giáo viên quản nhiệm ở đầu hành lang tầng hai, khắp nơi có vết máu, nó đang kéo giáo viên quản nhiệm xuống tầng dưới.

"Con trai của Mã Mãn Giang và giáo viên quản nhiệm ở tầng một, vì vậy rất có thể Mã Mãn Giang sẽ ở tầng hai, nhưng mình không chắc gã ở phòng nào."

Mã Mãn Giang lần đầu tiên trốn ở phòng 204, nhưng với mức độ xảo quyệt của mình, có lẽ gã sẽ không luôn ở cùng một phòng.

Hàn Phi chậm rãi mở cửa, thả Trương Quan Hành đang đeo sợi dây chuyền đi ra khỏi phòng, ra hiệu cho nó đi về phía bên kia hành lang.

Trương Quan Hành ngây thơ dang hai chân chạy về phía bên kia hành lang, mới chạy được hơn một mét, cửa phòng số 205 bên cạnh đột nhiên bị mở ra!

Hai cánh tay to khỏe trực tiếp túm lấy Trương Quan Hành, sau đó khuôn mặt đáng sợ của Mã Mãn Giang xuất hiện trên hành lang.

Lần này gã trốn trong phòng 205, ngay bên cạnh Hàn Phi!

Hai bên nhìn thấy nhau, ba cái miệng trên mặt Mã Mãn Giang ướt đẫm máu, giữa kẽ răng vẫn còn sót lại mảnh quần áo của nữ giáo viên, gã gầm lên một tiếng, rồi lao như điên về phía Hàn Phi!

Chương 191: Kim Sinh! Kim Sinh!

Khoảng cách quá gần, Hàn Phi căn bản không có thời gian kịp phản ứng, hắn nhanh chóng đóng cửa phòng 206 lại.

Có tiếng bước chân trên hành lang, tiếng gầm rú của Mã Mãn Giang dường như là một loại tín hiệu nào đó, những con quái vật ẩn ở những nơi khác trong tòa nhà đang đổ về đây.

Liên tục có những tiếng la hét từ bên ngoài tòa nhà ký túc xá, và một số lượng lớn học sinh đã vây quanh tòa nhà ký túc xá.

Rút kinh nghiệm lần trước, lần này Mã Mãn Giang đã vắt óc tìm kế, tầng tầng bố trí, thậm chí đến cơ hội tự sát cũng không cho Hàn Phi có được.

"Bùm!"

Khóa cửa của ký túc xá đã bị nới lỏng, cánh cửa không thể chịu được va đập của Mã Mãn Giang.

"Không thể trốn được nữa rồi."

Hàn Phi không có cảm xúc thuộc về người sống trên mặt, ra hiệu cho lão Lý trốn ở giường tầng trên, xoay người đi ra ban công.

Trong màn sương mù dày đặc màu xám, một loạt hình người dị dạng và vặn vẹo hiện ra, tất cả những con quái vật trong trường học viện đều tập trung ở tòa nhà ký túc xá này.

Nhiệm vụ của một người quản lý bình thường chắc chắn không quá khó, mọi việc đều do con bướm xanh làm ra, nó phát huy tối đa ưu điểm của mình, không muốn chừa lại bất kì con đường sống nào cho Hàn Phi.

"Lần này tái sinh, mình đã tìm được mọi thứ, tiếp tục chết đi cũng không có ý nghĩa gì, lại càng khiến bản thân mất đi nhiều ký ức." tay trái Hàn Phi nắm chặt mảnh vỡ của tách trà, hắn đứng trên ban công của phòng 207, bên trong, bên ngoài

tòa nhà, trên dưới, trái phải đều là những con quái vật đang kêu gào và những linh hồn dị dạng.

"Bùm!"

Cánh cửa gỗ bị đập ra, ván cửa va vào tường nặng nề, ngay khi Mã Mãn Giang nhìn thấy Hàn Phi, không chút do dự, gã lao thẳng về phía hắn!

Gã muốn ngăn cản Hàn Phi tự sát, lần này gã sẽ từ từ tra tấn Hàn Phi và lấy những bí mật mà gã muốn từ Hàn Phi.

Từ lồng ngực của Mã Mãn Giang chảy ra máu màu đỏ đen, máu chảy khắp người nhuộm thành hoa văn kỳ dị giống như cánh bướm, con bướm xanh trong cơ thể gã rõ ràng rất hưng phấn sau khi nhìn thấy Hàn Phi!

Khoảng cách hai bên quá gần, Hàn Phi lần này coi như không có cơ hội tự sát.

Hắn vừa dí mảnh vỡ vào cổ, Mã Mãn Giang đã lao tới trước mặt hắn, ba cái miệng lớn trên mặt đồng thời mở to hết cỡ.

Mã Mãn Giang không trực tiếp giết hại Hàn Phi, gã muốn lấy được những bí mật từ Hàn Phi, thậm chí gã còn có khả năng nhận thức được chiếc hộp đen được giấu trong cơ thể của hắn.

Hàm răng nhợt nhạt cắn vào cánh tay Hàn Phi ngập đến tận xương, tay trái không còn cầm được tách trà vỡ nát.

Mã Mãn Giang lắc đầu như dã thú, gã muốn bẻ gãy tay Hàn Phi, sau đó cắn chặt tứ chi, rồi chậm rãi tra hỏi.

Gã không quan tâm đến nỗi đau và sự tuyệt vọng của người khác, đây là điều xấu xa nhất của giới hạn con người.

Khi Mã Mãn Giang hoàn toàn bị thu hút bởi cánh tay trái của Hàn Phi, lão Lý đang trốn ở giường tầng trên, đã vồ lấy gã, nắm lấy chiếc ghế gỗ trên mặt đất và đập vào đầu gã.

Mùn cưa bay tứ tung và chiếc ghế gỗ bung ra, nhưng Mã Mãn Giang không hề bị chút thương tổn nào.

Trong trường học này dường như không có thứ gì có thể làm Mã Mãn Giang bị thương, nhưng lão Lý không hề bởi vì gã rất mạnh mà lùi bước, con mắt ông đỏ ngầu, hai tay siết chặt cổ gã: "Cậu mau chạy đi!"

Tóc bạc và máu trộn lẫn vào nhau, lão Lý khàn cả giọng, ông liều mạng vung nắm đấm vào khuôn mặt biến dạng của Mã Mãn Giang, muốn gã buông tay.

"Tự tìm cái chết à? Kỳ thực tôi không muốn giết ông, nhưng là ông luôn tự tìm đến cái chết đấy nhé!" Sắc mặt Mã Mãn Giang bắt đầu biến sắc, cánh tay gã nắm lấy lão Lý lắc mạnh.

Tiếng xương gãy vang lên, cánh tay trái Hàn Phi đã bị đánh gãy, nhưng hắn đã thành công tiếp cận Mã Mãn Giang, lúc này gã không có bất kì phòng bị nào!

Tay phải còn nguyên vẹn lấy từ trong túi áo ra cây kéo tràn đầy hận ý, tất cả hy sinh của Hàn Phi là vì giờ phút này, đều để tạo ra cơ hội này.

Một cơn ớn lạnh đột ngột ập đến, khi Mã Mãn Giang nhìn xuống khuôn mặt trên ngực mình, hắn như nhìn thấy một ác ma đang bò ra từ vực sâu của địa ngục.

Cánh tay trái bị xé nát, trên người bê bết máu, Hàn Phi lúc này mới bất giác mỉm cười.

"Đến lượt mày đi chết rồi!"

Cây kéo sắc bén được tạo thành hoàn toàn từ lòng thù hận dễ dàng xuyên qua da của Mã Mãn Giang, nó trông giống như một lớp da người dày, nhưng lại không chịu nổi một nhát kéo.

Khuôn mặt trên ngực trực tiếp bị đâm thủng, Hàn Phi nắm lấy cây kéo liều mạng trượt xuống.

Nỗi đau đã nhiều năm không được cảm nhận dồn lên não của Mã Mãn Giang, máu đen của nó phun ra trong căn phòng.

Mã Mãn Giang cắn chặt cánh tay trái của Hàn Phi, đôi tay cứng cáp nắm chặt Hàn Phi, nhưng hắn đã tính đến bước tiếp theo.

Chiếc kéo sắc bén đã cắt vào tay trái của hắn, cánh tay đó vốn được dùng để thu hút sự chú ý của Mã Mãn Giang, bây giờ nhiệm vụ của cánh tay đó đã hoàn thành.

Sau mười mấy cái chết liên tiếp, cảm xúc và ký ức của Hàn Phi không ngừng mất đi, lúc này hắn cũng không quan tâm đến nỗi đau.

Sau khi bỏ đi cánh tay trái của mình, Hàn Phi dọc theo da bụng cắt thẳng vào bụng của Mã Mãn Giang!

Ẩn trong cái bụng hôi hám và máu đen chảy ra của Mã Mãn Giang là những khuôn mặt người, những khuôn mặt đó có biểu cảm khác nhau, sau khi nhìn thấy Hàn Phi, chúng điên cuồng cắn xé thân thể của Hàn Phi.

Bị thương khắp người, hắn nghiến răng vung cây kéo tượng trưng cho sự hận thù.

Tiếng gầm đau đớn của Mã Mãn Giang vang vọng cả học viện, thân thể đập mạnh vào ban công, cánh tay rắn chắc luồn thẳng vào bụng.

Máu thịt lăn lộn, khi Mã Mãn Giang nắm lấy chân Hàn Phi, Hàn Phi cũng phát hiện trong bụng Mã Mãn Giang có một đầu người bị bao phủ đầy máu!

Kim Sinh!

Đầu người nhắm chặt hai mắt, vẻ mặt đau khổ, trên người toàn thân dính đầy máu, nhưng Hàn Phi nhìn thoáng qua vẫn nhận ra đối phương.

Ôm chặt lấy cái đầu đó, hai chân của Hàn Phi cũng bị Mã Mãn Giang bắt được, khi hắn bị Mã Mãn Giang kéo lại, hắn cố hết sức đâm cây kéo về phía tim của Mã Mãn Giang, bởi vì con bướm xanh đang ẩn nấp ở đó.

Kể cả có phải mất đi đôi chân, Hàn Phi cũng phải giết chết con bướm đó!

So với cái đầu của Kim Sinh, con bướm xanh càng sợ mình bị thương hơn, nó cẩn thận khống chế Mã Mãn Giang, nhưng đôi cánh của nó vẫn bị cái kéo cắt rách một nửa.

Những hoa văn quái dị trên khắp cơ thể Mã Mãn Giang trong nháy mắt biến mất, con bướm xanh đã hoàn toàn nổi điên, muốn kéo Hàn Phi ra khỏi bụng mình, nhưng Hàn Phi đã hạ quyết tâm, tay mất cũng không sao, chân mất cũng không sao, con bướm trong lồng ngực Mã Mãn Giang lần này phải chết!

Đánh cược với tính mạng của mình, trong lòng Hàn Phi biết rõ, muốn tạo ra cơ hội như này nữa là gần như không thể.

Đây là một cơ hội phải dùng đến mười mấy lần chết mới đổi lại được!

Hai bên sức mạnh hoàn toàn không ngang nhau, vậy mà có thể tàn sát đến mức này, xương chân của Hàn Phi đã gãy, con bướm trong trái tim của Mã Mãn Giang cũng tàn tạ.

Cả hai bên đều nhuộm đỏ ban công, khi Hàn Phi định đâm cây kéo vào tim Mã Mãn Giang lần cuối, thân hình to lớn của gã ngã về phía sau, gã muốn ném Hàn Phi xuống từ tầng hai.

Máu và nước hòa vào gió lạnh, như thể mưa máu.

"Bùm!"

Thân thể ngã xuống đất, xương cốt gần như vỡ vụn, nội tạng cũng đột nhiên đau dữ dội, giữa hai hàm răng Hàn Phi đều chảy ra máu đỏ.

Hắn đang cận kề cái chết, và dường như hắn đang mất dần ý thức ngoại trừ bàn tay phải của mình.

Tình hình của Mã Mãn Giang cũng không khá hơn Hàn Phi bao nhiêu, dạ dày đã tan nát hết rồi, quan trọng nhất là con bướm trong ngực của gã đã bị Hàn Phi đánh trọng thương!

Đôi cánh màu xanh kỳ lạ đầy vết cắt do kéo, nó không thể kiểm soát được Mã Mãn Giang hoàn toàn.

"Chúng ta đi mau!" Lão Lý từ tầng hai dọc theo lưới an toàn leo xuống, nhặt đầu Kim Sinh, muốn cõng Hàn Phi lên.

"Chìa khóa cổng sau của trường học nằm trong túi Mã Mãn Giang." Hàn Phi lúc này vẫn rất tỉnh táo, kế hoạch của hắn vẫn còn thiếu bước cuối cùng.

Lão Lý từ trong túi Mã Mãn Giang lấy ra chìa khóa cổng sau của trường học, cõng Hàn Phi trên lưng định chuẩn bị chạy ra ngoài, nhưng vô số bóng quỷ đang tiến đến đây.

Mã Mãn Giang bị trọng thương cũng dần dần đứng lên, khuôn mặt hung ác nhất nhìn chằm chằm Hàn Phi: "Chúng mày chạy không thoát đâu!"

Con trai của Mã Mãn Giang ném con chó hoang đang hấp hối xuống đất, rồi cùng bạn chạy ra khỏi ký túc xá.

Ở đằng xa, Lý Tốn đeo kính và Lý Tĩnh Mai đôi mắt được khâu bằng chỉ vàng cũng đi tới cùng với học sinh, sắc mặt ai nấy đều méo mó, trong mắt đều là sự ghê tởm với Hàn Phi và Kim Sinh.

Dường như không có cách nào để trốn thoát.

"Đi sân chơi." Hàn Phi ở bên cạnh lão Lý nói: "Cố gắng dẫn dụ bọn chúng đi theo."

Bóng quỷ đang tới gần, lão Lý chỉ có thể nghe theo lời Hàn Phi, vội vàng chạy nhanh về phía sân chơi.

Ra sân chơi không có vật cản chính là tự sát, Mã Mãn Giang từ trên mặt đất đứng lên, gã ôm chặt bụng mình, sai khiến tất cả đám quỷ trong học viện đuổi theo Hàn Phi.

Chỉ vài phút sau, lão Lý cõng Hàn Phi trên lưng đã bị dồn đến đường cùng, họ bị mắc kẹt ở giữa sân chơi.

Sau khi Mã Mãn Giang bị thương nặng, sương mù xám xịt áp chế từ từ tan biến, nhưng sau khi sương mù tan biến, lão Lý nhìn thấy cảnh tượng càng thêm tuyệt vọng.

Hầu như tất cả mọi người trong trường đều đứng về phía đối lập với hắn, khuôn mặt hoàn toàn biến dạng một cách bệnh hoạn.

"Mã Mãn Giang mới là hung thủ! Mã Mãn Giang đã làm tổn thương cô bé đó!" Lão Lý bất lực hét lên với đám đông xung quanh.

"Pằng!"

Sơ Hạ người đầy vết nứt bị học sinh nào đó đẩy ra khỏi đám đông, Lý Tốn túm tóc chỉ vào Mã Mãn Giang.

Cô bé run lên vì sợ hãi, đối mặt với ba người lớn và cố gắng lùi lại phía sau.

Từng mảnh cơ thể tan nát, trái tim đang đập của cô bé cuối cùng cũng chết đi, trong mắt không còn một tia sáng, cuối cùng cô bé cúi đầu không nói gì.

Con chó hoang Trương Quan Hành kêu rên trên bãi cỏ, lão Lý ngoài 60 tuổi đang cõng Hàn Phi trên lưng, liều mạng đẩy học sinh muốn lại gần, trên người đã xuất hiện rất nhiều vết máu.

Cái kết tưởng chừng đã định, nữ giáo viên bị giết và con chó hoang đang hấp hối, lão Lý chống cự tuyệt vọng, sức lực ngày càng yếu.

Đối mặt với vô số bóng quỷ và tất cả quái vật trong toàn bộ học viện, Hàn Phi yên lặng ôm cái đầu lâu trong tay.

“Bởi vì gặp phải những chuyện này, nên cuối cùng em phải lựa chọn cái chết sao?”

Tuyệt vọng và bất lực, không còn ai trong thế giới này khiến Kim Sinh có thể tin tưởng và dựa vào.

“Mày chết đi hết lần này đến lần khác, cuối cùng không có gì thay đổi cả.” Mã Mãn Giang bị Cánh bướm khống chế đứng ở trong đám người, khuôn mặt tàn tạ tràn đầy hung ác cùng châm chọc: “Trong thế giới này ngoại trừ đám quỷ chúng mày đã chết, sẽ không ai tin tưởng Kim Sinh, nó sẽ không bao giờ thoát khỏi ngôi trường này đâu! Nó sẽ không thể nào rời đi được! Và mày sẽ trở nên giống như nó!”

Những bóng quỷ và quái vật của toàn trường đều tập trung trên sân chơi, không có cách nào để trốn thoát.

“Cho dù sương mù xám xịt không còn, thế giới vẫn phiền muộn tuyệt vọng như vậy, đây chính là lý do mày không muốn mở mắt ra lần nữa sao?”

Hàn Phi nhìn xung quanh, toàn bộ quỷ và quái vật của học viện, bao gồm cả Mã Mãn Giang đều vây quanh hắn và lão

Lý: “Hiện tại tao có thể hiểu được nỗi đau của mày, nhưng tao vẫn muốn nói với mày một điều.”

Hắn yêu cầu lão Lý đưa chìa khóa cổng sau của trường học vào miệng Kim Sinh, chiếc chìa khóa đã bị mắc kẹt trong lớp vảy máu dày, Kim Sinh hoàn toàn không thể chạm vào.

“Mặc dù thế giới này rất tồi tệ đối với chúng tao, nhưng chúng tao vẫn phải cố gắng thoát ra, bởi vì ngay cả trong thế giới tồi tệ này, vẫn còn rất nhiều, rất nhiều người vẫn sẵn sàng tin tưởng vào chúng tao!”

Tay phải duy nhất có thể cử động được của Hàn Phi nâng đầu lâu của Kim Sinh lên, trên mặt lộ ra vẻ điên cuồng chưa từng có: “Tao có thể chứng minh cho mày xem.”

Máu rơi xuống, thần thức tràn vào bảng thuộc tính, Hàn Phi giơ cao đầu lâu của Kim Sinh lên, ngẩng cao đầu, miệng đầy máu khẽ nói ra hai chữ.

“Chiêu hồn!”

Giao diện dính đầy máu, như quỷ môn mở ra hai bên, trong biển máu vô biên, lần lượt xuất hiện những khuôn mặt quỷ cắn từng cái tên một xuất hiện!

Lôi kéo vô số đôi mắt đỏ ngầu, sau khi Hàn Phi thử gợi lên những khuôn mặt quỷ dưới đáy biển máu nhưng không có kết quả, hắn đã viết tên của Hoàng Doanh lên trên khuôn mặt trống rỗng.

Biển máu cuồn cuộn, thế giới của Kim Sinh khẽ rung chuyển, chốc lát sau, một con cá chép màu máu nhảy lên khỏi mặt nước bị mặt quỷ cắn chặt, sau đó thoát ra khỏi quỷ môn.

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt quỷ đó, du hồn lang thang mà Hàn Phi chiêu đến sẽ ngẫu nhiên xuất hiện trong vòng 100 mét, hắn không thể kiểm soát vị trí của đối phương, ngay cả khi dùng hết toàn bộ ý thức của mình, cũng chỉ là cố gắng giữ đối phương tránh xa mình.

Khi quỷ môn từ từ đóng lại, một bóng người xuất hiện giữa sân chơi và lối vào chính của trường!

Hoàng Doanh đang cầm thứ gì đó ngồi phịch xuống đất, liền nghe thấy Hàn Phi khàn giọng hét lên: “Hoàng Doanh!”

Dùng hết sức lực cuối cùng, Hàn Phi ném đầu Kim Sinh qua đám đông hướng về phía vị trí của Hoàng Doanh.

“Chạy đi! Cầm lấy rồi rời khỏi trường học!”

Hàn Phi thực sự không có lựa chọn nào khác, nhiệm vụ quản lý đang được thực hiện, bảng nhân vật của hắn là một màu xám, hắn không thể thoát khỏi trò chơi, cũng không thể mở ra ô vật phẩm, toàn bộ năng lực chủ động, chỉ có năng lực thiên phú của cùng một người quản lý mới có thể sử dụng.

Hắn vốn muốn dùng kỹ năng chiêu hồn để đánh thức những thứ trong biển máu, nhưng vô dụng, đành phải đánh cược hy vọng cuối cùng của mình vào Hoàng Doanh.

Không có chướng ngại vật nào trong sân chơi, ngay lập tức có thể nhìn thấy vị trí của Hoàng Doanh, khóa cổng trước của trường đã được mở, chìa khóa khóa cổng sau đã bị Hàn Phi nhét vào miệng Kim Sinh, bất kể Hoàng Doanh xuất hiện ở vị trí nào gần cổng trước hoặc cổng sau, đều có thể mở ngay cửa và trốn thoát.

Hàn Phi đã làm tất cả những gì có thể làm, sau đó chỉ có thể phó mặc cho vận may.

Hoàng Doanh bàng hoàng sợ hãi, nhưng anh ấy nghe thấy giọng nói của Hàn Phi và nhìn thấy Hàn Phi lúc này gần như không còn là hình người.

Anh ấy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vào lúc này, theo bản năng mà lựa chọn tin tưởng Hàn Phi.

Đầu lâu của Kim Sinh rơi xuống gần anh ấy, nếu không phải là một bác sĩ, thậm chí anh ấy có thể không đủ can đảm để chạm vào nó.

Đưa tay nắm lấy đầu Kim Sinh, khuôn mặt của Hoàng Doanh sợ hãi không còn chút máu.

Khi anh ấy nhìn lên lần nữa, những con quái vật trên sân chơi vốn chỉ xuất hiện trong ác mộng đang lao về phía mình.

Cho dù Hàn Phi không cần nói nhiều, anh ấy cũng biết phải làm sao bây giờ.

Nắm lấy đầu Kim Sinh, Hoàng Doanh thậm chí không có cơ hội do dự, lao thẳng về phía cổng trước của trường học viện với tốc độ nhanh nhất trong đời.

Chương 192: Người đàn ông duy nhất chiến thắng Cánh bướm

Đầu óc trống rỗng, Hoàng Doanh không dám quay đầu lại, giờ phút này mỗi tế bào trong cơ thể đều đang cùng hét lên một chữ — chạy!

Chạy nước rút với tất cả sức mạnh của mình, sau lưng Hoàng Doanh là một đám đông linh hồn vặn vẹo.

Những tiếng bước chân hỗn loạn, những tiếng la hét và gầm rú chói tai, những bóng quỷ của cả trường học viện đều bám theo đằng sau!

Sương mù xám xịt đã tan đi rất nhiều vì Mã Mãn Giang bị thương nặng, Hoàng Doanh bây giờ giống như tia nắng đầu tiên xuyên qua mây đen, đang ôm đầu Kim Sinh ngày càng gần cánh cổng trước của trường học.

Các sinh viên và giáo viên của trường Học viện tư thục Ích Dân đều chạy theo sau, nhưng đã có chút không kịp.

Mã Mãn Giang bị thương vô cùng tức giận, gã thô bạo đẩy những học sinh bên cạnh ra.

Con bướm vỗ đôi cánh đầy vết thương, gần như ngay lập tức lao ra khỏi đám đông, nhanh chóng thu hẹp khoảng cách giữa nó và Hoàng Doanh.

Nhìn thấy con bướm xanh từ bỏ thân thể của Mã Mãn Giang, Hàn Phi biết đối phương lần này thật sự bị ép vào đường cùng rồi.

Con bướm nham hiểm và xảo quyệt, hung ác và điên cuồng, với ưu thế tuyệt đối, nhưng nó không ngờ lại bị Hàn Phi lật tẩy.

Cho dù nhìn từ góc độ của nó, đây cũng là cục diện không thể phá giải, nhưng ai có thể ngờ rằng Hàn Phi lại tìm được một tia sống trong lúc bế tắc.

Đôi cánh tàn tạ vẫy động một lần nữa, ác ý cắt xuyên qua màn sương mù, để lại trên không trung một hoa văn kỳ dị, con bướm càng ngày càng gần Hoàng Doanh!

Khi Hoàng Doanh còn cách cổng chính của trường hơn một mét, con bướm đã đuổi kịp anh ấy.

Ác ý vương vấn không tan ập vào người Hoàng Doanh, gần như khi con bướm rơi xuống đầu, anh ấy cũng đẩy được cánh cổng chính của trường ra.

Chiếc lồng không bao giờ có thể thoát ra được đã bị phá vỡ, Kim Sinh bước ra khỏi trường học được hình thành bởi ký ức tuyệt vọng của mình!

Vào thời điểm chiếc đầu của Kim Sinh rời khỏi trường Học viện Tư thục Ích Dân, đôi mắt nhắm nghiền trước đó của nó mở ra giữa lớp vảy máu dày.

Lớp vảy máu đông lại của sự tuyệt vọng và ác ý tan chảy ngay lập tức, cái đầu bị bịt kín trong đau đớn nhìn thấy thế giới một lần nữa.

Tất cả các cảnh được xây dựng bởi ký ức của Kim Sinh bắt đầu thay đổi, những nguyền rủa màu đen và máu đỏ tươi bắt đầu xuất hiện từ đầu của Kim Sinh, nguyền rủa và máu đã hình thành cơ thể mới cho nó.

Con bướm xanh biết không thể cứu vãn được nữa, khi người quản lý thức tỉnh, còn lưu lại trong ký ức này chỉ có thể chết rất thê thảm.

Nó vẫy đôi cánh của mình, những họa tiết trên đôi cánh màu xanh kỳ lạ bắt đầu thay đổi, từ từ hình thành khuôn mặt của Hoàng Doanh, con bướm in sâu khuôn mặt của Hoàng Doanh trong ký ức của nó.

Lần này nó thua, chính bởi vì người đàn ông trước mặt này, cũng có nghĩa là Hoàng Doanh là người đầu tiên thắng được Cánh bướm.

Khi Kim Sinh đưa tay ra nắm lấy Cánh bướm, đôi cánh của nó nổ tung, cơ thể nó biến thành vô số bột màu xanh lam rồi biến mất.

“Thật không ngờ, thực sự có ai đó có thể thoát ra khỏi nỗi tuyệt vọng của mình.”

Kim Sinh quay đầu lại và liếc nhìn Hoàng Doanh, sau đó đi thẳng đến sân chơi, tất cả học sinh và giáo viên hình thành từ ký ức của nó đều biến mất, cuối cùng chỉ còn nó và Hàn Phi là những người duy nhất còn lại trên sân chơi rộng lớn.

“Em thấy đó, chỉ cần em sẵn sàng tin tưởng, thì vẫn luôn có hy vọng.”

Hàn Phi nằm trên mặt đất, cánh tay trái bị cụt, hai chân bị rách, toàn thân gãy nhiều chỗ, nội tạng cũng bị thương do va chạm, vừa nói ra máu đã chảy ròng ròng từ miệng.

“Tại sao thầy lại giúp em?” Kim Sinh giống như ở hiện thực, ngoại trừ thân thể tạo thành từ vô số nguyền rủa cùng máu, có vẻ là một con quỷ rất đặc biệt.

“Vậy em nói xem tại sao lão Lý, giáo viên chủ nhiệm, bọn họ lại giúp em?” Ngón tay Hàn Phi run lên, chậm rãi nâng lên cánh tay phải còn đang động đậy: “Có thể kéo thầy lên được không?”

Kim Sinh nhìn Hàn Phi một lúc lâu, cuối cùng nắm tay hắn.

Không còn lớp vảy máu dày ngăn cách, trong sự tuyệt vọng vô biên, Hàn Phi đã tìm lại được Kim Sinh.

Thời điểm tay nó chạm vào Hàn Phi, khuôn viên tuyệt vọng bao phủ trong sương mù xám xịt biến mất hoàn toàn, những ký ức đã mất của Hàn Phi dâng trào như thủy triều.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã vượt qua nhiệm vụ người quản lý rank F – Giáo viên tuần tra!

Điểm kinh nghiệm: × 2

Điểm kỹ năng cơ bản: +2

Phần thưởng nhiệm vụ cơ bản là chức danh người quản lý rank F - Giáo viên tuần tra Trường học viện tư thục Ích Dân!”

“Giáo viên tuần tra (chức danh người quản lý rank F): Độ thân thiện của tất cả cư dân thường trú trong học viện tư thục

Ích Dân: +10! Độ thân thiện của Kim Sinh: +10 ! Khả năng chống nguyền rủa tổng thể của trường tăng 5%! Có thể tự do ra vào bản đồ ẩn của trường Học viện tư thục Ích Dân!"

"Chú ý! Level khuyến nghị của nhiệm vụ rank F là 10 đến 20, bởi vì bạn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ quản lý rank F! Bạn sẽ nhận được thêm phần thưởng nhiệm vụ - thăng cấp thiên phú!"

"Thiên phú Chiêu hồn của người quản lý rank F có thể thăng cấp thành công lên thiên phú rank E! Hiệu quả được tăng cường!"

"Chiêu hồn (thiên phú thăng cấp thành rank E): xác suất tương đối lớn có thể gọi được linh hồn thể chất người chơi đến trước mặt, có thể xác định đại khái vị trí du hồn của người chơi, mỗi đêm có thể sử dụng hai lần."

"Chú ý! Cấp độ thiên phú Chiêu hồn càng cao, càng có khả năng chiêu đến những thứ khác, hãy cẩn thận khi sử dụng!"

"Người chơi số 0000 - hãy chú ý! Bạn đã nâng cấp thành công lên level 9! Điểm thuộc tính tự do: +1!"

Cảm giác đau nhói do ký ức quay về cuối cùng cũng biến mất, Hàn Phi từ từ đứng lên khỏi mặt đất, nhìn thấy Hoàng Doanh đang bị sốc đến ngốc nghếch và Kim Sinh đang ngồi xổm trong tủ phòng y tế, còn nhìn thấy máu đen chảy khắp nơi trên sàn nhà và cơ thể tàn tạ của Mã Mãn Giang đang tan biến.

Thập tử nhất sinh, hắn cuối cùng cũng thành công hoàn thành nhiệm vụ người quản lý, thoát ra khỏi ký ức của Kim Sinh.

"Kim Sinh? Mã Mãn Giang là em giết à?" Hàn Phi cử động bước chân, đế giày hắn thấm đẫm máu của Mã Mãn Giang.

"Chính con bướm xanh đã giết chết gã, con bướm bị thầy đánh trọng thương ở trong ký ức của em, nó biết em đã tỉnh dậy, để nhanh chóng phục hồi năng lực trốn khỏi trường học, nó đã vắt kiệt mọi oán niệm và tàn hồn trên cơ thể của Mã Mãn Giang." Kim Sinh trông gầy gò và yếu ớt, toàn thân nó

chứa đầy chữ viết và kí hiệu, tỏa ra khí chất độc nhất vô nhị mà chỉ những thứ bị nguyền rủa mới có.

"Học viện tư thục Ích Dân đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao Mã Mãn Giang cũng xuất hiện ở đây?" Hàn Phi trong đầu có vô số nghi vấn.

Kim Sinh không trả lời Hàn Phi ngay lập tức, nó nhìn chằm chằm Hàn Phi một hồi lâu mới nói: "Mối quan hệ giữa thầy và Phó Sinh là gì?"

"Phó Sinh? Người quản lý tiền nhiệm?" Hàn Phi sửng sốt khi nghe cái tên này, sau đó nói thật: "Thầy sống chung một khu với ông ấy, ông ấy là người quản lý tiền nhiệm, nhưng mà hiện tại đã mất tích rồi. Lần này thầy đến trường các em, cũng có một phần nguyên nhân là để tìm ông ấy."

"Mất tích rồi…" Kim Sinh từ từ ngẩng đầu lên: "Ông ấy từng nói sẽ giúp em thoát khỏi tuyệt vọng và không còn đau đớn nữa, em tin ông ấy. Ông ấy đã phong ấn ký ức và năng lực của em, thử rất nhiều thứ với linh hồn của em, nhưng cuối cùng em lại không thoát được ra khỏi ký ức của chính mình."

"Sau đó thì sao?"

"Ông ấy đã phong ấn cơ thể mất kiểm soát của em trong cái tủ này, sau đó thì không còn thấy xuất hiện nữa." Giọng điệu của Kim Sinh bình tĩnh đến mức tê dại, không có chút nhân tính nào trong người, lúc này nó càng giống như một vật nguyền rủa hơn.

Chương 193: Điều này nằm ngoài nhận thức của một game thủ giải trí

"Ông ấy đã lừa gạt em à?" Hàn Phi cau mày, người quản lý tiền nhiệm lựa chọn con đường phá hủy thế giới tầng sâu, thái độ của ông ấy đối với lệ quỷ khác hẳn với Hàn Phi.

"Cũng không hẳn là lừa gạt, bởi vì thầy thay thế ông ấy đến đây. Lần cuối cùng xuất hiện trước mặt em ông ấy đã từng nói, nếu ông ấy biến mất, cũng sẽ để người khác đến giúp em." Kim Sinh bị mắc kẹt trong tuyệt vọng, nhưng suy nghĩ của nó lại đẹp đẽ đơn giản, chỉ có điều khuôn mặt lạnh lùng tê dại của nó, khiến người nhìn có chút xót xa.

"Vậy thì coi như ông ấy đã giữ lời hứa rồi." Hàn Phi chuyển động cánh tay, bây giờ khi nhớ lại những cảnh trong nhiệm vụ của người quản lý, hắn vẫn cảm thấy có chút sợ hãi: "Phó Sinh còn nói gì với em nữa không? Ví dụ muốn chuyển lời chuyện gì cho thầy?

Sau khi nhìn chằm chằm vào Hàn Phi một lúc lâu, Kim Sinh chậm rãi nói: "Ông ấy nói rằng cơ thể ông ấy bị chia thành nhiều phần, ông ấy nói cho em biết vị trí của một phần trong đó, ông ấy còn nói chỉ người được em đồng ý, mới được biết nơi ẩn giấu của phần cơ thể này."

"Có được sự đồng ý của em?" Hàn Phi biết rằng những mảnh thi thể mà Kim Sinh đang nói đến, chính là mảnh ký ức của người quản lý tiền nhiệm.

"Không sai."

Không đợi Hàn Phi phản ứng lại, cánh tay của hắn đã bị Kim Sinh viết lên hai chữ bằng máu – Tòa nhà chết chóc.

Trong những cuộc trao đổi sau đó, Hàn Phi đã làm rõ ngọn ngành mọi chuyện.

Người quản lý tiền nhiệm muốn giúp đỡ Kim Sinh thoát khỏi tuyệt vọng, xuất phát điểm của ông ấy là tốt, nhưng lại

không thành công.

Trong thời gian ông ấy phong ấn Kim Sinh, Học viện tư thục Ích Dân đã bị xâm nhập bởi kẻ ngoại lai do Cánh bướm điều khiển, Cánh bướm cũng muốn có được Kim Sinh, bọn chúng ở trong trường học tìm kiếm cơ thể bị phong ấn của Kim Sinh, nhưng không tìm thấy.

Hai bên đánh cờ trong Học viện tư thục Ích Dân, cho đến khi người quản lý tiền nhiệm biến mất thời gian trước, trong trường học không còn ai có thể chế ngự kẻ ngoại lai nữa.

Nếu Hàn Phi đến muộn hơn một chút, toàn bộ quỷ quái trong Học viện tư thục Ích Dân sẽ bị Mã Mãn Giang nuốt chửng, câu chuyện kỳ lạ trong trường học của Kim Sinh có thể chỉ còn lại một người, đó chính là Mã Mãn Giang.

"Kim Sinh, em có thể kể cho thầy nghe về những gì đã xảy ra ở Học viện tư thục Ích Dân được không?" Hàn Phi nhìn Kim Sinh rất chân thành.

Kim Sinh, người tê liệt với mọi thứ đã không do dự, trực tiếp kể lại những gì đã xảy ra hơn mười mấy năm trước.

Nó đã khôi phục tất cả các chi tiết của Học viện tư thục Ích Dân, hầu hết những người liên quan đã bị giết, Mã Mãn Giang là nguồn gốc của mọi thảm họa.

Kim Sinh đã sử dụng một giọng điệu rất đơn giản để mô tả những cuộc đấu tranh vô ích của mình hết lần này đến lần khác.

Khi ngày càng có nhiều người bị giết vì mình, Kim Sinh đã không chọn cách khuất phục trước Mã Mãn Giang mà chọn cách tự kết liễu cuộc đời mình.

Nó luôn bước đi trong tuyệt vọng và bị mọi người ghét bỏ, nhưng nó chưa bao giờ làm tổn thương ai cho đến khi chết.

"Em không biết tại sao em lại bị ghét, có lẽ rất nhiều người ghét em cho nên những người không ghét cũng trở thành ghét."

Nghe Kim Sinh nhàn nhạt nói những lời này, Hàn Phi cảm thấy có chút không thoải mái.

“Mã Mãn Giang rất biết cách lợi dụng nhân tính, bản thân gã là một con quái vật bị dục vọng chi phối, có cả những thứ khác trong cơ thể gã, em không biết nó là gì, nhưng em có thể chắc chắn rằng nó tồn tại.”

“Em đang nói đến Cánh bướm à?”

“Đó dường như là một đoạn ý thức mơ hồ, em đã thấy Mã Mãn Giang nói chuyện với chính mình nhiều lần, gã dường như đang nói với một giọng nói khác trong trái tim mình.” Kim Sinh cung cấp cho Hàn Phi một manh mối quan trọng: “Em nhớ Mã Mãn Giang gọi nó là giáo viên.”

“Cánh bướm là giáo viên của Mã Mãn Giang?” Hàn Phi nhớ tới lời suy đoán của cảnh sát về nghề nghiệp của Cánh bướm, họ cho rằng Cánh bướm là giáo viên hoặc bác sĩ.

Mạnh Trường An trong vụ án chặt thây ghép xác cũng từng bị gọi đến học tại Học viện tư thục Ích Dân, đối với Mạnh Trường An mà nói, Cánh bướm cũng là giáo viên hướng dẫn của gã.

“Con bướm này rốt cuộc đáng sợ đến mức nào?”

Hàn Phi không tiếp xúc sâu với Mạnh Trường An, có thể bắt được gã chủ yếu là dựa vào cảnh sát Tân Hỗ và Mạnh Trường Hỉ.

Nhưng Mã Mãn Giang thì hoàn toàn đều là Hàn Phi đối mặt, đối phương nham hiểm độc ác, tàn nhẫn điên cuồng, đầu óc và khả năng kiểm soát cục diện đều vượt xa người thường, cho đến bây giờ gã là kẻ địch độc ác và thủ đoạn nhất mà Hàn Phi từng gặp.

Cuối cùng Hàn Phi liều hết mọi thứ, mới có được tia sống. Nếu làm lại lần nữa, hắn cũng không tự tin mình sẽ chiến thắng.

“Một ‘học sinh’ của Cánh bướm đã đáng sợ như vậy, vậy thì Cánh bướm thực sự sẽ độc ác và điên cuồng đến cỡ nào?”

Nắm chặt hai tay, Hàn Phi biết Cánh bướm vô cùng đáng sợ, nhưng hắn buộc phải đối mặt với nó, hai bên đã là quan hệ không chết không nghỉ rồi.

“Cánh bướm có thể đưa Mã Mãn Giang vào thế giới tầng sâu, nó nhất định biết rất nhiều điều, thậm chí có thể chính là ‘thứ’ thoát ra từ thế giới tầng sâu.”

Khi Hàn Phi đang nghĩ ngợi, Kim Sinh lại nghĩ tới một chuyện khác: “Nếu có hứng thú với con bướm xanh trên người Mã Mãn Giang, sau này có cơ hội thầy có thể tới tòa nhà chết chóc xem xem.”

“Tòa nhà chết chóc?” Những mảnh ký ức của người quản lý tiền nhiệm đang ở tòa nhà chết chóc, bây giờ Cánh bướm cũng có liên quan đến tòa nhà này, hắn càng ngày càng tò mò về nơi đó.

“Tất cả những kẻ ngoại lai bị Cánh bướm thao túng đều đến từ tòa nhà chết chóc, bao gồm cả Mã Mãn Giang trong đó.” Lời nói của Kim Sinh mơ hồ khiến Hàn Phi hiểu được điều gì đó, những mẩu thông tin rải rác này đang được xâu chuỗi lại với nhau thành một dòng hoàn chỉnh: “Trong trường học chắc vẫn còn lưu lại một vài kẻ ngoại lai, thầy có thể bắt lấy bọn chúng rồi tra hỏi.”

Những chữ viết và kí tự trên cơ thể chảy như máu trên bề mặt da của Kim Sinh, khuôn mặt tê liệt của nó từ từ trở nên méo mó.

Bộ óc của Kim Sinh tượng trưng cho ký ức, cơ thể nó hoàn toàn là nguyền rủa và máu tạo thành, lúc này những chữ viết trên người nó đang lan dần về phía má và đầu, khí tức tỏa ra từ cơ thể nó càng ngày càng đáng sợ.

“Hiện tại em vẫn chưa có cách nào để duy trì sự tỉnh táo, khi nguyền rủa đi khắp cơ thể em sẽ bị mất kiểm soát, ngôi trường này tuy là tồn tại vì em, nhưng em không phải là một người quản lý đạt yêu cầu.” Kim Sinh nắm chặt cánh tủ, những chữ viết và kí tự màu đen trên cơ thể nó bị trộn lẫn với máu và bắn tung tóe trên bức vách bên trong của chiếc tủ.

Chiếc tủ nhìn như bình thường cũng viết đầy chữ, chữ nào cũng đầy oán niệm và nguyền rủa.

“Nếu em gặp phải chuyện gì không giải quyết được có thể tìm đến thầy. Mỗi đêm lúc 0 giờ thầy đều ép mình tỉnh táo lại.”

Những chữ viết bắt đầu cũng hiện lên trong mắt Kim Sinh, cơ thể gầy gò của nó không ngừng run rẩy, có thể thấy rằng sự tỉnh táo của nó đã chống đỡ đến cực hạn.

Khoảnh khắc cuối cùng khi cánh cửa tủ đóng lại, nó lặng lẽ nhìn khuôn mặt của Hàn Phi, như muốn nhẹ nhàng nói lời cảm ơn.

Cánh cửa phòng y tế lại bị đóng lại, Hàn Phi nhớ rõ từng lời Kim Sinh đã nói, hắn chuẩn bị phân loại những thứ này giao cho cảnh sát, đúng sai thị phi, sẽ để cảnh sát phân xử.

Căn phòng trở nên yên tĩnh trong chốc lát, sau khi giải quyết xong chuyện của Kim Sinh, Hàn Phi nhìn Hoàng Doanh, người vẫn đang kinh ngạc và sợ hãi cực độ.

Lúc này Hoàng Doanh đang trong trạng thái mê man đến ngất xỉu, trên mặt không còn chút máu, môi cũng đã thâm đen.

“Anh Hoàng, anh không sao chứ?”

Chương 194: Tôi không thể chết một cách vô ích nhiều lần như vậy

Vốn dĩ vui vẻ chơi trò chơi hệ chữa trị, ở trong phòng một cách thư thái thoải mái, cùng với NPC hộ sĩ đến nhà chơi, cùng nhau trang hoàng nhà cửa, nói về những điều tốt đẹp trong cuộc sống.

Nhưng ngay sau đó, bản thân xuất hiện trên một sân chơi u ám, người bạn quen thuộc bị gãy rời hai chân, toàn thân đầy máu, một cánh tay bị chặt đứt, gần như không thành hình người.

Vẫn còn chưa phản ứng lại, một cái đầu người bọc trong một lớp vảy máu dày đã bị ném tới!

Từ thiên đường rơi xuống địa ngục, đối với Hoàng Doanh mà nói chỉ là một cái chớp mắt.

Những con quái vật chỉ xuất hiện trong sâu thẳm của cơn ác mộng cứ thế tràn đến như vậy, không phải một con, hai con, cũng không phải ba con bốn con, mà là cả đàn cả lũ!

Nói thẳng ra, Hoàng Doanh cũng không biết mình chạy ra như thế nào, lúc đó đầu óc trống rỗng, không có suy nghĩ hay ra quyết định, trong lòng chỉ còn lại một chữ — Chạy!

Cũng may mắn vị trí anh xuất hiện gần cổng trước hơn, nếu đi cổng sau thì cũng không kịp lấy chìa khóa mở cửa.

Nhìn từ góc độ này, cũng không biết rốt cuộc là may mắn hay xui xẻo.

Khi Kim Sinh đang nói chuyện với Hàn Phi, Hoàng Doanh vẫn đang hoàn toàn hỗn loạn, dường như anh ấy đã chạy từ cơn ác mộng này sang cơn ác mộng khác, nhìn căn phòng đẫm máu, thậm chí còn không dám di chuyển.

“Anh Hoàng! Anh không sao chứ?”

Trên mặt nở nụ cười thân thiện, Hàn Phi bước tới gần Hoàng Doanh: “Em biết những chuyện này xảy ra đêm nay đối

với anh có chút đột ngột, nhưng trong sự đột nhiên này cũng bao hàm sự tất nhiên."

Lần này nếu không có Hoàng Doanh, Hàn Phi sẽ bị mắc kẹt chết trong nhiệm vụ người quản lý, hắn vẫn rất biết ơn sự giúp đỡ của Hoàng Doanh.

"Anh hiện vẫn đang ở trong tình trạng khá hỗn loạn, theo như thông thường, em nên cho anh chút thời gian, để anh từ từ hồi phục, nhưng em không có nhiều thời gian nữa rồi." Học viện tư thục Ích Dân vẫn còn có kẻ ngoại lai chưa rõ, Hàn Phi cần phải bắt được đám kẻ ngoại lai đó hỏi ra thông tin liên quan đến tòa nhà chết chóc: "Vụ án chặt thây ghép xác, vụ án giấu thi thể trong tủ lạnh, vụ án câu chuyện kỳ lạ trong Học viện tư thục Ích Dân, hung thủ đằng sau ba vụ án giết người liên hoàn đã nhìn thấy anh, chúng ta phải sớm lên kế hoạch chuẩn bị."

Ánh mắt đờ đẫn của Hoàng Doanh không dễ gì mới khôi phục được một chút, Hàn Phi từ từ thở phào nhẹ nhõm: "Chúng ta vừa đi vừa nói, trước tiên rời khỏi phòng này đã."

Hắn đỡ Hoàng Doanh dậy, có lẽ bởi vì nhiệt độ trong lòng bàn tay của người sống mang đến cho Hoàng Doanh một cảm giác ấm áp, sắc mặt anh cuối cùng cũng bớt đáng sợ hơn.

"Anh có gì muốn hỏi em không?" Trong tình huống này, Hàn Phi không biết phải trả lời như thế nào, thẳng thắn để Hoàng Doanh hỏi, còn mình chỉ có trách nhiệm trả lời là được.

"Anh …" Bị triệu đến thế giới này, đây là lần đầu tiên Hoàng Doanh chuẩn bị mở miệng.

Người bình thường sẽ không chịu được kích thích như vậy, Hoàng Doanh có thể chịu đựng được, chuyện này cũng liên quan đến những trải nghiệm trước đây của anh ấy.

Chỉ là so với lần trước, lần này có vẻ kích thích hơn.

Trong đầu có rất nhiều câu hỏi, nhưng vừa mở miệng, Hoàng Doanh cũng không biết phải hỏi từ đâu, nắm lấy cánh tay trái của Hàn Phi vừa muốn mở miệng, lúc này, cửa phòng y tế đột nhiên mở ra, lão Lý trung thành và tận tâm vội vàng xông vào phòng.

“Cậu không sao chứ!”

Mùi hôi thối của thi thể có thể làm người ta ngất xỉu xộc vào khoang mũi, lão Lý giống như một tổ quỷ đang di chuyển đến gần Hàn Phi và Hoàng Doanh.

Vẻ mặt lo lắng, lão Lý cũng không để ý nhiều như vậy, trực tiếp nắm lấy vai Hàn Phi, nhìn Hàn Phi và Hoàng Doanh yếu ớt quan tâm.

Chỉ một ánh mắt quan tâm thôi cũng đã khiến Hoàng Doanh sợ hãi không thể chịu đựng được.

Nhìn từ góc độ của lão Lý, ông chỉ muốn chào hỏi Hoàng Doanh, nhưng hình ảnh Hoàng Doanh nhìn thấy lại là khuôn mặt quỷ đầy ác ý hôi thối gần như muốn dán lên đỉnh đầu mình!

Phù phù!

Ngã ngồi trên mặt đất, thân dưới Hoàng Doanh bị thấm đẫm máu, có thể cảm thấy mát nhẹ.

“Trong trường còn có kẻ ngoại lai khác, chúng ta không thể sơ suất, hiện tại phải đi bắt lấy bọn chúng!”

Hàn Phi muốn dùng sức mạnh của lão Lý quét sạch những kẻ ngoại lai còn lại, vẻ mặt bình tĩnh giao tiếp với lão Lý rất trôi chảy, như thể không biết có một đám quỷ đang bám trên người ông ấy.

Nhìn thấy cảnh này, Hoàng Doanh càng thêm hoảng sợ: “Chẳng lẽ chỉ có tôi có thể nhìn thấy quỷ?”

Cũng không trách anh ấy có suy nghĩ như vậy, chủ yếu là bởi vì Hàn Phi diễn xuất quá tốt, mỗi một động tác diễn xuất đều đạt đến bậc thầy.

“Được!” Lão Lý quay đi, người phụ nữ đỏ tươi cao gần hai mét phía sau lão Lý nhón gót một cái nhìn qua Hàn Phi, sau đó nhìn chằm chằm Hoàng Doanh.

“Anh à, sau lưng ông ấy có một con quỷ đó!” Hoàng Doanh nắm lấy quần áo Hàn Phi, ngón tay trở nên trắng bệch,

nếu có thể thoát khỏi ác mộng, thì đừng nói đến việc gọi Hàn Phi là anh, kể cả gọi là tổ tông cũng không vấn đề gì.

Sau khi lão Lý bước ra khỏi phòng, Hàn Phi với vẻ mặt tự nhiên đỡ Hoàng Doanh đứng dậy.

"Em không thấy ông ấy, cơ thể của ông ấy à? Trên cơ thể ông ấy đều là quỷ đó! Ít nhất phải có đến mười khuôn mặt quỷ! Em không thấy sao?" Ngữ khí Hoàng Doanh thở dốc vô cùng kích động.

"Có nhìn thấy." Hàn Phi có chút bất lực: "Nhưng có thể nhìn thấy, với việc vạch trần nói ra, là hai chuyện khác nhau."

"Tại sao vậy?"

"Có thể đây là EQ."

Hàn Phi đang muốn an ủi Hoàng Doanh vài câu, có một tiếng động lớn từ tầng dưới của tòa nhà dạy học, hắn nhìn ra bên ngoài dọc theo cửa sổ ban công, bốn người con trai của Mã Mãn Giang đã hợp nhất thành một con quái vật, đang chiến đấu với Trương Quan Hành.

Bản thân Trương Quan Hành thực lực không mạnh bằng đối thủ, nhưng Trương Quan Hành lúc này như muốn phát điên, không quan tâm đến việc bị thương, dù có chết cũng cắn đối thủ bằng được.

"Quan Hành đã nhìn thấy gì vậy nhỉ?" Hàn Phi cảm thấy có gì đó không ổn, cẩn thận quan sát.

Bốn người con trai của Mã Mãn Giang dính liền với nhau, da bị bao phủ bởi vết máu thật dày, trên cổ có bốn cái đầu, điều quan trọng nhất là ở giữa bốn cái đầu có một khuôn mặt yếu ớt.

Khi Hàn Phi nhìn thấy khuôn mặt đó, máu trong toàn thân hắn cũng lập tức sôi lên!

"Mã! Mãn! Giang!"

Khi hắn tỉnh dậy sau nhiệm vụ người quản lý, Mã Mãn Giang ở thế giới tầng sâu đã biến thành một vũng đẫm máu,

Kim Sinh nói rằng Cánh bướm đã vắt hết sức mạnh trong cơ thể của Mã Mãn Giang để mình trốn thoát.

Lúc đó Hàn Phi khá tiếc nuối, tự mình đánh mất cơ hội giết Mã Mãn Giang.

Hắn vẫn luôn nói chuyện với Kim Sinh, cũng không để ý đến việc những cái xác đang dần tan biến trên mặt đất, cho đến bây giờ sau khi nhìn thấy khuôn mặt của Mã Mãn Giang được bốn đứa trẻ bảo vệ, hắn mới hiểu toàn bộ mọi thứ.

Sau khi những lệ quỷ thông thường bị rút hết oán niệm và âm khí, cơ thể chúng căn bản không thể từ từ biến mất, mà là trực tiếp hồn phi phách tán biến thành tro bụi!

Thi thể của Mã Mãn Giang nhìn thì có vẻ như đang dần dần tiêu tán, còn đầy máu trên đất, thực tế mọi thứ gã làm chỉ để lừa Kim Sinh.

Con bướm xanh đã rút hết sức mạnh của gã, hiện tại gã căn bản không phải là đối thủ của Kim Sinh, vì để Kim Sinh không phát hiện ra, gã mới nghĩ ra chiêu ve sầu lột xác này.

Từ bỏ cơ thể được hình thành từ oán niệm và âm khí, để làm mồi nhử thu hút sự chú ý của Kim Sinh, ý thức cuối cùng còn tồn tại thì lại trốn vào trong cơ thể của con trai, nhân cơ hội này trốn thoát.

Con súc sinh xảo quyệt này đã thành công đánh lừa Kim Sinh, người đang trên bờ vực mất kiểm soát, nhưng có thể thực sự do gã đã làm quá nhiều điều ác, sau khi trốn thoát thành công khỏi tòa dạy học, gã lại gặp phải những người đã từng bị gã làm hại.

Trong quá trình làm nhiệm vụ người quản lý, Hàn Phi đã chết mười mấy lần, nỗi đau thấu xương cùng ký ức quay lại, toàn bộ tràn ngập trong tim.

Nỗi đau như vậy Hàn Phi sao có thể quên được, hai mắt hắn đỏ hoe, từ ô vật phẩm lấy ra người giấy màu máu.

“Anh Hoàng! Anh ở đây chờ em một lát.”

Chương 195: Có thù báo thù, có oán báo oán

Hoàng Doanh nhận thấy sát khí toát ra từ Hàn Phi, trong lòng có chút sợ hãi hắn, nhưng ở đây một mình còn sợ hơn.

"Đừng mà, em dẫn anh theo đi!" Khi Hoàng Doanh mở miệng, Hàn Phi đã xông xuống tầng, tốc độ đó lại làm anh ta chấn động lần nữa: "Chờ anh với!"

Theo sau Hàn Phi, Hoàng Doanh loạng choạng đi xuống tầng, còn chưa chạy ra khỏi hành lang thì lại sững sờ lần nữa.

Trong không gian trống trải trước tòa nhà dạy học, cơ thể của đứa trẻ với bốn đầu đang không ngừng lớn lên, trên bề mặt da xuất hiện những vết máu đen dày đặc, toàn bộ khắp học viện đều nghe thấy những lời chửi rủa ác độc của nó.

Bước chân đang đi về trước bất giác dừng lại, Hoàng Doanh thu mình trong góc, cơ thể bất giác run lên.

Có một mùi máu tanh nồng nặc trong học viện bao trùm trong bóng tối, dường như có những thứ bẩn thỉu được giấu ở khắp mọi nơi, không có nơi nào xung quanh là an toàn.

Anh ta muốn gọi Hàn Phi, nhưng lại không dám phát ra tiếng, bởi vì sợ thu hút những thứ khác, anh ta dường như bị bỏ rơi chỉ có thể chịu đựng sợ hãi đi tìm bóng dáng Hàn Phi.

"Bùm!"

Cửa sổ của lớp học cách Hoàng Doanh không xa bật tung, một con trăn đen như mực nhắm ngay cơ hội lướt qua Hoàng Doanh, thân hình to lớn mang theo lãnh ý.

"Đây đều là những quái vật gì vậy!"

Trước khi tâm trạng của Hoàng Doanh bình tĩnh trở lại, mùi tử thi cay nồng lại ập đến, lão Lý bảo vệ bước tới chỗ Hoàng Doanh: "Cậu có nhìn thấy thầy Hàn không?"

Vừa đi về phía trước, những khuôn mặt quỷ bám trên người lão Lý bảo vệ liều mạng lao vào con trai của Mã Mãn Giang.

Bọn chúng đã từng sợ Mã Mãn Giang nên phải bám lấy lão Lý, lúc này là lúc Mã Mãn Giang suy yếu nhất, bọn chúng đã chờ đợi cơ hội này rất lâu rồi.

Trước đây sợ hãi bao nhiêu, bây giờ chúng điên cuồng và độc ác bấy nhiêu, chúng muốn trả lại sự tuyệt vọng mà Mã Mãn Giang đã mang đến cho chúng gấp mười lần, một trăm lần!

Những khuôn mặt quỷ đó hoàn toàn biến dạng, sự thù hận trong mắt chúng gần như cô đọng lại thành chất, Hoàng Doanh chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt kinh khủng như vậy trong đời, anh ta hoàn toàn không thể tưởng tượng được điều gì đã xảy ra với những khuôn mặt quỷ kia.

Từng bước lui về sau, bắp chân Hoàng Doanh đang run lên, anh ta căn bản không có thời gian để hoàn hồn, những cảnh kinh dị từ cảnh này sang cảnh khác cứ như thủy triều, căn bản không có hồi kết!

Con đường thoát thân của con trai Mã Mãn Giang đã bị chặn hết, trong ngôi trường này không có việc ác gì mà gã chưa từng làm, bây giờ bị chính những người mình làm hại bao vây.

Oan có đầu nợ có chủ, không phải là không báo, mà là chưa đến lúc.

Trên người càng ngày càng có nhiều vết thương, những người bị Mã Mãn Giang làm cho bị thương luôn sợ hãi trước sức mạnh của gã, khi nhìn thấy gã suy yếu, tất cả đều xông lên cắn xé.

Bao gồm cả con chó hoang Trương Quan Hành trong đó, những nạn nhân này căn bản không màng đến sự sống chết của chính mình, cho dù đổi lấy thương tổn, bọn họ cũng phải mang đến một chút đau đớn cho Mã Mãn Giang.

Tình thế đã bất lợi cho cha con Mã Mãn Giang, gã suy yếu không còn ẩn nấp nữa, gã hét lên một tiếng.

Ngoài những người bị thương bởi Mã Mãn Giang, trong học viện vẫn còn một số kẻ ngoại lai, bọn chúng ẩn nấp trong đám học sinh, có kẻ trốn ở một nơi nào đó, trên người những kẻ ngoại lai này không ít thì nhiều đều có dấu vết của Cánh bướm, số lượng vô cùng nhiều.

Trước đây, Cánh bướm dựa vào những kẻ ngoại lai này để từng bước xâm phạm khuôn viên thuộc về Kim Sinh, hiện tại Cánh bướm đang chạy thoát thân, Mã Mãn Giang mạnh nhất chỉ còn lưu lại một tàn hồn, những kẻ ngoại lai kia cũng bắt đầu mất kiểm soát.

Bọn chúng đều độc ác điên cuồng, lại bị Cánh bướm khơi dậy ác ý sâu thẳm nhất trong nội tâm, bọn chúng thậm chí không còn có thể được gọi là con người nữa, chỉ là những con quái vật có ngoại hình giống hệt con người.

Dưới tiếng hét của Mã Mãn Giang, tất cả những kẻ ngoại lai đang lẩn trốn đều bước ra khỏi các góc, nhìn chằm chằm vào tất cả sinh vật xung quanh một cách ác ý.

"Cuối cùng là có bao nhiêu thứ vẫn còn được giấu trong học viện này?"

Hoàng Doanh vốn hai chân mềm nhũn đã bị những kẻ ngoại lai nhìn đến, những kẻ tâm lý biến thái đó thích nhất là hành hạ giết hại kẻ yếu, con mồi càng sợ hãi bao nhiêu thì chúng càng thoả mãn bấy nhiêu.

Vết sẹo hình con bướm trên da rỉ máu, hai kẻ ngoại lai đang trốn trong nhà ăn lao về phía Hoàng Doanh với con dao làm bếp.

Vừa mới khôi phục được một chút khí lực, lúc này Hoàng Doanh lại bắt đầu liều mạng chạy trốn, trong học viện này không có nơi nào an toàn, khắp nơi đều có những kẻ điên và lệ quỷ!

Những kẻ ngoại lai đã giúp con trai Mã Mãn Giang chia sẻ áp lực, con quái vật nhỏ có bốn đầu giẫm mạnh vào chân Trương Quan Hành, cắn vào cổ và bụng của nó, đá nó sang một bên.

Cảnh tượng này rất giống với những gì đã xảy ra trong ký ức của Kim Sinh, Trương Quan Hành đang hấp hối trông giống như một con chó hoang bị thương nặng và bị ném trên mặt đất.

Nhìn thấy con trai của Mã Mãn Giang càng ngày càng xa tòa nhà dạy học, một tiếng tích tắc kỳ lạ đột nhiên vang lên từ ký túc xá bên cạnh.

Tiếng bước chân nặng nề vang lên, nữ giáo viên quản nhiệm to khỏe cường tráng đang kéo theo những cái túi thi thể màu đỏ thẫm ra khỏi ký túc xá, nhìn con trai Mã Mãn Giang rồi ngốc nghếch nở nụ cười, nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ oán hận.

Bà ta biết tất cả những việc mà đám súc sinh này làm trong khu ký túc xá, nhưng không dám nói ra một lần, còn bây giờ thì khác.

Cởi túi đựng thi thể, những cô bé tàn khuyết thân thể của phòng 401 như vừa chui ra khỏi mộ, lê thân hình bị cắt xẻo lao về phía con trai Mã Mãn Giang với khuôn mặt méo mó.

Những cô bé này chỉ còn lại tàn hồn và oán hận vô bờ bến, không thể thoát khỏi sự tra tấn sau khi chết, nhưng bây giờ Hàn Phi đã cho cơ hội để trả thù.

Phía sau những cô bé ở phòng ký túc xá 401, một vệt nước lặng lẽ trải khắp bậc thềm, bóng đen và dòng nước hòa vào nhau, từ từ tạo thành một cô bé với khuôn mặt biến dạng.

Thư Mộng Đình!

Phía sau vệt nước kéo theo vài linh hồn đang khóc than, cô bé nhìn Mã Mãn Giang với ánh mắt đầy sát khí, cái chết của cô dường như có liên quan đến gã.

Trước khi làm nhiệm vụ quản lý, Hàn Phi đã hoàn thành bốn câu chuyện kỳ lạ của học viện, lúc này tất cả lệ quỷ trong bốn câu chuyện kỳ lạ đều xuất hiện, mục tiêu của bọn họ đều là Mã Mãn Giang!

Những kẻ ngoại lai giấu mặt đã giúp cha con Mã Mãn Giang mở đường, nhưng liên tục có những oán niệm mới xuất

hiện từ nơi ẩn náu trong trường Học viện tư thục Ích Dân.

Lúc còn sống, Mã Mãn Giang đã lừa dối mọi người, sau khi chết gã lại bị toàn bộ quỷ của cả học viện bắt giữ.

Con trai Mã Mãn Giang muốn chạy trốn, nhưng thương tổn càng ngày càng nhiều, lúc này gã rất giống Hàn Phi trong nhiệm vụ quản lý, giãy dụa trong sự tuyệt vọng, chỉ là ở ngoại vi của sự tuyệt vọng là sự tuyệt vọng sâu sắc hơn.

Mưa máu chảy đầm đìa, con trai Mã Mãn Giang chẳng mấy chốc chỉ còn lại một trong bốn cái đầu, ba cái đầu hung ác kia đã bị cô bé phòng 401 làm cho thành tro tàn.

Khi nó cố gắng né đòn tấn công của Thư Mộng Đình và Trương Quan Hành, nữ quỷ luôn bám theo lão Lý cũng lặng lẽ xuất hiện sau lưng nó, vết máu trên người cô ta bắt đầu rơi ra, trên cổ mơ hồ có thể nhìn thấy một sợi dây chuyền dính máu.

Cô ta không làm tổn thương con trai của Mã Mãn Giang, nhưng đưa bàn tay bầm tím của mình ra trước mặt gã.

Vốn dĩ mặt của Mã Mãn Giang được bốn cái đầu canh giữ, bây giờ đã bị chặt mất ba cái, không còn gì để bảo vệ nữa.

Mã Mãn Giang người bị Cánh bướm lấy hết sức mạnh, chỉ còn lại một đạo tàn hồn, bắt đầu tuyệt vọng cầu xin lòng thương xót, gã liên tục nói điều gì đó với người phụ nữ.

Ngay khi gã tập trung toàn bộ sự chú ý vào người phụ nữ, một người giấy màu máu thấp bé đã bước tới chỗ con trai gã từ lúc nào.

Nở nụ cười yêu nghiệt, hai bàn tay nhỏ bé của nó nắm lấy vết thương trên chân con trai Mã Mãn Giang.

Máu thấm khắp cơ thể, người giấy mỉm cười biến thành những mảnh giấy trắng, chui vào thân thể con trai của Mã Mãn Giang.

Đau đớn khôn tả ập đến, đứa trẻ đang chạy thoát thân khuỵu xuống, nó phát hiện ra rằng cơ thể vốn đã bị thương nặng của nó đang dần mất kiểm soát!

Hốt hoảng nhìn xung quanh, nó thấy ánh mắt lạnh lùng của Hàn Phi ở góc khuất nhất.

Trong lòng càng thêm sợ hãi, nó không bao giờ nghĩ được một người sống lại có thể lộ ra ánh mắt kinh hãi như vậy.

Chương 196: Tôi muốn về nhà

Cơ thể mất kiểm soát của Mã Bác đổ gục xuống đất, vết thương trên người nó không còn chảy máu, mà liên tục rỉ ra vụn giấy.

Nó đã không biết phải làm thế nào nữa rồi, nó cố hết sức quay đầu lại để nhìn thấy cha nó.

Nhưng khi nó quay cổ lại, nó cảm thấy lồng ngực truyền đến một tia lãnh ý, gió lạnh thổi ào ào vào lồng ngực.

Âm khí và oán niệm ngưng tụ thành trái tim đã bị Mã Mãn Giang một hơi ăn hết, nó tận mắt nhìn thấy cha nó cắn trái tim của mình, sau đó quả nhiên cơ thể của nó đã bị vứt bỏ.

"A a…"

Cổ họng không còn phát ra tiếng kêu, sức lực cuối cùng bị tước đoạt, Mã Bác đã không còn chống lại nổi sự tấn công của người giấy.

Nó vừa mở miệng, vụn giấy đã trào ra.

Khi nó bị chìm ngập trong vụn giấy, trong ánh mắt nó hình như vẫn còn không thể tưởng tượng nổi.

Trái tim được hình thành từ âm khí và ác ý của Mã Bác bị Mã Mãn Giang cắn mất, nhờ đó Mã Mãn Giang đã khôi phục được một tia khí lực, nhưng hiện tại gã chỉ là một tàn hồn bị trọng thương, chỉ dựa vào sức lực của bản thân căn bản không thể chạy thoát.

Gã muốn nương nhờ vào cơ thể những kẻ ngoại lai khác, nhưng những kẻ kia vừa rồi cũng nhìn thấy gã ăn mất trái tim của chính con trai mình.

Bây giờ đến những kẻ ngoại lai biến thái độc địa cũng bắt đầu đề phòng Mã Mãn Giang, gã hoảng loạn chạy trốn, cuối cùng chạy đến chỗ Hoàng Doanh.

Hoàng Doanh dường như là người yếu nhất trong số tất cả, gã muốn chiếm linh hồn của anh ta, để có thể bắt anh ta làm con tin.

Bị hai kẻ ngoại lai điên rồ mất trí đuổi theo, Hoàng Doanh đã chạy đến sắp hết hơi, lúc này lại bị Mã Mãn Giang toàn mặt đầy máu lao về phía mình.

Phúc bất trùng lai họa vô đơn chí, Hoàng Doanh suýt chút nữa đã đâm thẳng vào đầu Mã Mãn Giang.

Khuôn mặt đáng sợ gớm ghiếc đó, anh ta sẽ không bao giờ quên trong đời, anh ta muốn cử động cơ thể nhưng đôi chân lại không tuân theo.

Trong mắt Mã Mãn Giang ẩn chứa tia ác ý sâu nhất của thế giới trần tục, miệng còn sót lại trái tim màu đen của con trai, hai má nổi lên những vết máu vỡ vụn, lúc này gã há to miệng muốn một hơi nuốt chửng tàn hồn của Hoàng Doanh.

Mùi xác chết và máu thoát ra từ cái miệng đó, Hoàng Doanh trơ mắt nhìn cái miệng lao đến trước mặt mình!

“Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn!”

Một cú đấm nặng nề giáng xuống khuôn mặt méo mó của Mã Mãn Giang, nắm đấm tức giận của hắn gần như xuyên qua má gã.

“Trốn phía sau!” Hàn Phi đẩy Hoàng Doanh ra, hai mắt đỏ ngầu trừng lớn, sau lưng hắn lờ mờ xuất hiện một cái đầu quỷ hung dữ.

Quỷ văn đã được kích hoạt, Hàn Phi không chút do dự lao về phía Mã Mãn Giang, nơi chỉ còn sót lại một tàn hồn.

Sau khi bị đối thủ ép chết hơn chục lần, lúc đầu hắn tuyệt vọng bao nhiêu thì giờ đây đối với Mã Mãn Giang lại căm hận bấy nhiêu.

Hàn Phi nắm lấy cánh tay trái của tàn hồn Mã Mãn Giang, càng ngày càng có nhiều oán niệm cũng vây quanh lại, hết lớp này đến lớp khác, tất cả những người bị gã làm tổn thương đều đứng trước mặt gã.

Sơ Hạ, Trương Quan Hành, giáo viên chủ nhiệm của Kim Sinh, giáo viên quản nhiệm giả ngây giả dại, còn có những oán niệm khác ẩn náu trong học viện.

Tiếng la hét vang dội cả học viện, oán niệm muốn nhổ cái gai trong tim ra, trả lại mối hận thù đã làm nhói đau bản thân.

Trong học viện tư thục u ám, trăm quỷ cuồng loạn, tiếng gào thét không dứt.

Hàn Phi cũng luôn trông chừng kĩ Mã Mãn Giang, hắn muốn ngăn chặn Mã Mãn Giang hồn phi phách tán, thậm chí khi đối phương sắp không chống trụ nổi, hắn đã để con thú nhỏ của Từ Cầm truyền cho một chút âm khí.

Hàn Phi biết Mã Mãn Giang đã làm những chuyện gì, đối với gã không có chút cảm thông nào, nhưng cảnh tượng trước mắt suýt chút nữa đã khiến Hoàng Doanh sợ chết khiếp.

Sau khi oán niệm tan biến, Mã Mãn Giang chỉ còn lại một cái đầu, gã giống như Kim Sinh trong nhiệm vụ người quản lý vậy.

“Tao nhớ mày từng nói sẽ không để cho tao dễ dàng chết đi, hiện tại câu nói này tao tặng cho mày.”

Hàn Phi nắm lấy Mã Mãn Giang đi đến phòng y tế tầng hai, hắn biết Kim Sinh đã ở trạng thái mất kiểm soát, nhưng hắn vẫn nóng lòng để cho Kim Sinh thấy tất cả những chuyện này.

Đưa tay ra mở cửa tủ, Kim Sinh không ở trong tủ, chỉ có điều bức vách bên trong tủ đầy những dòng chữ ghê rợn và đau đớn, dường như ghi lại một câu chuyện tuyệt vọng.

“Kim Sinh, thầy mang Mã Mãn Giang đến đây.”

Mã Mãn Giang yếu ớt vùng vẫy khó khăn, gã cực kỳ muốn thoát ra, gã cũng biết chính xác nếu rơi vào tay Kim sinh thì nó sẽ như thế nào.

Sau khi Hàn Phi nói xong câu đó, chữ trong tủ như đổ máu và nước mắt, tất cả đều biến thành ký hiệu đỏ thẫm, sau đó một lực hút kinh khủng hút lấy đầu Mã Mãn Giang vào trong tủ.

Những câu chuyện tuyệt vọng do Kim Sinh viết ra đã cuốn lấy đầu Mã Mãn Giang, máu và nước mắt được khắc trên mặt gã, những ký hiệu màu đen thâm nhập vào đầu óc gã.

Mã Mãn Giang gào thét thảm thiết hơn trước, gã muốn vùng vẫy thoát ra, nhưng dù có gào thét cầu xin như thế nào thì cuối cùng cũng không thể thay đổi được gì.

Cánh cửa phòng y tế dùng để bảo quản thuốc từ từ đóng lại, trong đầu Hàn Phi nhận được lời nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Độ thân thiện của Kim Sinh: +20!"

"Bùm!"

Cánh cửa tủ bị đóng kín hoàn toàn, tiếng hét của Mã Mãn Giang cũng biến mất ngay lập tức.

Thật ra Hàn Phi vẫn muốn hỏi Mã Mãn Giang một chuyện, nhưng không sao cả, Kim Sinh chắc chắn sẽ không để gã hồn phi phách tán dễ dàng như vậy, sau này vẫn còn có rất nhiều cơ hội.

Để đối phó với một tên tội phạm nham hiểm và xảo quyệt như Mã Mãn Giang, chỉ có để gã thực sự cảm thấy đau đớn, gã mới có khả năng nói ra sự thật.

Nhìn vào chiếc tủ đó, Hàn Phi vốn muốn nghỉ ngơi một chút, nhưng hắn đột nhiên nhớ đến Hoàng Doanh vẫn đang ở dưới tầng.

"Sao mình có thể gạt công thần lớn nhất sang một bên như vậy, đây không phải là cách hiếu khách trong thế giới tầng sâu."

Hàn Phi vội vàng chạy ra khỏi phòng, vừa bước vào hành lang thì nhìn thấy một màn vô cùng "ấm áp".

Lão Lý toàn thân đầy quỷ, giống như là một tổ quỷ đang di chuyển đang ngồi cạnh Hoàng Doanh trên cầu thang.

Ông vỗ nhẹ vào vai, dường như để an ủi Hoàng Doanh đang suy sụp hoàn toàn.

“Đến độ tuổi này của cậu, thực sự đến suy sụp cũng muốn cẩn thận, không thể để gia đình nhìn thấy mặt yếu đuối của mình, vì vậy sẽ trốn vào một góc không ai quan tâm đến, rồi sẽ lấy lại bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra. Tôi đã từng trải qua chuyện này nên đều hiểu cả, cậu không cần trốn, cũng đừng xấu hổ.”

Khuôn mặt quỷ trên người lão Lý đã quấn lấy cổ Hoàng Doanh, từng cái vặn vẹo trên cánh tay xuất hiện hai tròng mắt với tơ máu đỏ ngầu, chúng tò mò chạm vào Hoàng Doanh.

“Mọi thứ rồi sẽ qua, cậu cứ khóc thật to đi, chúng ta hãy trút bỏ hết áp lực.”

“Anh Hoàng! Lão Lý!” Hàn Phi vội vàng chạy tới, lịch sự nâng Hoàng Doanh dậy rồi nhéo người của anh ta: “Anh Hoàng? Anh hãy tỉnh lại đi!”

Xua tay ra, Hoàng Doanh nói không nên lời, anh ta gần như muốn khóc: “Rút lui, rút lui, không thể rút lui khỏi trò chơi, tôi đang ở đâu…”

“Anh Hoàng, lần này em rất muốn cảm ơn anh, em có thể giúp anh giải đáp tất cả những nghi ngờ của anh.”

“Tôi không có nghi ngờ gì cả, tôi muốn về nhà.” Hoàng Doanh nắm tay Hàn Phi thậm chí không thể đứng vững, khi nhìn thấy lão Lý lại đi về phía mình, anh ta thực sự bật khóc: “Tôi muốn về nhà, cầu xin cậu đó, nếu là anh em thì hãy để tôi về nhà đi.”

Thấy Hoàng Doanh khóc, từ trong túi lão Lý lấy ra một chiếc khăn dính đầy máu và tóc, con người ông ấy thật tốt, nhưng Hoàng Doanh thực sự không chịu đựng nổi.

“Được rồi, vậy thì sau khi offline em sẽ đi tìm anh, em sẽ nói rõ với anh.” Hàn Phi giúp Hoàng Doanh đi về phía toilet trong toà nhà dạy học, sau khi tránh đi tất cả mọi người, hắn sử dụng thiên phú Hồi hồn: “Anh Hoàng, anh không được tiết lộ những chuyện ở đây, mặt khác nhất định phải chú ý an toàn nhé.”

Chương 197: Video của Hoàng Doanh

Bảng điều khiển hệ thống dính đầy máu, từ từ mở ra hai bên như quỷ môn, Hoàng Doanh quay lưng về phía Hàn Phi còn chưa hiểu chuyện gì thì đã bị đưa vào quỷ môn.

Việc sử dụng thiên phú hồi hồn làm Hàn Phi tiêu hao rất nhiều, gần như vắt kiệt sức lực toàn thân của hắn.

Sau khi tiễn Hoàng Doanh đi, Hàn Phi cũng chuẩn bị offline.

Hắn biết rằng trong Học viện tư thục Ích Dân vẫn còn một vài câu chuyện kỳ lạ chưa hoàn thành, nhiệm vụ ẩn rank F mới chỉ hoàn thành bốn phần bảy, nhưng nhiệm vụ cấp bách nhất lúc này là phải tìm ra Hoàng Doanh, nói chuyện tử tế với anh ấy.

Từ nhà vệ sinh bước ra, Hàn Phi thấy lão Lý vẫn chưa đi xa, nhân viên bảo vệ trực đêm vẫn lo lắng cho Hoàng Doanh.

"Xem bạn của cậu như vậy, hình như là chịu phải kích động rất lớn, cậu phải chịu khó an ủi cậu ấy nhiều hơn đấy."

"Dạ được." Hàn Phi vẫy tay với lão Lý: "Cháu đi xem anh ấy thế nào, ngày mai gặp lại."

Đi về phía hành lang, ở trong góc Hàn Phi mở giao diện thuộc tính, khi quyết định thoát khỏi trò chơi, hắn vẫn có thể nghe thấy giọng nói của lão Lý.

"Những người đã từng khóc vào ban đêm, mới không dễ dàng bị những khó khăn ban ngày quật đổ, có cơ hội tôi muốn nói chuyện với cậu ta nhiều hơn, khai sáng cho cậu ấy."

Máu đông lại, ý thức của Hàn Phi thoát khỏi thế giới tầng sâu.

Cởi mũ bảo hiểm chơi game, cả người Hàn Phi đau nhức, hiện tại đang rất mệt mỏi.

Hắn đã chết hàng chục lần trong nhiệm vụ quản lý, và mọi cái chết đều rất thực, như thể nó đã thực sự xảy ra.

Tất cả những cảnh chết chóc đan xen trong tâm trí của Hàn Phi, nếu đổi là người khác, e rằng đã sớm không chịu đựng được, suy sụp tinh thần rồi.

Mặc áo khoác vào, Hàn Phi chịu đựng cơn đau nhức trên người, cất cây gậy baton và thiết bị kích điện phòng thân vào túi, sau đó đi về phía cửa phòng.

Hiện tại hắn rất mệt và kiệt sức, nhưng hắn vẫn sẵn sang đi tìm Hoàng Doanh càng sớm càng tốt, đây cũng có thể coi là chịu trách nhiệm với Hoàng Doanh.

Bước ra khỏi chung cư, Hàn Phi phát hiện có một bóng người đang lắc lư trong chiếc xe tải bên cạnh đường, chắc là một tay paparazzi đang rình rập.

Hắn không quan tâm, đi thẳng đến thành phố thông minh Tân Hỗ nơi Hoàng Doanh sống.

…

"Bùm!"

Đẩy mở cửa của máy chơi game đa chức năng, mặt Hoàng Doanh trắng bệch như tờ giấy, loạng choạng trèo ra khỏi máy chơi game, hai chân anh ta dường như mất đi tri giác, đến đứng cũng không vững.

Đầu óc hỗn loạn, ngay khi nhắm mắt lại, trong đầu xuất hiện vô số hình ảnh đáng sợ.

Những cảnh đó như khắc sâu trong tâm trí, không thể xóa được.

Toàn thân không còn chút sức lực nào, anh ta thả mình trên chiếc sô pha mềm mại, thân thể khẽ run lên.

Nếu không có gì bất ngờ, cả đời này anh ta sẽ từ bỏ máy chơi game giả lập.

Nâng cánh tay lên, Hoàng Doanh gõ nhẹ ngón tay lên bàn cà phê, người quản gia thông minh trong bếp bưng một đồ uống được pha chế theo khẩu vị của Hoàng Doanh, cô ấy đặt

đồ uống xuống cạnh tay anh ta, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống ghế sofa, tiến hành mát-xa thư giãn.

Tất cả những điều này là một quy trình đã định, quản gia thông minh của Hoàng Doanh là sản phẩm mới nhất của Deep Space Technology, nó có thể đọc những cảm xúc đơn giản của con người, hiểu những thay đổi tâm lý của con người và làm những việc đáp ứng tốt nhất nhu cầu của con người.

Đồng thời sản phẩm này còn có hàng chục tính cách cài sẵn, với hệ thống tổng hợp ngôn ngữ cảm xúc độc lập và có thể nâng cấp, để nó dần có những đặc điểm tính cách trong biểu hiện cảm xúc và giao tiếp tình cảm.

Dưới sự mát xa của quản gia thông minh, cuối cùng Hoàng Doanh cũng bình tĩnh lại, anh ta tựa lên đùi của quản gia thông minh, uống hết đồ uống.

Sau một hồi nghỉ ngơi, Hoàng Doanh cởi áo khoác ướt đẫm mồ hôi lạnh, bước vào phòng tắm.

Nước nóng đã được đặt sẵn trong bồn tắm, anh ta từ từ nằm xuống.

Người quản gia thông minh túc trực, chăm sóc chu đáo, mở nhạc và mang nhiều thứ khác nhau theo yêu cầu của Hoàng Doanh.

Cơ thể mệt mỏi ngâm trong nước nóng, Hoàng Doanh cảm thấy âm khí trong cơ thể bị nước nóng cuốn đi, cơn buồn ngủ từ từ ập đến.

Đến lúc này, Hoàng Doanh mới thở phào nhẹ nhõm, dùng khẩu lệnh mở màn hình ảo trước bồn tắm, sau đó đưa ngón tay di chuyển đến tài khoản liên lạc có viết tên Hàn Phi.

Suy nghĩ hồi lâu, Hoàng Doanh vẫn không có dũng khí liên lạc với Hàn Phi.

Anh ta bắt đầu tự tìm kiếm các thông tin liên quan trên internet, không lâu sau, anh ta bất ngờ nhận được một tin nhắn trên tài khoản diễn đàn của mình.

Một người có ID tên là "Người nhìn thấy" đã gửi cho anh ta một liên kết và cũng đính kèm chữ - họ cũng đã gặp phải

cảnh ngộ tương tự như bạn.

Sau khi kiểm tra đường dẫn đó thực sự an toàn và không mang vi-rút, Hoàng Doanh đã nhấp vào đó và bên trong là một đoạn video.

Đoạn video quay mờ nhạt u ám, địa điểm quay được cho là ở ngã ba phố cổ và thành phố thông minh mới, trong đó một người đàn ông đang cầm điện thoại di động quay trước cửa nhà mình, dường như anh ta đang nói chuyện với một người khác.

"Đây là lần thứ hai nó xuất hiện rồi, tôi cũng không biết làm thế nào mà nó tìm được nhà tôi nữa."

Không ai trả lời, người đàn ông nhìn chằm chằm vào cửa nhà mình và tiếp tục lo lắng: "Lúc đó là khoảng ba giờ sáng, lần trước nó cũng xuất hiện trong khoảng thời gian này, chỉ là lần trước nó đã đi loanh quanh trong hành lang, dường như là bởi vì nó vẫn chưa tìm thấy nơi tôi sống."

"Bùm!"

Cửa phòng đột nhiên bị thứ gì đó đập vào, người đàn ông trong video và Hoàng Doanh ở ngoài video đều giật mình.

Sắc mặt dần dần tệ đi, người đàn ông trong video đang cầm điện thoại di động, có chút sợ hãi khi đến gần cửa.

"Hình như nó biết tôi sống ở đâu rồi."

Âm thanh từ cửa vang lên một tiếng rồi sau đó không vang lại nữa, người đàn ông nhìn màn hình giám sát bên cạnh cửa, ngoài cửa nhà của anh ta không có ai, chỉ có một quả bóng da tròn màu đỏ tươi.

"Bóng da?"

Sau khi quả bóng da màu đỏ đập vào cửa, nó lăn trở lại, từ góc của màn hình giám sát, có một đôi tay nhặt quả bóng lên.

"Nó có vẻ không giống với những gì tôi thấy ngày hôm qua, không phải chỉ có một con quỷ?"

Người đàn ông trong video đang cầm điện thoại di động, run rẩy đứng cạnh màn hình điều khiển giám sát, anh ta nhìn

chằm chằm vào màn hình, nhưng bên ngoài ngôi nhà không có âm thanh nào.

"Đi rồi sao?"

Khi người đàn ông chuẩn bị thở phào nhẹ nhõm, cửa nhà đột nhiên bị gõ kêu lên.

Trái tim đặt trong bụng lại treo lên, người đàn ông che miệng lại và nhìn vào màn hình giám sát.

Người hàng xóm đang gõ cửa nhà anh ta với vẻ mặt lo lắng.

Người đàn ông một câu cũng không dám nói, càng không dám mở cửa.

Người hàng xóm gõ cửa hồi lâu, thấy nhà không có ai mới quay về nhà, nhưng chỉ vài giây sau, điện thoại di động của người đàn ông rung lên.

Anh ta kết nối điện thoại và thấy rằng đó là người hàng xóm đang gọi.

"Có, có việc gì à?"

"Anh mau chóng ra khỏi nhà đi! Có quỷ vào nhà anh rồi! Vừa rồi tận mắt tôi nhìn thấy một người mặc quần áo màu đỏ, chạy vào nhà anh!" Giọng người hàng xóm rất lớn, lo lắng khẩn trương, người đàn ông cũng hoảng sợ, anh ta kinh hãi nhìn căn phòng của mình.

Hoàng Doanh đang nằm trong bồn tắm duỗi tay dừng video, trong lòng cảm thấy bất an không thể giải thích được, quay lại nhìn góc màn hình thì đã là 3:40 sáng.

Chương 198: Ba giờ ba mươi sáng

Nước nóng làm dịu cơ và tĩnh mạch, cuối cùng Hoàng Doanh đã bình tĩnh lại, cơ thể của anh đã khôi phục được một chút sức lực.

Cửa sổ phát được thu nhỏ một phần hai, sau đó Hoàng Doanh gạt video sang một bên rồi phát phim hài và phim hoạt hình trên màn hình chính.

Sau khi nghe những câu chuyện cười và những đoạn nhạc vui nhộn, anh mới dám tiếp tục nhìn vào cửa sổ video bị thu nhỏ.

Video vẫn tiếp tục phát, người đàn ông trong hình đang cầm điện thoại di động quay về phía sau, có thể thấy hiện tại anh ta đang rất sợ hãi, trên trán cũng đã đổ mồ hôi lạnh.

"Nó vào nhà tôi rồi à?"

"Cầm lấy cái gạt tàn thủy tinh trên bàn cà phê, người đàn ông dùng điện thoại di động chụp ảnh bên trong nhà, không biết đang nói chuyện với chính mình hay là đang nói chuyện với ai đó: "Điện thoại di động thật sự có thể chụp được sao?"

Người đàn ông trong video đã cẩn thận kiểm tra tất cả các phòng, không có bóng quỷ nào cả, Hoàng Doanh bên ngoài màn hình cũng theo dõi cẩn thận và không phát hiện ra điều gì bất thường trong nhà của người đàn ông.

"Nhưng hàng xóm nói rõ ràng là quỷ vào nhà tôi rồi?" Người đàn ông vẫn rất bất an: "Chẳng lẽ hàng xóm bị quỷ nhập rồi sao! Anh ta và quỷ ở cùng nhau sao? Thực tế quỷ chưa vào nhà tôi, anh ta chỉ muốn lừa tôi mở cửa?"

Người đàn ông càng nghĩ càng cho rằng có khả năng: "Hàng xóm đang cố ý làm tôi sợ hãi, khi tôi mở cửa chạy thoát ra ngoài, những con quỷ bên ngoài sẽ thực sự xông vào!"

Nghĩ đến đây, trên cánh tay người đàn ông nổi da gà: "Cũng may là tôi không nghe lời anh ta, vừa rồi suýt chút nữa

đã mở cửa…”

“Reng! Reng!”

Điện thoại đang quay đột nhiên rung lên, người đàn ông bất đắc dĩ phải thoát khỏi chế độ quay, sau khi liếc nhìn ID người gọi, vẻ mặt anh ta từ từ dịu đi: “Vợ à? Sao em lại gọi điện cho anh vào lúc này? Em còn chưa ngủ à?”

“Ở quê côn trùng nhiều quá, em không ngủ được.” Giọng người phụ nữ tràn ngập oán hận: “Khi nào thì em và con trai mới có thể trở về? Anh thật sự nhìn thấy quỷ ở hành lang à?”

“Anh làm sao có thể nói dối em chuyện này!” Giọng nói của người đàn ông đột nhiên cao lên, sau đó lộ ra vẻ lo lắng bị quỷ ngoài cửa nghe thấy, anh ta nhanh chóng hạ giọng: “Em và con cố gắng chịu đựng một chút, nếu thực sự không được, chúng ta sẽ nhân lúc chưa xảy ra chuyện, nghĩ cách mua căn nhà này, em và con không phải đều muốn chuyển đến khu nội thành mới hay sao?”

“Ở nhà có đủ tiền không? Đừng có ngày nào cũng nằm mơ giữa ban ngày nữa! Em thấy anh thật sự nên nghỉ vài ngày đi khám bệnh, suốt ngày thần thần quỷ quỷ.”

“Được rồi, đều nghe em hết!” Người đàn ông nghe giọng nói nũng nịu quen thuộc của người phụ nữ trên điện thoại, nỗi sợ hãi từ từ được xua tan, anh ta đặt chiếc gạt tàn thủy tinh trên tay xuống tủ giày trong góc màn hình: “Đúng rồi, anh còn chưa nói với em, hôm nay giọng nói đó lại xuất hiện! Bọn chúng không chỉ có một!”

Khi người đàn ông hạ giọng và gọi điện thoại với người phụ nữ, tủ giày ở góc màn hình video dường như bị thứ gì đó đẩy sang một bên, dường như có một cánh tay vươn ra từ tủ giày, rồi nắm lấy chiếc gạt tàn bằng thủy tinh nặng nề.

“Để anh nói cho em biết, nhà hàng xóm bên kia có lẽ bị quỷ ám rồi. Vừa rồi anh ta còn chạy qua gõ cửa, nói là quỷ chạy vào nhà chúng ta, nhưng nếu thật sự nhìn thấy quỷ, anh ta có dám đi ra ngoài không?” Người đàn ông gọi điện thoại, bước ra khỏi màn hình video, bóng dáng của anh ta mơ hồ được phản chiếu trên nền gạch.

“Anh ta còn muốn nói dối để anh đi ra ngoài, anh sao có thể đi ra ngoài vào lúc này được?”

Chiếc gạt tàn thủy tinh đặt trên tủ giày bắt đầu chuyển động chậm rãi, rồi từ từ biến mất khỏi màn hình.

“Vợ à, em ở lại vài ngày nữa, anh hứa…”

Khi người đàn ông nói đến đây, một hình bóng khác mơ hồ xuất hiện trên nền gạch, đối phương dường như không có xác thịt.

Người đàn ông hoàn toàn không nhận thấy điều đó, nhưng Hoàng Doanh có thể nhìn thấy rõ ràng bên ngoài màn hình, bóng dáng mơ hồ nhấc chiếc gạt tàn lên rồi đập mạnh vào đầu người đàn ông.

“Bùm! Bùm! Bùm…”

Hết cái này đến cái khác, máu bắn tung tóe trên gạch và tủ giày, sau đó khuôn mặt bê bết máu của người đàn ông nằm giữa khung hình, hai mắt mở to, ánh mắt đầy kinh hoàng.

Hình ảnh bị đóng băng ở đây, nhưng video vẫn chưa kết thúc.

Điện thoại di động của người đàn ông rơi xuống đất, vợ anh ta nghĩ rằng có gì đó không ổn và liên tục la hét.

Một lúc sau, Hoàng Doanh thấy cánh tay đó xuất hiện trở lại, nó cầm điện thoại trên mặt đất lên, sau đó bắt đầu bắt chước giọng nói của người đàn ông.

“Không sao đâu, vợ à, vừa rồi anh đã giết một con chuột, có thể nó đã gây ra tiếng động bất thường mấy ngày nay.”

“Vậy bọn em còn cần ở dưới quê nữa không? Nơi này vừa bẩn vừa lộn xộn, côn trùng còn rất nhiều.”

“Nếu bọn em không muốn ở dưới quê nữa, thì ngày mai hãy trở về đi.”

“Thật sao?”

“Ừ, thời gian này vất cả cho bọn em rồi, anh sẽ cho em một bữa ăn thịnh soạn.”

Sau khi cúp điện thoại, dấu giày đỏ như máu xuất hiện trên sàn nhà phía sau người đàn ông, cánh cửa căn phòng vốn đóng kín đột ngột bị mở ra, cửa chống trộm sát nhà hàng xóm bị hất tung.

Cửa sổ đang phát video đột nhiên bị đen, khi trở lại bình thường, hình ảnh trở nên tối hơn rất nhiều, khung cảnh trong video không còn là hành lang nữa mà là một phòng ngủ trông sang trọng.

Hai người phụ nữ có làn da đẹp đang ngồi cạnh giường, một người đang đắp mặt nạ và người kia đang giới thiệu một số sản phẩm chăm sóc da cho cô ấy.

Hai người đều mặc đồ ngủ, thân hình rất đẹp, trò chuyện cũng rất lớn.

Khi đang nói chuyện, một người phụ nữ đột nhiên liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tường phòng ngủ, đồng hồ chỉ thời gian là ba giờ sáng.

Vẻ mặt của cô ấy có chút thay đổi, sau đó cô ấy nắm lấy tay người phụ nữ kia.

“A Hân, cảm ơn vì đã đến ở cùng chị. Sau khi chồng mất tích, chị đã sống một mình trong một ngôi nhà lớn như vậy, thực sự rất sợ.”

“Tiểu Khiết, đừng nói vậy.” A Hân có vẻ ngoài bình thường, nhưng tính cách rất tốt, cố ý muốn chọc đối phương vui vẻ: “Nếu không phải là chị, e rằng cả đời này em sẽ không bao giờ được ngủ trên chiếc giường sang trọng như vậy.”

“Nếu em muốn sống ở đây, sau này có thể thường xuyên đến.” Cô gái tên Tiểu Khiết ôm lấy A Hân: “Thật vui khi có em làm bạn.”

“Mau đi ngủ thôi, nếu không thoa mấy sản phẩm dưỡng da đắt tiền như vậy thì thật lãng phí.” A Hân chui vào chăn, định tắt đèn phòng ngủ, nhưng lại bị Tiểu Khiết ngăn lại.

“Hay là đừng tắt đèn nữa? Chị sợ tối.” Tiểu Khiết cũng nằm trên giường.

“Được rồi, đều nghe chị hết.”

“Đúng rồi, A Hân, chị có chuyện muốn nói với em.” Tiểu Khiết nhìn A Hân một cách nghiêm túc: “Chị hình như có thói quen mộng du, sau khi chị ngủ mới xuất hiện, em nhất định phải đánh thức chị nhé.”

“Mộng du?”

“Ừ, thật ra chị cũng không biết, là trước đây chồng chị nói với chị.”

“Em bảo đảm sẽ đánh thức chị, chị cứ yên tâm ngủ đi.” Hai cô gái đắp chăn lại, lúc này đèn trong phòng ngủ vẫn còn sáng.

Màn hình video đang phát lại đột nhiên tối sầm, khi màn hình xuất hiện lại, đèn trong phòng ngủ sang trọng trong video đã tắt, đồng hồ trên tường hiển thị thời gian là 3:30 sáng.

“Cộc, cộc, cộc……”

Có một âm thanh kỳ lạ trong video phát ra, nếu chỉ nghe âm thanh thì không thể phân biệt được là cái gì đang phát ra.

A Hân, người đã quen thuộc với chiếc giường ngủ, bị đánh thức bởi âm thanh, cô dụi mắt khẽ hỏi Tiểu Khiết, nhưng không có ai đáp lại.

Khi đưa tay sang phía bên kia của chiếc giường đôi, cô nhận ra rằng không có ai ở đó.

“Tiểu Khiết?”

Mơ mơ màng màng ngồi trên giường, A Hân phát hiện ra rằng đèn phòng ngủ đã bị ai đó tắt.

Cô thử bấm công tắc, nhưng đèn không sáng: “Nhảy cầu dao rồi? Hay là bị cháy cầu chì?”

Cầm điện thoại soi sáng, A Hân vừa gọi tên Tiểu Khiết, vừa bước đến cửa phòng ngủ.

Âm thanh lạ dường như phát ra từ phòng bếp, cô thận trọng bước qua phòng khách và đẩy cửa phòng bếp ra.

“Tiểu Khiết?”

Tiểu Khiết mặc váy đứng trước cái thớt, cô nhắm mắt, hai tay nắm chặt con dao, từng nhát từng nhát chặt xuống thớt,

nhưng không có thứ gì được đặt trên thớt cả.

Chương 199: Tầng tầng sợ hãi

Nhìn thấy cảnh này, A Hân cảm thấy có chút sợ hãi, cô muốn đánh thức Tiểu Khiết nhưng lại không dám lại gần.

Lúc này, Tiểu Khiết đã hoàn toàn thay đổi như một con người khác, mặc dù cô ấy nhắm mắt lại nhưng biểu cảm trên khuôn mặt của cô ấy rất đáng sợ.

"Chị ấy đang luyện tập à?"

Sau khi chặt được một lúc, hai tay Tiểu Khiết cầm chặt con dao làm bếp từ từ xoay người, mắt cô ấy vẫn nhắm chặt như cũ.

A Hân bịt chặt miệng, lùi người về phía sau, cô căn bản không kịp phản ứng nhiều hơn, thì thấy Tiểu Khiết bước ra khỏi bếp với con dao cầm chặt trên tay, đi vào phòng ngủ.

Đứng trong phòng ngủ mờ mịt, Tiểu Khiết nhắm mắt nhắm ngay vị trí A Hân nằm vừa rồi chém xuống!

Hết nhát này đến nhát khác, dùng lực rất mạnh.

A Hân nhìn thấy cảnh này sợ đến mức hai chân đã mềm nhũn, nếu không bị đánh thức thì lúc này cô đã nằm cạnh Tiểu Khiết rồi.

Con dao làm bếp băm nát chiếc gối và mền cao cấp đến tơi tả, trên tay Tiểu Khiết nổi gân xanh, nét mặt gớm ghiếc và đáng sợ.

A Hân chưa bao giờ thấy biểu cảm này trên khuôn mặt Tiểu Khiết, người phụ nữ đáng yêu rụt rè trong ấn tượng của mình đã gần như biến mất, lúc này như có một người khác đi vào cơ thể Tiểu Khiết vậy.

Cô ấy không thể quan tâm đến việc đánh thức Tiểu Khiết nữa, cô ấy hiện tại chỉ muốn rời đi càng sớm càng tốt.

"Nếu trước đây Tiểu Khiết bị mộng du như thế này, không phải chứng tỏ chồng chị ấy đã bị chị ấy chặt chết à? Nhưng

còn cái xác thì sao? Không phải nói là mất tích hay sao?"

A Hân khó có thể tin rằng Tiểu Khiết, người thậm chí không dám giết côn trùng, lại có thể tự mình xử lý cái xác.

Khi A Hân lùi lại, Tiểu Khiết, người đang điên cuồng chặt xuống gối và ga trải giường, đột ngột dừng lại, như thể cô ấy nghe thấy một âm thanh khác, cô ấy từ từ quay người lại, đứng đối mặt với A Hân.

Rõ ràng là nhắm mắt lại, nhưng hai tay Tiểu Khiết cầm dao làm bếp hơi nhúc nhích, mũi dao sắc bén nhắm ngay A Hân ở cửa phòng ngủ.

Bao trùm trong nỗi sợ hãi vô hình, A Hân hoảng sợ lùi lại, nhưng Tiểu Khiết, người đang cầm dao trên tay, từng bước ra khỏi phòng ngủ!

Khuôn mặt quen thuộc đó cho A Hân một cảm giác hoàn toàn xa lạ vào lúc này, cô không dám ở lại, xoay người chạy về phía trước cửa biệt thự.

Cô vặn nắm cửa bằng cả hai tay, nhưng cánh cửa không di chuyển chút nào, có vẻ như nó đã bị khóa.

Nhìn thấy Tiểu Khiết càng lúc càng gần, cuối cùng A Hân cũng không nhịn được nữa, cô hét lớn tên Tiểu Khiết, phát ra âm thanh chói tai.

Sau đó, một chuyện kinh hoàng hơn đã xảy ra, Tiểu Khiết, người đang trong trạng thái mộng du, mơ hồ nghe thấy giọng nói của A Hân, mí mắt cô ấy khẽ chớp, rồi đột nhiên mở ra.

Trong đôi mắt to xinh đẹp kia lúc này chỉ còn lại tròng mắt trắng dã và nhãn cầu đập dữ dội, xem ra Tiểu Khiết thật sự đã trúng tà rồi!

Có lẽ là giọng nói của A Hân đã gợi lại một số ký ức của Tiểu Khiết, cô ấy không đến gần A Hân nữa, mà cầm con dao làm bếp bắt đầu đi quanh nhà, dường như là đang tìm thứ gì đó.

A Hân lấy điện thoại di động ra muốn gọi cảnh sát cầu cứu nhưng điện thoại di động không có tín hiệu, cô đập cửa không

ai trả lời, lúc này hy vọng duy nhất của cô chính là cửa sổ biệt thự.

Cô muốn rời khỏi cửa sổ, nhưng cô phải đến gần cửa sổ và phải đi qua phòng khách nơi Tiểu Khiết đang ở.

Dũng cảm đi về phía trước, bên tai không ngừng truyền đến âm thanh ầm ầm Tiểu Khiết đang tìm đồ, khi cô đến phòng khách, cảnh tượng trước mắt khiến cô sợ chết khiếp.

Hai mắt Tiểu Khiết trắng dã, cầm dao làm bếp, từ dưới ghế sô pha, bên trong đồ thủ công mỹ nghệ, cửa sau bức tranh sơn dầu, tìm được những thứ được bọc trong màng bọc thực phẩm và bao ni lông.

Ngày thường Tiểu Khiết là một người phụ nữ rất cẩn thận và dịu dàng, lúc này cô ấy đã lấy hết những đồ trong những chiếc túi đó ra rồi cất hết màng bọc thực phẩm và bọc ni lông đi.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị đầy đủ, Tiểu Khiết lại quay sang nhìn A Hân.

“Bây giờ túi đủ rồi, dồn lại một chút, là có thể đựng vừa hai người bọn mày rồi.”

Với đôi mắt trắng dã bị che kín hốc mắt, Tiểu Khiết, người hoàn toàn khác với mọi khi, hai tay cầm con dao bếp chạy về phía A Hân.

Đồng hồ phát ra tiếng kêu tích tắc tích tắc, tiếng kêu thảm thiết của A Hân nhỏ dần, lúc 3 giờ 42 phút, Tiểu Khiết người toàn thân đầy máu xuất hiện trong khung cảnh.

Cô ấy cầm một con dao bếp, cơ thể thể hiện một tư thế rất dị dạng, dường như có thứ gì khác đang sống trong cơ thể cô ấy vào lúc này.

Thứ đó đã ảnh hưởng đến Tiểu Khiết, khiến cô ấy làm những chuyện điên rồ này.

Tiểu Khiết đang đứng ngây người trong phòng khách, nhìn xung quanh bằng đôi mắt trắng dã, cuối cùng ánh mắt kinh hãi của cô ấy dừng lại ở giữa màn hình, như thể cô ấy đã nhìn thấy Hoàng Doanh đang xem video.

Nhãn cầu đầy lòng trắng chuyển động điên cuồng, cô cầm con dao bếp trong tay, dường như bắt đầu đi về phía bên ngoài màn hình!

Vào lúc đáng sợ nhất, hình ảnh video đột nhiên đen trở lại.

Lần này màn hình đen diễn ra khá lâu, sau hơn mười mấy giây, khi video trở lại bình thường, Tiểu Khiết trong màn hình đã ngã quỵ xuống đất, vẻ mặt cũng trở lại bình thường.

Có điều trước mặt cô, xuất hiện rất nhiều vết giày màu máu, mũi giày của những dấu giày này hướng thẳng vào màn hình video, như thể có thứ gì đó thoát ra từ trong video vậy.

Video kết thúc tại đây, Hoàng Doanh liếc nhìn thời gian ở góc dưới bên phải màn hình, chính xác là 3:43 sáng, thời gian trong video có vẻ tương đồng với thời gian trong thực tế.

“Chỉ là một trò đùa ác ý?’ Hoàng Doanh thoát khỏi video, muốn tìm người đã gửi tin nhắn riêng cho anh, nhưng khi anh nhìn vào ID của người đó thì phát hiện, ID của đối phương đã biến thành một mớ mã số hỗn loạn.

Nhấp vào thông tin cá nhân, trên nền tảng hiển thị người dùng không tồn tại.

“Sao lại như vậy? Mình nhớ rất rõ mà, tên của đối phương là Người nhìn thấy.” Vốn dĩ Hoàng Doanh đã đủ sợ hãi rồi, bây giờ lại gặp phải chuyện như thế này, trong lòng có chút bất an.

Xóa video và dọn dẹp dữ liệu thật kĩ, Hoàng Doanh bước ra khỏi bồn tắm, cảm giác ớn lạnh ngay lập tức bao trùm lấy cơ thể.

Lau khô những giọt nước, Hoàng Doanh mặc áo choàng tắm và bước ra khỏi phòng tắm.

Anh nhìn căn phòng tối om, tim như bóp nghẹt, thở không ra hơi.

Sau khi bật hết đèn trong nhà, Hoàng Doanh vẫn cảm thấy hơi khó chịu, lúc này anh vừa mệt vừa buồn ngủ, đầu óc choáng váng nhưng không ngủ được, anh luôn cảm thấy trong nhà có gì đó không ổn.

“Thứ đó thật sự sẽ không chạy ra khỏi video chứ?” Hoàng Doanh đang nằm trên giường lớn trong phòng ngủ, anh mở ngăn kéo và đổ ra hai viên thuốc ngủ: “Không thể nào, đó chỉ là một trò đùa ác ý, trên đời này làm sao có quỷ?”

Uống xong thuốc ngủ, Hoàng Doanh đắp chăn lên người.

Buồn ngủ và kiệt sức đang dày vò thần kinh, nhưng trong đầu anh hiện lên đủ loại lệ quỷ và quái vật đáng sợ, mơ hồ còn nghe thấy tiếng bước chân.

“Tiếng bước chân?”

Hoàng Doanh đột ngột mở mắt, nhưng khi anh nhìn xung quanh, một cảm giác đáng sợ khó tả lập tức bao trùm.

Đèn trong phòng tắt hết, trong phòng khách mơ hồ có một bóng người đi tới đi lui, cuối cùng cô ta đi vào bếp.

Thời gian chậm rãi trôi qua, vào lúc 3:44 sáng, bóng dáng đó bước ra khỏi bếp, trên tay cô dường như cầm một thứ gì đó.

Chương 200: Siết chặt cổ tử thần

Hoàng Doanh nằm trên giường trong phòng ngủ, rất mệt mỏi, đến cử động cũng vô cùng khó khăn.

Nhiệt độ càng ngày càng thấp, xung quanh chỉ toàn là bóng tối, lúc này có một bóng người bước ra khỏi phòng bếp.

Cảnh tượng trước mặt Hoàng Doanh rất giống với cảnh cuối cùng được phát trong video vừa rồi, quỷ dường như đã thực sự chui ra từ video, thậm chí cách giết người cũng giống hệt như vậy.

Nỗi sợ hãi dồn lên não bộ gần như ngay lập tức, chiếm cứ mọi dây thần kinh.

Điều này khác với sự kinh dị trong trò chơi, Hoàng Doanh biết rất rõ rằng bây giờ là trong hiện thực, không có lựa chọn nào để thoát khỏi trò chơi.

Cơ thể quá mệt mỏi, mi mắt của Hoàng Doanh cũng rất khó mở ra, anh ấy muốn đứng dậy khỏi giường, nhưng tay chân lại không nghe lời.

Lúc này, bộ não của anh như bị thao túng, những cảnh tượng khủng khiếp và tuyệt vọng nhất hiện lên trong đầu liên tục, anh dường như đã vô tình chấp nhận một loại tín hiệu tâm lý nào đó.

“Bên trong phòng bây giờ không an toàn.”

Tiếng bước chân liên tục kích hoạt phản ứng căng thẳng của cơ thể Hoàng Doanh, trong đầu anh bất giác xuất hiện cảnh trong video.

Trong đoạn video đầu tiên, người hàng xóm đập cửa tuyệt vọng, người đàn ông không tin, nhưng thực tế quỷ đã thực sự vào nhà.

Những con quỷ dường như đang ẩn nấp trong một góc nhà, có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Kinh sợ, ngột ngạt, khi bóng dáng bên ngoài đến gần, những cảnh trong đoạn phim thứ hai cứ hiện lên trong tâm trí Hoàng Doanh.

A Hân bị đánh thức bởi âm thanh bất thường, cô lờ mờ mở mắt, nhìn thấy người từng là chị em rất tốt của mình, đang mộng du trong bếp cầm dao tập băm chặt.

Khi cô muốn trốn thoát, mới thấy mình bị mắc kẹt trong ngôi nhà này.

Ngôi nhà từng yên bình nay đã trở thành nhà tù.

Giả sử con quỷ đúng là đi từ trong video ra, nó có thể đang ở góc nào đó quan sát mình, hơn nữa có thể không chỉ một con.

Một cảm giác sợ hãi khó tả tràn ngập trái tim, những cảnh quay trong video đan xen với thực tế.

Trạng thái hiện tại của Hoàng Doanh cực kỳ tệ, tinh thần của anh đã đến cực hạn, như thể ngàn cân treo sợi tóc vậy.

Cố gắng hết sức mới từ trên giường đứng dậy, trong đầu liền có một giọng nói thúc giục anh mau chóng rời khỏi nhà, càng lâu càng có khả năng chết trong nhà.

Nắm lấy những món đồ thủ công bên cạnh giường, những món đồ thủ công đắt tiền dường như nặng hơn bình thường rất nhiều, như thể chúng được nhồi với một loại thịt nào đó.

Những ngón tay trắng bệch, bất kì món đồ nào trong phòng Hoàng Doanh cũng cảm thấy lạ lẫm và sợ hãi, dường như anh ấy đã nhận định rằng căn phòng không an toàn.

“Không thể ở đây nữa.”

Tức ngực và khó thở, đèn có thể điều khiển bằng giọng nói cũng không thể bật lên được, Hoàng Doanh như người chết đuối vùng vẫy trong bóng tối.

Anh không nói ra tiếng được, cơ thể ngày càng nặng nề, nhiệt độ xung quanh cũng không ngừng giảm xuống, càng lúc càng lạnh.

Di chuyển bước chân, Hoàng Doanh nhìn thấy bóng người trong bóng tối đang tiến lại gần mình, trên tay bóng người kia cầm thứ gì đó vừa lấy ra từ phòng bếp.

Rời đi! Chạy!

Ký ức trong đầu bị kích hoạt, Hoàng Doanh mạnh mẽ đập món đồ thủ công vào bóng đen đang đi trong nhà, sau đó lao thẳng về phía cửa phòng khách.

Trong bóng tối có thứ gì đó đang đến gần , Hoàng Doanh ấn tay vào cánh cửa chống trộm mới nhất.

Cửa chống trộm mã hóa ba lớp, người ngoài hoàn toàn không thể mở, Hoàng Doanh sau khi xác định được dấu vân tay thì bắt đầu nhập mật khẩu, lúc này bóng đen chỉ còn cách anh vài bước.

Ngón tay run lên, nỗi sợ hãi tràn ngập trong mắt, Hoàng Doanh vắt kiệt sức lực cuối cùng trước khi mở được mật mã ổ khóa.

Anh nắm chặt tay nắm cửa, dùng lực đẩy nó ra ngoài!

Nhưng ngay khi anh vừa đẩy được một khe hở, một bàn tay đeo găng từ bên ngoài thò vào nhà, bên kia nắm chắc cánh cửa đang mở.

Đá một phát ra, Hoàng Doanh yếu ớt bị đá sang một bên, cánh cửa mã hóa ba lớp hoàn toàn được mở ra.

Một người đàn ông mặc quần áo đen, đeo găng tay đen, mang theo một chiếc hộp đen bước vào nhà.

Trên mặt gã bôi thứ gì đó, ngũ quan bị che đi, giám sát không thể thực hiện khóa nhận dạng khuôn mặt.

“Thời gian còn một phút nữa.”

Mở hộp đen ra, có một cỗ máy nhỏ không rõ tên đang hoạt động, màn hình hiển thị nhỏ được đánh dấu bằng các tùy chọn vận hành khác nhau của hệ thống thông minh nhà Hoàng Doanh, người đàn ông mặc đồ đen dường như đã xâm nhập vào hệ thống của khu dân cư theo một cách nào đó.

Đây không phải là lần đầu tiên gã làm chuyện như vậy, sau khi điều chỉnh một số tùy chọn, gã cởi hết quần áo của Hoàng Doanh và quản gia thông minh.

Sau đó gã nắm lấy cánh tay của người quản gia thông minh và để quản gia bóp chặt cổ Hoàng Doanh.

"Mày sẽ chết theo cách tồi tệ nhất, thân bại danh liệt, gia đình cũng sẽ xấu hổ về mày."

Hai tay chậm rãi dùng sức, mí mắt Hoàng Doanh trợn lên, sức lực của đối phương khá lớn, cộng thêm vào đó anh đã kiệt sức, hoàn toàn không thể giãy dụa.

Cổ bị vặn biến dạng, mặt của Hoàng Doanh tím tái, không còn thở được nữa, sức lực ngày càng yếu.

"Linh hồn của mày sẽ được Cánh bướm đưa sang bờ bên kia, mày phải biết đây không phải là chết, mà là sự giải thoát."

Người đàn ông tiếp tục dùng lực, Hoàng Doanh lúc này đã không còn sức chống cự, hai mắt mất đi ánh sáng, đây là lần đầu tiên anh cận kề cái chết như vậy.

Khi Hoàng Doanh từ bỏ sự phản kháng của mình, đột nhiên có tiếng bước chân dồn dập trong hành lang vốn yên tĩnh ban đầu!

Tiếng bước chân đột ngột làm gián đoạn mọi kế hoạch của người áo đen, gã quay đầu liếc nhìn cánh cửa mở rộng bằng nửa lòng bàn tay.

Cửa chống trộm nhà Hoàng Doanh được thiết lập với khóa mật khẩu gấp ba lần, sau khi đóng cửa, nếu muốn mở ra cần được xác thực bằng vân tay, mật khẩu và giọng nói.

Nói cách khác, nếu người mặc đồ đen đóng cửa vào lúc này, rất có thể gã sẽ bị nhốt trong nhà, trong thời gian ngắn không thể rời đi.

Chỉ do dự trong hai giây, cánh cửa không khóa trực tiếp được mở ra.

Một thanh niên ăn mặc giản dị, đang thở hổn hển nhìn vào phòng với đôi mắt đỏ ngầu.

Năm ngón tay nắm chặt cánh cửa, trên cánh tay nổi lên gân xanh, nhìn thấy cảnh tượng trong nhà, nam thanh niên không chút do dự đá thẳng vào má người đàn ông áo đen!

“Bốp!”

Người đàn ông hung ác mặc đồ đen ngồi xổm trên mặt đất né tránh,về phần quản gia thông minh nhẹ nhàng thanh tú thì lại không may mắn như vậy, thân nó đập vào tường nặng nề, vai bị biến dạng lõm xuống.

Có một âm thanh cực lớn vang lên, ý thức Hoàng Doanh có chút mơ hồ miễn cưỡng mở mắt ra, anh nhìn thấy người thanh niên đang đứng ở cửa, thân ảnh đó lúc anh cận kề cái chết rõ ràng đã siết chặt cổ tử thần!

“Hàn Phi…”

Miệng anh mở ra, nhưng không phát ra âm thanh, cổ của Hoàng Doanh đang chảy máu, anh cố gắng hết sức đưa tay ra, nhưng lại không thể bắt được cái gì.

Người mặc đồ đen nhận ra không ổn, cái thứ được bôi trên mặt gã lộ rõ ra một tia hung ác.

Gã không còn quan tâm đến Hàn Phi nữa mà lấy một con dao kim loại từ trong y phục của mình, đâm vào Hoàng Doanh.

Người mặc đồ đen không biết nhận được chỉ thị gì, theo suy nghĩ của gã thì có vẻ như Hoàng Doanh quan trọng hơn Hàn Phi.

Chương 201: Diễn viên hài và kẻ liều mạng

Hàn Phi tâm niệm lời Lệ Tuyết từng nói, sau khi nhìn thấy tội phạm, nếu không chạy thoát được thì phải dùng tốc độ nhanh nhất để tiêu diệt kẻ đó.

Nhận được loại giáo huấn này, kỳ thực hắn cũng đã làm như vậy, nhưng điều mà hắn không ngờ là đối phương phản ứng rất nhanh, thân thủ kia chắc chắn không phải người thường.

Thấy đối phương lấy ra một thứ giống như con dao đâm về hướng Hoàng Doanh, Hàn Phi túm lấy người của Hoàng Doanh, lôi về phía sau.

Người mặc đồ đen nhìn thấy ý tưởng muốn cứu Hoàng Doanh của Hàn Phi, gã biết nếu muốn giết Hoàng Doanh, Hàn Phi nhất định sẽ ngăn cản.

Cũng giống như vậy, Hàn Phi cũng đã nhận ra không thể cùng Hoàng Doanh người mất hết năng lực hành động chạy trốn, muốn thật sự thoát khỏi nguy hiểm, chỉ có thể giải quyết người trước mặt.

Hai người nhìn nhau gần như cùng một lúc, sau đó đồng thời ra tay, cả hai đều muốn nắm lấy cơ hội.

Người đàn ông mặc đồ đen đang cầm con dao không biết làm bằng vật liệu gì, ánh mắt rất dữ tợn, nhưng điều làm gã ngạc nhiên là Hàn Phi còn dữ tợn hơn và quyết không chịu thua gã một chút nào.

Gã cảm giác được người đàn ông trông gầy gò trước mặt ẩn chứa một sức mạnh cực kỳ nguy hiểm.

So với người mặc đồ đen, Hàn Phi không có quá nhiều hoạt động tâm lý, hắn đã nhìn thấy quá nhiều đối thủ trong trò chơi đáng sợ hơn so với người mặc đồ đen, dưới sự rèn luyện của trò chơi chữa trị đó, kinh nghiệm chiến đấu thực tế và ý chí

của Hàn Phi không phải người bình thường có thể so sánh được.

Các cơ căng lên, cơ thể bắn ra như cung tên.

Không gian cánh cửa nhỏ hẹp, sau khi kéo gần khoảng cách, Hàn Phi cùng người mặc đồ đen đã áp sát đánh nhau.

Hai người này rất quyết liệt, đánh nhau hoàn toàn khác với trên TV, khi đến gần hơn, ngay lập tức tấn công cơ thể của nhau.

Chỉ cần bị đánh trúng, bên kia sẽ không bao giờ cho kẻ địch có cơ hội chống trả.

Biết rõ đối phương đang cầm dao trên tay, nhưng Hàn Phi vẫn dám ra tay, hắn rất táo bạo, sau khi né tránh lưỡi dao của người áo đen, hắn trực tiếp dùng đầu gối đánh vào bụng đối phương, sau đó định thúc cùi chỏ vào đầu đối phương.

Bất kể là đầu gối hay khuỷu tay, chỉ cần đối phương bị đánh trúng, vậy thì muốn đứng dậy cũng sẽ khó khăn.

Hàn Phi chính xác là cách đánh của kẻ liều mạng, mục tiêu đơn giản thẳng thắn, chính là muốn giết kẻ địch.

Sau khi nhát dao không đâm trúng Hàn Phi, người đàn ông mặc đồ đen lùi về phía sau, chủ động tạo khoảng cách với hắn.

Nhìn thấy đôi mắt Hàn Phi đỏ ngầu, ánh mắt người áo đen trở nên lạnh lùng, gã không thể đoán được xuất thân của Hàn Phi, gã cảm thấy so với Hàn Phi, rõ ràng Hàn Phi giống như một kẻ liều mạng với cái đầu bị kẹp vào thắt lưng quần.

Kế hoạch đã sắp xếp bị phá vỡ, trước khi người đàn ông mặc đồ đen có thời gian để quyết định phải làm gì tiếp theo, Hàn Phi đã hành động.

Hắn kéo Hoàng Doanh trên mặt đất, dùng tốc độ nhanh nhất đi ra ngoài.

Hàn Phi muốn lôi Hoàng Doanh ra khỏi nhà, sau đó đóng cửa nhốt người mặc đồ đen ở bên trong!

Sinh tồn trong thế giới tầng sâu lâu như vậy, đầu óc Hàn Phi xoay chuyển vô cùng nhanh, khi đối phương nhận ra vấn

đề, hắn đã bắt đầu triển khai bước tiếp theo.

Hiện tại Hàn Phi thực ra cũng phải chịu áp lực rất lớn, vừa mới chết mười mấy lần trong nhiệm vụ người quản lý, tinh thần sắp suy sụp, một khắc cũng không nghỉ đã chạy đến khu thành phố thông minh mới, tay trong tay chiến đấu với kẻ thù không xác định.

Tinh thần và thể lực của hắn đều đã đến cực hạn, cố gắng cần dựa vào ý chí của mình mà chống đỡ.

Vì vậy sau khi hắn nhìn thấy người mặc áo đen né tránh đòn tấn công của mình, hắn lập tức kéo lấy Hoàng Doanh rút lui.

Lúc này người áo đen cũng sợ toát mồ hôi, gã nắm lấy chiếc hộp đen dưới đất, rồi lao nhanh ra cửa.

Cơ thể Hàn Phi mệt mỏi, lại kéo theo Hoàng Doanh, khi hắn kéo Hoàng Doanh ra đến ngoài, người đàn ông mặc đồ đen cũng đuổi đến nơi.

Có điều trong hành lang, không gian để Hàn Phi thi triển cũng lớn hơn nhiều, hắn hô hoán la hét, hận không thể đánh thức toàn bộ hàng xóm trong tầng lầu.

Trong lúc điên cuồng kêu cứu, hắn vẫn đeo bám người áo đen, không cho đối phương dễ dàng thoát đi.

Gặp phải kẻ cứng đầu như Hàn Phi, người mặc đồ đen cũng coi như mình xui xẻo, quan trọng nhất là gã phát hiện khi thực chiến có lẽ không thể nhanh chóng giải quyết được Hàn Phi.

Thời gian trôi qua, sơn phủ trên mặt người áo đen bắt đầu rơi ra một vùng nhỏ, gã biết sau khi thời gian đến, gã sẽ không bao giờ đánh nhau với Hàn Phi nữa, dứt khoát trốn vào một lối đi an toàn.

Các cơ ở hai chân run lên, Hàn Phi không mù quáng đuổi theo đối phương, hắn lo lắng Cánh bướm còn có đồng bọn, hiện tại phải ưu tiên bảo vệ Hoàng Doanh.

“Chạy đi, tao đã nhớ từng chi tiết trên người mày rồi!”

Với ánh sáng lạnh lẽo sáng lên trong đôi mắt đỏ ngầu, Hàn Phi nhìn chằm chằm người bên kia biến mất sau hành lang, nhấc di động gọi điện thoại báo động, sau đó quay lại nhìn Hoàng Doanh.

"Anh Hoàng!" Hàn Phi rất lo lắng, hắn cảm thấy Hoàng Doanh sắp hôn mê rồi.

Dưới sự lay động của hắn, Hoàng Doanh khó khăn nâng cánh tay lên nắm lấy cánh tay của Hàn Phi: "Hàn Phi, cảm ơn em… có thể, lấy cho anh một bộ quần áo được không?"

Hoàng Doanh không có vết thương chí mạng, Hàn Phi yên tâm một chút, vào nhà lấy áo choàng tắm cho anh.

Mặc quần áo vào, Hoàng Doanh ngồi trên bậc thang, nửa người trên dựa vào tường, dáng vẻ hiện tại giống hệt như lúc rời khỏi thế giới tầng sâu, chỉ khác là người bên cạnh không phải lão Lý, mà là Hàn Phi.

"Hay là về nhà trước đã?"

"Không thể về nhà!" Hoàng Doanh uể oải lắc đầu với Hàn Phi, hai tay đan chặt vào nhau: "Tuyệt đối không thể về, trong nhà không an toàn."

"Sao vậy?" Hàn Phi hơi tò mò, có thể đoán được Cánh bướm sẽ tới chỗ Hoàng Doanh, nhưng không ngờ nó lại đến nhanh như vậy, nhìn trạng thái của Hoàng Doanh, dường như tâm lý anh ấy lại bị chấn thương lần nữa.

"Trong phòng…. hình như có quỷ."

"Có quỷ? Có phải anh bị kích thích quá mạnh nên gây ra ảo giác không?" Hàn Phi bất lực, nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên thoát khỏi game, hình như hắn cũng nói với cảnh sát rằng trong nhà có quỷ: "Tất cả là do trò chơi đó quá chân thực."

Khi Hàn Phi đang nói câu này, tiếp theo liền nghĩ đến thế giới tầng sâu của Cuộc Sống Hoàn Hảo, chiếc hộp đen trong đầu cảnh cáo hắn.

Nghe giọng nói lạnh lùng phát ra từ sâu trong tâm trí, hắn nhận ra rằng mình dường như đã quá quen với sự tồn tại của chiếc hộp đen, và học cách "cộng sinh" với đối phương.

“Không phải là game, mà là thực sự có quỷ.” Hoàng Doanh liền kể chuyện mình đã nhận được video kia ra.

Sau khi nghe xong toàn bộ, Hàn Phi nhíu mày, hắn vào nhà đi xung quanh một vòng, sau đó trở lại bên cạnh Hoàng Doanh: “Anh Hoàng, anh trúng kế rồi, video đó rất có khả năng là Cánh bướm gửi cho anh, nó thông qua đoạn video gửi cho anh để gây ra các loại ám thị tâm lý, để anh cảm thấy trong nhà có quỷ.”

“Ám thị tâm lý? Em còn hiểu cả những cái này nữa à?” Bản thân Hoàng Doanh vốn là bác sỹ, nhưng cái anh ấy tinh thông là ngoại khoa và nam khoa.

Chương 202: Người bạn đầu tiên trong cuộc đời

"Trong câu chuyện đầu tiên, một người đang quay phim bằng điện thoại di động đã bị một con quỷ trong nhà giết chết vì không nghe lời hàng xóm của mình. Điều này là để truyền cho anh suy nghĩ rằng ngôi nhà không an toàn, chỉ có chạy ra ngoài mới được. Nếu anh không nghe theo lời khuyên của người khác rời khỏi phòng, thì kết cục sẽ rất thê thảm."

Hàn Phi liếc nhìn quản gia thông minh ngã trên mặt đất: "Chuyện thứ hai là để tăng cường loại ám thị tâm lý này, dùng phương pháp và cảnh tượng cụ thể hơn để dẫn dắt anh vào. Bất kể thế nào, tất cả mọi thứ bọn chúng làm đều là khiến anh chạy ra ngoài chủ động mở cửa, thoát ra khỏi nhà của mình."

Nghe đến đây, Hoàng Doanh nhớ lại chiếc hộp đen trong tay người áo đen, anh mơ hồ đã hiểu được tiền căn hậu quả: "Anh biết rồi, hung thủ xâm nhập vào hệ thống nhà ở, có thể thao túng điều chỉnh toàn bộ cài đặt trong nhà, nhưng toàn bộ cửa chống trộm trong khu nhà ở, chỉ có chủ nhà thông qua mật mã mới có thể mở ra. Có lẽ gã vẫn luôn túc trực ngoài cửa nhà anh, chỉ chờ anh ra ngoài."

"Tên kia có lẽ cũng bị Cánh bướm mê hoặc rồi, có điều dù sao đi nữa, đây là lần đầu tiên nó sai khiến một người sống trực tiếp ra tay." Bản thân Hàn Phi còn không có đãi ngộ này, đương nhiên cũng có khả năng là cảnh sát đã bí mật bảo vệ Hàn Phi, khiến Cánh bướm không có cơ hội ra tay.

"Tại sao nó lại tìm anh? Anh hoàn toàn không biết nó." Hoàng Doanh suýt nữa đã khóc, đây không phải là chuyện đùa, hôm nay suýt chút nữa đã chết trong tay người áo đen. Nghĩ đến điều này, anh rất cảm kích Hàn Phi.

"Bởi vì anh đã phá vỡ âm mưu của nó." Hàn Phi đang định nói rõ, cảnh báo hộp đen vang lên trong đầu hắn lần thứ hai, nếu có lần thứ ba, hộp đen sẽ trực tiếp nổ tung trong đầu hắn.

Hộp đen tồn tại sâu trong tâm trí của Hàn Phi, chỉ cần hắn có ý định tiết lộ mũ bảo hiểm trò chơi cùng hộp đen, hộp đen dường như có thể biết được.

Hàn Phi không biết hộp đen có thật sự sẽ phát nổ, cho dù có can đảm cỡ nào, hắn cũng không dám tùy tiện thử.

Khi Hoàng Doanh thấy Hàn Phi do dự không nói, anh cũng không thúc giục mà yên lặng chờ đợi ở bên cạnh.

Giờ đây, anh không chỉ coi Hàn Phi là đồng đội trong game mà còn là người anh em, người bạn hiếm có trong cuộc đời.

Khi cái chết cận kề, chính Hàn Phi là người đã cứu anh trong tuyệt vọng.

Người trước đây sẵn sàng cứu anh bằng mọi giá chính là mẹ anh, thật ra trong lòng Hoàng Doanh luôn có một món nợ với mẹ, nhưng món nợ đó không thể nào bù đắp được nữa.

Anh ấy luôn nở nụ cười chín chắn và tự tin, vẻ mặt nhiệt tình vui vẻ, nhưng thực tế nội tâm lại vô ý nghĩ về quá khứ, đây là cái gai trong lòng không thể rút ra.

Nhưng vừa rồi, lại có một người kéo anh trở về từ trong tay tử thần.

Khi hít thở không khí trong lành trở lại, anh cảm thấy cả thế giới đã thay đổi.

“Cánh bướm là thủ phạm thực sự đằng sau nhiều vụ giết người hàng loạt, cũng là siêu tội phạm mà Hệ thống thông tin công dân Tân Hỗ không thể xác định được, kẻ đó đại diện cho ác ý sâu sắc nhất trong bản chất con người.” Qua một thời gian nữa cảnh sát sẽ đến đây, Hàn Phi muốn nói mọi chuyện cho Hoàng Doanh trước khi cảnh sát đến, hắn không có cách nào tiết lộ bí mật của thế giới tầng sâu, chỉ có thể bắt đầu bằng Cánh bướm để cảnh cáo Hoàng Doanh.

Hoàng Doanh đã cứu mạng Hàn Phi ở thế giới tầng sâu, hiện tại Hàn Phi đã cứu sống Hoàng Doanh trong hiện thực, đây cũng là tình bạn chí tử, có rất nhiều điều không cần phải che đậy nữa.

“Vào nhà rồi nói, yên tâm, không có quỷ đâu.” Hàn Phi đỡ Hoàng Doanh trở lại nhà, nhưng thật ra chính hắn cũng không chống trụ được nữa.

Sau khi vào nhà, Hoàng Doanh phát hiện thứ mà người quản gia thông minh đang cầm, chỉ là một bộ đồ ăn chưa bỏ đóng gói.

Anh liên tiếp phải chịu sự kinh sợ vượt ngoài phạm vi khả năng chịu đựng của tâm lý, không nhìn rõ bất cứ thứ gì trong bóng tối, cứ thế mà chạy ra ngoài.

Khi đi đến ghế sô pha, Hàn Phi ngồi phịch xuống, sức lực kiệt quệ gần như đè bẹp hắn, khắp người đau nhức.

Gắng gượng lấy lại tinh thần, Hàn Phi đã nói với Hoàng Doanh tất cả những gì mình có thể nói. Hắn tin tưởng vào Hoàng Doanh, lý do rất đơn giản, nếu không có sự giúp đỡ của anh ấy, có thể hắn vĩnh viễn sẽ bị mắc kẹt trong cơn ác mộng không thể giải quyết của Kim Sinh.

Hắn hiện tại rất mệt mỏi, tinh thần và thể xác đều đến cực hạn, nhưng ít nhất hắn vẫn có thể cảm thấy mệt mỏi và kiệt sức.

Nếu rơi vào tay Mã Mãn Giang, thì đến cái chết cũng sẽ trở thành hi vọng xa vời.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hàn Phi có một sức mạnh cân bằng, cũng có thể đây là “sức mạnh” do trò chơi chữa trị mang đến cho hắn.

Nhìn thấy một vài thứ trong thế giới tầng sâu, Hoàng Doanh cũng coi như là người sống duy nhất có thể hiểu được Hàn Phi, bọn họ có thể trở thành bạn bè hoàn toàn chỉ là ngẫu nhiên.

Hoặc cũng có thể nói là người bất hạnh cùng cực, gặp phải người vận hạn quấn thân.

Trên thực tế, hai người họ có phần giống nhau trong nhận thức vấn đề và tính cách, khi Hoàng Doanh lần đầu tiên gặp Hàn Phi trong buổi triển lãm game, dường như đã gặp được chính mình khi còn trẻ.

Khi đó, nỗi sợ hãi của Hàn Phi vẫn chưa được chữa khỏi hoàn toàn, khi đứng giữa đám đông sẽ rất khủng hoảng bất an, hoa mắt chóng mặt, Hoàng Doanh cũng đã từng như vậy.

Chỉ là Hoàng Doanh đã từ bỏ con người thật của mình, đeo mặt nạ và bắt đầu thích nghi với cuộc sống.

Chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi, sự thay đổi trên cơ thể Hàn Phi cũng thật đáng kinh ngạc, chỉ có điều không giống với lựa chọn của Hoàng Doanh ban đầu, hắn vẫn không từ bỏ con người thật của mình.

Hoàng Doanh có thể nhìn thấy một tia sáng ẩn sâu trong mắt Hàn Phi, người thanh niên này dường như muốn dùng ánh sáng yếu ớt đó để phản chiếu màn đêm vô biên.

Sau cơn hoảng loạn ban đầu, Hoàng Doanh đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, nói thật là anh có chút ghen tị với Hàn Phi, một người đàn ông đã từng bị cuộc sống đánh đến mình đầy thương tích, lại có thể đi tiếp thế này, mà vẫn còn chói lọi như vậy, quả thực rất kinh ngạc.

“Hàn Phi, anh có thể thấy có một số chuyện có vẻ em không tiện nói với anh, anh cũng sẽ không hỏi, chờ khi em muốn rồi nói với anh cũng được.” Hoàng Doanh không biết chuyện Hàn Phi bị cái hộp đen ràng buộc trong đầu, anh chỉ muốn giữ bí mật cho Hàn Phi: “Những thứ em không muốn kể chi tiết tường tận, anh cũng sẽ tuyệt đối không nói cho bất kì ai, điểm này thì em có thể yên tâm.”

“Giữ bí mật chỉ là thứ yếu, anh nhất định phải chấp nhận sự bảo vệ của cảnh sát, Cánh bướm lòng dạ độc ác, làm việc không từ thủ đoạn, nó vô cùng nguy hiểm!” Sau khi chơi trò chơi chữa trị đó, Hàn Phi hiểu ra sự thật rằng mọi thứ chỉ là hư không, có thể sống được đến ngày mai nhìn thấy mặt trời mới là niềm hạnh phúc lớn nhất.

“Được rồi.” Hoàng Doanh có thể cảm thấy Hàn Phi thật sự rất lo lắng cho mình.

“Đừng miễn cưỡng như vậy, Cánh bướm giết người chưa từng tự mình động tay, nó giỏi dùng đủ thứ để gây ra cái chết.” Hàn Phi chia sẻ một phần thông tin do Mạnh Trường Hỉ để lại

trên điện thoại di động cho Hoàng Doanh: “Anh hãy xem hết và ghi nhớ chúng.”

“Toàn bộ phải nhớ hết á?” Hoàng Doanh nhìn tập tài liệu, thật sự không nghĩ có người lại ghi nhớ nhiều thứ như vậy.

“Đương nhiên, những thứ này đều được người khác dùng máu và thương tích tổng kết lại được.” Ở dưới tầng vang lên tiếng chuông báo động, Hàn Phi chậm rãi đứng lên: “Chúng ta sẽ bắt được Cánh bướm, trước lúc đó, anh phải cố gắng sống thật tốt, bây giờ em chỉ có anh là bạn.”

Hoàng Doanh nhìn bộ dạng nghiêm túc của Hàn Phi, lần đầu tiên khóe miệng nở nụ cười tự nhiên: “Yên tâm đi, anh không phải là loại người không đáng tin cậy.”

Chương 203: Đừng phụ lòng người hành hiệp trượng nghĩa

Xe cảnh sát đã đến tầng dưới, bảo vệ chung cư vội vàng gọi điện cho lãnh đạo của mình, sau đó dẫn cảnh sát đến nơi ở của Hoàng Doanh.

Khi cảnh sát dẫn đầu đội nhìn thấy Hàn Phi cũng ở đó, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng trong lòng nhanh chóng lộ ra sự nhẹ nhõm.

Đây không phải là lần đầu tiên Hàn Phi giao thiệp với cảnh sát, hắn miêu tả toàn bộ ngoại hình và quần áo của người đàn ông mặc đồ đen.

Trí nhớ mạnh mẽ khiến Hàn Phi nhớ rõ từng chi tiết, cảnh sát nhanh chóng thiết lập một mô hình giả lập về nghi phạm dựa trên mô tả của hắn.

Không cần giải thích nhiều, sau khi Hàn Phi chỉ nhắc đến hai chữ Cánh bướm, cảnh sát đã hiểu ngay tính chất nghiêm trọng của sự việc, đêm nay lại là một đêm không ngủ đối với cảnh sát Tân Hỗ.

Cảnh sát bắt đầu khám nghiệm hiện trường và hỏi trực tiếp nạn nhân là Hoàng Doanh, còn Hàn Phi thì ngồi trên cầu thang mệt mỏi muốn ngủ.

Hắn mệt mỏi đến mức có thể ngủ ngay cả khi ngồi trên nền gạch lạnh.

Đang chuẩn bị chìm vào giấc ngủ thì điện thoại đột nhiên rung lên, hắn nhíu mày liếc nhìn tên người gọi, chính là tay paparazzi đã được hắn cứu.

“Kim Tuấn? Có chuyện gì thế?”

“Hàn Phi, có phải bây giờ cậu đang ở trong một chung cư cao cấp ở Thành phố thông minh Tân Hỗ không?”

“Đúng vậy, làm sao anh biết?” Hàn Phi hơi nghi hoặc một chút.

“Cậu mau tìm một nơi có ít người để đi đi. Một tay paparazzi đã chụp được ảnh của cậu đi vào chung cư. Nghe nói Giải trí Ngũ Ngũ đã có được bức ảnh cậu vào chung cư đấy.” Kim Tuấn thông báo trước cho Hàn Phi.

“Tôi chỉ đi vào một chung cư thôi mà, có cần thiết phải vậy không?” Hàn Phi nhớ lại, khi từ khu phố cổ, hắn cảm thấy có người đang chụp trộm mình, nhưng lúc đó hắn lo lắng cho sự an toàn của Hoàng Doanh nên đã không quan tâm.

“Những tên kia toàn là ăn no rỗi việc, hay nhất là tung tin đồn thất thiệt, lập topic, kể cả không có chuyện gì cũng có thể tạo thành có chuyện.”

“Tôi đến đây làm việc đứng đắn, cũng không có làm điều gì sai trái cả.” Hàn Phi suy nghĩ một chút: “Tôi nhớ rằng Giải trí Ngũ Ngũ cũng đã từng nhờ học trò của anh chụp lén tôi mà phải không?”

“Đúng rồi, nhưng tôi đã cảnh cáo cậu ta một cách nghiêm khắc.”

“Không cần, tôi sẽ cung cấp cho anh một thông tin chi tiết và thực tế hơn. Anh có thể yêu cầu học trò của mình gửi những thứ này cho Giải trí Ngũ Ngũ. Đây xem như là câu trả lời cho họ.” Hàn Phi là người đã phải vật lộn ở thế giới tầng sâu, căn bản hắn không quan tâm đến những hư danh kia, nhưng nếu có thể lừa gạt được Giải trí Ngũ Ngũ thì cũng không tệ lắm.

Hàn Phi nói chuyện thêm vài câu rồi cúp điện thoại, hắn kiệt sức ngồi trên bậc thang ngủ thiếp đi.

Mặt trời sớm từ từ ló dạng, sau khi điều tra hiện trường, Hàn Phi và Hoàng Doanh cùng bị đưa đến đồn cảnh sát.

Đối tượng điều tra chính là Hoàng Doanh, đối với Hàn Phi, đó chỉ là đổi một nơi thoải mái hơn để ngủ.

Ánh mặt trời chiếu trên mặt, Hàn Phi mơ hồ nghe thấy bên cạnh có người như đang bàn luận về mình, hắn nằm ở trên bàn chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt vẫn còn đỏ ngầu.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Cổ họng có chút khàn khàn, vừa nhìn đã cảm thấy Hàn Phi rất tiều tụy, thể chất kiệt quệ sau một giấc ngủ có thể khôi phục lại được, nhưng đau đớn về mặt tinh thần khi bị chết đi chết lại nhiều lần thì cần thời gian thật lâu mới có thể chữa trị được.

“Anh Hàn, trong thời gian này anh đừng lên mạng, hãy nghỉ ngơi thật tốt nha.”

“Những người đó thật sự quá đáng! Rõ ràng là anh tới cứu người, lại bị bọn họ vu oan như vậy!”

Hai cảnh sát trẻ đều thay mặt Hàn Phi lên án những bất công.

“Tôi thậm chí còn tò mò hơn về những gì các cậu nói.” Hàn Phi lấy điện thoại di động ra và thấy hàng tá cuộc gọi nhỡ ngay khi hắn bật nó lên, có đạo diễn Khương, chị Long và cả trợ lý của đạo diễn Trương: “Có vẻ như là đám người Giải trí Ngũ Ngũ đang làm ầm ĩ.”

Không quay lại những cuộc gọi đó, Hàn Phi mở mạng xã hội và nhìn thấy tên của mình trên hot search - Bí mật đằng sau sự bùng nổ của diễn viên Hàn Phi! Thực hư về cuộc gặp gỡ riêng tư với đại gia vào đêm khuya!

Sau khi mở hot search ra, có những bức ảnh do paparazzi chụp lén và nhiều ảnh chụp màn hình khác nhau, trong đó có ảnh chụp lén Hàn Phi vào chung cư cao cấp sau ba giờ sáng.

Những phân tích trong hot search rất “kỹ càng”, đào cả vị trí của chung cư Hoàng Doanh sống, nơi được coi là tấc đất tấc vàng, chung cư rất cao cấp trong thành phố thông minh.

Theo thông tin công khai về Hàn Phi, hắn đáng lẽ không có chút liên quan nào đến người của chung cư này mới đúng, với thu nhập tồi tàn của mình, dù có làm việc đến kiếp sau cũng không thể mua được những căn hộ cao cấp ở thành phố thông minh.

Kỳ thực cũng không cần phải phô bày thêm sự thật, một nhân vật của công chúng đã lén lút vào một chung cư cao cấp lúc ba bốn giờ sáng, bản thân điều này đã cực kỳ có tính chủ đề.

Theo lẽ thường, cho dù Hàn Phi lập luận thế nào, chỉ cần liên quan đến việc riêng tư, đều rất khó giải thích.

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu lan truyền ngàn dặm.

[Hoa song sinh] vẫn đang đứng đầu trong bảng xếp hạng phim mới, rất nhiều người đang thán phục tài diễn xuất của Hàn Phi, lúc này đối phương tung tin "hình ảnh cuộc gặp gỡ riêng tư với đại gia" của Hàn Phi là điều hết sức hiển nhiên.

Trên hot search vẫn đang đều đặn tăng và các chủ đề liên quan cũng ngày càng nhiều.

Cái gì mà đạo lý không xứng với chính nghĩa, hành hiệp trượng nghĩa đều là dàn dựng, thậm chí có người còn cho rằng, đại gia chống lưng cho Hàn Phi chính là một nữ doanh nhân giàu có.

Các loại yêu ma quỷ quái đều xuất hiện, tài khoản xã hội cá nhân của Hàn Phi cũng bị tấn công, có kẻ thừa nước đục thả câu, có kẻ kêu gọi từ bỏ làm fan hâm mộ, một mớ hỗn độn.

Diễn viên mới nổi, đại gia phía sau và cuộc gặp gỡ riêng tư vào rạng sáng.

Dưới sự thúc đẩy của một thế lực nào đó, vấn đề này ngày càng lớn hơn, nhiều tài khoản nổi tiếng cũng tham gia, tốc độ gia tăng trên hot search có khi còn nhanh hơn nhiều so với thời điểm khi trước Hàn Phi hăng hái làm việc nghĩa.

"Khi trở nên hot như thế này, cũng xác định là rất đáng sợ." Hàn Phi nói xong từ đáng sợ thì để điện thoại sang một bên, chuẩn bị đi ngủ tiếp.

Hắn phải điều chỉnh tốt trạng thái của mình, vì còn phải chơi game vào ban đêm.

Hàn Phi không để tâm đến vấn đề này, nhưng trong mắt mọi người xung quanh, hắn liều mạng cứu nạn nhân nên lúc này đã kiệt sức và trông vô cùng phờ phạc, mà hắn vẫn phải chịu đựng sự chửi rủa và vu khống như thế này.

Công lý ở đâu?

Vào khoảng mười giờ sáng, cảnh sát Tân hỗ đã xác định thành công nghi phạm dựa trên mô tả của Hàn Phi.

Người đàn ông giỏi chiến đấu và có một số kỹ năng hack nhất định tên là Hồ Ngũ. Gã từng là vệ sỹ cho người nổi tiếng của một công ty bảo vệ cao cấp. Sau đó, gã bị đuổi khỏi công ty vì một số việc và bị cho vào sổ đen của ngành bảo vệ.

Gã có khuynh hướng chống đối xã hội, Hệ thống thông tin công dân luôn xếp mức độ nguy hiểm của gã rất cao. Chỉ trong những năm gần đây, xếp hạng của gã mới trở nên thấp và mọi người xung quanh đều cảm thấy gã đã trở nên hòa đồng hơn.

Chuyện xảy ra hơn ba giờ sáng, đến mười giờ sáng nghi phạm đã được xác định và phát động bắt giữ.

Cảnh sát có thể giải quyết vụ án nhanh chóng như vậy, ngoài việc dựa vào tai mắt khắp nơi ở thành phố thông minh, thì manh mối chi tiết do Hàn Phi cung cấp cũng vô cùng quan trọng.

Đến khoảng một giờ trưa, nghi phạm chuẩn bị bỏ trốn khỏi khu phố cổ thì bị bắt, tên này cũng rất tàn nhẫn với bản thân, biết không còn đường trốn thoát nên đã chọn cách tự sát.

Hiện tại nghi phạm Hồ Ngũ đã được đưa đến phòng cấp cứu, cảnh sát muốn tìm thêm manh mối về Cánh bướm từ gã.

Trong vòng mười giờ, việc bắt giữ đã hoàn thành, sau khi thành viên đội trinh sát hình sự phụ trách vụ án trở về cục, cũng đã nghe tin về Hàn Phi.

Lãnh đạo của họ là một người có tính khí nóng nảy, cảm thấy bất luận như thế nào cũng không thể làm phụ lòng người hành hiệp trượng nghĩa. Việc bắt giữ đã hoàn thành được công bố trực tiếp trên tài khoản và trang web chính thống, và sau đó một lần nữa khen ngợi sự dũng cảm của Hàn Phi.

Logic của cảnh sát rất đơn giản, họ phải đưa ra bằng chứng trong mọi việc. Sau khi được sự đồng ý của Hàn Phi, họ đã công bố một số hình ảnh do nhân viên thực thi pháp luật trong chung cư của Hoàng Doanh chụp lại.

Toàn bộ dân mạng đều nhìn thấy Hàn Phi với ánh mắt đỏ ngầu ngầu khai báo với cảnh sát về hình dáng của nghi phạm. Biểu cảm của hắn rất nghiêm túc và cương nghị, vô cùng ghét cái ác.

Trong cảnh cuối cùng do người thực thi pháp luật ghi lại, mọi người đều nhìn thấy Hàn Phi, người đã đạt tới giới hạn của cả tinh thần lẫn thể xác, cứ như vậy mà ngủ thiếp đi trên hành lang lạnh lẽo.

Ban ngày quay phim cường độ cao, ban đêm hành hiệp trượng nghĩa cường độ còn cao hơn nữa, đến người làm bằng sắt cũng không chịu nổi.

Trước những tình tiết và chứng cứ mà cảnh sát đưa ra, toàn bộ tin đồn tự sụp đổ, trước đó bao nhiêu người mắng nhiếc Hàn Phi thì bây giờ càng có thêm nhiều người đứng về phía hắn.

Trên internet đã trải qua một trận náo loạn, còn Hàn Phi người đang ở tâm điểm của vòng xoáy vẫn đang ngủ bù.

“Thế giới người sống, hoặc ít hoặc nhiều thật là ồn ào náo động.”

Chương 204: Âm phủ cập nhật thời gian

Vững ở non xanh mãi chẳng lơi

Đứng nơi đá vụn vững không rời

Hàn Phi ngủ ngon trong phòng cảnh sát, không quan tâm đến chuyện cãi vã từ bên ngoài, đối với người khác thì người ngay không sợ bóng nghiêng, nhưng hắn căn bản đến bóng còn không có, đời tư cũng không có bất kì sơ hở nào.

Hơn một giờ chiều, khi cảnh sát công bố đoạn phim do người thực thi pháp luật ghi lại, dư luận đã đảo chiều.

Lúc này, hot search đã thoát ra khỏi bảng xếp hạng hot search trong thành phố, tên của Hàn Phi lần đầu tiên xuất hiện trong bảng xếp hạng hot search trên toàn quốc.

Có hai mục liên quan đến Hàn Phi, hành hiệp trượng nghĩa, không quên tâm nguyện.

Đã hot rồi, đã nổi tiếng rồi, đã không còn phải đóng vai phụ nữa, tuy nhiên, nam diễn viên vẫn bắt taxi vào lúc ba giờ sáng để đi hành hiệp trượng nghĩa.

Nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của Hàn Phi trong video, cư dân mạng đã rất sốc, đây rốt cuộc phải chính nghĩa như thế nào mới khiến hắn làm như vậy.

Đây là một người sống sờ sờ, thoát ra khỏi hứng thú cấp thấp hay sao?

Khi một số diễn viên trở nên nổi tiếng, họ sẽ thay đổi, cho dù đó là thái độ của họ đối với công việc hay một số khía cạnh riêng tư, nhưng Hàn Phi thì hoàn toàn khác.

Hắn dùng hành động thực tế nói với tất cả mọi người, hắn không những không thay đổi, mà còn nỗ lực hơn nữa.

Sự nỗ lực này là ở nhiều phương diện, những cư dân mạng đã trải qua lần hot search này đều trở thành nhân chứng.

Đầu tiên là ai làm lộ những tin tức này đã không còn quan trọng, quan trọng là kẻ đứng đằng sau vốn muốn tiêu diệt Hàn Phi, nhưng lại giúp hắn ổn định sự nổi tiếng của mình, gián tiếp tuyên truyền trên quy mô lớn.

Hàn Phi không đặt ra cái gọi là hình ảnh bản thân, nhưng bây giờ mọi người đều biết sau khi cái tên này nổi đình nổi đám, hắn vẫn không quên tâm nguyện, ngay cả loại chuyện hành hiệp trượng nghĩa này cũng có thể mai nở hai mùa, tương lai còn có thể có ba mùa, bốn mùa.

Những cáo buộc nhằm vào hắn, cuối cùng ngược lại lại làm hắn có thêm hàng chục nghìn người hâm mộ, lại tăng thêm vài hạng trong bảng danh sách xếp hạng diễn viên, người phụ trách của Giải trí Ngũ Ngũ lúc này có lẽ đã tức giận đến phát điên rồi.

Sau khi ngủ dậy, trạng thái của Hàn Phi đã gần như khôi phục, hắn vừa mới cầm điện thoại lên, gọi lại cho từng người một.

Những người đã từng gọi điện thoại cho hắn trước đây, nội tâm giống như một con tàu lượn siêu tốc vậy, giống như là đã trải qua bao thăng trầm.

Đặc biệt là đạo diễn Trương, ông ấy rất ngưỡng mộ Hàn Phi, người thích hợp nhất cho vai diễn đó cũng chính là Hàn Phi.

Nếu như Hàn Phi thực sự vướng phải dư luận tiêu cực, thì ông ấy đành phải bỏ Hàn Phi mà tìm người khác đóng vai đó.

Được đóng phim điện ảnh, đồng thời còn được tham gia phim của đạo diễn Trương, đối với Hàn Phi đây chính là một cơ hội chim sẻ bay lên cành cây trở thành phượng hoàng.

Qua đây cũng có thể thấy được sự quỷ quyệt của Giải trí Ngũ Ngũ, bọn họ chỉ muốn hủy hoại tương lai của Hàn Phi, ngoài ra, nhìn vào tốc độ hot search, lần này muốn hủy hoại hắn không chỉ có một công ty, có thể những diễn viên khác tham gia buổi thử vai hôm đó cũng trà trộn trong đó.

“Đối với người khác mà nói tham gia phim của đạo diễn Trương là một cơ hội hiếm có, nhưng đối với mình mà nói chỉ

là tiện tay đóng một bộ phim, mỗi đêm đều phải chơi game đã quá mệt mỏi rồi, chỉ cần thả lỏng thần kinh căng thẳng là được.”

Nhìn người cảnh sát đi đi lại lại bận rộn trước mặt, Hàn Phi thấy trạng thái hiện tại rất tốt, đây có thể là do trò chơi chữa trị mang đến cho hắn.

Thực ra hắn không có lựa chọn nào khác, trong thế giới tầng sâu, chỉ có người nhẹ ẩn giấu ánh sáng trong tim mới có thể mang gánh nặng tiến về phía trước, còn những người có tâm thái không tốt thì đã điên rồi.

Năm giờ chiều, Hàn Phi được cảnh sát thông báo có thể trở về, về phần Hoàng Doanh vẫn đang bị cảnh sát thẩm vấn. Bước tiếp theo, cảnh sát chắc sẽ triển khai giám sát gần nhà của anh ấy.

Khi trở về nhà riêng, Hàn Phi mới hiếm khi được thư giãn.

Mã Mãn Giang nhân vật nguy hiểm nhất trong Học viện tư thục Ích Dân đã bị giải quyết, tiếp theo hắn cũng không vội rời khỏi trường học, trước tiên hoàn thành các nhiệm vụ câu chuyện kỳ lạ khác trong trường.

Sau đó, hắn có thể đạt được mục tiêu đầu tiên ở giai đoạn này, liên thông Học viện tư thục Ích Dân, cửa hàng tiện lợi Ích Dân và cư xá Hạnh Phúc, kết nối ba nơi này thành một tổng thể.

Người phụ nữ mặc áo cưới đỏ lúc đầu mời người giấy quản lý cửa hàng cùng lên tầng bốn, kết quả người giấy đã bị Hàn Phi chặn đường sau, quan tài cũng bị đánh cắp.

Việc mà bọn họ muốn làm ban đầu chắc vẫn chưa hoàn thành, nếu người phụ nữ mặc áo cưới đỏ chưa chết, vậy thì có xác suất rất lớn là cô ấy sẽ lại đến cửa hàng tiện lợi Ích Dân.

Xét cho cùng, dưới góc nhìn của người phụ nữ mặc áo cưới đỏ, chính người giấy quản lý cửa hàng đã không giữ lời hứa, tuột xích vào thời điểm quan trọng, vậy mới dẫn đến kế hoạch thất bại.

Trước khi Hàn Phi vào Học viên tư thục Ích Dân, thực ra cũng đang chờ áo cưới đỏ, kế hoạch ban đầu của hắn là chuẩn bị lừa áo cưới đỏ vào cư xá Hạnh Phúc, sau đó kéo thêm những người hàng xóm cùng đến thuyết phục cô ta.

Nhưng bây giờ hắn đã thay đổi kế hoạch, hắn muốn đảm nhận vai trò người giấy quản lý cửa hàng và tiếp tục làm việc với áo cưới đỏ, hắn phải làm rõ thông tin về tòa nhà chết chóc, sau đó tìm mọi cách vào được nơi đó.

Tất cả những kẻ ngoại lai liên quan đến Cánh bướm đều chạy ra từ tòa nhà chết chóc, những mảnh ký ức do người quản lý tiền nhiệm Phó Sinh để lại cũng ở trong tòa nhà này, vài năm trước người thử nghiệm kia cũng phát điên ở đây, đây rất có khả năng có một vết nứt thông với tầng cạn.

Bất kể là cái nào trong bốn cái trên, đều là nguyên nhân khiến Hàn Phi phải đến tòa nhà chết chóc.

Hắn phải sắp xếp trước, sau khi lên level 10, trước tiên sẽ đến Ngõ súc sinh nhận nghề nghiệp, sau đó sẽ tiếp cận tòa nhà chết chóc từng chút một.

Kế hoạch của Hàn Phi trong trò chơi còn rõ ràng hơn kế hoạch của hắn trong hiện thực, thực sự có thể nói hắn đang đánh cược tất cả để chơi game.

Sau khi ăn một chút, Hàn Phi đã ngủ đủ trong đồn cảnh sát, bắt đầu chỉnh lý tư liệu của Học viện tư thục Ích Dân.

Hắn không chỉ muốn giúp người chết thoát khỏi tuyệt vọng trong thế giới tầng sâu, còn phải gột rửa nỗi oan ức của họ trong hiện thực, trừng phạt những con cá lọt lưới.

Những kẻ phạm tội lúc đầu, một người cũng không được thoát.

Bao gồm cả giáo viên trường học Lý Tôn, Lý Tĩnh Mai, bao gồm cả những đám học sinh đã tham gia vào vụ bắt nạt, Hàn Phi toàn bộ đều liệt kê ra hết.

Hắn không đổ oan cho bất kì ai, đều là sau khi có đầy đủ chắc chắn, hắn mới thêm tên của đối phương vào bảng dữ liệu.

Mất đúng ba tiếng đồng hồ, Hàn Phi đã khôi phục hoàn toàn vụ án câu chuyện kì lạ của Học viện tư thục Ích Dân, bốn người chết tương ứng với bốn túi hồ sơ, tài liệu hắn chỉnh lý còn chuyên nghiệp hơn rất nhiều người cảnh sát mới tham gia công việc, thậm chí sau khi xem xong có thể đặt luôn vào phòng hồ sơ cảnh sát.

"Chỉ những người bất hạnh nhất mới sở hữu chiếc hộp đen, nhưng sự thật có đúng là như vậy không?" Sau khi Hàn Phi gửi thông tin cho cảnh sát, hắn bắt đầu suy ngẫm về những gì mình đã làm để tồn tại trong thế giới tầng sâu, hắn vô tình đã giúp đỡ rất nhiều người, trong quá trình giúp đỡ họ, hắn còn thu hoạch được một số thứ.

Hiện tại hắn không thể nói rõ những thứ đó là gì , nhưng hắn cảm thấy rằng chính vì sự tồn tại của những thứ đó mà trái tim hắn đã trở nên mềm mại và ấm áp hơn.

"Mình có được sức mạnh từ trò chơi âm phủ đó? Không thể nào? Nếu đúng như vậy, là do trò chơi đó không bình thường, hay là mình không bình thường?"

Đồng hồ trên tường đang kêu tích tắc, khi suy nghĩ của Hàn Phi đang hỗn loạn, hắn bắt đầu đọc sách, học tập có thể khiến hắn tập trung trở lại.

Sau khi đọc một số cuốn sách liên quan đến giáo dục và khởi nghiệp, Hàn Phi cầm chiếc mũ bảo hiểm chơi game trên bàn.

Hắn kết nối xong tất cả các loại đường dây, chờ khi nửa đêm đến, hắn đội mũ bảo hiểm chơi game vào.

Máu bao trùm vạn vật, thế giới như đông lại bởi máu, trong giây phút này dường như mất đi ý nghĩa, không quan trọng là nhanh hay chậm.

Ý thức Hàn Phi ở trong trạng thái đặc biệt, hắn cảm giác mình còn chưa mở mắt, nhưng dường như đã nhìn thấy một vài thứ.

Trong số cụm thành phố màu đỏ bị máu ngưng kết, dường như đang phát sinh biến hóa nào đó, những bóng người màu

máu đỏ đang xuất hiện ở các góc thành phố, bọn họ toàn bộ đều nhìn về hướng Hàn Phi.

Mở mắt ra, Hàn Phi vẫn đang ở Học viện tư thục Ích Dân, hắn vẫn chưa kiểm tra xung quanh, trong đầu đã vang lên lời nhắc nhở lạnh lùng của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Do số lượng kẻ ngoại lai gần đây tăng vọt! [Cuộc sống hoàn hảo] từ đêm hôm nay sẽ bắt đầu mở cửa sâu, đề nghị người chơi chuẩn bị sẵn sàng! Đến lúc đó sẽ xuất hiện các linh hồn cần được chữa trị nhiều hơn, các lối đi của các khu vực sẽ mở ra toàn bộ!"

Chương 205: Nếu chúng ta đến muộn vài ngày, có thể cậu ta sẽ trở thành hiệu trưởng

"Mở cửa sâu?"

Hàn Phi không hiểu hàm ý mở cửa sâu, nhưng hắn luôn cảm thấy không được tốt: "Lối đi của các khu vực toàn bộ được mở ra, sau này sẽ có nhiều lệ quỷ và du hồn của các khu vực khác chạy đến đây?"

Hiện tại Hàn Phi đã chật vật tồn tại trong khe nứt hẹp, vừa mới có cơ hội thở phào, thế giới tầng sâu dường như lại phát sinh biến hóa nào đó.

Hàn Phi nhìn bảng thuộc tính của mình, hắn cảm giác như mình được hệ thống đặc biệt chăm sóc vậy, nhưng loại chăm sóc này lại là chăm sóc dồn vào chỗ chết.

"Sau khi mình hoàn thành nhiệm vụ của người quản lý tiền nhiệm, mình muốn ở lại cư xá Hạnh Phúc thêm một thời gian, kết quả cư dân của tòa nhà Block 2 đã dọn dẹp tất cả các cô hồn dã quỹ trong cư xá, dẫn đến không thể tiếp nhận bất cứ nhiệm vụ nào ở đây."

"Bây giờ không dễ dàng gì mới sắp liên kết được bản đồ ẩn của Học viện tư thục Ích Dân, hệ thống lại nói rằng sẽ mở cửa sâu, sẽ có các quỷ quái từ các khu vực khác qua đây, hệ thống này là sợ mình không có gì để chơi trong đây nữa hay sao?"

Liếm liếm đôi môi khô khốc, Hàn Phi cảm thấy mình bị hệ thống chăm sóc như thế này, có lẽ có liên quan đến con đường mà hắn chọn lúc đầu.

Giữa giải cứu và hủy diệt, người quản lý tiền nhiệm đã lựa chọn hủy diệt, còn bản thân thì vô tri vô giác lựa chọn hủy diệt, rồi lại chọn giải cứu, đồng thời mở ra hai mặt khác nhau của hộp đen.

“Xe đến trước núi ắt có đường, sợ hãi và lo lắng không giúp được gì cho tương lai, bất kể phát sinh thay đổi gì, đều phải tiếp tục bước tiếp.”

Mở cửa phòng vệ sinh ra, một cơn gió lạnh thổi vào mặt Hàn Phi.

Các cửa sổ cũ phát ra tiếng động, thỉnh thoảng có những vật thể không xác định bò qua tấm kính nứt, như tóc bị thứ gì đó kéo lê, hoặc một loại côn trùng độc nào đó ăn xác chết.

Cánh cửa kêu cót ca cót két, Hàn Phi bước ra khỏi phòng vệ sinh, có thứ gì đó mờ ảo lóe lên trong bóng tối ở phía xa, những thứ tồn tại không rõ tên đó dường như đang trốn tránh hắn.

“Chức danh giáo viên tuần tra đã phát huy tác dụng?”

Bước đi trong một ngôi trường quái đản và đáng sợ như vậy, Hàn Phi lại không cảm thấy quá khó chịu, giống như hắn đã nhậm chức ở đây rất lâu vậy.

“Đã chết nhiều lần như vậy trong nhiệm vụ người quản lý, cũng coi như có tình cảm với nơi này.”

Nếu có giáo viên mới nhậm chức, Hàn Phi có thể tự hào nói với anh ta bằng giọng điệu của một người tiền bối rằng mình đã thử các phương pháp chết khác nhau ở hơn chục nơi trong ngôi trường này.

“Thầy Hàn!” Lão Lý từ xa nhìn thấy Hàn Phi, trên người thồ cả núi quỷ hướng về phía hắn, làm nổi lên trận gió tanh mùi xác chết.

Mã Mãn Giang đã bị giết, nhưng những con quỷ này dường như đã quen với cơ thể lão Lý, nên không hề có kế hoạch rời đi.

Chúng tiếp tục che mắt lão Lý, để ông ấy sống trong một thế giới bình dị mà không phải chứng kiến những điều đau khổ và tồi tệ.

“Bạn của cậu đâu?” Lão Lý là bảo vệ ca đêm, bản thân trí nhớ cũng không tốt, ông ấy đã quên rất nhiều chuyện đau khổ, nhưng lại nhớ kĩ Hàn Phi và Hoàng Doanh.

“Anh ấy là bác sĩ, còn có công việc riêng.” Hàn Phi thản nhiên tìm một lý do cho có, sau đó hỏi: “Lão Lý, sau khi cháu đi tối hôm qua có chuyện gì đặc biệt xảy ra với trường học không?”

“Không, mọi chuyện vẫn bình thường.” Lão Lý tươi cười cùng với núi quỷ sánh bước với Hàn Phi, hai người vừa đi qua hành lang thì nhìn thấy mặt sau của toàn bộ tòa nhà dạy học dính đầy máu.

Những tàn hồn của kẻ ngoại lai bị dây thừng xuyên qua, treo lên cao, những hình xăm và dấu ấn của Cánh bướm trên cơ thể chúng đều bị cắt bỏ.

Cảnh tượng kinh ngạc này khiến Hàn Phi có chút choáng ngợp, nhưng lão Lý vẫn đi về phía trước như không nhìn thấy gì.

“Bác có chắc mọi thứ vẫn bình thường không?”

“Đúng vậy, hôm qua trong trường học một người cũng không có.”

Từ phương diện nào đó, những điều lão Lý nói đều là nói thật.

Hàn Phi biết không hỏi được ra điều gì, hắn đi đến chỗ những tàn hồn của kẻ ngoại lai bị treo lên.

Những tàn hồn này vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán, có ý thức của chính mình, trên cơ thể chúng có thể mơ hồ nhìn thấy những dòng chữ nguệch ngoạc, trên cơ thể mỗi người dường như đều viết một câu chuyện, câu chuyện kể về sự xấu xa trong trái tim của bọn chúng.

“Sống không được, chết cũng chẳng xong, quỷ hồn trong Học viện tư thục Ích Dân cũng thật là tàn nhẫn.” Hàn Phi thấy rằng mình đã luôn đánh giá thấp những lệ quỷ trong Học viện tư thục Ích Dân, nếu không phải là Mã Mãn Giang liên thủ với Cánh bướm, những con quỷ bình thường sau khi xâm nhập vào trường học, xác suất để có thể sống sót ra ngoài gần như bằng không.

“Thầy Hàn? Thầy Hàn?”

Trong khi Hàn Phi đang đọc những chữ trên cơ thể tàn hồn, giọng nói của chó hoang Trương Quan Hành phát ra từ tòa nhà dạy học, nó rất thích thú khi nhìn thấy Hàn Phi, đứa trẻ này rất kính trọng hắn, đồng thời biết ơn hắn từ tận đáy lòng.

"Thầy Hàn, tối qua em vẫn luôn tìm thầy." Kéo theo cơ thể bị tổn thương nghiêm trọng, Trương Quan Hành và thú cưng của Từ Cầm lao ra khỏi tòa nhà dạy học.

Có thể làm cho một oán niệm luôn nhung nhớ, Hàn Phi cảm thấy mình thực sự có thiên phú làm giáo viên: "Em đến đúng lúc lắm, là ai đã treo những kẻ ngoại lai ở đây?"

"Giáo viên chủ nhiệm của Kim Sinh, một nữ giáo viên có thân hình rất cao, cô ấy đã trở nên điên loạn sau cái chết của Mã Mãn Giang, trút tất cả những uất ức tồn đọng cho đám kẻ ngoại lai này."

"Những hình xăm Cánh bướm trên cơ thể chúng cũng là cô ấy làm à?"

"Vâng, cô ấy đã cắt hình xăm trên cơ thể chúng đan thành một cái túi da, cô ấy dường như muốn đeo cái túi da đó đi khỏi trường học, đến nơi nào đó."

Sau khi nghe những lời của Trương Quan Hành, Hàn Phi cảm thấy rằng nơi mà giáo viên chủ nhiệm của Kim Sinh đến có lẽ là tòa nhà chết chóc, cô ấy muốn tìm cách trả thù Cánh bướm.

"Em có biết bây giờ cô ấy đang ở đâu không?"

"Chắc là đang đi tuần tra khuôn viên trường, tối qua sau khi Mã Mãn Giang chết, có một con bướm xanh mang theo tất cả ác ý xông ra cổng chính trường học, mở ra một khe hở trên cánh cổng bị đóng chặt. Ở chỗ con bướm màu xanh đó chạy ra, có kẻ ngoại lai mới lén lút lẻn vào trong học viện."

"Kẻ ngoại lai mới?" Hàn Phi đang suy nghĩ về thân phận của đối phương, một tiếng kêu thảm thiết vang lên từ trong tòa nhà ký túc xá: "Giọng nói này… quen quá!

Hàn Phi, Trương Quan Hành và lão Lý vội vàng chạy về phía tòa nhà ký túc xá, lúc này trong tòa nhà có thứ gì đó đang

đánh nhau kịch liệt, kính trên sàn vỡ tan tành, không khí nồng nặc mùi máu tanh.

Tiếng khóc và tiếng chửi rủa cay đắng đan xen vào nhau, các hành lang của tòa nhà ký túc xá đầy vết máu và vết nước, âm khí hoành hành, nhiệt độ gần như giảm xuống mức đóng băng.

Chiếc nhẫn của người chủ nhà trên tay Hàn Phi không ngừng tỏa ra ớn lạnh, nhưng điều khiến Hàn Phi khó hiểu là cái lạnh đó dường như không khiến hắn cảm thấy thấu xương, ngược lại còn khiến hắn cảm thấy thoải mái.

Đẩy nhanh tốc độ, Hàn Phi để cho con trăn khổng lồ màu đen quấn quanh người, hắn liều mạng chạy đến cuối hành lang, cuối cùng cũng nhìn thấy hai bên giao chiến.

"Đừng đánh nhau nữa! Tất cả đều là người nhà mà!"

Cuộc tương tàn báo oán vô cùng kịch liệt, thông thường mà nói, có rất ít người dám xông vào ngăn cản lúc này, nhưng Hàn Phi lại là một ngoại lệ.

Dùng cơ thể của người sống, xen vào giữa lệ quỷ, điều kỳ quái hơn nữa là hai bên đã đánh nhau đến đỏ mắt thật sự đã dừng tay!

"Quản lý!"

"Thầy giáo!"

Lý Tai và Trương Quan Hành đồng thời lên tiếng, sau khi nói xong thì hai bên nhìn nhau.

"Tất cả đều là người của chúng ta, chúng ta đều là bạn bè cùng phấn đấu vì một mục tiêu! Đừng vì hiểu lầm mà ra tay với nhau!"

Hàn Phi đứng giữa một đám lệ quỷ, thân thể không khỏi run lên vì ớn lạnh.

Nhìn Hàn Phi, vẻ mặt của hai nhóm quỷ đang đánh nhau trên hành lang trở nên vô cùng đặc sắc.

"Người của mình?"

Ở bên trái hành lang, giáo viên chủ nhiệm của Kim Sinh và Thư Mộng đình nhìn chằm chằm vào Hàn Phi, với vẻ mặt lạnh lùng, nhưng dường như bởi vì Hàn Phi đã giúp họ giết Mã Mãn Giang, nên họ không có ý định giết hắn.

Hành lang bên phải lại càng khó tin, Khóc bưng một cái nồi cơm điện, trong nồi đựng đàn tế của chính mình, trên mặt vẫn còn có vệt nước mắt.

Nhân viên cửa hàng một mắt Huỳnh Long và Lý Tai đang đứng bên cạnh Khóc, vẻ mặt hai người khó hiểu, đầu óc còn chưa xoay chuyển kịp.

Người quản lý toà nhà của mình sau khi vào học viện thu thập thông tin, thu thập thế nào mà lại trở thành giáo viên của học viện rồi?

Cả ba người họ đã tìm thấy thời cơ thích hợp vào tối hôm qua và lẻn vào Học viện tư thục Ích Dân khi Cánh bướm bỏ đi, mọi người đều đã sẵn sàng cho một cuộc chiến sống còn, nhưng tình hình có vẻ khác với những gì tưởng tượng.

Hàn Phi được lệ quỷ và quái vật trong Học viện tư thục Ích Dân bảo vệ, làm như thể bọn họ mới là người thực sự muốn bảo vệ Hàn Phi.

Lý Tai và Huỳnh Long liếc nhìn nhau, tâm trí có phần bất an, vốn đã bị kích thích bởi sự tuyệt vọng, giờ lại càng thêm bối rối.

Họ đã dự đoán một số tình huống, nhưng duy nhất không nghĩ đến trường hợp này.

“Người quản lý tòa nhà Block 1, nếu anh bị uy hiếp thì hãy chớp chớp mắt?” Lý Tai nhìn chằm chằm vào mặt Hàn Phi, anh ta không có nói đùa, một khi Hàn Phi chớp mắt, anh ta sẽ lập tức hành động.

“Chớp cái gì mà chớp!” Hàn Phi lấy thẻ giáo viên của mình ra, bắt đầu mô tả chi tiết những gì đã xảy ra trong mấy ngày qua.

Máu tanh, tàn khốc, đều là con đường cầu sinh của câu chuyện kì lạ, từ trong miệng Hàn Phi lại trở thành kinh nghiệm

thực tập để thể hiện giá trị bản thân, hắn thừa kế thẻ giáo viên do người quản lý tòa nhà tiền nhiệm để lại, đồng thời cũng tiếp nhận trách nhiệm của ông ấy.

Hắn sẵn sàng sử dụng sức mạnh của mình, để cho những bông hoa ăn thịt người trong học viện lớn lên khỏe mạnh, bằng cách này sửa chữa và chữa lành trái tim đau khổ vặn vẹo của họ.

"Miễn là tôi còn ở đây, thì sau này sẽ không có xung đột nào giữa cư xá Hạnh Phúc và Học viện tư thục Ích Dân nữa, chúng ta có thể thử khám phá cách chung sống với nhau trong thế giới tầng sâu này."

Sau khi nghe những lời của Hàn Phi, Trương Quan Hành gật đầu đồng ý gần như vô điều kiện, không cần biết hắn nói gì, nó đều cảm thấy hắn nói đúng.

Nhìn thấy học sinh trong trường vô cùng tin tưởng Hàn Phi, Lý Tai thậm chí bắt đầu có chút hoài nghi chính mình.

"Chỉ sau vài ngày mất liên lạc, cậu ta đã trở thành một giáo viên được học sinh yêu quý và được đồng nghiệp bảo vệ. Vậy nếu chúng ta đến muộn một thời gian nữa, liệu có khi nào cậu ta trực tiếp trở thành hiệu trưởng ở đây không?" Lý trí nói với Lý Tai là không thể nào, nhưng anh ta cảm thấy đối với Hàn Phi, không có gì là không thể.

Đầu tiên khi nhìn thấy Hàn Phi cõng theo cỗ quan tài đi từ cửa hàng tiện lợi vào cư xá Hạnh Phúc, đã cảm thấy Hàn Phi khác với người bình thường, tiềm lực rất lớn.

Bây giờ anh ta càng khẳng định quan điểm của mình, đi theo Hàn Phi, sau này nhất định sẽ có lợi cho mình.

Không dễ dàng gì mới giải thích được rõ ràng, Hàn Phi chuẩn bị thu lại thẻ giáo viên, trong đầu đột nhiên truyền đến âm thanh của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Độ thân thiện của Lý Tai: +10! Bạn đã bước đầu có được sự tin tưởng của Lý Tai!"

Ngoảnh đầu nhìn lại, Hàn Phi phát hiện Lý Tai đang nhìn mình, anh ta cũng không có nghĩ gì nhiều, vẫy tay một cách

thân thiện.

Chương 206: Level 10

Những lệ quỷ trong cư xá Hạnh Phúc và Học viện tư thục Ích Dân gặp nhau trong hoàn cảnh này, muốn họ chấp nhận nhau là điều vô cùng khó khăn, may mắn thay, mọi người đều có một kẻ thù chung — Cánh bướm.

Thực ra Hàn Phi không phải loại người giỏi ăn nói, sở dĩ hắn được mọi người công nhận chỉ vì những chuyện hắn làm có thể đáp ứng được nhu cầu của mọi người.

Tất cả những bi kịch tại Học viện tư thục Ích Dân đều do Cánh bướm giở trò gây ra, mà việc đầu tiên Hàn Phi làm khi đến học viện là làm trọng thương Mã Mãn Giang, chặt đứt Cánh bướm để giúp mọi người trả thù, chuyện này chỉ có thể được mô tả bằng từ "ngầu".

Hắn không hề thuyết phục ai, nhưng mọi người đều tự giác vây quanh hắn.

Bây giờ điều này cũng đúng, cư xá Hạnh Phúc và Học viện tư thục Ích Dân không có bất kì tiếp xúc nào, đường đột xâm nhập vào địa bàn của người khác, một cuộc hỗn chiến chắc chắn sẽ bùng nổ.

Nhưng nếu cho họ một mục tiêu chung thì sao?

Tòa nhà chết chóc là tòa nhà nguy hiểm và khủng khiếp nhất trong khu vực này, đối với người của Học viện tư thục Ích Dân, Cánh bướm có thể ẩn náu trong tòa nhà chết chóc, chỉ khi bước vào tòa nhà đó, mới có cơ hội giết chết nó, chấm dứt mọi đau đớn và tuyệt vọng.

Đối với cư dân của cư xá Hạnh Phúc, có lẽ có một khe hở nối giữa tầng cạn ẩn giấu trong tòa nhà chết chóc, nếu họ có thể đi qua khe hở, có thể tận mắt nhìn thấy kẻ sát nhân bị trừng phạt, cũng có thể thay đổi sang nơi cư trú khác an toàn hơn.

Thứ tồn tại mà không thể diễn tả được bằng lời mỗi khi xuất hiện là sẽ kèm theo tiếng ca, nó dường như đã để mắt đến cư xá Hạnh Phúc, khám phá tòa nhà chết chóc tương đương

với việc tìm ra con đường cho chính mình, hy vọng sống có thể ẩn giấu trong tòa nhà.

Mọi người đều có lợi ích giống nhau, Hàn Phi chỉ cần làm cho bọn họ hiểu rõ vấn đề này.

Hắn không lừa dối, không che giấu, mà dùng giọng điệu chân thành nhất để giải thích, hắn thực sự nhìn nhận vấn đề từ góc độ của lệ quỷ, lòng tốt của hắn cũng rất nhanh đã được đền đáp.

Cư dân của cư xá Hạnh Phúc và lệ quỷ của Học viện tư thục Ích Dân không những không có thêm bất kỳ xung đột nào mà thái độ của họ cũng dịu đi rất nhiều.

"Tôi sẽ nói cho Kim Sinh biết suy nghĩ của tôi, nếu muốn giết Cánh bướm một cách an toàn và nhanh chóng hơn, hợp tác là cách tốt nhất." Hàn Phi đứng trong hành lang âm khí u ám, bị bao vây bởi vô số oán niệm, nhưng hắn không hề luống cuống, đầu óc minh mẫn, ăn nói lưu loát, câu nào cũng đầy sức thuyết phục.

Người bình thường thật sự khó có thể tưởng tượng được rằng người trước mặt lại mắc chứng hoảng sợ xã hội trầm trọng vài tuần trước, ở nơi hơi nhiều người một chút đến hô hấp cũng cảm thấy không thoải mái.

Hàn Phi đã giải thích rõ ràng mọi chuyện, để đảm bảo rằng sẽ không có vấn đề gì xảy ra, hắn kéo nhân viên bảo vệ họ Lý đến.

Nhật ký của Thư Mộng Đình có đề cập đến lão Lý bảo vệ, ông ấy là người duy nhất đã giúp con bé trước khi qua đời, con bé để lại thiện ý cuối cùng của mình cho người dường như rất bình thường như ông ấy.

Giáo viên chủ nhiệm của Kim Sinh cũng có ấn tượng tốt với lão Lý, cô ấy đã thực sự nghi ngờ Mã Mãn Giang sau khi lão Lý chết.

Khi còn sống, họ thực sự là những người rất hiền lành.

Lão Lý đảm bảo cho Hàn Phi mà không biết chuyện gì đã xảy ra, sau đó bọn họ vào phòng y tế trên tầng hai của tòa nhà

văn phòng, hắn mở cửa tủ và đánh thức Kim Sinh.

Trên người đầy những ký tự quái dị, toàn thân toát ra khí tức nguyền rủa mãnh liệt, ngay khi Kim Sinh xuất hiện, tất cả lệ quỷ đều không dám gây ra tiếng động nào, kể cả một số cư dân của cư xá Hạnh Phúc.

Từ góc độ này, thực lực của Kim Sinh hẳn là rất đáng sợ, nhưng thật đáng tiếc khi nó chỉ có một phút mỗi ngày duy trì tỉnh táo.

Sau khi có được ý thức còn sót lại của Mã Mãn Giang, báo được thù năm đó, Kim Sinh dường như đã ở trong trạng thái tốt hơn nhiều so với trước đây.

Tuy rằng trong mắt nó vẫn như cũ mang theo ký tự nguyền rủa, nhưng dưới những ký tự đó, mơ hồ có thể nhìn ra một chút thanh thản, dường như nó đang dần dần tìm lại chính mình.

Tóm tắt ngón gọn, Hàn Phi nói với Kim Sinh về kế hoạch của mình.

Sau khi Kim Sinh gật đầu đồng ý, nó đưa cho Hàn Phi một tờ giấy từ trong tủ: "Đây là thứ em hỏi được từ Mã Mãn Giang, chắc có thể giúp thầy được một chút."

Cửa tủ được đóng lại, mọi thứ trong phòng trở lại bình thường, lúc đó "người" sau lưng Hàn Phi mới dám mở miệng nói.

"Thầy Hàn, trên tờ giấy viết cái gì vậy?" Trương Quan Hành tò mò nghiêng người, phát hiện vẻ mặt của Hàn Phi không tốt lắm, liền cúi đầu nhìn xuống tờ giấy.

Trên tờ giấy trắng nhàu nát, một vài dòng chữ được viết nguệch ngoạc.

"Tất cả các phòng có số 4 của tòa nhà chết chóc tuyệt đối không được phép vào."

"Những người trong tòa nhà chết chóc không bao giờ đến Ngõ súc sinh."

“Cánh bướm ẩn ở chỗ sâu trong trái tim người là đi vào đây qua tòa nhà chết chóc, nó biết cách đi vào.”

“Trong tòa nhà chết chóc những người càng kém can đảm thì càng chết nhanh.”

“Trong tòa nhà chết chóc đừng đi ra ngoài sau nửa đêm 0 giờ.”

“Sau khi oán niệm đi vào tòa nhà chết chóc, sẽ ngẫu nhiên xuất hiện ở những nơi khác nhau trong tòa nhà.”

“Có thể chắc chắn, trong tòa nhà có thứ gì đó đã nguyền rủa thầy. Ngắn thì là bảy ngày, dài thì là một tháng, rất có thể thầy sẽ bị bọn họ nguyền rủa mà chết một cách bất đắc kỳ tử.”

Phần lớn thông tin trên tờ giấy là về tòa nhà chết chóc, nguyên nhân khiến biểu hiện của Hàn Phi xấu đi là do hắn nhìn thấy hai điều cuối cùng.

Sau khi tiến vào tòa nhà chết chóc sẽ ngẫu nhiên xuất hiện ở các vị trí khác nhau, nên cho dù Hàn Phi có mang theo bao nhiêu oán niệm, cũng sẽ bị tách ra, có điều hắn cũng tìm được một sơ hở.

“Mã Mãn Giang chỉ đề cập đến oán niệm, mà không đề cập đến vật phẩm bị nguyền rủa. Trước đây áo cưới đỏ đến tìm người giấy quản lý cửa hàng chẳng lẽ vì quản lý cửa hàng là vật phẩm bị nguyền rủa à?”

“Chị Từ Cầm là một tập hợp nguyền rủa, mình có thể vào cùng với chị ấy. Đúng rồi, còn có bình cầu nguyện và gương thần ở tầng bảy của cư xá Hạnh phúc.”

Hàn Phi sẽ nỗ lực để tìm cách giải quyết những khó khăn bình thường, nhưng đối mặt với nguyền rủa của tòa nhà chết chóc trên mình, hắn không có cách giải quyết nào cả.

Kỳ thật hắn cũng có thể đoán được thế giới tầng sâu có nhiều nguyền rủa, nơi này có rất nhiều ma quỷ giỏi nguyền rủa, nhưng không ngờ rằng mình đã sớm bị như vậy.

“Mình chỉ mới level 9! Trong trò chơi bình thường, mình vẫn còn là người mới.”

Thậm chí Hàn Phi cảm thấy hiện tại mình và quản lý tòa nhà tiền nhiệm không chơi cùng một trò chơi, nếu người quản lý là độ khó cấp độ khó khăn, thì hắn dường như là độ khó cấp độ địa ngục.

Thông tin Kim Sinh có được từ việc bức hỏi Mã Mãn Giang đã giúp đỡ Hàn Phi rất nhiều, hắn không dám lãng phí thời gian nữa.

Hắn phải thu thập một số vật phẩm bị nguyền rủa một cách có mục đích, tìm ra mức độ của nguyền rủa, và chuẩn bị cho việc bước vào tòa nhà chết chóc trong tương lai.

Sau khi rời khỏi phòng y tế, Hàn Phi dẫn những người dân của cư xá Hạnh Phúc đi xung quanh trường Học viện tư thục Ích Dân, sau khi biết rằng tòa nhà chết chóc đã nguyền rủa mình, hắn chuẩn bị tranh thủ toàn bộ thời gian để khiến bản thân trở nên mạnh hơn.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ người quản lý rank F được thưởng gấp ba lần kinh nghiệm, Hàn Phi thăng cấp thành công lên level 9 vẫn còn dư rất nhiều.

Bây giờ hắn vẫn còn một nhiệm vụ ẩn rank F khác - Câu chuyện kì lạ trong khuôn viên trường học của Kim Sinh vẫn chưa được hoàn thành, nhiệm vụ rank F tương ứng với level 10 đến 20, nói cách khác, nếu bây giờ hắn hoàn thành nhiệm vụ ẩn này, hắn vẫn có thể được coi là hoàn thành vượt cấp, vẫn có thể nhận được gấp ba lần phần thưởng kinh nghiệm.

Hàn Phi nhìn thanh điểm kinh nghiệm tính toán một chút, chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ ẩn rank F, đêm nay hắn là có thể tăng lên level 10.

Nghĩ đến đây, lo lắng trong lòng hắn cũng tiêu tan đi một ít.

Đối với người chơi, level 10 cũng là một bước ngoặt, sau khi đạt được, cuộc sống sẽ bước sang một giai đoạn hoàn toàn mới.

Trong lòng mang theo vài phần oán niệm, Hàn Phi bây giờ khác hẳn với lúc vừa mới vào Học viện tư thục Ích Dân, nhiệm vụ rank G bình thường không khó đối với hắn.

Hàn Phi đã mất ba giờ để tìm và hoàn thành thành công ba câu chuyện kì lạ còn lại trong trường Học viện tư thục Ích Dân - bộ đồng phục học sinh màu đỏ, cuốn sách bị người chết mượn đi, bàn tay trong khe hở của tủ đựng đồ ăn căng tin.

Sau khi thúc giục Lý Tai và Huỳnh Long kéo ra bàn tay sau tủ đựng đồ ăn, cuối cùng Hàn Phi cũng nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống trong đầu.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thử thách thành công bảy câu chuyện kì lạ trong Học viện tư thục Ích Dân! Chúc mừng bạn đã hoàn thành vượt cấp trong nhiệm vụ ẩn rank F - Câu chuyện kì lạ của Kim Sinh!

Phần thưởng nhiệm vụ cơ bản điểm kỹ năng tự do: +1!

Độ thân thiện của Kim Sinh: +10! Bạn là người duy nhất biết rằng Kim Sinh không nói dối!"

"Nhiệm vụ ẩn đã được hoàn thành hơn 90%! Bởi vì bạn đã hoàn thành nhiệm vụ ở cấp độ cao hơn! Phần thưởng kinh nghiệm gấp ba lần sẽ được thêm vào! Thêm danh hiệu độc quyền của nhiệm vụ ẩn rank F - Người thử thách câu chuyện kì lạ!"

"Người thử thách câu chuyện kì lạ (danh hiệu rank F độc quyền và duy nhất): Sau khi đạt được danh hiệu này, giá trị thể lực: +1! Giới hạn trên của giá trị tinh thần: +10! Khả năng kháng nguyền rủa của câu chuyện kì lạ: +10!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công đạt đến level 10!

Điểm thuộc tính tự do: +1!

Bây giờ bạn đang tiến gần hơn một bước tới cuộc sống hoàn hảo của mình!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bảng hệ thống nghề nghiệp cuộc đời chính thức mở! Hãy chọn nghề nghiệp phù hợp với bạn càng sớm càng tốt!"

"Chú ý! Người chơi có thể có nhiều nghề nghiệp phụ! Nhưng chỉ có thể chọn một nghề nghiệp chính! Chỉ khi bạn cài

đặt nghề nghiệp chính thì mới có thể kích hoạt tất cả thiên phú và năng lực của nghề nghiệp!"

Hiện tại khi Hàn Phi đạt tới level 10, trong đầu hắn cảm giác như có thứ gì đó phá lệ thoát khỏi sự kiềm chế, đại não dường như trở nên linh hoạt hơn, ngũ quan cũng có chút cải thiện.

Tất cả đều là những thay đổi bên ngoài bảng thuộc tính, bây giờ Hàn Phi đang ở trong trạng thái rất đặc biệt, trước đây hắn chưa bao giờ như vậy, cảm giác mỗi một vị trí trên toàn cơ thể đều tràn đầy năng lực khống chế.

Chương 207: Nghề nghiệp trong trò chơi hệ chữa trị

“Cuối cùng cũng còn sống tới level 10!”

Cảm nhận được sự thay đổi của tinh thần và thể chất, Hàn Phi lại cảm thấy mắt rưng rưng vì vui mừng.

Ở các trò chơi khác, có thể chỉ cần ngồi trước máy tính, bật điều hòa, gõ phím, chơi trong một giờ là được rồi.

Nhưng trong trò chơi này, để đạt đến level thứ 10, Hàn Phi đã phải đối mặt với nguy cơ sinh tử hàng chục lần. Hắn khiêu vũ ở sát vách núi, nhảy disco trên đầu ma quỷ và run rẩy bước đi trên chiếc dây thừng qua vực thẳm.

Chỉ hơi bất cẩn một chút, ngay cả cái chết cũng sẽ trở thành hy vọng xa vời.

Nhìn lại chặng đường đã qua, chính Hàn Phi cũng cảm thấy bội phục.

Cứ tăng dần từ level 1 đến level 10, hắn đã trải qua vụ án giấu thi thể trong tủ lạnh, chặt thây ghép xác, phân thây vào đồ chơi thú bông, và vụ án chuyện lạ ở trường Học viện tư thục Ích Dân.

Hắn đã gặp phải vài vật phẩm nguyền rủa và hơn chục oán niệm với những tính cách khác nhau. Trong các sự kiện quái dị với mật độ và cường độ cao như vậy, hắn không chỉ sống sót, mà thậm chí còn chữa lành chứng sợ hãi xã hội của mình một cách suôn sẻ!

“Thật sự không dễ dàng gì để có thể lên được level 10.”

Sau khi hệ thống nhắc xong, Hàn Phi mở giao diện thuộc tính.

Hắn đã cộng tất cả các điểm thuộc tính của mình có được từ hai lần thăng cấp vào thể lực. Nếu cộng thêm 1 điểm giá trị thể lực của danh hiệu Người thử thách câu chuyện kì lạ, hiện tại hắn có 13 điểm thể lực.

Thể lực của Hàn Phi đã tăng gấp ba lần so với khi mới vào game, bây giờ hắn có thể cảm thấy một làn sóng sức mạnh đang trào dâng trong máu mình.

"Nếu gặp lại người mặc đồ đen, mình chắc chắn có cơ hội khống chế gã."

Sau khi thử một số kỹ năng tấn công trong học viện, Hàn Phi thấy sức mạnh của mình bộc phát thật đáng sợ, nhưng so với sức chịu đựng thì còn kém hơn một chút.

"Nền tảng của mình vẫn còn quá kém. Trong tương lai, việc chiến đấu với người khác nhất định phải tốc chiến tốc thắng."

Sau khi cộng điểm thuộc tính, Hàn Phi bắt đầu cộng điểm vào các kỹ năng chủ động của mình.

Trước hết, hắn nâng cấp kỹ năng diễn xuất của mình lên bậc thầy, tại thời điểm hoàn thành nâng cấp, hắn phát hiện trong đầu dường như có một cái nút có thể hoán đổi nhân cách.

Chỉ cần dùng ý thức chạm vào cái nút hư ảo đó, ký ức và cảm xúc của Hàn Phi sẽ lắng đọng sâu trong tâm trí, cho phép hắn đóng vai người khác mà không bị bất kỳ ảnh hưởng gì.

Nói như vậy thực ra là cũng chưa chặt chẽ, với trình độ của hắn, không thể diễn tả bằng diễn xuất được nữa rồi.

Kỹ năng diễn xuất cao cấp cho phép Hàn Phi nhập cuộc ngay lập tức, tự do chuyển đổi cảm xúc khác nhau và thể hiện chúng một cách hoàn hảo.

Cùng với khả năng kiểm soát tốt các cơ trên khuôn mặt, nhiều chuyển động vi mô được thiết kế tỉ mỉ và khả năng điều khiển đường nét vô song, Hàn Phi có thể làm nổi bật sức hấp dẫn của một nhân vật lên 200%.

Kỹ năng diễn xuất bậc thầy đưa lên một tầm cao mới, chỉ cần hắn bấm nút hư ảo đó trong đầu, hắn dường như sẽ hoàn toàn quên đi bản thân.

Căn bản sẽ không nhìn ra một chút dấu vết nào của diễn xuất, bởi vì lúc này diễn viên không còn nữa, chỉ có nhân vật,

người nên tồn tại.

Là một diễn viên, Hàn Phi rất ý thức được trình độ diễn xuất hiện tại của mình, chỉ cần hắn không muốn thì không ai có thể nhìn ra nội tâm thực của mình, diễn xuất cấp bậc này có thể giúp hắn sống sót tốt hơn trong thế giới tầng sâu.

Sau khi diễn xuất đạt đến bậc thầy, ngoài điểm kỹ năng, nếu muốn tiếp tục thăng cấp, còn cần phải làm các nhiệm vụ liên quan đến diễn xuất.

Nhưng mà ở thế giới tầng sâu, những nhiệm vụ đó có thể xuất hiện những thay đổi đặc biệt, Hàn Phi tạm thời không muốn phức tạp, kỹ năng diễn xuất bậc thầy đã hoàn toàn đủ rồi.

"Các diễn viên diễn cùng mình khả năng sẽ bị áp lực hơn đây."

Với số điểm kỹ năng còn lại chưa sử dụng, Hàn Phi đã bổ sung toàn bộ vào năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, nâng kỹ năng này lên sơ cấp level 8.

Sau khi cộng điểm, Hàn Phi nhìn bảng nghề nghiệp mới xuất hiện.

Nghề nghiệp chính và phụ của hắn hiện đang trống, nhưng hệ thống đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng phần giới thiệu nghề nghiệp cho hắn. Theo tính cách và tài năng riêng của người chơi, hệ thống sẽ chọn một số nghề nghiệp rất phù hợp.

Chạm vào bảng nghề nghiệp, trên bảng trống xuất hiện nghề nghiệp đầu tiên - diễn viên.

"Diễn viên điện ảnh (90% phù hợp chuyên môn): Bạn là một diễn viên trời sinh. Nếu bạn không chọn diễn viên làm sự nghiệp của mình, đó sẽ là một tổn thất cho bạn và toàn bộ showbiz."

Hàn Phi không ngờ nghề nghiệp được hệ thống giới thiệu cho mình cũng là một diễn viên, hắn gật đầu: "Khảo nghiệm này khá chính xác, vô cùng phù hợp."

Tiếp tục kéo xuống, công việc thứ hai mà hệ thống đề cử với Hàn Phi là nhân viên quản lý hồ sơ của cục cảnh sát.

"Nhân viên quản lý hồ sơ của cục cảnh sát (75% phù hợp chuyên môn): Người quản lý hồ sơ không cần tiếp xúc với quá nhiều người, rất phù hợp với tính cách hướng nội của bạn."

"Giới thiệu nghề nghiệp có tính đến tài năng và tính cách của người chơi, không tệ, không tệ." Hàn Phi rất mong chờ. Khi nhìn thấy giới thiệu nghề nghiệp lần thứ ba, mí mắt của hắn khẽ co giật.

"Chú hề kinh dị (80% phù hợp chuyên môn): Chú hề là người hy sinh bản thân nhưng có thể mang lại hạnh phúc cho người khác. Độ phù hợp nghề nghiệp giữa bạn và chú hề chỉ là 50%, bởi vì bạn không bao giờ nở nụ cười. Nhưng có một nghề tiềm ẩn trong số những chú hề rất phù hợp với bạn, đó là chú hề kinh dị. Sự tồn tại của họ không phải để mang lại hạnh phúc cho người khác mà là gieo rắc nỗi sợ hãi và bất hạnh! Họ không bao giờ nở nụ cười, trang điểm quá mức chỉ để làm cho họ trông như đang cười thôi."

"Người thợ khâu (60% phù hợp chuyên môn): xấu xa, độc ác, thông minh, mưu mô, đen tối, tàn nhẫn, biến thái, kẻ mất trí này đang bị truy nã, điều yêu thích của anh ta là may quần áo, nhưng sau đó anh ta không còn thỏa mãn với việc sử dụng vải vóc, anh ta đã đã tìm thấy chất liệu phù hợp hơn với mình. Anh ta muốn may những bộ quần áo đẹp nhất trên thế giới. Bạn có muốn giúp anh ta không?"

"Người đàn ông của nữ quỷ (85% phù hợp chuyên môn): Bạn có sự đồng cảm cao và dung mạo khôi ngô vượt xa những lệ quỷ bình thường, bạn hiền lành nhưng điên rồ, bạn tốt bụng nhưng khát máu, kỹ năng diễn xuất tuyệt vời của bạn đủ để lừa gạt bất kỳ người phụ nữ nào, nhưng bạn lại không bao giờ lừa gạt họ. Bạn là người giỏi lắng nghe và đồng hành, bạn chân thành và không khoe khoang. Nếu bạn thực sự không sợ, bạn có thể thử nghề nghiệp ẩn này."

Hàn Phi xem đến đây thì dứt khoát thoát ra khỏi giao diện.

Mấy nghề nghiệp đầu tiên thì còn bình thường, càng về sau càng kỳ quái, cái gì mà chú hề kinh dị, thợ khâu và người đàn ông của nữ quỷ. Hàn Phi không biết tại sao những nghề như vậy lại xuất hiện trong trò chơi hệ chữa trị, thậm chí không

hiểu tại sao hệ thống lại giới thiệu cho mình dạng nghề nghiệp này.

“Lúc đầu đề cử nghề diễn viên cũng là điều dễ hiểu. Tại sao về sau lại còn có cả người đàn ông của nữ quỷ cũng trở thành một nghề nghiệp? Điên à?”

Sau khi xem hết các phần giới thiệu, Hàn Phi cũng đã hiểu được tổng quát về hệ thống nghề nghiệp.

Nghề nghiệp rất quan trọng trong trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo], chỉ khi xác định được nghề nghiệp thì cuộc đời của một người mới trở nên hoàn chỉnh.

Hàn Phi, người đã đạt đến level 10, trọng tâm tiếp theo chính là đi nhận nghề nghiệp đầu tiên của mình – đồ tể lúc nửa đêm.

So với đề cử của hệ thống, Hàn Phi cho rằng nghề này đáng tin cậy hơn một chút.

Chương 208: Tiểu thuyết gia huyền nghi

Những kẻ ngoại lai trong trường Học viện tư thục Ích Dân đã bị lệ quỷ trong trường quét sạch, họ vô cùng căm ghét Mã Mãn Giang, tất cả những gì liên quan đến gã đều đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Hàn Phi cũng hiểu rất rõ về họ, nhưng sau khi họ làm như vậy, các nhiệm vụ có thể kích hoạt được trong Học viện tư thục Ích Dân ngay lập tức chỉ còn ít hơn một nửa.

Sau một đêm, Hàn Phi đã đưa Lý Tai và Huỳnh Long lật tung cả ngôi trường, không bỏ qua bất kỳ ngóc ngách nào, cho đến khi không còn một nhiệm vụ nào có thể kích hoạt được nữa hắn mới chịu quit game.

"Trường Học viện tư thục Ích Dân coi như là đã được làm thông hoàn toàn, trọng tâm tiếp theo của mình sẽ là Ngõ Súc Sinh."

Cởi mũ bảo hiểm trò chơi, Hàn Phi duỗi thẳng lưng, nhìn ảnh nạn nhân dán đầy trên tường, cũng không sợ hãi hay là cảm thấy khó chịu. Đối với bất kỳ ai hắn đều hết lòng hết dạ, cho dù trên đời này có quỷ, hắn cũng không lo mình sẽ bị quỷ quái quấn thân.

"Ngõ Súc Sinh cách xa cư xá Hạnh phúc, muốn an toàn để qua đó cũng không dễ dàng gì. Nghề nghiệp ẩn này có vẻ không dễ kiếm được như vậy. Tuy nhiên, mình đọc phần giới thiệu trên trang web chính thức, tất cả các nghề nghiệp ẩn đều vô cùng hiếm và thưa thớt. Và loại nghề nghiệp này lại có nhiều thiên phú và năng lực hơn các nghề khác."

Nỗ lực và đền đáp tỷ lệ thuận với nhau, ít nhất về mặt công bằng, [Cuộc sống hoàn hảo] vẫn luôn làm đúng.

Sau khi chơi game suốt một đêm, Hàn Phi đã kiệt sức, toàn thân đau nhức, hắn kiểm tra tài khoản cá nhân, thù lao của bộ phim [Hoa Song Sinh] vẫn chưa được chuyển vào thẻ, tiền

thưởng do hành hiệp trượng nghĩa vẫn không đủ để mua máy chơi game.

"Thôi đành chờ vậy, khi nào có máy chơi game, mình sẽ chơi được lâu dài."

Cất mũ bảo hiểm chơi game đi, Hàn Phi lên giường ngủ bù, mới chợp mắt được hơn ba tiếng đã bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Sau khi nhìn tên người gọi, Hàn Phi cũng không từ chối.

"Trợ lý Tiêu, cậu tìm tôi có chuyện gì thế? Ngày mai tôi mới phải đến tổ quay phim đúng không nhỉ?" Người gọi đến là Tiêu Tuệ, một trong những trợ lý của đạo diễn Trương.

"Hôm nay tất cả các diễn viên đã đến Tân Hỗ. Đạo diễn Trương hy vọng rằng mọi người có thể tập trung tại địa điểm quay và tìm hiểu nhau. Dù sao thì sau này chúng ta sẽ ở bên nhau lâu dài mà."

Đối với các diễn viên khác, đây là cơ hội tốt để mở rộng quan hệ, mở rộng tầm nhìn, nhưng Hàn Phi chỉ thấy phiền phức.

"Mấy giờ? Địa điểm ở đâu? Tôi sẽ bắt xe đến."

"Bắt xe? Thầy Hàn à? Anh đã có tên trong danh sách những diễn viên trẻ triển vọng nhất rồi, không phải đến người đại diện cũng không có đấy chứ?" Là trợ lý của đạo diễn Trương, Tiêu Tuệ thường giao dịch với những diễn viên từ tuyến ba trở lên, người giống như Hàn Phi rất ít.

"Tôi thấy phiền phức." Hàn Phi cúp điện thoại sau khi hỏi địa chỉ, nhưng hắn không có lập tức đi ngay.

Địa chỉ mà trợ lý Tiêu cung cấp là ở chỗ giao vùng ngoại ô phía bắc Tân Hỗ và khu phố cổ, vô cùng vắng vẻ, thông thường đạo diễn Trương chắc sẽ không để các diễn viên đến đó tụ hội.

Để được an toàn, Hàn Phi nói với Lệ Tuyết về kế hoạch đi đến vùng ngoại ô phía bắc.

…

Từng chiếc xe một đậu bên cạnh nhà máy chế biến thịt Phú Quý đã bỏ hoang nhiều năm, nườm nượp người ra người vào, khắp nơi đều là nhân viên đoàn làm phim đội mũ bảo hộ và công nhân làm nhiệm vụ dựng cảnh.

Tiếng máy móc gầm rú, tiếng chỉ đạo và tiếng hò hét, vùng ngoại ô phía bắc Tân Hỗ đã lâu rồi không náo nhiệt như vậy.

"Đạo diễn Trương, thời đại khác rồi. Chúng ta có thể đưa những thứ này vào một phong cảnh giả lập và sử dụng công nghệ để tạo ra bất kỳ cảnh nào chúng ta muốn." Một người đàn ông trung niên áo trắng bịt mũi miệng, có vẻ như sợ hít phải khói bụi công trình.

"Bộ phim vốn là dùng để ghi lại sự thật. Các cậu tạo ra một cảnh hư cấu, sau đó dùng cái giả để quay phim giả. Loại phim này thiếu cảm giác về kết cấu." Đạo diễn Trương đội mũ bảo hộ tự mình chỉ đạo, ông ấy muốn khôi phục nơi này như mười năm trước.

"Em nói không lại anh, này, cậu mau tới thuyết phục đạo diễn Trương đi." Người đàn ông trung niên áo trắng tháo kính râm xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn tú nữ tính, hướng về một thanh niên ăn mặc rất thời trang ở bên cạnh nói.

"Em cảm thấy đạo diễn Trương nói đúng đấy." Người thanh niên đứng cùng chiến tuyến với đạo diễn Trương không chút do dự.

"Chắc là đạo diễn Trương nói mặt trăng vuông, cậu ấy cũng sẽ không phản bác lại đâu." Một người phụ nữ có vóc dáng cao gầy đeo khẩu trang đứng ở bên kia đạo diễn Trương, cô ta đi giày bệt, nhưng vẫn cao hơn đạo diễn Trương và người đàn ông trung niên một chút.

Một số diễn viên tụ lại bên cạnh đạo diễn Trương, trong số đó có những người nổi tiếng lâu năm, một số người thì đạt được lượng truy cập, một số người giành được giải thưởng lớn. Đây chính là uy tín của các đạo diễn kỳ cựu hàng đầu.

Khi đã gần trưa, Hàn Phi đến vùng ngoại ô phía bắc Tân Hỗ, lúc này nhà máy chế biến thịt Phú Quý và sân tập thể bên cạnh của nhà máy đã trải qua biến động kinh thiên động địa.

Để quay bộ phim mới của mình, đạo diễn Trương đã sử dụng rất nhiều nhân lực và vật lực để cải tạo hai công trình này.

Nhìn đống máy móc lớn ở hiện trường và nhân viên ra vào, Hàn Phi thật sự choáng ngợp bởi những trải nghiệm mới và môi trường xung quanh, thật là mở mang tầm mắt.

So với đạo diễn Trương, lần quay phim Hoa Song Sinh trước đây chỉ là một cảnh quay nhỏ mà thôi, vốn đầu tư của hai bên hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Yên lặng đứng giữa đám người, Hàn Phi nhìn thoáng qua, sau đó nhắm mắt bình tĩnh lại, trong đầu nghĩ đến chiến thuật trò chơi.

Sau hơn mười phút, một chiếc RV đã phóng thẳng vào hiện trường.

Cửa xe bật mở, một ông lão trạc sáu mươi tuổi, tóc bạc phơ bước ra khỏi xe.

Thấy ông lão đi tới, các diễn viên đang nói chuyện đều chào hỏi.

“Lão Lý tới rồi.”

“Xin chào thầy!”

“Bác nhìn như trẻ ra ấy nhỉ.”

Ông lão vừa xuống xe là diễn viên hạng nhất quốc gia, một diễn viên kỳ cựu đã từng giành được vô số giải thưởng - Lý Hoài Danh.

Thấy ông Lý đến, đạo diễn Trương cũng dừng công việc và mời mọi người vào bên trong nhà tập thể của nhà máy chế biến thịt.

“Bộ phim mới [Tiểu thuyết gia huyền nghi] của chúng ta được quay ngay tại đây. Tôi đã sắp xếp nhân viên kiểm tra tòa nhà này và liên lạc với một số cư dân còn sót lại. Tôi sẽ khôi phục lại mọi thứ và hoàn chỉnh bày ra chân tướng đã từng bị che giấu.”

Đạo diễn Trương giới thiệu địa điểm quay cho các diễn viên và dẫn mọi người đi tham quan.

Bộ phim [Tiểu thuyết gia huyền nghi] dựa trên người thật và sự kiện có thật, chính tại tòa nhà này, nhà văn với bút danh Nhện đã tự tay giết chết tám nhân cách của mình và hoàn thành một sự giải thoát đáng kinh ngạc.

Hầu hết tình tiết của toàn bộ phim đều diễn ra trong tòa nhà này, không giống như những diễn viên khác cười nói vui vẻ, Hàn Phi nheo mắt lại, nhớ rõ từng chi tiết trong tòa nhà.

Có một mối liên hệ đặc biệt giữa thế giới tầng sâu và hiện thực. Ngõ Súc Sinh mà Hàn Phi sắp đến tiếp theo là tên cuốn sách đầu tiên của tiểu thuyết gia huyền nghi. Hắn cảm thấy rằng mình có thể tìm ra manh mối nào đó trong hiện thực.

Lúc này, tâm tình của Hàn Phi hoàn toàn khác với các diễn viên khác, mọi người đều chỉ đơn thuần là quay phim, còn hắn thì dùng cơ hội quay phim để thu thập chứng cứ tăng xác suất sống sót cho mình.

Mục tiêu của hai bên hoàn toàn khác nhau, điều này cũng quyết định mức độ nghiêm túc của hai bên hoàn toàn không ngang nhau chút nào.

Sau khi làm quen với tất cả các địa điểm quay, đạo diễn Trương mời mọi người dùng bữa trong một cái lán do nhân viên dựng lên để nghỉ ngơi, buổi chiều là lễ khai máy.

Phim điện ảnh có vẻ rất chú trọng đến những điều này, mọi người cùng nhau cắt băng và chụp ảnh chung, xong xuôi mọi việc thì cũng đã là ba giờ chiều.

Đạo diễn Trương đã phân phát phần kịch bản riêng cho tất cả các diễn viên. Vào buổi tối, ông ấy hy vọng rằng mọi người có thể rèn luyện trong tòa nhà tập thể một chút.

Nếu là đạo diễn khác đưa ra yêu cầu như vậy, những diễn viên này có lẽ sẽ không đồng ý, nhưng đối với đạo diễn Trương họ không dám không nghe.

Hầu hết các diễn viên đều đã về xe RV để làm quen với kịch bản, so với cái sân tập thể hơi lộn xộn và dơ dáy thì ô tô

của họ thoải mái hơn.

Còn Hàn Phi thì không có nhiều chuyện như vậy, hắn cầm lấy kịch bản, đi vào tòa nhà tập thể của nhà máy chế biến thịt.

Vuốt ve những chiếc lan can sắt han gỉ, nhìn khắp những bức tường loang lổ và những hành lang đầy mảnh vụn, Hàn Phi thực sự cảm thấy mình như được trở về cư xá Hạnh Phúc.

Hắn cầm lấy tập kịch bản, bước từng bước lên nóc nhà và quan sát xung quanh.

Tiểu thuyết gia huyền nghi Nhện sống trong tòa nhà tập thể bên cạnh nhà máy chế biến thịt. Nơi này rất hẻo lánh. Kể từ khi nhà máy chế biến thịt đóng cửa, ngày càng có nhiều cư dân dọn đi. Bình thường đứng ở con đường bên cạnh đến nửa ngày cũng không nhìn thấy một chiếc xe qua lại.

"Với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, các nhà máy cũ có hiệu quả sản xuất thấp bị đóng cửa trên quy mô lớn, 30% việc làm trong xã hội được thay thế bằng máy móc, kéo theo đó là cuộc sống của nhiều người bị thay đổi."

Hàn Phi yên lặng nhìn chăm chú nhà máy chế biến thịt, có một câu thoại trong kịch bản của hắn, có lẽ là nguyên văn câu thoại trong tiểu thuyết của Nhện – mọi người giết mổ gia súc ngày này qua ngày khác, rồi chậm rãi quên đi chúng chẳng là gì ngoài thức ăn trong miệng.

Họ đề cập đến nhiều thứ trong lời thoại, chẳng hạn như thành phố đang phát triển nhanh chóng này, hoặc thời đại này không biết là tốt hay xấu.

"Khung cảnh từ trên cao của tòa nhà thực sự không tệ. Liệu có phải Nhện đã từng ở đây quan sát phong cảnh không?"

Những người khác thì là diễn xuất, còn Hàn Phi thì muốn tồn tại, hắn cầm kịch bản và hoàn toàn thay thế mình trong vai Nhện.

Hàn Phi trong vai Nhện của [Tiểu thuyết gia huyền nghi] chỉ là vai phụ, Nhện trong hiện thực cũng chỉ là vai phụ mờ mịt trong cuộc đời của chính mình.

Ông ấy đã sống trong bóng tối của nhân cách chia rẽ từ khi còn là một đứa trẻ, thậm chí sau khi qua đời, rất ít người biết đến câu chuyện của ông ấy và cũng không nhiều người thích nó.

"Ngõ Súc Sinh, nhà đồ tể, bây giờ mình càng ngày càng tò mò về thế giới trong đầu Nhện." Hàn Phi đứng trên nóc nhà ghi nhớ hết lời thoại, sau đó một mình đi đến tầng bốn.

Khi còn sống Nhện ở căn hộ 401 tầng bốn, sau khi chết, tất cả cư dân ở tầng bốn đã dọn đi hết rồi.

Không ai biết lý do tại sao những người thuê nhà chuyển đi, nhưng trên cánh cửa của họ đều được dán với những tờ giấy bùa bị hỏng và một số sợi dây đỏ đã phai màu quấn quanh, những người hàng xóm của Nhện dường như đang đề phòng một điềm chẳng lành nào đó.

"Những người hàng xóm cảm thấy một điềm chẳng lành nào đó chính là Nhện hay sao?"

Tầng bốn trống rỗng nhìn hơi đáng sợ, Hàn Phi không chút do dự, bám vào cửa phòng 401.

"Bị khóa rồi?"

Hàn Phi hơi kinh ngạc, lúc đạo diễn Trương đưa các diễn viên đến xem thì rõ ràng là không khóa, sao bây giờ cửa lại bị khóa?

"Là nhân viên làm hay sao?"

Trong lúc Hàn Phi đang suy nghĩ, có một tiếng thở rất nhẹ từ trên tầng truyền đến, hắn quay đầu nhìn.

Có một ông lão ở góc ngoặt giữa tầng năm và tầng bốn. Không nói lời nào, ông ta lặng lẽ đứng trên hành lang, nhìn bóng lưng của Hàn Phi.

Chương 209: Nội dung không thể thảo luận sau khi trời tối

"Ông ơi, ông khóa cửa này phải không?"

Hàn Phi nhìn ông lão trên cầu thang vẻ mặt thuần túy nhất, thò tay vào trong túi cầm lấy thiết bị giật điện phòng thân.

Ông lão dường như không nghe thấy Hàn Phi nói cái gì, ông ấy đã rất nhiều tuổi, mặt đầy vết đồi mồi, một tay chống sau lưng, tay kia ôm một cái lồng chim nhưng không có chim.

"Ông ơi? Ông có nghe thấy không?" Hàn Phi đang định đến gần ông lão, ông lão đã quay người lại, bắt đầu chậm rãi đi lên tầng.

Khi ông lão đi lên phía trên, Hàn Phi nhìn thấy hai chiếc lông vũ rất mỏng còn sót lại trên bàn tay trống không còn lại của ông lão, dường như ông ta vừa dùng tay bóp cổ con chim trong lồng.

"Thật là một người kỳ lạ."

Nhìn thấy một ông lão kỳ lạ như vậy, phản ứng đầu tiên của hầu hết mọi người là tránh xa, nhưng khi Hàn Phi nhận thấy sự khác thường, hắn trực tiếp sải bước đi lên.

"Ông ơi, cháu đỡ ông về nhà nhé?"

Hàn Phi hết sức nhiệt tình đi tới trước mặt ông lão, khi chủ động nắm lấy cánh tay ông lão, thân thể ông lão rõ ràng cứng ngắc.

"Cháu đến đây để quay phim, nếu nó khiến ông thấy phiền phức, thì cháu xin lỗi ông nhé."

Mỗi câu nói của Hàn Phi đều rất lịch sự, tuy rằng ông lão cảm thấy khó chịu nhưng cũng không đuổi hắn đi.

Được hộ tống lên tầng năm, ông lão dừng ở cửa nhà mình không dám đi vào, quay đầu nhìn Hàn Phi, phát hiện Hàn Phi hoàn toàn không có ý định rời đi.

“Ông ơi, ông còn có ấn tượng với nhà văn sống ở tầng bốn không?”

Hàn Phi tựa hồ sẽ không rời đi trừ phi ông lão nói, ông lão dừng ở cửa hồi lâu, cuối cùng mở miệng: “Cậu ta chết rồi, chết mười mấy năm trước.”

Giọng ông lão rất thấp, nghe như thể móng tay xuyên qua lớp kính thủy tinh mờ, rất khó chịu.

“Cháu biết ông ấy đã chết, trước khi chết ông ấy có làm gì bất thường không? Mọi người đều là hàng xóm láng giềng, chắc đôi bên rất hiểu nhau đúng không ạ?”

“Chuyện mười mấy năm trước, ta không nhớ rõ nữa rồi.” Ông lão hơi cúi đầu, ánh mắt lảng tránh.

“Thật sao?” Hàn Phi là một cao thủ diễn xuất, hắn nhìn người rất chính xác, ông lão này chắc chắn biết một số chuyện: “Trước kia có ai tới đây hỏi về Nhện bao giờ chưa?”

“Có.” Giọng ông lão yếu ớt đến mức nếu không nghe kỹ thì sẽ không thể nghe được.

“Người đó hỏi những cái gì?”

“Không nhớ nữa rồi.”

“Ông có phương thức liên hệ của người đó không?”

“Cậu ta cũng đã chết rồi.”

Không khí trong nháy mắt đông cứng lại, ông lão ngẩng đầu lên, chỉ chỉ trên đỉnh tòa nhà: “Chính là từ đây nhảy xuống, cũng không sợ cái gì giống như cậu lúc đầu, nhưng sau đó hình như bị cái gì đó quấn lấy.”

Giọng nói của ông lão dần dần trầm xuống, trong đôi mắt mông lung hiện lên một tia sợ hãi: “Những thứ đó thật sự tồn tại, dù có tin hay không thì cũng đừng lên tầng bốn sau khi trời tối, nếu không người nhảy xuống tòa nhà có thể là cậu đấy.”

“Ông ơi… có phải ông đã thấy gì không?” Hàn Phi không chỉ diễn xuất tinh tế, còn nghiên cứu tâm lý, kinh nghiệm “lâm sàng” dày dặn, có thể suy ra rất nhiều điều từ sự thay đổi nét mặt của ông lão .

Ánh mắt ông lão vốn dĩ luôn né tránh, sau khi nghe được lời nói của Hàn Phi thì chậm rãi ngẩng đầu lên.

Ông lão nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Hàn Phi, đôi môi nứt nẻ của ông từ từ mở ra, lộ ra hàm răng màu nâu vàng, khi ông định nói gì đó thì tiếng chuông từ một căn phòng trên tầng bốn vang lên.

Gần như ngay lúc âm thanh đó vang lên, ông lão không quan tâm được gì, liền mở cửa bước vào trong, xem ra nếu chậm chễ sẽ xảy ra chuyện không hay.

Hàn Phi cũng không có ngăn cản ông lão, nhìn thấy ông mở cửa vào nhà, tự nhiên cũng đi theo vào, nhân tiện giúp ông đóng cửa lại.

"Vừa rồi là âm thanh gì vậy ạ?" Tất cả các phòng trên tầng bốn đều không có người ở, tất cả cửa của các căn hộ cũng đều bị khóa, trong trường hợp này, tiếng chuông kia có thể là do cái gì làm ra?

"Tiếng chuông gió kêu, trước đây khi nhà văn chưa gặp nạn, chuông gió trong nhà thường vang lên khi trời sắp tối."

Ông lão đang đứng ở cửa phòng khách xách lồng chim, không ngờ Hàn Phi lại đi theo ông vào, giờ ông nghi ngờ không biết có người nào đó không rõ lai lịch đã trà trộn vào đoàn phim hay không, bởi vì người thanh niên trước mặt bất kể là ăn mặc hay khí chất đều không giống diễn viên.

"Thật sao?" Hàn Phi ghi nhớ thông tin về chuông gió, ánh mắt chậm rãi vượt qua ông lão nhìn vào trong phòng.

Có rất nhiều điện thờ trong một căn phòng nhỏ, chiều cao của các điện thờ này đều có kích thước khác nhau, hầu hết đều được che bằng vải đen, cũng không biết vị thần nào trong đó nữa.

"Tại sao trong nhà ông lại mời nhiều thần như vậy? Thần không thể mời bừa bãi được đâu." Hàn Phi đã từng nhìn thấy nhiều chuyện trong thế giới tầng sâu, cũng biết một chút về bọn họ.

“Tôi cũng không muốn mời thần, nhưng bên trong tòa nhà luôn xuất hiện điện thờ, không biết ai đặt, tôi thấy vậy không dám vứt ngoài hành lang nên đem hết về nhà.” Thấy Hàn Phi không có ý định rời đi, ông khẽ thở dài: “Kỳ thật tôi không cố ý làm tổn thương cậu, vừa rồi tôi nhìn chằm chằm cậu trên hành lang, là muốn nhắc nhở cậu không nên dây dưa với tên nhà văn kia, bất cứ ai có quan hệ với cậu ta sẽ chết không rõ ràng, nhiều điều kỳ lạ trong tòa nhà này cũng liên quan đến cậu ta nữa.”

Sau khi vào nhà, ông lão hiển nhiên dũng khí hơn rất nhiều, còn dám lớn tiếng.

“Chết không rõ ràng sao ạ?” Hàn Phi nghĩ tới một loạt cách gây án của Cánh bướm, hiện tại hắn nghi ngờ nó đã bí mật giết người muốn điều tra về Nhện.

Nếu đúng như vậy, điều đó chứng tỏ là Cánh bướm sợ hãi, Nhện có thể thực sự biết điểm yếu của nó!

“Xem ra cậu thật sự không biết gì.” Ông lão lắc đầu: “Mười mấy năm trước, gần nhà máy chế biến thịt vùng ngoại ô phía bắc đã xảy ra rất nhiều chuyện kỳ lạ, đầu tiên là thịt lợn từ nhà máy của họ cực kì thơm, mọi người đều thích mua. Sau này không biết chuyện gì xảy ra, có tin đồn rằng có người chết trong máy xử lý thịt lợn của nhà máy chế biến thịt nên thịt của họ có mùi vị đặc biệt.”

“Đây chắc là tin đồn thôi?”

“Chắc chắn rồi, nhưng nhiều người vẫn cảm thấy tâm trạng không tốt nên dần dần ngừng mua thịt từ nhà máy của họ.” Ông lão liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, ông vẫn có thể nhìn thấy nhà máy bỏ hoang ở tầng dưới: “Doanh số bán hàng giảm sút, chất lượng thịt của nhà máy chế biến thịt vùng ngoại ô phía bắc bắt đầu xấu đi, trong thịt của họ dần xuất hiện mùi tanh.”

“Không ai biết lý do của mùi tanh, dù sao công việc kinh doanh của họ ngày càng trở nên tồi tệ, cho đến một thời gian trước khi đóng cửa, đối tác làm ăn của ông chủ bọn họ đột nhiên mất tích.”

“Cảnh sát đi khắp nơi cũng không tìm thấy người, cuối cùng khi tra hỏi danh sách nhà kho của nhà máy chế biến thịt, phát hiện số lượng lợn sống đã chế biến không trùng khớp, dường như bị dư ra một con.”

“Có lẽ chỉ là trùng hợp, nhưng là do có người cố ý lan truyền, kết quả, mọi người đều cảm thấy nhà máy chế biến thịt có vấn đề.”

Ông lão khẽ thở dài: “Cuối cùng thì nhà máy cũng đóng cửa, ông chủ trở thành người đầu tiên tự sát ngay trong sân tập thể của nhà máy. Ông ta nhảy xuống tầng, đập vào chiếc ô tô cũ mà ông ta đã lái nhiều năm.”

“Đến xe còn không nỡ đổi, người này có thể bị oan.”

“Kỳ thật mọi người xung quanh đều biết ông ấy vô tội, bình thường mọi người đều cho rằng ông ấy là người rất tốt, nhưng ai biết được cuối cùng ông ấy lại đi đến bước này.” Sau khi ông lão thở dài một hơi, giọng nói từ từ thay đổi, có vẻ như điều tiếp theo không thể nói quá lớn: “Ông chủ nhà máy chế biến thịt mới chỉ là bắt đầu, từ sau khi ông ấy qua đời, sân tập thể của nhà máy dường như có gì đó không ổn.”

“Có gì không ổn sao?”

“Vào ban đêm, mọi người luôn có thể nghe thấy tiếng ai đó đi lại trên hành lang, thỉnh thoảng còn ngửi thấy mùi thịt bay vào nhà theo khe hở của cửa, nhiều người nghĩ rằng ông chủ đã chết quay trở lại.”

Ông lão không cho Hàn Phi có cơ hội chen ngang, hít một hơi nói: “Mọi người đều rất sợ hãi, lúc này, những người trẻ tuổi táo bạo không tin có tà, buổi tối bọn họ ngồi xổm ở hành lang kiểm tra.”

“Sau nhiều đêm canh gác, bọn họ không thấy hồn ma của ông chủ, nhưng lần theo mùi tanh hôi đó bọn họ tìm thấy phòng của nhà văn trên tầng bốn, dường như tất cả mùi tanh hôi đều phát ra từ nhà của cậu ta.”

“Bản thân nhà văn là một người rất cô độc, cậu ta rất ít khi ra ngoài, thỉnh thoảng gặp gỡ người ngoài, cư xử cũng rất kỳ

lạ, lúc thì nhiệt tình, lúc thì lạnh nhạt, lúc thì rất hung dữ, lúc thì lại dịu dàng như một người phụ nữ.”

“Mọi người đều coi nhà văn là một cái tồn tại khác trong tòa nhà này, rất ít khi giao lưu, nhưng lúc tòa nhà xảy ra chuyện, mọi người bắt đầu nghi ngờ người kỳ quái này.”

“Hoài nghi thì hoài nghi, nhưng không ai có bằng chứng, chuyện này sau đó cũng dừng lại ở đây.”

“Nhưng chỉ ba ngày sau, một người từng ngồi xổm ở hành lang mùi tanh hôi đã tự sát trong tòa nhà, cách chết giống hệt ông chủ nhà máy chế biến thịt.”

“Người đàn ông còn trẻ, chưa vợ, không có vấn đề gì về tâm lý mà đã ra đi đột ngột.”

“Mặc dù cảnh sát ở vùng ngoại ô phía bắc của thành phố Tân Hỗ đã phân loại cái chết là tự sát, nhưng mọi người đều cảm thấy rằng đó là hồn ma của ông chủ nhà máy chế biến thịt gây ra.”

“Những người có khả năng thì chuẩn bị dọn đi, còn những người không có khả năng thì bắt đầu suy nghĩ đủ thứ.” Ông lão liếc nhìn các điện thờ xung quanh: “Đã có rất nhiều cư dân mời thầy cúng đến xem, những thầy cúng sau khi nghe hàng xóm thêm mắm thêm muối vào chuyện của nhà văn xong, đều cảm thấy trong nhà có quỷ, muốn đi vào trừ tà.”

“Nhà văn không đồng ý, người đó cưỡng ép đi vào. Chiều hôm đó, thầy cúng sau khi thực hiện pháp thuật xong nói rằng đã giải quyết được quỷ hồn của ông chủ nhà máy chế biến thịt, theo lời mời hiếu khách nhiệt tình của những người hàng xóm anh ta quyết định ngủ lại một đêm.”

“Bọn họ uống rất nhiều rượu, đến nửa đêm, người thầy cúng đột nhiên biến mất. Mọi người tìm đến rạng sáng mới tìm thấy anh ta trên dây điện tầng hai của tòa nhà, anh ta dường như say rượu, rơi từ ban công tầng hai xuống, cổ quấn dây điện, bị treo cổ chết.”

Ông lão liếc nhìn hoàng hôn đang dần buông xuống, Hàn Phi thúc giục như thế nào ông lão cũng không dám nói tiếp

thêm nữa, cứ như nói những chuyện này sau khi trời tối có thể sẽ mang đến thứ gì đó trong tòa nhà vậy.

Thấy ông lão im lặng, Hàn Phi cũng không dám ép buộc, chỉ nghĩ đến tối nay đạo diễn Trương hình như chuẩn bị cho mọi người cùng nhau thảo luận kịch bản, nội dung kịch bản hoàn toàn chuyển thể từ kinh nghiệm cá nhân của Nhện.

"Nếu chúng cháu thảo luận kịch bản trong tòa nhà này, có gây ra chuyện gì không?" Cầm kịch bản trong tay, Hàn Phi cảm thấy áp lực, nhưng trong mắt cũng có chút chờ mong.

Chương 210: Nhện và Cánh bướm

"Những chuyện tôi biết tôi đã nói hết với cậu rồi, cậu dính líu đến Nhện thì sớm muộn gì cũng bị liên lụy." Ông lão ho khan vài tiếng, ông liên tục chặn ở cửa, từ đầu đến cuối đều không cho Hàn Phi vào nhà: "Các cậu sử dụng câu chuyện của cậu ta để quay phim chính là tìm đến cái chết, nếu không dừng lại, sớm muộn gì ai đó trong đoàn phim của cậu cũng sẽ gặp nạn."

Đôi mắt đục ngầu từ từ chuyển động, ông lão dường như đã nhìn thấy cảnh tượng ai đó chết thảm: "Tôi biết cậu không tin những gì tôi nói, nhưng chẳng mấy chốc các cậu sẽ nhận ra rằng, ngày và đêm của tòa nhà này hoàn toàn khác nhau."

Thấy Hàn Phi không hề dao động, ông lão cũng không thuyết phục nữa, nhưng ánh mắt nhìn hắn đã khác trước, cảm giác như đang nhìn một người chết.

"Ông à, ngoài ông ra, trong tòa nhà còn có bao nhiêu gia đình khác?" Hàn Phi lại muốn đi thăm những người khác.

"Những người đi được đều đã dọn đi, còn lại là người già sống đơn độc và bệnh nhân. Nửa bàn chân đã bước vào quan tài rồi, không thể giày vò được nữa, cũng không có liên lạc với nhau. Có khi ngay cả khi họ chết ở nhà, những người hàng xóm cũng sẽ không biết cho đến khi nó bốc mùi."

So với thành phố Tân Hỗ phồn hoa náo nhiệt, vùng ngoại ô này khắp nơi đều hoang vắng và đổ nát, những người già sống trong tòa nhà dường như đã bị thế giới bên ngoài lãng quên, hoàn toàn tách rời với bên ngoài.

"Thật sự là đáng sợ khi cô đơn không có người thân chăm sóc, cô độc đến cuối đời." Hàn Phi tìm trong nhà ra một tờ báo, viết lại số điện thoại của mình: "Ông ơi, đây là số điện thoại của cháu, nếu ông ở trong tòa nhà này gặp phải chuyện gì, hoặc nếu cần giúp đỡ, đều có thể gọi cho cháu."

Không còn manh mối, Hàn Phi đang định rời đi, vừa đi tới cửa phòng, ông lão cầm tờ báo đột nhiên lên tiếng.

"Vài ngày trước khi nhà văn chết, cậu ta nhận được một số bức thư, không ai biết những bức thư đó là do ai gửi tới, hoặc cũng có thể là cậu ta đã gửi chúng cho chính mình."

"Thư?" Hàn Phi đối với thư từ tương đối xa lạ, thậm chí ở nơi tương đối hẻo lánh ở thời đại này cũng không có mấy người viết thư.

"Con trai tôi đã từng mở một bức thư ra, trong thư toàn những chữ viết kỳ lạ được viết lộn xộn, ngoài những thứ này ra, còn có một vài cánh bướm." Ông lão dường như đang tự nói với chính mình: "Thông tin này tôi cũng đã từng nói với những người khác, nhưng tất cả những người biết chuyện đều đã chết, hy vọng cậu có thể là một ngoại lệ."

Ông lão run rẩy bước đến phòng khách, vén tấm vải đen trên miếu lên, lầm bầm tội lỗi và nghiệp chướng, không ngừng thú nhận điều gì đó.

Hàn Phi không nhìn thấy cảnh tượng bên trong điện thờ, hắn chỉ nhìn thấy máu nhạt và lông chim còn sót lại trên tấm vải đen che điện thờ.

Con chim trong lồng dường như đã được ông lão đem đi hiến tế cho vị thần trong tòa nhà.

Ra khỏi phòng, Hàn Phi quay lại tầng bốn cùng với kịch bản.

Trong vòng vài phút ngắn ngủi sau khi hắn rời đi, cánh cửa phòng của nhà văn trên tầng bốn lại được mở ra.

"Vừa rồi không phải đã khóa rồi hay sao? Chẳng lẽ lúc trước có người trốn trong phòng ở tầng bốn?"

Chuyện có chút kỳ dị này khiến Hàn Phi chú ý, hắn từ từ mở cửa ra, không bỏ sót bất cứ chi tiết nào.

"Từ thông tin có được bây giờ, chắc chắn có một mối liên hệ nhất định giữa Nhện và Cánh bướm, Nhện có thể biết Cánh bướm rốt cuộc là ai, chính vì biết bí mật này, bất cứ ai đến gần Nhện đều sẽ bị Cánh bướm giết chết."

Hàn Phi cũng không biết trong hiện thực có quỷ hay không, nhưng hắn biết thủ đoạn mà Cánh bướm giết người giống hệt như lời ông lão nói, ngụy trang tất cả những cái chết đều là tự sát, dùng nhiều vụ tai nạn khác nhau để tạo nên sự sợ hãi.

"Từ vụ án chặt thây ghép xác điều tra đến hiện tại, mình cũng đã càng ngày càng gần với Cánh bướm rồi."

Đẩy cửa ra, Hàn Phi bước vào phòng 401 nơi Nhện từng ở.

Từ cách sắp xếp đồ đạc và các cách bố trí khác nhau trong phòng, ở đây căn bản không giống phòng của một nhà văn chút nào, những hộp thuốc và lọ thuốc được bày khắp nơi trên sàn, trên bàn, trong ngăn kéo mở và trên TV.

Đạo diễn Trương cũng vô cùng bất ngờ trong lần đầu tiên bước vào nhà Nhện, nhưng ông không làm hỏng phòng Nhện mà chỉ đơn giản là dọn bụi, ông muốn giữ nguyên dáng vẻ ban đầu của nó.

Ban đầu, Nhện không sống trong khu tập thể của nhà máy chế biến thịt, vì để viết sách ông ấy mới đến đây sống.

Nói cách khác, nơi này là nghĩa trang mà ông ấy chọn cho tám nhân cách khác của mình, muốn tự mình ghi lại quá trình giết chết tám nhân cách kia.

Nhện trong mắt người ngoài là một kẻ điên, Nhện trong mắt bác sĩ cũng là một kẻ điên, ông ấy thực sự đang mắc phải căn bệnh quái ác, nhưng lại không nghĩ như vậy, ông cho rằng sự tồn tại của 8 nhân cách còn lại là có nguyên nhân, chưa bao giờ cảm thấy những nhân cách đó là một loại bệnh tật, mà coi như những người sống.

Bước vào phòng làm việc của Nhện, chiếc bàn bừa bộn chứa đầy những lọ thuốc khác nhau.

Có ba ổ khóa lớn trên ngăn bàn, có thể thấy rằng Nhện không muốn chia sẻ bí mật của ngăn kéo với bất kỳ ai, nhưng những ổ khóa đó đã bị cạy ra từ lâu.

Mở ngăn kéo ra, bên trong chứa đầy các bức thư.

Những bức thư đó không viết người gửi hay người nhận, có vẻ như Nhện đã viết cho chính mình.

Hàn Phi mở vài lá thư ra xem, những lá thư này viết bằng giọng điệu của người đọc, phần lớn là trao đổi cốt truyện với Nhện, bàn luận một số nghi vấn về khía cạnh cuộc sống.

Hàn Phi biết Nhện không có người đọc, ban đầu cảm thấy những bức thư này đều là những câu tự hỏi và tự trả lời của Nhện, hắn chỉ không muốn để lọt bất cứ chút manh mối nào, mở hết bức này đến bức khác ra xem.

Khi đọc đến bức thư thứ ba mươi tư, hắn chợt nhận ra rằng bức thư trên tay mình khác với những bức thư khác.

Bên trong chiếc phong bì sờn rách là một mảnh cánh bướm đã khô, chiếc cánh còn nguyên vẹn ban đầu dường như đã bị ai đó vô tình làm vỡ tan tành.

Hàn Phi rút bức thư ra từng chút một, nét chữ trên bức thư hoàn toàn giống những bức thư khác, nhưng nội dung bức thư lại hoàn toàn khác, trên đó chỉ viết ba chữ - Mày là ai?

Hàn Phi nhìn thấy ba chữ này liền quay đầu lại nhìn xung quanh, lúc này hắn có cảm giác rất kỳ quái, tựa hồ ba chữ này là nhằm vào hắn.

Sau khi đóng phong thư lại, Hàn Phi tiếp tục tìm, không lâu sau lại tìm thấy một lá thư kỳ lạ khác.

Bức thư được viết lần này vẫn là một câu hỏi – Mày có tin trên đời này có quỷ không?

“Có cảm giác như ông ấy đang nói chuyện với mình vậy.” Một mình đứng trong phòng từng có người chết, Hàn Phi cũng không sợ hãi, cẩn thận kiểm tra bức thư, sau đó phát hiện bức thư thứ ba có dấu cánh bướm.

Sau khi mở nó ra, vẫn còn một câu hỏi trên tờ giấy - Hãy đoán xem tao đang trốn ở đâu?

“Ban đầu Nhện nhận được ba bức thư này? Đây là do một nhân cách nào đó gửi cho ông ấy? Hay là Cánh bướm đang bắt chước một nhân cách nào đó của ông?”

Ba bức thư kỳ lạ, ba câu hỏi kỳ lạ, Hàn Phi không thể suy ra mối quan hệ giữa Cánh bướm và Nhện từ những bức thư này, nhưng hắn đã sử dụng trí nhớ siêu phàm của mình để ghi nhớ lại tất cả nội dung của các bức thư.

"Nhện và Cánh bướm có lẽ đã chiến đấu với nhau theo một cách nào đó, có vẻ như Nhện đã giành chiến thắng, ông ấy đã tìm ra thân phận thật sự của Cánh bướm, chỉ có điều phải trả một cái giá rất đắt."

Đạo diễn Trương và những người khác cho rằng kẻ thù của Nhện là tám nhân cách còn lại, nhưng Hàn Phi thì khác, hắn luôn cảm thấy mọi chuyện xảy ra với Nhện đều liên quan đến Cánh bướm.

Đặt tất cả thư lại chỗ cũ, Hàn Phi nhìn giá sách bên cạnh, vừa rồi có một cuốn hình như đã bị ai đó dịch chuyển.

Hắn mở cuốn sách ra, có một câu được đánh dấu ở nơi đặt dấu trang - "Tao biết tên của mày, tao biết dáng vẻ của mày, tao luôn nhìn theo mày, tòa nhà này sẽ là mồ chôn của mày."

Câu nói trong sách dường như là cố ý để lại cho Hàn Phi, hắn chậm rãi xoay người, trong đầu hiện lên cảnh tượng: "Lần đầu tiên mình lên tầng bốn, cửa phòng 401 không mở được, lúc đó trong phòng có thể có ai đó, câu này trong sách có lẽ là do người đó để lại cho mình."

Đoàn phim đã bao trọn toàn bộ tòa nhà, những người có thể trà trộn vào được lúc này, rất có thể là diễn viên và thành viên đoàn phim.

"Địa điểm quay phim [Tiểu thuyết gia huyền nghi] nằm ở vùng ngoại ô phía bắc Tân Hỗ xa xôi, cách xa khu đô thị, đồn cảnh sát gần nhất cũng cách đây 2 km, đối với Cánh bướm đây quả thực là cơ hội tốt để giết mình."

Chương 211: Đã đến lúc diễn

Biết rằng Cánh bướm có thể đã làm gì đó với mình trong tòa nhà này, Hàn Phi cũng không quá hoảng sợ, trước khi đến hắn đã gọi điện cho Lệ Tuyết, cảnh sát đã âm thầm bố trí kiểm soát xong.

Hàn Phi, người đã trở nên dày dặn trong thế giới tầng sâu, giờ đã không còn là diễn viên đóng vai phụ sa sút trước đây.

Đứng ngẫu nhiên ở đó, ngay cả những người thành thạo trong chiến đấu cũng không nhìn ra được khuyết điểm nào, đây là những bản năng mà Hàn Phi đã tôi luyện trong thế giới tầng sâu.

Hắn luôn điều tra về Cánh bướm, hiện tại hắn cảm thấy bản thân mình cũng như một siêu tội phạm.

Điều đáng sợ hơn là tốc độ phát triển của hắn rất nhanh, Cánh bướm thực sự đã bỏ lỡ thời điểm tốt nhất để giết hắn.

Tình thế đơn phương bị lật ngược, giờ đây cuộc chiến giữa Hàn Phi và Cánh bướm giống như hai siêu tội phạm sử dụng sức mạnh khác nhau để dồn nhau vào chỗ chết.

Đóng quyển sách trong tay, Hàn Phi đang định tiếp tục kiểm tra những nơi khác trong phòng làm việc, điện thoại di động đột nhiên rung lên, đạo diễn Trương bảo mọi người tập trung dưới tầng.

Ra khỏi phòng 401, khi Hàn Phi bước xuống tầng, hắn lờ mờ nghe thấy tiếng chuông gió ngoài hành lang.

Hoàng hôn từ từ buông xuống, màn đêm sắp đến.

Các nhân viên vẫn đang cải tạo địa điểm quay, đạo diễn Trương cùng các diễn viên khác đều đã ở trong sân tập thể của nhà máy chế biến thịt.

Lúc này, Hàn Phi cũng đã tìm thấy đạo diễn Trương, nhắc nhở đối phương rằng Cánh bướm có thể xuất hiện trong đoàn phim, yêu cầu ông tăng cường cảnh giác.

Nhưng đạo diễn Trương có vẻ không để tâm, bây giờ dù người khác có nói gì đi chăng nữa, ông ấy vẫn nhất quyết quay bộ phim này.

Đạo diễn Trương có tham vọng rất lớn đối với bộ phim này, muốn dựa vào bộ phim này để chạy nước rút giành giải thưởng lớn.

Ông ấy đã dành cả buổi chiều để trò chuyện riêng với nhiều diễn viên khác nhau, phân tích mọi nhân cách của Nhện.

Để khôi phục lại sự thật ở mức độ lớn nhất, thậm chí đạo diễn Trương đã tìm gặp một bác sĩ tâm lý, người từng tiếp xúc với Nhện, đưa ông ta đến trao đổi với các diễn viên.

Trừ Hàn Phi ra, tất cả các diễn viên bây giờ đều hiểu rất sâu về nhân vật của mình, ai cũng biết nếu bộ phim này trở nên nổi tiếng sẽ có lợi rất lớn cho mọi người, vì vậy họ đều rất chuyên tâm.

"Vào địa điểm quay thôi, chúng ta sẽ khớp trước."

Đạo diễn Trương và hai nhân viên dẫn tất cả các diễn viên vào trong sân tập thể ở tầng 4, tầng này đã được để trống, rất yên tĩnh.

"Chắc các bạn đều đã xem qua kịch bản, trước khi xuất hiện người chết đầu tiên, tất cả các nhân cách đều được tập trung trong căn phòng này, theo ghi chép của Nhện trong [Nhà đồ tể], bọn họ đang chuẩn bị cho một chuyến đi đặc biệt, cuối cùng Nhện đã chọn sân tập thể của nhà máy chế biến thịt."

"Sau khi họ chuyển đến đây, những điều kỳ lạ bắt đầu xảy ra, hết nhân cách này đến nhân cách khác lần lượt bị giết."

Đẩy cửa phòng 404 ra, đạo diễn Trương bước vào: "Để tránh việc quay phim sẽ phá hỏng nhà của Nhện, chúng tôi đã khôi phục nhà của anh ấy trong phòng 404, các bạn có thể thỏa thích phát huy mà không phải lo lắng về việc làm hỏng di vật của anh, đồ vật ở đây đều được mô phỏng làm ra."

Chín diễn viên lần lượt bước vào trường quay, họ ngồi ở các vị trí khác nhau trong phòng theo nội dung kịch bản.

“Tôi đã cho các bạn một buổi chiều nghiền ngẫm các vai diễn, tiếp theo sẽ giao cho các bạn, hy vọng mọi người có thể điều chỉnh trạng thái của mình càng sớm càng tốt và nhập vai của chính mình.” Đạo diễn Trương muốn chín diễn viên có tính cách hoàn toàn khác nhau va chạm, đồng thời cũng muốn xem có vấn đề gì cần điều chỉnh về mặt nhân vật hay không.

Tám nhân vật còn lại đều có tính cách cố định, ngoại lệ duy nhất là nhà văn do Hàn Phi thủ vai, khi đạo diễn Trương rời khỏi phòng, ông còn đặc biệt nhìn Hàn Phi một cái khích lệ.

Cánh cửa đóng lại, đạo diễn Trương dẫn nhân viên rời đi, trong phòng 404 chỉ còn lại chín diễn viên, nơi đã được phục hồi hoàn toàn như phòng Nhện.

Nhìn tất cả các diễn viên trong phòng, Hàn Phi đặt kịch bản trong tay xuống, trong đầu lướt qua một lần thông tin của tất cả mọi người lần cuối.

Hàn Phi: Đóng vai nhân cách chính số 1, gọi tắt là nhà văn, độ tuổi của nhân vật trong bộ phim là 31 tuổi, tinh thần bị phân liệt và tự mâu thuẫn trong một thời gian dài, tính cách chờ xác định, diễn viên cần phải nghiền ngẫm sâu nội tâm của nhân vật.

Trương Liệt (diễn viên có năng lực hạng ba, giỏi tạo hình phản diện): nhân cách phụ số 2, ba mươi hai tuổi, gọi tắt là côn đồ, nóng tính, bốc đồng và cáu kỉnh, giỏi đánh nhau và thành thạo các kỹ năng chiến đấu.

Bạch Hiển (diễn viên có năng lực hạng hai, hai lần được đề cử tuyển chọn diễn viên): nhân cách phụ số 3, bốn mươi tuổi, gọi tắt là bác sĩ, trưởng thành, lý trí, thận trọng và đa nghi, lấp đầy rạn nứt giữa mỗi nhân cách, duy trì mối quan hệ giữa chín nhân cách, hy vọng chín nhân cách có thể sống cùng nhau khỏe mạnh.

Tiểu Đồng (ca sĩ hóa thân thành công và có lượng fan rất rộng): nhân cách phụ số 4, 21 tuổi, gọi tắt là sinh viên đại học, vui vẻ, tích cực và lạc quan, hoàn toàn trái ngược với tính cách của Nhện, kiểu người mà Nhện rất ngưỡng mộ.

Lý Nhiễm (nữ diễn viên mới thăng hạng hạng hai): nhân cách phụ số 5, 27 tuổi, gọi tắt là cô giáo, xinh đẹp, tốt bụng, hiền lành, có trách nhiệm dạy dỗ, thuyết phục mâu thuẫn.

Lý Hoài Danh (diễn viên cấp một toàn quốc): nhân cách phụ số 6, 64 tuổi, gọi là chú Lý, lòng dạ rất sâu, để tồn tại thì có thể làm bất cứ việc gì, bề ngoài tốt bụng nhưng thực chất lại tàn nhẫn, có khuynh hướng chống đối xã hội nghiêm trọng.

Candy (ngôi sao nhí nổi tiếng): nhân cách phụ số 7, 11 tuổi, gọi tắt là A Mộng, nói lắp, không biết chuyện thế gian, nhìn thấy nhiều thứ và thích vẽ tranh.

Hạ Uyển Thu (giảng viên đặc biệt của Học viện Điện ảnh và Truyền hình Tân Hỗ, nằm trong hàng ngũ những diễn viên hạng nhất khi còn trẻ): nhân cách phụ số 8, 49 tuổi, viết tắt là đầu bếp, một nhân vật có độ phức tạp đứng thứ hai chỉ sau nhân vật nhà văn, trước khi xảy ra vụ giết người đầu tiên, mắc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, rất tốt bụng, chịu trách nhiệm về mọi vệ sinh trong nhà và trong tòa nhà; sau vụ giết người đầu tiên, tính cách thay đổi đáng kể, từ một đầu bếp thành một đồ tể.

Phó Tư Tư (diễn viên có khả năng hạng ba, tác giả sách bán chạy thể loại ngôn tình): nhân cách phụ số 9, gọi tắt là độc giả, thích giao tiếp với nhà văn, ít khi xuất hiện ở nhà của đồ tể, phần lớn thời gian giao tiếp với nhà văn qua thư từ. Có một số tranh cãi liên quan đến thứ hạng của nhân vật phụ số 9, có người cho rằng cô ấy là nhân vật phụ xuất hiện đầu tiên, cũng có người cho rằng cô ấy là nhân vật phụ xuất hiện cuối cùng.

Chín diễn viên có thể nói là rất thực lực, theo danh sách bảng xếp hạng các diễn viên trên mạng thì chỉ có thứ 50 đến 200 là đủ tiêu chuẩn được gọi là diễn viên hạng hai, thứ 200 đến 500 là diễn viên hạng ba.

Như Hàn Phi một diễn viên được xếp vào hàng nghìn, kém xa người khác, hắn được đạo diễn Trương lựa chọn hoàn toàn vì diễn xuất tuyệt vời trong Hoa Song Sinh.

Tuy nhiên, không giống như A Thành hay những diễn viên không có khả năng đi xa kia, những người trong phòng không

hề coi thường Hàn Phi, trong lòng ai cũng biết đạo diễn Trương dám giao một vai quan trọng như vai nhà văn cho Hàn Phi, điều đó có nghĩa là Hàn Phi nhất định phải có chỗ hơn người.

Cánh cửa phòng bị đóng lại, sau một khoảng thời gian ngắn bình tĩnh lại, người đàn ông trung niên da trắng nõn, trông hơi nữ tính đặt kịch bản xuống: "Những lời khách sáo tôi sẽ không nói nữa, các bạn đều là người nổi tiếng, cũng không cần giới thiệu về bản thân. Chúng ta hãy đi thẳng vào nhân vật, khôi phục cảnh đầu tiên về ý định giết người của Nhện."

Ông ấy chỉ vào cảnh trong kịch bản nơi chín người gặp nhau lần đầu tiên: "Thời gian vừa hay trùng khớp, đạo diễn Trương đã cố gắng hết sức để khôi phục lại căn phòng của Nhện, mấy người chúng ta hãy cố gắng thử khôi phục nội tâm của Nhện nhé."

Người đàn ông trung niên nữ tính là Bạch Hiển, ông ấy là người nổi tiếng nhất ở đây, nhưng ông ấy không có bất kỳ tự cao tự đại nào, tất cả mọi thứ ông ấy làm và nói đều xoay quanh kịch bản.

"Kịch bản đều đã xem rồi đúng không?" Bạch Hiển liếc nhìn đồng hồ trên tường: "Tám giờ chính thức bắt đầu, ai có vấn đề gì cũng không sao, không cần tạm ngừng, trực tiếp tiến hành tiếp. Chúng ta chủ yếu là ăn khớp với nhau, tìm hiểu về lối diễn và phong cách của nhau. Sau khi diễn xong, lại nhìn nhận vấn đề của nhau, suy cho cùng đây cũng là một cơ hội học hỏi hiếm có."

Vẫn còn một khoảng thời gian mới đến tám giờ, tám diễn viên khác đều dùng cách của mình để nhập vai, mà Hàn Phi lại lẳng lặng nhìn chằm chằm màn đêm đen kịt ngoài cửa sổ.

"Ông già ở tầng năm liên tục nhắc nhở không được nói những chuyện liên quan đến Nhện sau khi trời tối, một khi nói về nó sẽ xảy ra những chuyện tồi tệ, như thể có quỷ ở khắp nơi trong tòa nhà này…"

Hàn Phi cũng đã nhắc nhở đạo diễn Trương và các nhân viên khác, nhưng không ai để tâm, nói cách khác, cho dù hắn

không có ở đây, bọn họ vẫn sẽ tiếp tục quay phim.

Vào lúc này, những gì Hàn Phi có thể làm là cố gắng chăm sóc để ý đến những người khác, tránh cho bọn họ bị Cánh bướm giết hại.

Nghĩ đến đây, Hàn Phi đột nhiên sững sờ, hắn ngơ ngẩn nhìn tám người khác trong phòng.

"Nhện chắc cũng trải qua những chuyện như này, lấy việc sát hại để được cứu vớt, hoặc là dùng cứu vớt để sát hại…"

Tất cả những manh mối và thông tin liên quan đến Nhện trong tâm trí hắn đều đan xen chặt chẽ với nhau, Hàn Phi để cho ký ức và cảm xúc của mình lắng đọng, lúc này đây hắn chính là Nhện, hắn muốn suy nghĩ từ góc độ của Nhện, làm thế nào để bắt được Cánh bướm.

Chương 212: Kỹ năng diễn xuất của cậu ấy giống như một con dao sắc bén

Ánh sáng mờ ảo phản chiếu khuôn mặt của mọi người, âm thanh tích tắc trong đồng hồ thể hiện thời gian đang trôi qua.

Khi các kim đồng hồ giao nhau một lần nữa, mọi thứ dường như quay trở lại nhiều năm trước, tất cả những người đã chết, với những ký ức và nỗi đau, bắt đầu lại cuộc hành trình cam go này.

"Mỗi cánh bướm là quỷ hồn của một bông hoa trước đây, trở lại để tìm lại chính mình."

Độc giả khép lại cuốn sách trong tay, cô dựa vào sô pha, uể oải nhìn những người bên cạnh.

Cô ấy hiếm khi tham dự những buổi tụ họp như vậy, lần này đến đây hoàn toàn vì nhà văn yêu thích đã mời cô đến.

Nhìn lén nhà văn đang ngồi trong góc, người đàn ông vẫn trầm mặc và im lặng như thường lệ.

"Tôi không thể nào hiểu được, chỉ là bởi vì một bức thư, mà chúng ta phải tới nơi tồi tàn này?" Sinh viên khoanh tay trước đầu gối, tháo tai nghe: "Thế giới này có quỷ hay không tôi không quan tâm, các người muốn chứng minh, vậy thì các người ở lại đây chứng minh là được rồi."

"Thế giới này căn bản không hề có quỷ, chỉ có con người cố tình giả thần giả quỷ mà thôi." Côn đồ đứng ở cửa, tấm lưng rộng và vững chãi dựa vào cánh cửa: "Không ai được phép rời khỏi tòa nhà này cho đến khi người đó bị bắt."

"Người mà nó muốn giết là tôi, sao các người lại hoảng sợ?" Bác sĩ véo điếu thuốc, ánh mắt ủ rũ không vui: "Tôi không biết trên đời có quỷ hay không, nếu trên đời này không có quỷ, vậy kẻ muốn giết tôi chắc chắn ở trong phòng này, chính là một trong tám người."

“Nhưng tại sao nó phải giết cậu?” Chú Lý không ngẩng đầu, nhìn lọ thuốc trong tay: “Có phải cậu đã giấu chúng tôi làm ra chuyện gì không?”

“Tôi chỉ hy vọng có thể chữa khỏi cho tất cả mọi người thôi mà.” Bác sĩ nhìn chằm chằm vào chú Lý, như thể đang cố gắng xác định xem kẻ sát nhân có phải là ông ấy hay không.

“Thời gian này mọi người đừng chạy lung tung, trong tòa nhà thực sự không an toàn.” Giọng cô giáo rất nhẹ nhàng, nhưng cũng có một chút lo lắng và sợ hãi sâu sắc trong sự dịu dàng: “Tôi đã nghe ngóng được, hàng xóm ở tòa nhà nói nơi này không sạch sẽ, có rất nhiều người chết không rõ ràng, còn có người từ nơi khác chạy đến đây để tự tử, cảm giác như tòa nhà này là một hố đen luôn thu hút người chết vậy.”

Cô ấy đã cố gắng hết sức để thuyết phục mọi người không nên chạy lung tung, cô ấy thích mọi người đều ở trong một căn phòng an toàn, tránh xa nguy hiểm: “Cái chết của những người đó không đơn giản chỉ là tai nạn,có rất nhiều câu chuyện đặc biệt đáng sợ lưu truyền trong tòa nhà này, như là có một con quái vật mặt lợn, bất kỳ chất tẩy rửa nào cũng không thể loại bỏ mùi hôi trong hành lang, một người tự sát cơ thể bị phân mảnh vẫn bước được lên tầng, v.v … Tóm lại, bất kể trên đời này có quỷ hay không, chúng ta đều phải cẩn thận.”

“Trong tòa nhà này không phải chỉ có vài người sống chúng ta, không phải tất cả những cư dân khác đều vẫn còn sống hay sao?” Sinh viên bước tới cửa, nhưng côn đồ không muốn tránh ra, sinh viên không sợ quỷ, nhưng hơi sợ côn đồ.

Đối với câu hỏi có thực sự có quỷ trên đời hay không, nhiều người trong phòng trả lời khác nhau, không ai thuyết phục được nhau, tranh luận hồi lâu, bác sĩ đột nhiên nhìn nhà văn người vẫn không nói gì.

“Nhà văn, cậu là người đầu tiên đọc bức thư, người nhận lời mời cũng là cậu, cậu cho rằng người viết thư cho cậu là quỷ? Hay là người?”

Bác sĩ là một người rất thông minh, mỗi lời nói của ông ấy dường như đều ẩn chứa một ý nghĩa đặc biệt.

Mặc dù không chỉ rõ, nhưng mọi người có mặt đều nghe thấy những lời bác sĩ nói ra ám chỉ điều gì đó, ông ấy có vẻ nghi ngờ nhà văn.

Hình như là do điện áp không ổn định, đèn trong phòng chập chờn vài lần.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía nhà văn đang ngồi trong góc, so với những người khác trong phòng, hắn có một khí chất riêng không thể diễn tả bằng lời.

Như thể có một sợi dây được pha trộn giữa lý trí và sự điên cuồng tạo nên treo trên cổ hắn, sợi dây này từ thiên đường buông xuống, đang từ từ thắt chặt, vừa định treo cổ, nhưng cũng đưa hắn càng ngày càng gần đáp án.

Ngẩng đầu, nhà văn liếc nhìn bác sĩ, ánh mắt của hắn khiến bác sĩ bất giác lảng tránh.

“Giả sử nếu tôi muốn giết anh, vậy hiện tại hẳn là tám người chúng ta đang vây quanh một cái xác, thảo luận tại sao anh lại tự sát.”

Không hề lắm lời rườm rà, nhưng lại đầy sức thuyết phục, dường như không có lý do gì để phản bác.

“Tôi nhận lời chỉ để hoàn thành cuốn sách của mình, nơi này rất thích hợp cho phần cuối câu chuyện của tôi.”

Đèn trong phòng lại bắt đầu nhấp nháy, khi nhà văn nói, tiếng bước chân yếu ớt vọng ra từ hành lang ngoài cửa, mùi tanh nhàn nhạt tràn vào từ khe cửa, dường như mọi sự bất thường chỉ xuất hiện khi nhà văn cất tiếng.

Bác sĩ nhìn chằm chằm vào nhà văn một lúc lâu, nét mặt của ông ấy thay đổi vài lần trước khi trở lại bình thường.

Làm như không có chuyện gì vừa xảy ra, ông ấy chuyển chủ đề: “Kinh nghiệm của tôi là lời nhắc nhở cho mọi người, hung thủ đã dùng đủ thứ tin đồn khủng khiếp để giết người, chờ sau khi mọi người rời khỏi đây, gã sẽ yên lặng ở trong phòng của mình, trước khi trời sáng bất luận thế nào cũng đừng đi ra ngoài…”

Bác sĩ còn chưa dứt lời thì nghe thấy tiếng động lạ từ cửa phòng khách, hình như có người đang dùng móng tay cào vào cửa, đến gần thì mọi người nghe thấy tiếng chuông gió, âm thanh lạ hình như phát ra từ phòng 401.

Khi tiếng chuông gió vang lên, một mùi hôi thối sộc vào mũi từ mọi ngóc ngách trong phòng tỏa ra, không ai biết mùi đó là gì, cứ như thể chính căn phòng là một xác chết.

Sinh viên bắt đầu nôn khan, cô giáo và độc giả cau mày, A Mộng che miệng và mũi, trong phòng chỉ có bác sĩ, nhà văn và chú Lý trông vẫn bình thường.

Cuộc thảo luận về lệ quỷ và kẻ sát nhân vẫn không có kết quả, sự khó chịu của cơ thể dần dần lộ rõ, sinh viên nhìn quanh để tìm nguồn gốc của mùi hôi thối, A Mộng đặt bút trên tay xuống, mặt nhịn đến đỏ bừng.

Cuối cùng không thể chịu nổi mùi hôi thối nồng nặc, sinh viên đẩy người côn đồ ra: "Các người muốn làm gì thì làm, đừng kéo tôi vào, tôi về phòng đây."

Sinh viên nắm lấy tay nắm cửa, khi cậu ta định mở cửa, một cánh tay đã ấn lên cánh cửa.

Khó hiểu nhìn theo cánh tay đó, sinh viên thấy nhà văn đi ngang qua cửa từ lúc nào không biết.

Cậu ta định đẩy nhà văn ra, nhưng lại dừng lại khi tay sắp chạm vào vai nhà văn, cậu ta nhìn thấy khuôn mặt của nhà văn.

Trong sâu thẳm đôi mắt bình lặng, ẩn giấu một thế giới hoàn toàn trật bánh với hiện thực, ảo giác, hoang tưởng, những triệu chứng tích cực có tính phá hoại nhất của bệnh tâm thần phân liệt, nhà văn đã quá quen với nó, đối với hắn, ranh giới của hiện thực đã vô cùng mơ hồ.

"Nếu cậu ra ngoài, cậu có thể sẽ chết đấy."

Lẳng lặng nhìn những người sống sờ sờ trong căn phòng trước mặt, nhà văn nhẹ nhàng ấn huyệt thái dương, bên tai vang lên những tiếng động khác nhau.

Hắn đang cố gắng hết sức để kiểm soát hành vi của mình, hắn đã rất cố gắng để kìm nén những mong muốn hét lên, đập vào tường, xé toạc mọi thứ vào tận đáy lòng, nhưng từng lời nói của hắn vẫn khiến cả căn phòng trở nên ngột ngạt, cảm xúc của hắn dường như có thể lây nhiễm cho tất cả các nhân cách phụ khác.

Nhà văn vươn lòng bàn tay đến sinh viên, tinh thần nhà văn đang ở trong trạng thái mâu thuẫn cực đoan, rõ ràng muốn bắt lấy sinh viên, ngăn cản cậu ta rời đi.

Nhưng thực tế lại khác với kịch bản, sinh viên vô thức tránh tay nhà văn, đẩy cửa chạy ra ngoài!

Đây gần như là phản ứng bản năng của cơ thể khi gặp nguy hiểm, sinh viên đã quên mất mình định nói gì phía sau, anh ta chỉ không muốn bị nhà văn trước mặt để mắt tới.

“Quay lại!”

Khi cánh cửa được mở ra, mùi trong phòng đã tiêu tán rất nhiều, bầu không khí bị đè nén cũng giảm đi, trong đó mấy người diễn viên nhìn Hàn Phi, thậm chí thở phào nhẹ nhõm.

Vai nhà văn do Hàn Phi đóng chỉ là một vai phụ, nhưng hắn thật sự giống như nhân cách chính, cảm xúc của hắn có thể lây nhiễm cho tất cả những người khác trong phòng, khả năng kiểm soát hiện trường khủng khiếp đó khiến Bạch Hiển, người đóng vai bác sĩ, thầm giật mình: “Giới trẻ hiện nay có kỹ năng diễn xuất thực sự rất tốt.”

“Còn hơn cả tốt.” Lý Hoài Danh, người bất kể là ngửi thấy mùi tanh hôi, hay là trải qua những chuyện khác biểu cảm đều không bị ảnh hưởng, liền lấy trong túi áo ra một lọ thuốc, đổ ra hai viên rồi nuốt xuống: “Kĩ năng diễn xuất của cậu ấy giống như một con dao sắc bén, có thể phá vỡ suy nghĩ, trực tiếp đâm vào trái tim của khán giả. Cậu ấy có thể để cảm xúc của mình lây nhiễm cho tất cả mọi người, cũng có thể rút lại sự tự do, nhưng tôi lo lắng rằng cậu ấy sẽ bị vai diễn trong phim ảnh hưởng đến bản thân, xét cho cùng vai diễn mà cậu ấy đảm nhận là tương đối nguy hiểm.”

Hai diễn viên kì cựu đều rất công nhận Hàn Phi, mọi người cũng quen với nhau hơn, ngay lúc bọn họ định tán gẫu với Hàn Phi, trên hành lang đột nhiên vang lên một tiếng hét thê thảm.

Những điều không xảy ra trong kịch bản này đã hoàn toàn kéo tất cả các diễn viên trở lại hiện thực, toàn bộ gần như chạy ra khỏi phòng 404.

Bọn họ nhìn thấy Tiểu Đồng đóng vai sinh viên ngã ở trên bậc cầu thang, trên bậc cầu thang dẫn đến tầng ba bị người ta vứt rất nhiều xác các loại chim, những cái xác này có cái đã chết rất lâu rồi, lông và vết máu đã đông cứng lại với nhau.

"Có chuyện gì vậy?" Nghe thấy tiếng hét thê thảm, cửa tầng ba bị mở ra, đạo diễn Trương và nhân viên chạy tới, họ cũng nhìn thấy xác chim trên cầu thang: "Ai làm ra chuyện này? Đạo cụ! Đạo cụ đâu!"

"Đạo diễn Trương, cái này không phải là do chúng tôi làm!" Nhân viên phụ trách đạo cụ vội vàng chạy tới: "Không phải anh nói để tất cả chúng tôi rời khỏi tầng bốn, để cho các diễn viên có thời gian luyện tập hay sao?"

"Không phải do các cậu làm?" Đạo diễn Trương kêu người nhanh chóng thu dọn xác chim, sau đó chạy lên tầng bốn: "Mọi người không sao chứ."

"Không sao." Một vài diễn viên cũng có chút nghi hoặc: "Các anh đều không lên tầng bốn?"

"Đúng vậy! Chúng tôi luôn theo dõi các bạn qua đài truyền hình ở tầng ba, diễn xuất của các bạn rất tuyệt vời."

"Vậy đột nhiên xuất hiện mùi hôi thối và tiếng cào cửa là như thế nào?" Bạch Hiển sửng sốt một chút, lúc trước anh nghĩ là do đạo diễn sắp xếp.

"Mùi hôi thối?" Đạo diễn Trương ngửi ngửi, trong hành lang không có mùi gì đặc biệt, nhưng cũng không phản bác lại Bạch Hiển: "Có thể là những người hàng xóm khác trong tòa nhà giở trò, chúng ta đã đưa cho họ rất nhiều tiền, nhưng vẫn có một số ít người không muốn chúng ta đến đây để quay phim."

Chương 213: Anh Hoàng, anh không hổ là người đàn ông đã chiến thắng Cánh bướm

"Có phải mùi hôi thối và xác chim đều do cư dân ở đây làm ra không?"

Bất luận là Bạch Hiển, hay đạo diễn Trương, bọn họ đều là người đã làm trong ngành này lâu năm, đã gặp đủ loại người.

Những trường hợp ê kíp quay phim bị người dân địa phương tẩy chay, gây náo loạn, bọn họ đã gặp phải nhiều lần trước đó, vì vậy đạo diễn Trương nói như vậy, một vài diễn viên kì cựu tuy rằng có chút khó chịu nhưng cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Trong tất cả mọi người chỉ có Hàn Phi là vẻ mặt lạnh lùng, dường như vẫn chưa bước ra khỏi nhân vật, ánh mắt có chút đáng sợ.

Cảnh họ vừa đóng chính là cảnh được nhà văn miêu tả trong "Nhà đồ tể", chín nhân cách lòng dạ nham hiểm tập hợp với nhau lần cuối cùng.

Đây là bữa tối cuối cùng, vì ngay sau bữa tối, nhân cách sinh viên tượng trưng cho tương lai, hạnh phúc và kỳ vọng sẽ bị giết, đến lúc đó tòa nhà sẽ hoàn toàn hỗn loạn.

Nhà đồ tể, đúng như tên gọi, tất cả mọi người trong căn phòng này đều là những tên đồ tể hai tay nhuốm máu, không ai có thể trốn thoát.

"Cánh bướm có lẽ cũng rất quen thuộc với màn này, liệu nó sẽ ra tay vào lúc nào?"

"Hàn Phi! Đừng ngây ra đó nữa, tôi đã chuẩn bị một phòng nghỉ ngơi cho mọi người ở tầng ba, cậu muốn uống gì? Cà phê? Hay nước trái cây?"

Sau khi hành lang được dọn dẹp sạch sẽ, đạo diễn Trương đã gọi một số diễn viên lên tầng ba, thông qua các màn hình

hiển thị ở đây có thể thấy rõ màn diễn xuất vừa rồi của các diễn viên.

Ông ấy cẩn thận trao đổi với từng diễn viên, giải thích rõ những khuyết điểm cũng như ưu điểm của họ, các diễn viên trẻ có thể quay phim với đạo diễn Trương, điều này thực sự giúp ích rất nhiều cho việc cải thiện kỹ năng diễn xuất.

Những người khác nói xong rồi, đạo diễn Trương nhìn Hàn Phi, ông rất hài lòng với màn thể hiện của Hàn Phi, nói thẳng ra ông không thể nghĩ ra người nào thích hợp hơn Hàn Phi nữa.

"Đạo diễn, em có gì cần cải thiện không?"

"Khi cậu đóng vai Nhện, bác sỹ tâm lý cũ của Nhện đã rất sốc, bọn họ nói rằng nhìn thấy bóng dáng của Nhện trên người cậu, thậm chí còn nghi ngờ rằng cậu và Nhện mắc bệnh giống nhau." Đạo diễn Trương tươi cười, cách dùng từ của ông ấy tuy hơi kì lạ, nhưng quả thực là một lời khen chân thành.

"Em có thể gặp bác sĩ tâm lý của Nhện không? Sau khi nói chuyện với anh ấy, có lẽ em có thể nắm bắt chính xác hơn về nhân vật này." Hàn Phi lấy cớ về việc diễn xuất, trên thực tế là chuẩn bị cho việc chơi game, hắn cần phải đi vào nội tâm của Nhện.

"Kĩ năng diễn xuất tốt như vậy, còn rất cầu tiến, cậu mà không nổi tiếng, thì đúng là trời không thể dung thứ."

Đạo diễn Trương bảo Hàn Phi sang phòng bên cạnh, ông lại bắt đầu trao đổi nói chuyện với Bạch Hiển và Tiểu Đồng.

Kỹ năng diễn xuất của Bạch Hiển thì không chê vào đâu được, thể hiện trọn vẹn những dao động cảm xúc trong lòng nhân vật, phát huy bình thường nhưng chưa đủ kinh ngạc, với tư cách là nam chính, nhưng lại bị cảm xúc của vai phụ chi phối lay động.

Vấn đề của Tiểu Đồng còn lớn hơn, kĩ năng diễn xuất của cậu ta vốn dĩ khá ổn, nhưng khi đóng cùng tám diễn viên khác, rõ ràng là cậu ta không thể bắt kịp nhịp.

Hàn Phi không quan tâm những người khác như thế nào, sau khi vào phòng nhìn thấy bác sĩ, hai mắt chậm rãi nheo lại.

"Bác sĩ Hồ Vi?"

Nam bác sĩ trước mặt Hàn Phi đã từng gặp qua một lần trong trại tạm giam, anh ta phụ trách điều trị bệnh tâm lý cho gia đình Minh Mỹ.

"Hàn Phi, lại gặp mặt rồi." Hồ Vi nhiệt tình bắt tay với Hàn Phi: "Cậu ký tên trước cho tôi đi."

Nhìn giấy và bút do bác sĩ Hồ đưa cho, sau khi Hàn Phi cầm lấy thì chưa bắt đầu viết: "Đạo diễn Trương nói anh từng xem bệnh cho Nhện?"

"Kê đơn xem bệnh cho Nhện là giáo viên của tôi, lúc đó tôi chỉ đi theo thầy giáo để học tập, có điều bởi vì người bệnh Nhện này quá đặc biệt, nên ấn tượng của tôi vô cùng sâu sắc."

"Vậy giáo viên của anh…"

"Sau khi Nhện qua đời không lâu thì ông ấy cũng mất, trong suốt thời gian cuối đời ông đã tự nhốt mình trong nhà, hình như tâm lý cũng xuất hiện một vài vấn đề. Haizz, bác sỹ thì khó chữa bệnh cho mình, một bác sĩ hết lòng vì bệnh nhân như thầy giáo của tôi, thực ra áp lực tinh thần cũng rất lớn."

Hàn Phi rất ngạc nhiên không biết Hồ Vi sẽ xuất hiện ở đây, trước đó hắn không hề nghi ngờ người này, nhưng sự xuất hiện của đối phương quá trùng hợp, đã thu hút sự chú ý cao độ của hắn.

Vấn đề hắn vốn dĩ muốn hỏi cũng không hỏi nữa, chỉ nói chuyện qua loa với Hồ Vi một chút.

Đối phương không hề để lộ bất kì sơ hở nào, nếu như Hồ Vi là diễn viên, vậy thì kỹ năng diễn xuất của anh ta chắc chắn sẽ không thua kém các diễn viên khác trong phòng.

Nhìn thời gian, Hàn Phi cũng không ở lại lâu vì buổi tối còn phải về chơi game, hắn rời đi sau khi chào hỏi đạo diễn Trương.

“Hàn Phi! Cậu về một mình à? Có cần tôi tiện đường chở cậu một đoạn không?” Bạch Hiển lái xe tới: “Ở đây chắc cách khách sạn khá xa.”

“Không cần đâu, sẽ có người tới đón tôi.” Ngay khi Hàn Phi vừa nói xong, một chiếc xe cảnh sát màu đen phóng tới bên đường, bên trong có cảnh sát và cảnh sát mặc thường phục đã sẵn sàng.

Bạch Hiển ngây ngốc nhìn.

“Hẹn mai gặp lại, anh Bạch.” Hàn Phi bước vào xe cảnh sát, xe chậm rãi di chuyển, Hàn Phi bắt đầu báo cho cảnh sát bên cạnh những gì hắn đã nhìn thấy trong tòa nhà.

Hắn sử dụng trí nhớ mạnh mẽ đến biến thái của mình, ghi nhớ tính cách và ngoại hình của hầu hết mọi người, hắn còn báo cho cảnh sát về tất cả những điều kỳ lạ đã xảy ra trong tòa nhà.

Những chuyện này không có gì phải che giấu, cảnh sát là hậu thuẫn vững chắc của Hàn Phi, chỉ có dựa vào sức mạnh của cảnh sát thì hắn mới có cơ hội đọ sức với Cánh bướm.

Mười giờ rưỡi tối, Hàn Phi trở về nhà.

Sau khi nằm trên giường, tâm trí hắn vẫn là cảnh chín diễn viên đang diễn với nhau.

Muốn đồng thời khôi phục lại trạng thái tâm lý 9 nhân cách của Nhện rất khó, Hàn Phi đang lo lắng không tìm được điểm xuất phát, đạo diễn Trương đã gọi tám diễn viên có năng lực đến mô phỏng lại tình cảnh lúc đó.

Nhân cách từ tâm thần phân liệt ra giống như một cái bóng không cách nào thoát ra được, chúng tự quấn chặt lấy mình, từ từ đan thành một cái lưới, khiến tất cả mọi người đều không thở nổi.

Sau khi tắm xong, Hàn Phi đang định lên giường đọc sách thì Hoàng Doanh đột ngột gọi tới. Với sự giúp đỡ của cảnh sát, anh ấy đã bắt đầu một cuộc sống bình thường, ít nhất bề ngoài là như vậy.

Sau khi bày tỏ sự biết ơn của mình với Hàn Phi, Hoàng Doanh hy vọng đêm nay Hàn Phi có thể dẫn mình vào thế giới tầng sâu xem xem.

Hoàng Doanh chủ động yêu cầu như vậy, xem ra đã bước ra khỏi bóng đen tâm lý, Hàn Phi thật lòng vui thay cho anh ấy.

Trước đây hắn luôn lo lắng không biết mình có để lại di chứng gì cho Hoàng Doanh không, hắn không muốn người bạn duy nhất của mình trở thành một kẻ điên.

Đợi đến nửa đêm 0 giờ, hắn kết nối xong các đường dây khác nhau, đội mũ bảo hiểm chơi game lên.

Khi máu rơi xuống, thần thức của Hàn Phi đã tiến vào thế giới tầng sâu.

Mở mắt ra nhìn thế giới vô cùng hiện thực, đôi khi Hàn Phi tự hỏi không biết thế giới tầng sâu có thật không.

Không dựa vào hư cấu rời xa hiện thực, mà là hiện thực cùng tồn tại với thực tại.

Cơn gió lạnh lẽo thổi qua má, Hàn Phi đứng giữa khuôn viên bao trùm trong bóng tối, đi thẳng ra sân chơi.

“Trước đây Kim Sinh từng nói với mình, tòa nhà chết chóc đã nguyền rủa mình, ngắn thì là bảy ngày, lâu thì là một tháng, nguyền rủa sẽ phát tác, mình không thể kéo dài thời gian thêm nữa.”

Hàn Phi chuẩn bị đêm nay sẽ rời Học viện tư thục Ích Dân, đi đến Ngõ Súc Sinh.

Nhưng trước khi tiến đến khu vực nguy hiểm, hắn phải hoàn thành hẹn ước với Hoàng Doanh.

Mở bảng thuộc tính ra, Hàn Phi nói thầm hai từ chiêu hồn.

Gió lạnh quét qua, mạch máu chạy khắp bảng thuộc tính, sau đó xé toạc ra hai bên.

Từng khuôn mặt quỷ hiện lên trong biển máu, Hàn Phi trực tiếp viết tên của Hoàng Doanh lên một trong những khuôn mặt quỷ đó.

Theo lý mà nói, chiêu hồn có xác suất thất bại nhất định, cũng có khả năng chiêu đến những thứ khác, nhưng không biết tại sao, mỗi khi Hàn Phi chiêu Hoàng Doanh, đều luôn thành công.

Hàn Phi chính mình cũng không hiểu, hắn cho rằng có thể là thiên phú tiềm ẩn của Hoàng Doanh.

Huyết quang lóe lên, một bóng người xuất hiện cách nơi Hàn Phi đứng mười mấy mét.

Anh ấy ngã ngồi xuống đất, cơ thể đột nhiên co quắp lại, chỉ lộ ra hai mắt nhìn lén xung quanh.

Hàn Phi vốn tưởng rằng Hoàng Doanh đã quen với thế giới tầng sâu, nhưng sau khi nhìn thấy bộ dạng của anh ấy, hắn nhận ra rằng vẫn còn một chặng đường dài phía trước phải đi.

"Đây chỉ là một trường học thôi, không có gì phải sợ cả." Hàn Phi lắc đầu, trước đây hắn từng nghĩ sống ở tòa nhà Block 1 của cư xá Hạnh Phúc cũng không có gì là lạ, bây giờ sau khi nhìn thấy các phản ứng của Hoàng Doanh, hắn cảm thấy mình so với người bình thường, quả thực có chút khác biệt, ít nhất tố chất tâm lý cũng tốt hơn.

Nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, Hoàng Doanh từ dưới đất đứng dậy, nhanh chóng chạy tới bên cạnh hắn: "Vậy, vậy người bảo vệ đó có đến không?"

"Anh đang nói về lão Lý à?" Hàn Phi không ngờ người mà Hoàng Doanh sợ nhất lại là lão Lý đơn giản, tốt bụng: "Em nghĩ anh nên tiếp xúc với lão Lỹ nhiều hơn, con người ông ấy rất tốt."

"Dù là người tốt đến đâu, cõng một lũ quỷ trên người, ai dám tới gần chứ!" Hoàng Doanh kéo tay áo Hàn Phi: "Trước tiên chúng ta đi tìm một nơi bí mật đi, anh đã mang cho em rất nhiều đồ đó!"

Động tĩnh do chiêu hồn gây ra, đã thu hút sự chú ý của các lệ quỷ trong học viện, Trương Quan Hành và thú cưng của Từ Cầm chạy đến trước tiên.

Hoàng Doanh nhìn Trương Quan Hành cũng không có gì, nhưng sau khi anh ấy nhìn thấy thú cưng của Từ Cầm, đôi chân đã sợ đến mềm nhũn.

"Chết tiệt, đây là con trăn Nam Mỹ sao!"

Con trăn đen to lớn lười biếng bò đến, còn muốn bò lên người Hàn Phi, cảnh tượng này mang đến cho Hoàng Doanh một chấn động cực lớn.

"Chúng ta nói chuyện chính trước đi, vừa rồi anh nói mang đến rất nhiều đồ cho em?" Hàn Phi dẫn Hoàng Doanh và Trương Quan Hành đi vào một phòng học.

"Đúng vậy, anh đã suy nghĩ rất lâu, rồi chợt nghĩ ra một chuyện." Hoàng Doanh mở ô vật phẩm của mình ra: "Bản closed-beta lần thứ sáu của [Cuộc sống hoàn hảo] sẽ kết thúc sau vài ngày nữa, đến lúc đó, tất cả tài khoản closed-beta sẽ bị thu hồi hủy bỏ, những món đồ chúng ta dày công tích góp cũng sẽ biến mất. Nhưng AI dường như không thể kiểm soát được thế giới tầng sâu, [Cuộc sống hoàn hảo] cập nhật nhiều lần như vậy, mà thế giới tầng sâu không hề bị ảnh hưởng gì, vì vậy anh nghĩ nếu có thể đem những thứ ở bên ngoài vào, có phải sẽ bảo lưu lại được hay không?"

Hoàng Doanh ra hiệu cho Hàn Phi lùi lại phía sau, sau đó bắt đầu điên cuồng lấy ra các loại đồ vật từ trong ô vật phẩm: "Bởi vì lệ quỷ trong thế giới tầng sâu hống hách ngang ngược, anh cố tình mở rộng ba lô đến cực hạn, còn mua cho em rất nhiều bùa chú, nước thánh, tượng Phật, nào đến đây, em thử xem những thứ này có hữu dụng không? Ở đây anh vẫn còn có Đạo Đức Kinh, Luận ngữ, khẩu quyết chính khí cương trực được mua ở chợ đen nữa."

Chương 214: Đồng đội tốt nhất

Nhìn những tờ giấy bùa, chu sa, phất trần, tâm pháp đạo gia và tượng Phật ở khắp nơi dưới đất, Hàn Phi thực sự rất cảm động.

Tất nhiên, nếu Hoàng Doanh có thể mang lại thứ gì đó hữu ích hơn một chút, hắn sẽ càng cảm động hơn.

"Anh Hoàng, anh xem anh đến đây, còn mang theo nhiều đồ như vậy, làm cho em cảm thấy rất ngại. Hay là, em cũng cho anh một ít đặc sản của âm phủ mang về nhé?"

Hàn Phi mở ô vật phẩm của mình ra, trong đó thực sự đến một thứ đồ có dính dương khí cũng không có.

"Em mau thử xem có hiệu quả không?" Hoàng Doanh cầm một lọ nước thánh trừ tà đưa cho Hàn Phi: "Để chuẩn bị những thứ này cho em, anh đã bán phần lớn tài sản tích cóp được từ lúc thử nghiệm đến giờ, những thứ này đều là đồ cổ và đồ sưu tầm, rất đắt tiền đấy!"

"Thật sao?" Hàn Phi mở chai nước thánh tạt một chút vào Trương Quan Hành, sau đó cùng Hoàng Doanh chăm chú nhìn nó: "Có đau không?"

Trương Quan Hành cẩn thận cảm nhận một chút, sau đó lắc lắc đầu: "Chẳng có cảm giác gì."

"Có lẽ là dùng sai cách." Hoàng Doanh lấy chai chứa đầy nước thánh từ tay Hàn Phi, anh lại tìm ra một chiếc lá, vừa nhúng chiếc lá vào nước thánh, vừa đọc theo sách hướng dẫn, sau khi chuẩn bị một lúc, anh ném lá cây nhúng đầy nước vào Trương Quan Hành: "Hiện hành!"

Đầu đội chiếc lá cây đó, Trương Quan Hành ngờ vực liếc nhìn Hoàng Doanh, sau đó đưa mắt hỏi ý kiến Hàn Phi, tựa hồ đang nói tên này có phải đồ ngốc không?

"Anh lấy được nước thánh này ở nhà đấu giá đấy! Anh đã rất kì vọng vào nó!" Hoàng Doanh đặt nước thánh xuống, sau

đó chuyển cả hộp bùa sang: "Anh hiểu rồi, quỷ ở phương đông chúng ta, vẫn là phải dùng cách của phương đông, em thử lại những thứ này xem."

Hàn Phi cũng ôm hi vọng may mắn, đem những tờ bùa đó dán lên người của Trương Quan Hành và thú cưng của Từ Cầm, tốn rất nhiều công sức, kết quả lại chẳng có bất cứ tác dụng nào.

"Anh Hoàng, có phải anh bị lừa rồi không? Cho dù trên đời này có những thứ trừ tà ma, những thứ đó hẳn là cực kỳ quý hiếm, ước tính trong thời gian ngắn cũng khó mà mua được bằng tiền." Hàn Phi biết rằng thế giới tầng sâu có thứ kiềm chế oán niệm, chẳng hạn như bùa hộ thân mà Mạnh Thi đã cho mình, ba điếu thuốc lưu lại của người quản lý tòa nhà tiền nhiệm.

Có điều nguyên lý trừ tà của những thứ này khác hoàn toàn với những gì Hoàng Doanh nghĩ, chúng sử dụng lòng căm thù và sự tuyệt vọng sâu sắc hơn để ngăn chặn oán niệm.

"Bị lừa rồi à? Phần giới thiệu của những món đồ này viết có thể trừ tà mà!" Hoàng Doanh vẫn không thể tiếp nhận.

"Anh Hoàng, mặc dù anh vẫn duy trì được cảm xúc và ý thức của con người, cũng vẫn có nhiệt độ của người sống, nhưng thực ra lúc này anh đang ở trong trạng thái du hồn. Nếu một món đồ nào đó khiến anh cảm thấy khó chịu, điều đó chứng tỏ nó có thể có tác dụng đối với quỷ đấy." Hàn Phi thoạt nhìn cũng có chút mong đợi, tiếc là vật phẩm có thể xua đuổi tà ma cũng không phải dễ dàng lấy được như vậy.

"Anh là du hồn? Nhưng da của anh còn ấm mà?"

"Nếu thời gian anh rời khỏi cơ thể càng lâu, hoặc ở nơi này càng lâu, vậy sẽ trở nên lạnh hơn." Hàn Phi kiên nhẫn giải thích: "Theo đúng nghĩa đen, anh sẽ trở nên lạnh hơn, sau đó có thể không bao giờ trở về được nữa."

"Đừng có mà dọa anh." Hoàng Doanh ngồi giữa một đống đồ đạc, những thứ này tuy vô dụng nhưng vẫn có thể mang lại một chút an ủi tâm lý cho anh ấy.

“Ý tưởng của anh rất hay, nó cũng đã giúp em khuấy động một chút, có lẽ chúng ta có thể tận dụng vài ngày trước khi kết thúc bản Closed-beta thứ 6, để làm một số việc lớn.” Hàn Phi nhìn chiếc ba lô phía sau Hoàng Doanh, trong đó có nhiều thứ đồ đạc lộn xộn khác nhau: “Anh Hoàng, cái gì trong túi vậy?”

“Những món đồ tạo ấn tượng tốt với y tá và bác sĩ nữ, toàn bộ đều là những đồ mà bọn họ thích.” Hoàng Doanh nói một cách nghiêm túc: “Trong thời gian Closed-beta, toàn bộ tiến trình trò chơi đều được đẩy nhanh, nhưng ngay cả trong trường hợp này việc tạo ấn tượng tốt vẫn rất khó khăn, để đánh bay cảm xúc tốt này, các loại vật phẩm nhiệm vụ rất khó đạt được, vì vậy anh đã mang những thứ này vào thế giới tầng sâu. Nếu sau bản open-beta, không có thay đổi gì lớn, anh có thể lợi dụng những đạo cụ này, dùng tốc độ nhanh nhất đạt được ấn tượng tốt từ họ.”

“Anh có thể nghĩ ra cách như vậy, đúng là một thiên tài, nhưng sao anh không tận dụng những ưu điểm này để thăng cấp và nâng cao kĩ năng nghề nghiệp?” Hàn Phi cũng không biết nên nói gì: “Sau khi open-beta, bộ não AI của [Cuộc sống hoàn hảo] nhất định sẽ công bố một sự kiện quy mô lớn, nếu anh có thể dùng tốc độ nhanh nhất vào được danh sách xếp hạng, nói không chừng có thể sẽ nhận được phần thưởng tốt hơn.”

“Cậu em à, em lại không hiểu rồi, trọng điểm của loại trò chơi như [Cuộc sống hoàn hảo] khác với những trò chơi đối kháng khác. Theo thông tin nội bộ anh nhận được, sự kiện quy mô lớn đầu tiên không phải về thăng cấp, cũng không phải xem ai kiếm được nhiều tiền, mà là có liên quan đến hạnh phúc và sự hài lòng.”

“Hạnh phúc?” Thế giới tầng cạn của [Cuộc sống hoàn hảo] là một trò chơi chữa bệnh nghiêm túc, Hàn Phi đã quên mất điều này.

“Sự kiện lớn đầu tiên có thể là để người chơi tìm được hạnh phúc thực sự và thỏa mãn nội tâm, xếp hạng theo mức độ tăng lên của hạnh phúc.” Hoàng Doanh rất thần bí: “Đều là thông tin nội bộ, em không được nói cho người khác biết đó.”

“Mức độ tăng lên của hạnh phúc?” Đầu óc Hàn Phi xoay chuyển rất nhanh, hắn liếc nhìn Hoàng Doanh, sau đó nhìn về Học viện tư thục Ích Dân bị bóng quỷ bao phủ trong đêm đen: “Anh Hoàng, anh nói hạnh phúc này có khả năng trở thành số âm không.”

Trong lòng Hoàng Doanh mơ hồ có dự cảm không lành: “Chắc là không thể chứ? Em có ý kiến gì không?”

“Em nghĩ như vậy.” Hàn Phi vỗ vai Hoàng Doanh: “Sau khi open-beta, trong lúc anh tạo nhân vật, em sẽ tìm cách kéo anh vào thế giới tầng sâu, sau đó ném anh vào nơi toàn lệ quỷ và quái vật, như vậy mức độ hạnh phúc ban đầu của anh chắc chắn sẽ rất thấp.”

“？？？”

“Đợi đến khi mức độ hạnh phúc của anh không thể thấp hơn được nữa, em sẽ gửi anh trở lại thế giới tầng cạn. Em không thể giúp anh nâng cao giới hạn trên, nhưng em có khả năng giúp anh kéo thấp giới hạn dưới!”

Nhìn thấy Hàn Phi nói ra lời này rất tự nhiên, Hoàng Doanh ngẩn ra, anh ấy đến hôm nay mới biết ma quỷ trông như thế nào: “Cái này, cái này không không hay cho lắm?”

“Không chịu khổ thì không thể thành công.”

Hàn Phi lại không cảm thấy có vấn đề gì, bản thân hắn cũng là chém giết lao ra khỏi đám ma quỷ: “Anh Hoàng, mặc kệ sau này [Cuộc sống hoàn hảo] sẽ như thế nào, ít nhất cuộc sống của chúng ta cũng đã thay đổi rồi. Chúng ta cần một nhân vật mạnh mẽ có thể sống dưới ánh nắng mặt trời, người này chính là anh.”

Thấy Hoàng Doanh còn đang do dự, Hàn Phi tiếp tục nói nhỏ bên cạnh: “Anh không muốn thử cảm giác thống lĩnh trong loại game cấp quốc gia này sao?”

“Một bước nhanh, từng bước nhanh, sau khi phần thưởng vào tay, nhân vật của anh sẽ trở nên hoàn hảo hơn, em nghe nói rằng có rất nhiều thứ trong trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo] mà anh thậm chí không thể mua được bằng tiền.”

“Anh Hoàng, vô số người tranh giành nhau, nhưng cũng không có cơ hội như vậy!”

“Đối với anh, chỉ cần kiên nhẫn một chút chút, sau đó anh sẽ có một xuất phát điểm khiến tất cả người chơi đều ngưỡng mộ.”

Nghe Hàn Phi nói như vậy, Hoàng Doanh cũng dần dần cảm thấy hợp lý: “Vậy thì… Đến lúc đó anh sẽ thử xem sao?”

Chương 215: Mời thần đến dễ

“Cuộc đời từ trước đến nay chưa bao giờ là thuận buồm xuôi gió, anh muốn làm một kẻ hèn nhát cả đời, hay là muốn làm anh hùng một giây?”

Sau khi Hoàng Doanh suy nghĩ cặn kẽ thì chọn về sau, anh cảm thấy Hàn Phi nói có lý, chịu đau đớn một lúc, sẽ có được báo đáp dài lâu.

Giống như anh ấy đã cố gắng học tập hết mình trong kỳ thi tuyển sinh đại học, cuối cùng được nhận vào một trường y học trọng điểm, sau đó thành công kế nghiệp bệnh viện của cha mình, trở thành phó khoa trẻ tuổi nhất của Tân Hỗ.

“Nỗ lực không nhất định sẽ được đền đáp xứng đáng, nhưng nếu không dám thử, vậy thì nhất định sẽ không có duyên với thành công.”

“Hàn Phi, em làm như vậy có chắc chắn là an toàn không?”

“Yên tâm, bạn của em rất hiền lành.” Hàn Phi đi giữa đống vật phẩm: “Anh Hoàng, sau bản open-beta, tốc độ nâng cấp của thế giới tầng cạn sẽ chậm hơn, vừa hay anh có thể gửi những thứ như vật phẩm nhiệm vụ và sách kỹ năng cần thiết để nâng cấp tại đây, như vậy đến lúc đó anh có thể tăng cấp nhanh chóng.”

“Được.”

“Ý tưởng của anh về việc tạo độ thân thiện rất hay, nhưng em cho rằng anh không nên chỉ tạo độ thân thiện với đồng nghiệp, em nghĩ anh có thể đặt tầm nhìn xa hơn.” Hàn Phi lấy lá bùa trên người vật cưng của Từ Cầm xuống, hắn bình tĩnh nói: “[Cuộc sống hoàn hảo] là một thành phố ảo do con người tạo ra, trong đó người chơi có thể hiện thực hóa tất cả ước mơ của mình, cũng có rất nhiều NPC trong thành phố ảo này, và một trong số họ chắc là sẽ có quyền hạn phát hành nhiệm vụ? Ví dụ như vai thị trưởng chẳng hạn?”

“Em muốn anh tạo độ thân thiện trước với những NPC nòng cốt này?” Hoàng Doanh lại một lần nữa kinh ngạc trước suy nghĩ của Hàn Phi.

“Sau phiên bản open-beta, bộ não AI sẽ bắt đầu giám sát trò chơi, đến lúc đó quyền hạn của các NPC sẽ tăng lên, nếu anh có thể tranh lên bước đầu tiên lấp đầy độ thân thiện đối với các NPC nòng cốt, điều này chắc chắn sẽ giúp ích cho anh trong tương lai.”

“Có lý! Anh sẽ bắt đầu thu thập những vật phẩm nhiệm vụ tạo độ thân thiện với các NPC nòng cốt đó, sau đó chuyển tất cả đến đây. Sau khi open-beta, trực tiếp lấy những vật phẩm nhiệm vụ này để lấp đầy mức độ thân thiện.” Hoàng Doanh rất hào hứng: “Một số NPC có tính cách rất kỳ quặc, một khi một người chơi đã lấp đầy mức độ thân thiện của họ, những người chơi khác sẽ không thể nào có được tình bạn của họ nữa.”

“Mức độ thân thiện chỉ là một phương diện, ai cũng nghĩ rằng tài khoản closed-beta sẽ bị xóa và phá hủy, cho nên hiện tại vật phẩm lấy được có quý giá đến đâu, thì chắc họ cũng sẽ không để tâm đến, anh có thể nhân cơ hội này mua lại với giá rất thấp.” Hàn Phi chỉ là chỉ ra phương hướng chung cho Hoàng Doanh, cụ thể phải thực hiện như nào thì cần Hoàng Doanh tự mình làm mới được, dù sao cho đến hiện tại hắn vẫn chưa chơi trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo] bình thường.

“Bây giờ anh đi chuẩn bị, một tiếng sau thì kéo anh xuống nhé!” Hoàng Doanh bây giờ chỉ hận không gặp Hàn Phi sớm hơn, lãng phí rất nhiều thời gian.

“Anh coi em là thang máy, muốn xuống là xuống hay sao?” Hàn Phi cười khổ lắc đầu: “Một đêm em chỉ có một lần cơ hội, mỗi lần anh tới đây cũng là đánh liều mạng sống, một khi xảy ra tai nạn, anh có thể bị mắc kẹt ở đây vĩnh viễn.”

Nghe Hàn Phi nói như vậy, Hoàng Doanh từ từ bình tĩnh lại, anh ấy nhìn quanh một lượt, sau đó thu mình lại phía sau Hàn Phi: “Vậy thì tốt hơn là nên an toàn.”

Sau khi bàn bạc mọi chi tiết, Hàn Phi đã dùng thiên phú hồi hồn để đưa Hoàng Doanh trở về.

Ngồi giữa đống giấy bùa chú, Hàn Phi nghỉ ngơi một lúc, rồi mới đưa Trương Quan Hành rời đi.

"Các nhiệm vụ ở trường Học viện tư thục Ích Dân đã hoàn thành, tiếp tục lưu lại đây cũng không có ích nữa."

Hắn triệu tập Khóc, Huỳnh Long, Lý Tai, mang theo Trương Quan Hành và vật cưng của Từ Cầm, đến cổng chính của Học viện tư thục Ích Dân.

Cánh cửa nhuốm máu đó dường như chỉ có Kim Sinh và Hàn Phi người có chức danh giáo viên tuần tra mới có thể mở ra.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công rời khỏi bản đồ ẩn!"

Sau khi nghe thấy âm thanh nhắc nhở trong đầu, sự chú ý của Hàn Phi đã tập trung cao độ.

Đối với hắn mà nói, bản đồ ẩn vô cùng nguy hiểm này lại là nơi an toàn nhất, một khi rời đi hắn sẽ lại phải đề phòng đủ loại kinh khủng không rõ.

"Đã lâu không về nhà rồi."

Để toàn bộ oán niệm chen chúc vào trong cái đàn tế của Khóc trước, Hàn Phi ôm đàn tế băng qua đường, đi vào con hẻm sau của cửa hàng tiện lợi Ích Dân.

Trên vách tường xuất hiện một đám người, bọn họ không có ác ý với Hàn Phi, bọn họ chỉ là chào đón tân quản lý cửa hàng.

Không thể chờ đợi để trở lại với cư xá Hạnh Phúc, Hàn Phi chạy đến chào từng người hàng xóm, ngồi trước TV và trò chuyện với Ngụy Hữu Phúc về rất nhiều sự kiện gần đây, dường như có vô số điều không thể nói hết vào lúc đó.

Ngụy Hữu Phúc rất lo lắng cho Hàn Phi, sau khi nhìn thấy hắn an toàn trở về, trái tim treo lơ lửng của anh cuối cùng cũng buông xuống, trên mặt nở nụ cười, yên lặng nghe những việc mà hắn đã trải qua.

Lần trước mất liên lạc một đêm, Hàn Phi vác quan tài của chủ cửa hàng tiện lợi trở về.

Lần này mất liên lạc vài ngày, Hàn Phi đã tiếp quản Học viện tư thục Ích Dân, khiến cho lệ quỷ ở đó đồng ý bắt tay với cư xá Hạnh Phúc.

Theo quan điểm của Ngụy Hữu Phúc, Hàn Phi giống như một truyền kỳ, hoàn thành sự nghiệp vĩ đại mà các loại lệ quỷ cũng không thể tưởng tượng nổi, không ngừng tạo ra kỳ tích.

"Cái tên Kim Sinh, hình như anh đã nghe từ người quản lý tòa nhà tiền nhiệm, nó là người quản lý thực tế của Học viện tư thục Ích Dân, vô cùng đáng sợ." Ngụy Hữu Phúc cố gắng hết sức để nhớ lại: "Tám người trong phòng 1044 chúng ta tập hợp cùng nhau, mới có thể cạnh tranh được với nó."

"Nó cũng là oán niệm hạng nhất à?"

"Chuyện này anh cũng không biết rõ lắm, anh chỉ biết nó khác với những oán niệm bình thường." Ngụy Hữu Phúc coi Hàn Phi như người nhà của mình, hắn và anh ấy cũng cảm thấy rất thoải mái khi ở cùng nhau, cảm giác này ở hiện thực hắn chưa bao giờ có được: "Tiếp theo em có kế hoạch gì?"

"Em chuẩn bị đi đến Ngõ Súc Sinh, ở đó có thứ đang chờ em."

"Ngõ Súc Sinh?" Ngụy Hữu Phúc dường như nghĩ ra điều gì đó: "Người phụ nữ ở tầng năm hắn rất quen thuộc với Ngõ Súc Sinh, cô ấy có rất nhiều nguyên liệu thực phẩm là lấy từ đó ra."

"Ý anh là Từ Cầm? Chị ấy đã trở lại rồi sao?" Hàn Phi đứng lên, trong mắt lóe lên một tia sáng.

"Cô ấy đã lâu không xuất hiện rồi, có điều em cũng đừng lo lắng, cô ấy là tổng hợp của nguyền rủa, thủ đoạn giữ mạng rất nhiều." Ngụy Hữu Phúc nhẹ giọng an ủi Hàn Phi: "Trước đây cô ấy cũng đã có tiền lệ bỏ đi một thời gian dài."

"Hy vọng chị ấy có thể an toàn trở về." Hàn Phi lại ngồi trên sô pha, hơi thất vọng.

“Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy, người sống lại nhớ mong một nguyền rủa như vậy.” Ngụy Hữu Phúc nhìn Hàn Phi có chút kỳ quái: “Có phải em thích cô ấy không?”

“Anh đùa gì vậy? Tình yêu, ưa thích, ao ước, những lời này cách em rất xa.” Hàn Phi ngừng nói chuyện phiếm với Ngụy Hữu Phúc, hắn mang theo oán niệm muốn cùng hắn rời đi, lại đi ra khỏi cư xá Hạnh Phúc.

Trong đầu nhớ lại vị trí của Ngõ Súc Sinh, Hàn Phi bắt đầu vạch ra lộ trình.

Để đi đến Ngõ Súc Sinh, trước tiên phải băng qua ngã tư, sau đó đi bộ qua hai con phố.

Nếu chỉ dựa vào một mình hắn thì không thể nào tự mình đi một quãng đường dài như vậy, may mắn thay, hắn đã kết được rất nhiều bạn trong thế giới tầng sâu.

Ôm chặt đàn tế trên tay, Hàn Phi bắt đầu “hành trình dài” đầu tiên của mình, hắn phải đi về phía bên kia của ngã tư xem xem.

……

Lý Nhược Nam đã lâu không gặp bạn trai, cô cảm thấy cuộc sống của mình đặc biệt tồi tệ, luôn gặp những tên đàn ông cặn bã.

Những người đó khi bắt đầu yêu, thì thề non hẹn biển, nhưng khi chán rồi, họ sẽ bí mật rời đi, biến mất khỏi cuộc sống của mình.

Cuối cùng người còn ở bên cạnh mình, chỉ có bố mẹ.

“Nhược Nam! Đi vứt rác đi! Phòng của con bốc mùi lên rồi đấy! Lớn tướng rồi, sao không chú ý đến hình ảnh chút nào!” Cửa phòng ngủ bị đẩy ra, người mẹ cằn nhằn không bao giờ biết quyền riêng tư có nghĩa là gì: “Con sau này làm sao mà gả đi đây? Còn muốn bám váy bố mẹ cả đời à?”

Lý Nhược Nam miễn cưỡng đứng dậy khỏi giường, lấy trong tủ ra một vài chiếc túi lớn màu đen được bọc và mang chúng ra khỏi phòng một cách khó khăn.

Không có cái đèn nào được lắp đặt trong hành lang tối tăm, những bậc thang bên dưới hơi trơn, Lý Nhược Nam ghét ngôi nhà, nhưng cô không còn nơi nào khác để đi ngoại trừ ngôi nhà này.

Bước ra khỏi hành lang, cô nhìn về phía bên kia ngã tư, cửa hàng tiện lợi mà cô chưa từng đến có vẻ đặc biệt sôi động vào tối nay.

“Khai trương bán hạ giá à? Nghe bố nói, cửa hàng tiện lợi hình như đã đổi chủ.” Lý Nhược Nam cong môi và ngừng chú ý đến xung quanh, cô dùng lực ném chiếc túi màu đen trên tay vào thùng rác: “Vĩnh biệt, tình yêu của tôi.”

Có thể dùng sức quá lớn, một trong những chiếc túi đen đã bị rách, một mùi nồng nặc bốc ra.

“Thật là phiền phức.”

Lý Nhược Nam ngồi xổm trước thùng rác, đang cố gắng buộc lại túi, thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân.

“Có cần giúp đỡ không?”

Một giọng nói lanh lảnh truyền vào tai cô, Lý Nhược Nam đang ngồi xổm trên mặt đất, quay đầu nhìn về phía sau, tim đập rộn ràng.

Đó là một khuôn mặt vô cùng điển trai, đẹp trai hơn bất kỳ bạn trai cũ nào của mình.

“Không cần đâu, không cần đâu……” Lý Nhược Nam xua tay liên tục, cô đột nhiên nghĩ rằng mình chưa trang điểm, tóc cũng rất nhiều dầu.

“Cẩn thận, đừng ở bên ngoài quá lâu.” Người đàn ông nói xong, bưng đàn tế nhìn bức tường bên cạnh, trên đó có dán mấy mẩu quảng cáo rách nát, hình như hắn đang tìm một chỗ để ở.

“Có phải anh muốn thuê nhà không?” Lý Nhược Nam đóng nắp thùng rác lại, vội vàng đứng dậy: “Em biết một nhà rất tốt! Anh ở chỗ này chờ một lát, em đi hỏi người nhà.”

Lý Nhược Nam vội vàng chạy lên tầng 2, người đàn ông cảm thấy có chút khó hiểu, khi hắn đang định tiếp tục xem thông tin trong quảng cáo, cửa một tiệm hớt tóc bên cạnh được nhẹ nhàng đẩy ra, một người đàn ông trung niên đi ra. "Này, đừng ở đó, tòa nhà nhỏ bên cạnh cậu đã từng có người chết đấy. Một gia đình ba người bị trúng độc khí, không ai trong số họ ra được ngoài, tất cả đều chết."

Người đàn ông trong tiệm hớt tóc còn muốn nói gì nữa, ông ta đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, sợ tới mức vội vàng lui vào trong tiệm hớt tóc.

"Anh đang nói chuyện với ai vậy?" Lý Nhược Nam thở hổn hển chạy xuống tầng: "Đi thôi, bố em đã dọn một phòng cho anh."

"Em muốn mời anh đến ở nhà của em, không quấy rầy mọi người sao?" Thanh niên tính tình ngượng ngùng, tay ôm đàn tế, trông có vẻ nho nhã yếu đuối, vô hại.

Chương 216: Tiễn thần đi khó

“Đương nhiên là không phiền! Em đã nói với bố mẹ của em rồi, họ đều muốn gặp anh.” Lý Nhược Nam nắm lấy cánh tay người đàn ông, hơi ấm đã mất từ lâu khiến khuôn mặt cô không thể che giấu được nụ cười.

Cô lôi kéo người thanh niên trẻ tuổi lên tầng hai, sau khi đẩy cửa vào, bố mẹ cô đang ngồi ở bàn ăn.

“Bố mẹ, đây là người thuê nhà mới của chúng ta.”

Ánh đèn mờ ảo chiếu sáng căn nhà gỗ ấm cúng, người bố ngồi bên bàn ăn ngẩng đầu liếc nhìn người thanh niên, ông ấy đẩy kính mắt, ra hiệu cho người thanh niên không cần khách sáo: “Vào ngồi đi.”

“Cháu chào bác trai, bác gái.” Người thanh niên nho nhã, rất lễ phép, bưng đàn tế ngồi vào bàn ăn.

“Tối muộn rồi sao cậu lại quanh quẩn một mình bên ngoài? Không có nơi nào để đi sao?” Mẹ của Lý Nhược Nam với mái tóc buộc, trông rất hiền lành.

“Cháu muốn đi đến cuối phố, trên đường đi có thể khá nguy hiểm, vì vậy cháu muốn tìm một vài nơi dừng chân an toàn để ở. Nếu gặp phải nguy hiểm, cháu có thể tạm thời trốn trong những tòa nhà an toàn đó.”

“Cậu muốn đi đến cuối phố à?” Người bố cau mày: “Tôi khuyên cậu đừng chạy lung tung thì tốt hơn, cậu hãy ở lại chỗ này trước đã.”

Giọng nói người bố có vẻ uy nghiêm, là chủ gia đình, ông ấy dường như đã quen với cách nói như thế này.

“Sẽ không làm phiền mọi người chứ? Trên người cháu cũng không có nhiều tiền, có thể không trả nổi tiền thuê nhà.”

“Tiền thuê nhà gì đó không quan trọng, chỉ cần cậu đồng ý một yêu cầu của chúng tôi là được.” Người mẹ đứng dậy đi tới chỗ người thanh niên, lúc này tiếng cửa đóng lại, dây xích

trượt xuống, Lý Nhược Nam khóa chặt cửa chống trộm phòng khách lại: "Bọn em có thể bảo vệ anh, cho anh ăn, cho anh chỗ ở, nhưng từ hôm nay anh không được phép rời khỏi căn phòng này một bước."

"Không được rời đi?" Người thanh niên ngập ngừng: "Nếu chỉ có một mình anh thì không có vấn đề gì, nhưng anh phải hỏi ý kiến bạn của anh đã".

Đèn trong phòng bắt đầu nhấp nháy, khi bật đèn, sắc mặt của cả gia đình ba người vẫn bình thường, nhưng khi tắt đèn, mắt cả ba người trắng dã, nét mặt méo mó nhợt nhạt.

"Nếu đã đến rồi, thì cứ yên tâm ở lại đây." Giọng nói của người bố nghe rất đáng sợ, ông ấy mở chiếc bát úp trên đĩa thức ăn ra: "Ăn cơm đi, sau này cậu sẽ quen với cuộc sống ở đây.

Ánh sáng méo mó, nam thanh niên trẻ tuổi nhìn vào bàn ăn, bên trong các đĩa thức ăn bày côn trùng và các miếng thịt bốc mùi hôi thối.

"Ăn đi, đừng khách sáo! Trong bếp còn nhiều lắm!" Người mẹ nhìn người thanh niên, dùng đũa gắp thịt bỏ vào trong bát của người thanh niên: "Ăn đi, ăn đi, ngon lắm!"

"Cô ơi, hay là thôi đi? Cháu không làm phiền mọi người nữa." Người thanh niên muốn đứng dậy, nhưng lúc này đèn trong nhà đã tắt hẳn.

Những tiếng động lạ vang lên trong bóng tối - phịch, phịch, phịch…

Lý Nhược Nam tay cầm một sợi dây xích bước ra khỏi phòng ngủ, cô mặc một bộ váy mới tinh, trên mặt nở một nụ cười rất hạnh phúc: "Lần này, em sẽ không bao giờ để anh mất tích một cách vô cớ nữa."

"Dây xích không thể giữ được trái tim của đàn ông, chỉ cần anh ta có tay có chân, cũng vẫn sẽ chạy trốn." Bà mẹ xoa đầu Lý Nhược Nam một cách âu yếm, bà lấy ra một con dao làm bếp từ trong phòng bếp, trên khuôn mặt của hai mẹ con đã không còn giọt máu nào, biểu cảm của họ méo mó tàn nhẫn, lý trí đang dần bị nuốt chửng.

“Ở lại đi, bọn em sẽ nuôi anh trắng nõn mập mạp.” Lý Nhược Nam nhìn người thanh niên bên cạnh cười nói: “Không sao, sau này em sẽ bón cơm cho anh.”

Thấy đối phương rút dao ra, người thanh niên biết chuyện không còn cách nào từ chối: “Mọi người có chắc tôi có thể sống ở đây không? Muốn sống bao lâu cũng không vấn đề gì?”

“Đúng vậy, anh có thể sống ở đây! Vĩnh viễn sống ở đây!”

Da mặt của gia đình ba người bắt đầu từ từ phân hủy, khi bước đến chỗ người thanh niên, người thanh niên vốn căng thẳng lo sợ đột nhiên bình tĩnh lại.

“Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy một yêu cầu lạ lùng như vậy.” Hắn mở đàn tế rách nát tả tơi trong tay ra: “Đều đi ra hết đi, chủ nhà nói rằng chúng ta có thể sống ở đây mãi mãi, coi nơi này như nhà của mình.”

Chỉ có duy nhất ánh sáng bị bóp méo, nhiệt độ trong phòng giảm xuống mức đóng băng.

“Cậu đang nói chuyện với ai vậy?”

Người bố cảm thấy có điều gì đó không ổn đầu tiên, ông ấy vừa hỏi xong lời này, trong phòng liền có tiếng khóc của trẻ con, sau đó hết cánh tay này đến cánh tay khác bò ra khỏi đàn tế!

Oán niệm đang bành trướng, mùi máu tanh nồng nặc xua tan mùi hôi thối trong nhà, từng cái oán niệm u ám kinh dị tràn ngập phòng khách.

Ngồi ở trên ghế bên cạnh bàn ăn, người thanh niên đặt chiếc đũa trong tay xuống, nhẹ dựa vào lưng ghế, ánh mắt bình tĩnh quét qua gia đình ba người, nét mặt từ đầu đến cuối vẫn mang theo nụ cười ôn nhu.

“Cô à, từ nay chúng ta đã là người một nhà rồi.”

Bị bao vây bởi vô số oán niệm xung quanh, gia đình ba người gần như nứt ra.

“Người một nhà cả không cần câu nệ, cứ ngồi đi.”

Gia đình ba người đó bị ấn chặt bên cạnh bàn ăn, bọn họ nhìn người thanh niên đối diện không biết phải làm sao, thật lâu sau, người bố đeo kính ho khan vài tiếng: "Nhà ta tương đối nhỏ, cảm giác không thể chứa nhiều người như vậy…… "

"Không sao, chúng cháu không chê đâu." Hàn Phi gõ ngón tay trên bàn ăn, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì đó.

Hắn không nói gì, cả gia đình ba người cũng không dám phát ra tiếng động, chỉ có điều người bố và người mẹ đang giao tiếp bằng mắt với nhau một cách điên cuồng, rồi họ nhìn chằm chằm vào Lý Nhược Nam, nha đầu này dường như cảm thấy bám váy bố mẹ còn chưa đủ, bây giờ bắt đầu không trung thực.

"Thực ra cháu cũng không có ác ý gì cả, mặc dù mấy người muốn làm hại cháu, nhưng con người cháu luôn rộng lượng." Câu nói của chàng trai thổi bùng lên hy vọng cho cả gia đình 3 người: "Bây giờ chúng ta cùng tính món nợ này nhé, mấy người uy hiếp muốn giết hại cháu, cháu không nhắc chuyện cũ nữa. Bây giờ cháu có cơ hội có thể khiến 3 người nhà cô chú hồn phi phách tán, nhưng cháu không làm như thế, như vậy có phải gián tiếp tương đương với việc cứu 3 người nhà cô chú một mạng hay không?"

Người thanh niên giọng điệu rất nhanh, nhưng những gì hắn nói dường như rất có lý.

"Lúc nãy cháu đã nói rồi, mục tiêu của cháu là đi sang bên kia con phố, cháu cần một vài nơi dừng chân an toàn. Nếu cô chú đồng ý hợp tác với cháu, báo đáp ơn cứu mạng, vậy thì sau này chúng ta sẽ là bạn bè, là người nhà. Nhưng nếu cô chú không đồng ý hợp tác, vậy thì không còn cách nào nữa rồi…."

"Đồng ý! Đương nhiên là đồng ý rồi! Lúc nào cũng hoan ngênh mọi người đến đây, nơi này chính là nơi dừng chân an toàn nhất của các bạn." Người bố của Lý Nhược Nam phản ứng vô cùng nhanh.

"Sau này chú sẽ biết, đây là một quyết định đúng đắn như thế nào." Người thanh niên lấy từ trong túi ra một người giấy

đỏ như máu, xé ra một mẩu giấy nhỏ đẫm máu, đút cho bố của Lý Nhược Nam ăn.

Cùng lúc đó, một giọng nói lạnh lùng vang lên trong đầu người thanh niên.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ ẩn rank G - Ngôi nhà không thể trốn thoát."

"Mức độ hoàn thành nhiệm vụ không quá 90%, phần thưởng cơ bản điểm kỹ năng tự do: +1, độ thân thiện của gia đình ba người nhà Lý Nhược Nam: +10, bản đồ thắp sáng tòa nhà: +1! Nếu bạn thắp sáng thêm mười tòa nhà, bạn sẽ nhận được phần thưởng sơ cấp bản đồ khám phá!"

Người thanh niên ngồi bên cạnh bàn ăn chính là Hàn Phi, hắn cũng biết cách hoàn thành nhiệm vụ thông qua thực lực để đè bẹp, mức độ hoàn thành nhiệm vụ sẽ tương đối thấp, nhưng hiện tại hắn không có thời gian đi tìm hiểu chi tiết từng nhiệm vụ nữa.

Hơn nữa hắn đã đạt tới level 10 rồi, mà lại làm nhiệm vụ rank G, phần thưởng kinh nghiệm cũng không nhiều lắm.

Bây giờ khẩu vị của Hàn Phi rất lớn, thứ hắn cần cố gắng chính là nhiệm vụ rank F.

Bước tới cửa sổ, Hàn Phi nhìn ra đường phố bên ngoài, tòa nhà hai tầng nơi Lý Nhược Nam ở nằm trên con phố bên kia ngã tư, vị trí rất quan trọng.

"Đây sẽ là tòa nhà đầu tiên mình chiếm giữ trên con phố này, mình sẽ từ từ dọn sạch chỗ này, kết thêm nhiều bạn hơn."

Sau khi hoàn thành một nhiệm vụ, bây giờ Hàn Phi có thể tự do thoát khỏi trò chơi, hắn đã can đảm hơn.

Để tất cả oán niệm trở lại bên trong đàn tế, Hàn Phi rời khỏi căn phòng nhỏ ở tầng hai, hắn không phải là loại người khát máu, chỉ cần đối phương có lý trí, có thể giao tiếp, hắn sẽ cố gắng làm bạn với đối phương.

Nếu đối phương thực sự không muốn, thì hắn sẽ tính đến chuyện để những lệ quỷ khác cùng oán niệm ra mặt thuyết phục họ.

Trên thực tế Hàn Phi hiện có một bộ phương pháp nhận dạng dành riêng cho mình, hắn sẽ dùng chính mình làm mồi nhử, để kiểm tra lý trí còn sót lại của ma quỷ.

Đều nói không nên xem nhẹ bản chất con người, câu này Hàn Phi hiện tại đã hiểu một cách sâu sắc.

Thực ra trước khi gặp Lý Nhược Nam, hắn đã nhìn thấy một vài tàn hồn và một oán niệm, chỉ là những kẻ đó đều bị Khóc và Huỳnh Long nhét vào bụng.

Đi theo Hàn Phi đến nửa đêm, thực lực của Khóc và Huỳnh Long cũng đã tăng lên nhanh chóng.

Vết thương của Huỳnh Long đã lành hoàn toàn, oán niệm tỏa ra từ cơ thể anh ta còn đáng sợ hơn trước, trong con mắt còn sót lại của anh ta dường như có một khả năng mới.

Biểu hiện của Khóc còn ngạc nhiên hơn, cậu bé gầy gò bị hành hạ này khác với những oán niệm khác, những oán niệm khác càng mạnh mẽ thì thân thể càng lớn, trong khi Khóc thì ngược lại, nó dồn hết hận thù và đau khổ vào thân thể.

Nó không ngừng cố nén oán niệm trong lòng, thân thể lúc này đã có chút thay đổi, tiếng khóc còn đáng sợ hơn trước rất nhiều.

“Đi, đến tòa nhà tiếp theo, đêm nay tôi muốn thắp sáng mười tòa nhà trên bản đồ.”

Hầu hết ma quỷ trong thế giới tầng sâu sẽ ở yên một chỗ, để oán niệm của họ từ từ thấm vào một góc nào đó của căn phòng, giống như những cư dân của cư xá Hạnh Phúc trước đây.

Nhưng bây giờ Hàn Phi đã đến đây, hắn căn bản không quan tâm đến quy tắc gì, trong mắt hắn chỉ có bạn bè và kẻ thù, để sinh tồn một cách tốt hơn, hắn có thể trở thành thiên thần, cũng có thể đi làm ác quỷ.

Chờ sau khi tất cả oán niệm đều vào lại bên trong đàn tế, vẻ mặt của Hàn Phi lại trở nên giống như trước.

Hắn đang định đi về phía trước thì cửa tiệm hớt tóc bên cạnh lại mở ra, gương mặt người đàn ông giãn ra một cách

thận trọng: “Anh còn sống trở ra?”

Khi nghe thấy lời nói của người đàn ông, Hàn Phi đột nhiên lộ ra vẻ hoảng sợ, thở hổn hển nhanh chóng chạy đến tiệm hớt tóc: “Cả nhà bọn họ muốn giết tôi, thật không dễ gì tôi mới chạy được ra ngoài!”

“Vậy thì bọn họ nhất định sẽ đuổi theo, nếu không thì vào cửa hàng của tôi trốn đi?” Trong mắt người đàn ông lóe lên một tia độc ác và tham lam, trên mặt lộ ra nụ cười hưng phấn.

Chương 217: Đột phá của Khóc

“Tiệm cắt tóc Cảnh Đêm? Tên của tiệm này cảm thấy không chính quy lắm.”

Nhìn đống tóc vụn đầy đất, Hàn Phi không biết mình nên bước vào đâu, đây chắc chắn là tiệm cắt tóc bẩn thỉu và lộn xộn nhất mà hắn từng thấy.

“Bụp!”

Chờ sau khi Hàn Phi vào cửa hàng, người đàn ông xoay người đóng cửa cuốn lại, trong phòng chốc lát chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Gương nứt phản chiếu khuôn mặt Hàn Phi, vẻ hoảng sợ trong mắt hắn gần như tràn ra.

Không khí trong phòng càng lúc càng trầm mặc, người đàn ông trung niên cũng không chút che giấu ác ý, trực tiếp lấy một cây kéo từ quầy bar bên cạnh.

“Người trẻ tuổi, thường đi đêm, thì rất dễ gặp phải ma.” Cây kéo sắc bén phát ra tiếng lách cách, người đàn ông trung niên lộ ra cánh tay, tất cả ngón tay trên hai tay ông ta đều đã bị cắt cụt, sau đó được khâu lại bằng kim và chỉ, trông rất kỳ dị.

“Cảm ơn anh đã cứu em, cả nhà bọn họ đều là những kẻ điên, bọn họ còn chuẩn bị chặt đứt chân tay em, để em mãi mãi phải lưu lại nhà họ.” Hàn Phi dường như vẫn chưa nhận ra vấn đề, trong giọng nói có chút cảm kích, lúc này vẫn lộ ra một vẻ hoảng sợ.

“Một nhà bọn họ quả nhiên đều là những kẻ điên, nhưng …” Đầu người đàn ông chậm rãi vặn vẹo: “Cậu đi theo bọn họ ít nhất vẫn có thể sống tiếp, còn bây giờ cậu đến cơ hội sống cũng không có.”

Miệng phát ra một nụ cười quái dị, trong mắt người đàn ông đều là hưng phấn cùng đắc ý, cảm thấy vận may của mình rất tốt: “Chủ tiệm này đi đến Ngõ Súc Sinh, anh ta cần một

người gác cửa, vì vậy đã biến tôi thành một hình nhân sống, cậu nhìn vết may trên cánh tay của tôi, nhìn vào vết dao trên cánh tay của tôi, nhìn vào khuôn mặt của tôi này!”

Người đàn ông càng lúc càng hưng phấn, ông ta cầm kéo, không ngừng cho Hàn Phi xem những vết sẹo trên người.

Những đường kim mũi chỉ tỉ mỉ khâu da ông ta lại với nhau, người đàn ông trung niên cảm thấy mình giống như một con búp bê vải được làm bằng da người.

Trong cơn giày vò tột cùng, người đàn ông đã phát điên, ông ta rất muốn trút nỗi đau này ra, muốn thực hiện lại những gì đã gặp phải trên người Hàn Phi.

“Tôi sẽ làm cho cậu trở thành thứ mà chủ tiệm muốn, sau đó để cậu ở đây thay thế tôi. Có điều cậu yên tâm, tôi không tàn nhẫn như chủ tiệm, tôi chỉ mở ngực và cổ của cậu ra thôi.” Người đàn ông nói rồi đi đến chỗ Hàn Phi.

“Anh không phải là chủ tiệm ở đây sao?” Vẻ hoảng sợ trên mặt Hàn Phi từ từ tiêu tan: “Người có thể mở tiệm ở nơi này đều rất đáng sợ, em lại rất muốn gặp anh ta, nghề cắt tóc là một ngành mới.”

“Giả ngây giả dại không có tác dụng ở chỗ tôi đâu, bây giờ cậu còn di ngôn gì nữa không?” Đường kim mũi chỉ trên mặt người đàn ông sắp tách ra, trên người anh ta bị nhồi đầy tóc nhuốm máu.

“Thứ đồ nhỏ bé mà cũng độc đáo lắm.” Hàn Phi tẩm ngẩm tầm ngầm giết chết voi, là để tránh việc tập kích của oán niệm hạng nhất, dù sao trong thế giới tầng sâu cũng luôn ở ranh giới nguy hiểm, vai con mồi và thợ săn sẽ thay đổi bất cứ lúc nào.

Nhưng bây giờ Hàn Phi chắc chắn chủ tiệm cắt tóc đi vắng, hắn không phải tiếp tục diễn nữa.

Mở đàn tế ra, Hàn Phi để Khóc và Huỳnh Long bước ra ngoài, hai oán niệm hợp sức, đánh người đàn ông cho đến khi ông ta gần như hồn phi phách tán.

“Chủ tiệm cắt tóc Cảnh Đêm đã đi đến Ngõ Súc Sinh, nói không chừng tôi còn có thể gặp anh ta, hình nhân da người này

cứ giữ lại đi.”

Hàn Phi nhấc người trên mặt đất lên, âm khí còn lại của đối phương bị Khóc nuốt xuống, chỉ còn lại một mảnh da thịt rách nát.

“Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn.”

Hàn Phi cảm nhận được nỗi sợ hãi và bất an sâu sắc từ trên người đàn ông, nỗi sợ hãi ẩn sâu trong lòng ông ta bắt nguồn từ một người nào đó.

Từ sau khi năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn được thăng cấp, những gì Hàn Phi có thể cảm nhận được càng ngày càng trở nên cụ thể hơn, thậm chí có thể thông qua trái tim của lệ quỷ để khôi phục lại người ấn tượng nhất trong trí nhớ của chúng.

“Từ trong ấn tượng của người đàn ông, quản lý tiệm cắt tóc rất có thế lực, nhất định không phải là oán niệm bình thường!”

Hàn Phi mang theo những người hàng xóm có thể dễ dàng giải quyết những oán niệm bình thường, oán niệm ở mức độ trung cấp sẽ có chút vất vả, nỗ lực bằng mọi giá thì có thể đánh bại, nhưng không giết được chết.

Nếu gặp phải những oán niệm hạng nhất như Kim Sinh và Tiểu Bát, có thể chạy thoát thân thì cũng đã may mắn lắm rồi.

Sau khi gấp gọn nén chặt tấm da của người đàn ông vào, Hàn Phi nhét nó vào trong đàn tế, sau đó để Huỳnh Long lục soát các vật phẩm trong cửa hàng.

Huỳnh Long đã làm việc trong cửa hàng tiện lợi một thời gian dài, các đồ vật tốt đều đã gặp rất nhiều, phát triển nhãn quan thông minh, có thể tìm thấy những bảo bối mà những oán niệm thông thường rất khó nhận ra.

“Quản lý, trên những bộ tóc giả trong cửa tiệm này có oán khí rất nặng.”

Huỳnh Long dẫn Hàn Phi vào sâu trong tiệm cắt tóc, sau khi lật giường lên, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Những tiệm cắt tóc khác đều là cắt tóc cho khách, tiệm này trực tiếp cắt đầu khách luôn.

Người chủ tiệm cắt tóc đã cắt những cái đầu oán niệm và ân hận xuống, dùng chính hận thù và tuyệt vọng của chúng để sưởi ấm những sợi tóc ấy, những sợi tóc ấy chứa đầy âm khí, giống như sợi dây dai nhất.

"Âm khí trong tóc này có ích gì cho mọi người không?"

"Có ích."

"Vậy thì còn chờ gì nữa? Hút sạch âm khí, rồi chúng ta mau chạy đi! Lúc này nếu chúng ta bị chủ tiệm cắt tóc bắt gặp, cho dù chúng ta không có làm gì sai, thì cũng không thể giải thích rõ ràng được."

Bên trong tiệm cắt tóc có rất nhiều đầu người, vẻ mặt của những cái đầu đó cũng vô cùng đau khổ, Hàn Phi đây là cũng đang giúp bọn họ giải thoát.

Chỉ là một cái tiệm nhỏ không ngờ lại chứa nhiều âm khí và xác sống như vậy, trước khi đến đây Hàn Phi căn bản không thể ngờ tới, chủ tiệm cắt tóc dường như đang có một mưu đồ lớn.

Sau khi nuốt chút âm khí cuối cùng trong tiệm cắt tóc, cơ thể Khóc đã phát sinh thay đổi.

Tiếng khóc của đứa trẻ văng vẳng bên tai, tất cả tàn niệm trong vòng mười mét đều bị ảnh hưởng, bi thương, đau khổ, tuyệt vọng, muôn vàn cảm xúc tiêu cực trào ra từ tận đáy lòng, như một làn sóng đánh tan lý trí.

Không khí trở nên vô cùng ngột ngạt, mọi hạnh phúc và vui sướng trên thế giới này dường như đột nhiên biến mất, cứ như thể Thượng đế bấm công tắc điều khiển cảm xúc con người ngay lúc đó, trong lòng mọi người chỉ còn lại sự đau buồn và tuyệt vọng.

Máu và nước mắt chảy ra từ khóe mắt, người Khóc gầy gò giơ hai tay ra, nó nhặt chiếc đàn tế đã vỡ nát không ai quan tâm đến, tìm thấy một tấm ảnh nhàu nát từ dưới đáy đàn tế.

Trong bức ảnh, có thể mơ hồ nhìn thấy một đứa trẻ rụt rè, bên cạnh nó có một người lớn khuôn mặt bị xóa đi đứng cạnh.

Âm khí đông đặc, gần như hóa thành thực chất, hai mắt khóc chảy ra máu nhìn chằm chằm bức ảnh, nhìn chính mình trong bức ảnh.

Nó đã mấy lần giơ tay lên định phá bức ảnh, nhưng đến giờ vẫn không làm được.

Đối với Khóc bức ảnh đó dường như đại diện cho một thứ gì đó trong kí ức, nó cho rằng sau khi trở nên mạnh hơn, đáng sợ hơn, thì có thể hủy diệt thứ đó, nhưng thực tế đã chứng minh, hóa ra nó vẫn không thể làm được.

Móng tay đâm vào da thịt, tuyệt vọng và đau đớn khiến nó mất tự chủ, trên thân thể gầy gò bắt đầu xuất hiện những chiếc gai nhọn, như thể một bụi cây có gai.

Những chiếc gai nhọn còn sắc bén hơn vô số lần so với dao đều là những cảm xúc bi thương và đau khổ chuyển hóa thành, sau khi Khóc nuốt một lượng lớn âm khí dường như đã có năng lực mới, nó không chỉ có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của người khác, mà còn đem những bi thương và đau khổ của chính mình thể hiện ra theo một cách khác.

“Thực lực của oán niệm càng mạnh, những đau khổ và tuyệt vọng trong lòng họ càng mãnh liệt à?” Hàn Phi biết rõ cảnh ngộ của Khóc, hắn có chút thương xót đứa trẻ này.

Nhẹ nhàng vươn tay nắm lấy cánh tay đầy gai góc, Hàn Phi ngồi xổm ở trước mặt Khóc: “Không cần vội, sớm muộn em cũng sẽ có thể làm những chuyện mà em muốn làm, chúng ta sẽ luôn ở bên cạnh em.”

Chương 218: Quán sủi cảo

Hàn Phi có thể nhìn ra Khóc muốn trở nên mạnh mẽ hơn, nó đồng ý rời khỏi cư xá Hạnh Phúc, đồng ý đi theo Hàn Phi đối mặt với mọi loại nguy hiểm, cũng sẵn sàng trả giá đắt.

Nhưng trên thực tế, ngay cả khi thực sự mạnh mẽ hơn, nó vẫn không thể đối mặt với một ký ức nào đó trong quá khứ.

Nó nén tất cả nỗi tuyệt vọng trong lòng và cố gắng hết sức để dồn nén tâm hồn mình, nhưng cảm xúc buồn bã đó không hề bị che giấu, thay vào đó xuyên qua da của nó như một mũi kim, khiến nó ngày càng trở thành một con quái vật khó tiếp cận.

Lòng bàn tay Hàn Phi bê bết máu, nhưng hắn không quan tâm chút nào, so với nỗi đau mà Khóc phải chịu đựng, cái này của hắn chẳng là gì cả.

Không cần nói gì nhiều, yên tĩnh bên cạnh lúc này chính là cách an ủi tốt nhất.

Khóc may mắn có thể gặp được Hàn Phi, bằng không cho dù trở thành ma quỷ kinh khủng nhất, nó cũng không cách nào đối mặt với ký ức của chính mình, bởi vì đến lúc đó nó đã hoàn toàn thay đổi, trở thành ma quỷ mà nó từng ghét nhất.

Gai nhọn trên cánh tay từ từ biến mất, Khóc không muốn thương tổn Hàn Phi, bởi vì không muốn tổn thương, cho nên nó bắt đầu khống chế những gai nhọn do bi thương cùng đau khổ hóa thành kia.

Khóc khó chịu cuối cùng cũng bình tĩnh lại, những bi thương trong vòng mười mét xung quanh cũng biến mất, nó lại trở lại như bình thường.

“Nó đột phá rồi à?” Nhân viên một mắt Huỳnh Long rất là kinh ngạc, lúc này thân thể gầy yếu của Khóc làm cho anh ta cảm thấy nguy hiểm: “Nhìn gầy yếu như vậy, nhưng so với oán niệm cỡ vừa còn đáng sợ hơn rất nhiều.”

“Oán niệm cỡ vừa? Anh có thể nói cụ thể hơn không? Hàn Phi cũng tò mò muốn biết thực lực hiện tại của Khóc.

“Tôi chính là oán niệm cỡ vừa, chiều cao cũng ngang người bình thường. Đáng sợ hơn oán niệm cỡ vừa là oán niệm cỡ lớn, chẳng hạn như áo cưới đỏ, nữ giáo viên ở Học viện tư thục Ích Dân. Cho dù bọn họ có thu lại hết toàn bộ oán khí, thì thân thể cũng sẽ lớn hơn nhiều so với người bình thường. Trên nữa là oán khí đỉnh cao, bọn họ chỉ còn cách một bước liền biến thành hận ý, thực lực chỉ có thể được miêu tả là khủng bố.” Huỳnh Long đối với Hàn Phi là trung thành tận tụy, bất kể Hàn Phi hỏi gì, anh ta cũng sẽ trả lời một cách nghiêm túc.

“Nhưng ở thành phố này, kích thước cơ thể chỉ là một trong những tiêu chuẩn để đánh giá sức mạnh, có rất nhiều oan hồn và lệ quỷ kỳ quái không thể đánh giá sức mạnh bằng kích thước cơ thể, giống như người giấy quản lý cửa hàng tiện lợi trước đây vậy. Anh ta có thể chiến đấu với những oán niệm cỡ lớn mà không hề bị lép vế, ngày hôm đó nếu không phải anh ta bị những người trong tòa nhà chết chóc bao vây, thì cậu cũng không có cơ hội thoát ra ngoài và tấn công từ phía sau đâu.”

“Tôi hiểu rồi, vì vậy vẫn nên đề phòng thì hơn, cẩn thận lái thuyền đi vạn năm.” Hàn Phi để cho oán niệm chung quanh trở về đàn tế, sau đó hắn khôi phục lại tất cả bài trí ban đầu của tiệm cắt tóc, rồi mới rời đi.

Theo bản đồ mà quản lý tòa nhà tiền nhiệm để lại trong đầu, Hàn Phi ôm đàn tế, men theo con phố, lặng lẽ đi về phía trước.

Thành phố bị bóng tối bao trùm đầy vẻ kỳ quái, nhiều cửa hàng hai bên đường đều đóng cửa, cuối cùng cũng không có mấy cửa hàng dám mở cửa ở nơi này.

Sau khi Hàn Phi đi qua tòa nhà dân cư, tiệm cắt tóc và một số quán ăn vặt, hắn mới chậm rãi dừng lại.

Huỳnh Long và Khóc trong đàn tế liên tục cảnh báo hắn, bảo hắn tránh tòa nhà phía trước, đây cũng là lần đầu tiên Huỳnh Long cảnh báo hắn.

“Phòng khám thú cưng Ích Dân? Có phải là cửa hàng thú cưng không?”

Cửa hàng thú cưng cách đó không xa trang trí rất ấm áp, bảng hiệu màu hồng, trên cửa kính dán rất nhiều hình mèo con và cún con, trông rất đáng yêu.

“Càng là những thứ dễ thương, lại càng chí mạng trong thế giới tầng sâu.”

Mục tiêu chính của Hàn Phi là thay đổi công việc, nếu như cả Huỳnh Long và Khóc đều muốn hắn tránh đi, vậy thì hắn cũng không cưỡng ép đi vào.

Tạm thời rời đi, không có nghĩa là sẽ buông tha, ý của Hàn Phi là chọn bóp những quả hồng mềm trước, đợi đến khi oán niệm xung quanh bị ăn sạch sẽ, sau đó mới tới gặm khúc xương cứng này.

Chặc chặc lưỡi, Hàn Phi cảm thấy trò chơi này đúng là có chút cảm giác món ngon giúp làm thoải mái, thưởng thức đủ thứ yêu ma quỷ quái, nuôi dưỡng hàng xóm và người nhà, cuối cùng giúp họ bước ra khỏi đau đớn và tuyệt vọng, nghĩ theo cách này thực sự rất dễ chịu.

Nín thở, Hàn Phi đi qua Phòng khám thú cưng Ích Dân, đi về phía trước hơn mười phút, Huỳnh Long lại đưa ra cảnh báo.

Con đường giữa cửa hàng tiện lợi Ích Dân và cư xá Hạnh Phúc được gọi là phố Ích Dân, Hàn Phi giờ đã đi gần hết con phố, ở ngã tư giữa phố Ích Dân và một con phố khác có xây một rạp chiếu phim kiểu cổ.

Rạp chiếu phim này có một cái tên rất kỳ lạ, là Thiên Đường.

Hàn Phi cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, mở ô vật phẩm ra, tìm được thẻ làm việc của rạp chiếu phim Thiên Đường và một bức ảnh chụp chung lớn.

Khi Hàn Phi mới bắt đầu chơi game, tòa nhà Block 1 của cư xá Hạnh Phúc đã bị kẻ ngoại lai xâm nhập, thẻ làm việc của rạp chiếu phim Thiên Đường này chính là tìm được trên người những kẻ ngoại lai đó.

Thẻ làm việc của rạp chiếu phim Thiên Đường là một trong những điều kiện kích hoạt nghề diễn viên này, nhưng bây giờ Hàn Phi không muốn đến một nơi hoàn toàn vô danh như rạp chiếu phim Thiên Đường.

Bên cạnh đó, ngành nghề thông thường như diễn viên so với đồ tể nửa đêm, sức cám dỗ vẫn yếu hơn một chút.

Hàn Phi ghi nhớ địa điểm của rạp chiếu phim Thiên Đường, tránh ra thật xa, hắn rẽ vào một con phố khác.

Thành phố bị bao phủ bởi màn đêm này dường như không có biên giới, Hàn Phi lại rẽ vào một con phố khác, những tòa nhà đổ nát và u ám chen chúc nhau, bên trong thỉnh thoảng phát ra những tiếng động làm người ta khiếp sợ.

Số lần cảnh báo của Huỳnh Long và Khóc ngày càng nhiều, trái tim Hàn Phi cũng dần dần treo lên: "Chắc là sắp đến rồi! Nơi hiển thị trên bản đồ của quản lý tòa nhà tiền nhiệm chính là ở đây."

Các tòa nhà ở hai bên trở nên thấp và đổ nát, xung quanh dần trở nên yên tĩnh, trong sự im lặng chết chóc dường như có đôi mắt đỏ tươi mở ra, ngóc ngách không người cũng có một thứ gì đó bắt đầu di chuyển.

Đi được năm sáu phút, Hàn Phi nghiêng người trong bóng tối, dù có ở cùng Huỳnh Long và những người hàng xóm khác, hắn cũng không có cảm giác an toàn chút nào, nơi này cứ như là nơi ăn thịt người vậy, nếu đi sai một bước thì sẽ mất mạng.

Di chuyển bước chân, Hàn Phi đến phía sau một tòa nhà cũ, theo như đánh dấu trên bản đồ nơi này có lẽ chính là Ngõ Súc Sinh, chỉ có một quán sủi cảo là có vẻ làm ăn thuận lợi.

Tấm biển lớn màu đỏ ghi dòng chữ "Thịt tươi", không cần đi đến cửa cũng có thể ngửi thấy mùi thịt thơm thoang thoảng bay ra.

"Ngõ Súc Sinh ở phía sau cửa hàng này? Hay là mình đã đi vào Ngõ Súc Sinh rồi? Tại sao hệ thống này không có thông báo nhắc nhở gì?"

Tất cả các tòa nhà đều có bầu không khí rất nguy hiểm, chỉ có quán sủi cảo thịt tươi là khác, trong quán vẫn có thể nhìn thấy bóng người chuyển động.

“Huỳnh Long không nhắc nhở mình, vậy thì bên trong chắc là an toàn.”

Hàn Phi chậm rãi đi ra khỏi bóng tối, hắn đẩy cửa quán sủi cảo ra.

Mùi thịt thơm nồng nặc xộc vào mũi kích thích vị giác của Hàn Phi, lúc này, hắn thực sự cảm thấy đói, cơn đói đó cũng dần dần trở nên mạnh mẽ hơn.

Trao đổi với các oán niệm trong đàn tế, Hàn Phi lại phát hiện chuyện kinh ngạc hơn, quỷ ấn giấu trong đàn tế cũng cảm thấy đói, dường như họ còn bị ảnh hưởng nhiều hơn Hàn Phi.

Chương 219: Chiếc hộp nhỏ trong tay cháu chính là ngôi nhà cuối cùng của chú

Trên tường treo những chiếc đèn lồng có chữ "Thịt", những bộ bàn ghế gỗ đơn sơ được quét sơn đỏ sẫm, những con bọ không rõ lai lịch bò khắp các khe nứt trên gạch lát nền.

Mùi thịt ngào ngạt trong không khí trêu chọc vị giác, Hàn Phi đứng ở cửa, bản năng nói cho hắn biết cửa hàng này không an toàn.

Quán sủi cảo nhìn từ bên ngoài không bắt mắt lắm, nhưng sau khi Hàn Phi vào bên trong mới phát hiện không gian bên trong nhà rất rộng.

Có thể mơ hồ nhìn thấy vết dầu mỡ và vết bẩn trên chiếc bàn gỗ xiêu vẹo, có vẻ như vừa rồi có người đã ăn thứ gì đó ở nơi này.

Nhìn lớp dầu mỡ dày như vậy, nó không giống sủi cảo cho lắm.

Khi Hàn Phi bước vào cửa hàng, trong phòng còn có khách khác, nhưng đối phương lại không quan tâm đến Hàn Phi, cúi đầu ăn, tư thế ăn tươi nuốt sống chẳng khác nào muốn ăn luôn cả tay cầm đũa của mình.

"Mời đi lối này."

Đang đứng ở cửa ra vào, Hàn Phi còn đang do dự không muốn rời đi, liền nghe thấy giọng nói của một người đàn ông.

Hắn nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, bức màn của phòng bếp sau khi được vén lên, một người đàn ông đeo mặt nạ lợn bước ra.

Anh ta bưng một cái khay lớn, trên đó đặt ba cái bát lớn, mùi thơm hấp dẫn bốc lên từ cái bát.

"Mời ngồi, ngài muốn ăn gì?"

Người đàn ông đặt cả ba chiếc bát lớn lên bàn của một khách hàng khác trong cửa hàng, người khách nhấc nắp bát lên, lấy một thứ gì đó trong bát và nhét vào miệng.

Anh ta ăn rất ngon, quên mất cái bụng căng phồng tưởng chừng như sắp vỡ ra, bát thì chất cao bên kia bàn.

"Cho tôi hỏi một chuyện được không?" Hàn Phi vẫn không dám đi vào trong, nhìn người đeo mặt nạ mặt lợn, lông tóc đã dựng đứng.

Huỳnh Long và Khóc thực sự không hề phát ra cảnh báo, nhưng có thể không phải vì họ không nhận thức được nguy hiểm, mà là do họ bị thứ gì đó che mắt.

"Ăn xong rồi muốn hỏi gì thì cũng vẫn kịp, chắc hẳn hiện tại ngài đã rất đói rồi phải không?" Người đàn ông cầm giẻ thấm đầy dầu tùy tiện lau bàn, anh ta cũng không ép Hàn Phi, mà để hắn ngồi ở vị trí gần cửa.

Nghe người đàn ông nói vậy, Hàn Phi luôn cảm thấy đối phương muốn nói là, sau khi ăn xong thì sẽ "lên đường".

Người đàn ông kỳ lạ đeo mặt nạ mặt lợn này trông rất tốt bụng, nhưng cho người ta cảm giác như một đao phủ trên pháp trường.

Đồ tể khi giết nhiều động vật, trên người sẽ có một mùi máu tanh và dầu mỡ; đao phủ cũng như vậy, chỉ có điều giết người thì khác với giết động vật, mùi mà cơ thể bọn họ phát ra cũng có chút khác biệt.

"Thực đơn ở trên tường, mời ngài xem rồi gọi món." Nam nhân đeo mặt nạ mặt lợn đứng ở bên cạnh Hàn Phi, bị khuôn mặt vừa kỳ quái vừa xấu xí của anh ta nhìn chằm chằm, hắn cảm thấy toàn thân khó chịu, hắn mơ hồ cảm thấy con mắt trên mặt nạ không giống mắt người.

"Vậy thì cho tôi một bát sủi cảo thịt tươi đi." Hàn Phi chỉ vào món ăn trên cùng.

"Chỉ một bát sủi cảo thôi à?" Người đàn ông vẫn không rời đi, ánh mắt kỳ quái nhìn đàn tế trong tay Hàn Phi: "Chỉ sợ một bát sủi cảo không đủ."

“Lên một bát để ăn thử trước, nếu ngon tôi sẽ gọi thêm.” Mặt Hàn Phi không chút thay đổi, thực tế trái tim đã treo lên, đối phương có thể nhìn thấy oán niệm ẩn giấu trong đàn tế.

“Được.” Người đàn ông có vẻ rất dễ nói chuyện, anh ta lại cầm giẻ lau bàn cho Hàn Phi: “Xin ngài chờ một chút.”

Anh ta đặt phích nước lên bàn Hàn Phi: “Trà ở trong tủ ở quầy lễ tân. Ngài có thể tự pha những thứ mình muốn uống.”

Nói xong, liền cao giọng nói với đầu bếp phía sau: “Một bát sủi cảo thịt tươi nóng!”

Sau khi người đàn ông đeo mặt nạ rời đi, Hàn Phi vội vàng mở tế đàn để trao đổi với Huỳnh Long, nhưng khi tận mắt nhìn thấy Huỳnh Long, hắn mới biết sự tình còn tệ hơn mình tưởng.

Hàn Phi chỉ cảm thấy đói, có ham muốn ăn mà thôi.

Oán niệm trong đàn tế thì lại đang trực tiếp cắn xé thân thể của chính họ, lý trí của họ đã bị cơn đói giày vò đến bờ vực sụp đổ, mỗi người đều méo mó, trong mắt đều là sự điên cuồng.

“Tiệm sủi cảo này thật tà ác!”

Tự cắn thân thể của mình, các oán niệm cần ăn gấp, dường như chỉ có ăn mới làm cho họ khôi phục trở lại.

Trạng thái của họ khiến Hàn Phi nhớ đến Từ Cầm lúc phát điên, trước đây sau khi Từ Cầm sử dụng hết lực, nguyền rủa bộc phát, chị ấy phải ăn hết toàn bộ thịt trong nhà mới hồi phục lại được.

“Nếu tiếp tục ở lại, chỉ sợ những hàng xóm của mình sẽ bắt đầu tàn sát lẫn nhau.”

Oán niệm vốn là sự kết hợp của tuyệt vọng và đau khổ, họ có thể duy trì lý trí của mình đã là không dễ dàng gì, tình huống hiện tại chính là ép họ mất kiểm soát.

Cái đói có khả năng khơi dậy ác ý nhất, khi cơn đói đến giới hạn, con người có thể làm ra bất cứ điều gì.

Đứng dậy, Hàn Phi đang định rời đi thì cửa quán sủi cảo đột nhiên bị đẩy ra.

Gió lạnh thổi bay mùi thịt trong tiệm, một người đàn ông trung niên tóc dài, sắc mặt tái nhợt bước vào tiệm.

Ông ta mặc một bộ đồ đen tuyền, có vẻ như được dệt từ tóc, có một số hoa văn kỳ lạ trên đó, nếu nhìn kỹ, bạn sẽ thấy đó là những khuôn mặt.

“Không phải lại trùng hợp vậy chứ?”

Người đàn ông trung niên mang theo một chiếc hộp gỗ nhuộm đỏ máu, cơ thể ông ta mang theo một mùi xộc vào mũi, có vẻ là hỗn hợp của nước hoa và mùi xác thối.

Bước vào cửa hàng, người đàn ông trung niên thản nhiên tìm một chiếc bàn và ngồi xuống, sau đó ông ta mở chiếc hộp gỗ ra.

Mùi thịt trong nhà lập tức bị mùi máu che khuất, một người khác đang ăn điên cuồng cũng ngây người nhìn ông ta.

Người đàn ông trung niên không quan tâm đến điều này, khi nhân viên đeo mặt nạ lợn bước ra khỏi bếp, ông ta cho tay vào hộp và lấy ra từ đó một cái đầu người.

“Là anh ta phải không?”

Nhân viên tiệm nhìn cái đầu, mặt nạ mặt heo của anh ta thay đổi, cảm giác như đang mỉm cười.

“Có hơi giống, nhưng không phải.”

Nghe xong câu trả lời này, người đàn ông trung niên hung hăng ném đầu vào trong hộp gỗ: “Vậy ai mới là đồ tể? Đây đã là cái thứ tư rồi, để có được nó, tôi đã bị con mụ điên kia để mắt tới.”

“Cô ta vẫn chưa chết à?”

“Chắc là cũng sắp rồi.” Người đàn ông trung niên với vẻ mặt u ám, trong mắt hiện lên một tia hung ác, móc ra một con dao có vết máu trong hộp gỗ: “Tôi đã trộm một con dao của cô ta, nguyền rủa của cô ta đã không còn hoàn chỉnh.”

Những ngón tay nhợt nhạt bị lưỡi dao cắt rách, chảy ra máu tươi.

Sau khi cảm thấy đau đớn, người đàn ông trung niên không những không buông tay mà còn mạnh tay túm lấy con dao: "Điều tôi căm ghét nhất chính là nguyền rủa!"

"Đừng tức giận, có muốn ăn chút gì không?" Nhân viên bán hàng cười ha ha nhìn người đàn ông trung niên.

"Thịt của anh ở đây, tôi không dám…" Người đàn ông trung niên nói đến nửa chừng, nhìn thấy ánh mắt nguy hiểm của nhân viên, liền không nói thêm nữa mà đóng hộp gỗ bước ra ngoài cửa hàng.

Người bán hàng không ngăn cản ông ta, đi thẳng vào nhà bếp phía sau.

"Thực sự là xui xẻo."

Người đàn ông trung niên đi khỏi quán sủi cảo, khi gã đi ra ngoài, Hàn Phi liền đi theo ra ngoài.

Thật ra gã đã nhìn thấy Hàn Phi từ lâu rồi, người trẻ tuổi này khiến gã cảm thấy rất khó chịu, cũng không biết khó chịu đó đến từ cái gì.

Quay người đi vào một con hẻm, người đàn ông trung niên phát hiện Hàn Phi còn ở phía sau, cuối cùng gã cũng dừng lại.

"Chúng ta chắc là lần đầu tiên gặp mặt?" Người đàn ông trung niên quay đầu lại nhìn chằm chằm Hàn Phi, tay gã xách hộp gỗ, lạnh giọng nói.

"Chú ơi, cháu muốn hỏi một chuyện." Ánh mắt Hàn Phi nhìn chằm chằm vào hộp gỗ trong tay người đàn ông trung niên: "Con dao chú vừa lấy ra ở đâu vậy?"

"Được kéo ra khỏi thi thể của một người đã chết." Người đàn ông trung niên thấy xung quanh con hẻm có mấy luồng hơi thở lạnh lẽo, trong lòng cảm giác có chút không tốt.

"Chúng ta đều không phải người tốt gì, rất dễ làm những điều bốc đồng, vì vậy tốt hơn hết chú nên tận dụng lúc chúng ta còn có thể giao tiếp bình thường, mà trả lời các câu hỏi của cháu một cách trung thực, không nên làm những chuyện mà mọi người đều sẽ hối tiếc."

Hàn Phi nhìn chằm chằm khuôn mặt của người đàn ông trung niên, không có bất kì biểu hiện gì, giọng nói lạnh lùng, làm người ta vô cùng khiếp sợ.

“Tránh ra, tôi phải trở về rồi.” Người đàn ông để tóc dài nắm chặt hộp gỗ, nhìn chằm chằm Hàn Phi, không có ý định mở miệng.

“Cháu không quan tâm chú sống ở đâu, hôm nay nếu chú không nói rõ ràng, chiếc hộp nhỏ trong tay cháu chính là ngôi nhà cuối cùng của chú.”

Con trăn đen kịt chui vào trong hoa văn ma quái, Hàn Phi từ trong ô vật phẩm lấy ra người giấy màu máu.

Chương 220: Làm gì có quan hệ hàng xóm chân thành như vậy

Người giấy toàn thân đầy máu loạng choạng đứng trên mặt đất, toát ra hơi thở nồng đậm không rõ.

Người đàn ông trung niên tóc dài vốn không để Hàn Phi vào mắt, cho đến khi nhìn thấy khuôn mặt của người giấy.

Nét mặt quỷ dị bao trọn bởi máu lộ ra vẻ đẹp rung động lòng người, người giấy lại có thể xinh đẹp đến kinh ngạc như vậy.

Một cảm giác ớn lạnh thấu xương tràn vào cơ thể, khuôn mặt đó đối với người trung niên tóc dài không thể quen thuộc hơn.

Vẻ đẹp độc nhất vô nhị đó tượng trưng cho sự tàn ác và nguy hiểm tột độ, ông ta thậm chí không muốn nhắc đến cái tên đáng sợ đó.

"Cậu cùng cô ta có quan hệ gì?" Nhìn thấy người giấy màu máu, giọng nói của người trung niên tóc dài đã thay đổi, gã đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

"Đơn giản chỉ là quan hệ hàng xóm."

"Quan hệ hàng xóm?" Một tia nghi ngờ lóe lên trong mắt người đàn ông, trong thế giới tầng sâu đúng là có tồn tại một vài ràng buộc, nhưng căn bản là bị nguyền rủa buộc phải liên kết với nhau, những mối quan hệ khác thậm chí cả bố mẹ con cái cũng thể tin tưởng lẫn nhau, vậy mà giờ đây Hàn Phi đang liều mạng chiến đấu vì một người hàng xóm.

Theo người trung niên tóc dài, Hàn Phi chỉ muốn tìm một cái cớ để loại bỏ mình, gã căn bản không tin Hàn Phi thực sự vì người phụ nữ kia.

Ngoài ra, gã không nghĩ rằng có ai đó trên thế giới này sẽ sẵn lòng giúp đỡ người phụ nữ điên cuồng, ăn uống quá độ đó.

Quần áo làm bằng tóc trên người toát ra mùi tử thi nồng nặc, hoa văn trên khuôn mặt bắt đầu vặn vẹo, lộ ra vẻ đau khổ tột cùng.

Từng sợi tóc trên người người đàn ông trung niên như được lấy ra từ xác chết, mang đậm cảm giác chết chóc.

“Xem ra chú thực sự không định trả lời.”

Con trăn khổng lồ màu đen đã nuốt một lượng lớn âm khí hoàn toàn xâm nhập vào bên trong hoa văn ma quái, nhiệt độ trên da Hàn Phi không ngừng hạ xuống, thậm chí còn có thể ngưng tụ thành băng giá.

Điều này đối với một người sống sẽ rất đau khổ, nhưng trên mặt Hàn Phi không có dấu vết khó chịu, chỉ có sự điên cuồng và một chút lo lắng trên khuôn mặt vặn vẹo.

“Cháu sẽ khiến chú mở miệng.”

Không nói tới Hàn Phi hiện tại có hàng xóm giúp đỡ, cho dù chỉ có một mình, hắn cũng sẽ cố hết sức trói chặt người trung niên tóc dài.

Con người Hàn Phi có những lúc thực sự rất đơn giản, bạn đã từng giúp đỡ tôi, vậy khi bạn gặp nạn, tôi nhất định sẽ toàn lực cứu bạn.

Khi mới đến cư xá Hạnh Phúc, Từ Cầm không chỉ một lần cứu hắn, tất cả ân tình hắn đều không bao giờ quên.

Chưa kể sau đó Từ Cầm đã giúp hắn khống chế người giấy màu máu, hắn vẫn còn nhớ cảnh tượng lúc đó, Từ Cầm đã dùng con dao ăn xuyên qua lòng bàn tay mình và người giấy, để máu của mình dính đầy cơ thể người giấy.

Chỉ có Hàn Phi level 10 mới có thể khống chế vật nguyền rủa rank F không hoàn chỉnh này, tất cả là vì Từ Cầm.

“Ra tay đi!”

Không hề báo trước, vài luồng khí lạnh đồng thời lao tới người đàn ông tóc dài, tấn công từ mọi hướng, số lượng rất đông.

Khi Hàn Phi và đối phương bước ra khỏi quán sủi cảo, thực ra đã chuẩn bị ra tay rồi, hắn đã thả lệ quỷ trong đàn tế ra trước, nằm mai phục xung quanh.

Hàn Phi hiện tại đã không còn là Tiểu Bạch ban đầu, hắn biết rõ quy luật xử thế ở thành phố này, muốn biết chân tướng, cách an toàn nhất chính là đánh cho đối phương đến không dám nói dối thì thôi.

Ngay từ đầu hắn cũng chưa từng nghĩ biện pháp hòa bình, dù sao chuyện này cũng liên quan đến Từ Cầm, cho nên hắn không dám sơ suất. Cuộc đàm phán vừa rồi chỉ làm trì hoãn thời gian, để các hàng xóm hoàn thành việc bao vây.

Tiếng khóc lọt vào tai, người đàn ông tóc dài không xác định được vị trí phát ra âm thanh, dường như kẻ địch sẽ xuất hiện ở bất cứ đâu trong vòng mười mét.

Ngũ quan nhạy bén bị tiếng khóc làm cho rối loạn, dần dần, người đàn ông tóc dài chỉ còn lại có tiếng khóc thê lương, âm thanh kia có thể giày vò người ta đến phát điên.

"Chúng mày…"

Người đàn ông tóc dài không hề nghĩ đến việc Hàn Phi nói ra tay là ra tay luôn, hoàn toàn không để ý đến những thứ khác.

Có tâm lại thành vô tâm, gã đã đánh mất thời điểm quan trọng, ngay lập tức trở nên bị động.

Vừa mới ra khỏi Ngõ Súc Sinh, người đàn ông tóc dài cũng không ở trạng thái đỉnh phong, hiện tại gã lại bị liên thủ công kích, cục diện đối với gã vô cùng bất lợi.

Bắt trộm phải bắt tên cầm đầu trước, thay vì phải để đến tất cả mọi người, không bằng giết một tên trước.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn Hàn Phi, quần áo trên người biến thành tóc đen nhớp nháp, người đàn ông trung niên nhanh chóng lão hóa, toàn bộ âm khí trong cơ thể đều dồn hết vào mái tóc đen.

Nhìn thấy người đàn ông trung niên lao về phía mình, Hàn Phi không hề hoảng sợ, vì để giữ mạng sống hắn đã từng đánh

tay đôi với Trương Quan Hành mất kiểm soát.

Có kinh nghiệm từ lần trước, lần này hắn trở nên điềm đạm hơn.

Trong toàn bộ thế giới tầng sâu, Hàn Phi được coi là ngoại tộc, hắn là người yếu nhất, cũng là người không sợ hãi nhất, càng là người có thể đánh bại nhận thức của hầu hết các lệ quỷ.

Không trốn không tránh, Hàn Phi bày ra tư thế chiến đấu tiêu chuẩn nhất của cảnh sát, những đường nét ma quái trên người hắn hằn lên da thịt, nhưng hắn dường như không cảm thấy đau đớn.

Sau khi người đàn ông trung niên bước vào cách hắn hai mét, các cơ bắp căng chặt toàn thân của hắn ngay lập tức bộc phát với sức mạnh làm cho người ta kinh ngạc.

"Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn."

Một cái roi bên hông trực tiếp quét lên phần eo của người đàn ông trung niên tóc dài, thân thể được bảo vệ bởi mái tóc đen lập tức lõm xuống một mảnh lớn.

Con mắt lồi ra, người đàn ông trung niên không thể tưởng tượng nổi nhìn thân thể của chính mình, gã không thể hiểu được, tại sao một người phát ra hơi thở của người sống, lại có thể công kích vào cơ thể được hình thành từ oán hận và đau khổ của mình?

Cảm xúc chôn sâu trong lòng bị dò xét, công kích của đối phương dường như có thể xuyên thủng sự bảo vệ của âm khí, trực tiếp chạm vào bí mật nơi sâu thẳm nhất của linh hồn?

Tóc đen trên người quấn lấy chân Hàn Phi, nhưng điều mà gã không ngờ tới là, người đàn ông trước mặt như một kẻ điên, căn bản không quan tâm đến sống chết của bản thân, coi da thịt như một sợi dây, hắn muốn sử dụng kỹ thuật khóa trên lệ quỷ.

Trên thực tế, Hàn Phi, người có thể thoát ra khỏi trò chơi, có thể tránh được vết thương chí mạng trong vòng chưa đến

một giây, hắn không màng đến sống chết, hiện tại đang ở trạng thái mạnh nhất.

Nếu Hàn Phi đơn độc gặp phải người đàn ông trung niên tóc dài, hắn nhất định sẽ không đối đầu trực tiếp, nhưng bây giờ có sự giúp đỡ của hàng xóm, hắn chỉ cần giữ chân đối phương, tranh thủ thời gian cho hàng xóm là được.

Tiếng khóc vang vọng bên tai, người đàn ông trung niên tóc dài chưa tìm ra cơ hội giết Hàn Phi, thì một khuôn mặt người giấy đã xuất hiện trước mặt gã.

Cúi đầu nhìn xuống, một người giấy toàn thân đầy máu không biết từ lúc nào đã bò lên ngực gã, người giấy này giống y hệt người phụ nữ đáng sợ nhất trong Ngõ Súc Sinh.

Cơn ác mộng đã giẫm lên người mình, khuôn mặt đẹp đến ngạt thở đối với gã mà nói là biểu tượng của những điều xui xẻo.

"Tại sao trên người giấy này cũng toát ra hơi thở của nguyền rủa?"

Bản thân người phụ nữ kia là một tập hợp nguyền rủa, điều khiến người đàn ông tóc dài kinh ngạc là, hơi thở nguyền rủa toát ra từ người giấy không hề thua kém người phụ nữ đó.

"Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Sao đột nhiên lại có nhiều oán niệm và nguyền rủa muốn giúp đỡ người phụ nữ kia như thế!"

Đây là điều không thể tưởng tượng nổi trong thế giới tầng sâu, người đàn ông trung niên tóc dài hoàn toàn không thể hiểu được, những lệ quỷ này đều điên hết rồi sao? Không hỏi nguyên do, mà lại ra tay vì một tập hợp nguyền rủa đáng sợ tàn nhẫn.

Ở đây sống ích kỷ và thờ ơ là chuyện bình thường, gã làm sao có thể nghĩ đến chuyện các lệ quỷ có chấp niệm hoàn toàn khác nhau lại vì một người, toàn bộ liên kết với nhau, để xoắn thành một sợi dây.

Bộ quần áo làm bằng tóc đen bị xuyên thủng, ý thức trở nên ngẩn ngơ trong tiếng khóc, khi gã chuẩn bị sử dụng năng

lực của mình thì sau lưng bị gõ mạnh.

Một con quái vật mập mạp đập vào lưng gã với một luồng khí đáng sợ, nơi mà con quái vật chạm vào bắt đầu thối rữa nhanh chóng, trong tàn hồn hôi thối có những con bọ đen dày bằng ngón tay đang bò xung quanh.

Những thứ đó được gọi là trùng nạn, trước khi thảm họa xảy ra, bọn chúng sẽ xuất hiện đầu tiên.

Nếu không phản kháng sẽ không có cơ hội nữa, người đàn ông tóc dài mở hộp gỗ dính máu, đầu lâu rơi xuống đất, lúc này cũng không thèm nhặt lên, gã lấy ra một chiếc kéo gỉ dính máu trong hộp gỗ.

Chiếc kéo trông đã gỉ sét, tưởng như đến giấy cũng không cắt được, nhưng sau khi nó chạm vào cơ thể của hai anh em Lý Tai, linh hồn của họ lại bị cắt ra một miếng.

"Cái kéo này hình như là vật chính của thợ cắt tóc?"

Trong hộp gỗ cất giữ không chỉ có một chiếc kéo, bình thường chúng đều được ngâm trong máu, niêm phong trong hộp gỗ.

Khi người đàn ông tóc dài nắm lấy cây kéo, thần trí của gã lập tức bị ảnh hưởng, hai mắt đỏ lên, miệng tự cắn tóc của mình, bắt đầu vô thức gọi một cái tên.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ ẩn rank G - Thợ cắt tóc."

"Thợ cắt tóc (oán niệm): Một người làm việc chăm chỉ mở một tiệm cắt tóc ở góc phố, gã thích công việc của mình, vì gã có một bí mật không ai biết, gã mắc chứng cuồng tóc rất nghiêm trọng."

"Những cái vuốt ve, ngửi và thậm chí liếm tóc có thể mang lại cho gã sự kích thích không gì so sánh nổi, dần dần, gã không còn hài lòng với việc chạm vào tóc tại nơi làm việc. Gã muốn có nhiều tóc hơn, lấy tóc của những người khác nhau, gã muốn dùng tóc của những người này kết thành một cái kén, sau đó mãi mãi nhốt mình trong đó."

"Yêu cầu nhiệm vụ: giết người thợ cắt tóc, phá hủy hoàn toàn cây kéo của gã, giải phóng nỗi uất hận bị giam cầm trong cây kéo; hoặc chọn giải thoát cho người thợ cắt tóc, giúp gã hoàn thành ước mơ của mình, dệt một cái kén bằng tóc cho gã."

Không chút do dự, Hàn Phi trực tiếp lựa chọn giết chết thợ cắt tóc.

"Hồn phi phách tán rồi, hội chứng gì cũng sẽ được chữa khỏi."

Bị bao vây bởi vô số oán niệm, trong số đó còn có Khóc vừa mới hoàn thành đột phá sáng nay, người thợ cắt tóc có thể chống trụ đến bây giờ thật không dễ dàng gì.

Cơ thể gã đã bị người giấy màu máu xâm nhập, người giấy với nụ cười trên mặt thật nham hiểm và đáng sợ, liều mạng muốn tiến vào chỗ vết thương của gã, chỉ cần nghĩ đến điều đó thôi, đã khiến người thợ cắt tóc cảm thấy sợ hãi.

Nhưng cho dù gã có phòng thủ như thế nào, thì cuối cùng vẫn bị người giấy màu máu tìm thấy cơ hội.

Những mảnh giấy nhỏ màu máu đã len vào da thịt, len lỏi vào tâm hồn.

Ý thức vốn đã bị Khóc giày vò đến cực hạn, lúc này lại thêm một loại đau đớn nữa, cảm giác này giống như nhãn cầu bị nhét mảnh giấy vào, muốn dùng tay lấy nó ra, nhưng cho dù ngón tay có thò vào vết thương của chính mình, cũng không thể chạm vào linh hồn của mình được.

Gặp phải đám người điên này, coi như thợ cắt tóc xui xẻo.

Kỳ thật trong lòng gã cũng cảm thấy vô tội, bản thân rõ ràng không có làm gì, chỉ là đi vào quán sủi cảo, mở cái hộp gỗ ra thôi.

"Chẳng lẽ bọn họ thực sự là vì người phụ nữ đó? Chỉ vì họ đều là hàng xóm của nhau? Đám người trong cư xá này điên hết rồi hay sao!"

Chương 221: Có một loại súc sinh trông giống con người

Nếu tiếp tục kéo dài nữa, cục diện sẽ càng ngày càng bất lợi cho thợ cắt tóc, bản thân gã cũng nhận ra vấn đề này.

Con mắt ẩn hiện dưới làn tóc đen nhanh chóng chuyển động, thợ cắt tóc liếc nhìn quán sủi cảo ngoài ngõ: "Không thể trốn vào đó, chủ tiệm vô cùng căm thù những oán niệm hình người, nếu như để nó nhìn thầy bộ dạng yếu ớt bây giờ của mình, nhất định sẽ là người đầu tiên đứng ra giết chết mình, sẽ gói mình vào trong nhân sủi cảo."

"Ngoại trừ quán sủi cảo, bây giờ nơi duy nhất có thể tống khứ bọn này chỉ có Ngõ Súc Sinh." Hai mắt thợ cắt tóc đỏ ngầu, vừa chạy ra khỏi một nơi nguy hiểm như vậy, không ngờ lại phải quay trở lại.

Trong mắt hiện lên một tia ác ý, gã đã thề độc trong lòng, có cơ hội nhất định sẽ giết chết Hàn Phi và toàn bộ oán niệm.

Tóc và áo khoác chứa âm khí trở nên rách nát, lộ ra thân hình khô cằn và xấu xí, thợ cắt tóc sắp đạt đến cực hạn đột nhiên ném chiếc hộp gỗ trong tay về phía Hàn Phi.

Gã đã nhận ra, Hàn Phi, người trông ít giống lệ quỷ nhất, thực chất mới là trụ cột của tất cả lệ quỷ.

Máu trong hộp gỗ vương vãi khắp trời, người chết chạy ra khỏi hộp gỗ khóc lóc, Hàn Phi không quan tâm đến những thứ này, thứ hắn thực sự quan tâm chính là một con dao ăn đang hòa trong máu và nước.

Con dao ăn đó rất bình thường, nhưng Hàn Phi lại nhớ rất rõ, Từ Cầm đã từng cho mình mượn con dao này.

Nhìn lớp đệm da người mỏng manh quấn quanh cán dao, Hàn Phi nhớ tới rất nhiều chuyện: "Chị ấy chưa từng tháo đệm da người ra."

Sau khi giải phóng tất cả tàn niệm bị giam trong hộp gỗ cùng một lúc, cơ thể của thợ cắt tóc nhanh chóng già đi, gã giấu tàn hồn của mình bên trong mái tóc đen.

"Người phụ nữ mà chúng mày muốn tìm đã chết trong Ngõ Súc Sinh, chúng mày mãi mãi sẽ không tìm được nó đâu!"

Sau khi nói ra những lời nguyền rủa độc ác này, cơ thể thợ cắt tóc đã bị chiếc áo khoác hấp thụ hoàn toàn, sau đó chiếc áo khoác vỡ tan tành, vô số sợi tóc đen ngổn ngang trên mặt đất, chạy tứ phía.

"Muốn chạy?"

Thông thường mà nói, bây giờ đã không có cơ hội đuổi kịp đối phương, nhưng Hàn Phi sớm đã dự liệu đến tình huống này.

Hắn cất con dao của Từ Cầm đi, rồi nhìn chằm chằm vào người giấy màu máu.

Lúc này trong quá trình đánh nhau, người giấy màu máu đã nhét một phần cơ thể mình vào trong linh hồn thợ cắt tóc, nó mơ hồ còn có thể cảm nhận được vị trí của các mảnh giấy này.

"Đuổi theo."

Mục đích cuối cùng của Hàn Phi là tòa nhà chết chóc, oán niệm xâm nhập sẽ ngẫu nhiên tách ra, nhưng nguyền rủa lại không bị ảnh hưởng, Hàn Phi vẫn muốn vào đó cùng Từ Cầm.

Bất kể lý do là gì, Hàn Phi cũng phải tìm thấy Từ Cầm!

Nắm chặt cán dao bọc da người, Hàn Phi để con trăn khổng lồ màu đen rời khỏi cơ thể mình trước, chỉ cần thợ cắt tóc tiếp tục kéo dài, cơ thể Hàn Phi sẽ bị âm khí xâm nhập, bị tổn thương nghiêm trọng, thật đáng tiếc người thợ cắt tóc đã hoàn toàn bị khí thế liều mạng của Hàn Phi bịp bợm.

Thời gian âm khí xâm nhập vào cơ thể khống chế trong vòng 30 giây, thêm việc Hàn Phi cộng tất cả điểm thuộc tính nâng cấp vào thể lực, tuy rằng lúc này cũng bị ảnh hưởng, nhưng cũng không có gì nghiêm trọng.

Hắn và những người hàng xóm của cư xá Hạnh Phúc cùng nhau đi theo sau người giấy màu máu, đi vào con ngõ nhỏ sâu trong phố.

Trước đó Hàn Phi chỉ đi gần con phố, đây là lần đầu tiên đi sâu vào bên trong.

Những con ngõ chằng chịt, những bao rác lớn nhỏ, mùi hôi thối nồng nặc, dưới chân là bùn trộn lẫn vết máu.

Trên tường bôi bẩn có đủ loại hoa văn đỏ thẫm, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một hai cánh cửa đóng kín, nếu không phải vì mục đích truy tìm tung tích của Từ Cầm, Hàn Phi sẽ không bao giờ đi vào con hẻm như mê cung này.

Càng ngày càng có nhiều ngã ba, cho dù ký ức Hàn Phi vượt xa người thường, lúc này hắn cũng có chút bối rối, bởi vì tất cả ngõ ngách đều quá giống nhau.

"Tên đó muốn đi đâu vậy?"

Đêm dài lắm mộng, hiện tại Hàn Phi muốn giết chết thợ cắt tóc ngay lập tức, đương nhiên bên kia cũng không ngốc, vị trí không ngừng thay đổi, tựa hồ có thể nhận thức được hắn đang đuổi theo.

Càng đi vào sâu trong ngõ, mọi thứ xung quanh càng ngày càng có gì đó không đúng, lạnh lẽo, vắng lặng và u ám.

Sâu trong con ngõ dường như là hai thế giới khác biệt với thành phố bên ngoài, điều này rất giống với Tân Hỗ trong hiện thực.

Trung tâm thành phố được chiếu sáng rực rỡ và sống động, trong khi ngoại ô chỉ toàn những tòa nhà kiểu cũ hoang tàn và đổ nát.

Không biết đã trôi qua bao lâu, người giấy màu máu đột nhiên dừng lại, trước mặt mọi người xuất hiện một ngã ba đường.

Hai con ngõ nhỏ sâu dường như dẫn đến những nơi khác nhau, ở lối vào ngõ bên trái có một con sư tử đá bị chặt đầu, mùi máu tanh nồng nặc, cả con đường trên mặt đất cũng có màu đỏ sẫm.

Ngõ nhỏ bên phải phát tán ra mùi hôi thối, dường như có thể nhìn thấy xác của cái gì đó bị vứt vào trong góc của ngõ, thỉnh thoảng có những con bọ kì lạ bò qua xác chết.

Hai ngõ này cho người ta cảm giác rất khó chịu, cho dù chọn bên trái hay bên phải cũng đều vô cùng nguy hiểm.

"Hơi thở của người thợ cắt tóc biến mất ở đây, gã sẽ chọn bên nào?"

Trên mặt đất không có dấu chân, thợ cắt tóc cũng không để lại dấu vết, ngay từ đầu gã đã quyết tâm trốn ở đây.

"Nếu không chúng ta tách ra truy đuổi?" Huỳnh Long hơi không chắc chắn, đây là cách duy nhất, nhưng làm như vậy rất nguy hiểm trong một khu vực không biết rõ.

Hàn Phi suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Nếu chúng ta tách ra truy đuổi, giả sử trong ngõ vẫn còn có ngã ba thì phải làm sao? Chỉ có một người giấy màu máu, đi theo nó mới có thể tìm được thợ cắt tóc."

Tất cả những người hàng xóm đều nhìn chằm chằm vào người giấy màu máu, người giấy giống hệt Từ Cầm dừng tại một chỗ một lúc lâu, rồi đi về phía bên phải của con hẻm, nơi xác động vật được chất thành đống.

"Đi theo mau."

Người giấy màu máu chứa nguyền rủa của Từ Cầm, dường như nó lại linh cảm được điều gì đó nên đột nhiên đưa ra lựa chọn.

Bước nhanh về phía trước, Hàn Phi chỉ muốn bắt được người thợ cắt tóc và hỏi về tung tích của Từ Cầm. Nhưng khi hắn vừa bước vào con hẻm bên phải, một mùi nồng nặc xộc thẳng vào não hắn như một làn sóng cực lớn, ngũ quan gần như bị đánh mất bởi mùi thối.

Cùng lúc đó, giọng nói lạnh lùng của hệ thống vang lên sâu trong tâm trí Hàn Phi.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã mở khóa thành công bản đồ ẩn Ngõ Súc Sinh! Kích hoạt nhiệm vụ ẩn rank F - Ngõ Súc Sinh!"

"Ngõ Súc Sinh (Nhiệm vụ ẩn rank F): Tình yêu, hy vọng và nỗi sợ hãi của con người không khác gì động vật, bọn họ giống như ánh sáng mặt trời, đến từ cùng một nguồn gốc và rơi xuống cùng một nơi. Nếu bạn không tin tôi, tôi có thể bắt đầu bằng sự sợ hãi và cái chết để chứng minh điều đó cho bạn."

"Yêu cầu nhiệm vụ: Sống sót."

Không có giới hạn thời gian, không có mục tiêu thăm dò và cũng không có yêu cầu bắt buộc để làm nhiệm vụ, yêu cầu đối với nhiệm vụ ẩn rank F này chỉ là tồn tại một từ đơn giản.

Khi Hàn Phi nghe được câu này từ hệ thống, hắn đã có dự cảm rất tệ.

Hắn chưa bao giờ nhận một nhiệm vụ đơn giản như vậy, những nhiệm vụ đơn giản như vậy thường báo trước nguy hiểm cao độ.

"Vừa rồi hình như mình nghe thấy mấy chữ bản đồ ẩn, Ngõ Súc Sinh cũng là bản đồ ẩn?"

Nhìn xung quanh mình, Hàn Phi đã bị mùi thối nồng nặc bao bọc, bên cạnh chỉ còn lại người giấy màu máu, những người hàng xóm khác đều đã biến mất.

Quay đầu lại, Hàn Phi phát hiện không còn đường lui, sau lưng không còn là ngã ba đường mà là một con ngõ sâu không biết sẽ kéo dài đến đâu.

"Không sao, ít nhất thì vẫn còn người giấy màu máu và vật cưng do Từ Cầm nuôi nấng đều ở bên mình, cũng coi như không phải là điều tồi tệ nhất."

Luôn luôn duy trì lạc quan là lý do tại sao Hàn Phi có thể tồn tại trong thế giới tầng sâu, chỉ có những người không từ bỏ hy vọng bất cứ lúc nào mới có cơ hội nhìn thấy bình minh như vậy.

Nắm giữ người giấy màu máu trong lòng bàn tay, Hàn Phi còn chưa kịp mở ô vật phẩm ra thì đã nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề từ con ngõ phía sau.

Âm thanh không giống người sống, giống như một con thú đói, cuối cùng tìm thấy một con mồi bị thương.

Hàn Phi không biết cái gì đang phát ra âm thanh, trong tiềm thức thân thể đã bắt đầu cách xa khỏi chỗ âm thanh, trong ngõ cũng không có chỗ nào để trốn, chờ khi nhìn thấy rồi mới chạy đi có lẽ đã quá muộn.

Phản ứng của hắn khá nhanh, nhưng ngay cả khi như vậy vẫn không hiệu quả.

Cùng với mùi hôi thối nồng nặc, một con quái vật đeo mặt nạ lợn bước ra khỏi con hẻm tối.

Thân hình của nó cao hơn người bình thường rất nhiều, phần da lộ ra đầy vết thương và dấu răng, điều đáng sợ hơn là, phần dưới của chiếc mặt nạ mặt lợn của nó đã bị đập vỡ, dưới chiếc mặt nạ lợn đó dường như cũng là một khuôn mặt lợn.

Lưỡi cưa của máy xay thịt được gắn vào thịt trên lưng, bộ quần áo dính đầy máu và dầu mỡ của con quái vật được buộc bằng dây xích, trong lòng bàn tay rộng của mình đang cầm một con dao để chặt xương.

“Thịt, thịt, thịt!”

Đôi mắt dưới lớp mặt nạ nhìn chằm chằm vào bóng lưng Hàn Phi, nó mang theo một mùi xộc vào mũi, đột nhiên tăng tốc như một cỗ xe mất kiểm soát lao thẳng về phía Hàn Phi.

Chương 222: Thịt! Thịt! Thịt!

Tiếng dao chém trên tường, tiếng xích kêu leng keng, trước khi con quái vật mặt lợn đến gần, Hàn Phi đã chạy xa được vài mét.

Sự chấn động mà con quái vật này mang lại cho Hàn Phi không thể diễn tả thành lời, ngay cả trong trò chơi giết quỷ kinh sợ nhất trên thị trường hắn cũng chưa bao giờ gặp phải kẻ địch như này.

Quá chân thật, nó làm cho người ta cảm thấy ngột ngạt đến khó thở, mùi máu tanh nồng nặc xộc vào mũi, sự xuất hiện bất ngờ của con quái vật khiến cho người ta không có ý nghĩ phản kháng.

Thịt! Thịt! Thịt!

Miệng phát ra âm thanh nghe như chữ thịt, bây giờ Hàn Phi không biết rốt cuộc gã đó là người sống biến thành súc sinh, hay súc sinh mang trên mình bộ da người nữa.

Từ cư xá Hạnh Phúc chạy đến Ngõ Súc Sinh, giữa đường lại bị âm khí nhập thể, rồi đánh nhau một trận với thợ cắt tóc, hiện tại Hàn Phi vô cùng mệt mỏi, nhưng hắn có mệt nữa cũng không dám dừng chân lại.

"Có khả năng Ngõ Súc Sinh không chỉ có một con quái vật, trước khi thu hút nhiều quái vật hơn, mình phải tìm một chỗ để trốn đã."

Cảm giác mệt mỏi làm cho bước chân Hàn Phi ngày càng nặng nề, nhưng đầu óc hắn vẫn luôn duy trì sự tỉnh táo: "Hiện tại tin tức tốt duy nhất đó là mình có thể thoát khỏi trò chơi bất cứ lúc nào, đây là con át chủ bài cứu mạng."

Có thể tự do thoát khỏi trò chơi, ít nhất đêm nay Hàn Phi có tự tin sẽ sống sót.

Không thể kéo xa khoảng cách với con quái vật đằng sau, nếu cứng rắn đối đầu thực lực chênh lệch quá lớn, Hàn Phi chỉ

có thể nghĩ cách khác để phá vỡ cục diện.

"Nhiệm vụ không quy định thời gian và phương pháp hoàn thành, chẳng lẽ mình chỉ có thể sống sót rời khỏi Ngõ Súc Sinh mới được coi là nhiệm vụ thành công hay sao? Hay là việc sống sót này còn có ý nghĩa khác? Chẳng lẽ lại muốn mình hiểu rõ sinh mệnh và cái chết? Tồn tại và biến mất?"

Trong đầu xuất hiện cuốn sách "Ngõ Súc Sinh" do Nhện viết, vì để trải nghiệm vai diễn, Hàn Phi đã xem hết toàn bộ vài cuốn sách của Nhện một lượt, hắn đại khái biết nội dung bên trong cuốn sách.

"Thế giới trong mắt Nhện và người bình thường không giống nhau, đó là một nơi gần như thoát rời khỏi hiện thực, ở đó dục vọng và ý nghĩ trong thâm tâm mỗi người đều sẽ biểu hiện ra, khi dục vọng mạnh đến độ nhất định, bọn họ không còn là người nữa mà chỉ là những con quái vật đội lốt người.

"Mỗi khi gặp phải những con quái vật như vậy đều sẽ phát sinh những chuyện không tốt, thế nên Nhện lựa chọn phong bế, ông ấy đem tất cả các nhân cách giam giữ trong nhà của đồ tể."

"Nếu như nghĩ theo cách này, Ngõ Súc Sinh ít nhất sẽ có một nơi không có quái vật, đó chính là nhà của đồ tể mà Nhện đã từng ở, nói không chừng mình còn có thể gặp được Nhện chân chính ở đó.

Muốn thoát khỏi sự truy sát của quái vật, hay là rời khỏi Ngõ Súc Sinh, hay là đi tìm nhà của đồ tể, hiện tại Hàn Phi có thể nghĩ ra cũng chỉ có hai con đường này.

"Bùm!"

Tiếng gió rít gào mang theo mùi hôi thối từ phía sau truyền đến, Hàn Phi đang phân tâm suy nghĩ vấn đề cũng không quay đầu lại, thân hình trong tiềm thức xẹt qua một bên.

Con dao chặt xương trong tay người đàn ông mặt lợn cọ vào vai trái đập vào tường, bức tường dính đầy máu và rêu phong hằn lên một vết sâu, Hàn Phi không thể tưởng tượng được con dao này nếu đâm vào hắn thì sẽ như thế nào.

Tiếng bước chân còn cách vài mét, người đàn ông mặt lợn vừa nãy ném con dao trên tay về phía Hàn Phi.

Con dao nặng nề đập vào tường rơi xuống trước mặt Hàn Phi, hắn vừa nhìn thấy việc đầu tiên liền muốn nhặt con dao lên, cất vào ô vật phẩm, định mang theo, dù sao cũng không thể để lại cho đối phương.

Nhưng vừa chạm tay vào cán dao, trong đầu đột nhiên vang lên một tiếng thét thê thảm!

Ngay sau đó, tiếng thét thê thảm đó như những cơn sóng, liên tục ập đến, thậm chí không cho Hàn Phi có cơ hội thở.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện ra vật phẩm nguyền rủa rank G - con dao!"

"Con dao (vật phẩm nguyền rủa rank G): Có nhiều con dao khác nhau được giấu trong Ngõ Súc Sinh, trên mỗi con dao đều còn lưu lại nguyền rủa và oán niệm!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Mỗi người đồ tể lúc nửa đêm đều có con dao của riêng mình, có lẽ bạn có thể tìm thấy con dao thuộc về mình ở đây!"

Lời nhắc nhở lạnh lùng của hệ thống khiến Hàn Phi khôi phục lại được một chút thần trí, ô vật phẩm chỉ có vật nguyền rủa được mình công nhận mới có thể đặt vào trong, nếu như không thể bỏ con dao này vào ô vật phẩm rồi mang đi, chỉ dùng tay cầm đi thì chỉ làm chậm tốc độ của mình hơn, còn bị ảnh hưởng bởi nguyền rủa của nó.

Hàn Phi lập tức hiểu ra đối phương dám ném dao ra ngoài, bởi vì đối phương biết mình không thể dùng dao!

"Nhìn như một con súc sinh, mà đầu óc cũng tốt đấy chứ!"

Việc lấy dao thất bại, khoảng cách giữa Hàn Phi và quái vật lại bị rút ngắn.

"Không thể out ra được! Bây giờ rời khỏi trò chơi lần sau vẫn sẽ xuất hiện trong ngõ này, vẫn bị truy đuổi như cũ, mình buộc phải nhân cơ hội này, cố gắng tạo ra một môi trường an toàn cho bản thân."

Răng cắn chảy cả máu, Hàn Phi liều mạng chạy, nhưng tốc độ càng ngày càng chậm, đây là do trước đó hắn đã bổ sung một chút thể lực, nếu không lúc vừa rồi khi hắn cầm dao lên đã bị đuổi kịp rồi.

Thịt! Thịt! Thịt!

Con quái vật mặt lợn cũng phát điên lên vì hơi thở của con mồi, hai tròng mắt dưới chiếc mặt nạ đã đỏ ngầu, nó cầm dao cắt xương vung vẩy một cách điên cuồng, dường như có thể lại ném nó ra bất cứ lúc nào.

"Tại sao lại có quái vật như vậy!"

Chạy thoát thân trong những con ngõ đan xen phức tạp, Hàn Phi đã sớm lạc đường, không nhớ được mình đã đi qua bao nhiêu ngã tư và cũng không xác định được vị trí của mình nữa.

Hắn chỉ biết trong ngõ càng ngày càng nồng nặc mùi hôi, trên mặt đất càng ngày càng nhiều xác chết, nếu không chú ý sẽ bị vấp phải.

"Không chạy nổi nữa rồi…"

Phổi đau dữ dội đến nỗi Hàn Phi đã thở không ra hơi, hắn cảm thấy cơ thể mình sắp rã rời.

"Bắt buộc phải tìm một nơi để out ra."

Hàn Phi nhìn chằm chằm ngã rẽ trước mặt, hắn mở ra bảng thuộc tính, chuẩn bị chạy qua góc đó rồi lập tức out ra.

Nhưng chưa kịp chạy đến ngã rẽ, hắn đã thấy một cảnh tượng kinh hoàng, có một đứa trẻ khoảng năm sáu tuổi ở bãi rác chỗ góc hẻm, nó đang núp dưới cái xác!

Đứa nhỏ cũng nhìn thấy Hàn Phi, đôi mắt to sáng ngời tràn đầy hoảng sợ.

"Trong Ngõ Súc Sinh còn có trẻ con?"

Nơi này dường như người và súc sinh đã đổi chỗ cho nhau, giữa người và vật dường như có sự giao lưu, đứa trẻ ở bãi rác giống như một con mèo hoang nhỏ, nấp dưới xác mẹ, không dám cử động, sợ hãi mọi thứ ở thế giới bên ngoài.

Ở một nơi nguy hiểm như vậy, nếu không có sự bảo vệ của người mẹ, nó chắc chắn sẽ chết.

Hàn Phi không dám có bất kì biểu hiện bất thường nào, hắn sợ con quái vật ở phía sau phát hiện ra đứa trẻ trong đống rác, lại tiếp tục chạy về phía trước như cũ.

Nhưng số phận dường như đang đùa giỡn với hắn, khi hắn tăng tốc và chạy về phía trước, những bước chân đuổi theo phía sau hắn yếu dần đi!

Hàn Phi quay đầu lại nhìn, con quái vật mặt lợn đáng sợ kia từ từ dừng lại, nó ngoạm chặt con dao chặt xương, nhìn bãi rác nơi góc hẻm.

Cái xác trên bãi rác khẽ rung lên, đứa bé núp dưới xác mẹ quá sợ hãi, toàn thân run bần bật.

Lòng bàn tay rộng nắm lấy cánh tay của xác chết, con quái vật mặt lợn đập xác mẹ của đứa trẻ sang một bên, sau đó đôi mắt đỏ tươi của nó dán chặt vào đứa trẻ dưới xác chết.

Nước miếng chảy dài theo khóe miệng, mặt nạ nứt ra không thể che được khuôn mặt cực kỳ xấu xí của nó.

Thịt! Thịt! Thịt!

Nghe thấy giọng nói sau lưng, Hàn Phi cũng dừng lại, trong lòng thật sự rất mâu thuẫn.

Quái vật mặt lợn bị đứa trẻ thu hút, giờ là cơ hội một lần trong đời để trốn thoát, nhưng nếu bỏ đi, đứa trẻ trốn trong đống rác sẽ chết rất thê thảm.

Năm ngón tay trở nên trắng bệch, Hàn Phi hoàn toàn không phải là đối thủ của quái vật mặt lợn, hiện tại hắn cũng không xác định được đứa nhỏ có phải là cái bẫy của người khác giăng ra hay không, cho dù không phải là cái bẫy, thì đối phương cũng chỉ là du hồn và tàn niệm.

Để tồn tại trong thế giới tầng sâu, Hàn Phi đã quen với việc xem xét vấn đề từ góc độ tồi tệ nhất, dù sao đây cũng là trong thế giới tầng sâu tuyệt vọng nhất và tăm tối nhất, đây là một nơi không hề có ánh sáng.

Ngón tay nhuốm máu cầm dao chặt xương, nước miếng hôi tanh chảy xuống mặt lợn xấu xí, quái vật đó từ bỏ Hàn Phi, trong đầu bị cái đói hoàn toàn chiếm giữ, hiện tại chỉ còn lại có đứa trẻ kia.

Nằm trong bãi rác, cơ thể đứa trẻ run lên, nó sợ đến mức tái mặt, cứ cuộn mình vào sâu trong bãi rác, dùng đôi tay bé bỏng ôm chặt lấy thi thể mẹ.

Không thể chạy được nữa, không còn nơi nào để trốn, cái kết dường như đã định sẵn, một cảnh tàn nhẫn và máu me nhất sẽ xảy ra tiếp theo.

Con dao chặt xương giơ lên cao, khi con dao sắp rơi xuống thì trong ngõ có tiếng bước chân vội vã!

Hàn Phi vốn đã chạy thoát, lại liều mạng lao tới người đàn ông mặt lợn!

"Lại đây!"

Nắm lấy con trăn khổng lồ màu đen, khuôn mặt quỷ gớm ghiếc đang cười điên cuồng, Hàn Phi thân đầy âm khí xông vào con quái vật!

Đứa trẻ ôm chặt xác mẹ nhìn thấy Hàn Phi, trên mặt nó vẫn còn vẻ sợ hãi như cũ.

Cánh tay bị quái vật mặt lợn tóm lấy, xương cốt trật ra, khuôn mặt Hàn Phi đẫm máu nhìn chằm chằm đứa trẻ: "Chạy mau!"

Trèo ra khỏi bãi rác, đứa trẻ vội vã chạy sang bên kia phía sau con ngõ.

Lúc này, cánh tay của Hàn Phi đã hoàn toàn bị trật khớp, cơn đau kích thích thần kinh của hắn.

Con quái vật mặt lợn đã bị cơn đói thống trị, nó cắn vào vai của Hàn Phi.

Máu chảy ròng ròng, Hàn Phi biết rằng không thể né tránh, cứ để bả vai bị cắn, hắn nghe thấy tiếng răng va vào xương.

Đau đớn sắp hành hạ Hàn Phi đến phát điên, hắn vẫn mở to đôi mắt đỏ tươi nhưng không bỏ game, đôi mắt đó đã nhìn

chằm chằm vào đứa nhỏ sắp đi xa, hắn muốn câu đủ thời gian cho đối phương.

Máu thấm đẫm áo khoác, Hàn Phi dùng cánh tay còn lại đập vào cổ con quái vật, rồi vươn tay chọc thủng nhãn cầu của nó.

Trong hoàn cảnh tuyệt đối bất lợi, Hàn Phi đã làm mù mắt đối phương, quái vật tức giận đập Hàn Phi vào bức tường bên cạnh.

Xương cốt gần như vỡ tan, sau khi Hàn Phi tiếp đất thì lăn nhanh ra, tránh được nhát dao của đối phương.

Tầm mắt trở nên hơi mờ mịt, máu chảy vào mắt, nhưng Hàn Phi vẫn không lùi bước.

Hắn nắm chặt cánh tay đã mất đi tri giác, đứng giữa con ngõ nhỏ.

Thể lực của đôi bên không ở mức ngang nhau, có thể thấy đây là một cuộc chiến hoàn toàn bị áp đảo, thua chắc chắn sẽ chết.

Mặt nạ của người đàn ông mặt lợn cũng ướt đẫm máu, nó lặng lẽ nhìn Hàn Phi, có vẻ thắc mắc tại sao người vừa chạy trốn tuyệt vọng, nay lại chặn lại giữa đường một cách ngoan cố.

Nó không hiểu câu hỏi này, bộ não choáng váng vì đói nói với nó rằng nó phải ăn thịt người trước mặt ngay lập tức.

“Thịt! Thịt!”

Quái vật mặt lợn gầm lên xông về phía Hàn Phi, hắn cũng tiếp tục chặn đánh.

Cú va chạm vừa rồi khiến bắp chân hắn bị thương nhẹ, hắn biết mình không thể chạy trốn.

Hết lần này đến lần khác bị đánh ngã, nhưng cũng hết lần này đến lần khác đứng lên.

Hàn Phi không nhớ rõ, cánh tay hắn bị gãy, xương bả vai hắn bị cắn lộ cả xương trắng ra ngoài, ý thức bắt đầu mờ mịt.

Khi bị con quái vật cắn lần cuối, Hàn Phi mới miễn cưỡng mở đôi mắt đẫm máu, đứa trẻ đã không còn nhìn thấy ở bên kia con hẻm.

“Mình đúng là bị điên rồi, mới đưa ra lựa chọn này.”

Sau khi ho ra một ngụm máu lớn, Hàn Phi liền để cho con trăn khổng lồ màu đen lặng lẽ ẩn nấp, khoảnh khắc cuối cùng khi mất đi ý thức, hắn out ra khỏi game.

Chương 223: Những điều kỳ lạ thường xuyên xảy ra trong đoàn làm phim

Cởi mũ bảo hiểm trò chơi, Hàn Phi ngã xuống đất.

Tim hắn đập rất nhanh và não bộ dường như bị kích thích quá mạnh khiến mắt hơi mờ đi, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Những cơn đau liên tục truyền đến từ khắp các bộ phận trên cơ thể, hắn mất hết cả sức lực.

Nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, phải mất một lúc lâu, con ngươi của Hàn Phi mới lấy lại được tiêu điểm.

"Vì cứu một NPC mà thực sự đã làm cho mình thành ra như thế này."

Nỗi đau trong thế giới tầng sâu là có thật, Hàn Phi cũng không biết mình chống cự bằng cách nào để giữ cho đứa trẻ chạy trốn được xa.

"Có lẽ giải pháp tốt nhất là chạy trốn, nhưng xét cho cùng, con người và súc sinh đâu có giống nhau."

Hàn Phi không hối hận về quyết định của mình, nếu gặp phải một lần nữa, hắn vẫn sẽ lựa chọn xông lên.

Mặt đất lạnh lẽo khiến Hàn Phi chậm rãi bình tĩnh lại, trong lòng bắt đầu suy nghĩ một vấn đề rất nghiêm túc.

"Lần sau vào game thì phải làm sao đây?"

Ngõ Súc Sinh là một bản đồ ẩn, từng bước giết chóc, bẫy khắp nơi, còn có những con quái vật mặt lợn đáng sợ.

Trong game, Hàn Phi bị thương ở bắp chân, vai bị cắn đến lộ cả xương, một cánh tay bị gãy rất nặng. Chưa nói đến việc chạy trốn, đến bước đi thôi cũng còn vất vả.

Trong trường hợp này, nếu hắn muốn sống sót trong Ngõ Súc Sinh thì phải làm thế nào?

“Con quái vật mặt lợn bị cơn đói chi phối và mất đi lý trí. Chắc là nó sẽ không chịu đựng cơn đói hành hạ và ngồi nguyên tại chỗ để chờ mình đâu. Lần sau khi mình vào game, khả năng cao nó sẽ đi đến những nơi khác để tìm đồ ăn rồi.”

“Chỉ cần nó không canh giữ thi thể, như vậy mình còn có hi vọng sống sót.”

“Bây giờ mình cần tìm một nơi để dưỡng thương. Mình vẫn còn đạo cụ và sách về khâu (vết thương) trong ô vật phẩm, vì vậy có thể thử xem sao.”

Khi Hoàng Doanh vào thế giới tầng sâu lần đầu tiên, anh ấy đã lấy ra một số vật phẩm từ ô vật phẩm của mình để cảm ơn Mạnh Thi vì đã nấu cháo cho anh ấy.

Lúc đó Hàn Phi đã cất hết sách về y học và đạo cụ luyện kỹ năng liên quan đến huấn luyện của Hoàng Doanh vào ô vật phẩm của mình, không ngờ có ngày lại dùng đến những thứ đó theo cách này.

“May mắn thay, mình đã luyện tập một chút khi ở trong cư xá Hạnh Phúc lúc định off game.”

Mọi nỗ lực đều sẽ được đền đáp, việc lần này gặp phải cũng khiến Hàn Phi quyết tâm học hỏi nhiều hơn nữa, chẳng hạn như lặn, leo núi, dược học, kiến thức sơ cấp cứu, v.v.

“Đối với người khác sẽ là học tập mệt mỏi thì chơi game. Còn đối với mình, vì chơi game mà phải liều mạng học đủ thứ.”

Nhìn lướt qua bức tường đầy những bức ảnh của các nạn nhân, Hàn Phi từng là một diễn viên phụ trước khi tiếp xúc với trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo], và diễn xuất chính là tất cả của cuộc đời hắn.

Bây giờ thì khác, ngoài khả năng diễn xuất đã được cải thiện rất nhiều, hắn còn tự học về tâm lý tội phạm, quản lý học, thành thạo điều tra và phản trinh sát, giỏi theo dõi và võ thuật tổng hợp.

Trước đây hắn luôn cảm thấy năng lực học tập của mình rất kém, thời gian gần đây hắn mới dần dần nhận ra tiềm năng của

mình lúc đó chưa phát huy hết.

“Anh Hoàng có thể cũng gặp phải vấn đề tương tự như mình. Trong tương lai mình có thể khiến anh ấy trở thành một phiên bản tốt hơn của chính mình.”

Sức lực khôi phục một chút, Hàn Phi từ trên mặt đất đứng dậy, mở tủ lạnh tìm chút đồ ăn, sau đó chui vào chăn bông.

Chiếc giường ấm áp dường như có khả năng thần kỳ chữa lành trái tim mệt mỏi.

Hơn tám giờ sáng, Hàn Phi bị đồng hồ báo thức đánh thức, hôm nay là ngày quay đầu tiên của [Tiểu thuyết gia huyền nghi].

Sau khi tắm xong Hàn Phi liền vội vàng ra khỏi phòng, khi hắn đi xuống tầng, cảnh sát đã đợi rất lâu.

Vốn dĩ hắn muốn tách ra với cảnh sát, nhưng cảnh sát phụ trách truy lùng Cánh bướm rất có trách nhiệm đã nói với hắn rằng Cánh bướm rất có thể sẽ hành động tại phim trường, tuyệt đối không thể bất cẩn.

Vì tin tưởng vào cảnh sát, Hàn Phi quyết định phối hợp với họ.

Hàn Phi đến nhà máy chế biến thịt ở ngoại ô phía bắc Tân Hỗ trên chiếc xe của cảnh sát mặc thường phục.

Ngày đầu tiên khởi quay, mọi người đều làm việc chăm chỉ, dù là diễn viên hay nhân viên hiện trường, ai cũng đặt kỳ vọng rất lớn vào bộ phim này.

Khi Hàn Phi đến vào buổi sáng, hai diễn viên nổi tiếng nhất là Bạch Hiển và Lý Nhiễm đã bắt đầu quay phim, họ có rất nhiều hoạt động, sau khi quay xong [Tiểu thuyết gia huyền nghi], còn có những việc khác phải bận rộn.

“Không dễ để mọi người tập hợp cùng nhau. Tôi hy vọng mọi người có thể thể hiện hết khả năng diễn xuất của mình và không để lại bất kỳ điều gì đáng tiếc.” Đạo diễn Trương đã đến nhà máy chế biến thịt cùng các nhân viên từ lúc 6 giờ sáng, tự mình kiểm tra phim trường và đạo cụ, có thể thấy đạo diễn kỳ

cựu rất muốn dùng bộ phim này để đạt giải thưởng lớn một lần nữa.

Ý tưởng là rất tốt, nhưng sau khi cảnh quay thực sự bắt đầu, các vấn đề nối tiếp nhau xảy ra.

Đầu tiên là Tiểu Đồng đóng vai nhân cách sinh viên đại học, bị lỗi nhiều lần liên tục vì cảm xúc của nhân vật không đúng chỗ; sau đó là đứa trẻ Candy đóng vai A Mộng bị một con côn trùng không rõ tên trong phòng Nhện cắn, nó hét lên trong đau đớn.

Các diễn viên lần lượt gặp sự cố coi như xong, nhưng còn nhiều điều không mong muốn đã xảy ra trên phim trường được kiểm tra nhiều lần. Các vết rách khó hiểu xuất hiện trên bảng che chắn ánh sáng, camera được sạc đầy lại cho thấy lượng điện không đủ sau khi hoạt động được vài phút.

Có rất nhiều điều kỳ lạ như thế này, việc quay bộ phim huyền nghi linh dị này dường như cũng biến thành huyền nghi linh dị.

Vấn đề nhỏ còn chưa tính, khi quay đến trưa, có một cảnh trong đó Nhện đã hoàn toàn theo hiện thực rơi vào ý thức của nhân cách bản thân.

Cảnh này được thể hiện dưới dạng cái chết trong tâm trí của Nhện, ông ấy rơi từ tầng bốn trong trạng thái hoảng hốt và suy sụp, cơ thể bị cành lá của cây lớn bên cạnh tòa nhà va đập. Khi ý thức của ông ấy ngày càng mơ hồ, tại thời điểm rơi xuống, hình như còn phảng phất thấy một người khác đang đứng trên tầng bốn.

Ba thành tố với tên gọi cái Nó (Id), cái Tôi (Ego) và cái Siêu tôi (Superego) bị ngăn cách bởi hiện thực và trí tưởng tượng trong tâm trí của Nhện, bộ não của ông ấy dường như không giống người thường.

Cảnh trừu tượng này là một thử thách cho cả đạo diễn và các diễn viên. Kế hoạch của đạo diễn Trương là đưa mọi thứ vào thực tế để quay, vì phòng ngừa an toàn, tìm một diễn viên đóng thế để thế thân cho Hàn Phi bị rơi xuống từ tầng bốn.

Đạo diễn Trương không quá chuộng sử dụng công nghệ để tạo cảnh giả lập, ông là một trong số ít đạo diễn vẫn kiên định với việc quay cảnh thực.

Diễn viên đóng thế cho Hàn Phi cũng đặc biệt nổi tiếng trong giới, đạo diễn Trương đã đặc biệt chiêu mộ anh ta từ tỉnh khác.

Mọi thứ đã sẵn sàng, nhưng diễn viên đóng thế dày dặn kinh nghiệm kia lại mắc lỗi khi quay.

Anh ta không nhảy xuống khu vực được thiếp lập tốt, dẫn đến cơ thể bị thương do cành cây quẹt vào.

Đạo diễn Trương cũng đã tính đến tình huống này, ông yêu cầu diễn viên đóng thế được chuẩn bị sẵn lên nhưng người kia vẫn mắc lỗi tương tự.

Đối với diễn viên đóng thế, nhiều khi sai lầm sẽ gây chết người, vì vậy họ phải suy nghĩ hàng trăm hàng ngàn lần về mỗi một hành động, nhưng trong trường hợp này, cả hai diễn viên đóng thế đều mắc sai lầm.

Khi đạo diễn Trương đến kiểm tra vết thương, cả hai diễn viên đóng thế đều nói một điều rất đáng sợ.

Họ cảm thấy như thể có thứ gì đó đột ngột tóm lấy chân mình khi nhảy xuống từ phòng Nhện.

Nếu như chỉ một diễn viên đóng thế nói vậy thì quên đi, mấu chốt là hai người đều trăm miệng một lời, rõ ràng là không biết nhau nhưng lại đưa ra lý do giống nhau.

“Sao lại quỷ quái như vậy?”

Có người trong đoàn phim bí mật phát tán sự việc, ban đầu không ai tin, càng về sau càng lan truyền nhiều, ai cũng cảm thấy hơi rờn rợn.

Có người đề nghị đạo diễn Trương nên sử dụng kỹ thuật giả lập, nhưng ông ấy hoàn toàn không tin trên đời này có quỷ, đưa Hàn Phi cùng đến phòng Nhện để kiểm tra.

Chương 224: Hành động mà diễn viên đóng thế cũng không dám dễ dàng thử nghiệm

“Cậu cho rằng trên đời này có quỷ không?”

“Em không biết trên đời này có quỷ không, nhưng em cảm thấy bên trong tòa nhà chắc là không có quỷ đâu, chỉ là có một vài người đang giả thần giả quỷ mà thôi.”

Hàn Phi cùng đạo diễn Trương đi vào căn phòng ở tầng bốn của Nhện, bọn họ mở cửa ban công ra, tỉ mỉ kiểm tra xung quanh.

“Đạo diễn Trương, khi hai người họ nhảy chúng tôi đều ở bên cạnh, căn bản không hề có bàn tay nào!” Người của tổ đạo cụ với khuôn mặt khổ sở, nếu như là do đạo cụ có vấn đề thì sao, vậy thì bọn họ sẽ phải chịu trách nhiệm.

“Cho tôi xem camera giám sát một chút.” Đạo diễn Trương kiểm tra camera giám sát, bất kể là nhìn ở góc độ nào, cũng đều không có sự xuất hiện của tay người.

Ông ấy xem một hồi lâu, ngược lại lại phát hiện diễn viên đóng thế khi nhảy, đều có một động tác nghiêng đầu, dường như là vô thức liếc nhìn về một nơi nào đó.

Đi đến mép ban công, đạo diễn Trương nhìn xuống bên dưới, không phát hiện bất kì bất thường nào.

“Đúng là kì lạ.” Gọi tổ quay phim đến tiếp tục quay ở đây, đạo diễn Trương lấy điện thoại của mình ra liên hệ diễn viên đóng thế mới.

Ông ấy đã gọi nhiều cuộc điện thoại, đáng tiếc Tân Hỗ không có diễn viên đóng thế đủ tiêu chuẩn, những người đóng thế làm việc với đạo diễn Trương đến từ các tỉnh khác, nhanh nhất cũng phải đợi đến chập tối mới đến được.

“Hay là chúng ta quay cảnh tiếp theo trước?” Bạch Hiển cũng đi vào, ông ấy nghe thấy những tiếng thảo luận của tổ

phim, muốn ổn định lại cảm xúc của mọi người, nhanh chóng bắt tay vào công việc.

"Quay vào ban ngày đã không thành công, quay cảnh nguy hiểm như thế này vào ban đêm, sẽ càng khó khăn hơn." Đạo diễn Trương hơi lo lắng, lúc này không còn cách nào khác: "Chúng ta đi quay cảnh chín người các cậu chứng kiến cái chết vậy, tâm trạng của Tiểu Đồng đã điều chỉnh lại chưa?"

Bạch Hiển hơi bất lực: "Trước giờ cậu ấy luôn được xưng là thiên tài, mọi người vẫn luôn ca tụng cậu ấy. Kết quả màn biểu diễn của Hàn Phi hôm đó đã khiến cậu ấy chịu chấn động lớn. Đều là người bằng tuổi, hiện tại cậu ấy có hơi kích động, vì vậy muốn đột phá kỹ năng diễn xuất của mình."

"Làm gì có chuyện diễn xuất lại có thể dễ dàng đột phá như vậy? Nhưng thật tốt khi cậu ấy có suy nghĩ này, anh bảo cậu ấy nhanh chóng đến đi, thật ra nhân vật của cậu ấy cũng không phức tạp." Một số đạo diễn coi trọng tình tiết, một số lại thích dựng những cảnh lớn, còn hầu hết các bộ phim của đạo diễn Trương đều lấy diễn viên làm nòng cốt, ông ấy rất coi trọng diễn viên.

Khi đạo diễn Trương và Bạch Hiển đang nói chuyện, Hàn Phi đứng trên ban công, hắn nhắm mắt lại, trong đầu nhấn công tắc ghi nhớ.

Cảm xúc và ý thức thuộc về hắn từ từ lắng đọng trong sâu thẳm tâm trí, hắn cẩn thận nhớ lại từng câu từng chữ trong sách của tác giả.

Kịch bản được xử lý xong vào ngày hôm sau, thêm vào cảm xúc cá nhân của người viết kịch bản và bác sỹ tâm lý, trong khi bản gốc là do đích thân Nhện viết.

Tất cả các nhân vật, tất cả các tình tiết, tất cả các câu chuyện đều là nhận thức của Nhện về thế giới.

Trong cuốn sách của ông ấy, ẩn giấu con người chân thật nhất của ông.

Nhà máy chế biến thịt bên cạnh sân tập thể đã được khôi phục lại, nếu không nhìn tòa nhà lớn bỏ hoang từ xa, cảnh tượng mà Hàn Phi nhìn thấy lúc này chắc sẽ giống với Nhện.

Ngón tay vuốt ve trang sách ố vàng, Hàn Phi muốn nhập vai Nhện, nhưng chuyện xảy ra đêm qua đột nhiên hiện lên trong đầu.

Ngõ Súc Sinh thực sự đầy những xác chết bốc mùi, giống như một mê cung mà bạn không bao giờ có thể thoát ra được. Mọi ngóc ngách đều có thể gặp phải những con quái vật có cơ thể là người nhưng khuôn mặt lợn, chúng bị cái đói ép buộc, chúng…

Nghĩ đến đây, đầu óc Hàn Phi đột nhiên đau nhói, không biết là dây thần kinh nào bị ảnh hưởng, liền vươn tay che đầu.

Con quái vật bị mổ rách bụng, vỡ vụn, tàn nhẫn, vung vẩy chiếc dao chặt xương trong tay.

Khi con dao sắc bén chuẩn bị chém vào đứa trẻ, khuôn mặt của một con lợn bị chế ngự bởi cơn đói đã lộ ra dưới lớp mặt nạ vỡ vụn.

Với đôi mắt đỏ bừng lồi ra, Hàn Phi nhìn thấy vẻ mặt dưới chiếc mặt nạ lợn.

Nét mặt của quái vật quả thực giống như súc sinh, nhưng nét mặt gớm ghiếc và xấu xa đó, Hàn Phi chỉ nhìn thấy trên khuôn mặt người.

“Những con quái vật trong Ngõ Súc Sinh đều giống nhau sao? Những con quái vật đầu tiên đến từ đâu?”

Mở quyển sách trong tay ra, Hàn Phi mở ra nội tâm của Nhện.

“Bọn chúng đeo mặt nạ mặt lợn, không biết có phải vì mặt nạ đã đeo lâu ngày, nên dù có tháo mặt nạ ra, bọn chúng vẫn là những con quái vật.”

“Tôi thường thấy người ta nuốt một miếng lớn một thứ gì đó, thứ đó chảy ra thứ dầu mỡ màu vàng, béo khỏe thơm ngon. Ông lão trong tòa nhà nói rằng đó là thời gian, nhưng con quỷ dưới gầm giường nói rằng đó là thiện ý.”

“Khi không thể tìm thấy thứ đó nữa, bọn chúng bắt đầu xẻ thịt của nhau, mồm miệng đầy dầu mỡ ăn chỗ ngon béo nhất, dường như không quan tâm đến cơ thể đã dị dạng của mình.”

“Thỉnh thoảng tôi cảm thấy thế giới này thật dễ hiểu, nhưng tôi lại phát hiện bản thân dần dần bắt đầu nhìn thấy một thế giới khác.”

“Hai thế giới này nằm liền nhau trong mắt tôi, giống như đêm và ngày.”

“Tôi dần dần không biết mình thuộc về nơi nào, tôi bị lạc trong con ngõ nhỏ, tôi nhìn thấy ngày càng nhiều người đồng hành đeo mặt nạ lên, dường như chỉ cần làm như vậy, ngoài cái đói ra, thì sẽ không còn đau khổ nữa.”

“Cán cân mang hai thế giới bắt đầu nghiêng, cơ thể tôi từ từ trượt sang một bên, không biết là do tôi đã ôm lấy một thế giới nào đó hay là một thế giới nào đó đã bỏ rơi tôi.”

Lời văn của Nhện rất đặc biệt, giống như một người điên đang cuồng loạn, nếu không vào Ngõ Súc Sinh của thế giới tầng sâu, Hàn Phi cũng rất khó hiểu được bí mật ẩn giấu sau những dòng chữ.

“Những con quái vật mặt lợn đó dường như cũng là con người! Chúng đeo mặt nạ mặt lợn trong một thời gian dài, sau đó chính chúng lại trở thành những con quái vật mặt lợn!”

Nghĩ đến đây, Hàn Phi lại phát hiện ra một vấn đề khác: “Tại sao bọn chúng lại đeo mặt nạ mặt lợn? Có phải ở trong Ngõ Súc Sinh, chỉ cần đeo mặt nạ lên thì sẽ không bị tấn công nữa? Như vậy cũng không đúng! Trong sách có nhắc tới quái vật mặt lợn sẽ xẻ thịt lẫn nhau!”

Hàn Phi không hiểu được, hắn cảm thấy có cơ hội, nhất định phải lấy được một cái mặt nạ.

Cầm cuốn “Ngõ Súc Sinh” lên, Hàn Phi đã hoàn toàn nhập vai Nhện, hắn bắt đầu phối hợp với đạo diễn Trương và đối thoại với các diễn viên khác.

Hàn Phi phát huy toàn bộ thực lực của mình, kĩ năng diễn xuất có thể dùng từ khủng bố để miêu tả, quên lời, tạm ngừng, trường hợp này căn bản không tồn tại, tất cả các cảnh quay của riêng hắn đều chỉ diễn một lần, đạo diễn Trương với biệt danh nghiêm khắc cũng không tìm được ra bất kì vấn đề nào.

Diễn viên đóng chung với hắn, từ người mới cho đến diễn viên kỳ cựu đều áp lực rất lớn, một lần NG do lỗi của bản thân mình cũng không sao, cười cười cho qua, nhưng hết lần này đến lần khác đều NG do mình, thì cho dù là người độ lượng đến đâu cũng không cười nổi.

Tám diễn viên còn lại trước đây có phần khinh thường Hàn Phi, giờ chỉ cần phát hiện mình chung cảnh với Hàn Phi, lập tức tranh thủ thời gian để bồi dưỡng cảm xúc, đọc đi đọc lại lời thoại của mình vài lần.

Vì sự tồn tại của Hàn Phi, hiệu quả quay của toàn bộ đoàn phim đã được cải thiện ở một mức độ nhất định.

Hoàng hôn sắp buông xuống, đoàn phim đã lấy đèn chiếu sáng ra từ trước, tiếng chuông gió trong phòng biên kịch vang lên, cuối cùng diễn viên đóng thế thứ ba cũng đến hiện trường quay.

Đạo diễn Trương đích thân kiểm tra tất cả các thiết bị an toàn, sau đó giải thích những yếu tố cần thiết của hành động và hiệu ứng mong muốn cho diễn viên, rồi đưa diễn viên lên ban công trên tầng bốn.

Khác với hai lần trước, lần này Hàn Phi cùng rất nhiều nhân viên khác cũng lên tầng 4, ai cũng muốn tận mắt chứng kiến xem có chuyện gì linh dị hay không.

Thay quần áo và trang điểm xong, khi Hàn Phi bước ra ban công, quay lưng về phía mọi người.

Diễn viên đóng thế thay Hàn Phi mặc quần áo giống hắn leo lên ban công, bắt đầu những chuẩn bị cuối cùng.

Tất cả các vị trí đều được sắp xếp xong, sau khi nhận được lời nhắc nhở, diễn viên đóng thế hít một hơi thật sâu, đầu ngoẹo sang một bên, giống như đang nhìn về một nơi nào đó, sau đó hướng về nơi đã thương lượng, liền nhảy xuống.

Khi bắt đầu nhảy thì không có bất kì vấn đề gì, nhưng khi bật lực ra, diễn viên đóng thế đó rõ ràng đã thu lại một chút lực.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Liên tiếp ba người diễn viên đóng thế đều có vấn đề, trời sắp tối rồi, mọi người đều nhớ đến những lưu truyền kia trong tòa nhà, còn có các chuyện liên quan đến nhà văn Nhện.

"Người có sao không? Bị thương có nghiêm trọng không?" Đạo diễn Trương vội vàng nhìn diễn viên đóng thế, vết thương của người bên kia tuy không nghiêm trọng nhưng hình như đã để lại chút bóng đen tâm lý.

Khi anh ta nhìn lại tòa nhà, vẻ mặt có chút sợ hãi: "Đạo diễn, lúc em nhảy xuống, cảm giác như có người túm lấy chân của em thì phải?"

Nghe anh ta nói lời này, cả phòng im lặng, mọi người đều nhìn về phía đạo diễn Trương.

Ba diễn viên đóng thế đến từ những nơi khác nhau và không quen biết nhau, nhưng lại đã đưa ra một tuyên bố giống hệt nhau.

Cảm giác như có một thế lực trong bóng tối ngăn cản đạo diễn Trương quay câu chuyện về Nhện.

"Đạo diễn …" Bạch Hiển bước ra: "Hay là chúng ta thử dùng công nghệ giả lập thì sao? Bây giờ công nghệ rất tiên tiến, chắc chắn là còn chân thật hơn cả thật."

"Chân thật hơn cả thật, thì cũng vẫn không phải là thật." Đạo diễn Trương khẽ thở dài, đang cùng tổ đạo cụ nghĩ cách, Hàn Phi bước ra ngoài.

"Cậu cũng muốn thuyết phục anh sao?"

"Không phải." Hàn Phi yên lặng nhìn chằm chằm gian phòng tầng bốn, nói: "Đừng tìm người thay thế nữa, để em nhảy đi."

Giọng hắn không lớn, nhưng ngay khi nói câu này, mọi người trong phòng đều kinh ngạc nhìn hắn.

"Không được, đùa gì vậy? Hoàn toàn không được!" Đạo diễn Trương từ chối mà không hề nghĩ ngợi gì.

"Thể lực của em tốt hơn những diễn viên đóng thế bình thường, em có một số kinh nghiệm thực hiện các động tác

nguy hiểm.” Hàn Phi không nói dối, trong nhiệm vụ người quản lý của Kim Sinh, hắn đã trực tiếp nhảy từ tầng bốn xuống điều hòa bên ngoài tầng ba, không có bất kì thiết bị bảo vệ an toàn nào.

Nếu thực sự nói về việc đóng phim hành động nguy hiểm, Hàn Phi quả thực có kinh nghiệm hơn hầu hết các diễn viên đóng thế, xét cho cùng thì diễn xuất của hắn không có NG, chỉ có thành công.

Những diễn viên khác bên cạnh cũng kinh ngạc trước lời nói của Hàn Phi, giờ họ rốt cuộc hiểu được người thanh niên không có bất kì công ty nào đứng sau lại đi được đến hiện tại.

Một số ít diễn viên thậm chí không muốn đọc lời thoại, nam diễn viên này đã dám thực hiện những hành động mà diễn viên đóng thế không dám thử một cách dễ dàng.

Thế nào là kính nghiệp? Thì đây chính là kính nghiệp!

“Trời sắp tối rồi, đạo diễn, để em thử xem.” Hàn Phi muốn biết rốt cuộc ba người đóng thế đã nhìn thấy cái gì, hơn nữa tối nay hắn phải quay về chơi game, cứ tiếp tục kéo dài cũng không giải quyết được vấn đề.

Sau khi kiểm tra thể lực của Hàn Phi, đạo diễn Trương cuối cùng cũng đồng ý, nhưng thực ra trong lòng cũng đang đổ mồ hôi hột.

Hợp đồng rõ ràng không yêu cầu diễn viên làm những việc nguy hiểm như vậy, Hàn Phi là diễn viên đầu tiên chủ động làm những việc này, đạo diễn Trương đã làm phim nhiều năm như vậy, lần đầu tiên trong lòng ông ấy bắt đầu ngưỡng mộ một diễn viên.

Những điều cần thiết trong hành động Hàn Phi đã ghi nhớ kĩ, sau khi tất cả các thiết bị an toàn được kiểm tra bốn lần, Hàn Phi bắt đầu cảnh quay này.

Không sử dụng diễn viên đóng thế, hắn đi trong phòng của Nhện, mọi thứ đã được khôi phục, lúc này hắn chính là Nhện.

Ranh giới của hiện thực đã bị mơ hồ, khi ý thức và linh hồn rơi xuống, Nhện sẽ tự tay giết chết nhung nhớ hiện tại của

chính mình, đưa nhân cách chính vào sâu trong ý thức, bắt đầu trò chơi tử thần với những nhân cách khác.

Bước lên mép ban công, Hàn Phi chậm rãi duỗi hai tay ra.

Không căng thẳng, không hoảng sợ, Hàn Phi hoàn toàn thay thế thành Nhện.

Sau khi nhận được lời nhắc nhở của đạo diễn, Hàn Phi nhìn về phía mục tiêu, nhưng chính vào lúc này, ánh mắt của hắn như bắt được cái gì.

Khẽ quay đầu, có một chiếc gương ở đâu đó trên tầng ba, trong gương dường như có một người khác đang chuẩn bị nhảy lầu.

Tận mắt nhìn thấy rồi, nhưng trong lòng Hàn Phi lại không bị ảnh hưởng chút nào, hắn đã nhìn thấy quá nhiều chuyện kinh thiên động địa, cảnh tượng trong gương thậm chí không dấy lên được một tia sóng yếu ớt trong lòng hắn.

Vươn người nhảy ra!

Linh hồn rơi xuống, nhận thức đang tách rời, thân thể bị cành cây va vào, gió thổi vù vù vào tai.

Nhưng cho dù trong trường hợp này, Hàn Phi biểu hiện vẫn như cũ giống như nhà văn trước kia, trên mặt không lộ ra vẻ sợ hãi, chỉ là có chút bi thương.

Máy quay đã ghi lại được cảnh tượng hoàn hảo này, Hàn Phi đã khiến mọi người trên trường quay cảm thấy khó tin.

Hắn đã làm được những điều mà những diễn viên đóng thế không dám dễ dàng thử nghiệm, hắn đã làm tốt hơn bất kỳ diễn viên đóng thế nào.

Người ta thậm chí còn nhìn thấy hình bóng của Nhện trên cơ thể hắn.

Đau khổ, nhưng không tuyệt vọng; đôi mắt đầy bi thương, nhưng dường như cũng tin chắc vào điều gì đó.

Chương 225: Chỉ số may mắn của mình là chín

Khi thân thể rơi xuống, ý thức như đông cứng, Hàn Phi đột nhiên có một cảm giác rất quen thuộc.

Sau khi hắn đội mũ bảo hiểm trò chơi lên, khi huyết mạch đông đặc trong thế giới, cơ thể cũng sẽ có cảm giác mất trọng lượng này.

"Chẳng lẽ Nhện đã từng nhìn thấy thế giới đó trong hiện thực, khung cảnh được miêu tả trong cuốn sách của ông ấy, nơi hư cấu trong ý thức của ông ấy, kì thực là thế giới tầng sâu?"

Hộp đen được ẩn giấu ở ba nơi, sâu trong tim, sâu trong tâm trí, và sâu trong cơn ác mộng.

Hàn Phi không biết tại sao lại nghĩ ra điều này, cố gắng hết sức khống chế thân thể, mọi việc thuận theo yêu cầu của đạo diễn, an toàn đi qua chỗ trống của cành cây, sau đó đáp xuống lưới an toàn.

Khi thân thể chạm vào lưới an toàn, Hàn Phi dường như đột nhiên cảm giác được điều gì đó, hắn bất giác liếc mắt nhìn một nơi nào đó ở tầng bốn.

Phía sau cửa sổ, có một thứ nhợt nhạt đang đứng, trông giống như con người.

Cơ thể hắn nảy lên trên lưới an toàn, khi hắn lại nhìn về phía tầng bốn, thứ đó đã biến mất.

Lưới an toàn bắt đầu được hạ xuống, đạo diễn và nhân viên làm việc đồng thời chạy đến.

"Hàn Phi! Cậu không bị thương chứ!"

"Quá hoàn hảo! Đây là cảnh quay đẹp nhất mà tôi từng thấy!"

“Biểu hiện của cú ngã đã làm tôi vô cùng kinh ngạc! Cuối cùng phải trải qua những gì mới có thể làm ra biểu cảm đó!”

“Không có gì để bắt bẻ!”

Các nhân viên vội vã chạy đến, nhưng Hàn Phi cứ nhìn chằm chằm vào tầng bốn, cho đến khi đạo diễn Trương nắm lấy tay hắn, hắn mới định thần lại.

“Hàn Phi, tay cậu lạnh quá! Cậu không sao chứ?”

“Không sao, cảnh quay dùng được là được, em không muốn nhảy lại lần nữa.” Hàn Phi từ trên lưới an toàn đứng dậy xoa xoa tay.

Hắn thậm chí còn không nhăn mày trước một động tác nguy hiểm như vậy, nhưng chỉ là liếc nhìn qua thứ đó, mà tay hắn trở nên lạnh lẽo, đây dường như là phản ứng bản năng của cơ thể, nhịp tim của hắn dường như ngừng đập ngay lúc đó.

Những sai sót của diễn viên đóng thế trước đó vẫn không thể tìm ra nguyên nhân, có điều nhân viên cũng không truy đến cùng nữa, ai cũng muốn ghi lại bước nhảy kinh điển của Hàn Phi.

Các diễn viên khác cũng đi đến bên cạnh Hàn Phi, ngay cả Lý Hoài Danh đức cao vọng trọng cũng cảm thấy Hàn Phi rất giỏi, ít nhất về mặt chuyên môn, ông đã lâu không gặp một diễn viên như vậy.

“Công nghệ ngày càng tiến bộ, công việc của các diễn viên không quá vất vả. Đó là một điều tốt, nhưng tôi thấy rằng một số diễn viên trẻ thiếu cảm giác đó trong các vai diễn họ đóng. Không phải kỹ năng diễn xuất kém mà là thiếu một chút cảm giác.” Lý Hoài Danh nhìn thấy Hàn Phi thì rất xúc động: “Trước khi gặp cậu, tôi vẫn không hiểu bọn họ thiếu cái gì, bây giờ thì tôi đã hiểu.”

Hàn Phi muốn đứng lên, nhưng Lý Hoài Danh xua tay: “Hãy nghỉ ngơi thật tốt, sau này tôi rất mong tiếp tục hợp tác với cậu trong tương lai.”

“Lão Lý, lúc trước khi em hỏi anh, không phải anh nói sau này sẽ bớt nhận vai sao? Anh không thể thiên vị như vậy

được?" Bạch Hiển đưa hai chai nước cho Lão Lý và Hàn Phi, anh vỗ vỗ vai Hàn Phi: "Cú nhảy này của em được định sẵn sẽ trở thành kinh điển, cậu em à, hiện tại áp lực của anh rất lớn đấy! Anh còn muốn dựa vào vai diễn này để bứt phá vua điện ảnh, kết quả bây giờ anh lại có cảm giác gây trở ngại?"

"Mọi người đừng nói như vậy." Hàn Phi xua xua tay, cho rằng mình cũng không làm được việc gì lớn lao, chỉ là dốc sức diễn tốt vai Nhện.

Nhưng có thể là bởi vì sinh tồn trong thế giới tầng sâu, dốc sức theo Hàn Phi hiểu khác với những người khác.

Sau khi quay cảnh quan trọng đầu tiên của [Tiểu thuyết gia huyền nghi] xong, toàn bộ bộ phim sẽ chuyển từ thực tế đến tầng sâu của ý thức, sau đó sẽ là cuộc đấu tay đôi giữa chín nhân cách.

Sau khi trò chuyện với các diễn viên khác, Hàn Phi một mình chạy đến góc tường, lấy điện thoại di động ra gọi cho Lệ Tuyết, kể cho đối phương nghe tất cả những gì mình nhìn thấy khi ngã xuống.

Cảnh sát đã bố trí bốn xung quanh, bất kể đối phương là thứ gì, gã cũng sẽ không có cách nào rời khỏi sân tập thể nhà máy chế biến thịt.

Buổi quay vào ngày đầu tiên đã kết thúc suôn sẻ, mặc dù những điều kỳ lạ thường xuyên xảy ra, nhưng kết quả vẫn tốt.

Hàn Phi còn phải mất một khoảng thời gian mới từ ngoại ô phía bắc trở về thành phố, hắn nóng lòng muốn về nhà chơi game, cho nên sau khi đóng máy, cũng không xen vào việc sắp xếp theo dõi của cảnh sát.

Hắn cùng một cảnh sát mặc thường phục, quay trở về thành phố.

So với những việc phải xử lý ở thế giới tầng sâu, mọi thứ gặp phải trong hiện thực chẳng khác gì một kỳ nghỉ.

Hàn Phi mua một đống đồ ăn ngon, sau đó mở máy tính lên, tìm xem video của một bác sĩ chuyên về phẫu thuật khâu vết mổ.

Vừa ăn vừa xem, Hàn Phi cũng không cảm thấy có gì, chỉ là vội vàng học vì có thể tối nay phải khâu vết thương trên vai.

"Những nhóm có yêu cầu không cao về độ căng như cơ bắp có thể sử dụng cách khâu số 8, khi khâu cơ bắp, chú ý độ căng của chỉ không quá mạnh, để không làm tổn thương cơ bắp… Thịt bò của nhà này mùi vị thật ngon, thích hợp uống rượu, tiếc là buổi tối mình phải chơi game, không thể uống rượu được."

Khi thất nghiệp, ngày nào Hàn Phi cũng ở nhà, một ngày giống như một năm, nhưng hiện tại hắn cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh.

Còn chưa tạm biệt tử tế với nhân gian, đã đến 0 giờ nửa đêm rồi.

"Con súc sinh bị cái đói làm mờ mắt, nhất định đang đi tìm thức ăn, khả năng cao là nó sẽ không canh giữ cái xác."

Chuẩn bị tâm lý xong, Hàn Phi kết nối các đường dây khác nhau, rồi đội mũ bảo hiểm chơi game lên.

Máu rơi xuống, thành phố bao phủ trong bóng tối lập tức đông cứng lại, lần này Hàn Phi thử trải nghiệm cảm giác đó nhiều hơn, quả thực có chút tương tự như khi ý thức Nhện rơi xuống.

Mở mắt ra, mùi hôi thối xộc vào khoang mũi, cơn đau dữ dội lập tức khiến khuôn mặt Hàn Phi biến dạng.

Nghiến răng nghiến lợi, hai chân Hàn Phi yếu ớt quỳ trên mặt đất, thân thể nghiêng sang một bên dựa vào bãi rác.

Vai bị cắn trông rất đáng sợ, nếu không tiến hành khâu lại vết thương sẽ ngày càng nghiêm trọng.

"Thật may là con quái vật mặt lợn đó không canh giữ cái xác…" Hàn Phi thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên có tiếng bước chân từ ngã ba đầu ngõ truyền đến: "Chỉ số may mắn của mình là chín, chắc không xui xẻo như vậy đâu?"

Những suy nghĩ trong đầu Hàn Phi còn chưa biến mất, hắn đã nhìn thấy một người phụ nữ đeo mặt nạ lợn từ trong góc đi ra!

Cơ thể đầy đặn của cô ta đầy những mạch máu dày, chiếc tạp dề quanh eo được buộc bằng một vòng tròn hình răng người, cảm giác như một số thợ săn thích thu thập răng của con mồi.

Da đầu Hàn Phi tê dại, hiện tại hắn căn bản chạy không thoát, càng không có sức giãy dụa.

“Chắc là năng lực bị động của trò trốn tìm phát huy tác dụng, nó cách mình rất xa, còn chưa phát hiện ra mình trốn ở trong đống rác.”

Hiện tại Hàn Phi đang suy nghĩ có nên diễn một vai xác chết không, nhưng hắn quả thực không có tự tin để lừa được mũi của mấy con súc sinh, bọn chúng hẳn là rất nhạy cảm với sinh vật sống có thể ăn được.

Hắn miễn cưỡng đứng lên dựa vào tường, đau đớn và sợ hãi điên cuồng hành hạ Hàn Phi, khi hắn gần như tuyệt vọng, một cánh cửa nhỏ cách bãi rác không xa đã được mở ra.

Thỉnh thoảng khi đi qua ngõ có vài cánh cửa nhưng hầu hết các cửa đều bị khóa chặt, trước đó Hàn Phi đã định đạp cửa một cách thô bạo khi bị đuổi theo nhưng cuối cùng cũng không mở được.

“Trong phòng có người?”

Cửa mở đúng lúc, như cố ý chờ Hàn Phi đi qua.

Trước khi đầu hắn đưa ra quyết định, cơ thể đã di chuyển đến đó, hắn dùng hết sức lực cuối cùng trốn vào cửa phòng.

Một con trăn đen chui ra từ bóng tối sau cánh cửa, lại âm thầm đóng cửa lại, rồi yếu ớt nằm lên trên chân Hàn Phi.

“Mày vẫn luôn đợi tao sao? Sau khi tao đi, mày vẫn luôn trốn ở đây à?”

Trong tình thế tuyệt vọng, Hàn Phi đã ôm lấy con trăn khổng lồ màu đen, hậu quả là nó lại tác động vào vết thương khiến hắn đau đến nhăn mặt.

“Tao luôn cho rằng mày là đồ ngốc, là tao đã trách nhầm mày rồi, tao xin lỗi.”

Chương 226: Con dao của đồ tể

Con trăn khổng lồ màu đen vây quanh hai chân của Hàn Phi, nó cảm thấy được Hàn Phi khen ngợi, cho dù thân thể rất yếu nhưng vẫn vui vẻ quẫy đuôi.

Nữ đồ tể ở trong ngõ còn chưa đi bao xa, Hàn Phi cũng không dám nhiều lời, lẳng lặng nghe động tĩnh ngoài cửa.

Sau khi bước chân nặng nề và mùi nồng nặc dần biến mất, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

"Sống sót rồi."

Ôm lấy cơ thể mềm mại của con trăn khổng lồ màu đen, một người và một thú cưng đang sống dựa vào nhau trong con ngõ đầy rẫy súc sinh nguy hiểm này, cả hai cùng lúc đều nghĩ đến Từ Cầm.

"Theo thông tin mà người thợ cắt tóc tiết lộ, chắc chắn Từ Cầm vẫn đang ở trong Ngõ Súc Sinh, nói không chừng mình có thể gặp chị ấy ở đâu đó."

Trong đầu hiện lên hình dáng Từ Cầm, Hàn Phi không còn sợ như vậy nữa, hắn lấy người giấy màu máu từ ô vật phẩm ra, đối phương có khuôn mặt giống y hệt Từ Cầm từ từ hướng nhìn về nơi nào đó.

Người giấy màu máu có lẽ cảm nhận được vị trí của Từ Cầm, chị ấy đã từng dùng máu của mình đổ lên người giấy, trong cơ thể người giấy đã tăng thêm nguyền rủa thuộc về chị.

"Xử lý vết thương trước đã, sau đó sẽ đi tìm Từ Cầm. Chờ sau khi mình tụ hợp được với Từ Cầm và những hàng xóm khác, gặp phải con quái vật mặt lợn thì có thể thử giết chết nó."

Miễn cưỡng từ trên mặt đất đứng dậy, Hàn Phi dựa tường nhìn chung quanh, lúc này mới có cơ hội nhìn về phía trong nhà.

Sau khi mình off game, con trăn khổng lồ màu đen không biết đã gặp phải chuyện gì, nó có thể tìm được căn nhà đổ nát này cũng coi như là rất may mắn.

Những viên gạch đá xanh bị vỡ dính đầy vết máu đông đặc, nhưng có lẽ do được bón đủ "phân" nên sân nhỏ mọc đầy cỏ dại, có một số cây cỏ mà Hàn Phi cũng không thể nhận ra.

Đi qua sân nhỏ, mở cửa gỗ đổ nát của đại sảnh ra, trong ngôi nhà nhỏ không có dấu vết của người sống, trước mắt chỉ có một cỗ quan tài gỗ.

Quan tài được đặt ở chính giữa, nắp quan tài bị dao và rìu chặt ra từng mảnh, trong quan tài không có xác chết nhưng rất nhiều quần áo dính máu bị vứt bừa bãi.

"Mộ y quan?"

Máu trên quần áo đã chuyển thành màu đen, chủ nhân của bộ quần áo chắc đã chết từ lâu.

Hàn Phi còn muốn tiếp tục tìm kiếm, nhưng tình trạng cơ thể thật sự không cho phép tiếp tục trì hoãn thêm nữa.

"Đến đây, giúp tao một việc, mày cắn chặt đầu bên kia sợi chỉ."

Hàn Phi trốn ở phía trong cùng của ngôi nhà, rồi từ trong ô vật phẩm lấy ra kim và chỉ mà Hoàng Doanh dùng để luyện tập kĩ năng.

Nghĩ lại phương pháp được giới thiệu trong video, khả năng ghi nhớ mạnh mẽ giúp hắn nhớ được mọi chi tiết, trước đây hắn cũng đã từng tập luyện trên xác chết ở cư xá Hạnh Phúc, nên cũng không quá hoảng loạn.

Miệng cắn chặt quần áo, tay của Hàn Phi còn ổn định hơn hầu hết các bác sĩ, phải biết rằng hắn đang tự mình khâu kim vào da thịt của mình.

Trong mười phút, Hàn Phi đã hoàn thành một đường khâu đơn giản với sự giúp đỡ của thú cưng nhỏ.

Sợi chỉ trên vết thương xiêu xiêu vẹo vẹo, nhìn có vẻ đáng sợ, nhưng cuối cùng nó cũng cầm máu.

“Máu không còn chảy, nhưng xương bàn tay trật khớp rồi, phải làm sao bây giờ?”

Hàn Phi xé toạc quần áo, sau đó tìm một nhánh cây trong khuôn viên, đơn giản cố định lại tay trái.

Sau khi mọi việc xong xuôi, mặt hắn không còn chút máu trực tiếp nằm thẳng bên cạnh quan tài như thế.

“Đồ ăn do Từ Cầm làm ra có thể nhanh chóng khôi phục lượng máu, còn có các công hiệu đặc biệt khác, lần này sau khi tìm được chị ấy, mình nhất định phải nhờ chị ấy nấu thêm, mình phải luôn mang theo chúng.”

Trong thế giới tầng sâu, tốc độ chữa trị cơ thể của Hàn Phi nhanh hơn thực tế rất nhiều, hắn vẫn chưa hoàn toàn hiểu hết quy tắc của thế giới này.

Kể từ khi hắn bắt đầu trò chơi, đã mệt bở hơi tai. Khi sinh tồn còn là một vấn đề, hắn không có thời gian để thử nghiệm những thứ khác.

Nằm trong ngôi nhà đổ nát, Hàn Phi nghỉ ngơi một lát, nhưng trốn vào trong cũng không an toàn, chỉ trong mấy phút liền nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa hai lần.

Vào lúc này có thể có một con quái vật mặt lợn đang quanh quẩn gần đây.

“Những cánh cửa trong Ngõ Súc Sinh giống như một vật trang trí đối với những con quái vật mặt lợn, chúng có thể vào bất cứ lúc nào tùy thích, những người ban đầu sống trong ngôi nhà có lẽ đã bị chúng giết chết.”

Nhìn thấy tình trạng thê thảm trong nhà, Hàn Phi từ trên mặt đất chậm rãi đứng dậy, hắn đưa tay phải vào trong quan tài.

Ẩn dưới lớp quần áo bê bết máu là một cuốn gia phả vẽ đầy kí tự màu đỏ, tên của mỗi người đều bị gạch bỏ, trông khiến người ta khiếp sợ.

“Mỗi cái tên đại diện cho một người sống sao?”

Ở trang cuối cùng của gia phả, Hàn Phi tìm thấy cái tên duy nhất không bị gạch bỏ là Vương Thăng.

"Đây chẳng lẽ là đứa trẻ trong đống rác?"

Hắn thử đặt cuốn gia phả vào ô vật phẩm, điều mà hắn không ngờ tới là, hắn vừa đặt đã thành công, trong đầu xuất hiện âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công phát hiện vật phẩm nhiệm vụ – gia phả nhà họ Vương."

"Gia phả nhà họ Vương: sự tồn tại của cuốn gia phả này, chứng tỏ rằng có nhiều người đã từng sống trong Ngõ Súc Sinh. Tìm hiểu cách Ngõ Nhân Gian biến thành Ngõ Súc Sinh như thế nào, có thể hữu ích giúp bạn thoát khỏi đây."

Hệ thống nhắc nhở không có đầu không có cuối, Hàn Phi cũng không biết công dụng của cuốn gia phả này, nên tạm thời chỉ có thể lưu giữ lại.

Đi một vòng, Hàn Phi phát hiện trong nhà có một số lượng lớn dấu vết của móng tay cào tường.

Dấu ngón tay trên bức tường bẩn thỉu xen lẫn vết máu, cảm giác như một kẻ điên bị mất trí đã từng bị nhốt trong nhà, cho dù nó có đào hết máu trên ngón tay ra, thì cũng phải trốn thoát khỏi ngôi nhà này.

"Những ngôi nhà trong con ngõ này dường như không có cửa sổ, mỗi ngôi nhà giống như một chiếc hộp khép kín và độc lập, một khi cánh cửa đóng lại, người bên trong phát sinh bất cứ vấn đề gì, người bên ngoài cũng không biết."

Đi vào trong nhà, tầm nhìn của hắn bị bao trùm bởi những vết xước, cảm giác sốc đó càng mạnh hơn, ngôi nhà nhỏ này đầy tuyệt vọng và đau khổ.

"Bị nhốt trong nhà này là người? Hay là quái vật?"

Trong nhà không có một món đồ đạc hoàn chỉnh nào, Hàn Phi cau mày, lục lọi trong đống đổ nát toàn vết màu để tìm những thứ hữu dụng.

Khi hắn nhìn xuống gầm giường, đồng tử ngay lập tức co lại.

Ở góc khuất nhất dưới gầm giường, có một bàn tay đã bị chặt đứt.

Bàn tay bốc mùi nồng nặc, da của nó đã biến thành màu đen, nhưng dù vậy, năm ngón tay của nó vẫn nắm chặt một con dao chặt xương bị gãy.

"Dao?"

Dao trong Ngõ Súc Sinh là một vật phẩm rất đặc biệt, tất cả những con dao trong bản đồ ẩn này dường như đều bị nguyền rủa, tất cả chúng đều là những nguyền rủa khủng khiếp.

"Chẳng lẽ đây là vật nguyền rủa không có chủ sao?"

Hàn Phi rất can đảm, lấy người giấy màu máu đề phòng bất trắc, rồi để con trăn khổng lồ màu đen lôi cái tay dưới gầm giường ra.

Con trăn khổng lồ duỗi thẳng đến bàn tay đen một cách miễn cưỡng, khi nó chạm vào bàn tay đó, cơ thể to lớn của nó đột ngột rung lên, như thể nó đã bị kích thích bởi một thứ gì đó.

Cực kì ủy khuất nhìn Hàn Phi, con trăn khổng lồ màu đen kiên quyết không đến gần bàn tay đó nữa.

"Không phải cái gì mày cũng ăn được hay sao?"

Làm dịu con trăn khổng lồ màu đen, Hàn Phi cố gắng nén cơn đau dữ dội, chạm vào con dao bằng tay trái đã bị trật khớp.

Suy nghĩ của hắn cũng rất đơn giản, dù sao tay trái bây giờ cũng đang ở trạng thái nửa tàn phế, sờ một chút cùng lắm phế hết , để tay phải không bị ảnh hưởng.

Đầu ngón tay chậm rãi tới gần, Hàn Phi muốn dùng chức năng nhận dạng của hệ thống xem con dao có thể tiếp tục sử dụng hay không, nhưng ai biết được khoảnh khắc ngón tay chạm vào con dao chặt xương, đại não của hắn giống như có mười mấy cặp cánh tay tóm chặt lấy.

Cơn đau đớn không thể hình dung nổi tác động lên linh hồn, Hàn Phi cảm thấy nhận thức của mình sắp bị xé rách.

Hắn muốn rút cánh tay lại, nhưng cơ thể lại mất kiểm soát, đến động tác đơn giản nhất cũng không thể làm được.

Cho dù cố gắng hết sức, hắn cũng chỉ có thể mở được mắt ra.

Trong ngôi nhà đầy vết xước, tràn đầy nỗi sợ hãi cùng đau khổ, lúc này có sáu tàn hồn toàn thân đầy máu đang đứng.

Khuôn mặt của họ gớm ghiếc, cơ thể khiếm khuyết, một phần linh hồn của họ bị giam cầm trong con dao chặt xương.

"Dao trong Ngõ Súc Sinh giam cầm linh hồn."

Từng cặp cánh tay muốn xé vụn Hàn Phi, bọn họ đã sớm mất đi lý trí.

"Già trẻ nam nữ đều có, dường như là người một nhà? Chẳng lẽ bọn họ chính là những người đã từng sống trong ngôi nhà này trước đây?"

Trong lúc khủng hoảng, Hàn Phi căn bản không hề có bất kì do dự nào, hắn lấy cuốn gia phả trong ô vật phẩm ra.

Cuốn gia phả cũ rách nhà họ Vương rơi xuống đất, lật đến một trang nào đó, sự chú ý của sáu tàn hồn bị gia phả phân tán đôi chút.

Nắm bắt khoảnh khắc này, Hàn Phi nhìn lướt qua tàn hồn, hắn đột nhiên phát hiện ra một trong những tàn hồn này trông rất giống với nữ thi thể ở bãi rác.

"Vương Thăng! Tôi đã từng cứu Vương Thăng!"

Ôm hi vọng đánh cược một phen, Hàn Phi dùng hết sức hét lên.

Những cơn đau truyền đến trong đầu đã giảm đi một chút, sáu tàn hồn này bổ nhào lên người, dường như muốn nhìn ra điều gì từ trên người Hàn Phi.

Khoảng vài giây sau, sáu tàn hồn mất đi lý trí đã dừng làm thương tổn Hàn Phi, bọn họ đi qua giữa nhận thức và cơ thể

hắn, sau đó lại quay trở về trong con dao chặt xương.

Cùng lúc đó, trong đầu Hàn Phi lại một lần nữa vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện vật phẩm nguyền rủa không hoàn chỉnh rank G – Dao!"

"Dao (vật phẩm nguyền rủa không hoàn chỉnh rank G): Con dao này đã từng giết chết một gia đình sáu người, vốn là một con dao diệt môn."

Chương 227: Lựa chọn của đồ tể

Nhìn con dao gãy trong lòng bàn tay, Hàn Phi hoảng hồn, hắn vừa mới bước trên bờ vực sinh tử.

Hít sâu một hơi, dũng khí của Hàn Phi lại từ từ tăng lên, hắn ngồi xổm bên cạnh bàn tay bị cắt đứt.

Hàn Phi cũng biết con dao rất nguy hiểm, nhưng hắn có chút không đành lòng để bỏ đi vào lúc này.

"Khi lần đầu tiên mình chạm vào con dao của quái vật mặt lợn, hệ thống đã cho mình lời nhắc rằng mỗi đồ tể lúc nửa đêm đều có con dao của riêng mình. Có lẽ mình có thể tìm thấy một con dao của riêng mình ở đây."

"Theo gợi ý, để có được nghề nghiệp ẩn đồ tể nửa đêm, trước tiên phải kiếm được một con dao trong Ngõ Súc Sinh."

Hầu hết những con dao trong Ngõ Súc Sinh đều do quái vật khống chế, ngay cả khi là một con dao vô chủ cũng không thể dễ dàng sử dụng vì bên trên tràn đầy oan hồn bị mất đi lý trí.

Nhưng con dao trước mặt lại là cơ hội cho Hàn Phi, vì đã cứu mạng Vương Thăng, nên oan hồn trong con dao dường như không căm thù hắn đến vậy.

"Điều này có thể được coi là thiện hữu thiện báo."

Việc tìm kiếm con dao của riêng mình trong Ngõ Súc Sinh thực sự rất khó, nếu không cẩn thận là sẽ toi mạng, nhưng quyết định bốc đồng của Hàn Phi trước đó đã giúp hắn tìm ra con đường tắt.

Sau khi chuẩn bị tâm lý, Hàn Phi lại sắp chạm vào con dao chặt xương kia, nhìn thấy hắn không ngừng tìm đường chết, con trăn khổng lồ màu đen đã bò lại, còn lấy đuôi che mắt.

Đầu ngón tay lần thứ hai chạm vào dao chặt xương, khí tức lạnh lẽo dọc theo cánh tay truyền vào đại não, Hàn Phi rùng mình một cái.

“Sáu con quỷ bị giam cầm trong dao không ra nữa!”

Sau khi có một khởi đầu tốt, lá gan Hàn Phi càng lớn hơn, hắn bẻ gãy ngón tay của bàn tay bị chặt đứt từng chút một, sau đó nắm trong lòng bàn tay con dao chặt xương!

“Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã thành công thu được một con dao bị nguyền rủa trong Ngõ Súc Sinh. Bạn có chính thức mở nhiệm vụ của nghề nghiệp ẩn Đồ Tể Nửa Đêm không?”

“Có.” Hàn Phi không chút nghĩ ngợi liền lựa chọn mở ra, một phần lớn nguyên nhân hắn đến Ngõ Súc Sinh là vì nghề nghiệp ẩn này.

“Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Từng lựa chọn tiếp theo của bạn có thể ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng! Hãy chọn nhiệm vụ đầu tiên của bạn!”

“Nhiệm vụ tùy chọn một: Dùng con dao trong tay để sát sinh, bạn có thể giết bất cứ thứ gì bạn muốn, giết một người, giết một con quỷ, hoặc một con súc sinh.”

“Nhiệm vụ tùy chọn hai: Dùng con dao trong tay để cứu một người, một con quỷ hoặc một con súc sinh.”

Đặt ở trước mắt Hàn Phi là hai lựa chọn hoàn toàn trái ngược nhau, giết chóc hay cứu giúp.

“Nếu mình lựa chọn cứu giúp, vậy tiêu chuẩn cứu giúp là gì? Mình có thể làm bị thương vật cưng của Từ Cầm rồi sau đó chữa trị tốt cho nó có được không?” Hàn Phi sẽ không thể off game trừ khi hoàn thành nhiệm vụ, nếu không hắn sẽ bị mắc kẹt vĩnh viễn trong game.

“Thôi quên đi, vật cưng do Từ Cầm nuôi cảm giác không phải là người, cũng không phải là quỷ, càng không tính là súc sinh, ngay cả hệ thống cũng không biết nó là cái gì nữa. Hơn nữa nó vừa mới cứu mình, mình thật sự không thể ra tay với nó được.”

Suy nghĩ một chút, Hàn Phi lựa chọn nhiệm vụ đầu tiên là giết chết một thứ gì đó.

So với cứu giúp thì giết chóc dễ dàng hơn.

Sau khi nhận nhiệm vụ đầu tiên, Hàn Phi định thu con dao chặt xương vào ô vật phẩm, nhưng chỉ vừa mới có suy nghĩ này, lòng bàn tay đã cảm thấy đau, sáu oán niệm bị mất lý trí chưa hoàn toàn đồng ý Hàn Phi.

"Thật khó để sở hữu một con dao cho riêng mình."

Ở thế giới tầng sâu tìm được một con dao thì hết sức dễ dàng, nhưng kiếm được một con dao có thể đả thương được lệ quỷ thì vô cùng khó khăn.

Cẩn thận cất con dao chặt xương đi, Hàn Phi không hành động hấp tấp, hắn định ở trong nhà chờ đủ ba tiếng rồi mới đi ra ngoài.

Nhưng trời không chiều lòng người, chỉ hơn mười phút sau, ngoài cửa lại xuất hiện tiếng bước chân, con quái vật mặt lợn dường như ngửi thấy mùi gì đó, nó quanh quẩn xung quanh đây.

"Thực sự là khó nhằn."

Tiếng bước chân xuất hiện ngày càng thường xuyên, đối phương dường như đang từ từ thu hẹp phạm vi dò xét, con trăn khổng lồ màu đen bên cạnh Hàn Phi cũng bắt đầu cảm thấy không ổn.

"Không thể ở lại đây nữa, chủ nhân của tiếng bước chân kia hình như sắp phát hiện ra mình rồi."

Thân thể đã khôi phục một chút, Hàn Phi nín thở sau khi tiếng bước chân lại xuất hiện.

Khi tiếng bước chân không còn, hắn và con trăn khổng lồ màu đen dứt khoát rời khỏi nhà và đi về phía đối diện với nơi có tiếng bước chân.

Rút kinh nghiệm lần trước, lần này Hàn Phi không vội, hắn đi chậm lại, không để cho mình phát ra bất kì tiếng động nào.

Khi đến góc hẻm, tiếng bước chân nặng nề kia lại vang lên.

Một người phụ nữ mặt lợn, răng người quấn quanh eo xuất hiện, cô ta đã đi qua đi lại rất lâu, lần này cuối cùng dường

như đã chắc chắn về điều gì đó, cô ta dừng lại trước cửa ngôi nhà mà Hàn Phi vừa rời đi.

"Bùm!"

Con dao nặng trĩu trong tay đập vào cánh cửa, người phụ nữ mặt heo nở nụ cười tàn nhẫn, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn.

Cô ta càng lúc càng chắc chắn rằng có người đang trốn trong nhà, nước nhầy chảy ra từ miệng, mạch máu trên cánh tay vỡ ra, điên cuồng vung mạnh con dao đập vào cửa.

Cửa gỗ bị chém, cô ta gào thét rồi vọt vào trong ngôi nhà cũ.

Cảnh tượng phía xa khiến Hàn Phi toát mồ hôi hột, trong Ngõ Súc Sinh này không có nơi nào an toàn.

Không quay đầu lại, Hàn Phi vội vàng rời đi, nhưng vào lúc này, trong đầu lại vang lên âm thanh của hệ thống.

"Đánh giá 1: Cẩn thận, quyết đoán, bạn có trực giác tuyệt vời, khả năng phán đoán chính xác và rất may mắn. Bạn phù hợp với nhiều nghề, tất nhiên, bao gồm cả nghề đồ tể."

"Từng lựa chọn sau khi nhiệm vụ bắt đầu sẽ ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng. Lựa chọn này không chỉ đề cập đến nhiệm vụ được chọn là gì? Nó còn đề cập đến quyết định mà mình đã đưa ra sau khi gặp phải sự cố?"

Vừa mới thoát khỏi nguy hiểm, Hàn Phi không dám bất cẩn, đi qua những con hẻm phức tạp, hắn cố gắng hết sức để nhớ kỹ từng con đường.

Hàn Phi muốn hoàn thành một việc mà chưa từng có ai làm được, hắn sử dụng trí nhớ siêu phàm của mình, trong đầu vẽ ra bản đồ Ngõ Súc Sinh.

Chỉ khi rõ ràng từng con đường, mới có cơ hội tìm ra lối thoát.

Tránh con quái vật mặt lợn, cố gắng đẩy từng cánh cửa trong ngõ rồi dựa vào người giấy màu máu để từ từ tiếp cận

Từ Cầm, Hàn Phi đang chơi một trò chơi mạo hiểm với cơ thể bị thương của mình.

Sau khi đi qua ba ngã ba và dùng con trăn đen để thăm dò đường đi, Hàn Phi đã tránh trước được hai con quái vật mặt lợn, khi bước vào ngã ba thứ tư, trong con hẻm tĩnh mịch đột nhiên truyền đến một tiếng mèo kêu.

Tiếng kêu rất nhỏ, nhưng Hàn Phi có thể nghe thấy rõ ràng.

Hắn quay đầu nhìn bãi rác trong góc, một con mèo đen bị đè dưới xác chết, hai chân bị dây sắt gỉ đâm thủng.

Nó càng vùng vẫy, dây sắt càng siết chặt.

"Có bẫy? Hay là ai đó cố tình tra tấn nó cho vui?"

Tiếng mèo kêu có thể thu hút thứ gì đó, không thích hợp ở đây lâu, nhưng Hàn Phi lại nghĩ tới một chuyện khác.

Trong nhiệm vụ vừa nhận, chỉ cần dùng dao sát sinh là có thể hoàn thành, giết một con mèo mất khả năng di chuyển cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ rồi.

"Hoàn thành nhiệm vụ không hẳn là chuyện quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là sự lựa chọn của mình."

Không do dự, Hàn Phi để con trăn khổng lồ màu đen tiếp cận trước, sau khi chắc chắn rằng không còn thứ gì khác được giấu trong đống rác, hắn nhặt con dao chặt xương bị nguyền rủa lên chém vào dây sắt.

Khi vừa lấy dây sắt ở chân con mèo đen xuống, nó sợ hãi "khè" một cái rồi bỏ chạy.

"Nếu là bẫy do ai đó giăng ra, khi đối phương phát hiện tiếng mèo kêu dừng lại, nhất định sẽ tới xem thử. Mình phải nhanh chóng rời đi mới được."

Hàn Phi cất con dao chặt xương đi, còn chưa đi được vài bước, trong đầu vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

"Đánh giá 2: Bạn lựa chọn giết chóc, nhưng lại cứu một con mèo. Có lẽ trong lòng bạn biết rằng một người tàn nhẫn với động vật cũng sẽ trở nên tàn nhẫn với con người."

Chương 228: Bước đầu tiên về phía đồ tể

Đồ tể lúc nửa đêm là một nghề nghiệp ẩn cực kỳ hiếm gặp trong game "Cuộc sống hoàn hảo", đổi nghề cực kỳ khó, để có được công việc này phải trải qua rất nhiều bài kiểm tra, nhưng điều này cũng chứng tỏ giá trị của công việc này.

Độ khó đạt được và cường độ nghề nghiệp tỉ lệ thuận với nhau, muốn trở thành đồ tể lúc nửa đêm, vậy thì phải chạy đến bản đồ ẩn thực hiện các nhiệm vụ ẩn cực kì khó mới được, điều này gần như không ai có thể làm được trong game "Cuộc sống hoàn hảo".

"Đánh giá của hệ thống cuối cùng là có tác dụng gì? Có cảm giác như bây giờ nó đang chấm điểm cho mình vậy, để xem mình có phù hợp với nghề hay không."

Sau khi để con mèo đen đi, Hàn Phi cũng không dám ở lại chỗ cũ, hắn ghi nhớ vị trí ngã ba đường này, rồi đi tiếp về phía trước.

"Nhiệm vụ hệ thống phát ra tưởng chừng rất đơn giản, chỉ cần mình dùng con dao trong tay sát sinh, nhưng mình nghĩ cho dù hoàn thành nhiệm vụ, cũng không chắc đạt được nghề đồ tể lúc nửa đêm, hệ thống này vừa vô dụng, vừa nham hiểm, còn đặc biệt thích chơi trò nhân tính."

Nếu không biết lai lịch của Ngõ Súc Sinh, Hàn Phi có thể lựa chọn theo sở thích của bản thân, nhưng hắn biết chuyện về Nhện trong hiện thực, vì để nhập vai Nhện, hắn còn chạy đến tận tập thể của nhà máy chế biến thịt để trải nghiệm cuộc sống trước đây của Nhện.

Cùng với việc không ngừng đi sâu tìm hiểu, Hàn Phi sẽ suy nghĩ về một vấn đề khi đưa ra lựa chọn.

Nếu Nhện rơi vào trường hợp này, ông ấy sẽ làm như thế nào?

Không bị tám nhân cách phụ quấy rầy, Hàn Phi đứng từ góc độ nhân cách chính của Nhện để xem xét.

“Ngõ Súc Sinh là cuốn sách đầu tiên được viết bởi Nhện nhằm ghi lại thế giới trong mắt mình, trong thế giới của ông, làm theo ý tưởng của ông, có thể mới là giải pháp tốt nhất…”

Trong đầu Hàn Phi đang suy nghĩ vấn đề, hắn còn chưa đi xa, con trăn khổng lồ màu đen liền nhanh chóng kéo hắn lùi về sau, dường như nó nhìn thấy cái gì đó.

“Tao không nghe thấy tiếng bước chân mà?”

Từ sự tín nhiệm đối với con trăn khổng lồ màu đen, Hàn Phi quyết đoán lùi về sau.

Chờ một hồi lâu, sau khi không thấy có bất thường, Hàn Phi và con trăn khổng lồ màu đen mới tiếp tục đi vào con ngõ nhỏ.

Mùi máu tanh trong không khí rõ ràng trở nên nồng nặc, con ngõ nhỏ lầy lội đầy vết máu và bẩn thỉu, giẫm lên trên dính nhơm nhớp, cho dù là rất cẩn thẩn, cũng sẽ phát ra âm thanh “lách tách, lách tách”.

“Dưới đất và trên tường đều là vết máu chưa khô, trong con ngõ này cách đây chưa lâu đã từng phát sinh một cuộc thảm sát vô cùng thê thảm.

Hàn Phi vốn muốn rời xa nơi thị phi, chọn một con đường khác, nhưng người giấy màu máu trong tay hắn lại có phản ứng, dường như vị trí Từ Cầm ở chính là ở phía trước.

“Những vết máu này có liên quan đến Từ Cầm?”

Trong đầu chỉ vừa xuất hiện ý nghĩ này, bước chân đã bất giác đi về phía trước. Trong Ngõ Súc Sinh hiểm họa khắp nơi, cái tên Từ Cầm đối với Hàn Phi và con trăn khổng lồ màu đen lúc này, có cảm giác an toàn một cách kì lạ.

Vì để không phát ra tiếng động, Hàn Phi đi rất chậm.

Mùi máu tanh và hôi thối trong không khí nồng nặc đến mức làm cho người ta nghẹt thở, khi Hàn Phi đi qua một ngã rẽ, đôi mắt hắn hơi nheo lại.

Một con quái vật mặt lợn cao lớn gục trên đống rác, trên bụng có một lỗ thủng lớn, ngực vẫn còn hơi nhấp nhô.

Mặt nạ trên mặt đầy vết nứt, bị hư hại nghiêm trọng, dưới mặt nạ có tiếng khóc như một đứa trẻ.

Tiếng khóc rất yếu ớt, con quái vật mặt lợn dường như sắp chết.

"Là ai làm nó thành ra như vậy?" Khi nhìn thấy con quái vật mặt lợn đang ngắc ngoải, con ngươi của Hàn Phi giảm bớt, cơ bắp chân căng cứng, trực tiếp lấy dao chặt xương ra.

Sát sinh mới hoàn thành nhiệm vụ, trước mắt là một cơ hội vô cùng hoàn mỹ.

Quái vật mặt lợn yếu ớt đến không chịu đựng nổi, bị thương nặng như vậy, nó thậm chí không thể động đậy, đây đúng là một cơ hội trời cho.

"Lỗ lớn trên bụng là một vết rách, vũ khí mà Từ Cầm sử dụng là dao ăn, cũng có nghĩa là không phải Từ Cầm làm nó bị thương, mà là thứ khác." Chậm rãi tới gần, con dao trong tay Hàn Phi cũng khẽ run lên, một nhà sáu mạng đều muốn trả thù, lòng căm thù của họ gần như cô đọng lại thành thực chất, khiến lưỡi dao trở nên sắc bén hơn.

Lặng lẽ đến gần, bộ não của Hàn Phi nhanh chóng hoạt động, suy nghĩ về tất cả những chi tiết có thể đã bị bỏ qua.

"Quái vật không phải bị Từ Cầm làm bị thương, vết máu dạng phun ra, cả con ngõ đầy mẩu vụn máu thịt, có thể thấy nó dường như bị thứ gì đó đuổi giết đến đây. Đối phương hoàn toàn hưởng thụ khoái cảm của sự hành hạ, một kẻ thích hành hạ quái vật mặt lợn, chẳng lẽ lại tốt bụng để con mồi đi?"

Hàn Phi chưa kịp ra khỏi ngõ, hắn đã thấy một cánh cửa gỗ bên cạnh quái vật mặt lợn bị thương đẩy ra.

Một con quái vật mặt lợn với chiều cao gần ba mét và một nhãn cầu bị mù đã xuất hiện.

Phần dưới của chiếc mặt nạ bị hư hỏng, lộ ra một khuôn mặt lợn xấu xí, nó cầm một con dao chặt xương dày ở tay phải và kéo một đầu người dùng sợi dây dài buộc lại xuyên qua ở tay trái.

"Là nó?!"

Hai mắt Hàn Phi lập tức đỏ lên, vết thương trên vai và cánh tay là nhờ con quái vật mặt lợn này ban cho!

Hắn đã cố gắng hết sức, cuối cùng mới nhân lúc đối phương không chú ý, làm mù một mắt của đối phương.

"Hình như nó lại mạnh hơn một chút thì phải?" Trong mắt Hàn Phi hiện lên một tia nguy hiểm: "Chỉ cần có thể giết chết con quái vật mặt lợn đang hấp hối, mình cũng coi như đã hoàn thành một nhiệm vụ. Đáng tiếc, việc thoát game có một hạn chế khác, đó là phải ở đây đủ ba tiếng đồng hồ, hiện tại còn chưa đủ thời gian."

Ngay khi Hàn Phi nhìn thấy đối phương, trong đầu đã nảy ra kế đoạt đồ ăn nơi miệng hổ.

Hắn muốn giết người đàn ông mặt lợn trên mặt đất bằng chính con dao của mình, trong khoảnh khắc hoàn thành nhiệm vụ, thì thoát khỏi game.

Nếu không phải thời gian của trò chơi phải đáp ứng yêu cầu, có lẽ lúc này hắn đã lẻn ra sau con quái vật mặt lợn rồi.

"Không thể thoát khỏi game, cho dù mình có cướp được cái đầu người, với tình trạng sức khỏe hiện tại của mình cũng khó lòng thoát thân." Hàn Phi như con rắn độc ẩn mình trong bóng tối, hai mắt dán chặt vào lưng quái vật mặt lợn, hắn có thể giải cứu con mèo bị thương, cũng có thể giết quái vật mất nhân tính mà không từ bất kì thủ đoạn nào.

"Mình cần có một cơ hội."

Quái vật mặt lợn kéo theo đầu người đi ra từ căn nhà cũ bên cạnh, nó nhìn xung quanh, sau đó độc ác giẫm mạnh lên chỗ vết thương của con quái vật khác kia.

Nó dường như hi vọng đối phương phát ra tiếng kêu thê thảm hơn, để thu hút một vài thứ kéo đến.

Liên tiếp mấy đạp xong, máu tràn ngập đống rác.

Rõ ràng là súc sinh có khuôn mặt lợn, nhưng máu vẫn đỏ tươi như máu của con người, điều này dường như đang nói với Hàn Phi, bọn chúng cũng từng là con người.

Vết thương rách ra, quái vật mặt lợn gục ngã trên đất dần dần ngừng giãy giụa, đồng tử của nó giãn ra, ngón tay nắm chặt cũng từ từ buông lỏng.

Bỏ cái đầu người xuống, quái vật mặt lợn khiếm khuyết dường như rất hài lòng, miệng nó gào thét, rồi giơ chiếc dao chặt xương trong tay lên.

Nó dùng chính con dao trong tay mình chặt đầu của đồng loại, sau đó giam cầm linh hồn biến dạng xấu xí của đối phương trong con dao của mình.

"Những con quái vật mặt lợn cũng sẽ tàn sát lẫn nhau? Hay là con quái vật mặt lợn kia bởi vì mặt nạ bị khiếm khuyết, nên mới công kích bất kì vật gì một cách bừa bãi?"

Hàn Phi yên lặng quan sát mọi thứ, ánh mắt lạnh lùng không pha chút cảm xúc, sát khí nồng nặc được kỹ năng diễn xuất bậc thầy che giấu hoàn hảo.

Con dao chặt xương đã giơ lên, con quái vật mặt lợn nhếch mép cười, khi nó chém mạnh con dao chặt xương vào cổ con quái vật trên mặt đất, con quái vật mà Hàn Phi vốn tưởng nó đã bỏ cuộc lại đột ngột di chuyển sang một bên.

Con dao chặt xương nặng nề chém vào bả vai con quái vật, ngay lúc con dao chặt xương bị mảnh xương cắm vào, con quái vật mặt lợn với đồng tử giãn ra hét lên một tiếng kêu thảm thiết!

Cơ thể nó giãy lên như một con cá, rồi vươn tay lấy ra một con dao ngắn giấu sẵn trong bụng.

Năm ngón tay bóp chặt con dao ngắn, rồi dùng sức đâm vào ngực con quái vật mặt lợn kia.

Quá đột ngột, ai cũng không thể ngờ được quái vật sắp chết kia lại phản kháng.

Quái vật với mặt nạ khiếm khuyết quyết đoán buông lỏng bàn tay đang nắm chặt con dao chặt xương, nhưng nó vẫn chậm một bước, dao ngắn đâm xuyên qua ngực nó, trực tiếp rạch thành một vết thương dài.

Con quái vật dưới đất kia quá yếu ớt, nếu không thì chỉ cần một nhát cũng có thể đâm thủng tim đối phương.

Con quái vật với chiếc mặt nạ khiếm khuyết căn bản không ngờ tới bị tấn công, trong cơn thịnh nộ, nó đã chộp lấy đồng loại trên mặt đất và đập mạnh vào tường.

Hai con "quái vật" có kích thước cơ thể đáng kinh ngạc đang tàn sát lẫn nhau, mặt đất trong con ngõ nhỏ dường như đang rung chuyển.

Miệng không ngừng phát ra tiếng gào thét, quái vật với lỗ thủng lớn trên bụng biết mình không có cách nào sống sót nữa, vì vậy nó cố gắng hết sức tạo ra tiếng động lớn, muốn thu hút càng nhiều nguy hiểm đến gần hơn, nó muốn kéo "người" giết chết mình cùng xuống địa ngục.

Sau một hồi đấu tranh hấp hối giãy giụa, con quái vật mặt lợn kia cuối cùng cũng bị con dao chặt xương chặt mất đầu, con dao ngắn mà nó sở hữu cũng bị bẻ gãy bởi con dao chặt xương.

Khi con dao ngắn vỡ nát, bốn vong hồn than khóc bị ép buộc hút vào lưỡi dao chặt xương.

Trên con dao chặt xương xuất hiện thêm vài vết máu, thoạt nhìn đã khiếp sợ, khí tức lạnh lẽo toát ra càng thêm nồng đậm, hận ý bám trên đó càng ngày càng mãnh liệt.

Một cước đá bay cái đầu của đồng loại, quái vật mặt lợn một mắt che vết thương trên ngực và bụng, phun ra mấy ngụm máu về phía xác đồng loại.

Nó cảm thấy vẫn còn chưa hả giận, lại liên tục đập gãy xương của đối phương.

Trút cơn giận cũng không làm vết thương của nó được cải thiện, sau khi vết thương càng thêm rách toạc ra, nó dựa vào tường, cầm lấy con dao chặt xương trên tay chuẩn bị rời đi.

Máu chảy ròng ròng trên mặt đất, nó không để ý rằng đằng sau nó có một ánh mắt lạnh lùng đang dõi theo mình.

"Mình đã tìm thấy con mồi thích hợp nhất."

Hàn Phi lặng lẽ đi ra khỏi chỗ ẩn nấp, nhìn cái đầu bị chặt của quái vật mặt lợn, hắn đưa tay cởi bỏ chiếc mặt nạ mặt lợn của đối phương.

Chương 229: Gặp gỡ trong làn sương máu

Để nhập vai Nhện, Hàn Phi đã nhiều lần đọc cuốn [Ngõ Súc Sinh].

Trong cuốn sách, Nhện có miêu tả đặc biệt về chiếc mặt nạ, chiếc mặt nạ hình mặt lợn rất đặc biệt, nhiều người có thể đã đeo chiếc mặt nạ trong một thời gian dài nên sau đó mới từ người biến thành súc sinh.

Có vẻ như chỉ cần đeo mặt nạ, ngoại trừ đói khát thì sẽ không bị thêm bất kỳ đau đớn gì nữa.

Ban đầu Hàn Phi cảm thấy sau khi đeo mặt nạ lợn thì sẽ không bị đồng loại tấn công, nhưng cảnh tượng vừa rồi khiến hắn nhận ra mọi chuyện không đơn giản như vậy.

"Muốn trở thành đồ tể nhất định phải đeo mặt nạ lên à?"

Mặt nạ trên đầu bị hư hỏng nặng, đầy vết nứt, căn bản không thể che hết được khuôn mặt.

Cầm mặt nạ trong tay, trong thâm tâm Hàn Phi dường như muốn đeo nó lên, hắn cũng không biết tại sao mình lại có ý nghĩ như vậy.

Dường như chiếc mặt nạ trong tay có thể lôi kéo con quái vật ở sâu trong nội tâm hắn ra và dẫn dắt thú tính của hắn.

Dường như có một giọng nói trong đại não không ngừng thúc giục hắn, chỉ cần hắn đeo chiếc mặt nạ này lên là có thể thực sự trở thành một thành viên của Ngõ Súc Sinh, sẽ không còn bị nhằm vào, những con quái vật mặt lợn khác sẽ không coi là mục tiêu hàng đầu của chúng nữa.

Chiếc mặt nạ này như là bằng chứng giúp phân biệt con mồi với thợ săn.

Hô hấp trở nên nặng nhọc, Hàn Phi từ từ đưa mặt nạ đến gần mặt, cuối cùng mặt nạ dừng lại cách chóp mũi một cm.

“Dường như mình có thể chống lại được giọng nói cám dỗ trong chiếc mặt nạ này.” Sau khi kỹ năng diễn xuất được nâng cấp lên bậc thầy, trong đầu Hàn Phi như có một công tắc có thể điều khiển được cảm xúc, hắn để tất cả ký ức và cảm xúc của mình vào sâu trong tâm trí, trở thành một người gần như hoàn toàn trống rỗng, hắn có thể dập tắt ham muốn của mình trong một thời gian ngắn.

Chiếc mặt nạ lợn bị hư hỏng nghiêm trọng muốn đánh thức dã thú trong lòng Hàn Phi nhưng nội tâm hắn lại trống rỗng, có lẽ chỉ có một chiếc mặt nạ lợn hoàn mỹ mới có thể dụ dỗ được những gì sâu thẳm trong lòng hắn.

Nhưng thứ đó có lẽ không phải là quái thú, khả năng cao nó là một con quỷ mà chưa ai từng thấy bao giờ.

“Sau này mình có thể cần đến thứ này, nhưng không phải bây giờ.” Hàn Phi thu lại mặt nạ, hắn liếc nhìn thi thể không trọn vẹn trên mặt đất, theo vết máu trên mặt đất, lặng lẽ đi theo con quái vật mặt lợn kia.

Khi đi ngang qua cỗ thi thể, trong đầu Hàn Phi lần thứ ba vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Đánh giá 3: Trong truyện cổ tích từng có một câu nói như này, hãy để tà ác diệt vong tà ác, người lương thiện không nên nhúng tay vào.”

Hàn Phi không biết đánh giá này là tốt hay xấu, hiện tại trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ, chính là làm sao giết chết được con quái vật mặt lợn một mắt.

Chỉ hai đêm sau khi vào Ngõ Súc Sinh, hiện tại Hàn Phi căn bản đã thích ứng với nơi này, cho dù không chỗ nào là không có mùi thi thể hay mùi máu tanh thoảng qua, đều không thể ảnh hưởng đến hắn.

Ở nơi không khí vẩn đục và bẩn thỉu này, Hàn Phi vẫn có thể duy trì ý thức và sự tỉnh táo của mình, hắn không đeo mặt nạ, đơn giản chỉ cần buộc mình phải làm quen với nơi này.

Vết thương trên chân của Hàn Phi chưa bình phục, chạy không được, con quái vật mặt lợn do bất cẩn đã bị thương, hành động cũng không nhanh.

Hai người này giữ khoảng cách an toàn, cứ như vậy di chuyển ở trong ngõ.

Sau khi cơ thể bị thương, con quái vật mặt lợn một mắt vẫn không dừng lại, dường như nó nhận ra rằng nó ngày càng yếu đi, nên nhất định phải tìm một nơi để nghỉ ngơi trước đã.

Mục tiêu của nó rất rõ ràng, nó vẫn luôn di chuyển về phía bắc của Ngõ Súc Sinh.

Hàn Phi lặng lẽ đi theo, thật bất ngờ, người giấy màu máu cũng cảm nhận được vị trí của Từ Cầm ở phía bắc, hắn vừa vặn tiện đường.

"Tại sao tất cả đều đi về phía bắc? Ở đó có gì vậy nhỉ?"

Trong hiện thực, nhà máy chế biến thịt nằm ở ngoại ô phía bắc của Tân Hỗ, bệnh viện liên kết của nhà máy thịt cũng ở chếch về phía bắc.

Di chuyển về phía bắc, ngày càng có nhiều xác chết chất đống trong góc hẻm, bên cạnh những xác chết còn có những đồ vật bị nguyền rủa đã bị đập vỡ.

Dao trong Ngõ Súc Sinh dường như có thể tự cường hóa bản thân bằng cách đập vỡ những đồ vật bị nguyền rủa khác.

Mùi máu tanh trong không khí càng lúc càng nồng nặc, gần như sắp hóa thành một làn sương mù màu đỏ thẫm.

Mỗi một lần Hàn Phi hô hấp đều cảm thấy làn sương đỏ ngầu xộc vào khoang mũi, trong phổi cũng có mùi tanh tưởi.

"Trước đó mình vẫn luôn ở bên ngoài Ngõ Súc Sinh thôi à?"

Không có ai đuổi theo, Hàn Phi phát huy trí nhớ của mình đến cực hạn, không chỉ nhớ rõ từng con đường, còn nhớ rõ tất cả những nơi có thể ẩn náu và những góc chết có thể che khuất tầm nhìn trên đường.

"Con quái vật đó muốn đi đâu vậy?"

Hàn Phi không rõ con quái vật sẽ đi đâu, nhưng hắn thấy phản ứng của người giấy màu máu càng lúc càng mạnh, khuôn

mặt giống hệt khuôn mặt của Từ Cầm hiện lên một biểu cảm diễm lệ khiếp người, người giấy đang cười.

Tiếp tục đi về phía sâu trong ngõ, cuối cùng mùi máu cũng biến thành làn sương máu.

Hàn Phi nhìn con ngõ phủ đầy sương mù trước mặt, hắn nhớ lại màn sương mù xám xịt mà mình từng thấy trong thời gian làm nhiệm vụ người quản lý ở trường Học viện tư thục Ích Dân, một bên là tập hợp của rất nhiều cảm xúc tiêu cực, một bên là tập hợp của sát khí và máu.

Tiếng bước chân trong con ngõ nhỏ dần dần nhiều lên, mật độ quái vật ở bên trong lớn hơn nhiều so với bên ngoài.

Hàn Phi cũng có ý định thoái lui trước, nhưng phản ứng của người giấy màu máu quá mạnh, chắc hẳn Từ Cầm ở một nơi không xa ngay phía trước.

Đi theo quái vật mặt lợn một mắt di chuyển trong ngõ, sau khi đi qua một bức tường nhuốm máu, có một sự việc đã phát sinh!

Con quái vật mặt lợn một mắt cao gần ba mét đột nhiên dừng lại, như cảm nhận được nguy hiểm, nó bỗng nhiên đặt con dao chặt xương trước mặt, nhãn cầu duy nhất còn sót lại đang nhìn chằm chằm vào một góc nào đó trong làn sương máu.

Lúc đầu Hàn Phi chưa ý thức được chuyện gì đang xảy ra, khi tiến lại gần thì nghe rõ ràng tiếng nhai nuốt một cách điên cuồng.

Kẻ phát ra âm thanh không giấu giếm chuyện đó, như thể hoàn toàn bị cơn đói chi phối, trong tâm trí chỉ còn lại ăn và nuốt.

Nghe được âm thanh này, nụ cười trên mặt người giấy màu máu càng thêm rạng rỡ, nếu không phải Hàn Phi nắm lấy, có lẽ nó đã tự mình chạy ra rồi.

Con trăn khổng lồ màu đen sau lưng Hàn Phi cũng vặn vẹo người muốn bò lên phía trước, nhưng nó lại sợ quái vật mặt lợn, trong lòng cảm thấy rất rối.

Giữ lại thân thể của con trăn khổng lồ màu đen, tay phải Hàn Phi cầm con dao chặt xương, hắn cảm thấy cơ hội chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng đến rồi.

Con quái vật mặt lợn bị thương hét lên một tiếng cảnh báo, nó vung dao chặt xương trong tay, con mắt màu đỏ tươi còn lại của nó không ngừng đập trong hốc mắt.

Khi con quái vật mặt lợn gầm lên, tiếng nhai ở sâu trong con ngõ đột ngột dừng lại, như thể nó chưa từng xuất hiện.

Một lúc sau, làn sương máu bị khuấy động, năm ngón tay mảnh khảnh tái nhợt chìa ra một con dao từ trong làn sương máu.

Tiếng bước chân vang lên, một người phụ nữ bê bết máu, đeo chiếc mặt nạ mặt lợn chỉ có một nửa xuất hiện trong Ngõ Súc Sinh.

Liếm vết máu trên khóe môi, ánh mắt dưới mặt nạ nhìn qua chỗ con quái vật mặt lợn, sau khi nhìn thấy Hàn Phi, đôi môi còn đỏ hơn cả làn sương máu nở nụ cười.

Chương 230: Em sẵn sàng trở thành quái vật cùng với chị

Trên cơ thể người phụ nữ có một vẻ đẹp rất đặc biệt, vô cùng kì quái, mang theo mùi máu tanh nồng nặc, khiến người nhìn thấy không khỏi ghê rợn, bái phục.

Cô ấy chỉ là khẽ cong khóe môi, nụ cười đó đã làm cho cả màn sương màu máu phai màu.

Một nửa bên mặt nạ mặt lợn xấu xí đáng sợ tương phản rõ rệt với nửa còn lại là đôi má trắng trẻo và thanh tú hoàn hảo, khiến ai nhìn thấy cũng phải sửng sốt.

Con quái vật mặt lợn một mắt cũng nhìn thấy nụ cười của người phụ nữ, giọng nói gầm rú của nó từ từ yếu đi, hình bóng người phụ nữ ấy được phản chiếu trong đôi mắt đỏ tươi của con quái vật, cái miệng méo mó rỉ ra máu màu đỏ thẫm, lộ ra hàm răng lởm chởm không đều, vẫn còn dính vụn thịt.

Nó tiến lên phía trước một bước, phát hiện ánh mắt của người phụ nữ vẫn đang nhìn về một nơi nào đó.

Sau đó nó như hiểu ra điều gì, quay đầu lại nhìn phía sau mình.

Khi con quái vật mặt lợn quay cổ lại, người phụ nữ trong màn sương màu máu đột ngột tăng tốc mà không hề có dấu hiệu gì.

Màn sương màu máu lơ lửng sau lưng, nguyền rủa độc ác hòa trong màu máu đậm nhất, con dao ăn mỏng như cánh ve sầu dường như biến thành từng đường nét đỏ tươi, sự sắc bén đó dường như có thể cắt đứt toàn bộ thế giới bẩn thỉu.

“Bụp!”

Con dao chặt xương dày nặng có thể chặn được con dao ăn, một lực rất lớn khiến cơ thể người phụ nữ lùi lại sau, nhưng lúc này người phụ nữ với áo khoác bê bết máu đỏ, cơ thể lại

làm ra một động tác mà người sống căn bản không thể làm được.

Con dao ăn trên tay cô ấy lập tức biến thành nhiều con dao, quái vật mặt lợn không biết những con dao đó xuất hiện như thế nào, nó chỉ nhìn thấy mình đã chặn được nhát dao đầu tiên của người phụ nữ, sau đó con dao ăn trên tay người phụ nữ nở ra như một bông hoa máu.

Nhiều lưỡi dao sắc bén trực tiếp cắt đứt mạch máu đen trên cánh tay của con quái vật mặt lợn.

Máu chảy như mưa, người phụ nữ tiếp đất một cách vững vàng, cô ấy nắm lấy con dao trên tay, ánh mắt nhìn vào con quái vật mặt lợn căn bản không giống như nhìn một vật sống, mà giống như nhìn một loại thức ăn nào đó đang chờ xử lý.

Không giống những hành động tấn công điên cuồng thô bạo và hoang dã của quái vật mặt lợn, người phụ nữ mỗi khi ra đòn đều nhắm vào phần yếu nhất trên cơ thể của con quái vật, cô ấy dường như muốn phân chia cơ thể còn sống của đối phương.

Đây có thể là đầu bếp hàng đầu, duy trì sự tươi ngon của nguyên liệu, cho đến cuối cùng lấy cái chết làm món quà tặng cho đối phương.

Bị mù một mắt, ngực và bụng bị thương nặng, quái vật mặt lợn cao gần ba mét trông cứng nhắc và vụng về, lúng túng trước mặt người phụ nữ, chẳng khác gì miếng thịt béo trên thớt.

Máu bắn tung tóe, không khí trở nên ẩm ướt, màn sương màu máu trở nên dày đặc hơn.

Động tác của quái vật mặt lợn dần chậm lại, nó nhận ra mình không phải là đối thủ của người phụ nữ, nếu không bị thương thì còn có thể có cơ hội, bây giờ mà vẫn tiếp tục chiến đấu với đối phương, cái chết chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Trong lòng chuẩn bị bỏ cuộc, động tác càng thiên về phòng hộ.

Khi con quái vật mặt lợn đẩy người phụ nữ ra sau một lần nữa, nó không có bất kì do dự nào, quay người bỏ chạy về phía sau.

Người phụ nữ vô cùng linh hoạt, tốc độ cũng rất nhanh, nó chỉ có ra sức chạy trốn, mới có cơ hội sống sót.

Quái vật kiếm sống bằng cách giết chóc đang bị truy sát, bộ não bị cơn đói chi phối bắt đầu lo lắng rằng chúng sẽ bị đưa lên bàn và trở thành thức ăn cho những kẻ khác.

Sự chú ý hoàn toàn đổ dồn vào người phụ nữ phía sau, con quái vật mặt lợn cũng không thèm để ý rằng trong góc tối của con ngõ có một ánh mắt lạnh lùng không chút cảm xúc đang nhìn chằm chằm vào cổ nó.

Tiếng bước chân nặng nề càng ngày càng gần, Hàn Phi mai phục đã lâu, vẫn luôn chờ mong giây phút này.

Hắn chưa bao giờ là người khoan dung độ lượng, trong thế giới tầng sâu nhẫn nhịn sẽ chỉ làm cho đối phương được đằng chân lân đằng đầu, nếu có thù tất báo, ngược lại đối phương sẽ nghĩ đến hậu quả trước khi nhắm vào mình.

Bởi vì nếu không thể một lần giết chết, thì sẽ dẫn đến việc trả thù không ngừng.

Con quái vật mặt lợn đã mắc sai lầm này, bộ não bị cơn đói chi phối khiến nó đưa ra một lựa chọn sai lầm.

Canh giữ ở chỗ cũ là cơ hội duy nhất lúc đó có thể giết chết Hàn Phi, đáng tiếc nó không trân trọng.

Thế đạo luân hồi, nó không giết chết Hàn Phi, nhưng Hàn Phi lại không chuẩn bị để cho nó con đường sống.

Khi quái vật mặt lợn và người phụ nữ đối đầu, Hàn Phi đã tính toán xong khoảng cách giữa hắn và quái vật, động tác mà hắn phải làm tiếp theo, cũng đã tập dượt vô số lần trong đầu.

Có tâm cũng coi như vô tâm, Hàn Phi suy xét đến các tình huống khác nhau, hắn điều chỉnh hô hấp của mình, thu lại toàn bộ hơi thở, giống như một cái xác chết trong góc vậy.

Tiếng bước chân nặng nề cuối cùng cũng đến gần, cùng với mùi máu tanh xộc vào mũi và mùi hôi thối nặng nề, quái vật mặt lợn điên cuồng chạy đến góc ngõ.

Nó không còn có thể chăm sóc cái lỗ lớn trên ngực và bụng nữa, thậm chí nó còn dẫm cả lên cơ quan nội tạng đã rơi ra của mình.

Cả con đường đều là máu, cơ thể chịu đau đớn dữ dội, nhưng nó không dám có bất kì suy nghĩ thừa thãi nào.

Chạy trốn, chạy trốn!

Ý chí sinh tồn mạnh mẽ khiến nó cực kỳ muốn tránh xa người phụ nữ đằng sau, tập trung hết sức vào đằng sau, không để ý đến xung quanh.

Với bộ não của những con thú hoang dã bị cơn đói chi phối, làm sao chúng có thể hiểu được sự nham hiểm xảo quyệt của người sống?

Ở cuối con ngõ tưởng chừng như không có vấn đề gì, cho đến khi con quái vật mặt lợn đến gần, một bóng người đột nhiên xuất hiện trong bóng tối dày đặc!

Hàn Phi ke chuẩn thời gian, mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của hắn, kể cả hành động của quái vật mặt lợn lúc này, hắn thậm chí còn dự đoán được phản ứng đầu tiên của nó sau khi nhìn thấy mình.

“Chết này!”

Không chút do dự, con trăn khổng lồ màu đen đã chui vào quỷ văn từ trước, Hàn Phi không quan tâm đến việc có thể bị thương lần hai, sát khí như nước biển dâng lên trong lòng, không thể kiềm chế được nữa!

Cơ thể sau khi được cường hóa bởi quỷ văn càng toát ra âm khí dày đặc, Hàn Phi bật dậy lao thẳng vào cổ quái vật mặt lợn.

Hai mắt theo dõi không rời, Hàn Phi dùng tốc độ nhanh nhất của mình, dùng con dao chặt xương tràn đầy hận ý trong tay đâm vào cổ con quái vật mặt lợn!

“A….A!”

Gân xanh nổi lên, cơ bắp trên cánh tay phát ra sức lực mạnh nhất, Hàn Phi nắm chặt chuôi dao muốn chém đứt đầu quái vật mặt lợn, đáng tiếc thể lực của hắn vẫn có phần không đủ.

Con dao chặt xương chém xuống một nửa thì không thể đi xuống được nữa, quái vật mặt lợn thân hình khổng lồ giơ con dao chặt xương to lớn lên.

Phản ứng của đối phương cũng nằm trong dự đoán của Hàn Phi, hắn không thể rút con dao chặt xương ra, vì vậy quyết đoán buông tay, để con dao cắm trên cổ quái vật mặt lợn.

Con dao chặt xương đó có lưu giữ vong hồn của một nhà sáu người, những vong hồn bị quái vật mặt lợn giết hại đều có một lòng căm thù mạnh mẽ đối với tất cả những con quái vật mặt lợn.

Con dao chặt xương đầy vết hằn, thực chất không sắc bén, cái sắc bén ở đây là sự thù hận.

Chỉ cần con dao xuyên qua cơ thể con quái vật mặt lợn, lòng thù hận sẽ cuốn lấy cơ thể nó.

Quái vật chỉ còn lại chạy trốn trong đầu căn bản không ngờ tới, chỗ góc ngõ tưởng như bình thường lại có một người nấp ở đó.

Đồ tể trong Ngõ Súc Sinh rõ ràng đều là độc lai độc vãng, nhưng hai kẻ mà nó gặp phải dường như đã thương lượng trước, hợp tác với nhau một cách ăn ý.

Ngực và bụng bị hở một lỗ to, một bên mắt bị chọc mù, cổ bị dao chặt xương đâm xuyên qua, cho dù con quái vật mặt lợn có sức sống kiên cường đến mấy, lúc này nó cũng sắp không chịu nổi nữa rồi.

Tốc độ chạy rõ ràng đã bị chậm lại, khi màn sương màu máu bao phủ, đôi mắt bị cơn đói chiếm lấy lần đầu tiên lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Mày cũng biết sợ à?” Hàn Phi đã hoàn thành việc mình phải làm, liền nhanh chóng lui về phía sau.

Màn sương mù đỏ rực bao trùm khắp ngõ hẻm, giẫm lên vết máu loang lổ khắp mặt đất, người phụ nữ đeo một nửa mặt nạ giống như tử thần đuổi theo người chết, truy đuổi đến.

Tốc độ của cô ấy vô cùng nhanh, động tác cực kì linh hoạt, quái vật mặt lợn ngay cả góc áo của cô ấy cũng chưa động được vào, chỉ có thể trơ mắt nhìn những vết thương trên cơ thể ngày càng nhiều hơn.

Cánh tay và chân gần như đã bị rời ra, con quái vật khổng lồ trong tay người phụ nữ chẳng qua chỉ là nguyên liệu thức ăn có phần lớn hơn mà thôi.

Khi đường máu cuối cùng xẹt qua, cánh tay cầm dao chặt xương của con quái vật mặt lợn rơi xuống đất, cảnh tượng trông rất chấn động.

Người phụ nữ dường như đang cắt dọc theo kết cấu cơ bắp, trong trận chiến cường độ cao, cô ấy vẫn dễ dàng tìm ra những kẽ hở của xương, những điểm yếu của cơ bắp và tĩnh mạch.

Có trời mới biết cô ấy đã mổ xẻ bao nhiêu sinh vật trước đây để luyện ra một kỹ thuật điêu luyện như vậy.

Việc giết người của cô ấy mang một vẻ đẹp đặc biệt, giống như nghệ thuật màu máu đỏ.

Hàn Phi ôm con trăn khổng lồ màu đen vừa trồi ra khỏi quỷ văn, cũng ngẩn ra.

Người phụ nữ đeo nửa chiếc mặt nạ đang đi trong cơn mưa máu, cô ấy bước đi nhẹ nhàng, chỉ để lại những cái xác được phân chia gọn gàng trên mặt đất.

Con quái vật mặt lợn vẫn còn đang kêu gào, nhưng nó đã mất khả năng phản kháng, như thịt trên thớt.

“Rõ ràng là tàn nhẫn và điên cuồng như vậy, tại sao vẫn có thể cảm nhận được một vẻ đẹp khó tả?”

Người phụ nữ không cho quái vật mặt lợn đến gần Hàn Phi, bản thân cũng không đến gần hắn.

Sự bất thường này khiến Hàn Phi hơi khó hiểu, khi quái vật mặt lợn hấp hối, hắn bước ra khỏi bóng tối, chủ động tiếp cận

đối phương.

Nhưng điều hắn không ngờ là, thấy hắn đi tới, người phụ nữ đã dừng tay, bỏ con quái vật mặt lợn trên mặt đất, lùi lại phía sau, thả mình trong màn sương màu máu.

Ngang qua thân hình không mảnh vải che thân của con quái vật mặt lợn một mắt, Hàn Phi và người phụ nữ đang đứng ở hai bên con ngõ.

Do dự một lúc, Hàn Phi vẫn nói ra cái tên đó.

"Từ Cầm?"

Người phụ nữ trong màn sương màu máu không gật đầu cũng không lắc đầu, cô ấy chỉ vào mặt nạ trên mặt mình, sau đó yêu cầu Hàn Phi đừng tiến lại gần.

Người phụ nữ dường như đang trong trạng thái rối loạn điên cuồng, khoảng cách rất xa cũng có thể cảm nhận được mùi máu tanh nồng nặc và sát khí khiến người ta khiếp sợ trên cơ thể cô ấy.

Chiếc áo khoác hoàn toàn thấm đẫm máu, đôi mắt dưới chiếc mặt nạ đầy những nguyền rủa.

Cô ấy dường như sắp mất kiểm soát, điều này khiến Hàn Phi nhớ lại những chuyện trong quá khứ.

Nguyền rủa có thể tiếp thêm sức mạnh cho Từ Cầm, nhưng cũng sẽ khiến cô đánh mất bản thân, những thứ tiêu cực chỉ có thể bù đắp bằng việc không ngừng ăn uống mới có thể trung hòa.

Hàn Phi biết Từ Cầm có những khó khăn riêng, nhưng hắn vẫn vững vàng bước về phía trước.

Rất đơn giản là bởi vì, khi gặp chuyện khó khăn, ít nhất hai người có thể chia sẻ và nương tựa vào nhau.

Nhìn thấy Hàn Phi tới gần, người phụ nữ lui vào trong màn sương máu, lại chỉ vào mặt nạ trên mặt lần nữa, mặt nạ xấu xí dường như mọc trên khuôn mặt của cô ấy.

"Chị là bởi vì cái mặt nạ đó mới không muốn để em qua đó sao?"

Hàn Phi từ trong túi lấy ra một chiếc mặt nạ rách nát, hắn nhìn người phụ nữ trong màn sương máu, sau đó giơ tay lên chuẩn bị đeo chiếc mặt nạ lên mặt mình.

“Nếu chị thấy đeo mặt nạ lên sẽ biến thành quái vật, vậy em cũng sẽ cùng với chị.”

Nhấn nút điều khiển cảm xúc trong tâm trí, Hàn Phi sử dụng khả năng diễn xuất bậc thầy của mình, để lắng đọng cảm xúc và ký ức của mình, hắn thực sự chuẩn bị thử đeo mặt nạ.

Nhưng ngay khi mặt nạ chuẩn bị áp vào mặt hắn, màn sương máu ập tới, một lưỡi dao sắc bén từ bên cạnh hất văng mặt nạ ra.

Nhìn những mảnh vỡ của chiếc mặt nạ khiếm khuyết trong tay, Hàn Phi ngẩng đầu lên, không biết từ lúc nào người phụ nữ mặc áo khoác màu máu đã đi tới gần hắn.

Chương 231: Tang môn

Mùi máu tanh nồng nặc gần như khiến Hàn Phi không mở mắt ra được, không biết người phụ nữ trước mặt mình đã xảy ra chuyện gì trong Ngõ Súc Sinh, có rất nhiều vấn đề muốn hỏi nhưng sau đó mở miệng lại không nói được lời nào.

Đưa tay vào trong túi, Hàn Phi lấy ra một con dao ăn được bọc bằng da người.

"Có người đã lấy trộm con dao của chị, em nghĩ nên trả lại cho chị này."

Nắm chặt lưỡi dao bị nguyền rủa trong lòng bàn tay, Hàn Phi chìa cán dao ra trước mặt người phụ nữ.

"Nghe tên trộm nói, chỉ cần chị thiếu một con dao, nguyền rủa chị có sẽ không hoàn chỉnh và thực lực sẽ bị suy yếu."

Lúc này, chỉ cần cầm chặt cán dao và đưa về phía trước, đối phương có thể dễ dàng đâm lưỡi dao vào thân thể hắn.

Trong thế giới tầng sâu, ngoài Hàn Phi ra, chắc không còn ai dám đưa con dao nguyền rủa cho người khác như thế này.

Những tia sáng hiện lên trong đôi mắt dưới chiếc mặt nạ hình lợn, đôi bàn tay mảnh khảnh và nhợt nhạt của người phụ nữ từ từ giơ lên.

Trong Ngõ Súc Sinh đầy rẫy những mảnh thịt nát còn sót lại của chân tay, giữa màn sương mù màu máu, người phụ nữ nắm lấy cán dao.

"Sau này đừng hướng mũi dao về phía mình." Một giọng nói quen thuộc vang lên từ dưới lớp mặt nạ, người phụ nữ dường như muốn diễn đạt hai ý.

"Đương nhiên em sẽ không bao giờ làm như vậy đối với người khác." Hàn Phi buông lỏng tay đang cầm đao, trong lòng bàn tay chảy ra một dòng máu đen nhạt, nhưng dường như hắn không hề cảm thấy đau đớn.

Khoảnh khắc Hàn Phi buông tay, người phụ nữ đã đâm thẳng con dao trên tay vào chiếc mặt nạ mặt lợn trên mặt đất, chiếc mặt nạ tưởng chừng như bình thường vậy mà lại chảy máu.

Sau khi chiếc mặt nạ bị vỡ hoàn toàn, người phụ nữ mới cất con dao đi.

Đôi mắt đỏ tươi của cô ấy nhìn chăm chú vào Hàn Phi một lúc lâu, sau đó cô bước vào một ngôi nhà đổ nát bên cạnh và lấy ra một cành cây khô từ trong đó.

Từng trái tim bị đâm trên cành cây đã được vót nhọn, một số trong số chúng vẫn còn đập nhẹ.

"Đây là cái gì thế?"

"Tim lợn."

Ném cành cây cho Hàn Phi, người phụ nữ nhìn lướt qua bên cạnh hắn, con trăn khổng lồ màu đen chủ ý muốn bò về phía trước, nhưng người phụ nữ lại quay người đi vào ngôi nhà cũ bên cạnh, dường như còn muốn lấy thứ gì nữa.

Con trăn khổng lồ màu đen bò đến nửa chừng thì dừng lại, nó mở cái miệng đen kịt như thể đang hét lên một cách thầm lặng, nó cảm giác như người phụ nữ không nhận ra bộ dạng này của nó.

Cầm trái tim lợn, Hàn Phi thận trọng đến gần con quái vật mặt lợn một mắt trên mặt đất.

Cơ thể của con quái vật gần như bị phân mảnh, lúc này vẫn còn giữ hơi thở.

Khi thấy Hàn Phi đi tới, khuôn mặt xấu xí của nó không còn dữ tợn nữa, nó có biểu cảm giống người.

Hai tròng mắt đen láy mất đi tiêu điểm, màu máu nhạt dần, nó phát ra một âm thanh rất yếu ớt, dường như cầu xin Hàn Phi thương xót, hy vọng hắn có thể buông tha cho mình.

"Buông tha cho mày chính là làm hại thêm nhiều người vô tội."

Quái vật mặt lợn biết mình không thể thoát khỏi tai họa này, ánh mắt của nó hiện lên vẻ hung ác, như đã nhìn ra được kết cục của Hàn Phi, cuối cùng chúng sẽ chìm vào địa ngục trần gian bằng xương bằng thịt.

"Tao muốn trở thành Đồ tể nửa đêm, không phải vì tao thích giết chóc, cũng không phải vì máu có thể mang lại cho tao khoái cảm và phấn khích. Tao chỉ muốn có quyền cầm dao để sống sót tốt hơn."

"Nếu việc giết chóc có thể mang lại sự an toàn và hy vọng cho những cư dân trong tòa nhà, thì bất kể là nghề đồ tể hay nghề nào khác tao cũng có thể làm."

Tay phải nắm lấy con dao chặt xương, Hàn Phi không lãng phí thời gian, dùng hết sức chặt đầu con quái vật mặt lợn.

Máu loang lổ trên quần áo của hắn, khi con quái vật mặt lợn mất đi sinh lực cuối cùng, hắn nhận được lời nhắc nhở của hệ thống.

"Đánh giá 4! Giết chóc là một phần công việc của đồ tể. Dù sinh vật sống ở trên thớt là cái gì, thì cái chết vẫn là món quà cuối cùng mà đồ tể dành cho con mồi."

Người ta giết súc vật để làm thực phẩm và ăn thịt chúng.

Những con quái vật trong Ngõ Súc Sinh thì tàn sát cả nhà họ Vương, những xác chết không trọn vẹn chất thành đống ở góc ngõ.

Một bên giết chóc là để sinh tồn, còn một bên giết chóc là để tìm niềm vui. Cả hai đều là giết chóc, nhưng về cơ bản chúng khác nhau.

Đánh giá của hệ thống về Hàn Phi vừa rồi cũng có nghĩa là có sự khác biệt giữa hai loại đồ tể.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ sát sinh! Kết hợp với sự đánh giá nhiệm vụ, hiện tại bạn tương thích 75% với nghề nghiệp ẩn Đồ tể nửa đêm!"

"Chú ý! Sự tương thích với nghề nghiệp càng cao, càng có thể phát huy được đặc điểm và năng lực của nghề nghiệp!"

“Hiện tại sơ bộ bạn đã đủ tiêu chuẩn để trở thành Đồ tể nửa đêm! Bạn có thể nhìn thấy linh hồn của hầu hết những con dao đồ tể!”

“Con dao đồ tể rất quan trọng đối với Đồ tể nửa đêm. Một con dao đồ tể tốt có thể cải thiện đáng kể năng lực nghề nghiệp, một con dao đồ tể không tốt thậm chí còn muốn giết chính người sử dụng nó mọi lúc.”

“Nếu bạn chắc chắn chuyển nghề, hãy mang con dao đồ tể mà bạn chọn đến Nhà đồ tể!”

“Nhà đồ tể (tòa nhà ẩn trong bản đồ ẩn): Ở phía bắc của Ngõ Súc Sinh, có một tòa nhà màu đỏ mà chỉ những người hai tay nhuốm máu mới có thể nhìn thấy.”

“Chú ý! Nhất định phải đeo mặt nạ trước khi vào tòa nhà đó!”

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ sát sinh, Hàn Phi đã có đủ tiêu chuẩn để trở thành Đồ tể nửa đêm, nhưng cuối cùng địa điểm chuyển nghề lại là tại Nhà đồ tể.

“Nhà đồ tể? Đây không phải là nơi Nhện giết chết tám nhân cách khác của ông ấy hay sao? Lại còn nhất định phải đeo mặt nạ? Không phải Nhện ghét nhất là những người đeo mặt nạ lợn à?”

Hàn Phi liên tục đọc thông tin nhiệm vụ, hệ thống chỉ cảnh cáo hắn nhất định phải đeo mặt nạ chứ không hề nói rằng hắn không thể hoàn thành nhiệm vụ nếu không đeo.

“Các nhiệm vụ trong Ngõ Súc Sinh này rất kỳ lạ. Tốt hơn hết là mình nên chuẩn bị tương đối tốt.”

Từ Cầm đã chém vỡ một chiếc mặt nạ, nhưng trên mặt đất vẫn còn một chiếc mặt nạ khác ở trên đầu con quái vật mặt lợn.

Hàn Phi lau sạch máu rồi thu hồi vào ô vật phẩm.

Khoảng cách chuyển nghề đã gần hơn một bước, Từ Cầm cũng đã tìm được, sau khi hoàn thành nhiệm vụ có thể off game bất cứ lúc nào, tin vui lần lượt đến, Hàn Phi cũng thở phào nhẹ nhõm, không cần phải khẩn trương.

“Đối với đồ tể mà nói, dao đồ tể rất quan trọng, không thể tùy ý thay đổi. Trong Ngõ Súc Sinh có nhiều dao như vậy, xem ra mình phải thật cẩn thận lựa chọn lấy một con.”

Hàn Phi nói xong thì nhìn về phía con dao chặt xương, lúc này thông tin hắn nhìn thấy đã hoàn toàn khác trước.

“Tang môn (dao đồ tể bị hư hỏng rank G): Giam cầm vong hồn của một gia đình sáu người, dùng thù hận làm lưỡi dao! Bởi vì ác linh trong con dao đã từng cắn người sử dụng, dẫn đến lưỡi dao bị vỡ, mang theo nguyền rủa không rõ ràng.”

“Chú ý! Bởi vì bạn may mắn cứu được người nhà của gia đình kia, cho nên tạm thời bạn có tư cách dùng con dao này, nhưng nếu muốn dùng con dao này làm dao đồ tể, nhất định phải chuẩn bị đề phòng bị cắn trả.”

“Đánh giá toàn diện: Đây là một con dao đã từng cắn người sử dụng, nó mạnh và nguy hiểm hơn bạn nghĩ! Sau khi sử dụng con dao này, sự tương thích với nghề nghiệp sẽ giảm xuống 65%, hơn nữa còn có xác suất bị nguyền rủa.”

Hàn Phi nhíu mày khi nhìn thấy đánh giá của hệ thống, sau đó hắn định thử cầm con dao chặt xương kia lên.

Ngay khi Hàn Phi chạm vào con dao, ngón tay của hắn liền bị một vết cắt.

Con dao chặt xương dính đẫm máu của quái vật mặt lợn tràn đầy ác ý đối với Hàn Phi. Hắn cố gắng chống lại cơn đau và kiểm tra nó, hắn phát hiện nếu chuyển nghề bằng cách sử dụng con dao chặt xương này, sự tương thích với nghề nghiệp sẽ giảm xuống dưới 50%, hắn có thể thất bại trong việc chuyển nghề.

“Con dao phù hợp với mình thực sự rất khó tìm.”

Sau khi chạm vào Hàn Phi cũng phát hiện ra ác ý của quái vật mặt lợn vẫn còn trên con dao chặt xương, hắn vẫn nhớ rõ con quái vật mặt lợn sau khi giết chết đối phương thì sẽ chém nát con dao đồ tể của kẻ đó, và hắn cũng muốn thử một lần xem.

Giơ con dao chặt xương lên, Hàn Phi nhắm vào mép con dao của quái vật mặt lợn và chém xuống.

Sáu vong hồn trong Tang môn điên cuồng gặm nhấm ác ý và sát khí trong con dao chặt xương kia, con dao chặt xương kia mất đi chủ nhân nên căn bản không thể phản kháng lại, vết máu đỏ tươi trên con dao bắt đầu từ từ biến mất.

Sau khi vết máu trên con dao chặt xương hoàn toàn biến mất, con dao màu trắng nhạt bắt đầu xuất hiện máu đen, các vết nứt trên lưỡi dao dường như cũng bớt đi một ít.

Chương 232: Nhà máy chế biến thịt

Sau khi chém vỡ con dao chặt xương kia, con dao của Hàn Phi đã có sự thay đổi rất rõ ràng, các vết nứt trên thân dao giảm bớt, khí tức toát ra cũng trở nên lạnh lùng và tà ác hơn.

"Đây là một con dao tà ác sẽ cắn lại chủ nhân, quấn lấy lòng thù hận sâu sắc, không phải ai cũng có thể khống chế được."

Đại đa số mọi người sẽ không sử dụng một con dao như vậy, trong cuộc chiến giữa sự sống và cái chết, không phẩy mấy giây do dự có thể dẫn đến cái chết.

Nếu vào thời khắc quan trọng, con dao mà mình tín nhiệm nhất có vấn đề, vậy hậu quả là chí mạng.

Hàn Phi cũng không muốn sử dụng con dao này, nhưng hắn không có sự lựa chọn nào khác.

Cất con dao chặt xương và chiếc mặt nạ của quái vật mặt lợn một mắt đi, Hàn Phi nắm lấy cành cây mà Từ Cầm đưa cho, cố gắng dùng hệ thống để xác định quả tim của con lợn bị cành cây đâm xuyên qua.

"Tim lợn ngâm huyết: Đây là món ăn do đầu bếp cao cấp chế biến, thêm nhiều nguyên liệu đặc biệt, tay nghề nấu nướng của người đầu bếp chắc là gần đây đã có những bước đột phá mới, món ăn cô ấy làm ra càng trở nên ngon hơn. Sau khi ăn xong, xác suất bị nguyền rủa là 60%, tăng tốc hồi phục sau chấn thương thể chất xác suất là 35%, gây ra phản ứng không xác định xác suất là 5%."

"Đồ mà Từ Cầm đưa quả nhiên là đồ tốt." Hàn Phi cảm thấy mình và Từ Cầm rất ăn ý, ăn đồ ăn của Từ Cầm có thể bị nguyền rủa, nhưng chỉ số may mắn của hắn rất cao, thông thường xác suất bị nguyền rủa là rất thấp.

Cất toàn bộ tim lợn vào trong ô vật phẩm, Hàn Phi quay đầu lại nhìn, hắn phát hiện Từ Cầm vẫn chưa đi ra khỏi căn nhà cũ.

“Từ Cầm?”

Nhìn chiếc mặt nạ lợn trên mặt đất bị Từ Cầm băm nát, Hàn Phi chợt nhận ra điều gì đó, vội vàng chạy đến ngôi nhà cách đó không xa cùng con trăn khổng lồ màu đen.

Cánh cửa gỗ đang hé mở, khắp nơi trong nhà đều có vết máu, như bước vào một thế giới đỏ như máu.

Trên tường, cây cối, khắp nơi đều có thể nhìn thấy vết dao, trong sân này đã có một cuộc tàn sát vô cùng bi thảm.

“Có vẻ như Từ Cầm đã hoàn toàn mất kiểm soát một lần, vừa nãy khi mình rình rập con quái vật mặt lợn một mắt, đã nghe thấy tiếng nhai và nuốt, chỉ khi chị ấy mất kiểm soát, mới ăn một cách điên cuồng.”

Dọc theo con đường đổ máu vào sảnh, có một dòng chữ bằng máu được viết trên bức tường phía sau của ngôi nhà - Tất cả những tên đồ tể đang đuổi theo tao, nếu mày theo tao, mày sẽ chết. Đi về phía nam, đừng quay đầu lại.

Hàn Phi tìm khắp nhà không thấy Từ Cầm, nhìn dòng máu viết trên tường, chữ viết giống hệt chữ viết của Từ Cầm trên cửa phòng ở tầng năm.

“Có phải Từ Cầm sợ sẽ liên lụy mình không? Chị ấy cuối cùng đã làm gì, tại sao lại bị tất cả những con quái vật truy đuổi?”

Từ Cầm có thể có suy xét của riêng mình, kì thực cô ấy vẫn luôn không quay về cư xá Hạnh Phúc đã chứng tỏ có vấn đề.

“Màn sương máu trôi từ phía bắc của Ngõ Súc Sinh đến, Từ Cầm bảo mình đi về phía nam, xem ra phía bắc chắc là nơi nguy hiểm nhất trong Ngõ Súc Sinh.” Một phần lý do tại sao Hàn Phi vào Ngõ Súc Sinh lần này là để thay đổi công việc, để nhận được công việc ẩn Đồ tể nửa đêm, hắn phải đến ngôi nhà của đồ tể, mà ngôi nhà của đồ tể lại nằm ở phía bắc của con ngõ.

“Hiện tại đại đa số đồ tể đều đang truy đuổi Từ Cầm, đối với mình mà nói lại là một cơ hội. Mình chỉ có nhanh chóng thay đổi công việc thành Đồ tể nửa đêm, mới có thể giúp được

chị ấy. May mà mình đã trả lại con dao ăn cho chị ấy, nguyền rủa của chị ấy đã trở nên hoàn chỉnh, chắc là sẽ qua được kiếp nạn này."

Không vội rời đi, Hàn Phi chờ cho đến khi có thể tự do thoát khỏi game, mới đi ra khỏi ngôi nhà.

"Nếu như gặp phải nguy hiểm, chị hãy chú ý chạy thoát, không cần lo lắng cho em." Hàn Phi sờ lên đầu của con trăn khổng lồ màu đen, từ sau khi gặp Từ Cầm một lần, tâm trạng của con trăn khổng lồ màu đen trở nên có chút phiền muộn, dường như là do Từ Cầm không nhận ra nó: "Mày bây giờ đã trở nên to lớn, chị ấy không nhận ra cũng là chuyện bình thường."

Đừng nói là Từ Cầm, ngay cả hệ thống cũng chưa xác định được "con trăn khổng lồ màu đen" này là gì.

Hàn Phi chỉ còn một bước nữa là đạt được nghề nghiệp ẩn, hắn không muốn từ bỏ ở đây, tranh thủ có thể tự do thoát khỏi game, chính là thời điểm tốt để đi về phía trước thăm dò, ngoài ra hắn cũng muốn tìm hiểu xem cuối cùng đã xảy ra chuyện gì với Từ Cầm, tại sao cô ấy lại đeo mặt nạ mặt lợn đó.

"Hệ thống đã từng nhắc nhở mình, nếu muốn vào nhà đồ tể, thì nhất định phải đeo mặt nạ, chẳng lẽ Từ Cầm trước đó đã vào nhà đồ tể sao?"

"Mình cũng nghe thấy từ đồ tể được người thợ cắt tóc và người bán hàng trong quán sủi cảo đề cập tới, mặc dù người thợ cắt tóc không trở thành quái vật mặt lợn, nhưng dường như gã đang làm việc cho quái vật mặt lợn để giúp chúng săn thứ gì đó."

Trong đầu hắn hiện lên manh mối, sau khi hắn cẩn thận nhớ lại, liền nảy ra suy đoán: "Quái vật mặt lợn, thợ cắt tóc, bao gồm Từ Cầm, bọn họ hình như đang tìm một người."

Hàn Phi, người đã thích nghi với Ngõ Súc Sinh, bây giờ muốn tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra ở đây, không chỉ phải trở thành Đồ tể nửa đêm mà còn phải tận mắt chứng kiến thế giới vặn vẹo trong nội tâm của Nhện.

“Nhện và Cánh bướm là kẻ thù không đội trời chung, chỉ khi nhìn thấy Nhện, mình mới có thể hiểu thêm về Cánh bướm, biết được điểm yếu của nó.”

Sau khi điều chỉnh lại trạng thái, Hàn Phi đi vào trong màn sương máu.

Càng đến gần phía bắc, màn sương máu càng dày đặc.

Trong góc tường là hàng đống xác chết và đủ loại quần áo rách nát, đâu đâu cũng có thể nhìn thấy những vật dụng dính máu.

“Thật là một nơi điên rồ.”

Số lượng quái vật mặt lợn trong màn sương máu rõ ràng đã tăng lên, tất cả chúng đều bị chế ngự bởi cơn đói, cầm nhiều loại dao khác nhau, thở hổn hển, đôi mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm và đi qua con ngõ.

So với quái vật ở bên ngoài, quái vật ở đây mạnh hơn và điên cuồng hơn, nhưng Hàn Phi lại phát hiện ra một điều rất kỳ lạ.

Rõ ràng những con quái vật mặt lợn trông có vẻ không có lý trí, nhưng sau khi gặp được người sống, thì lại không lựa chọn trực tiếp giết chết đối phương.

Chúng sẽ thường xuyên hành hạ con mồi cho đến khi chỉ còn hơi thở cuối cùng, sau đó chúng sẽ kéo con mồi về phía sâu của màn sương máu.

Hàn Phi đã nhiều lần nhìn thấy quái vật mặt lợn kéo người sống đi, sự tự nhận thức của chúng cảm giác như thể hoàn toàn bị chi phối bởi một thứ gì đó, kiềm chế dục vọng ăn uống, cũng phải kéo con mồi đến nơi nào đó.

Cách làm mâu thuẫn này đã khiến Hàn Phi chú ý, hắn dựa vào việc mình có thể tự do thoát khỏi game, trực tiếp đi theo sau một con quái vật mặt lợn.

Mùi máu tanh nồng nặc trong màn sương máu che giấu hơi thở của Hàn Phi, cộng với khả năng trốn tìm thụ động và tính cách thận trọng, đối phương không hề phát hiện ra hắn.

Sau khi đi qua một vài con ngõ, Hàn Phi đã ghi nhớ lại con đường mình đã đi qua, nếu không được hắn sẽ lựa chọn rút lui.

Màn sương máu càng ngày càng dày đặc, thật kỳ lạ là ở một nơi kinh hoàng như vậy vẫn có thể nghe thấy tiếng gào thét của người sống, dù tuyệt vọng đến đâu, dường như một số người vẫn đang cố gắng hết sức để sống.

"Ngõ Súc Sinh cuối cùng vẫn còn có bao nhiêu người sống?"

Ngõ hẹp từ từ trở nên rộng hơn, Hàn Phi đi theo quái vật mặt lợn mất đúng nửa tiếng, cảnh tượng trước mắt cuối cùng cũng thay đổi.

Đến cuối con ngõ, Hàn Phi nhìn thấy một nhà máy chế biến thịt rất lớn!

Nếu so sánh những con ngõ đầy xác chết và rác rưởi như những mạch máu, thì nhà máy chế biến thịt đó giống như trái tim của toàn bộ Ngõ Súc Sinh, màn sương máu bao phủ mọi thứ đang bay từ sâu trong nhà máy chế biến thịt ra.

Bất giác dừng lại, Hàn Phi phát hiện khi mình đối mặt với nhà máy chế biến thịt này, các loại dục vọng trong lòng đều bị khuấy động, những chuyện tồi tệ nhất trong kí ức đều hiện lên, chen chúc trong đầu.

Dường như có tiếng nói trong nhà máy chế biến thịt đang cám dỗ hắn, bảo hắn buông xuống sự gò bó trong lòng, hướng thú tính chiếm lấy thân thể.

"Nhà máy chế biến thịt ở ngoại ô phía bắc Tân Hỗ?"

Sau khi phát hiện ra nhà máy chế biến thịt, Hàn Phi lập tức nhìn xung quanh, trong hiện thực sân tập thể của nhà máy chế biến thịt nơi Nhện sinh sống là ở bên cạnh nhà máy chế biến thịt, ở thế giới tầng sâu nhà của đồ tể cũng phải ở gần nhà máy chế biến thịt mới đúng.

Tầm mắt bị màn sương máu ngăn cản, Hàn Phi không nhìn được quá xa, bên cạnh cũng không có con đường nào có thể đi.

Sau một hồi do dự, hắn lẻn vào nhà máy chế biến thịt.

Vừa bước vào, Hàn Phi liền bị mùi máu làm cho ngạt thở, toàn bộ bên trong nhà máy thịt là một màu đỏ, đi ở trong đó, như đi dưới đáy biển máu.

Trong hiện thực nhà máy chế biến thịt là tên gọi tắt của nhà máy liên doanh chế biến các loại thịt, ngoài giết mổ gia súc, gia cầm còn kết hợp sản xuất thịt tươi đông lạnh, các sản phẩm thịt nấu chín, phát triển, đông lạnh và vận chuyển các loại thịt.

Điều mà Hàn Phi không ngờ tới là, nhà máy chế biến thịt ở thế giới tầng sâu cũng không hề kém hơn hiện thực, yêu cầu đối với thịt của quái vật mặt lợn đã đến mức bệnh hoạn.

Sự khác biệt duy nhất giữa ở đây và hiện thực là địa vị của con người và súc sinh đã bị đảo ngược.

Đơn giản nhìn thoáng qua, trái tim Hàn Phi đã bị tóm chặt lấy, cảm giác khó chịu khiến hắn không thở nổi.

Tia máu rơi xuống trước mặt, Hàn Phi nhìn thấy cảnh tượng khiếp sợ nhất sau khi tiến vào thế giới tầng sâu, trong tâm khảm hắn mơ hồ nhớ lại một đêm đẫm máu thời thơ ấu.

Thứ gì đó lắng đọng ở nơi sâu nhất trong tâm trí hắn mơ hồ bắt đầu buông lỏng, nhưng lúc này Hàn Phi lại không để ý đến điều đó, hắn theo bản năng muốn rời khỏi nơi này.

"Đây đâu phải là nhà máy chế biến thịt? Đây căn bản là địa ngục."

Kiểm soát cảm xúc là kỹ năng cơ bản của diễn viên, nhưng ngay cả với kỹ năng diễn xuất bậc thầy, Hàn Phi cũng phải mất một thời gian dài mới có thể kiểm soát được cảm xúc của mình.

Hít một hơi thật sâu, Hàn Phi biết mình không thể lưu lại ở đây, đành phải ép mình bước đi.

Lúc này hắn chỉ đứng gần cửa ra vào, nơi sâu nhất trong nhà máy chế biến thịt mới chính là nơi kinh khủng nhất, không ngừng vang lên tiếng la hét, màn sương máu cũng từ đó bay ra.

Bước chân di chuyển vào sâu trong nhà máy chế biến thịt, Hàn Phi không dám động vào bất kì đồ vật nào.

Khi hắn đi đến trung tâm của nhà máy chế biến thịt, con trăn khổng lồ màu đen đột nhiên phát ra cảnh báo, nó liều mình kéo Hàn Phi chạy về phía sau, nhưng hình như đã không kịp.

Nhà máy chế biến thịt vốn không một bóng người lại vang lên tiếng bước chân nặng nề, hàng loạt bóng đen gớm ghiếc bước ra khỏi chỗ sâu của nhà máy chế biến thịt, dường như bọn chúng vừa hoàn thành một loại ý thức nào đó, những chiếc mặt nạ lợn trên mặt đều lộ ra nụ cười mãn nguyện.

"Nhiều quái vật như vậy?"

Số lượng quái vật trong nhà máy chế biến thịt vượt xa tưởng tượng của Hàn Phi, lúc này đã quá muộn để trốn.

Hắn nhanh chóng lùi về phía sau, khi đi qua một đường xả nước thải, tấm lưới sắt dưới chân đột nhiên phát ra tiếng kêu.

Hàn Phi cúi đầu nhìn xuống, bên trong cống nước thải, có một đứa bé trai đang vẫy vẫy tay với vẻ mặt đầy sợ hãi.

"Vương Thăng?"

Đứa bé trai trong cống nước chính là đứa trẻ hắn đã từng cứu trước đây.

Không kịp chần chừ, Hàn Phi mở tấm lưới sắt lỏng lẻo ra, trèo vào trong cống nước, sau đó lại đậy lại tấm lưới sắt bên trên vào.

Vết máu và nội tạng hòa lại bên trong cống, gột rửa cơ thể của Hàn Phi, hắn và đứa bé mà mình cứu lúc trước đều nằm trong cống, không dám nhúc nhích.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, đám quái vật trong màn sương máu giẫm lên mấy tấm lưới sắt lỏng lẻo, bị cơn đói chi phối, bọn chúng không hề phát hiện Hàn Phi cùng đứa bé.

Áo khoác ướt đẫm máu, chịu đựng mùi máu tanh nồng nặc, Hàn Phi chậm rãi di chuyển thân thể.

Sau khi bước chân đi xa, Hàn Phi theo khe hở trên lưới sắt nhìn ra ngoài, đám quái vật mặt lợn dường như lại bắt đầu đợt săn mồi tiếp theo.

Cái cống bẩn thỉu hôi thối trở thành nơi cứu mạng, Hàn Phi cũng không vội đi ra ngoài.

Hắn hơi quay người nhìn sang cậu bé bên cạnh, sau khi chắc chắn rằng không có quái vật xung quanh, hắn mới dám lên tiếng: “Sao em lại đến được đây?”

Chương 233: Trọng lượng của linh hồn

Quần áo của đứa bé nằm sâu dưới cống ướt sũng, thân thể lấm lem bùn đất, gương mặt bé bỏng ngạc nhiên, ánh mắt đầy sợ hãi.

Đứa bé này rất sợ hãi, nó không biết phải làm thế nào, chỉ có thể trốn trong cống nước.

"Những con quái vật kia đi rồi." Hán Phi phát hiện con người đúng là một loại sinh mệnh rất đặc biệt, rõ ràng bản thân hắn cũng rất sợ hãi, nhưng trước mặt đứa bé, hắn lại không muốn lộ ra bất kì sự bất an nào.

Có thể biểu cảm của Hàn Phi mang đến cho đứa bé một chút cảm giác an toàn, đứa bé nắm lấy áo Hàn Phi, thần sắc cũng giãn ra một chút.

Nó không khóc cũng không làm loạn, giống như bị sự sợ hãi giày vò đến mất đi khả năng khóc, có điều Hàn Phi nhìn bộ dạng yên tĩnh của đứa bé, lại càng cảm thấy hơi đau lòng.

Đứa bé căn bản không biết hi vọng là cái gì, sống trong một thế giới như này, rõ ràng nó không mắc bất kì lỗi gì, nhưng lại như đang bị trừng phạt vậy.

Thỉnh thoảng sẽ có máu thịt và nội tạng chảy qua bên người, ở nơi bẩn thỉu nhất, máu tanh nhất, hôi thối nhất, ánh mắt Hàn Phi dịu dàng, nhẹ nhàng đẩy những thứ bẩn thỉu xung quanh ra.

"Sợ không?"

Nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, đứa bé đầu tiên là gật gật đầu, sau đó lại lắc lắc đầu.

"Em là đứa bé kiên cường nhất mà anh từng gặp, chúng ta nhất định sẽ thoát được ra ngoài."

Hàn Phi nhẹ giọng an ủi, mất rất nhiều thời gian, đối phương mới dần dần hiểu ý Hàn Phi, cuối cùng đồng ý nói chuyện với Hàn Phi.

Đứa bé này gầy yếu hơn những đứa bé cùng tuổi, nó còn không biết nói những câu hoàn chỉnh, chỉ biết phối hợp dùng tay ra hiệu, lắp bắp một vài từ đơn.

Mất thời gian mười mấy giây, Hàn Phi đại khái đã hiểu được ý mà đứa bé muốn biểu đạt.

Đứa bé này sau khi được Hàn Phi cứu liền chạy vào trong sâu của con ngõ, nhưng vận khí của nó cũng thật kém, sau đi vào màn sương máu lại bị một con quái vật mặt lợn khác bắt được.

Có điều đối phương không hề giết nó, sau khi đánh gãy một chân của nó, thì mang nó vào bên trong nhà máy chế biến thịt.

Nó vốn cho rằng mình chết chắc rồi, nhưng điều mà nó không ngờ tới là trong sâu của nhà máy còn có những người lớn khác bị bắt.

Những người lớn đó nghĩ đủ mọi cách, cuối cùng khi tập thể bị di chuyển đi, thì dùng thân mình che cho đứa bé trốn xuống cống nước.

"Còn có những người lớn khác ở đây?"

Hàn Phi luôn cảm thấy sức lực của mình so với những con quái vật kia quá nhỏ bé, vì vậy khi hắn nghe thấy bên trong nhà máy còn có những người lớn khác, thì gần như ngay lập tức đưa ra quyết định, hắn muốn thử cứu những người này ra.

Chờ sau khi xung quanh không còn bất kì tiếng bước chân nào, Hàn Phi tháo lưới sắt ra, khẽ trèo ra ngoài.

Chân đứa bé đã bị làm gãy, không tiện di chuyển, vì vậy Hàn Phi để nó tiếp tục trốn trong cống nước.

Khôi phục lại nguyên trạng của lưới sắt, Hàn Phi và con trăn khổng lồ màu đen trốn phía sau của những cái máy không biết rõ tên, đi vào phía sâu trong nhà máy.

Cả nhà máy chế biến thịt phân thành những khu vực khác nhau, giống y hệt với trong hiện thực.

Hàn Phi vì để quay phim mà đã đi xem hết tất cả mọi nơi một lượt, ghi nhớ kĩ vị trí của từng chiếc máy, thái độ chăm chỉ kính nghiệp của hắn đã giúp ích rất nhiều.

Càng đến gần sâu bên trong nhà máy, màn sương máu càng dày đặc, những chiếc máy móc vận hành ầm ầm kèm theo tiếng kêu gào và đau khổ than khóc, thoạt nhìn, nó thực sự là một luyện ngục trần gian.

Sẵn sàng để con trăn khổng lồ màu đen chui vào quỷ văn bất cứ lúc nào, sau khi Hàn Phi bước qua bức tường đỏ đầy máu, hắn đã nhìn thấy một cảnh tượng mà trong đời hắn sẽ không bao giờ quên.

Sâu bên trong nhà máy chế biến thịt có một cái bể máu nhìn không thấy đáy.

Ở phía trên bên trái của bể máu, những sợi máu sền sệt xuyên qua những mặt nạ hình mặt lợn; ở phía trên bên phải của bể máu, trên những móc sắt màu đen gỉ sét có treo những linh hồn của người sống.

Chiếc mặt nạ hình mặt lợn tượng trưng cho súc sinh và linh hồn của người sống treo ở hai bên bể máu, giống như một cái cân đen khổng lồ.

“Đây là cái gì?”

Trên mặt nạ lợn có nhiều biểu cảm khác nhau, bao gồm nham hiểm, giễu cợt, tức giận và hung ác, mỗi khuôn mặt đều nhìn chằm chằm vào người sống bên cạnh mình, hận không thể một miếng ăn sạch.

Người bị móc sắt xuyên qua đều bị thương, bọn họ không thể giãy giụa, không có hy vọng, nhưng vẫn luôn giữ nguyên hình người, tuy rằng trên mặt tràn đầy đau thương, nhưng trong mắt vẫn kiên định một thứ gì đó, có thể là lương thiện, có thể là nhớ nhung, có thể là tình thân, hoặc có thể là tôn nghiêm của con người.

Nhìn chằm chằm vào chiếc cân màu đen, trong khi Hàn Phi đang nghĩ cách cứu những người đó, thì sau lưng hắn truyền đến tiếng bước chân.

Hắn nhanh chóng nấp sau một chiếc máy nào đó, nín thở.

Tiếng kêu khóc và van xin vang lên trong nhà máy chế biến thịt, một con quái vật mặt lợn cao lớn, người đầy sẹo kéo hai người đàn ông đến bên bể máu.

Mặt nạ lợn trên mặt lộ ra nụ cười hưng phấn, con mồi càng kêu nó càng vui vẻ.

Với một tiếng gầm trong miệng, con quái vật ném hai người đàn ông gần như giống hệt nhau đến bên bể máu.

Hai người đó hình như là anh em sinh đôi, nhưng lại có tính cách hoàn toàn khác nhau.

Người em không ngừng khóc lóc cầu xin, nắm lấy cánh tay gãy của anh, giữ chặt vết đâm trên ngực rồi nằm lăn ra đất.

Vết thương của người anh nặng hơn người em rất nhiều, vẻ mặt méo xệch vì đau đớn và trán nổi đầy gân xanh, nhưng không nói lời nào mà thỉnh thoảng nhìn con quái vật, có vẻ như đang tìm cơ hội để chống lại.

Giơ con dao đồ tể trên tay, quái vật mặt lợn như được tận hưởng cảm giác làm chủ sự sống và cái chết của người khác, nó để mặc cho người em kêu khóc van xin, cho đến khi người em thắp lên một tia hy vọng, nghĩ rằng như vậy sẽ sống sót, nó mới đá mạnh vào xương sườn của người em, sau đó ném người em vào bể máu.

Khi linh hồn của người em chạm vào nước máu, anh ta hét lên một tiếng thảm thiết đến chói tai, làn da của anh ta bị nước máu làm tan chảy, cơ thể của anh ta đang chìm dần xuống.

Tất cả sự giãy giụa đều là vô ích, sau khi người em bị bể máu nuốt chửng hoàn toàn, màn sương máu trong căn phòng trở nên dày hơn, sau đó một chiếc mặt nạ hình lợn bay lơ lửng ở nơi người em vừa biến mất.

Nét mặt lợn có phần giống người em , nét mặt ích kỷ, bất mãn.

“Cái mặt nạ mặt lợn được tạo thành từ người sao?” Hàn Phi trốn trong bóng tối chứng kiến hết thảy, rất lâu sau nội tâm cũng không thể bình tĩnh lại được.

Vốn dĩ hắn cho rằng tất cả súc sinh trong Ngõ Súc Sinh đều là động vật, nhưng bây giờ hắn mới phát hiện ra, tất cả súc sinh trong ngõ này đều là người.

Nói theo cách khác, một số người vẫn bảo lưu hình dáng người, nhưng có một số người chính là súc sinh.

Con ngõ này chỉ đang xé bỏ lớp áo đẹp đẽ, để lộ ra những vết máu đầm đìa.

Mặt nạ của người em bị một sợi máu treo lên, treo bên trái của cán cân đen.

Quái vật mặt lợn hung dữ cười một cách điên cuồng, sau đó nhìn sang người anh, nó vung vẩy con dao đồ tể ép người anh đến bên cạnh bể máu.

Khi nó chuẩn bị đá người anh vào trong bể máu, người anh với cơ thể bị thương nặng đột nhiên tránh sang bên cạnh, sau đó ôm chặt lấy chân của quái vật mặt lợn, anh ấy muốn kéo cả con quái vật mặt lợn cùng vào bể máu.

Người anh từ đầu đến cuối đều không hề từ bỏ, đáng tiếc sức lực của anh đã quá yếu, căn bản không hề ngang sức với quái vật mặt lợn.

Cơ thể tàn tạ bị cắt thành một đường cong, người anh cũng rơi vào trong bể máu.

Nước máu thiêu đốt làn da của anh ấy, chảy vào từng vết thương trên cơ thể, nhưng bất kể nước máu có gột rửa như nào, đều không thể thay đổi hình dáng linh hồn của người anh.

Rõ ràng anh ấy trông giống hệt người em, nhưng sự dẻo dai của linh hồn thì lại khác hoàn toàn.

Người anh chịu đựng sự đau đớn, anh ấy không sợ nước máu cuộn trào mãnh liệt, hết lần này đến lần khác muốn trèo lên bờ, lại hết lần này đến lần khác bị quái vật mặt lợn đá vào bể máu.

Cắn chặt răng, người anh bên trong bể máu cố gắng hết sức vùng vẫy, anh ấy cuối cùng trèo được lên cái cột ở giữa bể.

Anh ấy muốn trèo lên cái cột, phá hủy những cái mặt nạ mặt lợn ở bên trái cái cân.

Người đầy vết thương, người anh từ từ hướng lên trên.

Quái vật mặt lợn nhìn anh ấy một cách thích thú, khi người anh sắp chạm vào những cái mặt nạ mặt lợn kia, một cái móc sắt to lớn xuyên qua vai anh ấy, đem anh ấy kéo sang phía bên phải của bể máu.

Máu từ trên cơ thể chảy xuống, người anh tuy rằng khắp người là vết thương, nhưng vẫn duy trì hình dáng con người như cũ.

Với vẻ mặt không chút sợ hãi, anh ấy vật lộn với cái móc, nhưng không thể thoát khỏi nó.

Hàn Phi ở đằng xa cũng nhìn thấy cảnh tượng này, những linh hồn sau khi vào trong bể máu vẫn có thể duy trì hình dạng con người, cơ thể bọn họ đều mang một đặc điểm riêng nào đó của con người.

Chính sự kiên trì và bản lĩnh đã giúp họ giữ được hình dạng con người và duy trì sự tỉnh táo, thậm chí dưới sự gột rửa của nước máu, họ vẫn không trở thành dã thú bị thao túng.

Chương 234: Người quản lý nhà máy chế biến thịt

"Trong Ngõ Súc Sinh mà lại không có súc sinh."

Sau khi nhìn thấy quá trình hình thành của mặt nạ lợn, trong lòng Hàn Phi có một cơn ớn lạnh, dùng phương thức tàn nhẫn nhất để giết hại người sống không phải là dã thú, mà lại chính là người sống.

Người anh có tính cách không sợ hãi, chịu đựng những cơn đau và sự tra tấn, muốn trèo lên cột để tháo mặt nạ của em trai mình.

Nhưng người em lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người anh trai mình, căm ghét mọi thứ, chỉ còn lại sự bất mãn, anh ta dường như chỉ mong sao anh trai của mình nhanh chóng chết đi, cũng giống như chính mình, trở thành dạng không phải người cũng chẳng phải quỷ.

Cặp song sinh bề ngoài trông giống nhau, nhưng lại có tính cách hoàn toàn khác nhau.

Bọn họ trong Ngõ Súc Sinh, một người bị tia máu dính chặt, biến thành mặt nạ mặt lợn; một người thì xương thịt bị xé xác, nhưng vẫn giữ sự tôn nghiêm của con người.

Bản chất phức tạp của con người trong hiện thực ở Ngõ Súc Sinh lại trở nên trực tiếp, ở nơi hỗn loạn và điên rồ này không có lựa chọn thứ ba.

Người anh vẫn giãy giụa trên móc sắt, quái vật mặt lợn nhìn anh phát ra tiếng cười chói tai.

Một lúc sau, một con quái vật mặt lợn với thân hình cực kỳ béo ú "bước ra" từ căn phòng phía sau bể máu, có vẻ như vừa rồi chính nó đã khiến cho chiếc móc câu xuyên qua vai người anh.

Không giống như những con quái vật mặt lợn khác, cơ thể của con quái vật này đã xuống cấp trầm trọng, trên cơ thể nó

có rất ít điểm tương đồng với con người.

Cơ thể mập mạp gần như không bước ra khỏi phòng, hai chân nó dán vào nhau, bàn chân và lưng đầy những mạch máu dày kéo dài ra xung quanh.

Một số mạch máu được kết nối với nhà máy, một số kéo dài đến bể máu nhìn không thấy đáy, dường như nó được tích hợp với nhà máy chế biến thịt này.

Nhìn thấy con quái vật mập mạp bước ra, người đàn ông mặt lợn bên cạnh bể máu dừng cười, nó dường như rất sợ đối phương, trực tiếp quay lưng bỏ đi.

"Quái vật cũng sợ quái vật?"

Hàn Phi liếc nhìn con quái vật mặt lợn có liên kết với nhà máy máu thịt, thân hình của nó to gấp đôi con quái vật mặt lợn bình thường, trên chiếc cổ mập mạp của nó có treo một chiếc chuông, hơi giống chuông gió.

"Con quái vật mặt lợn này rõ ràng khác với những con quái vật khác, nó là quản lý của nhà máy chế biến thịt? Nếu như có thể giết chết nó, vậy nhà máy chế biến thịt có khi nào đại loạn không?"

Che giấu sát ý của mình, Hàn Phi từ từ siết chặt con dao, hắn biết muốn giết được đối thủ không dễ, phải tìm đúng thời cơ mới được.

"Con quái vật mặt lợn được bao phủ bởi mạch máu có thể thao túng những thứ trong nhà máy chế biến thịt, chỉ có giết nó mới có thể cứu được những linh hồn bị móc sắt xuyên qua." Nhìn những tàn hồn bị treo ở bên phải của cái cân, bọn họ tuy rằng bị thương khắp người, cơ thể tổn hại nghiêm trọng, nhưng trong linh hồn bọn họ có một sức mạnh đặc biệt.

Loại sức mạnh đó ngay cả bể máu cũng không thể hòa tan, cực kỳ hiếm trong thế giới tầng sâu, giống như phần bản chất sáng chói nhất đã được tôi luyện của con người.

"Hiện giờ trong nhà máy chế biến thịt không có quái vật nào khác, nhưng chỉ dựa vào sức lực của một mình mình có lẽ là không đủ …" Trong khi Hàn Phi còn đang suy nghĩ về cách

giết đối thủ, một tiếng động lớn đột nhiên phát ra từ lối vào phía trước của nhà máy chế biến thịt, bức tường sụp đổ, kính cửa sổ vỡ tan tành, có vẻ như ai đó đang đánh nhau ở lối vào của nhà máy.

Hàn Phi vốn dĩ chuẩn bị động thủ, lại lặng lẽ che giấu hơi thở của mình lại.

Đại khái vài phút sau, tiếng bước chân nặng nề vang lên, hai con quái vật mặt lợn toàn thân chảy đầy máu đề phòng lẫn nhau đi vào bên trong nhà máy chế biến thịt.

Con quái vật thấp hơn kéo theo hai cái xác của đồng loại, mỗi cái đều chi chít những vết thương nhỏ, mặt nạ trên mặt chúng cũng hoàn toàn vỡ vụn.

Một con quái vật mặt lợn khác cao hơn ba mét, là con quái vật mạnh nhất mà Hàn Phi từng thấy sau khi vào Ngõ Súc Sinh.

Con quái vật cao hơn ba mét, cơ thể dùng máu tươi vẽ ra ngoại trừ những hoa văn kỳ lạ, còn giống như một vật tổ, nếu nhìn kỹ thì hóa ra nó có phần giống với quỷ văn trên người của Hàn Phi.

Nhưng thứ thu hút sự chú ý của Hàn Phi nhất không phải là quỷ văn trên người, mà là người mà nó đang giữ trong tay.

"Khóc?"

Cậu bé gầy gò nhắm chặt hai mắt, cơ thể biến dạng hoàn toàn, trên bề mặt da bị người ta dùng máu tươi vẽ lên những kí hiệu kì dị.

Bất cứ khi nào Khóc muốn vùng vẫy, tất cả các kí hiệu sẽ phát ra một mùi máu tanh nồng nặc.

"Khóc đã giết hai con mặt lợn?"

Những con quái vật mặt lợn sẽ không hợp tác với nhau, Khóc chắc là đã chiến đấu liên tiếp, cuối cùng bị con quái vật mặt lợn thân cao ba mét đánh thắng.

Nhìn thấy những đường nét kỳ dị trên con quái vật, Hàn Phi cũng thầm đề phòng, con quái vật mặt lợn đó chắc là sở

hữu một năng lực đặc biệt nào đó.

Quái vật mặt lợn thấp ném xác đồng loại vào bể máu, xác chết và chiếc mặt nạ bị vỡ tan trong bể máu, sau khi làm xong những việc này, nó lén liếc nhìn con quái vật mặt lợn mập mạp.

Đối phương dường như là người quản lý nhà máy chế biến thịt, quái vật mặt lợn thấp muốn đòi chút phần thưởng.

Người quản lý mặt lợn mập mạp dường như hôm nay tâm trạng rất tệ, sau khi nó đến gần quái vật mặt lợn thấp, trực tiếp cắm vào ngực của quái vật thấp, sau khi hút mạnh một vài ngụm máu thịt lớn, nó ném quái vật thấp sang một bên.

Phần thưởng không thấy đâu, ngược lại mất đi rất nhiều máu thịt, thân hình thấp bé càng trở nên yếu ớt.

Nó sợ hãi liếc nhìn hai gã đồng loại trong nhà máy chế biến thịt, chạy nhào đến lối ra.

Người quản lý mặt lợn sau khi hấp thụ máu thịt, lộ ra biểu cảm hài lòng, rồi nó nhìn chằm chằm vào con quái vật mặt lợn cao hơn ba mét.

Cuộc chiến mà Hàn Phi mong đợi đã không xảy ra, con quái vật cao hơn ba mét ngoan ngoãn bắt lấy Khóc đi đến bên cạnh bể máu, ném Khóc vào trong bể.

Trong nháy mắt khi Khóc chạm vào nước máu, cả bể máu sôi sùng sục!

Những ác ý đọng lại trong bể máu giống như sợi xích quấn chặt lấy Khóc, vết máu màu đỏ thẫm dưới đáy bể bắt đầu trào ra, giống như những bàn tay nhỏ bé xé nát thân thể của nó.

Da bị nước máu xâm nhập, những kí hiệu kỳ lạ giam cầm Khóc và làn da của nó đều bị gột rửa sạch, loại đau đớn đó là không thể tưởng tượng được.

Tiếng khóc thảm thiết vang lên trên bể máu, những cảm xúc tiêu cực của sự bi thương và đau khổ bắt đầu ảnh hưởng đến những chiếc mặt nạ và tàn hồn treo ở hai bên cán cân.

Người quản lý mặt lợn không ngờ rằng khả năng của Khóc là tuyệt vọng mang tính phạm vi, nó lập tức điều khiển xiềng xích trong bể máu, kéo thẳng Khóc xuống khu vực sâu của bể.

Khi tiếng khóc yếu dần, mặt nạ và tàn hồn ở hai bên cán cân trở lại bình thường.

Quản lý mặt lợn nhìn chằm chằm con quái vật cường tráng, nếu không phải nó đi ra khỏi phòng ngay lập tức đã phát hiện ra vấn đề, có lẽ Khóc thật sự sẽ gây ra đại loạn.

Oán niệm dai dẳng tạo thành vòng xoáy trong bể máu, tiếng khóc cũng dần yếu đi.

Trái tim Hàn Phi cũng treo lên, hắn lo lắng Khóc cũng biến thành một chiếc mặt nạ.

Tàn hồn thông thường sau khi bị ném vào trong bể máu, sẽ có biến hóa, nhưng Khóc lại khác.

Vòng xoáy oán hận phải mất mười mấy phút mới biến mất, người quản lý mặt lợn điều khiển chiếc móc sắt màu đen vớt Khóc ra ngoài.

Trên người không nhìn thấy một miếng thịt, âm khí của Khóc bị tiêu tán mất hơn nửa, nhưng kí ức chủ yếu nhất của nó không chỉ không mất đi, mà ngược lại dưới sự tôi luyện của bể máu, trở nên càng rõ ràng hơn.

Khóc vẫn luôn không dám đối mặt với khung cảnh nào đó trong kí ức, nhưng dưới sự uy hiếp hồn phi phách tán, trong sự giày vò hành hạ không thể tưởng tượng nổi, nó bất giác đã dung hợp với kí ức luôn né tránh của mình.

Khóc không giống với những oán niệm khác, oán niệm khác càng lớn mạnh, cơ thể sẽ ngày càng lớn, nó thì lại ngược lại.

Lúc này, những kí ức đau thương nhất đã nhập vào trong cơ thể nó, một lần nữa chống đỡ tấm thân gầy guộc của nó.

Quản lý mặt lợn và quái vật mặt lợn kia chỉ nhìn thấy Khóc đang hấp hối, bọn chúng đều không phát hiện, khi Khóc bị móc sắt vớt ra khỏi bể máu, nó đã ngừng khóc rồi.

Móc sắt gỉ sét đưa Khóc đến bên cạnh bể máu, quái vật mặt lợn đang định kiểm tra lại trạng thái của nó một lần nữa, đột nhiên bên ngoài cửa nhà máy chế biến thịt truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Hai con quái vật nhìn về phía sau, một cái đầu người mặt lợn lăn xuống đất, con quái vật mặt lợn thấp rời đi lúc trước đã bị người ta chặt mất đầu!

Trong nhà máy chế biến thịt khổng lồ vang lên tiếng cười điên cuồng của một người phụ nữ, cùng với mùi máu tanh không ngừng nồng nặc tăng lên, một bóng người đi về phía bể máu.

Màn sương máu giống như viền váy của cô ấy, đôi môi đỏ tươi của cô ấy vạch ra một đường vòng cung rung động lòng người.

Con dao trên tay không ngừng chảy ra từng giọt máu, Từ Cầm hoàn toàn mất kiểm soát xuất hiện trong nhà máy chế biến thịt.

Tất cả đồ tể đều đang đuổi theo cô ấy, mà cô ấy còn dám tới nơi này!

Quản lý mặt lợn cũng không để tâm đến việc kiểm tra bất thường của Khóc, trực tiếp treo nó lên phía bên phải của cán cân màu đen.

Nó di chuyển cơ thể cồng kềnh của mình, muốn quay trở lại căn phòng sâu nhất trong nhà máy chế biến thịt, nhưng Từ Cầm, người đã chìm trong cơn điên loạn, đã lao tới.

Trong miệng phát ra tiếng la hét, người quản lý mặt lợn và con quái vật cao hơn ba mét đối mặt một cách bị động, cả hai đều bị Từ Cầm kéo đi.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Phi đang núp sau cỗ máy biết rằng cơ hội của mình cuối cùng cũng đến rồi.

Hắn thả người giấy màu máu ra, quyết định đi trước một bước với quản lý nhà máy chế biến thịt, tiến vào căn phòng ở chỗ sâu nhất bên trong nhà máy.

Chương 235: Leo lên cán cân nhân tính

Thời cơ mà Hàn Phi nắm bắt được vô vùng khéo léo, khi hắn hướng về phía căn phỏng ở chỗ sâu nhất trong nhà máy chế biến thịt, cũng là lúc quản lý nhà máy và quái vật mặt lợn bị buộc phải tiếp đòn của Từ Cầm.

Mạch máu phía sau quản lý nhà máy từ trong phòng kéo dài ra, trong căn phòng đó hẳn là có bí mật gì đó.

"Chỉ cần có thể giết chết người quản lý, tất cả những người đang chịu hành hạ đều sẽ có cơ hội được cứu!"

Để con trăn khổng lồ màu đen chui vào quỷ văn, chịu đựng cơn đau do âm khí mang đến, Hàn Phi không màng đến vết thương trên cơ thể, cố gắng hết sức chạy vào cánh cửa màu đỏ máu ở chỗ sâu nhất của nhà máy.

Càng đến gần, màn sương máu trong không khí càng dày đặc, Hàn Phi lúc này giống như cá bơi ngược trong biển máu.

Vết thương trên người lại nứt ra, khuôn mặt méo mó vì cơn đau dữ dội.

Hắn bây giờ có thể tự do thoát khỏi game, có thể rời đi, nhưng hắn đi rồi, người ở lại phải làm thế nào?

Miệng cắn ra máu, Hàn Phi nắm chặt con dao chặt xương, trực tiếp xông vào căn phòng mà người quản lý ở.

Khi hắn tiến vào căn phòng, sau lưng vang lên một tiếng hú chói tai!

Người quản lý nhà máy cảm giác được điều gì đó, dứt khoát từ bỏ Từ Cầm, thân hình mập mạp của nó như một ngọn núi nhỏ lao về hướng Hàn Phi.

Một khi cánh cửa phòng bị chặn lại sẽ rất khó thoát thân, nhưng Hàn Phi bây giờ không có nhiều sự lựa chọn, cơ hội này cực kì hiếm, tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Tiến vào trong phòng, trong mắt đều là màu máu.

Căn phòng này giống như một trái tim khổng lồ, với những mạch máu to lớn khắp nơi trên tường, sàn nhà và mái nhà.

Máu màu đỏ thẫm trào dâng trong đó, thậm chí có thể nghe thấy tiếng máu đổ vào bể máu.

"Các mạch máu phía sau người quản lý kết nối nó với toàn bộ nhà máy, nó chính là thông qua những mạch máu này kiểm soát tất cả các công cụ máu thịt trong nhà máy."

Càng lúc nguy kịch, Hàn Phi lại càng bình tĩnh, hoảng loạn không thể mang đến bất kì sự trợ giúp nào cho hắn, chỉ có bình tĩnh tuyệt đối mới có thể gia tăng xác suất sống sót.

Gần như ngay khi đi vào trong phòng, Hàn Phi đã bắt đầu vung vẩy con dao chặt xương, dùng hận ý của một nhà sáu người chặt đứt mạch máu trong phòng.

Chỉ khi khiến người quản lý không thể kiểm soát được mọi thứ trong nhà máy, hắn mới có cơ hội trèo lên cán cân màu đen cứu người, nếu không hàng chục chiếc móc sắt gỉ sét có thể dễ dàng xuyên qua cơ thể hắn.

Lưỡi dao xẹt qua, máu màu đỏ thẫm bắn tung tóe, thân thể Hàn Phi đã ướt đẫm, nghiến răng nghiến lợi: "Còn phải chém thêm mấy cái nữa!"

Trên người hắn tóe ra máu chứa rất nhiều ác ý nồng đậm, làn da bị đốt cháy thành những vết sẹo đáng sợ, nhưng Hàn Phi lại không quan tâm chút nào.

Tiếng chuông gió quái dị vang lên trong nhà máy, quản lý nhà máy tức giận hận không thể chém Hàn Phi thành trăm mảnh, nó không nghĩ tới vẫn còn có một người nấp ở trong nhà máy, càng không nghĩ đến việc người đó còn có thể sử dụng dao đồ tể!

Cánh tay trở nên nặng trĩu, Hàn Phi cũng đi tới chỗ sâu trong phòng, dùng dao đâm xuyên vào nơi huyết mạch hội tụ, khi cắt đứt huyết mạch cuối cùng, cả nhà máy bắt đầu khẽ rung lên, như thể một trận động đất xảy ra vậy.

Móc sắt không ngừng va chạm, bể máu nhìn không thấy đáy cũng xuất hiện những vết nứt nhỏ, thậm chí đến chiếc cân

đen xì như mực treo nhân tính con người cũng bắt đầu hơi nghiêng ngả!

Những việc có thể làm cũng đều làm rồi, lúc này Hàn Phi đứng ở chỗ sâu trong căn phòng, quái vật đó cũng sắp xông đến cửa.

Con đường sắp bị chặn lại, tay phải Hàn Phi không bị thương cầm chặt con dao chặt xương, hắn buộc phải rời đi, kế tiếp hắn còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Hàn Phi không chút do dự lao thẳng về phía cửa, cảm giác như sắp va chạm với con quái vật to gấp mấy lần mình.

"Liều mạng thôi!"

Mùi hôi thối nồng nặc cùng mùi máu tanh trộn lẫn với nhau, Hàn Phi không hề nghĩ đến việc giảm tốc độ, bất kể thế nào hắn cũng phải rời khỏi căn phòng này!

Người giấy màu máu được thả ra trước đó vào thời khắc mấu chốt đã chặn quản lý nhà máy lại trước một giây, chính một giây này, đã khiến Hàn Phi lao ra khỏi phòng trước một bước!

Hắn không hề giảm tốc độ, khi sắp va chạm với thân hình to lớn của con quái vật, hắn chỉ kịp vặn người, quay lưng về phía con quái vật.

Khi hoàn thành nhiệm vụ ẩn của Trương Quan Hành, hắn đã từng có được một khả năng bị động, tác dụng của nó là giảm sát thương phần lưng.

Nhưng ngay cả như vậy, hắn vẫn cảm thấy nội tạng của mình bị thương không hề nhẹ, cổ họng đầy máu.

Không còn phân tâm điều khiển người giấy màu máu nữa, Hàn Phi lăn lộn trên mặt đất, lúc này ánh mắt của hắn dán chặt vào cân đen ở giữa bể máu.

Khi Từ Cầm xuất hiện, bên ngoài nhà máy đã vang lên tiếng bước chân nặng nề, mấy tên đồ tể nhắm mục tiêu vào hơi thở của cô ấy cũng vội vã chạy tới đây.

Hàn Phi biết mình không còn nhiều thời gian, bất kể là địa ngục hay là chết, hắn đều phải làm.

Chịu đựng nỗi đau mà người thường không thể tưởng tượng nổi, Hàn Phi từ dưới đất đứng lên, hai mắt hắn nhìn Khóc đang bị treo trên móc sắt, lùi lại phía sau vài bước, sau đó như một kẻ điên lao tới bể máu với tốc độ cao nhất.

Một chân giẫm lên thành của bể máu, Hàn Phi dùng toàn lực nhảy lên cây cột ở giữa bể!

Toàn bộ tàn hồn đều nhìn thấy dáng vẻ bất chấp tất cả của hắn, đối mặt với ký ức đau đớn, Khóc đang giãy giụa trong nỗi tuyệt vọng sâu thẳm nhất cũng nhìn thấy Hàn Phi.

Rơi vào bể máu, hoặc là hồn phi phách tán, hoặc là chịu đựng nỗi đau đớn lột da, những chuyện này chẳng lẽ Hàn Phi không biết sao?

Trên thế giới này có rất ít người dũng cảm bẩm sinh, nhưng cũng có rất nhiều người nhận thức rõ ràng hậu quả, mà vẫn sẵn sàng lựa chọn đi về phía trước.

"Bụp!"

Xương đập vào cây cột giữa bể máu, vết thương trên vai Hàn Phi bị xé rách, máu tươi nhuộm đỏ cả lưng.

Hai tay ôm chặt khối trụ màu đen dính máu, Hàn Phi dùng tốc độ nhanh nhất bò về phía Khóc.

Tất cả những con quái vật mặt lợn dường như không thể vào trong bể máu, cơ thể bẩn thỉu của chúng sẽ bị bể máu trực tiếp làm tan chảy.

Khi quản lý nhà máy nhìn thấy Hàn Phi trèo lên cán cân với một con dao đồ tể, đôi mắt đỏ và bàn tay to của nó đập xuống đất một cách dữ dội.

Khuôn mặt xấu xí đã biến dạng, nó nắm lấy mạch máu bị Hàn Phi cắt đứt trên mặt đất, cắm thẳng vào tim của chính mình.

Những tia máu dày đặc kết nối trái tim của nó với mạch máu, quái vật mặt lợn dùng phương pháp này miễn cưỡng có

thể điều khiển móc câu màu đen của cán cân nhân tính.

Hàn Phi mình đầy thương tích, ôm cái cột trèo lên trên đã vô cùng khó khăn, hắn rất khó tránh những cái móc sắt to lớn đó.

Ngay cả khi đã dự trù mọi bước, tai nạn vẫn xảy ra, Hàn Phi lúc này không thể rút lui, hắn biết càng leo càng dễ bị móc câu, nhưng hắn vẫn tiến về phía những tàn hồn và Khóc.

Những con quái vật mặt lợn liên tục xuất hiện bên ngoài nhà máy, áp lực của Từ Cầm đang dần tăng lên.

Quái vật mặt lợn bên cạnh bể máu phát ra tiếng cười méo mó, nó điều khiển móc câu hết lần này đến lần khác móc về phía Hàn Phi.

Khi móc sắt đánh tới lần thứ tư, cánh tay của Hàn Phi gần như không còn sức lực, móc sắt trong mắt không ngừng phóng đại.

Ý thức cố gắng lái cơ thể để né tránh, nhưng cả hai tay và chân đều đã đạt đến giới hạn.

Nhìn thấy chiếc móc sắt sắp đâm vào ngực Hàn Phi, đã xảy ra chuyện không ai ngờ tới.

Tàn hồn của người anh sinh đôi vừa bị treo lên móc sắt lúc nãy, anh ấy chịu đựng cơn đau xé xác, lắc lư cái móc sắt, dùng cơ thể của mình chặn lại cái móc sắt đó cho Hàn Phi.

Phần bụng bị xuyên qua, dáng vẻ người anh vô cùng thê thảm, nhưng anh ấy vẫn cắn răng chịu đựng nhìn Hàn Phi, dường như hi vọng Hàn Phi có thể cứu được người mà hắn muốn cứu, đừng như anh ấy.

“Cảm ơn!”

Hàn Phi nắm lấy khóa móc, lại bò lên.

Hắn không giống như người anh sinh đôi, hắn đang leo lên cái cân với một con dao đồ tể.

Hận ý sắc bén chặt đứt tia máu trên mặt nạ mặt lợn, khi ngày càng nhiều chiếc mặt nạ lợn vỡ vụn và rơi xuống, cán

cân treo nhân tính con người bắt đầu nghiêng về phía Hàn Phi, hắn sắp chạm vào Khóc đang bị treo ở chỗ cao nhất rồi.

Chương 236: Con dao đồ tể của Hàn Phi

Con quái vật mặt lợn xấu xí không vào được bể máu, còn chiếc móc sắt do quản lý nhà máy điều khiển đã bị những tàn hồn khác chặn lại, mỡ toàn thân bắt đầu run lên vì tức giận, chưa ai có thể ép nó đến mức này.

Đôi mắt lợn đỏ ngầu lồi ra bên ngoài, quản lý nhà máy nhìn chằm chằm vào Hàn Phi, người vẫn đang leo lên trên, hắn mình đầy thương tích rõ ràng sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào, nhưng hắn vẫn mang theo một thân máu không ngừng phá vỡ nhận thức của người quản lý.

Giới hạn trong mắt người quản lý nhà máy hết lần này đến lần khác bị Hàn Phi phá vỡ, trong thân thể yếu ớt có thể dùng một tay bóp cổ chết đó, dường như có một sức mạnh mà nó không thể hiểu nổi.

Một lần nữa điều khiển chiếc móc sắt khổng lồ, nhưng ngày càng có nhiều người bắt đầu giúp đỡ Hàn Phi, những tàn hồn vẫn còn bảo lưu được phẩm cách quan trọng nhất của nhân tính con người, dùng chính cơ thể của mình chặn chiếc móc sắt sắc nhọn.

Cái cột ở giữa cán cân còn lưu lại một đường máu đáng sợ, đó chính là con đường mà Hàn Phi đã trèo qua.

Không sợ cái chết, không sợ ác ý, Hàn Phi cuối cùng cũng trèo được lên đến đỉnh cán cân.

Con dao chặt xương trong tay không chặt đứt được sợi xích, Hàn Phi sử dụng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn ôm lấy tấm lưng gầy guộc của Khóc, cố gắng gỡ nó ra khỏi móc sắt.

Bên trong nhà máy máu thịt đã đại loạn, ngày càng nhiều quái vật mặt lợn truy đuổi đến.

Thời gian trôi qua, khi Hàn Phi sắp cứu được Khóc, lưới sắt của cống nước phía xa bị đập tung ra, một con quái vật mặt

lợn có răng người quấn quanh eo túm lấy Vương Thăng bước tới.

Nó từng xuất hiện ở cùng khu vực với quái vật mặt lợn một mắt, có vẻ như đã từng chứng kiến Hàn Phi chiến đấu chống lại quái vật mặt lợn một mắt để cứu Vương Thăng.

Nhìn thấy quái vật đi tới túm cổ Vương Thăng, Hàn Phi lập tức nhận ra không ổn, thân thể của hắn đã đến cực hạn rồi, phải biết hiện tại chỉ số thể lực của hắn cũng chỉ có mười ba mà thôi, chủ yếu dựa vào tăng phạm vi mà quỷ văn mang đến cho hắn.

Cánh tay thật sự không còn chút sức lực, Hàn Phi nhìn ánh mắt vô nhân tính của đối phương rồi đưa ra một quyết định vô cùng điên rồ.

"Không cần lo cho tao nữa!"

Hàn Phi để con trăn khổng lồ màu đen rời khỏi quỷ văn, để nó dùng âm khí dự trữ trong cơ thể mình rót vào cho Khóc.

Loại tình huống cấp bách này, Hàn Phi vẫn đưa ra phán đoán hợp lý nhất, sức Khóc so với hắn mạnh hơn rất nhiều, cho dù Khóc chỉ khôi phục chút sức lực cũng có thể thay đổi cục diện bị động hiện tại.

Ngay khoảnh khắc con trăn khổng lồ màu đen rời khỏi cơ thể Hàn Phi, quỷ văn trở nên tối tăm, máu tươi tràn đầy hận ý trong mạch máu không còn bị cản trở, trực tiếp xâm nhập vào trong cơ thể Hàn Phi.

Đau đớn xuyên tim, khiến hắn cảm thấy ý thức của mình đã mơ hồ, vết máu dường như đã trực tiếp xâm nhập vào linh hồn hắn, cắn xé ký ức của hắn từng chút một.

Không còn sự bảo hộ của quỷ văn, Hàn Phi chỉ là một người bình thường, đau đớn như những cơn sóng nối tiếp nhau kéo đến.

Hắn miễn cưỡng mở mắt, nhìn về thành bể máu.

Con quái vật mặt lợn với hàm răng quấn quanh eo túm lấy vai Vương Thăng, ngâm hai chân nó vào bể máu.

Nước máu bẩn thỉu và ác ý ngập chân Vương Thăng, thiêu rụi linh hồn nó, đứa bé phải chịu đựng nỗi đau mà người lớn không thể chịu đựng được, mà nó không hề khóc.

Khuôn mặt nhỏ bé đó nhìn Hàn Phi, người đã ở trên cán cân nhân tính của con người, nó rất cố gắng nặn ra một nụ cười, nhưng cuối cùng những gì nó làm được chỉ là một nụ cười mà nó nghĩ.

Sinh sống trong Ngõ Súc Sinh, nó chưa từng nhìn thấy nụ cười thật sự; vì để sống sót, không bị quái vật phát hiện, câu nói cuối cùng trước khi chết của mẹ nó là ngoan ngoãn trốn dưới thi thể của mình, không được khóc.

Chưa được học cách cười, cũng không để lộ ra khóc, biểu cảm cuối cùng mà đứa bé này nhìn Hàn Phi, giống như một bông hoa nhỏ chào tạm biệt với thế giới.

Mong manh yếu đuối, đang dần tàn lụi, nhưng nó ít nhất đã từng nở trên nơi hoang vắng.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Phi siết chặt con dao chặt xương trong tay.

Có lẽ cảm giác được Hàn Phi có thể sẽ làm ra chuyện gì đó, Vương Thăng nhân lúc quái vật mặt lợn nhấc nó lên, cắn chặt vào tay con quái vật, nó chưa bao giờ dùng sức như vậy.

Quái vật mặt lợn không kịp đề phòng, hất mạnh tay, ném Vương Thăng xuống bể máu.

Cơ thể nhỏ bé bị máu ăn mòn, vô số ác ý điên cuồng tràn vào trong cơ thể.

Vương Thăng còn quá nhỏ, nó không biến thành mặt nạ lợn, nhưng với sức mạnh của bản thân nó hoàn toàn không thể bơi đến bên cạnh cây cột.

Cơ thể nó dần chìm xuống, nó dường như đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Nhìn đôi tay đang dần tiêu biến, đau đớn bị một cảm xúc khác thay thế, hắn hoàn toàn không hiểu thế nào là sống, vất vả sinh tồn như vậy, chỉ là để đến đây nhìn con Ngõ Súc Sinh này một cái?

“Bùm bùm!”

Khi ý thức Vương Thăng sắp mất đi, nó nghe thấy âm thanh gì đó, mở mắt ra nhìn lên trên.

Hàn Phi mình đầy thương tích ngậm con dao chặt xương nhảy xuống dưới bể máu!

Tia máu và ác ý nhanh chóng quấn lấy cơ thể hắn, điên cuồng xuyên vào các vết thương, chưa đến một phút, mạch máu trong cơ thể hắn bắt đầu nứt ra.

Một bàn tay hơi thô ráp duỗi ra chỗ Vương Thăng, nó cũng vô thức nắm lấy đối phương.

Khi Hàn Phi muốn đưa đứa bé rời đi, những sợi xích đen từ đáy bể máu trồi lên, đồng thời cuốn lấy thân thể họ.

Vương Thăng muốn đẩy Hàn Phi ra, nhưng đã quá muộn.

Sợi xích màu đen kéo hai người xuống dưới, và họ không thể cạnh tranh với sức mạnh đó.

Hàn Phi từ đầu đến cuối kéo cánh tay Vương Thăng, cuối cùng cũng đạt tới cực hạn, hắn thật sự không còn chút sức lực nào.

Thân thể chìm xuống vực sâu, cảm giác ngột ngạt càng ngày càng mạnh, lúc này Hàn Phi đột nhiên cảm giác được có người túm lấy bả vai của mình, có một sức mạnh muốn kéo hắn lên trên mặt nước.

Khó khăn quay đầu lại, Hàn Phi nhìn thấy người anh song sinh đang túm lấy mình, liều mạng bơi lên trên.

Trên bể máu sâu nhìn không thấy đáy nở hết bông này đến bông hoa khác, những bông hoa máu vô cùng rực rỡ, dưới sự giúp đỡ của con trăn khổng lồ màu đen Khóc đã khôi phục một phần âm khí, lần lượt giải cứu các tàn hồn.

Không cần giao tiếp bằng lời nói, những tàn hồn được giải cứu đều nhảy xuống bể máu, bọn họ chịu đựng cơn đau như lột da bơi về phía Hàn Phi và Vương Thăng.

Khi Khóc và tàn hồn cuối cùng nhảy xuống bể máu, chiếc cân đen khổng lồ hoàn toàn nghiêng ngả và sụp đổ.

Những chiếc mặt nạ lợn bồng bềnh trên bể máu, trừng mắt nhìn nhau với đủ loại biểu cảm thù hằn.

Các tàn hồn giữ vững nhân tính toàn bộ đều bơi đến chỗ sâu thẳm của bể máu, bọn họ bị kéo vào bóng tối sâu không thấy đáy, nhưng không một ai lùi bước.

Chịu đựng nỗi sợ hãi và sự tra tấn, những tàn hồn khiếm khuyết chưa hoàn thiện này cuối cùng đã nhìn thấy sự thật của thế giới.

Dưới đáy bể máu, nửa trái tim thối rữa chìm xuống đáy.

Tất cả ác ý và đau khổ đều từ trái tim đó mà ra, tội lỗi của cả Ngõ Súc Sinh, chẳng qua chỉ là cái ác của nửa trái tim.

"Liệu nó có phải là một nửa trái tim của Nhện không? Một nửa tượng trưng cho cái ác, vậy chắc vẫn còn một nửa còn lại tượng trưng cho cái thiện? Một nửa trái tim tượng trưng cho cái thiện đang ở đâu?"

Sợi xích to lớn đã cố định nửa trái tim xuống đáy bể máu, ngay khi Hàn Phi nhìn thấy vật đó thì liền quyết định phá hủy nó.

"Một nửa trái tim thối rữa này chắc là ngọn nguồn, phá hủy nó, Ngõ Súc Sinh chắc cũng sẽ bị phá hủy!"

Tay phải nắm chặt cán dao, Hàn Phi không còn sức lực để bơi trở lại, hắn dùng sức mạnh duy nhất còn lại trên tay phải, rồi dùng dao chém vào trái tim thối rữa!

Hận ý sắc bén chém lên trái tim thối rữa, nhưng chỉ có thể làm xước một chút da.

Máu đen vô biên đổ vào, vết thương do Hàn Phi chém vào liền lành lại.

Hèn chi người quản lý nhà máy không đặt ra bất kỳ biện pháp đề phòng nào dưới đáy bể máu, trong bể máu tràn đầy hận ý căn bản không có thứ gì có thể thực sự làm tổn thương trái tim thối rữa đó.

Tay Hàn Phi đã hết sức lực, nhưng hắn vẫn ngoan cố vung dao, hắn không muốn bỏ cuộc.

Tốc độ của lưỡi dao trong mặt nước bắt đầu chậm lại, khi Hàn Phi còn chưa kịp vung dao, một bàn tay nhỏ đã đè lên cán dao, Vương Thăng muốn giúp Hàn Phi.

Hàn Phi chưa kịp phản ứng thì từng cánh tay đó và Hàn Phi đã cùng nhau nắm lấy cán dao.

Cơ thể của tất cả tàn hồn dưới sự gột rửa của nước máu càng trở nên tàn tạ, bọn họ đang từ từ biến mất, nhưng vẫn không có một ai buông tay, càng không có ai lui về sau.

Lưỡi dao giơ lên, trong bể máu xuất hiện vòng nước xoáy, lực lượng của toàn bộ tàn hồn đều tập trung trong tay Hàn Phi, hắn lại vung dao xuống!

Tầng tầng lớp lớp vảy tim cứng ngắc được mở ra, khi chém được một nửa, máu đen trào dâng, lưỡi dao và trái tim thối rữa đông cứng lại.

Máu đen vô tận không ngừng khôi phục vết thương của nửa trái tim, con dao chặt xương trong tay Hàn Phi không ngừng phát ra âm thanh, thân dao càng ngày càng có nhiều vết nứt, cuối cùng vang lên một tiếng giòn tan, con dao chặt xương bị vỡ nát bên trong bể máu.

Cầm chặt cán dao, nhìn lưỡi dao bị vỡ, từ sau khi đi vào thế giới tầng sâu, Hàn Phi chưa bao giờ tuyệt vọng như hiện tại.

Con dao duy nhất đã bị vỡ, hắn cũng không cứu được ai!

Cùng cảnh ngộ tương tự, hắn dường như đã từng gặp phải khi còn bé, kí ức bị đâm một cách sâu sắc, ý thức bên bờ sụp đổ.

Đôi mắt hắn không còn ánh sáng nữa, mọi cuộc đấu tranh dường như không có gì thay đổi, cuối cùng hắn dường như vẫn là hắn.

Máu đổ vào trong người, khi Hàn Phi cảm thấy tim mình sắp thối rữa, Vương Thăng liền nắm lấy tay của hắn.

Đứa bé này cũng giống như Hàn Phi trước kia đã cứu nó bằng mọi giá, lúc này nó cũng biểu hiện ra phong thái giống như Hàn Phi lúc đó.

Nó đang mô phỏng lại thiện ý của Hàn Phi, cố gắng hết sức để nở một nụ cười rạng ngời, nhưng cuối cùng nó chỉ há miệng ra.

Đây có lẽ là biểu cảm cuối cùng nó lưu lại nhân gian, sau khi cười xong, nó chủ động đâm vào lưỡi dao bị gãy.

Cơ thể bị nước máu tách ra, nhưng tia sáng cuối cùng của nhân tính cũng đi vào con dao đồ tể.

Vương Thăng dường như chỉ là bắt đầu, cùng với các tàn hồn lần lượt đi vào dao đồ tể, những tàn hồn đó đưa toàn bộ nhân tính và phẩm cách giữ vững cuối cùng vào trong con dao!

Tất cả những con dao đồ tể trong Ngõ Súc Sinh đều ẩn chứa nguyền rủa, số lượng vong hồn bị giam cầm càng lớn, oán niệm càng mạnh, dao đồ tể cũng càng đáng sợ.

Nhưng với Hàn Phi ở đây, tình thế đã hoàn toàn thay đổi.

Trong Ngõ Súc Sinh khắp nơi đều là nhân tính xấu xa, nhưng chính trong địa ngục trần gian này, cũng ẩn giấu nhân tính đẹp đẽ nhất.

Sau khi vô số tàn hồn đi vào trong con dao, đúc thành một con dao đồ tể đặc biệt nhất!

Tay nắm cán dao, trong đầu óc Hàn Phi vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

"Tái sinh (dao đồ tể độc nhất vô nhị rank F): Đây là con dao đồ tể chưa từng xuất hiện ở thế giới tầng sâu, nó không có lưỡi dao, nhưng có thể chém được mọi thứ, gặp quỷ giết quỷ, gặp thần giết thần!"

"Phần thưởng dành riêng cho con dao đồ tể: Con dao đồ tể xuất hiện vì bạn! Sau khi sử dụng con dao đồ tể này, khả năng phù hợp nghề nghiệp của bạn với Đồ tể lúc nửa đêm sẽ tăng lên 100%!"

Chương 237: Đồ tể lúc nửa đêm

Trong góc kín đáo của thế giới tầng sâu này, Hàn Phi, người bị nước máu gột rửa sạch linh hồn, nắm chặt con dao trong tay.

Phía sau hắn đã từng là những người bạn đồng hành, nhưng bây giờ hắn là người duy nhất còn lại.

Mọi người đều để lại cho hắn niềm hy vọng và những điều tốt đẹp nhất, hắn phải tiếp tục sống, sống tiếp với tất cả những mong đợi của họ.

Một tia sáng yếu ớt xuất hiện trên con dao không lưỡi, phẩm cách đẹp nhất trong nhân tính lấp lánh như những con đom đóm trong đêm tối, so với toàn thế giới, bọn họ dường như bé nhỏ không đáng kể.

Nhưng vào lúc này, bọn họ đã xua tan ác ý lắng đọng trong bể máu, vì Hàn Phi thắp sáng lên một con đường sống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Sự phù hợp của bạn với nghề nghiệp ẩn Đồ tể lúc nửa đêm đạt 100%! Bạn có bỏ qua nghi thức thừa kế, trở thành Đồ tể lúc nửa đêm không!"

"Chú ý! Sau khi bỏ qua nghi thức thừa kế, bạn sẽ không phải kế thừa sự hiểu biết của bất kỳ ai về nghề này, bạn sẽ mang lại cho nghề này một ý nghĩa hoàn toàn mới! Đặc điểm nghề nghiệp sẽ có một số thay đổi!"

Không cần đến nhà đồ tể cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ chuyển nghề, cái giá phải trả là không có khả năng đạt được các đặc điểm nghề nghiệp bình thường.

Cũng có nghĩa là một khi Hàn Phi lựa chọn chuyển nghề, vậy thì nghề Đồ tể lúc nửa đêm mà hắn đạt được, sẽ hoàn toàn khác với tất cả Đồ tể lúc nửa đêm khác trong thế giới tầng sâu!

Nếu thay đổi thời gian và địa điểm, có lẽ Hàn Phi sẽ do dự, nhưng hiện tại hắn không có cơ hội lựa chọn, nếu có thể tăng thêm một chút thực lực, cơ hội sống sót càng lớn!

Quả quyết lựa chọn bỏ qua kế thừa, sau khi Hàn Phi chắc chắn trở thành Đồ tể lúc nửa đêm, bảng thuộc tính của hắn tràn đầy các tia máu, bể máu sâu không thấy đáy lại xuất hiện vòng xoáy nước đáng sợ một lần nữa.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Chúc mừng bạn đã thành công đạt được một nghề nghiệp ẩn hiếm có - Đồ tể lúc nửa đêm!"

"Năng lực nghề nghiệp 1: Khả năng kháng nguyền rủa với các loại dao: +30%."

"Năng lực nghề nghiệp 2: Khả năng kháng nguyền rủa với các loại máu thịt: +30%."

"Năng lực nghề nghiệp 3: Tinh thông dao cao cấp (dao đồ tể giống như một bộ phận mở rộng của cơ thể, bạn có thể sử dụng bất kỳ con dao đồ tể nào tùy ý)."

"Năng lực nghề nghiệp 4: Ăn vô độ, ăn có thể nhanh chóng hồi phục chấn thương cơ thể, sau khi ăn các loại thịt, tốc độ hồi phục chấn thương tăng gấp đôi"

"Độ phù hợp nghề nghiệp đạt đến 100%! Mở khóa năng lực nghề nghiệp độc quyền 5: Sau khi bạn nâng cấp để lấy điểm thuộc tính, khi bạn chọn cộng điểm thuộc tính vào thể lực, bạn sẽ tăng thêm một chút thể lực!"

"Độ phù hợp nghề nghiệp đạt đến 100%! Máu và chém giết có thể khiến bạn phấn khích, sau khi lượng HP dưới 10%, tốc độ và sức đột phá tăng gấp đôi!"

"Bởi vì không tiến hành nghi thức kế thừa, đặc thù nghề nghiệp đã thay đổi!"

"Đặc thù nghề nghiệp: Đồ tể bình minh, bạn là một tên đồ tể chuyên đi săn đồ tể! Khi đối mặt với kẻ thù hai tay nhuốm máu và khát máu, con dao đồ tể của bạn sẽ trở nên sắc bén hơn!"

Không có thời gian để xem lời nhắc nhở của hệ thống, Hàn Phi chỉ cảm thấy có mối liên hệ đặc biệt giữa cơ thể mình và con dao đồ tể trên tay.

Những cái tên như những biểu tượng không thể xóa nhòa, khắc sâu vào con dao tái sinh. Cầm chặt con dao đồ tể này, Hàn Phi có thể cảm nhận được hơi ấm của linh hồn bọn họ.

Những đôi tay ấy dường như sẽ mãi mãi cầm cán dao cùng Hàn Phi, phẩm cách đến bể máu cũng không thể làm tan chảy của họ đã trở thành lưỡi dao sắc bén nhất.

Đối mặt với kẻ thù càng tà ác tanh máu, con dao đồ tể trên tay Hàn Phi càng sắc bén.

Nâng cánh tay lên, Hàn Phi cùng với tất cả tàn hồn trong dao, dùng con dao tái sinh chém đến trái tim đã tồn tại không biết từ bao giờ dưới đáy bể máu.

Trái tim cứng rắn bị chém nát, máu thịt thối rữa bị cắt ra, ác ý và hận ý không ngừng quấn lấy, nhưng không gì có thể ngăn cản lưỡi dao chém xuống!

Sợi xích màu đen vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, cùng với một nửa trái tim thối rữa bị cắt ra, biển máu lật tung, các bức tường của bể máu sụp đổ, toàn bộ nhà máy máu thịt đang rung chuyển dữ dội.

Nền móng của Ngõ Súc Sinh bị rung động rồi!

Sự việc chưa có ai làm được, Hàn Phi đã làm được rồi.

Ngay cả bản thân Nhện cũng không thể ra khỏi Ngõ Súc Sinh, mà Hàn Phi đã tìm thấy "lối ra".

Tay vẫn nắm chặt con dao đồ tể tái sinh, nhưng cơ thể không còn cử động được nữa.

Hàn Phi cùng cán cân nhân tính màu đen kia cùng chìm xuống đáy bể, khi hắn sắp bị bể máu sụp đổ chôn vùi, một bàn tay đã nắm lấy cánh tay hắn.

Khóc với thân hình gầy yếu cõng Hàn Phi lên, bơi về phía trên của bể máu.

Hàn Phi dựa vào lưng Khóc, điều kỳ lạ là cho dù không dùng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, hắn vẫn có thể cảm nhận được cảm xúc của Khóc vào lúc này.

Đứa trẻ từng bị bạo hành thời thơ ấu này dường như đã mở lòng với hắn, bất kể là hạnh phúc hay đau đớn, đều sẽ không còn che giấu bản thân.

Sau khi gặp được Hàn Phi, Khóc thực sự đã thay đổi.

Khi nổi lên, Hàn Phi hít thở không khí một cách thèm thuồng, nhìn xung quanh, sàn của nhà máy máu thịt đã nứt toác, nơi nào cũng có máu, nơi này dường như sắp sụp đổ.

Hầu hết quái vật mặt lợn đều ẩn chứa ác ý và oán hận, chỉ cần chúng chạm vào, các bộ phận bị chạm vào sẽ tan vào nước máu, trở thành một phần của ác ý.

Trước tình hình đó, bọn chúng đã không bao vây Từ Cầm nữa, mà bỏ chạy ra ngoài, nghĩ cách bảo toàn mạng sống.

Là một tổng thể nguyền rủa, nước máu cũng sẽ có tác động đến Từ Cầm, nhưng cô ấy dường như đang đợi ai đó, không những không vội vàng rời đi, mà còn chủ động đi về phía vũng máu nguy hiểm nhất.

Mái nhà của nhà máy đổ xuống, con quái vật mặt lợn cao nhất đã biến mất từ lâu, chỉ còn lại người quản lý nhà máy với chiếc chuông gió treo trên cổ.

Thân hình mập mạp dựa vào máy xay thịt, kéo mạch máu đứt rời trên mặt đất muốn nhét vào trong cơ thể của chính mình, đáng tiếc cho dù có làm gì đi nữa cũng không thể ngăn cản nhà máy bị phá hủy.

Bất an gào thét, sau khi đôi mắt lợn đỏ của nó nhìn thấy Hàn Phi trồi lên bể máu, tất cả sự oán hận bùng phát.

Những cánh tay đầy mỡ ôm máy xay thịt, nó điên cuồng xông về phía Hàn Phi.

“Chết cùng chết!”

Khi quản lý nhà máy còn cách Hàn Phi vài mét, một con dao ăn sắc bén từ xa bay tới, cắm chéo nghiêng vào giữa Hàn Phi và nó.

Sau khi bể máu xuất hiện vấn đề, màn sương máu rõ ràng đã tan đi rất nhiều, nhưng khi người quản lý ngoảnh đầu nhìn

lại, thì phát hiện xung quanh Từ Cầm vẫn bị màn máu nồng đậm bao phủ.

Bộ não lợn của nó căn bản không tính ra, người phụ nữ này đã giết bao nhiêu quái vật.

Hàn Phi lần đầu tiên sử dụng năng lực nghề nghiệp của Đồ tể lúc nửa đêm – ăn vô độ, lúc đầu hắn thậm chí đến nhai còn khó, nhưng ngay khi miếng thịt đầu tiên xuống bụng, một cỗ lực lượng ấm áp từ bụng truyền đến khắp nơi trên cơ thể.

"Thịt do Từ Cầm làm chứa đựng nguyền rủa, nhưng vừa hay mình lại có thể kháng nguyền rủa với các loại thịt; chị ấy thích dao ăn, vừa hay mình cũng có thể kháng nguyền rủa với các loại dao…"

Không ngừng ăn, tất cả các loại thịt đều hóa thành một cỗ ấm áp.

Khi Hàn Phi ăn hết quả tim lợn thứ sáu, cuối cùng hắn cũng hồi phục kiểm soát cơ thể của mình, nhận thức cũng trở nên rõ ràng hơn.

Lung lay từ dưới đất đứng lên, Hàn Phi nắm chặt dao đồ tể trong tay, nhìn về hướng người quản lý mặt lợn.

"Bây giờ đến lượt mày rồi."

Chương 238: Mình có thể lên đến level 11 chính là một kỳ tích

Con người là sinh mệnh rất phức tạp, hầu hết đều không thể dùng tốt và xấu để phân biệt một cách đơn giản.

Trên mỗi cơ thể con người đều có thần tính và thú tính, đại đa số người trong Ngõ Súc Sinh đều lựa chọn thú tính, nhưng con đường mà Hàn Phi chọn lại ngược lại với bọn chúng.

Người quản lý nhà máy đấu với Từ Cầm, cho dù sức lực của nó gấp mấy lần cô ấy, nhưng cơ thể to lớn của nó lại trở thành gánh nặng, nó luôn ở trong chỗ sâu của nhà máy máu thịt căn bản không thể đánh được cô ấy.

Nó muốn lợi dụng móc sắt trong nhà máy chế biến thịt, nhưng cán cân đen đã chìm vào bể máu, cả nhà máy đều đang sụp đổ.

Những vết thương ngày càng nhiều trên cơ thể, người quản lý mặt lợn bắt đầu sợ hãi.

Nó muốn chạy trốn, nhưng nó không thể thoát khỏi Từ Cầm, cái giá phải trả là một cánh tay của nó đã bị chặt đứt hoàn toàn.

Tốc độ di chuyển càng ngày càng chậm, cuối cùng cơ thể to lớn của nó ngã xuống đất.

Nó đã từng gây ra đau đớn và tàn nhẫn cho vô số linh hồn, giờ đây trên chính cơ thể của nó cũng xuất hiện vô số vết thương.

Miệng phát ra tiếng kêu không cam chịu, cái đầu lợn bụ bẫm rơi vào trong bể máu, hình ảnh cuối cùng nó nhìn thấy là Hàn Phi với con dao đồ tể trên tay.

Nó thực sự không thể hiểu nổi, tại sao cơ thể yếu ớt đó lại có thể đứng dậy hết lần này đến lần khác?

Những con dã thú mạnh hơn, khủng khiếp và hung tợn hơn hắn đều đã gục ngã, dựa vào đâu mà hắn vẫn có thể đứng vững

trong thế giới đỏ như máu này?

Trong Ngõ Súc Sinh, rõ ràng chỉ có dã thú mới có thể sống sót, còn con người chỉ là thức ăn.

Đôi mắt lợn đỏ lồi ra bên ngoài, trong đôi mắt đục ngầu của nó phản chiếu hình bóng của Hàn Phi.

Nó nhìn thấy con dao đồ tể trên tay Hàn Phi vung xuống, phẩm cách đẹp nhất trong nhân tính biến thành một lưỡi dao mỏng như cánh ve sầu, điểm sáng mờ nhạt dần dần chiếm lấy đôi mắt của nó, trong khoảnh khắc đó, nó dường như nhìn thấy bầu trời đầy sao.

Không biết bắt đầu từ khi nào, trong ký ức của nó chỉ còn lại màn đêm vô tận, nó đã quên mất ánh sao trông như thế nào.

Máu rơi xuống như mưa, thế giới bắt đầu đảo lộn, đầu lâu của quái vật mặt lợn lăn xuống đất, chiếc chuông gió treo trên cổ cũng bị Hàn Phi chém vỡ thành từng mảnh.

"Trong ký ức của nhà văn, tất cả những điều không hay đều bắt đầu khi tiếng chuông gió vang lên. Thực tế, mỗi khi trời tối, tiếng chuông gió trong phòng của nhà văn sẽ vang lên. Ông lão sống trong tập thể của nhà máy chế biến thịt sau khi nghe thấy tiếng chuông gió ở tầng 4, nét mặt cũng thay đổi rõ rệt, bắt đầu hoảng hốt sợ hãi."

"Từ tất cả những dấu hiệu này, chuông gió có thể là một ám thị tâm lý của Cánh bướm đối với nhà văn, trong tiềm thức của Nhện đã hình thành một ấn tượng, chỉ cần chuông gió kêu, sẽ có điều không hay xảy ra. Điều này cũng lý giải được, tại sao người quản lý nhà máy chế biến thịt trong Ngõ Súc Sinh lại đeo chuông gió."

Nhà máy biến người sống thành thực phẩm và súc sinh đã bị phá hủy hoàn toàn, nửa trái tim thối nát, tràn đầy hận ý dưới bể máu cũng bị chém nát, bây giờ Hàn Phi chỉ cần tìm được nửa trái tim còn lại, thì có thể tìm ra tất cả những bí mật trong Ngõ Súc Sinh, nói không chừng còn có thể nhìn thấy chính Nhện.

Khi một nửa trái tim bị Hàn Phi chém nát, màn sương máu bao phủ con hẻm quái thú mờ đi một chút, số lượng quái vật

mặt lợn đáng sợ kia bắt đầu giảm dần, bọn chúng dường như đã chạy trốn ra khu vực bên ngoài của Ngõ Súc Sinh.

Khóc dìu Hàn Phi tụ hợp lại với Từ Cầm, ba người không nói gì nhiều, đều chuẩn bị rời khỏi đây.

Con trăn khổng lồ màu đen đem hết tất cả âm khí cho Khóc xong, hiện tại nó lại biến thành một con rắn màu đen nhỏ bằng ngón tay.

Nó bò ra khỏi góc tường muốn lại gần Từ Cầm, nhưng sợ cô ấy không nhận ra, giẫm chết mình, do dự một lúc nó bò lên cổ tay Hàn Phi.

Hàn Phi và Khóc đều không hiểu về Ngõ Súc Sinh bằng Từ Cầm, bọn họ đều quyết định đi theo cô ấy.

Sau khi dừng lại một chút, Từ Cầm dẫn theo những người khác rời khỏi nhà máy chế biến thịt, đi về phía bắc của nhà máy.

Sau khi bọn họ đi được mười mấy mét, toàn bộ nhà máy máu thịt hoàn toàn sụp đổ, máu chảy thành sông, toàn bộ mặt nạ mặt lợn đều bị chôn vùi trong đống đổ nát.

Cùng lúc đó, trong đầu Hàn Phi liên tiếp không ngừng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ chính tuyến rank F — Công việc chính thức đầu tiên! Phần thưởng cơ bản điểm kỹ năng tự do:+3!"

"Chúc mừng bạn đã tìm được công việc chính thức đầu tiên tại thành phố này! Một công việc hoàn hảo là một bước quan trọng trong Cuộc sống hoàn hảo!

"Người chơi đã hoàn tất chuyển nghề thành công! Bảng giao dịch chính thức được mở ra!"

"Tìm được một công việc bạn lại hoàn thành một mục tiêu của cuộc sống! Bây giờ bạn có thể giao dịch với những người khác thông qua bảng giao dịch!"

Hàn Phi liếc nhìn bảng giao dịch mới xuất hiện, hắn không quan tâm, ở nơi quỷ quái này, chẳng lẽ bảo hắn giao dịch với

quỷ sao?

So với bảng điều khiển giao dịch, Hàn Phi lo lắng hơn là kể từ khi hắn hoàn thành việc chuyển nghề, những vết máu nhỏ đã xuất hiện trên bảng điều khiển của hắn, như thể một loại hoa văn rất nhạt nào đó.

Sau khi nhìn thấy lời nhắc hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, Hàn Phi mới nhận ra từ lúc mình rời khỏi cư xá Hạnh Phúc cũng chưa được mấy ngày.

"Chẳng lẽ vì cuộc sống trong thế giới tầng sâu quá phong phú, khiến mình có cảm giác sống một ngày bằng một năm?"

Lắc lắc đầu, Hàn Phi lại nhìn lên một lời nhắc nhở khác của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ ẩn rank F - Ngõ Súc Sinh!"

"Phương thức hoàn thành nhiệm vụ ẩn không cố định, phần thưởng thay đổi tùy theo mức độ hoàn thành!"

"Yêu cầu ban đầu của nhiệm vụ là sống sót, hy vọng rằng người chơi sẽ giữ vững nhân tính trong Ngõ Súc Sinh, ngay thời khắc nhân tính tan rã nhiệm vụ sẽ thất bại. Trong trường hợp người chơi phải duy trì nhân tính, thoát khỏi Ngõ Súc Sinh, hệ thống sẽ căn cứ theo thời gian kiên trì của người chơi, phân phát các phần thưởng khác nhau."

"Do người chơi số 0000 đã phá hủy nền móng của Ngõ Súc Sinh! Vậy là nhiệm vụ ẩn trực tiếp thành công! Việc hoàn thành nhiệm vụ được tính là 100%!"

"Chúc mừng bạn đã thu được điểm kỹ năng cơ bản: +2! Nhân đôi kinh nghiệm nhiệm vụ! Bởi vì 100% nhiệm vụ ẩn đã hoàn thành, tăng thêm phần thưởng bổ sung - Súc Sinh Đạo!"

"Súc Sinh Đạo (mặt nạ khiếm khuyết rank F): Mặt nạ chuyên dành cho Đồ tể nửa đêm! Sau khi đeo mặt nạ này, thể lực: +1! Ẩn giấu hơi thở của tất cả người sống, nhưng sẽ bị thú tính ảnh hưởng! Không khuyến khích đeo thời gian dài!"

"Chú ý! Đạo cụ này ở trạng thái khiếm khuyết! Sau khi hoàn thành sửa chữa sẽ nhận được năng lực mới!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công đạt đến level 11! Điểm thuộc tính tự do: +1!"

Sau khi đọc hết thông tin nhiệm vụ, Hàn Phi cũng có chút kinh ngạc, không ngờ nhiệm vụ ẩn ở Ngõ Súc Sinh sẽ trực tiếp hoàn thành.

Tóm tắt lời nói của hệ thống là - Tôi chỉ cần bạn sống sót thoát khỏi địa điểm nhiệm vụ, kết quả bạn đã trực tiếp phá hủy nền móng của địa điểm nhiệm vụ, đây có phải là điều mà người chơi level 10 có thể làm không?

"Hoàn thành nhiệm vụ có thể coi là niềm vui bất ngờ, tiếp theo mình phải đi tìm nhà của đồ tể."

Đầu tiên Hàn Phi cộng điểm thuộc tính do thăng cấp mang lại vào thể lực, bởi vì khả năng chuyên môn của Đồ tể nửa đêm, thể lực của Hàn Phi trực tiếp tăng thêm hai điểm, hiện tại thể lực của hắn đã đạt tới mười lăm.

Bây giờ nếu gặp lại những tên sát nhân biến thái trong cư xá Hạnh Phúc, thì người phải bỏ chạy chắc chắn là đối phương, hơn nữa khả năng cao là chúng sẽ không thể chạy thoát.

Có thiên phú trốn tìm thụ động, cộng với đặc thù nghề đồ tể nửa đêm, Hàn Phi mà quyết tâm đuổi theo một người, nhất định có thể sống sót mà giết chết đối phương.

"Cảm giác trở nên mạnh hơn rất nhiều, đáng tiếc thăng cấp cũng không thể trực tiếp hồi phục vết thương trên cơ thể, mình vẫn phải tĩnh dưỡng mới được."

Thở dài một hơi, Hàn Phi yếu ớt dựa vào Từ Cầm, cơ thể của Khóc quá gầy yếu, hắn sợ Khóc cứ dìu mình như vậy sẽ mệt, ít nhất thì hắn dùng lý do này để thuyết phục bản thân.

"Chị, chỗ chị còn đồ ăn không? Em nhớ những món ăn chị nấu ở cư xá Hạnh Phúc."

Chương 239: Tôi không làm gì cả, nhưng độ thân mật ngày càng tăng

Đã lâu Từ Cầm chưa trở về cư xá Hạnh Phúc, một số ký ức đã trở nên xa lạ, nhưng khi nghe những gì Hàn Phi nói, trong thế giới nhuốm máu dường như có thêm một số màu sắc khác.

Một câu vô cùng đơn giản, nhưng Từ Cầm chưa từng nghe ai nói qua trước khi gặp Hàn Phi.

Trong toàn bộ thế giới tầng sâu, chỉ có Hàn Phi thích ăn đồ ăn do Từ Cầm làm.

Không phải là khen ngợi chiếu lệ, cũng không hề giả tạo, Từ Cầm có thể thấy Hàn Phi thực sự muốn ăn những gì mình làm.

Khóe môi cô ấy khẽ nhếch lên, đường viền môi hoàn mỹ mang một vẻ đẹp khó tả.

Hạnh phúc rất đơn giản là món ăn mình nấu được người khác thích.

“Cưng muốn ăn gì, chị đều có thể làm cho cưng. Chịu khó một chút, sắp tới nơi rồi.” Từ Cầm dường như lo lắng Hàn Phi sẽ bị ngã, chủ động đưa tay ra nâng đỡ hắn.

Trong đầu hệ thống không ngừng nhắc nhở độ thân mật của Từ Cầm đang tăng, Hàn Phi không biết mình đã làm gì, thật ra hắn cũng không quan tâm nữa, hắn thực sự coi Từ Cầm như người nhà của mình.

Cứu rỗi và tin tưởng thường tương hỗ lẫn nhau, trong khi có được độ thân mật của Từ Cầm, hắn cũng dành độ thân mật và tin tưởng của chính mình cho cô ấy.

Quan niệm về người nhà của Hàn Phi khá mơ hồ, trong hiện thực chưa từng có người nào sẵn sàng chăm sóc hắn như Từ Cầm, cảm giác này rất đặc biệt.

Trong mắt người khác, Từ Cầm là một thân thể tụ hợp nguyền rủa, bị chi phối bởi ham muốn ăn uống và sát khí.

Nhưng trong mắt Hàn Phi, cô ấy lại là một chị gái nhà bên dịu dàng, yêu thích ẩm thực, ưu điểm trên người kể mãi không hết.

Chính hắn cũng không hiểu, tại sao nhiều người lại không thích ăn đồ do Từ Cầm làm? Cũng dường như vì điều này mà người quản lý tiền nhiệm không có ấn tượng bình thường với cô ấy.

Hàn Phi lắc đầu, xua tan ý nghĩ dư thừa trong đầu, sau đó hỏi tiếp câu vừa rồi: "Đến nơi? Mình đi đâu vậy?"

"Đi đến một tòa nhà ở phía bắc. Có một số người đang ẩn náu trong tòa nhà đó, nhưng tốt hơn hết cưng không cần coi chúng là người."

"Có nguy hiểm không?"

"So với bên ngoài thì an toàn hơn, nhưng Ngõ Súc Sinh đã thay đổi, nơi đó chắc chắn cũng sẽ xảy ra vấn đề. Đi thôi, ở đó chị còn để lại một số thứ, có cả thuốc có thể chữa trị vết thương cho cưng."

"Thuốc?" Hàn Phi không nói nhiều, hắn tin tưởng phán đoán của Từ Cầm: "Được rồi, bây giờ chúng ta đi qua đó."

Sau khi trải qua bao nhiêu khủng hoảng, Hàn Phi đã tìm được đường sống trong chỗ chết, hắn tựa vào bên cạnh "người nhà" của mình. Giờ phút này hắn cảm thấy rất thoải mái, trong lòng cũng cảm thấy vui sướng từ lâu. Hắn thử cố gắng tác động đến khóe miệng, nhưng nụ cười thể hiện vẫn chỉ là diễn xuất.

"Khi [Hoa Song Sinh] được công chiếu, mình cũng có nhiều cảm xúc. Nhưng niềm hạnh phúc khi đó không bằng một phần mười so với bây giờ. Có vẻ như mình thực sự có thể tìm lại được nụ cười đã mất ở trong trò chơi này."

Tiếp tục đi về phía bắc, kiến trúc ở hai bên Ngõ Súc Sinh bắt đầu lộn xộn, dường như tượng trưng cho trái tim của người quản lý đã hoàn toàn hỗn loạn.

Những tòa nhà xung quanh rách nát, xiêu xiêu vẹo vẹo, trông méo mó và quái dị.

Nơi này chắc hẳn cũng đã xảy ra những chuyện khủng khiếp và đẫm máu, tường gạch của tất cả các tòa nhà đều bị máu nhuộm thành màu đỏ thẫm.

Sau khi đi qua một số tòa nhà cũ bốn tầng không có gì nổi bật, Từ Cầm dừng lại.

Cô ấy quay đầu lại nhìn Hàn Phi và Khóc rồi dặn dò: "Sau khi vào tòa nhà, đừng tin những gì người bên trong nói."

Hàn Phi đi theo Từ Cầm vào trong tòa nhà bốn tầng cũ nát, ngay lúc bước vào tòa nhà, trong đầu vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã tìm thấy tòa nhà ẩn trong bản đồ ẩn - Nhà đồ tể!"

"Đây chính là Nhà đồ tể?" Hàn Phi dừng lại, thần kinh vốn đã thoải mái lại một lần nữa bị kéo căng, hai cuốn sách quan trọng nhất của Nhện là [Ngõ Súc Sinh] và [Nhà đồ tể].

Ngõ Súc Sinh tượng trưng cho thế giới mà ông ấy nhìn thấy, còn Nhà đồ tể tượng trưng cho nội tâm của chính ông.

"Theo sát chị." Từ Cầm đeo chiếc mặt nạ chỉ có một nửa bước vào tòa nhà, từ bên ngoài nhìn tòa nhà cũ hết sức bình thường, kỳ thực bên trong lại như có cả thế giới.

Toàn bộ tòa nhà đều được làm thông, tất cả các phòng bên trong được kết nối với nhau, tạo thành một mê cung.

Sau khi đi vòng vòng hơn mười phút, Từ Cầm đưa Hàn Phi và Khóc lên một căn phòng trên tầng ba.

Họ dừng lại trước một cánh cửa đỏ như máu với một chiếc mặt lợn treo trên đó.

Đó không phải là mặt nạ, rõ ràng là một khuôn mặt bị lột ra.

"Những người sống ở đây nhìn bề ngoài rất bình thường, có nghề nghiệp riêng, họ như bị buộc phải trốn trong tòa nhà để đoàn kết, giúp đỡ lẫn nhau nhằm tránh quái vật mặt lợn. Nhưng thực tế thì trên tay mỗi người đều nhuốm máu tươi, trong lòng đều mang ý nghĩ xấu xa, họ không chỉ muốn giết

những con súc sinh kia, mà còn muốn giết tất cả các sinh vật sống trong tòa nhà.” Từ Cầm hạ giọng, kể từ khi bước vào tòa nhà này, giọng nói của cô ấy đã từ từ thay đổi: “Chị có thể cảm nhận được sát khí trên người họ. Những kẻ đó muốn trở thành người sống sót duy nhất trong tòa nhà.”

“Người sống sót duy nhất?” Lời miêu tả của Từ Cầm gợi cho Hàn Phi nhớ đến chín nhân cách của Nhện. Nếu so sánh tòa nhà cũ nát này với nội tâm của Nhện, muốn trở thành nhân cách duy nhất, thì phải giết chết tất cả những nhân cách khác.

Xoay nắm cửa, Từ Cầm mở cánh cửa máu trước mặt ra, một ông già khoảng 60 tuổi đang ngồi trong căn phòng cũ nát, hình như bị đục thủy tinh thể nặng. Đôi mắt đó hoàn toàn khác với đôi mắt của người bình thường, chớp mắt một cái, bên trong gần như toàn bộ đều là lòng mắt màu trắng và tạp chất màu đen.

Ông già ngồi trên giường, thân thể nhìn rất kém, chân tay có vẻ không linh hoạt, nhưng lại rất nhiệt tình.

Sau khi phát hiện Từ Cầm đang đi vào, ông ấy nhấc chăn che ở trên chân lên và trở nên rất phấn khích.

“Tạ ơn trời, cuối cùng cháu cũng bình an vô sự trở về.” Ông già khập khiễng đi tới trước mặt Từ Cầm, có vẻ rất lo lắng cho cô ấy.

“Cho tôi hai chiếc mặt nạ, tôi muốn dẫn họ đi.”

“Rời đi?” Ông già hơi sửng sốt một chút, sau đó bất lực lắc đầu: “Đã bao nhiêu năm rồi, tại sao cháu còn muốn rời đi? Xung quanh toàn là quái vật, chúng ta không thể trốn thoát! Thế giới này vô cùng nguy hiểm, chỉ có ở đây mới là an toàn nhất…”

“Đưa ngay cho tôi hai chiếc mặt nạ.” Từ Cầm không quan tâm đến lời ông già nói, cô ấy lấy dao của mình ra với giọng điệu lạnh lùng.

“Không phải ta không muốn cho cháu. Bác sĩ nói mặt nạ chỉ có thể trao cho những người hữu dụng đối với chúng ta. Hai người bên cạnh cháu, một người thì bị thương rất nặng, một người thì lại nhỏ tuổi như vậy. Nếu ta đưa mặt nạ cho

cháu, bác sĩ sẽ tức giận.” Ông già co rụt cổ lại, trong lời nói không ngừng dùng bác sĩ làm lá chắn, như thể tất cả đều là lỗi của bác sĩ.

“Đối với các ngươi thì thế nào mới là người hữu dụng? Còn có tiêu chuẩn cụ thể nữa à?” Hàn Phi rất tò mò về ông già trước mặt, hắn có ấn tượng với nhân cách phụ số 6 là chú Lý, một ông già hơn sáu mươi tuổi. Bề ngoài thì rất tốt với mọi người nhưng thực tế lại quỷ quyệt và xảo trá, nội tâm biến thái, có khuynh hướng chống đối xã hội nghiêm trọng.

“Ở bên ngoài khắp nơi đều là súc sinh. Thật không dễ dàng để sống sót ở thế giới này. Tất cả chúng ta đều là giúp đỡ lẫn nhau.” Ông già thản nhiên liếc nhìn Hàn Phi một cái, nhưng vẫn tập trung chú ý vào Từ Cầm nhiều hơn: “Như vậy đi, nếu các cháu hứa làm cho ta hai việc, ta sẽ cho các cháu hai cái mặt nạ.”

“Một việc.” Lời nói của Từ Cầm chắc như đinh đóng cột, không có chỗ để thương lượng: “Nếu chú không muốn cho thì tôi đi tìm người khác.”

“Được rồi, một việc thì một việc.” Ông lão há miệng lộ ra hàm răng đen vàng: “Đã lâu rồi ta không thấy nhà văn sống ở tầng bốn, hy vọng các cháu có thể giúp ta tìm tung tích của nhà văn.”

Trong lúc ông già nói chuyện, Hàn Phi nhìn bảng nhiệm vụ, nhưng kỳ quái là hắn không nhận được nhắc nhở nhiệm vụ, xem ra ông già này chỉ là tùy tiện nói ra một chút mà thôi.

Từ Cầm nhẹ gật đầu rồi dẫn Hàn Phi và Khóc ra khỏi phòng.

Đợi đến lúc đi ra khỏi cửa được một đoạn khá xa, Hàn Phi mới nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay Từ Cầm: “Chị à, em có ý tưởng muốn trao đổi với chị một chút. Kỳ thực, chúng ta còn có cách lấy mặt nạ nhanh hơn.”

Khi đến gần Từ Cầm, Hàn Phi hạ giọng: “Ông già đang nói dối chúng ta. Chúng ta giết ông ta thay vì chịu nguy hiểm đi tìm nhà văn thì sao?”

Từ Cầm đang lau dao ăn, nghe được lời nói của Hàn Phi, trong mắt hiện lên một vẻ bất ngờ, dường như là rất kinh ngạc, hai người lại đồng thời có cùng một suy nghĩ.

Chương 240: Từ Cầm giết số tám?

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Độ thân mật của Từ Cầm: +1! Tâm ý tương thông, phối hợp ăn ý, mối quan hệ của hai người đã trở nên thân thiết hơn."

Lời nhắc nhở của hệ thống lại xuất hiện trong đầu Hàn Phi, lời nhắc này xuất phát từ trong lòng Từ Cầm.

"Chị, không phải chị cũng nghĩ như vậy đấy chứ?"

Cất con dao đã được lau kỹ đi, Từ Cầm nhìn cánh tay bị thương của Hàn Phi, nhẹ giọng nói hai chữ: "Không vội."

Dưới sự dẫn dắt của Từ Cầm, họ rời khỏi tầng ba, đi qua những căn phòng trống, theo một quy luật đặc biệt đi đến tầng một.

Gần như tất cả các căn phòng trong tòa nhà cũ nát này đều đã được làm thông, nhưng hầu hết các phòng đều được bố trí như những cái bẫy, nếu không chú ý thì sẽ chết rất thê thảm.

"Mọi người ở đây nghỉ ngơi một lát, chị sẽ đi tìm chút đồ ăn và thuốc." Từ Cầm xoay người bước vào phòng bếp, căn phòng này dường như là cứ điểm của cô ấy trong Nhà đồ tể.

Chỉ vài phút sau, mùi thịt nồng đậm đã thoang thoảng bay ra từ trong bếp.

Mũi của Hàn Phi đã bị mùi hôi thối tra tấn suốt đêm, lúc này sau khi ngửi thấy mùi thơm đó, hắn cảm thấy như đang ở trên thiên đường.

"Nguyên liệu rất tươi ngon, nên thị không chuẩn bị quá nhiều." Từ Cầm bưng chậu sắt bước ra khỏi phòng bếp, đôi mắt cô ấy đỏ rực, ngón tay gầy guộc tái nhợt, áo khoác đỏ tươi vẫn còn rỉ máu.

Người bình thường nhìn thấy cô ấy bưng chậu thịt ra từ trong bếp, phản ứng đầu tiên nhất định là cạy cửa mà trốn, lo lắng mình sẽ trở thành đối tượng tiếp theo trong chậu sắt.

Nhưng Hàn Phi biểu hiện lại rất ấm áp, hắn ngồi ở bên bàn rất chỉnh tề, nhìn Từ Cầm cùng chậu thịt, ngón trỏ liên tục gõ.

Trị số may mắn của Hàn Phi cực cao, cùng với khả năng kháng nguyền rủa đối với máu thịt và các loại dao kéo của Đồ tể lúc nửa đêm, đủ loại điều kiện tiên quyết cho phép hắn thưởng thức món ăn của Từ Cầm một cách thoải mái.

Nước thịt đặc sệt trong chậu sắt tỏa ra mùi thơm sảng khoái, Hàn Phi dùng cánh tay phải còn lại, nóng lòng muốn ăn.

Hàn Phi ăn như hổ đói, thấy hắn ăn ngon miệng như vậy, Khóc cũng liếm liếm môi, tò mò cắn một miếng thịt.

Nó căn bản vẫn là một đứa trẻ, nhưng trong ký ức chỉ có tuyệt vọng, hiện tại có Hàn Phi giúp đỡ, bản năng trẻ con của Khóc cũng chậm rãi lộ ra.

Nhai miếng thịt do Từ Cầm làm trong miệng, Khóc vừa ăn miếng đầu tiên, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Nhưng khi nó chuẩn bị cắn miếng thứ hai, cơ thể gầy yếu bắt đầu toát ra nguyền rủa màu đen, miếng thịt mà nó nuốt vào bụng tựa như vẫn còn sống, dường như vẫn còn phát ra tiếng gầm của dã thú.

Phải mất rất nhiều sức lực, với sự giúp đỡ của Từ Cầm, Khóc mới loại trừ được nguyền rủa.

Nó ôm lấy bụng của mình, đi xa khỏi bàn ăn, nhìn Hàn Phi ăn lấy ăn để, trong mắt nó chỉ có hâm mộ.

“Hóa ra không phải ai cũng đủ tư cách để ăn những món chị ấy nấu.”

Nhìn hai người cười cười nói nói bên cạnh bàn ăn, Khóc kéo con rắn đen nhỏ đang cố gắng bò lên người Hàn Phi, đi tới một bên.

Hàn Phi thật sự là được thưởng thức đồ ăn ngon, sau khi chuyển nghề thành công, ham muốn của hắn đối với máu thịt mạnh hơn hắn tưởng rất nhiều.

May mắn thay, nghề Đồ tể lúc nửa đêm của hắn có đặc tính nghề nghiệp hoàn toàn mới, nếu không, hắn rất có thể sẽ bị

mất phương hướng trong quá trình ăn nuốt liên tục.

Cả một chậu thịt lớn đã bị Hàn Phi ăn hết, kỳ thực hắn cũng phải chịu đựng qua nguyền rủa, nội tạng như bị đánh hết cú đấm này đến cú đấm khác, nhưng hắn không lộ ra vẻ đau đớn vì không muốn làm cho Từ Cầm không thoải mái.

Dựa vào tính kháng nguyền rủa của mình đối với máu thịt, lại thêm bản thân nguyền rủa cũng không mạnh lắm, Hàn Phi đã chống đỡ qua được.

Sau khi ăn xong chậu thịt lớn đó, Hàn Phi không chỉ bình phục gần hết thương tích mà khả năng kháng nguyền rủa đối với máu thịt cũng tăng lên một chút.

Sau khi rèn luyện trường kỳ, nói không chừng Hàn Phi có thể tạo ra một kỳ tích miễn nhiễm với nguyền rủa của máu thịt.

“Chị, phòng này là của chị à? Làm thế nào mà chị lại có bất động sản riêng ở Ngõ Súc Sinh thế?” Hàn Phi nhìn xuống bụng, rõ ràng là ăn nhiều thịt như vậy, nhưng lại không có cảm giác no.

“Có rất nhiều nguyền rủa khác nhau trong ý thức của chị, một trong số chúng xuất phát từ sâu trong Ngõ Súc Sinh. Có một nữ đầu bếp đã cầu xin chị giết và đưa cô ta đi. Mất kiểm soát, chị đã biến thành một phần của nguyền rủa.” Từ Cầm khác với các oán niệm bình thường, cô ấy là một tập hợp nguyền rủa, sức mạnh của cô ấy không thể đơn giản đánh giá bằng hệ thống oán niệm.

Ban đầu Hàn Phi không nghĩ tới chuyện này, khi Từ Cầm vừa nói, hắn mới nhớ ra nhân cách phụ số 8 của Nhện là một nữ đầu bếp, độ phức tạp về tính cách chỉ đứng sau nhà văn, trước vụ giết người đầu tiên thì vô cùng tốt bụng; sau vụ giết người đầu tiên, tính cách của cô ta thay đổi đáng kể, từ một đầu bếp biến thành một đồ tể.

“Chuyện này xảy ra đã lâu rồi. Lúc đó người quản lý tiền nhiệm vẫn chưa mất tích. Sau khi biết được chị đi đến Ngõ Súc Sinh, ông ấy còn nhờ chị tìm một người.”

“Tìm người?”

“Người đó tên là Nhện. Quản lý tiền nhiệm chỉ biết cái tên này mà không có thêm bất kì thông tin gì khác. Đến bây giờ chị vẫn chưa tìm thấy anh ta.” Từ Cầm cất chậu sắt đi: “Sau khi giết nữ đầu bếp, chị đã có được một phần sức mạnh của cô ta, cũng thừa kế cả căn phòng và mặt nạ của cô ta trong tòa nhà.”

Nhẹ nhàng gõ vào chiếc mặt nạ hình lợn ở trên mặt, Từ Cầm đưa ra một thông tin quan trọng khác: “Mỗi chiếc mặt nạ đều có một con số đằng sau nó. Tạm thời chị không biết ý nghĩa của những con số này, nhưng rất nhiều người trong tòa nhà đều thu thập mặt nạ, có vẻ như sau khi tìm thấy mặt nạ thì sẽ tìm ra thứ gì đó.”

“Vậy con số đằng sau mặt nạ của chị là bao nhiêu?”

“Số tám.” Từ Cầm không hề giấu giếm, nói ngay lập tức.

“Đó hẳn không phải là trùng hợp. Con số đằng sau mỗi một chiếc mặt nạ có thể là tượng trưng cho những nhân cách khác nhau của Nhện.” Hàn Phi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Từ Cầm, trong đầu lại nghĩ đến một vấn đề khác, cô ấy đã giết chết nhân cách số 8, biến nó thành nguyền rủa.

Nếu như nhà văn muốn đạt được cứu rỗi theo cách như trước đây, liệu có cần phải giết chết Từ Cầm hay không?

“Có lẽ mình nên thay đổi suy nghĩ. Trong hiện thực, Nhện đã giết chết tất cả các nhân cách. Kết quả là ông ấy và Cánh bướm chỉ có thể coi là hòa. Ông ấy biết điểm yếu của Cánh bướm, nhưng đã không tận dụng được nó. Về lý thuyết, cần có một giải pháp hoàn hảo hơn.”

Trong lúc Hàn Phi đang cố gắng nghĩ biện pháp giải quyết, cửa phòng đột nhiên bị gõ.

Ánh mắt của mấy người trong phòng lập tức thay đổi, như thể đã trải qua huấn luyện, tất cả đều nhìn về phía cửa phòng.

Lấy con dao ra, Từ Cầm mở cửa.

Một đứa trẻ mang cặp sách, mới tám chín tuổi, đứng ở cửa.

Bình thường một đứa trẻ ở độ tuổi này lẽ ra đã biết rất nhiều thứ, nhưng đứa trẻ đứng ở cửa lại khờ khạo, có vẻ như

bị bệnh não bẩm sinh.

Nó lắp bắp mãi cũng không thể diễn đạt được ý mình muốn nói gì, có lẽ do sốt ruột quá nên nó lấy giấy bút mang theo trong cặp ra.

Một lúc sau, nó vẽ một bức tranh rồi đưa cho Từ Cầm, trên tờ giấy ố vàng có vẽ một bác sĩ đang cầm mặt lợn.

Sau khi nhìn thấy bức tranh, Từ Cầm ra hiệu cho Hàn Phi ở yên trong phòng không được đi lung tung, rồi cô ấy đi theo đứa trẻ.

"Nhân cách phụ số 7 của Nhện là A Mộng, có tật nói lắp, trí tuệ kém phát triển và thích vẽ tranh. Tất cả những điều này đều trùng khớp với đứa trẻ vừa rồi."

Khoảnh khắc Hàn Phi nhìn thấy đứa trẻ, trong đầu hắn hiện lên một thông tin tương ứng: "Đứa trẻ này có thể sống sót trong Nhà đồ tể, thật không đơn giản. Nó dường như có thể nhìn thấy rất nhiều thứ mà người khác không thể thấy được."

Nhìn cánh cửa đóng chặt, Hàn Phi ra hiệu cho Khóc và rắn đen không được cách mình quá xa, hắn mơ hồ cảm giác được có chuyện sắp xảy ra.

Chương 241: Cánh bướm bay ra từ giấc mơ

Sau khi Từ Cầm đi, Hàn Phi bắt đầu xem xét căn phòng.

Căn phòng này trước đây thuộc về nhân cách phụ số 8, trong phòng có thể vẫn còn lưu lại một số manh mối có ích.

“Bố cục của tất cả các phòng trong toàn bộ tòa nhà đều giống nhau, rất giống với các phòng của tập thể nhà máy chế biến thịt, đến cách bài trí điện thờ cũng giống y hệt.

Dừng lại ở góc phòng khách, Hàn Phi vừa vào phòng đã chú ý đến điện thờ, chỉ có điều lúc đó vết thương của hắn chưa khỏi, nên không dám đi lung tung.

“Bất kể là hiện thực, hay là Ngõ Súc Sinh của thế giới tầng sâu, trong kiến trúc nơi ở của nhà văn đều có số lượng lớn điện thờ, nhưng rõ ràng trong “Nhà đồ tể” ông ấy đã từng nhắc đến việc ông ấy không tin thần linh.”

Từ từ cởi bỏ miếng vải đen trên điện thờ, Hàn Phi đang chuẩn bị mở cánh cửa gỗ nhỏ trên điện thờ ra, Khóc đột nhiên ngăn hắn lại.

“Em cảm nhận được nguy hiểm à?”

Khóc như gặp phải kẻ địch mạnh, như một con mèo hoang hoảng sợ.

Nhìn vết máu thấm ra từ kẽ hở của điện thờ, cuối cùng Hàn Phi không mở cánh cửa nhỏ đó ra: “ Vết máu trên điện thờ đã khô, cánh cửa nhỏ thông với thần linh đó chắc là đã lâu lắm không mở ra. Mình vẫn là không nên mạo hiểm, chờ Từ Cầm quay lại, hỏi ý kiến của chị ấy sẽ tốt hơn.”

Cả căn phòng dọn dẹp rất sạch sẽ, tất cả đồ đạc được bày trí một cách ngăn nắp, chủ nhân của căn phòng cảm giác thậm chí còn có chút rối loạn ám ảnh cưỡng chế, đến khoảng cách giữa các vật trang trí cũng giống nhau.

Phòng khách, phòng bếp, nhà vệ sinh đều mang lại cảm giác rất tốt, nhưng sau khi đi vào phòng ngủ, tình hình hoàn toàn phát sinh thay đổi.

Vải xô và quần áo có dính máu vứt khắp nơi trên sàn, giường chiếu bị dao rạch tan nát, máu khô đông lại có thể nhìn thấy khắp nơi.

Đèn trên đỉnh đầu bị đập vỡ, tủ quần áo bị lật tung, bàn làm việc bị cưa ra, tất cả những nơi có thể giấu người trong phòng ngủ, toàn bộ đều bị hủy hết.

Cửa sổ bị xi măng xây chết, trên bức tường màu trắng đầy những chữ viết được dùng dao và móng tay cào ra, xiêu xiêu vẹo vẹo, trải khắp phòng, trong những chữ màu đỏ chói mắt đó dường như chứa đựng nỗi đau khổ của chủ nhân căn phòng, chỉ liếc nhìn một cái, đã cảm thấy toàn thân khó chịu.

Đứng ở cửa phòng ngủ, trước mặt Hàn Phi hình như xuất hiện một hình ảnh.

0 giờ đêm, một người phụ nữ tỉnh lại sau cơn ác mộng trở nên điên loạn, tính tình thay đổi mất kiểm soát, điên cuồng phá hoại xung quanh.

Phá hoại một cách không có mục đích, chỉ để phát tiết nỗi sợ hãi trong lòng, đồng thời cũng để gia tăng cảm giác an toàn của bản thân.

Nhân cách phụ số 8 nữ đầu bếp, độ phức tạp trong tính cách của cô ta chỉ sau nhà văn, một người bị mắc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, tại sao lại trở thành đồ tể khát máu?"

Vì để làm rõ vấn đề này, Hàn Phi đi vào phòng ngủ, hắn cẩn thận xem xét những dòng chữ điên rồ trên tường.

Bác sỹ của khoa tâm lý có lưu truyền một câu nói như này, bạn có thể đi vào nội tâm của một kẻ điên, nhưng tuyệt đối không được suy nghĩ theo cách của anh ta, càng không nên đi tìm hiểu anh ta.

Hàn Phi hiện tại là đang làm một việc rất nguy hiểm, hắn chưa trải qua đào tạo của hệ thống, hắn chỉ là muốn thông qua việc không ngừng tìm hiểu, khôi phục lại những nỗi sợ mà

nhân cách phụ số 8 đã trải qua, tìm ra nguyên nhân phát sinh thay đổi.

Nhìn những dòng chữ trên tường, ngón tay chạm vào những vết dao và vết cào, khi đối phương trong tình trạng điên cuồng, dường như không cảm thấy đau đớn, trong những chữ viết kia còn dính cả máu thịt.

Bị chữ viết như vậy của cả căn phòng bao vây, Hàn Phi dần dần chìm vào trong những trải nghiệm của nhân cách phụ số 8.

"Mình quên mất lần đầu tiên mơ thấy thứ đó là khi nào, đầu tiên hình như nó ẩn nấp trong đám người, vô tình đi ngang qua mình, nhưng sau đó không biết vì sao, nó hình như đã quấn lấy mình."

"Cái thứ đó dường như không ngừng xuất hiện trong giấc mơ của mình, bất kể mình mơ về cái gì, trong đó đều cũng sẽ có bóng dáng của nó."

"Hầu hết thời gian đều sẽ trở thành một người qua đường xa lạ, cũng không có bất kỳ tiếp xúc nào với mình, chỉ nhìn mình từ xa."

"Nhưng bắt đầu từ một thời điểm nào đó, mọi thứ đã thay đổi, cái thứ đó đang tiếp cận mình."

"Mình có thể cảm nhận được, khoảng cách của nó ngày càng gần mình, có đôi lúc nó tuy không xuất hiện, nhưng mình lại vẫn cảm nhận được ánh mắt của nó, mình biết nó ở ngay bên cạnh mình."

"Mình không biết tại sao bản thân lại mơ kì quái như vậy? Tại sao cứ phải là mình gánh tội lỗi như vậy? Hiện thực đã đủ mệt mỏi rồi, trong mơ mình mới có thể nghỉ ngơi, nhưng hiện tại đến trong giấc mơ cũng không an toàn."

"Ngày thứ 7 mơ thấy cái thứ kia, chuyện tồi tệ thực sự đã xảy ra."

"Khi đó mình mơ thấy con mèo cưng của mình nhảy lên bệ cửa sổ, nó dường như rất sợ hãi khi ở trong phòng của mình, mình muốn đi đến ôm ấp nó, nhưng khi nó nhìn thấy mình đi đến, lại nhảy ra ngoài cửa sổ."

“Mình nhanh chóng chạy đến bên cửa sổ, khi mình đưa đầu nhìn xuống dưới, sau lưng bị một sức mạnh rất lớn đẩy ra.”

“Có người ở ngay trong phong mình, đẩy mình từ phía trên lầu xuống dưới!”

“Khi cơ thể đang rơi, mình nhìn thấy nó đang đứng ở cửa sổ phòng mình.”

“Mình không hề quen biết nó, nhưng nó lại muốn giết chết mình, mình thực sự không nghĩ được ra lý do.”

“Cái chết tối hôm đó chỉ là bắt đầu, trong những giấc mộng tiếp theo, hết lần này đến lần khác mình bị thứ đó giết chết, nó có đủ các loại thủ đoạn khác nhau, không ngừng giết chết mình, làm mình tỉnh dậy!”

“Cả buổi tối mình đều không dám ngủ, tinh thần sắp suy sụp, mình không biết phải làm thế nào, chỉ cần nhắm mắt lại, cái thứ kia sẽ xuất hiện trong giấc mơ của mình!”

“Căn bản không nhớ nổi bị giết bao nhiêu lần, dần dần mình bắt đầu xuất hiện ảo giác, mình có chút không phân biệt rõ đâu là hiện thực và trong mơ.”

“Có lúc mình cảm thấy bản thân đang nằm mơ, nhưng cảm giác đau đớn lại tồn tại rất chân thực. Có lúc mình tưởng bản thân đang ở hiện thực, nhưng cho đến sau khi bị nó giết chết, mình mới phát hiện vừa rồi chỉ là một giấc mơ.”

“Tinh thần của mình trên bờ vực suy sụp, ranh giới giữa hiện thực và giấc mơ trở nên mơ hồ, khi mình không thể phân biệt được hiện thực và giấc mơ, cái thứ kia hình như bị mình đưa từ trong giấc mơ vào hiện thực, nó dựa vào ý thức của mình, vượt qua giấc mơ và hiện thực, đào sâu vào trong tâm trí mình.”

“Không sai, mình có thể cảm nhận một cách rõ ràng sự tồn tại của nó, bất kể là trong giấc mơ, hay là trong hiện thực, dấu ấn hình cánh bướm đó chính là minh chứng rõ nhất.”

Xem xong những nét chữ điên điên khùng khùng trên tường, sau lưng Hàn Phi bất giác đã ướt đẫm, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào mấy chữ dấu ấn hình cánh bướm.

“Nó mà nhân cách phụ số 8 nhắc đến, được sử dụng thay cho cánh bướm sao?”

“Cánh bướm đầu tiên không phải là thứ trong hiện thực, mà là chạy ra từ cơn ác mộng?”

Đến bây giờ Hàn Phi vẫn không rõ bản thể của Cánh bướm là cái gì, trong số tất cả những người giao đấu qua với Cánh bướm, chỉ có Nhện nhìn thấy Cánh bướm thật sự.

“Toàn bộ 8 nhân cách đều chết, Nhện đã phải trả cái giá lớn như vậy, cuối cùng ông đã nắm được điểm yếu gì của Cánh bướm?”

Manh mối ẩn giấu trong nhà đồ tể cũng nhiều hơn những gì Hàn Phi tưởng tượng, bức màn thần bí của Cánh bướm có thể được hé mở tại đây.

Chương 242: Hy vọng không tên

Ngôn luận của kẻ điên không thể suy nghĩ sâu xa, nhưng vì để điều tra rõ bản thể của Cánh bướm, Hàn Phi không chỉ đi sâu suy xét lời nói trên tường, còn chuẩn bị ghi nhớ lại hết từng chữ một.

Khi hắn đọc được hơn một nửa, cửa phòng khách bị mở ra, Từ Cầm từ bên ngoài đi vào.

"Người sống bên trong tòa nhà bị thiếu mất vài người, tình hình không được tốt, chúng ta nhanh chóng nghĩ cách kiếm được mặt nạ, sau đó đi khỏi đây."

"Muốn đi bắt buộc phải dùng đến mặt nạ sao?" Hàn Phi hơi nghi hoặc: "Nhà máy máu thịt của Ngõ Súc Sinh đã bị phá hủy, quy tắc ở đây chắc cũng đã phát sinh thay đổi."

"Người quản lý của Ngõ Súc Sinh là một bí ẩn, toàn bộ quy tắc đều là ông ấy đặt ra, chỉ cần ông ấy chưa chết, chúng ta vẫn phải tuân thủ quy tắc của ông ấy." Từ Cầm nhắc đến điểm mấu chốt nhất, trong tất cả kiến trúc đặc biệt của thế giới tầng sâu đều có người quản lý, trước khi người quản lý chết, bọn họ kiểm soát tất cả mọi thứ bên trong kiến trúc, bọn họ là người đặt ra quy tắc, cũng là người thực hiện quy tắc.

"Tất cả mọi người đều không biết người quản lý là ai sao?"

"Chưa từng có ai gặp ông ấy, cũng chính là không có ai sau khi biết ông ấy rồi mà vẫn còn sống sót, từ đó có thể thấy ông ấy đáng sợ như thế nào." Từ Cầm nói ra lo lắng của cô ấy: "Có thể kiểm soát cả một khu vực rộng lớn như này, độc lập ở đây, người quản lý Ngõ Súc Sinh chắc là vô cùng hùng mạnh."

"Em hiểu rồi, vậy thì tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?"

"Đến phòng của nhà văn xem xem, nếu thực sự không hoàn thành được nhiệm vụ, vậy thì chỉ đành giết chết người phát hành nhiệm vụ." Từ Cầm rất thẳng thắn, trên cơ thể người phụ nữ này có sức hấp dẫn đặc biệt.

Ba người lặng lẽ ra khỏi phòng, dưới sự dẫn dắt của Từ Cầm, bọn họ tránh được tất cả cạm bẫy dọc đường, đến một căn phòng nào đó ở tầng 4.

"Ở đây chính là phòng của nhà văn?"

Đẩy cửa phòng ra, sau khi nhìn thấy khung cảnh bên trong phòng, Hàn Phi ngây người ra.

Căn phòng của nhà văn ở thế giới tầng sâu không giống với trong hiện thực, trên tường, trong tủ, trên bàn, khắp nơi đều bày tiêu bản của bướm.

Nhà văn dường như dùng tất cả các loại bướm trên toàn thế giới để làm thành tiêu bản, thu thập hết trong căn phòng của mình.

Căn phòng của nhà văn trong hiện thực không có bất kì thứ gì liên quan đến bướm, nhưng trong thế giới tầng sâu lại hoàn toàn khác, dường như toàn bộ manh mối quan trọng đều bị nhà văn bảo lưu ở trong thế giới tầng sâu.

"Xem ra nhà văn cũng đã dự đoán được, Cánh bướm nhất định sẽ xóa hết tất cả những gì liên quan đến nó." Trong hiện thực Cánh bướm làm việc càng kĩ lưỡng hơn, không chỉ xóa hết những dấu vết liên quan đến sự tồn tại của chính mình, mà còn giết hết toàn bộ những người muốn điều tra bí mật, không lưu lại bất kì mầm mống nào.

Cũng chỉ có trong thế giới tầng sâu, Hàn Phi mới có thể nhìn thấy căn phòng thực sự của nhà văn, nhìn thấy con người thật của ông ấy.

Bút danh của nhà văn là Nhện, nhưng căn phòng ông ấy lại không có bất kì vật phẩm nào có liên quan đến nhện, ngược lại khắp nơi đều là sách và tiêu bản liên quan đến bướm.

Ông ấy nghiên cứu về bướm đã đến bước mê muội, ông ấy không chỉ truy xét những con bướm có hình dạng, mà còn tìm các đồ vật có ngoại hình tương tự với con bướm, và những câu chuyện kì lạ cũng như truyền thuyết có liên quan đến nó.

"Nhìn thấy những thứ này, có phải cưng cho rằng chủ nhân của căn phòng là một nhà côn trùng học không?" Từ Cầm đi

theo Hàn Phi vào trong phòng: "Đừng để bị mê hoặc bởi bề ngoài, nghề nghiệp và cuộc sống bình thường của chủ nhân căn phòng không liên quan gì đến loài bướm, ông ấy bắt đầu phát điên từ một giai đoạn nào đó."

Đứng ở bên trong căn phòng, tùy tiện nhìn về nơi nào đó, đều có thể nhìn thấy hoa văn xinh đẹp trên cánh bướm, nhưng nhìn lâu, lại có cảm giác buồn nôn và đáng sợ không thể giải thích được.

Đường vân trên cánh bướm đó giống như những con mắt tà ác, rình mò nội tâm người sống.

Sau khi lục soát xong phòng khách, Hàn Phi đi vào thư phòng, khoảnh khắc mở cửa ra, hắn lại bị làm cho kinh ngạc.

Trên tường của cả căn phòng đều bị vẽ đầy những hoa văn nào đó, đứng ở giữa căn phòng, giống như bị cái cánh khổng lồ của một con bướm quấn quanh.

Đôi cánh ảo mộng xán lạn, lúc này mang đến cho Hàn Phi một cảm giác ngạt thở, hắn không thể tưởng tượng nổi nhà văn làm thế nào mà có thể làm việc ở đây.

"Nhà đồ tể chính là nội tâm của Nhện, những hoa văn này chắc đều là một thứ nào đó trong nội tâm nhà văn thể hiện ra."

Lật tìm kệ sách, mở ngăn kéo ra, Hàn Phi tìm rất lâu sau đó phát hiện ra một sự việc rất kì lạ.

Trong căn phòng của nhà văn chất đầy các loại sách khác nhau, nhưng duy nhất lại không có những quyển sách do ông tự mình viết.

"Những người trong toà nhà này chỉ biết đến nhà văn, nhưng lại không biết bút danh của nhà văn là Nhện, cảm giác hơi kì lạ." Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, Hàn Phi phát ra một bất thường khác.

Vị trí treo chuông gió ở cửa sổ của nhà văn trong hiện thực, thì ở đây lại treo một thứ trông giống như bùa hộ thân.

Hàn Phi giẫm lên ghế định lấy cái bùa hộ thân xuống, khi hắn không cẩn thận chạm vào trần nhà, bất ngờ phát hiện vị trí nào đó của trần nhà bị đào rỗng một lớp.

Hai tay dùng lực, Hàn Phi gỡ ra một tấm ván gỗ phủ đầy sơn, hàng loạt xác bướm từ trên đầu rơi xuống.

"Cuối cùng ông ấy đã giết bao nhiêu bướm?"

Trong những cái xác bướm đó, Hàn Phi tìm thấy một bản thảo viết tay.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công phát hiện vật phẩm nhiệm vụ ẩn —— Hi vọng không tên (khiếm khuyết)."

Bản thảo này không có tên, cũng không có mục lục, càng giống tùy bút hơn.

Thổi bay cái cánh khiếm khuyết của con bướm, Hàn Phi mở bản thảo ra xem.

"Không biết bắt đầu từ khi nào, thế giới trong mắt mình đã phát sinh thay đổi, mình ghi chép lại tất cả những gì bản thân nhìn thấy, đây rõ ràng là hiện thực, nhưng tất cả mọi người sau khi đọc đều nói chỉ là một câu chuyện."

"Có thể bạn sẽ thắc mắc tôi rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì? Chuyện này phải bắt đầu nói đến từ một giấc mơ……"

Một nửa phía trước của bản thảo cũng gần giống với nhân cách phụ số 8, Cánh bướm xuất hiện trong giấc mơ, muốn thông qua nhà văn để tiến vào hiện thực.

Có điều khác với nhân cách phụ số 8, bất luận là trong giấc mơ, hay là trong hiện thực, Cánh bướm đều không thành công giết chết nhà văn.

Ông ấy thoát khỏi sự truy sát của Cánh bướm hết lần này đến lần khác, cuối cùng thậm chí ngược lại còn muốn giết chết nó.

Trong khi không ngừng tiếp xúc, nhà văn dần dần phát hiện ra một chuyện, Cánh bướm là có thật, nó đến từ một góc sâu nhất trong giấc mơ, cái góc đó dường như liên kết với một thế giới tràn đầy tuyệt vọng và đau khổ.

Đối phương xuất hiện dưới hình dạng con bướm, có điều phía sau cánh của con bướm, nhà văn dần dần nhìn thấy bóng

dáng của một con người.

Nhà văn lúc đầu nghi ngờ đối phương giống như mình, đều là người có thể nhìn thấy một thế giới khác, nhưng cùng với việc tiếp xúc trở nên nhiều hơn, ông bắt đầu lay động, ông cảm thấy Cánh bướm hình như chính là bay ra từ thế giới tràn đầy tuyệt vọng và đau khổ.

Hàn Phi cảm thấy mình ngày càng gần với việc tìm thấy bản thể của Cánh bướm, khi hắn đọc bản thảo viết tay, thậm chí đã ghi nhớ lại.

Đọc đến cuối, khi Hàn Phi đang tập trung nhất, hắn đột nhiên phát hiện nửa phần sau quan trọng nhất của bản thảo bị xé mất, dường như có người đã đến đây trước hắn một bước.

"Có thể tìm đến đây chỉ có các nhân cách khác, có thể là ai mang phần còn lại đi?"

Hiện tại có hai lựa chọn trước mắt Hàn Phi, giết hết tất cả mọi người tìm bản thảo, hoặc là chia sẽ bí mật này với tất cả nhân cách phụ khác trong tòa nhà.

"Thế nào? Có manh mối gì không?" Từ Cầm chỉ vào chiếc mặt nạ trên mặt mình, Hàn Phi đột nhiên hiểu ý của cô ấy.

"Trong thời gian ngắn chắc là không tìm thấy nhà văn được, chúng ta hãy lên một kế hoạch khác đi."

Bản thảo là vật phẩm nhiệm vụ hệ thống giám định ra, Hàn Phi đặt nó vào trong ô vật phẩm, cuối cùng hắn nhìn lướt qua căn phòng bị bao bọc bởi hoa văn cánh bướm, sau đó cùng với Từ Cầm đi đến căn phòng của nhân cách phụ số 6.

Chương 243: Ông để tôi chém một nhát không phải là sẽ biết hay sao?

Ông lão sống ở căn phòng 301 là một trong những cư dân lớn tuổi nhất trong tòa nhà này, ông tốt bụng với mọi người, không bao giờ kiêu căng tự đại.

Hàng xóm có khó khăn gì có thể giúp được thì đều giúp, có quan hệ rất tốt với mọi người, ai ai khi nhìn thấy ông đều thân mật gọi một câu —— Chào chú Lý.

Mỗi cư dân trong tòa nhà đều có chức trách của mình, người già đức cao vọng trọng, lại thêm mối quan hệ tốt, vì vậy mọi người đề cử ông làm quyền quản lý tòa nhà.

Thường ngày ông lão sẽ chủ động điều tiết mối quan hệ giữa các cư dân, hóa giải mâu thuẫn, nếu có người bên ngoài muốn vào sống ở toà nhà này, vậy cũng phải được ông ấy đồng ý mới được.

Đôi mắt đục ngầu của chú Lý nhìn về phía người trẻ tuổi đứng giữa phòng, ông ấy nhớ mang máng đối phương đi vào tòa nhà cùng Từ Cầm, hình như tên là Hàn Phi.

“Chú Lý, chị cháu vì cháu đã phải đánh đổi rất nhiều, cháu không muốn trở thành gánh nặng của chị ấy. Chú xem trong tòa nhà có việc gì cháu có thể làm được không? Chỉ cần chú đưa mặt nạ cho cháu, mọi thứ đều có thể thương lượng.” Hàn Phi hơi thẹn thùng, hắn không giỏi nói chuyện với người khác, khi nói chuyện đều không dám nhìn vào mắt đối phương.

Trên mặt chú Lý là nụ cười hiền từ, ông ấy đã gặp rất nhiều người, thông qua cử chỉ lời nói của Hàn Phi thì đại khái có thể xác định được tính cách của hắn.

Người trẻ tuổi trước mặt là người nội tâm, bình thường chắc rất ít nói chuyện, cũng không giỏi giao lưu với người khác, thường giữ mọi việc trong lòng.

“Thực ra chú cũng rất muốn giúp các cháu, quan trọng là trong tòa nhà không phải một mình chú có thể quyết định.”

“Chú Lý, cháu rất chăm chỉ, cũng đặc biệt có thể chịu cực khổ, trong tòa nhà này có việc gì bẩn thỉu, vất vả đều có thể giao cho cháu.” Hàn Phi ôm vết thương trên vai, nghiêm túc nhìn chú Lý.

Chú Lý sống đến tuổi này rồi đây là lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt chân thành như vậy, dưới sự bảo hộ của Từ Cầm, người trẻ tuổi này giống như một khối ngọc thạch không bị nhuốm ác ý.

Hưng phấn trong mắt thoáng qua, đôi mắt đục ngầu của ông lão dần dần chuyển động, đối với kẻ tràn đầy ác ý mà nói, càng là thứ đơn thuần đẹp đẽ, thì lúc phá hủy lại càng kích thích.

“Nể tình cháu hết lòng vì chị như vậy, vậy chú sẽ phá lệ giúp cháu một lần.” Ông lão giống như bắt đầu thực sự nghĩ đến việc giúp Hàn Phi: “Ở đây không chứa người lười, trước đây cháu đã làm qua những việc gì? Đã làm việc ở những đâu? Có sở trường gì không?”

Nghe những câu hỏi của ông lão, Hàn Phi trầm mặc một lúc mới mở miệng: “Tuy cháu còn trẻ, nhưng kinh nghiệm làm việc rất phong phú. Đầu tiên cháu làm ở cửa hàng tiện lợi, cháu không ngại khó khăn vất vả, rất nhiệt tình với công việc, mối quan hệ với đồng nghiệp cũng rất tốt. Sau đó để giúp quản lý cửa hàng chia sẻ áp lực, cháu đã chủ động làm việc khổ nhất nguy hiểm nhất, sau khi quản lý cửa hàng biết được thì rất cảm động, trở thành bạn tốt như hình với bóng.

“Cháu là một người rất có chí tiến thủ, vừa làm ở cửa hàng tiện lợi, vừa tự học kiến thức liên quan đến giáo dục. Có công mài sắt có ngày nên kim, cuối cùng cháu được nhận vào làm giáo viên ở một trường học, cháu rất hòa đồng với các học sinh, bọn chúng đều cảm thấy cháu giống như một người cha, mang đến sự quan tâm chăm sóc chưa từng có cho chúng.”

Hàn Phi hồi tưởng lại những công việc mình đã từng làm, khi nhớ lại những chuyện tốt đẹp đó, khóe miệng hắn còn lộ ra

một nụ cười nhẹ.

Nhìn thấy nụ cười bất giác của Hàn Phi, sự chán ghét trong lòng ông lão càng mãnh liệt, thay vì chúc phúc cho những thứ tốt đẹp, ông ấy càng thích xé nát chúng hơn.

"Chỉ có từng đó thôi sao? Vậy thì khó rồi, trong tòa nhà chúng ta đã có một vị giáo viên, bình thường đều là cậu ấy chăm sóc bọn trẻ." Ông lão tập tễnh xuống giường, dường như đang tìm thứ gì đó trong phòng: "Ngoài những việc đó ra cháu còn có sở trường nào khác không?"

"Trước đây khi cháu còn ở quê vùng nông thôn, đã từng đi cùng tiền bối trong nhà giết lợn, bọn họ là những đồ tể nổi tiếng trong thôn, vì vậy cháu cũng học được tất cả các kĩ năng giết mổ súc sinh." Hàn Phi đứng trong nhà đồ tể, rất điềm nhiên hỏi ông lão: "Ở đây chắc mọi người chưa có đồ tể đúng không? Nghề này rất hiếm khi gặp được."

"Đồ tể?" Ông lão sửng sốt một chút, sau đó liên tục quan sát Hàn Phi, ông ấy không tìm ra bất kì kẽ hở nào trên người hắn, đối phương dường như không ý thức được những lời nói của mình có bất kì vấn đề gì: "Những người trong tòa nhà có đủ các loại ngành nghề khác nhau, nhưng duy nhất không có đồ tể, cháu đến rất đúng lúc, có điều chú muốn biết một chút tay nghề của cháu, nào đi theo chú."

Chú Lý đẩy cửa ra, đi về phía một con đường hoàn toàn xa lạ với Hàn Phi: "Chị cháu đâu? Còn đứa trẻ đi theo bên cạnh cháu nữa?"

"Chị cháu đến phòng của nhà văn tìm manh mối rồi, đứa bé đó ở phòng của chị cháu." Hàn Phi không biết ông lão muốn dẫn mình đi đâu, hắn chỉ cảm thấy ông lão biểu hiện rất "thân thiết", đáng để "tin tưởng".

Hai người dạo quanh hành lang một hồi lâu, rồi đến một góc ở tầng một.

Đẩy cửa trước mặt ra, trong phòng có một cầu thang đi xuống.

Có một mùi máu tanh trong không khí, trên mặt đất cũng có những vết bẩn chưa được rửa sạch.

“Chú Lý, chú dẫn cháu tới đây làm gì?” Hàn Phi có chút bất đắc dĩ đi vào.

“Bọn chú thường giết mổ động vật ở đây, đây có thể coi là một khảo nghiệm đối với cháu, dù sao thì, đây cũng là lần đầu tiên chú thấy người làm nghề đồ tể.” Ông lão biết rất rõ rằng mỗi người trong nhà đồ tể đều là một đồ tể, chỉ có điều mọi người đều có ngành nghề khác để che đậy lại, tuyệt đối sẽ không quang minh chính đại nói mình là đồ tể.

“Nếu cháu có thể thông qua khảo nghiệm, sau này đây chính là nơi làm việc của cháu.” Chú Lý dẫn Hàn Phi đi qua cầu thang rất dài, cấu trúc dưới lòng đất của tòa nhà này có vẻ phức tạp hơn trên mặt đất.

Xuống đến tầng hai dưới lòng đất, ông lão mở một cánh cửa sắt gỉ sét.

Trong phòng đặt một cái bàn gỗ, trên bàn đặt một cái chậu sắt lớn phủ vải đen.

“Cháu nói mình là đồ tể, chắc là rất hiểu về các loại thịt, cháu nhìn xem trong chậu là thịt gì.” Ông lão ra hiệu Hàn Phi đi về phía cái bàn, ông ta tự mình bước đến một cái tủ sắt to trong góc.

Vén tấm vải đen lên, thịt đã sơ chế được đặt vào chậu sắt, đường vân và mùi của thịt rất đặc biệt.

Hàn Phi nhìn hồi lâu, sau đó nhíu mày.

“Làm sao? Có nhận ra được không? Chỉ cần cháu nói là loại thịt gì, cháu có thể ở lại, có cơ hội làm việc.” Ông lão tìm cái gì đó trong tủ sắt, đầu cũng không ngoảnh lại.

Một lúc lâu sau, ông lão dường như cuối cùng cũng tìm được thứ mình muốn, ông ta lấy trong đáy tủ sắt ra một con dao cùn gỉ sét.

Những ngón tay đầy vết đồi mồi vuốt ve con dao cùn, mặt quay lưng về phía Hàn Phi bắt đầu méo mó.

“Cháu không thể nhận ra, nhưng cháu có thể khẳng định đó là thịt của một loại súc sinh nào đó, nhìn qua có cảm giác rất quen thuộc.” Hàn Phi cẩn thận quan sát, dường như không để

ý rằng ông lão với con dao cùn đang từ từ quay lại, nét mặt ông ta đã hoàn toàn thay đổi.

“Thịt của súc sinh?” Ông lão phát ra tiếng cười khó chịu, vung dao trong tay: “Cháu nhìn kỹ lại xem? Có chắc là thịt súc sinh không?”

Ông ta dần dần tiến đến gần Hàn Phi, miệng nứt ra, lộ ra hàm răng màu đen vàng: “ Cháu sờ lớp da thịt đó, sau đó lại sờ da mình xem, có cảm thấy…… rất giống không!”

Khi ông lão nói xong câu này, ông ta liền chém một nhát dao về phía Hàn Phi, tốc độ động tác đều cực kì nhanh, hoàn toàn khác với vẻ chậm rãi lúc trước.

Hàn Phi sớm đã có chuẩn bị tránh ra trước, con dao cùn chém thẳng vào thành chậu sắt, phát ra âm thanh leng keng, nhưng ông lão không quan tâm.

Đây là dưới lòng đất, cho dù có phát ra âm thanh gì cũng không ai đi đến đây.

“Thực xin lỗi, cháu không đủ tư cách làm công việc này, là một đồ tể, sao có thể căn bản đến thịt người cũng không phân biệt được?” Tiếng cười u ám của ông lão vang vọng dưới lòng đất.

“Có một số người là người, nhưng có một số người không khác gì súc sinh.” Hàn Phi từ trong ô vật phẩm lấy ra con dao đồ tể: “Đơn giản là tôi chỉ muốn tìm một công việc, tại sao mấy người cứ nhắm vào tôi? Cho dù là cửa hàng tiện lợi, trường học, hay bây giờ.”

Sở dĩ Hàn Phi không trực tiếp tấn công ông lão là vì muốn thử xem ông lão kia có lấy trộm bản thảo của nhà văn hay không.

Nhìn thì có vẻ như là ông lão đang khảo nghiệm Hàn Phi, nhưng thật ra là Hàn Phi đang khảo nghiệm ông lão, nếu ông ta vượt qua khảo nghiệm của mình, hắn sẽ chia sẻ bí mật với ông lão. Suy cho cùng, hắn không phải kẻ khát máu, phần lớn hắn chỉ là phòng vệ bị động.

“Sao cảm giác có gì đó không ổn.” Đôi mắt đục ngầu của ông lão hiện ta tia máu, những thứ tạp chất màu đen kia hóa thành nguyền rủa, khiến cả người ông ta bắt đầu thay đổi: “Dao không có lưỡi có thể giết được người không?”

“Chú để tôi chém một nhát không phải là sẽ biết hay sao?” Hàn Phi nhét con rắn nhỏ màu đen đáng thương trên cổ tay vào trong quỷ văn, xung quanh hắn là âm khí nhàn nhạt.

Cùng lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Từ Cầm và Khóc vốn đã bí mật đi theo Hàn Phi, đều đã đến tầng hai của tầng hầm.

“Ông không phải là người tôi đang đi tìm, bây giờ ông đã không còn tác dụng nữa rồi.” Tay Hàn Phi nắm chặt dao đồ tể, trên mặt như cũ vẫn mang biểu cảm chân thành: “Thế gian đều là đau khổ, tôi đến tiễn ông về nơi cực lạc.”

Chương 244: Sát thủ nơi làm việc

Cục diện trong tích tắc đã bị đảo ngược hoàn toàn, vô tâm khó phòng hữu tâm, kỹ năng diễn xuất xuất chúng của Hàn Phi đã thành công lừa được ông lão ra khỏi phòng của mình.

Mặc dù về sau ông ta cũng phát hiện nhưng đến lúc đó thì đã quá muộn.

Kỳ thực Hàn Phi chỉ muốn tìm một nơi an toàn ít người để ra tay, ông lão dẫn Hàn Phi vào tầng hầm, coi như đã tự cắt đứt con đường sống của chính mình.

Bóng người còn chưa thấy, một mùi máu tanh nồng nặc đã tràn ngập toàn bộ căn phòng.

Từ Cầm với huyết sát quấn quanh, tay cầm dao ăn, xuất hiện trước cửa phòng đồ tể.

Mùi máu tanh nồng nặc xộc vào khoang mũi, tiếng khóc đau đớn của đứa trẻ văng vẳng bên tai.

Mùi máu có thể khơi dậy sát khí trong lòng người ta, tiếng khóc có thể mang đến cho người ta sự tuyệt vọng và bi thương sâu sắc.

Những điều tồi tệ nhất trong ký ức của ông lão bắt đầu hiện lên trong tâm trí, những cảnh ông ta chạy trốn một cách mất kiểm soát hiện ra trước mắt, lúc này nét mặt của ông ta càng trở nên méo mó và đáng sợ, đôi mắt dị thường tràn đầy oán hận.

Mặt tối mà ông ta trốn tránh đã bị phơi bày hoàn toàn, lớp da bám vào xương dần nứt ra, những mảng trên cánh tay và khuôn mặt biến thành một loại nguyền rủa.

Chú Lý vẫn luôn giữ oán hận trong lòng, ông ta căm ghét sự già nua nhưng đành lực bất tòng tâm.

Tất cả những gì tốt đẹp trên đời đều không có liên quan gì đến ông ta, sinh mệnh của ông ta cũng không còn bao lâu.

Trong khoảng thời gian cuối đời này, ông ta không muốn chúc phúc cho bất luận kẻ nào, càng muốn kéo tất cả mọi người cùng chết.

Hàn Phi đã nghiên cứu tất cả các nhân cách của Nhện, trong đó tính cách của chú Lý đại diện cho sự căm ghét mất mát và một loại lo lắng điên cuồng về việc không thể kiểm soát được vận mệnh.

Tính cách này rất dễ bị Cánh bướm mê hoặc, vì vậy ông ta là người đầu tiên Hàn Phi tìm đến.

Chú Lý già nua dần dần biến thành quái vật, thân thể không ngừng tăng cao, xương cốt kêu răng rắc, giống như hình nộm trong da người, không có nhân tính, chỉ còn lại sự kinh khủng.

"Tất cả các nhân cách đều có thể biến thành quái vật ư?" Hàn Phi cảnh giác nhìn chằm chằm lão Lý, đợi đến khi Từ Cầm và Khóc đi đến rồi mới phối hợp với hai người.

Lão Lý đã hoàn toàn mất đi hình dạng con người, từ trong tủ sắt lấy ra đủ loại dao và dây xích, điều ông ta thích nhất là hành hạ những thân thể trẻ trung dưới lòng đất tối tăm này.

Mỗi một con dao trong tủ sắt đều có linh hồn đang kêu gào, thật khó có thể tưởng tượng được lão Lý đã giết bao nhiêu người ở đây.

Phải biết rằng những con quái vật mặt lợn bên ngoài tòa nhà chỉ có một con dao đồ tể trong tay, nhưng lão Lý với khuôn mặt người, lại có cả một cái tủ chứa những con dao giam giữ linh hồn.

Xem ra ở trong việc giết chóc, vẫn là con người có hiệu suất cao hơn.

Chiếc tủ sắt nghiêng đổ, lão Lý lao về phía lối ra với một đống dao.

Ông ta rất thông minh, biết rằng mình không phải là đối thủ của ba người Từ Cầm, căn bản không nghĩ đến việc giao đấu, chỉ muốn nhanh chóng trốn thoát.

Đáng tiếc là đám người Hàn Phi đã sớm đoán trước được tình huống này, bọn họ đã bàn bạc trước mọi khả năng, nếu

ông lão liều mạng bắt giữ Hàn Phi làm con tin thì có lẽ vẫn còn đường sống, đây là cơ hội duy nhất của ông ta.

Liều mạng may ra còn có thể sống, trốn tránh chắc chắn sẽ chết không phải nghi ngờ.

"Nhân cách chú Lý quý trọng mạng sống của mình hơn bất cứ ai khác. Ông ta nhất định sẽ hành xử rất tàn ác sau khi rơi vào tình cảnh tuyệt vọng, nhưng tất cả chỉ là ra vẻ mà thôi. Thực chất ông ta chỉ là một kẻ miệng cọp gan thỏ, chỉ giỏi bắt nạt những con hổ giấy yếu ớt."

Trước khi quyết định một mình đến gặp chú Lý, Hàn Phi đã nói với Từ Cầm và Khóc rằng mình đã sớm nhìn thấu suy nghĩ của đối phương, đây có thể nói là một sự nghiền ép cả về thực lực và trí óc.

Ông lão chỉ đối mặt với Từ Cầm cũng đã đủ chật vật, chưa kể đến Khóc liên tục đột phá và Hàn Phi trong tay cầm dao tái sinh.

Chỉ trong nửa phút ngắn ngủi, trên người ông lão đã có hơn chục vết thương, lúc đầu toàn bộ lực chú ý đều đổ dồn vào Từ Cầm, không để mắt đến Khóc.

Kết quả là một bên mắt của ông ta đã bị cảm xúc tuyệt vọng đâm thủng, ông ta cảm thấy thật sự không thể tưởng tượng nổi, oán niệm tưởng chừng như vô cùng yếu ớt đó lại có thể khống chế tuyệt vọng trong lòng người khác, năng lực này mới biết đến lần đầu.

Khi bị thương ngày càng nặng, tuyệt vọng của ông lão ngày càng sâu sắc. Ý thức của ông ta vốn không vững vàng, lại cộng với việc bị Khóc quấy nhiễu, tinh thần đang trên đà suy sụp.

"Tôi có thể đưa mặt nạ cho các người! Tôi còn biết rất nhiều bí mật trong tòa nhà này có thể nói cho các người biết!" Ông lão không ngừng hét lên, cố gắng vì bản thân đánh cược để sống sót, nhưng ba người còn lại trong phòng ý muốn dừng tay lại một chút cũng đều không có.

"Tôi biết cách giải trừ nguyền rủa của Ngõ Súc Sinh! Không phải cậu yêu thương chị mình lắm sao! Nếu không giải

trừ nguyền rủa của Ngõ Súc Sinh, cô ta sẽ bị giày vò suốt đời! Mãi mãi không bao giờ thoát khỏi đây! Bất kể đi bao lâu, chỉ bằng cách trở về đây ăn thịt của Ngõ Súc Sinh mới có thể duy trì lý trí!"

Thấy không ai đáp lời, ông lão lại ném ra một thông tin quan trọng: "Mỗi chiếc mặt nạ đều có một con số đằng sau, chỉ cần thu thập tất cả mặt nạ, có thể trở thành người quản lý mới của Ngõ Súc Sinh! Tôi có hai chiếc mặt nạ, tôi có thể đưa tất cả cho các người!"

Đoạn kí ức không thể chịu đựng được nhất thời bị khơi dậy, tuyệt vọng ở sâu trong lòng hóa thành những mũi kim không ngừng đâm vào linh hồn ông ta, loại đau đớn này căn bản không thể chịu đựng nổi.

"Buông tha cho tôi, tôi có thể giúp các người! Tôi biết rất nhiều chuyện trong tòa nhà! Ở đây từng có rất nhiều người từ bên ngoài vào, có thợ cắt tóc, y tá, bác sĩ thú y. Họ đã liên hợp lại với nhau và muốn giết chị của cậu!"

"Việc nhà văn mất tích cũng liên quan đến bọn họ. Chính đám người từ bên ngoài vào đã giết chết nhà văn! Bác sĩ trong tòa nhà cũng thông đồng với bọn họ. Hình như bọn họ sắp giết tất cả mọi người!"

"Người nguy hiểm nhất trong tòa nhà chính là bác sĩ! Sau khi các người giết tôi, cũng sẽ bị bác sĩ giết chết!"

Ông lão không ngừng nói nhảm, nhưng cũng tiết lộ một số thông tin hữu ích, ít nhất hiện tại Hàn Phi đã biết việc nhà văn mất tích có thể liên quan đến bác sĩ.

"Những gì tôi nói đều là sự thật! Các người có thể đi hỏi A Mộng, trong phòng của đứa bé kia có một số bức vẽ có thể chứng minh những gì tôi nói!" Ông lão nhận thấy đòn tấn công của Từ Cầm chậm lại, ông ta cho rằng lời nói của mình đã khơi dậy hứng thú của đối phương, càng ra sức nói.

Mãi cho đến khi ông ta nói gần hết những điều mình biết, Hàn Phi ở phía sau mới vung con dao đồ tể vào cổ ông ta.

Ngay lúc Hàn Phi khóa mục tiêu, trên chuôi dao xuất hiện một đôi tay tái nhợt, một lưỡi dao dài ba thước được làm hoàn

toàn từ vẻ đẹp và lòng tốt của nhân tính chém xuống.

Trên lưỡi dao phản chiếu từng khuôn mặt người, bọn họ dường như vĩnh viễn đồng hành cùng với Hàn Phi trong thế giới này.

Khi lưỡi dao chạm vào cơ thể ông lão, ác ý và âm khí lập tức bị đẩy lùi, căn bản không có bất kỳ lực cản nào, Dao Tái Sinh cắt đứt cổ chú Lý dễ dàng như xẹt qua một tờ giấy.

Đặc điểm nghề nghiệp của Đồ tể bình minh được phát huy, mục tiêu của Hàn Phi càng độc ác, tàn bạo bao nhiêu thì con dao trên tay hắn càng sắc bén bấy nhiêu.

Lưỡi dao chém vào cổ của nhân cách phụ số 6, khi đầu của đối phương rơi xuống, lưỡi dao được hình thành từ nhân tính đã biến mất, như thể nó chưa từng xuất hiện.

Da dẻ ông lão bắt đầu nứt ra, thân thể không đầu bò trên mặt đất, cuối cùng ông ta vẫn không thể chạm được vào cái đầu rơi ở trong góc.

Âm khí và ác ý tản mạn ra xung quanh, Hàn Phi thả con rắn đen trong quỷ văn ra, để nó không bị lãng phí và mau chóng nuốt chửng âm khí.

"Trong số những kẻ từ bên ngoài vào tòa nhà có cả tên thợ cắt tóc đã trộm dao của Từ Cầm." Hàn Phi cảm thấy chuyện này còn phải bàn bạc kỹ hơn.

Tuy rằng ba người bọn họ liên thủ giết chết chú Lý, nhưng điều này không có nghĩa là ông ta yếu thế, ông ta thậm chí còn mạnh hơn cả oán niệm cấp bậc trung bình, những người thực lực như ông ta trong nhà đồ tể còn có rất nhiều.

Nếu ba người Hàn Phi phạm vào nhiều oán niệm, bị tất cả bọn chúng bao vây, thì khả năng sống sót cũng rất nhỏ.

"Chúng ta tạm thời đi trước đã." Hàn Phi vươn tay cởi bỏ mặt nạ của ông lão, khi lấy được mặt nạ, trong đầu hắn vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã được Nhà đồ tể chấp thuận bằng cách riêng của mình! Chúc mừng bạn đã thu

được mặt nạ đồ tể số 6 và trở thành một thành viên của Nhà đồ tể!"

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Sơ yếu lý lịch xin việc của bạn đã được cập nhật! Bạn có hiển thị công khai không?"

"Đêm đầu tiên được tuyển dụng làm nhân viên cửa hàng tiện lợi, bạn đã phá hủy quan tài và xóa bỏ ý thức của người quản lý cửa hàng."

"Khi vào trường Học viện tư thục Ích Dân xin việc, bạn đã cố gắng hết sức để thầy chủ nhiệm hồn phi phách tán."

"Chuyển sang nghề nghiệp ẩn Đồ tể nửa đêm, bạn đã phá hủy hoàn toàn nền móng của nhà máy chế biến thịt, tự tay giết chết đồng sự, nơi bạn đến mỗi đêm đều biến thành một dòng sông máu."

"Và hôm nay, lý lịch cá nhân của bạn đã được tô đậm thêm một điểm."

"Sau khi vào Nhà đồ tể, bạn đã thành công giết chết người phỏng vấn bạn trong vòng 60 phút. Chúc mừng bạn đã đáp ứng tất cả các yêu cầu và thành công đạt được chức danh rank G – Sát thủ nơi làm việc."

"Sát thủ nơi làm việc (chức danh nghề nghiệp đặc biệt có thể nâng cấp): Như tên của nó, chức danh Sát thủ nơi làm việc mô tả chuẩn xác cuộc sống tại nơi làm việc của bạn. Sau khi có được chức danh này, mị lực: -2."

Nhìn giao diện hệ thống, Hàn Phi dứt khoát chọn từ chối công khai Sơ yếu lý lịch xin việc, đồng thời đặt chức danh Sát thủ nơi làm việc ở dưới cùng của tất cả các chức danh.

"Đùa gì kì vậy? Nếu bản lý lịch và chức danh này mà công khai thì sau này ai dám thuê mình nữa? Hơn nữa, mình hoàn toàn bị ép buộc mà! Đánh giá này sao có thể chỉ ghi kết quả mà không ghi lại cả quá trình chứ?"

Nhìn vào lý lịch cá nhân ít nhiều có chút máu tanh, Hàn Phi nhớ tới một bài hát nhiều năm trước.

"Một người tốt như tôi, lẽ ra phải sống một cuộc đời huy hoàng, sao hơn 20 năm vẫn chìm trong biển máu?"

Chương 245: Tôi đóng vai bố của anh ta trong bộ phim

Xử lý hiện trường, dọn sạch dấu vết, hết lần này đến lần khác trong thực tiễn, Hàn Phi đối với việc phi tang không để lại dấu vết đã vô cùng thành thạo.

Cho dù là cảnh sát hình sự chuyên nghiệp đến đây, nếu không có sự trợ giúp của các thiết bị công nghệ cao thì cũng rất khó phát hiện ra vấn đề.

"Người tôn trọng người khác sẽ được người khác tôn trọng, người giết người khác sớm muộn gì cũng bị người khác giết. Các người là đồ tể giết người sống, còn tôi là đồ tể giết các người."

Hàn Phi đậy lại tấm vải đen lên chiếc chậu sắt lớn, nhìn căn phòng đã khôi phục lại hình dáng ban đầu, sau khi chắc chắn rằng không có sơ sót gì, mới cùng đồng bọn rời đi, bọn họ như chưa từng xuất hiện ở đây vậy.

Âm khí và ác ý trong cơ thể chú Lý bị rắn đen nuốt chửng, mặt nạ và chìa khóa trong túi áo đều bị Hàn Phi lấy mất.

Hàn Phi bước ra khỏi tầng hầm, đi một mạch đến phòng chú Lý, dù sao tên ác ôn cũng đã chết rồi, chi bằng dùng sản nghiệp của ông ta để trả ơn cho xã hội, giúp đỡ nhiều người hơn.

Lục tung mọi thứ, Hàn Phi tìm kiếm những thứ hữu ích, lúc này hắn mới cảm thấy như chơi game bình thường.

Căn phòng của chú Lý mang đến cho Hàn Phi rất nhiều bất ngờ, hắn tìm thấy một số lượng lớn chai lọ đựng đầy máu dưới gầm giường nơi ông ta nằm.

Sau khi để con rắn đen nhỏ thử, họ nhận thấy có rất nhiều cảm xúc tiêu cực lắng đọng trong máu, họ có thể nghe thấy tiếng la hét và than vãn của người sống ngay khi mở nắp chai.

Nhân cách phụ số 6 có một trái tim đen tối và rất thích hành hạ người khác, ông ta đặt tất cả những tuyệt vọng và đau đớn thu thập được vào những chiếc chai này.

Hàn Phi không biết số 6 thu thập những thứ này làm gì, có thể là để thỏa mãn thói quen biến thái nào đó, nhưng những thứ này có thể giúp Khóc mau hồi phục.

Dưới ánh mắt của con rắn nhỏ màu đen đang liếm môi, Hàn Phi đã đưa hết tất cả các chai cho Khóc.

Bị con quái vật mặt lợn dìm xuống bể máu, Khóc buộc phải đối mặt với những ký ức tồi tệ nhất, nỗi tuyệt vọng tuổi thơ đã trở thành điểm tựa cho tấm thân gầy guộc của nó, nó hiện tại đã khác xưa rất nhiều.

Khóc trước kia không ngừng trốn tránh ký ức, cố gắng dùng thời gian để làm phẳng những vết sẹo, nhưng thời gian của nó dường như ở lại khoảnh khắc đó mãi mãi, nhốt nó lại tại chỗ.

Bây giờ mặc dù nó phải chịu đựng nhiều đau đớn hơn trước, nhưng thời gian đóng băng nó đã bị phá vỡ, nó đã bước ra khỏi quá khứ, đang phát triển với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Sau khi uống những chai máu tuyệt vọng, hơi thở phát ra từ cơ thể Khóc càng trở nên đáng sợ hơn.

Nó đang thu thập tất cả các loại tuyệt vọng, sau đó ngưng tụ những tuyệt vọng đó thành một thứ gì đó, chờ sau khi nó ngưng tụ thành công, đó sẽ là lúc sức mạnh của nó lại đột phá.

“Tiếng khóc của Khóc trước khi vào Ngõ Súc Sinh có thể ảnh hưởng đến tất cả oán niệm trong phạm vi 10 mét, hiện tại phạm vi này đã mở rộng đến 15 mét. Nếu thực lực của nó tiếp tục tăng lên, phạm vi ảnh hưởng của tiếng khóc chắc cũng sẽ lớn hơn.”

Hàn Phi nhớ đến tiếng ca khó tả kia, tiếng ca của đối phương bao phủ cả ngàn mét, toàn bộ tàn hồn nghe thấy tiếng ca đều run rẩy, tâm thần hoảng hốt.

“Tiềm lực của Khóc rất lớn, sau này nói không chừng cũng có thể trở thành một sự tồn tại khó tả như tiếng ca kia.”

Trong khi Khóc nuốt chửng những tuyệt vọng, Hàn Phi bắt đầu lục tung những chỗ khác trong phòng.

Căn phòng của ông lão rất bừa bộn, khắp nơi đều bày lọ thuốc và những đồ hết hạn, chăn và quần áo trong tủ đã mốc meo, cả căn phòng bao phủ cảm giác chết chóc.

“Đây là cái gì?”

Trong một chiếc túi quần áo nào đó trong tủ, Hàn Phi tìm thấy một bức tranh nhàu nát của một cậu bé gầy gò.

Đứa trẻ có vẻ sợ người lạ, tóc dài, khuôn mặt trắng đến đáng sợ, cánh tay rõ ràng là hơi không bình thường.

Lật bức ảnh lại, ở mặt sau của bức ảnh cũ nát có ghi tên và ngày sinh của cậu bé, cũng như hai từ rất chói mắt —— người nhà.

“Số 6 chỉ là một nhân cách phụ của Nhện, tại sao ông ta lại mang theo bên mình một bức ảnh như này, còn nói đối phương là người nhà của ông ta nữa?”

Tiếp tục tìm kiếm, trong phần tối nhất của chiếc tủ giấu một hồ sơ nhận con nuôi và rất nhiều thông tin viết tay.

Nét chữ trên hồ sơ hoàn toàn khác với nhân cách phụ số 6, ngược lại lại rất giống nét chữ của nhà văn.

“Chú Lý lấy cắp hồ sơ nhận con nuôi của nhà văn? Ông ta làm như vậy để làm gì?”

Nhìn xuống, Hàn Phi thấy một lượng lớn văn bản trong hồ sơ đã bị bôi bút đỏ lên, những khoảng trống dày đặc những chữ như giết, giết, tội ác.

“Nhà văn muốn giết đứa trẻ mồ côi được nhận nuôi của mình? Tại sao ông ấy lại làm như vậy?”

Trên vài trang tài liệu nhận con nuôi, Hàn Phi đã tìm thấy rất nhiều chữ viết tay khác nhau.

Có khi nhà văn muốn giết đứa trẻ mồ côi, cũng có khi ông đang bình tâm suy ngẫm về điều đó. Ngoại trừ nhà văn ra, những nhân cách khác dường như đã chấp nhận đứa trẻ mồ côi đó, coi nó như người nhà của mình.

Hàn Phi biết Nhện đã nhận nuôi một đứa trẻ một thời gian trước khi chết. Sau khi Nhện chết, đứa trẻ đã bán bộ não của Nhện cho dược phẩm Vĩnh Sinh.

Kỳ thật Hàn Phi cũng không hiểu tại sao người như Nhện lại nhận nuôi trẻ mồ côi trong giai đoạn cuối đời, rõ ràng lúc đó ông gặp phải Cánh bướm, hai bên giao chiến rất kịch liệt.

Nhận con nuôi vào lúc này chẳng phải là cố tình thêm kẽ hở cho bản thân sao? Cánh bướm chắc chắn sẽ tấn công đứa trẻ mồ côi, từ đó sẽ ảnh hưởng đến Nhện.

"Chẳng lẽ người đưa ra quyết định nhận nuôi đứa trẻ mồ côi không phải là nhà văn? Mà là một trong những nhân cách phụ bị Cánh bướm khống chế?"

Đến bước này, Hàn Phi đã nắm bắt được rất nhiều manh mối, hắn có thể chắc chắn trong số 9 nhân cách phụ của Nhện, có một hoặc một vài nhân cách bị Cánh bướm khống chế.

Dựa vào tính cách không từ thủ đoạn của Cánh bướm, nó vì để đối phó với Nhện có thể làm ra bất cứ việc gì.

"Người con nuôi này của Nhện nhất định phải chú ý, anh ta có thể mở ra một đột phá."

Lật tung căn phòng nơi ở của ông lão, Hàn Phi không thấy gì khác, ông lão có tính cách khác với nữ đầu bếp, Cánh bướm cũng không ra tay với ông ta.

Sự khát máu quỷ quyệt của ông ta bắt nguồn từ sự ác độc của chính mình, hay nói cách khác, ông ta là mặt tối của Nhện, loại người mà Nhện ghét nhất.

Cầm hồ sơ nhận nuôi và tấm ảnh đi, Hàn Phi khôi phục lại nguyên trạng căn phòng, sau đó họ trở về phòng của Từ Cầm.

Sau khi giao cho Từ Cầm và Khóc một số chuyện, Hàn Phi đến góc phòng bếp thoát khỏi game.

Sắc máu ngưng tụ thế giới, Hàn Phi cởi mũ bảo hiểm game ra.

Đôi mắt đỏ ngầu trông thật đáng sợ, bầu trời ngoài cửa sổ đã hừng sáng.

Hàn Phi cử động thân thể cứng ngắc, mỗi lần cử động đều cảm thấy đau đớn kịch liệt.

Cảm giác bị thương trong game rất thật khiến Hàn Phi có chút khó chịu khi trở về thực tại.

Hắn vẫn vô thức gác tay trái lên ngực mình, như thể tay trái vẫn bị gãy.

Đầu óc choáng váng và kiệt sức, Hàn Phi nhìn những thiết bị chơi game thô sơ của mình, không khỏi liên tưởng đến máy chơi game của Hoàng Doanh.

Hắn lấy điện thoại di động ra kiểm tra tài khoản cá nhân theo thói quen, sau đó nhẹ nhàng thở dài, phần cát xê đầu tiên của [Hoa Song Sinh] còn chưa được trả, thù lao của [Tiểu thuyết gia huyền nghi] cũng vẫn chưa được kết toán.

Tài khoản hắn hiện tại còn hơn hai mươi vạn tệ, trong đó có mười vạn là do hỗ trợ cảnh sát phá án, tiền thưởng cho việc bắt giữ một nghi phạm đào tẩu.

“Máy chơi game xa xỉ nhất cũng phải đến trăm vạn, đủ mua một căn nhà trong phố cổ, đó căn bản không phải là thứ người bình thường có thể dùng được.”

Sự phát triển bùng nổ của khoa học công nghệ cũng kéo theo những nguy hiểm tiềm ẩn vô cùng lớn, mọi thứ như tảng băng lơ lửng trên biển.

Mọi người đều ngạc nhiên trước vẻ hùng vĩ của những núi băng trên biển, nhưng họ lại lựa chọn bỏ qua những tảng băng bị chôn vùi dưới đáy biển, một đám đông khổng lồ gần như tắt thở.

Nhìn số dư trong thẻ, Hàn Phi nhất thời không muốn mua nhà, cũng không có hứng thú kết bạn hay yêu đương.

Mối quan tâm duy nhất của hắn là tồn tại trong trò chơi, mong muốn vật chất duy nhất của hắn là mua một chiếc máy chơi game đa chức năng, có thể tạo điều kiện cho hắn chơi game trong thời gian dài, sau đó sống tốt hơn trong game.

Nằm trên giường, Hàn Phi phát hiện thế giới tầng sâu cũng không phải không có ưu điểm, ít nhất những ngôi nhà ở đó có thể ở, chỉ cần không ngại đó là một ngôi nhà chết chóc, không quá sợ chết là được.

Cơ thể nghỉ ngơi rất lâu mới có thể không đau đớn nữa, Hàn Phi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Chỉ mới ngủ hơn một tiếng, hắn đã bị báo thức đánh thức, đầu óc còn chưa tỉnh hẳn, cơ thể đã đi xuống giường, bắt đầu tắm rửa.

Lúc 8 giờ 30, Hàn Phi đúng giờ xuống lầu, cảnh sát mặc thường phục và Lệ Tuyết đã chờ sẵn trong xe cảnh sát.

Đối với cảnh sát, Hàn Phi là một trong những cái bẫy để dụ Cánh bướm, họ bảo vệ Hàn Phi để bắt Cánh bướm nhanh hơn.

“Lệ Tuyết, chị đã tìm thấy bằng chứng về sự tiếp xúc giữa Nhện và Cánh bướm chưa?”

Hàn Phi không nhàn rỗi ngồi trong xe cảnh sát, hắn là một diễn viên, nhưng cảm giác giống như một nhà cố vấn vụ án hình sự.

“Tạm thời vẫn chưa, tất cả tài liệu về Nhện đều đã bị phá hủy.” Lệ Tuyết nhìn Hàn Phi mắt thâm quầng: “Tối hôm qua cậu không nghỉ ngơi tốt à?”

“Em gặp phải một cơn ác mộng rất dài.” Hàn Phi thuận miệng nói, sau đó lại hỏi: “Chị có biết Nhện đã từng nhận nuôi một đứa trẻ mồ côi không? Nếu có thể, em muốn gặp anh ta.”

Chương 246: Thứ đó đang đến ngày càng gần

Nghe được lời nói của Hàn Phi, Lệ Tuyết và người cảnh sát mặc thường phục đều rất ngạc nhiên, họ cũng chỉ mới biết Nhện có một người con nuôi vào thời gian gần đây, nam diễn viên trước mặt họ dường như còn nắm rõ thông tin hơn.

“Hoàn cảnh người con nuôi của Nhện khá đặc biệt.” Lệ Tuyết lúng túng nói: “Chúng tôi không có bằng chứng rõ ràng có thể chứng minh mối quan hệ giữa con nuôi của Nhện và Cánh bướm, vì vậy không thể ép buộc người kia, có điều chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp cậu tranh thủ cơ hội.”

“Không phải cậu đang quay phim ở nhà tập thể thuộc nhà máy chế biến thịt hay sao? Có khi con nuôi Nhện sẽ quay trở lại tòa nhà đó. Nói không chừng cậu còn có thể gặp được cậu ta đấy.” Người cảnh sát mặc thường phục đang lái xe thuận miệng nói: “Hình như hôm qua cậu ta có đến nhà tập thể của nhà máy chế biến thịt.”

“Ngày hôm qua?” Hàn Phi nhớ tới tất cả những chuyện kỳ quái mà mình gặp phải trong buổi quay phim ngày hôm qua tại nhà tập thể của nhà máy chế biến thịt: “Hôm qua mọi người có phát hiện ra ai khả nghi không?”

“Những xác chim ở hành lang là do một ông lão ở tầng 5 làm. Không phải là ông ấy hù dọa các cậu đâu, mà chỉ là tế thần thôi. Ông lão rất mê tín. Chúng tôi đã làm công tác tư tưởng rất lâu ở trong nhà của ông ấy và ông ấy cũng đã hứa sẽ không cản trở các cậu quay phim.”

“Thế lúc diễn viên đóng thế nhảy lầu lại cảm giác có người tóm chân là như thế nào?”

“Họ dường như đã vô tình tiếp nhận một loại ám hiệu tâm lý nào đó, không có ai quấy nhiễu họ ở hiện trường cả.” Cảnh sát mặc thường phục dường như đang trấn an Hàn Phi, không giấu giếm bất kì điều gì, nói với hắn tất cả mọi chuyện:

“Chúng tôi đã mời các chuyên gia trong cục đến để điều trị tâm lý cho họ. Người đưa ra ám hiệu tâm lý cho các cậu quả thực là một kẻ rất đáng sợ. Điều này cũng trùng khớp với một số biểu hiện trước đây của Cánh bướm, mặt khác cũng cho thấy Cánh bướm thực sự đang quan sát cậu, lúc nào cũng chuẩn bị ra tay với cậu.”

“Điểm cuối cùng, khi em nhảy xuống từ tầng 4, em đã nhìn thấy một bóng ma. Mọi người đã tìm thấy nó chưa?” Hàn Phi nhớ rõ cảnh tượng lúc đó, hắn và đối phương chỉ vừa chạm mặt một cái đã khiến sau lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh.

“Chúng tôi không tìm thấy bóng ma mà cậu nói, nhưng chúng tôi đã nhìn thấy con nuôi của Nhện, cùng ngày cậu ta cũng tình cờ ở trong nhà tập thể của nhà máy chế biến thịt.”

“Trùng hợp như vậy sao?” Hiện tại Hàn Phi càng thêm tò mò về người con nuôi của Nhện, tên này có thể bán não của cha nuôi cho người xa lạ, có chút không bình thường.

Khi Hàn Phi đến địa điểm quay, các nhân viên đã vào vị trí, ánh mắt mọi người nhìn Hàn Phi rất là kính nể.

Một diễn viên xuất thân về hài kịch đã dám thử thách một điều mà đến các diễn viên đóng thế cũng không dám dễ dàng thử nghiệm. Cú nhảy của Hàn Phi khiến mọi người thấy thế nào là một diễn viên thực thụ.

So với những ngôi sao nổi tiếng kia, ai cũng cảm thấy Hàn Phi ăn mặc bình thường, nói chuyện hơi hướng nội, hơn nữa lại rất nhiệt tình.

Chào hỏi nhân viên đoàn làm phim, Hàn Phi đi vào tòa nhà tập thể thuộc nhà máy chế biến thịt, cả chín diễn viên đều đã có mặt, mọi người đều nghiên cứu kịch bản và chuẩn bị những cảm xúc của riêng mình.

Hàn Phi đã học thuộc lòng kịch bản. Hắn quan sát trạng thái của các diễn viên khác nhiều hơn, sau đó cố gắng áp dụng nhân cách phụ trong nội tâm của Nhện vào một số diễn viên.

Phải nói là con mắt của đạo diễn Trương nhìn người rất chính xác, những diễn viên này không phải là diễn viên nổi

tiếng nhất trong nước nhưng đều là những diễn viên vô cùng phù hợp với tính cách của nhân vật.

Khi tất cả mọi người cùng nhau tập hợp lại để quay phim, tương đương với việc dốc toàn lực để khôi phục lại hiện trường ban đầu cho Hàn Phi, để hắn một lần nữa trải qua những chuyện đã xảy ra với Nhện, đồng thời hiểu về Nhện, cũng có thể tìm ra cách mới để tháo gỡ cục diện.

Kỳ thực từ khi Hàn Phi nhìn thấy nhân cách phụ số 6 trong nhà đồ tể ở thế giới tầng sâu, hắn luôn thắc mắc tại sao nhân cách phụ bị nhà văn giết chết lại xuất hiện trong nhà đồ tể? Ngược lại, nhà văn đã giết tất cả các nhân cách thì lại biến mất.

Có cảm giác như Nhện đã tự nhốt mình trong Ngõ Súc Sinh, bị ràng buộc bởi một thứ gì đó.

"Vì tiêu diệt Cánh bướm, tôi nhất định giúp ông giải thoát." Cầm trong tay kịch bản về nhà văn, Hàn Phi chậm rãi siết chặt ngón tay.

Sau khi chứng kiến quái vật mặt lợn và nhà máy thịt người ở Ngõ Súc Sinh, Hàn Phi đã hiểu rõ cái ác trong lòng Nhện, hiện tại hắn muốn tìm cái thiện của Nhện.

Hắn đã chém nát phần thối rữa của Nhện, một nửa trái tim tràn ngập ác ý, bây giờ hắn phải tìm kiếm nửa còn lại chứa đựng thiện ý.

Ngõ Súc Sinh là bàn đạp để Hàn Phi tấn công tòa nhà chết chóc, nhất định phải làm mọi cách ở trong đây để tăng cường sức mạnh cho bản thân và các bạn hàng xóm.

Ngoài ra, bản thân hắn cũng cảm thấy rất hứng thú với bản đồ ẩn của Ngõ Súc Sinh, nếu giúp Nhện hoàn thành tiếc nuối, nói không chừng còn có thể trở thành người quản lý của Ngõ Súc Sinh, cũng giống như chức danh thầy giám thị của trường Học viện tư thục Ích Dân.

Những người khác đi lạc vào Ngõ Súc Sinh đều phải nghĩ cách để sống sót rời đi và làm thế nào để thoát khỏi nguyền rủa liên quan đến Ngõ Súc Sinh, nhưng quan điểm của Hàn Phi về vấn đề này hoàn toàn khác với bọn họ.

Nửa tiếng sau, các diễn viên đã hóa trang xong lần lượt đi vào địa điểm quay.

Vô số camera chĩa vào họ, quay nhiều góc độ, sẽ không bỏ lỡ bất kỳ màn trình diễn tuyệt vời nào.

Hôm nay cảnh quay vẫn là chín người với nhau, đêm đầu tiên bọn họ ở nhà máy chế biến thịt, tất cả đều gặp ác mộng.

Tuy nhiên, có cơn ác mộng là thật, có cơn ác mộng là giả; có người tỉnh táo, có người trong lúc mơ mơ màng màng đã bị tử thần bóp cổ.

Cảnh quay vào ban ngày, nhưng chín diễn viên phải thể hiện cảm giác bị đè nén trong một căn phòng sáng trưng. Nỗi sợ hãi và lo lắng đang dần dần lan rộng, trong số những người có quỷ trong lòng này, có một "con quỷ" thực sự muốn giết chết tất cả mọi người.

Khi cảnh quay bắt đầu, tất cả các diễn viên đều nhập vai.

Hàn Phi đang ngồi ở trong góc, trong đầu cũng bấm công tắc, lúc này hắn chính là nhà văn.

Những nhân cách phụ thuộc các ngành nghề khác nhau bắt đầu kể về cơn ác mộng của họ vào đêm qua, ranh giới giữa hư ảo và hiện thực dần dần mơ hồ, họ dần nhận ra rằng những điều trong cơn ác mộng đang trở thành hiện thực.

Bầu không khí trong phòng càng lúc càng trầm mặc, từng nhân cách căng thẳng bất an bị cảm giác sợ hãi xâm chiếm. Sau khi bác sĩ do Bạch Hiển thủ vai nói xong cơn ác mộng của mình, tất cả mọi người đều nhìn Hàn Phi.

Hắn xoa xoa vết thương trên đầu ngón tay, ánh mắt mang theo cảm xúc phức tạp chậm rãi nâng lên: "Tôi mơ thấy có thứ gì đó đang nhìn tôi, nó đứng ở cửa sổ tòa nhà đối diện, lẳng lặng nhìn tôi chăm chú."

Đưa mắt nhìn về phía cửa sổ, khi Hàn Phi đang nhìn tòa nhà đối diện, trong mắt chợt hiện lên một chút kinh sợ!

Vào lúc này, khi hắn thay nhà văn nói ra lời thoại, trong cửa sổ của tòa nhà đối diện, có một thứ gì đó giống người với sắc mặt tái nhợt đứng ở đó!

Đây là lần thứ hai hắn nhìn thấy thứ đó trong tòa nhà tập thể của nhà máy chế biến thịt, lần trước là khi hắn nhảy xuống lưới an toàn.

Tay chân lạnh toát, thời điểm đối mặt với thứ đó, trong tiềm thức hắn nói ra lời thoại thứ hai của nhà văn.

“Tôi có thể cảm thấy nó ngày càng đến gần tôi, nó dường như chạy ra khỏi cơn ác mộng, sau đó dùng nhiều thủ đoạn khác nhau để giết tôi.”

Chương 247: Người cha trong chuông gió

"Tôi đã quên mất lần đầu tiên mơ thấy cái thứ kia là khi nào, lúc đầu, nó như trốn trong đám đông và vô tình lướt qua tôi. Nhưng rồi không biết tại sao, dường như nó đã cuốn lấy tôi…"

Hàn Phi nói ra những lời trong đầu, hắn nhìn thứ ở tòa nhà đối diện.

Quỷ trong cơn ác mộng chạy ra ngoài hiện thực, hắn hiện đang gặp phải sự việc giống y hệt với Nhện lúc trước.

Hàn Phi không ngờ đối phương lại xuất hiện lần nữa dưới cách thức này, mọi thứ giống như một sự "trùng hợp ngẫu nhiên" đã được lên kế hoạch từ lâu, Nhện mà hắn đóng vai với Nhện của mười năm trước đứng cùng một vị trí, nhìn thấy cùng một "con quỷ".

Không hề đọc theo lời thoại, Hàn Phi thậm chí không biết hắn đã nói những gì, hắn chỉ nhìn khuôn mặt tái nhợt đối diện tòa nhà, trong mắt hiện lên một tia sát ý.

Lần đầu tiên nhìn nhau, Hàn Phi cảm thấy có chút hoảng sợ, quần áo ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Trải qua việc rèn luyện ở Ngõ Súc Sinh, sau khi trở thành đồ tể nửa đêm, khí chất và tâm thái của Hàn Phi trong hiện thực cũng có thay đổi.

Ngón tay hắn vô thức uốn cong, dường như muốn nắm lấy cán của một con dao.

Mi mắt chớp động, Hàn Phi lại mở mắt ra, bóng dáng liền biến mất.

Hàn Phi vẫn nhìn về phía cửa sổ nào đó bên kia tòa nhà, hắn biết người kia nhất định sẽ lại xuất hiện, hơn nữa khoảng cách sẽ càng ngày càng gần hắn.

Loại sợ hãi bức bách này có thể hành hạ người bình thường đến phát điên, nhưng trong lòng Hàn Phi mơ hồ lại có chút

chờ mong.

Hắn muốn giết chết Cánh bướm! Bất luận là thế giới tầng sâu, hay là trong hiện thực!

Thu hồi ánh mắt, khi Hàn Phi nhìn lại căn phòng, những diễn viên kia đều nhìn Hàn Phi với ánh mắt hơi khác.

Tiếp tục diễn tiếp tình tiết phim, sau khi Hàn Phi kể xong cơn ác mộng của mình, trong căn phòng nhỏ không có ai mở ra phá tan bầu không khí trầm mặc cho đến khi đạo diễn và trợ lý làm một động tác hoàn hảo.

Bầu không khí ngưng đọng đột nhiên sụp đổ, mọi người lại lần nữa nhìn về phía Hàn Phi.

"Sao em không diễn theo lời thoại?" Bạch Hiển dừng lại một chút rồi lại nói tiếp: "Ý tôi là câu chuyện mà em kể, hình như còn thích hợp hơn cả lời thoại của kịch bản, giống như lúc đó Nhện đã nói với các nhân cách khác như vậy."

"Thật sự rất tuyệt với! Còn ánh mắt cậu lúc nhìn tòa nhà đối diện nữa, sự thay đổi đột ngột và bùng nổ cảm xúc trong vòng vài phần mười giây! Cứ như thể cậu thực sự nhìn thấy một con quỷ vậy! Cậu đã làm như thế nào đấy?"

Đạo diễn Trương, người đang nhìn chằm chằm vào máy quay, cũng bước tới, ông ấy cũng bị sốc.

Đầu tiên Hàn Phi diễn không theo kịch bản, một số câu thoại hoàn toàn không có trong kịch bản, nhưng hắn rất tự nhiên khi nói ra.

Biểu hiện của trạng thái đó, cảm xúc và ngôn ngữ đó, tất cả mọi người có mặt như nhìn thấy một Nhện còn sống.

"Em vừa mới nói cái gì?" Hàn Phi thực sự đã nhìn thấy quỷ, nhưng là không sợ hãi, vừa nhìn đối phương đã nói ra những lời trong đầu, hắn còn không biết hắn nói cái gì.

"Em không nhớ gì nữa sao? Đây liệu có phải là kĩ năng diễn xuất theo 'dòng ý thức' không?" Bạch Hiển thực sự sửng sốt, ông cảm thấy Hàn Phi hình như không nói dối.

“Có thể vừa rồi trạng thái tương đối tốt, hoàn toàn nhập vai, nếu như diễn lại lần nữa, chắc em khó mà có thể tái hiện lại được.” Sau khi Hàn Phi nói xong lại nhìn liếc qua về phía tòa nhà đối diện, cái thứ giống người đó không xuất hiện lại nữa.

Đối phương lần sau chắc sẽ gần với Hàn Phi hơn, hắn cũng rất chờ mong lần gặp lại đối phương.

“Người anh em, em giỏi thật đấy. Bộ phim này quay đến bây giờ, em đã cống hiến được hai cảnh quay kinh điển là “nhảy lầu” và “thuật lại ác mộng”, anh nghĩ em có thể diễn những cảnh kinh điển ở cấp độ sách giáo khoa trong bộ phim này.” Thành thật mà nói Bạch Hiển có chút ngưỡng mộ, Hàn Phi đã đóng góp một màn trình diễn xuất sắc nhất với ít cảnh quay nhất, điều quan trọng nhất là Hàn Phi mới hơn 20 tuổi, đây thực sự là một tương lai không thể giới hạn.

Hàn Phi chỉ cười trước những lời khen ngợi của người khác, cũng không để trong lòng.

Trong lòng hắn biết rất rõ kỹ năng diễn xuất của mình vẫn chưa đủ để ngẫu nhiên tạo ra cảnh phim kinh điển, vừa rồi hắn thật sự nhìn thấy “quỷ”.

Trong quá trình quay phim, Hàn Phi cũng không quên báo cáo tình hình với cảnh sát, khi nghỉ giữa trưa, hắn đã đích thân tìm cho cảnh sát một hộp cơm, hy vọng Lệ Tuyết có thể đi cùng hắn vào tòa nhà ở chếch phía đối diện với tòa nhà tập thể để kiểm tra.

“Em chính là nhìn thấy cái thứ kia ở trong căn phòng này.” Đến tầng bốn, Hàn Phi chỉ vào một cánh cửa.

“Tay nắm cửa và ổ khóa đều bám đầy bụi, phòng này đã lâu không có người ở, em có chắc là phòng này không?” Lệ Tuyết gọi điện cho đồng nghiệp, người này nhanh chóng gửi đến thông tin của cư dân trong tòa nhà.

Căn phòng xuất hiện mặt quỷ là căn phòng trống mà chủ nhân đã qua đời.

Mở camera thực thi pháp luật ra, Lệ Tuyết vốn nghĩ sẽ dùng công cụ chuyên dụng để mở cửa, nhưng ai ngờ được

cánh cửa không hề khóa.

Đi vào căn phòng, bên trong chỉ có một nhà rác thải ẩm mốc, hôi hám.

Hàn Phi bước đến bên cửa sổ, hắn đứng ở nơi con quỷ xuất hiện, sau đó nhìn về địa điểm quay phim lúc trước.

"Lần sau nó sẽ xuất hiện ở đâu? Nó có lẻn đến giường của mình khi mình đang chơi game không?"

Không có phát hiện gì, khi Hàn Phi đang chuẩn bị đi, thì vô tình nhìn thấy miếng kính để ở góc của ban công.

Trên tất cả các đồ vật trong phòng đều bám đầy bụi bẩn, chỉ có miếng kính đó là ngoại lệ.

"Khi em nhảy từ tầng bốn xuống lưới an toàn, hình như cũng nhìn thấy cái kính này, chẳng lẽ cái kính này có liên quan đến bóng quỷ kia?" Hàn Phi nói ra suy đoán của mình cho Lệ Tuyết, đối phương đeo găng tay mang miếng kính ra khỏi căn phòng, chuẩn bị mang về kiểm định, xem liệu có thể tìm ra bằng chứng như dấu vấn tay không.

Hàn Phi đang muốn lục soát trong phòng một hồi, nhưng di động của Lệ Tuyết đột nhiên vang lên.

Đồng nghiệp của cô ấy nói với cô ấy rằng, đứa trẻ mồ côi được Nhện nhận nuôi đã xuất hiện trong khu tập thể.

"Hàn Phi, em không phải vừa hay muốn gặp con nuôi của Nhện sao? Cậu ta hiện tại đang ở trong tòa nhà các em quay phim đấy."

"Thời điểm xuất hiện của cậu ta có chút trùng hợp." Hàn Phi bước ra khỏi căn phòng mà quỷ đã ở, nhìn bậc thang dẫn lên lầu, trên hành lang trống không có một bóng người, nhưng hắn cảm thấy rất ngột ngạt, như là đằng sau một cánh cửa nào đó, có một đôi mắt đang nhìn hắn qua mắt mèo.

"Đi thôi, đi xem đứa con đã bán não của chính cha nuôi mình." Hàn Phi và Lệ Tuyết quay lại địa điểm quay phim, hai người họ không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng những người xung quanh đều cảm thất rất ngạc nhiên, một nữ cảnh sát hiên

ngang oai hùng sao lại đi cùng một diễn viên trên phim trường?

Các diễn viên khác đều mang theo trợ lý, người diễn viên này sao đi đâu cũng mang theo cảnh sát?

"Xin nhường đường một chút."

Mở cửa phòng 401 ra, Hàn Phi lần đầu tiên nhìn thấy con nuôi của Nhện trong phòng ngủ của ông ấy.

Trước khi đứa trẻ đó gặp Nhện, cậu ta cũng là một đứa trẻ mồ côi giống như Hàn Phi, điều trùng hợp hơn nữa là cả hai đều từng ở trong Cô nhi viện Hạnh phúc.

Gõ cánh cửa khép hờ, Hàn Phi nhìn chằm chằm vào người đàn ông ngồi cạnh bàn, hoặc miêu tả anh ta là một cậu bé thì đúng hơn.

Người bên kia tuổi thật khoảng 20 tuổi, nhưng khuôn mặt còn rất non nớt, làn da trắng bệch đến đáng sợ, cứ như bị tẩy trắng bằng thuốc vậy.

Cánh tay dài hơn bình thường một chút, trên người mặc một bộ quần áo đen tuyền, lúc này đang nhìn chằm chằm vào chiếc chuông gió treo bên cửa sổ.

"Cậu đang nhìn gì vậy?" Hàn Phi nhẹ nhàng đóng cửa nhốt mình cùng đối phương trong phòng ngủ.

Nghe thấy âm thanh, người thanh niên da tái nhợt không quay đầu lại, thản nhiên trả lời: "Tôi đang nhìn cha tôi, suỵt, hãy yên lặng, ông ấy đang nói chuyện với tôi."

Chương 248: Điểm yếu của Cánh bướm

“Cha của cậu ở trong chuông gió?”

Hàn Phi đã từng biết rất nhiều người quái dị, so với việc giao tiếp cùng người bình thường thì giao tiếp với người khác thường tốt hơn, thậm chí hắn còn có hệ thống đánh giá của riêng mình, sẽ đưa ra các biện pháp ứng phó khác nhau tùy theo mức độ bất thường của đối phương.

“Ông rắc tro cốt của mình trong gió. Chỉ cần chuông gió vang lên, linh hồn ông sẽ bắt đầu giao tiếp với tôi.”

Chàng trai với nước da trắng bệch nhìn chuông gió, hình như anh ta đang nghĩ đến điều gì đó, khuôn mặt non nớt không tương xứng với độ tuổi ấy hiện lên một vẻ tiếc nuối.

“Hình như cậu rất yêu cha nuôi của mình?”

“Đúng vậy, cứ có thời gian là tôi lại quay về đây.”

“Vậy thì tại sao cậu lại bán bộ não của ông ấy cho Vĩnh Sinh Pharmaceutical?” Hàn Phi không phải rất giỏi tán gẫu với mọi người, nguyên nhân chính là hắn không muốn lãng phí thời gian.

Đầu của chàng trai chậm rãi quay lại, anh ta nhìn Hàn Phi: “Anh là ai?”

“Tôi là Hàn Phi, tôi đóng vai cha của cậu trong [Tiểu thuyết gia huyền nghi].” Hàn Phi nhìn xung quanh, chắc chắn rằng đối phương không mang theo dao, xung quanh cũng không có đồ vật nguy hiểm mới bước qua: “Cha của cậu là người phức tạp nhất mà tôi từng thấy. Nội tâm của ông ấy giống như một đại dương bao la. Mỗi lần tôi cố gắng tìm ra những cảm xúc và câu chuyện của ông ấy, tôi cảm thấy như thể mình sắp bị kéo vào đại dương sâu thẳm đó.”

“Không ai có thể đóng vai ông.” Chàng trai nói một cách chắc chắn.

“Vậy sao? Mỗi người trong số chín diễn viên chúng tôi đều đóng một vai nhân cách của ông ấy, đều không thể tái hiện lại được bản thân ông ấy sao?”

“Chín người các anh chỉ có thể lừa gạt người không biết, muốn tái hiện lại ông một cách chân thực còn lâu mới đủ.” Chàng trai lại nhìn vào chiếc chuông gió: “Đây không phải là điều đơn giản mà kỹ năng diễn xuất có thể tạo ra, nếu chưa trải qua thì sẽ không bao giờ hiểu được.”

“Trải qua? Cậu đã trải qua những gì?” Hàn Phi tò mò từng lời anh ta nói. Chàng trai có thần kinh bất ổn này chính là bước đột phá quan trọng nhất để Hàn Phi hiểu được Nhện.

“Tôi rất kính trọng cha tôi, ông cũng rất yêu thương tôi, nhưng ông đã từng muốn tự tay giết chết tôi.” Một nụ cười hiện trên khuôn mặt của chàng trai hoàn toàn không tương xứng với độ tuổi của mình: “Nghe có vẻ vô lý phải không? Nhưng thực tế chính là như vậy.”

Lời nói của chàng trai khiến Hàn Phi nhớ tới hồ sơ nhận con nuôi mà hắn tìm thấy ở thế giới tầng sâu, trong hồ sơ có viết rất nhiều chữ thừa, trong đó có những chữ cực kỳ chói mắt như “giết”, “chết”…

“Tôi đã thấy ông cầm dao giết súc vật một cách thành thạo, gặp ông dễ dàng hạ gục những thanh niên khỏe mạnh hơn ông rất nhiều. Tôi cũng đã thấy ông ôm đầu nhốt mình trong tủ quần áo và khóc, ông còn cầm dao găm và bút máy đặt lên cổ tôi vào giữa đêm.”

“Lần đầu tiên tôi nhận ra rằng ông muốn giết tôi là khi tôi chưa hình thành bất kỳ khái niệm nào về cái chết. Tôi không thể hiểu tại sao ông lại làm như vậy.”

“Tôi cũng không trách ông, ông muốn giết tôi, nhưng cuối cùng ông vẫn là người bảo vệ tôi.”

“Cha tôi có nhiều nhân cách. Muốn giết tôi chỉ là một nhân cách trong đó. Hầu hết thời gian, ông ấy vẫn bình thường.”

Chàng trai dường như đang kể chuyện của người khác, cảm giác cũng không thoải mái khi sống với Nhện, nhưng trong lời

nói của anh ta không nghe thấy phàn nàn về Nhện, ngược lại có một chút hoài niệm.

"Cha cậu muốn giết cậu, cậu không trách ông ấy à?" Hàn Phi muốn nhìn thấu nội tâm của chàng trai trước mặt.

"Trong mắt các anh, cha tôi là một nhà văn mắc chứng bệnh tâm thần phân liệt, các anh nghĩ câu chuyện của ông vô cùng bí ẩn và li kỳ. Nhưng trong mắt tôi, ông là người đáng thương nhất trên thế giới, cả đời này không thể yêu, cả đời này sống trong hoài nghi và tự phản bội bản thân mình." Chàng trai lặng lẽ nhìn chiếc chuông gió, như đang nói với chính mình: "Các anh sẽ không hiểu được đâu."

"Cậu có thể trò chuyện cùng tôi một chút về ông ấy không? Tôi đã đọc tất cả sách và tư liệu của ông ấy và muốn biết ông ấy thực sự là như thế nào." Hàn Phi ngồi bên cạnh chàng trai.

Nhìn vào chiếc chuông gió, chàng trai lại nói: "Cha tôi đã từng nói với tôi rằng quyết định dũng cảm nhất trong cuộc đời ông là nhận tôi làm con nuôi."

"Kể từ khi phát bệnh, ông đã tự nhốt mình trong một thế giới hoàn toàn khép kín, ông từ chối giao tiếp với thế giới bên ngoài, lo lắng mình mất kiểm soát, lo lắng những nhân cách khác sẽ làm hại những người thân cận."

"Ông đã một mực sống như vậy, tôi không biết tại sao ông lại thay đổi trong những giây phút cuối cùng của cuộc đời, có lẽ ông không muốn khuất phục trước vận mệnh, ông muốn dùng tính mạng của mình trong khoảng thời gian cuối cùng để chứng minh một điều —— Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, ông vẫn là ông, ngay cả vận mệnh cũng không thể lay chuyển được."

Chàng trai chỉ vào trái tim mình: "Tôi không bị ông giết chết, tôi rất biết ơn ông, trong lòng vẫn luôn nhớ ông. Từ phương diện này mà nói, ông đã thắng rồi. Chiến thắng sự sắp đặt của vận mệnh, chiến thắng nhân cách muốn giết tôi, thắng cả bàn tay vô hình dường như có thể điều khiển mọi thứ."

"Vận mệnh? Bàn tay vô hình?" Qua lời nói của chàng trai, trong lòng Hàn Phi chậm rãi xuất hiện một suy đoán.

Trận chiến cuối cùng giữa Nhện và Cánh bướm chính là đứa trẻ mồ côi được nhận nuôi này. Cánh bướm không thể đánh bại Nhện từ chính diện nên muốn làm cho Nhện tự tay giết chết đứa con nuôi, để trái tim Nhện xuất hiện vết nứt!

Những chữ "chết" trong hồ sơ nhận con nuôi giống với nét bút của Nhện, nhưng trạng thái chữ viết hoàn toàn khác với bản thảo của Nhện. Điều này chứng minh có lẽ lúc đó Nhện đã mất kiểm soát, hoặc có thứ gì đó đang thao túng ông ấy?

"Cha cậu còn nói gì với cậu nữa không? Cậu đã nghe qua hai chữ Cánh bướm từ ông ấy chưa?"

"Cánh bướm?"

Gió ngoài cửa sổ chợt thổi làm chuông gió vang lên, trong tiếng chuông gió hơi quỷ dị, chàng trai nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt dường như có chút đau lòng.

Bộ quần áo đen rộng thùng thình mặc trên người trông giống như là một bộ đồ tang, anh ta không trả lời câu hỏi của Hàn Phi, trong cổ họng phát ra những âm tiết kỳ quái, sau đó anh ta đứng dậy, như thể là chuẩn bị đi.

"Hai chữ đó không thể nhắc đến trong tòa nhà này à? Nói thẳng với cậu, tôi kỳ thực cũng bị Cánh bướm nhắm tới. Giống như cha cậu, hiện tại tôi cũng muốn giết chết Cánh bướm." Hàn Phi ngăn chàng trai lại: "Tôi không còn lựa chọn nào khác. Thứ đó đã bò ra khỏi cơn ác mộng. Nó đang cách tôi ngày càng gần. Tôi đã nhìn thấy nó chỉ mới vài chục phút trước."

Chàng trai theo bản năng cách xa Hàn Phi, sau đó lại lắc đầu: "Không thể. Ngoại trừ cha tôi, không ai có thể nhìn thấy nó mà vẫn còn sống, cũng không ai có khả năng làm cho nó xuất hiện."

"Tôi cũng không biết làm thế nào mà mọi chuyện lại phát triển đến bước này. Lúc đầu, chỉ là vì quay phim, nhưng tôi đã vô tình hỗ trợ cảnh sát phá án và bắt giữ hung thủ của vụ án chặt thây ghép xác mười năm trước, bắt được cái đuôi của Cánh bướm. Sau đó, lại vì vụ án câu chuyện kì quái trong trường học mà gây thù chuốc oán với nó, làm gãy một phần

cánh của nó. Nói với cậu như thế này nhé." Hàn Phi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của chàng trai, nỗi kinh hoàng từ thế giới tầng sâu hiện lên trong mắt hắn: "Cha cậu và Cánh bướm giao chiến lâu như vậy, vẫn bất phân thắng bại. Mà tôi cùng với bạn đồng hành của tôi đã thắng Cánh bướm một lần."

Khi Hàn Phi nói ra những lời này, khí tức của chính mình hoàn toàn khác với lúc trước, cảm giác tàn khốc đập vào mặt, dưới vẻ ngoài hào hoa phong nhã của hắn, dường như có một con ác quỷ ẩn núp ở tầng sâu của địa ngục hiện ra.

Cảm giác mà hắn mang lại cho người con nuôi của Nhện căn bản không giống như một diễn viên, mà giống một tên đồ tể chỉ xuất hiện vào lúc nửa đêm và rạng sáng.

Sắc mặt của chàng trai trở nên càng thêm tái nhợt, anh ta suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng dừng bước.

"Nếu anh có thể nhìn thấy nó, có nghĩa là anh đang cách cái chết không còn xa. Tôi cũng không biết nên làm thế nào để giúp anh. Cha không nói với tôi điều gì. Chỉ là trong những giây phút cuối cùng của cuộc đời lúc nào ông cũng nói với tôi…" Chàng trai sắc mặt tái nhợt nhìn Hàn Phi: "Ông nói rằng tôi chính là Cánh bướm, ông không thắng được Cánh bướm là vì tôi, ông không thua Cánh bướm cũng là vì tôi. Cho đến bây giờ tôi vẫn không hiểu được hàm ý trong lời nói của ông, có lẽ thứ vẫn luôn quấy nhiễu ông đã chạy vào đầu óc tôi. Ông muốn giết chết thứ đó thì phải giết tôi, mà giết tôi thì ông sẽ thua."

Hàn Phi ghi nhớ kỹ từng câu nói của chàng trai. Khi Nhện gặp Cánh bướm, chàng trai này vẫn còn là một đứa trẻ, nó là quân cờ của Cánh bướm và là chiến trường của Nhện.

Mặc dù chàng trai không biết sự kinh hoàng của cuộc chiến, nhưng lời nói của anh ta có thể mang lại cho Hàn Phi một sự dẫn dắt nhất định.

"Cánh bướm biết cách sử dụng nhân tính một cách tốt nhất, mình muốn tránh những tình huống tương tự."

Từ cuộc chiến trong sâu thẳm ý thức đến cuộc chiến trong thực tại, những gì Nhện gặp phải lúc trước cũng giống như

Hàn Phi bây giờ.

Trong thế giới tầng sâu, Hàn Phi đã bị tòa nhà chết chóc nơi mà Cánh bướm trú ngụ hạ nguyền rủa, trong hiện thực, bóng dáng giống như người kia cũng đang từ từ đến gần.

Cánh bướm hiếm khi toàn lực ứng phó như vậy. Hầu hết mọi người đều không đáng bị nó nhắm tới. Hơn chục năm nay, chỉ có Nhện, Hàn Phi và Hoàng Doanh là nhận được đãi ngộ này.

"Xem ra tôi có hơi hiểu lầm cậu, nhưng vẫn là không hiểu tại sao cậu lại bán bộ não của Nhện cho Vĩnh Sinh?" Hàn Phi chưa từng nghe nói đến chuyện như vậy, não là bộ phận bí ẩn nhất trên cơ thể con người, cất giấu toàn bộ bí mật trong cuộc đời của một con người.

"Cha là người thông minh nhất mà tôi từng gặp. Cha thông minh đến mức vẫn có thể cùng tồn tại với những nhân cách khác kể cả khi mắc bệnh về não, vẫn có thể giống như một người bình thường. Nhưng bản thân ông biết rằng bộ não mình không giống người thường, ông biết rằng tôi không thể giữ nó, vì vậy trước khi chết ông đã đến Vĩnh Sinh Pharmaceutical." Chàng trai vẫn đang nhìn vào chiếc chuông gió: "Mọi thứ đều là quyết định của cha tôi. Tôi chỉ giúp ông hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của mình."

Đi ngang qua Hàn Phi, khi chàng trai rời khỏi phòng, anh ta dường như đang nói với chính mình: "Tôi hy vọng anh có thể sống. Tôi nhớ cha đã nói với tôi rằng thứ đó không có điểm yếu nhưng nếu anh càng sợ thì nó sẽ càng trở nên kinh khủng."

Lời nói của chàng trai khiến Hàn Phi nhớ lại nhắc nhở của Kim Sinh. Trong tòa nhà chết chóc càng sợ hãi thì cơ hội sống sót càng thấp.

"Yên tâm, lá gan của tôi rất lớn." Hàn Phi xua tay: "Cậu cũng phải sống cho tốt. Mà này, tôi còn chưa biết gọi cậu như thế nào?"

"Tôi là Ngô Tội. Đó là tên mà cha đã đặt. Ông không cho tôi theo họ của ông. Ông lo lắng rằng ông sẽ truyền vận đen

của mình cho tôi.”

Đẩy cửa phòng ra, chàng trai với nước da trắng bệch biến mất trong hành lang.

Chương 249: Tập hợp tại nhà đồ tể

Nhìn bóng dáng của Ngô Tội, Hàn Phi một hồi lâu cũng không rời tầm mắt, hắn lấy điện thoại của mình từ trong túi áo ra, chức năng ghi âm vẫn luôn được mở.

Hắn đã nghe đến vài lần câu nói đó của Ngô Tội —— "Ông nói rằng tôi chính là Cánh bướm, ông không thắng được Cánh bướm là vì tôi, ông không thua Cánh bướm cũng là vì tôi."

Vốn dĩ cuộc đời của Nhện không có bất kì vướng bận gì, cho đến khi Ngô Tội xuất hiện.

Ông ấy đang bảo vệ đứa trẻ mồ côi này, cũng muốn giết chết đứa trẻ này, sự phức tạp của đa nhân cách được thể hiện một cách sinh động trong cách thể hiện với Ngô Tội.

"Ngô Tội? Vô Tội? Hoặc có thể nói là 'tội của tôi'."

Cùng là hai chữ nhưng lại có cách giải thích khác nhau, Hàn Phi không biết tại sao Nhện lại đặt một cái tên như vậy cho đứa trẻ, hắn cho đến hiện tại vẫn không thể hiểu được rất nhiều quyết định của nhà văn.

"Xem ra muốn biết rõ chân tướng, vẫn phải tìm thấy nhà văn ở thế giới tầng sâu mới được. Có điều hôm nay cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, Nhện cuối cũng cũng không thua Cánh bướm, có một nguyên nhân rất quan trọng chính là ông ấy đã giữ vững trái tim của mình, trước đây cuộc đời Nhện không hoàn chỉnh, trong cuộc đời thiếu vắng tình yêu và sự che chở."

"Theo cách nói của Ngô Tội, Nhện không dám yêu, cũng không dám che chở thứ gì, ông ấy giống như một người ngoài cuộc đứng ở ngã ba của các thế giới khác nhau, ghi lại mọi thứ một cách lạnh lùng, vì tính cách này ông ấy mới có thể viết ra được cuốn sách như [Ngõ Súc Sinh]."

"Có điều sau này Ngô Tội xuất hiện, Nhện bắt đầu xem xét lại bản thân, cán cân mang hai thế giới trong mắt ông ấy lại

nghiêng một lần nữa. Cũng chính bởi vì Ngô Tội, vì vậy sau này mới có [Nhà đồ tể] nơi ghi lại cảnh giết hại lẫn nhau của các nhân cách."

"Hai quyển sách, một quyển viết về thế giới trong mắt, một quyển viết về thế giới trong nội tâm."

Cầm kịch bản của mình, Hàn Phi nhìn về phía cuối hành lang trống trải, hoàn toàn suy xét từ góc độ của Nhện: "Nhện không giết Cánh bướm, cũng không hại đứa trẻ mồ côi mà ông nhận nuôi. Có thể từ góc độ của người cha, không bại chính là thắng."

Tiếng gió bên tai vang lên, Hàn Phi liền cất điện thoại.

Hắn lặng lẽ nhìn chiếc chuông gió giống như Ngô Tội lúc trước, sau đó hắn nghĩ đến căn phòng của nhà văn ở thế giới tầng sâu.

Với ý tưởng thử xem sao, hắn bước lên ghế và chạm vào trần nhà xung quanh chiếc chuông gió bằng cả hai tay.

Sau khi tìm kiếm cẩn thận, Hàn Phi đã mở ra một ngăn bí mật bị che giấu!

Nếu như không phải đã tìm kiếm qua phòng của nhà văn ở thế giới tầng sâu, nếu như không phải là phát hiện cùng một vị trí, đồ vật được treo trong thế giới tầng sâu và trong hiện thực, Hàn Phi nhất định sẽ không thể phát hiện ra ngăn bí mật được che giấu như vậy.

Sau khi tháo tấm vách ngăn, không thấy xác con bướm nào rơi xuống, trong ngăn giấu kín chỉ có một tấm ảnh đen trắng.

Quanh bàn ăn đặt mười cái ghế, trên bàn bày mười bộ đồ ăn, nhưng trong bức ảnh chụp lại chỉ có hai người Nhện và Ngô Tội.

Hai người ngồi ở hai bên bàn ăn, yên lặng nhìn nhau.

"Đây có được coi là ảnh gia đình không?"

Trong hiện thực không có bản thảo của Nhện trong ngăn bí mật, chỉ có bức ảnh này.

Hàn Phi lau bụi trên bức ảnh, hắn chợt phát hiện trên ghế ở bàn ăn có viết số, hầu hết các số đều được đánh dấu bằng bút đỏ, chỉ có ghế số 3, số 5, số 9 là không được đánh dấu.

"Nhân cách phụ số 3 là bác sĩ, số 5 là giáo viên, số 9 là độc giả, chẳng lẽ ngay từ đầu Cánh bướm đã ẩn nấp trong ba nhân cách này."

Hàn Phi nghĩ còn có khả năng khác, ban đầu Cánh bướm chỉ muốn dụ dỗ một nhân cách phụ nào đó của Nhện, nhưng không ngờ Nhện lại đa nhân cách, rồi rơi vào cuộc chiến giữa ý thức và nhân cách.

Tấm ảnh này là manh mối rất quan trọng đối với Hàn Phi, khi tiến vào thế giới tầng sâu, hắn có thể đặc biệt nhắm vào ba nhân cách này.

Cất kĩ bức ảnh đi, giờ nghỉ trưa kết thúc, Hàn Phi bắt đầu cảnh quay buổi chiều.

Với sự hiểu biết ngày càng nhiều về Nhện, nhân vật Hàn Phi đóng ngày càng xuất sắc hơn, vị trí của hắn trong bộ phim chỉ là vai phụ, nhưng trung tâm của bộ phim đang dịch chuyển dần về phía hắn.

Hàn Phi người diễn viên này mang một cảm giác thần bí lại có sức hút đặc biệt, khi hòa mình vào thế giới nhân vật, những gì hiện ra trước mắt mọi người không phải là một nhân vật đơn lẻ mà là cả một thế giới chìm trong bóng tối.

Khi mặt trời xuống núi, tầng bốn lại nổi lên tiếng chuông gió một lần, cư dân trong tòa nhà bắt đầu khóa trái cửa phòng.

Theo quan điểm của họ, chuông gió đã trở thành một lời nhắc nhở, đại diện cho những điều không tốt.

Kết thúc một ngày quay phim, Hàn Phi người không bao giờ làm thêm giờ, chào đạo diễn và rời đi trong một chiếc xe cảnh sát.

Trong xe, Hàn Phi hỏi Lệ Tuyết về một số kỹ thuật sử dụng dao. Trong xã hội hiện đại, ngay cả cảnh sát cũng hiếm khi sử dụng dao, họ học cách giật dao trong tay tội phạm nhiều hơn,

vì vậy sự giúp đỡ của Lệ Tuyết với Hàn Phi cũng có hạn, cô chỉ nói cho Hàn Phi một số kỹ năng chiến đấu nâng cao.

Có được năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, Hàn Phi có thể chạm vào oán niệm và chấp niệm, kĩ năng cận chiến cũng rất hữu ích cho hắn.

Buổi tối 8 giờ, Hàn Phi trở về nhà, kiểm tra toàn bộ căn phòng một lượt, sau khi xác định không có người bên trong mới khóa lại cửa chính và cửa sổ.

Sau khi tìm kiếm trên mạng nhiều video dạy thực tế chiến đấu của các loại dao, Hàn Phi đã đặt mua một con dao nặng không có lưỡi, con dao không thể chém người mà chỉ dùng để luyện tập.

Tủ lạnh chứa đầy nước và thức ăn hút chân không, trong nhà có đủ các loại thiết bị tự vệ, ai đến nhà Hàn Phi cũng không nghĩ hắn là một diễn viên, mà sẽ nghĩ là hắn đang chuẩn bị cho ngày tận thế.

Vào lúc nửa đêm, sau khi kết nối các đường dây khác nhau xong, Hàn Phi nằm trên giường đội mũ bảo hiểm trò chơi lên.

Sắc máu bao phủ thế giới, ý thức của Hàn Phi bị rút khỏi cơ thể.

Khoang mũi lại ngửi thấy mùi thịt quen thuộc, Hàn Phi vừa mở mắt ra, trên mặt đất đầy vết máu đập vào mắt, mấy con mắt đồng thời nhìn về phía hắn.

“Quản lý cửa hàng!” Nhân viên cửa hàng một mắt Huỳnh Long ngồi dưới đất, chiếc áo khoác của nhân viên cửa hàng tiện lợi anh ta đang mặc đã bị nhuộm đen bởi máu, trên tàn hồn có hằn một số dấu răng và vết thương khó có thể xóa được.

Lý Tai nằm bên cạnh anh ta, gối đầu lên đàn tế của Khóc, trong linh hồn mảnh mai xuất hiện rất nhiều vết thương, máu trên người đều đông lại, giống như một lớp áo giáp đen mỏng manh.

Có thể thấy cả hai đã trải qua bao nhiêu cuộc đấu trong vài ngày ngắn ngủi này, máu me toàn thân cũng không diễn tả hết

được trạng thái của họ.

“Hai người làm thế nào mà tìm được nơi này?” Hàn Phi nắm lấy tay Huỳnh Long, hắn vẫn luôn rất quan tâm đối phương, vốn chuẩn bị sẽ đi tìm bọn họ sau khi đăng nhập vào game.

“Hai người chúng tôi quanh quẩn ở bên ngoài khu vực này, ngày hôm qua số lượng quái vật trong ngõ đột nhiên tăng nhanh, chúng tôi đành phải chạy vào bên trong ngõ, cuối cùng khi không còn đường trốn thì được cô ấy cứu về đây.” Lý Tai yếu ớt nằm trên mặt đất, cong môi ra hiệu Hàn Phi cẩn thận người phụ nữ trong bếp, anh ta có chút sợ Từ Cầm.

“Sau khi tôi đi, Từ Cầm ra ngoài cứu hai người?” Hàn Phi rất kinh ngạc, nhưng Từ Cầm trước đây cũng đã từng cứu cháu trai của Mạnh Thi, như vậy cô ấy đối với cư dân của cư xá Hạnh Phúc vẫn rất tốt.

“Thật ra lúc đầu tôi cũng không chịu đi cùng cô ấy, nhưng tôi không thể đánh lại cô ấy được.” Lý Tai nhấc đàn tế trên đất lên: “Có rất nhiều linh hồn và âm khí sót lại được thu thập trong đàn tế, tuy rằng mọi người đã bị thương một chút, nhưng sức mạnh cũng đã được cải thiện đáng kể. Những con quái vật trong con ngõ chứa một loại âm khí đặc biệt, cực kỳ hống hách và tàn bạo, nơi này đơn giản là thiên đường đối với em trai tôi, Lý Họa đã ăn hết trên đường đi, và hình thể đã tăng vọt. Tôi đoán cậu có thể không nhận ra nó vào lần tới nếu gặp.

Lý Tai và Lý Họa là một thể hợp nhất, người anh duy trì lý trí, người em duy trì sức chiến đấu.

Nghe thấy Lý Tai nói như vậy Hàn Phi cũng nhìn sang Huỳnh Long, đối phương đột nhiên hiểu ý Hàn Phi, trong một mắt còn lại của anh ta xuất hiện một khuôn mặt thú mang đầy vết máu.

Dưới sự tăng cường của mặt thú, hơi thở phát ra của Huỳnh Long càng trở nên tàn bạo và hung ác, nếu bị người nhân viên một mắt nhìn chằm chằm trong thời gian dài, thần trí cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Thực lực của toàn bộ hàng xóm và đồng nghiệp đều tăng lên, nhìn Huỳnh Long và Lý Tai, Hàn Phi cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

"Trò chơi này chơi cho tới bây giờ, cũng coi như đã có chút tác dụng chữa trị."

Chương 250: Từ Cầm trong tranh

"Mà này, tôi vẫn luôn tò mò, giữa cậu và người phụ nữ kinh khủng kia cuối cùng là có quan hệ như thế nào? Lần đầu tiên nhìn thấy cậu ra khỏi cư xá Hạnh Phúc, chính là ở cùng với cô ấy."

Lý Tai vẫn nhớ cảnh tượng lúc đó: "Cô ấy tiễn cậu đến con đường ở cổng cư xá, cảm giác giống như người mẹ lần đầu tiên đưa con đi học vậy? Nói theo cách nào đó thì lúc đó cả hai người đều rất khẩn trương."

Nhìn thấy trên mặt Hàn Phi nổi đầy gân xanh, Lý Tai cũng cảm thấy có chút không thích hợp, nhanh chóng đổi giọng: "Tôi chỉ muốn biểu đạt rằng hai người có một mối quan hệ rất tốt. Chẳng lẽ hai người thực sự là chị em?"

"Chúng tôi là hàng xóm, chị ấy đã cứu mạng tôi."

"Đơn giản như vậy thôi sao?" Vẻ mặt của Lý Tai hiển nhiên là thất vọng, anh ta vẫn chưa từ bỏ ý định: "Cậu vì cô ấy xâm nhập vào nơi nguy hiểm như vậy, còn cô ấy vì cậu lại đặc biệt chạy tới sâu trong con ngõ tìm chúng tôi. Mặc dù có cảm giác cô ấy hơi đáng sợ, nhưng trong lòng vẫn rất tốt. Điều quan trọng nhất là cô ấy có thực lực mạnh, còn biết nấu ăn, trông lại rất có khí chất."

"Anh muốn nói gì thế?"

"Nếu có thể gặp được một người phụ nữ tốt như vậy ở trong thế giới tuyệt vọng này, tôi nhất định sẽ tìm cách ở bên cô ấy, bám chặt lấy chân cô ấy, cả đời này cũng không buông tay."

"Đây là do anh đã ăn quá nhiều quái vật mặt lợn bị nguyền rủa phải không?" Hàn Phi cảm thấy Lý Tai cũng chỉ là nói đùa mà thôi, hai anh em bọn họ tính cách hoàn toàn khác nhau. Người anh trai Lý Tai thì hơi lắm mồm, mang vận đen, còn từng muốn làm anh em với Hoàng Doanh; Người em trai Lý Họa thì Hàn Phi tiếp xúc tương đối ít, ấn tượng duy nhất là

không thích nói chuyện, khi gặp kẻ địch thì xông lên chiến luôn, không phải địch chết thì chính là mình chết.

"Tôi chỉ muốn tốt cho cậu thôi, phương pháp này có thể làm cho hai người bớt tuyệt vọng…"

"Anh nên chăm sóc vết thương càng sớm càng tốt." Hàn Phi không đợi Lý Tai nói xong, đột nhiên nhìn quanh: "Từ Cầm không ở trong phòng à?"

"Cô ấy có ở phòng mà tôi còn dám nói chuyện như vậy chắc?" Lý Tai đứng dậy khỏi mặt đất: "Sau khi Từ Cầm đưa chúng tôi về, cô ấy bị một đứa bé gọi đi, đứa bé kia nói năng lắp bắp, đeo cặp sách, trông nó không giống người tốt."

"A Mộng?" Hàn Phi không biết nhân cách phụ của Nhện tìm Từ Cầm làm gì, hắn luôn cảm thấy sắp xảy ra chuyện.

"Đứa bé đó còn vẽ một bức tranh, chính là sau khi nhìn thấy bức tranh đó Từ Cầm mới rời đi." Không giống như Lý Tai, Huỳnh Long rất vững vàng, làm việc cũng hết sức đáng tin cậy.

Anh ta lấy ra một bức tranh từ trong quần áo, đưa cho Hàn Phi.

Có rất nhiều người tí hon được vẽ trên giấy bài tập. Một trong số những người tí hon mặc áo đỏ đang cầm hai con dao ăn, còn người tí hon mặc áo đỏ kia đội mũ đầu bếp. Những người tí hon màu đen xung quanh dường như muốn kéo người phụ nữ đội mũ đầu bếp ra khỏi cơ thể của người phụ nữ mặc áo đỏ kia.

"Từ Cầm đã giết chết nhân cách đầu bếp của Nhện, kế thừa chiếc mặt nạ và nguyền rủa của đầu bếp. Điều mà A Mộng muốn biểu đạt là —— có người muốn lôi nguyền rủa thuộc về đầu bếp ra khỏi cơ thể Từ Cầm?"

Hàm nghĩa cụ thể mà bức tranh muốn biểu đạt là gì đối với Hàn Phi cũng không quan trọng, hắn chỉ biết hiện tại người trong tòa nhà đều muốn gây bất lợi cho Từ Cầm.

"Không thể ở đây được, chúng ta đi tìm A Mộng." Hàn Phi đã nhìn thấy "bức ảnh gia đình" của Nhện trong hiện thực. Từ

bức ảnh được tìm thấy trong ngăn tối, có thể thấy rằng ngoại trừ độc giả, bác sĩ và giáo viên là ba người đặc biệt, những nhân cách khác rất có thể là vô tội.

Điều hắn phải làm bây giờ là đoàn kết với những nhân cách khác, không thể để cho bi kịch của quá khứ tái diễn.

"Nhất định là phải đi ra ngoài à? Trước khi đi Từ Cầm đã nói với chúng tôi là cho dù bất luận như thế nào cũng không được rời khỏi căn phòng này, cô ấy còn nhấn mạnh rằng không được để cho cậu đi." Lý Tai di chuyển về phía bức tường, sau đó nhìn Huỳnh Long và Khóc.

"Cô ấy quả thật đã nói như vậy."

"Từ Cầm lúc trước cũng đã đi ra ngoài với A Mộng một lần, nhưng lần đó chưa từng nhấn mạnh như vậy. Chắc chắn chị ấy đã gặp phải chuyện gì đó rồi." Hàn Phi bước tới cửa phòng khách mà không nghĩ ngợi nhiều.

Nhìn thấy Hàn Phi như vậy, Lý Tai thở dài một hơi, chậm rãi đứng lên: "Tên tiểu tử này, tôi cũng không phải là muốn ngăn cản cậu, tôi chỉ mong cậu có thể suy nghĩ rõ ràng, chúng ta đi ra ngoài có thể cũng không giúp gì được cho cô ấy đâu."

"So với các anh, tôi hiểu rõ những con quái vật trong tòa nhà hơn. Đó là lý do tại sao tôi nhất định phải ra ngoài." Tay Hàn Phi đè vào cánh cửa phòng khách: "Yên tâm đi, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể bảo trì lý trí, sẽ không làm chuyện xấu đâu."

Cánh tay dùng sức đẩy cửa ra, thời điểm cửa được mở, thế giới bên ngoài dường như đã trải qua một sự thay đổi nào đó, yên tĩnh đến đáng sợ.

"Hình như không đúng lắm!" Hàn Phi nhìn những bức tường xung quanh, vết máu và mảnh xương vụn trên hành lang đều đã biến mất, lối đi phức tạp cũng đã thay đổi, nơi được cho là tường thì lại trở thành hành lang, nơi được cho là lối đi thì lại trở thành cửa phòng ở.

"Tất cả các lối đi trong tòa nhà đều đã thay đổi. Cho dù chúng ta có đi ra ngoài, cũng sẽ rất khó để tìm thấy cô ấy,

không bằng lạc quan một chút.” Vết thương của Lý Tai vẫn chưa lành.

“Nhà đồ tể chính là trái tim của Nhện. Chỉ có người quản lý mới có thể tự do kiểm soát mọi thứ. Bây giờ lối đi xuất hiện biến hóa, có hai khả năng.” Ánh mắt Hàn Phi có chút đáng sợ: “Đầu tiên là có thể người quản lý đã thức tỉnh, thứ hai là có một nhân cách nào đó đã đánh cắp một phần năng lực của người quản lý. Chúng ta phải hành động càng sớm càng tốt, nếu không ngăn cản đối phương, để một nhân cách tràn đầy ác ý trở thành người quản lý Ngõ Súc Sinh, hậu quả sẽ rất thảm khốc.”

“Nhân cách? Đánh cắp năng lực của người quản lý?” Cả Lý Tai và Huỳnh Long đều không biết Hàn Phi đang nói về cái gì.

“Trước khi chết nhân cách phụ số 6 đã từng nói rằng nếu gom đủ tất cả các mặt nạ thì có thể trở thành người quản lý. Những người trong tòa nhà chắc hẳn là vì mặt nạ, cho nên mới bắt đầu nhằm vào Từ Cầm.” Hàn Phi bình tĩnh phân tích: “Từ Cầm biết rất rõ chuyện này nên mới theo A Mộng đi. Chị ấy biết rằng nếu ở lại đây sẽ chỉ khiến tất cả chúng ta trở thành mục tiêu công kích.”

Nhìn những dấu vết loang lổ trên tường, Hàn Phi liên kết mọi thông tin lại với nhau: “Trong nhà đồ tể ở thế giới tầng sâu, nhà văn trong vai kẻ giết người đã biến mất. Xem ra cần phải có một ‘nhà văn’ mới.”

“Nghề nghiệp ẩn Đồ tể nửa đêm nhất định phải ở trong nhà đồ tể thì mới được hoàn thành việc chuyển nghề, đây là nghề nghiệp đặc thù của Ngõ Súc Sinh. Nhưng Đồ tể nửa đêm không phải là nghề mà Nhện thực sự muốn. Thứ ông ấy cần là một tên đồ tể có thể giết những tên đồ tể khác.”

Hàn Phi cảm thấy từ khi đi vào Ngõ Súc Sinh, trong bóng tối dường như có một đôi mắt đang nhìn hắn.

Đánh giá nhiệm vụ để chuyển nghề, tất cả các lựa chọn, mỗi một lần giết chóc hay cứu rỗi dường như đều bị cặp mắt đó nhìn thấy.

Trước Hàn Phi, gần như không ai có thể mang lại ý nghĩa hoàn toàn mới cho nghề Đồ tể nửa đêm, và cũng không ai có thể sử dụng một con dao được đúc bằng những phẩm cách tốt đẹp nhất của nhân tính.

Đối với Nhện mà nói, Hàn Phi đã làm được những điều mà ngay cả bản thân ông ấy cũng chưa làm được.

Bây giờ đối mặt với tuyệt vọng tương tự, biết đâu Hàn Phi lại có thể tạo nên kỳ tích mới.

“Phải làm hết sức mình. Nếu cuối cùng mình có thể trở thành người quản lý Ngõ Súc Sinh thì thật là hoàn hảo.”

Khi Hàn Phi đang suy nghĩ, tiếng bước chân đột nhiên vang lên từ hành lang yên tĩnh, mấy người nhìn về hướng phát ra âm thanh, có một thằng bé gầy gò với chiếc cặp sách trên lưng đang chạy về phía này.

Nó trông rất hoảng sợ, vẻ mặt đầy lo lắng, trên tay vung cây cọ vẽ hết sức thô ráp.

Trong tranh là một người phụ nữ mất kiểm soát, với mười ba con dao ăn dài và nhỏ cắm trên người.

Chương 251: Đếm ngược biến đổi bệnh lý tâm thần

Con dao sắc bén xuyên qua da thịt, quần áo của người tí hon trong tranh nhuộm một màu máu đỏ.

Hàn Phi nhìn bức tranh vung vẩy trong tay A Mộng, sắc mặt lập tức trở nên rất tệ.

Đưa tay nắm lấy vai A Mộng, Hàn Phi nhấc đứa trẻ lên một chút và nhìn chằm chằm vào gương mặt non nớt của đối phương.

“Là mày đã gọi Từ Cầm đi, tại sao bây giờ lại chỉ có một mình mày quay lại?”

Ma quỷ nguy hiểm nhất có xu hướng hóa trang thành thiên thần. Trong thế giới tầng sâu, ngàn vạn lần không được dễ dàng tin tưởng vào một người, cho dù người đó trông giống như một đứa con nít tay trói gà không chặt.

“Vẽ, vẽ……”

A Mộng quơ quơ tờ giấy vẽ trên tay, nó càng sợ hãi thì ăn nói lại càng lắp bắp, cả nửa ngày cũng không thốt ra được một chữ hoàn chỉnh.

“Tại sao Từ Cầm lại cắm dao vào người mình? Hiện tại chị ấy đang ở đâu?” Hàn Phi biết giao tiếp với A Mộng rất phiền phức, hắn đặt đứa bé xuống, mở cặp sách của nó, sau đó đặt giấy và bút trước mặt đối phương: “Hãy vẽ ra những gì mày muốn nói.”

Dường như biết rõ thời gian cấp bách, A Mộng vẫn chưa tỉnh hồn cầm bút vẽ lên giấy.

Hai người tí hon đeo mặt nạ đang ngồi ở bên bàn ăn, chiếc thớt trên bàn ăn có một người bị phân thành mảnh vụn.

Người tí hon đeo mặt nạ chỉ vào người trên thớt, cười cười nói nói, cách khá xa bàn ăn vẫn còn một vài người tí hon đang

đứng, trong số đó có một người phụ nữ tóc dài đội mũ đầu bếp.

Đó là một bức tranh vẽ bằng bút màu hết sức thô ráp, nhưng trông nó có vẻ quỷ dị và kinh khủng không thể tả được.

Hàn Phi liếc mắt nhìn A Mộng một cái, trong lòng tự hỏi: "Đứa nhỏ này đã nhìn thấy cái gì vậy?"

Lý Tai đứng cạnh Hàn Phi cũng nhìn thấy bức tranh này. Thân hình mảnh mai của anh ta uốn cong 90 độ, đầu gần như tựa vào vai Hàn Phi: "Cảm giác như có một người trong tòa nhà vừa bị xử lý xong? Bên cạnh bàn ăn có chín cái ghế, nhưng tính cả đầu bếp, trong tranh cũng chỉ có tám người. Người thiếu chắc hẳn là cái người trên thớt kia, có ai trong tòa nhà này đã mất tích gần đây không?"

"Nhà văn? Nhà văn mất tích đã bị ăn sạch?" Hàn Phi cầm lấy bức vẽ trong tay, sau đó nhìn về phía A Mộng: "Chuyện này có liên quan gì đến Từ Cầm?"

A Mộng cầm lấy cây bút, khoanh một vòng tròn quanh đầu bếp áo đỏ, sau đó lại vẽ một mũi tên trên giấy, mũi tên chỉ vào đầu bếp hướng đến bàn ăn.

"Người tiếp theo bọn chúng muốn ăn chính là Từ Cầm?" Nhìn vào bức tranh, Hàn Phi biết Từ Cầm là một thân thể tụ hợp nguyền rủa, bản thể là nguyền rủa trên dao ăn, cô ấy đâm toàn bộ dao ăn vào cơ thể, hoàn toàn dung hợp với nguyền rủa để đạt đến trạng thái mạnh nhất.

Có thể ép Từ Cầm đến mức độ như vậy có nghĩa là những người trong tòa nhà đã bắt đầu ra tay với cô ấy.

Lấy ra con dao đồ tể Tái Sinh từ ô vật phẩm, Hàn Phi ngồi xổm trước mặt A Mộng: "Trong hai người đeo mặt nạ bên bàn ăn, có mày không?"

A Mộng liều mạng lắc đầu, nó chỉ vào mặt mình, lắp bắp nói: "Tôi, tôi không có mặt nạ. Mặt nạ của tôi đã bị cướp mất rồi."

Có lẽ để tăng thêm sức thuyết phục, A Mộng lại cầm bút, vẽ áo bác sĩ lên một trong những người tí hon đeo mặt nạ. Nó

rụt rè chỉ vào người tí hon kia, miệng không ngừng lặp lại hai từ bác sĩ.

"Một trong số hung thủ giết chết nhà văn là bác sĩ? Chuyện này không quá giống trong hiện thực. Chẳng lẽ ở thế giới tầng sâu đã xảy ra chuyện gì sao?"

Không lãng phí thời gian, Hàn Phi ra hiệu cho A Mộng đưa mình đi tìm Từ Cầm ngay lập tức.

Hắn không hoàn toàn tin tưởng A Mộng, nhưng bây giờ hắn cũng không còn lựa chọn nào tốt hơn.

Nhân cách phụ của Nhện trong nhà đồ tể dường như có một khả năng thiên bẩm, bất kể các lối đi hay tình cảnh trong tòa nhà thay đổi như thế nào, bọn họ đều có thể dễ dàng tìm ra con đường chính xác. Cảm giác như họ là một thể với chính tòa nhà này.

Vết máu trong tòa nhà ít đi rất nhiều, giống như đã bị dọn dẹp qua, Hàn Phi phát hiện nơi này càng ngày càng giống với tòa nhà tập thể thuộc nhà máy chế biến thịt trong hiện thực. Những giấc mơ dường như đang tiến gần đến hiện thực hơn, và những bi kịch xảy ra trong quá khứ dường như lại tái hiện.

Xuyên qua từng gian phòng, cuối cùng A Mộng cũng đưa được Hàn Phi lên tầng 4 của nhóm kiến trúc khổng lồ này, họ dừng lại trước một cánh cửa trông hết sức bình thường.

"Từ Cầm có ở trong phòng không?" Hàn Phi để A Mộng đi mở cửa, khi cánh cửa được mở, một mùi nước khử trùng nồng nặc từ trong phòng tràn ra.

Nhìn thoáng qua, những lọ thuốc được bày ở khắp mọi nơi trong phòng. Đồ đạc trong phòng này giống hệt đồ đạc trong nhà của Nhện ở hiện thực!

"Nơi này là?"

Hàn Phi nhìn A Mộng, đứa bé đó hít vài hơi, chỉ vào trong phòng: "Bác sĩ, nhà của bác sĩ, đầu bếp đã tới đây."

"Nhà của bác sĩ?!" Nghe xong câu trả lời của đứa trẻ, Hàn Phi trợn tròn mắt, căn phòng này, giống hệt phòng của nhà văn trong hiện thực, hóa ra lại là nhà của bác sĩ!

Điều này ít nhất cũng cho thấy một điều, trong giai đoạn cuối cùng của cuộc đời Nhện, chính nhân cách phụ bác sĩ đã chiếm vị trí của nhân cách chính!

Cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích tại sao nhà của Nhện trong hiện thực lại giống với nhà của bác sĩ ở thế giới tầng sâu.

"Chẳng lẽ bác sĩ chính là nhân cách bị Cánh bướm mê hoặc? Cuối cùng nó gần như sắp thành công!"

Đi vào trong phòng, Hàn Phi như trở về hiện thực, cảm giác này thật không thể diễn tả được.

Nhìn vào những lọ thuốc và báo cáo chẩn đoán bệnh, hầu hết chúng đều giống với hiện thực.

"Nhân cách bác sĩ chịu trách nhiệm tự chữa bệnh. Bản thân sự tồn tại của nhân cách bác sĩ ngụ ý rằng Nhện là một người bệnh, là một người không bình thường. Cánh bướm ra tay với nhân cách bác sĩ quả thật là có khả năng đánh bại Nhện cao nhất."

Cách bài trí trong phòng không khác gì hiện thực, Hàn Phi thậm chí còn nhớ rõ vị trí của từng món đồ.

Sau khi kiểm tra phòng khách và phòng bếp, Hàn Phi đi vào phòng ngủ.

Khi nhìn vào giá sách, cuối cùng hắn cũng tìm thấy một chỗ khác biệt với hiện thực.

Đáng lẽ nơi đặt hai cuốn sách [Ngõ Súc Sinh] và [Nhà đồ tể] thì lại bày hai quyển báo cáo bệnh án dày đặc.

Hàn Phi tiện tay cầm một quyển lên đọc, nội dung và hình ảnh trên đó khiến hắn cảm thấy hơi khó chịu.

"Thời gian gần đây, số người bệnh trong ngõ bắt đầu tăng. Người bệnh có những triệu chứng giống nhau, ho, sốt, khó thở, phát ban trên da, ngứa ngáy toàn thân mà không rõ lý do."

"Sau khi thăm khám sơ bộ, tối ngày mùng 4 các bệnh nhân đều đã mua và ăn thực phẩm chín từ nhà máy chế biến thịt."

“Loại trừ khả năng ngộ độc thực phẩm, những bệnh nhân có triệu chứng nhẹ trở nên trầm trọng hơn sau một tuần, cơ thể vô cùng ngứa ngáy, nhiều bệnh nhân tự làm tổn thương thân thể và tự gây hại cho bản thân.”

“Sang tuần thứ hai, hầu hết bệnh nhân đều xuất hiện ảo giác và ảo giác thính giác, tưởng tượng có vật gì xâm nhập vào thân thể, hy vọng được phẫu thuật, qua kiểm tra thì không có dị vật gì cả. Cân nặng của bệnh nhân không thay đổi đáng kể, nhưng cơ thể đột nhiên trở nên gầy đi, như thể máu thịt bị một thứ gì hấp thụ.”

“Vào tuần thứ ba, da của một số bệnh nhân bắt đầu nứt nẻ, trên cơ thể xuất hiện một số lượng lớn vết máu rõ ràng, một số ít bệnh nhân có triệu chứng bong tróc da.”

“Trong tuần thứ tư, số lượng lớn bệnh nhân tử vong trong ngõ. Các ca bệnh được chẩn đoán cụ thể như sau.”

Xem lần lượt từng bản báo cáo, trái tim Hàn Phi cũng thắt lại, đây chính là từng sinh mệnh sống động.

Sau khi đóng lại quyển báo cáo bệnh án thứ nhất, Hàn Phi lại lật mở quyển thứ hai để xem xét.

Báo cáo trên quyển thứ hai vô cùng chi tiết, ghi lại những thay đổi hàng ngày trong cơ thể của chính bác sĩ.

“Ngày 4 tháng 2 cơ thể không có sự thay đổi rõ ràng…”

“Ngày 5 tháng 2, da trở nên ngứa.”

“Ngày 7 tháng 2, lần đầu tiên xuất hiện ảo giác thính giác.”

“Ngày 15 tháng 2, cơ thể gầy đi đáng kể, da nứt nẻ, ngứa và đau đớn đồng thời xuất hiện, cảm giác muốn xé nát cơ thể ngày càng mạnh mẽ hơn.”

“Ngày 21 tháng 2, trong bụng rõ ràng có một thứ gì đó muốn chui ra, da bắt đầu tan, có thể mơ hồ nhìn thấy nội tạng của mình.”

“Ngày 25 tháng 2, tất cả các loại thuốc đều không phát huy tác dụng, ảo giác và ảo giác thính giác đã xâm nhập hoàn toàn vào đại não, phẫu thuật cũng không thể ngăn chặn được biến

đổi bệnh lý của cơ thể. Quả nhiên, tôi không nên ăn thịt nhà văn, chỉ là không biết lần này nó lại dùng phương thức gì trở về.”

Chương 252: Bản thể trăm loại nguyền rủa của Từ Cầm

Hai quyển báo cáo bệnh án dày đặc của bác sĩ, phía trước đều rất bình thường, chỉnh lý rất chuyên nghiệp, cho đến khi Hàn Phi xem đến ghi chép của bác sĩ vào ngày 25.

"Không nên ăn nhà văn?"

Hồi tưởng đến bức tranh của A Mộng, Hàn Phi cảm thấy một trong những hung thủ giết Nhện chính là bác sĩ.

"Trong hiện thực, Nhện đã giết tất cả các nhân cách phụ, làm thế nào mà thế giới tầng sâu lại đảo ngược lại? Nhân cách phụ dường như đã giết Nhện không chỉ một lần? Hơn nữa thủ đoạn gây án vô cùng biến thái và khủng khiếp."

Hắn tiếp tục lật về phía sau, cố gắng tìm hiểu thêm về bác sĩ.

"Ngày 26 tháng 2, một cơn đau quặn từ bụng, trên bụng chỉ còn một lớp da mỏng, cơ thể tôi bây giờ giống như một quả bóng bay sắp đến giới hạn, không biết khi nào nó sẽ vỡ ra".

"Ngày 27 tháng 2, một số lượng lớn bệnh nhân đã chết, không ai có thể sống qua một tháng. Sau khi kiểm tra kỹ thi thể của họ, tôi phát hiện ra bụng của tất cả những người đã chết đều bị mở ra, như thể có thứ gì đó chạy ra ngoài. Trước khi chết tất cả người chết đều di chuyển về hướng tòa nhà chung cư này, cuối cùng ngã xuống giữa đường. Qua những thông tin trên có thể xác định rằng nó đã trở lại, không ngờ như vậy cũng không giết chết được nó."

"Ngày 28 tháng 2, nhà máy chế biến thịt lợn bị người ta phá hủy, những người mất việc chạy trốn trong con ngõ, tin đồn rằng thịt lợn được trộn với những thứ khác đã ồn ào đến mức ai ai cũng biết. Muốn ngăn chặn việc hỗn loạn này, để mọi thứ trở lại bình thường, vậy thì phải làm mọi cách để có thể để giết chết nó một lần nữa."

Bác sĩ viết rất nhiều thứ khác trên hồ sơ ghi lại tình trạng sức khỏe của mình, có thể nhìn ra sức khỏe anh ta đang ở trong tình trạng tồi tệ, những trang sau của hồ sơ đều có dính máu, có vẻ như anh ta vô tình làm dính lên khi đang viết.

"Người mà bác sĩ muốn giết là nhà văn, tại sao lại nhắm vào Từ Cầm? Hơn nữa đầu óc của vị bác sĩ này có vẻ không bình thường, trong nhà máy rõ ràng sản xuất thịt người, những người được gọi là công nhân cũng chỉ là quái vật có khuôn mặt lợn. Tận đáy lòng bác sĩ dường như không cảm thấy bọn chúng là quái vật, coi chúng như đồng loại."

Ranh giới giữa người và súc sinh trong Ngõ Súc Sinh rất mơ hồ, Hàn Phi giờ tự hỏi không biết bác sĩ có phải cũng đã trở thành quái vật mặt lợn rồi không?

Khi thú tính đánh bại nhân tính, anh ta sẽ tự nhiên cảm thấy rằng mọi thứ mà súc sinh làm đều là bình thường, bởi vì bản thân anh ta cũng chính là một con súc sinh đeo mặt nạ.

Hàn Phi còn đang suy nghĩ những chuyện liên quan, dưới lầu đột nhiên vang lên một âm thanh lớn, sau đó cả tòa nhà đều khẽ rung lên.

Vị trí của tất cả các phòng trong nhà đồ tể đều là lộn xộn, cửa sổ phòng ngủ của bác sĩ nằm đối diện với một phòng khác, ở trong một nơi giống như mê cung này, không có cách nào để biết những gì đã xảy ra bên ngoài tòa nhà.

Sau khi không đạt được gì, Hàn Phi lại kéo A Mộng đến trước mặt mình: "Sau khi Từ Cầm đến phòng này, chị ấy đã đi đâu?"

Trước khi A Mộng lên tiếng, tòa nhà lại bị va đập, mặt đất rung chuyển, tòa nhà này dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

A Mộng ôm đầu, lưng đeo cặp sách trốn trong góc, nó giống như một đứa trẻ mồ côi bị cả thế giới ruồng bỏ, bản thân nhân cách này cũng đại diện cho sự cô đơn, cảm giác bị bỏ rơi và sự ngây thơ trong trái tim Nhện.

"Tìm được Từ Cầm chúng ta mới có thể sống, không tìm được chị ấy thì chúng ta đều sẽ chết." Hàn Phi lại ngồi xổm

bên cạnh A Mộng, đứa nhỏ biết rất nhiều, nhưng hình như không nói cho Hàn Phi biết tất cả mọi thứ.

Sở dĩ Hàn Phi tin tưởng đứa trẻ này hoàn toàn là vì Từ Cầm tin tưởng vào nó, đứa trẻ không có những biểu hiện như bác sĩ mô tả, lẽ ra cậu ta không nên tham gia vào những chuyện kinh khủng đó.

"Mày đang cố tình kéo dài thời gian sao?" Hàn Phi bấm chuôi dao đồ tể Tái Sinh lên vai đứa trẻ, ánh mắt lạnh lùng đáng sợ: "Nói thẳng ra là tao không có hứng thú với mọi người trong tòa nhà này, tao không muốn giết mày, dù mày tốt hay xấu, tao không quan tâm. Tao đến đây vì một lý do rất quan trọng chính là để đưa chị ấy trở về. Tao không quan tâm mày định làm gì, nếu mày có ý đồ xấu muốn ngăn cản tao, vậy thì tao sẽ chặt đầu của mày."

Đôi bàn tay nhợt nhạt thấp thoáng hiện ra, tay cầm dao của Hàn Phi mang một áp lực đặc biệt, có thể khiến cho ác ý không thể ẩn nấp, làm cho những linh hồn ma quỷ chạm vào tan chảy như băng và tuyết.

Sau khi xem hồ sơ bệnh án của bác sĩ, Hàn Phi biết rằng quả thực không có một người bình thường trong tòa nhà này, hắn phải nhanh chóng tìm thấy Từ Cầm.

Bờ vai bé nhỏ bị cán dao đè lên, hai tay của A Mộng không ngừng run rẩy, nó đã bị làm cho sợ hãi.

Lấy giấy và bút ra, A Mộng vẽ liên tiếp nhiều bức tranh, điều mà nó có lẽ muốn thể hiện là sau khi Từ Cầm nhìn thấy hồ sơ của bác sĩ, nguyền rủa và chiếc mặt nạ mà người đầu bếp để lại trên người cô ấy dường như bắt đầu mất kiểm soát.

Chờ khi cô ấy ra khỏi phòng, những người mai phục bên ngoài căn phòng bắt đầu tấn công cô ấy, cố gắng giật mặt nạ của cô, cuối cùng họ cùng nhau biến mất trong hành lang.

Nhìn những nét vẽ bút chì màu đơn giản, Hàn Phi không biết có nên tin tưởng A Mộng hay không, hắn nhờ A Mộng dẫn đường, sau đó lặng lẽ lấy người giấy màu máu từ trong ô vật phẩm ra.

Trong nhà đồ tể, mối liên hệ giữa người giấy màu máu và Từ Cầm đã bị dập tắt bởi một thứ gì đó, chỉ khi khoảng cách rất gần, người giấy màu máu mới có phản ứng.

Đi khỏi chỗ ở của bác sĩ, A Mộng đi theo hướng Từ Cầm rời đi trong trí nhớ, Hàn Phi cầm dao theo sau.

Cho dù là có những người hàng xóm bên cạnh, Hàn Phi lúc này cũng không có nhiều tự tin, hắn biết mình sắp đối mặt với cả một tòa nhà đồ tể, hơn nữa hắn cũng đang thực hiện lời hứa khi chuyển nghề, lấy thân phận đồ tể nửa đêm, đi bước đầu tiên về phía bình minh.

Tòa nhà cũ đổ nát đã có những thay đổi nhất định do sự xuất hiện của Hàn Phi, luân hồi lặp đi lặp lại, có chút dị thường.

Tác động từ bên ngoài tòa nhà vẫn đang truyền tới, bên trong tòa nhà càng ngày càng giống với sân tập thể của nhà máy chế biến thịt trong hiện thực, từng lối đi và bậc thang ở đây Nhện dường như đều đã đi qua.

Sau khi đi qua các phòng, vết máu bắt đầu hiện ra trước mắt Hàn Phi.

Một điều rất lạ là trên tường văng ra một lượng lớn máu, chỉ vài chục giây sau, máu đã biến mất gần hết, như thể nó đã bị chính tòa nhà ăn thịt.

“Thảo nào cả dọc đường đi mình không thấy máu.”

Đưa ngón tay chạm vào vách tường, Hàn Phi cảm giác như thể đang đè lên lồng ngực của một người sống, thậm chí có thể cảm nhận được trái tim của đối phương đang đập.

“Tòa nhà này sống dậy sao?”

Bản thân tòa nhà đã nuốt chửng vết máu và thi thể, nhưng ngay cả như vậy, ngày càng có nhiều vết máu xung quanh Hàn Phi, con đường mà hắn đang đi dường như là một con đường dẫn đến cái chết.

Khi đến tầng một, vết máu dày đặc đến mức bản thân tòa nhà cũng không ăn được hết, người giấy màu máu mà hắn giấu

trong túi cuối cùng cũng có phản ứng, trên mặt nở nụ cười xinh đẹp.

A Mộng dừng lại không dám bước tới, Hàn Phi chậm rãi đi qua gian phòng cuối cùng nhìn cánh cửa cuối hành lang.

Các cánh cửa đổ nát tiếp tục rỉ máu, máu trượt xuống các khe cửa, bị tòa nhà ăn hết trước khi rơi xuống đất.

"Hình như Từ Cầm ở sau cánh cửa."

Nâng cánh tay lên, Hàn Phi đẩy mạnh cửa ra.

Máu của cả tòa nhà dường như tập trung ở căn phòng trước mặt hắn, ba con quái vật đeo mặt nạ nhìn chằm chằm vào trung tâm của đại sảnh.

Ở nơi máu dày đặc nhất, một người phụ nữ đang đứng, thân thể bị mười hai chiếc dao ăn đâm xuyên qua, máu tạo thành gai đỏ, bao phủ từng tấc đất dưới chân.

Làn da nhợt nhạt của cô ấy bị xé toạc, khuôn mặt yêu dị đó pha trộn giữa bệnh tật và điên loạn.

Lúc này đây, cô ấy đang kề con dao ăn cuối cùng vào tim mình.

Khi con dao cận kề trái tim, vô số nguyền rủa từ dưới da cô ấy hiện ra, dường như chỉ cần con dao cuối cùng đâm vào, tất cả nguyền rủa sẽ được giải thoát ra ngoài!

Chương 253: Cơ thể máu thịt

Trên người cô ấy có mười hai con dao ăn, mỗi con dao đều đâm vào chỗ hiểm, máu đỏ tươi nhuộm cho cô ấy một bộ quần áo mới.

"Từ Cầm!"

Sau khi nghe thấy giọng nói của Hàn Phi từ khoảng cách hơn mười mét, đôi mắt điên cuồng của cô ấy khẽ đảo qua, đôi môi đỏ tươi khẽ mở, dường như cô ấy nói điều gì đó, sau đó không chút do dự mà lấy nhát dao cuối cùng đâm vào trái tim mình!

Hoa máu như một con chim bay ra tứ phía, tia lý trí cuối cùng của Từ Cầm đã hoàn toàn biến mất.

Với cánh tay mảnh khảnh buông thõng xuống, nguyền rủa tràn ra khắp cơ thể cuộn lại và đan xen vào nhau trên làn da nhợt nhạt, hàng loạt linh hồn hoàn toàn khác nhau bắt đầu xuất hiện trong nguyền rủa, chúng giống như những bông hoa nở trong biển máu, lại giống như quái vật khổng lồ ẩn trong hồ sâu bị nguyền rủa.

Mười ba con dao ăn đó là chìa khóa để mở ra cánh cửa cấm kỵ, Từ Cầm bây giờ mới chính là bộ dạng chân thật của cô ấy.

Những lời thì thầm ngọt ngào, một giọng nói quyến rũ, xen lẫn tiếng khóc thảm thiết và tiếng than khóc đau đớn, cuối cùng tất cả mọi cảm xúc đều bị tiếng cười cuồng loạn của Từ Cầm bao phủ.

"Ai sẽ dùng cả hai tay xé nát tôi, ai sẽ ôm tôi trong bộ dạng như thế này, giết chết người điên cuồng như tôi đi, hoặc là bị tôi giết chết trong điên cuồng."

Máu và nguyền rủa trộn lẫn vào nhau, những bóng đen dưới chân cô ấy tiếp tục lan ra xung quanh.

Con dao sắc bén chỉ là chìa khóa đâm vào máu thịt, toàn bộ máu tanh là để mở cánh cửa của trái tim bị chi phối bởi ham

muốn ăn uống quá độ.

Tất cả những nguyền rủa độc ác trên đời đang chảy trong vết thương, quét xung quanh bằng bóng tối sâu thẳm nhất, nơi cô ấy đứng dường như là một vực thẳm.

"Làn da đẹp nhất của con người dệt nên bộ quần áo đẹp nhất, khuôn mặt xinh đẹp nhất phải cho vào lọ để nâng niu, em lấy ra mọi thứ đẹp nhất, ghép lại thành hình dáng của anh, tình yêu ích kỷ này sao có thể để em nếm trải một mình?"

Hai cánh tay mảnh khảnh vươn ra phía trước, hắc ám nguyền rủa vặn vẹo, trên người Từ Cầm một khuôn mặt không chê vào đâu được xuất hiện, cô ấy nhìn chằm chằm quái vật đeo mặt nạ, lôi kéo thân thể nguyền rủa kia, lao thẳng về phía đối phương.

Tòa nhà không ngừng nuốt máu, nhưng tốc độ nó nuốt vào còn chậm hơn nhiều so với tốc độ mà máu trào ra, Từ Cầm hoàn toàn mất kiểm soát, trong mắt không nhìn thấy một chút lý trí, tất cả nguyền rủa trong cơ thể cô ấy toàn bộ giải phóng ra ngoài, lúc này xung quanh cô ấy chính là một khu vực cấm!

Hàn Phi lúc này mới biết ý nghĩa thực sự của tập hợp nguyền rủa, từng tấc máu thịt đều ngưng tụ tuyệt vọng, oán niệm của cô ấy đều bị tuyệt vọng chi phối, còn bản thân cô ấy là do tuyệt vọng tạo thành.

Một bóng máu lao về phía những con quái vật đeo mặt nạ, sắc máu vô biên biến dạng thành những chiếc gai ăn thịt người, một khi bị chúng vướng vào, thì sẽ không bao giờ có thể thoát ra.

Bọn quái vật trong nhà đồ tể không ngờ người phụ nữ trước mặt lại đáng sợ như vậy, mấy lần dồn Từ Cầm vào chỗ chết, nhưng đối phương cho dù trong tình huống nguy cấp như vậy cũng không có hành vi điên cuồng như lúc này.

Những con quái vật đó không biết rằng con dao ăn mất tích của Từ Cầm đã bị Hàn Phi đưa lại, không còn nhiều thời gian, bọn chúng buộc phải bày ra trò chơi chém giết, nhưng lại tình cờ đánh trúng thời điểm mạnh nhất của cô ấy.

Đừng dễ dàng khiến một con quái vật phát điên, tất cả mọi người trong thế giới tầng sâu đều hiểu sự thật đơn giản này.

Ba con quái vật đeo mặt nạ biết không còn đường quay lại, bọn chúng liếc nhau, đồng thời lao về phía Từ Cầm.

Đôi mắt dưới lớp mặt nạ hiểm độc và sát khí, thân hình của ba người bọn chúng thay đổi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Hai trong số chúng là những con quái vật mặt lợn trong Ngõ Súc Sinh, nhưng cơ thể chúng dính đầy những vết máu giống vật tổ, chúng nhạy cảm hơn những con quái vật khác một chút.

Rút con dao đồ tể ra, miệng phát ra tiếng gầm rú , con dao đồ tể với lòng căm thù và tuyệt vọng lưỡi của nó chém dữ dội vào những chiếc gai màu máu.

Máu rơi xuống như mưa, hai con quái vật toàn thân đầy vật tổ ở phía trước, người còn lại mặc áo choàng dài màu đen lướt nhìn Hàn Phi, sau đó nó từ dưới quần áo của mình bế ra một con chó con với cơ thể được may vá qua.

Lưng của con chó con ốm yếu đầy sẹo, dường như nó thường xuyên bị thứ gì đó xé rách.

Người đàn ông chặt ngón tay và đút cho con chó con ăn.

Sau khi nuốt sạch máu thịt của chủ nhân, đôi mắt của con chó con ốm yếu chứa đầy máu đỏ tươi, âm khí tràn vào, cơ thể nó bắt đầu không ngừng căng to, xé nát phía sau lưng.

Những chiếc răng nanh to như ngón tay cái sắc bén, con chó nhỏ được bao phủ bởi những cái tên trên da thịt bên ngoài bộ lông, một số tên trong số này thuộc về những người đã bỏ rơi nó, trong khi những tên khác là những người đã từng đặt tên cho nó.

Có rất nhiều ác ý dưới cái tên có vẻ dễ thương, như thể tất cả đều bị dao khắc trên thân thể, có lẽ chủ nhân cũ đã quên những thứ này, nhưng nó thì không, nó nhớ được mùi và vị của từng chủ nhân.

Con chó khổng lồ thoát khỏi những chiếc gai đỏ tươi, lao về phía Từ Cầm.

Nhìn thấy một con thú to lớn hung dữ đang cắn cổ mình, Từ Cầm dang tay về phía nó, cái ôm tưởng như đơn giản đó, thực tế kéo theo những nguyền rủa đếm không xuể trong cả căn phòng!

Nỗi uất hận và tuyệt vọng sâu sắc nhất, gần trăm loại nguyền rủa khác nhau bao trùm lấy con chó khổng lồ, ngay cả Thần chết cũng phải tê da đầu khi nhìn thấy cảnh này.

Không ai có thể chịu được cái ôm của Từ Cầm, nguyền rủa giống như thủy triều, cái ôm giống như một làn sóng lớn được làm thành từ dao.

Đôi cánh tay trắng nõn từ từ khép lại, thân hình con chó khổng lồ được bao bọc trong đôi cánh của cái chết, nó bị hất tung lên phía trên và xuyên qua bức tường trên đầu.

Khi con chó khổng lồ lại rơi xuống, đầu và đuôi đã nằm rải rác ở những nơi khác nhau.

Nền gạch nhẵn bóng như được bao phủ bởi một lớp nhung đỏ như máu, Từ Cầm không quan tâm đến vết máu bị nhà đồ tể nuốt vào bụng, mỗi bước cô di chuyển, phạm vi màu máu sẽ mở rộng thêm một phần.

Khi sự giết chóc gia tăng, ngày càng nhiều hình người được tạo thành bởi những nguyền rủa lặng lẽ xuất hiện, người phụ nữ này giống như một thảm họa tự nhiên.

Con chó khổng lồ đáng sợ ngay lập tức bị giết chết, ba con quái vật đeo mặt nạ đều có chút sợ hãi, nhưng chúng vẫn không rút lui.

Vết máu vật tổ tụ lại thành một khuôn mặt quái thú, hai con quái vật mặt lợn cao lớn dùng chính máu thịt của mình cho con dao đồ tể ăn, sau khi con dao đồ tể bị nhuộm đỏ hoàn toàn, chúng lần lượt lao tới hai bên trái và phải của Từ Cầm.

Người đàn ông đứng ở phía sau xé áo choàng đen rộng rãi và mũ đội đầu, để lộ một cái đầu giống như một con vật, dưới

chiếc áo khoác đen, gã mặc một chiếc áo khoác trắng rách nát và đeo thẻ làm việc của bác sĩ thú y trên cổ.

Rũ bỏ chiếc áo choàng đen, người đàn ông phát ra những âm thanh kì quái, dường như gã đã quên tiếng người.

Từng con một, những con vật nuôi bị khâu lại ốm yếu bò ra khỏi chiếc áo choàng đen và áo khoác trắng, bác sĩ thú y cắt mạch máu mình và bắt đầu cho chúng ăn.

Đứng ở ngoài cửa, Hàn Phi đã nhìn thấy tất cả những điều này, bác sĩ thú y không phải là cư dân của nhà đồ tể, cũng không phải là nhân cách phụ của Nhện, nhưng lại đang đeo mặt nạ bên trong tòa nhà.

Bác sĩ dường như đang cố gắng thu phục họ, đưa cho họ những chiếc mặt nạ đã được xử lý qua.

“A Mộng không nói dối, mặt nạ của nó quả nhiên bị cướp mất.”

Phải mất thời gian để bác sĩ thú y điều khiển các con vật được khâu lại, khi bắt đầu chuẩn bị thì Hàn Phi đã nâng con dao lên.

Đại sảnh mà họ đang ở được hình thành bằng cách mở ra bốn phòng, đây đã là phòng lớn nhất trong tòa nhà, nhưng lúc này căn phòng trông cực kỳ nhỏ và không có chỗ để né tránh.

Bác sĩ thú y không cảm nhận được sự đe dọa nào từ Hàn Phi cho đến khi tiếng khóc xuất hiện, trước khi gã có thể phản ứng lại, Lý Tai đã hoán đổi thân xác với em trai Lý Họa của mình.

Lý Họa vạm vỡ và hung bạo đâm thẳng vào người bác sĩ thú y, nắm đấm biến dạng của anh ta mang theo sự phẫn uất và đập mặt đất thành những vết nứt.

Không có thời gian để bác sĩ thú y chuẩn bị, cũng không phải là lần đầu tiên Hàn Phi và hàng xóm hợp tác, hắn đi phía sau hàng xóm, ánh mắt lạnh lùng không chứa bất kỳ cảm xúc nào mà lẳng lặng nhìn cổ bác sĩ thú y.

“Nếu không phải là các người, Từ Cầm sẽ không mất kiểm soát, nỗi đau bị mười ba nhát dao đâm, các người phải trả lại

gấp đôi!”

Bác sĩ thú y dồn hết sự chú ý vào Lý Họa và Khóc, gã căn bản không ngờ tới trên người không có chút âm khí nào, Hàn Phi hoàn toàn là người bình thường lại dám can thiệp vào cuộc chiến giữa lệ quỷ.

Chờ đến lúc gã nhận ra, Hàn Phi đã lặng lẽ đi tới chỗ cách gã không xa.

Cầm con dao bằng năm ngón tay, Hàn Phi nhắm thẳng vào đầu mà chém.

Khi nhìn thấy Hàn Phi cầm cán dao, bác sĩ thú y đã sửng sốt, nhưng sau đó gã nhận ra rằng mình đã quá sai lầm.

Một vết thương lớn xuất hiện từ vai đến bụng dưới, bác sĩ thú y cố gắng kéo khoảng cách ra xa, nhưng lại rơi vào tay Lý Họa.

Gã chủ yếu giết người bằng cách nhờ thú cưng, thân thể cũng không quá cường tráng, nhưng có thể vì nguyên nhân này mà dao Tái Sinh mới không trực tiếp cắt đứt được gã.

Cuộc bao vây của bác sĩ thú y vẫn chưa kết thúc, hai con quái vật mặt lợn mang thân hình vật tổ đã được bọc trong những chiếc gai màu máu dưới chân Từ Cầm, nhân tính được hình thành bởi hàng loạt nguyền rủa đang cắn xé cơ thể chúng.

Trong khi con quái vật mặt lợn vẫn đang chiến đấu và vật lộn, Từ Cầm đã nhìn bác sĩ thú y và Lý Họa, lúc này cô ấy không còn là cô ấy của ngày trước nữa.

Hoàn toàn bị nguyền rủa chi phối, cô ấy không quan tâm những gì trước mắt, cô ấy chỉ muốn giết và ăn tươi nuốt sống.

Cơ thể bị dao đâm xuyên qua giống như một cánh cửa nối liền thế giới bị nguyền rủa, không ai biết bao nhiêu uất hận vẫn ẩn hiện trong bóng tối thăm thẳm.

“Hãy tha cho tôi! Nếu không chạy đi thì các người cũng sẽ bị giết chết!” Không ai quan tâm đến những lời cuối cùng của bác sĩ thú y, nhưng gã nói cũng có lý.

Sau khi Khóc nhét bác sĩ thú y chỉ còn một hơi tàn vào đàn tế, dứt khoát kéo Lý Họa rút lui, mấy người cùng nhau chạy ra khỏi phòng.

Trong không gian sắc máu đó, tiếng cười của Từ Cầm vẫn như cũ du dương điên cuồng, thậm chí còn mang theo một sự mê hoặc chí mạng.

"Chạy mau!" A Mộng nắm lấy Hàn Phi, đứa bé này bị dọa đến nói chuyện sắc bén hơn rất nhiều.

Máu đang lan rộng, Từ Cầm đang mất kiểm soát, đã đuổi ra đến ngoài, tấn công mọi thứ xung quanh một cách điên cuồng.

"Bác sĩ bây giờ ở đâu? Đưa chúng tôi đi tìm bác sĩ ngay!" Hàn Phi chạy nhanh, nếu hắn chậm một bước thôi sẽ bị gai đỏ đâm xuyên qua người.

"Bọn họ muốn giết nhà văn một lần nữa….." A Mộng bị Hàn Phi dùng một tay xách lên, vài người hốt hoảng không chọn đường, trực tiếp chạy lên lầu.

Lối đi trong nhà đồ tể vẫn đang thay đổi, càng ngày càng thấm máu, tòa nhà này thực sự dường như đang sống lại, mọi người nghe thấy tiếng tim đập nhẹ.

"Chạy về phía nơi có nhịp tim mạnh nhất!" Hàn Phi biết rằng Nhện vẫn còn nửa trái tim đại diện cho cái thiện mà hắn chưa tìm thấy. Trái tim ác đã chôn sâu trong bể máu của Ngõ Súc Sinh, vậy thì trái tim thiện chắc là giấu trong nhà đồ tể mới đúng.

Tiếng va chạm bên ngoài tòa nhà không ngừng truyền đến, cả tòa nhà càng lúc càng rung chuyển, khi đám người Hàn Phi chạy đến con đường thứ hai, một lối đi trong nhà đồ tể bắt đầu sụp đổ.

Những kẻ sau lưng đánh cắp năng lực của người quản lý, muốn giết nhà văn một lần nữa, dường như đã tỏ ra lo lắng, không quan tâm đến bất cứ điều gì, chúng liều lĩnh phá hủy tòa nhà, cũng phải hoàn thành bước cuối cùng.

Thế giới bị bao phủ bởi máu, trong tòa nhà nơi tập trung nhiều người nhất trong Ngõ Súc Sinh, lại đang dàn dựng một cảnh tượng điên cuồng mà ngay cả những con súc sinh cũng sẽ không làm.

Khi bức tường bên ngoài sụp đổ, cùng với tiếng tim đập, bên ngoài tòa nhà cũng có tiếng va chạm.

Khi một bức tường bên cạnh Hàn Phi sụp đổ, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy bên ngoài qua khe hở trên tường.

Một số lượng lớn quái vật mặt lợn xuất hiện bên ngoài nhà đồ tể, mặt nạ mặt lợn của chúng đầy vết nứt, da cơ thể nứt ra từng mảng lớn, có thứ gì đó cứ bò ra từ bụng chúng.

Những máu thịt đó tụ lại với nhau, mơ hồ tạo thành dung mạo của một người.

Khi Hàn Phi nhìn thấy hai má của con quái vật máu thịt, khóe mắt hắn khẽ co giật, thật sự không ngờ mình lại có thể nhìn thấy Nhện trong thế giới tầng sâu như thế này!

Chương 254: Tung tích nửa trái tim còn lại

Hàn Phi đã vô cùng quen thuộc với khuôn mặt của Nhện, bên cạnh gối của hắn đều đặt các tác phẩm của Nhện, là người đóng vai Nhện, chỉ cần rảnh rỗi là hắn nghiền ngẫm nội tâm của Nhện, có thể nói hắn chính là người hiểu về Nhện nhất trên thế giới, không có ai khác nữa.

Trong ấn tượng của hắn, Nhện là một người u sầu, hướng nội và đầy trí tuệ, nhưng lúc này hắn nhìn thấy chỉ là một con quái vật được tạo thành từ máu thịt, ngay cả cơ thể cũng không được chắp vá hoàn chỉnh.

"Nhện là người quản lý Ngõ Súc Sinh, một người quản lý tại sao lại đi đến bước thê thảm như này? Bác sĩ rốt cuộc đã làm gì với ông ấy?"

Nhà đồ tể rung động ngày càng kịch liệt, máu tươi chảy ra từ nhà máy máu thịt bên ngoài tòa nhà bắt đầu hội tụ về bên này, giống như đang nghe theo một mệnh lệnh nào đó.

Nhện được tạo thành từ các loại máu thịt khác nhau điên cuồng tấn công vào cửa chính tòa nhà, cùng với ngày càng có nhiều máu thịt bò lên cơ thể của ông ấy, hơi thở ông ấy phát ra đã vượt xa một oán niệm bình thường.

Tình hình bên trong tòa nhà cũng rất tồi tệ, Từ Cầm mất kiểm soát coi tất cả vật sống là mục tiêu, coi thường tất cả, phát tán nguyền rủa một cách không kiêng nể gì cả.

Hai loại màu sắc là máu đỏ và đen kịt đang dần dần ăn mòn tòa nhà, tốc độ hấp thụ vết máu của nhà đồ tể bắt đầu chậm dần, có điều tiếng tim đập truyền ra từ chỗ sâu trong tòa nhà lại ngày càng rõ ràng.

Trên hành lang xuất hiện vết nứt, bức tường sụp đổ, trong lần công kích cuối cùng của Nhện, toàn bộ tầng 2 và tầng 3 của nhà đồ tể sụp đổ xuống dưới.

Cả một vùng rộng lớn ở giữa trống không, trong tòa nhà tràn ngập tiếng la hét, tiếng than khóc, trước khi xảy ra thảm họa, Hàn Phi còn không biết trong tòa nhà có nhiều người như vậy.

"Thùng! Thùng! Thùng!"

Không có tầng lầu ngăn cách, nhịp tim nặng nề vang vọng trong tòa nhà, tất cả những người sống sót đều nhìn về nơi xảy ra vụ sập.

Phía dưới của nhà đồ tể đã bị khoét rỗng, những tòa nhà phức tạp dưới lòng đất lộ ra trước mắt mọi người, những ngăn chôn sâu dưới đất giống như những phòng tra tấn riêng biệt, trong mỗi phòng được đặt nhiều dụng cụ giết người khác nhau.

Tòa nhà này rõ ràng là nơi tập trung những người sống sót trong Ngõ Súc Sinh, nhưng thực chất nó chỉ là nơi tụ tập của những tên đồ tể để hoạt động.

Bức tranh đẫm máu làm rung động lòng người, nhưng đây chưa phải là kinh khủng nhất.

Ở trung tâm của những căn phòng đó, có một phòng phẫu thuật đã được đào sẵn.

Phòng phẫu thuật chiếm diện tích rộng, chứa số lượng lớn vật tư y tế, tưởng như là nơi cứu người nhưng trong cả tòa nhà, nơi hôi thối nhất lại là nơi này.

Các mạch máu dày kéo dài từ trung tâm phòng phẫu thuật kết nối toàn bộ tòa nhà, những mạch máu đó thường ẩn trong các bức tường.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Phi nhớ tới nhà máy chế biến thịt, quản lý mặt lợn cũng thao túng nhà máy chế biến thịt bằng cách này.

Ở một khía cạnh nào đó, chủ nhân phòng phẫu thuật và quản lý mặt lợn xấu xí đang làm chuyện giống nhau, thậm chí còn có thể suy đoán rằng có lẽ quản lý mặt lợn có thể kiểm soát cả nhà máy chế biến thịt, cũng chính là kiệt tác của chủ phòng phẫu thuật.

"Thật không hổ là nhà đồ tể."

Dưới tòa nhà bình thường ấm áp, có một bức tranh còn kinh hãi hơn nhiều so với trong nhà máy chế biến thịt.

Những con quái vật mặt lợn đó bị điều khiển bởi sự thèm ăn, con mồi rơi vào trong tay chúng nếu không phải bị ăn thịt, thì cũng bị ném vào bể máu, tóm lại cuối cùng cũng sẽ chết.

Nhưng hoàn cảnh trong nhà đồ tể hoàn toàn khác, những tàn hồn trong một số phòng tối không còn nhìn thấy bất cứ thứ gì liên quan đến con người, nhưng họ vẫn còn lưu lại một chút ý thức.

"Bùm!"

Cầu thang tiếp tục rung lắc, tòa nhà này trước đây chắc chắn không mỏng manh như vậy, nhưng mạch máu dày đặc kéo dài từ phòng phẫu thuật không thể kiểm soát hoàn toàn tòa nhà.

Một lượng lớn gạch rơi xuống, Từ Cầm vốn đang đuổi theo Hàn Phi cũng dừng lại, máu dưới chân bắt đầu lan ra dưới lòng đất, tựa hồ như ở đó ẩn chứa càng nhiều đồ ngon hơn!

Khi Từ Cầm đi về phía trung tâm của nhà đồ tể, những người đeo mặt nạ bước ra khỏi mặt đất, họ không phải là nhân cách phụ của Nhện, mà là những người đã đi lạc vào Ngõ Súc Sinh trong những năm gần đây.

Một nhân cách nào đó của Nhện đã tiếp xúc với họ, sau đó cho bọn họ lưu lại đây, những chiếc mặt nạ mà mỗi người họ đeo được làm đặc biệt, bên trên đầy vết nứt, nhìn vào có cảm giác như những chiếc mặt nạ khác nhau được ghép lại với nhau.

"Mặt nạ có đánh số của nhân cách phụ dường như bị người ta làm vỡ, mặt nạ của những người đến từ bên ngoài đang đeo chắc là có xen lẫn những mảnh vụn mặt nạ thật."

Hàn Phi còn đang thắc mắc đối phương làm như vậy rốt cuộc là vì sao, sau đó hắn liền hiểu ra.

Các mạch máu kéo dài từ phòng phẫu thuật đột nhiên bắt đầu dâng trào, máu đen bốc mùi thối bắt đầu chảy ngược vào tòa nhà từ dưới lòng đất lên!

Trong khe hở mỗi viên gạch của nhà đồ tể đều ẩn chứa các mạch máu nhỏ, một mùi xác chết đặc biệt tích tụ trong một số lượng lớn các căn phòng tối được vận chuyển đến tất cả các bộ phận của tòa nhà thông qua những mạch máu nhỏ này, sau đó tất cả những người ngửi thấy mùi xác chết này đều ở trong trạng thái điên cuồng.

Thú tính và nhân tính liều mình tranh giành quyền kiểm soát cơ thể, cảm giác đói bụng truyền ra, càng ngày càng mãnh liệt, đến cuối cùng cho dù ngửi thấy mùi xác thối nồng nặc cũng vẫn cảm thấy rất đói.

Nguyền rủa đặc biệt của Ngõ Súc Sinh bị người ta kích hoạt theo cách này, Lý Họa bên cạnh Hàn Phi mất kiểm soát, một quyền đấm thẳng vào Huỳnh Long.

Một mắt của Huỳnh Long cũng lóe lên tia sáng khát máu, trong số tất cả những người hàng xóm, chỉ có Khóc đã từng ngâm mình trong bể máu mới có thể trì hoãn một chút sự bùng phát của nguyền rủa.

Hoàn cảnh của Hàn Phi cũng rất tồi tệ, nhưng bất cứ khi nào hắn thèm ăn, cán dao tái sinh cũng đều sẽ truyền đến một tia sắc lạnh, những người đi cùng hắn đang nhắc nhở hắn theo cách riêng của họ.

Ở trung tâm, những người bên ngoài đeo mặt nạ đặc biệt cũng bị ảnh hưởng, nhưng họ vẫn giữ được sự tỉnh táo, trạng thái của họ cũng tương tự với Khóc.

“Mặt nạ của nhân cách phụ đã từng đeo có thể chống lại thú tính.” Hàn Phi lấy mặt nạ của nhân cách phụ số 6 ra đeo lên mặt Huỳnh Long, khoảnh khắc đeo mặt nạ lên xong, Huỳnh Long đã bình tĩnh lại, nội tâm anh ta sợ hãi một lúc, phải biết rằng anh ta vừa rồi thậm chí còn có ý nghĩ kinh khủng rằng thịt của mình cũng rất ngon.

Mặt nạ trong tay Hàn Phi chỉ có một cái, năng lực chiến đấu gần của Lý Họa quá mạnh, bọn họ căn bản không thể tiếp cận, chỉ có thể ôm lấy A Mộng tạm thời cách xa.

“Không có mặt nạ, sau khi rời khỏi Ngõ Súc Sinh nguyền rủa sẽ bộc phát. Nếu như không ăn thịt, thì sẽ biến thành bộ

dạng này.” Hàn Phi hiểu ra nguyền rủa của Ngõ Súc Sinh khủng khiếp như thế nào, hắn lại càng hiểu hơn sự đau khổ của Từ Cầm: “ Trên cơ thể chị ấy có cả trăm ngàn loại nguyền rủa, sau này nếu có cơ hội, mình phải nghĩ cách giúp chị ấy loại bỏ từng cái nguyền rủa một.”

Nhìn vào trung tâm của tòa nhà, sau khi nguyền rủa của Ngõ Súc Sinh bị kích hoạt,Từ Cầm bị mất mặt nạ càng trở nên điên loạn hơn, cô ấy cắn ngón tay mảnh khảnh của mình, ra sức mút vết thương, trong sự bệnh hoạn và điên cuồng trên mặt còn mang theo một chút mê hoặc.

“Ngọt quá…”

Khuôn mặt tao nhã tuyệt thế, mang theo vẻ đẹp làm cho người khác hoảng sợ, hai cánh tay cô ấy mở rộng, trực tiếp nhảy xuống phòng tối dưới lòng đất.

Đầu lâu người phụ nữ xuất hiện bên trong cơ thể cô ấy cũng đi theo sau, bóng người hình thành từ nguyền rủa đang bò dưới chân, những nguyền rủa bị kích hoạt trong cơ thể Từ Cầm không chỉ là một cái, cô ấy đã sớm quen với nỗi đau này.

Điều tuyệt vọng hơn tuyệt vọng là rơi vào nỗi tuyệt vọng sâu sắc hơn, điều ác độc hơn nguyền rủa là kích hoạt nguyền rủa độc ác hơn.

Trạng thái của Từ Cầm rõ ràng đã có vấn đề lớn, nguyền rủa bên cạnh cô ấy ngày càng nhiều, đã nhấn chìm cô ấy, nhưng cho dù có là như thế, bên trong cơ thể cắm mười ba con dao ăn vẫn còn có một dòng bất tận nguyền rủa phát ra.

Cánh tay mảnh khảnh trực tiếp dỡ nốt mái nhà còn sót lại của phòng phẫu thuật ra, toàn bộ địa ngục này đều hiện ra trước mắt mọi người.

Ở trung tâm phòng phẫu thuật, một bác sĩ mặc áo choàng trắng đang nằm trên giường bệnh màu trắng, lồng ngực bị mổ hở, nửa trái tim đang đập bị giam cầm trong lồng ngực!

Vô số vệt máu đen dày đặc dính vào nửa trái tim, bác sĩ muốn khâu nửa trái tim bình thường vào trong khoang ngực của mình, nhưng dù có làm gì đi nữa, cơ thể gã cũng không thể dung hợp với nửa trái tim kia.

Hậu quả của việc cưỡng ép cho vào nửa trái tim đó, chính là cả tòa nhà đồ tể bắt đầu sụp đổ.

Đau đớn không chịu nổi khiến bác sĩ chật vật, chiếc mặt nạ trên mặt bị xếch lên, lộ ra bộ mặt thật.

Một nửa khuôn mặt của gã trắng trẻo và trưởng thành, trong khi nửa khuôn mặt còn lại biến thành một con quái vật xấu xí và ghê tởm.

Là nhân cách phụ của Nhện, bác sĩ đã dần dần không còn giống như một con người nữa.

Chương 255: Khoảnh khắc cuối cùng!

“Nửa trái tim còn lại của Nhện nằm trong lồng ngực của bác sĩ?”

Trước đó Hàn Phi đã đoán được nửa trái tim còn lại của Nhện là ở trong nhà đồ tể, hắn không ngờ bác sĩ lại nhanh chân đến trước, không những tìm trước được một nửa trái tim, gã còn đánh cắp thành công một phần năng lực của người quản lý.

“Nhà văn đã cắt bỏ một nửa trái tim mục nát của mình, chỉ để lại thiện ý cho bản thân, nhưng dường như có chút biến cố đã xảy ra trong quá trình thực hiện.”

Ít nhất là về hình thức bên ngoài thì nhà đồ tể vốn là một trong những kiến trúc bình thường hiếm hoi trong Ngõ Súc Sinh.

Nhưng giờ đây, nhà đồ tể như trái tim thủng nhiều lỗ trên lồng ngực của bác sĩ, cầu thang đổ sụp, một diện tích lớn tường cũng bị sập.

Có một mùi thối nồng nặc phiêu tán trong không khí, hai màu đen và đỏ tiếp tục ăn mòn tòa nhà từ hai hướng, tuyệt vọng giống như một đám mây đen bao trùm tất cả mọi người trong tòa nhà.

Bác sĩ nằm trong phòng phẫu thuật, che lấy bộ ngực bị xé ra, trên tay gã cầm con dao giải phẫu sắc bén.

“Vẫn không có cách nào dung hợp, tao rõ ràng chính là mày, so với mày thì tao có thể làm tốt hơn.”

Biểu lộ của bác sĩ vô cùng dữ tợn dọa người, gã đã không còn thời gian.

Nhện được cấu trúc lại từ máu thịt bên ngoài tòa nhà đang đập vào cửa, Từ Cầm hoàn toàn mất kiểm soát bên trong tòa nhà đã coi gã như là mục tiêu.

Bị hai loại lực lượng nhắm tới cùng lúc, bác sĩ cảm nhận được áp lực rất lớn.

Gã đã chuẩn bị rất lâu cho ngày này, dùng tà ác của cả Ngõ Súc Sinh để đồng hóa, nuôi dưỡng một nửa trái tim thối nát, sau đó cướp đi nửa trái tim còn lại chứa đựng thiện ý và hòa nhã của nhà văn, nhằm đạt được mục đích kiểm soát hoàn toàn Ngõ Súc Sinh.

Ý tưởng rất hay nhưng kế hoạch của gã lại gặp trục trặc ở thời khắc mấu chốt.

Nhà văn vốn đã bị giết chết bắt đầu quay trở lại theo một cách khác, sau đó càng không thể tưởng tượng được là nhà máy máu thịt đã bị phá hủy, lại có người lẻn vào đáy bể máu chém nát nửa trái tim kia.

Đủ loại bất ngờ buộc bác sĩ không thể không tiến hành sớm kế hoạch của mình, kết quả là gã lại gặp phải Từ Cầm mất kiểm soát.

Nguyền rủa của Ngõ Súc Sinh là độc dược chết người đối với người khác, nhưng đối với Từ Cầm, nó sẽ chỉ khiến cô ấy càng thêm hưng phấn và điên cuồng.

Mọi thứ mà bác sĩ chuẩn bị trước đó không hề hữu ích, con quái vật mặt lợn với vật tổ vẽ trên người chỉ có thể ngăn bước chân của Từ Cầm, căn bản không có khả năng giết chết cô ấy chút nào, bản thân chúng cũng là kết quả của nguyền rủa.

Những kẻ được thu phục từ bên ngoài lại càng không đáng tin cậy, lúc này bọn chúng đã sinh ra ý định rút lui.

Thoát khỏi tòa nhà này chưa chắc sẽ chết, nhưng nếu chiến đấu với Từ Cầm và Nhện máu thịt bên ngoài tòa nhà, chắc chắn sẽ hồn phi phách tán. Căn bản là chỉ có một sự lựa chọn cho câu hỏi trắc nghiệm này.

“Bác sĩ, chúng ta phải làm gì bây giờ? Không phải anh nói làm như vậy có thể cứu được mọi người? Bệnh của mọi người sẽ khỏi hay sao?” Vẫn còn một người phụ nữ đứng trong phòng phẫu thuật, người đó trông bình thường nhưng lại rất nhẹ nhàng, mỗi khi nói chuyện đều mang cảm giác như một làn gió xuân cho người khác.

“Tôi thực sự có thể chữa khỏi bệnh cho mọi người? Nhưng mà ai tới cứu tôi đây?” Một nửa khuôn mặt thú của bác sĩ trở nên méo mó, dưới thú tính xấu xí, mơ hồ xuất hiện những hoa văn kỳ lạ, giống như nửa cái cánh của một con bướm: “Tham lam là nguồn gốc của tội lỗi, đặc biệt là sau khi tôi đã có được, hiện tại tôi đã không thể buông tay.”

Bác sĩ nắm chặt con dao giải phẫu đâm vào nửa trái tim trên lồng ngực mình!

Máu đỏ tươi của Nhện bắn tung tóe trên ngực bác sĩ, sau đó bị nhuộm thành màu đen.

“Nếu như không chiếm được mày một cách hoàn hảo, vậy hãy để tao tự tay hủy diệt mày, vá cơ thể mày vào lỗ hổng trên trái tim tao!”

Khuôn mặt của bác sĩ trở nên hung dữ hơn, hoa văn hình bướm cũng trở nên rõ ràng hơn.

Trái tim đang đập trong lồng ngực không ngừng bị đâm thủng, từng vết máu đỏ tươi chảy ra, huyết mạch cả tòa nhà đều đang kịch liệt run rẩy, tự hồ như cảm nhận được đau đớn.

Con quái vật bên ngoài tòa nhà cũng đang điên cuồng, bức tường bên ngoài đã bị đánh sập.

Người phụ nữ trong phòng phẫu thuật muốn ngăn bác sĩ lại, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt dữ tợn và đau đớn của bác sĩ, vẫn chọn cách im lặng đứng bên cạnh gã.

Một nửa trái tim đại diện cho thiện ý ngày càng đập chậm hơn. Khi cường độ trở nên suy yếu, vô số máu đen bắn ra từ khắp cơ thể của bác sĩ, cưỡng ép tiến về phía trái tim của Nhện.

Mà trong vô số những tơ máu đen, còn một vài thứ hỗn tạp khác xen vào.

Trong tất cả những người ở đây, chỉ có Hàn Phi được dao Tái Sinh bảo vệ là nhìn thấy cảnh này.

Hoa văn trên khuôn mặt của bác sĩ đang mờ dần, những hoa văn kỳ lạ đó thuận theo tơ máu đen tuôn về phía nửa trái tim của Nhện.

Dưới sự bao phủ của một lượng lớn tơ máu đen, những hoa văn đó lặng lẽ bám vào nửa trái tim còn lại của Nhện.

"Cánh bướm động thủ? Nhân cách bị Cánh bướm dụ dỗ là bác sĩ? Nhưng tại sao trên mặt bác sĩ chỉ có một nửa cánh bướm? Chẳng lẽ còn có nhân cách khác cũng bị dụ dỗ hay sao?"

Hàn Phi vô thức để A Mộng từ trong ngực xuống, cẩn tắc vô áy náy, nếu A Mộng chính là một nhân cách khác bị dụ dỗ, vậy hắn ôm A Mộng chính là đang tìm chết.

Kỳ thực tình trạng hiện tại của hắn không tốt lắm, nguyền rủa của Ngõ Súc Sinh đã phát tác trên người, cơn đói như một sợi dây vô hình từ từ bóp nghẹt não, khiến hắn không thể duy trì được lý trí và liên tục ảnh hưởng đến suy nghĩ bình thường của hắn.

Hắn không biết mình có thể chống đỡ được bao lâu, hắn phải giết bác sĩ trước khi mất đi lý trí, hoặc thoát khỏi tòa nhà càng sớm càng tốt.

Những con quái vật tụ tập xung quanh bác sĩ bị Từ Cầm thu hút, nơi đó là một địa ngục máu thịt, quái vật mặt lợn bị nguyền rủa buộc phải trì hoãn bước chân của Từ Cầm với cái giá phải trả là tính mạng.

Bên kia, những kẻ từ bên ngoài bị bác sĩ lôi kéo lao đến bên ngoài nhà đồ tể, chém giết cùng với Nhện đã biến thành quái vật, chúng không thật tâm muốn giúp bác sĩ mà chỉ là đang tìm cơ hội thoát thân.

Nhà đồ tể được mệnh danh là nơi đồ sát tính mạng của kẻ khác, đang trải qua cuộc tàn sát thảm khốc nhất trong Ngõ Súc Sinh. Tất cả những tên đồ tể có bàn tay nhuốm máu đều trở thành con mồi, mỗi thời mỗi khắc đều có oán niệm hồn phi phách tán.

Ở đằng xa, Hàn Phi yên lặng quan sát mọi thứ, Ngõ Súc Sinh và tòa nhà chết chóc mà Cánh bướm trú ngụ không cùng một cấp, nhưng dù vậy, số lượng quái vật và oán niệm trong Ngõ Súc Sinh cũng nhiều kinh khủng.

Hiện tại Hàn Phi quả thực không dám tưởng tượng tòa nhà chết chóc sẽ kinh khủng như thế nào, hơn nữa còn có một điều hết sức quan trọng.

Trước đây bất kỳ kiến trúc lớn nào mà hắn từng đi vào, những người quản lý kiến trúc đó đều không có ý làm tổn thương hắn, bất kể là người quản lý tiền nhiệm, Kim Sinh hay là Nhện, với tư cách là người quản lý, họ đều không cố ý nhắm vào Hàn Phi.

Nhưng nếu Hàn Phi dám vào trong tòa nhà chết chóc, Cánh bướm nhất định sẽ dùng nhiều thủ đoạn khác nhau, thao túng mọi thứ và nghĩ mọi biện pháp để giết chết hắn.

"Mình đã bị tòa nhà chết chóc hạ nguyền rủa, căn bản không cách nào trốn tránh." Nắm chặt dao Tái Sinh trong tay, ánh mắt Hàn Phi so với trước càng kiên định hơn, hắn cắn mạnh đầu lưỡi, dùng đau đớn để làm cho mình duy trì tỉnh táo.

Ngõ Súc Sinh chỉ là bàn đạp cho tòa nhà chết chóc, hắn nhất định không thể dừng bước ở đây.

"Hai lực lượng do bác sĩ chuẩn bị đều bị kiềm chế. Hiện tại với mình mà nói chính là một cơ hội ngàn năm có một."

Nhìn ra khoảng cách giữa mình và phòng phẫu thuật, Hàn Phi từ trong ô vật phẩm lấy ra mặt nạ Súc Sinh Đạo.

Chiếc mặt nạ kia là một khuôn mặt thú cổ quái và gớm ghiếc, như thể nó được làm từ một loại da thịt nào đó.

Sau khi Hàn Phi đeo vào, khí tức bản thân bị ẩn đi, nguyền rủa của Ngõ Súc Sinh dường như giảm đi một chút, hắn không còn cảm thấy đói, thay vào đó là một loại thú tính thuần túy.

Dục vọng cắn xé, nghiền nát, thèm ăn, thể lực và nội tâm cùng tăng lên.

Hàn Phi gọi Khóc và Huỳnh Long, ba người ba hướng khác nhau cùng tiếp cận phòng phẫu thuật.

Khóc không đeo mặt nạ đi ngoài chỗ sáng, tiếng khóc chói tai bao trùm bốn phía.

Gần như cùng lúc Khóc xuất hiện, nhân cách giáo viên nấp bên cạnh bác sĩ bắt đầu cảnh giác, cô ta với khuôn mặt luôn dịu dàng dần dần phát sinh thay đổi.

Sau khi Khóc tới gần, da mặt cô ta nứt nẻ, lộ những vết sẹo đen chằng chịt ẩn hiện dưới da.

Một số người vết thương sẽ ẩn dưới da, bề mặt căn bản không thể nhìn thấy, nhưng vết thương lại vô cùng sâu.

Cơ thể của giáo viên bắt đầu méo mó, căn bệnh của cô ta cũng giống như tình yêu méo mó của cô ta dành cho bác sĩ, cô ta kính trọng bác sĩ, tin tưởng vào bác sĩ, cô ta cảm thấy bác sĩ là người bình thường duy nhất trong số tất cả các nhân cách, chỉ có đi theo bác sĩ mới có thể được chữa trị và giải thoát.

Vì không để Khóc ảnh hưởng đến bác sĩ, nhân cách giáo viên đã dẫn dụ Khóc đi, bây giờ trong phòng phẫu thuật chỉ còn lại một mình bác sĩ.

Khi gã liên tục đâm con dao trên tay vào trái tim của nhà văn, cố gắng đồng hóa trái tim ngày càng suy yếu, Huỳnh Long mang chiếc mặt nạ của nhân cách số 6 lặng lẽ xuất hiện.

Không chút ngại ngùng hay do dự, Huỳnh Long trực tiếp nắm lấy ngực bác sĩ, anh ta kiên quyết tuân theo mệnh lệnh của Hàn Phi, những gì quản lý cửa hàng nói đều là tiêu chuẩn của anh ta.

“Mang mặt nạ lên rồi, tại sao cậu còn ngăn cản tôi? Chỉ có tôi mới có thể cứu các cậu, mấy người các cậu đã bị ông ta lừa gạt đến đáng thương!”

Bác sĩ vẫn đang nằm trên giường bệnh, khi Huỳnh Long đến gần, giường bệnh bên dưới gã xung quanh vỡ tan tành, trên lưng gã mọc ra tám cái chân đầm đìa máu.

Mỗi một cái chân biến dạng đó đều là do máu thịt vặn vẹo mà thành, bác sĩ không bao giờ có thể trở thành nhân cách chính của Nhện, vì vậy gã đã khiến mình trở nên giống hơn từ một khía cạnh khác.

Những cái chân khắc khuôn mặt người đâm thẳng về phía Huỳnh Long, trong phòng phẫu thuật vang vọng tiếng cười

của bác sĩ, gã xé bỏ lớp mặt nạ đạo đức giả, để lộ nội tâm thật sự của mình.

Nhân cách bác sĩ căn bản không muốn chữa bệnh cho bất kì ai, sự tồn tại của gã chỉ là để nói cho tất cả mọi người biết, họ đều là bệnh nhân, họ đều không phải là người bình thường.

Cũng chỉ khi tất cả mọi người đều không bình thường, nhân cách phụ bác sĩ mới có thể trở thành trung tâm, vì vậy khi nhân cách chính của Nhện vì để nhận nuôi con nuôi mà thay đổi, bác sĩ là người đầu tiên phản đối.

Các kệ của phòng phẫu thuật bị những cái chân to lớn lật đổ, nhiều thứ khác nhau rơi vãi khắp sàn, Huỳnh Long né tránh trong khoảng trống rất khó khăn, thương tích của anh ta còn chưa khôi phục, thực lực của bản thân và bác sĩ cũng có một khoảng cách lớn.

Căn cứ theo cấp bậc oán niệm để phân chia, bác sĩ lúc này đã là một oán niệm cỡ lớn rất khó đối phó.

Nếu không phải bác sĩ đang bận đồng hóa trái tim của Nhện, Huỳnh Long đến cơ hội phản kháng cũng chưa chắc có.

“Tại sao lại chạy! Tại sao lại ngăn cản tôi! Chẳng lẽ cậu không muốn trở thành người bình thường sao? Chẳng lẽ cậu không muốn trở lại là chính mình sao?” Mỗi câu bác sĩ nói, những tia máu máu đỏ đen lại chảy ra từ dưới cơ thể gã, những tia máu này đan dệt thành một tấm mạng nhện màu đen trong phòng phẫu thuật, âm thanh của gã có thể ảnh hưởng đến thần trí của người khác, giọng nói vô hình nhưng lại giống như mạng nhện hữu hình, từng chút một dính vào con mồi: “Không còn là thuộc hạ của ai, không còn là vật thay thế của ai, chúng ta cũng có thể có cuộc sống giống như ông ta, yêu cầu bé nhỏ như thế này chẳng lẽ cũng là xa xỉ hay sao!”

Tám cái chân do máu thịt vặn vẹo mà thành điên cuồng đâm về phía Hàn Phi, tấm mạng nhện được dệt từ tia máu màu đỏ đen đã hạn chế phạm vi di chuyển của Huỳnh Long, anh ta giống như một con côn trùng nhỏ bé đáng thương, ra sức liều mình giãy giụa, trong mắt người thợ săn chỉ cảm thấy buồn cười.

Cơ thể của bác sĩ không ngừng chảy máu, da của gã bị nứt ra từng tấc.

Tất cả những triệu chứng ghi trên hồ sơ bệnh án đều xuất hiện, chính bác sĩ đã ăn "miếng thịt" đặc biệt đó, nhưng mọi tác động tiêu cực đều bị gã tạm thời dập tắt.

Lúc này xuất thủ toàn lực, bệnh tật xuất hiện sau khi nuốt phải loại "thịt" đó bắt đầu lan tràn trên người, gã không còn kiểm soát được nữa.

Da tay chân nứt nẻ như đồ gốm sứ kém chất lượng, bụng không ngừng căng lên, da bụng gần như trong suốt, có thể nhìn rõ nội tạng.

Tám cái chân máu thịt hung tợn lắc lư điên cuồng, bác sĩ lúc này chẳng khác gì một con nhện hình người, trở thành thứ mình muốn nhưng lại không có được vẻ đẹp như mong ước.

Cơn đau kéo đến, bác sĩ muốn đồng hóa trái tim nhện, khống chế lây lan triệu chứng bệnh, lại còn phải không ngừng tấn công Huỳnh Long, gã phải phân tâm thành ba nên không phát hiện ra còn có một bóng dáng khác gần phòng phẫu thuật.

Hàn Phi cả người đều che giấu hơi thở, bước ra khỏi điểm mù trong tầm mắt của bác sĩ, tay cầm con dao không lưỡi, khi bác sĩ nhìn vào, thân hình bắn ra như một mũi tên sắc bén!

Một người bình thường vừa cầm dao đồ tể vừa lao về phía ác quỷ mà không chút do dự.

"Tái sinh!"

Nhiều cánh tay nắm lấy cán dao, lưỡi dao mỏng như cánh ve sầu xuất hiện ngay lập tức, như một ánh sao, xuyên qua ngực và bụng của bác sĩ!

"Bùm!"

Cái bụng phình to dễ dàng bị rạch ra, là một bác sĩ oán niệm cỡ lớn, gã không ngờ lại có người có thể tới gần như vậy, cũng không ngờ trong Ngõ Súc Sinh lại có một con dao đồ tể sắc bén như vậy.

Hàn Phi lúc đầu cũng định chặt đầu bác sĩ, nhưng nhìn thấy lờ mờ hai mắt đỏ ngầu xung quanh gã, hắn không thể đến gần cổ đối phương, nếu hấp tấp tấn công thì chỉ phí cơ hội này mà thôi.

Để được an toàn, Hàn Phi đã chọn những điểm yếu khác.

Với lưỡi dao hướng xuống, hắn trực tiếp xuyên vào ngực và bụng của bác sĩ.

Một đòn ăn ngay, Hàn Phi cũng không do dự, sử dụng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn nắm lấy Huỳnh Long, kéo anh ta chạy ra ngoài.

Dao tái sinh là dao đồ tể rank F, vết thương do con dao này để lại gần như không thể chữa khỏi, bởi dù có bao nhiêu hận thù, tuyệt vọng cũng khó lay chuyển được phẩm cách trong sâu thẳm nhân tính.

Bụng và ngực bị vỡ, vết thương không thể lành lại được, nhưng đây vẫn chưa phải là điều tồi tệ nhất đối với bác sĩ.

Một miếng thịt trong bụng đã bị khoan ra ngoài, đột nhiên nắm lấy nửa trái tim trong lồng ngực!

Vô số tia máu đen bị xé toạc ra, trái tim Nhện được bao bọc bởi máu thịt rơi xuống đất, giống như có sinh mệnh, bò về phía thân thể máu thịt của Nhện bên ngoài tòa nhà.

Tất cả những người trong nhà đồ tể vẫn còn duy trì tỉnh táo toàn bộ đều nhìn vào miếng thịt, ánh mắt của họ va chạm nhau, rồi đồng loạt lao tới đó.

Chương 256: Ở âm phủ cũng phải thu hút muôn người

"Tim của tôi!"

Tám chân máu thịt di chuyển trong phòng phẫu thuật, khoang ngực và vùng bụng của bác sĩ bị dao tái sinh rạch ra, vô số tia máu màu đen hội tụ tại miệng vết thương, nhưng thế nào cũng không thể chữa lành vết thương.

Gã ôm chặt lồng ngực trống rỗng của mình, cả khuôn mặt méo mó vì tức giận.

Vật dụng trong nhà ngổn ngang khắp nơi, kệ tủ lung lay, bác sĩ bò nhanh trên đống đổ nát, gã là người gần với trái tim nhất.

"Phải ngăn gã lại." Hàn Phi cũng nhìn chằm chằm vào trái tim rơi xuống đất, nhưng sức lực quá yếu, chỉ cần cơ thể bị lệ quỷ chạm vào, ngay lập tức sẽ chảy máu.

Trước mặt oán niệm cỡ lớn, điều hắn có thể làm không phải là đi tranh giành với đối phương, mà là cản trở và ngăn cản, hắn muốn nhân cơ hội làm suy yếu sức mạnh của bác sĩ.

Với sự trợ giúp của mặt nạ Súc Sinh Đạo, Hàn Phi giống như một linh hồn lặng lẽ, cầm dao âm thầm theo sau bác sĩ.

Những quái vật mặt lợn không cẩn thận bị bác sĩ va vào, Hàn Phi cũng sẽ thuận tay bổ dao, giúp đối phương kết thúc một đời đau khổ.

Muốn giành lấy nửa trái tim kia không chỉ có bác sĩ và Hàn Phi, rất nhiều người bên ngoài cũng đã động lòng. Bọn họ phát hiện chỉ cần đến gần trái tim đó, nguyền rủa trên cơ thể của Ngõ Súc Sinh sẽ bị dập tắt.

Nói theo cách khác, thứ có thể khiến bác sĩ điên cuồng như vậy, nhất định là vô cùng quan trọng.

Ngày càng có nhiều người tham gia tranh đoạt, bác sĩ đại khai sát giới, nhưng dù vậy cũng không thể ngăn cản tất cả

mọi người.

Các quái vật mặt lợn trong nhà đồ tể đều bị điên hết rồi, bên ngoài là bản thể máu thịt của Nhện, bên trong là Từ Cầm mất kiểm soát, lưu lại chỉ có một con đường chết, nhưng sau khi chạy thoát lại phải chịu sự hành hạ từ nguyền rủa của Ngõ Súc Sinh.

Trong tình huống này, đoạt lấy nửa trái tim thiện ý kia chính là một lựa chọn tốt.

Sự hỗn loạn trong bản chất con người được thể hiện một cách sinh động ở đây, nguyền rủa không thể hóa giải một khi đã có thuốc chữa, sự liên minh mong manh sẽ ngay lập tức sụp đổ.

Mất đi sự ngăn cản của toàn bộ đám người bên ngoài, bản thể máu thịt của Nhện cuối cùng cũng tiến vào bên trong tòa nhà, nhà văn toàn thân đẫm máu nhìn chăm chú vào trái tim rơi ra từ lồng ngực bác sĩ, cơ thể ông ta bắt đầu di chuyển.

Máu thịt chảy như dòng nước, đổ về hướng chỗ trung tâm.

"Âm hồn bất tán! Tại sao luôn không giết được mày!" Cơn giận của bác sĩ bùng cháy, khi bị máu thịt của Nhện thu hút, Hàn Phi nhân cơ hội tiến lại gần và dùng dao chém tới tấp vào chân gã.

Máu me túa ra, lúc chân gãy rơi xuống, máu thịt méo mó không ngờ lại truyền đến tiếng cười vui vẻ của những tàn hồn, cuối cùng họ cũng được giải thoát.

Ngay khi bác sĩ lơ là, một chân đã bị chặt đứt, gã tức giận, gã chưa bao giờ nhìn thấy kẻ thù ghê tởm và nham hiểm như vậy.

Gã muốn xé xác Hàn Phi, nhưng không có thời gian đó, chỉ cần chần chừ một chút, Nhện có thể sẽ tìm lại trái tim mình.

Chịu đựng cơn đau dữ dội, bác sĩ chẳng buồn quan tâm đến điều gì, trực tiếp lao vào trái tim được bao bọc bằng máu thịt.

Hàn Phi thấy bác sĩ không để ý đến mình thì càng can đảm hơn, nhưng khi đang đuổi theo bác sĩ và chuẩn bị rút dao lần

thứ hai, chiếc nhẫn của người chủ nhà trên tay đột nhiên phát ra một trận ớn lạnh, gần như đóng băng các ngón tay của hắn.

Dừng bước chân, cơ thể run lên theo bản năng, khi Hàn Phi nắm chặt dao tái sinh nhìn về phía nào đó, đồng tử của hắn đột nhiên co lại.

Trong một góc của đống đổ nát, một người phụ nữ sắc mặt tái nhợt đang đứng, cảm giác mà cô ta mang lại cho Hàn Phi giống như bóng quỷ càng ngày càng gần hắn trong hiện thực!

"Cánh bướm?"

Chỉ vì suy đoán này mà lòng Hàn Phi không còn bình tĩnh được nữa, nắm chặt cán dao, giống như trong hiện thực nhìn đối phương.

Nhà đồ tể đang hỗn loạn như vậy, nhưng người phụ nữ chỉ nhìn chằm chằm vào một mình Hàn Phi, vẻ mặt vô cảm, trên tay cầm một cuốn sách đã bị xé nát.

Trên sàn của căn phòng phía sau cô ta, hai bóng người khác gục xuống.

Một trong số đó cơ bắp toàn thân, mặt nạ của người đó bị đập vỡ, các đường nét trên khuôn mặt bị san phẳng, cơ thể dường như đã bị nghiền nát và bị đánh bởi một lực rất lớn.

Người còn lại chắc là sinh viên, đeo tai nghe, cổ có đầy vết siết, mắt lồi ra ngoài, ngực lõm xuống một hõm lớn.

"Côn đồ nhân cách phụ số 2 của Nhện? Còn có nhân cách sinh viên đại diện cho khao khát bên trong của Nhện đối với thế giới bên ngoài?"

Dưới cái nhìn của Hàn Phi, người phụ nữ không chút cảm xúc lấy ra một chiếc mặt nạ, đeo lên mặt.

Cô ta không hề che giấu những con số đằng sau chiếc mặt nạ, khi chiếc mặt nạ gần sát mặt, Hàn Phi cũng mơ hồ nhìn thấy nửa cánh còn lại của con bướm.

"Số 9? Nhân cách độc giả của Nhện?"

Trong số tất cả các nhân cách thì số 9 là nhân cách đặc biệt nhất, ngay cả bác sĩ tâm lý của Nhện cũng không nắm rõ, nhân

cách này rốt cuộc là xuất hiện đầu tiên, hay là xuất hiện cuối cùng.

Cô ta rõ ràng vẫn luôn quấn lấy Nhện, từ sinh đến tử, nhưng cảm giác tồn tại rất yếu ớt, giống như một người quan sát bên ngoài, bị tất cả mọi người cố tình xem nhẹ.

Trong bộ phim ở hiện thực, những cảnh quay về nhân cách độc giả cũng rất ít, thậm chí phần nhiều đều chỉ là thư tín.

"Nhện là nhà văn, dùng sinh mệnh viết ra một quyển sách; Cánh bướm là độc giả, nó là người duy nhất trên thế giới này xem qua cuốn sách đó."

Nhện và Cánh bướm là kẻ thù không đội trời chung, nhà văn và độc giả lại là đối tác cộng hưởng linh hồn, chính vì đôi bên đều hiểu nhau, vậy nên bọn họ đều rất rõ, nhất định phải triệt để giết chết đối phương!

Khi nhân cách phụ số 9 xuất hiện, Hàn Phi dường như quay trở về hiện thực, bóng quỷ càng ngày càng gần đó, mang theo cảm giác đáng sợ và áp bức khó tả.

Nhân cách phụ số 9 của Nhện chắc là người gần nhất với Cánh bướm, bác sĩ quyết định mọi thứ ngoài sáng, độc giả lại quan sát trong bóng tối, có thể bác sĩ không biết một nửa cánh còn lại của con bướm chính là độc giả.

Khi xuất hiện sai sót trong kế hoạch, điều bất trắc liên tục xảy ra, nhân cách phụ số 9 cuối cùng cũng bước ra từ trong tối.

Đem dao tái sinh để trước người, Hàn Phi từ trước đến nay chưa bao giờ tập trung tinh thần như vậy, hắn còn chưa thể thoát khỏi game, nếu rơi vào trong tay nhân cách phụ số 9, nói không chừng sẽ bị cô ta mang đi giam cầm mãi mãi.

Ánh mắt của số 9 nhìn về Hàn Phi và nửa trái tim đó, cuối cùng cô ta đưa ra quyết định.

Đưa tay xé một trang trong cuốn sách chưa mở ra, số 9 nhúng máu trên đầu ngón tay, đơn giản là vẽ khuôn mặt của Hàn Phi trên cuốn sách kỳ quái.

Sau khi cô ta vẽ xong, trên cơ thể Hàn Phi xuất hiện những vết thương nhỏ, những vết thương đó theo thời gian bắt đầu rộng ra, giống như muốn trực tiếp xé rách da thịt của hắn.

"Nguyền rủa?" Khi Hàn Phi còn chưa thoát khỏi cơn đau, chiếc nhẫn của người chủ nhà trên ngón tay lại toát ra một cơn lạnh thấu xương, hắn ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện ra rằng nhân cách số 9 không đuổi theo trái tim của Nhện, mà xông thẳng hướng mình!

"Giữa mình và Nhện, Cánh bướm đã chọn mình?!"

Hắn không thể nào hiểu nổi, trong tình huống nguy hiểm như vậy, nhân cách số 9 bị Cánh bướm mê hoặc đã lựa chọn từ bỏ trái tim của Nhện, ưu tiên lựa chọn giết chết mình.

"Chẳng lẽ trong nội tâm Cánh bướm, sự uy hiếp của mình còn lớn hơn cả Nhện?"

Khi bị nguyền rủa, Hàn Phi đã cảm thấy chẳng lành, tốc độ và sức lực của hắn kém xa số 9, đối phương muốn giết chết hắn không phải là một chuyện quá khó.

"Huỳnh Long!"

Hàn Phi nắm chặt dao rút lui về phía sau, hắn biết Huỳnh Long có thể không ngăn cản được đối phương, vì vậy chuẩn bị trước cho tình huống xấu nhất xảy ra, nhân lúc nguyền rủa còn chưa bộc phát toàn bộ, trực tiếp chạy về phía của Từ Cầm.

Nếu nhất định phải lựa chọn một con đường chết, hắn tình nguyện chết trong tay Từ Cầm, như vậy ngộ nhỡ có trở thành quỷ thì vẫn còn chân để ôm, ít nhất không phải làm cô hồn dã quỷ.

Dùng hết sức lực chạy, Hàn Phi cũng không quên quan sát tình hình bên trong tòa nhà khi rút lui, bác sĩ và đám người bên ngoài đều đuổi theo để cướp lấy trái tim, nhưng trái tim lại như có mắt, vô cùng linh hoạt.

Trong quá trình nó không ngừng tránh né thì lại ngày càng gần với Nhện máu thịt bên ngoài tòa nhà, mà đúng vào lúc này, Từ Cầm sau khi giết xong quái vật mặt lợn, đã chặn trên con đường mà nửa trái tim phải đi qua.

Nguyền rủa và máu nổi sóng, trái tim bị bao bọc bởi máu thịt lập tức thay đổi phương hướng, dường như muốn đổi góc khác để tiếp tục tụ hợp với Nhện máu thịt.

Nhưng khi nó đổi hướng, Hàn Phi đang liều mạng tình cờ lao tới, hai bên va vào nhau!

Cảm thấy lồng ngực chìm xuống, Hàn Phi không ngờ rằng mình sẽ va chạm với nửa trái tim kia.

Sau một hồi kinh ngạc, mồ hôi lạnh của Hàn Phi toát ra, chiếc nhẫn của người chủ nhà trên tay điên cuồng phát ra ớn lạnh, dường như sắp vỡ tan.

Hắn ôm trái tim đó, nhìn ra xung quanh, tất cả quỷ quái trong nhà đồ tể đều đang nhìn hắn chằm chằm.

Chương 257: Nhện thức tỉnh

Ở dương gian thì không có tiếng tăm gì, ở âm phủ lại thu hút muôn người, Hàn Phi nhìn những đôi mắt muốn xé nát mình kia, yết hầu khẽ rung, loại chú ý này hắn không chịu nổi.

Duỗi tay bắt lấy nửa trái tim bị bao bọc bởi máu thịt, nửa trái tim đại diện cho thiện ý của Nhện không hề thương tổn Hàn Phi, thậm chí nó còn trở nên yên tĩnh hơn.

"Đi đi!"

Không có bất kì do dự nào, Hàn Phi muốn đem nửa trái tim này trực tiếp ném về phía Nhện máu thịt, như vậy có thể giúp cho hai bên gần nhau hơn một chút, cũng coi như là tận tình tận nghĩa.

Suy nghĩ của Hàn Phi rất tốt, nhưng cảnh tượng tiếp theo làm cho hắn ngẩn người.

Nửa trái tim bị bao bọc bởi máu thịt dường như dính vào bàn tay hắn, căn bản không thể ném ra!

So với những con quái vật đáng sợ và hiểm độc trong tòa nhà, lòng tốt, sự ấm áp và tình người của Hàn Phi như một ngọn hải đăng sáng, trái tim của Nhện dường như cảm thấy rằng nơi này an toàn hơn bất kỳ nơi nào khác.

Trên lưng toát mồ hôi lạnh, Hàn Phi sợ tới mức mất hồn mất vía, hắn vốn bị độc giả đuổi giết đã đủ suy sụp rồi, không ngờ lại còn phải đối mặt với tất cả quỷ quái tại đây.

Trái tim trong tay thế nào cũng không ném được ra, ánh mắt Từ Cầm nhìn hắn cũng có chút không đúng, bắt đầu rục rịch, dường như muốn đem hắn nhốt vào hồ nước sâu nguyền rủa.

Bác sĩ cách đó không xa lại càng tức giận hơn, hận mới hận cũ, nước đổ khắp thiên hạ cũng không thể hóa giải ân oán giữa hai người.

Trái tim thiện ý không ném được ra của Nhện, thực ra Hàn Phi cũng phát hiện, trên trái tim đó đầy những vết thương và vết nứt, nó đã không thể trốn thoát được nữa.

Bây giờ Hàn Phi chỉ có hai lựa chọn, hoặc là trực tiếp chặt đứt tay, hoặc là vội vàng gửi trái tim đó cho Nhện máu thịt bên cạnh.

Hắn nghiến răng, ôm lấy trái tim, lập tức thay đổi phương hướng, lao thẳng tới chỗ Nhện máu thịt!

Khi hắn đưa ra quyết định này, một lời nhắc hệ thống đã xuất hiện trong đầu.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ ẩn rank F —— Vận mệnh của Nhện!"

"Vận mệnh của Nhện: Đưa trái tim của người quản lý Ngõ Súc Sinh trở lại tâm nhĩ của ông, hỗ trợ ông giành lại quyền kiểm soát Ngõ Súc Sinh; hoặc nuốt chửng trái tim nhân từ của ông và tự mình trở thành người quản lý Ngõ Súc Sinh mới! Hai sự lựa chọn khác nhau sẽ quyết định vận mệnh của bạn, cũng như vận mệnh của ông!"

Hệ thống nói những cái gì, Hàn Phi căn bản không nghe lọt vào tai, cũng giống như khi vận động viên chạy nước rút đến chặng cuối cùng của cuộc đua 100 mét, họ sẽ không quan tâm người cổ vũ hét lên cái gì.

Hơn nữa đội trưởng đội cổ động viên sẽ cố gắng tiếp sức, dù xấu đến đâu thì cũng có ưu điểm là ưa nhìn, trong khi nhận thức của Hàn Phi đối với hệ thống thì lại là lạnh lùng, không thấu tình đạt lý, phần lớn thời gian chỉ là một người ngoài cuộc vô dụng.

Chạy điên cuồng trên đống đổ nát, động tác mạnh mẽ của Hàn Phi có thể so sánh với vận động viên parkour chuyên nghiệp. Hắn không dám phạm sai lầm, nếu ngã ở nơi này, hắn sẽ không bao giờ đứng dậy được nữa.

Một người sống, xuyên qua lệ quỷ và oán niệm, Hàn Phi cảm thấy mỗi ngày đều đang thách thức giới hạn của người bình thường.

Độc giả, bác sĩ và Từ Cầm, ba người tồn tại đáng sợ này đồng thời đuổi theo phía sau hắn, nhưng điều khiến Hàn Phi ngạc nhiên là, khi nhân cách độc giả sắp đuổi kịp, Từ Cầm đã tức giận và trực tiếp tuôn ra vô số nguyền rủa đánh vào đối phương.

Một người phụ nữ cho dù đã mất đi lý trí, dường như cũng không cho phép người khác giết chết Hàn Phi, giống như Hàn Phi chỉ được chết trong tay cô ấy vậy.

Một oán niệm cỡ lớn và hai người đáng sợ giỏi về nguyền rủa đang kiềm chế lẫn nhau, nhưng trong cục diện chết này lại mang cho Hàn Phi một tia cơ hội sống, hắn chưa bao giờ cố gắng chạy nhanh như bây giờ.

Chỉ trong vòng mười mấy giây, Hàn Phi đã phải đối mặt với tử thần mấy lần, nếu không phải tâm lý của hắn vượt xa người thường, thì đến bây giờ hắn đã sợ chết khiếp rồi.

Mục tiêu của Hàn Phi là Nhện máu thịt, nhưng ba bóng dáng kinh hoàng phía sau đều nhìn ra suy nghĩ của hắn và không cho hắn một chút cơ hội đến gần.

Trái tim trong tay không thể gửi cho Nhện, nguyền rủa mà Hàn Phi phải chịu cũng được kích hoạt, nhân cách độc giả tiếp tục vẽ các bộ phận cơ thể của Hàn Phi trên trang sách không có bìa.

Tay chân như bị vô số côn trùng cắn, Hàn Phi tận mắt nhìn thấy da thịt nứt ra, huyết mạch vặn vẹo như thể bị thao túng.

May mắn thay, hắn đã được chuyển nghề thành công thành đồ tể nửa đêm, sở hữu khả năng chống lại nguyền rủa của các loại thịt, nếu không hắn bây giờ chắc đã mất khả năng kháng cự và bị nguyền rủa đến chết.

“Làm thế nào bây giờ?”

Tình hình đã đến lúc tồi tệ nhất, Hàn Phi muốn đến gần Nhện máu thịt, nhưng dưới sự ngăn cản của bác sĩ, khoảng cách giữa hắn và đối phương ngày càng xa.

“Không thể ở trong nhà đồ tể nữa!”

Bây giờ bất kì phán đoán sai lầm nào cũng sẽ bị giết chết, không phẩy mấy giây do dự sẽ làm cho tình huống của hắn càng nguy hiểm hơn, đại não Hàn Phi chuyển động nhanh chóng, hắn dường như trong quá trình chạy điên cuồng này, đã thiết lập xong kế hoạch cho bước tiếp theo.

Bám lấy bức tường tàn tạ, Hàn Phi trực tiếp leo lên lầu hai.

Tránh những cái chân sắc lẹm của bác sĩ, kéo theo cơ thể đang chảy máu của mình, Hàn Phi vẫn nhìn chằm chằm vào Nhện.

Lúc này hắn cảm thấy dường như mình không còn nơi nào để đi, chỉ có thể leo lên một nơi cao hơn.

Hắn vội vàng né tránh, thậm chí không dám quay đầu nhìn lại, dường như hắn đã từ bỏ việc trả lại trái tim cho Nhện, chỉ nghĩ đến việc chạy thoát thân.

Bức tường của nhà Đồ tể sụp đổ cả một vùng rộng lớn, Hàn Phi đã leo lên tầng 3, lúc này khoảng cách giữa hắn và Nhện đã trở nên xa hơn.

Cơ thể hắn trở nên uể oải vì nguyền rủa, nhân cách bác sĩ và độc giả vây quanh hắn từ hai phía, khi cái chân to lớn vẹo vặn thành từ máu thịt đâm về phía đầu của Hàn Phi, hắn đã làm ra một hành động mà không một ai ngờ tới.

Cơ bắp toàn thân căng thẳng, Hàn Phi lao thẳng tới chỗ sụt lún ở giữa tòa nhà đồ tể!

Hắn giống như Nhện đã từng từ tầng bốn rơi xuống, từ hiện thực rơi vào trong thế giới thần thức, không chút do dự, trực tiếp từ nơi tầng ba sụp đổ nhảy xuống dòng máu thịt xối xả dưới tầng!

Những người khác nhau, nhưng lại cùng có trải nghiệm giống nhau.

Hàn Phi cũng đã từng đứng trong căn phòng của nhà văn, cảm nhận qua sự tuyệt vọng và bi thương của đối phương khi nhảy.

Hắn lúc này, cũng giống như người đó lúc đầu.

Nắm chặt nửa trái tim còn lại, Hàn Phi không chút do dự lao về phía Nhện, không biết mình đang ở vực sâu hay là hy vọng, chỉ cố hết sức làm những gì mình cho là đúng.

Gió mang theo mùi máu tanh tràn vào hai tai, vết thương trên da Hàn Phi nứt ra, trên không trung vẽ ra một vết máu.

Hắn miễn cưỡng mở mắt ra, trong đôi đồng tử đen phản chiếu Nhện được làm nên từ máu thịt kia.

"Hủy hoại một nửa trái tim của ông là tôi, vì ông trả lại một nửa trái tim cũng là tôi, tôi giúp ông đập tan ác ý và đau khổ, tôi vì ông mang đến thiện ý và hy vọng."

Thân thể Hàn Phi rơi vào trong dòng máu thịt, nửa trái tim trên tay lập tức bị máu bao bọc, bị kéo về phía trung tâm chỗ Nhện.

Khi một nửa trái tim được cắm vào lồng ngực Nhện, cả nhà đồ tể sụp đổ, Nhện vốn chỉ còn giữ được ý thức cơ bản, từ từ mở đôi mắt cấu thành bằng máu thịt, đôi mắt đục ngầu nhìn vào dòng máu thịt, cuối cùng ánh mắt của ông nhìn chăm chú vào Hàn Phi.

Chương 258: Thật tiếc sau đó chúng ta đều trở thành những kẻ điên

Trong số tất cả những người mà Hàn Phi đã tiếp xúc, Nhện là người phức tạp nhất, chín nhân cách đan xen với nhau, thậm chí đôi khi chính ông cũng không nhìn rõ được trái tim của mình.

Dòng chảy máu thịt xuyên qua, nguyền rủa trên người Hàn Phi nhất thời bị dập tắt, vết thương trên da cũng bắt đầu lành lại.

Sức lực từ từ khôi phục, nhưng cảm giác đau đớn không những không suy yếu mà còn tiếp tục tăng lên.

Quan sát kỹ các vết thương, Hàn Phi phát hiện trên mỗi vết thương có hai nguyền rủa khác nhau.

Nhện không hề biết làm thế nào để xóa bỏ nguyền rủa của Cánh bướm, ông chỉ thi triển nguyền rủa máu thịt sâu hơn với thiện ý trong tim mình, từ đó chống lại Cánh bướm.

Tội lỗi và sát nghiệp tích tụ trong toàn bộ Ngõ Súc Sinh đều do một mình Nhện gánh vác, lúc này ông chỉ là đắp một phần nhỏ lên vết thương của Hàn Phi.

Đau đến chết đi sống lại, Hàn Phi lăn lộn trong dòng nước máu.

Thấy Hàn Phi đã có sức sống như vậy, Nhện không quản hắn nữa, mà nhìn về phía bác sĩ và độc giả.

Tia máu màu đen trong tim ông đã được xóa bỏ, nhưng hoa văn kỳ dị như cánh bướm làm thế nào cũng không thể xóa bỏ, như thể đã dung hòa làm một với trái tim thiện ý.

Lúc này, trái tim đã được cắm vào trong lồng ngực của Nhện, nhưng Nhện không dám thoải mái sử dụng sức mạnh của trái tim đó, ông dường như sợ hãi hình bướm bao phủ khắp cơ thể của mình.

Lồng ngực nứt nẻ dần hồi phục, Nhện trong máu thịt của vô số quái vật mặt lợn hoàn thành tái sinh, thân thể từ từ trở lại bình thường, mỗi một động tác của ông đều kéo theo thế giới bẩn thỉu này.

Các đường nét trên khuôn mặt trở nên rõ ràng hơn, Nhện đứng trên đống đổ nát của nhà đồ tể, bị bao quanh bởi ba hình bóng đáng sợ.

Với tư cách là người quản lý, ông đại diện cho giới hạn trên của Ngõ Súc Sinh, cho dù hiện tại ông đang ở trong tình trạng thê thảm như vậy, cũng không ai có thể một mình đánh bại ông ở đây.

Nhưng nếu ba người này vây quanh hợp lực tấn công, thì tình hình lại hoàn toàn khác.

Vì vậy cuối cùng ai thắng ai thua, không phải do Nhện quyết định, mà lại là do Từ Cầm, người đang mất kiểm soát.

Nếu Từ Cầm cạnh tranh với độc giả và bác sĩ vì trái tim của Nhện và muốn trở thành người quản lý tiếp theo của Ngõ Súc Sinh, tình hình của Nhện sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng nếu Từ Cầm từ bỏ Nhện và tấn công bất kỳ ai trong số độc giả và bác sĩ, vậy thì cục diện sẽ lại hoàn toàn khác.

Nhân cách độc giả và bác sĩ cũng nhận thức được điều này, khi nhân cách độc giả quay đầu nhìn về phía Từ Cầm, thì người phụ nữ điên cuồng có chung nguồn gốc của nguyền rủa đã lao về phía cô ta.

Không có bất kì lý do nguyên nhân nào, nhân cách độc giả hoàn toàn không thể hiểu được Từ Cầm vì sao lại công kích mình, cô ta chỉ để ý thấy đối phương đang nhìn chằm chằm vào cuốn sách trên tay mình, như thể đã nhìn thấy Hàn Phi vụn nát bên trong cuốn sách.

Ngay khi Từ Cầm và nhân cách độc giả nổ ra xung đột, Nhện cấu thành từ máu thịt đã ra tay với bác sĩ.

Tất cả các mạch máu ẩn trong đống đổ nát, tất cả các xác chết và vết máu trên mặt đất, tất cả đều tuân theo mệnh lệnh của Nhện.

Bác sĩ chỉ ghép cơ thể của gã thành hình dạng của Nhện, chỉ sử dụng tia máu màu đen để bắt chước khả năng của Nhện, mà Nhện thật sự khinh thường điều này, mạng của Nhện chính là thế giới này.

Chỉ cần tiến vào Ngõ Súc Sinh, thì không ai có thể trốn thoát, ngay cả con bướm kia cũng không được.

Mọi thứ đang trào dâng, tất cả những thứ trước mắt đều hạn chế, cản trở bác sĩ.

Nhện thậm chí còn không đến gần, cơ thể của bác sĩ đã xuất hiện vô số các vết thương.

Để dung hợp trái tim thiện ý của Nhện, chính bác sĩ cũng bị trọng thương, ngực và bụng cũng bị dao tái sinh rạch ra, một cái chân cũng bị Hàn Phi chém đứt lìa.

Đơn độc đối mặt với Nhện, bác sĩ không có bất kì cơ hội thắng nào.

Hắn nhìn sang nhân sách độc giả, tình huống đối phương cũng không lạc quan là mấy, Từ Cầm đang mất kiểm soát giống như một nguồn nguyền rủa di động, máu hiến tế của mười ba con dao ăn đã mở ra một cánh cửa kinh dị không thể tưởng tượng nổi.

Cả hai mặt trận đều bị trấn áp, đám người bên ngoài bị bác sĩ mua chuộc biết tình hình không ổn, từng người từng người một trốn khỏi nhà đồ tể.

Máu thịt hội tụ trên người Nhện ngày càng nhiều, mạch máu dày kết nối ông với đống đổ nát dưới chân, máu chảy qua Ngõ Súc Sinh nhấn chìm hy vọng cuối cùng của bác sĩ.

Những cái chân hung hãn và sắc bén của gã đã bị một đôi tay đang rỉ máu nắm chặt, thân hình to lớn của gã như rơi vào vũng lầy, càng vùng vẫy thì càng rơi xuống sâu.

Bác sĩ là oán niệm cỡ lớn vô cùng hiếm gặp, nhưng gã căn bản không phải là đối thủ của Nhện trong Ngõ Súc Sinh, tất cả mọi thứ xung quanh dệt thành một cái mạng khổng lồ, cuối cùng nhốt gã vào bên trong.

Hàn Phi cũng đã thực sự chứng kiến sự đáng sợ của người quản lý, mỗi người quản lý đều có thiên phú quản lý của riêng mình, thiên phú của Nhện là mạng, đem mọi thứ nhìn thấy, mọi thứ sở hữu, dệt thành một cái mạng vô hình, ông có quyền kiểm soát tuyệt đối với Ngõ Súc Sinh, mỗi cành cây ngọn cỏ nào ở đây đều nhiễm máu thịt của ông.

Không gào thét ầm ĩ, không cuồng loạn, Nhện giết người bằng một sự dịu dàng và yên tĩnh độc nhất vô nhị.

"Chẳng trách những người trong tòa nhà chết chóc không dám tới đây, trước khi việc ý thức của Nhện sụp đổ và tiêu tan, bọn chúng tiến vào đây chẳng khác nào tự tìm cái chết." Hàn Phi rất ngưỡng mộ khả năng của đối phương, so với thiên phú triệu hồi Hoàng Doanh của mình, rõ ràng là đối phương mạnh hơn rất nhiều, ít nhất giai đoạn này là như vậy.

Những cái chân sau lưng bác sĩ bị loại bỏ, gã vẫn như cũ giãy giụa trong nước máu, Nhện lặng lẽ nhìn đối phương, trong mắt không có chút thương xót nào, không có khoái cảm báo thù, cũng không có chút hưng phấn nào hết, dường như kết cục này ông đã nhìn thấy rất nhiều lần rồi.

Trong tiếng gầm rú và gào thét không cam chịu của bác sĩ, cơ thể gã dần dần bị kéo đến chỗ sâu của nước máu, vị trí ban đầu của gã chỉ còn lại chiếc mặt nạ có đánh số.

Ngoài bác sĩ ra, nước máu còn trào dâng vào căn phòng của nhân cách độc giả, làm tan chảy cơ thể của những nhân cách khác.

Ánh mắt của Nhện quét qua các mặt nạ, cuối cùng ông hướng đến nhân cách độc giả, người vẫn đang chiến đấu sống còn với Từ Cầm.

Biểu cảm lúc này của ông rất kì quái, giống như cô đơn, nhưng cũng dường như không thể hiểu được.

Trong thế giới ban đầu của Nhện, nhân cách độc giả là người bạn duy nhất của mình, lắng nghe nhau và cộng hưởng tâm hồn.

Nhưng không biết nhân cách độc giả bắt đầu thay đổi từ khi nào.

Nhện dần dần cũng nhận thức được, thứ mà mình có không phải là bạn, mà chỉ là bệnh tật mà thôi.

Ông bắt đầu dùng thuốc, được can thiệp và điều trị tâm lý, điều chỉnh lại công việc và nghỉ ngơi, đồng thời muốn tạm biệt mọi người vào một thời điểm nào đó.

Nhưng sự can thiệp của Cánh bướm cuối cùng đã phá hỏng mọi thứ, Nhện tuy rằng không giết người trong hiện thực, càng không hề vi phạm pháp luật, nhưng ông biết toàn thân mình đầy máu tươi, ông tự tay giết chết tám nhân cách của chính mình.

Người khác rất khó để hiểu Nhện, cho dù là bác sĩ tâm lý của ông thì cũng không thể đi vào nội tâm của ông được, ông vẫn luôn cô độc.

Sau khi nhân cách độc giả nhìn thấy bác sĩ đã biến mất, cô ta biết tất cả đã kết thúc rồi, có giãy giụa nữa cũng chỉ là lãng phí sức lực mà thôi.

"Nhện, vận may của anh vẫn luôn tốt như vậy, có điều anh thực sự định ở Ngõ Súc Sinh cả đời à?"

Sau khi tránh được nguyền rủa của Từ Cầm, nhân cách độc giả hai tay nắm chặt cuốn sách không có bìa, sau đó cô ta xé cuốn sách ra và ném nó lên trên.

Vài trang đầu của cuốn sách vẽ Hàn Phi, trên mỗi trang sau lại vẽ một con đường chết của Nhện, mỗi con đường chết đều là một nguyền rủa độc ác!

"Anh có một đôi mắt nhìn thấy chân tướng sự thật, vậy nên tôi mới cho anh thấy tất cả, chúng ta rõ ràng có thể là đối tác của nhau, nhưng anh và tôi chiến đấu từ hiện thực đến sâu thẳm ý thức. Tất cả những gì anh làm chỉ là vì chút nhân tính cuối cùng đó sao?"

Tất cả những nguyền rủa trong cuốn sách được kích hoạt, hoa văn trên mặt nhân cách độc giả bắt đầu lan rộng, như thể muốn kích nổ cơ thể này.

Khi máu thịt tụ lại, đường nét trên khuôn mặt Nhện càng ngày càng rõ ràng, ông hít một hơi thật sâu, nhìn chằm chằm

vào nhân cách độc giả một lúc lâu, đặt một câu hỏi chôn chặt trong lòng.

"Lần đầu tiên cô xuất hiện trong sâu thẳm ý thức của tôi, rốt cuộc là độc giả? Hay là Cánh bướm?"

Nhân cách độc giả cuối cùng vẫn không trả lời câu hỏi của Nhện, tàn hồn của cô ta nổ tung, kích nổ tất cả những nguyền rủa trong sách.

Trong màn sương máu rộng lớn, một nửa đôi cánh của con bướm xanh lao về phía tim Nhện với tốc độ đáng kinh ngạc.

Nhân cách độc giả muốn chuyển một nửa hoa văn còn lại trên cơ thể mình vào trái tim của Nhện!

"Thực ra trong lòng tôi đã có đáp án." Nhện hiện tại đã khôi phục lý trí, nhưng khi ông nhìn thấy Cánh bướm bay đến đã làm ra một chuyện mà người ta cho là vô cùng điên rồ, ông rạch máu thịt đã lành lặn của mình ra, lấy ra nửa trái tim thiện ý.

Ông như đang được chiêm ngưỡng viên ngọc bích đẹp nhất trên thế giới, nhìn hoa văn trên trái tim của mình.

"Độc giả ban đầu chính là cô, đáng tiếc sau đó chúng ta đều đã trở thành những kẻ điên."

Tự lẩm bẩm một mình, cho đến khi con bướm xanh bay đến trước mặt, Nhện mới ngẩng đầu lên.

Ông bóp chặt trái tim mình bằng một lực bất ngờ, dùng tay bóp nát trái tim mình trước khi con bướm xanh chạm vào nó!

Hoa văn cánh bướm còn lưu lại trong máu thịt khô khốc, thiện ý và nhân tính còn lưu lại trong nửa trái tim đó được Nhện chuyển toàn bộ đến cơ thể của Từ Cầm.

Tầng tầng lớp lớp nguyền rủa bị xuyên qua, Từ Cầm vốn đang mất kiểm soát khi được bao bọc bởi thiện ý đó, biểu cảm trở nên hung dữ đau khổ, ánh mắt cô ấy không ngừng phát sinh thay đổi, dường như nội tâm đang đấu tranh dữ dội.

Sau khi đem thiện ý như một món quà tặng cho Từ Cầm, Nhện đã sử dụng sức mạnh cuối cùng của mình để cô đặc tất

cả máu mà nó có thể kiểm soát thành một cơn sóng lớn, tát nó dữ dội vào đống đổ nát của nhà đồ tể.

Trên bầu trời nổi lên một trận mưa máu, một nửa cánh bướm bị nghiền nát, hầu hết nguyền rủa kinh khủng của Từ Cầm đều bị rửa sạch.

Nhện vẫn đứng ở trung tâm của tòa nhà như cũ, nhưng giờ đây trong thế giới của ông sẽ không còn nhà đồ tể nữa.

"Tôi đã tìm kiếm và suy nghĩ một mình, nhưng sau đó tôi bị mắc kẹt trong thế giới mà tôi nhìn thấy, tôi bị trói bởi mạng nhện do tôi dệt, may mắn thay, cậu đã xé một kẽ hở cho tôi." Nhện vớt Hàn Phi từ trong bể máu ra, ông nhìn Hàn Phi nhếch nhác, nhìn nhân tính đang tỏa ra từ người Hàn Phi, trong mắt lại mang theo sự ngưỡng mộ không che giấu được: "Làm sao để sống sót trong tuyệt vọng, cậu đã cho tôi một đáp án mới."

Đưa Hàn Phi đến bên cạnh Từ Cầm, cơ thể Nhện bắt đầu trở nên xám xịt gầy ốm.

Hai tay ông đưa vào bể máu, một lúc sau, lòng bàn tay ông có thêm một vài mảnh vụn của trái tim.

Mảnh tim ở tay trái đã mục nát và bốc mùi, còn mảnh tim ở tay phải thì rỉ máu đỏ tươi.

Chương 259: Kích hoạt nghề nghiệp ẩn kỳ lạ?

Lúc này trông Nhện giống như một người bình thường, trên cơ thể ông không nhìn ra bất kì điểm đặc biệt nào.

Cùng với nửa trái tim thiện ý bị phá hủy, mối liên hệ giữa ông và Ngõ Súc Sinh đang yếu dần, thế giới bẩn thỉu đáng sợ này đang dần dần khôi phục bình thường.

Nước máu gột rửa đi tất cả, Hàn Phi bị những cơn sóng đưa đến bên cạnh Từ Cầm.

Khi hắn mở mắt ra, vừa đúng lúc nhìn thấy Từ Cầm đang giãy giụa đau đớn ở chỗ không xa.

Trái tim độc ác của Nhện có thể mang theo nghiệp tội vô biên của Ngõ Súc Sinh, trái tim thiện ý của Nhện cũng ẩn chứa sức mạnh đặc biệt.

Lấy sự hủy hoại trái tim thiện ý làm cái giá phải trả, Nhện đã kéo Từ Cầm mất kiểm soát từ vực thẳm của nguyền rủa lên.

Ông làm như vậy cũng không hoàn toàn chỉ vì giúp đỡ Hàn Phi và Từ Cầm, ông cũng là vì chính mình, nếu như không khống chế được Từ Cầm, vậy thì cuối cùng vẫn phải có một cuộc tàn sát không có người thắng với Từ Cầm.

Nước máu vô biên làm tan biến nguyền rủa bao bọc cơ thể Từ Cầm, thiện ý tích lũy nhiều năm trong tim cũng đánh thức chút ít lý trí của Từ Cầm, với tư cách là người quản lý, Nhện dốc hết sức tạo ra một cơ hội cho Hàn Phi.

Hàn Phi đương nhiên hiểu cơ hội này đến không dễ dàng, khi hắn mở hai mắt ra, cơ thể đã có thể cử động được.

Hắn từ trong nước máu đứng dậy, trước khi nguyền rủa hội tụ lại, chạy về phía Từ Cầm.

Cơ thể bị mười ba con dao ăn đâm, nhìn đã khiến người ta thương xót, Từ Cầm giống như một thiên thần áo máu bị đóng đinh trên giá, ý thức về bản thân của cô ấy đã trở nên rất yếu.

Là một diễn viên có kỹ năng diễn xuất bậc thầy, Hàn Phi có thể dễ dàng thể hiện bất kỳ cảm xúc nào mà mình muốn, có thể nói những lời phù hợp nhất với giọng điệu của người khác, nhưng lúc này, hắn đã không nói gì hết.

Lúc này trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ, chính là tìm lại Từ Cầm của trước kia.

Phát hiện Hàn Phi đến gần, Từ Cầm càng trở nên hung dữ méo mó hơn, dường như cô ấy muốn dùng cách này để ép Hàn Phi rời đi.

Nguyền rủa đang khép lại, khi tất cả những nguyền rủa tập hợp lại một lần nữa, Từ Cầm sẽ mất trí một lần nữa, còn Hàn Phi sẽ bị cuốn vào hàng trăm nguyền rủa và chết một cách thê thảm trong tích tắc.

Đôi mắt đỏ tươi thỉnh thoảng lóe lên một tia đau đớn, Từ Cầm không tự chủ được thân thể, nhìn Hàn Phi càng ngày càng gần, cô ấy thét chói tai một tiếng, đôi môi xinh đẹp gần như bị xé rách ra!

Nhìn từ bất cứ góc độ nào, Từ Cầm bây giờ trông giống như một con quái vật gớm ghiếc, cô ấy đã cố gắng hết sức để thể hiện sự nguy hiểm và khiếp sợ của mình, nhưng những thứ này đều không thể làm chậm bước chân của Hàn Phi.

Không có lý do nào hết, cũng không có nguyên nhân đặc biệt gì.

Hàn Phi đến trước mặt Từ Cầm, hắn lấy cơ thể của người sống dang hai tay ra, muốn chạm vào con dao ăn trên cơ thể Từ Cầm.

Mười ba con dao ăn đó chính là chìa khóa mở ra cánh cửa của nguyền rủa, Hàn Phi biết rằng mình phải rút hết những con dao ăn đó ra nếu muốn Từ Cầm trở lại bình thường.

Chuyền nghề làm đồ tể nửa đêm, Hàn Phi có khả năng kháng nguyền rủa gấp đôi với các loại dao và máu thịt, nhưng cho dù có là như vậy, khi ngón tay hắn chạm vào dao ăn, nguyền rủa vẫn truyền ra trên tay hắn ngay lập tức, da của hắn nứt ra, máu nóng đỏ tươi bắn tung tóe trên quần áo của Từ Cầm.

Đến chạm vào còn không thể làm được, làm sao có thể rút những con dao đâm vào cơ thể kia ra?

Từ Cầm lại hét lên, sát khí và đau đớn đồng thời xuất hiện trên người cô ấy, hai cánh tay giơ lên, nguyền rủa còn lại như một sợi xích đen đập Hàn Phi xuống đất.

Nghiến răng nghiến lợi, Hàn Phi không lùi bước, lại tiến lên phía trước.

Trong mắt hắn hiện lên một cảm xúc khó tả, lần này hắn vươn hai tay về phía con dao đâm vào tim Từ Cầm.

Con dao rất ngắn, cán dao được bọc một lớp đệm làm bằng da người.

Hàn Phi dùng hai tay bóp chặt cán dao, thịt lòng bàn tay lập tức rách ra, nhưng có thể là bởi vì đệm da người có ý nghĩa đặc biệt trong lòng Từ Cầm, cho dù mất đi lý trí, nguyền rủa vẫn không thâm nhập hoàn toàn vào đệm bảo vệ đó.

"Chị vì để em không bị nguyền rủa thiêu đốt, đã tự mình làm đệm bảo vệ cán dao, bây giờ sao em có thể vì chút thương tích cỏn con này, mà buông tay?"

Vết nứt trên da lan đến cánh tay, nhưng Hàn Phi lại nở nụ cười, thân thể không ngừng run lên vì đau, nhưng dù vậy, hắn vẫn đang cố hết sức rút con dao trong tim Từ Cầm ra.

Lưỡi dao đỏ như máu từng chút từng chút rời khỏi máu thịt, hàng trăm nguyền rủa bao trùm lấy Hàn Phi, nhưng hắn dường như hoàn toàn không nhìn thấy chúng.

"Chắc chị cũng không ngờ tới, con dao ăn này lại liên kết chúng ta lại với nhau như vậy?"

Máu nóng chảy xuống cánh tay, khi vô số nguyền rủa lại tụ tập quanh Từ Cầm một lần nữa, Hàn Phi rút con dao đâm vào tim Từ Cầm ra!

Tấm đệm da người đã thấm đẫm máu của Hàn Phi, lúc này nguyền rủa xung quanh Từ Cầm đã tiêu tán đi rất nhiều, ánh mắt Từ Cầm cũng khôi phục lại một chút lý trí.

Cô ấy mở to mắt, nhìn Hàn Phi nhấc cánh tay đầy thương tích, sau đó một lần nữa nắm lấy một con dao ăn khác trên người cô ấy.

Chịu đựng nguyền rủa và đau đớn, Hàn Phi mỉm cười, nụ cười tuy cứng đờ nhưng ai cũng có thể cảm nhận được niềm hạnh phúc của hắn lúc này.

Từ Cầm đã ngừng tấn công, cô ấy ngây người nhìn người trước mặt.

Khi con dao được rút ra, ký ức và ý thức thuộc về cô ấy từ từ quay trở lại.

Khi cánh cửa của nguyền rủa được mở ra, mười ba con dao này là khoảng cách xa nhất trên thế giới.

Từ Cầm chưa bao giờ nghĩ rằng có người có thể đi được quãng đường mười ba con dao này, rồi lại nhìn mình vui vẻ như vậy.

Tất cả mười ba con dao ăn đều bị Hàn Phi rút ra, Từ Cầm lấy lại được lý trí đã mất.

Hai người mặt đầy thương tích nhìn nhau, cuối cùng Hàn Phi lên tiếng trước: "Về nhà thôi?"

Từ Cầm không nói gì, chỉ gật gật đầu, cùng lúc đó, Hàn Phi nhận được nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Độ thân thiện của Từ Cầm bản thể tụ hợp nguyền rủa đã đạt đầy! Kích hoạt nhiệm vụ tiên quyết Côi Phu nghề nghiệp ẩn đặc biệt!"

"Côi Phu: Sự phù hợp của bạn với nghề này đã được cải thiện một lần nữa! Đây là một nghề rất đặc biệt, hiếm nơi nào có được, sau khi có được nghề này, bạn sẽ có cơ hội nhận được vật phẩm và trợ giúp của oán niệm, giá trị quyến rũ ngày càng tăng, bạn có thể dễ dàng có được sự thân thiện của oán niệm, nhưng nếu không thực hiện chế ngự, bạn sẽ bị vô số lệ quỷ và oán niệm đuổi giết."*

"Nhiệm vụ tiên quyết của Côi Phu: Cố gắng thao túng độ thân thiện của ba oán niệm, sau khi giảm xuống, lại nhân lên gấp đôi."

Sau khi nhìn lướt qua nhiệm vụ tiên quyết của Côi Phu, Hàn Phi trực tiếp lựa chọn từ chối, hắn không thích thao túng và lừa gạt tình cảm của người khác.

Điều này cũng có thể liên quan đến môi trường phát triển tồi tệ của chính hắn, hắn có thể thực sự hiểu được nỗi tuyệt vọng của những oán niệm đó, chân thành muốn giúp đối phương tìm thấy hy vọng.

Trên thực tế, chính vì thái độ của Hàn Phi mà mọi người đều sẵn lòng đi theo hắn, cho dù đó là hàng xóm hay nhân viên cửa hàng và học sinh của hắn.

"So với Côi Phu, Đồ tể nửa đêm thích hợp với mình hơn."

Nhà đồ tể đã bị phá hủy, Hàn Phi chắc hẳn là Đồ tể nửa đêm cuối cùng trong toàn bộ thế giới tầng sâu này.

==========

Chú thích: Ở chương 207 có xuất hiện nghề nghiệp mà hệ thống đề xuất cho anh Hàn là Người đàn ông của nữ quỷ, đó chính là nghề nghiệp ẩn Côi Phu ở chương này nha mọi người!

Chương 260: Tôi là hy vọng cuối cùng của ngành nghề này

Di chuyển bước chân, Hàn Phi phát hiện Từ Cầm không theo kịp, quay đầu nhìn lại, cơ thể cô ấy đã nghiêng sang một bên.

Từ Cầm đã mở cánh cửa của nguyền rủa ra, đang ở trong tình trạng vô cùng yếu ớt, thậm chí không thể thực hiện được những động tác đơn giản, đây là di chứng của việc bị dao ăn đâm.

Trong tiềm thức vươn tay giữ lấy Từ Cầm, điều khiển Hàn Phi ngạc nhiên là, hắn hoàn toàn không dùng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, nhưng khi chạm vào cơ thể cô ấy, cảm giác như thể cô ấy đã hoàn toàn hạ thấp cảnh giác.

“Để em cõng chị.”

Từ Cầm không thể phản kháng nhưng lại có sức hấp dẫn đặc biệt khác, Hàn Phi cõng cô trên lưng, cánh tay lạnh băng của đối phương đặt trên vai hắn, ôm chặt lấy cổ hắn.

Cơ thể Từ Cầm rất cân đối, nhưng khi cõng lại cảm thấy rất nhẹ, dường như cô ấy chỉ có trọng lượng của quần áo.

Hàn Phi nhìn bàn tay của Từ Cầm trên ngực mình, trắng nõn, thon thả không chút tì vết.

Từ Cầm như này mang đến cho Hàn Phi một cảm giác không chân thực, hắn đã dùng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn.

Hàn Phi là có ý tốt, muốn tìm hiểu một Từ Cầm thực sự.

Nhưng ngay vào lúc dùng sức, sau lưng hắn truyền đến một cỗ áp lực không thể tưởng tượng nổi!

“Bùm!”

Đầu gối của hắn chạm đất, nếu không phải có nước máu chặn lại, đầu gối của hắn có thể đã bị gãy.

Lưng của hắn kêu cót két, xương sắp rã ra, dường như hắn không phải là đang cõng một người, mà là một biển được hình thành từ nguyền rủa!

Nhanh chóng dừng lại việc sử dụng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, Hàn Phi cả người tái nhợt, cố gắng từ trên mặt đất đứng lên.

"Có cần giúp không…" Khóc đi đến, nhưng lời của nó còn chưa nói xong, liền bị Huỳnh Long kéo đi.

Nhìn những người hàng xóm phía xa, Hàn Phi lắc lắc đầu, cố gắng dùng sức cõng Từ Cầm lên.

Biết được bí mật chỗ sâu thẳm linh hồn của Từ Cầm, sau khi cảm nhận được sự đau khổ thực sự của nội tâm đối phương, Hàn Phi đã có hiểu biết trực quan về người chị hàng xóm này.

Đi qua nước máu, Hàn Phi đi đến bên cạnh Nhện: "Cám ơn ông cuối cùng đã giúp cô ấy."

Nghe thấy lời cảm ơn của Hàn Phi, Nhện từ từ quay người lại, ông trông có vẻ già đi rất nhiều: "Tôi đã rất lâu không nghe ai nói với với tôi những lời này rồi, có điều người thực sự phải nói cảm ơn là tôi, nếu không phải là cậu và các bạn của cậu, tôi có thể đã bị Cánh bướm khống chế mất rồi."

"Ông đừng nói như vậy, tôi có thể cảm nhận được ông vẫn còn con át chủ bài nữa, chỉ là vẫn chưa sử dụng đến thôi." Hàn Phi nhìn chăm chú vào hai trái tim vỡ nát trong tay của Nhện, cũng có chút ngại ngùng: "Không có trái tim, sau này ông làm thế nào để khống chế Ngõ Súc Sinh? Nếu thực sự không được, hay ông đi cùng tôi?"

Nhện nhìn Hàn Phi, trên khuôn mặt mệt mỏi già nua đột nhiên lộ ra một nụ cười: "Bọn họ cũng đều là được cậu nhặt về nhà như này à?"

Hàn Phi muốn phản bác, nhưng lúc này trên ngực Nhện đột nhiên xuất hiện một vết sẹo gớm ghiếc, sắc mặt càng thêm khó coi.

"Tôi có thể giúp được gì không?"

“Không sao.”

“Ngực của ông bị nứt ra rồi….”

“Không sao.” Nhện trộn lẫn tàn dư của trái tim thiện và ác, sau đó múc lên một ít nước máu, nhét trái tim rách nát vào trong ngực: “Thiện ác tương hỗ nhau, không cần phân biệt rõ ràng như vậy, trước đây là tôi đã quá cầu toàn.”

Ông đi trên đống đổ nát của nhà đồ tể, trên người tự nhiên toát ra một loại khí chất, như thể ngày tận thế đã đến, cuối cùng ông là người sống sót cuối cùng.

“Tìm thấy rồi.” Nhện tìm thấy một tấm bùa trông giống như bao lì xì ở đâu đó trong đống đổ nát, Hàn Phi cũng đã từng nhìn thấy nó trong phòng của nhà văn, bùa hộ mệnh được treo bên cạnh ngăn bí mật: “Thứ này đã bảo vệ tôi rất lâu, bây giờ tôi tặng nó cho cậu, coi như đó là phần thưởng vì cậu đã cứu tôi. Nhớ kĩ, chỉ có thể mở nó khi tính mạng gặp nguy hiểm và không có khả năng xoay chuyển tình thế nữa.”

Nhìn thấy Nhện trịnh trọng như vậy, Hàn Phi cũng không từ chối, khi hắn chạm vào lá bùa, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng hiện lên trong đầu hắn.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện thành công vật phẩm dùng một lần rank F - bùa hộ mệnh của Nhện, điều gì được giấu trong chiếc bùa hộ mệnh này, e rằng chỉ khi thực sự mở nó ra mới biết.”

Bùa hộ mệnh này là vật phẩm rank F thứ hai mà Hàn Phi có được, vô cùng quý giá.

“Tôi tạm thời không thể rời khỏi Ngõ Súc Sinh, Cánh bướm nhất định sẽ đi tìm cậu, tiếp theo đây cậu phải hết sức cẩn thận.” Nhện nhìn Hàn Phi, trên mặt luôn mỉm cười, biểu hiện bây giờ của ông và Nhện trong tưởng tượng của Hàn Phi hoàn toàn khác nhau.

“Thực ra tôi đã bị tòa nhà chết chóc nguyền rủa, ngắn thì bảy ngày, dài thì một tháng nguyền rủa sẽ kích hoạt, vì vậy cho dù nó không tới tìm tôi, tôi cũng sẽ đi tìm nó.” Hàn Phi và Cánh bướm sớm đã là mối quan hệ không chết thì không nghỉ.

“Với năng lực hiện tại của cậu, sợ rằng vẫn không phải là đối thủ của nó.” Nhện nói một cách rất chắc chắn.

“Ông có thể nói cho tôi biết, Cánh bướm rốt cuộc là cái thứ gì không? Tôi đã tiếp xúc với nó rất nhiều lần, nhưng cho đến hiện tại tôi vẫn không rõ nó là người? Hay là quỷ?” Hàn Phi nói ra câu hỏi mà hắn luôn muốn hỏi.

“Cánh bướm là ý thức có thể tự do đi qua giấc mơ và hiện thực, có thể khẳng định một điều là, Cánh bướm ban đầu nhất định là một người! Mặc dù nó dựa vào những người khác nhau để thực hiện kế hoạch, nhưng trên cơ thể mỗi người đều sẽ lưu lại hình bóng của nó.” Nhện nhìn thế giới đổ nát, từ tốn nói: “U ám, thù ghét, kiêu ngạo, điên cuồng, khát vọng hủy diệt trong xương, nhưng lại thích dùng chiêu bài chuộc lỗi. Nó không có bạn, nhưng lại có rất nhiều người bị nó mê hoặc, những tín đồ đó được gắn nhãn hiệu với dấu vết của nó, trong số đó có một số người rất đáng sợ.”

“Vậy ông có biết điểm yếu của Cánh bướm là gì không?”

“Cánh bướm sẽ làm mọi cách để bạn tin vào điều gì đó, một khi bạn tin nó, vậy thì sẽ vạn kiếp bất phục. Vì vậy khi đối phó với nó, cậu phải giữ được sự tỉnh táo tuyệt đối, đừng để bị nó lừa dối, một lần cũng không được.” Nhện im lặng một lúc lâu, lại tiếp tục nói: “Cánh bướm không có điểm yếu, nhưng tôi biết một cách tạm thời để vây hãm nó.”

“Vây hãm nó?”

“Sau khi ý thức chính của Cánh bướm thâm nhập vào tâm trí của ai đó, tất cả ý thức phụ của nó sẽ ngừng hoạt động, những người bị nó mê hoặc cũng sẽ tỉnh lại trong một thời gian ngắn, đây là kết luận mà tôi đã rút ra với các bài kiểm tra các nhân cách khác nhau.” Nhện khẽ lắc đầu: “Nhưng với sự xảo quyệt của Cánh bướm, nó sẽ không bao giờ tự mình ra tay, cậu thậm chí chưa nhìn thấy ý thức chính của nó thì đã chết trong những tai nạn khác nhau.”

Hàn Phi cố gắng tiêu hóa thông tin do Nhện tiết lộ, sau đó bắt đầu suy nghĩ về kế hoạch của chính mình, kẻ thù sinh tử

của Cánh bướm, hai người duy nhất sống sót lúc này là hắn và Hoàng Doanh.

"Nếu cậu thực sự muốn đến tòa nhà chết chóc để tìm Cánh bướm, tôi có thể cho cậu một manh mối khác." Nhện gọi A Mộng đến, lấy giấy và bút từ cặp của nó, vẽ một người đàn ông trung tính: "Lúc đầu, tôi phân liệt ra nhân cách độc giả trông như thế này, nó có khả năng rất lớn là Cánh bướm."

Hàn Phi ghi nhớ kĩ người vẽ trên giấy, hắn chuẩn bị thoát khỏi trò chơi, sẽ lập tức tìm cảnh sát báo cáo về thông tin này.

Thay vì đến tòa nhà chết chóc để xác định người chiến thắng, hắn muốn giết Cánh bướm trong hiện thực hơn.

Cả hai ngồi trên đống đổ nát và trao đổi một lúc lâu, cho đến khi máu nhạt dần và Ngõ Súc Sinh trở lại bình thường.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ ẩn rank F – vận mệnh của Nhện!"

"Ở ngã ba của số phận, bạn đã chọn giúp Nhện giành lại quyền kiểm soát Ngõ Súc Sinh. Độ thân thiện của Nhện: +20! Điểm kỹ năng tự do: +2!"

"Tỷ lệ hoàn thành nhiệm vụ là hơn 90%, chúc mừng bạn đã giành được danh hiệu độc quyền duy nhất rank F – Đồ tể nửa đêm cuối cùng."

"Đồ tể nửa đêm cuối cùng: Bạn là đồ tể nửa đêm cuối cùng bước ra khỏi Nhà đồ tể, sau khi có danh hiệu này, bạn có thể tự do ra vào Ngõ Súc Sinh, đồng thời đạt được quyền hạn của một phần nhà máy chế biến thịt, khả năng kháng nguyền rủa các loại máu thịt và khả năng kháng nguyền rủa các loại dao tăng lên 5% so với ban đầu."

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Lý lịch cá nhân của bạn đã được cập nhật, ngay trong ngày đầu tiên nhận chức bạn đã phá hủy luôn ngành nghề này, biến nghề nghiệp ẩn thành nghề độc quyền duy nhất!"

"Chú ý! Mỗi khi bạn giết một tên đồ tể trong tương lai, bạn sẽ nhận được một số kinh nghiệm với danh hiệu sát thủ nơi

làm việc! Sau khi danh hiệu được nâng cấp, các khả năng mới sẽ được mở khóa!"

"Có một sự nghiệp hoàn hảo là một bước quan trọng trong Cuộc sống hoàn hảo, rõ ràng là bạn đang làm khá tốt."

Chương 261: Độ thân thiện tập thể +3

Lý lịch cá nhân của Hàn Phi ở nơi làm việc giờ đã đến mức đến hắn cũng không dám nhìn thẳng vào, hắn cố gắng đặt danh hiệu đó ở cuối tất cả các danh hiệu, nhưng không biết làm sao đối phương cứ hiện ra hết lần này đến lần khác, dường như là đang nhắc nhở Hàn Phi là vàng sẽ luôn tỏa sáng vậy.

Ngước nhìn xung quanh, nhà đồ tể nơi chuyển đổi nghề đồ tể nửa đêm đã bị san bằng, trong Ngõ Súc Sinh cũng không náo nhiệt như trước kia, tất cả vết bẩn và tội lỗi cuối cùng đều bị sóng máu rửa trôi.

Nghề nghiệp ẩn này đến Hàn Phi thì trở thành độc nhất vô nhị, còn đặc tính nghề nghiệp của hắn vẫn là đặc biệt nhắm vào các loại đồ tể khác, càng là kẻ địch sát nghiệp nặng, dao đồ tể của Hàn Phi càng sắc bén.

Nhìn từ góc độ này, việc Hàn Phi biến nghề này thành di sản văn hóa phi vật thể chỉ còn là vấn đề thời gian.

Thực ra bản thân hắn cũng muốn quan hệ tốt với đồng nghiệp, nhưng đồng nghiệp chỉ muốn giết hắn.

“Sau này nếu như cậu bị Cánh bướm đuổi đến không còn nơi nào trốn, cậu hãy tới đây tìm tôi, ít nhất ở trong Ngõ Súc Sinh, tôi có thể bảo vệ cậu.” Nhện hứa sẽ bảo vệ Hàn Phi, đồng thời nói khéo với hắn, sau này không có việc gì thì đừng thường xuyên ghé qua.

Sau khi dặn dò Hàn Phi thêm một số điều, Nhện đã loại bỏ nguyền rủa trên cơ thể tất cả mọi người, một mình vào sâu trong Ngõ Súc Sinh, ông muốn xây dựng lại nơi này theo một ý tưởng mới.

Thực ra Hàn Phi vẫn còn rất nhiều nghi vấn về Nhện, nhưng đáng tiếc Nhện đang ở trong tình trạng tồi tệ đến mức cần phải khôi phục năng lực càng sớm càng tốt.

Không tiếp tục quấy rầy Nhện nữa, Hàn Phi cõng Từ Cầm trên lưng, dắt theo những người khác, đi về phía con đường do

Nhện chỉ cho bọn họ.

Mặc dù bước vào Ngõ Súc Sinh lần này suýt chết mấy lần, rất nguy hiểm, nhưng nỗ lực tỷ lệ thuận với thu được.

Mục tiêu quan trọng nhất của Hàn Phi là chuyển nghề không chỉ thành công, mà còn đạt được một con dao đồ tể rank F, đối với Hàn Phi ở giai đoạn này, vật phẩm rank F đã là vô cùng quý giá rồi.

Ngoài ra, hắn còn có được tình bạn của Nhện, tìm được một con đường thoát thân cho mọi người trong cư xá Hạnh Phúc.

Những người hàng xóm đi theo Hàn Phi vào Ngõ Súc Sinh thực lực cũng có những đột phá lớn, trong số đó Khóc thay đổi nhiều nhất.

Sau khi bị luyện trong bể máu, nó buộc phải đối mặt với ký ức mà nó luôn trốn tránh, giờ đây linh hồn của nó mạnh hơn rất nhiều so với oán niệm cùng cấp, tiếng khóc của nó có thể dễ dàng ảnh hưởng đến tất cả các quỷ quái trong vòng 17 mét.

Khóc là phiên bản mini của tiếng ca, Hàn Phi lúc này rất kỳ vọng vào nó.

Đi qua những con ngõ hôi thối, từ khi Hàn Phi đạt danh hiệu Đồ tể nửa đêm cuối cùng, Ngõ Súc Sinh đối với hắn có cảm giác như nhà, không những không cảm thấy khó chịu khi đi trong ngõ mà còn cảm thấy rất thoải mái, giống như người đi săn đang tuần tra bãi săn của mình.

Bọn họ không vội rời đi, mà hợp lực truy sát những con quái vật mặt lợn.

So với khi mới bước vào Ngõ Súc Sinh, vai trò của con mồi và thợ săn đã hoàn toàn thay đổi, những con quái vật mặt lợn đáng sợ và gớm ghiếc theo quan điểm của Hàn Phi, chính là để tăng cường gói kinh nghiệm cho thực lực của những người hàng xóm, âm khí và oán niệm trên cơ thể họ có thể giúp mọi người khôi phục thương thế, sát khí và thù hận mang theo có thể luyện hóa thân thể và dao, máu thịt còn sót lại cũng có thể cho con rắn đen ăn, để nó có thể hấp thu và biến hóa, lớn lên một lần nữa.

Đúng với nguyên tắc không bỏ rơi và không bỏ cuộc, Hàn Phi cào ba tấc đất, biến tất cả những người đồng nghiệp có thể tìm thấy thành chất dinh dưỡng.

Trong thời gian này hắn cũng thu thập được nhiều dao đồ tể, giải thoát cho nhiều tàn hồn bị giam cầm bên trong.

Trong đó đại đa số tàn hồn sẽ chạy thoát, số ít sẽ chủ động đi vào bên trong dao tái sinh, đồng hành cùng Hàn Phi.

Giết nhiều đồ tể rồi, Hàn Phi cũng phát hiện ra một điểm, nhìn dao tái sinh không có cán dao, cảm giác không giống một con dao chút nào.

Nhưng trên thực tế, sát khí của con dao này rất kinh người, chỉ có điều lưỡi dao của nó sẽ chỉ sáng khi lộ ra một phần.

"Tàn hồn của thế giới tầng sâu đã từng là những người sống sờ sờ, dưới sự trợ giúp của dao tái sinh, sau này người đồng hành với mình sẽ ngày càng nhiều hơn."

Ngõ Súc Sinh là một bước ngoặt đối với Hàn Phi, hắn đã có thể cầm dao, cũng lần đầu tiên nắm được thế chủ động.

Khi trong Ngõ Súc Sinh không còn tìm thấy một "súc sinh" nào, Hàn Phi miễn cưỡng rời đi.

Theo lời nhắc nhở của Nhện, hắn đã dẫn mọi người ra khỏi con ngõ thành công.

Mùi thối trong không khí tản ra rất nhiều, trên vách tường cũng không còn vết máu, Hàn Phi nhìn sư tử đá bị chặt đầu ở cửa ngõ, trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối.

"Những người bên ngoài bị bác sĩ mê hoặc chạy quá nhanh, âm khí trong chính cơ thể họ và tòa nhà họ sở hữu chính là một món của cải lớn, thật đáng tiếc."

Trên miệng nói đáng tiếc, trên thực tế Hàn Phi đã ghi nhớ lại đặc trưng và năng lực của từng người bên ngoài một, trí nhớ vượt trội của hắn cho hắn cơ hội tính sổ sau này.

Khi Hàn Phi bước ra khỏi con ngõ và nhìn về phía bên đường, tất cả đèn trong quán sủi cảo đã tắt, cánh cửa cũng đóng chặt.

“Đang làm ăn tốt như vậy lại không làm nữa sao? Đây là bỏ chạy trong đêm à?”

Mở cửa nhà hàng ra, vẫn có thể ngửi thấy mùi thơm của thịt trong quán sủi cảo.

Bát đĩa và đũa trên bàn vẫn chưa được dọn dẹp, những chiếc đèn lồng lớn màu đỏ trên tường hiện giờ mặt đang buồn rười rượi.

Nhìn vào những thứ trên quầy, cuốn sổ cái dày cộp được ghi tên, những cái tên đó không chỉ là thực khách mà còn là nguyên liệu thức ăn.

Mở rèm đi vào phòng bếp, Hàn Phi nhìn thấy một lượng lớn thịt từ trong Ngõ Súc Sinh, nhân nhồi trong nhà hàng bánh bao chính là làm từ thịt đó.

Nhân thịt bị nguyền rủa sẽ khiến người ta phát điên, càng ăn càng đói, đến cuối cùng thì vỡ bụng.

“Đây đúng là một cửa hàng đen.”

Hàn Phi loanh quanh một hồi lâu, liền tìm được một nhà kho chuyên cất giữ nguyên liệu.

Đẩy cửa bước vào, ngoài các loại xác chết quái dị, còn có một số lượng lớn vật thể nhiễm và gây ra oán khí.

Phần có giá trị nhất có lẽ đã bị cửa hàng mang đi, nhưng chỉ là phần bọn họ để lại, cũng đã khiến Hàn Phi sáng mắt ra rồi.

Mở tiệm cơm kiếm tiền nhiều vậy sao?” Ngoảnh đầu nhìn lại Từ Cầm, Hàn Phi nhẹ giọng nói: “Nơi này rất gần Ngõ Súc Sinh, coi như là an toàn, hay là đợi sau khi giết chết Cánh bướm, chúng ta sẽ mở một tiệm ăn ở đây một lần nữa? Với kỹ năng nấu ăn của chị, nhất định sẽ rất hot.”

Một tia sáng yếu ớt lóe lên trong đôi mắt đỏ ngầu, Từ Cầm dường như đã tưởng tượng ra cảnh đó, sau đó cô ấy nhẹ nhàng gật đầu.

Những người hàng xóm hấp thụ âm khí còn sót lại, đống hỗn độn còn lại bị con rắn đen nuốt chửng, toàn bộ nhà hàng

trống rỗng.

Sau khi nuốt quá nhiều thứ, con rắn đen nhỏ lại biến thành một con trăn khổng lồ, thân hình cũng to lớn hơn trước.

“Vẫn còn một số bí mật được che giấu trong Ngõ Súc Sinh, một số quái vật mặt lợn đã trốn thoát trong cuộc hỗn loạn, nhưng chúng chẳng có tác dụng gì, tiếp theo trọng tâm của mình là tòa nhà chết chóc nơi có Cánh bướm.”

Nhớ lại bản đồ mà người quản lý tòa nhà tiền nhiệm để lại trong đầu, cư xá Hạnh phúc nằm ngay giữa tòa nhà chết chóc và Ngõ Súc Sinh, muốn đến tòa nhà chết chóc phải mất một quãng đường dài.

“Mình vẫn còn một tuần để chuẩn bị. Nếu mình có thể lên level 15 trong một tuần, lúc đó mình sẽ tự tin hơn.”

Hàn Phi không biết người quản lý tòa nhà tiền nhiệm ở level 15 đã làm những gì, nhưng hắn đã sẵn sàng thách thức tòa nhà khó khăn và tuyệt vọng nhất trong khu vực này khi lên level 15.

Vì trạng thái của Từ Cầm rất xấu, Hàn Phi không có tâm trạng tiếp tục kết bạn ở các cao ốc xung quanh.

Hắn đi theo con đường mà hắn đã khám phá khi đến, phải mất hơn một giờ đồng hồ cuối cùng mới quay trở lại với cư xá Hạnh Phúc.

Khi họ bước vào cư xá, nhiều người hàng xóm, bao gồm cả tòa nhà Block 2, đã nhìn thấy cảnh tượng Hàn Phi đang cõng Từ Cầm trên lưng.

Để giải cứu những cư dân trong tòa nhà, Hàn Phi đã dẫn những người sẵn sàng đi theo mình tiến sâu vào tình thế liều mạng, không sợ chết, cuối cùng cũng giải cứu được những người đang đứng trước nguy cơ hồn phi phách tán.

Có lúc nói 1 vạn câu nói không bằng chân chính làm 1 việc.

Ít nhất thì bây giờ Hàn Phi đang dùng những hành động để chứng minh rằng hắn, người quản lý tòa nhà, đang làm những việc chân thành cho mọi người.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Vì hành động của bạn đã được tất cả cư dân của cư xá Hạnh phúc công nhận, nên độ thân thiện của tất cả cư dân sẽ tăng lên gấp ba. Hy vọng các bạn có thể tiếp tục làm việc chăm chỉ để tạo ra một cư xá hài hòa và hạnh phúc!”

Chương 262: Cửa hàng tiện lợi Ích Dân không hề ích dân?

Hàn Phi coi cư xá Hạnh Phúc như nhà của mình, thậm chí dần dần bắt đầu có cảm giác thân thuộc ở đây.

So với quản lý toàn nhà tiền nhiệm trước đây, phong cách giải quyết công việc của Hàn Phi có vẻ non nớt và bốc đồng, nhưng cũng mang lại cho mọi người cảm giác chân thành và cởi mở.

Bước vào tòa nhà Block 1, hành lang u ám không khiến Hàn Phi cảm thấy ngột ngạt, hắn vịn vào lan can cầu thang gỉ sét, đêm nào cũng nhớ đến cảnh đùa giỡn với mạng sống trên hành lang.

Mỗi căn phòng trong tòa nhà này đều chứa đựng những ký ức của Hàn Phi, không biết từ bao giờ, vận mệnh của Hàn Phi đã được kết nối với tòa nhà cũ nát này.

Vừa bước vào hành lang, Hàn Phi chưa đi bao xa, cửa tầng bốn bị mở ra.

Một lúc sau, Ngụy Hữu Phúc ốm yếu xuất hiện ở hành lang, Tiểu Bát rụt rè nấp sau lưng anh ấy, khuôn mặt thanh tú kín đáo nhìn Hàn Phi, trong mắt chợt lóe lên một tia vui vẻ.

“Nếu như em không trở về, chúng ta sẽ chuẩn bị đi ra ngoài tìm em.” Ngụy Hữu Phúc nhìn Hàn Phi, cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thấy Ngụy Hữu Phúc và Tiểu Bát chạy ra chào đón, Hàn Phi nhất thời không biết nên biểu hiện ra vẻ mặt gì, từ nhỏ hắn chỉ thấy những cảnh tương tự trên TV.

Trước khi chơi trò chơi này, hắn đều không có bất kì mong đợi gì mỗi khi về nhà, luôn cầm chìa khóa, mở cửa im lặng, sau đó lại nhìn thấy bóng tối.

Không ai để đèn cho hắn, không ai mở cửa cho hắn, và không ai vui sướng chạy ra đón hắn.

Hàn Phi đưa Từ Cầm về nhà trước, hắn chỉ đơn giản chuẩn bị một số thức ăn cho Từ Cầm trong phòng, sau đó rời đi sau khi tình trạng của cô ấy được cải thiện một chút.

Trở lại căn hộ 1044, Hàn Phi ngồi trên ghế sô pha và kể cho Ngụy Hữu Phúc và những nạn nhân khác về cảnh ngộ của mình trong những ngày này, những nạn nhân trong vụ án chặt thây ghép xác rời khỏi cư xá Hạnh Phúc thì sẽ thu hút những thứ gì đó, vì vậy mọi người đều rất hứng thú về thế giới bên ngoài mà Hàn Phi kể.

Họ lắng nghe trải nghiệm của Hàn Phi, như thể nhân vật chính của câu chuyện là chính họ, biểu cảm của họ thay đổi theo giọng điệu của hắn mỗi khi họ nghe đến chỗ ly kỳ.

Trong căn phòng nhỏ, một người cầm đuốc nhảy múa, chạm vào trái tim của các lệ quỷ.

Khoảng năm giờ sáng, câu chuyện của Hàn Phi đã kết thúc, nhưng Ngụy Hữu Phúc như một người cha già cằn nhằn, liên tục khuyên hắn đừng mạo hiểm nữa.

Khi Hàn Phi đang định trốn đi bằng cách thoát khỏi trò chơi, điện thoại cố định trong phòng đột nhiên vang lên.

Vẻ mặt của Hàn Phi lập tức thay đổi, lấy dao tái sinh ra, nhưng vẻ mặt của Ngụy Hữu Phúc rất bình tĩnh, kết nối điện thoại.

“Đừng căng thẳng, em có nhớ khách sạn bên cạnh Cửa hàng tiện lợi Ích Dân không?”

“Em nhớ.”

“Suy nghĩ của ông lão trong khách sạn đã hòa vào đường dây điện thoại, tạo thành một vật nguyền rủa đặc biệt, để thuận tiện cho việc liên lạc, chúng tôi đã kết nối suy nghĩ của ông ấy với cư xá hạnh phúc.” Mặc dù Ngụy Hữu Phúc yếu ớt, nhưng anh vẫn giữ được trí tuệ và nhân tính của mình.

Sau vài câu nói chuyện ngắn ngủi, Ngụy Hữu Phúc cúp điện thoại, cau mày đi đến bên cửa sổ cùng Hàn Phi.

Hai người nhìn ra ngoài cư xá, trước cửa hàng tiện lợi Ích Dân, có một người phụ nữ đáng sợ, cao hơn hai mét và mặc áo

cưới màu đỏ!

"Là cô ta?"

Hàn Phi vẫn còn ấn tượng về người phụ nữ này, vào ngày đầu tiên hắn được thuê làm nhân viên bán hàng trong cửa hàng tiện lợi Ích Dân, người phụ nữ đã mời người giấy quản lý cửa hàng cùng đi đến tòa nhà chết chóc.

Chính vì cô ta mang người giấy đi nên mới tạo cơ hội cho Hàn Phi trộm quan tài của quản lý cửa hàng.

Vào thời khắc quan trọng Hàn Phi đã ngấm ngầm ra tay với quản lý người giấy, đồng thời cũng gài bẫy người phụ nữ mặc áo cưới.

Cô ta đã trả một giá rất đắt để mời người giấy quản lý cửa hàng ra tay, nhưng khi cuộc chiến đi đến giai đoạn cuối cùng, ý thức của quản lý cửa hàng lại tiêu tan.

Chỉ cần tưởng tượng ra cảnh tượng đó, Hàn Phi có thể cảm nhận được nội tâm suy sụp và bất lực của người phụ nữ mặc áo cưới.

"Cô ta vậy mà không chết? Còn đặc biệt quay trở lại?"

"Em làm sao lại chọc tức cô ta? Giữa bọn em có chuyện gì sao?" Ngụy Hữu Phúc liếc nhìn Hàn Phi, Hàn Phi được xem như là đệ nhất mỹ nam của căn hộ ma ám 1044.

"Có vẻ như em phải đến cửa hàng tiện lợi một chuyến, một mình Huỳnh Long không thể đối phó với cô ta được." Hàn Phi vừa về đến nhà lại chạy ra ngoài, nhân tiện kéo theo Khóc.

Mười phút sau, hắn đẩy cửa của cửa hàng tiện lợi ra.

Mười cây sáp trắng xếp cạnh nhau trên kệ, trong đó có một cây khóc lóc thảm thiết nhất, liên tục nói xấu quản lý cửa hàng, thậm chí còn luôn mồm nịnh nọt người phụ nữ mặc áo cưới, chỉ thiếu chút thừa nhận bên kia là mẹ đỡ đầu.

Có lẽ do quá nhập tâm, khi những cây sáp trắng khác đã ngậm miệng lại, thì cây sáp trắng kia vẫn còn đang la hét mạnh mẽ, Huỳnh Long đã vài lần cố gắng can ngăn đối phương, nhưng bị người phụ nữ mặc áo cưới chặn lại.

Sáp trắng càng nói càng hăng say, cho đến khi phát hiện ánh mắt người phụ nữ mặc áo cưới từ từ rời khỏi mình, liền tò mò nhìn về phía sau.

Sắc mặt Hàn Phi trắng nhợt lặng lẽ nhìn nó, trong tay đang chơi đùa chiếc bật lửa.

Khuôn mặt người trên sáp trắng đột nhiên đông cứng lại, ánh mắt của nó lặng lẽ nhìn sang bốn phía, sáp trắng hai bên đã sớm ngậm miệng.

"Không phải là chúng tôi không trượng nghĩa, mà là chiếc bật lửa vận mệnh đè trên đầu chúng tôi."

Hàn Phi đốt cây sáp trắng lên, sau đó đặt ở trên chân đèn, theo sau đó hắn đứng ở trước người phụ nữ mặc áo cưới.

Người phụ nữ mặc áo cưới cao gần hai mét cúi đầu nhìn Hàn Phi, khuôn mặt đầy phiền muộn nhìn chằm chằm vào mắt hắn, có vẻ hơi bối rối, tại sao tất cả ma quỷ trong cửa hàng tiện lợi lại cảm thấy an tâm sau khi nhìn thấy hắn?

Trong ấn tượng của cô ta, vài ngày trước, Hàn Phi hình như mới trở thành nhân viên thực tập ở đây.

"Tôi là quản lý ở đây, tôi tên là Hàn Phi."

Trên mặt mang theo nụ cười thương mại tiêu chuẩn, thái độ của Hàn Phi không khiêm tốn cũng không hống hách, không có dấu vết sợ hãi hay hoảng sợ: "Xem ra cô đã có thỏa thuận nào đó với người quản lý cửa hàng trước?"

Người phụ nữ mặc áo cưới hoàn toàn không hiểu tại sao Hàn Phi lại trở thành quản lý cửa hàng tạm thời, nhưng điều đó không quan trọng, cô ta đến để yêu cầu một lời giải thích.

Cô ta ném chiếc khăn tay dính máu lên quầy, Hàn Phi cầm lên xem xét cẩn thận: "Quản lý cửa hàng lúc trước đồng ý vào căn hộ 1064 của tòa nhà chết chóc với cô, nhưng anh ta không hoàn thành thỏa thuận suýt chút nữa đã hại chết cô. Do người quản lý cửa hàng trước đó đã nhận được một phần thanh toán của cô, vì vậy trách nhiệm hoàn toàn thuộc về chúng tôi."

Vẻ mặt của Hàn Phi vô cùng thương tiếc, hắn trịnh trọng cất chiếc khăn tay đi: "Quản lý cửa hàng trước đã biến mất,

chúng tôi cũng không biết anh ta đã đi đâu, nhưng chúng tôi sẽ không trốn tránh trách nhiệm. Những gì anh ta chưa hoàn thành, chúng tôi sẽ tiếp tục làm điều đó cho cô!"

Người phụ nữ mặc áo cưới không biết phải làm gì, cô ta đã sẵn sàng chiến đấu, nhưng tình hình có vẻ khác với những gì cô ta tưởng tượng.

"Cửa hàng tiện lợi Ích Dân luôn đặt lợi ích của khách hàng lên hàng đầu, chúng tôi biết tòa nhà chết chóc rất nguy hiểm, nhưng chưa làm xong thì chính là chưa làm xong, chúng tôi sẽ cùng cô đi vào căn hộ 1064 một lần nữa, rất mong cô có thể cho chúng tôi thêm một chút thời gian."

Hàn Phi hít một hơi thật sâu, vẻ mặt cực kỳ thành khẩn: "Trong vòng mười ngày, chúng tôi nhất định sẽ cùng cô đi vào căn hộ 1064 của tòa nhà chết chóc một lần nữa, làm mọi thứ để có thể đạt được thứ cô muốn. Để tăng xác suất hoàn thành nhiệm vụ, tôi cũng hy vọng cô có thể cung cấp thêm thông tin về tòa nhà này."

Vẻ mặt cương nghị và bình tĩnh, rõ ràng nhỏ yếu như con kiến hôi, nhưng lại dám chịu trách nhiệm và đưa ra quyết định vượt xa người thường.

Có thể là điểm mị lực -13 của Hàn Phi đã phát huy tác dụng, sát khí trên người phụ nữ mặc áo cưới cũng tan biến một chút.

Cô ta suy nghĩ hồi lâu, cởi chiếc khăn trùm đầu cô dâu màu máu đặt lên quầy thu ngân, sau đó hé môi thâm tím nói một tiếng.

"Sau bảy ngày nữa, tôi sẽ đến tìm anh."

Người phụ nữ mặc áo cưới quay người bước ra khỏi cửa hàng tiện lợi, Hàn Phi nhặt chiếc khăn trùm đầu cô dâu màu máu trên quầy thu ngân lên.

Ngay chính giữa chiếc khăn trùm đầu có viết một chữ "tử", bản thân chữ này đại diện cho một loại nguyền rủa đặc biệt nào đó, dường như cầm theo nó thì có thể tiến vào trong tòa nhà chết chóc.

“Quản lý, chúng ta thực sự phải giúp cô ta à? Nơi cô ta muốn đến là tòa nhà chết chóc đấy!” Huỳnh Long rất lo lắng.

“Khách hàng chính là thượng đế, đối với đề nghị của khách hàng chúng ta phải cố gắng đáp ứng mới được.”

“Nếu như cô ta chỉ muốn dùng chúng ta làm mồi nhử thì sao?”

“Đừng lo lắng, tôi có kế hoạch của riêng mình.” Hàn Phi yên lặng cất khăn trùm đầu màu đỏ đi: “Khách hàng là thượng đế, chỉ có điều thượng đế lại đều ở trên thiên đường hết rồi.”

Chương 263: Cảnh quay nguy hiểm

Người phụ nữ mặc áo cưới vẫn còn sống, Huỳnh Long nhìn thấy nguy cơ trong đó, nhưng Hàn Phi lại nhìn thấy cơ hội từ nó, đối phương có thể liên thủ với người giấy quản lý cửa hàng, vậy cũng có thể là sự giúp đỡ cho mình.

Hàn Phi không biết gì về tòa nhà chết chóc, cần một người dẫn đường ở đó, người phụ nữ mặc áo cưới chính là một lựa chọn vô cùng tốt.

"Huỳnh Long, nếu lần sau cô ta quay lại, anh phải tìm cách giữ lấy cô ta nhé, khách hàng này rất quan trọng với chúng ta."

Sau khi dặn dò Huỳnh Long xong, Hàn Phi lại đi đến bên cạnh giá hàng, trên đế đèn ở đó có thắp một cây sáp trắng.

Hàn Phi cũng không nói gì, chỉ im lặng nghe tiếng gào khóc và sám hối của khuôn mặt người trên sáp trắng.

Khi ngọn nến cháy được một nửa, Hàn Phi liền thổi tắt: "Đừng nói là tao không cho mày cơ hội. Nếu mày không nghe lời, thì đến ngọn nến cũng không thể làm được nữa đâu."

Là người quản lý, Hàn Phi trước giờ đều thưởng phạt phân minh.

Sau khi kiểm tra các loại hàng hóa khác nhau trong cửa hàng và huấn luyện một cách đơn giản cho nhân viên, Hàn Phi vào kho của cửa hàng tiện lợi rời khỏi trò chơi.

Cởi mũ bảo hiểm trò chơi ra, Hàn Phi đến sức lực động đậy cũng không có.

Ánh nắng ban mai chiếu vào nhà qua những khe hở trên rèm cửa, Hàn Phi tận hưởng giây phút yên bình và thư thái này.

"Lại sống thêm được một ngày, thật tốt."

Sau khi chìm vào giấc ngủ say, Hàn Phi không biết mình đã ngủ bao lâu cho đến khi có tiếng gõ cửa.

Trước khi mở mắt, tay hắn đã vô thức nắm chặt gậy baton dưới gối, khi ý thức đã tỉnh, thì cơ thể đã tạo ra tư thế tốt nhất để chống lại kẻ thù.

"Hàn Phi! Hàn Phi!"

Bên ngoài truyền đến giọng nói của Lệ Tuyết và một người mặc thường phục khác, tiếng gõ cửa càng lúc càng nhanh, nếu còn không mở cửa ra, Hàn Phi cảm thấy có lẽ họ sẽ trực tiếp phá cửa xông vào.

"Em ra đây!" Mở cửa, Hàn Phi nhìn Lệ Tuyết được vũ trang đầy đủ cùng hai người cảnh sát kia, hơi nghi hoặc: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Đã mười giờ rồi, quá một tiếng so với thời gian đã thỏa thuận rồi, chúng tôi còn tưởng rằng anh xảy ra chuyện gì." Thấy Hàn Phi không sao, cảnh sát ngoài cửa đều thở phào nhẹ nhõm: "Tối qua Hoàng Doanh lại bị tấn công, đối phương từng là bệnh nhân được Hoàng Doanh điều trị. Trong quá trình điều trị, Hoàng Doanh đã đích thân thanh toán một số chi phí y tế vì hoàn cảnh gia đình của bên kia không tốt, theo lý mà nói là có ơn với đối phương, nhưng ai biết được rằng sau khi bệnh nặng hơn, đối phương lại dễ dàng bị Cánh bướm mê hoặc, tấn công Hoàng Doanh."

"Hoàng Doanh lại bị tấn công?" Hàn Phi cảm thấy Cánh bướm thật sự đã gấp gáp rồi, bản thân hết lần này tới lần khác phá hoại kế hoạch của đối phương ở thế giới tầng sâu, đêm qua còn đập tan âm mưu của nó ở Ngõ Súc Sinh, mối thù giữa hai bên ngày càng lớn, nó cũng ngày càng coi trọng hắn và Hoàng Doanh.

"Đợt này cậu cũng phải chú ý an toàn, hành động của Cánh bướm ngày càng nhiều hơn và điên loạn hơn, cảm giác nó đang dần mất đi lý trí." Vẻ mặt Lệ Tuyết nghiêm nghị: "Một tên siêu tội phạm đã hoàn toàn rơi vào trạng thái điên loạn, không còn có thể phân loại đơn giản theo mức độ nguy hiểm nữa."

"Em có thể đoán được tại sao nó lại phát điên." Lời nói của Hàn Phi khiến cảnh sát chú ý.

“Cậu biết nguyên nhân thật sự sao?”

“Em đã từng nhìn thấy một bóng quỷ nhiều lần trong tòa nhà nơi Nhện sinh sống, bóng quỷ đó rất có thể là Cánh bướm, khi khoảng cách của nó càng ngày càng gần em, em cũng dần dần thấy rõ tướng mạo của nó.” Hàn Phi kể ra chi tiết hình dáng độc giả mà Nhện đã miêu tả.

Người bình thường nhìn thấy một bóng quỷ xuất hiện bên cạnh, lại còn càng ngày càng gần, tuyệt đối sẽ không bao giờ quan sát đối phương kỹ như Hàn Phi, cảnh sát nghe hắn miêu tả thì cảm thấy hắn quả thực ở một khía cạnh nào đó khá lợi hại.

Sau khi thu thập tất cả thông tin tướng mạo người đó, Lệ Tuyết đối chiếu với cơ sở dữ liệu, không ai phù hợp với mô tả của Hàn Phi, có điều vẫn rất coi trọng những thông tin mà hắn cung cấp, chuẩn bị để khôi phục nhân vật chuyên sâu trước khi tiếp tục tìm kiếm.

Bởi vì còn phải quay phim, Hàn Phi cũng không ở trong phòng quá lâu, sau khi tắm rửa qua loa, thì ngồi xe cảnh sát đi đến ngoại ô phía bắc Tân Hỗ.

Khi Hàn Phi đến, các diễn viên khác đều đã bắt đầu quay phim.

Đạo diễn Trương cũng biết Hàn Phi không có thói quen tăng ca, đồng thời khả năng gặp phải nguy hiểm vào buổi tối cũng gia tăng, nên cố gắng sắp xếp cảnh quay của Hàn Phi vào ban ngày.

Cảnh đầu tiên của ngày hôm nay vốn là cuộc rượt đuổi và đánh nhau giữa Hàn Phi và Bạch Hiển, nhưng vì Hàn Phi đến muộn nên chỉ có thể hoãn lại.

Nhìn thấy Hàn Phi từ trong xe cảnh sát bước ra, các nhân viên hiện trường cũng tỏ vẻ hiểu rõ Hàn Phi bề ngoài là một diễn viên, nhưng thực chất có thể là thám tử tư, nhiều nhân viên thậm chí còn nghi ngờ Hàn Phi là nội gián của cảnh sát và quay phim chỉ là một sở thích.

Mang theo lời xin lỗi, Hàn Phi đi tìm đạo diễn Trương.

Đạo diễn Trương, người luôn nổi tiếng với những yêu cầu khắt khe đối với diễn viên, không những không khiển trách sau khi nhìn thấy bộ dạng phờ phạc của Hàn Phi mà còn tóm lấy Hàn Phi và chủ động tìm cảnh sát lý luận.

Nói Hàn Phi là diễn viên của mình, hợp tác điều tra vụ án cũng nên vừa phải, điều này khiến Hàn Phi rất xấu hổ, thật sự không dám nói là vì chơi game thâu đêm suốt sáng đến mệt mỏi như vậy.

"Hàn Phi, cậu nghỉ ngơi một chút trước đi, ngủ một giấc rồi điều chỉnh trạng thái." Đạo diễn Trương thấy Hàn Phi đến người quản lý cũng không có, đi đến đâu cũng chỉ có một mình, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu, một diễn viên tốt như vậy, tại sao mình không phát hiện ra sớm hơn?

"Không cần đâu, em có thể chịu được."

"Tôi là đạo diễn, cậu nghe tôi đi." Đạo diễn Trương yêu cầu trợ lý đưa Hàn Phi về nơi nghỉ ngơi tạm thời, đồng thời chuẩn bị đợi đến chiều sẽ quay các cảnh của hắn.

Vào phòng nghỉ ngơi, Hàn Phi nhìn thấy các diễn viên khác đang ghi nhớ kịch bản, cũng không quấy rầy, đi tới giường trong góc, trong tay áo giấu một cây gậy baton, xoay người rồi ngủ thiếp đi.

"Gan cũng thật lớn, chạy vào đoàn phim ngủ." Ca sĩ thần tượng trạc tuổi Hàn Phi, cậu ta nổi tiếng hơn Hàn Phi rất nhiều, lượng fan của cậu ta cũng hoàn toàn không cùng đẳng cấp, nhưng trong đoàn phim [Tiểu thuyết gia Huyền Nghi], cậu ta đã bị Hàn Phi đè bẹp.

Đều cùng đến muộn, đạo diễn Trương đã mắng cậu ta trước mặt rất nhiều người, kết quả bây giờ Hàn Phi đến muộn, đạo diễn Trương không những không phê bình, còn chủ động để Hàn Phi đi nghỉ ngơi trước.

Liên tục so sánh mình với người khác sẽ chỉ khiến người ta tức chết, Tiểu Đồng lặng lẽ đọc kịch bản, trong lòng ngày càng mất cân bằng.

Cậu ta cảm thấy mình ưu tú hơn Hàn Phi rất nhiều, thậm chí có thể nói Hàn Phi và cậu ta hoàn toàn không thể so sánh

được, tuy hai người bằng tuổi nhưng cậu ta hơn Hàn Phi rất nhiều, bất kể gia cảnh, số lượng fan hâm mộ, giá trị thương mại hay gu thời trang, ít nhất thì cậu ta tự nghĩ mình như vậy.

"Diễn xuất của cậu ta tốt như vậy sao?" Tiểu Đồng liếc mắt nhìn Hàn Phi, cuối cùng cũng không đi tới, mà cầm kịch bản rời đi.

Khi tiếng đóng cửa vang lên, đôi mắt đang nhắm nghiền của Hàn Phi đột nhiên mở ra: "Không phải là Tiểu Đồng chứ? Cánh bướm đó còn mê hoặc ai đến động thủ với mình đây? Một nhân viên nào đó? Hay những người xa lạ khác?"

Khoảng một giờ chiều, Hàn Phi bước ra khỏi phòng, bắt đầu ăn cơm, sau đó vào phòng thay đồ trang điểm.

Đạo diễn Trương có lòng tốt muốn Hàn Phi ngủ nhiều hơn một chút, nên ông đã sắp xếp các cảnh quay của Hàn Phi vào chập tối.

Khi mặt trời sắp lặn, Hàn Phi đã trang điểm xong tiến vào địa điểm quay phim, không ngừng tìm kiếm hình bóng của Cánh bướm, đáng tiếc bên kia dường như đã biết tâm thế này của hắn.

Càng đi tìm, ngược lại càng không thấy xuất hiện, nó sẽ đợi khi Hàn Phi buông lỏng nhất mới tiếp cận.

"Ngõ Súc Sinh bị phá hủy, Nhện từng biết về Cánh bướm đã tái sinh, nó bây giờ chắc chắn sẽ rất lo lắng. Nó đã tấn công Hoàng Doanh hai lần, tiếp theo rất có khả năng sẽ ra tay với mình."

Hàn Phi ghi nhớ lại tướng mạo của tất cả nhân viên làm việc, nhờ vào khả năng ghi nhớ siêu việt, chỉ cần là người từng xuất hiện bên cạnh Hàn Phi một lần, hắn liền ghi nhớ khuôn mặt và tên của đối phương.

Trước đây, Hàn Phi sống trong thế giới của riêng mình, khép kín, sợ hãi với xã hội và không giao du với mọi người.

Còn hắn bây giờ sẽ quan tâm đến bất cứ ai xung quanh mình, dẫu sao đối phương có thể là một tên sát nhân biến thái muốn giết chết hắn.

Sáu giờ tối, mặt trời đã lặn, tiếng chuông gió lúc có lúc không vang lên trong tòa nhà, Hàn Phi cũng phải bắt đầu quay cảnh cuối cùng của ngày hôm nay.

Hàn Phi đóng vai nhà văn, đã thành công giết chết vai sinh viên đại học do Tiểu Đồng đóng, hắn cần chọn một trong hai mươi lăm phương pháp giấu xác được ghi lại trong [Nhà đồ tể] để giấu xác của sinh viên.

Chính khi giấu xác chết, Bạch Hiển, người đóng vai bác sĩ bắt đầu nghi ngờ nhà văn, một cuộc rượt đuổi và đánh nhau ác liệt bắt đầu.

Cảnh này là cao trào đầu tiên của [Tiểu thuyết gia Huyền Nghi], tất cả các nhân viên đều nâng cao tinh thần làm việc, sau khi điều chỉnh các thiết bị khác nhau, họ vào vị trí tương ứng của mình.

Hàn Phi và các diễn viên khác cũng đã đến.

Nhìn bốn xung quanh, giữa đám người, Hàn Phi thấy một bóng người xa lạ.

Phía sau Bạch Hiển, có một người mặc trang phục giống hệt Bạch Hiển, anh ta có vẻ là một diễn viên đóng thế mới đến.

Giá trị tồn tại của anh ta là thay Bạch Hiển hoàn thành một số cảnh quay nguy hiểm.

Theo chỉ dẫn của đạo diễn Trương, bên trong tòa nhà lập tức trở nên yên tĩnh, một bầu không khí bất an không thể giải thích bắt đầu lan rộng trong tòa nhà, bầu không khí này chính là cái mà đạo diễn Trương đang mong muốn, nhưng lại không phải do ông ấy tạo ra.

Trong không khí lặng lẽ xuất hiện một mùi thối kì lạ, không thể tìm ra nguồn gốc, nhưng lại thực sự tồn tại.

Chuông gió lầu bốn khẽ lay động, tiếng chuông gió ngắt quãng giống như một đứa trẻ đang cười quái dị.

Gió đêm thổi vào trong tòa nhà, vải đen che kín điện thờ trên cầu thang khẽ đung đưa, "Thần" ẩn nấp trong góc ẩm ướt lúc này như mở mắt ra.

Chương 264: Mày nghĩ tao sợ nên mới chạy à?

Nhà tập thể của nhà máy chế biến thịt vào buổi tối và ban ngày quả thật như hai tòa nhà khác nhau, tòa nhà cũ nát này sẽ xảy ra đủ thứ chuyện kỳ lạ vào ban đêm, những cư dân chưa dọn ra ngoài thường không đi ra ngoài sau khi trời tối.

"Là ảo giác của mình à? Sao Hàn Phi vừa vào diễn, bầu không khí này lập tức lại xuất hiện?"

Các cách để thể hiện sự rùng rợn trong thể loại phim huyền nghi kinh dị vô cùng nhiều, có điều hầu hết đều phải có nhạc nền và kết hợp một số kỹ thuật quay nhất định, đạo diễn Trương rất chắc chắn rằng ông không làm gì hết, chỉ đơn giản là quay phim Hàn Phi, nhưng ông đã cảm nhận được sự khác biệt trong màn hình.

Là một đạo diễn lâu năm, sự hiểu biết về thị giác và ngôn ngữ ống kính của đạo diễn Trương vượt xa bất kỳ ai có mặt tại đây, ông có thể cảm nhận rõ sự bất an nồng đậm lan tỏa xung quanh Hàn Phi, như thể sự kỳ lạ trong toàn bộ tòa nhà là vì hắn mà xuất hiện.

"Thật không dám tưởng tượng rằng cậu ấy lại xuất thân là một diễn viên hài kịch."

Đạo diễn Trương chăm chú nhìn vào ống kính, không muốn bỏ sót bất kì chi tiết nào.

Hàn Phi đang đứng ở địa điểm quay phim cũng cảm thấy dị thường, mùi thối không rõ càng thêm nặng nề, không khí như trở nên nhớp nháp, hắn mơ hồ có cảm giác quen thuộc, giống như đã trở lại thế giới tầng sâu.

Tiểu Đồng đóng vai xác chết có chút khó chịu, mặt áp xuống nền đất lạnh lẽo, mùi hôi càng ngày càng tăng lên giống như con rắn nhỏ chui thẳng vào khoang mũi rồi bò đi bò lại trong phổi cậu ta.

Lông mày được tỉa tót qua hơi nhăn lại, cậu ta liếc mắt nhìn Hàn Phi.

Lúc này Hàn Phi cũng đang nhìn cậu ta, hai mắt nhìn nhau, thiếu niên cảm thấy ớn lạnh từ lòng bàn chân lên đỉnh đầu.

Cậu ta cảm thấy ánh mắt Hàn Phi nhìn mình như nhìn chằm chằm một miếng thịt, không có bất kỳ cảm xúc nào, chỉ có tỉnh táo suy nghĩ.

Không biết tại sao, cậu ta luôn cảm thấy Hàn Phi hình như đã nhìn thấy rất nhiều xác chết, lúc này đối phương chỉ là vô thức biểu lộ ra một chút tình cảm chân thành.

Nếu không phải là có máy quay đang quay, Tiểu Đồng chắc sẽ lập tức đứng dậy bỏ đi. Liên tưởng đến những bài báo có liên quan đến Hàn Phi trên trang tin tức pháp luật, tim của cậu ta thật sự loạn rồi, cậu ta thề sau này tuyệt đối sẽ không ở một mình cùng Hàn Phi trong một căn phòng.

Ánh mắt lạnh lẽo giống như lưỡi dao sắc bén, Tiểu Đồng trong mắt Hàn Phi như bị phân thành nhiều mảnh, trên thực tế Hàn Phi không chỉ đã nghĩ xong phân xác như thế nào, ngay đến địa điểm giấu xác cũng đã cân nhắc kĩ lưỡng.

Sau khi trải qua địa ngục máu thịt trong Ngõ Súc Sinh, loại hoa trong nhà kính như Hàn Phi và Tiểu Đồng đã là hai loại người hoàn toàn khác nhau.

“Cậu đại diện cho tất cả sự tốt đẹp và hi vọng của tôi, nên tôi phải giết cậu đầu tiên, sau đó mới không còn do dự nữa.”

Dọn dẹp hiện trường, tiêu hủy toàn bộ chứng cứ và manh mối, sự chuyên nghiệp của Hàn Phi cứ như đã làm qua rất nhiều lần rồi vậy, áp lực trong nội tâm xác chết Tiểu Đồng ngày càng lớn.

Sau khi hoàn thành việc dọn dẹp hiện trường lần hai, trong hành lang truyền đến tiếng bước chân, cao trào của cảnh quay này sắp đến.

Trong [Tiểu thuyết gia Huyền Nghi], vai diễn của Tiểu Đồng và Hàn Phi đều là vai phụ, khung cảnh Hàn Phi giết người và xóa bỏ chứng cứ, cũng chỉ xuất hiện khi sự thật được

phơi bày ở cuối phim, toàn bộ phim được thúc đẩy dưới góc nhìn của bác sĩ Bạch Hiển.

Người xem sẽ nhập vào vai bác sĩ, lấy anh là nhân vật chính, sau khi trải qua quá trình cứu rỗi và chữa bệnh vô ích, họ sẽ phát hiện ra rằng thuốc của bác sĩ không thể cứu bất cứ ai, kể cả chính mình.

Ngay lúc tiếng bước chân vang lên, Hàn Phi bước ra khỏi phòng.

Nơi hắn giết nhân cách sinh viên là tầng chín, là nhà của nhân cách sinh viên.

Khi bác sĩ do Bạch Hiển thủ vai chạy lên tầng, Hàn Phi thản nhiên đi đến góc của tầng chín và tầng 10, trong suốt quá trình, hắn không phát ra tiếng động nào, giống như một âm hồn.

Bạch Hiển đoán rằng sẽ có chuyện gì xảy ra tối nay, anh vội vã lên tầng chín và mở cánh cửa căn phòng khép hờ của sinh viên ra.

Cảnh tượng kịch tính nhất đã xảy ra, lúc này hung thủ chỉ cách bác sĩ mười ba bậc cầu thang, khi bác sĩ gọi tên sinh viên và tiến vào phòng, Hàn Phi từ trên tầng mười đi xuống.

Hai người đi ngang qua nhau, khi bác sĩ nhận ra có chuyện thì lao ra khỏi phòng, Hàn Phi cũng bắt đầu tăng tốc.

Bởi vì cơ thể Bạch Hiển đang bị thương, không thể quay những cảnh hành động quá kịch liệt, diễn viên đóng thế vào sẵn vị trí bắt đầu truy đuổi Hàn Phi.

Khi diễn viên đóng thế vào diễn, Hàn Phi người đã từng rèn luyện thời gian dài trong thế giới tầng sâu không ngờ lại cảm thấy áp lực. Tốc độ của đối phương vô cùng nhanh, dường như vô cùng quen thuộc với chiều cao của bậc cầu thang và vị trí của từng đồ vật trong hành lang, trong vòng vài hô hấp ngắn ngủi, khoảng cách giữa diễn viên đóng thế Bạch Hiển và Hàn Phi chỉ còn lại nửa tầng cầu thang.

Phân cảnh này phải thể hiện một màn rượt đuổi gay cấn nhưng đồng thời Hàn Phi cũng không được để lộ bản thân,

việc Nhện giết tám nhân cách còn lại sẽ không được tiết lộ cho đến phút cuối cùng.

Hàn Phi có thể cảm thấy tốc độ của đối phương rõ ràng đã vượt quá mong đợi, khác xa với những gì mà đạo diễn Trương đã dặn trước khi phim bắt đầu quay!

Hàn Phi truy cản cầu thang cũng rất tốt, hắn tiếp tục tăng tốc, sức bộc phát siêu phàm khiến hắn lập tức bỏ xa đối phương một đoạn lớn, nhưng điều mà hắn không ngờ là diễn viên đóng thế cũng tăng tốc độ trở lại.

Anh ta giống như một con cá mập nồng nặc mùi máu, kiên quyết cắn chặt Hàn Phi.

Đèn kích hoạt bằng giọng nói đã bị hỏng từ lâu,trong hành lang mờ mịt sẽ rất nguy hiểm nếu bước hụt một bước, nhưng bất kể là cả kẻ chạy trốn hay kẻ đuổi bắt đều không muốn giảm tốc độ, cả hai dường như đã tập luyện vô số lần, tiếp tục di chuyển tốc độ cao, khoảng cách không xa cũng không gần.

Cơ bắp toàn thân căng thẳng, cảm giác hưng phấn đang ngủ say trong ý thức của Hàn Phi bị đánh thức, bộ não của hắn dường như xóa nhòa ranh giới giữa thế giới tầng sâu và thực tại, sức mạnh mới không ngừng tuôn ra từ sâu trong da thịt và máu.

Chạy như điên trên hành lang, Hàn Phi càng chạy càng nhanh, nhưng cái mùi thối đó bao trùm lấy hắn càng ngày càng nồng nặc, cái mùi đó hắn không thể nào phân biệt được, cho đến khi đi ngang qua phòng của ông lão trên tầng năm, hắn mới đột nhiên nghĩ ra.

Trên cơ thể của ông lão ở tầng năm cũng phát tán ra mùi thối tương tự, đó là mùi hơi thở của người sắp chết, đó là mùi thối rữa của xác chết!

“Không đúng!”

Hai chân không dừng lại, khi Hàn Phi ngoảnh đầu lại, cơ thể đã chạy đến chỗ rẽ giữa tầng bốn và tầng ba.

Khi hắn quay đầu nhìn lại, tình cờ nhìn thấy diễn viên đóng thế của Bạch Hiển đang đuổi theo đến tầng bốn, chỉ sau vài

phần mười giây, Hàn Phi đã phát hiện ra phía sau diễn viên đóng thế của Bạch Hiển còn có một người khác!

Mặt nó nhợt nhạt, trông giống như một con người!

"Chính là con quỷ đó!"

Đối phương lần thứ ba xuất hiện trong tầm mắt của Hàn Phi, lần này cách Hàn Phi gần hơn, hơn nữa còn đang nhanh chóng tiếp cận!

"Muốn động thủ rồi à? Vào chính hôm nay?!"

Trong lúc đầu óc ra sức chuyển động, Hàn Phi dường như đã giẫm phải thứ gì đó dưới chân, liền nhìn xuống, trên bậc cầu thang của tầng 2 và tầng 3 không biết ai vứt ra rất nhiều rác, trong đó có lẫn xác của một con chó hoang và mèo hoang.

Nắm chặt tay vịn, Hàn Phi không đi cầu thang, mà là trực tiếp lật người xuống tầng hai.

Sau khi đã đứng vững, hắn không còn vội vàng chạy trốn nữa, mà lấy từ trong túi áo ra cây gậy baton kim loại, rồi lặng lẽ đứng ở giữa hành lang.

"Mày tưởng tao sợ nên mới chạy à?"

Chương 265: Dừng lại đi! Hàn Phi!

Để không ảnh hưởng đến diễn xuất của các diễn viên và không bỏ sót cảnh quay đẹp nào, đạo diễn Trương không cho người quay phim vào hành lang mà bố trí hơn 30 máy quay chuyển động đời mới nhất trên sàn, để quay cuộc rượt đuổi thú vị này từ các góc độ khác nhau.

Lúc này, mọi người đang căng thẳng xem màn hình trong phòng điều khiển chính mới xây ở tầng 1, người đóng thế Bạch Hiển là một vận động viên chạy nước rút đã nghỉ hưu, cũng là thành viên cấp cao của Câu lạc bộ Parkour Tân Hỗ, anh ta có thể đã hiểu nhầm ý của đạo diễn Trương, không thực hiện theo đúng kịch bản, không những không giảm tốc độ, mà thậm chí còn vượt quá mức hiệu suất.

Khi người đóng thế Bạch Hiển lao xuống cầu thang với tốc độ tối đa, đạo diễn Trương cảm thấy không đúng, vốn muốn nói dừng lại, nhưng một màn khiến người ta trố mắt đứng nhìn đã xuất hiện.

Hàn Phi người xông lên trước, bắt đầu tăng tốc! Động tác bộc phát siêu mạnh cùng nhanh nhẹn linh hoạt đó đã làm cho đạo diễn Trương ngẩn ra, tố chất thể chất của diễn viên hài nào có thể mạnh mẽ đến vậy? Có thể vứt bỏ người đam mê parkour từ nền tảng vận động viên nước rút trong hành lang không?

Không yêu cầu cuộc rượt đuổi dừng lại, đạo diễn Trương chỉ cần xem màn hình thay đổi nhanh chóng, trái tim cũng tăng nhịp theo.

Cả hai bên đều không theo kịch bản, cuộc rượt đuổi lẽ ra phải dừng lại ở tầng 4, cuối cùng bác sĩ không đuổi theo kẻ sát nhân nữa.

Nhưng lúc này việc làm cho đạo diễn Trương kinh ngạc hơn nữa lại phát sinh, Hàn Phi trực tiếp chạy qua tầng bốn, sau đó vượt qua lan can tầng ba, nhảy xuống tầng 2, nếu những điều này có thể được giải thích là do không thể dừng lại hoặc

quá chuyên tâm, thì động thái tiếp theo của Hàn Phi hoàn toàn vượt quá sự mong đợi của mọi người.

Đứng vững trên mặt đất, Hàn Phi trong màn hình lấy ra cây gậy baton kim loại từ dưới trang phục diễn, hắn tùy ý vung vẩy, chỉ nghe thấy tiếng răng rắc, cây gậy kim loại đã thành hình rồi.

"Cậu ấy lấy cái gì ra vậy?"

Nhân viên phụ trách đạo cụ cũng sửng sốt, anh và đạo diễn Trương nhìn nhau, hai người đã làm phim mấy chục năm rồi, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy một diễn viên đi vào đoàn phim với chiếc gậy baton luôn mang theo bên người.

Không chờ đến khi kết thúc giao tiếp bằng mắt, trong phòng đã vang lên tiếng cảm thán, Hàn Phi đang cầm trong tay một cây gậy kim loại đung vẩy trong máy quay, bắt đầu lên tầng đuổi theo bác sĩ!

"Oh, shit?!"

Đạo diễn Trương cũng ngẩn ra, nhân viên trong phòng đều đang nhìn ông, không biết nên làm thế nào?

Hàn Phi đang cầm một cây gậy baton và một vận động viên đã nghỉ hưu khỏe mạnh gặp nhau ở hành lang, người đóng thế Bạch Hiển, mu bàn tay run rẩy, trong tay áo của anh ta xuất hiện một con dao được làm bằng chất liệu kim loại.

Trong đầu đầy nghi vấn, đạo diễn Trương nhìn mũi dao, ông có thể chắc chắn trong kịch bản không có cảnh này, trái tim đập nhanh, đạo diễn Trương đột nhiên nghĩ đến một khả năng vô cùng đáng sợ: "Chẳng lẽ người đóng thế kia muốn giết Hàn Phi? Anh ta chính là tên tội phạm truy nã mà cảnh sát vẫn luôn truy lùng!"

Khi suy đoán này hiện lên trong đầu, đạo diễn Trương lập tức hét lên: "Mau! Đi cứu Hàn Phi!"

Nhìn thấy Hàn Phi trong màn hình đang điên cuồng chạy lên tầng, mặt đầy sát khí, tay cầm gậy baton đuổi theo diễn viên đóng thế, các nhân viên có mặt đều cho rằng đạo diễn Trương đã nói nhầm, rõ ràng là phải cứu diễn viên đóng thế

mới đúng chứ! Nếu còn không cứu, ước chừng bác sĩ trong bộ phim thật sự sẽ bị Hàn Phi giết chết!

Cửa phòng mở ra, mọi người vội vã lên tầng, trợ lý của đạo diễn Trương cũng lập tức thông báo cho cảnh sát khu vực xung quanh, tất cả mọi người đều hành động.

Giữa tâm bão, Hàn Phi nắm chặt cây gậy baton kim loại, nhìn diễn viên đóng thế giữa tầng hai và tầng ba, so với con dao giấu trong tay của diễn viên đóng thế, Hàn Phi quan tâm hơn đến con quỷ đứng sau lưng anh ta.

Đột nhiên gặp phải chuyện đáng sợ như vậy, Hàn Phi cảm thấy mình nên biểu lộ ra vừa căng thẳng vừa lo sợ, nhưng có lẽ thật sự là do chơi quá nhiều trò chơi chữa bệnh đó, tâm trạng hắn không chút gợn sóng, không hề có một chút sợ hãi nào, đại não rất tự nhiên bắt đầu suy nghĩ về các biện pháp đối phó.

So với những sát thủ giết người và quỷ quái trong thế giới tầng sâu, người đóng thế trước mặt bị Cánh bướm mê hoặc giống như một tờ giấy trắng, điều thực sự cần chú ý là thứ phía sau lưng diễn viên kia.

"Ngực thở gấp, ánh mắt lờ đờ, tư thế tay cầm dao của anh ta cũng không đúng, anh ta là một kẻ sát nhân chẳng lẽ không hiểu những điều này sao!"

Cơ chân căng thẳng, như dây cung đã kéo căng, sau khi đạt tới cực hạn, Hàn Phi lao về phía đối phương!

Lực của cánh tay lớn truyền động cho khớp khuỷu tay, đồng thời bàn tay đang cầm gậy vung lên vung xuống!

"Bụp!"

Tiếng xương gãy phát ra từ cổ tay của diễn viên đóng thế, anh ta đã cố hết sức tránh rồi, nhưng vẫn không tránh được đòn tấn công của Hàn Phi.

Việc thành thục như vậy của đối phương căn bản không giống như một diễn viên, mỗi góc độ ra tay đều cực kì lắt léo, kinh nghiệm chiến đấu thực tế đến không thể tin được.

Tay phải của anh ta hoàn toàn mất cảm giác, diễn viên đóng thế thậm chí còn nghĩ rằng cánh tay và con dao giấu

trong tay áo của anh ta đã rơi xuống đất.

Sau khi đánh xong vào cánh tay phải có vũ khí, khi đối phương còn chưa kịp phản ứng lại, Hàn Phi lại tấn công tiếp vào đầu gối của diễn viên đóng thế!

Sau khi bị đánh trúng, diễn viên đóng thế trực tiếp quỳ xuống đất, đến chạy cũng không thể nữa.

Tư duy mạch lạc và rõ ràng, trước tiên để đối thủ mất khả năng phản kháng, sau đó mất khả năng chạy trốn, tư duy chiến đấu như ma quỷ của Hàn Phi thật sự khiến diễn viên đóng thế sợ hãi.

Lùi lại liên tục, diễn viên đóng thế tay phải buông thõng vô thức chạy lên tầng, thậm chí không dám nhặt con dao rơi.

Nhìn con dao trên mặt đất, Hàn Phi không có dự định đụng vào, không thể lưu lại dấu tay hắn trên đó.

Hành vi của Hàn Phi có vẻ bạo lực hơn, trên thực tế hắn biết rất rõ, dao găm, dao đạo cụ rất khó được coi là phòng vệ chính đáng, những cảnh máu me cũng sẽ bị những kẻ có dã tâm chụp lại lợi dụng, mà sự lo lắng ở phương diện này đối với gậy baton là tương đối nhỏ.

Nói về tính sát thương, bị gậy đập vào bộ phận trọng yếu, cũng có thể gây gãy xương, rất ít người có thể chịu đựng được nỗi đau của việc xương đập vào thịt.

Cầm chặt gạy baton truy đuổi lên trên, hai bên tiếp tục bộc phát tiềm lực, tốc độ cũng không chậm hơn so với lúc chạy xuống, chỉ khác là thân phận của kẻ đuổi bắt và kẻ trốn chạy đã thay đổi.

Khi diễn viên đóng thế bỏ chạy trở lại, bóng quỷ đằng sau anh ta đã biến mất tăm.

Đối phương lặng lẽ xuất hiện, khi biến mất cũng không để lại dấu vết, tất cả dường như chỉ là ảo giác của Hàn Phi, trong cả tòa nhà hình như cũng chỉ có hắn có thể nhìn thấy nó.

Kì thực thông thường mà nói, xác suất diễn viên đóng thế giết chết Hàn Phi là rất cao, nhưng không ai nghĩ rằng một người đam mê parkour xuất thân là vận động viên chạy nước

rút lại không đuổi kịp Hàn Phi ở hành lang, họ cũng không ngờ Hàn Phi lại cảnh giác và quyết đoán như vậy.

Tình thế đảo ngược, nhưng diễn viên đóng thế lúc này lại gặp phải tình huống khác với Hàn Phi, chạy xuống tầng là lối ra, chạy lên tầng là cùng đường!

Anh ta chạy hết tốc lực, nhưng Hàn Phi lại theo sau anh ta như hình với bóng, cảm giác áp chế không thể tả, như thể dù chạy trốn ở đâu cũng sẽ bị phát hiện.

Từ tầng chín chạy xuống tầng hai, từ tầng hai lại đuổi lại lên tầng chín, tiếng bước chân điên cuồng vang lên như tiếng trống.

Tiểu Đồng đang nằm trong một căn phòng của tầng chín, không cần thận bị huyết tương nhân tạo dính vào miệng, cậu ta vừa đứng dậy khỏi mặt đất liền nghe thấy âm thanh bên ngoài.

"Sao lại trở lại rồi?"

"Bùm!"

Cánh cửa đang đóng lại bị bật ra, diễn viên đóng thế bị gãy tay lao vào phòng, mặt mày tái mét, trán lấm tấm mồ hôi vì đau.

Khi anh ta quay người định đóng cửa, cánh cửa đang khép hờ đã bị đá tung ra!

Cánh cửa đóng sầm vào tường, diễn viên đóng thế lao về phía Tiểu Đồng, dường như anh ta muốn bắt Tiểu Đồng làm con tin.

Cây gậy baton kim loại chém ngang tường, Tiểu Đồng chưa kịp hiểu chuyện gì thì đã thấy Hàn Phi với vẻ mặt đằng đằng sát khí xuất hiện ở cửa.

Với đôi mắt lạnh lùng và nụ cười hung dữ nơi khóe miệng, người đàn ông trước mặt dường như vừa chui ra từ một động quỷ.

"Mẹ kiếp?!"

Tiểu Đồng không kìm được mà ôm chặt lấy diễn viên đóng thế, hai người bắt đầu cùng nhau lùi về phía sau.

Chương 266: Đừng sợ, chúng ta đều là con tin

Huyết tương nhân tạo và mồ hôi lạnh trên mặt Tiểu Đồng hòa vào nhau, tuột xuống sống mũi, cậu ta thực sự không hiểu tại sao sự việc lại phát triển đến mức này.

Trên kịch bản rõ ràng viết là bác sĩ truy đuổi Hàn Phi, tại sao Hàn Phi lại cầm gậy baton đuổi trở lại?

Trong căn phòng khép kín này, người duy nhất Tiểu Đồng có thể dựa vào lúc này chính là diên viên đóng thế bên cạnh, khi con người ta gặp phải hoàn cảnh nguy hiểm thường sẽ đoàn kết lại với nhau, đây có thể là bản chất của động vật sống tụ tập.

Nhìn thấy Tiểu Đồng và diễn viên đóng thế ôm lấy nhau, đôi mắt Hàn Phi khẽ nheo lại, miệng hắn khẽ mở ra: "Đồng bọn? Không giống lắm."

Cây gậy baton bằng kim loại trong tay Hàn Phi vung mạnh, tiếng xé gió truyền vào tai, khiến Tiểu Đồng sợ hãi kéo diễn viên đóng thế cùng lùi lại.

Cậu ta vô tình nắm lấy cánh tay bị thương của diễn viên đóng thế, đối phương nhăn mặt đau đớn, sắc mặt càng trở nên tái nhợt.

Trong cơn hoảng loạn, Tiểu Đồng hoàn toàn không nhận thấy điều này.

Cậu ta chỉ là một ca sĩ thần tượng bước vào giới biểu diễn nghệ thuật, đâu phải chịu những chuyện này, hiện tại chỉ cảm thấy Hàn Phi có gì đó rất không đúng, phải mau chóng tránh xa.

Tiểu Đồng không hề có cảm giác đang làm con tin, nắm chặt lấy cánh tay của "kẻ cướp", muốn cùng "kẻ cướp" trốn vào phòng ngủ.

Nhìn thấy Tiểu Đồng chủ động kéo sát thủ lui về phía sau, Hàn Phi lại nhíu mày, hắn đột nhiên tăng tốc!

Tiểu Đồng và diễn viên đóng thế liều mạng chạy lại phía sau, nhưng cửa phòng ngủ quá hẹp, nên hai người đã va vào nhau.

Khuôn mặt thâm độc thoáng vụt qua, diễn viên đóng thế đẩy mạnh Tiểu Đồng về phía Hàn Phi, sau đó bản thân trốn vào trong phòng ngủ, khóa trái cửa phòng lại.

Tiểu Đồng mất đi trọng tâm ngã xuống đất, cậu ta nhìn Hàn Phi đang nhanh chóng tới gần, ngồi dưới đất vội vàng bò về phía sau, trong miệng phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Khi Tiểu Đồng bị dọa sợ mất hồn mất vía, Hàn Phi cũng bước đến cửa phòng ngủ, hắn ném Tiểu Đồng sang một bên.

"Đừng sợ, tên đó là hung thủ giết người, tôi và cậu giống nhau đều là con tin của gã." Hàn Phi lạnh lùng giải thích một câu với Tiểu Đồng, sau đó đạp vào lõi khóa cửa phòng ngủ!

"Cậu và tôi đều, đều là con tin?"

"Bụp!"

Tiểu Đồng nằm lăn ra đất, còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy Hàn Phi đá văng cửa phòng ngủ!

Cánh cửa và ổ khóa rung lên cùng nhau, những tấm gỗ trên khung cửa rơi ra.

"Có con tin nào sẽ đạp cánh cửa mà tội phạm đang ẩn nấp chứ!"

"Bụp!"

Khóa bị rơi và cánh cửa bị bật tung.

Khi Tiểu Đồng còn đang ngạc nhiên thì Hàn Phi đã vào trong phòng rồi.

Gió lạnh phả vào má, cửa sổ phòng ngủ được mở ra, diễn viên đóng thế đang đứng trên bàn làm việc bên cửa sổ.

Trạng thái của gã có chút kỳ quái, trên mặt không có sợ hãi cùng hoảng sợ, thay vào đó là một loại tê dại đau đớn, dường

như đột nhiên mệt mỏi thế giới, mệt mỏi sinh mệnh của chính mình.

Điều này hoàn toàn khác với biểu hiện lúc trước của gã, cảm giác như thay một người khác vậy.

“Cánh bướm đang thao túng gã?”

Đôi mắt của diễn viên đóng thế đỏ ngầu như hình con bướm, những sợi tơ mịn đan vào nhau sâu trong con ngươi, đôi mắt từ từ nhắm chặt lại, não của diễn viên đóng thế dường như bị hỏng, miệng không ngừng phát ra những tiếng cười kỳ quái, sau đó gã chỉ tay về phía Hàn Phi .

“Rồi sẽ đến lượt mày!”

Hàn Phi ngay khi vào phòng đã vội vàng xông về phía đối phương, hắn muốn bắt lấy đối phương, nhưng đối phương cũng rất dứt khoát, nói xong liền trực tiếp từ cửa sổ nhảy xuống.

Diễn viên đóng thế rơi từ tầng 9, sau khi nhảy ra khỏi cửa sổ, gã như bừng tỉnh ngay lập tức, gương mặt đầy sợ hãi, máu và nước mắt chảy ra từ đôi mắt đỏ ngầu.

Đứng ở bên cửa sổ, không biết có phải là ảo giác hay không, Hàn Phi nhìn thấy thứ giống người đang ôm eo diễn viên đóng thế, trốn ở phía sau, cùng gã rơi xuống.

Một lúc sau, mới nghe thấy tiếng vật nặng rơi, rồi bên ngoài có tiếng người la hét.

Đứng ở trong phòng, Hàn Phi nhìn về phía phòng ngủ trống rỗng.

Gió lạnh ban đêm thổi tung rèm cửa, Hàn Phi cũng cảm giác được một chút mát lạnh.

Một người đang sống sờ sờ cứ thế mà biến mất trong màn đêm, có lẽ trong mắt Cánh bướm, sinh mệnh chỉ là quân cờ và đồ chơi.

“Khi Cánh bướm đùa giỡn với nhân tính, chưa bao giờ tôn trọng sinh mệnh, nó coi mình như thượng đế điều khiển mọi thứ, con người bình thường trong mắt nó chỉ là công cụ để đạt

được mục đích. Tâm thái này của nó cũng phản ánh một mặt tính cách của nó, hoàn toàn là một tên khốn nạn.”

Tiểu Đồng trong phòng khách cũng nhìn thấy diễn viên đóng thế nhảy khỏi tòa nhà, cậu ta kêu lên, hai chân sợ hãi đến mềm nhũn.

“Cậu…” Cậu ta không nói được lời nào, thân thể run lên, phổi như chứa một tảng băng, đến hô hấp cũng lạnh lẽo.

“Người đó chắc không phải là một diễn viên đóng thế bình thường, anh ta muốn giết tôi.” Hàn Phi kéo Tiểu Đồng từ dưới đất lên: “Chúng ta đều là nạn nhân.”

Nạn nhân cưỡng bức kẻ sát nhân, Tiểu Đồng dựa vào tường không dám nói, đến thở cũng hết sức cẩn thận.

Có tiếng bước chân hỗn loạn trên hành lang, các nhân viên vội vã vào phòng.

Vừa đi vào, bọn họ liền thấy Tiểu Đồng tái nhợt cùng Hàn Phi đứng ở cửa phòng ngủ.

Ba người vào phòng, lúc này trong phòng chỉ còn lại có hai người, nhân viên cũng không dám tùy tiện tới gần.

Vài phút sau, cảnh sát đến.

Lệ Tuyết và hai cảnh sát mặc thường phục đi qua đám đông, đến bên cạnh Hàn Phi.

Đối với họ, đảm bảo an toàn cho Hàn Phi là quan trọng nhất, bởi vì Hàn Phi chính là chìa khóa để bắt Cánh bướm của họ.

“Không bị thương chứ?” Lệ Tuyết kiểm tra lại cơ thể Hàn Phi, thấy hắn không bị thương mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhận được điện thoại của đồng nghiệp dưới lầu, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Diễn viên đóng thế đó đã thiệt mạng, đồng nghiệp của chị hiện đang lấy thông tin cá nhân của anh ta.”

Hiện trường quay phim đã xảy ra án mạng, đây là một điềm báo rất xấu, lời dặn dò của ông lão trong tòa nhà dường như đang dần trở thành hiện thực.

“Hàn Phi!” Đạo diễn Trương đã hơi lớn tuổi, ông thở dốc lên đến tầng chín: “Máy quay quay được hình ảnh diễn viên đóng thế đang cầm dao, tôi có một bản sao lưu thông tin của diễn viên ở đây.”

Nhìn từ kết quả, Hàn Phi đúng là đuổi theo đối phương một đoạn đường, có điều thực chất Hàn Phi vẫn là tự vệ.

Kết hợp thông tin do đạo diễn Trương và cảnh sát cung cấp, Hàn Phi cũng biết được quá khứ của diễn viên đóng thế.

Đối phươmg vốn là vận động viên chạy nước rút của đội tuyển tỉnh, nhưng sau đó bị loại khỏi đội tuyển tỉnh vì đánh nhau sau khi uống rượu, tính tình bạo lực, thích thể thao mạo hiểm, dường như chỉ có những môn thể thao mạo hiểm mới khiến gã cảm thấy hứng thú.

Nhờ vào thực lực bản thân rất mạnh, cộng với việc dám thử nhiều động tác nguy hiểm, gã dần có được một số danh tiếng trong giới.

Chỉ nhìn vào thông tin do đạo diễn Trương cung cấp thì không có vấn đề gì, nhưng kết hợp với thông tin cảnh sát cung cấp thì hoàn toàn khác.

Người này đã từng có ba người bạn gái, toàn bộ đều bị gã đánh đập dã man, bản thân gã cũng có kinh nghiệm dùng ma túy lâu năm, còn thường đưa ra những nhận xét điên rồ nặc danh trên mạng.

Nhìn những thứ đối phương đăng tải trên mạng, Hàn Phi lắc đầu, một kẻ kiêu ngạo và điên cuồng như vậy, khi thực sự động thủ đến dao cũng cầm không chắc, còn bị chính mình đuổi chạy khắp nơi, tố chất tâm lý thực sự quá kém.

“Chúng tôi sẽ điều tra càng sớm càng tốt sau khi trở về, xem gã tiếp xúc với Cánh bướm khi nào.” Cảnh sát chuẩn bị đưa Hàn Phi đi, phía đạo diễn Trương cũng gật đầu đồng ý.

Cảnh quay cuối cùng trong tối nay đã hoàn thành, Hàn Phi và diễn viên đóng thế của Bạch Hiển đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, cuộc truy đuổi khốc liệt của họ mang một cảm giác đặc biệt chân thật, như thể họ đang thực sự chạy đua trong sự sống và cái chết.

“Đạo diễn Trương, tốt hơn hết là sau này chúng ta nên cố gắng tiếp tục quay vào ban ngày.” Khi Hàn Phi sắp rời đi thì nói với đạo diễn Trương một câu, cảnh ngộ hôm nay chỉ là bắt đầu, tiếp theo hắn sẽ phải đối mặt với Cánh bướm điên cuồng hơn nữa.

“Cánh bướm rất giỏi đùa giỡn với nhân tính, chỉ cần là người có khuyết điểm trong tâm hồn, đều có thể trở thành mục tiêu của nó, vì vậy mình phải cẩn thận mọi thứ xung quanh, cho dù đó là người lạ hay người quen.”

Đi ra khỏi sân tập thể của nhà máy chế biến thịt, Hàn Phi ngồi lên xe cảnh sát, liếc nhìn lại tòa nhà cổ kính phía sau.

Trong tòa nhà bị bao phủ bởi màu đen, một tiếng chuông gió yếu ớt vang lên, hắn có thể cảm nhận được một ánh mắt đang nhìn mình trong bóng tối.

Chương 267: Chọn ngẫu nhiên một tên tội phạm "may mắn"

"Nhện coi tòa nhà tập thể thuộc nhà máy chế biến thịt như ngôi mộ của tám nhân cách, Cánh bướm có phải định coi đây là ngôi mộ của mình không?"

"Tên biến thái đó rốt cuộc còn che giấu bao nhiêu bí mật?"

Xe cảnh sát lái ra khỏi sân tập thể của nhà máy chế biến thịt, phi nước đại trên đường, cảm giác chán nản bao trùm trong lòng Hàn Phi dần dần tiêu tan.

"Hàn Phi, thời gian này cậu nhất định phải cẩn thận, Cánh bướm đã hoàn toàn điên rồi." Lệ Tuyết nói nhỏ: "Bọn chị vừa nhận được thông báo, nhân viên bảo vệ trước đây từng mưu sát Hoàng Doanh đã chết, tất cả những người có liên quan đến vụ án Cánh bướm đều bắt đầu có ảo giác và bất thường, đại não của họ vốn đã không giống người bình thường giờ trở nên nghiêm trọng hơn."

"Là sao?"

"Tất cả các nghi phạm, bao gồm cả Mạnh Trường An, đều có các triệu chứng như ý thức không tỉnh táo, ảo giác thính giác, ngất xỉu, bọn chị đã nhờ các chuyên gia kiểm tra não của họ." Lệ Tuyết lấy điện thoại di động ra và cho Hàn Phi xem một số hình ảnh.

Bộ não của con người trong ảnh cho thấy một vùng bệnh rộng lớn, tất cả các vùng bị bệnh đều được kết nối với nhau, nó giống như một đôi cánh đang mở rộng, như thể cánh bướm đang bay.

"Bộ não là cơ quan bí ẩn nhất của cơ thể con người, trước đây bọn chị đã tiến hành điều trị não cho Mạnh Trường An và những người khác, bọn chị đã ngăn chặn tốc độ tổn thương não của họ, nhưng không ngờ rằng sau nửa đêm ngày hôm qua tốc độ tổn thương não của họ lại tăng đột ngột như vậy!"

Sau nửa đêm vừa hay là lúc Hàn Phi cứu được Nhện trong thế giới tầng sâu, bố cục của Cánh bướm trong ngõ Súc Sinh cũng bị hắn phá vỡ hoàn toàn.

"Bọn chị đoán rằng căn bệnh này không phải là một trường hợp duy nhất, tất cả những người bị ảnh hưởng bởi Cánh bướm có thể sẽ trở nên điên cuồng, họ có thể làm bất cứ điều gì dưới sự kích thích của Cánh bướm." Lệ Tuyết bảo Hàn Phi hãy cẩn thận, nhưng hắn cứ nhìn chằm chằm vào bản scan não trên điện thoại của cô ấy.

Hắn xem hồi lâu, vô tình phát hiện trong đó ngoại trừ ảnh scan của Mạnh Trường An, còn có ảnh scan não của ba người nhà Minh Mỹ.

Mặc dù thời gian trôi qua đã lâu, nhưng Hàn Phi vẫn nhớ rõ gia đình ba người như ác quỷ đó.

Bọn họ vì để chiếm đoạt ngôi nhà mà bố mẹ Ứng Nguyệt để lại cho con bé, sau khi giết chết con bé, nhét vào trong thú nhồi bông, sau đó, cha của Minh Mỹ còn từng muốn truy giết phóng viên giải trí Kim Tuấn, kết quả bị Hàn Phi bắt được.

"Một nhà ba người này cũng có liên quan đến Cánh bướm?"

"Đúng vậy, bộ não của họ biến thái không hoàn chỉnh, so với Mạnh Trường An có thể coi là hàng lỗi." Lệ Tuyết phải trả lời mọi câu hỏi, dù sao hầu hết các nghi phạm đã bị bắt với sự hỗ trợ của Hàn Phi, không cần thiết phải che giấu thông tin này với hắn.

"Em nhớ rằng ba người bọn họ dường như giả điên và ngu ngốc trong trại tạm giam để trốn tránh sự trừng phạt của pháp luật?"

"Cha của Minh Mỹ đã nhận tội, còn mẹ của Minh Mỹ và Minh Mỹ vẫn đang được điều trị tâm lý và não bộ mới nhất. Để họ nhanh chóng đền tội và từ bỏ sự phản kháng, văn phòng đã sắp xếp cho họ 20 giờ can thiệp và điều trị tâm lý liên tục." Lời nói của Lệ Tuyết đã nhắc nhở Hàn Phi điều gì đó.

Hắn từng đích thân đến trại giam để kiểm tra tình hình gia đình 3 người Minh Mỹ, bác sĩ điều trị cho Minh Mỹ lúc đó

tình cờ là học trò của bác sĩ tâm lý đã từng chữa trị cho Nhện, người đó tên là Hồ Vĩ.

Đối phương cũng từng đến hiện trường quay phim khi bộ phim [Tiểu thuyết gia Huyền Nghi] mới bắt đầu quay, cung cấp một số thông tin về Nhện cho đạo diễn Trương và biên kịch.

Hồ Vĩ kia sử dụng mũ bảo hiểm trị liệu tâm lý của Deep Space Technology để trị liệu cho gia đình Minh Mỹ, tất cả các sản phẩm của Deep Space Technology đều dựa trên cùng một trung tâm…" Vào đêm trở về từ trại giam, Hàn Phi nảy ra ý định, hắn muốn thử xem có thể chiêu hồn Minh Mỹ vào thế giới tầng sâu không.

"Nếu trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo] được so sánh với một thế giới, vậy thì phòng trị liệu hộp cát được tạo ra bởi mũ bảo hiểm trị liệu tâm lý mà Minh Mỹ sử dụng, tương đương với một quả bong bóng trong thế giới đó."

Ngoài ra, thể chất của Minh Mỹ yếu ớt, rất dễ va chạm với các linh hồn, nên theo lý thuyết việc Hàn Phi chiêu hồn vào thế giới tầng sâu là điều hoàn toàn có thể xảy ra.

"Sự hận thù của Ứng Nguyệt đã kéo dài rất lâu, đã đến lúc phải tìm cách thực hiện lời hứa." Những cảnh ngộ mà cư dân trong cư xá Hạnh Phúc gặp phải lúc còn sống làm cho người ta cảm thông, Hàn Phi là thực lòng muốn báo thù cho bọn họ, nhưng bản thân hắn còn khó bảo vệ mình, vẫn luôn loanh quanh giữa ranh giới của sống chết,căn bản không có thời gian để phân tâm.

Bây giờ hắn đang chuẩn bị đi đến tòa nhà chết chóc, với khả năng hiện tại, hắn không có tự tin để sống sót ở đó.

Vì vậy, hắn muốn làm nhiều điều hơn cho những người hàng xóm trước khi đến tòa nhà chết chóc.

"Hy vọng lần này không chiêu hồn phải Hoàng Doanh nữa."

Kỳ thực Hàn Phi cũng không thể hiểu được, một sự việc có xác suất thấp như vậy, tại sao cứ là Hoàng Doanh được gọi vào.

Dưới sự hộ tống của cảnh sát, Hàn Phi về đến nơi ở của mình ở khu phố cổ.

Vừa bước vào nhà, hắn đã nhận được tin nhắn từ Hoàng Doanh - Gọi điện thoại có tiện không?

Sau khi đóng chặt các cửa, Hàn Phi gọi điện cho Hoàng Doanh: "Có chuyện gì sao?"

"Anh đã chuẩn bị xong tất cả các vật phẩm nhiệm vụ cần dùng cho thăng cấp đến trước level 30 và đạo cụ cho bầu cử thị trưởng danh dự."

"Bầu cử thị trưởng danh dự?" Hàn Phi nghe xong lời của Hoàng Doanh, ngẩn ra một lát, anh Hoàng định chơi một ván cờ lớn à!

"Thị trưởng danh dự không có thực quyền, nhưng nó ẩn chứa rất nhiều lợi ích, đây là một trong những danh hiệu khó đạt được nhất trong game, anh dự định sẽ bắt đầu bố cục từ level đầu tiên và phấn đấu đạt được danh hiệu này trước level 80."

"Phải lâu như vậy sao?" Hàn Phi lắc đầu, hắn ban đầu còn có chút mong đợi.

"Lúc trước nói chuyện phiếm cùng em, em đánh thức anh. Anh đã nghĩ kỹ rồi, thay vì lấy độ thân thiện của thị trưởng, chi bằng tự mình làm thị trưởng."

"Vậy thì anh đến âm phủ làm thị trưởng thì đáng tin hơn, ở nơi này không có ai tranh giành với anh cả." Sau khi Hàn Phi và Hoàng Doanh tán gẫu vài câu, lại bảo Hoàng Doanh thu thập một số sách kỹ năng hữu ích mang theo, vật tư trong thế giới tầng sâu rất phong phú, nhưng có thể là do tương đối ít người, sách kỹ năng phù hợp với con người thì cực kỳ hiếm, chính điều này đã khiến Hàn Phi cho đến bây giờ, năng lực trò chơi đều bị động.

Cúp điện thoại, Hàn Phi tùy tiện ăn chút gì đó, sau đó cầm sách trên giường lên đọc.

Thật khó để tưởng tượng rằng Hàn Phi, người bê bết máu, đeo mặt nạ dã thú và mang theo dao đồ tể ở chốn tầng sâu lại

có chút khí chất thư sinh trong hiện thực, ai nhìn thấy hắn lần đầu đều sẽ cảm thấy hắn là người hướng nội và trầm tính.

0 giờ đã đến, sau khi kết nối xong các loại đường dây khác nhau Hàn Phi đội mũ bảo hiểm trò chơi lên.

Sắc máu ngập tràn thế giới, hắn từ từ mở mắt ra trong bóng tối.

Những người giấy mặt không biểu cảm đang nhìn hắn, hơi thở lạnh lẽo thấm đẫm từng tấc da thịt.

Hàn Phi xuất hiện trong nhà kho của cửa hàng tiện lợi, hắn tìm Huỳnh Long và hỏi về tình hình trong cửa hàng.

Trong khoảng thời gian Hàn Phi trở thành quản lý cửa hàng, hàng hóa trong cửa hàng liên tục bị những cô hồn dã quỷ "mua" bằng cách trao đổi hàng hóa.

Hàn Phi khác với người giấy quản lý, hắn không có khả năng phong ấn tàn hồn vào các loại vật phẩm, cũng không có khả năng trộn nguyền rủa với máu thịt để làm ra đạo cụ, vì vậy hàng hóa trên kệ của cửa hàng tiện lợi Ích Dân ngày càng ít.

"Quản lý, cảm thấy cậu mở cửa hàng giống như làm từ thiện vậy, chỉ là để cho vui."

"Ít nhất danh tiếng của chúng ta đã bay ra ngoài, sau này sẽ không ai nói chúng ta là một cửa hàng đen nữa, dựa vào những hàng hóa này có thể tẩy trắng, vẫn rất lãi nha." Hàn Phi kiểm tra kho hàng, nhìn máu thịt đầy ắp và các tàn hồn kêu than bị phong ấn trong các loại vật phẩm, hắn hơi đau đầu.

Người quản lý cửa hàng trước đã biến tất cả những thứ này thành thức ăn cho người âm và vũ khí bị nguyền rủa, nhưng hắn không có khả năng này.

"Sau này sẽ xem xét làm sao để dùng những thứ này, nếu nhà kho đầy rồi, vậy hãy để vật cưng mà Từ Cầm nuôi tới đây ăn đi một phần."

Có con trăn khổng lồ màu đen kia, Hàn Phi sao có thể lãng phí những thứ này.

Trở về cư xá Hạnh Phúc, Hàn Phi chào hỏi Ngụy Hữu Phúc một tiếng, sau đó hắn đem theo Khóc đến chỗ trung tâm của cư xá.

Chiêu hồn ở đây, đối phương chỉ có thể xuất hiện trong cư xá, bất kể chiêu đến thứ gì, hắn đều có tự tin khống chế được đối phương.

Để Khóc lui lại phía sau, Hàn Phi đứng trong bóng râm của tòa nhà dân cư, mở giao diện thuộc tính ra.

Ánh mắt hắn nhìn một chỗ nào đó, môi khẽ mấp máy, nhẹ nói hai chữ.

"Chiêu hồn!"

Bảng thuộc tính đỏ ngầu bị vô số bàn tay xé toạc ở chính giữa, biển máu cuồn cuộn, Hàn Phi lúc này như đang đứng trước quỷ môn.

Chương 268: Món quà của quản lý tòa nhà

Mũ bảo hiểm hỗ trợ tâm lý của Deep Space Technology thể hiện thế giới nội tâm của người bệnh, thay thế cảm xúc của họ bằng các vật phẩm và màu sắc cụ thể.

Minh Mỹ đã ở trong căn phòng đầy đủ các loại màu sắc cực mạnh này từ rất lâu rồi, nội tâm của nó hoàn toàn khác với biểu hiện thường ngày, nó là một người điên ngụy trang rất sâu.

Nó không biết mình trở nên như thế này từ khi nào, có lẽ vì không khí chung của gia đình, hay có lẽ vì điều gì đó mà nó đã làm khi còn nhỏ.

"Trong bụng của chó nhồi bông, mèo nhồi bông, gấu nhồi bông đựng con bé…"

Những ký ức về quá khứ sẽ luôn hiện về trong tâm trí, nó cảm thấy sợ hãi và hoảng hốt, nhưng nội tâm lại không có cảm giác tội lỗi hay hối hận.

Cuộn mình trong góc phòng, tự đáy lòng giấu đi con người thật của mình, không ngừng niệm những câu kỳ quái, như thể chỉ cần tiếp tục phát điên thì có thể trốn mãi ở đây.

Không trưởng thành, tinh thần có vấn đề, tội lỗi chủ yếu do cha nó chịu, khi vụ án xảy ra nó chỉ là một đứa trẻ, một đứa trẻ nhỏ như vậy có thể làm được chuyện gì?

Dựa vào bức tường của căn phòng, Minh Mỹ không biết mình đã ở đây bao lâu, nó chỉ biết rằng mình đã an toàn.

Căn phòng đầy màu sắc lộng lẫy và đẹp đẽ, dưới tác động của đủ loại cảm xúc mạnh mẽ, ngược lại chính bản thân Minh Mỹ lại không thu hút chút nào, không ai có thể liên tưởng nó với một vụ án giết người độc ác.

Ôm hai đầu gối, duy trì sự im lặng, có lẽ mọi thứ rồi sẽ qua đi.

Nhắm mắt lại, Minh Mỹ muốn ngủ trong căn phòng đầy màu sắc này, nhưng nó chợt thấy ớn lạnh.

Cảm giác lành lạnh giống như có một cái xác chết đang túm vào cổ nó.

Đôi mắt bất chợt mở ra, Minh Mỹ thấy những bức tường đầy màu sắc xung quanh đã biến mất, nó xuất hiện trong một căn phòng tối mờ.

Tiền giấy vứt trên mặt đất, không có đồ đạc nào trong nhà còn nguyên vẹn, trong góc có một chiếc đàn tế đã cũ nát.

"Đây là đâu? Mũ bảo hiểm trị liệu tâm lý cũng có thể tạo thành cảnh tượng cụ thể như vậy?"

Minh Mỹ từ trong góc đứng dậy, nó nhìn xung quanh với một chút lo lắng, mọi thứ ở đây quá chân thật.

"Chiếc mũ bảo hiểm hỗ trợ tâm lý có thể khôi phục một vị trí nào đó trong trí nhớ, nhưng trong trí nhớ của mình chưa hề đến đây."

Minh Mỹ, người điên điên khùng khùng trước mặt cảnh sát, trong căn phòng cổ quái này vẫn có cảm giác bối rối .

Nó rất thông minh, nó lo lắng rằng đây là phương pháp điều tra mới nhất của cảnh sát.

Ngón tay bấu chặt vào bức tường nứt toác, Minh Mỹ chợt nghe thấy tiếng động khe khẽ ở đâu đó sau lưng, nó quay lại nhìn thì cánh cửa chống trộm cũ kỹ ở phòng khách không biết đã bị mở ra từ lúc nào.

Không một ánh sáng trong hành lang u ám, trên mặt đất có rất nhiều mảnh vỡ gương soi, dường như có thứ gì đó phản chiếu trong mỗi mảnh vỡ.

"Trong căn phòng còn có người khác?"

Nhìn vào căn phòng tối đen và tĩnh mịch, Minh Mỹ lùi lại, nhịp tim nó bắt đầu tăng nhanh, lo lắng và sợ hãi từ từ nổi lên.

Có ai đó dường như đang nhìn chằm chằm vào nó trong bóng tối, cảm giác đáng sợ đó khiến nó rùng mình.

Mắt cá chân lộ ra ngoài của Minh Mỹ chợt cảm thấy lạnh, nó lùi lại mấy bước, nơi nó vừa ở là đống tiền giấy ố vàng, dày cộp.

"Là côn trùng à?"

Lấy hết can đảm, Minh Mỹ duỗi ngón tay và từ từ rút tờ tiền ra, để lộ khuôn mặt lem luốc những vết sơn đỏ lớn.

"Người, người giấy?"

Bị người giấy nhìn chằm chằm, Minh Mỹ có cảm giác kỳ quái, nó luôn cảm thấy người bên kia đang cười!

Lồng ngực tức, tim đập nhanh, Minh Mỹ cố gắng nắm lấy thứ gì đó bằng tay, nó cố gắng hết sức để bình tĩnh lại.

Di chuyển bước chân, nhưng Minh Mỹ phát hiện bất kể nó đi đến đâu, người giấy trên mặt đất dường như đều đang nhìn nó, nhãn cầu, làn da bằng giấy và màu sơn sáng trên má của đối phương đều in sâu vào tâm trí.

Bất giác đi đến góc tường, bên tai Minh Mỹ đột nhiên vang lên tiếng khóc!

Nó lập tức ngoảnh đầu, nhưng sau lưng nó chỉ là một bức tường.

"Tiếng khóc là truyền đến từ đâu? Có một đứa trẻ?"

Minh Mỹ không dám ra khỏi phòng, nó giẫm lên tờ tiền trên sàn, đi từng chút một về phía phòng ngủ.

Rắc rắc…

Cánh cửa tàn tạ bị đẩy ra một chút, Minh Mỹ nhìn vào phòng ngủ: "Có ai ở đó không?"

Phòng ngủ trống không không có ai, nhưng tiếng khóc vẫn không ngừng vang lên.

"Có ai ở đây không? Ai đang ở trong phòng?" Thân thể Minh Mỹ không khỏi run lên, trong phòng ngủ hay phòng khách đều không có ai, chẳng lẽ tiếng khóc phát ra từ bức tường?

Nhìn bức tường nứt toác, ánh mắt của Minh Mỹ từ từ hướng lên, vừa nhìn lên đỉnh đầu nó liền choáng váng, sau đó trong đầu bùng lên nỗi sợ hãi khó tả!

Trên trần nhà in đầy dấu tay của trẻ con!

Những dấu tay đó vẫn đang tăng lên! Liên tục di chuyển! Tiếp tục bò về phía nó!

"A..!"

Phát ra tiếng hét chói tai, Minh Mỹ chạy ra khỏi phòng, những dấu tay đó không có ý định bỏ qua cho nó, vẫn đuổi theo đằng sau nó.

Hoảng loạn chạy trốn, Minh Mỹ loạng choạng chạy lên lầu, dường như có một đôi tay vô hình đang véo vào cổ nó, bắt đầu từ từ dùng lực!

"Đây là đâu? Tại sao tôi lại ở đây!"

Dấu tay sau lưng ngày càng gần, những bóng đen khổng lồ đang nhanh chóng tiến đến trong bóng tối.

Minh Mỹ tuyệt vọng chạy trốn, đôi mắt nó đảo qua cánh cửa đóng chặt, tai nó tràn ngập đủ thứ âm thanh kỳ lạ, bao gồm cả tiếng khóc, tiếng cười, tiếng chặt chém, tiếng nhai nuốt.

Nó bất lực hỏi, nhưng không ai trả lời.

Va chỗ nọ chạm chỗ kia, tay và chân của nó đã bắt đầu nổi lên những vết thương, nó đang lăn lộn trong hành lang tối tăm, sự hoảng sợ đã chiếm lấy mọi dây thần kinh của nó.

Không dám dừng lại, nó gõ từng cánh cửa phòng đi qua, cố gắng trốn vào một góc và muốn có người ra giúp.

Tiếng cười và tiếng khóc của đứa trẻ đồng thời xuất hiện, nó đột nhiên cảm thấy lưng mình trĩu xuống.

Cứng cổ quay lại, Minh Mỹ phát hiện sau lưng mình đầy trẻ con!

Khuôn mặt chúng trắng bệch, vừa khóc vừa cười, túm chặt tóc Minh Mỹ, kéo da thịt nó, như muốn chui vào người nó

vậy!

“Đùng!”

Bước hụt, Minh Mỹ lăn xuống cầu thang, cánh tay bị thương, khuôn mặt sạch sẽ loang lổ vết máu.

Sau cú ngã, nó phát hiện ra vết máu dày trên bậc thềm hành lang.

Mất bao lâu để một chỗ tích tụ nhiều máu như vậy?

Không có tiếng trả lời, Minh Mỹ hét lên và vùng dậy, nó lao lên lầu như một con thú.

“Có ai không, làm ơn giúp tôi với, làm ơn…”

Nước mắt chảy dài trên má, nó leo lên tầng tám, cuối cùng nó nhìn thấy một cánh cửa khép hờ.

Dáng vẻ ngoài cửa mơ hồ quen thuộc, nhưng nó cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp chạy vào nhà.

Đóng cánh cửa chống trộm dày cộp nhanh nhất có thể, Minh Mỹ nắm lấy tay nắm cửa, cơ thể vẫn đang run rẩy.

Giọng nói quái dị bên tai nó dường như đang dần rời đi, Minh Mỹ dựa vào cánh cửa, nó nhìn theo đôi mắt mèo trên cánh cửa một cách vô thức.

Nghiêng người, mặt dán ở trên mắt mèo, khi nó hoảng hốt chuẩn bị nhìn ra ngoài, nó phát hiện mắt mèo hóa ra toàn một màu trắng.

Khi nó cho rằng màu trắng đó là vết bẩn, màu trắng trong mắt mèo đột nhiên chuyển động, sau đó đồng tử màu đen lật ra!

Trong mắt mèo là con ngươi của một người sống!

“Bụp!”

Minh Mỹ sợ đến ngã về sau, nó ngồi trên đất, đại não còn chưa tỉnh lại sau cú sốc vừa rồi, tay nó lại chạm vào thứ gì đó.

Ngoảnh đầu nhìn lại, trên mặt đất có ném đồ chơi nhồi bông bị xé rách.

Bộ lông màu nâu hơi vểnh lên, Minh Mỹ mơ hồ cảm thấy hơi quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ ra được.

Dùng ngón tay vê bộ lông, khi Minh Mỹ nhìn vào mảnh vụn của món đồ chơi nhồi bông, cũng nhìn về hướng phòng khách.

"Ở đây…"

Một cảm giác quen thuộc đến rợn người nổi lên trong lòng, Minh Mỹ khó có thể tin rằng nó đã thực sự trở về ngôi nhà "của riêng mình"!

Nó rất rõ mọi sự bày biện, nhưng tại sao trong tủ giày ở cửa lại có bốn đôi dép đi trong nhà?

Đôi mắt nó dán chặt vào đôi dép lê thừa trong tủ giày, trong đầu nó hiện lên một cái tên không thể không nhớ tới.

"Ứng Nguyệt?"

Đột nhiên có tiếng chạy từ trong nhà, Minh Mỹ vội vàng bật dậy khỏi mặt đất, nó nắm chặt lấy tóc mình, suýt chút nữa xé rách da đầu.

"Không thể nào!"

Cách bài trí của căn phòng vẫn giống như trước khi Ứng Nguyệt qua đời nhiều năm trước!

Những mảnh vụn đồ chơi nhồi bông vương vãi khắp sàn nhà dính đầy máu.

Minh Mỹ run rẩy nhìn về phía phòng ngủ của chính mình, trong phòng của công chúa màu hồng, có một đống búp bê trên mặt đất, ở giữa đống búp bê, có một cô bé rất yếu ớt đang ngồi!

Cô giống như một con búp bê, ngồi trong đống búp bê, lặng lẽ nhìn bể cá bên giường.

Minh Mỹ đã từng làm tan chảy giác mạc mắt của bố mẹ Ứng Nguyệt rồi ném vào bể cá, sau đó lại đổ nước trong bể cá vào chai dung dịch giác mạc, tất cả những điều này đều là việc nó đã làm trước đây, bí mật này rõ ràng ngoài nó và Ứng Nguyệt đã chết thì không có ai biết cả.

Nhưng tại sao vào lúc này, mọi thứ lại xuất hiện trở lại!

Mọi dây thần kinh đều run lên, nét mặt của Minh Mỹ đã hoàn toàn biến dạng vì sợ hãi.

Lúc này, cô gái nhỏ đang ngồi trong đống búp bê, lẳng lặng nhìn bể cá, chậm rãi quay đầu lại.

Khuôn mặt nhợt nhạt của cô bé ấy rất dịu dàng và dễ thương, nhưng trên đôi mắt của cô bé chỉ có hai cái lỗ đen !

“Minh Mỹ… Chị đã đợi em rất lâu, cuối cùng em cũng đến chơi với chị rồi…”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, nhịp tim của Minh Mỹ gần như ngừng đập, nó chạy về phía cửa như điên, vặn nắm cửa một cách tuyệt vọng, nhưng dù nó có làm gì đi chăng nữa thì cửa cũng không thể mở được.

Tất cả thú nhồi bông đều đang bò, mắt mở ra ở tất cả các kẽ hở trong nhà, bao gồm tủ quần áo, ván đầu giường, bàn, ngăn kéo, v.v.

Ứng Nguyệt đã xuất hiện trong phòng khách từ lúc nào, hai lỗ đen trên khuôn mặt cô bé nhìn chằm chằm vào Minh Mỹ.

“Bố và mẹ của em đâu? Cả nhà em không phải rất thích nhìn chằm chằm vào chị hay sao?”

Một nhà mắt đều đang được mở ra, tiếng hét cuồng loạn của Minh Mỹ vang lên từ trong phòng!

Nửa tiếng sau, căn phòng của Ứng nguyệt được mở ra, lúc này Hàn Phi đang yên lặng đứng ở cửa.

Minh Mỹ không còn ở trong phòng nữa, nhưng dường như có thêm một vài con búp bê.

Ứng Nguyệt nhỏ bé dịu dàng vẫn ngơ ngác đứng trong phòng khách, cho đến khi phát hiện Hàn Phi đã vào nhà, cô bé mới ngẩng đầu lên.

“Em có hài lòng với món quà của anh không?”

Hàn Phi ngồi xổm trước mặt Ứng Nguyệt, đau lòng nhìn cô bé: “Chuyện đã hứa với em, anh nhất định sẽ làm được.”

Chương 269: Ủy thác của gương thần

Hai hàng máu và nước mắt còn sót lại trong hai hố đen của đôi mắt, Ứng Nguyệt dường như lại nghĩ đến một chuyện vô cùng đau đớn.

Dùng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, Hàn Phi nhẹ nhàng giúp Ứng Nguyệt lau nước mắt trên mặt, hắn không nói thêm nữa, hiện tại cũng không cần phải nói gì cả.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Vì bạn đã hoàn thành lời hứa với Ứng Nguyệt, độ thân thiện của Ứng Nguyệt: +20!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Những gì bạn làm đã được nhìn thấy trong mắt cư dân của tòa nhà, vì bạn đã hoàn thành lời hứa của mình và mang đến cho tất cả cư dân một tia sáng mong đợi! Độ thân thiện của tất cả cư dân trong cư xá Hạnh phúc: +1!"

Ứng Nguyệt đứng trước mặt Hàn Phi không hề có cảm giác một lệ quỷ, giống như một cô bé lạc đường, giờ cuối cùng cô bé cũng tìm được người thân đã mất của mình.

Ứng Nguyệt nắm lấy quần áo của Hàn Phi và ra hiệu cho hắn không được rời đi, cô bé vào phòng ngủ và mang theo một vài con búp bê cũ.

"Những con búp bê này anh hãy giữ đi." Hàn Phi đã từ chối, hắn giúp Ứng Nguyệt không phải là để đối phương cảm ơn mình.

Thấy Hàn Phi không chịu nhận, Ứng Nguyệt lắc đầu nguầy nguậy, rồi xé xác con búp bê ra, nhét tất cả tà linh ẩn vào trong quỷ văn của Hàn Phi.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Quỷ văn sơ cấp rank G đã hấp thu đủ oán niệm và cảm xúc tiêu cực! Vượt cấp đột phá đến cao cấp rank G!"

"Quỷ văn (cao cấp rank G): Bên trong quỷ văn của bạn ẩn chứa vô số tà linh, chúng được Ứng Nguyệt dùng phương

pháp đặc biệt phong ấn vào bề mặt da của bạn, có thể thay bạn chịu ảnh hưởng tiêu cực của nguyền rủa, cũng có thể giúp bạn chống lại một phần công kích và hấp thụ một phần âm khí."

"Chú ý! Cấp bậc quỷ văn có thể không ngừng tăng lên! Khi các loại oán niệm đặc biệt bị giam cầm, quỷ văn có xác suất nhỏ đạt được một số khả năng đặc biệt của chúng!"

Quỷ văn sơ cấp đã giúp Hàn Phi rất nhiều, nếu không có quỷ văn bảo vệ cơ thể, hắn chỉ cần bị oán niệm chạm vào thì da lập tức bị lở loét, càng đừng nói đến chuyện chiến đấu tay đôi với quỷ quái.

Việc quỷ văn thăng cấp đối với Ứng Nguyệt cũng hao tổn rất lớn, cơ thể cô bé hiển nhiên đã trở nên có chút hư ảo.

Tuy nhiên, so với sự yếu đuối về thể chất, trái tim lạnh giá của cô bé đã ấm áp hơn một chút.

Rời khỏi nhà của Ứng Nguyệt, Hàn Phi vuốt ve quỷ văn trên làn da của mình, hắn có thể cảm nhận được sức mạnh đang trào dâng trong đó.

Đi tới tầng bảy, Hàn Phi đang nghiên cứu quỷ văn, đột nhiên phát hiện cửa phòng gương thần không biết bị ai mở ra.

Gương thần ở tòa nhà Block 1 và Âm Khuyển ở tòa nhà Block 2 là những cư dân sớm nhất của cư xá Hạnh Phúc, trước đây khi tiếng ca khó tả bước vào tòa nhà Block 1, gương thần cũng không bị phá hủy, từ đó có thể thấy sự lợi hại của đối phương.

Trước đây Hàn Phi suýt chút nữa đã bị gương thần giết chết, cho nên dù có trở thành quản lý tòa nhà, hắn cũng rất ít khi đến căn phòng đó.

Điều hắn không ngờ là hôm nay cánh cửa căn phòng đó đã mở ra trước mặt hắn.

Trong lòng hơi lo lắng, hắn liền ở nguyên chỗ cũ, không dám tùy tiện đi qua.

Khi hắn đang phân vân không biết có nên rủ Ứng Nguyệt đi cùng mình xuống lầu hay không, thì chiếc gương đặt trong

phòng khách của căn phòng trên tầng bảy bắt đầu chảy máu.

Trên gương đột nhiên xuất hiện vết máu, sau đó máu tụ lại thành chữ viết.

"Cậu đã giúp đỡ rất nhiều cư dân trong tòa nhà, nếu được, có thể cũng làm giúp tôi một việc được không?"

Nhìn dòng chữ máu trên gương, Hàn Phi hơi sửng sốt, sau đó mới từ từ hiểu ra.

Trước khi Hàn Phi giải cứu Từ Cầm trở về, cũng như lần này thực hiện lời hứa với Ứng Nguyệt, hắn đã đạt được độ thân thiện của tất cả cư dân trong cư xá Hạnh Phúc, độ thân thiện của gương thần đối với hắn cũng đã được nâng lên một mức độ nhất định.

"Đương nhiên có thể." Hàn Phi thậm chí không suy nghĩ trực tiếp đồng ý, bản thân gương thần là một vật bị nguyền rủa bí ẩn, nếu muốn giết Cánh bướm trong tòa nhà chết chóc, hắn phải nhờ đến sự trợ giúp của một lượng lớn đồ vật bị nguyền rủa mới được.

Nếu có Từ Cầm bản thể tập hợp nguyền rủa và gương thần vật nguyền rủa đi cùng, thì hắn cũng có thể có thêm tự tin.

"Tôi muốn cậu giúp tôi tìm một cơ thể, tôi đã ở trong gương này quá lâu rồi." Khi trên gương xuất hiện một dòng chữ máu mới, Hàn Phi cũng nhận được nhắc nhở nhiệm vụ hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ ẩn rank F – Ủy thác của gương thần!"

"Ủy thác của gương thần: Gương ở tầng 7 của cư xá Hạnh Phúc dường như tồn tại cùng với cư xá, nó biết rất nhiều bí mật, có năng lực rất đặc biệt, nếu bạn đồng ý giúp nó tìm một cơ thể thích hợp, vậy bạn sẽ đạt được sự giúp đỡ và tình bạn của nó!"

"Nhiệm vụ không giới hạn thời gian, nhưng cơ thể bạn tìm được nhất định phải khiến cho gương thần hài lòng mới được, hoặc bạn có thể thử dùng chính cơ thể của mình."

Nghe được tin nhắn nhắc nhở trong đầu, Hàn Phi hơi kinh ngạc, nhiệm vụ này hóa ra là nhiệm vụ ẩn rank F.

“Mày là cư dân trong tòa nhà, yêu cầu của mày tao nhất định sẽ nỗ lực cố gắng hoàn thành! Nhưng bây giờ tao đang bị nguyền rủa bởi những kẻ trong tòa nhà chết chóc! Sau bảy ngày tao có thể phải đến tòa nhà chết chóc, trong thời gian này tao cũng không thể đảm bảo giúp mày tìm được một cơ thể thích hợp.”

Miệng thì nói như vậy, thực tế Hàn Phi đã lựa chọn nhận nhiệm vụ, dù sao đây là nhiệm vụ không có giới hạn thời gian, đối với hắn cũng không có tổn hại gì.

“Anh sẵn lòng giúp tôi, vậy là đủ rồi.” Vết máu trên gương từ từ biến mất, mọi thứ trong phòng đều trở lại như cũ, nhưng độ thân thiện của gương thần đối với Hàn Phi lại tăng thêm ba điểm.

“Nếu có thể giúp được, tao nhất định sẽ giúp mọi người, dù sao mọi người cũng đều là người nhà của tao.” Sau khi đóng cửa trên tầng bảy, Hàn Phi lại xuống lầu, hắn chuẩn bị hoàn thành thỏa thuận với Hoàng Doanh.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ quản lý của Kim Sinh, thiên phú chiêu hồn của người quản lý của hắn đã mạnh hơn, bây giờ mỗi đêm đều có thể sử dụng hai lần.

Tuy nhiên thiên phú hồi hồn lại trái ngược với chiêu hồn, vẫn chỉ có thể sử dụng một lần mỗi đêm, tức là Hàn Phi có thể kéo hai người xuống vào ban đêm, nhưng chỉ có thể tiễn về một người.

Đi ra phía sau tòa nhà, Hàn Phi một lần nữa sử dụng thiên phú chiêu hồn của mình.

Không giống như chiêu Minh Mỹ, vẻ mặt nhăn nhó đại diện cho Hoàng Doanh có cảm giác như anh ấy nóng lòng muốn đi sâu vào thế giới tầng sâu.

Nhìn con cá koi màu máu nhăn nhó trong biển máu, cùng bóng dáng to lớn đang bơi trong biển máu sâu, Hàn Phi tràn đầy vẻ kinh ngạc, đồng thời trong lòng thầm nghĩ, nếu thiên

phú hồi hồn tiếp tục mạnh lên, có khi nào hắn sẽ gọi ra cả quỷ quái ở nơi sâu trong biển máu không?

"Trong tòa nhà chết chóc có thể chiêu đến một con quái vật từ biển máu không thể kiểm soát, nghĩ đến đã cảm thấy thoải mái…"

Huyết quang lóe lên, tiếng hét quen thuộc của Hoàng Doanh vang lên từ tòa nhà Block 2.

Hàn Phi lắc đầu cười khổ, vội vàng dẫn Khóc đi vào tòa nhà đó.

Tìm kiếm tiếng kêu cứu thảm thiết, Hàn Phi tìm thấy Hoàng Doanh ở tầng ba của tòa nhà.

Lúc này, Lý Tai mảnh khảnh quấn lấy cổ Hoàng Doanh, anh ta ngửi nhẹ lên trán Hoàng Doanh, trong miệng nói gì đó: "Ấn đường ngả đen, mắt có tia máu đỏ, lông mày có điểm dữ, tử vi của anh yếu đến cực điểm, số mệnh gặp nhiều vận hạn, định sẵn có duyên với em trai của tôi!"

Một người đàn ông với cơ thể lạnh lẽo đang quấn quanh cổ như một con rắn, Hoàng Doanh gần như sợ chết khiếp.

Anh ấy nghĩ rằng lòng dũng cảm của mình đã được rèn luyện, nhưng giờ anh nhận ra rằng việc luyện tập của mình còn lâu mới đủ.

"Anh sinh ra đã gặp xui xẻo, bệnh lâu mới trở thành bác sĩ, người hoàn toàn không có phúc như anh cũng vô cùng hiếm gặp." Lý Tai muốn nói gì đó, nhưng bị Hàn Phi kéo ra, Hoàng Doanh là người bạn duy nhất của mình, nếu bị dọa sợ chết, bản thân phải đi tìm ai nói lý đây.

"Anh Hoàng? Anh không sao chứ?"

"Không.. .Không sao." Hoàng Doanh lại phải chịu công kích co người lại sau lưng Hàn Phi, sắc mặt tái nhợt, không dám nhìn Lý Tai.

"Anh ấy là Lý Tai, trước đây hai người đã từng gặp nhau rồi, anh ấy không có ác ý gì với anh đâu." Hàn Phi cười khổ đổi chủ đề: "Anh Hoàng, đồ mà em nhờ anh chuẩn bị có mang đến không?"

Chương 270: Cửa hàng thú cưng

“Gặp nhau rồi á?”

Đầu óc Hoàng Doanh trống rỗng, hiện tại càng thêm khâm phục Hàn Phi, đối phương ở nơi đầy quái vật và oán niệm này còn có thể sống phất lên như diều gặp gió, thật sự là không phải người thường.

“Bỏ đi, sau này có cơ hội sẽ giới thiệu lại để hai người quen nhau, chúng ta trở về tòa Block 1 trước.” Hàn Phi xua xua tay, sau đó kéo Hoàng Doanh hai chân đang mềm nhũn trở về tòa Block 1.

Hắn sử dụng chìa khóa quản lý tòa nhà để lại, mở cửa phòng 1041 ra: “Anh Hoàng, sau này đây là phòng của anh, anh có thể để tất cả vật phẩm nhiệm vụ ở đây.”

“Phòng của anh?” Vừa vào đã tặng nhà, Hoàng Doanh cũng bị sốc trước sự hào phóng của Hàn Phi.

“Nếu anh cảm thấy không thoải mái khi sống trong nhà này, em có thể đổi nó cho anh bất cứ lúc nào.”

“Nơi này cũng khá tốt.” Hoàng Doanh bước vào nhà và mở túi đồ đã được mở rộng đến giới hạn: “Anh kiếm cho em một số kỹ năng khá tốt ở chợ đen trong thế giới tầng cạn của [Cuộc sống hoàn hảo], chắc em có thể dùng đến.”

Nói rồi, anh ấy đưa cho Hàn Phi các cuốn sách kỹ năng và bản tóm tắt thông tin.

“Phiên bản nâng cao leo núi tự do”, “Kỹ năng và phương pháp lặn”, “Bạo phá nhập môn”, “Sinh tồn trong tự nhiên – Chinh phục môi trường khắc nghiệt”, “Các nguyên tắc cơ bản của liên lạc vô tuyến”, “ Thâm nhập chiến trường và hoạt động đổ bộ”…

Nhìn vào các quyển sách kỹ năng, Hàn Phi cảm thấy Hoàng Doanh dường như đã học được bài học lần trước, không còn chuẩn bị những quyển sách liên quan đến thần học

và tâm linh nữa, lần này dường như anh đang chuẩn bị cho Hàn Phi trở thành một người binh đặc chủng tác chiến.

Những quyển sách kĩ năng đó, cảm giác hữu dụng, nhưng lại không hữu dụng, giờ đến lượt Hàn Phi bối rối.

Tất cả các kỹ năng trong trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo] cần phải tự mình học nhập môn mới được, chỉ sau khi nhập môn mới có thể sử dụng điểm kỹ năng để tiến hành nâng cấp.

Sau khi lựa chọn rất lâu, cuối cùng Hàn Phi cũng chọn các kỹ năng như sơ cứu, leo núi, lặn và chế tạo công cụ cơ bản.

Sau khi đọc xong các quyển sách này, hắn phải thử hết mới có thể hiểu được hết các kĩ năng, để có kĩ năng nhập môn.

Tuy nhiên, so với người chơi trong game bình thường, Hàn Phi có một lợi thế rất lớn, nhiệm vụ ở thế giới tầng sâu, không ai tranh đoạt với hắn, hơn nữa phần thưởng nhiệm vụ cũng vô cùng phong phú, cho nên giai đoạn sau hắn sẽ không thiếu điểm kỹ năng.

Trong tương lai, có thể hắn sẽ trở thành một diễn viên thành thạo nhiều ngành nghề khác nhau.

Khi Hàn Phi đang học các kỹ năng, Hoàng Doanh giống như một con kiến cần cù, liên tục lấy ra các đạo cụ nhiệm vụ khác nhau từ ô vật phẩm của mình.

Anh ấy là một người rất chu đáo và đã sắp xếp trước tất cả các hạng mục nhiệm vụ.

Sau khi bản beta của [Cuộc sống hoàn hảo] công khai, anh có thể nhanh chóng nâng cấp với các đạo cụ và vật phẩm nhiệm vụ này, trực tiếp bỏ qua các bước trong nhiệm vụ, ngay cả studio game chuyên nghiệp nhất cũng không thể so sánh với anh.

Thấy Hoàng Doanh còn đang bận rộn trong nhà, Hàn Phi cũng không làm phiền, hắn triệu tập những cư dân của tòa nhà Block 1 và tòa nhà Block 2 tình nguyện rời đi để chuẩn bị ra ngoài lần nữa vào đêm nay.

Bác sĩ trong Ngõ Súc Sinh đã lôi kéo rất nhiều kẻ ngoại lai bên ngoài, những kẻ đó đa phần sống trong các tòa nhà xung

quanh, bọn chúng sau đó toàn bộ đều bị thương, bây giờ chính là thời điểm loại bỏ chúng tốt nhất.

Hàn Phi luôn có cảm giác khẩn trương, bảy ngày sau hắn có thể đã vào tòa nhà chết chóc rồi, trong khoảng thời gian này nhất định phải giúp Từ Cầm phục hồi vết thương, sau đó tìm một vài vật nguyền rủa mới được.

Chờ sau khi người đông đủ, Hàn Phi từ trong ô vật phẩm lấy ra mặt nạ súc sinh đạo, hắn cầm dao tái sinh đi đến tầng bốn.

"Anh Hoàng, đồ đạc đều lôi hết ra chưa? Em phải tiễn anh lên đường rồi."

Nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, Hoàng Doanh rùng mình một cái, anh biết hắn không có ác ý, nhưng vẫn không khỏi sợ hãi.

Nhìn qua bóng dáng của Hàn Phi, Hoàng Doanh nhìn thấy những người hàng xóm đứng sau lưng hắn, hai má khẽ co giật, anh thật sự không thể tưởng tượng được hắn trong hiện thực lại lại là một ngôi sao nổi tiếng.

"Chẳng lẽ đây mới là diễn viên?"

Các ngôi sao thần tượng giả tạo đều mặc áo khoác lộng lẫy, bước trên thảm đỏ, xung quanh là các fan cầm gậy phát sáng và ra hiệu cổ vũ, rồi mọi người hô vang tên anh trai như sóng thần.

Các diễn viên thực tế đều đeo mặt nạ, tay cầm chuôi dao, đứng trong vệt máu, xung quanh đều là yêu ma quỷ quái, kiểu hình dáng gì cũng có, sau đó tất cả họ đều có khuôn mặt hung dữ và nhợt nhạt, cố gắng hết sức để kìm nén sự điên cuồng và khát máu trong mắt mình.

Trên mặt miễn cưỡng rặn ra một nụ cười, bắp chân Hoàng Doanh đã bắt đầu run lên, khung cảnh này cho dù có trải qua bao nhiêu lần anh cũng không thể nào quen được, anh hiện tại không biết là bản thân mình không bình thường, hay là Hàn Phi không bình thường nữa.

“Tranh thủ lúc chưa open- beta, càng sớm càng có thể đem nhiều thứ hữu dụng xuống, sau này sẽ không bao giờ có cơ hội này nữa đâu.” Hàn Phi nói xong liền đóng cửa lại, dùng năng lực thiên phú hồi hồn đối với Hoàng Doanh.

Khi bảng thuộc tính trở lại bình thường, Hoàng Doanh đã không còn ở trong nhà.

Hàn Phi hơi yếu ớt hít sâu một hơi, sau đó hắn đeo mặt nạ thú bước ra khỏi phòng.

“Xuất phát.”

Đoàn người xuống lầu, vừa đi ra khỏi cư xá Hạnh Phúc, Hàn Phi liền để cho bác sĩ thú y ra khỏi đàn tế.

Bác sĩ thú y bị nhân cách bác sĩ mê hoặc, ra tay với Từ Cầm trong Ngõ Súc Sinh, gã giỏi việc khống chế những động vật đã qua may vá, thuộc oán niệm khá đặc biệt.

Nhìn thấy mặt trời trở lại, bác sĩ thú y còn chưa mở miệng nói đã nhìn thấy oán niệm xung quanh, gã lập tức mất ý tưởng chống cự.

“Nhà anh ở đâu?” Giọng nói lạnh lùng của Hàn Phi từ dưới chiếc mặt nạ dã thú, nghe rất đáng sợ.

“Tôi mở một cửa hàng thú cưng, nhưng nếu bây giờ quay lại, tôi sẽ bị giết.” Bác sĩ thú y vẫn giữ được vài phần tỉnh táo, gã thành thật trả lời câu hỏi của Hàn Phi.

“Sẽ bị giết?”

“Cửa hàng đó đúng là do tôi mở, nhưng hiện tại chủ nhân của tiệm là một con quái vật làm bằng xác chết vật nuôi, nó đã thoát khỏi sự khống chế của tôi, còn thích… coi con người như thú cưng.” Bác sĩ thú y như nghĩ về điều gì rất kinh khủng: “ Tôi phải vất vả lắm mới trốn thoát khỏi đó.”

Trước đây khi Hàn Phi đi đến Ngõ Súc Sinh, đã từng đi ngang qua cửa hàng thú cưng đó, lúc đó cả Huỳnh Long và Khóc đều cùng phát ra cảnh báo, không để cho Hàn Phi tới gần.

“Chủ nhân mới của cửa hàng thú cưng là do anh chế tạo ra à?”

“Đúng vậy.”

“Nó có điểm yếu gì không?”

“Tên đó…” Bác sĩ thú y suy nghĩ rất lâu mới mở miệng: “Khi tôi khâu tim của nó đã cố tình để lại sơ hở, da nó rất khỏe, nhưng tim nó rất mỏng manh, chỉ cần trái tim bị phá hủy, sức mạnh của nó sẽ bị suy giảm rất nhiều. Có điều sức sống của nó rất ngoan cường, rất khó để giết nó hoàn toàn.”

Bác sĩ thú y mô tả con quái vật rất đáng sợ, điều này đã thành công khơi dậy sự hứng thú của Hàn Phi.

Sau khi lập kế hoạch, Hàn Phi cho tất cả những người hàng xóm vào đàn tế của Khóc trước, sau đó hắn ôm đàn tế bước ra đường một mình.

“Đều kinh doanh trên cùng một con phố, ra vào đều chạm mặt nhau, lần này qua đó nói không chừng mình còn có thể kết thêm bạn mới.”

Hàn Phi ôm lấy đàn tế đi trên con phố u ám lạnh lẽo, từ khi nào, hắn đã có cùng hơi thở với thành phố này, như thể hắn được sinh ra ở đây vậy.

Sau khi thoát khỏi một vài “người” lạ hỏi đường, Hàn Phi đi một đoạn đường dài cuối cùng đã đến trước cửa cửa hàng thú cưng.

Cửa kính mở ra ngoài, trên cửa dán hình nhiều thú cưng trông rất dễ thương.

“Có ai ở đây không?”

Ôm đàn tế, Hàn Phi bước vào cửa hàng.

Không gian bên trong của cửa hàng thú cưng này rộng hơn nhiều so với nhìn từ bên ngoài, một số căn phòng bên trong đã được cạy ra, cửa các phòng trống và ổ khóa dường như đã được tháo ra.

Có rất nhiều lông động vật còn sót lại trên mặt đất, nhiều lồng khác nhau được chất thành đống ở các góc, nhưng tất cả

các lồng đều trống rỗng và không có gì bên trong.

Cảm giác thật kỳ lạ khi dùng giày giẫm lên lông động vật.

Hàn Phi tiếp tục đi vào trong, nhẹ nhàng mở cửa dẫn vào phòng sau.

Bên tai có tiếng chó sủa yếu ớt, nhưng khi Hàn Phi nghe theo âm thanh đó, đồng tử dưới mặt nạ co rút lại ngay lập tức.

Chiếc lồng bên trong cửa hàng thú cưng không chứa đầy động vật, mà là một tàn hồn sắp tiêu tan.

Vén tấm vải đen che chuồng lên, tiếng chó sủa, mèo kêu bên tai, nhưng trong mắt Hàn Phi không có mèo hay chó, chỉ có các tàn hồn và chấp niệm.

Họ bị nhốt trong lồng, mất đi sự tỉnh táo, như thể họ thực sự coi mình như những con vật cưng bị giam cầm.

Chương 271: Mèo con có thể có những suy nghĩ xấu xa nào?

"Thú cưng bên trong cửa hàng thú cưng là người?"

Nhìn từng cái lồng to lớn trước mặt, còn có tàn hồn yếu ớt bên trong lồng, Hàn Phi cảm thấy vô cùng hoang đường.

Trước đây hắn chỉ gặp người coi động vật như thú cưng để nuôi, đây là lần đầu tiên thấy người bị động vật coi là thú cưng.

Trên mỗi một cái lồng sắt đều có treo biển, bên trên ghi chép một cách chi tiết tuổi, chấp niệm và tính cách của tàn hồn, trông rất chuyên nghiệp.

Để Khóc thả bác sĩ thú y từ trong đàn tế ra, bác sĩ thú y người mặc chiếc áo choàng trắng cũ rách vừa xuất hiện trong cửa hàng thú cưng, sắc mặt đột nhiên trở nên rất kém.

"Sao cậu lại thực sự đến đây! Đi mau! Nhân lúc nó còn chưa phát hiện ra cậu, còn không đi thì không còn cơ hội nữa đâu!" Bác sĩ thú y không dám nói to, gã nắm lấy áo Hàn Phi, vô cùng lo lắng.

"Tàn hồn bên trong các lồng này còn cứu được không?" Tàn hồn trong các lồng sắt có vẻ bề ngoài giống như người sống, nhưng bọn họ lại coi mình như động vật, dường như đã mất đi năng lực phản kháng, mặc nhận thân phận thú cưng của mình.

"Không cứu được nữa! Tự bọn họ đồng ý làm thú cưng, hơn nữa, làm thú cưng còn an toàn hơn là vật lộn ở bên ngoài." Bác sĩ thú y nói rất thực tế, tàn hồn trong lồng sắt mặc dù mất đi tự do, quên đi ngôn ngữ của chính mình, còn phải học chó sủa, nhưng ít nhất bọn họ được chủ nhân cửa hàng thú cưng che chở, bọn họ được an toàn.

Chỉ cần còn giữ được mạng sống, làm thú cưng cho động vật cũng chẳng là gì.

“Mở lồng ra, bọn họ đồng ý rời đi thì mang theo bọn họ đi, tôi không cưỡng ép, nhưng tôi sẽ cho bọn họ một cơ hội lựa chọn.” Cho dù là nơi bốn bề nguy hiểm rình rập như thế giới tầng sâu, Hàn Phi vẫn luôn giữ vững nguyên tắc của mình, hắn không bao giờ chủ động làm hại người khác, trước giờ luôn là người khác đánh chủ ý lên hắn, sau đó bị hắn phòng vệ quá độ.

“Cậu sẽ tự hại chết chính mình!”

Bị ép không còn cách nào khác, bác sĩ thú y mở cửa lồng ra, nếu không phải Khóc luôn chăm chú theo dõi, chắc gã đã sớm bỏ chạy rồi.

Khi lồng sắt bị mở ra, tàn hồn bên trong không hề biết ơn hay vui vẻ, chỉ còn lại vẻ tê tái trên khuôn mặt.

Như thể đã được huấn luyện rất lâu rồi, những tàn hồn đó hoàn toàn không dám ra khỏi lồng, thay vào đó, toàn bộ đều trốn vào sâu trong lồng, có vẻ như trong lồng an toàn hơn nhiều so với thế giới bên ngoài.

Ôm đàn tế, Hàn Phi không quan tâm, hắn đi qua dãy lồng sắt hai bên, đi tới chỗ sâu nhất của cửa hàng thú cưng.

Đẩy cánh cửa được gia cố ra, Hàn Phi chưa bước vào đã nghe thấy tiếng gầm rú cuồng loạn và tiếng xích đập vào lồng sắt.

Theo sau âm thanh, căn phòng sâu nhất trong cửa hàng thú cưng hoàn toàn có màu đỏ như máu, trên mặt đất có lông động vật dày và xác thịt, một số lồng sắt to lớn ở bên tường phủ vải đen, chính giữa căn phòng được đặt chiếc bàn kim loại khổng lồ nhuộm đỏ máu.

“Tôi thường huấn luyện thú cưng ở đây và khâu vết thương cho chúng, nhưng bây giờ nơi này đã bị nó chiếm mất rồi.” Bác sĩ thú y không dám vào trong, gã rất sợ nơi này.

Yêu cầu hàng xóm cẩn thận xung quanh, Hàn Phi nhấc tấm vải đen trên lồng sắt cạnh tường lên.

“Bụp!”

Khi tấm vải đen rơi xuống, một người đàn ông đầy sẹo bỏng, cao gần hai mét, xăm hình cánh bướm trên ngực, đang

đập liên tiếp vào lồng sắt.

Thực lực của người đàn ông này tương đương với oán niệm cỡ vừa, hai mắt đỏ bừng, vẻ mặt điên cuồng.

Những sợi xích bình thường căn bản không thể giữ chặt anh ta, nhưng những sợi xích trong lồng sắt của cửa hàng thú cưng có vẻ khác, chúng dính đầy lông động vật và vết máu, cuốn theo một lượng lớn vong hồn dị dạng.

"Chủ cửa hàng thú cưng dám giam cầm quái vật do Cánh bướm tạo thành?" Nhìn hoa văn hình cánh bướm quen thuộc, Hàn Phi lấy dao tái sinh ra: "Tiễn con quái vật này đi đầu thai trước, sau đó tìm cách mang dây xích và lồng sắt đi, thứ này dường như cũng là vật nguyền rủa."

Khi Hàn Phi đang suy nghĩ, đàn tế trong tay hắn truyền đến tiếng khóc, người đàn ông vạm vỡ bên trong lồng cũng tức giận gầm lên, xiềng xích trên người đều bị siết chặt.

"Chết rồi, chết rồi! Nó đến rồi! Chúng ta bị phát hiện rồi!" Bác sĩ thú y mặt như tro tàn không biết trốn vào đâu, lo lắng quay lại.

Đeo mặt nạ súc sinh đạo lên, Hàn Phi ôm đàn tế lặng lẽ nhìn về phía cửa phòng, chuẩn bị nghênh chiến.

Trong không khí có một mùi hôi thối, không có tiếng bước chân, nhưng có một giọng nói kỳ lạ từ bên ngoài truyền đến, giống như là người vừa mới học nói.

"Bất luận nuôi thú cưng gì đi chăng nữa, cũng đều phải tiêm phòng đúng thời gian quy định để ngăn chặn dịch bệnh lây lan."

Bức màn của lối đi được kéo ra, một "người" với kim tiêm trên tay và phủ đầy lông động vật xuất hiện trong tầm nhìn của Hàn Phi.

Con quái vật có khuôn mặt giống mèo, cơ thể của nó được vô số động vật khâu lại thành hình người.

"Nó là thú cưng mà tôi tạo ra một cách tình cờ, gần như tồn tại bất tử…" Bác sĩ thú y đã tuyệt vọng.

Con quái vật trên lối đi đang lẩm bẩm và lặp đi lặp lại một số từ, như thể nó vừa mới học nói, cách phát âm của nó rất kì dị.

Sau khi nhìn thấy lồng sắt mở ra, nó cũng không tìm hiểu kỹ nguyên nhân, vươn tay tóm lấy tàn hồn trong lồng kéo ra, sau đó cắm ống tiêm trên tay vào cổ tàn hồn, tiêm tất cả máu đỏ đen trong ống tiêm vào cơ thể của tàn hồn.

Nằm liệt dưới đất, tàn hồn trở nên giống động vật hơn, chút nhân tính cuối cùng đã biến mất.

Rút ống tiêm ra, quái vật khâu mặt mèo nhìn Hàn Phi ở chỗ sâu nhất trong phòng, miệng mở ra một kẽ hở, tựa hồ như đang cười.

"Động vật cũng có quần thể, nhưng bất kể như nào, đừng để thú cưng của bạn tiếp xúc với động vật đi lạc và động vật hoang dã, để phòng tránh các bệnh truyền nhiễm."

Đó là những lời lẩm bẩm mà không ai có thể hiểu được, tốc độ của nó đột ngột tăng lên!

Hàn Phi chỉ cảm thấy gió tanh phả vào mặt, sau đó thân thể bị một cỗ lực lượng đẩy ra.

Khi thị lực khôi phục trở lại, Hàn Phi phát hiện Khóc xuất hiện ở vị trí mình vừa đứng, trên thân thể nhỏ bé của nó xuất hiện gai nhọn tuyệt vọng.

Mà con quái vật kia không biết đã vào phòng từ lúc nào, một cánh tay của nó bị Khóc làm bị thương, trên mặt vẫn còn lưu lại nỗi tuyệt vọng đang tan chảy.

"Tốc độ nhanh vậy sao?" Thể lực của Hàn Phi và đối phương hoàn toàn không cùng đẳng cấp, nếu không có hàng xóm giúp đỡ, thì hắn vừa nhìn thấy đối thủ đã bị giết chết rồi.

Chẳng trách Khóc và Huỳnh Long đều bảo hắn tránh xa cửa hàng thú cưng, với thực lực trước khi đi vào Ngõ Súc Sinh của Khóc, không đủ để đối phó với con quái vật này.

Nghiêng đầu nhìn những cây kim trên cánh tay, quái vật khâu mặt mèo há miệng, vươn chiếc lưỡi gai ra liếm chiếc kim

chứa đựng tuyệt vọng, sau đó một ống tiêm khác chứa đầy chất lỏng màu đỏ được lấy ra khỏi phần lông trên bụng.

"Nếu chẳng may bị thú cưng cào, cắn phải đi khám kịp thời và tiêm phòng theo yêu cầu."

Nói xong, nó kề ống tiêm ở cổ mình.

Các mạch máu sẫm màu nổi lên, cơ thể con quái vật khâu mặt mèo bắt đầu căng to một cách điên cuồng, khuôn mặt dễ thương ban đầu trở nên gớm ghiếc và đáng sợ, đó dường như là hình dáng ban đầu của nó.

Mà khi con quái vật phát cuồng dữ dội, Hàn Phi đột nhiên nhận được lời nhắc của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ ẩn rank G - nhận nuôi thú cưng."

"Bạn đã tìm được công việc, được coi là đã bước vào xã hội, đối mặt với môi trường làm việc ngày càng cạnh tranh, việc nuôi thú cưng có thể hỗ trợ tinh thần cho bạn, giải tỏa mọi căng thẳng không cần thiết và điều chỉnh cảm xúc bên trong của bạn."

"Thú cưng tốt chính là người bạn đồng hành trong cuộc sống, là nguồn hạnh phúc, cuộc sống khỏe mạnh của chúng ta, nhìn nó thật đáng yêu và ngoan ngoãn, có phải bạn cũng cảm thấy được chữa trị không?"

Nhìn con "mèo con" có răng nanh đâm xuyên qua quai hàm trước mặt, cơ thể đầy vết khâu, thân hình phình to đến ba mét, mí mắt Hàn Phi khẽ giật giật.

Chương 272: Giết bao nhiêu lần cũng không chết?

“Con mèo này trông cũng thật là thú vị, nếu mình không nói chắc cũng không ai biết cơ thể nó có chứa các thành phần của mèo.”

Hàn Phi nhận nhiệm vụ ẩn nhận nuôi thú cưng, nhưng hắn không chắc sau này sẽ là ai nuôi ai.

Chủ nhân cửa hàng thú cưng có thể giam cầm oán niệm cỡ trung, nghĩa là thực lực của nó phải trên oán niệm cỡ trung, một mình Khóc cũng không thể khống chế được đối phương.

Để đảm bảo rằng sẽ không có bất ngờ xảy ra, Hàn Phi đã mời tất cả những người hàng xóm trong đàn tế ra ngoài.

Đánh lẻ không được thì đánh hội đồng, đánh hội đồng không thành thì gọi thêm người thân, dù sao đối phương cũng là “nhà sư có thể bỏ chạy, nhưng ngôi chùa sẽ không thể chạy theo”.

Tiếng kêu thảm thiết và tuyệt vọng bao trùm cửa hàng thú cưng, Lý Tai mảnh khảnh vươn vai để em trai Lý Họa ra ngoài.

Sau khi theo Hàn Phi ra khỏi Ngõ Súc Sinh, thực lực của những người hàng xóm đã có sự thay đổi về chất.

“Thịt! Tôi muốn ăn thêm thật nhiều thịt!” Lý Họa hai mắt đỏ bừng, làn da ngăm đen đầy vết máu, toàn thân toát ra một tia tai họa cùng bất trắc.

Một nắm đấm to hơn đầu người lớn bị đập xuống dữ dội, Lý Họa lao thẳng về phía con quái vật mặt mèo như thể giết một vị thần, trong đầu anh ta căn bản không có chút sợ hãi nào.

Những người hàng xóm đã từng sống trong phòng riêng của họ, không có bất kỳ thông tin liên lạc nào, họ không biết nhiều về nhau, nhưng với sự giúp đỡ của Hàn Phi, những

người hàng xóm xa lạ đã dần chấp nhận nhau và bắt đầu biết cách phối hợp với nhau, đây là một cảnh tượng cực kỳ hiếm ở trong thế giới tầng sâu.

Đầu tiên Lý Họa va chạm chính diện với quái vật mặt mèo, Khóc sử dụng tuyệt vọng quấy nhiễu đối phương, hạn chế phạm vi di chuyển của đối phương, trong khi đó Huỳnh Long đứng bên cạnh Hàn Phi, hai tay tích lũy sức mạnh, sẵn sàng bắt lấy quái vật bất cứ lúc nào, cuối cùng để hắn có thể chém ra nhát dao kết liễu.

Sự phối hợp của cư dân trong cư xá Hạnh Phúc là không chê vào đâu được, nhưng họ vẫn đánh giá thấp sự khủng khiếp của con quái vật đó.

Mỗi sợi lông trên cơ thể đối phương đều ẩn chứa nguyền rủa, trái tim và linh hồn của nó cũng được khâu lại với nhau, điều này có chút giống với Từ Cầm bản thể tụ hợp nguyền rủa.

Chỉ là Từ Cầm hoàn toàn được tạo ra từ nguyền rủa, nhưng nó được tạo ra từ tàn hồn của vô số động vật và con người.

Tuyệt vọng của Khóc chủ yếu là đối với oán niệm, tuyệt vọng trong nội tâm con quái vật này rất ít, phần nhiều là nỗi oán hận với con người.

Nếu để mặc không quản con quái vật này, có thể một ngày nào đó trong tương lai nó sẽ đột phá, trở thành một hận ý đáng sợ và thuần chất hơn cả oán niệm.

“Bùm!”

Quái vật mặt mèo và Lý Họa va vào nhau, máu thịt bay tứ tung.

Tia máu trên cơ thể con quái vật đứt ra rất nhiều, những mảnh cơ thể bị cắt xén của động vật rơi ra, bên trên những thân thể bị cắt xén đó có thể nghe thấy tiếng rên yếu ớt.

Tình hình của Lý Họa cũng không khá hơn là bao, lưng và ngực của anh ta có vết thương sâu do quái vật mặt mèo cào phải.

Thông qua vết thương trên ngực Lý Họa, thậm chí còn có thể nhìn thấy Lý Tai đang ngủ trong cơ thể của Lý Họa.

Cả con quái vật và Lý Họa đều bị thương, nhưng vết thương trên cơ thể anh ta vẫn tiếp tục mở rộng, trong khi vết thương trên cơ thể con quái vật mặt mèo đang nhanh chóng hồi phục.

Về khả năng hồi phục cơ thể, Lý Họa hoàn toàn bị con quái vật nghiền nát.

Gần như miễn nhiễm với khả năng tấn công tinh thần và cảm xúc, linh hồn thể xác cực kỳ mạnh mẽ, tốc độ và sức mạnh của nó vượt xa bất kỳ ai có mặt tại đây, nó hồi phục cực nhanh sau khi bị thương, con quái vật này trừ chỉ số thông minh tương đối thấp ra, có thể nói không có bất kì khuyết điểm nào.

"Huỳnh Long, anh cũng ra giúp đi!" Hàn Phi ôm đàn tế lui xuống nữa, ánh mắt nhìn chằm chằm vị trí trái tim của quái vật mặt mèo, tia máu ở đó còn chưa khâu xong, có một cái lỗ nhỏ.

"Con quái vật này là chủ nhân của cửa hàng thú cưng, ưu thế địa lý, không thể kéo dài thêm nữa, phải tốc chiến tốc thắng."

Để con trăn khổng lồ màu đen ẩn hiện trong bóng tối chui vào trong quỷ văn, thân nhiệt của Hàn Phi lập tức giảm xuống, chịu đựng cơn đau mà người bình thường không thể chịu nổi, để nâng cao thể lực và khả năng chống lại.

Âm khí bao phủ bên ngoài cơ thể, Hàn Phi đã sử dụng thành thạo các loại dao, nắm chặt chuôi dao.

Hắn đặt đàn tế trong tay xuống, tập trung, nhìn chằm chằm vào con quái vật mặt mèo bị ba người hàng xóm bao quanh.

Hơi thở chậm lại, tay cầm con dao của Hàn Phi từ từ điều chỉnh lại vị trí, khi con quái vật bị Lý Họa đánh một lần nữa và mất thăng bằng, hắn đột ngột nhảy ra ngoài.

Đồng tử thu nhỏ nhìn chằm chằm vào trái tim con quái vật, Hàn Phi xẹt qua giữa khe hở của ba oán niệm, sau đó dứt khoát vung dao!

"Tái sinh!"

Một lưỡi dao sáng chói xuất hiện ngay lập tức, như thể một dải ngân hà chém ngang ngực con quái vật.

Máu bắn tung tóe, những vết thương trong tim của con quái vật bị xé toạc, những linh hồn bị giam cầm trong cơ thể của nó chạy trốn ra ngoài.

"Vậy mà lại không giết được nó?" Hàn Phi nhìn hồi lâu mới tìm được cơ hội này, nhưng bởi vì con quái vật hình như rất ít giết người, dao tái sinh không giết chết được nó.

Tay ôm chặt ngực bị rách, tốc độ của quái vật mặt mèo ngày càng chậm.

Nhìn vết thương trên người nó ngày càng nhiều, khi Hàn Phi cho rằng thắng bại đã định, cái miệng nứt nẻ của con quái vật đột nhiên nở một nụ cười giống hệt con người.

Nó nhìn chằm chằm vào Hàn Phi, cảm giác rất kỳ quái, giống như nửa đêm tỉnh dậy, đột nhiên phát hiện sư tử mình nuôi đang mỉm cười nhìn mình bên giường.

Cái miệng phủ đầy lông thú từ từ mở ra, con quái vật mặt mèo lại bắt đầu nói những lời kỳ lạ.

"Nếu bạn thường xuyên chơi với thú cưng, bạn phải chú ý vệ sinh, không những phải tắm rửa cho thú cưng thường xuyên mà mình cũng phải rửa tay, tắm rửa, thay quần áo kịp thời!"

Nói xong, nó dùng hai tay nắm lấy vết sẹo trên ngực, sau đó xé thật mạnh!

Bên tai vang lên tiếng lột da kinh hoàng, quái vật mặt mèo lột sạch bộ lông đầy sẹo, lộ ra thân hình mới tinh.

Màu máu trên bộ lông sáng hơn, móng vuốt và răng nanh của nó sắc hơn!

"Vết thương lành lại rồi?" Nhìn quái vật mặt mèo, Hàn Phi cảm thấy khó tin, ngoại trừ vết thương bị dao tái sinh chém, tất cả vết thương trên người quái vật đều biến mất, cảm giác như được lấy lại sinh mệnh mới.

"Cởi bỏ một lớp da, nghĩa là có thêm một cái mạng?" Hàn Phi nhìn bác sĩ thú y bên cạnh, đối phương hiển nhiên biết

chuyện này nhưng không nói với Hàn Phi: "Anh tạo ra quái vật gì vậy?"

Lúc này bác sĩ thú y trốn trong góc, run rẩy, vẻ mặt đầy sợ hãi, như thể sợ đến mất hết can đảm.

Sau khi xé rách một lớp da, hận ý trong nội tâm quái vật mặt mèo càng rõ ràng, nó trở nên như thế này, hẳn là liên quan đến bác sĩ thú y, không biết nó đã phải chịu bao nhiêu đau đớn hành hạ.

Con quái vật hiện tại tốc độ quá nhanh khiến Lý Họa và Huỳnh Long không thể theo kịp, vết thương trên cơ thể họ cũng dần tăng lên.

Trong ba người hàng xóm chỉ có Khóc là chưa bị thương, đứa trẻ trông có vẻ dễ dàng bị bỏ qua nhất, đang dần khép mình trong tuyệt vọng và tiếng khóc.

Khi mọi người chú ý đến nó, nó đã sắp xây dựng xong một cái lồng giam bằng tuyệt vọng.

Lý Họa và Huỳnh Long miễn cưỡng chống đỡ, Khóc cũng đang ở thời điểm quan trọng, ba người hàng xóm không thể phân tâm, bác sĩ thú y vốn trốn trong góc tường dần dần chuyển động cơ thể.

Gã ngưng tụ tất cả hơi thở của mình và che khuôn mặt bằng những mảnh vỡ còn lại của chiếc mặt nạ.

Kế hoạch của bác sĩ thú y rất tốt, lợi dụng lúc hỗn chiến, gã tìm cơ hội bỏ trốn, để đạt được mục đích, gã chỉ nói cho Hàn Phi biết những thông tin có hạn.

Nhìn cửa phòng càng ngày càng gần, trong mắt bác sĩ thú y lóe lên một tia hung ác, gã lặng lẽ quay đầu liếc nhìn lại, lúc này Hàn Phi lại một lần nữa nắm chặt con dao trong tay.

"Giết đi, cậu có giết nó bao nhiêu lần nó cũng không chết được đâu."

Bác sĩ thú y nguyền rủa Hàn Phi, nhìn hắn cầm dao đồ tể lại sợ hãi, nhưng lần này hắn không có lao về phía yêu quái mặt mèo, mà là lao về phía gã!

“Tôi?”

Phòng vệ tâm lý của bác sĩ thú y và cánh tay của gã đã bị chặt đứt, khi gã cảm thấy đau nhói từ tận linh hồn, khuôn mặt của gã hiện lên một biểu cảm khó hiểu.

Hiện tại xem ra Hàn Phi nhất định phải giết gã trước.

“Cậu, cậu điên rồi à!”

Hàn Phi đã chặn cửa lại, bác sĩ thú y yếu ớt phải né về phía trung tâm của căn phòng để chạy thoát.

Nhưng đúng lúc này, Huỳnh Long vốn đang tấn công con quái vật mặt mèo, bất ngờ đưa tay ra và đánh vào mặt bác sĩ thú y, chiếc mặt nạ vốn đã nứt nay vỡ tan tành.

Hơi thở dồn dập của bác sĩ thú y thoát ra ngay lập tức, gã lập tức nhận ra điều chẳng lành.

Cảm nhận được hơi thở của bác sĩ thú y, con quái vật mặt mèo dần dần ngừng tấn công người khác, đôi mắt đỏ rực của nó nhìn chằm chằm gã.

Khi bác sĩ thú y còn chưa kịp phản ứng lại, Huỳnh Long và Hàn Phi lần nữa tấn công gã, ép đến một vị trí trong phòng, quái vật mặt mèo kia cũng xông về phía gã.

Một người một thú gặp lại nhau, Khóc cũng hoàn thành bước cuối cùng của chiếc lồng tuyệt vọng, từng sợi tơ dệt từ tuyệt vọng nhốt bác sĩ thú y và quái vật mặt mèo vào bên trong.

Bác sĩ thú y muốn dùng Hàn Phi giữ chân con quái vật để có thời gian chạy trốn, trong khi Hàn Phi lại muốn dùng bác sĩ thú y làm mồi nhử để lừa con quái vật vào lồng.

“Lúc trước anh ép Từ Cầm tới bước đường như vậy, anh cho rằng tôi đã quên mối thù này rồi sao?” Hàn Phi nhìn bác sĩ thú y bị quái vật mặt mèo đơn phương chèn ép trong lồng tuyệt vọng: “Tôi vốn là muốn cho anh cơ hội để lập công chuộc tội, nhưng tôi thực sự không ngờ rằng anh còn không bằng một con quái vật có tình nghĩa.”

Để cho quái vật mặt mèo giải phóng hận ý bên trong, Hàn Phi lại mở đàn tế của Khóc ra, từng đôi mắt ở nơi sâu nhất trong cửa hàng thú cưng mở ra.

Ứng Nguyệt, người đã nhận món quà của Hàn Phi, cũng đồng ý với lời mời của hắn, cùng hắn rời khỏi cư xá Hạnh Phúc lần này.

Chương 273: Thú cưng loại máu thịt Cửu Mệnh

Ứng Nguyệt sống ở tầng tám là át chủ bài của Hàn Phi, cô bé này còn chưa từng xuất thủ toàn lực trước mặt hắn, không ai biết năng lực cụ thể của cô bé là gì.

Khi mỗi con mắt mở ra trên bức tường của căn phòng, một cỗ khí tức vô cùng áp lực bao trùm lên tất cả mọi người trong phòng.

Con quái vật mặt mèo bị mắc kẹt trong lồng tuyệt vọng cuối cùng cũng nhận ra rằng có gì đó sai sai, nó ném bác sĩ thú y đang hấp hối xuống đất và cảnh giác nhìn xung quanh.

Bị cặp mắt đó nhìn chăm chú, ánh sáng trong phòng hoàn toàn vặn vẹo, Ứng Nguyệt bước ra khỏi bóng tối.

Có một sức mạnh hoàn toàn khác với những oán niệm khác ẩn chứa trong thân hình nhỏ bé của cô bé, hai lỗ đen trên khuôn mặt mờ mịt nhìn con quái vật mặt mèo.

Máu đen từ dưới da chảy ra, Ứng Nguyệt chỉ tay về phía lồng giam, tất cả đôi mắt đều chảy ra huyết lệ vào lúc này.

Trong phòng vang lên tiếng la hét và tiếng than khóc, sau khi huyết lệ chảy hết, đôi mắt trong bóng tối từ từ nhắm lại, hai lỗ đen trên khuôn mặt Ứng Nguyệt đã nhuốm một màu máu đỏ.

Dường như có một thế giới đỏ như máu ẩn trong bóng tối sâu thẳm, chỉ cần đối mặt với Ứng Nguyệt, ý thức của bản thân sẽ bị hút vào thế giới đó!

Ứng Nguyệt luôn sống trong bóng tối và chưa bao giờ cảm nhận được ánh sáng, ẩn sâu trong trái tim cô bé là một thế giới đen tối được tạo thành bởi sợ hãi và hành hạ.

Nơi đó không có ánh sáng và hi vọng, càng không có gia đình và bạn bè, chỉ có nỗi đau vô tận như một cơn ác mộng!

“A!”

Con quái vật mặt mèo hét thảm một tiếng, móng vuốt sắc nhọn của nó tự đâm xuyên qua đầu mình.

Nó cảm thấy có thứ gì đó trong đầu đang rời khỏi cơ thể, nhưng nó không thể ngăn lại được, liều mạng tác động, cuối cùng chỉ để lại cho mình những vết thương.

Đây là lần đầu tiên Hàn Phi thấy Ứng Nguyệt xuất thủ toàn lực. Năng lực của cô bé rất kỳ lạ, không phải nguyền rủa, không phải âm khí, cũng không bao hàm cảm xúc tiêu cực. Cô bé dường như có thể kéo ý thức của người khác vào thế giới trong hốc mắt mình.

Hai bên giằng co chưa xong, thân thể Ứng Nguyệt cũng đang kịch liệt run rẩy, Hàn Phi thấy thế lập tức cùng với những người hàng xóm khác đồng loạt ra tay.

Khóc thu nhỏ lồng tuyệt vọng lại thành xiềng xích, Lý Họa tấn công trực diện khiến quái vật mặt mèo bị phân tâm, Hàn Phi lấy dao tái sinh ra và liên tục tạo thêm những vết thương mới trên cơ thể quái vật mặt mèo.

“Nếu không liên thủ lại thì không thể khống chế nổi nó?”

Trên người quái vật mặt mèo ngày càng xuất hiện nhiều vết thương, khi nó đến bước đường cùng, móng vuốt sắc nhọn của nó lại tự đâm vào cơ thể mình, xé rách lớp lông trên người.

Khí tức trở nên mạnh mẽ hơn nhưng vết thương do dao tái sinh để lại thì không cách nào khôi phục được.

Trong miệng phát ra tiếng gầm rú, đôi mắt màu đỏ tươi của nó chảy ra huyết lệ, trong đôi mắt này phản chiếu cơ thể của Ứng Nguyệt, như thể linh hồn sắp bị hút đi.

Mạch máu toàn thân phình to, cơ thể con quái vật lại được nâng lên một lần nữa, thay vì tấn công những người trong phòng, nó dùng sức đập hai tay xuống đất!

“Bùm!”

Sàn nhà vỡ nát, mùi máu tanh nồng nặc bốc lên từ mặt đất, gần như muốn lật tung cả nóc nhà.

“Trong cửa hàng thú cưng còn có một tầng nữa dưới lòng đất?”

Cảnh tượng trước mắt khiến người ta choáng váng, dưới lòng đất trong cửa hàng thú cưng có chôn một hố xác, bên trong chất đống xác chết của nhiều loại động vật khác nhau. Hầu hết chúng đã bị chắp vá lại, trên cơ thể vẫn còn dấu vết của những vết khâu.

Điều khiến Hàn Phi kinh ngạc hơn nữa là trong “hố xác” nơi cất giữ những “thất bại phẩm” này vẫn còn rất nhiều thú cưng chưa hoàn toàn chết đi, tàn hồn của chúng bám vào xác chết, đau đớn giãy giụa.

Thân hình to lớn của quái vật mặt mèo rơi vào hố xác, những cái xác không trọn vẹn bắn tung tóe ra xung quanh, nó nhặt xác trên mặt đất ấn vào miệng vết thương trên người mình.

Bình thường thì miệng vết thương sẽ dung hợp với “xác thú cưng” và lành lại ngay lập tức, nhưng vết chém do dao tái sinh lưu lại thì không thể nào khép lại được.

“Khí tức của nó ngày càng mạnh!” Dưới sự chỉ huy của Hàn Phi, tất cả hàng xóm đồng loạt xông lên.

Trong phòng bất cứ người nào đơn đấu đều không phải là đối thủ của quái vật mặt mèo, khả năng hồi phục đáng sợ của nó chỉ có thể để con dao đồ tể rank F đối phó. Tuy nhiên, thuộc tính thể lực của Hàn Phi khi cầm dao tái sinh quá chênh lệch so với quái vật mặt mèo. Nếu một mình đối mặt với nó có lẽ ngay cả cơ hội lấy dao cũng không có.

Khóc và Lý Họa đã tạo cơ hội cho Hàn Phi, để hắn không ngừng chém những vết thương mới bằng con dao tái sinh. Quái vật mặt mèo liên tục bị suy yếu bởi Hàn Phi đã dần dần không thể chống lại được năng lực của Ứng Nguyệt, dường như có thứ gì đó trong cơ thể nó cũng bị hút vào đôi mắt của cô bé.

“Đừng cho nó cơ hội!”

Trận chiến cường độ cao kéo dài trọn vẹn 20 phút, trong sự giằng co liên tục, con quái vật mặt mèo cuối cùng cũng không

chịu nổi.

Tất cả các đường khâu trên ngực và sọ não của nó đều nứt ra, một thứ đen kịt trông giống như một con mèo con đã được Ứng Nguyệt lấp đầy vào hốc mắt đỏ như máu.

Tiếng kêu thảm thiết biến mất ngay lập tức, thân hình to lớn của con quái vật mặt mèo dừng lại tại chỗ, tất cả mọi người có mặt ở đây đều nhìn Ứng Nguyệt.

Tại thế giới trong mắt thuộc về cô bé, một con mèo con đen kịt đầy sẹo gào thét dữ dội cho đến khi Ứng Nguyệt nhắm mắt lại.

Một lúc lâu sau, đôi mắt nhắm chặt của Ứng Nguyệt chảy ra huyết lệ, như thể cô bé bị con mèo cào dưới hốc mắt.

Cô bé đi về phía Hàn Phi, dùng hai tay nắm lấy cánh tay hắn, đè lên quỷ văn trên người hắn.

“Sẽ hơi đau một chút.” Sau khi Ứng Nguyệt nói xong câu đó, cô bé nhìn chằm chằm vào phía sau lưng Hàn Phi rồi mở mắt ra.

Hàn Phi cũng không biết phía sau đang xảy ra chuyện gì, vừa định quay đầu lại, lưng của hắn như bị bàn ủi chạm vào, cơn đau như lửa đốt khiến hắn cắn ra cả máu.

Một lúc sau, cơn đau biến mất, Ứng Nguyệt suy yếu dường như đến cả linh hồn của mình cũng không thể duy trì.

“Ứng Nguyệt?”

Quay đầu nhìn lại, Hàn Phi phát hiện quỷ văn trên người mình đã thay đổi rõ ràng, khuôn mặt quỷ dữ tợn bị một con ác hổ màu đen to lớn cắn.

“Con mèo đó đã bị hành hạ vô số lần, nó đã rất khó bị giết chết. Trước hết em chỉ có thể vây nó trong quỷ văn của anh. Như vậy hắn là cũng có thể giúp ích cho anh.” Ứng Nguyệt bước đến chỗ đàn tế của Khóc: “Đợi đến khi nó không còn làm hại anh được nữa, anh có thể thả nó ra.”

Ứng Nguyệt nói xong, liền xoay người đi vào đàn tế.

Đưa tay chạm vào quỷ văn, Hàn Phi nghe thấy hệ thống nhắc nhở.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã thành công đạt được quỷ văn sơ cấp rank F - Cửu Mệnh."

"Quỷ văn Cửu Mệnh: Khả năng kháng nguyền rủa của các loại máu thịt: +5. Quỷ văn có thể giúp bạn chống lại chín vết thương chí mạng."

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ ẩn rank G nhận nuôi thú cưng! Điểm kỹ năng tự do: +1! Thu được thú cưng – Cửu Mệnh!"

"Cửu Mệnh (thú cưng loại máu thịt): Giữa rank G và rank F, có khả năng hồi phục mạnh mẽ và thân thể rất khó bị phá hủy hoàn toàn!"

"Độ trung thành: 0."

"Thiên phú ẩn: Không rõ (Được mở khóa khi độ trung thành vượt quá 50)."

"Lần đầu tiên có được thú cưng, phần thưởng được thêm vào – năng lực chủ động rank G thuần hóa thú cưng."

"Thuần hóa thú cưng (năng lực rank G có thể nâng cấp): Chỉ khi nắm vững lý thuyết cơ bản về huấn luyện thú cưng, áp dụng chính xác phương pháp huấn luyện thì công việc huấn luyện mới có tính triển vọng và tính khoa học hơn, nhằm đạt được hiệu quả gấp bội."

Nhìn vào thông tin nhiệm vụ, Hàn Phi không ngờ rằng mình sẽ có được thú cưng đầu tiên trong đời theo cách này, trước đây hắn chưa từng có kinh nghiệm thuần hóa thú cưng.

"Mình đang nuôi một con mèo?"

Hàn Phi kiên nhẫn giao tiếp với quỷ văn. Ý chí của hắn đã tìm thấy con mèo con đầy vết thương ở trong quỷ văn. Khi hắn thử sử dụng cách thuần hóa thú cưng để chạm vào đầu con mèo, vết thương của nó bị rách ngay lập tức, cơ thể nó phình to một cách điên cuồng, như thể nó muốn nhảy ra khỏi quỷ văn và cắn vào tay Hàn Phi.

“Thật đúng là một con mèo nhỏ dễ thương. Đầu tiên nó vậy mà lại chỉ muốn cắn vào tay thay vì cắn đứt cổ mình. Mặc dù độ trung thành của nó là 0, nhưng mà nội tâm cũng được coi như là lương thiện, cũng đáng được huấn luyện đấy.”

Thật không dễ dàng để tìm được một thú cưng phù hợp trong thế giới tầng sâu, vì vậy Hàn Phi cũng không yêu cầu nhiều như vậy.

“Độ trung thành khó khăn nhất là từ con số 0 đến con số 1. Mình phải nghĩ cách để mở đầu tốt mới được.”

Nói xong Hàn Phi lại nhìn bác sĩ thú y sắp chết, ánh mắt hắn làm bác sĩ thú y run lên vì sợ hãi.

“Anh như này cảm giác cũng không thể được cứu được, không bằng sử dụng một chút nhiệt dư, cái chết còn có giá trị một chút.”

Với quan điểm tận dụng triệt để đồ bỏ đi, Hàn Phi sử dụng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, đưa bác sĩ thú y hấp hối đến bên quỷ văn.

Chương 274: Người sưu tầm vật phẩm nguyền rủa

"Cậu muốn làm gì?!" Bác sĩ thú y vốn đã không còn sức giãy dụa. Người đàn ông trước mặt còn gian xảo và ác độc hơn quỷ, cho dù đối phương có làm gì đi chăng nữa, hắn cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc: "Hãy tha cho tôi, tôi có thể ở lại giúp cậu…"

"Tôi rất muốn biết những xác động vật này đến từ đâu?"

"Là do con quái vật kia làm, tôi rất ít khi hành hạ…"

"Ai đã tạo ra vô số vết thương và vết khâu trên người con quái vật?" Bác sĩ thú y bị Hàn Phi hỏi đến không nói nên lời: "Tôi là một người rất tốt bụng và không bao giờ giết người vô tội một cách bừa bãi, việc giữa anh và nó, hai người tự mình giải quyết đi."

Hàn Phi thử để bác sĩ thú y sắp hồn phi phách tán tiến vào quỷ văn, sau khi thu hút sự chú ý và phẫn nộ của Cửu Mệnh, hắn bắt đầu sử dụng bác sĩ thú y như một con bài mặc cả, để tiến hành huấn luyện đơn giản với Cửu Mệnh.

Điều cơ bản nhất là - chỉ cần Cửu Mệnh không làm tổn thương đến Hàn Phi, hắn nguyện ý giúp nó báo thù.

Nhân quả luân hồi, bác sĩ thú y không bao giờ ngờ rằng có ngày mình lại trở thành một cây gậy cho mèo chơi.

Với sự giúp đỡ liều mạng của bác sĩ thú y, Cửu Mệnh cuối cùng cũng học được cách làm theo những chỉ dẫn đơn giản, nhưng độ trung thành của nó vẫn là 0.

Nhìn Cửu Mệnh dần ngoan ngoãn, Hàn Phi cầm tàn niệm của bác sĩ thú y trong tay lên, trong lòng hắn cảm thấy khá thành công: "Chẳng lẽ đây là lý do tại sao mọi người đều thích nuôi thú cưng nhỏ à? Thật sự giải tỏa căng thẳng rất tốt."

Sau hơn mười phút, thấy độ trung thành vẫn không thay đổi, cuối cùng Hàn Phi cũng tiễn bác sĩ thú y vào trong quỷ

văn.

Sau khi bác sĩ thú y hoàn toàn bị giết bởi Cửu Mệnh, độ trung thành của nó cuối cùng cũng trở thành 1.

Cùng lúc đó, Hàn Phi lại nhận được lời nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã khám phá thành công mười tòa nhà kiến trúc, thắp sáng thành công đường Ích Dân trên bản đồ và nhận được một rương phần thưởng khám phá ngẫu nhiên, vui lòng mở trang bản đồ để chọn!"

Hàn Phi đã nhận được lời nhắc của hệ thống trước khi đi đến Ngõ Súc Sinh, bây giờ hắn cuối cùng cũng đã hoàn thành nhiệm vụ thăm dò này.

"Chỉ để khám phá con phố này, mình đã suýt mất mạng."

Trong các trò chơi khác, người chơi có thể đã sớm rời tân thủ thôn từ lâu, còn Hàn Phi đã chơi lâu như vậy, mà vẫn lang thang trên đường phố bên ngoài điểm reset, cấp độ cũng thấp đến đáng thương mới chỉ đạt level 11, hắn cũng không biết rốt cuộc tiến độ của mình là nhanh hay chậm?

Mở bản đồ ra, có thêm một vài điểm sáng mờ ảo trong bóng tối vô biên bao trùm trong đêm đen, thậm chí sẽ không thể nhìn thấy nó nếu không nhìn kỹ.

Phóng to bản đồ đến mức tối đa, Hàn Phi đã tìm được vị trí của mình, tất cả những công trình kiến trúc mà hắn đã khám phá đều kết thành một vầng sáng nhỏ rộng bằng móng tay.

"Thế giới tầng sâu này rộng lớn như thế nào? Mình cảm thấy đời này sẽ không bao giờ khám phá xong được mất?"

Chỉ nhìn bản đồ tối đen thôi cũng khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng, Hàn Phi nhẹ nhàng thở dài, sau đó lấy lại khí lực vươn tay bấm vào rương khám phá trên bản đồ.

"Đang lựa chọn ngẫu nhiên phần thưởng…"

"Người chơi số 0000, chúc mừng bạn đã nhận được năng lực phụ trợ khám phá rank G – Thu thập vật phẩm định hướng!"

"Xin hãy chọn một loại hình vật phẩm, ví dụ tiền bạc, thực phẩm, vũ khí..vv.. Sau khi chọn xong, trong quá trình khám phá bản đồ, khi xung quanh bạn có những vật phẩm như vậy, chắc chắn bạn sẽ có xác suất được nhắc nhở."

Đây là lần đầu tiên Hàn Phi thấy năng lực phụ trợ khám phá, năng lực này rất hữu ích cho việc khám phá bản đồ.

"Trong thế giới tầng sâu, tiền bạc giống như giấy vụn, thức ăn không rõ nguồn gốc không khác gì thuốc độc, vũ khí còn hữu dụng, nhưng sắp tới mình phải đến tòa nhà chết chóc, cái mà mình cần nhất không phải là vũ khí và oán niệm mà là vật nguyền rủa."

Oán niệm tiến vào tòa nhà chết chóc sẽ bị ngẫu nhiên đưa tới một căn phòng nào đó, bất kể Hàn Phi đem theo bao nhiêu oán niệm, mọi người đều sẽ bị tách ra, còn vật nguyền rủa gần như không bị hạn chế bởi quy tắc này.

Say một hồi suy nghĩ, Hàn Phi lựa chọn loại hiếm gặp là vật phẩm nguyền rủa.

"Bạn đã thành công đạt được năng lực phụ trợ khám phá rank G – Người sưu tầm vật phẩm nguyền rủa!

"Năng lực này là năng lực bị động, khi có các vật phẩm nguyền rủa trong các tòa nhà xung quanh, bạn sẽ có cơ hội nhận được lời nhắc của hệ thống!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Trong cửa hàng thú cưng có vật phẩm nguyền rủa chưa được phát hiện! Hãy kịp thời tiến hành thu thập!"

Hàn Phi vừa đạt được năng lực bị động này, hệ thống đã đưa ra nhắc nhở.

"Trong cửa hàng thú cưng này còn có cất giấu vật phẩm nguyền rủa à?"

Để cho những người hàng xóm tìm kiếm, bọn họ cuối cùng nhìn về hướng oán niệm cỡ vừa vừa bị giam cầm trong chiếc lồng.

Sợi xích màu máu trói oán niệm đó, dường như chính là vật phẩm nguyền rủa trong cửa hàng thú cưng.

“Mở lồng, người không quan trọng, đừng làm hỏng sợi xích.”

Vài người hàng xóm của Hàn Phi mở lồng khống chế oán niệm cỡ vừa, rồi chờ Hàn Phi ra tay.

Dao tái sinh chém qua cơ thể oán niệm một cách dễ dàng, có lẽ là do nó đã giết quá nhiều, lưỡi dao trực tiếp chém rời ngực nó ra.

Tàn hồn gầm lên điên cuồng, vết sẹo trên cơ thể nó tan ra với hình con bướm, dòng máu đen đỏ chảy ra từ vị trí nơi ngực nó bị rạch, sau đó một cái kén tàn tạ bị rơi xuống đất.

“Kén người?”

Hàn Phi đã lâu không nhìn thấy thứ này, nhưng hắn nhớ rõ rất nhiều kẻ ngoại lai bị Cánh bướm điều khiển, trong cơ thể chúng đều có chôn giấu kén người.

Cánh bướm dường như dùng nó để điều khiển kẻ ngoại lai, đồng thời cũng tận dụng những kẻ đó làm môi trường thích hợp nuôi dưỡng kén người.

Cái kén người bị xé toạc ra đầy huyết dịch sền sệt, con côn trùng còn chưa thành hình bò lổm ngổm trên mặt đất, có vẻ như nó sắp chết.

Hàn Phi thoạt nhìn không để ý tới, nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến Hàn Phi cảm thấy hơi kinh ngạc, những vong hồn tích tụ trong cửa hàng thú cưng dường như bị con côn trùng dị dạng này thu hút, muốn chui vào trong cơ thể của con côn trùng, dường như như vậy thì có thể tái sinh.

Con côn trùng chui ra khỏi kén không có hoa văn bướm xinh đẹp trên người, chỉ có những vết sẹo đen, nó không thể chịu nổi quá nhiều tàn hồn của động vật, nó chỉ gắng gượng trong vài giây rồi ngừng cử động.

“Kén người là Cánh bướm chuyên dùng để thao túng oán niệm, hút máu thịt và nhân tính để sinh tồn, càng là nhân tính phức tạp, cuối cùng hoa văn trên cánh bướm càng đẹp.” Hàn Phi lấy ra cái kén người mà hắn đã thu được trước đó từ ô vật phẩm của mình.

Cái kén người nhỏ bé khi đã hút đủ máu, nó gần như trong suốt, những thứ bên trong dường như sắp chui ra khỏi kén.

"Nếu không để nó hút nhân tính nữa, dùng thú tính nuôi thì điều gì sẽ xảy ra?"

Hàn Phi lấy cái kén người đó cũng vô dụng, do dự một lúc, hắn đào một vũng máu dưới đống xác chết của cửa hàng thú cưng, sau đó bỏ vào đó kén người đã trưởng thành.

Lúc đầu không có gì bất thường, từ từ trên da kén xuất hiện vết xuất huyết, bắt đầu hút máu động vật xung quanh.

Hàn Phi ném xác động vật đã khâu vào trong vũng máu, những tàn hồn động vật dính liền với chúng không muốn bị hồn phi phách tán như vậy, bắt đầu la hét và gầm rú.

Khi lớp da của kén người ngày càng mỏng đi, những tàn hồn đó dường như ngửi thấy hy vọng của sự sống, bắt đầu điên cuồng bay đến chỗ kén người!

"Tại sao lại như vậy?"

Kén người lẽ ra được nuôi dưỡng bằng nhân tính lại bị Hàn Phi nhét vào vô số tàn hồn thú cưng, con côn trùng trong kén người bắt đầu thay đổi.

Kén người vốn dĩ chỉ to bằng ngón tay cái đã được phóng to lên, những đường nét xinh đẹp đã bị bôi nhiều lớp máu, cuối cùng chỉ còn lại máu tanh và cuồng loạn.

Sau khi máu của tất cả các động vật trong hố xác bị hút khô, các vết nứt cuối cùng cũng xuất hiện trên bề mặt kén người.

Hàn Phi và hàng xóm cảnh giác cao độ, nhìn chằm chằm vào chỗ sâu trong hố xác.

Với một âm thanh nhẹ nhàng, kén người đã hoàn toàn bị xé toạc, nhưng thứ bò ra khỏi nó hoàn toàn không phải là một con bướm, mà là một con quái vật trông hung tợn với đôi sừng và gai nhọn trên khắp cơ thể.

Những người hàng xóm nhìn nhau, cuối cùng đều nhìn về phía Hàn Phi, hắn cũng biểu lộ vẻ mặt khó hiểu, kén người của

Cánh bướm sao lại sinh ra cái thứ này?

Hệ thống chỉ có thể xác định những vật phẩm Hàn Phi chạm vào, nhưng hắn nhìn gai nhọn trên người con côn trùng hung tợn, cũng không dám tùy tiện đụng vào.

"Quản lý, tôi làm việc trong cửa hàng tiện lợi lâu như vậy, cũng chưa từng nhìn thấy thứ này." Huỳnh Long muốn đến gần con côn trùng hung tợn, nhưng vừa đến gần, nó đã tấn công anh ta, tốc độ rất nhanh.

Hai bên giằng co hồi lâu, Hàn Phi mới từ từ phát hiện ra con côn trùng này không có ác ý quá sâu đối với mình.

"Chẳng lẽ có liên quan đến việc ban đầu mình dùng máu của chính mình để nuôi kén người?"

Lòng dũng cảm của Hàn Phi dần lớn lên, định đến gần con côn trùng hung tợn, thấy đối phương không phản kháng lại thì thử chạm nhẹ vào nó.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã thành công phát hiện cổ vật nguyền rủa rank G – Đại Nghiệt."

"Đại Nghiệt (ấu trùng rank G): Một loài côn trùng hiếm gặp ở thế giới tầng sâu, toàn thân phủ đầy gai nhọn, trong những chiếc gai nhọn có chứa độc hồn, chúng chỉ xuất hiện vào năm đại họa, là một điềm báo không tốt."

Hàn Phi không nghe kĩ lời nhắc nhở của hệ thống, hắn chỉ nhìn ngón tay của mình: "Trong gai nhọn có chứa độc hồn?"

Chương 275: Tòa nhà chết chóc — Bắt đầu từ ứng tuyển bảo vệ

Để nhận biết ra con côn trùng kia rốt cuộc là cái gì, Hàn Phi đưa tay chạm vào đối phương.

Lúc này, đầu ngón tay của hắn đã đen, chỉ sau vài phần mười giây, toàn bộ bàn tay của hắn mất đi ý thức.

Bóng quỷ màu đen dâng trào dưới da thịt, cùng với việc ăn máu thịt, không ngừng kéo về phía trái tim Hàn Phi.

Không cảm thấy có chút đau đớn nào, tinh thần đã bị tê liệt trong im lặng, như thể không phải thể xác bị trúng độc, mà là linh hồn.

Lấy dao tái sinh ra, sắc mặt Hàn Phi rất kém, khi hắn còn đang lưỡng lự muốn chặt ngón tay của mình thì con côn trùng hung tợn lại chạy tới.

Nó cắn vào ngón tay của Hàn Phi, độc hồn bị tiêm vào cơ thể hắn lập tức bị hút đi, bóng quỷ màu đen vốn đã lan ra miễn cưỡng quay trở lại cơ thể của Đại Nghiệt.

Hàn Phi tuy được cứu nhưng sức khỏe giảm đi 1/5, lúc này sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ, cơ thể suy nhược.

"Độc này thật bá đạo."

Nhìn con côn trùng hung tợn, Hàn Phi không dám lại gần.

Vừa sờ đầu đã suýt nữa mất mạng, cái thứ này ai mà dám động bừa bãi?

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn không bị độc hồn của Đại Nghiệt giết chết! Khả năng kháng nguyền rủa các loại độc: +1!"

Bản thân con côn trùng đang chơi đùa rất vui vẻ trong hố xác, Hàn Phi không muốn mang theo quả bom hẹn giờ này nhưng cũng không dám để nó một mình trong cửa hàng thú

cưng, điều khiến hắn lo lắng hơn nữa là trong trường hợp hắn bỏ rơi nó, cuối cùng lại bị thứ này tìm thấy thì thảm rồi.

"Nếu không…. Thuần hóa nó thành thú cưng?"

Cửu Mệnh mặc dù trông rất khủng khiếp nhưng ít nhất nó còn có chút giống với thú cưng, chẳng hạn như nó có lông giống động vật, Hàn Phi ít nhất có thể ám thị tâm lý cho mình, tự thôi miên mình rằng đó chỉ là một con mèo nhỏ đặc sản của thế giới tầng sâu này thôi.

Nhưng Đại Nghiệt cái thứ này hoàn toàn không có chút dính dáng liên quan gì với thú cưng cả.

Hơn nữa bản thân nó đã là điềm dữ, mà bên cạnh Hàn Phi đã có Hoàng Doanh người bạn với giá trị may mắn thấp đến mức nực cười, cũng như hai ngôi sao chổi như Lý Tai và Lý Họa.

Về lâu dài, Hàn Phi thật sự lo lắng mình sẽ thu thập thiên tai, xác chết ở khắp mọi nơi.

Sau một thời gian dài đấu tranh tư tưởng, cuối cùng dưới sự giám sát của hàng xóm, mang theo ý chí xem cái chết như không, Hàn Phi đưa tay ra lần nữa tới Đại Nghiệt.

Hắn hướng đến phần đầu ít gai nhọn hơn của Đại Nghiệt, sử dụng năng lực chủ động thuần hóa thú cưng.

"Thuần hóa thất bại! Bạn đã trúng độc hồn, xin hãy nhanh chóng trị liệu!"

"Thuần hóa thất bại!"

"Thuần hóa thất bại!"

....

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã thuần hóa thành công cổ vật nguyền rủa rank G – Đại Nghiệt."

"Đại Nghiệt (thú cưng bị nguyền rủa rank G): Bạn đã giành được tình bạn của Đại Nghiệt nhờ mị lực cá nhân kinh người và ân tình dưỡng dục!"

"Độ trung thành: 50 (nó tin tưởng bạn, bạn là người đầu tiên sẵn sàng tiếp cận nó)."

"Thiên phú ẩn số 1: Độc hồn (cơ thể nó chứa cực độc, có thể thiêu đốt linh hồn)."

"Thiên phú ẩn số 2: ăn xác (máu và xác chết có thể giúp nó nhanh chóng phục hồi và phát triển)."

"Thiên phú ẩn số 3: thiên địch (sinh ra từ việc ăn bươm bướm, toàn bộ năng lực đều được nhân đôi đối với nguyền rủa, tàn hồn của các loại bướm)."

"Thiên phú ẩn số 4: Điềm báo chết chóc (có thể trực tiếp công kích điểm yếu trong linh hồn, thích ở bên cạnh người sắp chết)."

Theo giới thiệu trên trang web chính thức của [Cuộc sống hoàn hảo], thú cưng có thuộc tính và thiên phú ẩn là rất hiếm, thú cưng có thiên phú ẩn có thể coi là tốt nhất, còn Đại Nghiệt thì đã có tận 4 thiên phú ẩn trong giai đoạn ấu trùng ban đầu.

Tuy chỉ là thú cưng rank G nhưng xuất phát điểm của nó lại cao hơn những thú cưng khác rất nhiều.

Hàn Phi cực kì cao hứng nhìn phần giới thiệu, đột nhiên không ghét bỏ Đại Nghiệt nữa, ngược lại cảm thấy đối phương xấu nhưng mà dễ thương, có lẽ đây có thể là "mẹ không chê con xấu, chó không chê chủ nghèo".

Nhưng khi hắn nhìn vào thiên phú ẩn cuối cùng của Đại Nghiệt, biểu cảm cứng lại: "Thích ở bên cạnh người sắp chết?"

Ngoảnh đầu nhìn Đại Nghiệt đang yên tĩnh như cục đá bên cạnh mình, tâm tình Hàn Phi quả thực có chút phức tạp.

Họa phúc đi liền với nhau, Đại Nghiệt là sự xuất hiện của các bất ngờ, mà nó thích ở bên Hàn Phi, có thể là do hắn bị người của toà nhà chết chóc nguyền chết, không còn sống được lâu, vừa hay phù hợp khẩu vị của nó.

"Chết cũng không có gì đáng sợ, sự xuất hiện của Đại Nghiệt ít nhất lại tăng thêm một phần sức mạnh cho mình." Hàn Phi hiện tại là một người rất lạc quan, cũng không có cách

nào khác, tâm thái không tốt thì không thể nào sống được ở đây.

Khi Hàn Phi đang buồn rầu không biết mang Đại Nghiệt theo bằng cách nào, thì Đại Nghiệt đã ăn uống no say và chơi đến mệt thu lại những chiếc gai nhọn trên cơ thể, hoàn toàn biến thành một cục đá màu đen.

Hàn Phi thử cầm nó lên, Đại Nghiệt bây giờ sờ vào có cảm giác man mát lành lạnh, cảm giác rất phù hợp làm gối đầu cho mùa hè.

Để Đại Nghiệt vào bên trong đàn tế của Khóc, Hàn Phi lại lấy sợi xích dính đầy máu và lông thú cưng trong lồng sắt ra, chỉ cần là đồ có chút tác dụng, hắn đều sẽ không bỏ qua.

"Người chơi số 0000, bạn đã thành công phát hiện vật phẩm nguyền rủa rank G – dây xích thú cưng màu máu."

"Dây xích thú cưng màu máu: Hầu hết các thú cưng bị dây xích này buộc đều đã bị giết, tàn hồn và lông của chúng dính vào sợi xích, đêm ngày đau khổ than khóc."

Có thể do Hàn Phi đã thu nhận thú cưng Cửu Mệnh, nên khi hắn chạm vào dây xích không cảm thấy bất thường, cũng rất nhẹ nhàng đặt dây xích vào ô phẩm.

"Người giấy màu máu, bình ước nguyện, dây xích thú cưng…. vật phẩm nguyền rủa mà hiện tại mình đang có đã không ít, nhưng muốn tự bảo vệ mình trong tòa nhà chết chóc, những thứ này vẫn chưa đủ."

Vật phẩm nguyền rủa rank G có tác dụng hạn chế, cái Hàn Phi muốn là vật phẩm nguyền rủa rank F như người giấy màu máu, cho dù là vật phẩm nguyền rủa rank F khiếm khuyết cũng mạnh hơn nhiều so với vật phẩm nguyền rủa rank G.

Trong đầu nhớ lại bản đồ mà quản lý tòa nhà tiền nhiệm để lại, Hàn Phi bắt đầu lên kế hoạch cho mình.

Khu vực mà hắn đang ở, tòa nhà nguy hiểm nhất chính là tòa nhà chết chóc, nếu dùng cấp bậc để phân chia, những tòa nhà mà hắn đi qua trước đây đều là độ khó rank F, còn tòa nhà chết chóc là rank E.

Điều này không phải là lệ quỷ trong tòa nhà chết chóc rất đáng sợ, mà là bên trong tòa nhà có quỷ còn đáng sợ hơn nữa.

Quỷ quái trong thế giới tầng sâu phân làm tiếc nuối, oán niệm và hận ý, Hàn Phi cho đến hiện tại vẫn chưa gặp qua hận ý, có thể bên trong tòa nhà chết chóc có tồn tại quỷ có cấp bậc hận ý kia.

"Trước khi vào tòa nhà chết chóc, vẫn nên cố gắng khám phá nhiều tòa nhà thì tốt hơn, nếu có thể thu hút được các quỷ quái nguy hiểm ở các tòa nhà khác vào tòa nhà chết chóc cũng được." Hàn Phi lặng lẽ suy nghĩ: "Gần đây lâu lắm không nghe thấy tiếng ca quỷ dị kia nữa, cũng không biết nó đã đi đến nơi nào rồi."

Ôm đàn tế đi ra khỏi cửa hàng thú cưng, Hàn Phi lại mang theo những người hàng xóm của mình đến thăm những cửa hàng ở xung quanh.

Cho đến sau khi trên đường phố Ích Dân rất khó kích hoạt nhiệm vụ, hắn mới quay trở lại của hàng tiện lợi Ích Dân.

Vừa vào trong phòng, Hàn Phi liền cảm thấy hàn ý xâm nhập vào tim, hắn gọi Huỳnh Long và Khóc ra rồi mới dám đi về phía quầy tính tiền.

Mùi máu tanh nhàn nhạt bay xung quanh, người phụ nữ áo cưới thân cao hai mét lúc này đang đứng phía sau giá hàng, trông rất đáng sợ.

"Hình như vẫn chưa đến thời gian đã định mà?" Hàn Phi ngẩng đầu nhìn đối phương, trong mắt xẹt qua một tia nghi vấn.

Người phụ nữ áo cưới không nói gì, chỉ ném bộ y phục trong tay xuống đất.

Hàn Phi mở bộ y phục ra phát hiện, đó là một bộ đồng phục bảo vệ dính rất nhiều máu, có tên của một cư xá nào đó được viết trên mặt sau của bộ đồng phục.

"Một nhân viên bảo vệ trong tòa nhà chết chóc đã biến mất, anh sẽ thay thế trong vài ngày tới." Người phụ nữ mặc áo cưới giọng điệu lạnh lùng, biểu cảm rất đáng sợ.

“Cô muốn tôi làm nhân viên bảo vệ của tòa nhà chết chóc sao?” Hàn Phi yên lặng liếc nhìn danh hiệu sát thủ nơi làm việc, sau đó gật đầu.

“Được, không thành vấn đề.”

Chương 276: Tên của cô ấy có lẽ có thể trừ tà

Thấy Hàn Phi không chút do dự nhận lấy bộ đồng phục bảo vệ, ánh mắt người phụ nữ mặc áo cưới ngược lại lại phát sinh thay đổi.

Cô ta vốn nghĩ mình sẽ phải ép buộc và dụ dỗ để Hàn Phi đồng ý, nhưng không ngờ hắn lại dứt khoát khác thường, có cảm giác như hắn đang định đi đến tòa nhà chết chóc, hơn nữa cũng yêu thích nghề bảo vệ.

Đôi mắt toàn là tia máu nhìn chăm chú Hàn Phi, áo cưới cảm thấy Hàn Phi có khả năng muốn chạy trốn, tất cả những gì hắn đang làm đều là để kéo dài thời gian.

Cầm lấy đồng phục bảo vệ, Hàn Phi nghiên cứu một lúc lâu, hắn đột nhiên phát hiện cô ta vẫn nhìn chằm chằm hắn như cũ.

"Thế này là ý gì? Chẳng lẽ còn muốn mình mặc thử ngay trước mặt à? Để xem có vừa không hay sao?"

Vết máu trên đồng phục còn chưa khô hẳn, sờ vào có chút không thoải mái.

Vì để áo cưới yên tâm, Hàn Phi cởi bỏ áo khoác, mặc đồng phục bảo vệ lên.

Vừa mặc bộ đồng phục lên người, bất ngờ đã xảy ra.

Vết máu sền sệt dường như có ý thức của mình đột nhiên động đậy, một đôi tay đẫm máu bị thương vươn ra khỏi đồng phục ôm lấy Hàn Phi.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công phát hiện vật phẩm nguyền rủa rank G — đồng phục bảo vệ số 4."

"Đồng phục bảo vệ số 4: Người cuối cùng mặc chiếc áo này đã chết một cách thê thảm, đến thi thể cũng không thể tìm thấy nữa, trước khi bạn mặc nó lên hãy suy nghĩ kĩ càng."

Đôi tay máu tràn đầy oán hận bắt lấy cơ thể Hàn Phi, nhưng giữa lưng chừng đã bị Khóc và Huỳnh Long giữ lấy.

Đôi tay máu hung dữ không ngừng dùng lực, vung vẩy hồi lâu, dần dần cũng có chút bất lực.

"Một bộ đồng phục bảo vệ bình thường trong tòa nhà chết chóc vậy mà lại là vật phẩm nguyền rủa rank G, nơi này đúng thật là nguy hiểm."

Hàn Phi không cởi y phục ra, hắn nhân cơ hội này để Huỳnh Long và Khóc dạy dỗ cho đôi tay máu bên trong đồng phục bảo vệ một trận.

Áo cưới không nói lời nào, lặng lẽ nhìn dị cảnh một người sống thuần phục vật phẩm nguyền rủa.

Đôi tay máu hung dữ dần dần bị hao tổn biến thành đôi móng nhỏ màu đỏ, nó mới trở nên ngoan ngoãn hơn.

Để đảm bảo đồng phục không xuất hiện bất ngờ, Hàn Phi còn nhét người giấy màu máu vào trong túi áo, để bọn chúng bồi dưỡng tình cảm.

Dùng mất khoảng mười mấy phút thời gian, đồng phục bảo vệ cuối cùng cũng thuận lợi thu thập vào ô vật phẩm, nó đã chấp nhận Hàn Phi, vô cùng hiểu lòng người.

"Nếu có thể thành công được tuyển làm bảo vệ, vậy mình càng có cơ hội hoàn thành kế hoạch hơn, oán niệm mặc áo cưới này coi như đã giúp mình một việc lớn."

Hàn Phi muốn âm thầm lặng lẽ tiến vào tòa nhà chết chóc, sau đó sẽ cho Cánh bướm một bất ngờ đặc biệt.

Hắn đang lo lắng không có đường vào, áo cưới đã cung cấp phương pháp cho hắn.

Mang theo một sự biết ơn, Hàn Phi nhìn áo cưới: "Yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp cô lấy được thứ cô muốn."

Nếu kế hoạch của Hàn Phi thành công, đến lúc đó thì không chỉ là thứ mà áo cưới muốn, ngay cả đánh số 4 vào tất cả các phòng cho áo cưới cũng không thành vấn đề.

Thứ mà Hàn Phi muốn khi đi tòa nhà chết chóc không nhiều, hắn chỉ muốn giết chết Cánh bướm.

Đều nói trước lạ sau quen, nhưng áo cưới lại ngày càng không thể hiểu được Hàn Phi.

Không nói nhiều thêm nữa, cô ta rời khỏi cửa hàng tiện lợi Ích Dân.

"Cư xá Hạnh Phúc nằm giữa Ngõ Súc Sinh và tòa nhà chết chóc, tiếp theo mình sẽ phải dần dần khám phá về hướng của tòa nhà chết chóc."

Sau khi tính toán thời gian, cho dù nguyền rủa chết chóc bộc phát trong vòng một tuần, Hàn Phi cũng vẫn có cơ hội tiến vào tòa nhà chết chóc.

Sau khi dặn dò vài câu với hàng xóm, Hàn Phi vào trong kho cửa hàng tiện lợi thoát khỏi trò chơi.

Máu đổ xuống, thế giới trở nên đỏ tươi…

Cởi mũ bảo hiểm trò chơi ra, Hàn Phi đơn giản cử động thân thể cứng ngắc của mình, nếu như không phải luyện tập thể lực nhiều, hắn đã không còn có thể trụ được nữa.

"Lại thành công sống sót qua một đêm." Nhìn bầu trời ngoài cửa sổ vầng trăng lấp ló trong mây, Hàn Phi yên lặng nhìn hồi lâu: "Cũng khá đẹp đấy chứ."

Hàn Phi trước nay chưa từng để ý tới những chi tiết này, hiện thực bận rộn đã hoàn toàn đánh gục hắn, lúc đó không biết mỗi ngày bận cái gì, dù sao hắn luôn luôn mệt mỏi không có hy vọng.

Mở cửa sổ ra, Hàn Phi hít vào vài hơi không khí trong lành, sau đó vô thức cầm điện thoại lên, bắt đầu kiểm tra tin nhắn chưa đọc.

Hầu hết thông tin đều do trợ lý đạo diễn Trương gửi đến, đoàn làm phim rất lo lắng cho Hàn Phi.

Sau một vài câu trả lời đơn giản, mắt Hàn Phi đột nhiên sáng lên, liên tục kiểm tra các con số trong tài khoản cá nhân, cẩn thận đếm số không trên đó.

“Cát-xê đóng phim đã vào tài khoản!”

Không biết có phải do Hàn Phi bị truy giết đến tận đoàn phim hay không, mà cát-xê phim [Tiểu thuyết gia huyền nghi] còn đến tài khoản trước cả [Hoa Song Sinh].

“Coi như là tiền hành hiệp trượng nghĩa, sau khi mua máy chơi game đa chức năng vẫn còn dư một ít.”

Hiện nay, lương của các diễn viên đều được công khai, minh bạch, kể cả những diễn viên hàng đầu cũng không quá chênh lệch nên nhiều diễn viên đã thành lập công ty riêng, trực tiếp tham gia sáng tác phim rồi chia nhỏ doanh thu phòng vé.

Khi bộ phim trở nên hot sẽ kiếm được nhiều tiền hơn; phim mà không hot, thì cũng phải chịu thua lỗ, mọi thứ đều dựa vào tác phẩm và thực lực của mình.

Hàn Phi có tâm trạng tốt hơn rất nhiều khi cuối cùng cũng có thể mua được máy chơi game mà mình mong muốn.

“Rõ ràng khi tiến vào trò chơi vẫn phải tiếp tục trêu đùa với mạng sống, còn phải đối mặt với nguy cơ sinh tử, nhưng mình vẫn cảm thấy hạnh phúc khi mua được máy chơi game, đây có thể là niềm hạnh phúc giản đơn của một người đàn ông.”

Sau khi thay đổi máy chơi game thì có thể chơi game trong thời gian dài.

Ngay khi Hàn Phi đang suy nghĩ xem nên mua máy chơi game lúc nào, đạo diễn Trương vừa nhận được tin nhắn trả lời của hắn đã trực tiếp gọi video.

Hàn Phi do dự, sau đó lựa chọn kết nối.

“Đạo diễn Trương? Muộn thế này rồi anh còn chưa ngủ à?”

“Không phải cậu cũng vậy sao? Anh thấy cậu còn đang mặc áo khoác, chẳng lẽ cậu vừa trở về từ cục cảnh sát à?” Đạo diễn Trương rất quan tâm đến Hàn Phi.

“Những gì cần hỏi cảnh sát đã hỏi trước đó rồi.”

“Không sao là tốt rồi, anh chỉ muốn đích thân xác nhận sự an toàn của cậu, ngoài ra, hai ngày này cậu cũng không cần đến đoàn phim đâu.” Đạo diễn Trương nhìn hai mắt thâm

quầng mệt mỏi: "Đoàn phim xảy ra án mạng giết người, tuy rằng chính là kẻ sát nhân đã chết, nhưng ngày mai nhất định sẽ có nhà báo tới, cậu trước hết nên tránh đi."

"Dạ được."

"Cát-xê phim anh đã giục bọn họ chuyển cho cậu rồi, đợt này cậu nên nghỉ ngơi thư giãn một chút, dù sao truy đuổi hung thủ, à không, cậu bị hung thủ truy đuổi chắc là áp lực cũng rất lớn." Đạo diễn Trương cả buổi tối không nghỉ ngơi, lúc này trạng thái rất kém.

"Anh cũng nghỉ ngơi sớm đi, sức khỏe quan trọng nhất."

Cúp điện thoại, Hàn Phiền mở hot search của thành phố ra, quả nhiên lại nhìn thấy tên của mình.

"Hung thủ giết người lẻn vào hiện trường quay phim hành hung, hung thủ giết người tử vong một cách bất ngờ!"

"Là anh ấy, lại là người đàn ông đó! Đoàn phim khác nhau! Hương vị giống nhau!"

"Hoạt động bình chọn người phát ngôn tử thần thế hệ mới! Nhân vật không phải hoạt hình được lựa chọn duy nhất – Hàn Phi."

"Hàn Phi: Tôi nở rộ trong sự giết chóc! Như một bông hoa trong buổi bình minh!"

Hàn Phi phát hiện ra rằng các diễn viên khác đều có những lý do khác nhau trong mỗi lần hot search, chỉ có chính mình không quên tâm niệm ban đầu.

Lặng lẽ tắt điện thoại, lúc này Hàn Phi cũng không thèm quan tâm: "Thích nói thế nào thì nói, ngày mai mình sẽ đi mua máy chơi game."

Thật lâu sau, Hàn Phi nghĩ đến cuối cùng mình cũng có thể ngủ một giấc.

Nhưng hắn nằm tê liệt trên giường mà trằn trọc mãi không ngủ được, nhắm mắt lại sẽ nghĩ đến thế giới tầng sâu.

"Trước đây hình như chưa bao giờ xảy ra tình trạng này."

Mở mắt ra lần nữa, Hàn Phi đột nhiên phát hiện mình nhìn cái gì cũng đều như cánh bướm, ảo giác kỳ lạ này đột nhiên xuất hiện.

"Nhện đã gặp phải trường hợp này bao giờ chưa? Cánh bướm lần đầu tiên xuất hiện trong giấc mơ của Nhện? Bây giờ nó đang bắt đầu tiếp cận mình?"

Hàn Phi tuy rằng thấy khó hiểu, nhưng cũng không có chút nào hoảng sợ.

Sau khi kiểm tra tất cả các ngóc ngách trong nhà, hắn nằm trên giường và ép bản thân không nghĩ đến những vấn đề liên quan đến bướm, nhưng nhiều loài bướm khác nhau vẫn xuất hiện trong đầu hắn.

Lảng tránh không giải quyết được vấn đề, Hàn Phi chủ động nhớ lại quỷ quái tàn bạo nhất, đáng sợ nhất và mạnh mẽ nhất mà hắn biết trong đầu, sau đó yêu cầu để cô xé nát con bướm hết lần này đến lần khác.

Liên tục niệm tên quỷ quái đó trong lòng, trong đầu nghĩ đến mọi chuyện về cô ấy, dần dần, Hàn Phi thật sự chìm vào giấc ngủ.

"Từ Cầm, Từ Cầm, chị…."

Chương 277: Con quỷ mà bạn đang nói đến, nó có giống tôi không?

Hàn Phi và Nhện đã có những trao đổi sâu sắc, hắn biết rằng sau khi Cánh bướm nhìn chằm chằm vào một người, nó sẽ tiêu diệt mục tiêu về mặt tinh thần trước, Cánh bướm giỏi nhất trong việc sử dụng các ám thị tâm lý và giấc mơ.

Hàn Phi không biết trên thế giới này có quỷ hay không, nhưng hắn biết Cánh bướm đã rất nỗ lực để thuyết phục hắn rằng trên thế giới này có quỷ, đồng thời phát sinh sự hãi với quỷ thần.

Tập thể nhà máy chế biến thịt nơi Nhện từng sinh sống đầy những điện thờ, những người già chưa dọn ra khỏi toà nhà đều tin rằng có sự tồn tại của quỷ thần, đây có thể là một kiệt tác của Cánh bướm.

Để đối phó với Nhện, Cánh bướm thậm chí còn tạo ra một bầu không khí đáng sợ cho toàn bộ tòa nhà.

Trong mắt Cánh Bướm, tất cả con người đều là đối tượng để lợi dụng, nhân tính và trái tim con người chỉ là đồ chơi trong tay nó.

Khi Hàn Phi thoát khỏi trò chơi, bắt đầu vô thức nghĩ về Cánh bướm, điều đó cho thấy nó đã ra tay với hắn.

Theo kinh nghiệm trước đó của Nhện, Cánh bướm sẽ đi vào giấc mơ của Hàn Phi và trở thành cơn ác mộng không thể thoát khỏi.

Theo lý thuyết thì phải như vậy, nhưng sau khi Hàn Phi tỉnh dậy vào buổi trưa mới nhận ra rằng đêm qua mình không hề mơ thấy Cánh bướm.

“Cánh bướm không xuất hiện trong giấc mơ của mình, đêm qua mơ thấy Từ Cầm, chẳng lẽ sự tồn tại của chiếc hộp đen đã ngăn cản sự xâm nhập ý thức của Cánh bướm?”

Không ai có thể khống chế được giấc mơ của mình, Hàn Phi cũng thấy rất kỳ lạ, hắn quyết định đợi đến đêm nay khi lên giường sẽ thử lại.

"Vào lúc Cánh bướm tấn công Nhện, Nhện càng lún càng sâu, cuối cùng dùng chín nhân cách của mình để bẫy Cánh bướm vào trong sâu thẳm ý thức."

"Hoàn cảnh của mình dường như hoàn toàn trái ngược với Nhện, Cánh bướm căn bản không thể tiến vào giấc mơ của mình được."

Cả Hàn Phi và Nhện đều có những phương pháp riêng để đối phó với Cánh bướm, chiến trường cuối cùng của Cánh bướm có thể nằm ở Hoàng Doanh.

"Cánh bướm có thể dùng anh Hoàng làm hung thủ đứng sau giả lợn ăn hổ, chắc chắn sẽ nhắm vào anh Hoàng một cách điên cuồng. Anh ấy không đủ kiên định và can đảm, có vẻ như anh ấy sẽ phải tập thể dục nhiều hơn đây." Hàn Phi cảm thấy trước đây mình nói đúng, Hoàng Doanh quá nhu mì, như vậy là nhõng nhẽo, không có lợi cho sự trưởng thành của anh ấy.

"Anh ấy ở chỗ mình được đào tạo an toàn, còn hơn bị mất tính mạng ở chỗ của Cánh bướm."

Vừa hay Hàn Phi hôm nay chuẩn bị đi mua máy chơi game, hắn quyết định tiện đường đến thăm Hoàng Doanh.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Hàn Phi báo cáo hành trình của mình cho cảnh sát, sau đó đi đến thành phố thông minh Tân Hỗ.

Khoảng cách [Cuộc sống hoàn hảo] chính thức open-beta đã không còn mấy ngày, quảng cáo của họ có thể được nhìn thấy ở khắp mọi nơi, có thể được mô tả là choáng ngợp.

Nhìn thấy những người xung quanh đang bàn luận sôi nổi về trò chơi, Hàn Phi thực sự có chút ngưỡng mộ, những trò chơi tập trung vào tính chất xã hội và con người như [Cuộc sống hoàn hảo] rất thích hợp để chơi cùng bạn bè. Đối với hầu hết mọi người, [Cuộc sống hoàn hảo] sẽ trở thành nơi trú ẩn an toàn cho họ trong cuộc sống thực.

Tất cả mọi người đều mong chờ trò chơi tựa thiên đường trên màn hình ảo, nhưng Hàn Phi lại có chút mâu thuẫn với lời tuyên truyền của công ty trò chơi.

Nếu thiên đường thực sự tồn tại, thì địa ngục chắc chắn sẽ tồn tại, nhưng hầu hết mọi người chỉ nhìn thấy thiên đường.

Tương lai sẽ luôn phát triển theo một hướng mà không ai có thể đoán trước được, hiện tại thì tương lai đã đến.

Con bướm vỗ cánh, cơn bão đang chuẩn bị để quét qua thành phố.

Đi tàu cao tốc liên tỉnh, mười phút nữa Hàn Phi sẽ có thể đến thành phố thông minh Tân Hỗ, nhìn những tòa nhà khác biệt trên đường đi, Hàn Phi cảm thấy hiện thực cũng có một cảm giác hoang đường và bị xé rách.

Có một lỗi công nghệ nghiêm trọng trong Thành phố thông minh Tân Hỗ và khu phố cổ, tuy nhiên, không ai nghĩ đây là vấn đề, đại đa số cư dân đều tin rằng với sự phát triển không ngừng của công nghệ, mọi thứ sẽ ngày càng tốt hơn.

Bước ra khỏi nhà ga, nhìn những tòa nhà cao chọc trời và màn hình ảo phản chiếu bầu trời, Hàn Phi tuy không phải lần đầu tiên xem nhưng vẫn cảm thấy rung động.

Theo điều hướng thông minh, Hàn Phi dễ dàng tìm thấy trụ sở offline của [Cuộc sống hoàn hảo].

Bước vào trung tâm mua sắm rộng lớn, có một loạt các sản phẩm công nghệ cao rực rỡ muôn màu, mà hắn chưa từng thấy trước đây gần như làm hoa cả mắt.

Một người quản gia có thể nói 77 ngôn ngữ, một người bạn đồng hành ảo với hệ thống cảm xúc có thể nâng cấp, một công viên gia đình ba chiều, một trợ lý bác sĩ thông minh, v.v.

Trong đó có rất nhiều thứ Hàn Phi đừng nói là đã thấy qua, mà đến nghe cũng chưa từng nghe qua.

Thực ra điều này không thể trách Hàn Phi, nếu điều kiện đủ thì ai mà không muốn trải nghiệm những sản phẩm công nghệ mới nhất?

Với mức lương bèo bọt của Hàn Phi trước đây, hắn phải mất mấy năm không ăn uống gì mới có thể mua được máy chơi game mới nhất. Phải biết rằng hắn vẫn còn độc thân và không có bất kỳ gánh nặng nào từ gia đình, trong một gia đình bình thường khoản tiền đó chắc chắn sẽ được sử dụng để cải thiện cuộc sống.

Nghiên cứu phát triển khoa học kỹ thuật cần rất nhiều tiền, các công ty lớn lại không làm từ thiện, những người sống dưới đáy như Hàn Phi trước đây sẽ chỉ có cơ hội hưởng thụ điều này cho đến khi công nghệ hoàn toàn trưởng thành và phổ biến.

"Xin chào, tôi muốn mua một chiếc máy chơi game đa chức năng." Hàn Phi tìm kiếm hồi lâu mới tìm được nhân viên bán hàng.

"Thưa anh, mọi nhu cầu của anh đều có thể hoàn thành trực tuyến, chúng tôi sẽ cài đặt máy chơi game cho anh trong vòng 24 giờ."

"Là như này, tôi muốn một chiếc máy chơi game có thể kết nối với mũ bảo hiểm trò chơi."

"Xin hỏi là loại mũ bảo hiểm chơi game nào?"

"Đây…" Mũ bảo hiểm chơi game của Hàn Phi nặng hơn bất kỳ mũ bảo hiểm chơi game nào trên thị trường, còn từng đâm một thứ gì đó vào đầu hắn, chắc là đã được ai đó cải tạo.

Trong khi Hàn Phi đang nghĩ cách trả lời câu hỏi của nhân viên bán hàng, một người đàn ông trung niên rất bệ vệ bước ra khỏi thang máy trong tòa nhà.

Ông ta mặc âu phục cùng giày da, không giận dữ mà vẫn uy nghiêm, vừa nhìn thấy ông ta, nhân viên bán hàng lập tức dựng thẳng eo, nụ cười càng rạng rỡ, đối với Hàn Phi càng thêm nhiệt tình.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Người đàn ông trung niên cũng nhìn thấy Hàn Phi và nhân viên bán hàng, bình thường bây giờ đều mua sắm thông minh, hướng dẫn mua sắm thông minh có thể giải quyết mọi vấn đề, rất ít khách hàng trẻ tuổi sẽ hỏi lại nhân viên bán hàng.

“Khách hàng này muốn có một chiếc máy chơi game có thể kết nối với mũ bảo hiểm trò chơi, nhưng không thể nhớ được mẫu mũ bảo hiểm của mình.” Nhân viên bán hàng vẫn cười.

“Vậy thì làm một thiết bị kết nối bên ngoài có thể tự động chuyển đổi.” Người đàn ông trung niên đích thân giúp Hàn Phi lựa chọn, nói xong thì kéo nhân viên bán hàng đến bên cạnh thì thào nói gì đó.

Hàn Phi không cố ý nghe lén, hắn chỉ cảm thấy như này tốt hơn làm người bình thường một chút.

Thực ra ngay khi người đàn ông trung niên vừa xuất hiện, hắn đã nhận ra đối phương, người đàn ông đó tên là Khổng Thiên Thành, Hàn Phi đã từng gặp qua ông ấy ở lễ công bố [Cuộc sống hoàn hảo].

Ngày mà Mạnh Trường An bị bắt, đúng lúc ông ấy đang phát biểu trên sân khấu.

“Về tài liệu của tất cả mã số 0 đều đã bị phong kín, công ty cũng biết rõ sự cống hiến của các cậu, cậu thực sự không xem xét một chút đề nghị trước đây của tôi sao?”

“Khổng tổng, đây không phải là vấn đề tiền bạc. Rủi ro phẫu thuật não thực sự quá lớn. Em còn con cái và gia đình. Em thực sự không dám đánh cược.” Người bán hàng vẫn nở nụ cười trên môi nhưng bên dưới nụ cười ấy đầy khổ tâm.

“Đó chỉ là một ca phẫu thuật nhỏ, chỉ cần cấy một cái mà không có bất kỳ tác dụng phụ nào…”

“Tốt hơn hết anh nên tìm người khác, trước đây vẫn còn một vài người cùng trực ban với nhân viên điên đó. Đúng rồi, có một người tên là Phong Tử Du có quan hệ rất tốt với nhân viên xảy ra chuyện, các anh có thể đến tìm anh ta.” Người bán hàng khéo léo từ chối Khổng Thiên Thành.

Sau khi nhân viên bán hàng rời đi, có thêm hai người bước ra khỏi thang máy, họ đến bên cạnh Khổng Thiên Thành: “Anh Khổng, vẫn không có ai đồng ý? Hay là tôi thấy chuyện này bỏ đi?”

“Tuyệt đối không được! Hồi đó nhân viên của chúng ta đã tàn sát cư dân của một cư xá trong game, sự việc này là cái gai trong lòng, nếu không tìm hiểu kỹ, trong lòng luôn cảm thấy khó chịu!”

“Nhưng không phải chúng ta đã đưa ra một báo cáo điều tra hợp lý rồi sao? Lỗi thực sự là ở nhân viên đó, và anh ta cũng đã chết.”

“Chết rồi thì không điều tra nữa sao?” Khổng Thiên Thành trừng mắt nhìn người vừa nói.

“Không có vấn đề gì trong vài lần kiểm tra gần đây, hóa ra nó không liên quan gì đến trò chơi của chúng ta, chính nhân viên đó đã phát điên.” Người đàn ông thì thầm.

“Đừng ôm bất kì tâm lý may mắn nào, chúng ta không thể mắc sai lầm, cậu nhớ kĩ cho tôi, không bao giờ được phạm sai lầm!” Giọng điệu của Khổng Thiên Thành không khỏi nghi ngờ: “Các cậu cũng đi rà soát cư xá bị tàn sát một lần nữa, bất kì một dữ liệu nào cũng không được bỏ qua, nhất định phải tìm ra con quỷ mà tên nhân viên điên đó đã nói!”

“Anh Khổng, chính anh cũng nói, nhân viên kia lúc đó đã điên rồi, ma quỷ mà người điên nhìn thấy thật sự là ma quỷ hay sao? Có khả năng là ảo giác của chính anh ta.” Người đàn ông có chút bất lực: “Chúng tôi biết anh vẫn muốn tiến hành thử nghiệm lần thứ 7, nhưng chúng ta không có thời gian nữa rồi, mọi người đều đã đợi trò chơi này quá lâu rồi.”

“Ảo giác? Vậy cậu nói cho tôi biết tại sao ảo giác của nhân viên phát điên, lại trùng hợp với thông tin trong di ngôn chưa được công khai của chủ tịch hội đồng quản trị Vĩnh Sinh?” Khổng Thiên Thành nói chuyện rất không khách khí: “Giả Thành, bố cậu để cậu đến công ty học tập, là để cậu cống hiến cho công ty, cậu đừng nghĩ rằng chỉ cần mạ một lớp vàng đơn giản là được.”

“Em hiểu, nhưng chúng ta đã dành quá nhiều thời gian cho bản đồ đã xóa của tòa nhà chết chóc, chúng ta đã vắt kiệt sức lực của rất nhiều công việc khác trong tay.” Người đàn ông không phải là loại người không được học hành, không khéo

léo, ngược lại, anh ta rất có năng lực và có chủ kiến riêng trong công việc.

"Tòa nhà chết chóc là trọng điểm, những cái khác có thể làm chậm lại."

"Anh Khổng, bản di ngôn chưa được công khai đó chưa chắc đã là thật. Chủ tịch hội đồng quản trị lúc đó thần trí đã không tỉnh táo rồi, làm sao còn nhớ được bộ dạng của ma quỷ?" Người đàn ông không quá tin vào điều này: "Đeo mặt nạ, cầm một con dao không lưỡi, thu thập bất hạnh và tuyệt vọng của toàn bộ thế giới, những lời này quá chung chung, căn bản không thể nói lên điều gì."

"Cậu đánh giá quá thấp chủ tịch hội đồng quản trị Vĩnh Sinh rồi, ông ấy là người gần với thần nhất trước khi bùng nổ công nghệ, đã chứng kiến cả một kỷ nguyên, người như vậy, mỗi câu nói của ông ấy đều đáng để chúng ta nhẫn nại phân tích." Nói đến chủ tịch hội đồng quản trị Vĩnh Sinh, trong mắt mang theo sự sùng bái.

"Nói thế nào, ông ấy cũng đã qua đời, anh vẫn nên nghĩ cách đối phó với hội đồng quản trị đi, tài nguyên của công ty chúng ta không nên lãng phí vào việc điều tra một chuyện vô nghĩa."

"Tôi không thể thay đổi suy nghĩ của hội đồng quản trị, nhưng tôi vẫn sẽ làm như thế này. Đối với các cậu sự việc đó chỉ là một vụ án, là nhân viên phát điên. Nhưng nếu nhân viên không điên và mọi điều anh ta nói là sự thật, thì phải làm sao?" Khổng Thiên Thành lắc lắc đầu, ông ấy cảm thấy vô cùng mệt mỏi: "Ma quỷ là có thật, bây giờ tôi đang lo lắng rằng [Cuộc sống hoàn hảo] sẽ trở thành chiếc hộp quỷ Pandora, và chúng ta đã trở thành những người mở chiếc hộp."

"Anh nghĩ nhiều rồi, [Cuộc sống hoàn hảo] chỉ là một trò chơi." Người đàn ông không thể hiểu được những lo lắng của Khổng Thiên Thành, anh ta không hiểu Khổng Thiên Thành lo lắng vì điều gì.

"Nó thật sự chỉ là một trò chơi, nhưng cũng là trò chơi chưa từng thấy qua, cậu không hiểu ý nghĩa của trò chơi này."

Khổng Thiên Thành không nói thêm nữa, sau khi thu xếp xong nhiệm vụ, ông vội vàng rời khỏi đại sảnh.

"Đừng do thám quyền năng của Thượng Đế một cách ngạo mạn, đối tượng nghiên cứu của con người nên là chính mình."

Sau khi chọn xong mọi thứ, Hàn Phi yên lặng nhìn chằm chằm bóng dáng của Khổng Thiên Thành, trong lòng ghi nhớ hết những lời Khổng Thiên Thành nói, không ngờ người của Deep Space Technology cũng đang điều tra toàn bộ bản đồ đã bị xóa của tòa nhà chết chóc.

"Chẳng lẽ họ cũng phát hiện ra điều bất thường trong tòa nhà chết chóc? Hay là Cánh bướm đã làm gì đó?"

"Thưa anh, anh đã chọn xong hết mọi thứ chưa?" Nhân viên bán hàng lại đi đến bên cạnh Hàn Phi.

"Ừ, trừ vào tài khoản của tôi đi, hôm nay vừa hay tôi có thời gian, hôm nay các anh tới cài đặt được không?" Hàn Phi nóng lòng muốn nằm ở trong chiếc máy chơi game thoải mái mà chơi.

"Được ạ, năm giờ chiều chúng tôi sẽ đến cài đặt cho anh." Nhìn thấy Hàn Phi mua máy chơi game đa chức năng đắt tiền nhất không chớp mắt, thái độ của nhân viên bán hàng đã thay đổi rất nhiều, vừa rồi khi quét thẻ hắn đã rất lo lắng không đủ tiền thì sẽ rất xấu hổ.

Sau khi điền thời gian và địa điểm cài đặt, Hàn Phi bước ra khỏi trung tâm và gọi điện cho Hoàng Doanh, họ gặp nhau ở quán cà phê góc phố.

Trên tầng hai của quán cà phê, Hàn Phi nhìn thấy Hoàng Doanh với đôi mắt thâm quầng.

"Anh rất ngạc nhiên, em không ngủ và chơi game hàng đêm, ban ngày vẫn quay phim cường độ cao, làm thế nào để em dành thời gian đấu tranh cho công lý? Em không buồn ngủ à?" Hoàng Doanh rất ngưỡng mộ thể lực Hàn Phi, giống như quỷ quái vậy.

"Chắc là em biết cách quản lý thời gian tốt hơn."

Hàn Phi nhìn chằm chằm Hoàng Doanh hồi lâu, đột nhiên nói: "Tối hôm qua anh nằm mơ thấy một con bướm sao?"

Hoàng Doanh sửng sốt một lúc rồi lắc đầu: "Tối hôm qua anh không mơ thấy con bướm, nhưng anh đã có một giấc mơ rất kỳ lạ."

"Giấc mơ gì?"

"Anh nằm mơ thấy mình quay về lúc nhỏ, có một lần cùng mẹ đi đến bên hồ chơi, chẳng may bị trượt chân rơi xuống hồ nước lạnh, anh cứ vùng vẫy, gào khóc nhưng lần này mẹ không nhảy xuống nước cứu anh, mà lặng lẽ đứng trên bờ nhìn anh, nhìn anh bị nhấn chìm dần." Có thể nghe thấy một chút tuyệt vọng trong lời nói của Hoàng Doanh.

"Có điều như vậy thực ra cũng khá tốt, ít nhất như vậy người chết là anh, vì vậy cũng không được coi là ác mộng."

"Anh Hoàng, anh phải tin tưởng vững chắc một chút. Mẹ anh sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy. Bà ấy là người yêu thương anh nhất trên đời. Điểm này bất kể như thế nào anh cũng không được dao động." Hàn Phi cảm thấy Cánh bướm thực sự đã ra tay với Hoàng Doanh, hơn nữa còn chạm đến kí ức quan trọng nhất của anh ấy.

Chương 278: Lần đầu tiên dùng máy chơi game đã giết luôn người hướng dẫn trong game

Cánh bướm không tìm được sơ hở nào trên người Hàn Phi, vậy thì sẽ dần dần chuyển trọng điểm trên người Hoàng Doanh.

Nếu như Hoàng Doanh xảy ra chuyện, vậy thì anh ấy rất có khả năng sẽ là sơ hở của Hàn Phi.

Nhưng nếu giả sử Hoàng Doanh không những không xảy ra chuyện, còn thành công thoát khỏi một phần ý thức của Cánh bướm, khi đó tình hình của Hàn Phi sẽ an toàn hơn rất nhiều sau khi vào tòa nhà chết chóc.

Nói tóm lại, tình huống hiện tại rất vi diệu, Hàn Phi muốn tiến vào tòa nhà chết chóc, giết chết Cánh Bướm trong thế giới tầng sâu. Nhưng Cánh bướm lại ra tay với Hoàng Doanh trong hiện thực, khiến anh ấy vô tình trở thành mục tiêu thu hút.

Hai anh em họ phải đối phó với Cánh bướm trong trò chơi và hiện thực, bất kì ai bị thua, đều có khả năng dẫn đến kết quả không thể ngờ tới.

Nhưng cùng với đó, đối thủ của Cánh bướm cũng trở thành hai người, hai bên tác chiến, ý thức của nó cũng sẽ bị phân thành hai phần.

Đối với Cánh bướm thì Hàn Phi rất khó đối phó, là đối thủ khó đối phó không thua kém Nhện, nhưng càng làm cho Cánh bướm không yên tâm là Hoàng Doanh.

Toàn bộ những người có thể tiến vào thế giới tầng sâu đều không phải là người bình thường, đây là quan niệm chủ đạo từ trước đến nay của Cánh bướm, mà Hoàng Doanh không chỉ xuất hiện ở thế giới tầng sâu, còn xuất hiện ở thời khắc mấu chốt nhất, thời điểm quan trọng nhất.

Anh ấy xuất hiện rất đúng lúc, thậm chí còn tình cờ làm cho Cánh bướm nghĩ rằng đối phương đang cố tình đùa giỡn với mình!

Không sai, chính là đùa giỡn.

Trong trường Học viện tư thục Ích Dân, ý thức của Cánh bướm thao túng Mã Mãn Giang đã đẩy Hàn Phi vào tình thế tuyệt vọng.

Đã là tuyệt vọng rồi dù sao cũng không thể quay lại, ngay cả bản thân Cánh bướm cũng không nghĩ được đối thủ sẽ phá vỡ cục diện như thế nào thì đúng lúc này Hoàng Doanh đã xuất hiện.

Người đàn ông này dường như đã chờ đợi rất lâu trong bóng tối, anh ấy đã phá vỡ tất cả bố cục của Cánh bướm!

Bởi vì thứ ẩn chứa trong cơ thể Mã Mãn Giang chỉ là ý thức phụ, Cánh bướm không biết Hoàng Doanh đã làm điều đó như thế nào, những gì nó nhìn thấy chỉ là một hư ảnh mơ hồ, kết quả là ý thức phụ của nó đã bị thua.

Có thể nhẹ nhàng thắng được người của mình, sao có thể là một người bình thường?

Với ý nghĩ như vậy, Cánh bướm đã ra tay với Hoàng Doanh, nó cẩn thận tiếp cận, thậm chí không dám để bản thể xuất hiện, mà là mượn kí ức không thể vứt bỏ nhất của Hoàng Doanh.

Sau khi tiếp xúc đơn giản, Cánh bướm phát hiện ra chuyện còn khó tin hơn.

Ý thức của Hoàng Doanh rất bình thường, bị một người như vậy đánh bại, Cánh bướm chưa từng thua sẽ không bao giờ thừa nhận, toàn bộ sự việc đều có một nghịch lý không thể giải thích được!

Một người bình thường chân chính sẽ không bao giờ tiếp cận được với thế giới tầng sâu, chứ đừng nói đến việc xuất hiện trong thế giới tầng sâu.

Từ điểm này, có thể chắc chắn rằng trí nhớ và ý thức của Hoàng Doanh là lớp ngụy trang của anh ấy, gần như không thể

tìm ra bất kỳ sai sót nào trong lớp ngụy trang hoàn hảo.

So với ý thức ở chỗ sâu không cách nào tiến vào được của Hàn Phi, Hoàng Doanh hiển nhiên vượt trội hơn.

Không phòng bị chút nào, để kệ cho nó tiến vào, nếu có thể giết chết mình, thì coi như mình thua.

Đây là đẳng cấp tự tin như thế nào?

Những âm mưu đáng sợ nào ẩn giấu sau điều này?

Không dám nghĩ nhiều, ít nhất bây giờ Cánh bướm đã coi Hoàng Doanh là đối thủ của mình, một đối thủ mà nó chưa từng chạm trán còn khó hơn cả Nhện và Hàn Phi.

Kỳ thực Hàn Phi có lẽ cũng đoán được suy nghĩ của Cánh bướm, hắn biết Cánh bướm đang từ từ tiếp cận Hoàng Doanh, chỉ là không ngừng thăm dò. Nhưng nếu mọi chuyện cứ tiếp diễn như vậy thì việc Cánh bướm phát hiện ra sự thật chỉ là vấn đề thời gian.

Thời gian này có thể là một ngày, vài ngày, hoặc thậm chí vài giờ.

Sự truy lùng của cảnh sát sẽ gây áp lực rất lớn đối với Cánh bướm, ngăn cản nó có hành động một cách trắng trợn, nhưng Hàn Phi cũng không dám coi thường đối phương.

Luôn suy nghĩ về các vấn đề từ góc độ tồi tệ nhất là một trong những bí quyết để hắn có thể sống trong thế giới tầng sâu cho đến hiện tại.

“Xem ra mình phải tăng tốc hành động.”

Vốn dĩ Hàn Phi còn muốn kéo dài đến khi vào tòa nhà chết chóc trước khi nguyền rủa chết chóc bộc phát, nhưng bây giờ, Cánh bướm không cho hắn cơ hội này.

Hắn muốn tập kích bất ngờ tòa nhà chết chóc trước khi Cánh bướm kịp phản ứng.

Dù sao cũng đều phải chết, tại sao không cố gắng hết sức?

Sau khi quyết định trong đầu, Hàn Phi kéo Hoàng Doanh đến một góc, sau đó lấy điện thoại di động ra nói với Hoàng

Doanh mọi chuyện đã xảy ra với Nhện.

Không chút giấu giếm, Hàn Phi phải cho Hoàng Doanh hiểu rõ về Cánh bướm đáng sợ như nào.

“Anh Hoàng, khi đối mặt với Cánh bướm, anh càng sợ hãi, sẽ càng chết nhanh, anh phải giữ vững lòng mình.” Hàn Phi dạy cho Hoàng Doanh một số kỹ năng, hi vọng sẽ giúp được cho anh ấy.

“Được, anh hiểu rồi.”

“Hiểu thôi vẫn chưa đủ, em có thể phải huấn luyện cơ bản cho anh để anh thích nghi hơn với nỗi sợ hãi.” Ngay khi lời Hàn Phi nói ra, sắc mặt Hoàng Doanh lập tức biến sắc.

“Không cần, chỉ cần hiện tại nghĩ đến em, thì cảm thấy Cánh bướm không là cái rắm, chẳng những không sợ, còn muốn cho nó hai đấm.”

“Thật sao?” Ánh mắt Hàn Phi trở nên sáng ngời.

“Đương nhiên rồi!”

“Như vậy chứng tỏ việc huấn luyện có hiệu quả, vậy chúng ta phải luyện tập nhiều hơn nữa!” Hàn Phi vỗ vai Hoàng Doanh, vui vẻ hẹn đối phương rồi rời đi.

“Anh Hoàng thực sự là một đồng đội không cần lo lắng, rất có tiềm năng.”

Không ở khu thành phố thông minh mới quá lâu, Hàn Phi bắt chuyến tàu trở về khu phố cổ.

Trước khi nhân viên lắp đặt của Deep Space Technology đến, Hàn Phi đã gọi điện báo trước cho Lệ Tuyết, hy vọng cảnh sát sẽ cử kỹ thuật viên chuyên nghiệp đến giúp hắn kiểm tra máy chơi game.

Khi mặt trời sắp lặn, thợ lắp đặt cuối cùng cũng đến, họ hơi kinh ngạc khi nhìn thấy tòa nhà cũ mà Hàn Phi thuê để ở.

Người có thể bỏ ra hàng trăm nghìn để mua một chiếc máy chơi game đa chức năng vẫn đang đi thuê nhà? Phải đam mê chơi game đến mức nào? Chàng trai nhà khó tính? Trạch nam cấp tro tàn sao?

Cảnh sát cũng không hiểu lắm, nhưng theo yêu cầu của Hàn Phi, bọn họ đã thử nghiệm kiểm tra vài lần, sau khi xác nhận không có sai sót mới cho phép cài đặt.

Bên này máy chơi game của Hàn Phi vẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm, paparazzi đã gửi tin tức chụp được cho đại gia, sau khi máy chơi game có thể vận hành hoàn hảo vào lúc 7 giờ tối, thông tin "đen" của Hàn Phi đã xuất hiện trên internet.

Có người nói Hàn Phi bành trướng, cũng có người cho rằng Hàn Phi có thu nhập cao, thà bỏ ra hàng trăm nghìn mua máy chơi game còn hơn quyên góp tiền cho người khó khăn.

Vốn dĩ những người này Hàn Phi không quan tâm, nhưng một số người thậm chí còn vào tài khoản xã hội của hắn để nhắn lại, nói gì mà ngay cả hội viên VIP còn không nỡ nạp tiền, sau lưng thì vừa ra tay là cả máy chơi game mười mấy vạn, cảm giác tất cả những thứ thuộc về Hàn Phi trước đây đều là diễn trò tạo hình tượng, kêu gọi mọi người thoát fandom.

Nhìn thấy những bình luận như vậy, Hàn Phi thấy hết sức khôi hài.

Hắn trực tiếp gửi hồ sơ mua hàng và nguồn quỹ tài khoản của mình lên nền tảng xã hội một cách rõ ràng, mua máy chơi game có đến hơn phân nửa là dùng tiền thưởng của việc hành hiệp trượng nghĩa.

Sau khi đăng bài, Hàn Phi đã mở trang web chính thức của Cảnh sát Tân Hỗ và sao chép tất cả thông tin của tội phạm bị truy nã vào bình luận đó.

"Các cách kiếm tiền đều có ở đây. Hãy cầm bàn phím của bạn đi đi. Phần thưởng tối thiểu để lấy là 3 vạn, còn không có mồi cò lấy giá chênh lệch." Hàn Phi cũng có thể coi là giúp cảnh sát tuyên truyền và đóng góp một phần sức lực của mình vào duy trì trật tự công cộng.

Nhìn qua các thông tin khác nhau với một nụ cười, Hàn Phi phát hiện ra rằng từ khi chơi trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo], sức chịu đựng tinh thần của mình đã được cải thiện quá nhiều.

Đối mặt với đủ loại mỉa mai châm chọc, hắn sẽ không tức giận, chỉ là có trí nhớ tốt, vô tình nhớ kỹ ID của đối phương, chẳng may trong lần chiêu hồn nào đó có lỡ mồm nói nhầm, đôi bên có thể sẽ có cuộc gặp gỡ tình cờ ở cõi âm.

Sau khi người lắp đặt và cảnh sát rời đi, Hàn Phi đi quanh máy chơi game vài vòng.

Phòng khách nhỏ gần như bị máy chơi game chiếm hết, sau này hắn sẽ phải tìm một nơi khác để tập luyện chiến đấu cơ bản.

"Cảm giác nhà mình quá nhỏ." Hàn Phi lắc đầu, cầm mũ bảo hiểm trò chơi nằm trong máy chơi game: "Dục vọng của con người thật sự là vô tận, có máy chơi game, lại muốn đổi nhà cửa, chỉ cần là thứ chưa có được, thì sẽ mãi mãi không bao giờ thỏa mãn, từ đây mới thấy, con người mới là sinh vật gần nhất với ma quỷ."

Sau khi kết nối các đường dây khác nhau của mũ bảo hiểm chơi game, Hàn Phi thuận lợi khởi động trò chơi.

Bắt đầu là quảng cáo của Deep Space Technology liên quan đến máy chơi game, phía trước rất bình thường, Hàn Phi rất hiếm khi trải qua cảm giác của một người chơi bình thường.

Nhưng sau khi người hướng dẫn trò chơi của Deep Space Technology xuất hiện, não hắn đột nhiên truyền đến cơn đau kịch liệt, chờ đến khi hắn khôi phục ý thức.

Hư ảnh của nhân vật AI thế hệ thứ bảy, người được mệnh danh là người phụ nữ đẹp nhất trên thế giới bị nhuộm đỏ bởi máu, khắp mặt và cơ thể đầy những vết sẹo, đôi mắt nhìn Hàn Phi đầy sự hung ác và tàn nhẫn.

Sau đó, cô ta tan rã trước mặt Hàn Phi, hoàn toàn biến thành máu.

Ý thức bị tách rời, máu bao trùm lên mọi thứ.

"Chào mừng bạn đến với Cuộc sống hoàn hảo, bây giờ bạn có thể lựa chọn cuộc sống hoàn hảo cho riêng mình."

Những âm thanh tổng hợp vang lên bên tai, Hàn Phi vẫn chưa bước ra khỏi cảnh kinh ngạc vừa rồi, hắn không thể quên được ánh mắt cay độc trong mắt người hướng dẫn trò chơi, cứ như chính hắn là người đã biến người hướng dẫn trò chơi thành bộ dạng đó.

"Quyền hạn của hộp đen trong đầu mình dường như rất cao, không có gì có thể thay đổi được hộp đen, chỉ có thể bị hộp đen thay đổi."

Chương 279: Không còn đường lui, vậy thì tiếp tục tiến về phía trước

Mở hai mắt ra, bốn xung quanh Hàn Phi đều là người giấy, nhà kho của cửa hàng tiện lợi bị lật tung lên, các loại vật phẩm rơi đầy xuống đất, cứ như bị một trận bão càn quét qua vậy.

Cảm nhận được những tia mát lạnh trên chiếc nhẫn của người chủ nhà, Hàn Phi từ từ rút con dao tái sinh ra, giống như một con báo trong trạng thái săn mồi, hắn hạ thấp người xuống, để mình nấp sau giá hàng.

Đến gần nơi phát ra hơi mát một chút, Hàn Phi lật giá hàng bị đổ lên, phát hiện dưới đáy của đống rác có một cái sáp trắng đầy bụi.

"Mày vậy mà vẫn còn sống?" Ngay lúc đầu ngón tay vừa chạm vào đối phương, hệ thống liền đưa ra kết quả giám định cho Hàn Phi, cây sáp trắng này cũng coi như là có duyên với hắn.

Thấy Hàn Phi xuất hiện, bên trên cây sáp trắng xuất hiện một khuôn mặt người đau khổ: "Quản lý, cuối cùng thì cũng ngóng được anh trở về!"

"Mày chắc là mong tao nhanh chết thì có?" Hàn Phi lấy ra bật lửa, sau đó bắt đầu tra hỏi sáp trắng: "Trong cửa hàng xảy ra chuyện gì? Sao không thấy những người khác?

"Tiếng ca xuất hiện trên phố rồi, nó vào cửa hàng nhìn qua một lượt." Sáp trắng nhớ lại cảnh tượng đó, vẻ mặt đầy sợ hãi.

"Chỉ là nhìn qua thôi, vậy sao trong cửa hàng lại biến thành thế này?" Hàn Phi hơi khó hiểu: "Chẳng lẽ là mày dẫn tiếng ca đến đây?"

"Tôi làm sao có khả năng lớn như vậy?" Trên mặt sáp trắng chỉ có một nụ cười gượng gạo: "Anh là có thành kiến đối với tôi."

“Nếu mày không làm điều đó, tại sao chỉ có mày còn sống, những người khác đâu?”

“Sau khi Huỳnh Long nghe thấy tiếng ca, anh ta ngay lập tức mang theo tàn hồn của nhân viên trong cửa hàng và hàng hóa quan trọng bỏ chạy rồi.” Sáp trắng mặt đầy oan ức: “Tôi là bị bỏ lại.”

Nhìn chằm chằm vẻ mặt oan ức của sáp trắng, Hàn Phi đột nhiên có hứng thú: “Tao rất tò mò, mày làm sao mà sống sót trong tiếng ca vậy?”

“Có lẽ là bởi vì tôi quá yếu.” Sáp trắng sợ Hàn Phi hơn cả tiếng ca.

“Hy vọng lần này mày không lừa tao.” Hàn Phi không tin lời sáp trắng nói, hắn nhét miếng sáp trắng vào túi rồi lặng lẽ rời khỏi cửa hàng tiện lợi Ích Dân.

Đi ngang qua đường, khi Hàn Phi chuẩn bị bước vào cư xá Hạnh Phúc thì tình cờ phát hiện ra điện thờ bên cổng cư xá đã xuất hiện thay đổi.

Tấm vải đen dày được vén lên, một thứ gì đó trong điện thờ đang chảy máu.

Khi Hàn Phi đang chuẩn bị tới gần, tấm vải đen trên điện thờ đã trượt xuống, vừa hay bao phủ lấy điện thờ.

“Bên trong không phải thật sự có một vị thần bảo vệ sống trong đó đấy chứ?”

Bên kia là không muốn gặp Hàn Phi, hắn cũng sẽ không ép buộc.

Vì lo lắng cho sự an toàn của những người hàng xóm trong tòa nhà, hắn không lãng phí thời gian, đi thẳng vào cư xá.

Mặt đất vương vãi bùn máu và nhiều loại quần áo khác nhau, dụng cụ thể dục han gỉ bị uốn cong dính vào nhau, những cây leo bao phủ bức tường bên ngoài của tòa nhà đã khô héo, những cái xác ẩn giấu bên trong đều biến thành xương trắng.

“Tiếng ca lại đi vào cư xá Hạnh Phúc rồi?”

Trái tim Hàn Phi như bị treo lên, hắn vội vàng đi vào tòa nhà Block 1, điên cuồng hét tên những người hàng xóm trong tòa nhà, đồng thời gõ mạnh vào cửa phòng 1044.

Vài phút sau, cánh cửa dày đặc chống trộm bị mở ra, không có bất kì vết tích chiến đấu, Ngụy Hữu Phúc như bị người ta thổi một hơi là tiêu tan, xuất hiện ở cửa: "Đừng lo lắng, mọi người không sao cả."

Ngụy Hữu Phúc đã biết Hàn Phi muốn hỏi điều gì: "Ngoại trừ anh, những người khác đều trốn ở trường học bên kia đường. May thay, em đã đề cập đến chúng tôi với oán niệm của ngôi trường đó, họ biết Khóc và Lý Tai, nếu không lần này mọi người thực sự không biết phải trốn ở đâu."

Sau khi biết mọi người không sao, Hàn Phi thở phào nhẹ nhõm: "Tiếng ca này đã lâu lắm không xuất hiện rồi, lần này thế nào mà lại đột nhiên quay lại? Cảm giác nó còn tìm kiếm kĩ hơn lần trước."

"Mục tiêu của tiếng ca chắc vẫn là Tiểu Bát, quản lý tòa nhà tiền nhiệm đã từng nói qua Tiểu Bát là chìa khóa, quỷ quái bình thường không tiếp xúc được đến tầng lớp đó, nhưng đối với tiếng ca kia, Tiểu Bát vẫn có sức hấp dẫn mạnh mẽ."

"Tiểu Bát ở trong cư xá Hạnh Phúc lâu như vậy, trước đây sao không xảy ra chuyện? Chẳng lẽ bởi vì… trước đây tám người các anh ghép vào với nhau, là do em đã tách tám người các anh ra sao?"

"Có lẽ không phải vậy, có thể chuyện liên quan đến người quản lý tòa nhà tiền nhiệm, ông ấy vì để tránh cho Tiểu Bát bị những lệ quỷ khác phát hiện, đã bố trí rất nhiều thứ trong cư xá, chẳng hạn như cây trồng ở tường ngoài của cư xá, còn có điện thờ ở cổng lớn. Chỉ có điều sau khi ông ấy biến mất, những thứ đó dần dần mất đi tác dụng. "Ngụy Hữu Phúc khẽ thở dài: "Khí tức của Tiểu Bát có lẽ đã sớm không còn che giấu được nữa, cư xá Hạnh Phúc cũng không còn an toàn nữa."

"Không sao, đến lúc đó chúng ta sẽ trốn đến nơi khác, phương pháp vẫn luôn nhiều hơn khó khăn." Sau khi nghe

xong những lời của Ngụy Hữu Phúc, Hàn Phi cũng cảm thấy áp lực.

Những người bị hại trong vụ án chặt thây ghép xác là người nhà của Hàn Phi trong thế giới tầng sâu, khi Hàn Phi yếu ớt nhất, bọn họ đã chịu đựng sự tra tấn của sự mất kiểm soát, chấp nhận hắn.

Căn hộ ma ám 1044 nơi âm u đáng sợ, người bình thường tránh xa còn không kịp, đối với Hàn Phi mà nói lại tràn đầy những ký ức có liên quan đến gia đình.

Hắn từ nhỏ đã không được trải nghiệm những thứ này, vì vậy những điều bình thường mà người khác coi là đương nhiên, lại là ký ức quý giá của hắn.

Chính vì hắn thực sự nghiêm túc nên mới có được sự đồng cảm với những nạn nhân trong căn hộ này.

"Tiếng ca đã hai lần tiến vào cư xá Hạnh Phúc, có lẽ nó sẽ còn đến đây nữa, chúng ta nhất định phải chuẩn bị tốt." Hàn Phi nói chuyện ở Ngõ Súc Sinh cho Ngụy Hữu Phúc, sau đó lại nói ra kế hoạch đi vào tòa nhà chết chóc, nếu như Ngõ Súc Sinh cũng không thể ngăn cản tiếng ca, vậy thì dẫn dụ nó đến tòa nhà chết chóc.

Cái tên tiếng ca không thể nói được, hàng xóm trong thế giới tầng sâu đến thảo luận cũng không dám, trong lòng Hàn Phi đã bắt đầu lên kế hoạch làm thế nào để làm suy yếu thực lực của đối phương, sau đó tìm cơ hội để làm một mẻ giải quyết nó.

"Hoàng Doanh phải chống lại sự xâm nhập vào ý thức của Cánh bướm trong hiện thực, tiếng ca vẫn không ngừng tìm kiếm Tiểu Bát, mình căn bản không có thời gian để luyện tập lên level." Hàn Phi vốn muốn nâng lên level 15 rồi mới đến tòa nhà chết chóc, bây giờ hắn đành phải thay đổi kế hoạch, chuẩn bị bắt đầu từ hôm nay sẽ tìm kiếm theo hướng đến tòa nhà chết chóc.

Vừa tiến về phía trước, vừa luyện level. Dù sao thì cũng không có đường lui, vậy thì tiếp tục tiến về phía trước.

“Anh cứ ở đây nghỉ ngơi trước, em đến Học viện tư thục Ích Dân một chuyến.”

Hàn Phi vội vàng chạy đến Học viện tư thục Ích Dân, vừa bước vào cổng đã nhìn thấy Trương Quan Hành đang nấp ở cổng.

“Thầy giáo!” Nó chạy đến bên Hàn Phi một cách thân thiết, rất vui vẻ.

Hàn Phi coi Trương Quan Hành như học sinh của mình, Trương Quan Hành lại cảm nhận được tình phụ tử trên người Hàn Phi.

“Người của cư xá Hạnh Phúc đang ở đâu?”

“Mọi người đều không sao, khi tiếng ca xuất hiện, Kim Sinh cũng tỉnh táo lại, nó đã ẩn giấu khí tức của học viện.” Trương Quan Hành đem mọi chuyện nói cho Hàn Phi.

Thông thường mà nói, quỷ quái của cư xá Hạnh Phúc và Học viện tư thục Ích Dân căn bản sẽ không bao giờ qua lại với nhau, nhưng sự xuất hiện của tiếng ca đã làm họ hiểu ra một đạo lý.

Trước mặt cái tên không thể nói kia, mọi người đều là cừu non chờ giết thịt, việc tàn sát đồng loại là hoàn toàn không có ý nghĩa.

“Kim Sinh hiện đang ở đâu?” Hàn Phi vừa hay muốn đi gặp Kim Sinh một lát, đứa trẻ toàn thân đầy câu chuyện kì lạ, trên cơ thể nó phát ra một loại khí tức rất kì quái.

Trải qua việc trị liệu của quản lý tòa nhà tiền nhiệm, so với quỷ quái, Kim Sinh hiện tại càng giống vật nguyền rủa hơn.

Nếu như Hàn Phi có thể thuyết phục Kim Sinh cùng mình đi đến tòa nhà chết chóc, vậy thì xác suất sống sót của hắn sẽ được nâng cao đáng kể, dẫu sao Kim Sinh cũng là người quản lý bản đồ ẩn, nó cũng là quỷ có thiên phú của người quản lý.

“Vẫn đang ở trong phòng y tế, có điều trạng thái hiện tại của Kim Sinh hơi kì quái, trước khi thầy gặp nó phải chuẩn bị tốt tâm lý.” Trương Quan Hành thận trọng nói, trong mắt mang theo một sự kinh sợ.

Chương 280: Dùng nguyền rủa như chúc phúc

“Thầy là giáo viên trong học viện được Kim Sinh công nhận. Chỉ cần nó còn lưu lại một chút lý trí, hắn sẽ không làm tổn thương thầy.” Mặc dù Hàn Phi không biết phải làm gì, nhưng hắn vẫn phải thể hiện sự tự tin trước mặt học sinh.

Theo sau Trương Quan Hành, Hàn Phi đến cửa phòng y tế, đây không phải là lần đầu tiên hắn đến đây, nhưng mỗi lần đẩy cửa đều có chút lo lắng.

Trương Quan Hành rất tự giác lui sang một bên, nó sợ mình sẽ gây thêm phiền phức cho Hàn Phi.

Nắm chặt tay nắm cửa phòng y tế, Hàn Phi cảm giác như cầm một cục băng, nhìn kỹ còn có thể phát hiện trên tay nắm cửa đang hiện lên những văn tự dày đặc.

Từ từ mở cửa, một luồng âm khí khó tả tràn ra từ trong phòng như một luồng không khí lạnh, như muốn đóng băng toàn bộ hành lang.

Lượng HP (cột máu) bắt đầu giảm xuống, quỷ văn trên cơ thể Hàn Phi được kích hoạt, có tiếng gầm nhẹ của dã thú phát ra trên bề mặt da của hắn.

Miễn cưỡng mở mắt ra, Hàn Phi đã bị cảnh tượng trong phòng y tế làm cho choáng váng.

Những bức tường, trần nhà, nền gạch và từng khoảng trống trong phòng đều tràn ngập văn tự màu đỏ thẫm, những văn tự đó ẩn chứa nguyền rủa, giống như từng loại độc trùng khủng khiếp.

Và ở trung tâm của những văn tự, nơi có nguyền rủa mạnh nhất, là một người thanh niên.

Thân hình mảnh khảnh, nước da trắng bệch, da thịt khô héo chứa đầy những văn tự nguyền rủa, cơ thể cậu ta đã bị nguyền rủa định hình lại.

“Kim Sinh?”

Người thanh niên trước mặt hoàn toàn khác với Kim Sinh trong ấn tượng của Hàn Phi, Kim sinh trước đây gầy gò và thấp bé so với bạn bè cùng trang lứa. Nhưng bây giờ cơ thể của nó đã bị nguyền rủa làm thay đổi hình dạng, từng tấc da thịt đều bị dung hợp với văn tự tràn đầy nguyền rủa.

Hiện tại có thể nói bản thân nó chính là một câu chuyện kỳ lạ đáng sợ.

Một câu chuyện kinh dị do chính nó kể lại tập hợp tất cả những câu chuyện kinh dị.

Xiềng xích trói buộc nó rung chuyển rào rào, Kim Sinh quay người lại, đôi mắt tràn ngập văn tự của nó nhìn Hàn Phi.

Bị Kim Sinh nhìn chằm chằm, Hàn Phi không dám động đậy, nếu Kim Sinh lúc trước chỉ là một thiếu niên với vấn đề thần kinh quá nhạy cảm thì bây giờ nó đã hoàn toàn trở thành một người đặc biệt.

Quản lý toàn nhà tiền nhiệm đã cố gắng chữa bệnh cho Kim Sinh bằng phương pháp của mình. Chữa trị một thời gian dài, Kim Sinh vẫn bị mắc kẹt trong thế giới của riêng nó, không ra khỏi nửa bước. Bởi vì ký ức quá sâu, nên nó hoàn toàn không thể nào quên được. Những ký ức đó đã cùng nó hòa làm một thể, căn bản không thể bị tước bỏ và che giấu đi.

Phương pháp của Hàn Phi hoàn toàn khác với phương pháp của người quản lý tòa nhà tiền nhiệm. Hắn buộc phải bước vào cơn ác mộng của Kim Sinh, trong tình huống tương tự, hắn bước ra khỏi khuôn viên với cái đầu nhuốm máu của Kim Sinh.

Cái lồng tuyệt vọng mà vốn tưởng rằng sẽ không bao giờ thoát ra được, đã bị phá vỡ theo cách này, sự xuất hiện của Hàn Phi đã mang đến cho Kim Sinh một chút hy vọng.

Không cần tách ký ức, những thứ đó là nhất thể với chính mình.

Sau khi bị buộc phải tách bỏ và quên đi một cách vô ích, Kim Sinh đã lựa chọn chủ động tiếp nhận và dung hợp, nó lấp

đầy tất cả những câu chuyện kinh dị mà mình từng nói vào cơ thể.

Nếu không ai trên thế giới này tin những gì mình nói, thì chính mình sẽ trở thành một thế giới.

Trước đây, Kim Sinh luôn xuất hiện với hình ảnh lúc còn nhỏ, thân hình gầy yếu có thể trốn ở trong ngăn tủ. Nhưng hiện tại nó lại xuất hiện trong hình ảnh một cậu thanh niên, vóc dáng cao ngất, trong ánh mắt lạnh lùng biểu lộ cảm xúc của người đã lâu không gặp.

"Sau khi giết Mã Mãn Giang, chấp niệm đeo bám em cuối cùng có tan vỡ không?" Hàn Phi đối với Kim Sinh thực sự vui mừng, bây giờ Kim Sinh toát ra khí tức rất mạnh, e rằng chỉ có tám nạn nhân của vụ án chặt thây ghép xác dung hợp lại mới có thể đọ sức được với nó.

Kim Sinh không trả lời câu hỏi của Hàn Phi, ngay khi môi nó chuẩn bị mở ra, văn tự mang theo nguyền rủa mạnh mẽ cũng theo ra, mỗi một câu của nó đều ẩn chứa năng lượng kinh khủng.

Bây giờ Hàn Phi hết sức hoài nghi, e rằng tất cả những câu chuyện ma quỷ do Kim Sinh nói sẽ trở thành sự thật.

Thiên phú quản lý của nó rất có thể là biến câu chuyện kỳ lạ hư cấu thành sự thật.

Không thể nói hoặc giao tiếp, Kim Sinh chỉ im lặng nhìn Hàn Phi, biểu cảm của nó cũng không thay đổi theo bất kì cách nào được.

Nhìn không ra là nó đã mất đi lý trí hay đang kìm nén sự điên cuồng trong nội tâm của mình.

Nếu người khác nhìn thấy Kim Sinh như vậy, có lẽ sẽ rời đi ngay lập tức và không làm phiền nữa, nhưng Hàn Phi thì không.

Với nguyền rủa chết chóc, tính mạng của hắn đã đến lúc đếm ngược, bây giờ hắn không sợ hãi bất cứ điều gì.

"Mã Mãn Giang đã chết, nhưng gã chỉ là một cái xác. Cánh bướm mới thực sự làm cho em thành như thế này, mà bây giờ

nó vẫn còn sống rất tốt.” Cách tốt nhất để thuyết phục người khác là nói cho họ biết sự thật, lợi ích của Hàn Phi và Kim Sinh là như nhau: “Bây giờ thầy đang chuẩn bị đi về phía tòa nhà chết chóc. Thầy muốn vào tòa nhà đó để giải quyết tận gốc Cánh bướm. Em có thể giúp thầy một tay không?”

Kim Sinh nhìn chằm chằm vào Hàn Phi một lúc lâu, sau đó môi nó khẽ nhếch lên, khi nó nắm chặt tay mình, một cảm giác ớn lạnh thấu xương trong phòng bùng lên.

Những văn tự phủ kín toàn bộ căn phòng đều biến thành cùng một câu - Cánh bướm chắc chắn sẽ hồn phi phách tán, muôn lần chết không thể siêu sinh!

Những văn tự dữ tợn ẩn chứa nguyền rủa điên cuồng nhất, Kim Sinh đã đáp lại Hàn Phi bằng hành động thực tế.

Văn tự màu đỏ thẫm đang rỉ máu, Hàn Phi có thể cảm nhận được hận ý trong văn tự đó.

“Nếu đến gần tòa nhà chết chóc em sẽ bị Cánh bướm phát hiện, nhưng em sẽ giúp thầy theo cách của mình.” Một dòng chữ bằng máu lặng lẽ xuất hiện trước mặt Hàn Phi, như thể chúng được xâu chuỗi với nhau bằng một tia máu: “Thầy và em không phải là những người duy nhất muốn giết Cánh bướm, âm thầm theo dõi thầy cũng không chỉ một mình em. Đợi đến khi cánh của Cánh bướm xuất hiện vết nứt, màn đêm máu sẽ phủ xuống tòa nhà chết chóc.”

Văn tự của Kim Sinh mang theo khí tức đặc biệt, chỉ cần đọc những dòng chữ, có thể cảm nhận rõ ràng cảm xúc ẩn chứa trong đó.

“Còn có những người khác muốn tiêu diệt Cánh bướm?” Hàn Phi nheo mắt lại, đối với hắn mà nói đây là tin tức vô cùng tốt: “Thầy sẽ xuất phát vào đêm nay, bắt đầu hướng tòa nhà chết chóc khám phá vị trí, chắc chắn sẽ vào tòa nhà đó trong vòng sáu ngày.”

Sau khi biết đêm nay Hàn Phi sẽ rời đi, khuôn miệng đang khép chặt của Kim Sinh từ từ mở ra, nó nhìn bộ đồng phục bảo vệ màu máu trên người Hàn Phi rồi chậm rãi nói vài câu.

“Trước khi thầy đi, em muốn kể cho thầy nghe một câu chuyện có thật.” Khi Kim Sinh mở miệng, những văn tự bị nguyền rủa trong toàn bộ căn phòng cũng bắt đầu đập và chảy máu.

“Đã quên thời gian là khi nào, một nhân viên bảo vệ trong tòa nhà chết chóc mất tích.”

“Nhân viên bảo vệ mới kia, không ai biết rõ tên, cho tới bây giờ cũng không có ai nhìn thấy anh ta.”

“Nhân viên bảo vệ rất tốt với mọi người, bọn họ rất hòa thuận, mọi thứ dường như vẫn giống như trước.”

“Nhưng dần dần một số điều kỳ lạ bắt đầu xảy ra trong tòa nhà, rất nhiều cư dân không bao giờ ra ngoài sau khi vào nhà lúc nửa đêm.”

“Sự hoảng loạn đang lan tràn trong cư xá, mọi người đều đặt hết hy vọng vào nhân viên bảo vệ kia.”

“Tuy nhiên, cuộc điều tra và canh gác ban đêm đều không có kết quả. Trong cư xá ngày càng ít cư dân. Những cư dân sống sót, đi cùng với nhân viên bảo vệ, muốn thoát khỏi cư xá.”

“Đó là đêm kinh hồn nhất. Người bảo vệ tận tâm mất tích đầu tiên, sau đó là người lớn, tiếp theo là trẻ em, và đến cuối cùng, khi cư dân duy nhất còn lại chuẩn bị chạy ra cửa, anh ta chợt nhìn thấy người bảo vệ đã sớm mất tích.”

“Nhân viên bảo vệ tận tâm, mỉm cười như thường lệ, tiến đến gần với một con dao không lưỡi trong tay.”

“Khi lưỡi dao xuyên qua hoa văn hình bướm, cư dân kia nhìn thấy vô số oan hồn đằng sau nhân viên bảo vệ. Gã là một con quỷ ẩn sâu. Gã hoàn toàn là một tên điên rồi. Gã đã giết chết toàn bộ người của cư xá.”

Câu chuyện được kể từ miệng của Kim Sinh dường như sẽ từ từ trở thành hiện thực, năng lực này sẽ trải qua những thay đổi nhất định trong quá trình sử dụng, Hàn Phi cũng không rõ tình huống cụ thể lắm.

Sau khi hắn chứng kiến Kim Sinh kể xong câu chuyện, trong căn phòng toàn bộ chữ bằng máu về câu chuyện đều chui vào cơ thể hắn.

Câu chuyện kinh dị đó ẩn giấu trong cơ thể Hàn Phi, vừa như một loại nguyền rủa, lại vừa như một loại chúc phúc.

Sau khi kể xong câu chuyện, Kim Sinh lại rơi vào bờ vực điên cuồng, toàn bộ văn tự trong căn phòng bắt đầu mất kiểm soát.

Khí tức lạnh lẽo kinh khủng làm sàn nhà đông cứng lại, Hàn Phi cũng bị Kim Sinh đẩy ra khỏi phòng y tế.

Chương 281: Thang máy công ty bảo vệ

Câu chuyện của Kim Sinh nhập vào cơ thể Hàn Phi, hắn không hề cảm thấy cơ thể mình phát sinh thay đổi gì, không có bất kì bất thường, cũng không đạt được bất kì năng lực nào, câu chuyện cứ như vậy biến mất.

"Có thể sau khi mình bước vào tòa nhà chết chóc, câu chuyện của Kim Sinh sẽ dần trở thành hiện thực, nhưng câu chuyện của nó không chặt chẽ cẩn thận, mình chỉ là một tên đồ tể nửa đêm, không liên quan gì đến ma quỷ."

Sau khi nhận được sự ủng hộ của Kim Sinh, Hàn Phi đã trở nên tự tin hơn.

Hắn hiện có hai con át chủ bài lớn, bùa hộ mệnh của Nhện và câu chuyện kinh dị của Kim Sinh, có được sự giúp đỡ của hai người quản lý, hắn cảm thấy có thể làm nên chuyện ở tòa nhà chết chóc.

Sau khi rời khỏi tòa nhà văn phòng, Hàn Phi tìm thấy những người hàng xóm trong cư xá Hạnh Phúc trong tòa nhà dạy học.

"Tiếng ca không tìm được thứ mình muốn, nhất định sẽ quay lại lần nữa, khu vực này không an toàn nữa rồi, trừ phi chúng ta có thể tìm cách thoát khỏi nó." Hàn Phi chưa nói xong đã bị Lý Tai bịt miệng lại, Lý Tai có biệt danh là tai họa và hóa thân của sự không may mắn, cũng không dám dễ dàng nói ra những điều này.

"Họa từ miệng mà ra, cậu đừng nói linh tinh, cẩn thận bị nó nhớ kĩ, rồi gặp phải báo ứng." Lý Tai phát hiện Hàn Phi có lá gan thật lớn.

Hàn Phi cũng không muốn mang đến phiền phức cho những người hàng xóm khác, vì vậy lại khéo léo đổi sang cách nói khác, nói ra kế hoạch của mình.

Tiếp tục ở lại đây chỉ có đường chết, trước sự đe dọa của tiếng ca và Cánh bướm, những người hàng xóm ở tòa nhà

Block 1 và tòa nhà Block 2 đã đồng ý giúp đỡ Hàn Phi.

Sau khi kiểm tra vết thương của Từ Cầm, trò chuyện với cô ấy vài câu, Hàn Phi đã đưa tất cả những người hàng xóm vào trong đàn tế của Khóc.

Sau đó hắn không bỏ cuộc, lại nhìn sang các học sinh và giáo viên của trường Học viện tư thục Ích Dân: "Những việc mà Cánh bướm đã làm với mọi người, chắc mọi người sẽ không quên chứ? Bây giờ tôi chuẩn bị đến tòa nhà chết chóc, nếu muốn trả thù , mọi người có thể đi cùng với tôi."

Dưới sự khuyên bảo của Hàn Phi, nữ giáo viên thân cao hai mét, đeo chiếc dây chuyền màu máu và Trương Quan Hành cũng đi vào trong đàn tế.

Trên đàn tế đầy vết nứt cùng với vết máu cô đặc bắt mắt, tỏa ra sự lạnh lùng cực độ, nếu không biết còn tưởng Hàn Phi đang ôm một vật phẩm nguyền rủa rank F trở lên.

Chào lão Lý, nhân viên bảo vệ vẫn đang cần mẫn tuần tra tòa nhà dạy học, Hàn Phi bước ra khỏi trường Học viện Tư thục Ích Dân.

Để nâng level sớm nhất có thể, Hàn Phi đã không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào để kích hoạt nhiệm vụ, với sự giúp đỡ của nhiều người hàng xóm, các phương pháp hoàn thành nhiệm vụ của Hàn Phi cũng trở nên đa dạng.

Ví dụ một con quỷ chết thay muốn mời Hàn Phi về nhà của mình, Hàn Phi chỉ cần đưa đàn tế của Khóc cho nó, làm nhà mới cho nó luôn.

Còn có một con quỷ quái bị mù hai mắt muốn cướp đoạt mắt của Hàn Phi, hắn liền đem mắt của con quỷ chết thay lúc trước đưa cho nó, sau đó mời nó đến nhà mới của con quỷ chết thay.

Mọi người đều lấy thứ họ cần, cuối cùng có được thứ họ muốn, và tận hưởng tất cả.

Với việc không ngừng nâng cao sức mạnh, cách thức hoàn thành nhiệm vụ của Hàn Phi cũng không ngừng thay đổi. Điều duy nhất khiến hắn cảm thấy đáng tiếc là sau khi nâng cấp đến

level 10, lại làm nhiệm vụ rank G thì đạt được rất ít kinh nghiệm.

Quản lý tòa nhà tiền nhiệm dường như không có hạn chế như vậy, đoán chừng hắn sở dĩ bị nhắm tới là bởi vì hắn chọn con đường khó đi nhất.

Trước đây Hàn Phi đã khám phá những con phố ở phía bên kia Ngõ Súc Sinh, nhưng lần này hắn lại khám phá một hướng khác.

Dọc theo bóng tường, Hàn Phi tay ôm đàn tế dần dần trở thành tồn tại giống như sứ giả của âm phủ, những hồn ma đơn độc còn sót lại cũng nhớ tới bóng dáng này mà báo trước tai họa.

Dần dần, nhiệm vụ mà Hàn Phi có thể nhận ngày càng ít hơn, cũng không có quỷ quái nào chủ động "chơi" cùng hắn.

"Toàn bộ đường Ích Dân không còn nhiệm vụ gì nữa sao? Tại sao lại như thế này?" Hàn Phi chơi game đã lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống này, bởi vì NPC quá thông minh, quỷ quái bắt đầu chủ động ẩn nấp, dẫn đến không thể tiếp nhận được nhiệm vụ nào.

Trong vô thức, Hàn Phi đi đến cuối đường Ích Dân, đến ngã ba tối om, hắn nhìn thấy tòa nhà cuối cùng trên đường Ích Dân — Công ty bảo vệ Ích Dân.

Ngọn lửa thiêu rụi cầu thang cháy đen, tại tòa nhà này đã xảy ra vụ cháy nghiêm trọng.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã vào 90% tòa nhà trên phố Ích Dân, thành công kích hoạt nhiệm vụ ẩn duy nhất ở phố Ích Dân — Thần bảo hộ của phố Ích Dân!"

"Thần bảo hộ của phố Ích Dân (nhiệm vụ ẩn rank F): Sở dĩ con phố đầy cửa hàng và đông đúc này lại thịnh vượng như vậy là bởi vì có một bí mật, có một vị thần bảo hộ sống ở sâu trong phố."

"Yêu cầu nhiệm vụ: Sau khi vào công ty bảo vệ Ích Dân, bất kì lựa chọn nào của bạn, cũng đều ảnh hưởng đến phần thưởng cuối cùng."

Âm thanh đột nhiên xuất hiện trong đầu khiến Hàn Phi hơi ngẩn người ra, hắn không ngờ rằng mình vậy mà vẫn có thể kích hoạt nhiệm vụ rank F trên phố Ích Dân.

"Nếu như có thể hoàn thành nhiệm vụ này, vậy kinh nghiệm tích lũy của mình sẽ đủ để thăng cấp."

Không hề do dự, Hàn Phi ôm đàn tế đẩy cửa lớn của công ty bảo vệ Ích Dân ra.

Trục cửa phát ra âm thanh chói tai, sau khi Hàn Phi đi vào trong công ty, cánh cửa vừa bị hắn mở ra đã tự đóng lại.

"Có chút kì lạ…"

Khi đứng bên ngoài tòa nhà, Hàn Phi nhìn thấy công ty bảo vệ bị ngọn lửa thiêu rụi, tòa nhà đen kịt, cửa sổ đều vỡ nát.

Nhưng sau khi vào công ty, Hàn Phi ngạc nhiên phát hiện mọi thứ trong tòa nhà đều nguyên vẹn và không có dấu vết của lửa.

Hắn thử đẩy cửa ra, nhưng tiếc là cửa không mở được nữa, hắn đã bị mắc kẹt ở đây.

Ánh sáng trên đầu lập lòe mờ mịt, Hàn Phi có thể nghe thấy âm thanh kết nối điện kém, hắn bình tĩnh kiểm tra xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng ở thang máy.

Các con số trên màn hình liên tục thay đổi, nhanh chóng thay đổi từ năm thành ba, thang máy đang đi xuống.

Ôm đàn tế, Hàn Phi cũng không lập tức tới gần thang máy, trước tiên đi tới quầy lễ tân.

Máy tính kiểu cũ không còn bật được nữa, biểu mẫu kí tên bên cạnh có đầy dấu thập đỏ.

Khi Hàn Phi tìm kiếm manh mối, đã nghe thấy tiếng thang máy ở tầng một.

"Tinh!"

Cửa thang máy màu xám bạc mở ra hai bên, toa thang trống không một bóng người.

"Cảm giác như nó đặc biệt đến đây để chào đón mình nhỉ."

Hàn Phi không vào thang máy, trước tiên đi một vòng đại sảnh, phát hiện trong tòa nhà không có thang bộ mà chỉ có thang máy, mới quay lại cửa thang máy.

Thông thường cửa thang máy sẽ tự động đóng lại nếu không có ai đi vào, nhưng thang máy trong tòa nhà này dường như bị hỏng, vẫn mở, giống như một cái miệng đang há ra.

Đại sảnh tầng một cũng không thu được gì, Hàn Phi tựa hồ phải vào thang máy mới hoàn thành nhiệm vụ.

Hắn ôm đàn tế chậm rãi đi vào thang máy, vươn tay ấn nút đi lên tầng hai.

Sau khi hắn ấn xong, cửa thang máy vẫn mở, hoàn toàn không có ý định đóng lại.

Hàn Phi đợi hơn mười giây, trên màn hình hiển thị bên trong thang máy đột nhiên xuất hiện hai chữ màu đỏ "quá tải".

Nhưng chỉ trong nháy mắt, hai chữ đỏ lại biến mất, sau đó cửa thang máy từ từ đóng lại.

"Có quá tải không?"

Ngay lúc cửa thang máy đóng lại, tất cả các nút số tầng trên bảng điều khiển bên trong của thang máy đột nhiên sáng lên! Như thể có vô số bàn tay nhấn liên tục các nút đó!

Đứng ở góc thang máy, Hàn Phi ôm đàn tế, yên lặng quan sát mọi chuyện.

Sau khoảng vài giây, thang máy cuối cùng cũng di chuyển.

Không có cảnh báo trước, thang máy của Hàn Phi bắt đầu rơi xuống.

Sau cảm giác không trọng lượng mạnh mẽ, Hàn Phi lại nhìn màn hình hiển thị, lúc này thang máy đã xuống tầng hầm thứ hai.

Chương 282: Câu chuyện của người

Hàn Phi ấn nút tầng hai, nhưng lúc này thang máy lại dừng ở tầng hầm thứ hai.

Cửa thang máy màu xám bạc còn chưa mở hết, một nữ sinh sắc mặt tái nhợt xuất hiện ở trước cửa thang máy, cô bé đang định bước vào trong thì đột nhiên cả người sững lại như thể nhìn thấy thứ gì đó.

Con ngươi chuyển động một cách bất an trong mắt, nữ sinh nhìn chằm chằm một góc thang máy, đột nhiên thu lại chân bước, lập tức xoay người chạy về phía hành lang tối.

"Tại sao lại có một nữ sinh ở tầng hầm thứ hai của một công ty bảo vệ? Trông cô bé vô cùng sợ hãi. Có phải cô bé đã gặp phải điều gì khủng khiếp không?"

Hàn Phi cũng không nghĩ nhiều, vội vàng cầm đàn tế đi ra.

Bé gái bước đi với tư thế kỳ lạ, một bên chân dường như không còn xương, Hàn Phi lo lắng sẽ bị kẻ xấu theo dõi nên đã đi theo cô bé suốt.

Điều hắn không ngờ là cô bé đó bước đi ngày một nhanh hơn, rồi biến mất sau khi rẽ vào một khúc cua.

Ánh sáng trên đỉnh đầu thỉnh thoảng nhấp nháy, tại thời điểm mờ đi, dường như có sự thay đổi nào đó xảy ra trong hành lang, nhưng lại không thể nhìn thấy được.

Hàn Phi đứng giữa hành lang, nhìn xung quanh.

Tầng hầm của công ty bảo vệ là từng căn phòng có đánh số, giống như ký túc xá của công ty bảo vệ hoặc căn hộ cho thuê dưới lòng đất đã được tu sửa lại.

"Thần bảo hộ của phố Ích Dân sống ở một nơi như vậy à?"

Tường tối ẩm mốc phủ đầy rêu, hơi mát không ngừng xâm nhập vào người, Hàn Phi đang định chọn một cánh cửa tương

đối sạch sẽ gõ vào, hỏi thăm những cư dân ở đây, hắn đột nhiên phát hiện cửa thang máy phía sau vẫn chưa đóng lại.

"Thang máy luôn đợi mình sao? Tại sao mình luôn cảm thấy có người đang nhìn chằm chằm vào mình nhỉ?"

Di chuyển ánh mắt chậm rãi, Hàn Phi nhìn camera giám sát trong góc, hắn vốn tưởng rằng đây chỉ là màn hình trưng bày, dù sao cũng đã phủ đầy bụi.

Vẫy vẫy tay về phía camera giám sát, Hàn Phi lại nở một nụ cười thân thiện, bày tỏ rằng hắn không có ác ý gì cả, ít nhất hiện tại là như vậy.

Có thể là sự kiềm chế đạo đức trong thực tế quá mạnh, bị camera giám sát quay, Hàn Phi cũng ngại cạy cửa.

Hắn đi loanh quanh ở tầng hầm thứ hai, thấy tất cả các cửa đều bị khóa, mới quay trở lại thang máy.

Nói ra cũng kì lạ, khi hắn vừa bước vào thang máy, chữ đỏ quá tải trên thang máy sáng lên, nhưng một lúc sau nó lại trở lại bình thường.

Cửa thang máy từ từ đóng lại, tất cả các phím ấn trên bảng điều khiển đều sáng.

Khi cánh cửa màu xám bạc sắp đóng lại, Hàn Phi nhìn thấy một khuôn mặt nữ nhân nhô ra từ góc hành lang.

Vẻ mặt tái nhợt, đôi mắt run rẩy, còn đầy vẻ hoảng sợ trên khuôn mặt.

"Bụp!"

Thời điểm nhìn thấy khuôn mặt nữ nhân, Hàn Phi vươn tay về phía cửa thang máy, hắn bắt được cánh cửa nặng nề.

Va chạm vào đồ vật, cửa thang máy lại mở ra. Hàn Phi đang ôm đàn tế lao thẳng về phía góc hành lang mà không hề nghĩ ngợi gì.

Nhưng khi hắn đến góc, bé gái tội nghiệp đã biến mất từ lâu.

"Cô bé bị uy hiếp sao?"

Hàn Phi thật sự không hiểu sao một nữ sinh lại xuất hiện ở công ty bảo vệ, nhìn thấy bộ dạng của người kia, hẳn là cần giúp đỡ.

"Trên người cô bé đó chắc là ẩn giấu nhiệm vụ."

Hàn Phi hơi tiếc nuối nhìn bức tường bên cạnh, nếu ở thế giới tầng sâu mà có điện thoại di động, hiện tại có thể để số điện thoại trên tường rồi, từ từ gần gũi hơn qua những lần trò chuyện, cho nhau một cơ hội để giao tiếp.

Trở lại thang máy, Hàn Phi ôm đàn tế, ngoan ngoãn đứng ở trong góc.

Hắn không biết thang máy sẽ dừng ở đâu, hắn hiện tại chỉ có thể khám phá nó từ từ theo cách này.

Các con số trên màn hình liên tục thay đổi, khi cửa thang máy mở ra lần nữa, Hàn Phi đã đến tầng hầm thứ tư.

Gió lạnh thổi vào thang máy, dòng chữ đỏ quá tải trên thang máy lại sáng lên.

Hàn Phi nhìn thang máy trống rỗng, chữ đỏ quá tải vẫn không biến mất.

"Thế tao đi nhé?"

Sau khi hắn bước ra khỏi thang máy, tay cầm đàn tế, cửa thang máy màu xám bạc từ từ đóng lại và bắt đầu đi lên.

"Một công ty bảo vệ lại có nhiều tầng hầm dưới lòng đất như vậy, bản thân đây chính là một vấn đề cần đi sâu xem xét."

Tầng hầm thứ tư có vẻ là phòng tạp vật, hình như không có ai ở đây đã lâu, nhiều cửa không khóa, có một số đồ đạc hỏng hóc, rác thải bụi mù mịt trên lối đi.

"Ngay cả người trong công ty cũng rất ít khi đến đây sao?"

Trong hành lang tối om om, gần thang máy chỉ có một ngọn đèn, đứng ở đây nhìn vào bên trong cũng có chút ghê rợn.

Khi dòng điện sột soạt vang lên, cái đèn duy nhất cũng bắt đầu nhấp nháy.

Nhíu mày, Hàn Phi xoay người ấn nút bên ngoài thang máy, nhưng bấm mấy lần, cái nút này hình như bị hỏng, lại không sáng lên chút nào.

Âm thanh "bụp" "bụp" của nút ấn bị kẹt vang lên trong hành lang, nghe có vẻ bất lực.

Thấy thang máy cách mình ngày càng xa, Hàn Phi đột nhiên dừng tay lại, hắn ngửi thấy mùi máu tanh nhàn nhạt.

Khí tức đó đột nhiên xuất hiện, sau đó từ phía xa bay vào trong mũi của hắn.

Hắn xoay người lại, vừa lúc đèn trên đỉnh đầu tắt hẳn, ở cuối hàng lang tối om không biết từ khi nào xuất hiện một bóng người dị dạng.

Thân hình méo mó, khuôn mặt biến dạng hoàn toàn vẫn đang nhanh chóng tiến đến bên cạnh Hàn Phi.

"Cái gì vậy?"

Ngọn đèn trên đầu đột nhiên bật sáng, trên lối đi tràn ngập đồ đạc lại không có gì, chỉ là mùi máu tanh dường như càng trở nên nồng nặc.

Mở một kẽ hở trên đàn tế ra, Hàn Phi và cái thứ đó dường như đều đang chờ đèn tắt.

Mùi máu tanh trong không khí giống như cái móng cào vào tim người, sau một khắc chớp nhoáng, bóng tối lại lần nữa phủ xuống.

Trong bóng tối, có thể nghe thấy âm thanh của đồ vật va chạm vào nhau, bóng người dị dạng mơ hồ đang di chuyển nhanh trong đống đồ lộn xộn, cơ thể của nó đầy những vết sẹo khủng khiếp.

Khoảng cách của nó càng gần hơn rồi!

Đèn bật sáng, mọi thứ trở lại bình thường như thể con quái vật trong bóng tối chỉ là do Hàn Phi tưởng tượng ra.

Sau mấy giây, đèn lại vụt tắt.

Bóng người kì dị đã bò lên cách Hàn Phi năm sáu mét, hắn còn có thể thấy rõ người kia khuôn mặt đẫm máu cùng xương cốt đâm thủng da thịt.

Vẻ mặt kinh hãi, Hàn Phi hoảng hốt ấn vào cái nút bị hỏng bên cạnh thang máy, giữa âm thanh gấp gáp, mùi máu tanh nồng nặc, như muốn leo lên tận ngọn tóc.

Bốn mét!

Ba mét!

Trên đống rác xuất hiện dấu chân đỏ như máu, chiếc ghế thiếu chân bị lật úp, khi con quái vật dị dạng điên cuồng bò tới chỉ còn cách Hàn Phi hai mét, nó đột nhiên dừng lại.

Một khuôn mặt đẫm máu nhìn chằm chằm bóng lưng Hàn Phi, cái đầu lâu bị nứt từ từ nghiêng sang một bên, nó đột nhiên phát hiện mỗi khi đèn tắt, phía sau người sống trước mặt lại có thêm một cái bóng nữa?

Đèn ở trước cửa thang máy lại bật sáng, ánh sáng xua tan bóng tối nhưng cũng không thể xua đi nỗi sợ hãi.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, hơi thở Hàn Phi trở nên gấp gáp, từng biểu hiện nhỏ nhất trên người đều lộ ra vẻ lo lắng cùng hoảng sợ.

Ngón tay tuyệt vọng nhấn nút thang máy, nhưng những con số trên màn hình thang máy vẫn không thay đổi, sự sợ hãi trong biểu hiện của Hàn Phi đang leo thang từng bước, sự tuyệt vọng bắt đầu trộn lẫn, lý trí của hắn đang bị sự lo lắng xơi tái!

Mà ngay lúc này, đèn lại vụt tắt.

Hàn Phi mang theo vẻ mặt kinh hãi nhất nhìn về phía trước mặt, con quái vật đầu đầy máu thịt lại xuất hiện ở cách hắn năm mét.

“Lại còn đi giật lùi nữa à?”

Trên mặt Hàn Phi vẫn lộ ra vẻ sợ hãi nhất, nhưng bàn tay giấu ở phía sau lặng lẽ lấy ra một con dao không lưỡi từ trong

ô vật phẩm.

“Diễn xuất của tao chưa đủ tốt à? Sao tao cảm thấy hình như mày đang xúc phạm kỹ năng diễn xuất của tao vậy?”

Chương 283: Bảo vệ trẻ tuổi

Hàn Phi rất ít khi để tâm người khác nói gì, cho dù lệ quỷ ở thế giới tầng sâu có cho rằng hắn rất yếu, EQ rất thấp, tự kỉ, sợ xã hội, hắn đều không tức giận, bởi vì hắn vốn dĩ là như vậy.

So với quỷ quái trong thế giới tầng sâu, kĩ năng diễn xuất coi như là lòng tự tôn cuối cùng của hắn.

Nhưng điều mà hắn không ngờ đến, kĩ năng diễn xuất từ trước đến nay chưa từng có bất kì sai sót nào, vậy mà lại bị phát hiện, điều này khiến hắn có chút không thoải mái, dẫu sao trong hiện thực hắn cũng là một diễn viên chuyên nghiệp.

Thân ảnh dị dạng bò nhanh trong hành lang, Hàn Phi và vô số oán niệm sau lưng điên cuồng truy đuổi, hai bên đều cởi bỏ lớp ngụy trang.

Mỗi lần đèn vụt tắt, bóng người dị dạng đều sẽ phát hiện khoảng cách của Hàn Phi ngày càng gần với mình.

Trên khuôn mặt máu thịt mơ hồ xẹt qua một sự bất an, máu chảy xuống từ vết nứt trên đầu lâu, thân ảnh dị dạng khiếm khuyết đó thậm chí không dám tùy tiện quay đầu lại nhìn, nó sợ rằng đối phương sẽ đột nhiên xuất hiện phía sau lưng mình, hoặc là nằm trên vai của mình.

Nhớ đến người đàn ông phía sau lưng ngày càng có nhiều cái bóng, khuôn mặt đầy vết máu của nó lộ ra vẻ khủng hoảng và kinh ngạc.

Người đàn ông đó không chỉ bị một con quỷ quấn thân, chính mình đã đến muộn, trên cơ thể đối phương đã không còn chỗ dừng chân cho mình!

Cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích được, tại sao tất cả hành vi của đối phương không thể dùng tiêu chuẩn của người bình thường để so sánh.

Trong thâm tâm lặng lẽ tìm một lý do chạy trốn cho chính mình, sau khi chạy điên cuồng qua một vài chỗ rẽ của hành

lang, cái đầu của quái vật dị dạng lao vào trong bóng tối.

Mùi máu tanh trong không khí dần dần bị thay thế bằng mùi ẩm mốc, Hàn Phi dừng lại nhìn hành lang đen kịt phía trước.

"Chạy cũng khá nhanh đấy chứ." Vẻ sợ hãi trên mặt Hàn Phi đã biến mất từ lâu, hắn kiểm soát cảm xúc của mình cũng đơn giản như người bình thường ăn cơm uống nước vậy.

"Chúng ta có cần đuổi theo nữa không?" Ngoài Hàn Phi ra không còn bất kì người nào khác trong hành lang, đột nhiên vang lên giọng nói của một người đàn ông khác.

Sau khi nghe thấy giọng nói đó, Hàn Phi không chỉ không sợ hãi, còn rất điềm nhiên trả lời một câu.

"Đương nhiên, thường ngày tôi thích nhất là chơi trò trốn tìm."

Hàn Phi không rõ tầng hầm thứ tư này là dùng để làm gì, cũng không biết ở đây từng phát sinh chuyện gì, hắn hiện tại chỉ muốn tìm một vài "người", đi sâu tiếp xúc với họ, có nhiệm vụ ẩn thì sẽ kích hoạt nhiệm vụ ẩn, không có nhiệm vụ ẩn thì xem có làm ra nhiệm vụ cho mình tiếp nhận không.

"Cẩn thận một chút, nơi này cho tôi cảm giác không tốt." Giọng nói của người đàn ông nhanh chóng biến mất, hóa thành một bóng đen bám sau lưng Hàn Phi.

Liếc mắt nhìn về phía nhiều bóng đen xuất hiện sau lưng, Hàn Phi cũng dần dần hiểu được tại sao vừa rồi quái vật lại sợ hãi, không phải do kỹ năng diễn xuất kém mà là do hàng xóm ra tay giúp đỡ.

Mùi máu tanh trong không khí được thay thế bằng mùi ẩm mốc, những dòng chữ khác nhau xuất hiện trên bức tường chất đầy đồ linh tinh, hầu hết được viết bằng sơn đỏ, những dòng chữ đầy oán hận và nhiều cảm xúc tiêu cực khác nhau.

Đồ linh tinh trong hàng lang ngày càng nhiều, sau khi lại đi qua một chỗ rẽ, Hàn Phi phát hiện có một cánh cửa làm bằng thép đen hàn ở giữa lối đi, trên cửa treo một tấm biển cấm ra vào.

Con đường đã bị chặn.

Dựa vào cánh cửa và nhìn vào bên trong, hầu hết mùi đặc biệt trên lối đi đều bay ra từ sâu trong hành lang.

Lắc nhẹ các thanh thép, cửa sắt được hàn vô cùng chắc chắn, không có chìa khóa thì không vào được.

Sau khi yên lặng tại chỗ trong chốc lát, Hàn Phi nhìn sang một gian phòng bên cạnh cửa sắt.

Chiếc khóa của cánh cửa gỗ đổ nát rơi ra, một chiếc bàn thiếu chân dựa vào cửa, thoạt đầu tưởng như không có gì, nhưng khi bước lại gần, sẽ phát hiện ra vấn đề.

Một dấu tay vẫn còn trên mép bàn, ai đó mới di chuyển bàn cách đây không lâu.

Khả năng trốn tìm bị động bất giác được kích hoạt, Hàn Phi đối với việc ẩn nấp và tìm kiếm có trực giác đáng sợ gần như là thiên phú.

Hắn nhẹ nhàng đẩy bàn sang một bên, bước vào trong phòng, cả quá trình hắn không phát ra bất cứ tiếng động nào.

Ôm đàn tế trong lòng, Hàn Phi tránh một cách chính xác những đồ linh tinh trên nền nhà, hắn đến bên cửa sổ phòng bị vỡ.

Nhìn vào bên trong, một nam thanh niên mặc đồng phục bảo vệ đang co ro dưới cửa sổ. Cầm cuốn truyện ma ố vàng trên tay, cậu ta cắn ngón tay mình chăm chú nhìn dòng chữ trên giấy.

Khuôn mặt quỷ trên các trang sách thật gớm ghiếc và đáng sợ, nhưng nó đã hơi phai màu, biểu hiện của người đàn ông thay đổi theo tình tiết chuyện, cũng không ngừng phát sinh thay đổi.

Ngực cậu ta nhấp nhô, cảm giác rất sợ hãi, nhưng cũng không nhịn được mà vẫn xem tiếp.

Lúc này khung cảnh bên trong phòng có chút đáng sợ, thanh niên bảo vệ đang co mình lại, chuyên tâm lật quyển

truyện ma trong tay, trên đỉnh đầu, một khuôn mặt người lặng lẽ xuất hiện, đang lặng lẽ nhìn cậu ta.

Trong bóng tối, cũng không biết qua bao lâu, thanh niên bảo vệ cuối cũng cũng xem xong câu chuyện.

Cậu ta lau mồ hôi trên trán, thổi hơi nóng vào lòng bàn tay mình, sau đó cử động cái cổ cứng ngắc của mình.

Nhìn chiếc đồng hồ rẻ tiền trên cổ tay, thanh niên bảo vệ cầm quyển truyện ma lên, một tay chống xuống đất, chuẩn bị đứng lên.

"Đã đến lúc phải đi tuần tra rồi, không thể lười biếng nữa."

Cậu ta dùng tay chống đỡ cơ thể mình, mới đứng lên được một nửa, ánh mắt đột nhiên vô tình quét qua đỉnh đầu.

Đầu như bị sét đánh, cậu ta vẫn giữ nguyên tư thế, thời gian như đông cứng lại.

Vị trí cửa sổ bị vỡ có một khuôn mặt người!

Bốn mắt nhìn nhau, có một bầu không khí thật là khó tả.

"Đừng sợ, anh là bảo vệ mới đến." Hàn Phi chỉ muốn thăng cấp nhiệm vụ, cũng không có hứng thú hù dọa người, trên mặt nở nụ cười tốt bụng ấm áp, sau đó mặc bộ đồng phục bảo vệ dính đầy vết máu lên đi ra từ phía sau cửa sổ.

Mông vẫn ngồi bệt dưới đất, thanh niên bảo vệ trẻ tuổi hai chân giẫm đất, lùi về phía sau, cho đến khi sau lưng chạm vào tường.

"Nếu anh muốn hại chú thì đã sớm ra tay rồi, anh thật sự là bảo vệ." Hàn Phi đưa tay ra với đối phương, muốn kéo đối phương đứng dậy.

"Anh, anh đừng có mà lừa tôi, thời gian trước sư phụ mới nói với tôi, tầng bốn dưới lòng đất rất tà ác, trước đây có một bảo vệ 0 giờ đến đây tuần tra, sau đó thì không hề thấy quay ra nữa!" Thanh niên bảo vệ nhìn bàn tay của Hàn Phi đưa ra trước mặt mình, giống như đang nhìn một con rắn độc đang nhe nanh vậy.

“Chú mày rõ ràng biết ở đây nguy hiểm, tại sao còn chạy đến đây xem truyện ma? Đi đêm lắm, có ngày gặp ma đó?” Hàn Phi cảm thấy mình như đang nhập một vai rất kì quái, những lời này đáng nhẽ không phải do mình nói ra.

“Cả tòa nhà chỉ có ở đây không có camera giám sát, tôi…”

“Vì vậy chú chạy đến đây để ăn bơ làm biếng?” Nhìn căn phòng âm u kỳ quái, Hàn Phi trong lòng cảm khái nói: “Hiện tại công ty bảo vệ đã đến mức này sao? Dồn ép nhân viên chạy đến khu vực cấm đã từng có người chết để làm biếng?”

Sử dụng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, Hàn Phi kéo thanh niên bảo vệ lên, tiện tay phủ bụi trên vai cho đối phương: “Chú không cần phải sợ, anh thực sự là bảo vệ mới đến, chú dẫn anh đến những nơi khác thăm quan đi, vừa hay anh cũng có rất nhiều việc muốn hỏi chú.”

“Anh thực sự không phải là quỷ?” Thanh niên bảo vệ chọc vào cánh tay của Hàn Phi, cảm thấy được nhiệt độ từ lâu đã không có.

“Muốn chứng minh mình là một con người khó như vậy sao?” Hàn Phi cảm thấy bất lực, vươn tay giật lấy quyển truyện ma của thanh niên bảo vệ nhét vào trong đàn tế: “Sau này bớt đọc mấy quyển sách này đi, trên đời làm gì có nhiều quỷ như vậy? Chú phải tin vào khoa học!”

Nói xong hắn xoay người đi ra bên ngoài, ngay lúc đàn tế được mở ra, hàng loạt bóng đen gớm ghiếc nhân cơ hội chui vào.

Chương 284: Tôi chỉ đi gặp ông chủ của các bạn thôi mà

Sau khi bị Hàn Phi giáo dục nửa ngày, nỗi sợ hãi trong lòng thanh niên bảo vệ không những không tiêu tan mà càng trở nên mãnh liệt hơn.

Cậu ta có thể chắc chắn rằng Hàn Phi không phải là quỷ, nhưng trên thế giới không phải chỉ có quỷ mới mang đến nỗi sợ hãi.

Nhìn Hàn Phi còn bình tĩnh tự nhiên mặc quần áo dính máu, thanh niên bảo vệ bí mật bật bộ đàm, nhưng có thể là do đang ở tầng hầm thứ tư nên tín hiệu không tốt. Sau khi bộ đàm được bật lên, không ai nói chuyện, chỉ có tiếng sột soạt hết sức bất thường.

"Quỷ là một loại từ trường đặc biệt. Nơi nào có quỷ, từ trường sẽ trở nên hỗn loạn…"

Nghĩ đến một lời giải thích nào đó trong câu chuyện ma quái, trái tim của nhân viên bảo vệ lại trở nên bồn chồn.

Cậu ta xoa nhẹ bắp chân đang co rút rồi vội vàng đứng dậy khỏi mặt đất, tốt hơn là nên rời đi càng sớm càng tốt.

"Chúng ta lên lầu đi. Nếu chúng ta không lên, sư phụ em đoán chừng sẽ rất sốt ruột. Bọn họ chắc hẳn là đang tìm em khắp cả tòa nhà rồi." Thanh niên bảo vệ rất thận trọng, lời nói của cậu ta đang cảnh báo Hàn Phi rằng có người trong tòa nhà đang tìm mình, mình vẫn còn rất nhiều bạn bè ở đây, vì vậy đừng có làm điều gì bốc đồng.

Cậu ta đơn phương tưởng rằng nếu nói như vậy, Hàn Phi sẽ không hành động hấp tấp nữa, nhưng thật ra Hàn Phi nghe vậy cũng chỉ nhẹ gật đầu, trong đầu hắn nảy sinh một suy nghĩ sẽ hốt gọn một mẻ bảo vệ trong tòa nhà.

Hàn Phi bước ra khỏi phòng, đưa mắt nhìn lối đi được hàn lại bằng những thanh thép, phía bên kia lối đi dường như là

một thế giới khác với bên ngoài.

“Còn chưa biết phải xưng hô với chú như thế nào?”

“Tên em là Bạch Tư Niệm, mọi người đều gọi em là Tiểu Tư.”

“Tiểu Bạch, anh có một chuyện muốn hỏi chú.” Hàn Phi chỉ vào lối đi bị phong tỏa: “Tại sao mọi người lại phong ấn nơi này? Trong lối đi có cái gì kinh khủng à?”

“Em là Tiểu Tư.” Thanh niên bảo vệ nói một cách yếu ớt: “Lúc trước khi đi tuần tra với sư phụ, anh ấy chỉ dặn em sau 0 giờ không được xuống tầng hầm thứ tư. Tầng này không có camera giám sát, cho nên kể cả bảo vệ không tuần tra ở đây thì cũng không ai biết.”

“Là bởi vì biết được tin tức này, chú mày mới ngược lại lợi dụng? Đặc biết xuống tầng hầm thứ tư để nghỉ ngơi?” Hàn Phi không thể không cảm thán, Bạch Tư Niệm này cũng là một nhân tài.

“Em lá gan khá lớn, bình thường rất thích xem một chút chuyện kinh dị và những thứ tương tự. Tầng này vừa vặn rất có không khí.” Bạch Tư Niệm liếc nhìn đàn tế trong lòng Hàn Phi, đột nhiên thần thần bí bí nói: “Em nghe mọi người nói rằng trước đây có một nhân viên bảo vệ mới đặc biệt sợ xem truyện ma ở tòa nhà này. Lần đầu tiên người đó một mình xuống tầng hầm thứ tư tuần tra thì đã mất tích. Cũng không biết là thật hay giả nữa.”

Nói xong, cậu ta còn nghi ngờ liếc nhìn Hàn Phi một cái, tựa hồ lo lắng Hàn Phi chính là nhân viên bảo vệ kia.

Hai người đi qua hành lang và đến giữa thang máy, nhìn những con số liên tục thay đổi trên màn hình thang máy, Bạch Tư Niệm dần dần bớt sợ hãi.

Tuy rằng Hàn Phi là một người kỳ quái, nhưng hắn thực sự không muốn làm tổn thương mình.

Cả gan, Bạch Tư Niệm đặt câu hỏi mà mình luôn muốn hỏi: “Đại ca, anh không có vết thương nào rõ ràng trên cơ thể, nhưng tại sao trên đồng phục bảo vệ của anh lại có nhiều máu

như vậy? Mà đồng phục bảo vệ của anh lại có vẻ không giống của bọn em.”

“Anh đến từ một cư xá khác, anh đang chuẩn bị gia nhập công ty bảo vệ, muốn tìm cho mình một công việc mới.” Hàn Phi thuận miệng đáp.

“Vậy tại sao anh không tiếp tục làm trong cư xá trước đây? Đã xảy ra chuyện gì à?” Bạch Tư Niệm hỏi theo thói quen, trong mắt có chút hiếu kỳ.

Nhìn thấy Bạch Tư Niệm như vậy, Hàn Phi cũng có chút không nói nên lời. Cuộc đời vốn ngắn ngủi, tại sao có người phải đi đường tắt?

Nếu phải người tính khí nóng nảy, thanh niên bảo vệ này đoán chừng đã đầu thai vài lần rồi.

“Đinh!”

Khi bầu không khí hơi ngượng ngùng, thang máy cuối cùng cũng đến tầng hầm thứ tư, Bạch Tư Niệm không thể chờ đợi được mà bước vào.

Sau đó Hàn Phi cũng chuẩn bị đi vào, hắn ôm đàn tế, vừa nhấc chân trái vào thang máy, đèn đỏ quá tải đã sáng rồi.

Hàn Phi khẽ nhíu mày, nhưng Bạch Tư Niệm lại nhìn khá quen mắt: “Thang máy này có vấn đề. Khi đi vào ban đêm, dù chỉ có một người bên trong, cũng sẽ thường xuyên báo quá tải. Chờ một lát là được rồi.”

“Có vẻ như chú đã quen rồi nhỉ.”

“Không quen thì cũng không làm sao được. Ông chủ keo kiệt bủn xỉn. Ngày nào cũng nghĩ cách cắt giảm những khoản chi tiêu không cần thiết, sẽ không đi sửa chữa mấy thứ này đâu.” Khi thang máy bắt đầu đi lên, giọng điệu của Bạch Tư Niệm trở nên thoải mái hơn: “Nếu anh có khả năng tự mình xin việc, em đề nghị anh vẫn không nên gia nhập công ty này, ông chủ ăn phần trăm đặc biệt tàn nhẫn. Anh đừng nhìn vào sự xây dựng tráng lệ của nơi này. Kỳ thực nó không tốt hơn mấy so với những công ty bên ngoài. Điều quan trọng nhất là em đã nghe nói qua một bí mật…”

Bạch Tư Niệm hạ giọng: "Ông chủ của công ty bảo vệ có đường đi rộng rãi, quả nhiên có thể giới thiệu cho mọi người công việc, nhưng một số nhân viên bảo vệ sau khi đến nơi làm việc, cũng không có quay lại nữa."

"Vậy chẳng phải là công việc được giới thiệu tương đối tốt hay sao? Có thể làm lâu dài và rất ổn định."

"Trở về không phải như vậy, là hoàn toàn không có tin tức, giống như là….. biến mất vậy. Sống không thấy người, chết không thấy xác." Bạch Tư Niệm nhìn chằm chằm đồng phục bảo vệ trên người Hàn Phi, nhìn một hồi lâu, biểu cảm trong mắt đột nhiên trở nên kỳ quái: "Em đã từng thấy đồng phục của anh, đúng rồi! Rất nhiều nhân viên bảo vệ mặc đồng phục tương tự như của anh! Cư xá mà anh làm hình như là khách hàng lớn của ông chủ bọn em. Hàng tuần đều có bảo vệ được chỉ định đến đó, nhưng chưa từng thấy ai quay lại. Cư xá đó giống như một cái động không đáy vậy."

Hàn Phi bất ngờ nhận được một tin tức rất quan trọng từ lời nói của Bạch Tư Niệm.

Ông chủ của công ty bảo vệ này vậy mà còn có liên hệ với tòa nhà chết chóc, không ngừng cung cấp "bảo vệ" đã qua đào tạo cho tòa nhà đó.

"Bảo vệ được cử đến cư xá đó có yêu cầu gì đặc biệt không?" Hàn Phi thuận miệng hỏi.

"Không phải anh làm việc ở đó sao? Còn hỏi chuyện này để làm gì?" Bạch Tư Niệm hơi kỳ lạ, nhưng vẫn thành thật trả lời: "Em cũng không biết, nhưng em nghe nói tất cả nhân viên bảo vệ trước khi được cử đi đều sẽ phải đến văn phòng của ông chủ ở tầng bốn, ông chủ sẽ đưa cho họ một thứ gì đó."

Hàn Phi vốn định đi vào tòa nhà chết chóc với tư cách là một bảo vệ, nhưng vẫn có sự khác biệt nhất định giữa hắn và bảo vệ tòa nhà chết chóc bình thường, bây giờ thậm chí hắn còn có thể che đậy sự khác biệt cuối cùng.

"Bây giờ chúng ta lên tầng bốn." Để thực hiện trọn vẹn một vở kịch, Hàn Phi đòi hỏi rất cao về kỹ năng diễn xuất. Kỳ thực cũng là hắn bị ép buộc. Trong hiện thực nếu diễn không

tốt thì có thể làm lại. Nhưng trong tòa nhà chết chóc mà để lộ sơ hở, mọi thứ sẽ kết thúc.

“Nhất định phải lên tầng bốn sao? Ông chủ có đôi khi buổi tối sẽ ngủ ở phòng làm việc. Nhỡ bây giờ chúng ta qua mà gặp phải…..” Nói đến ông chủ, Bạch Tư Niệm rụt cổ một cái, cậu ta có vẻ sợ sệt đối phương.

“Không sao, anh chỉ đi xem một cái thôi.”

Hàn Phi đang định tìm hiểu quan hệ giữa ông chủ công ty bảo vệ và tòa nhà chết chóc, nếu là bạn bè thì hắn chỉ có thể tìm cách tiêu diệt gã.

“Hy vọng rằng mọi thứ sẽ không phát triển đến mức đó. Mình không muốn tạo ra sóng gió trong sự nghiệp của mình nữa đâu.”

Chương 285: Hóa ra tôi đã chết

Con số màu đỏ trên màn hình thang máy từ từ thay đổi từ - 4 thành - 2. Sau khi đến tầng này, thang máy lại dừng lại mà không có cảnh báo trước.

Cửa thang máy màu xám bạc từ từ mở ra, trong hành lang tối om không có gì.

“Em nghe sư phụ kể rằng, công ty bảo vệ từng cho nhân viên ở nhờ, cho phép nhân viên dẫn người nhà đến ở trong ký túc xá dưới tầng hầm. Sau này, hình như vì xảy ra chuyện gì nên ông chủ đuổi mọi người ra ngoài và không bao giờ để bảo vệ chờ việc ở trong công ty nữa.” Bạch Tư Niệm nhìn lối đi bên ngoài, cơ thể dính chặt vào thang máy, thu mình lại trong góc.

“Chú có biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì không?”

“Hình như có một bé gái về nhà vào ban đêm, kết quả là bị sát hại ở tầng hầm thứ hai. Nếu anh đi dọc theo lối đi vào bên trong, hẳn là vẫn có thể nhìn thấy bài vị và ảnh chụp của cô bé.”

“Anh không nhìn thấy ảnh chụp và bài vị.” Hàn Phi nhỏ giọng thầm thì: “Trái lại bé gái lại bị anh dọa sợ chạy mất.”

“Anh nói gì cơ?” Bạch Tư Niệm điên cuồng ấn nút thang máy, thật lâu sau, cửa thang máy mới chậm rãi đóng lại: “Mỗi lần thang máy đi qua tầng hầm thứ hai đều sẽ dừng lại, quỷ dị vô cùng. Còn có người từng nhìn thấy một bé gái đứng bên ngoài thang máy. Nó giống như là đang quan sát người trong thang máy, như thể đang tìm kiếm hung thủ.”

“Hóa ra trong tòa nhà còn từng xảy ra những chuyện này.” Hàn Phi cảm thấy mình đã tìm đúng người, có Bạch Tư Niệm làm người dẫn đường, có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Hai người đi thang máy lên tầng bốn, nhưng chiếc thang máy cũ kỹ này lại dừng lại khi đi qua tầng hai.

Hàn Phi cũng cảm thấy thật kỳ quái khi thang máy nhất định sẽ dừng lại bất cứ khi nào gặp tầng chẵn.

So với tầng ngầm, hành lang trên mặt đất trông sạch sẽ gọn gàng, cứ cách vài mét lại có đèn chiếu sáng trên tường phản chiếu khung cảnh xung quanh hết sức sáng ngời.

Tầng lầu nhìn vô cùng bình thường, giống như một tầng làm việc bình thường, không có bất cứ vấn đề gì. Nhưng trong thế giới tầng sâu, tìm không ra vấn đề mới là vấn đề lớn nhất.

Trong không khí thoang thoảng mùi nhựa cháy, mũi Hàn Phi rất khó chịu, nhưng không tìm ra được nguồn gốc của mùi kia, dường như mùi đó đã xâm nhập từ sâu trong vách tường.

"Ở đây đã bao giờ xảy ra hỏa hoạn chưa?"

"Không có." Bạch Tư Niệm gãi trán, đội thẳng mũ bảo vệ.

Cậu ta bước ra khỏi thang máy, thò tay cầm lấy báo cáo tuần tra treo ở bên cạnh thang máy.

Tờ báo cáo cũ nát được viết tên bằng bút đỏ, nhưng hầu hết tên đều bị người ta dùng bút bôi lên qua.

"Ai mà đùa quái đản vậy chứ?" Bạch Tư Niệm từ trong túi áo lấy ra một cây bút, đang chuẩn bị điền vào báo cáo tuần tra tối nay, đột nhiên phát hiện trên báo cáo không có tên mình: "Thật kỳ lạ?"

Lật qua lật lại báo cáo nhiều lần, âm thanh rào rào truyền vào tai, biểu lộ của Bạch Tư Niệm càng lúc càng kì quái.

"Không thể! Có người đang đùa dai! Nhất định là có người đang đùa dai!" Đôi mắt cậu ta từ từ lồi ra, khuôn mặt vốn bình thường như phủ đầy bụi.

"Làm sao vậy?" Hàn Phi nhìn thấy trạng thái của Bạch Tư Niệm không đúng lắm, trong lời nói có chút lo lắng.

"Báo cáo tuần tra trong tòa nhà của chúng ta được thay đổi một tuần một lần. Tối nay lúc em vào tầng hầm thứ tư là thứ tư, nhưng bây giờ ngày trong báo cáo đã biến thành thứ năm! Mà em còn không thể tìm thấy tên mình trên đó!" Tốc độ nói

của Bạch Tư Niệm ngày càng nhanh, tâm trạng ngày càng không ổn định.

"Nếu chỉ là chênh lệch một ngày, vậy chú lật về phía trước sẽ phải nhìn thấy tên mình. Nhưng thực tế, tên của chú không có trong toàn bộ báo cáo tuần tra, có nghĩa là chú đã vào tầng hầm thứ tư từ lâu rồi, kết quả là mãi không có đi ra." Cách an ủi người của Hàn Phi thật là thẳng thắn.

"Không đúng! Làm sao có thể! Em nhớ rất rõ ràng mà!" Da trên mặt Bạch Tư Niệm từ từ co lại, cậu ta dùng năm ngón tay nắm chặt báo cáo tuần tra, rồi lao thẳng tới một căn phòng trên tầng hai: "Sư phụ! Anh còn ở đó không! Vương Sơn! Chị Lam! Có ai ở đây không!"

Bạch Tư Niệm cuối cùng dừng ở trước một cánh cửa, cậu ta lắc mạnh tay nắm cửa, nhưng không thể mở được.

Cho đến khi Hàn Phi đi tới và giúp cậu ta đạp phăng cánh cửa ra.

Vừa bước vào phòng, Bạch Tư Niệm đã bắt đầu lục tung các hộp và tủ để tìm thứ gì đó, cậu ta mở ngăn kéo ra, làm vung vãi tài liệu khắp sàn.

"Tại sao lại không có?"

Tất cả hồ sơ bảo vệ đều được cất trong ngăn kéo, duy chỉ có Bạch Tư Niệm lại không có, cậu ta rất không cam lòng, lại bật chiếc máy tính cũ trên bàn lên.

Màn hình nhấp nháy nhiều lần, cuối cùng mới miễn cưỡng sử dụng được, cậu ta nhấp chuột điên cuồng, hai mắt đỏ bừng.

Trong tất cả các bản sao lưu tài liệu đều không có gì liên quan đến cậu ta, như thể cậu ta đã bị công ty này xóa sổ.

"Không có, không có, vẫn không có!"

Nhìn màn hình máy tính, cuối cùng vào lúc tuyệt vọng, Bạch Tư Niệm mở thùng rác máy tính.

Cậu ta nhìn thấy tệp rác còn chưa bị xóa vĩnh viễn, chợt phát hiện thư mục từ một tháng trước.

Sau khi mở nó ra, có một bản sao lưu của video camera giám sát bên trong.

Bạch Tư Niệm nhấp vào với ý định thử, một đoạn video bắt đầu phát trên màn hình máy tính.

Thang máy lúc nửa đêm đi lên từ - 4, cuối cùng dừng lại ở tầng hai.

Sau đó, chẳng biết vì sao mà báo cáo tuần tra treo ở đầu hành lang lại rơi xuống đất, trang giấy bị lật qua lật lại, cái tên trên đó bị bôi bẩn một cách thô bạo.

Dấu giày không quá rõ ràng bắt đầu xuất hiện trên lối đi, lờ mờ có thể trông thấy một bóng đen nhàn nhạt lướt qua, dừng ở trước cửa phòng làm việc.

Trong hành lang vắng vẻ, khóa cửa phòng làm việc đột nhiên rung lên dữ dội, giống như có người đang điên cuồng lắc tay nắm cửa.

Một lúc sau, cánh cửa được mở ra.

Sau khi đoạn video đầu tiên được phát, Bạch Tư Niệm lại xem đoạn video thứ hai, đoạn video này cũng được quay bằng camera giám sát, vị trí của camera giám sát nằm ngay trên đỉnh đầu cậu ta.

Trong đoạn video thứ hai, phòng làm việc trong đêm khuya giống như một chuyện ma quái, các ngăn kéo bị mở ra, tủ đựng tài liệu bị phá tung, các loại tài liệu khác nhau bị ném đầy ra sàn.

Khi mọi thứ trở lại bình tĩnh, chiếc máy tính với màn hình đen kịt đột nhiên phát sáng lên, các tập tin trên màn hình máy tính được nhấp vào, và cái cuối cùng được nhấp vào chính là thùng rác.

Ngay sau đó, máy tính bắt đầu phát video giám sát, trong đoạn cuối cùng của video, máy tính cho thấy một khuôn mặt đầy máu và vết sẹo.

Sau đó, trên máy tính xuất hiện một dòng chữ — bạn nhớ ra chưa?

Theo góc quay này, Bạch Tư Niệm từ từ ngẩng đầu lên, cậu ta nhìn camera giám sát trên đầu, hành động của cậu ta lúc này chẳng khác gì bóng quỷ trong video.

Một mùi hôi thối phiêu tán từ cơ thể, xương cốt bắt đầu biến dạng méo mó, khuôn mặt điển trai của Bạch Tư Niệm đang nhanh chóng thối rữa. Cậu ta nhìn video trên màn hình máy tính, nhìn bóng quỷ trong video và nhìn khuôn mặt của mình phản chiếu trên màn hình.

Cậu ta chậm rãi mở miệng, giọng nói có chút chua xót: "Thì ra tôi đã chết rồi…"

Có tiếng sột soạt từ bộ đàm trên vai cậu ta, không biết từ bao giờ mà không có ai đáp lại cậu ta cả, cậu ta giống như vẫn luôn tự nói chuyện với chính mình.

"Tôi nhớ ra rồi, mọi người đều được đưa ra sau cửa sắt, chỉ có tôi bị mắc kẹt chết trong một căn phòng ở tầng bốn dưới lòng đất."

"Hóa ra người sợ truyện ma nhất là tôi, hóa ra người bảo vệ nhát gan nhất chính là tôi…" Cậu ta không ngừng lẩm bẩm một mình: "Hèn chi bây giờ tôi không còn sợ truyện ma nữa…"

"Chú mày ở Võng Ức Vân* đấy à?"

Nhìn thấy Bạch Tư Niệm đã hoàn toàn thay đổi, chiều cao không ngừng tăng lên, Hàn Phi mở đàn tế, để Khóc và Lý Tai ra: "Biến thành quỷ thì có làm sao. Nhiều người ngay cả quỷ còn không làm nổi. Chú mày còn may mắn hơn bọn họ nhiều lắm đấy."

Kéo Bạch Tư Niệm đang bối rối về phía mình, Hàn Phi dùng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, cưỡng ép nắm lấy tay cậu ta: "Nếu chú thực sự cảm thấy cô đơn, bọn anh có một đại gia đình ở đây luôn chào đón chú tham gia."

=====

Chú thích của converter tieutiennu Bạch Ngọc Sách (dịch giả thấy hay nên copy y nguyên luôn ^^):

**Võng Ức Vân là chỉ Võng Dịch Vân – tên một trang nghe nhạc trực tuyến của TQ. Bởi khu bình luận của trang này tập trung rất nhiều bình luận mang cảm xúc tiêu cực, hậm hực, trầm uất… còn được xem là nơi tập trung những người bị bệnh trầm cảm. Chữ "Ức" này có nghĩa là "ấm ức", "phiền muộn".*

Hàn Phi hỏi như kia là bởi vì mấy câu lẩm bẩm so deep của bạn bảo vệ: "Thì ra tôi đã chết rồi", "Hóa ra người sợ truyện ma nhất là tôi, hóa ra người bảo vệ nhát gan nhất chính là tôi…" "Hèn chi bây giờ tôi không còn sợ truyện ma nữa…"

Chương 286: Phạm vi kinh doanh của công ty âm phủ

Người bạn đồng hành đột nhiên phát hiện ra mình đã chết rồi, trên lớp da vốn trơn nhẵn xuất hiện những đốm của người chết, máu thịt trên mặt cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, đây vốn là một màn vô cùng khủng khiếp đáng sợ.

Thông thường mà nói, Bạch Tư Niệm tiếp theo sẽ mất kiểm soát, sau đó bắt đầu đuổi giết những người sống bên cạnh, cuối cùng mất đi tất cả nhân tính, dưới sự băn khoăn và mông lung quay lại tầng 4 dưới lòng đất, tiếp theo lại bắt đầu luân hồi mới.

Những cảnh tượng tương tự chắc sẽ xuất hiện rất nhiều lần nữa, nhưng trong lần này tình thế đã phát sinh thay đổi.

Bạch Tư Niệm với cơ thể đang dần thay đổi, tay bị Hàn Phi nắm chặt.

Cậu ta rất ngạc nhiên phát hiện ra trước đây khi mình chưa biến thành quỷ, đối phương hình như không có nhiệt tình như vậy.

“Căn cứ theo ghi chép của camera giám sát trong máy tính, chú mày đã du đãng trong tòa nhà này rất lâu. Chú phát hiện ra chân tướng hết lần này đến lần khác, trốn tránh hiện thực hết lần này đến lần khác, sau đó lại hết lần này đến lần khác quay lại chỗ cũ. Người anh em, chú bị bao vây trong một cái vòng luẩn quẩn, cái vòng này chính là mê cung do kí ức của chú tạo nên.” Hàn Phi nói với Bạch Tư Niệm một cách thành khẩn, hắn bắt đầu thuyết phục Bạch Tư Niệm và người bạn đồng hành với mình từ vài phương diện khác nhau.

Dưới sự tôi luyện của thế giới tầng sâu, Hàn Phi còn chuyên nghiệp hơn rất nhiều nhà tư vấn tâm lý, không có cách nào khác, kinh nghiệm thực chiến của hắn thực sự quá phong phú.

Nhìn vào màn hình máy tính, hồi tưởng đến những kí ức tồi tệ kia, Bạch Tư Niệm đang trong tình trạng hỗn loạn vốn phải phát điên, nhưng cậu ta lại bị Hàn Phi kiềm chế lại từ hai phương diện tinh thần và thể xác.

"Anh biết chú bây giờ khó có thể chấp nhận, nhưng chú cũng không thể thay đổi những chuyện đã từng xảy ra." Sau khi sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, Hàn Phi phát hiện Bạch Tư Niệm cũng không phải ác quỷ gì cả, linh hồn của cậu ta như cuộn dây bị rối đan xen vào nhau, ác ý trong đó rất ít.

"Hiện tại chắc chú đã nhớ ra rất nhiều chuyện, có thể nói cho anh biết trong công ty bảo vệ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?" Đợi sau khi trạng thái của Bạch Tư Niệm đã ổn định được một chút, Hàn Phi mới mở miệng hỏi thăm.

"Chết rồi, tất cả mọi người đều chết hết rồi, chỉ có người chết mới bị mang đi, trước khi trở thành bảo vệ phải trở thành người chết trước, bọn họ từ những nơi khác nhau đến đây, chết rất thê thảm, sau đó bị đưa đến các nơi khác nhau." Bạch Tư Niệm giống như đang nói nhảm, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: "Sẽ không có ai quay lại nữa, bọn họ vĩnh viễn cũng sẽ không quay lại nữa."

Nhìn bộ dạng điên điên khùng khùng của Bạch Tư Niệm, Hàn Phi rất muốn mở não cậu ta ra, giúp cậu ta điều trị.

Kìm nén sự thôi thúc trong lòng, Hàn Phi cố gắng hết sức để làm ra vẻ dịu dàng và tốt bụng: "Một người chết trước khi trở thành một nhân viên bảo vệ là có ý gì? Không phải chú nói rằng chú đã từng nhìn thấy đồng phục bảo vệ trên người anh sao? Những bảo vệ được đưa đến cư xá của anh, đều cần phải trải qua khóa "huấn luyện" đặc biệt nào?"

"Tất cả các bảo vệ được cử đến đó đều do ông chủ đích thân lựa chọn, trước đó em cũng đã được chọn qua. Chúng em cần lên tầng bốn nhận biểu mẫu trước, sau đó lại xuống tầng hầm thứ tư để tiến hành bước cuối cùng."

"Xuống tầng hầm thứ tư để tiến hành bước cuối cùng?"

“Em không biết bước cuối cùng là gì, sư phụ nói em rụt rè quá, bảo em ở bên ngoài tìm một chỗ trốn…” Bạch Tư Niệm ôm đầu đau đớn, vừa nghĩ tới đây, đại não dường như muốn nứt ra.

Thấy Bạch Tư Niệm đau đến sắp mất đi lý trí, Hàn Phi không tiếp tục hỏi nữa, hắn mở tài liệu trong máy tính ra, xem đi xem lại video giám sát mấy lần.

Các video được đưa vào thùng rác đều là video sao lưu giám sát, là được ai đó đặc biệt lưu giữ lại.

“Những video giám sát khác ở đâu?”

“Tầng bốn, phòng giám sát tổng và phòng làm việc của ông chủ ở tầng bốn, ông ấy thích giám sát công việc của chúng em.”

Không tiếp tục ở lại nữa, Hàn Phi mang theo Bạch Tư Niệm, đi thang máy lên tầng bốn.

Nhìn bề ngoài, nó tương tự như tầng hai, mọi thứ bình thường không có vấn đề gì, chỉ khác là mùi cháy khét trong không khí càng nặng thêm.

“Tòa nhà này trông cũng bình thường, thật khó tưởng tượng rằng một nơi như vậy, mà lại ẩn chứa nhiệm vụ ẩn rank F.”

Đã làm qua nhiều nhiệm vụ, Hàn Phi đã sớm nhận thức được, tên của tất cả các nhiệm vụ đều không phải tùy tiện đặt ra, bản thân tên nhiệm vụ là một loại nhắc nhở.

“Tại sao hệ thống lại phán định mục tiêu nhiệm vụ là thần bảo hộ đường phố Ích Dân? Nếu không có mục tiêu nhiệm vụ, chẳng lẽ đường phố Ích Dân sẽ bị hủy đi?”

Khi Hàn Phi còn đang thắc mắc, Bạch Tư Niệm đã đến trước cánh cửa sang trọng nhất trong công ty, những kí ức tồi tệ trong đầu cậu ta một lần nữa lại bị kích hoạt.

Những ngón tay nhợt nhạt bắt đầu co rút, cậu ta nắm lay tay nắm cửa, nhưng lại không có dũng khí đẩy cửa phòng ra.

“Ông chủ của công ty bảo vệ các chú rất đáng sợ sao?” Hàn Phi lấy dao tái sinh từ trong ô vật phẩm ra.

“Đúng vậy, trong kí ức của em, chỉ có cảm giác kinh sợ đối với ông ta.”

“Chú vẫn là còn quá trẻ, hiểu biết còn quá ít, sau này sẽ phát hiện còn có nhiều người đáng sợ hơn ông ta nhiều.” Nói xong, Hàn Phi một cước đạp mở cửa phòng đi vào, một tay ôm đàn tế đi vào trong.

Lối trang trí với tông màu vàng làm chủ đạo, khắp nơi đều bộc lộ không khí của một nhà giàu mới nổi.

Trong một văn phòng rộng gần năm mươi mét vuông, bên trái có một tủ kính trưng bày các sản phẩm thủ công và vàng bạc khác nhau; bên phải là một giá sách chứa đầy các loại sách khác nhau, nhưng hầu hết các cuốn sách dường như chưa bao giờ được lật ra.

Tiếp tục đi về phía trước, có thể thấy một chiếc bàn khổng lồ với nhiều tài liệu khác nhau trên bàn.

Cầm một tài liệu trên tay và đọc, nó chứa thông tin và hồ sơ đào tạo của một nhân viên bảo vệ nào đó.

Nhìn từ những tài liệu này, cảm thấy công ty bảo vệ này rất chuyên nghiệp, họ không chỉ chịu trách nhiệm đào tạo bảo vệ mà còn giới thiệu những vị trí phù hợp cho hầu hết các nhân viên bảo vệ để đảm bảo rằng mọi nhân viên bảo vệ đã qua đào tạo đều có thể tìm được công việc lý tưởng.

“Thông tin nhân viên, xếp hạng đào tạo, lập kế hoạch nghề nghiệp, phản hồi công việc…” Hàn Phi theo dõi hồi lâu cũng không phát hiện ra vấn đề, công ty bảo vệ ở âm phủ này chuyên nghiệp hơn rất nhiều công ty trong hiện thực.

“Không phải như vậy, không phải như vậy!” Bạch Tư Niệm vốn không dám đi tới, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng Hàn Phi không kiêng kỵ gì, dũng khí cũng dần dần tăng lên, cậu ta đứng ở bên cạnh bàn nhìn qua các tập tài liệu: “Biểu mẫu thực sự bị giấu đi rồi!”

Bạch Tư Niệm không ngừng tìm kiếm trong phòng làm việc, Hàn Phi yên lặng nhìn xung quanh, không lâu sau thì phát hiện trong thùng rác có một biểu mẫu bị xé rách.

Mở nó ra, không có tên và ảnh cụ thể trên biểu mẫu, chỉ có một con số.

Đây có vẻ là một danh sách hàng hóa, nhưng thông tin mô tả hàng hóa hơi kì lạ.

"Mã số 069, đánh giá là trung bình, miễn cưỡng phù hợp yêu cầu."

"Bản thân hàng hóa không có sai sót, kết cấu bề mặt không bị hư hại, khoang bên trong còn nguyên vẹn và tương đối ổn định, đây là một đồ chứa khá tốt."

Nhìn sơ qua thì hàng này giống đồ đựng dụng cụ, nhưng tại sao lại có biểu mẫu hàng hóa về đồ đựng dụng cụ ở công ty bảo vệ?

Hàn Phi duỗi tay đeo chiếc nhẫn của người chủ nhà ra, cẩn thận kiểm tra mọi ngóc ngách trong phòng làm việc nhờ khả năng trốn tìm bị động của mình.

Khi đi ngang qua giá sách, một luồng hơi lạnh yếu ớt truyền đến từ chiếc nhẫn, Hàn Phi dừng lại, để Khóc và Lý Tai di chuyển giá sách đi.

Trái với dự đoán của mọi người, một chiếc thang máy nằm khuất sau giá sách nặng nề.

Thang máy này dường như được sử dụng đặc biệt để vận chuyển hàng hóa và đi thẳng xuống tầng bốn dưới lòng đất.

Bấm nút, cửa thang máy từ từ mở ra, một mùi máu tanh nồng nặc thoang thoảng, thang máy gần như dính đầy máu.

"Hàng hóa trên biểu mẫu có ám chỉ đến bảo vệ trong công ty không? Ông ta coi bảo vệ như hàng hóa và gửi nó đến nhiều nơi khác nhau?"

Hàn Phi tưởng rằng công ty này chỉ là trung gian, không ngờ đối phương còn phụ trách gia công "nguyên vật liệu". Đánh giá thông tin có được hiện nay, phạm vi kinh doanh của

công ty âm phủ này rất rộng, không chỉ cung cấp dịch vụ nhân sự mà còn bán lại nhiều loại hàng hóa khác nhau với "con người" là nòng cốt.

Khi Hàn Phi còn đang do dự có nên đi vào trong thang máy không, thang máy chở hàng đột nhiên tự đóng lại, sau đó con số trên màn hình hiển thị bắt đầu phát sinh thay đổi, thang máy chở hàng bắt đầu đi xuống dưới.

"Có người ấn nút thang máy ở tầng hầm thứ tư?"

Sau khi thang máy chở hàng xuống đến tầng hầm thứ tư, dừng một lúc lâu, sau đó bắt đầu từ từ đi lên.

Nhìn thấy một màn này, Hàn Phi mở đàn tế, gọi tất cả hàng xóm đi ra.

"Chuẩn bị sẵn sàng nào! Có người từ tầng hầm thứ tư đi lên!"

Chương 287: Hoa trong sâu thẳm linh hồn?

Từng đôi mắt đang nhìn chăm chú vào con số đang không ngừng thay đổi trên màn hình hiển thị của thang máy, một số đôi mắt chứa đựng những xung động khát máu, một số lại chứa đựng sự tuyệt vọng chán nản, một số thì lại chứa đựng sát khí lạnh lẽo.

Bọn họ toàn bộ đều thu lại khí tức, yên lặng chờ đợi.

Trên màn hình hiển thị của thang máy màu đen, những con số màu đỏ dường như đang chảy máu, thang máy cuối cùng cũng dừng lại.

Cánh cửa thang máy đầy vết máu từ từ mở sang hai bên, mùi máu tanh và mùi thối rữa nồng nặc bay vào trong phòng, tiếp theo một bàn tay vươn ra từ trong thang máy.

Bàn tay đầy những vết sẹo của người chết có màu tím xám, những ngón tay sưng tấy có đeo một số chiếc nhẫn đắt tiền, khi cơ thể bắt đầu sưng lên, những chiếc nhẫn đó đã được cắt chặt vào da thịt, như thể chúng đã lớn lên trong da thịt.

Tiếng thở dốc vang lên, bàn tay chậm rãi dùng lực, từng chút một lôi kéo thân thể mập mạp.

Quần áo may thủ công bị ngâm trong nước xác chết, không ngừng toát ra mùi hôi thối, chiếc cà vạt được treo nghiêng trên cổ đầy mỡ, bị mỡ dày đè xuống.

“Giá sách đã bị dịch chuyển?”

Một giọng nói khàn khàn phát ra từ đôi môi nứt nẻ, một khuôn mặt cực kỳ xấu xí được phản chiếu trên kính cửa sổ.

Chân vừa bước ra khỏi thang máy liền dừng lại, người đó dường như đã cảm nhận được điều gì.

Ngập ngừng một lúc, gã đột ngột lùi lại, những ngón tay sưng vù ấn nút thang máy liên tục.

Cửa thang máy màu xám bạc bắt đầu đóng lại, nhưng chỉ khép hờ như có sự cố, không đóng được nữa.

Có một tiếng khóc khó giải thích được trong thang máy chật hẹp, trên bức tường nhuốm máu, một con mắt đen chợt mở ra, rồi như thể một cơ chế nào đó được kích hoạt, nhiệt độ của cả căn phòng đột nhiên giảm mạnh!

Không có cảnh báo trước, cửa thang máy bị kẹt được mở ra một chút, hai chữ đỏ hiển thị trên màn hình thang máy — quá tải.

Từng đôi bàn tay nhợt nhạt xuất hiện, những khuôn mặt trắng bệch chen chúc vào buồng thang máy.

Không biết ai đã ra tay trước, khi con quái vật ăn mặc vô cùng cầu kỳ kia kịp phản ứng lại, gã đã bị bao vây ở trung tâm.

Trong cổ họng phát ra tiếng kêu bất an, một làn sương đen mờ ảo xuất hiện dưới lớp quần áo ngâm trong nước xác chết.

Khi tiếng khóc đến gần, gã liều lĩnh lao đến thang máy chở hàng!

Tiếng khóc bên trong phòng trở nên chói tai, một đôi mắt mở ra trên cửa chính văn phòng.

Huyết lệ nhỏ xuống, một cô bé gầy yếu đang đứng một mình ở cửa, hốc mắt đen nhìn thẳng vào con quái vật, trên miệng nở một nụ cười ngọt ngào.

Quái vật lập tức nhắm mắt lại, nhưng vẫn là quá muộn, gã phát hiện động tác của mình bắt đầu chậm lại, ý thức dường như bị một loại lực nào đó lôi kéo, như bị cưỡng đoạt mất.

Ý thức đang rất cố gắng chống lại lực hút, gã dần dần không thể kiểm soát được cơ thể mình, nỗi tuyệt vọng sâu thẳm trong trái tim bị khuấy động, những kí ức tồi tệ bị phong ấn bấy lâu nay đều tuôn ra.

Sự tuyệt vọng trong tim giống như là gai nhọn đâm vào tâm hồn, sự tuyệt vọng trong thể xác giống như một nhà tù bị giam cầm bởi máu thịt.

Chỉ trong một phút, con quái vật không thể vùng vẫy được nữa, khả năng đặc biệt của gã thậm chí còn chưa được thể hiện, ý thức, linh hồn và cơ thể bị cắt xén của gã đều bị khống chế.

"Ông là ông chủ của công ty bảo vệ này?"

Cầm dao tái sinh trong tay, cách hỏi của Hàn Phi khá đặc biệt, không quan tâm đối phương trả lời là gì, trực tiếp nhắm vào cánh tay đối phương mà vung dao mạnh mẽ!

Càng nhiều sinh linh bị tàn sát, sát nghiệt càng nặng, thì con dao tái sinh sẽ càng sắc bén.

Hàn Phi có thể thông qua tốc độ chém cánh tay, đại khái phán đoán đối phương là kẻ xấu bình thường hay là một con quỷ hung ác.

Lưỡi dao chém ngang mà không có bất kỳ sự cản trở nào, một cánh tay của con quái vật đã rơi xuống đất.

Toàn bộ quá trình diễn ra rất nhanh, ngay cả bản thân quái vật còn chưa cảm thấy đau đớn, mắt gã đã nhìn thấy cánh tay rơi xuống dưới chân rồi.

Vài giây sau, cơn đau dữ dội ập đến, quái vật bắt đầu la hét điên cuồng.

"Mày rốt cuộc là ai?"

Không có bất kì tra hỏi, gặp mặt trực tiếp là một nhát dao, hai bên chắc là có thù hận sâu sắc, nhưng quái vật hoàn toàn không nhớ dáng vẻ của Hàn Phi, đây là lần đầu tiên họ gặp nhau mới đúng.

"Tay của ông nhuốm máu tươi, sát nghiệp còn nặng hơn cả súc sinh trong Ngõ Súc Sinh." Hàn Phi nhìn chằm chằm cánh tay vẫn đang uốn éo vặn vẹo trên mặt đất, sau khi bị chặt ra, cánh tay toát ra mùi hôi thối, ngay sau đó nó đã bị thối rữa, rất nhanh biến thành một màn sương đen.

Khi làn sương đen trôi về phía Hàn Phi, đàn tế của Khóc được mở ra, một con côn trùng quái dị bò tới, nuốt chửng làn sương đen bằng cái miệng lớn.

Ánh mắt nó hiện lên vẻ hài lòng, rồi thèm thuồng nhìn vào cơ thể của ông chủ công ty bảo vệ.

Bị con côn trùng nhìn chằm chằm, quái vật cảm thấy khiếp sợ, không nhớ rõ mình đã xúc phạm Hàn Phi khi nào: "Mục đích của cậu tới đây là gì? Cậu muốn gì tôi đều có thể cho cậu."

"Không hổ là ông chủ, còn biết thương lượng." Hàn Phi cười nhìn đối phương, giống như thiếu niên nhà bên không có mưu mô, sạch sẽ như tờ giấy trắng.

"Có rất nhiều âm khí và các vật phẩm khác nhau được tích lũy trong tòa nhà, tôi có thể đưa cậu tới lấy." Ánh mắt của quái vật từ từ rời khỏi Hàn Phi, nhìn thấy Bạch Tư Niệm đang đứng trong góc, cơn tức giận bùng lên ngay lập tức: "Chính cậu ta đưa cậu tới đây đúng không? Không ngờ tên nhát gan không bán được này lại dám làm chuyện như vậy."

Bị quái vật nhìn chằm chằm, Bạch Tư Niệm cũng là khuôn mặt mở mịt, nhìn lượng lớn oán niệm đột nhiên xuất hiện chung quanh, nói thật là trong lòng rất sợ hãi.

"Không liên quan gì đến cậu ta, tôi đến đây chủ yếu là hỏi thăm ông một số chuyện, nhân tiện lấy đi một số thứ." Hàn Phi ngồi trên bàn làm việc: "Bộ đồng phục bảo vệ này trên người tôi, chắc là ông thấy rất quen thuộc đúng không?"

Quái vật ban đầu không để ý tới, lúc này mới nhìn đến Hàn Phi khi hắn nói như vậy.

Khi phát hiện Hàn Phi đang mặc đồng phục bảo vệ đặc biệt, mỡ béo trên khuôn mặt xấu xí khẽ rung lên, trong mắt hiện lên một sự kinh ngạc: "Cậu đến từ tòa nhà chết chóc?"

"Tôi đến từ đâu không quan trọng, tôi muốn biết ông đã cử bao nhiêu nhân viên bảo vệ đến tòa nhà chết chóc, mối quan hệ giữa ông và tòa nhà chết chóc là gì?"

Nghe thấy câu hỏi của Hàn Phi, quái vật không lên tiếng ngay lập tức, khi ý thức của mình sắp bị hút mất, gã mới từ bỏ chống cự.

“Tôi không biết có bao nhiêu người đã được gửi đến đó, nhưng tôi làm điều này để bảo vệ nhiều người hơn. Nếu tôi không chọn đúng người để gửi, những cư dân của tòa nhà chết chóc sẽ tự chạy ra ngoài, đến lúc đó toàn bộ con phố sẽ trở thành phố chết chóc.” Con quái vật quỳ xuống đất, như thể gặp phải khó khăn nào đó, khuôn mặt xấu xí đầy đau đớn và tự trách.

Nếu không phải Hàn Phi ra tay chém đối phương một nhát, nếu không phải bản thân Hàn Phi làm diễn viên, thì quái vật thật sự có thể lừa được hắn rồi.

“Không cần phải diễn vất vả như vậy, diễn xuất của ông có cảm giác rất gượng gạo, đối với tôi nó rất cứng nhắc.” Con dao tái sinh trên tay Hàn Phi lại vung xuống, cánh tay còn lại của con quái vật biến thành màn sương đen, Đại Nghiệt vô cùng vui vẻ, trèo lên người con quái vật.

Hàn Phi hành động rất dứt khoát, như đã biết trước một phần sự thật, quái vật bị mất hai tay đã thực sự bị dọa sợ, cứ khóc lóc van xin thương xót, không dám giấu giếm: “Tòa nhà chết chóc bảo tôi định kì chuyển đến đó một vài linh hồn phù hợp để là vật chứa, bọn chúng muốn gieo những hạt giống vào sâu trong linh hồn, hy vọng sẽ nở ra những bông hoa đặc biệt nhất.”

“Hoa?”

“Hạt giống là trứng côn trùng, hoa là những con bướm nhiều màu sắc. Người quản lý tòa nhà chết chóc luôn muốn tạo ra những bông hoa hoàn hảo, nhưng nó chưa bao giờ thành công, hầu hết các bông hoa đều không thể nở, một số ít bông hoa có thể nở nhưng lại có khiếm khuyết.”

Lời nói của quái vật đã thu hút sự chú ý của Hàn Phi, Cánh bướm trong tòa nhà chết chóc hình như muốn tạo ra một Cánh bướm khác?

Chương 288: Tôi đã đến, thần hộ mệnh cũng đã đến rồi

“Vậy bảo vệ mà ông gửi đến tòa nhà chết chóc tương đương với ‘chậu hoa’?”

“Có thể hiểu như vậy, bọn họ đều được dùng để bồi dưỡng hoa.”

Khi con quái vật nói câu này, Bạch Tư Niệm vẫn luôn không có phản ứng gì đã kinh ngạc bước ra ngoài, đôi mắt lồi ra, đồng tử đỏ ngầu: “Ông biết rõ mọi người sẽ chết, mà vẫn còn lừa gạt tất cả mọi người đi?”

“Nếu không phải bởi vì lá gan của cậu quá nhỏ, lại còn có sư phụ nguyện ý đi làm chậu hoa thay cho, cậu cho rằng cái đồ phế vật nhà cậu có thể sống sót đến bây giờ chắc?” Quái vật cho rằng Hàn Phi là do Bạch Tư Niệm đưa tới, ánh mắt đầy oán độc khi nhìn Bạch Tư Niệm.

“Bụp!”

Nắm đấm có chút nhỏ nhắn hung hăng đập vào mặt con quái vật, Bạch Tư Niệm thở hổn hển, thân thể vẫn chậm rãi nâng cao, như thể không có giới hạn.

Hàn Phi vẫn còn một số vấn đề muốn hỏi, vì vậy hắn để Huỳnh Long kéo Bạch Tư Niệm sang một bên.

“Có ký hiệu đặc biệt nào trên người các nhân viên bảo vệ được cử đến tòa nhà chết chóc không? Hay là bọn họ cần phải thông qua huấn luyện gì trước?” Mục đích thực sự của Hàn Phi là sử dụng thân phận bảo vệ để vào tòa nhà chết chóc, hắn không thể để người ta nhìn ra sơ hở.

“Các nhân viên bảo vệ trong tòa nhà chết chóc sẽ mặc những bộ đồng phục bị nguyền rủa, trong bộ đồng phục của họ còn lưu lại oan hồn của đời chủ trước. Vượt qua bài kiểm tra oan hồn chỉ là bước đầu tiên, vẫn còn cần phải uống một giọt máu từ người quản lý tòa nhà chết chóc.” Quái vật không dám

chống lại Hàn Phi, gã biết Hàn Phi muốn giết gã thực sự quá dễ dàng.

"Máu của người quản lý?"

"Tôi không biết chính xác là máu của ai, nhưng tôi biết trong máu đó ẩn chứa một loại trứng côn trùng nào đó. Chỉ cần uống máu xong mà không bị hồn phi phách tán, trứng côn trùng sẽ chui vào sâu trong linh hồn. Từ lúc này, bảo vệ đã trở thành một chậu hoa đủ tiêu chuẩn. Họ sẽ bị tra tấn điên cuồng bởi nỗi đau và ham muốn do trứng côn trùng mang đến, đánh mất nhân tính của chính mình, trở thành cái gọi là kẻ ngoại lai trong miệng rất nhiều cư dân của cư xá."

Quái vật tạm dừng sau đó lại bổ sung thêm: "Cũng có một số ít người sau khi uống máu có thể chống lại tất cả các loại dị thường do trứng côn trùng gây ra, nhưng chỉ cần họ uống phải trứng, kết cục cũng đã được định trước rồi."

"Sau khi uống trứng côn trùng, cơ thể có những chuyển biến rõ rệt như thế nào?"

"Đầu tiên tính cách sẽ trở nên tàn nhẫn và bạo lực. So với con người, họ giống động vật và côn trùng hơn. Họ gần như không có lý trí, vô cùng thích giết chóc." Những gì quái vật nói cũng giống những kẻ ngoại lai mà Hàn Phi đã từng gặp qua, hắn hoàn toàn có thể diễn xuất tương tự, thậm chí so với đám ngoại lai bình thường hắn còn có thể điên cuồng hơn.

"Cơ thể cũng sẽ có những thay đổi nhất định. Rõ ràng nhất chính là nơi trứng côn trùng sống nhờ sẽ từ từ mọc ra những hoa văn kì lạ như cánh bướm. Loại hoa văn này không thể xóa được, sẽ nương theo 'chậu hoa' đến đời kế tiếp."

"Sau khi trứng côn trùng xâm nhập vào cơ thể, mất bao lâu để các hoa văn phát triển trên bề mặt da?"

"Tùy từng người khác nhau, người nhanh chỉ mất vài giờ, còn người chậm có thể mất hơn một tháng." Lời nói của quái vật Hàn Phi cũng không cách nào nghiệm chứng được, hoa văn cánh bướm này quả thực có chút phiền phức.

"Có phải tất cả mọi người trong tòa nhà chết chóc đều có hoa văn cánh bướm không?"

“Không, tình huống trong tòa nhà chết chóc rất phức tạp.” Quái vật không dám nói lung tung, gã có vẻ lo lắng về việc kích hoạt một loại nguyền rủa nào đó, thổ lộ ra từng chữ từng chữ một: “Tòa nhà chết chóc là tòa nhà đáng sợ nhất trong khu vực này, nguy hiểm về nhiều mặt. Ngoại trừ người quản lý chưa từng ai nhìn thấy, bên trong còn có rất nhiều thứ khủng khiếp, chúng nằm ngoài sức tưởng tượng của cậu đấy.”

“Tôi rất tò mò, tại sao nhiều thứ đáng sợ lại tụ tập trong tòa nhà chết chóc như vậy?” Hàn Phi không thể hiểu được điều này.

“Tôi không biết, nhưng một lần đi thu lại những ‘chậu hoa’ bị tàn phá, tôi nghe một người dân trong tòa nhà chết chóc nói rằng một căn phòng nào đó trong tòa nhà kia dường như có thể nhìn thấy phía bên kia của cơn ác mộng…” Lời nói mới được một nửa, cơ thể quái vật đột nhiên như bất động, sau đó toàn thân mập mạp bắt đầu kịch liệt run rẩy, làn sương đen mờ ảo nổi lên từ bề mặt da giống như một sợi dây được đeo đầy lưỡi dao, trực tiếp xé rách thân thể của gã.

Khuôn mặt xấu xí của gã đầy biểu cảm không thể tin được, gã mở to đôi mắt, nhưng lại không nói được một lời nào.

Làn sương đen bay ra từ miệng gã, xé toạc đầu gã.

Mùi thối tràn ngập, sau khi làn sương đen đảm bảo rằng quái vật bị hồn phi phách tán, nó biến thành sương mù nhàn nhạt và phiêu tán ra xung quanh.

Đại Nghiệt vui mừng phấn khởi ngấu nghiến làn sương đen, Hàn Phi mặt hơi biến sắc, hắn nhìn thấy trên trái tim đang phân hủy nhanh chóng của quái vật nhàn nhạt có một chữ chết.

Khi quái vật hồn phi phách tán, chữ chết cũng biến mất.

“Đây chính là nguyền rủa của tòa nhà chết chóc à?”

Quái vật vô tình kích hoạt nguyền rủa chết chóc, Hàn Phi vẫn còn rất nhiều điều thắc mắc chưa kịp hỏi.

“Thực lực của gã cũng được coi là oán niệm cỡ vừa tương đối mạnh, có được thực lực này, còn có thể duy trì lý trí, thực sự là hiếm thấy. Bảo sao tòa nhà chết chóc lại coi trọng gã.”

Do thói quen nghề nghiệp, khi quái vật kích hoạt nguyền rủa, Huỳnh Long đã bước đến trước mặt Hàn Phi: "Tòa nhà chết chóc cũng sẽ không dễ dàng hạ được nguyền rủa đối với người khác. Chỉ có chú trọng đầy đủ, mới có thể gây ra nguyền rủa. Theo tôi biết, nguyền rủa chết chóc cũng được chia thành nhiều loại, loại này chắc hẳn là cấp độ thấp nhất."

Tất cả oán niệm trong phòng đều tập trung xung quanh Hàn Phi, chỉ có Bạch Tư Niệm ngơ ngác nhìn vết máu trên mặt đất.

Cậu ta đã nhớ lại rất nhiều thứ, cũng biết tại sao mình lại thành như thế này, cậu ta muốn trả thù cho sư phụ và đồng nghiệp của mình, nhưng hung thủ đã chết rồi.

"Này, không phải chú mày cho rằng tên này chính là kẻ đứng đằng sau đấy chứ?"

Hàn Phi vỗ vai Bạch Tư Niệm: "Quái vật thực sự đã hại chết sư phụ của chú hẳn là vẫn ở trong công ty, ông chủ của các chú chỉ có thể coi là một người đại diện thôi."

Bạch Tư Niệm còn đang suy nghĩ xem người đại diện là gì thì Hàn Phi đã dẫn những người khác đến cửa thang máy vận chuyển hàng hóa.

Có một nhiệm vụ rank F ẩn trong công ty bảo vệ, điều này nói rõ có một oán niệm cỡ lớn tồn tại trong công ty, ít nhất cũng là ma quỷ có cùng cấp độ với nhân cách bác sĩ của Ngõ Súc Sinh.

"Ông chủ đại diện đã chết. Đối phương hẳn là cũng biết về sự hiện hữu của chúng ta, vì vậy kế tiếp chúng ta sẽ chính diện đi gặp nó." Tất cả cư dân của cư xá Hạnh phúc và giáo viên của trường Học viện tư thục Ích Dân đều ở đây. Mặc dù lực lượng của Hàn Phi vẫn chưa đủ để chống lại tòa nhà chết chóc, nhưng để san bằng một công ty bảo vệ thì không có bất cứ vấn đề gì.

"Lấy danh nghĩa thần hộ mệnh, thực hiện hoạt động buôn bán người dơ bẩn, bọn chúng coi những người dân trên đường phố như thương phẩm và hàng hóa. Bọn chúng chưa bao giờ thực sự nghĩ đến việc kinh doanh tốt con phố này." Hàn Phi

nhấn nút thang máy vận chuyển hàng hóa, cửa thang máy nhuốm máu đen từ từ mở ra.

“Anh muốn làm gì?” Bạch Tư Niệm sững sờ bên cạnh tàn thi của quái vật, cậu ta nhìn Hàn Phi và những oán niệm sau lưng Hàn Phi nguyện ý đi theo hắn.

“Đường phố Ích Dân cần một thần hộ mệnh mới, một thần hộ mệnh thực sự.” Vào thang máy, Hàn Phi ra hiệu với Bạch Tư Niệm: “Cùng đi nào.”

“Tòa nhà chết chóc đáng sợ như vậy, bảo vệ đường phố Ích Dân chính là đối nghịch với tòa nhà đó. Sau khi giết chết ông chủ, chúng ta sẽ đi đâu để tìm kiếm thần hộ mệnh mới?”

“Không cần phải đi tìm.” Hàn Phi mỉm cười, đứng ở giữa tất cả oán niệm: “Nó đã tới rồi.”

Chương 289: Tám đầu

Nhìn thấy đám người đứng trong buồng thang máy, Bạch Tư Niệm đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ, mặc dù tất cả đều bị trói buộc bởi tuyệt vọng, với ánh mắt đầy bi thương và đau đớn, nhưng họ khác với những cư dân khác của thế giới tầng sâu.

Bạch Tư Niệm không biết phải diễn tả như thế nào, không thể diễn tả được, nhưng từ tận đáy lòng cậu ta cũng muốn trở thành người như vậy.

Nghe thấy lời mời của Hàn Phi, Bạch Tư Niệm không thể không bước tới, khi cậu ta kịp phản ứng lại thì người đã đứng bên cạnh Hàn Phi.

Cậu ta đã trở thành một trong những người đó, cậu ta và bọn họ đã đứng cùng với nhau.

Nhấn nút thang máy, cửa thang máy màu xám bạc từ từ đóng lại, thang máy bắt đầu di chuyển xuống phía dưới.

"Cái kia… em còn chưa biết phải xưng hô với anh thế nào?" Bạch Tư Niệm đứng ở giữa lệ quỷ và oán niệm, thậm chí không dám nói quá lớn.

"Anh là Hàn Phi, là người đứng đầu tòa nhà Block 1 của cư xá Hạnh Phúc, kiêm giáo viên tuần tra Học viện tư thục Ích Dân, còn tự mở một cửa hàng nhỏ nữa." Hàn Phi ra hiệu cho Bạch Tư Niệm không cần căng thẳng như vậy: "Họ đều là hàng xóm và đồng nghiệp của anh, sẽ không tùy tiện làm hại chú đâu."

Những con số màu đỏ như máu trên màn hình thang máy không ngừng thay đổi, càng đi xuống, mùi lạ trong không khí càng nồng nặc, nhưng những oan hồn bên trong thang máy chở hàng không quan tâm đến điều đó, họ chỉ theo sau lưng Hàn Phi, rồi cùng nhau đi về một hướng ở phía trước.

Máu bắt đầu rỉ ra từ các vách tường thang máy loang lổ, những vết máu đỏ thẫm nhúc nhích xung quanh như những

sinh mạng, thang máy chở hàng nhanh chóng chuyển sang màu đỏ hoàn toàn.

Tí tách! Tí tách….

Máu rơi xuống đất, Từ Cầm duỗi đôi tay nhợt nhạt che trán Hàn Phi, giống như không muốn máu chảy xuống mặt hắn.

Tất cả các oan hồn nhìn có vẻ đứng một cách tùy tiện, nhưng nhìn kỹ hơn sẽ thấy họ để Hàn Phi ở trung tâm, một khi xuất hiện bất ngờ, những quỷ quái bị thống trị bởi tuyệt vọng và bạo ngược sẽ ngay lập tức bảo vệ hắn.

Nhìn thấy điều này, Bạch Tư Niệm thật sự không thể tưởng tượng được, người đàn ông trước mặt ẩn chứa một loại bùa chú gì mà có thể thuyết phục được nhiều lệ quỷ và quỷ quái như vậy?

Cậu ta im lặng cúi đầu, nhớ lại bộ dáng của Hàn Phi vẫy tay với mình lúc trước.

Biểu hiện của đối phương trước đây chính mình chưa bao giờ thấy, sư phụ của cậu ta cũng chưa bao giờ nói với cậu ta, trên thế giới này, vẫn còn có người có đôi mắt tràn đầy ánh sáng và hy vọng.

Nhiệt độ bên trong thang máy chở hàng tiếp tục giảm xuống, xung quanh ngập trong mùi hôi thối và máu tanh.

Ngay sau đó, con số trên màn hình thay đổi thành - 4, thang máy chở hàng cuối cùng cũng dừng lại sau khi phát ra âm thanh nặng nề.

Cửa thang máy mở ra hai bên, một khu vực cấm xuất hiện trước mặt tất cả mọi người.

Các bức tường được bao phủ bởi thực vật giống như các mạch máu, thỉnh thoảng xuất hiện những con côn trùng không rõ tên trong các khe hở. Trên mặt đất có một lượng lớn máu thịt, có thể nhìn thấy những bộ đồng phục nhuốm máu cứ sau vài bước chân.

“Đây mới là bộ dạng thực sự của công ty bảo vệ Ích Dân, tất cả mọi thứ bên ngoài đều là ngụy trang.”

Chiếc nhẫn của người chủ nhà không ngừng phát ra hơi lạnh, dường như có rất nhiều điều ẩn giấu xung quanh.

“Mọi người đừng đi cách nhau quá xa.”

Khi bước ra khỏi thang máy, mọi người đều nhìn vào lối đi trước mặt.

Tầng 4 dưới lòng đất chỉ là công trình tập thể đã bị khoét rỗng, tường xi măng thủng lỗ lớn.

Có một số lỗ bên trong để xe đẩy, có một số lỗ thì lại để công cụ dùng để cắt chém.

“Rất nhiều bảo vệ trước khi nhậm chức, đều sẽ vào tầng hầm thứ tư, tại đây hoàn thành ‘quy trình’ cuối cùng.” Bạch Tư Niệm lúc này đã nhớ được rất nhiều chuyện, trong lòng tràn đầy hối hận: “Sư phụ của em phụ trách dẫn dắt người mới, ông vốn không cần phải đến tòa nhà chết chóc, ông đã thay thế em.”

Tầng hầm thứ tư trông giống như một nhà máy xử lý rác lớn, Hàn Phi không thể tưởng tượng được các nhân viên bảo vệ cần phải hoàn thành những “quy trình” gì ở đây.

Ánh đèn đỏ nhạt trên tường dần dần mờ đi, Hàn Phi và Bạch Tư Niệm không biết lối đi nào là lối ra, bọn họ chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm đi về phía có mùi nồng nhất.

Đi được mấy phút, Khóc gầy yếu dừng chân lại, nó nghiêng đầu nhìn một chỗ trên vách tường, chậm rãi duỗi ngón tay ra.

Những bức tường trong khu vực cấm của tầng hầm thứ tư được bao phủ đầy những tia máu, những mạch máu li ti kia giống như rễ của một loại thực vật nào đó, đan chéo vào tường, mọc hết lớp này đến lớp khác.

Khóc dùng ngón tay chọc vào vết máu trên bề mặt tường, nó nhìn thấy một bông hoa rực rỡ giữa những sợi máu chằng chịt.

Bông hoa nhỏ, chỉ cỡ móng tay nhưng lại vô cùng đẹp đẽ, từng cánh hoa như muốn vươn dài ra.

Đầu ngón tay chạm vào bông hoa, bông hoa nhỏ màu đỏ như có sức sống, dường như có thể giao tiếp.

Ngón tay của Khóc từ từ siết chặt, khi nó định hái hoa, Huỳnh Long đột nhiên ngăn nó lại.

Nhẹ nhàng nâng lên, một con mắt thối rữa được nối với thân rễ mảnh mai của bông hoa nhỏ đó.

Nhìn tiếp xuống, có một xác chết mặc đồng phục bảo vệ cắm trên tường, một bông hoa màu đỏ mọc ra từ hốc mắt của xác chết.

"Nơi này là được con người tạo ra thành như vậy, bông hoa đó không phải là thứ tốt lành gì." Ngón tay Huỳnh Long mạnh mẽ bẻ gãy thân rễ của bông hoa, bông hoa màu đỏ tươi khô héo ngay lập tức, máu đen hôi thối chảy ra từ vết gãy của thân rễ.

Bông hoa bên ngoài đẹp đến ngỡ ngàng, nhưng nhựa cây trong thân rễ thật khiến người ta kinh tởm.

"Tôi đã nhìn thấy loại hoa này ở Ngõ Súc Sinh, chúng mọc trên máu thịt, hấp thụ chất dinh dưỡng của xác thịt, không ngừng khô héo, không ngừng nở rộ, là thứ yêu thích của một số loài côn trùng và nguyền rủa nào đó." Từ Cầm nhìn chăm chú vào cánh hoa tàn. Sống trong thế giới tầng sâu đã lâu, cô ấy không thích sự lãng mạn của hoa, ngược lại thích mùi thơm của thịt hơn.

Mùi trong không khí càng ngày càng nồng nặc, trên bức tường càng ngày càng nhiều hoa, khi đi đến cuối đường, mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Một cái hố khổng lồ được đào ở cuối tầng hầm thứ tư, trong hố là một ngọn đồi đầy hoa đỏ, giữa ngọn đồi, nơi hoa dày đặc nhất, có một vũng máu to bằng cái chậu rửa mặt.

"Hoa đỏ cần máu thịt để phát triển, bên dưới ngọn đồi đầy hoa đỏ chắc là đầy tàn hồn và xác chết thối rữa."

Từ khi bước vào thế giới tầng sâu, Hàn Phi chưa từng thấy cảnh nào đẹp như vậy, đẹp đến choáng váng, đẹp đến nghẹt thở, đẹp đến rợn người.

“Em nhớ ra điều gì đó, hình như sư phụ đã nói qua một số bảo vệ sẽ uống máu đỏ tươi, ý ông chắc là ám chỉ vũng máu ở giữa biển hoa.”

Bạch Tư Niệm chưa kịp nói xong, Đại Nghiệt người đầy gai nhọn đã lộn nhào nhảy xuống bên trong hố sâu, thân thể nó ngay lập tức chìm trong biển hoa.

Chuyện xảy ra bất ngờ, ai cũng không kịp phản ứng.

Hàng xóm đều nhìn về phía Hàn Phi, hắn không biết Đại Nghiệt đột nhiên bị cái gì kích thích?

Tuy nhiên hắn cũng không quá lo lắng cho Đại Nghiệt, nếu nhìn kỹ núi xác cùng biển hoa dưới hố sâu, sẽ phát hiện nơi này rất giống với môi trường sinh ra của nó.

Đại Nghiệt được sinh ra trong một hố xác chết bên dưới cửa hàng thú cưng, nơi tích tụ tàn hồn của vô số động vật và dã thú.

Tuy rằng dưới hố sâu trước mặt không có xác động vật đầy oán khí, nhưng lại có vô số tàn dư cơ thể của oan hồn và quỷ quái.

“Đại Nghiệt là một ngoại lệ được nuôi dưỡng với bản chất thú tính, thông thường mà nói, nếu muốn biến côn trùng thành bướm, thì phải cần một số lượng lớn nhân tính.”

Khi Hàn Phi đang suy nghĩ, một cánh hoa đỏ bị thổi bạt, Đại Nghiệt nhanh chóng bò lên trên núi xác, sau đó đến bên vũng máu.

Nó đang định vươn thân hình đầy gai nhọn đâm vào vũng máu, biển hoa đỏ như máu đột nhiên nhấp nhô như sóng, ngọn núi xác rung chuyển, một cái đuôi rắn màu đen kéo nó xuống chân núi.

Những cánh hoa rơi xuống khô héo trong không trung, mặt đất nghiêng nghiêng nhô lên, từng cái đầu lâu của trẻ con nhô lên trên biển hoa.

Tiếng cười chát chúa vang vọng trong hố, Hàn Phi cuối cùng cũng nhìn thấy toàn bộ diện mạo của quái vật.

Nó mọc ra tám cái đầu trẻ con, phần thân dưới của nó giống như một con rắn đen, chỉ khác là nó không được bao phủ bởi vảy mà có những hoa văn kỳ lạ giống như cánh bướm.

“Đây là cái gì? Trông có vẻ quái dị đáng sợ? Có thể làm thú cưng được không?”

Chỉ sau khi Hàn Phi chạm vào đối phương, hệ thống mới có thể đưa ra kết quả giám định.

“Tám đầu? Thứ này không phải là ở trong tòa nhà chết chóc hay sao?” Huỳnh Long nhận ra quái vật trong hố, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc: “Lúc tôi theo người giấy đi giao hàng, tôi đã nhìn thấy nó trong tòa nhà chết chóc, lúc đó nó còn chưa lớn như vậy.”

Chương 290: Giết oán niệm cỡ lớn đầu tiên

“Thứ này thuộc loại gì?”

“Đó là oán niệm của tám đứa trẻ vướng vào nhau, rất khó đối phó, người giấy trước đây nhìn thấy nó còn phải đi đường vòng.”

Ngay khi giọng của Huỳnh Long vừa nói ra, một tiếng hét thảm thiết từ dưới đáy hố vang lên, con quái vật leo lên dọc theo mép hố với tám cái đầu với những biểu cảm khác nhau.

Nó dài hơn bốn mét, toàn thân được bao phủ bởi âm khí dày đặc, ở tất cả những nơi nó bò lên sẽ có một vết máu chói mắt.

Nếu Hàn Phi vẫn đơn thương độc mã như trước, hắn nên nghĩ cách chạy trốn như thế nào ngay thời điểm nhìn thấy con quái vật này.

Nhưng hôm nay đã khác xưa, khi tám đầu trèo ra khỏi hố, những người hàng xóm đã đi tới trước mặt Hàn Phi.

Tám đầu chỉ là một trong những cư dân trong tòa nhà chết chóc, giờ đây Hàn Phi đã tập hợp được sức mạnh của hai tòa nhà rank F là cư xá Hạnh Phúc và Học viện tư thục Ích Dân, hắn hoàn toàn có đủ khả năng để đối đầu trực diện với tám đầu.

Có thể thoát khỏi trò chơi bất cứ lúc nào, lại được sự giúp đỡ của nhiều người hàng xóm, lòng tự tin của Hàn Phi dâng lên chưa từng có, ánh mắt thậm chí còn nhìn về phía tám đầu với một loại khinh thường.

Bạch Tư Niệm vốn không biết rõ về Hàn Phi, lại càng tò mò khi nhìn thấy hắn như thế này, tại sao kẻ yếu nhất lại có vẻ tự tin nhất?

Đôi mắt đỏ ngầu mở ra trong đêm đen, những đôi mắt khát máu dán chặt vào tám đầu toát lên một bầu không khí đáng sợ.

Những bóng đen đan xen lẫn nhau, xen lẫn tiếng khóc tuyệt vọng, từ từ đè nén tiếng gào thét của đứa trẻ, Khóc gầy yếu đưa tay chỉ vào đầu của tám đầu: "Mày có muốn chơi với tao không?"

Đuôi rắn to dày đạp về hướng của Kkhóc, đứa nhỏ cũng không né tránh, giơ hai tay lên, như là nắm được tuyệt vọng trong nội tâm của tám đầu, đang dần dần nặn những tuyệt vọng này thành hình cái dao.

"Mau tránh ra!" Bạch Tư Niệm tuy là kẻ nhát gan nhưng cũng khá tốt, thấy đứa nhỏ gầy gò như vậy sắp bị đuôi rắn đập vào, cậu ta nghiến răng muốn đẩy Khóc ra.

Nhưng trước khi cậu ta đến, một hư ảnh màu đen đã rơi trên mặt đất.

Tường và sàn đều nứt toác, Lý Họa toát ra một cỗ khí chất không rõ, vẻ mặt gớm ghiếc, cánh tay dày hơn đùi bình thường ôm chặt lấy đuôi rắn.

Anh ta có một khuôn mặt gớm ghiếc, há to miệng và cắn một phát vào đuôi tám đầu.

"Thịt!"

Những chất độc đầy màu sắc và nguyền rủa trong tám đầu tiêm vào cơ thể của Lý Họa, cũng như vậy, những bất hạnh nồng đậm trên người Lý Họa cũng nhiễm vào tám đầu.

Nhìn thấy Lý Họa đang đánh tay đôi với tám đầu, Bạch Tư Niệm thật sự ngẩn người, mình gặp phải loại người hung tợn gì vậy?

Khuôn mặt của tám đứa trẻ bắt đầu biến dạng, trên mỗi đứa trẻ đều xuất hiện một dòng chữ kỳ lạ, một trong những bé gái với nguyền rủa trên má nhìn chằm chằm vào Lý Họa, ngay sau đó cơ thể cường tráng của anh ta bắt đầu hiện ra khuôn mặt của các bé gái.

Những khuôn mặt đó đang cười và tạo ra tiếng động, chúng tiếp tục khoan vào cơ thể của Lý Họa.

Cùng lúc đó, khuôn mặt bé trai có chữ "Hồn" trên trán cũng nhìn về phía Lý Họa, thời điểm bị nó quan sát, cơ thể

hồn phách của anh ta hiện ra những vết nứt nhỏ.

“Tám khuôn mặt của tám đầu có tám năng lực khác nhau, tác dụng đơn lẻ không mạnh, nhưng nếu chồng chất lên một người thì sẽ rất đáng sợ.” Tám đầu được phản ánh trong một con mắt của Huỳnh Long, như thể anh ta có thể nhìn thấy những thứ mà nhiều người không thể thấy.

Khi không ai để ý, sợi tóc mịn xuyên qua mạch máu và thi thể, giống như những dòng suối đen, cuối cùng hòa vào phía sau tám đầu.

Người phụ nữ chết vì bạo lực gia đình ở tòa nhà Block 2 lặng lẽ xuất hiện, trên người lộ ra những vết bầm tím đen, đây là lần đầu tiên cô ta ra tay bên ngoài căn phòng của mình.

Mái tóc đen tưởng như rất dễ gãy từ từ tụ lại với nhau, chờ khi tám đầu phát hiện ra, cơ thể nó đã bị lớp tóc đen rậm rạp bao phủ rồi.

Tóc đen không thể bẫy được nó, nhưng mỗi khi đứt một đoạn tóc đen, trên người nó lại xuất hiện một vết thương nhỏ.

Khi mái tóc đen càng thắt lại, tám đầu phải đối mặt với tình thế tiến thoái lưỡng nan. Việc bẻ tóc đen sẽ khiến bản thân bị thương, những hành động không thể bẻ gãy sẽ bị hạn chế rất nhiều.

Cái đuôi khổng lồ quét về phía người phụ nữ cùng âm khí mãnh liệt, khi chạm vào cô ta, thân thể của cô ta đã hóa thành tóc đen, tản mát ra như keo xịt, một khắc sau lại tái hợp lại.

Không ai biết cô ta giấu thân thể ở đâu, cũng không ai biết thực lực của cô ta mạnh đến mức nào, những gì Hàn Phi và những người khác nhìn thấy chỉ là những gì cô ta nguyện ý thể hiện ra.

Hàn Phi rất ấn tượng với người phụ nữ trong tòa nhà Block 2, cô ta tên là Khúc Vân, cô ta và Âm Khuyển là những người tiềm năng nhất cạnh tranh vị trí quản lý của tòa nhà Block 2.

Âm Khuyển trong cư xá Hạnh Phúc không ra ngoài, Từ Cầm lại bị thương, lúc này quỷ đáng sợ nhất bên cạnh Hàn Phi chính là người phụ nữ này.

Trên người ngày càng có nhiều vết thương, khuôn mặt tám đứa trẻ đều biến dạng, một trong những cái đầu có chữ Não viết trên mặt trực tiếp phát nổ, màn sương máu trôi dạt, bao trùm những cái đầu khác.

Động tác của tám đầu trở nên linh hoạt hơn, biểu cảm của những đứa trẻ đó cũng nhanh nhẹn hơn, màn sương máu bùng nổ trong Não có tác dụng có lợi cho tám đầu, nhưng một khi những oán niệm khác tiếp cận sương máu, chỉ có duy nhất nhân tính trong tích tắc sẽ bị hấp thụ.

Ma quỷ bình thường rất khó lại gần, nhưng vận khí của nó cũng thật xui xẻo, vừa hay gặp phải tập hợp bản thể nguyền rủa như Từ Cầm.

Khi màn sương máu chạm vào nguyền rủa của Từ Cầm, nó rõ ràng đã thay đổi, ham muốn háu ăn bị kìm nén của Từ Cầm đã truyền vào cơ thể tám đầu.

Những khuôn mặt trên vai nó từ từ rơi vào trạng thái điên cuồng, không còn suy nghĩ mà tấn công theo bản năng.

Vô số oán niệm cùng lúc ra tay, Bạch Tư Niệm sững sờ, cậu ta chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, còn không nghĩ tới quỷ quái còn có thể hợp tác như vậy sao?

Gió âm u quét khắp tầng hầm thứ tư, cực kỳ hiếm có vô số quỷ quái cấp bậc oán niệm đấu tranh sinh tử.

Bạch Tư Niệm chỉ cần nhìn nó đã khiếp sợ rồi, cậu ta căn bản không có dũng khí bước tới nữa.

Bí mật liếc nhìn Hàn Phi đang lui về sau, còn tưởng rằng Hàn Phi cũng giống như mình, nhưng rất nhanh cậu ta phát hiện mình đã sai rồi, còn sai một cách rõ ràng.

Hàn Phi rút lui đến cạnh mép hố sâu, mở ô vật phẩm ra, lấy ra sợi dây xích màu đỏ mà hắn lấy được từ cửa hàng thú cưng. Hắn buộc một đầu dây xích trên bờ và ném đầu kia xuống hố.

“Anh không phải định đi xuống dưới đấy chứ?”

“Nếu như tám đầu đánh với chúng ta bên trong núi xác biển hoa, nơi mà nó đã sống lâu năm, chúng ta có thể phải trả một cái giá rất lớn mới có thể thắng. Nhưng nó đã khinh địch

rồi, lại chạy ra bên ngoài biển hoa.” Giọng nói Hàn Phi rất thấp, giống như đang nói một chuyện rất bình thường: “ Sớm muộn gì nó cũng nhận thấy không đúng, vì vậy chúng ta phải chặt đứt đường lui của nó, không cho nó cơ hội quay lại, hoặc khi nó muốn quay trở lại, sẽ trực tiếp lấy mạng của nó luôn.”

Dùng ngôn ngữ bình thản nhất, để nói ra những câu điên cuồng táng tâm nhất, đối với Hàn Phi oán niệm cỡ lớn chỉ là một cục đá mài dao. Đương nhiên, đây là trong trường hợp đều có những người hàng xóm.

Tám đầu tuy cũng được coi là oán niệm cỡ lớn, nhưng sự chênh lệch về thực lực của oán niệm cỡ lỡn cũng rất lớn.

Ví như Nhện điều khiển Ngõ Súc Sinh và nhân cách bác sĩ cải tạo cơ thể mình, thì tám đầu chỉ có thể coi là cùng một mức độ oán niệm với nhân cách bác sĩ.

“Anh chắc chứ? Chuyện này…” Hàn Phi gật đầu trước khi Bạch Tư Niệm nói ra ba chữ quá nguy hiểm.

“Có phải chú muốn nói là quá lãng phí không? Thực ra anh cũng muốn bắt sống nó, thuận tiện thử xem có thể thu nạp nó làm thú cưng không, trước đây khi chơi game anh đều thích bắt thú cưng cỡ lớn.” Hàn Phi nắm dao tái sinh, để con trăn khổng lồ màu đen chui vào quỷ văn, sau đó nắm chặt dây xích: “Có điều hiện tại tình huống quá nguy hiểm, chúng ta nhất định không được sơ ý, có thể giết thì trực tiếp giết chết, để tránh đêm dài lắm mộng.”

Bạch Tư Niệm cũng không biết bây giờ nên nói như nào mới là tốt, cậu ta cảm thấy có thể là do cậu ta đã không tiếp xúc với thế giới bên ngoài quá lâu, không còn theo kịp suy nghĩ của Hàn Phi.

Chương 291: Giết chóc là để tu hành

Sợi dây xích có dính lượng lớn lông động vật rơi vào hố sâu, nói ra cũng thật kì lạ, khi dây xích chạm vào những bông hoa kia, những bông hoa đỏ rực rỡ bắt đầu khô héo, mơ hồ có tiếng kêu gào của những người sống yếu ớt truyền ra từ những cánh hoa khô héo đó.

Những bông hoa này mọc trên xác chết, hấp thụ chất dinh dưỡng của tàn hồn còn sót lại, nở ra vẻ đẹp của nhân tính.

Từ trên cơ thể chúng có thể thấy được vẻ đẹp của nhân tính, cũng có thể nhìn thấy sự yếu đuối của nhân tính, khi thú tính hòa vào thì hoa không còn thuần khiết nữa mà bắt đầu khô héo đi.

Hàn Phi đã chuẩn bị xong xuôi, vị trí hắn chọn chính là đường đi của tám đầu, khoảng cách đường thẳng ngắn nhất so với tám đầu.

Nếu tám đầu muốn trốn trở lại hố sâu thì xác suất từ đây trở về là lớn nhất.

Nhìn thấy Hàn Phi sau khi mang dao đi khắp nơi, Bạch Tư Niệm nghĩ nên nhắc nhở thì tốt hơn, ở một khía cạnh nào đó, cậu ta thực sự là một người rất tốt: "Một mình anh e rằng không ngăn được nó đâu, có một câu thành ngữ được gọi là gì? Trứng chọi với đá?"

"Anh có trợ thủ rồi." Hàn Phi không để cho mình tuyệt vọng, hắn nắm tay một bé gái.

Bé gái trông chừng năm sáu tuổi, đầu cúi gằm, rất yếu đuối.

Thông thường oán niệm thực lực càng mạnh cơ thể càng lớn, chút kiến thức thông thường này Bạch Tư Niệm vẫn có: "Bé gái này chính là trợ thủ của anh? Hay là em cũng đi cùng với anh đi."

Bạch Tư Niệm không nói là bé gái không đáng tin, cũng không chất vấn quyết định của Hàn Phi, chỉ là dùng hành động thực tế biểu thị mình rất xem trọng Hàn Phi.

"Vậy chú hãy cẩn thận một chút, không cần miễn cưỡng bản thân." Giọng nói Hàn Phi rất dịu dàng, nhưng Bạch Tư Niệm luôn cảm thấy đối phương chỉ nói những gì mình nên nói.

Nhìn thấy Hàn Phi, người đang thận trọng ẩn nấp đến mép hố, Bạch Tư Niệm có cảm giác rất không chân thực, một người sống cầm con dao không lưỡi, lại còn mang theo một bé gái chạy đến đường rút lui của oán niệm cỡ vô cùng lớn, sao hắn có thể dám chứ ?!

Nhìn về kích thước cơ thể, ước tính một đuôi của tám đầu có thể đánh Hàn Phi ra xa, sau đó một lượng lớn âm khí trực tiếp tiến vào trong cơ thể, đánh tan linh hồn và ý thức của hắn.

Bạch Tư Niệm cảm thấy rằng Hàn Phi không thể chịu nổi dù chỉ một đòn tấn công của tám đầu, chứ đừng nói đến việc giết nó.

Ở tầng hầm thứ tư, cuộc chiến giữa những người hàng xóm và tám đầu đã đến thời điểm gay cấn nhất, sau khi một trong những cái đầu có viết chữ Thể của tám đầu bị vỡ, cơ thể nó tăng gấp đôi và vết thương của nó bắt đầu hồi phục nhanh chóng.

Con quái vật này nếu như đánh đơn lẻ, quả thực rất khó đối phó, tám loại năng lực là công kích, phòng ngự, có thể tự buff, có thể làm suy yếu đối phương, vô cùng toàn diện, gần như không thể tìm ra khuyết điểm.

Tuy nhiên toàn diện cũng có cái không tốt của toàn diện, so với các oán niệm cỡ lớn khác, các loại năng lực của tám đầu là quá trung bình, không có năng lực độc quyền để quyết định thắng bại.

Giống như hai anh em Lý Tai và Lý Họa dùng tai họa để luyện linh hồn, đánh tay đôi giỏi; giống như Khóc thì giỏi thao túng tuyệt vọng từ xa, chỉ cần cho nó đủ thời gian, nó có thể

dùng tuyệt vọng đan thành cái lồng giam cầm, có thể biến tuyệt vọng trong lòng đối phương thành một con dao sắc bén.

Bọn họ chỉ có thể chạy thoát thân khi một mình gặp phải tám đầu, nhưng sau khi liên thủ với nhau lại có thể cùng nhau nắm giữ tám đầu.

Có điều tám đầu dù sao cũng là oán niệm cỡ lớn, nếu chỉ có dựa vào Khóc và Lý Tai, tám đầu có thể dễ dàng làm cho họ hao tổn mà chết.

Đáng tiếc chỉ trách vận khí tám đầu quá xấu, nó lại gặp phải ngay Hàn Phi người mang cả nhà đi cùng, bởi vì tiếng ca quét qua cư xá Hạnh Phúc, cư dân trong cư xá chưa từng ra ngoài đông đủ cùng nhau như vậy.

Giờ đây, nó phải tự mình chiến đấu chống lại những quỷ quái trong hai tòa nhà rank F.

Trên người càng ngày càng có nhiều vết máu, hoa văn cánh bướm trên đuôi cũng mờ đi, đề phòng người khác tiến vào biển hoa, tám đầu đã nổ tung một số đầu, nhưng vẫn không ngăn được kẻ xâm nhập.

Không còn cách nào khác, bọn họ đông quá!

Trong vô thức lồng tuyệt vọng đã siết chặt, Khóc nhìn chằm chằm trái tim của tám đầu, hai tay yếu ớt nắm, rồi dùng sức lắc mạnh xuống!

Cái đầu còn lại duy nhất của tám đầu gào thét, Khóc vừa rồi nắm chính là con dao được hình thành bởi sự tuyệt vọng của tám đầu, con dao đó chính là ở trong linh hồn của tám đầu.

Dùng tuyệt vọng của đối phương để đâm đối phương, khả năng của Khóc thật là đáng sợ.

Tóc đen cùng lồng tuyệt vọng không ngừng nén chặt không gian né tránh, tám đầu rốt cuộc cũng lui về phía sau, nhưng khi sắp lui ra ngoài, phía sau lưng xuất hiện một nữ giáo viên cao hơn hai mét, đeo một sợi dây chuyền màu đỏ.

Dưới lớp quần áo đỏ loang lổ máu, với hai cánh tay gầy guộc giang ra, giáo viên chủ nhiệm của Kim Sinh ôm lấy cơ thể của tám đầu.

Sắc mặt tái nhợt lập tức trở nên hung tợn điên cuồng, thân thể của nữ giáo viên cùng tám đầu bắt đầu thối rữa, tình yêu biến chất đã biến thành nỗi hận thấu xương!

Kinh hãi hơn nữa là thân thể của nữ giáo viên đang từ từ hòa vào thân thể của tám đầu!

"Đây là năng lực gì vậy?"

Không chỉ Bạch Tư Niệm, mà ngay cả Hàn Phi cũng cảm thấy sợ hãi.

Cô giáo chủ nhiệm của Kim Sinh chính là vợ của Mã Mãn Giang, cô ấy bị Mã Mãn Giang lừa dối và cuối cùng bị gã giết chết, oán khí nặng đến mức làm cho người ta khiếp sợ, Hàn Phi cũng chưa bao giờ thấy dáng vẻ khi cô ấy toàn lực ra tay.

"Đồng nghiệp của mình mạnh như vậy sao?"

Tám đầu cũng chưa bao giờ thấy năng lực kỳ dị như vậy, người phụ nữ mặc đồ đỏ như muốn nhập vào cơ thể mình và hòa nhập với chính mình.

Nó không biết đây là một nguyền rủa, hay là cái gì khác, nó đã bị thương rất nặng và không còn sức để phân biệt.

Cái đầu lâu của đứa trẻ trên vai khóc rống, sau khi một cái đầu nữa bị vỡ nát, tám đầu bỏ rơi thân hình rắn bị nữ giáo viên xâm nhập, phần nửa trên cơ thể nhanh chóng chạy về phía hố sâu.

Mất đi sự kiểm soát của đầu đứa trẻ, cơ thể rắn tách ra thành vô số tàn hồn nhỏ bé, cơ thể của tám đầu là bao gồm vô số linh hồn của trẻ em, nó dường như là một con quái vật chuyên ăn thịt trẻ em trong cơn ác mộng.

Nhưng con quái vật ăn thịt trẻ em này, hiện tại đang ở trong tình cảnh khốn cùng.

Nó một lần nữa cảm nhận sâu sắc sự nguy hiểm của xã hội, mặc dù thế giới tầng sâu trước đây cũng rất đáng sợ nhưng sự tàn bạo và khát máu đều lộ rõ trên mặt, còn loại đáng sợ này thì cần một cái định nghĩa mới.

Vô số oán niệm nhìn chằm chằm tám đầu chạy trốn, cũng không có vội vàng đuổi theo.

Khi tám đầu dồn hết sự chú ý về phía sau, một bé gái bất ngờ xuất hiện trên cạnh mép hố.

Cô bé đứng ở giữa đường lui của tám đầu rồi từ từ ngẩng đầu lên.

Trong đôi mắt đen như có một thế giới khác ẩn hiện, khi cô bé mở "mắt" ra thì vô số con mắt trên tường cũng mở theo.

Ý thức của tám đầu bị một lực hút cực lớn hút vào, cảm giác như không còn có thể khống chế được thân thể của mình!

Tiếng bước chân vang lên, khi tám đầu vặn vẹo đầu, đột nhiên phát hiện thế giới đảo lộn, không ngừng xoay tròn.

Lưỡi dao lướt qua, ánh sáng của nhân tính nở ra trong đêm đen, Hàn Phi chặt đầu của tám đầu với tốc độ nhanh nhất.

Mọi thứ dường như được tập đi diễn lại không biết bao nhiêu lần, tám đầu đang trên đà sụp đổ mở to mắt nhìn bóng dáng đang đứng trước mặt, rồi lại nghe được những lời cuối cùng trong kiếp "người" của mình.

"Thuần hóa thú cưng!"

"Thuần hóa thất bại! Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Oán niệm không thể thuần hóa thành thú cưng!"

Lời nhắc của hệ thống đã cắt đứt quãng đời cuối cùng của tám đầu, trước khi hồn phi phách tán, nó đã mơ hồ thấy một chiếc cầu dẫn sang bờ bên kia, chiếc cầu toát lên ánh sáng của nhân tính, rơi vào trái tim nó, xuyên thấu vào cơ thể nó.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã tiêu diệt thành công oán niệm cỡ lớn - Tám đầu! Bạn sẽ nhận được thêm phần thưởng kinh nghiệm cho lần tiêu diệt đầu tiên! Mở khóa bản đồ săn độc quyền cho Đồ tể nửa đêm!"

"Bản đồ săn độc quyền của Đồ tể nửa đêm: Giết chóc có thể nâng cao khả năng của Đồ tể nửa đêm và cũng ảnh hưởng đến ý thức của Đồ tể nửa đêm. Bạn sẽ nhận được phần thưởng kinh nghiệm bổ sung khi săn giết được con mồi là oán niệm cỡ

lớn trở lên. Khi giết một con mồi đặc biệt, bạn sẽ có cơ hội nhận được phần thưởng đặc biệt.”

“Chú ý! Đây không phải là khuyến khích giết chóc, đây là một quá trình tu hành để nhìn rõ lòng người.”

Chương 292: Tăng cấp độ tai họa, tốc độ thăng cấp nhanh nhất

Oán niệm cỡ lớn Tám Đầu đã bị những người hàng xóm trong cư xá Hạnh Phúc vây hãm tấn công đến chết, ý thức của Ứng Nguyệt được thu vào trong hốc mắt, lượng lớn âm khí trong cơ thể còn sót lại bị chia cắt, oán hận tích tụ trong vài năm đã để giáo viên chủ nhiệm của Kim Sinh hấp thụ.

Ngoại trừ Tám Đầu, đây là một cục diện vui mừng cho tất cả mọi người.

Thân hình to lớn của con quái vật vừa biến mất, Bạch Tư Niệm ngây người tại chỗ, cảm thấy khó tin.

Cậu ta càng kinh ngạc hơn khi nhìn Hàn Phi đứng trên mép vực sâu, bề ngoài Hàn Phi nho nhã thư sinh, khi cuối cùng đối mặt với oán niệm cỡ lớn, quỷ văn gớm ghiếc khắp toàn thân, giơ tay vung dao, dứt khoát chẳng khác gì đồ tể chuyên nghiệp.

"Quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong." Bạch Tư Niệm đi tới phía sau Hàn Phi, thận trọng nói: "Bước tiếp theo chúng ta chuẩn bị làm gì?"

"Đi vào bên trong biển hoa kiểm tra." Hàn Phi giết chết oán niệm cỡ lớn, nhưng nhiệm vụ rank F vẫn chưa hoàn thành, cho thấy trong công ty bảo vệ vẫn còn có ẩn giấu bí mật.

"Lúc trước có nhân viên bảo vệ tiến vào trong biển hoa rồi, một khi rơi vào trong sẽ bị thao túng, mất đi ý thức của chính mình, nơi này rất nguy hiểm, em khuyên anh vẫn là không nên thử thì hơn." Bạch Tư Niệm nêu ra cũng là xuất phát từ ý tốt, nhưng hắn nhìn những bông hoa trong biển hoa, giống như Đại Nghiệt hỗn thế ma vương, mi mắt lại bắt đầu khẽ giật.

Nhóm người này đều là quái vật.

Trên thực tế Hàn Phi cũng đang quan sát Đại Nghiệt, không có sự ngăn cản của Tám Đầu, Đại Nghiệt trực tiếp nhảy

vào vũng máu ở giữa biển hoa, tắm mình trong vũng máu không biết đã tích tụ bao lâu.

Phải biết rằng trước khi nhân viên bảo vệ được đưa đến tòa nhà chết chóc, chỉ cần một ngụm máu nhỏ là đủ, cái thứ đó vô cùng nguy hiểm.

Dưới sự không ngừng giày vò của Đại Nghiệt, máu trong vũng máu cũng bắt đầu giảm dần, bên ngoài Đại Nghiệt từ từ xuất hiện hoa văn màu đỏ như máu.

Nhưng dường như là cố ý đối đầu với Cánh bướm, hoa văn trên người Cánh bướm kì dị xinh đẹp mỹ lệ, thì hoa văn trên người Đại Nghiệt lại bá đạo, gớm ghiếc, khiến người ta ghê sợ, phong cách hoàn toàn trái ngược.

"Máu của toàn bộ núi xác này đều bị Đại Nghiệt hấp thụ hết thì sẽ như thế nào?"

Cùng với việc máu trong vũng máu không ngừng giảm xuống, hoa đỏ nở khắp núi xác cũng bắt đầu khô héo diện rộng.

Bên dưới những bông hoa rực rỡ là những mạch máu đen chằng chịt, còn khu vực bên dưới nữa, là tầng tầng lớp lớp "người".

Thân rễ của hoa mọc ra từ não của họ, kí ức và nhân tính đều trở thành phân bón, quá khứ càng khó quên, hoa càng nở càng rực rỡ, giọt máu rơi xuống càng đỏ tươi.

Khi từng cánh hoa đỏ héo, những thân rễ đen cũng bắt đầu khô héo, tấm lưới giam cầm tâm hồn "con người" dường như cũng nới ra.

Trong hố sâu vang lên tiếng lảm nhảm, cảm giác giống như những cái xác đang nói mộng.

Ban đầu chỉ là một hai cái, dần dần, tất cả xác chết đều nhớ ra một vài thứ.

Trên khuôn mặt tê tái của bọn họ biểu lộ ra các loại biểu cảm khác nhau, trong đó đa số đều có liên quan đến đau khổ, tuyệt vọng.

“Đội trưởng? Sư phụ? Sư phụ!” Khi biển hoa đã giảm xuống, ánh mắt Bạch Tư Niệm đột nhiên dừng lại ở một nơi, cậu ta đứng ngây người tại chỗ, rồi chạy đến bên cạnh mép hố sâu.

“Đừng qua đó vội!” Hàn Phi muốn ngăn cản, nhưng anh chàng bị coi là nhát gan, đã bám theo dây xích Hàn Phi để lại nhảy vào bên trong hố sâu.

Cơ thể cậu ta ngập trong thân rễ màu đen, hai chân bị xác chết túm chặt, như thể cậu ta đã rơi vào vũng lầy.

Có điều cậu ta không cố hết sức chạy thoát thân, mà là cố hết sức bò về hướng trung tâm vũng lầy.

Những thân rễ màu đen vốn đã khô héo sau khi cảm nhận được tàn hồn đến gần, dường như lại sống lại, bọn chúng theo bản năng leo lên cơ thể của Bạch Tư Niệm, muốn kéo cậu ta vào bên trong hố sâu.

Cắt đứt những thân rễ xung quanh, oán niệm nhìn thì có vẻ rất nhát gan này lại bộc phát ra thực lực rất mạnh, dường như không ai có thể ngăn cản cậu ta ở trạng thái này.

Trên người càng ngày càng có nhiều thân rễ, số phận cuối cùng của Bạch Tư Niệm đáng lẽ phải được bao quanh bởi những thân rễ màu đen, nhưng trong khi cơ thể chìm xuống, cậu ta cũng bò được đến giữa hố.

“Sư phụ?” Cậu ta không quan tâm đến việc trên cơ thể mình ngày càng có nhiều thân rễ, thay vào đó, cả hai tay xé phần thân rễ quấn vào nhau của một xác chết nào đó và kéo nó khỏi bề mặt của những xác chết xếp chồng lên nhau.

Những bông hoa đã nở trong những kẽ hở của tâm hồn, xác chết không còn hơi thở, chỉ còn lại tàn niệm theo thói quen và yếu ớt.

Sau khi Bạch Tư Niệm nắm lấy tay anh ta, anh ta chỉ vào vũng máu ở giữa hố với vẻ đau đớn và khổ sở trên khuôn mặt.

Uống máu trong vũng máu, được định sẵn trở thành đồ chơi và con rối của tòa nhà chết chóc, nhưng nếu không uống nó, căn bản không thể ra khỏi hố sâu.

Máu trong vũng máu có chứa trứng côn trùng, những thân rễ đó lại hết sức chán ghét côn trùng, với sự cân bằng tinh tế như vậy, tòa nhà chết chóc đã xây dựng một cái hố xác như thế tại công ty bảo vệ.

Thông thường mà nói, nhân viên bảo vệ buộc phải nhảy xuống vũng máu không còn cách nào khác là uống máu trong vũng máu.

Không phục tùng, thì sẽ bị giam giữ ở đây mãi mãi.

Nhưng bây giờ Hàn Phi đã đến, quy tắc mới đã xuất hiện, tất cả những thứ vốn không tốt sẽ bị loại bỏ.

"Nắm chặt!"

Huỳnh Long ném sợi dây xích của cửa hàng thú cưng đến bên Bạch Tư Niệm, cậu ta đang đắm chìm trong tuyệt vọng, đã nhìn thấy đám người bên cạnh vũng máu.

So với Cánh bướm chỉ mang đến tai họa và chết chóc, đám người đó dường như luôn có thể mang đến hy vọng.

Một tay ôm thi thể sư phụ, tay kia nắm lấy sợi dây xích đầy lông động vật, Bạch Tư Niệm được Huỳnh Long và Lý Họa kéo ra ngoài vũng máu.

Nhìn thấy Bạch Tư Niệm bị kéo đi, Đại Nghiệt đuổi theo cậu ta một khoảng cách nhất định, như thể chế giễu hoặc tuyên bố chủ quyền, nơi này là địa bàn mà nó ưa thích.

Khi Bạch Tư Niệm ôm cái xác trèo ra khỏi vũng máu, trong đầu Hàn Phi cũng vang lên lời nhắc nhở mới.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Độ thân thiện của Bạch Tư Niệm: +10, bạn đã bước đầu có được sự tín nhiệm của Bạch Tư Niệm, các bạn là quan hệ đồng nghiệp."

"Bạch Tư Niệm (kẻ nhát gan): Oán niệm đặc biệt, cậu ta là kẻ nhát gan của công ty bảo vệ và là đối tượng chế giễu của mọi người. Nhưng cuối cùng, cậu ta là người duy nhất sống sót trong toàn bộ công ty bảo vệ! Đừng coi thường cậu ta, khi kẻ nhát gan không còn nhát gan nữa, cậu ta sẽ trở nên đáng sợ dị thường!"

Thông tin của hệ thống khiến Hàn Phi hơi kinh ngạc, cẩn thận nghĩ lại thì quả nhiên là như vậy. Bạch Tư Niệm sống đến cuối cùng, ông chủ không dễ dàng giết chết được cậu ta mà nhốt cậu ta trong ký ức, lặp đi lặp lại quá khứ, oán niệm này hẳn là có gì đó phi thường hơn người thường.

Chỉ ở trong hố một lúc, rất nhiều thân rễ màu đen đã xâm nhập vào cơ thể Bạch Tư Niệm, nhưng cậu ta không hối hận về quyết định của mình.

Không ngừng cảm ơn những người xung quanh, anh chàng này lễ phép cứ như không phải là một con quỷ.

Những biến động dưới hố sâu vẫn đang diễn ra, Đại Nghiệt xứng đáng là hiện thân của một ngôi sao thảm họa, thân hình nhỏ bé của nó làm đảo lộn cả núi xác khổng lồ.

Nó hút khô máu đặc biệt tích tụ trong vũng máu, giết chết kén người và trứng côn trùng được ấp trong vũng máu, xé hết hoa và cắt hết thân rễ.

Nhìn thấy bộ dạng tự do tự tại và vui vẻ của Đại Nghiệt, Hàn Phi không khỏi ngưỡng mộ.

Sau khi giày vò nửa giờ, khi tất cả các bông hoa đều héo rũ, Đại Nghiệt mới nhảy vào chỗ sâu nhất của thân rễ màu đen.

Dưới đáy vũng máu, Đại Nghiệt đã cắn ra một mảnh da người nhỏ có hình con bướm, thứ này dường như là cốt lõi của núi xác.

Thân rễ kết nối với da người bị cắt đứt, tất cả thi thể trong hố sâu đều bắt đầu phát ra âm thanh, nhưng âm thanh không phát ra từ miệng, mà trực tiếp truyền qua linh hồn.

Không còn sự ràng buộc, những tàn hồn không còn tê liệt, đã khôi phục lại cảm xúc thật của mình.

Núi xác đột nhiên sụp đổ, não của bọn họ đầy kẽ hở, trong ý thức còn có dấu vết của Cánh bướm.

Chứng kiến hoàn cảnh này, Hàn Phi cũng suy nghĩ rất nhiều.

Cánh bướm dường như được sinh ra trong sâu thẳm nhân tính, chỉ là không biết ban đầu là Cánh bướm đã lợi dụng con người, hay chính con người đã trở thành Cánh bướm.

Đối phương đã dành rất nhiều thời gian để xây dựng rất nhiều thứ và làm rất nhiều điều điên rồ trong hiện thực, ngoài việc tìm hộp đen ra, dường như là để tạo ra một Cánh bướm khác.

Chỉ là nó chưa bao giờ thành công, lần gần đây thành công nhất là tạo ra Nhện, còn lần này lại tạo ra Đại Nghiệt.

Sau khi xác nhận toàn bộ thân rễ đã bị phá hủy, Hàn Phi nhảy xuống hố sâu dưới sự bảo hộ của Huỳnh Long, nhìn thi thể chôn trong thân rễ, thực sự không biết tại sao quản lý tòa nhà tiền nhiệm lại dán cái tem hệ chữa trị lên cái mũ bảo hiểm.

Nhìn thấy Hàn Phi đi tới, Đại Nghiệt đội lớp da người to như bàn tay liền chạy về phía hắn, Đại Nghiệt nếu đổi thành một thân toàn lông mềm mại, không phải là da người, vậy nhìn cũng sẽ rất đáng yêu.

"Đây là cho tao à?"

Hàn Phi tình cờ phát hiện sau khi hút hết máu trong vũng máu, Đại Nghiệt trở nên nhân tính hơn và có vẻ thông minh hơn.

Đưa tay muốn gỡ da người ra, khi chạm vào nó, trong đầu Hàn Phi đã vang lên vài lời nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã trúng độc hồn! Hãy mau chóng điều trị!"

"Bạn đã thành công lấy được tấm da của hận ý, trên lớp da người này lưu lại khí tức của hận ý, ẩn chứa nguyền rủa cùng một nguồn gốc với nó! Hãy thận trọng bảo quản, tùy ý lấy ra da người này, rất có thể sẽ bị hận ý phát hiện!"

"Thú cưng Đại Nghiệt của bạn đã hấp thụ đủ máu từ kẻ thù tự nhiên để đột phá thành công và bước vào giai đoạn thứ hai của ấu trùng! Độ trung thành: +10! Tất cả các năng lực cơ bản đã được nâng cao, tất cả các thuộc tính đã được nhân đôi và thêm mới năng lực thiên phú của ấu trùng - Họa Đầu."

"Đại Nghiệt (sâu độc nguyền rủa rank F): Tai họa đang ập đến, bạn thậm chí còn không nhận ra điều đó. Tốc độ trưởng thành của nó càng nhanh, chứng tỏ cái chết càng gần kề với bạn. Chưa ai có thể thu nhận Đại Nghiệt trưởng thành làm thú cưng, bởi vì không ai có thể sống đến thời điểm đó."

Chương 293: Thần bảo hộ mới của đường phố Ích Dân

Mỗi lần nhìn thấy những nhắc nhở hệ thống có liên quan đến Đại Nghiệt, Hàn Phi đều có một loại cảm xúc rất đặc biệt.

Đại Nghiệt thăng lên rank F là chuyện tốt, nhưng có vẻ như tốc độ thăng cấp của nó càng nhanh, thì cũng báo trước tử khí trên cơ thể của chủ nhân nó ngày càng mạnh.

Nói theo cách khác, Đại Nghiệt càng thuận lợi, chứng tỏ Hàn Phi cách cái chết cũng càng gần. Loại thú cưng này không phải thực sự là mãnh sĩ, căn bản không dám nuôi dưỡng.

"Da của hận ý? Tấm da này sờ vào cho cảm giác giống như da người, không ngờ vậy mà lại thuộc về hận ý." Hàn Phi rất coi trọng tấm da người này, hắn trước nay chưa bao giờ gặp qua hận ý: "Sự xuất hiện của tấm da người này, khiến mình có thể chắc chắn bên trong tòa nhà chết chóc có ẩn giấu hận ý, hơn nữa nó nhất định có liên quan đến Cánh bướm."

Nhìn những hoa văn cánh bướm sặc sỡ trên tấm da người, Hàn Phi đang suy nghĩ làm thế nào để phát huy hiệu quả của tấm da người này một cách tối đa.

Thấy Hàn Phi đối với tấm da người vô cùng hài lòng, Đại Nghiệt vui vẻ chạy xung quanh người hắn, nó muốn chà xát vào hắn, kết quả lại làm hắn suýt chút nữa bị độc chết.

Nuôi dưỡng Đại Nghiệt còn chưa quá 3 ngày, tính kháng độc của hắn đã được nâng cao lên mức tương đối khả quan.

"Làm tốt lắm." Hàn Phi môi đen xì nhưng vẫn kiên trì khích lệ Đại Nghiệt, sau khi làm xong những việc này, hắn bắt đầu suy nghĩ đến một vấn đề khác.

Biển hoa núi xác và Tám Đầu đều đã được giải quyết, tại sao nhiệm vụ rank F kia còn chưa hoàn thành?

Công ty bảo vệ cũng không phải tòa nhà đặc biệt gì, nhiệm vụ rank F này hẳn không khó đến vậy mới đúng.

Đứng trong vũng sâu, Hàn Phi phát hiện không có sự áp chế của da người, những chấp niệm yếu ớt còn tàn dư trong những cái xác kia từ từ khôi phục, bọn họ đã bị Cánh bướm cướp đoạt đi tất cả, hiện tại chỉ còn lại đau khổ.

Nhìn những cái xác dường như đang nói mơ kia, trong tim Hàn Phi cũng có chút không nỡ, hắn lấy dao tái sinh từ trong ô vật phẩm ra.

"Nếu có một ngày tôi rơi vào trong tay Cánh bướm, có thể cũng sẽ có kết cục giống như mọi người, không sống không chết, mất đi tất cả."

Trong thế giới tầng sâu có quá nhiều chuyện còn đáng sợ hơn cái chết, đối với những tàn niệm bị giam giữ trong những cái xác kia mà nói, cái chết chính là món quà cuối cùng Hàn Phi dành tặng cho bọn họ.

"Tôi tiễn mọi người tái sinh nơi khác, hy vọng mọi người có thể sống cuộc sống mà mình muốn."

Vô số cánh tay nắm chặt cán dao, tụ lại thành một con dao ấm áp rạng ngời.

Lưỡi dao chém ngang qua, làm tan biến nỗi đau, xoa dịu nỗi tuyệt vọng, để cho những linh hồn bị thân rễ đâm vào, cơ hội để nói lời từ biệt cuối cùng.

Hầu hết những tàn niệm đều biến mất, còn có một phần rất nhỏ những linh hồn duy trì nhân tính đến cuối cùng, bọn họ cũng đi vào trong dao tái sinh, đứng sau lưng Hàn Phi.

Những con dao giết người khác sẽ đẫm máu, lưỡi dao sẽ trở nên cùn, nhưng dao tái sinh thì ngược lại, lưỡi dao của nó càng sáng và sắc hơn, khí tức vô tình lộ ra trong đó sẽ khiến những oán niệm bình thường cảm thấy kinh hãi.

Con dao như này không nên xuất hiện ở thế giới tầng sâu, con dao như này cả thế giới tầng sâu cũng chỉ có Hàn Phi có thể nắm giữ.

Sau khi giúp tất cả những tàn hồn trong hố sâu giải thoát, núi xác hoàn toàn sụp đổ.

Mỗi một chiếc áo đại diện cho một mạng người, tội ác mà Cánh bướm gây ra là không thể tha thứ.

Trèo ra khỏi hố sâu, Hàn Phi nhìn tàn hồn cuối cùng ở tầng hầm thứ tư - sư phụ của Bạch Tư Niệm, nhân viên bảo vệ chịu trách nhiệm dẫn dắt người mới.

Ông chết thay cho Bạch Tư Niệm, không chọn uống máu trong vũng máu, mà dừng lại bên trong vũng máu, như để cứu giúp những người cùng cảnh ngộ với mình.

Thời gian dài bị hoa hấp thu nhân tính và ký ức, sư phụ của Bạch Tư Niệm không còn nhớ rõ cái gì, ông chỉ còn lại có một loại bản năng.

"Tránh ra đi, ông ấy hiện tại rất đau khổ." Hàn Phi đứng trước mặt Bạch Tư Niệm, đối phương đang ôm cái xác của sư phụ, biểu cảm vô cùng phức tạp, cậu ta vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để tiếp nhận tất cả những thứ này.

Một lúc lâu sau, Bạch Tư Niệm nhẹ nhàng đặt sư phụ xuống đất rồi lặng lẽ quỳ xuống bên cạnh.

"Sư phụ của chú đã giúp đỡ rất nhiều người, mà chú cũng chỉ là một trong số đó. Nhưng cuối cùng ông lại lựa chọn chết thay cho chú, chú phải nghĩ xem tại sao ông ấy lại làm như vậy?" Hàn Phi nắm chặt con dao tái sinh, hắn không an ủi Bạch Tư Niệm, chỉ nói sự thật với đối phương: "Có lẽ sư phụ nhìn thấy một loại hy vọng nào đó ở chú, ông ấy nghĩ rằng chú có thể thay đổi rất nhiều thứ, có thể cứu được nhiều người hơn."

"Em sao?" Chưa từng có ai nói điều này với Bạch Tư Niệm, đó là lần đầu tiên cậu ta nghĩ về vấn đề này.

"Anh không có hiểu chú như sư phụ của chú, cho nên chú có thể không cần tin tưởng anh, nhưng anh hy vọng chú có thể tin tưởng vào phán đoán của sư phụ mình." Lời từ biệt cuối cùng kết thúc, Hàn Phi xuyên lưỡi dao ấm áp vào ngực sư phụ, nhưng dường như lại chạm vào thứ gì đó.

Cởi bỏ bộ đồng phục bảo vệ của sư phụ Bạch Tư Niệm, Hàn Phi phát hiện bên cạnh có cất giữ một tập đăng ký dày

cộp, trên đó có in tên và ảnh của tất cả những người đã khuất, cũng như một số việc họ đã làm.

Ông chủ của công ty bảo vệ không hoàn toàn nói dối, tòa nhà chết chóc coi những quỷ quái trên đường Ích Dân là con mồi, nếu bọn họ không định kì gửi đồ chứa phù hợp đến tòa nhà chết chóc, những người trong tòa nhà chết chóc sẽ ra ngoài tìm kiếm, đến lúc đó sẽ có nhiều người chết và bị thương hơn.

Theo một nghĩa nào đó, họ đã bảo vệ phố Ích Dân, nhưng vẫn chưa đủ tiêu chuẩn để trở thành thần hộ mệnh.

Tập giấy dày cộm gần như thấm máu, cầm rất nhẹ nhưng lại chứa nhiều thứ nặng nề.

Hàn Phi không biết sư phụ của Bạch Tư Niệm đã lưu giữ danh sách này như thế nào, có lẽ ông chỉ không muốn chúng bị lãng quên.

"Tiếp theo, cái này nên giao cho chú rồi." Hàn Phi đưa tập đăng kí cho Bạch Tư Niệm.

Cầm lấy tập đăng kí, Bạch Tư Niệm đặt nó vào trong ngực, cất kĩ bên mình.

Cái tên nhát gan này dường như đã đưa ra một quyết định nào đó, cậu ta vô tình đã bắt đầu thay đổi.

Con dao tái sinh lại đâm vào, lần này không chút ngăn cản, tàn hồn của sư phụ Bạch Tư Niệm đã nhập vào con dao tái sinh, lưỡi dao vốn đã sáng nay càng sáng hơn, lại có thêm một người đi cùng Hàn Phi.

"Dao tái sinh chấp nhận sư phụ của chú, cũng có thể nói sư phụ của chú đã chấp nhận anh rồi."

Hàn Phi thu lại lưỡi dao, đồng thời cuối cùng hắn cũng nhận được lời nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công hoàn thành nhiệm vụ ẩn rank F — thần hộ mệnh của phố Ích Dân! Điểm kĩ năng tự do: +2!"

“Mức độ hoàn thành nhiệm vụ ẩn vượt quá 90%! Thêm phần thưởng danh hiệu rank F – Thần hộ mệnh của phố Ích Dân!”

“Thần hộ mệnh của phố Ích Dân (danh hiệu rank F): Từ hôm nay, bạn sẽ là Thần hộ mệnh mới của phố Ích Dân.”

“Sau khi đạt được danh hiệu, bạn sẽ có đủ điều kiện để mở các điện thờ trên đường phố Ích Dân! Độ thân thiện của tất cả oán niệm và tiếc nuối trên đường phố Ích Dân sẽ tăng lên gấp ba, mức độ thù địch của tất cả oán niệm và tiếc nuối trên đường phố Ích Dân với bạn sẽ giảm đi, hận ý không thuộc phạm vi này.”

“Người chơi số 000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công lên tới level 12! Điểm thuộc tính tự do: +1!”

Sau khi nhận được lời nhắc của hệ thống, Hàn Phi nhận ra rằng nhiệm vụ rank F này không phải là giết Tám Đầu, mà là giải thoát cho tất cả tàn niệm và trở thành thần hộ mệnh chân chính, được họ công nhận.

Chương 294: Điện thờ trước cổng cư xá

"Giết chết Tám Đầu không hoàn thành nhiệm vụ, giúp sư phụ Bạch Tư Niệm giải thoát xong mới được coi là hoàn thành nhiệm vụ, thần hộ mệnh thực sự của phố Ích Dân, vậy mà lại là một người bình thường nhất, không có tiếng tăm nhất."

Ông chủ của công ty bảo vệ và tòa nhà chết chóc đều cùng một hội, ông ta chỉ nghĩ đến cách giữ mạng sống cho mình.

Sư phụ của Bạch Tư Niệm rất yếu, so với tòa nhà chết chóc lực lượng khác xa nhau, hoàn toàn không phải đối thủ, nhưng ông ấy lại thông qua các phương thức khác nhau, cố gắng hết sức bảo vệ đường phố này.

"Việc phán định thần bảo hộ không có liên quan đến thực lực, mà xem người đó rốt cuộc đã làm những gì, điểm này lại rất giống với phong cách của [Cuộc sống hoàn hảo].

Khi Hàn Phi còn đang cảm khái, hắn nhận được lời nhắc nhở cuối cùng của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Lý lịch làm việc cá nhân đã được cập nhật –- Tiến vào công ty bảo vệ xin việc, ngay tối hôm đó giết chết ông chủ công ty bảo vệ, cố tình đột nhập vào khu vực cấm của công ty, đại khai sát giới, trong số 171 nhân viên của toàn công ty, chỉ có một người may mắn sống sót!

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Danh hiệu sát thủ nơi làm việc sắp được nâng cấp!"

Giọng nói vang lên trong đầu khiến Hàn Phi toát mồ hôi lạnh, chỉ có một trong 171 nhân viên của toàn công ty sống sót là sao? Nói giống như hắn đã giết toàn bộ nhân viên trong công ty vậy?

Quay đầu nhìn lại hố xác, Hàn Phi lại nhìn trên tay mình đang cầm con dao tái sinh, mí mắt giật điên cuồng.

Hệ thống này nói đều là sự thật, rất khó phản bác.

Mở bảng thuộc tính ra, nhìn lý lịch cá nhân hoa lệ đến xuất chúng, nội tâm Hàn Phi cảm thấy vô cùng khó tin.

Với bản lý lịch cá nhân như vậy, về cơ bản hắn có thể tạm biệt việc tìm công việc một cách bình thường.

Thực ra ở thế giới tầng sâu cũng tốt, nhưng nếu một ngày hắn trở lại trò chơi ở tầng cạn, bản lý lịch này ước chừng sẽ dọa chết NPC thông minh.

Sau khi thành công đạt level 12, Hàn Phi đã cộng điểm thuộc tính vào thể lực của mình, hiện tại thể lực của hắn đã đạt 17 điểm, cứ mười điểm thể lực là một bước tiến, Hàn Phi ước tính sẽ không mất nhiều thời gian để thực hiện ước mơ của mình — Chạy còn nhanh hơn quỷ.

"Ngành nghề ẩn đồ tể nửa đêm này thực sự đáng sợ, điểm thể lực trực tiếp tăng gấp đôi, người chơi khác cùng cấp chắc không có ai là đối thủ của mình."

Có vẻ như chỉ có một người chơi ở thế giới tầng sâu là Hàn Phi, nhưng khi trò chơi thực sự open-beta, có thể sẽ có những người khác tiến vào thế giới tầng sâu, giống như nhân viên thử nghiệm trò chơi phát điên lúc đầu.

Không ai có thể đoán trước được tương lai sẽ như thế nào, Hàn Phi cũng lười nghĩ tới tương lai, rất mãn nguyện nếu ngày hôm sau có thể sống để nhìn thấy mặt trời.

Sau khi thu dọn công ty bảo vệ, kế hoạch ban đầu của Hàn Phi là tiếp tục khám phá theo hướng tòa nhà chết chóc, nhưng vì sự xuất hiện của danh hiệu thần hộ mệnh nên hắn đã thay đổi quyết định.

Hàn Phi vẫn luôn quan tâm đến điện thờ ở cổng cư xá Hạnh Phúc, rất tò mò về những thứ trong điện thờ, nhưng chưa bao giờ có cơ hội mở nó ra.

Sau khi đạt được danh hiệu thần bảo hộ, hệ thống đã nhắc nhở hắn có đủ tư cách để mở điện thờ, vì vậy hắn muốn quay lại xem thử.

Thu hồi tất cả những người hàng xóm vào trong đàn tế của Khóc, Hàn Phi rời khỏi công ty bảo vệ.

Không biết có phải là danh hiệu thần hộ mệnh có tác dụng hay không, khi Hàn Phi đi trên đường phố Ích Dân không chỉ không cảm thấy xung quanh kỳ quái, mà còn cảm thấy tất cả cỏ cây ở nơi này đều rất quen thuộc, như thể hắn đã lớn lên ở đây.

Nửa giờ sau, Hàn Phi yên lặng đi ra khỏi bóng tối, hắn quay trở lại cổng cư xá Hạnh Phúc.

"Lần đầu tiên khi mình bước ra khỏi cư xá Hạnh Phúc, đã nhặt cái bát vỡ trước điện thờ, dựa vào sự che chở của sức mạnh trong điện thờ để trú ẩn khỏi bị lệ quỷ trực tiếp giết chết, mặc dù mình chưa bao giờ nhìn thấy bất cứ thứ gì trong điện thờ, nhưng dường như nó vẫn luôn theo dõi mình."

Ngôi điện thờ nhỏ nằm trong góc cổng của cư xá, rất kín đáo.

Hàn Phi cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi mới vươn tay giật lấy tấm vải đen trên điện thờ.

"Khi còn rất nhỏ, những người lớn trong cô nhi viện từng dặn dò không được vén tấm vải đen của điện thờ lên để tránh làm phiền các vị thần. Họ còn nói rằng, trong các điện thờ bên đường mọi thứ đều tôn kính, trong điện thờ cũng không nhất định phải là thần."

Vén tấm vải đen lên, Hàn Phi nhìn vào bên trong điện thờ.

Bức tường bên trong lốm đốm máu, trừ cái này ra, thì không có gì khác.

"Trống không? Chỉ là một cái vỏ trống không?"

Khi Hàn Phi đang định bỏ tấm vải đen xuống, trong điện thờ đột nhiên thay đổi, nó hình như có ý thức của chính mình, một đôi mắt lộ ra tia máu loang lổ mở ra.

Chiếc nhẫn của người chủ nhà trong tay phát ra âm thanh giòn giã, khi Hàn Phi nhìn vào đôi mắt đó, lượng HP (cột máu), năng lượng và ý chí của hắn điên cuồng tuôn trào, cho đến khi hắn thậm chí không còn sức lực để vén tấm vải đen lên nữa.

Ngã ngồi trên mặt đất, thân thể mềm nhũn, Hàn Phi sửng sốt nhìn chằm chằm điện thờ, còn chưa kịp phản ứng, vải đen lại bị che lại.

"Mắt, trong điện thờ mở ra một đôi mắt? Nó đang hút sinh mệnh và linh hồn của mình!"

Bò về phía sau, ánh mắt Hàn Phi dè chừng nhìn điện thờ, suýt chút nữa chết ở cửa nhà mình.

So với trước đây, điện thờ đổ nát dường như đã khôi phục được một chút sắc màu.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Thắp sáng điện thờ thất bại!"

"Đằng sau mỗi một điện thờ đều có ẩn chứa "thần" khác nhau, có những điện thờ sau khi mở ra sẽ cho bạn phần thưởng hậu hĩnh, có những điện thờ mở ra sẽ trực tiếp lấy mạng của bạn."

"Yêu cầu cấp độ để thắp sáng điện thờ là 30! Bởi vì người chơi đã khám phá đường phố Ích Dân trước và giành được danh hiệu thần hộ mệnh, vì vậy có đủ điều kiện để thắp sáng điện thờ trước!"

"Thắp sáng điện thờ: Sau khi thành công thắp sáng điện thờ, tên của bạn sẽ bị thứ tồn tại không thể nói được kia ghi nhớ, bạn sẽ có được nguyền rủa hoặc là chúc phúc của bọn họ."

"Chú ý! Đằng sau mỗi điện thờ đều ẩn chứ một quá khứ không thể nói được, hãy ghi nhớ kĩ, đừng tìm hiểu bí mật của họ cho đến khi bạn có đủ sự đảm bảo cho mạng sống của mình. "

Nghe được nhắc nhở trong đầu, Hàn Phi ngơ ngác vuốt ve chiếc nhẫn của người chủ nhà, trên đó đã xuất hiện hai vết nứt.

"Bình thường level 30 mới có thể thắp sáng điện thờ, chẳng trách suýt chút nữa bị điện thờ giết chết." Hàn Phi hiện tại chỉ mới level 12, nếu không phải do thể lực, thì vừa rồi hắn có thể đã chết rồi.

“Đồ tể nửa đêm có thể được tăng gấp đôi thể lực, cùng với các phần thưởng thuộc tính khác, mình đoán mình sẽ có thể thắp sáng điện thờ trước level 20, nhưng Cánh bướm chắc sẽ không cho mình cơ hội này.”

Từ dưới đất bò dậy, Hàn Phi đang choáng váng, đang định cất chiếc nhẫn của người chủ nhà đi thì chuyện tồi tệ hơn xảy ra.

Tiếng ca bỗng nhiên vang lên trên đường phố xa xa, âm thanh khiếp sợ như tiếng khóc đang nhanh chóng tiếp cận, đối phương có mục đích rõ ràng mà đi thẳng đến cư xá Hạnh Phúc.

“Nó là bị điện thờ dẫn đến?” Không có thời gian do dự, Hàn Phi ôm đàn tế rút chạy thật nhanh.

Tiếng ca vốn thường xoay quanh cư xá Hạnh Phúc, lúc này lại thay đổi mục tiêu, giọng hát nhàn nhạt truyền vào tai Hàn Phi, giống như một sợi xích nhỏ xuyên qua ý thức và tâm trí của hắn, từ từ nối liền ký ức của hắn.

“Sao nó lại để mắt đến mình?”

Một khe hở nhỏ nứt ra trên tế đàn cũ nát, Huỳnh Long bước ra khỏi đàn tế, cõng Hàn Phi suy yếu lên, bắt đầu điên cuồng chạy trốn.

Chương 295: Thế giới màu máu khi thoát khỏi trò chơi

Phúc bất trùng lai; họa vô đơn chí.

Hàn Phi không thắp sáng được điện thờ, đang trong trạng thái yếu ớt, sức khỏe chỉ còn một chút, nếu bị xây xát thì sẽ chết.

Trong hoàn cảnh cực đoan như vậy, tiếng ca lại đột nhiên xuất hiện, dường như đã phát hiện ra Hàn Phi, giống như giòi bọ vây quanh, không thể đuổi đi.

"Điện thờ quả nhiên không thể tùy tiện động vào, cơ thể mình chắc là đã nhiễm phải khí tức của một thứ tồn tại không thể nói nào đó." Hàn Phi nhớ tới ánh mắt kinh hãi trong điện thờ, hắn cười khổ: "Cái trò chơi chết tiệt này, tại sao level 12 lại có thể kích hoạt cái thứ của level 30?"

Phố Ích Dân dường như đã bước vào mùa đông lạnh giá trong tích tắc, ngay cả gió xung quanh cũng ẩn chứa bầu không khí lạnh lẽo.

Tiền giấy không biết từ đâu bay lơ lửng trên không trung, từ khi tiếng ca bắt đầu, cả con phố bắt đầu trở nên kỳ dị.

Được Huỳnh Long cõng trên vai, Hàn Phi nhất thời quay đầu nhìn lại.

Hắn có chết cũng phải chết cho rõ ràng, xem xem tiếng ca rốt cuộc là cái thứ gì.

Đường phố sau lưng hắn như một vùng chết, ngoại trừ tiếng ca, không có một tiếng động nào khác.

Tiếng ca ngày càng gần, nhưng không thấy có thứ gì đáng sợ cả.

Bởi vì không thấy được, Hàn Phi càng thêm hoảng sợ.

Đây không phải là vấn đề sợ hay không, khi đối mặt với tiếng ca, trốn đã là bản năng của linh hồn và thể xác.

“Mục tiêu của nó là tôi, Huỳnh Long, anh đưa tôi đến công ty bảo vệ!” Hàn Phi vắt óc suy nghĩ không ra cách gì tốt, giờ chỉ có thể hy sinh thân mình để giúp những người hàng xóm khác rời đi.

Huỳnh Long không nói gì, dường như anh ta chưa bao giờ tính đến chuyện bỏ lại Hàn Phi, vì vậy anh ta giả vờ như không nghe thấy lời nói của Hàn Phi.

“Tôi có biện pháp riêng để bảo vệ tính mạng của mình, nếu đi theo tôi, mọi người đều sẽ hồn phi phách tán.” Hàn Phi nói rất nghiêm túc: “Chúng ta đã dọn sạch công ty bảo vệ và tìm ra mối liên hệ giữa công ty bảo vệ và tòa nhà chết chóc, nếu toà nhà chết chóc biết là chúng ta phá hủy công ty bảo vệ, nhất định sẽ càng thù địch với chúng ta. Lúc này nếu chúng ta dẫn dụ tiếng ca vào công ty bảo vệ, khả năng cao là tòa nhà chết chóc sẽ nghĩ rằng chính tiếng ca đã hủy hoại mọi thứ, nó đã giết chết hơn 100 người trong toàn bộ công ty, lấy đi tấm da người của Cánh bướm.”

Khi tính mạng bị đe dọa, Hàn Phi vẫn bình tĩnh, bản thân mình sống không yên ổn, cũng tuyệt đối không để cho kẻ thù được yên ổn.

Bị tiếng ca đuổi theo rất nguy hiểm, nhưng trong nguy hiểm lại ẩn chứa cơ hội, Hàn Phi tinh mắt đã nắm bắt được điều này.

“Dù sao chết cũng không có đối chứng, bất kể kết quả cuối cùng của tôi như thế nào, tiếng ca sẽ thay tôi gánh tội này.”

Giọng nói Hàn Phi mang theo một sự tàn nhẫn, tuy rằng hắn hiện tại là nhân vật bị truy đuổi, nhưng điều này cũng không mảy may ngăn cản được hắn nhắm vào tiếng ca.

Huỳnh Long rất nghe lời chạy về phía công ty bảo vệ, nhưng hai tay vẫn giữ chặt Hàn Phi, dường như lo lắng rằng Hàn Phi có kế hoạch khác.

Máu chảy ra từ con mắt duy nhất, Huỳnh Long đã chạy với tốc độ nhanh nhất, nhưng vẫn không thể thoát khỏi tiếng ca.

Anh ta cảm thấy rất bất lực, trước mặt thứ tồn tại không thể nói được kia, chạy trốn là một chuyện vô cùng khó khăn.

Chạy điên cuồng suốt một quãng đường, khi cảm thấy tiếng ca đã đuổi đến sau lưng, Huỳnh Long cuối cùng cũng bước vào công ty bảo vệ với Hàn Phi trên lưng.

Anh ta không biết phải làm gì tiếp theo, vì vậy chỉ có thể cách càng xa càng tốt.

Trên thực tế lúc này anh ta cũng đã hiểu ra, tiếng ca đã ghi nhớ kĩ khí tức của Hàn Phi, bọn họ căn bản không thể chạy thoát.

Nếu tiếng ca nỗ lực hết sức, bọn họ căn bản không thể chạy xa như vậy.

"Huỳnh Long, anh cầm đàn tế, đưa mọi người nhanh chóng rời khỏi tòa nhà này, 0 giờ nửa đêm ngày mai quay lại đây tìm tôi!"

Tình hình nguy cấp, Hàn Phi không nói nhiều, chỉ nắm lấy vai Huỳnh Long lặp lại ba chữ: "Hãy tin tôi."

Có lẽ là do tấm vải đen của điện thờ bị vén lên, tiếng ca đã chú ý đến Hàn Phi, nếu ở cùng nhau thì tất cả đều sẽ chết.

Giải pháp tốt nhất lúc này là từ bỏ Hàn Phi, để người những khác rời đi.

Vào thời khắc sinh tử, không ai dễ dàng đưa ra quyết định từ bỏ mạng sống của mình, nhưng Hàn Phi là một ngoại lệ, đôi mắt cương nghị và giọng điệu không thể chối cãi của hắn dường như thể hiện một điều - so với cuộc sống của mình, hắn hy vọng rằng những người hàng xóm và đồng nghiệp của mình có thể được sống.

Rất nhiều đạo lý, Huỳnh Long và những oán niệm trong đàn tế không phải là không hiểu, chỉ là đã từng bị tuyệt vọng làm tổn thương sâu sắc, bọn họ rơi vào ý thức điên cuồng đã không còn tin tưởng mọi thứ.

Còn hiện tại, Hàn Phi đang dùng những hành động thiết thực để giúp họ nhặt lại những "thứ" đã bị bỏ đi từ lâu.

Tất cả những hành động của Hàn Phi, "người" trong tế đàn đều đang theo dõi, trong suốt quá trình, Hàn Phi không hề do dự hay đấu tranh, hắn hoàn toàn chân thành.

Tiếng ca đã sắp đến gần, Hàn Phi ra hiệu cho Huỳnh Long buông tay.

Sau nhiều lần cố gắng, Huỳnh Long cuối cùng cũng đặt Hàn Phi xuống.

"0 giờ đêm ngày mai, nhớ quay lại! Nếu tôi vẫn còn sống, đến lúc đó sẽ xuất hiện!"

Sau câu dặn dò cuối cùng, tiếng ca cũng đã bay vào đến công ty bảo vệ.

Huỳnh Long và Lý Họa đã đập vỡ cửa sổ phía sau của công ty, khi họ đang chuẩn bị, đàn tế đột nhiên bị bật tung, một con côn trùng độc ác đáng sợ bò ra.

Nó không quá thông minh, không hiểu tại sao tất cả mọi người đều muốn chạy, khi tất cả mọi người đều rời đi, nó lại ngu ngốc chạy về phía Hàn Phi.

Hàn Phi không thể giải thích với một con côn trùng, nhưng thành thật mà nói, hắn đã rất xúc động khi nhìn thấy Đại Nghiệt tự mình chạy tới.

"Chẳng trách nhiều người thích nuôi dưỡng thú cưng như vậy, thực sự rất dễ chịu."

Để có đủ thời gian cho những người hàng xóm, Hàn Phi nắm lấy Đại Nghiệt đi vào thang máy, ấn nút dẫn lên tầng hai.

Hắn cũng không biết có thể đến kịp hay không, chủ yếu là vì không có cầu thang nào khác trong công ty bảo vệ.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, khi cửa vừa đóng lại hoàn toàn, trước cửa công ty bảo vệ có thứ gì đó mơ hồ xuất hiện, như thể đó là một người.

Nhìn thấy con số của thang máy không ngừng tăng lên, trái tim Hàn Phi cũng đập thình thịch, lúc này chỉ còn lại có hắn và Đại Nghiệt.

Khi con số trên màn hình chuyển thành hai, tiếng ca trong buồng thang máy kín đáo đột ngột tăng lớn, như thể có thứ gì đó nắm chặt lấy đáy thang máy.

Các con số màu đỏ trên màn hình bắt đầu nhấp nháy, sau đó được con số hóa thành một khuôn mặt người.

Thang máy lúc này cũng dừng lại, Hàn Phi không nghĩ nhiều, trực tiếp chạy ra ngoài cùng Đại Nghiệt.

Tiếng ca đi theo như hình với bóng, Hàn Phi sắc mặt méo xệch, môi thâm đen, nhìn chằm chằm Đại Nghiệt: "Tìm một nơi gần đây trốn đi, tuyệt đối đừng để bị phát hiện! Tạm thời đừng tới tìm tao!"

Nói xong, hắn ném Đại Nghiệt từ cửa sổ lầu hai, sau đó liền chạy về phía đối diện.

Tiếng ca đã bắt đầu vang lên trong tâm trí Hàn Phi, hắn cho tới bây giờ vẫn chưa nhìn thấy thân ảnh của tiếng ca, nhưng tiếng ca dường như đã thấm vào trong cơ thể hắn.

Chạy như điên trên hành lang, cho đến cuối cùng, Hàn Phi dựa vào một cánh cửa bên cạnh, lưng đầy mồ hôi lạnh.

Đã không còn đường có thể chạy nữa rồi!

Thang máy hắn từng đi phát ra tiếng động kỳ quái, cửa thang máy tự đóng mở, chảy rất nhiều máu.

Cũng không biết qua bao lâu, có thể là vài giây, hoặc chỉ là chớp mắt, một bóng người đột nhiên xuất hiện trong lối đi hành lang!

Không hề do dự, Hàn Phi biết tiếng ca dường như có thể sẽ trì hoãn thời gian thoát khỏi trò chơi của hắn, vì vậy hắn quyết định chọn cách thoát khỏi trò chơi trước khi đối phương đến gần.

Máu đỏ bao phủ thế giới, toàn bộ thành phố bị đóng băng, nhưng có thứ gì đó vẫn đang di chuyển trên hành lang trước mặt Hàn Phi!

Chương 296: Cánh bướm bị Hoàng Doanh vây giữ

Khi ý thức ra ngoài, thời gian như trôi chậm lại vô hạn, Hàn Phi có thể thấy rõ thân ảnh hắn đang dời đi, đồng thời nhìn thấy một bàn tay đang nắm lấy chân hắn.

Đầu ngón tay lướt qua, linh hồn như đông cứng lại, Hàn Phi cúi đầu nhìn, nhưng lại không nhìn thấy gì.

Mở mắt, Hàn Phi cởi mũ bảo hiểm trò chơi, mở máy chơi game ra.

Đồng tử của hắn vẫn đập không ngừng, hồi lâu mới có thể bình tĩnh lại.

"Thoát ra khỏi trò chơi cũng không thể khiến thứ đó dừng lại, mình suýt chút nữa đã out game thất bại rồi."

Máy chơi game đều đang điều tiết thân thể Hàn Phi, hắn cũng không cảm thấy dị thường, trạng thái tinh thần cũng rất tốt.

Nhưng khi chuẩn bị ra khỏi máy, hắn đã ngã xuống đất.

Hàn Phi khó tin nhìn chằm chằm chân trái của mình, từ bắp chân trở xuống vậy mà lại hoàn toàn mất cảm giác.

"Con quỷ không thể nhắc đến kia, ngón tay đã chạm vào chân trái của mình!"

Nhìn chằm chằm vào chân trái của mình một lúc lâu, Hàn Phi nghỉ ngơi một hồi chân trái mở trở lại bình thường. Có điều lần này, hắn thực sự sợ hãi không hề nhẹ.

"Chỉ là bị chạm vào một cái, ý thức đã không thể cảm nhận được chân trái. Dựa vào tình huống này, suy đoán có thể chết trong trò chơi, cơ thể xác thịt của mình trong hiện thực có lẽ sẽ không chết, nhưng khả năng cao sẽ mất hết ý thức và trở thành người thực vật."

Niềm vui khi nâng lên level 12 đã tan biến, tiếng ca đã dạy cho Hàn Phi một bài học, nó khiến Hàn Phi, người đã từ từ thích nghi với thế giới tầng sâu, trải qua lại cảm giác bị thống trị bởi cái chết và tuyệt vọng.

"Nước trong thế giới tầng sâu quá sâu, lớn mạnh như Tiểu Bát, cũng chỉ có thể ẩn nấp ở trong cư xá Hạnh Phúc, mình cần phải đề phòng hơn mới được."

Sau khi mua máy chơi game, Hàn Phi còn muốn nhanh chóng luyện cấp, kết quả lại gặp phải tiếng ca.

Hàn Phi bây giờ coi như đã hiểu ra, có một điểm khác biệt cơ bản giữa "Cuộc sống hoàn hảo" và các trò chơi khác trên thị trường, các trò chơi khác là con người chơi trò chơi, còn "Cuộc sống hoàn hảo" là NPC chơi con người.

Chỉ bằng cách duy trì sự thận trọng và khiêm tốn, mới có thể có nhiều cơ hội sống sót hơn.

Ngồi ở trên giường, Hàn Phi một chút cũng không buồn ngủ, máy chơi game của Deep Space Technology quả nhiên phát huy tác dụng, khi ý thức đắm chìm trong trò chơi, thân thể hoàn toàn thả lỏng hồi phục.

"Chơi game tương đương với ngủ, trong ngày còn có thêm một chút thời gian." Điều mà Hàn Phi thiếu nhất bây giờ chính là thời gian, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ còn chưa sáng hẳn, bật máy tính lên, hắn bắt đầu tìm kiếm thông tin các vụ án mạng giết người người liên quan đến tòa nhà chết chóc và tiếng ca.

Tìm cho đến khi mặt trời mọc, Hàn Phi không tìm thấy gì cả, có rất nhiều nơi trên thế giới được gọi là tòa nhà chết chóc, nhưng chúng không có ở Tân Hỗ, chúng hoàn toàn khác với tòa nhà mà Hàn Phi đang tìm kiếm, đa số chỉ cỏ thể coi là một câu chuyện.

"Loại tìm kiếm mù mịt này quá kém hiệu quả, nên để những người có liên quan giúp đỡ nhanh hơn." Hàn Phi gọi điện thoại cho Hoàng Doanh, hy vọng người bên kia có thể giúp liên lạc với Phong Tử Du.

Phong Tử Du là đồng nghiệp của người thử nghiệm phát điên và là một trong những nhân chứng của vụ việc đó, anh ta

đã tìm kiếm thông tin liên quan đến tòa nhà chết chóc suốt những năm qua.

Điện thoại đổ chuông và được kết nối bởi Hoàng Doanh, dường như anh ấy đã đặt một lời nhắc đặc biệt cho Hàn Phi khi gọi đến.

"Anh Hoàng, đêm qua anh lại gặp ác mộng sao?" Hàn Phi vẫn rất quan tâm đến Hoàng Doanh, sau khi hỏi xong, thật lâu sau anh ấy mới nói.

"Vẫn là giấc mơ đó…" Trạng thái của Hoàng Doanh rất kỳ lạ, người bình thường bị Cánh bướm cuốn vào phần lớn sẽ bị điên cuồng suy sụp, chẳng hạn như nhân cách đầu bếp của Nhện.

Ngay cả khi miễn cưỡng có thể chịu đựng được, cũng sẽ trở nên căng thẳng và nghi ngờ mọi thứ, cho đến khi cuối cùng tự khiến mình phát điên.

Tuy nhiên biểu hiện của Hoàng Doanh rất bình tĩnh, không những không có sợ hãi hay hoảng sợ mà dường như còn có dư vị trong lời nói của anh ấy.

"Có cần em đi qua không? Em kiến nghị gần đây anh nên ở trong đồn cảnh sát." Hàn Phi thật sự không muốn Hoàng Doanh gặp phải tai nạn gì.

"Anh không biết phải nói như nào với em, trong trong giấc mơ dường như anh đã sống một cuộc sống khác, mẹ anh không rời bỏ anh, mẹ ở bên anh…" Hoàng Doanh nói đến đây, đột nhiên không tiếp tục nói nữa.

"Sau đó thì sao?" Hàn Phi biết Cánh bướm sẽ không tốt bụng như vậy.

"Sau đó, bà ấy cố gắng giết anh bằng nhiều cách khác nhau trong giấc mơ."

Nghe thấy những lời của Hoàng Doanh, Hàn Phi đã hít một hơi lạnh, Cánh bướm trở thành người yêu nhất và kính trọng nhất của anh ấy, sau đó hủy đi kí ức của nội tâm anh ấy theo cách này.

Hắn rất không yên tâm, lập tức kết nối video call với Hoàng Doanh.

Nhìn Hoàng Doanh trong bộ đồ ngủ trên màn hình điện thoại, giống như một cậu bé mới lớn, Hàn Phi không thể đoán ra được, hắn không thấy Hoàng Doanh có dấu hiệu suy sụp tinh thần.

"Thực sự không cần lo lắng, anh vẫn ổn." Hoàng Doanh so với mọi ngày vẫn không thay đổi gì ngoại trừ việc đã lâu không cạo râu và trông có vẻ hơi luộm thuộm.

"Anh không đau khổ à? Anh đã bị giết bởi người mà anh kính trọng nhất, những ký ức tốt đẹp của anh đã bị bóp méo. Anh không cảm thấy tuyệt vọng sao? Anh Hoàng, anh nói cho em biết cảm xúc thật của mình để cảnh sát và em giúp anh nhé." Hàn Phi sốt sắng nói.

"Cảm xúc thực sao?" Hoàng Doanh suy nghĩ một chút: "Thực ra, chuyện xảy ra khi còn nhỏ luôn là cơn ác mộng của anh. Đó là cảnh tượng mà anh ít muốn nhớ lại từ tận đáy lòng. Điều anh hy vọng nhất là mẹ anh có thể sống tốt, chứ không phải mất mạng để cứu anh, bà là người tốt nhất trên thế giới này."

Hoàng Doanh và Hàn Phi có một tình bạn định mệnh, họ cũng là bạn duy nhất của nhau, Hoàng Doanh không hề e dè mà nói hết những điều trong lòng.

"Cha anh cũng có một khoảng thời gian dài không ưa anh, chắc ông ấy không muốn gặp anh nên mới đưa anh ra nước ngoài."

"Thành thật mà nói, anh đã sống ba mươi năm, nhưng vẫn không quên ký ức đó, chỉ học cách để người khác không nhìn thấy nỗi buồn của mình."

"Anh luôn cảm thấy có lỗi với mẹ mình. Anh đã giết bà ấy. Anh muốn bù đắp, nhưng không có cách nào … Cho đến gần đây anh bắt đầu có cơn ác mộng này."

"Khi nhìn thấy mẹ đứng trên bờ không nhảy xuống cứu mình, cảm giác đầu tiên của anh không phải là sợ hãi mà là thở dài nhẹ nhõm một hơi. Anh chỉ lo mẹ chết trong mơ."

“Sau đó bà ấy muốn giết anh trong giấc mơ. Đó là một điều khủng khiếp, nhưng anh không biết tại sao, anh cảm thấy như mình đang chuộc tội.”

“Mỗi lần anh chết, anh đều cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, nỗi đau mà anh nén chặt trong lòng bấy lâu nay cũng từ từ được giải tỏa.”

“Cảm giác tội lỗi của anh, sự tự trách của anh, nỗi đau của anh, những thứ sắp khiến anh không thể thở được đang biến mất cùng với cái chết.”

“Nửa sau cơn ác mộng, anh đã bắt đầu chủ động tiếp cận mẹ. Anh biết mẹ muốn giết anh, nhưng anh sẽ không bao giờ trốn thoát, giống như mẹ đã nhảy xuống hồ nước lạnh giá không quay đầu lại.”

Hoàng Doanh trên màn hình hít một hơi thật sâu, trên mặt chợt nở nụ cười: “Anh cũng hiểu Cánh bướm muốn làm gì, nhưng anh không quan tâm.”

Hoàng Doanh như bừng tỉnh suy nghĩ quái đản nào đó, Hàn Phi không biết là tốt hay xấu, đoán chừng lúc này Cánh bướm cũng hơi bối rối.

“Em còn có chuyện gì nữa không?”

“Cánh bướm không có tiến triển phía anh. Đó là tin tốt nhất đối với em.” Hàn Phi bắt đầu nói về yêu cầu điều tra tòa nhà chết chóc của mình. Hoàng Doanh đã sẵn sàng đồng ý. Anh ấy chủ động giúp Hàn Phi liên lạc với Phong Tử Du.

Không lâu sau, Hàn Phi nhận được một tài liệu, sau khi nhập hướng dẫn mã hóa, hắn phát hiện nội dung tài liệu đều có liên quan đến tòa nhà chết chóc.

“Tòa nhà chết chóc không đề cập cụ thể đến một tòa nhà nhất định hay một cư xá nào đó. Nó là sự tập hợp của nhiều tòa nhà quỷ và tòa nhà tuyệt hậu.”

Nhìn thấy dòng đầu tiên của tài liệu, Hàn Phi đã bị thu hút sâu sắc, ngắt video call, hắn bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu.

Chương 297: Tòa nhà chết chóc

Phong Tử Du đã dành vài năm để điều tra nhiều nơi một cách bí mật, cuối cùng mới làm ra tập tài liệu thông tin này về tòa nhà chết chóc.

Nội dung bên trong quá kỳ quái và kinh người, nếu không phải Hàn Phi tiến vào thế giới tầng sâu, hắn sẽ không tin có một nơi như vậy thực sự tồn tại ở Tân Hỗ.

Trong trò chơi "Cuộc sống hoàn hảo" ban đầu, để theo đuổi trải nghiệm trò chơi một cách hiện thực hơn, một số cảnh trò chơi được dựa trên thực tế, bao gồm cả tòa nhà chết chóc do cố chủ tịch hội đồng quản trị Vĩnh Sinh Pharmaceutical thiết kế.

Không ai biết tên thật của tòa nhà chết chóc là gì, tòa nhà chết chóc chỉ là một tên gọi thay thế, cư xá đó dường như đã gắn bó mật thiết với cái chết kể từ khi xuất hiện.

Với cái chết của chủ tịch hội đồng quản trị Vĩnh Sinh Pharmaceutical và người thử nghiệm bị điên, Phong Tử Du là người hiểu rõ nhất về tòa nhà chết chóc, anh ta đích thân thử nghiệm tất cả các nhiệm vụ của tòa nhà chết chóc, đi qua hầu hết tất cả các phòng của tòa nhà chết chóc.

"Tôi đã phát hiện ra mối liên hệ giữa tòa nhà chết chóc và hiện thực cách đây rất lâu. Nói chung, tòa nhà chết chóc giống như một tòa nhà hư cấu được tạo ra bởi chủ tịch hội đồng quản trị Vĩnh Sinh Pharmaceutical, nhưng khi bước vào sẽ thấy mối liên hệ chặt chẽ giữa nó và hiện thực."

"Là một người thử nghiệm, tôi đã nhiều lần kiểm tra mọi nhiệm vụ trong tòa nhà chết chóc. Nhìn bề ngoài, chúng có vẻ là những nhiệm vụ hết sức bình thường, nhưng thực tế lại ẩn chứa những chi tiết vô cùng đáng sợ."

"Lấy một ví dụ đơn giản nhất, trong trò chơi bên ngoài tòa nhà số 1 của tòa nhà chết chóc có một shiper giao đồ ăn, anh ta

tạm thời điều chuyển đến thay đồng nghiệp của mình chịu trách nhiệm giao đồ ăn cho tòa nhà chết chóc."

"Trong thiết kế trò chơi, người giao đồ ăn này có tính cách hoàn toàn khác với một NPC bình thường, vô cùng đen tối, sẽ bí mật dùng kim tiêm bơm nước trong toilet vào đồ ăn, sẽ trộn móng tay cắt nhỏ vào trong cơm."

"Khi người giao đồ ăn đi giao lần thứ ba, anh ta liền bị bố của một đứa bé nhìn thấy, đối phương phát hiện chuyện mờ ám của anh ta, cãi nhau với anh ta, thậm chí còn chuẩn bị đánh nhau. Lúc này, người chơi sẽ tham gia toàn bộ sự việc, tùy theo sự lựa chọn khác nhau, kết quả cuối cùng của nhân viên giao đồ ăn sẽ khác nhau."

"Người giao đồ ăn trong game nhiều nhất là bị cảnh sát bắt, giam giữ và điều trị bằng liệu pháp tâm lý, nhưng tôi thấy rằng mọi chuyện không đơn giản như vậy."

"Điểm đáng ngờ đầu tiên là người giao đồ ăn này tạm thời thay thế người khác để vào tòa nhà chết chóc, đồng nghiệp trước của anh ta đã đi đâu, trong game không có lời giải thích. Điều này khác với câu chuyện hoàn chỉnh được thể hiện bởi não bộ, giống như bị hành vi của con người xóa bỏ mất vậy."

"Tôi đã cố gắng tìm kiếm những điều tương tự trong hiện thực, kết quả rất sốc khi biết rằng những điều như vậy thực sự đã xảy ra ở Tân Hỗ nhiều năm trước."

"Đó là một vụ giết người, hai người giao đồ ăn trước và sau sau khi bị lừa đã bị giết, các thi thể cũng được ngụy trang thành đồ ăn."

"Cư xá nơi xảy ra vụ án này có tên là Biệt thự Thu Vận, là một cư xá cao cấp. Vụ án giết người đã được phá, kẻ sát nhân là bố của một đứa trẻ, anh ta sống ở phòng 0314."

"Nếu bạn cho rằng đây là một trường hợp đặc biệt thì bạn đã rất sai lầm."

"Trong tòa nhà nhỏ chết chóc, có hơn chục mạch truyện, hầu như mỗi NPC đều ẩn chứa một câu chuyện riêng. Tôi đã điều tra tất cả và phát hiện ra một điều vô cùng kinh sợ."

“Gần 50% NPC có liên quan đến hiện thực, tất cả đều che giấu những vụ giết người đẫm máu trong cốt truyện hàng ngày có vẻ đơn giản của họ!”

“Trong game [Cuộc sống hoàn hảo], với sự trợ giúp của người chơi, câu chuyện của họ được giải quyết một cách hoàn hảo, nhưng hiện thực thì hoàn toàn ngược lại.”

“Những thảm kịch và tai nạn từ các cư xá khác nhau đã được tập hợp lại với nhau. Tôi thực sự không hiểu tại sao vị chủ tịch đã khuất lại thiết kế một nơi như vậy.”

“Khi cuộc điều tra được đào sâu hơn, tôi sớm phát hiện ra nhiều nơi kỳ quái. Tất cả các NPC có án mạng ẩn đằng sau đều sống trong căn phòng được đánh số 4, căn phòng có số 4 càng nhiều, vụ án xảy ra trong căn phòng đó càng thê thảm.”

“Dựa trên điều này, tôi bắt đầu tự hỏi có gì trong phòng 4444 của tòa nhà chết chóc.”

“Tôi đã cố gắng nhớ lại, tìm kiếm thông tin nội bộ của công ty, cuối cùng tôi nhận ra một điều. Trong công ty không có thông tin nào liên quan đến phòng 4444. Người duy nhất trong toàn công ty bước vào phòng 4444 là đồng nghiệp của tôi, đó là một nhân viên thử nghiệm đã bị phát điên.”

“Chắc hẳn có thứ gì đó rất quan trọng được giấu trong phòng 4444. Đó là lý do tại sao đồng nghiệp của tôi phát điên.”

“Tôi đã lấy rất nhiều lý do khác nhau để vào kho dữ liệu nội bộ của công ty, tìm kiếm dưới đáy đại dương dữ liệu tích lũy, đáng tiếc chân tướng đã hoàn toàn bị che giấu.”

“Tuy nhiên, tôi cũng không hoàn toàn không có thu hoạch gì, tôi đã vô tình bước vào một căn phòng ẩn - Phòng 4944 khi tôi đang kiểm tra tòa nhà chết chóc. Tôi nhớ rõ cách bố trí của căn phòng đó. Trong quá trình điều tra tiếp theo, tôi thấy rằng căn phòng này giống như phòng của chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã sống khi còn nhỏ.”

Trong tài liệu còn đưa ra một bức ảnh, Hàn Phi nhìn thấy bức ảnh đó, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc.

Cách bài trí của Phòng 4944 giống như nhà trong nhiệm vụ người quản lý tòa nhà tiền nhiệm của cư xá Hạnh Phúc!

"Theo suy đoán trước đây của tôi, số phòng có số 4 càng nhiều, biểu thị thảm án đã từng phát sinh càng đáng sợ, xem ra tuổi thơ của chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical không hề hạnh phúc."

Phong Tử Du đã điều tra tất cả các căn phòng mà anh ta đã đến và đưa ra một kết luận vô cùng khủng khiếp, gần một nửa số NPC trong tòa nhà chết chóc đều có án mạng, thật khó tưởng tượng rằng một nơi như vậy lại được đặt trong một trò chơi chữa bệnh.

Sau khi ghi nhớ tất cả thông tin, Hàn Phi đã ghi nhớ tất cả các trường hợp và số phòng tương ứng, trong quá trình nhớ lại, hắn cảm thấy lạnh cả sống lưng.

So với tòa nhà chết chóc, cư xá hạnh phúc thực sự là rất "hạnh phúc".

"Biệt thự Thu Vận, cư xá Lê Hoa, chung cư cao cấp Bích Hải Lam Thiên, những ngôi nhà tái định cư tạm thời trên đường Hạnh Phúc…"

Có quá nhiều nơi liên quan đến tòa nhà chết chóc, Phong Tử Du đã đánh dấu cụ thể một trong số đó, hy vọng rằng Hàn Phi có thể tự mình điều tra.

"Cư xá Lê Hoa?"

Cư xá này có một cái tên bình thường không thể bình thường hơn được nữa, là một cư xá rất lâu đời, đồng thời cũng là cư xá mà chủ tịch Vĩnh Sinh đã từng sống thời thơ ấu.

"Có chín NPC trong tòa nhà chết chóc có liên quan đến cư xá này, xem ra thực sự cần phải đi kiểm tra nó."

Trong tài liệu đánh dấu vị trí của cư xá Lê Hoa, Phong Tử Du là một người rất cẩn thận, anh ta cũng nhắc nhở Hàn Phi rằng nếu đến cư xá Lê Hoa thì nhất định phải đi tìm một người.

Người đàn ông đó đã từng là một đạo diễn phim kinh dị nổi tiếng, nhưng ông đã phát điên vì người nhà xảy ra tai nạn.

Phong Tử Du chú ý đến ông ấy vì ông đã nhìn thấy một số NPC trong phòng 4144 của tòa nhà chết chóc, bọn họ rất giống với gia đình của đạo diễn. Điều trùng hợp nhất là phòng 4144 còn thờ cúng một bức ảnh đen trắng có bảy phần giống với vị đạo diễn này.

Rõ ràng đạo diễn là người sống duy nhất, nhưng ảnh cúng của ông lại được đưa ra trong trò chơi, một ranh giới nào đó giữa người chết và người sống dường như đã bị đảo ngược.

Chương 298: Đạo diễn phim kinh dị và diễn viên hài

Phong Tử Du đã từng gặp đối phương trước đây khi đi kiểm tra ở cư xá Lê Hoa, sau một cuộc trò chuyện ngắn ngủi, Phong Tử Du cảm thấy đối phương không hề điên, mà do áp lực nào đó nên chỉ là giả điên.

Anh ta nghĩ rằng đạo diễn phim kinh dị kia biết được điều gì đó, nội việc đối phương có mặt ở cư xá Lê Hoa đã rất đáng nghi.

Sau khi ghi nhớ tất cả thông tin, Hàn Phi trực tiếp hủy tài liệu, gọi điện thoại cho Lệ Tuyết, sau khi báo cáo xong lịch trình, hắn cầm gậy baton xoay người bước ra khỏi phòng.

Cư xá Lê Hoa cũng ở khu phố cổ Tân Hỗ, nhưng được xây dựng ở một nơi rất xa và đã đổi tên nhiều lần, Hàn Phi cũng phải tìm kiếm rất lâu mới tìm được nơi đó dựa vào hướng dẫn.

Nhìn cánh cổng đổ nát của khu cư xá và những biểu ngữ nhân quyền treo trên tường, Hàn Phi như trở về hàng chục năm trước, nơi đây vẫn như xưa, sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật không mang lại nhiều thay đổi với tầng dưới cùng của thành phố.

"Đạo diễn phim kinh dị sau khi nổi tiếng kiếm được rất nhiều tiền, sao ông ta vẫn sống ở nơi này?" Hàn Phi bật điện thoại lên tìm kiếm tên của đối phương, sau khi nhập hai từ — Trang Nhân, đã cho số lượng lớn kết quả tìm kiếm.

Mười năm trước vị đạo diễn phim kinh dị này khá nổi tiếng, mỗi bộ phim của ông đều rất dở, đánh giá thấp đến mức nực cười, nhưng lại có doanh thu phòng vé và hái ra tiền.

Nhiều người đi xem phim của ông không phải là để xem phim kinh dị, mà hoàn toàn với ý định đi xem phim hài.

Vị đạo diễn này gần năm sáu năm nay không cập nhật tài khoản xã hội, rồi còn những "tín đồ" chơi xỏ của ông ấy, gọi

ông là ngôi sao sáng của giới phim hài, phong cho vị đạo diễn phim kinh dị này làm cha đỡ đầu của thể loại hài kiểu mới.

Nhìn khu vực bình luận của Trang Nhân, Hàn Phi cảm thấy rất quen thuộc, khu vực bình luận trên tài khoản xã hội của hắn cũng có phần tương tự.

Hắn rõ ràng là một diễn viên, nhưng lại bị nhiều cư dân mạng hiểu lầm là một thợ săn tiền thưởng.

Từ góc độ này, hắn khá hiểu Trang Nhân.

Cổng cư xá khóa chặt, trên tường dán thông báo cắt nước, thùng rác trước cửa nhà lâu ngày không được quét dọn nên bẩn thỉu, bừa bộn.

Cư xá này đã từng là một cư xá rất tốt, nhưng theo thời gian, nó đã bị thành phố lãng quên, giống như những người dân vẫn đang sinh sống ở đây.

Sau khi đi qua con đường gập ghềnh đang thi công, Hàn Phi liếc mắt nhìn tấm biển treo trên rào chắn, liền nhận ra nửa năm nay con đường vẫn chưa được sửa chữa, ước tính nửa cuối năm cũng sẽ không thể hoàn thành.

Bên trong cư xá Lê Hoa không quá lớn, tổng cộng chỉ có bốn tòa, đều không cao.

Trong đó tòa nhà số 4 đã bị phong tỏa hoàn toàn, nghe nói Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã mua lại tòa nhà này từ rất lâu rồi.

Rung cánh cổng sắt bị hàn chết của tòa nhà số 4, Hàn Phi không khỏi thở dài nói có tiền thật là tốt.

Chủ tịch của Vĩnh Sinh Pharmaceutical từng sống ở đây, nhưng đáng tiếc Hàn Phi không thể đi vào kiểm tra, ít nhất vào ban ngày hắn vẫn không dám đột nhập vào tòa nhà dân cư.

Sau khi đi qua tòa nhà số 4, Hàn Phi đến tòa nhà số 1 nơi Trang Nhân sống, hắn đi thẳng lên tầng 4, trong cả quá trình không nhìn thấy ai, cư xá này giống như quỷ quái vậy, ban ngày cũng rất đáng sợ.

“Có ai ở đây không?”

Khẽ gõ cửa, trong phòng không có một tiếng trả lời, tựa như không có người trong phòng.

Cúi người về phía trước, lỗ tai Hàn Phi dán ở trên cửa, mơ hồ có thể nghe được âm thanh phát ra tin tức.

"Xin hỏi đây có phải là nhà của Trang Nhân không?"

Hàn Phi gõ cửa ba phút đồng hồ, trong phòng đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

Cửa chống trộm bị mở ra một khe hở, trong khe cửa hiện ra một nhãn cầu đỏ ngầu, chủ nhà nhìn chằm chằm Hàn Phi không nói lời nào.

"Cháu tên là Hàn Phi, muốn đến hỏi bác một số chuyện."

Nghe đến việc Hàn Phi đến hỏi thăm, chủ nhà lập tức chuẩn bị đóng cửa lại, nhưng Hàn Phi đã chuẩn bị xong, tay hắn chặn trước tới khe cửa, nắm lấy cánh cửa.

"Cháu không phải người xấu, nếu bác lo lắng, cháu có thể gọi cảnh sát giúp bác, để cảnh sát cũng đến đây." Giọng điệu của Hàn Phi nhẹ nhàng, nhưng những gì hắn nói lại khiến người ta băn khoăn không biết trả lời như thế nào.

Rõ ràng đó chỉ là vấn đề đóng hay không đóng cửa, tại sao cảnh sát lại phải vào cuộc?

Dùng sức từng chút một, Hàn Phi cố gắng mở cánh cửa ra, để không làm cho chủ nhà quá mâu thuẫn, hắn lễ phép đứng ở cửa, không trực tiếp vào nhà.

"Cháu đã đọc thông tin của bác trên mạng, cũng biết quá khứ của bác, bác hãy bình tĩnh nghe cháu nói." Hàn Phi nhìn chằm chằm khuôn mặt sau cánh cửa rồi chậm rãi hạ giọng: "Cháu biết bác không điên, bởi vì cháu cũng gặp phải điều tương tự như bác, gia đình cháu đã bị nhốt ở đâu đó, bọn họ không chết, hoặc họ đang tồn tại dưới một hình thức khác."

Đôi mắt đỏ ngầu khẽ chuyển động, đối phương dường như nghe được ẩn ý thâm sâu trong lời nói của Hàn Phi.

"Cháu biết họ đang ở đâu, nhưng cháu không thể cứu họ, cháu cần lấy một số thông tin từ bác." Hàn Phi nói một lúc lâu,

cuối cùng một giọng nói khàn khàn và u ám vang lên sau cánh cửa.

“Cậu cho rằng họ đang ở đâu?”

“Bác đã nghe nói về tòa nhà chết chóc chưa?” Hàn Phi không trả lời câu hỏi của ông mà lại đưa ra một câu hỏi khác, điều mà hắn không ngờ là sau khi nói đến tòa nhà chết chóc, cửa phòng vậy mà lại từ từ mở ra.

Trước cửa nhà xuất hiện một khuôn mặt xù xì và bộ râu bạc trắng, tuổi thật của ông khoảng 60 tuổi, nhưng trông bộ dạng như đang mắc bệnh nguy kịch và có thể chết bất cứ lúc nào.

“Vào đi, đứng bên ngoài nói những cái này, cậu sẽ bị coi như kẻ điên.” Người đàn ông vào nhà sau khi nói xong, đến cửa cũng không đóng lại.

Hàn Phi xác định vị trí của cây gậy baton, sau đó liền đi vào nhà.

Tránh đống rác trên mặt đất, hắn thấy trong nhà đâu đâu cũng có lọ thuốc.

Bây giờ là buổi sáng, nhưng rèm của tất cả các cửa sổ trong nhà đều được đóng lại, phòng khách vô cùng u ám.

Hàn Phi đóng cửa lại, khi hắn nhìn lên lần nữa, người đàn ông đã bước ra khỏi phòng trong, trên tay cầm một con dao gọt hoa quả.

Ông ấy ngây người nhìn Hàn Phi, đôi mắt đỏ ngầu lồi ra.

Thật lâu sau, dường như Hàn Phi không có phản ứng gì, liền nói: “Ăn táo không? Ngày hôm qua cư xá giúp đỡ gửi tới.”

“Không cần đâu, cháu tới tìm bác không phải là để ăn hoa quả.” Hàn Phi ngồi ở trên sô pha, xem TV đang phát video, còn có những ghi chép đầy trên bàn cà phê: “Xem ra bác cũng không thích đồ gia dụng hiện đại phải không?”

“Đồ cũ cũng quen rồi, không muốn đổi.” Người đàn ông ngồi ở bên kia sô pha, ông và Hàn Phi cùng nhau nhìn TV.

Màn hình đang hiển thị một đoạn tin tức của nhiều năm trước, chiếc xe buýt lao ra khỏi cầu trong cơn mưa và lao xuống sông nơi mực nước cao ngất ngưởng.

“Người nhà của ông lúc đó đều ngồi trên chiếc xe đó sao?” Hàn Phi hỏi câu này, tên của những nạn nhân đều được cuộn dưới tin tức, trong đó rõ ràng có cả gia đình của Trang Nhân, nhưng ông ấy lại lắc đầu một cách dứt khoát.

“Bọn họ không chết, họ chỉ bị nhốt trong tòa nhà chết chóc, tôi có thể chắc chắn.” Trang Nhân buộc lại mái tóc dài bù xù của mình: “Mọi người bên ngoài cho rằng tôi điên, nhưng thực ra tôi tỉnh táo hơn bất cứ ai khác.”

Hàn Phi không lập tức trả lời, hắn suy tư hồi lâu: “Bác đã từng vào tòa nhà chết chóc chưa?”

“Tôi cũng vẫn luôn tìm cách đi vào, nhưng tôi không tìm được đường.” Người đàn ông nhìn chằm chằm bằng đôi mắt đỏ như máu, bí ẩn mở máy chơi game dưới tủ TV, sau đó đưa cho Hàn Phi một chiếc gamepad.

“Bác đây là?”

Trang Nhân không nói nữa, sau khi lấy gamepad, trạng thái của ông ấy trở nên bất ổn hơn, đồng tử của ông không ngừng chuyển động, mọi sự chú ý của ông đều đổ dồn vào màn hình TV.

Sau khi kết nối tất cả các loại đường dây, trò chơi bắt đầu, một trò chơi chất lượng kém xuất hiện trên TV, tên của trò chơi này là — Tòa nhà chết chóc.

Chữ đỏ trên nền đen tuy đơn giản nhưng lại khiến người nhìn rất khó chịu.

“Gia đình tôi ở đây! Họ đang chờ tôi đến cứu họ! Chỉ cần vượt qua trò chơi là được!” Giọng điệu của Trang Nhân ngày càng trở nên điên cuồng, hiện tại trông ông không giống một người bình thường chút nào.

“Tòa nhà chết chóc mà bác nhắc tới là ám chỉ trò chơi này?” Hàn Phi hơi thất vọng, đặt điều khiển trò chơi xuống,

vừa định đứng dậy thì đột nhiên nhìn thấy giao diện màn hình trò chơi.

Trong trò chơi có tên Tòa nhà chết chóc này, bản đồ trò chơi đầu tiên hóa ra có tên là cư xá Hạnh Phúc!

Càng trùng hợp hơn nữa là, trò chơi trong cư xá cũng là tìm kiếm mô hình lắp ghép, chỉ có điều không phải là tìm kiếm mảnh ghép xác người, mà là giúp một đứa trẻ tìm đồ chơi ghép hình thông thường.

Bằng cách hỏi các NPC khác nhau, có thể tìm thấy tám mảnh ghép ở các góc của bản đồ khổng lồ để vượt qua màn chơi một cách suôn sẻ.

Trang Nhân không còn biết mình đã chơi trò chơi này bao nhiêu lần, ông ấy rất thành thạo trong việc điều khiển các nhân vật mơ hồ, không ngừng kích hoạt các nhiệm vụ, trong quá trình tìm kiếm các câu đố ghép hình, ông ấy đã biết được những rắc rối của những người hàng xóm trong cư xá và giúp họ giải quyết.

Bản đồ đầu tiên này trông tương đối thô, nhưng chứa đựng khá nhiều nội dung.

Lúc này Hàn Phi đã hoàn toàn không cho rằng Trang Nhân là một kẻ điên rồi, hắn yên tĩnh ở bên cạnh quan sát.

Phải mất mười lăm phút, Trang Nhân cũng tìm đủ tất cả các mảnh ghép, cuối cùng giao diện của bức tranh ghép lại là một đứa trẻ đang vươn tay và tóm lấy một con bướm.

Sau khi vượt qua cửa ải thứ nhất, Trang Nhân vào một bản đồ khác, bản đồ thứ hai tên là Biệt thự Thu Vận, nơi ông ấy cần giúp nhân viên giao đồ ăn giao đồ trong tòa nhà phức tạp.

Trong quá trình vận chuyển đồ ăn và hàng hóa, Trang Nhân sẽ gặp gỡ với những người khác nhau, trải nghiệm sự ấm áp của tình cảm con người.

Từ hai bản đồ đầu tiên, nội tâm của nhà sản xuất trò chơi ấm áp và tích cực hướng về phía trước, hẳn là muốn tạo ra một trò chơi hệ chữa trị.

Mất mười phút, Trang Nhân đã hoàn thành tất cả các nhiệm vụ, sau đó ông ấy bước vào bản đồ thứ ba - khu tái định cư tạm thời trên đường Hạnh Phúc.

Chất lượng của nhà ở tái định cư có vấn đề, nhiệm vụ đòi hỏi Trang Nhân phải thuyết phục mọi người ra khỏi nhà tái định cư trong thời gian quy định.

Những trò chơi này được thiết kế rất thú vị, nhưng Trang Nhân không biết mình đã chơi chúng bao nhiêu lần, ông ấy nhấp vào các tùy chọn khác nhau như một cái máy và đi theo con đường ngắn nhất để lấy được các vật phẩm tương ứng, chắc là ông đã ghi nhớ tất cả chiến lược trong đầu rồi.

Bản đồ thứ ba, bản đồ thứ tư…

Cho đến khoảng giữa trưa, Trang Nhân đã chơi đến bản đồ thứ tám, tên của bản đồ này là cư xá Lê Hoa.

Khi ông ấy chơi bản đồ này, thao tác diễn ra rất chậm, có cảm giác như ông đang quan sát cuộc sống của mình từ một góc độ khác.

Nửa giờ sau, bản đồ thứ tám cũng được mở ra, trò chơi này tuy có chút khó khăn nhưng cũng không phải là không thể qua cấp.

Ngay khi Hàn Phi nghĩ bản đồ thứ chín sắp xuất hiện, trò chơi lại quay trở lại từ đầu, trên màn hình TV chỉ còn lại chữ "Tòa nhà chết chóc".

"Thế là đã vượt qua rồi?"

"Không, cánh cửa của tòa nhà chết chóc vừa mở." Trang Nhân nhấp lại để bắt đầu. Tám bản đồ ông chơi lúc trước giống như tám mảnh ghép của những đứa trẻ trong cư xá Hạnh Phúc, ghép lại với nhau.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Phi cảm giác trong đầu như có một tia chớp xẹt qua, hắn nhớ tới một số chuyện, những thứ này bên trong có thể đều có liên quan với nhau.

Sau khi tám bản đồ được ghép lại với nhau, bản đồ thứ chín xuất hiện.

Đó là một tòa nhà rất kỳ lạ, bất cứ khi nào Trang Nhân điều khiển các nhân vật trong game đến gần, đều sẽ chết một cách đột ngột.

Ông đã thử nhiều vị trí khác nhau, nhưng không có cái nào hiệu quả, hoàn toàn không tìm thấy lối vào tòa nhà này.

Đôi mắt đỏ ngầu dần dần dày lên, thao tác của Trang Nhân dần trở nên cáu kỉnh, cuối cùng, ông đập mạnh tay cầm gamepad trên bàn cà phê, sau đó hét lên như điên, đẩy mọi thứ xuống đất.

Nóng nảy, gào thét, một lúc lâu sau, Trang Nhân mới bình tĩnh trở lại.

Tay ông ấy bị mảnh thủy tinh làm rách, nhưng ông dường như không cảm thấy đau, nhặt lại gamepad, sau khi thoát khỏi trò chơi, lại bắt đầu qua cấp.

"Chắc chắn là đã bỏ lỡ điều gì đó, có lẽ cần phải có một số đạo cụ mới có thể vào tòa nhà chết chóc." Tay Trang Nhân chảy máu, nhưng mắt lại dán chặt vào màn hình TV.

Nhìn thấy Trang Nhân lại đắm chìm trong trò chơi, Hàn Phi sờ sờ tay cầm trò chơi, đột nhiên nói: "Trò chơi này bác tìm thấy ở đâu vậy? Ai nói cho bác biết gia đình bác bị nhốt trong tòa nhà chết chóc?"

Ngay cả khi một người bình thường chịu cú sốc mất gia đình, cũng không dễ dàng tin vào chuyện như vậy, Hàn Phi cảm thấy rằng chắc hẳn đã có chuyện xảy ra với Trang Nhân.

"Nói ra cậu có thể không tin, có thể sẽ coi tôi như một kẻ mất trí." Trang Nhân vừa nói vừa thao tác: "Trò chơi tòa nhà chết chóc được chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical giao cho tôi khi ông ấy còn trẻ, có lẽ là hơn 40 năm trước, khi ông ấy sống trong cư xá này."

"Chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical?" Ánh mắt Hàn Phi khó tin.

"Cậu chắc chắn sẽ nói, dù sao người đều đã chết rồi, tôi muốn bịa đặt thế nào cũng được. Thực ra lúc đó tôi cũng không hiểu tại sao người được mệnh danh là gần nhất với thần,

tại sao lại đưa tôi trò chơi này, cho đến khi gia đình tôi mất vào mười mấy năm trước…" Trang Nhân nhìn Hàn Phi, Hàn Phi đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, hai mắt mở to.

"Không sai, vừa rồi bản đồ trò chơi của cư xá Lê Hoa cậu cũng đã thấy rồi, trò chơi này dự báo cái chết của gia đình tôi." Trang Nhân đặt gamepad xuống: "Mọi người đều cho rằng tôi điên rồi, dần dần, tôi cũng bắt đầu nghi ngờ, tôi không biết rốt cuộc là tôi điên, hay là thế giới này."

Trong phòng không ai nói chuyện, im lặng đến chết người.

Một lúc lâu sau, Hàn Phi nói: "Chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical còn nói gì với bác nữa không?"

"Thời gian trôi quá lâu rồi, tôi chỉ nhớ một cảnh mơ hồ. Tối hôm đó tôi thấy ông ấy ngồi nói chuyện một mình trong góc cư xá, ông ấy dường như có những cử chỉ điên rồ, cứ nói mãi là ông ấy còn có một người anh." Trang Nhân nghĩ lại chuyện trước đây, thân thể dựa vào trên sô pha: "Lúc đó tuổi tôi còn nhỏ, xuất phát từ thiện ý, muốn giúp ông ấy, nhưng ông ấy lại hỏi một vấn đề mà đến nay tôi vẫn không hiểu."

"Vấn đề gì thế ạ?"

"Ông ấy hỏi tôi trên thế giới này liệu có quỷ không?"

"Vậy bác đã trả lời thế nào?"

"Tôi đã nói không có, sau đó ông ấy liền cho tôi trò chơi này." Trang Nhân nhìn chằm chằm vào màn hình TV, nếp nhăn trên mặt càng thêm trầm trọng: "Ông ấy còn nói với tôi rằng nếu tôi đánh mất thứ quan trọng nhất, chỉ cần nhìn vào bên trong, có thể họ không rời đi, họ chỉ bị nhốt trong một tòa nhà màu đen, không thể ra ngoài."

Mọi thứ đều tương ứng với nhau, chỉ có điều Trang Nhân không hoàn toàn hiểu rằng tòa nhà chết chóc mà chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical nói đến, là để ám chỉ tòa nhà chết chóc trong một trò chơi khác.

Chương 299: Bản đồ màu máu trong trò chơi hệ chữa trị

Chủ nhân trước của hộp đen là Phó Sinh, cũng là anh trai của chủ tịch hội đồng quản trị Vĩnh Sinh Pharmaceutical, Hàn Phi luôn cho rằng người này thực sự tồn tại, dù sao trong thế giới tầng sâu tồn tại rất nhiều vết tích có liên quan đến ông ấy.

Nhưng sau khi tiếp xúc với Trang Nhân, Hàn Phi mới phát hiện, chủ tịch Vĩnh Sinh trước đây từng sống ở cư xá Lê Hoa hoàn toàn không có anh trai, ít nhất ông ấy chưa bao giờ nhìn thấy.

Không chỉ có Trang Nhân, ngay cả người nhà chủ tịch Vĩnh Sinh, đoàn luật sư ông ấy mời đến khi qua đời cũng đều không hề nhắc đến anh trai của ông.

Cau mày trầm tư, đáp án mà Hàn Phi vốn nghĩ là như vậy, chỉ là khởi đầu của một câu đố khác.

Hộp đen đó giống như một thế giới đặc biệt, biết càng nhiều, càng cảm thấy mình ngu dốt và nông cạn.

“Người sở hữu chiếc hộp đen trước, em trai của ông ấy trở thành tồn tại gần nhất với thần, thay đổi thời đại này. Mình mệt mỏi như vậy, ngay cả đến sống sót việc cơ bản nhất cũng không làm được, rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu? Phó Sinh cuối cùng tại sao lại bị giết chết, rơi vào kết cục kí ức bị xé vụn?”

Càng nhiều vấn đề đổ vào đầu, Hàn Phi bây giờ chỉ muốn nhanh chóng đi vào trò chơi, đi tìm những mảnh kí ức khác của quản lý tòa nhà tiền nhiệm, hắn thực sự rất muốn biết chân tướng rồi.

“Khu vực mà mình đang ở chỉ có thể coi là điểm bắt đầu của trò chơi, cho đến hiện tại, mình vẫn chưa bước ra khỏi Tân thủ thôn. Chờ sau khi đả thông tòa nhà chết chóc, mình mới được coi là thực sự bắt đầu đối diện với thế giới đó.”

Khi Hàn Phi đang thầm suy nghĩ, Trang Nhân lại bắt đầu chơi trò chơi đó, điều khiển nhân vật trong trò chơi, thông qua tất cả các bản đồ, cuối cùng ngay khoảnh khắc tòa nhà chết chóc xuất hiện, chết đột ngột ở cửa tòa nhà đó.

Khi đến buổi chiều, Hàn Phi đã ở bên cạnh xem Trang Nhân chơi rất lâu, đã ghi nhớ hết tất cả lưu trình qua cửa ải, sau khi được Trang Nhân đồng ý, cũng tự mình thực tế điều khiển một cái tay cầm.

Trò chơi đó tràn đầy các loại ám thị khác nhau, đứa bé bắt bướm trong bản đồ cư xá Hạnh Phúc, anh trai không có tên trong cư xá Lê Hoa, chỉ cần xuất hiện là nhất định sẽ chết đột ngột ở tòa nhà chết chóc.

Trò chơi chỉ có tám tấm bản đồ, nhưng mỗi một câu chuyện trong đó đều có vô số phương thức giải mã.

Trang Nhân tìm tòi xong tất cả phương thức qua cửa ải, nhưng vẫn như cũ không thể vượt qua.

Suy nghĩ chơi trò chơi của Hàn Phi lại hoàn toàn khác với Trang Nhân, qua cửa ải đối với hắn mà nói không có chút hấp dẫn nào, cái hắn muốn là muốn hiểu chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical rốt cuộc muốn biểu đạt cái gì?

Hắn đích thân tham gia vào vụ án chặt thây ghép xác, cùng chung sống dưới một mái nhà với tám người bị giết, còn trở thành quản lý tòa nhà số 1 của cư xá Hạnh Phúc, hắn có thể nói là một trong những người hiểu rõ nhất cư xá Hạnh Phúc trên thế giới.

Nhìn nhân vật phản diện trong trò chơi tiếp xúc với những người hàng xóm, Hàn Phi cũng cảm thấy rất kì lạ.

Giao diện của trò chơi ấm áp hài hòa, những người hàng xóm cho dù trước đây có mâu thuẫn, cuối cùng cũng đều sẽ được hóa giải, đây hoàn toàn là một trò chơi nhỏ hệ chữa trị.

“Cảm giác nó chính là phiên bản tối giản của [Cuộc sống hoàn hảo], với một chiếc áo khoác đẹp và ấm áp, nhưng bên dưới lớp quần áo lại có một con quỷ chọn người và ăn thịt họ.”

Hàn Phi đã đi vào thế giới tầng sâu, vì vậy mới có cảm giác như vậy.

“Trò chơi này là được tạo ra từ mười mấy năm trước, trong bản đồ cư xá Hạnh Phúc vừa hay ẩn giấu 8 miếng ghép, dường như nó phản ánh vụ án chặt thây ghép xác, nhưng vụ án này lại được phát hiện mười năm trước.”

“Đây là chủ tịch Vĩnh Sinh dự đoán về vụ án chặt thây ghép xác? Hay là có người căn cứ trò chơi mà chủ tịch Vĩnh Sinh để lại, bắt đầu thực hiện một loạt kế hoạch?”

“Cánh bướm có phải cũng biết sự tồn tại của trò chơi này? Chẳng lẽ Trang Nhân là Cánh bướm? Hoặc là ….. Cánh bướm chính là chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical?”

“Nó không phải là dự đoán, mà là tự tay tạo ra tương lai?”

Nghĩ đến đây, Hàn Phi toát mồ hôi lạnh.

Dần dần, Hàn Phi lại khôi phục sự bình tĩnh, xác suất Cánh Bướm là chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical rất nhỏ, có điều nó có thể quen biết với chủ tịch Vĩnh Sinh.

Để xác minh suy đoán trong đầu, Hàn Phi chuẩn bị trong trò chơi tòa nhà chết chóc sẽ tạo lại vụ án chặt thây ghép xác.

Muốn khôi phục lại vụ án chặt thây ghép xác, trước tiên phải biết kẻ sát nhân phạm tội như thế nào, đồng thời cũng phải biết miếng ghép xác người cuối cùng được cất giấu ở đâu, chỉ có Hàn Phi và cảnh sát tham gia điều tra phá án mới biết những điều này.

Theo các nhánh nhiệm vụ khác nhau được Trang Nhân tóm tắt trong lần chơi trước, Hàn Phi đã thiết lập được mối quan hệ tốt đẹp với tất cả những người hàng xóm của mình, mọi người trong cư xá Hạnh Phúc đều vui vẻ hòa thuận.

Trong khi mọi người đang tận hưởng cuộc sống tốt đẹp thì Hàn Phi lại nhận nhiệm vụ gọt táo ở nhà bếp tầng 5. Sau khi nhận nhiệm vụ này, hắn không đi gọt táo, mà đến tầng 1, chuẩn bị động thủ.

Trang Nhân dường như đã đoán được suy nghĩ của Hàn Phi, đôi mắt đỏ ngầu của ông ta chớp chớp, thản nhiên nói:

“Không có ý nghĩa gì, tôi đã thử giết tất cả NPC trên bản đồ, kết quả đến bản đồ qua cửa ải cũng không được. Tám tấm bản đồ đầu tiên của trò chơi dường như là để hoàn thiện hạnh phúc, tạo ra những kỷ niệm ấm áp, sau đó tạo thành một sự tương phản sắc nét với tòa nhà chết chóc.”

Hàn Phi không nghe theo lời Trang Nhân, hắn nhớ tất cả các kiểu chết của những người chết, điều khiến hắn cảm thấy sốc là, đạo cụ có được qua các nhiệm vụ khác nhau trong tòa nhà, hắn vậy mà lại có thể khôi phục lại hoàn hảo vụ án chặt thây ghép xác.

Trong trò chơi phân ngày và đêm, Trang Nhân qua cửa ải bản đồ thứ nhất nhanh nhất chỉ mất mười phút, còn Hàn Phi lại chỉ vì để giết chết nạn nhân thứ nhất, đã chuẩn bị mất thời gian hai mươi phút.

Khi hắn giết cả 8 nạn nhân và giấu xác của họ như những gì trong thực tế, giao diện trò chơi thực sự đã phát sinh thay đổi.

Trang Nhân đã chơi đến mòn cả trò chơi Tòa nhà chết chóc không ngờ Hàn Phi thực sự có thể làm được, hai mắt ông tròn xoe, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Trên màn hình TV, Hàn Phi đã sử dụng cơ thể của bảy đối tượng để ghép ra nạn nhân thứ tám — Tiểu Bát.

Sau khi cô bé xuất hiện, phong cách giao diện ấm áp và đáng yêu ngay lập tức trở nên trầm mặc và ảm đạm.

Khi Hàn Phi đặt thi thể của Tiểu Bát trong phòng 1044 của cư xá Hạnh Phúc, màn hình trò chơi hoàn toàn là màu đỏ như máu, Tiểu Bát giống như một chiếc chìa khóa, mở ra phía bên kia của toàn bộ bản đồ!

“Tiểu Bát chính là chìa khóa!” Hàn Phi đã từng nghe rất nhiều người nói câu này, nhưng hắn chưa bao giờ hiểu rõ, hôm nay rốt cuộc cũng có chút manh mối: “Cô bé tại sao lại đặc biệt như vậy? Trong cơ thể cô bé ẩn chứa cái gì?”

Đầu óc của Hàn Phi đang rối bời bởi vô số câu hỏi, nhưng hắn không còn thời gian để nghĩ nữa, bản đồ đã thay đổi, quái vật và kẻ điên giờ ở khắp mọi nơi trong khu phố ấm áp ban

đầu, bọn chúng nhìn thấy người là giết chết, dường như hoàn toàn mất đi lý trí và nhân tính.

"Hay là… giao cho tôi đi?" Trang Nhân thấy trò chơi cuối cùng cũng có chuyển biến mới, lo lắng Hàn Phi sẽ bị quái vật giết chết, nhưng chỉ vài giây sau ông liền nhận ra mình đã lo lắng quá nhiều.

Với sự giúp đỡ của nhiều thứ khác nhau trong tòa nhà, Hàn Phi đã điều khiển nhân vật phản diện tìm đường thoát khỏi những quỷ quái, hắn quen thuộc như thể từng trải qua những chuyện tương tự!

Trang Nhân nhìn Hàn Phi bằng ánh mắt khác, chính bản thân ông cũng không phát hiện, khi còn rất nhỏ, ông đã từng nhìn chủ tịch Vĩnh Sinh với ánh mắt này.

Với sự thao túng cực độ, Hàn Phi đã trốn thoát thành công khỏi cư xá Hạnh Phúc, sau đó hắn tiến vào bản đồ thứ hai.

Sau khi kích hoạt Tiểu Bát, toàn bộ bản đồ phía sau cũng thay đổi, là một phiên bản đẫm máu mà Trang Nhân chưa từng chơi, chỉ nhìn nó đã sợ hãi, nhưng Hàn Phi lại nhìn như bình thường, bình tĩnh như một cỗ máy lạnh lùng.

Bản đồ thứ hai, bản đồ thứ ba, bản đồ thứ tư…

Tốc độ qua cửa ải của Hàn Phi ngày càng nhanh, trong phòng chỉ còn lại tiếng nút bấm của gamepad.

Hàn Phi lúc này cũng tập trung toàn bộ sự chú ý vào trò chơi, cảm thấy có khả năng sẽ gặp phải những thứ này trong tòa nhà chết chóc, cho nên không chỉ chơi trò chơi, mà còn tập trung vào địa hình, nhân vật, đối thoại trong trò chơi, toàn bộ đều ghi nhớ lại!

Con ngươi không ngừng đập, tia máu nhỏ dần dần leo lên nhãn cầu, Hàn Phi nhìn chằm chằm vào màn hình TV, tay linh hoạt như chim bay, vừa thao tác, đôi môi khẽ mở, lẳng lặng ghi nhớ tất cả nội dung trong trò chơi.

Trang Nhân lúc này đang ngồi ở bên trên sô pha cùng hắn không nói nên lời, ông cũng không dám quấy rầy hắn.

So với Hàn Phi bây giờ, ông có vẻ quá bình thường và tầm thường.

Bản đồ thứ năm, bản đồ thứ sáu…

Không nói chuyện, không trao đổi, giữ nguyên tư thế như cũ, Hàn Phi nhanh chóng qua cửa ải một luyện ngục đẫm máu khó khăn nhất.

Từ trưa đến tối, Hàn Phi đến nước cũng không uống, đã thông qua bản đồ thứ tám.

Nhân vật phản diện trong trò chơi đã bị nhuộm đỏ hoàn toàn, màn hình trò chơi gần như hoàn toàn chuyển sang màu đỏ như máu.

Căn phòng lúc này vô cùng yên tĩnh, Hàn Phi và Trang Nhân đều đang chăm chú nhìn vào màn hình trò chơi.

Máu chảy ra, tòa nhà chết chóc trên bản đồ thứ chín cuối cùng cũng xuất hiện!

Chỉ là lần này khác với lần trước, tòa nhà chết chóc trong bản đồ màu máu, cánh cửa hành lang đang mở.

Lối vào đen sì sì đó giống như miệng của một ác quỷ đang mở rộng, chực chờ những người sống bước vào.

Tay cầm gamepad ướt đẫm mồ hôi, Hàn Phi nán lại một hồi, điều khiển nhân vật phản diện tiếp cận tòa nhà chết chóc.

Trái tim của Trang Nhân và Hàn Phi cùng nhau treo lên, ông ta chưa từng bước vào tòa nhà chêt chóc trước đây.

Dưới sự chăm chú của hai người, nhân vật phản diện trong trò chơi đi đến hành lang, sau đó bước vào tòa nhà chết chóc!

“Thành công rồi!” Trang Nhân phấn khích không thể tả, không biết đã chơi bao nhiêu lần rồi, đập vỡ bao nhiêu tay cầm, còn bị coi là kẻ điên, chính là vì giờ phút này.

“Muốn vào tòa nhà chết chóc, trước tiên phải biết rõ quá trình và thủ đoạn gây án của vụ án chặt thây ghép xác, còn phải vào thế giới tầng sâu, lấy thông tin quan trọng Tiểu Bát đang sống trong phòng 1044. Sau khi biết mọi thứ, còn cần phải có mạng sống đả thông tám tấm bản đồ màu máu, chỉ có

như vậy mới có đủ tư cách đến đây.” Hàn Phi đã thành công một lần, nhưng hắn biết rất rõ trò chơi này khó khăn như thế nào đối với người bình thường, người bình thường căn bản không tồn tại khả năng có thể vượt qua cửa ải.

So với Trang Nhân, Hàn Phi đã bình tĩnh hơn rất nhiều, nhìn màn hình trò chơi phủ một màu đỏ, hắn điều khiển nhân vật phản diện mở cánh cửa đầu tiên trong tòa nhà chết chóc.

“Hãy chọn một kiểu chết mà bạn có thể tiếp nhận?”

Sau khi vào phòng, một câu hỏi như vậy được viết trên bức tường đỏ như máu.

Trang Nhân đã nghĩ về nhiều khả năng khác nhau và thử các cách giải mã khác nhau.

Hàn Phi thì lại nhìn về phía bên kia căn phòng, trên một thi thể trong góc có một con bướm sặc sỡ đang đậu, con bướm này hoàn toàn khác với con bướm mà hắn từng thấy, trên đôi cánh của nó vẽ ra hai khuôn mặt đáng sợ.

Chương 300: Nếu khóc bạn sẽ chết

Không phải tất cả các loài bướm trên thế giới đều đẹp, cũng có một số loài xấu xí, gớm ghiếc, chứa độc tố, giống như thú cưng được thần chết nuôi dưỡng.

Không màng nhiệm vụ, Hàn Phi điều khiển nhân vật trò chơi đi đến chỗ xác chết trong góc phòng.

Khi hắn đến gần, con bướm rơi trên xác chết đột nhiên chớp động đôi cánh và bắt đầu bay xung quanh Hàn Phi.

Chạm vào thi thể, Hàn Phi thấy xung quanh thi thể có vài tờ giấy ố vàng, mỗi tờ giấy đều có dòng chữ màu đỏ như máu.

"Nếu sợ, bạn sẽ chết!"

"Quay đầu nhìn lại, bạn sẽ chết!"

"Soi gương, bạn sẽ chết!"

"Ăn gì trong phòng, bạn sẽ chết!"

"Mở miệng nói chuyện, bạn sẽ chết!"

Từng tờ giấy một nhìn thật đáng sợ, Hàn Phi cũng không biết cỗ thi thể kia cuối cùng rút trúng tờ giấy gì, dù sao cái chết của gã chắc hẳn liên quan đến một tờ giấy nào đó.

"Trong tòa nhà chết chóc, nếu làm những gì bị cấm trên tờ giấy thì sẽ bị chết à? Đây có phải là một loại nguyền rủa nào đó không?" Trang Nhân đã lớn tuổi, không hiểu luật chơi lắm, trò chơi này khác với bất kỳ trò chơi nào trên thị trường, không hề có kinh nghiệm gì để tham khảo.

"Hẳn là như vậy."

Hàn Phi cứ nhìn chằm chằm vào con bướm, sau khi bay vòng quanh nhân vật trò chơi vài vòng, nó chuẩn bị bay đi khỏi phòng.

"Chúng ta có nên đi theo nó không? Con bướm đó trông giống như một người hướng dẫn trò chơi?"

“Nó không phải là người hướng dẫn trò chơi, đi theo nó sẽ chết vô cùng thảm.” Lời nói của Hàn Phi còn chưa dứt, căn phòng đặt nhân vật trò chơi đã xuất hiện thay đổi.

Sau khi con bướm bay đi, cửa phòng tự động đóng lại, một dòng chữ bằng máu xuất hiện sau cánh cửa — kiểu chết mà bạn chọn là di chuyển sẽ chết!

Hàn Phi không có lựa chọn nào cả, hắn vừa chạm vào thi thể liền nhìn thấy trên mặt đất những chữ viết trên mấy tờ giấy kia.

Dù hành động của hắn có tốt đến đâu thì cũng không có cách nào để tiếp tục chơi khi gặp phải kiểu nguyền rủa chắc chắn sẽ chết như vậy.

Do dự hồi lâu, Hàn Phi thử điều khiển nhân vật trò chơi, vừa động đậy thì nhân vật trò chơi đã biến thành một vũng máu, tử trạng vô cùng thê thảm.

Màn hình trò chơi trở lại trạng thái ban đầu, mấy chữ “Tòa nhà chết chóc” trên màn hình TV toát ra tia sáng yếu ớt.

“Muốn qua cửa Tòa nhà chết chóc, trước tiên phải lựa chọn kiểu chết không dễ dàng thực hiện mới được.” Hàn Phi nhìn chằm chằm màn hình, ngoài mặt là đang chơi game, nhưng thật ra mọi suy nghĩ của hắn đều liên quan đến thế giới tầng sâu.

Nhìn thời gian, Hàn Phi cảm thấy mình vẫn còn có cơ hội tiến vào “Tòa nhà chết chóc” một lần nữa.

Đứng dậy hoạt động cơ thể một chút, Hàn Phi lại cầm gamepad lên: “Đạo diễn Trang, bác biết gọi đồ ăn không? Chúng ta tùy tiện ăn chút gì đó, sau đó tiếp tục qua cửa.”

Hàn Phi thật giống như trở về nhà của mình, giọng điệu cũng không có khách sáo, thế nhưng, Trang Nhân lại phối hợp rất tốt với hắn, lập tức lấy điện thoại di động ra, bắt đầu gọi món.

Đối với Trang Nhân, Hàn Phi giống như vị cứu tinh của mình, mọi yêu cầu đều sẽ được đáp ứng hết sức có thể.

Mỗi lần chết đều phải chơi lại từ đầu, quá trình làm nhiệm vụ phức tạp mất mấy tiếng đồng hồ, khi Hàn Phi tiến vào bản đồ thứ chín lần nữa thì đã là tám giờ tối.

Hắn muốn biết rõ ràng đến cùng kiểu chết mà mình lựa chọn sẽ như thế nào.

Điều khiển nhân vật trò chơi di chuyển thận trọng trên hành lang, có tổng cộng mười hai phòng ở tầng một, lúc trước Hàn Phi đã vào phòng đầu tiên bên trái.

"Các phòng khác nhau có ẩn giấu những kiểu chết khác nhau hay không?"

Lần này Hàn Phi cẩn thận hơn, nhưng có thể là do hắn kéo dài thời gian quá lâu, nơi sâu trong hành lang truyền đến tiếng bước chân, có thứ gì đó đang tới gần.

Hơn mười giây sau, nhân viên giao đồ ăn từng xuất hiện ở bản đồ thứ hai lại xuất hiện lần nữa. Đầu của gã bị đập nát, năm ngón tay mọc ra bướu thịt kinh khủng, trên lưng mang theo một cái hộp đựng đồ ăn rất lớn, bò về phía Hàn Phi.

"Mau tìm một căn phòng trốn trước đi!" Trang Nhân kinh sợ hô lên, trong game kinh dị thông thường, khi quái vật xuất hiện, chỉ cần tìm chỗ trốn, một lúc sau quái vật sẽ bỏ đi.

Hàn Phi lắc đầu, điều khiển nhân vật trò chơi chạy về phía cầu thang, sau khi khuất khỏi tầm mắt của nhân viên giao đồ ăn, hắn lại đổi hướng khác.

Không có bất kỳ năng lực chiến đấu nào, hắn chỉ dùng địa hình để chơi trốn tìm với nhân viên giao hàng, điều đáng kinh ngạc nhất là Hàn Phi thực sự có thể tránh hết lần này đến lần khác sự truy đuổi của nhân viên giao hàng.

"Cháu không giỏi nhiều thứ lắm, nhưng trốn tìm là một trong số đó."

Lợi dụng cầu thang hai bên trái phải của tòa nhà, Hàn Phi đã thành công bỏ qua nhân viên giao đồ ăn, nhưng chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì nhân vật trò chơi đột nhiên biến thành máu loãng và chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ.

“Lại chết? Tại sao cậu ta chết một cách đột ngột mà không bị quỷ sát hại hay kích hoạt nguyền rủa?” Trang Nhân hơi nghi hoặc, trò chơi này không thể lý giải được bằng tư duy bình thường.

“Hẳn là bởi vì trong thời gian dài không lựa chọn kiểu chết, cho nên Tòa nhà chết chóc sẽ an bài một kiểu chết cho người chơi.” Hàn Phi nheo mắt lại, trong lòng nhớ tới một chuyện.

Vì liên tục cản trở kế hoạch của Cánh bướm, Hàn Phi đã bị toà nhà chết chóc hạ nguyền rủa, hắn sẽ chết theo một cách nào đó trong vòng một tháng.

Loại nguyền rủa chết chóc này rất giống với nguyền rủa trong game Tòa nhà chết chóc, nếu hắn vào tòa nhà chết chóc và tự lựa chọn một kiểu chết khác, thì cuối cùng nguyền rủa nào sẽ có hiệu lực?

Một cách nghĩ khác là người trong tòa nhà chết chóc đã áp đặt một nguyền rủa chết chóc cho hắn, hắn sẽ chết theo một cách nào đó trong vòng một tháng, điều đó có thể gián tiếp chỉ ra rằng hắn đã tiếp nhận một nguyền rủa nào đó của tòa nhà chết chóc? Không cần phải tiếp nhận những nguyền rủa khác có thể tồn tại trong tòa nhà chết chóc?

Tòa nhà chết chóc không phải là một trò chơi bình thường, tư duy của Hàn Phi cũng không phải là tư duy của một người bình thường.

Sau lần thất bại thứ hai, Hàn Phi nhìn thời gian, cảm thấy còn sớm nên bắt đầu lần thử thứ ba.

Hắn càng ngày càng chơi thành thạo tám bản đồ đầu tiên, thời gian cũng càng lúc càng ngắn, chẳng mấy chốc hắn đã lần thứ ba tiến vào tòa nhà chết chóc.

“Cậu thao tác chậm một chút…” Trang Nhân muốn bắt chước Hàn Phi và ghi nhớ các thao tác của hắn, nhưng ông đã nhanh chóng từ bỏ.

Nhiều nhận định của Hàn Phi không phải chỉ nhớ cách thì có thể làm được, ngay cả khi bộ não ghi nhớ nó, đôi tay căn bản cũng không thể làm được.

Nhìn đến đây, Trang Nhân càng coi trọng Hàn Phi hơn, đoán chừng cả đời này ông ấy cũng rất khó vượt qua được trò chơi Tòa nhà chết chóc bằng chính năng lực của mình.

Nếu muốn mau chóng gặp lại gia đình của đình, phải dựa vào Hàn Phi mới được.

Trong mắt mọi người Trang Nhân đã phát điên, nhưng trước mặt Hàn Phi lại giống như một bảo mẫu tận tụy, không cần Hàn Phi nói, liền vội vàng làm đủ thứ công việc "hậu cần".

Hai lần chết đầu tiên để Hàn Phi có được thông tin hết sức quan trọng, trong lần thứ ba này, hắn sẵn sàng kích hoạt một nguyền rủa.

Tránh phòng thứ nhất và thứ tư ra, Hàn Phi cẩn thận quan sát cánh cửa, cố gắng nhìn ra chút manh mối.

Nhưng tiếc là từ ngoài cửa thì không nhìn ra gì cả, chỉ khi vào phòng mới biết bên trong đến cùng là có cái gì.

Trong đầu tính toán thời gian, đến lúc nhân viên giao đồ ăn chuẩn bị xuất hiện, Hàn Phi mới vào căn phòng thứ ba ở tầng một.

"Không có bướm hay xác chết trong căn phòng này."

Trong căn phòng cũ nát có thể nhìn thấy những vết cào màu đỏ, căn phòng được bố trí như một phòng tân hôn, nhưng toàn bộ màu đỏ đều là máu nhuộm thành.

Từng chữ Hỉ màu đỏ trên tường, nhìn không có cảm giác vui mừng, mà ngược lại là đặc biệt kinh hãi.

"Phòng tân hôn?"

Con ngươi Hàn Phi chậm rãi thu nhỏ lại, hắn đi qua phòng khách, mở cửa phòng ngủ, trên chiếc giường cưới trải ga màu đỏ treo một bức ảnh đen trắng rất lớn.

Chú rể vẫn giữ nguyên bộ dạng trước khi chết, cô dâu mặc áo cưới kiểu truyền thống và đội khăn trùm đầu màu đỏ.

Trên bức tường bên cạnh tấm di ảnh, bị ai đó dùng móng tay dính máu cào thành một dòng chữ - nếu khóc, bạn sẽ chết!

Chương 301: Căn phòng của người phụ nữ mặc áo cưới

Chữ viết trên tường chứa đựng đầy thù hận. Sau khi nhân vật trò chơi vào phòng ngủ, trên người anh ta cũng xuất hiện những ký tự bằng máu tương tự.

"Nguyền rủa này cũng còn có thể tiếp nhận được, chỉ cần không khóc thì có thể sống sót trong tòa nhà chết chóc."

Hàn Phi nhớ lấy vị trí của căn phòng, nhưng khi muốn điều khiển nhân vật rời đi, bức ảnh trên tường lại xuất hiện thay đổi.

Thất khiếu của người đàn ông bắt đầu chảy máu, kinh khủng hơn chính là người phụ nữ đội khăn trùm đầu và mặc áo cưới trong bức ảnh đã biến mất.

Hàn Phi điều khiển nhân vật trò chơi muốn rời khỏi phòng, nhưng lúc này, tất cả các cửa trong phòng đều đóng lại, một người phụ nữ mặc áo cưới với thân hình hoàn toàn biến dạng đứng ở sau lưng nhân vật trò chơi.

Những chiếc móng tay sắc nhọn xuyên qua cổ của nhân vật trò chơi, cô ta bóp cổ của nhân vật trò chơi nhấc lên.

Nhìn nhân vật trò chơi bị giết chết từng chút một, Hàn Phi không những không cảm thấy nóng vội, trên mặt còn thể hiện vẻ mặt thì ra là thế.

Tầm mắt của hắn thậm chí không dừng lại trên người nhân vật trò chơi sắp bị giết chết, mà cứ nhìn chằm chằm vào người phụ nữ mặc áo cưới, hắn còn cố ý điều chỉnh vị trí của nhân vật trò chơi, cố gắng nâng khăn trùm đầu của đối phương lên.

Sau một hồi không ngừng cố gắng thử nghiệm, Hàn Phi cuối cùng đã nhìn thấy khuôn mặt dưới khăn trùm đầu của người phụ nữ mặc áo cưới trước khi nhân vật trò chơi bị giết chết.

“Quả nhiên là cô ta, hóa ra cô ta sống ở phòng 3 tầng 1 của tòa nhà chết chóc!”

Nhìn chằm chằm nữ quỷ mặc áo cưới trên màn hình, trên mặt Hàn Phi lộ ra nụ cười chuyên nghiệp, tự đáy lòng hắn cảm thấy rất vui vẻ.

Nữ quỷ mặc áo cưới có thể coi là người giúp đỡ hắn trong tòa nhà chết chóc, có thể biết được vị trí của người phụ nữ này, như vậy sau khi tiến nhập tòa nhà hắn sẽ trực tiếp đến gặp cô ta, điều này rất có ích cho hắn trong việc khám phá tòa nhà chết chóc.

“Biết được thông tin này, ngày hôm nay đến đây thực sự không vô ích.”

Nhân vật trò chơi đã biến thành máu đen, nhưng Hàn Phi vẫn nhìn chằm chằm vào người phụ nữ mặc áo cưới trên màn hình.

Nhìn thấy Hàn Phi như vậy, Trang Nhân hít một hơi rồi lặng lẽ từ từ xê dịch cơ thể ra xa.

Người thanh niên bên cạnh này nhìn cái gì cũng tốt, nhưng thật ra dường như chỗ nào cũng bất thường.

Cầm gamepad trong tay, nhân vật trò chơi đã bị giết chết, nhưng vẫn nhìn chằm chằm nữ quỷ mặc áo cưới dữ tợn đáng sợ với vẻ mặt vui mừng và phấn khích, như thể bọn họ đã quen nhau từ lâu, nữ quỷ kia chính là mối tình đầu của hắn.

Trang Nhân vốn muốn tránh xa Hàn Phi, nhưng ông ấy chợt nhận ra một điều.

Chủ tịch của Vĩnh Sinh Pharmaceutical nói rằng người nhà của mình bị mắc kẹt trong tòa nhà chết chóc, Hàn Phi cũng nói người nhà của mình bị mắc kẹt trong tòa nhà chết chóc, phải chăng nữ quỷ mặc áo cưới vừa rồi xuất hiện trên màn hình có khả năng là người nhà của Hàn Phi hay không?

Nhìn Hàn Phi với vẻ mặt kinh sợ, Trang Nhân theo bản năng nói với hắn: “Nữ quỷ kia là vợ của cậu à?”

“Chồng người ta vẫn còn đang treo trên tường kìa, bác nói bậy bạ gì đó?” Hàn Phi quay đầu lại nhìn Trang Nhân một cái,

cảm thấy đối phương quả thực không bình thường, có suy nghĩ thiên mã hành không.

Sắc trời bên ngoài đã tối hẳn, Hàn Phi đặt gamepad xuống, chuẩn bị rời đi.

"Hay là cậu ở lại đây đi? Chúng ta tranh thủ thời gian, mau chóng hoàn thành trò chơi này!" Trang Nhân đã hiểu lầm Hàn Phi, bây giờ ông ấy rất muốn gặp lại người nhà của mình.

"Cháu còn có những việc khác phải làm vào buổi tối. Nếu mọi việc suôn sẻ, cháu sẽ trở lại vào sáng mai."

"Nếu không suôn sẻ thì sao?"

"Vậy thì bác có thể sẽ không bao giờ gặp lại cháu nữa." Hàn Phi không có nói đùa, giọng điệu rất nghiêm túc: "Bác đừng nói với ai về trò chơi. Ngoài cháu ra, chắc chắn sẽ có những người khác đang tìm kiếm trò chơi này. Người đó rất có thể là hung thủ sát hại gia đình bác."

Hàn Phi đưa ra suy đoán của mình, quả thật Cánh bướm rất có khả năng gây án.

"Hung thủ?" Ánh mắt Trang Nhân thay đổi khi nghe thấy lời nói của Hàn Phi.

"Cháu đã nhớ tên và tướng mạo các thành viên trong gia đình bác, cháu sẽ giúp bác chú ý đến họ." Hàn Phi chuẩn bị đi vào tòa nhà chết chóc của thế giới tầng sâu, nếu hắn nhìn thấy người nhà của Trang Nhân ở đó, hắn sẽ giúp truyền đạt những lời nói và tưởng niệm của ông ấy.

Đẩy cửa rời đi, Hàn Phi vừa đi ra khỏi cư xá Lê Hoa đã nhìn thấy rất nhiều người qua đường ngẩng đầu nhìn về phía đông.

Hàn Phi cũng thấy bầu trời đêm nay có vẻ không quá ảm đạm như thế, hắn quay người ngẩng đầu lên, trong thành phố thông minh Tân Hỗ có một màn hình ảo khổng lồ nối liền bầu trời với số 5 được viết trên đó.

"Đó là … đồng hồ đếm ngược đến bản open-beta của trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo]? Điều này cũng quá mãnh liệt đi?"

Hàn Phi đã chơi trò chơi Tòa nhà chết chóc ở nhà Trang Nhân trong một ngày. Hiện tại hắn mới phát hiện ra những thay đổi trong Thành phố thông minh Tân Hỗ, nó đã trở nên điên cuồng trên internet.

Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã phát hành phim tư liệu về phiên bản cuối cùng vào hôm nay, phim tư liệu đó đã trở thành quảng cáo vượt 100 triệu lượt xem với thời gian ngắn nhất trên internet.

Hai gã khổng lồ đã bắt đầu cho khâu chuẩn bị cuối cùng của bản open-beta của trò chơi, không chỉ trên mạng ảo mà còn trong hiện thực. Bảy trung tâm lớn trong nội thành thành phố thông minh đều được thắp sáng bởi màn hình đếm ngược nối liền trời đất, mỗi một phút đều sẽ đốt không biết bao nhiêu tiền bạc.

Mọi người trên internet đều có ý kiến khác nhau về trò chơi này, có người cực kỳ phản cảm với [Cuộc sống hoàn hảo], cho rằng nó sẽ hủy diệt nhân loại, vây nhân loại trong giấc mơ của chính mình; Một số khác lại kỳ vọng rất lớn vào trò chơi này, cho rằng sự xuất hiện của nó là một điều kỳ diệu, một thiên đường do con người tạo ra.

Kỳ thực mặc kệ mâu thuẫn hay ủng hộ, không ai có thể thay đổi sự xuất hiện của thời đại mới. Bản open-beta của trò chơi này có thể chính là dấu hiệu của sự chuyển giao giữa thời đại cũ và mới.

Thời đại thay đổi, thường thường bắt đầu từ một nhân vật nhỏ bé nào đó, người đó sẽ lấy bản thân làm điểm tựa, trong tình trạng mù mà mù mờ, từ từ dịch chuyển toàn bộ thế giới.

Nhìn màn hình khổng lồ ảo diệu chấn động từ phía chân trời, Hàn Phi nhỏ bé như con kiến, hắn lẳng lặng nhìn một hồi, mới thu hồi ánh mắt.

“Dù có chấn động như thế nào đi chăng nữa thì cũng không liên quan gì đến mình. Nhiệm vụ chính của mình là để bản thân được sống sót trước đã.”

Không dừng lại quá lâu, Hàn Phi đón xe trở về nhà.

Sau khi báo cáo vị trí và tình hình cơ bản của mình cho cảnh sát, Hàn Phi kiểm tra căn phòng và xác nhận rằng không có nguy hiểm gì trước khi hắn nằm vào trong máy chơi game một cách thoải mái.

"Đúng là đắt xắt ra miếng. Máy chơi game này thoải mái hơn cái giường của mình gấp trăm lần, sau đó mình còn có thể ngủ luôn ở đây." Nơi Hàn Phi thuê quá nhỏ, vì vậy hắn bắt đầu tính đến chuyện dỡ bỏ tấm ván giường và thay vào đó là một chiếc bàn làm việc để phân tích tình tiết vụ án.

Thời gian cứ thế trôi qua, càng gần nửa đêm, trong lòng Hàn Phi càng bất an.

"Con quỷ không thể nhắc đến đó chắc hẳn là rất hận mình. Dù sao thì mình cũng đã thành công trốn thoát ngay trước mặt nó hai lần rồi. Nghĩ theo cách khác, nếu mình là nó, cho dù có phải ngồi chồm hỗm đến thiên hoang địa lão cũng sẽ không buông tha."

Khi tiếng chuông vang lên vào lúc nửa đêm, Hàn Phi kết nối nhiều đường dây khác nhau, đội mũ bảo hiểm trò chơi và đóng cửa máy chơi game lại.

Màu máu phủ xuống, ý thức của Hàn Phi nhìn thấy một thành phố bị máu ngưng kết, ở một nơi nào đó trong thành phố, dường như có người nhận thức được sự xuất hiện của hắn, một đôi mắt kinh hãi chậm rãi mở ra.

Thời điểm đôi mắt đó mở ra, Hàn Phi cũng mở mắt, hắn xuất hiện ở tầng hai của công ty bảo vệ.

Chương 302: Giao Tiếng Ca cho Cánh Bướm

Chỉ có thời gian một buổi tối, công ty bảo vệ đã phát sinh rất nhiều thay đổi.

Toàn bộ tòa nhà dường như đã bị hỏa hoạn thiêu rụi, một số tòa nhà xung quanh công ty bảo vệ cũng bị liên lụy, tất cả các quỷ quái đều bị giết chết, tạo thành một vùng chết chóc thậm chí đến quỷ cũng không dám đến gần.

"Tiếng ca có vẻ rất tức giận, nhưng điều này cũng tốt, động tĩnh nó gây ra càng ồn ào, Cánh bướm càng có khả năng nghĩ rằng chính nó đã phá hủy hố chôn người sống ở tầng hầm thứ tư."

Chạy thoát ngay trước mắt tiếng ca, nhân tiện đổ tai họa này lên người của nó, Hàn Phi bây giờ một khắc cũng không dám ở lại công ty bảo vệ.

Thang máy đã bị phá hủy, hắn đến cửa sổ tầng 2, khi định nhảy ra ngoài, mặt đất đầy nguyền rủa và nhuốm máu hơi phồng lên, tiếng sột soạt vang lên, sau đó từ từ nổi lên một tảng đá đen.

"Đại Nghiệt?"

Con côn trùng độc đầy gai nhọn và hoa văn màu máu dữ tợn lao về phía Hàn Phi một cách sung sướng.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã bị trúng độc hồn, hãy mau chóng chữa trị!"

Sống sót sau tai nạn, Hàn Phi có thể cảm nhận được niềm vui của Đại Nghiệt, nhưng chỉ số sống sót của hắn không cho phép hắn làm quá nhiều thứ để ăn mừng.

Mang theo Đại Nghiệt từ tầng hai nhảy xuống, Hàn Phi dựa vào góc tường, khi chia tay tối hôm qua, hắn và những người hàng xóm đã hẹn nhau, 0 giờ đêm ngày hôm sau gặp nhau.

Hiện tại đã đến thời gian, nhưng lại không thấy bóng dáng những người hàng xóm đâu cả, bọn họ dường như cũng gặp phải rắc rối.

Mỗi một khu phố trong thế giới tầng sâu đều có quỷ quái đáng sợ khác nhau, ngoại trừ tiếng ca sự tồn tại không thể nhắc đến này ra, không có "người" nào dám chạy lung tung.

"Đợi lát nữa đi." Hàn Phi hiện tại vẫn chưa thoát khỏi trò chơi được, lại bị phân tán với hàng xóm, trong lòng hắn có cảm giác vô cùng không an toàn.

Thời gian trôi qua, Hàn Phi hơi bất an, không biết nguồn gốc của sự bất an này, nhưng tim đập rất nhanh.

"Tốt hơn là mình nên tìm một nơi để trốn." Hàn Phi ra hiệu cho Đại Nghiệt đi theo mình, nhưng phản ứng của Đại Nghiệt hơi bất thường, nó rất kích động, như đang nhảy múa, hoa văn màu máu toàn thân rực rỡ đến đáng sợ: "Mày bị sao vậy?"

Đưa tay ra và chạm vào lưng của Đại Nghiệt, Hàn Phi nhận được hai lời nhắc của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Năng lực điềm báo chết chóc của Đại Nghiệt đã được kích hoạt thành công! Nó nhìn thấy cảm giác chết chóc nồng đậm trên cơ thể, nếu không có gì khác, sinh mệnh của bạn chỉ còn nửa giờ cuối cùng!"

"Bạn đã trúng độc linh hồn, xin hãy mau chóng chữa trị…"

"Điềm báo chết chóc? Cơ thể mình xuất hiện điềm báo chết chóc mãnh liệt?!" Hàn Phi nhìn chằm chằm Đại Nghiệt đang cực kỳ hưng phấn, lại đột nhiên nhớ tới cảnh tượng mình nhìn thấy khi đăng nhập vào trò chơi.

Trong thành phố ngưng tụ màu máu, có một đôi mắt từ từ mở ra, nhìn thấy hắn!

"Ghi nhớ khí tức của mình chỉ có tiếng ca, nó biết mình đã đến rồi!"

Da mặt Hàn Phi giật giật, hắn cũng rất dứt khoát, nắm lấy Đại Nghiệt chạy về hướng tòa nhà chết chóc.

“Nếu muốn thoát khỏi trò chơi, bắt buộc phải hoàn thành một nhiệm vụ và ở lại trong ba giờ, Đại Nghiệt nhìn thấy điềm báo chết chóc mãnh liệt trên người mình, hệ thống nói rằng mình chỉ có thể sống được nửa giờ nữa, điều đó có nghĩa là tiếng ca có khả năng sẽ đến đây sau nửa giờ nữa!”

Bất cứ khi nào nói đến sinh tử, đại não Hàn Phi đều chuyển động rất nhanh.

“Toàn bộ những người hàng xóm cộng lại cũng không phải là đối thủ của tiếng ca, trên oán niệm là hận ý, trên hận ý mới là không thể nói được, cho dù mình có quay lại cư xá Hạnh Phúc cũng không có tác dụng.”

Tư duy của Hàn Phi vô cùng rõ ràng, tiếng ca đã nhận định là hắn, bốn bề xung quanh căn bản không có nơi nào để trốn, vì vậy hắn chỉ có thể lựa chọn đến tòa nhà chết chóc.

“Thay vì cứ ngồi chờ, thà chiến đấu còn hơn, cho dù mình có xảy ra chuyện, Cánh bướm và tiếng ca cũng chẳng khá hơn, ítt nhất điều này cũng tranh thủ được chút thời gian cho Hoàng Doanh và cảnh sát.”

Rèn luyện lâu trong thế giới tầng sâu, Hàn Phi có thể giữ bình tĩnh bất cứ lúc nào, kể cả khi nghĩ về cái chết của chính mình.

Nếu không thể thay đổi được kết cục là cái chết, thì hắn hy vọng rằng mình có thể chết có giá trị hơn.

Đeo mặt nạ Súc Sinh Đạo lên, Hàn Phi che giấu khí tức của mình, hắn và Đại Nghiệt cùng nhau chạy như điên về phía vị trí của tòa nhà chết chóc.

“Người phụ nữ mặc áo cưới đã đồng ý với mình rằng sau bốn ngày, mình sẽ trực tiếp đến nhà tìm cô ta, cô ta liệu có ở nhà không? Nếu cô ta không có nhà, chồng cô ta ở nhà thì còn tệ hơn nữa.”

Hiện tại Hàn Phi không còn cách nào khác, sự xuất hiện của tiếng ca đã phá vỡ bố cục của hắn, nhưng ở một mức độ nào đó, nó cũng đã phá vỡ hoàn toàn kế hoạch của Cánh bướm.

Ba bên đang trên cùng một vạch xuất phát, mọi thứ đều đã vượt trước thời hạn rồi.

Tòa nhà chết chóc là tòa nhà nguy hiểm nhất khu vực phố Ích Dân, càng đến gần tòa nhà chết chóc, những quỷ quái mà Hàn Phi gặp phải càng kỳ quái và đáng sợ, trong đó rất nhiều đến nhìn hắn còn chưa từng nhìn thấy bao giờ, chỉ biết trốn tránh thật xa.

Hàn Phi cũng đã phát hiện ra cách sử dụng thứ hai của Đại Nghiệt, càng là nơi mà nó phấn khích, thì càng không được đi, đến nhìn cũng phải bớt đi.

Mọi người đều coi Đại Nghiệt là biểu tượng của tai họa, nhưng Hàn Phi lại coi nó như bảo vật.

Cảm giác chết chóc mãnh liệt trên cơ thể mình không liên quan gì đến Đại Nghiệt, nó chỉ là hành động theo bản năng.

Lần này Hàn Phi đã có thể đoán trước nguy hiểm, cũng là do năng lực của Đại Nghiệt.

Tiếng ca còn chưa xuất hiện, Hàn Phi đã chạy rất xa rồi, khi đến gần tòa nhà chết chóc theo bản đồ mà người quản lý tòa nhà tiền nhiệm để lại trong đầu, tiếng ca quái dị vang lên từ đằng xa.

"Nó đến rồi!'

Gáy Hàn Phi căng lên, hắn không dám quay đầu lại, vội vàng tăng nhanh tốc độ.

Tiếng ca đột nhiên xuất hiện, tốc độ cũng rất nhanh, lần này nó đã nhìn trúng Hàn Phi, sẽ không bao giờ để cho Hàn Phi chạy trốn nữa.

Dùng hết sức lực chạy như điên, Hàn Phi cũng không quan tâm đến việc che giấu nữa, hắn đã nhìn thấy mấy tòa cao ốc ở cuối phố.

So với những tòa nhà khác, cả quần thể tòa nhà đều toát lên cảm giác chết chóc nồng đậm, phía dưới quần thể tòa nhà được bao phủ bởi một màn sương đen mờ ảo, Hàn Phi thậm chí có thể cảm nhận được tòa nhà đang kêu gọi mình, hy vọng có thể trở thành một phần của nó.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn sắp vào bản đồ ẩn rank E - tòa nhà chết chóc! Cấp độ chênh lệch vượt qua 15 level ! Hãy lựa chọn cẩn thận!"

Hệ thống liên tục đưa ra các lời nhắc và cảnh báo, điều chưa từng thấy trước đây, từ đó có thể thấy sự nguy hiểm và khác biệt của tòa nhà chết chóc.

Bản đồ do người quản lý tòa nhà tiền nhiệm vẽ trên tường hiện lên trong đầu Hàn Phi, tòa nhà chết chóc được ông đặc biệt đánh dấu bằng bút đỏ, nơi này không chỉ là tòa nhà nguy hiểm nhất trong khu vực, mà còn là nơi ẩn giấu những mảnh vỡ kí ức của ông!

Nếu Hàn Phi có thể đi vào tòa nhà chết chóc một cách thuận lợi, thì rất có thể hắn sẽ lại nhìn thấy những mảnh ký ức của Phó Sinh.

"Mình cũng biết ở đây rất nguy hiểm, nhưng hiện tại mình đã không còn lựa chọn nào khác!"

Hàn Phi rất vui mừng vì đã cộng toàn bộ điểm thuộc tính vào thể lực, nếu là hắn lúc trước, căn bản trong vòng nửa giờ không thể chạy tới đây.

Tiếng ca ở ngay sau lưng, Hàn Phi cũng bắt đầu chạy nước rút cuối cùng, hắn không nghĩ tới cái gì nữa, năm ngón tay nắm chặt lấy Đại Nghiệt.

Khi tiếng ca sắc bén vang lên bên tai, hắn lao đầu vào màn sương đen.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã vào bản đồ ẩn rank E - tòa nhà chết chóc! Thành công vượt cấp level để kích hoạt nhiệm vụ ẩn rank E — Nguyền rủa chết chóc!"

Chương 303: Nhân viên bảo vệ mới tên là Bạch Tư Niệm

"Nguyền rủa chết chóc (Nhiệm vụ ẩn rank E): Một lúc nào đó bạn sẽ chết theo phương thức đã được an bài sẵn!"

"Yêu cầu nhiệm vụ: Thay đổi vận mệnh đã định, sống sót."

"Vì chênh lệch cấp độ quá lớn, đưa ra lời nhắc nhiệm vụ: Phòng 4444."

Thông tin nhiệm vụ trong đầu rất ngắn, so với nhiệm vụ rank F nói dài dòng văn tự, nhiệm vụ rank E chỉ có mấy câu ngắn gọn, nhưng Hàn Phi cũng không dám xem nhẹ.

Cấp độ tương ứng với nhiệm vụ rank F là 10 đến 20, cấp độ tương ứng với nhiệm vụ rank E là 20 đến 30, Hàn Phi bây giờ mới chỉ ở level 12.

Nếu không phải bị ép vào thế bất lực, ai mà lại tình nguyện nhảy cóc vượt cấp thử thách nguy hiểm như vậy chứ?

Sau khi tiến vào trong sương mù màu đen, tiếng ca vẫn không buông tha cho Hàn Phi, chỉ có điều khoảng cách hai bên càng lúc càng xa, sương mù đen kịt giống như mê cung, tất cả người cùng oán niệm đi vào, cuối cùng đều sẽ xuất hiện ở các nơi khác nhau.

Khi Hàn Phi tiếp tục đi sâu vào, hắn ngạc nhiên phát hiện vết máu trên đồng phục bảo vệ đang mờ dần, trí nhớ và ý thức của hắn bắt đầu mơ hồ.

Khu vực bị sương mù đen bao phủ trong ấn tượng không lớn, nhưng Hàn Phi cảm giác mình đã đi rất lâu.

Không có lối thoát, không có ánh sáng và không có ai, càng ở đây lâu, trí nhớ sẽ càng mờ đi, màn sương đen có thể thay đổi và nuốt chửng trí nhớ.

"Tòa nhà chết chóc ở đâu?"

Không thể phân biệt được phương hướng, chỉ là thỉnh thoảng có thể nhìn thấy bốn tòa nhà cao ngất ở đằng xa.

Chúng được kết nối với nhau bằng nhiều đường qua lại, quấn chặt vào nhau, toát lên cảm giác chết chóc nồng đậm.

Màn sương đen càng lúc càng dày, cho đến khi vết máu trên bộ đồng phục bảo vệ hoàn toàn biến mất, cảm giác chết chóc trong màn sương đen đột nhiên sôi trào, giống như một mũi thương sắc bén đang muốn đâm vào cơ thể hắn!

Nhưng cùng lúc đó, những dòng chữ đỏ như máu xuất hiện trên bề mặt da của Hàn Phi, câu chuyện do Kim Sinh để lại được kích hoạt, những dòng chữ đẫm máu đó hòa cùng với cảm giác chết chóc của tòa nhà chết chóc, tất cả đều đi sâu vào tâm trí hắn.

Đầu gần như bị xé nát, trong đầu mơ hồ có một giọng nói chỉ ra phương hướng cho hắn, bảo hắn hướng tới tương lai trong câu chuyện kì lạ.

Di chuyển bước chân, Hàn Phi không biết mình đi trong sương mù đen bao lâu, cuối cùng cũng tìm được một cánh cửa tối, đưa tay ra mở cửa, một tia sáng lạnh nhạt chiếu vào trên mặt.

"Bùm!"

Cơ thể ngã xuống đất, cảm giác đau đớn như kim châm trong đầu Hàn Phi dần dần dịu đi, hắn miễn cưỡng mở mắt ra.

Cổ gáy, hai cánh tay, má không được đồng phục bảo vệ che chắn toàn bộ đều là vết thương, dòng máu đen toát ra chết chóc không ngừng chảy ra.

Mặt nạ Súc Sinh Đạo không thể ngăn cản sự xâm nhập của sương mù màu đen, Hàn Phi bây giờ khó có thể nhìn ra bộ dạng ban đầu.

Chỉ cần cử động một chút là cơn đau từ đâu ập đến. Nếu không có sự bảo vệ của câu chuyện của Kim Sinh, Hàn Phi đã có thể bị giết trước khi vào tòa nhà chết chóc.

Đầu óc choáng váng, Hàn Phi vô thức nhìn về phía tay phải của mình, Đại Nghiệt đã không thấy đâu, nhưng trên cánh tay

của hắn còn lưu lại hoa văn gớm ghiếc màu máu, rất giống với trên người Đại Nghiệt.

"Không thể ở tại một chỗ quá lâu."

Kéo theo cơ thể đang chảy máu, Hàn Phi ngoảnh đầu nhìn lại, phía sau hắn là cửa sắt của hành lang, lúc này hắn đang ở tại tầng một của tòa nhà chết chóc!

"Giả sử toàn bộ mọi thứ trong trò chơi Tòa nhà chết chóc đều tương ứng với tòa nhà chết chóc trong thế giới tầng sâu, vậy thì người phụ nữ áo cưới chắc là sống ở phòng số 3 tầng một." Hàn Phi vươn tay ấn vào tường, đúng lúc hắn đang chuẩn bị đi về phía trước, liền nghe thấy tiếng bước chân vội vã trên hành lang.

"Có hai người … không, ba người đang đi đến đây!"

Hàn Phi không biết thứ gì đang đi đến, toàn thân đầy vết thương, đến bước đi còn chật vật, căn bản không thể chiến đấu.

Nhìn chằm chằm vào gian phòng thứ ba ở tầng một, Hàn Phi kéo miệng vết thương đang nứt ra, nghiến răng nghiến lợi tăng tốc.

Khi hắn đến căn phòng thứ ba ở tầng một, những bước chân đó cũng bước ra khỏi hành lang.

"Có ai ở đây không?" Hàn Phi định đẩy cửa, nhưng cánh cửa không có chút dịch chuyển nào, hắn gõ cửa cũng không có phản ứng.

"Ai đang ở đó! Không được nhúc nhích!"

Ánh đèn pin sáng ngời chiếu vào Hàn Phi, hắn đưa tay che mắt, yếu ớt dựa vào cửa gian phòng thứ ba.

Bước chân ngày càng gần, Hàn Phi nhìn ra bên ngoài qua kẽ tay, hai người đàn ông mặc đồng phục bảo vệ, dính chặt vào nhau, rất lo lắng đi về phía hắn.

"Bảo vệ? Bảo vệ trong tòa nhà chết chóc?" Tâm tư quay nhanh, Hàn Phi điều chỉnh lại trạng thái của mình trong vòng vài giây, hắn lại càng trở nên yếu hơn.

“Tôi cảnh cáo anh không được nhúc nhích! Anh đến từ đâu? Tại sao lại mặc đồng phục bảo vệ của cư xá chúng tôi?” Hai nhân viên bảo vệ cách Hàn Phi hai mét thì dừng lại, bọn họ lớn tiếng, nhưng rõ ràng là thiếu tự tin.

Hàn Phi dường như đến sức lực nói chuyện cũng không có, hắn thoi thóp hấp hối, vừa mở miệng ra, máu liền chảy theo khóe miệng.

“Anh Hoa, cậu ta hình như sắp không xong rồi.” Bảo vệ trẻ tuổi có chút lo lắng, anh ta định đi về phía trước nhưng đã bị nhân viên bảo vệ trung niên bên cạnh nắm lấy.

“Đừng qua đó! Cư xá hiện tại không an toàn, gần đây thường xuyên xảy ra những vụ mất tích, chúng ta không được tùy tiện tiếp cận những người khả nghi này.”

“Thực sự không quản cậu ta sao?”

“Cậu đã quên những chuyện xảy ra trước đây tại tầng một rồi sao? Cậu còn nhớ sư phụ cậu nói với cậu như thế nào trước khi mất tích không? Sau 0 giờ nửa đêm đừng xuống tầng nữa!” Bảo vệ trung niên nắm lấy áo bảo vệ trẻ tuổi, cầm đèn pin sáng choang, nhìn chằm chằm Hàn Phi: “Trong tòa nhà số 1 chỉ còn lại hai bảo vệ chúng ta thôi, trước khi có người mới đến thay thế, vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.”

Lời đối thoại của hai người bảo vệ, Hàn Phi đều nghe thấy hết, hắn thoi thóp sắp chết, cố gắng duỗi ngón tay ra, trên mặt đất viết vài chữ với máu đen chảy ra từ vết thương.

“Hắn hình như đang viết cái gì đó?” Bảo vệ trẻ tuổi tiến thêm một bước, đọc rất rõ những chữ viết nguệch ngoạc trên mặt đất: “Đừng đi ra ngoài? Bên ngoài có…”

Viết đến cuối, Hàn Phi như mất hết sức lực, gục trên vũng máu, khóe mắt ngấn lệ, đôi môi thâm đen đang cố gắng nói điều gì đó.

Thấy hắn thê thảm như vậy, anh Hoa cũng hơi động lòng, liếc nhìn đồng hồ đeo tay trên cổ tay, lại đợi thêm mấy phút, cuối cùng đưa ra quyết định: “Đưa cậu ta lên lầu trước!”

Nhân viên bảo vệ trẻ tuổi cõng Hàn Phi trên lưng, anh Hoa nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Hàn Phi, trong lòng tràn đầy nghi vấn: "Tại sao cậu lại xuất hiện ở tòa nhà số 1? Còn đang mặc đồng phục bảo vệ?"

"Em… Em là người mới tới thay." Hàn Phi yếu ớt nói: "Bên ngoài tòa nhà có quỷ, không nhìn thấy rõ, mỗi khi tiếng ca xuất hiện, thì sẽ có người chết…"

"Quỷ? Tòa nhà này thật sự bị quỷ ám sao? Những nhân viên bảo vệ kia mất tích đều là do con quỷ kia làm?" Nhân viên bảo vệ trẻ tuổi cõng theo Hàn Phi vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Nghe thấy anh ta nói, trong lòng Hàn Phi cũng cảm thấy kỳ quái, bảo vệ trong tòa nhà chết chóc này dường như kí ức hoàn toàn đã bị thay đổi. Họ quên rất nhiều thứ, sau đó họ dường như được tiêm vào đầu những ký ức mới.

Bóp méo kí ức? Đây chẳng phải là điều mà quản lý tòa nhà tiền nhiệm thường làm sao?

Khi Hàn Phi xông vào màn sương đen, ký ức của chính hắn cũng liên tục trở nên mơ hồ, may mắn thay có câu chuyện của Kim Sinh đã bảo vệ hắn, nếu không hắn cũng có thể trở thành giống như những nhân viên bảo vệ này, bị tiêm vào ký ức mới, trở thành con rối sống trong tòa nhà chết chóc.

"Sau khi trời tối, đừng thảo luận những điều này!" Anh Hoa giọng điệu nghiêm nghị, sau khi trừng mắt nhìn bảo vệ trẻ tuổi, lại nhìn sang Hàn Phi: "Cậu tên là gì?"

"Em tên là Bạch Tư Niệm, bởi vì rất nhát gan, cách đối phương rất xa, nên mới thoát được kiếp nạn này." Hàn Phi gần như khôi phục hoàn hảo mọi thứ về Bạch Tư Niệm, từ tính cách, giọng nói, hành vi cho đến một số thói quen nhỏ nhặt, có thể nói là hoàn toàn giống.

"Đúng rồi, em vẫn còn có chuyện muốn nói với hai người." Hàn Phi nhìn hành lang trống trải, tim đập không yên: "Vừa rồi em nghe thấy ba tiếng bước chân, nhưng cuối cùng chỉ có hai người chạy ra khỏi hành lang, nói cách khác, có thứ gì đó

đã theo hai người xuống cầu thang, nó hiện tại hẳn vẫn còn ở trong hành lang.”

Chương 304: Trong nhà vệ sinh treo chiếc váy đỏ

Có ba tiếng bước chân vang trên hành lang lúc nửa đêm, nhưng chỉ có hai người.

Hàn Phi nói xong, nhân viên bảo vệ trẻ tuổi và anh Hoa đều sửng sốt, bọn họ đi xuống tầng đều không thấy ai khác nữa.

Mồ hôi lạnh trượt dài trên má, anh Hoa giả vờ bình tĩnh, anh cầm chặt đèn pin ánh sáng mạnh: "Đi lên tầng trước, đừng quan tâm đến những cái khác."

Anh Hoa đã thúc giục nhân viên bảo vệ trẻ tuổi đi lên tầng, có vẻ như chỉ cần đi lên tầng thì sẽ không gặp nguy hiểm, nhưng theo Hàn Phi, càng đi lên trên, có thể càng gặp phải những thứ đáng sợ hơn mới đúng.

Chẳng lẽ tòa nhà chết chóc và cư xá Hạnh Phúc không giống nhau.

Hàn Phi "hấp hối" nép vào sau lưng nhân viên bảo vệ trẻ tuổi, hắn lặng lẽ nhìn xung quanh.

Ngoài hành lang có lát gạch lát nền, nhưng có thể do vệ sinh thiếu trách nhiệm, nhiều viên gạch lát nền để lại những vết loang lổ, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một vài sợi tóc rất dài.

Tay vịn cầu thang được làm bằng sắt, được sơn một lớp sơn màu đỏ lớn, trông vô cùng sặc sỡ.

Khoảng cách giữa các bậc thang rõ ràng là như nhau, nhưng khi nhân viên bảo vệ trẻ tuổi đi lên cầu thang thì lại luôn bị vấp một cách kì lạ, cảm giác như đột ngột bị bước hụt vậy.

Điều khiến Hàn Phi cảm thấy kỳ lạ nhất là ở các hành lang đều có đèn kích hoạt bằng giọng nói, nhưng chỉ có tầng số lẻ mới có đèn, còn tầng số chẵn sẽ đi qua trong bóng tối.

Vì vậy, các nhân viên bảo vệ ở tòa nhà này luôn mang theo đèn pin đi bất cứ đâu, họ đã quen với những điều kỳ quặc này.

Trong nháy mắt, bảo vệ trẻ tuổi đã cõng Hàn Phi trên lưng lên đến tầng ba, thấy anh ta vẫn còn muốn tiếp tục đi lên, Hàn Phi hơi sợ hãi, hắn không dám tiếp tục giả vờ chết nữa, mà khẽ tỉnh lại: "Chúng ta phải đến tầng bao nhiêu?"

"Tới phòng bảo vệ, sau khi trời tối, đó là nơi an toàn nhất." Bảo vệ trẻ tuổi thản nhiên trả lời câu hỏi của Hàn Phi.

"Phòng bảo vệ ở tầng mấy?" Hàn Phi không nghĩ tới trong tòa nhà có một nơi an toàn, hắn thậm chí bắt đầu tự hỏi hai người bảo vệ này có phải định giết chết mình, sau đó tìm nơi tiêu hủy thi thể không?

"Ở tầng bốn, sắp tới rồi, đừng lo lắng." Anh Hoa nghĩ Hàn Phi bị thương quá nặng, rất đau đớn, nên không ngừng hỏi han.

"Tầng .. tầng bốn?" Nghe đến tầng này, Hàn Phi vốn dĩ giả bộ, giờ không còn kiên nhẫn, trong lòng thật sự có chút mất bình tĩnh rồi.

Căn phòng trong tòa nhà chết chóc, có chứa số 4 càng nhiều, lại càng nguy hiểm.

Hai nhân viên bảo vệ này đi đâu chả được, mà lại cứ phải đi đến chỗ chết?

Hàn Phi coi như đã hiểu ra, thảo nào nhân viên bảo vệ sẽ không ngừng mất tích, bọn họ thực sự đã chọn cho mình một "nơi phong thủy trù phú".

Sau khi đi qua tầng ba, nhân viên bảo vệ trẻ tuổi cõng Hàn Phi trên lưng lao thẳng vào tầng bốn không có đèn điều khiển âm thanh, khi họ mở cửa an toàn ra, bước chân thứ ba trên hành lang lại xuất hiện.

Hàn Phi nghe được rất rõ ràng, thanh âm đó vang lên tại tầng một, sau đó nhanh chóng đuổi theo hướng lên tầng bốn!

Nghe thấy tiếng bước chân vội vã, Hàn Phi sởn da gà sau gáy, nhưng bảo vệ trẻ tuổi và anh Hoa dường như không có

nghe thấy, bọn họ vẫn đề phòng như cũ, nhưng không biết đang đề phòng cái gì.

Hàn Phi muốn thúc giục bọn họ, nhưng cuối cùng rất lý trí lại im lặng.

Ngay khi cánh cửa an toàn trên tầng bốn được mở ra, gió lạnh thổi ra ngoài hành lang.

Tầng này không có đèn, trên hành lang toàn một màu đen, ánh đèn pin quét qua bức tường sơn trắng như một khuôn mặt thê lương.

"Đến rồi, đây chính là phòng bảo vệ." Người bảo vệ trẻ tuổi cõng Hàn Phi trên lưng dừng ở cửa một căn phòng nào đó, anh Hoa bên cạnh vội vàng lục tìm chìa khóa trong túi.

Hàn Phi yên lặng nhìn lên, hắn liếc nhìn số của phòng bảo vệ, trái tim suýt chữa nữa ngừng đập.

"Phòng 1044?"

Số phòng này giống hệt với số phòng hắn sống trong cư xá Hạnh Phúc, với hai chữ số 4, là căn phòng nguy hiểm nhất ở tầng thấp nhất.

"Trước đây cư xá này xảy ra rất nhiều chuyện, sau này nghe nói là đã mời thần, cũng không biết là chuyện gì, mới từ từ ổn định lại." Bảo vệ trẻ tuổi nhìn anh Hoa vẫn đang tìm chìa khóa, khẽ thì thầm: "Nghe nói căn phòng này là hung trạch, khi chưa bán được ra ngoài đã có người chết ở đây, chủ đầu tư vì để ổn định tâm trạng của mọi người và duy trì trật tự công cộng trong tòa nhà, vì vậy quyết định để căn phòng này là phòng bảo vệ, ông ta muốn lấy chính khí của bảo vệ trấn áp tòa nhà này."

"Chính khí?"

Đây hoàn toàn là coi thường tính mạng của bảo vệ, theo ý kiến của Hàn Phi, ước chừng chỉ có Cánh bướm mới có thể làm được chuyện như vậy.

Tiếng bước chân ở tầng dưới nhanh chóng tiếp cận, khi đối phương xuất hiện ở cầu thang tầng bốn, anh Hoa cuối cùng cũng tìm được chìa khóa phòng.

Ba người vào phòng, cửa đóng lại, Hàn Phi nghe thấy tiếng bước chân chạy qua hành lang ngoài cửa.

Dựa vào cửa, anh Hoa, người bên ngoài giả vờ như một tiền bối, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bảo vệ trẻ tuổi trán đổ mồ hôi lạnh, anh Hoa lưng ướt đẫm mồ hôi, đồng phục bảo vệ đều dính vào da thịt, nhưng anh ta không hề để ý, anh ta vẫn đang giả bộ bình tĩnh.

“Sau khi trời tối vẫn nên ít xuống tầng một thôi, trước đó có một người bảo vệ xuống dưới đó sau 0 giờ đêm, sau đó thì không bao giờ quay trở lại nữa.” Anh Hoa mất tự nhiên chỉnh lại cổ áo, che đi đôi tay run rẩy của mình.

“Anh ơi, em nghe nói có 2 người giao đồ ăn chết ở tầng 1? Hung thủ đều là gọi nhân viên giao đồ ăn vào trong tòa nhà, sau đó thẳng tay giết chết họ, sống không thấy người, chết không thấy xác…” Bảo vệ trẻ tuổi đặt Hàn Phi ở trên sô pha, chính anh ta cũng rất sợ hãi.

“Cậu vừa đến không biết rõ những chuyện này.” Anh Hoa dựa vào cửa, thấp giọng nói: “Có lần tôi nghe thấy tiếng gõ cửa khi đang tuần tra tầng 1, tôi tuần tra tầng 1 hình như không có người ở, liền bí mật chạy đến xem thử, kết quả đoán xem tôi đã thấy gì?”

“Cái gì?” Bảo vệ trẻ tuổi tò mò nhìn anh Hoa.

“Một người giao đồ ăn mặc quần áo màu đỏ, anh ta đang vác một cái hộp đựng đồ ăn cực lớn, vẫn đang chảy máu, dựa vào cửa, nhìn vào bên trong, miệng nói — thịt bạn muốn đã được giao đến, thịt bạn muốn đã được giao đến…”

Anh Hoa bắt chước rất giống, nhiệt độ trong phòng đã giảm xuống một chút.

“Thật hay giả vậy? Anh Hoa, anh dám một mình xuống tầng một sao? Không giống với phong cách của anh lắm.”

“Lừa cậu, tôi cmn là con này.” Anh Hoa hai tay giao nhau, tạo ra kí hiệu một con chó.

Hai nhân viên bảo vệ đang nói về những điều kỳ lạ ở tầng một, Hàn Phi đang hấp hối cũng chăm chú lắng nghe.

Con quái vật mà anh Hoa mô tả rất giống với con quái vật ở tầng 1 trong trò chơi Tòa nhà chết chóc, điều này khiến Hàn Phi trong lòng chắc chắn một điều rằng trò chơi Tòa nhà chết chóc chính là phản ánh tòa nhà chết chóc của thế giới tầng sâu!

Vừa nghe lén Hàn Phi cũng bắt đầu quan sát xung quanh, thật sự không ngờ căn phòng đầu tiên mình đến sau khi vào tòa nhà chết chóc lại là phòng 1044, mọi thứ dường như đã là định mệnh.

Căn phòng này là hung trạch có hai số 4 ở trong số phòng, bề ngoài trông có vẻ bình thường, trên tường có treo các loại nội quy yêu cầu khác nhau, ngoài ra còn có bảng công việc và ảnh chụp chân dung, cảm giác khá chính quy.

So với các phòng bảo vệ thông thường, bảo vệ tòa nhà được trang bị gậy cao su, đèn pin siêu sáng, găng tay chống cắt và áo chống đạn, còn có bốn bộ đàm trên bàn ở phòng trong.

Đồ đạc hoa lá cành rất nhiều, nhưng rất ít trong số chúng thực sự hữu ích.

“Trong phòng dường như không có gì đặc biệt.”

Theo lời nhắc trong trò chơi Tòa nhà chết chóc, sau khi vào tòa nhà chết chóc, nhất định phải nhanh chóng có được một loại nguyền rủa chết chóc nào đó, nếu không tòa nhà chết chóc sẽ đích thân chuẩn bị nguyền rủa chết chóc cho hắn.

“Mọi căn phòng trong tòa nhà chết chóc đều nên có một nguyền rủa chết chóc, nhưng sau khi mình bước vào căn phòng này…”

Khi Hàn Phi đang khó hiểu thì đột nhiên phát hiện ra anh Hoa và bảo vệ trẻ tuổi đã ngừng nói chuyện, bọn họ nhìn chằm chằm sau lưng Hàn Phi, sắc mặt tái nhợt.

“Thứ đó lại ra rồi.”

“Rốt cuộc là ai đã treo nó ở đó? Trước đây chúng ta không phải đã vứt nó đi rồi sao?”

Giọng nói của hai bảo vệ run lên, dưới lòng hiếu kỳ, Hàn Phi cũng quay đầu lại liếc nhìn.

Trong nhà vệ sinh của phòng 1044, đang treo một chiếc váy dài màu đỏ như máu.

Chiếc váy quét cả trên sàn, trông giống như một người đang đứng trong nhà vệ sinh.

Chương 305: Có ai ở nhà không?

Ngoảnh đầu lại đột nhiên nhìn thấy thứ này, Hàn Phi cũng giật bắn mình, hắn hiện tại chính là người gần nhất với nhà vệ sinh.

"Không phải chúng ta đã ném nó vào thùng rác rồi sao?"

"Vô dụng thôi, trước đây chiếc váy đỏ này đã xuất hiện một lần rồi…" Anh Hoa sắc mặt trắng đến dọa người, dường như đang nhớ lại chuyện gì đó rất không tốt.

"Vậy lần trước mọi người đã xử lí thế nào? Dùng lửa đốt cháy nó? Hay là cắt vụn nó ra rồi chôn xuống đất?"

"Đều vô dụng hết, lần trước kể từ sau khi nó xuất hiện, người trong phòng bảo vệ tòa nhà số 1 liên tiếp chết một cách bất ngờ, cho đến khi chỉ còn lại một người, nó mới đột nhiên biến mất." Anh Hoa rụt cổ lại, cẩn thận nói: "Cảm giác đó như một cảnh huyết tế, chỉ khi máu chảy và người chết mới có thể làm nó bỏ đi."

Lời nói của anh Hoa đã làm thay đổi biểu cảm của nhân viên bảo vệ trẻ tuổi và Hàn Phi, không ai biết nguồn gốc của chiếc váy đỏ, chỉ biết rằng nó sẽ gây ra cái chết khi nó xuất hiện, thứ này dường như còn ác độc hơn món đồ bị nguyền rủa thực sự.

So với nhân viên bảo vệ trẻ tuổi, Hàn Phi thực sự cần hiểu rõ tình hình bảo vệ trong tòa nhà hơn.

Theo thông tin mà hắn có được từ công ty bảo vệ, tất cả nhân viên bảo vệ trong tòa nhà chết chóc đều là những "chậu hoa" được tuyển chọn kỹ càng, ý nghĩa tồn tại của chúng là để cho kén người hút đủ nhân tính, sau đó sẽ nở ra một bông hoa "đẹp nhất".

Cánh bướm không quan tâm đến tính mạng của nhân viên bảo vệ, nó đã xáo trộn trí nhớ của nhân viên bảo vệ, ném họ vào tòa nhà chết chóc và làm mọi thứ chỉ vì mục tiêu là kén người.

Chỉ cần tỷ lệ thành công có thể tăng lên một phần trăm, thì có bao nhiêu nhân viên bảo vệ chết cũng không quan tâm.

“Vậy thì phải làm sao? Không thể cứ như vậy ở cùng phòng với nó chứ?” Người bảo vệ trẻ tuổi do dự một lúc: “Chúng ta có nên thử ném nó đi lần nữa không? Lần này, chúng ta sẽ dùng lửa đốt nó thành tro, rồi lại chôn vào đất.”

“Vô ích thôi, nó vẫn sẽ quay lại.” Anh Hoa khẽ liếc nhìn cổ của bảo vệ trẻ tuổi, sau đó lắc đầu thật mạnh để giữ cho mình tỉnh táo.

Chiếc váy đỏ đột ngột xuất hiện trong phòng vệ sinh khiến anh Hoa hoảng loạn.

“Em có một đề nghị …” Hàn Phi vất vả nâng cánh tay lên, hắn thì thào nói: “Không phải vừa rồi nói tầng một rất nguy hiểm hay sao? Đã xảy ra chuyện đặc biệt kì lạ.”

“Đúng vậy, sau khi trời tối đừng đi xuống tầng một, đây là quy tắc bất thành văn của phòng bảo vệ chúng ta, trong lòng mọi người đều biết rõ.” Anh Hoa không biết Hàn Phi đang muốn nói gì.

“Vậy anh có biết phòng nào ở tầng một nguy hiểm nhất không?” Hàn Phi cũng hơi sợ chiếc váy đỏ trong nhà vệ sinh, hắn dường như sợ váy đỏ nghe thấy, chậm rãi di chuyển thân thể, thì thầm với anh Hoa: “Hay là chúng ta cứ ném chiếc váy đỏ vào căn phòng nguy hiểm nhất?”

Sau khi nghe xong lời của Hàn Phi, người bảo vệ trẻ tuổi và anh Hoa đều hơi ngây người ra.

“Mẹ kiếp cậu chính là một thiên tài đó!” Anh Hoa hai mắt sáng lên, nhưng ngay sau đó lại bắt đầu bối rối: “Nhưng chúng ta không có chìa khóa phòng trong tòa nhà.”

“Vậy thì chúng ta hãy nhét nó vào dọc theo khe cửa đi? Nếu thực sự không được, vậy thì sẽ cắt vụn váy ra và nhét hết tất cả các mảnh vào trong toàn tòa nhà, mọi người có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu.” Giọng nói của Hàn Phi như ma quỷ, thực ra hắn có thể nghĩ ra cách này, chủ yếu là bởi vì không có “người” vô tội nào trong những cư dân của tòa nhà chết chóc.

“Như vậy không tốt lắm đâu? Cư dân trong tòa nhà nếu như biết được…”

“Vậy thì chúng ta hãy nhét vào những phòng rất nguy hiểm thường xuyên có quỷ, không có ai ở, như vậy cũng sẽ không tổn hại nhầm đến những cư dân khác, dù sao chúng ta cũng không phải là người xấu, tất cả mọi thứ làm cũng chỉ là phòng vệ.” Hàn Phi hiện tại không thể thoát ra khỏi trò chơi, tim hắn đã lên tới cổ họng, không dám có bất kì sơ ý nào.

“Cậu nói…..có lý.” Anh Hoa gật gật đầu: “Trước đây chúng ta vẫn chưa thử qua cách này.”

“Nhưng chiếc váy đỏ nguy hiểm như vậy, nếu thực sự như anh Hoa nói, chúng ta mang nó đến những phòng có quỷ khác, có khi nào sẽ kích hoạt một phản ứng dây chuyền? Để những quỷ quái trong những căn phòng đó cũng đến tìm chúng ta?” Bảo vệ trẻ tuổi lại nghĩ đến một tình huống khác.

“Vậy thì chỉ có thể xem vận may thôi.” Trong lòng Hàn Phi cũng không chắc chắn, hắn vừa rồi lướt qua bảng nhiệm vụ tuần tra của tòa nhà, trong đó căn phòng có hai số 4 trong số phòng có 3 căn – 1044, 1144, 1244.

Ba căn phòng này chắc là những căn phòng nguy hiểm nhất ở tòa nhà số 1, Hàn Phi cảm thấy vận khí của mình thực sự khá “tốt”, vừa bắt đầu đã vào một trong những căn phòng nguy hiểm nhất của tòa nhà số 1.

“Chúng ta bây giờ bắt đầu hành động đi, ở với cái váy này thêm một giây, tôi đều cảm thấy toàn thân khó chịu.” Anh Hoa đi vào nhà vệ sinh, đồng phục bảo vệ sau lưng dính chặt vào da thịt, nơi đó mồ hôi nhễ nhại.

Anh ta rất sợ hãi, nhưng vẫn muốn ra vẻ như tiền bối trước mặt Hàn Phi và người bảo vệ trẻ tuổi.

Trong miệng không ngừng lẩm bẩm gì đó, anh Hoa dường như đang cầu xin trời phật phù hộ, sau khi lẩm bẩm lặp đi lặp lại, anh liền cởi bỏ chiếc váy đỏ treo trong nhà vệ sinh.

Vừa mới cầm trong tay, cánh tay liền bắt đầu không tự chủ được run lên, muốn duy trì vẻ mặt của tiền bối, nhưng lại phát

hiện mình còn không thể đi lại bình thường. Bắp chân hơi ngứa ran, anh cảm thấy chiếc váy đỏ trên tay đang nhìn mình.

"Nó có phải là bị máu nhuộm đỏ như vậy không?" Hàn Phi cũng hơi tò mò, có điều những điều mà hắn quan tâm vẫn luôn rất kì lạ.

"Chỉ là một chiếc váy đỏ bình thường thôi, ít nhất là trông nó giống như vậy." Anh Hoa rùng mình bước ra khỏi phòng vệ sinh: "Căn phòng nguy hiểm nhất ở tầng một là số 1004, không có ai trong căn phòng đó, quái vật giao đồ ăn mà tôi thấy trước đây chính là dựa vào cửa căn phòng đó. Tôi thậm chí còn nghi ngờ rằng chính cư dân cũ của phòng 1004 đã sát hại người giao đồ ăn."

Cầm trong tay chiếc váy đỏ, anh Hoa đi đến trước cửa phòng: "Tiểu Phương, cậu giúp tôi mở cửa, sau đó cầm lấy cây kéo, chúng ta cùng nhau đi qua đó, tốc chiến tốc thắng."

"Được ạ."

Anh Hoa và nhân viên bảo vệ trẻ Tiểu Phương đã mất 15 phút để chuẩn bị và điều chỉnh tâm lý, nhưng khi họ chuẩn bị đi ra ngoài, thì có tiếng bước chân ngoài hành lang, tiếp theo cánh cửa phòng bên cạnh bọn họ bị gõ vang, một giọng nam vô cùng đáng sợ từ ngoài cửa truyền đến.

"Có ai ở nhà không? Đồ ăn mà bạn đặt đã được giao đến…"

Nghe thấy giọng nói này, anh Hoa và Tiểu Phương như bị đông cứng lại, dừng ở cửa, đến thở cũng không dám thở mạnh.

"Có ai ở nhà không? Có ai ở nhà không? Có ai ở nhà không!"

Cánh cửa phòng bên cạnh không ngừng phát ra tiếng động, cuối cùng vòng tròn ở cửa bật lên, dường như trực tiếp bị mở ra rồi.

Giọng nói trong hành lang lập tức biến mất, anh Hoa và Tiểu Phương nhìn nhau, cả hai đều thấy trên trán nhau mồ hôi lạnh.

"Hay là… chờ một chút hãy ra ngoài?"

“Vết thương trên người Bạch Tư Niệm vẫn chưa được xử lý, nếu để cứ để như vậy thì sẽ càng thêm nghiêm trọng.”

“Vẫn là anh Hoa suy nghĩ chu đáo, không hổ là tiền bối.”

Hai nhân viên bảo vệ trở lại nhà vệ sinh, treo váy đỏ vào chỗ cũ, từ trong tủ lấy ra hộp thuốc, bắt đầu giúp Hàn Phi xử lý vết thương.

Nhìn thấy hai nhân viên bảo vệ sợ hãi không dám rời khỏi phòng 1044, trên mặt Hàn Phi lộ ra nụ cười bất lực, hắn muốn nói với hai nhân viên bảo vệ.

Lý do tại sao những quỷ quái khác không đến phòng 1044 không phải vì căn phòng này an toàn, mà là vì căn phòng này ẩn chứa đại hung! Đây là một trong ba căn phòng nguy hiểm nhất trong tòa nhà số 1, ngay cả quỷ cũng không muốn đến gần!

Anh Hoa và Tiểu Phương vật lộn với việc chữa trị vết thương cho Hàn Phi, sau nửa giờ trôi qua, hành lang không có tiếng động bất thường, họ cất hộp thuốc đi và chuẩn bị lên đường trở lại.

“Tiểu Phương, hành động của chúng ta nhất định phải nhanh, sau khi nhét váy xong phải nhanh chóng quay về, tuyệt đối không được dừng lại quá lâu tại tầng một.” Chân của anh Hoa run lên, không quên dặn dò bảo vệ trẻ tuổi.

“Được ạ.”

Hai nhân viên bảo vệ cổ vũ nhau, sau đó rời khỏi phòng 1044 với chiếc váy đỏ trên tay.

Đóng cửa lại, ánh mắt Hàn Phi yếu ớt liền phút chốc thay đổi, lập tức đứng lên bắt đầu kiểm tra tình hình cơ thể của mình.

Những vết thương do màn sương đen để lại tập trung trên cánh tay, cổ và má, sự chết chóc chất chứa trong đó không ngừng khiến Hàn Phi đau đớn và khiến vết thương không thể hồi phục, trước khi xóa bỏ cảm giác chết chóc, Hàn Phi giống như đã bị hủy dung.

Điều này đối với một diễn viên là đòn chí mạng, có điều Hàn Phi căn bản không hề quan tâm, hắn ngược lại còn cảm thấy may mắn, bằng cách này không ai có thể nhận ra mình, hắn có thể đóng vai Bạch Tư Niệm một cách hoàn hảo hơn.

"Những vết thương này trông rất đáng sợ, nhưng những vết thương thực sự không sâu, không ảnh hưởng nhiều đến mình."

Sau khi nghỉ ngơi thời gian dài như vậy, thể lực của Hàn Phi trong nửa giờ chạy loạn cũng dần dần khôi phục, đi vòng quanh phòng 1044, muốn tìm manh mối và tin tức.

Nhưng còn chưa đi được vài bước, Hàn Phi đột nhiên quay đầu lại, hắn cảm giác có người đang nhìn mình.

Hắn nhìn quanh mọi ngóc ngách của căn phòng, cuối cùng dừng lại ở nhà vệ sinh.

"Bọn anh Hoa không phải đã mang chiếc váy đi rồi sao?"

Đèn trong phòng bảo vệ nhấp nháy vài cái rồi vụt tắt, Hàn Phi một mình đứng trong phòng tối dựa lưng vào tường, không dám nhúc nhích.

Vào thời khắc mấu chốt nhất, cửa phòng bảo vệ đột nhiên bị gõ vang, ngoài cửa vang lên một giọng nói đáng sợ.

"Có ai ở nhà không? Đồ ăn mà bạn đặt đã được giao đến…"

Chương 306: Chiếc váy đỏ tiễn không đi

"Đồ ăn đặt đã đến? Sao lại vào đúng lúc bảo vệ mang chiếc váy đỏ đi?"

Hàn Phi nhìn chằm chằm cánh cửa trong bóng tối, qua cánh cửa dày đặc có thể tưởng tượng ra cảnh tượng bên ngoài lúc này, một người giao đồ ăn toàn thân đầy máu, trên lưng mang theo một hộp thi thể to lớn đang áp vào cửa chống trộm.

"Đèn trong phòng đột nhiên vụt tắt, cho thấy trong phòng ngoài chiếc váy đỏ chắc là vẫn còn thứ khác, mình có nên mở cửa để người giao đồ ăn vào không?"

Trong trò chơi Tòa nhà chết chóc, Hàn Phi đã gặp qua người giao đồ ăn, nhưng sự khác biệt giữa thế giới tầng sâu và trò chơi là, Hàn Phi không phải là nhân vật trò chơi trói gà cũng không chặt, hắn đã đến level 12.

"Thôi bỏ đi, vẫn không nên gây ra động tĩnh gì lớn thì tốt hơn, mình chỉ là một nhân viên bảo vệ mới vào nghề cực kỳ rụt rè và sợ chuyện ma quỷ."

Người giao đồ ăn nhân lúc chiếc váy đỏ bị mang đi đến gõ cửa, như vậy đã chứng tỏ rất nhiều điều, trong căn phòng 1044 điều đáng sợ nhất chắc là chiếc váy đỏ, nó cũng chỉ dám nhân lúc này mới đến gõ cửa.

"Có ai ở nhà không? Có ai ở nhà không? Có ai ở nhà không!"

Giọng nói đáng sợ không ngừng vang lên, tay nắm cửa phòng 1044 bị vặn, bên ngoài phát ra tiếng móng cào vào cửa.

Hàn Phi yên lặng rút lui, trốn sau tủ, mặc kệ có hữu dụng hay không, trước tiên mặc áo chống đạn của phòng bảo vệ vào, sau đó cắm đèn pin siêu sáng vào trong túi, đã trang bị xong cho mình.

Khóa cửa càng lúc càng rung lắc dữ dội, sau khoảng mười giây, mọi âm thanh bên ngoài căn phòng đột nhiên biến mất.

“Đi rồi sao?”

Trái tim treo lơ lửng từ từ buông xuống, Hàn Phi vừa định từ sau tủ đi ra, liền thấy cửa chống trộm phòng khách bị đẩy ra một khe hở.

“Không có ai ở nhà … vậy tôi sẽ để đồ vào trong nhà!”

Một mùi xác chết nồng nặc bốc ra, một cánh tay đẫm máu duỗi thẳng vào phòng và dán lên tấm giấy dán tường trắng nhợt nhạt.

Nó chộp lấy một hộp bánh gato trống rỗng đang mở, định vào nhà, nhưng đúng lúc này trong phòng tắm có tiếng nước chảy, hình như là vòi hoa sen đột ngột bị mở ra.

Nghe thấy âm thanh này, cánh tay đẫm máu chậm rãi vặn vẹo.

Ánh sáng quá mờ, Hàn Phi dù có thị lực tốt cũng không thể nhìn rõ.

Cánh cửa chống trộm dần dần được đẩy ra, nhưng bên ngoài không có ai, ngoại trừ một chiếc thùng khổng lồ đẫm máu.

“Cái thùng kia chính là người giao đồ ăn?”

Mơ hồ như có vật gì bò ra khỏi thùng, bò nhanh trên mặt đất như rắn độc, cuối cùng nó chạy vào phòng ngủ.

Giao thứ đồ đó xong, cánh tay dính máu sau cánh cửa ném hộp bánh rỗng xuống đất, rồi từ từ đóng cửa lại.

Cánh cửa đóng lại, mọi thứ dường như chưa từng có gì xảy ra.

“Lúc chủ nhà không có ở nhà, quỷ giao đồ ăn chuyển thứ gì vào trong nhà vậy? Thứ đó hình như giấu ở trong phòng ngủ.”

Tiếng nước chảy trong phòng tắm còn chưa ngừng, đồ vật mới chạy vào phòng ngủ, nếu buổi tối chiếc váy đỏ lại quay trở về, Hàn Phi cảm thấy chính mình đêm đầu tiên còn có thể không trụ được.

Đại não hắn nhanh chóng chuyển động, suy nghĩ về những chỗ mình đã bỏ qua, nhưng khi đang tập trung cao độ, không khí dường như đột nhiên trở nên ẩm ướt, một mùi tanh nhàn nhạt xộc vào mũi, ngón tay chạm vào tủ cũng cảm thấy ẩm ướt.

Ngẩng đầu nhìn lên, bức tường ảm đảm đang rò rỉ ra thứ gì đó, như thể một khuôn mặt nhợt nhạt đang khóc.

Căn phòng vẫn là căn phòng nguyên bản không có bất kỳ thay đổi nào về đồ đạc, nhưng cảm giác nó mang lại cho Hàn Phi đột nhiên thay đổi.

Mọi thứ vật phẩm dường như bị che phủ bởi thứ gì đó, trên ghế sô pha có một lớp tóc lù xù đang nhúc nhích, nước thừa còn trong cốc hình như có một con mắt đang từ từ mở ra, thức ăn trong hộp cơm đang nhanh chóng phân hủy, dán giấy niêm phong, rõ ràng chỉ là một màn hình ti vi lại mơ hồ xuất hiện ảnh hình người.

Những thay đổi tương tự rất nhiều, căn phòng được ánh sáng chiếu sáng và căn phòng trong bóng tối, tưởng chừng như là hai nơi khác nhau vậy.

Có một âm thanh sột soạt từ sàn nhà, như thể một vài ngón tay đang kéo thứ gì đó muốn chui ra. Hàn Phi không nghe lầm, không phải hàng xóm ở dưới tầng đang đập, mà là bên trong sàn nhà phong ấn thứ gì đó.

Hai tay che trước cơ thể, Hàn Phi có thể cảm giác được có thứ gì đó đang thức dậy trong bóng tối, tất cả những điều kỳ quái này chỉ là dấu hiệu của sự thức tỉnh của nó mà thôi.

“Bụp!”

Cửa sổ có rèm cửa đột nhiên bị thổi tung, rèm cửa tung bay, mơ hồ có một bóng người xuất hiện ở rìa màn đêm.

Cô ta làm bộ dạng dùng tay bóp cổ Hàn Phi, mắt gần như trợn trừng, miệng không ngừng la hét, dây thanh quản như bị cắt, cổ họng đầy máu cùng với một loại cặn bã nào đó.

Tấm rèm buông xuống, bóng người cũng biến mất, nhưng trên tất cả các đồ vật phản chiếu trong nhà, bao gồm kính cửa

sổ, màn hình TV, gương và kính, đều xuất hiện một khuôn mặt giống người.

Hàn Phi nhấn công tắc chiếc đèn pin, lúc này đèn pin bị trục trặc, hoàn toàn không thể sử dụng được.

Hắn chỉ có thể giữ chặt thanh cao su, cố gắng bước đến cửa sổ.

Cửa sổ kính đầy vết nứt, khuôn mặt của người phụ nữ lại biến mất.

Thận trọng đến gần, khi định đóng cửa sổ, lưng hắn đột ngột bị người đẩy ra!

Năm ngón tay nắm chắc bệ cửa sổ, Hàn Phi quay đầu vung thanh cao su ra phía sau cơ thể.

Hắn không đạp vào thứ gì, nhưng vừa rồi hắn rõ ràng cảm giác có người đẩy hắn, có người muốn đẩy hắn xuống lầu!

Vội vàng rời khỏi cửa sổ, Hàn Phi trở lại tủ, khi hắn đang cân nhắc có nên vào phòng ngủ để cùng với con quỷ giao đồ ăn đối mặt không, thì có tiếng chạy từ hành lang bên ngoài.

Chìa khóa được tra vào ổ khóa cửa, cửa chống trộm lại được mở ra, anh Hoa và Tiểu Phương thở dốc vội vã chạy vào nhà.

Lúc họ vừa mở cửa, ngọn đèn đã tắt đột ngột bật sáng, mọi sự bất thường trong nhà đều biến mất.

Đứng trong phòng khách, vết thương vừa mới băng bó của Hàn Phi lại bắt đầu rỉ máu, trông thê thảm và xanh xao, như thể vừa tỉnh dậy sau một cơn ác mộng.

“Trở lại bình thường rồi?”

Cảnh tượng kỳ lạ này khiến Hàn Phi chú ý, nhưng hắn cũng không nói nhiều.

“Cậu gặp phải chuyện gì sao? Sao lại sợ hãi như vậy?” Tiểu Phương thở hổn hển, thấy Hàn Phi trạng thái không tốt, thuận miệng hỏi thăm.

“Sau khi hai người đi, người giao đồ ăn đó đã đến gõ cửa, nó không dùng chìa khóa mà trực tiếp mở cửa, hộp bánh rỗng trên mặt đất là do nó giao đến.” Hàn Phi dựa vào ghế sô pha, trông có vẻ rất sợ hãi.

“Rồi sao nữa? Nó chỉ mang thứ này đến thôi sao?” Anh Hoa phản ứng dữ dội hơn Tiểu Phương, đồng tử đập liên hồi.

“Tôi không nhìn rõ, nhưng khi người giao đồ ăn mở cửa, có một bóng đen đã chui vào phòng ngủ.”

“Cậu chắc chắn chứ?” Anh Hoa trực tiếp bật đèn pin sáng trưng kéo Tiểu Phương vào phòng ngủ, bọn họ kiểm tra hồi lâu cũng không phát hiện ra dị thường: “Có phải cậu đã nhìn nhầm rồi không? Đừng nói nhảm! Đêm nay chúng ta còn phải ngủ ở đây đấy.”

“Là thật.” Hàn Phi không tiếp tục xoay quanh vấn đề này nữa: “Tình hình bên chỗ hai người như thế nào? Có thuận lợi không?

“Khi chúng tôi đến đó, cửa phòng 1004 vừa hay đang mở, tôi đã trực tiếp ném chiếc váy đỏ vào trong, sau đó đóng cửa lại.” Tiểu Phương ôm chặt trái tim mình: “Nếu thực sự bảo tôi cắt chiếc váy đó, tôi không thể làm được.”

“Hy vọng chiếc váy đó sẽ không quay lại nữa.” Anh Hoa liếc nhìn đồng hồ trên tay: “Bây giờ là một giờ sáng rồi, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi, ba giờ sẽ có một lần tuần tra.”

“Ba giờ sáng hai người lại phải đi ra ngoài?” Hàn Phi sửng sốt, tìm đường chết thì cũng phải có chừng có mực thôi chứ.

“Trong tòa nhà ngoài chúng ta ra, vẫn còn có những người hàng xóm khác ở đây, nếu ngay cả bảo vệ chúng ta cũng sợ hãi, vậy thì họ phải làm thế nào?”

“Bọn họ sợ hãi thì nhanh chóng chuyển đi?” Hàn Phi quả quyết, hắn nhất định phải thuyết phục anh Hoa, nếu không cùng bọn họ đi tuần tra, vậy thì ở trong căn phòng ma ám này chắc chắn mình sẽ xong đời, mà đi tuần tra cùng bọn họ, thì chính mình cũng lành ít dữ nhiều.

“Cậu như vậy thật sự là không có tâm, tôi thấy cậu là người mới, nên lần này thôi đi.” Anh Hoa đã rất mệt rồi: “Tối nay tôi sẽ canh, cậu và Tiểu Phương vào phòng ngủ một lát đi, nếu không đến nửa đêm sau sẽ không chịu được.”

“Đại ca à, em làm sao mà ngủ được? Chiếc váy đỏ nói không chừng tối nay sẽ quay trở lại đây, em cảm thấy ba người chúng ta vẫn nên ở cùng một chỗ thì tốt hơn.” Hàn Phi khập khiễng đóng cửa phòng ngủ lại: “Chúng ta vẫn nên ở trong phòng khách thì hơn.”

“Cũng được.” Anh Hoa lấy chăn ga gối đệm trong phòng ngủ trải trên sàn phòng khách, gọi Tiểu Phương cùng ngồi trên đó: “Cậu đang bị thương, cứ ngủ đi, có chuyện, chúng tôi sẽ gọi cậu dậy.”

Anh Hoa thể hiện bộ dáng mình rất đáng tin cậy, nhưng Hàn Phi lại hoàn toàn không thể tin tưởng anh ta.

Ngay cả khi nằm trên sô pha, Hàn Phi cũng không dám ngủ, còn chưa hoàn thành nhiệm vụ, không thể thoát khỏi trò chơi, nếu chết có thể thật sự sẽ chết thật.

Đầu óc tràn đầy câu hỏi, Hàn Phi không nghĩ tới tiếp theo phải làm gì, xem qua tất cả thông tin liên quan đến tòa nhà chết chóc, xung quanh dần dần trở nên yên tĩnh.

Mệt mỏi dâng lên tràn ngập thân thể như thủy triều, đầu óc choáng váng, trên người vết thương không ngừng xâm chiếm sự sống của cơ thể, Hàn Phi cảm giác mi mắt càng ngày càng nặng.

Hắn cắn mạnh đầu lưỡi, cố gắng dùng cơn đau để tỉnh táo.

Đã nửa giờ trôi qua, Hàn Phi đột nhiên cảm thấy nhiệt độ trong phòng lại giảm xuống, trong tiềm thức muốn tìm thứ gì đó để che thân, nhưng vừa quay đầu lại đã thấy một người toàn thân đang chảy máu treo trong phòng tắm.

“Váy, chiếc váy đỏ?”

Chương 307: Tuần tra ban đêm

Cửa phòng tắm hé mở, một người toàn thân đẫm máu treo đúng chỗ chiếc váy đỏ trước đó, thân hình anh ta như không xương, mềm mại buông thõng.

Máu từng chút một trượt xuống áo khoác của anh ta, nhỏ giọt trên mặt đất, nhuộm đỏ những viên gạch trắng.

Nhìn về phía phòng vệ sinh, Hàn Phi cảm thấy có một bàn tay gắt gao nắm lấy cổ họng mình, khiến hắn không thở nổi, lúc này tay chân lạnh ngắt, ánh mắt dường như đã đông cứng lại.

Không phải váy đỏ đung đưa trong bóng tối, mà là một người bị máu nhuộm đỏ.

Vết thương được giấu dưới bộ đồng phục bảo vệ, vết máu loang lổ trên áo khoác, đầu người đàn ông gục xuống, nhìn hình dáng khuôn mặt, anh ta trông rất giống nhân viên bảo vệ trẻ tuổi Tiểu Phương.

Cửa sổ nhà vệ sinh dường như không được đóng chặt, gió lạnh thổi vào, Tiểu Phương bị treo ở nhà vệ sinh trong bóng tối đột nhiên giơ tay mình lên.

Anh ta lấy trong túi ra một chiếc kéo sắc bén!

Chiếc kéo dính máu và vải đỏ, Tiểu Phương từng nói rằng anh ta sẽ dùng chiếc kéo này để cắt chiếc váy đỏ.

Năm ngón tay cầm chiếc kéo, sau đó anh ta bắt đầu cắt vào da mình.

Dòng máu đỏ sẫm lập tức chảy ra, nhưng Tiểu Phương không hề cảm thấy đau đớn, động tác càng lúc càng nhanh, cảm giác như bị trúng tà, hoàn toàn mất kiểm soát.

Tim đập dữ dội, Hàn Phi muốn nhắc nhở đối phương, nhưng hắn dường như là bị bóng đè, không thể cử động, không thể nói được.

Cố gắng giãy dụa, dùng hết sức chống cự, vào thời khắc cuối cùng, máu đỏ tươi trên cánh tay Hàn Phi bắt đầu chảy ra, đau như kim thép đâm vào da thịt, Hàn Phi đột nhiên tỉnh lại.

Hắn la hét lớn, anh Hoa không biết đã ngủ quên từ lúc nào, bật dậy khỏi mặt đất, quét xung quanh với một chiếc đèn pin sáng.

"Nhà vệ sinh! Mau đi cứu Tiểu Phương!"

Không cần Hàn Phi mở miệng, trong phòng tắm tiếng hét thê thảm của Tiểu Phương đã vang lên.

Anh ta ngã xuống đất với nhiều vết thương trên cơ thể.

"Tiểu Phương, tại sao nửa đêm em lại chạy vào phòng tắm?" Anh Hoa nhìn thấy Tiểu Phương bê bết máu, sợ hãi.

"Em cũng không biết nữa, vừa rồi em đã ngủ thiếp đi, còn mơ một giấc mơ, hình như chiếc váy đỏ đã quay lại. Em muốn hủy nó đi, chuẩn bị cắt vụn nó ra, chôn vào trong đất…" Tiểu Phương hai mắt đỏ hoe, đau đớn làm biến dạng khuôn mặt: "Lúc em tỉnh lại, thì đã ở đây rồi. Anh Hoa, đây rốt cuộc là chuyện gì vậy? Có phải là em đã bị chiếc váy đỏ bám vào người rồi không!"

Giọng Tiểu Phương đầy sợ hãi, anh ta hoàn toàn hoảng loạn.

Trước khi Hàn Phi đề nghị ném chiếc váy đỏ đi, Tiểu Phương đã đề nghị rằng nên cắt hoặc đốt chiếc váy đỏ rồi chôn xuống đất, bây giờ những điều này đã không xảy ra với chiếc váy đỏ, mà ngược lại đã xảy ra với anh ta!

Anh Hoa nhìn thấy bộ dạng thống khổ của Tiểu Phương, vừa đau khổ vừa sợ hãi, đang định đến gần bảo vệ trẻ tuổi để chữa trị vết thương, đột nhiên anh ta dường như đã nhìn thấy gì đó, bước chân đột ngột dừng lại: "Tiểu, Tiểu Phương, phía sau em!"

Tiểu Phương vốn đang sợ chết khiếp, nghe thấy anh Hoa nói như vậy, nhanh chóng quay đầu lại, vừa quay đầu lại nhìn, anh ta gần như sợ đái ra quần.

Chiếc váy đỏ như máu kia đang dính chặt vào sau lưng anh ta, cảm giác như một kẻ sắp chết đuối, bám lấy lưng những người xung quanh, cố gắng cùng kéo anh ta xuống vực sâu.

Hét lên một tiếng, Tiểu Phương nắm lấy chiếc váy đỏ chuẩn bị ném xuống đất, nhưng nghĩ đến chuyện vừa rồi xảy ra với mình, anh ta có chút sợ hãi, cuối cùng chỉ dám nhẹ nhàng đặt váy đỏ vào trong bồn tắm.

"Bây giờ phải làm thế nào? Nó không chỉ quay trở lại mà còn có vẻ đỏ hơn, như thể đã uống rất nhiều máu." Tiểu Phương ngồi trên sàn nhà vệ sinh, ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

Anh Hoa dường như đã từng trải qua điều này: "Mọi chuyện lại lặp lại rồi, khi chỉ còn lại một trong ba người chúng ta, chiếc váy đỏ có lẽ mới dừng lại."

Anh lấy hộp thuốc ra, bắt đầu giúp Tiểu Phương băng bó vết thương.

Ở một số khía cạnh nào đó, chiếc váy đỏ này cũng rất công bằng, vết máu trên bề mặt da của Tiểu Phương đã bị cắt và trông rất đáng sợ, nhưng tất cả đều là vết thương ngoài da.

"Anh Hoa, lần trước rốt cuộc các anh đã trải qua chuyện gì?" Hàn Phi rất tò mò về trải nghiệm trước đây của anh Hoa, đối phương mỗi lần đều nói không rõ ràng, dường như không muốn nhớ lại cảnh tượng lúc đó.

Do dự hồi lâu, anh Hoa nói: "Lần cuối cùng chiếc váy đỏ xuất hiện là mấy tháng trước. Lúc đó tòa nhà số 1 có bốn nhân viên bảo vệ, hai nhân viên bảo vệ có kinh nghiệm cùng hai người mới đến. Tôi nhớ rõ là, ngày hôm đó nửa đêm đầu tiên vẫn bình thường, vào nửa sau đêm chiếc váy đỏ đột nhiên xuất hiện…"

Anh khẽ thở dài: "Ban đầu chúng tôi chỉ ném chiếc váy đỏ vào thùng rác, nhưng nửa đêm đang đi tuần tra thì bất ngờ một người mới từ tòa nhà rơi xuống. Nơi cậu ta ngã tình cờ là thùng phân loại rác sinh hoạt ở tầng dưới. Ba người còn lại chúng tôi ban đầu không liên tưởng sự việc với chiếc váy đỏ, nhưng mấy ngày sau, chiếc váy đỏ cứ xuất hiện và quấy rầy chúng tôi suốt. Hai nhân viên bảo vệ còn lại cũng bị tai nạn hết

lần này đến lần khác, cuối cùng chỉ còn lại mình tôi, chiếc váy đỏ mới đột nhiên biến mất."

Anh Hoa trông thì có vẻ như đang kể chuyện lúc đó ra, nhưng rất nhiều chi tiết không được tiết lộ.

Hàn Phi thì lại không nghĩ chiếc váy đỏ sẽ tự dưng biến mất, hắn nghi ngờ anh Hoa giấu diếm chuyện gì đó, đối phương còn chưa nói rõ hai bảo vệ kia chết như thế nào, Hàn Phi hoàn toàn có lý do để đoán là anh Hoa tự tay sát hai người nhân viên bảo vệ kia.

Người này nhìn chung là người tốt, nhưng khi tính mạng bị đe dọa, rất ít người vẫn còn kiên trì bản ngã.

Nhân tính bên trong tòa nhà quỷ không ngừng va chạm, giống như những bông hoa nhiều màu sắc, mà đây chính là ý nghĩa của "chậu hoa" tồn tại, cũng chính là những gì Cánh bướm muốn nhìn thấy.

Căn phòng trở nên trầm mặc, Tiểu Phương rất muốn khóc, cảm thấy mình bị quỷ ám vào thân rồi, khả năng chính mình là người chết đầu tiên.

"Em tiếp xúc với chiếc váy đỏ nhiều nhất, nó nhất định sẽ không buông tha cho em…" Tiểu Phương cảm thấy tuyệt vọng trong lòng, đột nhiên nhìn thấy Hàn Phi yếu ớt nhặt chiếc váy đỏ trong bồn tắm lên: "Cậu là người duy nhất trong ba người chúng ta chưa chạm vào chiếc váy đỏ, tôi khuyên cậu không nên dính dáng đến nó thì tốt hơn."

"Tôi muốn thử nghiệm một thứ." Đây là lần đầu tiên Hàn Phi chạm vào chiếc váy đỏ, hắn cầm nó trong tay, cẩn thận cảm nhận sự chạm vào từ đầu ngón tay.

Tay nghề của chiếc váy này ở mức trung bình, chất liệu không cao cấp lắm nhưng khi sờ vào thì cảm giác rất thoải mái, như chạm vào làn da mịn màng của con người.

Trên váy không có nhiều hoa văn, nhưng rất tinh xảo, nguyên chủ có vẻ rất thích chiếc váy này, rõ ràng cảm giác như tấm máu tươi, nhưng lại ngửi có mùi thơm nhàn nhạt.

“Cái đó… cậu muốn làm thử nghiệm gì?” Anh Hoa ngắt lời Hàn Phi, ánh mắt nhìn Hàn Phi giống như nhìn thấy “biến thái” vậy.

“Chờ một chút.” Hàn Phi cầm lấy chiếc váy đỏ tiến vào phòng ngủ, mở ga trải giường đặt váy ở dưới giường: “Chúng ta tắt đèn, đi ra ngoài trước.”

Căn phòng bật đèn hoàn toàn khác với căn phòng tắt đèn, Hàn Phi muốn xem chiếc váy đỏ có thể thoát khỏi thứ của con quỷ giao đồ ăn dưới gầm giường hay không.

Nếu thứ đó bị chiếc váy đỏ giết chết, Hàn Phi có thể thử suy ra những điều kiện cần thỏa mãn để chiếc váy đỏ có thể ra tay với những quỷ quái khác.

Khi hai nhân viên bảo vệ kia không hiểu Hàn Phi định làm gì, bọn họ đã tắt đèn và rời khỏi phòng.

Ngay khi cả ba người vừa bước ra khỏi phòng, thì trong phòng 1044 đã vang lên tiếng hét thất thanh, âm thanh đó kéo dài một phút đồng hồ, ba nhân viên bảo vệ nghe thấy đều nổi da gà.

Khi tiếng hét ngừng lại, Hàn Phi trốn sau lưng anh Hoa, cả ba vào lại trong phòng ngủ.

Bật đèn lên, mọi thứ vẫn bình thường, trong phòng ngủ dường như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhưng khi Hàn Phi kéo ga giường lên, tất cả mọi người đều toát mồ hôi lạnh.

Chiếc váy đỏ vẫn còn nguyên, nhưng dưới gầm giường có một lượng lớn vết máu, như thể một quả bóng đầy máu bị thổi ra dưới gầm giường.

“Hai người còn nhớ lúc trước em đã từng nói cái gì không? Người giao đồ ăn đã chuyển thứ gì đó vào trong phòng, lúc này có lẽ thứ đó đã bị giết.” Hàn Phi nâng chiếc váy đỏ lên: “Chiếc váy này không chỉ giết người, mà còn giết quỷ, có lẽ chúng ta không nên chống đối cô ấy mà là học cách cùng tồn tại với cô ấy.”

“Cùng tồn tại với một chiếc váy đỏ?”

“Nói theo cách khác có lẽ mọi người sẽ dễ hiểu hơn.” Hàn Phi nghiêm nghị cầm chiếc váy đỏ: “Phòng 1044 vốn là phòng của cô ấy, chúng ta chỉ là những người khách thuê ở trong đó thôi, nếu đã là khách thuê, vậy chủ nhà liệu có thu tiền thuê nhà không?”

“Có.” Tiểu Phương và anh Hoa đều gật gật đầu.

“Tiền không có tác dụng đối với bọn họ, tính mạng của chúng ta chính là tiền thuê nhà, giả sử chúng ta không muốn chết, vậy thì có phải chúng ta nên trả tiền thuê nhà khác cho cô ấy không? Chẳng hạn, một thứ gì đó trong tòa nhà hiến tế máu?” Trong lòng Hàn Phi có một ý tưởng: “Cô ấy có vẻ thích ‘món đồ’ được giao đến bởi người giao đồ ăn, chúng ta còn chưa rời khỏi phòng, cô ấy đã không chờ được mà động thủ rồi. Nếu đã như vậy, chi bằng chúng ta sẽ tặng con quỷ giao đồ ăn cho cô ấy.”

“Quỷ giao đồ ăn?” Anh Hoa không biết làm thế nào mà Hàn Phi lại nghĩ ra chuyện này.

“Chúng ta là bảo vệ của cư xá, phải duy trì trật tự công cộng trong cư xá. Chiếc váy đỏ cũng là chủ sở hữu, quỷ giao đồ ăn tự ý đột nhập vào nhà của chủ sở hữu, còn ẩn nấp dưới gầm giường phòng ngủ của cô ấy, vậy hai người nghĩ rằng nó có nên bị trừng phạt không?” Hàn Phi nói rất có lý, dưới sự dụ dỗ thuyết phục của hắn, Tiểu Phương và anh Hoa cũng đồng ý như vậy.

Bất giác, Hàn Phi đã trở thành cốt lõi của nhóm nhỏ ba người này, điều mà hắn thậm chí còn không nhận ra.

“Hiện tại vừa hay cũng đến thời gian đi tuần tra nửa đêm sau, chúng ta hãy cùng đi đi.”

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của anh Hoa và Tiểu Phương, Hàn Phi xếp gọn chiếc váy đỏ, bọn họ giờ mới nhận ra, Hàn Phi nói đi là mang theo chiếc váy đỏ cùng đi tuần tra.

Chương 308: Đứa trẻ sau cánh cửa

“Cậu có chắc là muốn đưa cô ấy đi cùng không? Ngộ nhỡ bị những chủ hộ ở đây nhìn thấy, có thể sẽ làm họ sợ.” Anh Hoa đã nói rất khéo léo, ý nghĩ thực sự của anh ấy là, cậu mang thứ này đi khắp nơi, không sợ cả tòa nhà này sẽ đảo loạn à?

“Không sao, em sẽ cố gắng không để các chủ hộ phát hiện.” Hàn Phi gấp lại váy đỏ: “Em giấu đi như vậy là được.”

“Vậy cậu cũng thật là biết nghĩ cho các chủ hộ nha.” Anh Hoa trên mặt lộ ra một nụ cười bất lực: “Sư phụ dạy dỗ cậu có phải là đã không dạy dỗ đến nơi đến chốn không?”

“Anh ấy đã mất tích rồi, em cũng đang đi tìm anh ấy.”

“Vậy thì không sao.”

Anh Hoa theo bản năng đi đến một bên Hàn Phi, cách xa chiếc váy đỏ: “Cậu phải cầm cẩn thận, tuyệt đối đừng mang nó vào một căn phòng có người ở.”

“Yên tâm đi, trước đây em cũng đã từng làm việc ở trong một cư xá rồi, trở thành bạn tốt của rất nhiều chủ hộ, bọn họ đều cảm thấy con người em rất tốt.” Hàn Phi nói thật, hắn đã rất nhanh chóng trở thành quản lý tòa nhà.

“Con người cậu rất tốt, nhưng tư duy hơi đặc biệt.” Anh Hoa vỗ vai Hàn Phi: “Bất kể như nào, ba người chúng ta cũng phải chịu trách nhiệm, những chuyện kì lạ thường phát sinh trong cư xá, những chủ hộ sống ở đây cũng rất sợ hãi, chúng ta phải nhanh chóng mang lại cho họ cảm giác an toàn. Hai người các cậu nhớ kĩ, chúng ta tuần tra hàng đêm không phải để tìm ra sự thật, mà chỉ để cho các chủ hộ thấy, vẫn còn có ba người chúng ta trong tòa nhà này.”

“Vâng ạ.” Hàn Phi liên tục gật đầu, hắn tôn trọng những người bình thường như anh Hoa, nhưng hắn tò mò không biết Cánh bướm đã gieo vào họ ký ức gì, hoa văn cánh bướm trên người họ được ẩn giấu ở đâu?

“Chuẩn bị đồ đạc đi, chuẩn bị xuất phát thôi, hi vọng có thể bình an qua đêm nay.” Anh Hoa nhìn vào bảng tuần tra, sao đó di chuyển chiếc tủ đặt nhiều vật phẩm bảo vệ khác nhau, đằng sau nó là một bức tượng Quan Công bằng đất sét.

Sau ba lần lạy tượng Quan Công, anh Hoa lại để tủ về vị trí cũ, anh sải bước ra khỏi phòng.

“Đã qua 0 giờ đêm từ rất lâu rồi, hôm nay vừa hay là ngày 4 tháng 4, tôi luôn cảm thấy trong tòa nhà sẽ phát sinh một số chuyện gì đó, hai người các cậu tốt nhất đừng cách tôi quá xa, gặp phải nguy hiểm gì cũng đừng chỉ nghĩ đến trốn chạy.” Anh Hoa ra dáng đàn anh, giọng nói trở nên vững vàng.

“Anh Hoa, anh có đeo đồng hồ, có thể nói cho em biết bây giờ là mấy giờ rồi không?” Hàn Phi nhận ra một điều, trong hiện thực không phải ngày 4 tháng 4, kí ức của bảo vệ rất có khả năng bị dừng lại tại ngày 4 tháng 4, nếu Hàn Phi không xuất hiện, đây có lẽ là buổi tối cuối cùng trong cuộc đời của bọn họ.

“3:27 sáng, cậu hỏi làm gì?”

“Trong tòa nhà này chỉ cần là nơi có chứa số 4 dường như đều không may mắn, hôm nay lại vừa hay là ngày 4 tháng 4, em cảm thấy 4 giờ 44 phút 4 giây ngày hôm nay sẽ rất đáng sợ.” Hàn Phi nói một câu làm cho hai nhân viên bảo vệ trong lòng sợ hãi.

“Vậy chúng ta cố gắng trở về trước 4 giờ.” Anh Hoa vẫy vẫy tay, để cho Tiểu Phương và Hàn Phi bị thương đi phía sau, anh mở đường phía trước bằng một ngọn đèn pin sáng.

Có thể thấy rằng anh ta cũng rất sợ hãi, phải quay đầu lại một chút trước khi đi xa, như thể anh ta nhìn xem Hàn Phi và Tiểu Phương có còn ở phía sau anh ta hay không.

Có lẽ để giảm bớt bầu không khí đáng sợ và trầm mặc, anh Hoa ho khan rồi bắt đầu dạy cho Hàn Phi và Tiểu Phương “kinh nghiệm”: “Hai người đều là người mới, vừa hay hôm nay tôi sẽ dẫn các cậu đi. Nhân viên bảo vệ ban đêm chúng ta mỗi đêm sẽ có bốn lần tuần tra, 8 giờ tối, 0 giờ sáng, ba giờ sáng và tám giờ sáng, mỗi cuộc tuần tra bắt đầu từ hành lang

bên trái, đầu tiên đến tầng 24, sau đó xuống cầu thang bên phải, đến tầng 1. Nếu cậu muốn đưa quỷ giao đồ ăn tặng cho chiếc váy đỏ, chúng ta sẽ đợi đến lúc đó rồi đi qua, hy vọng vận khí của chúng ta sẽ tốt một chút.

Anh Hoa không biết gặp phải quỷ có được coi là may mắn không, anh có một sự mâu thuẫn trời sinh đối với con quỷ giao đồ ăn đó, hình như đã có chuyện gì xảy ra trước đó.

"Dù thế nào đi nữa thì việc tuần tra vẫn phải diễn ra bình thường, chúng ta phải kiểm tra các phương tiện chữa cháy, góc khuất của cầu thang, camera theo dõi từng tầng xem có bình thường không…"

Ba nhân viên bảo vệ đều đang lo lắng đến lúc 4 giờ sáng, bọn họ trong lòng biết rõ, đi rất nhanh.

Hàn Phi cũng tìm ra lý do tại sao anh Hoa và Tiểu Phương nhất quyết đi tuần tra, không chỉ vì nhiệm vụ chuyên môn bên trong, mà còn vì họ sẽ bị trừng phạt vào ngày hôm sau nếu không xuất hiện ở camera giám sát đúng giờ.

Làm nhân viên bảo vệ trong một cư xá quỷ ám có thu nhập rất cao, nhưng tương ứng, nếu bạn không tuân thủ các quy định, hình phạt sẽ rất nặng.

Tiểu Phương không nói rõ hình phạt là gì, anh ta chỉ theo bản năng cảm thấy tốt hơn là nên đi tuần tra.

Ba người nhanh chóng đi vào hành lang và đến tầng năm.

Đèn kích hoạt bằng giọng nói bật sáng, cảm giác ngột ngạt đè nén biến mất, trong tòa nhà chết chóc chỉ có các tầng lẻ có đèn, sự lạnh lẽo dường như bị xua tan ở bất cứ nơi nào có đèn.

"Hay là chúng ta dừng ở đây thêm một lát?"

Cả ba người không có nhiều sự giao tiếp, tất cả đều tự giác đi chậm lại, đôi khi sự ăn ý giữa con người chỉ đơn giản như vậy.

Ríu rít một hồi, anh Hoa mới bật đèn pin đi lên tầng sáu.

3h30 sáng đi tuần trong tòa nhà dân cư quỷ ám là một việc rất đáng sợ, nếu có vấn đề gì xảy ra, một khi bắt đầu nghĩ ngợi

lung tung, vậy thì chính mình có thể dọa cho mình xảy ra sự cố.

Các tầng chẵn của tòa nhà chết chóc không có đèn cảm ứng âm thanh, tầng sáu cũng hoàn toàn tối om, có cảm giác như không có người sinh sống.

Sau khi Hàn Phi và Tiểu Phương lên đến tầng sáu, họ nóng lòng muốn đi lên tầng bảy, nhưng anh Hoa đã ngăn lại: "Chờ một chút, một người mẹ đã ly hôn sống ở tầng 6, con trai cô ấy có thói quen mộng du, thích nửa đêm tìm chìa khóa mở cửa, rồi ngồi xổm ở góc hành lang."

"Tìm chìa khóa mở cửa?"

"Đúng vậy, bất kể người mẹ giấu chìa khóa ở đâu thì con trai cô ấy lúc nào cũng có thể tìm được. Người mẹ đó cảm thấy rất lạ, sau đó, người mẹ cho chìa khóa vào két sắt khóa lại, ngày hôm sau kiểm tra camera giám sát, vẫn thấy con trai cô ấy nửa đêm mang theo chìa khóa rời khỏi nhà như cũ." Anh Hoa trầm giọng, tay cầm đèn pin, dịch chuyển bước chân từng chút một: "Sau đó người mẹ nhờ chúng ta, mỗi lần đi tuần tra, trông con giúp cho cô ấy."

Anh Hoa tuy không can đảm nhưng anh ta khá có trách nhiệm, anh ta đẩy cửa an toàn ở tầng sáu và nhìn vào bên trong, bên trong tầng lầu đen xì xì không có gì hết.

"Xem ra hôm nay đứa nhỏ không bị mộng du." Ngay khi anh Hoa thở phào nhẹ nhõm, họ nghe thấy tiếng viên bi lăn trên sàn từ hành lang.

Ba người xúm lại tìm kiếm âm thanh, có một đứa trẻ da tái nhợt đang ngồi xổm sau cửa an toàn.

Nó chỉ mới năm sáu tuổi, mắt mở trừng trừng, nét mặt có chút uể oải, trong miệng không ngừng niệm chú gì đó. Nó đẩy viên bi ra sau cánh cửa, rồi viên bi tự lăn trở lại, như thể ai đó đang chơi một trò chơi với nó.

Tiểu Phương bị đứa trẻ dọa sợ, khi anh ta định dạy dỗ đứa trẻ kỳ lạ này, anh Hoa đã ngăn lại.

“Trẻ em mộng du không thể trực tiếp gọi dậy, các cụ nói như vậy sẽ mất hồn.”

Xem ra đây không phải là lần đầu tiên anh Hoa làm chuyện này, rất có kinh nghiệm, ngồi xổm phía sau đứa trẻ, nhẹ nhàng bế nó lên.

“Tôi sẽ gửi đứa trẻ này lại chỗ mẹ nó.”

Khi anh Hoa đi ngang qua Hàn Phi với đứa trẻ trong tay, Hàn Phi mơ hồ nghe thấy những lời lẩm bẩm trong miệng đứa trẻ - quay đầu nhìn lại sẽ chết, quay đầu nhìn lại sẽ chết, quay đầu nhìn lại sẽ chết!

Gáy ngứa ran, Hàn Phi vô thức liếc nhìn lại, phát hiện có một bàn tay sau cánh cửa an toàn nơi đứa trẻ vừa ngồi xổm vừa rồi nắm lấy viên bi, giấu đi.

“Có người chơi với nó?”

Hàn Phi hít sâu một hơi, vừa rồi hắn quay đầu lại nhìn, người không sao, vẫn còn sống.

Sau khi biết rằng ngoảnh đầu nhìn lại không phải là điều kiện mình bị chết, Hàn Phi điên cuồng ngoảnh đầu lại nhìn mấy lần liền: “Nguyền rủa chết chóc của mình cũng không biết đã kích hoạt chưa, nếu kích hoạt rồi, vậy thì nguyền rủa chết chóc của mình sẽ như thế nào?”

Cửa phòng 1064 mở một nửa, anh Hoa không vào phòng mà gõ cửa bên ngoài.

Không lâu sau, một người phụ nữ với mái tóc đen dài đi tới cửa, cô ta cảm ơn anh Hoa một lần nữa rồi bế đứa nhỏ trở về phòng.

Đóng cửa phòng lại, tâm trạng anh Hoa dường như khá tốt, ngay cả nỗi sợ hãi trong lòng cũng bị xua tan đi một chút: “Con người, chính là cần làm nhiều việc tốt, như vậy tâm thái sẽ trở nên tốt hơn.”

Hàn Phi và Tiểu Phương chuẩn bị đi đến tầng 7, khi bước ra khỏi hành lang, hắn quay đầu liếc nhìn lại, kinh ngạc phát hiện phía sau cửa an toàn có một đứa trẻ đang đứng!

Đứa trẻ trông giống hệt đứa trẻ vừa rồi, chỉ khác là da nó còn nhợt nhạt hơn.

Trong tay nó đang cầm những viên bi, mắt nhìn chằm chằm vào anh Hoa.

“Đó có phải là con của người phụ nữ vừa được bế vào nhà không? Nếu không phải, thứ mà anh Hoa hàng đêm bế vào phòng 1064 là gì? Đứa trẻ của người phụ nữ đi đâu rồi?”

Da đầu tê dại, Hàn Phi nhìn lại lần nữa, đứa nhỏ đã không còn.

“Mỗi một tầng ở tòa nhà chết chóc đều rất nguy hiểm, muốn sống sót qua đêm nay thực sự có chút khó khăn.”

Chương 309: Bóp chết thiên sứ của chính mình

Đến tầng bảy, ánh sáng chiếu vào cơ thể, ba nhân viên bảo vệ đều thở phào nhẹ nhõm.

Đi tuần tra trong tòa nhà chết chóc, mỗi lần đến tầng chẵn đều phải vô cùng chú ý, bên trong bóng tối ẩn giấu quá nhiều thứ.

“Anh Hoa, sau khi anh đưa đứa trẻ trở về nhà, mẹ của nó có phản ứng gì bất thường không?” Hàn Phi cảm thấy đứa trẻ mà anh Hoa đưa về nhà không phải là con của người mẹ đó, vì vậy mới hỏi như thế.

“Mẹ của nó rất cảm ơn tôi.”

“Hết rồi?”

“Thế cậu còn muốn thế nào nữa? Đưa đứa trẻ trở về đối với chúng ta cũng chỉ là dễ như trở bàn tay.” Anh Hoa rất khiêm tốn, có thể nhìn ra được, anh thực sự muốn tạo mối quan hệ tốt với các chủ hộ trong tòa nhà, cũng rất nỗ lực giúp đỡ và bảo vệ bọn họ.

Đứng bên cạnh đầu camera giám sát trên tầng bảy vẫy vẫy tay, anh Hoa lại dẫn Tiểu Phương và Hàn Phi đi kiểm tra các phương tiện chữa cháy.

Sau khi chắc chắn mọi thứ không có vấn đề gì, bọn họ lại đi lên tầng 8.

Ánh sáng ở đằng sau lưng, trước mặt là bóng tối, nhưng vẫn phải tiếp tục đi lên trên.

Đi qua các bậc cầu thang, khi Hàn Phi đi đến chỗ rẽ giữa tầng 7 và tầng 8, đèn kích hoạt bằng giọng nói trên tầng bảy đột nhiên tắt ngấm.

Hắn vốn đi phía sau cùng trong đội, lúc này bóng tối bao trùm sau lưng hắn.

Sống lưng đột nhiên cảm thấy một cỗ lạnh lẽo, Hàn Phi vẫn tự do ngoảnh đầu lại trong tòa nhà chết chóc, trong tiềm thức quay đầu lại liếc mắt nhìn phía sau.

Sát sau lưng hắn, một người phụ nữ toàn thân đầy máu đang đứng! Chiếc váy màu đỏ trên người phủ đầy hành lang, giống như kéo theo một tầng địa ngục đỏ như máu!

Ngón tay lạnh lẽo nắm lấy cánh tay Hàn Phi, nơi đó vừa hay là vị trí để chiếc váy đỏ.

Nếu như phản ứng của Hàn Phi chậm một bước, hắn có thể đã bị người phụ nữ kéo xuống lầu.

Miệng hét lớn một tiếng, đèn kích hoạt bằng giọng nói ở tầng bảy bật lên, khi ánh sáng xuất hiện, người phụ nữ mặc váy đỏ đã biến mất.

"Đại ca à! Cậu đột nhiên hét cái gì vậy, làm tôi giật cả mình." Anh Hoa và Tiểu Phương đi phía trước nghe thấy giọng của Hàn Phi, đều bị dọa sợ, nhanh chóng quay đầu lại.

Hàn Phi cũng sững sờ đứng ở góc cầu thang, vừa rồi hắn đang tiến gần đến cái chết vô hạn, lúc này tim đập vô cùng nhanh.

Tuy nhiên, vào thời khắc kinh hoàng như vậy, hắn cũng không quên quan sát đối phương, điều này đã trở thành bản năng của hắn.

"Người phụ nữ váy đỏ là oán niệm cỡ lớn! Chiếc váy dài màu đỏ của cô ấy có thể trải dài đến hai tầng lầu!"

Không có sự giúp đỡ của những người hàng xóm, với khả năng của chính Hàn Phi, hắn căn bản không thể chống lại oán niệm cỡ lớn.

"Đây là vừa mới tiến vào tòa nhà chết chóc, còn chỉ là tầng bốn của tòa nhà số một…"

Cố gắng làm mình bình tĩnh lại, Hàn Phi hồi tưởng lại khuôn mặt của người phụ nữ váy đỏ kia, hắn phát hiện người phụ nữ mặc váy đỏ không giống với người phụ nữ muốn đẩy mình xuống lầu ở phòng 1044.

Trong căn phòng 1044 hình như có nhốt rất nhiều quỷ, chiếc váy đỏ chỉ là một người đáng sợ nhất trong số đó, hình như cũng chỉ có cô ấy mới có thể tùy tiện rời khỏi phòng.

"Này! Cậu không sao đấy chứ?" Tiểu Phương và anh Hoa rất quan tâm đến Hàn Phi, thấy hắn đứng ngây tại chỗ, hai người bọn họ cũng nhanh chóng chạy đến bên cạnh hắn, ba người xúm lại với nhau.

"Chiếc váy đỏ đó lại xuất hiện rồi, vừa rồi khi đèn tắt, cô ấy ở ngay sau lưng em." Sắc mặt Hàn Phi rất kém.

"Hay là… chúng ta đặt chiếc váy về chỗ cũ?"

"Đều đã đi đến đây rồi, lại quay trở về thì phiền phức lắm." Cánh tay mang theo chiếc váy đỏ của Hàn Phi đã tê dại, bề mặt da lạnh ngắt, giống như tê cóng.

Trước sự kiên trì của Hàn Phi, cả ba đã lên đến tầng tám.

Vừa tới tầng này, Hàn Phi đã mơ hồ nghe thấy tiếng ca, hắn bây giờ đối với tiếng ca rất nhạy cảm, gần như ngay sau khi nghe thấy tiếng ca, liền chặn chiếc váy đỏ trước mặt.

"Đừng lo lắng, tầng 8 có một streamer sống ở đây, cô ấy rất ồn ào vào ban đêm và thường làm phiền mọi người. Tôi sẽ đi qua và nói chuyện với cô ấy." Anh Hoa rất hiểu những chủ hộ của tòa nhà, anh mở cửa an toàn ra, trực tiếp đi thẳng vào hành lang tối đen.

Hàn Phi vốn là muốn nói thôi bỏ đi, dù sao càng ít rắc rối, càng tốt.

"Những tầng số chẵn dường như đều có vấn đề, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời đi thì hơn." Hàn Phi theo sát phía sau anh Hoa, bọn họ càng đến gần phòng 1084, tiếng ca bên tai càng rõ ràng.

"Hơn ba giờ sáng rồi vẫn chưa nghỉ ngơi, cô ấy còn muốn bị khiếu nại bao nhiêu lần nữa mới thay đổi được." Anh Hoa nhấn chuông cửa phòng 1084, hồi lâu vẫn không có ai mở, dường như tiếng động trong nhà quá lớn, chính chủ nhân cũng không nghe thấy tiếng chuông cửa.

Không còn cách nào khác, Anh Hoa phải bắt đầu gõ cửa.

Mười mấy giây sau, tiếng ca trong nhà ngừng lại, cửa chống trộm được mở ra, ở cửa xuất hiện một cô gái rất dễ thương: "Các anh có chuyện gì không?"

Rõ ràng là cô ấy đã mắc lỗi trước, nhưng giọng điệu của cô ấy vừa bực bội vừa sợ hãi, cứ như thể các nhân viên bảo vệ sẽ bắt nạt cô ấy.

"Gần ba giờ bốn mươi sáng rồi, cô không ngủ thì người khác cũng phải ngủ. Trên lầu có thí sinh chuẩn bị đi thi, cô như vậy cũng không được đâu!" Anh Hoa giọng điệu nghiêm nghị: "Chúng tôi cũng không phải là không cho cô livestream, nhưng ban đêm cô cũng không thể ồn ào như vậy được."

Tiểu Phương đang đứng bên cạnh vì để làm cho cô gái sợ hãi hoàn toàn, để cô ấy buổi tối yên tĩnh hơn, trực tiếp bày ra bộ mặt âm u, dùng giọng nói khàn khàn nói: "Bên trong tòa nhà hiện tại không sạch sẽ, hình như có thứ bẩn thỉu đã tiến vào bên trong, cô không ngừng phát ra âm thanh, thứ đó có thể bị thu hút đến đây đấy."

"Là chuyện quỷ ám sao?" Bị Tiểu Phương nói như vậy, cô gái ngược lại lại hưng phấn.

Anh Hoa ở bên cạnh đối với Tiểu Phương có chút không nói nên lời trừng mắt: "Cô ấy chuyển đến đây, chính là để livestream gặp quỷ."

"Livestream gặp quỷ? Vì để kiếm tiền, đến mạng cũng không cần nữa sao?" Tiểu Phương nhìn cô gái nhỏ nhắn và dễ thương, đó là kiểu cô gái có thể truyền cảm hứng cho sự bảo vệ của người khác, cảm giác yếu đuối , nhưng thực tế lại rất can đảm.

"Em lại không phải là vì livestream gặp quỷ, mà là tương đối hiếu kì với những chuyện như này, nghe nói trong tòa nhà các anh trước đây cũng đã có một streamer bị chết, căn phòng mà cô ấy ở không có ai dám đến ở, cuối cùng thì bị cải tạo thành phòng bảo vệ." Cô gái dựa vào cửa, có vẻ hứng thú với phòng bảo vệ.

"Chủ nhân ban đầu của phòng 1044 cũng là một streamer?" Hàn Phi bị làm cho hứng thú.

“Anh không phải là bảo vệ ở đây sao? Chẳng lẽ anh không biết?” Cô gái rất kinh ngạc: “Có một cô gái tính cách vô cùng tốt sống ở phòng 1044, nhưng không may mắc bệnh nan y, giai đoạn cuối của cuộc đời, cô ấy đã tích cực điều trị và chăm chỉ sống mạnh mẽ. Để tiếp thêm sức mạnh cho người bệnh khác, mang đến hy vọng cho những người cũng ở trong bóng tối, cô ấy bắt đầu livestream ghi chép lại sinh mệnh có hạn của mình, chia sẻ tất cả những điều tốt đẹp.”

“Điều này không phải rất tốt hay sao?” Hàn Phi cầm chiếc váy đỏ, trước sự chứng kiến của tất cả đương sự, nói chuyện phiếm với nữ streamer.

“Hồi đầu tiên, người theo dõi cô ấy chỉ có bệnh nhân, bác sĩ và bạn bè, nhưng có thể là do cô ấy rất xinh đẹp, nói chuyện dịu dàng, tính cách cũng vô cùng tốt, dần dần người theo dõi cô ấy ngày càng nhiều.”

“Không biết bắt đầu từ khi nào, trong livestream của cô ấy xuất hiện rất nhiều những tiếng đồn không tốt, có người nghi ngờ cô ấy chỉ đang biểu diễn, cảm thấy một người mắc bệnh nan y sao có thể có tâm thái tốt như vậy? Sao có thể vẫn xinh đẹp như vậy?”

“Những người đó buộc cô ấy phải công bố giấy chứng nhận y tế, buộc cô ấy phải chứng minh rằng cô ấy thực sự bị bệnh.”

“Ban đầu cô ấy vẫn kiên nhẫn giao lưu với những người đó, nghĩ rằng họ chỉ bị lừa gạt nên nghi ngờ là chuyện bình thường, nhưng dần dần mọi chuyện phát triển theo chiều hướng không ai nghĩ tới.”

“Không biết những lời nói điên rồ được phát ra từ đâu, nói rằng cô ấy đã từng được bao nuôi, tiền chữa bệnh ở các bệnh viện lớn đều do các đại gia chi trả.”

“Bố của cô gái đã trực tiếp báo cảnh sát, người tung tin đồn ban đầu đã bị giam một ngày và sau đó xin lỗi công khai, nhưng điều này chẳng bù đắp được gì”.

“Mỗi khi cô ấy bắt đầu livestream, luôn có những người kỳ lạ nói những điều kỳ lạ.”

“Bỏ nhiều tiền chữa bệnh thì nói cô ấy có lỗi với bố mẹ; muốn uống cốc trà sữa yêu thích thì nói không nghe lời bác sĩ, mù quáng để nhiều người quan tâm; một khi tức giận thì nói cô ấy đã bộc lộ bản chất thật, hình ảnh sụp đổ; một khi không kiềm chế được nước mắt, thì nói cô ấy chỉ biết làm ra vẻ đau khổ.”

“Những người đó căn bản không phải vì để chứng minh điều gì, chỉ là đơn thuần vì để chất vấn. Họ cố hết sức để vu khống, chỉ để thỏa mãn hình ảnh xấu xa mà họ đã tưởng tượng trong lòng.”

“Trong buổi livestream của cô ấy thường có hai nhóm người cãi nhau, cãi đến cuối cùng người tổn thương vẫn là cô ấy. Những người đó sẽ luôn chỉ tay về phía cô ấy khi họ lo lắng và hỏi tại sao cô ấy vẫn còn sống? Thậm chí, sau khi nhìn thấy giấy chứng nhận do bệnh viện cấp, cũng nói rằng cô ấy đã làm giả giấy chứng nhận y tế.”

“Có một khoảng thời gian, cô ấy cảm thấy cả thế giới đều bị gai bao bọc, đi đến đâu cũng bị những mảnh gai đâm bầm dập.”

“Nhưng không giống như trên mạng, trên thực tế vẫn có những người quan tâm đến cô ấy. Đây chính là nguồn sức mạnh của cô ấy. Nhưng một ngày nọ, cô ấy đột nhiên nhìn thấy một tờ giấy bạc ở khe cửa với những dòng chữ rất ghê tởm được viết trên đó, chỉ mặt đặt tên xúc phạm cô ấy, và những điều tương tự bắt đầu tăng lên nhiều hơn.”

“Nỗi đau trên mạng đã thấm vào thực tế. Khi bông hoa sinh mệnh không biết sẽ tàn lụi lúc nào, cô ấy bị mắc kẹt trong một cái lồng ác ý đan xen, đến hô hấp cũng trở nên khó khăn.”

“Cảnh sát lại can thiệp vào cuộc điều tra, nhưng cuối cùng cô ấy đã không chờ được đến lúc có kết quả điều tra.” Trong giọng nói của nữ streamer có chút tiếc nuối: “Cô ấy không chết vì bệnh tật, mà là tự mình từ bỏ mạng sống.”

“Đã điều tra ra hung thủ chưa?” Hàn Phi đối với việc này càng thêm quan tâm.

“Tra ra rồi, là một người giao đồ ăn thường giao đồ ăn cho tòa nhà, anh ta cũng chú ý tới phòng livestream của cô ấy, mỗi ngày đều chăm chú theo dõi cô ấy.”

“Người giao đồ ăn?” Hàn Phi lập tức nghĩ đến quỷ giao đồ ăn ở tầng 1, hắn không cách nào hóa giải oán niệm của người phụ nữ phòng 1044, có điều hắn có lẽ có thể giảm bớt chút thù địch của người phụ nữ.

“Trong đó xảy ra rất nhiều chuyện, em cũng chỉ biết đại khái, em đến cư xá của các anh chính là để làm rõ mọi chuyện.” Nữ streamer mỉm cười: “Nếu ở chỗ các anh thực sự có quỷ ám, vậy thì rất có khả năng cô ấy quay lại rồi.”

Chương 310: Dì Giả

Nữ streamer có vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, ăn mặc dễ thương này rõ ràng là rất có hứng thú với người phụ nữ phòng 1044.

Nếu như không phải anh Hoa không cho phép, có lẽ cô ấy đã chạy vào phòng 1044 từ lâu rồi.

"Không được bàn luận về chuyện này sau 0 giờ!" Anh Hoa dùng khóe mắt liếc nhìn chiếc váy đỏ được gấp cẩn thận, sau khi thấy chiếc váy đỏ không có gì bất thường, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm: "Chúng tôi còn phải đi tuần tra. Cô mau chóng tắt nhạc đi, đừng tự mình tìm tới phiền phức nữa."

Nữ streamer thể hiện bộ dáng đau khổ nhưng cô ấy vẫn đồng ý tắt nhạc và dừng livestream lại.

Khi nữ streamer trở về phòng ngủ tắt nhạc, Hàn Phi đứng ở cửa nhìn thoáng qua, trong phòng 1084 này có rất nhiều camera và camera giám sát được tháo rời.

"Chúng ta đi thôi, không cần lo cho cô ấy." Tiểu Phương đột nhiên thúc giục, dường như anh ta đã phát hiện ra điều gì đó, giơ tay nắm lấy ống tay áo của anh Hoa.

Hàn Phi cảm thấy tình trạng của Tiểu Phương không ổn nên chống lại ý nghĩ muốn vào nhà kiểm tra, cùng hai nhân viên bảo vệ rời khỏi tầng tám.

Đèn kích hoạt bằng giọng nói ở tầng chín bật sáng, khi đi đến giữa tầng tám và chín, Tiểu Phương căng thẳng nhìn Hàn Phi và Anh Hoa, vẻ mặt kinh hãi.

"Mọi người đều không phát hiện ra chuyện gì à?"

"Phát hiện cái gì?"

"Cô gái đó thờ một bức di ảnh trong phòng vệ sinh. Bức ảnh đen trắng cho thấy chính là cô ấy!" Tiểu Phương hết sức sợ hãi: "Cô ấy đã chết rồi phải không? Người sống làm sao có thể cảm thấy hứng thú với quỷ như vậy được?"

“Cậu nói như vậy lại nhắc nhở tôi, góc áo trên của cô gái đó có vệt nước. Khi nghe thấy tiếng gõ cửa, cô ấy không phải đang livestream mà là đang ở trong phòng vệ sinh.” Hàn Phi càng nghĩ càng cảm thấy không đúng. Giữa cô gái phòng 1084 và cô gái phòng 1044 hẳn là có một mối liên hệ nào đó, có thể là máu mủ hoặc cũng có thể là bạn bè.

“Nếu không chúng ta quay lại xem một chút đi?” Đề nghị của Hàn Phi đã bị anh Hoa và Tiểu Phương từ chối, khi cả ba đang loay hoay không biết có nên quay lại hay không, tầng chín đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa.

Cùng lúc đó, đèn kích hoạt bằng giọng nói tắt, ba nhân viên bảo vệ nắm chặt lấy nhau.

“Đừng, đừng căng thẳng, có một bà lão sống ở tầng chín, hẳn là bà ấy…” Anh Hoa giơ đèn pin lên, đi ở phía trước, nhẹ nhàng đẩy cửa thoát hiểm ở tầng 9. Trên hành lang tối đen là một bà lão mặc áo khoác đen, đeo khăn quàng cổ màu đen.

Sau khi nhìn thấy bà lão, anh Hoa thở phào nhẹ nhõm: “Dì Giả, sao nửa đêm bà lại chạy ra ngoài? Còn chưa tới bốn giờ đâu.”

Bà lão mặc áo khoác đen nhíu mày: “Ta đã già rồi, tỉnh giấc tương đối sớm, ta luôn ngủ không yên, muốn ra ngoài đi dạo một chút.”

“Dì Giả, một nhân viên bảo vệ vừa mới mất tích cách đây không lâu, thời gian này bà nên ở nhà đi ạ.”

“Ở nhà không ngủ được, tâm tình rối bời, ra ngoài vẫn thấy thoải mái hơn.” Dì Giả xua tay: “Ta đã sống hơn 80 tuổi rồi, đã sớm sống đủ rồi. Các cháu không cần phải lo lắng cho ta đâu.”

Bà lão này có tính cách hết sức bướng bỉnh, nhất định không chịu về phòng, cũng không nói rõ nguyên nhân cụ thể, Hàn Phi cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

“Dì Giả, có phải lúc nào bà cũng gặp ác mộng khi ngủ ở nhà không?” Hàn Phi cố gắng làm cho giọng điệu của mình khéo léo một chút.

“Cháu định chào hàng gì đó trợ giúp ngủ ngon cho ta sao? Không cần đâu.” Bà lão tính tình rất kỳ quái, không thích nói chuyện với người trong tòa nhà, cũng không nghe lời khuyên, đẩy anh Hoa ra và đi đến lối đi an toàn ở bên phải.

“Chúng ta không ngăn cản bà ấy sao?” Hàn Phi không hiểu khi nhìn thấy anh Hoa đứng yên tại chỗ, điều này khác hẳn với sự nhiệt tình mà anh ta thể hiện trước đó.

“Không khuyên được, bà lão đó là cư dân sớm nhất trong tòa nhà. Bà ấy có tính cách đặc biệt quái dị, lúc nào cũng thức dậy từ 3h30 sáng và lang thang khắp tòa nhà. Bà ấy còn có rất nhiều thói quen kỳ lạ, chẳng hạn như không bao giờ đi thang máy, không bao giờ lên tầng thượng, không bao giờ gọi tên mọi người và cũng chưa bao giờ thấy cười.” Anh Hoa chỉ là thuận miệng kể, nhưng Hàn Phi lại ghi nhớ trong lòng.

Hắn luôn cảm thấy bà lão hình như biết điều gì đó, đối phương không làm những điều đó, giống như đang cố ý trốn tránh nguyền rủa chết chóc trong tòa nhà.

Nhìn bóng lưng bà lão từ xa, bà ấy chống vào tường, thỉnh thoảng sẽ ngẫu nhiên kiểm tra chiếc khăn quàng cổ của chính mình.

Khi chiếc khăn dịch chuyển, một hoa văn hình bướm đẫm máu đã lộ ra.

Bà lão này cũng là chậu hoa của Cánh bướm?

Hàn Phi để mắt tới, cảm thấy bà lão trước bốn giờ mỗi ngày đều đi loanh quanh trong tòa nhà, có lẽ là đang tìm kiếm cái gì đó.

“Cửa vào tòa nhà đã khóa. Chỉ cần bà ấy còn ở trong tòa nhà, có lẽ mình vẫn còn có thể gặp được.” Hàn Phi muốn một mình đi gặp bà lão, nhưng bây giờ chưa phải lúc, bởi hai bên chênh lệch nhau quá nhiều, rất dễ bị lừa gạt còn giúp đối phương kiếm tiền.

“Đi thôi, tầng chín chưa từng xảy ra chuyện gì, tầng này vẫn khiến người ta rất yên tâm.”

Lời nói của anh Hoa một lần nữa khiến Hàn Phi nghi ngờ sâu hơn, tại sao tầng chín nơi người già sống lại là an toàn nhất? Mọi chuyện không hay có phải đã sớm được bà lão giải quyết hết?

Tiếp tục tuần tra, bà lão quái dị kia dường như là phúc tinh của ba nhân viên bảo vệ, bốn tầng liên tiếp đều không gặp phải chuyện gì, mãi cho đến tầng thứ mười bốn.

Khi Hàn Phi bước ra khỏi góc bậc thang tầng mười ba, một cỗ khí tức lạnh lẽo bao trùm lấy hắn.

Hàn Phi rùng mình một cái, nhìn con số 14 trên tường, trong lòng sinh ra một loại dự cảm không tốt.

"Có một người điên sống ở tầng mười bốn, hy vọng đêm nay anh ta không phát bệnh." Anh Hoa vốn không muốn dừng lại ở tầng mười bốn, nhưng hết lần này đến lần khác lại xảy ra chuyện ở tầng này.

Camera giám sát hành lang bị đập hỏng, khóa cửa thoát hiểm cũng bị tháo, nhiều loại rác thải sinh hoạt vương vãi trên mặt đất, nhơ nhớp khắp nơi.

"Lúc 0 giờ chúng ta tuần tra, camera giám sát và khóa cửa vẫn bình thường mà!" Tiểu Phương đi ngang qua đống rác, muốn kéo Hàn Phi, nhưng lại thấy hắn đang chăm chú nhìn vào đống rác: "Cậu đang nhìn cái gì vậy?"

"Rác thải sinh hoạt cũng phản ánh tính cách của một người, đại khái có thể suy ra một phần thông tin." Hàn Phi cầm gậy cao su trên tay lật qua lật lại đống rác, một lúc sau, cánh tay của hắn lơ lửng trên không trung.

"Có phát hiện gì à?" Tiểu Phương và anh Hoa cùng nhau nhìn vị trí gậy cao su của Hàn Phi, cả người đều không ổn.

Trong một chiếc túi đóng gói bình thường, cất giấu một nửa ngón tay bị đứt lìa còn đang chảy máu.

"OMG!" Tiểu Phương liên tục lui về phía sau hai bước, anh ta nắm chặt quần áo Hàn Phi: "Đây là án mạng sao! Là giết người!"

Hàn Phi tỏ vẻ sợ hãi, nửa ngày mới phản ứng lại, giống như là vẫn chưa quen nhìn thấy máu thịt, hơi buồn nôn, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

“Hai người bình tĩnh cho tôi! Đừng hoảng sợ!” Anh Hoa miễn cưỡng giữ bình tĩnh, đang định kéo Hàn Phi dậy thì Tiểu Phương bên cạnh đột nhiên hét lên.

“Phía sau! Anh Hoa, anh nhìn phía sau đi!”

Anh Hoa và Hàn Phi đồng thời quay đầu lại, trong hành lang tầng 14, một cánh cửa chống trộm được mở, có khuôn mặt dò xét bước ra, đang nhìn họ trong bóng tối.

“Kia hình như là phòng 1144 phải không?”

Chương 311: Anh là người?

Các căn phòng trong tòa nhà chết chóc, con số trong số phòng có chứa số 4 càng nhiều, thì bên trong số lượng "quỷ" sẽ càng nhiều.

Ba nhân viên bảo vệ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt sâu trong hành lang, không một ai nhúc nhích.

Bầu không khí trong hành lang ngột ngạt đến đáng sợ, lúc trước đều là sự đáng sợ về các loại thị giác và thính giác, sự xuất hiện của ngón tay bị đứt lìa này dường như báo trước những điều khủng khiếp và tàn khốc hơn sắp xảy ra.

Ho khan một tiếng, anh Hoa giơ đèn pin siêu sáng lên hành lang tầng mười bốn.

Khuôn mặt ở cửa phòng số 1144 không có lông mày hay tóc, đầu bị hói, xanh xao, chỉ có nhãn cầu đen.

"Lại là kẻ điên đó."

Anh Hoa không phải là lần đầu tiên giao tiếp với đối phương, anh kìm nén sự sợ hãi, cầm chặt đèn pin đi vào tầng 14: "Camera giám sát và cửa là anh làm hỏng đúng không?"

Khuôn mặt ở cửa phòng 1144 cũng không nói gì, chỉ nhìn anh Hoa và Tiểu Phương, trong đồng tử đen xì phản chiếu thân ảnh của hai người họ, cơ thể anh ta đang run nhẹ, biểu cảm trên khuôn mặt bởi vì sợ hãi mà méo xẹo, nhưng chính vào lúc này anh ta lại thấy Hàn Phi tiến đến.

Rõ ràng trước mặt có ba người, nhưng trong mắt anh ta lại chỉ có bóng của hai người, anh ta có thể nhìn thấy Hàn Phi, nhưng cũng lại không thể "nhìn thấy" Hàn Phi.

Trong ánh mắt kinh hãi hiện lên một chút kinh ngạc, môi run lên, thật lâu sau mới nói được một câu hoàn chỉnh.

"Anh là người?"

Anh Hoa và Tiểu Phương đều coi anh ta như một kẻ điên, nhưng Hàn Phi lại nghe ra một ý nghĩa khác trong lời nói của anh ta.

Câu nói này của đối phương rõ ràng là nói với hắn, tên điên sống ở phòng 1144 này, có thể nhìn ra anh ta khác với những quỷ quái khác.

Trong tòa nhà chết chóc vẫn còn duy trì sự tỉnh táo, "người" mà kí ức không bị giở thủ đoạn gì rất ít, tên điên này có chút đặc biệt.

Hàn Phi đứng sau cùng trong đội ngũ không nói gì, anh Hoa lại thở dài nói: "Chúng tôi đương nhiên là người, anh đừng vội kích động, rác ở cửa hành lang là anh vứt ra à? Anh giơ tay ra cho tôi xem một chút?"

"Không, các anh không phải là người, các anh là quỷ." Kẻ điên thấy anh Hoa lại gần, lập tức nấp sau cánh cửa: "Từ nhỏ tôi đã có thể nhìn thấy quỷ, các anh không lừa được tôi đâu!"

"Được rồi, anh muốn nói thế nào cũng được, anh giơ tay ra trước, để tôi xem tay anh có làm sao không." Anh Hoa lo lắng rằng tên điên tự chặt đứt ngón tay của mình, vì vậy mới kìm nén sự sợ hãi, liên tục hỏi, đánh giá từ chi tiết này, anh ta quả thực là một người tốt.

"Hai người các anh đi ra, lùi về sau! Chỉ để anh này đến đây, tôi chỉ nói chuyện với anh này!" Tên điên giơ tay chỉ vào Hàn Phi.

"Tôi?" Bộ dáng Hàn Phi vô cùng kinh ngạc, hắn giả vờ rất không cam tâm, thực tế thì đã bắt đầu di chuyển về phía trước.

Anh Hoa hơi do dự, ngại ngùng vỗ vỗ vai Hàn Phi: " Người mới rồi cũng sẽ có một ngày phải độc lập làm việc, cậu đi xem xem tay của anh ta có bị thương không, thuận tiện hỏi anh ta gần đây có phải là lại quên không uống thuốc rồi phải không."

Tiểu Phương và anh Hoa lui về sau vài bước, Hàn Phi một mình đến trước cửa phòng: "Này anh, camera giám sát ở hành lang là anh làm hỏng phải không?"

Tên điên lắc lắc đầu, anh ta rất nghiêm túc nói với Hàn Phi: "Tôi từ nhỏ đã có thể nhìn thấy quỷ, nhưng tôi biết anh là người."

Con ngươi màu đen xì của anh ta dần dần phát sinh thay đổi, tên điên này có hai con ngươi trong mắt, trong đó có một con mắt không phản chiếu được hình ảnh của Hàn Phi.

"Anh là người, là người đầu tiên tôi gặp được trong tòa nhà này! Tôi và anh giống nhau đều là người, hãy giúp tôi! Giúp tôi chính là giúp chính anh!" Biểu cảm của tên điên khiến người ta vô cùng sợ hãi, nhưng anh ta hoàn toàn không nhận thức được điều này.

"Tôi là bảo vệ trong tòa nhà này, giúp anh là điều đương nhiên, anh có gì khó khăn sao?" Phòng 1144 chắc chắn không đơn giản, Hàn Phi sẽ không vì một vài câu nói của đối phương, mà tiết lộ bí mật của chính mình.

"Tôi không biết mình đã xuất hiện ở tòa nhà này như thế nào? Toàn bộ quỷ đều nói nơi này là nhà của tôi! Nhưng tôi biết nơi này tuyệt đối không phải là nhà của tôi! Tôi đã thử trốn rất nhiều lần, nhưng căn bản không thể trốn thoát khỏi tòa nhà này, có vài lần đã đi ra ngoài rồi, kết quả đều tự nhiên bất tỉnh. Khi tỉnh dậy, tôi lại xuất hiện trong căn phòng này." Vẻ mặt của tên điên kia méo xệch, túm lấy quần áo Hàn Phi: "Thoát ra ngoài, chỉ có rời khỏi tòa nhà này mới có thể sống sót!"

"Anh đừng vội kích động." Hàn Phi đang muốn tên điên bình tĩnh lại, ai biết đối phương đột nhiên dùng lực, trực tiếp kéo Hàn Phi vào phòng 1144!

"Bụp!"

Đóng cửa lại, Hàn Phi cảm giác như rơi vào trong động băng, hệ thống điều hòa và sưởi ấm bật đầy đủ nhưng cũng chẳng có tác dụng gì, hơi mát lạnh lẽo trực tiếp xuyên thẳng vào tim hắn.

Hắn ngay lập tức nắm lấy tay nắm cửa, nhưng tên điên đã ép chặt cánh tay hắn.

“Tôi đang cứu anh! Bọn họ thật sự là quỷ! Tất cả đều là quỷ!” Tên điên mắng Hàn Phi, móng tay cào lên da thịt Hàn Phi.

“Có gì từ từ nói.” Hàn Phi nhìn vết thương trên cánh tay, tên điên vẫn còn đủ mười ngón, ngón tay gãy không phải của anh ta.

Có lẽ chính sự bình tĩnh của Hàn Phi lan truyền cho đối phương, giọng điệu của tên điên chậm lại: “Tôi thực sự không bị điên, tôi đang nói sự thật, tòa nhà này giống như một cơn ác mộng không thể tỉnh lại, chúng ta đều bị mắc kẹt ở bên trong.”

Người bị cả tòa nhà coi là kẻ điên thực sự là người duy nhất tỉnh táo, từng lời anh ta nói ra đều là sự thật, nhưng người bên cạnh đều nghĩ anh ta bị điên, đang lên cơn.

Hàn Phi có thể hiểu được ý của tên điên, nhưng hắn không dám biểu lộ ra ngoài.

Dựa vào kỹ năng diễn xuất bậc thầy của mình, Hàn Phi biểu hiện ra vẻ mặt phức tạp mà ngoài mặt không tin, nhưng thật ra nội tâm có một biểu hiện phức tạp, trong lòng có chút rung động.

Tên điên nhìn thấy cảm xúc muốn biểu hiện của Hàn Phi, anh ta nắm chặt cánh tay của hắn: “Có thể trong thời gian ngắn anh vẫn chưa thể thể chấp nhận được, anh cũng đã quên rất nhiều chuyện, kinh nghiệm của tôi có lẽ có thể nhắc nhở anh nhớ lại một số chuyện nào đó.”

Bên ngoài phòng 1144, anh Hoa và Tiểu Phương không ngừng đập vào cửa phòng, họ lo lắng Hàn Phi sẽ xảy ra chuyện gì.

Bên trong phòng, tên điên tiến lại gần Hàn Phi, hoa chân múa tay nói về quá khứ của anh ta: “Anh đã từng gặp chuyện như vậy chưa? Lần đầu tiên đến một nơi nào đó, anh cảm thấy nơi này rất quen thuộc, như thể đã từng ở đây, có vẻ như đã từng mơ thấy nó trong một giấc mơ.”

“Có.”

“Tòa nhà này đối với tôi chính là một nơi như vậy.” Kẻ điên kéo Hàn Phi vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại, bật tất cả các vòi nước: “Khi tôi còn rất nhỏ, mắt tôi có thể nhìn thấy một số thứ kỳ lạ, mơ mơ hồ hồ, tôi luôn nghĩ đó là vấn đề về mắt của mình, cho đến một ngày, tôi thấy trong gia đình có thêm một người nữa.”

“Anh ấy càng ngày càng gần tôi hơn, bất cứ khi nào tôi thức dậy vào nửa đêm, tôi thấy anh ấy đứng bên giường tôi, anh ấy đã nhìn tôi, nhìn chằm chằm vào tôi!”

“Chuyện này tôi không dám nói với gia đình, tôi nghi ngờ không phải mắt mình có vấn đề, có thể là tinh thần có vấn đề.”

“Sau đó, tôi lấy lý do đi công tác để bí mật đi khám bác sĩ, trong thời gian tôi điều trị, cả vợ và con gái tôi đều bị tai nạn ngoài ý muốn.”

“Mọi điều tốt đẹp mà tôi có được đều tan tành, khi tôi hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng, anh ấy đã biến mất khỏi tầm nhìn của tôi.”

“Tôi nghĩ rằng tôi đã thoát khỏi anh ta, nhưng kể từ ngày đó, mỗi đêm tôi đều mơ lặp lại một giấc mơ.”

“Tôi mơ thấy mình thức dậy trên giường trong phòng 1144, thấy ai đó trong phòng đang cầm một con dao và khắc gì đó trên da của tôi.”

“Tôi cảm thấy rất đau, nhưng lại không thể kêu được.”

“Máu không ngừng chảy, thấm ướt ga trải giường.”

“Giấc mơ này kéo dài một tháng, khi cơ thể tôi gần như đầy những vết thương, người đó cuối cùng đã dừng lại, anh ta đặt một thứ gì đó vào trái tim tôi.”

“Toàn bộ quá trình đau đớn một cách không thể tưởng tượng được, tôi cũng hoàn toàn mất đi ý thức.”

“Khi tôi tỉnh dậy lần nữa, mở mắt ra và nhìn thấy căn phòng này, tôi dường như đã bước vào căn phòng mà tôi đã mơ không biết bao nhiêu lần trong cơn ác mộng!”

Nói xong, tên điên trực tiếp xé áo của mình ra.

Làn da trắng nhợt của anh ta giống như một tờ giấy vẽ hoàn hảo với hình xăm một con bướm khổng lồ đầy màu sắc trên đó!

“Tôi đã thử nhiều kiểu chết trong tòa nhà, nhưng tôi luôn hôn mê vào thời điểm quan trọng. Khi tỉnh dậy, tôi lại nằm trên giường trong phòng ngủ của phòng 1144. Mọi thứ đã khôi phục lại như cũ, những vết thương trên người tôi cũng biến mất, nhưng màu sắc của họa tiết con bướm sẽ đậm hơn. Có vẻ như nó hy vọng rằng tôi sẽ tiếp tục chủ động tìm đến cái chết. Nó dường như có thể đạt được thứ tôi muốn thông qua cái chết của mình.” Lời nói ngoài ý muốn của tên điên khiến Hàn Phi nghĩ đến nhiệm vụ người quản lý, khi ở nhiệm vụ người quản lý, hắn mỗi lần chết đi đều sẽ trở lại nơi xuất phát.

“Thứ mà người trong giấc mơ khắc lên da thịt anh chính là con bướm này?” Hàn Phi đã từng nhìn thấy rất nhiều kẻ ngoại lai, nhưng những kẻ ngoại lai đó nuôi kén người, phần lớn đều có hình dáng con bướm không hoàn chỉnh, hơn nữa còn rất dị dạng.

Hàn Phi chưa bao giờ nhìn thấy một hình xăm con bướm hoàn hảo như vậy.

Chương 312: Nghề nghiệp ẩn – bảo vệ tòa nhà chết chóc

“Khi hình xăm trở nên rõ ràng hơn, tôi cảm thấy cơ thể mình ngày càng nhẹ nhàng, như thể linh hồn tôi đã mọc thêm đôi cánh và sẽ bay ra khỏi cơ thể bất cứ lúc nào.”

Tên điên chạm vào hình xăm trên cơ thể với biểu hiện kỳ quái trên khuôn mặt, đã cảm thấy buồn nôn, lại còn buộc phải học cách chịu đựng: “Những gì tôi nói là sự thật. Anh có thể coi tôi như một kẻ điên, nhưng tôi hy vọng anh có thể suy nghĩ thật kỹ những lời tôi nói.”

Vặn vòi nước, tên điên mở cửa phòng vệ sinh, anh ta nhìn đồng hồ treo trên tường phòng khách.

“Đã gần bốn giờ rồi, tôi nhất định phải trở về phòng ngủ. Nếu anh nguyện ý tin tưởng tôi, vậy thì rạng sáng hãy tới tìm tôi!” Tên điên không ngăn cản Hàn Phi, anh ta do dự đi tới cửa phòng ngủ căn hộ 1144. Trước khi mở cửa phòng ngủ, anh ta còn quay đầu nhìn Hàn Phi: “Anh thật sự là nhân viên bảo vệ của cư xá này à? Anh có nhớ công việc của chính mình ở đây không?”

Hàn Phi khẽ gật đầu một cái, tên điên nhìn Hàn Phi ánh mắt mang theo một chút thương cảm: “Anh tốt nhất không nên đi tuần tra trong khoảng thời gian từ 4 giờ đến 5 giờ. Khoảng thời gian này là nguy hiểm nhất. Ngoài ra, tôi muốn nói cho anh biết một chuyện.”

“Chuyện gì thế?”

“Lúc trước các nhân viên bảo vệ của tòa nhà đều mất tích trong lúc tuần tra ban đêm.”

Khi tên điên nói xong câu này, tâm trí Hàn Phi vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống, cuối cùng hắn cũng đã kích hoạt nhiệm vụ đầu tiên trong tòa nhà chết chóc!

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ ẩn rank F – tuần tra ban đêm!"

"Tuần tra ban đêm: Hoàn thành nhiệm vụ tuần tra một lần hoàn chỉnh."

"Chú ý! Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, bạn sẽ có cơ hội nhận được nghề nghiệp ẩn nhân viên bảo vệ tòa nhà chết chóc!"

"Chú ý! Người chơi chỉ có thể chọn một nghề làm công việc chính. Không giới hạn số lượng công việc bán thời gian và nghề nghiệp phụ, nhưng chỉ có thể nhận được thêm một bộ phận năng lực từ nghề nghiệp phụ."

Hàn Phi mới đầu nghe được âm thanh nhắc nhở còn rất vui vẻ, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là có thể thuận lợi logout.

Nhưng sau đó hắn cảm thấy có gì đó không ổn, độ khó của một nhiệm vụ mang tên bình thường như bảo vệ tuần tra ban đêm mà lại là đến rank F!

Nhiệm vụ ẩn rank F lần gần nhất của hắn đã được hoàn thành với sự giúp đỡ của tất cả hàng xóm. Hiện tại đồng đội bên cạnh chỉ có anh Hoa và Tiểu Phương?

Hơi ngây người, Hàn Phi còn muốn hỏi tên điên một ít chuyện nữa, nhưng đối phương đã mở cửa phòng ngủ ra.

Không một chút ánh sáng trong căn phòng ngủ nhỏ bé ấy, khoảnh khắc tên điên mở cửa, cứ như thể bị thứ gì đó kéo đi!

Cửa phòng ngủ lại đóng, đồng hồ trên tường chỉ 3:44 sáng.

Máu bắt đầu rỉ ra từ các bức tường của căn phòng, ngẫu nhiên còn có những mảnh vỡ của cơ thể người không hoàn chỉnh chui ra từ các góc trong bóng tối, cũng không biết những thứ đó đến từ đâu.

Sau khi tên điên đi khỏi, ánh mắt Hàn Phi hiện lên một sự thương cảm, anh chàng bị giam cầm trong cơn ác mộng này chỉ là một trong những "tác phẩm" của Cánh bướm.

"Sau khi trời sáng lại đến tìm anh? Nhưng bầu trời nơi này sẽ không bao giờ sáng cả." Hàn Phi cảm thấy trí nhớ của tên

điên cũng bị ngừng lại vào ngày 4 tháng 4, ngày này hẳn là rất đặc biệt đối với chủ nhân của tòa nhà chết chóc.

Nắm lấy tay nắm cửa, Hàn Phi nhanh chóng chạy ra ngoài trước khi phòng 1144 trải qua một sự thay đổi lớn hơn.

"Bạch Tư Niệm! Cậu không sao chứ!"

"Là tôi không đúng! Không nên để một người mới tới gần như vậy!"

Anh Hoa và Tiểu Phương rất lo lắng cho Hàn Phi, vừa rồi họ liên tục đập cửa, để cứu Hàn Phi, họ đã gây ra tiếng động rất lớn.

"Em nhìn hai tay của anh ta còn nguyên vẹn, nhưng lại không hỏi gì khác. Anh ta điên điên khùng khùng, luôn nói những điều không thể giải thích được, hết sức khó hiểu." Hàn Phi tỏ vẻ bị hù không hề nhẹ.

"Đừng suy nghĩ sâu xa về lời nói của một kẻ điên, nếu không cậu cũng sẽ trở thành một tên điên đấy."

"Mọi người không sao là được, trước tiên chúng ta đi khỏi tầng này đã."

Anh Hoa lúc nãy đập cửa cũng không sợ hãi lắm, chỉ là lo lắng cho Hàn Phi, bây giờ khi hắn đi ra, anh ta nhìn hành lang tối om, cảm thấy có rất nhiều thứ sẽ đến.

"Đi, lên tầng mười lăm."

So với nơi tối tăm, hầu hết mọi người vẫn cảm thấy nơi có ánh sáng là an toàn hơn.

Ba người bảo vệ không dám dừng lại quá lâu, vội vàng lên tầng mười lăm.

Đèn kích hoạt bằng giọng nói bật sáng, nhưng ánh sáng lần này không mang lại sự ấm áp cho ba người.

Anh Hoa vừa đập cửa đã gây ra âm thanh quá lớn, có thứ gì đó trong tòa nhà dường như thức giấc.

Mỗi khi ba người cất bước, bước chân của họ luôn xen lẫn với tiếng bước chân của người khác, tần suất bước chân của

người đó còn nhanh hơn so với người bình thường, là từ tầng dưới truyền đến, giống như là đang đuổi theo ba nhân viên bảo vệ.

"Anh Hoa, bình thường các anh mất bao lâu để hoàn thành nhiệm vụ một lần tuần tra hoàn chỉnh?" Với chiếc váy màu đỏ trên tay, Hàn Phi đã bắt đầu nghĩ cách hoàn thành nhiệm vụ rank F này với sức lực của ba người.

"Tùy tình huống, nếu không có vấn đề gì thì nửa giờ là đủ, nhưng nếu có chuyện gì xảy ra thì không thể nói chắc chắn được." Anh Hoa liếc nhìn đồng hồ trên tay: "Chúng ta phải tăng tốc, nhất định có thể trở về trước 4 giờ 44 phút. Thông thường, nửa đêm về sáng trong tòa nhà vẫn tương đối… "

"Đoàng!"

Anh ta còn chưa kịp nói hết câu thì cả ba đã nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ từ tầng trên truyền xuống.

Quay đầu nhìn lên tầng, trong lúc cái cổ chuyển động, ba người vừa vặn nhìn thấy cửa sổ hành lang.

Ngay bên ngoài tấm kính, có một khuôn mặt dán vào cửa sổ hành lang, rồi rơi xuống bên dưới!

"Có người nhảy lầu!"

Tiểu Phương sợ hãi lùi lại mấy bước, cả ba người đều có thể nhìn rõ, khuôn mặt của đối phương hoàn toàn méo mó, biến dạng, trong lúc thân thể rơi xuống vẫn nhìn chằm chằm vào nhân viên bảo vệ bên trong tòa nhà!

Quan trọng hơn, cái miệng đầy vết nứt của đối phương giống như đang nói gì đó, không ngừng khép mở.

Hàn Phi phản ứng nhanh nhất, hắn vội vàng đi tới bên cửa sổ, nhưng khi nhìn ra bên ngoài lại không có cái gì, bọn họ cũng không có nghe thấy âm thanh người kia rơi xuống đất.

"Là cư dân sống ở tầng trên à?!" Tiểu Phương nắm lấy anh Hoa, chân của anh ta đã như sắp nhũn ra.

"Tôi chưa từng nhìn thấy cô ta! Hình như không phải người trong tòa nhà." Anh Hoa cũng sợ hãi. Cảnh tượng này

xuất hiện đột ngột quá mức nên không ai chuẩn bị tâm lý: "Nghe âm thanh, hẳn là cách tầng chúng ta đang ở không xa. Nhanh lên! Đừng lo lắng! Hãy nhanh chóng lên lầu!"

Anh Hoa không ngừng thúc giục, nhưng Hàn Phi vẫn đứng bên cửa sổ, trong đầu hắn liên tục nghĩ đến khuôn mặt của người phụ nữ té lầu.

"Hình như là cô ta đang nói chuyện." Hàn Phi đã từng đọc sách liên quan đến ngôn ngữ môi khi còn ở cư xá Hạnh Phúc. Để giao tiếp với những người hàng xóm thân thiết, hắn thậm chí còn tự học ngôn ngữ ký hiệu.

Những thứ linh tinh này bình thường cảm thấy vô dụng, nhưng vào thời điểm quan trọng chúng lại trợ giúp Hàn Phi một chút.

"Nói chuyện?"

"Đúng thế, những gì cô ta nói giống như là… bị tôi đụng phải sẽ chết." Hàn Phi cố gắng tái hiện lại, hắn cảm thấy đối phương muốn biểu đạt chính là ý tứ này.

"Đừng có đoán mò, đi xem là người nào xảy ra sự cố!" Anh Hoa và Tiểu Phương định đi lên tầng, hai người bọn họ vừa bước đi liền có mấy tiếng bước chân trên hành lang.

Hàn Phi không có đi theo bọn họ lên tầng, mà là đứng ở bên cạnh tay vịn cầu thang liếc mắt nhìn xuống dưới.

Tay vịn cầu thang từ tầng 4 trở xuống đã bị máu nhuộm đỏ, máu vẫn đang không ngừng lan dần lên phía trên.

Chương 313: Bị tôi đụng phải sẽ chết

Thời gian dần trôi, toàn bộ tòa nhà đang thay đổi, đoán chừng tòa nhà chết chóc sẽ lộ nguyên hình khi đến thời điểm 4 giờ 44 phút sáng.

"Mình đã ở đủ ba tiếng đồng hồ rồi. Chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ tuần tra trước 4 giờ 44 phút là mình có thể trực tiếp quit game, tránh đi sát khí kinh hhủng nhất."

Hàn Phi đang định thu hồi ánh mắt thì một cánh tay xuất hiện từ tay vịn cầu thang tầng năm.

Cánh tay nhuốm máu vặn vẹo như bị cháy xém.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Hàn Phi, cánh tay đang nắm tay vịn ngừng chuyển động.

Một lúc sau, có một khuôn mặt bê bết máu vươn ra khỏi khe hở cầu thang, ngũ quan vặn vẹo, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Hàn Phi, đôi môi chậm rãi khép mở, như đang nói – bị tôi đụng phải sẽ chết!

"Đây không phải là người phụ nữ vừa nhảy lầu sao? Sao lại chạy vào tòa nhà rồi!"

Người phụ nữ ở tầng dưới khác với tất cả những quỷ quái trong tòa nhà, ác ý mà cô ta mang trên người vô cùng mạnh, thậm chí còn vượt qua cả Mã Mãn Giang mà Hàn Phi đã gặp phải trước đó.

Trong mắt cô ta chỉ có sự ác độc và điên cuồng thuần túy, cô ta muốn giết chết tất cả mọi người để trút đi nỗi uất hận đang chực trào trong lòng.

"Người phụ nữ này muốn tất cả mọi người phải chết!"

Ma quỷ ở thế giới tầng sâu ít nhiều đều lưu lại chút nhân tính, vốn là thứ quý giá nhất của họ, nhưng người phụ nữ này thì hoàn toàn khác.

Tay vịn cầu thang chỗ cô ta chạm vào đầy vết máu, bậc thang cô ta bước đi vương vãi những giọt máu đỏ thẫm, ánh mắt nhìn về phía Hàn Phi tràn đầy khát vọng muốn hủy diệt và giết chóc.

Cố nén lại ý muốn ném chiếc váy đỏ xuống che đi khuôn mặt quỷ kia, Hàn Phi cũng không biết phải làm sao bây giờ.

Quỷ nhảy lầu đuổi theo sau lưng, cách bọn họ càng ngày càng gần, nếu quả thật như mặt quỷ kia nói bị cô ta đụng phải sẽ chết, vậy thì ba người bảo vệ hiện tại đang ở tình thế vô cùng nguy hiểm!

Điều quan trọng nhất là tầng dưới đã bị nhuộm đỏ, đã có sự thay đổi bất thường.

Họ chỉ có thể chạy lên tầng trên, nhưng bị đuổi kịp chỉ là sớm hay muộn sẽ xảy ra.

Có lẽ biện pháp duy nhất là trốn vào một căn phòng nào đó trước khi con quỷ nhảy lầu đuổi kịp để tránh đối phương.

"Anh Hoa! Tiểu Phương! Nhìn xuống lầu đi!" Hàn Phi cũng chạy lên: "Người phụ nữ vừa nhảy lầu đang đuổi theo chúng ta!"

"Ý cậu là gì?!"

"Thì theo đúng nghĩa đen đó!"

Khi Tiểu Phương và anh Hoa nhìn xuống, người phụ nữ đã biến mất, họ chỉ thấy vết máu trên tay vịn cầu thang, có cảm giác như ai đó đã rơi từ trên cao xuống tay vịn cầu thang vậy.

Vết máu sẽ không vô cớ xuất hiện, bọn họ đã bắt đầu tin tưởng lời nói của Hàn Phi.

"Anh Hoa, không phải anh nói chỉ có tầng một rất nguy hiểm thôi sao?"

"Bảo vệ lúc trước là bị mất liên lạc ở tầng một! Tôi không có nói sai mà!" Anh Hoa có chút gấp gáp: "Đêm nay có vẻ không đúng lắm nha! Tôi sẽ liên lạc với những người ở tòa nhà khác."

Anh ta lấy bộ đàm ra, nhưng loay hoay hồi lâu, trong bộ đàm chỉ có tiếng dòng điện sột soạt: "Lúc ra khỏi cửa đã kiểm tra một lần rồi mà, sao đột nhiên lại không hoạt động thế này?"

"Những tòa nhà khác cũng có bảo vệ trực đêm?"

"Tất nhiên, chỉ có một nhân viên bảo vệ ở tòa nhà số 2 và số 3 vào ban đêm thôi. Bởi vì tòa nhà số 1 và số 4 của chúng ta đã từng xảy ra vụ án mất tích nên số lượng nhân viên bảo vệ mới tương đối nhiều." Anh Hoa vẫn đang thử điều chỉnh bộ đàm: "Tôi muốn liên hệ với các đồng nghiệp ở tòa nhà số 4. Phòng điều khiển toàn bộ camera giám sát nằm ở tòa nhà này. Các đồng nghiệp ở đó có thể thông qua camera giám sát xem được những gì đang xảy ra ở tầng dưới của chúng ta."

"Phòng điều khiển camera giám sát chung nằm ở tòa nhà số 4?" Hàn Phi dường như hiểu được cảm giác bị theo dõi đến từ đâu, hắn cũng hiểu tại sao tên điên ở tầng 14 lại phá hủy camera giám sát!

Hiện tại Hàn Phi cảm thấy hết sức may mắn vì bị sương mù đen làm khuôn mặt bị thương, đồng phục bảo vệ trên người hắn Cánh bướm chưa từng thấy, hơn nữa hắn lại đang đóng vai Bạch Tư Niệm, khí chất và tính cách khác với hắn.

Dù là người quen, nhưng chỉ thông qua camera giám sát cũng khó có thể nhận ra hắn.

"Quan sát camera giám sát trong tòa nhà số 4 không nhất định là Cánh bướm, có lẽ là mình vẫn chưa bị phát hiện. Nếu như mình bại lộ, với tính cách thận trọng của Cánh bướm, đoán chừng sẽ đích thân đến đây tiêu diệt mình."

Hàn Phi cũng là thè lưỡi ra liếm máu trên mũi dao, hôm nay đi vào tòa nhà chết chóc hoàn toàn là một bất ngờ, đừng nói Cánh bướm, ngay cả chính hắn lúc trước cũng không nghĩ tới.

"Tiếng ca kia là một tồn tại không thể nhắc đến, nhưng tại sao nó không tạo ra bất kỳ động tĩnh lớn nào? Đúng là hữu danh vô thực, thực sự đáng thất vọng." Hàn Phi nghĩ lại, trong quần thể này có tổng cộng bốn tòa nhà, tòa nhà số 4 toát ra

mùi vị chết chóc mạnh nhất, không phải là tiếng ca lại đi thẳng đến tòa nhà số 4 đấy chứ?

Chọn một trong bốn tòa nhà, việc lựa chọn của tiếng ca cũng quyết định sự sống chết của Hàn Phi.

Nội tâm còn đang suy nghĩ, trong đầu Hàn Phi đột nhiên vang lên âm thanh của hệ thống.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Oán hận mãnh liệt đang đến gần! Sự hận thù trong lòng cô ấy đã gần đạt đến cực hạn rồi! Cô ấy muốn hủy diệt toàn bộ mọi thứ trong tầm mắt!"

"Hình dáng của bạn đã bị cô ấy nhìn thấy. Chúc mừng bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ ẩn rank F - bị đụng vào sẽ chết!"

"Bị đụng vào sẽ chết: Cô ấy đã nhảy xuống từ tầng 24 mang theo nguyền rủa ác độc nhất. Trong quá trình rơi xuống, cô ấy nhìn thấy những người hàng xóm ở mỗi một tầng của tòa nhà. Cô ấy thề phải giết chết tất cả mọi người trong tòa nhà. Cô ấy có nguyền rủa chết chóc đáng sợ nhất trong tòa nhà số 1, tất cả những ai bị cô ấy đụng vào sẽ chết!"

"Yêu cầu nhiệm vụ: Vào phòng 1244 của tòa nhà chết chóc. Trước đó, đừng để cô ấy chạm vào!"

"Chú ý! Oán niệm sẽ trở thành hận ý sau khi một số điều kiện được hoàn thành, nhưng một số oán niệm sẽ hoàn toàn mất đi nhân tính trong quá trình này. Bọn họ không cách nào khống chế được hận thù trong lòng, cuối cùng trở thành con quái vật chỉ biết phát tiết thống khổ! Bọn họ tuy không đáng sợ tà ác bằng hận ý thật sự, nhưng so với oán niệm thông thường thì kinh khủng hơn gấp mấy lần! Khác xa với thứ mà bạn có thể đối phó chỉ ở level 12."

Trong đầu còn chưa kịp nghe hệ thống nhắc nhở xong Hàn Phi đã toát mồ hôi lạnh, không ngờ người phụ nữ nhảy lầu lại mang trên người một nguyền rủa chết chóc khủng khiếp như vậy.

"Chạy lên trên trước! Nhanh lên! Thứ đó đuổi tới rồi!" Hàn Phi có thể cảm giác được một làn sóng ác ý từ từ dâng lên như thủy triều, hắn vốn là đi phía sau cùng của đội, nhưng hiện tại

đã vọt lên đầu, hắn muốn chạy vào phòng 1244 trước khi người phụ nữ kia đuổi kịp.

Tạm gác việc tuần tra và truy tìm sự thật sang một bên, điều quan trọng nhất bây giờ chính là sống sót!

"Anh Hoa, có chủ hộ nào ở trên lầu có thể nói chuyện được không? Chúng ta vào phòng đó trốn trước đi." Tiểu Phương cũng nghe thấy dưới lầu có tiếng động bất thường, cảm giác như một con nhện rất to lớn đang bò rất nhanh ở dưới lầu đuổi về phía bọn họ.

"Cậu đang nói cái gì vậy? Làm gì có bảo vệ nào đi tuần tra ban đêm vì sợ sệt mà trốn vào nhà chủ hộ?"

"Không có thời gian đâu! Thứ đó đã tới rồi!" Giọng Hàn Phi sốt ruột phát sinh thay đổi, hắn lần nữa nhìn ra giữa lan can cầu thang, cánh tay vặn vẹo kia đã lên đến tầng 8!

Chương 314: Váy không phải là dùng để mặc

Sau 3 giờ 44 phút sáng, bên trong tòa nhà quả nhiên có sự khác biệt, Hàn Phi đã kích hoạt liền hai nhiệm vụ ẩn rank F trong một khoảng thời gian ngắn, điều này đã giải thích được vấn đề.

Tuần tra, chạy đến phòng 1244, thoạt nhìn đều là nhiệm vụ đơn giản, nhưng nhiệm vụ loại này càng đơn giản, Hàn Phi lại càng lo lắng, hắn biết rõ độ khó của nhiệm vụ rank F.

Nhìn nhiệm vụ càng đơn giản, càng có thể gặp nhiều rắc rối khi thực hiện nó.

"Cô ta đã đuổi tới rồi!"

Hàn Phi nghiến răng nghiến lợi, người phụ nữ rơi từ tầng trên xuống kia sẽ giết hết những "thứ" mà cô ta nhìn thấy, cô ta dọn dẹp từng tầng một, cách duy nhất để phá cục là đến phòng 1244.

Phòng 1244 là một trong ba căn phòng nguy hiểm nhất của tòa nhà số 1, nhưng Hàn Phi bây giờ không còn cách nào khác, chỉ có thể chạy đến đó!

Chỉ có hoàn thành nhiệm vụ hắn mới có thể thoát khỏi trò chơi. Đối với một người thậm chí có thể không nhìn thấy ngày mai, sống sót mới là điều quan trọng nhất.

Anh Hoa và Tiểu Phương vốn chưa nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề, khi thấy Hàn Phi còn không thèm quan tâm đến thương thế của mình, thà liều mạng chạy lên lầu với vết thương đầy máu, nỗi sợ hãi trong lòng bọn họ mới hoàn toàn dấy lên.

Con người có tâm lý hùa theo đám đông, sợ hãi cũng sẽ bị nhiễm và lây lan vì điều này, hai người bọn họ liên tục bị kinh hãi, kỳ thực cũng đã sớm không chịu nổi. Tuy rằng trong đầu

bọn họ vẫn còn nghi hoặc, nhưng thân thể hết sức thành thật đã bắt đầu chuyển động, chạy còn nhanh hơn cả Hàn Phi.

Một hơi vọt đến tầng 17, Hàn Phi nắm lấy tay vịn cầu thang, liếc nhìn xuống lầu lần nữa, cái nhìn này khiến hắn sợ hết hồn hết vía.

Cánh tay vốn vẫn còn ở tầng 8, nay đã xuất hiện ở tầng 11, hai bên chỉ hơn kém nhau có 6 tầng.

Người phụ nữ kia dường như đã ý thức được mình đã bị phát hiện, tốc độ của cô ta càng ngày càng nhanh hơn.

"Đừng có chạy lung tung! Không thể tùy tiện lên lầu được!" Giọng nói của anh Hoa lộ vẻ lo lắng. Khi chạy đến giữa tầng 17 và 18, anh ta cố gắng hết sức để trấn tĩnh Hàn Phi và Tiểu Phương: "Nếu cửa thoát hiểm trên tầng 18 mở, chúng ta sẽ vòng qua đây và đi lên lầu từ phía bên kia!"

Tiểu Phương đang chạy như điên, căn bản không để ý đến những gì anh Hoa nói.

Trái lại Hàn Phi lại nghe được, nhưng lúc này hắn không dám dừng lại.

Đèn kích hoạt bằng giọng nói ở tầng 17 vụt tắt, chùm tia sáng từ đèn pin trong hành lang tối om đang lắc lư điên cuồng, khi ánh sáng chiếu vào hành lang tầng 18, ba nhân viên bảo vệ nhìn thấy cánh cửa thoát hiểm đã mở hoàn toàn.

Cửa thoát hiểm ở tầng 18 khác với cánh cửa ở các tầng khác, bên trong cánh cửa dán đủ loại lá bùa kỳ quái.

"Dừng lại! Dừng lại mau!" Nhìn thấy cửa thoát hiểm ở tầng 18 được mở, anh Hoa sốt ruột hô to, nhưng Tiểu Phương và Hàn Phi chạy phía trước không có ý định giảm tốc độ.

Hai người bọn họ nhanh chóng lên đến tầng 18, vừa định chạy về phía tầng 19 thì đột nhiên phát hiện một người trung niên gầy còm đang ngồi xổm ở giữa cầu thang.

Người kia mặc bộ đồ tang màu trắng, trên người nhét đầy tiền giấy.

Tiểu Phương chưa bao giờ nhìn thấy người trung niên này trong tòa nhà, anh ta dừng lại, nhưng Hàn Phi không quan tâm, trực tiếp giũ chiếc váy đỏ ra.

"Đại ca, hôm nay tôi sẽ xung hỉ cho anh!"

Dùng hai tay căng chiếc váy đỏ ra, Hàn Phi vội vàng chạy lên lầu, hắn xem như đã liều mạng rồi. Miễn là có thể thoát khỏi trò chơi thì có thể làm bất cứ điều gì.

Khi Hàn Phi lao tới, người trung niên mặc áo tang né tránh một bước, nhưng thời điểm Tiểu Phương chạy ngang qua, người đó đột nhiên đưa tay ra trước người Tiểu Phương.

"Mau! Tùy ý đưa cho anh ta cái gì đó!" Anh Hoa hô to từ phía sau, nhưng tiếc là đã quá muộn, bàn tay của người đàn ông đã chạm đến ngực của Tiểu Phương.

Không thấy anh ta làm gì cả, Tiểu Phương giống như ngủ thiếp đi, bịch một tiếng ngã lăn ra đất.

Anh Hoa đằng sau thấy vậy liền lấy trong túi ra một ít tiền lẻ rải trên mặt đất, khi người đàn ông trung niên cúi đầu, anh ta kéo Tiểu Phương chạy qua người đàn ông.

Đầu đụng phải bậc cầu thang rắn chắc, Tiểu Phương mới tỉnh lại, hoàn toàn kinh hãi: "Sao vừa rồi em lại ngã xuống?"

"Ông ta từng ở phòng 1184, là một thương nhân rất tham lam tiền bạc. Ông ta đặc biệt tìm người xem bói cho, nói là nếu ở căn phòng kia thì có thể phát tài đến chết! Kết quả là mới chuyển vào có mấy ngày thì chết thật. Về sau có người ở hành lang nhìn thấy ông ta!" Anh Hoa kéo Tiểu Phương: "Nếu không đưa tiền cho ông ta, ông ta sẽ cùng cậu về nhà, lấy mạng cậu!"

Tiểu Phương trong lòng vẫn còn sợ hãi, khi anh ta quay đầu nhìn lại, người đàn ông trung niên đã không còn trên cầu thang, mà chỉ có một ít tiền giấy nằm rải rác trên mặt đất.

"Phòng 1184 quỷ quái lắm. Nghe nói người xem bói cho thương nhân là chủ nhân cũ của phòng này, nhưng anh ta đã chết từ lâu trước khi gặp thương nhân. Tất cả chúng tôi đều nghi ngờ rằng thương nhân là bị quỷ mê hoặc, cuối cùng lại tự

mình vào làm quỷ thay thế.” Anh Hoa thở hổn hển, anh ta lo lắng Hàn Phi và Tiểu Phương sẽ lại gặp rắc rối: “Các cậu cẩn thận một chút nha!”

“Bây giờ vấn đề không phải là cẩn thận hay không cẩn thận nữa rồi anh ơi. Chậm một bước là tính mạng không còn nữa đâu.” Hàn Phi là người đầu tiên chạy đến tầng 19. Váy đỏ vừa rồi giúp hắn dọa người trung niên lùi lại, nhưng mà có thứ gì đó trong váy dường như cảm giác được điều gì đó, nó đang từ từ thức giấc.

Nếu như váy đỏ biết mình bị Hàn Phi lôi ra sử dụng như vậy, đoán chừng cũng sẽ muốn đoạt mạng Hàn Phi mất.

Dưới lầu có quỷ nhảy lầu, trong tay là váy đỏ, trên lầu ẩn chứa nguy hiểm không rõ, chỉ trong nửa giờ ngắn ngủi, hai nhiệm vụ rank F đã ở trên người, mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Hàn Phi chỉ có thể vừa suy nghĩ vừa điên cuồng chạy trốn, còn phải phân tâm chú ý tới váy đỏ cùng những thứ xung quanh.

Mỗi khi đám người Hàn Phi đi lên một tầng, khoảng cách giữa quỷ nhảy lầu và họ sẽ được rút ngắn lại.

“Nếu cứ tiếp tục như vậy, mình sẽ có cơ hội chạy đến phòng 1244. Nhưng nhiệm vụ rank F hẳn là không đơn giản như vậy. Mình đã bỏ qua điều gì đó rồi sao?”

Trong hành lang đã có thể nghe rõ tiếng quỷ nhảy lầu bò lên, hai tay hai chân cô ta chạm đất, cánh tay và đùi đều vặn vẹo, giống như một con côn trùng to lớn nắm lấy tay vịn cầu thang, kéo thân thể hoàn toàn biến dạng đi nhanh lên trên.

“Cái trò chơi này đối với ác quỷ mà nói đúng là một trò chơi hệ chữa trị. Cốt lõi của tất cả các nhiệm vụ vẫn là về ma quỷ. Làm thế nào mà có thể buộc người chơi tiếp xúc với ma quỷ trong quá trình chạy trốn?”

Vẻ mặt Hàn Phi từ từ biến sắc, hắn nghĩ đến một khả năng: “Yêu cầu nhiệm vụ là vào phòng 1244 nguy hiểm nhất trên tầng cao nhất của tòa nhà số 1, nhưng nếu cửa phòng 1244 bị khóa thì phải có chìa khóa mới vào được!”

“Theo thông tin nhiệm vụ, phòng 1244 có liên quan đến quỷ nhảy lầu. Nói không chừng cô ta chính là từ phòng đó đi ra. Nếu cô ta là chủ nhân của căn phòng đó, chìa khóa nằm ở trên người cô ta cũng là hết sức hợp lý.”

Nghĩ đến đây, Hàn Phi mặt mày xám ngoét, khóe mắt giật giật, đây mới là độ khó của nhiệm vụ rank F.

“Đoán chừng còn có cách nào khác. Vẫn còn quá sớm để từ bỏ!”

Hai tay căng ra váy đỏ, Hàn Phi liều mạng lao lên tầng 20. Nếu là một cư xá bình thường, các chủ hộ trông thấy một người như vậy chạy trên cầu thang vào lúc hơn nửa đêm, thông thường sẽ không dám cản trở.

Chương 315: Tầng 24

Chưa nói đến cư xá bình thường, cho dù là trong tòa nhà chết chóc, người như Hàn Phi cũng tương đối hiếm gặp, ít nhất với tư cách là đồng nghiệp, Tiểu Phương và anh Hoa là lần đầu tiên gặp.

Hàn Phi đã nghiên cứu ra cách dùng mới nhất của chiếc váy đỏ, người khác phát hiện buổi tối trong nhà vệ sinh xuất hiện một chiếc váy đỏ như vậy, chắc chắn sẽ nghĩ mọi cách để hủy hoặc ném nó đi, cũng chỉ có Hàn Phi mới coi nó như bảo bối, có thể nói là "yêu không muốn rời", một khắc cũng không muốn xa cách.

Nhưng đây là cách dùng khi chiếc váy đỏ vẫn còn chưa tỉnh lại, Hàn Phi còn chưa quên chiếc váy đỏ đã đối đãi với Tiểu Phương như nào.

Hắn làm những gì với chiếc váy đỏ, chiếc váy đỏ có thể sẽ báo đáp lại một cách tệ hại hơn.

Hàn Phi mấy tiếng trước còn thoi thóp, hiện tại đã dùng hết sức chạy như điên, vết thương trào máu ra, tốc độ cũng không giảm đi chút nào.

Sở dĩ có điều kỳ diệu về mặt y học này, hoàn toàn là công lao của quỷ nhảy lầu đang điên cuồng leo lên tầng.

Trong lối thoát hiểm của tòa nhà số 1, tất cả những nơi mà cô ta bò qua đều sẽ lưu lại vết máu, cô ta mặc ý gieo rắc hận thù và nguyền rủa trên cơ thể mình, cũng không biết lúc còn sống cô ta đã trải qua những điều gì, tại sao lại có oán khí lớn như vậy?

"Anh Hoa, hay là anh đặt em xuống đi." Cơ thể Tiểu Phương vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, anh ta không biết bị gã thương nhân lấy mất thứ gì, hiện tại một chút sức lực cũng không sử dụng được.

"Cậu biết thứ dưới tầng là gì không?" Anh Hoa cúi đầu, tuổi tác anh lớn rồi, chân tay không còn tốt như người trẻ, cả

đường chạy như điên, giờ đã không chịu nổi rồi.

Anh ta không nói là không thể chịu được nữa, nhưng tốc độ của anh ấy đã dần dần chậm lại, trán đầy mồ hôi.

“Anh Hoa…”

“Cậu đừng cho rằng chết là kết thúc, còn 1 vạn thứ đau đớn hơn cái chết nhiều.” Anh Hoa thốt ra vài câu nói từ kẽ răng, dường như anh ta đã biết điều gì đó: “Nếu có thể sống, không cần biết sống như thế nào, đều đừng từ bỏ.”

Anh Hoa kéo Tiểu Phương, tốc độ của cả hai người đều chậm lại, bóng quỷ nhảy lầu giống như một con côn trùng khổng lồ đang bò lên trên càng ngày càng gần!

Một mùi máu nồng nặc xộc vào mũi, máu vương vãi trộn lẫn với những miếng thịt có viết chữ đen, bọn họ có thể nghe thấy giọng nói bị kìm nén điên cuồng của người phụ nữ.

“Ai đang ở trên lầu? Ai đang ở hành lang? Đừng chạy nữa, nếu bị tôi đụng sẽ chết!”

“Các người chạy không thoát đâu, các người có thể chạy đi đâu? Tôi sẽ bắt được các người, lôi toàn bộ các người xuống!”

“Chết đi, toàn bộ đều phải chết!”

Giọng nói ở tầng dưới phảng phất như sợi dây xích câu hồn, ngày càng rõ.

Khi chạy đến tầng 21, hai chân anh Hoa run rẩy, anh đã không chịu được nữa, nhưng anh không muốn bỏ Tiểu Phương lại.

Anh ta dường như đã làm chuyện như vậy trước đây, bây giờ cảnh tương tự lại xuất hiện.

Nếu chỉ có thể sống một người, cơ hội này có nên trao cho người khác không?

Trong tòa nhà chết chóc bất luận lựa chọn như thế nào, đều không sai, không có ai sẽ chỉ trích anh, bởi vì khi một thế giới tồn tại quỷ, con người có thể đẩy mọi lỗi lầm và sự điên rồ của mình cho quỷ quái.

Tiểu Phương là đồ đệ đầu tiên của anh Hoa, Tiểu Phương cũng chưa bao giờ hỏi anh Hoa đồ đệ trước đây đã đi đâu rồi, hai người sư phụ và đồ đệ rất ăn ý, cũng không muốn nhắc tới chuyện không hay.

Nhưng có một số chuyện không phải không muốn nhắc tới, thì có thể tránh được.

Đôi chân không còn sức lực nữa, nếu không bỏ Tiểu Phương xuống, anh Hoa và Tiểu Phương đều sẽ chết.

"Lại phải đưa ra lựa chọn như vậy nữa sao?" Anh Hoa biết Tiểu Phương sẽ không trách anh, nhưng chính vì như vậy mới làm cho anh khó chịu hơn, những cảm xúc trong tâm trí đang va chạm, những đường vân màu sắc sặc sỡ như nụ hoa đang nở ra những cánh hoa.

Ngón tay nắm chặt Tiểu Phương dần dần buông ra, anh cũng vẫn muốn kiên trì thêm chút nữa, nhưng thực sự anh đã không thể gánh thêm được Tiểu Phương nữa.

Năm ngón tay anh Hoa buông ra, khi Tiểu Phương sắp bị ngã xuống cầu thang, một tay khác đã vươn ra và nắm lấy cánh tay của Tiểu Phương.

"Chạy!"

Khi Hàn Phi đang quan sát vị trí của nữ quỷ nhảy lầu, phát hiện hai bảo vệ càng lúc càng xa mình, hắn không chút do dự đưa tay ra.

Có lẽ trong mắt một số người, hai nhân viên bảo vệ tụt lại phía sau vừa hay có thể giúp mình trì hoãn thời gian, vừa giảm khả năng mình bị quỷ bắt.

Chỉ cần có thể tăng xác suất sống sót của mình, để người khác phải bỏ mạng cũng không quan tâm.

Khi anh Hoa đưa ra lựa chọn, Hàn Phi cũng đang lựa chọn, chỉ có điều hắn không hề tuân theo quy tắc của tòa nhà chết chóc, nói theo cách khác, lựa chọn mà hắn đưa ra không phải là lựa chọn mà Cánh bướm muốn thấy.

Cánh bướm độc ác đó thích nhất là chơi đùa với nhân tính, trong vụ án chặt thây ghép xác ban đầu, nó còn cố ý để người

lang thang nhìn thấy chân tướng, sau đó tận mắt chứng kiến người lang thang đi tố cáo, cuối cùng bị người thường xua đuổi như một kẻ mất trí.

Nhân tính trong mắt Cánh bướm không đáng một xu, chỉ là công cụ, chỉ là đường vân trên cánh của nó.

Nhưng trong mắt Hàn Phi, nhân tính là đóa hoa kiên cường nhất, diễm lệ nhất, cho dù ở tận đáy vực thẳm, nó vẫn có thể nở hoa.

"Đừng dừng lại!"

Hàn Phi nắm lấy Tiểu Phương, cõng anh ta trên lưng.

Băng thấm đẫm máu, Tiểu Phương và anh Hoa không ngờ Hàn Phi lại đến cứu họ, hai bên rõ ràng cũng chưa nói chuyện nhiều với nhau.

"Bạch Tư Niệm …" Tiểu Phương đã ghi nhớ cái tên này sâu trong lòng, vào thời điểm nguy cấp này, cứu ai đó sẽ phải trả giá bằng mạng sống của chính mình.

"Hãy giúp tôi nhìn phía sau!"

Hàn Phi đang tập trung vào sức mạnh thể chất, có thể cõng được Tiểu Phương, mà không làm giảm tốc độ của chính mình. Hắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn khi có thể cứu, hắn cảm thấy hiện tại hai người bảo vệ này là đồng đội duy nhất của hắn, nhất định phải trân trọng bọn họ.

"Được." Tiểu Phương ngoảnh đầu nhìn phía sau lưng, Hàn Phi đã giúp mình, anh ta cũng muốn giúp Hàn Phi.

Trong thâm tâm anh ta thậm chí còn đưa ra một quyết định, khi con quái vật đuổi đến sau lưng, anh ta sẽ ôm quái vật cùng lăn xuống phía dưới tầng, để tranh thủ thời gian cho Hàn Phi.

Quấn chiếc váy đỏ quanh cổ, Hàn Phi còn phải dùng hai tay để cõng Tiểu Phương, lúc này hắn không còn suy nghĩ gì nữa, chỉ muốn lên tầng cao nhất.

"Tôi nhìn thấy các người rồi! Tôi nhìn thấy các người rồi!" Thanh âm bị xé rách phát ra âm thanh kinh khủng, khi Hàn Phi

và những người khác chạy đến tầng 22, nữ quỷ nhảy lầu xuất hiện sau lưng bọn họ.

Máu nhuộm đỏ bậc thang, cơ thể nát bét khi rơi xuống được chắp nối với nhau, thân thể nứt nẻ bị cánh tay vặn vẹo lôi kéo, điên cuồng bò lên trên!

"Tôi sẽ kéo các người rơi xuống! Bị tôi đụng phải sẽ phải chết!"

Biết sau lưng mình có quỷ, và nhìn thấy quỷ ở ngay sau lưng, đây hoàn toàn là hai trải nghiệm khác nhau.

Anh Hoa vốn đang miễn cưỡng duy trì sự bình tĩnh của mình, đã hoàn toàn sụp đổ khi nhìn thấy con quỷ nhảy lầu, phòng tuyến tâm lý của anh ta đã hoàn toàn sụp đổ, hoa văn quỷ quái màu đỏ thẫm mọc ra từ sau gáy của anh ta, hoa văn đó ngày càng sặc sỡ.

Bước chân hướng lên trên trở nên vô lực, trên mặt anh Hoa đã toàn là sự tuyệt vọng.

Cánh tay vặn vẹo truyền đến tiếng xương gãy, tay của quỷ nhảy lầu đột nhiên nắm lấy lưng anh Hoa.

"Nguy hiểm!" Tiểu Phương lớn tiếng nhắc nhở, Hàn Phi cũng nhìn thấy quỷ quái đuổi theo phía sau, hắn không chút do dự, trực tiếp ném chiếc váy đỏ trên cổ xuống cái tay vỡ nát kia.

Chiếc váy quá nhẹ, rất khó ném trúng người.

Để đảm bảo rằng chiếc váy ném trúng mục tiêu, Hàn Phi đã nhét bộ đàm bảo vệ vào chiếc váy đỏ trong khi chạy trốn.

Ngón tay vỡ nát túm lấy chiếc váy đỏ, quỷ nhảy lầu lần đầu tiên chạm vào thứ này, cô ta cũng hơi sững lại.

Vết máu trên chiếc váy đỏ và vết máu trên người cô ta như hai con dao nhọn, trực tiếp đâm vào linh hồn của nhau, ngay lúc đó máu bắt đầu lan ra khắp tòa nhà!

Chiếc váy đỏ là oán niệm cỡ lớn, quỷ nhảy lầu nắm được một loại nguyền rủa, hai bên đều bình yên vô sự sống trong

tòa nhà chết chóc lâu như vậy, cho đến hôm nay đã chạm mặt nhau.

Vết bẩn nguyền rủa màu đen trên người quỷ nhảy lầu đang lan ra trên chiếc váy đỏ, bên trong chiếc váy đỏ có một cỗ ý thức đáng sợ bắt đầu thức tỉnh.

Quỷ nhảy lầu muốn giết chết tất cả mọi người, cô ta hoàn toàn không quan tâm đến chiếc váy, muốn xé rách chiếc váy trên tay thành từng mảnh, nhưng dù xé thế nào thì chiếc váy đỏ vẫn hoàn toàn không bị hư hại.

Nhân lúc cô ta do dự một lát, ba người bảo vệ đã thành công chạy lên tầng 24.

"Trong tòa nhà chết chóc càng sợ hãi sẽ chết càng nhanh." Hàn Phi nhớ đến lời nhắc nhở của Kim Sinh, hắn lại liếc nhìn anh Hoa phía sau, bây giờ tình trạng của anh Hoa đã bắt đầu không ổn.

"Thôi kệ đi, hoàn thành nhiệm vụ trước rồi tính sau!"

Mở cửa thoát hiểm ra, Hàn Phi cõng Tiểu Phương đã đến phòng 1244, hắn ra sức vặn tay nắm cửa, kết quả phát hiện cánh cửa này thực sự đã bị khóa rồi.

Chương 316: Chuyện này không liên quan gì tới tôi hết!

Đá mạnh vài cú vào ổ khóa, nhưng muốn dùng thể lực đá mở cửa chống trộm, điều này là không thể với trình độ hiện tại của Hàn Phi.

Cánh cửa sắt không hề hấn gì hết, nhưng Hàn Phi thì chân đã tê dại rồi.

Không có chìa khóa, không mở được cửa, nhưng Hàn Phi cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch.

Khi hắn điên cuồng đạp cửa, một giọng nói cầu xin sự thương xót vang lên trong phòng.

"Tất cả đều là lỗi của tôi, tất cả đều là lỗi của tôi, xin hãy tha cho tôi, làm ơn hãy buông tha cho tôi!"

"Trong phòng có người?" Hàn Phi vốn đã định từ bỏ, nghe thấy giọng nói này lại nhen nhóm hy vọng: "Chúng tôi là bảo vệ trong tòa nhà! anh mở cửa ra trước đi!"

"Tôi sẽ bồi thường cho cô, cô muốn bồi thường gì cũng được, đừng quay lại nữa. Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi!"

Trong phòng thực sự có người, nhưng người đó hình như là một người điên tinh thần suy sụp, anh ta chỉ biết xin lỗi và xin tha, không ngừng lặp lại những câu giống nhau, giống như con búp bê mất đi linh hồn.

Hàn Phi không có chìa khóa, hắn muốn vào phòng 1244, chỉ có thể đem hy vọng đặt lên trên người tên điên trong phòng.

"Tôi đến đây để giúp anh! Chỉ cần anh mở cửa ra, sau này cái thứ quấy rầy anh đều sẽ không bao giờ xuất hiện nữa!" Bất kể Hàn Phi nói gì, trong phòng chỉ có tiếng xin tha, mà không hề có tiếng bước chân.

"Mở cửa ra!"

Mùi máu tanh trong hành lang đang ập tới, Hàn Phi quay đầu lại nhìn về phía anh Hoa: "Anh tới phòng 1244 bao giờ chưa? Chủ nhân bên trong là tình huống gì thế?"

"Tôi chỉ biết phòng 1244 có người sống, thỉnh thoảng nửa đêm có thể nghe thấy tiếng đối thoại trong nhà, nhưng thực sự chưa bao giờ nhìn thấy người trong nhà cả." Đôi mắt anh Hoa đỏ ngầu, khuôn mặt anh đầy tuyệt vọng, anh cúi người xuống, thở hổn hển, như một con tôm đang dần được nấu chín.

"Đối thoại gì?"

"Họ dường như đang làm gì đó trong nhà, nghe không rõ, tôi nhớ có hai chữ chiêu hồn, chắc là chiêu hồn, không sai."

"Chiêu hồn?" Đồng tử Hàn Phi co lại, hắn liền nhớ tới một vài chuyện.

"Trước đây khi bảo vệ ở tòa nhà số 1 giao ca, có nhắc qua phòng 1244, nói căn phòng này cả nhà đều là những người điên. Có điều nhà bọn họ ban đầu cũng không phải là như vậy, không thể nói là hạnh phúc, chỉ có thể nói là rất bình thường. Sau đó cũng không biết có chuyện gì, con gái lớn trong nhà họ đã đột nhiên nhảy lầu vào một đêm nào đó.

"Sau đó bọn họ liền tiến hành chiêu hồn?" Hàn Phi nhìn cánh cửa phòng 1244, trên mặt đất có dấu vết đốt tiền giấy, một số ảnh chụp còn chưa cháy hết, đồ đạc vứt lung tung trên hành lang.

"Đúng vậy, cái chết của con gái lớn của họ hình như có liên quan đến bọn họ, bởi vì áy náy trong lòng, vì vậy mới áp dụng cách tà môn này, kết quả dường như đã chiêu đến thứ khác." Anh Hoa cố gắng tăng tốc độ nói: "Con quái vật truy đuổi chúng ta, cảm giác như con gái lớn của họ với thứ gì đó đã dung hợp với nhau."

Nghe những gì anh Hoa nói, não của Hàn Phi nhanh chóng chuyển động, hắn nghĩ đến người thử nghiệm đã bị điên trong thế giới tầng cạn của [Cuộc sống hoàn hảo].

Căn cứ theo những gì Phong Tử Du nói, người thử nghiệm ban đầu nhận thấy có điều gì đó không ổn, chính là khi anh ta đang thử nghiệm một nhiệm vụ liên quan đến chiêu hồn.

Đó là một ông già đi chiêu hồn vì nhớ người vợ đã khuất, cũng như thế chiêu đến thứ khác, kết quả đã phá hủy cả gia đình của mình.

Người thử nghiệm cũng đã tiếp xúc với thế giới tầng sâu vì nhiệm vụ này, cuối cùng đã tàn sát toàn bộ cư xá.

Thật trùng hợp, cư xá mà anh ta tàn sát lại chính là tòa nhà chết chóc ở thế giới tầng sâu.

Nhiệm vụ chiêu hồn giống như một sợi dây, kết nối thế giới tầng cạn và tầng sâu.

Điều quan trọng nhất là bản thân Hàn Phi cũng sở hữu thiên phú chiêu hồn cực kỳ hiếm có, hắn cũng dựa vào khả năng này mà giao tiếp với thế giới tầng cạn.

Người thử nghiệm đã từng phát điên vì nhiệm vụ chiêu hồn đã tàn sát tất cả cư dân của tòa nhà chết chóc, nay Hàn Phi, người có thiên phú chiêu hồn, đã bị ép vào tòa nhà chết chóc, mục đích của hắn cũng là tiêu diệt tòa nhà chết chóc.

Mọi thứ được kết nối chặt chẽ với nhau, điều này khiến Hàn Phi tự hỏi: "Theo bản đồ ở tầng 10 của cư xá Hạnh Phúc, một trong những mảnh ký ức của người quản lý tòa nhà nằm trong tòa nhà chết chóc, liệu đây có phải là kế hoạch của Phó Sinh? Năng lực thiên phú chiêu hồn rốt cuộc còn ẩn giấu bí mật gì?"

Chức danh quản lý tòa nhà của Hàn Phi được kế thừa từ người quản lý tòa nhà tiền nhiệm, chiêu hồn cũng là một thiên phú mà hắn sở hữu khi được trao danh hiệu người quản lý tòa nhà, nói theo cách khác, thiên phú này người quản lý tòa nhà tiền nhiệm Phó Sinh cũng có.

"Phòng 1244 là căn phòng đáng sợ nhất, kinh khủng nhất trong tòa nhà số 1, căn phòng này có liên quan đến chiêu hồn, trong bốn tòa nhà còn lại của tòa nhà chết chóc có phải cũng vẫn còn những căn phòng có liên quan đến chiêu hồn?"

Hàn Phi cảm thấy mình đang từng bước tiến gần đến chân tướng, chỉ cần hắn sống sót qua tòa nhà chết chóc, tất cả những nghi hoặc đang làm hắn bận tâm lúc này đều có thể tìm thấy đáp án.

Người trong phòng không muốn mở cửa, Hàn Phi cũng không biết trạng thái hiện tại của bọn họ, có khả năng bọn họ đã bị giày vò đến mức ngay cả sức lực để di chuyển cũng không có.

"Bùm!"

Kính trên cửa thoát hiểm ở tầng 24 trực tiếp nổ tung, những tia máu nhỏ rơi xuống hành lang như mưa.

Trên khung cửa sổ còn sót lại một ít vụn thủy tinh, khuôn mặt của nữ quỷ nhảy lầu hiện ra.

Hai má cô ta hõm xuống, máu chảy ra từ mắt, đôi mắt lồi ra của cô ta nhìn chằm chằm vào ba nhân viên bảo vệ ở hành lang.

Hận ý dường như càng trở nên nồng đậm hơn!

Cánh cửa thoát hiểm bằng gỗ đóng sầm vào tường, tấm cửa dính đầy máu.

Cơ thể xiêu vẹo của quỷ nhảy lầu xuất hiện ở tầng 24, Hàn Phi cũng lần đầu tiên nhìn thấy chính diện đối phương.

Quần áo cùng máu thịt hòa lẫn vào nhau, trên bề mặt da có thể nhìn thấy xương trắng, toàn thân bị oán hận bao bọc, điều khiến Hàn Phi chú ý nhất chính là một chiếc chìa khóa màu đen đâm vào trái tim của quỷ nhảy lầu.

Bên trên chiếc chìa khóa có viết số phòng —— 1244.

Chìa khóa ngôi nhà tượng trưng cho tổ ấm, nhưng trong trái tim của quỷ nhảy lầu, nó không tượng trưng cho sự ấm áp và chỗ dựa, thay vào đó, nó như một con dao, trực tiếp đâm vào trái tim mình, cắm sâu vào da thịt, khiến cô ta không ngừng cảm thấy đau đớn, cho cô ta oán hận và nguyền rủa vô tận.

Một câu thành sấm, Hàn Phi thực sự không ngờ hệ thống vậy mà lại phát ra nhiệm vụ vô liêm sỉ như vậy.

Chỗ khó nhất của nhiệm vụ này không phải là chạy trốn được quỷ nhảy lầu tìm đến phòng 1244, mà là rút chiếc chìa

khóa ở trong trái tim quỷ nhảy lầu ra, không để chiếc chìa khóa nhà tiếp tục mang đến nguyền rủa cho cô ta!

Sau khi đã nghĩ thông mấu chốt của nhiệm vụ, Hàn Phi nghiến răng tán dương [Cuộc sống hoàn hảo] một câu.

"Mẹ kiếp nó chữa trị thật đấy!"

Ba người bảo vệ ở cửa phòng 1244 đã mất rất nhiều thời gian, người phụ nữ tràn đầy oán hận đã đi vào hành lang, những mảnh vụn của chiếc váy đỏ bị rách rơi vãi khắp nơi xung quanh cô ta.

"Bị tôi đụng phải sẽ chết, tôi sẽ kéo các người cùng rơi xuống!"

Cơ thể cô ta gần như bị xé toạc, giống như một cái lưới bằng xương bằng thịt.

Khi cô ta với khuôn mặt hung dữ xông đến, những mảnh vụn của chiếc váy đỏ lại từ từ nối lại với nhau, điểm khác biệt là chiếc váy đỏ rực như được tẩm máu tươi.

Giữa sự đỏ rực tột độ, một cánh tay nhợt nhạt duỗi ra một cách không báo trước, trực tiếp túm lấy cổ quỷ nhảy lầu.

Chiếc váy đỏ rực vô biên bao phủ khắp hành lang, tựa như một đóa hoa nở rộ.

Tiếng oán niệm va chạm vào nhau, tất cả cửa ra vào và cửa sổ trong hành lang đều kêu ầm ầm lên.

Chiếc váy đỏ phẫn nộ và quỷ nhảy lầu bị ác ý chi phối đều cùng lúc bị mất kiểm soát, hai oán niệm cỡ lớn đã đánh nhau rồi!

Lối đi lập tức bị nhuộm đỏ, Hàn Phi cảm thấy mặt đất rung chuyển, nhìn bộ đàm bảo vệ vẫn treo trên gấu váy đỏ, mồ hôi lạnh túa ra.

"Chuyện này không liên quan gì tới tôi hết nha!"

Lùi về phía sau, hiện tại Hàn Phi cảm thấy nhiệm vụ tuần tra ban đêm rank F chắc là sẽ đơn giản hơn, hắn quyết định nhân lúc hai oán niệm cỡ lớn đang đánh nhau, nhanh chóng đi hoàn thành một nhiệm vụ khác.

“Anh còn ngây ra đó làm gì?” Hàn Phi vỗ vỗ vai anh Hoa, cõng Tiểu Phương lao về phía bên kia hành lang: “Chạy thôi!”

Chương 317: Tôi, nhân viên bảo vệ tận tâm nhất trong tòa nhà chết chóc

Cầu thang rung chuyển, những tia máu tiếp tục lan tràn trên tường, oán niệm cỡ lớn phẫn nộ vô tận và quái vật lột xác thành hận ý thất bại đánh đập tàn nhẫn lẫn nhau.

Màn đêm tĩnh mịch bị phá vỡ, sương mù đen kịt vây quanh tòa nhà bị khuấy động, Hàn Phi cũng nghe thấy tiếng ca thấp thoáng trong cư xá!

Trước khi màn sương đen bao trùm các tòa nhà dân cư của cư xá, cách biệt với thế giới bên ngoài, thì giờ đây động tĩnh của hai oán niệm cỡ lớn lớn đến mức ngay cả màn sương đen cũng không thể che giấu được.

"Tiếng ca không hề rời đi, nó cũng ở trong cư xá!"

Hàn Phi phát hiện mình đoán không sai, màn sương đen đã ngăn cách mọi thứ, tiếng ca tạm thời không tìm thấy mình, nhưng nó không hề từ bỏ mà rời đi.

Ở sâu trong màn sương đen, ngoài tiếng ca, thỉnh thoảng còn có tiếng hét thảm thiết, dường như có điều gì đó phù hợp với tiếng ca.

Thông thường mà nói, quỷ nhảy lầu và váy đỏ đánh nhau, người quản lý tòa nhà chết chóc sẽ xuất hiện, nhưng hiện tại người quản lý dường như có việc quan trọng hơn phải làm, không còn có thể đảm nhận việc quản lý tòa nhà số 1.

"Một phần ý thức của Cánh bướm đang đối phó với Hoàng Doanh, người thay thế lại bị tiếng ca giữ chặt, hiện tại quả thực là cơ hội tốt để khám phá nơi đây." Hàn Phi chạy về phía cầu thang bên kia, mới chạy được vài mét, đột nhiên phát hiện anh Hoa vẫn còn ở phía sau.

"Anh Hoa?"

Hai oán niệm cỡ lớn xuất hiện ở tầng cao nhất, cảnh tượng kinh hãi kia đã kích thích anh Hoa, lúc này biểu cảm phong

phú trên mặt anh cũng bớt đi rất nhiều, chỉ còn lại sợ hãi cùng bất an.

Càng sợ hãi, hoa văn lan ra sau gáy càng rõ ràng, kí ức và nhận thức bản thân của anh đang bị hoa văn con bướm lấy đi!

Bảo vệ là chậu hoa đáp ứng yêu cầu của Cánh bướm, sự sợ hãi mãnh liệt chính là chất thúc chín, có thể làm cho hạt trong chậu hoa nở và kết trái nhanh hơn.

Kim Sinh từng nhắc nhở qua Hàn Phi, ở trong tòa nhà chết chóc càng sợ hãi càng nguy hiểm.

Hàn Phi cũng không biết sẽ có chuyện gì tiếp theo xảy ra trên người anh Hoa, hắn vẫn có ấn tượng tốt về người bảo vệ tận tâm này.

Kí ức của bảo vệ đã bị Cánh bướm sửa đổi lại, không ai biết trước đây anh Hoa làm gì, nhưng xét theo một số phản ứng theo bản năng của anh, bản chất của anh không xấu.

"Tôi cảm thấy đầu hơi đau, cơ thể nhẹ bẫng, tôi, trong đầu hình như xuất hiện những sự việc trước đây chưa từng làm qua, tôi còn nhìn thấy…" Vai anh Hoa đang run lên, trong mắt anh đều là tia máu, trên da bắt đầu mọc ra những đốm đen xì: "Tôi còn nhìn thấy bộ dạng tôi lúc chết!"

Khuôn mặt hơi biến dạng nhẹ, anh Hoa hai tay run rẩy nắm lấy Hàn Phi: "Tôi, tôi…"

"Bụp!"

Cầm gậy cao su, Hàn Phi nhắm vào lòng bàn tay anh Hoa mà quất mạnh.

Đau đớn khiến anh Hoa lập tức rút tay về, trên gương mặt đang thay đổi hiện lên một sự nghi vấn: "Tại sao cậu lại đánh tôi?"

"Đau không?"

"Đau chứ!"

"Biết đau là vẫn còn không sao, bây giờ không phải là lúc nhắc đến thứ kia, rời khỏi tầng này trước đã!" Nếu không phải

sợ đánh vào đầu sẽ làm anh Hoa ngây ngốc, thì cái mà Hàn Phi nhắm tới chính là cái đầu của anh ta.

Gậy cao su không thể làm quỷ quái bị thương, anh Hoa có thể cảm thấy đau, điều đó có nghĩa là anh vẫn còn sống trong ký ức mà cánh bướm đã dệt cho anh, anh chưa hoàn toàn suy sụp, cần phải giải cứu anh.

Sống trong thế giới tầng sâu, Hàn Phi chỉ có thể dùng cách đơn giản nhất này để đưa ra quyết định.

Thô bạo, nhưng lại có hiệu quả.

Để mặc cho anh Hoa suy nghĩ lung tung, nói không chừng anh ta sẽ bị hoa văn khống chế, đây đã được coi là kết quả tốt nhất rồi.

Ba người bảo vệ chạy đến bên kia hành lang, Hàn Phi nhanh nhất cõng theo Tiểu Phương trên lưng.

Khi càng ngày càng gần đến 4 giờ 44 phút sáng, phong cách trang trí hiện đại bên trong tòa nhà trở nên cũ kỹ với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lớp sơn tường trắng bắt đầu bong ra, để lộ những nét vẽ nguệch ngoạc màu máu kỳ dị và đáng sợ bên dưới, cũng như tất cả các loại từ ngữ điên cuồng.

Chủ nhân của hai căn phòng 1044 và 1244 đang tàn sát lẫn nhau, đẩy nhanh sự thay đổi của toàn bộ tòa nhà, khe hở giữa gạch lát nền và bức tường đầu bắt đầu đỏ lên, như thể máu đang lan ra.

Những cư dân khác trong tòa nhà cũng trở nên sôi nổi, đủ loại ồn ào và tiếng động lạ truyền vào tai, tất cả mọi người dường như đều phát điên!

Khi rời khỏi tầng 24, Hàn Phi liếc mắt nhìn lại, những mảnh váy đỏ tung tóe khắp nơi, giống như tuyết đỏ như máu trôi trên hành lang.

Nhưng dù quỷ nhảy lầu xé váy đỏ ra từng mảnh bao nhiêu lần, thì cô ta đều có thể khôi phục lại, hơn nữa oán khí trên người càng ngày càng nặng.

Mọi chuyện đúng như những gì nhân viên bảo vệ đã nói, cho dù có đuổi váy đỏ đi thế nào thì nó cũng sẽ quay trở lại.

Khi Hàn Phi ngoảnh đầu nhìn lại, phát hiện ra điều kinh hãi hơn, trong quá trình hai oán niệm thân hình siêu lớn đang giằng co giữa sự sống và cái chết, vẫn di chuyển về hướng mà Hàn Phi đang ở.

Bọn họ đều như muốn tận tay giết chết ba nhân viên bảo vệ, ngoài việc phát tiết phẫn nộ và oán hận, cuộc đấu tranh của họ dường như là để tranh giành quyền giết người.

"Quả nhiên đây không phải là nơi mà level 12 nên đến!"

Thu hồi ánh mắt, Hàn Phi không ngừng chạy vào trong hành lang.

Suy nghĩ về các yêu cầu nhiệm vụ trong đầu, hắn cần phải thực hiện nhiệm vụ tuần tra hoàn chỉnh trước mới có thể thoát khỏi trò chơi.

Nhưng nhiệm vụ này không chỉ đơn thuần là chạy quanh cầu thang, theo quy định tuần tra trong phòng bảo vệ, họ cần kiểm tra các hạng mục giám sát và phòng cháy chữa cháy ở từng tầng, ghi lại tất cả các hạng mục hư hỏng, nếu chủ nhà gặp khó khăn, họ cũng cần trợ giúp trong khả năng của mình.

Có ví dụ về nhiệm vụ rank F của quỷ nhảy lầu, Hàn Phi không dám bất cẩn, lúc chạy cũng luôn chú ý theo dõi, quan sát xung quanh.

Trí nhớ của hắn vượt xa người thường, không khó để nhớ những thứ này có bị hư hại gì không và mức độ tổn thương có nghiêm trọng hay không.

Điều thực sự khó khăn đối với hắn là gặp những chủ nhà khác, nhiệm vụ của nhân viên bảo vệ là bảo vệ chủ nhà, nếu chủ nhà có nhu cầu thì hắn phải giúp đỡ, giống như anh Hoa đã làm trước đây.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ tuần tra ban đêm, có khả năng đạt được một nghề nghiệp ẩn đặc biệt - bảo vệ tòa nhà chết chóc, giờ hắn đã hiểu sâu về trách nhiệm của bảo vệ tòa nhà này.

Khi chạy đến tầng 23, Hàn Phi đã nhìn thấy trước cửa thoát hiểm một khuôn mặt người, khi hắn đi qua đó, cửa thoát hiểm vừa hay chuẩn bị mở ra.

Xoay người, Hàn Phi đóng cửa thoát hiểm lại: "Trên lầu bị quỷ ám rồi! Xảy ra án mạng rồi! Mau vào phòng đi!"

Hắn tuyệt đối không sợ phiền phức, tấm lòng chân thành ấy hết mực quan tâm và yêu thương chủ nhà.

Chạy lung tung dọc theo cầu thang cũ, bậc thang trở nên trơn trượt, đèn kích hoạt bằng giọng nói trên đầu nhấp nháy và mờ đi, khi chạy đến tầng 22, tiếng khóc của một đứa trẻ phát ra từ góc cầu thang.

Đó là một cậu bé mặc quần áo hoa, trên người và tay đầy vết bầm, miệng không ngừng gọi mẹ, mẹ…

Trong tình huống này, Hàn Phi không thể giúp nó tìm mẹ của mình, mà để đứa bé ở lại không quan tâm lại càng không thích hợp.

Lúc đi ngang qua đứa bé, Hàn Phi liền túm lấy cổ áo đứa bé: "Đi! Anh bảo vệ dẫn em đi tìm mẹ!"

Bị Hàn Phi bắt lấy, đứa bé càng khóc dữ dội, nó vẫn còn đang giãy dụa thì đã bị chuyển sang tay của Tiểu Phương, Hàn Phi trên lưng lại cõng thêm một người.

"Anh Bạch…" Tiểu Phương nhìn cậu bé bên cạnh mình, đối với Hàn Phi có một loại cảm giác cung kính nể phục, trong tình huống nguy hiểm như này, vẫn lựa chọn cứu người, không khâm phục thực sự cũng không được.

Nghĩ kỹ lại, không phải anh ta cũng được Hàn Phi cứu giúp sao?

"Trên đời này thật sự có người như anh Bạch!"

Đúng lúc Hàn Phi cõng đứa trẻ trên lưng chạy, cửa thoát hiểm tầng 22 bị bật tung, một người phụ nữ âm khí toàn thân, tay cầm ống tiêm lao ra.

Khuôn mặt biến dạng, trên cánh tay còn có hoa văn hình bướm rõ ràng, vừa rồi cô ta đang nằm mai phục sau cánh cửa,

nếu Hàn Phi do dự một chút, có thể sẽ bị kim đâm vào người.

Đứa nhỏ chỉ là mồi nhử thu hút người ta dừng lại, không biết người phụ nữ đã trải qua những chuyện gì mà lại trở nên biến thái như vậy.

Nhưng nó đều không quan trọng nữa rồi, hiện tại cô ta không đâm trúng người, đứa bé cũng bị cõng đi rồi!

Ở trong tòa nhà sinh sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cô ta gặp phải chuyện tồi tệ như vậy.

Khi người phụ nữ cầm ống tiêm lao ra, anh Hoa vừa hay chạy tới, anh vô cùng hoảng sợ, sau đó nhìn thấy người phụ nữ truy đuổi xuống dưới lầu.

Tiếng khóc của đứa trẻ vô cùng lớn, Hàn Phi vẫn nghe thấy những tiếng động sau lưng, nhưng hăn căn bản không dám dừng lại.

"Anh Bạch, người nhà của đứa trẻ này hình như đang đuổi theo chúng ta rồi?"

"Mặc kệ, chạy là được rồi!" Hàn Phi thề là xuất phát từ lòng tốt khi nói ra câu này: "Trên lầu có quỷ ám, cô ta đuổi đến đây rồi quay về nhà có thể đụng phải hai oán niệm kia, để cô ta chạy theo chúng ta, nói không chừng còn có đường sống."

"Anh Bạch, anh suy nghĩ thật chu đáo!"

"Dù sao, chúng ta cũng là bảo vệ ở cư xá này."

Trong nháy mắt, Hàn Phi đã đến tầng 20, tầng số chẵn không có đèn điều khiển âm thanh, cửa bảo vệ ở tầng này vẫn mở.

Còn chưa tới gần, Tiểu Phương đã có dự cảm không tốt.

Khi họ đi ngang qua, một cánh tay ướt át từ trong bóng tối vươn ra, mái tóc đen bốc mùi bám vào má, khuôn mặt tái nhợt nhìn Hàn Phi và Tiểu Phương.

"Họ để tôi một mình ở nơi lạnh lẽo ấy, gấp khúc và uốn cong, chỉ có một mình tôi, tôi đếm những vết dao trên lưng …"

Lời còn chưa dứt Hàn Phi đã vươn tay nắm lấy cổ tay người phụ nữ.

"Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn!"

Cố ý lại thành vô ý, cố hết sức kéo ra, khi người phụ nữ phản ứng lại thì cô ta đã đè lên người Tiểu Phương.

Mái tóc đen ướt dính trên trán Tiểu Phương, độc thân hơn 20 năm đây là lần duy nhất anh ta tiếp xúc với phụ nữ, nhưng anh ta còn không dám ngoảnh đầu nhìn.

"Anh…anh…anh Bạch…." Tiểu Phương cảm thấy lạnh toàn thân, cảm giác mà anh ta đã mất sau khi bị gã thương nhân chạm vào đang dần hồi phục, nhưng điều đầu tiên anh ta cảm thấy là hàn ý lạnh như băng xuyên thấu tận xương tủy!

Trên lưng cõng ba người, Hàn Phi cũng bị đè đến cong lưng rồi, nhưng hắn không dám dừng lại.

Sau khi chạy qua tầng 19, một số tiền giấy rơi vãi ở hành lang tầng 18, gã thương nhân mặc quần áo tang bước ra khỏi bóng tối, nhưng khi ông ta đi được nửa đường liền thấy Hàn Phi mang theo rất nhiều người và "đồ" trên lưng.

Vẻ mặt ông ta hơi cứng lại, bước chân đã bước ra mơ hồ có ý rút lui.

Hàn Phi cũng nhìn thấy thương nhân, váy đỏ không có trong tay hắn, không thể xung hỉ được rồi. Nhưng hắn cũng không sợ, trực tiếp hét thẳng vào mặt thương nhân.

"Đi cùng không!"

Gã thương nhân rất giàu có, Hàn Phi muốn dẫn gã đi cùng, nhưng gã này dường như đã hiểu sai ý và nghĩ rằng Hàn Phi muốn làm điều gì đó kỳ quái.

Lắc đầu ngượng ngùng, gã thương nhân này nhổ ba bãi nước bọt xuống bên cạnh, những người "mê tín" như họ thường phản ứng như thế này khi gặp chuyện không may mắn.

"Trên tầng có quỷ ám! Ông mau về nhà đi!"

Hàn Phi không quên dặn dò một câu, sau khi hắn bỏ chạy, lại vang lên tiếng bước chân, thương nhân nhìn phía sau với

ánh mắt thèm thuồng, một ống tiêm cực lớn suýt nữa cắm thẳng vào đầu gã.

"Cút!" Người phụ nữ cầm ống tiêm điên cuồng lao xuống tầng, sau khi thương nhân tránh ra, trực tiếp quay đầu đóng cửa thoát hiểm, dường như chuẩn bị về nhà xem hoàng lịch rồi mới lại ra.

Hàn Phi liều lĩnh chạy xuống lầu, trên lưng càng ngày càng mang nhiều "đồ", nếu chỉ có một hai cái thì hắn có khả năng sẽ bị tấn công, nhưng nếu cõng nhiều, thì không ai dám manh động nữa.

Chỉ là thật khó cho Tiểu Phương, nhân viên bảo vệ trẻ tuổi có trí nhớ đã bị sửa lại này bị tầng tầng lớp lớp bao vây, anh ta bây giờ đang phải chịu áp lực rất lớn.

Anh Hoa đi theo cũng sửng sốt, dọc theo đường đi, thứ mà Hàn Phi mang theo đã hoàn toàn che mất bản thân. Nhìn từ phía sau, nó như là một núi "người" di động.

Thành công chạy đến tầng 1, Hàn Phi đã tạo nên kỳ tích, nhưng cuộc tuần tra ban đêm vẫn chưa kết thúc.

"Trên tầng hai oán niệm đang tàn sát lẫn nhau! Tôi đã cố hết sức trong khả năng của mình giúp đỡ mọi người rồi!"

Lời nói của Hàn Phi không phải dành cho những chủ nhà kia nghe, hắn muốn nói với hệ thống rằng đây là cách hắn chăm sóc và giúp đỡ các chủ nhà.

"Anh Hoa! Anh có chìa khóa cửa hành lang không! Chúng ta sẽ để những người hàng xóm ra ngoài!" Hàn Phi vừa chạy về phía trước, vừa hét lên.

Anh Hoa không nhìn thấy Hàn Phi, chỉ có thể nghe thấy giọng nói của hắn từ trong ngọn núi người: "Để đề phòng tai nạn, tất cả chìa khóa cửa an toàn của cư xá đều để trong phòng bảo quản của tòa nhà số 4!"

Không thể đi ra ngoài, không thể để nhiều chủ nhà như vậy đi ra, Hàn Phi không biết phải làm sao.

Đúng lúc này, bên kia cầu thang vang lên tiếng bước chân, một người giao đồ ăn mang theo một cái thùng xác khổng lồ

bước ra khỏi hành lang.

Gã theo thói quen áp sát bên cạnh cửa chống trộm , cả người dán vào cánh cửa, con mắt tiến đến chỗ mắt mèo bên ngoài.

“Có ai ở nhà không? Đồ ăn mà bạn muốn đã đến… Nếu không có ai, tôi sẽ vào đấy!”

Móng tay cào cánh cửa, từng bàn tay vươn ra khỏi thùng đồ ăn, cùng nhau nắm lấy tay nắm cửa.

“Giao đồ ăn!”

Khi cửa bị kéo ra, Hàn Phi cõng theo một nửa số chủ hộ của tòa nhà chạy tới.

“Chính mày đã hại chết váy đỏ! Chính mày đã lẻn vào nhà của tất cả mọi người! Hôm nay cuối cùng cũng để chúng ta bắt được tội phạm rồi!”

Ngay lúc Hàn Phi nhìn thấy quỷ giao đồ ăn liền nghĩ tới điều gì đó, tuần tra ban đêm chỉ cần giúp chủ nhà của cư xá, đây là trách nhiệm của bảo vệ, nhưng trong tòa nhà còn có một quỷ quái không phải là chủ nhà.

Nếu muốn để mọi người trút giận và oán hận, thì con quỷ giao đồ ăn giết váy đỏ chẳng phải là mục tiêu tốt nhất sao?

Công lý có thể đến muộn, nhưng nó sẽ không bao giờ vắng mặt.

Với ý tưởng này, Hàn Phi trên lưng cõng tất cả mọi người xông đến con quỷ giao đồ ăn.

Con quỷ giao đồ ăn vẫn áp mặt ở trên cửa trực tiếp kinh hãi, trước giờ vẫn luôn là nó đi tìm người khác, làm gì có chuyện người khác lại say mê đến tìm mình như vậy? Gã cảm thấy có chút không chịu nổi!

Nghiến răng chạy nước rút!

“Tiểu Phương! Túm chặt lấy tôi!”

Khi Hàn Phi đi ngang qua con quỷ giao đồ ăn, hắn đã ném hết “đồ” trên lưng vào chiếc thùng đựng xác khổng lồ.

Hắn cõng Tiểu Phương lên, khi tiếp tục chạy, hắn không quên dùng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn nện vào một "đồ" nào đó, tiếng gào khóc, tiếng chửi rủa và oán hận bùng lên, đêm hỗn loạn nhất của tòa nhà chết chóc bắt đầu như vậy!

Mang theo Tiểu Phương và anh Hoa, Hàn Phi chạy lên tầng từ một phía hành lang khác.

Phía sau hắn hoàn toàn bị nhấn chìm bởi bóng tối và nguyền rủa, con quỷ giao đồ ăn ở trung tâm là thê thảm nhất, ngay cả chiếc thùng đựng xác đằng sau gã cũng bị đập vỡ, bên trong thực sự có rất nhiều đồ của các căn phòng khác.

Chạy một hơi 24 tầng lầu, với thể lực của Hàn Phi thì hắn cũng không chịu nổi rồi, hắn cảm giác hai chân như ngâm trong nước chì, mỗi bước đi đều rất vất vả.

"Phải nhanh chóng thoát khỏi trò chơi, thể lực của mình đã tiêu hao quá nhiều, cũng sắp không chạy nổi nữa rồi."

Hàn Phi cảm thấy rằng nếu mình không thể hòa nhập trong lĩnh vực điện ảnh và truyền hình trong tương lai, dưới sự giúp đỡ của trò chơi này hắn có thể làm một vận động viên. Chỉ cần hắn nhớ lại cảm giác bị quỷ đuổi, trong hiện thực cũng có thể chạy rất nhanh, dù sao thì cảm xúc đó đã thấm vào tận xương tủy.

"Trong tòa nhà này vậy mà lại ẩn giấu nhiều quỷ như vậy…" Anh Hoa thở hổn hển, tình trạng của anh ta có vẻ khá hơn một chút, chủ yếu là do tất cả những quỷ quái đáng sợ đều được một mình Hàn Phi cõng đi, hơn nữa sự kinh ngạc của anh ta đã vượt xa sự sợ hãi.

"Anh Bạch, làm sao anh lại nghĩ ra biện pháp như vậy?" Cách xưng hô của Tiểu Phương đối với Hàn Phi đã từ Bạch Tư Niệm lên đến anh Bạch, ánh mắt đầy kính trọng.

"Tôi chỉ bắt chước thôi, thầy tôi thường làm vậy, ông ấy là nhân viên bảo vệ đầu tiên mà tôi thấy ở đây." Hàn Phi đang nói về chú bảo vệ tại trường Học viện tư thục Ích Dân, so với những người khác, trình độ của hắn vẫn chưa bằng.

Cố hết sức leo đến tầng 4, cuối cùng Hàn Phi cũng trở về phòng bảo vệ trước 4 giờ 44 phút sáng, nhưng khi vừa định bước vào cửa, một tiếng dòng điện sột soạt đột nhiên phát ra từ bộ đàm của anh Hoa.

"Cuối cùng cũng có thể liên lạc được với nhân viên bảo vệ của các tòa nhà khác sao?!" Tiểu Phương rất phấn khích, cảm giác cuối cùng cũng sống sót sau tai nạn.

Anh Hoa cũng thở phào nhẹ nhõm, anh ta đưa bộ đàm lên tai, nhưng khi định nói thì có một giọng phụ nữ phát ra từ bộ đàm.

"Tại sao anh lại để tôi ở đó một mình…"

Chương 318: Đây là giờ thứ tư tôi làm bảo vệ trong tòa nhà chết chóc

Giọng điệu lạnh lùng tràn ngập oán hận cùng chút nghi hoặc, chỉ nghe giọng nói của cô ta thôi cũng khiến người ta cảm thấy ớn lạnh.

"Tại sao lại là giọng phụ nữ? Trong cư xá không có nữ nhân viên bảo vệ…" Anh Hoa sững sờ như rơi từ thiên đường xuống địa ngục chỉ trong chớp mắt.

Hàn Phi sẽ không nói cho anh Hoa biết dưới tình thế cấp bách chính mình đã nhét bộ đàm bảo vệ vào trong váy đỏ, nhưng là một nhân viên bảo vệ có trách nhiệm, hắn đương nhiên sẽ nhận trách nhiệm: "Anh đưa bộ đàm cho em."

Sau khi nhận bộ đàm, Hàn Phi rất tự nhiên đặt máy bộ đàm bên miệng: "Tôi biết ai là người làm tổn thương cô nhiều nhất. Tôi sẽ không nói cái gì mà thông cảm với chăm sóc cho cô. Tôi chỉ muốn người đã làm tổn thương cô nhất phải hồn phi phách tán. Không, hồn phi phách tán vẫn còn quá tốt. Những thống khổ mà cô từng chịu chúng ta phải đòi lại gấp bội."

Nhìn dáng vẻ của Hàn Phi và nghe giọng điệu của hắn, có cảm giác như hắn đang gọi điện thoại cho bằng hữu của mình vậy.

Anh Hoa và Tiểu Phương rất muốn hỏi một câu, người phụ nữ bên kia bộ đàm có phải là người quen của hắn không?

Một luồng điện sột soạt vang lên bên tai, Hàn Phi lại lên tiếng: "Tôi nhắc lại, tôi không bao giờ có ý định vứt bỏ cô một mình, nói cho tôi biết cô đang ở đâu, tôi tới đón cô ngay bây giờ."

Một lúc lâu sau, giọng nói của người phụ nữ vang lên trong luồng điện chói tai.

"Đón tôi?"

Váy đỏ đã bị đưa đi không biết bao nhiêu lần, đây là lần đầu tiên có người nói đến đón cô: "Tôi bị xé thành nhiều mảnh, một số ở tầng 23, còn một số ở tầng 24."

"Được rồi, chờ tôi!"

Hàn Phi ngắt bộ đàm, cùng anh Hoa và Tiểu Phương đi vào phòng bảo vệ.

Trước khi ba nhân viên bảo vệ đi tuần tra, tòa nhà rất yên tĩnh, không khác mấy so với khu cư xá bình thường, chỉ là hơi u ám một chút.

Sau khi ba nhân viên bảo vệ đi tuần tra vào ban đêm, toàn bộ tòa nhà đều bị bao phủ bởi máu, tầng nào cũng gà bay chó chạy, tầng trên và tầng dưới suýt chút nữa thì bị đánh thủng. Tòa nhà không ngừng rung chuyển, ngay cả làn sương đen bên ngoài cũng bị quấy nhiễu, giống như một trận động đất vậy.

"Kết thúc mỹ mãn chuyến tuần tra đầu tiên trong đời." Hàn Phi cầm báo cáo tuần tra trên tường, với sự trợ giúp của trí nhớ siêu phàm, hắn viết ra toàn bộ tình trạng hư hỏng của thiết bị và những bất thường trong tòa nhà.

Tiểu Phương và anh Hoa chỉ đứng ngây người trong tòa nhà số 1 đang rung chuyển, nhìn Hàn Phi đang ngồi bên chiếc bàn màu máu múa bút thành văn.

Kẻ biết thì hiểu là hắn đang viết báo cáo tuần tra, nhưng kẻ không biết đoán chừng còn tưởng rằng hắn muốn tranh thủ thời gian để lại một bức di thư.

Sau khi viết xong toàn bộ, Hàn Phi vẫn không nghe thấy âm thanh của hệ thống, lòng như lửa đốt nhìn chằm chằm vào báo cáo, cuối cùng nhìn thấy chỗ ký tên của nhân viên bảo vệ tuần tra.

"Chẳng lẽ còn phải cho cả ba nhân viên bảo vệ ký tên mới được? Ngộ nhỡ trong quá trình tuần tra một bảo vệ bị chết, vậy chẳng phải nhiệm vụ này của mình vĩnh viễn không hoàn thành được hay sao?"

Ôm ý định thử, Hàn Phi đã để Tiểu Phương và anh Hoa cũng ký tên của mình vào, sau khi anh Hoa ký xong, cuối cùng

hắn cũng nhận được nhắc nhở hoàn thành nhiệm vụ!

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ ẩn rank F tuần tra ban đêm! Bạn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ tuần tra đầu tiên trong đời cùng với hai tiền bối!"

"Có vô số lần đầu tiên trong cuộc sống của chúng ta. Chính vì những cố gắng không ngừng mà cuộc sống của chúng ta sẽ muôn màu muôn vẻ."

"Tỷ lệ hoàn thành nhiệm vụ ẩn là 20%. Bạn đã được hai đồng nghiệp công nhận, nhưng các chủ hộ dường như hơi có ý kiến đối với bạn. Điểm thưởng kỹ năng cơ bản: +3! Nhận được một bộ đồ bảo vệ của tòa nhà chết chóc (trang phục cơ bản không có thuộc tính)."

"Bởi vì mức độ hoàn thành nhiệm vụ ẩn quá thấp, chủ hộ còn có chút oán hận, vì vậy không thể mở khóa nghề nghiệp ẩn đặc thù trong bản đồ ẩn —— bảo vệ tòa nhà chết chóc."

"Chú ý! Nếu bạn có thể nhận được sự chấp thuận của tất cả các chủ hộ của tòa nhà số 1 trong vòng ba ngày, bạn sẽ trực tiếp nhận được nghề nghiệp ẩn —— bảo vệ tòa nhà chết chóc!"

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở từ hệ thống, Hàn Phi thở dài nhẹ nhõm một hơi, thả người trên ghế sô pha, mặc cho tòa nhà rung chuyển dữ dội, hắn chỉ nhìn vào nút thoát game đã sáng lên trên bảng thuộc tính.

Ban thưởng gì gì đó sau này còn có cơ hội, quan trọng có thể rời khỏi trò chơi là được rồi.

"Muốn nhận được sự chấp thuận của tất cả các chủ hộ trong vòng ba ngày, có thể trực tiếp mở khóa một nghề nghiệp ẩn mới?" Nghề nghiệp ẩn Đồ tể nửa đêm đã mang lại cho Hàn Phi rất nhiều sự trợ giúp. Nếu như lại có thể đạt được một nghề nghiệp ẩn, cho dù đó chỉ là một nghề nghiệp phụ, cũng sẽ mang lại rất nhiều lợi ích cho Hàn Phi.

"Muốn nhận được sự chấp thuận của tất cả các chủ hộ, nói khó thì cũng khó, nói đơn giản thì cũng đơn giản. Dù sao ba

ngày sau, chỉ cần tìm cách giữ lại các chủ hộ chấp nhận mình là được rồi."

Cầm lấy bộ đàm, Hàn Phi lại đứng lên, tâm tình khác hẳn, trên người lộ ra sự tự tin.

"Anh Hoa, Tiểu Phương, hai người nên ở trong phòng đi. Em muốn đi ra ngoài để hoàn thành thỏa thuận."

"Đi ra ngoài bây giờ á? Bên ngoài đều là yêu ma quỷ quái. Cậu đi ra ngoài không phải là nạp mạng hay sao?" Anh Hoa thật sự không thể hiểu nổi Hàn Phi, vừa rồi hắn là người chạy nhanh nhất, nhưng hiện tại lại muốn đi ra ngoài.

"Em trở về phòng bảo vệ là để dọn đường cho hai người. Bây giờ hai người đã an toàn, em còn phải đi làm chuyện khác." Hàn Phi lắc lắc bộ đàm trong tay: "Hai người có biết vừa rồi là giọng nói của ai không?"

Anh Hoa và Tiểu Phương đều lắc đầu, đó là lần đầu tiên họ nghe thấy giọng nói đó trong bộ đàm.

"Là váy đỏ đang nói chuyện với chúng ta đấy, chúng ta không thể để cô ấy một mình ở bên ngoài được."

"Là cái váy đỏ vứt đi không xong mà phá hủy cũng không được đó hả?" Anh Hoa nhìn chằm chằm vào bộ đàm trong tay Hàn Phi, còn Tiểu Phương bên cạnh thì lẳng lặng lấy bộ đàm ra, ném tới cửa phòng.

"Đúng vậy, chính cô ấy đã cứu chúng ta. Chúng ta không thể vứt bỏ cô ấy một mình được. Con người phải có đạo đức chứ." Hàn Phi cầm bộ đàm lên, một lần nữa xác định nút thoát game đã sáng, sau đó hắn dứt khoát mở cửa phòng bảo vệ.

Mùi máu tanh xộc vào phòng ngay lập tức, sau khi nghe thấy tiếng động, ngoài hành lang có mấy tiếng bước chân vang lên, tòa nhà chết chóc chưa bao giờ hỗn loạn như hôm nay.

"Em cũng không biết có thể đưa cô ấy trở về hay không. Nếu như sau 24 giờ em vẫn chưa về, chắc chắn là xảy ra tai nạn…" Cuối cùng Hàn Phi nhìn thoáng qua hai nhân viên bảo vệ trong phòng: "Các anh ở lại đây, đừng đi lung tung, sau khi em đi, nhất định phải chú ý an toàn nhé."

Bước chân dưới lầu càng lúc càng dồn dập, Hàn Phi đóng cửa phòng bảo vệ lại, kiên quyết đi lên tầng cao nhất.

Sự hỗn loạn đã lan ra toàn bộ tòa nhà, huyết dịch lan tràn, tất cả các chủ hộ đều phát điên, quan trọng nhất là họ dần dần phát hiện ra rằng hình như người quản lý đã mất tích!

Nỗi đau và sự tuyệt vọng vốn bình thường bị đè nén ngày càng được giải tỏa, đây là lần đầu tiên Hàn Phi nhìn thấy nhiều oán niệm chém giết như vậy trong một tòa nhà.

Dọc theo đường đi, máu loang lổ lốm đốm, khắp nơi đều là tàn niệm bị xé nát và tiếng khóc, tựa như địa ngục!

Lúc 4 giờ 14 phút, giờ thứ tư kể từ khi Hàn Phi trở thành bảo vệ trong tòa nhà chết chóc, hắn mặc một bộ đồng phục bảo vệ đã bị nhuộm đỏ, giẫm lên vết máu đã đóng thành vảy màu đen, đi tới tầng 23.

Trần nhà và bức tường đã hoàn toàn bị bao bọc bởi màu máu đỏ ngầu và nguyền rủa, nhưng Hàn Phi không quan tâm, hắn lặng lẽ nhặt từng mảnh vụn của bộ váy màu đỏ trên mặt đất, cho vào túi của đồng phục bảo vệ.

Bước lên cầu thang nhuốm máu, Hàn Phi lên đến tầng cao nhất của tòa nhà số 1.

Quỷ nhảy lầu đã biến mất, chỉ còn lại từng mảnh vụn váy đỏ trên hành lang.

Khi đi tới cửa phòng 1244, Hàn Phi tìm thấy bộ đàm của mình, trên bộ đàm có một mảnh vụn lớn hơn.

Mỗi lần váy đỏ bị xé nát, sau khi khôi phục lại càng trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng tốc độ khôi phục của cô càng ngày càng chậm, liên kết giữa các mảnh váy cũng ngày càng yếu đi.

Oán niệm cỡ lớn rất đáng sợ, nhưng cũng không phải là không có điểm yếu.

“Nói được làm được, tôi đã đến rồi đây.”

Hàn Phi nhặt những mảnh vụn của chiếc váy đỏ rơi lả tả như bông tuyết, sau khi những mảnh vụn gần nhau hơn, Hàn

Phi phát hiện ra rằng chiếc váy đỏ được tạo thành từ tơ máu chứ không phải dùng kim chỉ may vá.

Những tơ máu ở mép các mảnh vụn ghép lại với nhau, đan xen vào nhau thành những đường nét phức tạp và mỹ lệ hơn.

"Một người lúc sống ấm áp rạng rỡ, sau khi chết cũng sẽ đẹp như vậy."

Bước đi giữa những vết máu và những nguyền rủa, Hàn Phi nhặt được từng mảnh vụn, ngay cả váy đỏ trên tay cũng không ngờ rằng mình sẽ thực sự trở lại!

Váy đỏ hoàn toàn không thể giải thích vì sao, cô ta cũng đã nghĩ tới rồi, chờ mình khôi phục trở lại sẽ đến gặp ba bảo vệ để tính sổ, nhưng không ngờ mọi chuyện lại phát triển theo một hướng khác.

Một người sống dám ở trên tầng cao nhất của tòa nhà chết chóc nguy hiểm nhất, vì một oán niệm cỡ lớn ráp lại thân thể? Lá gan của hắn làm bằng thép à?

"Không có sự trợ giúp của cô, ba người bảo vệ chúng tôi đã chết, ít nhất đối với ba người chúng tôi mà nói, cô rất quan trọng, chúng tôi sẽ không vứt bỏ để mặc kệ cô!" Hàn Phi dùng chủ ngữ là chúng tôi, hắn lo lắng sau khi váy đỏ trở về sẽ giết chết hai nhân viên bảo vệ kia, vì thế mới nói như vậy.

Những mảnh váy trong tay lại dung hợp vào nhau, lúc này Hàn Phi cũng sắp đi đến cuối hành lang, nhưng vào lúc này, tiếng la hét và tiếng khóc đột nhiên vang lên từ phòng 1244 trên tầng cao nhất.

Ngay sau đó, tiếng tứ chi bò trên mặt đất nhanh chóng vang lên từ dưới lầu! Con quỷ nhảy lầu đã nhận ra điều gì đó, lại quay trở lại tầng cao nhất!

Một khuôn mặt vỡ vụn xuất hiện bên ngoài cửa thoát hiểm. Cơ thể của quỷ nhảy lầu phình lên không biết bao nhiêu lần. Đôi mắt tràn ngập mùi vị chết chóc của cô ta nhìn chằm chằm vào Hàn Phi, người vẫn đang nhặt từng mảnh váy trong hành lang. Cô ta dùng ngón tay dính đầy ký hiệu màu đen đẩy cửa thoát hiểm ra. Cơ thể khổng lồ bị bao phủ bởi nguyền rủa chết chóc đen như mực.

“Tôi đã nhìn thấy anh!”

“Anh sẽ chết nếu bị tôi bắt được!”

“Chết! Chết! Chết!”

Hàn Phi đã trốn thoát khỏi tầm nhìn của quỷ nhảy lầu mấy lần, hận ý của cô ta đối với Hàn Phi mạnh đến mức sắp biến thành thực chất, cách xa cô ta cũng có thể cảm thấy da thịt nhói đau!

Trên tường xuất hiện những vết nứt, tất cả những nơi bị quỷ nhảy lầu chạm vào đều bị bao phủ bởi những chữ chết màu đen.

Nhìn thấy quỷ nhảy lầu kinh khủng như vậy, Hàn Phi kiên nhẫn nhặt mảnh vụn váy đỏ cuối cùng trên hành lang lên.

Chiếc váy đỏ đã trở nên hoàn chỉnh trở lại, những tơ máu đỏ ngầu trên váy đan xen và kết nối với nhau, nhưng sẽ mất một thời gian nhất định để phục hồi hoàn toàn như cũ.

Cả Hàn Phi và váy đỏ đều biết rằng quỷ nhảy lầu bị mùi vị chết chóc chi phối tuyệt đối sẽ không cho bọn hắn khoảng thời gian đó.

Đối với Hàn Phi mà nói, nếu bây giờ ném chiếc váy đỏ về phía quỷ nhảy lầu, có lẽ hắn còn có cơ hội chạy thoát.

Quỷ nhảy lầu tới từ hành lang bên trái, Hàn Phi lúc này đang đứng ở hành lang bên phải, ngăn cách giữa họ là một hành lang.

“Thật ra tôi chỉ muốn nói với cô rằng tôi không có ác ý với cô. Tôi là bảo vệ trong tòa nhà, tôi nghĩ tôi nên giúp cô.” Hàn Phi nói xong liền giũ chiếc váy đỏ vừa được dung hợp sơ bộ, thấy nó không bị phân tán, hắn lại bọc bộ đàm vào váy đỏ.

Ngay khi váy đỏ tưởng mình sẽ bị ném vào quỷ nhảy lầu lần nữa, Hàn Phi đã đặt váy đỏ được bọc kỹ vào chính giữa khe hở tay vịn cầu thang.

“Lần này tôi sẽ giúp cô ngăn cô ta lại. Nếu như may mắn sống sót, tôi hy vọng chúng ta có thể trở thành bạn của nhau.”

Hàn Phi nói xong liền buông tay ra, chiếc váy đỏ bọc bộ đàm rơi xuống giữa khe hở tay vịn cầu thang, trên đó lộ ra một khuôn mặt tái nhợt.

Sự oán hận trong mắt cô dần bị nghi hoặc chiếm giữ, trong tòa nhà lạnh lùng và ác độc, lấy chết chóc làm tên này, có một người sẵn sàng buông bỏ tính mạng của mình vì cô.

Hàn Phi không quay đầu nhìn lại váy đỏ, hắn từ ô vật phẩm lấy ra một điếu thuốc, từ từ châm lửa.

Sau khi chủ nhà chết, ba người "con trai" đã dâng cho ông ba điếu thuốc, ba điếu thuốc này là phần thưởng mà Hàn Phi đã nhận được trong khi làm nhiệm vụ từ lâu, người được gọi là chủ nhà hẳn là người quản lý tiền nhiệm.

Ba điếu thuốc này nhiễm khí tức của "con trai" chủ nhà, có thể dùng làm bùa hộ mệnh.

Hàn Phi đã sử dụng một điếu khi lần đầu tiên rời khỏi cư xá Hạnh Phúc, hiện tại đây là điếu thuốc thứ hai.

Làn khói chậm rãi trôi, trong đống tro tàn rơi xuống có thể mơ hồ nghe thấy ca dao của vong hồn.

Sau lưng Hàn Phi tựa như mở ra một đôi mắt, sương mù đen kịt bên ngoài tòa nhà lại bị xé nát. Khí tức của con trai chủ nhà đã khiến bên ngoài phát sinh dị biến, nhưng lúc này Hàn Phi không quan tâm đến những thứ đó.

Đôi mắt hắn đã dán chặt vào trái tim của quỷ nhảy lầu, nhìn vào chiếc chìa khóa cắm vào trái tim cô ta.

Nếu Hàn Phi chỉ muốn giữ mạng sống, vậy bây giờ hắn có thể rời khỏi trò chơi là được rồi.

Nhưng làm như vậy, sau khi đăng nhập vào trò chơi lần sau hắn vẫn không thể vào được phòng 1244, lại còn phải đối mặt với sự rượt đuổi của quỷ nhảy lầu.

Để giải quyết vấn đề này từ ngọn nguồn, Hàn Phi đã có một ý tưởng điên rồ.

Hắn để cho làn khói quấn lấy mình, khi quỷ nhảy lầu chạy đến giữa hành lang, hai mắt hắn đỏ hoe, dùng hết sức chạy

như điên về phía quỷ nhảy lầu.

"Cửu Mệnh!"

Quỷ văn dữ tợn trong nháy mắt lan tràn khắp người, Hàn Phi nhìn chằm chằm vào ngực quỷ nhảy lầu, trực tiếp đụng tới!

Không bên nào giảm tốc độ, khi sắp va chạm vào nhau, Hàn Phi đã duỗi tay ra khỏi làn khói, nắm lấy chìa khóa trên ngực quỷ nhảy lầu.

"Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn!"

Ngay lúc rút chìa khóa ra, Hàn Phi thử thu vào ô vật phẩm, đồng thời trong đầu vang lên âm thanh hệ thống, hắn trực tiếp lựa chọn rời khỏi trò chơi.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã thành công lấy được chìa khóa trái tim số 1244!"

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã bị nhiễm nguyền rủa chết chóc trong trái tim số 1244!"

Màu máu làm đông đặc thế giới, thần thức bị lôi kéo, trời đất quay cuồng.

Mãnh liệt mở mắt ra, Hàn Phi cởi mũ bảo hiểm trò chơi, mở cửa máy chơi game.

"Thành công!"

Nằm rạp trên mặt đất, tinh thần Hàn Phi vẫn vô cùng hưng phấn.

Trong giờ thứ tư sau khi làm bảo vệ của tòa nhà chết chóc, hắn không chỉ thoát game thành công mà còn lấy được chìa khóa của căn phòng đáng sợ nhất trong tòa nhà số 1!

Như vậy sau khi đăng nhập vào game lần sau, hắn có thể trực tiếp hoàn thành một nhiệm vụ ẩn rank F khác.

Nằm ngây người trên mặt đất, trạng thái của Hàn Phi thế này đâu có giống vừa mới chơi game, nhưng vẻ mặt hắn lúc này thật sự rất thỏa mãn.

Chương 319: Đêm ngày 4 tháng 4

"Mình đã lấy được chìa khóa phòng 1244, lần sau khi đăng nhập vào game chỉ cần vào phòng 1244, sau đó ở thêm 3 tiếng nữa là có thể thoát game được, tương đương với lại sống thêm được 1 ngày."

Đối với Hàn Phi mà nói, có thể sống thêm được 1 ngày là một chuyện rất vui, giống như nhổ lông của thần chết vậy.

"Khi thoát khỏi game, mình mơ hồ nghe thấy hệ thống nói đã lấy được chìa khóa của trái tim số 1244, tại sao nó lại gọi phòng 1244 là trái tim? Có thể nói rằng mỗi căn phòng trong tòa nhà chết chóc là một trái tim được phong ấn với ký ức?"

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Hàn Phi đột nhiên cảm thấy tim mình thắt lại, giống như bị người ta túm chặt.

Hắn ôm chặt trái tim mình, trong tiềm thức ngẩng đầu lên nhìn chiếc đồng hồ kỹ thuật số trên tường, tình cờ hiện tại là 4 giờ 44 phút sáng.

"4 giờ 44 phút có ý nghĩa gì đối với tòa nhà chết chóc? Anh Hoa và Tiểu Phương có thể sống sót qua đêm nay không?"

Nỗi đau trong tim hắn chợt đến rồi lại đột ngột biến mất.

Hàn Phi từ trên mặt đất đứng dậy, bấm số điện thoại Lệ Tuyết để lại, hi vọng cảnh sát có thể giúp điều tra hai người, tuy rằng không biết tên cụ thể, nhưng hắn biết người kia đã xảy ra chuyện gì.

Một người là một nữ streamer bị bệnh nan y, nhưng vẫn vui vẻ tỏa nắng muốn chia sẻ sự tốt đẹp, nhưng cuối cùng cô ấy đã từ bỏ cuộc sống của mình vì nhiều thứ khác nhau.

Một người khác là nhảy lầu chết, là con gái lớn trong gia đình.

Sau khi cảnh sát biết được rằng hai người đã chết cũng có thể liên quan đến Cánh bướm, họ ngay lập tức bắt đầu đi sâu

điều tra mà không cần Hàn Phi thúc giục.

Sau khi làm xong những việc này, Hàn Phi rời khỏi phòng của mình và đi đến cư xá Lê Hoa.

Trò chơi Tòa nhà chết chóc của đạo diễn phim kinh dị Trang Nhân có mối liên hệ chặt chẽ với tòa nhà chết chóc trong thế giới tầng sâu, vượt qua trò chơi này giúp ích rất nhiều cho việc khám phá tòa nhà chết chóc của Hàn Phi.

Một vụ án mạng đã xảy ra trong đoàn làm phim [Tiểu thuyết gia huyền nghi], mặc dù chính kẻ sát nhân đã chết nhưng nó cũng gây ra sự chú ý tiêu cực, rất nhiều các thể loại tin đồn, mọi người đều đổ dồn sự chú ý vào sân tập thể nhà máy chế biến thịt nơi Nhện từng sinh sống.

Vì để trốn tránh đầu sóng ngọn gió, Hàn Phi mấy ngày gần đây đều không đi quay phim, việc này cũng vừa hay cho hắn thời gian chơi game vào ban ngày.

Khi mặt trời lên, Hàn Phi đã đến cửa nhà Trang Nhân.

Hắn khẽ gõ cửa phòng, làm hắn ngạc nhiên là không bao lâu trong phòng liền vang lên tiếng bước chân, Trang Nhân mắt đầy tia máu rất nhanh đã mở cửa, dường như đã đợi hắn rất lâu.

“Đạo diễn Trang, không phải bác cả đêm không ngủ đấy chứ?”

“Tôi muốn thử xem mình có thể thông qua trò chơi không, nhưng tay tôi vụng về quá, đánh thế nào cũng không thể đến cửa tòa nhà chết chóc được.”

“Vậy thì bác hãy đi ngủ một lát đi, cháu sẽ chơi giúp bác. Nếu cháu gặp người nhà của bác trong game, cháu sẽ ngay lập tức gọi bác dậy.”

“Không sao, tôi không buồn ngủ.”

Có thể nhìn ra Trang Nhân rất quan tâm đến người nhà của mình, ông vội vã chạy đến bên cạnh sô pha, vừa rót nước cho Hàn Phi, vừa chỉnh lại đệm sô pha, còn lau sạch sẽ gamepad mà Hàn Phi sử dụng.

Một cựu đạo diễn phim kinh dị tên tuổi lại đối xử với diễn viên như thế này, thực sự không thường thấy.

Khởi động trò chơi, Hàn Phi không nói nhảm, trực tiếp bắt đầu thao tác.

Điểm biến thái nhất của trò chơi tòa nhà chết chóc là ở chỗ, chỉ cần nhân vật trò chơi bị chết, thì lại phải trở lại tấm bản đồ đầu tiên chơi lại từ đầu, người thiết kế trò chơi dường như căn bản không muốn để người chơi qua được cửa ải của trò chơi này.

Cơ chế này buộc Trang Nhân nhiều lần nổi trận lôi đình, đập phá đồ đạc trong phòng, nhưng Hàn Phi lại cảm thấy rất bình thường.

Sinh mệnh của con người trong hiện thực chỉ có 1 lần, chết rồi thì sẽ không còn gì nữa, trong trò chơi này chỉ có điều là bắt đầu lại từ đầu, đã rất có lương tâm rồi.

Mất thời gian một tiếng rưỡi, Hàn Phi đã đả thông bản đồ trước đây, thành công tiến vào bên trong tòa nhà chết chóc.

Lần này hắn không tùy tiện đi vào một căn phòng nào đó nữa, cũng không đứng im tại chỗ, mà mục đích rất rõ ràng là chạy lên tầng 4.

Khi hắn đi đến góc cầu thang, một con quỷ giao đồ ăn mang theo một chiếc hộp rất lớn xuất hiện, Hàn Phi để mặc nó đuổi theo phía sau, một mạch chạy đến phòng bảo vệ số 1044 trên tầng bốn.

Mở cửa và trốn trong đó, trong căn phòng tối là bốn NPC mặc đồng phục bảo vệ, họ dường như là những NPC bình thường duy nhất trong tòa nhà chết chóc.

“Bốn người?”

Tiếp cận họ sẽ kích hoạt các cuộc trò chuyện và nhiệm vụ, Hàn Phi phát hiện ra thông qua giao tiếp bốn nhân viên bảo vệ đang tận dụng thời gian rảnh để nói về một số cuộc nói chuyện kỳ lạ trong tòa nhà.

Tòa nhà này đã rất bất thường kể từ khi nó được xây dựng lần đầu tiên, nhiều điều kỳ lạ đã xảy ra, đặc biệt là vào ngày 4

tháng 4 hàng năm.

Vào ngày này, sẽ luôn có những cư dân mới chuyển đến, trong nhà của những cư dân cũ cũng sẽ tự nhiên có thêm một số "người", ngày này mỗi năm cũng là ngày mà bảo vệ căng thẳng nhất.

Bốn người bảo vệ vừa hay là hai người cũ dẫn dắt hai người mới, người cũ khuyên những người mới vào nghề hãy nhớ tất cả những quy tắc và điều cấm kỵ.

Quy tắc không được phá vỡ, cấm kỵ không được đụng vào, không nghe không dò hỏi không nghĩ nhiều, mới có thể làm việc ở đây lâu dài.

Hàn Phi đang tập trung chơi game, điện thoại di động đột nhiên vang lên, phát hiện là cảnh sát, hắn cầm điện thoại di động bước ra ngoài nhà.

"Mọi người đã điều tra được gì chưa?"

"Chị nói nữ streamer đó rất nổi tiếng, cô ấy ra đi vào tối ngày 4 tháng 4 cách đây 14 năm, nguyên nhân cái chết là cắt cổ tay. Cô ấy mặc một chiếc váy trắng nằm trong bồn tắm của nhà vệ sinh , khi được phát hiện cô ấy đã mất hết các dấu hiệu sinh tồn." Giọng của Lệ Tuyết phát ra từ điện thoại: "Bản thân cô ấy là một bệnh nhân, bị căng thẳng rất nhiều trước khi chết. Ai đó đã giả mạo bản ghi trò chuyện của cô ấy và đưa khuôn mặt của cô ấy vào một số hình ảnh và video xấu."

"Những người đó tại sao lại làm vậy?"

"Có lẽ họ không nghĩ trên đời lại có người như vậy, nên muốn hủy hoại cô ấy và vấy bẩn những thứ sạch sẽ nhất để che giấu sự kỳ thị và đau khổ của mình."

"Kẻ phạm tội đã bắt được chưa?"

"Đây chính là điểm kỳ lạ nhất, sau khi điều tra bọn chị phát hiện, tất cả những tên khốn liên quan chủ yếu đến vụ việc đều đã mất tích." Lệ Tuyết dường như đang kiểm tra thông tin, cô trả lời chậm rãi: "Kẻ mất tích gần đây chính là tên thủ phạm chính của vụ việc đó, nội tâm hắn vốn vô cùng đen tối, từng là một đầu bếp, nhưng bị tước bằng cấp đầu bếp vì cố tình thêm

đồ vào bữa ăn khi đang làm việc trong nhà hàng, vì để kiếm sống gã bắt đầu đi giao đồ ăn, cũng từ đó mà gặp người bị hại."

"Việc tung tin đồn ác ý và vu khống đã gây ra hậu quả nghiêm trọng. Ngoài ra, gã còn nhiều lần cố gắng thêm chất nguy hiểm vào đồ ăn được giao, vi phạm các quy định về trật tự trị an, bị trừng phạt một số tội danh. Gã đã bị kết án một thời gian tương đối dài."

"Vốn dĩ người như thế này, sau khi quay trở lại với xã hội sẽ phải định kì đăng kí, nhưng vào một ngày nào đó, gã đột nhiên biến mất, sống không thấy người, chết không thấy xác."

Những lời của Lệ Tuyết thu hút sự chú ý của Hàn Phi, quỷ giao đồ ăn xuất hiện trong thế giới tầng sâu, có thể làm được những điều này chỉ có Cánh bướm.

Nhưng giả dụ Cánh bướm muốn giúp váy đỏ trả thù, vậy thì nó phải để váy đỏ đi giết chết quỷ giao đồ ăn mới đúng, hoặc là giao quỷ giao đồ ăn cho váy đỏ xử lí, giống như việc Hàn Phi giúp Ứng Nguyệt vậy.

Nhưng trên thực tế Cánh bướm không hề làm vậy, nó dường như coi quỷ giao đồ ăn là một quân cờ, dùng để khống chế oán niệm cỡ lớn váy đỏ.

"Nhân tính chỉ là quân cờ, tất cả mọi thứ trong mắt Cánh bướm chỉ là công cụ. Quỷ giao đồ ăn là quân cờ của nó, váy đỏ trong mắt nó, có thể cũng chỉ là một công cụ mạnh hơn một chút."

Cánh bướm và Hàn Phi trong nhiều trường hợp có thể duy trì lý trí tuyệt đối, nhưng bọn họ suy cho cùng, là hai loại người khác nhau.

"Lệ Tuyết, ngoài nữ streamer ra, các chị có tra ra được thông tin của người phụ nữ còn lại không?"

"Mỗi năm số người chết do nhảy lầu tự tử rất nhiều, có điều người phù hợp điều kiện của em, bọn chị chỉ tìm thấy một người, cô ấy cũng xảy ra chuyện vào đêm ngày 4 tháng 4 cách đây 14 năm."

Chương 320: Trừ "tà"

"Lại là ngày 4 tháng 4?" Hàn Phi cảm thấy toàn bộ cư dân ở tòa nhà chết chóc đều bị dính chặt lấy ngày này, mãi mãi tuần hoàn bi kịch này, mãi mãi sẽ không chờ đến trời sáng.

"Người phụ nữ đó tên là Trang Văn, nguyên nhân dẫn đến cái chết của cô ấy vô cùng phức tạp." Lệ Tuyết xem kết quả điều tra, khẽ thở ra một hơi lạnh lẽo: "Mẹ ruột của cô là một nữ diễn viên phim kinh dị tuyến 4, tên là Nguyện Sương, có ngoại hình đẹp, nhưng kỹ năng diễn xuất ở mức trung bình, hầu hết các phim kinh dị của bà ấy đều có rating rất thấp. Khi bà ấy chuẩn bị thay đổi hình tượng, tinh thần bà ấy đột nhiên có vấn đề, dường như bị thứ gì đó làm cho sợ hãi. Bà không còn diễn xuất nữa, từ đó biến mất trên màn ảnh, không lâu sau đó, bà ấy dắt theo một bé gái tuổi còn rất nhỏ, kết hôn với một "thầy trừ tà" vừa nghèo vừa xấu, đứa bé gái đó chính là Trang Văn."

"Thầy trừ tà?"

"Đúng vậy, thầy trừ tà đó sống trong thế giới suy nghĩ chủ quan của chính mình, kiên quyết muốn dùng cách thức của mình để làm cho mẹ của Trang Văn bình phục. Qua thời gian 5 năm, bệnh tình mẹ của Trang Văn không có một chút thay đổi nào, sau khi bà ấy sinh cho thầy trừ tà một cặp song sinh long phụng thì đã chết bệnh rồi."

"Trang Văn chứng kiến tất cả, cho dù đó là những mê tín dị đoan khác nhau của thầy trừ tà hay những nghi lễ khác nhau được thực hiện đối với mẹ của Trang Văn, cô ấy đã nhìn thấy tất cả, thế giới của cô ấy đã trở nên khác với những đứa trẻ khác khi còn rất nhỏ."

"Sau khi người phụ nữ bệnh chết, thầy trừ tà vô cùng đau đớn, ông ta dần bắt đầu nghĩ rằng nguồn cơn của mọi tai họa chính là cô con gái không rõ ràng kia."

"Trong nhà của thầy trừ tà, chỉ có họ của Trang Văn là khác với họ, khi cặp song sinh long phụng lớn lên, họ bắt đầu

thù hận với Trang Văn, cảm thấy cô ấy chỉ là người ngoài.”

“Tính tình của Trang Văn cũng ngày càng trở nên quái gở và khó có thể hiểu được, cho đến một ngày, thầy trừ tà nhìn chằm chằm vào Trang Văn, đột nhiên nói rằng cô ấy có một linh hồn quỷ dữ, nói rằng cô ấy có quỷ trên người, đã gặp phải điều tương tự như mẹ cô.”

“Trang Văn cảm thấy thầy trừ tà chỉ vì ghét cô ấy, nên mới nói như vậy, nhưng sau đó cô ấy phát hiện ra rằng mình đã rất sai lầm. Ba người trong nhà thầy trừ tà thực sự đã coi và đối xử với cô ấy như một con quái vật, một con quái vật không tốt, nguy hiểm, cần phải tiêu diệt.”

“Cô gái tính tình càng ngày càng cực đoan, trên người cô không có quỷ, mà lại bị người khác nói là trúng tà.”

“Không khí trong nhà của họ rất cổ quái, thầy trừ tà và cặp song sinh long phụng ba người họ cùng với nhau, thực hiện các loại ‘trừ tà’ khác nhau đối với cô ấy mà không có sự cho phép của cô.”

“Cô gái không biết trên người mình có quỷ hay không, nhưng cô nghĩ gia đình ba người đó còn đáng ghét hơn cả quỷ.”

“Trang Văn lớn lên trong sự hành hạ giày vò, cô ấy muốn đợi đến khi lớn lên rồi rời đi, tuy nhiên trong môi trường này, tính cách của cô ấy đã trở nên khác hẳn những người bình thường.”

“Không chỉ gia đình ba người nhà thầy trừ tà mà ngay cả những người hàng xóm xung quanh cũng cảm thấy cô ấy có vấn đề. Trang Văn rất khó kiềm chế cảm xúc của mình, thực ra lúc đó, gầm thét và la hét là những điều cuối cùng cô ấy có thể làm được, chỉ có biểu hiện ra là mình mạnh mẽ, mới có thể khiến thầy trừ tà và cặp song sinh long phụng không được đằng chân lân đằng đầu.”

“Mâu thuẫn giữa hai bên ngày càng gay gắt, thầy trừ tà không hận Trang Văn, ông ta hoang tưởng rằng con quỷ đã từng bám lấy mẹ của Trang Văn, giờ đã chạy qua người cô ấy.”

“Vì để tiêu diệt hoàn toàn ‘con quỷ’ trên người Trang Văn, thầy trừ tà đã lợi dụng lúc cô ấy ngủ vào ban đêm, nhốt cô ấy ở nhà và cấm ra ngoài.”

“Tình trạng tinh thần và thể chất của Trang Văn càng ngày càng kém, mà ngày này vẫn còn cách ngày mất của cô ấy một năm.”

“Không ai biết cuối cùng trong một năm này đã phát sinh những chuyện gì, bởi vì những người hàng xóm không bao giờ nhìn thấy Trang Văn rời khỏi nhà của cô ấy nữa, cũng không còn nghe thấy tiếng gầm thét cuồng loạn nữa, những chuyện xảy ra trong một năm cuối cùng trong căn phòng đó trở thành một bí ẩn.”

“Một năm sau Trang Văn chết, cũng cùng năm đó, ba người nhà thầy trừ tà cũng lần lượt chết, cách thức chết của họ giống y hệt Trang Văn.”

Sau khi Lệ Tuyết nói xong, lại bổ sung thêm một câu: “Thời gian tương đối gấp gáp, bọn chị chỉ tìm được những thông tin này, thông tin cụ thể và chi tiết chị có thể gửi cho em. Có điều, em có chắc chắn cái chết của họ có liên quan đến Cánh bướm không?”

“Em chỉ cảm thấy cái chết của bọn họ hơi giống với phương thức giết người của Cánh bướm, tạm thời em cũng không thể chắc chắn, có điều em luôn cảm thấy giữa bọn họ có tồn tại một loại quan hệ nào đó. Trước đây khi em điều tra vụ án chặt thây ghép xác, cũng từng xuất hiện cảm giác tương tự như này.” Vì để tăng tính thuyết phục, Hàn Phi chỉ có thể nói như vậy.

“Thật là, chị cảm thấy như em chính là kiếp nạn trong số mệnh đã định của Cánh bướm.”

“Em cũng nghĩ vậy.” Cúp điện thoại, Hàn Phi nhận được tài liệu mà Lệ Tuyết đã tổng hợp, trong đó ghi lại tất cả những người đã hại chết nữ streamer và quỷ nhảy lầu.

Sau khi đọc xong thông tin, Hàn Phi lại đi vào nhà.

Hắn liếc nhìn Trang Nhân trên ghế sô pha rồi thản nhiên hỏi: “Đạo diễn Trang, bác có bao giờ nghe nói về một cô gái

tên Trang Văn không?"

"Không có."

"Vậy bác có quen Nguyện Sương không? Bà ấy là mẹ của Trang Văn."

"Có chút quen biết, hình như bà ấy đã từng đóng phim kinh dị của tôi, nhưng bà ấy không có tài năng diễn xuất, dù có chỉ đạo như thế nào bà ấy cũng không thể diễn tốt được." Trang Nhân nghĩ đến người phụ nữ.

"Cho cháu mạo phạm hỏi một câu, hai người là quan hệ như thế nào? Nguyện Sương tại sao lại đặt tên con gái bà ấy là Trang Văn?"

"Thật sự là không có quan hệ gì!" Trang Nhân khẳng định, Hàn Phi cũng không tiếp tục hỏi tiếp nữa, hắn lại tập trung vào trò chơi.

Vừa rồi ra ngoài nghe điện thoại, dừng lại một chỗ quá lâu trong tòa nhà chết chóc, bốn bảo vệ trong phòng bảo vệ sau khi kể chuyện xong thì toàn bộ đều trở thành quỷ, bọn họ chính là câu chuyện kì lạ cuối cùng, bọn họ cùng nhau giết chết nhân vật trong trò chơi.

Lại bắt đầu qua bản đồ từ đầu, sau đó bước vào tòa nhà chết chóc lần thứ hai.

Lần này, Hàn Phi đã rất chăm chú ghi nhớ tất cả những cuộc nói chuyện kỳ lạ của các nhân viên bảo vệ, cho đến khi họ bắt đầu nói về chiếc váy đỏ trong phòng 1044, Hàn Phi cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Hắn nhìn chằm chằm vào màn hình một cách cẩn thận và thấy rằng mỗi khi nhân viên bảo vệ nói thêm một câu, cửa nhà vệ sinh sẽ mở ra thêm một chút.

Kinh nghiệm ở thế giới tầng sâu đã giúp đỡ rất nhiều cho Hàn Phi, khi hắn có thể tự do điều khiển nhân vật, liền dứt khoát rời đi.

Hắn tính toán thời gian trong đầu, vài phút sau hắn lại vào phòng, trong bốn nhân viên bảo vệ đã bị giết chết ba người.

Nhân viên bảo vệ sống sót ngồi trên vũng máu, váy đỏ đứng phía sau lưng anh ta.

“Xem ra những điều mà lão bảo vệ nói chỉ là những thứ mà Cánh bướm reo rắc cho anh ta, nếu thực sự làm như vậy, có thể cũng chỉ là trì hoãn thời gian chết thôi.”

Khi váy đỏ xuất hiện, nhân vật trong game của Hàn Phi cũng trúng nguyền rủa trong phòng 1044 –- ngủ sẽ chết.

Bảo vệ và váy đỏ đều đã phát điên, xông về hướng nhân vật trong game, tốc độ vô cùng nhanh, Hàn Phi giương mắt nhìn chính mình bị giết chết.

“Nhân viên bảo vệ là một NPC bình thường trong tòa nhà, hình như còn có ý nghĩa khác, xem ra không thể để bảo vệ bị giết nhanh như vậy.”

Lại bắt đầu lại, Hàn Phi hiện tại càng ngày càng thành thạo, hắn có thể nén thời gian thông quan của tất cả các bản đồ trước xuống dưới một giờ.

Trang Nhân nhìn Hàn Phi thao tác linh hoạt, nghe tiếng lạch cạch, cả người đều sững sờ.

Trí nhớ của Hàn Phi rất đáng sợ, vốn đã rất thành thạo, thậm chí còn chậm rãi nhớ thứ tự và số lần gõ phím, thậm chí không cần nhìn bản đồ, chỉ cần bấm nhanh các phím là được.

Lần nữa đến phòng bảo vệ, Hàn Phi không nói lời nào xông thẳng vào nhà vệ sinh, lấy chiếc váy đỏ xuống.

Sau khi đạt được nguyền rủa ngủ sẽ chết, hắn cầm chiếc váy đỏ chạy ra khỏi phòng bảo vệ, tiếp theo chạy xuống tầng 1.

Để váy đỏ giết chết quỷ giao đồ ăn trước, sau khi tạo ấn tượng tốt xong thuận tiện đem theo chiếc hộp đựng xác của quỷ giao đồ ăn, mang váy đỏ đi lên tầng.

Dùng chiếc hộp giao đồ ăn của quỷ giao đồ ăn để giao dịch với thương nhân, chờ sau khi thương nhân vui vẻ mang chiếc hộp giao đồ ăn có đựng váy đỏ về nhà, Hàn Phi thao tác nhân vật game canh giữ tại hành lang.

Không lâu sau, khi Hàn Phi nghĩ rằng thương nhân sẽ bị giết, cửa nhà của ông ta được mở ra, thương nhân trốn thoát ra ngoài.

Vào phòng thương nhân, Hàn Phi nhét tất cả vật phẩm có thể mang được vào hộp giao đồ ăn, sau đó bỏ tiền giấy vào một căn phòng mà hắn chưa từng bước vào trong thế giới tầng sâu.

Người chết vì tiền, chim chết vì thức ăn, chờ sau khi thương nhân bí mật quay lại, kẻ keo kiệt phát hiện số tiền mình dành dụm được đã bị nhét vào những căn phòng khác.

Thương nhân bắt đầu nghĩ cách vào những căn phòng đó, không ngừng kích động các loại quỷ quái, Hàn Phi điều khiển nhân vật trong game đi theo phía sau, ghi nhớ kĩ khung cảnh của từng phòng và những người trong phòng.

Chương 321: Bí mật trái tim số 1244

Nói thẳng ra, Hàn Phi cũng đánh giá thấp lá gan của thương nhân.

Tên nô lệ của đồng tiền này vì để lấy lại tiền của mình, có thể nói là nhảy múa trên mũi dao, không ngừng nhảy múa bên ranh giới hồn phi phách tán. Chỉ cần có một tia hy vọng, liền nỗ lực gấp trăm lần, cho dù là phải đối mặt với hàng xóm mạnh hơn mình, cũng chọn tiếp tục cố gắng, vô cùng miệt mài.

"Thương nhân rốt cuộc đã trải qua những chuyện gì? Chấp niệm của gã dường như là tiền, vì tiền mà chết, lại vì tiền mà xuất hiện, đối với gã mà nói, tiền chính là cách chữa lành tốt nhất."

Hàn Phi đi theo phía sau thương nhân, cũng nhìn thấy những "cư dân" mà mình chưa từng thấy qua trong game, hắn phát hiện game tòa nhà chết chóc và tòa nhà chết chóc trong thế giới tầng sâu vẫn tồn tại khác biệt nhất định.

Trong game tòa nhà chết chóc gần như tất cả các phòng đều có người ở, nhưng tòa nhà chết chóc trong thế giới tầng sâu, cư dân đa số đều tập trung ở những phòng mà số phòng có số 4.

Hàn Phi cảm thấy cư dân của tòa nhà chết chóc trong thế giới tầng sâu đã từng bị dọn dẹp quy mô lớn qua một lần, chỉ có một số cư dân chủ chốt nhất được giữ lại. Cũng giống như cư xá Hạnh Phúc nơi Hàn Phi sinh sống trước đây, ở thời của quản lý tòa nhà tiền nhiệm, cư dân trong tòa nhà vô cùng nhiều, đến khi Hàn Phi tiếp quản cư xá Hạnh Phúc, hàng xóm còn lại rất ít.

Cầm váy đỏ, đi theo thương nhân, Hàn Phi cẩn thận xem xét các căn phòng trong tòa nhà chết chóc, rất nhanh hắn đã chú ý đến một chi tiết.

Đi tìm tiền giấy rơi vãi trên đất, thương nhân đến tầng 6, sau khi gã nhìn thấy đứa trẻ ban đêm thường xuyên mộng du chạy ra ngoài ở phía sau cửa thoát hiểm của tầng 6 thì hơi do dự, cuối cùng vẫn đem theo đứa trẻ gõ cửa phòng 1064.

Mẹ đứa trẻ đứng ở cửa phòng, để lộ ra khuôn mặt của mình.

Không biết có phải ảo giác hay không, Hàn Phi thật sự cảm thấy cô ta có chút giống người phụ nữ cầm ống tiêm ở tầng 22.

Để kiểm chứng suy đoán của mình, Hàn Phi đã điều khiển nhân vật trò chơi chạy lên tầng 22, hắn tìm thấy đứa trẻ toàn thân đầy sẹo cạnh cửa thoát hiểm.

Đứa trẻ đứng một mình bên ngoài cửa thoát hiểm nói nhỏ, trong khi người phụ nữ điên cuồng cầm ống tiêm nấp sau cánh cửa ở tầng 22.

Hàn Phi yên lặng đến gần, sau đó điều khiển nhân vật trò chơi trực tiếp bế đứa trẻ chạy xuống lầu.

Cảnh tiếp theo cũng giống như ở thế giới tầng sâu, người phụ nữ điên cuồng vung ống tiêm lao ra khỏi cửa an toàn, ngoan cố đuổi theo Hàn Phi.

Qua màn hình, Hàn Phi cẩn thận nhìn khuôn mặt của người phụ nữ ở tầng 22, cô ta và người phụ nữ ở tầng 6 trông giống nhau, cảm thấy như là một.

Điều khiến Hàn Phi lạ lùng hơn nữa là khi bế đứa trẻ bị bầm tím đến tầng 6, chuẩn bị đổ vạ cho thương nhân, người phụ nữ cầm ống tiêm lại không đuổi theo nữa, cô ta không vào hành lang tầng 6, chỉ đứng ở cầu thang tầng 6 rơ nanh múa vuốt, liên tục dùng đầu đập vào cửa thoát hiểm tầng 6.

“Cửa không khóa, tại sao cô ta không dám đi vào?”

Khi Hàn Phi đang phân vân thì trên lầu đột nhiên vang lên một tiếng động lớn, như thể cửa sổ đã bị phá vỡ, sau đó Hàn Phi nhìn thấy một người phụ nữ từ cửa sổ hành lang rơi xuống.

“Quỷ nhảy lầu!”

Tính thời gian, quỷ nhảy lầu vừa hay xuất hiện sau khi Hàn Phi vào tòa nhà chết chóc được nửa tiếng, giống y hệt với trong thế giới tầng sâu.

"Nếu trong vòng nửa tiếng người bên ngoài không bị nguyền rủa giết chết, thì sẽ kích hoạt quỷ nhảy lầu?"

Vài giây sau, có giọng nói ghê người của quỷ nhảy lầu truyền đến từ hành lang, Hàn Phi lúc này đang ở tầng 6, cách đối phương quá gần.

Không lâu sau, quỷ nhảy lầu với thân hình dị dạng trèo lên tầng 6, cầu thang phía sau cô ta trải đầy vết máu và xương thịt.

Nhìn thấy quỷ nhảy lầu, Hàn Phi lại không quá hoảng loạn, hắn nhìn chăm chú vào khuôn mặt miễn cưỡng có thể nhận ra của đối phương.

"Quỷ nhảy lầu này với người phụ nữ cầm ống tiêm tầng 22, người mẹ không ngừng nhận đứa trẻ ở tầng 6, khuôn mặt có chút giống nhau! Ba người bọn họ có phải có mối liên hệ nào đó không? Chẳng lẽ là ý thức cùng nguồn gốc đã bị tách ra thành ba phần?"

Hàn Phi càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, bởi vì quỷ nhảy lầu hoàn toàn bị hận ý chi phối, trong đầu chỉ có giết và chết, đừng nói là nhân tính, ngay cả một chút kí ức có liên quan đến con người cũng không có, điều này đối với oán niệm mà nói cũng rất không bình thường.

"Có khi nào là Cánh bướm vì để thuận tiện thao túng quỷ nhảy lầu hơn, nên xé nát những ký ức khác nhau của cô ta? Ba người phụ nữ khác nhau này thực sự đại diện cho ba phần của ký ức."

Mắt nhìn thấy quỷ nhảy lầu đến gần, Hàn Phi lại nghĩ đến một chuyện vô cùng quan trọng.

Hắn đặt gamepad xuống, không chống cự, để mặc con quỷ nhảy lầu xé xác nhân vật trong game.

Dưới ánh mắt khó hiểu của Trang Nhân bên cạnh, Hàn Phi lấy điện thoại di động ra, bắt đầu tìm kiếm thông tin về nữ streamer mắc bệnh nan y 14 năm trước.

Lúc đó sự việc này đã gây xôn xao trên mạng, Hàn Phi dễ dàng tìm được thông tin trước đây.

Sau khi nhìn thấy bức ảnh chụp nữ streamer, hắn mở to mắt, sự nghi ngờ của hắn đã được xác nhận.

Bức ảnh chụp nữ streamer đã chết cách đây mười bốn năm giống hệt như ảnh của nữ streamer ở phòng 1084 (chi tiết xem Chương 309)!

Nói cách khác, váy đỏ ở phòng 1044 và nữ streamer ở phòng 1084 là cùng một người, chỉ có điều nữ streamer ở phòng 1084, người tò mò về mọi thứ và giữ thái độ tích cực, có khả năng đại diện cho mặt tỏa nắng của váy đỏ.

Sự xuất hiện của bức ảnh khẳng định một điều.

Đối với những tồn tại đáng sợ như váy đỏ và quỷ nhảy lầu, ký ức cũng đã bị người quản lý thao túng, ý thức của họ bị chia cắt. Hàn Phi tạm thời không rõ mục đích của người quản lý khi làm việc này, nhưng hắn cảm thấy nếu muốn làm cho váy đỏ và quỷ nhảy lầu kiểm soát được bản thân, trước hết hãy để những ký ức phân tán của họ hợp nhất lại với nhau.

"Nữ streamer phòng 1084 rất hiếu kì đối với thảm án phát sinh tại phòng 1044, cũng lưu giữ lại được một chút kí ức, chỉ có điều cô ấy cho rằng đó là câu chuyện của người khác, cô ấy cảm thấy rằng mình chuyển đến tòa nhà chết chóc chỉ vì thương cảm và tò mò. Giữa nữ streamer và váy đỏ có thể thấy một mối liên hệ rõ ràng, nhưng mối liên hệ giữa quỷ nhảy lầu và người phụ nữ cầm ống tiêm, người mẹ đã ly hôn với đứa con mộng du thì là gì?"

"Trang Văn nhảy lầu chết, nguyên nhân cái chết không liên quan gì đến ống tiêm; cảnh ngộ của người mẹ ly hôn cũng không giống với Trang Văn… Có điều cảnh ngộ của đứa bé của cô ta lại có chút giống với Trang Văn."

Hàn Phi cho rằng sự việc của quỷ nhảy lầu không hề đơn giản, đằng sau chắc chắn còn ẩn chứa nhiều thứ hơn nữa.

Quỷ nhảy lầu là lệ quỷ đáng sợ nhất, mạnh nhất tòa nhà số 1, là quái vật chuyển hóa hận ý thất bại. Đối với Hàn Phi mà nói, nếu như có thể khiến cho quỷ nhảy lầu đứng về phía

mình, vậy thì cơ hội để hắn sống sót trong tòa nhà chết chóc sẽ tăng cao rất nhiều.

"Trò chơi này có lẽ có thể cho mình câu trả lời."

Cầm gamepad lên, tiếp tục bắt đầu qua cửa ải, Hàn Phi hiện tại đã rất quen thuộc với trò chơi tòa nhà chết chóc, dường như đang đua xe, tốc độ qua cửa càng lúc càng nhanh.

Vào bản đồ tòa nhà chết chóc một lần nữa, những bước trước đó không có gì thay đổi, nhưng sau khi lấy được chiếc váy đỏ, hắn không thèm tìm thương nhân nữa mà đi về phòng 1084.

Nữ streamer trong phòng 1084 là người duy nhất trong toàn bộ tòa nhà đối xử rất tốt với Hàn Phi, cô ấy không có ý định làm tổn thương hắn, tính cách của cô cũng giống như nữ treamer đã qua đời.

Hàn Phi càng chắc chắn về suy đoán của mình, hắn đã cố gắng bắt nữ streamer mặc chiếc váy đỏ, kết quả là ngay khi người bên kia mặc chiếc váy đỏ lên, trực tiếp biến thành một con quái vật cực kỳ hung dữ, đập chết nhân vật trong game của Hàn Phi.

"Tại sao lại không được? Có phải đã bỏ lỡ thứ gì đó không?"

Hàn Phi cau mày trầm ngâm, Trang Nhân bên cạnh hắn cảm thấy mông muội, hành động của hắn ngoài sức tưởng tượng của người thường, tư duy của hắn cũng quái đản như trò chơi tòa nhà chết chóc này.

Thử lại lần nữa, lần này Hàn Phi chuẩn bị sẵn sàng tiến hành đồng bộ.

Hắn bế đứa trẻ trước rồi dẫn người phụ nữ cầm ống tiêm ở tầng 22 xuống tầng 6, khi người phụ nữ cầm ống tiêm nổi điên, hắn đưa đứa trẻ đang giấu sau cửa thoát hiểm ở tầng 6 lên tầng 8.

Tính toán thời gian, Hàn Phi gõ cửa phòng 1084, yêu cầu nữ streamer mặc chiếc váy đỏ lên.

Trong khi đối phương mặc váy, hắn bắt đầu bế hai đứa nhỏ chạy ra ngoài.

Nữ streamer sau khi mặc chiếc váy đỏ lên hoàn toàn biến thành quái vật, đuổi theo Hàn Phi đến tầng 6.

Lúc này Hàn Phi gõ cửa phòng 1064, người mẹ ly hôn dường như không muốn rời khỏi phòng, kết quả là Hàn Phi đứng trước mặt cô ta, ôm hai đứa trẻ chạy về phía người phụ nữ cầm ống tiêm.

Người mẹ đã ly hôn vì để không khiến đứa trẻ bị tổn thương, cũng chạy ra ngoài.

Vào thời khắc quan trọng này, quỷ nhảy lầu cũng xuất hiện.

Hàn Phi tính xong thời gian, để người mẹ ly hôn, người phụ nữ cầm ống tiêm và quỷ nhảy lầu tập trung tại một chỗ, chuyện hắn không ngờ tới đã xuất hiện.

Quỷ nhảy lầu hoàn toàn bị hận ý chi phối, sau khi gặp được người mẹ ly hôn, người phụ nữ cầm ống tiêm và con của bọn họ, vậy mà lại tránh ra!

"Giữa bọn họ quả nhiên có tồn tại mối liên hệ!"

Ở phía bên kia hành lang, váy đỏ trong tình trạng hoàn hảo cũng chạy tới, mọi thứ đều như Hàn Phi mong đợi, nữ streamer trở thành quái vật và quỷ nhảy lầu điên cuồng lao vào tàn sát lẫn nhau.

Hàn Phi đặt hai đứa trẻ xuống, nhân cơ hội chạy lên tầng cao nhất, cửa phòng 1244 không mở được, bắt buộc phải có chìa khóa.

Sau đó, Hàn Phi đành phải trở lại tầng 6, hắn muốn thử xem có thể đục nước béo cò, đánh cắp chiếc chìa khóa xuyên qua trái tim của quỷ nhảy lầu hay không. Nhưng chỉ cần nhân vật trong game của hắn đến gần lệ quỷ đang chiến đấu, sẽ bị giết chết ngay lập tức.

Sau ba lần thử lại, Hàn Phi đã bình tĩnh lại, mỗi lần chơi lại lại phải mất thời gian qua những cửa ải trước đó, tối nay hắn phải vào thế giới tầng sâu, không có nhiều thời gian để lãng phí như vậy.

“Chắc là vẫn còn có cách khác, chỉ cần mình đến gần sẽ bị quỷ nhảy lầu giết chết, có điều lần đầu tiên khi quỷ nhảy lầu xuất hiện, không hề giết hại người mẹ ly hôn và người phụ nữ cầm ống tiêm, có lẽ mình có thể dựa vào họ để lấy chìa khóa.”

Hàn Phi đã thay đổi chiến lược trò chơi, hắn đưa đứa trẻ trên tầng 6 đến một nơi an toàn, sau đó nói với người mẹ ly hôn rằng đứa trẻ có thể đã bị quỷ nhảy lầu giấu trên tầng cao nhất, để cứu đứa trẻ, trước tiên phải lấy được chìa khóa.

Người mẹ ly hôn đã đồng ý, tiếp theo dẫn dụ váy đỏ đã biến thành quái vật đến, sau khi quỷ nhảy lầu phải trả một cái giá khủng khiếp để xé toạc hoàn toàn váy đỏ, người mẹ ly hôn đã rút chìa khóa từ trên người quỷ nhảy lầu bị thương nặng.

Nhưng khi chạm vào chìa khóa, cơ thể người mẹ ly hôn cũng bắt đầu xuất hiện nguyền rủa màu đen, những nguyền rủa độc ác bẩn thỉu đó vốn dĩ chỉ tập trung vào quỷ nhảy lầu mà thôi.

Chạy về phía tầng cao nhất, khi được nửa chừng, người mẹ ly hôn dường như nhớ lại một số điều khủng khiếp, cô ta đang dần biến thành quỷ nhảy lầu thứ hai.

Cầm lấy chìa khóa, khi Hàn Phi chạm vào chìa khóa, sinh mệnh của hắn bước vào một cuộc đếm ngược, khi nguyền rủa chết chóc lan khắp cơ thể, cũng là lúc nhân vật trong game chết đi.

Không dám lãng phí thời gian, Hàn Phi điều khiển nhân vật trò chơi đi lên tầng cao nhất, hắn cắm chìa khóa màu đỏ thẫm vào ổ khóa, mở cửa phòng 1244 thành công!

Cánh cửa chống trộm màu đen nặng nề từ từ mở ra, phía sau cánh cửa dính đầy vết máu đỏ rực, cả màn hình trò chơi dường như nhuốm đầy máu.

Bên trong căn phòng được chất đống với đủ loại tượng và bùa chú quỷ quái, trên tường viết những chữ và thần chú kỳ lạ, trên mặt đất rải rác những sách về bài thuốc dân gian và một số sách có hoa văn kỳ lạ.

Khắp nơi đều có vết máu, Hàn Phi điều khiển nhân vật trò chơi đi tới gần cửa phòng ngủ, dường như nghe thấy tiếng

bước chân của hắn, bên trong cửa liền có tiếng khóc.

Đẩy cửa bước vào, một người đàn ông trung niên xấu xí, già nua bị xiềng xích trói dưới đất, trên người phủ đầy tiền giấy và đặt rất nhiều công cụ chiêu hồn, trong miệng không ngừng niệm chú van xin lòng thương xót và sám hối.

Từ trong miệng của người đàn ông mặc quần áo kỳ lạ này, Hàn Phi biết quỷ nhảy lầu đã gặp phải chuyện khủng khiếp cỡ nào.

Bất kể bị bệnh hay có vấn đề về tâm thần, Trang Văn đều bị giam trong phòng chứa đồ, cô ta càng đau đớn và điên cuồng, người đàn ông càng cảm thấy cô ta trúng tà càng nặng, ép cô ta uống đủ thứ đồ kì quái, vẽ đầy bùa chú trên người và liên tục đánh đập cô ta.

Nhìn dòng chữ lạnh lùng trên màn hình và nghe âm thanh phát ra từ trò chơi, Hàn Phi và Trang Nhân cảm thấy trong lòng ớn lạnh.

Sau khi ra khỏi căn phòng nơi có người đàn ông trung niên, Hàn Phi mở cửa phòng chứa đồ, trong phòng chứa đồ chật chội có một chiếc giường đơn, bẩn thỉu lộn xộn, trên giường có dây xích, phân và các loại ống tiêm.

Trong căn phòng nơi Trang Văn từng bị giam giữ, con trai và con gái của người đàn ông trung niên hiện đang bị nhốt, họ sợ hãi đến mất trí, chỉ biết khóc liên tục.

Hàn Phi không quan tâm đến những đứa con của người đàn ông trung niên, mở bộ chăn ga gối đệm lên, trên đó có viết những dòng chữ nguyền rủa, ghi lại chi tiết tất cả nỗi đau và tuyệt vọng trong trí nhớ của Trang Văn, chỉ cần nhìn vào là đã cảm thấy rùng mình.

Trang Văn trong lòng căm hận tất cả mọi thứ, thậm chí kể cả mẹ mình, mẹ của Trang Văn đã dùng cô ta như một con bài để đe dọa đạo diễn Trang Nhân khi cô ta còn rất nhỏ, sau đó mẹ của cô ta đã phát điên.

Kể từ khi đó, các loại oán hận đã bắt đầu bị chôn xuống.

Trang Văn hận mẹ của mình, cũng hận Trang Nhân, càng hận cha dượng của mình, thế giới này đối với cô ta chỉ có một màu đen bị đè nén.

"Người phụ nữ cầm ống tiêm vì để dùng con mình làm mồi nhử, đánh nó đến bầm dập khắp người, Trang Văn cũng bị bạo hành như thế này, người mẹ cũng đã từng dùng Trang Văn làm quân cờ để đe dọa đạo diễn phim kinh dị Trang Nhân! Đứa con của người mẹ ly hôn bị giam giữ trong nhà, Trang Văn cũng từng bị gia đình cha dượng giam giữ, lúc đó điều cô ta mong muốn nhất là tìm được chiếc chìa khóa không tồn tại, rồi vĩnh viễn rời khỏi ngôi nhà đó! Cũng giống như đứa trẻ bị mộng du luôn có thể tìm thấy chìa khóa nhà và trốn thoát vào ban đêm!"

Ba phần ký ức được kết nối với nhau, Hàn Phi đang cầm trên tay chiếc gamepad, lúc này trong lòng lại cảm thấy lạnh lẽo.

"Con người sao có thể như thế này?"

Trang Nhân ở bên cạnh cũng nhìn thấy những nguyền rủa ác độc trong màn hình trò chơi, ông ấy nhìn chằm chằm cái tên đỏ như máu của mình trên giường, tay không ngừng run rẩy.

"Vì đứa con này? Có phải cô ta là người đã dồn cả gia đình tôi vào tòa nhà chết chóc không?"

Giọng điệu của Trang Nhân rõ ràng là bất thường, ông ấy thở gấp, lấy tay che ngực, vẻ mặt méo mó.

Chịu đựng cơn đau, ông ấy nắm lấy những viên thuốc trên bàn và uống chúng, mới giảm bớt một chút.

"Hàn Phi, cầu xin cậu, hãy đi xem những phòng khác, người nhà của tôi có thể ở trong nhà này!"

Chương 322: Nguồn gốc của hận ý

Sau khi uống thuốc, Trang Nhân vẫn đau đớn khủng khiếp, bệnh tình của ông ấy chỉ thuyên giảm một chút.

"Tại sao tên của bác lại xuất hiện trong nguyền rủa của Trang Văn? Bác thật sự không liên quan gì đến mẹ của Trang Văn?" Hàn Phi đang điều khiển nhân vật trò chơi, nhưng giọng nói của hắn dần trở nên có chút đáng sợ.

"Thực sự là không có bất kì quan hệ gì! Khi mẹ Trang Văn đóng phim của tôi, trạng thái tinh thần đã xuất hiện vấn đề, bà ấy thường một mình quay lại trường quay vào đêm khuya, không ai biết bà ấy làm cái gì, đứa bé gái đó cũng tuyệt đối không phải là con của tôi!" Năm ngón tay ôm chặt trái tim, Trang Nhân hét lên.

"Một mình quay lại trường quay vào đêm khuya? Theo cháu được biết, tất cả các phim của bác đều là phim kinh dị, một diễn viên nữ như bà ấy, dám đến trường quay vào ban đêm một mình?"

"Bộ phim cuối cùng tôi thực hiện có tên là [Nhập mộng], tôi đã kiếm đủ tiền, muốn làm một bộ phim thực sự kinh khủng để chứng tỏ bản thân, kết quả là bộ phim mới quay được một nửa đã bị dừng vì nhiều lý do khác nhau!" Trang Nhân miễn cưỡng đứng dậy: "Tôi vẫn còn giữ một số video lúc đó, tôi cũng là bởi vì bộ phim đó bắt đầu ngẫm nghĩ về những câu hỏi mà chủ tịch Vĩnh Sinh từng hỏi. Tôi có thể cho cậu xem tất cả những cái này, tôi chỉ cầu xin cậu giúp tôi mở cánh cửa những căn phòng đó, xem xem gia đình tôi có phải bị Trang Văn giam giữ trong phòng 1244 không!"

Trang Nhân kích động, Hàn Phi cũng không nói gì nữa, bọn họ lại tập trung vào trò chơi.

Phòng 1244 giống như động quỷ trong âm phủ, nguyền rủa và bùa chú được vẽ khắp nơi, Hàn Phi nhanh chóng mở cửa tất cả các phòng trừ phòng ngủ chính, nhưng không thấy gia đình Trang Nhân.

“Đây là phòng cuối cùng rồi!” Trái tim Trang Nhân treo lên, thời khắc này ông đã đợi rất lâu rồi.

Đẩy cửa phòng ngủ chính ra, phòng ngủ hướng mặt trời không có người nhà của Trang Nhân, chỉ có một cô bé.

Cô bé đang ngồi gác chân lên cửa sổ, không bị ảnh hưởng bởi căn phòng độc ác này, trên khuôn mặt mang theo nét ngây thơ của một đứa trẻ.

“Con gái?” Trang Nhân nhìn vào màn hình TV, trái tim hưng phấn như bị dội một gáo nước lạnh, ông dường như lại già đi vài tuổi.

Mím đôi môi nứt nẻ, ông đứng đó một lúc, khẽ thở dài rồi xoay người đi vào phòng ngủ, dường như muốn tìm lại đoạn phim năm nào của mình cho Hàn Phi để chứng minh mình trong sạch.

Sau khi Trang Nhân rời đi, Hàn Phi đã điều khiển nhân vật trò chơi tiếp cận cô bé, đoạn hội thoại tự động được kích hoạt.

Cô bé dường như không có tên, cũng không biết bố mẹ mình là ai, cô bé cũng cho biết đây không phải là nhà của mình, nhà của mình nằm dưới nền gạch lát nền ban công.

Khi lấy được chìa khóa phòng 1244, nhân vật trong trò chơi của Hàn Phi đã dính phải nguyền rủa chết chóc, hắn không dám trì hoãn thời gian, trực tiếp đi thẳng ra ban công.

Cửa ban công được dán bằng giấy bùa chú dày đặc, bên ngoài ban công vẽ đầy bùa chú để trừ tà.

Điều khiển nhân vật trong game chạm vào từng viên gạch lát nền, khi chạm vào viên gạch lát nền ở giữa ban công, trò chơi nhắc nhở hắn đã tìm thấy thứ gì đó.

Chạm và mở ra, dưới viên gạch lát nền được chiếu bởi tia nắng đầu tiên, có giấu một xác chết trẻ sơ sinh.

Vào thời điểm xác chết được phát hiện, tất cả các giấy bùa chú trong phòng 1244 đều bị nhuộm đỏ, màn hình hoàn toàn chuyển sang màu máu, như thể tất cả hận ý đã được kích nổ.

Nguyền rủa chết chóc đối với nhân vật trong game của Hàn Phi cũng bị kích hoạt và biến thành một vũng máu.

“Trong phòng 1244 tại sao lại có một bé gái không tên, không có bố mẹ? Tại sao một xác chết trẻ sơ sinh lại là nguồn gốc của hận ý trong cả căn phòng?”

Trong đầu Hàn Phi xuất hiện một ý nghĩ rất tồi tệ, đặt gamepad xuống, hắn lại gọi cho Lệ Tuyết.

“Xảy ra chuyện gì sao?

“Em hy vọng chị có thể điều tra giúp em một số thứ, Trang Văn đã nhảy lầu tự tử mười bốn năm trước, báo cáo khám nghiệm tử thi của cô ấy còn không? Trước khi cô ấy chết, có phải đã từng sinh con không?”

“Được.”

“Còn có một chuyện khác, các chị có quyền hạn so sánh quan hệ huyết thống giữa Trang Văn và một người khác không? Em nghi ngờ rằng Trang Văn có thể là con gái của đạo diễn phim kinh dị Trang Nhân trước đây, hy vọng các chị giúp kiểm tra cơ sở dữ liệu thông tin công dân.”

“Chị cần xin đề nghị, mười phút nữa chị sẽ trả lời.” Lệ Tuyết cúp điện thoại.

Lúc này, Trang Nhân mở cửa phòng ngủ, ông đã điều chỉnh xong thiết bị, mong rằng Hàn Phi có thể đi qua xem đoạn phim quay trước đây.

“Bởi vì luôn có vấn đề với đạo cụ trường quay, chúng tôi nghi ngờ có người phá hoại, vì vậy chúng tôi đã cài đặt chức năng giám sát trên trường quay, nhưng vô tình chụp được những thứ này.” Trang Nhân chỉ vào một chiếc máy tính đã cũ, màn hình trên đó phát hình rất đáng sợ.

Một nữ diễn viên rất xinh đẹp đi một mình trong cảnh phim kinh dị, cô ấy dường như đang nói chuyện với ai đó, thỉnh thoảng lại có những hành động rất thân mật và ám muội.

Sau đó, có thể thấy rõ ràng rằng cô ấy đã bị một cỗ lực lượng cưỡng ép lôi ra khỏi camera giám sát, tiến vào sâu trong phim trường.

“Bối cảnh quay này của bác ở đâu?”

“Chính là trong tòa nhà của cư xá Lê Hoa mà chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã mua lại, lúc đó tòa nhà dân cư còn chưa có người mua, nhà cũng chưa bị phong tỏa.” Trang Nhân chỉ vào máy tính: “Nữ diễn viên sau đó đã phát điên, lúc đó bà ấy đã kể cho tôi nghe rất nhiều điều kỳ lạ, nhưng tôi căn bản không biết bà ấy đang nói về cái gì!”

“Đó không phải là tòa nhà nơi chủ tịch Vĩnh Sinh ở khi còn nhỏ sao?”

“Đúng vậy, nhưng ông ấy đã chuyển đi từ lâu khi chúng tôi quay phim. Kể ra cũng kì lạ, kể từ sau khi nữ diễn viên phát điên, trong vòng vài năm, Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã mua lại khu nhà ở với giá cao rồi phong tỏa hoàn toàn, không ai được phép vào.” Trang Nhân muốn nói điều gì đó, nhưng lúc này Lệ Tuyết gọi đến.

Hàn Phi cầm lấy điện thoại di động, sau khi đi ra khỏi phòng mới kết nối.

“Trang Văn và Trang Nhân không có bất kỳ mối quan hệ huyết thống nào, nhưng bọn chị cũng phát hiện ra một điểm rất lạ. Đối chiếu tất cả thông tin trong cơ sở dữ liệu, bọn chị không thể sàng lọc được ra cha ruột của Trang Văn.” Thông tin được cung cấp bởi Lệ Tuyết xác minh lời nói của Trang Nhân từ một bên, có lẽ Nguyện Sương thực sự đã gặp phải chuyện gì vào thời điểm đó, mà đối phương lại luôn đến tòa nhà mà chủ tịch Vĩnh Sinh từng ở.

“Các chị đã tìm thấy báo cáo khám nghiệm tử thi của Trang Văn chưa?”

“Khi cô ấy chết không hề mang thai, nhưng hình như trước đó cô ấy đã từng sinh con. Sau khi Trang Văn chết, người nhà của cô ấy cũng đã từng bị điều tra, nhưng không được bao lâu thì gia đình cô ấy cũng chết theo đúng cách đó, vụ án cũng không được điều tra thêm, nơi họ ở đã trở thành một căn hộ ma ám nổi tiếng, cho đến bây giờ vẫn bị bỏ trống.”

“Chúng ta cùng nhau đi qua xem một chút được không? Em phát hiện có điều gì đó khiến em sởn tóc gáy, vì vậy em

muốn tận mắt xác nhận.” Khi Hàn Phi lần đầu tiên gặp quỷ nhảy lầu, hệ thống đã nhắc nhở rằng, đối phương là quái vật chuyển hóa hận ý thất bại. Nói cách khác, quỷ nhảy lầu chính là “người” đầu tiên mà Hàn Phi gặp phải có dính dáng đến hận ý.

Một người phải trải qua những chuyện như thế nào, mới biến thành tồn tại đáng sợ như vậy?

Sau khi được sự đồng ý của Lệ Tuyết, Hàn Phi lại bắt đầu tiếp tục vượt qua cửa ải trò chơi tòa nhà chết chóc một lần nữa.

Phòng 1244 dường như là đường cùng, bất luận có đánh thế nào cũng không qua được, chỉ cần đến gần sẽ chết.

Ba tiếng sau, đã chuẩn bị đầy đủ, Lệ Tuyết lấy được chìa khóa căn hộ ma ám cùng với đồng nghiệp của cô ấy đến nơi, bọn họ đưa Hàn Phi cùng đến một cư xá tương đối cao cấp ở Tân Hỗ.

Ba giờ chiều, dưới sự dẫn dắt của lễ tân, mấy người đã đến tầng cao nhất của khu cư xá cao cấp.

Ngay khi vừa mở cửa, họ đã giật mình bởi lớp giấy bùa dày đặc và đầy bụi phía sau cánh cửa.

Vào trong phòng, bao gồm cả Hàn Phi, tất cả mọi người đều đứng ngây tại chỗ.

Hầu hết chúng đều giống y hệt như trong trò chơi tòa nhà chết chóc, căn phòng vẽ đầy các loại thần chú khác nhau, chất đống rất nhiều vật phẩm trừ tà kỳ lạ và đáng sợ.

“Nơi này là căn hộ ma ám, không có ai dám đến đây, nghe nói cả một nhà toàn bộ đều nhảy lầu chết, vô cùng đáng sợ.” Nhân viên lễ tân không dám vào phòng, đứng bên ngoài giải thích.

Sau một lúc quan sát, Hàn Phi đẩy cửa phòng chứa đồ ra, bên trong đó có một chiếc giường nhỏ, trên giường vẫn còn vứt một sợi dây xích.

Tiếp theo hắn xé rách giấy bùa chú trên cánh cửa ban công, cưỡng ép mở cửa ban công ra.

Mặt trời chiếu rọi trên mặt đất, Hàn Phi nhìn chằm chằm viên gạch lát nền ở chính giữa ban công.

“Hãy đeo găng tay vào, đào nó ra xem.”

Khi gạch lát nền bị đập vỡ, một chiếc hộp được bọc bằng nhiều loại giấy bùa xuất hiện, được vẽ với những hoa văn kỳ lạ.

Bóc lớp giấy và sợi dây bên ngoài, chiếc hộp vỡ tan tành, bên trong là xương cốt của một đứa trẻ sơ sinh.

Chương 323: Tác phẩm thất bại

Xương cốt của đứa bé được chôn ở chính giữa ban công của căn phòng, bên trên dán đầy bùa chú, viết đầy thần chú.

Có thể nhìn ra, chủ nhân của căn hộ coi đứa trẻ sơ sinh nhỏ bé này như một thứ tai họa ghê gớm, coi nó là nguồn gốc của mọi tai họa, dùng tất cả những tấm bùa hộ mệnh để đề phòng nó.

"Một bộ hài cốt trẻ sơ sinh tại sao lại bị coi là lệ quỷ hung dữ? Nó có lẽ chỉ mới được vài tuần tuổi?"

Lệ Tuyết yêu cầu đồng nghiệp lấy xương cốt về xét nghiệm, trong khi đó cô ấy cầm điện thoại di động báo cáo tình hình với lãnh đạo.

Chậm rãi bước vào phòng khách, Hàn Phi nhìn căn phòng chứa đồ chật hẹp, tất cả thông tin trong đầu đan vào nhau như xiềng xích.

"Vì cái mà gọi là trừ tà, thầy trừ tà nhốt Trang Văn trong nhà, một năm trời đều không cho cô ấy ra ngoài, tại sao "trừ tà" lại cần phải hạn chế tự do của cô ấy? Không để cô ấy rời đi? Trong thời gian một năm này Trang Văn rốt cuộc đã trải qua những gì? Đứa trẻ sơ sinh chôn dưới lớp gạch lát nền là con của cô ấy sao?"

Xương cốt đứa trẻ sơ sinh dưới gạch lát nền là nguồn gốc của hận ý, quỷ nhảy lầu trong thế giới tầng sâu chính là bởi vì xương cốt của đứa trẻ sơ sinh, mới có được hận ý mạnh mẽ để đột phá oán niệm!

Ngay cả khi ký ức bị chia cắt thành nhiều phần, cô ta vẫn có thể nhiều lần xé váy đỏ thành nhiều mảnh, hận chính là nguồn sức mạnh, là tất cả đối với cô ta.

Nỗi hận này đã nằm ngoài tầm kiểm soát của quỷ nhảy lầu, cô ta trở thành người quét đường của tòa nhà số 1, tất cả những vật sống mà cô ta nhìn thấy đều sẽ giết chết, và dường

như chỉ sau khi người bên ngoài vào trong tòa nhà nửa tiếng cô ta mới xuất hiện.

Không khó để nhận thấy từ tất cả những dấu hiệu này, người quản lý tòa nhà chết chóc có thể ảnh hưởng đến quỷ nhảy lầu, hoặc có thể nói quỷ nhảy lầu biến thành như vậy trong thế giới tầng sâu, đằng sau chắc là người quản lý tòa nhà chết chóc hướng dẫn từng bước một, quỷ nhảy lầu chỉ là một trong những tác phẩm của nó.

Nhìn bộ chăn ga gối đệm hôi hám trên chiếc giường đơn và sợi dây xích, Hàn Phi cảm thấy ớn lạnh.

Sau khi đích thân đến căn phòng này, hắn suýt nữa mơ hồ giữa thực tại và trò chơi.

Khắp nơi trong căn phòng đều bao phủ một cảm giác ngột ngạt, Hàn Phi căn bản không thể tưởng tượng được Trang Văn đã sống trong phòng chứa đồ này một năm như thế nào.

"Thế giới tầng sâu là cái bóng của hiện thực, ở đó khủng khiếp bao nhiêu, chỉ có thể chứng tỏ ở đây đáng sợ bấy nhiêu."

Lặng lẽ ngồi xổm trên mặt đất, đám người Hàn Phi đợi ước chừng một giờ.

Đồng nghiệp Lệ Tuyết gửi đến thông tin, sau khi kiểm tra và so sánh cơ sở dữ liệu phát hiện mẹ của đứa bé là Trang Văn, bố là con trai của thầy trừ tà.

Cùng với việc đi sâu vào điều tra, điều làm cho người ta không nghĩ đến là, con trai của thầy trừ tà vào 14 năm trước vậy mà lại từng gặp hung thủ của vụ án chặt thây ghép xác –- Mạnh Trường An!

Quỹ đạo nhân sinh của hai người hoàn toàn khác nhau đã có một điểm giao nhau vào 14 năm trước!

Cảnh sát hiện có cơ sở dữ liệu công dân, với sự trợ giúp của AI, mọi thông tin có thể được tìm thấy ngay lập tức miễn là nó tồn tại và được ghi lại.

Khoảng thời gian trước khi con trai thầy trừ tà chết 14 năm trước, anh ta thường quyên góp tiền cho cô nhi viện do người

bố của mình điều hành, mà cũng vào thời gian này, Mạnh Trường An lúc đó còn trẻ cũng đến thăm cô nhi viện đó.

Tất cả mọi thứ trong vụ án mạng nhìn thì có vẻ là trùng hợp, đều có khả năng ẩn chứa sự tất yếu.

Cảnh sát ngay lập tức khoanh vùng cô nhi viện tư nhân, họ muốn điều tra rõ vào 14 năm trước, khi con trai của thầy trừ tà và Mạnh Trường An xuất hiện cùng lúc trong cô nhi viện, trong cô nhi viện đó có những người nào.

Mạnh Trường An là bị Cánh bướm dẫn dụ, con trai thầy trừ tà rất có khả năng cũng như vậy.

Khi cảnh sát đang trao đổi vụ án, Hàn Phi đứng bên cạnh chỉ cảm thấy tay chân lạnh toát.

Nếu như con trai thầy trừ tà bị Cánh bướm dẫn dụ, với sự điên rồ mất trí của Cánh bướm, nó vì để đạt được mục đích của mình, bất kể là việc gì cũng có thể làm ra.

Hàn Phi biết Cánh bướm điên rồ cỡ nào, ngoài ra hắn cũng đã chơi game tòa nhà chết chóc, đã nhìn thấy cảnh tượng trong phòng 1244.

Thầy trừ tà và những đứa con của ông ta đều bị trói, cả ba người trong gia đình đều nhận hình phạt như nhau, cho thấy rằng ba người họ có thể đều đã làm những điều rất quá đáng với Trang Văn.

“Cái gọi là ‘trừ tà’ trên người Trang Văn, chỉ là thể hiện ác ý của con người một cách sắc bén sinh động, Trang Văn rất có thể trước đây đã từng mang thai, cùng với sự thay đổi của cơ thể, cô ấy mới bị giam vào phòng chứa đồ, đây có thể mới là lý do thực sụ của ‘trừ tà’.” Lệ Tuyết đưa ra một bản báo cáo kiểm nghiệm.

“Ác ý của bọn họ có thể còn đáng sợ hơn chị tưởng tượng nữa.” Giọng nói Hàn Phi rất thấp, hắn biết nữ streamer và Trang Văn chết cùng một ngày, không phải ngẫu nhiên mà là thời điểm ngày 4 tháng 4, chắc là Cánh bướm đã cẩn thận lựa chọn.

Vậy làm thế nào để hai người có thể chọn tự sát vào cùng một ngày?

Tình hình của nữ streamer Hàn Phi tạm thời không nắm rõ, nhưng Trang Văn thì hắn đã đại khái có thể đoán ra.

Nếu Trang Văn đã có ý định chết, tại sao cô ta lại chịu đựng lâu như vậy mà không chọn cái chết? Có thể gia đình thầy trừ tà đã lấy đứa bé ra để lừa dối, nói rằng chỉ cần cô ta hồi phục thì có thể gặp đứa bé.

Trang Văn đã đi theo người mẹ bị bệnh từ nhỏ, có lẽ cô ta không muốn con mình lặp lại những sai lầm tương tự nên đã không chọn cái chết trong giai đoạn đầu.

Nhưng vào ngày 4 tháng 4, một người nào đó trong gia đình của thầy trừ tà cuối cùng đã nói cho Trang Văn biết sự thật, thực ra con của cô ta không những đã bị giết cách đây rất lâu, mà thậm chí còn bị coi như một thứ tai họa và không tốt bị dán đầy bùa chú, chôn ở một nơi nào đó.

Sau khi biết thông tin này, tất cả may mắn của Trang Văn đều chuyển hóa thành hận ý, cô ta mất đi tất cả, lựa chọn cái chết.

Trên thế gian này không còn cô gái tội nghiệp đó nữa, chỉ còn con quái vật đột phá hận ý thất bại trong thế giới tầng sâu – Quỷ nhảy lầu.

Với khả năng nắm bắt bản chất con người chính xác của Cánh bướm, Hàn Phi cảm thấy đây mới là sự thật.

“Hủy hoại đi tất cả, cuối cùng chỉ là một vật thất bại. Tất cả những đau đớn và khổ sở trong giai đoạn này đã hoàn toàn bị bỏ qua, ngay cả sự tuyệt vọng cũng trở thành một công cụ.”

Quỷ nhảy lầu trong mắt Cánh bướm chỉ là một vật thất bại, nếu không đối phương cũng sẽ không tạo ra Tiểu Bát nữa, Hàn Phi biết rất rõ điều này.

Chậm rãi siết chặt hai tay, Hàn Phi đối với Cánh bướm nảy sinh sát khí nồng đậm trong lòng: “Nếu không nhanh chóng bắt được Cánh bướm, thì bi kịch giống như quỷ nhảy lầu sẽ

tiếp tục xảy ra. Tên khinh thường nhân tính kia, chuyện gì cũng có thể làm ra được."

Sau khi tìm hiểu rõ mọi thứ về quỷ nhảy lầu, Hàn Phi từ biệt cảnh sát, hắn trở lại cư xá Lê Hoa, sẵn sàng tiếp tục trò chơi chiến thuật ở lần cuối cùng.

Nhưng khi hắn qua cửa ải bản đồ phía trước một lần nữa, đến bản đồ của tòa nhà chết chóc, Hoàng Doanh đột nhiên gọi đến.

"Hàn Phi! Phong Tử Du mất tích rồi!"

"Mất tích? Anh báo cảnh sát chưa?" Hàn Phi không ngờ Hoàng Doanh vừa mở miệng lại thông báo một tin nặng nề như vậy.

"Cảnh sát đã biết rồi, họ đang điều tra." Giọng Hoàng Doanh có gì đó không đúng: "Hiện tại anh đang có linh cảm rất xấu, Phong Tử Du có lẽ cũng đã bị Cánh bướm để mắt đến, vào đêm mà anh ta mất liên lạc đã gửi tin nhắn cho anh, nói rằng gần đây anh ta luôn có cùng một giấc mơ và cảm thấy rằng có người khác ở bên cạnh giường, anh ta hy vọng rằng anh cũng phải chú ý an toàn."

"Anh gửi thông tin mà anh ta gửi anh cho em đi, không được thiếu bất kì cái nào!" Phong Tử Du có mối quan hệ thân thiết với người thử nghiệm bị phát điên, cũng là người thử nghiệm duy nhất sống sót cho đến nay đã đi vào tòa nhà chết chóc của thế giới tầng cạn, có điều anh ta rất biết cách bảo vệ mình, vẫn luôn ở một mình, ít người biết đến sự tồn tại của anh ta.

Hoàng Doanh gửi tin nhắn cho Hàn Phi, nhìn thấy câu đầu tiên của tin nhắn, Hàn Phi khẽ hít vào một hơi khí lạnh.

"Gần đây tôi luôn có cùng một giấc mơ, mơ thấy mình đang bước ra khỏi bóng tối, có một giọng nói nói với tôi rằng lối ra đang ở phía trước."

"Tôi không thể tỉnh dậy, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng tôi nhìn thấy một cánh cửa trong bóng tối."

“Sau khi mở ra, bên kia của cánh cửa được kết nối với một tòa nhà chung cư. Tất cả các số phòng trong tòa nhà chung cư đều bắt đầu bằng số ‘4’, còn căn phòng mà tôi bước ra hình như là —— số 4444.”

Chương 324: Level 13

Đoạn tin nhắn do Phong Tử Du để lại đối với người bình thường không thể hiểu được, chỉ có Hàn Phi biết nó chứa thông tin lớn như thế nào.

"Phòng 4444?"

Thực ra Hàn Phi đã sớm nghĩ đến vấn đề này, quy tắc phân chia số phòng của tòa nhà chết chóc rất đơn giản —— con số thứ nhất biểu thị tòa nhà số mấy, con số thứ 2 và thứ 3 biểu thị số tầng, con số thứ 4 biểu thị cho số hộ gia đình trên cùng một tầng.

Nếu 4 tòa nhà ở trong tòa nhà chết chóc chỉ có 24 tầng thì không thể có một căn phòng được đánh số 4444 xuất hiện.

"Khi mình nhận được nhiệm vụ nguyền rủa chết chóc, nhắc nhở của hệ thống là phòng 4444. Bây giờ Phong Tử Du đã mất tích, anh ta nói trong giấc mơ đã mơ thấy phòng 4444, còn bước ra khỏi căn phòng đó…"

"Theo những suy đoán trước đây, trong tòa nhà chết chóc chắc là có một khe hở kết nối thế giới tầng cạn, liệu khe hở này có phải là phòng 4444 không? Cánh bướm chính là thông qua căn phòng này, liên tục đưa người bên ngoài vào thế giới tầng sâu, biến tòa nhà chết chóc thành của hang ổ của riêng mình?"

"Khi mình nhận được chìa khóa của căn phòng 1244, ngôn ngữ nhắc nhở của hệ thống rất kì lạ, nó nói rằng mình đã lấy được chìa khóa của 'trái tim' 1244. Theo quan điểm của nó, mọi căn phòng trong tòa nhà chết chóc đều có thể là 'trái tim' của một người, chôn vùi tất cả quá khứ và bí mật của một người."

"Nếu đúng như vậy, thì 'trái tim' phòng 4444 là của ai? Của Cánh bướm? Hay là của Phó Sinh người quản lý tòa nhà tiền nhiệm?"

Hàn Phi ghi nhớ kĩ từng lời mà Phong Tử Du để lại trong đầu, có thể đêm nay hắn sẽ gặp đối phương trong tòa nhà chết chóc.

"Chỉ cần có thể tìm thấy Phong Tử Du, cứu anh ta thành công, thì có thể lấy được bí mật lớn nhất của Cánh bướm từ miệng anh ta, tìm ra cách Cánh bướm di chuyển giữa thực tại và thế giới tầng sâu."

Thông tin mà Phong Tử Du để lại cho thấy hiện giờ anh ta có lẽ đang ở tòa nhà số 4, là tòa nhà nguy hiểm nhất trong tòa nhà chết chóc, không chỉ có Cánh bướm, mà hiện tại tiếng ca cũng đang ở đó.

"Hàn Phi, em nói xem Phong Tử Du có phải là bị Cánh bướm để mắt đến rồi không, có phải là do anh không?" Điện thoại vẫn chưa cúp, giọng nói của Hoàng Doanh từ đó truyền đến: "Cánh bướm hình như có thể nhìn thấu ký ức của người khác thông qua những giấc mơ, có lẽ nó đã biết mọi thứ về anh, nhưng điều khiến anh ngạc nhiên là, ngay cả khi vậy nó cũng không ra tay với anh, mà lại là Phong Tử Du mất tích."

Kí ức của Hoàng Doanh quá bình thường, theo quan điểm của Cánh bướm thì quá bất thường, vì vậy mục tiêu đầu tiên mà nó ra tay không phải là Hoàng Doanh.

Tất nhiên, Hàn Phi sẽ không nói với Hoàng Doanh về những điều này, Hoàng Doanh, người hoàn toàn trong bóng tối và không biết gì, mới là Hoàng Doanh mạnh nhất và bí ẩn nhất.

"Em sẽ lo chuyện của Phong Tử Du, tình hình của anh gần đây thế nào rồi? Buổi tối anh còn mơ thấy mẹ mình không?"

"Không chỉ còn là trong giấc mơ, bà ấy dường như đang chuẩn bị bước ra khỏi giấc mơ, đi vào thực tế. Cảm giác đó rất khó để nói rõ, ví dụ như trong giấc mơ anh mơ thấy bà ấy rót cho anh một cốc nước, buổi sáng sau khi tỉnh dậy, anh phát hiện có một cốc nước bên bàn cạnh giường."

"Có thể Cánh bướm nhân lúc anh đang chìm trong giấc ngủ say, đã làm ra một số ám thị với anh, để anh tự mình đi rót nước, nhưng anh lại quên mất những điều này."

“Có lẽ là vậy.”

“Anh Hoàng, ảnh hưởng của Cánh bướm sẽ từ từ xâm nhập từ giấc mơ đến hiện thực, anh có thể sử dụng nó để giảm bớt cảm giác tội lỗi đối với mẹ mình, nhưng anh phải nhớ rằng đó chỉ là một kẻ điên giả vờ làm mẹ của anh, anh tuyệt đối không được mơ hồ giữa giấc mơ và hiện thực!”

Lời nói của Hoàng Doanh cũng khiến Hàn Phi có một cảm giác cấp bách, chờ khi Cánh bướm gạt bỏ mọi lo lắng và ra tay với anh ấy, cũng tức là khi anh ấy bị bại lộ, Cánh bướm bị anh ấy đùa giỡn chắc chắn sẽ trả đũa anh ấy theo cách điên rồ nhất.

“Anh hiểu rồi.”

Cúp điện thoại, trong đầu Hàn Phi đang suy nghĩ rất nhiều chuyện, nhưng tốc độ thao tác tay không hề chậm lại, lại mở ra bản đồ trước mặt, đi tới tòa nhà chết chóc, nhưng lại chết đột ngột trong phòng 1244 hết lần này đến lần khác.

Cái chết vô ích này dường như là một điềm báo nào đó, khiến người ta không khỏi cảm thấy bất an.

Buổi tối mười giờ, Hàn Phi đánh thức Trang Nhân không biết đã ngủ say từ lúc nào, kêu ông ấy chú ý an toàn, sau đó rời đi.

Bước ra khỏi cư xá, có một màn hình khổng lồ ảo kết nối thế giới ở phía xa, con số trên đó đã trở thành “4”, tức là cách ngày chính thức open beta của [Cuộc sống hoàn hảo] còn 4 ngày nữa.

Mọi người xung quanh đang bàn tán vui vẻ về game mở ra thời đại mới như một ngày lễ, với việc ngày mở cửa đang đến gần khiến nhiều game thủ không khỏi háo hức.

So với đám đông đang vui vẻ, Hàn Phi có vẻ lạc lõng, hắn đi trong bóng tối của màn hình chiếu ảo cực lớn rồi lặng lẽ đi vào bóng tối.

Trở về nhà, Hàn Phi cầm sách trên bàn lên đọc, ở thời đại này càng ngày càng ít người tĩnh tâm đọc sách.

Trước kia Hàn Phi không thích đọc sách, nhưng từ khi chơi [Cuộc sống hoàn hảo], hắn càng ngày càng thích đọc sách

giấy, cũng chỉ có lúc này, trong lòng mới có thể bình tĩnh trở lại.

"Tâm lý bất thường là một khái niệm khó được định nghĩa chính xác. Người ta thường tin rằng tâm lý bất thường là một loại rối loạn xảy ra với cảm giác đau khổ và suy giảm chức năng, chức năng tâm thần bên trong của cá nhân bị rối loạn…"

Nửa đêm, Hàn Phi liếc nhìn đường phố ngoài cửa sổ lần cuối.

Hắn đặt cuốn sách trên tay xuống, đi vào máy chơi game, đội chiếc mũ bảo hiểm trò chơi lên.

"Ngày càng gần đến thời điểm nguyền rủa chết chóc của mình được kích hoạt. Việc cầm trên tay quả bom hẹn giờ này và đánh cược mạng sống để chơi game thực sự rất thú vị."

Màu đỏ buông xuống, Hàn Phi lại tiến vào thế giới tầng sâu, không chỉ vì sinh tồn của bản thân, mà hắn phải làm mọi cách để tiêu diệt Cánh bướm.

Chuyện về quỷ nhảy lầu đã mang đến cho hắn một cú sốc lớn, mà trường hợp như quỷ nhảy lầu dường như không phải là ngoại lệ.

Mùi xú uế xộc vào mũi, Hàn Phi đột ngột mở mắt ra.

Tầng cao nhất của tòa nhà số một gần như bị bao phủ bởi đôi mắt đỏ ngầu, những bức tường đầy vết nứt, trong thời gian Hàn Phi rời khỏi trò chơi, trong tòa nhà dường như phát sinh nhiều xung đột kịch liệt hơn.

Không hề chậm trễ, Hàn Phi đã lao tới ngay khi hắn vừa mở mắt, hắn nhớ ra mình đang ở đâu khi quit game và biết rõ khoảng cách giữa mình và cánh cửa 1244.

Vài giây sau, Hàn Phi đã xuất hiện trước cửa phòng 1244, hắn lấy ra chìa khóa trái tim 1244 từ trong ô vật phẩm, cắm nó trực tiếp vào ổ khóa.

Hoàn thành một nhiệm vụ và phải ở lại trong ba giờ mới có thể thoát khỏi trò chơi, vì vậy đối với Hàn Phi mọi thứ khác chỉ là thứ yếu, đảm bảo rằng nhiệm vụ được hoàn thành mới là quan trọng nhất.

Hàn Phi thực sự hiểu rõ bản thân, chỉ sau khi nút thoát ra sáng lên, hắn mới có thể phát huy hết sức mạnh của mình và nhận được phần thưởng đặc biệt như không sợ hãi.

Chiếc chìa khóa vẽ bùa đen trong tay hắn chậm rãi xoay chuyển, khi cánh cửa chống trộm màu đỏ như máu chậm rãi mở ra, những lá bùa đen trên chìa khóa cũng chui vào lòng bàn tay Hàn Phi.

Nhưng điều mà Hàn Phi không ngờ tới là, bùa chú màu đen đang lan tràn nhanh chóng sau khi tiếp cận hoa văn màu máu trên cánh tay của hắn, thì không còn lây lan nữa.

"Hoa văn màu máu giống với hoa văn trên người Đại Nghiệt, là Đại Nghiệt đang giúp mình?"

Sau khi phát sinh thay đổi, Hàn Phi cũng không nghĩ nhiều, hoàn toàn mở cửa chống trộm ra.

Lá bùa ố vàng rơi khỏi cửa, khi Hàn Phi bước vào phòng 1244, trong đầu hắn nhận được lời nhắc của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ ẩn rank F - bị đụng vào sẽ chết! Điểm kỹ năng cơ bản: +3! Phần thưởng độc quyền nhiệm vụ ẩn —— Quà tặng từ trái tim 1244."

"Quà tặng từ trái tim 1244: Tất cả vật phẩm trong trái tim 1244 đều chứa đựng kí ức của chủ nhân căn phòng, bạn có thể chọn một trong số chúng mang đi."

"Chú ý! Chọn vật phẩm phù hợp sẽ giúp bạn có được tình bạn của chủ nhân căn phòng 1244, nhưng nếu bạn lấy đi những thứ không nên động đến, vậy thì cô ấy có thể sẽ luôn đuổi theo phía sau bạn."

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công đạt đến level 13! Điểm thuộc tính tự do: +1!"

Tòa nhà chết chóc là một bản đồ ẩn rank E, tuy rằng nguy hiểm nhưng lại cho rất nhiều kinh nghiệm, đương nhiên, điều này cũng có thể liên quan đến trình độ rất thấp của Hàn Phi.

Dù sao thì người chơi level 12 thông thường hiện tại chắc vẫn đang làm các nhiệm vụ cơ bản trong cư xá Hạnh Phúc,

xây dựng tình bạn với những người hàng xóm.

Sau khi hoàn thành liên tiếp hai nhiệm vụ ẩn rank F trong tòa nhà chết chóc rank E, Hàn Phi đã thăng cấp thành công lên level 13.

Mặc dù cấp độ của hắn thấp đến mức nực cười, nhưng các thuộc tính thể chất của hắn không quá thấp vì đặc điểm nghề nghiệp của Đồ tể nửa đêm.

Sau khi thuận lợi cộng điểm thuộc tính tự do vào thể lực, hiện tại thể lực của Hàn Phi đã đủ 19 điểm, không quan trọng hắn là thực lực gì, chủ yếu là hiện tại hắn đã chạy nhanh hơn.

Chương 325: Phần thưởng nhiệm vụ nhân tính của Trang Văn

Dòng chữ đỏ như máu được viết trên tờ giấy bùa úa vàng, những ký hiệu màu đen được giấu dưới bức tường lớn bong tróc, tro tàn do đốt tiền giấy có thể được nhìn thấy khắp nơi trong phòng khách, những bức ảnh khác nhau vẫn được ném trên sàn nhà.

Hàn Phi cầm lên một bức ảnh gần hắn nhất, trong ảnh là một người phụ nữ bị dây xích khóa chặt, mắt cá chân của cô ta đã bị dây xích rỉ sét xích vào.

Bụng dưới hơi phồng lên, đầu cụp xuống, tóc che mặt, một tay đỡ người, tay kia vươn về phía máy ảnh, dường như đang cưỡng lại việc bị chụp một bức ảnh như vậy.

Chiếc chăn ngả đen, làn da trắng; dây xích dày cộp, cánh tay mảnh khảnh; người bị chụp cố gắng đưa tay ra chặn ống kính, người chụp ảnh không mảy may đoái hoài mà tiếp tục chụp.

Chỉ là một bức ảnh, mọi thứ đều hiện ra rõ ràng và chướng mắt đến vậy.

“Bùm!”

Có tiếng va chạm của kim loại trong phòng ngủ, sợi dây trên trục cửa bị kéo, chuông linh hồn được treo trên đó vang lên, giọng nói kỳ quái của một người đàn ông phát ra từ trong phòng.

Trong giọng nói của người đàn ông, có một tiếng hét của một người phụ nữ khác, như thể gã sắp xé nát trái tim và lá phổi của mình, nó không còn có thể đơn giản được đo bằng nỗi đau.

Cầm tấm ảnh trong tay, Hàn Phi chậm rãi hướng đến phòng khách, hiện tại hắn không rõ trong phòng có quỷ nhảy lầu hay không.

“Căn phòng này rất tà môn.”

Căn phòng tràn ngập những dòng chữ kỳ quặc và đáng sợ, trên tường còn được khắc những dòng chữ bùa chú để xoa dịu vong hồn, điều kỳ lạ nhất là đồ đạc trong nhà dường như tuân theo một quy luật nhất định, giống như một chiếc quan tài được mở ra.

Hàn Phi đã bước vào căn phòng 1244 trong trò chơi tòa nhà chết chóc và hiện thực, nhưng nơi đó ít ngột ngạt và tuyệt vọng hơn nhiều so với căn phòng trong thế giới tầng sâu.

Vừa bước chân vào cửa, Hàn Phi lập tức cảm nhận được sự khác biệt trong căn phòng này, mọi đồ đạc trong phòng đều như dính vào một thứ gì đó khủng khiếp và nặng nề.

Tiếng hét bên tai không ngừng vang lên, tiếng chuông linh hồn muốn hành hạ người ta phát điên, nhưng người đàn ông niệm thần chú càng lúc càng nhanh.

Tránh khỏi ảnh chụp trên mặt đất, Hàn Phi yên lặng đến gần phòng ngủ chính.

Trên cửa treo một con búp bê trừ tà bện bằng tóc, cửa phòng ngủ không đóng chặt, Hàn Phi đứng bên ngoài nhìn qua khe cửa.

Phòng ngủ chính lớn nhất trong nhà được bài trí giống như một phòng tang, trên tường treo ảnh mẹ của Trang Văn, lúc đó Trang Văn còn nhỏ đang khóc và quỳ trên mặt đất, đầu được ôm bởi một người đàn ông trung niên cực kỳ xấu xí, người đàn ông đang dùng bút viết lên lưng cô những lời trấn tà.

Người đàn ông vừa viết trong miệng vừa nói những lời cổ quái, phát âm của ông ta có chút đặc biệt, Hàn Phi chỉ có thể nghe hiểu một phần, đại ý là con quỷ trên người mẹ Trang Văn đã chạy sang người Trang Văn, Trang Văn chính là một tai họa.

Nhưng ngay lúc Hàn Phi mở cửa ra, đột nhiên sau lưng hắn vang lên tiếng của một bé gái.

“Chú là ai?”

Hàn Phi đang trong trạng thái căng thẳng, sợ tới mức quay đầu lại ngay lập tức.

Một bé gái đứng sau lưng trông rất dễ thương, đặc biệt là đôi mắt sáng và dịu dàng, như thể rất tò mò về mọi thứ trên đời.

“Chú muốn đi cứu cô bé bị bắt nạt kia.” Hàn Phi có gì nói nấy, nói ra việc mình vừa mới muốn làm.

Cô bé nghe xong mặt đầy nghi ngờ: ” Trong phòng còn có cô bé nào khác sao?”

“Cô bé ở ngay đây….” Hàn Phi lại nhìn về phía phòng ngủ chính, di ảnh treo bên trong đã không phải là của mẹ Trang Văn, mà biến thành Trang Văn.

Bức ảnh đen trắng này khác với tất cả những bức ảnh trên sàn phòng khách, Trang Văn trong di ảnh ít nhất trông cũng bình thường.

Bên dưới di ảnh là hai người giấy giống như người thật, trên cơ thể của chúng viết đầy các dòng chữ khác nhau.

Trước mặt người giấy, còn có một nam một nữ đang nằm.

Một người đàn ông trung niên hơn 50 tuổi, trông vô cùng xấu xí đang khắc thứ gì đó lên người bọn họ, những thứ đó giống với dòng chữ trên người giấy, người đàn ông trung niên dường như muốn người giấy kia đi chết thay cho đôi nam nữ kia.

Miệng đang lẩm bẩm những gì đã nói với Trang Văn trước đó, người đàn ông trung niên từ từ lấy ra một con dao khắc mảnh mai, tẩm chu sa, khắc những chữ trừ tà trên cơ thể đôi nam nữ.

Đôi nam nữ kia không ngừng la hét, khuôn mặt xấu xí của người đàn ông trung niên đầy đau đớn, nhưng ông ta vẫn phải làm như vậy.

Nhìn thấy con gái của thầy trừ tà chịu trừng phạt, biểu cảm của Hàn Phi vẫn nghiêm túc như cũ.

Cô bé bên cạnh hơi khó hiểu, cô bé cho rằng Hàn Phi không biết mấu chốt, ngắt quãng nói: "Bọn họ đều là kẻ xấu, đừng đối tốt với bọn họ."

"Chú khó chịu không phải vì đồng cảm bọn họ, chú chỉ nghĩ đến người phụ nữ kia cũng từng bị đối xử như vậy, nên trong lòng mới cảm thấy khó chịu." Hàn Phi lặng lẽ đóng lại cửa phòng ngủ chính, khi nói chuyện với cô bé, hắn cũng không quên kiểm tra các phòng khác.

Rất nhanh Hàn Phi phát hiện ra một chuyện rất thú vị, cứ sau khi đẩy một cánh cửa ra, hắn sẽ nhìn thấy những kí ức đau khổ của Trang Văn, nhìn thấy những chuyện đáng sợ mà Trang Văn đã từng gặp phải.

Nhưng mỗi khi cô bé xuất hiện, khung cảnh trong phòng lại thay đổi, chỉ còn lại khung cảnh cả nhà thầy trừ tà bị trừng phạt.

Trong trái tim của tòa nhà chết chóc dung hòa kí ức của người chết, nhưng cô bé kia dường như không nhìn thấy những kí ức tồi tệ đó.

Sau khi đi hết các phòng, Hàn Phi dừng lại tại cửa ban công, hắn nhớ lại lời thoại của mình và bé gái trong game tòa nhà chết chóc.

Ngoảnh đầu lại nhìn cô bé ngây thơ, Hàn Phi mở miệng ra, nhưng cuối cùng vẫn không đặt ra câu hỏi đã cài đặt sẵn trong game tòa nhà chết chóc.

Nâng cánh tay lên, Hàn Phi sờ sờ đầu của cô bé: "Cháu ở đây, mỗi ngày nhìn thấy những cái này, thực sự cảm thấy vui sao?"

Chớp chớp mắt, cô bé hoàn toàn không hiểu hết ý của Hàn Phi, suy nghĩ hồi lâu rồi lắc lắc đầu.

"Nếu không cảm thấy vui, vậy cháu có muốn rời khỏi đây, đi xem một thế giới khác, bên ngoài cánh cửa này có rất nhiều thứ mà cháu chưa từng thấy bao giờ. Chú không đảm bảo rằng tất cả chúng đều tốt đẹp, nhưng ít nhất một trong số chúng có thể mang lại cho cháu hạnh phúc thực sự." Hàn Phi không thể bù đắp cho những gì đã xảy ra trong thế giới hiện thực, tất cả

những gì hắn có thể làm là sờ đầu đứa trẻ trong thế giới tầng sâu.

“Bên ngoài căn nhà?” Cô bé do dự, khi cô bé bắt đầu run rẩy, những bùa chú dày đặc trên cửa ban công đột nhiên rung lên, sau đó có một tờ bùa chú rơi ra.

Nhìn lá rụng biết mùa thu đến, Hàn Phi biết nguồn gốc hận ý của quỷ nhảy lầu ở trên ban công, lập tức nắm lấy tay cô bé, lui về phía sau.

Chuông linh hồn khắp phòng vang lên điên cuồng, những tờ bùa chú rơi trên cửa ban công, cánh cửa ban công nhìn có vẻ bình thường cũng bắt đầu rung lên, như có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

“Căn phòng này quá nguy hiểm, chú sẽ đưa cháu rời khỏi đây trước.” Ôm cô bé lên, Hàn Phi không đi ra ban công, trực tiếp chạy tới bên ngoài phòng 1244!

Khi hắn rời khỏi phòng, một lời nhắc của hệ thống vang lên trong đầu:

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Phần thưởng nhiệm vụ mà bạn đã chọn trong phòng 1244 là —— Trang Văn.”

“Con của Trang Văn đã chết, cô ấy không thể chấp nhận sự thật, nên đã coi nhân tính cuối cùng như đứa con của mình, mà tia nhân tính cuối cùng này có thể mới chính là Trang Văn thực sự. Đây có lẽ là bản năng của người mẹ, ngay cả khi đã trở thành quái vật căm ghét tất cả mọi thứ, cũng nguyện ý để lại chút tốt đẹp cuối cùng cho con của mình.”

“Chú ý! Bạn đã lấy đi tia nhân tính cuối cùng của Trang Văn, bạn sẽ vĩnh viễn bị Trang Văn truy đuổi, không giới hạn thời gian và địa điểm! Không chết không nghỉ!”

Trước âm thanh nhắc nhở của hệ thống, tờ bùa chú trên cửa ban công toàn bộ đã biến thành tro bay, một giọng nói bị đè nén đến kinh hãi vang lên ở cửa ban công.

“Anh sẽ chết nếu bị tôi bắt được!”

Chương 326: Tình cờ hoàn thành tâm nguyện của quỷ nhảy lầu

Hàn Phi không ngờ rằng quỷ nhảy lầu lại đến nhanh như vậy, hắn cũng không ngờ rằng mình sẽ lấy đi nhân tính cuối cùng của Trang Văn làm phần thưởng nhiệm vụ, mang nó ra từ tầng cao nhất của tòa nhà số 1.

"Không chết không ngừng?!

Máu đặc sệt rỉ ra từ kẽ hở trên cửa, thấy cửa ban công sắp nổ tung, Hàn Phi nào dám dừng lại, hắn ôm cô bé, dứt khoát chạy xuống lầu.

"Nếu bị tôi bắt được anh nhất định sẽ chết! Anh nhất định sẽ chết!"

Trong tiếng gào thét cuồng loạn, tất cả chuông linh hồn trong phòng 1244 đều nổ tung, máu trong phòng giống như một con trăn khổng lồ đang bò xung quanh, phong ấn của căn phòng kinh khủng nhất này dường như bị cưỡng bức mở ra!

Chưa từng có người ngoài nào có thể vào được phòng 1244, càng không có ai có thể lấy bất cứ thứ gì từ căn phòng đó.

Quỷ nhảy lầu phát điên rồi, chìa khóa trái tim cô ta bị rút ra, giờ phút này ngay cả tia nhân tính cuối cùng cũng bị lấy mất!

Việc mà Cánh bướm dám làm, Hàn Phi làm rồi, ngay cả những gì Cánh bướm không dám làm, Hàn Phi cũng đã làm, hơn nữa còn làm một cách khá triệt để!

"Giờ phải làm sao? Chú còn tưởng cháu là quỷ hồn của con Trang Văn, thật không ngờ cháu chính là Trang Văn đấy."

Một tay ôm cô gái nhỏ ngây thơ, Hàn Phi vừa vào trò chơi, còn chưa tới nửa giờ đã bắt đầu liều mạng chạy như điên.

Một trò chơi chữa bệnh kích thích như thế này, người bình thường thực sự là không hưởng thụ nổi.

“Trả con lại cho tôi!” Một giọng nói khàn khàn phát ra từ sâu trong phòng 1244, vang vọng khắp tòa nhà số 1. Rõ ràng là trong vòng chưa đầy nửa tiếng đồng hồ, quỷ nhảy lầu đã phá vỡ một loại ràng buộc nào đó, kéo theo cơ thể tàn tạ khắc đầy các loại bùa chú khác nhau, bò ra khỏi phòng 1244.

Lần này cô ta không ngã xuống từ ban công, để đuổi kịp Hàn Phi, lần đầu tiên cô ta bước ra khỏi phòng 1244 từ cửa chính.

Có lẽ cô ta vốn đã mất đi lý trí, không hề biết chỉ là một bước nhỏ này có ý nghĩa gì, nhưng cô gái nhỏ trong vòng tay của Hàn Phi lại thấy rõ ràng tất cả những điều này.

Một tia sáng từ từ sáng lên trong đôi mắt trong sạch của cô bé, rời khỏi căn phòng đó, dường như đã từng là ước nguyện chôn sâu nhất trong lòng cô bé.

Và điều ước này đã vô tình được Hàn Phi thực hiện theo cách này.

Quỷ nhảy lầu đã bị mắc kẹt trong căn phòng trước khi chết, đến lúc chết cũng không rời khỏi căn phòng qua cửa chính. Sau khi cô ta bị mắc kẹt trong tòa nhà chết chóc, đã lặp đi lặp lại những điều tương tự, Cánh bướm chưa bao giờ để cô ta rời khỏi phòng từ cửa chính, mỗi khi có người bên ngoài vào trong tòa nhà, lại khiến cô ta rơi xuống hết lần này đến lần khác!

Quỷ nhảy lầu mất đi lý trí, có lẽ không phải do cô ta không muốn bước ra khỏi cửa nhà, chỉ là chiếc chìa khóa cửa nhà như một nhát dao đã đâm vào tim.

Cô ta không thể rút nó ra, hơi chạm vào nó, quá khứ sẽ lại hiện ra.

Quỷ nhảy lầu bị mắc kẹt trong căn phòng 1244, người khác muốn cứu cô ta, cũng chỉ có thể mạo hiểm bị cô ta giết để rút chìa khóa, nhưng rút chìa khóa chỉ là bước đầu tiên, sau này sẽ còn phải trả giá nhiều hơn nữa mới có thể giành được một cơ hội.

Có thể sống sót trong tòa nhà chết chóc đã không dễ dàng, không có kẻ ngu ngốc nào lại đi cứu một con quái vật đột phá

hận ý thất bại, những thứ như này cũng được tính là "dị vật" trong thế giới tầng sâu.

Thông thường mà nói, quỷ nhảy lầu sẽ bị giam giữ mãi mãi trong phòng 1244, trở thành công cụ để người quản lý tòa nhà chết chóc dọn dẹp tòa nhà số 1.

Nhưng không ai nghĩ được rằng, Hàn Phi đã xuất hiện.

Hắn đã rút chìa khóa ở trái tim của quỷ nhảy lầu để vào phòng 1244 vì nhiệm vụ, nhưng hắn đưa cô gái nhỏ đi hoàn toàn là phát huy hiện trường.

Dưới vô vàn sự trùng hợp, quỷ nhảy lầu đã hoàn thành một điều ước với sự giúp đỡ của Hàn Phi, cô ta bước ra khỏi ngôi nhà quỷ dữ đã giam cầm mình năm xưa.

Vài thứ phức tạp dần dần hiện ra trong mắt cô gái nhỏ, cơ thể của cô bé cũng đang phát sinh một số thay đổi, nhưng Hàn Phi lại hoàn toàn không biết chuyện này, lúc này trong lòng hắn chỉ biết không ngừng thở dài - may mà được thêm thể lực.

Quỷ nhảy lầu là tồn tại đáng sợ nhất trong tòa nhà số 1, chỉ có một chiếc váy đỏ hoàn chỉnh mới có thể ngăn cản được cô ta, Hàn Phi hiện tại không biết tình hình cụ thể trong tòa nhà, nên chỉ có thể cắm đầu cắm cổ chạy đến phòng bảo vệ.

"Trang Văn bị chia thành nhiều phần, nguyền rủa và oán hận tạo thành quỷ nhảy lầu, người mẹ nuôi con một mình, người phụ nữ cầm ống tiêm dùng đứa trẻ làm mồi nhử, và cô gái nhỏ trong phòng 1244. Muốn để quỷ nhảy lầu khôi phục lại sự bình tĩnh, e rằng điều đó chỉ xảy ra nếu tất cả ý thức tách rời và ký ức được hợp nhất với nhau."

Nói thì dễ nhưng làm thì khó như lên trời.

Hàn Phi đã chết không biết bao nhiêu lần trong game tòa nhà chết chóc mà không thành công, thế giới tầng sâu lại không giống với game tòa nhà chết chóc, tại đây hắn không có cơ hội bắt đầu lại, nếu chết đi có thể thật sự sẽ chết.

"Nữ streamer sống ở tầng tám, nhưng đã quá muộn để tìm thấy cô ấy lúc này, mục tiêu đầu tiên vẫn là váy đỏ trong phòng bảo vệ."

Tiếng bước chân ồn ào và nhanh chóng vang vọng trong hành lang, khi cái chết đang đến gần, Hàn Phi cũng không quan tâm đến việc tiếng bước chân sẽ thu hút đến thứ gì.

Hàn Phi một hơi chạy tới tầng 18, cửa thoát hiểm đang đóng chặt đột nhiên mở ra, một thương nhân mặc đồ tang liếc nhìn ra bên ngoài, sau đó âm thầm quay lại: "Quân tử thích tiền, để dùng cho việc đạo."

Thấy thương nhân không ngăn cản, Hàn Phi cũng không dừng lại.

Hắn chưa chạy được bao xa, máu tràn ngập khắp hành lang.

Chuông linh hồn vang lên, tiền giấy rơi xuống, quỷ nhảy lầu kéo cơ thể đầy nguyền rủa chết chóc và bùa chú bò xuống tầng, thương nhân bên trong cửa thoát hiểm đã chết lặng.

"Đây là tự mình làm tang lễ cho chính mình sao?"

Trong mắt quỷ nhảy lầu chỉ có Hàn Phi, thương nhân cũng vì thế mà thoát được kiếp nạn này, ông ta chờ sau khi quỷ nhảy lầu và Hàn Phi chạy thật xa, mới bí mật nhặt tiền giấy trên đất rồi vội vàng trở về nhà.

Hàn Phi vội vàng chạy xuống tầng, gây ra động tĩnh rất lớn, nhưng số lượng chủ hộ muốn ra ngoài xem náo nhiệt đã ít đi nhiều, gần như không có "người" nào dám ngăn cản Hàn Phi.

Thuận lợi đến tầng 4, khi Hàn Phi còn đang lo lắng không biết phòng bảo vệ có ai không, thì đã thấy Tiểu Phương mở cửa, xuất hiện ở cửa.

"Anh Bạch! Tôi đoán anh đã trở lại sau khi nghe thấy tiếng bước chân!" Tiểu Phương rất phấn khích.

Anh Hoa cũng vắt kiệt sức rồi, vốn dĩ sắc mặt anh đã rất không tốt, sau khi nhìn thấy Hàn Phi xuất hiện, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm: "Cậu còn sống là tốt rồi, mau vào trong, tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với cậu."

"Mau! Đưa váy đỏ cho em! Mau lên!" Hàn Phi căn bản không có thời gian nói chuyện, lo lắng đến mức không thèm

đếm xỉa đến tên của anh liền hét lên: “Cái tên quỷ nhảy lầu ở ngay sau lưng em!”

Vừa online liền gặp phải đại ca, Tiểu Phương và Anh Hoa cũng kịp phản ứng lại, vội vàng vào nhà lấy ra một chiếc hộp gỗ màu đỏ: “Váy ở trong hộp gỗ, đã lại ghép lại với nhau, nhưng trạng thái hơi kì lạ…”

“Mau đóng cửa lại! Đóng cửa lại!”

Anh Hoa hoàn toàn không có thời gian để nói xong, Hàn Phi một tay ôm một cô gái nhỏ, một tay ôm chiếc hộp gỗ chạy xuống tầng.

Tiếng bước chân rợn người vang lên, anh Hoa và Tiểu Phương vẫn chưa kịp đóng cửa, mắt đã nhìn thấy quỷ nhảy lầu điên cuồng bò tới trước mặt họ, mùi máu tanh nồng nặc gần như lấn át cả hai người.

“Trời ạ! Anh Bạch làm cho quỷ nhảy lầu bị sao vậy?”

Anh Hoa và Tiểu Phương nhìn hành lang bê bết máu mà rùng mình, họ đều không dám nghĩ tiếp nữa.

Chương 327: Thương nhân oan ức

Hàn Phi không có thời gian để ý đến Tiểu Phương và anh Hoa, đầu óc hắn chỉ toàn là bóng dáng của quỷ nhảy lầu, hoàn toàn không thể thoát ra được!

"Bình tĩnh! Cô gái nhỏ đã bị đưa ra ngoài, đây là một cơ hội hiếm có, mình phải nắm bắt lấy nó mới được!"

"Đúng vậy! Bình tĩnh! Nếu muốn quỷ nhảy lầu khôi phục lại lý trí, vậy thì phải cố gắng dung hợp lại một số ký ức rải rác của cô ấy với nhau."

"Đầu tiên mình sẽ lên tầng 8 tìm nữ streamer, để cô ấy mặc váy đỏ, để váy đỏ hoàn chỉnh có cơ hội chặn quỷ nhảy lầu."

"Sau khi quỷ nhảy lầu bị chặn, mình cần tìm người mẹ đơn thân và người phụ nữ cầm ống tiêm, con của họ, tiếp theo…"

Tiếng gió rít xuyên vào tai, mùi máu tanh nồng dường như lập tức bao trùm đầu Hàn Phi.

Quỷ nhảy lầu đuổi kịp rồi!

Khác với oán khí, quỷ nhảy lầu toát ra khí chất u ám lạnh lẽo hơn, đó chắc là nỗi hận trong lòng cô ta.

Từ oán đến hận, ở giữa cần vượt qua thứ gì đó, mặc dù quỷ nhảy lầu không trở thành hận ý thực sự, nhưng trên người cô ta đã có dấu vết hận ý.

Hàn Phi còn chưa kịp né tránh, chỉ có thể nhấc cái hộp gỗ lên trên đầu.

"Bùm!"

Mạt cưa bay tứ tung, chiếc hộp đỏ như máu bị cánh tay tàn tạ của quỷ nhảy lầu đập vỡ, bàn tay dính đầy nguyền rủa chết chóc thò vào hộp, nhưng không thể rơi xuống đầu Hàn Phi.

Máu cô đặc lại, một cơn gió đỏ tươi thổi qua hành lang, một chiếc váy đỏ tươi hơn bao giờ hết xuất hiện ở phía bên kia của nguyền rủa chết chóc.

Trong hành lang chật hẹp, hai thế lực va chạm nhau điên cuồng, hận thù cũ và mới đan xen vào nhau.

“Trả lại con cho tôi!”

Nguyền rủa chết chóc trên người quỷ nhảy lầu đã sôi lên, những dòng chữ đen kỳ dị đó dính lại với nhau, phát triển thành hình dạng mới.

Sau khi tia nhân tính cuối cùng bị Hàn Phi mang đi, quỷ nhảy lầu không còn chỉ lặp lại cái chết và sự hủy diệt nữa, lần đầu tiên trong miệng cô ta xuất hiện những lời khác.

Quỷ nhảy lầu, vẫn luôn ngây ngô dại dột, bị Cánh bướm dùng hận ý điều khiển, để có thứ mà nó muốn.

Dưới sự thúc đẩy bởi sự tức giận tột độ, trái tim bị tàn phá của cô ta dường như đang đập trở lại.

Hàn Phi lúc này vẫn chưa biết mình đã gây ra rắc rối lớn như nào, phải biết rằng ngay cả Cánh bướm cũng không dám động vào con của quỷ nhảy lầu, còn chủ động kéo cả nhà ba người kia vào phòng 1244 để quỷ nhảy lầu trút hết hận thù.

Bây giờ thì hay rồi, Hàn Phi trực tiếp lấy đi những thứ quan trọng nhất của quỷ nhảy lầu, cửa phòng 1244 dường như đã bị đập tan. Nếu Cánh bướm còn không đến tòa nhà số 1, nơi này bị quỷ nhảy lầu và Hàn Phi “dỡ bỏ” chỉ là chuyện sớm muộn.

Quỷ nhảy lầu và váy đỏ đều không hoàn chỉnh, nhưng va chạm giữa họ đã đạt đến giới hạn mà tòa nhà số 1 không thể chịu được, trong trường hợp này, người quản lý nhất định sẽ can ngăn, nhưng cho tới bây giờ Hàn Phi vẫn chưa thấy bóng dáng của quản lý đâu cả.

Trên tường xuất hiện những vết nứt màu đỏ như máu, cánh cửa bên cạnh trực tiếp bị xé toạc, giống như tờ giấy.

Váy đỏ một lần nữa tranh thủ thời gian quý báu cho Hàn Phi, hắn bế cô gái nhỏ băng qua hành lang và đi lên lầu từ lối thoát hiểm bên kia.

“Mở cửa! Tôi tìm được con của chị rồi!”

Hàn Phi đang điên cuồng gõ cửa phòng người mẹ đơn thân, nhóc con núp sau cửa thoát hiểm thò đầu ra ngoài, có vẻ kỳ lạ là nó đã trốn rất tốt, đối phương sao có thể nói rằng đã tìm thấy con của người mẹ đơn thân?

"Mở cửa đi!"

Tiếng bước chân vội vã vang lên, người mẹ đơn thân ra mở cửa, trông cô ta có chút sợ hãi.

"Đây là con của chị!" Hàn Phi ôm cô bé bước vào nhà.

"Nhưng con tôi là con trai…" Người mẹ đơn thân còn muốn nói gì nữa, nhưng lúc này cô gái nhỏ trong vòng tay của Hàn Phi đột nhiên đưa tay đặt cạnh khuôn mặt của người mẹ đơn thân, khi ngón tay cô bé chạm vào má, người mẹ không thể nói được câu gì, một giọt nước mắt chợt trào ra trên khóe mắt.

Bản thân cô ta cũng không nhận ra mình đang khóc, rõ ràng không nhớ được gì, rõ ràng trí nhớ hoàn toàn khác, nhưng lại hoàn toàn không thể ngăn được nước mắt.

"Không thể nào, con tôi là con trai mà, đêm nào nó cũng tìm chìa khóa phòng khi người lớn đã ngủ, tôi rất yêu nó, nhưng không hiểu tại sao nó cứ luôn rời bỏ tôi." Người mẹ đơn thân hai tay không ngừng lau nước mắt, nhưng càng lau thì nước mắt lại càng nhiều, bất giác khuôn mặt đã đầm đìa nước mắt lúc nào không biết.

"Kí ức của chị đã bị người ta giở trò, chị chính là Trang Văn! Cô bé này chính là nhân tính của chị! Là vật quý giá nhất của chị!" Tay Hàn Phi nắm lấy bả vai của người mẹ đơn thân, hắn sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, lay mạnh vai đối phương: "Đã nhớ ra chưa! Vì con của chị, vì để có thể thực sự tìm thấy con của chị!"

Giọng nói Hàn Phi càng lúc càng lớn, khuôn mặt của người mẹ đơn thân dần trở nên dị thường, da thịt mới xuất hiện nơi nước mắt lướt qua.

Cô ta dường như đang phải chịu đựng những cơn đau không thể tưởng tượng được, cuối cùng cô ta hét lên một tiếng thảm thiết.

“Đừng lừa dối bản thân nữa! Hãy đối mặt với chính mình! Chị đại diện cho tình mẫu tử của Trang Văn! Chị cũng là bộ phận quan trọng nhất, không thể tách rời của cô ấy!”

Toàn bộ phòng khách vang lên giọng nói của Hàn Phi, tóc người mẹ Trang Văn xõa xuống, những thay đổi trong cơ thể dường như đã kết thúc, cũng không toát ra khí tức quá mạnh.

Khi Hàn Phi nghĩ rằng người mẹ đơn thân cũng không có năng lực gì, chuẩn bị cưỡng ép mang cô ta đi thì cửa phòng ngủ bên cạnh mở ra.

Đột nhiên một khuôn mặt tái nhợt xuất hiện từ khe cửa tối tăm, sau đó khuôn mặt đó thay đổi và vặn vẹo như một làn sóng nước, trở thành một tiểu quỷ.

Không qua bao lâu, lại một khuôn mặt khác xuất hiện, tiếp theo khuôn mặt thứ ba, thứ tư…, những tiểu quỷ bắt đầu thay đổi, chen chúc trước cửa phòng ngủ!

Qua bao nhiêu năm như vậy, mỗi tối người mẹ đơn thân đều sẽ đưa một tiểu quỷ về nhà, coi như đứa con đã chết của mình!

Một luồng âm khí ngột ngạt từ trong phòng ngủ phát ra, bàn tay đang nắm lấy vai người mẹ đơn thân của Hàn Phi từ từ buông lỏng: “Vừa rồi có thể tôi hơi bất lịch sự, lời nói có thể hơi thô tục nhưng lý lẽ thì không, chị đại diện cho tình mẫu tử của Trang Văn…”

Còn chưa kịp nói xong, người mẹ đơn thân đã ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đứa con gái nhỏ, môi run run, chậm rãi nói: “Đưa con cho tôi…”

“Tại sao chị cũng nói câu này? Tôi có thể đưa cho chị, nhưng không phải bây giờ!”

Nhìn đám tiểu quỷ trong phòng đó, Hàn Phi dứt khoát ra khỏi phòng, tiếp tục lao lên lầu!

“Đừng đuổi theo! Tôi là đang giúp chị!”

Cửa nhà của người mẹ đơn thân bị các tiểu quỷ mở ra, sau lưng Hàn Phi xuất hiện vô số dấu tay của trẻ con: “Không phải chứ? Ký ức về tình mẫu tử mãnh liệt vậy sao?”

Đến thời gian nghỉ cũng không có, Hàn Phi nghiến răng nghiến lợi chạy lên tầng 18.

Trước khi hắn xuất hiện thì nghe thấy tiếng hít thở đầy bất lực của thương nhân: "Tại sao lại là cậu? Tôi đã chuyển từ lối thoát hiểm bên trái sang lối thoát hiểm bên phải rồi, buổi tối cậu không ngủ à?"

"Tránh ra!"

Hàn Phi gớm ghiếc gầm lên với gã thương nhân, rồi lao thẳng lên tầng 22 mà không thèm quay đầu nhìn lại, người phụ nữ cầm ống tiêm cuối cùng đang ở đó.

Nhìn thấy bộ dáng điên cuồng của Hàn Phi, gã thương nhân khẽ lùi lại một bước, trên mặt mang theo vài phần bất bình: "Cậu hét to như vậy làm gì … Tôi đã tránh xa cậu rồi còn gì, ai biết được cậu sẽ chạy lung tung như vậy chứ?"

Chương 328: Người phụ nữ mặc váy đỏ

Thương nhân lòng đầy chua xót, đang định nói thêm mấy câu thì chợt nghe dưới lầu có tiếng bước chân.

Ngoảnh đầu nhìn lại, khuôn mặt vốn đã không chút huyết sắc của gã càng trở nên tái nhợt, tiểu quỷ nhiều không đếm xuể đang bám chặt lấy một người phụ nữ điên điên khùng khùng lao lên tầng.

"Sao lại đổi người khác rồi?" Cổ rụt lại, thương nhân đóng cửa thoát hiểm trốn trong hành lang: "Người đàn ông đó rốt cuộc có lai lịch gì? Mình đã từng thấy một tên lưu manh bị mấy người phụ nữ đánh cho hỏng nửa thân dưới, nhưng thực sự chưa từng thấy nhiều lệ quỷ điên cuồng đuổi theo một người bảo vệ như vậy, đã thay đến mấy người rồi?"

Doanh nhân bẻ ngón tay và bắt đầu đếm, thỉnh thoảng còn lén lút nhìn ra ngoài.

Hàn Phi, người không bao giờ quan tâm đến những ánh mắt kỳ lạ của người khác cuối cùng cũng đến tầng 22, tiếng khóc của đứa trẻ lọt vào tai, cậu bé mặt mày bầm tím lần này không đứng ngoài hành lang mà đứng bên cạnh cửa thoát hiểm.

Người phụ nữ cầm ống tiêm đi một ngày đàng học một sàng khôn, để tránh cho con mình bị người như Hàn Phi bắt cóc, cô ta không dám để cậu bé đi quá xa cửa thoát hiểm.

Nhưng có đề phòng thế nào cũng không ngờ Hàn Phi lại quay lại.

Trên cửa sổ thủy tinh hiện ra khuôn mặt một người phụ nữ ốm yếu, tay cầm ống tiêm đã giơ lên, chỉ cần Hàn Phi dám động vào cậu bé, sẽ lập tức dùng kim đâm vào đầu hắn.

"Hãy tỉnh táo hơn đi! Cô bé này mới là con ruột của chị!"

Hàn Phi đi ngang qua cậu bé bị thương, đóng sầm cửa thoát hiểm, sau đó nắm cổ tay người phụ nữ cầm ống tiêm.

“Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn!” Nhìn thấu bề ngoài, trực tiếp chạm đến sâu thẳm linh hồn, người phụ nữ cầm ống tiêm cũng như vậy chứa đựng tình mẫu tử của Trang Văn, nhưng tình mẫu tử này bị ký ức quá khứ làm hỏng và bị biến dạng thành một diện mạo khác.

Người mẹ đơn thân là người mẹ thực sự tốt đẹp trong tưởng tượng của Trang Văn, trong khi người phụ nữ cầm ống tiêm là hóa thân của mẹ Trang Văn trong hiện thực, dễ dàng tin vào lời thầy trừ tà, coi con mình như một quân cờ, điên khùng đến đáng sợ.

Cổ tay ngay lập tức bị tóm lấy, đôi mắt điên cuồng của người phụ nữ cầm ống tiêm từ từ mở to.

Là ý gì? Lần trước bắt cóc con trai mình? Lần này muốn bắt cóc mình sao?

Ống tiêm nâng lên cao còn chưa kịp rơi xuống, một bàn tay nhỏ lạnh lẽo đặt lên mặt người phụ nữ cầm ống tiêm, vẻ mặt điên cuồng của cô ta lập tức trở nên đông cứng, dường như có một bản năng nào đó thức tỉnh trong trái tim bị chia cắt.

Khi cửa thoát hiểm được mở ra, người phụ nữ cầm ống tiêm đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần Hàn Phi dám mang con mình đi, cô ta lập tức vung ống tiêm xuống. Nhưng bây giờ tay cô ta không thể buông xuống, đôi mắt điên cuồng kia nhìn cô gái nhỏ.

“Con … con của tôi đâu?”

Tự lẩm bẩm một mình, người phụ nữ cầm ống tiêm dường như nghĩ ra điều gì đó.

“Chúng ta vừa đi vừa nói!”

Hàn Phi một tay ôm cô bé, tay kia bế cậu bé bị thương, lùi về sau rồi bỏ chạy.

Người phụ nữ cầm ống tiêm đứng ở chỗ cũ một lúc, đến khi người mẹ đơn thân xuất hiện cùng một đám tiểu quỷ, lồng ngực cô ta dâng lên kịch liệt, như có cái gì đó ở đáy lòng xé rách phong ấn.

“Con của tôi, bọn họ bắt con tôi đi, đó là con của tôi!”

Đồng tử run lên bần bật, tay chân người phụ nữ cầm ống tiêm đột nhiên biến dạng, mỗi chiếc móng tay như một con dao khắc dính đầy máu.

Cô ta vứt bỏ ống tiêm đang cầm trên tay và đuổi theo Hàn Phi.

"Quỷ nhảy lầu vốn dường như không thể rời khỏi phòng 1244 từ cửa chính, nhưng giờ đã rời đi được; người mẹ đơn thân chưa bao giờ đặt chân ra khỏi nhà riêng của mình để tìm kiếm đứa trẻ, bây giờ cô ta cũng đã đi ra; cuối cùng chính là người phụ nữ cầm ống tiêm, luôn cầm theo ống tiêm, người phụ nữ bị ràng buộc bởi nỗi đau, hiện tại cũng đã vứt ống tiêm đi. Tất cả bọn họ đều đã thay đổi, dường như những hạn chế của Cánh bướm đối với ba ký ức đều đã bị mình phá vỡ."

Ý định ban đầu của Hàn Phi là tốt, nhưng vấn đề là số lượng "người" đuổi theo hắn lại tăng lên, váy đỏ chắc chắn không thể chống lại được nhiều "người" như vậy.

"Nhất định phải nhờ nữ streamer giúp đỡ mới được! Trước tiên để cho váy đỏ hoàn chỉnh đã!"

Đã có chủ định, Hàn Phi lập tức bắt đầu thực hiện, chạy qua hành lang đi vào hành lang bên kia.

Trong game tòa nhà chết chóc, Hàn Phi cố tình ghép ba ký ức của quỷ nhảy lầu lại với nhau, những ký ức của quỷ nhảy lầu sẽ không tấn công lẫn nhau, nhưng cũng sẽ không hợp nhất.

Nếu muốn bọn họ trở thành một tổng thể, vẫn còn cần một điều kiện nhất định mới được.

Đầu tiên Hàn Phi tưởng rằng điều kiện đặc biệt này là cô gái nhỏ kia, nhưng bây giờ hắn nhận ra rằng dường như không phải vậy.

Vừa chạy nước rút đến tầng 22, rồi lại phóng hết tốc lực xuống cầu thang, khối lượng bài tập của Hàn Phi trong trò chơi chữa trị đã vượt qua hầu hết các loại trò chơi khác trên thị trường.

Trong suốt chặng đường chạy lên chạy xuống, những nơi Hàn Phi đi qua đều in đầy dấu tay của trẻ em đỏ như máu, chúng như điềm báo của thiên tai, lại giống như đội quân tiên phong của thảm họa.

Các chủ sở hữu của tòa nhà bây giờ có thể phân biệt được tiếng bước chân của Hàn Phi, hắn căn bản không cần giấu diếm, chỉ cần nghe thấy hắn đến, phần lớn oán niệm sẽ ngoan ngoãn ở trong phòng, không dám tùy tiện đi ra ngoài.

"Căn phòng cuối cùng rồi."

Hai mắt đỏ ngầu, Hàn Phi ôm hai đứa trẻ đi đến tầng 8, hắn hét lên tên của nữ streamer.

Cửa vừa mở, Hàn Phi đã đặt đôi giày vào giữa khe cửa.

"Có chuyện gì sao?" Nữ streamer còn chưa nói xong đã thấy thấy Hàn Phi hét lên như phát điên.

"Cô không phải rất tò mò về người phụ nữ chết ở phòng 1044 sao? Tôi sẽ dẫn cô đi gặp cô ấy!"

"Tôi có hứng thú với tất cả các sự vật và hiện tượng liên quan đến các thứ linh dị."

"Từ tối hôm qua đến giờ cô vẫn chưa đi ra ngoài à?"

"Ừ, sao vậy?"

"Không sao, đi theo tôi! Hôm nay sẽ làm cho cô thỏa ước nguyện!" Hàn Phi vừa nghe thấy tiếng nói sau lưng, hắn liền ôm hai đứa nhỏ chạy xuống tầng.

Nữ streamer tính tình vui vẻ cởi mở, cô lưu giữ được tất cả sự tốt đẹp, nhưng sau khi cùng Hàn Phi đi vài bước, khuôn mặt lại bắt đầu sợ hãi.

Những tiểu quỷ đầy hành lang đang gào thét, thứ duy nhất đập vào mắt ngoài màu máu ra lại toàn là màu máu.

Nữ streamer hiện tại hối hận thì cũng muộn rồi, đám quỷ quái kia ở ngay sau lưng, quay về nhà đã là không thể, ước chừng thời gian mở cửa cô cũng sẽ bị đám tiểu quỷ chìm ngập, không sai, bị quỷ chìm ngập.

Tầng trên hỗn loạn, giống như một trận gió dữ dội qua biên ải, tầng dưới cũng vậy như là một đống hỗn độn.

Sau cả một đêm trùng tu, váy đỏ đã trở nên nguyên vẹn, cô ấy có thể phục hồi nhanh như vậy là bởi vì Hàn Phi không sợ sinh tử, vào lúc nguy hiểm nhất chạy lên tầng cao nhất, để cô ấy ghép lại với nhau, còn tạo ra cơ hội rời đi cho cô ấy.

Lúc này cô ấy tỉnh dậy từ trong chiếc hộp gỗ, ngay khi mở mắt ra, đã nhìn thấy quỷ nhảy lầu gớm ghiếc.

Váy đỏ bị oán niệm quấn lấy, cho dù tính khí có tốt đến mấy, cũng không thể nhẫn nhịn nổi.

Giao tranh giữa hai bên so với lúc trước kịch liệt hơn, oán niệm kết thành váy đỏ hóa thành những tia máu nhỏ, mỗi một tia máu đều mang theo oán khí cùng đau đớn không thể hóa giải.

Quỷ nhảy lầu lo lắng muốn tìm thấy cô gái nhỏ, cô ta cũng cố gắng hết sức như vậy, hận không thể trút hết nguyền rủa chết chóc trên khắp cơ thể vào váy đỏ.

Váy đỏ sau mỗi lần bị xé rách đều sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng vấn đề là cô ấy và quỷ nhảy lầu đều giống nhau, đều không hoàn chỉnh, váy đỏ tràn đầy oán khí giống như một vũ khí đầy đủ uy lực, nhưng lại thiếu mất linh kiện then chốt.

Màu máu nở rộ, dưới sự bao bọc của váy đỏ, một người phụ nữ có làn da trắng nõn như tuyết xuất hiện trên hành lang.

Khuôn mặt của cô ấy không có biểu cảm gì, làn da trắng mịn không tì vết, nhưng lại ẩn chứa vô số vết sẹo gớm ghiếc!

Những tin đồn vu khống và nguyền rủa ác ý không thể làm tổn thương cơ thể bên ngoài của cô, mà nó giống như một mũi tên sắc nhọn trực tiếp đâm vào nội tạng, xuyên qua da, trái tim bị đâm đến rỉ máu.

Nguyền rủa chết chóc mạnh mẽ được đâm vào váy đỏ, mỗi lần chịu đựng một dòng chữ màu đen, vết thương trong cơ thể người phụ nữ sẽ lại nặng thêm một phần.

Váy đỏ có thể lành lại sau khi bị rách, nhưng cơ thể của người phụ nữ thì không, tất cả vết thương đều dính vào người

cô ấy, mọi thứ đều giống như mười bốn năm trước.

Đối mặt với những tin đồn vu khống của cả thế giới, cô không thể trốn dưới váy đỏ được nữa, chỉ có thể một mình đối mặt.

Nhưng bây giờ cô ấy chưa hoàn thiện, cơ thể cô ấy đang thiếu đi bộ phận quan trọng nhất, trước mặt cô chỉ là một người phụ nữ đang đau khổ và vật lộn trong bóng tối.

Rất lâu về trước, có lẽ cô ấy đã có một cái tôi khác, nhưng cái tôi đó dường như đã bị đánh mất.

Để đảm bảo rằng sẽ không có tai nạn xảy ra, người quản lý tòa nhà chết chóc sẽ tách tất cả những quỷ quái có thể gây ra mối đe dọa cho mình ra, cái nó cần chỉ là một công cụ nghe lời.

Nhưng bây giờ Hàn Phi lại làm ngược lại, muốn tập hợp lại những công cụ mà người quản lý đã chia tách ra hợp nhất lại thành một người hoàn chỉnh.

“Mau! Bây giờ chỉ có một cách giữ mạng sống cho hai người chúng ta!” Hàn Phi đang chuẩn bị lao vào cuộc chiến giữa quỷ nhảy lầu và váy đỏ, nhìn về phía nữ streamer trông không còn ra dáng tiểu thư nữa, đối phương chạy đến mức gần như muốn ói ra rồi.

“Cách gì!”

“Tôi sẽ dẫn dụ quỷ nhảy lầu đi, cô tìm cơ hội tới gần váy đỏ! Thật sự không có cách nào khác, cô hãy nghĩ cách mặc chiếc váy đỏ đó vào!”

“Bây giờ đi mặc?” Nữ streamer không ngờ Hàn Phi nói như vậy, cô ấy đối với váy đỏ rất có hứng thú, nhưng có hứng thú đến mấy thì cũng không đến mức đi cướp quần áo của người chết để mặc.

“Tin tưởng tôi, chỉ cần cô mặc vào, sẽ hiểu ngay ra rất nhiều điều! Chiếc váy đó vốn dĩ là của cô!”

Chạy ra khỏi hành lang, nữ streamer đột ngột rung động sau khi nhìn thấy váy đỏ, dường như có một sợi chỉ vô hình

lặng lẽ kết nối cô và chiếc váy, giữa hai người dường như có một mối liên hệ đặc biệt nào đó tồn tại.

"Đừng do dự! Cô chính là cô ấy! Cô ấy chính là cô!"

Hàn Phi nói xong, liền ôm cô gái nhỏ chạy tới chỗ quỷ nhảy lầu: "Nhân tính của cô ở đây! Thứ quý giá nhất của cô ở trong tay tôi!"

Để câu giờ cho nữ streamer, Hàn Phi chỉ mới level 13 đã bắt đầu khiêu khích quỷ nhảy lầu, người đột phá hận ý thất bại.

Kỳ tích như vậy đặt lên người chơi khác, cho dù bị đánh chết, cũng có thể nói là chết không hối tiếc rồi.

Quỷ nhảy lầu vốn đang đuổi theo Hàn Phi, cô ta không ngờ rằng hắn đã chạy một vòng rồi vẫn còn dám quay lại, dứt khoát từ bỏ váy đỏ.

Váy đỏ đã tàn tạ rách tả tơi được bao phủ đầy nguyền rủa chết chóc, dòng chữ màu đen giống như một con trùng độc không thể thoát ra, cắn nát hoa văn lộng lẫy trên váy đỏ.

Dưới làn da hoàn mỹ, tâm hồn vốn đã đầy vết sẹo, người phụ nữ đang ôm tim của mình, cô có thể cảm nhận được nỗi đau đó, còn đau hơn cả nỗi đau trên cơ thể, như thể chính mình đã bị vò nát, xé nát vô số lần.

"Cô… hắn là rất mệt, thật ra cô cũng đã làm rất tốt rồi." Người phụ nữ mặc váy đỏ nhìn về phía sau, nữ streamer đứng cách xa cô mấy bước.

"Đau khổ, khó chịu, tim đau như dao cắt, hận không thể chết đi cho xong. Nhưng cô vẫn còn có những thứ không thể buông bỏ, tình yêu của bố mẹ, cô còn chưa nói lời cảm ơn họ, cô còn chưa nói lời xin lỗi họ." Nữ streamer nhìn người phụ nữ mặc váy đỏ, nhìn khuôn mặt méo mó vì đau đớn, cô đột nhiên bật khóc: "Rõ ràng không nên như thế này…"

Trái tim lạnh giá đập trong váy đỏ. Nữ streamer nhìn những vết sẹo dày đặc dưới lớp da mỏng, cô bất giác đưa hai tay lên.

"Đó không phải là lựa chọn của chúng ta, đúng không?"

Chậm rãi tới gần, nữ streamer cuối cùng ôm lấy người phụ nữ mặc váy đỏ, ôm lấy chính mình.

Chương 329: Chém!

Nguyền rủa chết chóc trên váy đỏ truyền đến nữ streamer, cô ấy vẫn ôm chặt người phụ nữ mặc váy đỏ như cũ.

Tin đồn vu khống biến thành con dao, xuyên qua vết sẹo trên tim người phụ nữ mặc váy đỏ, nữ streamer bị cắt đến toàn thân đầy máu, cô ấy vẫn không buông tay.

Căn bệnh nan y trở thành độc, từng chút một xâm nhập vào cơ thể của nữ streamer, khuôn mặt xinh đẹp của cô trở nên hốc hác, cơ bắp khô héo như hoa khô, mất đi vẻ đẹp và thân hình khỏe mạnh, nhưng cô vẫn ôm lấy váy đỏ.

"Không có chuyện gì có thể làm tôi buông tay."

"Tôi biết mình bị bệnh nan y, nhưng bố mẹ và bác sĩ không bao giờ nói với tôi khi nào tôi sẽ ra đi. Tôi sinh ra đã làm bạn với nỗi tuyệt vọng, là họ mỗi ngày cho tôi hy vọng sống."

"Tôi muốn chia sẻ hy vọng này với nhiều người hơn, để tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy!"

Cơ thể khô héo hòa vào nhau, những mạch máu chảy trên váy đỏ, gột rửa nguyền rủa chết chóc, lan ra tứ phía.

"Cho dù kiếp này của tôi đã định sẵn là sắc màu thê lương, cũng sẽ dùng máu đan thành một chiếc váy dài đỏ rực, sải bước đi về phía trước, xuyên màn đêm, ôm lấy mặt trời đầu tiên!"

Váy đỏ như máu giống như đóa hoa rực rỡ nhất ở bờ bên kia, khi cô ấy nở ra, tất cả màu đỏ trên thế giới đều bị lu mờ.

Oán khí, âm khí, đau đớn cùng tuyệt vọng tận đáy lòng đều trở thành hạ thần dưới chiếc váy, nguyền rủa chết chóc bị gột rửa sạch, váy đỏ dường như đã làm vỡ nát thứ gì đó trong cơ thể, cả người và khí tức của cô đều tăng vọt vô hạn.

Váy đỏ lúc này, đang liên tục tiếp cận dung hợp giống như Tiểu Bát, nhưng không giống với Tiểu Bát là, cô ấy có thể kiểm soát tuyệt đối oán niệm của chính mình!

Váy đỏ bay lơ lửng trong nguyền rủa chết chóc, người phụ nữ mặc váy đỏ nhìn về hướng Hàn Phi, người đang thu hút sự chú ý của quỷ nhảy lầu.

Trong đầu hiện lên những cảnh tượng ngắn ngủi nhưng khó quên, từng mảnh của váy đỏ rơi vãi trên mặt đất được nhặt lên ghép lại, quấn vào bộ đàm rơi từ trên tầng cao xuống, khuôn mặt ngày càng xa đó, bây giờ lại ngày càng gần.

Tại sao anh lại để tôi ở đó một mình?

Chờ đó, tôi đến đón cô.

Lúc trước cô đã cứu chúng tôi, bây giờ tôi sẽ giúp cô ngăn cô ta lại.

Nếu tôi vẫn có thể sống sót, tôi hy vọng chúng ta có thể trở thành bạn của nhau.

"Rõ ràng là chính mình đang rơi vào hố sâu của tuyệt vọng, lại còn cố chấp cho người khác hy vọng, anh bây giờ … thật giống tôi trước đây."

Ôm cô gái nhỏ trong tay, Hàn Phi đã bị ép vào bước đường cùng, khi hắn tiếp tục lùi về phía sau, lưng đã chạm vào tường, một tiếng bước chân vang lên từ phía bên kia hành lang.

Lúc hắn định quay đầu lại nhìn, tầm mắt đã bị váy đỏ hoàn toàn chiếm giữ.

Một oán niệm không thể tưởng tượng nổi điên cuồng ập vào cơ thể quỷ nhảy lầu! Gần như nghiền nát cơ thể của quỷ nhảy lầu!

Vô số dòng chữ màu đen biến mất trong tích tắc, sau đó trong cơ thể của quỷ nhảy lầu từ từ hiện ra, có vẻ như chỉ cần quỷ nhảy lầu chưa chết, nguyền rủa chết chóc sẽ tiếp tục hiện ra.

Sự dung hợp của váy đỏ đã tiến gần đến oán niệm đỉnh cao, cơ thể cô ấy đã phát sinh những thay đổi nào đó, bây giờ cô ấy dường như khác hẳn với những oán niệm khác.

Khi quỷ nhảy lầu bị giữ lại, người mẹ đơn thân và người phụ nữ cầm ống tiêm cũng lần lượt tiếp cận, giữa bọn họ và

quỷ nhảy lầu mơ hồ phát sinh một mối liên hệ nào đó.

Họ có thể cảm nhận được điểm chung của nhau, nhưng lại không thể hòa vào nhau, như thể có cái gai trong lòng tất cả mọi người, cản trở mọi thứ.

“Tại sao lại không được?” Hàn Phi nhìn cô bé trong lòng: “Cháu có thể khiến bọn họ trở lại thành chính mình không?

Cô bé lắc lắc đầu.

“Bọn họ coi cháu như con của họ, điều này cho thấy nhân tính trong trái tim họ rất quan trọng, bọn họ cũng hiểu những điều này, nhưng hình như có vấn đề gì đó.” Hàn Phi cau mày: “Con của Trang Văn đã chết, trong hiện thực thi thể của đứa bé được chôn trên ban công. Nếu cô bé trước mặt được coi như con ruột của họ, vậy hiện tại ai đang được chôn trên ban công 1244?”

Hàn Phi phát hiện ra điểm mấu chốt, lúc trước hắn chơi game tòa nhà chết chóc cũng như vậy, chỉ cần đào cái xác ngoài ban công ra, thì sẽ chết ngay tức khắc.

Trong khi váy đỏ cố gắng kéo dài thời gian, Hàn Phi lại chạy lên tầng trên cùng với cô gái nhỏ.

Cửa phòng 1244 đã bị quỷ nhảy lầu phá hủy, Hàn Phi giẫm lên bùa chú trải đầy sản nhà, trực tiếp chạy ra ban công.

Đẩy cánh cửa ban công ra, khắp nơi đều dính máu và vết cào xước.

Hàn Phi trực tiếp lấy ra con dao tái sinh, cùng những người đồng hành cạy mở gạch lát nền dính đầy vết máu.

Một hộp gỗ bọc giấy bùa xuất hiện trước mặt Hàn Phi, chiếc hộp này giống hệt trong hiện thực, vừa nhìn chiếc hộp này, hắn thậm chí còn có ảo giác mình đã trở lại thực tại.

Cẩn thận lấy chiếc hộp, Hàn Phi xé tờ giấy bùa trên đó rồi từ từ mở ra, cảnh tượng trước mắt đã khiến hắn không nói nên lời.

Có một xác chết của một đứa bé trong chiếc hộp gỗ phủ giấy bùa, trên người nó vẽ đầy hoa văn hình con bướm, còn có

những nguyền rủa chết chóc màu đỏ thẫm được viết dày đặc, ngoài những cái này ra, tim của nó còn cắm một mảnh cánh bướm tàn tạ, toàn bộ hoa văn và nguyền rủa chết chóc đều lan ra từ cánh bướm đó.

"Đây chính là nguồn gốc của sự đau khổ và hận ý của Trang Văn, Cánh bướm thậm chí đến đưa trẻ sơ sinh đã chết cũng không buông tha sao?"

Đứa bé đó đã hồn phi phách tán, trong hộp chỉ còn là một thi thể được dùng để nuôi dưỡng cho đôi cánh con bướm.

"Có lẽ phá hủy nó, cơ thể của Trang Văn mới có thể hợp nhất với nhau."

Cầm con dao tái sinh, Hàn Phi nhìn cô gái nhỏ bên cạnh, hắn không biết làm như vậy có đúng không, hắn hiện tại không còn cách nào khác.

"Chờ một chút." Cô gái nhỏ đột nhiên đứng ở trước mặt thi thể, cô bé nắm lấy hộp gỗ: "Cháu muốn bọn họ nhìn một chút, bọn họ sẽ hiểu được."

Cô bé đại diện cho nhân tính duy nhất còn lại của Trang Văn, trước khi Hàn Phi kịp nói, cô bé đã cầm chiếc hộp gỗ chạy ra khỏi nhà.

Khi tờ giấy bùa chú trên hộp gỗ bị xé toạc, giữa quỷ nhảy lầu và vài phần ký ức đã xuất hiện một chút liên hệ.

Trở lại tầng dưới, cô bé bỏ qua sự ngăn cản của Hàn Phi, ôm chiếc hộp gỗ chạy về phía quỷ nhảy lầu đang phát điên.

"Trả lại con cho tôi!"

"Con của cô chết rồi." Cô gái loạng choạng chạy giữa màu máu, rất giống như hồi còn nhỏ chật vật sống trong nhà thầy trừ tà: "Nó ở đây, nó đã chết rồi, không thể quay lại được nữa rồi!"

Lời nói của cô bé đã thu hút sự chú ý của quỷ nhảy lầu, khi quỷ nhảy lầu nhìn cô bé, cô bé túm lấy thi thể đứa bé trong chiếc hộp gỗ.

“Đừng vì nó mà phát điên nữa, chắc chắn nó không muốn mẹ nó vì nó mà phát điên đâu! Cô chắc sẽ hiểu, vì hồi nhỏ cô cũng nghĩ như vậy!”

Mẹ của Trang Văn bị ma quỷ mê hoặc, sử dụng cô ta như một quân cờ, mang theo cô ta vào nhà thầy trừ tà.

Cô bé không ngừng nói những lời đó, người mẹ đơn thân và người phụ nữ cầm ống tiêm cũng từ từ bình tĩnh lại, quy nhất chỉ có quỷ nhảy lầu không những không bình tĩnh mà càng ngày càng điên cuồng!

Miệng cô ta không ngừng lặp đi lặp lại cái chết và giết chóc, cô ta vẫn muốn giết tất cả những gì mình nhìn thấy, cô ta muốn kéo tất cả những người hạnh phúc từ trên tầng cao xuống.

“Bị tôi đụng vào sẽ chết! Sẽ chết!”

Nguyền rủa chết chóc trên người quỷ nhảy lầu càng ngày càng nồng đậm, cô ta từ chối dung hợp với những ký ức khác, thậm chí ánh mắt nhìn những ký ức khác còn ẩn chứa sát khí!

“Cháu không thể thuyết phục được cô ấy đâu.” Hàn Phi đi tới chỗ cô bé.

“Nếu như sau khi phá hủy thi thể của đứa bé, chúng ta vẫn không thể dung hợp được ký ức, vậy cô ấy sẽ vĩnh viễn đi theo chúng ta, truy giết chúng ta.” Cô bé khó khăn đưa ra quyết định, đưa tay về phía Hàn Phi: “Đưa dao cho cháu, hãy để cháu băm nhỏ thi thể này ra.”

Hàn Phi ngạc nhiên nhìn cô bé, nhưng hắn lại không đưa con dao của mình ra, từ khi hắn đưa cô bé ra khỏi phòng 1224, hệ thống đã nhắc nhở rằng hắn và quỷ nhảy lầu không chết không nghỉ rồi.

“Hãy để chú làm điều đó.” Hàn Phi lắc đầu, nâng con dao tái sinh lên: “Con dao của chú, cháu không cầm được.”

Chương 330: Linh hồn gần với hận ý nhất

Dù sao cũng là không chết không nghỉ rồi, Hàn Phi cũng không cần thiết để bàn tay của nhân tính Trang Văn nhuốm máu.

Lấy thi thể đứa bé bị bao phủ bởi đầy nguyền rủa chết chóc ra, trên người Hàn Phi hiện ra những quỷ văn gớm ghiếc, cánh tay hắn đẫm máu, năm ngón tay cầm chắc con dao tái sinh.

Đồ tể nửa đêm, sát sinh vốn là nghề nghiệp của hắn.

"Nỗi khổ trên thế gian này đối với nó quá nặng nề, để chú đến giải thoát cho nó."

Bàn tay nắm lấy cán dao, lưỡi dao sáng rực trở thành ngọn lửa duy nhất trong tòa nhà chết chóc.

Cánh tay vung xuống, sức mạnh đẹp đẽ nhất của nhân tính mở rộng đôi cánh tay trên lưỡi dao, nhẹ nhàng ôm lấy đứa bé đang bị giam cầm trong hố sâu tuyệt vọng.

"Chém!"

Một lưỡi dao mỏng như cánh ve sầu chém ngang ngực thi thể, những dòng chữ đen kịt tan chảy như tuyết, sợi chỉ nguyền rủa chết chóc xuyên qua thi thể bị cắt đứt. Con dao cực kỳ sắc bén này cuối cùng đáp xuống trên cánh bướm tàn khuyết.

Quỷ nhảy lầu cách đó không xa phun ra rất nhiều thứ xung quanh, mắt của cô ta đã bị nhuộm đen, cô ta lúc này hoàn toàn bị ác ý bao trùm, mỗi một tấc da thịt đều nhiễm tử ý, tỏa ra mùi thối rữa.

Cô ta bất chấp tất cả lao đến chỗ Hàn Phi, cùng lúc này bên ngoài tòa nhà số 1 có tiếng kêu thảm thiết, như thể ai đó đột nhiên bị đâm một nhát dao vào tim.

"Cô không phải ghét nhất người như vậy sao? Tại sao cô còn muốn trở thành như vậy?"

Nhân tính nhỏ bé đứng chắn ở trước mặt Hàn Phi, cô bé giang hai tay ra, nhìn lên bóng quỷ khổng lồ to lớn hơn mình gấp mười mấy lần, không né không tránh.

Quỷ nhảy lầu dưới sự điều khiển của một loại sức mạnh nào đó, đã bỏ qua nhân tính của chính mình, cánh tay gãy của cô ta đập xuống, vô số nguyền rủa chết chóc đánh về hướng của cô bé và Hàn Phi.

Cũng ngay vào lúc này, dao tái sinh đã hòa tan nguyền rủa chết chóc, cắt vào trong cánh bướm tàn tạ kia!

Hoa văn yêu nghiệt quỷ dị vỡ tan dưới lưỡi dao, cánh bướm đó như là một chiếc khóa.

Khi nó bị con dao tái sinh chặt nát, trái tim của quỷ nhảy lầu, người mẹ đơn thân, người phụ nữ cầm ống tiêm và cô bé toàn bộ đều chảy máu, thứ giam cầm nội tâm bọn họ bị chém nát, trên bề mặt cơ thể của họ không còn xuất hiện nguyền rủa chết chóc, mối liên hệ vi diệu nào đó bị áp chế từ từ xuất hiện trong một vài phần ký ức.

Lòng bàn tay đẫm máu dừng lại trên đỉnh đầu của cô bé, quỷ nhảy lầu với toàn thân đầy nguyền rủa chết chóc, cánh tay dang ra đang từ từ bị gãy, cô ta hét lên và rên rỉ đau đớn, không ngừng gầm thét trong miệng, hai mắt chảy ra huyết lệ, rõ ràng là quỷ mạnh nhất trong tòa nhà số 1, nhưng lại trông bất lực như một đứa trẻ bị dây xích khóa cổ.

Nguyền rủa chết chóc vẫn đang tranh đoạt cơ thể với quỷ nhảy lầu, cô bé tượng trưng cho nhân tính duy nhất còn sót lại tóm chặt quỷ nhảy lầu, cô bé nhanh chóng bị ném đi, khi cô bé đứng dậy lần nữa, người phụ nữ cầm ống tiêm và người mẹ đơn thân cũng chạy tới.

Cơ thể họ dần dần hiện ra những phần giống nhau, trên mắt cá chân xuất hiện một vòng tròn vết sẹo, mùi hôi nồng nặc tỏa ra từ cơ thể, tóc xõa ra, trái tim rỉ máu, ánh mắt vô hồn, đã tê dại đến mức quên mất nỗi đau.

Những bàn tay nắm lấy cơ thể máu thịt mơ hồ của quỷ nhảy lầu, nguyền rủa chết chóc lan truyền đến cơ thể của tất cả

mọi người, những người bị quỷ nhảy lầu chạm vào sẽ chết, đây là nguyền rủa chết chóc trên người cô ta!

Nguyền rủa chết chóc độc ác đầy tử ý đi vào trái tim của người mẹ đơn thân và người phụ nữ cầm ống tiêm, thay vì nói họ bị quỷ nhảy lầu giết chết, chi bằng nói là bọn họ đã từ bỏ chính mình.

Vào giây phút cuối cùng khi ký ức tan biến, những dòng chữ nguyền rủa chết chóc màu đen đi vào cơ thể họ đã nhiễm vào máu, nhiễm vào ký ức của họ.

Khi nguyền rủa chết chóc quay trở lại trên cơ thể của quỷ nhảy lầu, ký ức và ý thức bị phân tán của cô ta dung hòa lại với nhau, cơ thể bị chia năm xẻ bảy và khuôn mặt hoàn toàn thay đổi của cô ta đang hồi phục từng chút một, để lộ ra hình dáng ban đầu.

“Tôi vẫn còn nhớ cô lúc đó, cô chỉ có chính mình.”

Cuối cùng, cô bé tượng trưng cho nhân tính của Trang Văn cũng dang tay ra, cô bé giống như một đứa trẻ ôm lấy người mẹ thất lạc của mình, chạy vào vòng tay của quỷ nhảy lầu.

Khi bị nguyền rủa chết chóc ôm chặt, hòa nhập vào cơ thể của quỷ nhảy lầu.

Mảnh ghép cuối cùng của ký ức cuối cùng cũng hoàn thành, dưới nguyền rủa chết chóc dày đặc trên cơ thể quỷ nhảy lầu nhìn vào khiến người ta sợ hãi, khuôn mặt một người phụ nữ lặng lẽ xuất hiện trên cơ thể của cô ta.

Cô ta không thừa hưởng được vẻ đẹp của người mẹ, nhưng lại sở hữu khí chất của riêng mình, đôi má xanh ngắt méo mó vì đau đớn tột cùng.

Cùng lúc Hàn Phi rút ra con dao tái sinh, khi thi thể đứa trẻ và cánh bướm cùng nhau hóa thành tro bụi, hận ý lao lên trời từ cơ thể quỷ nhảy lầu bộc phát ra, giống như một con dao sắp xẻ đôi tòa nhà chết chóc!

Nguyền rủa chết chóc hoàn toàn biến thành nước màu đen, hòa cùng máu nhỏ giọt xuống đất, thân thể không toàn vẹn của

quỷ nhảy lầu trở nên hoàn chỉnh, khuôn mặt không thể nhận diện đã trở lại bình thường.

Bây giờ đã không còn quỷ nhảy lầu càn quét đường trong tòa nhà số 1, có thêm một Trang Văn tỏa ra hận ý tột cùng.

Đầu cúi thấp chậm rãi ngẩng lên, Trang Văn nhìn về phía cửa sổ cuối hành lang, đôi mắt đen láy hoàn toàn của cô ta dường như đang nhìn chằm chằm thứ gì đó, một lúc sau, máu đen từ trong cơ thể chảy ra, hận ý đến tận xương tủy đó làm méo mó cả dãy hành lang.

"Bố à, ông hại tôi thê thảm quá !!!"

Kính trên các tầng đã bị vỡ vụn, toàn bộ số phòng trên các cửa phòng bắt đầu chảy máu, Trang Văn không đi xem bất kì ai trên hành lang, cô ta trực tiếp đi xuống dưới tầng.

Toàn bộ những nơi cô ta đi qua, đều xuất hiện vết tích màu đỏ thẫm.

Khi đến tầng 1, lòng bàn tay nhuốm máu của cô ta vỗ vào cánh cửa hành lang bị khóa.

Trên tấm cửa sơn trắng xuất hiện những họa tiết con bướm đầy màu sắc, Trang Văn cười khổ trong miệng, cô ta dùng máu của chính mình chạm vào những đường nét xinh đẹp đó.

"Mẹ biến thành kẻ điên, là do ông."

"Tôi bị giày vò thành động vật, là do ông."

"Con tôi bị chết, tôi mất đi tất cả, cũng là do ông."

"Bố à, tôi thật sự, thật sự, thật sự rất muốn giết chết ông!"

Hận ý vô bờ bến như sóng thần ập vào cánh cửa hành lang, quỷ nhảy lầu hiện giờ mới thực sự là trạng thái đột phá hận ý thất bại, cô ta khác với tất cả những lệ quỷ mà Hàn Phi từng thấy, hận ý thấu xương sắc bén hơn bất kì con dao đồ tể nào trong Ngõ Súc Sinh, căn bản không gì có thể ngăn cản được.

Hoa văn con bướm trên cửa hành lang vỡ vụn từng chút một, như thể một đôi cánh bướm đang từ từ bị vỡ vụn thành nhiều mảnh.

Cánh cửa khóa chặt đã được mở ra, Trang Văn không dừng lại chút nào, đi vào trong làn sương mù màu đen bên ngoài tòa nhà.

Làn sương mù từ từ trôi vào trong tòa nhà, Hàn Phi đang cầm dao tái sinh đứng ở tầng 1, hắn muốn ngăn cản đối phương cũng không tìm được cơ hội.

“Bố được Trang Văn nhắc đến chắc chắn không phải là thầy trừ tà, chẳng lẽ bố ruột của cô ta là Cánh bướm? Nếu đúng là như vậy, vậy thì chỉ cần đối chiếu tất cả thông tin lưu lại trên thi thể Trang Văn, thì có thể từ từ khóa được phân thân của Cánh bướm trong hiện thực!”

Cánh bướm trước đây là một bí ẩn, nhưng bây giờ Hàn Phi đã bắt con quái vật ẩn trong sương mù vào một khu vực nào đó.

Tiếp theo sẽ là thời khắc nguy hiểm nhất, chỉ cần không bị quái vật ăn thịt, liền có cơ hội giết chết nó!

Chương 331: Đạt được sự công nhận của các chủ sở hữu trong cư xá

"Cửa hành lang của tòa nhà số 1 đã được mở ra, sương mù đen kịt bay vào trong tòa nhà, tiếng ca cũng có thể ập tới. Tiếp theo mình phải tìm cách đi đến các tòa nhà khác, đi tìm Phong Tử Du. Nhưng trước đó, mình phải có được nghề nghiệp ẩn bảo vệ trong tòa nhà chết chóc rồi mới tính tiếp."

Trong thế giới tầng sâu, mỗi một bước đi đều phải hết sức thận trọng, Hàn Phi tính sẽ ở đủ ba tiếng trong tòa nhà số 1 trước, rồi mới rời khỏi đây.

"Trang Văn chắc là đã đi tìm Cánh bướm, hy vọng cô ta được như ý." Hàn Phi thử đóng lại cửa hành lang, đáng tiếc khóa cửa đã bị phá hỏng, cho dù có đóng lại thì sương mù bên ngoài vẫn sẽ tiếp tục xâm nhập vào.

Khi Hàn Phi mò tới cửa hành lang, một cánh tay đen kịt đột nhiên xuất hiện từ trong sương mù, hắn vội vàng thủ dao tái sinh trước mặt, nhưng còn chưa kịp ra tay thì cánh tay đã bị vô số tia máu đỏ ngầu quấn lấy, sau đó đột nhiên bị xé nát.

Thu thập tia máu, váy đỏ dừng ở hành lang tầng 1, cô ấy cẩn thận nhìn chằm chằm Hàn Phi, rõ ràng là một người nhỏ bé yếu đuối như vậy, làm sao lại dám xen vào giữa oán niệm cỡ lớn và quỷ nhảy lầu.

"Đa tạ." Hàn Phi tỉnh táo lại, hắn cất dao tái sinh đi, rồi đi tới bên cạnh váy đỏ: "Xin lỗi, tôi phải hỏi cô một câu nữa, chắc là cô đồng ý cho tôi làm nhân viên bảo vệ ở đây chứ?"

Không có lý do gì để từ chối, váy đỏ gật gật đầu.

"Có thể giúp tôi thuyết phục những người khác không? Tôi muốn ở lại đây, để nhiều người hơn nữa tìm lại chính mình. Tôi biết mình rất yếu, cũng không có năng lực đặc biệt gì, nhiều khi còn không cứu được chính mình nữa." Hàn Phi cười khổ nói: "Tôi thậm chí còn không biết mình sẽ chết lúc nào, nhưng tôi vẫn muốn nói với nhiều người hơn nữa rằng, trong

thế giới chỉ có bóng tối này, vẫn còn có người đang kiên trì như tôi.”

Mỗi câu nói của Hàn Phi đều nói đúng tâm khảm của váy đỏ, cô ấy cũng đã từng nghĩ như vậy.

Váy đỏ tung bay, ảnh hưởng đến oán khí của cả tòa nhà, sau đó gật đầu: “Bọn họ sẽ đồng ý.”

Có váy đỏ đi theo, dũng khí của Hàn Phi dần lớn lên, định gõ cửa từng nhà để hỏi ý kiến tất cả các chủ hộ.

Vốn dĩ hắn không muốn phiền phức như vậy, nhưng đây là yêu cầu của hệ thống, muốn lại đạt được nghề nghiệp ẩn bảo vệ tòa nhà chết chóc, thì bắt buộc phải có được sự công nhận của tất cả các chủ hộ mới được.

Đầu tiên, Hàn Phi đến cửa phòng của người phụ nữ váy cưới, trước đó hắn đã kiệt sức, căn bản không thể đi tìm đối phương.

Ngoài ra, Hàn Phi cũng phát hiện ra một điều, so với thực lực của chủ hộ trong tòa nhà, người phụ nữ váy cưới cũng là một trong số những người rất mạnh, quan trọng nhất là có thể tùy ý rời khỏi tòa nhà chết chóc, điều này đã thu hút sự chú ý lớn của Hàn Phi.

Gõ cửa phòng, bên trong dường như không có ai, Hàn Phi không còn cách nào khác đành phải để váy đỏ giúp đỡ.

Tia máu của váy đỏ đi vào trong ổ khóa, trên cửa phòng xuất hiện những hoa văn cổ quái, bí ẩn và xinh đẹp.

Váy đỏ hiểu lầm ý của Hàn Phi, không chỉ có phòng của người phụ nữ váy cưới, mà tất cả cửa trên tầng này đều bị mở ra.

Từng cánh cửa bị đóng sầm vào tường, những số phòng chảy máu giống như đang khóc.

Nhìn vào bên trong, Hàn Phi thấy cách bài trí của căn phòng rất giống trong game tòa nhà chết chóc, hắn đi vào phòng ngủ, nhìn chằm chằm vào tấm ảnh cưới trên đầu giường.

“Kinh doanh uy tín, chuyện tôi đã đồng ý với cô, tôi nhất định sẽ làm được, bây giờ tôi đã đến cuộc hẹn trước.”

Hàn Phi tựa hồ như đang tự nói chuyện, không có quỷ trong phòng đáp lại hắn, trong phòng này cũng không có một tia âm khí, trông có vẻ sạch sẽ hơn căn phòng ở dương gian.

“Tôi biết cô đang ở đây.” Hàn Phi vừa nói, vừa lấy khăn trùm đầu của người phụ nữ váy cưới ra khỏi ô vật phẩm của mình, khi hắn định đưa khăn trùm đầu cho váy đỏ để kiểm tra, khuôn mặt của người phụ nữ trong bức ảnh cưới chuyển sang màu xanh, ánh mắt từ từ sung huyết.

Đôi tay nhợt nhạt nắm lấy khung hình, một người phụ nữ cao hơn hai mét bước ra từ bức ảnh cưới.

Ánh mắt cô ta lướt về phía sau Hàn Phi, đôi môi nứt nẻ từ từ mở ra, nhưng do dự một lúc lâu, cô ta cũng không nói được lời nào.

Tôi chỉ muốn nhờ anh làm giúp tôi một việc, không đến mức dẫn theo quỷ đáng sợ nhất trong tòa nhà đến nhà tôi chứ?

Lần đầu đến nhà, đã muốn tiêu diệt tôi?

Nội tâm vô cùng mâu thuẫn, người phụ nữ váy cưới cũng không dám nói, cô ta sợ mình lát nữa không có cơ hội mở miệng nữa.

“Tòa nhà gần đây không được yên ổn, chuyện của chúng ta để sau hãy tính.”

“Đã không sao nữa rồi, quỷ nhảy lầu đã rời đi, hiện tại trong tòa nhà số 1 chủ hộ có quyền nói chuyện nhất đang ở ngay sau lưng tôi.”

“Tầng… trên cùng?” Người phụ nữ váy cưới nhìn chằm chằm Hàn Phi không tin: “Việc hỗn loạn trong tòa nhà hai đêm nay, chẳng lẽ có liên quan đến anh?”

“Cũng hơi liên quan, nhắc đến cũng phải nói cô thật là có tầm nhìn xa, tiến cử tôi làm bảo vệ của tòa nhà chết chóc.” Hàn Phi tủm tỉm cười nhìn người phụ nữ váy cưới.

Người phụ nữ váy cưới rất muốn phế hai đôi mắt của mình, nhưng bây giờ lại không dám hành động hấp tấp.

“Cô không phải là muốn vào một căn phòng nào đó sao? Bây giờ chúng ta có thể đến đó, tôi là người rất giữ chữ tín đó nha.”

Hàn Phi hỏi đi hỏi lại, nhưng người phụ nữ váy cưới hoàn toàn không hiểu tình trạng hiện tại cuối cùng cũng lên tiếng: “Tôi phải đi vào một căn phòng trong tòa nhà số 4, mắt của chồng tôi ở đó.”

“Tòa nhà số 4? Cô biết cách để vào tòa nhà số 4 à?”

“Tôi từng sống ở trong tòa nhà số 4, nhưng phòng của tôi đã bị thứ khác chiếm giữ rồi.” Người phụ nữ váy cưới xé lớp da người ra khỏi cổ, trong cổ họng có một chiếc chìa khóa đỏ như máu được giấu kín: “Anh chỉ cần giữ chân thứ đó trong năm phút giúp tôi là đủ rồi.”

“Chốt kèo, nhưng trước đó, tôi phải đi gặp những chủ hộ khác một chuyến, cô cứ đi theo tôi trước.” Đội ngũ phía sau Hàn Phi lại có thêm một người, người phụ nữ váy cưới giữ khoảng cách đáng kể với váy đỏ.

Dọc đường đi lên trên, gần như tất cả các chủ hộ đều chấp nhận Hàn Phi, bọn họ đánh giá cao về hắn, thậm chí có một con quỷ bị khâu miệng, còn dùng tay ra hiệu khen ngợi Hàn Phi rất xuất sắc.

Hàn Phi cũng rất vui vẻ với tư cách là một nhân viên bảo vệ được sự khẳng định và khen ngợi của chủ hộ.

Sau khi đến tầng 14, Hàn Phi dừng lại trước cửa phòng 1144 cùng với hai nhân viên bảo vệ khác và váy đỏ.

Bọn họ còn chưa gõ cửa, một bà lão đã xuất hiện ở cầu thang bên cạnh, bà ấy mặc một bộ quần áo màu đen và sau gáy mơ hồ có thể nhìn thấy hoa văn con bướm.

Hàn Phi đã từng nhìn thấy bà lão này trước đó, đối phương luôn thích đi ra ngoài vào đêm khuya, luôn tìm đường đi ra ngoài, bà ấy dường như đã biết được một số sự thật.

“Cậu thanh niên này, tôi khuyên cậu không nên tùy tiện mở cánh cửa đó, cậu đã làm rất tốt, nhưng cậu cũng không thay đổi được bao nhiêu đâu, chờ đến 0 giờ tiếp theo có lẽ mọi chuyện sẽ lại khôi phục lại thôi.” Bà lão âm trầm nhìn Hàn Phi, bà ấy dường như luôn trốn ở tầng 14.

“Không thử thì làm sao biết được?” Hàn Phi bước đến bên bà lão: “Bà à, bà cũng là người ở trong tòa nhà này, bà có hài lòng với công việc của cháu không? Có kiến nghị gì có thể nói với cháu bất cứ lúc nào.”

“Tôi kiến nghị nên thay một nhóm nhân viên bảo vệ nghe lời hơn, như vậy mọi người sẽ được sống lâu hơn.” Bà lão khom người, ánh mắt nhìn Hàn Phi như đang nhìn một vật có điểm gở nào đó.

“Bà lão à, có phải bà đã hiểu sai ý của cháu không?” Hàn Phi lấy ra một điếu thuốc từ trong ô vật phẩm: “Cháu đang hỏi bà có kiến nghị gì không, chứ không phải bảo bà có nguyện vọng gì không nha?”

Chương 332: Tủ quần áo dẫn đến cái chết

Kiến nghị thì có thể thực hiện được, còn nguyện vọng chỉ là một mong đợi tốt đẹp đơn thuần, có sự khác biệt rõ ràng giữa hai điều này.

Nhìn điếu thuốc trên tay, Hàn Phi không lập tức châm ngay, hắn cầm điếu thuốc chỉ để phòng thân.

Rất nhiều chủ hộ sau khi nhìn thấy váy đỏ đều chấp nhận luôn công việc của Hàn Phi, bà lão này dám nêu kiến nghị, chứng tỏ bà ấy không quá sợ váy đỏ, đối với chủ hộ như vậy, Hàn Phi đương nhiên phải cẩn thận.

Bà lão nghe thấy lời nói của Hàn Phi có ý gì đó, hoa văn con bướm sau gáy bà ấy như sóng lăn tăn gợn, tận tình khuyên bảo: "Cậu sẽ hại chết tất cả mọi người, cậu cho rằng cậu đã cứu bọn họ? Thực ra là hại bọn họ, bọn họ chỉ có như vậy mới có thể sống sót trong tòa nhà chết chóc, cậu đây là đang tuyệt đường sống của bọn họ đấy."

"Nếu như bà là quỷ nhảy lầu, hoặc bà là nữ streamer sau lưng cháu, vậy bà có nguyện ý bị đối phương lợi dụng làm công cụ để sử dụng, hay là sẵn sàng chiến đấu hết mình vì hy vọng yếu ớt kia?" Hàn Phi cũng không muốn động thủ với bà lão, hắn vẫn luôn rất kính già yêu trẻ.

Đặt mình vào hoàn cảnh của người khác suy nghĩ, bà lão áo đen không nói gì nữa, nhưng bà vẫn chặn cửa phòng 1144 không chịu tránh ra.

"Thừa nhận đi, bà chắc chắn không phải là vì nghĩ tới người khác, bà chỉ là lo lắng mình sẽ chọc giận quản lý tòa nhà chết chóc." Hàn Phi tuy không nhiều tuổi, nhưng là một bậc thầy diễn xuất, đã sớm diễn ra một đôi mắt nhìn thấu người khác: "Không có ai muốn chết, mọi người đều đang rất nỗ lực để sống sót, giờ chỉ là đổi một cách sống khác mà thôi."

"Vô dụng thôi, mấy người chỉ đang đấu tranh vô ích."

“Chúng cháu làm như thế nào đó là chuyện của chúng cháu, bà không phải là đang tìm đường rời đi sao? Hiện tại cửa hành lang ở tầng 1 đã mở ra, nhưng chỉ cần bà bước ra khỏi tòa nhà này, sau này bà sẽ không còn là chủ hộ của tòa nhà số 1 này nữa.” Hàn Phi thật ra chỉ là tùy tiện nói, hắn đồng ý để bà lão đi, nhưng không nói khi nào sẽ để bà lão đi.

Nếu như bà lão thật sự lựa chọn rời đi, vậy thì hắn sẽ không nể nang gì nữa, trước sẽ ép hỏi hết những bí mật mà bà lão biết, sau đó mới tính đến bước tiếp theo.

“Các người hoàn toàn không biết sự kinh khủng của người quản lý, nếu nó đi vào tòa nhà số 1, ngoại trừ cư dân ở các phòng 1044, 1144 và 1244 ra, tất cả những người khác đều sẽ bị giết chết.” Bà lão chỉ vào cánh cửa phía sau: “Trước khi phạm phải sai lầm lớn, hy vọng cậu sẽ không kích thích nó nữa.”

“Bà càng nói như vậy, cháu lại càng tò mò, cháu đã nhìn thấy tên điên trong phòng 1144, anh ta trông có vẻ yếu ớt, tại sao người quản lý lại coi trọng anh ta như vậy?”

Bà lão không nói còn tốt, nói ra rồi ánh mắt Hàn Phi càng thêm kiên định hơn.

Thấy xung đột sắp nổ ra, cửa phòng 1144 bất ngờ bị mở tung.

Tên điên đang ghé sát cửa, thận trọng nhìn ra hành lang bên ngoài.

“Lão quỷ? Sao bà lại tới nữa rồi!” Tên điên nhìn chằm chằm bà lão áo đen, sau đó ra sức vẫy tay với Hàn Phi, ra hiệu hắn mau chạy nhanh.

“Tôi là đang cứu cậu, còn nữa … cậu nên gọi tôi là dì Giả.” Bà lão mặc đồ đen rất tức giận mỗi khi nhìn thấy tên điên, nhưng bà cũng không có cách nào khác.

“Ai quan tâm bà tên là gì? Tôi chỉ biết bà là quỷ!” Tên điên hét lớn, điều kỳ lạ là mặc dù bà lão áo đen khó chịu nhưng lại không làm hại tên điên.

“Nếu mọi người đã ra hết, có chuyện gì thì trực tiếp nói đi.” Hàn Phi dập điếu thuốc, lấy ra con dao tái sinh: “Hãy nói cho cháu tất cả những gì bà biết.”

Nhìn thấy Hàn Phi dùng dao dọa lão quỷ, tên điên mới chậm rãi phản ứng lại, trên mặt cũng dần dần biến đổi.

“Mấy anh bảo vệ bây giờ hung dữ quá vậy?”

Bản thân Hàn Phi không có sức uy hiếp, vấn đề là sau khi hắn rút dao ra, người phụ nữ váy cưới và váy đỏ cũng chạy tới, hành lang bê bết máu, lối thoát hiểm của bà lão áo đen bị chặn lại.

Sau nhiều lần cân nhắc, bà lão áo đen không chống cự, bà ta ném chiếc khăn màu đen trên cổ xuống đất, để lộ hoa văn trên cổ.

“Tôi nói cho cậu biết sự thật, tên điên trong phòng 1144 này, là thi thể do người quản lý chuẩn bị cho chính nó. Nếu cơ thể hiện tại của nó bị phá hủy, có thể thông qua các cách nào đó, trực tiếp sống lại trên người tên điên này.” Bà lão xé rách áo trên người tên điên.

“Bà làm gì đấy!”

Quần áo bị xé thành nhiều mảnh, cơ thể được vẽ đầy hoa văn của tên điên lộ ra.

“Cậu ta là đường rút lui của người quản lý, nếu cậu ta rời khỏi phòng 1144 quá lâu, hoặc cậu ta có vấn đề gì, vậy thì người quản lý sẽ tới ngay lập tức.” Bà lão hy vọng Hàn Phi hiểu được tính chất nghiêm trọng của vấn đề.

“Nói cách khác, chúng ta có thể sử dụng anh ta để lừa người quản lý? Thậm chí có thể thiết kế trước cạm bẫy để giăng bẫy người quản lý.”

“Ý của tôi không phải là như vậy!”

“Nhưng bà đã nhắc nhở cho cháu.” Hàn Phi mở cửa phòng 1144, tâm trạng hoàn toàn khác với lúc hắn vào lần trước.

“Người anh em à, tại sao anh lại ở cùng với bọn họ vậy? Bọn họ là quỷ đấy! Bọn họ toàn bộ đều là quỷ!” Tên điên hét

lên, đứng sát cạnh cửa.

“Con người chia thành người tốt và người xấu, quỷ cũng như vậy. Nếu xét ở góc độ khác, bọn họ kì thực sự cũng giống như anh đều là người bị hại, đều là những linh hồn vô tội bị người quản lý tàn hại, mọi người không những không phải là kẻ thù mà còn có một kẻ thù chung.”

Nghe Hàn Phi phân tích, trong mắt tên điên điên cuồng cuồng hiện lên một chút nghi hoặc, vẻ mặt dần dần bình tĩnh lại, xem ra những gì Hàn Phi nói thật sự có lý.

“Lần trước anh nói phải về phòng ngủ trước bốn giờ sáng, nếu không sẽ xảy ra chuyện không hay. Tôi rất tò mò không biết chính xác thì có gì trong phòng ngủ của anh?”

Nếu Hàn Phi muốn đạt được nghề nghiệp ẩn thì phải được sự chấp nhận của tất cả các chủ sở hữu, nếu trong phòng 1144 còn có những thứ khác được cất giấu, thì rất có khả năng hắn sẽ bỏ lỡ mất cơ hội nghề nghiệp ẩn bảo vệ tòa nhà chết chóc này.

“Tôi không thể nói được rõ, hay là anh tự mình tới xem đi, phòng ngủ này hình như thông với những nơi khác.”

Tên điên liếc nhìn đồng hồ trên tường rồi mở cửa phòng ngủ.

Khoảnh khắc cánh cửa được kéo ra, thân thể của tên điên nghiêng về phía phòng ngủ, như thể có một thứ khác trong phòng kéo lấy thân thể của anh ta!

“Tái sinh!”

Không một lời vô nghĩa, Hàn Phi trực tiếp dùng dao chém vào cửa.

Nhân tính chói mắt xé nát ô cửa màu đỏ thẫm, rơi vào trong bóng tối.

Có một tiếng hét thê thảm trong phòng ngủ, một cánh tay dài hơn cánh tay bình thường rất nhiều thu vào trong tủ quần áo.

Đỡ tên điên lên, Hàn Phi nhìn chằm chằm phòng ngủ.

Trong phòng có bàn làm việc và giường ngủ, hầu hết đồ đạc đều bình thường, chỉ có một chiếc tủ quần áo trong góc phát ra tử ý nồng đậm.

Chiếc tủ quần áo như có sự sống, trên cánh cửa tủ mọc đầy hoa văn con bướm và những mạch máu tinh xảo, nó được cố định ở góc phòng, đối diện với chiếc giường nơi tên điên ngủ.

"Tủ quần áo này là vật nguyền rủa rất hiếm gặp, người quản lý có thể đi thẳng đến phòng 1144 thông qua tủ quần áo này, đây là một trong những đường rút lui mà nó dành riêng cho chính mình." Bà lão áo đen nói bằng một giọng u ám, việc đã đến nước này, bà ấy muốn đi thì đã quá muộn rồi.

"Người quản lý có thể vào đây thông qua tủ quần áo sao? Tủ quần áo này thông với tòa nhà số 4 à?" Hàn Phi vừa muốn đến gần tủ quần áo, váy đỏ bước tới, trên người cô ấy có vô số vết tia máu đan dệt thành hoa văn vô cùng kinh ngạc.

"Ngoại trừ người quản lý ra, không ai biết tủ quần áo được liên thông với nơi nào, cũng không ai biết trong tủ quần áo có thứ gì. Trước đây từng có tên không sợ chết muốn vào tủ quần áo kiểm tra, nhưng sau khi anh ta đi vào thì cũng không thấy đi ra nữa." Bà lão thở dài, đang định nói thêm vài câu thì đột nhiên phát hiện ánh mắt Hàn Phi đang đảo qua đảo lại giữa bà ấy và tủ quần áo.

Cảm giác lành lạnh đột nhiên chạy vào tim, bà vội vàng quay lại, nhưng đã hơi muộn rồi.

Chương 333: Giấc mơ dự báo cái chết

“Chúng ta cùng vào xem một chút đi? Mọi người chẳng lẽ không tò mò bí mật của người quản lý sao?” Hàn Phi thản nhiên nói, tay cầm con dao đồ tể tái sinh.

“Không được, quá nguy hiểm!” Người phụ nữ váy cưới nói, có thể làm cho quỷ vội vàng đến cướp lời, Hàn Phi cũng được coi là người đầu tiên.

“Thực sự rất nguy hiểm, sao chúng ta không tìm người đi vào dò đường trước?” Hàn Phi từ trong ô vật phẩm lấy ra sợi dây xích thú cưng bị nguyền rủa, nó dính đầy lông động vật, trông rất đáng sợ: “Tôi là bảo vệ của cư xá, có trách nhiệm bảo vệ các chủ hộ ở đây, nhưng chúng ta có thể bắt một ‘người’ không phải là chủ hộ, dùng dây xích trói lại, sau đó đưa vào.”

Lời nói của Hàn Phi không có nhắc tới bà lão áo đen, nhưng bà lão áo đen cảm thấy đối phương đang nói đến mình, nếu như bà ấy nhớ không lầm, vừa rồi Hàn Phi cũng nói chỉ cần bà rời khỏi tòa nhà số 1, thì sau này không phải là chủ hộ của toà nhà nữa.

“Tôi nghĩ là được, nhưng anh là bảo vệ, tại sao lại mang theo dây xích?” Tên điên ngồi xổm bên giường, túm lấy ga trải giường đắp lên người, anh ta là tên điên trong mắt các chủ hộ lệ quỷ, nhưng anh ta không hề ngu ngốc: “Dây xích bình thường ước chừng cũng không có tác dụng gì mấy, tôi đã từng vào tủ quần áo đó, nhưng mới đi vài bước thì thường ngất xỉu một cách kì lạ, chờ đến khi tôi tỉnh lại, thì đã nằm trên giường ngoài tủ quần áo.”

“Anh đã từng vào đó?”

“Phòng 1144 thường có nhiều thêm một ít chân tay máu thịt, ban đầu tôi cũng không biết chúng đến từ đâu, mãi cho đến một ngày, khi tôi sợ hãi trốn vào trong tủ quần áo mới phát hiện tủ quần áo liên thông đến một nơi nào đó.”

Tên điên cố hết sức nhớ lại: "Tôi khó hình dung ra, cảm giác như có ác mộng trong tủ vậy, chỉ cần ngủ say, là đủ thứ sẽ bò ra khỏi tủ, chúng sẽ nằm trên gối để kiểm tra xem bạn đã ngủ hay chưa, còn lẩn quẩn quanh giường, một số thậm chí còn chui vào chăn. Khi đột nhiên cảm thấy mát lạnh, đừng bật đèn và nhìn vào bên trong chăn, trước đây tôi đã bị dọa sợ chết khiếp."

Lời nói tuy bình thường, nhưng nghĩ kỹ lại cảnh tượng đó, lại khiến người ta nổi da gà.

Tên điên ngồi xếp bằng trên giường, nhìn Hàn Phi và những "người" khác trong phòng, một lúc lâu sau mới đột nhiên nói: "Tủ quần áo trước đây chỉ sau bốn giờ sáng mới được mở ra, nhưng dường như hai ngày nay có vấn đề."

"Anh hãy nghĩ kỹ lại, rốt cuộc nó xuất hiện vấn đề từ khi nào?"

"Có vẻ như vào ngày anh đến làm bảo vệ, cửa tủ không thể đóng hoàn toàn kể từ lúc đó."

Lời nói của tên điên nhắc nhở Hàn Phi điều gì đó, tên điên chính là đường rút lui người quản lý tạo cho mình, còn tủ quần áo là lối đi.

Sau khi Hàn Phi vào trong tòa nhà, cửa lối đi duy trì trạng thái mở bất cứ lúc nào, điều này cho thấy người quản lý tòa nhà chết chóc đã cảm nhận được uy hiếp.

"Ngày mình đến, tiếng ca cũng bước vào tòa nhà chết chóc, người quản lý chắc là cảm thấy áp lực từ nó. Như vậy chuyện mình dẫn dụ tiếng ca đến đây, đúng thật là một bước cờ tuyệt diệu." Tên điên là đường rút lui mà người quản lý tạo cho chính mình, Hàn Phi muốn tìm hiểu rõ môi trường bên trong tủ quần áo, sau đó trốn ở trong tủ quần áo, chặn và giết chết người quản lý bị thương nặng giữa chừng.

Lá gan hắn rất lớn, không sợ bất kỳ người quản lý nào, hắn đến đây, chính là để đổi người quản lý của tòa nhà chết chóc.

Đôi mắt cố ý hay vô tình lạnh lùng nhìn bã lão áo đen, dây xích trong tay Hàn Phi rào rào rung động: "Để ai đi vào trước thì tốt đây?"

“Con át chủ bài của người quản lý tòa nhà chết chóc không chỉ có một, tủ quần áo tương tự trong cư xá cũng không chỉ có một, cho dù cậu có vào cũng không nhất định gặp được người quản lý, còn sẽ bại lộ thân phận, đưa mình vào vòng nguy hiểm.” Bà lão áo đen đã biết phải nói chuyện với Hàn Phi như thế nào, người đàn ông trước mắt không sợ nguy hiểm chết chóc, muốn thuyết phục hắn cũng chỉ có thể bày ra sự thật mới được.

“Bà không phải chuẩn bị rời khỏi tòa nhà số 1 hay sao?” Hàn Phi nheo mắt liếc nhìn bà lão áo đen: “Sao lại không đi nữa?”

“Tôi nằm mơ cũng đều muốn rời khỏi tòa nhà chết chóc, nhưng không phải theo cách này.” Bà lão áo đen chạm vào hoa văn con bướm trên cổ: “Cậu đã gây ồn áo đến long trời lở đất ở tòa nhà số 1, dù cậu muốn làm nhân viên bảo vệ hay là làm người quản lý tòa nhà, đều có thể. Nhưng chúng tôi thì khác, cậu là một linh hồn hoàn chỉnh, chúng tôi chỉ là chậu hoa để đựng hạt giống thôi.”

Hàn Phi cũng không phải loại người không nói đạo lý, thấy bà lão áo đen có nhã ý nói những bí mật trong tòa nhà, hắn bắt đầu kiên nhẫn lắng nghe.

“Tôi sống trong tòa nhà chết chóc đã lâu, nhìn thấy quá nhiều thay đổi. Những điều tôi nói tiếp theo đây, cậu có lẽ không thể tin nổi đâu.” Bà lão áo đen cúi người, khẽ thở dài: “Mỗi phòng trong tòa nhà chết chóc đều là một trái tim, trong những căn phòng này giam giữ tất cả ký ức và nỗi đau của cư dân, không phải chúng tôi vào sống trong tòa nhà chết chóc, mà chúng tôi vốn là một phần của tòa nhà chết chóc.”

“Người quản lý trước đây của tòa nhà chết chóc là một ông lão, trái tim ông ta như tro nguội, chính trái tim mục nát đó đã hình thành nền tảng của tòa nhà. Sau đó ông ta đi vào sâu trong thành phố và không bao giờ trở lại nữa.”

“Khoảng mười năm trước, trong tòa nhà chết chóc xuất hiện một người quản lý mới, không ai biết nó đến từ căn phòng nào, không ai biết trái tim nó được giấu ở đâu, càng không ai có thể hoàn toàn giết chết nó.”

“Kể từ đêm đó, các quy tắc của tòa nhà chết chóc đã thay đổi, tất cả trái tim và ký ức đều trở thành đồ chơi cho người quản lý.”

“Nó không bao giờ tự tay sát sinh, cũng tuyệt đối không dùng sức mạnh khiến oán niệm hồn phi phách tán, nhưng cậu đừng cho rằng là nó nhân từ. Oán niệm rơi vào tay nó, chỉ ước rằng có thể hồn phi phách tán mà không được.” Bà lão áo đen nhớ tới những chuyện đó, trong đáy mắt hiện lên nỗi sợ hãi tột độ, linh hồn không ngừng run lên.

“Vậy bà có biết tại sao nó không sát sinh không?” Hàn Phi cảm thấy hơi kỳ lạ, Cánh bướm trong hiện thực cũng là người như vậy, nó làm chuyện xấu tột độ, nhưng chưa từng để cho tay dính một giọt máu.

“Có một truyền thuyết về người quản lý trong tòa nhà, tôi cũng không rõ có đúng hay không.” Bà lão mặc áo đen do dự một lúc rồi mới lên tiếng: “Hận ý cuối cùng trong tòa nhà chết chóc hình như trước khi hồn phi phách tán có để lại lời nhắc nhở, năng lực thiên phú của người quản lý có liên quan đến những giấc mơ, nó nhìn thấy bộ dạng lúc chết của mình như thế nào trong giấc mơ dự đoán tương lai.”

“Bộ dạng lúc chết?”

“Đúng vậy, người quản lý nằm mơ thấy mình bị một con dao đâm, con dao đó rất đặc biệt, nó sẽ trở nên sắc bén hơn khi đối mặt với kẻ thù mà bàn tay nhuốm máu.”

Khi bà lão áo đen nói câu này, tất cả mọi người trong phòng đều không có phản ứng gì khác thường. Chỉ có điều khác với sự thờ ơ của người khác, Hàn Phi lúc này đã phát động một màn diễn xuất bậc thầy, bởi vì chỉ có như vậy, hắn mới có thể che giấu được sóng to gió lớn trong lòng.

Con dao mà người quản lý mơ thấy dường như chính là con dao đồ tể tái sinh!

“Người quản lý tòa nhà chết chóc vẫn luôn đi tìm một con dao như vậy, nhưng sau bao nhiêu năm vẫn không thu hoạch được gì.” Đôi mắt bà lão áo đen đầy đau thương: “Có lẽ là dự báo trước được cái chết, hành vi của người quản lý ngày càng

trở nên khó hiểu. Dần dần, nó bắt đầu làm nhiều điều điên rồ hơn. Nó sử dụng những người dân trong tòa nhà làm phân bón để trồng trọt thứ gì đó. Nó dường như muốn làm ra chính mình, để nó chết thay mình.”

Bà lão áo đen khiến Hàn Phi hiểu ra rất nhiều chuyện, một số chuyện tưởng chừng như không liên quan cũng có mối liên hệ với nhau.

Ví dụ, tại sao Cánh bướm tại sao không bao giờ tự mình động thủ sát sinh, hoặc tại sao Nhện một lòng muốn giết Cánh bướm, vì vậy trong Ngõ Súc Sinh mới có vô số dao đồ tể.

Chương 334: Tủ quần áo của Cánh bướm

Tất cả sự trùng hợp đã trở thành tất yếu.

Cuộc chiến giữa Cánh bướm và Nhện cũng được tiếp tục, nhìn từ kết quả, có vẻ như cuối cùng Nhện đã khá hơn một chút.

Hàn Phi kiên nhẫn lắng nghe lời kể của bà lão áo đen về những bí mật trong tòa nhà, bao gồm cả tất cả những việc mà người quản lý đã làm trong tòa nhà, ngoài nó ra, các chủ hộ, oán niệm, người bên ngoài tất cả đều chỉ là công cụ.

"Những chủ hộ có hoa văn con bướm trên cơ thể trong tòa nhà đều là những người đã từng rơi vào bàn tay độc ác của người quản lý nhưng may mắn sống sót." Họ hiểu sâu sắc về sự khủng khiếp của người quản lý.

"Cư xá này tổng cộng có bốn tòa nhà, người quản lý luôn ở trong tòa nhà số 4, rất ít khi ra ngoài. Tuy nhiên, một số cư dân trong tòa nhà nghi ngờ rằng có một căn phòng rất đặc biệt trong tòa nhà số 4, thông qua căn phòng đó có thể đi đến bất cứ nơi nào trong cư xá. Căn phòng đó cũng là trái tim của người quản lý, muốn thực sự giết chết người quản lý thì trước tiên phải tìm được căn phòng đó." Bà lão áo đen trước đây đến ý nghĩ đối đầu với người quản lý của tòa nhà chết chóc cũng không có, bây giờ vì để sống sót, bà đành phải nghe theo lời Hàn Phi, bà nói tiếp: "Không ai biết căn phòng đó ở đâu, mọi người chỉ biết rằng số phòng của căn phòng đó hình như là 4444."

"Thông thường mà nói, các căn phòng trong tòa nhà chết chóc có lẽ sẽ không có con số này, biện pháp bình thường chắc chắn là không được." Hàn Phi nhìn tủ quần áo, cảm thấy cần phải thử nó.

Hàn Phi suy nghĩ một chút đã đưa ra quyết định, hắn muốn có được sự chấp nhận của các chủ hộ, thì phải để mọi người

cùng ràng buộc lên một chiếc thuyền, sau đó thử tiến vào trong tủ.

Để người phụ nữ váy cưới ở lại phòng 1144, Hàn Phi dẫn theo những người khác đi từng tầng thăm các chủ hộ khác, đến làm công tác tư tưởng.

Với sức hấp dẫn cá nhân độc đáo của mình, hắn đã chinh phục được những chủ hộ còn sống trong tòa nhà số 1. Sau khi được sự chấp nhận của họ, hệ thống đã nhắc nhở Hàn Phi.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Sau những nỗ lực không ngừng, bạn đã thành công đạt được nghề nghiệp ẩn bảo vệ tòa nhà chết chóc!"

"Bạn có muốn đặt nó làm công việc chính không?"

"Không!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công có được nghề nghiệp phụ bảo vệ tòa nhà chết chóc! Ngẫu nhiên nhận được hai trong số bốn thiên phú nghề nghiệp bảo vệ tòa nhà chết chóc!"

"Thiên phú nghề nghiệp số 1 - miễn chết: Khi nguyền rủa chết chóc được kích hoạt, xác suất tránh được cái chết là 10%!"

"Thiên phú nghề nghiệp số 2 - tuần tra: Sau 0 giờ nửa đêm, tốc độ chạy tăng lên!"

"Chú ý! Việc nâng cấp cho các nghề nghiệp bán thời gian và nghề nghiệp phụ là vô cùng khó khăn, việc nâng cấp thiên phú nghề nghiệp đòi hỏi kinh nghiệm gấp ba lần."

"Với hai thiên phú nghề nghiệp, đã dần dần quen với cuộc sống nơi làm việc, bạn nhìn thấy nhiều phong cảnh hơn, cuộc sống hoàn hảo của bạn cũng trở nên muôn màu muôn vẻ hơn!"

"Trong mắt toàn là màu đỏ tươi, muôn màu muôn vẻ ở đâu ra?" Hàn Phi cố gắng chạy mấy bước trên hành lang, công việc bảo vệ ở tòa nhà chết chóc hữu dụng hơn hắn tưởng, mới là nửa đêm sau 0 giờ tốc độ chạy đã nhanh hơn 1 bậc, đã làm cho hắn cảm thấy rất lãi.

Trở lại phòng 1144, Hàn Phi ngồi ở bên giường lẳng lặng nhìn chằm chằm cửa tủ, ánh mắt bình tĩnh, tựa hồ đang suy nghĩ chuyện rất quan trọng.

Trong phòng không có ai dám quấy rầy hắn, chờ đến khi nút thoát ra sáng lên, hắn đứng dậy đi tới chỗ tủ quần áo.

"Cơ hội này không thể bỏ lỡ, mấy người chúng ta cùng nhau đi vào."

Hàn Phi không khỏi lo lắng, cầm lấy dây xích, hắn cùng với tên điên, váy đỏ đi cùng nhau, sau đó lạnh lùng nhìn bà lão áo đen.

"Sống trong tòa nhà đã không dễ dàng gì, hà tất phải đi gây chuyện, chuyện mà đến hận ý cũng không làm được, cậu có thể làm được sao?" Bà lão áo đen miễn cưỡng đi về phía tủ quần áo, tay vừa chạm vào tủ thì cửa đã mở ra, các mạch máu trên bề mặt tủ từ từ phồng lên, mở ra từ từ như có sự sống.

Mạch máu lan tràn trên tường, mùi hăng hắc phảng phất từ các kẽ hở trên cửa tủ, trước khi bà lão áo đen mở hẳn cửa tủ, một cánh tay túm lấy bà kéo thẳng vào trong tủ.

Một "người" vừa đứng ở đây đã biến mất, tên điên hơi sợ hãi trốn về sau.

"Anh là đường rút lui của người quản lý, bọn chúng sẽ không làm tổn thương anh, thay vào đó, anh có thể lợi dụng điều này, tiêu diệt bọn chúng." Hàn Phi dạy cho tên điên kinh nghiệm của mình, cũng không biết ai mới là tên điên thực sự.

Càng ngày càng gần bốn giờ sáng, tủ quần áo không ngừng thay đổi, Hàn Phi cũng không lãng phí thời gian nữa, hắn và váy đỏ cùng nhau mở cửa tủ.

Quần áo treo trong tủ bê bết máu, số lượng rất nhiều.

Váy đỏ đi vào trước, sau đó cô đưa tay về phía Hàn Phi.

Hàn Phi nắm lấy cổ tay cô ấy, cùng tên điên tiến vào trong tủ, gạt quần áo trước mặt sang một bên, nhưng thật sự ngạc nhiên, quần áo càng ngày càng nhiều, vết máu trên quần áo càng ngày càng dày, trông giống như là người toàn thân đẫm máu bị treo trên mắc áo.

Tủ quần áo nhìn từ bên ngoài không lớn, nhưng sau khi bước vào thì như bị mắc kẹt trong mê cung, khắp nơi đều là quần áo đỏ như máu.

Lúc này, thứ duy nhất có thể cho Hàn Phi cảm giác an toàn chính là váy đỏ, nhưng vừa đi, hắn lại phát hiện có gì đó không ổn.

Cánh tay hắn đang nắm lấy tuy cũng mặc một chiếc váy đỏ, nhưng có vẻ không phải là váy.

"Ảo giác quấy nhiễu?"

Đối phương không dừng lại, Hàn Phi cũng không dám buông ra, hắn trước tiên quay đầu lại liếc mắt một cái, tên điên không có đi theo hắn.

Khi hắn nhìn về phía trước, trên tay chỉ còn sót lại một cái ống tay áo đỏ như máu.

Nắm tay áo, đứng tại chỗ, xung quanh toàn bộ đều treo đầy áo máu, mỗi chiếc áo máu dường như tượng trưng cho một linh hồn chết oan.

"Đây chính là tủ quần áo của Cánh bướm sao? Nó rất giỏi thao túng lòng người và nhân tính, những thứ bốc mùi này chính là quần áo của nó?"

Hàn Phi không dám hành động hấp tấp, hắn biết rằng nhiều vật nguyền rủa có khả năng đặc biệt, một khi bản thân vật nguyền rủa mang theo bị kích hoạt, vậy thì sẽ trở nên bị động hơn rồi.

"Mình tận mắt nhìn thấy váy đỏ bước vào tủ, cô ấy là một oán niệm cỡ lớn, vật nguyền rủa rank F bình thường không thể giữ được cô ấy, vì vậy cách an toàn nhất cho mình bây giờ là đợi ở đây."

Với nút thoát đã sáng lên, Hàn Phi không sợ hãi. Ngoài ra, trong ô vật phẩm của hắn vẫn còn điếu thuốc cuối cùng chưa dùng đến, nếu gặp nguy hiểm có thể châm một điếu để trấn tĩnh.

Kẻ thù không di chuyển, mình sẽ không di chuyển.

Khoảng mười giây sau, quần áo dính máu ở đằng xa dường như bị thứ gì đó chạm vào, từ từ rung lên, trong tủ có thứ gì đó đang nhúc nhích.

Đặt người giấy màu máu trên vai, Hàn Phi cầm dao tái sinh ngồi xổm xuống, hắn nhìn chằm chằm vào từng bộ quần áo dính máu đang từ từ rung chuyển, cuối cùng đã tập trung vào một hướng nhất định.

Thứ ở chỗ sâu trong tủ dường như cũng phát hiện bất thường, từng cánh tay trắng xám thon dài vươn ra, nó tìm kiếm từng bộ quần áo, âm thanh sột soạt đó có thể tra tấn một người bình thường đến phát điên.

Khoảng cách hai bên ngày càng gần, Hàn Phi nín thở, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu.

Chương 335: Tủ quần áo trộm người

Quần áo được treo đầy xung quanh, bên trên nhuốm đầy máu, hầu hết là của những người chết đã từng mặc, mỗi bộ quần áo ở đây đều thể hiện cho một ký ức tuyệt vọng.

Trong mê cung được tạo thành từ những bộ quần áo của người chết, Hàn Phi gặp phải nguy cơ đầu tiên.

Váy đỏ và tên điên cùng tiến vào tủ quần áo không thấy tung tích đâu, Hàn Phi dừng lại một mình ở chỗ cũ, đã bị thứ trong tủ phát hiện.

Những cánh tay mảnh khảnh có độ dài khác nhau, rõ ràng là của những người khác nhau, nhưng chúng dường như phát triển trên cùng một cơ thể.

Từng cái áo máu được kéo ra nhẹ nhàng, bàn tay vặn vẹo thò vào trong túi áo, nó cẩn thận tìm kiếm những đồ vật của người quá cố để lại, lấy ra những ký ức cuối cùng của người đã khuất rồi ăn như một món ăn vặt.

Trong tủ hiển nhiên không có gió, nhưng tất cả áo máu đều đang khẽ rung lên, giống như những cái xác đứng dưới đáy nước, chỉ khác là không phải mái tóc đen bồng bềnh của bọn họ, mà là những tia máu đang không ngừng lan tràn.

Ngột ngạt đến khó thở, càng ngày càng có nhiều cánh tay vươn ra từ một phương hướng nào đó, ngón tay tái nhợt dường như mọc mũi và lỗ tai, cho dù Hàn Phi đã cố hết sức né tránh nhưng vẫn bị đối phương phát giác.

Động tác của nó từ từ trở nên thô bạo, áo máu đang treo bị đẩy sang một bên, trong đó có một cánh tay dường như đã phát hiện ra điều gì đó, đột nhiên con trăn khổng lồ đang bơi trong dòng sông tối tăm, lao mạnh tới chỗ Hàn Phi!

Giơ dao tái sinh ra, cơ bắp toàn thân siết chặt, Hàn Phi đang định kích hoạt quỷ văn, nhưng đúng lúc này, ở bên trái cách hắn vài mét có một hộp nhạc bị chạm vào, tiếng nhạc quỷ dị mà quen thuộc vang lên trong tủ quần áo.

Thời điểm âm thanh xuất hiện, cánh tay tái nhợt nhạt đã đổi phương hướng, ở một góc mà trước đó Hàn Phi không để ý đến, lại có thêm vài cánh tay mọc ra, đồng thời nắm lấy vị trí của hộp nhạc.

"Sao nhiều vậy?"

Hàn Phi chỉ nhìn thấy một cánh tay, nhưng thật ra có đến năm cánh tay khẽ khàng tới gần.

Một cái áo máu sau lưng chạm vào má Hàn Phi, bả vai đột nhiên chìm mạnh xuống, một bàn tay bị băng bó rơi xuống trên người hắn.

Quay đầu nhìn lại, Hàn Phi phát hiện một người phụ nữ trạc ngoài ba mươi đang đứng phía sau hắn, tay trái bị thứ gì đó cào xước, tay phải đang cầm dao gọt hoa quả.

Không nói tiếng nào, người phụ nữ đưa mắt ám chỉ Hàn Phi đi theo mình.

Cúi xuống và lặng lẽ rút lui.

Người phụ nữ kia dường như rất hiểu tủ quần áo, dựa vào vị trí vết máu trên quần áo và diện tích vết máu, sau khi dẫn Hàn Phi đi vài phút, cô ta mới dừng lại.

"Sao anh lại vào đây?" Cúi người xuống, người phụ nữ cuối cùng cũng lên tiếng, thanh âm của cô ta như cọ vào mảnh kính vỡ, từng chữ từng chữ đều khiến người ta cảm thấy khó chịu.

"Tôi luôn cảm thấy tủ quần áo của mình có gì đó không ổn, tôi còn luôn nằm mơ, mơ thấy tủ quần áo này. Nói thẳng ra, tôi không biết hiện tại mình đang ở trong ác mộng hay hiện thực." Vẻ mặt của Hàn Phi không chê vào đâu được, hoảng sợ, bối rối, sợ hãi, buộc bản thân phải bình tĩnh lại, nhưng không thể che giấu hoàn toàn sự lo lắng. Thật khó để tưởng tượng rằng một khuôn mặt có thể biểu lộ nhiều cảm xúc rõ ràng như vậy, cho người ta cảm giác rất tự nhiên.

"Đây không phải là ác mộng, đây là nơi còn đáng sợ hơn ác mộng, mọi thứ đều là thật." Người phụ nữ cuộn mình trong áo máu, cố gắng làm cho áo máu che đi cơ thể mình.

“Thế sao cô lại tới đây? Cảm giác như cô đã sống ở đây rất lâu?” Hàn Phi nhìn người phụ nữ, vóc người đối phương cân đối, nhìn tương đối cường tráng, trên cánh tay có thể nhìn rõ bắp tay.

“Tôi vào tìm con tôi.” Giọng người phụ nữ rất trầm: “Tôi đã quên mất chính xác cụ thể từ bao giờ. Lúc đó, con trai tôi luôn khóc khi ngủ vào ban đêm. Một hôm, nó đột nhiên chạy vào phòng tôi lúc nửa đêm và nói rằng trong tủ quần áo có người đang nhìn nó, nó rất sợ hãi.”

“Cô không để tâm đến lời nói của nó sao?”

“Tôi đã giúp nó kiểm tra tủ quần áo, không có gì ở trong đó.” Người phụ nữ cầm con dao, giọng nói trầm và khàn: “Tôi quyết định ngủ với nó vào đêm hôm đó, nhưng nửa đêm, tôi bị đánh thức bởi một giọng nói. Tôi mở mắt ra và nhìn về phía phát ra giọng nói đó, thấy con trai tôi đang đứng một mình trước tủ, miệng lẩm bẩm điều gì đó liên tục…”

“Tôi nghe không rõ lắm, hình như là đang nói - hiện tại bà ấy là mẹ của tôi, đừng tới tìm tôi chơi nữa, trong tủ rất tối.”

“Trong phòng không có ánh sáng, lúc đó tôi vô cùng sợ hãi. Tôi không dám nhúc nhích cho đến khi cánh cửa tủ từ từ mở ra, trong đó treo đầy quần áo.”

“Khi tôi thấy may mắn vì mọi thứ vẫn bình thường, có một khuôn mặt của một người phụ nữ lờ mờ lộ ra sau bộ quần áo đang treo. Cô ta trông giống tôi đến tám chín phần! Điều khiến tôi sợ nhất là dường như càng nhìn tôi, mặt cô ta lại càng giống tôi.”

“Tôi bật dậy khỏi giường và bật đèn. Sau đó, điều đáng lo ngại hơn đã xảy ra. Tôi thấy con trai đang nằm sau lưng tôi. Thằng bé đứng trước tủ đã biến mất, nhưng cửa tủ vẫn mở.”

“Sau khi con trai tôi được đánh thức, nó dụi mắt và hỏi - Mẹ, có chuyện gì vậy?”

“Nhưng khi tôi nghe nó gọi mẹ, tôi không thể ngăn chặn sự ớn lạnh trong lòng, một sự nghi ngờ hiện lên trong đầu tôi - nó có thực sự là con trai tôi không?”

Người phụ nữ cầm con dao trên tay, không quên cảnh giác khi nói chuyện.

“Kể từ hôm đó, tôi cảm thấy mình như phát điên. Tôi luôn nghe thấy tiếng của một đứa trẻ trong phòng, tôi luôn thấy con trai tôi chạy ngang qua phòng.”

“Tôi bắt đầu tìm nguồn gốc của tủ quần áo. Tủ quần áo đó được mang về từ chợ đồ cũ. Hàng cũ và giá rất rẻ. Lúc đó tôi nghĩ mình đang mua được món hời. Sau đó, tôi nhờ một người có chuyên môn tìm hiểu mới biết được, tủ quần áo đó hình như đã có người từng chết trong đó.”

“Tôi về nhà và định vứt chiếc tủ đi nhưng sau khi vào nhà thì không thấy con đâu. Khả năng duy nhất tôi có thể nghĩ đến là chiếc tủ này đã lấy trộm của con trai tôi.”

Trên mu bàn tay người phụ nữ cầm dao nổi lên những dải gân xanh: “Tôi không dám phá tủ. Tôi sợ sau khi phá xong sẽ không bao giờ tìm được con nữa. Từ hôm đó, tôi đã mua đủ mọi thứ, mỗi tối canh giữ tủ quần áo.”

“Ban ngày tôi ngủ, ban đêm canh giữ tủ, nhưng không có chuyện gì xảy ra.”

“Cứ như vậy chịu đựng rất lâu, có một lần tôi mệt quá, không cẩn thận ngủ đến buổi tối.”

“Khi tôi mở mắt ra, cánh cửa tủ quần áo đang đóng lại được mở ra, dường như có thứ gì đó ẩn sau những bộ quần áo đó.”

“Tôi mở quần áo ra, mang sẵn xăng đã chuẩn bị vào, cầm bật lửa, một bên nghiêng đổ, một bên đi vào tủ quần áo. Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu như không tìm được con thì tôi sẽ quay lại trước khi xăng đổ hết, trực tiếp đốt cháy tủ quần áo này.”

“Nhưng điều tôi không ngờ đến là, chiếc tủ quần áo này dường như nằm ở ngã ba giữa giấc mơ và thực tế. Tôi còn chưa đi được bao xa ngọn lửa đã tắt một cách kì lạ, chiếc bật lửa cũng không thể bật được lên.”

“Điều tồi tệ hơn là, có đủ loại quái vật được giấu trong tủ. Chúng bắt đầu săn đuổi tôi một cách điên cuồng. Bởi vì vận

khí của tôi tương đối tốt, mới may mắn sống sót.”

Chương 336: Tung tích của Phong Tử Du

“Quái vật? Cô đã nhìn thấy loại quái vật gì ở đây?” Hàn Phi hoàn toàn không tin vào lời nói của người phụ nữ, một bà nội trợ bình thường, rất khó sống trong một tủ đầy quái vật, tuyệt đối không phải chỉ là may mắn mà thôi.

“Những cánh tay dị dạng mà anh gặp phải trước đó là những con quái vật phổ biến nhất ở đây. Chúng giống như côn trùng ký sinh trong tủ quần áo, liên tục lục tung những thứ còn sót lại trong túi quần áo. Chúng dường như có thể moi ký ức của chủ nhân bộ quần áo ra khỏi những món đồ đó, đồng thời coi nó là thực phẩm, tôi gọi chúng là trùng nhiều tay, đôi khi tôi gọi chúng là kẻ nhặt rác.”

“Ngoài những kẻ nhặt rác nhặt nhạnh mảnh vỡ ký ức, còn có một số quái vật giống với con người, hoặc chúng vốn là con người, chỉ có điều đã trở nên vô tri vô giác, mất đi ý thức của chính mình, tôi gọi chúng là những kẻ lạc lối.”

“Cách đây rất lâu, tôi từng đi theo một kẻ lạc lối trong tủ quần áo, một lúc lâu sau, kẻ lạc lối đó đột nhiên biến mất. Tại nơi nó rời đi, tôi chỉ tìm thấy một bộ quần áo dính máu, bộ quần áo đó và bộ quần áo mà nó từng mặc rất giống nhau.”

“Trùng nhiều tay và kẻ lạc lối đều sẽ không chủ động hại chúng ta. Thứ nguy hiểm nhất trong tủ này chính là những loại quái vật khác.”

“Có một con quái vật cải trang thành cửa tủ. Khi anh vui mừng và nghĩ rằng anh đã tìm được lối thoát, nhưng vừa mở cửa tủ, bên trong lại là một cái miệng lớn.”

“Có một loại quái vật khác giống người, nhưng lại mặc bộ quần áo máu trong tủ. Chúng là những con quái vật nguy hiểm nhất. Chúng sẽ ngụy trang thành quần áo. Khi anh đến gần, chúng sẽ ôm chặt anh và cắn anh.”

Tủ quần áo của Cánh bướm dường như tồn tại giữa ác mộng và thực tế, giống như một đường hầm đầy nấm mốc,

trong đó vẫn còn những con người và quái vật lạc lối trong cơn ác mộng.

Cái tủ quần áo quỷ dị này cũng có thể liên quan đến năng lực của Cánh bướm. Trong ấn tượng của Hàn Phi, Cánh bướm giỏi nhất là đi vào giấc mơ của ai đó trước, sau đó từ từ ảnh hưởng đến thực tế thông qua giấc mơ.

"Cô có thể sống sót ở nơi này, thật không dễ dàng." Hàn Phi chân thành nói: "Cô còn nhớ mình đã sống ở đây bao lâu không?

"Không có ngày đêm trăng sao, không có bất kì tham chiếu nào, hồi mới đầu tiên tôi có tính thời gian, nhưng đầu óc càng ngày càng hỗn loạn. Bây giờ tôi thậm chí không biết bên ngoài là ngày hay đêm."

"Sau đó làm sao cô sống sót ở đây? Trong tủ này có nước và đồ ăn không?" Hàn Phi nghi ngờ nhìn chằm chằm người phụ nữ. Những gì hắn thể hiện ra chỉ là nghi ngờ của một người bình thường, thật ra trong lòng hắn cũng đã đoán được đại khái rồi, đối phương có lẽ đã chết từ lâu, người phụ nữ trước mặt chỉ là một con quỷ chưa hoàn toàn quên đi quá khứ.

"Nước…" Người phụ nữ im lặng, thật lâu sau, mới ngẩng đầu lên: "Tôi lo lắng sẽ làm cho anh sợ hãi, vốn định qua một thời gian mới nói với anh. Nhưng nếu anh đã chủ động hỏi, vậy thì tôi cũng sẽ không giấu diếm nữa, anh đi theo tôi."

Người phụ nữ nắm chặt con dao gọt hoa quả trong tay, có thể thấy cô ta đang căng thẳng, giống như một thợ săn thiếu kinh nghiệm.

Vết máu trên quần áo chung quanh càng ngày càng dày, sau khi tránh được quái vật cánh tay vài lần, người phụ nữ dẫn Hàn Phi đi về phía chỗ sâu hơn.

Thỉnh thoảng, những âm thanh kỳ lạ văng vẳng bên tai, cảm giác như bộ quần áo của người chết từng mặc đột nhiên cất tiếng nói.

Càng đi về phía trước, nội tâm Hàn Phi càng thêm bất an, quần áo xung quanh hắn đã rỉ máu, một ít máu vẫn còn chảy

xuống quần áo, giống như là vừa mới được cởi bỏ từ trên người chết vậy.

Đến gần quần áo, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn.

"Đến rồi, tôi gọi nơi này là nhà ăn."

Đi được nửa tiếng, người phụ nữ dừng lại, nhẹ nhàng cầm bộ quần áo đang chảy máu bên cạnh lên, sau khi xin lỗi quần áo liền đưa vào miệng.

Máu đỏ tươi tràn vào trong cơ thể, đôi mắt người phụ nữ từ từ đỏ lên, cô ta hút xong quay đầu nhìn Hàn Phi.

Miệng cô ta bê bết máu, trên răng vẫn còn lưu lại vết bẩn, trên mặt còn có vết máu, cô ta bây giờ gớm ghiếc như lệ quỷ, khác một trời một vực với vừa rồi.

"Có phải anh nghĩ rằng tôi rất đáng sợ không? Nhưng anh đừng quên rằng trước đây tôi đã từng cứu anh." Người phụ nữ đặt chiếc áo khoác máu trên tay xuống: "Muốn sống sót được ở đây, chỉ có một cách, đầu tiên tôi cũng rất kháng cự, nhưng không có lựa chọn nào khác. Con trai tôi có thể đang bị lệ quỷ sử dụng làm người chơi, chỉ cần tôi nghĩ đến điều này, tôi có thể làm bất cứ điều gì."

"Cô là một người mẹ vĩ đại."

"Đừng khen tôi, chờ đến khi anh đói đến một mức độ nhất định, cũng sẽ đưa ra lựa chọn này, bởi vì đây là con đường duy nhất." Sau khi người phụ nữ uống máu trên quần áo, mạch máu của cô ta bắt đầu phồng lên và sắc mặt trở nên nhợt nhạt hơn, mỗi khi cô ta nói, trong miệng lại xuất hiện hai giọng nói cùng lúc, nhưng giọng nói kia rất yếu ớt.

Bây giờ Hàn Phi đã biết tại sao giọng nói của người phụ lại kì quái như vậy rồi, vì để sống ở đây không biết cô ta đã uống bao nhiêu máu trên quần áo của người chết.

"Ngoài tôi ra, cô còn gặp ai ở đây nữa không?"

"Có, nhưng hầu hết đều đang trên bờ vực của sự điên loạn. Một số đã trở thành kẻ lạc lối, chắc rằng sẽ sớm trở thành quần áo mới và được treo trong tủ thôi." Người phụ nữ nhìn làn da

đang dần đỏ lên vì máu mà cô ta vừa uống : “Thật ra tôi cứu anh còn vì một lý do khác.”

“Lý do gì?”

“Tôi cảm thấy mình sắp không thể chịu đựng được nữa rồi. Giả sử nếu tôi trở thành một bộ quần áo trong tủ, tôi hy vọng anh có thể mang tôi theo với, với tiền đề bảo đảm chính mình phải còn sống sót, sau đó giúp tôi tìm con.” Người phụ nữ không ép buộc Hàn Phi, dùng giọng điệu thương lượng: “Lúc nó biến mất, mặc một bộ đồ ngủ hình con gấu, nếu như nó còn sống, hi vọng anh có thể giúp đỡ chăm sóc nó. Nếu như nó cũng trở thành quần áo, vậy anh hãy để tôi và nó cạnh nhau, được không?”

“Đừng bi quan như vậy, có lẽ chúng ta có thể tìm được nó, sau đó mang theo nó rời đi.”

“Chỉ mong như vậy.” Người phụ nữ tưởng rằng Hàn Phi đang an ủi mình, nên không để tâm đến lời nói của hắn.

“Tôi nói nghiêm túc đấy.” Hàn Phi đang định hỏi thêm thông tin, người phụ nữ đột nhiên ra hiệu bảo hắn cúi người xuống.

Áo máu ở đằng xa khẽ lay động, một lát sau, xuất hiện một người đàn ông tóc tai lưa thưa khoảng bốn mươi tuổi.

Anh ta không phát hiện ra Hàn Phi và người phụ nữ, ngồi xổm trên mặt đất, dịch chuyển thân thể từng chút một.

“Đây rốt cuộc là đâu?!” Toàn bộ khuôn mặt của người đàn ông trung niên đều biến sắc vì sợ hãi, tâm thần rất không ổn định dường như sắp suy sụp.

Không dám cầu cứu, vì sợ thu hút quái vật, chỉ có thể một mình chậm rãi dịch chuyển cơ thể.

Người đàn ông trung niên lại trườn về phía trước, trước mặt vẫn còn quần áo đẫm máu, hiện tại mắt anh ta nhìn cái gì cũng đều là màu đỏ, sắc mặt rất xấu.

“Tại sao lại như vậy?”

Tâm trạng của người đàn ông dần trở nên bất ổn, trước khi hoàn toàn suy sụp, Hàn Phi và người phụ nữ bước ra khỏi nơi ẩn náu.

"Đừng kích động, tất cả chúng tôi đều bị mắc kẹt trong tủ quần áo này giống như anh…"

"Hai người đừng có qua đây! Đứng ở đó nói đi!" Người đàn ông trung niên nhìn thấy vết máu chưa lau sạch trên mặt người phụ nữ và con dao gọt hoa quả trên tay, anh ta liên tưởng đến chuyện chẳng lành.

"Tốt hơn hết anh nên nhỏ giọng đi, nếu thu hút quái vật đến đây, anh có chắc mình chạy nhanh hơn hai chúng tôi không?" Hàn Phi có bề dày kinh nghiệm thực tế về tâm lý học, trước khi anh ta xuất hiện đã thu dao tái sinh lại.

Giơ hai tay lên, chậm rãi đến gần, Hàn Phi hết sức chân thành đi tới bên người đàn ông trung niên: "Nhìn anh thế này, hình như mới vào trong tủ chưa được bao lâu?"

"Tôi không biết chính xác thời gian, có thể là mười mấy tiếng? Tôi vẫn luôn ở tại chỗ cũ, sau đó phát hiện có quái vật mới dần dần di chuyển." Người đàn ông trung niên vô cùng bất an. Giọng nói của Hàn Phi mang lại cho anh ta một chút cảm giác yên tâm.

"Có thể nói cho tôi biết làm thế nào anh vào trong tủ này không?"

"Tôi cũng không biết nữa!" Người đàn ông trung niên nắm lấy mái tóc vốn đã mỏng của mình: "Nhà hàng xóm trên tầng nửa đêm bỗng có tiếng đập thình thịch, ồn ào đến mức tôi không ngủ được nên tôi muốn lên xem thử, kết quả phát hiện hóa ra nhà anh ta không khóa cửa."

"Anh đã đi vào rồi? Sao không gọi?"

"Tôi rất tức giận và không nghĩ ngợi gì nhiều. Tôi vào phòng thì không thấy ai bên trong. Thấy lạ, tôi bất ngờ nghe thấy tiếng động từ phòng ngủ nên mở cửa ra xem."

"Anh nhìn thấy trong tủ quần áo có người sao?"

“Tôi thấy người thuê nhà nằm trên giường và ngủ rất say. Tôi tưởng anh ta đang giả vờ ngủ, tôi bước đến định đánh thức anh ta, nhưng khi tôi chạm vào mặt anh ta, tôi phát hiện có điều gì đó không ổn.” Người đàn ông trung niên vô cùng hối hận. Nhưng bây giờ đã quá muộn để nói bất cứ điều gì: “Mặt anh ta rất lạnh, giống như thịt lợn vừa lấy ra khỏi ngăn mát của tủ lạnh vậy.”

“Da thịt lạnh, có nghĩa là anh ta đã chết được một lúc. Có vẻ như anh ta không tạo ra tiếng đập trên tầng. Chắc hẳn có những người khác trong phòng. Người đó có khả năng là hung thủ.” Hàn Phi bình tĩnh phân tích.

“Tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng đến khi tôi muốn bỏ chạy, thân thể không tự chủ được, đầu óc choáng váng, cho đến khi mở mắt ra lần nữa phát hiện mình đã xuất hiện ở nơi này.” Vẻ mặt người đàn ông trung niên chua xót: “Cổ phiếu tôi mua vừa được lấy ra ngày hôm qua, tôi còn cho rằng vận may của mình đã đến, thật không ngờ đến đó lại là ánh sáng loé lên cuối cùng.”

“Kẻ sát nhân nhốt anh vào trong tủ quần áo, hắn thực sự muốn xử lý chính là hàng xóm của anh. Anh đến chỉ là một sự tình cờ. Anh có thể kể cho tôi nghe về hàng xóm của anh được không?” Hàn Phi thấy lạ. Người đàn ông trung niên có vẻ như mới bị lôi vào tủ quần áo mấy ngày hôm nay. Về mặt thời gian, những ngày này, Cánh bướm đang phải đối mặt với sự truy lùng gắt gao hơn của cảnh sát, lại còn phải liên tục tìm kiếm những sơ hở của Hoàng Doanh, vì vậy sẽ không tùy tiện ra tay.

“Hàng xóm của tôi là một người rất kỳ lạ, đã là hàng xóm mấy năm rồi, nhưng chúng tôi nói chuyện không quá ba câu. Tính cách anh ta quái gở, ăn cơm cũng phải chọn lúc đêm khuya yên tĩnh, tôi nghe người trong cư xá nói rằng anh ta từng làm ở công ty lớn, sau đó hình như gặp phải đả kích gì đó, nên trở nên chán nản, sa sút.”

“Làm việc ở công ty lớn?” Hàn Phi nheo mắt: “Anh có biết tên của anh ta không?”

“Anh ta tên là Phong Tử Du, trong khoảng thời gian gần đây anh ta càng ngày càng trở nên bất thường hơn. Mỗi ngày đều thần thần bí bí, có cảm giác như đang sống trong một thế giới tưởng tượng của riêng mình.”

Chương 337: Tốc độ chạy gặp quỷ

"Quả nhiên là anh ta!"

Khi người đàn ông trung niên nhắc đến công ty lớn, Hàn Phi đã nghĩ đến Phong Tử Du, năm đó khi tấm bản đồ tòa nhà chết chóc còn chưa bị thế giới tầng cạn của [Cuộc sống hoàn hảo] xóa, Phong Tử Du và đồng nghiệp của anh ta là hai người thử nghiệm cuối cùng đi vào tòa nhà chết chóc, Cánh bướm nhằm vào bọn họ cũng là điều dễ hiểu.

"Phong Tử Du rất khiêm tốn, không thích giao tiếp nhiều với mọi người, nếu không phải tự nhiên có tiếng ồn ào trong phòng của anh ta, tôi còn nghi ngờ rằng tầng trên là một căn phòng trống." Vẻ mặt của người đàn ông tràn đầy sự hối hận: "Tôi thực sự không nên lo chuyện bao đồng, ông thầy bói đã nói với tôi từ lâu rằng bốn mươi tuổi sẽ gặp hạn, bảo tôi phải cẩn thận."

"Tin vào bói toán chi bằng nâng cao năng lực của chính mình thì tốt hơn." Hàn Phi đỡ người đàn ông trung niên lên: "Mấy ngày nay hàng xóm của anh có hành động gì bất thường không?"

"Mấy ngày nay tôi không gặp. Anh ta dường như không ra khỏi cửa. Mà này! Mấy ngày trước, trên hành lang luôn có tiếng gõ cửa vào ban đêm, cứ như là cửa nhà của anh ta vậy!"

"Ban đêm có tiếng gõ cửa?"

"Sau 0 giờ nửa đêm, tôi còn tưởng rằng là buổi tối anh ta gọi phục vụ gì đó, anh ta độc thân nhiều năm như vậy nên tôi có thể hiểu được, cho nên cũng không nghĩ gì nhiều." Người đàn ông trung niên không dám sờ vào quần áo bên cạnh, thận trọng đứng ở sau lưng Hàn Phi: "Ngoài tiếng gõ cửa, hình như không có gì khác thường."

"Anh còn nhớ vị trí mình tỉnh lại ở đâu không?" Hàn Phi muốn đi ngược lại xem có thể tìm được manh mối hữu ích ở nơi người đàn ông trung niên tỉnh lại hay không, dù sao anh ta

cũng đã bất tỉnh, không thể tự chạy vào tủ được, chắc là có cái gì đó di chuyển anh ta.

"Tôi không nhớ nữa, đại khái là ở hướng đó." Người đàn ông trung niên chỉ về phía sau: "Tôi cả đường hoảng hốt cũng không để ý, nhưng tôi nhớ một điều, nơi tôi tỉnh dậy trên mặt đất có ném rất nhiều mảnh vụn của quần áo máu, trên tất cả những bộ quần áo máu đó đều có viết dòng chữ màu đen."

Trong hiện thực Phong Tử Du mất tích, sống không thấy người, chết không thấy xác.

Nhìn tin nhắn cuối cùng anh ta gửi cho Hoàng Doanh, có lẽ anh ta đã từng bước bị Cánh bướm dẫn vào vực sâu giấc mơ, còn nhìn thấy phòng 4444.

Nếu phòng 4444 chính là lối đi Cánh bướm kết nối thực tại và thế giới tầng sâu, thì Phong Tử Du hiện tại chắc đang ở trong thế giới tầng sâu.

Ông chú hàng xóm là một tai nạn, "thứ đồ" không có tác dụng quá lớn như anh ta, Cánh bướm có khả năng chỉ là tiện tay ném vào trong "lối đi tủ quần áo", để anh ta tự sinh tự diệt.

Hàn Phi cố gắng kết nối những thông tin hạn chế trong tâm trí mình: "Hiện thực, vực sâu giấc mơ, thế giới tầng sâu… Ba cái này có khả năng kết nối với nhau theo cách này không? Trong hiện thực, ý thức và giấc mơ của con người được kết nối với nhau, vực sâu giấc mơ được kết nối với phòng 4444 của Cánh bướm, phòng 4444 lại được kết nối với thế giới tầng sâu thông qua lối đi tủ quần áo? Dù sao số phòng 4444 không giống với số phòng của bất kỳ căn phòng nào trong tòa nhà chết chóc, nói đúng hơn thì nó không thuộc về tòa nhà chết chóc."

"Nhưng câu hỏi đặt ra là, phòng 4444 rốt cuộc là cái gì? Nó có thực sự là một căn phòng không?"

Có hộp đen và thiên phú chiêu hồn, đối với Hàn Phi mà nói, toàn bộ trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo] giống như căn phòng 4444 của hắn.

Tất cả mọi người chỉ cần đăng nhập vào trò chơi, sau khi đáp ứng các điều kiện nhất định đều có thể bị chiêu hồn.

Nếu nghĩ theo cách này, phòng 4444 của Cánh bướm sẽ là như thế nào?

"Xem ra mình đang bị giới hạn bởi suy nghĩ quán tính, nhưng có thể suy ra một điều - nếu trong tòa nhà chết chóc không có căn phòng 4444, vậy nói không chừng chỉ có thể vào căn phòng đặc biệt đó qua lối đi trong tủ quần áo."

Nghĩ đến đây, Hàn Phi cảm thấy không thể lãng phí thời gian nữa, muốn tìm lối ra càng sớm càng tốt khi nút thoát đã sáng.

"Đi thôi, đến nơi anh tỉnh lại trước xem xem." Hàn Phi dìu người đàn ông trung niên, lại nhìn người phụ nữ im lặng bên cạnh: "Đi cùng nhau đi, tôi hứa sẽ giúp cô tìm đứa nhỏ."

Trước đây Hàn Phi là người sợ xã hội, sợ nhất là thu hút sự chú ý nơi công cộng, nhưng bây giờ hắn luôn vô tình trở thành nòng cốt của đội.

Trước áp lực sinh tồn, hắn đã sớm thay da đổi thịt.

Bước qua từng bộ quần áo máu, thời gian dần mất đi ý nghĩa, vẻ tuyệt vọng trên khuôn mặt người đàn ông trung niên càng ngày càng nồng đậm, nhưng bất cứ khi nào anh ta có ý định từ bỏ, anh ta lại luôn nhìn thấy khuôn mặt kiên định của Hàn Phi.

Anh ta không tìm thấy bất kỳ sự sợ hãi nào trên khuôn mặt của Hàn Phi. Người đàn ông trẻ hơn anh ta rất nhiều này mang lại cho người ta một loại sức mạnh ổn định, sự tự tin và lãnh đạm đã thấm ra từ trong xương của hắn, như thể hắn có con át chủ bài nhất định sẽ chiến thắng, có thể rời bỏ thế giới khủng khiếp này bất cứ lúc nào.

Dưới sự lây nhiễm của Hàn Phi, người đàn ông trung niên và người phụ nữ cũng không còn phiền muộn nữa, trong lòng cũng có một tia mong đợi yếu ớt - có lẽ thật sự có thể tìm ra lối thoát.

Quần áo dính đầy máu càng ngày càng nhiều, cũng không biết đã đi bao xa, Hàn Phi ở phía sau cùng của đội ngũ đột nhiên vỗ vỗ vai người đàn ông trung niên, sau đó nói nhỏ vào trong tai của anh ta.

“Đừng nhìn lại, tiếp tục đi về phía trước với tốc độ bình thường.”

“Chuyện gì vậy.”

“Nói với người phụ nữ mở đường rằng có một bộ quần áo máu đằng sau đang theo dõi chúng ta. Nó có vẻ là một con quái vật ngụy trang thành quần áo máu. Anh bảo cô ấy tăng tốc trong một phút nữa, xem xem liệu có thể thoát khỏi con quái vật đó không.” Giọng nói Hàn Phi vừa nhanh vừa bình tĩnh, nói ra một tin tức rất xấu, bọn họ bị thứ khó đối phó nhất trong tủ quần áo chú ý đến rồi.

Người đàn ông trung niên thành thật chuyển lời của Hàn Phi với người phụ nữ, mười mấy giây sau, người phụ nữ đột nhiên bắt đầu chạy như điên, người đàn ông trung niên và Hàn Phi đã chuẩn bị từ lâu cũng cùng nhau chạy về phía trước.

Biết rằng mình đã bị phát hiện, con quái vật được ngụy trang bằng quần áo máu đã hiện nguyên hình.

Hai cánh tay đỏ như máu nổi lên từ trong ống tay áo, trên bộ quần áo máu hiện ra một khuôn mặt được che bằng vải, vải đỏ đã ăn vào da thịt, quần áo cũng trở thành một bộ phận của nó, giống như làn da của nó vậy.

Tốc độ của nó rất nhanh, giống như một cái bóng đỏ như máu, không ngừng thu hẹp khoảng cách giữa đám người Hàn Phi.

Chạy chưa được bao xa, sự chênh lệch về thể lực của ba người sống có thể nhìn thấy rõ.

Mặt Hàn Phi không chút thay đổi, cũng không có dùng hết sức lực, người phụ nữ theo sát hắn, người đàn ông trung niên thì thở hổn hển, hai chân dần dần không còn sức.

Bây giờ chỉ cần bỏ lại người đàn ông trung niên, Hàn Phi và người phụ nữ có thể dễ dàng chạy thoát, với kích thước cơ thể của người đàn ông trung niên, đủ để cho cái bóng tà ác đó ăn rất lâu.

“Bùm!”

Có thể là do quá sợ hãi, người đàn ông trung niên với đôi chân yếu ớt vấp phải đống quần áo dưới đất.

Khi ngã xuống, khuôn mặt của anh ta trở nên xám xịt, ngay lúc đó anh ta hoàn toàn bị tuyệt vọng nuốt chửng, trên bộ quần áo khá sạch sẽ của anh ta bắt đầu xuất hiện một vết máu.

"Đưa tay cho tôi!"

Hàn Phi không ngừng quan sát xung quanh khi chạy trốn, không còn cách nào khác, kinh nghiệm chạy trốn của hắn phong phú đến mức nhiều thứ đã thành thói quen rồi.

Nhìn thấy quái vật áo máu sắp đuổi kịp, Hàn Phi liền nắm lấy tay người đàn ông trung niên kéo đối phương lên, lúc này mới bắt đầu thực sự phát lực.

Với điểm cộng đặc biệt thiên phú tuần tra của bảo vệ tòa nhà chết chóc, tốc độ chạy của Hàn Phi đã có chút phô trương, nếu người qua đường nhìn thấy hắn nửa đêm chạy trong bóng tối, phỏng đoán khả năng cao là cho rằng mình đã gặp quỷ.

Chương 338: Đại Nghiệt phấn khích

Sau khi có được nghề nghiệp bảo vệ tòa nhà chết chóc, đây là lần đầu tiên Hàn Phi chạy hết tốc lực, dường như có thứ gì đó dồn vào chân hắn, càng cảm thấy tuyệt vọng lại chạy càng nhanh, mà chạy càng nhanh, nội tâm xuất hiện tuyệt vọng lại càng lớn.

"Tác dụng phụ của nghề nghiệp bảo vệ này cũng lớn thật, không coi đó là nghề nghiệp chính xem ra là quyết định đúng đắn."

Kéo một người trưởng thành, tốc độ của Hàn Phi không hề yếu đi một chút nào, mà trực tiếp vượt qua người phụ nữ.

Hắn dùng hết sức chạy như điên, chỉ có khổ người đàn ông trung niên, bị kéo trên mặt đất, mặt tiếp xúc với vô số quần áo máu, miệng cũng bê bết vết máu.

"Nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng bị đuổi kịp, quái vật áo đỏ có điểm yếu gì không?" Hàn Phi hét lên với người phụ nữ, nhưng đối phương không đáp lại, chỉ cắn chặt răng chạy như điên đã làm cạn kiệt sức lực của người phụ nữ.

Lắng nghe kỹ thì trong miệng của con quái vật áo đỏ luôn phát ra âm thanh gì đó, nó lớn lên cùng với quần áo, miệng được quấn bằng dải vải, khi nó nói sẽ lộ ra một cái miệng màu đen.

"Tôi, là, các người… cứu, cứu tôi." Một giọng nói khàn khàn phát ra từ miệng quái vật áo đỏ, Hàn Phi vừa định quay đầu lại, người phụ nữ chạy phía sau đột nhiên hét lên.

"Đừng nghe nó nói! Bịt tai của anh vào!"

"Mẹ, mẹ … đau, cổ đau quá."

Người phụ nữ vừa nhắc nhở Hàn Phi thì giọng nói của một đứa trẻ đột nhiên vang lên từ một bộ quần áo bên cạnh, sau khi nghe thấy giọng nói, người phụ nữ đã chậm lại một chút.

Chỉ là lúc mất tập trung này, mắt cá chân của cô ta dường như bị thứ gì đó tóm lấy.

Thân thể ngã về phía trước, người phụ nữ hoảng sợ nhìn xuống đất, một cánh tay mảnh khảnh vươn ra từ bộ quần áo dính máu, trên mặt đất có một cậu bé với cái đầu to nổi lên từ một số quần áo trẻ em dính máu trên mặt đất.

Nó cười khúc khích, hai tay như mọc ra miệng hút, dính chặt vào chân người phụ nữ.

Bộ quần áo trẻ em bê bết máu như ban đỏ ở xương mu bàn chân, bám chặt vào bắp chân của người phụ nữ.

“Mẹ, mẹ đừng đi…”

Người phụ nữ hoàn toàn không biết đứa trẻ đó, cô ta cũng thật dứt khoát, cầm dao gọt hoa quả trên tay đâm ngay xuống bộ quần áo trẻ con đó.

Động tác rất chính xác, cho dù có làm bị thương cả chính mình, cô cũng không quan tâm chút nào.

Chính với sự tàn nhẫn này, cô ta mới có thể tồn tại được đến tận bây giờ. Nói cách khác, để có thể sống sót trong tủ quần áo này, làm sao có thể không có dính máu tươi trên tay?

Dao gọt hoa quả hoàn toàn không thể chọc thủng bộ quần áo trẻ em, thậm chí nếu cắt đứt một đoạn nhỏ, máu sẽ chảy ra nhiều hơn.

Đứa trẻ khóc lóc không chịu buông tha, khi nó cứ thế kéo dài thời gian, một bóng quỷ màu đỏ sẫm xuất hiện sau lưng người phụ nữ.

Máu thịt tan vào trong quần áo, từ từ vỡ ra, mở ra, giống như đôi cánh của thần chết, chuẩn bị ôm lấy người phụ nữ từ phía sau.

“Hãy đến và thử chiếc váy mới này, bạn sẽ thích nó!”

Lời nói lạnh lẽo bay ra khỏi bộ quần áo, quái vật áo máu đó bao phủ người phụ nữ, ôm cô ta vào trong cơ thể của mình!

Máu chặn tầm nhìn của cô ta, tất cả quần áo màu đỏ trong tủ quần áo như đang sống lại, đôi mắt của người phụ nữ đầy

tuyệt vọng.

Cô ta gắng sức giãy giụa, nhưng cũng không có hiệu quả gì, áo máu từ từ đóng lại, tầm nhìn của cô ta tiếp tục thu hẹp, dường như sinh mệnh của cô ta đang dần biến mất.

“Mình chết rồi, bọn họ sẽ trốn thoát được, hi vọng người đó có thể giữ lời hứa giúp mình tìm…”

Tinh thần chịu đựng rất lâu đã bắt đầu chùng xuống, toàn thân kiệt quệ, làn da của người phụ nữ không còn mịn màng, những vết sẹo bỏng hung tợn bắt đầu xuất hiện.

Cô ta không để ý đến điều đó, điều cuối cùng trong tâm trí cô ta vẫn là con trai mình, đến chết vẫn không buông được.

“Tái sinh!”

Màu máu khép lại có một vết nứt, bộ quần áo dính máu mà dao gọt hoa quả không làm được gì cũng dễ dàng bị cắt ra.

Người phụ nữ nhìn thấy một cánh tay có họa tiết hình quỷ văn màu máu thò vào trong áo máu, sau đó cô ta bị một lực lượng kéo ra.

Tầm nhìn được khôi phục, người phụ nữ ngã xuống đất nhanh chóng đứng dậy. Sau khi thoát chết, cô ta ngay lập tức nắm bắt cơ hội và nhanh chóng tách khỏi áo máu.

“Tôi dường như rất khắc chế những con quái vật trong tủ quần áo.”

Khi Hàn Phi đang vung dao thì tình cờ phát hiện ra điều gì đó.

Khi lưỡi dao cấu thành từ nhân tính chạm vào áo máu, áo máu đầy máu nhớt nhát và ác độc vậy mà lại tan chảy, giống như những dòng sông băng vào đầu mùa xuân bị chiếu xạ bởi ánh nắng mặt trời.

Con quái vật mặc quần áo đẫm máu hoàn toàn không mong muốn chuyện như vậy xảy ra, những sợi tơ màu đỏ như máu hiện ra từ cái miệng đen của nó, khuôn mặt hòa hợp với bộ quần áo đầy kinh ngạc và sợ hãi.

“Tái sinh lấy nhân tính làm lưỡi dao, tất cả những con quái vật trong tủ quần áo của Cánh bướm dường như không thể đối mặt với nhân tính.”

“Trong mắt Cánh bướm, nhân tính chỉ là đồ chơi và công cụ, chắc là nó sẽ không nghĩ được đến, có một ngày nhân tính trong sáng nhất sẽ biến thành một con dao sắc nhọn, còn sắc hơn cả hận ý và thù hằn!”

Lợi dụng sự kinh ngạc của con quái vật máu me, Hàn Phi lao lên, định không cho đối phương rời đi, càng ít “người” biết về bí mật của con dao càng tốt.

“Cửu Mệnh!”

Kích hoạt quỷ văn trên người, Hàn Phi lấy ra người giấy màu máu là chỗ dựa cuối cùng, hắn đã sẵn sàng dốc toàn lực.

Mặc dù dao tái sinh sắc bén nhưng Hàn Phi cũng chỉ là một người bình thường, thân thể chỉ mới level 13, còn rất yếu ớt, dễ bị thương.

Vì vậy mỗi khi đánh nhau, hắn đều như đang nhảy múa trên sợi dây thép, nếu không làm người khác trọng thương, thì chính là mình bị người khác làm trọng thương.

Trong tủ quần áo có một số dụng cụ thông dụng trong cuộc sống, cũng như dao gọt hoa quả, dao làm bếp, nhưng những con dao đó không thể làm bị thương con quái vật áo máu chút nào, chúng chính là những kẻ săn mồi trong tủ.

Con quái vật áo máu cảm nhận được mối đe dọa từ Hàn Phi, nó thấy rằng có một khí tức mạnh mẽ của nguyền rủa trên cơ thể của Hàn Phi.

Nó có chút bất an, phản ứng đầu tiên của nó là chạy trốn.

Trong tủ treo đầy quần áo máu, để tìm thấy bộ quần áo máu đó là rất khó, nhưng Hàn Phi vừa hay lại có thiên phú trốn tìm, óc quan sát và trí nhớ cực kỳ xuất sắc, hắn nhớ được tất cả chi tiết của con quái vật, chỉ đuổi theo nó.

Thiên phú tuần tra của bảo vệ tòa nhà chết chóc lại phát huy tác dụng, Hàn Phi nhét một tờ giấy vào túi người phụ nữ, đuổi theo không thèm quay đầu nhìn lại.

Hắn như cá mập ngửi thấy mùi máu, cắn chặt đối phương không buông tha.

"Này! Đừng đuổi nữa!"

Người phụ nữ muốn ngăn cản Hàn Phi, nhưng rất nhanh hắn đã biến mất.

Nhìn quần áo máu me dày đặc xung quanh, người phụ nữ ngồi xổm bên người đàn ông trung niên, niềm vui sướng vừa mới biến mất. Cô ta biết rất rõ rằng ở nơi này sau khi xa cách sẽ vô cùng khó đoàn tụ.

"Sao anh ta bốc đồng vậy!"

Người phụ nữ dừng lại tại chỗ, cô ta cảm thấy Hàn Phi là người rất đáng tin cậy, còn người chú sống dở chết dở bên cạnh hoàn toàn chỉ là gánh nặng.

"Cậu ta đâu rồi?" Suy nghĩ của người đàn ông trung niên cũng như người phụ nữ, Hàn Phi đi rồi, anh ta cảm thấy hi vọng vừa mới bùng lên lập tức bị dập tắt.

"Tôi không biết, chúng ta ở đây đợi trước." Người phụ nữ cẩn thận chú ý xung quanh, hơn mười phút, quần áo ở phía xa động đậy nhẹ, khi cô ta đang cảnh giác cao độ, Hàn Phi cầm cái áo máu bước ra ngoài.

Đồng phục bảo vệ đã ướt đẫm máu, Hàn Phi không hề bị thương gì.

"Con quái vật áo máu đâu?"

"Bản thể của nó chính là bộ quần áo này."

"Anh giết chết nó rồi?" Cả người phụ nữ và người đàn ông trung niên đều nhìn Hàn Phi với vẻ mặt hoài nghi, một người bảo vệ tầm thường ngoại trừ trông hơi đẹp trai, vậy mà lại có thể giết chết con quái vật áo máu.

"Tôi chỉ hỗ trợ thôi, thực sự động thủ không phải tôi." Hàn Phi từ trong túi người phụ nữ lấy ra mảnh giấy, mảnh giấy là một bộ phận trên cơ thể của người giấy màu máu, cũng vì mảnh giấy này mà hắn mới có thể tìm đường trở lại thành công.

“Trong tủ quần áo vẫn còn một vài bộ quần áo vẫn còn lưu lại oán hận, những oán hận đó lại chi phối quần áo, bây giờ tôi đã giết chết ý thức của chúng, những quần áo này đã ‘sạch sẽ’ rồi.” Hàn Phi đưa áo máu cho người đàn ông trung niên: “Trên đó vẫn còn sót lại khí tức của quái vật áo máu, anh mặc nó lên có lẽ có thể tăng xác suất sống sót.”

Nghe nói có thể tăng thêm xác suất sống sót, người đàn ông trung niên do dự một chút, nhưng vẫn mặc áo máu vào.

“Đi thôi, càng dừng lại ở đây lâu càng nguy hiểm.”

Bí mật về dao tái sinh vẫn chưa bị bại lộ, nhưng Hàn Phi đã cảm thấy có nguy cơ.

Đi được một lúc lâu, đám người Hàn Phi cuối cùng cũng tới được chỗ người đàn ông trung niên nói.

Trước mặt là một đống quần áo xếp chồng lên nhau, hết lớp này đến lớp khác, đen xì và bốc mùi.

“Khi tôi tỉnh lại liền nhìn thấy mấy bộ quần áo này, sau đó tôi trốn vào trong đống quần áo, luôn trốn ở đây…” Người đàn ông trung niên mặc áo máu, chỉ cần anh ta không mở miệng nói chuyện, thì trông cũng khá đáng sợ.

Cau mày nhìn chằm chằm đống quần áo đen xì, Hàn Phi thấy so với quần áo dính máu xung quanh, trông giống như đều đã bị hấp thu hết “tinh hoa” và ý thức, hoàn toàn trở thành một “vật chết”.

“Nếu như nói người đàn ông trung niên chỉ là ‘rác rưởi’ vô dụng bị Cánh bướm tiện tay ném trong thông đạo, thì nơi này hẳn là rất gần với thông đạo. Dù sao người bình thường sẽ chọn cái thùng rác gần nhất khi ném ‘rác rưởi’.” Hàn Phi lặng lẽ bỏ những quần áo được xếp cùng nhau ra, hắn muốn xem trong đống quần áo này có thứ gì được giấu không.

Cả ba người cùng nhau hành động, mất đúng nửa tiếng, họ phát hiện một cánh cửa tủ hé mở nằm sâu trong đống quần áo.

Khi nhìn thấy cánh cửa tủ quần áo, cả ba người đều sững sờ.

“Bộ đồ ngủ họa tiết con gấu…”

“Chiếc áo mà Phong Tử Du đã từng mặc?”

“Đồng phục học sinh của con tôi?!”

Có một bộ quần áo treo trên khe cửa tủ quần áo, cả ba người đều nhìn thấy bộ quần áo đó, nhưng diện mạo của bộ quần áo trong mắt ba người lại hoàn toàn khác nhau!

“Không đúng! Chắc chắn là giả! Bộ quần áo đó chính là bộ quần áo mà chúng ta muốn nhìn thấy nhất trong lòng!” Hàn Phi đã hiểu được mấu chốt, người phụ nữ sửng sốt một hồi sau đó cũng kiềm chế lại đau đớn trong lòng, chỉ có người đàn ông trung niên vừa vào tủ chạy thẳng tới.

“Con tôi cũng chạy vào đây rồi?! Chết tiệt! Ngay cả đứa trẻ cũng không tha!” Người đàn ông trung niên không nghĩ nhiều, khi còn cách tủ quần áo hơn một mét, cánh cửa tủ quần áo mở hé đột nhiên tự mở ra!

Sau cánh cửa tủ không có một bộ quần áo nào cả, chỉ có một cái miệng khổng lồ!

Thứ mà mấy người nhìn thấy vừa rồi không phải là quần áo, mà là một cái lưỡi đỏ tươi.

Mùi hôi thối và xú uế tràn ra từ tủ quần áo, chiếc lưỡi đỏ như máu quấn lấy eo người đàn ông trung niên và trực tiếp nuốt chửng anh ta vào trong tủ.

“Một cái miệng trong tủ?”

Người đàn ông trung niên đã ngây ra rồi, Hàn Phi dứt khoát vung dao chém vào cái lưỡi dài, nhưng khi hắn đến gần, trong tủ quần áo lại thò ra vô số cái lưỡi dính đầy máu nữa, giống như xúc tu của một con mực khổng lồ.

Sức mạnh của đối phương hoàn toàn đè bẹp Hàn Phi, hắn mất thăng bằng ngã xuống tủ quần áo với người đàn ông trung niên.

Ở những kẽ hở giữa hai hàm răng đen có dính những mảnh vụn quần áo, mùi hôi thối sộc vào mũi như mùi lên men của cái chết.

Ngón tay chuyển động, Hàn Phi từ trong ô vật phẩm lấy ra một điếu thuốc, khi đang từ trong túi định tìm bật lửa, người đàn ông trung niên bên cạnh đã ngẩn người ra, vào lúc khủng hoảng và căng thẳng như vậy, hắn vẫn còn muốn hút thuốc?

Hai tay giữ chặt những chiếc răng trên tủ quần áo, người đàn ông trung niên không ngừng khóc lóc, Hàn Phi còn chưa tìm được bật lửa đã bị cái lưỡi kéo vào trong bóng tối.

Toàn thân đau đớn vô cùng, cuối cùng Hàn Phi cũng sờ được bật lửa, hắn ra sức châm lửa, ngẫu nhiên thắp sáng xung quanh.

Ruột của cái miệng tủ quần áo này, dán đầy những hình mặt người, bọn chúng ngây người nhìn Hàn Phi, khi thân thể hắn chạm vào, bọn chúng sẽ há mồm cắn xé thịt hắn.

"Trong tủ quần áo của Cánh bướm đều nuôi những quái vật gì vậy?!"

Ruột càng ngày càng hẹp, thân thể Hàn Phi không ngừng bị chèn ép, hắn không đánh được lửa lên, trên da vết thương càng ngày càng nhiều.

"Chẳng lẽ phải thoát game rồi sao? Nhưng lần sau online, vẫn sẽ phải ở trong tủ quần áo này!"

Chỗ mặt bị cắn bắt đầu đen lại, đó dường như là một loại chất độc linh hồn nào đó.

Người đàn ông trung niên sau khi bị cắn đã bất tỉnh, Hàn Phi tuy bị cắn vài nhát, nhưng vẫn rất tỉnh táo.

"Mặt người đặc biệt tránh đi cánh tay chỗ của Đại Nghiệt, bọn chúng dường như đều bị Cánh bướm giết chết, bản năng vẫn là sợ hãi những thứ liên quan đến bướm."

Bật lửa không bật được, Hàn Phi nghiến răng nghiến lợi bỏ điếu thuốc cuối cùng đi. Hắn chỉnh đốn lại người, đâm thẳng con dao tái sinh vào thành "ruột", sau đó hắn đập thẳng cánh tay nơi Đại Nghiệt ẩn náu vào chỗ vết thương do con dao tái sinh gây ra.

Cánh tay ôm lấy da thịt và mặt người, Hàn Phi ngăn cản thân thể đang bị rơi xuống.

Vách "ruột" bắt đầu vặn vẹo, mặt người đến sát bên người Hàn Phi, vết thương trên da hắn càng thêm nhiều, cùng với lượng HP càng ngày càng giảm, dưới da bắt đầu xuất hiện những dòng chữ đẫm máu.

Những dòng chữ máu đó dường như là một câu chuyện kỳ lạ hoàn chỉnh, nhân vật chính của câu chuyện kỳ lạ đó chính là Hàn Phi.

Có một sức mạnh đặc biệt trong những dòng chữ máu, vận mệnh đã định đang đi chệch sang một hướng khác.

Khi những dòng chữ máu được kích hoạt, cánh tay của Hàn Phi bắt đầu chảy máu, những chiếc gai đâm vào da thịt của hắn mang theo một luồng tai họa cực kỳ đáng sợ, như thể có thứ gì đó muốn tránh thoát trói buộc mà bò ra khỏi hoa văn màu máu.

Sau khi Đại Nghiệt bước vào tòa nhà chết chóc thì biến thành hoa văn máu, về một khía cạnh nào đó, Hàn Phi cũng giống như những cư dân khác của tòa nhà chết chóc, chỉ khác là trên người họ có hoa văn con bướm, còn trên cơ thể hắn thì có hoa văn máu của Đại Nghiệt.

Lúc trước Đại Nghiệt vẫn luôn không có động tĩnh gì, nhưng khi Hàn Phi đang lượn lờ bên bờ vực của tử thần, thì nó phấn khích đến cực hạn, dường như đã bừng tỉnh sau giấc ngủ, nó háo hức muốn đến bên Hàn Phi và đi theo chủ nhân đang sắp chết của mình.

Lượng HP của Hàn Phi càng ít, hoa văn máu trên cánh tay càng biến đổi kịch liệt.

Khi lượng HP giảm đến một giá trị nhất định, thiên phú nghề nghiệp đồ tể nửa đêm của Hàn Phi được kích hoạt, thể lực của hắn gần như tăng gấp đôi, dần dần bắt đầu cảm thấy không còn đau đớn, mắt đỏ lên, một chút thú tính bị kiềm nén được phóng thích ra ngoài.

Chương 339: Lối ra trong miệng

Dã thú trong nội tâm bị thả ra khỏi lồng, đáy mắt dần dần bị màu đỏ chiếm cứ, Hàn Phi nhìn mọi thứ đều trở nên đỏ bừng.

Nơi sâu thẳm của tâm trí hắn đau như kim châm, một số ký ức hắn đã quên trong tiềm thức đang thức tỉnh theo một cách khác.

Đã từng có một đêm, cũng đỏ như máu như hôm nay, không thể phân biệt được là đang chảy máu mắt hay thế giới bị bôi đỏ.

Thân thể người quen thuộc bị uốn cong thành nhiều tư thế khác nhau, máu như hoa nở trên chỗ vết thương trên da, Hàn Phi lúc bé đang trốn ở đâu đó, cô nhi viện bị bao phủ trong màn đêm đẫm máu, giống như một hòn đảo nổi trên biển sâu.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Ngưỡng tinh thần của bạn đang ở giai đoạn nguy hiểm! Đề nghị nhanh chóng điều chỉnh!"

Lời nói lạnh lùng của hệ thống khiến Hàn Phi tìm lại một tia lý trí, hắn thở hổn hển, lúc này mới cảm giác được toàn thân đau đớn.

"Khi thiên phú đồ tể nửa đêm được kích hoạt, trong đầu mình dường như nhớ lại một số chuyện mà mình không muốn đối mặt."

Trong lòng cảm thấy hơi hoảng hốt, Hàn Phi biết ngưỡng tinh thần của mình được hệ thống ấn định là 100, giá trị ban đầu của người chơi bình thường chỉ là 10, nhưng ngay cả trong trường hợp này, hệ thống cũng chỉ nhắc nhở hắn rằng ngưỡng tinh thần chỉ đang ở giai đoạn nguy hiểm.

"Hộp đen và trí nhớ của mình dường như được hợp nhất với nhau, việc này cũng không biết là tốt hay xấu nữa."

Có những ký ức là thuộc về bí mật của riêng mình, nhưng bây giờ những ký ức đó đang được kích hoạt trong thế giới tầng sâu.

Thể chất đã được nâng lên rất nhiều, động tác của Hàn Phi trở nên vô cùng hung bạo và hoang dã, tràn đầy thú tính.

Một tay cầm dao đồ tể tái sinh, hắn liên tục đâm vào "thành ruột", trên cánh tay còn lại xuất hiện một tia sáng yếu ớt màu đỏ như máu, những chiếc gai nhọn mang theo độc hồn màu đen như mực đâm sâu vào "ruột".

Hàn Phi đã tự mình thử những loại độc hồn đó, độc của Đại Nghiệt trừ mình ra, gần như không ai có thể giải được.

Loại độc đó bá đạo, tà ác, mang theo khí tức tai họa, một khi trúng độc sẽ lan ra nhanh chóng.

Các khuôn mặt người trên "thành ruột" bắt đầu đen lại, bản thân chúng không quá mạnh, chỉ là số lượng rất đông thôi.

Lúc này, độc hồn lan ra trên các khuôn mặt người, lúc đầu rất chậm, cùng với việc Hàn Phi điên cuồng leo lên, độc hồn giống như ngọn lửa thảo nguyên, quét sạch "thành ruột".

Trên những khuôn mặt người đen xuất hiện những vết nứt, trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ đau khổ, không chèn ép về phía Hàn Phi nữa.

Quái vật của tủ quần áo vốn dĩ muốn ăn tươi nuốt sống Hàn Phi, để hắn cũng biến thành mặt người trên "thành ruột", nhưng không ngờ rằng chính mình đã nuốt phải cực độc.

Lượng HP ngày càng ít, Đại Nghiệt cũng càng ngày càng phấn khích, chủ nhân của mình sắp chết rồi, nó rất muốn bay đến bên Hàn Phi, cùng hắn chia sẻ niềm vui này.

Hoa văn màu máu trên cánh tay Hàn Phi càng ngày càng rõ ràng, ngoài những cái gai ra, cũng mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng của Đại Nghiệt.

Nó đang cố gắng thoát ra khỏi hoa văn máu, nhưng có thể là do nó vẫn còn trong giai đoạn sơ sinh và chưa thể kiểm soát hết khả năng của bản thân, có không ít độc hồn và âm khí cũng cũng xâm nhập vào cơ thể của Hàn Phi.

Hàn Phi có thể cảm giác được sự phấn khích của Đại Nghiệt, hắn hiện tại có nỗi khổ trong lòng mà lại không thể nói ra, sự yêu thích của Đại Nghiệt người bình thường cũng thật sự không chịu nổi.

Độc hồn tràn lan, quái vật của tủ quần áo cũng không có tâm trạng ăn thịt Hàn Phi, ngược lại muốn phun ra "thứ bẩn thỉu" này.

Không còn mặt người ngăn cản, Hàn Phi nhanh chóng leo lên, hắn quấn sợi dây xích màu máu quanh mình và người đàn ông trung niên, thành công leo ra ngoài trước khi cạn sạch HP.

Đập mở cửa tủ, Hàn Phi lôi người đàn ông trung niên ra khỏi tủ, hai người ngã xuống đất với vết thương khắp người.

Người đàn ông trung niên khá hơn một chút, trên người mặc chiếc áo máu, mục tiêu chính của mặt người không phải là anh ta, nên chỉ bị thương nhẹ.

Nhưng Hàn Phi xui xẻo hơn, bộ đồng phục bảo vệ trên người lại càng sờn rách, ý thức nguyền rủa sống trong bộ đồng phục bảo vệ gần như bị ăn sạch.

Nằm trên mặt đất, Hàn Phi nhìn cánh tay của mình, hoa văn máu giống như máu tươi, hắn có thể cảm nhận rõ khí tức của Đại Nghiệt.

Chỉ số sinh mệnh đã chạm đáy, Hàn Phi từ trong ô vật phẩm lấy quả tim lợn do Từ Cầm làm ra, ăn ngấu nghiến.

Dưới sự giúp đỡ của thiên phú háu ăn của Đồ tể nửa đêm, lượng HP của hắn cuối cùng đã hồi phục một chút.

"Vừa rồi thật là nguy hiểm." Hàn Phi nằm liệt trên mặt đất, độc hồn trên người đã bị Đại Nghiệt hấp thu.

Bây giờ hắn cũng đã đoán ra được tính khí của Đại Nghiệt, mình càng cận kề cái chết thì Đại Nghiệt càng phấn khích.

Nó thích đến gần cái chết và ở bên cạnh những người sắp chết, nhưng nó không muốn Hàn Phi thực sự chết, bởi vì hắn chết rồi, rất khó để lại tìm thấy người mỗi ngày đều đối mặt với cái chết.

“Đúng là nghiệt duyên mà!”

Sau khi lấy lại được chút sức lực, Hàn Phi lại bước tới cạnh quái vật tủ quần áo.

“Đừng lại gần nó nữa.” Người phụ nữ nhẹ nhàng can ngăn, lúc nãy nhìn thấy Hàn Phi từ trong tủ đi ra, cô ta thực sự bị sốc, lúc đó cô ta mới bắt đầu tin rằng trên đời thực sự tồn tại kỳ tích.

“Anh trai kia là tỉnh dậy ở gần đây, nghĩa là rất có thể lối ra ở gần đây, người ngoài nhìn thấy trong tủ quần áo có một cái miệng, trong tiềm thức họ sẽ coi nó như quái vật. Nhưng nghĩ kỹ lại, ruột cũng là thông đạo, có khi nào lối ra ẩn giấu ở ngay trong miệng quái vật không?” Nét mặt Hàn Phi mang theo sự khó hiểu: “Cô lang thang trong tủ lâu như vậy, đã từng thấy qua lối ra chưa?”

“Không, tôi chỉ nhìn thấy quái vật.”

“Vậy quái vật có thể là lối ra.” Hàn Phi không chịu thua, trước tiên dùng dây xích trói chặt người, sau đó dùng cánh tay mà Đại Nghiệt đang ẩn thân mở cửa tủ ra.

Chiếc lưỡi to dày từ trong tủ thò ra, nhưng so với lần trước, chiếc lưỡi đã bị thâm đen, thối rữa và có những vết thương màu đen.

Nhớ lại cách cái lưỡi tấn công người, Hàn Phi tìm kiếm quy luật bắt đầu né tránh, tranh thủ rút dao chém xuống.

Sau khi cắt bỏ bảy chiếc lưỡi đen, không có chiếc lưỡi mới nào xuất hiện trong miệng tủ quần áo nữa.

“Cảm giác như nó bị trúng độc rồi!” Người phụ nữ nhìn chằm chằm vào hàm răng đã hóa đen của con quái vật, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

“Còn chưa đủ.” Hàn Phi đến gần tủ quần áo, thò cánh tay nơi có Đại Nghiệt đang ẩn thân vào trong tủ quần áo, vuốt ve hàm răng của đối phương, liên tiếp thử nghiệm trên bờ vực cái chết, “chu đáo bón cho ăn”.

Quái vật trong tủ quần áo không thể di chuyển, sau khi giày vò đối phương đủ một tiếng, những cái răng đen xì đó bắt đầu

rụng ra, tiếng than khóc trong "ruột" của quái vật tủ quần áo giảm dần.

Thò đầu vào bên trong, trên thành ruột của quái vật tủ quần áo đã chảy ra nước đen, những mặt người nhợt nhạt đó đã bị độc hồn ăn mòn đến mức không thể nhận ra.

Hàn Phi lấy dao tái sinh ra, giẫm lên mép tủ, chuẩn bị tiến vào lần nữa.

Bất kể có phải là một trò chơi chữa trị hay không, mất hơn một giờ để giày vò một con quái vật cho đến chết, không ít thì nhiều hẳn là cũng cho ít phần thưởng.

Hàn Phi liếc nhìn nút thoát đã sáng, hắn liền nhảy vào tủ dưới ánh mắt kinh ngạc của người phụ nữ và người đàn ông trung niên.

Dùng con dao tái sinh đào bậc thang trên "thành ruột" của quái vật, quái vật tủ quần áo dường như đã chết thực sự, không chút cản trở, Hàn Phi thuận lợi đi đến chỗ sâu nhất của "ruột".

Đó là một không gian hoàn toàn kín, điều khiến Hàn Phi ngạc nhiên nhất là ở cuối bức tường ruột máu thịt còn có một cánh cửa tủ khác.

Cửa tủ hướng ra ngoài, lúc này có cảm giác Hàn Phi chính là đang ở trong tủ.

Hắn cố gắng đẩy cửa, nhưng nó đã bị khóa, dường như có rất nhiều giấy niêm phong và băng dính trên đó.

Điều chỉnh góc độ, Hàn Phi nghiêng người qua khe tủ kiểm tra, ngoài cửa tủ hình như là một phòng ngủ bình thường với giường đôi và bàn làm việc, tủ quần áo được bố trí ngay trên giường.

"Đây chính là lối ra?"

Chương 340: Chiêu hồn trong tòa nhà chết chóc là loại trải nghiệm như thế nào

Cánh cửa tủ quần áo không những bị khóa, mà chỗ khe cửa còn có dán băng dính, dường như những người ở ngoài tủ quần áo đều cảm thấy chiếc tủ là một vật phẩm có điềm gở.

"Bên ngoài tủ quần áo có vẻ là một phòng ngủ rất bình thường, không có máu, không có xác chết, không có những thứ kì lạ, hơi giống… hiện thực."

Ghé sát vào cửa tủ, Hàn Phi nỗ lực điều chỉnh góc nhìn, lúc này tim đập thình thịch.

Dừng lại sau cánh cửa tủ đã lâu, gian phòng ngoài tủ quần áo vẫn rất yên tĩnh, không có người đi vào.

"Bất kể bên ngoài là nơi nào, đã đi đến đây rồi, bắt buộc phải đi ra ngoài xem mới được." Hàn Phi không rời đi một mình, hắn theo đường cũ trở lại, đón người phụ nữ và người đàn ông trung niên xuống.

Khi vừa nghe thấy Hàn Phi nói đã tìm thấy lối ra, người phụ nữ hoàn toàn không tin, thậm chí còn hoài nghi có phải hắn đã bị quỷ ám rồi không, cho đến khi thực sự nhìn thấy cánh cửa tủ bên trong quái vật, cô ta mới biết người đàn ông trước mặt không hề nói dối.

"Hóa ra lối ra ở trong miệng của quái vật, chả trách tôi vẫn luôn không tìm thấy đường ra." Người phụ nữ hồi tưởng lại những chuyện đã gặp phải thời gian này, bàn tay cầm dao gọt hoa quả hơi nhợt nhạt.

"Chỉ cần mở cánh cửa tủ ra chúng ta có thể về nhà rồi sao?" Ngữ khí của người đàn ông trung niên rõ ràng rất hưng phấn, ánh mắt nhìn Hàn Phi đầy cảm kích: "Vợ và con tôi nhất định rất lo lắng! Chúng ta nhanh mở cánh cửa tủ ra đi!"

Người đàn ông nóng lòng nhìn cửa tủ, lần này anh ta thông minh hơn rồi, không lỗ mãng nữa, trước khi hành động dùng

ánh mắt trưng cầu ý kiến của Hàn Phi.

Nhìn người đàn ông trung niên, Hàn Phi không nhẫn tâm nói với đối phương, toàn bộ những người bị Cánh bướm kéo vào thế giới tầng sâu, đến 90% là đã chết trong hiện thực.

Cho dù bên ngoài cửa tủ thực sự là hiện thực, người đàn ông trung niên cũng chỉ là một đoạn ý thức có thể biến mất bất cứ lúc nào.

"Bên ngoài tủ quần áo có lẽ không phải hiện thực, tủ quần áo thông thường chỉ là lối đi kết nối hai nơi với nhau, trong số vô số những tủ quần áo, có lẽ chỉ có một chiếc tủ mới đưa chúng ta thoát khỏi ác mộng."

Trong lòng Hàn Phi rất rõ, tủ quần áo thực sự kết nối giấc mơ và thế giới tầng sâu, xác suất là nằm bên trong phòng 4444. Bọn họ sau khi đi ra ngoài chỉ cần nhìn số phòng, nếu như không phải là phòng 4444, vậy chứng tỏ đây chỉ là lối đi tủ quần áo thông thường mà thôi.

Đưa dao tái sinh thò qua kẽ hở tủ quần áo, Hàn Phi cứa rách băng dính trên cửa tủ từng chút một, cảnh này nếu như bị người bên ngoài nhìn thấy, chắc sẽ cảm thấy vô cùng kinh khủng.

Khóa trên tủ quần áo rất khó gỡ, Hàn Phi dứt khoát tháo luôn cánh cửa tủ ra.

Ánh đèn màu trắng chiếu lên trên mặt, người đàn ông trung niên ngồi xổm xuống một cách thèm thuồng bên cạnh tủ quần áo, có vẻ như chỉ cần được chiếu sáng, anh ta đã cảm thấy rất hạnh phúc.

Người phụ nữ bên cạnh thì lại tránh ánh sáng một cách vô thức, cô ta đã sống quá lâu trong tủ quần áo màu đỏ, đã có chút không quen với ánh sáng rồi.

"Quay về rồi, cơn ác mộng này cuối cùng cũng kết thúc rồi!" Người đàn ông trung niên xúc động, anh ta mặc chiếc áo máu kinh khủng đó nằm trên mặt đất, đưa tay chạm vào gạch lát nền: "Trốn thoát khỏi miệng cọp, sau này tôi sẽ sống thật tốt, yêu vợ và các con của tôi nhiều hơn."

“Đừng vội quy hoạch tương lai, ác mộng còn chưa kết thúc đâu.” Đặt cánh cửa tủ đã tháo ra trở lại vị trí cũ, Hàn Phi bước đến cửa sổ, mở rèm cửa dày cộm lên.

Bầu trời đêm đen không có ánh sáng, không có trăng sao, chỉ có bóng tối không bao giờ dứt.

Sương mù màu đen ngăn cản tầm nhìn, Hàn Phi chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy phác thảo của ba tòa nhà cao cách đó không xa.

“Đây vẫn ở trong cư xá chết chóc, mình vẫn chưa hề rời khỏi thế giới tầng sâu.”

Không biết tại sao, nhưng sau khi xác nhận sự thật này, Hàn Phi thở phào nhẹ nhõm: “Tủ quần áo là lối đi và lối ra vào, mình từ phòng 1144 chạy sang một phòng khác trong cư xá chết chóc thôi.”

Ưu tiên hàng đầu bây giờ là xác định vị trí của mình, Hàn Phi đang định bước ra khỏi phòng ngủ thì người phụ nữ, người cuối cùng rời khỏi tủ đột nhiên lên tiếng.

“Các anh xem đây là cái gì?”

Người phụ nữ tìm thấy một bức ảnh đen trắng ở góc sau bên trái tủ quần áo, trong ảnh là một người đàn ông trung niên cao gầy.

Rõ ràng là một bức di ảnh, nhưng người đàn ông trong ảnh lại nở nụ cười rất vui vẻ, gương mặt tràn đầy hạnh phúc. Anh ta ra hiệu về phía ống kính, như thể đã chuẩn bị xong bữa ăn và đang đứng ở cửa chờ vợ con về.

“Tuổi của người chết cảm giác không nhiều bằng tôi.” Người hàng xóm đen đủi của Phong Tử Du nói, anh ta cũng đưa cho Hàn Phi xem bức ảnh.

Khoảnh khắc nhìn thấy bức ảnh, ánh mắt Hàn Phi liền thay đổi.

“Trang Nhân?!”

Dù trẻ hơn thực tế rất nhiều nhưng Hàn Phi vẫn nhận ra đối phương trong nháy mắt.

Bức ảnh lưu lại khoảnh khắc hạnh phúc nhất của Trang Nhân, khi đó người nhà của ông ấy vẫn chưa xảy ra tai nạn, ông ấy có một cuộc sống khiến người ta ngưỡng mộ.

"Trang Nhân nói rằng người nhà ông ấy bị giam trong tòa nhà chết chóc. Chẳng lẽ căn phòng này là phòng của người nhà ông ấy?"

"Bên cạnh tủ quần áo." Người phụ nữ chỉ vào góc tủ, nơi đặt một cái chậu than, trong chậu còn có một lượng lớn tro tàn do đốt tiền giấy.

Cảnh tượng trước mắt rất quen thuộc với Hàn Phi, khi hắn làm nhiệm vụ người quản lý ở tầng 9 của cư xá Hạnh Phúc, cũng từng thấy qua chậu than tương tự, chỉ có điều trong chậu là di ảnh của chính mình.

"Mặt sau của bức ảnh còn được viết những thứ khác nữa!" Người đàn ông trung niên thốt lên, lật bức ảnh ra phía sau, bên trên có vẽ một hình người kỳ lạ. Mỗi bộ phận đều được đánh dấu bằng những ký tự cổ phức tạp và những biểu tượng nhuốm máu: "Hai người có thể hiểu những gì được viết trên đó không?"

Hàn Phi lắc đầu, chịu thiệt thòi vì thiếu hiểu biết, để sau này có cuộc sống tốt đẹp hơn, hắn quyết tâm làm việc chăm chỉ và học hỏi thêm nhiều điều nữa.

"Tôi có thể hiểu một chút. Dường như là một loại nghi thức nào đó, có thể chiêu linh hồn của người đã khuất trở về vào một ngày nào đó." Người phụ nữ nhìn bức ảnh hồi lâu, sắc mặt từ từ tái xanh, vô thức rời xa tủ quần áo trong phòng ngủ.

"Sao vậy?"

"Trên bức ảnh đó viết, bước đầu tiên của nghi thức, chính là tháo rời quan tài nơi cất giữ người chết ra, đóng thành đồ đạc người sống cũng có thể sử dụng được, luôn để ở trong nhà, để hơi thở của người sống và người chết hòa vào nhau, không phân bên nọ bên kia." Sắc mặt người phụ nữ càng ngày càng xấu: "Tủ quần áo đối diện giường hình như làm bằng quan tài."

“Nghi thức chiêu hồn sao? Phía sau còn có những bước nào nữa?”

“Sau khi đồ đạc làm bằng quan tài đặt trong nhà lâu, ban đêm có thể nghe thấy tiếng động lạ và tiếng bước chân, lúc này nhất định phải cẩn thận, vì có thể không phải của người nhà, mà là của thứ khác.” Người phụ nữ cau mày nhìn bức ảnh, những chữ phía sau quá khó hiểu, lại có vô số ký hiệu kỳ quái xen lẫn vào đó, căn bản nhìn không ra, thậm chí có đoán cũng khó đoán được ý nghĩa.

Có người đã dạy vợ và con gái của Trang Nhân thực hiện chiêu hồn, nhưng thực tế là Trang Nhân không chết mà là vợ và con gái của ông ấy đã chết.

Trong mắt Hàn Phi thoáng hiện lên một chút nghi hoặc, chuyện gì sẽ xảy ra nếu quỷ trong thế giới tầng sâu ngày nào cũng chiêu hồn người sống? Liệu tình trạng suy nhược cơ thể liên tục của Trang Nhân có liên quan gì đến điều này?

Hắn lặng lẽ ghi nhớ hoa văn chữ viết ở mặt sau của bức ảnh, chờ sau khi thoát game, hắn sẽ tìm người đặc biệt để xem qua.

Nếu nghi thức này thực sự hữu ích, lần sau khi chiêu hồn hắn cũng muốn thử xem.

Giả sử có thể chiêu hồn được thứ gì đặc biệt, vậy thì tòa nhà chết chóc chắc chắn sẽ trở nên náo nhiệt hơn.

Chiêu hồn đáng sợ âm tà, đối với Hàn Phi đã trở thành như việc mở chiếc hộp mù. Dù sao thì mặc kệ có chuyện gì xảy ra trong tòa nhà chết chóc, cuối cùng, chính Cánh bướm mới là người “thanh toán hóa đơn”.

Tất cả kinh sợ đối với Hàn Phi toàn bộ đều là kinh ngạc, đến lúc đó hắn chỉ cần tìm một góc an toàn thoát game là được rồi.

Chương 341: Ba mẹ con

Âm thầm bỏ ảnh của Trang Nhân vào trong ô vật phẩm, Hàn Phi vốn chỉ muốn thử thôi, nhưng không ngờ lại thành công thu được.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công thu được mảnh vỡ vật phẩm nguyền rủa rank E - Tế sống."

"Tế sống (mảnh vỡ vật phẩm nguyền rủa rank E): Vật phẩm nguyền rủa này cấu thành từ nhiều mảnh vỡ, được phân bổ trong tòa nhà chết chóc và có liên quan đến nguyền rủa chết chóc nhiệm vụ ẩn rank E. Với cấp độ hiện tại của người chơi, kiến nghị không nên chạm vào, nếu không bạn sẽ có xác suất lớn trở thành một trong những mảnh của Tế sống."

Có thể là do cấp độ của Hàn Phi quá thấp, hệ thống đã đưa ra nhắc nhở, trước đây khi hắn level 10 thử thách nhiệm vụ người quản lý, hệ thống cũng chu đáo đưa ra cảnh báo.

Tuy nhiên, cảnh báo là cảnh báo, thứ đã cho vào trong ô vật phẩm rồi, làm sao có thể lại nhổ ra được.

Với tính cách của Hàn Phi, dù có phải tiêu hủy, cũng không để lại cho Cánh bướm.

"Mảnh vỡ vật phẩm bị nguyền rủa rank E…"

Vật phẩm nguyền rủa đáng sợ nhất mà Hàn Phi từng nhìn thấy trước đây chính là người giấy màu máu trong cửa hàng tiện lợi, vật phẩm nguyền rủa sinh ra thần thức của chính mình vào thời hoàng kim cũng chỉ là vật phẩm nguyền rủa rank F.

"Tế sống, nghe tên đã có vẻ không phải là một thứ tốt, tạm thời cứ giữ nó trước, nói không chừng chờ thu thập thêm nhiều thứ hơn, thì có thể biết rõ vật nguyền rủa này rốt cuộc là cái gì. Chờ đến lúc đó rồi quyết định xem là tiêu hủy nó, hay là lưu giữ nó."

Nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ, Hàn Phi nhìn ra bên ngoài, phòng khách cũng rất bình thường, sạch sẽ ngăn nắp, không có

bất thường gì.

Đi ra ngoài, Hàn Phi nhìn xung quanh.

Trên bàn ăn ném một tờ quảng cáo trắng đen, có vẻ như cư dân trong tòa nhà muốn mọi người quyên góp tiền để sửa chữa thứ gì đó. Mỗi tuần bọn họ đều sẽ tổ chức hoạt động gì đó vào buổi tối, tất cả người lớn đều phải tham dự.

"Có vẻ ai đó đã từng viết gì ở đây." Bên cạnh tờ rơi là giấy và bút, còn có một tờ lịch mở ra với ngày được khoanh tròn — ngày 4 tháng 4.

"Lại là thời gian này, đối với Cánh bướm thời gian này rốt cuộc có ý nghĩa gì?"

Người phụ nữ và người đàn ông trung niên vẫn đang tìm kiếm trong nhà, Hàn Phi yên lặng đi đến cửa phòng, mở cánh cửa chống trộm cũ kĩ ra, muốn xem số nhà của căn phòng này, nhưng ai biết rằng ngay khi hắn vừa mở cửa, liền nghe có tiếng bước chân và tiếng trò chuyện trong hành lang truyền đến.

"Mẹ, người chết thật sự có thể trở lại sao?"

"Không được nghi ngờ, không được dao động, gia đình 4244 đó không phải đã đoàn tụ rồi sao? Bố con nhất định sẽ trở lại."

Cuộc trò chuyện dường như là hai mẹ con.

"Chị ơi, gần đây buổi tối sau khi ngủ rồi, em luôn nửa tỉnh nửa mơ nghe thấy tiếng bước chân trong nhà, nghi thức có vẻ đã thực sự thành công, đó có thể là bố đang đi loanh quanh đấy." Một giọng nữ khác cất lên, tuổi có vẻ không lớn lắm, chắc là mới thành niên.

"Cho dù thực sự là có tiếng bước chân, vậy hai người làm sao chắc chắn đó chính là của bố? Chúng ta cũng không nhìn thấy…"

"Cho dù có không nhìn thấy, chẳng lẽ đến bố con mà con cũng không cảm nhận được sao?" Người mẹ rõ ràng hơi tức giận, sau khi chất vấn cô con gái lớn, bà bắt đầu lẩm bẩm điều

gì đó: “Ba của con sắp về rồi, đừng làm cho ông ấy tức giận, trước đây ông ấy thương con nhất đấy.”

“Chính bởi vì bố thương con nhất, thế nên con mới muốn chắc chắn, bố là duy nhất trong trái tim con, con nhớ bố vô cùng, nhưng bố đã chết rồi, quay trở lại liệu vẫn có phải là bố không?” Đây dường như không phải là lần đầu tiên cô ấy cãi nhau với mẹ mình.

Ba người càng lúc càng gần tới cửa, Hàn Phi nhanh chóng vẫy tay với người phụ nữ và người đàn ông trung niên, họ chạy về phía phòng ngủ nơi để tủ quần áo.

Khóa cửa đang chuyển động, khi cửa chống trộm mở ra, cửa phòng ngủ vừa đóng lại, người đàn ông trung niên mặc chiếc áo máu là người cuối cùng chạy vào.

“Còn ngây ra ở cửa làm gì? Vào nhà đi!” Bà mẹ giục, nhưng đứa con gái nhỏ đang đi phía trước không hề động đậy, mấy giây sau mới lên tiếng.

“Mẹ, con dường như đã nhìn thấy một bóng đỏ bước vào căn phòng mà mẹ thường không cho chúng con vào.”

“Bóng đỏ?”

“Vâng, cảm giác như đang mặc một chiếc áo máu. Khi bố con bị tai nạn xe hơi, không phải bố cũng toàn thân bê bết máu và bị xe kéo lê đi xa hay sao? Chẳng lẽ bố đã thực sự trở lại rồi?” Cô con gái nhỏ nhìn chằm chằm vào phòng ngủ, có chút không dám vào nhà, cô cũng không biết tại sao, rõ ràng trong lòng tin chắc rằng đó là bố mình, nhưng vẫn cảm thấy sợ hãi và bất an.

“Chúng ta có nên vào phòng ngủ xem một chút không?” Cô con gái lớn mở miệng đề nghị.

“Không được, còn chưa tới giờ, bây giờ đi vào việc sắp thành lại hỏng.” Bà mẹ lắc đầu từ chối, đóng cửa chống trộm bước vào nhà: “Chúng ta cứ sinh hoạt như bình thường, đừng vì bố con quay trở lại mà ngạc nhiên, đừng làm ông ấy hốt hoảng.”

Nói thì dễ, nhưng rõ ràng biết trong nhà có quỷ, vẫn muốn giống như trước đây thật sự rất khó.

Hai cô con gái ngoài mặt đã đồng ý, nhưng sau khi vào nhà, vẫn cố ý hay vô ý quét mắt tới cửa phòng ngủ.

“Mau về phòng của các con ngủ đi, trên nghi thức nói, khi bố các con mới quay lại, chỉ xuất hiện khi chúng ta đã ngủ say, chờ sau khi đã quen mới từ từ hiện thân, đến lúc đó các con sẽ biết có phải là ông ấy quay trở lại không.” Người mẹ đang ôm một bức tượng bằng gỗ trên tay, trông rất tồi tàn, nhưng bà coi bức tượng như một báu vật.

“Bận rộn cả buổi tối, thực sự rất mệt rồi,vậy con về ngủ trước đây.” Cô con gái lớn về phòng ngủ, cô con gái nhỏ đi tắm, người phụ nữ lén lút vào phòng của cô gái nhỏ, khi bà trở ra, bức tượng không còn ở trong tay nữa.

Sau khi cô con gái nhỏ đi tắm rồi đi ngủ, người mẹ dường như cũng đã đi nghỉ rồi, đèn phòng khách đã tắt, bên ngoài không có âm thanh gì, im lặng đến chết người.

“Chúng ta mau ra ngoài đi? Gia đình này xem ra không được bình thường.” Người đàn ông trung niên mặc áo máu khẽ lẩm bẩm.

“Đợi thêm đã.” Hàn Phi không ngờ rằng mình sẽ vào căn phòng nơi ở của gia đình Trang Nhân, hắn muốn tìm hiểu tình hình của gia đình ông ấy.

Rõ ràng người chết là người nhà của Trang Nhân, nhưng họ nghĩ đó là ông ấy, họ vẫn đang tổ chức lễ chiêu hồn ở thế giới tầng sâu.

Điều khiến Hàn Phi cảnh giác hơn nữa là bức ảnh của Trang Nhân, được gọi là tế sống, Hàn Phi cảm thấy trong này nhất định phải có mối liên hệ nào đó.

Khoảng nửa giờ sau, một cánh cửa phòng ngủ được đẩy ra, tiếng bước chân rất nhẹ chậm rãi tiến đến phòng ngủ nơi Hàn Phi đang ở.

Ngay khi trái tim của mọi người đang từ từ treo lên, đèn trong phòng khách đột nhiên được bật lên.

“Trang Tình, mẹ biết là con. Con muốn vào phòng bố làm gì?” Giọng người mẹ vang lên ở góc phòng khách, bà ấy không hề về phòng mà trông ở trong phòng khách: “Băng dính trên tủ quần áo là con đã làm sao? Cũng là con đã lấy trộm chìa khóa của khóa linh hồn, phải không?”

Trong giọng nói của người mẹ có chút tức giận: “Mẹ thật sự không hiểu, cha của con còn sống thương yêu con như vậy, tại sao con lại chống cự ông ấy trở lại, vẫn luôn làm ra những chuyện phá hoại này!”

“Con…” Cô con gái lớn cắn môi, trong tay cầm một con dao làm bếp, giống như đang chuẩn bị phá tủ quần áo.

“Nói cho mẹ biết tại sao!” Người mẹ cố gắng hết sức để kìm nén cơn tức giận trong lòng.

“Mẹ, mẹ đừng tin những gì những người trong tòa nhà đó nói, con cảm thấy nghi thức chiêu hồn này… có vấn đề!” Cô con gái lớn vẫn là tiết lộ bí mật trong lòng.

“Có vấn đề?”

“Con luôn mơ một giấc mơ, mơ thấy chúng ta cứ lặp đi lặp lại nghi thức chiêu hồn, ngày tương tự như thế này thực ra chúng ta đã trải qua rất nhiều lần rồi, nhưng chiêu hồn chưa bao giờ thành công.” Trang Tình nhìn mẹ, do dự hồi lâu, sau đó mới mở miệng nói tiếp.

“Chỉ vì giấc mơ của con à? Không cho bố con trở về đoàn tụ với chúng ta sao?” Người mẹ hơi thất vọng đối với Trang Tình: “Con có biết gia đình là gì không? Cho dù chỉ có một phần trăm hy vọng, mẹ cũng sẽ cố gắng hết sức để khiến ông ấy quay trở lại, bởi vì đó là bố của con, là người mẹ yêu.”

Chương 342: Nghĩ cho kĩ ai là con tin rồi hãy động thủ

Người phụ nữ đang cố gắng hết sức để kìm nén sự tức giận trong lòng, bà ấy đã phải trả giá rất nhiều cho nghi thức chiêu hồn, không bao giờ cho phép nghi thức bị phá hủy, nhưng chính vào lúc nghi thức ngày càng tiến gần đến thành công, bà ấy lại phát ra con gái của mình vẫn luôn gây rắc rối.

Bị chính người thân yêu nhất trong gia đình phản bội, là loại cảm giác đau khổ nhất.

"Trang Tình, con đã lớn rồi. Từ khi bố con qua đời, mẹ rất ít xen vào chuyện của con. Hiện tại mẹ hi vọng con đừng quấy nhiễu mẹ nữa, được không?"

Lời nói của mẹ khiến Trang Tình cảm thấy xa lạ, người mẹ trong ấn tượng của cô không phải như thế này, mọi thứ dường như bắt đầu từ nghi thức chiêu hồn, mẹ dần dần trở nên khác lạ.

Linh hồn của bố không chiêu được, mẹ trở nên không còn giống như trước kia khiến cho nội tâm Trang Tình càng thêm sợ hãi.

Cô ấy đã mở miệng nhiều lần nhưng lại không nói ra, trong lòng cô ấy có một bí mật khác mà cô ấy thậm chí không dám nói với mẹ mình.

Dường như đang lo lắng về việc đánh thức con gái nhỏ của mình, người mẹ đã rất kiềm chế, nhưng sự thất vọng trong lời nói của bà ấy cứa vào tim Trang Tình như một nhát dao.

"Sau này, con đừng lại gần phòng của ba con nữa."

Sau khi nói xong câu cuối cùng, bà mẹ cầm lấy con dao làm bếp trên tay Trang Tình rồi bỏ đi.

Phòng khách lại trở về trạng thái im lặng chết chóc, một lúc lâu sau mới đột nhiên vang lên giọng nói của Trang Tình.

“Nhưng mà… con còn có một giấc mơ khác, mơ thấy tai nạn xe bị chết không phải là bố, mà là chúng ta. Chúng ta đang nhớ về ông ấy, ông ấy cũng đang nhớ về chúng ta. Mỗi lần con mơ thấy bố, bố lại càng ngày càng già hơn.”

Tay cô chạm vào cánh cửa phòng ngủ, như chạm vào cánh tay của bố cô: “Chúng con đều rất nhớ bố, nhưng con không biết làm như vậy là tốt hay xấu, con luôn có cảm giác nếu như chiêu hồn thành công, thì có thể bố sẽ càng đau khổ hơn.”

Trang Tình lần này không phá cửa mà lặng lẽ rời đi.

“Bọn họ chắc là đi ngủ hết rồi, chúng ta đi nhanh thôi.” Người đàn ông trung niên vẻ mặt chua xót nói: “Bộ dạng tôi như thế này nếu bị nhìn thấy, thực sự có thể bị coi là quỷ đấy.”

“Chờ một chút, vừa rồi bọn họ nói ban đêm nghe thấy tiếng bước chân trong nhà, tôi muốn xem thứ mà bọn họ dẫn dụ đến là gì.” Hàn Phi có duyên với gia đình của Trang Tình, hắn cũng vừa hay quen biết với Trang Nhân trong hiện thực, vì vậy hắn rất chắc chắn chiêu đến kia không phải là Trang Nhân.

Nếu hắn muốn nhanh chóng lấy được lòng tin của gia đình Trang Tình, có một cách rất đơn giản, đó là gọi Trang Nhân thật sự vào tòa nhà chết chóc.

Người quản lý của tòa nhà đã chết chóc đã xáo trộn những ký ức của gia đình Trang Tình, khiến họ sống trong một vòng tuần hoàn đau khổ. Nếu họ có thể nhìn thấy Trang Nhân thực sự, những kí ức bị người quản lý tòa nhà chết chóc xáo trộn kia có thể được khôi phục.

Gia đình này thực sự khiến Hàn Phi cảm động, để tìm vợ và con gái, người cha đang sống ở thực tại đã điên cuồng tấn công trò chơi chết chóc hư ảo, ngày này qua ngày khác, ông ấy tự khiến mình phát điên.

Vợ và con gái sống trong thế giới tầng sâu thì không ngừng cố gắng thực hiện các nghi thức chiêu hồn để cứu chồng của mình.

Kí ức đã bị xáo trộn nhưng cả hai đều muốn chuộc lỗi cho nhau theo cách của riêng mình.

So với Cánh bướm, bọn họ quả thực là tồn tại không đáng kể, nhưng bọn họ đều nỗ lực hết mình để chiến đấu với vận mệnh đã định sẵn.

Hàn Phi là người ngoài cuộc, hắn đã chứng kiến mọi chuyện, cảm nhận sâu sắc nhất.

Vợ và con gái của Trang Nhân đã chết cách đây nhiều năm, đây là một sự thật, cho dù có hộp đen thì cũng không thể thay đổi được. Có lẽ tất cả những gì hắn có thể làm là truyền suy nghĩ của mình cho đối phương.

"Nếu một người đang sống mang quá nhiều gánh nặng, có thể sẽ khó bước tiếp về phía trước. Nhiều người hiểu được chân lý này, nhưng vẫn có vô số người can tâm tình nguyện mang nó, có thể đây chính là nét đẹp của nhân tính."

Khi Hàn Phi đang suy nghĩ, trong phòng khách lại xuất hiện tiếng bước chân, bước chân này khác với tất cả những bước chân trước, giống như người đang kiễng chân lên.

"Ba mẹ con chắc là đã quay trở về ngủ rồi, tiếng bước chân hiện tại ở phòng khách là của ai?"

Người sống cho dù là mộng du cũng sẽ không phát ra tiếng bước chân quỷ dị như vậy, Hàn Phi nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ ra một khe hở, trong phòng khách tối tăm có thứ gì đó khẽ lay động.

Nín thở, hơn mười giây sau, bước chân càng ngày càng gần, một người phụ nữ xuất hiện ở lối đi giữa ghế sô pha và TV.

Cô ta chạm đất bằng ngón chân của mình, như thể đang bị thứ gì đó nhấc lên, di chuyển quanh phòng khách.

"Quỷ?" Người đàn ông trung niên mặc áo máu lúc này rõ ràng còn giống quỷ hơn cả quỷ, nhưng trong lòng lại kinh hãi, vẻ lo lắng trong mắt gần như tràn ra.

Giọng nói của người đàn ông trung niên rất thấp, nhưng chính giọng nói rất yếu ớt này lại hấp dẫn người phụ nữ trong phòng khách.

Sắc mặt tái nhợt chậm rãi biến sắc, ngón chân lê trên mặt đất, thân hình nhanh chóng lao thẳng về phía phòng ngủ.

Hai mặt nhìn nhau, Hàn Phi vừa hay nhìn thấy đối phương: "Con gái thứ hai của Trang Nhân? Tại sao lại là cô ấy?"

Khuôn mặt đó Hàn Phi rất quen thuộc, điều khiến hắn khó hiểu là cô con gái thứ hai vừa rồi vẫn bình thường sao đột nhiên lại trở nên như thế này? Chẳng lẽ nó có thể liên quan đến bức tượng thần mà vợ của Trang Nhân đặt dưới giường của cô ấy?

Lúc đầu, vợ và con gái của Trang Nhân cư xử bình thường không khác gì lúc còn sống, Hàn Phi cũng đã từng xem ảnh chụp ngoài đời của họ, nếu không biết, hắn thực sự nghĩ rằng họ đã có một cuộc sống mới ở đây.

Nhưng bây giờ hành vi của cô con gái thứ hai của Trang Nhân hoàn toàn khác với vừa rồi, sắc mặt tái nhợt, điều kinh hãi nhất chính là đôi mắt của cô ấy.

Có những sợi chỉ đen đan xen vào tròng trắng trong mắt, như thể ai đó đang nhấc sợi chỉ trong mắt của cô lên để điều khiển ánh mắt của cô.

Cùng lúc Hàn Phi nhìn thấy, con gái thứ hai cũng nhìn thấy hắn, lúc này hắn đã đóng cửa phòng ngủ lại, kêu người đàn ông trung niên dùng lưng chắn vào sau cửa.

Tiếng bước chân bên ngoài biến mất, mấy phút sau, Hàn Phi lại nhìn qua khe cửa, trong tầm mắt là mái tóc đen dày.

"Phía sau đầu không có mắt, làm sao cô ấy có thể nhìn vào bên trong…" Hàn Phi nghĩ đến đây, chợt hiểu ra điều gì đó, hắn ngẩng đầu nhìn theo khe cửa.

Trên cánh cửa ở phía trên đầu, còn có một cái mặt quỷ khác đang nhìn chằm chằm hắn!

Cả người phụ nữ và người đàn ông trung niên cũng nhìn thấy khuôn mặt đó, nhưng khi hai người bọn họ vô thức tránh ra xa, trong tay Hàn Phi đã có thêm một cán dao.

Một con dao không lưỡi cũng có thể giết chết người?

Mặt quỷ không che giấu cũng không né tránh, nó nhớ kĩ hình dáng Hàn Phi, lúc này ổ khóa kêu cạch cạch, xem ra nó muốn vào phòng ngủ!

Bị lệ quỷ chặn cửa, phía sau chỉ có tủ quần áo, người phụ nữ và người đàn ông trung niên căng thẳng đến mức không nói được lời nào, nhưng Hàn Phi đã chủ động mở cửa, cứ như là hắn và lệ quỷ là cùng hội vậy, phối hợp rất ăn ý.

"Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn!"

Dưới ánh mắt khó hiểu của người phụ nữ và người đàn ông trung niên, nhát dao của Hàn Phi rơi xuống trên mặt quỷ.

Khuôn mặt hung dữ và đáng sợ tan vỡ như một chiếc mặt nạ, sau đó đôi tay đầy độc hồn của Hàn Phi nắm lấy cổ người kia, một người bằng giấy tinh tế đỏ như máu thuận theo cánh tay của hắn đến chỗ vết thương trên mặt quỷ.

Khi người giấy đi vào trong cơ thể của mặt quỷ, Hàn Phi lại dùng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn bịt miệng lệ quỷ lại, rồi lôi thẳng nó vào phòng ngủ như kẻ bắt cóc bắt con tin.

"Ngoan ngoãn chút, nếu mày dám đánh thức những người khác trong nhà, thì đừng trách tao không khách khí."

Dưới sự tăng thêm kỹ năng diễn xuất bậc thầy, khuôn mặt anh tuấn của Hàn Phi đã bị sự u ám và điên cuồng chiếm giữ, lúc này trông hắn còn gớm ghiếc hơn cả quỷ.

Chương 343: 4144 ?

Động tác của Hàn Phi điêu luyện đến nỗi cả người phụ nữ và người đàn ông trung niên đều không kịp phản ứng, cục diện lúc này biến động kinh thiên động địa.

Vốn cứ nghĩ bị lệ quỷ ép vào đường cùng, không ngờ Hàn Phi lại là người ra tay trước và "ôm" đối phương vào phòng ngủ.

Đầu tiên là một dao đập vỡ mặt nạ, sau đó trực tiếp khóa cổ họng, nhét người giấy vào vết thương của đối phương, đồng thời bịt miệng đối phương lại để không cho nó phát ra âm thanh.

Người đàn ông trung niên vừa nhìn đã nổi da gà, hiện tại rất nghi ngờ nghề nghiệp của Hàn Phi, nói không chừng hắn trong hiện thực thực sự làm nghề đó.

Lệ quỷ khống chế cô con gái nhỏ làm gì đã có kinh nghiệm, chờ nó phản ứng lại thì người đã vào phòng ngủ rồi.

Những người khác thấy Hàn Phi che miệng đối phương không cho nó phát ra âm thanh, trên thực tế Hàn Phi đang che vết thương bị dao cắt, không cho nó nhổ người giấy màu máu ra!

Thuận theo vết thương trên mặt, người giấy đã chui vào trong ngực lệ quỷ, đây mới thực sự là ý đồ giết người.

Vết nứt trên mặt bắt đầu lan ra khắp cơ thể, lúc đầu sẽ chảy ra thứ gì đó tương tự như máu đen, dần dần, những mảnh giấy vụn bắt đầu chảy ra từ vết thương của lệ quỷ.

Ý thức được sự khác thường trong cơ thể, lệ quỷ mở to mắt, hai mắt gần như lồi ra khỏi hốc.

Từ đáy lòng nó thề không có ý định mở miệng nhắc nhở người khác, nó chỉ muốn mở miệng phun người giấy ra.

Đáng tiếc là nó càng giãy dụa, Hàn Phi lại càng không dám buông tay, còn tranh thủ cho thêm vài nhát dao.

Mười phút sau, lệ quỷ ngừng vùng vẫy, làn da của nó giống như một bức tượng nhỏ bằng giấy, chỉ cần chạm nhẹ vào sẽ vỡ ra.

Dưới ánh mắt sững sờ của người đàn ông trung niên và người phụ nữ, một người giấy màu máu leo ra khỏi ngực lệ quỷ, ăn uống no nê, vết máu trên người càng thêm sặc sỡ.

"Không phải chứ? Tôi chỉ muốn làm cho nó im lặng thôi mà." Hàn Phi bỏ tay che miệng đối phương, khuôn mặt quỷ đó đã biến thành màu đen, độc hồn đáng sợ hủy hoại khuôn mặt giống như trùng độc.

"Mình vừa dùng cánh tay mà Đại Nghiệt ẩn thân?"

Hàn Phi vừa rồi hoàn toàn chỉ theo bản năng, là thói quen mà thân thể của hắn đã mài dũa qua sinh tử, kết quả không ngờ rằng lệ quỷ lại bị người giấy màu máu ăn thịt.

"Hai người đừng cách xa tôi như vậy." Hàn Phi liếc nhìn người phụ nữ và người đàn ông trung niên, hắn muốn bỏ lệ quỷ ra, nhưng vừa buông tay, lệ quỷ đã ngã xuống đất bay ra như vụn giấy.

Hắn đã vô tình tiêu hủy xác chết của đối phương.

"Lệ quỷ này không quá mạnh… đại khái chỉ có thể coi là một oán niệm nhỏ." Hàn Phi cố gắng giải thích cho đồng bọn của mình.

"Chúng tôi biết, là một nhân viên bảo vệ, việc tiêu hủy xác chết cũng không có gì khó hiểu." Người đàn ông trung niên nhìn bộ đồng phục bảo vệ nhuốm máu của Hàn Phi, dường như đã hiểu ra nhiều điều. Anh ta tuy rằng sợ hãi, nhưng nếu muốn rời đi vẫn phải dựa vào Hàn Phi, vì vậy anh ta lựa chọn làm theo ý muốn của hắn, cho dù hắn có yêu cầu anh ta làm gì, anh ta cũng sẽ làm, cố gắng không làm cho hắn tức giận.

"Cô gái này xử lý thế nào?" Người phụ nữ chuyển chủ đề, nhìn chằm chằm vào cô gái có vẻ rất quen trên mặt đất.

"Đưa cô ấy trở lại phòng đi, vừa hay có thể xem xem bức tượng dưới giường cô ấy cuối cùng là thứ gì."

Hàn Phi kéo con gái thứ hai của Trang Nhân đi, lặng lẽ đi qua phòng khách, rồi mở cửa phòng ngủ của cô ấy.

Đây là một phòng ngủ rất bình thường, sạch sẽ, mọi thứ đều được đặt gọn gàng, không tìm thấy bất cứ thứ gì liên quan đến chiêu hồn hay tà thuật.

"Càng là những thứ quỷ dị, thông thường sẽ càng khoác lớp da ngoài bình thường."

Hàn Phi đặt cô gái xuống giường, sau đó hắn vén ga trải giường lên.

Bên dưới chiếc giường là một tượng thần đã vỡ vụn, trông hơi giống lệ quỷ vừa rồi.

"Thần ở đâu ra, chẳng qua là oán niệm giả thần mà thôi."

Hàn Phi vươn tay muốn chạm vào những mảnh vỡ của tượng thần, nhưng vừa đặt tay xuống gầm giường, chiếc nhẫn của chủ nhà trên tay đã truyền đến cảm giác ớn lạnh.

"Dưới gầm giường vẫn còn có thứ khác?"

Hắn nhìn kỹ và phát hiện khu vực gần bức tường được bao phủ bởi một lớp vải đen.

Đưa tay gỡ tấm vải đen xuống, một sự lạnh lẽo cực độ bao trùm lấy thân thể, Hàn Phi phát hiện trên vách tường đã bị khoét rỗng, còn có tượng thần dày đặc!

Từng khuôn mặt quỷ dị nhìn Hàn Phi, tượng thần rõ ràng rất thô ráp, nhưng lại cho hắn cảm giác mình đang bị người sống nhìn chằm chằm, trong tượng như giam giữ quỷ.

Nếu như nói quỷ trong bức tượng ít nhất là oán niệm cỡ nhỏ, thì với bao nhiêu bức tượng như thế này, Hàn Phi khó có thể tưởng tượng nổi có bao nhiêu quỷ trong phòng cô con gái thứ hai của Trang Nhân.

"Đây không phải là lần đầu tiên mẹ cô ấy mang tượng thần về. Vòng tuần hoàn này đã diễn ra rất nhiều lần kể từ khi họ chết, chỉ là họ không nhớ mà thôi."

Không dám phát ra tiếng động nào. Hàn Phi có con dao tái sinh và người giấy màu máu, có thể đối phó oán niệm cỡ nhỏ,

cũng có thể chạy thoát khỏi tay oán niệm cỡ vừa, nhưng cùng lúc đối mặt với vô số oán niệm dưới gầm giường như này, hắn chết chắc mà không phải nghi ngờ gì nữa.

"Căn phòng này nguy hiểm hơn mình nghĩ rất nhiều." Hàn Phi nhìn tượng thần, trong lòng nổi lên một mối nghi ngờ: "Những tượng thần này tồn tại có ý nghĩa gì? Tại sao lại đặt chúng trong nhà của gia đình Trang Nhân? Chẳng lẽ muốn nhiễm được khí tức của gia đình ông ấy?"

Câu hỏi trước còn chưa nghĩ thông, thì lại xuất hiện một câu hỏi mới: "Tại sao Cánh bướm lại giam cầm gia đình Trang Nhân? Còn chịu nhiều rắc rối để khiến gia đình ông ấy chiêu hồn trong thế giới tầng sâu?"

Cánh bướm có khả năng kéo người vào thế giới tầng sâu, muốn đưa Trang Nhân vào thế giới tầng sâu, chỉ cần trả một cái giá nào đó là có thể làm được, tại sao gia đình Trang Nhân lại phải thử đi thử lại hết lần này đến lần khác?

"Nếu không phải năng lực của Cánh bướm rất hạn chế, thì đó là bởi vì Trang Nhân rất đặc biệt, ông ấy khác với những người khác."

Hàn Phi tiếp tục suy nghĩ theo chiều hướng này, Trang Nhân là một đạo diễn phim kinh dị rất bình thường, điểm duy nhất ông ấy có liên quan với thế giới tầng sâu là hàng xóm của ông ấy là chủ tịch của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, đối phương từng nói điều gì đó với ông ấy khi còn trẻ, đồng thời đưa cho ông ấy —— game tòa nhà chết chóc.

"Game tòa nhà chết chóc?!" Trong đầu Hàn Phi chợt lóe lên một ý tưởng: "Game tòa nhà chết chóc được thực hiện bởi chủ tịch Vĩnh Sinh. Anh trai của ông ta là Phó Sinh có một chiếc hộp đen. Liệu hai anh em này có che giấu một bí mật nào đó trong game tòa nhà chết chóc không?"

Trước kia Hàn Phi chỉ coi Trang Nhân là người bình thường bị cuốn vào tai nạn, bây giờ hắn đã từ từ thay đổi quan điểm, trên người ông ấy có thể ẩn giấu một vài chuyện gì đó.

"Lần này thoát game, mình nhất định phải hỏi kỹ Trang Nhân. Nếu ông ấy chịu hợp tác, mình sẽ tìm cách để ông ấy

chơi [Cuộc sống hoàn hảo], chiêu ông ấy vào thế giới tầng sâu.”

Trang Nhân rất muốn gặp gia đình mình, Hàn Phi lại có một món hời mà ông ấy khó có thể từ chối.

Trong đầu có một kế hoạch, Hàn Phi nhẹ nhàng đặt tấm vải đen che bức tượng xuống, nhưng ngay lúc tấm vải đen rơi xuống, tất cả những pho tượng thô kệch đều quay người, mở mắt.

Tấm vải đen đã rơi xuống, Hàn Phi thiếu chút nữa cho rằng đó là ảo giác của chính mình.

Hắn nhìn kỹ tấm vải đen, chỉ sau vài giây, những khuôn mặt xuất hiện trên tấm vải đen, tượng thần dường như là sống lại.

“Rút thôi!”

Quyết định nhanh chóng, Hàn Phi kéo người đàn ông trung niên và người phụ nữ ra khỏi phòng ngủ, đẩy cửa chống trộm của phòng khách chạy về phía bên kia hành lang.

Trong quá trình chạy trốn, Hàn Phi không quên ngoảnh đầu nhìn lại số nhà.

“Phòng 4144? Ba số ‘4’?!”

Hàn Phi hiểu rất rõ số nhà này có ý nghĩa gì, hắn thật sự không dám tưởng tượng, căn phòng của quỷ nhảy lầu ở cũng chỉ có hai số 4 mà thôi. Tuy rằng quỷ nhảy lầu bị chia tách thành nhiều phần, nhưng đó cũng là tồn tại gần kề hận ý.

“Chẳng lẽ trong phòng 4144 là hận ý? Đó là vợ và con gái của Trang Nhân? Hay là vị ‘thần’ nào đó trong những tượng thần kia?”

Chương 344: Manh mối về người quản lý tòa nhà tiền nhiệm

Con số 4144 cho thấy Hàn Phi hiện đã chạy vào tòa nhà số 4, cũng chứng minh rằng lối đi trong tủ quần áo thực sự được kết nối với các phòng khác nhau, vật thể nguyền rủa này tương tự như cửa vận chuyển biến chủng trong trò chơi đã khơi dậy sự quan tâm lớn cho Hàn Phi.

"Chỉ cần Cánh bướm bị giết, tủ và tòa nhà sẽ đều thuộc về mọi người!"

Tòa nhà chết chóc giờ thuộc về Cánh bướm, thuộc về người quản lý, nó coi mọi người như một công cụ và một món đồ chơi, có thể hy sinh lợi ích của mọi người để đạt được mục tiêu của riêng mình.

Nhưng nếu Hàn Phi trở thành người quản lý tòa nhà chết chóc, hắn sẽ tôn trọng quyết định của hầu hết mọi người, để nhiều "người" tìm thấy chính mình hơn.

"Chờ một chút! Tại sao tôi có cảm giác có thứ gì đó đang kéo tôi! Thật đấy!" Người đàn ông trung niên chạy ở phía sau đồng đội tái mặt. Anh ta không ngừng quay đầu nhìn về phía sau, nhưng cổ ngoẹo đến sắp gãy rồi, cũng không thấy thứ gì bám trên lưng.

Tất cả mọi người đều đang chạy thoát thân, người đàn ông trung niên cũng không dám lớn tiếng, anh ta cố chịu đựng sự khó chịu cố gắng theo phía sau người phụ nữ.

Trong hành lang tối om, đèn kích hoạt bằng giọng nói lúc sáng lúc tối, so với tòa nhà số 1, hành lang tòa nhà số 4 còn đổ nát hơn, trước cửa mỗi hộ gia đình đều có dấu vết đốt tiền giấy và ảnh. Tất cả họ dường như đều đang chiêu hồn.

"Cánh bướm rốt cuộc muốn làm gì?"

Tòa nhà âm u u ám, đó là một loại kinh khủng không liên quan gì đến quỷ, như thể lòng người ở nơi này đã bị biến đổi

và lên men thành thứ khác.

Đẩy cửa thoát hiểm ra, trục cửa cũ kỹ phát ra tiếng cọt kẹt, Hàn Phi nhìn hành lang tối đen bên ngoài, không dám lập tức chạy ra ngoài.

Tiếng hát lúc có lúc không truyền đến từ bên ngoài tòa nhà, chiếc nhẫn của Hàn Phi đã bị quá tải, có một số vết nứt trên đó. Chắc là đến nguyên chủ của chiếc nhẫn cũng không ngờ rằng, Hàn Phi đeo nó vào rồi chạy đến một nơi như tòa nhà chết chóc, còn vài lần phải đối mặt với tiếng ca không thể nhắc đến kia.

"Tại sao lại dừng lại?" Người phụ nữ hơi khó hiểu: "Nơi này khiến tôi cảm thấy không ổn, dường như còn không an toàn bằng tủ quần áo."

"Cô có nghe thấy tiếng ca bên ngoài không?"

"Tiếng ca?" Người phụ nữ lắc đầu: "Tôi không nghe thấy gì hết?"

"Hai người đang yêu nhau sao? Đại ca, đại tẩu, sau lưng tôi thật sự là có gì đó không bình thường!" Người đàn ông trung niên thân mặc chiếc áo máu cuối cùng cũng đuổi kịp, anh ta nắm lấy tay Hàn Phi: "Cậu giúp tôi xem sau lưng, vừa rồi khi tôi chạy, dường như có thứ gì đó cứ kéo tôi hoài!"

Hàn Phi nhìn sang lưng của người đàn ông trung niên, có một tượng thần nằm chình ình giữa cột sống anh ta, đầu tượng thần như cắm sâu vào xương sống của anh ta vậy.

"Có gì không? Hai người có nhìn thấy gì không? Có phải là côn trùng không?" Người đàn ông trung niên vẫy vẫy bàn tay mập mạp của mình, nhưng vừa hay không thể chạm vào chỗ đó.

"Chỉ là một con côn trùng nhỏ thôi, đừng làm bản thân sợ hãi, hít thở sâu sau đó thư giãn." Hàn Phi bảo người đàn ông trung niên đừng ngoảnh lại nhìn, sau đó từ trong ô vật phẩm lấy ra con dao tái sinh: "Sư huynh à, nhiều chuyện hỏi anh một chút, trước đây anh đã từng làm gì thế? Anh đã từng giết người chưa?"

“Làm sao tôi có thể giết người được! Đến gà tôi còn chưa từng giết bao giờ!”

“Vậy thì tốt.” Dao tái sinh khi đối mặt với kẻ thù có đôi tay nhuốm máu, sẽ càng sắc bén hơn, Hàn Phi xuất phát từ ý tốt, hắn lo lắng về việc vô tình làm tổn thương người đàn ông trung niên.

Vén áo máu ra, Hàn Phi nắm lấy cán dao, điều khiển lưỡi dao chói mắt, vung xuống!

Thân tượng bị chém ra thành nhiều mảnh, nhưng điều mà Hàn Phi không ngờ là khi pho tượng bị vỡ nát, khuôn mặt từ từ vặn vẹo, nhìn Hàn Phi nở nụ cười quái dị.

Tượng thần đã cười?

Lưng của người đàn ông trung niên đột nhiên trở nên nhẹ nhàng, anh ta muốn xem con côn trùng trông như thế nào, nhưng khi anh ta quay lại, thấy những mảnh vỡ của tượng thần trên sàn nhà.

“Thứ dưới gầm giường đó bò lên lưng tôi à?”

“Anh đã cõng trên lưng khá lâu, nhưng hiện tại đã an toàn rồi, đại khái…” Hàn Phi dùng cánh tay Đại Nghiệt ẩn thân nhẹ nhàng ấn vào lưng người đàn ông trung niên, hắn phát hiện vẫn còn một ít mảnh vỡ của bức tượng thần dính vào thịt người đàn ông: “Hãy kiên nhẫn, có thể sẽ hơi đau một chút.”

Hắn cầm con dao tái sinh đào ra mảnh vỡ cuối cùng, còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì đột nhiên phát hiện vết thương trên lưng người đàn ông trung niên dường như vẫn còn một khuôn mặt người!

“Thứ gì thế này?”

Dùng dao tái sinh rạch vết thương ra, Hàn Phi nhìn thấy một bức tượng cỡ ngón tay cái nhúng trong máu thịt của người đàn ông trung niên, khi đào bức tượng cỡ ngón tay cái ra, dưới vết thương có một bức tượng nhỏ hơn!

Tất cả các pho tượng đều có nụ cười quái dị giống nhau, cắm vào thân hình người đàn ông trung niên, nhìn thẳng vào Hàn Phi.

“Khiêu khích tao à? Khiêu khích tao trong cơ thể người khác sao?” Hàn Phi không biết vì sao tượng thần lại để ý người đàn ông trung niên, có thể là do anh ta yếu nhất, cũng có thể là do vận khí của anh ta kém nhất, có điều không cần biết lý do là gì, Hàn Phi tuyệt đối sẽ không bao giờ chiều theo thế lực tà ác này.

Yêu cầu người đàn ông trung niên che mắt lại, Hàn Phi lấy ra người giấy màu máu, sau đó để người giấy cũng đi vào chỗ vết thương.

“Mày ở bên trong có bao nhiêu cái, tao sẽ lấy ra bấy nhiêu cái, dù sao người bị đau cũng không phải là tao.”

Tượng thần vốn đã gắn vào trong cơ thể người đàn ông trung niên, nụ cười trên khuôn mặt nó đông lại.

Dưới sự huấn luyện của [Cuộc sống hoàn hảo] Hàn Phi đã sớm trở thành một kẻ tàn nhẫn, đừng nói đến việc tượng thần đã chạy vào thân thể của người khác, cho dù là chạy vào thân thể của chính mình, hắn cũng dám làm như vậy.

Điều khiển người giấy, từ trong cơ thể người đàn ông trung niên Hàn Phi lấy ra thêm hai tượng thần nữa.

Bức tượng cuối cùng chỉ bằng đầu đũa, tiểu quỷ ẩn mình trong bức tượng đã bị người giấy màu máu đập vỡ, một mảnh giấy và một sợi tóc rơi ra khỏi cơ thể tiểu quỷ, có vẻ như nó được tạo nên bởi oán khí của mảnh giấy và sợi tóc.

Người giấy màu máu đưa mảnh giấy cho Hàn Phi, mặt trước tờ giấy có viết một cái tên, mặt sau viết một kiểu chết —— Nếu như phân thây anh ta có chết không?

Hàn Phi nhìn thấy kiểu chết, trong vài chữ đó có hàm chứa oán hận nồng đậm và khí tức nguyền rủa, tiếp theo hắn lật tờ giấy liền nhìn thấy cái tên ở mặt bên kia.

Hai chữ đơn giản đó, nhưng lại khiến hắn không thể rời mắt.

“Phó Sinh?”

Hàn Phi biết rằng có những mảnh ký ức của người quản lý tòa nhà tiền nhiệm được giấu trong tòa nhà chết chóc, nhưng

hắn không ngờ lại tìm ra manh mối liên quan đến người quản lý bằng cách này.

"Tất cả quỷ trong tượng thần chẳng lẽ đều giữ một mảnh giấy sao?" Hàn Phi giết chết kẻ xui xẻo đầu tiên, tuy rằng cũng là quỷ trong tượng thần, nhưng trái tim của nó bị người giấy ăn mất, sau khi chết cả người biến thành vụn giấy và tàn tro, cho dù có ẩn giấu mảnh giấy, Hàn Phi cũng rất khó phát hiện.

"Liệu sợi tóc này có phải của Phó Sinh không? Ý thức của ông ấy bị chia thành vô số phần, rồi đưa vào trong bức tượng sao?"

Người quản lý tòa nhà chết chóc chắc là Cánh bướm, theo quan điểm này thì ý thức của người quản lý tòa nhà tiền nhiệm ở đây chắc là đã gặp phải bàn tay thâm độc của Cánh bướm rồi.

"Mình nghĩ mình đã biết điều đáng sợ nhất trong căn phòng 4144 là gì rồi."

Hàn Phi nhìn chữ viết trên mảnh giấy, tên và tóc đều là trung gian của nguyền rủa, bản thân chữ trên tờ giấy chính là nguyền rủa.

Có vô số nguyền rủa chết chóc trong tòa nhà chết chóc, bây giờ Hàn Phi cực kỳ nghi ngờ rằng những nguyền rủa chết chóc đều là để chuẩn bị cho một người.

Người quản lý tòa nhà tiền nhiệm lớn hơn Hàn Phi ít nhất bốn mươi tuổi, đã có chiếc hộp đen từ nhiều năm trước.

Tuy rằng ông ấy đã thất bại, nhưng cho dù ý thức bị phân thành vô số mảnh, ông ấy vẫn không có rời khỏi trò chơi, vẫn có thể an bài thế cờ, chỉ nhìn từ góc độ này, ông ấy đã rất đáng sợ rồi.

"Nếu Cánh bướm thực sự lấy được mảnh ký ức của người quản lý tòa nhà tiền nhiệm, vậy thì mình lại có thêm một lý do để giết nó, việc chiếc hộp đen ở trong đầu mình, tuyệt đối không thể để cho người thứ hai biết."

Chương 345: Bảo vệ vẫn luôn sống sót cho đến nay

Hàn Phi không biết cách bố trí của người quản lý tòa nhà tiền nhiệm, ngoài ra hắn cũng không hoàn toàn tin tưởng Phó Sinh.

Lý do rất đơn giản, sau khi lấy được hộp đen, Hàn Phi đã chọn một con đường khác với Phó Sinh.

Phó Sinh muốn phá hủy hoàn toàn thế giới tầng sâu, phong ấn mọi thứ ra khỏi thực tế, trong khi Hàn Phi muốn phá hủy những gì nên phá hủy và chuộc lại những gì nên chuộc lại.

Nếu Phó Sinh xem xét vấn đề hoàn toàn từ góc độ của riêng mình, thì Hàn Phi lại xem xét nó từ góc độ công bằng.

Hàn Phi lúc này đang trong trạng thái không có ý thức, tôn trọng bản năng, mở ra các mặt khác nhau của hộp đen, cùng với việc thả quỷ ra, đồng thời cũng ôm hy vọng.

Từ trước đến nay chưa có ai dám như Hàn Phi, người quản lý tòa nhà tiền nhiệm cũng không quyết đoán như vậy.

Chính vì sự lựa chọn của Hàn Phi, mà hắn và Phó Sinh từ đó không còn cùng đường nữa, có thể Phó Sinh sẽ cố gắng hướng dẫn Hàn Phi bây giờ, nhưng một lúc nào đó trong tương lai, họ chắc chắn sẽ có những bất đồng.

Kiểu bất đồng này không phải là ai thuyết phục ai là được, mọi người đều đánh cược tính mạng và tương lai của mình, đã rất khó để quay đầu lại.

Hàn Phi dùng giấy quấn lấy sợi tóc, hắn hiện tại không dám trở lại phòng 4144. Ký ức của Phó Sinh bị chia thành vô số mảnh vỡ, mặc dù mảnh ký ức trong tòa nhà chết chóc và ở cư xá Hạnh Phúc có nguồn gốc từ cùng một người, nhưng vì những cảm xúc khác nhau chứa đựng bên trong, vì vậy tính cách bản thể được tạo thành bởi các mảnh ký ức có thể không giống nhau.

Một người ít nhiều đều sẽ có mặt tối, huống chi một người như Phó Sinh bị hộp đen lựa chọn, bóng tối thực sự bị đè nén trong lòng có lẽ còn đáng sợ hơn cả Cánh bướm.

"Trước tiên rời khỏi tầng 14 đã."

Hàn Phi cõng người đàn ông trung niên đi vào hành lang, nhưng người phụ nữ vẫn dừng lại tại chỗ.

"Cô có phát hiện gì à?"

"Hay là đi thang máy đi, tôi luôn cảm thấy nếu chúng ta xuống từ đây thì sẽ chết." Người phụ nữ nắm chặt con dao gọt hoa quả trong tay: "Trực giác của tôi rất chính xác."

Có một ánh sáng yếu ớt phát ra từ hành lang tối, thoạt nhìn thì có vẻ bình thường, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ thấy rằng ánh sáng dường như gần hơn.

Như thể đó hoàn toàn không phải là một tia sáng, mà là một đôi mắt to lạnh lùng.

Bây giờ Hàn Phi không còn thời gian để chần chừ nữa, tất cả số phòng ở tầng 14 đều có hai số 4. Tầng này hoàn toàn là một tổ quỷ.

Chỉ nhìn đầy mặt đất là tiền giấy thôi, Hàn Phi đã ngứa ran cả da đầu, chủ hộ của tất cả các phòng trên tầng này dường như đều đang chiêu hồn.

Khi "ánh sáng" đang từ từ tiến đến từ dưới tầng, Hàn Phi cõng người đàn ông trung niên đã đến tầng 13: "Trốn ở đây trước, tầng 14 quá nguy hiểm."

Hàn Phi yên lặng đóng cửa thoát hiểm, để cho người đàn ông trung niên nấp sau cánh cửa, một mình hắn tiến vào hành lang.

Tầng 13 bình thường hơn một chút, nhưng trên hành lang vẫn còn rải rác tiền giấy, hộ gia đình nào cũng dán câu đối đỏ, nhưng chữ đen trên câu đối đều là nguyền rủa, cửa chống trộm cũng bị bôi bẩn đủ thứ, còn có các sợi dây đỏ và các mảnh gương vỡ, v.v.

Rất nhanh, Hàn Phi đã tới cửa phòng 4134. Còn chưa kịp quay đầu lại, một luồng khí lạnh từ bên tai truyền đến!

Quay lại thật nhanh!

Hàn Phi nhìn thấy bộ đồng phục bảo vệ phủ sơn đỏ thẫm toàn thân trên cửa phòng 4134, có một lỗ thủng lớn trên ngực và bụng của bộ đồng phục, như thể nó bị xé ra bằng tay.

Hắn lùi lại nửa bước, bộ đồng phục bảo vệ dán trên cửa từ từ tuột xuống, rồi cánh cửa mở ra một khe, giọng nói của một người đàn ông vang lên.

"Sắp đến đêm hồi hồn rồi, trên hành lang không được có người, cậu mau vào trong đi."

"Đêm hồi hồn?" Hàn Phi phát hiện người đó dùng từ "cậu", chứ không phải là "các cậu", đối phương dường như không biết đến sự tồn tại của người phụ nữ và người đàn ông trung niên.

"Vài ba câu không thể nói rõ, tóm lại, nếu không muốn chết thì nhanh chóng vào đây." Giọng nói người đàn ông rất nghiêm túc, không ngừng thúc giục: "Nếu không phải thấy cậu mặc đồng phục bảo vệ, tôi sẽ không thèm cứu cậu, nhanh lên! Tôi cũng phải rất mạo hiểm đấy!"

Bản thân Hàn Phi là bậc thầy diễn xuất, hắn không cách nào nghe ra đối phương có nói dối không, nhưng hắn có thể nghe ra đối phương có đang cố gắng diễn xuất hay không.

"Tôi vẫn còn 2 người bạn nữa, ở ngay cửa, có thể cho bọn họ…"

"Cũng là bảo vệ à? Lần này vậy mà lại có ba người bảo vệ vẫn còn sống? Các cậu mau vào đi!" Trong giọng nói người đàn ông mang theo sự nghi hoặc, nhưng vẫn quyết định thu nhận Hàn Phi.

Sau phút chốc, Hàn Phi dẫn theo hai người nữa đi tới, nhìn thấy người đàn ông trung niên và người phụ nữ không có đồng phục bảo vệ, người trong phòng lập tức chuẩn bị hối hận, nhưng Hàn Phi ra tay quá nhanh, vừa muốn đóng cửa lại, Hàn Phi đã kẹt giữa cửa rồi.

“Cậu muốn tìm cái chết à?” Người đàn ông nghiến răng: “Nếu như tôi biết bọn họ không phải bảo vệ, vậy thì đến cậu tôi cũng không thèm cứu!

Miệng thì nói một cách hung dữ, nhưng người đàn ông vẫn mở cửa ra.

Cả ba bước vào nhà, vừa đóng cửa lại thì bên ngoài đã có tiếng bước chân nặng nề trên lối đi thoát hiểm.

“Suỵt.” Người đàn ông trong phòng làm ra vẻ im lặng, anh ta đang đứng ở cửa, ai cũng không dám nhúc nhích, chỉ nhìn anh ta chằm chằm.

Chủ nhân của căn phòng 4134 mặc một bộ đồng phục bảo vệ sạch sẽ, nhưng bộ đồng phục cũng không vừa vặn, điều khiến Hàn Phi ngạc nhiên hơn nữa là trong phòng vẫn còn rất nhiều đồng phục bảo vệ chất đống, một số đã bị hỏng, một số trong số chúng trực tiếp bị xé nát.

Hầu như không thể tìm thấy một bộ đồng phục hoàn chỉnh nào khác ngoài bộ trên người của chủ nhà.

Khi tiếng bước chân hoàn toàn biến mất, chủ nhà mới thở phào nhẹ nhõm, tựa hồ thoát chết: “Nếu không phải tôi cứu các cậu, vừa rồi ba người các cậu đã chết rồi!”

“Những tiếng bước chân đó là gì?”

“Không cần quan tâm là cái gì, cũng đừng tò mò, tò mò hại chết mèo.” Chủ nhà trầm giọng nói: “Ba người các cậu mỗi người đều nợ tôi một mạng. Các cậu phải nhớ kỹ cho tôi.”

“Tại sao tôi lại nợ anh một mạng?” Người đàn ông trung niên mặc chiếc áo máu, ít nhất nhìn anh ta trông có vẻ rất đáng sợ.

“Có tin tôi sẽ ném anh ra ngoài ngay bây giờ không? Vốn dĩ tôi không muốn cứu anh chút nào.” Khi chủ nhà nói chuyện, ánh mắt của anh ta luôn luôn có chủ ý lướt qua Hàn Phi, anh ta đang nhìn bộ đồng phục bảo vệ của hắn.

“Anh có vẻ rất hứng thú với bộ đồng phục tôi đang mặc? Trong phòng này khắp nơi cũng đều là đồng phục bảo vệ, anh không phải là có sở thích sưu tầm những thứ này đấy chứ?”

Hàn Phi nói rất không khách khí, hắn đang suy nghĩ xem nếu thực sự xảy ra xung đột, mình có thể có mấy phần cơ hội chiến thắng.

"Tôi không có sở thích sưu tập quần áo, tôi cũng là nhân viên bảo vệ trong tòa nhà này." Người đàn ông lấy ra thẻ công tác từ bộ đồng phục của mình, anh ta tên là Hoa Khôi.

Đừng cười tên của tôi, tôi họ Hoa, bố mẹ tôi trình độ văn hóa không cao, nên đã đi nhờ một thầy bói. Ông ấy đặt tên tôi là Khôi, nói rằng nó có nghĩa là khôi thủ (thủ lĩnh), lấy tên này sẽ làm tăng tuổi thọ của tôi. Cha mẹ tôi nghĩ rằng nó có một ý nghĩa tốt, vì vậy họ đặt tên tôi là Hoa Khôi."

"Đàn ông cũng tên là Hoa Khôi?" Người đàn ông trung niên che miệng vết thương ở lưng dưới, cảm giác như cười đến mức không đứng thẳng lên được vậy.

Không giống như người đàn ông trung niên, Hàn Phi cảm thấy người xem bói thực sự có vài phần năng lực.

Tất cả bảo vệ trong tòa nhà đều là Cánh bướm dùng để làm chậu hoa nuôi dưỡng kén người, chỉ có người mọc được ra "đóa hoa" xinh đẹp nhất mới có thể được lưu giữ đến cuối cùng, nói từ tầng ý nghĩa này, người bảo vệ nam này tên là Hoa Khôi cũng rất phù hợp.

"Hoa Khôi, anh làm việc ở đây bao lâu rồi?" Hàn Phi tùy tiện hỏi.

"Đừng có gọi thẳng tên tôi như vậy, tôi là ân nhân cứu mạng của các cậu, ngoài ra các cậu cũng chưa thân quen đến mức gọi trực tiếp tên tôi ra như thế đâu." Người đàn ông hơi khó chịu, nhưng ngay sau đó lửa giận lại tan biến, ánh mắt nhìn Hàn Phi mang theo một cảm xúc phức tạp, có cảm giác như đang nhìn người chết vậy.

"Anh Khôi, có phải anh đã cứu rất nhiều bảo vệ như tôi không?" Hàn Phi thay đổi lời nói và giọng điệu, sử dụng kỹ năng diễn xuất bậc thầy, từng lời hắn nói đều khiến Hoa Khôi cảm thấy thân thiện và tự nhiên.

"Cậu gọi như vậy cũng khá thuận tai." Người đàn ông ra hiệu cho Hàn Phi vào phòng, nhưng anh ta không dám bật đèn,

sau khi đóng rèm lại, anh ta thắp một ngọn nến: "Mọi người trong tòa nhà này đều điên rồi, tôi vào tòa nhà này mười bốn ngày trước, những bảo vệ đồng hành với tôi đều đã bị cư dân của tòa nhà bắt đi rồi."

"Bắt đi rồi?"

"Đúng vậy, sống không thấy người, chết không thấy xác." Giọng người đàn ông trầm xuống: "Bọn họ cứ cách 4 ngày sẽ tổ chức một nghi thức đặc biệt, bọn họ gọi nghi thức đó là đêm hồi hồn. Mọi người trong tòa nhà đều sẽ phát điên, như thể người chết cũng sẽ trở lại vào ngày hôm đó, nói tóm lại đêm đó sẽ là đêm kinh hoàng nhất trong tòa nhà! Nếu không phải tìm thấy căn phòng này, các cậu có lẽ cũng không thể nhìn thấy được tôi nữa rồi."

"Khi anh liều mình chạy trốn, có bảo vệ mới vào không?"

"Có, chỉ cần nhìn thấy bọn họ, tôi sẽ cố hết sức cứu bọn họ. Đáng tiếc đa số tôi đều không cứu được. Nhiều nhất chỉ có thể đem đồng phục của bọn họ trở lại căn phòng an toàn này để bảo quản mà thôi."

Lời nói của người đàn ông đâu ra đấy, đến bản thân anh ta cũng rất tin vào lời của mình nói, nhưng Hàn Phi lại không tin.

Không phải người đàn ông đó lừa dối hắn, mà là trí nhớ của anh ta có lẽ chỉ có mười bốn ngày.

Trong phòng này có vô số đồng phục chất đống, người đàn ông nói chỉ có một ít là do anh ta nhặt, thực ra Hàn Phi cảm thấy tất cả đồng phục đều do anh ta nhặt, nhưng anh ta không nhớ ra mà thôi.

Mỗi một lượt bảo vệ mới đến đều chết hết, những chậu hoa cùng kỳ mọc lên những bông hoa xiêu xiêu vẹo vẹo, chỉ có Hoa Khôi là vẫn sống mãi.

Nói cách khác, người đàn ông sống sót không phải vì anh ta may mắn, cũng không phải vì căn phòng 4134 được an toàn, mà chỉ đơn giản vì anh ta là người phù hợp nhất với một loại yêu cầu nào đó của Cánh bướm.

Nếu gặp ai đó phù hợp hơn anh ta, Cánh bướm sẽ giết chết anh ta mà không do dự.

"Tại sao tôi nghe… lại cảm thấy tòa nhà này còn nguy hiểm hơn cả tủ quần áo?" Người đàn ông trung niên ôm hy vọng chạy ra khỏi tủ, nhưng những gì chào đón anh ta không phải là hiện thực, mà là một vực thẳm tuyệt vọng hơn nữa.

"Đêm nay tốt nhất các cậu nên tìm cách rời đi. Đêm mai lại là đêm hồi hồn rồi. Sau 0 giờ đêm, các cậu muốn chạy cũng không được…"

Hoa Khôi chưa kịp nói xong thì trong tòa nhà đột nhiên vang lên tiếng nhạc thê lương, nghe thấy âm thanh này, Hoa Khôi thay đổi sắc mặt: "Không đúng lắm, trước đây chỉ có khi bắt đầu đêm hồi hồn mới nghe thấy âm thanh này, người người nhà nhà đón cô hồn, tiếp theo nửa đêm sau chính là thời điểm hồi hồn nguy hiểm và đáng sợ nhất."

"Vậy là làm trước sao?"

"Tôi cũng không chắc nữa!" Hoa Khôi lo lắng, bây giờ anh ta vô cùng lo lắng bất an.

"Quy luật của đêm hồi hồn có lẽ không phải mỗi 4 ngày tổ chức 1 lần, ngày mùng 4 mỗi tháng, tháng 4 mỗi năm chắc là đều sẽ có, hơn nữa ngày 4 tháng 4 chắc là ngày kinh hoàng nhất." Hàn Phi nhớ lại quyển lịch treo mà mình đã xem qua tại nhà Trang Tình, còn có ngày tháng bị khoanh lại trên đó, ngày mai là ngày 4 tháng 4, đêm hồi hồn vẫn chưa thực sự đến, một số thứ đã bắt đầu xuất hiện rồi.

"Đêm hồi hồn cách bốn ngày một lần không phải là đêm hồi hồn thật sự, chỉ là quy mô nhỏ thôi. Đêm hồi hồn thực sự chắc là vào ngày mùng 4 tháng 4 mỗi năm, cũng chính là ngày quỷ nhảy lầu và nữ streamer chết." Hàn Phi vẫn luôn tò mò về ngày này, người chết ngày hôm đó chắc chắn không chỉ có quỷ nhảy lầu và nữ streamer: "Cánh bướm tại sao lại tập trung mọi người chết vào ngày đó? Chẳng lẽ nó muốn dùng oán khí của tất cả mọi người giúp nó phá vỡ sự trói buộc nào đó sao?"

Trong tòa nhà vang lên tiếng nhạc buồn, không thể biết được đó là tầng nào, tuy nhiên, không giống những người

khác, Hàn Phi cũng nghe thấy tiếng ca xen lẫn tiếng nhạc buồn. Nó không thể vào tòa nhà, bây giờ nó dường như đang tìm kiếm Hàn Phi từng tầng một.

"Đêm hồi hồn, thân thể thật sự của Cánh bướm sẽ xuất hiện vào ngày này à?"

Hiện tại Hàn Phi rất mệt mỏi rồi, nhưng lại không dám thoát game, sợ sau khi rời đi, lần sau online sẽ phải đối mặt với đêm hồi hồn đáng sợ nhất kia.

"Trang Văn cũng chạy vào tòa nhà số 4, nhưng tại sao trong tòa nhà lại không có động tĩnh gì? Với trạng thái điên cuồng của cô ta, cô ta nhất định sẽ làm ra chuyện gì đó mới đúng!"

"Căn phòng của quỷ nhảy lầu có hai số 4, Trang Văn hiện tại đã dung hợp tất cả các mảnh vỡ, sức mạnh của cô ta đã tăng vọt, hiện tại có lẽ đã đang ở giữa hai số 4 và ba số 4 rồi."

Hàn Phi nhanh chóng lập kế hoạch cho mình, nhiệm vụ đầu tiên là tìm Trang Văn, sau đó là Phong Tử Du, hắn nhất định phải hoàn thành mục tiêu này trước khi thoát game mới được.

"Hai người ở trong phòng này, tôi ra bên ngoài xem một chút." Hàn Phi toàn thân có tài năng thụ động và thiên phú nghề nghiệp, các chủ hộ trong tòa nhà bình thường muốn đuổi kịp hắn cũng có chút khó khăn.

Lặng lẽ rời khỏi phòng 4134, Hàn Phi phát hiện bầu không khí bên ngoài khác hẳn so với vừa rồi.

Khi tiếng nhạc thê lương vang lên, tiền giấy ngoài hành lang bị gió thổi bay, có tiếng móng tay cào trên cánh cửa chống trộm có câu đối đỏ.

Nếu đến gần sẽ phát hiện, đó hoàn toàn không phải là ảo ảnh, cánh cửa chống trộm hơi vặn vẹo, như thể đang phải chịu một áp lực rất lớn.

Cất chiếc nhẫn của chủ nhà đi, Hàn Phi lo sợ nó sẽ nứt ra khi gặp hận ý. Đồ vật hỏng là việc nhỏ, nhưng để lộ vị trí của chính mình mới là việc lớn.

Hắn cố gắng giao tiếp với Đại Nghiệt, hy vọng Đại Nghiệt có thể giúp hắn cảnh báo.

Đại Nghiệt trong cánh tay đồng ý rất dứt khoát, điều này khiến Hàn Phi hơi lo lắng, không biết nó có hiểu ý của mình hay không, ngộ nhỡ nó chỉ để ý đến phấn khích của mình, có thể quỷ cắn đầu Hàn Phi rồi, nó mới gửi ra cảnh báo.

Dù sao thì nguy hiểm trong mắt Đại Nghiệt khác với nguy hiểm trong mắt người bình thường, nó chỉ hy vọng rằng Hàn Phi sẽ rơi vào trạng thái sắp chết.

"Bố cục kiến trúc của tòa nhà số 4 giống với tòa nhà số 1." Khi Hàn Phi đi đến giữa hành lang, nhìn thấy một chiếc thang máy kiểu cũ, hắn chưa từng đi thang máy ở tòa nhà số 1 lần nào.

Đủ thứ hình vẽ nguệch ngoạc trên cánh cửa thang máy màu xám bạc, những hình vẽ bậy đó mơ hồ tạo thành hình mặt người, nhìn chằm chằm hồi lâu sẽ như bị hút vào thang máy.

"Vẫn là nên tránh xa thứ này ra một chút."

Hàn Phi đang chuẩn bị rời đi thì các con số trên màn hình thang máy đột nhiên thay đổi, có người hình như đang đi thang máy qua đây.

Tiếng nhạc thê lương bên tai dần dần rõ hơn, cuối cùng Hàn Phi liếc nhìn màn hình thang máy, sau đó nhanh chóng chạy vào lối thoát hiểm.

Chương 346: Người truy hồn

Thang máy cũ kỹ đang đi lên rất nhanh, những con số màu đỏ trên màn hình hiển thị có chút thay đổi bất thường, như thể có thứ gì đó đang lao tới.

Tiếng nhạc thê lương văng vẳng bên tai, xen lẫn với tiếng ca yếu ớt, giờ đây dường như có hai thế lực khác nhau đang tìm kiếm Hàn Phi.

Sống trong thế giới tầng sâu lâu như vậy, các giác quan của Hàn Phi bây giờ vô cùng nhạy bén, khi các con số trên màn hình thang máy vẫn thay đổi, thì hắn đã chạy đến giữa tầng 13 và 14 rồi.

"So với tầng 13, tầng 14 nguy hiểm hơn, ở tầng 14 làm sao dám dừng lại?" Hàn Phi quay lại tầng 14, điều mà hắn không ngờ là thang máy thật sự dừng ở tầng 14.

Con số 14 trên màn hình hiển hiện có chút gì đó đáng sợ, sau vài tia chớp chớp, cửa thang máy màu xám bạc từ từ mở ra hai bên.

Cùng lúc đó, độc hồn trên cánh tay Hàn Phi bắt đầu lan tràn, đau đớn cực lớn ập đến, Đại Nghiệt dường như đang nhắc nhở hắn theo cách này.

Với tính cách của Đại Nghiệt, ước chừng chỉ khi Hàn Phi mười phần chết không phần sống mới được nhắc nhở như vậy.

Mang theo cánh tay trúng độc, Hàn Phi nhanh chóng lui về phía sau, hắn điên cuồng chạy xuống tầng.

Vừa mới bắt đầu di chuyển, trong thang máy vang lên tiếng bước chân nặng nề, kỳ quái là tiếng bước chân nhanh chóng biến mất, sau đó biến thành tiếng côn trùng bò qua.

Hàn Phi không biết phía sau là cái gì, nhưng hắn biết là đang đuổi theo hắn.

Dốc hết sức lực bỏ chạy, giọng nói lạnh lùng của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Tiền nhiệm vụ đêm hồi hồn nhiệm vụ chính tuyến rank E - người truy hồn!”

“Thời điểm quan trọng nhất trong năm của tòa nhà chết chóc là ngày 4 tháng 4, mà ngày mai là ngày 4 tháng 4 của năm thứ 14 sau khi thay đổi người quản lý của tòa nhà chết chóc! Đây là đêm hồi hồn của nó! Bạn đã sẵn sàng chào đón nó đến chưa?”

“Người truy hồn (Tiền nhiệm vụ chính tuyến rank E, độ khó là rank F): Từ bây giờ, bạn có năm cơ hội để quay đầu lại, bạn phải sử dụng năm cơ hội để quay đầu lại này, nhìn rõ người truy hồn của bạn là ai. Nếu bạn không nhìn thấy người truy hồn trong vòng mười phút, hoặc bạn đã dùng năm lần để quay đầu lại mà vẫn không thấy nó, hoặc bạn bị nó giết chết trong vòng mười phút, thì linh hồn của bạn sẽ bị nó bắt đi!”

Âm thanh của hệ thống đột ngột xuất hiện, Hàn Phi còn chưa kịp chuẩn bị, trong đầu lập tức hiện lên rất nhiều thông tin.

“Ngày mai là ngày 4 tháng 4 của năm thứ 14 sau khi thay đổi người quản lý của tòa nhà chết chóc? Ai sẽ là người hồi hồn vào ngày này?”

Khi hệ thống phát động nhiệm vụ, cũng đưa ra lời nhắc nhở.

Nhưng bây giờ Hàn Phi không có thời gian suy nghĩ sâu xa chuyện này, hắn đã vô tình kích hoạt một nhiệm vụ rank F. Nếu không hoàn thành nhiệm vụ trong vòng mười phút, có lẽ sẽ trực tiếp bị giết chết.

“Người truy hồn là thứ gì vậy? Cái tên đi thang máy lên tầng 14 kia chính là người truy hồn à?”

Hàn Phi chỉ có năm cơ hội quay đầu lại, nhất định phải trân trọng, nếu 5 lần mà vẫn không nhìn thấy người truy hồn, thì có lẽ linh hồn của hắn sẽ không còn thuộc về chính hắn nữa.

Khi người ta bị hạn chế làm một việc nào đó, thì càng muốn cố gắng làm, Hàn Phi lúc này đang ép bản thân không được quay đầu nhìn lại.

“Nhiệm vụ rank F và nhiệm vụ rank G khác nhau về bản chất. Đây là lần đầu tiên mình thấy một nhiệm vụ rank F chỉ có thời gian thực hiện nhiệm vụ là mười phút.”

Chỉ cần suy nghĩ đến thông tin nhiệm vụ cũng mất mười giây đồng hồ, lúc này Hàn Phi đã chạy đến góc rẽ giữa tầng 13 và tầng 12, bước chân phía sau lại trở nên nặng nề.

“Tại sao âm thanh của bước chân lại thay đổi? Người truy hồn kia không có hình dạng cố định sao? Và tại sao hệ thống lại cho mình năm cơ hội? Con số này có ý nghĩa gì không?”

Nhiệm vụ này được thực hiện trên cơ sở không bị giết chết, nhiệm vụ ở thế giới tầng sâu đẫm máu hơn so với nhiệm vụ của game bình thường, ở các game khác nếu bị truy đuổi thì sẽ chết, hoặc kích hoạt một số loại điều kiện nào thì sẽ chết, ít nhất cũng có chút đạo lý.

Nhưng nhiệm vụ của thế giới tầng sâu hoàn toàn không nói đạo lý, thêm đủ thứ có vẻ là vô lương tâm nhằm giết người chơi và luyện người chơi vượt quá giới hạn cho phép.

Tiếng bước chân phía sau đang tới gần, Hàn Phi dùng hết sức chạy cũng không thể thu hẹp khoảng cách.

Cảm giác không rõ dần dần tới gần mang đến cho Hàn Phi rất nhiều áp lực, hắn rốt cuộc không biết phía sau là cái gì, muốn tưởng tượng dựa vào tiếng bước chân, nhưng tiếng bước chân không ngừng thay đổi.

Sợ hãi giống như một sợi dây, quấn quanh cổ Hàn Phi, khiến hắn nhìn không ra, chỉ có thể cảm giác dây xích đang từ từ siết chặt.

“Cái quái gì đang đuổi theo mình vậy?”

Cẩn thận phân biệt, âm thanh của thứ gì đó dính chặt rồi lại bị xé ra trong tiếng bước chân nặng nề, đế giày của kẻ truy đuổi dường như đầy máu thịt băm nhỏ, khi bước lên bậc thang sẽ phát ra âm thanh nhỏ xíu.

Vừa trốn thoát, vừa cẩn thận cảm nhận, điều này tương đương với việc người chơi từ từ cố gắng tìm ra nỗi sợ hãi của

chính mình, để nỗi sợ hãi của chính mình và nỗi sợ hãi thực tế chồng lên nhau.

Sự bất an tăng lên theo cấp số nhân, vốn dĩ Hàn Phi đã có thể offline, nhưng bây giờ hắn lại hết sức căng thẳng.

Nếu truy đuổi phía sau là một ác quỷ tay cầm dao chặt đầu, sau khi đối phương tiếp cận, một nhát dao chém xuống Hàn Phi có thể mất mạng liền, hắn sẽ không có cơ hội để thoát khỏi trò chơi.

Nguy cơ lớn nhất của hắn bây giờ là không thể nhìn thấy phía sau lưng, trong tòa nhà số 4 của cư xá chết chóc, vừa phải đối phó với "quỷ" xuất hiện sau lưng, đồng thời cũng phải chú ý đến "quỷ" có thể xuất hiện trước mặt, ngay cả khi hắn đã có chút không chịu nổi, đêm nay thần kinh của hắn căng thẳng đã lâu, nếu cứ tiếp tục như thế này sẽ suy sụp mất.

Vô số ý tưởng cùng biện pháp đối phó xẹt qua trong đầu, nhưng trong khi đại não Hàn Phi còn đang nhanh chóng chuyển động, hắn đột nhiên cảm thấy có rất nhiều thứ đang trèo lên sau lưng, có thể nghe thấy tiếng sột soạt, có thể cảm giác được gấp gáp, chi chít đồ vật đang bò, cũng có thể cảm thấy sự va chạm mạnh như thể nó sắp xé toạc da dẻ!

Trong trường hợp này, thân thể Hàn Phi phản ứng trước đại não, hắn hơi vặn vẹo cổ, dùng tầm mắt ngoại vi nhìn thấy phía sau.

Không có lệ quỷ, không có bầy côn trùng đáng sợ, cũng không có quỷ giết người với con dao sắc bén, phía sau hắn chỉ có hành lang tăm tối và nỗi bất an sâu thẳm.

"Không thể nào, nhất định có thứ gì đó! Bằng không, Đại Nghiệt sẽ không nhắc nhở mình!"

Bản thân Hàn Phi cũng cảm nhận được có thứ gì đó đang đuổi theo mình, nên khi quay đầu cũng không dừng lại.

Tiếng nhạc thê lương cùng tiếng ca vẫn còn vang lên, thần kinh Hàn Phi hiện tại như lò xo đã co giãn đến cực hạn, những tiếng ồn ào kia dường như muốn lọt vào tai hắn, mọi thứ đều nhằm vào hắn.

Tiếng nhạc thê lương trở nên to hơn, tiền giấy trên mặt đất nhiều hơn, câu đối hai bên cửa ra vào của mỗi hộ gia đình dường như trở nên sống động hơn, như thể được tô máu lên vậy.

Thời gian đang trôi qua, Hàn Phi lần đầu tiên quay lại không thấy con quỷ kia, trong nhiệm vụ cường độ cao như vậy, hắn không thể tập trung suy nghĩ.

Trước khi hoàn hồn sau cú sốc vừa rồi, tiếng bước chân nặng nề lại vang lên, lần này đối phương cách Hàn Phi gần hơn, trong tay dường như có thứ gì đó, giống như đang kéo một cái xác vậy.

Chương 347: Coi Hàn Phi là vật tế

Bước chân phía sau trở nên nặng nề hơn, nhưng Hàn Phi lại cảm thấy thân thể nhẹ đi một chút, giống như trên người có vật gì đó bị lấy đi.

Cả thính giác và xúc giác đều cho Hàn Phi biết rằng có thứ gì đó ở phía sau, nhưng chỉ có mắt hắn không thể nhìn thấy được.

Vừa rồi hắn đã lãng phí một cơ hội, hắn không dám hấp tấp quay lại, chỉ có thể tăng tốc hết mức có thể, sau đó cẩn thận nhớ lại tất cả những gì đã thấy khi lần đầu tiên quay lại.

Trí nhớ của Hàn Phi hơn người thường rất nhiều, hắn nhớ rõ mọi tình tiết trong hành lang lúc đó, thật sự không có người phía sau.

"Không có chút manh mối nào, hoàn thành thế nào? Chẳng lẽ muốn mình trực tiếp offline sao?"

Thời hạn nhiệm vụ là mười phút, sau khi cưỡng ép thoát khỏi trò chơi, Hàn Phi không biết lần sau online sẽ phải đối mặt với điều gì.

Có thể là nhiệm vụ thất bại, người truy hồn rời đi; có thể là sau khi online vẫn ở trạng thái nhiệm vụ, tiếp tục bị truy đuổi, không có lối thoát; một khả năng khác nữa là sau khi online đột ngột bị chết, đến cuối cùng vẫn không thể biết hung thủ là ai.

Hàn Phi không dám đánh cược, ít nhất hắn sẽ không offline cho đến khi dùng hết mấy cơ hội quay đầu lại này.

Luôn chú ý đến nút thoát, đại não Hàn Phi chuyển động rất nhanh, nhưng ngay lúc hắn đang liều mạng tìm cách, một giọng nói lạnh lẽo từ phía sau vang lên —— "Hàn Phi?"

Người sau khi nghe đến tên của mình thường sẽ vô thức quay đầu lại, Hàn Phi cũng có trải nghiệm tương tự, lúc này

trên cổ cảm thấy nổi da gà, một luồng khí lạnh xuyên thẳng vào quần áo dọc theo cổ áo.

"Hãy nhớ giọng nói của tôi, nghĩ về tên của tôi, nghi thức sắp bắt đầu rồi."

"Hàn Phi…"

"Chúng ta đến từ cùng một nơi, nhìn thấy những điều giống nhau, cậu sẽ cùng làm chuyện như tôi…"

Giọng nói lạnh lẽo đó văng vẳng bên tai Hàn Phi, tựa hồ có thể trực tiếp giết chết hắn, nhưng nó lại cố ý thu hẹp khoảng cách, muốn tiết lộ tin tức cho hắn.

"Cùng một nơi? Cùng làm chuyện như tôi?" Những lời này trong đại não không ngừng nhớ lại, có lẽ thân phận thực sự của người truy hồn đều được ẩn giấu trong lời nói.

"Tôi nhìn thấy cậu trong ác mộng tương lai, cậu chính là mấu chốt của ngày phục sinh, giúp tôi! Chỉ cần cậu giúp tôi! Tôi có thể nói cho cậu biết nhiều hơn! Chúng ta sắp hết thời gian rồi!"

Trong giọng nói như ẩn chứa cây kim, đâm thẳng vào trái tim Hàn Phi.

"Ngày phục sinh? Phó Sinh?" Những suy nghĩ kỳ lạ nảy sinh trong đầu, như thể mọi thứ đều là kết cục đã được định sẵn.

"Đêm hồi hồn, ngày phục sinh, cậu chết trong tương lai của cơn ác mộng, cậu trong tương lai của cơn ác mộng có được sinh mạng mới, nhưng sinh mạng mới đó của cậu, đã không còn là cậu." Giọng nói hòa trong gió lạnh vang lên, thổi thẳng vào tai Hàn phi.

"Trong con mắt của những người nhìn thấy tương lai, số phận của cậu là sợi chỉ trong tay nó. Mọi kháng cự đều là một cuộc đấu tranh vô nghĩa. Tương lai của cậu sẽ giống như quá khứ của tôi."

Trong giọng nói lạnh lùng có chút buồn bực, bước chân càng lúc càng nặng, tựa như càng ngày càng mang theo nhiều thứ.

“Tất cả chúng ta đều biết bí mật lớn nhất của nó, vì vậy nó sẽ không để cậu đi, lúc đầu cậu sẽ trở thành một tên điên, sau đó cậu sẽ dần trở nên không bình thường, nó sẽ giết tất cả mọi người bằng con dao của cậu, tàn sát cả cư xá, cuối cùng là giết chết chính cậu.”

Nghe đến đây, Hàn Phi cảm thấy giọng điệu đối phương rất giống một người.

Người cuối cùng giết chết cả cư xá là người thử nghiệm của [Cuộc sống hoàn hảo], đối phương đã chết cách đây không lâu, thời điểm chết cũng rất trùng hợp, vừa hay là khi Hàn Phi đang dần thích ứng với thế giới tầng sâu, mọi chuyện dường như được thiết kế sẵn vậy.

“Tôi là người đầu tiên xuất hiện trong cuộc tế sống này, cậu là người cuối cùng kết thúc cuộc tế sống này. Kết quả của tôi sẽ tiếp tục trên người cậu, lại bắt đầu luân hồi mười bốn năm nữa.”

“Nó không ngờ rằng cậu sẽ đến đây trước khi nghi thức bắt đầu. Tôi, người tế sống đầu tiên, đã gặp trước cậu, người tế sống cuối cùng. Đây có thể là cơ hội duy nhất của chúng ta. Hãy giúp tôi giải thoát, tôi nói cho cậu biết tương lai.”

Giọng nói đằng sau lộ ra rất nhiều thông tin, trong lời nói hoàn toàn không có sát khí.

Do dự hồi lâu, Hàn Phi vừa chạy vừa đáp: “Anh là ai?”

“Tôi là một trong những người truy hồn bắt đầu nghi thức, cậu chính là vật tế quan trọng nhất ở đây. Chạy đi! Đừng trở thành đối tượng của tế sống, đi tìm Phong Tử Du, anh ta đang ở phòng 4041, anh ta sẽ… “

Lời nói lạnh lùng kia lập tức biến mất, thay vào đó là tiếng vỗ nhanh của một đôi cánh to lớn, thứ bột màu đỏ như máu giống như bụi bay ra từ một cơn ác mộng, khắp hành lang, ngay lúc đó Hàn Phi cảm thấy một luồng sát khí cực kỳ rõ ràng!

Cánh tay mà Đại Nghiệt đang ẩn nấp hoàn toàn mất đi tri giác, hoa văn màu máu sáng chói mắt, độc hồn lan tràn khắp

cánh tay, dường như có thứ gì đó muốn xuyên thủng làn da và lao ra ngoài, nó khống chế cánh tay đang che cổ của Hàn Phi!

Một lực rất lớn đánh vào cánh tay đang che cổ của Hàn Phi, trên cánh tay phát ra cơn đau dữ dội, khi hắn phản ứng lại, cánh tay nơi ẩn náu của Đại Nghiệt đã mềm nhũn rơi xuống, trên cánh tay còn có một vết thương hình bướm gớm ghiếc, hằn sâu có thể nhìn thấy xương.

Cánh tay hoàn toàn mất đi ý thức, thân thể ngã về phía trước, Hàn Phi lăn xuống bậc thang, ý thức của hắn rơi vào nút thoát, tầm mắt nhìn về phía sau bậc thang.

Một xác chết đang bị lực lượng nào đó kéo vào hành lang bên cạnh.

Nếu chỉ là như thế này, Hàn Phi cũng sẽ không kinh ngạc, hắn phát hiện thi thể giống hệt mình, khi nhìn thấy khuôn mặt của thi thể, toàn thân phát sinh một cảm giác rất kỳ quái.

Khuôn mặt của cái xác giống hệt hắn, hai mắt mở to, chết không nhắm mắt.

"Đó là thi thể của mình?"

Lần thứ hai Hàn Phi quay đầu lại, vẫn không nhìn thấy người truy hồn, nhưng hắn phát hiện thân thể mình lại nhẹ đi!

"Người truy hồn… Chẳng lẽ thi thể bị nó lôi đi vừa rồi là linh hồn của mình?!"

Con người có ba hồn và bảy phách, năm cơ hội quay đầu lại dường như tương ứng với những điều này.

Hàn Phi hiện tại có lẽ đã đoán được thân phận của người truy hồn, đối phương có thể nói rõ ra tên của Phong Tử Du, rất có thể gã chính là người thử nghiệm đã tàn sát cả cư xá chết chóc nhiều năm trước, lúc đó gã đã tiến vào tòa nhà chết chóc của thế giới tầng sâu.

Nhưng nếu người thử nghiệm bị mắc kẹt trong tòa nhà chết chóc kể từ đó, thì trong hiện thực là linh hồn của ai luôn sống trong cơ thể của người thử nghiệm đã bị nhốt trong bệnh viện tâm thần?

Ngày phục sinh, đêm hồi hồn, đêm mai là hồi hồn Cánh bướm? Hay Phó Sinh phục sinh?

Khi ngã xuống đất, Hàn Phi đã ôm chặt vết thương, chưa kịp đứng dậy thì phía sau đã xuất hiện tiếng sột soạt.

Không dám ở lại, Hàn Phi chịu đau chạy xuống tầng.

Vết thương trên cánh tay không những không có dấu hiệu lành lại còn đang chảy máu, máu đỏ tươi chảy ra trên tờ tiền đang bay tứ tung.

Bên trong và bên ngoài của tòa nhà được bao trùm bởi một bầu không khí đặc biệt. Trong tòa nhà số 4, cánh cửa liên tục được mở ra, không chỉ có một người truy hồn đang chuẩn bị vật tế.

Chương 348: Thần giữ cửa không đầu

Năm cơ hội quay đầu lại Hàn Phi đã dùng mất hai lần, hắn vẫn như cũ không nhìn thấy mặt của người truy hồn, bây giờ hắn không biết làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ này.

Thời gian trôi qua từng giây, nếu không nhìn thấy đối phương trong vòng mười phút thì sẽ chết, nếu bị đối phương đuổi kịp thì sẽ chết, sự kết hợp của những điều kiện sẽ chết này đã mang đến cho Hàn Phi một áp lực không thể tưởng tượng được.

Điều duy nhất có thể mang lại cho hắn sức mạnh và hy vọng lúc này là có thể offline, trước khi offline hắn cần nắm càng nhiều thông tin càng tốt để tăng xác suất sống sót sau lần đăng nhập tiếp theo.

"Bây giờ mình còn khoảng bảy phút nữa, cũng đủ rồi." Hàn Phi từ bỏ việc hoàn thành nhiệm vụ, khi hạ quyết tâm offline, trong lòng hắn mới thoải mái hơn một chút.

Miễn là hắn thoát khỏi trò chơi đủ nhanh, vậy cái chết cũng là chuyện của lần đăng nhập tiếp theo.

"Cố gắng giữ ba cơ hội còn lại. Sau khi offline, mình sẽ ngay lập tức đến nhà Trang Nhân để chơi game tòa nhà chết chóc, cố gắng tìm ra người truy hồn trong trò chơi trước, như vậy mình mới có cơ hội để hoàn thành nhiệm vụ này vào lần tới khi online."

Nhiệm vụ rank F giới hạn thời gian mười phút thực sự quá sức, người truy hồn phía sau Hàn Phi dường như không ở cùng chiều với hắn. Cảm giác tòa nhà chết chóc giống như một trò chơi cuộc sống hoàn hảo thu nhỏ, chia làm hai thế giới, thế giới bên ngoài và thế giới bên trong.

Những thứ thực sự đáng sợ đều ở thế giới bên trong, chủ nhà "vô hại" bị tước đi ký ức được đặt ở thế giới bên ngoài, mà đêm hồi hồn tương đương với sự hợp nhất của thế giới bên

ngoài và bên trong, là thứ đáng sợ nhất, những thứ của thế giới bên trong sẽ quay trở lại.

Có hai cây cầu nối giữa hai thế giới này, một là cơn ác mộng của Cánh bướm, hai là nghi thức chiêu hồn.

Thật trùng hợp, điều này dường như tương ứng với năng lực điều khiển giấc mơ của Cánh bướm và năng lực chiêu hồn của người quản lý cư xá hạnh phúc.

"Thứ đáng sợ nhất trong tòa nhà chết chóc đang thức tỉnh, cùng với việc nghi thức không ngừng tiến triển, áp lực của mình cũng sẽ càng ngày càng lớn."

Hiện tại đã rất tệ rồi, nhưng tương lai sẽ còn tồi tệ hơn, chỉ cần còn sống, thì sẽ tiếp tục trượt sâu vào nỗi tuyệt vọng.

Tòa nhà chết chóc của thế giới tầng sâu giống như một vực thẳm không đáy, nơi tuyệt vọng và đau đớn không có hồi kết.

Chạy xuống, Hàn Phi mấy lần tránh được các đòn tấn công từ phía sau, không thèm quay đầu nhìn lại cho đến khi bước vào hành lang trên tầng 4.

"Phòng 4041!" Hàn Phi nhìn chằm chằm một cánh cửa nào đó, tâm tình thay đổi rõ ràng: "Phong Tử Du là bị Cánh bướm bắt vào thế giới tầng sâu, với tính cách của Cánh bướm nhất định sẽ không cho anh ta chạy lung tung, cho nên anh ta có khả năng bị nó nhốt trong phòng 4041."

Hàn Phi có thiên phú hồi hồn, mỗi đêm chỉ có thể sử dụng một lần.

Nếu có thể, hắn muốn thử với Phong Tử Du, xem có thể tiễn anh ta đi không.

Tuy nhiên, tiền đề của việc thử là phải chạm vào đối phương mới được, vì vậy Hàn Phi phải nhân cơ hội có thể offline tránh nguy hiểm, xem xét tình hình của căn phòng 4041.

Mở cửa thoát hiểm, khi chạm vào tay nắm cửa, Hàn Phi đã cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Lòng bàn tay ướt đẫm, bên trên còn dính vài hạt cơm trắng.

Bước vào hành lang, có một cảm giác kỳ lạ khó tả trên toàn bộ tầng 4. Trước cửa mỗi hộ gia đình đều có một cái chậu than, muốn vào cửa thì trước tiên phải bước qua cái chậu than đó.

Nhưng trong chậu than không có tro và tiền giấy, mà là đặt rất nhiều bức ảnh bị cắt vụn và những hình nhân nhỏ được tết từ tóc.

Hành lang nhìn kỹ thì bình thường, nhưng khi chạy lại cảm thấy mặt đất không bằng phẳng, tường ngoằn ngoèo, quanh co, giống như một đường hầm không bao giờ có thể thoát ra được.

Tầng 4 có ba phòng có số "4", Hàn Phi không muốn ở đây quá lâu, nhưng trời không chiều lòng người, hắn phát hiện muốn đến gần phòng 4041 thì phải đi qua phòng 4044.

"Dù sao cũng đang bị người truy hồn truy đuổi, đến gần căn phòng đó chắc cũng không có vấn đề gì."

Âm với âm sẽ thành dương, ý tưởng của Hàn Phi rất đơn giản.

Hắn lao thẳng đến phòng 4041 không chút do dự, nhưng mới bước được hai bước, hắn cảm nhận rõ ràng sự khác thường.

Hành lang dường như bị kéo dài vô tận, hắn bước lớn hai bước, nhưng cơ thể chỉ tiến lên một đoạn ngắn.

Hàn Phi tự nhiên rùng mình một cái, cảm giác được có người đang theo dõi mình, ngẩng đầu nhìn thẳng về phía trước, câu đối đỏ tươi ở từng hộ gia đình như thể đều chảy ra máu, giống như cái lưỡi dài của một con quỷ bị treo cổ đang thè ra.

"Cái nhìn đó đến từ đâu?"

Đảo mắt, Hàn Phi nhìn về phía phòng 4044. Căn phòng đó khác với những căn phòng khác, trên cửa chống trộm có dán một vị thần giữ cửa không đầu đang đứng quay lưng về phía hành lang!

Thần giữ cửa là ngăn chặn kẻ xấu, tai họa, thần giữ cửa không đầu chỉ cần nhìn qua cũng cảm thấy rất kỳ quái.

“Không thể đến gần!”

Hàn Phi theo bản năng không muốn tới gần đối phương, nhưng sau lưng vang lên tiếng cửa thoát hiểm, người truy hồn cũng tiến vào tầng 4.

Không nghi ngờ gì hắn sẽ chết nếu dừng lại tại chỗ, nếu tiến lên có thể có 1 phần trăm cơ hội sống sót, Hàn Phi chỉ có thể lựa chọn phương án sau.

Hắn chạy lung tung trên con đường hành lang ngoằn ngoèo, rõ ràng là đã chạy rất xa, nhưng hắn vẫn ở tầng 4, chỉ là khoảng cách với thần giữ cửa không đầu đã rút ngắn lại.

“Vị thần giữ cửa này canh giữ cái gì?”

Thần giữ cửa trong giấy đỏ dường như đang giẫm trên sông máu, cánh tay nắm lấy thứ gì đó, thân hình đang chậm rãi xoay người.

Chậu than ở cửa phòng 4044 khẽ rung lên, tất cả các ảnh chân dung trong chậu than đều không có đầu, đây dường như là loại ám thị.

Dưới sự truy đuổi của người truy hồn, Hàn Phi ngày càng đến gần phòng 4044, hành lang trước mặt bắt đầu thay đổi.

Máu từ trong góc ngày càng xuất hiện nhiều hơn, dường như dưới chân của Hàn Phi không còn là bê tông nữa mà là vũng nước đẫm máu.

Chất lỏng màu nâu đỏ sền sệt không ngừng nhỏ xuống, theo gương mặt trượt xuống dưới, dự cảm bất thường trong lòng càng lúc càng mạnh.

“Đây đâu phải là hành lang, rõ ràng là quỷ môn quan thì đúng.”

Rút lui cũng chết, Hàn Phi chỉ có thể tiến lên, nhưng cuối cùng khi sắp tới cửa phòng 4044, cánh tay yếu ớt buông xuống lại đau nhói một lần nữa.

Những đường hoa văn màu máu đột nhiên bắt đầu co rút, những mạch máu đen lòi ra từ vết thương hình cánh bướm trên

cánh tay Hàn Phi, có cái gì đó đang muốn nhắc nhở hắn chạy mau!

"Đại Nghiệt?"

Khi bị người truy hồn tấn công, Đại Nghiệt đã giúp Hàn Phi đỡ đòn chí mạng, lúc này nó lại một lần nữa đưa ra lời cảnh báo với hắn.

Bước chân đang phi nước đại đột nhiên dừng lại, Hàn Phi nhìn về phía phòng 4044, thần giữ cửa đứng quay lưng về phía hành lang không biết từ bao giờ đã quay người lại, trên tay ông ta đang kéo một con dao chặt đầu cực lớn.

Khi lưỡi dao rơi xuống, Hàn Phi hoàn toàn không kịp do dự, lập tức lựa chọn thoát khỏi trò chơi.

Máu làm đông đặc thế giới, lưỡi dao rơi xuống gần như chém đứt cổ Hàn Phi.

Ý thức bắt đầu tách rời, trong thành phố đỏ như máu, hắn mơ hồ nghe thấy tiếng ca đang tức giận.

Khi Hàn Phi rời khỏi trò chơi, tiếng ca đã một lần nữa xác định được vị trí của hắn, điều này kích thích nó rất nhiều.

Cởi mũ bảo hiểm trò chơi ra, Hàn Phi nằm liệt trong cabin trò chơi, hắn cố gắng mở khoang cửa, nhưng thậm chí còn không có sức để giơ tay lên.

Đêm nay đối với Hàn Phi mà nói đặc biệt phong phú, hắn không phải đang chạy trối chết, thì chính là đang trên đường chạy trối chết, cho đến khi cuối cùng bị buộc phải rời khỏi trò chơi.

"Lần online tiếp theo sẽ là đêm hồi hồn kinh hoàng nhất trong 14 năm qua, mình chỉ có chưa đầy 24 tiếng đồng hồ để chuẩn bị."

Chương 349: Cháu tìm thấy người nhà của bác rồi

Tòa nhà chết chóc nguy hiểm hơn rất nhiều so với Hàn Phi tưởng tượng, hoặc là đối với trí tưởng tượng của người thường cũng không thể tưởng tượng được sự kinh dị của tòa nhà này chút nào.

Đối với người chơi level 13, tòa nhà chết chóc giống như một luyện ngục, nơi tụ tập của vô số cơn ác mộng, nó sẽ khiến một người bình thường phát điên và cho người ta cảm giác rằng cái chết là một sự giải thoát.

"Trang Nhân, chủ tịch Vĩnh Sinh, Phó Sinh, Cánh bướm…" Tâm trí Hàn Phi tràn ngập vô số nghi vấn, hắn đang chịu áp lực mà một diễn viên hài không nên gánh chịu.

Sau khi hoàn hồn một chút, Hàn Phi trèo ra khỏi máy chơi game, hắn mở rèm cửa ra.

Ánh mặt trời chiếu vào trên người, Hàn Phi từ từ nhắm hai mắt lại, yên lặng cảm nhận vẻ đẹp của thời khắc này.

"Sống hóa ra là chuyện chân thực đến như vậy."

Hơi ấm phả vào má, nuôi dưỡng thân thể và tinh thần, Hàn Phi cảm thấy trước đây mình thật ngu ngốc, vậy mà lại chán nản và đau khổ nếu không thể trở thành diễn viên.

"Đã từng có một cuộc sống hạnh phúc chỉ ăn rồi chờ chết bày trước mặt mình, nhưng mình lại không trân trọng, sau khi mất đi rồi, mới hối hận không kịp." Hàn Phi quay đầu lại liếc nhìn ảnh các vụ án giết người treo đầy trên tường, hắn tùy tiện tìm chút đồ ăn trong tủ lạnh, sau đó gọi cho Lệ Tuyết.

"Em có chuyện muốn báo cáo với chị, bố ruột của Trang Văn rất có thể là Cánh bướm."

Có một tiếng động qua điện thoại, bắp chân Lệ Tuyết dường như đã chạm vào tủ quần áo: "Em chắc chứ?"

“Chắc chắn, các chị nhất định phải tăng tốc độ sàng lọc, Cánh bướm cũng cảm thấy nguy hiểm rồi, những ngày tới sẽ là những ngày điên rồ nhất của nó. Nếu không khóa mục tiêu càng sớm càng tốt, nó có khả năng còn làm ra nhiều chuyện điên rồ hơn nữa.”

“Dữ liệu công dân sàng lọc không ra, nhưng bọn chị đang xin cấp quyền cao hơn. Đừng lo lắng, bọn chị chắc chắn sẽ moi nó ra càng sớm càng tốt.”

“Ngoài ra, nhất định phải bảo vệ Hoàng Doanh, không được để anh ấy biến mất như Phong Tử Du. Tốt hơn hết các chị nên ở trong nhà của anh ấy và theo dõi trạng thái tinh thần của anh ấy mọi lúc.”

“Bọn chị đều đang làm việc này.” Lệ Tuyết dừng một chút, sau đó nói: “Hàn Phi, sao chị có cảm giác em đang rất vội? Có phải em đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Em hiện tại đang trong một cuộc chạy đua với Cánh bướm, kẻ thua cuộc sẽ mất tất cả.”

Nói thêm vài câu, Hàn Phi cúp điện thoại, mặc áo khoác đi ra ngoài.

Tắm nắng đã là nghỉ ngơi đối với Hàn Phi rồi, hắn phải nắm bắt từng giây từng phút.

Đến cư xá Lê Hoa bằng ô tô, Hàn Phi gõ cửa nhà Trang Nhân, sau khi vào tòa nhà số 4, lúc này hắn mới biết rõ một điều - bản thân Trang Nhân vẫn còn ẩn giấu một bí mật.

Chính vì bí mật đó mà Cánh bướm không tấn công Trang Nhân trong hiện thực, mà muốn đưa ông ấy vào thế giới tầng sâu bằng cách chiêu hồn.

Ba phút sau, cánh cửa mở ra, tình trạng của Trang Nhân thậm chí còn tồi tệ hơn, môi ông ấy thâm đen, mắt ông ấy gần như đầy tia máu. Đây là không còn khỏe mạnh, có vẻ như tuổi thọ không còn bao lâu nữa.

“Thực xin lỗi, tối hôm qua ngủ không ngon, lúc gần sáng mới thiếp đi một chút.” Trang Nhân khàn khàn, giọng nói tràn đầy mệt mỏi.

“Bác lại gặp ác mộng sao?”

“Cũng không phải, tôi chỉ là mơ thấy con gái tôi.”

“Là con gái út à?” Hàn Phi thản nhiên nói.

“Ừ.” Trang Nhân hơi ngạc nhiên: “Nó nói rất nhớ tôi, muốn tôi qua cùng nó. Nhưng khi tôi chuẩn bị đi đến đó, nó lại bị một con quỷ lớn bóp cổ lôi đi.”

“Bác thường có những giấc mơ tương tự như này không?”

“Cách đây rất lâu thì có, sau khi lớn tuổi rồi, đại khái cứ bốn ngày mới lại mơ thấy người nhà một lần.”

Bốn ngày chính là khoảng thời gian giữa hai đêm hoàn hồn, mỗi lần gọi hồn ở thế giới tầng sâu quả thực có thể ảnh hưởng một chút đến giấc mơ của Trang Nhân, phát hiện này cũng khiến Hàn Phi hơi sửng sốt.

“Nếu không phải mỗi lần mơ thấy bọn họ đều là ác mộng, tôi thực sự ước mỗi đêm đều có thể mơ thấy bọn họ.” Trang Nhân mời Hàn Phi vào phòng: “Cậu đã ăn sáng chưa? Tôi còn có chút hoa quả và sản phẩm từ sữa ở nhà.”

“Không, hôm nay cháu có chuyện rất quan trọng muốn nói với bác.” Hàn Phi ngồi trên ghế sô pha, giọng điệu và phong thái khác hẳn những lần đến trước.

“Chuyện gì vậy?” Trang Nhân cũng phát hiện Hàn Phi có gì đó không ổn, sau khi đóng cửa lại ngồi ở bên kia sô pha, nhìn hắn vẻ mặt khó hiểu.

“Cháu đã tìm thấy người nhà của bác rồi.”

Một câu nói đơn giản lọt vào tai Trang Nhân nhưng nghe như sấm sét, ông ấy không đáp lại ngay lập tức, sau vài giây, đôi môi đen khẽ run lên, đôi mắt già nua đục ngầu khóa chặt Hàn Phi.

“Cháu không chỉ biết vị trí của bọn họ, mà còn nhìn thấy bọn họ.” Hàn Phi quăng mồi, dựa lưng vào sô pha, trầm mặc nói: “Nhưng trạng thái của bọn họ rất kỳ lạ, dường như bị cái gì đó mê hoặc. Bọn họ nghĩ rằng mình vẫn còn sống, người bị tai nạn xe là bác. Để được đoàn tụ với bác, người đã ‘chết’, họ

đang không ngừng bán linh hồn của mình cho ác quỷ, nhằm mục đích chiêu hồn.”

Cầm gamepad lên, Hàn Phi không nhìn đến phản ứng của Trang Nhân, bắt đầu nhanh chóng qua cửa ải những bản đồ trước mặt.

Mỗi câu Hàn Phi nói, sắc mặt của Trang Nhân đều phát sinh một lần thay đổi, có một số chuyện Trang Nhân không nói với Hàn Phi, nhưng Hàn Phi lại nói những lời giống với chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical.

Trong hiện thực người chết là vợ và con gái, nhưng trong tòa nhà chết chóc người chết lại là Trang Nhân.

“Bọn họ đang ở đâu?” Trang Nhân tiến về phía Hàn Phi đang ngồi, giọng điệu gấp gáp.

“Phòng 4144 trong tòa nhà chết chóc, cháu biết đường đến đó, cháu có thể để cho bác gặp người nhà.” Hàn Phi không nói gì, chỉ nhìn Trang Nhân.

“Chỉ cần thực sự có thể nhìn thấy gia đình mình, tôi có thể cho cậu bất cứ thứ gì cậu muốn! Tôi cũng không còn sống được bao lâu, tài sản nhà cửa đều có thể chuyển sang tên của cậu. Nhân tiện, cậu không phải là diễn viên hay sao? Trước đây tôi có một số người bạn, tôi có thể giúp cậu…”

“Đó không phải thứ cháu cần.” Hàn Phi lắc đầu: “Cháu có lẽ chỉ còn chưa đầy hai mươi bốn giờ trong đời. Tiền bạc, danh vọng, gia sản đối với cháu thật sự không quan trọng, tất cả những gì cháu muốn là sống sót.”

Trang Nhân không quá hiểu lời của Hàn Phi, ông ấy cảm thấy Hàn Phi trông khỏe mạnh, không giống loại người bị bệnh nan y.

“Vậy tôi có thể giúp gì cho cậu?”

“Nói cho cháu biết tất cả những thông tin liên quan đến chủ tịch Vĩnh Sinh, ngoài game tòa nhà chết chóc ra, có phải ông ấy còn có thứ gì khác đưa cho bác không? Dặn dò những chuyện khác với bác?” Hàn Phi vẫn luôn không hiểu một điểm, tại sao người quản lý của tòa nhà chết chóc lại đặt tượng

thần phong ấn những mảnh ký ức của Phó Sinh vào phòng của vợ và con gái Trang Nhân?

"Tôi đã nói với cậu tất cả những gì tôi biết."

"Bác có dám thề với vợ con bác không?" Vừa nói, Hàn Phi vừa dùng hai tay điều khiển nhân vật trò chơi, liên tục qua cửa ải bản đồ trước mặt: "Nghĩ kỹ rồi hãy trả lời, lát nữa cháu sẽ đánh đến phòng 4144, chứng minh rằng cháu không nói dối bác, cháu cũng muốn cho bác thấy họ đang sống trong nỗi sợ hãi như thế nào."

Chương 350: Di vật của người quản lý đầu tiên

Hàn Phi chơi game tòa nhà chết chóc không chỉ để giúp Trang Nhân, mà còn là vì chính mình.

Hắn đang bắt đầu nhiệm vụ người truy hồn ở thế giới tầng sâu, bắt buộc phải nhìn thấy người truy hồn đằng sau mình để có thể sống sót.

Nếu chỉ dựa vào thủ đoạn thông thường gần như không thể nhìn thấy người truy hồn, vì vậy bây giờ Hàn Phi đặt hy vọng của mình vào game tòa nhà chết chóc.

Quy trình nhiệm vụ trước cũng tương tự, nhưng ngay trước khi Trang Văn chuẩn bị hoàn thành việc hợp nhất, Hàn Phi đã bế đứa bé vào phòng 1144.

"Đây là đường chết?" Trang Nhân càng ngày càng không hiểu được hành động của Hàn Phi, nhưng cũng không dám chất vấn, diễn viên hài trước mặt có vẻ quen thuộc với nghệ thuật chinh chiến, mỗi bước đi đều có vẻ như ngựa thần lướt gió tung mây, nhưng kỳ thực ẩn chứa ẩn ý sâu xa.

Kích hoạt cuộc đối thoại của tên điên phòng 1144, Hàn Phi mang theo đứa con của Trang Văn vào trong tủ quần áo, đi qua thế giới được bao phủ bởi những bộ quần áo đỏ như máu, hắn chạy về hướng trong trí nhớ.

Ngay cả khi có trí nhớ phi thường, Hàn Phi vẫn hai lần bị lạc trong tủ quần áo.

Sau khi chơi lại từ đầu đến lần thứ ba, cuối cùng hắn đã tìm thấy một cánh cửa khác trong thế giới tủ quần áo.

Dự tính thời gian, chờ khi Trang Văn đuổi theo đến nơi, Hàn Phi mở cửa tủ ra.

Một cái miệng khổng lồ xuất hiện sau cánh cửa tủ, những dải lưỡi màu đen và đỏ quấn quanh cơ thể nhân tính Trang Văn như những xúc tu, kéo vào bên trong tủ quần áo.

Nhiệm vụ của Hàn Phi đã hoàn thành, hắn ẩn náu từ xa để bí mật quan sát.

Trang Văn tức giận đánh gãy răng cái miệng lớn, làm đứt cái lưỡi, sau đó nhảy vọt vào trong tủ quần áo.

Sau khi đợi hồi lâu, Hàn Phi thấy Trang Văn vẫn chưa từ trong tủ quần áo đi ra, hắn điều khiển nhân vật trò chơi tiến vào trong tủ.

Trượt xuống "thực quản", phát hiện cánh cửa tủ vỡ nằm sâu trong "dạ dày" quái vật, Hàn Phi ra hiệu cho Trang Nhân nhìn cho kỹ, rồi hắn đẩy cánh cửa tủ vỡ ra.

Cách bài trí và đồ đạc trong phòng quen thuộc khiến Trang Nhân không rời mắt được một lúc lâu, đôi mắt mờ đục từ từ mở ra, trái tim đã im lặng nhiều năm đang đập loạn nhịp trong lồng ngực.

Điều khiển nhân vật rời khỏi tủ quần áo, khác với thế giới tầng sâu, căn phòng ngủ này in đầy dấu chân đỏ như máu, có của người lớn, có của cả trẻ nhỏ.

"Bọn họ nghĩ rằng người chết là bác, còn để di ảnh của bác trong chậu than." Điều khiển nhân vật tiến đến góc cạnh tủ quần áo, Hàn Phi lấy được một vật phẩm nhiệm vụ trong chậu than - di ảnh.

Người trong bức ảnh đen trắng là Trang Nhân, các bước nghi thức chiêu hồn được viết dày đặc ở mặt sau của bức ảnh, trong đó một số biện pháp chuẩn bị chỉ nghe thôi đã khiến người ta cảm thấy khó chịu.

"Gia đình tôi sống ở đây?" Tay Trang Nhân không ngừng nâng lên hạ xuống, ông muốn lấy gamepad trong tay Hàn Phi, nhưng lại sợ mình giết chết nhân vật trong game.

Lúc này, giống như một đứa trẻ, ông đứng dậy khỏi ghế sô pha, lo lắng đi tới trước TV: "Bên ngoài cánh cửa đó có gì? Đây là di ảnh họ chuẩn bị cho tôi sao? Tôi…"

Trang Nhân đã có chút nói năng lộn xộn, ông đã chơi game tòa nhà chết chóc mười mấy năm, dần dần ông từ bỏ hy vọng và chỉ coi đó như một cách để trốn tránh.

Nhưng không ngờ vào ngày hôm nay, Hàn Phi thật sự tìm thấy dấu vết của gia đình mình trong game tòa nhà chết chóc, cảm giác thật khó tả.

"Mọi chuyện có thể không tốt như bác nghĩ, những gì bác nhìn thấy chỉ là một cơn ác mộng mới." Hàn Phi đẩy cửa phòng ngủ ra, phòng khách bên ngoài cũng đầy vết chân bê bết máu, tất cả đồ đạc đều phủ nguyền rủa kinh khủng màu đen.

Căn phòng này trông giống như một quỷ vực, nhưng phong cách kiến trúc và đồ đạc vẫn giống như những gì Trang Nhân nhớ, khiến ông có cảm giác rưng rưng rất kỳ lạ.

Thao tác nhân vật trong game mở cửa phòng của cô con gái thứ 2. Hàn Phi còn chưa bước vào, cửa phòng khách đã được mở ra, nhạc nền của game cũng thay đổi theo, giai điệu đó khác với giai điệu của các nhân vật trên thế giới, có vẻ như đó không phải là âm thanh mà người sống nên nghe thấy.

"Bọn họ chắc đang đến rồi."

Hàn Phi để nhân vật trong game trốn sau cánh cửa, sau đó hắn và Trang Nhân cứ như thế nhìn chằm chằm vào màn hình trò chơi.

Không mất nhiều thời gian, một người phụ nữ cầm tượng thần bước vào phòng khách, theo sau là hai cô con gái.

Họ dường như không nhìn thấy sự kỳ lạ của căn phòng, hoàn toàn coi nó như một thế giới bình thường, sau đó bắt đầu nói chuyện về việc chiêu hồn trong phòng khách.

Nhìn màn hình TV, Trang Nhân đứng bên cạnh TV, cánh tay khẽ run lên trong vô thức.

Người nhà trong màn hình vẫn mặc bộ quần áo họ mặc vào ngày chết, như thể họ vẫn còn sống trong ngày hôm đó, cái buổi sáng mà họ rời đi.

Cái chết của cả gia đình đã giáng một đòn mạnh vào Trang Nhân, trực tiếp hủy hoại con người ông. Từ trung niên đến tuổi già, mười mấy năm vẫn không thể thoát ra. Ông từ bỏ công việc và cắt đứt giao tiếp xã hội, từ đó cũng trở thành một người không bình thường.

Chơi game với một phần vạn hy vọng mỗi ngày, đây là ngày ông hằng mong đợi, nay ngày này đột ngột ập đến, ông còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý.

Ngón tay ông chạm nhẹ vào các ký tự trò chơi trên màn hình TV, điều duy nhất mà đầu ngón tay ông có thể cảm nhận được là độ lạnh và độ cứng của màn hình.

"Đã tìm thấy bọn họ rồi…"

Các thành viên trong gia đình sống trong quỷ vực, dường như không nhận thức được nỗi kinh hoàng xung quanh, họ bàn bạc về nghi thức chiêu hồn, muốn chiêu hồn Trang Nhân, người đã "chết" về để đoàn tụ với họ.

Màn hình TV đang chiếu một đoạn hội thoại, người bình thường có thể không hiểu được tâm tư của Trang Nhân, giờ ông thực sự muốn từ bỏ mọi thứ để đoàn tụ với gia đình.

"Gia đình tôi trong game tòa nhà chết chóc, tìm thấy bọn họ, giấc mơ của tôi có phải là cũng nên tỉnh lại không?" Trang Nhân ngồi dưới đất: "Thật ra, tôi cũng biết rất rõ mình không thể sống chung với họ nữa, sẽ không bao giờ có cách nào sống cùng với họ được nữa, tôi vĩnh viễn không có cách nào có thể đi vào trong một game nhỏ như vậy. Cảm ơn cậu đã giúp tôi hoàn thành tâm nguyện của mình, giờ tôi thực sự không còn gì để nuối tiếc nữa rồi."

Trang Nhân, người đã phát điên suốt thời gian qua, vẻ mặt phức tạp vào lúc này, ông ấy dường như đột nhiên lấy lại được sự tỉnh táo.

Gia đình ông bị nhốt trong một trò chơi nhỏ, chuyện như vậy nghĩ đến là chuyện không thể nào, ông chỉ không muốn đối mặt với cái chết của gia đình mình, vì vậy mới không ngừng chơi trò chơi, cố gắng thoát khỏi nỗi đau và hoàn thiện bản thân, sống một cuộc đời tuyệt vọng với một hy vọng hư ảo.

Bây giờ ông ấy đã tìm thấy gia đình của mình trong game tòa nhà chết chóc, nhưng những gì ông ấy chạm vào là một màn hình TV lạnh giá.

Ông hoàn thành tâm nguyện cả đời của mình, cũng mất đi hy vọng cuối cùng.

Trang Nhân đang ngồi dưới đất đột nhiên cảm thấy buồn ngủ, ông muốn ngủ một giấc thật ngon, tốt nhất đừng bao giờ tỉnh lại nữa.

"Bác đã kiên trì mấy chục năm, bây giờ từ bỏ có phải còn quá sớm không?" Giọng nói của Hàn Phi dội một chậu nước đá vào mặt Trang Nhân, khiến ông lập tức tỉnh ngộ: "Game tòa nhà chết chóc này chỉ là lời dự đoán của chủ tịch Vĩnh Sinh, gia đình của bác không phải trong trò chơi nhỏ này, nhưng họ có tồn tại bởi vì cháu đã tận mắt nhìn thấy họ."

Trang Nhân cuối cùng cũng rời mắt khỏi màn hình TV: "Cậu… đã nhìn thấy bọn họ sao?"

"Bác không tin cháu, chẳng lẽ bác không tin chủ tịch Vĩnh Sinh sao? Người đàn ông gần với Thần nhất đó sẽ không tùy tiện lừa gạt bác đâu." Hàn Phi tiếp tục điều khiển nhân vật trò chơi, không dễ dàng gì mới đánh đến được đây, nên hắn không chuẩn bị từ bỏ.

"Nếu có thể để cho tôi nhìn thấy họ, tôi sẵn sàng trả bất cứ giá nào!" Trang Nhân từ trên mặt đất đứng dậy, trong đôi mắt đỏ ngầu lộ ra vẻ kiên định.

"Cháu đã nói điều kiện rồi. Ngoài ra, cháu phải nói với bác một điều nữa. Nếu như gặp lại gia đình, bác có thể phải trả giá bằng cả tính mạng. Bác hãy suy nghĩ cho kĩ." Hắn tiếp tục chơi game tòa nhà chết chóc, chơi trốn tìm cùng vợ và con gái của Trang Nhân trong một căn phòng nhỏ.

Trang Nhân do dự hồi lâu mới xoay người bước vào phòng ngủ.

Nửa giờ sau, Trang Nhân lôi hộp đen trở lại phòng khách.

Lần đầu tiên Hàn Phi nhìn thấy hộp đen, mi mắt của hắn bắt đầu hơi giật giật, hắn đã từng nhìn thấy chiếc hộp tương tự.

Lúc đầu khi hắn mua mũ bảo hiểm trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo], mũ bảo hiểm trò chơi đã được đóng gói trong một chiếc hộp đen như vậy!

“Đoạn video tôi cho cậu xem trước đây không hoàn chỉnh. Đây là bí mật lớn nhất của tôi.” Trang Nhân mở hộp đen lấy ra một cuộn băng ghi hình, bật máy chiếu trong phòng khách lên, đưa băng ghi hình vào đầu máy.

Tua nhanh, Trang Nhân bắt đầu phóng to một điểm nào đó: “Đây là một số hình ảnh của nữ diễn viên bị xâm phạm trên phim trường. Hãy chú ý đến tấm gương ở góc dưới bên trái, ở giây thứ 16.”

Trong màn ảnh, mẹ của Trang Văn chính là nữ diễn viên của bộ phim kinh dị, dường như bà ta đang ở trong bóng tối, nói chuyện với chính mình khi đi vào sâu trong địa điểm quay phim.

Khi đi qua một khúc cua thì bị bóng người kéo đi, Hàn Phi đã từng nhìn thấy cảnh này.

Nhưng cảnh tiếp theo là cảnh quan trọng nhất, nữ diễn viên trong miệng đọc tên của Trang Nhân, nhưng khuôn mặt lướt qua gương ở góc dưới bên trái màn hình hoàn toàn không phải là Trang Nhân, mà là chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical!

Chỉ là ông ta trong gương hoàn toàn khác với ông ta thường ngày, trong mắt tràn đầy tà ác, ông ta trông giống như là ma quỷ chuyển thế vậy.

“Cánh bướm chính là chủ tịch Vĩnh Sinh?” Hàn Phi trợn tròn mắt.

Hắn tiếp tục xem, giọng nói của nữ diễn viên trong video dần dần chuyển thành tiếng hét, bà ấy đau đớn tột cùng, cơ thể như sắp bị xé ra thành từng mảnh nhỏ.

Khi bà ấy sắp bị giết, trong video có tiếng mở cửa, tiếp theo là giọng của một người đàn ông - “Trở thành em trai của tôi, sống trong ngôi nhà trong ký ức của tôi, anh cho rằng như vậy thì có thể khiến tôi lộ ra sơ hở sao?”

“Phó Sinh, tại sao anh cứ đuổi theo không buông tha cho tôi? Tôi có thể giúp anh phá hủy tầng sâu…”

“Tôi không cần sự giúp đỡ của quỷ.”

Trong màn hình không có thêm bất kì âm thanh nào khác vang lên nữa, Trang Nhân cũng tắt máy phát: "Chúng tôi đang quay phim ở cư xá Lê Hoa, trường quay chính là tòa nhà nơi chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical từng ở. Lúc đầu, sau khi tôi nhìn thấy người trong gương là chủ tịch Vĩnh Sinh, tôi đã vô cùng chấn động, sau đó càng nghĩ càng thấy có gì đó không đúng."

"Người của Vĩnh Sinh Pharmaceutical có tìm bác không?"

"Một ngày sau khi tôi nhìn thấy khuôn mặt trong gương, chủ tịch Vĩnh Sinh đến gặp tôi một lần. Tôi nghĩ rằng ông ấy sẽ tính giá cao để lấy lại đoạn băng, nhưng ông ấy không đề cập đến bất cứ điều gì liên quan đến đoạn băng, chỉ nói vài câu." Trang Nhân suy nghĩ hồi lâu mới nói xen vào: "Lúc đó ông ấy nhìn tôi bằng ánh mắt đầy thương cảm, ông ấy còn nói cái gì mà quả nhiên là tương lai đã định sẵn, không ai có thể thay đổi được, chuyện đó cuối cũng vẫn sẽ xảy ra."

"Chỉ vậy thôi sao?"

"Ông ấy hỏi tôi đã chơi game nhỏ tòa nhà chết chóc chưa, tôi nói không chơi, sau đó ông ấy đưa cho tôi chiếc hộp đen này, bảo tôi hãy mở nó lên khi cực kỳ không ổn định về mặt cảm xúc."

"Bác có biết cái gì trong hộp đen đó không?"

"Tôi đã mở nó vào đêm sau khi vợ và con gái tôi qua đời, chiếc hộp chứa một dụng cụ trị liệu tình cảm cũ." Trang Nhân lấy ra một thứ tương tự như mũ bảo hiểm chơi game từ trong hộp. So với mũ bảo hiểm chơi game của Hàn Phi, thứ đó giống như một bán thành phẩm đơn giản hóa.

Hàn Phi cầm lấy dụng cụ trị liệu cảm xúc, linh kiện rơi ra, bên trong dụng cụ bị cháy : "Là bác làm à?"

"Tôi không nhớ. Sau khi đeo thứ này, tôi dường như bị dòng điện làm cho choáng váng. Khi tỉnh dậy, nó đã hỏng rồi." Trang Nhân ngồi cạnh chiếc hộp đen, ông thực sự không thể nhớ chuyện gì đã xảy ra lúc đó.

"Cháu có thể mượn thứ này để nghiên cứu không?" Hàn Phi cảm thấy nguyên nhân khiến Cánh bướm không thể vào

trong giấc mơ của Trang Nhân và đưa ông vào thế giới tầng sâu đều có liên quan đến thiết bị trị liệu tình cảm này.

Nếu có thể tìm ra nguyên lý, vậy sau này cũng có thể đưa Hoàng Doanh lên hàng đầu.

"Đương nhiên, tôi cầm cái này cũng vô dụng."

"Thông qua những điều này, có lẽ cháu có thể hiểu thêm về chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical và Phó Sinh." Hàn Phi đặt dụng cụ trị liệu tình cảm đã hỏng vào hộp đen, hắn ra hiệu cho Trang Nhân đi tắm và thay quần áo: "Lát nữa chúng ta sẽ đến tòa nhà bên cạnh nơi chủ tịch Vĩnh Sinh sinh sống trước đây, sau đó cháu sẽ tìm cách đưa bác đến gặp gia đình."

"Thật sao?" Đôi mắt đỏ ngầu của Trang Nhân có chút ánh sáng.

"Bác cứ đợi ở trạng thái tốt nhất là được." Hàn Phi không dám tùy tiện chiêu Trang Nhân vào thế giới tầng sâu, hắn phải tìm hiểu mục đích của Cánh bướm và Phó Sinh là gì trước khi đưa ra quyết định.

Trong khi Trang Nhân đang tắm và thay quần áo, Hàn Phi tiếp tục chơi game tòa nhà chết chóc, nhưng có lẽ vì điều gì đó trong lòng nên không lâu sau đó hắn đã bị lệ quỷ ở tòa nhà số 4 giết chết.

"Hôm nay chúng ta vẫn còn nhiều thời gian, đừng lo lắng." Hàn Phi lần đầu tiên lấy điện thoại di động ra gọi cho Kim Tuấn, phóng viên giải trí cấp cao vẫn còn dư một tài khoản thử nghiệm của [Cuộc sống hoàn hảo].

Sau khi chào hỏi đối phương, Hàn Phi đặt gamepad xuống, bước ra khỏi phòng, lặng lẽ đi đến tòa nhà sâu nhất trong cư xá Lê Hoa.

Sau khi Vĩnh Sinh Pharmaceutical mua lại tòa nhà, đã phong tỏa hoàn toàn và bao quanh bằng lưới sắt cao hơn 2m, gần đó còn có các thiết bị cảnh báo thông minh AI và camera giám sát 24/24.

Kiểm soát chặt chẽ nhưng hiện nay chủ tịch Vĩnh Sinh đã qua đời, người giám sát cũng đã rút lui từ lâu.

Dễ dàng trèo qua lưới sắt, Hàn Phi đã đến tầng thứ tư theo đoạn video ghi lại trong băng ghi hình.

Chính là trong góc căn phòng này, mẹ của Trang Văn đã bị xâm phạm.

"Xem ra sau này cần phải học cách mở khóa mới được." Sách kỹ năng của Hoàng Doanh gửi đến âm phủ bao gồm cả việc mở khóa, Hàn Phi về cơ bản cũng hiểu được cấu tạo của một số đầu khóa, đáng tiếc là hắn không có đồ nghề trong tay, có rất ít cơ hội để thực hành.

Lấy cây gậy baton, cuối cùng Hàn Phi dùng vũ lực để mở cánh cửa đổ nát ra.

Hắn rung lắc tấm cửa, lắng nghe âm thanh: "Trước khi Phó Sinh nói trong băng video, có một cánh cửa rất nhẹ mở ra. Ông ấy đã mở cánh cửa nào vậy?"

Vào trong phòng, Hàn Phi thử từng cái một, cuối cùng dừng ở tủ quần áo phòng ngủ.

Âm thanh đóng mở cửa tủ quần áo rất gần với âm thanh mở cửa trong băng video.

Nhìn vào bên trong tủ quần áo, Hàn Phi phát hiện trong tủ quần áo có rất nhiều vết máu đã khô, những vết máu đó tạo thành đường viền của một cánh cửa.

Chương 351: Ba đứa con của ông ấy

"Có một cánh cửa trong tủ quần áo?"

Vết máu đỏ thẫm thấm sâu vào ván gỗ, tựa như vốn dĩ trên vách trong tủ quần áo đã có hoa văn tương tự, Hàn Phi không dám trực tiếp đụng vào, trước tiên dùng điện thoại di động chụp lại tất cả vết máu ở trong tủ quần áo.

Trong quá trình quay chụp, Hàn Phi đã phát hiện ra một điều khác, chính giữa đường viền hình cánh cửa được tạo nên từ vết máu có hình một thần giữ cửa rất nhẹ, trên cơ thể bị khắc hằn lên.

Thần giữ cửa bị thứ gì đó cào vào cổ, Hàn Phi lục tìm khắp tủ quần áo nhưng không thấy đầu thần giữ cửa đâu.

"Thần giữ cửa không đầu ở phòng 4044? Đầu của nó là bị Phó Sinh chặt sao?"

Tủ quần áo trước mặt đã chứng kiến quá khứ và cất giấu bí mật, nếu không phải thật sự không tiện, Hàn Phi rất muốn đem tủ quần áo này về nhà.

Băng ghi hình của Trang Nhân không ghi lại những gì xảy ra trong phòng, nhưng Hàn Phi có lẽ có thể tưởng tượng ra cảnh tượng lúc đó dựa trên nhiều điểm dị thường khác nhau tại hiện trường.

"Phó Sinh nói rằng Cánh bướm là quỷ đến từ thế giới tầng sâu, xem ra Cánh bướm thực sự rất có khả năng đến từ thế giới tầng sâu, nhưng bản thể của nó chính xác là gì? Trong đêm hồi hồn liệu nó có lộ ra diện mạo thật sự của mình hay không?"

Đêm hồi hồn mười bốn năm trước, ở Tân Hỗ đã xảy ra nhiều vụ án rất tàn ác, đêm đó có rất nhiều người vô tội đã chết, bọn họ chắc là đều bị Cánh bướm "tế sống".

Nhưng điều khiến Hàn Phi khó hiểu là, chết nhiều người như vậy, Cánh bướm cuối cùng được cái gì? Hay mục đích của nó là gì?

Cau mày trầm tư, Hàn Phi vẫn chưa nghĩ ra câu trả lời thì một tiếng ca rất yếu ớt đột nhiên phát ra từ đâu đó trong tòa nhà.

Nghe thấy tiếng ca, Hàn Phi gần như theo thói quen trốn vào trong góc, lo lắng cầm cây gậy xoay người, khi định mở ô vật phẩm ra thì mới biết đây là trong hiện thực.

"Tòa nhà dân cư đã bị bỏ hoang hơn mười năm. Bây giờ chỉ có mình là người duy nhất trong tòa nhà mới đúng, làm sao có thể đột nhiên có tiếng ca?"

Vì khoảng cách khá xa, nên Hàn Phi cũng không nghe rõ.

Hắn bước ra khỏi cửa và tiến lên cầu thang từng chút một.

Khi hắn lên đến tầng cao nhất, tiếng ca trở nên rõ ràng hơn nhiều.

"Là truyền đến từ đây?"

Có rất nhiều mảnh vỡ chất đống ở hành lang trên tầng cao nhất, trong số đó có vài chiếc hộp đựng đầy sách và quần áo cũ khiến Hàn Phi chú ý.

"Tại sao chỉ còn lại những thứ lộn xộn này?"

Lấy ra một cuốn sách cũ, trong hộp chỉ còn lại ba thứ.

Một chiếc hộp nhạc bị vỡ, một con búp bê gỗ đeo mặt nạ và quần áo trẻ em dính đầy sơn.

Tiếng ca vang lên từ chiếc hộp nhạc bị vỡ, Hàn Phi đã muốn tắt hộp nhạc đi, nhưng khi lật hộp nhạc lại, hắn nhìn thấy một câu viết dưới hộp - Hy vọng mọi người trên thế giới này sẽ nghe thấy tiếng ca của con, cũng hy vọng con có thể rung động nhịp tim của bọn chúng và mang lại cho bọn chúng cảm động và hạnh phúc.

Một câu chúc phúc rất đơn giản mộc mạc, nhưng chữ "bọn chúng" trong đó khiến Hàn Phi có chút khó chịu.

"Mang lại cho bọn chúng cảm động và hạnh phúc? Đó là viết sai? Hay là bọn chúng không phải là người?"

Hàn Phi lại nhặt con búp bê gỗ lên, sau khi cởi bỏ mặt nạ của búp bê gỗ ra, hắn phát hiện đằng sau chiếc mặt nạ có một câu —— một ngày nào đó con cũng sẽ trưởng thành, ba hi vọng con có thể xây dựng thiên đường cho bọn chúng, để bọn chúng hiểu được ý nghĩa của hạnh phúc, dạy bọn chúng mỉm cười.

"Tiếng ca không thể nhắc đến của thế giới tầng sâu ở gần cư xá Hạnh Phúc. Con búp bê gỗ đeo mặt nạ này hơi giống con búp bê hình người bị hỏng trên tầng 9 của tòa nhà Block 1 trong cư xá Hạnh Phúc…"

Cuối tùng lật bộ quần áo trẻ em ra, trong các loại sơn Hàn Phi nhìn thấy vài hàng chữ —— thế giới vốn không có màu sắc, nếu con nhìn thấy bóng tối, thì thế giới là bóng tối, nếu con nhìn thấy màu sắc, thì thế giới tuyệt đẹp. Con là con đầu lòng của ba, ba xin gửi đến con những lời chúc tốt đẹp nhất, chỉ mong sau này con có thể chúc phúc cho những người khác cũng như vậy.

Dòng chữ trên bộ quần áo trẻ em lộ ra thông tin mới, Hàn Phi nhìn chằm chằm câu nói "Con là con đầu lòng của ba".

Người bình thường sẽ chỉ biết thở dài khi nhìn thấy những món đồ xưa cũ này, vì nghĩ rằng đây có thể là món quà của người bố dành cho con mình, trong đó chứa đựng những lời chúc tốt đẹp và kỳ vọng của người bố dành cho con.

Nhưng Hàn Phi thì hoàn toàn khác, hắn là người đứng đầu mới của tòa nhà Block 1 trong cư xá Hạnh Phúc, hắn đã lấy được ba điếu thuốc từ chủ tòa nhà thông qua các nhiệm vụ, biết rằng đối phương tình cờ có ba người con.

"Nếu chủ tòa nhà chính là người quản lý tòa nhà tiền nhiệm, ba người con của ông ấy vừa hay tương ứng với ba di vật này sao? Tiếng ca chẳng lẽ cũng liên quan đến người quản lý tòa nhà tiền nhiệm hay sao?"

Nhìn di vật trong tay, Hàn Phi một mình đứng trong tòa nhà, liếc mắt nhìn trái nhìn phải, xung quanh đều là dấu vết của thời gian.

“Hộp nhạc bị vỡ đột nhiên phát ra âm thanh, chẳng lẽ có người cố ý muốn mình tìm thấy những thứ này à? Nhưng trong tòa nhà chắc không có ai khác.”

Ngồi ở trên cầu thang, lòng Hàn Phi từ từ bình tĩnh lại, hắn cảm giác như có một ông già hiền từ đang đứng xung quanh, đối phương ở đầu kia của thời gian đang lặng lẽ nhìn hắn.

“Thông tin mình nắm được còn quá ít.” Hàn Phi đứng dậy, vừa định cất ba thứ này đi, điện thoại đột nhiên rung lên, Hoàng Doanh gọi tới.

“Tỉnh chưa?”

“Em còn chưa ngủ, bên anh xảy ra chuyện gì à?”

Sau một cuộc trò chuyện ngắn, Hoàng Doanh đã gửi một đoạn video.

“Cảnh sát lắp camera giám sát trong nhà anh, đã chụp được cảnh tượng này.”

Hoàng Doanh trong video đứng dậy khỏi giường vào khoảng 3:30 sáng và mở tủ, dường như anh ấy đang chọn quần áo, nhưng chọn rất lâu cũng không quyết định được mặc gì.

Một lúc sau, Hoàng Doanh ngồi trước bàn trang điểm và bắt đầu trang điểm, sau khi hoàn thành mọi thứ, anh ấy đã tự mặc quần áo rồi vào bếp.

Trong tình huống hoàn toàn không có ý thức của mình, Hoàng Doanh mở bếp lên, bắt đầu nấu cháo và các món ăn kèm đơn giản.

Bốn giờ sáng, Hoàng Doanh đặt hết đồ ăn lên bàn, anh cũng không bật đèn, cứ nhìn vào khoảng không bên cạnh, không ngừng nói gì đó.

Tốc độ nói của anh chậm rãi, giống như một người mẹ đang khuyên nhủ một đứa con trai nghịch ngợm.

Toàn bộ quá trình trông cực kỳ kỳ lạ, thậm chí còn đáng sợ hơn là bị quỷ ám.

Đến gần 4 giờ 30 phút, Hoàng Doanh, người đã trang điểm xong, rời khỏi bàn ăn, anh ấy dường như không nhìn thấy

những thứ bên trong nồi và bát, đổ hết mọi thứ đi, bắt đầu dọn dẹp.

Sau khi dọn dẹp vệ sinh xong, mọi thứ phục hồi như cũ, Hoàng Doanh quay lại và di chuyển về phía vị trí của màn hình, để lộ một nụ cười vô cùng xa lạ và rùng rợn.

Anh ấy quay lại phòng ngủ và ngủ tiếp.

Vào lúc 4:44 sáng, Hoàng Doanh thực sự tỉnh dậy, nhìn thấy mình trong gương và không biết chuyện gì đã xảy ra đêm qua.

"Nếu cảnh sát không nói với anh điều này, anh sẽ không biết rằng mình thức dậy vào đêm qua, người nấu ăn đó không phải là anh." Giọng điệu của Hoàng Doanh bình tĩnh đến khó tả: "Nó cứ chiếm lấy tâm trí của anh, dường như muốn thay thế anh. Nó đã không còn thỏa mãn khi dày vò anh trong giấc mơ, bắt đầu ảnh hưởng đến anh trong thực tế."

"Anh Hoàng…" Hàn Phi có thể nghe thấy giọng điệu của Hoàng Doanh đang thay đổi, anh ấy không còn như chính mình lúc đầu nữa, trong trường hợp này, Hàn Phi không thể hấp tấp xen vào chuyện của anh ấy được.

"Trí nhớ của anh giống như một bức ảnh mờ nhạt, bây giờ có rất nhiều thứ lẽ ra vốn thuộc về anh, nhưng lại không còn thuộc về anh nữa. Anh có linh cảm rằng có chuyện gì đó thực sự tồi tệ có thể xảy ra vào đêm nay."

"Chuyện gì?"

"Sẽ có người chết." Hoàng Doanh muốn nói điều gì đó, nhưng cửa phòng anh mở ra, giọng điệu của anh ấy từ từ thay đổi, sau vài câu trò chuyện bình thường, anh ấy cúp điện thoại.

"Lúc trước mình đã nhắc Hoàng Doanh, gần đây đừng liên lạc lại với mình. Chúng ta chiến đấu trên hai chiến tuyến, vây lấy Cánh bướm, nhưng hình như anh ấy đã quên mất chuyện đó… Người mà mình nói chuyện vừa rồi có thực sự là Hoàng Doanh không?" Hàn Phi cẩn thận nhớ lại âm thanh mở cửa cuối cùng trên điện thoại, cảm thấy nó không giống như âm thanh tủ quần áo bị mở ra.

Cất đồ vào hộp đựng, Hàn Phi quay lại theo đường cũ.

Trang Nhân đã tắm rửa xong, ông ấy đã lâu không chăm chút cho bản thân.

“Chúng ta sẽ đi ngay bây giờ chứ?”

Chương 352: Chen chúc trong thang máy màu đỏ

Biết rằng có thể nhìn thấy gia đình mình, Trang Nhân không giấu nổi sự phấn khích, ông ấy giống như một người chồng đang lang thang bên ngoài phòng sinh, hiện tại từng giây từng phút đều rất khó khăn.

“Cháu phải nhắc lại một vài điểm trước khi bác gặp lại gia đình. Thứ nhất, bất kể cháu yêu cầu bác làm gì, bác cũng không được từ chối; thứ hai, cháu có thể bỏ rơi bác khi cần thiết. Cháu hy vọng bác có thể chuẩn bị tâm lý.” Vẻ mặt của Hàn Phi u ám và khiếp sợ, trên cơ thể hắn tự nhiên toát ra khí chất chết chóc: “Tất cả những gì chúng ta làm đêm nay đều liên quan đến tính mạng của rất nhiều người vô tội, nếu như bác làm chuyện gì mà không được phép của cháu, đến lúc đó đừng trách cháu trở mặt không nhận người quen.”

“Tôi đảm bảo với cậu, sẽ tuân theo sự sắp xếp của cậu.”

Yêu cầu của Hàn Phi càng khắt khe, Trang Nhân ngược lại càng cảm thấy đáng tin cậy, nội tâm ông càng cảm thấy kích động.

“Hiện tại nội tâm bác quá không bình tĩnh, cháu đề nghị bác nên bình tĩnh lại, mặc dù vợ và con gái của bác vẫn còn tồn tại, nhưng bọn họ đã trở nên khác với bác. Bác phải chuẩn bị tâm lý cho việc bọn họ sẽ trở thành quái vật.”

“Ngay cả khi họ biến thành quái vật, họ vẫn là gia đình của tôi.”

“Nhưng nếu bọn họ muốn giết bác thì sao? Hãy nghĩ cho kĩ, chỉ khi bác còn sống mới có cơ hội cứu được bọn họ.” Sau khi Hàn Phi thiện chí nhắc nhở đối phương vài câu, liền tiếp tục chơi trò chơi.

Hắn đã ghi nhớ từng bước trên bản đồ phía trước, thậm chí không cần nhìn vào màn hình, ngón tay của hắn giống như một cỗ máy tốc độ cao.

Trước khi Hàn Phi thoát game vào đêm qua, đã kích hoạt một nhiệm vụ rank F. Sau khi online trở lại, hắn không biết mình sẽ phải đối mặt với điều gì.

Để tăng cơ hội sống sót, hắn phải chuẩn bị nhiều hơn.

Nhìn thấy Hàn Phi vẫn còn "mê muội" chơi game, Trang Nhân ngập ngừng nói: "Tôi chơi trò này chủ yếu là để tìm gia đình, dù sao tối nay cậu cũng đưa tôi đi gặp gia đình, trò chơi này đối với tôi cũng không còn tác dụng gì nữa. Nếu cậu muốn, tôi có thể đưa cho cậu."

"Được."

"……" Nhìn bộ quần áo mới mình mới thay để đi gặp gia đình, trên mặt Trang Nhân nở ra một nụ cười gượng gạo: "Cậu không nói gì nữa sao?"

"Cảm ơn ạ."

Sự chú ý của Hàn Phi hoàn toàn tập trung vào trò chơi, hắn điều khiển nhân vật trong game tránh được vô số cơ quan cạm bẫy, đồng thời tìm ra cách sinh tồn giữa những lệ quỷ và oan hồn.

Vào tòa nhà số 4 của Tòa nhà chết chóc và thoát khỏi phòng 4144, Hàn Phi đã đến cửa thang máy ở tầng 14 theo trí nhớ của mình.

Ở thế giới tầng sâu, Hàn Phi chưa từng đi thang máy, đối với thang máy hắn rất tò mò.

"Nếu muốn nhìn thấy khuôn mặt của người truy hồn trong trò chơi tòa nhà chết chóc, trước tiên phải kích hoạt nhiệm vụ người truy hồn mới được."

Khi nhân vật trong game dừng lại bên cạnh thang máy, các con số trên màn hình thang máy bắt đầu tự động thay đổi, buồng thang máy khiến Hàn Phi cảm thấy như một con thú đói đang điên cuồng lao về phía mình.

"Người truy hồn ở thế giới tầng sâu chính là đã đến đây bằng thang máy."

Cái chết của nhân vật trò chơi có thể lặp lại, Hàn Phi lần này không có né tránh, mà là đứng ở cửa thang máy đợi.

Con số đỏ như máu nhanh chóng chuyển thành 14, Hàn Phi nheo mắt nhìn màn hình TV.

Cửa thang máy màu xám bạc chậm rãi mở ra, không có bóng quỷ và vết máu như trong tưởng tượng, bản thân thang máy vẫn bình thường, nhưng có một người phụ nữ đứng quay mặt vào vách thang máy ở trong góc.

Quay lưng lại lối vào thang máy, cô ta mặc một chiếc váy màu đỏ tươi, chân để trần, một chiếc vòng chân giống như một bông hoa đỏ được buộc quanh mắt cá chân của cô ta.

Nhìn thấy cảnh tượng kỳ quái như vậy, Trang Nhân cũng ngậm miệng lại, không thúc giục Hàn Phi nữa.

"Chỉ có vậy thôi?" Hàn Phi nhìn rất không hài lòng, cau mày nhìn chằm chằm màn hình TV, điều khiển nhân vật trò chơi đứng giữa thang máy và hành lang.

"Tại sao không có người truy hồn? Mình cần làm gì để kích hoạt nhiệm vụ người truy hồn?" Hắn đi tới đi lui trong thang máy, cẩn thận cố gắng kích hoạt nhiệm vụ theo nhiều cách khác nhau.

"Cậu đang cố gắng để có được bug với thần chết sao?" Trang Nhân không hiểu Hàn Phi đang làm gì, có vẻ như đang muốn chết, nhưng dường như lại có mục đích rất mạnh mẽ.

Hàn Phi mặc kệ Trang Nhân, hắn đang suy nghĩ vấn đề trong đầu, nhìn chằm chằm vào người phụ nữ trong thang máy, ghi nhớ từng chi tiết trên cơ thể cô ta.

"Ngoài những bông hoa nhỏ màu đỏ, trên vòng chân còn có một nhãn đánh số và một chiếc chìa khóa. Đó là chìa khóa phòng của cô ta? Hay là chìa khóa nhà xác của cô ta? Thông thường mà nói, ít người buộc một sợi dây chuyền màu đỏ như vậy vào chân."

Hàn Phi đứng dậy đi tới chỗ TV, cố gắng điều khiển nhân vật trò chơi điều chỉnh góc nhìn, nhưng lại không nhìn thấy con số trên biển số nơi vòng chân của người phụ nữ.

“Khụ khụ …” Trang Nhân mặc quần áo mới vô tình ho nhẹ một tiếng: “Tuy rằng trò chơi tòa nhà chết chóc rất chân thực, nhưng rốt cuộc cũng không phải là loại trò chơi đó. Hàn Phi, hay là cậu mang trò chơi về nhà nghiên cứu, chúng ta đi tìm người nhà của tôi trước?”

Ông ấy còn chưa nói xong, lại thấy Hàn Phi làm một động tác kinh ngạc khác.

Nếu là ông ấy chơi mà phát hiện trong thang máy có một người phụ nữ đáng sợ như vậy, nhất định sẽ trốn đi thật xa, nhưng Hàn Phi không những không đi mà còn chạy vào thang máy, đi vòng quanh đối phương, như thể đang cố gắng chải tóc cho đối phương.

Trang Nhân không biết phải thuyết phục Hàn Phi như thế nào nữa, mới tiếp xúc với hắn được vài ngày, ông đã tận mắt chứng kiến hắn từ một đứa nhỏ trắng trẻo ngây ngô, trở thành một người đi nhổ tóc quỷ, điên cuồng tìm cái chết, dường như thức tỉnh thuộc tính một người chơi không bình thường.

“Tại sao không thể kích hoạt nhiệm vụ người truy hồn?” Trang Nhân hoàn toàn không hiểu được sự lo lắng của Hàn Phi, nếu hắn không nhìn được mặt người truy hồn, vậy lần online tiếp theo sẽ trực tiếp bị người truy hồn giết chết.

Ngay cả khi vận khí tốt, người truy hồn không giết chết hắn, thần giữ cửa không đầu trong phòng 4044 cũng sẽ chặt đầu hắn.

Trước đây, sau khi Hàn Phi offline, đối phương rất ít khi canh giữ xác chết, vì vậy thoát game là một kỹ năng huyền diệu.

Hàn Phi hiện tại đã lâm vào ngõ cụt, hắn vẫn có thể giữ được đầu óc bình tĩnh, thử nhiều cách phá game cũng rất có uy lực.

“Rốt cuộc còn thiếu bước nào? Chẳng lẽ người phụ nữ luôn quay lưng lại với mình này chính là người truy hồn? Nhưng người truy hồn trong ấn tượng của mình phải là một người đàn ông, có liên quan đến người thử nghiệm của cư xá bị thảm sát nhiều năm trước!”

Nhìn chằm chằm vào người phụ nữ mặc đồ đỏ, trong lúc Hàn Phi đang suy nghĩ, cửa thang máy trong trò chơi từ từ đóng lại.

Trái với dự đoán của Hàn Phi, nhân vật trò chơi không bị giết chết , hắn và người phụ nữ đứng rất hòa thuận trong thang máy.

"Điều này làm mình hơi khó chịu, tại sao cô ta không giết mình?"

Cửa thang máy bị đóng lại, Hàn Phi cố gắng ấn nút trên bảng điều khiển, nhưng thang máy hoàn toàn không có phản hồi. Cho đến khi người phụ nữ đứng trong góc chậm rãi quay lại, điều khiển Hàn Phi ngạc nhiên là đối phương đã quay lại, nhưng bóng lưng vẫn hướng về phía hắn.

"Không nhìn thấy mặt sao? Cô ta thật sự không thể là người truy hồn đúng không?" Hàn Phi điều khiển nhân vật trò chơi đến gần đối phương, cố gắng vén mái tóc dài của đối phương lên xem bên trong có khuôn mặt không, nhưng rất tiếc đối phương không có chút phản ứng nào.

Hắn lại nhấn nút thu thập, không ngừng thu thập trên người phụ nữ mặc váy đỏ, nhưng không lấy được bất cứ thứ gì.

"Cũng không giết mình? Cũng không có gợi ý? Người phụ nữ váy đỏ này là tình huống gì vậy?"

Không có ai chạm vào nút thang máy, nhưng nó đột nhiên bắt đầu chạy xuống dưới. Có thứ gì đó giống như nấm mốc xuất hiện trên mép của buồng thang máy vốn bình thường. Thang máy màu xám bạc chuyển sang màu đen từng chút một, xương cốt của người phụ nữ mặc váy đỏ không ngừng vặn vẹo.

"Cô ta thật sự hình như không có mặt?" Chạy quanh người đối phương một vòng, Hàn Phi bắt đầu tăng cường khiêu khích, ý định ban đầu là không lãng phí thời gian, bị giết chết thì lại làm lại, nhưng người phụ nữ váy đỏ lại thờ ơ.

Chẳng mấy chốc, thang máy dừng lại ở tầng 13.

Cửa thang máy màu xám bạc chậm rãi mở ra, ở cửa xuất hiện một cậu bé mặc đồ ngủ hình gấu, cậu bé đứng quay lưng về phía thang máy, cúi đầu, bộ đồ ngủ hình gấu xinh xắn trên người đã hoàn toàn bị nhuộm đỏ bởi máu.

Đứa trẻ này cũng không thể nhìn thấy khuôn mặt, nó cũng có một sợi dây chuyền ở mắt cá chân, với một con số tương tự như số nhà được treo trên sợi dây chuyền.

Cửa thang máy đóng lại, cậu bé đứng ở cửa, nữ nhân đứng trong góc, Hàn Phi bị kẹt ở giữa.

Thang máy của tòa nhà chết chóc không ngừng đi xuống, tầng nào cũng dừng một lần, tầng nào cũng xuất hiện một người không thấy mặt.

Dần dần, Hàn Phi bị những người đó chen vào giữa thang máy, lúc này thang máy dừng ở tầng 4.

Cửa thang máy màu xám bạc chậm rãi mở ra, trên tầng này không có ai đi lên, bên ngoài thang máy trống không, cũng không có cái gì.

Cửa thang máy vẫn chưa đóng lại, bầu không khí trong buồng thang máy càng ngày càng quỷ dị, sau khoảng mười giây, tất cả những người mặc đồ đỏ mới chậm rãi ngẩng đầu lên, quay người lại dường như cùng nhìn về phía Hàn Phi.

“Ý gì đây? Muốn mình đi ra sao?”

Chương 353: Cảnh báo sau khi game tòa nhà chết chóc gặp sự cố

Mùi máu càng ngày càng nồng đậm phiêu tán trong toa thang máy với những mảng mốc lớn, những người mặc quần áo đỏ quây Hàn Phi ở trung tâm.

"Điều gì sẽ xảy ra nếu mình không đi ra?"

Thang máy dừng lại ở tầng 4, cùng với thời gian, quái nhân mặc đồ đỏ như cành cây bị chích máu, mạch máu và tóc của cô ta quấn chằng chịt lại với nhau, căng da lên, bắt đầu lan về phía vách thang máy.

Tiếp tục ở lại, e rằng chỉ có đường chết, Hàn Phi điều khiển nhân vật trò chơi bước ra khỏi đám đông.

Sau khi hắn rời khỏi buồng thang máy, cửa thang máy màu xám bạc từ từ đóng lại, dọc theo khe hở của cửa thang máy có thể nhìn thấy một nhóm người mặc đồ đỏ đang đứng quay lưng về phía hắn.

Ngay sau đó cửa thang máy đóng hoàn toàn, các con số trên màn hình bắt đầu thay đổi nhanh chóng.

Hàn Phi tưởng rằng con số sẽ dừng lại khi đến số "1", nhưng không ngờ con số trên màn hình lại biến thành số âm, thang máy đi xuống tầng âm 18.

"Thang máy này còn đi xuống dưới lòng đất nữa à?"

Không dễ dàng gì đến được tầng 4, Hàn Phi không muốn lãng phí cơ hội này, trực tiếp chạy tới phòng 4044, bí mật quan sát cánh cửa của căn phòng.

Phòng 4044 trong game ở tầng 4 khác với thế giới tầng sâu, thần giữ cửa trên cửa là hoàn chỉnh, đầu đối phương không bị chặt xuống.

"Mình phải xem vị thần giữ cửa này có bộ mặt trông như thế nào."

Hàn Phi nhớ tới tất cả các điểm mấu chốt, lặng lẽ đi tới cửa phòng 4044, khi hắn đang nhìn chằm chằm màn hình TV quan sát thần giữ cửa, thần giữ cửa trong trò chơi đột nhiên chớp chớp mắt.

Đầu nó dường như động đậy, nhưng lại dường như không động đậy, Hàn Phi không thể nói ra cảm giác kỳ quái đó, hiện tại hắn chỉ cảm thấy sống lưng ớn lạnh.

Ngồi trở lại trên sô pha, Hàn Phi nhìn lại màn hình, cuối cùng hắn cũng nhận ra có gì đó không ổn.

Thần giữ cửa trong game tòa nhà chết chóc dường như đang theo dõi hắn, không phải theo dõi nhân vật trong trò chơi do Hàn Phi điều khiển, mà là qua màn hình TV theo dõi Hàn Phi bên ngoài màn hình.

"Đây là công nghệ gì vậy?" Hàn Phi không biết đây là trứng phục sinh hay là cạm bẫy, hắn thử đẩy cửa phòng 4044, đồng thời trên màn hình trò chơi xuất hiện một đoạn đối thoại.

"Bạn đồng ý giúp tôi đưa đầu trở về được không?"

Không có bất kỳ lời nhắc hay cảnh báo nào, cuộc trò chuyện này đột ngột xuất hiện, rõ ràng xung quanh không hề nhìn thấy một NPC nào.

"Là thần giữ cửa đang nói chuyện sao?" Hàn Phi bấm vào đối thoại, một màn càng kỳ quái hơn xuất hiện, đằng sau hộp thoại có ba lựa chọn, nhưng cả ba lựa chọn đều là —— không đồng ý.

"Phòng 4044 là nơi gần nhất với phòng 4444, hãy chuyển đầu tôi về, tôi có thể giúp bạn kết thúc cơn ác mộng không bao giờ kết thúc này."

"Muốn vào phòng 4044, bạn bắt buộc phải làm một việc cho tôi, bất kể lựa chọn của bạn là gì, cuối cùng cũng sẽ trở lại đây."

Đối thoại trong hộp thoại tiếp tục thay đổi, nhưng tất cả các tùy chọn vẫn đều là không đồng ý, như thể đây là một việc cố định, không thể thay đổi được.

“Tà ác mà bạn nhìn thấy nhất định là tà ác, nhưng thiện ý mà bạn nhìn thấy có nhất định là thiện ý không? Bạn quá gần với ‘Thần’, bạn nên đi sau lưng ‘Thần’, nhìn sau lưng của họ, ‘Thần tính’ của họ xán lạn đến mức nào, thì nhân tính của họ bẩn thỉu đến mức ấy. Bạn giúp tôi, tôi có thể cho bạn biết những bí mật không thể nói ra đó.”

Nhìn đến nội dung hộp thoại, trong lòng Hàn Phi có chút động lòng, Không Thể Nhắc Đến trong thế giới tầng sâu đại biểu cho một đẳng cấp rất đặc biệt, thần giữ cửa ở đây đang nói bóng nói gió.

“Thần giữ cửa không đầu rất muốn tìm lại đầu của mình, chờ lần sau mình online, nói không chừng có thể dựa vào đây trì hoãn một chút.”

Do dự một chút, Hàn Phi không có lựa chọn, hắn không thích đi con đường do người khác đưa ra. Nhưng nếu không đưa ra lựa chọn, trò chơi sẽ dừng lại ở giao diện này.

Sau khi cố gắng liên tục trong một thời gian dài, Hàn Phi ghi nhớ khuôn mặt của thần giữ cửa, sau đó lựa chọn miễn cưỡng thoát khỏi trò chơi.

Cùng với lúc hắn nhấn nút điều khiển của gamepad, màn hình trò chơi ngay lập tức trở nên tối đen như mực, tất cả các hình mẫu đều biến mất.

“Chuyện gì vậy? Tôi đã chơi mấy chục năm rồi, nhưng chưa bao giờ gặp phải trường hợp như này. TV có vấn đề rồi sao?” Trang Nhân đi về phía TV với vẻ mặt đầy kinh ngạc.

“Đừng qua đó! Cháu dường như đã kích hoạt một thứ gì đó.”

Vài giây sau, trên màn hình TV tối om xuất hiện một đôi mắt đẫm máu, đôi mắt đó lờ mờ, như bị chịu hạn chế rất lớn, không thể bước ra khỏi TV.

Những vết máu nhợt nhạt tập trung trên đôi mắt đó, từ từ nứt ra xung quanh, những tia máu nhỏ chẳng mấy chốc đã phủ kín màn hình TV, như thể đang cố xé nát thứ gì đó.

Cảnh tượng trước mắt gợi cho Hàn Phi nhớ tới cảnh khi hắn chiêu hồn, khi hắn sử dụng năng lực chiêu hồn, bảng thuộc tính của hệ thống sẽ bị bao phủ bởi màu đỏ ngầu, sau đó bị xé nát từ giữa, giống như một cánh cổng địa ngục bị cưỡng chế phá vỡ.

"Giống quá, trong trò chơi này cuối cùng còn ẩn chứa bao nhiêu bí mật?"

Hàn Phi đã sớm không còn coi [Cuộc sống hoàn hảo] là một trò chơi thông thường, liên quan đến sự tồn tại của hộp đen, trò chơi này có mối liên hệ chặt chẽ với hiện thực. Nó làm mờ ranh giới giữa hiện thực và hư ảo, đồng thời phá vỡ ranh giới của đại não và máy tính, càng là trộn lẫn sự sống và cái chết theo một cách đặc biệt.

Không ai biết trong hộp đen ẩn chứa bí mật gì, vô số chủ nhân của nó chưa từng thành công. Hàn Phi vẫn còn một chặng đường dài phía trước để mở hộp đen, nhưng những điều hắn gặp phải trong cuộc hành trình đã đủ để lật đổ nhận thức của hắn rồi.

Hắn có linh cảm rằng mình đang từ từ vén bức màn thế giới và nhìn thấy một thế giới chân thực chưa từng thấy trước đây.

Màn hình TV nhanh chóng phủ đầy vết máu, đôi mắt đỏ tươi đó nhìn chằm chằm Hàn Phi, cuối cùng nổ tung, sương máu biến thành một câu nói —— Đây là lần cảnh cáo đầu tiên, sau ba lần cảnh cáo cái chết có thể sẽ đến.

Dòng chữ máu nhanh chóng biến mất, màn hình trò chơi tối đen cũng không có bất kì thay đổi nào.

"Ba lần cảnh cáo? Mình đã từng thử nói với người khác về sự tồn tại của hộp đen và thế giới tầng sâu, hộp đen trong đầu cũng đưa ra cho mình một cảnh cáo tương tự, sau ba lần cảnh cáo mà không có kết quả, hộp đen sẽ phát nổ trong đầu mình, làm cho mình chết não."

Hai tay ôm má, Hàn Phi híp mắt.

"Game tòa nhà chết chóc được làm bởi chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical khi ông ấy còn trẻ. Chiếc hộp đen trong đầu

mình là do anh trai của chủ tịch Vĩnh Sinh đưa cho mình, khi mình nhận được chiếc hộp đen, chủ tịch Vĩnh Sinh đã qua đời được một thời gian. Có khả năng là mặc dù chủ tịch Vĩnh Sinh đã qua đời, nhưng ông ấy vẫn gắn ý thức của mình vào hộp đen? Hay là ông ấy đang trốn trong một lớp nào đó của hộp đen?"

Hàn Phi chỉ là phỏng đoán, không có chứng cứ rõ ràng, hắn chỉ cảm thấy mình là một diễn viên hài nhỏ bé, khó có thể chống lại một cường giả như Vĩnh Sinh Pharmaceutical.

"Hai anh em Phó Sinh là chủ sở hữu trước đây của chiếc hộp đen. Mình đã thấy ký ức của người quản lý tòa nhà, hai anh em bọn họ thực sự có tồn tại. Nhưng Trang Nhân lại nói rằng ông ấy chưa bao giờ gặp anh trai của chủ tịch Vĩnh Sinh, cũng nói rằng chủ tịch Vĩnh Sinh thường nói chuyện với chính mình, mình rất tò mò về mối quan hệ giữa hai anh em? Một người chinh phục thế giới tầng sâu, còn người kia mở ra thế giới hiện thực? Một người trong ý thức, một người trong hiện thực?"

Nhìn màn hình tối đen, Hàn Phi đặt gamepad xuống: "Một trong hai anh em bọn họ có thể nhìn thấy tương lai, nhưng tương lai mà ông ấy nhìn thấy có thực sự là tương lai không? Thế giới sẽ phát triển theo hướng ông ta nhìn thấy sao?"

Hàn Phi không nghĩ như vậy, ít nhất hắn cũng mở được cả hai mặt của hộp đen cùng một lúc, điều mà anh em Phó Sinh chắc không ngờ tới.

"Con đường của mình vẫn là tự mình đi sẽ tốt hơn."

Sau khi rút điện, Hàn Phi buộc phải khởi động lại game tòa nhà chết chóc, mọi chuyện xảy ra vừa rồi dường như chỉ là ảo ảnh.

Các nhân vật trong game xuất hiện trở lại trong cư xá Hạnh Phúc, xung quanh là những khung cảnh chan hòa, ấm áp, chỉ có nhân vật chính của game là mặc một bộ quần áo dính máu.

"Nhân vật trò chơi đã thay đổi!"

Hàn Phi không thao tác nữa, dựa vào ghế sô pha lẳng lặng nhìn chằm chằm nhân vật trò chơi, cảm thấy được mini game

tòa nhà chết chóc rất giống nhiệm vụ người quản lý của thế giới tầng sâu.

Sau khi chết đi sống lại ký ức của nhân vật trong game có thể tiếp tục mất đi, nếu không phải là người điều khiển thì có lẽ hắn đã quên hết mọi chuyện, từ nhân vật trò chơi trở thành NPC trong trò chơi.

"Có người điều khiển mới có thể tiến xa hơn? Trò chơi này là do chủ tịch Vĩnh Sinh làm ra, chẳng lẽ ông ấy muốn nói với mình rằng chỉ khi làm quân cờ mới dễ dàng bảo vệ bản thân mình hơn à?"

Nhìn bộ quần áo đẫm máu của nhân vật trong game, Hàn Phi cười một cách lãnh đạm: "Từ khi trúng tuyển vào Học viện Điện ảnh và Truyền hình cho đến hiện tại, mình đã làm vai phụ bao nhiêu năm như vậy, hiện tại không dễ dàng gì mới lọt vào trung tâm sân khấu, sao có thể để người khác tùy tiện thao túng? Chiếc hộp đen này nếu đã đưa cho mình, vậy thì chính là của mình."

"Hàn Phi, hay là… đi gặp gia đình tôi trước?" Trang Nhân cảm thấy mình vẫn đang bị bỏ qua, lúc này mới đi tới trước TV, chặn tầm mắt của Hàn Phi: "Chỉ cần tôi có thể nhìn thấy gia đình của mình từ xa, đừng nói là game tòa nhà chết chóc, căn nhà này và tài sản của tôi đều có thể chia cho cậu."

Nhìn thấy thái độ kiên định của Trang Nhân, Hàn Phi không thể tiếp tục chơi, dù sao thì hắn cũng đã có được thứ mình muốn rồi.

"Cũng được." Hàn Phi đứng dậy tắt trò chơi, bỏ điều khiển vào hộp đen bên cạnh băng video và thiết bị trị liệu tình cảm: "Bác bỏ luôn game vào đây đi, lát nữa cháu mang cả hộp đi."

Chương 354: Tiếng ca dùng để chiêu hồn

Một tay nhấc chiếc hộp đen đầy ắp, sức mạnh cánh tay của Hàn Phi lần nữa làm cho Trang Nhân giật mình, ông ấy biết rất rõ trọng lượng của chiếc hộp.

"Cậu khỏe vậy?"

"Làm sao cháu có thể trở thành một diễn viên mà không có một chút kỹ năng nào?" Hàn Phi cũng nhận thấy cơ thể mình có sự thay đổi. Lần đầu tiên nhận được hộp đen từ tay ông lão, hắn cần hai tay mới có thể miễn cưỡng ôm được hộp đen lên, bây giờ chỉ cần một tay là có thể nhấc lên rồi, mặc dù vẫn còn hơi khó khăn một chút, nhưng đó đã là một sự thay đổi rất đáng sợ.

"Tới nơi rồi bác phải nghe theo sự sắp xếp của cháu, nhất định phải kiên nhẫn, bác hãy nhớ kĩ, cháu sẽ không bao giờ làm hại bác." Hàn Phi dùng chiếc hộp đen đẩy cửa nhà Trang Nhân ra, cuối cùng Trang Nhân cũng lại bước ra khỏi nhà mình.

Ánh mặt trời chiếu rọi vào hai người bọn họ, Trang Nhân cùng Hàn Phi tận hưởng khoảnh khắc này, nhưng đáng tiếc ánh mặt trời ấm áp nhanh chóng bị mây che phủ.

Hàn Phi đưa Trang Nhân đến chung cư Kim Tuấn sinh sống, là phóng viên giải trí nổi tiếng nhất ở Tân Hỗ, mặc dù Kim Tuấn không sống ở thành phố thông minh, nhưng điều này không có nghĩa là anh ta không thể mua được một ngôi nhà trong thành phố thông minh, chỉ có thể nói là vì đặc thù của nghề nghiệp nên cần phải giữ vẻ bề ngoài khiêm tốn một chút.

Thân phận của Trang Nhân tương đối nhạy cảm, Hàn Phi đã rất thận trọng trên cả đường đi, mãi đến khi Kim Tuấn mở cửa, cả ba bước vào nhà, hắn mới buông trái tim đang treo lơ lửng của mình xuống.

“Hàn Phi, sau khi rời khỏi nhà, tôi luôn cảm thấy có người nhìn chằm chằm mình, cảm giác kỳ quái đó giờ đã biến mất.” Trang Nhân hơi bất an: “Tôi là một lão già phế vật rồi, đáng lẽ không có ai chú ý đến mới đúng.”

“Hôm nay bác cứ ở đây trước, làm theo những gì cháu nói.” Hàn Phi yêu cầu Kim Tuấn cấp cho Trang Nhân một tài khoản trò chơi mới hoàn toàn.

“Cái này là cái gì?”

“Một trò chơi, bác có thể hiểu nó là một loại khác của game tòa nhà chết chóc.” Hàn Phi để ông lão vào máy chơi game, tự mình kết nối các đường dây khác nhau, sau nhiều lần kiểm tra, yêu cầu Trang Nhân kích hoạt tài khoản.

Trang Nhân lần đầu tiên tiếp xúc với game nhập vai, làm theo hướng dẫn của Hàn Phi từng chút một, nhưng khi kích hoạt tài khoản, chuông báo động trong máy chơi game đột nhiên vang lên.

Cửa máy chơi game tự động mở ra, Trang Nhân, người đang nằm bên trong, vẻ mặt nghi hoặc: “Chuyện gì vậy?”

“Những người bị bệnh tim nặng và bệnh não không thể chơi [Cuộc sống hoàn hảo], máy chơi game sẽ tự động kiểm tra phát hiện, khi gặp bệnh nhân tương tự, nó sẽ cảnh báo.” Kim Tuấn mang theo ba ly đồ uống, mặc dù anh ta là một tay paparazi, những việc làm không được quang minh chính đại, nhưng anh ta rất chính trực, trong lòng luôn ghi nhớ ân nghĩa cứu mạng của Hàn Phi.

“Nhưng tôi hoàn toàn không mắc những bệnh mà cậu đã đề cập! Trái tim và não của tôi đều khỏe mạnh.” Trang Nhân sốt ruột, ông ấy đã sẵn sàng để gặp gia đình của mình, kết quả ai ngờ được sẽ xảy ra chuyện này.

“Có lẽ không phải nguyên nhân do mắc bệnh.” Hàn Phi đứng ở bên cạnh máy chơi game, nhíu mày: “Lúc bắt đầu trò chơi, có chuyện gì bất thường xảy ra không?”

“Tôi dường như không thể kích hoạt tài khoản, mấy đường dây này dường như không nhận ra ý thức của tôi.” Trang Nhân có chút bất lực: “Tôi phải làm sao đây?”

“Bác đã từng đeo thiết bị trị liệu tình cảm do chủ tịch Vĩnh Sinh làm ra, thiết bị đó có thể đã thay đổi điều gì đó sâu trong ý thức của bác.” Hàn Phi yêu cầu Trang Nhân thử thêm vài lần nữa, nhưng tất cả đều kết thúc trong thất bại. Trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo] từ chối Trang Nhân đăng nhập.

Phát hiện thú vị này cũng khiến Hàn Phi bắt đầu kiểm tra lại Trang Nhân, có lẽ ngay cả bản thân ông ấy cũng không biết chính mình đặc biệt như thế nào.

“Tôi không thể gặp được gia đình của mình sao?” Khi Trang Nhân lúc đầu biết có thể được gặp gia đình của mình, tâm trạng tốt hơn rất nhiều, còn chủ động nói đùa với Hàn Phi, nhưng khi đăng nhập trò chơi thất bại, cả khuôn mặt ông ấy gục xuống, như thể già đi vài tuổi.

“Cháu còn một phương án thay thế khác, bác ở đây chờ một lát.” Hàn Phi lấy điện thoại di động ra gọi cho Lệ Tuyết, muốn hỏi cảnh sát mượn thiết bị phụ trợ tâm lý mới nhất.

Vài tuần trước, Hàn Phi đã triệu hồi Minh Mỹ đến thế giới tầng sâu thông qua thiết bị trị liệu phụ trợ tâm lý do Deep Space Technology phát triển, trừng phạt kẻ đã giết Ứng Nguyệt.

Bây giờ hắn muốn thử dùng phương pháp tương tự, nói không chừng có thể sẽ hiệu quả, dù sao thì thiết bị trị liệu phụ trợ tâm lý có thể được kích hoạt trực tiếp mà không cần xác định thông tin nhận dạng cụ thể.

“Chị Lệ, em có chuyện muốn phiền chị.”

“Không phải chúng ta vừa gọi điện thoại sáng nay sao? Em lại tìm được tin gì mới à?” Giọng nói của Lệ Tuyết mang theo chút kinh ngạc.

“Em muốn nhờ chị giúp một việc. Chị có thể cho em mượn một thiết bị trị liệu phụ trợ tâm lý mới nhất của Deep Space Technology không? Đó là thiết bị mà em đã thấy các chị sử dụng trong trại giam trước đây.”

“Em muốn thiết bị trị liệu phụ trợ tâm lý làm gì? Em có vấn đề về tâm lý?” Lệ Tuyết sau khi hỏi vài câu vẫn giúp Hàn Phi đề xuất lên lãnh đạo.

Hàn Phi là nhân vật chủ chốt trong việc bắt Cánh bướm, vào thời điểm này, hắn tuyệt đối không được có vấn đề.

"Lệ Tuyết, bọn em ở đây cần gấp, trước khi trời tối chị có thể giúp em xin được không?"

"Lãnh đạo của bọn chị đã đích thân ra mặt giúp em rồi, chắc sẽ không có vấn đề gì."

"Còn một chuyện nữa, em muốn hỏi ý kiến các chị." Hàn Phi từ trong hộp đen lấy ra hộp nhạc: "Cảnh sát các chị có nhân tài kỹ thuật liên quan không, có thể giúp em khôi phục chữ trong bài hát này, còn có ý mà nó muốn truyền đạt nữa không."

Nhấn công tắc của hộp nhạc, một tiếng ca quỷ dị vang lên trong phòng Kim Tuấn.

"Đây là một bài hát trong hộp nhạc."

"Chị nghe không được rõ ràng, hơn nữa đoạn ghi âm rất mơ hồ, nên không thể dùng máy tính phân tích được, nếu không em trực tiếp đến đồn cảnh sát một chuyến đi."

Sau khi nhìn thời gian, Hàn Phi yêu cầu Trang Nhân ở lại nhà Kim Tuấn trước, hắn một mạch chạy đến đồn cảnh sát.

Từ khi thức dậy sau trò chơi đến giờ, Hàn Phi hầu như không được nghỉ ngơi.

Vào đồn cảnh sát, Lệ Tuyết đưa Hàn Phi vào phòng công nghệ, họ thu âm bài hát trong hộp nhạc rồi dùng dữ liệu lớn để so sánh, nhưng mọi người ngạc nhiên, trên mạng không có thông tin gì về bài hát.

"Không phải chứ, chỉ cần nó tồn tại trên mạng đều sẽ để lại dấu vết." Đám người Lệ Tuyết đang định thử các phương pháp khác thì cánh cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Thầy của Lệ Tuyết và người cảnh sát luôn bảo vệ ông ấy quay trở lại đồn cảnh sát với một thiết bị phụ trợ tâm lý chưa được mở.

"Lần này, tôi phải dày mặt mới mượn lại được, nếu như cậu ta có vấn đề tâm lý, ảnh hưởng đến việc bắt… Hàn Phi?

Cậu tới khi nào vậy?" Thầy của Lệ Tuyết đặt đồ vật bên cạnh, ông vừa định chào hỏi Hàn Phi, chợt nghe thấy tiếng ca quỷ dị trong hộp nhạc.

Những tiếng ca mơ hồ được thể hiện bởi hai giọng hát khác nhau, một người phụ nữ và một đứa trẻ, giọng hát của họ đan xen và quấn quít như một nút thắt.

"Các cậu lấy bài hát này ở đâu ra?" Thầy của Lệ Tuyết chăm chú lắng nghe hồi lâu, sắc mặt dần trở nên xa lạ.

"Cháu nhặt được, bác đã nghe bài hát này bao giờ chưa?" Hàn Phi bình tĩnh chuyển hộp nhạc đến trước mặt mình.

"Đây hoàn toàn không phải là một bài hát, các cậu trước hết tắt thiết bị đi." Vẻ mặt của ông lão rất nghiêm túc, dường như ông ấy đã biết điều gì đó.

Tất cả các thiết bị đã được tắt, điều duy nhất còn lại trong phòng là tiếng ca quỷ dị từ hộp nhạc.

"Bài hát đã được thu âm trước, chỉ cần mở hộp nhạc ra sẽ phát, giống hệt như bài hát mười bốn năm trước." Hơi thở của ông lão hoàn toàn khác trước, vẻ nghiêm túc của ông ấy có chút đáng sợ.

"Mười bốn năm trước?"

"Mười bốn năm trước, vào ngày 4 tháng 4, đã xảy ra một thảm kịch ở Tân Hỗ. Một tòa nhà dân cư đã bốc cháy, một giáo viên dạy nhạc và các con của cô ấy bị mắc kẹt. Khi bọn họ được cứu thoát khỏi đám cháy thì đã sắp không qua khỏi. Nhưng sau đó điều mà không ai ngờ tới đã xảy ra, trải qua cấp cứu, đứa bé bị thương nặng hơn vậy mà lại tỉnh dậy sau cơn hôn mê sâu, mẹ của nó thì lại mất dấu hiệu sinh tồn và qua đời hoàn toàn."

"Nhưng điều này thì có liên quan gì đến hộp nhạc?"

"Cậu bé liên tục khóc sau khi tỉnh dậy. Ban đầu, bác sĩ nghĩ là do đau đớn về thể xác, nhưng sau khi hỏi thăm mới biết. Khi hôn mê, đứa trẻ đã có một giấc mơ kinh hoàng, mơ thấy người mẹ hiền từ của mình thay đổi giống như đã trở thành một người khác, không ngừng đánh nó, mắng nó, cố gắng đuổi

nó ra khỏi nhà. Cuối cùng khi nó bị mẹ của mình buộc ra khỏi nhà bằng một con dao, thì nó đã tỉnh dậy sau cơn hôn mê." Ông lão nhớ lại một số chi tiết của vụ án.

"Cảm giác người mẹ đang cứu đứa bé, căn phòng đó có thể tượng trưng cho cái chết. Chỉ khi rời khỏi căn phòng, mới có thể trở về hiện thực." Hàn Phi cảm thấy câu chuyện này có chút cảm động.

"Có lẽ vậy." Ông lão không tin quỷ thần, ông cảm thấy mọi thứ đều là do ý thức tự can thiệp: "Cơ thể cậu bé đã bị thiêu rụi tổn thương diện tích lớn, biến thành một con quái vật. Nó không thể rời khỏi phòng cấp cứu, trong quá trình điều trị tiếp theo, nó không ngừng nói những câu nhớ mẹ, làm cho người ta cảm thấy vô cùng đau lòng."

"Đứa nhỏ này quả thực đáng thương." Lệ Tuyết nói, nhưng Hàn Phi bên cạnh dường như đã nhận ra điều gì đó.

Ông lão đang nói về một vụ án, không phải là một tai nạn ngoài ý muốn.

"Đừng bị vẻ bề ngoài che mắt." Ánh mắt ông lão bình tĩnh không chút dao động: "Sau khi đi sâu vào điều tra, cuối cùng chúng tôi cũng tìm ra nguyên nhân của vụ cháy. Có người cố tình phóng hỏa, và người phóng hỏa chính là đứa bé đó. Không ai biết lý do nó phóng hỏa là gì, có lẽ người duy nhất biết sự thật chính là người mẹ, nhưng đáng tiếc là đối phương đã chết."

"Là đứa bé đã phóng hỏa? Tại sao nó lại làm vậy?"

"Chúng tôi đã tìm thấy bố của đứa bé, đối phương biết rằng con mình vẫn còn sống thì không có một chút vui vẻ nào, anh ta nói rằng đứa bé là một con quái vật, là sao chổi mang đến tai họa. Anh ta đã sớm biết rằng đứa trẻ sẽ giết người, chỉ là không ngờ nó ra tay nhanh như vậy." Lời nói của thầy Lệ Tuyết khiến người ta kinh ngạc: "Đứa bé đó còn rất nhỏ, nhưng tâm trí của nó đã trưởng thành. Chúng tôi không làm phiền nó, làm theo lời của nó và dệt nên một thế giới dối trá cho nó. Khi tiếp xúc càng sâu, chúng tôi càng phát hiện nhiều chuyện kỳ quái hơn."

Ông lão nghe tiếng ca cổ quái trong chiếc hộp nhạc, hít một hơi dài: "Đứa bé nói rằng nó rất nhớ mẹ và muốn tìm di vật của mẹ. Mong nhân viên y tế đến nhà của mình để tìm một hộp nhạc, nó nói đó là thứ mà mẹ nó thích nhất."

"Chúng tôi tìm thấy một chiếc hộp nhạc trong nhà của nó, nhưng qua xác nhận với bố đứa bé, hộp nhạc này hoàn toàn không phải là của mẹ nó."

"Sau đó các nhân viên y tế đưa hộp nhạc cho đứa bé. Ngày nào nó cũng cầm hộp nhạc và nói chuyện với tiếng ca trong hộp, cứ như thể người bên trong hộp mới là mẹ ruột thật sự của mình vậy."

"Sau đó, chuyện quỷ dị hơn đã xảy ra. Đứa bé đó đã hoàn toàn bị điên. Nó thường dùng những lời lẽ ngây thơ nhất để nói những điều đáng sợ nhất, gây đả kích lớn cho người khác."

"Sau khi đứa bé lấy được chiếc hộp nhạc, vết thương của nó cũng trở nên không ổn định, rất nhanh đã qua đời trong một đêm."

"Trong các cuộc điều tra tiếp theo, chúng tôi đã sắp xếp tất cả thông tin, cuối cùng chỉ có thể xác định được hai điểm."

"Khi đứa bé nói chuyện với chính mình, nói ra một cái tên xa lạ - Phó Sinh. Nó muốn giết chết Phó Sinh, nói rằng mọi thứ đều là tội lỗi của Phó Sinh, dựa vào đâu mà bắt nó phải gánh chịu? Nhưng trong số những người mà đứa bé quen biết căn bản không có người nào là Phó Sinh cả."

"Còn có một điểm nữa là, chúng tôi đã phân biệt cẩn thận từng câu trong tiếng ca đó, đại khái suy ra tiếng ca đó dường như dùng để chiêu hồn người chết."

Lời nói của ông lão làm cho Hàn Phi hồi lâu cũng không thể bình tĩnh lại được, hắn thật sự không ngờ từ trong miệng thầy của Lệ Tuyết lại nghe thấy cái tên Phó Sinh, càng không ngờ rằng tiếng ca không thể nhắc đến kia vậy mà lại dùng để chiêu hồn.

"Cảm thấy những người bọn họ chiêu hồn đều rất phiền phức, các bước rất nhiều, tác dụng phụ rất lớn, năng lực này tốn công đến vậy sao?"

Hàn Phi bắt đầu kiểm tra lại năng lực chiêu hồn, thật ra ngoài chiêu hồn, hắn còn đang suy nghĩ nhiều hơn về năng lực thiên phú độc nhất vô nhị của mình - hồi hồn, năng lực này dường như Phó Sinh còn chưa từng thấy qua.

Chương 355: Màn đêm buông xuống

Hộp nhạc trong tòa nhà của chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical cũng đã xuất hiện cách đây mười bốn năm, sau khi được thầy của Lệ Tuyết xác nhận, nó hẳn là cùng một hộp nhạc.

Biết được quá khứ của hộp nhạc, đọc câu bên dưới chiếc hộp sẽ cảm thấy thật mỉa mai.

Tiếng ca trong chiếc hộp nhạc này không hề mang lại niềm vui, hạnh phúc cho người khác mà tự biến mình thành một con quái vật gieo rắc bất hạnh.

Không ai biết chuyện gì đã xảy ra với tiếng ca, tất cả những thay đổi đều là một bí ẩn.

Những người liên quan đến chiếc hộp nhạc đều đã chết, thêm việc người thân của người chết tự nguyện từ bỏ thì vụ án này cũng kết thúc.

Lý do tại sao thầy của Lệ Tuyết có thể nhớ rõ như vậy là bởi vì, ông vì để phân biệt các vụ án do Cánh bướm gây ra, nên đã ghi nhớ tất cả các vụ án giết người ở Tân Hỗ trong hai thập kỷ qua trong đầu.

Bản thân ông lão cũng rất đặc biệt, trên mạng hầu như không có thông tin gì về ông, nhưng ngay cả đội trưởng đội điều tra tội phạm Tân Hỗ cũng phải hạ mình và kính nể khi nhìn thấy ông.

Ông ấy không có chức vụ cụ thể, cũng ít người biết về quá khứ của ông, Hàn Phi chỉ biết một điều, cả đời ông lão đã tiêu hao hết cho Cánh bướm, cho dù có chết cũng phải kéo Cánh bướm vào trong quan tài cùng.

Sau khi đạt được điều mình muốn, Hàn Phi không nán lại thêm nữa, trả lời xong các câu hỏi của cảnh sát, hắn rời đi với một thiết bị trị liệu phụ trợ tâm lý.

Đêm nay là đêm hồi hồn, từng giây trước khi trời tối hắn đều phải quý trọng.

Trở lại nơi ở của Kim Tuấn, tay paparazi cấp cao Kim Tuấn đang tán phét với Trang Nhân về giới giải trí, khi Kim Tuấn biết được thân phận thực sự của Trang Nhân, anh ta không thể ngậm miệng lại được vì sốc, anh ta không ngờ có ngày mình lại gặp được ông vua phim dở —— Trang Nhân.

Kim Tuấn muốn bới móc mấy câu chuyện phiếm của các bậc tiền bối giang hồ từ Trang Nhân, ông ấy muốn vào trò chơi có thể phải dựa vào Kim Tuấn nên đã không từ chối, vô tình tặng cho anh ta một món quà lớn.

Các tiền bối giang hồ đạo mạo trang nghiêm, trong chuyện riêng tư thì chơi rất lớn. Kim Tuấn giống như một con chó săn ngửi thấy mùi của con mồi, đôi mắt anh ta phát sáng khi nhìn chằm chằm vào Trang Nhân.

“Hai người nói chuyện vui vẻ thế?”

“Anh Hàn, anh thật sự là ngôi sao may mắn của tôi. Lần này anh đã giúp đỡ tôi rất nhiều.” Kim Tuấn vốn định giúp Hàn Phi, nhưng không ngờ rằng mình lại trở thành người được lợi lớn nhất. Anh ta lại càng kiên định đứng về phía Hàn Phi hơn.

“Có gì đâu, giúp hay không giúp, đều là bạn bè cả.” Hàn Phi lấy thiết bị phụ trợ tâm lý ra và ra hiệu cho Trang Nhân đi tới. Hắn kết nối các mạch điện khác nhau theo hướng dẫn, rồi bảo Trang Nhân đeo nó lên: “Bác đừng áp lực tâm lý, tiếp theo bác sẽ ở trong một căn phòng, căn phòng đó sẽ thay đổi dựa trên trạng thái tinh thần của bác, hãy thả lỏng, đừng đối kháng với nó.”

Hàn Phi bây giờ rất lo lắng rằng Trang Nhân không thể sử dụng thiết bị phụ trợ tâm lý, hắn luôn nhìn chằm chằm vào ông ấy.

Đèn báo bật sáng, thiết bị khởi động bình thường, nhưng những gì xảy ra tiếp theo lại khác với hướng dẫn. Hàn Phi còn chưa bắt đầu tiến hành hướng dẫn tâm lý, Trang Nhân đã trực

tiếp tiến vào điều trị sâu, có cảm giác như ý thức của ông ấy và thế giới mà bộ não AI tạo ra đang thu hút lẫn nhau.

"Chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã làm gì não của Trang Nhân vậy?" Hàn Phi nhìn dụng cụ trị liệu tình cảm đã bị phá hủy trong hộp đen, trong lòng chìm đắm trong suy nghĩ.

Ý thức của Trang Nhân khác với người bình thường, dường như đã bị đặc biệt đánh dấu, phương pháp đánh dấu linh hồn này nằm ngoài khả năng nhận thức của Hàn Phi.

Trên thực tế, Hàn Phi, người sống ở dưới cùng của thành phố cổ, không có cơ hội tiếp xúc với công nghệ tiên tiến của thời đại hiện tại, hắn chỉ thỉnh thoảng nghe thấy một số từ rất cao cấp trên Internet.

"Bao giờ thì đạo diễn Trang mới tỉnh lại?" Kim Tuấn cũng đang rất lo lắng, anh ta vẫn còn nhiều câu hỏi chưa tìm ra được, việc theo đuổi những tin đồn nhảm và đăng tin rất phổ biến ở bất kỳ thời đại nào.

"Tôi cũng không biết." Hàn Phi bây giờ chỉ hy vọng Trang Nhân sẽ không gặp tai nạn.

Sau khi ăn gì đó ở nhà Kim Tuấn, Hàn Phi quyết định không lãng phí thời gian nữa, hắn lấy game tòa nhà chết chóc từ trong hộp đen ra và bắt đầu chơi.

Kim Tuấn nhìn hai "quái nhân" trong phòng khách của mình, anh ta không dám nói thêm, không dám hỏi thêm, chỉ tránh sang một bên, như thể mình mới là khách.

Vào tòa nhà số 4 của tòa nhà chết chóc một lần nữa, Hàn Phi dường như tranh chấp với nhà sản xuất game tòa nhà chết chóc vậy, hắn đặc biệt chạy đến chỗ vị thần giữ cửa để kích hoạt cuộc đối thoại.

Điều khiến hắn ngạc nhiên là thần giữ cửa dường như là một NPC có trí nhớ, thực ra ông ta nhớ Hàn Phi đã từng ở đây, điều kiện ông ta đưa ra với hắn cũng khác, cố hết sức dụ dỗ hắn, mong rằng hắn có thể giúp ông ta.

Hàn Phi cũng muốn giúp, nhưng không có cách nào giúp ông ta trong trò chơi.

Bị buộc phải bỏ trò chơi, Hàn Phi lần thứ hai kích hoạt cảnh cáo, hắn chỉ muốn xem sau khi kích hoạt ba lần cảnh cáo sẽ xảy ra chuyện gì.

Sau lần cảnh cáo thứ hai, quần áo trên người nhân vật trò chơi của Hàn Phi đã hoàn toàn biến thành màu máu, khi hắn đến chỗ thần giữ cửa lần nữa, thần giữ cửa trên cánh cửa đã bị tháo dỡ thành tám mảnh, đầu của ông ta cũng không thấy đâu nữa.

Hàn Phi cố gắng kích hoạt đoạn hội thoại một lần nữa, nhưng ngay khi đến gần, nhân vật trò chơi đã bị thần giữ cửa trực tiếp chặt đầu.

Game tòa nhà chết chóc cuối cùng đã hợp nhất với tòa nhà chết trong thế giới tầng sâu, Hàn Phi dường như cũng không có cơ hội để kích hoạt cảnh cáo lần thứ ba.

“Luôn cảm giác có một bàn tay vô hình trong game tòa nhà chết chóc, nó đang duy trì hoạt động của trò chơi, giống như người quản lý trong thế giới tầng sâu. Đôi mắt đẫm máu mà mình nhìn thấy sau khi kích hoạt cảnh cáo, có lẽ thuộc về người quản lý.”

Hàn Phi nhớ tới ánh mắt đỏ như máu kia, lần sau khi bắt gặp ánh mắt tương tự, hắn có thể dễ dàng nhận ra đối phương.

Không thể kích hoạt ba lần cảnh cáo, Hàn Phi bắt đầu nghiêm túc khám phá tòa nhà số 4, hy vọng tìm thêm manh mối.

Vài giờ trôi qua, Hàn Phi đã tìm thấy một số thông tin hữu ích trong game tòa nhà chết chóc.

Khác với các công trình nhà ở khác, tòa nhà số 4 có tầng hầm, cầu thang bộ dẫn xuống tầng hầm được khóa bằng cửa sắt.

Những “quái nhân” mặc đồ đỏ cũng chỉ duy nhất tòa nhà số 4 có. Dường như cư dân bình thường không thể nhìn thấy họ, muốn giao tiếp với họ thì phải trải qua một nghi thức đặc biệt.

Hàn Phi từng nhìn thấy một đứa trẻ mặc bộ đồ ngủ hình gấu giữa đám quái nhân đồ đỏ, đối phương có lẽ là con của người phụ nữ trong thế giới tủ quần áo, Hàn Phi không quên mình đã hứa với người phụ nữ những gì. Hắn cũng muốn giúp họ đoàn tụ trong khả năng của mình.

Sau nhiều lần chết trong game tòa nhà chết chóc, Hàn Phi còn phát hiện ra rằng mỗi khi nhân vật trò chơi chết trong game thì trong tòa nhà sẽ có thêm nhiều nguyền rủa chết chóc, điều này vô cùng quỷ dị.

Độ khó của trò chơi sẽ tăng lên sau mỗi lần chết, điều mà trước đây Hàn Phi không nghĩ tới.

"Mini-game tòa nhà chết chóc đang không ngừng cải tiến, thu thập thêm nhiều phương pháp tử vong và nguyền rủa chết chóc. Điều này có ám thị rằng tòa nhà chết chóc ở thế giới tầng sâu cũng đang thông qua thu thập cái chết, trở nên đáng sợ hơn?"

Khi chơi game, thời gian luôn trôi rất nhanh.

Bầu trời bên ngoài cửa sổ vô thức tối sầm lại từ bao giờ, bảy giờ tối, khi Hàn Phi và Kim Tuấn đều đang chuẩn bị cưỡng chế rút điện, Trang Nhân cuối cùng cũng tỉnh dậy sau liệu pháp tâm lý chuyên sâu.

Qua bảng dụng cụ trị liệu trong suốt, Hàn Phi nhìn thấy khuôn mặt đầy nếp nhăn của Trang Nhân.

"Bác có nhìn thấy gì không? Sao bây giờ mới tỉnh lại?"

"Tôi bị mắc kẹt trong một căn phòng dường như được xây dựng dựa trên tiềm thức của chính mình, tất cả ký ức đều trở thành một thứ hình ảnh nào đó." Trang Nhân tháo thiết bị trị liệu, nỗi sợ hãi trên khuôn mặt ông ấy vẫn chưa tan biến: "Tôi chứng kiến con gái lớn của tôi trở thành một nhà thám hiểm anh tuấn, còn con gái thứ hai trở thành một con mèo quấn người, vợ tôi dùng chính xương cốt của mình để xây dựng nên phần chính ngôi nhà của mình."

"Cái này không phải rất ấm áp sao?" Hàn Phi biết một số chức năng cơ bản của thiết bị phụ trợ tâm lý, trong số đó là

giải thích và phân tích tiềm thức của người dùng, đồng thời xây dựng căn phòng ý thức riêng cho chính họ.

"Mấu chốt là… căn phòng của tôi đẫm máu, khắp nơi đều là máu, mà căn phòng không ngừng mở rộng ra, như thể nó không có ranh giới. Tôi không thể kiểm soát được căn phòng của mình, và dần dần trong số màu máu đó bắt đầu xuất hiện một số thứ không thuộc về ký ức của tôi!" Trang Nhân như nuốt phải một tảng băng, lạnh lùng nói: "Dường như trong đầu tôi đang ẩn giấu ký ức của người khác!"

"Thời gian mấy tiếng qua, bác không phải đều là đang xây phòng trong tiềm thức đấy chứ?" Hàn Phi nhớ trong sách hướng dẫn có nói, xây một căn phòng nhiều nhất chỉ mất ba đến năm phút, mà Trang Nhân mới chỉ là bước đầu tiên thôi mà đã mất 5 tiếng đồng hồ rồi.

"Ừ." Trang Nhân gật đầu.

"Bác nhìn thấy những gì trong căn phòng đẫm máu đó?" Hàn Phi cố hết sức khiến lời nói của mình trở nên ấm áp hơn, tình hình của Trang Nhân hiện tại có gì đó không đúng, ông ấy đang vô cùng căng thẳng và sợ hãi.

"Người, người sắp chết, người đã chết rồi, tứ chi của bọn họ ở khắp nơi, vô biên, lấp đầy căn phòng của tôi, còn càng ngày càng bành trướng." Trang Nhân lấy tay ôm đầu, cảnh tượng đó chỉ nghĩ lại thôi đã cảm thấy vô cùng đáng sợ: "Tôi cảm thấy mình không phải là đang ở trong phòng, mà là đang đứng ở đầu nguồn của một biển máu."

"Đầu nguồn của biển máu?" Khi Hàn Phi sử dụng năng lực chiêu hồn, hắn cũng phải trải qua một biển máu, hắn không chắc chắn giữa hai cái này có mối liên hệ nào không: "Vậy bác có thử cố gắng giao tiếp với những người chưa chết không? Hỏi về họ tên và quá khứ của họ? Bác cũng nên biết rõ trong đầu mình là ký ức của ai chứ?"

"Tôi hỏi rồi, những người nửa sống nửa chết đó chỉ lặp lại bốn chữ - Phó Sinh và Vĩnh Sinh" Trang Nhân ngồi trên ghế sô pha dường như mất hết sức lực: "Cả đời này, tôi chưa từng làm chuyện gì quá giới hạn, trong đầu xuất hiện thêm thứ này

có lẽ có liên quan đến thiết bị trị liệu mà chủ tịch Vĩnh Sinh đã đưa cho tôi! Tại sao ông ấy lại làm điều này?!"

"Bác đừng vội lo lắng, nó không nhất thiết là một chuyện xấu."

"Hàn Phi, cậu không nhìn thấy cảnh đó, không biết loại kinh hãi và đáng sợ đó, căn phòng tiềm thức của tôi đầy những người đã chết và những người sắp chết mà tôi không quen biết. Họ dường như tất cả đều được giấu kín trong tâm trí của tôi!" Trang Nhân hai tay càng ngày càng cứng, tóc kéo đến da đầu: "Vĩnh Sinh Pharmaceutical là công ty có mục đích là vĩnh sinh. Hiện tại có hai hướng nghiên cứu về vĩnh sinh, một là xác thịt vĩnh sinh, điều này gần như là không thể, cái còn lại là ý thức vĩnh sinh, mỗi ý thức đặc biệt chính là linh hồn của mình, những người tôi nhìn thấy trong tâm trí dường như đều là ý thức đã thất bại trong thí nghiệm! Thật đấy, tôi dường như đã nghe có người nói về điều này, nhưng tôi không nhớ là ai đã nói điều đó."

"Ý thức vĩnh sinh?" Đối với một diễn viên như Hàn Phi, ý thức vĩnh sinh cách hắn quá xa, cho dù thực sự có kỹ thuật như vậy, hắn cũng không đủ tư cách sử dụng.

"Cái này thì tôi đã từng nghe nói qua, trước đây, Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã theo đuổi để kéo dài tuổi thọ của con người và chinh phục mọi bí ẩn của bộ não. Sau đó, những người của Deep Space Technology đã tìm thấy chúng, hai gã khổng lồ bắt đầu hợp tác nghiên cứu về sự vĩnh sinh của ý thức." Kim Tuấn nghe tin tức tương tự: "Trong mắt họ, linh hồn con người đã được vật chất hóa."

Lời nói của Trang Nhân và Kim Tuấn đã khiến Hàn Phi kích động rất nhiều, nếu những gì họ nói là sự thật, thì chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical vậy mà lại có thể giấu trí nhớ của mình trong tiềm thức của Trang Nhân, hoàn toàn cũng có thể chiếm giữ ý thức của Hàn Phi và trở thành chủ nhân mới của cơ thể hắn.

Hàn Phi chợt rùng mình, nhớ tới lời một nhà khoa học đã nói nhiều năm trước —— sự hiển nhiên của một hiện tượng

khiến tôi kinh hoàng, đó là nhân tính của chúng ta đã tụt hậu rất xa so với khoa học kỹ thuật.

“Cánh bướm luôn muốn đưa Trang Nhân vào tòa nhà chết chóc, chắc là muốn lấy được ký ức ẩn giấu trong tiềm thức của ông ấy.”

Rất nhiều thứ nằm rải rác, lúc này đã được đặt lại với nhau.

Vợ và con gái của Trang Nhân bị giam trong phòng 4144. Họ sử dụng bức tượng thần giam giữ các mảnh ký ức của Phó Sinh để chiêu hồn, hy vọng sẽ chiêu được Trang Nhân vào phòng 4144.

Vợ và con gái tương ứng với Trang Nhân, tượng thần tương ứng với ký ức trong đầu không thuộc về tâm trí của ông ấy.

Vì để đạt được thứ mà mình mong muốn, Cánh bướm đã phải hao tổn tâm huyết.

“Xem ra, mình không thể tùy tiện đưa Trang Nhân vào trong thế giới tầng sâu được, nhất định phải thận trọng.” Nhìn đồng hồ trên tường, Hàn Phi bước tới trước mặt Trang Nhân: “Sau 0 giờ nửa đêm nay, bác hãy đeo thiết bị phụ trợ trị liệu, hãy ở trong đó, đối mặt với phần ký ức đó.”

“Như vậy có thể nhìn thấy gia đình mình sao?” Vẻ mặt của Trang Nhân thay đổi: “Chẳng lẽ gia đình tôi cũng bị biến thành mảnh vỡ ý thức? Cũng chôn ở trong ‘đống xác” đó?

Lắc lắc đầu, Hàn Phi đang định nói gì đó thì một âm thanh đột nhiên từ một phương hướng nào đó ngoài cửa sổ truyền đến.

Dường như có thứ gì đó đã phát nổ, mặc dù ở rất xa họ nhưng vẫn có thể nghe thấy rõ ràng.

Cả ba vội vã đến bên cửa sổ, họ nhìn thấy ngọn lửa cao ngất trời trong thành phố thông minh.

“Thành phố thông minh đã xảy ra chuyện gì?” Thành phố thông minh là một tượng đài về xây dựng đô thị hiện đại, hoàn toàn do khối óc trí tuệ điều khiển, bình thường đến tai nạn giao thông còn không có, nhưng hôm nay vậy mà lại xảy ra tai nạn.

Ánh lửa chiếu sáng bầu trời đêm, màn hình thực tế ảo khổng lồ bên cạnh trời đất cũng bị ảnh hưởng, số "3" khổng lồ cũng bị biến dạng trong ánh lửa.

Chỉ nửa tiếng sau, trên mạng tràn ngập video và tin nhắn ngắn, nơi phát sinh hỏa hoạn là kho cơ sở dữ liệu thông tin do Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical phối hợp quản lý, trong đó lưu trữ rất nhiều thứ liên quan đến [Cuộc sống hoàn hảo].

"Cách ngày open server chỉ còn ba ngày, tại sao lại xảy ra chuyện vào đúng lúc này??" Kim Tuấn là một fan trung thành của [Cuộc sống hoàn hảo], chỉ khi ở trong thế giới thực tế ảo đó, anh ta mới có thể hoàn toàn thư giãn, không cần lo lắng bị fan của các ngôi sao nhận ra.

Ngọn lửa cháy cả tiếng đồng hồ mới được dập tắt, Hàn Phi vẫn luôn nhìn chăm chú vào ngọn lửa, nhìn ngọn lửa đang trào dâng, nhớ đến cái đêm hắn có mũ bảo hiểm trò chơi, cả con phố nơi bán mũ bảo hiểm đã bị ngọn lửa nhấn chìm.

"Trời tối rồi, đêm nay chính là đêm hồi hồn, Cánh bướm chắc cũng động thủ rồi?"

Chương 356: Trứng phục sinh cuối cùng

Vụ hỏa hoạn bùng phát ở thành phố thông minh Tân Hỗ nhanh chóng trở thành hot search, dưới sự giám sát toàn diện của bộ não AI vậy mà lại xảy ra tai nạn, điều này khiến nhiều người đặt ra nghi vấn đối với bộ não AI do Deep Space Technology phát triển.

Là cốt lõi của một thành phố thông minh, bộ não AI là một vị thần cơ khí toàn năng toàn trí trong trái tim của nhiều người, không có tai nạn nào xảy ra trong quá trình xây dựng thành phố mới, hiệu suất vượt xa mong đợi của mọi người.

Nhưng vào thời điểm mấu chốt nhất khi [Cuộc sống hoàn hảo] chuẩn bị ra mắt, thành phố thông minh do bộ não AI kiểm soát hoàn toàn đã phát nổ, thiệt hại nặng nề nhất là trung tâm lưu trữ dữ liệu của Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical.

Đã có rất nhiều người trên mạng tẩy chay [Cuộc sống hoàn hảo], cho rằng trò chơi này sẽ ảnh hưởng nhất định đến xã hội hiện thực, có rất nhiều vấn đề về luân lý và đạo đức.

Trên thực tế, họ không chỉ không thích [Cuộc sống hoàn hảo], mà còn vô cùng ghét Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical. Hai gã khổng lồ đã dẫn đầu cuộc cách mạng thông minh và cuộc cách mạng sinh học. Rất nhiều việc làm đã bị trí thông minh lấy đi, nhiều người mất việc vì điều này, họ buộc phải thích nghi với thời đại mới, một khi bước chân của họ chậm lại, vậy thì sẽ bị tốc độ phát triển của thời đại này bỏ rơi một cách tàn nhẫn.

Trước đây là không có cơ hội, bây giờ mắt thấy bản open beta chính thức của [Cuộc sống hoàn hảo] đã ngã ngũ, họ rất vội vàng nhưng không thể ngăn cản được, kết quả là đã phát sinh vụ nổ trong thành phố thông minh.

Trong chốc lát, rất nhiều người lên tiếng, nghi vấn bắt đầu xuất hiện trên internet, thậm chí có người còn lấy cả thông tin

công dân lên mạng, muốn dùng tên thật để tẩy chay game của hai gã khổng lồ này.

Sau khi vụ nổ xảy ra, Hàn Phi vẫn luôn đứng bên cửa sổ, thỉnh thoảng xem các hot search trên điện thoại di động của mình.

Trong vòng chưa đầy một giờ, các hot search liên quan đã nhanh chóng đứng đầu danh sách hot search toàn quốc, tốc độ gia tăng có thể được mô tả là kinh hoàng.

Và đây vẫn chưa phải là kết thúc, cùng lúc ngọn lửa được dập tắt, một người trên mạng tự nhận là cựu nhân viên của Vĩnh Sinh Pharmaceutical bắt đầu tiết lộ những bất thường khác nhau trong quá trình thử nghiệm nội bộ của [Cuộc sống hoàn hảo]. Sau khi nhìn thấy thông tin danh tính của nhân viên, ánh mắt Hàn Phi không còn bình tĩnh nữa.

Thông tin nhận dạng mà người tố giác sử dụng thuộc về Phong Tử Du, anh ta đã gửi tất cả thông tin dữ liệu và báo cáo kiểm tra về bản đồ của tòa nhà chết chóc, bao gồm cả đoạn ghi âm và video về người đồng nghiệp điên loạn của mình.

Hầu hết các đoạn băng ghi âm Hàn Phi cũng là lần đầu tiên nghe được, người nhân viên phát điên rất chắc chắn rằng di chúc của chủ tịch Vĩnh Sinh đã bị ai đó giở trò, anh ta khẳng định vị chủ tịch đã khuất giấu một bí mật cực lớn trong tấm bản đồ đã bị xóa.

Bây giờ những bản đồ đó không thể phục hồi được, nhưng một số manh mối vẫn có thể được tìm thấy thông qua một số bản đồ ẩn.

Hàn Phi nhanh chóng lướt qua những đoạn video đó, hắn biết rằng những thứ này chắc sẽ không tồn tại trên mạng quá lâu.

Trong số tất cả các video, một video thực sự thu hút sự chú ý của Hàn Phi.

Đứng một mình trong văn phòng trống trải, nhân viên phát điên đó nói với máy quay dưới bàn làm việc: “Tôi cảm thấy trong cư xá đó nhất định tồn tại vấn đề nào đó, đó là thứ mà công nghệ không thể giải thích được, nếu không thể xóa dữ

liệu của nó, vậy thì tôi chỉ có thể cố gắng giết nó theo cách nguyên thủy nhất. Trò chơi dù sao cũng chỉ là một trò chơi, nếu định nghĩa về trò chơi vượt ra ngoài chính nó thì đó chắc chắn không phải là điều tốt. Tôi sẽ là người đầu tiên bảo vệ quy tắc này, nhưng chắc chắn sẽ không phải là người cuối cùng, nếu tối nay tôi chết trong game, vậy khi xem được video này bạn nhất định phải…"

Khi người đàn ông trong video nói điều này, ánh mắt và biểu cảm của anh ta đột nhiên thay đổi, miệng anh ta liên tục mở ra và đóng lại, nhưng không có âm thanh nào phát ra cả.

Sau vài giây, người đàn ông đột nhiên nhìn chằm chằm vào máy quay, khóe miệng hé mở, nở một nụ cười quái dị: "Các bạn xem được video này nhất định phải tiếp tục sống thật tốt."

Nửa sau của video bị cắt và kết thúc đột ngột.

"Thời gian quay của video này chắc là một phút trước khi người nhân viên phát điên vào trò chơi, sau đó anh ta đã hoàn toàn phát điên." Hàn Phi trầm ngâm suy nghĩ, Phong Tử Du đã biến mất, dùng tài khoản của Phong Tử Du để công bố thông tin rất có khả năng là Cánh bướm, hoặc người đuổi theo Cánh bướm.

Vào thời điểm quan trọng như vậy, tại sao Cánh bướm lại tung ra thông tin này?

"Nó muốn ngăn chặn bản open beta trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo]? Nhưng nó có ích lợi gì?" Sau khi nghĩ lại, Hàn Phi nghĩ rằng Cánh bướm rất có khả năng là muốn quấy đục nước, để che giấu mục đích thực sự của mình: "Mặc dù Cánh bướm không bao giờ tự tay giết người, nhưng nó luôn đồng hành với cái chết, đêm nay có thể sẽ là một đêm đẫm máu nữa."

Không giống như vụ nổ ở thành phố thông minh Tân Hỗ, tiết lộ của Phong Tử Du không gây ra quá nhiều sóng gió, nhưng lại bị một thế lực vô hình dập tắt, tất cả video mà Hàn Phi đang xem cũng đều bị xóa hết.

"Hai công ty lớn đó đã ra tay rồi sao?"

Hàn Phi nhìn những thông tin liên quan đang giảm đi nhanh chóng, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý tưởng: "Chẳng

lẽ mục đích thực sự của Cánh bướm là nhắm vào Vĩnh Sinh Pharmaceutical? Đầu tiên là dùng những thứ mà Phong Tử Du để lại để làm rối loạn đường nhìn, sau đó sẽ ra tay với những người trong công ty của họ?"

Nghĩ đến đây, Hàn Phi lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho Lệ Tuyết, hôm nay không nhớ nổi đây là lần thứ bao nhiêu nói chuyện với đối phương rồi.

Nói với Lệ Tuyết tất cả những suy đoán, Hàn Phi liên tục nhắc nhở đối phương rằng đêm nay Cánh bướm có thể sẽ đại khai sát giới, nhất định phải tăng cường đề phòng.

Hàn Phi còn chưa nói xong, Kim Tuấn trong phòng khách cầm điện thoại di động kêu lên thảm thiết, vội vàng chạy đến bên cạnh Hàn Phi, không ngừng chỉ vào điện thoại di động, như thể phát hiện ra điều gì đó rất khủng khiếp.

Cúp điện thoại, Hàn Phi nhìn điện thoại di động của Kim Tuấn, hot search đầu tiên đã trở thành di chúc của chủ tịch Tập đoàn Vĩnh Sinh Pharmaceutical, hot search thứ hai là Trứng phục sinh để open server [Cuộc sống hoàn hảo], hot search thứ ba chính là vụ nổ ở thành phố thông minh Tân Hỗ, nhưng không có ai bị thương vong.

Như để dập tắt những âm thanh và nghi ngờ tiêu cực, Deep Space Technology đã tung ra một sự kiện mà họ đã chuẩn bị từ rất lâu, nội dung và quy mô của sự kiện này khiến những ai xem qua đều phải sửng sốt.

Vĩnh Sinh Pharmaceutical lần đầu tiên tung ra một đoạn video ghi lại trước khi chủ tịch qua đời, ông ấy đã dành hết tâm sức cho trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo], ông lão trong video không nhìn ra có bệnh tật gì, đôi mắt ông hiền từ, nhìn trực diện trước máy quay, như thể đang nói chuyện với con cái của mình vậy.

Ông lão nói ra kỳ vọng của mình vào [Cuộc sống hoàn hảo], cuộc đời của ông đầy những tiếc nuối, vì vậy ông muốn tạo ra một nơi có thể bù đắp cho tất cả những tiếc nuối đó.

Toàn bộ video rất dài, cuối video, ông lão nói ra điều ước cuối cùng của mình.

Ông hy vọng những người chơi bước vào [Cuộc sống hoàn hảo] sẽ giúp ông tìm thấy một chiếc hộp đen trong game, nơi chứa đựng những tiếc nuối của cuộc đời ông.

Nếu ai đó có thể tìm thấy chiếc hộp đen và giúp ông bù đắp những hối tiếc, ông sẵn sàng tặng cổ phần ban đầu của Vĩnh Sinh Pharmaceutical mà ông sở hữu cho đối phương.

Vĩnh Sinh Pharmaceutical trực tiếp tiết lộ di chúc của cố chủ tịch, không có bất kỳ âm mưu hay bí mật gây sốc nào, ít nhất từ đoạn video, đây chỉ là ký ức của một ông lão về quá khứ và vẻ đẹp của tương lai khi lâm chung.

Đoạn video nhanh chóng làm dấy lên làn sóng bàn tán sôi nổi, bất kì quảng cáo nào cũng không bằng —— thực tại của những chữ 'cổ phần ban đầu'.

Sau khi được Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical xác nhận, toàn bộ người chơi trong và ngoài nước đã phát cuồng.

Cố chủ tịch của Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã thành lập quỹ từ thiện và nghiên cứu y tế của riêng mình, điều duy nhất để duy trì hoạt động của quỹ khổng lồ là cổ tức hàng năm từ cổ phần ban đầu của chủ tịch.

Nếu một người bình thường có thể có được cổ phần ban đầu của ông ấy, thì đây không còn là một bước vượt qua tầng lớp nữa mà là một bước lên trời!

Kim Tuấn, người đã có xe, có nhà và số tiền tiết kiệm lớn đã đỏ mặt sau khi xem đoạn video này, tin rằng không chỉ có mình anh ta, mà tất cả những ai biết thông tin này đều sẽ không khỏi động lòng.

Lòng tham là bản tính của con người, lòng tham vừa phải có thể thúc đẩy con người tiến bộ, nhưng lòng tham quá mức sẽ chôn vùi hoàn toàn một con người.

Nhìn thấy cuộc thảo luận sôi nổi, Hàn Phi chỉ cảm thấy lạnh sống lưng.

Chiếc hộp đen hiện lên trong đầu hắn, thậm chí hắn còn nghĩ đến hình ảnh, chính mình bị một cánh tay rô bốt bắt được

và nhốt trong nhà kho bằng kim loại, vô số đôi mắt nhìn chằm chằm vào hắn, nhìn não hắn bị tách ra.

Mọi người đã trở nên điên cuồng, nhưng Hàn Phi lại xem đi xem lại video của vị chủ tịch đó, hắn biết vị chủ tịch được nhiều người kính trọng kia đang nói dối, không ai biết trong hộp đen ẩn chứa thứ gì, hai anh em Phó Sinh cũng chưa bao giờ mở ra lớp trong cùng của hộp đen.

Hàn Phi là người duy nhất biết sự thật, nhưng lời của hắn chắc sẽ không có ai tin.

Hắn không thể tiết lộ bất kỳ thông tin nào liên quan đến hộp đen, đó là một hạn chế, cũng là một cách hộp đen bảo vệ hắn.

"Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã sớm biết về nội dung của video, nhưng lại không công khai, bọn họ có lẽ cũng đã thử tìm hộp đen. Trong quá trình thử nghiệm nội bộ của [Cuộc sống hoàn hảo], sẽ có một số lượng lớn nhân viên của chính họ đi vào trong đó, những người đó e rằng có một phần chính là chuyên phụ trách tìm kiếm hộp đen."

Hàn Phi không biết Vĩnh Sinh Pharmaceutical rốt cuộc có cân nhắc gì, tại sao họ lại chủ động tiết lộ di chúc của cố chủ tịch vào lúc này, có thể bọn họ muốn mượn cớ này để khiến cho [Cuộc sống hoàn hảo] trở thành game toàn cầu, cấu tạo nên thế giới thực tế ảo; có thể họ gặp phải điều gì đó và buộc phải công khai bí mật này.

Hàn Phi không hiểu nổi quyết định của một công ty lớn, chỉ biết mình có hộp đen, tuyệt đối không được cho người thứ ba biết.

Ngọn lửa trong thành phố thông minh đã được dập tắt, nhưng ngọn lửa trong trái tim người chơi đã bùng cháy hoàn toàn.

Màn hình cực lớn phía chân trời chạy xuyên qua đêm đen, số "3" khổng lồ phản chiếu trong mắt Hàn Phi, mang đến cho hắn cảm giác khẩn trương chưa từng có, như thể con số này không phải là đếm ngược đến bản open beta của [Cuộc sống hoàn hảo], mà là đếm ngược cuộc đời của hắn vậy.

“Mình cũng phải hành động rồi.”

Hàn Phi gọi Trang Nhân vào phòng, để đảm bảo rằng chiêu hồn sẽ không chiêu đến những thứ khác, hắn đã kiểm tra kỹ lưỡng ngày sinh của đối phương và nhiều thông tin khác nhau.

Sau khi ghi nhớ thuộc lòng, Hàn Phi mang theo chiếc hộp đen rời khỏi nhà Kim Tuấn.

Đi dạo trên những con đường của thành phố cổ, Hàn Phi thường dựa vào tường và ẩn mình trong bóng tối. Nhiều thói quen còn sót lại trong thế giới tầng sâu đang ảnh hưởng đến hắn, thậm chí đôi khi làm mờ ranh giới giữa hiện thực và hư ảo.

“Ban đầu mình chỉ muốn chơi một trò chơi nhỏ để thả lỏng bản thân, làm sao bất giác đến mạng cũng sắp không còn thế này?”

Khi Hàn Phi còn đóng vai phụ đã từng mơ tưởng về việc trúng số, một lúc có hàng trăm vạn tệ ngay lập tức, như vậy khi hắn đóng vai phụ sẽ có sự tự tin để gọi đồ ăn hơn. Bây giờ sau khi trong đầu hắn thật sự có một thứ vô giá, hắn không những không cảm thấy vui vẻ, ngược lại càng thêm khó chịu, thậm chí còn không bằng lúc hắn đóng vai phụ nữa.

Sau mười giờ tối, Hàn Phi đã trở lại cư xá của mình, hắn đang định đi vào hành lang thì một chiếc xe hơi đắt tiền bên cạnh đột nhiên bật đèn.

Ánh mắt Hàn Phi lập tức trở nên lạnh lẽo, cơ bắp căng lên, chỉ trong vài phần mười giây ngắn ngủi đã nghĩ ra mấy kế trốn tránh.

Bầu không khí của cư xá ngưng trọng, nhưng chiếc xe không đâm vào hắn như hắn tưởng tượng, chỉ hạ cửa kính xuống, một bàn tay được bảo dưỡng tốt chìa ra một điếu thuốc.

Anh ta đeo một chiếc đồng hồ nổi tiếng trên cổ tay, trên mu bàn tay mơ hồ có hình xăm thứ gì đó.

Cánh cửa một bên khác được mở ra, một chàng trai trẻ tuổi đẹp trai bước ra.

“Làm sao vậy? Cậu vừa mới quay phim với đạo diễn Trương mấy ngày đã bị đuổi ra ngoài rồi? Nghe nói bọn họ vẫn chưa cho cậu quay lại? Thật đáng thương? Dù sao đạo diễn Trương cũng là một đạo diễn lớn, sao mà nói không cần là không cần nữa vậy?” Người thanh niên khá đẹp trai, chỉ là dáng vẻ quái gở có chút ngứa đòn.

“A Thành?” Hàn Phi có chút ấn tượng về người thanh niên này, vốn dĩ nhân vật chính của [Hoa song sinh] là A Thành, đối phương ngừng diễn, Hàn Phi mới thay thế.

“Thật ra, tôi cũng hiểu được khi đoàn phim có người chết, chắc chắn phải đẩy một diễn viên ra chịu trách nhiệm. Một diễn viên tân binh không có bối cảnh như cậu là thích hợp nhất để gánh vác.” A Thành có giọng điệu rất quan tâm đến Hàn Phi: “Cậu và tôi có thể coi là quen biết, ở chỗ tôi đây có cơ hội, hi vọng cậu hãy nắm lấy.”

A Thành nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Hàn Phi, anh ta rất mong đợi vẻ mặt háo hức của hắn, bởi vì anh ta biết hắn là một diễn viên bị đạo diễn Trương “bỏ rơi”, vì đoàn phim có người chết, bây giờ rất nhiều người trong cuộc tung tin đồn thất thiệt về hắn.

“Cho tôi cơ hội? Nếu anh có bệnh thì nhanh chóng đi chữa trị đi, đừng làm nặng thêm nữa.” Hàn Phi lắc đầu, A Thành từ nhỏ đã được chiều chuộng, sinh ra đã có một làn da tốt, vì vậy thuận buồm xuôi gió quen rồi, anh ta không phải là người đặc biệt xấu, chỉ là hơi thiểu não.

Nói một cách đơn giản, những người như thế này thậm chí còn không đủ tư cách để được chiêu hồn xuống thế giới tầng sâu, quá yếu.

Hàn Phi đang định rời đi với chiếc hộp đen trong tay, A Thành hơi ngượng ngùng liếc nhìn lại, cửa xe lại mở ra, người đàn ông trung niên ngồi trong xe lên tiếng.

“Hàn Phi, cậu hẳn là còn nhớ tôi, đúng không?”

Dừng bước chân, Hàn Phi cảm thấy giọng nói đó hơi quen thuộc, hắn quay đầu liếc nhìn hình xăm trên cánh tay người

kia, sau khi nhận ra đó không phải là Cánh bướm, hắn tiếp tục đi về phía trước.

"Khi còn ở công ty, tôi đã cảm thấy cậu rất có tiềm năng, chỉ cần cậu nguyện ý quay lại, chúng tôi sẽ toàn lực hỗ trợ cậu." Người đàn ông trung niên chỉ vào cư xá đổ nát: "Thiết nghĩ hiện tại trong tay cậu cũng không dư dả đúng không? Chúng ta có thể ký hợp đồng ngay bây giờ, tiền hợp đồng chúng tôi sẽ gửi cho cậu ngay hôm nay."

Hàn Phi hoàn toàn không để ý tới đối phương.

Trong tay không dư dả? Tôi bán não của mình đi, để anh có thể hiểu thế nào là đủ giàu để trở thành kẻ thù của đất nước.

Vào trong hành lang, Hàn Phi đang định đi lên thì nhìn thấy hai người cảnh sát hình sự đạn đã lên nòng.

Đối phương chắc chắn là lão luyện, không phát ra bất kỳ âm thanh dị thường nào, chỉ là ẩn nấp vào chỗ khuất tầm mắt.

"Hai người làm gì ở đây vậy?"

"Tối nay có gì đó không ổn lắm. Trước khi hai người ở bên ngoài kia đến, đã có nhiều đợt người đến đây tìm anh. Có người anh biết, cũng có những người anh không biết. Chúng tôi nghi ngờ rằng có người của Cánh bướm trà trộn trong đó, bọn chúng muốn ra tay với anh vào đêm nay."

Hàn Phi là đối tượng bảo vệ trọng điểm, nơi hắn sống đã được triển khai giám sát chặt chẽ.

Nhìn thấy cảnh sát nghiêm túc bảo vệ hắn như vậy, bất chấp mọi khó khăn để hắn yên tâm chơi game, trong thâm tâm hắn cũng có một chút cảm động.

Chương 357: Dao của thần giữ cửa

Trở về nhà của mình, Hàn Phi kiểm tra tất cả các ngóc ngách để chắc chắn rằng không có vấn đề gì, sau đó hắn mở chiếc hộp đen mang từ chỗ Trang Nhân về.

Cẩn thận kiểm tra từng vật phẩm một, sau đó tự tay viết thông tin tương ứng lên từng vật phẩm, hắn ghi lại những thứ liên quan đến Cánh bướm trong phạm vi của hộp đen.

Nếu đêm nay hắn chết trong game, thì những điều này nhất định sẽ được cảnh sát chú ý, hắn cũng coi như là nỗ lực cuối cùng của mình để duy trì sự bình yên của Tân Hỗ.

Khi đang viết, Hàn Phi đột nhiên có cảm giác lời nói của một người sắp chết luôn xuất phát từ trái tim.

"Không nghĩ nhiều nữa, đêm nay bất kể thế nào đều phải làm cho tòa nhà chết chóc long trời lở đất, cái thứ như Cánh bướm, bất kỳ sự thương cảm nào cũng là thừa thãi, trực tiếp giết chết nó chính là nhân từ lớn nhất đối với nó rồi."

Xử lý xong "hậu sự", Hàn Phi yên lặng đứng bên cửa sổ, nhìn thành phố thông minh cuối thành phố cổ Tân Hỗ.

Những tòa nhà chọc trời sừng sững giữa bầu trời, tựa như những cây cột chống đỡ mái vòm mà mỗi lần nhìn vào đều cảm thấy chấn động.

"Mình đến hiện tại vẫn chưa từng sống qua ở thành phố thông minh, thật muốn thử cảm giác ngủ trên mây đó." Hàn Phi ngày thường tỏ ra không có ham muốn, nhưng khi thực sự tiến vào thế giới tầng sâu, hắn lại luôn tham lam vẻ đẹp của nhân gian.

Vẻ đẹp ấy thậm chí không phải là chuyện kinh thiên động địa, chỉ là những kí ức rất đỗi bình thường và vụn vặt.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, trước khi đến 0 giờ, Hàn Phi đã nằm ở trong máy chơi game, hắn bắt đầu chuẩn bị cuối cùng.

Lần cuối cùng hắn thoát game là sau cánh cửa phòng 4044. Khi đó, hắn đang trong nhiệm vụ ẩn rank F —— người truy hồn, trong khi đối mặt với người truy hồn, hắn cũng khiêu khích thần giữ cửa không đầu của phòng 4044.

Trước mặt có sói, sau lưng có hổ, Hàn Phi chọn cách thoát khỏi cuộc chơi vì tuyệt vọng.

Nhớ lại cách bố trí tòa nhà xung quanh khi mình offline, Hàn Phi quyết định sau khi online, lập tức chạy về phía cuối hành lang.

Hắn biết rằng phòng 4044 rất quan trọng, Phong Tử Du có thể cũng ở trong phòng 4044, nhưng mấu chốt là hắn cũng phải giữ được mạng sống thì mới vào được căn phòng đó.

Cánh cửa máy chơi game từ từ đóng lại, màn hình quảng cáo ảo khổng lồ bên ngoài cửa sổ thay đổi, số "3" trở thành "2".

Vào lúc 0 giờ, Hàn Phi đội mũ bảo hiểm vào trò chơi, thế giới trong mắt hắn lập tức bị bao phủ bởi máu.

"Chào mừng bạn đến với Cuộc sống hoàn hảo!"

Ngay khi mở mắt ra, Hàn Phi đang định chạy nhanh về phía trước, nhưng khi hắn nhìn thấy thứ trước mắt, đôi chân giơ lên lơ lửng trên không, lại không dám đặt xuống.

Vị thần giữ cửa không đầu ở cửa phòng 4044 khoanh chân ngồi trước mặt mình, máu chảy đầm đìa, như đang ngủ say.

Trước mặt hắn có những cái đầu người nằm rải rác trên mặt đất, mỗi cái đầu đều được nắn một cách thô bạo thành hình dạng cố định.

Những cái đầu này dường như đã bị thần giữ cửa chặt đứt, ông ta muốn nặn những cái đầu này thành hình dáng trong kí ức mình, nhưng dù ông ta có làm gì đi chăng nữa thì cuối cùng nhận được chỉ là những quả cầu máu thịt mơ hồ.

"Ông ta là thần giữ cửa hay thần giết người vậy?"

Trên đầu của những cô hồn dã quỷ đó có những tia máu nhỏ, một đầu của tia máu xuyên vào đầu, đầu kia nối với thân

thể của thần giữ cửa không đầu.

Những tia máu chằng chịt chắn ngang hành lang, chỉ cần có người đi vào, thần giữ cửa nhất định sẽ phát hiện được đối phương.

"Thế này thì chạy thế nào đây?"

Căn bản không có đường đi, động tác lớn hơn một chút sẽ chạm phải tia máu, Hàn Phi gấp đến mồ hôi lạnh đều đang tuôn rơi.

Vào thời điểm mấu chốt nhất này, chỉ số may mắn của Hàn Phi không phát huy tác dụng, cuối hành lang có tiếng chuông vang lên.

Chuông linh hồn vang lên, có thứ gì đó phá vỡ tia máu trên hành lang lao thẳng về phía Hàn Phi.

Nhìn lướt qua bảng nhiệm vụ, Hàn Phi phát hiện mình vẫn đang ở trong nhiệm vụ người truy hồn! Ba phút nữa là kết thúc nhiệm vụ!

Người truy hồn tận tụy đó đã không hề buông tha cho hắn, cũng giống như thần giữ cửa, vẫn luôn ngồi xổm canh giữ hắn!

Tia máu bị kéo đứt, những cái đầu mở mắt ra, hốc mắt đẫm máu toát ra ánh mắt nham hiểm, bầu không khí vô cùng đáng sợ và thê lương đang tụ tập trước cửa phòng 4044.

"Thần giữ cửa không đầu sắp tỉnh lại rồi!"

Nhà dột mưa qua đêm đã đủ tệ rồi, Hàn Phi còn gặp phải trận mưa thiên thạch ở đây, hắn giương mắt nhìn máu trên thần giữ cửa không đầu bắt đầu chảy ngược, những cái đầu gào thét lao về phía hắn.

Cảnh tượng trước mắt nếu đổi là một người khác có lẽ sẽ sợ chết khiếp, nhưng Hàn Phi vẫn giữ được lý trí, hắn bảo vệ đầu của mình, thậm chí còn muốn châm một điếu thuốc.

Bộ não tính toán kỹ lưỡng, bây giờ đã không còn thời gian để châm lửa, hắn buộc phải lựa chọn một trong hai giữa người truy hồn và thần giữ cửa không đầu.

Không phải chọn bị ai giết chết, mà là chọn chạy tới chỗ ai sẽ có cơ hội sống sót cao hơn.

Sau khi vắt óc suy nghĩ, cuối cùng thân thể Hàn Phi có phản ứng trước, hắn lao tới phía trước, đánh vào bên trên mấy cái đầu đó.

Cơ thể đau đớn vô cùng, trên da xuất hiện những vết răng màu đen, có lẽ vì thường xuyên tiếp xúc gần gũi với Đại Nghiệt, nên độc chứa trong vết răng không phát tán nhanh chóng.

Các tia máu vỡ tan, thần giữ cửa không đầu đứng dậy, ông ta từ trong phòng 4044 lôi ra một con dao chặt đầu cực lớn.

Không có bất kỳ lời nào thừa thãi, thần giữ cửa giơ lưỡi dao lên, chém thẳng vào cổ Hàn Phi.

Chưa nói đến chuyện bây giờ Hàn Phi đang bị đám đầu lâu kia quấy nhiễu, cho dù trong hoàn cảnh bình thường, hắn cũng không thể né được nhát dao này.

“Tôi biết đầu của ông giấu ở đâu!”

Thần sai quỷ khiến, vào thời khắc mấu chốt, Hàn Phi theo bản năng hét lên một câu.

Tầm mắt của hắn bị dao chặt đầu to lớn chiếm cứ, Hàn Phi đã hoàn toàn ngừng hô hấp, lưỡi dao tiếp tục phóng to trong mắt, cuối cùng dừng ở trên trán hắn.

Một vài sợi tóc đen rụng xuống, bắp chân Hàn Phi trở nên mềm nhũn, lúc này cảm giác nửa bàn chân đã bị thần chết tóm lấy.

“Đầu của ông được giấu ở một nơi đặc biệt mà các phương pháp thông thường không thể tới được, chỉ có thể đến nơi đó thông qua phòng 4444!” Mỗi một câu nói của Hàn Phi đều là sự thật, hắn biết thần giữ cửa không đầu không thể chạy vào hiện thực, đây cũng là tự tin cho hắn dám nói ra sự thật.

Dao của thần giữ cửa không đầu đã dừng lại, nhưng người truy hồn vẫn không buông tha cho Hàn Phi.

Lúc này Hàn Phi đang hết sức cố gắng thuyết phục thần giữ cửa không đầu, hắn không còn khí lực quan tâm đến người truy hồn, hắn có thể cảm thấy được có thứ gì đó đang tiến đến phía sau, cảm giác cực kỳ nguy hiểm kia như dao nhọn xuyên qua tim hắn.

Khi Hàn Phi đang lưỡng lự không biết có nên quay đầu lại không, dao chặt đầu treo trên đầu đột nhiên vung mạnh chém ra sau lưng hắn.

Con dao của thần giữ cửa dường như chặt vào thứ gì đó, Hàn Phi nhân cơ hội này nhìn về phía sau.

Quay lại lần thứ ba, Hàn Phi nhìn thấy một người mặc quần áo máu từ sau lưng hắn lôi ra một cái chính mình.

Quần áo máu của người đàn ông bị cắt ra, để lộ làn da đầy những nguyền rủa chết chóc, nó giảm tốc độ, kéo theo một Hàn Phi, mặt không cảm xúc biến mất trong hành lang.

"Nó đã lấy đi thứ gì trên cơ thể mình? Đó có phải là linh hồn của mình không?"

Hàn Phi sờ sờ thân thể của hắn, loại cảm giác sợ hãi đó không thể hình dung được, bất giác, hắn đã trở nên không hoàn chỉnh, điều đáng sợ hơn nữa chính là hắn còn chưa nhận thức được mình đã mất đi cái gì.

"Vẫn là chưa nhìn thấy được mặt của người truy hồn, nhưng hiện tại mình có thể khẳng định chắc chắn hắn là đàn ông, thân hình quả thực giống với nhân viên Vĩnh Sinh Pharmaceutical phát điên nhiều năm trước!"

Thời gian đến khi kết thúc nhiệm vụ người truy hồn chỉ còn lại 2 phút cuối cùng, Hàn Phi chỉ có hai cơ hội để quay đầu lại.

Con dao của thần giữ cửa không trực tiếp giết chết đối phương, khiến cho thần giữ cửa không đầu hơi tức giận, thân hình chậm rãi chuyển động, tiếng chuông linh hồn lần nữa vang lên trên hành lang.

Chương 358: Nhiệm vụ chính tuyến rank E - Đêm hồi hồn!

Chuông linh hồn ngoài hành lang so với lúc trước còn khẩn trương hơn, tiếng chuông này dường như đại biểu cho một thứ gì đó, tựa hồ có thể tạm thời ảnh hưởng đến thần giữ cửa không đầu.

Khi tiếng chuông linh hồn ngày càng lớn, Hàn Phi cảm thấy toàn bộ hành lang của tòa nhà chết chóc đã trở nên khác trước.

Những cái đầu đẫm máu miệng đang lẩm bẩm điều gì đó, như thể đang niệm tên của thần giữ cửa, những sợi tơ màu đỏ như máu được rút ra từ trong những cái đầu, cơ thể của thần giữ cửa dần dần từ hư ảo trở nên chân thực.

Ông ta trông không giống một vị thần bước ra từ cánh cửa, mà giống quỷ bị mắc kẹt trong cánh cửa hơn.

Tia máu quấn quanh thân thể ông ta, năm ngón tay ông ta cầm dao chặt đầu dần dần ngưng thực, sau đó ông ta lôi con dao cực lớn đó, chậm rãi xoay người nhìn về phía sau Hàn Phi.

"Đầu, đầu của ta…"

Một giọng nói vang lên bên tai Hàn Phi, khiến hắn giật mình.

Dùng tầm mắt nhìn sang bên cạnh, Hàn Phi phát hiện một cảnh tượng vô cùng kinh hãi, một tia máu mọc ra từ cái đầu đang muốn thông qua lỗ tai hắn, chui vào đại não của hắn.

"Đầu của ông không ở chỗ của tôi!" Hàn Phi lui lại phía sau, thần giữ cửa nhấc dao không nói lời nào, ông ta giơ tay lên vung xuống!

Gió toàn mùi máu tanh xộc vào mũi, Hàn Phi buộc mình phải mở mắt nhìn quỹ đạo của lưỡi dao để né tránh, nhưng lưỡi dao quá nhanh.

Gần như khi hắn nhìn thấy cánh tay của thần giữ cửa vung xuống, con dao chặt đầu đã quệt vào đầu và chặt về phía sau lưng hắn!

Sau lưng cảm thấy ớn lạnh, Hàn Phi nghe thấy tiếng gì đó bị chặt đứt.

"Người truy hồn kia vẫn chưa chịu từ bỏ ý định?" Hàn Phi muốn quay đầu lại, nhưng tia máu của thần giữ cửa ở ngay bên tai hắn, chỉ cần hắn có bất kỳ thay đổi nào, tia máu có lẽ sẽ đâm thẳng vào não hắn.

Còn chưa đầy hai phút nữa là kết thúc nhiệm vụ người truy hồn, người truy hồn tòa nhà cũng lâm vào cảnh điên cuồng, dường như linh hồn của Hàn Phi chính là chìa khóa của buổi nghi thức này, là vật tế không thể thiếu mà gã phải lấy được!

Chuông linh hồn vỡ tan, hai tai Hàn Phi chảy máu, nhất thời mất đi thính giác, nhưng hắn mơ hồ cảm giác được có một bàn tay vươn tới đầu mình!

Tóc hắn dựng đứng, khi hắn quay đầu lại, một thứ gì đó đã chạm vào sau đầu hắn.

Lần này khác với những lần trước, hắn có thể cảm nhận rõ ràng những thứ sâu trong tâm trí đang bị một lực hút kéo đi, tất cả kí ức đều bị xoắn lại thành một sợi dây, dù là cảnh đẹp hay đau đớn, những cảnh tượng trải qua trong quá khứ đan xen trở thành một sợi dây.

Sợi dây ký ức nối liền với nơi sâu thẳm nhất của tâm trí, lại bị ngoại lực tác động, đại não Hàn Phi nổi sóng, sợi dây ký ức từ từ hướng ra bên ngoài, dần dần sợi dây bắt đầu đỏ lên, ký ức lắng đọng tại nơi sâu nhất trong não Hàn Phi hóa ra hoàn toàn là màu đỏ như máu!

Màn đêm đen kịt dần dần bị nhuộm đỏ, là người sống sót duy nhất trong Cô nhi viện Hạnh Phúc, những gì Hàn Phi cố tình quên đi cùng với sự giúp đỡ của bác sĩ tâm lý từng bước hiện ra trong đầu hắn.

Ký ức màu máu còn chưa xuất hiện, đầu óc đã bị nhuộm đỏ, từng mảnh vụn tràn vào tim hắn, đồng tử Hàn Phi từ từ co

rút lại, dao tái sinh xuất hiện trong tay hắn từ lúc nào không rõ.

Hắn lờ đi tia máu màu đỏ của thần giữ cửa, trong khi quay đầu lại lần thứ tư, đâm con dao trên tay ra đằng sau.

Lưỡi dao chói lọi phản chiếu một khuôn mặt đẫm máu và nước mắt, Hàn Phi nhìn thấy một bàn tay đầy những nguyền rủa chết chóc, có một chữ hồn thối rữa trên lòng bàn tay đó.

Lúc này, bàn tay này kéo ra một Hàn Phi khác từ sau đầu Hàn Phi, Hàn Phi bị kéo ra hoàn toàn khác với Hàn Phi trước đó, trên trán hắn máu chảy ra, hắn nở một nụ cười cường điệu điên cuồng, như thể chế giễu cả thế giới.

"Đây thực sự là mình sao?"

Đây cũng là lần đầu tiên người truy hồn gặp phải tình huống như vậy, gã đã săn lùng vô số linh hồn, bàn tay mang đầy nguyền rủa chết chóc có thể dễ dàng xuyên qua cơ thể người sống và ký ức của lệ quỷ, nhưng vào ngày này gã gặp phải một linh hồn rất lạ lùng, linh hồn đó đang nhìn gã và cười một cách điên cuồng!

Nguyền rủa chết chóc trên cánh tay không ngừng tuôn ra, người truy hồn đã cố gắng hết sức, nhưng vẫn không thể lôi Hàn Phi đang cười một cách điên cuồng ra, linh hồn này dường như đang kéo theo những thứ khác, đè nén màu đỏ tận cùng của tâm trí.

Kỳ thật, Hàn Phi cũng sửng sốt giống như người truy hồn, hắn đằng sau chính mình như đang mắc bệnh cười điên cuồng, tự nhiên nghĩ tới bà lão trong cư xá Hạnh Phúc.

Kí ức của bà lão Mạnh Thi đã bị người quản lý tòa nhà tiền nhiệm Phó Sinh giở trò, khi kí ức về cái chết được kích hoạt, một con quái vật đáng sợ xuất hiện ở phía sau đầu của bà lão thường ngày vẫn luôn tốt bụng và hòa nhã.

Lúc đó Hàn Phi cũng rất sợ hãi, không ngờ có ngày chính mình lại nhìn thấy cảnh tượng tương tự.

So với con quái vật trên lưng bã lão, linh hồn này từ sâu trong tâm khảm của hắn tác động mạnh hơn.

Người truy hồn kéo một lần không được, gã không buông tay, khi hắn muốn kéo lần thứ hai, con dao chặt đầu vô cùng sắc bén đã vung xuống!

Cánh tay nắm giữ linh hồn của Hàn Phi đã bị chặt đứt, vào lúc bàn tay đầy nguyền rủa chết chóc rơi xuống, Hàn Phi cuối cùng cũng nhìn thấy khuôn mặt của người truy hồn!

Một nửa khuôn mặt của gã đầy những nguyền rủa chết chóc và một chữ "hồn", nửa khuôn mặt còn lại chính là người nhân viên phát điên nhiều năm trước!

Hoa văn con bướm lan tràn từ khóe mắt vào trong miệng, gã biến thành một con quái vật bất cần đời, giống như một con rối bị giật dây thao túng, khuôn mặt đầy đau khổ, hối hận và bi thương.

Gã đã từng tàn sát cư xá chết chóc, bây giờ chính gã là người thu thập linh hồn của những người đó bằng chính bàn tay của mình.

Điều đáng buồn nhất là đến giờ gã vẫn không biết việc mình làm là đúng hay sai.

Khi Hàn Phi nhìn thấy khuôn mặt của người truy hồn, nguyền rủa chết chóc trên người gã đột nhiên bộc phát, nửa khuôn mặt vốn chứa đầy nguyền rủa chết chóc và chữ hồn lặng lẽ thay đổi, còn dám trở nên có phần giống với Hàn Phi.

Nhưng có vẻ như vì hồn phách vẫn chưa được rút hết hoàn toàn, nên sự thay đổi của người truy hồn đã bị gián đoạn.

Dưới cái nhìn của Hàn Phi, nửa khuôn mặt của người truy hồn đã thay đổi phát ra một tiếng kêu đau đớn, bị xé nát từ trên cơ thể gã xuống, biến thành ba Hàn Phi khác nhau, sau đó trong vô số nguyền rủa chết chóc bị kéo đi bởi một lực vô hình lên tầng cao nhất của tòa nhà chết chóc!

Ba Hàn Phi kia cũng bị bao phủ bởi nguyền rủa chết chóc, họ như bị xiềng xích màu đen bao phủ, bị những chiếc móc sắt to lớn đâm thủng và đang phải chịu đựng nỗi đau không thể tưởng tượng nổi.

“Chỉ trộm được ba hồn ba phách, Cánh bướm, nguyền rủa chết chóc của mày không thể lấy đi linh hồn của người sống à?” Miệng của người truy hồn hé mở, gã dường như muốn nở một nụ cười, đây là lần đầu tiên gã muốn nở nụ cười sau khi bị giam cầm trong tòa nhà chết chóc lâu như vậy.

Người truy hồn mở miệng, Hàn Phi phát hiện hoa văn con bướm thậm chí đã mọc vào trong miệng của gã, cơ thể gã hoàn toàn được bao phủ bởi hoa văn con bướm quái dị từ trong ra ngoài.

Trạng thái của người truy hồn có gì đó không đúng, sau khi gã phát điên, nguyền rủa chết chóc trên toàn thân gã bị kích hoạt.

Gã dùng lần tỉnh táo cuối cùng nhìn Hàn Phi: “Đêm hồi hồn đã bắt đầu, gọi lại hồn phách đã mất của cậu, giúp tôi… giết Cánh bướm!”

Nói xong, cơ thể của người truy hồn bị xé nát, linh hồn của gã rơi xuống như những bông tuyết từ trên trời, lẫn nữa biến mất trong hành lang.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã nhìn thấy khuôn mặt của người truy hồn khi quay đầu lại lần thứ tư! Bạn đã hoàn thành tiền nhiệm vụ Đêm hồi hồn nhiệm vụ chính tuyến rank E - Người truy hồn! Thành công kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến rank E - Đêm hồi hồn!”

Chương 359: Đứa trẻ bị ác mộng nuôi dưỡng

“Đêm hồi hồn (Nhiệm vụ chính tuyến rank E): Hôm nay là ngày 4 tháng 4, ngày thứ mười bốn sau khi tòa nhà chết chóc thay đổi người quản lý. Nó đã chờ đợi đêm này suốt mười bốn năm, bây giờ cuối cùng nó đã tìm thấy một cơ thể phù hợp, nó cũng nhìn thấy bóng dáng mơ hồ đó trong tương lai.”

“Nhiệm vụ yêu cầu 1: Bây giờ bạn đang sống dở chết dở, bạn phải lấy lại ba hồn ba phách đã mất trước bình minh. Hãy mau chóng tiến hành, có khả năng chúng đã bị chiêu vào một căn phòng trong tòa nhà chết chóc. Chỉ cần có một hồn phách tiêu tán, bạn sẽ không bao giờ có thể thoát khỏi trò chơi.”

“Nhiệm vụ yêu cầu 2: Ngăn cản nghi thức hồi hồn. Nếu nó hồi hồn thành công, bạn sẽ là người đầu tiên bị giết.”

“Nhiệm vụ yêu cầu 3: Trong đêm đặc biệt này, ranh giới giữa người chết và người sống sẽ trở nên vô cùng mơ hồ, bạn sẽ ở bên bờ sinh tử, tận mắt chứng kiến cái chết. Hãy tìm càng nhiều người sống càng tốt trong tòa nhà chết chóc trước bình minh.”

“Nhắc nhở nhiệm vụ: Vô cùng khó để giết nó, bởi vì sống trong nội tâm người sống thì sẽ không bao giờ chết.”

“Chú ý! Sự khác biệt giữa cấp độ người chơi và cấp độ nhiệm vụ là quá lớn! Một lời nhắc nhiệm vụ được bổ sung – Cánh bướm.”

“Tôi sinh ra với khả năng đặc biệt là nhìn thấy thế giới trong bóng tối mà không cần phải che mắt.”

“Tôi biết mình mang thân hình dị dạng, cũng biết sự chán ghét và ghê tởm của cha mẹ ruột.”

“Họ để lại cho tôi từng hoa văn màu đỏ và lớp vảy cứng rắn màu đen, nói rằng điều đó sẽ khiến tôi trở nên thuận mắt và xinh đẹp.”

“Ngày qua ngày miêu tả, lúc những bông hoa màu đen nở ra từ đầu sưng tấy, họ đứng trước mặt tôi, thảo luận về việc phải xử lý thi thể của tôi như thế nào.”

“Tôi cũng cố gắng lấy lòng họ, giả vờ quên lời nói của đêm đó, nhưng mất trí nhớ đổi lấy sự bỏ rơi. Hóa ra họ muốn phủi sạch quan hệ với tôi.”

“Cơ thể bị văng ra khỏi vách đá. Tôi cố gắng hết sức để mở cánh tay rách nát của mình. Thịt và máu vương vãi xung quanh. Tôi liều mạng quay đầu lại, muốn họ nhìn vào đôi cánh mọc ra của tôi.”

“Rơi vào đáy của cơn ác mộng, ác mộng và ma quỷ nhìn chằm chằm tôi không nói lời nào, chúng hỏi tại sao tôi không vùng vẫy cầu cứu? Không hiểu sao chúng lại hỏi như vậy?”

“Chẳng lẽ trên thế giới này, không phải mọi đứa trẻ đều giống tôi sao?”

“Từ khi sinh ra đã bị nhốt trong kén, cuối cùng lại mọc ra đôi cánh?”

“Chú ý! Nhiệm vụ này là một trong những nhiệm vụ quan trọng nhất trong giai đoạn đầu của trò chơi! Người chơi phải cẩn thận!”

Cánh bướm là một con quái vật bị ác mộng nuôi dưỡng. Nó có một linh hồn xấu xí và ngột ngạt, chính vì sự dị dạng của linh hồn và thể xác mà nó đã tự vẽ lên mình những hoa văn lộng lẫy nhất.

Hàn Phi nghe được tiếng nhắc nhở trong đầu thì phân tâm nghe, càng nghe càng cảm thấy kinh ngạc.

Nhắc nhở đầu tiên của nhiệm vụ dường như đưa ra cách để giết chết Cánh bướm, nhắc nhở thứ hai của nhiệm vụ tiết lộ quá khứ của Cánh bướm.

Nghĩ kỹ lại, mỗi câu trong nhắc nhở thứ hai đều chứa đựng rất nhiều thông tin, nhưng giờ phút này căn bản Hàn Phi không có thời gian suy nghĩ kỹ, sự chú ý của hắn hoàn toàn bị một câu khác thu hút.

“Nếu một trong ba linh hồn đã mất bị chết, mình sẽ không bao giờ có thể rời khỏi trò chơi?”

Nếu có thứ gì trên đời này đáng sợ hơn cái chết, thì chính là bị nhốt trong tòa nhà chết chóc vĩnh viễn.

Một phần lớn lý do khiến Hàn Phi có thể duy trì hy vọng trong lòng là hắn có thể thoát game.

Cũng giống như việc đi làm và tan tầm, chỉ cần không đột tử tại vị trí làm việc, có tồi tệ thế nào thì vẫn còn chút hy vọng.

“Mình có thể đảm bảo rằng mình sẽ không đi tìm đường chết, nhưng mình không thể đảm bảo được những linh hồn bị kéo ra khỏi cơ thể sẽ làm gì!” Hàn Phi thật sự không hiểu những linh hồn đó là gì, hắn cũng không cảm thấy thiếu hụt bất cứ thứ gì. Nếu linh hồn là kết tinh của ký ức, thì ba đạo hồn phách bị kéo ra kia đến cùng là ẩn chứa ký ức gì?

“Nhất định phải mau chóng tìm ra ba linh hồn đó!”

Ngay khi ý nghĩ này hiện lên trong đầu Hàn Phi, sau gáy hắn đột nhiên cảm thấy một sự mát lạnh thẩm thấu xương tủy.

Quay người nhìn lại, con dao chặt đầu sắc bén đang treo ở trước mặt, vừa rồi chỉ cần lùi lại một bước, lưỡi dao sẽ trực tiếp chạm vào da thịt hắn.

Thần giữ cửa không đầu đứng ở bên cạnh Hàn Phi, những cái đầu trên mặt đất đều mở to hai mắt ngó chừng hắn, huyết quang hiện ra không hề báo trước, chui thẳng vào não dọc theo lỗ tai!

“Cảnh báo!”

Hệ thống hình như phát ra cảnh báo trước, Hàn Phi nhất thời không nghe rõ ràng hệ thống phát ra nhắc nhở gì, chỉ cảm thấy cơn đau truyền đến từ lỗ tai, nhất thời bị mất thính giác nên không nghe thấy gì cả.

Hàn Phi ngồi trên mặt đất che lỗ tai, máu từ ngón tay chảy ra.

Chịu đựng đau đớn, Hàn Phi nhìn chăm chú vào thần giữ cửa, trong tay gắt gao cầm dao tái sinh.

Hắn thực sự sợ hãi, so với thần giữ cửa mà nói cũng vô cùng yếu thế, nhưng hắn sẽ không vì chuyện này mà bỏ cuộc.

Cho dù là thần cũng không thể tước bỏ tư cách sinh tồn của một người.

Thần giữ cửa thân thể khẽ run lên, sau đó lui về phía sau mấy bước, dừng ở bên cạnh cửa phòng 4044, cảm giác như là vừa nhớ lại chuyện gì đó rất không tốt.

Những cái đầu người xung quanh Hàn Phi chậm rãi tránh ra, biểu hiện của từng cái đầu rất kỳ quái, trên mặt đều có sự tham lam và do dự, cuối cùng từ từ biến thành một nụ cười.

Từng tơ máu văng ra khỏi tai Hàn Phi, thần giữ cửa dường như đã đạt được điều mình muốn.

Lúc này, chuông gọi hồn của người truy hồn vang lên, nhạc buồn đang ập đến, như thể có thứ gì đó từ trên lầu đi xuống.

Thần giữ cửa ở bên cạnh cửa phòng 4044, sau khi đường tơ máu cuối cùng trở lại thân thể nó, cửa phòng 4044 mở ra một khe hở nhỏ.

Toàn bộ huyết dịch và đầu người trên hành lang tầng 4 đồng thời lao về phía khe hở, cuối cùng chỉ còn lại một cái đầu người trên mặt đất.

Cái đầu kia rất giống với cái đầu của thần giữ cửa trong ấn tượng của Hàn Phi, máu thịt bị chèn ép đến mơ hồ, trông vô cùng đáng sợ.

Sau khi nhìn chằm chằm nhau trong vài giây, thần giữ cửa nhặt chiếc đầu người đẫm máu và đặt nó trên cổ mình.

Toàn bộ tơ máu tuôn ra từ tai Hàn Phi vừa rồi đều chui vào trong đầu người, khuôn mặt máu thịt mơ hồ dần dần có phần giống với Hàn Phi.

Tình huống quỷ dị này khiến Hàn Phi hơi choáng ngợp, hắn đang cân nhắc có nên nhân cơ hội này chạy trốn hay không, nhưng lại nhìn con dao chặt đầu to lớn trong tay thần giữ cửa, cuối cùng cũng gạt bỏ ý định, trước tiên thần giữ cửa có thể để cho hắn chạy xa ba mét rồi lại vung dao.

“Đừng sợ, ta chỉ muốn chắc chắn rằng cậu có gạt ta hay không thôi.” Đầu máu thịt mơ hồ đột nhiên mở miệng, như để thể hiện thành ý của mình, thần giữ cửa thu lại con dao trong tay.

“Ông nhìn trộm trí nhớ của tôi?”

“Không phải, vừa rồi khi ta định lướt qua trí nhớ của cậu, ta cảm thấy trên người cậu có một luồng khí tức rất kinh khủng và quen thuộc. Lúc trước chính khí tức này đã cắt đứt đầu của ta, cho nên ta tin tưởng cậu không có nói dối.” Thần giữ cửa đỡ lấy cái đầu máu thịt mơ hồ, nhìn vô cùng đáng sợ.

Chương 360: Hàn Phi sống dở chết dở

“Tôi có thể giúp ông tìm lại đầu, tôi biết nó ở đâu.” Hàn Phi một lần nữa nói ra thẻ đánh bạc của mình, trong trò chơi tòa nhà chết chóc, thần giữ cửa còn hứa thực hiện nguyện vọng của hắn để cho hắn giúp ông ta. Điều này khiến cho đầu óc hắn trở nên tỉnh táo.

Đầu máu thịt mơ hồ trên vai thần giữ cửa không nói gì thêm, nó nhìn Hàn Phi bằng tròng mắt tràn đầy máu đen, tựa hồ muốn nhìn thấu hắn.

“Tôi thực sự có thể giúp ông.”

“Vậy cái đầu của ta phải nhờ cậy qua cậu có phải hay không?” Cái miệng thối rữa đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Hàn Phi không hiểu ý tứ của thần giữ cửa, nhưng vẫn gật đầu.

“Ta biết nó cũng đang tìm ta.” Thần giữ cửa dùng miệng trên cái đầu kia phát ra tiếng cười: “Thật ra, ta cũng nên cảm tạ kẻ chặt đầu ta, nếu không phải do nó, ta cũng sẽ không được sinh ra. Ta dựa vào cậu xác định vị trí đầu lâu, cũng không phải là muốn nó trở lại, ta muốn giết nó hoàn toàn.”

“Vậy là sao?”

“Cơ thể này đã sinh ra một ý thức mới, đó chính là ta, hiện tại ta chính là thần giữ cửa của tòa nhà chết chóc. Những gì người đứng đầu có chỉ là ký ức quá khứ của ta mà thôi.” Cơ thể của thần giữ cửa đang hợp nhất với cánh cửa của căn phòng 4044: “Ta không cần cậu giúp ta tìm đầu, ta chỉ cần cậu che dấu sự tồn tại của ta, đưa ta đi tìm nó là được rồi.”

“Được, không có vấn đề gì.” Hàn Phi rất dứt khoát đồng ý.

“Cậu hãy sống qua đêm nay đã rồi tính sau. Có thể bị người truy hồn nhìn trúng, có nghĩa cậu cũng là một trong những lựa chọn của nó.” Cái đầu trên cổ thần giữ cửa nghiêng về phía trước, ông ta đưa tay ra đỡ cái đầu một lần nữa.

“Lựa chọn của nó? Thần giữ cửa, tôi vừa mới bị bắt mất ba hồn ba phách. Đêm nay tôi muốn…” Hàn Phi cuối cùng cũng tìm được “người” có thể giao tiếp với mình, hắn giống như là người sắp chết đuối nắm chặt một nhánh cây trên bờ.

“Ta không thể nói, ta chỉ có thể nói cho cậu biết cả người chết và người sống sẽ xuất hiện trong tòa nhà đêm nay. Người sống sẽ nhớ rằng mình còn sống, bọn họ sẽ trốn trong nhà ngủ một giấc, nhưng người chết đều quên rằng mình đã chết, họ sẽ chiếu theo ký ức khi còn sống, lặp lại sự việc trước kia. Nếu cậu muốn sống sót qua đêm nay, cách tốt nhất là cậu nên ở gần người sống một chút và cách xa người chết.” Cơ thể của thần giữ cửa sắp hợp nhất với cửa phòng 4044, cái đầu trên cổ nhìn Hàn Phi, giống như cười mà lại không phải là cười.

Hàn Phi luôn cảm thấy thần giữ cửa hẳn là phát hiện được gì đó trong đầu mình, bởi vì thái độ của ông ta thay đổi lớn, lúc đầu hắn chỉ là con kiến trong mắt ông ta, nhưng hiện tại hắn đã có giá trị lợi dụng.

“Chỉ có như vậy thôi sao?”

“Tốt nhất cậu nên mau chóng đi đi, hiện tại linh hồn của cậu hẳn là đã trúng nguyền rủa chết chóc của tòa nhà này rồi, thời gian trôi qua, chúng sẽ dần quên rằng chúng chỉ là linh hồn của cậu, sau đó bắt đầu tự sinh ra ý thức, cũng giống như ta và cái đầu của ta vậy.” Đầu người trên cổ thần giữ cửa lộ ra một nụ cười nham hiểm: “Đầu của ta muốn tìm lại thân thể, khống chế lại chính mình; nhưng ta lại muốn giết chết nó, thì cứ tồn tại như thế này.”

“Bọn chúng còn có ý thức của chính mình?” Hàn Phi phát hiện mình thật sự đánh giá thấp độ khó của nhiệm vụ rank E. Những nhắc nhở do hệ thống đưa ra chỉ là một phần nhỏ, còn một phần lớn hệ thống lại chưa đề cập đến!

“Đương nhiên, hãy mau chóng đi đi.” Tay thần giữ cửa nắm lấy cái đầu trên cổ kéo xuống, tơ máu thật dài chậm rãi thu hồi về thân thể: “Ta nói cho cậu một chuyện cuối cùng, ta vừa thấy một linh hồn trong ba hồn phách của cậu chạy vào phòng 4064.”

“4064?” Hàn Phi ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên tường đang trở lại bình thường: “Ông làm sao thấy được?

“Chẳng bao lâu nữa cậu cũng có thể nhìn thấy những thứ đó, bây giờ cậu đang ở tình trạng mất hồn, sống dở chết dở, hấp hối sắp chết, đêm nay cậu có thể nhìn thấy một số thứ mà trước đây cậu không bao giờ thấy, chẳng hạn như người truy hồn. Nhưng cậu phải chú ý, nhìn thì có thể, nhưng nếu cậu vượt qua ngưỡng đó, có thể sẽ không bao giờ quay trở lại được nữa.” Cơ thể của thần giữ cửa hoàn toàn dung hợp với căn phòng 4044, cái đầu người trong tay ông ta đang từ từ biến dạng.

“Hấp hối sắp chết? Trước khi người sống tử vong, trong lúc ý thức cuối cùng tiêu tán sẽ giống như tôi bây giờ sao?” Hàn Phi không ngừng nhìn chăm chú thần giữ cửa, hắn vẫn có cảm giác giọng điệu thần giữ cửa hơi kỳ quái, tựa hồ như ẩn chứa điều gì: “Thần giữ cửa, xem ra ông rất có hứng thú với người sống?”

“Ta thực sự luôn rất thích giao tiếp với mọi người.”

“Rất thích?”

“Một trong những cái đầu trên khắp mặt đất không phải là đầu người sao?”

“Đúng vậy.”

Đoạn đối thoại giữa Hàn Phi và thần giữ cửa mang đậm cảm giác chết chóc, nghe xong cũng cảm thấy bất thường.

“Thần giữ cửa, ông có thể cho tôi biết có gì trong phòng 4044 không? Có lẽ tôi có thể thông qua cửa phòng 4044…”

Hàn Phi còn chưa kịp nói xong, đầu máu thịt mơ hồ đã bị thần giữ cửa trực tiếp bóp nát, hóa thành vết máu sáp nhập vào cửa, tựa hồ chưa từng xuất hiện, lại trở thành tâm được dán trên cánh cửa.

“Đi rồi à?” Hàn Phi hít sâu một hơi, cuối cùng buông xuống tâm tình đang treo cao của mình, lúc này mới nhận ra lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh, quần áo dính vào da thịt.

Trò chơi hệ chữa trị là cái quần què gì thế? Online ba phút mà cận kề cái chết đến vài chục lần. Người có thể còn sống qua cửa trò chơi, không quý trọng cuộc sống hiện thực mới chính là quỷ.

"Phòng 4064, một trong ba linh hồn của mình đã chạy vào tầng 6?" Hàn Phi liếc nhìn bảng nhiệm vụ, tưởng rằng mình đã hoàn thành một nhiệm vụ và chỉ cần ở lại đủ ba tiếng là có thể thoát game, nhưng ai biết được khi hắn nhìn thấy trạng thái nhân vật của mình, bất ngờ phát hiện một dòng chữ - người chơi đang ở trạng thái đặc biệt, không thể thoát khỏi trò chơi.

Cố nén xúc động không chửi thề, Hàn Phi lập tức chạy đến tầng 6.

"Xem ra nếu không tìm được hết tam hồn phách lạc, nút thoát game có thể sẽ không sáng lên."

Mặc dù từ ánh mắt đến biểu cảm, Hàn Phi đều cho loại cảm giác sẽ phải chửi đổng, nhưng đại não vẫn hết sức tỉnh táo.

Nhiệm vụ này ít nhất đã cho hắn một lời cảnh tỉnh, nếu bị ma quỷ ở thế giới tầng sâu trộm đi ký ức, hoặc có thể nói là "hồn phách", hắn không hoàn chỉnh thì không cách nào thoát game được.

Năng lực mạnh nhất không cần cấp độ chính là thoát game không sử dụng được, hiện giờ mỗi dây thần kinh của Hàn Phi đều căng như dây đàn, hắn chưa bao giờ làm một việc gì nghiêm túc đến như vậy.

Sau khi thần giữ cửa quay trở lại cửa phòng, hành lang tầng 4 khôi phục hoàn toàn bình thường, giống như một hành lang bình thường, chỉ khác là trên mặt đất có mấy cái đầu người gấp thành người giấy, giống như đèn lồng trắng bị giẫm nát.

Hàn Phi không dám lãng phí thời gian, hắn giấu kỹ con dao tái sinh, tránh thang máy mà người truy hồn đi, tiến vào lối thoát hiểm.

Nhưng mà còn chưa kịp đi lên thì âm thanh thê lương chói tai đã từ trên tầng vọng xuống.

Tiếng nhạc thê lương mà mọi người trong tòa nhà đều có thể nghe được và tiếng ca mà chỉ Hàn Phi có thể nghe thấy bên ngoài tòa nhà hòa vào nhau, nghe xong một lúc lâu, Hàn Phi cảm thấy cả hai có vẻ rất phối hợp.

Chương 361: Người giấy mượn đường

"Những ca từ mơ hồ không rõ trong tiếng ca có liên quan đến việc chiêu hồn, tiếng nhạc thê lương trong tòa nhà chết chóc dường như cũng có liên quan đến việc chiêu hồn, trùng hợp hơn là lại vào đúng đêm hồi hồn, tiếng ca và tiếng nhạc thê lương vang lên cùng lúc trong tòa nhà chết chóc, sự trùng hợp này cũng xuất hiện qua trong tương lai rồi sao?"

Hàn Phi rùng mình khi nghĩ đến kẻ thù của mình có khả năng nhìn trước được tương lai, làm thế nào để đối phó với kẻ thù có thể đoán trước được tương lai đây?

Tiếng nhạc thê lương trong hành lang càng lúc càng đến gần, hắn cố gắng kiềm chế nỗi sợ hãi, thò đầu ra khỏi cầu thang, men theo khe hở giữa cầu thang mà nhìn lên trên.

Đại khái ở tầng 10, những chiếc đèn lồng bằng giấy trắng nhẹ nhàng đung đưa, trên lan can cầu thang rỉ sét là đôi bàn tay người nhợt nhạt trông như được làm từ giấy.

"Người giấy? Người giấy đưa tang?"

Tiếng nhạc thê lương còn cách tầng 4 một khoảng cách, Hàn Phi quyết định nhân cơ hội tiếng nhạc thê lương còn chưa đến, sẽ đến tầng 6 xem xét một chút, nếu như có thể đi vào phòng 4046 thì càng tốt.

Hắn là một người vô cùng quyết đoán, ngay sau khi quyết định liền lập tức hành động, không chút do dự.

"Không thể thoát khỏi trò chơi, xem ra đêm nay không thể ôm bất kì hy vọng may mắn nào, phải chiến đấu với tất cả những gì mình có rồi."

Tiếng nhạc thê lương ngày càng lớn, ngay cả đến cư dân trong tòa nhà lúc này đều đang ẩn nấp trong nhà của mình, Hàn Phi thì lại lên trên chặn đầu, hắn chạy lên tầng 6.

Chạy đua với thời gian, một bước là vài bậc thềm, khi Hàn Phi đến tầng 6, tiếng nhạc thê lương kia đã ở ngay trên đầu

hắn, khoảng cách giữa hai bên vô cùng gần.

"Nhanh!"

Một tay mở cửa thoát hiểm ra, trước khi Hàn Phi đi vào hành lang tầng 6, hắn liếc nhìn lên trên đỉnh đầu mình.

Những khuôn mặt trẻ thơ đầy màu sắc thò ra khỏi cầu thang, nhìn Hàn Phi từ trên xuống dưới.

Những khuôn mặt được tô vẽ bị chiếu sáng bởi ánh lửa từ những chiếc đèn lồng, rõ ràng là người giấy, nhưng dường như lại có sinh mệnh của riêng mình.

Bị những người giấy sặc sỡ kia nhìn chằm chằm, Hàn Phi cảm thấy sởn tóc gáy, cũng không nhìn thêm nữa, lập tức chạy vào bên trong cửa thoát hiểm.

"Người giấy! Toàn bộ đều là người giấy! Bọn chúng có chút tương tự với người giấy quản lý của cửa hàng tiện lợi, nhưng lớn hơn nhiều so với quản lý cửa hàng tiện lợi Ích Dân!"

Tiếng nhạc thê lương cách mình quá gần, Hàn Phi căn bản không dám quay đầu lại, hắn muốn chạy đến bên kia hành lang tầng 6, khi vừa đi qua hành lang dài thì phát hiện rất nhiều điểm quỷ dị.

Không biết nó bắt đầu từ khi nào, mỗi cánh cửa trong tòa nhà chết chóc đều đặt một cái bát ngũ cốc màu trắng, tro tàn do đốt tiền giấy vương vãi quanh bát đũa.

Điều quỷ dị hơn nữa là có một số ít hộ gia đình, bọn họ ở trung tâm cửa còn làm một cái thang bằng giấy vàng và dây bện thành, thang treo xuống từ cửa sổ trước cửa, khoác lên cánh cửa, như thể hy vọng rằng những người đến sẽ không đi qua cửa chính mà vào nhà bằng thang giấy.

"Cái thang giấy đó là chuyên dành để cho quỷ sao?" Hàn Phi nhớ trước đây có một ông lão nói rằng, người chết sau 7 ngày sẽ hồi hồn, có những nhà lớn có cửa trước dương khí quá nặng, nên làm thang quỷ để cho người chết tránh cửa trước vào nhà.

Bước nhanh về phía trước, nhưng Hàn Phi cũng không nhìn kỹ, hắn chạy một mạch đến cửa phòng 4064 mới dừng lại.

Lúc này tiếng nhạc thê lương đã vang lên ở giữa tầng 6 và tầng 7, người giấy cũng đang đi về phía này!

Nhìn về phía phòng 4064, trên cánh cửa cũ kĩ có treo thang giấy ố vàng, trong chiếc bát trắng ở cửa chính có rất nhiều hạt gạo đã dính với nhau thành một cục, điều chủ yếu là trên lớp tro tàn trên mặt đất mơ hồ có thể nhìn ra hai cái dấu giày, dường như có người vừa giẫm lên đó.

"Hồn của mình thông qua chiếc thang này đi vào trong phòng à?"

Hàn Phi cầm tay nắm cửa phòng 4064 kéo ra ngoài, cửa phòng không có chút động đậy, nhưng cửa sổ phía trên đầu cánh cửa lại mở ra một khe hở.

"Cửa sổ không khóa?"

Tiếng nhạc thê lương vang lên ở tầng 6, trên cửa sổ kính của cửa thoát hiểm phản chiếu ánh sáng của chiếc đèn lồng giấy màu trắng, trông giống như ma trơi vậy.

Tiếng nhạc thê lương khiến cho người ta dựng tóc gáy tưởng chừng như trùng độc chui vào lỗ tai trực tiếp chui thẳng vào não, có không muốn nghe cũng không được.

Khi tiếng nhạc thê lương bay đến tầng 6, một khuôn mặt được sơn các thể loại màu sắc xuất hiện ở cửa kính của cửa thoát hiểm.

Đôi mắt của người giấy từ từ mở ra, lớp sơn kém chất lượng chạy ngang trán, nhất thời khiến người ta không phân biệt được rõ, đây rốt cuộc là một người mặc chiếc áo khoác bằng giấy, hay là một người giấy bọc lên lớp da người.

"Trong hốc mắt của nó là nhãn cầu của người sống! Vẫn đang chuyển động!"

Loại sợ hãi đó không thể diễn tả được, tốc độ của người giấy quá nhanh, gần như ngay khi Hàn Phi nhìn thấy khuôn

mặt của đối phương, khuôn mặt của người giấy đã bắt đầu nhanh chóng tiếp cận trong tầm nhìn của nó.

Bây giờ chạy trốn cũng đã muộn, Hàn Phi nắm lấy khung cửa, dùng hết sức mở cửa sổ phía trên cánh cửa, giống như vong hồn đã mất, không đi cửa chính, từ cửa sổ âm đi vào dương trạch.

Hắn vẫn luôn quản lý thân thể, nhưng không thể đi vào qua cửa sổ trước cửa, khi hắn đang vô cùng lo lắng thì cánh cửa vốn đã khóa trước đó đột nhiên bị mở ra.

Cánh cửa mở ra một khe hở rộng bằng nửa ngón tay, sau cánh cửa là một đứa trẻ rụt rè.

Cậu bé dường như không nhìn thấy người mình đang mong đợi, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Hàn Phi, sợ tới mức không dám nhúc nhích.

"Ở cửa quá nguy hiểm." Hàn Phi thuận thế đi vào trong nhà, phất tay đóng cửa lại.

Để ngăn đứa trẻ khóc, hắn cũng bịt miệng đứa trẻ lại.

Ngay lúc cánh cửa đóng lại, tiếng nhạc thê lương lọt vào hành lang tầng 6, đội ngũ người giấy đưa tang phóng thẳng qua cửa phòng 4064!

Hàn Phi ôm chặt đứa trẻ sau cánh cửa, hắn nhìn thấy khung cửa sổ âm trên đầu qua tấm gương soi toàn thân ở một bên phòng khách.

Ngoài cửa sổ có vài khuôn mặt quỷ của người giấy nhô ra, nhưng bọn chúng không vào nhà, chỉ ghé sát vào cửa sổ, liếc nhìn liên tục.

Tiếng nhạc thê lương vang lên trước cửa phòng 4064 trong bốn phút, sau đó mới từ từ rời đi.

Chóp mũi ngửi thấy mùi lạ, Hàn Phi nhìn xuống mới phát hiện, đứa trẻ bị mình bịt miệng sợ đến tè ra quần.

Cậu bé không nói nên lời, ánh mắt đầy sợ hãi, chiếc quần dài ướt sũng, bàn tay nhỏ bé co quắp.

“Xin lỗi, anh không có ác ý.” Hàn Phi vội vàng buông tay ra, đứa trẻ lập tức lùi về sau.

Nó mới chạy được vài bước đã ngã xuống đất, sau đó vẫn mặc chiếc quần ướt sũng trốn ở bên kia sô pha, nhìn chằm chằm Hàn Phi.

Mặt đứa bé chỉ to bằng bàn tay của người lớn, lộ ra vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, nhìn Hàn Phi một hồi lâu mới nói: “Anh không phải bố, bố vẫn chưa trở về, mẹ nói tối nay bố sẽ trở về!

Vốn dĩ đã rất ủy khuất, cộng với sự sợ hãi, đứa trẻ đang cắn môi bắt đầu bật khóc, nó rất hiểu chuyện, đến khóc cũng cố gắng khóc nhỏ tiếng.

“Bố em sẽ về thôi, vừa rồi ở dưới tầng anh đã nhìn thấy ông ấy, ông ấy đang mua quà cho em…” Hàn Phi nhìn vào phòng khách, thấy nhiều loại xe đồ chơi được nhét dưới tủ TV: “Là loại mô hình ô tô mới nhất, là loại có thể biến hình được.”

Bố của đứa trẻ hình như đã tặng cho đứa trẻ rất nhiều đồ chơi giống nhau, nghe Hàn Phi nói lời này, đứa trẻ vừa khóc vừa lấy bàn tay nhỏ lau nước mắt: “Anh thật sự nhìn thấy bố rồi à?”

“Đương nhiên, người lớn sẽ không nói dối trẻ con.” Cũng không biết có phải là do năng lực bị động của vua trẻ con phát huy tác dụng rồi không, Hàn Phi thấy đứa trẻ đối với mình không chống đối như trước nữa.

Chương 362: Người chơi hệ chữa trị

Nhìn thấy đứa trẻ cuối cùng cũng tin tưởng mình, Hàn Phi thở phào nhẹ nhõm, hắn mới có thời gian nhìn xung quanh.

Tường của căn phòng 4064 được sơn bằng loại sơn trắng, một loại màu trắng rất đặc biệt, khi bị ánh sáng chiếu vào không những không cảm nhận được sự ấm áp do ánh sáng mang lại mà còn có cảm giác rất lạnh.

Trong nhà có rất nhiều đồ đạc, đều là đặt ngẫu nhiên, hơn nữa trong nhà cũng có rất nhiều gương, vừa ở phòng khách, Hàn Phi đã nhìn thấy bốn tấm gương.

Chúng được treo gần cửa phòng khách, sau TV, sau ghế sofa và cạnh bàn ăn.

"Là bố bảo anh đến đây à?" Cậu bé nhìn thấy Hàn Phi nhìn chằm chằm nhà mình, nó giống như một tiểu chủ nhân của căn nhà, thu hết can đảm, chủ động nói chuyện với Hàn Phi.

Khi nói đến điều này, trong mắt nó vẫn có một chút mong đợi.

"Không phải, anh tới đây tìm người, vừa rồi có người rất giống anh đi vào phòng này không?" Hàn Phi ngồi xổm ở trước mặt đứa trẻ, hắn có một thói quen tốt là không bắt ép người khác, khi nói chuyện sẽ hạ thấp người, cố gắng khiến đối phương cảm thấy thoải mái hơn.

Nghe được câu trả lời của Hàn Phi, đứa trẻ hơi thất vọng một chút, nó lắc đầu: "Em vẫn luôn ở trong phòng khách, nhưng không thấy có người nào khác vào đây."

"Không có sao?" Hàn Phi nhìn các phòng khác trong nhà, phát hiện cửa các phòng trong nhà đều đóng chặt: "Anh có thể đi vào các phòng khác xem một chút không?

"Mẹ đang ngủ, anh sẽ đánh thức mẹ dậy đấy." Cậu bé vươn cánh tay nhỏ bé ra đứng trước mặt Hàn Phi, trông cậu nhóc rất đáng yêu, EQ cũng rất cao.

“Mẹ em cũng ở trong nhà?” Hàn Phi biết rất rõ đây là căn phòng số nhà có hai con số 4, quỷ đáng sợ nhất trong nhà hắn là chưa xuất hiện, hắn đoán chừng có lẽ là mẹ của cậu bé.

“Mẹ nói hôm nay là đêm hồi hồn, bố sẽ trở về sau 0 giờ đêm, bảo em ngoan ngoãn ngủ, bố sẽ về thăm em khi em ngủ.” Ngữ khí của cậu bé rất ngây thơ, nó thực sự tin vào những lời người mẹ nói.

“Vậy thì tại sao em không làm theo lời mẹ nói? Thay vì đi ngủ, lại lẻn vào phòng khách?” Hàn Phi nghĩ đứa trẻ này rất thú vị, kể từ sau khi đạt được thiên phú vua trẻ em, hắn phát hiện mình cũng rất hy vọng được giao lưu với trẻ con. Điều này chắc chắn không phải vì trẻ con dễ lừa gạt, chỉ là hắn nghĩ trẻ con rất đơn giản và dễ thương, sự hồn nhiên trẻ thơ đó cho phép hắn thả lỏng một chút trong thế giới tầng sâu.

“Em…” Cậu bé không nói nên lời: “Em không muốn ngủ, ngủ thì không nói chuyện được nữa, em còn rất nhiều câu hỏi muốn hỏi bố.”

“Câu hỏi? Câu hỏi gì?”

“Trước đây dù bận rộn đến đâu, sáng nào bố cũng đánh thức em dậy, nhưng bây giờ mỗi năm bố chỉ về một lần, em không muốn bố bận rộn như vậy.” Cậu bé mặc chiếc quần ướt sũng, đang nói ra ước nguyện đơn giản nhất trong trái tim.

“Mỗi năm chỉ trở về một lần? Đây cũng là lời mẹ em nói với em à?”

“Vâng.”

“Vậy thì bà ấy có nói cho em biết đêm hồi hồn là gì không?” Trong lúc trò chuyện, Hàn Phi đã đẩy cửa một trong những căn phòng ngủ, ở đây chắc là phòng ngủ mà bố mẹ cậu bé từng ở.

Chiếc giường đôi được trải bằng những tấm ga trải giường mới tinh, không một nếp gấp nào.

Có thể thấy rằng có người dọn dẹp căn phòng này mỗi ngày, nhưng lại không ai tiếp tục ngủ trong căn phòng này nữa.

Loạch xoạch …

Khi Hàn Phi đẩy cửa phòng ngủ ra, trong tủ quần áo bên cạnh giường dường như có thứ gì đó bò qua, giống như chuột, nhưng cũng giống như côn trùng.

Hàn Phi biết tủ quần áo trong tòa nhà chết chóc còn có một bí ẩn khác, nên đã mở tủ quần áo ra mà không đợi cậu bé đi đến.

Cánh cửa tủ màu đen được mở ra, trên tủ quần áo phía trên có một bức di ảnh đen trắng của một người đàn ông trẻ tuổi để ở nơi mà đứa trẻ không thể chạm vào.

Bên cạnh di ảnh là một bát cơm trắng, có nửa mảnh giấy vàng vùi trong cơm trắng, trên đó có viết một cái tên - Lai Sinh, còn viết các bước của việc chiêu hồn.

“Lai Sinh?” Cái tên trên tờ giấy vàng khiến Hàn Phi chú ý.

“Đây là ảnh của bố, mẹ để ở trong tủ, mẹ nói rằng nhìn thấy ảnh sẽ đau lòng, nhưng sau khi cất nó đi, mẹ luôn lén lấy ra để xem.” Cậu bé không hiểu lắm về người mẹ, nó còn quá bé: “Các cô chú đến thăm nói bố mất rồi, lúc đó em có hỏi chết là gì, họ nói chết là phải đi một nơi thật xa làm việc, chỉ quay lại mỗi năm một lần. Em rất không hiểu, tại sao họ lại phải làm công việc kiểu này?”

Đứa trẻ nhìn bức ảnh của bố trong tủ, nó rất thấp, không nhìn được hết phía trên, hi vọng Hàn Phi có thể giúp nó mang bức ảnh xuống.

Sau khi lấy được ảnh của bố thành công, đứa trẻ nhìn chằm chằm người bố đen trắng, đột nhiên ngẩng đầu, mở to đôi mắt trong veo hỏi Hàn Phi: “Anh nói người lớn sẽ không nói dối trẻ con, nhưng em luôn cảm thấy được bọn họ đang nói dối em, anh có biết cái chết là gì không?”

“Chết?” Hàn Phi không ngờ đứa trẻ đột nhiên hỏi một câu như vậy, hắn không tùy tiện trả lời, mà suy nghĩ hồi lâu: “Anh nghe người ta nói, chết giống như tan trong nước.”

“Nghĩa là sao?”

“Giống như đã thực sự trở về nhà, đương nhiên anh không phải nói về nhà của em, mà là nhà của tất cả chúng ta. Chúng ta đến từ đó, cuối cùng chúng ta lại sẽ quay trở về đó.” Hàn Phi cũng không biết mình tại sao lại nói những lời này với một đứa trẻ, có lẽ bởi vì hắn chưa bao giờ coi những cư dân trong thế giới tầng sâu là NPC, mà coi họ cũng là người giống như mình.

“Chết là về nhà? Thế thì tại sao lại có nhiều người sợ chết đến vậy? Tại sao mẹ lại phải khóc?” Cậu bé dường như cuối cùng cũng tìm được người có thể nói chuyện với mình, nó gấp gáp muốn có được câu trả lời.

“Bởi vì trong khoảng thời gian xa nhà, chúng ta sẽ chọn một con đường, một con đường không thể quay đầu lại, cuối con đường này là nhà, đây là con đường duy nhất để về nhà, nhưng trên đường về sẽ thấy vô vàn phong cảnh và ánh sáng, chúng ta sẽ sưởi ấm cho người khác, cũng sẽ được người khác sưởi ấm cho, chúng ta giống như những đốm sáng trên đường về nhà, chiếu sáng bầu trời đêm.”

“Đốm sáng?” Cậu bé cau mày đáng yêu, suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên chỉ vào sáp trắng bên cạnh tỏ vẻ kính trọng: “Em hiểu rồi, chúng ta cũng giống như nến, lúc đầu là sáp, sau đó là phát sáng, cuối cùng lại trở thành sáp một lần nữa, chỉ có điều cơ thể không còn giống như trước nữa, từ sáp cao vút đến sáp tan thành từng giọt.”

Hàn Phi kinh ngạc trước khả năng ẩn dụ và hiểu biết của đứa trẻ, đứa trẻ tuy còn rất nhỏ, nhưng rất thông minh, giống y như mình hồi nhỏ.

“Dùng sáp nến để ẩn dụ không thích hợp cho lắm.” Hàn Phi cũng là lần đầu tiên nghiêm túc nghĩ như vậy: “Chúng ta được bố mẹ dẫn dắt bước ra khỏi nhà. Chúng ta không phải là sáp nến, chúng ta là chúng ta.”

“Vậy người làm sao mà phát sáng được?”

“Người không thể phát sáng, nhưng trong tay mỗi chúng ta đều có một ngọn đuốc được thừa hưởng từ tổ tiên. Ngọn đuốc này có thể thắp sáng trong đêm được gọi là nhân sinh. Chúng

ta đặt kinh nghiệm và ký ức của mình vào đó, sử dụng nó làm nhiên liệu, nhân sinh sẽ bùng cháy, chúng ta có thể giơ cao nó lên tiến về phía trước trong đêm đen.” Hàn Phi nhìn cậu bé trầm tư, mỉm cười sờ sờ đầu cậu bé: “Chờ đến khi em sắp về nhà, sẽ lại trao ngọn đuốc trong tay cho người khác, như vậy bóng đêm sẽ luôn được chúng ta soi sáng.”

Cậu bé ngẩng đầu lên, nhưng đôi mắt vẫn mù mờ: “Nhưng bố em chỉ cho em đồ chơi ô tô, không cho một cây đuốc.”

“Có lẽ bố em đã đưa ngọn đuốc cho mẹ em để bảo quản rồi. Chờ khi em lớn lên, bà ấy sẽ cho em ngọn đuốc để nhân sinh của em phát sáng và ấm áp.” Hàn Phi thu tay về, hắn không biết có phải ảo ảnh hay điều gì đang xảy ra, nhưng hắn thực sự cảm thấy cậu bé ấm hơn một chút. Điều khiến hắn khó tin hơn là trong đầu hắn vậy mà lại vang lên lời nhắc nhở của hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Độ thân thiện với chủ nhà 4064: +10! Mị lực cá nhân của bạn đã nhận được sự khẳng định đầy đủ của họ!”

Quay đầu nhìn, Hàn Phi phát hiện cánh cửa phòng ngủ bị đứa nhỏ ngăn cản không cho hắn đi vào, vậy mà lại mở ra một khe hở rộng bằng nửa lòng bàn tay, hai khuôn mặt tái nhợt đang lẳng lặng nhìn hắn.

Thân thể lập tức cứng đờ, Hàn Phi vô thức lùi lại một bước, tay hắn chạm vào giá sách, có một tập tranh có viết tên của Lai Sinh rơi xuống đất.

Tập tranh bị mở ra, bên trên đó có bố và mẹ được vẽ bằng bút màu, chỉ duy nhất thiếu đứa bé.

Chương 363: Vãng Sinh, Kim Sinh, Lai Sinh

Tập tranh được trải trên nền đất, những nét vẽ bằng bút màu đơn giản đã bộc lộ một số suy nghĩ và mong muốn đơn giản của trẻ, cậu bé vẽ rất nhiều thứ liên quan đến gia đình như bố mẹ cùng nấu ăn, cùng nhau mua sắm, cùng nhau làm việc nhà và trồng các loại cây hoa cùng nhau.

Các đường nét rất đơn giản, nét vẽ cũng không đẹp, nhưng có thể cảm thấy một chút ấm áp ở trong đó.

Ít nhất thoạt nhìn qua là như vậy.

"Em tên là Lai Sinh à?" Hàn Phi cầm tập tranh trên mặt đất lên, hắn cố hết sức giữ bình tĩnh, không để ý đến ánh mắt phía sau.

Bố mẹ của cậu bé không biết đã theo dõi sau lưng hắn bao lâu rồi, hiện tại hắn cảm thấy rất may mắn vì mình không nói linh tinh gì, lại càng cảm thất may mắn vì mình không làm gì tổn thương cậu bé.

"Đó là biệt danh của em, nhưng sau khi bố đi, mẹ rất ít khi gọi em bằng biệt danh nữa." Cậu bé mặc chiếc quần ướt, bộ dạng trông rất người lớn, nhìn rất đáng yêu.

"Lai Sinh là tên của em…" Hàn Phi cầm lấy tập tranh lại nhìn về phía di ảnh đen trắng trong tủ quần áo, di ảnh và bát đũa nơi đặt hạt gạo đều nằm ngoài tầm với của cậu bé, với chiều cao của cậu bé thì chỉ có thể nhìn thấy di ảnh của bố mình, không nhìn thấy những gì đặt trong bát.

Trong lòng nảy lên một ý tưởng nảo đó, Hàn Phi lại cầm di ảnh lên, lật xem mặt sau của di ảnh và vô tình nhìn thấy một tấm ảnh màu ở mặt sau di ảnh của người bố. Cậu bé trong ảnh đang cười rất hạnh phúc, nó đang ngồi một mình trên chiếc xích đu, bênh cạnh không biết là gió thổi hay ai đó đang xô đẩy mà chiếc xích đu đang đung đưa nhẹ nhàng.

“Quả nhiên là như vậy.” Hàn Phi lập tức hiểu được tại sao người mẹ lại đặt bức ảnh ở nơi cậu bé không thể với tới, bởi vì nghi thức chiêu hồn hoàn toàn không phải là người bố, mà chính là cậu bé.

Mặt sau của di ảnh là một bức ảnh màu của cậu bé, trên đó có một tờ giấy vàng có viết tên Lai Sinh được chôn trong bát đựng ngũ cốc.

Tình huống ở phòng 4064 tương tự như tình huống của gia đình Trang Nhân phòng 4144, đều là người chết đang chiêu hồn người sống.

Chỉ có điều cậu bé không có được sự bảo vệ kí ức như Trang Nhân, kết quả là cậu đã thành công chiêu hồn đến tòa nhà chết chóc.

Có thể trong mắt bố mẹ cậu bé, cậu bé chính là quỷ hồn của bảy ngày đầu tiên trở về, nhưng thực chất cậu bé chính là người sống bị dẫn độ xuống thế giới tầng sâu.

Cơ thể của cậu bé chắc là vẫn còn sống trong thực tế, chỉ là hồn bị chiêu đến đây.

Nếu hồn của cậu bé không được trở về trong một thời gian dài, vậy thì cậu bé sẽ bị giết chết bởi chính bố mẹ đã khuất của mình.

“Em có nhớ lần trước cùng gia đình chơi xích đu là khi nào không?” Hàn Phi đặt bức ảnh lại chỗ cũ, hắn không nói cho cậu bé biết sự thật tàn nhẫn.

“Hình như là khi bố còn chưa qua đời, bố và mẹ đã đưa em đến công viên chơi. Bố em rất khỏe. Bố đẩy phía sau xích đu, nhìn em bay rất cao. Mẹ thì hơi lo lắng. Sau đó mẹ còn cãi nhau vài câu với bố.”

Cậu bé cẩn thận nhớ lại quá khứ, những kỉ niệm này đã khắc sâu trong tim và trở thành những thứ quý giá nhất của nó.

Nghe xong câu nói của cậu bé, trong lòng Hàn Phi có một cảm giác khó tả, lúc đó có lẽ bố mẹ của cậu bé đã không còn nữa rồi, vì trong bức ảnh màu chỉ có cậu bé ngồi xích đu một

mình, bố mẹ cậu không ở bên cạnh, chỉ có gió và chim trên cành.

"Cánh bướm muốn đưa Trang Nhân vào thế giới tầng sâu thông qua gia đình của ông ấy vì ký ức của Phó Sinh trong tâm trí ông ấy, nhưng tại sao nó lại đưa Lai Sinh vào thế giới tầng sâu?"

Cánh bướm là một kẻ điên, nhưng làm việc gì cũng có mục đích rõ ràng, ít khi lãng phí năng lượng vào những việc vô nghĩa.

Nhìn tên của Lai Sinh trong tập tranh, Hàn Phi nghĩ đến Kim Sinh của trường Học viện tư thục Ích Dân, còn có Vương Thăng, người đã bị biến thành dao tái sinh trong ngõ Súc Sinh.

Lai Sinh, Kim Sinh và Vương Thăng xuất hiện trong thế giới tầng sâu đều có liên quan đến Cánh bướm, bọn họ dường như tương ứng với lai sinh, kim sinh và vãng sinh. (Nguyên tác tiếng trung tên của ba người này đồng âm với lai sinh, kim sinh và vãng sinh, theo phật giáo là để chỉ kiếp sau, kiếp này và vãng sinh ám chỉ thọ sanh về thế giới Cực Lạc)

Kim Sinh mạnh nhất, bị đày đến Học viện tư thục Ích Dân, cách xa tòa nhà chết chóc. Vương Thăng đã bị diệt môn, trải qua sự đau đớn nhất, xuất hiện trên địa bàn của Nhện, kẻ thù của Cánh bướm, cuối cùng trở thành một con dao có thể giết Cánh bướm. Lai Sinh yếu nhất, lại bị coi như niềm hy vọng chiêu hồn vào tòa nhà chết chóc, được Cánh bướm coi trọng nhất.

"Ba đứa nhỏ này có phải là tương ứng với thứ gì đó của Cánh bướm không?" Hàn Phi không nhịn được liền rút dao tái sinh ra, Vương Thăng trở thành con dao của hắn, Kim Sinh dùng máu của mình dệt nên tương lai cho hắn, hiện tại hắn lại gặp Lai Sinh: "Lai Sinh có phải là một con đường lui khác mà Cánh bướm đã chuẩn bị cho mình không? Nếu như không phải mình can thiệp giữa chừng, Cánh bướm có thể sẽ tái sinh trên Lai Sinh và chiếm lấy cơ thể của Lai Sinh trong thực tế? Vậy nếu mình dùng dao tái sinh giết chết Lai Sinh thì sao? Cánh bướm có phải sẽ thiếu đi một 'tương lai' để lựa chọn không?"

Khi Hàn Phi lấy dao tái sinh ra, hào quang lạnh lẽo phía sau lập tức mạnh hơn vô số lần, đây vẫn còn trong tình huống hắn không có ý định giết người, nếu hắn thật sự muốn giết người, e rằng hắn sẽ bị giết ngay lập tức.

Ở level 13, hắn vẫn có vẻ hơi yếu trong bản đồ ẩn của rank E.

"Đừng hiểu lầm, đây chỉ là cái cán dao, không có uy hiếp gì, không có tính sát thương." Hàn Phi tựa hồ đang giải thích với cậu bé, nhưng thật ra là muốn nói cho hai khuôn mặt trong phòng ngủ, mình không có ác ý.

"Đây là cán dao sao?" Cậu bé hoàn toàn không nhận ra Hàn Phi đang cầm thứ gì, còn muốn nói gì nữa, thì tiếng lật chăn đột nhiên vang lên từ một phòng ngủ khác, cậu bé vội bịt miệng lại.

Nó nhìn về phía căn phòng nơi người mẹ đang ngủ, cánh cửa mở ra đã được đóng lại từ lúc nào.

Thấy cửa phòng không mở, cậu bé mới dám nói tiếp: "Hôm nay là đêm hồi hồn, mẹ nói chỉ có ngủ say rồi, bố mới trở về. Nếu mà mẹ biết em không chịu ngủ, chắc chắn sẽ mắng em, khi mẹ tức giận sẽ rất đáng sợ, đến bố em còn sợ mẹ."

"Vậy em vẫn không nghe lời mẹ à?" Hàn Phi cảm thấy cậu bé chính là hồn phách của người sống được chiêu vào trong tòa nhà chết chóc, lúc này hắn càng quan tâm đứa bé.

"Mẹ em tuy tính tình không tốt nhưng em biết mẹ rất yêu em và bố, nhưng mẹ không bao giờ nói ra. Em muốn gặp bố, trước là nói với bố tất cả những điều này, sau đó để bố đừng vội đi đến nơi xa như vậy."

Hàn Phi đã cố gắng nói cho cậu bé biết thế nào là cái chết một cách nhẹ nhàng nhất, cái chết không còn là điều lạnh lùng trong trái tim đứa trẻ, nhưng cậu bé vẫn chưa hiểu hết về cái chết.

"Nếu mẹ em biết em nghĩ như vậy, bà ấy nhất định sẽ không trách em." Hàn Phi trong lòng đã có quyết định, cho dù là vì nhiệm vụ hay là vì lý do khác, hắn nhất định phải bảo vệ đứa trẻ này, sau đó trước khi trời sáng gửi đứa trẻ về.

“Lai Sinh, mẹ em có từng nói với em rằng nếu những linh hồn chiêu đến mà không muốn rời đi, họ sẽ bị mắc kẹt trong thế giới này mãi mãi, họ sẽ không bao giờ có thể thoát ra.” Giọng Hàn Phi không lớn, cũng không phải nhỏ, những lời này thực ra là hắn đang nói cho bố mẹ Lai Sinh nghe.

Hắn có thể thấy rằng cặp vợ chồng này rất yêu Lai Sinh, vì vậy hắn muốn nhận được sự giúp đỡ của hai vợ chồng để đưa đứa trẻ bị chiêu vào thế giới tầng sâu trở về.

Hàn Phi tin rằng bố mẹ của Lai Sinh có lẽ có thể hiểu được hắn, dù sao thì có đôi khi chia ly cũng là tình yêu và một loại chúc phúc.

Chương 364: Người trở về không phải là bố em

Sau khi bước ra khỏi phòng ngủ nơi lưu giữ những bức ảnh, Hàn Phi vẫn có chút bối rối, nhưng những nghi vấn đó sẽ có câu trả lời khi hắn thực sự nhìn thấy cha mẹ của đứa bé.

Hàn Phi nhớ tới vừa rồi hệ thống nhắc nhở, đối tượng chính là bọn họ, nhìn từ điểm này, cha mẹ của Lai Sinh hẳn là vẫn ở trong phòng 4064.

Khi đến phòng khách, Hàn Phi nhìn căn phòng có nhiều gương, hắn đi về phía phòng ngủ mà mẹ cậu bé đang ngủ.

"Đừng đánh thức mẹ." Cậu bé chạy lon ton đến bên Hàn Phi và ngăn hắn lại, đứa bé này tuổi còn nhỏ nhưng rất bướng bỉnh, mầm mống của chấp niệm có lẽ đã gieo vào lòng từ khi cậu bé còn nhỏ. Nếu không có ai chăm sóc và hướng dẫn một cách chính xác, mầm mống của chấp niệm có thể sẽ sinh ra những điều rất đáng sợ.

"Thật ra, anh đến nhà em chỉ để tìm thứ đã mất thôi. Em yên tâm, anh hoàn toàn không có ý xấu, cũng sẽ không đánh thức mẹ em đâu." Hàn Phi ngồi xổm xuống, giọng nói rất dịu dàng: "Anh chỉ mở cửa ra xem một chút thôi, nếu người mà anh muốn tìm không có trong phòng, vậy anh sẽ đi ngay lập tức."

Nhìn thấy bé trai vẫn đứng trước mặt mình, nụ cười trên mặt Hàn Phi từ từ toát ra một chút buồn bã.

Kỹ năng diễn xuất của hắn vừa phải, không dối trá, cũng không giả tạo, đủ khiến cậu bé cảm nhận được nỗi đau đằng sau nụ cười của mình: "Em vẫn luôn đợi bố, mà anh thì vẫn luôn đợi con, chắc em hiểu cảm giác nhớ nhung là như thế nào? Nó giống như nuốt một cục băng, sau đó dùng trái tim bóp chặt, cuối cùng lại chảy ra những giọt nước mắt nóng hổi."

Nghe được lời nói của Hàn Phi, cánh tay duỗi ra của bé trai chậm rãi hạ xuống: "Con của anh cũng đã đến một nơi rất xa?"

Hít nhẹ một hơi, Hàn Phi vẫn mang theo nụ cười dịu dàng kia, nhưng có ai có thể nhìn ra có một linh hồn đang nghiến chặt răng ẩn sau nụ cười đó.

"Đêm nay là đêm hồi hồn, con của anh cũng trở về, nhưng anh thấy nó như bị lạc đường." Hàn Phi tuy là một người đàn ông trưởng thành, nhưng sự bất lực của một người đàn ông trưởng thành càng khiến người ta cảm động.

"Anh vào nhà của em chính là để tìm kiếm con mình à?" Bé trai cũng cảm thấy được, bố cậu bé tuổi tác tương đương Hàn Phi, nếu đánh mất con mình, bố cậu bé cũng sẽ nhất định cố hết sức đi tìm như Hàn Phi.

Miệng mím chặt, cậu bé suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng không ngăn cản Hàn Phi nữa: "Vậy thì đừng làm ồn đánh thức mẹ em, mẹ đã chuẩn bị cho ngày này ước chừng một năm rồi, nếu bởi vì chúng ta mà bố không trở về, mẹ nhất định sẽ rất tức giận và buồn."

Cậu bé rất thiện lương và có nhiều phẩm chất rất hiếm có ở tòa nhà chết chóc.

Dường như là lo lắng cho Hàn Phi, nó lén lút đi tới phòng ngủ nơi mẹ mình đang ngủ, sau đó nắm lấy tay nắm cửa xoay nhẹ một chút.

Trái tim Hàn Phi cũng treo lên, cuối cùng hắn cũng phải đối mặt với chủ nhân thực sự của phòng 4064. Hắn hy vọng 10 điểm thân thiện mà mình vừa thêm vào sẽ phát huy tác dụng.

Lai Sinh và Hàn Phi đều hết sức chăm chú nhìn vào tay nắm cửa, nhưng ngay khi cửa phòng sắp mở ra, trong phòng khách đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa!

Âm thanh kia khiến Hàn Phi giật nảy mình.

Bé trai vội vàng buông tay ra, trên khuôn mặt tái nhợt tràn đầy hưng phấn, trong miệng nhỏ giọng lẩm bẩm: "Bố trở về rồi sao?!"

Tay cầm tay nắm cửa cũng không còn lòng dạ nào mở ra nữa, nó kéo Hàn Phi trốn sau ghế sô pha.

Tiếng gõ cửa không lớn, chủ yếu là do trong nhà quá yên tĩnh nên có thể nghe thấy rất rõ ràng.

"Bố em bình thường đều gõ cửa như thế này à?" Vài giây sau Hàn Phi mới nhận ra có gì đó không đúng, tiếng gõ cửa bắt đầu bằng ngón tay, sau đó chậm rãi biến thành bàn tay, lòng bàn tay đối phương tựa hồ còn chảy máu, mỗi một lần đập vào cửa như thể một lớp da dính trực tiếp vào mặt ngoài của cánh cửa.

"Không, bố hiếm khi gõ cửa lắm. Bố luôn nói một số câu khi mở cửa như bố đi làm đây, hay bố về nhà rồi."

"Vậy thì có khả năng không phải là bố em, chiêu hồn cũng có thể chiêu đến những thứ khác."

"Có giống với anh không?"

"Không, anh không phải đến chiêu hồn, anh làm việc trong tòa nhà này." Hàn Phi để cậu nhóc núp sau mình, hắn chậm rãi tiến đến cửa phòng khách: "Cứ để nó gõ cửa thế này, có thể sẽ thu hút những thứ khác."

Hàn Phi đi tới phía sau cửa, dựa vào mắt mèo nhìn ra ngoài, hắn nhìn thấy một người đàn ông cúi đầu, mặc quần áo màu đỏ!

"Người truy hồn?" Hàn Phi đã nhìn thấy nhiều quái nhân mặc đồ đỏ trong trò chơi Tòa nhà chết chóc, còn đi cùng thang máy với họ.

"Cho em xem một chút với." Vẻ mặt cậu bé đầy mong đợi.

Ôm cậu bé đến bên cạnh mắt mèo, Lai Sinh nhìn hồi lâu, cuối cùng vẻ chờ mong trên mặt biến thành sợ hãi: "Đây không phải là bố em!"

"Em chắc chứ? Người ta cúi đầu xuống, em không thể nhìn thấy mặt mà."

"Chắc chắn luôn." Cậu bé gật đầu một cách nặng nề.

“Vậy chúng ta đừng mở cửa cho anh ta, trốn vào phòng khách trước đã.” Hàn Phi đang nói chuyện thì tiếng gõ cửa đột nhiên dừng lại.

“Người đó đi rồi à?”

“Để anh nhìn xem.” Tiếng gõ cửa đã dừng lại, nhưng ngoài cửa lại có những âm thanh rất nhỏ khác, Hàn Phi đang ghé sát vào cánh cửa, nhìn ra ngoài qua mắt mèo.

Người đàn ông mặc đồ đỏ đúng là đã biến mất, nhưng có thể nhìn thấy rõ ràng dấu một đôi giày in vết trên tro tàn của tiền giấy trên mặt đất, bát gạo trắng cũng đã bị lật tung, bên trong không biết có phải là bị nhỏ máu hay còn thứ gì khác, nhìn một mảnh hồng hồng.

“Có vẻ như là đi rồi.” Hàn Phi thở phào nhẹ nhõm, hiện tại hắn đối với những thứ như người truy hồn vô cùng kháng cự, những tên đó dường như đã mất hết nhân tính, hoàn toàn bị tòa nhà chết chóc chi phối.

Quay người lại, Hàn Phi đang định dắt cậu bé vào phòng khách thì đột nhiên phát hiện cậu bé ngẩng đầu lên một góc rất khoa trương, nhìn chằm chằm trần nhà ở miệng cửa.

“Đỉnh đầu? Thang hồn!”

Hàn Phi lập tức nhận ra điều gì đó, hắn quay đầu nhìn lại, một người đàn ông bê bết máu đang leo ra từ ô cửa sổ, dính sát trần nhà như một con thạch sùng khổng lồ!

Bị xé nát, khuôn mặt tràn ngập nguyền rủa chết chóc đang nhìn chằm chằm Hàn Phi và Lai Sinh, miệng há ra, một chiếc lưỡi đầm đìa máu đưa thẳng về phía cổ Lai Sinh!

“Mau trở lại phòng ngủ!”

Ngay sau khi Hàn Phi đẩy cậu bé ra, hắn cầm con dao tái sinh chém lên trên!

Lưỡi dao sáng chói trực tiếp cắt đứt lưỡi người đàn ông áo đỏ, không có một chút chướng ngại nào, toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Cái lưỡi dài rơi xuống đất uốn éo vặn vẹo như con cá chạch, người đàn ông mặc đồ đỏ chậm rãi vặn vẹo khuôn mặt tràn đầy nguyền rủa chết chóc nhìn về phía Hàn Phi.

Gã dường như không nghĩ đến lưỡi của mình lại bị dao cắt dễ dàng như vậy. Chỗ bị chém bởi lưỡi dao tái sinh, ngay cả nguyền rủa chết chóc cũng không thể chữa trị.

Thừa dịp lúc người đàn ông mặc đồ đỏ đang sững sờ, Hàn Phi lập tức ôm bé trai lao vào phòng khách.

"Hãy đi tìm mẹ em và nói với mẹ rằng chiêu hồn đã chiêu đến những thứ khác! Có quỷ đã chạy vào nhà em!"

Cậu bé tràn đầy chờ mong muốn được gặp bố trước, nhưng bố cậu bé không thấy đâu mà lại nhìn thấy một con quái vật áo đỏ.

Nó lúc này cũng không quan tâm đến nghi thức chiêu hồn nữa, vội vàng chạy đến bên cạnh phòng ngủ, nhưng dù vặn nắm cửa thế nào cũng không mở được cửa phòng ngủ ra.

Để câu giờ cho cậu bé, Hàn Phi ngăn giữa cậu bé và người đàn ông mặc đồ đỏ, quỷ văn dữ tợn trên cơ thể hắn từ từ tản mát ra âm khí, trên lưng hắn xuất hiện một con mèo quái dị mang hình thể Cửu Mệnh khổng lồ.

Chương 365: Tiêu diệt!

"Vẫn chưa mở được cửa phòng ngủ sao?"

Đây là phòng 4064, chủ nhân của căn hộ nhất định sẽ không ngồi nhìn đứa con của mình bị hại, đây mới là sự tự tin thực sự của Hàn Phi.

Hắn có khả năng trì hoãn thời gian, nhưng thực lực của hắn so với con quái vật đồ đỏ chênh lệch quá xa. Thông thường mà nói, lựa chọn đầu tiên của hắn khi nhìn thấy người truy hồn trong tòa nhà chết chóc chắc chắn là chạy trốn.

Trận chiến đã được thiết lập, Hàn Phi liếc nhìn sang bên cạnh, cánh cửa phòng ngủ nơi mẹ cậu bé ở vẫn đóng chặt, dường như là bị khóa từ bên trong vậy, bất luận cậu bé có dùng sức thế nào cũng không thể nào mở được ra.

"Có thứ gì đó trong phòng ngủ mà không thể để Lai Sinh nhìn thấy à? Bố mẹ nó đang giấu cái gì vậy?"

Quái vật đồ đỏ không cho Hàn Phi thêm thời gian suy nghĩ, con quái vật bám trên trần nhà, nguyền rủa chết chóc đầy mặt giống như côn trùng đang bò lúc nhúc, che đi khuôn mặt nguyên bản của gã, thậm chí trong mắt còn có dòng chữ đen kịt.

Vẫn còn một nửa cái lưỡi trong miệng, máu đỏ chảy ra từ miệng con quái vật, từ trần nhà xuống mặt đất, trong quá trình chỉ hai ba mét, máu đã biến thành cặn đen có mùi thối rữa.

Mục tiêu của quái vật ban đầu dường như không phải là Hàn Phi, mỗi người truy hồn đều có con mồi của riêng mình, con mồi của người đàn ông trước mặt là Lai Sinh.

Nguyền rủa chết chóc đã xé nát da mặt, khuôn mặt của quái vật bị xé thành hai mảnh.

Nửa bên trái vẫn dính vào mặt bình thường, nhưng nửa bên phải đã hoàn toàn biến thành một con quái vật được kết thành

từ máu thịt, giống như một con trăn lớn đang cắn về phía Lai Sinh.

Cảnh tượng trước mắt không liên quan gì đến việc chữa trị, đây là lần đầu tiên Lai Sinh nhìn thấy một con quái vật đáng sợ như vậy, cậu bé bất giác gọi tên mẹ mình.

Nhưng chỉ kêu được một tiếng, đứa trẻ đã tự che miệng của mình lại, có vẻ lo lắng rằng mẹ của mình cũng bị tổn thương bởi con quái vật đáng sợ bên ngoài.

Cố gắng vặn tay nắm cửa, cậu bé cố gắng không khóc đập mạnh vào cánh cửa, nó muốn vào phòng và nhắc mẹ nhanh chóng rời đi.

Nó đã mất đi bố, không muốn mất thêm một người thân của mình nữa, ít nhất thì nó cho rằng là như vậy.

"Cửu Mệnh!"

Những đường quỷ văn giống như những vết sẹo màu lục lam, hằn sâu vào máu thịt, con quái vật như mèo vùng vẫy đang gầm rú trong quỷ văn, âm thanh của nó xuyên qua sự trói buộc của quỷ văn, vang vọng trong phòng.

Hàn Phi vẫn chưa thể hoàn toàn mượn được hết sức mạnh của Cửu Mệnh, hắn hiện tại chỉ bị âm khí của Cửu Mệnh quấn lấy, vừa nâng cao phòng ngự, nhưng bản thân hắn cũng bị âm khí nhập thể.

Cơ thể vốn đã bị thương, căn bản không thể chống đỡ được lâu, nếu chủ nhân của phòng 4064 thực sự không muốn can thiệp, vậy hắn sẽ thử cố gắng rời đi cùng Lai Sinh.

Ném người giấy màu máu về phía Lai Sinh, máu thịt biến dạng tách ra từ khuôn mặt của quái vật đồ đỏ đã bị người giấy chặn lại. Lúc này, Hàn Phi mới bắt đầu tập trung đối phó với người truy hồn.

"Tòa nhà chết chóc là một bản đồ rank E, cấp độ người chơi tương ứng là khoảng level 35, liệu mình có thể thực sự chiến đấu với lũ quái vật ở đây không?"

Trong lòng Hàn Phi cũng có một sự không chắc chắn, nhưng sự không chắc chắn này nhanh chóng bị thay thế bởi

cảm xúc khác.

Trong các trò chơi khác, người chơi có thể bị dao động và chùn chân trong trận chiến, nhưng trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo] hoàn toàn không có phiền não tương tự như thế, bởi vì nó không cho người chơi cơ hội để lựa chọn và bắt đầu lại, đánh không lại thì chạy, chạy không được thì chết, sống lại gì chứ? Quỷ trong tòa nhà chết chóc có thể nuốt chửng hồn của người chơi.

Người giấy và hồn thịt tách ra từ khuôn mặt của con quái vật đồ đỏ đan xen lại với nhau, nửa khuôn mặt còn lại của nó đang nhìn chằm chằm vào Hàn Phi.

Quái vật này xem ra là lần đầu tiên gặp phải linh hồn quỷ dị như vậy, không giống quỷ, cũng không giống người lắm, có thể nhìn thấy chính mình, nhưng là không sợ chính mình chút nào.

Sống lưng khẽ giật, hai viên thịt to lớn phồng lên trên lưng quái vật đồ đỏ, máu thịt tụ lại với nhau, đâm xuyên lưng nó như một hình nón sắc nhọn.

Bộ đồ đỏ bị xé toạc, lộ ra cơ thể đầy nguyền rủa chết chóc.

“Tên này có thể phân ra bao nhiêu thứ nữa?” Mỗi người truy hồn trong tòa nhà chết chóc dường như đều có năng lực khác nhau, Hàn Phi không dám chậm trễ nữa, nhân lúc những chiếc gai thịt trên lưng đối phương chưa đâm ra hết, giơ dao lên phía trước.

Dùng dao không thể rụt rè, đặc biệt là loại dao tượng trưng cho niềm tin và nhân tính, sở dĩ nó cực kỳ sắc bén là vì tất cả những “người” theo Hàn Phi đều tin chắc rằng con dao này có thể chém được những điều bất công và tội ác.

Hàn Phi có vũ khí sắc bén nhất, thứ hắn thiếu là mọi thứ ngoại trừ sức tấn công.

Quái vật đồ đỏ vừa bị cắt đứt lưỡi, nó biết dao trên tay Hàn Phi có thể làm mình bị thương, lúc này Hàn Phi và nó đều có suy nghĩ hoàn toàn giống nhau - không thể để đối phương chạm vào!

Nguyền rủa chết chóc dày đặc tan vào từng kẽ ngón tay, từng ngón tay của quái vật đồ đỏ biến thành móng vuốt, chỉ nhìn thôi đã cảm thấy hồn sắp bị câu mất rồi.

Khí tức toát ra trên cơ thể của người đàn ông áo máu này hoàn toàn khác với người truy hồn đầu tiên mình gặp phải, tên điên săn linh hồn của mình chỉ cần đưa tay ra chạm vào, linh hồn của mình bị câu mất, người đàn ông đồ đỏ này dường như cần phải nguyền rủa chết chóc hỗ trợ mới có thể sử dụng móng vuốt để câu hồn."

Tất cả các loại bằng chứng cho thấy rằng người truy hồn trước mặt cũng không phải là bất khả chiến bại.

"Tái sinh!"

Hàn Phi đột nhiên tăng tốc, hắn dùng thân thể của một người sống đâm sầm vào quỷ thần, con dao nhân tính trong tay chiếu sáng toàn bộ căn phòng 4064!

Khoảnh khắc đó, cậu bé như nhìn thấy ngọn đuốc sống mà Hàn Phi đã nói với mình, bây giờ Hàn Phi đang đốt lên ngọn lửa của chính mình bằng kí ức, kinh nghiệm và sinh mệnh.

Lưỡi dao chém xuống, mở ra đóng lại, Hàn Phi nhanh chóng thu hẹp khoảng cách với người đàn ông đồ đỏ, từng nhát dao đều nhắm thẳng vào điểm trọng yếu của đối phương.

Người đàn ông với những dòng chữ đen kịt trên mặt nhìn chằm chằm vào Hàn Phi, thân hình như có thể rã rời bất cứ lúc nào, giống như con thạch sùng nhiều chân chạy trong nhà.

Bức tường trắng như tuyết in đầy dấu tay màu đỏ, gai thịt trên lưng người đàn ông xuyên qua da thịt, giống như xúc tu của một con bạch tuộc trực tiếp quấn quanh cổ Hàn Phi.

Nhảy về phía trước, tốc độ của Hàn Phi tuy đã rất nhanh, nhưng còn kém xa con quái vật kia.

Hắn vừa vặn thoát khỏi bụi gai thịt, chưa kịp đứng dậy khỏi mặt đất, đầu quái vật đột nhiên vặn vẹo 180 độ, treo ngược sau lưng Hàn Phi rồi há mồm ra.

Nguyền rủa chết chóc làm nút khóe miệng, lộ ra hàm răng nhọn có viết chữ "tử" bên trên, cái lưỡi gãy bắn vào lưng Hàn

Phi như một mũi tên sắc nhọn.

Khoảng cách quá gần hoàn toàn không thể né tránh, Hàn Phi cũng trong cái khó ló cái khôn, hắn lấy ra chiếc bình ước nguyện có được ở Học viện tư thục Ích Dân từ trong ô vật phẩm.

Chiếc lưỡi gãy bắn thẳng vào bình ước nguyện, vô số mảnh giấy ghi điều ước của học sinh rơi ra khỏi bình, điều ước trên đó đã biến mất, chỉ còn lại những chữ "tử" gớm ghiếc.

Vô số vết nứt ngay lập tức xuất hiện trên chiếc bình ước nguyện đã cứu Hàn Phi khỏi tai họa, một tiếng kêu thảm thiết vang lên từ chiếc bình. Hồn ma ẩn mình trong bình bị thương nặng, định ẩn núp một thời gian rồi mới trả thù Hàn Phi, không ngờ mình lại càng ngày càng bị thương nặng hơn.

Chiếc bình bẫy lưỡi gãy, người đàn ông đồ đỏ khó có thể phá vỡ nó trong thời gian ngắn, nhưng mục tiêu của gã không phải là Hàn Phi.

Mỗi người truy hồn đều có mục tiêu của riêng mình, thứ gã muốn mang đi tối nay chính là Lai Sinh!

Đòn đánh vừa rồi đã ép Hàn Phi ra, người đàn ông đồ đỏ nhanh chóng bò lên tường chạy về phía cậu bé!

Tốc độ của nó thực sự rất nhanh, Hàn Phi đã đứng dậy ngay tức khắc, chạy tới cửa phòng ngủ, nhưng vẫn là hơi muộn.

Những móng vuốt đầy nguyền rủa đã được giương lên, chúng sắp giáng xuống đầu cậu bé!

"Tránh ra!" Vừa hét, Hàn Phi vừa ném dao tái sinh trong tay, lưỡi dao sắc bén rời khỏi tay hắn dần dần mờ đi, nhưng trước khi tia sáng cuối cùng biến mất, lưỡi dao vẫn nhắm chuẩn đâm vào lòng bàn tay đang nâng lên của người đàn ông đồ đỏ, đóng đinh bàn tay của gã vào tường.

Nguyền rủa chết chóc trên mặt quái vật như nước sôi, cơn đau khiến gã phát điên, trực tiếp xé nát một bàn tay của chính mình.

Ánh sáng con dao dần dần đóng đinh bàn tay của nó vào tường, lúc này nó mới đưa tay kia lên, nguyền rủa chết chóc quấn lấy ngón tay, cậu bé đã sợ đến mức không dám nhúc nhích.

Một đứa trẻ mới vài tuổi, dù trưởng thành đến đâu, nhìn thấy những thứ này đại não cũng sẽ hoàn toàn ngừng suy nghĩ.

Những ngón tay sắc nhọn rỉ máu đen càng lúc càng tiến gần đến mắt cậu bé, khi đầu ngón tay mang vô số tử khí sắp đâm thủng mắt, thân ảnh yêu quái màu đỏ đột nhiên lùi lại một bước.

Cậu bé vốn đã nhắm mắt lại, không cảm thấy đau đớn, nó mở mắt ra lần nữa, cảnh tượng trước mắt sẽ in sâu trong tim nó cả đời.

Hai tay Hàn Phi cầm một sợi xích màu đỏ đầy lông thú, dùng sợi xích này kẹp cổ quái vật màu đỏ, đang dùng sức kéo nó về phía sau!

Một người sống, đang cố gắng chống lại cái lưng của ác quỷ, siết cổ ác quỷ!

"Đừng đứng đó nữa! Trốn đi mau!"

Trên mặt nổi lên gân xanh, nhưng thực lực của Hàn Phi vẫn không bằng quái vật đồ đỏ, hắn hiện tại có thể giãy dụa đã là một kỳ tích rồi.

Quái vật đồ đỏ mọc ra gai linh hồn từ sau lưng và đâm thẳng vào cẳng tay của Hàn Phi, ném hắn qua đỉnh đầu, đập vào cửa phòng ngủ.

Một cánh tay của Hàn Phi bị thương, nhưng lúc này hắn vẫn đang cố gắng gượng dậy, muốn dùng chính tay mình nắm lấy con dao hiện thân của nhân tính.

Tiếng người mơ hồ nghe thấy từ cán dao, dường như họ đang đáp lại tiếng gọi của Hàn Phi.

Lưỡi dao lờ mờ lại sáng lên, nhưng Hàn Phi lúc này vẫn còn cách người đàn ông đồ đỏ quá xa.

Bàn tay nhuốm nguyền rủa chết chóc lại vươn tới đầu Lai Sinh, khi đầu ngón tay mang theo nguyền rủa chết chóc sắp chạm vào tóc cậu bé, cánh cửa phòng ngủ vốn không thể mở được đã mở ra, một cánh tay cũng viết đầy nguyền rủa chết chóc vươn ra từ bên trong, nắm chặt lấy cổ tay của quái vật đồ đỏ!

Năm ngón tay siết chặt, cổ tay của quái vật đồ đỏ đã bị bóp nát ngay lập tức, trong tiếng kêu thảm thiết của gã, một khí tức vô cùng áp chế bay ra khỏi phòng ngủ.

Quay đầu lại nhìn, Lai Sinh phát hiện một bóng người cao lớn vô song đứng ở phía sau nó, phủ đầy nguyền rủa chết chóc, trên người cũng mặc một bộ quần áo màu đỏ, lúc này chỉ còn lại một con mắt duy trì tỉnh táo.

Ngơ ngác nhìn quái vật bước ra khỏi phòng ngủ, Lai Sinh nhìn chằm chằm vào mắt đối phương, gần như là buột miệng nói ra.

“Bố!”

Chương 366: Tìm lại hồn thời thơ ấu

Cửa phòng ngủ mà Lai Sinh vẫn luôn không mở được, đã tự mở ra khi tính mạng nó gặp nguy hiểm.

Bước ra từ cánh cửa là người bố của cậu bé, là người bố đã biến thành quái vật.

Người đàn ông dường như sợ hãi bị Lai Sinh nhìn thấy như bây giờ, anh ta cứ trốn tránh cho đến khi bàn tay đầy nguyền rủa chết chóc sắp chạm vào đứa con của mình, anh ta mới buông bỏ mọi lo lắng.

Ngay cả khi bị chính đứa con của mình ghê tởm và sợ hãi, anh ta cũng phải ra tay.

Trong con mắt duy nhất có thể duy trì được lý trí mang theo một sự đau khổ, anh ta cảm thấy chính mình cực kỳ vô dụng, ngay cả việc tạo ra một kỳ vọng tốt đẹp cho con mình cũng không làm được.

Nhưng điều anh không ngờ là, mình đã biến thành bộ dạng như thế này rồi, vậy mà Lai Sinh vừa nhìn đã có thể nhận ra. Trong lời nói của đứa trẻ không có sự sợ hãi, dường như dù có trở thành như thế nào đi chăng nữa, vẫn đều là bố trong mắt nó.

Môi người đàn ông bị nguyền rủa chết chóc khâu lại, anh ta cố gắng hết sức để mở miệng, nhưng chỉ khiến nguyền rủa chết chóc trên mặt lan ra xung quanh.

Miệng không thể nói, như thể có một bức tường vô hình ngăn cách giữa anh và đứa trẻ, cả hai đã cố gắng hết sức để phá bỏ nó, nhưng tiếc là nó không có bất kì tác dụng nào.

“Bố về thật rồi, mẹ không có nói dối con! Mẹ còn nói nếu con không ngủ, thì sẽ không gặp được bố…” Cậu bé nói rồi đôi mắt đã bắt đầu đỏ lên, chỉ có trước mặt bố, nó mới không cần phải giả vờ rằng nó rất mạnh mẽ. Ngay lúc đó, mọi ủy khuất, nhớ thương vỡ òa, cậu bé trực tiếp bật khóc, đối với một đứa trẻ, thế giới tầng sâu này vẫn còn quá đáng sợ.

Lai Sinh muốn đến gần bố mình nhưng bố cậu, người đã biến thành quỷ quái, không dám động đến Lai Sinh, cơ thể anh ta dính nguyền rủa chết chóc, lao ra khỏi phòng ngủ như một cái bóng khổng lồ, sương mù đen tỏa ra từ cơ thể.

Quái vật đồ đỏ không ngờ rằng trong phòng ngủ vẫn còn một người truy hồn khác đang ẩn nấp, điều nó càng không ngờ tới cũng đều là người truy hồn, đối phương không những không truy bắt linh hồn, mà ngược lại còn ngăn cản gã.

Tròng mắt với dòng chữ đen kịt chuyển động không thể giải thích được, sau đó một nắm đấm đầy tử khí giáng thẳng vào mặt gã!

Cả khuôn mặt bị hóp vào trong, máu thịt hòa cùng nguyền rủa chết chóc, lún sâu vào hộp sọ.

Bố của Lai Sinh giống như một cái cây cứng cáp, thân rễ của anh ta trải khắp phòng 4064, chỉ cần anh ta di chuyển, bóng đen của cả căn phòng đều thay đổi theo.

Đèn trong nhà chập chờn, khi ánh sáng biến mất, người đàn ông đã xuất hiện phía sau quái vật đồ đỏ, năm ngón tay của anh ta nắm lấy đầu con quái vật, nâng nó lên cao, rồi đập đầu con quái vật xuống mặt đất.

Nắm lấy cổ tay quái vật đồ đỏ, người đàn ông đập nát cánh tay đối thủ rồi lôi gã ra khỏi phòng.

Người đàn ông đã nổi sát khí, những dòng chữ chết chóc trên người anh ta đâm vào cơ thể như những mũi kim, dường như là một lời cảnh báo cho người truy hồn.

Nỗi đau đớn và sự tra tấn không thể thay đổi được người đàn ông dù chỉ là nhỏ nhất, trong một bên mắt anh ta không ngừng tuôn ra nguyền rủa màu đen, một mắt còn lại lại phản chiếu thân ảnh của Lai Sinh.

Cậu bé vẫn đứng đó, cậu không biết về bản thân nhỏ bé của mình, nhưng cậu là ánh sáng duy nhất của bố cậu trong thế giới tầng sâu.

Cánh cửa đóng lại, tiếng xé nát và đập phá vang lên từ hành lang, giống như một bao tải đựng đầy giẻ bị xé nát từng

chút một.

Vài phút sau, khi tiếng nhạc thê lương xuất hiện lần nữa trên tầng 6, người đàn ông mới quay trở lại phòng 4064.

Giận dữ, nóng nảy, toàn thân phát ra đầy tử ý, nhưng là một con quái vật như vậy, trong mắt trái của anh ta vẫn lộ ra một sự dịu dàng.

Miệng anh ta bị khâu lại, tai bị nguyền rủa chết chóc bịt kín, không thể giao tiếp với con, không nghe rõ lời nói của con mình nhưng anh có thể cảm nhận được tâm trạng của Lai Sinh lúc này.

Máu chảy ra từ môi, người đàn ông cố gắng hết sức để mở miệng, những đường mỏng màu đen đầy nguyền rủa bị mở ra. Anh ta dường như muốn gọi tên đứa trẻ, nhưng thậm chí đến điều đó cũng không làm được.

Đèn trong nhà mờ đi, người đàn ông dường như chính là bóng râm, nơi mà anh ta ở sẽ nuốt chửng ánh sáng.

Bố và con gặp nhau trong tòa nhà chết chóc, quỷ chiêu hồn, lại gặp lại đứa con mà mình không thể từ bỏ.

Lai Sinh đưa tay về phía người đàn ông, nó đã rất mạnh mẽ rồi, nhưng dù sao thì nó cũng chỉ là một đứa trẻ.

Nhìn bộ dạng đáng thương của Lai Sinh, ngay cả Hàn Phi, người ngoài cuộc cũng muốn ôm lấy nó chứ đừng nói đến bố mẹ ruột của nó.

Tay người đàn ông hơi giơ lên, nhưng khi Lai Sinh đến gần, anh ta lại bỏ xuống, còn lùi lại một bước.

Anh ta không muốn con mình nhìn thấy bản thân xấu xí như vậy, nếu có thể anh ta muốn để cậu bé giữ lại ấn tượng trước đây về bản thân mình hơn.

“Này.” Cửa phòng ngủ chậm rãi được đẩy ra, một người phụ nữ cơ thể được bao bọc chặt chẽ đứng ở cửa, nhìn hai bố con trong phòng khách bằng ánh mắt dịu dàng lại buồn bã: “Lai Sinh, đừng tiến về trước nữa.”

Cậu bé không nghe lời mẹ, nhất quyết tiến về phía trước.

“Lai Sinh! Dừng lại!” Giọng người phụ nữ trở nên nghiêm trọng, nhưng cô cũng không dám đến gần Lai Sinh.

Nhìn bàn tay của người phụ nữ đang co lại trong ống tay áo dài, Hàn Phi như hiểu ra điều gì đó, hắn bước đến chỗ Lai Sinh, nhẹ nhàng ngăn cậu bé lại: “Tôi nghĩ là hai người vẫn nên nói sự thật với con sẽ tốt hơn, cho dù tối nay đối với nó có thể chỉ là một giấc mơ.”

Lai Sinh bắt đầu khóc, trước mặt bố mẹ mình, cuối cùng cậu bé cũng cư xử như một đứa trẻ bình thường.

Người phụ nữ trong phòng ngủ và người đàn ông đã biến thành quỷ quái đồng thời nhìn về phía Hàn Phi, họ nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu, cuối cùng người mẹ nói: “Tôi biết hồn mà cậu bị mất được giấu ở đâu, tôi có thể giao lại cho cậu, nhưng hy vọng cậu có thể giúp chúng tôi một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Đưa Lai Sinh rời khỏi đây.”

Nghe mẹ mình nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lai Sinh lộ ra vẻ khó tin, người mẹ yêu thương nhất của cậu vậy mà lại nói ra lời như thế!

Thân ảnh nhỏ bé đứng giữa phòng khách, Lai Sinh lau nước mắt trên mặt, hiện tại nó bất lực đến mức khiến người ta đau lòng.

“Lai Sinh, mẹ đã nói dối con.” Cô ta nhìn Lai Sinh đang khóc không ngừng, vẻ mặt đầy đau khổ: “Bố đã sớm rời khỏi thế giới của con từ lâu rồi, mẹ luôn nghĩ có thể chăm sóc tốt cho con, mẹ thề rằng phải dành cho con tình yêu gấp đôi, để con làm đứa trẻ hạnh phúc nhất, ký ức của con cũng dừng lại tại đây. Nhưng con đã quên chuyện gì xảy ra sau này, mẹ đã đổ bệnh, con nằm bên giường bệnh của mẹ, luôn ở bên mẹ, nhưng cuối cùng mẹ vẫn ra đi.”

“Mẹ….”

“Không có bố mẹ, hai chúng ta thực sự không thể buông bỏ con, kết quả chấp niệm kia bị người ta lợi dụng, vì thế con mới

xuất hiện ở đây. Tất cả nghi thức chiêu hồn, đều là chuẩn bị cho con đấy."

Người phụ nữ vừa nói vừa vén ống tay áo lên, nguyền rủa chết chóc lan truyền trên cánh tay như nấm mốc không thể rửa sạch: "Hai chúng ta vốn cho rằng chỉ cần biến thành quái vật, thì sẽ có cơ hội gặp lại con, nhưng sau khi con đến đây chúng ta mới phát hiện ra rằng, hóa ra mục đích thực sự của nó chính là con."

"Nó là ám chỉ quản lý của tòa nhà chết chóc à? Ngay cả trẻ em cũng lợi dụng, đây có còn là con người nữa không?" Hàn Phi hy vọng hai vợ chồng có thể giúp mình, hắn hiện tại đã bắt đầu mở đường.

"Nó không phải là người, đến súc sinh cũng không phải, nó thực sự là ma quỷ, đại biểu cho một loại cực kỳ xấu xa." Người phụ nữ cũng đang biến thành quỷ quái, nhưng cô ta không lo lắng cho bản thân mình, trong mắt chỉ có Lai Sinh: "Cái chết của chúng tôi không phải là tai nạn, tất cả tai nạn ngẫu nhiên đó đều là thủ đoạn của gã để giết chết chúng tôi, tất cả những điều này là để kéo Lai Sinh vào tòa nhà chết chóc."

"Hai người đều biết rõ làm như vậy sẽ tổn thương Lai Sinh, chỉ vì nỗi nhớ cá nhân mà vẫn lựa chọn chiêu hồn?" Hàn Phi dò hỏi.

Người phụ nữ cười thê lương: "Bố của đứa trẻ đã trở thành một con quái vật không có ý thức, kí ức của tôi đã bị động tay động chân, tôi đã từng coi nơi này là hiện thực, nghĩ rằng mình chưa chết. Cho đến sau khi nghi thức chiêu hồn thành công, cho đến sau khi tự tay mình chiêu hồn con mình đến thế giới bẩn thỉu và đáng sợ này, ký ức trong đầu từng bị can thiệp bởi người quản lý mới được khôi phục."

Những ngón tay đan chặt vào nhau, trở nên trắng bệch: "Nó cố tình làm vậy, nó chính là muốn khiến tôi nhận ra rõ ràng rằng, hóa ra tôi chính là kẻ sát hại đứa con của mình."

Dựa lưng vào khung cửa, người phụ nữ như mất sức, chỉ nghĩ đến thôi cũng thấy tuyệt vọng, tự tay giết người mình yêu thương và nhung nhớ nhất, chịu đựng sự đau khổ giày vò.

“Người quản lý tòa nhà chết chóc cực kỳ ghét những gì đẹp đẽ của nhân tính. Nó liều lĩnh đùa giỡn với nhân tính, giày vò người sống, như để chứng tỏ sự mong manh của nhân tính. Đây thực chất là đang phơi bày điểm yếu của chính nó, vì nó chưa bao giờ đạt được tình yêu và sự giúp đỡ của bất cứ ai.” Hàn Phi biết một số chuyện mà Cánh bướm đã làm, đối với thứ như vậy, không cần đến bất kì sự cảm thông và thấu hiểu nào hết.

Vì nó không tin vào vẻ đẹp của nhân tính, vậy thì dứt khoát cho nó thấy mặt xấu nhất của nhân tính, để nó chết theo cách thê thảm nhất.

Khi Hàn Phi đang nói chuyện với người phụ nữ, cậu bé không ngừng giãy giụa, cậu không hiểu tại sao rõ ràng là ngày cả nhà được đoàn tụ, bố và mẹ lại đau khổ như vậy.

Nhìn thấy nguyền rủa chết chóc bắt đầu xuất hiện trên khuôn mặt của mẹ mình, Lai Sinh trở nên lo lắng, nó cầu xin Hàn Phi hãy buông tay, cầu xin bố mẹ đừng bỏ đi, cầu xin tất cả những người lớn có mặt tại đó, nhưng sự cầu xin của nó đã được định sẵn là không thể được đáp ứng.

“Tại sao mọi người lại làm như vậy? Không phải mọi người đã nói rằng người lớn sẽ không nói dối trẻ em sao? Con không sợ mọi người trở thành quái vật, con cũng không sợ mình sẽ trở thành quái vật, chỉ cần chúng ta ở cùng với nhau là được.”

Ngay cả khi đó là một cơn ác mộng, chỉ cần mọi người đều ở đó, nó thà tiếp tục mơ tiếp.

Linh hồn bị chiêu đến, sẽ quên chuyện mình là hồn phách, vẫn theo một số ký ức và thói quen của quá khứ, lúc này là lúc nó thuần khiết nhất.

“Lai Sinh, mặc dù bố mẹ không thể ôm con nữa, nhưng chúng ta sẽ luôn đồng hành cùng con. Chúng ta sẽ trở thành gió, trở thành mưa, trở thành một cây thông nào đó, chim nhỏ thỉnh thoảng bay trên bầu trời, chúng ta sẽ luôn ở bên cạnh con.”

“Mẹ nói dối con, mẹ lại nói dối con!”

“Chỉ còn ba giờ nữa là đến bốn giờ bốn mươi bốn phút. Lai Sinh, con phải đi rồi, có thể gặp được con vào ngày cuối cùng này, đã là may mắn của chúng ta rồi.” Người phụ nữ không lãng phí thời gian nữa, cô ta ra hiệu cho Hàn Phi buông tay.

Khoảnh khắc Hàn Phi buông tay, cậu bé lao về phía mẹ, cậu chạy thật nhanh, cứ như chậm một bước, người mẹ trước mặt sẽ tan biến như bong bóng.

Cơ thể nhỏ bé chạy về phía người mẹ, nhưng lại không thể rút ngắn khoảng cách giữa họ.

Khi cậu bé đi ngang qua tấm gương cạnh ghế sô pha, cha cậu, người vẫn luôn im lặng, lấy tấm ảnh màu phía sau di ảnh ra, anh nhìn con của mình, tự tay xé nhỏ tấm ảnh.

Vụn giấy rơi lả tả, những bóng đen lớn đổ ra từ tấm gương ở giữa phòng khách, cả căn phòng 4064 hoàn toàn thay đổi.

Nấm mốc bao phủ toàn bộ đồ đạc, trần nhà nứt nẻ từng tấc, âm khí tràn ra, sàn nhà đầy tiền giấy vung vãi, trong nhà khắp nơi đều là nến dẫn hồn đã được thắp sáng.

Đây mới vốn là hình dáng của phòng 4064.

Sau khi những bóng đen thoát ra bao trùm khắp căn phòng, đổ xô đến Lai Sinh.

Khi nến dẫn hồn bị thổi tắt, ý thức của Lai Sinh dần trở nên mơ hồ.

Một lúc sau, bóng đen tan biến, cậu bé nằm trên sô pha, nó bị âm khí quấn lấy, ngủ rất sâu.

“Không còn thời gian nữa, cậu nhanh chóng đưa nó rời khỏi đây.” Nguyền rủa chết chóc bắt đầu hiện lên trên cổ người phụ nữ, nhưng cô không quan tâm, vẫn để mắt đến đứa trẻ trên ghế sô pha: “Nếu không thể rời đi trước 4:44 đêm nay, vậy thì hai người e rằng vĩnh viễn không thể rời khỏi nữa. “

Lúc trước khi mất đi hồn phách, mắt Hàn Phi hoàn toàn không nhìn thấy người truy hồn, nhưng vừa rồi hắn và Lai Sinh đều có thể nhìn thấy rõ ràng dung mạo của người truy hồn, điều này cho thấy Lai Sinh và hắn đều giống nhau, đang hấp hối một chân đã bước vào quan tài.

“Người quản lý sẽ hồi hồn vào lúc 4 giờ 44 phút sao?” Hàn Phi hiểu rất rõ hàm ý của thời điểm này, có lẽ đêm nay hắn có thể nhìn thấy bản thể của Cánh bướm.

“Đúng vậy, hai người hãy nhanh chóng nhân lúc nó còn chưa trở về tìm cách rời đi mau. Chờ sau khi nó quay lại, tất cả mắt của chúng tôi đều sẽ là mắt của nó, tai của chúng tôi chính là tai của nó, tình yêu của chúng tôi dành cho Lai Sinh sẽ là con dao giết chết Lai Sinh.” Khuôn mặt của người phụ nữ lại tiếp tục xấu đi.

“Trước kia chúng tôi không dám rời đi, bởi vì trong tòa nhà này, nếu không có sự bảo vệ của chúng tôi, Lai Sinh nhất định sẽ chết. Nó chính là lợi dụng việc này, vì vậy để gia đình chúng tôi đoàn tụ.”

“Nhưng bây giờ chúng tôi rất may mắn gặp được cậu trong tòa nhà chết chóc. Tôi sẽ trả lại hồn của cậu cho cậu, hy vọng cậu cũng có thể thực hiện lời hứa với chúng tôi và đưa Lai Sinh trở về.”

“Tôi rất thích câu nói đó của cậu. Bây giờ đã đến lúc chúng tôi phải giao nhân sinh cho Lai Sinh rồi.”

“Rời xa nó, chính là tình yêu cuối cùng của chúng tôi.”

Người phụ nữ nói xong, chậm rãi đi đến bên cạnh sô pha, trước khi khuôn mặt của cô ta hoàn toàn bị nguyền rủa chết chóc chiếm cứ, nhẹ nhàng hôn lên má cậu bé.

“Bố và mẹ không nói dối con, chúng ta thực sự rất yêu con.”

Nguyền rủa chết chóc trườn qua môi, người phụ nữ không còn đè nén được nguyền rủa nữa, nguyền rủa hoàn toàn mất kiểm soát đã phủ hoàn toàn khuôn mặt người phụ nữ.

Máu rỉ ra từ da dính đầy quần áo, người phụ nữ dùng lý trí cuối cùng của mình nói: “Linh hồn kí ức thời thơ ấu của cậu đã chạy vào ý thức của Lai Sinh, chúng tôi không ngăn kịp, thực ra Lai Sinh vừa rồi không phải đơn thuần chỉ là Lai Sinh, mà cũng có một phần tính cách của cậu đấy.”

“Linh hồn của tôi chạy vào trong ý thức của Lai Sinh?” Hàn Phi vốn dĩ vẫn còn đang chờ linh hồn của mình, kết quả không ngờ người phụ nữ lại nói ra những lời này.

“Linh hồn mà cậu bị thiếu chứa ký ức của cậu về những thời kỳ khác nhau. Có lẽ chúng đã bị thu hút vào ý thức của những người khác. Tôi không biết đây là do người quản lý lên kế hoạch, hay do linh hồn của cậu đặc biệt.” Giọng nói của người phụ nữ ngắt quãng, cơ thể của cô ta đang dần biến đổi thành người truy hồn.

“Muốn tìm đầy đủ tất cả linh hồn, thì phải tìm được người sống phù hợp, sau đó mang họ cùng đi.” Đầu người phụ nữ từ từ rủ xuống, mạch máu trên da hiện lên rất rõ ràng. Khi ngẩng mặt lên lần nữa, khuôn mặt với ngũ quan thanh tú đã bị chiếm đóng bởi nguyền rủa chết chóc dày đặc.

Không chờ Hàn Phi mở miệng, người phụ nữ đã mất đi lý trí, năm ngón tay sắc bén đâm về hướng tim Hàn Phi.

Khi Hàn Phi sắp bị đâm, bóng đen trong phòng đã bảo vệ hắn.

Người bố chỉ còn một con mắt tỉnh táo, đứng chắn trước mặt Hàn Phi, ôm vợ mình, người cũng đã trở thành người truy hồn, im lặng không nói gì.

Chương 367: Diễn viên hài kịch trong phòng 4094

Nguyền rủa chết chóc nhấn chìm đôi vợ chồng trẻ, người đàn ông dùng bóng che cả căn phòng ôm lấy vợ mình, không lại gần Lai Sinh mà chỉ liếc nhìn đứa con đang say ngủ từ xa.

Bên trong một con mắt còn duy trì được lý trí mang theo sự không nỡ, nhưng anh ta không có lựa chọn nào khác.

Anh ta mặc bộ quần áo máu, chậm rãi cúi đầu về phía Hàn Phi, sau khi nhìn thấy Hàn Phi ôm Lai Sinh trên sô pha, trong mắt hiện lên một sự cảm kích.

Hai người đàn ông không trao đổi gì thêm nữa, một người bế vợ của mình lên, lôi tất cả bóng đen trong nhà đi về phía chiếc gương, người kia bế Lai Sinh đi về phía bóng tối bên ngoài căn phòng.

Chia ly nhanh hơn tưởng tượng một chút.

Khi cánh cửa được đóng lại, Hàn Phi có thể cảm thấy thân thể đứa trẻ trong tay mình đang run lên.

Hắn cúi đầu liếc mắt nhìn, khuôn mặt đứa trẻ đầy nước mắt, không biết là do mơ thấy chia ly, hay là do còn chưa hoàn toàn ngủ say.

“Anh sẽ đưa em trở về hiện thực, anh cũng sẽ cứu bố mẹ của em, để mọi người có cơ hội đoàn tụ. Tất nhiên, tiền đề của tất cả những điều này là anh có thể trở thành người quản lý mới của tòa nhà chết chóc.”

Nước mắt chảy dài trên gương mặt Lai Sinh, đôi tay cậu bé siết rất chặt, giống như một chú mèo con co ro trong góc trong một ngày mưa.

Cửa phòng 4064 đóng chặt, Hàn Phi không dừng ở đây quá lâu, hắn phải tìm đủ linh hồn bị mất của mình trước 4 giờ 44 phút.

“Mình nhớ rằng cả ba linh hồn đều chạy lên tầng. Tiếp theo, mình sẽ phải bắt đầu kiểm tra từ tầng 7.”

Tòa nhà chết chóc có rất nhiều phòng, đi từ phòng này sang phòng khác trong đêm hồi hồn, thực ra không khác gì việc tự sát.

“Hay là đến phòng 4144 trước? Nhân lúc Cánh bướm vẫn chưa trở lại, mình sẽ nhanh chóng để cho Trang Nhân gặp gia đình ông ấy. Sau khi gia đình ông ấy sẵn lòng giúp đỡ mình, mình sẽ sử dụng thiên phú hồi hồn đưa ông ấy trở lại.”

Chiêu hồn là con át chủ bài của Hàn Phi, hồi hồn là bí mật lớn nhất của hắn, năng lực này cũng chính là sức mạnh để hắn dám chiêu Trang Nhân vào thế giới tầng sâu.

Ý tưởng của Hàn Phi rất hay, một mũi tên trúng hai đích, vừa thỏa mãn nguyện vọng nhiều năm của Trang Nhân, vừa để cho bản thân thêm vài người giúp đỡ. Nhưng nếu thật sự muốn làm chuyện này, Hàn Phi lại do dự, với sự xảo quyệt của Cánh bướm, nó nhất định sẽ giở trò quỷ trong phòng 4144, e rằng gia đình của Trang Nhân cũng đã trở thành quái vật rồi.

Sau khi nhìn thấy tình trạng thảm thương của mẹ Lai Sinh, Hàn Phi nghi ngờ rằng khi Trang Nhân nhìn thấy gia đình của mình, đó cũng là lúc gia đình của mình thực sự biến thành quái vật, hồn phi phách tán.

Tất cả những nguyền rủa chết chóc trong tòa nhà chết chóc đều có điều kiện kích hoạt, trước khi làm rõ nguyền rủa chết chóc trên người gia đình Trang Nhân, Hàn Phi không định manh động.

Đẩy cửa thoát hiểm ra, Hàn Phi rời khỏi tầng 6, khi bước lên bậc thang tầng 7, mi mắt cậu bé đang ngủ say chậm rãi chớp chớp, tựa hồ sắp tỉnh lại.

Nhìn thấy Lai Sinh như vậy, Hàn Phi cũng hiểu được tình yêu thầm lặng của bố cậu bé.

Với năng lực chủ nhà phòng 4064 của bố Lai Sinh, anh ta có vô số cách để khiến Lai Sinh hoàn toàn hôn mê, nhưng anh ta đã không làm như vậy. Anh ta tin vào đứa con của mình, đó

là lý do tại sao Lai Sinh nửa ngủ, nửa tỉnh, nghe thấy hoặc cảm nhận thấy sự chia ly.

Anh ta không muốn con mình phải trốn tránh, vĩnh viễn chìm đắm trong nỗi buồn, mong con mình có thể đối mặt với nỗi đau, ít nhất là học được cách đối mặt với nó.

“Thật ra, anh rất ngưỡng mộ em. Mẹ em thật dịu dàng và trù tính mọi thứ cho em. Dù bố em không thích nói chuyện nhưng lại âm thầm bảo vệ em bằng cách khác.” Bố của Lai Sinh không đi theo, nhưng Hàn Phi có cảm giác không thể giải thích được rằng chỉ cần Lai Sinh gặp nguy hiểm trong tòa nhà chết chóc, bố cậu bé sẽ đến trong thời gian ngắn nhất có thể, nói không chừng đối phương bây giờ đang âm thầm đứng trong bóng tối, đang dõi theo bọn họ.

“Tuổi thơ của anh cũng khá hạnh phúc, chắc là…”

Tiến vào tầng 7, Hàn Phi liếc nhìn đống tro tàn tiền giấy trên mặt đất, nếu linh hồn bị chiêu vào một gian phòng nào đó, thì dấu chân của bọn họ nhất định sẽ để lại trên tro tàn ở mặt đất.

Tiếng nhạc thê lương trong tòa nhà giống như âm thần truy hồn đoạt mạng, chỉ cần Hàn Phi ở trong hành lang quá lâu, bọn chúng sẽ di chuyển về hướng hắn.

Để tránh bị người giấy đuổi theo một lần nữa, Hàn Phi đã di chuyển rất nhanh.

Trước tiên hắn định nhìn sơ qua, nếu không có dấu chân ở cửa tất cả các phòng, thì hắn sẽ lại nghĩ cách khác.

Tầng 7, tầng 8…

Khi Hàn Phi chạy đến tầng 9, đột nhiên phát hiện tầng này khác với các tầng khác.

Lúc trước vội vàng chạy trốn, hắn đây là lần đầu tiên cẩn thận tiến vào hành lang quan sát.

Mặc dù những câu đối đỏ như máu vẫn được dán ở mỗi hộ gia đình, đặt ở cửa ra vào, nhưng hành lang rất sạch sẽ. Tro của tiền giấy đều ở trong chậu than, trên mặt đất một chút bụi

cũng không có, như thể mỗi ngày đều có ai đó chuyên quét dọn hành lang.

"Trong tòa nhà chết chóc chắc không phải là có lao công đấy chứ? Chỉ có một đám quỷ chuyên giấu xác chết mà thôi."

Ngoài những thứ này, Hàn Phi còn nhìn thấy một số bức tranh vẽ tay trên tường, bao gồm cây xanh, ánh nắng mặt trời, trẻ em chơi đùa, người lớn với nụ cười trên môi, tất nhiên cũng có cả biểu ngữ về hỏa hoạn trộm cắp.

Trong một tòa nhà chết chóc kỳ quái đáng sợ, những bức tranh trên tường có vẻ hơi lạc lõng, cho dù Hàn Phi nhìn nó từ góc độ của một người sống, hắn cũng cảm thấy sẽ đẹp hơn nếu tất cả chúng đều đổi thành màu đỏ như máu.

"Dám vẽ lên tường của tòa nhà chết chóc? Chán sống rồi à?" Hàn Phi lại nghe thấy tiếng nhạc thê lương bên tai, lần này là từ trên tầng vọng xuống, hắn không do dự mà lập tức tăng tốc độ.

Vốn dĩ Hàn Phi không có hy vọng gì, nhưng khi đi ngang qua phòng 4094, đột nhiên phát hiện trước cửa phòng này không có đặt chậu than, rất bình thường, giống như những cư dân bình thường vậy.

Ở một nơi hoàn toàn không bình thường, chủ hộ duy nhất biểu hiện bình thường ngược lại lại có vẻ bất thường dễ thấy.

Mọi người đều đang chiêu hồn, tại sao hộ này lại không làm gì hết?

Tiếng nhạc thê lương càng lúc càng lớn, đội ngũ người giấy đưa tang đã lên tầng, Hàn Phi không do dự, ôm ý định thử một chút, gõ cửa phòng 4094.

"Có ai ở nhà không!"

Liên tục gõ cửa, đến tiếng gõ thứ tám, cửa phòng 4094 vậy mà đã mở ra, một người đàn ông trẻ tuổi mặc đồ ngủ xuất hiện ở cửa: "Anh có chuyện gì vậy?"

Chiều cao và thân hình của người thanh niên này tương tự như Hàn Phi, anh ta khá đẹp trai, nhưng tóc tai bù xù, quầng thâm dưới mắt nặng nề, cúc áo ngủ cũng không được cài tử tế.

Hàn Phi nhìn chằm chằm người trước mặt, cố gắng tìm kiếm điều gì đó khác lạ ở anh ta, chẳng hạn như không có bóng người, sau lưng giấu một con dao nhọn, vết máu trên góc áo, v.v. , nhưng hắn theo dõi hồi lâu, vô cùng kinh ngạc, phát hiện đối phương có vẻ thực sự là một người bình thường.

“Tôi thấy anh nhìn quen quen, anh là hàng xóm trong tòa nhà sao? Nửa đêm nửa hôm anh ôm con đến đây, đứa nhỏ bị ốm à? Tôi hiểu rồi, anh đến hỏi tôi mượn xe đúng không? Đứa nhỏ bị bênh cần đến bệnh viện sao?”

Hàn Phi còn chưa kịp nói chuyện, trong đầu người đàn ông đã tự động bịa ra rất nhiều chuyện: “Anh chờ chút, tôi sẽ đi thay quần áo ngay!”

Nam thanh niên phòng 4094 không đóng cửa, xoay người chạy vào phòng khách, tùy tiện lấy một chiếc áo khoác, mặc quần áo vào rồi chuẩn bị đi ra ngoài.

“Đứa nhỏ không bị bệnh, tôi có chuyện muốn tìm anh.” Tiếng nhạc thê lương đã đến gần, Hàn Phi trực tiếp bế Lai Sinh vào nhà: “Chúng ta vào nhà nói chuyện.”

Hắn luôn cảm thấy người thanh niên trước mặt mình trông rất quen, điều này mang đến cho hắn một cảm giác rất đặc biệt, như thể linh hồn của họ đang thu hút lẫn nhau vậy.

Khi người thanh niên phản ứng lại, Hàn Phi đã vào nhà, giúp anh ta đóng cửa.

Nửa đêm, một người đàn ông lạ mặt đột nhiên xông vào nhà ôm một đứa trẻ trên tay, nếu đây là người bình thường cũng sẽ lo lắng sợ hãi, nhưng không biết có phải do Hàn Phi trông quá lương thiện, hay vì Lai Sinh trông quá đáng thương, mà người thanh niên của phòng 4094 đã không đuổi họ đi, ngược lại còn không ngừng hỏi họ chuyện gì đã xảy ra.

Người thanh niên của phòng 4094 hỏi han ân cần, giờ đến lượt Hàn Phi cảm thấy có chút không quen, hắn đã chuẩn bị sẵn sẽ có đủ thứ quỷ quái đáng sợ trong phòng, nhưng không ngờ trong phòng vậy mà chỉ có một người “kỳ quái” như thế này.

Có thể trong hiện thực, Hàn Phi sẽ gọi đối phương là người tốt và người lương thiện, nhưng trong tòa nhà chết chóc, hắn không biết người thanh niên này sống sót như thế nào.

Sự việc khác thường ắt có quỷ, thiện ý có thể chỉ là một lớp áo khoác lộng lẫy để che đi những thứ bẩn thỉu bên trong.

Hàn Phi bảo vệ Lai Sinh, cẩn thận quan sát người thanh niên cùng gian phòng phía sau.

Cách bố trí kiến trúc của phòng 4094 khác với phòng 4064. Phòng khách rất rộng rãi, có một chiếc TV lớn, bên dưới màn hình là một tủ TV màu đen, nơi lưu trữ một số CD phim và sách phim sưu tầm.

Có rất nhiều áp phích về các bộ phim hài trên tường đối diện với TV. Bên dưới áp phích là một chiếc ghế sofa để có thể nằm xuống và lăn lộn, trên đó có một chiếc chăn mỏng và điều khiển từ xa của TV. Người thanh niên có vẻ như vừa rồi xem phim cho đến tận đêm khuya, sau đó ngủ quên trên ghế sofa.

"Hình như anh thích xem phim hài?" Hàn Phi đột nhiên nhận ra một điều, không phải kiến trúc phòng khách trước mặt chính là cảnh hắn mơ ước khi còn bé sao?

Một chiếc TV rất lớn để chiếu những bộ phim của riêng hắn, một chiếc ghế sofa êm ái để ngả lưng và một phòng khách lớn để đi dạo xung quanh.

Hàn Phi đã sống trong một khu chung cư chật chội đã lâu, hắn gần như quên mất trí tưởng tượng đẹp đẽ của mình.

"Tôi không thích xem phim." Trái với dự đoán của Hàn Phi, người thanh niên trực tiếp lắc đầu.

"Vậy tại sao trên tường của anh lại có nhiều áp phích phim hài như vậy?" Hàn Phi chưa bao giờ nghe nói về những bộ phim đó, nhưng hắn biết đó là phim hài bằng cách nhìn kiểu dáng của các áp phích.

Người thanh niên của phòng 4094 hơi ngượng ngùng, sắp xếp lại mái tóc rối bù của mình: "Thực ra tôi là một diễn viên hài, đây là những tác phẩm tôi đã quay."

Người thanh niên càng thêm ngại ngùng, nhất là sau khi nhắc tới nghề nghiệp của mình, anh ta có chút mất tự nhiên, xem ra anh ta ở hiện thực rất khác so với anh ta trên màn ảnh.

“Ngồi đi, chúng ta ngồi xuống nói chuyện.” Người thanh niên ít khi tiếp đãi khách nên vội vàng ném chiếc chăn mỏng và vài bộ quần áo sang một bên, trong đó có thuốc trị mất ngủ, ổn định tâm trạng và thuốc chống trầm cảm.

Nhặt vội lọ thuốc bị đánh rơi, người thanh niên xấu hổ nói rồi nhặt hết thuốc bỏ vào phòng ngủ.

“Con của anh sao vậy? Có nghiêm trọng không?” Người thanh niên thẳng thừng chuyển chủ đề, lúc này trong phòng ngủ lại vang lên một âm thanh, như thể anh ta đã xô ngã cái gì đó.

Lúc người thanh niên đang dọn dẹp phòng ngủ, Hàn Phi nhìn thấy điện thoại di động của anh ta trên sô pha, màn hình đang mở, vẫn chưa khóa, đối phương hình như vừa rồi đang nghịch điện thoại di động.

Trong lòng hơi tò mò, Hàn Phi nhìn màn hình điện thoại, trên thanh tìm kiếm hiện lên một nửa câu hỏi - làm sao để không đau khổ rời khỏi đây…

Câu hỏi chưa được viết xong, số điện thoại liên hệ khẩn cấp để can thiệp và điều trị tâm lý đã xuất hiện bên dưới thanh tìm kiếm, có một dòng đằng sau số điện thoại - bạn thân mến, bạn không cô đơn, cũng không phải chỉ có một mình, bởi vì chúng tôi đều ở đây.

Chương 368: Đom đóm và bầu trời đêm

Nhìn trang tìm kiếm trên màn hình điện thoại, Hàn Phi mãi không thể rời mắt, không hiểu sao diễn viên hài kịch trước mặt lại tìm kiếm một thứ như vậy.

Theo quan điểm của hắn, đối phương có tất cả những gì mình muốn có, trở thành một diễn viên hài giỏi, có nhiều tác phẩm yêu thích, sống trong một căn hộ rộng rãi, nơi mình có thể nằm trên chiếc ghế sofa êm ái và mềm mại.

Người đàn ông ở phòng 4094 chính là bản thân lý tưởng của Hàn Phi trong tưởng tượng của hắn, nhưng khi thực sự nhìn thấy đối phương, hắn mới phát hiện đối phương không những không vui, thậm chí còn đã đạt đến mức vô cùng nguy hiểm.

“Tại sao lại như vậy?”

Qua trao đổi ngắn gọn, Hàn Phi có thể thấy nam diễn viên hài là một người tốt bụng và hiền lành, bản thân đêm hôm khuya khoắt ôm đứa trẻ đến gõ cửa, điều đầu tiên đối phương nghĩ đến không phải là những chuyện đen tối, mà cho rằng đứa trẻ bị bệnh và cần được giúp đỡ.

“Anh ta không nên sống thành như vậy, người như thế không nên sống như vậy!” Hàn Phi nhìn thấy hình bóng của chính mình trên người diễn viên hài kịch, trong lòng lặp lại câu nói này, nhiều hơn nữa là không không muốn bản thân mình dao động.

Điện thoại trên ghế so-fa đột nhiên rung lên, nhận được tin nhắn mới.

Hàn Phi vô thức chạm vào màn hình, đó là một cuộc trò chuyện riêng tư.

Cân đầu ba não: “Cậu có liên lạc được với Ngạn Tổ không? Tôi đã gửi cho cậu ấy rất nhiều tin nhắn, gọi rất nhiều cuộc gọi, nhưng cậu ấy đều không trả lời tôi.”

Cân đầu ba não: “Cậu ấy xóa hết những thứ trên trang cá nhân rồi. Sau khi tôi bấm vào để xem, thì đều trống không.”

Cân đầu ba não: “Cậu có đó không? Gần đây sao cậu lặn mất tăm vậy, đừng làm tôi sợ!”

Cái người tên Cân đầu ba não gửi liên tiếp mấy tin nhắn, diễn viên hài kịch còn đang bận rộn trong phòng ngủ giờ mới nghe thấy tiếng rung liền vội vàng đi ra ngoài.

Cầm máy lên, nam thanh niên sau khi đọc tin nhắn xong, lập tức gọi 1 cuộc điện thoại, nhưng đầu bên kia không có ai nghe máy.

Gọi liên tiếp mấy lần, đầu dây bên kia chỉ có âm báo bận, không có ai trả lời, cũng không có người cúp máy, giống như một lỗ đen không nhìn thấy.

“Tại sao không nghe điện thoại? Không phải đã đồng ý rồi sao?”

Vẻ bình tĩnh trên khuôn mặt của người thanh niên đã hoàn toàn biến mất, Hàn Phi không biết đầu dây điện thoại bên kia là gì của anh ta, nhưng hắn có thể cảm nhận được sự bồn chồn của người thanh niên.

Mở group chat, sau khi người thanh niên chat riêng với rất nhiều người, cuối cùng mới nhận được một tin nhắn hồi âm.

Sau khi thấy tin nhắn trả lời, anh ta đứng trong phòng khách, giữ nguyên tư thế, bất động và dán mắt vào màn hình.

Thật lâu sau, anh ta không có phản ứng gì cho đến khi Hàn Phi đi tới, nhìn thấy nội dung trên điện thoại.

Một nụ cười gượng gạo theo thói quen nở trên khuôn mặt anh ta, anh ta không giấu nội dung trên điện thoại mà nói với vẻ cô đơn: “Một người bạn của tôi đã đi rồi.”

“Đi rồi?”

Người thanh niên liếc nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ: “Đi tới đó.”

Nói hai câu này dường như anh ta đã cạn kiệt sức lực, cơ thể vốn đã kiệt quệ ngồi trên sô pha như một cái bao vải sờn

rách.

Nâng chiếc chăn mỏng lên, dường như anh ta đang tìm lọ thuốc đặt trong phòng ngủ, nhưng lại như đang dùng thứ này để che đi những ngón tay hơi run của mình.

Điện thoại di động màu đen lại lờ mờ sáng lên, tin nhắn liên tục đến, người thanh niên bấm vào tin nhắn trước mặt Hàn Phi.

Người thanh niên biểu hiện ra hoàn toàn khác với ban nãy, nghiêm túc trả lời từng người một. Cuối cùng, anh ta mở một cuộc trò chuyện nhóm có tên Cư xá Hạnh Phúc, nhìn vào một trong những hình đại diện sẽ không bao giờ sáng nữa, muốn nói điều gì đó, nhưng lại không gõ được.

Cân đầu ba não: "@All, vừa rồi đã xác nhận, đứa trẻ nhỏ nhất trong nhóm chúng ta đã rời đi cách đây ba giờ. Dữ liệu tài khoản của cậu ấy, như trước đây, sẽ được giao cho Đom Đóm để bảo quản an toàn."

Một ngày rồi sẽ biết hahahaha: "Ngạn Tổ đi rồi? Anh có chắc chắn không? Anh đã đến bệnh viện để xác nhận chưa! Nó là đứa trẻ vui vẻ cởi mở nhất trong nhóm của chúng ta, bác sĩ cũng nói rằng nó hồi phục rất tốt! Chúng tôi cũng đã hẹn làm việc với các game thủ máy chủ nước ngoài trong lần lên mạng lần sau!"

Như cá uống nước: "Sáng sớm hôm kia đứa nhỏ còn cho tôi xem bài tập mà nó đã làm chăm chỉ, nó rõ ràng là chuẩn bị quay lại đi học."

Nhìn thông tin cuộn trên màn hình, cuối cùng người thanh niên cũng gõ được vài chữ.

Đom Đóm: "Đó là sự thật, tôi đã liên lạc với cha dượng của cậu ấy, nhưng tiếc là đến cuối cùng tôi vẫn không thuyết phục được cha dượng hòa giải với cậu ấy, tôi xin lỗi."

Cân đầu ba não: "Sao lại xin lỗi? Cậu không cần xin lỗi bất kì ai!"

Như cá uống nước: "Mọi người chúng ta đều rất khó chịu, nhưng đừng để tình cảm chiếm giữ bản thân. Mọi người chú ý

uống thuốc đúng giờ. Tài khoản của Ngạn Tổ nếu cha dượng cậu ấy thực sự không muốn tiếp nhận, vậy thì chúng ta sẽ làm theo quy tắc, giao cho Đom Đóm đi."

Một ngày rồi sẽ biết hahahaha: "Vất vả rồi, Đom Đóm."

Một tài khoản và mật khẩu đã được gửi đến điện thoại di động của người thanh niên, anh ta nhìn chằm chằm vào tài khoản một lúc lâu, sau đó bật máy tính và sử dụng tài khoản của đứa trẻ để đăng nhập vào một trò chơi ảo trên mạng xã hội.

Trò chơi này là để phát triển một phong cách tổ chức. Chàng trai trong trò chơi cao, khỏe và trông rất đẹp trai. Chữ ký là phân tổ Tân Hỗ Ngạn Tổ, nhưng trên thực tế, cậu ta gầy nhỏ, thường bị bắt nạt, luôn khép mình, không giỏi giao tiếp với mọi người và xử lý các loại mối quan hệ.

Trang trại do cậu ấy xây dựng đã lâu không được chăm sóc, lần cuối cùng cậu đăng nhập đã cách đây 6 tháng.

Trò chơi này yêu cầu một tài khoản mạng xã hội để đăng nhập. Nó hoàn toàn bị ràng buộc với tài khoản xã hội, ghi lại nhiều dấu vết khác nhau do một người để lại trên internet. Bên trong có phòng chiếu trí nhớ, sách niềm vui, trạm xử lý tâm trạng bi thương, v.v.

Điều khiển nhân vật đi vào phòng, vật phẩm khắc kim duy nhất trong căn phòng nhỏ của Ngạn Tổ là một khung ảnh cấp độ hiếm khổng lồ có ảnh nhóm trong đó, bên trong phải có đến mười mấy người, mọi người đều là avatar trò chơi, chỉ có điều trong số những avatar này một số đã biến thành màu xám.

Nhìn vào bức ảnh nhóm, người thanh niên từ từ cúi đầu nhìn sang chỗ khác.

Đi tới bên cạnh người thanh niên, Hàn Phi nhẹ vỗ lưng anh ta.

Người thanh niên không thể ngẩng đầu lên được, anh ta dùng hai tay đỡ cái bàn, cố nén sự nghẹn ngào, nói với giọng bình tĩnh hết mức có thể: "Tôi và cậu bé này gặp nhau trong một trò chơi hệ chữa trị, trong nhóm chat Cư xá Hạnh Phúc đó, hầu hết cũng đều là bệnh nhân, vì nhiều lý do khác nhau,

chúng tôi đã cùng nhau cổ vũ và gắn bó với nhau, nhưng rất nhiều avatar sẽ không bao giờ sáng trở lại nữa."

"Nhóm đó là anh thành lập à?"

"Nó là do một ông lão đã khuất đưa cho tôi. Tôi bây giờ là người quản lý duy nhất." Người thanh niên là một diễn viên rất giỏi, kiểm soát cảm xúc của mình là kỹ năng cơ bản của một diễn viên. Khi anh ta ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt đã không còn thấy sự quá đau đớn, anh ta cố gắng hết sức để thể hiện mình tỏa nắng, cho dù đã thương tích đầy mình.

Người thanh niên lấy ra một cuốn sổ từ trong ngăn kéo đã khóa, anh ta chậm rãi lật ra, mỗi trang ghi một số tài khoản và mật khẩu khác nhau, anh ta lật chậm rãi, như thể trang giấy mỏng rất nặng.

Sau khi tìm thấy một trang trống, người thanh niên cẩn thận ghi lại số tài khoản và mật khẩu của cậu bé, kiểm tra lại ba lần, sau khi xác nhận là đúng, anh ta đặt cuốn sổ trở lại ngăn kéo.

"Tôi thực sự không ngờ rằng đứa nhỏ sẽ ra đi trước chúng tôi." Người thanh niên ngây người nhìn nhân vật trò chơi ảo của cậu bé, tài khoản ảo của đứa trẻ và tất cả những ký ức không có người nhận nữa, một người sống sờ sờ, cuối cùng chỉ còn lại những thứ này: "Cậu ấy rõ ràng là người vui vẻ và lạc quan nhất nhóm. Mỗi ngày cậu ấy đều động viên mọi người và đăng những thay đổi tốt của bản thân trên trang cá nhân…"

"Nhưng cho dù có lạc quan đến đâu, cũng đều sẽ không hạnh phúc."

Hàn Phi không hiểu tại sao mình lại nói câu này, thậm chí không biết mình đang nói với ai, có thể là đang nói về thiếu niên đã rời đi, có thể là đang nói về người thanh niên, có thể là đang nói về chính mình.

Chương 369: Linh hồn mỉm cười

Dù kỹ năng diễn xuất có tốt đến đâu, thì trên đời này vẫn có một người mà anh ta không bao giờ có thể lừa dối, đó là chính bản thân mình.

Khi đã quen giả vờ vui vẻ, sự lạc quan đó sẽ giống như một chiếc áo khoác, như thể chỉ khi mặc nó mới trở nên bình thường, mới dám ra khỏi nhà, bước vào đám đông.

Người thanh niên ngạc nhiên với những gì Hàn Phi nói, anh ta cảm thấy như đang nói về chính mình vậy.

Là một diễn viên hài khá nổi tiếng, luôn vui vẻ trước công chúng, thế nhưng không ai biết rằng anh ta gây cười cho tất cả khán giả, mà duy nhất lại không thể làm cho mình cười thành tiếng.

“Anh đã xem được nội dung trên điện thoại của tôi phải không?”

Hàn Phi biết người thanh niên đang nói về cái gì, hắn gật gật đầu.

Thấy Hàn Phi thừa nhận, người thanh niên lại thở phào nhẹ nhõm, như là diễn đã quá lâu, khi thể chất và tinh thần kiệt quệ, đạo diễn cuối cùng đã thông báo rằng không cần phải tiếp tục diễn nữa: “Một diễn viên hài mang đến niềm vui, lại muốn bỏ về giữa đêm không biết bao nhiêu lần, thực là mỉa mai.”

Người thanh niên nhìn lọ thuốc trên bàn còn chưa kịp cất đi, không còn muốn che giấu điều gì trước mặt Hàn Phi nữa, cảm giác này rất kỳ lạ, như thể người lạ đột nhiên ghé thăm trước mặt anh ta cũng có cùng trải nghiệm với anh ta, bọn họ là cùng một người.

Hai người trong phòng không nói thêm tiếng nào cho đến khi bên ngoài có tiếng nhạc thê lương nổi lên, gió lạnh thổi vào phòng qua cửa sổ hé mở.

Người thanh niên rùng mình, nhưng anh ta vẫn không đóng cửa sổ, mà nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, như thể cậu bé đã đi đang chào hỏi anh ta ở đó.

“Tôi có một câu hỏi, không biết có nên hỏi hay không?” Hàn Phi nhìn người diễn viên hài kịch có thân hình cũng tương tự mình ở bên cạnh.

“Anh nói đi.”

“Anh đã thành công có được mọi thứ mà anh mơ ước, thực hiện được tất cả ước nguyện, tại sao vẫn không cười được?” Hàn Phi thật sự rất tò mò, diễn viên hài kịch của phòng 4064 dường như là một bản thân khác của mình, một người chưa tiếp xúc với [Cuộc sống hoàn hảo], cuối cùng dựa vào sự nỗ lực để thực hiện ước mơ của mình.

“Tôi đã đánh mất nụ cười từ khi còn rất nhỏ. Tôi nghĩ nụ cười là thứ quý giá nhất trên đời, vì vậy tôi muốn cho nhiều người cười hơn, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của họ, có lẽ tôi sẽ lấy lại được nụ cười của chính mình, lúc đầu tôi thực sự đã nghĩ như vậy.” Người thanh niên từ từ điều chỉnh cảm xúc: “Nhưng có vẻ như không phải vậy. Tôi làm diễn viên quần chúng một thời gian rất dài, cũng không có ngoại hình nổi bật hay xuất thân gì cả. Nếu muốn nổi bật so với nhiều đối thủ, chỉ có cách nỗ lực hơn. Tôi đã thử rất nhiều trò hài hước, nhưng mọi người đều không cười, họ dường như nhìn thấu tôi, trong lòng tôi là một người nhàm chán.”

“Sau đó làm thế nào mà anh nổi tiếng?”

“Vì một tai nạn, đó là một tai nạn biểu diễn. Tổ đạo cụ làm sai kích thước sân khấu đặt cách mặt đất bảy mét, tôi làm đúng theo kịch bản, kết quả là tôi đi thêm nửa bước thì rơi từ độ cao bảy mét xuống. Vì đã buộc dây an toàn nên chỉ va chạm nhẹ, nhưng cảm giác một người đột nhiên thăng thiên khi đang nghiêm túc đọc lời thoại quả thực rất có tính hài kịch. Với sợi dây an toàn được buộc chặt, tôi đung đưa trong không trung trong một lúc lâu, đó có lẽ là lần đầu tiên ai đó xem màn biểu diễn của tôi và bất giác bật cười thành tiếng.”

Nhìn áp phích phim trên tường, nụ cười trên mặt người thanh niên hơi cứng ngắc.

“Khán giả không có ác ý, tôi biết rất rõ điều này nên tôi đã nghĩ nếu làm một chú hề rơi nước mắt thì cũng khá hay. Tôi tự an ủi mình như vậy nhưng rồi càng ngày càng lo lắng, đêm nào cũng nghĩ về những câu chuyện cười mới, lâu dần tôi bắt đầu mất ngủ, dường như trong đầu tôi đột nhiên bị người ta bấm một công tắc, đột nhiên nửa đêm cảm giác như thế giới được bao phủ trong một bức màn xám.” Người thanh niên đã quen giữ nụ cười trước mặt người ngoài, cơ mặt nhớ tới dáng vẻ nụ cười, căn bản không cần vui vẻ, nhưng vẫn nở nụ cười.

“Có lẽ sẽ tốt hơn nếu anh là một diễn viên phim kinh dị.”

Hàn Phi chân thành đề nghị đối phương, nhưng người thanh niên lắc đầu, anh ta cũng ngoan cố như Hàn Phi ở một số khía cạnh: “Tôi không bởi vì muốn trở thành một diễn viên nên mới đi đóng phim hài, tôi là bởi vì thích nhìn thấy nụ cười, nên mới nỗ lực để trở thành một diễn viên hài.”

Trong lúc trò chuyện, điện thoại di động của người thanh niên lại rung lên, các thành viên trong nhóm cư xá Hạnh Phúc không chat nhóm, có vẻ không muốn biến nhóm chat thành nơi để trút bỏ những cảm xúc không tốt, chỉ chat riêng hỏi thăm người thanh niên.

Ánh sáng lạnh lẽo của màn hình điện thoại di động phản chiếu khuôn mặt của người thanh niên, anh ta kiên nhẫn trả lời tin nhắn của từng người bạn trong nhóm.

Hàn Phi đứng ở bên cạnh nhìn chằm chằm người thanh niên, như là đang đứng trước gương, nhìn chính mình trong gương vậy.

Dưới sự hướng dẫn của người quản lý tòa nhà tiền nhiệm, Hàn Phi trở thành người quản lý tòa nhà Block 1 trong cư xá Hạnh Phúc, đồng thời cũng được thừa kế tài khoản của người quản lý.

Hắn có thể mất mạng bất cứ lúc nào, cũng đang cố gắng hết sức để cứu rỗi những cư dân trong cư xá Hạnh Phúc.

Thế giới tầng sâu vĩnh viễn bị bao phủ bởi bóng tối, trong bóng tối vô biên, Hàn Phi giống như một con đom đóm không đáng để mắt tới.

“Thật ngại quá, hôm nay tin nhắn tương đối nhiều.” Sau khi người thanh niên xin lỗi Hàn Phi, bắt đầu tiếp tục không ngừng trả lời tin nhắn.

Có thể nhiều người cho rằng anh ta đang làm những điều vô nghĩa, nhưng anh ta biết rõ, trên thế giới vẫn luôn có những người đã và đang cố chấp làm những điều vô nghĩa ấy, mà nhiều người suýt nữa chọn cách ra đi mới thay đổi ý định.

Không phải là đúng hay sai, cũng không phải là lập dị hay không lập dị.

Họ chỉ là bởi vì không ngừng trải qua mọi chuyện, nên mới hiểu đạo lý này mà thôi.

Có một số người, thực ra các bạn đã gặp họ là lần cuối rồi, chỉ là bạn không biết mà thôi.

Hai mươi phút sau nam thanh niên trả lời xong tin nhắn một cách rất chân thành với từng người bạn trong nhóm, không chút nóng nảy, dường như dùng hết những từ ngữ tiết kiệm trong thực tế để trò chuyện với nhóm bạn.

“Trong nhóm chat của cư xá Hạnh Phúc đã số đều là bệnh nhân, bọn họ trốn ở một góc của thế giới này, dựa vào hơi ấm còn sót lại trên người nhau để trải qua mùa đông lạnh giá của trái tim. Tất cả những gì tôi có thể làm là giúp họ giữ ngôi nhà này.”

“Anh luôn dùng lý do này để thuyết phục bản thân phải sống nghiêm túc sao?” Lời nói của Hàn Phi không nhẹ nhàng, đây là lần đầu tiên hắn dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với một “quỷ” ở thế giới tầng sâu.

“Lý do để sống?” Người thanh niên lắc đầu: “Tôi không sợ chết, tiếp tục sống cũng không cần lý do.”

“Cái chết không đáng sợ, đáng sợ là còn chưa sống cho tốt, thì đã phải chuẩn bị ra đi. Có những thứ nếu đã bỏ lỡ, thì thực sự đã bỏ lỡ rồi, sẽ không bao giờ quay trở lại nữa, đến cơ hội

để hối tiếc cũng không có.” Hàn Phi nhìn người đàn ông, hắn trông giống như là đang thuyết phục diễn viên hài kịch, lại như là đang nói chính mình của quá khứ.

Hắn chưa bao giờ có cơ hội như vậy, cơ hội đối mặt với linh hồn của chính mình, cơ hội đối mặt với nội tâm của chính mình.

Về câu hỏi liệu [Cuộc sống hoàn hảo] có phải là một trò chơi chữa trị hay không, Hàn Phi cho rằng ban đầu mình đã tìm ra câu trả lời, nhưng bây giờ hắn đã thay đổi ý định.

Chương 370: Nhóm hỗ trợ bảo vệ quyền lợi cư dân của tòa nhà chết chóc

"Nếu như có thể sống, tốt nhất đừng có nghĩ đến cái chết."

Một diễn viên phim kinh dị và một diễn viên hài đứng đối mặt nhau, nhìn vào chính mình trong mắt đối phương.

Bọn họ tương lai tuy rằng khác nhau, nhưng con đường lựa chọn lại có chút tương tự.

Một người sống trở thành người quản lý thế giới tầng sâu, một thân thể đang mang bệnh trở thành chỗ dựa của nhóm bệnh nhân. Cả hai đều đứng trong đêm tối của mình, biến thành một con đom đóm trong khoảng trời đêm đó.

"Tôi sẽ sống tốt." Người thanh niên vẫn mang nụ cười đó trên môi: "Diễn xuất của tôi rất xuất sắc, anh là người đầu tiên biết bí mật của tôi."

Anh ta điều khiển tài khoản game do Ngạn Tổ để lại, đồng thời xem những tin nhắn và hình ảnh của đứa trẻ, đây là những bằng chứng về sự tồn tại của cậu bé.

"Tài khoản như thế này chắc anh có rất nhiều đúng không? Anh không cảm thấy rất mệt mỏi khi giữ chúng suốt à? Có lẽ một ngày nào đó anh sẽ không chịu đựng nổi." Hàn Phi chuyển một cái ghế đến, ngồi vào bên cạnh người thanh niên, hắn có thể thấy trạng thái của người thanh niên đang rất tệ, trong lòng đối phương đau đớn không giải tỏa được, mỗi lần cơn đau mới phát sinh, lại phải kìm nén chúng ở trong lòng.

"Tôi đã bệnh như thế này rồi, người bình thường có thể cảm nhận được hạnh phúc và tuyệt vọng, nhưng tôi không cảm nhận được gì cả. Xung quanh thật hoang vắng, rất ngột ngạt, không gì có thể truyền qua, những thứ bên ngoài cũng không thể vào được." Người thanh niên không ngẩng đầu, tiếp tục nhìn cuộc đời của cậu bé đã khuất: "Trước đây tôi còn không nghĩ sẽ nói cho người khác chuyện này, nhưng tôi không biết

tại sao, anh làm cho tôi cảm thấy rất thư thái, như thể… trên thế giới này chỉ có anh nghe hiểu lời của tôi vậy."

"Một con cá voi 52 hertz lại gặp một con cá voi 52 hertz khác sao?" Hàn Phi biết chân tướng, đây chẳng qua là hồn của mình đang nói chuyện với chính mình. Mặt khác, đây thực sự là một sự thật bi thảm.

"Đúng vậy, tuy chúng ta gặp nhau lần đầu tiên, nhưng lần đầu tiên anh đã khiến tôi có cảm giác may mắn. Cứ như tôi gắng gượng đến ngày hôm nay, chỉ để chờ anh vậy." Người đàn ông lật lại kí ức của cậu bé, im lặng một lúc lâu trước khi nói lại: "Anh có thể đồng ý một thỉnh cầu nhỏ của tôi không?"

"Giữ bí mật cho anh?"

"Không phải." Đôi mắt trống rỗng của người đàn ông đã lấy lại được sự tập trung: "Tôi sẽ cố gắng hết sức để trở thành avatar cuối cùng còn sáng trong nhóm chat, nhưng như anh đã nói vừa rồi, nếu đột nhiên một đêm nào đó tôi đột nhiên không thể gắng gượng được nữa…"

Nội tâm của người thanh niên vô cùng kiềm nén, anh ta bày ra những trò có thể tạo ra tiếng cười cho khán giả, bỏ mặc tất cả nỗi đau, trong quá trình giao tiếp với Hàn Phi, anh ta bắt đầu nói ngắt quãng, ngón tay khẽ run, dường như cảm thấy rất lạnh, rất lạnh.

"Tôi hy vọng đến lúc đó anh có thể tiếp quản tài khoản Đom Đóm, thay mặt tôi chăm sóc các dấu vết về sự tồn tại của họ, hướng dẫn những người mới tham gia nhóm chat."

"Ông lão lúc trước bảo anh làm quản lý cũng nói như vậy sao?"

"Ừ, màn đêm là không có ranh giới, cho dù thế giới đều không tồn tại nữa, màn đêm cũng vẫn sẽ tồn tại. So với mảng tối này, chúng ta yếu ớt nhỏ bé như một con đom đóm nhỏ. Chúng ta không thể so sánh với bầu trời đêm, cũng không thể soi sáng cho ai. Nhưng chúng ta có thể chọn cách sống cho riêng mình, không để bản thân hòa vào đêm đen." Sự việc đúng đắn, đạo lý nhân gian, người thanh niên này kì thực đều

hiểu, nhưng hiểu và chữa trị cho mình hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, người diễn viên hài kịch này đã rất nỗ lực rồi.

So với những bệnh nhân khác trong nhóm chat, người thanh niên cũng coi là rất may mắn, anh ta đã gặp được Hàn Phi vào đêm hôm nay, một người hoàn toàn có thể hiểu và đồng điệu tâm hồn với anh ta.

Nói xong những lời này, ánh mắt người thanh niên rời khỏi màn hình máy tính, nghiêm túc nhìn Hàn Phi, chờ hắn trả lời.

Quỷ trong phòng 4094 vẫn chưa xuất hiện, ai đang chiêu hồn Hàn Phi cũng chưa nắm rõ, từ khi hắn vào phòng vẫn luôn nói chuyện với linh hồn của chính mình, mà trước mắt cuối cùng đã đi đến một bước ngoặt quan trọng hơn.

Hàn Phi cần phải đưa ra lựa chọn của chính mình, lựa chọn của hắn cũng ảnh hưởng đến lựa chọn tiếp theo của chủ nhà 4094.

"Được, đến lúc đó tôi sẽ ghi lại số tài khoản và quá khứ của anh, nhưng tôi vẫn hy vọng ngày đó sẽ không bao giờ xuất hiện."

Sau khi Hàn Phi trả lời, vẻ mặt của người thanh niên dịu đi một chút, đối với anh ta người không thể cười được, giờ phút này cảm thấy thoải mái chưa từng có.

"Anh có thể cho tôi biết thông tin liên lạc của anh được không? Để tiện cho việc liên hệ sau này của chúng ta." Người thanh niên lấy điện thoại di động ra, trên điện thoại di động màu đen có những tin nhắn riêng tư của nhóm bạn liên tục nhấp nháy, dường như trong kết nối xã hội trên điện thoại của anh ta chỉ còn lại nhóm chat đó.

Hàn Phi tiết lộ số điện thoại di động đã dùng nhiều năm của mình, người thanh niên trong quá trình nhập số điện thoại, lúc đầu không có phản ứng quá lớn, nhưng khi chuẩn bị nhập con số cuối cùng, ngón tay anh ta lại không bấm được nữa.

"Số điện thoại này…."

Ngẩng đầu nghi hoặc, người thanh niên nhìn Hàn Phi trong mắt đầy nghi vấn: "Làm sao anh biết số điện thoại di động của

tôi?”

Máu từ tim dồn lên não, làn da của người thanh niên bắt đầu tái xanh, người được chiêu hồn đến sẽ căn cứ theo trí nhớ của chính mình, nhưng khi nhận ra điều gì đó bất thường, anh ta sẽ dần tỉnh ngộ và nhận ra rằng mình chỉ là một linh hồn cô đơn.

“Tôi không những biết số điện thoại di động mà anh đã dùng 7 năm, tôi còn biết số điện thoại của anh vĩnh viễn bảo lưu một câu nói —— Người diễn viên giỏi nhất trong cuộc sống chính là bản thân mình (chương 1 dán ở trước gương).” Hàn Phi thấy sự thay đổi trên người thanh niên, nhiệt độ trong cả căn phòng 4094 cũng bắt đầu hạ xuống.

“Làm sao mà anh biết được? Câu nói này tôi chưa bao giờ nói với bất kì ai!”

“Bởi vì anh chính là tôi, trên thế giới không có con cá voi 52 hertz thứ hai, nhưng có những người nguyện ý làm đom đóm trong màn đêm tối như chúng ta.” Trên khuôn mặt Hàn Phi nở nụ cười giống y như người thanh niên, đó là một nụ cười nhân hậu và dịu dàng, nụ cười này sẽ khiến những người xung quanh cảm thấy thoải mái, nhưng chỉ những người nở nụ cười hiền lành nhất mới biết rằng đằng sau nụ cười này có một điều gì đó ẩn giấu. Một tâm hồn không biết cười chút nào.

“Tôi sẽ giúp anh hoàn thành nguyện vọng cuối cùng, trở thành người quản lý mới, bảo vệ tất cả bệnh nhân, cho dù cuối cùng trở thành avatar duy nhất còn sáng trong nhóm.” Tay của Hàn Phi đặt lên vai người thanh niên: “Chuyện mà anh kiên trì, chính là chuyện mà tôi vẫn đang làm, chúng ta đều chưa từng từ bỏ, không phải sao?”

Nhiệt độ trong lòng bàn tay Hàn Phi mang đến cho người thanh niên một chút ấm áp, vẻ bối rối và kinh ngạc trên mặt cũng từ từ biến thành yên bình tĩnh lặng.

Làn da vàng vọt đã mất hết huyết sắc, trên cổ người thanh niên còn có một vệt sâu, trên mặt anh ta không trang điểm nhưng lại có một vệt rõ ràng để lại nơi khóe mắt, giống như một tên hề đang khóc.

Càng ngày càng nhớ nhiều chuyện, tiếng gầm thét của một người lạ khác bắt đầu phát ra từ cổ họng của người thanh niên, lý trí của anh ta dần dần bị nuốt chửng, nhưng trong trường hợp này, anh ta vẫn không động đến máy tính và bàn làm việc của kí ức bệnh nhân phía sau mình.

Mạch máu phồng lên trên da, khuôn mặt người thanh niên kia càng ngày càng khác Hàn Phi, thân thể kia như bị khô héo, dần dần thu nhỏ lại.

Phòng 4094 cũng giống như người thanh niên phát sinh thay đổi, bài trí khang trang, kiêu ngạo thay bằng đồ đạc đơn giản, tường có vết nứt, mái nhà bị đè xuống, như muốn đè chết Hàn Phi và người thanh niên đang đứng ở giữa phòng.

Cho đến khi ánh đèn tồi tàn trên mái nhà chạm vào người thanh niên, mọi thứ mới dừng lại.

Căn phòng 4094 trở nên vô cùng đổ nát, người thanh niên trước mặt Hàn Phi cũng trở nên hoang mang lo lắng, ý thức mơ hồ.

“Bùm!”

Tiếng xoong nồi vỡ vụn làm Hàn Phi giật mình, rút dao quay người lại, chỉ thấy cửa phòng ngủ kia bị đẩy ra, một học sinh mười mấy tuổi đang đứng ở cửa.

Dưới chân cậu ta là một cái lọ bằng đất trắng, bên trong lọ đựng gạo trắng và một mảnh giấy màu vàng, trên tấm bùa bằng giấy có viết một cái tên — Đom Đóm.

“Người học sinh này là chủ nhân của phòng 4094?” Hàn Phi bảo vệ người thanh niên ở phía sau, cảnh giác nhìn đối phương chằm chằm.

Cái đầu cúi thấp của cậu bé từ từ ngẩng lên, trên tay cầm một quyển sổ danh sách và một cái khung ảnh.

Khác với những cư dân khác trong tòa nhà, khung ảnh mà cậu bé sử dụng không có di ảnh mà chỉ có ảnh của một nhân vật trong game, có vẻ là ảnh đại diện mà Đom Đóm sử dụng.

“Có phải em đã chiêu hồn Đom Đóm vào tòa nhà chết chóc không? Em thậm chí còn không biết tên thật và ảnh của anh ta,

tại sao nhất định phải gặp anh ta?" Linh hồn bị chiêu vào trong tòa nhà chết chóc đa số là người sống, cũng có nghĩa là cái người tên là Đom Đóm, hiện đang trên bờ vực của cái chết.

"Một mình em thì không thể hoàn thành chiêu hồn được." Khoảnh khắc người học sinh nói, trong miệng xuất hiện vô số khuôn mặt, những khuôn mặt đó lao ra ngoài như sóng biển.

Gió âm từ những khuôn mặt làm cho Hàn Phi không thể đứng vững, nếu không phải bọn họ cố ý tránh người thanh niên phía sau hắn, lúc này hắn đã bị ném ra ngoài cửa sổ rồi.

"Em chưa gặp Đom Đóm bao giờ, thậm chí còn không biết tên thật của anh ấy, nhưng anh ấy là người quan trọng nhất đối với em, đối với chúng em." Học sinh mở miệng nói, Hàn Phi nhìn thấy từ trong miệng của cậu ta rất nhiều những cái xác không hồn, họ ẩn trong bóng tối bên trong cơ thể, bị bóng tối bao trùm. Da và thịt chỉ là tấm áo để cách ly họ với thế giới bên ngoài.

"Mọi người? Chẳng lẽ mọi người đều là bạn trong nhóm chat của cư xá Hạnh Phúc?" Hàn Phi đầu óc quay cuồng, đoán được rất nhiều thứ: "Em không lẽ là đứa nhỏ có tên trên mạng là Ngạn Tổ đấy chứ?"

"Tên của nhóm chat đó không phải là cư xá Hạnh Phúc, chiêu hồn xuất hiện vấn đề, trong kí ức của Đom Đóm có lẫn một linh hồn của anh, hai đoạn kí ức khác nhau đan xen vào nhau, khung cảnh nhìn thấy cũng phát sinh thay đổi." Giọng điệu của nam sinh lạnh lùng, giống như một cái xác, nhưng Hàn Phi cảm thấy may mắn là bên kia không lộ ra sát khí quá mạnh.

"Sự việc vừa xảy ra chắc em cũng thấy rồi, Đom Đóm vẫn luôn giữ hẹn ước với mọi người, mà hồn của anh cũng là một người giống như Đom Đóm, bọn anh sẽ luôn kiên trì với thứ trân quý nhất này." Linh hồn thiện ý và bao dung của Hàn Phi đã nhập vào ý thức của Đom Đóm, khi bản thân Đom Đóm không chịu nổi nghi thức chiêu hồn và sắp gục ngã, thì chính linh hồn của Hàn Phi đã ổn định lại ý thức cho anh ta.

Bản thân Đom Đóm nguyện ý đón nhận cái chết, nhưng Hàn Phi, người đã được mài dũa trong thế giới tầng sâu quá lâu lại hoàn toàn khác, ý chí sinh tồn mạnh mẽ của hắn giống như thép, ngay cả người chết cũng phải đứng lên.

"Nếu các em thực sự nghĩ đến tình cảm khi còn sống, vậy hãy để anh rời đi cùng với Đom Đóm. Đom Đóm vẫn luôn tìm kiếm cái chết, nhưng trải nghiệm lần này có lẽ có thể thay đổi một số quan điểm của anh ấy. Anh ấy đã luôn bảo vệ dấu vết sự tồn tại của các em, lần này hy vọng các em có thể cho anh ấy một cơ hội để quay lại." Hắn phải mang Đom Đóm đi, mới có cơ hội cứu tất cả những người trong tòa nhà.

"Chúng em chưa bao giờ nghĩ đến việc hại Đom Đóm, cũng chưa bao giờ nghĩ rằng chiêu hồn thực sự có tác dụng. Tất cả chúng em đã thử gọi tên anh ấy, 14 năm nay chưa bao giờ thành công. Nhưng hôm nay, anh ấy thực sự đã đến đây, anh ấy đã giữ lời hứa 14 năm, lần này đến đây dường như là để chờ anh." Nam học sinh hiểu lầm một số chuyện, đêm nay bọn họ chiêu hồn thành công, phần nhiều có thể bởi vì Cánh bướm sẽ hồi hồn trong đêm nay.

"Thật sao?" Hàn Phi trầm ngâm nghĩ: "Vừa rồi anh ấy hình như cũng nhờ anh một chuyện tương tự, hy vọng anh có thể trở thành quản lý mới ở đây."

Người quản lý trong giới tầng sâu có những hàm ý khác nhau, khi Hàn Phi nói ra ba chữ này, lông mày của nam học sinh khẽ giật.

Điều đáng suy nghĩ hơn nữa là nam học sinh đã không đính chỉnh Hàn Phi, cũng không nói về chủ đề này nữa, cậu ta chỉ yêu cầu Hàn Phi giữ cẩn thận điện thoại di động của Đom Đóm.

Sau sự thay đổi ở phòng 4094, điện thoại di động của Đom Đóm đã hoàn toàn khác so với lúc trước, nó trở nên rất tối tàn, màn hình vỡ kẹt lại trên trang một nhóm chat.

Tên của nhóm chat được viết ở đầu trang, nhưng cái tên đó hoàn toàn không phải là cư xá Hạnh Phúc, mà là một dòng chữ "tử".

“Đây chính là chúng em mà Đom Đóm luôn lưu giữ, biến thành màu xám, vĩnh viễn sẽ không bao giờ online nữa….” Nam học sinh cúi đầu, cậu ta còn chưa nói xong, liền nhìn thấy điện thoại của Đom Đóm rung lên.

Khi phản ứng lại, cậu ta phát hiện tên của nhóm chat đã bị sửa lại, dòng chữ “tử” không có chút hy vọng nào đã bị sửa lại thành —— Nhóm hỗ trợ bảo vệ quyền lợi cư dân của tòa nhà chết chóc

Nhìn thấy dòng chữ sửa đổi thành công tên nhóm trên màn hình điện thoại di động, Hàn Phi cũng ngây ra, hắn hơi ngượng ngùng liếc nhìn nam học sinh.

“Anh chỉ muốn thử một chút, không ngờ người quản lý lại có thể sửa đổi được.”

Chương 371: Tôi mà bắt đầu xấu xa thì đến chính tôi còn phải sợ đấy

Tên nhóm chat chưa thay đổi trong 14 năm qua đột nhiên lại bị người ta sửa đổi, cũng không phải là cái tên Nhóm hỗ trợ bảo vệ quyền lợi cư dân của tòa nhà chết chóc này rất kỳ quặc, chỉ là cái tên này hơi lạc điệu với bầu không khí tuyệt vọng và chết chóc trong nhóm.

Máu rỉ ra từ màn hình vỡ vụn của điện thoại di động, những cái tên của những người đã chết, viết ra những dòng tin nhắn màu đỏ tươi.

Khi ngón tay chạm vào những dòng chữ quỷ dị đó, tiếng gầm của ác quỷ sẽ trực tiếp vang lên trong tâm trí.

Trong giọng nói lạnh lùng đau khổ mang chút nghi ngờ, những linh hồn đã chìm vào nơi sâu thẳm nhất của màn đêm đột nhiên mở mắt ra, bọn họ tìm thấy một bước ngoặt trong nỗi tuyệt vọng không thay đổi.

Hai tay cầm điện thoại, Hàn Phi có chút bối rối, hắn chỉ muốn xem người quản lý có thể làm những gì, không ngờ lại làm ra chuyện lớn như vậy.

“Tên nhóm chat trước đây ngột ngạt quá, tôi cảm thấy mọi người nên nhìn về phía trước, ngoài ra chúng ta trở thành như này, không phải là lỗi của chúng ta, có một bàn tay vô hình trong bóng tối đang chi phối vận mệnh của chúng ta, có lẽ chặt đứt bàn tay vô hình đó, nút thắt trái tim của chúng ta mới có thể mở ra được.”

Hàn Phi nhìn máu sắp tràn màn hình và những khuôn mặt quỷ muốn nhô ra ngoài, hắn cảm thấy có chuyện không hay, điện thoại di động trong thế giới tầng sâu là thứ tốt hiếm có, nhưng chức năng của điện thoại này lại không thể tùy tiện sử dụng được, có thể có một cái giá phải trả cho mỗi lần chạm vào.

“Cái… nhóm chat này có thể đóng lại được không?”

Nam học sinh giống như một cái xác biết đi, vừa mở miệng nói chuyện liền có thể nhìn thấy vô số khuôn mặt cùng đồng loạt mở miệng: "Không tắt được, chiếc điện thoại di động kia chính là chấp niệm sâu sắc nhất của Đom Đóm, nhóm chat trong điện thoại di động cũng là sợi dây gắn bó của chúng em với anh ấy. Một điều nữa em muốn nói trước với anh, sau khi chuyển đến tòa nhà tuyệt vọng này, những cư dân mới sẽ lần lượt tham gia nhóm chat, bọn họ sẽ không kiêng nể Đom Đóm."

Nam học sinh phòng 4094 không ngờ Hàn Phi lại đổi tên nhóm, chưa kịp nói xong, điện thoại di động của Hàn Phi đột nhiên rung lên.

"Một ngày rồi sẽ biết hahahaha gọi video call!"

Tên của người này trong nhóm, Hàn Phi đã nhìn thấy trong kí ức của Đom Đóm, đối phương nóng lòng muốn gọi video call, có lẽ là vì muốn xác nhận điều gì đó.

Lần đầu tiên video call với người ở âm phủ, Hàn Phi cũng không có kinh nghiệm, hắn chỉnh trang dung mạo một chút, dù sao video calll ở nơi này, dung mạo nói không chừng lại là chân dung người đã chết.

Nhấn nút kết nối, Hàn Phi còn chưa kịp phản ứng, giao diện màn hình điện thoại di động của hắn đã bị lôi vào một phòng video.

Trong phòng không bật đèn, trong phòng khách tối om có một chiếc ghế đơn độc, một người thanh niên ngồi quay lưng về phía ống kính.

"Haha sống ở phòng 4174, anh ấy mắc một loại bệnh, bất luận bi thương, hay là đau khổ, đều sẽ cười, cười không ngớt, cười không dừng lại được. Bởi vì căn bệnh này, anh ấy luôn bị bắt nạt, sau này trong một lần bị bắt nạt ở trường, anh ấy đã gục ngã. Anh ấy ném kẻ bắt nạt mình xuống như một con chó điên, cười và khóc một cách điên cuồng, nắm lấy chiếc com-pa, nhắm phần sắc nhất vào mắt kẻ bắt nạt." Nam học sinh biết Haha đã trải qua những chuyện gì.

“Anh ấy không đâm com-pa vào mắt kẻ bắt nạt, nhưng bộ dạng cười khóc một cách điên cuồng lại bị những người xung quanh quay phim lại. Không chỉ những kẻ bắt nạt mà ngay cả bạn bè và giáo viên của anh ấy cũng cảm thấy Haha có vấn đề về tâm thần, sau khi nói chuyện với gia đình Haha, nhà trường đã yêu cầu anh ấy tạm dừng việc học và ở nhà.”

“Nghe nói từ đó Haha rất ít khi bước ra khỏi nhà, bệnh tình ngày càng trầm trọng. Hàng xóm trong tòa nhà thường xuyên nghe thấy tiếng cười đau khổ vào nửa đêm.”

“Để không làm phiền những người hàng xóm, Haha đã lắp một tấm cách âm dày trong phòng của mình. Tiếng cười của anh ấy không thể truyền đi nữa, bản thân anh ấy cũng hoàn toàn bị nhốt trong căn phòng đó.”

Khi nam học sinh kể cho Hàn Phi nghe về quá khứ của Haha, người thanh niên ngồi một mình trên ghế trong đoạn video từ từ quay đầu lại, anh ta chỉ lộ ra một nửa khuôn mặt, với một nụ cười méo mó trên khuôn mặt.

Nụ cười đó khiến mạch máu trên mặt anh ta phồng lên, trông như nguyền rủa, khắc sâu trên gương mặt anh ta.

Nhưng đối lập với nụ cười là đôi mắt anh ta, đôi đồng tử xám xịt, sâu thẳm, vô hồn.

Chỉ là đơn giản nhìn nhau, dường như chỉ vài phần mười giây, khuôn mặt bị nụ cười làm cho méo mó đã xuất hiện trước mặt Hàn Phi.

Bất cứ người bình thường nào đến đây cũng sẽ sợ hãi đến phát điên bởi nụ cười đáng sợ đó, nhưng Haha hôm nay đã gặp phải Hàn Phi.

“Tôi không phải là Đom Đóm, nhưng tôi và Đom Đóm là cùng một người, anh ấy trong hiện thực đã tạo ra một cảng tránh gió ấm áp cho mọi người, mà tôi muốn xây dựng một ngôi nhà thực sự cho mọi người trong tòa nhà chết chóc.” Hàn Phi luôn nghĩ mình là một diễn viên chuyên nghiệp, bây giờ còn không biết mình đang diễn hay là đã thực sự quen rồi, khí chất bình tĩnh trầm ổn dường như đã thấm sâu vào tận xương tủy.

Hắn vốn cho rằng mình sẽ cảm thấy sợ hãi, nhưng sau khi nhìn thấy nụ cười đau khổ vặn vẹo của Haha, nỗi sợ hãi trong lòng hắn đã bị một thứ khác xua tan.

"Hình đại diện vĩnh viễn là màu xám đã sáng, anh còn chuẩn bị ở trong căn phòng của mình đến bao giờ nữa?" Sau khi biết rõ cảnh ngộ của Haha, Hàn Phi lại càng muốn giúp đối phương hơn, hắn làm như vậy không hoàn toàn chỉ vì để mượn sức đối phương, hắn là thật tâm muốn thay đổi cuộc sống của những người bệnh trong nhóm hỗ trợ.

Nhìn vào đôi mắt đó, Hàn Phi đỡ Đom Đóm đến bên cạnh mình: "Anh ấy bảo vệ quá khứ của mọi người, tôi đến giúp mọi người nhìn thấy tương lai. Đêm nay là một đêm quan trọng nhất, cũng là cơ hội duy nhất, tôi không cần anh tin tưởng hoàn toàn vào những điều tôi nói, tôi chỉ hy vọng anh có thể cho mình một cơ hội để thay đổi, cũng cho Đom Đóm một cơ hội có thể lựa chọn."

"Đom Đóm trước đây đã từng giúp đỡ mọi người như vậy, anh ấy đã hoàn thành lời hứa của mình, là người cuối cùng rời đi trong nhóm. Anh ấy đã bảo vệ mọi người đến cuối cùng, sức lực kiệt quệ, thương tích đầy mình, mọi người thực sự muốn nhìn thấy anh ấy chìm vào màn đêm sao?"

Hàn Phi cho Haha một chút thời gian để suy nghĩ, sau đó hắn chạm vào trang điện thoại: "Một linh hồn của tôi và ý thức của Đom Đóm dung hợp với nhau, một thói quen của chúng tôi đã được Đom Đóm lưu giữ lại, mỗi khi không thể chống đỡ được nữa, sẽ nhìn vào những lời để lại cho chính mình trên điện thoại. Lời mà linh hồn của tôi để lại cho chính tôi là 'diễn viên giỏi nhất trong cuộc sống chính là bản thân mình', Đom Đóm để lại cho chính mình thì lại là một câu nói khác."

Hàn Phi cũng là sau khi cầm điện thoại lên, đăng nhập vào tài khoản của Đom Đóm mới nhìn thấy, Đom Đóm có một chữ ký mà chỉ anh ta mới nhìn thấy —— "Mình không được quên bọn họ, trái tim của bọn họ đã không thể sưởi ấm cho chính mình, mình nhất định phải nắm chặt lấy bọn họ, nếu như ngay cả mình cũng buông tay, vậy thì bọn họ thực sự sẽ bị băng lạnh bao bọc, chìm vào màn đêm sâu không thấy đáy."

Sau khi đọc những lời do Đom Đóm để lại, Hàn Phi hoàn toàn không cố ý biểu diễn, mà chỉ đơn giản đọc nó, người bên cạnh đã có thể cảm nhận được sức mạnh ẩn chứa trong lời nói.

"Đom Đóm đã nghĩ đến cái chết không biết bao nhiêu lần, đối với anh ấy cái chết không khó, cái khó là tiếp tục sống tiếp. Tôi tin rằng mọi người cũng hiểu cảm giác này, chịu đựng sự hành hạ của tâm trí, chiến đấu chống lại vô số cảm xúc tiêu cực trong đầu, sau đó tự hào dũng cảm để sống tiếp."

"Đom Đóm đã sưởi ấm mọi người, cũng là mọi người đã chống đỡ anh ấy, nhưng bây giờ mọi người đang bị người quản lý lợi dụng, chiêu hồn anh ấy, người gánh vác niềm tin của tất cả mọi người vào trong tòa nhà chết chóc."

"Mọi người biết không? Lúc này để anh ấy đi chết, lại không phải là một loại giải thoát, mà ngược lại là hủy đi tất cả nỗ lực từ trước đến nay của anh ấy."

"Nếu như mọi người thực sự nguyện ý giúp đỡ anh ấy, vậy thì hãy buông tay để anh ấy rời đi, trở về nơi anh ấy nên về, sau đó mang theo hy vọng của tất cả mọi người sống tiếp, lúc đó anh ấy sẽ vì mọi người chứng minh hy vọng thực sự tồn tại!"

Haha đã gửi lời mời tham gia video call khi thấy hình đại diện của Đom Đóm sáng lên. Trong suốt quá trình, anh ta hầu như không nói chuyện. Anh ta ngồi một mình trong phòng, trở thành người nghe.

Anh ta đã quên mình muốn làm cái gì lúc đầu, trong đầu chỉ toàn là lời nói của Hàn Phi.

Trong tòa nhà chết chóc, chưa từng có ai giống như Hàn Phi.

Một nụ cười bất giác xuất hiện trên khuôn mặt vặn vẹo, nhưng nụ cười này hơi khác thường ngày.

Dần dần, nụ cười biến thành tiếng cười điên cuồng mất kiểm soát, máu chảy dài trên mắt người đàn ông.

Trong tiếng cười điên cuồng, Hàn Phi mơ hồ nghe được vài câu: "Đom đóm sẽ không biến mất trong đêm đen."

Cuộc gọi video đã kết thúc, Hàn Phi càng tin tưởng vào kế hoạch tối nay. Hắn nhìn Đom Đóm bên cạnh và muốn đỡ anh ta lên ghế sofa, kết quả rất ngạc nhiên phát hiện biểu cảm của anh ta không đờ đẫn như hồi nãy nữa.

Hắn nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại di động, dường như vừa rồi nhìn thấy Haha, ý chí mong manh của anh ta đã bị cảm hóa, một số ký ức giấu trong lòng cũng được thức tỉnh.

Có vẻ như chỉ cần giao tiếp với nhiều bạn trong nhóm chat hơn, Đom Đóm yếu ớt có thể trở lại bình thường.

Sau khi phát hiện ra điểm này, Hàn Phi bắt đầu chủ động giao lưu video call với những ID quen thuộc kia trong nhóm, hắn giống như Đom Đóm trước kia an ủi, khích lệ những thành viên nhóm, tìm đến từng người một, nói ra suy nghĩ với bọn họ.

Khi một diễn viên có kỹ năng diễn xuất bậc thầy bị bệnh lâu năm, đã nghiên cứu nhiều môn tâm lý khác nhau, lời nói của hắn sẽ ẩn chứa một loại sức mạnh, Hàn Phi rất nhanh được một số cư dân chấp nhận, thân phận người quản lý hiện tại của hắn bây giờ mới coi như là được mọi người thực sự chấp nhận.

Sau khi trò chuyện với hầu hết các thành viên trong nhóm, Hàn Phi đang định phân loại thông tin của mọi người thì điện thoại đột nhiên rung lên.

“Số 4204 đã bắt đầu một cuộc trò chuyện video!”

“Những người bạn trong nhóm mà Đom Đóm đã giúp đỡ, tên trong nhóm chat đều là tên trên mạng của họ lúc còn sống. Chỉ một số ít cư dân ban đầu trong tòa nhà mới có tên có số nhà.” Nam học sinh không muốn Hàn Phi bị giết, vì vậy mở miệng nhắc nhở một câu: “Anh tốt nhất nên nghĩ kỹ trước khi kết nối.”

“Vì bọn họ đã chọn tham gia vào nhóm chat này, có nghĩa là họ cũng muốn thay đổi bản thân.” Sau khi suy nghĩ một lúc, Hàn Phi đã chọn kết nối, lý do rất đơn giản, hầu hết các phòng mà các thành viên trong nhóm sống đều chứa số “4”, ngoại trừ

Haha và nam học sinh, những người khác đều không quá mạnh.

“Phòng 4204, người này sống ở tầng 20?” Theo kinh nghiệm của Hàn Phi ở tòa nhà số 1, những căn phòng từ tầng 20 trở lên nhìn chung rất đáng sợ.

Sau khi do dự một chút, Hàn Phi kết nối video, còn chưa kịp nhìn đối phương trông như thế nào, máu dính đầy camera, liền nghe thấy một giọng nói rất quen thuộc: “Chiêu hồn? Tôi nhớ mình không phải là người thân của cậu, nhưng cậu lại không dám làm tổn thương tôi dù là một chút, còn nghe theo lời của tôi, đến giết người vứt xác cũng nguyện ý làm. Xem ra tôi đoán không sai, hẳn là hồn của cậu đã xuyên vào trong cơ thể của tôi. Không ngờ được, rõ ràng cậu là quỷ, vậy mà bây giờ lại kinh hồn bạt vía như con người.”

Trong giọng nói đó có sự điên cuồng và khát vọng hủy diệt không thể kiềm chế.

Hắn khá chắc chắn rằng giọng nói phát ra từ phòng 4204 trong video chính là giọng nói của chính mình.

“Là linh hồn của mình đang nói chuyện sao?”

Hàn Phi mất đi ba hồn ba phách, hình thành ba ý thức, một ý thức tượng trưng cho tuổi thơ, một ý thức tượng trưng cho cái thiện và hy vọng, một ý thức còn lại gần nhất với ký ức đỏ như máu kia, có thể tượng trưng cho sự tà ác và xảo quyệt của hắn.

Chương 372: Chẳng lẽ lão lại có thể phá hủy luôn cái tòa nhà này?

Không có nhiều thứ để xem trên màn hình gần như dính đầy máu, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy giọng nói của một người đàn ông.

Người đàn ông là một linh hồn lang thang được chiêu vào tòa nhà chết chóc, nhưng lại như cá gặp nước trong tòa nhà này, không chỉ thông qua các manh mối khác nhau, trong một thời gian rất ngắn đoán ra thân phận của mình và trạng thái hiện tại, còn lợi dụng sự ràng buộc giữa chủ nhà và người được ủy thác, thành công chiếm cứ chủ động.

Nói thẳng ra, một "cô hồn dã quỷ" có thể trong thời gian ngắn nắm được hết mọi thứ, điều này không chỉ đòi hỏi sự sáng suốt và óc phán đoán nhạy bén, mà còn phải có một cái đầu vô cùng điên rồ, thông minh mới được.

"Nếu tôi đã có thể dung hợp được với ý thức cơ thể cậu, vậy thì cũng có thể lật tìm kí ức của cậu, nếu không cậu đến ăn tươi tôi thì thế nào? Hoặc là để tôi điều khiển cơ thể của anh ta đi vào trong bụng của cậu, như vậy các người có thể mãi mãi bên nhau, tôi cũng không cần lo lắng đến sự an toàn của mình nữa."

Giọng nói cuồng loạn trên màn hình giống hệt như của Hàn Phi, ngoài màn hình, Hàn Phi đang nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, hắn cảm thấy hồn độc ác của chính mình sắp gây ra đại loạn.

Những vết máu sền sệt tụ lại với nhau tạo thành những hạt máu từ từ trượt xuống khỏi máy quay, Hàn Phi vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng trong phòng 4204.

Toàn bộ căn phòng dính đầy máu, các bức tường giống như một trái tim khổng lồ, liên tục thu lại, phồng lên.

Mà ở chính giữa phòng, là một con quái vật cao gần 3m, đầu của nó chạm đến trần nhà, hai tay buông thõng xuống như

sợi dây xích in dấu nhiều loại hoa văn âm phủ.

Trên sống lưng của lão quỷ này là hết đầu lâu này đến đầu lâu khác phồng lên, lúc này khuôn mặt toàn vết nhăn của gã nhìn chằm chằm vào bụng chính mình.

Cái bụng bị mổ hở ra, không còn chút máu, chỉ có vô số sợi tóc, quấn vào nhau, buộc thành từng nút thắt chấp niệm.

Điều khiến Hàn Phi bận tâm nhất là, hắn nhìn thấy một thanh niên thể hình tương tự như mình, vậy mà lại chui đầu vào bụng lão quỷ, dùng tốc độ cực nhanh cởi trói hết nút thắt này đến nút thắt khác.

Khuôn mặt đầy nếp nhăn, lão quỷ không biết đã tồn tại bao nhiêu năm tháng rồi, có vô vàn cách có thể giết chết người thanh niên, nhưng gã lại không làm vậy.

Mắt thấy các nút thắt lần lượt được cởi ra, người thanh niên cuối cùng cũng chui vào trong bụng lão quỷ.

Cùng lúc đó, đôi mắt vẩn đục của lão quỷ đỏ như máu, trên lưng lại hiện thêm ra một khuôn mặt khác.

Nhưng khuôn mặt này khác với những khuôn mặt già nua khác, rất trẻ trung, đầy tà khí.

“Có năng lực khủng khiếp như vậy, tại sao cậu lại không cẩn thận sử dụng?”

“Cậu vậy mà lại bận tâm đến quy tắc của tòa nhà chết chóc như vậy? Ở nơi đen tối tuyệt vọng như này làm gì có quy tắc gì? Chỉ cần cậu đủ mạnh, cậu chính là quy tắc.”

Thân thể lão quỷ nhăn nheo lại phồng lên, âm khí tràn ngập da thịt, nút thắt trong dạ dày được cởi ra, phong ấn trên người lão quỷ cũng từng bước được giải trừ.

Phòng 4204 như tim đập mạnh, tường phòng sắp vỡ nát, trên sàn và trần nhà xuất hiện một vết nứt lớn, lão quỷ thân hình to lớn chui ra khỏi cửa, bước vào hành lang.

“Đó là quái vật gì vậy?”

Hàn Phi thông qua màn hình điện thoại nhìn vào lão quỷ phía xa, khuôn mặt tà khí trẻ tuổi sau lưng lão quỷ khi rời khỏi

phòng, còn cố ý liếc nhìn nơi màn hình điện thoại, như thể ngay từ đầu đã biết có người đang theo dõi mình.

Tiếng bước chân biến mất, phòng 4204 từ từ trở lại bình thường, sau vài phút, vết máu trong phòng bắt đầu giảm bớt rồi tụ lại trung tâm phòng khách, biến thành một cái bóng đỏ như máu.

Bóng máu này mới là chủ nhân thực sự của căn phòng 4204, vừa rồi nó đã bị đánh đập và ép giả chết.

“4204? Anh không sao chứ?” Lời nói mà Hàn Phi đã chuẩn bị trước giờ cũng không có ích nữa.

Trong video, bóng máu dường bị đánh đến ngốc rồi, đứng trước màn hình, chỉ không ngừng nhìn Hàn Phi, cuối cùng dường như cảm nhận được điều gì đó trên người Hàn Phi, anh ta trực tiếp ngắt video.

“Có một trái tim thối rữa và rỉ máu ở phòng 4204. Không ai biết gốc gác của anh ta, cũng rất ít người dám khiêu khích đối phương. Em không hiểu vì sao lão quỷ ở phòng 4234 lại đột nhiên chạy vào phòng 4204?” Nam học sinh hơi nghi hoặc.

Hàn Phi lúc này đã tiến vào trạng thái thời chiến, chạy đua với thời gian để phát ra thông báo trong nhóm chat, bảo mọi người tuyệt đối không nên ra ngoài, dùng mọi cách để bảo vệ tốt cho mình.

Người quản lý mới vừa lên đã gửi ra thông báo nghiêm trọng như vậy, mọi người ít nhiều cũng có nghi hoặc. Chưa nói đến bạn bè trong nhóm chat, nam học sinh ngồi cạnh Hàn Phi cũng không hiểu lắm: “Lão quỷ ở phòng 4234 là một trong những cư dân sớm nhất trong tòa nhà chết chóc, thế lực ông ta khủng khiếp, đúng là rất nguy hiểm, nhưng cũng không đến mức thông báo với mọi người như vậy chứ?”

Trong nhóm cũng có người cảm thấy Hàn Phi là đang chuyện bé xé ra to, cho dù là lão quỷ phát điên, cũng không thể vi phạm quy tắc mà người quản lý đã đặt ra, đột nhập vào phòng của người khác.

Nhìn thấy bạn bè trong nhóm chat lại ngây thơ như vậy, Hàn Phi có chút tức giận.

Nếu như đơn thuần chỉ là lão quỷ không cạnh tranh với thế giới kia, thực sự không phải quá sợ hãi, trong tòa nhà chết chóc vẫn còn vài người còn khủng khiếp hơn lão quỷ, ví dụ như thần giữ cửa không đầu, tượng thần trong nhà của vợ con Trang Nhân…, nhưng mà mọi người lại bỏ qua một điểm, hiện tại điều khiển, quấy nhiễu lão quỷ không phải là ý chí bản thân lão, mà là linh hồn ác của Hàn Phi.

Phải biết rằng Hàn Phi level 13, về thuộc tính còn không bằng oán niệm cỡ nhỏ, mà trong tình huống không có bất kì kĩ năng tấn công mạnh mẽ nào, đã đánh thông Học viện tư thục Ích Dân, hủy đi nhà máy máu thịt, đốt công ty bảo vệ, làm sập ngõ Súc Sinh, hiện tại đang bắt đầu chạy vào tòa nhà chết chóc của bản đồ rank E nhảy nhót rồi.

Mà thực lực bản thân lão quỷ ít nhất là cùng cấp độ với nữ streamer, nói theo cách khác, tương đương với việc Hàn Phi có được các loại thuộc tính và năng lực của oán niệm cỡ lớn!

Đây là khái niệm gì?

Chính Hàn Phi nghĩ đến còn cảm thấy sợ hãi.

Một con người hoàn toàn điên cuồng tà ác của hắn, sau khi có được năng lực của oán niệm cỡ lớn sẽ làm những chuyện gì?

Vừa rồi có một người bạn chat nhóm còn nói cho dù lão quỷ có phát điên cũng không dám vi phạm quy tắc của người quản lý, trên thực tế quy tắc của người quản lý tòa nhà trong mắt Hàn Phi đến cái rắm cũng không bằng, đột nhập vào phòng của người khác đã được coi là lịch sự lắm rồi, hồn ác đó rất có khả năng lựa chọn là trực tiếp tắm máu tòa nhà chết chóc.

Hàn Phi thậm chí cảm thấy Cánh bướm chính là muốn hồn ác giết hết toàn bộ cư dân trong tòa nhà, như vậy hắn lại đi con đường cũ năm xưa của nhân viên thử nghiệm, trở thành đồ tể tay nhuốm đầy máu tươi, dần dần đánh mất chính mình.

“Anh không cần phải quá căng thẳng như vậy, chẳng lẽ lão lại có thể phá hủy luôn cái tòa nhà này hay sao?” Nam học sinh thấy trạng thái Hàn Phi không đúng, nói thêm vài câu:

“Hôm nay là đêm hồi hồn, người giấy đưa tang, người người nhà nhà đóng cửa chiêu hồn, lão quỷ dám phát điên vào ngày hôm nay, sẽ có thứ người quản lý để lại đi đối phó với lão.”

“Người quản lý anh đã gặp nhiều, các em không hiểu đâu, nó không phải là loại tà ác và khủng khiếp mà các em có thể hiểu được.” Hàn Phi không biết phải thuyết phục đối phương như thế nào, hắn cau mày suy nghĩ một chút, sau đó mở bảng thuộc tính của mình ra, bắt đầu đọc sơ yếu lý lịch tìm việc trong cuộc đời của chính mình: “Những lời anh nói dưới đây câu nào cũng đều là sự thật. Anh đã làm rất nhiều việc, nhưng cuối cùng vì sự tồn tại của hồn ác đó, đã làm hỏng mọi thứ.”

“Làm hỏng?”

“Không phải là loại lảm hỏng trong tưởng tượng của em.” Hàn Phi bắt đầu xem lại lý lịch cuộc đời của mình, đọc ra quá trình làm việc của hắn, làm giáo viên, trực tiếp giết chết chủ nhiệm; đi phỏng vấn, kết quả chưa đến nửa giờ người phỏng vấn đã qua đời; đến công ty bảo vệ tập huấn, sau đó tiếng ca xuất hiện, công ty đó hiện tại hoàn toàn bị nguyền rủa che phủ, chưa nói đến nhân viên, bên trong đến sự sống cũng đều không còn.

Sau khi nghe xong lý lịch của Hàn Phi, nam học sinh vô cùng chấn động, nhìn chằm chằm đồng phục bảo vệ của tòa nhà chết chóc trên người hắn, sắc mặt tái nhợt bắt đầu hơi co giật.

Chương 373: Sẽ không có chuyện gì đâu

Bất kể Hàn Phi có nói dối không, nam học sinh cảm thấy hoang mang kinh khủng khi nhìn bộ đồng phục bảo vệ trên người hắn.

“Em yên tâm, những chuyện này không liên quan đến anh, tất cả tà ác và tai họa đều ở bên trong linh hồn đang chạy trốn kia, anh cũng không dám đảm bảo nó sẽ gây ra những chuyện gì, vì vậy mọi người nhất định phải chú ý an toàn!” Hàn Phi vô cùng nghiêm túc, chỉ có trong tình huống như này, hắn mới có nhận thức rõ ràng đối với chính mình.

“Nhưng dù sao thì nó cũng chỉ là một du hồn bị chiêu đến đây mà thôi, có lẽ sẽ không có chuyện gì đâu.” Nam học sinh cũng từ từ dao động, chủ yếu là bởi vì những gì Hàn Phi nói quá đáng sợ.

“Em đã từng gặp qua hồn phách quay trở về trong bảy ngày đầu, trong vòng nửa giờ đã hoàn toàn chủ động chiếm giữ chưa? Cho nó thêm chút thời gian, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được!” Hàn Phi thực sự rất gấp, còn hơn hai giờ nữa mới tới 4 giờ 44 phút sáng, hắn phải tìm đủ tất cả hồn phách, trước khi Cánh bướm hồi hồn.

Nhưng tình hình hiện tại của hồn ác rõ ràng là một tai nạn, Hàn Phi rất lo lắng hồn của mình sẽ giống như hồn của thần giữ cửa, không những không muốn trở về mà còn muốn dùng nhiều thủ đoạn giết chết hồn chính.

Chính vì điều này mà Hàn Phi đã trở nên rất lo lắng sau khi nhìn thấy đối phương.

Nhưng hắn cũng không vì chuyện này mà mất đi lý trí, cái gì cũng có mặt tốt lẫn mặt xấu, tuy rằng sự kết hợp giữa hồn ác và lão quỷ rất đáng sợ, nhưng chỉ cần xử lý tốt, bọn họ cũng có thể giúp đỡ Hàn Phi rất nhiều.

“Các cư dân trong nhóm của Đom Đóm đa số vẫn có khả năng giao lưu, miễn cưỡng được coi là người của mình. Nếu

như hồn ác muốn tắm máu tòa nhà chết chóc, những người bạn trong nhóm chat nhận được thông báo trước sẽ trốn đi, nếu điều này xảy ra thì, bị hồn ác giết chết sẽ là những ác hồn bị tử ý chi phối hoàn toàn không thể giao lưu.”

Bây giờ cứu các thành viên trong nhóm là cứu chính mình, vì vậy tiếp tục đưa ra cảnh báo.

Đầu tiên là thuyết phục nam học sinh, sau đó Hàn Phi kéo cậu ta đi thông báo cho các thành viên trong nhóm chat.

Những thành viên trong nhóm đã được Đom Đóm chăm sóc trước đây có cơ hội trở thành trợ thủ của chính họ, Hàn Phi không muốn họ gặp tai nạn.

Nhóm chat vốn dĩ tĩnh mịch hôm nay bỗng trở nên sôi nổi, Hàn Phi giống như người thổi còi trước khi thảm họa ập đến, khẩn trương thông báo cho mọi người tránh nạn.

“Đừng cố chạm trán với nó! Đừng nói chuyện với nó! Tốt nhất là trốn đi, tuyệt đối không bao giờ được có bất kỳ tiếp xúc nào với nó!”

Một người sống, nửa đêm nhắc nhở mọi người chú ý an toàn trong một group chat đầy lệ quỷ, không nên đi đêm, đóng cửa lại, cảnh tượng này có một sự ấm áp đặc biệt.

Những cư dân mạng mà Đom Đóm đã giúp đỡ trước đây, có lẽ sẽ nể mặt Đom Đóm, bán tín bán nghi làm theo những gì Hàn Phi nói.

Tuy nhiên, trong group chat, những cư dân ban đầu sử dụng tên số nhà của tòa nhà chết chóc lại không coi trọng, theo họ, mình không giết chết Hàn Phi đã được coi là vô cùng kiềm chế và nhân từ rồi, nghe theo lời hắn, làm sao có thể chứ?

Lời cảnh báo của Hàn Phi bên này vẫn chưa được gửi đi hết, tiếng kính vỡ đã vang lên từ tầng cao nhất của tòa nhà chết chóc, lần cuối cùng hắn nghe thấy một âm thanh tương tự là khi quỷ nhảy lầu xuất hiện.

Chạy nhanh đến bên cửa sổ, Hàn Phi định mở cửa sổ, nhưng học sinh của phòng 4064 đã ngăn hắn lại.

“Cửa sổ của tòa nhà chết chóc không thể mở ra một cách tùy tiện. Sương mù được ngưng tụ từ tử ý bên ngoài sẽ bay vào trong, quái vật ẩn trong sương mù cũng có thể nhân cơ hội trèo vào bên trong tòa nhà chết chóc.”

“Vậy nếu cửa sổ bị làm vỡ chuyện gì sẽ xảy ra? Nếu không có người sửa chữa, sương mù bên ngoài chẳng phải sẽ tiếp tục trôi vào tòa nhà hay sao?” Hàn Phi chỉ đơn thuần là tò mò.

“Anh mới vào đây, có rất nhiều thứ không biết, tòa nhà chết chóc dường như có sinh mệnh của chính mình, bất kì thứ gì sau khi bị hủy hoại, thời điểm quyết định sẽ từ từ khôi phục. Giống như khi một người bị thương, vết thương sẽ đóng vảy và sau đó từ từ lành lại.”

“Tòa nhà chết chóc có sinh mệnh? Nhưng cả khu vực này rõ ràng bị tử ý bao trùm, trước khi anh vào đây đã rất hiếu kì, tử ý khổng lồ như vậy rốt cuộc là bay ra từ đâu?” Hàn Phi đã bày tỏ nghi ngờ trước nay của mình, tòa nhà chết chóc là tòa nhà nguy hiểm nhất trong khu vực hắn ở, toàn bộ tòa nhà bị bao phủ trong sương mù màu xám.

Lúc đầu, hắn cảm thấy sương xám không có gì, cho đến khi tiếng ca không thể nhắc đến tiến vào trong sương xám và mất phương hướng, hắn mới nhận ra những làn sương mù hoàn toàn được hình thành từ tử khí này vô cùng đáng sợ.

“Bên trên oán niệm là hận ý, bên trên hận ý mới là không thể nhắc đến, dựa vào năng lực của Cánh bướm dường như không thể làm ra sương xám nhiều như vậy, sương xám bao trùm tòa nhà chết chóc này chẳng lẽ đã tồn tại trước Cánh bướm?”

“Em cũng không rõ lắm, em chỉ biết sương xám, tử ý và nguyền rủa chết chóc toàn bộ đều bắt nguồn từ tầng hầm của tòa nhà chết chóc.” Nam học sinh thành thật trả lời.

“Tầng hầm? Em đã bao giờ đi xuống tầng hầm chưa?”

“Chưa, chỉ có thể tới tầng hầm của tòa nhà chết chóc bằng thang máy. Em không thích không gian chật hẹp. Em chưa bao giờ đi thang máy cả.”

Sau khi nghe câu trả lời của nam học sinh, Hàn Phi nhớ tới một cảnh khi hắn chơi game tòa nhà chết chóc, những người truy hồn mặc y phục màu đỏ, toàn thân đầy nguyền rủa chết chóc dường như đều thông qua thang máy từ dưới tầng hầm chạy lên.

"Tầng hầm của tòa nhà chết chóc đang ẩn giấu điều gì?" Lời Hàn Phi còn chưa nói xong, trên tầng lại không ngừng truyền đến âm thanh kính cửa sổ bị đập vỡ, trong đó còn xen lẫn tiếng cười không kiêng nể gì cả.

Những mảnh vỡ thủy tinh từ trên cao rơi xuống như một trận mưa rào sắc bén, chúng rơi vào trong màn sương xám dày đặc, không phát ra bất kì tiếng kêu nào, giống như bị thứ gì đó nuốt chửng vậy.

Cửa sổ hết tầng này đến tầng khác bị đập vỡ, cùng lúc sương xám đi vào trong tòa nhà, tiếng ca bên ngoài tòa nhà cũng nghe thấy một cách rõ ràng, nghe vậy, da đầu Hàn Phi tê rần, giống như bên ngoài cửa sổ chính là khuôn mặt của tiếng ca vậy.

"Nó cách mình vô cùng gần! Cái kẻ đập vỡ cửa sổ kia muốn đưa tiếng ca vào trong tòa nhà?!" Nghe thấy tiếng cười quen thuộc ở lầu trên, Hàn Phi đã biết là ai đập vỡ cửa sổ rồi, suy nghĩ của hồn ác rất tốt, đưa tiếng ca vào bên trong tòa nhà chết chóc, nhưng vấn đề là hắn có trốn thoát được sự truy sát của tiếng ca không? Mới chỉ bám lấy một oán niệm cấp cao, đã dám chơi với lửa rồi sao? Chòng ghẹo dụ dỗ không thể nhắc đến? Hắn điên rồi sao?

Hàn Phi thực sự không nghĩ đến hồn ác sau khi có được sức mạnh, việc đầu tiên làm lại là đập vỡ cửa số hết tầng này đến tầng khác của tòa nhà chết chóc, đối phương không hổ là hồn của mình, phong cách làm việc không thể đoán trước.

"Anh có cảm thấy tiếng ca bên ngoài bao hàm thứ gì đó không, giống như là nó đang gọi tên của anh vậy?" Nam học sinh mở miệng chính là bổ thêm dao.

Hàn Phi hiện tại đã không còn tâm trạng nói chuyện với nam học sinh rồi, trong đầu hắn toàn là những chuyện liên

quan đến tiếng ca, hồn ác làm việc điên rồ, ủng hộ sự hỗn loạn, tiếp theo trong tòa nhà chết chóc sẽ lại thêm một biến cố nữa.

"Hồn ác đối với chính mình thật tàn nhẫn, đưa tiếng ca vào trong tòa nhà chết chóc, một đòn chí mạng! Vấn đề là, người mà tiếng ca hận nhất chính là hắn mà!"

Kính trên lầu vẫn đang không ngừng vỡ ra, chắc đợi đến khi Cánh bướm đến, tòa nhà chết chóc có thể đã bị giày vò đến mức không nhận ra được nữa rồi.

Âm thanh của tiếng nhạc thê lương, tiếng ca, tiếng cửa kính vỡ đan xen vào nhau, sương xám vô biên tràn vào tòa nhà chết chóc, giống như biển đen lơ lửng trên không trung tràn xuống!

Hàn Phi đứng bên cạnh cửa sổ, chứng kiến mọi thứ, cảnh tượng này hùng vĩ quỷ dị, xung quanh đều là âm khí, thậm chí còn gợi cho hắn nhớ đến lễ khai mạc của một thế vận hội nhiều năm trước.

Chương 374: Làm thế nào mà anh trở nên như thế này!

Sương xám trong cư xá tòa nhà chết chóc mang theo tử ý nồng đậm tràn vào tòa nhà số 4, tốc độ chữa lành cửa sổ còn kém xa tốc độ đập vỡ của hồn ác.

Cư dân trong tòa nhà chưa bao giờ gặp phải trường hợp như vậy, trước đây trong tòa nhà cũng có lệ quỷ và hồn ác đánh nhau, giống như quỷ nhảy lầu và nữ streamer đánh nhau vậy, nhưng cho dù bọn họ có đánh nhau to đến đâu cũng chưa bao giờ đến tòa nhà chính.

Tòa nhà mà sập thì ai cũng không có lợi gì, mọi người là tranh đấu, chứ không phải là tự sát.

Nhưng du hồn mới xuất hiện này thì lại khác. Nó không coi các quy tắc của tòa nhà chết chóc là gì, vừa lên là đã kiểu chơi đồng quy vô tận, hơn nữa hắn chết thì thôi, hắn còn muốn kéo tất cả mọi người trong tòa nhà cùng tuẫn táng!

Phong cách tàn nhẫn này khiến nam học sinh tin những lời Hàn Phi nói, ước chừng chỉ có kẻ đáng sợ như vậy mới có thể làm được những điều mà Hàn Phi đã nói.

Sự điên cuồng và cuồng loạn mà hồn ác thể hiện vượt xa trí tưởng tượng của người thường, rất nhiều quỷ cũng không thể hiểu được.

Vốn dĩ bạn bè trong nhóm chat hỗ trợ cư dân đều không coi trọng lời nói của Hàn Phi, còn có người đặc biệt đi ra ngoài kiểm tra, cho đến khi cửa kính hết tầng này đến tầng khác vỡ tan, mang theo tiếng ca với sát khí vô tận vang lên bên tai, bọn họ mới hoảng sợ!

Đứng bên cạnh cửa sổ, Hàn Phi nhìn trận chiến lớn mà hồn ác gây ra, hắn hiện tại lo lắng không biết làm sao để khống chế đối phương.

Sương xám của cả cư xá bắt đầu tập trung ở tòa nhà số 4. Ngoài cửa sổ dường như là biển sâu, tiếng ca kia giống như thủy quái khổng lồ ẩn mình trong bóng tối, không ngừng đánh vào tòa nhà.

"Chờ Cánh bướm trở lại, chắc nó sẽ phát hiện ra mình đã trở thành cô nhi rồi."

Hàn Phi không nói đùa, tiếng ca tinh tường phát hiện có một thế lực trong tòa nhà chết chóc đang phối hợp với mình, không thể nhắc đến này tập trung tinh lực công kích nơi sương xám tràn vào, muốn đi theo sương xám vào tòa nhà chết chóc.

Đó là một ý tưởng hay, nhưng không thể vượt qua lớp phòng thủ cuối cùng.

Đường đường là tồn tại không thể nhắc đến, đã tiêu hao mất vài buổi tối bên ngoài tòa nhà chết chóc rồi, sát ý trong tim của nó với Hàn Phi và lửa giận không thể phát tiết đã sôi sùng sục, nó quyết định tiêu diệt hoàn toàn cư xá, để nguyền rủa của mình tràn ngập mọi mảnh đất.

Tiếng ca trở nên thê lương, như thể khóc ra máu!

Tiếng nhạc thê lương trong tòa nhà ngay lập tức bị dập tắt, một bóng đen khổng lồ mờ nhạt xuất hiện trong màn sương xám, nó dường như là tiếng ca không thể nhắc đến, toàn bộ cơ thể của nó đều muốn vào tòa nhà chết chóc!

Không thể nhắc đến là tồn tại còn khủng khiếp hơn cả hận ý, khi nó toàn lực muốn đột phá, tòa nhà chết chóc rất khó có thể ngăn được, lại cộng thêm ác hồn trong ngoài phối hợp.

Toàn bộ tòa nhà lung lay sắp đổ, tường có những vết nứt rất nhỏ, tựa hồ như giây tiếp theo nó sẽ sụp đổ, từ tầng hầm của tòa nhà chết chóc đột nhiên xuất hiện sương xám nhiều gấp mấy lần trước đó!

Tử ý bên trong sương khí này càng nồng đậm hơn, đã sắp biến thành màu đen.

Người bình thường đừng nói đến việc tiến vào trong sương đen, chỉ cần nhìn vào sương mù, sẽ bị sát khí ảnh hưởng mà phát điên.

Sương xám phun ra từ đáy tòa nhà chết chóc giống như thủy triều ngầm, cố gắng hết sức để chặn tiếng ca, dù có sự phối hợp của hồn ác, tiếng ca cũng không thể tiến vào tòa nhà chết chóc trong thời gian ngắn.

"Tại sao dưới tòa nhà chết chóc này lại có nhiều tử khí như vậy? Chẳng lẽ dưới tòa nhà là một ngôi mộ lớn? Thi thể của ai sẽ được chôn ở đó?" Hàn Phi bị ý nghĩ của mình làm cho giật mình, hố tử thi bình thường cho dù có thể hội tụ tử ý, cũng rất khó tạo ra tử ý thuần túy như vậy, hắn nghi ngờ rằng thứ được chôn dưới tòa nhà chết chóc không phải là một đống thi thể, mà là một cỗ thi thể "đặc biệt".

"Chẳng lẽ là thi thể của Phó Sinh?"

Hàn Phi cũng không chắc chắn, hắn chỉ biết rằng bí mật của tòa nhà chết chóc được cất giấu dưới tầng hầm.

"Có lẽ mình có thể nhân cơ hội này đi thang máy xuống tầng hầm, xem qua một chút."

Tiếng thủy tinh vỡ liên tục vang lên, lão quỷ bị ảnh hưởng bởi hồn ác trở thành sự tồn tại đáng sợ xảo quyệt nhất trong tòa nhà chết chóc, đuổi không kịp, đánh không lại, đúng là vô pháp vô thiên.

"Chúng ta trốn trước đi, với tốc độ này, hồn ác của anh chắc rất nhanh sẽ vào phòng này." Nam học sinh nhìn chằm chằm đồng phục bảo vệ cư xá trên người Hàn Phi, sờ lên vết nứt trên tường. Cậu ta phát hiện tầm nhìn của mình thật nhỏ bé, lúc đầu còn lo lắng Hàn Phi có thể giết chết hết tất cả cư dân, hiện tại mới phát hiện người ta còn chuẩn bị ngay cả tòa nhà cũng phá hủy luôn!

"Trốn có lẽ là không thể trốn, hắn ở rất gần anh rồi, nhất định sẽ cảm nhận được sự tồn tại của anh." Hàn Phi đưa mắt nhìn nam học sinh rất thành khẩn: "Bạn học, nếu em đánh nhau với lão quỷ tầng 23, khả năng chiến thắng là bao nhiêu?"

"Không có cơ hội chiến thắng, không có chút nào." Nam học sinh thật sự sợ hãi, quen biết người đàn ông trước mặt không đến nửa giờ, vậy mà hiện tại đã đến bước phân sinh tử rồi.

“Vậy em đi trốn cùng anh, mang theo Lai Sinh và Đom Đóm, chúng ta đi xuống tầng hầm.” Hàn Phi cũng không phải là trong lúc nóng vội đưa ra quyết định này, bố của Lai Sinh bản thân là người truy hồn, chắc là biết cách đối phó với tầng hầm.

Khi Hàn Phi và nam học sinh thương lượng đối sách, âm thanh kính vỡ ở các tầng đột ngột dừng lại.

“Hình như là dừng ở tầng 13? Ở đó có quỷ rất khủng khiếp ở à?” Hồn ác cũng không phải là đập vỡ toàn bộ cửa kính của tất cả các phòng ở mỗi tầng, hồng phải chọn quả mềm để nắn, cái hắn cần không phải là hiệu quả, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất gây ra một lỗ hổng lớn nhất trong tòa nhà chết chóc.

“Không có?” Nam học sinh hơi khó hiểu: “Vậy chúng ta có phải là không phải đi nữa không?”

“Đừng đưa tính mạng của mình vào tay người khác, em đi với anh xuống tầng hầm trước.” Hàn Phi và nam học sinh đưa Đom Đóm và Lai Sinh ra khỏi phòng, lúc này đội ngũ người giấy đưa tang không còn quan tâm đến bọn họ nữa.

……

“Hỏng rồi, hỏng rồi, tiếng kính vỡ lập tức muốn đến tầng của chúng ta rồi! Lần này chúng ta thực sự chết chắc rồi!”

Tầng 13, trong phòng 4134, hai nam một nữ túm tụm sau ghế sô pha, bọn họ chính là người phụ nữ và người hàng xóm bất hạnh của Phong Tử Du được Hàn Phi cứu trong thế giới tủ, còn có bảo vệ tòa nhà chết chóc tên là Hoa Khôi.

“Trốn được qua mồng một, cũng không trốn được qua ngày rằm, không ngờ mình vẫn là phải chết ở nơi quỷ quái này!” Hàng xóm của Phong Tử Du là một ông chú mập mạp, khi Cánh bướm bắt Phong Tử Du, anh ta chạy đến nơi Phong Tử Du ở vì tiếng ồn quá lớn, nhưng bị Cánh bướm coi là rác tùy tiện ném vào thế giới trong tủ.

“Đàn ông đích thực không dễ khóc, anh đã lớn như thế này rồi sao lại suốt ngày khóc sướt mướt thế, phiền chết đi được!” Hoa Khôi mặc bộ đồng phục bảo vệ sạch sẽ duy nhất, anh ta

trang bị đầy đủ vũ khí, cầm một chiếc đèn pin sáng và một chiếc dùi cui cao su.

"Hay là chúng ta chạy trốn đi?" Ông chú trung niên từ dưới đất đứng dậy.

"Bạch Tư Niệm nói rồi, bảo chúng ta ở đây đợi anh ấy." Người phụ nữ vẫn luôn trầm mặc cuối cùng cũng mở miệng: "Anh ấy sẽ quay lại, anh ấy còn nói sẽ giúp tôi tìm đứa con bị lạc. Ngoài ra hai người có cảm thấy, tiếng cười bên ngoài có chút giống với Bạch Tư Niệm không?"

Hoa Khôi và ông chú trung niên hoảng sợ quá rồi, không lắng nghe những lời người phụ nữ nói.

Người phụ nữ không nói tiếp nữa, tiếp tục nhìn vào bức ảnh trong lòng bàn tay, trong bức ảnh là cậu con trai của cô, dễ thương và ngây thơ, đang mặc bộ đồ ngủ hình gấu.

"Cả hai người hãy trật tự một chút! Có vẻ như có thứ gì đó sắp đến đây!" Bảo vệ Hoa Khôi rất căng thẳng, anh ta nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ. Cửa sổ trên tầng 14 trên đầu anh ta đã bị đập vỡ, gió rít tràn vào tòa nhà.

"Đến lượt chúng ta rồi…."

Ngoài hành lang có một âm thanh kỳ lạ, như thể vô số tay chân cùng lúc bò trên trần nhà, kinh hãi nhất là âm thanh đó đột ngột dừng lại khi đi qua phòng 4134!

Ba người may mắn sống sót mấy con mắt kinh hãi nhìn nhau, bọn họ không dám phát ra tiếng động, cầu mong thứ ngoài cửa mau chóng rời đi.

Có lẽ một ác thần nào đó đã nghe thấy điều ước của họ, sau vài giây yên tĩnh, những tia máu đen mịn bắt đầu xuất hiện trên cửa chống trộm, dòng máu đen hôi thối xâm nhập vào trong nhà theo khe cửa.

"Bùm!"

Cánh cửa khóa chặt bị đập mạnh mở ra, ngoài cửa vang lên tiếng cười điên cuồng.

Hết cái đầu lâu này đến đầu lâu khác nhô ra từ sống lưng, hai cánh tay nhuốm máu đập mạnh vào cửa, ngón tay mảnh khảnh như rắn độc trừng lớn mắt, vô số nguyền rủa quét sạch đồng phục bảo vệ chất đống trong phòng khách, đi thẳng ra sau ghế sô pha.

Thực lực chênh lệch rất lớn, ba người trong phòng 4134 trước mặt lão quỷ đến tư cách chạy trốn cũng không có.

Âm khí uy nghiêm cường đại trực tiếp đè xuống, ba người ngồi sau sô pha chắc sẽ không cảm nhận được đau đớn do nguyền rủa mang đến đã bị nghiền nát thành từng mảnh, hồn phi phách tán.

"Hai người mau nhảy ra khỏi cửa sổ! Theo đường ống dẫn đến các tầng khác!" Hoa Khôi lúc này biểu hiện vô cùng trượng nghĩa, anh ta nắm lấy dùi cui chặn trước mặt người phụ nữ.

Ông chú trung niên và người phụ nữ chạy ra đằng sau, nhưng dù làm thế nào cũng không thể mở được cửa sổ đã bị phong ấn và nguyền rủa của tòa nhà chết chóc.

"Quỷ yếu ớt như này vẫn có thể tồn tại, nhất định có nguyên nhân đặc biệt." Một khuôn mặt trên sống lưng lão quỷ mở mắt ra, khuôn mặt đó trông giống y như Hàn Phi, chỉ là lông mày tràn đầy tà khí lạnh lẽo, khóe miệng tràn đầy điên cuồng.

Hồn ác vô cùng thông minh, hắn nhìn ra trên cơ thể Hoa Khôi ẩn giấu gì, không tùy ý dùng tà khí chèn ép đối phương, mà là muốn đưa nguyền rủa chết chóc trên cơ thể lão quỷ vào cơ thể đối phương.

Thành công đương nhiên là chuyện tốt, nhưng không thành công thì mình cũng chẳng tổn thất gì.

Nguyền rủa chết chóc như một sợi dây kéo Hoa Khôi đến bên người, Hoa Khôi cũng nhìn thấy những khuôn mặt trên sống lưng lão quỷ.

"Là anh! Bạch Tư Niệm!"

Khi Hoa Khôi bị dọa sợ đến sắp ngất đi, đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt của Hàn Phi, anh ta thực sự không thể tin đây là sự thật!

"Mẹ kiếp! Mấy buổi tối không gặp, anh đã biến đổi lớn như vậy rồi!"

Đôi mắt toàn là tà khí của hồn ác quét qua Hoa Khôi, hắn bỗng ý thức được một chuyện: "Trong quá trình tôi và người nhà dung hợp xuất hiện một vài sự cố, quên mất một phần kí ức, anh quen biết với tôi trước đó sao?"

Gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, cho dù Hàn Phi là người hay là quỷ, hắn luôn có thể nói ra những lời phù hợp.

"Đương nhiên là quen rồi! Anh tên là Bạch Tư Niệm, là bảo vệ mới đến của tòa nhà chết chóc, hai người bọn họ đều là anh mang đến đây." Hoa Khôi thở phào nhẹ nhõm, anh ta thật sự không ngờ được mình vẫn có thể sống sót trong tình huống như này, mệnh cũng cứng thật: "Bạch Tư Niệm quay lại rồi, hai người cũng đừng chạy vội."

Người phụ nữ còn đỡ hơn một chút, dù sao thì cũng ở trong thế giới tủ quần áo sinh tồn rất lâu, nhưng ông chú trung niên thì trốn sau lưng người phụ nữ, anh ta hai chân run rẩy, ngay cả liếc nhìn quái vật trước mắt một cái cũng không dám.

"Các người quen biết tôi à?" Giọng nói của hồn ác mang theo tử ý, rất ít người dám nói dối trước giọng nói như vậy.

"Chúng tôi đều là được anh cứu, anh là một người đặc biệt tốt."

"Người tốt? Tôi sao?" Tà khí trên mặt hồn ác càng thêm mạnh mẽ: "Thực sự đúng như những gì tôi nghĩ, chẳng trách khi tôi muốn để đại quỷ bên ngoài vào, trong lòng lại có dao động, có chút phản kháng, hóa ra tôi là một người tốt. Nhưng người tốt không phải nên lên thiên đường sao? Tại sao lại đi vào địa ngục?"

"Anh giúp tôi thoát khỏi nguy hiểm, còn giúp tôi tìm đứa con thất lạc trong tòa nhà, kỳ thực anh trở nên như thế này,

cũng trách hai người chúng tôi thật vô dụng.” Người phụ nữ nhìn quái vật trước mặt, cô ấy rất tự trách và đau khổ.

“Tôi ngửi thấy mùi đau khổ trên cơ thể cô, cô đang cảm thấy có lỗi với tôi sao?” Hồn ác dùng cánh tay của lão quỷ nắm lấy cơ thể người phụ nữ, đặt cô ở trước mặt hắn.

Chóp mũi ngửi mùi hương của linh hồn, hắn nhìn vào khuôn mặt người phụ nữ đang cận kề trong tầm tay: “Hãy kể cho tôi nghe về tính cách, quá khứ của tôi, bao gồm cả từng lời tôi từng nói với cô! Có thể tôi biến thành một con quái vật, có thể sẽ tìm thấy lại bản thân trước đây.”

Cơ thể người phụ nữ bị nguyền rủa khống chế, nhìn khuôn mặt tuấn tú xấu xa của hồn ác, cũng không dám che giấu chút nào, nói hết ra Hàn Phi rốt cuộc là người tốt như thế nào.

“Một người tốt như vậy lại xuống địa ngục? Công bằng không?” Hồn ác nâng một cánh tay của lão quỷ lên, khóa ba người bọn họ sau lưng, sau đó nhếch mép xông tới cửa sổ phòng: “Tôi đang vội, vừa đi vừa trò chuyện, các người đừng dừng lại, tiếp tục nói!”

Hắn tập trung toàn bộ âm khí của mình đập vỡ kính cửa sổ, chỉ bằng cách này hắn mới có thể đập vỡ tấm kính được ngưng tụ từ tử ý không biết bao nhiêu năm rồi.

Sau khi kính cửa sổ ở tầng 13 vỡ tan, sương xám ở tầng dưới lại bùng phát, sương mù đen kịt được rút ra và bắt đầu chảy về phía tiếng ca.

“Ông bạn già, ngôi mộ mà ông nhắc đến đã được kích hoạt, tử ý trong mộ bây giờ và tiếng ca bên ngoài đang dây dưa lẫn nhau, chắc là không có thời gian để mắt đến chúng ta đâu đúng không?”

Màn sương màu đen xám trôi vào phòng 4134, hồn ác không hề né tránh trực tiếp dang rộng hai tay ra.

“Nếu công bằng phải dựa vào chính mình giành lấy, vậy thì quy tắc tồn tại có ý nghĩa gì? Mọi người yên tâm đi, tôi sẽ đập vỡ toàn bộ dây xích trên cơ thể chúng ta, ai muốn ngăn tôi lại, tôi sẽ để nó tan thành tro cốt.”

Giọng nói lạnh lùng khiến nhiệt độ trong phòng giảm hẳn, trong tiếng cười điên cuồng, lão quỷ rời khỏi phòng 4134, mang theo ba người, nhanh chóng bò lên tường.

Tiếng huýt sáo khiến người ta phát sợ phát ra từ miệng ác hồn, hắn cảm nhận được vị trí của tiếng ca, nhanh chóng đến tầng 1.

Cửa sổ góc hành lang tầng 1 là nơi xa nhất với tiếng ca, lúc này tử ý nổi lên từ dưới tòa nhà chết chóc đều đổ dồn vào tiếng ca, hồn ác hao tổn tâm sức cuối cùng cũng tạo ra một cơ hội.

"Ông bạn già, nhà ông phải gánh vác nguyền rủa chết chóc này hết đời này qua đời khác, sau khi chết nhất định phải quay về đây, ông thật sự muốn con cháu mình cũng phải sống như thế này hay sao?" Hồn ác nhìn vào cửa sổ ốp gỗ ở góc hành lang: "Toàn bộ thế hệ sau của ông đều đi vào sau lưng ông, sống lưng của ông được nâng đỡ là dựa vào con cháu đời sau của ông, những ngày tháng tồi tệ như này sắp kết thúc rồi."

Những chữ tử hiện lên trên cánh tay gầy guộc như sợi dây xích, những tia máu bắt đầu xuất hiện trong đôi mắt đục ngầu của lão quỷ.

"Sự xuất hiện của tôi, là ngẫu nhiên, cũng là tất nhiên! Tôi có thể cảm nhận được lửa giận và hận ý kiềm nén vô số năm của ông, hãy dung hợp hoàn hảo với tôi, thay vì bị người ta nuôi nhốt như lợn chó, chi bằng tận dụng cơ hội tuyệt hảo này liều một phen!"

Bàn tay lão quỷ nắm lấy tấm ván gỗ trên cửa sổ, hận ý trong lòng hoàn toàn bị hồn ác đốt cháy.

Chương 375: Tôi chính là nguyền rủa chết chóc

Tòa nhà chết chóc có hai mươi bốn tầng, lão quỷ sống ở tầng hai mươi ba, ông ta là quỷ ở gần tầng cao nhất, cũng là quỷ ở trong tòa nhà lâu nhất.

Cư dân trong tòa nhà chưa bao giờ thấy ông ta giết người và phát điên, lão quỷ này vẫn luôn ở trong phòng của mình, tính khí rất tốt, cho dù có người đi nhầm vào phòng 4234, cũng sẽ bị một cỗ lực lượng kì lạ đẩy ra bên ngoài.

Nếu như nói tầng 24 là tầng nguy hiểm nhất, vậy tầng 23 có thể coi là tầng an toàn nhất trong tòa nhà.

Người người đều biết đến sự tồn tại của lão quỷ, nhưng cũng giống như những nam học sinh được Đom Đóm giải thoát, bọn họ trong lòng không cảm thấy lão quỷ khủng khiếp như thế nào.

Chịu đựng không biết bao nhiêu năm, cho đến ngày hôm nay, lão quỷ gặp được hồn ác.

Người thân cùng huyết thống duy nhất của ông ta đã bị chiêu hồn vào tòa nhà chết chóc, huyết mạch cuối cùng trên thế gian đã bị hồn ác chiếm giữ, cưỡng bức hợp nhất.

Nếu như không muốn tuyệt hậu, vậy ông ta chỉ có thể phối hợp với hồn ác.

Lúc đầu, lão quỷ chỉ muốn tìm cơ hội để thử tách hồn ác ra, nhưng khi tiếp xúc sâu hơn, ông ta dần nhận ra rằng hồn ác thích ứng với tòa nhà chết chóc hơn cả bản thân mình.

So với đứa cháu không nên thân kia, ông ta càng hy vọng người thân của mình chính là hồn ác.

Nhìn thì làm mưa làm gió, vô pháp vô thiên, kì thực suy nghĩ cẩn thận, hành động quyết đoán, vì vậy nhìn hành vi có vẻ điên cuồng, đều là bị chi phối bởi một lý trí tuyệt đối lạnh lùng.

Người như vậy có thể nói chính là sinh ra để dành cho thế giới tầng sâu, nếu như hồn ác có thể ở trên người đứa cháu của mình, vậy nói không chừng nguyền rủa quấy nhiễu huyết mạch cả nhà lão quỷ rồi sẽ có một ngày có thể bị hủy bỏ.

Trong bóng tối vô tận, lão quỷ nhìn thấy tia hy vọng do hồn ác mang đến nên quyết định phối hợp với đối phương, dùng hết sức mạnh nắm bắt cơ hội này để trốn thoát.

Những đốm máu đen và đỏ hiện ra dưới làn da gầy guộc của lão quỷ, từng nguyền rủa chết chóc bị ông ta tống ra khỏi cơ thể, "trái tim" đã ngủ say không biết bao nhiêu năm trong lồng ngực của ông ta lại bắt đầu đập loạn xạ!

Những mảnh vảy máu dính đầy nguyền rủa rơi xuống, trái tim màu đen bung ra âm khí khủng khiếp không thể tưởng tượng nổi, huyết mạch của đời này qua đời khác đột nhiên chảy khắp cơ thể!

Những khuôn mặt người trên sống lưng rú lên, mái tóc xõa xuống của lão quỷ dần dần bị máu nhuộm đỏ, cơ thể teo tóp của ông ta nhanh chóng phồng lên, những nếp nhăn sâu được làm phẳng dần từng chút một.

Vô số chữ tử xuyên trong cơ thể của lão quỷ bị ép ra, trái tim màu đen của ông ta bắt đầu chảy máu khi nó không ngừng đập loạn xạ.

Khi giọt máu đầu tiên trượt xuống, một vết nứt xuất hiện trong trái tim màu đen, một mối hận thù đã bị đè nén và ẩn giấu trong vô số năm bùng phát ra!

Sau khi đời này qua đời khác chết đi không được yên ổn, tất cả đều biến thành quái vật, làm sao có thể quên được mối hận diệt tộc này?

Đôi tay sưng vù nhiều lần xé toạc tấm ván trên cửa sổ, lão quỷ cuối cùng cũng không còn giấu giếm hận thù, trở thành người đầu tiên trong tòa nhà chết chóc thách thức người quản lý.

Đôi mắt đã hoàn toàn đỏ thẫm, lão quỷ đập vỡ cửa sổ mà người quản lý đã niêm phong, ông ta nhìn làn sương xám đang

cuộn trào mãnh liệt, không chút do dự bước ra khỏi tòa nhà chết chóc với máu me bê bết khắp người!

Khoảnh khắc rời khỏi tòa nhà chết chóc, từng khuôn mặt trên sống lưng của lão quỷ bắt đầu kêu gào đau đớn, những chữ tử dày đặc hiện lên trên gương mặt của đứa cháu đời sau.

Nguyền rủa chết chóc mà người quản lý gieo vào lão quỷ đã được kích hoạt, ông ta có thể sẽ chết nếu rời khỏi tòa nhà chết chóc!

Hận ý màu máu trong trái tim màu đen lan tràn khắp toàn thân, sương xám không thể ngăn cản bước chân lão quỷ rời đi, lúc này những làn sương mù đen kịt từ lân cận tiếng ca bay ra.

"Ông còn chần chừ gì nữa? Trao hết hận của ông cho tôi!"

Tất cả má phía trên sống lưng của lão quỷ đã bị biến dạng, nhưng chỉ có một khuôn mặt lúc này không những không suy sụp vì đau đớn, mà ngược lại mặt đầy tà quang, la hét dữ tợn!

Bề mặt trái tim màu đen hoàn toàn vỡ nát, hận ý sâu kín nhất ẩn giấu của lão quỷ giống như ngọn lửa, trực tiếp đốt cháy huyết mạch của chính mình.

Máu của lão quỷ nổ tung trong sương xám, như thể pháo hoa màu đỏ rơi xuống biển sâu đen kịt!

Cánh tay của lão quỷ đầy những chữ "tử" được viết trên đó xé toạc lớp sương mù không tan bên ngoài tòa nhà, nhân lúc đại đa số tử ý đều bị thu hút bởi tiếng ca, ông ta đã chọc thủng điểm yếu nhất của tòa nhà chết chóc.

Sương mù xuất hiện một lỗ hổng, lão quỷ đời này qua đời khác dường như chỉ cần bước ra khỏi lỗ hổng trong màn sương mù, là có thể được tự do.

Khung cảnh trong vô số lần tưởng tượng này đã trở thành hiện thực, lão quỷ chịu đựng nỗi đau xung quanh mình, dùng hận ý chống lại, kéo lê thân xác đến một lỗ hổng.

Trước khi sương mù lần nữa khép lại, dựa vào tốc độ này của ông ta nhất định có thể rời đi, nhưng vừa mới cách lỗ hổng một bước, lão quỷ đột nhiên dừng lại.

Bên trong trái tim đỏ như máu của lão quỷ, nơi sâu thẳm nhất trong hận ý của ông ta, có một cái kén viết đầy những chữ "tử" đang từ từ nứt ra.

Có thể do thời gian chưa đến đã chui ra khỏi kén trước, con bướm trong kén đã bị biến dạng xấu xí, trên đôi cánh khiếm khuyết không hoàn chỉnh của nó có khắc khuôn mặt của tất cả con cháu của lão quỷ, nó sinh ra trên hận ý của cả nhà ông ta, liên thông với tất cả huyết mạch thế hệ sau của ông ta, dường như chỉ cần nó vỗ cánh, con cháu ông ta sẽ chết hết.

Nguyền rủa chết chóc trên cơ thể chỉ là xiềng xích nhìn thấy được, nguyền rủa chết chóc trong tim mới chính là nguyên nhân mà Cánh bướm thả lỏng lão quỷ.

"Ông bạn già, chẳng lẽ ông không biết trái tim của mình đã bị thao túng sao? Có người muốn lợi dụng ông và tất cả con cháu của ông để nuôi dưỡng một loài bò sát!"

Cánh bướm ngay từ đầu đã lừa gạt lão quỷ, cái thứ không bằng súc sinh đó trước giờ chưa bao giờ để uy hiếp lên chính mình, nếu nó đã chọn giữ lại lão quỷ, vậy nhất định ông ta có ích đối với nó.

Hai mắt chảy ra huyết lệ, đôi mắt lão quỷ đỏ thẫm.

Hồn ác điều khiển cánh tay của lão quỷ, hắn muốn nhổ bỏ trái tim hận ý đó.

Động tác điên rồ này ai cũng không thể ngờ tới, khi ngón tay gần chạm đến trái tim, cánh bướm dị dạng vỗ xuống, sống lưng lão quỷ lập tức trở nên máu thịt mơ hồ, những khuôn mặt cũng trở nên biến dạng xấu xí, bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ nát.

Sau khi lấy trái tim ra, lão quỷ sẽ hồn phi phách tán, các thế hệ con cháu dung hợp sâu với lão quỷ toàn bộ sẽ chết, nhưng hồn ác không hòa nhập sâu thì chưa chắc sẽ chết.

Lúc này lối thoát đang ở phía trước, hồn ác hoàn toàn có cơ hội để một mình trốn thoát khỏi cư xá tòa nhà chết chóc, thoát khỏi tình trạng khó khăn hiện tại.

Bàn tay dính đầy nguyền rủa tiến đến gần trái tim, nhưng lại dừng lại phía trên trái tim, hồn ác do dự một chút, cuối cùng vẫn không có đưa xuống.

"Không ra tay được, mình quả nhiên là một người tốt!"

Lối thoát đang từ từ thu nhỏ lại, hồn ác nhìn chằm chằm con bướm dị dạng trong tim lão quỷ: "Nguyền rủa thật sự vẫn luôn ở trong tim ông, bí mật ẩn giấu sâu nhất trong tim ông từ lâu đã bị người quản lý nhìn thấu, ông tội nghiệp đến mức tôi cũng muốn thông cảm cho ông rồi. Nhưng không sao, chỉ cần là nguyền rủa thì nhất định sẽ có cách giải trừ, chẳng hạn như giết chết người đã hạ nguyền rủa."

Hồn ác trắng trợn nói, hắn dường như chưa bao giờ biết sợ hãi: "Trước đây ông vẫn một lòng muốn trốn thoát, nhưng người ta căn bản không cho ông con đường sống, vì vậy bây giờ ông đã hiểu phải làm sao rồi chứ?"

Đứng cách lối thoát một bước, nhưng không thể thoát ra.

Đối mặt với cảnh tượng tuyệt vọng như vậy, trên mặt hồn ác không khỏi lộ ra vẻ chán nản, dường như hắn đã đoán được cái kết từ lâu, nhưng lúc này, trong mắt hắn càng thêm một cỗ sát khí điên cuồng.

"Tôi đã sớm nói với ông rằng, sức mạnh chỉ có ý nghĩa nếu nó được sử dụng. Người quản lý nếu đã không định để ông sống, vậy ông cũng không cần thiết phải kiêng kị gì nữa."

Giọng nói của hồn ác vang lên trong sương xám, xuyên thấu vào linh hồn.

"Giết đi! Đại khai sát giới đi!" Hắn hét lên một cách cuồng loạn: "Dùng tất cả những gì mà người quản lý đã để lại để nâng cao sức mạnh cho chính mình! Chỉ cần giết đủ nhiều, chúng ta sẽ là nguyền rủa chết chóc mà không ai trong tòa nhà này có thể phá vỡ!"

Chương 376: Chúng tôi đến rồi

Lão quỷ dừng lại ở lỗ hổng của sương xám, ông ta nhìn thế giới bên ngoài làn sương xám, sau đó chậm rãi xoay người.

Trong đôi mắt đỏ hoe không còn dấu vết đục ngầu nào, sát khí và hận ý đan xen trong con ngươi, lão quỷ đã dùng hành động thực tế để nói với hồn ác lựa chọn của mình.

Những khúc xương sống lưng bắt đầu nổi lên, khuôn mặt của tất cả con cháu đều nhuốm hận ý, bọn họ ràng buộc nhau bằng huyết mạch, để hận ý cộng hưởng!

Thân thể lão quỷ lại phồng lên, sát khí vô tận trong tim sôi trào, sải bước trở về tòa nhà chết chóc.

Mất đi chỗ dựa của hận ý, tốc độ chữa lành của sương xám trở nên nhanh hơn, khi khe hở trong sương mù sắp đóng lại, một con dao ăn màu đỏ máu xuyên qua làn sương mù tử ý!

Đôi môi đỏ tươi chậm rãi mở ra, trong sương mù xuất hiện giọng nói của một người phụ nữ: "Tiếng cười của cậu ấy phát ra từ đây, mình chắc chắn là tiếng của cậu ấy."

Áo khoác dính máu dính vào quần áo, mỗi bước đi của cô ấy đều mang theo một vẻ đẹp rung động lòng người, đẹp đến bệnh hoạn, đẹp đến điên cuồng.

Một tay chống đỡ lỗ hổng trong sương mù, tiếng khóc yếu ớt vang lên, đứa nhỏ ôm đàn tế đi theo phía sau người phụ nữ, trên mặt vẫn còn vệt nước mắt, trên cơ thể bị kim tuyệt vọng đâm vào.

"Nghe tiếng cười, đúng là cậu ấy." Hai bóng người một cao một thấp toát ra khí tức không may mắn nồng đậm, sau khi tiến vào trong sương xám, người cao trực tiếp nuốt người thấp vào trong bụng của mình: "Dẫn tiếng ca vào tòa nhà chết chóc, sau đó nhân lúc tiếng ca thu hút làn sương mù này, đánh vỡ điểm yếu nhất của sương mù, tiếp theo phát ra tiếng cười điên cuồng, nói với chúng ta vị trí của mình, có thể làm ra những

chuyện này chỉ có cậu ấy thôi. Có điều, cậu ấy làm thế nào biết được chúng ta sẽ đến tìm?"

"Đừng nói nhảm nữa, nhanh vào trong đi! Tiếng cười của người quản lý cửa hàng khác với trước đây, anh ta có lẽ cũng đã gặp phải rắc rối." Người đàn ông mặc đồng phục của cửa hàng tiện lợi bước nhanh về phía tòa nhà chết chóc, trong con mắt duy nhất còn sót lại của anh ta phát ra ánh sáng nguy hiểm.

Máu chảy ra, những đôi mắt đen láy mở ra trong màn sương, bên cạnh người đàn ông một mắt là một cô bé còn ít tuổi, cô bé nhắm chặt mắt, cầm trên tay một con búp bê nữ đang không ngừng phát ra tiếng gào thét.

Lần lượt từng bóng người đi vào tòa nhà chết chóc từ lỗ hổng của làn sương xám, vào thời khắc cuối cùng khi sương mù khép lại, bóng người đi theo phía sau cùng tất cả mọi người ngẩng đầu lên.

Anh ta đội một chiếc mũ, mặc một chiếc áo gió rất bình thường, trông anh ta mong manh yếu ớt, dường như không có khả năng gì, nhưng những người xung quanh lại không dám đến quá gần anh ta.

Trong cư xá Hạnh Phúc từng lưu truyền một câu chuyện như thế này, một căn phòng nào đó có 8 người chết, thi thể của họ được ghép lại với nhau, bởi vì oán khí quá nặng, người quản lý buộc phải giấu xác của họ ở những nơi khác nhau.

Tử ý trong sương xám xuyên qua da thịt, bóng dáng mong manh yếu ớt nhìn tòa nhà chết chóc, lặng lẽ cởi mũ của mình ra.

Bên dưới vành mũ giấu một khuôn mặt rất quần chúng, vẻ ngoài cũng vô cùng bình thường như tên của anh ta, người này tên là Ngụy Hữu Phúc.

"Hàn Phi, chúng ta tới đón em đây."

Đoàn người không nói bất kì lời nhảm nào, bọn họ đi trong bóng tối, cố hết sức kìm nén hơi thở của mình, tiến vào tòa nhà chết chóc dọc theo khe hở!

Tử ý thuần khiết nhất dưới tầng hầm của tòa nhà chết chóc bị hồn ác gợi lên, tử ý vô tận và tiếng ca dây dưa với nhau, ngày càng nhiều vết nứt xuất hiện trên lớp vỏ bên ngoài của tòa nhà, tốc độ phục hồi của nó đã không còn theo kịp tốc độ phá hủy nữa.

"Lấy chết chóc để làm tên của tòa nhà dân cư, lại giống như một vật sống có sinh mệnh, còn biết cách tự phục hồi. Đúng thật là kinh tởm!"

Hồn ác điều khiển bàn tay của lão quỷ trực tiếp làm vỡ bức tường, chỗ sâu nhất của bức tường bắt đầu rỉ máu, cứ như thể da người bị xé nát vậy.

"Người quản lý sẽ trở lại lúc 4 giờ 44 phút, chúng ta vẫn còn đủ thời gian."

Đứng trên hành lang, vô số mạch máu đen nhỏ li ti đâm ra từ thân thể lão quỷ, giống như rễ cây trăm năm, dọc theo vết nứt và các khe hở của cửa chui vào các phòng khác nhau.

Có rễ trước khi vào phòng là màu đen, nhưng sau khi rút ra đã biến thành màu đỏ, vết máu đỏ tươi quấn quanh oán hận cùng đau khổ, tất cả chúng đều biến thành đồ ăn cho lão quỷ.

Để tránh bị người quản lý nhắm tới, lão quỷ nhốt mình trong nhà không bước ra khỏi cửa, ông ta cứ tưởng rằng mình có thể sống sót trong tòa nhà chết chóc bằng cách này, nhưng không ngờ người quản lý ngay từ đầu đã chưa từng có ý buông tha ông ta.

Hận thù chôn chặt đáy lòng bộc phát, hầu như không ai trong tòa nhà có thể ngăn cản bước chân của lão quỷ!

Đi lên trên từng tầng, tầng tầng đều tắm máu!

Chỉ cần là quỷ không trốn kĩ, trong mắt hồn ác chính là thức ăn.

Để tiết kiệm thời gian, hắn không dừng lại chút nào, nhưng khi hắn đi đến góc của tầng 3, tốc độ lại đột ngột giảm.

Khuôn mặt dữ tợn của hồn ác từ từ quay lại, liếc nhìn về phía Hoa Khôi và người phụ nữ bị khóa trên lưng của lão quỷ.

Khi hai người bị hồn ác nhìn chằm chằm đến toát mồ hôi lạnh, hồn ác điều khiển lão quỷ dừng chân lại, vô số mạch máu như rễ cây lao thẳng vào phòng 4034.

……

“Đêm nay sẽ không yên bình đâu, bốn người chúng ta tốt hơn hết nên cẩn thận một chút.”

“Đêm hồi hồn mỗi năm một lần, gây ra chút động tĩnh cũng rất bình thường. Chỉ cần chúng ta khống chế được người truy hồn, đêm nay hẳn sẽ không có người truy hồn khác đến cửa nữa.”

“Hãy tập trung vào, động tĩnh bên ngoài có lớn nữa cũng không liên quan đến chúng ta.”

Trong phòng 4034 có một cái bàn và bốn con quỷ cờ bạc đang chơi mạt chược, di ảnh của bốn người này được đặt ở chính giữa phòng khách, trên bàn có đầy tiền giấy.

“Chúng ta giữ người truy hồn này ở đây, liệu có chuyện gì xảy ra không? Năm nay chúng ta đã làm chết không ít du hồn rồi.” Quỷ cờ bạc ngồi ở phía tây bàn chơi, đánh ra một con gió tây, mắt gã nhìn về một đứa trẻ đang bị trói lại ở sau bốn di ảnh.

Đứa trẻ cúi đầu, mặc bộ đồ ngủ hình con gấu dính đầy máu, cậu bé giống như một con rối bằng gỗ bị hỏng, hoàn toàn không có ý thức bản thân.

“Đừng nói những lời xui xẻo, mọi năm đều không sao, năm nay làm sao có ngoại lệ? Những người truy hồn khác cảm thấy trong nhà có một người truy hồn, thì bọn họ sẽ không đến nữa đâu, đây là quy tắc của tòa nhà chết chóc.” Quỷ cờ bạc ngồi ở phía nam mở miệng, nói xong cũng đánh ra một con gió tây.

“Hai người cùng đánh gió tây là có ý gì?” Quỷ cờ bạc bên bàn phía đông cũng đánh ra một con gió tây, dửng dưng nhìn vào bàn mạt chược: “Nghe nói đêm nay chơi mạt chược, nếu cả bốn người đều đánh ra gió tây, có một người sẽ phải quy thiên, có muốn cược không?”

“Đã biến thành không phải người, cũng chả phải quỷ rồi, còn sợ quy thiên hay sao?” Con quỷ cờ bạc phía bắc sờ vào con gió tây, khi ba người kia đang nhìn chằm chằm vào gã, cuối cùng gã vẫn không đánh ra gió tây: “Tôi không muốn chơi cái thứ nhàm chán này với các anh, nhất văn!”

Khi gã đặt con mạt chược trong tay xuống, đột nhiên phát hiện thân thể dường như không tự chủ được, gã dường như cảm giác được cái gì, đột nhiên ngẩng đầu lên, nóc nhà dày đặc đầy mạch máu màu đen đan chéo ngang dọc.

“Kia, kia là cái gì?!”

Cánh cửa vặn vẹo biến dạng, anh gã còn chưa nghe thấy người bên cạnh trả lời, ngực của mình đã bị một bàn tay đâm thủng, máu đỏ thẫm như muốn thiêu đốt người gã.

Thi thể khiếm khuyết bị ném sang một bên, hồn ác lau vết máu trên lòng bàn tay, ánh mắt đầy tà khí quét về phía bàn mạc chược: “Một con nhất văn, ba con gió tây, lá bài này đang nói với các người rằng, đêm nay sẽ cùng nhau lên đường!”

Lòng bàn tay đè xuống, mạch máu màu đen bao phủ trần nhà giống như một cái lưới đan từ dao, trực tiếp kéo bức tường trên đầu đè xuống.

Tiếng hét thê thảm vang lên, hồn ác cười không kiềm chế được, hắn lật ngược bốn bức di ảnh trên bàn xuống, một tay nắm lấy người truy hồn mặc đồ ngủ gấu.

“Này, cô nhìn xem, đây có phải là con của cô không?”

Chương 377: Không có gì hồn ác không dám giết

Móng tay của lão quỷ nhuốm vô số nguyền rủa, chỉ cần nhìn qua thôi cũng đã thấy khiếp sợ.

Lúc này, đầu ngón tay của lão quỷ xuyên qua chiếc áo đỏ của cậu bé, túm lấy cổ áo, vừa vặn không chạm vào da của cậu.

Một con quỷ vô cùng to lớn đáng sợ, đang túm lấy một đứa trẻ trong bộ đồ ngủ bằng đầu ngón tay, cảnh tượng quỷ dị hoang đường này khiến người ta có cảm giác không chân thật.

Trong phòng máu ở khắp nơi, nguyền rủa đập vào tường như những cơn sóng, bức tường vỡ nát ẩn giấu những vụn thịt và phần còn lại của chân tay, nhưng dưới tình huống này, giọng nói quỷ đáng sợ nhất trong phòng cũng chậm lại một chút.

Người phụ nữ bị khóa sau lưng lão quỷ nhìn cậu bé trong bộ đồ ngủ hình gấu, người mẹ kiên cường này khóc òa thành tiếng, cô ấy vô thức hét vào mặt con mình: “Con chạy đi đâu vậy! Mẹ vẫn luôn đi tìm con đấy!”

Đôi tay đầy sẹo liều mạng đẩy dây xích trên người ra, mi mắt hồn ác chớp chớp, dây xích nguyền rủa trên lưng lão quỷ kia dễ dàng bị một người bình thường đẩy ra.

Người phụ nữ chạy đến bên con mình, khi đối mặt với cái chết cô ấy cũng chưa bao giờ khóc như thế này.

Móng tay túm lấy cổ áo đứa trẻ, hồn ác đặt nó xuống trước mặt người phụ nữ.

Cuối cùng cũng gặp được con của mình, người phụ nữ mở rộng vòng tay để ôm cậu bé, nhưng khi người phụ nữ đến gần, cậu bé vốn không có phản ứng với thế giới bên ngoài đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt cậu không có cảm xúc gì mà

một con người nên có. Lòng bàn tay từ dưới lớp áo máu vươn ra đâm thẳng hướng tim của mẹ mình.

Khi cánh tay cách người phụ nữ một thước, gáy đứa nhỏ bị lão quỷ túm lấy, cậu không thể tiến lên thêm một bước.

"Con của cô là người truy hồn, cô chính là du hồn bị nó truy bắt, phản ứng đầu tiên khi nó nhìn thấy cô chắc chắn là muốn giết chết cô." Hồn ác nhìn chằm chằm vào khoảng cách một thước đó, một tia nghi ngờ lóe lên trong mắt hắn, chính mình thực sự đã nắm lấy cổ áo của cậu bé, nhưng lại không hề dùng lực, thông thường mà nói, cậu bé sẽ dừng lại cách người phụ nữ một chỗ xa.

Nhưng điều khiến hồn ác không ngờ đến là, tay của cậu bé cách chỗ người phụ nữ đúng một thước thì dừng lại, người truy hồn này vậy mà lại kháng cự lại chỉ lệnh mà người quản lý gieo rắc cho nó.

Cánh bướm thích chơi đùa với nhân tính, đối với nó việc để những người thương yêu nhau tàn sát lẫn nhau là một chuyện đầy "mỹ cảm", có lẽ nó từng kỳ vọng sai khiến cậu bé thu lấy linh hồn của chính mẹ mình, nhưng vì những nguyên nhân nào đó, cậu bé lại không hoàn toàn làm theo yêu cầu của nó.

Cậu bé không muốn giết chết mẹ của mình, cho dù đã trở thành người truy hồn, thì khi cậu đến gần mẹ mình, vẫn sẽ dừng đôi tay đâm về phía mẹ.

Người phụ nữ nhìn đứa con gần trong gang tấc của mình, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt, cảm xúc kìm nén bấy lâu nay lại bùng phát, tất cả những lời trong lòng cô đều nói ra hết cùng đứa trẻ.

Chỉ đáng tiếc đứa trẻ mặc bộ đồ ngủ hình gấu đã không thể đáp lại, dường như không hiểu những gì cô ấy đang nói.

Khi người phụ nữ liên tục gọi con mình, hồn ác dường như đang giao tiếp với lão quỷ: "Không phải ông nói người truy hồn đều là con rối do người quản lý tạo ra sao? Không phải ông đã nói với tôi rằng họ không có bất kỳ ý thức nào à? Tại sao đứa trẻ này lại chủ động dừng lại? Làm sao một con rối lại có thể có cảm xúc?"

“Linh hồn của con người rất phức tạp? Ông bạn già, tôi là đang giúp ông, hy vọng ông đừng nói những chuyện sai lầm với tôi nữa, sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của tôi đấy.”

Đôi mắt tà ác di chuyển giữa người phụ nữ và đứa trẻ mặc áo đỏ, hồn ác dùng dây xích nguyền rủa nhốt người phụ nữ và đứa con của cô ấy lại với nhau sau lưng: “Đừng khóc nữa! Chờ đến khi người quản lý bị giết, tất cả người truy hồn sẽ trở lại hình dạng ban đầu.”

Hồn ác nhìn người phụ nữ và đứa con của cô ấy, dường như có thứ gì đó vô hình tồn tại giữa họ, mà thứ đó hồn ác không có, lần đầu tiên hắn có cảm giác không trọn vẹn, suy nghĩ mình chưa hoàn thiện trong nội tâm lặng lẽ xuất hiện.

Ánh mắt chìm trong sát khí lại có thêm một sự nóng nảy, hồn ác tung hết cú đấm này đến cú đấm khác vào những con quỷ bạc trong phòng 4034, cho đến khi mặt đất chỉ còn lại những vết nứt, hắn mới rời đi.

Tiếp tục đi!

Lão quỷ điên dại và hồn ác nóng nảy đi trong tòa nhà chết chóc, bất cứ nơi nào hắn đi đến, tất cả các bức tường đều bị nhuộm đỏ, các câu đối và cửa rơi ra.

“4044?”

Hành lang xuất hiện những thay đổi, vách tường bắt đầu vặn vẹo, tiền giấy rơi xuống, máu trên mặt đất chậm rãi chảy ra, hồn ác dường như đã đến bến phà Hoàng Tuyền.

Quăng mấy người bị nhốt sau lưng sang một bên, ánh mắt hồn ác dán chặt vào một gian phòng nào đó.

Trên cánh cửa đỏ như máu, một vị thần giữ cửa không đầu chậm rãi bước ra, kéo theo một con dao chặt đầu sắc bén.

Tiếng bước chân buồn tẻ vang lên trên hành lang, những cái đầu bị chặt rời từ ngoài cửa lăn ra, miệng đẫm máu hét lên cùng một câu - Đường này không thông!

Thần giữ cửa không đầu đứng giữa đống đầu người, quay người đối mặt với lão quỷ.

“Nó chính là thần giữ cửa mà ông nói?” Hồn ác không có ý định lui xuống, miệng hắn mở ra, cười hết sức vui vẻ.

Nghe thấy tiếng cười của hồn ác, thần giữ cửa giơ con dao chặt đầu lên, ấn xuống dưới một tấc.

Một cái đầu người bên cạnh chậm rãi biến thành khuôn mặt Hàn Phi, sau đó khuôn mặt đó nói: “Tôi đã cho cậu đi một lần, đừng không biết tốt xấu.”

Nhìn đầu người bên cạnh thần giữ cửa, hồn ác nở nụ cười nham hiểm: “Mặt của tôi ai muốn biến thì biến sao, ông dùng mặt của tôi, đừng trách tôi đập cửa của ông.”

Trong lời nói của hồn ác, đừng nói đến khách khí, ngay cả một tia ngữ khí dịu đi cũng không có, sau khi thần giữ cửa không đầu nghe thấy, lưỡi dao dựng đứng lên, ánh sáng nhàn nhạt phản chiếu lên khuôn mặt của hồn ác.

Hành lang tầng 4 lại thay đổi, các đầu người máu thịt đều vặn vẹo, toàn bộ biến thành tướng mạo giống như Hàn Phi, trong miệng chúng đang niệm chú thứ gì đó, những tia máu đâm ra từ cơ thể chúng, xuyên vào trong người thần giữ cửa.

Khi những tia máu tụ lại với số lượng lớn, thần giữ cửa đột nhiên giơ tay lên, những tia máu bắn ra tạo thành một hình nhân của hồn ác trước mặt hắn, sau đó ông ta chĩa con dao vào trán hình nhân đỏ ngầu và chém xuống!

“Bụp!”

Một luồng năng lượng âm khí cực lớn nổ tung trên người lão quỷ, cả bức tường của hành lang tầng 4 đều bị lõm xuống hai bên.

Trên hình nhân hiện ra một lượng lớn sương mù, sương mù tan đi, thần giữ cửa đứng yên tại chỗ, hai cánh tay của lão quỷ rơi xuống đất, cánh tay phía trước toàn bộ bị chặt đứt.

Dao chặt đầu của thần giữ cửa, chính là giết hồn ác, vào thời khắc nguy cấp lão quỷ đã đỡ một nhát dao cho hắn.

Dòng máu đỏ tươi trượt dài trên trán, nhuộm đỏ nửa khuôn mặt của hồn ác, hai mắt mở ra máu, để cho máu chảy vào miệng, nhuộm đỏ đôi môi.

“Con chó giữ cửa của người quản lý hóa ra lại yếu như vậy sao?”

Khóe miệng tràn đầy máu của hắn chậm rãi mở ra, nửa khuôn mặt quỷ dị nhìn chằm chằm thần giữ cửa, từng chữ từng câu nói: “Đưa hết hận ý của ông cho tôi, để tôi sử dụng huyết mạch của ông.”

Khuôn mặt sau lưng lão quỷ gào thét, hận ý tích tụ trong lòng toàn bộ giải phóng ra hết, ngọn lửa đen kịt bắt đầu bùng cháy trên hành lang.

Các cửa nhà vặn vẹo biến dạng, trong đôi mắt đỏ hoe của lão quỷ hiện lên hình bóng của hồn ác, ông ta mở miệng ra, âm thanh phát ra giống hệt như tiếng của hồn ác.

“Quỷ giữ cửa không đầu, cũng xứng gọi là thần?”

Chương 378: Âm thanh trong căn phòng 4044

Hận ý giống như một ngọn lửa đen đang hừng hực, từ trong tim tuôn ra, lan tràn khắp cơ thể!

Sử dụng hận ý, chính mình trước tiên phải chịu đựng đau đớn thấu xương, sau khi thiêu đốt chính mình xong, mới thiêu đốt kẻ địch.

Khi con dao chặt đầu rơi xuống lần thứ hai, lão quỷ lao thẳng vào thần giữ cửa không đầu với tốc độ nhanh hơn trước rất nhiều.

Bàn chân dị dạng đập nát mặt đất, lão quỷ thân hình bốc cháy đen kịt không hề né tránh, khi hận ý muốn xé nát hình nhân được ngưng tụ từ tia máu, con dao chặt đầu cũng rơi trên vai ông ta.

Lưỡi dao dễ dàng chia cắt linh hồn, nhưng lại không thể cắt đứt hoàn toàn mối hận trong tim lão quỷ.

Dao chặt đầu bị kẹt trong hận ý, lão quỷ phát điên để cho dao chặt đầu dừng ở trong cơ thể mình, nhanh chóng thu hẹp khoảng cách!

Trong cơ thể hồn ác có một bản năng chiến đấu gần như trực giác, hắn dường như đã quen với việc chiến đấu cận thân, cho dù là có đến gần với sức mạnh của hận ý thực sự.

Cánh tay bị chặt đứt từ trong hận ý tái sinh, đôi tay tràn đầy tuyệt vọng đâm xuyên vào vết sẹo lớn ở cổ thần giữ cửa.

Lão quỷ cười điên cuồng và cắn xé thần giữ cửa, con cháu đều bị mắc kẹt trong tòa nhà chết chóc, bởi vì nguyền rủa mà trở thành quái vật, bây giờ tất cả hy vọng đã tan tành, tất cả những gì còn lại là giết hại và cái chết.

“Ngọn lửa của hận ý?”

Trên hành lang, thần giữ cửa không đầu và lão quỷ đang ẩu đả chém giết, trong phòng 4044 lại đột nhiên truyền đến âm

thanh đáng sợ, sau cánh cửa phòng 4044 dường như có người vẫn luôn quan sát bên ngoài: "Ngọn lửa hận ý đã bắt đầu bùng cháy, nếu tiếp tục như này, oán niệm này có thể sẽ hoàn toàn bùng cháy bởi hận ý, tòa nhà chết chóc lại có thêm một biến số."

Toàn bộ hành lang trên tầng 4 trở nên đổ nát do cuộc chiến giữa thần giữ cửa không đầu và lão quỷ, chỉ có cánh cửa của căn phòng 4044 là không có bất kì thay đổi nào.

Trong phòng âm thanh rất thấp, vừa nói xong, phòng 4044 vang lên tiếng bước chân, sau đó từ bên trong truyền đến tiếng gõ cửa.

Khi thần giữ cửa không đầu đang đánh nhau với lão quỷ nghe thấy tiếng gõ cửa, tia máu trên người lập tức thắt lại, những cái đầu trên mặt đất lại trở nên máu thịt mơ hồ, trong miệng lẩm bẩm những lời không ai có thể hiểu được.

Thông thường mà nói, cuộc chiến giữa các ác quỷ là không chết không nghỉ, cho đến khi một bên bị một bên kia nuốt chửng hoàn toàn, hoặc bị đánh cho hồn phi phách tán.

Nhưng thần giữ cửa không đầu lại hoàn toàn khác với những quỷ thông thường khác, ông ta sau khi nghe thấy tiếng gõ cửa, dù phải trả cái giá là bị thương nặng, cũng phải di chuyển về phía phòng 4044.

Lão quỷ bị hồn ác điều khiển nhân cơ hội này tạo ra những vết thương trên người thần giữ cửa không đầu, nhưng không may, thần giữ cửa lại ở quá gần căn phòng 4044.

Sau khi đến gần cánh cửa đỏ như máu, thần giữ cửa không đầu bỏ tất cả những đầu người trên hành lang, khi chúng thổi ra một màn sương máu, quay trở lại trên cánh cửa.

Một nửa mặt nhuốm đỏ máu của hồn ác nhìn chằm chằm vào cửa phòng 4044, khi đánh nhau hắn cũng nghe thấy những tiếng thì thầm và tiếng gõ cửa, bây giờ hắn lại càng tò mò hơn về căn phòng này.

"Số 4 trong số phòng của tòa nhà chết chóc càng nhiều, thì càng nguy hiểm, căn phòng này còn có thứ gì sống bên trong nữa?"

Giọt máu từ cằm chảy xuống, hồn ác đập cánh tay đốt cháy hận ý của hắn về phía cửa phòng 4044, cánh cửa không nhúc nhích tí nào.

"Ông có thể trốn mãi sao?"

Công kích cánh cửa không có tác dụng, hồn ác tức giận nhìn về phía các phòng ở hai bên phòng 4044, hắn dùng hết sức bật ra, bức tường nhà hàng xóm gần như bị đập thủng, nhưng điều hắn không ngờ là phòng 4044 dường như hoàn toàn bị cô lập với tòa nhà chết chóc, bất kể có làm gì cũng đều không thể vào được.

"Hừ."

Đôi mắt u ám nhìn chằm chằm vào ô cửa đỏ như máu, nụ cười của hồn ác vốn đã gớm ghiếc, nay với vết máu trên má khiến hắn giống như ác quỷ chui ra từ trong truyền thuyết.

4 giờ 44 phút sáng người quản lý hồi hồn, hồn ác ghi nhớ rõ thời gian này, hắn không dừng lại ở cửa phòng 4044 quá lâu, mà là đi lên tầng.

"Bỏ đi? Tôi chỉ là có một ý tưởng hay hơn, ông bạn già, ông cứ ngoan ngoãn ở trong ý thức đừng nhúc nhích, tôi sẽ giết tất cả mọi thứ chướng mắt!"

Mấy người bị ném ở trong góc lại khóa lại trên lưng, lão quỷ thân thể khổng lồ leo lên tầng.

Ông ta dọn dẹp từng tầng một, giết những hồn quỷ hữu dụng, dùng tốc độ nhanh nhất lên đến tầng 14.

"Trong số phòng cũng đều có ba số 4, căn phòng này sẽ cất giấu thứ gì?"

Giẫm phải đống tro tàn của tiền giấy trên mặt đất, lão quỷ đi vào phòng 4144 nơi vợ và con gái Trang Nhân ở theo thang linh hồn.

Không có lệ quỷ mạnh mẽ như tưởng tượng, căn hộ bình thường đến mức quỷ dị.

Đây là một căn hộ rất bình thường, ngược lại lão quỷ với thân hình to lớn trông rất đặc biệt.

“Bọn họ cũng đang chiêu hồn? Trang Nhân là ai? Cái tên nghe quen quá? Sao tôi lại không nhớ được ra? Chẳng lẽ người nhà này cũng quen biết tôi?” Kể từ khi nhìn thấy thứ gì đó ở người phụ nữ và đứa con, người truy hồn của cô ấy, cảm giác chưa hoàn thiện bên trong của hồn ác đã trở nên mạnh mẽ hơn, hắn cấp bách muốn biết những gì mình đã quên.

Kéo theo một cơ thể đáng sợ mà bạn có thể không nhìn thấy ngay cả trong một cơn ác mộng, hồn ác đẩy cửa phòng ngủ ra, con gái lớn của Trang Nhân đang nằm trên giường, cô ấy dường như đã gặp phải một cơn ác mộng nào đó, lông mày cô ấy nhíu lại, thỉnh thoảng nói mê gọi bố, cứu mạng…

“Bố?” Bàn tay bị nguyền rủa của hồn ác lơ lửng trên đầu người phụ nữ, chuyện thu tay dường như sau lần đầu tiên, thì đến lần thứ hai đã không có áp lực tâm lý gì nữa.

Hồn ác không dùng tay xuyên thủng đầu người phụ nữ, mà xoay người đẩy cửa vào một phòng ngủ khác.

Trên giường ngủ có một cô gái đang nhón gót chân đứng ở đầu giường, cô ấy quay lưng ra cửa, quay mặt vào tường, trông vô cùng quỷ dị.

Cái đầu dần dần chuyển động, khi hồn ác muốn đến gần, gầm giường của cô gái đột nhiên lăn ra một tượng thần.

Đại khái có kích thước bằng lòng bàn tay, khuôn mặt của bức tượng mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy đối phương đang mỉm cười.

“Phòng 4044 là thần giữ cửa, phòng 4144 là tượng thần, đám quỷ đáng thương này thậm chí đến đầu thai cũng không thể, còn ở đây giả thần giả linh?”

Một chưởng đánh ra, hồn ác trực tiếp đập nát tượng thần, tiểu quỷ trong tượng thần đến đầu cũng không ló ra, đã hồn phi phách tán.

Trong vụn vỡ của tượng thần chỉ còn lại một mảnh giấy và một sợi tóc nửa đen nửa trắng.

Tiếng động lớn đã đánh thức những người trong nhà. Cửa phòng ngủ chính mở ra, vợ của Trang Nhân nhìn hồn ác, ánh

mắt bà ấy lạnh lùng, trong tay đang cầm một chiếc chuông gọi hồn.

Ngay khi nhìn thấy hồn ác, vợ của Trang Nhân đã rung chuông gọi hồn, ngay sau đó cơ thể đã bị hồn ác đập vỡ thành từng mảnh.

Điều kỳ lạ là, sau khi cơ thể vỡ tan, làn da của người phụ nữ vậy mà bắt đầu mờ đi, chỉ còn lại những mảnh vụn giấy trên mặt đất.

Người phụ nữ này vậy mà lại là một người giấy cải trang thành!

Chuông gọi hồn rơi xuống đất, lăn đến bên cạnh hồn ác.

Dưới gầm giường của con gái út Trang Nhân phát ra tiếng động lạ, các bức tượng lần lượt mở mắt, chúng tranh nhau trèo ra từ gầm giường của cô con gái.

Một chân giẫm vỡ chuông gọi hồn, hồn ác nhìn chằm chằm vào những tượng thần đang ồ ạt xông đến, trong đầu nảy ra một ý tưởng, hắn muốn đưa tất cả tượng thần đến gần phòng 4044, cho dù tượng thần có bị phá hủy, thì cũng phải ở xung quanh phòng đó, hắn muốn làm loạn hai căn phòng này, sau đó giết tất cả các "thần" trong hai căn phòng.

"Ý tưởng này đến một cách rất tự nhiên, mình trước đây thường xuyên làm chuyện này sao?"

Chương 379: Cuộc gặp gỡ bất ngờ tại âm gian

Hồn ác đối với "thần" của tòa nhà chết chóc không có chút kính sợ nào, trong mắt hắn ở tòa nhà chết chóc chỉ có hai loại người, một loại là hiện tại mình có khả năng giết chết và một loại là phải mượn sức mạnh khác để giết chết.

Dưới gầm giường con gái út của Trang Nhân dường như liên kết với một thế giới khác, những tượng thần không đếm xuể bò ra từ bên trong, có lớn có bé, các loại biểu cảm khác nhau.

Nhấc chân trái lên, hồn ác giẫm vỡ tượng thần đang lao tới, sợi tóc mắc trong bức tượng bị bụi bay tung lên không trung.

"Tóc được giấu trong tượng thần, là tượng thần đang tỏ lòng tôn kính chủ nhân của sợi tóc, hay chủ nhân của sợi tóc là thần?"

Giấy vàng viết đầy các cách chết khác nhau bị xé vụn, mỗi tờ giấy vàng đều biểu thị cho một loại nguyền rủa chết chóc, sau khi tượng thần bị vỡ vụn, nguyền rủa chết chóc bao bọc sợi tóc vẫn quấn lấy sợi tóc như cũ, dường như cho dù có bị huỷ diệt cũng phải cùng với sợi tóc.

Cánh tay vẫy vẫy, một vùng lớn tượng thần bị đập nát, hồn ác cười điên cuồng đập xuống giường.

Tấm ván giường bị sập, những tượng thần bò ra không ngừng từ tấm ván giường bị vỡ, như một làn sóng, số lượng của chúng thực sự quá nhiều.

"Trong mỗi tượng thần đều giấu một sợi tóc đen trắng? Người đại khái có khoảng 10 vạn sợi tóc, chẳng lẽ dưới gầm giường này giấu mười vạn thần linh?" Cái miệng nhuốm máu của hồn ác từ từ nhếch lên: "Thần chúng mày cũng có phần quá rẻ mạt rồi đấy?"

Một tượng thần đơn lẻ không thể gây ra bất kì ảnh hưởng nào đối với hồn ác, nhưng khi hàng trăm tượng thần trở lên lao về phía trước, trên cơ thể lão quỷ cũng bắt đầu xuất hiện thương tích.

Bản thân quỷ quái ẩn giấu trong tượng thần có một loại năng lực vô cùng đặc biệt, dường như là bởi vì ở chung với tóc của "thần" trong thời gian dài, trên cơ thể bọn chúng cũng nhiễm khí tức của sợi tóc, có thể miễn dịch với đại đa số nguyền rủa.

Tiếng động bất thường không ngớt, cơn bão âm khí quét qua nhà, khắp nơi đều là tượng thần vỡ vụn.

Có điều chủ nhân của sợi tóc trong tượng thần dường như là tồn tại trên hận ý, tóc của nó ngay cả hận ý màu đen đốt cháy cũng không thể đốt được.

Trong khi phá hủy tượng thần, hồn ác cũng đang thu thập những sợi tóc rơi xuống, hắn không biết thứ này dùng để làm gì, linh tính mách bảo hắn rằng những sợi tóc này rất nguy hiểm, phải gửi chúng vào phòng 4044 càng sớm càng tốt.

Sau khi hoàn toàn thu hút sự thù hận của tượng thần, hồn ác cười điên cuồng rời khỏi cửa phòng.

Thân quỷ khổng lồ giống như xác rồng bò trên tường, sau lưng là tượng thần nhiều đến mức đếm không xuể.

"Nào! Hãy để hận ý của các người đốt cháy trên cơ thể tôi!"

Cánh tay cháy đen của lão quỷ xé toạc cánh cửa của phòng 4144, mang cánh cửa cùng rời đi, hắn muốn tượng thần chạy đến tất cả các nơi của tòa nhà. Bằng cách này, cư dân của tòa nhà cũng có thể giúp hắn chia sẻ áp lực, tàn sát tượng thần.

Những tượng thần đông đúc dày đặc hoặc chạy hoặc leo trèo, đuổi theo lão quỷ chạy xuống dưới như thể chúng đều có sinh mệnh.

Trước giờ không ai dám gây sự với phòng 4144, ở cái cư xá mà người người nhà nhà đều quen với việc chiêu hồn, thì

càng không có ai dám báng bổ thần linh, cho dù là thấy tượng thần trên đường cũng sẽ thắp cho một nén hương.

Hồn ác và lão quỷ hoàn toàn tuyệt vọng lúc này đã phá vỡ cấm kỵ của tòa nhà chết chóc, bọn họ không chỉ đập vỡ tượng thần, còn chuẩn bị giết chết toàn bộ "thần" trong tòa nhà.

Thời gian trôi qua, tượng thần chạy ra từ phòng 4144, biểu cảm trên mặt bọn chúng ngày càng phong phú, ngày càng gần với người thật.

Càng quỷ dị hơn là, có tượng thần cơ thể lại còn có nhiệt độ, giống như là làn da của người sống vậy.

Trong hành lang tối tăm, lão quỷ trườn qua hành lang dài, vết máu sau lưng nhanh chóng bị tượng thần chiếm cứ.

Lúc này tiếng nhạc thê lương trong tòa nhà tập trung tại nơi phát ra tiếng ca, một số người thay thế của người quản lý tòa nhà chết chóc lưu lại hoàn toàn bị tiếng ca thu hút, tạo cho hồn ác không gian để phát huy hết khả năng của mình.

Nghe tiếng ca khiến người ta khiếp sợ trong tòa nhà, cho dù là gần đến hận ý như lão quỷ, trước mặt tiếng ca kia vẫn sẽ có cảm giác sợ hãi.

"Cuối cùng là tên điên nào lại thu hút thứ khủng khiếp như vậy đến đây? Có điều nếu như không có tiếng ca này, mình cũng không thể thuyết phục được lão quỷ."

Tăng tốc đến tầng 4, hồn ác đập phá cửa thoát hiểm, hắn để mặc hận ý thiêu đốt bức tường, dẫn các tượng thần đến cửa phòng 4044.

Quỷ quái trong các tượng thần đã bị hồn ác làm cho phát điên, hồn ác cũng đã sớm muốn trực tiếp chiến đấu với bọn chúng, nhưng nơi để chiến đấu rất đặc biệt, phải ở trước mặt thần giữ cửa.

Những bức tượng vỡ vụn bay trong không khí, giấy nguyền rủa viết các cách chết khác nhau và tóc bị hồn ác chất thành đống ở cửa phòng 4044 bằng nhiều cách khác nhau.

Ban đầu hắn không nghĩ nhiều, nhưng ngay sau đó hắn và tượng thần đều phát hiện ra một chuyện.

Khi tóc trong tượng thần chạm vào cửa của phòng 4044, cánh cửa màu đỏ như máu vậy mà lại trực tiếp ăn tóc.

Ở trung tâm vị trí của thần giữ cửa sẽ có thêm nhiều bóng người và chữ viết quỷ dị, hình vẽ thần giữ cửa màu máu trên cánh cửa sẽ càng ngày càng nhạt đi, như thể tất cả hình vẽ và nguyền rủa đều bị tóc hút sạch vậy.

Thực ra trong quá trình chiến đấu, hồn ác đã phát hiện ra một chuyện, tóc trong tượng thần vô cùng đặc biệt, có thể dễ dàng xuyên thấu phong ấn phòng 4044.

Nói theo cách khác, những sợi tóc này dường như vốn dĩ chính là làm ra từ phòng 4044 vậy, chủ nhân của tóc mới chính là chủ nhân thực sự của phòng 4044.

Lúc đầu khi tóc bị nhét đến phòng 4044, trong phòng cũng không có bất kì bất thường nào, chủ nhân căn phòng dường như đã hạ quyết tâm, mấy người đánh là chuyện của mấy người, tôi ngoảnh mặt làm thinh.

Nhưng sau khi ngày càng có nhiều tóc hòa nhập vào cửa phòng 4044, có một vài tượng thần cơ thể khiếm khuyết vậy mà lại bắt đầu đập cửa phòng 4044, như thể muốn vào phòng lấy lại những sợi tóc đó.

Dần dần, các tượng thần bò đầy cửa phòng 4044, cánh cửa màu đỏ như máu ban đầu cũng thay đổi, hình vẽ thần giữ cửa đáng sợ đang mờ dần!

Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt của hồn ác sáng lên, giống như một đứa trẻ nhìn thấy món đồ chơi yêu thích nhất, toàn thân hắn bộc phát hận ý, nổi lên cơn sóng âm khí lớn!

Tượng thần bị ném đến phòng 4044, tóc trong tượng thần biến mất bên trên cánh cửa máu một cách lặng lẽ.

Khi máu trên cánh cửa càng ngày càng mờ đi, hồn ác toàn thân đều là tượng thần trực tiếp đâm vào cánh cửa phòng 4044.

“Bùm!”

Những vết nứt lan rộng xung quanh cánh cửa phòng 4044. Cánh cửa giống như một trái tim đầy vết nứt, dưới sự tấn công

của lão quỷ, đập một cách bất an.

Lúc này tiếng nhạc thê lương trong tòa nhà đột nhiên vang lên, tiếng nhạc thê lương vốn dĩ đang đối đầu với tiếng ca, dường như phát giác ra điều gì, nhanh chóng chạy đến tòa nhà chết chóc.

Tiếng nhạc thê lương vang lên bên tai, nhưng lại không át được tiếng cười điên cuồng của hồn ác, hắn nhìn vết nứt trên cánh cửa, lại càng trở nên điên cuồng hơn!

Đôi mắt mở ra trong máu, trong con ngươi tràn ra đầy sát ý!

Tấn công hết lần này đến đến lần khác, hồn ác dường như muốn xé nát cửa phòng 4044!

Tượng thần cũng không biết đã bị vỡ bao nhiêu rồi, cơ thể lão quỷ cũng đầy vết thương, có điều ngọn lửa đen của hận ý trong tim lại càng đượm hơn, dường như muốn sắp đột phá một ranh giới nào đó.

Cánh cửa đã lung lay, những vết nứt dày đặc kéo dài từ giữa cánh cửa giống như những mạch máu, kết nối phòng 4044 và tòa nhà chết chóc chặt chẽ với nhau.

Cùng với lần tấn công tiếp theo của lão quỷ, cánh cửa phòng 4044 không biết đã tiêu hóa bao nhiêu tóc và nguyền rủa cuối cùng cũng bị bật mở!

Máu đặc sệt che khuất tầm nhìn, trong phòng 4044 bày hết tủ quần áo này đến tủ quần áo khác, mỗi tủ quần áo đều có một cánh cửa màu đỏ!

Căn phòng này dường như là nơi giao nhau của tất cả các lối đi trong thế giới ác mộng của tủ quần áo, lại dường như là một trong những trái tim của cả tòa nhà chết chóc.

“Thần giữ cửa trên trung tâm cánh cửa đã biến mất rồi, con chó giữ cửa của người quản lý đã trốn đi đâu rồi?”

Trên người treo đầy tượng thần, hồn ác đưa đầu vào phòng 4044, những tượng thần kia ban đầu là bởi vì cừu hận mới truy đuổi hồn ác, nhưng từ sau khi cánh cửa phòng 4044 mở ra,

tượng thần dường như bị thứ gì đó thu hút, bắt đầu tự bò về hướng một cái tủ quần áo nào đó của phòng 4044.

Tầng 4 từ từ yên tĩnh trở lại, trong bóng tối nơi góc hành lang, một chiếc giày giẫm lên bức tượng vỡ nát.

"Đó có phải là quản lý không? Thế nào mà cậu ấy còn xấu hơn cả anh thế?"

Bóng quỷ cao gầy Lý Tai từ từ bước ra khỏi bóng tối, anh ta không chắc chắn nhìn sang nhân viên cửa hàng một mắt Huỳnh Long bên cạnh.

"Tôi không biết, quản lý cửa hàng chưa bao giờ cho tôi cảm giác tương tự. Trong mắt tôi, cậu ấy luôn là một người rất dịu dàng, có năng lực chiếu rọi người khác." Huỳnh Long cõng theo một vật thể dạng tấm dùng vải đen che lại, thứ đó rất nặng, Huỳnh Long là oán niệm cỡ vừa cõng trên lưng cũng cảm thấy hơi khó khăn.

"Đó là giọng nói của cậu ấy, nhưng không phải mùi vị của cậu ấy." Con dao ăn đỏ như máu cắt đứt âm khí phiêu tán trong hành lang, biểu cảm của Từ Cầm rất đáng sợ, như thể chuẩn bị sắp đại khai sát giới.

"Vậy chúng ta có đi vào không? Căn phòng này nhìn có vẻ rất nguy hiểm. Hiện tại chúng ta không có bất kỳ thông tin nào, hấp tấp có thể gặp phải thứ không hay."

Khi mấy người đang trao đổi, tấm vải đen sau lưng Huỳnh Long rơi xuống, lúc này anh ta đang cõng theo một cái gương to lớn.

Khoảnh khắc vải đen rơi xuống, những người ở gần cái gương lập tức tản ra hai bên, những người không kịp né tránh cũng sẽ trực tiếp nhắm mắt lại thay vì nhìn mình phản chiếu trong gương.

"Người dung hợp với con quỷ to lớn kia chính xác là người mà chúng ta đang tìm kiếm, nhưng đó không phải là cậu ấy hoàn chỉnh, là một trong ba linh hồn của cậu ấy." Trong gương truyền đến giọng nói của một người đàn ông, sau khi ông ta mở miệng, xung quanh không còn ai nói nữa.

Sau một lúc, vẫn là Huỳnh Long người cõng chiếc gương trên lưng hỏi: "Cái gì gọi là một trong ba linh hồn? Gương thần, ông hãy nói rõ đi! Phong cách hành sự của người đó hoàn toàn, một chút, hay có lẽ hơi khác với người quản lý…"

Huỳnh Long liếc nhìn dãy hành lang lộn xộn, còn có hành vi dẫn dụ tượng thần công kích cửa phòng 4044, anh ta đột nhiên cảm thấy đây không phải chuyện mà Hàn Phi thường làm sao?

"Người biến thành quỷ là bởi vì linh hồn không buông bỏ được chấp niệm, điểm độc đáo nhất của con người chính là linh hồn, linh hồn của mỗi người đều không giống nhau, trong đó bao hàm tất cả dấu vết tồn tại của một người." Gương thần là cư dân tồn tại thời gian dài nhất trong cư xá Hạnh Phúc, lai lịch thần bí, hiểu biết của người đàn ông trong gương thần dường như vô cùng nhiều: "Cái người dung hợp với con quỷ to lớn kia, là hồn ác của Hàn Phi, bao hàm dục vọng và bốc đồng nguyên thủy nhất. Đơn giản mà nói, người cậu nhìn thấy chính là cậu ấy đã mất hết kiềm chế, con người điên rồ nhất, chân thực nhất của cậu ấy."

"Con người chân thực nhất của cậu ấy? Quản lý tòa nhà hóa ra nguy hiểm như vậy sao?" Lý Tai lén lút liếc nhìn chiếc gương, sau khi nhận ra hồn của mình chưa bị hút vào trong gương, anh ta mới trở nên can đảm hơn.

"Cậu ấy bây giờ sẽ không che giấu tâm tư của mình, không kiêng nể gì cả, có điều cậu ấy cũng có tư cách điên cuồng. Người bình thường mất đi linh hồn, sẽ mê muội, hồn phách mất đi rất nhanh cũng sẽ sớm tiêu tan, nhưng hồn phách của Hàn Phi rõ ràng khác hẳn, luôn cảm thấy linh hồn của cậu ấy rất đặc biệt." Gương thần nói, ông ấy đã rất lâu không nói nhiều như này rồi.

"Nếu đã là hồn của Hàn Phi, vậy thì tôi cũng nên giúp cậu ấy." Từ Cầm giẫm lên những mảnh tượng thần trên mặt đất, thậm chí không thèm nhìn những khuôn mặt đã vỡ nát. Đầu ngón tay cô nhẹ nhàng vuốt ve làn da người bảo vệ trên một con dao ăn nào đó, bước vào phòng 4044 không chút do dự.

Căn bản không cần nói thêm, từng bóng dáng một theo sau cô mà đi tới.

Trong căn phòng đỏ như máu, cửa tủ được mở ra, trong tủ đầy quần áo dính máu.

Phần lớn tủ quần áo đều giống như bị mổ bụng, máu không ngừng rỉ ra, trông vô cùng đáng sợ.

Lần theo những mảnh vỡ của bức tượng thần trên mặt đất, Từ Cầm và những người khác trong cư xá Hạnh Phúc đến phòng ngủ trong phòng 4044.

Trong phòng ngủ này không có giường, bàn ghế, chỉ có một cái tủ quần áo cực lớn, tất cả các tượng thần cuối cùng đều đi vào trong tủ quần áo này.

Cửa tủ hoàn toàn bị đẩy ra, bên trong quần áo dính máu vô tận, trên quần áo vẫn còn có vong hồn đang khóc lóc van xin.

"Bản thân tôi là nguyền rủa, những thứ trong tòa nhà chết chóc không thể làm tổn thương tôi được. Tôi đi vào xem xét trước, mọi người đợi tôi ở đây."

"Tôi cũng theo gương thần, có thể giúp chị vào thời điểm quan trọng."

"Tuyệt vọng và cái chết là điều em không sợ nhất, em hiện tại mặc dù đã khóc cạn nước mắt, nhưng tiếng khóc của em vẫn có thể giúp được cho mọi người, em đi vào cùng mọi người."

Tất cả mọi người đều bước tới, cuối cùng mọi người cùng nhau đi vào tủ quần áo.

Sau khi vạch quần áo máu ra, rất nhanh đám người của cư xá Hạnh Phúc đã phát hiện ra một chuyện vô cùng quỷ dị, tất cả các tượng thần tiến vào tủ quần áo, bất kể có bị vỡ hay không, trên người chúng đều có thêm một bộ quần áo máu thu nhỏ.

Tượng thần mặc lên quần áo màu máu trong tủ quần áo, trở nên giống người hơn, chúng dường như đang bắt đầu kích hoạt dưới tác động của một loại sức mạnh nào đó.

“Trong tòa nhà chết chóc còn ẩn giấu một nơi như này sao?”

Rất nhiều quần áo máu đã bị các tượng thần mặc mất, tầm nhìn của bọn họ trở nên rộng hơn, rất nhanh bọn họ đã đến trung tâm của thế giới tủ quần áo.

Lão quỷ bị hồn ác điều khiển lúc này đang đánh nhau với thần giữ cửa không đầu, miệng lão quỷ đang cắn vào một cánh tay của thần giữ cửa, cơ thể của ông ta gần như bị thần giữ cửa chặt ra, nhưng ông ta lại không quan tâm chút nào, trong cả thế giới tủ quần áo đều có thể nghe thấy tiếng cười cuồng loạn của ông ta.

Tàn sát, cười điên cuồng, vết thương trên người lão quỷ ngày càng nhiều, nhưng ngọn lửa hận ý trên người ông ta lại càng ngày càng đượm.

Sau một cú va chạm nữa, lão quỷ và thần giữ cửa nặng nề ngã xuống đất.

Lần này lão quỷ không tấn công thần giữ cửa nữa mà đột nhiên quay đầu nhìn về phía sau, hồn ác là một tên điên hoàn toàn có lý trí, hắn phát hiện ra những người trong cư xá Hạnh Phúc qua kẽ hở của những bộ quần áo máu.

“Mấy người là đi vào qua khe hở sương mù, đúng không? Những người trong tòa nhà liều mạng muốn trốn thoát, còn mấy người lại tự mình chạy vào để tìm cái chết?” Hồn ác dường như đã sớm cảm nhận được đối phương.

Mưa máu rơi xuống, Từ Cầm từ trong những bộ quần áo dính máu đi ra ngoài: “Chúng ta đến đây không phải là để tìm cái chết, mà là đến đón cưng về nhà.”

Từng bóng người lần lượt đi ra ngoài, bọn họ nhìn về phía lão quỷ hung dữ, trong mắt không có sợ hãi, mà lo lắng nhiều hơn.

“Về nhà? Cô là người nhà của tôi?” Khóe miệng nứt ra của hồn ác nhếch lên, ánh mắt đầy tà khí nhìn chằm chằm Từ Cầm: “Tại sao nhìn thấy cô, tôi lại có cảm giác đói, cảm xúc cuồng nhiệt kia dường như muốn trực tiếp nuốt cô vào bụng,

tôi trước đây có phải yêu cô rất sâu đậm không? Khi còn sống cô có phải là vợ của tôi không?”

Chương 380: Căn phòng 4444 nơi sâu thẳm cơn ác mộng

Yêu sâu đậm? Vợ? Hận không thể ăn vào bụng?

Từ Cầm lần đầu tiên trong thế giới tầng sâu nghe thấy những lời như vậy, thẳng thắn đến như vậy, không che giấu chút nào, nhưng dường như lại không làm cho người ta chán ghét.

"Hồn ác là Hàn Phi mất đi trói buộc nhất, chân thực nhất."

Lời nói của gương thần vang vọng bên tai, năm ngón tay của Từ Cầm bất giác nắm chặt con dao ăn, cô ấy cho dù thân là một bản thể tập hợp của nguyền rủa, cho dù có đủ mạnh mẽ để chiến đấu đối mặt với oán niệm cỡ lớn, thì sau khi nghe những lời của hồn ác, biểu cảm cũng đã thay đổi.

Tôi coi cậu như một cậu nhóc dễ thương nhà hàng xóm, vậy mà cậu lại có suy nghĩ như vậy với tôi… sao lại không nói ra sớm hơn?

Giọng nói của hồn ác vừa phát ra, xung quanh lặng ngắt như tờ, cả thế giới dường như trở nên yên tĩnh.

"Tại sao lại có thu hoạch ngoài dự kiến thế này?" Lý Tai che miệng, mặt đầy hưng phấn toát ra khí tức không may mắn: "Với tính cách của người quản lý tòa nhà Block 1, mọi người nói xem cậu ấy có phải cố ý mượn miệng của linh hồn này, nói ra những điều không nên nói không? Tên này chuyện gì cũng có thể làm."

"Chúng ta là….." Khóc sau khi trải qua vô số trắc trở, tiêu hóa nỗi đau tại Ngõ Súc Sinh, đã trưởng thành hơn rất nhiều, nhưng nó vừa mới đứng ra còn chưa kịp nói, lại bị Huỳnh Long kéo trở về.

Nó nghi vấn nhìn Huỳnh Long, dường như muốn nói tại sao anh cứ suốt ngày kéo tôi thế? Tính cả lần ở Ngõ Súc Sinh, đây có lẽ là lần thứ hai rồi.

Quần áo máu lắc lư nhẹ nhàng, hồn ác vô cùng thông minh, thông qua biểu hiện của đám người cũng đã hiểu ra rất nhiều chuyện, nhưng hắn lại lười che đậy, hoặc là khinh thường sự che đậy.

"Mấy người cho tôi cảm giác rất quen thuộc, mấy người nhất định quen biết tôi!" Hồn ác xoay người, thân hình to lớn của lão quỷ mang theo cảm giác áp chế mà người bình thường không chịu nổi: "Nói cho tôi biết! Tôi rốt cuộc là người như thế nào? Tại sao lại bị chiêu hồn đến đây!"

Hồn ác hiện tại vô cùng nghi hoặc, lão quỷ nói những người bị chiêu hồn vào trong tòa nhà chết chóc, bọn họ đều là những người sống đang hấp hối, cũng có nghĩa là trước khi chính mình bị chiêu hồn là người sống, nhưng một người sống sao lại quen biết với nhiều quỷ như vậy? Đây là vòng bạn bè âm gian quái quỷ gì thế này?

Càng hiểu rõ chính mình, nội tâm hồn ác càng muốn biết đáp án, loại cảm giác quên chính mình này quá đau đớn.

"Cưng là người quản lý tòa nhà Block 1 của cư xá Hạnh Phúc, là người dịu dàng nhất, đáng tin cậy nhất, đáng để dựa giẫm nhất mà chị từng gặp." Từ Cầm, người vẫn luôn im lặng, lên tiếng: "Mỗi một quỷ ở đây đều từng được cưng cứu, đây cũng là nguyên nhân bọn họ không màng nguy hiểm, cho dù hồn phi phách tán cũng phải vào tòa nhà chết chóc để đón cưng."

"Dịu dàng? Đáng tin cậy nhất? Đáng để dựa giẫm?" Máu thấm ướt một nửa khuôn mặt của hồn ác, trên khuôn mặt tràn đầy tà khí của hắn không ngừng nhớ lại những lời này.

Người của cư xá Hạnh Phúc đi vào tòa nhà chết chóc là sự thật, trên cơ thể bọn họ toát ra cảm giác quen thuộc cũng là sự thật, vì vậy những điều bọn họ nói cũng là sự thật.

"Mình đã cứu nhiều người thế này, quả nhiên mình là một người rất tốt." Hồn ác tiếp nhận sự thật này.

Ánh mắt toát ra tà khí lại nhìn Từ Cầm, cơn đói kỳ lạ lại ập đến, giống như một thói quen nghề nghiệp không thể bỏ được, càng nhìn càng thấy đói.

Khi hắn chuẩn bị nói những lời hổ báo, thần giữ cửa không đầu trên mặt đất từ từ đứng dậy, lôi thân thể bị tóc đen xâm chiếm, chạy về phía sâu trong thế giới tủ quần áo.

Trong tủ quần áo dường như có thứ gì đó đang gọi thần giữ cửa, mặc dù hồn ác cũng muốn tìm xem đó là ai, nhưng bây giờ không còn thời gian nữa.

So với việc làm rõ mình là ai, nuốt chửng thần giữ cửa không đầu, để lão quỷ hoàn toàn hoàn thành việc đột phá mới là chuyện quan trọng nhất.

Hai cánh tay dang rộng, lão quỷ bị hồn ác điều khiển giống như một con rồng bơi bị hận ý màu đen bao bọc, hung hãn trong thế giới tủ quần áo.

Quỷ quái vốn sống trong thế giới tủ quần áo khi nhìn thấy hồn ác sẽ tránh xa, còn những quái vật tủ quần áo không thể di chuyển, thì toàn bộ đều bị lão quỷ xé nát miệng.

Quỷ dị là bụng của những con quái vật trong tủ quần áo kia đã bị chặn, căn bản không thể thoát ra từ trong bụng của chúng.

Truy đuổi suốt chặng đường, lướt qua vô số bộ quần áo dính máu, lão quỷ và đám người của cư xá Hạnh Phúc đã đến được trung tâm của thế giới tủ quần áo.

Lối đi trong các tủ quần áo khác dường như đều không kết nối với nơi này, địa điểm trước mắt này, chỉ có tủ quần áo trong phòng 4044 mới có thể đến được.

“Thần giữ cửa chính là vừa mới biến mất ở đây?”

Thứ xuất hiện trước mặt đám người là một cái vũng chất đầy quần áo máu, trên mỗi bộ quần áo đều có viết tên người, như thể mỗi bộ quần áo đại diện cho một người sống.

Vén quần áo ra, dưới đáy vũng máu, lão quỷ lại phát hiện một tủ quần áo khác.

Tủ quần áo này nhìn rất bình thường, trên cửa treo một cái khóa lớn, bốc mùi hôi thối, trên cánh cửa có người dùng móng tay cào ra một câu - “Tôi sinh ra đã có một loại năng lực đặc

biệt, không cần phải che mắt, thế giới nhìn thấy cũng tối đen như mực.”

Cái tủ này hình như đã từng nhốt một thứ gì đó, ăn uống tiêu tiểu của thứ đó đều vẫn ở trong tủ, nên dù lâu ngày vẫn bốc mùi hôi thối ở bên trong.

Mùi hôi đó là mùi của linh hồn thối rữa, cho dù là oán niệm ngửi thấy cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

“Chúng ta thông qua tủ quần áo trong phòng 4044 đến đây, nếu như nói tủ quần áo là một lối đi, vậy đằng sau cửa tủ quần áo này được kết nối với phòng nào?”

Bên cạnh tủ quần áo cũ nát mơ hồ có rất nhiều dấu giày khác nhau, mười mấy năm nay, không đếm xuể bao nhiêu người đã nhìn thấy nơi này trong cơn ác mộng, chỉ là trong bọn họ một số người may mắn đã rời đi, trong khi những người khác đã mãi mãi bị lưu lại.

Thần giữ cửa biến mất không tung tích, những mảnh vỡ của tượng thần cũng đến trước tủ quần áo này mới biến mất.

“Chiếc tủ này trông giống như một cục thịt thối, đầy áp xe, toát ra khí tức khiến người ta buồn nôn.” Hồn ác điều khiển lão quỷ lấy ổ khóa trên tủ, lửa đen tượng trưng cho hận ý đốt lên sợi dây xích, hắn dùng tất cả sức lực để mở cửa tủ quần áo ra!

……

Các con số trên màn hình thang máy không ngừng thay đổi, Hàn Phi nhìn số tầng đã biến thành âm, nhịp tim bắt đầu tăng nhanh.

Bên trong tòa nhà chết chóc đã bị giày vò đến thân tàn ma dại, tiếng ca, tiếng nhạc thê lương và hồn ác, ba thế lực cái này điên cuồng hơn cái kia, tòa nhà đều đang không ngừng rung chuyển, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

“Mọi người đã nấp kĩ chưa?” Cầm điện thoại di động của Đom Đóm, Hàn Phi dùng nhóm hỗ trợ cư dân giữ liên lạc với các cư dân của tòa nhà: “Hồn ác hình như đã sớm biết dưới tầng hầm của tòa nhà chết chóc che giấu một lượng lớn tử ý,

hắn đập vỡ bao nhiêu kính của các tầng như vậy chính là lợi dụng tiếng ca để thu hút tử ý, giương đông kích tây, nếu mình là hắn, lúc này sẽ nhân lúc hỗn loạn rời đi, đợi đến khi hai bên trong tòa nhà gần như bị giết chết, lại tìm kiếm cơ hội để quay trở lại."

Hàn Phi không hiểu hồn ác, nhưng hắn hiểu chính mình, đại khái có thể đoán được mục đích của hồn ác mà không cần suy nghĩ nhiều.

"Tên điên này cũng coi như đã gián tiếp giúp mình, sau khi tử ý bị gợi lên, chắc là dưới tầng hầm sẽ tương đối an toàn." Hàn Phi sờ sờ đầu Lai Sinh, sau đó liếc mắt nhìn về phía Đom Đóm mặt đang mờ mịt, so với hồn ác có được lão quỷ, Hàn Phi chả có cái gì, nhưng hắn sẽ không vì thế mà dừng bước.

Con số trên màn hình thang máy rất nhanh thay đổi thành -4, Hàn Phi không nhấn bất kỳ nút nào, nhưng cửa thang máy ở tầng này lại tự mở ra.

Chương 381: Cậu bé ở tầng hầm thứ tư

“Em đề nghị tốt hơn hết anh nên ở trong thang máy đừng di chuyển, bên ngoài với bên trong thang máy có thể là hai thế giới khác nhau.”

Nam học sinh Ngạn Tổ đứng trong góc thang máy, tên trên mạng của cậu ta là Ngạn Tổ phân tổ Tân Hỗ, tên thật là Lý Ngạn Tổ, là một đứa trẻ sống rất nội tâm.

Bình thường cậu ta rất ít nói, nguyên nhân khiến cậu ta trở nên nói nhiều hơn sau khi gặp Hàn Phi, hoàn toàn là bởi vì nếu còn không nói thì sẽ hồn phi phách tán mất. Người đàn ông trước mặt giống như con ruột của tai họa, mới gặp nhau chưa đến nửa tiếng, giờ cả tòa nhà số 4 đều rung chuyển, như thể sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.

“Chúng ta đến tầng hầm không phải là để tránh nạn, mà là để tìm ra nguyên nhân cơ bản khiến tòa nhà chết chóc trở nên như thế này.” Những người truy hồn đều đi thang máy từ dưới tầng hầm để lên trên tầng, nhưng Hàn Phi lại làm ngược lại, khi toà nhà đang hỗn loạn, lại đi thang máy xuống tầng hầm.

“Trước đây trong nhóm chat có một người đã từng đi xuống tầng hầm, để anh ấy khuyên anh đi.” Ngạn Tổ mở nhóm chat ra, để một người trong đó nói chuyện riêng với Hàn Phi, ID của đối phương Hàn Phi nhìn cũng thấy rất quen mắt.

“Như cá uống nước bắt đầu cuộc gọi điện video!”

Như cá uống nước: “Tôi hiện tại đang trốn trong hộp tro cốt, ánh sáng tương đối tối, anh chịu khó nghe tôi nói là được.”

Như cá uống nước: “Tòa nhà chết chóc vẫn luôn có thói quen chiêu hồn, cách vài ngày lại chiêu hồn, những ngày có số 4 hàng tháng cũng chiêu hồn. Có một ngày tôi rất hiếu kì, những hồn phách kia rốt cuộc là chạy đến từ đâu? Vào ngày 4 tháng 4 năm ngoái, tôi lặng lẽ đi theo một người truy hồn

xuống đến tầng hầm, kết quả phát hiện một chuyện vô cùng đáng sợ."

"Người quản lý lợi dụng chấp niệm của lệ quỷ trong tòa nhà, dùng nỗi nhớ của người sống và chấp niệm của người chết làm dây thừng, tại sâu thẳm ác mộng đan dệt thắt nút, sau đó để người chết chiêu hồn, để người sống nằm mơ, cuối cùng hoàn thành cái gọi là chiêu hồn."

"Chiêu hồn như vậy, chúng tôi những người đã chết đúng là có thể nhìn thấy hình bóng của người sống, nhưng chờ đến khi trời sáng, tất cả hồn phách của người sống đều sẽ biến mất, hai người có biết những hồn phách đó đã đi đến đâu không?"

Lý Ngạn Tổ: "Tầng hầm à?"

Như cá uống nước: "Không sai, ngoại trừ một số rất ít cư dân mạnh mẽ, chẳng hạn như lão quỷ của phòng 4234, những hồn phách do những cư dân khác chiêu vào đều bị người quản lý giam giữ dưới tầng hầm. Nó đã giở trò với những hồn phách này, dường như nó đang sử dụng những linh hồn này để bồi dưỡng thứ gì đó."

"Những người sống bị mất hồn có phải là trong hiện thực sẽ bị chết không?" Hàn Phi hơi nghi hoặc.

"Nếu như chết thì đã tốt, chỉ sợ mất hồn rồi không chết, vậy anh cho rằng trong cơ thể của anh ta vẫn là anh ta của ban đầu sao?" Những lời của Như cá uống nước khiến Hàn Phi nghĩ đến thiên phú hồi hồn của mình, thiên phú hồi hồn có một cách sử dụng chính là giết chết hồn được chiêu đến, sau đó đổ ý thức của chính mình vào cơ thể của đối phương. Bởi vì khả năng này quá kỳ dị, Hàn Phi cho tới bây giờ đều chưa có sử dụng qua.

Như cá uống nước: "Năng lực của người quản lý và ác mộng có liên quan đến nhau, năng lực của nó có thể thông qua phương thức nào đó đưa hồn phách của người sống vào trong tòa nhà chết chóc, nhưng hạn chế vô cùng lớn, chỉ cần anh nhìn vào các loại bố trí trong tòa nhà chết chóc liền biết, hơn nữa theo tôi được biết tỉ lệ thành công của chiêu hồn cũng vô

cùng thấp, đều có yêu cầu rất cao đối với chấp niệm của người chết và nỗi nhớ của người sống."

"Cho dù có thấp hơn nữa, mười mấy năm nay tòa nhà chết chóc chắc cũng giam cầm không ít du hồn rồi." Hàn Phi vẫn còn nhớ nhiệm vụ của mình, gặp phải người sống bị chiêu đến, nếu phải cứu hắn chắc chắn sẽ cứu.

"Đây chính là một điểm khác mà tôi muốn nói với anh, nếu như anh gặp phải du hồn khác dưới tầng hầm, tuyệt đối không được đến gần bọn họ, không được nói chuyện với bọn họ." Trong giọng nói của Như cá uống nước mang theo một sự sợ hãi: "Lần đó khi tôi đi xuống tầng hầm, thang máy đột nhiên dừng tại tầng 4, tôi chờ cả nửa ngày, có cái đầu của một đứa trẻ thò vào trong thang máy, nó nói mình không tìm được đường về nhà, muốn tôi giúp nó."

"Anh có giúp không?"

"Bởi vì bản thân tôi đã từng bỏ nhà ra đi, lời nói của nó đã chạm vào thứ gì đó trong tim tôi, vì vậy tôi đã đưa nó đi lòng vòng ở tầng thứ tư của tầng hầm, cả tầng 4 của tầng hầm căn bản không hề có căn phòng như nó nói, cũng không có đường về nhà, tầng hầm của tòa nhà chết chóc hoàn toàn chính là một ngôi mộ lớn!" Như cá uống nước giọng điệu trở nên vội vàng: "Đứa trẻ đó muốn đưa tôi vào trong ngôi mộ!"

Đèn trong thang máy chập chờn lúc sáng lúc tắt, Hàn Phi đang nói chuyện điện thoại, một bàn tay nhỏ bé bẩn thỉu đột nhiên xuất hiện bên cạnh cửa thang máy màu xám bạc, theo sau là đầu của một cậu bé chui vào trong thang máy.

Nó tò mò nhìn những người trong thang máy, trông có chút đáng thương.

"Đứa trẻ mà anh nói có phải đây không?" Hàn Phi từ từ quay màn hình điện thoại, nhưng chiếc điện thoại vốn thấm đẫm oán khí quỷ quái và chấp niệm của mười mấy người, vậy mà lại không thể hoàn toàn quay được cậu bé. Thậm chí, các vết nứt trên màn hình của điện thoại bắt đầu tăng lên, dường như là do quay một thứ gì đó không nên quay.

"Đi mau! Tránh xa nó ra!"

Màn hình điện thoại tối đen, sau đó cuộc gọi bị gián đoạn, không sử dụng được chức năng trò chuyện nhóm nữa.

"Xem ra đứa trẻ này có vấn đề rất lớn." Hàn Phi cất điện thoại di động đi về phía đứa trẻ, không hề cảm thấy sợ hãi mà giống như là một nhà sinh vật học phát hiện ra một loài mới.

Thực ra không phải Hàn Phi không sợ, chỉ là hắn hiểu sợ hãi cũng không giải quyết được vấn đề gì, chi bằng luôn luôn duy trì giữ lý trí và bình tĩnh.

"Bạn nhỏ, muộn thế này rồi, sao lại một mình ở bên ngoài như thế này? Bố mẹ của em đâu?" Hàn Phi đưa tay sau lưng nắm chặt năm ngón tay, nếu đứa trẻ có điều gì bất thường, hắn sẽ lập tức rút dao tái sinh ra.

"Em sống ở đây, nhưng em quên mất đằng sau cánh cửa nào mới là nhà em…" Giọng cậu bé như khóc, quần áo nhăn nhúm không vừa người, hình như cậu đã nhặt quần áo của người khác rồi tự mặc vào.

"Đừng lo lắng, em hãy nhớ lại xem." Ánh mắt Hàn Phi ôn nhu, giọng nói ấm áp, sau đó dùng cánh tay chỗ Đại Nghiệt đang ẩn nấp vỗ vỗ vai cậu bé, độc hồn thấu xương nhỏ giọt trên quần áo của đứa trẻ, Đại Nghiệt vốn không có bất kì phản ứng gì, dường như lại hoạt động trở lại.

"Em chỉ nhớ rằng trước nhà em không có đèn, chỗ đó rất tối, nhưng ở đây khắp nơi đều là những căn phòng rất tối." Cậu bé nói rồi bắt đầu khóc.

"Có muốn anh đưa em về nhà không?" Hàn Phi thu tay về, một mảnh vụn của người giấy màu máu từ trong kẽ ngón tay tuột ra, lẳng lặng rơi vào trong quần áo của đứa trẻ.

"Em phải về trước 4 giờ 44 phút, bố mẹ nói, nếu em không về, thì chuyện khủng khiếp sẽ xảy ra." Cậu bé vừa bước ra khỏi thang máy vừa khóc, cậu có vẻ rất sợ bóng tối.

"Không sao, anh đưa em về nhà." Dùng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, Hàn Phi nắm lấy tay đứa trẻ, từ sâu trong tâm hồn đứa trẻ có thể cảm nhận được mùi hôi thối, đó chính là loại cảm giác linh hồn đã hôi thối.

Hàn Phi cũng đã từng sử dụng khả năng này trên rất nhiều người, nhưng đây là lần đầu tiên hắn muốn chủ động buông tay.

“Bạn nhỏ, em tên là gì?”

“Em không có tên, bố mẹ nói em không cần có tên.”

“Thế bình thường họ gọi em như thế nào?”

“Bọn họ chưa từng gọi em, cũng không nói chuyện với em, cứ như là xác chết chăm sóc em vậy, cứ như là bọn họ đã chết rất lâu rồi vậy.” Mùi hôi thối tỏa ra trong linh hồn cậu bé càng mãnh liệt, nhưng ánh mắt cậu bé vẫn ngây thơ như cũ.

“Đúng là mối quan hệ gia đình khiến người ta ngưỡng mộ.” Hàn Phi ra sức gọi Đại Nghiệt trong cánh tay, hắn cũng phát hiện có điểm rất kỳ lạ, khi Đại Nghiệt đến gần cậu bé sẽ trở nên hưng phấn, giống như là gặp phải kẻ thù sinh tử vậy.

“Đại Nghiệt là thiên địch của Cánh bướm, đây là năng lực đặc biệt được hệ thống xác nhận, chẳng lẽ thằng nhóc trước mặt này có quan hệ với Cánh bướm à?”

“Một năm trước cậu bé đã ở đây, có nghĩa là cậu bé có thể di chuyển tự do dưới tầng hầm, đứa trẻ này có rất là có vấn đề.”

Chương 382: Tội ác của Cánh bướm

Tầng hầm và bên trên tòa nhà chết chóc có một điểm khác biệt lớn nhất, đó chính là bên trên có một làn sương đen mờ ảo lơ lửng, ở đây trên bất kì vật phẩm nào cũng đều tiêm nhiễm tử ý, bốc ra mùi hôi thối.

Đèn ở hành lang tầng 4 của tầng hầm có vẻ bị hỏng, nhưng lại trông không quá tối, có một tia sáng yếu ớt từ những khe cửa của cư dân ở phía xa.

Trong hành lang mờ ảo, chút ánh sáng đó là thứ duy nhất khiến người ta cảm thấy yên tâm.

Hàn Phi nắm tay cậu bé, hai người giống như người qua đường nhiệt tình giúp đứa trẻ bị lạc đường về nhà.

Trên thực tế, một người thì lòng bàn tay sẵn sàng rút dao bất cứ lúc nào, người còn lại là ác ý trong sâu thẳm linh hồn đang dần dần tuôn ra.

Nhìn thấy Hàn Phi đang đi càng lúc càng xa, nam học sinh trong thang máy mang theo Đom Đóm và Lai Sinh cũng đi ra theo.

“Hàn Phi, chờ em với!” Nam học sinh hét lên từ phía sau, nhưng Hàn Phi dường như đang giữ khoảng cách an toàn với bọn họ.

Trong các tầng của tầng hầm, những câu đối trắng được dán ở hai bên cửa của mỗi căn hộ, trên cửa được sơn một con quái vật giống như một đứa trẻ, khuôn mặt rất ngây thơ, trên người mặc quần áo sặc sỡ.

“Gần nhà em có thứ gì đặc biệt không? Chúng ta cứ tìm như thế này cũng không phải là cách hay.” Hàn Phi khống chế tốc độ, không đi quá xa nam học sinh, cũng không hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của bọn họ.

Cậu bé cúi đầu suy nghĩ hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Trong nhà em có bố và mẹ…… còn có một cái tủ quần áo lớn.”

“Hết rồi sao?” Hàn Phi vốn không phải là thật sự hỏi cậu bé, thật ra từ lâu hắn đã phát hiện ra một cách dùng khác của cậu bé.

Chậm rãi dừng lại, Hàn Phi nhìn thấy bên cạnh có một cánh cửa hé mở, ở tầng 4 của tầng hầm có rất nhiều căn phòng tương tự nhau, đây dường như là nơi mà người truy hồn ở.

“Em xem đây có phải là nhà em không?” Đẩy cửa ra, Hàn Phi nhẹ nhàng đẩy cậu bé vào phòng, sau khi thấy cậu bé không kích hoạt thứ gì, Hàn Phi mới đi vào.

Phòng khách căn phòng gọn gàng ngăn nắp, trên bàn trà có bày hoa quả tươi, tựa hồ như để chuẩn bị tiếp đãi khách vậy.

“Tại sao căn phòng dưới tầng hầm lại bình thường hơn cả căn phòng ở trên mặt đất?” Có lẽ bởi vì không có quỷ quái gì, nên căn phòng này thậm chí không có một chút dấu vết của âm khí, nó trông giống như một căn phòng trong thực tế vậy.

Nhìn hoa quả rực rỡ trên bàn trà, Hàn Phi chậm rãi tiến lại gần, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy hoa quả thật trong thế giới tầng sâu.

Đưa tay ra định cầm lên, nhưng tay Hàn Phi còn chưa chạm vào đĩa hoa quả, lớp vỏ tươi sáng của quả bắt đầu rơi ra, vài con bọ bò ra khỏi đó.

Đĩa trái cây sáng đẹp giống như nơi sinh sản của côn trùng, trông đẹp mắt, nhưng nếu lại gần có thể bị trùng độc cắn bị thương.

Vừa bước vào nhà, nét mặt của cậu bé đã thay đổi rõ ràng, thói quen khom lưng, khúm núm như một chú chó được nhặt về.

Như sợ dẫm phải sàn bẩn, cậu bé từ từ dọc theo góc tường tiến đến cửa phòng ngủ.

Cậu bé xoa tay lên quần áo rồi mới dám nắm lấy tay nắm cửa phòng ngủ, mở cửa phòng ngủ ra.

Mùi nước hoa nồng nặc thoang thoảng trong phòng, căn phòng ngủ rộng và được bài trí sang trọng, thu hút nhất là chiếc giường lớn và một chiếc tủ quần áo lớn và dày.

Tủ quần áo lớn đối diện với giường ngủ, khi trốn vào tủ quần áo có thể nhìn rõ mọi thứ trên giường.

Cậu bé lưng dựa vào cửa, vào phòng có chút sợ hãi, nhưng cuối cùng vẫn bị Hàn Phi đẩy vào.

"Hình như chỉ là một căn phòng rất bình thường?" Hàn Phi liếc nhìn căn phòng, nhìn chằm chằm tất cả vật dụng trong phòng, sàn nhà trải thảm, cạnh giường có một chiếc gương trang điểm lớn, một chiếc máy chiếu ở đầu giường, ở góc phòng còn có một cái tủ rượu nhỏ.

Có thể thấy, cặp vợ chồng sinh sống tại đây rất coi trọng chất lượng cuộc sống. Tuy nhiên, dù họ rất chú trọng đến chất lượng cuộc sống, nhưng có thể do gia đình không giàu có nên trước hết họ chỉ có thể làm cho vẻ ngoài sang trọng, thượng lưu hơn chút.

Trong khi Hàn Phi đang xem xét các vật dụng trong phòng, cậu bé bước đến tủ quần áo, như thể có thứ gì đó trong tủ đang thu hút cậu.

"Có muốn mở ra xem một chút không?" Hàn Phi ở bên cạnh động viên, cậu bé cuối cùng nắm lấy cửa tủ quần áo.

Bàn tay nhỏ bé từ từ mở tủ quần áo ra, một mùi hôi hám từ trong tủ quần áo tràn ra, trực tiếp bao phủ mùi nước hoa trong phòng.

Trong tủ quần áo vang lên một âm thanh kỳ lạ, sau khi màn sương đen mờ nhạt tan biến, Hàn Phi phát hiện một đứa bé trai dị dạng bị nhốt trong tủ.

Cậu bé trạc tuổi cậu bé bên cạnh Hàn Phi, nhưng khuôn mặt bị biến dạng nghiêm trọng, tay chân sưng tấy, không thể tự mình trèo ra khỏi tủ.

Nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng này, Hàn Phi nhíu mày, hắn còn tìm được vài tấm ảnh trong tủ.

Cậu bé trong bức ảnh đầu tiên rất dễ thương, rất bình thường, trong ánh mắt mang theo sự tò mò và khao khát mọi thứ, trên cơ thể có vẻ đẹp và sự nhanh nhẹn của sự sống.

Bức ảnh thứ hai vẫn là cậu bé đó nhưng biểu cảm đã trở nên đờ đẫn, không ngừng khóc, tay chân dường như bị tiêm vào thứ gì đó, so với sự sống, cậu bé dường như giống một đồ vật hơn.

Trong bức ảnh thứ ba, cậu bé không còn nhận ra được nữa, cơ thể và khuôn mặt đã hoàn toàn thay đổi hình dạng, ngay cả khóc cũng đã ngưng.

"Một cậu bé đáng yêu như vậy, lại từng bước trở nên như thế này sao?"

Hàn Phi từ trong ô vật phẩm lấy ra người giấy màu máu, muốn cứu cậu bé từ trong tủ quần áo ra, nhưng hắn vừa mới lại gần, bề mặt cơ thể của đứa trẻ bắt đầu nứt ra, những dải mạch máu đen quấn quanh tim như những sợi dây leo, chỉ cần đứa trẻ ra khỏi tủ quần áo là những mạch máu đó sẽ vỡ ra.

Da của cậu bé trong tủ quần áo đã trở nên gần như trong suốt, có thể thấy rõ ràng thân thể không phải bằng xương bằng thịt, mà là ác mộng đang từ từ bành trướng.

Hàn Phi dừng tại chỗ, không dám manh động, mà cậu bé ở bên cạnh đã chủ động chạy tới.

Không biết cậu bé làm vậy là có ý tốt hay là cố ý, cậu bé đưa tay ra muốn kéo cậu bé kia ra khỏi tủ quần áo.

Kết quả là, các mạch máu đen trực tiếp vỡ ra trong cơ thể cậu bé kia, cậu bé xấu xí và dị dạng ban đầu biến thành một khối ký ức màu đen.

Ký ức đó hoàn toàn là đau khổ cấu thành nên, chính mình đang xoắn và đan xen vào nhau, như thể muốn hòa vào thành một cơn ác mộng.

Đây là một tình huống vô cùng hiếm gặp, sau khi cơn ác mộng thuộc về đứa trẻ bùng nổ, dần dần bị tủ quần áo hấp thụ.

Mùi hôi thối từ tủ quần áo bốc lên nồng nặc, mọi dấu vết sinh hoạt của đứa trẻ trong đó đều trở thành một phần của tủ quần áo.

Cậu bé bên cạnh dường như không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, trông cậu vô cùng sợ hãi.

“Đứa nhỏ này thật âm hiểm.” Hàn Phi không cứu được đứa trẻ trong tủ, hắn cất ba tấm ảnh của đứa trẻ trong tủ đi.

Người đã chết rồi, cũng không thể cứ để ảnh của cậu bé ở nơi mà nó căm ghét nhất.

Khi ngón tay hắn chạm vào bức ảnh, một lời nhắc của hệ thống hiện ra trong đầu.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công phát hiện vật phẩm nhiệm vụ ẩn của nhiệm vụ nguyền rủa chết chóc —— Một trong những hận ý bóp méo của Cánh bướm.”

“Trong bức ảnh này bao hàm hận ý của Cánh bướm? Súc sinh này đem những chuyện mình phải chịu đựng, tái hiện lại trên cơ thể của đứa trẻ khác hay sao?”

Sau khi cất ảnh đi, Hàn Phi rời khỏi phòng, nhìn các căn phòng ở hành lang dưới tầng hầm, đột nhiên cảm thấy ớn lạnh.

Hắn lại cố mở một cánh cửa khác ra, cách bố trí kiến trúc và sắp đặt đồ đạc của tất cả các phòng trong tầng hầm dường như giống hệt nhau, như thể chúng được hình thành từ ký ức của cùng một người.

Điều khiến hắn kinh ngạc hơn nữa là trong phòng ngủ của căn phòng này, cũng có một tủ quần áo cực lớn.

Đẩy cửa tủ ra, bé trai bị mất khả năng vận động, đang mặc một bộ quần áo hoa của bé gái, khuôn mặt biến dạng hoàn toàn.

Tất cả chúng đều mất đi ý thức bình thường, cho dù có cảm thấy đau đớn, cũng không thể biểu đạt rõ ràng.

Chương 383: Hàn Phi cười điên dại

Vào liên tiếp mấy phòng liền, mọi thứ trước mắt khiến cho người ta sợ hãi.

Tất cả các phòng đều được bố trí giống hệt nhau, trong mỗi tủ quần áo đều có nhốt một cậu bé, nhìn từ trên ảnh, tiêu chuẩn để Cánh bướm lựa chọn trẻ em rất đơn giản.

Ngoại hình nhất định phải ưa nhìn dễ thương, phù hợp với yêu cầu thẩm mỹ của cặp bố mẹ cầm thú của nó, thứ hai là khi còn sống nhất định phải hạnh phúc.

Những bức ảnh trong tủ ghi lại từng bước thay đổi của cậu bé, từ người thành quái vật chỉ cần một cái tủ quần áo.

"Cánh bướm làm như vậy chỉ để phát tiết hận ý của mình sao?"

Bức ảnh dán trên tủ quần áo tượng trưng cho hận ý bóp méo, trong hận ý này cũng hàm chứa ghen tị, nhưng Hàn Phi cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Năng lực đặc biệt của Cánh bướm có liên quan đến ác mộng, nó có thể đi vào ác mộng của người sống, sau đó thông qua ác mộng từng bước ảnh hưởng đến hiện thực.

Khi phù hợp những điều kiện nhất định, còn có thể thông qua ác mộng kéo ý thức của người sống vào trong thế giới tầng sâu.

Bản thân năng lực này vô cùng đáng sợ, Cánh bướm có thể đạt được năng lực này cũng có liên quan đến cảnh ngộ gặp phải thời thơ ấu.

Khi Hàn Phi tiếp nhận nhiệm vụ đêm hồi hồn, từng được hệ thống nhắc nhở, trong đó có một đoạn kể vắn tắt về quá khứ của Cánh bướm.

Trong quá trình nó bị chính cha mẹ ruột của mình vứt bỏ, hận ý và oán niệm của nội tâm dường như đã đến mức khó mà có thể tưởng tượng được, ý thức của nó rơi vào ác mộng, gặp

được những thứ gì đó đặc biệt, sự thay đổi của nó cũng bắt đầu từ lúc đó.

Trên thế giới thiếu đi một đứa trẻ bị ngược đãi, thêm một ác mộng mọc ra đôi cánh bằng xương bằng thịt.

Tất cả tủ quần áo ở tầng 4 của tầng hầm đều giam cầm một đứa bé trai, Cánh bướm mang những đau khổ mình đã trải qua gây ra trên cơ thể những người vô tội, để hận ý của chính mình lấp đầy đại não và ý thức của những đứa trẻ, sau đó giống như những gì Hàn Phi vừa rồi đã nhìn thấy.

Chờ sau khi những đứa trẻ đó đạt đến giới hạn, ý thức của chúng sẽ tan vỡ thành ác mộng mới, dung hợp vào trong tủ quần áo.

"Cánh bướm không ngừng tạo ra đau khổ và ác mộng mới, nó dường như có thể lấy được sức mạnh từ trong đó."

Hàn Phi quay đầu lại liếc nhìn bên cạnh, đứa nhỏ có thể tự do di chuyển trên tầng 4 vẫn còn ngây thơ, bối rối, rất tự nhiên nắm tay Hàn Phi.

Lòng bàn tay nhỏ như sữa, mềm mại mịn màng, khuôn mặt không có khuyết điểm, đứa nhỏ này hoàn toàn trái ngược với những đứa trẻ trong tủ quần áo đã biến thành quái vật.

Hàn Phi thật sự đã có ý định giết đứa nhỏ này, hắn nhớ rõ khi vào phòng ngủ thứ nhất, chính là bởi vì đứa nhỏ này mà dẫn đến đứa bé trai trong tủ quần áo đã biến thành ác mộng sớm hơn.

Một đôi tay đáng yêu như vậy, trong một góc không người lại không biết đã gây ra bao nhiêu oan nghiệt.

"Những căn phòng ở tầng 4 đã sắp xem hết rồi, nhà em hình như không ở tầng này."

Hàn Phi đi đến góc hành lang, cầu thang dẫn lên tầng tiếp theo đã bị vách ngăn màu đen chặn lại.

Những tấm vách ngăn đó có một số hoa văn kỳ lạ, không giống kim loại, không giống gỗ, giống như vỏ ngoài của một thứ gì đó.

Tử ý nhàn nhạt hòa lẫn trong làn sương xám, thoắt ẩn thoắt hiện từ khe hở của vách ngăn, nguồn gốc của tử ý vẫn còn ở chỗ sâu hơn của tầng hầm.

Hành lang không đi được, Hàn Phi chỉ có thể đưa cậu bé trở lại đi thang máy.

Bản thân cậu bé cũng có phần kháng cự với thang máy, cậu bé dường như có vẻ ghét không gian kín, dường như là có ám ảnh tâm lý nào đó.

Hàn Phi nắm tay đối phương, cưỡng ép đưa cậu bé vào thang máy.

So với lúc rời đi, trên tường thang máy mọc ra những hoa văn màu đỏ tỉ mỉ, cùng với tiếng trục quay, chiếc thang máy kiểu cũ bắt đầu đi xuống.

Tầng 5 của tầng hầm, tầng 6 của tầng hầm……

Đám người Hàn Phi như bị thang máy nhấn chìm xuống biển sâu, cảm giác ngột ngạt càng lúc càng mạnh, buồng thang máy bắt đầu từ từ vặn vẹo, giống như bị cái gì đó bóp méo biến dạng.

Không ai biết tòa nhà chết chóc này có bao nhiêu tầng dưới lòng đất, Hàn Phi nhìn những con số trên màn hình, nhưng lại đang nghĩ đến chuyện khác.

Nếu như nói trong tủ quần áo của mỗi phòng ở mỗi tầng đều giấu một đứa bé trai, vậy thì trong thời gian mười mấy năm Cánh bướm cuối cùng đã lừa ý thức của bao nhiêu đứa trẻ vào trong tòa nhà chết chóc?

Chỉ dựa vào điểm này thôi, tội ác của Cánh bướm đã không thể tha thứ được.

Tốc độ đi xuống của thang máy dần dần chậm lại, khi con số trên màn hình thay đổi thành -7, thang máy rõ ràng trở nên bất thường, máu chảy ra từ khe hở, như thể lớp sơn màu đỏ chưa khô, một bên đang chảy, một bên đông đặc.

“Bùm!”

Xe thang máy rung lên, khi Hàn Phi cảm thấy mình sắp thở không nổi, thang máy cuối cùng cũng dừng lại.

Cửa thang máy mở ra hai bên, một làn sương đen của tử ý trực tiếp tràn vào bên trong thang máy.

Nam học sinh bảo vệ Đom Đóm và Lai Sinh, cả ba người đều bị màn sương đen ảnh hưởng, trong đồng tử hiện lên một tia tử ý, nguyền rủa chết chóc trên người cũng có dấu hiệu được kích hoạt.

“Em cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung, chúng ta không thể đi xuống tiếp nữa.”

Nghiến răng nghiến lợi, nam học sinh dìu Đom Đóm, dùng cơ thể bảo vệ Lai Sinh, lúc còn sống cậu ấy chưa bao giờ chăm sóc người khác như thế này.

“Anh không biết làm thế nào để thang máy này đi lên trên, nếu như mọi người không thể đi tiếp nữa, vậy thì ở tầng này đợi anh đi.” Những lời của Hàn Phi khiến cho nam học sinh không biết phải trả lời như thế nào, làm thế nào mà một người sống có thể tồn tại trong một môi trường khắc nghiệt như vậy?

Hàn Phi nắm tay đứa trẻ đi ra khỏi thang máy, ít nhất bề ngoài hai người cũng không thay đổi nhiều, xem ra sương đen không có tác dụng gì đối với bọn họ.

Cậu bé thật giống như sinh ra trong sương đen vậy, đã sớm quen với mọi thứ rồi. Hàn Phi thì là vì dòng chữ màu máu hiện ra sau lưng, câu chuyện kỳ lạ “chúc phúc” mà Kim Sinh lưu lại đang giúp Hàn Phi chống lại làn sương đen.

Hàn Phi cũng không biết mình có thể chịu đựng được bao lâu, hắn hiện tại chỉ muốn dốc hết khả năng tiếp cận chân tướng.

Tầng 7 dưới lòng đất lớn hơn tầng 4 rất nhiều, trên tường cũng có thể nhìn thấy hoa văn rõ ràng, thứ tạo nên tầng ngầm của tòa nhà chết chóc không phải là đá, mà là thứ tương tự như cái kén.

Hàn Phi nhìn chằm chằm vào hoa văn, hắn luôn cảm thấy hơi quen mắt: “Hoa văn trên tường hơi giống với hoa văn trên

kén người, chẳng lẽ toàn bộ tòa nhà chết chóc là một cái kén? Nhưng tại sao một cái kén lại phát ra tử ý khủng khiếp như vậy?"

Phải biết rằng tử ý chôn ở dưới tòa nhà chết chóc có thể bẫy được tiếng ca không thể nhắc đến kia, vậy thì thứ toát ra tử ý chắc chắn cũng phải là tồn tại không thể nhắc đến!

"Tòa nhà chết chóc chỉ là bản đồ rank E, tồn tại hận ý cũng đã đủ không hợp lẽ thường rồi, chắc là không có thứ không thể nhắc đến đâu." Hệ thống có một cơ sở nhất định để phân loại nhiệm vụ, ngay cả khi có sự khác biệt, cũng sẽ không quá lớn.

Ngón tay vuốt ve những đường nét trên tường, Hàn Phi tiện tay đẩy một cánh cửa bên cạnh ra.

Cách bài trí bên trong vẫn giống như tầng 4 dưới lòng đất, tất cả các phòng trong toàn bộ tầng hầm đều được xây dựng theo kí ức của cùng một người.

Trực tiếp đi vào phòng ngủ, Hàn Phi nhìn tủ quần áo to lớn, hắn còn chưa kịp tới gần, trong tủ quần áo vậy mà lại truyền ra tiếng khóc và tiếng kêu cứu nhỏ.

Khẽ nhướng mày, Hàn Phi đã nhìn thấy rất nhiều tủ quần áo, nhưng hầu hết những bé trai trong đó đều đã mất đi giác quan, đừng nói là mở miệng giao tiếp, ngay cả thể hiện sự đau khổ của mình cũng không làm được.

Một tay mở tủ quần áo ra, một làn sương đen dày đặc phảng phất từ trong tủ cùng với đủ loại quần áo bẩn, khi sương mù và mùi hôi tan đi, một bàn tay đầy sẹo giơ lên ở trong tủ.

"Giết tôi đi, làm ơn hãy giết tôi đi."

Giọng nói trong tủ quần áo đang cầu xin cái chết, cậu bé dường như đã từ bỏ việc đấu tranh.

"Em đừng lo lắng, em có nghe thấy giọng nói của anh không?" Hàn Phi nhìn thấy đứa trẻ trong tủ quần áo, hai mắt như dính vào nhau vì đã quá lâu không mở, khuôn mặt biến dạng nghiêm trọng, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra hình dáng của một con người.

“Giọng nói? Em chưa từng nghe qua giọng nói?” Đứa trẻ trong bộ dạng thê thảm lại có sự trưởng thành không phù hợp với độ tuổi, vừa định nói thêm gì đó.

Cậu bé đi cùng Hàn Phi chạy đến: “Anh trai nhỏ này vậy mà lại có thể mở miệng nói?”

Giọng điệu ngây thơ, nói ra nghi ngờ trong lòng, nhưng sau khi giọng nói của cậu bé bị đứa trẻ trong tủ nghe thấy, đối phương lập tức sụp đổ.

Nó dường như đã biết trước số phận của mình, hướng ra bên ngoài tủ hét lên: “Hãy đi xuống tầng dưới cùng! Cầu xin anh, nhất định phải phá hủy trái tim ở đó! Trái tim đã chết! Phá hủy nó, mọi người mới có thể được cứu……”

Máu đen trào ra từ miệng đứa trẻ, tai và miệng còn khá lành lặn của nó bị máu làm tắc nghẽn, không nói được gì nữa.

“Trái tim……”

Cánh tay vốn đã có sẹo yếu ớt rủ xuống, đứa trẻ trong tủ quần áo bị tủ quần áo hấp thu trong nháy mắt, trong tủ chỉ còn lưu lại ảnh trước đây của cậu bé.

“Càng xuống tầng sâu, ý thức của đứa trẻ bị mắc kẹt trong tủ quần áo càng mạnh?”

Hàn Phi lặng lẽ cất ảnh ở trong tủ đi, nhìn vẻ mặt của hắn không ai có thể đoán được hắn đang nghĩ gì.

Người khác nhìn thấy bộ dạng hắn lúc này, có thể sẽ nghĩ rằng hắn đang thương tiếc cái chết của đứa trẻ trong tủ, nhưng thực ra trong đầu hắn đang mô phỏng làm thế nào để giết chết đứa trẻ bên cạnh mình.

Não bộ của Hàn Phi đang chuyển động rất nhanh, trong khoảng thời gian rất ngắn, đã nghĩ ra hơn chục phương án, nhưng bất cứ khi nào hắn muốn làm, cánh tay nơi Đại Nghiệt đang ẩn náu đều cảm thấy đau nhói, như muốn nói với hắn, nếu bây giờ ra tay, người chết chắc chắn là hắn.

“Đứa bé trai này rốt cuộc là tình huống gì? Nó là tuổi thơ của Cánh bướm à? Thôi bỏ đi, nó hiện tại dường như vẫn chưa có ý định giết mình.”

Hàn Phi đã đi khắp tầng 7 dưới lòng đất, những đứa trẻ bị giam giữ ở đây đã kiểm chứng cho những suy đoán trước đây của hắn, những đứa trẻ ở tầng 7 nhìn chung mạnh hơn những đứa trẻ ở tầng 4. Loại sức mạnh tâm linh và tinh thần mạnh mẽ này, ký ức màu đen của cơn ác mộng xuất hiện sau khi ý thức của bọn chúng tiêu tan còn đáng sợ hơn những đứa trẻ bình thường.

"Nhìn theo cách này, dưới lòng đất chỗ càng sâu, nói không chừng còn có thể có nhiều đứa trẻ có thể giao tiếp hơn."

Trong tim Hàn Phi lại nhen nhóm một tia hi vọng, hắn để nam học sinh đưa Đom Đóm và Lai Sinh đến ở trên tầng hầm thứ bảy, hắn và cậu bé tiếp tục đi xuống.

Không thể thoát khỏi trò chơi, đã bị ép đến đường cùng, Hàn Phi chẳng còn gì để mất, không còn sợ bất kì thứ gì.

"Trước khi nhận được [Cuộc sống hoàn hảo], mình cũng chưa phải là chưa từng nghĩ đến cái chết, nhưng bây giờ mỗi ngày mình đang lượn lờ bên bờ vực của sự sống và cái chết, thì lại có chút hoài niệm về thế giới."

Nắm tay cậu bé, Hàn Phi nhìn cửa thang máy đang dần đóng lại, nếu đi xuống hắn thật sự có thể sẽ chết, nhưng hắn vẫn lựa chọn làm.

"Bây giờ là thời cơ tốt nhất, người quản lý vẫn chưa hồi hồn. Thứ mình cần đối mặt chỉ là đứa trẻ này thôi."

Sức mạnh của Cánh bướm và Hàn Phi hoàn toàn không bằng nhau, nhưng Hàn Phi lại rất giỏi trong việc mượn sức mạnh.

Trên hiện thực, Cánh bướm đã bị cảnh sát theo dõi và vây bắt ở mọi hướng, ý thức chính của nó lại bị Hoàng Doanh cản trở, lẽ ra ngay cả như vậy, Cánh bướm cũng không có bất kì lo lắng nào, người thay thế mà nó lưu lại trong tòa nhà chết chóc đã đủ để đối phó với tồn tại không thể nhắc đến, nhưng không ai ngờ được rằng, Hàn Phi vậy mà lại thực sự dẫn đến tiếng ca một tồn tại không thể nhắc đến.

Các con số trên màn hình thang máy liên tục thay đổi, buồng thang máy cũng phát ra âm thanh tải nặng kinh khủng,

khi con số trở thành -9, màn sương đen dường như đã biến thành biển cả.

Ở tầng này, ngay cả dấu vết của người truy hồn cũng không nhìn thấy nữa, xung quanh chỉ có tử ý, tử ý mạnh đến mức không thể hóa giải.

Buồng thang máy dường như bị ngoại lực bóp chặt, góc cạnh biến dạng, Hàn Phi ở trong thang máy cảm thấy không chịu nổi.

Chữ máu do Kim Sinh để lại trên người hắn đang bị phá vỡ từng chút một, tương lai được dự đoán trước có vẻ như bị tử ý cưỡng bức viết lại.

Trong cơ thể Hàn Phi đã có cảm giác chìm xuống, tử ý ngâm nội tạng, tràn vào não, vào mắt của hắn.

Bất cứ lúc nào, trong mắt đều hiện lên một tia ánh sáng đang từ từ chuyển sang màu đỏ như máu, tử ý dường như đang cải tạo thân thể của Hàn Phi.

Chữ máu mà Kim Sinh để lại dường như cuối cùng vẫn không thể ngăn cản được tử ý, nhưng những chữ viết đó vào giây phút vỡ nát cuối cùng đã trở thành một sợi dây xích và chui vào trong cơ thể Hàn Phi, dường như khóa chặt trái tim của hắn.

Khi tử ý xâm nhập, trên cơ thể Hàn Phi có ba nơi bắt đầu xuất hiện thương tích, hiện tại hắn giống như một đứa trẻ bị nhốt trong tủ quần áo.

Ba nơi bắt đầu xuất hiện thương tích tượng trưng cho ba nguyền rủa chết chóc khác nhau, chính Hàn Phi cũng không biết mình bị trúng phải vào lúc nào.

Đại não ra sức hồi tưởng, nhưng đau đớn đã bắt đầu truyền đến từ ba nơi đó.

Mạch máu trong trái tim của hắn phồng lên, một chữ tử nhàn nhạt lặng lẽ nổi lên, nhưng chữ tử này đã bị dây xích của Kim Sinh chặn lại, không thể xuyên vào trái tim của hắn.

Sau đó là cánh tay nơi Đại Nghiệt ẩn thân, vân tay của hắn vặn vẹo thành một chữ tử, xương cốt cũng hơi vặn vẹo, từ đầu

ngón tay cho đến nơi ẩn nấp của Đại Nghiệt mới dừng lại.

Hai nguyền rủa chết chóc đầu tiên tạm thời bị nguyền rủa của Kim Sinh và Đại Nghiệt chặn lại, nhưng nguyền rủa chết chóc cuối cùng lại không có thứ gì có thể can thiệp.

Sau đầu Hàn Phi truyền đến đau đớn kịch liệt, giống như có một cây đinh muốn đâm vào, hắn không có cách nào nhìn thấy sau đầu xảy ra chuyện gì, chỉ mơ hồ cảm thấy kí ức bị xáo trộn.

"Trước khi mày vào tòa nhà chết chóc, tao đã hạ nguyền rủa lên mày, nội dung nguyền rủa là mày vào tòa nhà chết chóc thì sẽ chết!"

Trong đầu truyền đến giọng nói xa lạ, tất cả những gì Hàn Phi trải qua trong quá khứ đều tiêm nhiễm lên tử ý, không có bất kì ánh sáng nào.

Sau khi tiếp xúc [Cuộc sống hoàn hảo], tâm trí trở nên đầy màu sắc, lại trở thành màu đen của tuyệt vọng.

Ý thức của Hàn Phi cùng thang máy rơi xuống biển sâu!

Buồng thang máy bị tử ý áp chế, không ngừng biến dạng, lõm vào trong, ý thức của chính Hàn Phi cũng bị màu đen trong tâm trí nhấn chìm.

Không thể hô hấp, ngay cả ngón tay cũng không động đậy được, khi Hàn Phi cảm thấy mình sắp hoàn toàn bị bóp chết.

Trong tâm trí màu đen bắt đầu chảy ra máu màu đỏ, lúc đầu chỉ là một hai giọt nhưng dần dần chuyển thành một mảng lớn màu đỏ.

"Thứ mà tao không thể nhìn thấy rõ cuối cùng cũng xuất hiện rồi sao?" Giọng nói xa lạ như ẩn chứa nguyền rủa: "Thoát khỏi xiềng xích của thiện và ác, thoát khỏi xiềng xích của ký ức tuổi thơ, để tao nhìn xem trong tâm trí của mày cuối cùng là ẩn giấu thứ gì!"

Giọng nói xa lạ có chút khẩn trương, ba nguyền rủa chết chóc nổ ra cùng lúc, cố gắng hủy diệt hoàn toàn ý thức và thể xác của Hàn Phi.

Chín phần ký ức trong tâm trí Hàn Phi đã biến thành màu đen, nhưng một phần còn lại lại không thể thay đổi, ký ức sâu nhất trong tâm trí hắn hoàn toàn là màu đỏ, từng cảnh tượng trong đó đều chảy ra máu.

Dưới sự áp chế của nguyền rủa chết chóc, trong kí ức màu đỏ tươi truyền đến một tiếng cười.

Lúc đầu âm thanh còn nhỏ, nhưng dần dần tiếng cười bắt đầu to hơn, mất kiểm soát và điên cuồng.

Tất cả những ký ức màu đỏ như máu được ghép lại với nhau, những mảnh vỡ nhỏ máu đó đã tạo thành một trại trẻ mồ côi đổ nát, trong đó nhốt một tên điên cười điên cuồng!

Không ai biết hắn đã trải qua những gì, chỉ biết rằng hắn không ngừng cười, cười một cách điên cuồng.

"Đây là con người thật của mày sao? Để tao giúp mày cởi bỏ mặt nạ giả tạo, để tao xem mày và tao có phải là cùng một người không? Để tao xem mày có tư cách trở thành thể xác để tao hồi hồn không!"

Các con số trên màn hình thang máy đang thay đổi nhanh chóng, không gian trong buồng thang máy ngày càng nhỏ, tử ý càng nồng đậm hơn bắt đầu thôi thúc nguyền rủa chết chóc.

Bề mặt tâm trí màu đen đè xuống bên dưới, tên điên cười điên cuồng dường như đang mong đợi điều gì đó, đáng tiếc cho dù nguyền rủa chết chóc có in dấu vào cơ thể như thế nào, cô nhi viện nơi tên điên ở cũng không thể phá vỡ được.

Màu đỏ thẫm đã vượt qua màu đen của sự chết chóc.

Nguyền rủa chết chóc va chạm liên tục, nhưng chính là không thể lấy đi mảnh ký ức trọng yếu nhất trong tâm trí Hàn Phi.

Giọng nói ẩn chứa trong nguyền rủa chết chóc dần trở nên nóng nảy, hai bên đang giằng co trong tâm trí, cho đến khi ký ức màu đen trong tâm trí dậy sóng, một chút điểm sáng trong cuộc đời u ám của Hàn Phi bừng sáng.

Lần đầu tiên trò chuyện với Ngụy Hữu Phúc, nhìn thấy Tiểu Bát đang trồng những bông hoa của nhân gian, hỗ trợ

Mạnh Trường Hỷ bắt Mạnh Trường An, chiêu hồn của Minh Mỹ vào cư xá Hạnh Phúc giao cho Ứng Nguyệt, bước nhảy vọt không màng tất cả trong nhà máy máu thịt của Ngõ Súc Sinh, và vô số người đồng hành cùng nắm chặt con dao đó…

Điểm sáng của kí ức dần dần trở nên nhiều hơn, tỏa sáng trong tâm trí màu đen.

Đại não hỗn loạn của Hàn Phi cuối cùng cũng lấy lại được một tia lý trí, hai cánh tay hắn vung vẩy trong không trung, năm ngón tay dùng hết sức nắm lấy thứ gì đó!

"Tái sinh!"

Ánh sáng chói lọi của con dao giống như ngọn lửa đang hừng hực, lập tức soi sáng cả đại dương chết chóc, không chút do dự, hắn chém lưỡi dao nhân tính xuống nơi đau nhất sau đầu.

Ánh sáng phân tán, dường như có thứ gì đó đã bị cắt ra, nhưng lại không có cảm giác đau đớn.

Kí ức trong tâm trí Hàn Phi điểm sáng ngày càng nhiều, tâm trí màu đen tiêm nhiễm nguyền rủa chết chóc dần dần bị màu máu chiếm cứ.

Giọng nói xa lạ kia trong nguyền rủa chết chóc đã biến mất, nó không hoàn toàn chiếm giữ tâm trí Hàn Phi, nhưng lại phóng thích ra kí ức màu đỏ như máu trong tâm trí hắn.

Tiếng cười điên cuồng từ sâu trong tâm trí truyền đến, nhưng lại vang lên bên tai Hàn Phi, như thể phía sau chính hắn vẫn đang có một con người hắn cười điên cuồng.

Mở mắt ra, khóe mắt Hàn Phi đang chảy máu, hắn liếc mắt nhìn xung quanh.

Thang máy hoàn toàn không còn hình dạng cũ, cậu bé kia gục xuống đất hôn mê, thi ban mọc trên khuôn mặt vốn dĩ rất khôi ngô đáng yêu của cậu.

Lúc này, thang máy đã dừng lại, trên màn hình cũng không có số, Hàn Phi cũng không biết mình đã đến tầng mấy.

Hắn nhìn ra bên ngoài dọc theo cánh cửa thang máy đang mở, có những mảnh vỡ của một cái kén khổng lồ nằm rải rác trên mặt đất phủ đầy những bông hoa màu đỏ.

Những mảnh vỡ đó được khắc hình mặt người, mang theo ác ý sâu đậm nhất, màn sương đen bao trùm toàn bộ cư xá tòa nhà chết chóc đang tỏa ra từ những mảnh kén khổng lồ này.

Chương 384: Trái tim của ác mộng

“Một cái kén rách nát?”

Nhìn mảnh kén khổng lồ trong biển hoa đỏ rực màu máu, trong mắt Hàn Phi có chút nghi hoặc, dường như có thứ gì đó đã chui ra khỏi kén ở nơi sâu nhất của tòa nhà chết chóc, hoàn thành quá trình lột xác.

“Thực lực của Cánh bướm lẽ ra vẫn còn ở giai đoạn hận ý, nhưng hơi thở toát ra của những mảnh kén đã là cấp bậc không thể nhắc đến rồi.”

“Đây không phải là kén của Cánh bướm!”

Tử ý toát ra từ cái kén đã bao trùm toàn bộ tòa nhà chết chóc, cũng chính vì sự tồn tại của tử ý, nên cư xá này mới được đặt tên là tòa nhà chết chóc.

Đến gần bông hoa trước mặt, trên cánh hoa tươi sáng còn sót lại giọt sương ngưng tụ từ tử ý, Hàn Phi đứng ở cửa thang máy cầm dao đồ tể, bản thân hắn rất kháng cự tiến vào trong vùng biển hoa đó, nhưng trong cơ thể hắn lại có hai giọng nói thúc giục.

Trong đó một là Đại Nghiệt, Đại Nghiệt ẩn nấp trên cánh tay Hàn Phi hoàn toàn bị kích động, nó dường như không còn khống chế được gai nhọn trên người, khiến cho một lượng lớn độc hồn ngấm vào máu Hàn Phi, hòa vào làm một với nguyền rủa chết chóc.

Cái còn lại chính là tiếng cười điên cuồng kia, nguyền rủa chết chóc của Cánh bướm đã phá tan thứ gì đó trong tâm trí Hàn Phi, tiếng cười điên cuồng không ngừng vang vọng bên tai hắn.

“Nếu đã tới thì bình tĩnh ở lại.” Hàn Phi kéo cậu bé bất tỉnh trên mặt đất đi ra khỏi thang máy.

Giày giẫm lên trên những bông hoa, như giẫm vào trong máu thịt, tử ý nồng đậm trôi dạt ở xung quanh, Hàn Phi cảm

giác như đi dưới đáy biển.

"Đứa trẻ trong tủ quần áo ở tầng hầm thứ bảy yêu cầu mình phá hủy một trái tim, biển hoa này lớn như vậy, làm sao mình có thể tìm được trái tim đó đây?"

4 giờ 44 phút sáng người quản lý sẽ hồi hồn, Hàn Phi vẫn đang chuẩn bị đi phá hỏng nghi thức hồi hồn, hắn căn bản không có thời gian để đi tìm trái tim gì đó.

Tiếng cười điên cuồng bên tai khiến tâm tư hắn bấn loạn, sau khi hắn đi được vài bước sẽ quay đầu nhìn xung quanh, luôn có cảm giác có người đang nằm sau đầu mình.

"Thôi bỏ đi, vẫn là giao cho Đại Nghiệt thôi, cả nó và Cánh bướm đều xuất hiện từ kén người, có lẽ có thể cảm nhận được điều gì đó."

Cảnh tượng trước mắt khiến Hàn Phi nhớ tới hố tử thi dưới tầng hầm của công ty bảo vệ, nhưng biển hoa dưới tòa chết chóc lớn hơn hố tử thi gần mười lần, thoạt nhìn, dưới lòng đất tối tăm đầy là những bông hoa đỏ tươi màu máu.

Nâng cánh tay nơi Đại Nghiệt đang ẩn náu, Hàn Phi lợi dụng bản năng của Đại Nghiệt đi trong biển hoa.

Hàn Phi leo lên một con dốc cao, khi nhìn xuống hắn đã ngẩn người, sắc mặt cũng trở nên rất xấu.

Mảnh kén khổng lồ lộ ra trên biển hoa chỉ là một phần rất nhỏ của toàn bộ cái kén! Cái kén vỡ thật sự chôn vùi dưới biển hoa!

Đứng trên cao có thể thấy rõ, cái kén khổng lồ khắc vô số khuôn mặt người bị xé nát ở giữa, mơ hồ có thể nhìn thấy hình dáng ban đầu của nó.

Đây là một cái kén hình người, tứ chi và đầu bị vỡ của nó rất giống người, thể xác to lớn đó chống đỡ cho bốn tòa nhà trong cư xá.

Nếu chỉ có những chuyện này, Hàn Phi có lẽ sẽ cảm thấy chấn động, nhưng vẻ mặt của hắn tuyệt đối không bao giờ thay đổi.

Bên trong thể xác khổng lồ của cái kén bị vỡ ra, treo đầy những đứa trẻ, thân thể của chúng được nối với phần đầu thân rễ của những bông hoa, một số phần da đã bị mờ đi.

Điều khiến Hàn Phi cảm thấy lạnh sống lưng là biểu cảm của nhiều đứa trẻ chốc chốc lại phát sinh thay đổi, như thể chúng đang gặp một cơn ác mộng dài vậy.

"Oh my God……"

Cánh bướm thu thập rất nhiều cơn ác mộng của những đứa trẻ, trong những cơn ác mộng đó chứa đựng những cảm xúc và ký ức của chúng, trở thành phân bón cho những bông hoa máu.

"Mỗi bông hoa máu tương ứng với một đứa trẻ?"

Tiếng cười điên cuồng bên tai trở nên gay gắt hơn, càng thê lương hơn, càng điên cuồng hơn.

Hàn Phi cảm thấy thân thể như bị người nào đó đẩy một cái, hắn kéo đứa trẻ bất tỉnh bên cạnh nhảy xuống từ trên cao.

Dùng lòng bàn tay kéo thân rễ của cây hoa máu, Hàn Phi nhìn kỹ khuôn mặt trên kén và đứa trẻ đang treo bên trong kén, lúc này hắn có chút hiểu tại sao những cái kén được Cánh bướm nhét vào trong cơ thể lệ quỷ lại được gọi là kén người rồi.

Thứ đó tưởng chừng là cái kén, thực ra lại là thứ bẩn thỉu trong trái tim con người, muốn thoát ra khỏi cái kén người đó, thì phải hấp thụ tất cả những cảm xúc và ký ức có liên quan đến con người.

"Làm thế nào mà cái kén này lại lớn như vậy?"

Bò xuống bên dưới, Hàn Phi nắm lấy cánh tay của những đứa trẻ, giẫm lên ác mộng của chúng rồi leo xuống dưới đáy.

Ngẩng đầu nhìn lên, vực thẳm nơi ma quỷ sống cũng chỉ như vậy, hoa máu khắp nơi, trên vách đá treo đầy những đứa trẻ đang không ngừng lặp lại những cơn ác mộng.

Nhìn thấy điều này, Hàn Phi không khỏi nghĩ tới lời nhắc nhở nhiệm vụ mà hệ thống đưa ra khi nhiệm vụ đêm hồi hồn

được kích hoạt.

"Rơi vào đáy vực ác mộng, ác mộng và ác quỷ nhìn chằm chằm mình không nói lời nào, bọn chúng thấy lạ tại sao mình lại không vùng vẫy kêu cứu? Mình thấy lạ tại sao bọn chúng lại hỏi câu hỏi như vậy?"

"Chẳng lẽ trên thế giới này, không phải mỗi đứa trẻ đều giống mình hay sao?"

"Từ khi sinh ra đã bị nhốt trong phòng kén, đến cuối cùng lại mọc ra đôi cánh?"

Hàn Phi thực sự bị sốc khi liên hệ vài câu này với cảnh tượng hiện tại.

"Đáy của cơn ác mộng trong lời nhắc nhở chính là chỗ sâu thẳm của cái kén này?"

"Cánh bướm có lẽ vì một lý do nào đó mà đến đây, cũng giống như những đứa trẻ khác treo ở bên cạnh, có điều nó khác với những đứa trẻ đó, nó đã bị ác quỷ và ác mộng cải tạo thành một con quái vật mới hoàn toàn."

"Cái kén rách nát này chính là nơi Cánh bướm sinh ra!"

Nghĩ đến đây, Hàn Phi lại càng khó hiểu, cái kén không liên quan gì đến Cánh bướm, trước khi Cánh bướm được sinh ra cái kén đã xuất hiện rồi.

Vậy thì bò ra khỏi cái kén này sẽ là thứ gì? Lại là ai treo ác mộng của nhiều đứa trẻ như vậy ở đây?

"Cánh bướm luôn muốn tạo ra đồng loại…" Hàn Phi đột nhiên nảy ra một ý tưởng khiến hắn rùng mình: "Có khi nào Cánh bướm đã sớm thành công rồi không? Cánh bướm đang hoạt động bây giờ chỉ là người chịu tội thay?"

Nhìn chằm chằn cái kén bị xé rách, cảm nhận tử ý nồng đậm trên đó, đây chỉ là một lớp vỏ bị xé rách, mà hơi thở toát ra đã vượt quá hận ý.

Hàn Phi muốn dừng lại suy nghĩ, nhưng Đại Nghiệt và tiếng cười điên cuồng lại không để cho hắn được yên ổn, độc hồn thuận theo cánh tay nhỏ xuống, sự đau nhói và âm thanh

nhắc nhở gia tăng tính kháng độc hồn không ngừng xoáy vào tâm trí hắn.

Tiếp tục đi xuống, phía dưới cùng của cái kén khổng lồ dường như có ai đó đang đánh nhau, hận ý khuấy động màn sương đen.

Từ từ đến gần, khi Hàn Phi nhìn thấy đối phương, trong mắt lộ ra một chút kinh ngạc.

"Trang Văn?"

Sau khi quỷ nhảy lầu ở tòa nhà số 1 dung hợp hết toàn bộ ý thức thì tiến vào tòa nhà số 4, cô ta muốn giết bố mình.

Hàn Phi vẫn luôn không gặp đối phương ở tòa nhà số 4, không ngờ Trang Văn vậy mà lại chạy tới đây.

Màn sương đen không ngừng vây quanh Trang Văn, nơi cô ta đang đứng chính là trung tâm của vòng xoáy sương mù đen.

Trang Văn dường như muốn phá hủy nơi này, nhưng màn sương đen đã đàn áp cô ta lại.

Ở nơi này thực lực càng mạnh, sẽ càng là mục tiêu của sương mù đen.

Nhưng nghĩ kỹ lại, oán niệm thực lực yếu, căn bản chưa đi được đến đây đã bị tử ý áp đảo. Loại như Hàn Phi hoàn toàn thuộc loại dị thường, một người sống mà lại có được Đại Nghiệt, còn được oán niệm cỡ lớn chúc phúc.

"Một lượng lớn sương mù đen thoát ra trói chặt tiếng ca, tử ý còn sót lại vẫn có thể trấn áp được một tồn tại gần với hận ý?"

Nếu như không có tiếng ca và Trang Văn, tử ý mà Hàn Phi phải đối mặt chắc chắn là gấp mấy lần bây giờ.

Đến gần Trang Văn, Hàn Phi vốn muốn xem thử liệu có thể giao tiếp được với cô ta hay không, nhưng khi đến gần hơn mới phát hiện cô ta đã hoàn toàn bị hận ý chi phối.

Quỷ quái cấp bậc hận ý thông thường hoàn toàn có thể khống chế được hận trong lòng, nhưng tình huống của Trang Văn thì lại ngược lại, cô ta lần đầu tiên đột phá hận ý thất bại,

hiện tại hận ý trên cơ thể càng ngày càng mạnh, nếu Hàn Phi tiếp tục tiến lên, cũng có thể sẽ bị cô ta tấn công.

"Bỏ đi, đi xem xem Đại Nghiệt rốt cuộc muốn cái gì trước."

Hàn Phi dưới sự dẫn dắt của Đại Nghiệt, bắt đầu đi dưới đáy của ác mộng.

Hắn nhìn ác mộng của lũ trẻ ở hai bên, trong lòng có cảm giác khó chịu không thể giải thích được, tiếng cười điên cuồng bên tai dường như cũng yếu đi một chút.

Cũng không biết đã đi bao lâu, cuối cùng Hàn Phi dừng lại ở một góc rất kín đáo.

Nơi này cùng phía dưới đáy của toàn bộ ác mộng cũng không có gì khác nhau, cũng không nhìn ra bất kì sự khác biệt nào, nhưng Đại Nghiệt lại cứ muốn tới nơi này.

Nhẹ nhàng đẩy đứa trẻ bị thân rễ xuyên qua qua một bên, Hàn Phi nhìn thấy một điện thờ đổ nát chìm sâu trong đám hoa máu lớn.

"Điện thờ? Lại là điện thờ?"

Hàn Phi bây giờ đối với điện thờ có chút chống đối, hắn sở dĩ vào tòa nhà chết chóc sớm hơn, chính là bởi vì mình đã mở điện thờ ở cổng cư xá Hạnh Phúc ra, khiến cho tiếng ca phát điên, cả đường truy đuổi hắn đến tận tòa nhà chết chóc.

"Dưới đáy ác mộng, nơi sâu thẳm của những bông hoa máu, điện thờ bị bao bọc trong cái kén nát sẽ là vị thần nào ở bên trong?"

Điện thờ trước mặt bị phủ đầy hoa máu, bao quanh đầy linh hồn trẻ con, nội tâm Hàn Phi có chút bối rối, hắn thực sự sợ điện thờ, nhưng lại muốn mở những bông hoa máu đó ra, xem xem ở bên trong điện thời cuối cùng là cái gì?

Nó giống như có một nút màu đỏ không xác định trước mắt, đặc biệt muốn thử nhấn nó vài cái xem sao.

Đại Nghiệt trong cánh tay đã hoàn toàn hưng phấn, hoa văn màu máu đỏ tươi từ cánh tay truyền đến trái tim Hàn Phi, nó

đang không ngừng thúc giục hắn.

"Tên tiểu tử này ngày nào cũng xúi giục mình đi tìm đường chết."

Hàn Phi gạt linh hồn đứa trẻ sang một bên, chui vào góc khuất kín đáo này.

Nếu như không phải có Đại Nghiệt, căn bản không ai có thể phát hiện ra điện thờ.

Cùng với việc khoảng cách càng ngày càng gần, phản ứng của Đại Nghiệt càng ngày càng mãnh liệt, hoa văn màu máu trên người nó dần dần bành trướng đến toàn thân Hàn Phi, đốt cháy da thịt hắn.

Điện thờ ở nơi sâu thẳm trong cái kén không giống lắm với điện thờ của cư xá Hạnh Phúc, niên đại có vẻ lâu đời hơn, tấm vải đen trùm lên đã sớm mục nát.

Hít sâu một hơi, Hàn Phi rút dao tái sinh ra chém nát những bông hoa máu bên ngoài điện thờ, hắn cúi người xuống nhìn vào bên trong điện thờ.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Thắp sáng điện thờ thất bại! Phía sau mỗi điện thờ đều ẩn chứa một 'thần' khác nhau, tùy ý mở điện thờ có thể trực tiếp lấy mạng của bạn!"

Cùng lúc trong đầu hiện xuất hiện lời nhắc nhở của hệ thống, Hàn Phi cũng nhìn thấy thứ trong điện thờ.

Đó là một trái tim tàn tạ, bốn phía xung quanh trái tim là những mạch máu nhỏ dày đặc, những mạch máu đó nối liền với rễ của những bông hoa, không ngừng từ trong linh hồn của vô số đứa trẻ rút ra ác mộng.

Trái tim đó phát tán ra mùi hôi thối nồng nặc, nó dường như đã chết từ lâu, nhưng vẫn chưa ngừng đập.

"Nó chính là nguồn gốc của tất cả tử ý trong toàn bộ tòa nhà chết chóc?"

Đại Nghiệt vô cùng phấn khích, nó càng phấn khích, khoảng cách Hàn Phi lại càng gần với cái chết, đây là một trong những thiên phú của nó.

“Trực tiếp chém nát nó?”

Nắm chặt dao đồ tể tái sinh, Hàn Phi nhìn chằm chằm trái tim tàn tạ trong điện thờ, hắn dường như quay trở lại bên trong nhà máy máu thịt.

Sau khi chế tạo thành công dao đồ tể tái sinh, dùng để hiến tế dao là trái tim ác của Nhện, bây giờ hắn muốn chém nát là một trái tim có quan hệ mật thiết với Cánh bướm.

Có lẽ lúc đầu chém nát trái tim ác của Nhện, chính là kế hoạch đã lên sẵn của ông ấy, dường như chỉ có bằng cách này dao tái sinh mới xuất hiện.

Không chút do dự, Hàn Phi hồi tưởng lại tất cả những gì hắn đã trải qua trong tòa nhà chết chóc, hồi tưởng lại những tội ác mà Cánh bướm đã gây ra, hồi tưởng lại tất cả những đau đớn và tuyệt vọng mà các nạn nhân phải trải qua.

Hai tay nắm chặt dao đồ tể, từ từ nâng lên, hắn muốn phát huy các đặc tính của dao tái sinh đến cực hạn!

Từng bóng người xuất hiện sau lưng Hàn Phi, họ và Hàn Phi cùng nhau cầm cán dao.

Lưỡi dao chói lọi xuất hiện ngay lập tức, tốt đẹp, hy vọng, những phẩm cách chói lọi nhất trong nhân tính được Hàn Phi nắm trong tay, sau đó mọi người cùng nhau chém xuống!

Hoa máu tàn lụi, giống như mạch máu của thân rễ bị kéo đứt, dao đồ tể của Hàn Phi tách mở điện thờ ra, chém xuống trái tim thối nát kia!

Chưa có con dao nào trong thế giới tầng sâu đâm vào trái tim đó, gần như trong khoảnh khắc, Hàn Phi cảm thấy trong điện thờ có một đôi mắt mở ra, hắn thậm chí còn không nhìn thấy đó là vật gì, thân thể đã bay đi rất xa.

Hai tay cầm con dao tái sinh đầy máu, ngực, má và bụng dưới đối diện với điện thờ máu thịt mơ hồ.

Dao tái sinh thực sự đã cắt vào trái tim đó, chém vỡ lớp vảy đen, nhưng thứ trong điện thờ phản ứng quá nhanh.

Cánh tay mất đi ý thức, quay đầu lại nhìn, Hàn Phi phát hiện hoa văn máu trên người đã biến mất, Đại Nghiệt dường như đã rời khỏi cơ thể của hắn.

Nhìn về phía điện thờ, Đại Nghiệt so với cơ thể thu nhỏ mấy lần trước đây, lúc này đang nằm trên trái tim tàn tạ kia, nó thuận theo vết thương mới chém ra của Hàn Phi mà bắt đầu cắn xé trái tim được cung phụng trong điện thờ!

Mạch máu nối với rễ và thân cây hoa máu xung quanh bắt đầu run rẩy, linh hồn đứa trẻ treo trên bức tường kén khổng lồ kia cũng lắc lư giãy giụa, cứ như người gặp ác mộng sắp tỉnh lại vậy.

Chấn động không ngừng truyền ra bên ngoài, màn sương đen đập vào các mảnh kén giống như sóng thần.

"Trái tim tàn tạ đó chắc chắn không thuộc về người quản lý hiện tại của tòa nhà chết chóc. Thứ này rốt cuộc thuộc về ai?"

Lượng HP của Hàn Phi gần như về 0, thiên phú nghề nghiệp đồ tể nửa đêm đã được kích hoạt, hắn căn bản không hề chần chừ cho dù là nửa giây, dùng tốc độ còn nhanh hơn vừa rồi lui về sau, nhưng đã muộn rồi.

Dưới đáy toàn bộ ác mộng xuất hiện xao động lớn, nền móng vốn luôn nâng đỡ tòa nhà chết chóc xuất hiện vấn đề!

Điện thờ nho nhỏ được tích hợp với toàn bộ cái kén, đại dương do hoa máu tạo thành đổ vào bên trong, khi Hàn Phi mắt nhìn mình đang sống sờ sờ sắp bị nghiền nát, một bóng đỏ khổng lồ bao trùm lấy hắn.

Hàn Phi trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn sang bên cạnh, ngọn lửa đen của hận ý đang cháy trong mắt quỷ nhảy lầu Trang Văn, ngọn lửa cuồng nộ đang thiêu rụi tâm hồn của một bé gái.

Cô bé dường như đại diện cho lý trí duy nhất còn lại của quỷ nhảy lầu, khi cô bé không thể chịu nổi ngọn lửa hận ý nữa, cũng là lúc Trang Văn lại mất kiểm soát.

"Chạy lên trên! Đường ở bên trên!" Hàn Phi hét lớn, nhưng Trang Văn lại hoàn toàn không có ý định rời đi.

Người phụ nữ với ngọn lửa hận ý màu đen cháy trong mắt dường như cuối cùng đã tìm được thứ gì đó để trút ra hận ý, trong hoàn cảnh này bắt đầu tấn công điện thờ kia.

Chương 385: Hồi hồn bắt đầu!

Tất cả những điều may mắn mà một người gặp phải, có thể đều là do việc đối xử tử tế một cách không cố ý đối với người khác.

Hàn Phi lúc này có thể được Trang Văn bảo vệ, hoàn toàn là vì khi ở tòa nhà số 1, hắn đã giúp Trang Văn thoát khỏi sự kiểm soát của Cánh bướm.

Cho dù bị lòng hận thù thiêu đốt, Trang Văn vẫn vô tình cứu sống Hàn Phi. Tuy nhiên, giữa hai người không có mối quan hệ nào sâu sắc hơn, Hàn Phi không thể tác động đến Trang Văn thông qua lời nói của chính mình.

Bây giờ là lúc ngàn cân treo sợi tóc, Trang Văn không nghĩ tới việc trốn đi, mà là gom hết hận ý trong người, đập thẳng vào điện thờ!

Máu từ trong điện thờ tàn tạ chảy ra, vết máu toát ra mùi hôi thối nồng nặc, các huyết mạch vỡ nát, vô số hoa máu khô héo trên không trung.

Có một thế lực rất đáng sợ đang thức tỉnh trong điện thờ, nó dường như là một với toàn bộ mảnh kén, có thể huy động mọi thứ trong biển hoa máu và đáy của cơn ác mộng.

Mạch máu dày đặc ở sâu trong biển hoa, lấy điện thờ làm trung tâm đan thành một tấm lưới khổng lồ.

Lớp này đến lớp khác, Trang Văn và Hàn Phi đều bị bao bọc bên trong.

Dưới sự tấn công liên tục của Trang Văn, các vết nứt xuất hiện trên bề mặt của điện thờ, một quỷ gần với hận ý vẫn không thể phá hủy hoàn toàn điện thờ, điều này cũng cho Hàn Phi một hiểu biết mới về sự tồn tại của không thể nhắc đến.

Tuy nhiên, sự tấn công của Trang Văn không phải là hoàn toàn không có tác động, ít nhất cô ta đã tạo ra một môi trường ăn uống rất tốt cho Đại Nghiệt.

Đại Nghiệt nằm trên trái tim dường như đã ăn mất một phần của trái tim, nó uống máu chảy từ trái tim vào trong bụng.

Phải biết rằng để cấp dưỡng cho trái tim trong điện thờ, bên trong của cái kén khổng lồ đã treo ác mộng và linh hồn của vô số đứa trẻ, mỗi giọt máu trong trái tim đó đều ẩn chứa nỗi sợ hãi và ác mộng sâu thẳm nhất.

"Đại Nghiệt có thể đã cảm nhận được thứ này khi vào tòa nhà chết chóc, nó luôn trốn trong cánh tay của mình, chỉ để ngăn không cho thứ này phát hiện, cho đến khi mình đến gần điện thờ, nó mới đột nhiên chạy ra từ trong cơ thể mình."

Đại Nghiệt lấy Hàn Phi làm quần áo, con vật cưng này trông thì ngây thơ và lương thiện nhưng thực chất lại xảo quyệt hơn nhiều so với tưởng tượng của chủ nhân.

"Cánh bướm và Đại Nghiệt dường như đã bò ra từ kén người, nhưng Cánh bướm có xu hướng giống người hơn, trong khi Đại Nghiệt thì không giống người. Cả hai vốn đều có cùng nguồn gốc, theo đuổi và mong muốn đối với những điều nhất định có lẽ là giống nhau."

Tình huống nằm ngoài tầm kiểm soát của Hàn Phi, tất cả những gì hắn có thể làm là mở ô vật phẩm ra, ăn trái tim lợn duy nhất còn lại mà Từ Cầm tặng cho hắn.

Trong trò chơi hệ chữa trị đều khôi phục thể lực nhanh chóng như vậy.

Bên trong điện thờ, Đại Nghiệt đang cắn xé trái tim, bên ngoài điện thờ, Trang Văn đang tấn công điên cuồng, màn sương đen rải rác xung quanh đã mất kiểm soát, sàn nhà trên đầu có rất nhiều vết nứt, rễ cây như mạch máu xuyên vào cấu trúc của tòa nhà chết chóc.

Trước đây là trái tim trong điện thờ duy trì tòa nhà chết chóc, bây giờ nó ngược lại bắt đầu hút ra thứ gì đó từ trong tòa nhà chết chóc.

Sau khi bị tổn hại, tồn tại không thể nhắc đến đại diện cho điện thờ mở mắt ra.

Từng tầng dưới lòng đất sụp đổ nứt toác, sương đen giống như sóng không khí và dòng xoáy, dưới tác động bởi một lực lượng nào đó, từng bước nâng điện thờ từ nơi sâu nhất của tầng hầm lên.

"Thần" đang ngủ say ở nơi sâu nhất của tử ý, dường như sắp lại thấy ánh sáng mặt trời một lần nữa.

Trong trái tim của ác mộng xuất hiện một giọng nói lạ, nó đang niệm những lời mà không ai có thể hiểu được, trái tim đã chết lại bắt đầu đập lại trong điện thờ!

……

Cùng lúc ở nơi sâu nhất dưới tầng hầm của tòa nhà chết chóc phát sinh biến cố, trong căn phòng 4244 ở phía trên mặt đất của tòa nhà số 4 truyền ra âm thanh chuông gọi hồn lay động.

Âm thanh này dường như báo hiệu cho thứ gì đó, ban đầu âm thanh chuông gọi hồn chỉ vang lên ở cửa phòng 4244, tiếp theo đó tất cả các căn phòng phía trên tầng đều vang lên tiếng chuông, dần dần tiếng chuông gọi hồn vang lên khắp toàn bộ cả tòa nhà.

"Bà nội ơi, bây giờ còn chưa đến 4 giờ 44 phút, cháu vẫn muốn ở cùng với mọi người thêm chút nữa."

Bên cạnh chiếc bàn ăn bình thường, có một cô bé buộc tóc đuôi ngựa đang ngồi, khuôn mặt bầu bĩnh, dáng vẻ khi cười rất đáng yêu.

"Bà nội cũng muốn ở cùng mọi người thêm một lát, nhưng thời điểm đã đến rồi." Một bà lão từ bên cạnh bàn ăn gỗ rời đi, bà đi vào bếp, khi đi ra trong tay đã cầm lên một con dao làm bếp.

"Cảm ơn mọi người đã ở bên bà lâu như vậy."

Bà lão ân cần nhìn cô bé ngồi bên bàn ăn, một tay cô bé đang cầm thìa canh, tay kia bảo vệ bát canh trước mặt, trong bát là những chiếc sủi cảo được gói bằng giấy trắng.

Cô bé luôn nở nụ cười trên môi, cô bé có vẻ đã quen làm nũng bà lão, cho đến khi bà lão giơ con dao làm bếp lên, cô bé

vẫn dáng vẻ cười như cũ.

Cánh tay giơ lên rơi xuống trên đầu cô bé, con dao làm bếp cắt qua da cô bé nhưng không chảy ra một giọt máu nào, cơ thể như giấy vỡ vụn, trên ghế chỉ còn lại những mảnh vụn của một bức ảnh gia đình.

"Ông xã à, đến lượt ông rồi." Bà lão lại nhìn ông lão đang ngồi ở phía bên kia, người này nghiêm nghị, nhưng trong ánh mắt nhìn bà lão lại có nét dịu dàng hiếm thấy.

Cũng là một dao chém xuống, cơ thể ông lão cũng vỡ vụn như giấy.

Đôi mắt đục ngầu của bà lão có chút ẩm ướt, nhưng bà bắt buộc phải làm những việc này.

Quay đầu lại, nhìn từng người nhà đang ngồi bên bàn ăn.

Vốn dĩ là bốn thế hệ dưới một mái nhà, vui vẻ hòa thuận, nhưng bây giờ ngoại trừ chính mình, tất cả những người ngồi xung quanh bàn ăn đều là người giấy.

Tất cả mọi thứ đều do đứa trẻ đó, bởi vì đứa trẻ vốn lẽ ra phải chết đó.

"Đều là tội lỗi của chúng ta, đây là đang chịu trừng phạt."

Bà lão cố nén nước mắt, dùng dao làm bếp chặt đôi từng cơ thể của những người trong nhà, bà nhặt hết những mảnh vụn của bức ảnh gia đình còn sót lại lên, ghép lại với nhau, sau đó nhìn vào chiếc ghế ở phía cuối bàn ăn.

Chiếc ghế đó thấp hơn bình thường một chút, có vẻ mới được kê thêm, chiếc ghế đó hình như cũng chưa từng có ai ngồi lên, chỉ là một đồ trang trí.

"Tiệc gia đình khi còn sống chưa bao giờ gặp cháu, bây giờ tiệc gia đình chỉ còn lại mình cháu thôi."

Cầm cái ghế cuối bàn ăn lên, bà lão bước ra giữa phòng khách, nhìn vào điện thờ mà chính mình đã dựng lên, đặt bức ảnh gia đình đã được ghép lại phía trước điện thờ.

Những ngọn nến thắp sáng bị thổi tắt, bên ngoài của những vật phẩm trên bàn cúng không phát sinh bất kì thay đổi nào,

nhưng lại dường như đã mục nát vậy, từ trong ra ngoài bốc ra một mùi hôi thối.

Đèn trong nhà chập chờn vài cái rồi tắt hẳn, bà lão lẳng lặng kê chiếc ghế chưa từng ngồi trước điện thờ.

Cầm chiếc chuông gọi hồn lên lắc liên hồi, bà lão lẩm bẩm gì đó trong miệng, bà mở hết các cửa trong nhà ra, cắt hết những sợi dây đỏ buộc quanh nhà.

Căn phòng vốn bình thường đột nhiên trở nên quỷ dị, gió lạnh thổi bay những mảnh vụn người giấy trên mặt đất, khuôn mặt của những người giấy chỉ biết mỉm cười kia bắt đầu chảy nước mắt.

Có một tiếng động nhẹ phát ra từ cửa sổ, cùng với âm thanh cót két, cánh cửa thần trong điện thờ vậy mà lại bắt đầu rung nhẹ, trên bức ảnh gia đình được ghép lại với nhau dường như cũng xuất hiện thay đổi nào đó.

Trong gia đình bà lão bốn thế hệ sống chung một nhà, trong bức ảnh nhóm có rất nhiều người chen chúc, một bóng người dị dạng lặng lẽ xuất hiện.

Trong bức ảnh vốn không có nó, nhưng sự xuất hiện của nó cũng không phải bất ngờ, dường như nó chính là một thành viên của gia đình, nó vốn dĩ phải ở đó.

“Tháng Nhâm Thìn, ngày Nhâm Thìn, giờ Dần, thích hợp an táng, kị tạ thần.”

Bà lão rung chuông gọi hồn, chính thân thể của bà cũng đang bị vỡ từng chút một, có điều trên cơ thể bà quấn đầy dây đỏ, những sợi dây đỏ đó cố định chắc chắn hồn phách và máu thịt của bà, không để cho cơ thể bà bị rời ra.

Dùng hết tất cả sức lực của mình niệm tụng bài ca dao chiêu hồn, cùng với giọng nói kìm nén của bà lão truyền ra từ căn phòng 4244, trong cả tòa nhà chết chóc đều vang lên tiếng nhạc thê lương.

Những chiếc thang cúng cô hồn treo trước cửa mỗi hộ gia đình đều bị vỡ vụn, tiền giấy bay tứ tung, tử ý trào dâng.

Vào thời khắc đen tối nhất trước bình minh, cánh cửa thần của điện thờ trong phòng 4244 từ từ mở ra!

Bức ảnh gia đình đặt trước điện thờ đã biến mất trong điện thờ, hình bóng biến dạng trên bức ảnh gia đình dường như chính là bức ảnh duy nhất còn lại của người quản lý tòa nhà chết chóc.

Tiếng ca chiêu hồn trong miệng càng lúc càng gấp gáp, bà lão khom lưng, liều mạng lắc lắc chiếc chuông gọi hồn trong tay.

Dần dần, điện thờ trong phòng 4244 phát sinh thay đổi, dường như phát sinh liên kết với điện thờ dưới lòng đất.

Bắt đầu từ điện thờ trong phòng 4244, các mạch máu đen lan tràn giữa các bức tường của tòa nhà chết chóc, nguyền rủa chết chóc ẩn chứa trong tất cả cư dân bùng phát.

Sợ hãi, đau đớn và tuyệt vọng, khiến họ nhớ lại hình bóng đáng sợ đó trong lòng.

Tất cả tủ quần áo trong cư xá tòa nhà chết chóc bắt đầu rỉ máu, lối đi giữa cơn ác mộng và thế giới tầng sâu đang dần được mở ra. Nỗi sợ hãi của tất cả cư dân chính là cầu nối giữa cơn ác mộng và thế giới tầng sâu.

Những tiếng la hét tuyệt vọng nối tiếp nhau vang lên trong tòa nhà chết chóc, mùi hôi thối từ sâu thẳm tâm hồn tràn ngập khắp các ngõ ngách của tòa nhà.

Những mạch máu đen xuyên qua bức tường mang theo thù hận vô biên đè xuống bên dưới tòa nhà, những mạch máu giống như thân rễ dưới tòa nhà mang theo tử ý lao lên, cuối cùng hai bên gặp nhau trên tầng bốn.

Các mạch máu liên kết với nhau, khi hận ý và tử ý sắp hòa quyện, tiếng ca chói tai đột nhiên bùng nổ, khiến tất cả cư dân trong tòa nhà đều cảm nhận thấy một nỗi sợ hãi mới!

Tử ý vốn muốn xen trộn với hận ý bị tiếng ca giữ lấy, tồn tại không thể nhắc đến này đã hoàn toàn nổi điên, không có thứ gì có thể trước mặt tồn tại không thể nhắc đến, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Một vết nứt ghê gớm xuất hiện trên tầng 4 của tòa nhà số 4. Phòng 4044 là trung tâm ngưng tụ tử ý và hận ý, cánh cửa máu nơi thần giữ cửa không đầu từng ở đã bị xé toạc.

Cầu thang của tòa nhà chết chóc nghiêng vẹo, nhưng dù trước đó có gây ra ồn ào cỡ nào thì tủ quần áo trong tòa nhà cũng không bị ảnh hưởng.

Nhưng khi cánh cửa phòng 4044 vỡ tan, vết nứt lan sang phòng 4044, tủ quần áo ban đầu kê sát tường cũng xuất hiện vấn đề. Sự xáo trộn trong thế giới tầng sâu đã ảnh hưởng đến thế giới tủ quần áo.

Thế giới tủ quần áo với những bộ quần áo đỏ treo ở đó bắt đầu run lên, những vết nứt đỏ như máu xuất hiện như vết sẹo trên mặt đất và trên đỉnh đầu, những con quái vật trốn trong những bộ quần áo đỏ chạy trốn khắp nơi.

Dưới ảnh hưởng của một số lượng lớn các vết rạn nứt, ranh giới của thế giới tủ quần áo bắt đầu tan vỡ, dần dần hòa nhập với thế giới tầng sâu.

Thế giới tủ quần áo vốn tồn tại giữa cơn ác mộng và thế giới hiện thực, nhưng bây giờ có cảm giác như nó sắp bị kéo hoàn toàn vào bên trong thế giới tầng sâu rồi.

Điều tồi tệ hơn là vào lúc này, ở trung tâm của thế giới tủ quần áo, một lão quỷ vô cùng to lớn đang điên cuồng tấn công cánh cửa tủ quần áo ở trung tâm thế giới, ngọn lửa màu đen của hận ý đang bùng cháy trong mắt lão, tà khí cơ thể lẫm liệt.

Chiếc tủ quần áo tưởng như bình thường đã phải chịu đựng mọi sự tấn công của lão quỷ, cho đến khi những vết nứt trên tòa nhà chết chóc bắt đầu lan rộng trong thế giới tủ quần áo, chiếc tủ quần áo đứng ở trung tâm thế giới cuối cùng đã bị hư hỏng.

“Tủ quần áo này chính là vật nguyền rủa trung tâm nhất, chính vì chiếc tủ này mà thế giới cơn ác mộng mới tồn tại, một thứ tốt như vậy, nếu như mình không thể đạt được, vậy nhất định phải phá hủy nó càng sớm càng tốt!”

Tiếng cười điên cuồng xen lẫn hận ý, lão quỷ lúc này như một kẻ điên mất kiểm soát.

Những vết nứt nhỏ trong tủ quần áo từ từ lan rộng ra, sự thay đổi dường như còn được truyền đi xa hơn.

……..

Biệt thự Hoàn Hải là ngôi nhà mà Hoàng Doanh đã sống khi còn nhỏ, nằm ở khu vực đẹp nhất của thành phố cổ, tất cả những kỷ niệm đẹp của anh đều được niêm phong tại đây.

“Bụp!”

Bát đũa rơi xuống đất, đồ ăn đã chuẩn bị sẵn văng tung tóe khắp nơi, lúc này một người phụ nữ mặc tạp dề đang đứng trước tủ quần áo phòng ngủ.

Thân hình bà ấy không cao, hơi gầy một chút, dáng vẻ hiền lành, việc dạy dỗ quanh năm khiến bà ấy cũng có khí chất thư sinh.

Người phụ nữ trước mặt giống hệt mẹ của Hoàng Doanh, nhưng Hoàng Doanh, người đang bị nhốt trong tủ quần áo có thể rất chắc chắn rằng cho dù đối phương có giả vờ giống hơn đi chăng nữa thì cũng không phải là mẹ của mình.

Nhặt những mảnh bát cơm đầy dầu mỡ trên mặt đất, người phụ nữ ngồi xổm trước tủ quần áo, nhìn chằm chằm Hoàng Doanh đang bị nhốt trong tủ như một con chó, trong mắt bà ta dần hiện lên hận ý.

“Mày chỉ biết nhiêu đây thôi sao?” Hoàng Doanh người đầy vết thương ngẩng đầu lên, sau vô số lần bị “người mẹ” của mình giết chết theo nhiều cách khác nhau, anh mới dần hiểu ra một sự thật.

Lúc đầu anh cho rằng mình bị mẹ giết chết, có thể giảm bớt sự áy náy trong nội tâm với mẹ, vì thế mà anh còn chủ động đòi chết, khiến cho Cánh bướm thậm chí còn nghi ngờ một thời gian.

Nhưng về sau, khi số lần chết ngày càng nhiều, Hoàng Doanh nhận thấy rằng dù bây giờ mình có chết 10.000 lần, cũng không thể giảm bớt áy náy trong nội tâm với mẹ của mình.

Có một số thứ phát sinh rồi, thì vĩnh viễn tồn tại trong tâm trí, cho dù trong cơn ác mộng có lặp lại bao nhiêu lần đi chăng nữa, hiện thực cũng không thể thay đổi.

Lúc đầu khi mẹ cứu mình, chắc cũng tuyệt đối không muốn để mình phải gánh sự tự trách và đau khổ cả đời.

Có thể sống một cách hạnh phúc vui vẻ, có lẽ mới chính là cách báo đáp tốt nhất với bà.

Bị giam trong tủ, Hoàng Doanh đang hấp hối vẫn nở nụ cười nhàn nhạt, anh thực sự hiếm khi cười như thế này.

Ánh mắt không còn né tránh, anh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt gần như giống hệt mẹ mình, sự tự trách trong mắt anh đã được thay thế bằng sự thương hại.

"Mẹ của tao sẽ không bao giờ làm những chuyện như này với tao, còn bố mẹ của mày lại thực sự đã làm những chuyện này với mày, mày thật đáng thương, có điều tao không hề đồng tình với mày."

Lời nói của Hoàng Doanh đã chọc vào nỗi đau của Cánh bướm, nhưng anh lại không hề để tâm chút nào: "Mày dùng nhiều phương thức khác nhau để giày vò tao như vậy, có phải là do bố mẹ của mày cũng từng đối xử với mày như vậy không? Bọn họ coi mày là súc sinh để nuôi, vì vậy mày mới trở thành một con súc sinh như vậy?"

"Đúng là một tên đáng thương, ngay cả một chút nhân tính cũng không có, so với mày tao thật sự quá hạnh phúc rồi, bởi vì cho dù tao có chết đi, thì tao cũng đã từng có người yêu thương. Cảm giác đó mày vĩnh viễn cũng không thể cảm nhận được, bởi vì không có ai sẽ yêu thương mày, mày cũng không xứng có được sự yêu thương của người khác, ha ha ha!"

Hoàng Doanh thương tích đầy mình trong tủ quần áo cười lớn vào Cánh bướm, khuôn mặt của người phụ nữ đứng trước tủ quần áo méo mó, cả cơn ác mộng đều dồn nén vào trong, dường như muốn làm nổ tung linh hồn của Hoàng Doanh.

Nhưng đúng vào lúc này, người phụ nữ mà Cánh bướm biến thành đột nhiên cảm thấy có gì đó bất thường, bà ta cúi

đầu nhìn xuống ngực mình, trái tim bà ta hiện ra một vết nứt, vết nứt đang từ từ lan rộng!

Cau mày, bà ta nhìn đồng hồ trên tường, trong tất cả những cơn ác mộng mà Hoàng Doanh đã trải qua, đều có treo một chiếc đồng hồ, thời gian trên chiếc đồng hồ đó đã là đúng bốn giờ.

Rõ ràng là vẫn chưa đến thời gian đã hẹn, nhưng thân thể đã xuất hiện vấn đề, người phụ nữ không còn giữ được thân thể của chính mình nữa, bà ta ném thẳng Hoàng Doanh ra khỏi tủ quần áo, rồi tự mình bước vào bên trong.

Nhìn bộ dạng của bà ta có vẻ rất gấp gáp, như thể nếu còn không trở về thì sẽ không thể trở về được nữa vậy.

Chương 386: Người quản lý tòa nhà chết chóc

"Hấp tấp vội vàng đi đầu thai sao? Đừng giãy dụa nữa, cái thứ như mày chắc chắn không thể nhập luân hồi, kiếp sau được làm con rệp cũng coi như là đã nghịch thiên cải mệnh rồi."

Hoàng Doanh hiện tại thực sự chẳng sợ gì nữa, anh thậm chí còn muốn đi bắt lại Cánh Bướm đang vội vàng rời đi kia, đáng tiếc anh bị thương quá nặng đến sức lực để giơ tay lên cũng không có.

Trong cơn ác mộng cơ thể của người phụ nữ kia đang từ từ thay đổi, bà ta rất muốn trực tiếp dùng cách chết đau khổ nhất để giày vò Hoàng Doanh, nhưng hiện tại đã không còn thời gian nữa rồi.

Vết nứt trước ngực đang dần dần lan rộng, dung mạo của bà ta bắt đầu méo mó, trong con ngươi xuất hiện những mạch máu màu đỏ thẫm.

Phía dưới quần áo bắt đầu rỉ ra máu tươi, hai tay vặn vẹo đóng cửa tủ lại.

Tủ quần áo trông rất bình thường kia, sau khi người phụ nữ đi vào, như trái tim của người sống khẽ run rẩy nhẹ, một đường mạch máu từ bên trong kéo dài ra bên ngoài, nối liền nơi sâu thẳm nhất của ác mộng.

Ác mộng của Hoàng Doanh bắt đầu sụt lún, người phụ nữ với cơ thể đã hoàn toàn phát sinh thay đổi, trên da xuất hiện những đường vân kì quái, những đường vân và mạch máu kia đan dệt nên hoa văn quỷ dị trên tủ quần áo.

Nó hình như đã từng bị nhốt trong tủ quần áo rất lâu, trong không gian chật chội đen tối này, nó tưởng tượng ra thế giới mà chính mình tưởng tượng, vô tình nhìn thấy tận cùng của ác mộng.

Không gian chật chội ngập tràn bóng tối, lan về phía nơi bị ý thức bao phủ, sau khi ý thức màu đỏ như máu bao trùm mọi thứ, cơ thể người phụ nữ trở nên mơ hồ hoàn toàn, bà ta dùng hết sức đẩy cánh cửa phía sau tủ quần áo ra.

Cơn ác mộng của Hoàng Doanh ngay lập tức tan vỡ, hình bóng giam cầm anh bước vào một căn phòng kì lạ thông qua tủ quần áo nơi sâu thẳm của ác mộng.

Căn phòng này không có cửa ra vào và cửa sổ, thay vì nói là căn phòng, chi bằng nói nó là một hành lang rất dài, với hai chiếc tủ đứng hai bên hành lang.

Trong đó một cái kết nối với ác mộng, một cái kết nối với thế giới tầng sâu.

Lúc này trên tủ quần áo kết nối với thế giới tầng sâu đã xuất hiện vết nứt, vết nứt đó vẫn còn đang không ngừng rộng ra.

Điều đáng chú ý là, vết nứt trên tủ quần áo cũng xuất hiện trên cơ thể người phụ nữ, dường như là người phụ nữ và tủ quần áo vốn là một vậy, bà ta và cái vật nguyền rủa đặc biệt này đã dung hợp lại với nhau.

Trong hành lang dài có một linh hồn và ý thức bị trói buộc, bọn họ giống như tế phẩm, chờ đợi "Thần" đến thưởng thức, Phong Tử Du, người đã mất tích trong thế giới thực, cũng được trưng bày ở đây.

Máu phủ khắp cơ thể, khuôn mặt người phụ nữ trở nên khủng khiếp, bà ta không còn là người nữa, mà là một con quái vật.

Dừng lại tại phía cuối cùng của ác mộng, nó không thể trực tiếp đi qua hành lang dài, xem ra linh hồn càng mạnh thì lực ngăn cản gặp phải càng lớn.

Có điều rất nhanh tiếng chuông gọi hồn dẫn độ vang lên từ bên ngoài tủ quần áo, những bài ca dao chiêu hồn được người người nhà nhà đọc và nỗi sợ hãi trong lòng họ từ từ tràn vào căn phòng kì lạ này.

Tất cả sự hoảng sợ và sợ hãi quấn quanh người nó như một sợi chỉ, từng chút một kéo nó sang bên kia hành lang.

Cơ thể mơ hồ nuốt chửng những "tế phẩm" xung quanh, những điểm tương đồng với con người trên người nó càng ngày càng ít, nhưng hận ý trong lòng lại càng ngày càng mạnh.

Tình hình khẩn cấp, cơ thể của nó chỉ nuốt chửng vài tế phẩm chủ chốt nhất, dưới sự dẫn dắt của chuông gọi hồn và nỗi sợ hãi đến bên kia hành lang.

Nuốt thức ăn một cách điên cuồng, khiến cơ thể nó biến thành một con quái vật máu thịt bất quy tắc, nhưng bây giờ nó không thể quan tâm đến nhiều thứ như vậy, cánh tay được cấu thành từ oán hận và sợ hãi, cuối cùng nắm lấy cánh cửa tủ quần áo.

Vết máu trên cánh cửa lập tức tan ra, nhỏ giọt vào cơ thể con quái vật, một số phòng trên cánh cửa tủ dần trở nên rõ ràng - căn phòng 4444.

Căn phòng 4444 không phải là một căn phòng, mà là tủ quần áo của Cánh bướm, đối với con quái vật từ nhỏ đã bị giam trong tủ quần áo mà nói, tủ quần áo chính là căn phòng thuộc về chính nó.

Mang theo toàn bộ oán hận và đau khổ trong ác mộng, đôi tay đó đẩy cửa tủ của căn phòng 4444 ra!

Tủ quần áo thương tích lỗ chỗ vào lúc này gần như hoàn toàn sụp đổ, hận ý ngút trời phát ra từ bên trong tại chỗ trung tâm nhất của thế giới tủ quần áo.

Lão quỷ khoảng cách gần nhất bị quét bay ra, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào trung tâm thế giới.

Quần áo máu tung bay, giống như tiền giấy màu đỏ, tiếng chuông gọi hồn xuyên qua tòa nhà chết chóc, bầu trời nơi đây như muốn nứt ra.

Một cánh tay đầy sẹo duỗi ra khỏi cửa tủ, tiếp theo là linh hồn vặn vẹo đến cực điểm, giống như một quả bóng thịt mang hình người.

Hơi thở khủng khiếp xuất hiện trong tòa nhà chết chóc, tất cả nguyền rủa chết chóc đều được kích hoạt cùng một lúc!

Nỗi khiếp sợ và oán hận trong trái tim các cư dân bộc phát ra ngoài, trên người quái vật mọc ra một khuôn mặt xấu xí. Trên thế giới này không có chấp niệm của người nào là nó, không có ai để ý đến nó, thậm chí cũng không có ai muốn nhìn nó thêm một chút.

Vì không để chính mình bị lãng quên, nó vứt bỏ đi nhân tính, gieo rắc hận ý và đau khổ vào trong trái tim của tất cả mọi người.

Nguyền rủa chết chóc đang từ trên cơ thể của các cư dân trong tòa nhà lấy ra một thứ gì đó, nguyền rủa trên cơ thể mỗi người đều không giống nhau, bên trong tòa nhà khi lệ quỷ đang sống không bằng chết, thì trên làn da của quái vật cũng bắt đầu xuất hiện những nguyền rủa tương tự.

Nó chính là ngọn nguồn của tất cả nguyền rủa chết chóc, quỷ bị hạ nguyền rủa càng đau khổ, nó lại càng mạnh và đáng sợ hơn.

Cùng với các loại nguyền rủa chết chóc được kích hoạt, làn da của quái vật bắt đầu nứt toác, máu thịt đã hoại tử đang rơi xuống từng chút một, đôi cánh tay trắng trẻo không tì vết xuyên qua trên làn da đầy sẹo.

Những ngón tay mảnh khảnh xé toạc làn da của chính mình, một con quái vật trông giống như con người, một con quái vật thoạt nhìn căn bản không thể phân biệt được giới tính bò ra từ trong máu thịt.

Hận ý ngút trời cuốn sạch toàn bộ thế giới tủ quần áo, nó phá kén thành bướm từ trong thi thể năm xưa, máu thịt văng tứ tung như cánh bướm đang dang rộng.

Nguyền rủa chết chóc màu đen và vết máu tươi đã vẽ nên những đường nét mê hoặc nhất trên đôi cánh của nó, không có vết sẹo nào trên làn da trắng mịn, nhưng có vô số nguyền rủa chết chóc đang chảy dưới da nó.

Có điều có thể là do chưa nuốt đủ thượng phẩm, hoặc có thể do nghi thức diễn ra không bình thường, đôi chân của nó

vẫn còn bên trong máu thịt xấu xí, chưa hình thành đầy đủ.

Thế giới tủ quần áo vẫn đang sụp đổ, nguyền rủa chết chóc trên cơ thể lại được kích hoạt, con bướm màu máu trong sâu thẳm hận ý của ông ta vẫy cánh bay lượn, muốn đoạt hết mọi thứ của ông ta.

Ngọn lửa đen trong mắt sáng tắt bất định, hơi thở trên thân thể lão quỷ lúc mạnh lúc yếu, nhưng thứ không thay đổi chính là bóng dáng phản chiếu trong con ngươi, cũng như tà khí bá đạo điên cuồng kia.

"Người quản lý tòa nhà chết chóc?" Hồn ác không lui về sau, hắn tiếp quản cơ thể của lão quỷ, kế thừa huyết mạch của lão quỷ, cũng chịu đựng những đau khổ của lão quỷ và thế hệ sau của ông ta.

Nỗi đau đã hằn sâu vào máu đủ để khiến bất kỳ người bình thường nào gục ngã, nhưng biểu hiện của hồn ác vẫn không hề thay đổi.

Hắn có thể cảm nhận linh hồn của mình và lão quỷ đang dần mất đi, nguyền rủa chết chóc phát tác, đối kháng đồng nghĩa với tìm cái chết.

Có điều trên đường tìm cái chết, hắn vẫn còn thời gian.

Trong quá trình lao đến chỗ chết, hắn phải giết chết người quản lý tòa nhà chết chóc!

Hồn ác chưa bao giờ nghĩ đến việc lui lại và thỏa hiệp, nếu như người mang nguyền rủa không chủ động giải trừ nguyền rủa chết chóc, vậy thì chỉ còn một cách duy nhất.

"Ông bạn già, mấy phút tiếp theo đây, có thể là thời gian cuối cùng của chúng ta. Có vài câu tôi muốn nói trước với ông, cháu trai ruột của ông quá yếu ớt, đến linh hồn cũng không thể duy trì tỉnh táo, có điều tôi có thể cảm nhận được nỗi nhớ ông và bố từ trong trái tim của nó. Khi còn sống hai người thường mắng nhiếc nó là nhát gan yếu ớt, thực ra nó có thể chủ động hưởng ứng chiêu hồn của hai người, đã dùng hết dũng khí cả đời. Tôi biết hai người rất thương yêu nó, nhưng hai người đừng quên rằng, nếu như chiêu hồn có thể thành công, điều đó chứng tỏ tình yêu của nó đối với hai người cũng

không kém một chút nào, nó chưa bao giờ trách hai người, cũng chưa từng hận hai người, đối với hai người chỉ có nỗi nhớ và lòng biết ơn."

"Nó không thể mở miệng, vậy nên để tôi truyền đạt tất cả mọi thứ trong trái tim nó." Sau khi nói xong những điều này, hồn ác đưa tay ra hướng về phía trái tim của lão quỷ: "Người như vậy không nên chết vào lúc này, chúng ta phải vì nó tìm ra một lối thoát."

Ngón tay đâm xuyên vào trong lồng ngực, đau đớn, kí ức, tuyệt vọng, tất cả mọi thứ đều hóa thành nhiên liệu của hận ý, hồn ác muốn để ngọn lửa trong tim lão quỷ bùng cháy dữ dội hơn!

Cánh bướm đứng trước tủ quần áo nhìn chằm chằm vào lão quỷ điên cuồng, đôi mắt đẹp của nó dường như đang nhìn chằm chằm vào một con bò sát đang hấp hối.

Theo quan điểm của nó, khả năng duy nhất bị đánh bại là không thể quay trở lại tòa nhà chết chóc.

Với tư cách là người quản lý tòa nhà chết chóc, khi nó ở đây, tất cả đã kết thúc rồi.

Nghi thức không tiến hành hoàn chỉnh, thời gian cũng bắt đầu trước 44 phút, có điều những điều này đều không có ảnh hướng lớn.

Ánh mắt của Cánh bướm dần dần chuyển động đến trên khuôn mặt của hồn ác, cơ thể mà nó chuẩn bị cho chính mình vẫn còn, như vậy là đủ rồi.

Cơ thể phù hợp không dễ tìm, có thể chịu đựng người sống của chính mình càng là vạn người mới có một, sự chuẩn bị mấy năm nay không hề lãng phí.

Cảm nhận được lão quỷ bắt đầu đốt cháy linh hồn của chính mình, ngón tay mảnh khảnh của Cánh bướm khẽ điểm tại trái tim của mình.

Nguyền rủa chết chóc khắc trước ngực xuất hiện trên làn da, giống như một con dao sắc bén cắt ra làn da trước lồng ngực.

Từng con bướm màu xanh lam bay ra từ trong cơ thể của nó, đó là từng linh hồn chứa đựng ý thức của chính bản thân nó, cũng có thể coi đó là thay thế của nó.

Con bướm màu xanh lam tương tự đám người cư xá Hạnh Phúc đã từng gặp qua, đột nhiên cảm thấy quen thuộc.

Sau khi con bướm màu xanh đến gần, hồn ác cảnh giác cao độ, có điều những con bướm đó không hề đi vào cơ thể hắn, mà chỉ bay qua cơ thể hắn, rời khỏi thế giới tủ quần áo.

Bên trong lồng ngực của Cánh bướm không có trái tim, nó hiện tại vẫn chưa phải là ở trạng thái mạnh nhất.

Hồn ác cũng phát giác ra điểm này, hắn không kiêng kỵ bất kì điều gì nữa, chuẩn bị tâm lý hồn phi phách tán, toàn lực ra tay đối với Cánh bướm!

Sau khi Cánh bướm trở thành người quản lý tòa nhà chết chóc, đây là người đầu tiên dám đứng ra thử thách nó.

"Nghi thức hồi hồn đã bắt đầu, tao phân mày thành các hồn khác nhau, chính là để thuận tiện hơn cho việc nuốt chửng." Trên khuôn mặt anh tuấn đến không giống người của Cánh bướm không có bất kì biểu cảm nào, dường như tất cả đều nằm trong kiểm soát của nó.

Nhìn thấy lão quỷ lao vào, Cánh bướm không hề có bất kì động tác nào, nó nhìn chằm chằm vào đôi mắt của hồn ác, những cảm xúc chất chứa trong con ngươi của chính nó dần trở nên giống như hồn ác, con quái thai này đang mô phỏng tất cả mọi thứ của hồn ác.

"Linh hồn của mày đã bị giam cầm trong cơ thể của người khác, mày muốn dung hợp thì phải tự tay giết chết bọn họ, mà mày chỉ cần giết được bất kỳ người nào trong số đó, thì mày cũng chẳng khác gì tao."

Mãi đến khi cánh tay đầy lửa đen của lão quỷ vươn tới trước mắt, những hoa văn trên cơ thể Cánh bướm mới đột nhiên bộc phát ra hận ý ngùn ngụt.

Hận ý ấy như sóng biển, vượt xa lão quỷ.

Máu của đời này qua đời khác chảy trong cơ thể, ngọn lửa trong trái tim lão quỷ giống như ánh nến, đung đưa dưới sự gột rửa của những cơn sóng, nhưng không hề tắt.

Các khớp xương trên sống lưng giãn ra từng chút một, tất cả con mắt sau lưng đều mở ra, hung thủ diệt môn đang ở trước mặt, tất cả hận ý của bọn họ đang ngưng tụ lại với nhau.

Đôi chân của Cánh bướm vẫn chưa hình thành hoàn toàn, vẫn còn liên kết với máu thịt xấu xí, nó không thể đi quá xa tủ quần áo nhưng điều này cũng không ảnh hưởng quá nhiều đối với nó.

Thay vì bị hạn chế vận động, điều đáng quan tâm hơn là cuối cùng nó vẫn chưa biến thành một người tuấn tú, mà vẫn là một quái vật dị dạng.

"Tao giữ lại mày, là bởi vì mày còn có ích với tao, bây giờ đã đến lúc mày phát huy tác dụng rồi."

Cánh bướm duỗi hai tay ra ngoài, từng con bướm đã bay khắp tòa nhà chết chóc, các mạch máu đếm không xuể thò ra từ bên trong tòa nhà, chạy qua những khe nứt trong thế giới tủ quần áo, kết nối với cơ thể Cánh bướm.

Nó dường như cảm nhận được điều gì đó, liếc về một hướng nào đó.

"Tao đích thân hạ nguyền rủa cho mày, cho mày thời gian ba tháng, không ngờ chưa đến nửa tháng mày đã dám vào tòa nhà chết chóc rồi, tiếng ca bên ngoài chính là sức mạnh để mày tiến vào tòa nhà chết chóc trước thời hạn phải không?" Trong giọng nói của Cánh bướm có chút tức giận, mọi thứ đều đã được lên kế hoạch cả rồi, cho dù có là người không bình thường, thì ít nhất cũng phải chuẩn bị kỹ càng trước khi bước vào tòa nhà chết chóc, nhưng Hàn Phi là một ngoại lệ.

Kể từ khi Hàn Phi bắt đầu tham gia vào vụ án chặt thây ghép xác, Cánh bướm đã để ý đến hắn, dù là ở thế giới tầng sâu hay là trong hiện thực.

Nó biết rõ điểm yếu của Hàn Phi, nó chỉ coi hắn như một cơ thể được chọn của mình.

Nhưng nó không bao giờ tưởng tượng được rằng, chỉ có vài tuần trôi qua, thậm chí không thể tính bằng tháng, vậy mà một người đã từng yếu ớt như vậy lại chạy vào tòa nhà chết chóc, lại còn dẫn dụ đến một tồn tại không thể nhắc đến, một con quỷ nổi điên vô cùng!

Tồn tại không thể nhắc đến thông thường, có điện thờ của chính mình, ngay cả việc nhắc đến tên của chính chúng cũng sẽ bị nguyền rủa. Nhưng thật không thể tin được là một "con quỷ" cấp cao như vậy lại có thể nổi điên đến mức này.

Con bướm xanh lam là phân hồn của người quản lý tòa nhà chết chóc, ẩn giấu ý thức và tuyệt vọng của nó, cũng là đôi mắt và đôi tai của nó.

Lúc này, con bướm xanh lam bay khắp tòa nhà chết chóc, là người quản lý tòa nhà, Cánh bướm cũng nhìn ra tình cảnh thê thảm của tòa nhà.

Nếu quay lại chậm một bước, e rằng tòa nhà này có lẽ không thể bảo tồn được nữa.

Tử ý bao trùm cư xá và tiếng ca quấn lấy nhau, bên ngoài có sự uy hiếp của không thể nhắc đến, điều khiến nó đáng lo ngại hơn là nền móng của tòa nhà chết chóc cũng đã bị lung lay, bí mật lớn nhất của nó dường như cũng đã xuất hiện vấn đề.

"Không thể nhắc đến quả thực là một phiền toái, nhưng thứ bên ngoài tòa nhà kia xem ra đã bị thương nặng, kém xa so với không thể nhắc đến bình thường, nếu như mày cho rằng dựa vào nó có thể ngăn cản nghi thức hồi hồn, vậy thật quá ngây thơ rồi."

Một giọt máu đen chảy ra từ lồng ngực trống rỗng của Cánh bướm, nó đập nát tất cả mạch máu liên kết với chính nó xuống đất, mặt đất nứt ra rồi sụp đổ, tử ý giống như đại dương vô tận từ sâu trong lòng đất phun ra!

Trong đại dương tử ý đó, trôi nổi vô số ác mộng của những đứa trẻ, những bông hoa máu khô héo, cùng với một cái kén khổng lồ được đan xen bởi vô số mạch máu.

“Tao đã đợi giây phút này quá lâu rồi, không ai có thể ngăn cản được!”

Cánh bướm lo lắng nhất là điện thời dưới lòng đất, vì vậy ngay sau khi bước vào tòa nhà chết chóc, ngay lập tức muốn kiểm tra.

Chương 387: Ai là át chủ bài của ai

"Toàn bộ tử ý dưới lòng đất của tòa nhà chết chóc đều bắt nguồn từ cái kén đó?"

Tử ý vốn đã thối rữa dưới lòng đất không biết bao nhiêu năm đã hoàn toàn bị Cánh bướm gợi lên, sương đen hoàn toàn được hình thành bởi tử ý đã nhấn chìm tất cả mọi người có mặt tại hiện trường, tử ý mãnh liệt tấn công vào các linh hồn, tuyệt vọng sâu sắc nhất khắc vào trong tim của mỗi một người.

Ác mộng chảy trong mạch máu màu đen, chúng đan xen dày đặc với nhau, cái kén khổng lồ giống như một con thủy quái trồi lên từ vùng nước sâu.

"Đó là con át chủ bài của Cánh bướm? Chính là tay sau thực sự dám đối đầu với không thể nhắc đến?"

Nền móng của tòa nhà chết chóc đã bị Cánh bướm lấy ra, khi cái kén khổng lồ bằng xương bằng thịt nổi lên, thế giới tủ quần áo hoàn toàn vỡ vụn, hòa nhập hoàn toàn với thế giới tầng sâu.

Quần áo đẫm máu treo trong thế giới tủ quần áo đã biến thành những cô hồn toàn thân dính đầy máu, bọn chúng đã sớm mất đi ý thức từ lâu, rõ ràng vẫn còn tồn tại, nhưng dường như chỉ là một bộ quần áo mà con người có thể tùy ý mặc vào.

Những con quái vật trong thế giới tủ quần áo biến thành chất dinh dưỡng của Cánh bướm, tất cả tủ quần áo đều bị vỡ tan trong nguyền rủa chết chóc, Cánh bướm đang dùng sức mạnh của bọn chúng để sửa chữa những vết nứt trên tủ quần áo phía sau lưng mình.

Những vết thương mà lão quỷ gây ra bằng tất cả sức lực của mình đang nhanh chóng lành lại, đôi chân của Cánh bướm đang dần dần thoát ra khỏi máu thịt dị dạng, cộng với sự kinh khủng do cái kén khổng lồ mang lại, tất cả mọi người có mặt đều không dám manh động.

Có lẽ Cánh bướm không hề nói dối, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của nó.

Là người quản lý tòa nhà chết chóc, từng nhành cây ngọn cỏ ở đây nó đều nắm rõ như lòng bàn tay, tất cả lệ quỷ và quái vật đều là những con rối giật dây trong tay nó, dám hỏi con rối làm sao dám phản kháng lại chủ nhân?

Để mặc cho tử ý ngấm qua cơ thể, khuôn mặt tuấn tú của Cánh bướm lấy lại bình tĩnh.

"Mọi thứ đều phải trở lại đúng hướng!"

Lồng ngực trống rỗng của nó nhắm vào cái kén khổng lồ, trong miệng lẩm bẩm gọi một cái tên xa lạ.

Những mạch máu đếm không xuể lôi cái kén khổng lồ từ trong lòng đất chui ra, ai cũng có thể cảm nhận được khí tức khủng khiếp phát ra từ cái kén khổng lồ, khí tức cùng tử ý hòa lẫn vào nhau, vượt xa hận ý, cảm giác khủng khiếp đó không thể nói được!

"Tương lai mà mày nhìn thấy trong ác mộng, cuối cùng cũng chỉ là một cơn ác mộng mà thôi."

Cánh bướm nói những lời này với cái kén khổng lồ, trên khuôn mặt có thể được miêu tả như một người đàn ông yêu diễm xuất hiện một nụ cười méo mó, sau đó đôi tay mảnh khảnh đâm vào cái kén khổng lồ.

Mạch máu mang theo ác mộng chậm rãi mở ra như cánh hoa, chứa ác mộng của vô số những đứa trẻ nở ra trong thế giới tầng sâu, thứ đáng sợ nhất trong toàn bộ tòa nhà chết chóc sắp xuất hiện rồi!

Không có ai là không cảm thấy sợ hãi và hồi hộp, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào trung tâm của cái kén khổng lồ.

Tử ý phiêu tán, mạch máu màu đen thẫm dài vài mét chỉ còn là những đường gân trên cành lá, còn hoa máu thật thì ẩn hiện ngay chính giữa cái kén khổng lồ.

Khi vệt đỏ xuất hiện, tất cả mọi người bao gồm cả Cánh bướm, ánh mắt đều phát sinh thay đổi.

Bóng người khổng lồ màu đỏ đứng ở chỗ sâu nhất của kén mạch máu, toàn thân thiêu đốt hận ý và tử ý, mà trước mặt bóng người khổng lồ màu đỏ, một người đàn ông một tay cầm dao, nửa như đang ngồi xổm trên điện thờ mà thần linh ở, lạnh lùng nhìn mọi thứ xung quanh.

"Hàn Phi?"

Sau khi nhìn thấy bóng dáng đó, phản ứng của mọi người đều không giống nhau.

Đám người của cư xá Hạnh Phúc nhận ra Hàn Phi gần như ngay lập tức, bọn họ kinh ngạc, trong tiềm thức bắt đầu đến gần chỗ của Hàn Phi, không có gì phải sợ, bởi vì người đứng ở đó là quản lý tòa nhà của bọn họ.

Nguyền rủa chết chóc được kích hoạt, lão quỷ người không còn nhiều thời gian cũng nhìn thấy Hàn Phi, trong ánh mắt tràn đầy tà khí của hồn ác hiện lên một sự bối rối.

Thông qua những lời trước đây của Cánh bướm, hắn biết rằng mình bị phân hồn, sau khi giao tiếp với lão quỷ, hắn cũng hiểu rằng linh hồn của một người có thể được phân chia thành các linh hồn khác nhau theo kí ức, có cái là hồn thiện, có cái là hồn ác.

Nhìn tên điên trong cơ thể người sống đang giẫm lên điện thờ, hồn ác hơi nheo mắt lại, liên tục so sánh hai người, cuối cùng đưa ra kết luận: "Đó chính là hồn ác của mình à? Quả nhiên thật là điên cuồng!"

Nghe thấy tiếng cười của hồn ác, khuôn mặt tuấn tú của Cánh bướm xuất hiện những vết sẹo đáng sợ tương tự như thi ban, sự lạnh lẽo trong ánh mắt nó khiến nhiệt độ của tòa nhà chết chóc giảm xuống.

Không có bất kì một người sống nào có thể vào tầng dưới cùng của tòa nhà chết chóc, ngoại trừ chính mình ra, cũng không có bất kì ai biết vị trí của điện thờ.

Hắn làm thế nào mà chống lại được tử ý ở nơi sâu nhất của tòa nhà chết chóc được vậy? Tại sao trúng nguyền rủa chết chóc nhưng hắn không có bất kì chuyện gì? Thông thường sau khi mất đi tuổi thơ và thiện ác, kí ức của hắn cũng nên dần dần

trở nên trống rỗng, nhưng hắn dường như không có chút ảnh hưởng nào? Phế vật đột phá hận ý thất bại của tòa nhà số 1 sao lại có dính líu đến hắn? Tại sao tất cả quỷ đều thích ở với thứ xấu xí này!

Trong lòng Cánh bướm có quá nhiều nghi vấn, mọi thứ mà nó đã lên kế hoạch sẵn, mất mấy năm trời sắp đặt từ nhân gian đến âm phủ, nhưng chỉ trong vài tuần ngắn ngủi, một người bình thường lại đứng trên điện thờ mà nó đã chuẩn bị cho chính mình!

Lồng ngực rách nát đang khao khát điều gì đó, nơi sâu thẳm tâm hồn như bị dao cắt da thịt từng chút một, thi ban trên khuôn mặt Cánh bướm ngày càng nhiều, nó đã rất lâu không cảm nhận được cảm xúc này.

"Chờ khi tao trở thành mày, tao sẽ để mày tự tay giết chết tất cả những người quan tâm đến mày, để mày vĩnh viễn sống trong đau khổ và tuyệt vọng!"

Trong lồng ngực bị xé rách trào ra hận ý vô biên, có thể cảm nhận rõ ràng rằng, hận ý trên người Cánh bướm vượt xa so với lão quỷ và quỷ nhảy lầu.

Từng mạch máu kéo dài đến điện thờ, khi cái kén khổng lồ bị kéo và di chuyển về phía Cánh bướm, điện thờ được bao bọc bởi tầng tầng lớp lớp hoa máu lộ ra trước mắt mọi người, mọi người đều nhìn thấy trái tim tàn khuyết trong điện thờ, cùng với Đại Nghiệt đang ra sức gặm nhấm trái tim đó!

Nếu như nói Hàn Phi nửa ngồi xổm trên điện thờ mà Cánh bướm chuẩn bị cho mình, còn có thể miễn cưỡng chấp nhận được, vậy trái tim trong điện thờ lúc này đang bị một con côn trùng gớm ghiếc xấu xí gặm nhấm, đã hoàn toàn phá vỡ giới hạn cuối cùng của Cánh bướm!

Những thi ban vẫn tiếp tục xuất hiện trên làn da hoàn mỹ, hình dạng của những thi ban đó rất giống với những vết bị cắn trên trái tim của con người.

Cánh bướm là người quản lý của tòa nhà chết chóc, nó vốn đã sớm có thể che giấu được cảm xúc của mình một cách hoàn

hảo, không bị quấy rầy bởi bất kỳ thứ ngoại cảnh nào, cho đến hôm nay khi nó gặp phải Hàn Phi.

Vung vẩy ngón tay, hận ý màu xanh lam sẫm chứa cả bầu trời đêm thuộc về Cánh bướm, nó hướng về phía Hàn Phi bay tới!

Khí tức khủng khiếp khó có thể nói bò nhanh dọc theo mạch máu trên mặt đất, hận ý của Cánh bướm tạo thành bầu trời đêm của chính nó, những nhân tính bị nó giam cầm chơi đùa chính là ánh sao giữa đêm khuya.

Trên bầu trời đêm này có vô số con bướm đen kịt bay lượn, nhìn kỹ lại, trên những đôi cánh dày đặc là biểu cảm tuyệt vọng nhất khi con người chết đi.

Những cánh bướm đó tạo thành ác mộng, bay thẳng về phía Hàn Phi.

Hận ý của Trang Văn không thể ngăn cản hết tất cả đàn bướm, thậm chí ngay cả bản thân cô ta cũng bị bao bọc trong đêm bướm, khoảng cách quá gần, dường như không ai có thể cứu được Hàn Phi.

Một ngọn lửa yếu ớt thắp lên trên điện thờ, những làn khói bay lượn trong không trung, Hàn Phi giẫm trên điện thờ, đứng thẳng người, nhẹ nhàng gạt bỏ tàn tro.

Khi điếu thuốc cuối cùng được đốt lên, bên ngoài tòa nhà vang lên tiếng ca xé ruột xé gan.

Chương 388: Cánh bướm phải chết!

Sau khi chủ tòa nhà chết, ba người con của ông kính ông ba điếu thuốc lá, ba điếu thuốc sau đó đã vào tay Hàn Phi.

Mỗi điếu thuốc này tương ứng với tàn niệm của một người con của chủ tòa nhà, việc châm điếu thuốc có thể đánh thức ý thức của tàn niệm đối phương, trước khi khói thuốc tan biến sẽ được nó bảo vệ.

Khi gặp Trang Nhân ở trong hiện thực, Hàn Phi đã từng bước vào ngôi nhà cổ nơi chủ tịch tập đoàn Vĩnh Sinh Pharmaceutical từng ở, tình cờ tìm thấy một chiếc hộp nhạc bị vỡ, một con búp bê gỗ đeo mặt nạ, còn có một bộ quần áo trẻ em dính đầy màu vẽ, bên trên đó có dòng chữ và những lời chúc phúc cho con cái.

Trong số đó, trong hộp nhạc vẫn còn lưu lại bài hát dùng để chiêu hồn, giai điệu đó gần như giống y hệt với tiếng ca ở thế giới tầng sâu.

Từ đó, Hàn Phi suy ra rằng tiếng ca ở thế giới tầng sâu, có khả năng chính là một trong ba người con của chủ tòa nhà.

Cho dù có phán đoán sai, thực ra cũng chẳng làm sao.

Hàn Phi đã nhận ra một chuyện, mỗi khi hắn châm một điếu thuốc, tiếng ca đều sẽ có cảm giác gì đó trong lòng.

Lần đầu tiên châm thuốc là ở cửa hàng tiện lợi Ích Dân, không lâu sau khi điếu thuốc cháy, tiếng ca liền xuất hiện trên đường phố Ích Dân.

Lần thứ hai là ở tòa nhà số 1 của Tòa nhà chết chóc, hắn bên này vừa châm thuốc xong, tiếng ca như thể bị kích thích, đột nhiên mạnh lên.

Hai lần đầu tiên sau khi Hàn Phi châm thuốc đều ngay lập tức thoát khỏi game, làm cho tiếng ca mất đi mục tiêu, nhưng lần cuối cùng này hắn không chuẩn bị trốn nữa, cũng không có chỗ nào để trốn.

Không còn đường thoát, Hàn Phi đối mặt với sự sống và cái chết đã thể hiện một sự rộng rãi mà người bình thường không thể hiểu được, ánh mắt của hắn nhìn Cánh bướm xuyên qua làn khói, ánh mắt đó như nhìn chằm chằm tro tàn đang rơi xuống.

Tao giẫm lên điện thờ của mày, để một con côn trùng ăn trái tim của mày, mày có thể làm gì được nào?

Làn khói quanh quẩn quanh người Hàn Phi, như muốn xóa nhòa ranh giới giữa hiện thực và hư ảo, sau lưng hắn khói bay mịt mù, một đôi mắt lãnh đạm mơ hồ mở ra.

Nếu như Hàn Phi ngoảnh đầu nhìn lại thì sẽ phát hiện, ánh mắt kia rất giống ánh mắt hắn nhìn thấy trong điện thờ của cư xá Hạnh Phúc.

Hàn Phi không biết phía sau là cái gì, chỉ là đã quen không biểu hiện sự sợ hãi của mình ra, lúc này trên mặt hắn không tìm ra một sự hoảng loạn và sợ hãi nào.

Rõ ràng là không có gì cả, nhưng lại có vẻ như tình hình chung đã được giải quyết ổn thỏa.

Hàn Phi có biểu hiện cởi mở hơn nữa thật ra đối với Cánh bướm cũng không ảnh hưởng nhiều, vấn đề là sau khi hắn châm thuốc, tiếng ca bên ngoài tòa nhà dường như đột nhiên bị kích thích dữ dội, xé toạc từng lớp sương đen và tử ý, muốn cưỡng bức tiến vào tòa nhà chết chóc!

Điếu thuốc mà Hàn Phi châm vừa rồi giống như một tín hiệu bắt đầu ra tay, tất cả những điều này dường như không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Bây giờ đôi chân Cánh bướm vẫn chưa thành hình, cửa tủ phía sau cũng chưa khôi phục lại toàn bộ, nó tuyệt đối sẽ không để cho một tồn tại đáng sợ không thể nhắc đến lọt vào đây.

“Đã bao lâu rồi không gặp phải chuyện tồi tệ như này? Mọi thứ đều diễn ra đúng như kế hoạch, mình rất lâu không gặp phải sự cố bất ngờ rồi.”

Tòa nhà đang rung chuyển, có vẻ như nó sẽ sụp đổ trong một giây tiếp theo, dưới sự tấn công bằng mọi giá của tiếng ca, màn sương đen do tử ý ngưng tụ đã bị xé toạc ra.

Tiếng ca réo rắt thảm thiết vang lên bên tai mọi người, như thể một hồ nước đá được dội vào giữa các linh hồn, từ trong ra ngoài, lạnh đến thấu xương.

Các mạch máu chôn trong tòa nhà chết chóc vỡ ra, một lượng lớn máu đen chảy ra từ sàn và tường, nhìn bằng mắt thường, tất cả các vật dụng đều bị ép đến méo mó bởi khí tức khủng khiếp đó.

Cho dù là không thể nhắc đến bị thương nặng, thì hận ý thông thường cũng còn lâu mới ngăn cản được.

Bầu trời đêm của Cánh bướm xuất hiện màu máu, màu đen có khuynh hướng bị nhuộm đỏ, nó biết rằng nếu mình không làm gì, tòa nhà chết chóc chắc chắn sẽ bị phá hủy.

Không ai có thể làm trái ý muốn của không thể nhắc đến, kết quả của sự tức giận của nó chính là, ngay cả tòa nhà cũng sẽ bị xóa sổ.

"Tòa nhà này là bàn cúng nơi tao thay đổi cơ thể, mày muốn lật đổ bàn cúng của tao, vậy thì đừng có trách tao đập nát điện thờ của mày. Đúng rồi, mày bị thương nặng như thế, e rằng ngay cả điện thờ của mình cũng không còn nữa rồi đúng không?" Mạch máu nối chân Cánh bướm với tòa nhà chết chóc đột ngột kéo dài lên phía trên, nó điều khiển toàn bộ tử ý ngăn chặn tiếng ca, đồng thời cũng kéo theo điện thờ thuộc tầng trên cùng xuống dưới.

Tòa nhà chết chóc tổng cộng có hai cái điện thờ, một cái ở tầng trên cùng, một cái ở tầng dưới cùng.

Bây giờ điện thờ tầng dưới cùng đã bị Hàn Phi đạp chân lên, trái tim tàn tạ được cất giữ trong đó đã bị Đại Nghiệt cắn nát. Cánh bướm dồn sự tập trung vào một điện thờ khác.

"Đêm hồi hồn đã đến, điện thờ do người quản lý tiền nhiệm để lại cũng không có tác dụng với mình nữa. Ngay lập tức mình sẽ có một cơ thể mới, làm người hay làm thần, tất cả đều là do mình lựa chọn!"

Bức ảnh gia đình đặt trên bàn cúng ở tầng trên cùng đã bị Cánh bướm nhét vào trong điện thờ, nó mở điện thờ ở tầng trên cùng ra trước khi tiếng ca hoàn toàn xâm nhập tòa nhà chết chóc.

Bên trong điện thờ trông rất bình thường có một tượng thần không đầu, bức tượng cao nửa mét trông giống như một người già, thân hình thẳng tắp, nhưng trên thân lại khắc vô số nguyền rủa chết chóc.

Khi bức ảnh gia đình của Cánh bướm chạm vào tượng thần, bóng dáng dị dạng ẩn chứa trong bức ảnh gia đình đột nhiên đi vào bên trong tượng thần, nguyền rủa chết chóc dày đặc bị kích hoạt, Cánh bướm bắt đầu điên cuồng trút tử ý của tòa nhà chết chóc vào bên trong tượng thần.

Cùng lúc đó, vô số tượng thần mà hồn ác dẫn đến từ dưới gầm giường của căn phòng 4144 cũng đều phát sinh thay đổi, bọn chúng gào khóc, kêu la thảm thiết, cuối cùng từng cái một nổ tung.

Sợi tóc và máu thịt vụn bọc bởi giấy trắng bên trong tượng thần rơi đầy trên mặt đất, bọn chúng hội tụ lại với nhau từ bốn phương tám hướng, dần dần hình thành nên một cái đầu lâu của ông già.

Mắt, mũi, tai và miệng của cái đầu đó đã bị vô số nguyền rủa chết chóc khâu lại, ông ta có mắt có tai, nhưng lại không nghe thấy, không nhìn thấy.

Ở phía bên kia, Hàn Phi và đám người của cư xá Hạnh Phúc cũng nhìn thấy cái đầu lâu đó, ông ta có khuôn mặt giống y như người quản lý tiền nhiệm của cư xá Hạnh Phúc!

"Mảnh ký ức của người quản lý tòa nhà tiền nhiệm để lại!" Đồng tử của Hàn Phi lập tức co rút lại, kí ức của người quản lý tòa nhà tiền nhiệm bị người ta chia thành nhiều phần, phần có ẩn chứa kí ức về hộp đen ẩn náu ở cư xá Hạnh Phúc, những mảnh kí ức khác rải rác ở các tòa nhà khác trong thế giới tầng sâu.

Hàn Phi rất muốn đến cứu đầu lâu của quản lý tòa nhà tiền nhiệm, nhưng hắn không có năng lực này.

“Tôi đã quá lười biếng để tiếp tục đào bới ký ức của ông. Nếu như ông đã không muốn nói với tôi bất cứ điều gì, vậy thì hãy đem những bí mật đó biến mất vĩnh viễn đi.” Cánh bướm nắm lấy đầu lâu của quản lý tòa nhà tiền nhiệm đã bị phong ấn bởi nguyền rủa chết chóc, nhét nó lại vào bên trong điện thờ, sau đó ghép phần thân của tượng thần được trút đầy tử ý với đầu lâu của ông già kia.

Những chuỗi nguyền rủa chết chóc từ trong cơ thể của ông già xuyên ra, chọc thủng làn da, mang theo thần tính của ông ta, tiêm nhiễm lên điện thờ.

Điện thờ cung phụng tượng thần của ông già đã bị nguyền rủa chết chóc vấy bẩn, loại cấm kỵ nào đó dường như bị kích hoạt, bảy chỗ hở bị nguyền rủa chết chóc khâu lại của ông già rỉ ra máu màu đen, tất cả những nguyền rủa trong cơ thể ông ta cuối cùng hóa thành một chữ “tử”.

“Sử dụng kí ức của không thể nhắc đến và điện thờ để hạ chú, như vậy chắc là có thể làm nó bị thương nặng một lần nữa, phải không?” Cánh bướm đứng trong đêm đen, thao túng toàn bộ sương đen trong tòa nhà chết chóc, xé toạc tượng thần và đầu lâu của ông già ra.

Một bông hoa đen khổng lồ nở ra trong tử ý, tất cả sương đen tụ về một điểm.

Hàn Phi ở đằng xa cũng nhìn thấy một màn kinh hãi này, sau khi tử ý bị hấp thu hết, hắn nhìn thấy bên trong tiếng ca có một bàn tay to lớn màu đỏ như máu.

Trong quá trình thoát khỏi game trước đó, hắn đã 2 lần gặp phải bàn tay này, đều suýt chút nữa bị đối phương bắt được.

“Mắt mình không nhìn thấy được toàn bộ diện mạo của nó?”

Chỉ có Hàn Phi mới ở level 13 đã chứng kiến một trận chiến vượt xa khả năng của mình, bông hoa vắt kiệt tử ý trong tòa nhà nở ra trong tiếng ca.

Nhưng điều mà Hàn Phi và Cánh bướm không ngờ tới là khi đầu và thân của ông lão mang theo nguyền rủa chết chóc đáng sợ nhất bộc phát, bàn tay máu to lớn và tiếng ca phía sau

nó không những không né tránh mà còn có vẻ chủ động mở rộng vòng tay, như muốn ôm đầu của ông lão vào trong lòng.

Nguyền rủa chết chóc đã bộc phát! Trong tiếng ca lộ ra tuyệt vọng và đau đớn sâu sắc, bên tai của tất cả mọi người đều nghe thấy âm thanh của một cái gì đó vỡ thành nhiều mảnh nhỏ.

Bầu trời đổ cơn mưa máu, sương đen tiêu tan, toàn bộ quần thể tòa nhà chết chóc chỉ có tòa nhà số 4 vẫn bình thường, còn lại ba tòa nhà khác đã hoàn toàn bị bao phủ bởi máu thịt và nguyền rủa.

Cánh bướm dùng hết tử ý lắng đọng trong nhiều năm dưới lòng đất của tòa nhà chết chóc, phế đi một điện thờ và tất cả nguyền rủa chết chóc phía bên trên, lấy đây làm cái giá phải trả dường như đã làm tổn thương được tiếng ca.

“Chết rồi?”

Sau khi việc dừng lại ngắn ngủi, tiếng ca lại vang lên bên tai mọi người, nhưng cho dù không có sương đen ngăn cản, đám người cũng không tìm được vị trí của nó, như thể nó sống trong trái tim của mọi người, chỉ cần không thể quên nỗi sợ hãi mà nó mang lại, nó sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào.

“Chuẩn bị cứu Hàn Phi.” Gương thần được Huỳnh Long cõng sau lưng nói: “Tiếng ca đã đi xa, nó đã lấy đi đầu lâu của quản lý tòa nhà tiền nhiệm và điện thờ bị vấy bẩn, chờ đến khi nó quay trở lại lần nữa, thì có thể chính là không thể nhắc đến chân chính rồi.”

“Không chờ chút nữa sao? Cục diện vẫn còn chưa rõ ràng, bên phía quản lý tạm thời chắc là vẫn an toàn.” Lý Tai nhìn về phía Hàn Phi đang đứng.

Toàn bộ những con bướm bay đến bên cạnh Hàn Phi đều bị mất phương hướng trong sương mù, đêm đen của Cánh bướm bao trùm tất cả, nhưng không thể làm tổn thương hắn một chút nào.

Hàn Phi lúc này đang hút điếu thuốc, đứng dưới bầu trời đêm của Cánh bướm, nhìn điểm sáng của nhân tính bị giam cầm trong màn đêm, trong mắt hiện lên vẻ thương hại.

Đã đến lúc này rồi, hắn dường như còn lo lắng cho người khác hơn là sự an toàn của bản thân, đây là loại tình cảm như thế nào?

"Không thể chờ thêm nữa rồi!" Cuối đám người vang lên một giọng nói, Ngụy Hữu Phúc cởi mũ ra, ánh mắt nhìn Hàn Phi, anh quá hiểu hắn: "Ra tay thôi!"

Vào lúc này, điện thờ trên tầng cao nhất và tử ý của toàn bộ tòa nhà chết chóc mới vừa bộc phát, nguyền rủa còn sót lại và hận ý có thể thiêu đốt linh hồn phiêu tán ở bốn xung quanh, nhưng mọi người trong cư xá Hạnh Phúc không hề do dự.

Từng hình bóng tiến thẳng vào đêm đen của Cánh bướm, có thể bên trong đêm đen của Cánh bướm ẩn chứa rất nhiều ác mộng, hội tụ những thứ khủng khiếp nhất trên thế giới, nhưng bọn họ không có một người nào lùi bước.

"Vội vàng tìm chết à?"

Trên làn da của Cánh bướm xuất hiện lượng lớn thi ban, khuôn mặt tuấn tú của nó dường như là một mảnh ghép hình chất lượng kém, tử ý không ngừng trồi lên từ dưới da.

Vụ va chạm vừa rồi cũng ảnh hưởng rất lớn đến Cánh bướm, rất nhiều mạch máu mà nó điều khiển đã bị đứt, nhưng theo nó, trả một cái giá như vậy để xua đuổi một tồn tại không thể nhắc đến thì vẫn rất lãi.

"Trước đây khi tao còn sống, ai cũng muốn tao chết. Tao đã rất cố gắng để làm hài lòng họ, nhưng cuối cùng tao lại nhận được sự chán ghét nhân đôi."

"Tao vẫn luôn suy nghĩ về một câu hỏi. Nếu tao giả vờ mất trí nhớ, liệu có bị họ vứt bỏ như một người lạ không? Có lẽ tao thậm chí đến người lạ cũng không phải, đúng không? Chỉ là một đồ vật mà thôi?"

Cư dân của cư xá Hạnh Phúc bước đi trong đêm đen của Cánh bướm, cho dù phía trước có nguy hiểm đến đâu, họ vẫn đi theo hướng của Hàn Phi.

Đây là một nhóm người đáng thương, nhưng cũng là một nhóm những người đáng yêu, càng là một nhóm những người

khiến cho Cánh bướm nổi nóng chán ghét.

“Chúng mày muốn cứu nó? Vậy thì tao cứ không cho chúng mày được toại nguyện đấy. Điều duy nhất khiến tao hạnh phúc trên thế giới này là nhìn thấy tất cả chúng mày tuyệt vọng sau khi giãy giụa.”

Mỗi khi Cánh bướm nói một câu, điểm sáng của nhân tính trong đêm tối đằng sau nó sẽ phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Khi âm thanh đau khổ đó truyền đến tai đám người, mọi người mới phát hiện ra rằng có một số lượng lớn linh hồn đang hấp hối bị giam cầm trong những điểm sáng đó!

Cánh bướm vẫn luôn hành hạ bọn họ, lắng nghe tiếng khóc và đau đớn của bọn họ, từ đó đạt được khoái cảm méo mó!

Những điểm sáng lấp lánh đó, khi đau đớn than khóc, tuyệt vọng tỏa ra từ cơ thể sẽ tiêm nhiễm vào đêm đen của Cánh bướm, khiến cảnh đêm của nó trở nên u ám và tăm tối hơn.

“Cẩn thận, màn đêm này là do Cánh bướm nở ra từ kén người cấu thành, bướm tồi tệ nhất trong vô số nhân tính đã hội tụ thành thứ ghê tởm này.” Gương thần biết rất nhiều, trong gương không phản chiếu ra đêm tối, chỉ hiện ra những con bướm đen dày đặc chồng lên nhau: “Hận ý có thể ảnh hưởng đến xung quanh, nhưng nếu muốn biến thành màn đêm, chỉ dựa vào thực lực của con quái vật này còn xa cũng chưa đủ.”

Bướm được cấu thành từ đêm tối đang bay lượn, Cánh bướm đứng bên trong máu thịt cũng không nhịn được mà ra tay với đám người của cư xá Hạnh Phúc, nhưng khi nó vừa giơ cánh tay của mình lên, một bóng quỷ hung hãn mang đầy tà khí đã tóm lấy cổ tay nó.

“Chỉ dựa vào mày mà muốn giết linh hồn của tao?”

Sự hận thù trong mắt lão quỷ như lửa đốt, tưởng như máu chảy vào hai tay, đan xen với hận ý trong trái tim.

Mười ngón tay của ông ta chuyển sang màu đỏ như máu, bất kỳ linh hồn nào bị chạm vào sẽ nhanh chóng lão hóa và thối rữa.

Đây là năng lực ẩn giấu sâu nhất của lão quỷ, ông ta và linh hồn ông ta chạm vào sẽ lão hóa cùng nhau.

Con cháu kế thừa từ đời này sang đời khác đều ở trong cột sống, khi cha mẹ chết vì già thì đầu trên đỉnh cột sống sẽ héo tàn như hoa, nhưng lão quỷ không chết, thế hệ sau sẽ xuất hiện từ trên sống lưng, trở thành một trụ cột mới.

Chỉ với một cái chạm tay chưa đầy một giây, hai khuôn mặt trong xương sống của lão quỷ đã vĩnh viễn bị xóa sạch, còn trên cổ tay của Cánh bướm chỉ có thêm vài vết nhăn, thi ban lại mở rộng thêm nữa mà thôi.

Nếu không giết chết người hạ chú, nguyền rủa chết chóc cũng không tiếp xúc, tất cả mọi người đều phải chết, vì sự tiếp diễn của gia tộc, trên sống lưng lão quỷ không có bất kì khuôn mặt nào sợ hãi mà co rụt lại.

Người trước ngã xuống, người sau tiến lên, chỉ để lưu giữ lại huyết mạch cuối cùng!

“Tao nuôi mày con chó già này, không phải là để mày cắn lại tao.” Năm ngón tay của Cánh bướm từ từ khép lại, những điểm sáng trong màn đêm lần lượt nổ ra, những cảm xúc tiêu cực trong nhân tính bị hành hạ mà có nhanh chóng xâm nhập vào bên trong cơ thể của Cánh bướm, trong khi giúp nó hồi phục, cũng từ từ hình thành nguyền rủa chết chóc mới, trườn về phía cánh tay của lão quỷ.

Một mình lão quỷ còn lâu mới là đối thủ của Cánh bướm, dù có giữ niềm tin sinh tử cũng chỉ có thể trì hoãn bước chân của nó, nhưng lão quỷ không phải là người duy nhất căm thù nó đến tận xương tủy.

Tiếng thét chói tai vang lên, một bóng đỏ khổng lồ lao về phía Cánh bướm với những vết máu khắp người.

Trang Văn đã phát điên rồi, khi nhìn thấy khuôn mặt đó của Cánh bướm, sát khí của cô ta hoàn toàn không thể khống chế được, cô ta cảm thấy rằng tất cả ý nghĩa của sự tồn tại của cô ta là chém chết con quái vật dị dạng trước mặt.

Để tạo ra một Cánh bướm khác, người quản lý của tòa nhà chết chóc đã buộc Trang Văn phải nhảy lầu, loại tuyệt vọng và

đau khổ đó đã tạo ra một loại hận ý hoàn toàn méo mó.

Khi Trang Văn lao về phía Cánh bướm, Ngụy Hữu Phúc trong đám đông cũng bắt đầu đi về phía trước.

Yếu ớt như anh ấy, từng bước bước đi trong sương đen và hận ý.

Anh ấy nhìn thấy Hàn Phi người đầy thương tích, nhìn vô số tàn hồn bị Cánh bướm giam cầm trong đêm đen, cuối cùng nhìn chính mình.

"Ghép xác người có lẽ đối với nó chỉ là một trò chơi thú vị, nhưng lại khiến tám người chúng ta mất đi tất cả."

Bàn tay tái nhợt vươn về phía Cánh bướm kẻ ăn trên ngồi trước, Ngụy Hữu Phúc người vốn luôn rất dễ nói chuyện, hai mắt từ từ bắt đầu chảy máu.

"Bất kể nguyên nhân là gì, Cánh bướm phải chết!"

Máu sau lưng lan ra ngay lập tức, tám cánh tay như thần linh xé toạc cơ thể Ngụy Hữu Phúc, đập mạnh xuống đất!

Chương 389: Cánh bướm sa lưới Nhện giăng

Bảy linh hồn đau đớn bị cuốn vào nhau, họ bị ràng buộc bởi tuyệt vọng và đau đớn, nhưng trong trường hợp này, bảy người vẫn làm mái ấm cho linh hồn thứ tám trong sâu thẳm linh hồn của họ.

Tiểu Bát đang ẩn náu nơi sâu thẳm nhất của linh hồn, chớp chớp mắt, tất cả oán niệm cùng đau khổ đều tràn vào trong cơ thể cô bé.

Hạt giống trong lòng bàn tay rơi xuống đất, trong sâu thẳm linh hồn nở ra một đóa hoa máu đáng sợ.

Khi những bông hoa mở ra xung quanh, tám cánh tay đập nát tường và mặt đất của tòa nhà chết chóc, cô gái nhỏ dễ thương cùng bảy linh hồn đã chịu đủ đau khổ vì tuyệt vọng đã hợp nhất thành một con quái vật to lớn vô cùng!

Sát ý ngút ngàn, không có bất kì lời thừa thãi nào, con quái vật trực tiếp vung cánh tay đập về hướng khuôn mặt của Cánh bướm.

Khi Trang Văn và lão quỷ tấn công Cánh bướm, nó không có bất kì phản ứng nào, sự bình yên trong mắt nó không bị phá vỡ cho đến khi nhìn thấy Tiểu Bát.

“Chìa khóa? Ghép xác người thành công rồi?”

Vẻ ngạc nhiên trên gương mặt hồi lâu không thể tan biến, đôi mắt Cánh bướm nhìn thẳng vào Tiểu Bát, nó nhớ khuôn mặt của đứa trẻ này!

“Bùm!”

Bất ngờ bị nhận một cú đấm của Tiểu Bát, Cánh bướm cùng với quả cầu máu thịt dưới chân nó lao vào cánh cửa tủ số 4444, thế giới màu đỏ như máu vốn đã tàn tạ vào thời khắc này cũng tan rã hoàn toàn.

“Tao phải giết mày tám lần!”

Cơ thể của Ngụy Hữu Phúc đã bị xé ra thành từng tầng tầng lớp lớp, biến thành một bóng quỷ màu đỏ khổng lồ vô cùng. Anh dùng lý trí cuối cùng để ra lệnh cho con quái vật mất kiểm soát, đó chính là dùng toàn lực tấn công Cánh bướm, không chết thì không nghỉ.

Máu chảy khắp người, như thể vừa mới đi ra từ máu thịt, cách quái vật này xuất hiện rất giống với cách Cánh bướm biến thành bướm từ trong kén máu thịt.

Điểm khác biệt duy nhất là Cánh bướm nuốt chửng người khác như tế phẩm, lột xác thành hình dáng con người hoàn hảo từ một con quái vật xấu xí.

Những người bị hại trong vụ án chặt thây ghép xác thì lại xé linh hồn của người ra, từ bên trong hình dáng con người bước ra một con quái vật.

Bản thân bọn họ cũng có một mối liên hệ nhất định, Tiểu Bát ban đầu là một phần trong kế hoạch của Cánh bướm, nhưng đã bị Phó Sinh phá hỏng.

“Không ngờ vận khí của mình lại tốt như vậy, hôm nay quả nhiên là ngày mình có được cuộc đời mới, sau khi lấy được chiếc chìa khóa này, mình có thể tiến vào những nơi sâu hơn, tìm thấy nhiều mảnh kí ức mà Phó Sinh để lại hơn!” Một nụ cười méo mó xuất hiện trên khuôn mặt của Cánh bướm, nhưng nó cũng chỉ vui vẻ được trong một hai giây, con quái vật hung bạo với tám cánh tay lại bắt đầu tấn công nó.

Trước khi gặp được Hàn Phi, các nạn nhân của vụ án chặt thây ghép xác chưa bao giờ thực sự hợp nhất với nhau, cơ thể của họ bị thiếu những bộ phận quan trọng, cho đến một thời gian trước Hàn Phi mới bổ sung đầy đủ cho họ.

Nói cách khác, ngoài người quản lý tòa nhà tiền nhiệm ra, ngay cả bản thân Tiểu Bát cũng không biết mình đáng sợ đến mức nào.

Thân ảnh to lớn chạy loạn xạ trong tòa nhà chết chóc, toàn thân bị bao phủ bởi một tầng sương máu không ngừng tuôn ra, hầu hết những nguyền rủa chết chóc đều không thể xâm nhập được vào cơ thể.

Phía sau tám cánh tay, mỗi cánh tay có một loại oán niệm khác nhau, điều đáng sợ hơn nữa là oán niệm của tám người có thể chồng chất với nhau một cách hoàn hảo.

Sự xuất hiện của Tiểu Bát khiến đôi mắt của Cánh bướm thay đổi rõ ràng, đó không phải là sự sợ hãi và hoảng sợ mà là sự tham lam và ham muốn.

“Mày muốn giết tao? Tao rõ ràng là yêu mày đến như vậy, trút vào bao nhiêu tâm huyết như vậy, sau khi mất liên lạc thông tin với mày, tao còn đau lòng một thời gian dài đấy.” Cánh bướm nhìn con quái vật tám tay đang lao về phía mình, dùng giọng điệu như thể coi Tiểu Bát là con của mình, có thể nó thực sự đã coi Tiểu Bát là con mình, chỉ có điều trong ấn tượng của nó tình yêu của bố mẹ với con cái là hoàn toàn méo mó biến dạng.

Nỗi dằn vặt, đau đớn càng sâu thì chứng tỏ tình yêu càng bền chặt.

Quái vật do Tiểu Bát tạo ra không thể duy trì quá lâu, nếu không lý trí mà họ không dễ dàng gì tìm về sẽ bị tiêu tan, nhưng lần này, các nạn nhân của vụ án ghép xác người dường như đã đạt được sự đồng thuận rằng dù mất hết lý trí thì họ cũng sẽ đồng quy vô tận với Cánh bướm.

“Tao muốn nhìn thấy sự giãy giụa của chúng mày, trước đây khi tao bị nhốt trong tủ quần áo, sẽ tìm những con bọ trong góc tủ, sẽ bóc tách chúng ra từng chút một, từ từ nghiền nát chúng cho đến chết, đó là niềm vui duy nhất mà tao có vào thời điểm đó, bây giờ nó đã trở thành một thói quen của tao mất rồi.” Cánh bướm đứng dưới bầu trời đêm của chính mình, trong bóng tối vô số con bướm đen đang vỗ cánh, khi Tiểu Bát và Trang Văn đến gần, làn da và máu thịt trên lưng của những con bướm cùng nhau bung ra, một đôi cánh cực kỳ lộng lẫy được khảm vào vô số ác mộng mở ra sau lưng nó.

“Từ lúc tiếng ca kia bắt đầu bị đuổi đi, chúng mày đã thua rồi.”

Trên đôi cánh lưu chuyển ác mộng có hai con mắt màu đen khổng lồ, hoa văn quỷ dị chảy trên cánh, giống như những

mạch máu xung quanh nhãn cầu.

So với cơ thể chứa đầy thi ban, cái cánh được tạo thành bởi sự phân mảnh của máu thịt dường như mới là bản thể của Cánh bướm.

Linh hồn và máu thịt của nó đã sớm bị vỡ vụn trong ác mộng, cơ thể tuấn tú trong hình dáng con người có lẽ chỉ là bộ quần áo mà nó tìm cho chính mình, giống như vô số những bộ quần áo máu trong thế giới tủ quần áo vậy.

Tiếng cười truyền đến, khi đôi mắt màu đen kia mở ra, những hạt màu đen xám bay xuống từ đôi cánh nhiều không kể xiết, những thứ đó dường như là bụi bặm trong ác mộng, lại giống như kén người thu nhỏ.

Trong màn đêm đen của Cánh bướm thổi lên một trận mộng bụi, những hạt này trong không trung lột xác thành những con bướm đen, bọn chúng có thể dễ dàng xuyên vào trong cơ thể của tất cả lệ quỷ và quái vật bị nguyền rủa chết chóc đánh dấu, sau đó ảnh hưởng đến thần trí của bọn họ.

Cùng với việc gia tăng của số lượng bướm đen ngày càng nhiều, Cánh bướm thậm chí có thể trực tiếp điều khiển đối phương.

Năng lực này không chỉ có tác dụng với oán niệm, cho dù là lão quỷ sắp đột phá thành hận ý chân chính, còn có quỷ nhảy lầu đột phá hận ý thất bại cũng toàn bộ đều trúng chiêu.

“Hận ý của chúng mày đều đến từ tao, bây giờ tao đi vào cơ thể của chúng mày, chúng mày phải dung hợp với người mà mình thù hận nhất, loại cảm giác muốn giết chết chính mình như thế nào?”

Cánh bướm giỏi việc chơi đùa nhân tính, điều khiển đã trở thành năng lực của nó.

Sau khi bị Cánh bướm nhập vào, hận ý của quỷ nhảy lầu Trang Văn nổ tung trong đầu mình, cô ta như phát điên tấn công tất cả mọi thứ bao gồm cả chính mình, lý trí vốn đã ở bên bờ sụp đổ đã hoàn toàn biến mất.

Tình hình của lão quỷ thì khá hơn một chút, hồn ác hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi bướm đen, huyết mạch do hắn kế thừa đang ngoan cố chống lại bướm đen.

Có điều nguyền rủa chết chóc trên người lão quỷ đã bị kích hoạt, hồn phi phách tán chỉ còn là vấn đề thời gian.

"Bây giờ chỉ còn lại một mình mày thôi, có điều tao sẽ không giết mày, tao sẽ ở trước mặt mày, lấy đi cơ thể và linh hồn của người mà mày quan tâm nhất, sau đó trở thành một con người mới." Chân của Cánh bướm chưa thành hình nên không thể đi quá xa khỏi cánh cửa tủ quần áo số 4444. Sau khi chống lại đòn tấn công của Tiểu Bát, nó đã đẩy mạch máu dưới cơ thể ra và kéo theo Hàn Phi, người vẫn đang hút thuốc ở phía xa, về phía mình.

Cánh bướm đã rất coi trọng Hàn Phi rồi, nhưng không ngờ tòa nhà chết chóc vẫn bị làm cho thành một đống ngổn ngang, trên miệng nó nói không quan tâm, thực ra trong lòng đã sớm chảy máu.

Vì để làm trọng thương tiếng ca không thể nhắc đến, nó phải trả cái giá là điện thờ và toàn bộ tử ý của tòa nhà chết chóc, hiện tại trong tòa nhà chết chóc chỉ còn lại một điện thờ, nó muốn đến gần hơn để thoát khỏi sự ràng buộc của hận ý, thì phải bảo vệ được điện thờ cuối cùng.

Trước mắt bên trong tòa nhà chết chóc đã không có bất kì ai có thể quấy nhiễu nó, tất cả vị trí của các lệ quỷ nó đều nắm rất rõ, giữa nó và điện thờ chỉ còn lại một Hàn Phi thôi.

Một người sống hèn mọn, sao có thể ngăn cản Cánh bướm hóa thân từ hận ý?

Vỗ đôi cánh, bướm đen vẫn đang phun ra một cách điên cuồng, những vết nứt trên cánh cửa tủ quần áo phía sau Cánh bướm ngày càng nhiều, nó cũng phải trả một cái giá nhất định cho việc sử dụng năng lực của chính mình.

Có điều đại cục đã định, những cái giá này Cánh bướm có thể trả nổi.

Điếu thuốc trong tay Hàn Phi đã sắp cháy hết, lúc này khói đã tan, căn bản không cần Cánh bướm tự ra tay, bướm đen bay

khắp bầu trời sẽ khiến Hàn Phi muốn sống không được muốn chết cũng chẳng xong.

Khi Hàn Phi gặp nạn, mọi người trong cư xá Hạnh Phúc không chút do dự, trực tiếp trèo lên trên cái kén, bọn họ muốn ngăn cản Cánh bướm, nhưng với tình hình hiện tại, bọn họ càng giống như muốn cùng hắn đi vào chỗ chết.

Mà khiến Cánh bướm cũng không ngờ tới là, Tiểu Bát vốn đã mất kiểm soát, sau khi thấy Hàn Phi gặp phải nguy hiểm, lựa chọn đầu tiên lại là ngừng tấn công, đến cứu Hàn Phi.

Thân hình to lớn của nó muốn bắt lấy cái kén khổng lồ, nhưng đáng tiếc điện thờ trong cái kén khổng lồ với Cánh bướm lại liên kết với nhau, giữa chúng vốn tồn tại một mối liên hệ nào đó.

"Nếu như mày đột phá trở thành hận ý, nói không chừng còn có thể cứu nó từ trong tay tao, đáng tiếc mày chỉ là một chiếc chìa khóa mà thôi. Cái người lấy trộm mày ở trên người tao đi, cũng căn bản không nghĩ đến chuyện sẽ bồi dưỡng cho mày, ông ta cũng giống như tao, đều chỉ là đang lợi dụng mày mà thôi."

Cái kén khổng lồ đan xen với các mạch máu mở ra dưới sự điều khiển của Cánh bướm, một số mạch máu nối với cơ thể nó chộp lấy điện thờ trong sự hỗn loạn, kéo Hàn Phi về phía mình.

Nhìn Cánh bướm càng ngày càng gần, Hàn Phi đôi mắt đỏ ngầu, hắn cắn điếu thuốc chỉ còn lại một chút, một tay nắm chặt điện thờ, một tay nắm chặt con dao tái sinh.

"Vô ích thôi, tương lai trong ác mộng cuối cùng cũng chỉ xảy ra trong ác mộng." Đôi mắt đen nhánh của Cánh bướm nhìn chằm chằm con dao tái sinh trong tay Hàn Phi, cùng với tiếng vỗ cánh, vô số con bướm đen ập đến như thủy triều đen.

Mọi chuyện dường như không thể thay đổi, dù dao tái sinh có thể giết chết Cánh bướm nhưng Hàn Phi cũng không có khả năng vung dao.

Một người là người bình thường, kẻ còn lại là yêu quái đã hóa hận ý từ nhiều năm trước, chênh lệch về thực lực đủ để

quét sạch mọi chiến lược.

“Đôi mắt trên cánh của tao vẫn luôn dõi theo mày, bất kể là hiện thực, hay là ở đây. Tao sẽ cẩn thận sử dụng cơ thể của mày, trở thành chính mày mà mày ghét nhất.”

Khói tan biến, bướm đen chạy thẳng qua tứ chi của Hàn Phi như một sợi dây xích, hắn cố hết sức tóm lấy con dao, nhưng con dao mà Cánh bướm kiêng sợ nhất đã rơi vào đêm đen.

“Mày còn có cái gì bây giờ?” Cho dù Cánh bướm không thể di chuyển, cho dù đã bị thương, nhưng cuối cùng nó cũng vẫn là hận ý thật sự, hơn nữa còn là tồn tại tương đối đáng sợ trong hận ý.

Đôi cánh đã giữ được chân lão quỷ và Trang Văn, thân thể dị dạng đang chiến đấu với Tiểu Bát, đồng thời nó vẫn đang thao túng mạch máu để kéo Hàn Phi và điện thờ đến bên cạnh mình.

Cho đến thời điểm hiện tại, mọi thứ vẫn chưa nằm ngoài tầm kiểm soát của Cánh bướm.

Khi nó nhìn thấy con dao tái sinh của Hàn Phi rơi xuống, nụ cười hiện lên trên khuôn mặt vặn vẹo, tương lai định mệnh đã được viết lại, người cười cuối cùng chính là nó.

Tiếng nhạc thê lương lại vang trong tòa nhà chết chóc, những người giấy lần lượt trèo ra khỏi phế tích, chuẩn bị cho nghi thức cuối cùng trong đêm hồi hồn.

Cánh bướm kéo Hàn Phi về phía trước của mình, nó cần cơ thể của Hàn Phi, nó muốn tái sinh trở thành Hàn Phi, sau đó thu giữ tất cả các mảnh ký ức mà Phó Sinh để lại, lấy được thứ bí ẩn nhất trong thế giới tầng sâu.

Hàn Phi sau khi đã bị phân hồn ngày càng tiến lại gần Cánh bướm, khi Cánh bướm vươn tay ra là có thể bắt lấy điện thờ và hắn, vẻ mặt tuyệt vọng và đau đớn của hắn, trong mắt có thêm một cảm xúc đặc biệt.

Trong cánh tay mà lúc trước hắn không vung dao, vẫn luôn ẩn chứa một tấm bùa phòng thân, nhưng cho đến khi hắn thực

sự tiếp cận với Cánh bướm, mới mở tấm bùa phòng thân mang ra từ Ngõ Súc Sinh mở ra.

Mùi hôi thối lập tức bao trùm khắp tòa nhà chết chóc, những tia máu cắt ngang bầu trời đêm như mạng nhện.

Khi tấm bùa phòng thân kia được mở ra hoàn toàn, một người đàn ông đeo mặt nạ hình con lợn, theo sau là tám bóng đen khác nhau bước ra khỏi tấm bùa.

Ông ta nồng nặc mùi máu tanh, lồng ngực cũng trống rỗng, dường như đặt trái tim ở nơi khác, lúc này trong lồng ngực chỉ có hận ý vô tận với Cánh bướm!

"Thật sự không dễ dàng lừa gạt mày. Tao đã mất mười năm để che giấu chính mình đấy."

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, nụ cười trên khuôn mặt Cánh bướm lập tức đông lại, nó nói một từ qua tiếng nghiến răng.

"Nhện!"

Hoàng Doanh là người đàn ông duy nhất thắng được Cánh bướm, mà trước Hoàng Doanh, còn có một người đàn ông khác đánh với nó từ trong hiện thực vào trong thế giới tầng sâu, giữa họ chưa bao giờ có kẻ thắng người thua.

Chương 390: Ác mộng của mày, để tao đích thân thực hiện!

Trong khu vực Hàn Phi tọa lạc, tòa nhà chết chóc là tòa nhà đáng sợ nhất, Ngõ Súc Sinh đứng thứ hai, trong lòng hắn luôn ghi nhớ một câu, những kẻ bên ngoài bị Cánh bướm điều khiển hình như không bao giờ vào được Ngõ Súc Sinh.

Lúc đó Hàn Phi cảm thấy Ngõ Súc Sinh rất đáng sợ, ngay cả Cánh bướm cũng không dám tùy tiện đi vào, nhưng khi hắn thực sự chạy vào Ngõ Súc Sinh, phát hiện thấy Ngõ Súc Sinh có vẻ không quá nguy hiểm, thậm chí đến oán niệm cấp cao cũng không có.

Nghĩ kỹ lại, trong suốt quá trình Hàn Phi đi vào Ngõ Súc Sinh, thật ra hắn căn bản chưa từng nhìn thấy một Nhện hoàn chỉnh, Nhện mà hắn nhìn thấy là do vô số quái vật mặt lợn trong Ngõ Súc Sinh kết hợp mà thành.

Bất kể là trái tim ác được sử dụng để hiến tế dao, hay trái tim thiện bị nhân cách bác sĩ mang ra cải tạo, trên thực chất cũng đều chỉ là trái tim của Nhện mà thôi.

Nhân cách bác sĩ nói rằng cơ thể của Nhện đã bị tất cả những con quái vật trong Ngõ Súc Sinh phân ra ăn mất rồi, nhưng những phần cơ thể mà những con quái vật kia ăn mất có thực sự là của Nhện không?

Trong cuộc đối đầu cuối cùng giữa Nhện và nhân cách bác sĩ, năng lực mà Nhện sử dụng chỉ có một chiêu, đó chính là điều khiển tiến hành nghiền nát toàn bộ máu thịt của cả Ngõ Súc Sinh, mạng nhện của ông bao phủ từng tấc đất trong Ngõ, chỉ riêng năng lực này đã đủ khuất phục nhân cách bác sĩ, nhưng với tư cách là người quản lý vĩnh viễn của Ngõ Súc Sinh, ông thực sự chỉ có khả năng nghiền nát đơn giản và thô lỗ như vậy thôi sao?

Làm thế nào mà Nhện, người có thể chiến đấu với Cánh bướm, còn không phân kẻ thắng người thua, lại có thể ngây

ngô để cho nhân cách phụ của mình tự do điều khiển thao túng như vậy?

Nhện chân chính, lại chính là một tên điên dám tự tay giết chết tám nhân cách của chính mình để cuối cùng đánh bại Cánh bướm.

Vì vậy, Hàn Phi đã mơ hồ đoán được rằng tất cả những điều này có thể là một phần trong kế hoạch của Nhện, một màn kịch để cho Cánh bướm thấy.

Nhân tính chỉ bảo lưu ở trong khu vực Ngõ Súc Sinh này, cũng giống như Cánh bướm không ngừng thu thập "chậu hoa" để tạo ra kẻ ngoại lai, Nhện cũng đang ngấm ngầm tìm kiếm những du hồn có mang nhân tính.

Cánh bướm tuyệt vọng muốn tạo ra một bản thân khác, chỉ để ngăn cản cơn ác mộng trở thành hiện thực, bị giết bởi con dao đồ tể.

Nhện vừa hay thì ngược lại, ông ấy chia cắt trái tim thiện và ác ra, thu thập ác ý sâu nhất và chút nhân tính cuối cùng mà thế giới tầng sâu có thể tìm thấy, để rèn nên con dao trong cơn ác mộng của Cánh bướm!

Cả hai chiến đấu từ hiện thực đến thế giới tầng sâu, cả hai đều không giết được đối phương cho đến khi Hàn Phi xuất hiện.

Với sự giúp đỡ của Hàn Phi, Nhện đã rèn ra con dao chưa từng tồn tại trong thế giới tầng sâu, quái vật mà con dao này sẽ giết trong tương lai không chỉ có Cánh bướm.

Trong tia máu ẩn chứa nghiệp chướng tội lỗi, sức mạnh đó hoàn toàn khác với oán khí trên cơ thể oán niệm và oán hận trong trái tim hận ý, đó là một sức mạnh mà lần đầu tiên Hàn Phi nhìn thấy ở trong thế giới tầng sâu.

Nếu như nói hầu hết các lệ quỷ và quái vật đều giỏi thao túng cảm xúc tiêu cực và tuyệt vọng, thì sức mạnh của Nhện lại đến từ một loại sám hối tội lỗi.

Chiếc bùa phòng thân treo trên khung cửa sổ của nhà văn đã bị Hàn Phi mở ra, tia máu nhuộm đầy tội lỗi chia cắt bầu

trời đêm của Cánh bướm, dưới màn đêm của nó đan ra một mạng nhện không thể thoát khỏi.

Thông thường mà nói, Cánh bướm hoàn toàn có khả năng tránh mạng nhện, nhưng bây giờ nó đã mất khả năng di chuyển, Nhện nằm rải rác trước mặt nó.

Nhện không biết mình đã đợi giây phút này bao lâu, ông ấy giống như một kẻ săn mồi ẩn mình ở nơi sâu nhất của mạng nhện, không để lộ răng nanh cho đến thời khắc mấu chốt nhất.

Vô số tia máu rơi xuống Cánh bướm, mạng nhện tội lỗi bao trùm lấy nó. Nó tuyệt vọng vỗ cánh ác mộng sau lưng, nhưng dù đau đớn và tuyệt vọng trên đôi cánh có mạnh mẽ đến đâu cũng không thể phá vỡ được lớp "tơ nhện" mỏng manh.

Nguyền rủa chết chóc có thể mang lại tuyệt vọng, có thể lợi dụng tất cả những cảm xúc tiêu cực để củng cố bản thân, nhưng nó không thể giúp sám hối và chuộc lại nghiệp tội lỗi.

Mỗi một sợi tơ nhện đều do ý thức của ông ấy tạo nên, đã trải qua muôn ngàn thử thách trong thế giới tinh thần của ông ấy, là suy nghĩ mà ông ấy kết nối giữa hiện thực và hư ảo, cũng là sự hiểu biết của ông ấy đối với việc giết hại nhân tính của chính mình.

Mười năm qua, thế giới tầng sâu đã cho Nhện một nơi để suy nghĩ, mắt ông đã nhìn thấy những điều giữa sự sống và cái chết, Nhện hiện tại còn đáng sợ hơn Nhện trong hiện thực rất nhiều.

"Sai lầm lớn nhất của tôi trước đây là không giết ông trong hiện thực." Cánh bướm càng vùng vẫy, tơ nhện đỏ như máu lại càng tụ lại trên người, đôi cánh tưởng như lấy đi mọi sắc màu của thế giới tầng sâu lại dùng hết sức vùng vẫy, cuối cùng Cánh bướm đã khuấy động màn đêm của chính mình.

Từng con bướm đen lần lượt xuất hiện trong màn đêm, tấn công bừa bãi tất cả cư dân trong tòa nhà.

Một số oán niệm mất cảnh giác bị bướm đen xuyên thẳng vào linh hồn, sau khi bướm đen đó hút hết oán niệm trên người họ, mang theo nguyền rủa chết chóc trên người họ bay về trên cơ thể của Cánh bướm.

Cánh bướm là người quản lý tòa nhà chết chóc, nhưng hoàn toàn khác với Hàn Phi, nó coi tất cả những cô hồn dã quỷ trong tòa nhà chết chóc như thức ăn và công cụ của chính mình, có thể giết tất cả để đổi lấy sự sống sót của bản thân khi cần thiết.

Mang ra so sánh, vì để cứu mọi người trong cư xá Hạnh Phúc, Hàn Phi đã dùng chính mình làm mồi nhử, còn dùng cơ thể level 13 của chính mình chuyển hướng tiếng ca một tồn tại không thể nhắc đến.

Cả hai đều là quản lý, nhưng con người thực sự hoàn toàn khác nhau.

"Mày không còn cơ hội giết tao nữa rồi." Huyết quang phản chiếu trên cơ thể Nhện, ông dùng một ngón tay kéo tơ nhện màu máu, tám bóng đen theo sau lưng ông dường như đã nhận được chỉ lệnh nào đó, bắt đầu phồng lên nhanh chóng.

Trong trái tim của mỗi người họ đều cắm một con dao đồ tể, lúc này họ túm lấy cánh của Cánh bướm đang bị mắc kẹt bởi mạng nhện và xé chúng ra tám hướng khác nhau!

Sau khi đôi cánh của Cánh bướm bị những cái bóng đó bắt lấy, lão quỷ và Trang Văn vốn đã bị mộng bụi ảnh hưởng đang dần dần tìm lại lý trí, Tiểu Bát cũng tận dụng cơ hội hoàn hảo này để tấn công Cánh bướm một cách điên cuồng.

Đôi cánh lộng lẫy trở nên vô cùng tàn tạ, tình thế có vẻ thuận lợi cho Nhện, nhưng Nhện không có một chút buông lỏng nào, ánh mắt của ông rơi vào Hàn Phi.

Dù trong hoàn cảnh bất lợi như vậy nhưng Cánh bướm vẫn không từ bỏ Hàn Phi, vẫn muốn tiến hành nghi thức chiêu hồn, điều đó chứng tỏ nó vẫn chưa đến bước đường cùng.

Khuôn mặt tuấn tú yêu dị của Cánh bướm đã đầy thi ban, không còn dấu vết bình tĩnh trên khuôn mặt nữa, đôi mắt đầy hận ý.

"Chúng mày sẽ phải hối hận, mọi chuyện đều chỉ là ác mộng mà thôi, có điều chúng mày ngay cả cơ hội để thắng tao trong ác mộng cũng không có." Lời nói của Cánh bướm dường

như bao hàm một loại ý tứ sâu xa, sau khi nó nói xong, vô số mạch máu trực tiếp nhô ra từ lồng ngực trống rỗng.

Những mạch máu đó liên kết với điện thờ dưới chân Hàn Phi, nối liền với trái tim tàn tạ kia.

Cánh bướm không thể dùng mạch máu để đẩy Đại Nghiệt khỏi trái tim ra, nó nhét cả trái tim và Đại Nghiệt vào lồng ngực của mình.

Điện thờ trải qua không biết bao nhiêu năm đã tan tành trong cái kén, hy vọng đột phá hận ý của Cánh bướm đã biến mất, với sự trợ giúp của sức mạnh trong tim, nó điên cuồng nuốt trọn những nguyền rủa trong tòa nhà chết chóc.

Quỷ quái trong các hộ gia đình đều bị cuốn vào đêm tối của nó, người phụ nữ mặc váy cưới vẫn luôn trốn trong góc, nữ streamer bị chặn bên ngoài tòa nhà số 4, tên điên trong tòa nhà số 1, bà lão tầng trên cùng, thậm chí cả con gái lớn của Trang Nhân ở phòng 4144 cũng bị nguyền rủa chết chóc quấn lấy, nếu không phải trong tay cô vẫn luôn ôm một cái tượng thần tàn khuyết, thì e rằng người yếu ớt như cô đã trực tiếp bị nghiền ép chết.

Cánh bướm nuốt chửng mọi thứ trong tòa nhà chết chóc một cách điên cuồng, tầng tầng trong các tòa nhà dân cư sụp đổ, mọi người khóc trong tuyệt vọng, nhưng người giấy do Cánh bướm tạo ra lại đang đánh chiêng đánh trống, tạo nên tiếng nhạc thê lương vang vọng khắp tòa nhà.

“Chúng mày sẽ chết trong ác mộng của tao, tao sẽ trở thành ác mộng mới của chúng mày, sống lại trên xác của chúng mày!”

Cánh bướm chịu đựng được đòn tấn công của mọi người, trước khi đôi cánh bị xé nát, dùng những mạch máu trên cổ bà lão tầng trên cùng.

Trong số tất cả những cư dân của tòa nhà chết chóc, chỉ có bà lão này là không có ý định chống lại Cánh bướm.

“Bà nội ơi, trong gia đình chúng ta có ba mươi mấy người, tất cả bọn họ đều coi cháu như một trò đùa và một con quái vật, chỉ có bà đã nói một câu với cháu.”

Bà cụ thở không ra hơi, cổ dị dạng, đôi mắt bà đầy tạp chất, đầy nước mắt đục ngầu.

“Nhưng cháu biết bà chưa từng yêu cháu, thậm chí đến tên của cháu bà còn không biết.” Mạch máu càng ngày càng mạnh, trực tiếp kéo bà lão vào lòng: “Câu nói này đã đổi lấy mười năm tuổi thọ của bà, có điều bây giờ bà nên đi đoàn tụ với bọn họ rồi.”

Tàn hồn của bà lão được nhét vào trái tim tàn tạ, trái tim bị chia cắt ra, bên trong là khuôn mặt của hơn 30 thành viên gia đình Cánh bướm, họ bị nghiền nát ra dính chặt vào nhau, sống trong trái tim tàn tạ đó.

Sau khi linh hồn của bà lão trở về, trái tim tàn tạ bắt đầu đập, những mạch máu nhô ra từ lồng ngực của Cánh bướm giống như những mầm thịt mọc ra từ vết thương đã lành.

Cánh bướm chiêu hồi gần hết nguyền rủa trong tòa nhà chết chóc, nắm lấy cánh cửa tủ phía sau, nó quay ra lạnh lùng cười với tất cả mọi người, trực tiếp cho nổ bướu thịt khổng lồ cực kỳ xấu xí dưới thân, sau đó nắm lấy cơ thể của Hàn Phi, đẩy cửa tủ quần áo 4444 ra.

Đôi cánh đập loạn xạ, trước khi Cánh bướm vào cửa, đặt Hàn Phi bên cạnh trái tim tàn tạ, các mạch máu mới phát triển khoan vào cơ thể Hàn Phi.

Cánh bướm muốn hoàn thành nghi thức hồi hồn, nó phải chiếm lấy ý thức và thể xác của Hàn Phi, sau đó sẽ rời đi qua ác mộng.

Có lẽ là do gặp phải phiền toái do Đại Nghiệt gây ra, tốc độ của mạch máu rất chậm, dựa vào thời gian mà Đại Nghiệt đang tranh thủ, Nhện, Tiểu Bát và mọi người từ trong cư xá Hạnh Phúc cùng nhau chạy đến trước cửa tủ 4444.

Mạng nhện hạn chế di chuyển của Cánh bướm, nó lại không thể trực tiếp nuốt chửng Hàn Phi, hoàn thành bước cuối cùng của hồi hồn.

Cả hai bên đều đang chạy đua với thời gian, tám thân ảnh của Nhện đã xé nát đôi cánh của cánh bướm, vô số nguyền rủa cũng khiến mọi người trong tòa nhà chết chóc bị thương nặng.

Khi các bên đã chiến đấu đến thời khắc quan trọng cuối cùng, một bàn tay nhặt con dao tái sinh rơi trong đêm tối lên.

Hồn ác với nửa khuôn mặt đẫm máu, nhặt con dao trên mặt đất lên.

Cơ thể của lão quỷ đã bị hủy hoại hoàn toàn bởi nguyền rủa chết chóc, từng khuôn mặt mơ hồ không rõ, da như vỏ cây của cây cổ thụ đã trăm tuổi, mái tóc dài đã hoàn toàn biến thành màu trắng.

Ngọn lửa đen của hận ý đã biến mất, nhưng nguyền rủa chết chóc của Cánh bướm trong hận ý vẫn còn hoạt động như cũ.

“Chẳng lẽ tất cả con cháu đều sẽ phải mang dấu ấn này đi tiếp hay sao?”

Lão quỷ dùng sức lực cuối cùng đứng thẳng dậy, tay già nua của ông ta nắm chặt dao tái sinh, linh hồn trên lưng từng người một tiêu tan, tất cả đều thu vào trong cán dao.

Lững thững bước đi giữa những xác chết, lão quỷ cầm chặt con dao không lưỡi.

Mỗi một bước của ông, lưng sẽ bị đứt mất một miếng, linh hồn khổng lồ từng chút một thu nhỏ lại, ngọn lửa hận thù màu đen sắp tắt đang bùng cháy một cách ngoan cường.

Khi trên lưng chỉ còn lại khuôn mặt của hồn ác, lão quỷ vốn luôn lầm lì bỗng nói: “Dao của cậu tôi không thể sử dụng, bây giờ đến lượt cậu tiếp quản tất cả huyết mạch này rồi.”

“Sau này có còn gặp lại nữa không?”

“Huyết mạch không bị đứt, chúng ta sẽ mãi mãi sống trong sống lưng của cậu, chống đỡ cho cậu.”

“Câu này tôi sẽ chuyển cho những đứa trẻ trong gia đình ông, ông còn có gì muốn nói nữa không?”

“Hết rồi.” Khuôn mặt của lão quỷ và khuôn mặt của hồn ác trên lưng ông ta cùng trở nên mơ hồ, sau khi một linh hồn vô cùng to lớn và trong vắt đi vào con dao tái sinh, tất cả khuôn

mặt trên lưng của lão quỷ đều biến mất, khuôn mặt của chính ông ta thì lại trở thành hình dáng của hồn ác.

"Mắt hơi ướt, là ông đang khóc à? Biết người nhà của mình đối xử tốt với mình như vậy, tại sao lúc đầu lại bỏ trốn khỏi nhà? Có điều ông cũng vì thế mà may mắn thoát khỏi tai họa diệt môn." Hồn ác nắm chặt dao tái sinh, ngọn lửa hận ý màu đen trong trái tim bắt đầu bùng cháy, hắn dần dần tăng tốc, biểu cảm trên gương mặt chuyển từ bình tĩnh sang hoàn toàn điên cuồng!

Dùng hết sức chạy nước rút, một cánh tay già nua từ từ trồi ra khỏi cán dao mà hắn đang nắm chặt, rồi các cánh tay cùng nắm lấy cán dao với hắn!

Lưỡi dao chói lọi cắt qua màn đêm của Cánh bướm gần như ngay lập tức, lão quỷ đốt cháy linh hồn của chính mình, đổi lấy sức mạnh của hận ý cho hồn ác!

Khoảnh khắc ngắn ngủi này chiếu sáng tất cả mọi người.

Hồn ác kéo theo dao tái sinh, cắt qua trái tim tàn tạ trong lồng ngực của Cánh bướm bằng lưỡi dao cấu thành từ nhân tính!

"Ác mộng của mày, để tao đích thân thực hiện!"

Chương 391: Hàn Phi và các linh hồn của hắn

Lưỡi kiếm sáng chói phá vỡ đêm tối chém lên trái tim của Cánh bướm, toàn bộ tòa nhà chết chóc dường như dừng lại trong một giây.

Trước cánh cửa tủ 4444 Cánh bướm quay đầu lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hồn ác.

Tương lai trong cơn ác mộng cuối cùng cũng trở thành hiện thực, nhưng người vung dao không phải Hàn Phi, mà là một ác quỷ.

"Sao một quỷ hồn có thể cầm được con dao nhân tính?"

Cánh bướm vùng vẫy điên cuồng trong thời khắc này dừng lại một chút, vết nứt trong tim lan theo mạch máu ra toàn thân.

Đôi cánh như thể lấy đi tất cả màu sắc từ thế giới tầng sâu bắt đầu mờ đi, màn đêm của nó bị xé toạc.

Sau khi hồn ác chém nhát dao đó, ngọn lửa hận thù màu đen trong lòng lão quỷ đã hoàn toàn bị dập tắt, nguyền rủa chết chóc đẫm máu của Cánh bướm bị chôn vùi cùng với hận ý của lão quỷ, hồn thể khổng lồ của nó tan biến như bụi, một chút huyết mạch cuối cùng chảy vào cơ thể của hồn ác.

Không ai nghĩ tới hồn ác cũng có thể cầm được con dao nhân tính, càng không nghĩ đến lão quỷ lại ra tay quyết đoán như vậy.

Lúc này, cánh tay già nua cầm cán dao đang dần dần biến mất, trái tim mà Cánh bướm trân trọng nhất đã bị chém làm đôi.

Sau khi thân xác của lão quỷ tiêu tan, hồn ác xâm chiếm hồn phách cháu trai của lão quỷ, tố chất cơ thể còn không bằng Hàn Phi.

Cầm dao rút lui, đối với hồn ác hiện tại mà nói, con dao đã có ý nghĩa mới, dù thế nào hắn cũng phải giữ lấy con dao này.

Đại Nghiệt trong lồng ngực của Cánh bướm may mắn tránh thoát một kiếp, nó hoàn toàn bị thu hút bởi trái tim, căn bản không quan tâm đến những gì xảy ra bên ngoài.

Khi nó nhìn thấy trái tim vỡ tan, quyết đoán chộp lấy mảnh lớn nhất và bắt đầu bỏ chạy về phía bên ngoài lồng ngực của Cánh bướm.

Hận ý và oán niệm bủa vây Cánh bướm đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, có thể giết được Cánh bướm hay không phụ thuộc vào vài giây tiếp theo.

Mạng nhện dính nghiệp đã vây Cánh bướm ở giữa cửa tủ quần áo, đôi cánh lộng lẫy nhất của nó bị xé toạc, huyết mủ của cơn ác mộng chảy ra từ đó.

Cơ thể của Cánh bướm đang rách nát từng chút một, khuôn mặt đẹp trai của nó đầy thi ban và dấu hiệu của cái chết.

Cánh bướm đã lâm vào tình thế tuyệt vọng, không ngừng lấy bàn tay che lồng ngực đang tự nứt ra, muốn nhặt lấy trái tim bị chém vỡ, nhưng ngay cả người nhà bị giam cầm trong trái tim nó cũng nháo nhào chạy trốn.

“Bọn họ chưa bao giờ coi mày là người nhà, nhưng đây không phải là nguyên nhân khiến mày tổn thương nhiều người như vậy.” Sợi tơ nhện màu máu trên tay Nhện xuyên qua cơ thể Cánh bướm: “Vì mày đã phạm phải tất cả tội nghiệt, hãy sám hối đi!”

“Sám hối?” Bàn tay nhợt nhạt của Cánh bướm che ngực, những vết nứt đã lan tràn đến tay nó: “Chúng mày những tên khốn tội nghiệp đang sống trong ác mộng, thực sự cho rằng có thể giết chết tao sao?”

Một nụ cười cuồng loạn hiện trên khuôn mặt anh tuấn, Cánh bướm dùng cánh tay mãnh liệt đâm vào chính lồng ngực mình, lồng ngực và cánh cửa tủ quần áo 4444 phía sau nó đồng thời vỡ tung.

Ngay từ khi sinh ra, Cánh bướm đã quen với tủ quần áo đó, nơi ẩn chứa tất cả những cơn ác mộng mà nó từng gặp phải.

Tủ quần áo 4444 là vật phẩm bị nguyền rủa rank E hoàn toàn phù hợp với Cánh bướm. Khi Cánh bướm phát nổ cơ thể, chiếc tủ phía sau nó cũng vỡ tan tành.

Lần đầu tiên mọi người ở thế giới tầng sâu nhìn thấy cảnh tượng trong căn phòng 4444. Thông đạo ở chỗ sâu trong cơn ác mộng có mối liên hệ với ý thức của vô số người. Với nhận thức hiện tại của Hàn Phi, vẫn không thể hiểu được cơn ác mộng sinh ra bởi ý thức của con người và thế giới tầng sâu cuối cùng là có quan hệ gì.

Hắn đã chuẩn bị tâm lý là sẽ chết với chân tay bị xiềng xích đâm thủng, nhưng thật bất ngờ, hận ý mà Cánh bướm bùng nổ đã cố tình tránh hắn.

Cánh bướm tuyệt đối sẽ không bao giờ tốt bụng như thế, vì vậy chỉ có một lý do duy nhất để đối phương làm như vậy, đó chính là nó muốn dùng thời gian cuối cùng để hoàn thành nghi thức hồi hồn.

Vốn cơ thể đã bị mắc vào mạng nhện, nó chỉ có một cơ hội duy nhất này để chạy trốn.

Không chờ Hàn Phi mở miệng nhắc nhở mọi người thì một con bướm đen từ hận ý trong chỗ sâu đã bay tới.

Cánh bướm với ý thức ẩn sâu, đã đi vào tâm trí của Hàn Phi với tuyệt vọng kinh người.

Cánh bướm tách thiện ác và quá khứ của Hàn Phi, chính là vì giờ khắc này.

Mọi chuyện xảy ra trong nháy mắt, thời điểm thân thể Cánh bướm nổ tung, ý thức ẩn tàng của nó đã lọt vào tâm trí Hàn Phi.

Đạo ý thức này ẩn chứa ở vô số con bướm đen trong đêm tối, không cường đại nhưng lại vô cùng bí mật.

Nếu mọi việc suôn sẻ, nó có thể hoàn thành nghi thức hồi hồn trong im lặng và hoán đổi linh hồn với Hàn Phi!

Chỉ cần chiếm được tất cả mọi thứ của Hàn Phi, Cánh bướm coi như đã chết, nó sẽ tái sinh trong linh hồn của Hàn Phi.

Cánh bướm muốn chiếm lấy ý thức của Hàn Phi và điều khiển thân thể hắn, nhưng khi nó vừa mới có ý đồ, thậm chí còn chưa kịp ra tay, tâm trí Hàn Phi đã bị màu máu nhuộm đỏ, một cô nhi viện với dòng máu chảy hiện ra lơ lửng trong đầu, Hàn Phi dữ tợn cười điên cuồng, đang nhìn chằm chằm vào Cánh bướm, như thể đang hết sức mong chờ nó đến.

Bây giờ Cánh bướm đã không còn đường thối lui, nó đánh tới cô nhi viện màu máu ở chỗ sâu trong tâm trí của Hàn Phi.

Hận ý màu đen và ký ức màu đỏ va vào nhau, tiếng cười cuồng loạn tràn ngập tâm trí hắn.

Dưới sự tấn công tuyệt vọng của Cánh bướm, một số ký ức liên quan đến cô nhi viện hiện lên trong tâm trí Hàn Phi, những ký ức đó tưởng như bình thường, nhưng tất cả hình ảnh đều là màu máu đỏ.

Những đứa trẻ chơi trò chơi trong căn phòng màu đỏ, ăn đồ ăn màu đỏ trong căn phòng màu đỏ, mà không ai nhận thấy điều gì bất thường.

Những ký ức này giống hệt như là rơi xuống từ cô nhi viện màu máu, khi Hàn Phi nhớ lại, ý thức của hắn trở nên choáng váng, như thể hắn đang sống trong một cơn ác mộng, một cơn ác mộng không bao giờ kết thúc.

Cánh bướm màu đen muốn làm ô nhiễm tâm trí của Hàn Phi, nhưng khi phải trả một cái giá quá đắt để vào cô nhi viện màu máu, cánh bướm màu đen ban đầu dần dần bị biến thành màu đỏ.

Nó vỗ cánh muốn giết chết Hàn Phi đang cười điên cuồng, nhưng thân hình to lớn của nó lại từ từ thu nhỏ lại trong cô nhi viện, chờ đến khi chạm tới Hàn Phi đang cười điên cuồng, nó đã biến thành một con bướm đen bình thường.

Đưa hai tay ra, Hàn Phi điên cuồng mà cười, thậm chí nhìn có chút bệnh hoạn.

Hắn dùng hai tay xé xác con bướm đen từng chút một, rồi đút cho đám kiến đỏ như máu trên mặt đất ăn.

Hàng trăm con kiến cắn xé, con bướm đen cảm nhận được nỗi đau chưa từng trải qua, Hàn Phi lại yên lặng quan sát, từng chút từng chút một bị con kiến gặm cắn.

Ý thức ẩn giấu của Cánh bướm đã nới lỏng khóa cửa của cô nhi viện màu máu rất nhiều, Hàn Phi nhớ lại ngày càng nhiều ký ức đỏ như máu, nhưng những ký ức này đều rất bình thường, ngoại trừ bị màu máu nhuộm đỏ, thì không có gì đặc biệt.

Đầu óc khôi phục bình tĩnh, Hàn Phi một lần nữa nắm giữ thân thể mình, hắn miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn thấy căn phòng 4444 tan vỡ.

Tất cả những cơn ác mộng mà Cánh bướm từng có đều được khắc trên tường. Khi ý thức của Cánh bướm tiêu tán, thông đạo chật hẹp nối giữa thế giới tầng sâu và cơn ác mộng vặn vẹo và bị phá vỡ, những tế phẩm bị mắc kẹt trong đó cũng sắp hồn phi phách tán, bao gồm cả Phong Tử Du.

Đến bản thân còn khó bảo toàn, Hàn Phi căn bản không thể cứu được nhiều như vậy, cứu lấy Phong Tử Du đã là cực hạn của hắn.

Tơ nhện quấn quanh người, Nhện kéo Hàn Phi và Phong Tử Du ra khỏi cửa tủ.

Sau khi cả hai rời đi, tủ quần áo 4444 vật phẩm nguyền rủa rank E kinh khủng này đã hoàn toàn tan vỡ, tất cả những ác mộng về Cánh bướm đều bị chôn vùi trong quá khứ.

Nằm trên mạch máu khô héo, Hàn Phi nhìn xung quanh.

Đồng hồ trong phế tích vừa vặn chỉ đến 4 giờ 44 phút. Tiểu Bát và Trang Văn vẫn đang điên cuồng tấn công xác Cánh bướm và mọi thứ còn sót lại. Những cư dân may mắn còn sống sót của tòa nhà bước ra khỏi phòng, một số muốn nhân cơ hội trốn thoát khỏi tòa nhà chết chóc. Một số đứng kinh hãi ở rìa của đống đổ nát, trong khi một số khác không thể khống chế được hận ý của Cánh bướm. Họ vây lấy đứa trẻ mà Hàn Phi mang ra từ dưới lòng đất, tên điên trong phòng 1144 và nhân viên bảo vệ Hoa Khôi ở trung tâm.

Tên điên và Hoa Khôi là thân thể dự bị của Cánh bướm, còn đứa trẻ là một phần linh hồn của nó, chịu trách nhiệm trông giữ điện thờ dưới lòng đất, là bộ dạng trong mộng tưởng về bản thân của nó.

Khi ý thức của Cánh bướm tiêu tán, đứa trẻ vô cùng ngoan ngoãn và đáng yêu đã biến thành một con quái vật dị dạng, đây mới là bộ dáng ban đầu của nó.

Nhìn chằm chằm vào con quái vật trên mặt đất, Hàn Phi không chút nào thương cảm, hắn đã tận mắt chứng kiến đứa trẻ đó giết chết những đứa trẻ khác trong tủ, tước đoạt đi ngoại hình và tương lai của chúng.

Không ai có đủ tư cách để tha thứ cho kẻ hại người thay cho nạn nhân.

Để đảm bảo rằng Cánh bướm bị giết chết hoàn toàn, tất cả cư dân của tòa nhà chết chóc tự động đi kiểm tra mọi ngóc ngách.

Mọi người trong cư xá Hạnh Phúc đang cố gắng tìm cách để Tiểu Bát tỉnh táo lại, còn Từ Cầm thì bước tới chỗ Hàn Phi và lấy ra một chiếc hộp đã chuẩn bị sẵn: "Cưng có cần chị cho cưng ăn không?"

Hàn Phi còn chưa kịp mở miệng, một nam sinh đã chạy tới, nó vừa mới leo lên khỏi mặt đất, cõng Đom Đóm, ôm Lai Sinh, trong mắt tràn đầy lo lắng.

"Anh là quản trị viên của nhóm, đừng để xảy ra bất kỳ tai nạn nào nữa."

Khi nam sinh mang theo Đom Đóm và Lai Sinh đến bên cạnh Hàn Phi, hồn ác cầm dao tái sinh cách đó không xa cũng nhìn về phía hắn.

Mấy người giống như tâm ý tương thông, họ đều biết đối phương đang nghĩ gì, nhưng không ai mở miệng.

Hít sâu một hơi, Hàn Phi biết mình phải đối mặt với cái gì thì cũng nên đi đối mặt, hắn ngồi thẳng dậy với sự hỗ trợ của Từ Cầm.

“Linh hồn của tôi đã xâm chiếm thân thể của các người. Mọi người có cần tôi làm gì không? Tôi sẽ giúp mọi người hoàn thành.” Hàn Phi nói với những người bị chiêu hồn.

“Em, em còn muốn gặp bố, mẹ…” Lai Sinh là người đầu tiên lên tiếng, nó vẫn là một đứa trẻ chỉ muốn ở cùng bố mẹ.

“Bọn họ tới rồi.” Hàn Phi ra hiệu cho Lai Sinh nhìn về phía sau, sau khi ý thức của Cánh bướm tiêu tán, trói buộc trên người truy hồn cũng biến mất, tuy rằng bố mẹ của Lai Sinh vẫn chưa hoàn toàn khôi phục bình thường, nhưng bọn họ vẫn bị bản năng điều khiển, trước tiên đã tìm thấy Lai Sinh.

Có lẽ vì sợ mình sẽ làm đứa trẻ sợ hãi, họ đứng từ xa trong bóng tối, canh giữ sau lưng Lai Sinh.

“Hãy đi nói cho thật tốt, truyền đạt tâm tư của em cho bọn họ.” Hàn Phi nói xong liền nhìn về phía Đom Đóm, người thanh niên cao gầy này, thiện lương làm cho đau lòng người: “Anh cần tôi làm gì không?”

“Sau này anh sẽ là quản trị viên mới của nhóm chat kia. Anh không cần phải lo lắng về lời nói của tôi. Tôi muốn cố gắng sống hết mình, cùng với cả phần của mọi người.” Ý thức của Đom Đóm đang dần thức tỉnh, cái thiện của anh ta và Hàn Phi giống nhau, đều vô cùng nhẹ nhàng và tinh tế.

Sau khi bị chiêu hồn vào thế giới tầng sâu, đối với Đom Đóm vô cùng xúc động, anh ta có khả năng trở thành người thứ hai được chữa khỏi bởi trò chơi này.

Cuối cùng, Hàn Phi nhìn về phía hồn ác, đối phương không ngừng nhìn chằm chằm hắn.

Hàn Phi còn chưa kịp mở miệng thì hồn ác đã cầm dao tái sinh bước tới, đôi mắt nhuốm máu đầy tà khí, đắm chìm trong điên cuồng: “Tôi vẫn luôn cho rằng anh là hồn ác của tôi, nhưng bây giờ xem ra là tôi đã sai rồi.”

“Tôi cũng không ngờ rằng người mà Cánh bướm nhìn thấy trong cơn ác mộng lại là anh.” Hàn Phi đã gặp qua thần giữ cửa, biết rõ những hồn phách sau khi bị phân tách sẽ sản sinh dị tâm. Nhưng hắn quên mất một điểm, hồn phách cũng là mỗi người một khác, một người là người như thế nào, hồn phách

của người đó cũng sẽ là như thế ấy, có một số thứ rất khó thay đổi.

“Nhìn thấy ai không quan trọng, quan trọng là cho tới vừa rồi tôi vẫn cảm thấy mình là người tốt, là loại có thể cứu vớt thế giới.” Hồn ác giơ cánh tay lên, hướng dao tái sinh về phía Hàn Phí, sau đó đặt chuôi dao vào lòng bàn tay hắn: “Tôi cần anh làm giúp tôi một việc.”

“Việc gì?”

“Tôi chiếm đoạt ý thức của một tên tiểu tử, nguyện vọng lớn nhất của nó là được gặp lại gia đình, nhưng bây giờ người nhà của nó đều chạy vào bên trong con dao này, tôi lại không thể tự do điều khiển con dao, cho nên tôi muốn anh đưa người nhà của nó ra để bọn họ gặp nhau.” Hồn ác buông lỏng tay, rất bình tĩnh.

“Không có vấn đề.”

Thấy Hàn Phi đồng ý, trên khóe miệng nhuốm máu của hồn ác lộ ra một nụ cười, hắn chủ động che giấu ý thức của mình, dồn ép ý thức của cháu trai lão quỷ xuất hiện.

Khi hồn ác mở mắt ra lần nữa, khuôn mặt của hắn đã bắt đầu thay đổi, trong mắt không có tà khí, chỉ có hoảng sợ bất an và một sự nhớ nhung.

“Tái sinh!”

Lưỡi dao sáng chói lại sáng lên, những người phía sau Hàn Phi từ từ xuất hiện, bao gồm tất cả thành viên trong gia đình lão quỷ.

Nhìn bóng dáng đứng sau lưng Hàn Phi, cháu trai của lão quỷ bật khóc, chạy đến chỗ hư ảnh không thể chạm tới, đứng giữa gia đình mình.

Cái chết là chuyến tàu không bao giờ quay trở lại, đứng ở sân ga chính là người thân chuẩn bị ra đi, bọn họ vẫy tay qua cửa sổ, trên khuôn mặt nở một nụ cười chào tạm biệt.

Chương 392: Thăng liền hai level

Hàn Phi đã hoàn thành tâm nguyện của ba linh hồn, sau khi trải qua một đêm dài tăm tối, tất cả mọi người đã nhìn thấy bình minh, đây sẽ là một khởi đầu hoàn toàn mới.

Được sự động viên của gia đình, cháu trai của lão quỷ đã ưỡn thẳng ngực, vừa khóc vừa nghiến răng cố gắng trở thành dáng vẻ mà những người thân mong muốn.

Cha mẹ của Lai Sinh vẫn chưa hoàn toàn bình phục, đứa trẻ đó cứ quấn lấy bên cạnh bố mẹ mình, bất kể bố mẹ đã biến thành quái vật đi đâu, cậu ta đều đi theo phía sau, chạy lon ton bên cạnh.

Đom Đóm cũng đã gặp những người bạn trong nhóm mà anh ấy đã giúp đỡ, nhưng anh ấy không ngờ rằng buổi offline đầu tiên lại là ở âm gian như vậy.

Lúc trước là bạn bè trong nhóm dựa vào anh ấy, ở thế giới tầng sâu, anh ấy được bạn bè trong nhóm che chắn ở giữa.

Tất cả mọi người đều đã tìm được lối thoát, linh hồn của Hàn Phi gắn liền với bọn họ đang từ từ biến mất.

"Tủ quần áo 4444 đã bị phá hủy, lối đi do Cánh bướm để lại không thể sử dụng được nữa, vậy mình phải làm thế nào để chuyển họ quay trở về? Sử dụng thiên phú hồi hồn sao?"

Hiện tại không còn cách nào tốt hơn, Hàn Phi cũng muốn cho bọn họ thêm một chút thời gian.

Sau khi ăn thức ăn do Từ Cầm mang đến, sức khỏe của Hàn Phi đã trở lại trong giới hạn an toàn, nhưng tay chân vẫn không thể vận động mạnh, lần này vết thương quá nặng, khuôn mặt cũng suýt chút nữa bị hủy đi dung mạo.

"Mình không sao, đi giúp Tiểu Bát bình tĩnh trước đã." Ý thức của cánh bướm đã biến mất, nhưng dấu vết tồn tại của nó vẫn còn vương vãi khắp tòa nhà chết chóc, Tiểu Bát và Trang Văn rơi vào tình trạng điên loạn, đã nghiền xương cốt Cánh

bướm thành tro bụi, nhưng vẫn không thể giải thoát, đang phá hủy toàn bộ tòa nhà.

Để không bị chôn sống, đám người trong cư xá Hạnh Phúc và Nhện đều đang cố gắng hết sức ngăn cản hai người bọn họ.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Tiểu Bát cũng thoát ra khỏi cơn điên cuồng, bóng quỷ màu đỏ to lớn đột ngột sụp đổ, chỉ còn lại tám cô hồn không trọn vẹn ở trong đống đổ nát.

"Người quản lý tòa nhà tiền nhiệm đã từng căn dặn Ngụy Hữu Phúc, chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, thì tuyệt đối không được ra khỏi cư xá Hạnh Phúc." Hàn Phi nhìn tám bóng dáng đã rơi vào trạng thái hôn mê, ánh mắt dịu dàng, như là đang nhìn người thân của chính mình vậy: "Một người trong hiện thực ngay cả bạn bè cũng không có, vậy mà trong thế giới tầng sâu lại gặp được người thân thực sự."

Nghĩ đến người thân, Hàn Phi đứng dậy nhìn về phía xa, hắn tìm rất lâu trong đống đổ nát, cuối cùng cũng nhìn thấy Trang Tình con gái lớn của Trang Nhân ở trong một góc.

Cơ thể cuộn tròn, đang ôm một tượng thần tàn tạ, nguyền rủa chết chóc trên cơ thể Trang Tình đã được hủy bỏ, trí nhớ của cô cũng bắt đầu từ từ khôi phục.

Được Từ Cầm dìu đỡ, Hàn Phi đi đến bên cạnh Trang Tình: "Mẹ và em gái của cô đâu?"

Ngẩng đầu nghi hoặc, Trang Tình liếc nhìn Hàn Phi, giọng nói khàn khàn: "Không bao lâu sau khi bọn họ tiến vào tòa nhà chết chóc, đã bị Cánh bướm tra tấn đến mức hồn phi phách tán rồi."

Ngón tay nắm lấy mảnh vụn người giấy trên mặt đất, trên mu bàn tay xuất hiện những mạch máu màu xanh, Trang Tình dường như lòng đã lạnh như tro nguội: "Cánh bướm muốn lợi dụng chúng tôi để chiêu hồn. Lúc đầu, nó giữ linh hồn của em gái tôi để đe dọa tôi và mẹ tôi, sau đó lại dùng linh hồn mẹ và em gái tôi để đe dọa tôi. Con súc sinh đó chỉ giữ lại những gì có lợi cho bản thân, nên tôi là người duy nhất còn lưu lại."

Đôi mắt của Trang Tình trống rỗng, chấp niệm duy nhất của cô bắt đầu dao động, cô đối với thế giới này đã không còn

lưu luyến nữa.

“Chỉ còn lại một mình cô?” Hàn Phi nhẹ nhàng lắc đầu: “Hiện tại cô có nguyện vọng gì không? Có lẽ tôi có thể giúp cô thực hiện.”

“Nguyện vọng?” Trang Tình dường như đã mất niềm tin vào mọi thứ, thế giới của cô hoàn toàn sụp đổ khi trí nhớ được hồi phục, giờ cô chỉ còn một chút chấp niệm cuối cùng: “Tôi đã rất lâu không gặp bố tôi rồi, ký ức về ông ấy trong tâm trí tôi chỉ còn lại tiếc nuối, tai nạn xảy ra năm đó vô cùng đột ngột, tôi nhớ rất rõ ràng, vào buổi sáng hôm đó tôi còn cãi nhau với bố một trận.”

“Cô muốn gặp ông ấy một lần không?”

“Cánh bướm vẫn luôn muốn chúng tôi chiêu hồn ông ấy vào tòa nhà chết chóc, nhưng chúng tôi chưa bao giờ thành công. Tôi biết các bước chiêu hồn, chỉ khi hai bên đều nhung nhớ đối phương, chiêu hồn mới có khả năng thành công. Có lẽ bố của chúng tôi không hề nhớ chúng tôi, khoảng thời gian xảy ra chuyện, ông ấy bị chìm trong bê bối, người khác đều nói ông ấy với một diễn viên nữ thử vai thử đến cả lên giường, bây giờ có lẽ ông ấy đã tái hôn rồi.” Trang Tình ôm tượng thần bị nứt trong lòng, biểu cảm cô đơn lẻ bóng.

“Chiêu hồn không thành công không phải bởi vì ông ấy không nhớ mọi người, mà là do nguyên nhân khác.”

“Anh không cần an ủi tôi.”

“Những điều tôi nói là sự thật, bố của cô vì để tìm mọi người, đã rút lui khỏi showbiz rồi, vứt bỏ sự nghiệp, thậm chí can tâm tình nguyện trở thành kẻ điên trong mắt người khác.” Hàn Phi quyết định thực hiện lời hứa của mình với Trang Nhân, hắn bước đến một căn phòng tương đối nguyên vẹn bên cạnh: “Hãy để ông ấy đích thân nói với cô.”

Sau khi đóng cửa phòng lại, trong phòng Hàn Phi nói nhỏ hai chữ: “Chiêu hồn!”

Bảng thuộc tính giống như quỷ môn màu máu đỏ, chậm rãi mở ra, một con “cá nhỏ” màu trắng đỏ đan xen vùng vẫy trong

biển máu, ông tránh được tất cả các khuôn mặt quỷ, cuối cùng cố gắng hết sức để nhảy ra khỏi mặt biển.

Quỷ môn đóng lại, Trang Nhân quỳ rạp xuống mặt đất, ông nhìn Hàn Phi trước mặt, vẻ mặt kinh ngạc.

"Hàn Phi?"

"Con gái của bác đang ở ngoài cánh cửa này."

Hàn Phi vừa dứt lời, Trang Nhân từ trên mặt đất đứng dậy, dùng sức đẩy cánh cửa trước mặt ra.

Hành lang bên ngoài đầy xác thịt nát bươm và những quỷ quái hung dữ, Trang Nhân sợ hãi ngã xuống đất, nhưng lúc này ánh mắt ông bắt gặp Trang Tình ở trong góc.

Bờ môi run lên, Trang Nhân sợ đến mức đứng cũng không đứng vững, bám vào tường đứng lên.

Ông ấy xông qua lệ quỷ và quỷ quái, chạy đến chỗ con gái của mình.

So với nhiều năm trước, tóc của Trang Nhân đã bạc hết, da dẻ chảy xệ, trên mặt đầy nếp nhăn, cơ thể vốn cao lớn, có chút mập mạp, bây giờ đã trở thành một ông già gầy ốm.

Ngoại hình của ông ấy đã thay đổi rất nhiều, nhưng đôi mắt của ông ấy vẫn như trước.

Trang Tình đã trải qua quá nhiều đau đớn trong tòa nhà chết chóc, cô nghĩ mình đã hoàn toàn tê liệt, nhưng khi nhìn thấy bố lao về phía mình như thế này, nước mắt vẫn không tự chủ rơi xuống.

Hàn Phi vốn không muốn làm phiền Trang Nhân, nhưng khi ông ấy đến gần Trang Tình, tượng thần cuối cùng còn lại đột nhiên phát ra ánh sáng máu.

Trước đây chính nhờ tượng thần này bảo vệ Trang Tình nên cô mới không bị Cánh bướm ăn thịt, may mắn sống sót.

Nhưng bây giờ tượng thần dường như cảm nhận được điều gì đó, nó vỡ tan ngay khi Trang Nhân chạm vào Trang Tình, ánh sáng máu trong tượng thần bao trùm lấy Trang Nhân.

Ông đau đớn ngã xuống đất, ôm đầu gào thét, trong mắt hiện lên toàn là bóng người màu máu, đoạn ký ức không thuộc về ông ở trong đầu bị kích hoạt.

Những quỷ quái trong tòa nhà chết chóc lo lắng Cánh bướm sống lại, toàn bộ đều vây quanh, Hàn Phi lo lắng Trang Nhân sẽ bị dọa sợ chết khiếp sau khi mở mắt ra, nên nhanh chóng chen vào bên trong đám người.

"Bình tĩnh! Con gái của bác đang ở bên cạnh bác đây! Không dễ dàng gì bác mới gặp được cô ấy! Tuyệt đối không được đánh mất chính mình!"

Hàn Phi hét lớn, nhưng cũng chẳng ích gì cho đến khi Trang Tình đứng dậy ôm lấy người cha già nua gầy guộc của cô.

Trang Nhân, người gần như mất kiểm soát, khi ở bên cạnh người thân của mình, từ từ lấy lại lý trí, hai tay ông ấn mạnh lên đầu của mình, như thể hận không thể mở hộp sọ của mình ra.

Hàn Phi nãy giờ cũng sợ hãi, nếu lúc trước ở phòng 4144 hắn sử dụng chiêu hồn chiêu Trang Nhân đến đây, vậy thì sợ rằng đã ngay lập tức trúng chiêu.

Thật lâu sau, Trang Nhân cuối cùng cũng lên tiếng, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi, lắp bắp nói: "Trong đầu tôi hiện lên thêm một vài hình ảnh vụn vặt, đó không phải là những chuyện tôi từng trải qua!"

"Bác đã nhìn thấy những gì?"

Trí óc của Trang Nhân đã bị chủ tịch Vĩnh Sinh động tay động chân vào, trong đó ẩn chứa một biển máu, tượng thần dường như có thể cộng hưởng với biển máu đó.

"Tôi nhìn thấy một con quái vật to lớn chui ra khỏi cái kén màu đen, toàn thân nó được bao phủ bởi ác ý, đang chiến đấu với một người đàn ông. Cuối cùng cả hai bên đều cùng thiệt hại, để lại hai điện thờ tàn tạ." Trang Nhân chỉ biết nói ra những hình ảnh chắp vá mà ông nhìn thấy trong đầu mình, ông không hề biết những lời này có tác động lớn như thế nào đến Hàn Phi.

“Quái vật chui ra khỏi cái kén màu đen?” Hàn Phi đã từng đến tầng dưới cùng của tòa nhà chết chóc, hắn biết tất cả tử ý trong toàn bộ tòa nhà chết chóc đều phát ra từ cái kén khổng lồ, nói cách khác, có thể chống cự lại tồn tại không thể nhắc đến chính là đến từ cái kén khổng lồ đó.

Chỉ là một cái vỏ lột xác đã có thể chống lại tiếng ca, tuy rằng tiếng ca đã bị thương nặng, nhưng dù sao đó cũng là tồn tại không thể nhắc đến, từ đó có thể suy đoán Cánh bướm bay ra từ trong cái kén khổng lồ đó chắc cũng là tồn tại không thể nhắc đến rồi.

“Bác còn nhìn thấy gì nữa?” Trong giọng nói của Hàn Phi đã mang theo một tia hàn ý.

“Người đàn ông chiến đấu với với quái vật nói với quái vật đó, toàn bộ sự đấu tranh của nó đều là vô ích thôi, định mệnh là nó sẽ chết theo cách thê thảm nhất biến mất trong ác mộng.”

“Chết trong ác mộng? Sau đó thì sao?”

“Hết rồi, quái vật cuối cùng đã trốn thoát vào một thành phố hoàn toàn bị bao phủ trong bóng tối, người đàn ông không đi vào sâu, chỉ nói rằng rồi sẽ có một ngày anh ta sẽ tiêu diệt hoàn toàn nơi đó.”

Ký ức mà Trang Nhân nhìn thấy không thuộc về ông, ông chỉ là một quân cờ bị hai anh em Phó Sinh lưu lại, có thể là một trong những con đường quay trở lại.

Nghe xong lời của Trang Nhân, Hàn Phi nhíu mày, ánh mắt từ từ dời về phía bảo vệ Hoa Khôi và tên điên trong căn phòng 1144.

“Cánh bướm mà chúng ta giết luôn muốn tạo ra một bản thân khác, vì để hoàn thành mục tiêu này, nó đã làm rất nhiều chuyện vô cùng điên rồ, nhưng tại sao nó lại phải tạo ra con bướm khác?”

“Trả một cái giá cao như vậy chỉ là để bản thân không bị cô đơn sao?”

“Với tính cách của Cánh bướm sẽ không làm chuyện nhàm chán như vậy, nó tạo ra một bản thân khác, có lẽ là muốn con

bướm mới kia chết thay mình, thay thế chính mình tiếp nhận tương lai được định sẵn trong ác mộng."

Hàn Phi nhớ tới vô số tàn hồn của những đứa trẻ treo trên kén màu đen, trong lòng thầm đọc mấy chữ trong lời nhắc nhở của nhiệm vụ đêm hồi hồn: Rơi vào đáy của cơn ác mộng, ác mộng và lệ quỷ nhìn tôi chằm chằm không nói một lời, chúng tự hỏi tại sao tôi không vùng vẫy kêu cứu? Tôi tự hỏi tại sao chúng lại hỏi như vậy?"

"Chẳng lẽ trên thế giới này không phải mọi đứa trẻ đều giống tôi sao? Từ khi sinh ra đã bị nhốt trong kén, cuối cùng lại mọc ra đôi cánh?"

Đáy của cơn ác mộng trong lời nhắc nhở chính là cái kén khổng lồ màu đen, Cánh bướm mà Hàn Phi giết chết, trước khi trở thành Cánh bướm, cái kén khổng lồ màu đen đã tồn tại rồi!

"Bất kể người chúng ta giết có phải là Cánh bướm thực sự hay không, ít nhất nó cũng đã phải chịu sự trừng phạt, tiếp theo sẽ phải chuẩn bị cho tốt, nâng cao thực lực, lần tới mình mới tự tay chặt đứt cánh của nó được."

Đứng bên trong tòa nhà chết chóc, Hàn Phi nhìn về thành phố bị đêm tối bao phủ ở phía xa, bên trong bóng tối vô biên kia, không biết còn ẩn chứa bao nhiêu bí mật đáng sợ và không thể nhắc đến.

Thời gian đoàn tụ rất ngắn ngủi, chủ yếu là ở nhân gian trời sắp sáng rồi.

Bố mẹ của Lai Sinh mặc dù rất không nỡ để con mình rời đi, nhưng bọn họ biết bắt buộc phải tiễn con mình đi rồi.

Là người truy hồn trong tòa nhà chết chóc, bọn họ là con rối giật dây của Cánh bướm, hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của nó, cũng vì thế mà biết rất nhiều bí mật của nó.

Hai vợ chồng ôm Lai Sinh đã mệt vì khóc, đi đến bên cạnh Hàn Phi, ra hiệu cho hắn đi theo họ xuống tầng hầm của tòa nhà chết chóc.

Lần theo những mạch máu lộ ra trong tòa nhà chết chóc, Hàn Phi và mọi người dưới sự dẫn dắt của người truy hồn đến

nơi sâu nhất của tòa nhà.

Khi điện thờ bị phá hủy, trái tim bên trong bị gặm nhấm, cái kén cũng bắt đầu vỡ ra.

Những bông hoa mọc um tùm dưới hố đã khô héo từ lâu, lộ ra một tế đàn đầy "tế phẩm", bên trên hầu hết đều là bức ảnh của những đứa trẻ.

Những bông hoa máu khô héo rơi quanh bức ảnh của những đứa trẻ khiến mọi người khi nhìn vào đều cảm thấy rất khó chịu.

Sau khi ý thức của Cánh bướm tan biến, không chỉ cha mẹ của Lai Sinh mà những người truy hồn khác dường như đều đang lang thang ở đây, họ nhìn những đứa trẻ trong bức ảnh, trong ánh mắt mang theo những cảm xúc phức tạp.

"Trên những bức ảnh này dường như hội tụ hận ý của Cánh bướm."

Hàn Phi đặt những bức ảnh mà mình thu thập được lên tế đàn, ở khoảng cách gần quan sát, hắn phát hiện đứa trẻ trong những bức ảnh kia dường như đều còn sống vậy, bọn chúng sẽ thỉnh thoảng sẽ chớp mắt với Hàn Phi, như đang nói điều gì đó.

Khi trời sắp sáng, lần lượt từng người truy hồn nhảy xuống hố sâu, quần áo máu trên người họ dần dần phai mờ, trên di ảnh của những đứa trẻ thì lại dần dần có màu sắc.

"Hãy đi đi, đừng bao giờ quay trở lại nữa."

Cơ thể của người truy hồn dung hợp với hận ý của Cánh bướm trong bức ảnh, giống như một chiếc chìa khóa, mở ra gông cùm trên tế đàn.

Những đứa trẻ có màu sắc bắt đầu thoát khỏi trói buộc của bức ảnh, khi chúng lao ra khỏi bức ảnh, trong linh hồn vẫn mang theo ánh sáng yếu ớt.

Những linh hồn non nớt và ngây thơ ấy giống như những con đom đóm, chúng bay lên trong đêm đen, tụ lại thành một vầng sáng nhàn nhạt.

Dưới tầng hầm tòa nhà chết chóc không biết hội tụ bao nhiêu ác mộng của những đứa trẻ, chút ánh sáng yếu ớt hắt lên đó kết nối tầng hầm của tòa nhà và bầu trời của thế giới tầng sâu.

"Đây là một cơn ác mộng, sau khi tỉnh mộng, con phải sống thật tốt."

Bố mẹ của Lai Sinh đặt nó vào giữa tế đàn, thân ảnh nhỏ bé vươn lên cùng với ánh sáng, một luồng ánh sáng nhàn nhạt từ trong đầu tràn ra, bay vào cơ thể bên cạnh Hàn Phi.

Tiếp theo đến Đom Đóm và cháu trai của lão quỷ, người bị chiêu hồn đến, đều phải trở về nhân gian trước khi trời sáng, đây là bước cuối cùng của đêm hồi hồn.

Tàn hồn bị bọn họ chiêu đến và linh hồn của vô số những đứa trẻ đều cùng bay lên, dường như là đến nơi bọn họ nên đến.

Ba hồn ba phách quay trở lại cơ thể Hàn Phi, sau khi bọn họ đi vào trong đầu hắn, đại dương ký ức màu máu đỏ nguyên bản, chậm rãi trở lại bình thường, cô nhi viện màu máu cũng lại bị đè nén lại ở sâu trong tâm trí hắn.

Cuối cùng thì nút thoát hệ thống cũng sáng lên, Hàn Phi đã dỡ bỏ trạng thái đặc biệt, thở phào nhẹ nhõm.

Có điều tai nạn gặp phải lần này cũng nhắc nhở hắn, trước đây hắn cho rằng phân hồn dẫn đến việc mình không thể thoát khỏi trò chơi, nhưng nghĩ kỹ lại thì không phải như vậy.

Khi hồn đầu tiên của hắn bị rút ra, hắn vẫn có thể thoát khỏi trò chơi như cũ, cho đến khi Hàn Phi cười điên dại bị gợi lên, hệ thống mới nhắc nhở hắn đang ở trạng thái đặc biệt không thể thoát khỏi trò chơi.

"Khi cô nhi viện màu máu xuất hiện trong tâm trí mình, hệ thống dường như nghiêm cấm mình rời đi, chẳng lẽ nó đang lo lắng điều gì sao?"

Kí ức dần dần khôi phục, sau khi ba hồn hoàn toàn dung hợp với Hàn Phi, hắn nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã vượt cấp hoàn thành nhiệm vụ chính rank E —— Đêm hồi hồn! Nhận gấp đôi phần thưởng kinh nghiệm! Phần thưởng cơ bản điểm kỹ năng tự do: +5! Phần thưởng danh hiệu cơ bản —— Người bất tử!”

“Người bất tử (danh hiệu rank E độc quyền duy nhất): Người chơi đầu tiên qua cửa tòa nhà chết chóc sẽ được Người bất tử khen ngợi! Hạn mức cao nhất của giá trị ngưỡng tinh thần: +20! Trí nhớ: +1! Thể lực: +1! Hạn mức cao nhất của cột máu (giá trị HP): + 20!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã tìm thấy tất cả linh hồn bị mất của mình trong tòa nhà chết chóc, giải cứu những linh hồn bị chiêu hồn vào tòa nhà chết chóc, phá hủy nghi thức chiêu hồn, còn thành công giết chết Cánh bướm! Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ chính với tiêu chuẩn cao nhất, xin chúc mừng bạn đã nhận được thêm phần thưởng!”

“Nguyền rủa (Năng lực tấn công chủ động rank E): Bạn đã giết chết người quản lý tòa nhà chết chóc, trở thành nguyền rủa chết chóc đáng sợ nhất trong tòa nhà! Trong lời nói của bạn ẩn chứa nguyền rủa, giọng nói của bạn có thể ảnh hưởng đến tất cả người nghe. Mỗi ngày có thể sử dụng 5 lần, thực lực người nghe càng mạnh, hiệu quả nguyền rủa càng thấp.”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Dao đồ tể của bạn —— Tái sinh đã hút lượng lớn sức mạnh linh hồn, nó hiện tại đã trở nên sắc bén và cường đại hơn!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã giết lượng lớn oán niệm, chém chết Cánh bướm, thu được phần thưởng điểm kinh nghiệm giết chóc!”

“Quyết toán điểm kinh nghiệm, bạn đã thành công lên level 14! Điểm thuộc tính tự do: +1!”

“Quyết toán điểm kinh nghiệm, bạn đã thành công lên level 15! Điểm thuộc tính tự do: +1!”

Lời nhắc của hệ thống liên tục vang lên, Hàn Phi nhìn bảng thuộc tính đã thay đổi, điều hắn càng tò mò hơn là cuối cùng hồn ác đã giết bao nhiêu người?

Phải biết rằng giết oán niệm ở thế giới tầng sâu căn bản không thu được nhiều kinh nghiệm, chủ yếu là dựa vào làm nhiệm vụ mới được, nhưng oán niệm bị hồn ác giết chết chỉ trong một đêm nhiều đến mức hệ thống phải đưa ra lời nhắc nhở đặc biệt, thật đúng là không thể tin được.

Chương 393: Người quản lý mới của tòa nhà chết chóc

Thăng cấp không thể chữa trị được những vết thương trên cơ thể Hàn Phi, có điều sau khi hắn cộng tất cả các điểm thuộc tính tự do vào thể lực, thì tộc độ chữa lành vết thương đã gia tăng đáng kể.

Cộng thêm một chút điểm thể lực từ phần thưởng danh hiệu người bất tử, giá trị thể lực hiện tại của Hàn Phi đã đạt đến 24.

Việc nâng cao thuộc tính của bản thân người chơi trong [Cuộc sống hoàn hảo] vô cùng khó khăn, mỗi một điểm thuộc tính đều vô cùng trân quý, người chơi duy nhất có thể có bảng thuộc tính này ở level 15, cũng chỉ có một mình Hàn Phi.

Tốc độ, sức mạnh, khả năng chống tấn công và khả năng tự hồi phục đều đã được cải thiện, hiện tại thể chất của Hàn Phi đã tốt đến có chút cường điệu.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Nhiệm vụ chính tuyến ban đầu được yêu cầu là phá hủy nghi thức hồi hồn. Vì hoàn thành nhiệm vụ vượt mức, giết chết Cánh bướm, dẫn đến tòa nhà chết chóc mất đi người quản lý! Bây giờ sẽ vì bạn mở ra nhiệm vụ người quản lý tòa nhà chết chóc!"

"Nhiệm vụ người quản lý tòa nhà chết chóc (Rank E): Hãy tìm điện thờ và tượng thần bị thất lạc trong tòa nhà chết chóc trong vòng 7 ngày, có được sự chấp nhận của mảnh vụn ký ức trong tượng thần, trở thành người quản lý mới của tòa nhà chết chóc!"

"Sau khi nhiệm vụ này hoàn thành, năng lực thiên phú và năng lực người quản lý của bạn sẽ được tăng cường!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thắp sáng thành công bản đồ tòa nhà chết chóc! Thăng cấp danh hiệu thần bảo hộ đường phố Ích Dân! Độ thân thiện của tất cả quỷ quái đã bị hạ nguyền rủa chết chóc ở đường phố Ích Dân: +1!"

“Giết chết Cánh bướm, trở thành tồn tại đáng sợ nhất trong khu vực này. Bây giờ bạn đã có thể thử mở điện thờ trong khu vực này! Nếu bạn đủ điên rồ, cũng có thể xây dựng cho riêng mình một điện thờ.”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý!! Sơ yếu lý lịch của bạn đã được cập nhật!”

“Nhậm chức bảo vệ của tòa nhà chết chóc, trong thời gian thử việc đã làm số lượng dân cư giảm 90%, diện tích có thể sử dụng của cư xá giảm 90%.”

“Sau rất nhiều công việc, bây giờ bạn đang dần trưởng thành, có thể bạn đã nhận ra rằng tính cách của bạn có thể không phù hợp với ngành nghề phục vụ.”

Sau khi đọc hết lời nhắc của hệ thống gửi đến, Hàn Phi thở phào nhẹ nhõm, chỉ sau khi hệ thống xác nhận Cánh bướm đã chết, hắn mới có thể yên tâm.

Còn về việc quái vật chạy ra khỏi kén đen dưới tầng hầm tòa nhà chết chóc, đó là chuyện của tương lai.

Nút thoát đã sáng lên, tinh thần Hàn Phi lúc này cũng rất phấn chấn, có điều hắn cũng không vội thoát game, hắn vẫn còn rất nhiều việc phải làm.

Lấy điện thoại di động mà Đom Đóm để lại cho mình, Hàn Phi đối chiếu nick name trong nhóm chat, bắt đầu kiểm kê những cư dân may mắn sống sót trong tòa nhà chết chóc.

Bạn bè trong nhóm hỗ trợ bảo vệ quyền lợi cư dân của tòa nhà chết chóc, hầu hết bọn họ đều nghe theo lời dặn của Hàn Phi, đi ẩn nấp, người bị thương rất nhiều, nhưng hồn phi phách tán rất ít.

“Tòa nhà chết chóc đã bị hư hại nghiêm trọng, nhiệm vụ xây dựng lại ở đây có lẽ sẽ phải phiền mọi người rồi.”

Dựa vào sự hiện diện của Nhện và Trang Văn, Hàn Phi cáo mượn oai hùm, lời nói của hắn không ai dám phản bác lại.

Tòa nhà chết chóc xảy ra hỗn chiến, đầu tiên là hồn ác điều khiển lão quỷ tàn sát bừa bãi, sau đó là tiếng ca điên cuồng dọn sạch hiện trường, tiếp đến là Cánh bướm kích hoạt tất cả

nguyền rủa chết chóc, lệ quỷ nào có thể thoát khỏi ba hiệp này ít nhiều đều có một số khả năng đặc biệt.

Hàn Phi đơn giản thống kê qua một chút, trong số những cư dân ban đầu của tòa nhà chết chóc, ngoại trừ quỷ nhảy lầu Trang Văn mạnh nhất ra, vẫn còn ba oán niệm cỡ lớn may mắn sống sót.

Nữ streamer váy đỏ, tổng hợp tất cả mọi người trong nhóm chat của Đom Đóm, và một người truy hồn có khuôn mặt đầy vết sẹo.

Trong khi tất cả những người truy hồn khác đều nhảy vào tế đàn và rửa sạch vết máu trên cơ thể của họ, thì người truy hồn này đang quan sát Hàn Phi và Phong Tử Du từ xa, gã dường như chính là người thử nghiệm trò chơi đã tàn sát toàn bộ khu cư xá nhiều năm trước.

Chỉ là dưới sự dày vò của Cánh bướm, bộ mặt gã đã sớm hoàn toàn thay đổi, không còn là một con người nữa, mà trở thành một con quái vật nợ máu chồng chất.

“Khi Cánh bướm sai anh đến đoạt lấy linh hồn tôi, cảm ơn anh đã nhắc nhở.” Dưới sự bảo vệ của mọi người trong cư xá Hạnh Phúc, Hàn Phi chủ động tiến lại gần đối phương: “Có thể cho tôi biết tên của anh được không?”

Người truy hồn với đầy vết sẹo trên mặt nhìn Phong Tử Du đang hôn mê bất tỉnh, gã lắc đầu: “Chuyện quá khứ tôi đã quên hết rồi, cậu đã giết Cánh bướm, bây giờ cậu chính là người quản lý mới của tòa nhà chết chóc, tôi sẽ giúp cậu canh giữ tế đàn bên dưới tầng hầm tòa nhà chết chóc, chuộc lại tội lỗi trước đây của tôi.”

Cuối cùng, người truy hồn này thở dài, nói lời xin lỗi với Phong Tử Du, sau đó quay người nhảy xuống tế đàn ở dưới cùng của tòa nhà chết chóc.

Ba oán niệm cỡ lớn đều có quan hệ khá tốt với Hàn Phi, những cư dân khác cũng không dám làm chuyện quá giới hạn với hắn.

Doanh nhân sống tại tòa nhà số 1 cũng chạy thoát được, bị gãy một tay và một chân, nhưng dù vậy, ông ta vẫn kéo theo cả

thùng tiền giấy và tiền xu bằng cánh tay duy nhất còn lại của mình. Hàn Phi cảm thấy ông ta có thể tồn tại hoàn toàn là do tiền bạc đã kích thích tiềm năng.

Bên cạnh doanh nhân là người phụ nữ váy cưới và hai nhân viên bảo vệ ở tòa nhà số 1. Người phụ nữ váy cưới đầu tiên liên lạc với Hàn Phi, chỉ là để đi vào căn phòng của tòa nhà số 4 lấy một thứ đồ, kết quả bây giờ đừng nói đến đồ, ngay cả căn phòng cũng đã bị san bằng.

Hai người bảo vệ lúc này cũng không dám tùy tiện đến gần Hàn Phi, trong ánh mắt bọn họ nhìn Hàn Phi mang theo một loại ghen tị và ngưỡng mộ, làm bảo vệ có thể làm được đến mức này, cũng coi như chết không hối tiếc.

Trật tự ban đầu đã bị phá vỡ, một trật tự mới được thiết lập.

Những oán niệm mạnh mẽ quay trở lại căn phòng của họ, còn lưu lại bên cạnh Hàn Phi đều là những chấp niệm yếu ớt, chẳng hạn như bảo vệ Hoa Khôi, người phụ nữ tìm thấy đứa con của mình, còn có người hàng xóm xui xẻo của Phong Tử Du.

Vừa rồi hàng xóm của Phong Tử Du cũng muốn nhảy vào màn ánh sáng để rời đi, nhưng cơ thể xác thịt trong hiện thực đã hoàn toàn chết rồi, đã không thể quay lại được nữa.

Những người này không có năng lực gì, nhưng cũng chính vì yếu ớt, nên bọn họ vẫn giữ được lý trí và tình cảm của con người, Hàn Phi không thể suốt ngày ở trong thế giới tầng sâu, công việc xây dựng lại tòa nhà chết chóc vừa hay có thể để bọn họ giúp đỡ.

“Trong thế giới tầng sâu này khắp nơi đều là lệ quỷ và quỷ quái đáng sợ, mọi người rời khỏi đây cũng rất khó sinh tồn, chi bằng cứ ở đây trước đi.”

Thái độ của Hàn Phi đối với người của mình vô cùng tốt, hắn hoàn toàn khác với những ông chủ lòng dạ hiểm độc trong hiện thực, hắn phân phòng cho mọi người, mỗi người ba căn, nhưng tiền đề là bọn họ phải dọn dẹp sạch sẽ căn phòng đang ở.

Sau khi thu xếp mọi việc xong xuôi, Hàn Phi còn dặn dò những cư dân của cư xá Hạnh Phúc chăm sóc cho Phong Tử Du vẫn còn chưa tỉnh.

Nhân viên cũ của Vĩnh Sinh, người chuẩn bị tấn công trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo] cùng Hàn Phi, giờ đây đã trở thành một cô hồn trong thế giới tầng sâu, không còn cách nào để "offline" được nữa.

Nhìn Hàn Phi xử lý các sự việc khác nhau một cách có trật tự, trong mắt Nhện có một sự cảm kích, ông rất coi trọng hắn.

Không chỉ vì Hàn Phi đã giết chết Cánh bướm, mà còn vì hắn đã rèn nên dao tái sinh trong Ngõ Súc Sinh, trở thành đồ tể "nửa đêm" cuối cùng.

Nhện đặt hết hy vọng vào Hàn Phi, ông cảm thấy có một số việc mình không thể làm được, Hàn Phi nhất định sẽ làm được trong tương lai.

Chờ sau khi Hàn Phi bận xong, Nhện mới thu lại khí tức đi tới bên người hắn, bản thân ông trông rất bình thường, nhưng tám bóng người theo phía sau lại có chút đáng sợ.

"Tôi không ngờ rằng cảnh tượng mà Cánh bướm nhìn thấy trong cơn ác mộng thực sự trở thành sự thật. Tôi đã nghĩ rằng không ai trên thế giới này có thể đánh bại được nó."

"Tính cả ông, thì trên thế giới này đã có ba người đánh bại được Cánh bướm rồi." Hàn Phi không dám tới quá gần Nhện, thực lực của đối phương cực kỳ kinh người, nếu như đối phương ra tay với hắn, thì đến thời gian để thoát khỏi trò chơi hắn cũng sẽ không có.

"Cậu không cần căng thẳng, năng lực của tôi không thể dễ dàng sử dụng." Nhện dùng ngón tay giật sợi tơ đỏ như máu: "Tôi biết rằng cảm xúc tiêu cực và âm khí không thể ảnh hưởng đến Cánh bướm, vì vậy tôi đã sử dụng áy náy, tội lỗi và sám hối của bản thân để dệt nên loại tơ nhện đỏ như máu này, chỉ có loại tơ nhện này Cánh bướm mới không thể thoát ra được."

"Ông đã sớm lên kế hoạch từ trước rồi trốn trong bùa phòng thân đúng không? Vậy việc tôi gặp ông trong Ngõ Súc

Sinh là?”

“Đó là trái tim của tôi.” Nhện mỉm cười: “Nếu không moi trái tim ra, làm sao có thể lừa được Cánh bướm?”

“Ông có dự định gì tiếp theo? Vẫn tiếp tục lưu lại Ngõ Súc Sinh sao?” Hàn Phi không dễ dàng gì mới gặp được người tính cách tương đối ổn định, hắn bật lên công tắc diễn xuất bậc thầy trong đầu, hồi tưởng lại tất cả sách tâm lý học, chuẩn bị bằng mọi giá giữ lại Nhện.

“Trái tim của tôi sẽ luôn ở trong Ngõ Súc Sinh để chuộc tội.” Nhện không cho Hàn Phi có cơ hội nói chuyện, im lặng nhìn dao tái sinh: “Thế giới này phức tạp hơn chúng ta tưởng rất nhiều, tôi không biết cậu đã chọn con đường nào cho mình. Tôi từng thấy một ông già, ông ấy nói rằng muốn cứu chuộc mọi người, nhưng thực tế ông ấy chỉ cứu bản thân mình thôi. Tôi hy vọng cậu đừng đi theo con đường cũ của ông ấy, bởi vì con đường của ông ấy đã được chứng minh là một ngõ cụt.”

Nhện đang nói rồi đột nhiên ngậm miệng lại, như thể đã đề cập đến tồn tại không thể nhắc đến.

Một lúc lâu sau, Nhện mới lại lên tiếng: “Sở dĩ khu vực chúng ta đang ở tương đối an toàn là vì có cái kén màu đen dưới tòa nhà chết chóc và sương mù đen bao phủ tòa nhà. Bây giờ sương mù đen đã tan hết, cậu nhất định phải cẩn thận hơn.”

“Khu vực này tương đối an toàn?” Hàn Phi không biết phải trả lời như thế nào khi nghe Nhện nhận xét, hắn để đến được đây, có thể nói là đã thập tử nhất sinh.

“Đúng vậy, vì vậy tốt hơn hết cậu không nên ở lại một chỗ quá lâu. Nếu cậu không khám phá chỗ sâu của bóng tối, bóng tối sẽ nhấn chìm cậu.” Nhện lấy ra một chiếc bùa hộ mệnh khác từ túi quần áo của mình, hình dáng của cái bùa hộ mệnh này giống với cái bùa hộ mệnh trước, nhưng được đan bằng những sợi tơ máu: “Nếu như cậu lại gặp nguy hiểm đến tính mạng, có thể mở nó ra.”

Khi Hàn Phi chạm vào bùa hộ mệnh, trong đầu hắn vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công thu được vật phẩm dùng một lần rank E —— Bùa hộ mệnh của Nhện.”

“Bùa hộ mệnh của Nhện (rank E): Chỉ khi mở nó ra, bạn mới biết bên trong có gì.”

“Cảm ơn ông.” Hàn Phi cất bùa đi, còn muốn nói cái khác, nhưng khi hắn rời ánh mắt ra khỏi bùa, Nhện đã đi xa rồi.

“Xem ra lần này ông ấy không có dự định đi vào bùa hộ mệnh rồi.”

Hàn Phi có phần tiếc nuối, Nhện quá thông minh, những “người” như vậy thường có chủ kiến của riêng mình.

Nhìn Nhện rời đi, Hàn Phi lại ở lại một lúc lâu với những người hàng xóm trong cư xá Hạnh Phúc, sau đó hắn sử dụng hồi hồn cho Trang Nhân.

Sau khi đưa Trang Nhân rời đi, Hàn Phi cũng tìm một góc trong tòa nhà chết chóc, lựa chọn thoát khỏi trò chơi.

Thành phố luôn chìm trong bóng tối nhuốm màu đỏ như máu, Hàn Phi đột nhiên phát hiện giao diện khi thoát game có chút giống với cảnh tượng đỏ như máu trong ký ức cười điên dại.

Ý thức trỗi dậy, Hàn Phi nhìn thấy một đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm mình cách đó không xa tòa nhà chết chóc vào thời khắc cuối cùng rời khỏi trò chơi, đối phương đang cầm một điện thờ tàn tạ, trong điện thờ có đặt đầu lâu của một ông lão.

“Là tiếng ca à?”

Thế giới quay cuồng, Hàn Phi vừa mở mắt đã trở về thực tại, đang định cởi mũ bảo hiểm trò chơi thì một cơn đau đột ngột từ sau gáy truyền đến, tim đập dữ dội, như sắp đột tử vậy.

Ôm chặt lồng ngực của mình, Hàn Phi mơ hồ nghe thấy tiếng cười điên dại, qua rất lâu sau mới khôi phục lại bình thường.

Chương 394: Hoàng Doanh người chơi số một

Hàn Phi cố gắng hết sức cởi mũ bảo hiểm trò chơi ra, mở cửa máy chơi game, tay và vai bất giác run lên, thỉnh thoảng truyền đến những cơn đau như kim châm ở sau gáy.

Leo ra khỏi máy chơi game, Hàn Phi ôm chặt lấy trái tim mình, hắn không cách nào thích ứng được với thế giới thực, con mắt nhìn đồ vật vẫn còn chút đỏ tươi.

Không ngừng cho mình ám thị tâm lý, Hàn Phi miễn cưỡng đứng dậy mở rèm cửa.

Khi ánh nắng ban mai chiếu vào, ảnh hưởng của thế giới tầng sâu đối với hắn mới thực sự biến mất, dù sao thì mặt trời sẽ không bao giờ được nhìn thấy ở nơi đó.

"Thật tốt khi còn được sống."

Ở cuối thành phố là một màn hình khổng lồ ảo nối giữa trời và đất. Con số "2" trên đó rất bắt mắt, càng ngày càng gần với bản Open-beta chính thức của [Cuộc sống hoàn hảo].

"Cánh bướm trong tòa nhà chết chóc đã bị mình tiêu diệt. Trong hiện thực, những người bị ảnh hưởng bởi nó không biết có hoàn toàn tỉnh ngộ hay không." Cánh bướm là quỷ trong ác mộng. Trong hiện thực có rất nhiều người bị nó ảnh hưởng, chẳng hạn như Mạnh Trường An, hay thầy Mã của trường Học viện tư thục Ích Dân. Chắc hẳn sẽ còn có nhiều người như họ bị Cánh bướm mê hoặc.

Hoạt động thân thể một chút, Hàn Phi đau đớn toàn thân vẫn chưa biến mất, trong bụng lại truyền đến cảm giác đói mãnh liệt.

Mở tủ lạnh ra, Hàn Phi hâm nóng đồ ăn dự trữ, ăn như bộ dạng ở thế giới tầng sâu.

Hắn vô cùng bất ngờ khi thấy sức ăn của mình lớn hơn hẳn, nuốt tựa hồ có thể cho hắn một loại khoái cảm, mà năng lực

tiêu hóa dường như cũng được tăng cường.

"Thế nào mà cứ muốn ăn thịt?"

Để đề phòng tai nạn, Hàn Phi đã dự trữ thức ăn một tuần trong tủ lạnh, nhưng bữa này hắn đã ăn mất hơn phân nửa.

"Mình cảm thấy thể lực đã trở nên tốt hơn trước. Nếu như gặp phải đào phạm khác, đoán chừng sẽ không thể thoát khỏi tay mình."

Sau khi ăn xong, cơn đau sau gáy cũng dịu đi rất nhiều, Hàn Phi lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho Lệ Tuyết.

"Chị Lệ Tuyết, đêm qua các chị có bắt được Cánh bướm không?"

Lệ Tuyết có lẽ cả đêm không ngủ, giọng nói khàn khàn, trong giọng nói có chút mệt mỏi: "Lúc trước em thật sự đoán đúng, đêm qua có thể là lần điên cuồng cuối cùng của Cánh bướm, bọn chị đã bắt giữ mười bảy người bị tình nghi có liên quan đến nó. Họ có danh tính và nghề nghiệp khác nhau, trong đó có 9 người trong số họ mang hình xăm con bướm trên cơ thể, hiện tại họ đang bị Cục thẩm vấn."

"Mười bảy người bị bắt? Có Cánh bướm trong số đó không?"

"Không thể khẳng định. Tất cả những nghi phạm có hình xăm con bướm đều quyết định tìm đến cái chết sau khi biết rằng mình không thể trốn thoát. Cứ như thể họ bị thôi miên vậy." Lệ Tuyết nói với Hàn Phi một số chuyện trong phạm vi kỷ luật cho phép: "Sau khi bọn chị thẩm vấn một số nghi phạm thì phát hiện họ không hề biết nhau hoặc thậm chí không biết về sự tồn tại của nhau. Lý do họ hành động vào cùng một ngày là bởi vì họ đã nghe thấy âm thanh trong cơn ác mộng của mình."

"Âm thanh trong cơn ác mộng?"

"Bây giờ cảnh sát nghi ngờ rằng thân phận thực sự của Cánh bướm là một nhà thôi miên. Cho dù không phải là nhà thôi miên, nó cũng có thể tham gia vào công việc liên quan đến não bộ. Nó hiểu rất rõ thế giới tâm linh của con người,

đồng thời sử dụng những cơn ác mộng để tác động một cách vô tri vô giác đến một người. Bọn chị bắt được những tên tội phạm kia, tất cả đều gặp loại ác mộng tương tự nhau.” Phương hướng điều tra của cảnh sát đã rất rõ ràng, tìm ra chân tướng hẳn chỉ là vấn đề thời gian, nhưng Hàn Phi cũng không quá lạc quan.

Trang Chu mộng hồ điệp, Cánh bướm có thể chỉ là sự khởi đầu của một thế giới khác mà mọi người nhìn thấy.

Đêm qua chỉ là một đêm bình thường đối với hầu hết những người bình thường ở Tân Hỗ, không ai quan tâm đến những gì đã xảy ra trong đêm đen và ảnh hưởng của những chuyện này.

“Mục tiêu của Cánh bướm đêm qua, ngoài em và Hoàng Doanh, còn có một số nơi, chẳng hạn như trung tâm nghiên cứu và phát triển Deep Space Technology, Cục quản lý thiêu xác Tân Hỗ, Bệnh viện nhân dân số 4 Tân Hỗ, v.v… Tất cả những nơi này bây giờ đều là trọng điểm chú ý của cảnh sát. Bọn chị đang cố gắng tìm ra mối liên hệ giữa chúng, nếu em có ý tưởng hay đề xuất nào, hãy cho chị biết bất cứ lúc nào nhé.” Lệ Tuyết cảm thấy Hàn Phi có một loại trực giác khác với những người bình thường, có trợ giúp rất lớn trong việc phá án.

“Em sẽ toàn lực phối hợp với cảnh sát trước khi đưa Cánh bướm ra công lý, nhưng em hy vọng chị có thể đảm bảo an toàn cho em.”

Hàn Phi cúp điện thoại của Lệ Tuyết, sau đó lại gọi cho Hoàng Doanh.

Chuông điện thoại chỉ reo một tiếng, Hoàng Doanh đã trả lời cuộc gọi: “Hàn Phi? Em không gặp phải nguy hiểm gì chứ?”

Nghe thấy giọng nói của Hoàng Doanh, Hàn Phi thở phào nhẹ nhõm: “Cánh bướm luôn giày vò chúng ta trong ác mộng đêm qua đã chết trong cơn ác mộng của chính nó. Anh Hoàng, kế tiếp chúng ta bắt đầu nhìn về phía trước chứ?”

“Nhìn về phía trước?”

“Em không thể giải thích rõ ràng qua điện thoại. Chúng ta sẽ nói chuyện sau khi gặp mặt, mặt khác em muốn giới thiệu cho anh một thành viên mới.” Hàn Phi có kế hoạch của riêng mình, sau khi đơn giản tắm rửa xong, hắn rời khỏi nhà.

Đầu tiên, hắn đến nơi ở của paparazzi Kim Tuấn, đã tìm được Trang Nhân lệ rơi đầy mặt, sau đó cùng ông ấy đến Thành phố thông minh.

Bởi vì đêm qua ở thành phố thông minh xảy ra hỏa hoạn và trải qua rối loạn, vì vậy cảnh sát thiết lập khắp nơi, Hàn Phi thuận lợi tiến vào thành phố thông minh cũng là nhờ sự trợ giúp của Lệ Tuyết.

Đến quán cà phê góc đường do Hoàng Doanh kinh doanh, khi Hàn Phi và Trang Nhân lên lầu, Hoàng Doanh đã đợi bọn họ từ lâu.

“Đây chính là thành viên mới?” Hoàng Doanh mấy ngày nay dường như không được nghỉ ngơi bình thường, sắc mặt rất tệ.

“Ông ấy tên là Trang Nhân, là một đạo diễn phim kinh dị nổi tiếng. Khi còn bé ông ấy sống cùng một cư xá với chủ tịch của Vĩnh Sinh Pharmaceutical.” Hàn Phi mời Trang Nhân ngồi cạnh Hoàng Doanh: “Chủ tịch của Vĩnh Sinh Pharmaceutical từng đưa cho Trang Nhân một thứ gì đó, dường như là đặt một số ký ức của chính mình vào trong đầu ông ấy.”

“Cấy ghép trí nhớ? Kỹ thuật của Vĩnh Sinh Pharmaceutical có thể làm được chuyện như vậy sao?” Hoàng Doanh không dám xem nhẹ Trang Nhân, có thể được Hàn Phi đích thân mời, đối phương hẳn là không đơn giản.

“Mọi chuyện chắc là phức tạp hơn so với suy nghĩ của anh. Hôm nay em đến đây là để hai người gặp nhau trước. Trong trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo] sau này, hẳn sẽ có rất nhiều việc mà hai người cần phải cùng nhau giải quyết.” Hàn Phi đứng trước mặt hai người, rất trịnh trọng nói.

“Hai chúng ta?” Hoàng Doanh và Trang Nhân đều hết sức kinh ngạc.

“Ngày mai 0 giờ [Cuộc sống hoàn hảo] Open Beta, rất nhiều người chơi đăng nhập vào trò chơi, nói không chừng sẽ có một hoặc hai người may mắn vì nhiều lý do khác nhau sẽ vào nơi đó. Để đề phòng việc xảy ra ngoài ý muốn, chúng ta nhất định phải chuẩn bị sớm, cho dù là ở tầng cạn, hay là tầng sâu của trò chơi.” Hàn Phi nói ra kế hoạch của mình: “Trang Nhân tạm thời không thể đăng nhập vào trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo] bình thường, vì vậy ông ấy phải chịu trách nhiệm một số việc trong hiện thực…”

“Anh có một câu hỏi.” Hoàng Doanh cũng không có giấu diếm, mở miệng hỏi: “Vị này có thể tin tưởng được không?”

“Con gái của ông ấy bị mắc kẹt trong thế giới kia, giúp đỡ chúng ta chính là tự giúp chính mình.” Hàn Phi có được năng lực chiêu hồn, nhưng số lượng chiêu hồn có hạn và không thể tùy tiện sử dụng, vì vậy hắn quyết định kéo Trang Nhân nhập bọn, đồng thời thỏa mãn đối phương đoàn tụ với người thân, cũng nhờ đối phương giúp mình xử lý một số việc.

“Vậy thì anh cần phải làm gì?” Hoàng Doanh giữ vững tinh thần và cẩn thận lắng nghe.

“Trách nhiệm của anh là nặng nhất.” Hàn Phi nghiêm túc nói: “Em cần anh cạnh tranh với hàng trăm triệu người chơi, trở thành vị trí số 1 trong [Cuộc sống hoàn hảo].”

“Vị trí số 1?”

“Thực lực mạnh nhất, thế lực nhất, có sức ảnh hưởng nhất, thậm chí là người chơi vị trí số 1 có thể ảnh hưởng nội dung chính!”

“Anh thực sự không thể làm được đâu!” Hoàng Doanh cuống quít xua tay: “Anh chỉ là một người chơi bình thường hệ nghỉ dưỡng. Em xem phiên bản Closed-beta, anh ngày ngày chỉ trang trí nhà cửa và trồng rau, việc khác người nhất chính là mời nữ y tá của bệnh viện về nhà xem phim, kết quả người ta còn chưa tới em đã bắt anh đi rồi.”

“Anh ngay cả Cánh bướm còn có thể đánh bại, trên đời này còn có cái gì anh không làm được? Em trước kia cũng là một người chơi hệ nghỉ dưỡng hết sức bình thường, hiện tại anh

nhìn lại xem sao?" Hàn Phi ví dụ về chính mình, nhân viên bảo vệ với suy nghĩ cố gắng thiết lập mối quan hệ tốt đẹp với các cư dân, cuối cùng hắn đã được tất cả cư dân may mắn còn sống sót đề cử làm người quản lý mới của cư xá.

"Nếu mọi người không bị ép buộc, họ sẽ không bao giờ biết đến cùng mình giỏi như thế nào."

"Vấn đề là anh thực sự không làm được!" Vẻ mặt Hoàng Doanh buồn rười rượi: "Em để anh cạnh tranh với 100 người thì còn có thể, chứ 100 triệu người thì, khó quá bỏ qua."

"Không sao đâu, sau lưng anh còn có em, em sẽ cố gắng hết sức để giúp anh." Hàn Phi đã mở ra hai mặt của hộp đen, hắn chọn con đường khó khăn nhất, vì vậy nhất định phải tranh đoạt thế giới tầng cạn. Một khi thế giới tầng cạn và tầng sâu xuất hiện thông đạo, hoặc là dị thường khác, hắn phải là người đầu tiên giải quyết nó.

"Bản Open-beta của [Cuộc sống hoàn hảo] có thể đại diện cho sự xuất hiện của một thời đại mới. Không ai biết rõ thời đại này đến cùng là tốt hay xấu. Những gì chúng ta có thể làm là cố gắng để mọi thứ trở nên tốt đẹp hơn."

Dùng chân tình làm cảm động, dùng đạo lý để thuyết phục đối phương, Hàn Phi cuối cùng đã thành công thuyết phục được Hoàng Doanh.

"Được rồi, anh sẽ cố gắng hết sức."

"Nếu như anh đã đồng ý, vậy chúng ta hãy bắt đầu chuẩn bị vào đêm nay đi." Hàn Phi nói với Hoàng Doanh danh sách hắn đã lập, để anh ấy xuất phát theo nhiều hướng, sử dụng lần cuối cùng trước khi Open Server, đưa nhiều vật dụng hữu ích vào thế giới tầng sâu.

"Không thành vấn đề."

"Còn một chuyện nữa, em nhớ anh từng nói sự kiện đầu tiên sau khi Open-beta [Cuộc sống hoàn hảo] có liên quan đến giá trị hạnh phúc?" Hàn Phi nhớ tới thông tin nội bộ Hoàng Doanh nói với hắn lúc trước.

“Hình như… đúng vậy.” Hoàng Doanh có một dự cảm không lành.

“Em sẽ đưa anh vào đêm tối kia trước khi Open Server mười hai tiếng đồng hồ, cố gắng hạ thấp giới hạn hạnh phúc cho anh càng nhiều càng tốt. Khi bảng xếp hạng đầu tiên của trò chơi này xuất hiện, chúng ta sẽ bắt đầu thống trị bảng xếp hạng.” Hàn Phi nói ra mục đích thực sự của mình: “Cần phải biến việc chúng ta dẫn đầu trò chơi thành một lợi thế không thể lay chuyển.”

“Sao mà làm được như vậy… Ý anh là gần đây cảm giác hạnh phúc của anh đã rất thấp rồi, anh cảm thấy đối với tuyệt vọng và sợ hãi cũng đã sinh ra miễn dịch.” Hoàng Doanh cố gắng thuyết phục Hàn Phi: “Hơn nữa, gần đây anh thường xuyên gặp ác mộng, lá gan cũng thay đổi rất nhiều, sợ hãi có thể đã không cách nào làm giảm giá trị hạnh phúc của anh được nữa. Ừm, chính là như vậy.”

“Không việc gì, gần đây em đã học được một kỹ năng mới gọi là nguyền rủa, có thể làm giảm đáng kể khả năng kháng cự của một người. Thực lực của người bị nguyền rủa càng yếu thì hiệu quả càng rõ ràng.”

“Nguyền, nguyền rủa?”

“Yên tâm, em sẽ chú ý chừng mực mà.” Hàn Phi ra hiệu cho Hoàng Doanh đừng quá sợ hãi: “Việc bẩn thỉu và cực nhọc kia cứ giao cho em, anh chỉ cần tiếp nhận sự ngưỡng mộ của người khác thôi, mặc dù quá trình có thể sẽ hơi vất vả đấy.”

Chương 395: Suýt nữa thì quên mất mình là một diễn viên hài

Hàn Phi là người rất trượng nghĩa, Hoàng Doanh đã từng cứu mạng hắn, vậy thì hắn sẽ dùng khả năng của mình để trả ơn anh ấy, giúp đỡ anh ấy trở nên nổi tiếng.

"Nhất định phải làm như vậy à? Bạn bè em có vẻ không thích anh cho lắm, đặc biệt là ông bác bảo vệ ở ngôi trường kia. Ông ấy thật sự, toàn thân đều là…"

"Ông ấy rất thích anh, còn thường xuyên hỏi thăm em về chuyện của anh." Hàn Phi nói cắt ngang Hoàng Doanh: "Ban đầu có thể anh không quen, nhưng dần dần anh sẽ có được một loại chữa trị về mặt tâm linh khi sống chung với bọn họ, hãy tin em."

Trước đây, Hoàng Doanh bề ngoài là một người chín chắn và ổn định, nhưng thực chất anh lại là một người đa sầu đa cảm và sống nội tâm, anh vẫn luôn có tâm bệnh của mình.

Tất cả những điều này đã được nhìn thấy bởi Hàn Phi, hắn cảm thấy rằng [Cuộc sống hoàn hảo] về cơ bản có thể chữa lành cho anh Hoàng, giống như hắn tự chữa bệnh lúc ban đầu.

Quá trình thực sự không quan trọng, điều quan trọng là kết quả.

Sau khi hoàn thiện tất cả các chi tiết, Hàn Phi đưa Trang Nhân ra khỏi thành phố thông minh, trên đường đi hắn lại căn dặn ông ấy một số chuyện.

Sau cái chết của chủ tịch tập đoàn Vĩnh Sinh Pharmaceutical, mọi thứ về ông ta đều bị phong tỏa bởi tập đoàn tai to mặt lớn này, nếu Vĩnh Sinh biết rằng một số ký ức của chủ tịch ẩn chứa trong tâm trí của Trang Nhân, thì họ nhất định sẽ tìm đủ mọi cách để kiểm soát Trang Nhân.

Trang Nhân biết mức độ nghiêm trọng của vấn đề, ông ấy không muốn bị coi là một con chuột bạch để nghiên cứu.

Sau khi đưa Trang Nhân về nhà, điện thoại di động của Hàn Phi đột nhiên rung lên, hắn vốn nghĩ là cảnh sát gọi, nên không suy nghĩ nhiều mà kết nối điện thoại.

"Thầy Hàn? Gần đây cơ thể anh hồi phục thế nào rồi?" Người gọi là trợ lý của đạo diễn Trương.

Nghe thấy giọng nói từ điện thoại, Hàn Phi đột nhiên nhận ra mình là một diễn viên, ngày ngày chinh chiến ở thế giới tầng sâu, hắn đã quen với công việc đồ tể nửa đêm mất rồi.

"Hồi phục rất tốt, có chuyện gì sao?"

"Cảnh sát đã tháo dỡ dây cảnh báo gần nhà máy chế biến thịt rồi, tội phạm truy nã trên đường chạy trốn dường như đã bị tóm gọn. Anh có muốn trở lại đoàn làm phim không? Bởi vì sự việc lần trước, mọi người quay phim không được tốt lắm, đạo diễn Trương cũng hay cáu kỉnh hơn, ngày nào cũng nhắc đến anh." Nam trợ lý hạ giọng: "Đạo diễn Trương hiện tại ngoài giờ quay phim ra, thì sẽ lên mạng bác bỏ tin đồn thất thiệt, có lúc còn dùng nick phụ tranh cãi với người ta, nhưng tranh cãi xong thì lại càng tức giận hơn."

"Bác bỏ tin đồn?" Hàn Phi đã lâu không lên mạng, hắn hoàn toàn khác với các diễn viên khác, mọi người mỗi ngày đều đăng vài video, văn hay tranh đẹp, hắn thì hoàn toàn không "mở cửa", người hâm mộ muốn biết tình hình hiện tại của hắn đều phải lên trang web chính thức của cảnh sát Tân Hỗ tìm xem.

"Cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, có rất nhiều tin đồn về anh, nói rằng anh đã bị đoàn phim [Tiểu thuyết gia huyền nghi] đuổi ra khỏi đoàn, nói rằng thầy đã chơi với những tên tuổi lớn ngay khi mới nổi tiếng, còn xảy ra mâu thuẫn với các diễn viên khác, v.v…" Nam trợ lý cũng không nói nên lời: "Tôi nghi ngờ có người đang giở trò sau lưng anh, cá nhân tôi đề nghị anh nên gia nhập một công ty càng sớm càng tốt, có chỗ dựa rồi thì những thứ trên mạng kia tự nhiên sẽ có người giúp anh xử lý."

"Không sao, tôi cây ngay không sợ chết đứng, nếu những kẻ tung tin đồn cứ bám lấy tôi không buông tha, vậy cuối cùng

người phải hối hận chính là bọn họ đấy.” Hàn Phi là một người tính tình rất tốt, vì vậy không hề tức giận sau khi nghe những lời đồn đại đó, hắn không biết bản chất con người có thể xấu xa đến mức nào, nhưng hắn biết rằng chỉ cần mình hồi hồn cho một trăm người, đồng thời chiếm giữ linh hồn của họ, vậy thì sẽ có được danh hiệu thần dạ du (vị thần chuyên đi tuần hành vào ban đêm trong truyền thuyết, ví với người thích đi chơi lang thang ban đêm.)

“Anh thực sự rất độ lượng, trời ơi, một diễn viên trẻ có khả năng diễn xuất tốt và tính cách tốt như anh thực sự rất hiếm gặp. Tôi thực sự hy vọng rằng anh sẽ trở nên nổi tiếng. Nếu có nhiều người như anh trong làng giải trí, vậy thì môi trường có thể sẽ có một sự thay đổi tốt hơn.”

“Mặc dù là diễn viên, nhưng tôi không phải người trong làng giải trí.” Hàn Phi cười: “Chiều nay tôi sẽ trở lại đoàn phim, như vậy mọi tin đồn sẽ không đánh mà tan.

Hàn Phi đã ký hợp đồng với người ta, số tiền hắn bỏ ra để mua máy chơi game cũng là một phần thù lao đóng phim trả trước, nếu vi phạm hợp đồng, hắn sẽ không thể thanh toán ngay được số tiền vi phạm hợp đồng.

Tùy tiện ăn thứ gì đó xong, Hàn Phi liền trực tiếp chạy tới đoàn làm phim [Tiểu thuyết gia huyền nghi], dọc đường đi hắn rất chú ý xung quanh, cảm giác bị nhìn chằm chằm lúc trước đã hoàn toàn biến mất, Cánh bướm dường như thật sự đã chết.

Hơn một giờ chiều, khi Hàn Phi xuất hiện ở cửa của đoàn phim, rất nhiều nhân viên đã tụ tập lại.

Hắn không hề giả vờ chút nào, điều tuyệt vời nhất là hắn có một trí nhớ vượt trội, hắn có thể nhớ hết tên của tất cả mọi người trong đoàn phim, khi chào hỏi có thể gọi tên từng nhân viên, thể hiện sự tôn trọng hết sức đối với mọi người.

Trước đây làm gì có diễn viên nào như Hàn Phi, đừng nói đến việc nhớ hết tên của tất cả mọi người trong đoàn phim, có thể lịch sự một chút khi nói chuyện cũng đã rất tốt rồi.

Cũng chính vì sự làm nền của đồng nghiệp, nên mọi người trong đoàn phim đều cho rằng Hàn Phi rất tốt, họ cũng cảm

thấy khó chịu khi thấy hắn bị vu khống và tung tin đồn thất thiệt trên mạng.

"Hàn Phi!" Đạo diễn Trương từ xa đã gọi tên Hàn Phi, ông chen vào trong đám người: "Chúc mừng cậu đã quay trở lại!"

Một vài diễn viên có mặt ở hiện trường cũng đi đến, bọn họ thực sự tâm phục khẩu phục đối với diễn xuất của Hàn Phi, những ngày hắn không có ở đây, khi họ diễn tập thường cảm thấy thiếu đi chút cảm giác áp bức, sau đó nghĩ lại mới hiểu ra, đó chính là áp lực mà Hàn Phi mang lại cho họ.

Diễn viên có thể đoàn kết với đạo diễn và các diễn viên khác không thể chứng minh điều gì, nhưng tất cả nhân viên làm việc đều rất quý Hàn Phi, điều này mới chứng minh hắn rốt cuộc là người như thế nào.

Cảnh tượng này tại lối vào của đoàn phim cũng bị rất nhiều paparazzi canh gác bên ngoài chụp lại, một số lời đồn đại trên mạng có thể nói là không đánh tự tan.

"Thành thật xin lỗi, vì lý do cá nhân của em mà quá trình quay phim đã bị chậm lại. Bây giờ chúng ta hãy bắt đầu quay thôi." So với việc chiến đấu và đánh nhau trong thế giới tầng sâu, đóng phim bây giờ là một loại thưởng thức đối với Hàn Phi, hắn có thể đắm mình trong thế giới của người khác, đóng một vai khác, tạm thời thả hồn mình đi.

"Mấy ngày nay ở nhà em đã suy nghĩ rất nhiều về nhân vật Nhện này, bây giờ em đã có một sự hiểu biết và nhận thức mới về ông ấy." Hàn Phi nhìn thấy Nhện hoàn toàn bình thường trong thế giới tầng sâu, cũng nắm rõ được năng lực và tính cách của đối phương, có thể nói hiện tại trên thế giới này người hiểu rõ về Nhện nhất chính là hắn.

"Khi cậu nghỉ ở nhà cũng vẫn luôn nghiền ngẫm vai diễn sao?" Đạo diễn Trương càng ngưỡng mộ Hàn Phi hơn.

Tranh thủ giờ nghỉ giải lao, Hàn Phi đã học thuộc hết những câu thoại cần ghi nhớ, buổi chiều bắt đầu quay, hắn còn không cầm kịch bản, trực tiếp đi đến sân tập thể nhà máy chế biến thịt.

Khi hắn bước chân vào địa điểm quay, cả người đều trở nên hoàn toàn khác.

Kinh nghiệm ở thế giới tầng sâu đã mang đến quá nhiều ảnh hưởng cho Hàn Phi, sau khi nhập vai Nhện, loại khí chất trên người đó bất giác hiện ra.

Đó là một sự thống trị vô hình, hắn rõ ràng là vai phụ, nhưng không ai có thể che giấu được ánh sáng của hắn, tất cả các nhân vật dường như đều lấy hắn làm trung tâm.

Ngắn ngủi vài ngày, Hàn Phi thực sự đã phát sinh rất nhiều thay đổi, sự hiểu biết về nỗi sợ hãi của hắn đã được thăng hoa đến đỉnh điểm của bản chất con người, yêu cầu của đạo diễn Trương hắn đều làm được, điều mà đạo diễn Trương không nghĩ đến, hắn cũng đã làm được.

Diễn xuất của Hàn Phi rất hoàn hảo, các diễn viên đóng cùng hắn cũng lấy lại được cảm giác như trước đây.

Sau một cảnh quay, người quay cùng toát mồ hôi, đã đến mức cần trang điểm lại.

"Mấy ngày không gặp, có vẻ như cậu đã trưởng thành rất nhiều." Bạch Hiển, người từng được đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, liên tục uống nước, dường như khi đóng cùng Hàn Phi cần tiêu thụ lượng nước nhiều hơn: "Cảm giác như cậu đã vượt qua một rào cản trong cuộc sống, dường như có một cơn gió thổi ngược trên người cậu vậy."

"Trên người em làm gì có cơn gió nào?" Hàn Phi chỉ cười cười, bắt đầu đuổi tiến độ.

"Nghỉ ngơi" vài ngày ở nhà, các diễn viên khác đã quay được rất nhiều cảnh, hắn cần phải bù cho kịp tiến độ.

Ban đầu đạo diễn Trương nghĩ rằng Hàn Phi sẽ mất nhiều thời gian để quay bù, nhưng sau đó ông nhận ra rằng mình đã đánh giá thấp hắn.

Khi không cần người đóng chung với mình, Hàn Phi gần như từ đầu đến cuối đều không NG, toàn bộ các cảnh quay đều chỉ cần quay một lần, cứ như là Nhện nhập vào vậy.

"Hóa ra là chúng ta vẫn luôn liên luỵ cậu ấy…"

Tám người diễn viên khác trong [Tiểu thuyết gia huyền nghi] đều là những diễn viên thực lực được đạo diễn Trương tuyển chọn kỹ lưỡng, có thể khiến họ cảm thấy mình là gánh nặng, thật là khó tin, hơn nữa Hàn Phi chỉ mới ngoài đôi mươi.

"Nói không chừng cậu có cơ hội trở thành diễn viên xuất sắc trẻ tuổi nhất đấy, diễn viên phim kinh dị xuất sắc hiếm gặp."

Bản thân phim kinh dị có số lượng tương đối ít và không dễ để được đề cử nam diễn viên chính xuất sắc nhất đối với thể loại phim này.

Hàn Phi không biết các đồng nghiệp nghĩ gì về mình, hắn tuân thủ truyền thống tốt đẹp của mình là hoàn thành lịch quay trước khi trời tối và không bao giờ làm thêm giờ.

"Ngày mai nhớ tới làm việc nhé!" Đạo diễn Trương khá hài lòng với Hàn Phi, tâm trạng cũng tốt hơn rất nhiều.

Sau khi rời địa điểm quay, Hàn Phi đón xe trở về phố cổ, trong đầu hắn đều là suy nghĩ làm thế nào để bồi dưỡng Hoàng Doanh, cho đến khi bước vào sân, hắn mới nhìn thấy A Thành và người quản lý công ty cũ của mình đang đứng ở lối vào của hành lang.

"Tôi tin là cậu hiện tại cũng đã có thể thấy được thành ý của chúng tôi rồi?" Thái độ của người quản lý cấp cao lần này tốt hơn nhiều, gã không ngồi trong xe nói chuyện với Hàn Phi: "Trước đây chúng tôi đã có một số hiểu lầm, nếu cậu sẵn lòng trở lại công ty, chúng tôi có thể bồi thường tương ứng cho cậu."

"Bồi thường?" Chồn cáo chúc tết gà, rắp tâm ăn gỏi, giả bộ thân thiện nhằm thực hiện mưu đồ xấu, Hàn Phi căn bản lười đáp lại đối phương: "Các anh cứ giữ lại để tiếp tục mời các thủy quân internet đi."

Hàn Phi đi qua giữa hai người, A Thành muốn ngăn hắn lại, nhưng sau khi anh ta thấy ánh mắt của hắn, đến tay cũng không dám giơ lên, cứ cảm thấy đối phương lúc nào cũng có thể chặt đứt tay mình vậy.

Chờ sau khi Hàn Phi đi vào trong hành lang, A Thành mới mở miệng: “Em đã nói rồi anh ta nhất định sẽ không đồng ý đâu, cái người này rất kiêu ngạo.”

“Con người tôi rất yêu quý người có tài, vừa rồi là cho cậu ta cơ hội cuối cùng, nếu như cậu ta đã không nắm lấy, vậy thì cũng đừng trách tôi.” Sắc mặt người quản lý cấp cao rất kém, đã rất lâu không có ai dám tát vào mặt gã như vậy.

Quay trở lại xe, gã ta gọi cho một số điện thoại, khi gã có chút bực bội, điện thoại mới kết nối: “Chuyện tôi bảo các cậu làm như thế nào rồi?”

“Có lẽ… sẽ mất một chút thời gian.”

“Bảo các cậu tìm gia đình nạn nhân vụ án giết người làm chứng khó như vậy sao?! Tôi đã nói rồi tiền không thành vấn đề! Chỉ cần người bị hại đồng ý giúp chúng ta, cùng với chúng ta tẩy chay phim và con người cậu ta, vậy thì con đường ngôi sao của cậu ta sẽ kết thúc thôi.” Ngữ khí người đàn ông u ám: “Trước đây đám người kia không phải đã từng tẩy chay “Hoa Song Sinh” sao? bảo bọn họ tiếp tục tẩy chay, chúng ta sẽ phụ trách làm lớn chuyện này lên!”

“Đây không phải là vấn đề tiền bạc, hôm nay khi chúng tôi tiếp xúc với người nhà của những nạn nhân bị hại trong vụ án mạng ghép xác người, chỉ hơi nói một chút không tốt đến Hàn Phi, liền bị bọn họ đuổi ra ngoài, còn có một ông già họ Ngụy, cầm cái nạng đuổi đánh chúng tôi.”

“Bọn họ không đồng ý tẩy chay? Tiền cho không cũng không cần?” Lông mày người đàn ông xoắn vào nhau: “Bao nhiêu người nhà của người bị hại như vậy, kiểu gì chả có người cần tiền, các cậu tìm lần lượt từng người cho tôi, nói chuyện uyển chuyển khéo léo một chút! Thực sự không được nữa, các cậu tự tìm người giả làm người nhà của người bị hại đi.”

Cúp điện thoại xong, người đàn ông ném điện thoại lên ghế bên cạnh: “Lái xe đi! Quay về công ty!”

Chiếc xe sang trọng không ăn khớp với cư xá cũ kỹ lái đi, bóng dáng của Hàn Phi cũng xuất hiện ở góc tầng 1 và tầng 2.

Hắn phát hiện từ khi tiếng cười điên dại bị kích hoạt trong tâm trí, hắn rất mẫn cảm với các loại ác ý, dường như có thể trực tiếp cảm nhận được sự xấu xa trong lòng của một người.

"Con người tôi khá là lương thiện, vừa rồi là cơ hội cuối cùng của cậu, hy vọng cậu có thể trân trọng."

Nhìn chiếc xe sang trọng đã đi xa, Hàn Phi lặp lại lời đối phương vừa rồi.

Trở lại căn hộ thuê của mình, Hàn Phi nằm ở trên giường, hưởng thụ thời gian nghỉ ngơi hiếm có.

Đọc sách, nghe nhạc, ăn vặt, tất cả sẽ trở nên hài hòa hơn nếu không có những bức ảnh các vụ án mạng giết người dán trên bức tường cạnh giường.

Chương 396: Cao thủ tại dương gian, chơi cùng bạn tại âm phủ

"Khi không có việc làm thì ngày ngày nghĩ đến công việc, sau khi có công việc rồi thì lại ngày ngày nghĩ đến việc nghỉ ngơi, đáng thương cho mình ca ngày ca đêm luân phiên nhau, đến ngày nghỉ cũng không có."

Có người ban ngày là diễn viên, buổi tối có thể là bảo vệ, quản lý cửa hàng, giáo viên tuần tra, thậm chí là đồ tể nửa đêm và côi phu.

Uống một cốc nước lớn, Hàn Phi đặt quyển sách trong tay xuống, bắt đầu tập thể dục.

Từ sau khi chơi [Cuộc sống hoàn hảo], hắn thậm chí đến nước ngọt cũng rất ít uống rồi, lối sống lành mạnh đến mức không giống một thanh niên mới ngoài đôi mươi chút nào.

Thư giãn một lúc, chờ đến hơn 11 giờ đêm Hàn Phi lại gọi điện thoại cho Hoàng Doanh, sau khi xác định anh ấy đã sẵn sàng, hắn mới đi vào máy chơi game.

Trước đây mỗi lần Hàn Phi vào trò chơi đều như ra pháp trường vậy, đến hậu sự cũng phải viết ra trước, nhưng lần này đăng nhập trò chơi, áp lực của hắn rõ ràng đã giảm đi rất nhiều.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khi màn hình ảo khổng lồ kết nối trời đất ở ven thành phố phát sinh thay đổi, Hàn Phi cũng đội mũ bảo hiểm trò chơi lên.

Cách ngày chính thức Open Server của [Cuộc sống hoàn hảo] chỉ còn lại 24 tiếng cuối cùng.

Màu máu buông xuống, ý thức Hàn Phi đã đến bên trong thành phố màu máu đỏ.

Trong quá trình ý thức rơi xuống, hắn nhìn thấy một bóng quỷ màu đỏ cách mình không xa, "người" đó ôm một cái đầu lâu của một ông già, ngồi xổm bên cạnh điện thờ.

“Tiếng ca? Nó vẫn còn ở đó?”

Lần trước khi Hàn Phi thoát khỏi trò chơi thì nhìn thấy đối phương, không ngờ được lần này đăng nhập lại, tiếng ca vẫn còn ở vị trí cũ.

Mở hai mắt ra, Hàn Phi đã quay trở lại nơi mình offline.

Hắn đẩy cửa phòng ngủ ra, vừa hay nhìn thấy bảo vệ Hoa Khôi đang chém gió với hai người bảo vệ ở tòa nhà số 1, nói mình đã sinh tồn ở tòa nhà số 4 không biết bao nhiêu năm rồi, mỗi lần đều có thể thoát chết, vì vậy chức vụ đội trưởng bảo vệ của tòa nhà chết chóc giao cho anh ta là phù hợp nhất.

“Hàn Phi?” Sau khi nói chuyện với mọi người trong cư xá Hạnh Phúc, anh ta cũng biết được tên thật của Hàn Phi: “Cậu đi vào căn phòng kia từ khi nào thế? Tôi nhớ là trong căn phòng đó hình như không có ai mà?”

“Tình hình hiện tại trong tòa nhà thế nào rồi?” Hàn Phi ngồi trên ghế sô pha rồi nói, ba người bảo vệ lần lượt trả lời, ai là đội trưởng bảo vệ thực ra đã không cần phải nói thêm nữa.

“Sau khi điện thờ dưới tầng hầm của tòa nhà chết chóc vỡ vụn, trên vỏ cái kén khổng lồ màu đen cũng bắt đầu xuất hiện lượng lớn các vết nứt, nó tuy rằng vẫn phát ra tử ý như cũ, có điều chút tử ý đó căn bản không thể bao trùm được hết tòa nhà, chỉ có thể miễn cưỡng để cho tòa nhà tự hồi phục.” Hoa Khôi mặc bộ đồng phục bảo vệ gọn gàng và sạch sẽ, cả người trông rất có năng lượng.

Một vài người đi ra khỏi phòng, trải qua một ngày hồi phục, tòa nhà chết chóc đã khôi phục được già nửa, những mạch máu do Cánh bướm để lại biến thành chất dinh dưỡng, được các cư dân đổ đầy vào bên trong cư xá.

“Cánh bướm đã chết rồi, hiện tại bên trong tòa nhà chưa xuất hiện người quản lý mới.” Hoa Khôi thành thật nói: “Luận thực lực, quỷ nhảy lầu của tòa nhà số 1 đáng sợ nhất, nhưng cô ấy lại không hề có ý định làm người quản lý, cả ngày cứ điên điên rồ rồ; nếu như luận đến trí tuệ và mị lực thì tôi nghĩ cậu là người phù hợp nhất.”

Sau khi Hoa Khôi nói xong, hai người bảo vệ còn lại cũng gật đầu lia lịa.

Bọn họ đều có quan hệ rất tốt với Hàn Phi, nếu như hắn trở thành người quản lý mới, sự an toàn của bọn họ cũng được bảo đảm, ngoài ra nói đến phong cách làm việc, thực sự cũng chỉ có Hàn Phi là đáng tin cậy hơn.

Hàn Phi cùng với bảo vệ đi trong hành lang, thỉnh thoảng gặp một vài cư dân quỷ quái nhìn thấy bọn họ đều sẽ chủ động chào hỏi, khung cảnh êm dịu và ấm áp này rất khó tưởng tượng được lại phát sinh trong thế giới tầng sâu, ngay cả đến một vài cư xá kiểu mẫu trong hiện thực cũng chưa chắc đã làm được.

Từ trong ô vật phẩm lấy ra điện thoại của Đom Đóm, sau khi anh ấy hồi hồn thành công, điện thoại của anh ấy trở thành của Hàn Phi.

Chiếc điện thoại trông có vẻ bình thường, sau khi hệ thống giám định Hàn Phi mới phát hiện, đây lại là một vật phẩm nguyền rủa hiếm có ranh F, tên gọi là điện thoại nhóm chat chết chóc.

Thông thường nếu muốn có được vật phẩm nguyền rủa này, cần phải gia nhập nhóm chat chết chóc, sống sót bên trong đám lệ quỷ mới được, độ khó vô cùng cao.

Nhưng do hồn thiện của Hàn Phi ngoài ý muốn đi vào cơ thể Đom Đóm, dẫn đến hắn trực tiếp có được sự chấp nhận của đám lệ quỷ, nên hắn mới có thể có được vật phẩm này một cách dễ dàng, thậm chí ngay cả nhóm chat chết chóc cũng đã bị hắn đổi thành nhóm hỗ trợ bảo vệ quyền lợi cư dân của tòa nhà chết chóc.

Trong nhóm chat, Hàn Phi hỏi han mọi người về kế hoạch trong tương lai, hắn liên tục nhấn mạnh với tất cả các cư dân, cư xá là của mọi người, mỗi một người ở đây đều là người quản lý, hy vọng mọi người có thể tích cực tham gia đóng góp.

Trong các tòa nhà đặc biệt khác đều là vì vị trí người quản lý, mà tàn sát nhau đến hồn phi phách tán, Hàn Phi ở đây lại chủ động đưa ra khái niệm cùng nhau quản lý, đối với thế giới

tầng sâu mà nói, đây có thể là bước đầu tiên của việc thay đổi các quy tắc.

Bởi vì sự tồn tại của nhóm chat chết chóc, các cư dân của tòa nhà chết chóc giao lưu rất thuận tiện. Trong thời gian Hàn Phi rời khỏi đây, các cư dân tự phát kiểm tra tòa nhà, tập trung xử lý tất cả các dấu vết và nguyền rủa chết chóc mà Cánh bướm lưu lại, đồng thời thống kê lại các tình huống bất thường vào trong nhóm chat.

Lật xem lịch sử trò chuyện, Hàn Phi phát hiện có mấy sự việc đáng được chú ý.

Đầu tiên là bên trong tòa nhà, sau khi Cánh bướm làm nổ tủ quần áo số 4444, toàn bộ các tủ quần áo trong các căn phòng của tòa nhà chết chóc đều xuất hiện những thay đổi nhất định, lối đi chính của ác mộng và thế giới tầng sâu tuy đã bị phá hủy, nhưng giữa ác mộng và các tủ quần áo khác dường như lại có một mối liên hệ đặc biệt nào đó.

Không còn sự thao túng của ý thức chính của Cánh bướm, sau này nếu có người lạc đường trong ác mộng, vậy thì nói không chừng người đó lại rất may mắn mở được cánh cửa tủ của tòa nhà chết chóc, tình cờ chạm trán với Hàn Phi, tất nhiên xác suất này sẽ vô cùng nhỏ.

Dưới sự dẫn dắt của nam học sinh và haha, các cư dân còn thu thập lại những mảnh vụn điện thờ còn sót lại bên trong tòa nhà chết chóc. Đối với các cư dân cũ sống trong thế giới tầng sâu, điện thờ tuyệt đối không phải là thứ có thể đặt để tùy tiện, cho dù là mảnh vụn còn sót lại cũng phải bảo quản ổn thỏa.

Hàn Phi không tin thần, nhưng hắn cũng không thể cố tình chống đối lại điện thờ, các thông tin hắn nắm được cho đến hiện tại, trong thế giới tầng sâu chỉ có tồn tại không thể nhắc đến mới có tư cách lập điện thờ cho riêng mình, cũng có nghĩa là đằng sau mỗi một điện thờ đều là một tồn tại không thể nhắc đến.

“Những mảnh vụn của điện thờ này cứ lưu giữ lại, sau này nói không chừng ai đó trong số chúng ta lại cần dùng đến.” Tại thời khắc cuối cùng quyết chiến với Cánh bướm, nó đã

dùng đến sức mạnh trong điện thờ, nó còn đặt trái tim vào trong điện thờ, dường như hận ý muốn trở thành không thể nhắc đến thì phải liên quan đến điện thờ.

Thông qua nhóm chat, Hàn Phi tìm thấy Haha, nữ streamer và Ngụy Hữu Phúc vừa mới tỉnh lại ở tầng trên cùng của tòa nhà chết chóc.

Ý thức của Cánh bướm đã tiêu tan, người quản lý sự vụ trong tòa nhà chết chóc trở thành Haha và nữ streamer, Ngụy Hữu Phúc và Từ Cầm thì đại diện cho cư xá Hạnh Phúc.

Người của hai cư xá vốn dĩ cả đời này cũng chưa chắc đã gặp nhau, nhưng bởi vì Hàn Phi, bọn họ hiện tại đã chấp nhận sự tồn tại của nhau, ít nhất cũng sẽ không ra tay nuốt đối phương làm thức ăn.

"Xem ra mọi người cũng đã làm quen với nhau rồi, vậy thì tôi cũng không cần giới thiệu thêm nữa." Sau khi Hàn Phi đi vào căn phòng Cánh bướm từng sống ở tầng trên cùng, phát hiện không khí có phần cổ quái, Ngụy Hữu Phúc yếu ớt nằm trên ghế sofa, Haha chống cằm, nhìn chằm chằm ra cửa sổ.

Trong phòng khách chỉ còn lại nữ streamer và Từ Cầm đang ngồi đối diện nhau, một người chỉnh lý lại chiếc váy đỏ của mình, một người nghịch con dao ăn bọc bằng da người.

Có lẽ là do Cánh bướm đã từng sống trong căn phòng này, nên căn phòng này rõ ràng là âm u đáng sợ một cách đặc biệt, không khí nghiêm trọng, nhiệt độ cũng thấp hơn rất nhiều so với bên ngoài.

Cánh bướm mặc dù đã hồn phi phách tán, nhưng sau khi nó chết, sương đen bao trùm tòa nhà chết chóc cũng đã tiêu tan, khu vực này không còn có thể quay lại như ngày trước nữa." Haha phá vỡ bầu không khí băng giá của cuộc trò chuyện trong phòng: "Trước đây kẻ địch của chúng ta là Cánh bướm, sau này chúng ta có thể sẽ phải đối mặt với các loại tồn tại đáng sợ khác nhau, thậm chí cũng sẽ có không thể nhắc đến khác đi qua đây."

Mở rèm ra, vài người nhìn ra bên ngoài.

Tòa nhà chết chóc có 24 tầng, là kiến trúc cao nhất trong khu vực này, nhưng nhìn ra bên ngoài, có vô số kiến trúc cao hơn và quỷ dị hơn tòa nhà chết chóc.

Hàn Phi bọn họ chỉ sống trong một góc của thế giới tầng sâu, tầm mắt hắn thậm chí không thể nhìn thấy toàn cảnh bóng tối.

"Vì để ứng phó với những nguy hiểm có thể tồn tại, tôi đề nghị mọi người liên thủ với nhau." Sắc mặt Ngụy Hữu Phúc nhợt nhạt, cơ thể gần như trong suốt: "Giống như tòa nhà số 1 và tòa nhà số 2 của cư xá Hạnh Phúc liên hợp lại với nhau vậy, chúng ta tập trung lực lượng phân tán lại với nhau, như vậy mọi người đều cùng có lợi."

"Tôi đồng ý, tòa nhà chết chóc hiện tại chỉ còn lại một hận ý là Trang Văn, cô ấy còn đang ở trạng thái điên rồ, không thể giao tiếp. Chưa nói đến việc những lệ quỷ ở khu vực khác đến, giả sử Trang Văn đột nhiên phát điên, chỉ dựa vào mỗi chúng ta cũng rất khó để khống chế được cô ấy." Những điều Haha nói đều là sự thật, trước đây trong tim anh ta đều là tử ý, mỗi ngày anh ta đều phải vật lộn với ý nghĩ chết đi sống lại, không ngờ sau khi gặp được Đom Đóm và Hàn Phi, anh ta thậm chí còn bắt đầu nghĩ về tương lai.

"Còn có một điểm tôi cảm thấy cần phải nói với mọi người." Haha suy nghĩ một chút: "Tôi luôn cảm thấy sắp tới sẽ có chuyện lớn gì đó xảy ra, quỷ quái của các khu vực phụ cận đột nhiên trở nên hưng phấn hơn rất nhiều, điều này rất không bình thường."

"Một mực phòng thủ sẽ chỉ làm tăng thêm nỗi sợ hãi, chúng ta cũng phải đi ra ngoài, đi thăm dò nhiều khu vực hơn." Giọng điệu của Hàn Phi không giống một người chơi mới level 15 chút nào: "Tôi đã biết phương hướng đại khái mà tiếng ca ẩn nấp, nó đã bị tử ý và điện thờ của tòa nhà chết chóc làm cho thiệt hại nặng nề, bây giờ là thời cơ tốt nhất để tiếp xúc với nó."

Sau khi Hàn Phi nói xong, những người khác đều không dám nói nữa, toàn bộ đều chăm chú nhìn hắn.

Tiếng ca là tồn tại không thể nhắc đến, tồn tại như vậy ngay cả nhắc đến cũng có khả năng bị nguyền rủa, Hàn Phi lại ở đây quang minh chính đại thảo luận làm thế nào đối phó với người ta.

Đối chiếu với bản đồ mà quản lý tòa nhà tiền nhiệm để lại, Hàn Phi chỉ về một phương hướng bên ngoài cửa sổ: "Tiếng ca ở con phố ngoài cùng trong khu vực tòa nhà chết chóc, người quản lý tòa nhà tiền nhiệm của cư xá Hạnh Phúc gọi con phố này là phố Từ Đường."

Ho khan một tiếng, Haha ngập ngừng nói: "Anh phải nghĩ rõ ràng về chuyện này, suy nghĩ kỹ trước khi hành động."

"Tôi tiến vào tòa nhà chết chóc có một nguyên nhân rất quan trọng, đó chính là đi tìm người quản lý tòa nhà tiền nhiệm của cư xá Hạnh Phúc, điện thờ và mảnh vụn ký ức của ông ấy đều đã bị tiếng ca mang đi, vì vậy tôi nhất định phải đi tìm tiếng ca." Hàn Phi suy đoán tiếng ca chính là một trong ba người con của Phó Sinh, nó có lẽ biết một vài bí mật liên quan đến Phó Sinh.

"Đạo lý thì tôi đều hiểu, nhưng mà anh phải biết giữa oán niệm và không thể nhắc đến còn có hận ý, mà hận ý sau khi được tái sinh trong ngọn lửa màu đen lại phân thành ba tầng khác nhau là đỏ nhạt, đỏ, đỏ đậm. Cho dù tiếng ca có bị thương nặng hơn nữa, nó cũng không phải là người mà oán niệm chúng ta có thể đối phó. Cường đại như Cánh bướm, cũng phải dựa vào điện thờ trong tòa nhà chết chóc và tử ý tích lũy bao nhiêu năm nay mới ép được tiếng ca rút lui." Tên trên mạng của Haha tuy là Một ngày rồi sẽ biết hahahaha, tương đối hài hước, nhưng trên thực tế anh ta là một "quỷ" có tính cách cực kì bi quan.

"Chờ sau khi tiếng ca khôi phục lại, nó nhất định sẽ quay lại tìm chúng ta. Anh muốn một lần vất vả suốt đời nhàn nhã giải quyết tiếng ca hay là muốn vĩnh viễn sống trong sự sợ hãi?" Hàn Phi không có quá nhiều kính sợ đối với không thể nhắc đến trong thế giới tầng sâu, cậy vào việc mình có thể offline, hắn đã điên rồ trêu chọc tiếng ca mấy lần rồi.

Cánh bướm làm tiếng ca bị thương nặng, dựa vào tính cách của không thể nhắc đến, thì nhất định sẽ quay lại báo thù, hiện tại các cư dân trong tòa nhà chết chóc căn bản không có khả năng sống sót trong tay tiếng ca.

"Thôi được, vậy anh nói thời gian đi, chúng tôi cùng anh đi đến phố Từ Đường!" Haha thật khó khăn mới quyết định được.

"Vậy thì định vào buổi tối ngày mai đi, chúng ta càng kéo dài thời gian, tiếng ca lại càng khôi phục tốt hơn." Hàn Phi muốn đối phó với tiếng ca, còn có một nguyên nhân vô cùng quan trọng nữa chính là hệ thống đã phát hành nhiệm vụ người quản lý, muốn chính thức trở thành người quản lý của tòa nhà chết chóc, phải tìm lại được điện thờ và mảnh vụn ký ức của Phó Sinh mới được.

Ngoài ra Hàn Phi lần đầu tiên sau khi nhìn thấy mảnh vụn ký ức của Phó Sinh, đối phương đã giúp hắn mở ra hai mặt của hộp đen, hắn vẫn muốn tiếp tục mở hộp đen, xem xem bên trong hộp đen cuối cùng có giấu thứ gì.

Sau khi hoàn thiện tất cả các chi tiết, Hàn Phi dẫn theo mọi người của cư xá Hạnh Phúc và Phong Tử Du vẫn đang trong trạng thái hôn mê đi ra khỏi tòa nhà chết chóc, nơi đây dù sao cũng không phải là nhà của bọn họ.

Tất cả hàng xóm và bạn bè cùng nhau đi, Hàn Phi bọn họ giống như âm binh mượn đường, trong khu vực tòa nhà chết chóc, căn bản sẽ không có quỷ quái nào tới quấy rầy bọn họ.

"Có chút hình thành thói quen trò chơi rồi." Hàn Phi nhìn khu phố bị bóng tối bao trùm, trong những tòa cao ốc bị âm khí bao quanh, thỉnh thoảng có quỷ quái nhanh chóng lóe lên: "Sau này những nơi mình đến sẽ càng nhiều hơn, mình sẽ mang lại hy vọng cho nhiều cư dân hơn."

Trở lại Học viện tư thục Ích Dân, Hàn Phi nói với các giáo viên và học sinh trong học viện chuyện Cánh bướm đã bị giết, mang lại cho hắn một làn sóng "danh tiếng".

Sau khi được sự đồng ý của giáo viên và học sinh trong trường, Hàn Phi quyết định làm việc quan trọng nhất trong

ngày hôm nay.

Hắn đã mở cánh cửa của một lớp học nào đó, sau đó sử dụng thiên phú người quản lý của mình —— Chiêu hồn.

Quỷ môn màu máu đỏ dần dần mở ra, Hàn Phi gọi ra tên của Hoàng Doanh.

2 giờ đêm ngày hôm nay, server thử nghiệm của [Cuộc sống hoàn hảo] sẽ đóng lại, Hàn Phi phải đưa Hoàng Doanh vào trong thế giới tầng sâu trước khi anh ấy không thể đăng nhập được vào trò chơi nữa.

Biển máu trào dâng, âm khí khắp nơi, sau khi quỷ môn từ từ đóng lại, một thân ảnh bối rối xuất hiện ở góc của phòng học.

Cái gì đến, vẫn phải đến.

"Anh Hoàng, hai phòng học này cũng là chuẩn bị cho anh, dùng để chứa tất cả vật phẩm nhiệm vụ và đạo cụ." Hàn Phi kéo Hoàng Doanh từ dưới đất đứng dậy.

"Anh không phải là lần đầu tiên đến đây nữa rồi, nhưng mỗi lần đến đây luôn cảm thấy rất không quen." Lưng dựa vào bàn, Hàn Phi cẩn thận nhìn bốn xung quanh, trong phòng học lúc nửa đêm bàn ghế nghiêng ngả, chỗ cửa sổ không biết từ lúc nào xuất hiện khuôn mặt của một đứa trẻ.

"Anh hãy lấy hết tất cả đồ trong bao ra trước đã." Hàn Phi thúc giục: "Lát nữa còn có chuyện quan trọng hơn phải làm."

"Em có quan hệ như thế nào với lãnh đạo của ngôi trường này? Tùy tiện mượn phòng học cũng không có ai quản à?" Những vật phẩm nhiệm vụ mà Hoàng Doanh mang đến lần trước đã chất đầy một phòng học rồi.

"Đây chính là mối quan hệ sâu rộng."

Hàn Phi và Hoàng Doanh cùng nhau phân loại sắp xếp các vật phẩm nhiệm vụ, con đường của 50 level đầu tiên của Hoàng Doanh đã được trải sẵn.

Ngoài các vật phẩm nhiệm vụ ra, Hoàng Doanh còn thu thập toàn bộ những vật phẩm quý hiếm mà người chơi thử

nghiệm có thể nhận được, đối với những người chơi thử nghiệm, những thứ đó hoàn toàn vô dụng, điều này khiến Hoàng Doanh kiếm được một món hời lớn.

Những món đồ cổ vô cùng quý giá, một số lượng lớn vũ khí, thực phẩm và dược phẩm chất lượng huyền thoại, những đạo cụ và kỹ năng quý hiếm, thậm chí cả những công pháp đất đai và phòng hợp đồng thương mại cho một số tòa nhà, Hoàng Doanh cũng không chịu buông tha.

Ở một khía cạnh nào đó, Hoàng Doanh thực sự là một người trưởng thành đáng tin cậy.

Sau khi bận rộn xong xuôi, Hoàng Doanh nhìn những phòng học chật kín, cảm thấy trong lòng có một cảm giác đặc biệt thỏa mãn.

Anh lau mồ hôi trên trán, nhẹ nhàng khoác bả vai người bên cạnh, giọng điệu có chút tự đắc: "Không nói thì thôi, hiện tại anh thật sự rất kỳ vọng vào việc open server. Người chơi số 1 trong [Cuộc sống hoàn hảo], quả thật nghe cũng không tệ."

Hồi lâu không có phản ứng lại, Hoàng Doanh vô thức nhìn sang bên cạnh, cánh tay của mình đang đặt trên vai một ông lão, đối phương đang mặc đồng phục bảo vệ của trường Học viện tư thục Ích Dân, trên người mang theo cả núi quỷ, vô số quỷ đang nhìn chằm chằm vào anh ấy.

"Chàng trai, mấy ngày không gặp, cậu hình như có tinh thần hơn nhiều rồi."

Khi người bảo vệ già đang đuổi theo Hoàng Doanh chạy ra ngoài lớp học, Hàn Phi đang nấp sau cánh cửa, nhìn chằm chằm vào Hoàng Doanh, lần đầu tiên sử dụng năng lực tấn công chủ động rank E của mình — nguyền rủa!

"Anh rất nhút nhát, chỉ cần một sự xáo trộn nhỏ nhất cũng sẽ khiến anh gục ngã. Anh sợ bóng tối, sợ không gian chật hẹp, thích suy nghĩ lung tung, sợ hãi và thậm chí không dám đi vệ sinh một mình…"

Mỗi khi Hàn Phi nói ra một câu, trên ngực Hoàng Doanh sẽ xuất hiện nguyền rủa màu đen giống như nguyền rủa chết chóc

vậy, những câu thần chú dày đặc đan xen trong trái tim của anh ấy, nó khơi dậy nỗi sợ hãi của anh ở mức độ lớn nhất.

Nghe thấy tiếng hét vang vọng bên tai, Hàn Phi biết thần chú đã phát huy tác dụng rồi.

Để tránh cho Hoàng Doanh bị thương, hắn đã mang theo những người hàng xóm hung dữ đáng sợ của cư xá Hạnh Phúc theo sát anh ấy, bảo vệ đối phương mọi lúc.

Chương 397: Open Beta toàn cầu

Hoàng Doanh chưa bao giờ nghĩ rằng cuộc nói chuyện với Hàn Phi chỉ trong vòng chưa đầy ba phút lại mất cả đời để trị hết.

Tiếng hét của anh ấy phá vỡ sự yên tĩnh của thế giới tầng sâu, thu hút nhiều ánh mắt tò mò hơn.

Anh ấy chỉ nghĩ đơn giản rằng mình có thể thoát khỏi đám ma quỷ bằng cách rời khỏi học viện này, nhưng sau khi lao ra khỏi cổng trường, anh ấy nhận ra rằng hóa ra màn đêm là không có ranh giới.

Điều mà anh ấy cho là kinh hoàng nhất lúc trước thực ra mới chỉ là bắt đầu.

"Tôi không làm số một! Tôi không làm người chơi số một! Thật đấy! Tôi muốn về nhà…"

Mũi tên bắn đi không quay đầu lại, Hàn Phi và nhiều hàng xóm ở đây cũng vì hộ tống Hoàng Doanh, vừa hay hắn cũng đang muốn "dọn sạch" hoàn toàn khu vực tòa nhà chết chóc, để xem có sót vật phẩm nguyền rủa và bạn bè cùng chí hướng nào không.

Dưới sự dẫn dắt của Hoàng Doanh, hắn liên tiếp hoàn thành mấy nhiệm vụ rank G và tìm được một số nguyên liệu nấu ăn tươi ngon cho các bạn hàng xóm.

Sống dưới cái bóng của tiếng ca và Cánh bướm, những "người" ở khu vực này đã bị đè nén quá lâu, đêm nay chính là đêm cuồng hoan của bọn chúng.

Hoàng Doanh là tín hiệu bắt đầu yến tiệc, anh ấy gặp được mọi thứ, có trở thành tân khách trên yến hội, cũng có bị dọn lên bàn ăn của yến hội.

Oán hận tích tụ trong người được phóng thích, ma quỷ điên cuồng cùng với nhân tính con người khi còn sống đan xen, bọn

chúng không che giấu con người thật của mình chút nào, tận hưởng đêm tối một cách trọn vẹn nhất.

Năm tiếng đồng hồ trôi qua, sau khi Hoàng Doanh ngất xỉu rồi lại bị cứu tỉnh không biết bao nhiêu lần, cuối cùng người chơi phi phàm đã được định trước trong tương lai cũng đã đạt đến cực hạn.

Hàn Phi tương đối có chừng mực, sau khi hắn xác định Hoàng Doanh không cách nào làm cho tỉnh lại được, mới dùng thiên phú hồi hồn đối với anh ấy.

"Anh Hoàng, em chỉ có thể giúp anh được bấy nhiêu thôi, kế tiếp là tùy thuộc vào anh."

Hoàng Doanh đang ở trong trạng thái hồi hồn, lộ vẻ bình yên, cứ như lên thiên đường vậy.

Sau khi Hoàng Doanh rời đi, hai anh em Lý Tai cảm thấy vô cùng tiếc nuối, Gương Thần cũng có chút không nỡ, nó vốn dĩ muốn nhốt Hoàng Doanh vào trong gương.

Dưới sự câu dẫn của Hoàng Doanh, một số ma quỷ ẩn sâu trong khu vực tòa nhà chết chóc cũng không nhịn được nhảy ra ngoài. Hàn Phi thuận lợi hoàn thành "thanh lý" đối với khu vực này, kế tiếp hắn có thể yên tâm hướng đến thăm dò khu vực khác.

Sự phân chia khu vực của thế giới tầng sâu khá hỗn loạn, thông thường thì nó được phân chia theo đường phố, nhưng nếu có hận ý tồn tại trong các tòa nhà của một con phố nào đó, thì mấy con phố phụ cận đều sẽ bị quy về khu vực quản lý của hận ý, chẳng hạn như tòa nhà chết chóc.

Trong thế giới tầng sâu, mỗi nơi trú ngụ của hận ý đều là một khu vực riêng biệt.

Nếu Hàn Phi muốn khám phá ra bên ngoài, nhất định sẽ tiến vào địa bàn của bọn chúng.

Thông thường, khi một người sống như Hàn Phi tiến vào khu vực của đối phương, đối phương sẽ không phản ứng quá dữ dội, thậm chí hoàn toàn không cảm nhận được.

Một con kiến bò vào sân nhà, chính mình còn muốn chui ra khỏi quan tài để nghiền chết nó ư?

Nhưng nếu Hàn Phi mang theo oán niệm cỡ lớn và oán niệm đỉnh cấp tiến vào thì kết quả kia sẽ hoàn toàn khác, chỉ cần bị phát hiện, đối phương nhất định sẽ cố hết sức ăn tươi nuốt sống đám người từ bên ngoài đến.

"Quản lý tòa nhà tiền nhiệm cũng không nói rõ cụ thể, nhưng tất cả những nơi được đánh dấu gạch đỏ, ít nhất là nơi có hận ý?"

Tòa nhà chết chóc đã được ông ấy đánh dấu riêng biệt. So sánh thực lực của Cánh bướm, Hàn Phi đại khái có thể suy tính ra ý nghĩa của các dấu hiệu trên bản đồ.

Hắn thật may mắn khi có thể giết chết Cánh bướm, bình thường dù có mang theo tất cả hàng xóm nhưng gặp phải hận ý thì chỉ có nước bỏ chạy.

"Từng bước từng bước mà đến thôi, không thể sốt ruột được, hay là trước tiên tiếp xúc với tiếng ca một cái, lấy mảnh vỡ ký ức thứ hai của Phó Sinh rồi mới nghĩ đến những thứ khác."

Đứng trong một tòa nhà cũ nát, Hàn Phi nhìn về phía sau, khi mới đăng nhập vào game, hắn chỉ là khách trọ của tòa nhà số 1 trong cư xá Hạnh Phúc, nhưng giờ hắn đã có trường học, cửa hàng, cửa hàng thú cưng, nhà máy máu thịt, khu dân cư lớn phức hợp đa dạng chức năng bao gồm công ty bảo vệ.

Nghĩ đến điều này, Hàn Phi cảm thấy trò chơi mình chơi quả thực có liên quan đến phát triển và quản lý.

"Một cửa hàng thú cưng chuyên buôn bán chủ nhân của động vật, một cửa hàng tiện lợi tích trữ một số lượng lớn các đặc sản âm phủ, một công ty bảo vệ cung cấp dịch vụ đồ sát cư dân, còn có một nhà máy máu thịt do đám súc sinh điều hành, chỉ dựa vào những sản nghiệp này vẫn không thể cạnh tranh với các khu vực khác, cũng không có điểm thu hút cốt lõi nào cả, không thể làm cho ma quỷ từ khu vực khác chủ động tới đây… Xem ra mình vẫn còn một chặng đường dài phía trước."

Sau khi trao đổi ý kiến với mọi người, Hàn Phi quyết định đợi đến khi thoát game, dựa vào trí nhớ vượt xa người thường, tìm hiểu một số kiến thức về xây dựng thành phố.

Những người khác đều là chơi game bỏ bê việc học, còn Hàn Phi thì học như điên vì chơi game, hắn đã nắm được quá nhiều kiến thức mà diễn viên không cần phải nắm vững.

Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, Hàn Phi và mọi người trở về cư xá Hạnh Phúc, hắn thoát game ở căn hộ ma ám ban đầu.

Màu máu nhuộm đỏ cả thành phố, khi ý thức của Hàn Phi dâng lên, hắn phát hiện tiếng ca ở phố Từ Đường vẫn đang nhìn mình chằm chằm.

"Sao mày cứ nhìn tao như vậy? Tao với mày có hận thù gì không hóa giải được à?"

Sau khi cởi mũ bảo hiểm trò chơi, Hàn Phi ra khỏi máy chơi game, uống vài ngụm nước, sau đó kéo mở rèm cửa sổ ra.

Chỉ còn một cái đồng hồ đếm ngược trên màn hình ảo khổng lồ nối trời và đất, ngày mà vô số người mong chờ sắp đến.

Mở diễn đàn xã hội, phần lớn hot search đều liên quan đến việc open server [Cuộc sống hoàn hảo], Hàn Phi cũng thật sự cảm nhận được một chút, thời đại có lẽ thật sự phải thay đổi rồi.

Cuộc cách mạng sinh học và cuộc cách mạng thông minh đang diễn ra đồng thời. Chúng được xếp chồng lên nhau. Khoa học kỹ thuật đã phát triển bùng nổ trong một thời gian ngắn. Thậm chí khoảng cách về khoa học kỹ thuật giữa công ty khoa học kỹ thuật hàng đầu và khu dân cư ở vùng sâu vùng xa lên đến mấy chục năm.

Khi bao người bận rộn với cuộc sống, thì cuộc sống thứ hai được xây dựng trên thế giới ảo đã trở thành hiện thực.

Thành phố giả lập khổng lồ không ngừng đổi mới, giống như thiên đường mà vô số người đã tưởng tượng, mà vé vào cửa thiên đường giờ đã được công khai ghi giá.

“Thiên đường cho vô số người, còn địa ngục cho một mình ta.”

Nhìn đồng hồ đếm ngược trên màn hình ảo khổng lồ, Hàn Phi cũng rất cảm khái trong lòng: “Mã số trò chơi của mình là 0000, đoán chừng không ai có thể nhận ra được sự tồn tại của số 0.”

Sau khi ăn xong hai phần bữa sáng, Hàn Phi ngạc nhiên phát hiện mình không hề cảm thấy no, sức ăn của hắn lớn hơn trước rất nhiều.

Sau khi dọn bàn, Hàn Phi gọi điện thoại cho Hoàng Doanh, nhưng không có ai trả lời.

Để khẳng định Hoàng Doanh an toàn, hắn đặc biệt đến nhà của anh ấy một chuyến.

Sau khi biết rõ Hoàng Doanh không có “vấn đề gì nghiêm trọng”, hắn mới đến nhà tập thể thuộc nhà máy chế biến thịt, bắt đầu buổi quay ngày hôm nay.

Sự trở lại của Hàn Phi là một động lực cho đoàn làm phim, tất cả mọi người đều tràn đầy năng lượng.

Đây không chỉ là sự tin tưởng đối với Hàn Phi mà còn là kỳ vọng về doanh thu phòng vé của bộ phim.

Buổi quay hôm nay mãi đến 8 giờ 30 tối mới kết thúc. Đạo diễn Trương đã hoàn thành một phần công việc ngoài giờ vào ngày hôm sau, bởi vì ông ấy cũng biết [Cuộc sống hoàn hảo] open server vào lúc 0 giờ đêm, nên đặc biệt dành thời gian cho mọi người chơi game thâu đêm, sắp xếp thời gian bắt đầu quay ngày mai tận đến 2 giờ chiều.

Ngay cả một đạo diễn bảo thủ nghiêm túc uy tín lâu năm như đạo diễn Trương cũng có thay đổi, như vậy cũng có thể chứng minh sức ảnh hưởng của [Cuộc sống hoàn hảo] trong lòng mọi người.

Sau khi buổi quay phim kết thúc, tất cả mọi người đều vội vã trở về nhà, trên đường phố cũng rất ít người đi đường.

Hàn Phi đi một mình cạnh bức tường trong bóng tối, trông có chút cô đơn.

Sau bữa ăn no nê trong một cửa hàng nhỏ do một bà lão mở ra trên phố, hắn nghe những lời than phiền của bà lão, thay vì đáp lại vài câu, hắn vẫn giữ nụ cười trên khuôn mặt.

Nhìn bà lão một mình trông giữ cửa hàng, Hàn Phi nghĩ tới Mạnh Thi trong cư xá Hạnh Phúc, trí nhớ của hắn về thế giới tầng sâu cũng không hoàn toàn là hắc ám kinh khủng, có lúc cũng làm cho hắn cảm thấy hết sức ấm áp.

Nụ cười trên khóe miệng chậm rãi đông lại, Hàn Phi thật sự muốn thử nở nụ cười, nhưng hắn phát hiện không cách nào làm nụ cười phát ra từ nội tâm.

Cố gắng mỉm cười đến cuối cùng cũng chỉ khiến biểu cảm của mình trở nên vô cùng cứng nhắc mà thôi.

Suy nghĩ đêm nay đoán chừng sẽ tương đối ít khách, Hàn Phi ăn rất nhiều đồ ăn, có thể coi như là giảm bớt gánh nặng cho bà lão.

Trở về nhà, Hàn Phi tìm kiếm thông tin về quản lý và xây dựng đô thị trên mạng, đọc và nghiên cứu đến tận 11 giờ 55 phút đêm.

Hắn đặt cuốn sách trên tay xuống và nhìn vào màn hình ảo khổng lồ ngoài cửa sổ.

Đồng hồ đếm ngược đã sắp về 0. Vào lúc này, hắn sẽ có rất nhiều người trên toàn cầu nhìn chằm chằm vào màn hình ảo khổng lồ trên bầu trời thành phố nơi mình đang ở giống như Hàn Phi.

Sau giây cuối cùng, 0 giờ đã đến, con số trên màn hình ảo khổng lồ biến thành một bầu trời đầy pháo hoa, sáng lạn và mỹ lệ, gần như thắp sáng cả đêm đen!

[Cuộc sống hoàn hảo] được vận hành độc lập bởi AI thế hệ thứ bảy, tại thời khắc này chính thức Open Beta!

“Sau này mình hắn là không phải chơi game một mình.”

Quay người đi vào máy chơi game, Hàn Phi đội mũ bảo hiểm trò chơi và đăng nhập vào tài khoản trò chơi số 0 của mình.

Ý thức trở lại, lúc màu máu trong thành phố nhạt đi, Hàn Phi phát hiện huyết quang trong mắt tiếng ca dường như đã trở nên đậm hơn, thực lực của đối phương đang từ từ khôi phục.

"Không thể kéo dài thêm thời gian nữa, đêm nay phải đến phố Từ Đường."

Mở mắt ra, Hàn Phi thấy thế giới tầng sâu không có bất kỳ thay đổi nào, bất kể [Cuộc sống hoàn hảo] có Open Beta hay không, nơi này đều bị bao phủ trong bóng tối vĩnh viễn, không hề có một chút ánh sáng.

Lấy điện thoại di động của Đom Đóm ra, Hàn Phi gọi hết các bạn hàng xóm của mình, cùng nhau đến trường Học viện tư thục Ích Dân.

Trước khi đến phố Từ Đường, hắn vẫn còn việc quan trọng nhất phải làm.

Tính toán thời gian, vào lúc 0 giờ 10 phút, Hàn Phi sử dụng thiên phú chiêu hồn, một lần nữa gọi tên Hoàng Doanh.

Trong lòng hắn cũng có chút bất an, đây là lần đầu tiên hắn sử dụng chiêu hồn sau khi trò chơi chính thức Open Beta.

Khoảng vài giây sau, trong phòng học xuất hiện một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, Hoàng Doanh ôm đầu gối, việc đầu tiên sau khi nhìn thấy Hàn Phi chính là chạy.

"Anh Hoàng! Bình tĩnh! Em là Hàn Phi này!"

Nói chưa dứt lời, Hoàng Doanh đã chạy nhanh hơn, nhưng tất cả các thuộc tính của anh ấy đều đã được reset, anh ấy cũng không thể vượt qua được Hàn Phi, người có thể lực đến 24 điểm.

Trong quá trình đuổi theo Hoàng Doanh, Hàn Phi phát hiện ra một điều rất kỳ quái, sau khi chạm vào Hoàng Doanh thì có thể nhìn thấy bảng thuộc tính của anh ấy!

Bao gồm cả thuộc tính ẩn và thiên phú ẩn ở bên trong, mọi thứ của Hoàng Doanh đều không thể ẩn tàng trước mắt hắn.

Trong trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo], người chơi không thể nhìn thấy thuộc tính ẩn của đối phương, chỉ có một số ít NPC

có quyền hạn cực cao mới có thể nhìn thấy tất cả những thứ ẩn tàng của người chơi.

"Tình huống này là như thế nào?"

Không cần Hoàng Doanh tự mình nói ra, Hàn Phi bây giờ cũng nắm rõ thuộc tính của anh ấy, từ góc độ một người chơi, thuộc tính của anh ấy đã coi là vô cùng tốt rồi.

Thể lực 6, trên mức trung bình, thể lực trung bình ban đầu của người chơi chỉ là 4.

Điều khiến Hàn Phi ngạc nhiên là trí não của Hoàng Doanh cao tới 9, khoảng cách max trị số 10 chỉ thiếu có 1 điểm. Không biết là do Cánh bướm vẫn luôn giày vò trong đại não Hoàng Doanh hay là do bản thân anh ấy cũng rất thông minh, chỉ là không biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Các thuộc tính ẩn kế tiếp hơi khó nói hết trong một lời, may mắn 1, người bình thường đoán chừng đều phải xóa nick đi luyện lại, dù sao thì may mắn vẫn tương đối quan trọng.

Trị số mị lực là 5, khá khả quan, không đáng kinh ngạc như điểm -10 của Hàn Phi.

Cột máu (HP) của tất cả người chơi đều thống nhất ở mức 100, giá trị ngưỡng tinh thần về cơ bản là khác nhau đối với khả năng chịu đựng của mỗi người. Kỳ thực hai trị số này đều vô cùng quan trọng.

Giá trị HP về 0 nhân vật chết, giống như trong hiện thực. Giá trị ngưỡng tinh thần tuyệt đối là chiều sâu mà người chơi có thể khám phá. Có nhiều nơi trong trò chơi có giới hạn về giá trị ngưỡng tinh thần, điều này cũng để bảo vệ người chơi, tránh sự kích thích quá mức.

Giá trị ngưỡng tinh thần của Hoàng Doanh cũng rất kinh khủng, giá trị ngưỡng tinh thần của một người chơi bình thường là dưới 10, trong khi giá trị ngưỡng tinh thần của anh ấy là 37. Sức chịu đựng tâm lý của anh ấy hiện giờ cực kỳ mạnh mẽ!

So với bản Close Beta, nhân vật trong game còn gia tăng một số thuộc tính ẩn như cảm giác hạnh phúc, danh vọng,

nhân cách, đồng thời mở bảng xếp hạng.

Như thông tin nội bộ mà Hoàng Doanh có được trước đó, sự kiện lớn đầu tiên của [Cuộc sống hoàn hảo] chính là tìm kiếm ý nghĩa thực sự của hạnh phúc. Người chơi vào game trong thời gian quy định, cảm giác hạnh phúc tăng lên càng nhiều thì càng nhận được nhiều phần thưởng phong phú.

Hàn Phi cũng dành thời gian xem xét mức độ hạnh phúc của Hoàng Doanh. Cảm giác hạnh phúc ban đầu là âm 100, có rất nhiều điểm để cải thiện. Mấy cái nguyền rủa rank E cuối cùng của Hàn Phi không hề lãng phí chút nào.

Sau khi quan sát các thuộc tính, Hàn Phi bắt đầu kiểm tra thiên phú ẩn của Hoàng Doanh.

Để xem tài khoản ban đầu có phải là cực phẩm hay không, kỳ thực các thuộc tính ban đầu có rất ít ảnh hưởng, bởi vì trí não là nhân vật trò chơi được tạo trực tiếp theo giá trị năng lực của chính người chơi, các thuộc tính khác nhau dao động không lớn. Điều thực sự cần xem là thiên phú ẩn được tạo ngẫu nhiên cho mỗi tài khoản.

Thiên phú ẩn của tài khoản mới bắt đầu sẽ xác định hạn mức cao nhất và tương lai của tài khoản.

Cuộn xuống trang thuộc tính, khi Hàn Phi nhìn thấy thiên phú ẩn của Hoàng Doanh, hắn trợn tròn mắt.

“Tên nhân vật: Hoàng Doanh.”

“Thiên phú ẩn 1: Cứu bệnh thành y (thiên phú rank E): Bạn không giỏi lao động chân tay, sức đề kháng kém, hay ốm đau, nhưng bạn lại có được một thiên phú y học rất cao là nhờ vậy!”

“Thiên phú ẩn 2: Giao tiếp với các linh hồn (thiên phú rank C): Không biết nên nói bạn may mắn hay bất hạnh. Sau khi có được thiên phú hiếm có này, bạn có thể nhìn thấy một số điều mà người bình thường không thể nhìn thấy, trải nghiệm một số điều mà người bình thường sẽ không trải qua.”

“Thiên phú ẩn 3: Ác mộng (Thiên phú độc quyền rank A): Bạn đã từng có một cơn ác mộng dài, sau khi chết đi sống lại,

bạn có được khả năng điều khiển ác mộng. Sau khi sở hữu thiên phú đặc biệt này, tất cả các thiên phú nghề nghiệp liên quan đến trí óc gia tăng, tốc độ tiếp thu thành thạo các kỹ năng trí óc nhanh hơn, mức độ phù hợp với nghề nghiệp liên quan đến ước mơ cũng tăng lên."

Hàn Phi không ngờ rằng nhìn Hoàng Doanh bình thường vậy mà lại có được ba thiên phú ẩn.

Theo thống kê trên trang web chính thức của [Cuộc sống hoàn hảo], xác suất để tài khoản mới bắt đầu của người chơi có được thiên phú là 1/5, xác suất xuất hiện hai thiên phú là 1/500 và xác suất xuất hiện ba thiên phú là 1/5000.

"Anh Hoàng bây giờ xem ra phát đạt thật rồi."

Chương 398: Bác sĩ ác mộng Hoàng Doanh

Hàn Phi cũng là lần đầu tiên thấy thiên phú độc quyền rank A, những đau khổ mà Hoàng Doanh gặp phải bây giờ hồi đáp lại cho hắn dưới một hình thức khác.

"Anh Hoàng, anh chạy gì cái gì thế? Cứ như là anh đang chạy trốn vậy."

Hàn Phi cuối cùng cũng đuổi kịp Hoàng Doanh, tâm sự rất lâu, anh ấy mới từ từ bình tĩnh lại.

"Thứ anh cần đều ở trong phòng học, em đi lấy cùng anh. Chờ tìm đủ các vật phẩm cần thiết, anh hãy mau chóng trở về, trò chơi vừa mới Open Server, một giây đều không thể lãng phí.

Sau khi nhìn chằm chằm Hàn Phi một hồi lâu, ánh mắt đờ đẫn của Hoàng Doanh dần dần tập trung: "Được rồi, được rồi, lấy được đồ rồi anh sẽ đi."

Quay người bắt đầu tìm những vật phẩm nhiệm vụ cần thiết trong phòng học, cấp bậc ba lô hiện tại của Hoàng Doanh rất thấp, sức chứa có hạn, nên chỉ có thể mang theo những thứ chủ chốt nhất.

Anh ấy thu thập lại một số đạo cụ nhiệm vụ duy nhất đầu tiên ở level 10, sau đó lại lấy đi một số giấy tờ nhà đất và hợp đồng thương mại, cuối cùng dừng lại bên cạnh một chiếc răng sâu nhuốm máu.

"Sao vậy?"

"Chiếc răng sâu này là vật phẩm kích hoạt nhiệm vụ ẩn Huyết y, lúc đầu cũng là Phong Tử Du đã nói với anh, bây giờ trò chơi đã Open Server, nhưng anh ta sẽ không bao giờ quay lại nữa." Hoàng Doanh có chút thương cảm, lặng lẽ đặt chiếc răng sâu vào trong ô vật phẩm: "Trước đây anh đã từng rất

kháng cự với nghề Huyết y, nhưng bây giờ anh muốn có được nghề này, do đó mà anh đã chuẩn bị rất nhiều."

"Huyết y có thể làm giảm độ thân thiện của NPC đối với anh, anh có chắc chắn muốn trở thành Huyết y không?" Hàn Phi muốn nói với Hoàng Doanh rằng, ý thức của Phong Tử Du vẫn còn, chỉ là rơi vào trạng thái hôn mê. Nhưng nghĩ kỹ lại, Phong Tử Du trong hiện thực quả thực đã vĩnh viễn biến mất rồi.

Không sao, anh đã cân nhắc kỹ đến điều này, nên anh đã bỏ ra rất nhiều tiền để có được một chiếc mặt nạ có thể chặn NPC dò xét trong đợt kiểm tra nội bộ." Hoàng Doanh đã lên kế hoạch xong xuôi: "Anh chuẩn bị sẽ tự kiếm thêm vài thân phận cho mình, một đại gia tài chính, một trùm bất động sản, ban ngày làm một bác sĩ nhân từ, ban đêm làm một Huyết y, anh còn chuẩn bị trà trộn vào bên trong đội ngũ quản lý của NPC, leo lên tầng trên cùng của thành phố hư ảo đó."

Thông thường, một người chơi không thể làm được những điều này, ngay cả khi có tất cả nguồn tài nguyên của đội ngũ cung cấp cũng không được, bởi vì sức lực và trí não của con người là có hạn.

Nhưng Hoàng Doanh thì khác, sự xuất hiện của ác mộng thiên phú rank A cho phép anh ấy có thể thích nghi với mọi nghề sử dụng trí não, anh ấy đã lột xác trong đau khổ.

Điểm tuyệt hơn nữa là, chủ đề của [Cuộc sống hoàn hảo] vẫn thiên về hệ chữa trị, AI luôn định hướng người chơi theo hướng tích cực, rất nhiều hoạt động đều có liên quan đến hạnh phúc, vui vẻ và hài lòng.

Một người cả ngày đắm chìm trong tiền bạc và quyền lực, thì những giá trị này của bọn họ khó có thể tăng lên bao nhiêu, cho dù bọn họ muốn nâng cao những giá trị này thì bản thân chắc chắn cũng phải thay đổi mới được.

Nhưng điểm xuất phát của Hoàng Doanh thực sự quá thấp, con số -100 đã lấp đầy theo hướng ngược lại, không thể nào có người chơi khác đạt được.

Nói cách khác, ngay cả khi Hoàng Doanh chỉ là thay đổi trở lại tâm lý của một người bình thường, vậy thì sự gia tăng của mức độ hạnh phúc cũng đã là một điều kỳ diệu rồi.

Sau khi hiểu được suy nghĩ của Hoàng Doanh, Hàn Phi hiện đang rất mong chờ tương lai của anh ấy.

"Thiên phú gửi anh quay trở về, một buổi tối chỉ có thể sử dụng một lần, khi anh hoàn thành kế hoạch của mình, thì cũng phải nhớ nâng cấp ba lô nhé."

"Yên tâm đi." Hoàng Doanh đã nhét đầy chiếc ba lô mới vào nghề của mình rồi, trên người mặc chiếc áo sơ mi mới vào nghề, trên gương mặt anh toát lên vẻ tự tin của một người đàn ông trưởng thành: "Không biết em có thể thấy được bảng xếp hạng trong trò chơi bình thường không, chờ sau khi trời sáng, toàn bộ những cái tên ở vị trí đầu tiên trong bảng xếp hạng có lẽ sẽ đều là tên của anh."

Chỉ cần bảng xếp hạng có tên Hoàng Doanh, tất cả người chơi khác chỉ có thể tranh vị trí thứ hai, đây chính là người đàn ông đã từng hạ gục Cánh bướm.

Khi Hàn Phi chuẩn bị sử dụng thiên phú hồi hồn để gửi Hoàng Doanh quay trở về, anh ấy đề nghị thêm Hàn Phi làm bạn bè để tiện liên lạc thì một cảnh tượng khiến người ta kinh ngạc bất ngờ xuất hiện.

Hoàng Doanh hoàn toàn không thể đưa ra yêu cầu kết bạn cho Hàn Phi, như thể hắn không nằm trong phạm vi giám sát của AI và thiết kế hệ thống vậy.

Còn Hàn Phi gửi yêu cầu kết bạn cho Hoàng Doanh, anh ấy cũng không nhận được bất kỳ thông báo nào, nhưng tên của anh ấy đã xuất hiện trong danh sách bạn bè của hắn.

Nhìn hình đại diện màu xám của Hoàng Doanh trong danh sách bạn bè, Hàn Phi cảm thấy đây không giống danh sách bạn bè trong trò chơi, mà giống như một cuốn sổ sinh tử trong âm phủ hơn.

Không cần sự đồng ý của đối phương, khi tôi muốn trở thành bạn bè của bạn, thì bạn đã trở thành bạn bè của tôi rồi.

Với bản Open Beta của trò chơi, Hàn Phi phát hiện ra rằng quyền hạn trong tài khoản của mình rất cao, trước đây hắn mỗi ngày đều phải chạy thoát thân và tìm đường sống sót, nhưng bây giờ cuối cùng hắn cũng đã có cảm giác vượt lên được.

Sử dụng thiên phú hồi hồn, Hàn Phi tiễn Hoàng Doanh đi, trong mắt đã lấy được vẻ rạng rỡ trở lại, kế tiếp hắn cũng sắp phải bận rộn rồi.

"Trong thế giới tầng sâu này tại sao không có danh sách xếp hạng nhỉ? Nếu như mức độ hạnh phúc không thực tế, thì có thể làm một cái danh sách xếp hạng mức độ tuyệt vọng."

Dẫn những người hàng xóm không bị thương nặng đi, Hàn Phi lấy ra điện thoại di động của nhóm chat chết chóc, giống như quản lý thành phố đi tuần tra đường phố, nửa đêm vội vã đi đến tòa nhà chết chóc.

Sau khi đến tòa nhà chết chóc, Hàn Phi nhận được một tin tốt.

Phong Tử Du hôn mê rất lâu cuối cùng cũng tỉnh lại, Hàn Phi dẫn anh ta xuống tầng trệt của tòa nhà chết chóc bằng cách đi thang máy mới sửa chữa, để anh ta gặp mặt tiền bối trong công ty mình.

Khi mới vào làm việc, chính vị tiền bối này luôn là người chăm sóc cho Phong Tử Du.

Sau khi đồng nghiệp tiền bối phát điên, Phong Tử Du cảm thấy có gì đó không ổn, sau khi từ chức liền tự mình điều tra tình hình cho đến hiện tại.

Bọn họ đều là những người có tình có nghĩa, Hàn Phi không thể thay đổi hiện thực, những gì hắn có thể làm là bảo vệ tốt cho mọi người trong thế giới tầng sâu.

Phong Tử Du ban đầu là tế phẩm của Cánh bướm, vì để thôn tính hoàn toàn nhân tính, nó đã lưu giữ lại tất cả ký ức và cảm xúc của anh ta khi còn sống.

Điều này cũng dẫn đến việc Phong Tử Du mặc dù thực lực không được tốt lắm, nhưng trông anh ta không khác gì một

người sống bình thường, thậm chí anh ta còn không nhận ra rằng mình đã chết.

“Tôi đã bước vào căn phòng 4444 của Cánh bướm. Khi nó trở về thế giới tầng sâu từ cơn ác mộng, thì cần phải nuốt tế phẩm để lấy lại sức mạnh của mình. Tôi đoán rằng có lẽ người càng yếu thì càng dễ rời khỏi thế giới tầng sâu.” Hàn Phi tiến về phía Phong Tử Du nói: “Nếu có một ngày tôi tìm được đường ra khỏi nơi này, tôi sẽ gửi anh đến tầng cạn trước, để anh đi giúp Hoàng Doanh.”

“So với thế giới hư ảo nhàm chán kia, thực ra tôi càng thích nơi này hơn.” Lời nói của Phong Tử Du khiến Hàn Phi kinh ngạc: “Thật sự nơi này khiến tôi cảm thấy còn hiện thực hơn cả thực tế.”

“Vậy thì anh cứ ở trong tòa nhà chết chóc trước, đi theo đội ngũ bảo vệ, để làm quen với môi trường.” Hàn Phi dắt Phong Tử Du đi tìm Hoa Khôi, trên đường gặp một ông chú mập mạp đã thay bộ đồng phục bảo vệ.

Khi Phong Tử Du nhìn thấy người hàng xóm của mình cũng đang làm bảo vệ ở trong thế giới tầng sâu, anh ta hơi sửng sốt một chút: “Sao anh cũng ở đây?”

Ông chú mập mạp có chút sợ Hàn Phi, nên chỉ có thể dùng ánh mắt cố gắng biểu đạt những câu chửi thề.

Sau khi sắp xếp xong xuôi cho Phong Tử Du, Hàn Phi bắt đầu tập hợp tất cả mọi người trong tòa nhà chết chóc để đi đến phố Từ Đường.

Trước khi mọi người đến đông đủ, Hàn Phi lại vội vàng lên tầng 4 tòa nhà số 4 của cư xá chết chóc.

Đại Nghiệt lấy đi mất một nửa trái tim tàn tạ từ trong tay Cánh bướm, nó vẫn luôn gặm nhấm từ khi ý thức của Cánh bướm tiêu tan cho đến hiện tại, Hàn Phi cũng có chút tò mò với sự thay đổi trên người nó rồi.

Chỉ có điều thế giới tầng sâu khác với thế giới tầng cạn, nếu muốn biết sự thay đổi của thú cưng, có thể sẽ phải chạm vào mới được.

Hồi tưởng lại cảm giác đau đớn đó, hắn có chút lo lắng độc hồn của Đại Nghiệt lại tiến hóa lần nữa.

Hàn Phi dẫn theo những lệ quỷ bên cạnh đi đến tầng 4, cùng lúc đó, vị trí gần cửa của căn phòng 4044, trong một chiếc tủ quần áo bảo quản khá hoàn chỉnh đột nhiên phát ra tiếng động bất thường.

Một lúc lâu sau, cánh cửa tủ quần áo được đẩy ra, một thanh niên mặc bộ quần áo giống y hệt áo sơ mi mới vào nghề của Hoàng Doanh, đang đeo tai nghe ngâm nga một bài hát bước ra.

Anh ta gật gù lắc đầu, vô tình vấp phải mép dưới của tủ quần áo, lúc này mới ngẩng đầu nhìn xung quanh.

“Hành tinh hạnh phúc là gì… Ôi mẹ ơi!”

Chương 399: Đây chính là cuộc sống hoàn hảo sao?

Đeo tai nghe, đang ngâm nga một bài hát, Trịnh Hải Thành vui vẻ đăng nhập vào trò chơi, anh ta có linh cảm rằng đây sẽ là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời mình.

Bắt đầu từ nửa năm trước, Trịnh Hải Thành đã chuẩn bị để chơi [Cuộc sống hoàn hảo], anh ta bị thu hút bởi tất cả những gì trong video quảng cáo của trò chơi, vẻ đẹp thuần khiết và khả năng chữa trị chính là điều anh ta theo đuổi.

Dù đã hẹn không biết bao nhiêu lần mà vẫn chưa có được tài khoản beta nội bộ, nhưng điều này không ngăn được Trịnh Hải Thành trở thành một fan trung thành của [Cuộc sống hoàn hảo]. Cũng như nhiều người yêu thích game, anh ta tin rằng [Cuộc sống hoàn hảo] sẽ là một trò chơi có thể thay đổi thế giới.

Trò chơi này đã vượt ra ngoài phạm trù giải trí và nghệ thuật, nó sẽ mở ra một kỷ nguyên mới.

Thành phố hư ảo trước mắt sẽ trở thành hiện thực thứ hai, là thiên đường mà con người tự xây dựng cho mình.

Trước khi đăng nhập vào trò chơi, Trịnh Hải Thành cảm thấy dùng hết sức tưởng tượng của mình cũng đều thật sự không thể mô tả toàn bộ sự tốt đẹp của [Cuộc sống hoàn hảo], trong thế giới hư ảo này có một loại cảnh tượng hùng tráng mà không thể hình dung ra được.

Với tất cả niềm mong mỏi và sự phấn khích không thể kìm nén, anh ta nhanh chóng tạo xong nhân vật, đơn giản cài đặt hình tượng nhân vật, chọn ngẫu nhiên nơi sinh, sau đó nóng lòng muốn mở cánh cửa dẫn đến "thiên đường" trước mặt.

"Hành tinh hạnh phúc là gì?"

Huyết tương chói lọi loang lổ trên những bức tường nứt nẻ, những mạch máu dày cộp đóng vảy còn sót lại trên những nơi

lồi lên của sàn nhà, những chiếc tủ quần áo đổ ngang đổ dọc dưới đất, có thể mơ hồ nhìn thấy những bộ quần áo ướt đẫm máu trong kẽ hở của tủ quần áo.

Tai nghe rơi xuống đất, âm thanh giòn tan giống như trái tim tan nát của Trịnh Hải Thành.

Dụi mắt, rồi lại dụi mắt.

Đúng vậy, đây là thật.

Cảm giác nhập vai mà hãng game nói trong video quảng cáo, họ thực sự đã làm được, 100% trải nghiệm, còn thật hơn cả thật.

Yết hầu khó khăn run lên, Trịnh Hải Thành cảm thấy mình nên bày tỏ một số ý kiến, nhưng anh ta không biết tại sao mình thậm chí không có dũng khí để mở miệng.

Lạnh quá, cứ như trần truồng đứng trong động băng vậy.

"Đây chính là [Cuộc sống hoàn hảo] của mình sao?"

Để chơi trò chơi này, Trịnh Hải Thành đã phải điều chỉnh ngày nghỉ trước, anh ta tăng ca ba tháng, mỗi ngày ngoài công việc ra anh ta đều lên mạng tìm kiếm thông tin liên quan đến [Cuộc sống hoàn hảo].

Anh ta nhận thức rõ tầm quan trọng ở giai đoạn đầu của trò chơi, mỗi giây đều không thể lãng phí ở giai đoạn mới làm quen. Vì để tiết kiệm thời gian, anh ta đã lên kế hoạch trước một số lộ trình lên level cho mình.

Sau khi ngẫu nhiên đến một thiên phú khá tốt, anh ta tiến vào trò chơi một cách dứt khoát, nhưng mọi thứ trước mắt khiến anh ta có chút nghi hoặc khó hiểu.

Anh ta đang chơi [Cuộc sống hoàn hảo], nhưng cảm giác dường như lại không phải là chơi.

"Chẳng lẽ là do mình ngẫu nhiên chọn nơi sinh à? Mình là sinh ra ở…" Nhìn xung quanh, Trịnh Hải Thành dùng sức tưởng tượng cũng không đoán ra được anh ta đã sinh ra ở đâu.

Anh ta cố gắng di chuyển bước chân để khám phá, mùi xác chết thối rữa, mùi máu tanh và mùi đồ vật mốc meo đồng thời

xộc vào lỗ mũi anh ta.

Cảm giác đó thật khó tả, như thể mũi bị cái mùi này đấm mạnh vào một phát vậy.

Nôn khan vài cái, anh ta che miệng của mình lại, phát hiện lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh.

“Chân thực, trò chơi này quá chân thực rồi.”

Nín thở, Trịnh Hải Thành tập trung tinh thần nhìn vào sâu trong căn phòng: “Theo thông tin được cung cấp từ trang web chính thức của trò chơi, căn phòng này có lẽ là căn phòng của người mới, nơi mình ăn, đây sẽ là nơi mình ăn, uống và sinh hoạt khi mới bắt đầu trò chơi…”

Ánh mắt anh ta chuyển động, khi vừa nhìn thấy chính giữa phòng khách, cả người lập tức ngẩn ra tại chỗ.

Khóe miệng co giật như bị chuột rút, mồ hôi lạnh thấm ướt tóc mái trước trán.

Ở nơi thông nhau giữa phòng khách và phòng ngủ, có một con quái vật to lớn phủ đầy gai và cực kỳ hung dữ, vừa giống như con nhím gai, lại vừa giống con bọ cánh cứng!

Hơn nữa, nó vẫn đang gặm nhấm, miễn cưỡng có thể nhìn ra là hình dạng của một nửa nội tạng của “động vật cỡ lớn”!

Não bộ Trịnh Hải Thành ngừng suy nghĩ, chuyện này không còn là vấn đề anh ta có thể hiểu được hay không nữa, anh ta hiện tại toàn thân đang run lên.

Trước khi chơi game, anh ta đã lên kế hoạch một đêm phất nhanh, xung quanh là xe thơm, du thuyền và mỹ nữ, nhưng sau khi vào game, từ khi tỉnh táo đến hiện tại, anh ta đã tiến lên tổng cộng ba bước.

Con đường ba bước ngắn ngủi đã tiêu hao hết dũng khí nửa cuộc đời của anh ta.

“Đó có phải là vấn đề về nơi sinh không? Đúng, chắc chắn là nơi sinh có vấn đề.”

Anh ta bắt đầu lùi về phía sau, nhưng lúc này anh ta đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ hành lang truyền đến, âm

thanh rất lạ, giống như đang kéo thứ gì đó, xen lẫn tiếng khóc, thậm chí có tiếng bước chân lại truyền đến từ trần nhà và trên tường.

"Mình phải làm thế nào bây giờ?"

Tiếng bước chân đang dần đến gần, mục tiêu của đối phương dường như là ở đây!

Trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, Trịnh Hải Thành lo lắng, anh ta quay lại tủ quần áo mà mình đã đi ra.

Cánh tủ nhiều vết nứt không đóng chặt được, anh ta chỉ biết co quắp trong góc.

Rất nhanh, cửa phòng khách được mở ra.

Nhiệt độ giảm đột ngột, lần lượt những bóng dáng toát ra sự chẳng lành và đáng sợ bước vào phòng.

Che miệng thật chặt, Trịnh Hải Thành cảm thấy mình sắp nghẹt thở, cảm giác bị áp bức dường như muốn bóp chết anh ta.

Trong phòng tối không thể nhìn thấy người cụ thể, Trịnh Hải Thành chỉ biết trong căn phòng dành cho người mới của mình càng ngày càng có nhiều người!

Sau khi tất cả các bóng người đã đứng yên vị, một người đàn ông trẻ tuổi đi qua lối đi ở giữa, hắn dừng lại bên cạnh tủ quần áo một lúc, sau đó đi thẳng đến chỗ con quái vật gớm ghiếc ở sâu trong phòng.

……

Hàn Phi triệu tập tất cả các lệ quỷ chuẩn bị đi đối phó với tiếng ca, bọn họ cùng nhau đến phòng 4044.

Gần như ngay sau khi cửa được mở ra, Hàn Phi và một số cư dân trong tòa nhà chết chóc đã phát hiện ra dường như trong tủ quần áo có thêm "người" nào đó, có điều tất cả mọi người đều ăn ý với nhau không nói ra.

Bọn họ lặng lẽ di chuyển trong bóng tối, hộ tống Hàn Phi đến bên Đại Nghiệt.

Nhìn cơ thể Đại Nghiệt tăng mạnh, Hàn Phi do dự hồi lâu, vẫn rất ân cần sờ lên đầu nó.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã trúng độc hồn của tử ý rồi! Xin hãy nhanh chóng chữa trị!"

Khoảnh khắc lòng bàn tay Hàn Phi chuyển sang màu đen, hắn cũng nhận được những lời nhắc nhở khác từ hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Đại Nghiệt, thú cưng nguyền rủa rank G của bạn, đã thành công lột xác lên rank F!"

"Đại Nghiệt (thú cưng nguyền rủa rank F): Với mị lực không thể thay thế và ân tình dưỡng dục của mình, bạn đã có được tình bạn của Đại Nghiệt!"

"Độ trung thành: 80 (Đại Nghiệt hiện tại đã không muốn rời khỏi bạn, bạn là người đầu tiên làm cho nó yêu thích như vậy)."

"Thiên phú ẩn số 1: Độc hồn (cơ thể của nó có chứa chất độc vô cùng đáng sợ, có thể làm bỏng linh hồn, đốt cháy hận ý)."

"Thiên phú ẩn số 2: Ăn thịt người (máu, xác chết có thể giúp nó phục hồi và phát triển nhanh chóng)."

"Thiên phú ẩn số 3: Thiên địch (sinh ra do gặm nhấm Cánh bướm, tất cả năng lực nhằm vào nguyền rủa của Cánh bướm và tàn hồn, hiệu quả gấp bội)."

"Thiên phú ẩn số 4: Điềm báo chết chóc (có thể trực tiếp tấn công vào điểm yếu trong linh hồn, có thể nhạy bén cảm nhận khí tức của chết chóc, thích ở bên cạnh người sắp chết)."

"Thiên phú ẩn số 5: Trúng tà (có thể làm mục tiêu rơi vào ác mộng, bị nỗi sợ hãi và tưởng tượng của chính mình giày vò)."

"Thiên phú ẩn số 6: Ma chướng (Phá hoại điện thờ, gặm nhấm thần linh, ăn các đồ cúng tế, nó dùng con mắt phía sau điện thờ làm ma chướng. Có thể lợi dụng mọi cảm xúc tiêu cực, tốc độ phát triển không còn bị ràng buộc bởi điện thờ, nhưng đến gần bất kì điện thờ nào cũng có thể chọc giận con mắt phía sau điện thờ, gây ra hậu quả khôn lường)."

Sau khi đồng sinh cộng tử cùng Hàn Phi, lòng trung thành của Đại Nghiệt trực tiếp tăng từ 50 lên 80, nó đã ăn mất một nửa trái tim trong điện thờ dưới tầng hầm, bốn thiên phú vốn có được tăng cường hóa, còn tăng thêm hai thiên phú ẩn mới.

Thú cưng có được thiên phú còn khó hơn nhiều so với người chơi, Hàn Phi căn bản chưa từng nghe nói qua thú cưng có sáu thiên phú ẩn.

"Người chơi có ba thiên phú như anh Hoàng đã là đủ hiếm gặp rồi. Bây giờ thiên phú của thú cưng của mình còn tương đương với hai anh Hoàng nữa."

Hàn Phi liên tục xem xét lời nhắc của hệ thống, hắn thực sự cảm thấy khó tin, phải biết rằng Đại Nghiệt đến bây giờ cũng chỉ là thú cưng rank F, sau này chắc vẫn còn đột phá lên các cấp độ cao hơn.

Nghĩ đến cái kén màu đen khổng lồ bên dưới tòa nhà chết chóc, kỳ vọng của Hàn Phi đối với Đại Nghiệt đã vượt qua cả Hoàng Doanh.

Để cho Đại Nghiệt tiếp tục gặm nhấm trái tim, Hàn Phi cùng những quỷ quái khác trong phòng chậm rãi xoay người, mọi người cùng nhau nhìn chằm chằm tủ quần áo.

"Không thể như thế được, theo lý mà nói, xác suất sẽ rất thấp mới đúng chứ."

Chương 400: Quản lý nguồn nhân lực âm phủ

Tủ quần áo của Cánh bướm là một vật nguyền rủa vô cùng đặc biệt, nó và Cánh bướm là một thể, khắc ghi toàn bộ ác mộng của Cánh bướm, chất chứa tất cả đau khổ của Cánh bướm.

Nó vừa là ngôi nhà duy nhất của Cánh bướm, lại vừa là trái tim của Cánh bướm. Cũng chính vì thế, sau khi Cánh bướm tiến vào thế giới tầng sâu, tủ quần áo số 4444 lại bất ngờ có được năng lực kết nối ác mộng với thế giới tầng sâu.

Hiện tại ý thức của Cánh bướm tiêu tan, tủ quần áo của nó bị nổ tung, lối đi chính bị phá hủy, nhưng những chiếc tủ quần áo khác dần trở nên khác biệt, nguyền rủa ban đầu đã phát sinh một số loại thay đổi mà không ai có thể nói rõ.

Hàn Phi và cư dân của tòa nhà chết chóc trước đây đã đoán rằng, có thể có người đi vào thế giới tầng sâu thông qua tủ quần áo, nhưng không ai trong số bọn họ nghĩ rằng "người may mắn" lại đến nhanh như vậy.

"Thôi cũng được, chúng ta vừa hay có thể nghiên cứu người ta một chút, xem xem người như thế nào thì dễ vào đây nhất, để chuẩn bị cho tương lai sau này."

Hàn Phi và Cánh bướm là hai loại người hoàn toàn khác nhau, giả sử Cánh bướm phát hiện có người bất ngờ đi vào, chắc rằng sẽ căn cứ phẩm chất linh hồn của đối phương, để quyết định dần dần chơi đùa đối phương đến chết, hay là trực tiếp ăn luôn; Hàn Phi thì lại không như vậy, hắn muốn tổng kết các quy luật có thể tồn tại, sau đó giải cứu đối phương.

Bây giờ không khí trong phòng 4044 đã đông cứng lại, bất cứ ai vừa đăng nhập vào trò chơi mà bị nhiều oán niệm như vậy nhìn chằm chằm vào đều sẽ cảm thấy sợ hãi, để bầu không khí bớt căng thẳng một chút, Hàn Phi quyết định để những cư dân của tòa nhà chết chóc rời đi trước.

Hắn và người may mắn kia không thù không oán, không cần phải vừa gặp mặt đã ra chiêu lớn, ngộ nhỡ trực tiếp khiến đối phương sợ đến phát bệnh thì phải làm sao?

Mọi chuyện đều phải có quy trình, ví dụ như tìm hiểu nhau trước rồi mới quyết định giết hay là chôn.

Sau khi gửi một tin nhắn trong nhóm chat chết chóc, Hàn Phi đã bảo lệ quỷ ở bên ngoài căn phòng gây ra tiếng ồn ào.

Khi tiếng nhạc thê lương vang lên, Hàn Phi ra hiệu cho các cư dân rời đi.

Những oán niệm vốn đang nhìn vào tủ quần áo dường như đột nhiên bị thu hút bởi một cái gì đó, bọn họ không đến gần mở cửa tủ ra, mà đi ra bên ngoài căn phòng.

Hàn Phi xen lẫn ở trong đó cũng đi ra ngoài: "Chờ tôi tìm hiểu người đó xảy ra chuyện gì, rồi chúng ta sẽ đi đến phố Từ Đường."

Lặng lẽ đeo chiếc mặt nạ mặt thú lấy được từ Ngõ Súc Sinh, Hàn Phi đang đứng trong bóng tối khẽ nói điều gì đó với Huỳnh Long, sau đó trong đầu hắn bật công tắc diễn xuất bậc thầy lên.

Một lúc lâu sau, khi tiếng nhạc thê lương ngừng lại, Hàn Phi giả vờ từ hành lang đằng xa vội vàng chạy tới.

Hắn nhẹ nhàng đẩy cửa phòng 4044 ra, lúc này ngoài hành lang lại chợt vang lên tiếng bước chân.

Trong lòng hoảng sợ nhìn quanh tìm chỗ trốn, cuối cùng nhìn thấy cửa tủ quần áo, do dự một lúc, hắn mở cửa chuẩn bị trốn vào trong đó.

Khi tủ quần áo được mở ra, Trịnh Hải Thành trong tủ và Hàn Phi bốn mắt nhìn nhau, anh ta nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc dưới mặt nạ của Hàn Phi.

"Tôi……" Trịnh Hải Thành không biết nên nói gì ở tình huống hiện tại, so với vô số quỷ quái đếm không xuể vừa rồi, cảm giác áp chế mà Hàn Phi mang lại cho anh ta không mãnh liệt đến như vậy, hơn nữa Hàn Phi cũng có vẻ muốn trốn, cho nên bản thân cũng có cảm giác thân thiết đặc biệt ở âm phủ.

“Đừng nói chuyện, cẩn thận thu hút đến thứ không tốt!” Hàn Phi thay đổi giọng nói, khàn khàn và ảm đạm, trực tiếp đi vào trong tủ quần áo trốn cùng Trịnh Hải Thành.

Lúc đóng cửa tủ lại, Hàn Phi vô tình chạm vào vai của Trịnh Hải Thành, ngay lúc đó hắn nhìn thấy thông tin người chơi của đối phương.

“Họ tên: Trịnh Hải Thành.”

“Level 1, trí tuệ 7, thể lực 4, may mắn 1, mị lực 7, giá trị ngưỡng tinh thần 10, giá trị HP 100.”

“Thiên phú ẩn số 1 mộng du (thiên phú rank E): thiên phú vô cùng hiếm gặp, tác dụng cụ thể cần tự mình khám phá.”

“Thiên phú ẩn số 2 duyên âm (thiên phú rank E): bạn từ nhỏ đã lớn lên trong một gia đình tâm linh, ít nhiều cũng có một chút duyên âm với bọn họ.

Sau khi tìm ra thông tin của đối phương, Hàn Phi trong lòng đã biết rõ, hắn và Trịnh Hải Thành cùng nhau trốn ở trong tủ quần áo, không ai dám nói chuyện.

Nghe thấy tiếng tim đập dồn dập trong lồng ngực của đối phương vì căng thẳng, Trịnh Hải Thành đã không còn luống cuống như lúc đầu. Anh ta lén liếc nhìn Hàn Phi, phát hiện mép mặt nạ của Hàn Phi đã ướt đẫm mồ hôi.

“Chắc anh ấy cũng rất sợ?”

Khi một người sợ hãi là thực sự sợ hãi, khi hai người sợ hãi, ít nhất cũng có một chút chỗ dựa dẫm.

Sau khi tiếng bước chân ngoài cửa đã xa, hai người chơi trong tủ quần áo đồng thời cùng thở phào nhẹ nhõm. Cả hai đều không dám đi ra ngoài, nên cứ thế đứng cạnh nhau.

“Cái kia… xin chào, cho tôi hỏi một chút anh có phải là người chơi không? Nơi này có phải là [Cuộc sống hoàn hảo] không?” Trịnh Hải Thành rụt rè hỏi, anh ta sợ Hàn Phi làm ra chuyện gì không tỉnh táo, nên vô cùng lễ phép: “Tôi không có ý gì khác, chỉ là tự hỏi liệu có phải mình đã đăng nhập nhầm trò chơi rồi không.”

“Tôi là người chơi, ở đây cũng là Cuộc sống hoàn hảo.” Mỗi câu nói của Hàn Phi đều là sự thật, hắn lau đi vệt nước ở mép mặt nạ, ngoảnh đầu nhìn Trịnh Hải Thành: “Không ngờ tôi lại có thể gặp được người chơi thứ 2 ở trong bản đồ ẩn, anh đến từ phòng làm việc trò chơi nào? Số thứ tự trên bảng xếp hạng của bản Close Beta là bao nhiêu?”

“Bản đồ ẩn? Phòng làm việc trò chơi? Số thứ tự người chơi của bản Close Beta?” Trịnh Hải Thành sững sờ khi được hỏi, anh ta cảm thấy hình ảnh của mình đột nhiên được nâng lên vô hạn: “Có phải anh hiểu lầm gì đó không? Tôi chỉ đăng nhập vào trò chơi và không biết gì cả, sau khi chọn nơi sinh ngẫu nhiên, vừa mở cửa thì đã ở đây rồi.”

Trịnh Hải Thành muốn khóc mà lại không ra nước mắt, hiện thực và lý tưởng khác biệt quá lớn, anh ta không chịu nổi đòn công kích này.

“Người chơi mới? Không thể nào chứ!” Hàn Phi nói như đinh đóng cột: “Muốn tiến vào bản đồ ẩn này, phải đáp ứng một số yêu cầu, trí não và mị lực trên 7, chỉ số may mắn không được quá cao, đồng thời còn cần phải có thiên phú ẩn liên quan đến giấc mơ, linh hồn mới được. Phòng làm việc của tôi đang làm đã phải mất thời gian vài tháng, hàng trăm người không ngừng thử nghiệm, cuối cùng chỉ có tôi là người duy nhất thành công mà thôi.”

Thấy Hàn Phi không tin chút nào, Trịnh Hải Thành thành khẩn hận không thể chủ động công khai ô thuộc tính của chính mình, vấn đề là thuộc tính ẩn và thiên phú ẩn của người chơi chỉ có thể tự mình nhìn thấy, không thể công khai.

Nở nụ cười gượng gạo, Trịnh Hải Thành không biết là may mắn hay xui xẻo: “Những yêu cầu mà anh nói, tôi hình như đều thỏa mãn cả…”

“Anh không gạt tôi đấy chứ?”

“Thật mà!” Để thể hiện rằng mình không nói dối, Trịnh Hải Thành đã trực tiếp đọc hết thuộc tính và thiên phú của mình trong ô thuộc tính cho Hàn Phi, hành vi trung thực của anh ta đã tạo được một chút ấn tượng tốt cho hắn.

“Mộng du? Duyên âm? Có thiên phú kỳ quặc như vậy sao?” Hàn Phi chỉ dùng giọng điệu biểu hiện ra một loại cảm giác có chút dao động cùng chút nghi hoặc.

“Tôi thề, mình không bao giờ lừa gạt anh.” Trịnh Hải Thành coi Hàn Phi là cọng rơm cứu mạng, chủ yếu là bởi vì những lời nói của hắn khiến anh ta cảm thấy hắn rất lợi hại, là cao thủ nhiều lần tham gia Close Beta: “Đại ca ơi, anh có thể nói cho em biết làm thế nào để ra khỏi đây được không? Anh chỉ cần giúp em ra khỏi đây, sau này em sẽ làm trâu làm ngựa cho anh.”

“Rời đi? Anh có biết bao nhiêu người nằm mơ cũng muốn nhưng không vào được đây không? Anh lên mạng tìm kiếm thông tin về bản đồ ẩn đi.” Hàn Phi với giọng điệu khó tin nói: “Đang canh giữ một ngọn núi vàng, mà anh lại muốn quay đầu bỏ đi?”

“Chủ yếu là nơi này, có vẻ như không phải là một nơi mà con người nên đến…”

“Anh có thể vào rồi, thì hãy trân trọng cơ hội này đi.” Hàn Phi trầm giọng nói: “Có rất nhiều màn chơi chuyên sâu trong Cuộc sống hoàn hảo, yêu cầu thuộc tính của những màn chơi đó đối với người chơi là vô cùng cao, nhưng những thuộc tính này lại quyết định dựa trên trên chính ý thức tự thân của người chơi, không có bất kì đạo cụ trò chơi nào có thể nâng cấp thuộc tính đó.”

Ma quỷ đang thì thầm, Satan mang quả táo ra để cám dỗ Adam.

“Thuộc tính gì?”

“Giá trị ngưỡng tinh thần.”

Giọng nói Hàn Phi như ẩn chứa pháp lực đặc biệt, giọng điệu cũng dần dần thay đổi so với trước: “Chỉ có ở trong bản đồ ẩn của Cuộc sống hoàn hảo mới có thể nâng cao hạn mức cao nhất của giá trị ngưỡng tinh thần, giai đoạn trước thuộc tính này có thể không quan trọng, nhưng cùng với tiến trình trò chơi không ngừng được thúc đẩy, anh sẽ phát hiện ra thuộc tính này sẽ quyết định thế giới mà anh nhìn thấy.”

Hai mắt Trịnh Hải Thành chậm rãi mở to, anh ta đã bị hấp dẫn bởi những thứ trong lời nói của Hàn Phi.

Theo anh ta thấy, Hàn Phi là một người chơi chuyên nghiệp đã tham gia một số đợt thử nghiệm Close Beta, nắm được những thông tin cực kỳ bí mật, còn mình thì nhờ vào sự may mắn tuyệt vời, đã vô tình có được cơ hội thay đổi vận mệnh.

Trò chơi Cuộc sống hoàn hảo sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ thời đại, những người chơi chuyên nghiệp cũng có thể dựa vào trò chơi này để làm giàu.

Mục đích ban đầu của Trịnh Hải Thành khi vào game vẫn không thay đổi, quả thật là để chữa bệnh và thư giãn, nhưng nếu có cơ hội kiếm được nhiều tiền trong lúc thư giãn, thì ai mà lại từ chối chứ?

Chỉ có điều vấn đề bây giờ là dường như sự giàu có đột ngột và chết bất đắc kỳ tử dường như chỉ trong tích tắc.

"Bản đồ ẩn cũng có thời hạn, sau 24 giờ cho dù anh không muốn rời đi cũng sẽ bị cưỡng chế đuổi ra ngoài, vì vậy anh hãy trân trọng khoảng thời gian ở đây đi." Thiên phú hồi hồn của Hàn Phi mỗi ngày chỉ có thể sử dụng một lần, vì vậy mới nói là 24 giờ.

"Đại ca, chính xác thì tôi cần phải làm cái gì?" Trịnh Hải Thành hiện tại rất dựa dẫm vào Hàn Phi.

"Anh chỉ cần nhớ hai điểm. Đầu tiên, phải làm theo trái tim mình khi đưa ra bất kỳ lựa chọn nào, cần giết thì hãy giết, cần cứu thì hãy cứu; thứ hai, tuyệt đối không được rời khỏi tòa nhà này, bất kể có chuyện gì xảy ra, cũng đừng bước ra khỏi tòa nhà này một bước."

Sau khi căn dặn xong hai điểm này, Hàn Phi nhẹ nhàng đẩy cửa tủ ra: "Dùng hết trí tuệ và năng lực của anh, phát huy tất cả mọi thứ của anh để sống trong tòa nhà này, đừng che giấu con người thật của mình, như vậy anh mới có những thu hoạch bất ngờ."

Hàn Phi bước ra khỏi cửa tủ, trong khi Trịnh Hải Thành còn đang suy nghĩ về lời nói của hắn, hắn đã rời khỏi phòng 4044.

“Chờ đã! Đại ca! Anh đi đâu vậy!”

Trịnh Hải Thành không dám đuổi theo ra ngoài, anh ta vẫn còn đang đắn đo bên trong tủ quần áo.

Hàn Phi đã rời khỏi tầng bốn, tìm thấy Phong Tử Du, hắn quyết định tiến hành một loạt khảo nghiệm đối với Trịnh Hải Thành, giống như khảo nghiệm mà hắn gặp phải khi chuyển nghề đồ tể nửa đêm ở Ngõ Súc Sinh vậy.

Nếu Trịnh Hải Thành là một người mà mọi phương diện đều tốt, vậy hắn sẽ cân nhắc cho anh ta nhiều cơ hội và phần thưởng hơn. Cái khác chưa nói đến, tùy tiện lấy ra một trong hàng trăm giấy tờ nhà đất mà Hoàng Doanh có được, đối với người chơi mới bình thường mà nói đã là một phần thưởng hậu hĩnh không thể tưởng tượng được.

Tất nhiên, tiền đề của tất cả những điều này là Trịnh Hải Thành có thể vượt qua các cuộc khảo nghiệm, nếu anh ta không làm được điều đó, hoặc là bản thân anh ta ẩn chứa ác ý, vậy thì chào đón anh ta sẽ là thiên phú ẩn của Đại Nghiệt — trúng tà.

Hàn Phi bàn giao các việc cụ thể cho Phong Tử Du làm, đối phương đã tham gia sản xuất trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo], cũng là một trong những người kiểm tra nhiệm vụ trò chơi, anh ta biết rất rõ các loại nhiệm vụ.

Thiết kế các nhiệm vụ thử nghiệm và quan sát trạng thái của người chơi mọi lúc là công việc của Phong Tử Du.

“Anh đừng hoàn toàn coi mình là một nhà thiết kế nhiệm vụ, anh phải xem xét nó từ góc độ nhân tính, nhìn người chơi từ quan điểm của người phỏng vấn, khám phá điểm phát sáng của họ và tìm ra ác ý tiềm ẩn của họ.”

Sau khi trao đổi với Phong Tử Du xong, Hàn Phi dẫn theo lực lượng mạnh nhất của cư xá Hạnh Phúc và tòa nhà chết chóc vội vã đến phố Từ Đường.

Sự xuất hiện của Trịnh Hải Thành báo trước một khởi đầu mới, anh ta khiến Hàn Phi cảm thấy mình thực sự giống như một người quản lý trò chơi.

Tuy nhiên, nếu muốn ngồi vững ở vị trí người quản lý, vẫn cần một thực lực cường mạnh mới được.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ rank G trên đường đi, Hàn Phi đã có thể thoát khỏi trò chơi, đi phía trước mọi người.

Hắn đeo một chiếc mặt nạ mặt thú, mặc một bộ quần áo sạch sẽ, trong lòng ôm một chiếc đàn tế.

Bước ra khỏi cư xá tòa nhà chết chóc, dọc theo con phố đổ nát, Hàn Phi chậm rãi đến gần khu vực ngoài cùng của khu vực tòa nhà chết chóc.

Trước kia, bởi vì sự tồn tại của Cánh bướm, nên số lượng quỷ quái ở khu vực ngoài cùng không nhiều, nhưng hiện tại ở khu vực đó có thêm rất nhiều những thứ kỳ quái.

Một số là linh hồn của những người đã khuất, một số bên trong cơ thể rõ ràng tồn tại tia máu kỳ lạ, như thể họ bị điều khiển và ký sinh bởi một thứ gì đó.

Ngoài oán niệm và tiếc nuối ra, một số quái vật mà Hàn Phi chưa từng nhìn thấy bao giờ cũng từ từ tiến vào gần khu vực tòa nhà chết chóc, điều này khiến hắn có một loại cảm giác nguy hiểm.

Cánh bướm chết đi, Nhện người mạnh nhất trong cả khu vực tòa nhà chết chóc cũng biến mất tăm mất tích, Tiểu Bát trọng thương còn chưa khôi phục, hiện tại duy nhất có thể chống đối hận ý chỉ có quỷ nhảy lầu Trang Văn.

Hàn Phi liếc nhìn sang bên cạnh, trạng thái của Trang Văn vẫn vô cùng bất ổn, nếu thật sự đánh nhau với hận ý, ước chừng sẽ bị ngọn lửa hận ý màu đen trong cơ thể chính mình làm cho phát điên.

Hận ý bình thường sẽ hoàn thành lột xác trong ngọn lửa màu đen, Trang Văn hiển nhiên thất bại dưới sự can thiệp của Cánh bướm, vốn dĩ lão quỷ rất có hi vọng có thể làm được, nhưng không may lại hy sinh thân mình và cả gia đình để giết Cánh bướm, cuối cùng đi vào dao tái sinh.

Cầm chặt cán dao trong tay, Hàn Phi cảm thấy gánh nặng trên vai mình rất nặng, nếu sau này có cơ hội, hắn nhất định

phải mang theo hy vọng cho tất cả linh hồn trong dao tái sinh.

Từng bước đi về phía trước, tiếng nhạc cúng thần linh quỷ dị dần dần lọt vào lỗ tai, Hàn Phi ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một ngôi miếu thần âm u ở góc con phố.

Ngôi miếu thần này không lớn, có vẻ như được xây dựng lại từ một quầy bán báo, trên cửa sổ và cửa ra vào được dán đầy những tờ giấy bùa chú cổ quái hiếm gặp, ở lối vào có đặt một số tượng thần bán thành phẩm mới sơn được một nửa.

"Đây chính là phố Từ Đường sao?" Trong đầu nhớ lại vị trí của tiếng ca, Hàn Phi ôm tế đàn bước vào bên trong.

Ngay khi hắn bước vào phố Từ Đường, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ ẩn rank F - Phố Từ Đường."

"Phố Từ Đường (nhiệm vụ ẩn rank F): Nếu thấy tượng thần bị bỏ rơi trên đường, tuyệt đối đừng tùy tiện đến gần, càng không được mang về nhà, tốt nhất nên lập tức rời đi, bởi vì nếu bạn dừng lại quá lâu, thứ bên trong tượng thần sẽ có khả năng đi theo bạn vĩnh viễn."

Chương 401: Hãy cân nhắc kỹ lưỡng!

“Yêu cầu nhiệm vụ: Thăm dò phố Từ Đường, tu sửa điện thờ của phố Từ Đường.”

“Gợi ý nhiệm vụ: Sống trong các điện thờ không phải tất cả đều là thần.”

“Chú ý! Nhiệm vụ này là nhiệm vụ có thời hạn, hãy hoàn thành trong vòng ba giờ!”

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống xuất hiện rất đột ngột, sau khi đọc kỹ thông tin nhiệm vụ, trong mắt Hàn Phi hiện lên một chút nghi hoặc: “Tu sửa điện thờ? Lấy cái gì để tu sửa?”

Hắn đến đây để làm chuyện lớn, bản thân vốn dĩ không quá để tâm đến phố Từ Đường, nhưng vì nhiệm vụ rank F này, bây giờ hắn đã thay đổi quyết định của mình.

Tất cả các nhiệm vụ liên quan đến điện thờ, đều phải thực hiện một cách thận trọng.

Theo thông tin hiện nắm được, điện thờ là con đường dẫn đến tồn tại không thể nhắc đến, bất kì một điện thờ nào cũng đều phải chú ý.

“Đây vẫn là một nhiệm vụ có giới hạn thời gian. Mình chỉ có thời gian ba giờ.”

Hàn Phi ôm đàn tế đi vào phố Từ Đường, hắn có thể cảm nhận được rõ con phố này khác với những nơi khác.

Không có dấu hiệu tồn tại của bất kỳ quỷ quái nào, cũng không cảm thấy mùi hôi thối và mùi máu tanh bốc ra từ trên cơ thể của oán niệm, thay vào đó trong không khí phiêu tán một làn khói nhàn nhạt.

Nhìn về phía xa, phố Từ Đường không dài lắm, nhìn một cái đã thấy hết cả con phố, cửa ra vào của từng hộ gia đình hai bên đường đều được bịt kín bằng gạch, trên tường viết những ký hiệu cổ quái.

“Mọi người có cảm thấy bất thường không?” Hàn Phi trao đổi với những người hàng xóm trong đàn tế, nhưng đến Khóc vốn rất nhạy cảm với tuyệt vọng và cảm xúc tiêu cực cũng không phát hiện có gì không ổn.

“Tiếng ca đã bị thương nặng, nếu như mình là nó, hiện tại nhất định sẽ thu lại khí tức, trốn trong bóng tối, sau đó tìm cơ hội giết mình. Muốn bắt giặc thì phải bắt vua trước, sau khi mình chết, người trong tòa nhà chết chóc và cư xá Hạnh Phúc sẽ bị phân rã.”

Đầu óc chuyển động rất nhanh, Hàn Phi nhìn vẻ mặt dường như không thay đổi, nhưng trên thực tế ý thức của hắn căn bản không hề rời khỏi nút thoát trò chơi.

“Tiếng ca đã bị thương nặng trước khi tiến vào tòa nhà chết chóc, khi ra tay với Cánh bướm, nó lại bị thương trên vết thương cũ, bây giờ thực lực của nó ước chừng chỉ còn dưới 10%.”

Các loại chiến thuật và biện pháp đối phó không ngừng xuất hiện trong đầu, Hàn Phi bất giác đã tiến vào sâu trong phố Từ Đường.

Khi hắn đi đến trung tâm của phố Từ Đường, không chỉ có hắn, mà tất cả các lệ quỷ bao gồm cả Trang Văn đều dừng lại.

Trung tâm phố Từ Đường có một nhà từ đường cổ kính nhất, tiếng ca thê lương khiến người ta sợ hãi chính là truyền ra từ bên trong từ đường.

“Tiếng ca đang ở trong đó!”

Cách quãng đường vài mét, tất cả mọi người đã cảm thấy loại áp lực đó rồi.

Cơ thể đang chống cự theo bản năng, đến bóng dáng cũng không nhìn thấy, đôi chân bất giác muốn lùi lại phía sau.

Những người hàng xóm trong cư xá Hạnh Phúc bước ra khỏi đàn tế, bảo vệ bên cạnh Hàn Phi.

Khi bọn họ gặp tiếng ca tại công ty bảo vệ, Hàn Phi vì để câu giờ cho mọi người trốn thoát, hắn đã một mình dẫn dụ tiếng ca vào tòa nhà chết chóc.

Đối mặt với tiếng ca một lần nữa, những người hàng xóm trong cư xá Hạnh Phúc tuyệt đối sẽ không để chuyện tương tự xảy ra nữa.

"Tình hình dường như có gì đó không ổn."

Trước kia chỉ cần nghe thấy tiếng ca, tất cả oán niệm và tiếc nuối đều phải chạy trốn ẩn nấp, nhưng bây giờ thì đã khác.

Mọi người cùng tiến về tòa kiến trúc ở trung tâm phố Từ Đường, so với những kiến trúc khác, nơi này rõ ràng là lâu đời hơn nhiều và có phong cách xây dựng đặc biệt, hơi giống một ngôi nhà cổ từ trăm năm trước.

"Trước chúng ta, dường như có thứ khác đã đến đây." Gương thần phía sau lưng Huỳnh Long đột nhiên nói: "Ở cửa của từ đường có lưu lại một khí tức mà tôi vô cùng căm ghét, tuy rằng rất yếu, nhưng tôi có thể chắc chắn rằng người ta từ khu vực khác đã từng đến đây."

"Đó là gì?" Huỳnh Long tìm thấy một vài sợi dây mảnh màu đỏ ở lối vào của từ đường, anh ta đưa tay ra và chạm vào, những sợi dây mảnh đó ngay lập tức biến thành máu tỏa ra mùi tanh hôi.

"Tránh xa sợi dây đó ra." Gương thần lại nói: "Khu vực tòa nhà chết chóc đầy nguyền rủa chết chóc, ở đây phổ biến nhất là các thể loại nguyền rủa, còn những khu vực khác lại không hẳn giống với tòa nhà chết chóc, ví dụ như những sợi dây có thể tan chảy thành máu này. Chúng được gọi là sợi dây sinh mệnh, là thứ buộc vào mắt cá chân của người chết. Tôi từng nghe người quản lý tòa nhà tiền nhiệm nói rằng, ở những khu vực khác có hận ý thông qua sợi dây sinh mệnh để điều khiển vận mệnh một số lượng lớn các oán niệm, đem tất cả bọn chúng đều làm thành đồ chơi và con rối."

"Cánh bướm vừa mới chết, liền đã có thứ không kiềm chế được rồi à?" Hàn Phi lấy dao tái sinh ra, chém tới chỗ máu trên mặt đất, có tiếng thét chói tai từ hạt máu vang lên, sau đó hạt máu biến thành làn khói đen biến mất.

"Người ta nói rằng sợi dây sinh mệnh nối liền với vận mệnh của một người, con dao này của cậu dường như có thể

chặt đứt được cả vận mệnh có nhiễm ác ý.” Gương thần rất ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên ông ấy nhìn thấy cảnh tượng này.

“Nếu như có thể bị dao tái sinh chém vỡ, chứng tỏ đối phương tội ác tày trời, trong tim tràn đầy tà niệm, chúng ta phải sớm lên kế hoạch mới được.” Hàn Phi ra hiệu cho mọi người tiếp tục đi về phía trước: “Vừa mới giết chết Cánh bướm, bây giờ lại có những thứ khác tìm đến, trong thế giới tầng sâu này đúng là một khắc cũng không thể buông lỏng.”

Đẩy cánh cửa của nhà từ đường ở trung tâm con phố ra, bên trong khắp nơi đều là những sợi dây đỏ nhuốm máu, trên mỗi một sợi dây đều có quấn quanh lá bùa màu trắng và màu đen.

Vung dao chém đứt sợi dây đỏ, trong sâu từ đường có đặt một chiếc quan tài màu đen, phía cuối quan tài là một bàn cúng, bên trên có bày một điện thờ cũ nát.

“Điện thờ trên tầng cao nhất của tòa nhà chết chóc bị tiếng ca mang tới đây sao?”

Hàn Phi và những cư dân của tòa nhà chết chóc vừa nhìn đã nhận ra ngay điện thờ, khi Cánh bướm kích hoạt thứ ẩn giấu bên trong điện thờ, toàn lực tấn công tiếng ca.

Tiếng ca đột ngột chịu đòn, rồi sau đó bỏ đi cùng với điện thờ và đầu lâu của ông lão.

Sau khi nhìn thấy điện thờ tàn tạ, tất cả mọi người đều trở nên căng thẳng, bọn họ hết sức cảnh giác, sau đó từ từ rời ánh mắt lên chiếc quan tài màu đen, nơi duy nhất mà người có thể trốn chỉ có quan tài.

Vài oán niệm cùng lúc đến gần, dưới sự nhắc nhở của gương thần, mở nắp quan tài ra.

Bên trong chiếc quan tài màu đen, có đặt một chiếc hộp nhạc, bài hát chiêu hồn thê thảm chính là phát ra từ chiếc hộp nhạc này.

Không ai dám manh động, cuối cùng vẫn là Từ Cầm cầm hộp nhạc ra khỏi quan tài màu đen.

Hộp nhạc này trông rất bình thường, chỉ là có hai câu được viết bên dưới chiếc hộp.

Câu đầu tiên Hàn Phi đã nhìn thấy trong hiện thực —— "Hy vọng mọi người trên thế giới này sẽ nghe thấy tiếng ca của con, cũng hy vọng con có thể rung động nhịp tim của bọn chúng và mang lại cho bọn chúng cảm động và hạnh phúc."

Nét chữ của câu thứ hai hoàn toàn khác câu thứ nhất, đầy sát ý méo mó và điên cuồng, chỉ cần nhìn vào nét chữ xiêu vẹo, có thể cảm nhận được phẫn nộ và đau đớn của người khắc ra những chữ này —— "Thần chỉ phù hộ cho những người có ích cho mình".

"Nếu tiếng ca thực sự là một trong ba người con của Phó Sinh, thì câu đầu tiên có lẽ là Phó Sinh để lại cho tiếng ca, câu thứ hai rất có thể là do tiếng ca viết cho Phó Sinh." Hàn Phi có thể nhìn ra rằng, giữa tiếng ca và Phó Sinh có điều gì đó chắc chắn đã xảy ra.

"Khuôn mặt của tất cả các tượng thần của phố Từ Đường này đã bị phá hủy, tất cả những nơi ghi tên lễ tế đều bị xóa đi, như thể người lễ tế trong từ đường có một cái tên không thể nhắc đến."

"Trong số tất cả những người mình biết, người duy nhất phù hợp điều kiện này chỉ có Phó Sinh người quản lý tòa nhà tiền nhiệm. Ông ấy đã chọn con đường phá hủy thế giới tầng sâu, định mệnh trở thành kẻ thù của tất cả tồn tại không thể nhắc đến trong thế giới tầng sâu, nhìn vào kết cục, ông ấy đã bị đánh đến ký ức tan vỡ, tên của ông ấy có lẽ cũng trở thành một điều cấm kỵ."

"Sau khi tiếng ca lấy được điện thờ và đầu lâu của ông lão, liền trực tiếp tới phố Từ Đường. Chẳng lẽ ban đầu phố Từ Đường này được xây dựng là để tế lễ Phó Sinh sao? Nếu như ông ấy không bị đánh tới mức ký ức tan vỡ, trên con phố này có lẽ khắp nơi đều sẽ là tượng thần của ông ấy."

Con đường mà Phó Sinh chọn đã thất bại, hiện tại tên của ông ấy đều không có ai dám nhắc đến, tượng thần của ông ấy cũng bị hủy mất khuôn mặt.

Nhớ kỹ ông ấy, ngoài Hàn Phi ra, chắc có lẽ chỉ còn lại tiếng ca.

"Đối với Phó Sinh mà nói, phá hủy thế giới tầng sâu là mục tiêu cuối cùng, tiếng ca tuy là con của ông ấy, nhưng đặt trước mục tiêu cuối cùng, tiếng ca rất có khả năng sẽ bị từ bỏ."

Tiếng ca chính là tồn tại không thể nhắc đến, tiếng ca rốt cuộc đã chịu phải những đả kích như nào, mới rơi vào bước đường này?

Hàn Phi vẫn còn rất nhiều nghi vấn, nhưng không ai có thể giải đáp những nghi vấn đó cho hắn.

Trước khi hắn đến, tiếng ca đã bỏ lại điện thờ, rời đi mang theo đầu lâu của ông lão.

Theo lý mà nói có thể ép một tồn tại không thể nhắc đến vào bước đường này, Hàn Phi quả thực cũng đáng tự hào, nhưng hắn lại không vui chút nào.

Những sợi dây sinh mệnh bên ngoài cửa từ đường cho thấy, ngoài hắn ra, vẫn còn có những người khác cũng đang để mắt đến tiếng ca.

"Khi mình đăng nhập vào trò chơi, vẫn còn nhìn thấy tiếng ca đang ôm đầu lâu của ông lão ngồi xổm ở trên phố Từ Đường, có phải nó đang cố ý đợi mình không? Muốn dẫn dụ mình đến đây à?"

Ấn tượng của Hàn Phi đối với tiếng ca là cường mạnh, điên cuồng và khát máu, nhưng sau khi tiếng ca ôm đầu lâu của ông lão đi, nó dường như đã thay đổi so với trước đây, như thể đã lấy lại được một chút lý trí.

"Cuối cùng là nó muốn làm gì?"

Nhìn điện thờ trên bàn cúng, Hàn Phi từng chút một tiến lại gần, hắn cảm giác được có thứ gì đó đang thu hút mình.

"Điện thờ đè lên trên bàn cúng, cứ như vốn dĩ nó nên ở đó…"

"Cẩn thận, không được tùy tiện chạm vào điện thờ." Gương Thần nhắc nhở, nhưng Hàn Phi vẫn nắm lấy tấm vải

đen trên điện thờ, mở nó lên.

Lúc này, Hàn Phi một mình đứng ở trước điện thờ, nhìn vào bên trong điện thờ.

Điện thờ tàn tạ đã được sửa chữa xong, chỉ là tượng thần ở bên trong không có khuôn mặt.

Mà ngay vào chính lúc này, đáy mắt Hàn Phi dường như bắt đầu chảy máu, bên tai hắn nghe thấy tiếng cười điên dại.

Khi tầm nhìn của Hàn Phi trở lại bình thường, khuôn mặt của vị thần trong điện thờ cũng dần trở nên giống như của hắn!

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Việc xây dựng một điện thờ cho riêng mình là cực kỳ nguy hiểm! Hãy cân nhắc kỹ lưỡng!"

"Cảnh báo! Người chơi lập điện thờ trước level 30 có tỷ lệ tử vong là 100%! Hãy cân nhắc kỹ lưỡng!"

Nghe thấy cảnh báo điên cuồng liên tục của hệ thống, Hàn Phi cũng hoảng sợ rồi, hắn chỉ mới mở điện thờ ra, chưa làm gì hết mà.

Chương 402: Danh vọng? Hay là âm đức?

Hàn Phi muốn ngăn cản, hắn không có hứng thú với việc xây dựng điện thờ, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Tượng thần trên bàn cúng giống như người tuyết tan chảy dưới ánh mặt trời, cùng với việc kích thước cơ thể dần dần thu nhỏ lại, vết nứt trên người đang không ngừng được sửa chữa, khuôn mặt cũng ngày càng giống Hàn Phi hơn.

Mắt, mũi, miệng của tượng thần trước mặt gần như giống hệt Hàn Phi, chỉ khác là Hàn Phi trong tượng thần đang cười điên dại một cách ngông cuồng.

Hàn Phi trong hiện thực chưa bao giờ lộ ra một nụ cười như vậy, thậm chí ngay cả hồn ác cũng không cười điên dại như thế.

"Tiếng cười điên dại ở Cô nhi viện màu máu trong sâu tâm trí đang ảnh hưởng đến mình!"

Chuyện mà Hàn Phi vẫn luôn lo lắng đã xảy ra, Cánh bướm lấy đi ba linh hồn của hắn, kích hoạt ký ức màu máu trong sâu tâm trí, hiện tại mặc dù ý thức của Cánh bướm đã tiêu tan, nhưng kí ức bị nó kích hoạt thì lại không thể khôi phục trở lại trạng thái trước đó.

"Cảnh báo! Xây dựng điện thờ sẽ dẫn đến xui xẻo và tai họa! Sau khi điện thờ bị phá hủy hoàn toàn, người chơi cũng sẽ phải chịu thiệt hại nghiêm trọng vĩnh viễn!"

"Cảnh báo! Xây dựng điện thờ sẽ phải chuẩn bị lượng lớn vật phẩm…… Cưỡng ép xây dựng điện thờ sẽ khiến người chơi chịu thiệt hại nghiêm trọng!"

"Cảnh báo! Sau khi điện thờ xây dựng thành công, người chơi sẽ bị tồn tại không thể nhắc đến cảm nhận thấy! Hãy thận trọng quyết định!"

Cảnh báo của hệ thống vẫn chưa kết thúc, Hàn Phi bây giờ da đầu tê rần rần, nhưng không thể làm gì: "Sao chỉ có mỗi cảnh báo? Tại sao không nói cho mình biết cách ngăn chặn nó?!"

Sau khi tượng thần trở nên giống hệt như Hàn Phi cười điên dại, cột máu của Hàn Phi bắt đầu giảm nhanh chóng, trực tiếp giảm xuống chỉ còn 1 điểm.

Tệ hơn nữa là, vốn là cột máu sẽ tự dần dần phục hồi, nhưng hiện tại cột máu của Hàn Phi bất kể có hồi phục bao nhiêu đi nữa cũng ngay lập tức bị điện thờ nuốt mất, luôn luôn duy trì ở 1 điểm.

Một điểm sinh mệnh là khái niệm gì? Chỉ cần bị lệ quỷ chạm vào thôi cũng có thể trực tiếp chết luôn.

Hàn Phi nhìn chằm chằm những cái gai gỗ thô ráp trên mép điện thờ, còn có sợi dây màu đỏ ở khắp nơi, lúc này hắn không dám nhúc nhích chút nào.

Bởi vì thiên phú của đồ tể nửa đêm, cột máu của Hàn Phi càng thấp thì tố chất lại càng tốt, giác quan lại càng nhạy bén, hắn có thể cảm nhận rõ điện thờ đang thiết lập một loại liên hệ nào đó với mình.

Nhìn thấy sự bất thường xung quanh Hàn Phi, tất cả những người hàng xóm đều tự giác vây quanh hắn, không dám để cho hắn bị bất cứ thứ gì tấn công.

Hàn Phi tuy rằng muốn mở miệng nhắc nhở người khác, nhưng hắn hiện tại không nói được lời nào, chỉ có thể yên lặng chờ hệ thống nhắc nhở.

Điện thờ cũ nát dần trở nên khác lạ, hình dáng bên ngoài không thay đổi nhiều, nhưng những chữ viết cổ quái, những nguyền rủa và vết sẹo được khắc trên bức tường bên trong đều biến mất không thấy nữa.

Không có bất kì một ai dám manh động, tất cả mọi người đều đứng ở chính giữa từ đường.

Sau đúng một tiếng đồng hồ, tiếng ca trong chiếc quan tài màu đen của từ đường đột nhiên biến mất, và tiếng cười từ bên

trong điện thờ bắt đầu mơ hồ truyền ra.

Tất cả những người có mặt đều nghe thấy tiếng cười, rõ ràng là tiếng cười của Hàn Phi, nhưng điều kỳ lạ là nó lại khiến người khác cảm thấy hoàn toàn khác với hắn.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn là thần bảo hộ của phố Ích Dân, thành công xây dựng điện thờ cho chính mình!"

"Điện thờ của Hàn Phi (???): vật phẩm không xác định."

"Định nghĩa vật phẩm không xác định: vật phẩm chưa từng xuất hiện trong đêm tối, hoặc vật phẩm xuất hiện lần đầu tiên."

"Người chơi level 15 không tồn tại khả năng thiết lập thành công điện thờ, phù hợp định nghĩa vật phẩm không xác định."

"Cấp độ điện thờ: level 0."

"Hãy nhanh chóng nâng cấp level điện thờ lên level 1, trước khi nâng cấp thành công, sẽ không ngừng tiêu hao cột máu của người chơi."

"Sau khi điện thờ được nâng lên level 1, các năng lực cơ bản của điện thờ sẽ được mở khóa! Phía sau mỗi điện thờ đều ẩn chứa một đôi mắt không thể nhắc đến, mỗi một điện thờ đều có năng lực không thể nhắc đến tương ứng!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công vén tấm vải đen của điện thờ lên, nhận được sự công nhận của tượng thần trong điện thờ, mở khóa thuộc tính ẩn Danh vọng!"

"Giá trị danh vọng: 34."

"Giá trị danh vọng đạt tới 100, đáp ứng yêu cầu tối thiểu để nâng cấp điện thờ!"

"Nhận được sự thân thiện của cư dân xung quanh có thể gián tiếp nâng cao danh vọng, gia tăng hận ý và phẫn nộ của cư dân xung quanh đối với bạn, đồng thời cũng có cơ hội nâng cao danh vọng."

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công xây dựng điện thờ! Mở khóa thuộc tính ẩn Âm đức!"

"Âm đức (???): 80."

“Âm thầm làm những việc tích đức, có lẽ có khả năng nâng cao âm đức, điện thờ có thể tiêu hao âm đức để lên level!”

“Nâng cấp điện thờ yêu cầu người chơi phải đạt danh vọng 100, âm đức 100! ”

Sau lời nhắc của hệ thống, chính Hàn Phi cũng ngốc luôn rồi.

Điện thờ có liên quan đến không thể nhắc đến, hắn bất tri bất giác đã tiến một bước lớn trong cuộc đời, chỉ có điều bước này dường như là trực tiếp chôn ở tầng mười chín địa ngục.

“Trước khi điện thờ nâng cấp thành công, không ngừng tiêu hao cột máu của người chơi? Nếu như mình không cho điện thờ lên level 1, chẳng lẽ mình sẽ luôn duy trì ở trạng thái chỉ còn một giọt máu?”

Trong thế giới tầng sâu nơi mà khắp nơi đều là kẻ cuồng giết người, tên điên và lệ quỷ, cho dù được hàng xóm bảo vệ, Hàn Phi cũng không cảm thấy an toàn chút nào.

Cái khác chưa nói đến, nếu như Đại Nghiệt tỉnh lại, nó hưng phấn cọ xát vào mình một cái, thì mình có thể trực tiếp không qua khỏi rồi.

“Trước khi hoàn thành nâng cấp điện thờ, tốt hơn hết là không nên gặp Đại Nghiệt.”

Kìm nén lại trái tim lo lắng, đến thức ăn do Từ Cầm làm Hàn Phi cũng không dám ăn, thức ăn do Từ Cầm làm quả thực có thể hồi máu, nhưng bên trong nó cũng ẩn chứa nguyền rủa.

Bây giờ không phải lúc để đánh cược xác suất, mặc dù vận khí của Hàn Phi vẫn luôn khá tốt.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Nhiệm vụ rank F phố Từ Đường đã hoàn thành! Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ vượt mong đợi, sửa chữa thành công điện thờ! Nhận được điểm thưởng kỹ năng cơ bản: +3!”

“Mức độ hoàn thành nhiệm vụ vượt quá 90%, phần thưởng bổ sung thêm —— Từ đường.”

“Từ đường (kiến trúc đặc biệt): Từ đường là nơi dùng để tế lễ dòng họ, còn từ đường của bạn chỉ có một mình bạn.”

“Oán niệm và tiếc nuối sau khi tiến vào từ đường này, có xác suất gia tăng âm đức và danh vọng của bạn.”

Hệ thống bảo phải sửa chữa điện thờ, không phải là xây dựng điện thờ. Nhưng ở một khía cạnh nào đó, xây dựng điện thờ cũng là một phương thức sửa chữa khác, chỉ khác là thần trong điện thờ được thay bằng một con người.

“Trước đây mình đã nghe nói đến việc tu hú đẻ nhờ, nhưng mình không nghĩ đến việc điện thờ cũng có thể làm như vậy.”

Hàn Phi nhìn chính mình trong điện thờ, hắn không thể ngờ được mình mới vừa hơn hai mươi tuổi đã bị đặt lên bàn cúng.

Cảm giác này rất kỳ dị, cũng có một loại cảm giác kinh hãi không thể tả nổi, hắn biết người trong điện thờ không phải là chính mình, hoặc là nói không phải là người mà hắn muốn trở thành.

Chậm rãi đặt tấm vải đen trên điện thờ xuống, Hàn Phi nhìn về phía trong gương thần: “Theo ông… Tôi phải làm gì bây giờ?”

Gương thần ở tòa nhà Block 1 và Âm khuyển ở tòa nhà Block 2 là hai cư dân xuất hiện sớm nhất trong cư xá Hạnh Phúc, trong số tất cả mọi người họ là những người lâu đời nhất, hiểu rộng biết nhiều.

“Điện thờ có một ý nghĩa đặc biệt ở thành phố này, theo logic mà nói, cậu căn bản không thể tự xây dựng điện thờ cho mình.” Tấm gương ngồi xổm ở trong gương, đây là lần đầu tiên Hàn Phi nhìn thấy ông ta đến gần mép gương, vẻ mặt nghiêm trọng: “Có thể xây dựng điện thờ đương nhiên là chuyện tốt, nó mở đường cho cậu sau này trở thành một tồn tại không thể nhắc đến, chỉ có điều…”

“Chỉ có điều sao?”

“Cậu chắc chắn phải chết rồi mới có thể biến thành oán niệm, sau đó dần dần lột xác thành không thể nhắc đến, cậu thấy tôi nói có hợp lý không?”

Lời nói của gương thần khiến Hàn Phi không thể phản bác lại, hắn lại nghĩ đến quản lý tòa nhà tiền nhiệm Phó Sinh.

Phó Sinh có một điện thờ, nhưng trong hiện thực, ngoài em trai của ông ấy, không ai biết đến sự tồn tại của ông ấy, như thể ông ấy đã chết vậy.

Lại kết hợp với những gì Trang Nhân đã nói trước đó, chủ tịch của Vĩnh Sinh Pharmaceutical từ nhỏ đã luôn chỉ có một mình, ông ấy căn bản chưa bao giờ nhìn thấy Phó Sinh.

Hai manh mối này liên kết với nhau, khiến Hàn Phi đoán được có một khả năng nào đó.

Thấy Hàn Phi không nói gì nữa, gương thần có lẽ là lo lắng cho Hàn Phi, lại nói thêm một câu: "Đương nhiên, tất cả các điện thờ đều có ít nhất một năng lực của cấp bậc không thể nhắc đến, chúng ta hãy cùng nhau nuôi dưỡng điện thờ, nói không chừng có thể có thêm một con át chủ bài hộ mệnh."

Gương thần vẫn luôn ở trong gương, rất khó ra ngoài, nhưng ông ấy lại rất hiểu về điện thờ, ông ấy hẳn là đã từng trải qua rất nhiều chuyện trước đây.

"Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy." Hàn Phi không giấu diếm điều kiện nâng cấp điện thờ, hắn phải nhanh chóng nâng cấp điện thờ lên level 1, mới có thể thoát khỏi trạng thái buộc bị mất máu.

Có đôi khi hắn cảm thấy điện thờ ở thế giới tầng sâu chính là quỷ quái, không có âm đức để ăn, thì lại ăn giá trị HP để duy trì.

Những người hàng xóm đều thử qua một lần với điện thờ, nhưng âm đức của Hàn Phi không tăng lên, giá trị tiềm ẩn này không dễ dàng gì mà tăng lên như vậy.

Phố Từ Đường ở ngoài cùng khu vực tòa nhà chết chóc, nơi đây vẫn còn vô cùng nguy hiểm, sau khi thảo luận, mọi người quyết định chia thành hai nhóm.

Những cư dân của tòa nhà chết chóc cầm theo chiếc hộp nhạc, tiếp tục tìm kiếm tung tích của tiếng ca.

Những người hàng xóm của cư xá Hạnh Phúc hộ tống Hàn Phi trở lại tòa nhà chết chóc trước, để đảm bảo an toàn cho hắn.

Lý do tại sao đến tòa nhà chết chóc mà không đến cư xá Hạnh Phúc, đầu tiên là bởi vì khoảng cách với tòa nhà chết chóc tương đối gần, thứ hai là bởi vì trong tòa nhà chết chóc vẫn còn có một người chơi đang "khám phá bản đồ ẩn", Hàn Phi phải đảm bảo an toàn cho đối phương.

Không đến gặp Đại Nghiệt, Hàn Phi bắt đầu thử nâng cao hai thuộc tính ẩn mà mình mới mở khóa được trong tòa nhà chết chóc.

Lần lượt tâm sự với các cư dân của tòa nhà chết chóc, cứu bệnh thành y, Hàn Phi dựa vào kinh nghiệm trị liệu tâm lý đã tích lũy được của mình, đi vào nội tâm của từng cư dân, cảm nhận tuyệt vọng của họ, hiểu về chấp niệm của họ.

Trong quá trình trò chuyện, Hàn Phi thực sự đã bị quá khứ của các lệ quỷ làm cho cảm động, từ tận đáy lòng của mình muốn giúp họ hoàn thành tâm nguyện cuối cùng.

Giao lưu, khuyên bảo, hứa hẹn, Hàn Phi cảm thấy mình không giống một người chơi bước vào thế giới tầng sâu, mà giống như một lữ khách đang lạc bước trong mê cung của tuyệt vọng, hắn cố gắng giải cứu những "quái vật" bị chìm trong mê cung, để những "quái vật" kia tìm lại con người thuần khiết của chính mình.

Hàn Phi đã dành tám giờ để tìm hiểu sâu về quá khứ của tất cả những cư dân may mắn còn sống sót, bao gồm lý do tại sao người thương nhân lại tham lam tiền bạc, tiếng lòng mà váy đỏ không nói ra trước khi chết, còn có những người trong nhóm chat chết chóc, những người đã âm thầm ra đi trong các góc của hiện thực.

Hắn ghi nhớ quá khứ của từng người một, không sót chút nào, hắn sẽ là dấu vết cuối cùng về sự tồn tại của những người đó trong hiện thực.

Trong thời gian tám giờ, điểm âm đức của Hàn Phi đã tăng 2 điểm, hiện tại là 82. Về phần rốt cuộc tại sao lại tăng lên,

hắn vẫn không hiểu rõ.

“Âm đức là chỉ làm việc tốt ở trần gian, công đức được ghi vào sổ sách của âm phủ. Điều này có nghĩa là mình phải làm nhiều việc tốt hơn trong hiện thực à?”

Giúp đỡ người nhà của nạn nhân là việc tốt, bắt được kẻ sát nhân thực sự để trả thù cho nạn nhân cũng là việc tốt, Hàn Phi ngẫm lại cuộc đời của mình, nếu đúng như vậy thì phần lớn âm đức của hắn đều có liên quan đến việc giải quyết các vụ án giết người.

“Về hiện thực thử thì sẽ biết ngay thôi.” Sau khi Hàn Phi căn dặn mọi người xong, thì chọn một căn phòng an toàn và thoát ra khỏi trò chơi.

Ý thức trỗi dậy, khi thành phố ngưng tự bởi màu máu, hắn có thể cảm nhận rõ có một tia máu ở lồng ngực của mình kết nối với điện thờ ở phố Từ Đường.

Ánh mắt nhìn về phía xa, trong một tòa nhà nào đó liền kề với tòa nhà chết chóc, tiếng ca đang ôm đầu lâu của ông lão, lặng lẽ nhìn hắn.

“Nghĩa là sao? Tiếng ca muốn thông qua phương thức này dẫn dụ mình qua đó? Cuối cùng nó muốn làm cái gì?”

Mở mắt ra, Hàn Phi cởi mũ bảo hiểm trò chơi, nhưng trong đầu hắn toàn là ánh mắt cuối cùng mà tiếng ca nhìn hắn.

“Nó dường như đang khóc?”

Chương 403: Thời đại này sẽ được đặt theo tên của tôi

Tiếng ca không thể nhắc đến dường như đang khóc, trong âm thanh đó mang theo một nỗi buồn khó tả.

"Có những kí ức càng nhớ ra nhiều thì lại càng đau khổ, tiếng ca có lẽ đã giao tiếp với đầu lâu của ông lão."

Hàn Phi cần những mảnh ký ức của Phó Sinh để hiểu về thế giới tầng sâu, tiếng ca có lẽ cũng rất rõ về điều này.

Nó để lại điện thờ, ôm đầu lâu của ông lão đi vào khu vực khác, rất rõ ràng là đang dụ dỗ Hàn Phi.

"Tòa nhà nơi tiếng ca tọa lạc rất đặc biệt, tất cả các cửa sổ đều có treo sợi dây màu đỏ, những bức tường giống như mảng bám, hơi nhấp nhô. Nó không giống như được làm bằng gạch, ngược lại có chút giống như một quái vật tòa nhà."

Trong thế giới tầng sâu thứ gì cũng có, hệ thống cũng không phải là có trí tuệ và tài năng toàn diện, ví dụ như con quái vật nhỏ màu đen mà Từ Cầm nuôi dưỡng, không ai biết nó rốt cuộc được hình thành như thế nào.

Những thứ như thú cưng nhỏ trong nhà Từ Cầm, trong thế giới tầng sâu vẫn còn rất nhiều.

"Chờ sau khi mình nâng cấp được điện thờ, sẽ thử tiến vào khu vực bên cạnh tòa nhà chết chóc."

Trong đầu Hàn Phi hiện ra bản đồ mà quản lý tòa nhà tiền nhiệm Phó Sinh để lại, thế giới tầng sâu quả thật quá rộng lớn, hắn hiện tại chỉ mới đang hoạt động ở một phạm vi rất nhỏ, còn chưa thực sự tiến vào sâu của màn đêm tối kia.

"Nâng cấp điện thờ phải thỏa mãn hai điều kiện, danh vọng đạt được 100, có được 100 âm đức."

"Mình đã làm nhiều công việc như vậy trong thế giới tầng sâu, cũng coi như là người đứng đầu của ngành nghề, theo lý

mà nói danh vọng phải rất lớn mới đúng, nhưng danh vọng lại chỉ có 34, còn cách rất xa 100."

"Xem ra trước đây mình thực sự đã quá khiêm tốn rồi, chờ sau khi âm đức đủ rồi, mình phải nghĩ cách làm ra một vài chuyện lớn."

"Đạt được sự thân thiện của những cư dân trong thế giới tầng sâu có thể nâng cao danh vọng, gia tăng hận ý và phẫn nộ của những cư dân với mình cũng có thể nâng cao danh vọng. Giúp đỡ người khác thì khó, nhưng chọc giận người khác có lẽ sẽ rất dễ."

Chỉ còn lại một giọt máu, nhưng Hàn Phi lại vẫn muốn truyền "tiếng xấu" của mình ra ngoài, làm ra những chiêu trò lớn, nhảy múa trên mũi dao là không đủ để miêu tả về hắn lúc này.

"Danh vọng thì mình có thể nghĩ cách để nâng cao trong thế giới tầng sâu, nhưng thuộc tính âm đức này lại khá đặc biệt. Tuy hệ thống không nói rõ, nhưng theo mình hiểu, âm đức là để chỉ làm việc tốt ở nhân gian, để chờ sau khi chết sẽ nhận được phúc lành. Giả sử mình không ngừng làm việc thiện trong hiện thực, vậy thì giá trị âm đức trong thế giới tầng sâu có tăng lên không?"

Căn nguyên của tất cả đều có liên quan đến chiếc hộp đen, mà hộp đen lại ở trong đầu của Hàn Phi.

Trước đây khi hắn cố gắng tiết lộ thông tin về sự tồn tại của hộp đen và thế giới tầng sâu, đã từng bị giọng nói trong đầu cảnh báo, từ đó có thể phán đoán rằng đối phương lúc nào cũng theo sát hắn, những việc hắn làm trong hiện thực cũng sẽ được ghi lại vào trong hộp đen.

Để cố gắng thêm một bước, Hàn Phi quyết định đến gặp cảnh sát ngay bây giờ, hắn dành 8 tiếng đồng hồ để nói chuyện với các cư dân của tòa nhà chết chóc không phải là chỉ nói suông, sau khi hiểu về quá khứ của các cư dân tòa nhà chết chóc, hắn cũng đã làm rõ những oan tình xảy ra đối với họ.

Ngoài một số thành viên trong nhóm chat chết chóc, trong tòa nhà chết chóc vẫn còn một số lượng lớn người đã chết do

Cánh bướm giết, trong số đó có rất nhiều người là do tín đồ của Cánh bướm làm.

Bây giờ ý thức của Cánh bướm tiêu tán, nhưng "quái vật" bị nó mê hoặc vẫn còn trên trần gian, Hàn Phi phải đưa những con quái vật đội lốt người đó ra trước công lý, cắt bỏ hoàn toàn gốc rễ của Cánh bướm.

Lấy điện thoại di động ra, Hàn Phi viết ra tất cả những gì mình biết.

Hành hiệp trượng nghĩa của người khác đều là sau khi vụ án xảy ra giúp cảnh sát phá án, còn Hàn Phi là từ phát hiện tình tiết vụ án, đến cung cấp manh mối quan trọng, sau đó truy bắt hung thủ, là dịch vụ bao trọn gói.

Vừa hay sáng nay không cần quay phim, Hàn Phi tranh thủ thời gian này đích thân đến chi cục ở thành phố cổ Tân Hỗ.

Lúc đầu là Lệ Tuyết và nhân viên trực ở chi cục thành phố tiếp hắn, sau một hồi nói chuyện qua loa, hắn đã bị xe cảnh sát kéo về trụ sở.

Sau khi bị Cánh bướm để mắt đến, tất cả mọi người đều cho rằng Hàn Phi đã dừng lại, nhưng không ngờ hắn không nói thì thôi, đã nói là làm người khác phải kinh ngạc!

Nhìn vào các tài liệu vụ án khác nhau được chỉnh lý bằng điện thoại di động của Hàn Phi, ngay cả những điều tra viên tội phạm nhiều năm kinh nghiệm trong việc xử lý các vụ án cũng cảm thấy khó tin.

Sự phân tích sâu sắc và suy đoán của Hàn Phi về vụ án cho thấy tính chuyên nghiệp cao, người không có hơn mười năm kinh nghiệm thực chiến thì không thể độc lập làm ra những tài liệu như này được.

"Cậu thật sự không tính trở thành một cảnh sát à?" Lãnh đạo chi cục thành phố đích thân vận động Hàn Phi, ông ấy cảm thấy hắn làm diễn viên thực sự quá lãng phí tài năng.

"Anh quá khen rồi, em chỉ là may mắn thôi."

"May mắn? May mắn này của cậu đều là mượn của thần chết à? Số ngày chúng ta quen biết nhau cộng lại, cũng không

nhiều bằng tên của những tội phạm trên danh sách của cậu." Câu nói vô ý của vị lãnh đạo kia, đúng thật là có chút gần với đáp án rồi.

Bởi vì có liên quan đến quá nhiều phạm nhân, một số trong số họ đã chết và mất tích, cảnh sát chỉ có thể làm từ từ, để tránh đánh rắn động cỏ.

Sau khi giao toàn bộ thông tin cho cảnh sát, Hàn Phi lấy điện thoại di động ra, xem từng di nguyện được ghi trong đó.

Danh sách nguyện vọng này là cư dân của tòa nhà để lại cho hắn, có người hy vọng kẻ sát nhân có thể bị đưa ra công lý, có người muốn gặp lại người thân, cũng có người muốn nếm thử món ăn mà trước đây họ yêu thích.

Sau khi Hàn Phi rời khỏi cục cảnh sát liền một mình đi giúp mọi người thực hiện di nguyện, hắn đến thăm từng gia đình một, cũng đã gặp huyết mạch cuối cùng của gia tộc lão quỷ.

Người thanh niên đó sau một ngày tự giam mình trong nhà, cuối cùng cũng bước ra khỏi cửa, theo những gì mà hàng xóm của anh ta nói, người thanh niên này đã không còn giống như lúc trước, anh ta không còn chán nản nữa, bắt đầu đi tìm việc làm trở lại.

Người chết đã ra đi, nỗi buồn tích tụ lại trong cuộc sống của người sống, bọn họ có người mất đi người thân, có người mất đi người yêu, có người mất đi tất cả, nhưng hầu hết bọn họ vẫn đang cố gắng sống như cũ.

Bố mẹ của Haha có con thứ 2, thương nhân để lại hết tiền cho mẹ của mình, mẹ của ông ta trở thành nhà từ thiện nổi tiếng ở Tân Hỗ, bố mẹ của váy đỏ đã qua đời vì bệnh tật, nhưng năm nào cũng có người tự phát đến dọn dẹp phần mộ cho váy đỏ, tặng cho cô ấy những bông hoa tươi thắm.

Sau khi đã nhìn thấy rất nhiều chuyện, tiếng cười điên dại trong tâm trí Hàn Phi lại lần nữa biến mất, tâm trạng của hắn rất bình yên.

Thông qua nhiều bên điều tra, Hàn Phi cũng xác nhận được danh tính của Đom Đóm, người đàn ông có tên trên mạng là

Đom Đóm, trên thực tế là một diễn viên hài tuyến một sống ở Tân Hỗ, vị trí của anh ấy vẫn còn, nhưng đã không có tác phẩm mới nào trong gần 5 năm qua rồi.

Điều trùng hợp là, khi Đom Đóm trở nên nổi tiếng cũng cùng độ tuổi với Hàn Phi, phương thức nổi tiếng của hai người cũng tương tự với nhau.

Điểm khác biệt duy nhất là, một bên diễn phim hài, một bên diễn phim kinh dị huyền nghi.

Không làm phiền Đom Đóm, Hàn Phi cuối cùng đến một bệnh viện, nơi Lai Sinh, bà nội và ông nội của cậu bé đang ở.

Ông lão ngồi một mình ở hành lang bên ngoài phòng, một phòng của bệnh viện là người vợ ốm nặng của ông, một phòng khác là Lai Sinh vẫn đang sốt và mê sảng.

Ông chạy đi chạy lại giữa hai phòng, thỉnh thoảng còn nhận được những cuộc gọi thúc giục đòi nợ.

Hàn Phi thăm hỏi kỹ bác sĩ, sau khi xác định Lai Sinh không nguy hiểm đến tính mạng, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Đứng yên lặng ở góc hành lang, nhìn ông lão đang bận rộn, Hàn Phi liên hệ với Lệ Tuyết, nhờ sự giúp đỡ của cảnh sát, hắn tìm gặp bác sĩ phụ trách điều trị, thay đổi phương chi trả gần năm vạn nhân dân tệ chi phí điều trị.

Hàn Phi thật ra muốn thanh toán toàn bộ cho đối phương, dù sao cha mẹ của Lai Sinh đã cứu mạng hắn, nhưng tiếc là sau khi mua máy chơi game, trong tay thật sự không còn bao nhiêu tiền.

“Tình huống này của Lai Sinh thực sự cần phải giúp đỡ, để mình xem chỗ đạo diễn Khương và chị Long có thể trả trước tiền phân chia phòng vé của [Hoa Song Sinh] hay không”. Hàn Phi không thể ngờ rằng sau khi nổi tiếng rồi, hắn vẫn nghèo như vậy, những diễn viên khác đều rất giàu, còn hắn nếu cứ tiếp tục như này, có lẽ sẽ phải vay tiền rồi đóng phim trả nợ.

“Vẫn là phải chịu khó đóng phim mới được, cho dù là vì mọi người trong thế giới tầng sâu, mình cũng phải cố gắng kiếm tiền.”

Hàn Phi ban đầu là muốn cố gắng làm việc tốt trong hiện thực, xem có thể tăng giá trị âm đức của thế giới tầng sâu không, nhưng hiện tại hắn đã thay đổi chủ ý, có một số việc phải có người làm mới được.

Vẫn mặc chiếc áo khoác rẻ tiền của mình trước đây, Hàn Phi vội vã đến trường quay [Tiểu thuyết gia huyền nghi], hắn mặc dù đang mặc trang phục bình thường nhất trong số tất cả các diễn viên, nhưng hắn vừa đến trường quay đã ngay lập tức trở thành tâm điểm .

Chào hỏi một cách nhiệt tình với nhân viên làm việc, Hàn Phi thấy mọi người đang thảo luận về [Cuộc sống hoàn hảo], trong lòng hắn ngứa ngáy muốn nói các loại khen ngợi, hắn cũng rất muốn thử chơi một trò chơi bình thường.

Hàn Phi vốn không định tham gia vào cuộc trò chuyện của mọi người, nhưng ngay sau đó hắn đã nghe thấy một cái tên quen thuộc từ nhân viên - Hoàng Doanh.

“Ôi mẹ ơi! Thứ hạng của Hoàng Doanh lại tăng lên rồi! Anh ấy đã chiếm ba danh sách xếp hạng rồi! Người này rốt cuộc lai lịch như thế nào vậy!”

“Level 15? Từ lúc khởi động đến giờ mới có 14 tiếng, anh ấy đã đến level 15 rồi? Người này chắc chắn là hack rồi!”

Tụ tập bên cạnh nhân viên, Hàn Phi cũng nhìn vào màn hình điện thoại di động của đối phương, danh sách hot search của các nền tảng video, nền tảng xã hội và nền tảng trò chơi giải trí đều bị chiếm giữ bởi cùng một cái tên - Hoàng Doanh!

“Mọi người biết Hoàng Doanh này à? Anh ấy đã làm gì vậy?” Hàn Phi có chút tò mò, hắn chỉ biết mình hiện tại mới level 15, mà anh Hoàng trong một đêm đã đạt tới level 15 rồi, tốc độ này còn nhanh hơn cả khi thử nghiệm nội bộ.

“Thầy Hàn, anh không chơi Cuộc sống hoàn hảo à? Hoàng Doanh này là vô địch đấy! Vô cùng lợi hại! Một vài nhân viên chỉ vào màn hình điện thoại, bên trên có một người đàn ông tự xưng là người chơi chuyên nghiệp bậc thầy đang công khai chất vấn Hoàng Doanh.

“Cuộc sống hoàn hảo 0 giờ đêm qua khởi động, ngoài những người chơi bình thường, còn có rất nhiều người chơi chuyên nghiệp. Hiện tại đang là giai đoạn đầu của trò chơi, ánh mắt của toàn thế giới đều đang tập trung vào đây, nếu như ai có thể lọt trong bảng xếp hạng, vậy thì tùy tiện nhận một cái quảng cáo thôi thu nhập cũng vô cùng lớn rồi, vì vậy mọi người đều liều mạng để lọt vào bảng xếp hạng.” Giọng điệu của nhân viên đầy thán phục, anh ta dường như trở lại sự ngạc nhiên khi lần đầu tiên nhìn thấy ID của Hoàng Doanh.

“Cuộc sống hoàn hảo tổng cộng có mười danh sách xếp hạng, người chơi từ khắp nơi trên thế giới cùng nhau cạnh tranh vị trí 1.000 người đứng đầu, mà Hoàng Doanh lại đều đứng đầu ba danh sách trong đó!”

“Bảng xếp hạng level anh ấy cách người đứng thứ hai 5 level! Người chơi át chủ bài của phòng làm việc trò chơi lớn nhất toàn cầu cũng bị Hoàng Doanh giẫm dưới chân! Chỉ xứng đáng ngước lên trông bóng lưng của anh ấy!”

“Thứ hai là danh sách xếp hạng mức độ thân thiện của NPC, cũng có thể hiểu là danh sách danh vọng. Khi giá trị danh vọng của những người chơi bình thường còn ở mức một chữ số, danh vọng của Hoàng Doanh đã là ba chữ số, anh ấy giống như cha đẻ của những NPC đó vậy, căn bản không ai biết anh ấy đã làm thế nào để làm được!”

“Danh sách cuối cùng là danh sách xếp hạng mức độ hạnh phúc. Danh sách này là khó nâng cao nhất, không thể dựa vào nguồn lực và kinh nghiệm là có thể nâng cao, cần người chơi thực sự cảm nhận và hiểu được nội hàm của [Cuộc sống hoàn hảo], hiểu được ý nghĩa thực sự của hạnh phúc. Kết quả là danh sách nhân tính này, Hoàng Doanh trong vòng 12 tiếng ngắn ngủi, mức độ hạnh phúc đã tăng đến 35! Chỉ chơi game thôi đã khiến mức độ hạnh phúc của anh ấy tăng nhanh như vậy, trước đây anh ấy đã từng sống trong luyện ngục hay sao?!”

Người nhân viên kia nói ra nỗi lòng của mọi người, không chỉ bọn họ mà tất cả những người chơi theo dõi [Cuộc sống hoàn hảo] đều đang nói về Hoàng Doanh.

Có người suy đoán rằng thuộc tính ẩn của Hoàng Doanh đã đầy, có ít nhất hai thiên phú rank A.

Có người cho rằng Hoàng Doanh là cổ đông lớn nhất đứng đằng sau Deep Space Technology, hoặc là con trai riêng của chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical.

Tất nhiên càng có nhiều người cho rằng Hoàng Doanh là một kẻ lừa đảo, một tên trộm muốn đánh cắp tương lai hư ảo của cả nhân loại!

Mặc dù Deep Space Technology không ngừng đưa ra các tuyên bố nói rằng tài khoản của Hoàng Doanh không có gì bất thường, nhưng những lời bàn tán về anh ấy trên internet vẫn tiếp tục tăng lên.

Cái tên này đã trở thành một huyền thoại, một biểu tượng không thể thiếu khi [Cuộc sống hoàn hảo] ra mắt, cho dù bao nhiêu năm sau người ta nhớ lại khung cảnh lúc đó đều sẽ nghĩ đến anh ấy.

Không thể bàn cãi, Hoàng Doanh đã đè bẹp tất cả các cao thủ, anh ấy giống như người đi tiên phong, đứng trên một tầm cao mà ai cũng chỉ có thể ngước nhìn.

Hàn Phi đã tìm kiếm bảng xếp hạng tức thời của các danh sách lớn của Cuộc sống hoàn hảo, tên của Hoàng Doanh đứng thứ nhất trong ba danh sách, trong bảy danh sách còn lại, người đứng đầu trong năm danh sách xếp hạng là người chơi vô danh.

“Người chơi vô danh kia của năm danh sách xếp hạng có khi nào cũng là Hoàng Doanh không? Một người chiếm giữ vị trí thứ nhất của tám bảng danh sách xếp hạng?”

Hàn Phi không biết [Cuộc sống hoàn hảo] đại diện cho tương lai như thế nào, cũng không biết thời đại tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng hắn tin chắc thời đại thuộc về Hoàng Doanh đã đến.

Chương 404: Người quản lý Hàn Phi

Không vấp ngã, không thành công.

Những nỗ lực của Hoàng Doanh đã được đền đáp gấp trăm lần, ngay cả những người xung quanh Hàn Phi cũng đang nói về anh ấy, điều đó cho thấy anh ấy giờ đã được nhiều người biết đến như thế nào.

Mở mạng xã hội ra, Hoàng Doanh đã thực hiện được ước mơ của rất nhiều diễn viên, chiếm giữ vị trí hot search toàn quốc.

Người đàn ông bí ẩn này, trên người có một loại sức hút sắp tuôn trào, thu hút ánh mắt chú ý của tất cả mọi người.

Vô số phòng làm việc trò chơi, người chơi toàn cầu, thậm chí cả các cơ quan quản lý đều đang chú ý đến Hoàng Doanh, anh ấy không còn là một người chơi trội đơn thuần nữa rồi.

Sau khi trò chuyện thêm vài câu với các nhân viên ở địa điểm quay phim, Hàn Phi lấy điện thoại di động ra gửi một tin nhắn cho Hoàng Doanh.

Có thể là do Hàn Phi được Hoàng Doanh đặc biệt quan tâm, không lâu sau khi tin nhắn được gửi đi, anh ấy đã lập tức gọi video cho hắn.

Bây giờ trong tình huống như thế này Hàn Phi cũng không dám tùy tiện kết nối, hắn tìm một góc không có người trước, rồi mới nhấn nút trả lời.

“Anh thoát khỏi trò chơi rồi à?”

“Anh chơi suốt từ 0 giờ đêm qua cho đến giờ, sau khi ăn chút gì đó, lại tiếp tục quay lại trò chơi.” Hoàng Doanh đang ở trong tình trạng tốt một cách đáng ngạc nhiên, có lẽ nó có liên quan đến chiếc máy chơi game cao cấp mà anh ấy sử dụng.

“Chú ý giữ sức khỏe, thôi em không quấy rầy anh nữa.” Hàn Phi rất tin tưởng Hoàng Doanh, không muốn quấy nhiễu anh ấy.

“Chờ một chút.” Trong video, Hoàng Doanh suy nghĩ một lúc rồi nói: “Có một vài chuyện mà anh cảm thấy cần phải phản hồi lại cho em biết.

“Chuyện gì vậy?” Hàn Phi hơi kinh ngạc, đối với hắn, thế giới tầng cạn giống như một bộ phim hoạt hình dành cho trẻ con xem, cũng không có gì đặc biệt phải chú ý tới.

“Không đúng lắm.” Vẻ mặt của Hoàng Doanh rất nghiêm túc: “Trước đây anh đã tham gia Close Beta, hiện tại sau khi [Cuộc sống hoàn hảo] Open Beta hoàn toàn bị AI giám sát, rất nhiều chỗ không giống như trước nữa. Nhỏ thì là lời nói và hành vi của NPC, lớn thì là hướng phát triển của tình tiết, mọi thứ đang thay đổi, hơn nữa còn có thêm rất nhiều nhiệm vụ linh dị không đáng để mắt tới nữa.”

Sau một lúc dừng lại, Hoàng Doanh cúp điện thoại, anh ấy gọi lại bằng một cuộc gọi được mã hóa khác: “Anh lợi dụng các đạo cụ đã chuẩn bị trước đó, khi hầu hết người chơi đang làm quen với các chức năng của trò chơi, thì anh đã trực tiếp đi vào khu vực mà người chơi không thể tiếp cận ở giai đoạn này, kết quả phát hiện những NPC đó không khác gì người sống, thậm chí cảm giác như linh hồn của những người sống đã gắn vào trên người NPC vậy. Anh thường xuyên phát sinh ảo tưởng, rằng mình không phải là đang chơi trò chơi, mà đang đi vào một thế giới khác, tham gia vào cuộc sống của bọn họ.”

“Trước khi Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical phát hành trò chơi, đã thu thập một lượng lớn thông tin công dân, còn thu mua di sản kỹ thuật số do một số lượng lớn cư dân mạng để lại sau khi họ qua đời, dựa vào bộ nhớ kỹ thuật số để khôi phục bọn họ một cách chân thực cũng không phải là không có khả năng.”

“Không, cảm giác đó không phải chỉ là bộ nhớ kỹ thuật số có thể làm được.” Hoàng Doanh rất chắc chắn nói: “Anh cũng không thể nói rõ, dù sao hiện tại vẫn chưa có ai nhìn thấy cái gọi là bộ não trí tuệ thế hệ thứ 7, anh nghi ngờ có một số thứ đã nằm ngoài tầm kiểm soát của Deep Space Technology.”

“Anh có thể đưa ra một ví dụ mà anh đã thấy được không?” Hàn Phi cảm thấy lời nói của Hoàng Doanh đang rất lộn xộn, như thể đã bị thứ gì đó đả kích.

“Bây giờ anh đã chuyển nghề thành Huyết y, là người đầu tiên hoàn thành chuyển nghề trong toàn bộ Server. Theo lý mà nói, nếu như anh không đeo chiếc mặt nạ có thể che giấu cảm giác, thì phải bị toàn bộ Server truy nã, bị toàn bộ NPC chống lại, đây là quy tắc của hệ thống. Nhưng khi anh rời khỏi nơi ở của Huyết y, anh gặp những nạn nhân mà anh đã cứu trước đó. Lúc đó anh không hề đeo mặt nạ, nhưng bọn họ vẫn tình nguyện đi theo anh, cảm ơn anh, thậm chí ngay cả gia đình của họ cũng sẵn sàng bao che cho anh.”

Hoàng Doanh im lặng một lúc, anh nhìn vào hai tay của mình: “Anh rõ ràng đã chọn giết Huyết y, đồng thời trở thành Huyết y mới. Trong tương lai, anh còn có thể bị cả thành phố truy nã, trở thành tội phạm hạng S đầu tiên trong trò chơi, nhưng những người anh giải cứu lại không tuân theo hệ thống tẩy chay anh, mà là đưa ra lựa chọn của riêng mình.”

“Có phải anh đang muốn nói rằng các NPC trong trò chơi được nhân cách hóa nhiều hơn không? Bọn họ bắt đầu tự suy nghĩ à?”

“So với thời điểm Close Beta, bọn họ đã bắt đầu vi phạm một số quy tắc không thể thay đổi rồi, anh nghi ngờ chuyện này có liên quan đến vụ hỏa hoạn lớn và phát nổ của thành phố thông minh cách đây vài ngày.” Hoàng Doanh nói xong lại lắc đầu, như thể phủ nhận suy nghĩ của mình: “Thực ra cho NPC quyền hạn suy nghĩ, điều này anh có thể hiểu được, nhưng điều khiến anh cảm thấy có chút sợ hãi là……”

Anh đấu tranh một lúc, rồi mới kể một trải nghiệm khác của mình: “Dưới sự phán định của AI, căn bản không có người chơi có khả năng đạt đến level 10, khi tiến vào khu vực level 10, anh đã vào được. Sau khi anh hoàn thành nhiệm vụ Huyết y thì nhìn thấy sự bất thường của NPC. Nhưng sau đó khi cấp độ của người chơi dần dần tăng lên, thời điểm sau cùng khi người chơi gần đến level 10, anh lại quay trở lại phụ cận của

thành phố level 10, lúc này các NPC ở đó dường như đã bình thường trở lại.”

Lời nói của Hoàng Doanh khiến Hàn Phi chú ý, đây là một phát hiện rất quan trọng.

“Anh có chắc chắn không?”

“Cũng có thể là ảo giác của anh.” Hoàng Doanh vuốt râu mà mấy ngày nay anh không chăm sóc: “Sau khi đến chỗ của em, thực sự cảm xúc của anh rất nhiều, nếu như nói ở chỗ em hoàn toàn là bóng tối và tuyệt vọng, vậy thì [Cuộc sống hoàn hảo] bình thường là ánh sáng và ấm áp tuyệt đối, nhưng thật sự có một thế giới không có màu đen chỉ có màu trắng à?”

“Anh ở chỗ em cũng đã nhìn thấy ánh sáng, ví dụ như người phụ nữ đã cứu anh, ngoại hình giống như mẹ anh; cũng thấy các NPC đột biến trong trò chơi bình thường, ví dụ như Huyết y mất kiểm soát. Chỉ có điều chỗ em hoàn bị bóng tối bao phủ, bất kì ánh sáng nào cũng sẽ bị che lấp, còn ở chỗ anh tất cả những gì không hoàn hảo và xấu xí sẽ lập tức bị hệ thống phát hiện, sau đó sẽ ngăn chặn, cảnh cáo và buộc phải thay đổi.”

“Anh không nói như vậy không tốt, anh chỉ nghĩ cái gọi là [Cuộc sống hoàn hảo] hoàn toàn không tồn tại, sở dĩ tầng cạn tốt đẹp như vậy là bởi vì hệ thống đã gửi tất cả ác ý của NPC vào trong tầng sâu rồi.”

Hoàng Doanh hít một hơi thật sâu: “Sau khi nhìn thấy một thế giới đẹp đẽ và ấm áp như vậy, anh luôn nghĩ đến đêm đen vô tận mà em đang ở trong đó, anh cảm thấy rằng [Cuộc sống hoàn hảo] mà anh đang chơi chỉ là một phần của [Cuộc sống hoàn hảo].”

“Trò chơi này giống như một tảng băng trôi trên biển. Tất cả những cái mà chúng ta đang chơi, chỉ là phần nhỏ được ánh nắng chiếu đến và trong suốt long lanh. Còn cuộc sống hoàn hảo thực sự lại chìm dưới mặt nước biển, khu vực đó ngâm mình trong biển sâu tăm tối, không ai biết nó khổng lồ đến mức nào, càng không có ai biết nó rốt cuộc tượng trưng cho ác ý như thế nào.”

“Con người có thể tốt đến mức nào, thì cũng có thể xấu xa đến mức đó. Nếu như có một ngày núi băng sụp đổ, tất cả mọi người đều sẽ bị chìm vào trong biển sâu.”

“Trước đây anh cảm thấy AI tượng trưng cho tương lai, đại diện cho điều tối thượng, nhưng bây giờ dần dần anh đã thay đổi suy nghĩ.” Cảm xúc của Hoàng Doanh rất nhiều, anh xua xua tay với Hàn Phi: “Liên tục chơi game quá lâu, đầu óc có chút hỗn loạn rồi, để anh suy nghĩ một chút, chờ sau khi có phát hiện mới sẽ lại nói với em.”

Sau khi Hoàng Doanh trải qua rất nhiều chuyện, anh ấy coi Hàn Phi là người anh em, người bạn tốt nhất của mình. Giữa bọn họ, có thể gặp đối phương, có thể coi là sự cứu chuộc lẫn nhau của hai kẻ sợ hãi xã hội.

Cúp điện thoại, Hoàng Doanh tiếp tục bắt đầu trò chơi, Hàn Phi thì đang suy nghĩ những lời đối phương đã nói.

Hoàng Doanh không biết đến sự tồn tại của hộp đen, cũng không biết hộp đen đã từng cho Hàn Phi lựa chọn.

Hai con đường khác nhau, những chướng ngại vật phải đối mặt cũng khác nhau.

“Các loại tính năng khác nhau của bộ não trí tuệ của Deep Space Technology tăng theo cấp số nhân qua mỗi thế hệ. Thế hệ thứ sáu đã có thể giám sát toàn bộ thành phố thông minh và thế hệ thứ bảy chắc chắn còn phi thường hơn. Chỉ là trí tuệ thế hệ thứ sáu vốn toàn trí toàn năng, mà lại xuất hiện vấn đề vào ngay đêm trước của phiên bản Open Beta, khiến cho cơ sở dữ liệu của Deep Space Techonology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical phát nổ và bốc cháy, đây có thực sự chỉ là một sự trùng hợp không?”

Hàn Phi đứng ở trong góc phim trường, cúi đầu: “Cánh bướm vỗ đôi cánh ở thế giới tầng sâu, có lẽ sẽ gây ra một trận sóng gió ở tầng cạn và hiện thực.”

Trong thế giới tầng sâu chắc chắn có quỷ quái đáng sợ kinh khủng hơn cả Cánh bướm, nhưng quỷ có loại năng lực như Cánh bướm chắc là rất hiếm gặp.

Điều này từ thiên phú độc quyền mà Hoàng Doanh có được có thể nhìn ra, thiên phú độc quyền của anh ấy có lẽ là có liên quan đến khảo nghiệm trong ác mộng của Cánh bướm. Còn độc quyền là gì? Trong toàn bộ thế giới tầng cạn, chỉ có Hoàng Doanh mới có thể được gọi là ác mộng, nó phản ánh trực tiếp sự hiếm thấy và quý giá của năng lực ác mộng.

"Cái kén màu đen bên dưới tòa nhà chết chóc cũng là một vấn đề lớn, mình phải luôn chú ý đến nó."

Tất cả nhân viên ở trường quay đều đã vào vị trí, vẻ mặt của Hàn Phi nhanh chóng trở lại bình thường, hắn cất điện thoại di động và bước vào phim trường.

Bộ phim [Tiểu thuyết gia huyền nghi] đã đến hồi kết thúc, kinh phí của bộ phim này không quá cao so với một phim bom tấn nhưng được mọi người đặt nhiều kỳ vọng. Cả chín diễn viên đều thuộc phái thực lực, bên ngoài đã có không ít người bắt đầu suy đoán, ai mới là người có kỹ năng diễn xuất tốt nhất trong số chín người.

Bận đến bảy giờ tối, Hàn Phi không bao giờ làm thêm giờ vốn định chuẩn bị đi về, hắn đã hoàn thành công việc trong ngày, nhưng lần này lại bị đạo diễn Trương gọi lại.

Đạo diễn Trương chuẩn bị dùng bộ phim này để đoạt giải lớn nên vô cùng nghiêm túc, mỗi cảnh quay đều cân nhắc rất nhiều lần, nếu không phù hợp sẽ quay lại và sửa đổi.

Kết quả điều này dẫn đến việc Hàn Phi ngày càng có nhiều cảnh quay, vai phản diện và vai phụ gần như nhiều hơn cả nữ chính.

Trước khi bấm máy không ai nghĩ đến tình huống này, nhưng bây giờ đạo diễn Trương và tác giả kịch bản không muốn xóa cảnh của Hàn Phi, nên đành phải gọi hắn ra.

Trong số chín diễn viên, Hàn Phi vốn là người có ít cảnh quay nhất, lại là kẻ sát nhân giấu mặt sâu nhất, các cảnh quay chính của hắn đều tập trung ở đoạn ngược cuối phim.

Và sau sự đảo ngược này, lại có một sự đảo ngược khác, đó là tất cả đều là Nhện giết chết những nhân cách khác.

Hai sự đảo ngược cùng cao trào đồng thời đến, sự kiểm soát của Hàn Phi có thể nói là hoàn hảo, ngoài hai chỗ này ra, cảnh quay của hắn tương đối ít, cảm giác có mặt ở giai đoạn đầu cũng sẽ cố ý làm cho suy yếu.

Bởi vì có ít cảnh quay, lại là vai phụ ít xuất hiện, Hàn Phi lại kém nổi tiếng nhất, nên tiền thù lao đóng phim của hắn trong hợp đồng lúc đầu thấp nhất trong chín người.

Đối với diễn viên trẻ, được diễn cùng đạo diễn Trương là cơ hội rất hiếm, mức thù lao chỉ là thứ yếu.

Trước đây cảm thấy như vậy không sai, nhưng bây giờ Hàn Phi đã trở thành trụ cột và linh hồn của cả bộ phim, nên khi suy nghĩ lại sẽ có chút vô liêm sỉ.

Biên kịch cũng là suy xét từ rất nhiều thứ, ôm suy nghĩ sau này hợp tác lâu dài với Hàn Phi, nên tăng tiền đóng phim cho hắn.

Hàn Phi chưa từng gặp qua chuyện như vậy, cũng chưa từng nghe nói qua, sau khi chắc chắn hợp đồng không có vấn đề gì liền đồng ý.

Trong thẻ lại nhận được một khoản thù lao đóng phim, quả thực hắn cũng rất vui.

Sau khi trở về nhà, Hàn Phi không chờ đến 0 giờ mới đăng nhập vào trò chơi, dù sao thì trong tòa nhà chết chóc vẫn còn có một người chơi đang khám phá "bản đồ ẩn", hắn phải đảm bảo an toàn cho đối phương.

Tiến vào máy chơi game, Hàn Phi đội mũ bảo hiểm trò chơi lên.

Màu máu đột ngột đến, Hàn Phi liền cảm thấy có người đang nhìn hắn.

Hắn vốn cho rằng là tiếng ca, nhưng khi vô thức quay đầu lại, sau lưng hắn dường như có một người máu me toàn thân đang đứng.

Mở hai mắt ra!

Hàn Phi đã xuất hiện tại căn phòng lúc thoát khỏi trò chơi, hắn đột ngột nhìn ra phía sau lưng mình, nhưng đằng sau không có ai hết.

Lấy điện thoại di động nhóm chat chết chóc ra, tập trung mọi người lại, hiện tại Hàn Phi chỉ còn một giọt máu, một khắc cũng không dám rời khỏi những người hàng xóm.

"Cái người đầy máu me kia là ảo giác của mình à? Lần đăng nhập vào game này sao lại không thấy tiếng ca nữa?"

Trước đây khi đăng nhập và thoát game, là lúc Hàn Phi cảm thấy an toàn nhất, nhưng cùng với việc sau khi hắn dần dần tiếp xúc với không thể nhắc đến, loại cảm giác an toàn này đã bị phá vỡ.

Phải một lúc sau, Hàn Phi mới hoàn hồn, mở bảng thuộc tính ra xem âm đức và danh vọng của mình.

Danh vọng không có thay đổi, vẫn là 34, nhưng âm đức lại tăng đến 86 rồi.

"Trong hiện thực giúp đỡ người nhà của những người bị hại, minh oan cho những người bị hại, thực sự có thể tăng âm đức! Thuộc tính này hóa ra là chơi như vậy à?"

Sau khi Hàn Phi làm rõ âm đức, dưới sự hộ tống của những người hàng xóm, hắn lén lút đi xem Trịnh Hải Thành.

Nhân phẩm của anh chàng kia rất tốt, đã thông qua khảo nghiệm của Phong Tử Du, anh ta còn bị Phong Tử Du moi ra hết tất cả thông tin.

Từ những công việc đã làm cho đến tên của mối tình đầu, thậm chí đến bộ phim người lớn đầu tiên mà anh ta xem là gì, Phong Tử Du hiện tại đều nắm rất rõ.

Hàn Phi không biết Phong Tử Du rốt cuộc đã làm gì với Trịnh Hải Thành, hắn bây giờ cảm thấy Phong Tử Du con người này rất có năng lực, mình đã phát hiện ra nhân tài rồi.

Trước khi thiên phú hồi hồn được reset, Hàn Phi lại đi tìm các cư dân của tòa nhà chết chóc, kể cho họ nghe những gì đã xảy ra trong hiện thực.

Khi người thương nhân chỉ có tiền trong mắt nghe nói đến mẹ mình, vẻ mặt ông ta liền thay đổi, hóa ra trong lòng ông ta còn có thứ quan trọng hơn tiền bạc tồn tại.

Cha mẹ của Lai Sinh cũng biết tình hình hiện tại của con mình, Hàn Phi đã hứa với họ rằng mình sẽ giúp Lai Sinh, sau khi hứa xong, mức độ thân thiện của hai vợ chồng đối với hắn đã tăng lên rất nhiều.

Từng nhà từng nhà truyền đến âm thanh thiện ý, trước đây cư dân của tòa nhà chết chóc là kính sợ Hàn Phi, nhưng bây giờ họ mới được coi là thực sự ủng hộ hắn.

Khi mức độ thân thiện của tập thể tăng lên rất nhiều, danh vọng của Hàn Phi cũng tăng thêm hai điểm, nhưng khoảng cách với một trăm điểm còn rất xa.

"Việc thiện không vượt khỏi cửa, việc ác lan tràn ngàn dặm, xem ra mình thực sự phải làm một số việc lớn mới được."

Khi 0 giờ nửa đêm đến, Hàn Phi đến gần Trịnh Hải Thành, người sắp ngất đi trong bóng tối, sau khi kiểm tra toàn diện cho anh ta, thì sử dụng thiên phú hồi hồn để đưa anh ta trở về.

Cùng lúc với việc hồi hồn thành công, hệ thống nhắc nhở Hàn Phi đã đạt được một chút âm đức và một chút danh vọng.

"Gửi lại người chơi đi lạc vào thế giới tầng sâu, sửa chữa lỗi lầm cũng có thể nhận được phần thưởng âm đức và danh vọng? Vậy chẳng phải mỗi ngày mình đều có thể lấy anh Hoàng ra để lấy một chút âm đức hay sao?"

Hàn Phi nhìn bảng thuộc tính của mình, hắn càng ngày càng cảm thấy mình giống như người quản lý của thế giới tầng sâu, hệ thống của thế giới tầng sâu dường như cũng theo đuổi mục tiêu này để bồi dưỡng cho hắn.

Chương 405: Tầm nhìn của Hàn Phi

"Bây giờ thế giới tầng sâu và thế giới tầng cạn là hoàn toàn tách biệt với nhau? Việc này có hợp lý không? Việc này có chính xác hay không?"

Sau khi ý thức của Cánh bướm tiêu tan, lối đi ác mộng bị phá vỡ, tủ quần áo trong tòa nhà chết chóc mơ hồ trở thành đầu mối then chốt kết nối thế giới tầng sâu và thế giới bên ngoài.

Cùng với việc thúc đẩy tiến trình trò chơi, có thể sẽ xuất hiện ngày càng nhiều đầu mối then chốt tương tự như tòa nhà chết chóc, thế giới tầng sâu dường như đã mở ra phong ấn dưới sự can thiệp của một thế lực nào đó, đang từng bước trồi lên từ biển sâu, từ từ hòa nhập với thế giới bên ngoài.

"Chủ nhân trước đây của chiếc hộp đen là Phó Sinh, ông ấy đã chọn sự hủy diệt hoàn toàn, kết quả dẫn đến thế giới tầng sâu bị phong ấn hoàn toàn trong đêm đen, mọi oán niệm và quái vật đều chỉ có thể chìm đắm trong tuyệt vọng."

"Bây giờ Phó Sinh bị đánh chỉ còn lại những mảnh ký ức, kế hoạch ban đầu của ông ấy chắc chắn đã thất bại, thứ nào đó ở thế giới tầng sâu mất đi sự trói buộc, rất có khả năng sẽ duỗi xúc tu ra ngoài, Cánh bướm chỉ là sự khởi đầu, hay nói cách khác chỉ là một sự thăm dò nhỏ."

Người không có tầm nhìn xa thì ắt hẳn sẽ gặp ngay rắc rối, Hàn Phi vẫn luôn không ngừng suy nghĩ về điều này.

Hắn không có năng lực để ngăn chặn những thứ đáng sợ nhất kia trong thế giới tầng sâu, tất cả những gì hắn có thể làm là thích nghi với thời cuộc, sau đó cố gắng thay đổi nó theo cách của mình.

"Dung hợp có thể cũng không hoàn toàn là một chuyện xấu, có quá nhiều đau khổ và tuyệt vọng bị đè nén trong thế giới tầng sâu, ngăn chặn và phong ấn đơn thuần có khả năng

sẽ nuôi dưỡng ra quái vật đáng sợ ngoài sức tưởng tượng của tất cả mọi người.”

Hàn Phi đã thấy qua mảnh ký ức của Phó Sinh, việc hủy diệt và cứu chuộc cực đoan dường như không thể thực hiện được.

Hiện tại hắn cho dù là vì những người hàng xóm, hay là vì chính bản thân mình, cũng đều phải mò mẫm ra một con đường hoàn toàn mới.

Sau khi đưa Trịnh Hải Thành đi, Hàn Phi thật sự cảm thấy áp lực trên người mình.

Nếu như không phải hắn vừa may nắm quyền kiểm soát tòa nhà chết chóc, Trịnh Hải Thành đi nhầm vào đây, vậy thì kết cục chắc chắn sẽ vô cùng thê thảm.

Cùng với việc thế giới tầng sâu bắt đầu không ngừng phát sinh thay đổi, sau này sẽ ngày càng có nhiều người với những lý do ngoài ý muốn khác nhau tiến vào thế giới tầng sâu, Hàn Phi phải làm tốt vai trò người gác cổng của mình.

Hắn cảm thấy mình thực sự giống như một nhân viên bảo vệ, chỉ có điều không phải là bảo vệ tòa nhà chết chóc, mà là quỷ môn quan.

“Thực lực của mình vẫn còn quá yếu, nếu như mình có được thực lực như lão quỷ, vậy rất nhiều vấn đề sẽ không còn là vấn đề nữa.

Sau khi thấy sự điên cuồng của hồn ác, trái tim Hàn Phi cũng khao khát.

Hắn mở bảng thuộc tính ra, cộng toàn bộ điểm kỹ năng tích lũy được vào trong các loại kỹ năng chủ động, trực tiếp nâng cao tất cả kỹ năng chủ động lên level bậc thầy.

Trong thế giới tầng cạn điểm kỹ năng vô cùng khó đạt được, nhưng khắp nơi ở thế giới tầng sâu lại đầy nhiệm vụ ẩn, không có ai cạnh tranh với Hàn Phi cả, khiến hắn tích lũy được rất nhiều điểm kỹ năng. Cảm giác như đang chơi ở một Server riêng, chỉ có điều chủ sở hữu của Server riêng này chỉ là một con quỷ thôi.

Kỹ năng level bậc thầy nếu muốn nâng cao nữa phải hoàn thành nhiệm vụ riêng biệt, Hàn Phi hiện tại chỉ còn một giọt máu, không dám tùy tiện tiếp nhận nhiệm vụ không xác định, đối với hắn hiện tại mà nói, level bậc thầy cũng đã đủ dùng rồi.

Lật qua ô thuộc tính, Hàn Phi nhìn thấy thêm hai thiên phú của mình.

Hồi hồn là thiên phú level không xác định, mỗi buổi tối chỉ có thể sử dụng một lần, thiên phú chiêu hồn sau khi đánh xong ải Học viện tư thục Ích Dân đã thành công tăng đến rank F, một buổi tối có thể sử dụng hai lần.

Với suy nghĩ không dùng sẽ lãng phí, Hàn Phi liên tục sử dụng hai lần chiêu hồn trong phòng.

Đối tượng của lần chiêu hồn đầu tiên là bố của Minh Mỹ, nhưng đáng tiếc đã thất bại, cái tên hung thủ sát hại Ứng Nguyệt dường như không sử dụng thiết bị trị liệu hỗ trợ tâm lý của Deep Space Technology.

Đối tượng chiêu hồn thứ hai của Hàn Phi là mẹ của Minh Mỹ, bà ta là em gái ruột của bố Ứng Nguyệt, rõ ràng là có quan hệ huyết thống, nhưng bà ta lại như một con súc sinh không ngừng hành hạ Ứng Nguyệt.

Sau khi đọc ra tên của mẹ Minh Mỹ, biển máu trước mặt Hàn Phi rất nhanh có phản ứng, bên dưới một bông hoa sóng nho nhỏ mơ hồ xuất hiện một con bọ màu đen, nó ra sức ngọ nguậy cơ thể, cuối cùng bị một khuôn mặt quỷ nuốt chửng.

“Thành công rồi?”

Bảng thuộc tính khôi phục bình thường, quỷ môn đóng lại, góc căn phòng có thêm một người phụ nữ điên điên dại dại, trong đôi mắt bà ta thoáng qua sự tỉnh táo, nhưng rât nhanh lại bị điên dại thay thế.

Ngay lúc chiêu hồn thành công, người phụ nữ mới bộc lộ chút tâm tư của mình, bà ta vốn không thực sự phát điên, vẫn duy trì một phần tỉnh táo.

“Hóa ra bà không phát điên à?” Hàn Phi rất vui vẻ nhìn người phụ nữ: “Bà đừng sợ, tôi không để bà dễ dàng chết như vậy đâu.”

Có thể là do hắn đóng quá nhiều vai phản diện, hoặc cũng có thể hắn bị nhiễm khí tức của thế giới tầng sâu, khi hắn nở một nụ cười mà hắn tự cho là đẹp, cả căn phòng bắt đầu trở nên quỷ dị.

“Có lẽ bà cũng rất nhớ con gái của mình đúng không, tôi dẫn bà đi gặp nó.” Hàn Phi bước đến chỗ mẹ của Minh Mỹ, vươn tay nắm lấy cánh tay của đối phương.

Người phụ nữ muốn né tránh, nhưng sức lực của bà ta quá chênh lệch với Hàn Phi, nên bà ta chỉ có thể giả điên và ngu ngốc mà quát mắng hắn một cách vô nghĩa.

“Tin tôi đi, con gái của bà thực sự đang ở đây.” Hàn Phi kéo người phụ nữ ra khỏi phòng, đến hành lang nơi mọi người trong cư xá Hạnh Phúc đang ở.

Bị những người ngoại hình kỳ dị, âm khí toàn thân nhìn chằm chằm, người phụ nữ vốn đang giả điên kia sợ đến phát khóc, bắt đầu cầu xin Hàn Phi buông tay.

“Cầu xin có tác dụng sao? Trước đây một cô bé cũng đã từng cầu xin các người như vậy, đáng tiếc các người sau khi phân thi thể cô bé ra còn bỏ vào trong đồ chơi, các người biết cô bé bị dị ứng với đồ chơi nhồi bông, thậm chí còn đặc biệt lựa chọn búp bê nhồi bông để che giấu thi thể của cô bé.”

Giọng điệu của Hàn Phi đã không thể dùng lạnh lùng để miêu tả nữa, hắn hòa hợp hoàn hảo với những người hàng xóm trong hành lang.

“Nhìn xem, con gái của bà đang ở đây, nó đang đợi bà đấy.” Hàn Phi chỉ vào cuối hành lang, một cô bé đang chơi búp bê chậm rãi ngẩng đầu lên.

Trong hốc mắt đen xì không có nhãn cầu, con búp bê trên tay cô bé trông giống Minh Mỹ đến bảy tám phần.

“Ứng, Ứng Nguyệt!” Người phụ nữ ra sức lui về phía sau, nhưng lúc này tất cả những người hàng xóm trong cư xá Hạnh

Phúc đều vây quanh.

“Đi đoàn tụ với con gái của bà đi, nó đã đợi bà rất lâu rồi.”

“Nó không phải là con gái tôi! Nó là quỷ!” Người phụ nữ chỉ vào Ứng Nguyệt và hét lên một cách điên dại, vùng vẫy một cách điên cuồng.

Nhìn thấy bộ dạng suy sụp của bà ta, Hàn Phi lắc đầu: “Bà mà cũng xứng có quan hệ với Ứng Nguyệt à? Con gái bà chính là đồ chơi búp bê đó, con búp bê nhỏ bé vẫn luôn khóc lóc kêu gào kia kìa.”

Hàn Phi giao mẹ của Minh Mỹ cho Ứng Nguyệt, nhiệt độ trong hành lang giảm xuống, từng đôi mắt đen mở ra trên tường, tất cả bọn chúng đều nhìn chằm chằm vào mẹ của Minh Mỹ.

Kéo con búp bê dùng Minh Mỹ làm thành, Ứng Nguyệt từng bước đến gần mẹ của Minh Mỹ, nắm tóc người phụ nữ và kéo bà ta vào bóng tối sâu trong hành lang.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Mức độ thân thiện của Ứng Nguyệt: +30! Tình bạn của các bạn đã được nâng lên một tầm cao mới! Ứng Nguyệt bắt đầu coi bạn như người thân của cô ấy.”

“Người thân sao? Giống như mình và bọn Ngụy Hữu Phúc?” Hàn Phi ngước nhìn về phía xa, không ngờ rằng những người hàng xóm xung quanh cũng đều đang nhìn hắn.

Mọi người đều biết những chuyện phát sinh với Ứng Nguyệt, cũng vô cùng cảm thông với cô bé không nhìn thấy ánh sáng, nhưng họ không có cách nào để giúp đỡ đối phương.

Nhưng bây giờ Hàn Phi đã xuất hiện, Hàn Phi, người yếu ớt nhất, nhưng lại luôn có thể mang đến kỳ tích.

Tâm nguyện và chấp niệm của Ứng Nguyệt đã sắp được Hàn Phi hoàn thành, tất cả mọi người đều nhìn thấy.

Luận thực lực Hàn Phi còn kém xa người quản lý tòa nhà tiền nhiệm, nhưng cho dù bây giờ người quản lý tòa nhà tiền nhiệm sống lại, bọn họ cũng sẽ đều kiên định đứng cùng với

hắn, bởi vì người quản lý tòa nhà tiền nhiệm chưa từng giúp đỡ bọn họ như vậy.

Trị liệu của người quản lý tòa nhà tiền nhiệm nhiều nhất cũng chỉ có cưỡng ép phong ấn và quên lãng, còn Hàn Phi thì lại thực sự đi vào nội tâm của quỷ quái, toàn tâm toàn ý giúp đỡ bọn họ.

Hệ thống lại liên tục truyền đến một vài âm thanh nhắc nhở, việc Hàn Phi giúp Ứng Nguyệt hoàn thành chấp niệm của mình cũng lan truyền trong các cư dân tòa nhà chết chóc, tất cả mọi người vô tình tập trung xung quanh hắn.

"Hiện tại khả năng của tôi có hạn, tôi chỉ có thể giúp được một phần nào đó cho mọi người, nhưng trong tương lai tôi đảm bảo rằng tất cả mọi người sẽ không còn điều gì phải hối tiếc."

Hàn Phi tranh thủ thời gian để nhận một làn sóng mức độ thân thiện, chờ đến khi Ứng Nguyệt quay lại, trong tay cô bé đã có thêm một con búp bê khác.

Lặng lẽ đi đến bên cạnh Hàn Phi, Ứng Nguyệt dường như không muốn rời đi nữa.

Cô bé nắm lấy góc áo của Hàn Phi, muốn làm hết sức mình để giúp hắn nâng cao quỷ văn, nhưng lần này bị Hàn Phi từ chối.

"Chờ đến khi em mạnh đến mức có thể dễ dàng nâng cao quỷ văn, rồi hãy giúp anh tăng cường hóa nó." Lần trước ở cửa hàng thú cưng, Ứng Nguyệt vì để nhét Cửu Mệnh vào trong quỷ văn, đã rất vất vả, dựa vào thực lực của cô bé hiện tại, lại giúp Hàn Phi nữa sẽ tổn thương cơ thể rất lớn.

Hàn Phi là đang suy nghĩ cho Ứng Nguyệt, cô bé từ khi bị hại cho đến hiện tại, đây cũng là lần đầu tiên có người suy nghĩ cho mình như vậy.

Thu lại đôi tay nhỏ nhắn, Ứng Nguyệt lui về bên cạnh Hàn Phi, dường như là muốn không rời nửa bước bảo vệ hắn.

Sau khi mất đi tình thân, Ứng Nguyệt hiện tại còn coi trọng tình thân hơn bất kì ai, cô bé tuyệt đối không cho phép bất kỳ

ai làm tổn hại đến người thân của mình.

Đằng sau Hàn Phi lại có thêm một "cái đuôi nhỏ", chỉ cần hắn không đuổi Ứng Nguyệt đi, cô bé sẽ lặng lẽ đứng gần hắn.

"Mỗi lần thấy cậu giúp đỡ người khác, đều giống như đang giúp mình vậy." Trong gương truyền đến một giọng nói, gương thần ngồi xổm trong gương: "Đừng quên ước định trước đây của chúng ta đấy, tôi cần du hồn để làm cơ thể! Thực sự không được thì cái tên Hoàng Doanh kia cũng được."

"Anh ấy là huynh đệ đã định của Lý Tai tôi, gương thần ông đổi người khác đi. Kỳ lạ, lần trước ăn trộm mất chút may mắn cuối cùng trên người anh ấy, nhưng hiện tại anh ấy hình như lại có may mắn mới rồi, lần tới mình lại phải trộm nó mới được." Hàn Phi vẫn chưa nói gì, lệ quỷ cao gầy Lý Tai đã mở miệng rồi, có thể nhìn ra, Hoàng Doanh ở âm phủ cũng rất được yêu thích.

Vài người ồn ào, khung cảnh đơn giản như vậy, trong thế giới tầng sâu lại tốt đẹp đến mức có chút không hiện thực, những cư dân của tòa nhà chết chóc cũng đều cảm thấy kinh ngạc, những người hàng xóm lệ quỷ vậy mà có thể như vậy nữa?

Một chế độ tốt căn bản không cần bắt người ta phải cải cách, người khác sẽ tự học, rồi từ từ thay đổi.

Hàn Phi muốn nhân cơ hội này nói thêm, nhưng trên tầng 4 đột nhiên có tiếng động lớn, mấy người vội vàng chạy lên tầng 4.

Cửa phòng 4044 bị đập vào tường, trên mặt đất đầy vỏ màu đen vỡ nứt và vết máu màu đen, mọi người nhìn vào trong phòng, một bóng đen nhanh như chớp ập tới Hàn Phi.

Từ Cầm và Ứng Nguyệt cùng lúc ra tay đều bị đối phương tránh được, Hàn Phi chỉ còn một giáu máu, phản ứng đầu tiên là offline, đáng tiếc hắn vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ, không thể thoát khỏi trò chơi.

"Mình phải chết rồi à?"

Bóng đen toát ra tử ý nồng đậm và khí tức chẳng lành, cuối cùng nó dừng lại cách Hàn Phi vài cm.

"Đại Nghiệt?"

Đại Nghiệt thân thể rõ ràng đã thay đổi, giống như một con mèo ngửi thấy mùi tanh của cá, nhưng lại không ăn được cá khô, chạy xoay quanh Hàn Phi.

Nó có thể rõ ràng cảm giác được Hàn Phi thiếu chút nữa là đã chết, thật là quá hấp dẫn rồi!

Đại Nghiệt vội đến nhảy chân sáo, Hàn Phi cũng bị dọa sợ không nhẹ.

Sóng to gió lớn gì cũng vượt được qua rồi, cuối cùng lại chết trong tay thú cưng của mình, vậy thì ấm ức biết bao?

"Chờ lượng máu của tao khôi phục rồi lại chơi với mày nhé." Giọng nói Hàn Phi run run, lùi lại mấy bước, đứng ở xa quan sát Đại Nghiệt.

Sau vài ngày, Đại Nghiệt cuối cùng cũng nuốt chửng một nửa trái tim trong điện thờ của Cánh bướm, nó đã trải qua một lần lột xác.

Giờ đây nó mang đến cảm giác nguy hiểm và bí ẩn, toát ra mị lực đặc biệt.

Hàn Phi không dám động vào Đại Nghiệt, vì vậy cũng không biết thuộc tính của Đại Nghiệt cụ thể đã tăng lên bao nhiêu, có điều chỉ cần nhìn vào việc nó vừa tránh được đòn tấn công của Từ Cầm và Ứng Nguyệt cũng có thể thấy, con quái vật nhỏ này đã mạnh hơn trước rất nhiều rồi.

"Thứ trong điện thờ cũng dám ăn, mày đúng là hổ thật."

Hàn Phi không nói còn đỡ, hắn chỉ cần mở miệng, Đại Nghiệt sẽ lập tức chạy đến, đuổi cũng không đi, cực kì "quấn" người.

"Tao thấy đến chó trong nhà người ta nuôi cũng không quấn người như mày."

Một giọt máu thực sự không tiện chút nào, Hàn Phi quyết định sẽ bắt đầu kế hoạch của mình sớm hơn dự định, hắn gọi

tất cả những người hàng xóm và các cư dân mà mình tin tưởng đến bên cạnh, nói ra ý tưởng điên rồ của mình.

"Người quản lý tòa nhà tiền nhiệm của cư xá Hạnh Phúc có để lại một tấm bản đồ, tôi đã ghi nhớ hết tất cả con đường của tòa nhà chết chóc và khu vực xung quanh, bây giờ tôi sẽ chia sẻ với mọi người bí mật mà vô số người đã phải dùng máu tươi để đổi lấy." Hàn Phi nhúng vào vết máu trên mặt đất, đơn giản vẽ lại lên trên tường: "Phía đông của tòa nhà chết chóc, hướng về phố Từ Đường, là địa bàn của một bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, khu vực đó nguy hiểm nhất chính là bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, tiếp tục đi về phía đông, là một công viên vui chơi giải trí rất quỷ dị, con rối trên tầng 9 của cư xá Hạnh Phúc chính là đến từ đó."

Hàn Phi chỉ vào góc khuất nhất của đám đông, nơi một con rối đeo mặt nạ cổ quái đang đứng.

Nó cũng đã từng muốn thách đấu người quản lý tòa nhà tiền nhiệm Phó Sinh, nhưng đã bị ông ấy nhốt ở tầng 9.

"Tôi cần mọi người lấy danh nghĩa Hàn Phi, giả làm người của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, sau đó gây ra động tĩnh lớn tại công viên vui chơi giải trí." Hàn Phi hiện tại đang cấp bách cần danh vọng, hắn trước đây vô cùng khiêm tốn, người biết đến sự tồn tại của hắn, hoặc là trở thành bạn bè, hoặc là đã bị hắn xử lý sạch sẽ, nhưng điều này cũng dẫn đến danh vọng của hắn rất thấp."

"Bắt đầu từ bây giờ, tất cả mọi người ở đây đều tên là Hàn Phi, chúng ta lấy cái tên này làm một biểu tượng, một ngọn đuốc cháy sáng, để cái tên này được nhiều người biết đến nhất có thể." Hàn Phi quyết định sẽ không cố ý che giấu chính mình nữa.

Trên thế giới này vốn dĩ không có không thể nhắc đến, khi cái tên đó được tất cả mọi người biết đến, mà mọi người không ai dám nhắc đến cái tên này, thì lúc này cũng chính là không thể nhắc đến.

Nó cụ thể là ám chỉ loại quỷ quái nào, Hàn Phi hiện tại cũng không rõ lắm, nhưng hắn dự định sẽ biến mình thành loại

“quỷ quái” đó.

“Trong bản đồ của quản lý tòa nhà tiền nhiệm, có một con đường cũng coi là an toàn, mọi người hãy đi theo rìa của những khu vực này, chờ sau khi vào công viên vui chơi giải trí, kế hoạch của chúng ta đã thành công được một nửa rồi.”

Tòa nhà chết chóc hiện tại đến một hận ý hoàn chỉnh cũng không có, nếu như hận ý của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đi ra ngoài, mọi người đều sẽ xong đời.

Thay vì chờ bọn họ ra tay, chi bằng chủ động ra đòn, đây cũng là phong cách của Hàn Phi.

“Số lượng lớn các sợi dây sinh mệnh còn lại trên phố Từ Đường vừa hay có ích, kế hoạch chi tiết tôi cần thảo luận một chút với gương thần.”

Công tác bảo mật của Hàn Phi được thực hiện rất tốt, trong toàn bộ khu vực tòa nhà chết chóc, những người biết tên của hắn, hoặc là trở thành bạn bè, hoặc là đã hồn phi phách tán, không có kết cục thứ ba.

Vì vậy người ở khu vực khác đều không biết chủ nhân mới của tòa nhà chết chóc là Hàn Phi, còn hận ý trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ lại vô cùng bí ẩn, cũng không ai biết bí mật của hận ý trong bệnh viện đó.

Tổng kết lại hai điểm trên, Hàn Phi quyết định gói mình trở thành hận ý bí ẩn nhất trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

“Thú cưng mà mình nuôi dưỡng đến điện thờ cũng dám ăn, không thể nhắc đến sau khi gặp mình vài lần cũng phải khóc, người đáng sợ như mình đóng vai hận ý chắc là dư sức.”

Hành động thực tế chắc chắn sẽ gặp rất nhiều khó khăn, nhưng Hàn Phi hiện tại cũng không còn cách nào tốt hơn nữa.

Hắn tỉ mỉ lựa chọn người chuẩn bị đi ra ngoài, dặn dò nhiều lần những chuyện cần chú ý, không ngừng nhấn mạnh phải nhắc đến tên của mình.

Trong thế giới tầng sâu ngay cả hận ý cũng không dám tùy tiện để lộ tên thật của mình, nhưng Hàn Phi lại chủ động đưa

ra đề nghị để mọi người dùng tên mình hành động, điều này khiến mọi người lại thấy ấm lòng.

Chương 406: Cùng nhau thắp sáng đêm tối!

Đi qua khu vực ngoại vi của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ để đến công viên vui chơi giải trí khu vực xa hơn là một việc vô cùng nguy hiểm, nhưng sau khi Hàn Phi đề ra kế hoạch của mình, không một người hàng xóm nào sợ hãi hay nao núng.

Mọi người thảo luận hồi lâu, cuối cùng mới chọn được nhóm người đầu tiên xông vào khu vực công viên vui chơi giải trí.

Chính Từ Cầm, Khóc và con rối của cư xá Hạnh Phúc đã chủ động yêu cầu được đi, trước khi người quản lý tòa nhà tiền nhiệm mất tích, Từ Cầm đã đi khắp mọi nơi tìm kiếm nguyên liệu thức ăn "tươi ngon" rồi, cô ấy đã từng đến công viên vui chơi giải trí.

Trong số mấy người, kinh nghiệm của cô ấy là phong phú nhất, thực lực cũng rất mạnh, còn có con át chủ bài bản thể trăm nguyền rủa, thực sự là ứng cử viên rất phù hợp.

Con rối vốn dĩ đến từ công viên vui chơi giải trí, không có gì để nói cả, khiến Hàn Phi cảm thấy bất ngờ là Khóc.

Sau khi tái sinh trong bể máu ở Ngõ Súc Sinh, Khóc đã trở nên khác hẳn trước đây, nơi nó đứng vẫn bị tiếng khóc bao trùm, nhưng bản thân chính nó lại rất ít khi rơi nước mắt.

Mọi sự tuyệt vọng đã khắc sâu trong trái tim, trở thành sức mạnh mà nó có thể chi phối.

Sau khi gặp Hàn Phi, Khóc dường như đã trưởng thành rồi, nó đã học được cách đối mặt với quá khứ.

Khóc của hiện tại một lòng muốn trở nên mạnh mẽ hơn, nó đã đặt ra mục tiêu cho bản thân, phải đáng sợ hơn cả tuyệt vọng sâu thẳm nhất, như vậy có lẽ nó sẽ không bao giờ phải cảm thấy tuyệt vọng nữa.

Trong số các cư dân của tòa nhà chết chóc, những người sẵn sàng đi đến công viên vui chơi giải trí có một số thành viên của nhóm chat chết chóc, như váy đỏ.

Thật ra Hàn Phi muốn để quỷ nhảy lầu qua đó hơn, nhưng đáng tiếc quỷ nhảy lầu đã đốt lên ngọn lửa màu đen của hận ý, tuy rằng lột xác thất bại, nhưng xác suất cô ấy bị phát giác khi đi vào các khu vực khác vẫn rất cao.

Để nhằm đạt được mục đích an toàn, Hàn Phi đã để quỷ nhảy lầu Trang Văn ở lại trong tòa nhà chết chóc.

Sau khi thu xếp nhân lực xong, Hàn Phi bắt đầu bước cuối cùng của kế hoạch.

Trước khi hoàn thành việc nâng cấp điện thờ, hắn phải đảm bảo rằng khu vực tòa nhà chết chóc được an toàn tuyệt đối.

Nhân lúc mọi người vẫn chưa rời đi, hắn dẫn tất cả mọi người tiến hành kiểm tra rải rác khu vực tòa nhà chết chóc.

Theo trò chơi thông thường, người chơi hoàn toàn có thể lên đến level 30 ở khu vực tòa nhà chết chóc trước rồi mới rời đi, nhưng có thể là do Hàn Phi đã mở cả hai mặt của hộp đen cùng lúc, nên hiện tại điểm kinh nghiệm mà hắn làm nhiệm vụ cấp thấp nhận được ít đến đáng thương.

Khu vực tòa nhà chết chóc vẫn còn rất nhiều nhiệm vụ rank G, nhưng tiếc là Hàn Phi hiện tại đi làm nhiệm vụ rank G, điểm kinh nghiệm hầu như không tăng là bao.

“Nhiệm vụ rank G tương ứng với level 1 đến 10, nhiệm vụ rank F tương ứng với level 10 đến 20, cũng có nghĩa là nếu mình đi làm nhiệm vụ thấp hơn cấp của mình, điểm kinh nghiệm sẽ bị cưỡng bức trừ gần hết?”

Có lẽ trước đây có người đã từng điên cuồng làm nhiệm vụ cấp thấp để nâng cao level, nhưng bây giờ con đường đã chặn lại rồi.

Hàn Phi dẫn những người hàng xóm và Đại Nghiệt, mất suốt một đêm lục tung tất cả các tòa nhà trong khu vực tòa nhà chết chóc.

Dưới sự giúp đỡ của một vài oán niệm đặc biệt và oán niệm cỡ lớn, hắn đã hoàn thành hai nhiệm vụ rank F và vô số nhiệm vụ rank G, thăng cấp thành công lên level 16.

Sau khi nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống, Hàn Phi gần như bật khóc.

Để đạt đến level 16, đã phải hoàn thành gần như tất cả các nhiệm vụ trong khu vực tòa nhà chết chóc, điều này khác biệt rất lớn so với mong đợi trước đây của hắn.

"Anh Hoàng đã tăng lên level 15 chỉ sau một đêm, mình dẫn theo rất nhiều bạn bè như vậy, đi khắp bản đồ tân thủ thôn cũng mới tăng được 1 level, khoảng cách giữa người với ngươi lớn như vậy à?"

Hàn Phi giờ đã dần nhận ra sự khó khăn khi lựa chọn con đường này, muốn tìm kiếm đáp án chính xác giữa hủy diệt và cứu chuộc, thật sự không phải người bình thường có thể làm được.

"Chờ mình tìm thấy tiếng ca, nhìn thấy lại những mảnh ký ức của Phó Sinh một lần nữa, nói không chừng ông ấy lại bắt mình đưa ra lựa chọn, lại mở thêm một tầng của chiếc hộp đen cũng nên."

Hàn Phi mở chiếc hộp đen lần đầu tiên, là được thực hiện trong tình trạng hoàn toàn không có chủ định, thể hiện phản ứng chân thực nhất của hắn.

Nếu như để hắn lựa chọn lại, nói không chừng hắn có khả năng sẽ đưa ra lựa chọn khác.

Khu vực tòa nhà chết chóc giờ đã an toàn, Hàn Phi đã hoàn thành ước mơ đầu tiên của mình sau khi vào game, đó là có một ngôi nhà an toàn, một khu vực "sản nghiệp" thuộc về chính mình.

Sau khi kiểm tra rải rác xong tất cả các tòa nhà, Hàn Phi và những người hàng xóm trở lại cư xá Hạnh Phúc, những người ra đi không biết bao giờ mới gặp lại, nên bọn họ muốn từ biệt một cách cẩn thận.

Lần lượt từng người hàng xóm đi làm những chuẩn bị cuối cùng, bọn họ cứ như đã thương lượng trước, cuối cùng ở cổng cư xá chỉ còn lại Từ Cầm và Hàn Phi.

Nghịch con dao ăn quấn bằng da người, sau khi mọi người đều đi hết, Từ Cầm rút trong túi áo ra một mảnh giấy dính đầy máu.

Mảnh giấy được gói bằng hàng trăm nguyền rủa khác nhau, dường như chỉ có người mà Từ Cầm thích mới có thể mở ra.

Mắt thấy Từ Cầm cầm mảnh giấy đi đến, trái tim Hàn Phi đập thình thịch, hắn từ nhỏ chưa từng trải qua chuyện như thế này, hơn nữa sự nghiệp diễn xuất của hắn tương đối hẹp, cũng chưa từng đóng cảnh yêu đương hay hôn môi, vì vậy hiện tại ít nhiều có chút lo lắng.

"Chẳng lẽ là muốn…… không phải chứ? Thẳng thắn như vậy sao? Mình có phải nên….."

Linh quang đại não lúc này có chút đờ đẫn, Hàn Phi cảm thấy được 8 điểm trí não của mình hiển nhiên là không đủ dùng.

Hắn cố gắng hết sức để tỏ ra bình tĩnh, ánh mắt lướt qua những ngón tay xinh đẹp và tờ giấy trắng dính đầy vết máu của Từ Cầm.

Không khí tràn ngập mùi máu tanh quen thuộc, trên người Từ Cầm toát ra một loại mùi thịt thơm đặc biệt, đối với đồ tể nửa đêm, mùi hương đó còn tốt hơn mùi nước hoa đắt tiền nhất trên thế giới.

Khi Hàn Phi thoát khỏi trạng thái xuất thần, Từ Cầm đã bước đến trước mặt hắn.

Khoảng cách rất gần, yết hầu của Hàn Phi chuyển động, trong đầu hắn không ngừng xuất hiện các loại cảnh tượng khác nhau.

Trong đêm đen vô tận này, tại cánh cổng của cư xá âm u đáng sợ này, Từ Cầm nắm lấy tay Hàn Phi, đặt tờ giấy dính máu vào lòng bàn tay hắn.

Không cần hỏi có nhận hay không, cũng không cần hỏi có đồng ý hay không, ý tứ của Từ Cầm rất rõ ràng, tôi đã đưa cho anh rồi, anh cứ nhận lấy là được.

Cảm thấy đầu ngón tay lành lạnh, Hàn Phi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Từ Cầm.

"Có một chút mạnh mẽ, nhưng bên trong lại rất dịu dàng."

Khi Hàn Phi bước ra khỏi cư xá Hạnh Phúc lần đầu tiên, là Từ Cầm đã đi cùng hắn.

Người giấy màu máu vô số lần cứu mình thoát chết, cũng là do Từ Cầm làm bằng chính máu của mình, nếu như nói Hàn Phi là thần bảo hộ phố Ích Dân, vậy thì ngay từ đầu, Từ Cầm chính là thần bảo hộ của Hàn Phi.

Hàn Phi không biết Từ Cầm sẽ nói gì tiếp theo, nhưng hắn cảm thấy cho dù đối phương nói cái gì, mình có lẽ cũng sẽ không cự tuyệt.

"Chị đã viết trên mảnh giấy đó."

"Em hiểu." Hàn Phi hít sâu một hơi, lần đầu tiên cảm thấy căng thẳng không phải vì bị truy sát: "Không ngờ được mình vậy mà lại có thể kích hoạt cốt truyện như này trong thế giới tầng sâu bị tuyệt vọng lên men."

Trước đây, hắn chỉ coi trò chơi này như một thử nghiệm sống còn, nhưng không ngờ rằng trò chơi này còn có thể có những nhánh khác.

"Cũng đúng, cuộc sống hoàn hảo sao có thể thiếu….." Hàn Phi mở tờ giấy ra, sau khi nhìn thấy nội dung bên trong, những thứ hắn vừa tưởng tượng ra trong đầu liền tan biến thành mây khói.

Trên trang giấy trắng nhuốm máu liệt kê ra năm địa điểm, năm địa điểm này cất giấu năm cái kho lạnh khổng lồ.

"Trong thời gian cưng rời đi, chị đã dùng tất cả những nguyên liệu tích lũy được để làm đủ món cho cưng, tất cả đều là những loại thịt mà cưng yêu thích, có lẽ sẽ đủ cho cưng ăn cho đến khi chị quay lại."

Từ Cầm nhìn Hàn Phi, rõ ràng là một người chị gái hàng xóm trưởng thành, nhưng vẻ mặt lại có chút cưng chiều như vậy.

"Xem ra cưng có vẻ hơi thất vọng?" Khóe miệng Từ Cầm nở nụ cười, đôi môi như thoa đầy máu tươi kia chậm rãi đến gần Hàn Phi: "Chẳng lẽ thứ cưng muốn ăn là?"

Tiếng cười của Từ Cầm vang lên bên tai, khi Hàn Phi phản ứng kịp, Từ Cầm ném tới trước mặt hắn một con trăn khổng lồ màu đen, sau đó đi vào bên trong cư xá Hạnh Phúc.

Dưới ánh đèn đường leo lét, Hàn Phi và con trăn khổng lồ màu đen cùng nhau đứng ở cổng cư xá, nhìn theo bóng lưng gần như hoàn mỹ màu máu.

"Rốt cuộc cô ấy có phải là ý đó không?"

Hàn Phi quay lại nhìn con trăn khổng lồ màu đen, con thú cưng của Từ Cầm cũng quay lại nhìn hắn, một người một quái vật cứ thế nhìn nhau, rồi con trăn đen ấm ức trườn đến dưới chân hắn.

"Mày thì ấm ức cái gì? Đi theo tao cảm thấy ấm ức hả? Bây giờ tao có rất nhiều thú cưng, chúng nó con nào cũng mạnh mẽ, con nào cũng đáng tin cậy cả." Gần như cùng lúc Hàn Phi nói xong, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn buông thả ma chướng, đạt được danh vọng: +10! Chỉ số danh vọng hiện tại là 46!

Vất vả lâu như vậy, danh vọng mới hơn 30 điểm, kết quả là hệ thống đột nhiên nhắc nhở danh vọng đã tăng lên 10 điểm, điều này khiến Hàn Phi lập tức choáng váng.

"Những người hàng xóm còn chưa xuất phát mà? Sao danh vọng lại đột nhiên tăng vọt vậy?" Sau khi đọc lại tin nhắn nhắc nhở, trong lòng Hàn Phi có dự cảm rất xấu: "Buông thả ma chướng? Ma chướng không phải là thiên phú của Đại Nghiệt hay sao? Ôi mẹ ơi! Đại Nghiệt đâu?"

Nhìn sang xung quanh, Đại Nghiệt vốn luôn đi theo bên cạnh Hàn Phi đã biến mất tăm, Hàn Phi lúc này giống như đang dắt chó đi dạo, nhưng con chó trong nháy mắt đã biến mất.

Hắn càng ngày càng cảm thấy bất an, đi tìm dọc theo con phố, khi hắn nhìn thấy điện thờ ở cổng cư xá Hạnh Phúc, đầu óc ong ong, môi trắng bệch vì sợ hãi.

Tấm vải đen rơi xuống đất, chiếc bát vỡ đặt trước điện thờ bị lật úp, gạo trắng không bao giờ giảm đi trong chiếc bát vỡ, bây giờ một hột cũng không còn nữa!

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Thú cưng của bạn đã bị lọt vào mắt của tồn tại không xác định, các bạn đạt được trạng thái nguyền rủa liên tục —— Cấm kỵ."

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Thú cưng của bạn phá hủy điện thờ, các bạn đạt được trạng thái nguyền rủa liên tục —— Hung ác."

"Cấm kỵ (trạng thái nguyền rủa liên tục, phương pháp loại bỏ không xác định): Mị lực: -1! Ở thành phố này có rất nhiều cấm kỵ không thể nhắc đến, còn bạn lại cứ không tin vào tà quỷ, khi bạn thảo luận đến tên của bọn chúng, bọn chúng đã nắm được trái tim của bạn trong lòng bàn tay."

"Hung ác (trạng thái nguyền rủa liên tục, phương pháp loại bỏ không xác định): Mị lực: -3! Đã có ít người nguyện ý tới gần bạn, bạn sẽ thu hút điềm chẳng lành."

Sau khi hệ thống nhắc nhở xong, Đại Nghiệt nghe thấy giọng nói của Hàn Phi mới đi ra khỏi điện thờ, trong miệng nó đang nhai thứ gì đó.

Hàn Phi cũng không biết Đại Nghiệt cuối cùng đã ăn thứ gì trong điện thờ, dù sao khi hắn nhìn vào trong điện thờ, bên trong đã thấy trống trơn, đến cả bệ để đặt tượng thần cũng không còn.

"Đại Nghiệt, mày đúng là tạo nghiệp mà!"

Hàn Phi không ngại Đại Nghiệt ăn điện thờ, vấn đề là điện thờ ở cư xá Hạnh Phúc, hình như là người của mình để lại!

“Thôi bỏ đi, sự việc đã phát sinh rồi thì cũng không thể thay đổi được nữa.” Hàn Phi nhìn chằm chằm vào điện thờ trống rỗng, sau đó nhìn lại nhắc nhở của hệ thống: “Đại Nghiệt đã ăn mất đồ trong điện thờ, mặc dù cả mình và nó đều bị trừng phạt, nhưng hệ thống dường như chỉ nói rằng thú cưng của mình đã lọt vào mắt tồn tại không xác định.”

“Không thể nhắc đến phía sau điện thờ chỉ nhìn thấy Đại Nghiệt, chứ không hề nhìn thấy mình, nếu như quả thực là như vậy, vậy thì mình lại có thể để nó đi ăn điện thờ ở các khu vực khác.”

“Nguyền rủa mà thú cưng có được, mình là chủ nhân sẽ cùng gánh vác với nó, có điều danh vọng mà thú cưng đạt được hình như cũng tính cả trên người mình.”

Hàn Phi đã tính toán chỉ số danh vọng mà mình cần, phá hủy thêm năm điện thờ nữa, thì hắn gần như có thể đáp ứng đủ điều kiện để nâng cấp điện thờ của mình rồi.

“Hay là để Đại Nghiệt cũng đến khu vực công viên vui chơi giải trí? Hoặc là để nó giả làm quái vật ra từ bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ?”

Hàn Phi nhìn chằm chằm Đại Nghiệt vẫn đang ngu ngốc chạy quanh mình, trong đầu hiện lên rất nhiều ý tưởng.

Hắn bắt đầu chỉ vào điện thờ và Đại Nghiệt nói đạo lý, cố gắng nói với nó rằng, ở những khu phố khác cách đó không xa, còn có nhiều điện thờ ngon hơn nữa để thưởng thức.

Những người hàng xóm tiến vào cư xá lần lượt trở lại, chuẩn bị đi hoàn thành nhiệm vụ Hàn Phi giao phó.

Đại Nghiệt cũng bị khung cảnh mà Hàn Phi miêu tả thu hút, đồng ý đi ăn điện thờ, nhưng hiện tại vấn đề là, ngoài Hàn Phi ra không ai có thể chỉ huy Đại Nghiệt.

Chỉ còn một giáu máu thôi, Hàn Phi không thể đích thân dẫn Đại Nghiệt đi tìm điện thờ, hắn phải nhờ một người khác đến chăm sóc Đại Nghiệt, nếu không cái điềm đại hung này rất có khả năng sẽ mất kiểm soát.

Để tất cả những người bên cạnh đều đến thử, Hàn Phi rất bất ngờ phát hiện, Đại Nghiệt vậy mà lại không có sát ý với Bạch Tư Niệm, người may mắn sống sót duy nhất của công ty bảo vệ.

"Bạch Tư Niệm? Chú còn có năng lực này à?"

Đại Nghiệt sinh ra trong hố xác động vật của cửa hàng thú cưng, lần lột xác đầu tiên là ở trong bể máu tầng hầm của công ty bảo vệ, có lẽ trong quá trình lột xác chịu ảnh hưởng của các vong hồn bảo vệ, hoặc có khả năng là do Hàn Phi ngày nào cũng mặc đồng phục bảo vệ, dù sao thì khi Đại Nghiệt đi ngang qua bên cạnh Bạch Tư Niệm, không có biểu hiện muốn tấn công.

"Thật may là hồi đó anh đã cứu chú." Hàn Phi không ngờ rằng thiện ý lúc trước của hắn lại có thể giúp hắn vào lúc nguy cấp.

Hắn gọi cả Đại Nghiệt và Bạch Tư Niệm đến cùng nhau, liên tục yêu cầu cả hai cùng nhau hành động, phải mất đúng một tiếng đồng hồ, Đại Nghiệt mới miễn cưỡng chấp nhận đi cùng Bạch Tư Niệm.

"Anh yên tâm, em chắc chắn sẽ chăm sóc tốt cho nó, nó ở đâu em sẽ ở đó!" Bạch Tư Niệm mặc đồng phục bảo vệ, bên cạnh dắt theo một con "chó dữ", ngược lại cũng có vài phần khí thế.

"Đừng mặc đồng phục bảo vệ nữa, tốt nhất chú mày hãy tìm lấy vài bộ quần áo bệnh nhân ở gần bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ mặc vào. Từ hôm nay, chú mày chính là đến từ bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ. Chú cũng đừng gọi tên của Đại Nghiệt, sau này chú sẽ gọi nó là "sâu chỉnh hình." Hàn Phi bắt đầu từ những chi tiết cụ thể, khẩn trương hướng dẫn cảnh quay cho từng người hàng xóm.

Sau khi mọi việc xong xuôi, cả nhóm bọn họ đi đến phố Từ Đường.

Với sự giúp đỡ của gương thần, mỗi người bọn họ mang theo một số lượng lớn các sợi dây sinh mệnh bị đứt, đồng thời học cách sử dụng các sợi dây sinh mệnh một cách đơn giản.

“Lần này chúng ta nhất định phải gây ra động tĩnh lớn, nhưng không phải là giết người vô tội bừa bãi, nếu như gặp lệ quỷ có thể giúp đỡ, cũng đừng keo kiệt thiện ý của mọi người.” Hàn Phi chỉ vào chính mình: “Trước đây trong đêm tối này chỉ có một mình tôi tên là Hàn Phi, chỉ có tôi tin tưởng vào hy vọng, hiện tại tất cả mọi người đều tên là Hàn Phi, trong trái tim của tất cả mọi người đều ẩn chứa hy vọng và ánh sáng.”

Ánh mắt nhìn lướt qua từng người hàng xóm, trong đầu Hàn Phi nhớ lại những kỷ niệm với họ, bất giác số phận của bọn họ đã gắn liền với nhau.

Đêm tối vô biên ở thế giới tầng sâu có thể không thay đổi bởi sự xuất hiện của Hàn Phi, nhưng những người nguyện ý cùng hắn thắp sáng đêm tối, lại càng ngày càng nhiều!

Chương 407: Đề cử nam diễn viên trẻ xuất sắc

Ánh mắt tiễn từng người hàng xóm rời đi, trong tim Hàn Phi cũng có chút không nỡ.

Bên ngoài tòa nhà chết chóc rất nguy hiểm, đêm tối phía xa vốn lẽ ra là hắn đi thăm dò, nhưng hiện tại hắn chỉ còn lại một giọt máu.

Khi hắn không thể tiến về phía trước, những người hàng xóm đã bước tới.

Nhìn bóng dáng mọi người dần dần biến mất trong màn đêm, Hàn Phi cảm thấy thật may mắn, mình đã gặp được những người đáng để tín nhiệm và dựa dẫm.

"Đi thôi, chúng ta phải trở về rồi."

Để lại một vài cư dân của tòa nhà chết chóc âm thầm bảo vệ phố Từ Đường, Hàn Phi và Huỳnh Long cùng nhau đi đến Học viện tư thục Ích Dân.

Những lệ quỷ khu vực tòa nhà chết chóc còn duy trì được lý trí đồng thời thực lực lớn mạnh cơ bản đều đã rời đi, Ngụy Hữu Phúc và Tiểu Bát vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, vì vậy hiện tại Hàn Phi cực kì không có cảm giác an toàn, hắn phải tập trung lực lượng bên cạnh mình.

Đi vào Học viện tư thục Ích Dân, hiện tại bản đồ ẩn này giống như ngôi nhà của Hàn Phi vậy.

Sau khi chào hỏi ông bác bảo vệ xong, Hàn Phi mở cửa phòng y tế ra, gọi Kim Sinh tỉnh dậy.

Dây xích rung lên, những chữ viết bao hàm nguyền rủa bắt đầu lan ra trên tường và sàn nhà, rồi nhanh chóng lan ra khắp căn phòng.

Cậu bé gầy yếu trong ấn tượng đã sớm thay đổi, trên người Kim Sinh mang theo một loại sát khí nồng đậm, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng vào.

“Sau khi ý thức Cánh bướm tiêu tan, có khả năng sẽ có quái vật từ các khu vực khác đến, thực lực của chúng ta không đủ để đối phó với chúng, vì vậy hy vọng em có thể giúp tôi.” Hàn Phi đi thẳng vào vấn đề, không hề che giấu ý định của mình.

Kim Sinh sau khi nghe xong lắc lắc đầu, cậu ấy há miệng ra như muốn nói gì đó, nhưng những chữ viết xoắn xuýt lại đột nhiên lấp đầy lưỡi và răng của cậu, trông rất kinh khủng.

Nâng cánh tay lên, Kim Sinh chỉ vào sàn nhà trước mặt Hàn Phi, trên đó xuất hiện một dòng chữ máu: “Trên người em có quá nhiều nguyền rủa, trước khi tất cả những nguyền rủa được áp chế, em không thể rời khỏi đây.”

Chữ máu sau khi xuất hiện lại từ từ biến mất, Kim Sinh từng bước đi tới bên Hàn Phi, ngón tay cậu nhẹ nhàng đặt trên lưng hắn, những chữ viết nguyền rủa mới hoàn toàn lại được viết lên trên người hắn.

“Thầy không có gì phải sợ, thầy luôn có hy vọng, sự tồn tại của thầy sẽ được tất cả mọi người biết đến, nhưng lại không ai dám gọi thẳng tên của thầy. Một ngày nào đó trong tương lai, thầy sẽ trở thành vua phương đông, quản lý kiến trúc cao nhất trong đêm tối!”

Từng dòng chữ máu xuyên vào trong cơ thể Hàn Phi, sau đó biến mất, dường như đan xen vào vận mệnh của hắn.

Sau khi hoàn thành nguyền rủa mới, cơ thể của Kim Sinh bị thu nhỏ lại trong một vòng tròn lớn, những nguyền rủa truyền ra khắp căn phòng cũng bắt đầu mờ đi.

“Có phải em đã cho tôi một nguyền rủa mới phải không?”

Hàn Phi biết rõ năng lực của Kim Sinh, những lời nói lúc trước của đối phương đã trở thành sự thực, hắn cũng không biết là Kim Sinh dự doán tương lai, hay là thay đổi tương lai, hoặc là chỉ dẫn hắn đến tương lai tốt nhất.

So với nguyền rủa trước đó, nguyền rủa mới mà Kim Sinh dành cho Hàn Phi rõ ràng mạnh hơn đáng kể.

Điều này có thể thấy được từ trạng thái hiện tại của Kim Sinh, cơ thể cậu ấy đang run lên, dường như chỉ đơn giản vài chữ viết đã tiêu hao hết sức lực mà cậu ấy tích lũy được.

"Em không sao chứ? Có muốn tôi đổi cho em một chiếc tủ rộng rãi hơn không?" Hàn Phi muốn giúp Kim Sinh, nhưng đối phương lại xua xua tay, dùng chút thời gian cuối cùng còn duy trì tỉnh táo quay lại tủ đựng thuốc, tự phong ấn chính mình.

"Sau khi mình giết chết Cánh bướm, Kim Sinh dường như tin tưởng mình hơn, mức độ thân thiện giữa mình và cậu bé hẳn đã vượt qua cậu bé và Phó Sinh."

Sau khi cảm ơn Kim Sinh vài câu, Hàn Phi mở cửa phòng y tế, đang định đi ra ngoài, đột nhiên nhìn thấy ông bác bảo vệ toàn thân đầy quỷ đang đứng ở cửa.

"Thầy Hàn, thầy đang nói chuyện với ai vậy?"

"Không sao." Hàn Phi hiền lành cười với ông lão, hắn cũng như những quỷ quái khác trong khuôn viên trường, quyết định thêu dệt nên một lời nói dối tốt đẹp cho ông: "Bác ơi, sau này tôi có thể sẽ dẫn thêm một số học sinh đến trường, huấn luyện cho bọn họ trở thành người có thể thắp sáng đêm tối."

Những học sinh mà Hàn Phi nói đến không chỉ là những quỷ quái, mà còn có một số người chơi có năng khiếu bẩm sinh. Ông bác bảo vệ bị quỷ che mắt, nên không nhìn thấy quỷ quái, nhưng lại có thể nhìn thấy người chơi, vì vậy Hàn Phi đã đánh tiếng trước với ông.

"Được chứ, đây đúng là chuyện tốt!"

"Cho nên một số nơi không thể quá trần gian, ít nhất cho bọn họ một cơ hội quá độ." Hàn Phi bày tỏ suy nghĩ của mình: "Ví dụ như cải tạo một chút kí túc xá và nhà ăn, khoanh lại một vùng an toàn nhỏ."

"Trần gian?" Ông bác bảo vệ không hiểu lắm: "Tôi thì lại cảm thấy trường học của chúng ta có một bầu không khí rất tích cực, hiện tại cũng không có vụ bắt nạt nào, mọi phương diện đều đáng được khen ngợi."

“Vậy thì bác quá tự tin rồi, trường học của chúng ta cho dù là Tôn Hồng Lôi đến cũng phải đi học.”

Hàn Phi thấp giọng lẩm bẩm, cũng không nói chuyện phiếm với ông bác nữa, sau khi tìm một căn phòng an toàn, hắn liền ấn nút thoát khỏi trò chơi.

Màu máu ngưng tụ mọi thứ trên thế gian, khi ý thức Hàn Phi thoát ly, lại nhìn thấy tiếng ca một lần nữa.

Tiếng ca ôm đầu lâu của ông lão nhìn về phía của Hàn Phi, nhưng ánh mắt của nó lại như đang nhìn về phía sau lưng hắn.

Dùng hết sức quay đầu lại, vào thời khắc cuối cùng khi ý thức xuất ra, Hàn Phi nhận ra người đẫm máu phía sau hình như càng ngày càng gần.

“Bùm!”

Đầu đội mũ bảo hiểm trò chơi đập vào trên khoang cửa, Hàn Phi cởi mũ bảo hiểm ra, trên người không khỏi toát mồ hôi.

Hắn vẫn không nhìn rõ mặt người đàn ông sau lưng mình, chỉ biết khoảng cách của đối phương với mình đang càng gần hơn.

“Cái tên người đẫm máu kia rốt cuộc là ai? Tại sao chỉ xuất hiện khi mình đăng nhập và thoát khỏi trò chơi? Khi mọi thứ đang biến thành màu đỏ, người đẫm máu liền xuất hiện phía sau mình?”

Hàn Phi leo ra khỏi máy chơi game, liếc nhìn đồng hồ trên tường: “Chết rồi, sắp đến muộn rồi!”

Chơi game “ghiền” đến nỗi Hàn Phi quên mất ngày hôm sau phải đi quay.

Sau khi tắm rửa qua loa, hắn vội vã bắt taxi đến sân tập thể của nhà máy chế biến thịt.

Khi Hàn Phi đến, mọi người đã bắt đầu quay rồi. Hắn áy náy bước vào phim trường, không ngờ từ đạo diễn đến nhân viên hiện trường, mọi người vậy mà không có một ai nghĩ việc

hắn đến muộn là có vấn đề, ngược lại ánh mắt nhìn hắn đầy ngưỡng mộ, việc này khiến Hàn Phi có chút bối rối.

"Đạo diễn Trương, thật ngại quá, em đến muộn rồi." Hàn Phi thậm chí đến lý do còn chưa nói ra, đạo diễn Trương vẫn luôn cực kì nghiêm khắc với diễn viên, lại vỗ vỗ vai hắn, biểu cảm ấm áp như ông già Noel ôm quà.

"Đừng làm cơ thể mệt mỏi quá, tuổi trẻ quả thực là vốn liếng của cậu, nhưng cậu cũng nên chú ý an toàn của bản thân mình!" Lời nói của đạo diễn Trương đầy quan tâm: "Chúng tôi quay cảnh của diễn viên khác trước, cậu đi nghỉ ngơi một chút đi."

Không chỉ đạo diễn Trương mà các diễn viên và nhân viên khác có mặt cũng thuyết phục Hàn Phi đi nghỉ ngơi một chút, khiến hắn còn cho rằng bí mật mình sở hữu chiếc hộp đen đã bị bại lộ.

Sau khi ăn xong bữa ăn bổ dưỡng mà nhân viên đặc biệt chăm sóc, Hàn Phi mở điện thoại di động lên mới hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Cảnh sát đã tuyên bố một lời tuyên dương mới cho hành động hành hiệp trượng nghĩa, các vụ án cũ của những cư dân tòa nhà chết chóc dưới sự giúp đỡ của Hàn Phi đã có tiến triển mang tính đột phá.

Vừa quay phim, vừa phá án, kết quả là phim chưa hoàn thành, án đã phá được không chỉ một vụ.

Các diễn viên khác thỉnh thoảng lại có một vụ bê bối tình dục, Hàn Phi ở đây toàn là tin tức pháp luật, tên của hắn lại một lần nữa lên hot search, nhưng độ hot thì kém hơn Hoàng Doanh rất nhiều.

Có lẽ vì bộ phim [Tiểu thuyết gia huyền nghi] sắp kết thúc, chuẩn bị bắt đầu công chiếu, sự nổi tiếng mà Hàn Phi mang lại lần này là do các nhà làm phim hướng dẫn, nhưng cho dù bọn họ có giúp đỡ Hàn Phi, thì vẫn không thể lay chuyển vị trí của Hoàng Doanh trong bảng xếp hạng hot search.

"Cũng không biết tình hình bên phía anh Hoàng như thế nào rồi?"

Hàn Phi mở bảng xếp hạng thời gian thực của [Cuộc sống hoàn hảo] ra, những cái tên từ thứ hai đến thứ chín trong danh sách liên tục thay đổi, nhưng vị trí đầu tiên vẫn luôn là Hoàng Doanh.

Nghe nói trong chợ đen ngầm đã mở bán rồi, đánh cược Hoàng Doanh có thể chiếm vị trí thứ nhất bao nhiêu ngày.

Hàn Phi gửi một tin nhắn cho Hoàng Doanh, lần này anh ấy trực tiếp dùng số điện thoại được mã hóa để gọi đến.

"Anh Hoàng, sao anh mới level 17? Em thấy vị trí thứ hai đã level 14 rồi."

"Mỗi lần qua 5 level là một ngưỡng cửa, giá trị kinh nghiệm cần thiết để lên level sẽ trở nên vô cùng nhiều." Hoàng Doanh giải thích: "Ngoài ra, [Cuộc sống hoàn hảo] chủ yếu hy vọng rằng mọi người có thể được chữa trị trong trò chơi, tìm thấy ý nghĩa tồn tại thực sự của chính mình, tăng level chỉ là thứ yếu.

"Có lý."

"Những thứ anh mang theo từ chỗ em đã dùng gần hết rồi, tối nay anh cần phải đến chỗ của em một chuyến. Lần này anh đã đổi sang chiếc ba lô lớn nhất bây giờ." Giọng Hoàng Doanh có chút khàn khàn: "Có ai khác xung quanh em không? Anh có một vài việc quan trọng hơn cần báo với em."

"Trong căn phòng này chỉ có một mình em." Hàn Phi mở cửa nhìn một lượt, sau đó đi tới góc tường.

Mười level đầu của [Cuộc sống hoàn hảo] là giai đoạn của người mới, hệ thống sẽ hướng dẫn người chơi làm quen với các chức năng khác nhau, level 10 sau khi bắt đầu sự nghiệp, mới được coi là thực sự bước vào thế giới, tùy ý tận hưởng tất cả các loại cuộc sống. Mặc dù bây giờ anh đã ở level 17, nhưng anh vẫn muốn nói một chút, người chơi có thể đạt đến level 10 đồng thời hoàn thành chuyển nghề vào thời điểm này, đều đã là những người chơi chuyên nghiệp hàng đầu rồi."

"Có vẻ như anh đang đi trước họ rất nhiều."

“Vấn đề là những người chơi đó thực sự giở mọi mánh khoé, bọn họ thường là những phòng làm việc lớn, hàng chục người hỗ trợ cho một người, loại hành vi nô dịch cuộc sống của người khác như này thì có khác gì so với hiện thực?” Trong giọng nói Hoàng Doanh có mang theo một chút tức giận: “Điều khiến anh càng kinh ngạc hơn nữa là, một số người chơi tham gia phiên bản Close Beta đã bắt đầu tiến hành các thử nghiệm chuyên sâu về trò chơi. Bọn họ cố gắng gài bẫy rồi giết chết NPC, hoặc lừa gạt tình cảm của NPC để lấy tiền, mặc dù hầu hết người chơi đều đã thất bại, nhưng cũng có một số ít thành công.”

“Cuối cùng anh muốn nói gì?”

“Thực ra cũng không có gì, anh không chấp nhận được hành vi của một phòng làm việc trò chơi quy mô lớn, vì để giúp cho NPC bị bọn họ ức hiếp, lợi dụng năng lực của Huyết y, tranh thủ thời gian giết chết hai nhân vật chính mà bọn họ hỗ trợ.” Hoàng Doanh không muốn gây rắc rối cho Hàn Phi, vì vậy anh ấy nghĩ tốt hơn là nên nói với hắn về vấn đề này.

“Giết hai nhân vật chính?”

“Chính là tài khoản hàng đầu được hỗ trợ bởi hàng chục người trong số họ, có lẽ anh đã gây thù với bọn họ rồi. Bọn họ cho dù tạm thời không tra ra là do anh làm, nhưng nghĩ kỹ lại, người chơi có năng lực làm những chuyện này hiện tại tổng cộng cũng không có mấy người.

“Chỉ thế thôi? Em còn tưởng rằng anh đã làm chuyện gì kinh thiên động địa rồi cơ…” Hàn Phi có chút không nói nên lời.

“Hình phạt tử vong trong [Cuộc sống hoàn hảo] là cực kỳ nghiêm trọng, chỉ cần nhân vật tử vong, mọi thứ đều phải bắt đầu lại, nhân vật ban đầu trong game tương đương với việc thực sự chết trong thế giới đó.”

“Để em nói cho anh biết, tử vong trong game, trong hiện thực kéo theo chết não điều này mới là nghiêm trọng.” Hàn Phi tự tin nói: “Anh không cần sợ, thấy không được thì trực

tiếp giết chết, anh không cần quan tâm đến quy tắc gì cả, anh phải coi mình chính là quy tắc."

"Có kiêu ngạo quá không?"

"Tất cả những gì anh cần làm là trở thành lá cờ và cọc tiêu cho tất cả những người chơi trong thế giới tầng cạn, chỉ cần việc anh cho là đúng, đều có thể làm. Nếu ai cản đường anh, anh hãy đuổi gã đi, giả sử nếu anh cố gắng hết sức cũng không thể khiến gã rời đi, vậy anh hãy nói cho em biết tên của gã." Giọng nói Hàn Phi mang theo tia lãnh ý: "Em có thể giúp anh thuyết phục gã."

"Làm chuyện đúng?" Hoàng Doanh như hiểu ra: "Anh hình như hiểu rồi."

"Còn có phát hiện nào khác không?" Hàn Phi là chỗ dựa vững chắc nhất của Hoàng Doanh, có thể nói chỉ cần hắn không chết, anh ấy sẽ luôn là cao thủ hàng đầu trong thế giới tầng cạn.

"Anh đã khám phá một số bản đồ không có trong phiên bản Close Beta, bên trong thành phố khổng lồ như thiên đường, bắt đầu xuất hiện ngày càng nhiều sự kiện linh dị. Có điều những sự kiện này không liên quan gì đến người chơi, hầu hết chúng đều xảy ra giữa các NPC."

"Có vẻ như lần trước anh đã đề cập đến chuyện đó."

"Bắt đầu từ lần Close Beta thứ tư, bản đồ linh dị đáng sợ đã bị xóa, [Cuộc sống hoàn hảo] đã chuẩn bị một chỗ vui chơi kinh dị và một nhà tù tử tù cho những người chơi thích những yếu tố như này. Nhưng sau khi bản Open Beta được giao cho AI giám sát, mọi thứ dường như đã thay đổi." Hoàng Doanh dưới sự huấn luyện của Hàn Phi đã trở nên vô cùng nhạy bén: "Quỷ dị nhất là, những sự kiện linh dị kia sau khi một lượng lớn người chơi đến, lại toàn bộ biến mất rồi, cảm giác như AI đang cố cố tình che giấu điều gì đó vậy."

"Sự kiện linh dị tăng lên, không phải là một dấu hiệu tốt, trò chơi này chỉ mới bắt đầu."

"Còn có một điểm anh cho rằng chúng ta cần chú ý." Hoàng Doanh gửi một tập tin mã hóa cho Hàn Phi: "Trước khi

ra mắt [Cuộc sống hoàn hảo], Vĩnh Sinh Pharmaceutical và Deep Space Technology đã công bố quả trứng phục sinh lớn nhất, chính là tìm chiếc hộp đen mà chủ tịch hội đồng quản trị tiền nhiệm để lại, phần thưởng là cổ phần ban đầu của Vĩnh Sinh. Bây giờ trong trò chơi đã xuất hiện một số lượng lớn thợ săn hộp đen, bọn họ cũng đang ráo riết tìm kiếm lối vào bản đồ ẩn, em đừng đánh giá thấp bọn họ, các em hãy chuẩn bị sẵn sàng gặp bọn họ trong bản đồ ẩn đi."

Mở tập tin do Hoàng Doanh gửi đến, trong đó có một danh sách chi tiết, anh ấy đã sử dụng danh tính ẩn của mình là Huyết y để đột nhập vào thợ săn hộp đen và trở thành một lãnh đạo cấp cao.

"Vất vả cho anh rồi."

Trí nhớ của Hàn Phi rất tốt, sau khi cúp điện thoại thì ghi nhớ danh sách dài đó, nói không chừng sau này phải chuyển sự ấm áp cho người trong danh sách.

Sau khi lười biếng trong phòng nghỉ một lúc lâu, Hàn Phi cất điện thoại, cầm kịch bản đi ra ngoài, bắt đầu một ngày quay phim.

Thực tế chứng minh, cho dù Hàn Phi có đến muộn thì hắn vẫn là người đầu tiên quay xong phần của mình.

Khi chuẩn bị tan làm, trợ lý của đạo diễn Trương đã chặn trước ở cửa rồi.

"Thầy Hàn, sau một thời gian nữa sẽ có một hoạt động, đạo diễn Trương và đoàn làm phim hy vọng anh có thể tham gia."

"Hoạt động?"

"Liên hoan phim thường niên sắp bắt đầu, chúng tôi đã đề cử tên của anh, chờ sau khi [Tiểu thuyết nghi huyền gia] được tham gia, anh sẽ là ứng cử viên nặng ký nhất cho giải nam diễn viên trẻ xuất sắc và nam diễn viên phụ xuất sắc nhất năm nay. Trước khi chính thức bắt đầu liên hoan phim, sẽ có một hoạt động tuyển chọn những người được đề cử cho giải thưởng, chúng tôi cảm thấy biểu hiện của anh, ít nhất việc trúng tuyển là không có vấn đề gì, vì vậy nói trước để anh được biết, hy vọng anh có thể có mặt ở đó."

Lời nói của trợ lý đạo diễn Trương làm cho Hàn Phi cảm thấy như một giấc mơ, mấy tháng trước còn lo sinh kế, không ngờ bây giờ lại có tư cách tranh giải.

“Được thôi.” Hàn Phi dừng lại một chút: “Thế hoạt động đó là vào ban ngày phải không?

“Buối tối 8 giờ bắt đầu, tôi thấy anh nên tham gia thì tốt hơn. Năm nay, nhiều diễn viên và đạo diễn nặng ký đã đến, bao gồm cả các đạo diễn phim kinh dị đã im hơi lặng tiếng từ lâu và các nghệ sĩ hài cấp quốc gia…”

Chương 408: Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ biến mất

"Nếu mà buổi tối tám giờ thì thời gian có chút eo hẹp, nhưng tôi sẽ cố gắng tham gia."

Hàn Phi không quan tâm sẽ có những ai đến, tất cả những gì hắn nghĩ là chỉ cần không quấy rầy đến việc mình chơi game là được.

"Vậy thì tôi sẽ coi như anh đã đồng ý rồi?" Trợ lý của đạo diễn Trương thở phào nhẹ nhõm, anh ta thật sự sợ Hàn Phi từ chối.

Nam diễn viên trẻ này cái gì cũng tốt, nhưng chính là không giống như một diễn viên bình thường, các diễn viên khác ngày nào cũng háo hức bước trên thảm đỏ, tham gia các sự kiện để tăng khả năng tiếp xúc, nhưng hắn lại khác, ngoại trừ việc đóng phim chính là giúp đỡ cảnh sát phá án.

Nếu như nói rằng hắn trước đây là vì cuộc sống eo hẹp, bị cuộc sống ép buộc phải phá án để kiếm sống, vậy thì trợ lý đạo diễn Trương cảm thấy Hàn Phi hiện tại hoàn toàn là vì quan tâm và tình yêu mới đi hành hiệp trượng nghĩa.

Thực ra không chỉ có anh ta, mà các nhân viên khác trên phim trường cũng nghĩ như vậy.

"Thầy Hàn, thông tin của anh tôi đã báo cáo lên trên rồi, gần đây anh có cân nhắc gia nhập công ty nào không?" Trợ lý giám đốc Trương đến gần Hàn Phi: "Nếu như không có, thì cũng đừng vội vàng, chờ sau khi anh đoạt giải rồi, giá trị của anh nhất định sẽ tăng vọt."

"Tôi không có kế hoạch gia nhập công ty, tôi làm diễn viên chỉ vì tôi chỉ biết diễn xuất thôi."

"Những tên tội phạm bị anh bắt được chắc không nghĩ như vậy." Trợ lý Trương vô tình nói ra điều trong lòng, rất nhanh liền chuyển chủ đề: "Trước khi sự kiện bắt đầu, tôi sẽ thông

báo lại cho anh, đạo diễn Trương biết anh không có người quản lý, vì vậy nếu anh có bất cứ chuyện gì, có thể liên hệ trực tiếp với tôi."

Nói xong, anh ta lon ton chạy đi, dường như nếu ở lâu với Hàn Phi, tâm hồn anh ta sẽ bị hút mất: "Mình rõ ràng là lớn hơn anh ta rất nhiều, nhưng khi nói chuyện với anh ta, sao trong lòng lại cứ thấy luôn bối rối?? Phải biết trước đây mình cũng đã từng nhìn thấy không ít các minh tinh tuyến một rồi, khí chất của bọn họ dường như hoàn toàn khác với Hàn Phi."

Nhìn bóng lưng của trợ lý đạo diễn Trương, Hàn Phi lắc đầu: "Vị đại ca này sao lại nói ra tâm tư của mình vậy? Chẳng lẽ trong mắt nhân viên mình có sức uy hiếp vậy sao? Hay là một vài thiên phú mà mình có được trong trò chơi, mơ hồ đã ảnh hưởng đến những người xung quanh?"

Trở lại thành phố cổ bằng ô tô, Hàn Phi cố gắng sử dụng thiên phú và năng lực của mình trong trò chơi trên đường, nhưng đáng tiếc chỉ thu hút được ánh mắt thiện ý và yêu mến của người qua đường.

Còn chưa tiến vào cư xá, Hàn Phi đã nhìn thấy một khuôn mặt mà hắn không muốn nhìn thấy nhất, vị lãnh đạo công ty cũ cùng với A Thành lại chạy đến tìm hắn.

"Hai người vẫn chưa bỏ cuộc à? Năm lần bảy lượt chạy đến chỗ tôi vậy?" Hàn Phi nói chuyện rất không khách khí, hắn không có bất kì thiện cảm nào với vị lãnh đạo kia.

"Hàn Phi, cậu đừng cho rằng sau khi quay phim với đạo diễn Trương xong, lại có tự tin nói với chúng tôi như thế…" A Thành chưa kịp nói xong, Hàn Phi đã đi lướt qua người anh ta.

"Cậu!" Thái độ của Hàn Phi khiến cho A Thành rất không vui, cuộc sống Hàn Phi bây giờ càng tốt, anh ta càng ghen tị. Anh ta cảm thấy tất cả những thứ này vốn dĩ đều thuộc về mình, nếu như hắn không cướp mất nhân vật chính của mình, vậy thì hiện tại người đóng phim của đạo diễn Trương chính là anh ta, nghệ sĩ được các công ty lớn tranh giành cũng chính là anh ta.

Tức giận lập tức dâng lên đầu, anh ta nắm lấy vai Hàn Phi, nhưng khi lòng bàn tay sắp rơi vào vai trái của hắn, cổ tay và lòng bàn tay bị hắn nắm lấy.

Quan sát kẻ địch rồi mới hành động, hai tay của Hàn Phi như kẹp sắt, A Thành thậm chí không thể động đậy nhúc nhích.

"Đau, đau, đau! Buông ra! Buông ra mau!" A Thành nhe răng trợn mắt, tay còn lại cố gắng muốn nắm lấy khuôn mặt của Hàn Phi.

Hàn Phi lùi lại một bước nhỏ, sau đó kéo mạnh một cái, A Thành vì mất thăng bằng mà khuỵu xuống đất.

"Nếu miệng của anh mà sạch sẽ được bằng một nửa quần áo của anh, thì hôm nay anh đã không bị ném xuống." Hàn Phi nắm lấy A Thành đang khóc, quay đầu lại, lạnh lùng nhìn vị lãnh đạo kia một cái: "Tôi hi vọng anh có thể hiểu rõ một chuyện, từ trước đến nay không phải là mấy người cho tôi cơ hội, mà là tôi đã cho mấy người cơ hội."

Nói xong, hắn tùy tiện ném A Thành xuống đất: "Tay chăm sóc tốt đấy, sau này nhớ chăm sóc cả cái miệng cho tốt nữa."

Sải bước rời đi, Hàn Phi không muốn tâm trạng chơi game của mình bị ảnh hưởng bởi những trò lố bịch này.

"Mẹ nó! Vậy mà lại dám đánh diễn viên ngay trên đường phố! Mình tốt xấu gì cũng có hơn một triệu người hâm mộ! Hàn Phi! Chuyện này còn chưa kết thúc đâu!" Sau khi Hàn Phi đã đi xa, A Thành từ trên mặt đất đứng dậy hét vài tiếng về phía hành lang.

"Được rồi, xem ra cậu ta thực sự không muốn hợp tác với chúng ta." Vị lãnh đạo kia trở lại xe với ánh mắt u ám.

"Em thật sự không hiểu vì sao anh phải tìm đến cậu ta, người đó có liên quan đến tội phạm giết người, sớm muộn gì cũng sẽ gây ra rắc rối lớn!" A Thành đứng ở bên ngoài xe, nắm chặt tay của mình, nơi bị Hàn Phi tóm lấy đã tím lên rồi.

"Liên hoan phim sắp tới rồi, nếu trong công ty có một diễn viên có thể tranh giải, thì tôi cũng sẽ không đến tìm cậu ta."

Người đàn ông điều chỉnh cho tăng nhiệt độ trong xe: "Lái xe đi! Một đám người vô dụng, ném tiền vào cũng vô ích, còn tranh gây rắc rối cho tôi."

Không đợi A Thành lên xe, người đàn ông đã cho tài xế điều khiển xe rời đi. Ông ta ngồi trong xe không quay đầu lại, thậm chí không thèm nhìn A Thành vẫn đang đứng ở chỗ cũ.

"Không muốn giúp tôi, vậy thì ông cũng đừng nghĩ tới chuyện được yên ổn. Tiêu diệt một người, thường dễ hơn bồi dưỡng một người đấy."

Người đàn ông lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số: "Tôi nghe nói《Tiểu thuyết gia huyền nghi》của đạo diễn Trương sắp quay xong rồi, khi bọn họ bắt đầu quảng bá, mấy người hãy đóng vai người nhà của nạn nhân, bắt đầu nhắm vào Hàn Phi về mọi mặt. Tốt nhất là có thể ép đoàn phim《Tiểu thuyết gia huyền nghi》xóa bỏ những cảnh quay của Hàn Phi, dù sao nghe nói cậu ta cũng chỉ là một vai phụ không quan trọng."

"Anh yên tâm, bọn em đã an bài xong rồi, lần này nhất định sẽ là một đòn chí mạng! Khiến hắn vĩnh viễn không thể lăn lộn trong giới giải trí nữa!" Giọng một người đàn ông chói tai vang lên trong điện thoại: "Mà này, gần đây bên chỗ sếp lớn rất tức giận, bố cục ban đầu của công ty trong《Cuộc sống hoàn hảo》dường như đã bị người nào đó tiêu diệt rồi, hiện tại ông ấy hình như muốn anh quay lại chủ trì công việc ở đó."

"Tiêu diệt là sao? Không phải《Cuộc sống hoàn hảo》không phải là một trò chơi chữa trị à?"

"Tối hôm qua, hai tài khoản chính của chúng em bị giết chết một cách ác ý, chúng em đến hiện tại vẫn chưa biết đối phương dùng phương thức gì để giết người. Sau khi trời sáng chúng em đã liên hệ với các phòng làm việc khác để điều tra về hung thủ, thì tên hung thủ kia lại xuất hiện. Gã đã giết hết tất cả các tài khoản có thiên phú của chúng em rồi!" Giọng nam chói tai mang theo sự kìm nén cơn tức giận.

"Các cậu đã đắc tội ai rồi sao?"

“Tân thủ thôn còn chưa đi ra được thì đắc tội ai thế nào được? Bây giờ mọi người đều đang chạy đua với thời gian để nâng cấp và phát triển, kết quả lại cứ là chúng em bị tên sát nhân biến thái này nhắm tới.”

“Sau khi liên hoan phim kết thúc, tôi sẽ quay lại tổng công ty, các cậu cứ tự mình tìm hung thủ trước đi.” Người đàn ông nhìn vào biểu tượng trên tay áo, tổng công ty là một công ty giải trí lớn, liên quan đến nhiều ngành nghề khác nhau, điện ảnh và truyền hình chỉ là một trong số đó.

Chiếc xe chạy thẳng về thành phố thông minh mới, người đàn ông đi ra khỏi nhà để xe dưới tầng hầm chung cư của mình, trong khi chờ thang máy, một người thợ sơn dừng lại bên cạnh ông ta, có vẻ như cũng đang đợi thang máy.

“Thật là xúi quẩy.”

Lấy chiếc khăn lụa từ trong túi ra, người đàn ông bịt miệng và mũi, bước sang một bên vài bước.

Một lúc sau thang máy đến, người công nhân xách thùng sơn màu đỏ kia bước vào buồng thang máy.

Người đàn ông cau mày do dự một lúc rồi mới miễn cưỡng bước vào.

Sau khi đợi thang máy bắt đầu, người đàn ông nhìn vào cửa thang máy sáng bóng chỉnh lại cổ áo của mình, hoàn toàn không để ý tới người thợ sơn đang đứng trong góc.

“Xin lỗi, ông có phải là Cánh bướm sống ở vườn hoa số 24 không?”

Một giọng nói vang lên từ phía sau người đàn ông, người thợ sơn kia đột nhiên mở miệng, nói một câu không thể hiểu được.

Thở ra một hơi khí đục ngầu, người đàn ông không thèm để ý đến người thợ sơn, ông ta lúc này chỉ cảm thấy đối phương bước vào thang máy, khiến cho toàn bộ thang máy đều có mùi sơn.

“Xin hỏi ông là…..”

“Tìm nhầm người rồi!” Người đàn ông khó chịu xua xua tay, ông ta che mũi, nhíu mày liếc mắt nhìn người thợ sơn: “Cậu là người mới à? Ai bảo cậu mang sơn vào thang máy! Càng ngày càng không ra thể thống gì!”

“Thật ngại quá, thực sự xin lỗi, đây là lần đầu tiên tôi đến một chung cư cao cấp như vậy, không biết các quy tắc.” Người thợ sơn xin lỗi liên tục, thái độ thậm chí có thể dùng hai từ nhún nhường để miêu tả.

Người đàn ông dường như nghĩ rằng không đáng để so đo với loại người này, ông ta lại quay đầu lại, ánh mắt vô tình quét đến màn hình hiển thị thang máy, những con số trên đó khiến ông ta sững sờ trong giây lát.

“Tầng 24?”

Thang máy ở thành phố thông minh thực sự rất nhanh, nhưng ông ta cảm thấy sau khi mình vào thang máy chỉ tùy tiện nói vài câu với người thợ sơn, hơn nữa nhà ông ta cũng không ở tầng 24.

Cửa thang máy sáng như gương mở ra, bên ngoài là hành lang tầng 24, người đàn ông chưa từng đến tầng này, nhìn hành lang trống trải, đầu óc nhất thời không thể thay đổi kịp.

Là người thợ sơn kia muốn đến tầng này?

Ông ta không đi ra ngoài, mà ấn số tầng mà mình muốn đến, sau đó quay đầu lại nhìn người thợ sơn.

Trong quá trình quay đầu lại, thông qua vách tường nhẵn bóng sáng sủa của buồng thang máy, ông ta nhìn thấy người thợ sơn ở trong góc đang nhìn chằm chằm vào mình .

Không có bất cứ lý do gì, ánh mắt người thợ sơn cứ nhìn chằm chằm vào sau lưng ông ta.

Sau gáy người đàn ông nổi da gà, nhưng ông ta không nghĩ nhiều về điều đó, nhân viên có thể vào trong chung cư đều được kiểm tra nhiều lần bằng AI, các phương diện thông tin của công dân phải được xếp hạng trên B trở lên.

“Cậu muốn đến tầng này à?” Người đàn ông tránh đường.

Người thợ sơn lắc lắc đầu: “Tôi còn tưởng ông muốn đến tầng này cơ.”

“Tôi?” Tâm trí của người đàn ông toàn là những chuyện ở công ty, bây giờ mới cảm thấy có gì đó không ổn.

Đáng tiếc là lúc này cửa thang máy đã đóng lại, thang máy trong khu dân cư cao cấp của thành phố thông minh đều là loại tự động nhận diện khuôn mặt, sau khi cư dân đi vào thang máy mà không có yêu cầu bằng giọng nói hoặc bấm phím bằng tay, thì sẽ tự động đưa người đó đến tầng nơi mà họ đang sống, nếu có nhiều người, nó cũng sẽ bố trí hợp lý phương án vận chuyển một cách hiệu quả nhất.

Thang máy lại bắt đầu khởi động, người đàn ông từ từ nhận ra có điều gì đó không ổn xảy ra với người thợ sơn bên cạnh, tư thế của đối phương vẫn không thay đổi kể từ khi bước vào thang máy, trên người anh ta ngoài mùi sơn nồng nặc, dường như còn có một mùi hôi thối, như thể là mùi thối rữa của thứ gì đó.

Dùng mắt nhìn, người đàn ông còn nhìn thấy một sợi dây mảnh bung ra một nửa ở mắt cá chân của người thợ sơn.

Chất liệu của sợi dây đã cũ, nó không phù hợp với quần áo trên người của thợ sơn chút nào.

“Cậu là lần đầu tiên đến đây à?”

“Vâng.”

“Trước đây cậu làm việc ở đâu?”

“Tôi giúp đỡ cho người thân trong một bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, sau đó bọn họ làm chết người, bệnh viện đóng cửa rồi.” Lời nói của người thợ sơn rất bình thường, nhưng trong chiếc thang máy đóng kín, sau khi người đàn ông nghe những lời của người thợ sơn, cứ cảm thấy trong lòng nổi da gà.

Ông ta dứt khoát dừng cuộc nói chuyện, thang máy cũng nhanh chóng dừng lại.

Lần này thang máy không có vấn đề gì, dừng ở tầng 17, cũng chính là nơi người đàn ông sống.

Nhìn hành lang bên ngoài, người đàn ông lập tức bước ra.

Khi cửa thang máy đóng lại, ông ta lại lặng lẽ liếc nhìn vào trong thang máy, người thợ sơn vẫn đang nhìn ông ta chằm chằm, trong thùng sơn anh ta đang mang theo hình như còn có thứ gì đó giống như sợi tóc.

"Là mình nhìn nhầm rồi sao?" Người đàn ông đi tới cửa nhà, vừa định mở cửa, lại phát hiện có điều bất thường.

Trước cửa nhà ông ta vứt một chiếc bao bọc giày y tế dùng một lần, chiếc bao bọc giày trông rất bẩn, có vẻ như đã được sử dụng một thời gian dài.

"Đây là cái gì vậy?" Người đàn ông đá bao bọc giày sang một bên, khi bao bọc giày lăn ra, bên trong rơi ra một chiếc giày của trẻ em.

Đôi giày kia rất nhỏ, màu trắng tinh, nhìn chằm chằm hồi lâu liền cảm thấy rất khó chịu.

"Kể từ khi gặp cái tên Hàn Phi kia, mình dường như không có việc gì thuận lợi cả."

Ông ta không còn bận tâm đến bao bọc giày nữa, sau khi mở khóa cửa bằng mật khẩu, định vào nhà thì nghe thấy tiếng động, cửa thang máy vốn đã đóng lại dường như lại được mở ra.

Không dám nghĩ nhiều, người đàn ông lập tức bước vào nhà của mình.

"Gần đây sao hôm nào anh cũng đi làm về muộn thế? Chẳng lẽ anh lại lén lút sau lưng em đi tìm vợ à?" Một giọng nói nũng nịu vang lên từ phòng khách, một người phụ nữ mặc đồ ngủ đi đến.

"Đã xảy ra chút chuyện." Người đàn ông cởi chiếc áo khoác có mùi sơn ra, đi thẳng vào phòng tắm.

"Thái độ của anh thế nào vậy? Chẳng lẽ đến việc hỏi anh em cũng không có tư cách à?" Người phụ nữ nhặt áo khoác trên đất, đuổi theo vào phòng tắm.

Người đàn ông rửa sạch mặt bằng nước ấm, khi ông ta ngẩng đầu nhìn vào trong gương, bất ngờ phát hiện trên khuôn mặt người bạn gái trẻ trung xinh đẹp của mình chằng chịt những vết khâu, còn có một lỗ kim đang không ngừng mở rộng.

"Uỳnh!"

Hai tay không chống đỡ được cơ thể, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Người phụ nữ cầm áo khoác, trên mặt đầy vẻ ngạc nhiên và nghi ngờ: "Anh điên lên làm gì vậy?"

Quay người lại, khi người đàn ông nhìn vào khuôn mặt của người bạn gái, phát hiện cô ấy vẫn xinh đẹp rung động lòng người như trước, làn da không tỳ vết, ngũ quan thanh tú, giống như một con búp bê Barbie.

"Không sao, không sao, có lẽ gần đây anh quá mệt thôi." Người đàn ông xua tay, nhốt mình trong thư phòng một mình.

"Em vẫn đang hỏi anh đấy!" Người phụ nữ gõ cửa phòng làm việc rất lâu nhưng người đàn ông không mở, tức giận ném áo khoác của người đàn ông xuống đất.

Cùng với một âm thanh nhẹ nhàng vang lên, người phụ nữ phát hiện ra trong túi áo khoác của người đàn ông rơi ra một chiếc giày của trẻ em, chiếc giày đó có màu trắng tinh.

……

Hàn Phi trở về căn hộ thuê của mình, vẫn còn một chút thời gian trước mười hai giờ đêm, hắn không vội đăng nhập trò chơi, mà trước tiên mở điện thoại di động kiểm tra số dư tài khoản.

Hiệu quả làm việc của đạo diễn Trương rất cao, sau khi hợp đồng mới được ký kết, thù lao đóng phim bù thêm đã được chuyển thẳng vào tài khoản của hắn.

Nhìn những con số của thẻ, Hàn Phi lại nghĩ đến tòa nhà chết chóc và những người hàng xóm của cư xá Hạnh Phúc. Bọn họ vì hắn, sẵn sàng liều mình vượt qua bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, tiến vào khu vực công viên vui chơi giải trí.

Nếu không có sự giúp đỡ của hàng xóm, một mình Hàn Phi sẽ không thể có đủ danh vọng trong một thời gian ngắn.

"Tốt hơn là dùng số tiền này để giúp đỡ gia đình họ, cũng coi như là để tăng thêm âm đức cho mình."

Thù lao phim vừa phát còn chưa kịp nóng tay, Hàn Phi đã gọi điện cho cảnh sát, yêu cầu họ liên lạc với gia đình của các nạn nhân, dùng số tiền này để giúp đỡ người nhà của những nạn nhân gặp khó khăn thực sự.

Cảnh sát đánh giá cao ý thức tư tưởng của Hàn Phi, thực ra hắn cũng là vì để âm đức của mình có thể nhanh chóng đạt 100, để nâng cấp điện thờ, vì vậy hắn từ chối sự khen ngợi công khai của cảnh sát, chỉ nói cho gia đình nạn nhân biết tên của mình, nếu như mọi người gặp khó khăn, có thể liên hệ với hắn.

Sau khi chuyển khoản xong, Hàn Phi bật máy tính và điện thoại di động lên, bắt đầu học.

Là một diễn viên chuyên nghiệp, nếu Hàn Phi muốn vào vai hận ý của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, vậy thì nhất định sẽ phải hoàn thiện về mọi mặt.

Hắn vừa học các kiến thức liên quan đến phẫu thuật thẩm mỹ, vừa bắt đầu tìm kiếm các vụ án có liên quan đến phẫu thuật thẩm mỹ.

Đến khoảng 11 giờ đêm, Hàn Phi rất bất ngờ phát hiện, trước đây có một bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ rất hùng mạnh ở ngoại thành Tân Hỗ, sau này không biết từ lúc nào trên mạng bỗng nhiên không còn thông tin về bệnh viện đó nữa.

Sở dĩ Hàn Phi có thể tìm ra manh mối về bệnh viện hoàn toàn là bởi vì hắn đã sử dụng một số phương pháp đặc biệt mà Phong Tử Du đã dạy.

Sau khi tìm hiểu sâu hơn, Hàn Phi phát hiện ra rằng bệnh viện này thực sự được tài trợ và xây dựng bởi Vĩnh Sinh Pharmaceutical, vào thời điểm đó, chủ tịch hội đồng quản trị của Vĩnh Sinh vẫn thường xuyên đến đó.

Chương 409: Nguyền rủa hỗn hợp nhiều loại - Nợ Máu!

"Sao người lãnh đạo của một công ty hàng đầu lại thường xuyên đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ? Cơ thể của chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical phải bảo dưỡng liên tục à?"

Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ biến mất không chỉ kinh doanh phẫu thuật thẩm mỹ mà lại được Vĩnh Sinh Pharmaceutical chống lưng, phạm vi kinh doanh của họ khiến Hàn Phi chấn kinh.

Từ các phương pháp điều trị não bộ đến thay thế nội tạng và xương, bọn họ thậm chí còn tuyên bố có thể làm chậm quá trình lão hóa của con người và kéo dài tuổi thọ của con người trong một phạm vi giới hạn.

Bệnh viện này có một lượng khách hàng cao cấp đáng kinh ngạc, đã tích lũy được khối tài sản không thể tưởng tượng cho Vĩnh Sinh Pharmaceutical, nhưng một bệnh viện có thể gọi là máy in tiền như vậy đã bị đóng cửa chỉ trong một đêm, trên mạng cũng không còn bất cứ thông tin liên quan nào về nó nữa.

Dựa vào manh mối hạn hẹp tìm được, Hàn Phi phát hiện bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đã bị Vĩnh Sinh Pharmaceutical tự mình chủ động đóng cửa, có điều nguyên nhân cụ thể là gì, thì lại không một ai biết.

"Bệnh viện đóng cửa mười năm trước, cùng năm với vụ án chặt thây ghép xác phát sinh."

Internet có đầy đủ các loại thông tin, bây giờ không ai quan tâm đến bệnh viện này nữa ngoại trừ Hàn Phi.

Lấy điện thoại di động ra, Hàn Phi gọi cho Lệ Tuyết, hy vọng Lệ Tuyết có thể giúp hắn chú ý đến những vụ án liên quan đến phẫu thuật thẩm mỹ, nhân tiện điều tra về bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ mà Vĩnh Sinh Pharmaceutical từng điều hành.

Ngay khi bên này hắn vừa nói ra, bên kia Lệ Tuyết bắt đầu cảnh giác cao độ.

Bất cứ địa điểm nào đi ra từ miệng của Hàn Phi, thì có xác suất đến 80% xảy ra án mạng.

Lệ Tuyết lập tức liên hệ với lãnh đạo của mình, vội vàng cúp điện thoại.

Thấy cảnh sát coi trọng lời nói của mình như vậy, Hàn Phi cũng vô cùng tự hào.

Bận rộn cũng sắp đến 0 giờ đêm, sau khi Hàn Phi hoàn tất kiểm tra tất cả các cửa sổ, hắn tiến vào bên trong máy chơi game.

"Tập trung sự chú ý, lần này mình phải nhìn cho rõ rốt cuộc là ai đứng ở phía sau mình."

Điểm hấp dẫn lớn nhất của trò chơi 《Cuộc sống hoàn hảo》 là nó sẽ không bao giờ để người chơi cảm thấy nhàm chán, cho dù Hàn Phi có đánh bại Cánh bướm, lúc này hắn cũng không dám có bất kì sơ suất nào.

Đội chiếc mũ bảo hiểm của trò chơi lên, máu dần dần bao phủ tầm nhìn của hắn, ý thức của hắn xuất hiện trong thành phố đỏ như máu.

Ra sức quay đầu lại, Hàn Phi muốn nhìn phía sau lưng mình, nhưng chính vào lúc này, một bàn tay đẫm máu rơi xuống trên vai hắn.

Mở mắt ra, Hàn Phi nhìn lên trần nhà, đồng tử co rút lại một chút vì sợ hãi.

"Càng gần hơn rồi!"

Người đẫm máu dường như đã dính vào ngay sau lưng hắn, hắn không ngừng nhìn về phía sau, lại không nhìn thấy gì.

"Quá trình đăng nhập vào trò chơi có lẽ là quá trình ý thức đi vào thế giới tầng sâu, thành phố sẽ chuyển từ trạng thái bình thường thành màu máu, sau đó lại từ màu máu trở thành đêm tối của thế giới tầng sâu….."

“Cảm giác như có một vùng biển đỏ như máu giữa hiện thực và thế giới tầng sâu, hiện thực và thế giới tầng sâu nằm ở hai bên bờ biển, lộn ngược như hình ảnh phản chiếu.”

“Tồn tại không thể nhắc đến có thể nhìn thấy quá trình ý thức của mình đi đến, chẳng lẽ cái người đẫm máu kia là một không thể nhắc đến khác? Nhưng tại sao nó lại nhắm vào mình? Hình như mình cũng không có thù hận gì với không thể nhắc đến mà, cùng lắm thì chính là Đại Nghiệt đã phá hủy mất một số điện thờ thôi.”

Hàn Phi nghĩ xong liền toát mồ hôi lạnh: “Hôm nay đăng nhập trò chơi sao lại cảm thấy lạnh như vậy?”

So với khi đăng nhập vào trò chơi trước đây, hắn rõ ràng cảm thấy cơ thể có gì đó không ổn, nhưng hắn không thể biết chính xác đã xảy ra chuyện gì.

Trong tiềm thức mở bảng thuộc tính ra, Hàn Phi nhẹ nhàng hít vào một hơi, bảng thuộc tính của hắn vốn dĩ giống như của người chơi bình thường, nhưng khi số lần chiêu hồn tăng lên, trên bảng thuộc tính của hắn mơ hồ xuất hiện những tia máu nhỏ vụn.

Có điều nhìn chung thì vẫn có vẻ bình thường, nhưng sau khi đăng nhập vào trò chơi và mở bảng thuộc tính lần này, hắn thấy bảng thuộc tính của mình trực tiếp biến thành màu đen nhạt, thậm chí tên ID của hắn cũng phát sáng bằng một thứ ánh sáng đen không may mắn.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Kéo xuống phía dưới, Hàn Phi thấy âm đức của mình đã tăng từ 86 lên 92, sự thật đã chứng minh, việc sử dụng tất cả cát xê đóng phim của mình để giúp đỡ gia đình của những nạn nhân đang gặp khó khăn vẫn nhận được báo đáp.

Nếu như nói âm đức tăng lên là chuyện bình thường, vậy thì danh vọng tăng lên lại khiến Hàn Phi sợ hãi.

“Khi mình thoát ra khỏi trò chơi, dnah vọng mới 46, vậy mà giờ đã tăng lên 71 rồi?”

Hàn Phi vẫn không biết những người hàng xóm đã dùng tên của mình để làm những gì, chỉ nhìn mức độ danh vọng tăng lên, hắn đã bắt đầu thấy hoảng rồi.

Tiếp tục kéo xuống trang thuộc tính, hắn cuối cùng cũng tìm ra lý do tại sao cột thuộc tính lại chuyển sang màu đen.

Trong cột trạng thái game của người chơi, ngoài hai nguyền rủa liên tục ban đầu, đó là cấm kỵ và hung ác, lại có thêm một nguyền rủa khác đen tối như vực thẳm.

"Nợ máu (Nguyền rủa hỗn hợp nhiều loại): Ký ức của không thể nhắc đến ngưng tụ bên trong điện thờ và sự kính sợ của tất cả oán niệm, thú cưng Đại Nghiệt của bạn đã liên tục gặm nhấm các tượng thần trong điện thờ, phá hủy điện thờ, đã mắc một món nợ máu vô biên!"

"Mị lực của người chơi: -5, khi bạn xuất hiện trong khu vực được che chở bởi điện thờ bị phá hủy, bạn sẽ bị đôi mắt sau điện thờ giết chết!"

"Nợ máu trả bằng máu! Bóng dáng đằng sau điện thờ đã hoàn toàn bị bạn chọc giận, nó thức dậy sau giấc ngủ say, tìm kiếm tất cả những người có liên quan đến việc điện thờ bị phá hủy trong đêm tối."

Nhìn về phía cột thuộc tính, Hàn Phi mím môi: "Hủy đi một cái điện thờ +10 điểm danh vọng, Đại Nghiệt đây là đã liên túc phá hủy hai cái điện thờ trong cùng một khu vực, cùng một tồn tại không thể nhắc đến à?"

Thanh trạng thái tiêu cực của người chơi chỉ hiển thị mười trạng thái tiêu cực nguy hiểm nhất, với tốc độ này, Hàn Phi cảm thấy mình sẽ có thể lấp đầy thanh trạng thái tiêu cực của nhân vật trong vài ngày tới.

"Hàn Phi mình thân là hận ý duy nhất của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, ngược lại cũng không phải quá kính sợ không thể nhắc đến." Hàn Phi cố hết sức bình tĩnh lại, hy vọng hàng xóm sẽ không phạm sai lầm mà liên kết mọi chuyện với bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

"Không được, mình phải nhanh chóng nhắc nhở Bạch Tư Niệm, không thể nhắc đến đang đi tìm bọn họ rồi." Hàn Phi

lấy điện thoại di động nhóm chat chết chóc ra, bắt đầu liên lạc với vài cư dân tòa nhà chết chóc, kết quả không ngờ được Bạch Tư Niệm và Đại Nghiệt đã bị tách ra với mọi người, các cư dân cũng đang đi tìm cặp đôi này.

Hàn Phi bảo Bạch Tư Niệm trông chừng Đại Nghiệt, nhưng trên thực tế là Đại Nghiệt cũng trực tiếp biến mất cùng với anh ta.

"Đại Nghiệt không phải là ăn quá đà rồi chứ?" Hàn Phi chỉ cần phá hủy năm điện thờ là đủ danh vọng, hắn hiện tại lo lắng Đại Nghiệt ăn đến đỏ mắt, dẫn Bạch Tư Niệm đi gặp điện thờ nào là phá hủy điện thờ đó.

"Thôi bỏ đi, lo lắng cũng vô ích, chờ lượng máu của mình khôi phục, tự mình đi tìm Đại Nghiệt sẽ tốt hơn."

Đại Nghiệt là điềm báo của đại hung, bị hệ thống coi như nguồn gốc của tai họa, nếu thật sự để mặc không quản nhất định sẽ gặp phải rắc rối lớn, tuy nhiên so với Đại Nghiệt, Hàn Phi lại càng lo lắng hơn cho Bạch Tư Niệm, người bảo vệ đến truyện ma cũng sợ, liệu có thể sống sót bên cạnh nó hay không?

Hàn Phi đang nghĩ đến việc cất điện thoại di động đi, kết quả là một cư dân tòa nhà chết chóc lưu lại trên phố Từ Đường đột nhiên gửi tin nhắn trong cuộc trò chuyện nhóm.

Trên màn hình hiện lên dòng chữ đỏ như máu, nội dung bên trong khiến trái tim Hàn Phi đập thình thịch.

"Quái vật của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đã bắt đầu tiến vào khu vực tòa nhà chết chóc rồi sao?"

Theo cư dân kia nói, có một lượng lớn oán niệm trên người quấn sợi dây sinh mệnh đã lẻn vào khu vực tòa nhà chết chóc, bọn chúng cũng không có phát sinh xung đột với ai, còn chủ động tránh phố Từ Đường ra, chỉ một lòng một dạ chạy đến chỗ sâu nhất của khu vực tòa nhà chết chóc, cảm giác giống như bị thứ gì đó ép tự tìm đường chết vậy.

Cụ thể có bao nhiêu quái vật đã vào khu vực tòa nhà chết chóc, cư dân kia cũng không rõ, chỉ có một điều chắc chắn là

bây giờ khu vực tòa nhà chết chóc đã không còn an toàn như trước.

"Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đang thăm dò nội tình của tòa nhà chết chóc à? Nếu như bọn họ biết Cánh bướm thực sự đã chết rồi, vậy chắc chắn sẽ tìm đủ mọi cách đạt được 'di sản' của Cánh bướm."

Hàn Phi giờ chỉ còn một giọt máu, bất kỳ oán niệm cỡ nhỏ nào cũng có thể giết chết hắn một cách dễ dàng, hắn cảm thấy mình lại trở lại trạng thái vừa đăng nhập vào trò chơi, thần kinh căng thẳng tột độ, trước khi có thể đăng xuất, phải cẩn thận chú ý mọi ngóc ngách.

"Danh vọng có thể giao cho những người hàng xóm nâng cao, âm đức chỉ có thể tự mình nghĩ cách. Mình gần như dùng hết tiền thù lao đóng phim《Tiểu thuyết gia huyền nghi》để giúp đỡ gia đình những người bị hại, nhưng cho dù là như vậy, âm đức của mình vẫn còn thiếu 8 điểm."

Hàn Phi quyết định tạm thời đặt trọng tâm của mình vào việc nâng cao âm đức, hắn phải điên cuồng làm việc tốt, giúp các oán niệm hoàn thành di nguyện.

"Nhất định phải nhanh chóng nâng cấp điện thờ của mình, nếu không chờ đến khi bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ nắm rõ nội tình của tòa nhà chết chóc, mình chỉ còn có một giọt máu, sẽ rất khó sống sót dưới sự công kích của bọn chúng.

Hàn Phi không muốn trở thành gánh nặng của người khác, sau khi hắn ở trong Học viện tư thục Ích Dân đủ ba tiếng, lại cùng với Huỳnh Long và Trương Quan Hành đi hoàn thành một nhiệm vụ rank G còn lưu lại.

Nhiệm vụ rank G hiện tại chỉ có thưởng cho Hàn Phi một điểm kỹ năng, ngay cả điểm kinh nghiệm cũng vô cùng ít, hắn lưu lại một vài nhiệm vụ đơn giản này chỉ là vì để thuận tiện cho mình thoát khỏi trò chơi.

Sau khi nút thoát đã sáng lên, Hàn Phi lại tìm hiểu động tĩnh của những người hàng xóm, sau khi đảm bảo mọi người đã an toàn, hắn ở phòng bên cạnh Kim Sinh thoát khỏi trò chơi.

Sau khi cởi mũ bảo hiểm chơi game ra, Hàn Phi leo ra khỏi máy chơi game, bây giờ mới hơn ba giờ sáng, đây có thể nói là lần hắn bỏ game sớm nhất.

"Kể từ sau khi mua máy chơi game, mình dường như đã không có đêm nào được ngủ đủ giấc."

Bây giờ vẫn là đêm khuya, nhưng Hàn Phi lại không buồn ngủ chút nào, hắn đã hoàn toàn quen với đêm đen, thậm chí cảm thấy rất thoải mái khi ở trong bóng tối.

Sau khi tắt đèn trong phòng, Hàn Phi ôm chăn bông nhìn bức ảnh những vụ án giết người trên tường: "Hóa ra mình đã giúp được nhiều người như vậy, cho dù ban đầu chỉ là để bản thân có thể tiếp tục sống tốt."

Mở điện thoại ra, có hơn chục email chưa đọc, hầu hết là của gia đình các nạn nhân gửi đến, cảm ơn sự giúp đỡ của Hàn Phi.

"Có những người chỉ để sống thôi cũng đã phải cố gắng hết sức rồi, mặc dù bọn họ chưa bước vào thế giới tầng sâu, nhưng cũng không hề dễ dàng."

Khi người thân ra đi, nỗi đau như kim châm vào tim, bất cứ khi nào nghĩ đến đều sẽ cảm thấy nhói đau.

Rõ ràng mọi tội lỗi là do Cánh bướm, nhưng tất cả sự đau khổ lại do bọn họ gánh chịu.

Trước giờ Hàn Phi không tiếp xúc gần gũi với bọn họ, không thể đồng cảm với bọn họ, nhưng sau khi nghe nhiều chấp niệm của những người tử vong như vậy, từ tận đáy lòng hắn đã thay đổi.

Một bệnh nhân vốn cần được chữa trị, nay đã bắt đầu nỗ lực để chữa trị cho những người khác.

Nghiêm túc trả lời lại email cho từng gia đình nạn nhân, để không làm phiền đến việc nghỉ ngơi của đối phương, hắn cài đặt thời gian gửi tất cả mail đi vào buổi sáng.

Sau khi viết xong email hồi âm cuối cùng, Hàn Phi vẫn không cảm thấy buồn ngủ, hắn lấy điện thoại ra tùy tiện lật

xem, sau đó hình như chợt nhớ ra điều gì, liền bấm vào album ảnh trên điện thoại.

Hàn Phi đang nằm trên giường lập tức ngồi dậy, ánh mắt dán vào màn hình điện thoại, ngón tay trượt xuống dưới từng chút một.

Trong album ảnh điện thoại di động của hắn có thêm bốn bức ảnh, tất cả đều là ảnh hắn đang chơi game.

Tất cả các cửa ra vào và cửa sổ đều đóng kín, hắn là người duy nhất trong phòng, cuối cùng là ai đã chụp ảnh bằng điện thoại di động của hắn?

Nhìn kỹ các bức ảnh, thời gian chụp đều là lúc Hàn Phi đang chơi game vào ban đêm, thời gian cụ thể cũng không cố định.

So sánh mấy bức ảnh này với nhau, Hàn Phi phát hiện có một nơi kỳ lạ, phía trên tất cả các bức ảnh đều có một cái bóng mờ nhỏ.

Ba bức ảnh đầu tiên không được rõ ràng lắm, bức ảnh thứ tư được chụp sau khi hắn đã thay máy chơi game, cái bóng mờ nhỏ đó có vẻ là một người siêu vẹo, nó đang nằm phía trên máy chơi game, có vẻ muốn vào bên trong.

"Người chụp ảnh dường như muốn ghi lại sự tồn tại của cái bóng, anh ta đang dùng cách này để nhắc nhở mình à?"

"Người chụp ảnh ở chính trong phòng này, nhưng anh ta không làm hại mình, mà ngược lại còn để lại ảnh, nhưng tại sao lại không trực tiếp nói cho mình biết? Chẳng lẽ khi mình tỉnh lại anh ta không thể xuất hiện được?"

Nhìn ảnh chụp trên điện thoại, Hàn Phi mơ hồ có một suy đoán: "Chụp lại những cái bóng này… Có khi nào là tiếng cười điên dại không?"

Trước đây Hàn Phi đã từng gặp phải chuyện như vậy, nhưng bởi vì phải đối mặt với sự truy đuổi của Cánh bướm, hắn không có thời gian để suy nghĩ, hiện tại hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để tìm hiểu rõ trên cơ thể mình đã phát sinh chuyện gì.

Không chỉ là bây giờ, còn có cả quá khứ.

Một số ký ức quá mơ hồ, quá đau đớn, đến nỗi hắn sinh ra chống cự từ nội tâm, không muốn nhớ lại chúng.

Nhưng bây giờ hắn đã khác với trước đây, hắn đã sẵn sàng tiếp nhận tất cả chân tướng.

"Trước hết, mình sẽ lắp đầy camera giám sát trong nhà, để xem xem điện thoại của mình chụp ảnh như thế nào khi mình đang chơi game."

Trời còn chưa sáng, Hàn Phi đã đặt mua xong thiết bị, sau đó hắn vội vàng đến sân tập thể của nhà máy chế biến thịt.

Sau hơn một tháng bấm máy, 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》, một bộ phim tâm lý huyền nghi kinh dị hiếm hoi trong nước, cuối cùng cũng sắp hoàn thành.

Toàn bộ bộ phim được quay dưới sự kiểm soát của cảnh sát, thậm chí còn phát sinh một vụ án ác ý, trong quá trình quay phim cũng biến đổi bất ngờ.

Bộ phim này còn chưa bắt đầu tuyên truyền, nhưng độ nổi tiếng của nó đã rất cao rồi, được rất nhiều người chú ý, có thể nói là chưa phát sóng đã nổi tiếng.

Hàn Phi ở giữa cũng nghỉ ngơi một thời gian, nhưng chỉ sau vài ngày quay lại, hắn ngược lại là diễn viên đầu tiên kết thúc việc quay phim.

Sau khi giết tất cả các nhân cách phụ, Nhện chính thức bước ra khỏi phòng, thế giới hoang đường và thực tế trong mắt Nhện hòa nhập với nhau, nhưng những gì trong mắt Nhện nhìn thấy lại khác với hiện thực.

Ông như đang đứng ở giao điểm của hai thế giới, dang tay mình thoát khỏi cơn ác mộng.

Thay bằng bất kì diễn viên nào, cũng đều rất khó có thể phục dựng lại cảnh quay đầy cảm xúc phức tạp này, nhưng Hàn Phi đã hoàn thành nó một cách hoàn hảo.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy một Nhện thực sự trên người hắn, một người đã giết chết 8 bản thân mình, một người

bị thế giới ruồng bỏ nhưng vẫn yêu thế giới như cũ.

Không thể bàn cãi, toàn bộ bộ phim kết thúc với màn cuối cùng của Hàn Phi, Nhện mà hắn đóng vai đã để lại cho thế giới một cái bóng lưng, giống như chính hắn trong hiện thực.

Chương 410: Chúng tôi lên tiếng thay cho cậu

Có một loại người, sinh ra chính là diễn viên, không phải bởi vì kỹ năng diễn xuất của hắn, mà là bởi vì trải nghiệm của hắn.

Nhện do Hàn Phi đóng vai sau khi giết chết tất cả mọi người, khi khán giả phát hiện hóa ra hắn mới là hung thủ thật sự, trong lòng mọi người không có loại căm ghét và hận thù đối với vai phản diện, mà ngược lại trong lòng lại có một loại tình cảm phức tạp chiếm giữ.

Nhện là một hung thủ, ông ấy tự tay giết chết tám bản thân mình, nhưng mâu thuẫn ở chỗ, tất cả sự giết chóc và tàn nhẫn của ông, đều là để cứu chuộc tổng thể.

Hàn Phi dùng kĩ năng diễn xuất của mình thể hiện ra tất cả một cách tinh tế sâu sắc, ở thời khắc cuối cùng của bộ phim, sau khi Nhện đi ra khỏi tập thể nhà máy chế biến thịt, trái tim của Nhện dường như cũng được làm sạch.

Đạo diễn Trương mấy năm nay quay rất nhiều phim điện ảnh, ông ấy đã rất ít lại có được cảm giác bị chính tác phẩm của mình làm cho rung động, nhưng ở hồi kết của Tiểu thuyết gia huyền nghi, ông ấy cứ nhìn chằm chằm vào màn hình, trầm mặc nhìn rất lâu.

Hoàn hảo, hoàn hảo theo đúng nghĩa.

Vai diễn Nhện này dường như là ông trời dành riêng để chuẩn bị cho Hàn Phi vậy, bất kì một người nào khác diễn cũng đều không được.

Đạo diễn Trương không đánh giá, không phải vì không tốt, mà là vì ông ấy cảm thấy mình không thể đánh giá nổi.

Sự hiểu biết của Hàn Phi về Nhện đã vượt qua bất cứ người nào ở phim trường, sau khi Hàn Phi nhập vai, đạo diễn Trương

thậm chí còn không dám hô dừng lại, bởi vì ông ấy sợ kiến nghị của mình sẽ ảnh hưởng đến mạch suy nghĩ của hắn.

Một diễn viên trẻ mới hơn hai mươi tuổi, có thể làm được như thế này, có thể nói là trước đây chưa từng có.

Công tắc kĩ năng diễn xuất bậc thầy trong đầu chưa hề bật, sau khi Hàn Phi nhập vai, vai diễn là Nhện, nhưng cũng là chính mình.

Vì vậy sau khi Nhện hoàn thành cứu chuộc, cuối cùng bước ra khỏi ác mộng, nội tâm Hàn Phi cũng bị cảm động.

Nếu như có một ngày đêm đen ở thế giới tầng sâu bị xua tan, vậy thì tia sáng ban mai đầu tiên rơi xuống thế giới tầng sâu, nhất định sẽ rơi vào trên Hàn Phi.

Dung hợp được những niềm tin như vậy, Hàn Phi đã hoàn thành một cách thăng hoa mà không ai ngờ tới ở phần cuối của cốt truyện.

Không có lời thoại, không có hành động, chỉ cần sự xuất hiện của hắn bước ra khỏi bóng tối cũng đủ khiến tất cả mọi người cảm động.

“Hóa ra trên đời này thật sự có người sinh ra là để diễn xuất.” Bạch Hiển, người từng được đề cử nam diễn viên chính xuất sắc nhất nhìn Hàn Phi, nhẹ nhàng cảm khái.

Bộ phim này anh ấy là nhân vật chính, nhưng kết cục lại là Hàn Phi giết chết anh ấy, xem ra anh ấy giống vai phụ với nhiều cảnh quay hơn.

Thật ra, nói như vậy cũng không khắt khe, không chỉ Bạch Hiển, mà tám diễn viên khác đều chỉ giống như vai phụ trong phim.

“Kết thúc!”

Sau khi quay xong cảnh cuối cùng, đạo diễn Trương đã đứng dậy ngay lập tức, ông ấy bước nhanh đến chỗ Hàn Phi, nhất thời cao hứng đến mức nói không nên lời.

Chính mình lúc đầu là vô tình nhìn thấy Hàn Phi trong《Hoa Song Sinh》, một người đóng hai vai, kỹ năng diễn

xuất siêu phàm, vì vậy mới muốn Hàn Phi đóng vai phụ của Nhện.

Ban đầu ông ấy cũng không kỳ vọng nhiều vào Hàn Phi, chỉ hy vọng hắn đừng tuột xích mà ảnh hưởng đến toàn bộ bộ phim.

Nhưng không ngờ rằng trong quá trình quay phim, Hàn Phi đã biến nhân vật phức tạp nhất này thành điểm nhấn lớn nhất của cả bộ phim.

"Hàn Phi, cậu là diễn viên tài năng nhất mà tôi thấy trong nhiều năm qua. Thật sự rất tuyệt vời!" Đạo diễn Trương rất ít khi khen người khác, đặc biệt là khi tuổi tác đã lớn, ông ấy trong ấn tượng của tất cả mọi người đều tương đối nghiêm khắc, nhưng vào hôm nay, ông ấy lại ở trước mặt tất cả mọi người trong đoàn phim, trực tiếp khen ngợi ca tụng Hàn Phi.

Đối với sự tán dương của đạo diễn Trương và những lời khen ngợi của các nhân viên hiện trường, Hàn Phi chỉ mỉm cười ngượng ngùng, hắn không hề cảm thấy mình đã làm được việc gì rất giỏi giang.

Trở lại phòng nghỉ ngơi, Hàn Phi đang định thay trang phục, tẩy trang, về nhà chơi game thì nhân viên đã chạy đến, yêu cầu hắn chụp poster quảng cáo và chụp ảnh quảng cáo.

Bởi vì đạo diễn Trương muốn dùng《Tiểu thuyết gia huyền nghi》tham gia liên hoan phim năm nay nên mọi công việc tiếp theo đều gấp rút, Hàn Phi bên này vừa quay xong cảnh cuối, thì bên phía tuyên truyền liền lập tức hành động hết tốc lực, để chuẩn bị cho cuộc triển lãm và công chiếu tiếp theo.

Ngay khi《Tiểu thuyết gia huyền nghi》bắt đầu quảng bá rầm rộ, trên mạng bỗng xuất hiện một giọng nói khác, nói rằng Hàn Phi đã dùng những vụ án mưu sát để nổi tiếng, phục chế vụ án giết người để nổi tiếng, hắn có tất cả mọi thứ, chỉ để lại bi thương và đau khổ cho người nhà các nạn nhân, xem những bộ phim của hắn là vết thương lòng của gia đình nạn nhân lại càng bị xé ra.

Ban đầu căn bản không có ai thèm để tâm đến loạt tin kì lạ xuất hiện này, cho đến khi trên nền tảng mạng xã hội lớn nhất

trong nước, có người đã đăng tải một đoạn văn dài mười nghìn chữ và một đoạn video, dùng giọng điệu người nhà của người bị hại, điểm danh muốn chống đối Hàn Phi, còn hy vọng Hàn Phi có thể có chút nhân tính, đừng vì tiền đồ của mình, hết lần này đến lần khác làm hại gia đình người bị hại nữa.

Trong số hàng triệu tin nhắn trên nền tảng đó mỗi ngày, bài đăng này trở nên phổ biến với tốc độ rất kỳ lạ, bắt đầu được chia sẻ và đọc với số lượng lớn.

Khi Hàn Phi quay xong video quảng cáo và poster, đoạn video đó đã xuất hiện trên hot search và trang chủ của một số trang web, điều đáng kinh ngạc nhất là, video kia và hot search đăng bài luôn luôn liên kết với hot search 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》.

Lượng truy cập của chúng tăng cùng lúc, ban đầu từ một cái thứ 37 một cái thứ 36, cho đến một cái thứ 15 một cái thứ 14.

Đây rõ ràng là có người hoạt động trong bóng tối, lợi dụng việc quảng bá 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》, đặc biệt nhắm vào Hàn Phi và bộ phim này.

Hàn Phi lúc đầu cũng không biết chuyện này, sau khi thay quần áo xong liền vội vàng về nhà chơi game, nhưng lại bị nhân viên ngăn lại.

Mọi người đều không có ác ý, chỉ là hy vọng Hàn Phi bình tĩnh, đừng tức giận, khiến cho hắn mơ hồ bối rối.

Sau đó, khi đạo diễn Trương đến, hắn mới biết về những gì đang xảy ra trên mạng.

"Đối phương vừa nhìn là đã biết có đội ngũ tổ chức chuyên nghiệp, có lẽ là 'đồng nghiệp cũ' muốn đánh lén 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》 phát sóng." Đạo diễn Trương đã sống hơn nửa đời người rồi, sóng to gió lớn đã trải qua không biết bao nhiêu, ông ấy vừa nhìn đã nhận ra vấn đề: "Thật ngại quá, Hàn Phi, liên lụy đến cậu rồi. Những tên kia chắc là nhắm vào tôi, chỉ vì do cậu sau lưng không có công ty nào chống lưng, nên bọn họ mới tập trung công kích cậu."

Hàn Phi chỉ có một mình, không có người quản lý, không có công ty, không có ai sẽ bỏ tiền ra mua hot search cho hắn, càng không có ai sẽ bỏ tiền ra xử lý những ngôn luận không tốt kia cho hắn.

Nếu như muốn công kích 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》, Hàn Phi quả thực là mục tiêu tốt nhất.

Ai ai cũng đều coi hắn là quả hồng mềm có thể tùy tiện nắn bóp, chỉ có mình hắn là không cảm thấy như vậy.

"Đám người này chắc chắn là đã có âm mưu từ lâu rồi, bọn họ đứng ở góc độ người nhà của những người bị hại, đặt mình vào vị trí thế yếu, khơi dậy sự đồng cảm của dư luận mạng. Bất kể cuối cùng anh có làm chuyện gì sai trái hay không, chuyện bọn họ là người nhà của những người bị hại sẽ không thay đổi, mà anh lại cũng thực sự nổi tiếng khi đóng phim giết người. Hai điểm này không phải là sự thật của sự thật, khiến chúng ta trở nên rất bị động." Trợ lý đạo diễn Trương mở miệng, anh ta rất có kinh nghiệm trong việc xử lý khủng hoảng.

"《Tiểu thuyết gia huyền nghi》của chúng ta bắt đầu tuyên truyền quy mô lớn, bọn họ lại đúng vào lúc này bùng phát ra, có thể lợi dụng sự nổi tiếng của chúng ta để tăng tốc độ phát tán thông tin, nhóm người này cũng thật xấu xa."

Khi nhân viên đang nghị luận, Hàn Phi lại chăm chú xem đoạn văn dài mười nghìn chữ kia, và đoạn video đã bị chỉnh sửa qua.

Đoạn đầu tiên của video là một vài người nhà của người bị hại đã bị che mất khuôn mặt, bọn họ nhìn thì có vẻ giống như đang tiếp nhận phỏng vấn, than khóc về những đau khổ và bất hạnh của mình, sau đó chủ đề của bọn họ dần dần chuyển lên người Hàn Phi, bày tỏ mình không hy vọng câu chuyện về người nhà của mình bị quay thành một bộ phim, bọn họ không muốn người khác thấy được những đau khổ trong nội tâm của mình.

Những lời này thực ra Hàn Phi đều có thể hiểu được, khi hắn quay Hoa Song Sinh, đã tiếp xúc qua với từng người nhà

của những người bị hại.

Nói thực ra, lúc đó khi Hàn Phi quay Hoa Song Sinh cũng là chấp nhận nguy hiểm bị Cánh bướm giết hại, một phần lý do quay bộ phim đó là để kêu gọi mọi người cùng nhau bắt Cánh bướm.

Mọi quyết định của hắn đều đã được gia đình nạn nhân chấp thuận, căn bản không có chuyện cưỡng bức quay phim.

Ở nửa sau của đoạn video, còn có một số người nhà của nạn nhân, trong đoạn video họ khóc không nên tiếng, dường như đang nhớ lại những gì đau khổ nhất.

Trong số họ có bố của Ngụy Hữu Phúc, một số người nhà nạn nhân của vụ án chặt thây ghép xác, và một số những người khác mà Hàn Phi đã từng giúp đỡ.

"Bác Ngụy không thể làm ra chuyện như vậy." Sau khi xem video, Hàn Phi khẳng định: "Tôi đã hiểu thủ đoạn của bọn họ rồi, đoạn nửa đầu video là người mà bọn họ tìm, đóng giả là người nhà nạn nhân để công kích tôi, đoạn sau lại thêm vào những đoạn phỏng vấn người nhà nạn nhân thực sự, từ đó để công chúng nhầm lẫn."

Xem đến đây, hàn ý trong mắt Hàn Phi đã tỏa ra ngoài.

Kẻ thực sự đang lợi dụng nội tâm đau khổ của người nhà nạn nhân, là những kẻ đã phát tán video.

Kẻ thực sự xé rách vết thương trong lòng người nhà nạn nhân, cũng chính là bọn họ!

"Vì để phá hoại tôi, bọn họ căn bản không hề để ý đến những đau khổ của người nhà nạn nhân, đám súc sinh này đúng là không có gì mà không thể làm." Hàn Phi nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, đột nhiên có cuộc gọi đến, nhìn thấy ID người gọi, hắn sửng sốt một chút, sau đó mới kết nối.

"Hàn Phi! Đoạn video kia là có người cố tình làm! Vài ngày trước có người đến phỏng vấn, bọn họ muốn chúng tôi tẩy chay cậu, nhưng đã bị chúng tôi từ chối, vì vậy bọn họ đã cắt ghép cuộc phỏng vấn, rồi làm thành video đó!" Trong điện

thoại truyền đến giọng nói của bố Ngụy Hữu Phúc và một vài người nhà nhạn nhân.

Hàn Phi hỗ trợ cảnh sát, bắt được hung thủ giết hại người thân của họ, trong lòng bọn họ đối với hắn chỉ có cảm kích, làm sao có thể chống lại được?

"Bác à, bác hãy bình tĩnh, chuyện này không có gì to tát cả, cứ giao cho cháu xử lý là được." Giọng điệu lãnh đạm của Hàn Phi khiến đạo diễn Trương và các nhân viên khác ngạc nhiên. Chuyện mà Hàn Phi đang gặp phải không phải chuyện nhỏ đâu, nếu như xử lý không tốt, sự nghiệp diễn xuất của hắn có thể nói là sẽ dừng lại ở đây.

"Sức khỏe là hàng đầu, mọi người cứ ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, đừng để những chuyện lộn xộn này ảnh hưởng đến tâm trạng của mình." Hàn Phi đang điện thoại an ủi người nhà nạn nhân, trong khi lúc này rõ ràng hắn đang ở trong tâm bão, nhưng lại vẫn lo lắng cho cảm xúc của những người nhà nạn nhân.

Điện thoại phía bên kia mơ hồ truyền đến tiếng khóc, một thành viên của người nhà nạn nhân trong vụ án chặt thây ghép xác cảm thấy rằng mình đang bị lợi dụng, từ trước đến nay cô ấy luôn biết ơn Hàn Phi, nhưng vẻ ngoài buồn bã và khóc lóc của cô ấy đã bị kẻ có ý đồ xấu, chỉnh sửa cắt ghép thành lời lên án hắn.

"Hàn Phi, khoảng thời gian vụ án chặt thây ghép xác được phá và hung thủ bị bắt giam, cậu luôn trước sau bận rộn, trong lòng tôi cậu thật sự giống như con ruột vậy. Bọn họ những tên yêu ma quỷ quái ức hiếp cậu, tôi không đồng ý, tất cả những người chúng ta đều sẽ không đồng ý!" Giọng nói của bố Ngụy Hữu Phúc kiên định, ông ấy đã lớn tuổi sẽ không lên mạng làm ra những chuyện quá phức tạp, nên ông đã tìm đến gia đình các nạn nhân khác, mọi người cùng tìm ra cách giải quyết.

Những giọng nói trong điện thoại di động của Hàn Phi, nhân viên có mặt tại đó cũng có thể nghe thấy, bây giờ mọi người mới hiểu Hàn Phi rốt cuộc là người như thế nào.

Lần ra sống vào chết đó, hỗ trợ cảnh sát giải quyết các vụ án giết người, không chỉ là một vinh dự và tuyên dương đơn thuần, mà còn liên quan đến mỗi con người bằng xương bằng thịt, gia đình họ và tất cả mọi thứ về họ.

“Thật sự không sao, mọi người cứ yên tâm đi, đám yêu ma quỷ quái kia cháu không thiếu cách để đối phó.”

Sau khi cúp điện thoại, giọng nói của Hàn Phi có chút thay đổi, người khác đối phó với hắn đều không có vấn đề gì, nhưng còn liên lụy đến người vô tội, dùng tuyệt vọng của người vô tội để giết người vô tội khác, vậy thì có khác gì Cánh bướm?

Lượt hot search vẫn đang tăng lên, Hàn Phi nhìn đoạn video đã chỉnh sửa nói từng chữ: “Bọn họ có chút quá đáng rồi đấy.”

“Đây không phải chỉ là quá đáng! Ngay cả người nhà của nạn nhân cũng lợi dụng, đơn giản là vô nhân tính!” Trợ lý của đạo diễn Trương lớn tiếng mắng nhiếc.

“Họ không tìm ra người nhà thực sự của nạn nhân để chống lại, nên chuyện này vẫn còn cơ hội chuyển biến, bây giờ tôi sẽ đi nói chuyện này với nhà đầu tư.” Đạo diễn Trương khác với đạo diễn Khương từng quay “Hoa Song Sinh”, là một đạo diễn kỳ cựu trong ngành, rất nhiều người phải nể mặt ông ấy.

“Đúng vậy, bọn họ không ngờ rằng gia đình các nạn nhân lại hoàn toàn đứng về phía Hàn Phi, mà tìm người đóng giả nạn nhân, đây chính là sơ hở của bọn họ.” Bạch Hiển cũng đi đến, vị tiền bối trong ngành điện ảnh và truyền hình này rất coi trọng Hàn Phi, quyết định cũng giúp đỡ hắn.

“Hàn Phi, chuyện này giao cho chúng tôi xử lý, cậu đừng hấp tấp.” Đạo diễn Trương vội vàng rời đi sau khi nói xong, theo ông, Hàn Phi hoàn toàn bị liên lụy, đối phương ra trận đánh lớn như vậy, chắc chắn là bôi xấu《Tiểu thuyết gia huyền nghi》, vì vậy ông ấy quan tâm hơn bất cứ ai hết.

Một số diễn viên tham gia《Tiểu thuyết gia huyền nghi》đều đứng về phía Hàn Phi, dù là vì công bằng và chính nghĩa,

hay vì tương lai của chính mình, họ phải làm mọi cách để giữ được《Tiểu thuyết gia huyền nghi》.

Đi đến một góc, Hàn Phi lấy điện thoại di động ra gọi cho Kim Tuấn.

Kim Tuấn cũng đang điều tra chuyện của Hàn Phi, anh ta đảm bảo với hắn, trước 10 giờ tối sẽ trả lời.

Các lượt tìm kiếm《Tiểu thuyết gia huyền nghi》 và gia đình của các nạn nhân tiếp tục tăng cao, tài khoản mạng xã hội của Hàn Phi trở nên tối tăm rối loạn, chửi rủa và công kích gần như tràn ngập, khiến người ta nhìn đã muốn tăng huyết áp.

Vào lúc này, tất cả những người nói đỡ cho Hàn Phi đều sẽ bị bao vây và cắn xé, dường như Hàn Phi sẽ không bao giờ có thể chuyển mình được nữa.

Khoảng 8 giờ tối, một ông lão tóc bạc trắng đăng video vào bệnh viện chăm vợ ốm nặng trên giường và đứa cháu nhỏ vừa ngủ dậy, đồng thời tiết lộ thông tin danh tính, sau đó kể về việc Hàn Phi đã giúp đỡ gia đình bọn họ.

Người này chính là ông nội của Lai Sinh.

Video không có nhiều người xem, bên dưới vẫn có không ít các tài khoản chửi rủa và công kích.

Nhưng không lâu sau, một học sinh trung học khác đã sử dụng điện thoại di động của giáo viên để đăng một đoạn video trong trường, cậu ấy đã nói hết ra những lời động viên và an ủi của Hàn Phi đối với mình, chính Hàn Phi là người đã thay đổi cuộc đời cậu.

Người này là con của Khúc Vân.

Trong căn nhà cũ nát, một ông lão mặc quần áo chỉnh tề cầm theo đống tài liệu, đứng cạnh di ảnh con mình, ông cho biết mình chính là người nhà của nạn nhân trong đoạn video, ông chỉ cần nghĩ đến đứa con của mình liền cảm thấy suy sụp đau khổ, nhưng hiện tại ông vẫn đồng ý đứng lên nói ra chân tướng.

Không vì bất cứ điều gì khác, bởi vì ông biết Hàn Phi cũng là con của người khác, cũng sẽ bi thương buồn đau, cũng sẽ

đau khổ tuyệt vọng.

Một người không sợ sống chết vì mọi người thì không nên bị đối xử bất công!

Người này là người cha già của Ngụy Hữu Phúc.

Người nhà của những nạn nhân được Hàn Phi giúp đỡ đã đứng lên chịu đựng nỗi đau năm xưa, kiên định đứng vững bên Hàn Phi.

Tiếng nói của một người là yếu ớt, nhưng khi tiếng nói của họ kết hợp với nhau, nó đủ để khiến tất cả mọi người cảm động.

Khoảng hơn 8 giờ cảnh sát Tân Hỗ cũng công bố một chuyện, bọn họ không nói giúp Hàn Phi, cũng không ưu ái cho ai, họ chỉ đứng ở góc độ công lý, công khai tất cả các khoản đóng góp của Hàn Phi mấy ngày nay thông qua cảnh sát để liên lạc với gia đình các nạn nhân.

Cát xê đóng phim, tiền thưởng, không để lại một xu. Trước khi xảy ra sự việc này, Hàn Phi đã quyên góp tất cả cho gia đình nạn nhân.

Một mình mạo hiểm tính mạng để tìm kiếm sự thật, duy trì bảo vệ công lý trong trái tim, sau khi trải qua cảm giác thập tử nhất sinh, hắn lại lặng lẽ trao toàn bộ phần thưởng cho gia đình những nạn nhân cần được giúp đỡ nhiều hơn.

Trên đời này sao lại có người lương thiện đến vậy?

Nếu không nhờ những đoạn phim giả mạo và những lời vu khống ác ý, không ai có thể biết Hàn Phi đã làm những gì.

Dần dần, tiếng nói chửi rủa Hàn Phi hiển nhiên đã bị áp đảo, càng ngày càng có nhiều người đứng về phía hắn.

Chương 411: Thế giới này không tồi tệ đến vậy

Dư luận đã quay đầu.

Khi người nhà của nạn nhân sẵn sàng xé toạc vết thương lòng cũng phải để chứng minh cho Hàn Phi, thì những kẻ tung tin đồn thất thiệt đã thua rồi.

Đoạn video đã được chỉnh sửa, tìm người đóng giả người nhà của các nạn nhân, các bài báo tố cáo và tẩy chay do tổ chức chuyên nghiệp viết ra, tất cả những điều dối trá lần lượt được phơi bày.

Người đứng đằng sau thực ra vô cùng độc ác, Hàn Phi đã hỗ trợ cảnh sát giải quyết rất nhiều vụ án giết người, người nhà liên quan đến những vụ án giết người này cũng vô cùng nhiều, mà người nhà nạn nhân của các vụ án khác nhau cũng không quen biết nhau, vì vậy họ nghĩ rằng ngay cả khi họ đóng giả là một hai người trong số đó, cũng sẽ không có ai phát hiện ra.

Bên cạnh đó, những kẻ giả danh người nhà nạn nhân không hoàn toàn không liên quan đến nạn nhân mà có thể là bạn của bạn bè nạn nhân, hoặc là người thân của người thân.

Miễn là tiền đủ nhiều, một số người sẽ không có giới hạn.

Hầu hết cư dân mạng sẽ không đi sâu vào mối quan hệ đó, họ chỉ muốn xem những gì họ muốn xem. Ví dụ, một nam diễn viên nhiệt huyết đứng lên đấu tranh cho công lý và dũng cảm, nhưng sau lưng lại là một kẻ máu lạnh, chà đạp lên trái tim của gia đình nạn nhân.

Kế hoạch đằng sau thậm chí không cần phải làm gì nhiều, bọn họ chôn hạt giống vào trong vết thương, tất cả các loại cảm xúc tiêu cực trên mạng sẽ hội tụ về phía hạt giống đó, cuối cùng khiến hạt giống đó phát triển thành quái vật vô cùng xấu xí.

Nếu như trong số mười gia đình nạn nhân, Hàn Phi giúp chín vị, chỉ cần lợi dụng một trong số họ, nhiều người sẽ nghĩ rằng hắn không đúng, rửa cũng không thể rửa sạch được.

Nếu người nhà của nạn nhân trong vụ án chặt thây ghép xác không có phản ứng trực tiếp và mạnh mẽ như vậy thì Hàn Phi đã chìm trong biển chửi rủa, thậm chí đến cơ hội lên tiếng phản đối cũng không có.

Nếu như hành động hành hiệp trượng nghĩa của Hàn Phi chỉ vì danh lợi của bản thân, thì có lẽ hắn sẽ chìm nghỉm ở đây, sau này cũng sẽ không bao giờ hành hiệp trượng nghĩa nữa.

Đáng tiếc, tất cả những giả định đó đều không xuất hiện.

Hàn Phi hỗ trợ cảnh sát phá án, không phải để lợi dụng bất kì ai, cũng không phải là để cầu danh lợi, chỉ đơn giản là muốn giúp những người hàng xóm trong thế giới tầng sâu lấy lại công lý.

Thế giới này thực sự rất tồi tệ, nhưng có đôi khi cũng không phải tồi tệ đến vậy.

Đứng đằng sau kế hoạch, không ngờ gia đình nạn nhân phản ứng mạnh đến vậy, càng không nghĩ đến cảnh sát Tân Hỗ lại trực tiếp can thiệp vào giai đoạn 2 sau sự lan truyền của dư luận, tất cả sự dối trá đã bị vạch trần, họ đã phát hiện ra một sự thật khó tin, đó chính là, trên người Hàn Phi thực sự không có bất kì vấn đề gì.

Người lên kế hoạch cho tất cả những điều này biết rằng mình đã không thể dùng gia đình nạn nhân để tẩy chay Hàn Phi được nữa, họ quyết định thay đổi suy nghĩ, để cho một số lượng lớn hải quân truyền bá lan truyền thông tin khác, ví dụ nói đây đều là những trò hề tự biên tự diễn để quảng bá cho《Tiểu thuyết gia huyền nghi》.

Bọn họ bắt đầu trực tiếp công kích đoàn làm phim《Tiểu thuyết gia huyền nghi》, lý do giống hệt như đã công kích Hàn Phi.

Nói《Tiểu thuyết gia huyền nghi》 vì để tuyên truyền cho bộ phim, đã xé rách vết thương trong nội tâm người nhà các

nạn nhân, không để ý đến những đau khổ và tuyệt vọng của họ.

Đám người súc sinh nhất này, lại nói ra những lời chu đáo ân cần nhất.

Họ quang minh chính đại, nói lời cương trực, nhưng lại không màng đến sống chết của gia đình các nạn nhân.

Có điều lúc này người vẫn nguyện ý tin theo bọn họ đã rất ít rồi, đại đa số cư dân mạng vẫn duy trì khả năng suy nghĩ độc lập. Đoạn video và bài văn dài kêu gọi tẩy chay Hàn Phi đã bị xóa, tài khoản đầu tiên đăng video đã đăng xuất bỏ chạy.

Hiện nay trên mạng xuất hiện thêm nhiều đoạn video do người nhà nạn nhân ghi lại, những đoạn phim đó vừa không rõ nét, cũng không có phụ đề, nhưng lại vô cùng chân thực, chân thực đến mức khiến cho người ta thấy đau lòng.

Những lời mắng chửi một chiều đã sớm được thay thế bằng những câu nói ấm áp, nhưng những lời lẽ ghê tởm và độc ác đó vẫn còn trên các nền tảng xã hội.

Kẻ đứng đằng sau kế hoạch bỏ trốn, những kẻ chửi rủa rời đi, không bao lâu sau những lời mà bọn họ nói cũng sẽ bị xóa hoặc bị những bình luận khác che mất.

Không thay đổi, chỉ có Hàn Phi, người đã nhìn thấy tất cả những điều này.

Buổi tối, tên của Hàn Phi xuất hiện trong danh sách hot search toàn quốc, đây có lẽ là lần khoảng cách của hắn gần nhất với Hoàng Doanh.

Nhìn thấy sự nổi tiếng đang tăng lên nhanh chóng, Hàn Phi bước ra khỏi phòng nghỉ, tìm gặp đạo diễn Trương đang thực hiện cuộc gọi video với một số người đàn ông.

Vừa thấy Hàn Phi đi đến, đạo diễn Trương lập tức kéo hắn vào trong camera: "Những vị này đều là những nhà sản xuất và nhà đầu tư chính của《Tiểu thuyết gia huyền nghi》, tôi đang thảo luận với họ sẽ phản công như thế nào."

Trước đây bọn họ công kích Hàn Phi, đó là chuyện của một mình cá nhân hắn, bây giờ bọn họ công kích《Tiểu thuyết gia

huyền nghi》, đó là chuyện của cả đoàn làm phim, bên phía nhà đầu tư cũng không thể nào ngồi yên được nữa.

Đạo diễn Trương lại càng là bộ dạng tôi đã sớm đoán được là như vậy, ông ấy ngay từ đầu đã cho rằng mục tiêu của đối phương là 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》.

"Đạo diễn Trương, mọi người muốn phản công như thế nào đều không thành vấn đề, nhưng mọi người tuyệt đối không được để liên lụy đến người nhà của các nạn nhân nữa. Nỗi đau mất đi người thân, cứ phải nhớ lại hết lần này đến lần khác, thực sự quá tàn nhẫn." Hàn Phi nói với mấy người đàn ông trong video: "Video mà người nhà các nạn nhân đăng tải, còn có độ hot mà bọn họ mang đến, tôi hy vọng mọi người không lợi dụng nó, để tất cả những thứ này nhanh chóng dừng lại."

Trước mặt đạo diễn, nhà đầu tư chính và nhà sản xuất phim, thái độ của Hàn Phi vẫn vô cùng cứng rắn, giống như hắn không phải là đang thương lượng với những người này, mà là thông báo cho họ nên làm như vậy.

Những người trong video ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ vốn dĩ đều đã thương lượng xong sẽ nhân cơ hội này, để nâng cao độ hot của 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》, điều này đối với bản thân Hàn Phi cũng là một loại tuyên truyền.

"Hàn Phi, cậu xem xem thứ tự của cậu trong bảng xếp hạng diễn viên điện ảnh, lại xem lượng fan đã tăng lên trên nền tảng mạng xã hội của cậu, đây thực sự một cơ hội vô cùng tốt, cậu có chắc chắn muốn từ bỏ không?" Trong cuộc gọi video, một người đàn ông không hiểu lắm, ông ta dùng máy tính bên cạnh chỉ cho Hàn Phi: "Hiện giờ trên mạng đang có những cuộc thảo luận về cậu, một diễn viên không có công ty, không có người quản lý, thậm chí đến hội viên nền tảng mạng xã hội cũng chưa đầy, vậy mà lại sử dụng tiền thưởng và cát xê đóng phim của mình để giúp đỡ gia đình các nạn nhân, hành động làm việc thiện thường ngày của cậu đã giúp cậu có cơ hội nổi tiếng lần này! Chúng tôi sẽ lấy cậu làm trung tâm để quảng bá! Đây rõ ràng là một món quà trời cho…"

"Tuyên truyền và tăng độ hot cũng phải tuân thủ một số điều. Ngoài ra, tôi liều mình giúp đỡ cảnh sát, thực sự không

phải là để nổi tiếng hay tiền thưởng.” Giọng Hàn Phi âm trầm và mạnh mẽ. Hắn nhìn chằm chằm vào mọi người trong video. Lúc này, không có một người nào phản bác lại lời của hắn: “Đừng đến làm phiền gia đình các nạn nhân nữa, cứ như vậy đi.”

Thái độ của Hàn Phi rất cứng rắn, người đàn ông trong video vẫn đang thuyết phục hắn, nhưng ánh mắt ông ta nhìn hắn càng tôn trọng hơn.

Sau một ngày quay phim với cường độ cao, rồi nhìn thấy vô số lời chửi bới, vu khống và xúc phạm trên mạng xã hội, Hàn Phi cũng có chút mệt mỏi.

Điều quan trọng nhất là hắn có một trí nhớ rất tốt, có thể nói là vừa nhìn đã không quên, nhưng điều này cũng khiến hắn rất khó quên đi những gì đã thấy, thường hay bất giác nhớ đến.

“Bị mắng lâu như vậy, mà mình chỉ là có chút mệt mỏi, xem ra mình đã trưởng thành rất nhiều.” Hàn Phi không biết loại chuyện như này có tiếp tục nữa không, nhưng hắn sẽ không vì nó mà dừng lại, dù sao vẫn còn có vô số đồng nghiệp đứng sau hắn.

Sau khi chào hỏi những nhân viên quan tâm đến mình, Hàn Phi chuẩn bị rời đi.

Thay quần áo xong, Hàn Phi vừa bước ra khỏi phim trường, liền nghe thấy tiếng xe máy khởi động.

Nhìn lên, Lệ Tuyết mặc quần áo bình thường đang đợi ở bên ngoài.

“Chị đến đây từ khi nào vậy?”

“Đợi một lúc rồi.” Lệ Tuyết ném cho Hàn Phi một chiếc mũ bảo hiểm xe máy: “Lên xe đi, Cánh bướm còn chưa bị bắt, lãnh đạo cục không yên tâm để em đi một mình buổi tối, vì vậy bảo chị đưa em về nhà.”

“Cám ơn lãnh đạo của các chị.”

“Em tin là thật đấy à?”

Khởi động xe máy, Lệ Tuyết chở Hàn Phi ra khỏi nhà máy chết biến thịt và phi nước đại trên đường cao tốc ở ngoại ô Tân Hỗ.

Ánh đèn pha xẹt qua màn đêm, xuyên qua vùng ngoại ô hoang vắng, xuyên qua gió đêm.

"Trước khi em giúp đỡ người khác, có nghĩ đến sẽ gặp phải nhiều phiền phức như vậy không?"

"Không."

"Vậy sau này em có giúp đỡ họ nữa không?"

"Có."

Câu trả lời của Hàn Phi truyền đến từ phía sau xe máy, Lệ Tuyết nghe xong cũng không nói gì, chỉ thở phào nhẹ nhõm.

Đèn đường chiếu sáng con đường phía trước, sau khi Lệ Tuyết biết được chuyện gì đã xảy ra trên mạng, vừa tan ca cô liền vội vàng đến phim trường.

Sau khi vào thành phố, tốc độ của Lệ Tuyết chậm lại.

"Đi uống chút gì không?"

Cô ấy đã nhìn thấy nền tảng mạng xã hội của Hàn Phi, tất cả các loại chửi rủa khó nghe và vu khống đủ để khiến một người phát điên, vì vậy cô ấy muốn giúp Hàn Phi để đánh lạc hướng của hắn.

Uống say rồi, những phiền não kia cũng sẽ trở nên mơ hồ.

"Cảnh sát các chị bình thường tan làm cũng uống rượu sao?" Hàn Phi nhìn những quán ăn ven đường, trong thành phố cổ vẫn còn những cửa hàng nhỏ như vậy. Nếu thành phố thông minh mở rộng trong tương lai, những quán ăn nhỏ này có thể sẽ dần biến mất .

"Ai quy định cảnh sát sau khi tan làm không được uống rượu? Mọi người đều là người, em cũng vậy."

"Thôi, chị còn phải đi xe máy về nhà. Uống rượu thì không lái xe, lái xe thì không uống rượu."

Sau khi được Lệ Tuyết đưa đến cổng cư xá, Hàn Phi đã mời cô ấy ra ngoài ăn cơm, hai người lại nói rất nhiều chuyện phiếm, phần lớn đều liên quan đến vụ án mạng ở Tân Hỗ, khiến người phục vụ hoảng sợ đến mức khi đưa món ăn lên tay vẫn còn run rẩy.

Buổi tối mười một giờ, Hàn Phi mới về đến nhà của mình.

Hắn tắm nước lạnh, sau đó lấy điện thoại ra và gọi cho Kim Tuấn.

"Anh đã tra ra gì chưa?"

"Đúng là đã tra ra, có điều hơi khó giải quyết." Kim Tuấn ngập ngừng: "Tên đó là một tên điên nhìn tiền để làm việc, tôi nghĩ là tốt hơn hết tạm thời đừng chọc tức gã trong lúc này."

"Tên điên? Điên đến mức nào? Khóe miệng Hàn Phi hơi nhếch lên, ánh mắt rất đáng sợ.

"Hầu hết những người trong ngành này của chúng tôi đều là những người giống như tôi, độc lai độc vãng. Nhưng cũng có một số ít kẻ dựa vào những thứ bẩn thỉu để kiếm ăn. Họ đã hình thành một vòng tròn nhỏ riêng biệt của mình, gọi là lưu quang. Ý nghĩa rất đơn giản, ánh sáng của các ngôi sao dù sáng đến đâu, họ cũng có thể biến ngôi sao thành thiên thạch, không có giới hạn đối với nhóm người này, vì tiền họ làm mọi cách để bí mật quay phim, ghi âm, tung tin đồn và đe dọa."

"Lợi dụng người nhà các nạn nhân chính là bọn họ."

"Lần này cậu bị làm ầm ĩ lên như vậy là bởi vì người đứng đầu trong số họ đã làm điều đó." Kim Tuấn thở dài: "Cậu có chắc là muốn đánh với họ không? Khi đó, họ có thể cố gắng hết sức để bôi nhọ cậu, tấn công cậu, và mọi lúc, theo sát cậu mọi lúc mọi nơi, thậm chí sử dụng dư luận để cố gắng ép cậu phải chết."

Kim Tuấn nói rất nghiêm túc: "Trước đây, đám súc sinh đó thật sự là đã vì tiền mà ép người ta phải chết, tôi không gạt cậu, hiện tại trên mạng vẫn có thể tìm được, có lẽ là khoảng mười năm trước, có một nữ streamer mắc bệnh nan y, đã bị chúng ép phải tự sát."

“Nữ streamer mắc bệnh nan y?” Hàn Phi nghe đến đây có chút quen thuộc, hắn đột nhiên nhớ đến quỷ giao đồ ăn điên cuồng vu oan cho váy đỏ.

Hắn mang máng nhớ rằng ID của quỷ giao đồ ăn trong phòng livestream của nữ streamer có tên là Lưu quang số 1.

“Mười năm trước, bọn họ vẫn chưa chơi lớn như vậy, bây giờ thủ đoạn của bọn họ lại càng bẩn thỉu hơn. Kẻ cầm đầu kia vừa tiêu diệt một ngôi sao nữ cách đây một thời gian. Họ nói rằng ngôi sao đó lạm dụng ma túy, còn cấy ghép khuôn mặt của người khác, sau đó ngày đêm theo sát đối phương, như ấu trùng ở mu bàn chân…”

Kim Tuấn nói với Hàn Phi tất cả những gì anh ta biết, không có bất kì thiếu sót.

Trên thực tế, khi anh ta biết Hàn Phi chuẩn bị đối đầu với đối phương, liền hiểu được tính chất nghiêm trọng của vấn đề.

Lưu quang kia hội tụ nên một đám súc sinh, bọn họ căn bản không chỉ đơn giản là những kẻ thích troll và những tay paparazzi, mà là một đám chó điên cho dù có ép chết người khác, cũng vẫn điên cuồng đếm tiền vui vẻ.

Cho đến hiện tại, vẫn chưa có ngôi sao nào muốn chủ động chọc tức bọn họ.

“Hàn Phi, cậu phải nghĩ cho kĩ, bọn họ ẩn mình rất kĩ, số lượng lại nhiều, không phải là bắt được kẻ cầm đầu là đã coi như kết thúc đâu. Hơn nữa cậu thử nghĩ mà xem, nhóm bọn họ tung tin đồn thất thiệt ép chết người ta, thủ phạm chính sẽ bị kết án nhiều nhất là vài năm tù, sau đó những kẻ dưới quyền của gã sẽ không ngừng tiếp tục tấn công cậu, tiền đồ của cậu đang rộng mở, có thực sự đáng để tiêu hao cho lũ giòi bọ đó không?” Kim Tuấn tận tình khuyên bảo.

“Vốn dĩ tôi cũng không có dự định đó, nhưng nghe anh nói như vậy, bất kể là vì nữ streamer mười năm trước, hay là ngôi sao nữ vừa qua đời thời gian trước, tôi cảm thấy mình nên làm việc đúng đắn.” Hàn Phi thông qua Kim Tuấn biết được tên của kẻ đứng đầu và một vài thành viên cốt cán của lưu quang: “Anh đừng lo, tôi sẽ không làm chuyện gì quá khích đâu. Bọn

họ tung tin đồn thất thiệt và lăng mạ tôi, vậy tôi cũng phải nói xấu vài câu về họ."

Hàn Phi không nói chi tiết cho Kim Tuấn biết hắn sẽ làm gì, hắn thực sự chỉ định nói xấu một chút về đối phương, có điều là trong thế giới tầng sâu, dùng sức mạnh nguyền rủa để nói ra điều đó.

"Thành viên cốt cán của bọn họ đã ăn nhiều bánh bao máu người như vậy, chắc chắc là cũng có tiền, có lẽ là có đủ khả năng để mua 《Cuộc sống hoàn hảo》."

Thực ra đối phương có mua《Cuộc sống hoàn hảo》hay không cũng không quan trọng, Hàn Phi trong hiện thực không chuẩn bị buông tha cho đám người đó, chờ sau khi thời cơ đến, hắn sẽ làm việc với cảnh sát để đám người đó chịu trừng phạt.

"Bọn họ rất thích ăn bánh bao máu người? Được thôi! Vậy thì mình sẽ chuẩn bị cho bọn họ một nhà bánh bao thấm đẫm máu tươi, để bọn họ ăn đến no thì thôi."

Hàn Phi hiện tại đã rất ít khi tức giận, khi hắn nhìn thấy bố của Ngụy Hữu Phúc, tay cầm một chiếc điện thoại di động đã cũ nát, đứng bên di ảnh của Ngụy Hữu Phúc để làm chứng, trong lòng hắn lập tức bốc lên một ngọn lửa.

"Ngay cả người nhà của nạn nhân cũng phải nhập vai, vậy mà bọn họ lại không quan tâm đến sự tuyệt vọng của người khác, vậy thì mình cũng không cần quan tâm đến sự tuyệt vọng của bọn họ."

Cúp điện thoại của Kim Tuấn, Hàn Phi nhìn đồng hồ trên tường.

Khi 0 giờ nửa đêm đến, hắn bước vào máy chơi game, đội lên chiếc mũ bảo hiểm màu đen.

Chương 412: Người giấy màu máu hoàn chỉnh

Máu màu đỏ che phủ tròng mắt, Hàn Phi vẫn luôn không rõ, cuối cùng là do thế giới hiện thực tại thời điểm đó bị bôi lên thành màu đỏ, hay là chỉ có thế giới trong mắt mình bị màu máu ngưng kết lại.

Khi ý thức rơi xuống, Hàn Phi có thể cảm thấy đằng sau lưng mình có thứ gì đó đến gần, nhưng hắn lại không có cách nào quay đầu lại nhìn rõ đối phương.

Cố gắng hết sức, cũng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một cánh tay đẫm máu.

Tiếng ca ôm đầu lâu của ông lão vẫn trốn trong tòa nhà gần bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, nó nhìn chăm chú vào sau lưng Hàn Phi.

Ngoài tiếng ca ra, tại chỗ sâu của thành phố vô biên, còn có một thứ khác màu đỏ như máu đang chuyển động xung quanh, nó dường như đang tìm kiếm con sâu nhỏ đã phá hủy điện thờ của mình.

Mở hai mắt ra, một mùi ẩm mốc thoang thoảng bay vào trong lỗ mũi, Hàn Phi xuất hiện ở bên trong trường Học viện tư thục Ích Dân.

Bên tai không có tiếng nhắc nhở của hệ thống, trái tim treo lơ lửng của Hàn Phi chậm rãi buông xuống.

Hắn thực sự sợ rằng vừa mở mắt ra, Đại Nghiệt lại mang tới cho hắn vài trạng thái nguyền rủa.

Mở bảng thuộc tính, nguyền rủa tiêu cực vẫn chưa tăng lên, có điều nguyền rủa hỗn hợp nhiều loại Nợ máu đã thay đổi, phía sau lời giới thiệu của nguyền rủa lại có thêm một câu không chết không nghỉ.

Có thể thấy Đại Nghiệt thực sự đã chọc giận vị không thể nhắc đến kia rồi.

“Danh vọng tăng đến 84, Đại Nghiệt dường như lại phá hủy thêm một điện thờ nữa, âm đức biến thành 96, cách 100 điểm chỉ còn 4 điểm cuối cùng nữa thôi.”

Hàn Phi nhìn những con số không ngừng tăng lên, hai tay hắn dần dần nắm chặt: “Hai ngày nữa thôi, có lẽ mình có thể giải thoát khỏi trạng thái sắp chết rồi.”

Hệ thống từng nói tỷ lệ tử vong của người chơi level 15 xây điện thờ cho mình là 100%, nó chắc chắn không phải chỉ dọa Hàn Phi.

Nếu Hàn Phi không có sự giúp đỡ tận tình của những người hàng xóm, thì việc nâng cấp điện thờ chỉ bằng một giọt máu sẽ không thể nào hoàn thành được.

Và đây chỉ là bước đầu tiên trong quá trình xây dựng điện thờ, là một ngưỡng cửa, việc vượt qua ngưỡng cửa này mới được coi là một sự công nhận ban đầu mà thôi.

Hàn Phi mở cửa ra, Huỳnh Long, Trương Quan Hành và Ứng Nguyệt, người đang ôm bể cá, đang canh ở cửa, bọn họ luân phiên canh giữ, từ lúc Hàn Phi offline cho đến hiện tại.

“Quản lý, trường học này đã không còn an toàn nữa rồi.” Huỳnh Long nhìn thấy Hàn Phi bước ra, chạy đến đón đầu tiên, sắc mặt anh ta không được tốt cho lắm.

“Quỷ quái của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ chạy vào đây rồi à?”

“Ở gần trường học chúng tôi phát hiện có dây sinh mệnh bị đứt, có nhìn thấy một vài thứ kì lạ từ khu vực khác đến.” Huỳnh Long hồi tưởng lại khung cảnh nhìn thấy tối qua: “Ban đầu chúng tôi cho rằng đó chỉ là những cô hồn dã quỷ, nhưng sau khi tiếp xúc sâu hơn phát hiện bọn chúng hoàn toàn khác với những quỷ quái bình thường, bản thân, ngũ quan, thậm chí cả linh hồn và ý thức đều đã bị động tay động chân qua.”

“Động tay động chân?”

“Cảm giác như bị người ta động dao kéo lên linh hồn, điêu khắc người sống thành hình dạng ác, giải phóng hoàn toàn tuyệt vọng và điên rồ của bọn chúng.” Khuôn mặt Huỳnh

Long u ám: "Trên người những tên đó đã không còn tìm thấy dấu vết của con người, có lẽ dùng quái vật để gọi bọn chúng thì sẽ càng thích hợp hơn."

Khi Huỳnh Long đang nói, Ứng Nguyệt bên cạnh đột nhiên kéo kéo vạt áo của Hàn Phi, không ngừng dùng tay vẽ ra thứ gì đó.

Nhìn mãi Hàn Phi mới hiểu ý của Ứng Nguyệt: "Có phải em muốn nói quản lý tòa nhà tiền nhiệm cũng có năng lực tương tự như vậy?"

Cũng đều là điêu khắc linh hồn, thay đổi hình dạng của người sống, nhưng quản lý tòa nhà tiền nhiệm dùng năng lực này để phong ấn chấp niệm và đau khổ.

Ông ấy từng sử dụng năng lực tương tự đối với Mạnh Thi, Ứng Nguyệt… của cư xá Hạnh Phúc, phong tỏa hận, đau khổ và những kí ức không thể nguôi ngoai trong trái tim mọi người, bóc tách một cách cưỡng bức.

Cũng giống như Mạnh Thi, bà lão vẫn luôn sống trong những ký ức giả tạo, vẫn cho rằng mình và đứa cháu nhỏ đều chưa chết.

Hàn Phi cố gắng nói với bà lão chuyện bà ấy đã chết, kết quả đau khổ trong nội tâm bà lão bị kích hoạt, phía sau đầu bà ấy xuất hiện một con quái vật gớm ghiếc.

"Những con quái vật mà mọi người nhìn thấy rất có thể đến từ khu vực của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, quản lý tòa nhà tiền nhiệm có năng lực tương tự như hận ý của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ?" Hàn Phi đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện khác, trong hiện thực khi hắn tra cứu các thông tin có liên quan đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, từng phát hiện ra có một điểm rất quỷ dị, chủ tịch tập đoàn Vĩnh Sinh Pharmaceutical thường xuyên ra vào bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ do gia đình mình điều hành.

"Bình thường phẫu thuật thẩm mỹ là thay đổi diện mạo, nhưng phẫu thuật thẩm mỹ của Phó Sinh và những con quái vật ở thế giới tầng sâu kia là thay đổi linh hồn." Hàn Phi nhớ trên mạng có một tin đồng rằng, Vĩnh Sinh Pharmaceutical là

công ty bình phong nghiên cứu chuyên sâu về thần kinh não và miền não, bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ mà bọn họ mở ra thậm chí có cả dịch vụ thay đổi tính cách của một người, để một người bình thường có tố chất tâm lý mạnh mẽ và các loại tính cách khác nhau có lợi cho sự thành công.

Tất nhiên đây chỉ là một tin đồn, bây giờ bệnh viện đó đã bị đóng cửa, tất cả các bằng chứng đã bị tiêu hủy.

"Dường như có một mối liên hệ nào đó giữa Phó Sinh và bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, nếu không thì tiếng ca cũng sẽ không vào khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, liên tục ám thị điều gì đó với mình."

Ứng Nguyệt không biết nhiều về quản lý tòa nhà tiền nhiệm Phó Sinh, Hàn Phi quay đầu lại nhìn căn phòng của Kim Sinh.

Phó Sinh từng là giáo viên tại trường Học viện tư thục Ích Dân, Kim Sinh lại là một vật thử nghiệm khác của ông ấy, thật đáng tiếc ông ấy đã không thành công trong việc giúp Kim Sinh hồi phục. Thay vào đó, Kim Sinh bị mắc kẹt trong tuyệt vọng, càng ngày càng lún sâu.

Hàn Phi cố gắng gọi tên Kim Sinh, nhưng không có bất kì phản hồi nào.

Nguyền rủa mà Kim Sinh để lại cho Hàn Phi dường như đã làm cạn kiệt tất cả sức lực của cậu bé, bây giờ cậu ấy đang trong một giấc ngủ say.

"Nếu Kim Sinh không tỉnh lại được thì trường Học viện tư thục Ích Dân thật sự không an toàn."

Sau khi suy nghĩ một lúc, Hàn Phi bước vào phòng học nào đó trong tòa nhà dạy học, trước khi rời Học viện tư thục Ích Dân, hắn còn một việc phải làm.

"Chiêu hồn!"

Hắn đứng đối diện với quỷ môn bị xé rách đọc tên của Hoàng Doanh, trong biển máu, một con koi màu máu đi ngược dòng và nhảy ra khỏi mặt biển.

Bàn ghế bị xô đổ, một người đàn ông trong bộ trang phục cực kỳ hiếm thấy lặng lẽ xuất hiện.

So với mấy lần trước, khí chất trên người của Hoàng Doanh rõ ràng đã thay đổi, có chút cảm giác của người đầu tiên ở thế giới tầng cạn rồi.

“Anh Hoàng, hình như mạnh hơn rồi.” Hàn Phi nhẹ vỗ vai Hoàng Doanh, liếc mắt nhìn thuộc tính của anh ấy.

Hiện tại Hoàng Doanh đã tăng lên level 19, cộng thêm thiên phúc ác mộng rank A, anh ấy học các kỹ năng liên quan đến trí não rất nhanh, lúc này anh ấy đã nâng cấp đầy đủ các năng lực khác nhau của Huyết y, đã có một hiệu quả chiến đấu nhất định.

Ngay cả trong thế giới tầng sâu, anh ấy cũng có thể thoát khỏi từ trong tay của tiếc nuối cấp thấp. Tuy nhiên, nếu gặp phải oán niệm, e rằng anh ấy vẫn lành ít dữ nhiều, xét cho cùng thì đa số oán niệm đều đã có năng lực đặc biệt của riêng mình.

“Tại sao anh đã lên đến level 19 rồi mà gặp em vẫn không tự chủ được mà rùng mình?” Hoàng Doanh cảm thấy có chút bất lực, anh ấy cảm thấy trước mặt Hàn Phi, mình không khác gì level 1.

“Anh đã rất nỗ lực rồi.” Sau khi nhìn thấy bảng thuộc tính của Hoàng Doanh, Hàn Phi an ủi đối phương hai câu.

Người chơi trong thế giới tầng cạn không thể so sánh với Hàn Phi, họ có hai nghề nghiệp ẩn, một đống các danh hiệu và năng lực bị động, mặc dù cấp độ của Hàn Phi thấp hơn Hoàng Doanh, nhưng thuộc tính của hắn lại tốt hơn anh ấy rất nhiều.

Một điểm nữa là thế giới tầng sâu giống như luyện ngục, những người có thể sống sót ở nơi này, bản thân đã bị rèn luyện vô cùng kinh khủng.

Thậm chí đừng nói đến người, đến thú cưng của Hàn Phi là Đại Nghiệt Hoàng Doanh cũng đánh không lại.

“Lấy đồ rồi chuẩn bị về đi, ông bác bảo vệ kia chắc là rất nhanh sẽ tuần tra đến nơi này rồi.”

Ngay khi Hàn Phi nói những lời này, Hoàng Doanh lập tức bắt tay vào việc, liên tục bỏ đồ vào trong túi trữ đồ, anh ấy không dám chậm trễ một giây, miệng dường như không được bình thường, không ngừng lẩm bẩm điều gì đó.

Nhìn thấy bộ dạng căng thẳng của Hoàng Doanh, Hàn Phi lắc đầu, ai ngờ người số một trong thế giới tầng cạn, lại sợ một nhân viên bảo vệ của Học viện tư thục như vậy.

Sau khi mở rộng túi đựng đồ, những món đồ lần này của Hoàng Doanh lấy đi đã đủ để dùng một thời gian rồi.

Sử dụng hồi hồn để gửi Hoàng Doanh về, Hàn Phi khóa cửa phòng học, cùng với Ứng Nguyệt và Huỳnh Long, hắn hoàn thành một nhiệm vụ rank G đã lưu lại, sau đó vội vàng đến tòa nhà chết chóc.

Màn sương đen tan biến, đi trên mặt đất bị bao phủ bởi nguyền rủa, Hàn Phi thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy sợi dây sinh mệnh bị đứt.

Những con quái vật chạy ra khỏi bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đó đã từ từ tiếp cận tòa nhà chết chóc, chỉ là bọn chúng vẫn chưa xác định được tình hình của Cánh bướm, vì vậy mới không tùy tiện hành động.

“Quái vật trong thế giới tầng sâu hoàn toàn không thể bị quét sạch, chỉ cần đêm tối chưa phân tán, thì nơi nào cũng không thể coi là vùng an toàn.”

Hàn Phi không dễ dàng gì mới quét sạch được khu vực tòa nhà chết chóc, hiện tại quỷ quái mới đã xuất hiện, trước sau chỉ cách có mấy ngày.

“Sao cậu lại đến vậy?”

Giọng một người đàn ông phát ra từ góc hành lang, thương nhân khập khiễng bước tới. Sau khi ông ta biết được tình hình của mẹ mình thông qua Hàn Phi, thái độ của ông ta đối với Hàn Phi đã tốt hơn rất nhiều.

“Ông đang giúp bảo vệ trực ban sao?” Hàn Phi và thương nhân cũng được coi như không đánh không quen biết, ít nhất bản thân hắn nghĩ như vậy.

“Không… Tôi đến đây để nhặt tiền.” Thương nhân nói xong liền nhặt tờ tiền giấy bị nguyền rủa trên mặt đất lên, nhét vào hộp gỗ phía sau người như bảo bối.

Vào đêm hồi hồn, tiếng ca đã phá hủy ba tòa nhà khác trong quần thể tòa nhà chết chóc, rất nhiều tiền giấy nằm rải rác giữa các tòa nhà đổ nát.

“Vậy ông cứ tiếp tục đi, chú ý an toàn.”

“Đúng rồi.” Khi thương nhân đi đến bên cạnh Hàn Phi, ông ta đột nhiên dừng lại, lục trong hộp gỗ tìm thấy một chiếc chuông gọi hồn đầy vết nứt: “Sau khi Cánh bướm chết, hầu hết chuông gọi hồn đều nổ tung, chỉ có cái này không hoàn toàn tan vỡ. Cậu có vẻ đặc biệt thích sưu tập những món đồ bị nguyền rủa, chiếc chuông gọi hồn này là món quà cảm ơn vì đã cứu mạng tôi.”

Đặt chiếc chuông gọi hồn trước mặt Hàn Phi, thương nhân này lấy ra một đống mảnh vụn người giấy từ trong hộp gỗ: “Tôi nhớ cậu hình như có một người giấy màu đỏ, nó có phần giống với người giấy trong tòa nhà chết chóc này. Những ngày này tôi đã nhặt được cả đống mảnh vụn người giấy, bên trên bao hàm nguyền rủa và những thứ khác, chắc là sẽ có ích cho cậu.”

Thương nhân không hổ là thương nhân, những thứ đồ tặng đều vô cùng hợp ý Hàn Phi.

“Cảm ơn nha.” Hàn Phi cảm thấy mình nên tập trung bồi dưỡng một chút cho thương nhân, dù sao thì trong một trò chơi hoàn hảo làm sao có thể thiếu một vai trò chủ chốt như ông ta?

“Việc nên làm, việc nên làm thôi.” Kéo chiếc hộp gỗ, thương nhân chạy vào tòa nhà số 1 đã bị phá hủy và tiếp tục thu thập tiền giấy của mình.

Nhặt lên chiếc chuông gọi hồn trên mặt đất lên, trong đầu Hàn Phi lập tức xuất hiện một lời nhắc nhở từ hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Mức độ thân thiện của tập thể cư dân tòa nhà chết chóc đã vượt quá 10, nhận được phần thưởng ngẫu nhiên hàng ngày —— Chuông dẫn hồn.”

“Chuông dẫn hồn (vật nguyền rủa rank F không hoàn chỉnh): Một trong những vật phẩm cần thiết cho nghi thức chiêu hồn, nó cũng có thể cải thiện đáng kể tỷ lệ thành công của việc chiêu hồn khi thiếu những thông tin chính như ngày sinh và ảnh….”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã nhận được quà cảm ơn của thương nhân —— lượng lớn mảnh vụn người giấy.”

“Lượng lớn mảnh vụn người giấy (Vật liệu nguyền rủa rank F): Những mảnh vụn người giấy thấm đẫm tử ý và nguyền rủa, chúng có thể giúp bạn sửa chữa một số vật phẩm bị nguyền rủa đặc biệt.”

Sau khi đọc lời nhắc của hệ thống, Hàn Phi đã càng coi trọng thương nhân hơn, tòa nhà chết chóc nhiều cư dân như vậy, chỉ có doanh nhân có đầu óc nhạy bén, tìm thấy những thứ hắn thực sự cần.

Biểu hiện của ông ta có vẻ rất tham lam tiền bạc, nhưng trên thực tế lại vô cùng thông minh lanh lợi.

“Suýt nữa đã bỏ lỡ một nhân tài, sau này nói không chừng có thể để ông ấy phụ trách cửa hàng tiện lợi Ích Dân, mở cửa hàng ở khắp thế giới tầng sâu.”

Hàn Phi không lãng phí thời gian, tìm một căn phòng an toàn, trước tiên thả người giấy màu máu ra, sau đó đưa từng mảnh vụn người giấy của tòa nhà chết chóc cho người giấy màu máu ăn.

Sau khi hấp thụ tất cả các mảnh vụn của người giấy, cơ thể của người giấy màu máu từ từ lớn lên, như thể là Từ Cầm thực sự vậy.

“Người giấy có kích thước như người thật?”

Hàn Phi trước giờ chỉ nhìn thấy gối dài có kích thước như người thật, đây là lần đầu tiên hắn có một người giấy có kích thước như người thật.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Vật phẩm nguyền rủa mà bạn sở hữu đã được sửa chữa!”

“Người giấy bị nguyền rủa (rank F): Đôi mắt của nó chứa đựng những nguyền rủa độc ác nhất, cơ thể nó thấm đẫm tử ý lạnh lùng nhất, nó vốn bị chôn cất vĩnh viễn, nhưng người yêu bạn nhất đã cho nó sinh mệnh mới.”

Vật nguyền rủa rank F và rank G là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, chỉ cần đặt chúng ở đó thôi, cũng đã khiến người ta không dám đến gần.

“Hệ thống này giới thiệu như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ chỉ có người yêu nhất mới có thể khiến người giấy có sinh mệnh?”

Hàn Phi đang định cất người giấy đi, khi tay vừa chạm vào đối phương, đôi mắt của người giấy mở ra, khoảnh khắc đó giống như Từ Cầm đang nhìn chằm chằm vào hắn vậy.

“Trên cơ thể người giấy có cùng dòng máu với Từ Cầm, cảm giác như Từ Cầm có thể nhìn thấy mình thông qua đôi mắt của người giấy vậy.”

Sau khi cất người giấy đi, Hàn Phi đã sẵn sàng làm việc cuối cùng trong đêm nay.

Hắn đi tìm Phong Tử Du, sắp xếp một số thứ, sau đó đưa Ứng Nguyệt lên tầng cao nhất của tòa nhà chết chóc.

Tối nay Hàn Phi chuẩn bị chiêu hồn một lần nữa, rõ ràng biết mình đã sử dụng hồi hồn rồi, hiện tại hắn lại chiêu hồn, chứng tỏ hắn hoàn toàn không nghĩ tới việc sẽ để cho đối phương trở về.

“Người chơi ở thế giới tầng cạn, càng ngoại cảm thì càng dễ bị chiêu hồn. Nhưng không sao cả, lần này không được còn có lần khác. Bọn họ trong hiện thực lúc nào cũng theo sát mình, vậy mình sẽ ở trong thế giới tầng sâu mỗi đêm dõi theo bọn họ.”

Sau khi Hàn Phi biết những chuyện mà bọn người lưu quang kia đã làm, hắn đã nghĩ xong cách đối phó rồi.

Trong đầu hồi tưởng lại tất cả thông tin do Kim Tuấn cung cấp, lần đầu tiên Hàn Phi sử dụng năng lực tấn công chủ động duy nhất của mình - Nguyền rủa.

“Đêm nay mày sẽ bị âm khí quấn lấy, mở mắt ra sẽ nhìn thấy một thế giới khác.”

“Mày sợ hãi, mày nhút nhát và yếu đuối, mày bị trăm quỷ bắt nạt, mày vĩnh viễn cũng không thoát ra được.”

Chuông gọi hồn trong tay bắt đầu lắc lư, Hàn Phi nhìn chằm chằm bảng thuộc tính đỏ như máu thì thầm hai chữ.

“Chiêu hồn!”

Quỷ môn bị biển máu xé toạc, từng khuôn mặt quỷ lơ lửng trên mặt biển, Hàn Phi nhớ lại chân dung trong bức ảnh do Kim Tuấn cung cấp, lạnh giọng đọc ra một cái tên.

Chuông gọi hồn vang lên, một thân người lơ lửng trong biển máu hiện ra, từng con giòi nhỏ bị tia máu xuyên qua.

Quỷ môn đóng lại, bên trong nhà vệ sinh trước mặt Hàn Phi có thêm một người khác.

Người đàn ông vừa xé quần áo trên người, mặt đỏ bừng, vừa hét tên NPC hướng dẫn trò chơi, vừa kêu như heo động dục.

“Thành công rồi sao?”

Cất chuông gọi hồn đi, Hàn Phi che mắt Ứng Nguyệt lại, bế cô bé quay người rời đi.

Máu bắt đầu loang ra trên sàn, hết cái bóng này đến cái bóng khác lần lượt bước vào phòng.

Chương 413: Chào mừng đến với Cuộc sống hoàn hảo

Những người chơi đã tham gia phiên bản close beta đều biết rằng, 《Cuộc sống hoàn hảo》 là một trò chơi dành cho người lớn với lối chơi có chiều sâu.

Nhiều lần close beta đã xóa và sửa đổi lượng lớn các bản đồ và các hành động có thể được thực hiện trong trò chơi, nhưng vẫn còn tồn tại một số sơ hở.

Những sơ hở này người bình thường không hề hay biết, cũng chưa từng được công khai, chỉ những người có hiểu biết nhất mới biết về chúng, mà Lưu Quang lại là một trong số đó.

Gã là tay paparazzi nổi tiếng nhất Tân Hỗ, tiền trong tay gã không có một đồng nào là sạch sẽ, nhưng như vậy thì đã sao?

Không phải trộm cũng không phải cướp, gã cảm thấy rằng những gì gã có được là những gì gã nên có được, còn về một số quá trình trong đó, lại không có ai quan tâm.

Khán giả trên internet không có hứng thú, những người xung quanh cũng đều không quan tâm.

Tùy tiện cởi áo ra, Lưu Quang đã mua một chiếc máy chơi game siêu cấp phiên bản giới hạn với giá cao, để có thể hoàn toàn hưởng thụ cuộc sống như thiên đường này.

Cái gì mà hạnh phúc thực sự, cái gì mà vui vẻ và chữa trị, gã hoàn toàn không để tâm đến.

Có thể làm bất cứ chuyện gì một cách ngang ngược, khi mình đang cười lớn một cách điên dại, thì có người khóc tức tưởi, lại không thể phản kháng, đây mới là điều mà gã thích.

Là một tay paparazzi, cho dù có nhiều tiền bẩn, thì tên tuổi của gã cũng không thể đặt lên trên bàn, thậm chí gã còn không dám để lộ chính mình trước ánh sáng.

Gã có quá nhiều kẻ thù, thực tế thì gã lẩn trốn trong bóng tối, chỉ có trong《Cuộc sống hoàn hảo》, gã mới có thể ngang

ngược và điên rồ.

Lưu Quang đã để mắt đến trò chơi này từ lâu, gã vô cùng nhanh trí, vài năm trước gã đã linh cảm trò chơi này sẽ thay đổi cuộc sống của con người, thiết lập một thế giới ảo thứ hai.

Kể từ thời điểm đó, gã đã bố cục, dựa vào các kênh tin tức trong tay, khi close beta đã tiến hành thay thế và tích hợp tài nguyên, hiện tại trong tay hắn có vô cùng nhiều thông tin ẩn giấu.

Từ ngày open server, gã lợi dụng những thông tin để bí mật phát triển, chờ ngày hoàn toàn từ hậu trường ra tiền tuyến.

"Mức độ thân thiện lên đến 80 là có thể mời NPC về nhà làm khách, có điều giữa NPC phổ thông và người chơi chỉ tồn tại lượng ít tiếp xúc cơ thể, nhưng nếu đối tượng của chiến thuật được chọn là kẻ tàn tật, khi thực hiện nhiệm vụ nhân viên chăm sóc, thì có thể tiếp xúc cơ thể nhiều hơn với các NPC đặc biệt."

Trong trò chơi chữa trị ấm áp, cũng sẽ có những thứ khiến người ta ghê tởm tồn tại.

Bản thân tuyệt vọng không hề phân tầng sâu và tầng cạn, chỉ là rất nhiều người vẫn chưa hiểu được đạo lý này.

"Thật đáng tiếc mình đã phải thực hiện quá nhiều nhiệm vụ, mới gặp được người có dáng vẻ ổn một chút, nếu là hướng dẫn trò chơi đó thì lại càng hoàn hảo hơn. Sớm muộn cũng có ngày, mình sẽ lấy được hướng dẫn trò chơi đó xuống."

Lưu Quang khóa trái cửa trong trò chơi, gã xé áo của tân thủ ra, trong miệng điên cuồng la hét, liên tục kích thích NPC tàn tật đó.

"Không sai,《Cuộc sống hoàn hảo》chính là thiên đường! Ta có thể làm bất cứ điều gì ta muốn!"

Gã vươn tay nắm lấy cổ tay NPC, nhưng chính vào lúc khi gã sắp bắt được đối phương, gã cảm thấy ý thức của mình đột nhiên bị kéo đến một nơi nào đó, bản thân như con cá cắn câu, đột nhiên rời khỏi cái mương đang ẩn nấp.

Khi thị giác của gã hoạt động trở lại, thì NPC mà gã đã dành rất nhiều thời gian để lừa vào nhà đã biến mất, một mùi mốc thối nồng xộc vào lỗ mũi.

Nhìn bốn xung quanh, gã phát hiện mình đang ở trong một nhà vệ sinh cũ nát.

"Có BUG sao? Hay là sau phiên bản open beta đã tăng cường việc bảo vệ đối với NPC? Tăng thêm cơ chế trừng phạt người chơi?"

Che miệng bịt mũi, Lưu Quang một chân đá vào bồn rửa mặt: "Đồ não tàn AI, người chơi chơi game không phải là để mưu cầu kích thích và vui vẻ sao? Một chút thú vui kiểu này cũng không cho, trò chơi rác rưởi này sớm muộn gì cũng bị ruồng bỏ."

Để nâng độ thân thiện của NPC lên đến hơn 80, mấy ngày nay Lưu Quang đều làm các nhiệm vụ xung quanh NPC đó, nhưng bây giờ NPC đó đã biến mất tăm.

Gã hừng hực lửa giận, liên tục trút giận vào những vật dụng trong phòng tắm.

Đập vỡ gương, giẫm vỡ chậu rửa mặt, đạo đức và văn minh của loài người không hề có một chút nào trên người gã.

"Toàn là mùi thối, đây rốt cuộc là nơi quái quỷ nào vậy!"

Một bóng người lờ mờ lướt qua những mảnh vỡ của tấm gương, khuôn mặt của người đó âm u lạnh lẽo, dường như không giống với Lưu Quang cho lắm.

"Có ai không! Ra đây xem nào!"

Cầm lấy chiếc cốc dùng để súc miệng trên bồn rửa mặt, Lưu Quang ném mạnh vào bên trong phòng khách: "Một đám NPC thật sự coi mình là ông lớn sao? Trò chơi là để người ta chơi, chúng mày sinh ra là để bị người ta chơi!"

Gã giận dữ hét lên, quần áo cũng không mặc, giống như một người nguyên thủy chưa hình thành khái niệm xấu hổ trong đầu, bước thẳng ra khỏi phòng tắm.

“Cái trò chơi chết tiệt này còn có cơ chế trừng phạt? Ông đây trong hiện thực ngày ngày mưu mô tranh đấu, bỏ ra nhiều tiền mua máy chơi game như vậy, mà chúng mày lại không phục vụ tao cẩn thận à?”

Lưu Quang đang định mở bảng thuộc tính thì đột nhiên nghe thấy tiếng động từ cửa phòng khách.

Quay đầu nhìn, một người đàn ông đeo mặt nạ hình thú đang đứng ở cửa, bên cạnh còn có một nhân viên bảo vệ hiền lành theo sau.

“Không có hệ thống nhắc nhở?” Lưu Quang hơi khó hiểu, có điều gã cũng không quan tâm, đây là trong trò chơi, gã có thể làm bất cứ gì, cùng lắm là hủy mất tài khoản này chứ gì.

“Hai người lại đây.” Gã thản nhiên đưa tay ra hiệu, nhưng không ai trong phòng nhúc nhích.

“Tính cách thiết lập là lãnh đạm sao?” Lưu Quang nhìn xung quanh, đột nhiên cầm cây lau nhà lên, xoa vào bên trong bồn cầu: “Nào, để tao sơn mới cho khuôn mặt lạnh lùng của mày nhé.”

Đang cầm cây lau nhà, Lưu Quang đang định làm gì đó thì tấm màn của bồn tắm rơi xuống, gã nhìn thấy trong bồn tắm có một chiếc váy đỏ bẩn thỉu đang bay lơ lửng.

Mắt giật nảy lên, gã vô thức lùi lại một bước, có điều rất nhanh trở lại bình thường.

Sau khi nhìn thấy cử chỉ nhỏ của Lưu Quang, người đàn ông đeo mặt nạ hình thú lên tiếng: “Mười năm trước, anh có gặp một nữ streamer mắc bệnh nan y không? Cô ấy thích mặc một chiếc váy màu trắng, tỏa sáng, xinh đẹp, không ngừng truyền cảm hứng cho những người bên cạnh.”

“Mày đang nói linh tinh cái gì vậy?” Vẻ mặt Lưu Quang đã phản bội gã.

“Thông thường mà nói, tôi nên sử dụng các loại năng lực khác nhau của những người hàng xóm, tạo ra các loại ảo ảnh và hiện tượng giả khác nhau, từ từ khiến anh nói ra sự thật của năm đó. Nhưng hiện tại tôi cảm thấy những thứ như anh không

đáng để tôi lãng phí thời gian.” Người đàn ông mặt thú ngồi xuống phía sau lưng, khi anh ta ngồi xuống, một chiếc ghế đỏ như máu được đặt ngay phía sau.

“Nếu mười năm là quá xa, thì hãy nghĩ lại những gì đã xảy ra gần đây. Có phải mấy tháng trước mấy người đã ép một tiểu minh tinh tự tử không?” Giọng của người đàn ông mặt thú không cao, nhưng trong lời nói lại mang theo chút lạnh lẽo.

“Tao chẳng biết cái gì hết.” Lưu Quang cười tươi: “Giả thần giả quỷ, có bản lĩnh thì tháo mặt nạ ra, ông đây có một trăm nghìn cách để khiến mày phải hối hận!”

Gã chưa kịp nói hết câu, một bóng đen bất ngờ tiến đến, đá mạnh vào phần thân dưới của gã, khiến gã đập mạnh vào tường.

Cảnh tượng thường xuất hiện trong các bộ phim kinh dị được tái hiện trong căn phòng, Lưu Quang che thân mình lại, mắt gần như lồi ra khỏi hốc.

“Anh nói sớm là mình không hiểu tiếng người là được, trong ngõ Súc Sinh có nhiều quái vật như vậy, kiểu gì chả có đồng loại với anh. Tôi có thể thử từng con một giúp anh.” Người đàn ông mặt thú chạm vào quỷ văn, trên lưng xuất hiện một con quái vật có cơ thể được làm bằng các loại lông động vật khác nhau, quỷ văn được gắn vào cơ thể của con quái vật mặt mèo, kiềm chế nó để nó không thể hoàn toàn thoát ra khỏi cơ thể của người đàn ông.

Khoảnh khắc quái vật mặt mèo xuất hiện, bầu không khí trong phòng hoàn toàn khác, nhiệt độ giảm xuống, xung quanh nồng nặc mùi máu tanh.

Cơ thể con quái vật tiếp tục nở ra cho đến khi phần đầu mặt mèo chạm trần nhà.

Vẻ mặt Lưu Quang cứng đờ, làm sao lại có thể xuất hiện một thứ kinh người và đáng sợ như vậy trong trò chơi hệ chữa trị!

“Mình đã tham gia mấy lần phiên bản close beta, nhưng không có con quái vật nào được thiết kế như vậy trong trò chơi

mà!" Vì quá đau, các mạch máu phồng ra trên trán, Lưu Quang nằm trên mặt đất, thậm chí không thể đứng dậy được.

"Cái thứ với tâm lý méo mó như anh còn có thể tồn tại, thì con mèo con đơn thuần đáng yêu như vậy của tôi dựa vào đâu mà không được xuất hiện trong trò chơi?" Người đàn ông mặt thú từ đầu đến cuối đều ngồi trên ghế : "Anh bị dọa sợ đến ngu luôn rồi à? Đây đối với anh chỉ là một trò chơi mà thôi, nếu như anh đã cảm thấy sợ hãi, thì tại sao không thử thoát khỏi trò chơi đi?"

Nghe thấy lời nhắc nhở thiện chí của người đàn ông mặt thú, Lưu Quang không còn chần chừ nữa, gã lập tức mở bảng thuộc tính, nhưng điều khiến gã nghẹt thở là nút thoát đã biến mất!

Nơi vốn để thoát khỏi trò chơi, hiện tại đã trống không!

"Không thể thoát ra!"

Nỗi đau ở thân dưới gã đã bị nỗi khiếp sợ thay thế, mồ hôi lạnh lăn theo gò má, gã đột nhiên hối hận vì không mặc quần áo, bây giờ lạnh đến toàn thân run rẩy.

"Tôi hỏi anh lại lần cuối, vài tháng trước các người có phải đã ép chết một tiểu minh tinh không?"

"Không liên quan gì đến chúng tôi! Chúng tôi chỉ là hoạt động bình thường, nhưng ai biết được bản thân cô ta bị bệnh tâm lý." Lưu Quang liên tục vuốt bảng thuộc tính, nhưng gã vẫn không tìm thấy nút thoát.

"Cái gọi là hoạt động bình thường của anh chính là không ngừng bôi nhọ, tung tin đồn thất thiệt, khuấy động dư luận để truy lùng một người vô tội? Tiểu minh tinh kia trông rất xinh đẹp, các người liền công kích ngoại hình của cô ấy, cô ấy không nguyện ý làm những chuyện bẩn thỉu đó, các người liền buộc tội cô ấy dựa vào những chuyện đó để trèo cao phải không? Bây giờ còn nói không liên quan gì đến cái chết của cô ấy?" Giọng nói của người đàn ông mặt thú càng lúc càng lạnh lẽo.

"Cái chết của Hạ Y là do người khác làm! Tôi chỉ chịu trách nhiệm rút hoa hồng, người ở dưới không biết nặng nhẹ,

chuyện này thật sự không thể tính cho tôi. Hơn nữa theo thông tin mà khách hàng cung cấp, bố của Hạ Y từng làm việc trong một bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, cô ấy đã đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đó từ khi còn rất nhỏ, tiếp nhận qua một cuộc phẫu thuật thẩm mỹ nhân cách." Lưu Quang nhìn khuôn mặt mèo trên đầu, sợ đến mức hồn bay khỏi xác, bắt đầu nói lắp, không còn sự cứng rắn như trước nữa.

Hạ Y là một tiểu minh tinh mảng truyền hình đã chết cách đây một thời gian, bản thân cô ấy là một đứa trẻ mồ côi, cha mẹ đã mất cách đây mười năm, rất đáng thương, vì vậy Hàn Phi cũng quan tâm hơn đến cái chết của cô ấy.

"Anh hãy tin tôi đi! Ban đầu tôi thực sự không muốn ép cô ấy phải chết, người phụ nữ đó có tính cách rất tốt, tuyệt đối không phải là người chọn từ bỏ cuộc sống của mình một cách dễ dàng như vậy." Lưu Quang tiếp tục giải thích, nhưng lời giải thích của gã chỉ khiến những bóng đen xung quanh trở nên tối tăm hơn, oán niệm ngày càng lớn.

"Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ cô ấy đến tên là gì?"

"Không biết! Thông tin ban đầu do vị khách hàng kia cung cấp, chúng tôi chỉ chịu trách nhiệm cho các hoạt động tiếp theo."

"Vị khách hàng tìm các người ép Hạ Y phải chết là ai?" Người đàn ông mặt thú bảo quái vật mặt mèo dừng lại: "Nói ra, anh có thể chơi tiếp cuộc sống hoàn hảo của anh rồi."

Lưu Quang che phần dưới của mình và không chút do dự nói: "Đó là một minh tinh dựa vào vẻ đẹp để nổi tiếng mười năm trước, tên là Hạ Y Lan, khi cô ấy còn trẻ trông rất giống với Hạ Y, vì vậy cô ấy nói rằng Hạ Y đã ăn trộm khuôn mặt của cô ấy."

"Hạ Y Lan?"

"Cô ấy đã cho chúng tôi biết tất cả thông tin về bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đó. Nếu muốn biết thêm chi tiết, anh có thể đến gặp cô ấy!" Lưu Quang nằm trên mặt đất: "Tôi chỉ là công cụ trong tay người khác, tôi cũng là vô tội mà, tôi có thể rời đi chưa?"

“Anh đã thừa nhận chuyện của Hạ Y, nhưng còn có một chuyện khác mà anh chưa nói rõ.” Người đàn ông mặt thú nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, một bóng dáng tái nhợt kéo một chiếc hộp đựng đồ lớn đến trước cửa phòng: “Mười năm trước, có phải các người đã ép chết một nữ streamer không? Vào ngày cô ấy chết, máu đã nhuộm đỏ chiếc váy của cô ấy.”

Nỗi đau và nỗi sợ hãi thấu tận tâm can Lưu Quang. Vẻ ngoài cứng rắn, hung dữ của gã thực ra chỉ là ngụy trang. Loại rác rưởi này chỉ dám trốn trong góc tối mà sủa. Một khi gặp kẻ tàn nhẫn thực sự, gã ngay cả nói cũng run rẩy.

So với việc rò rỉ thông tin khách hàng, lần này Lưu Quang do dự hồi lâu: “Không ngờ vẫn còn có người nhớ tới chuyện này, cô gái kia quá thuần khiết, lúc đó chúng tôi cũng không tin trên đời sẽ có người như vậy, vì vậy mới muốn thử xem liệu cô ấy có bộc lộ bản chất thật của mình hay không…”

Nhiệt độ trong căn phòng đã xuống tới mức đóng băng, sương mù trên cửa sổ đông đặc lại thành những bông máu đỏ sẫm, từng bóng đen đang đè nén lửa giận trong lòng.

“Hóa ra lý do các người ép chết một người, vậy mà lại đơn giản đến vậy.”

Người đàn ông mặt thú đã có đầy đủ thông tin mà hắn muốn, hắn đứng dậy và đi về phía cửa: “Anh có thể bắt đầu《Cuộc sống hoàn hảo》của mình rồi.”

“Bắt đầu như thế nào? Bắt đầu như thế nào!”

“Ở đây cũng là cuộc sống hoàn hảo, chỉ có điều cuộc sống hoàn hảo do người tốt và người xấu chơi không giống nhau.” Người đàn ông xoay người bỏ đi.

Lưu Quang đang bò trên mặt đất, khi bước tới cửa, vài người mặc đồng phục bảo vệ màu máu xuất hiện, họ đẩy chiếc hộp đựng đồ lớn vào phòng.

“Vừa rồi tên này nói chúng ta sinh ra là để bị người ta chơi?”

“Đừng để cảm xúc cá nhân lẫn lộn, hãy giữ mồm giữ miệng, ít nhất là cho đến khi váy đỏ quay trở lại.”

“Ác ý trong lòng nó còn mạnh hơn của chúng ta. Con người thật sự có thể biến dạng như thế này à?”

Mấy nhân viên bảo vệ nói chuyện với nhau, bọn họ hoàn toàn không để ý tới Lưu Quang, chỉ mở cái hộp lớn, đổ ra đủ thứ dính đầy máu người.

“Theo quản lý tòa nhà, anh thích ăn bánh bao máu người phải không? Chúng tôi sẽ thỏa mãn sở thích này cho anh.” Hai người bảo vệ còn may mắn sống sót của tòa nhà số 1 vạch miệng của Lưu Quang ra, nhét những thứ miễn cưỡng có thể nhìn ra là thức ăn kia vào bên trong cơ thể gã.

Tiếng la hét vang lên từ căn phòng phía sau, Hàn Phi cởi bỏ mặt nạ mặt thú ra, cùng Ứng Nguyệt rời khỏi tầng này.

“Hạ Y Lan? Nữ diễn viên này đẹp đến nỗi có chút không chân thực, nổi tiếng cách đây mười năm trước, nhưng cô ta dường như là diễn viên tuyến hai duy nhất không có tác phẩm nổi tiếng nào.” Hàn Phi nhớ lại danh sách liên hoan phim năm nay, Hạ Y Lan cũng sẽ tham dự, hình như còn là một trong những khách mời trao thưởng.

Hàn Phi vốn dĩ chỉ muốn báo thù cho váy đỏ, không ngờ lại có thu hoạch bất ngờ.

“Bây giờ mình đang cần gấp thông tin về bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đó, chờ sau khi thoát khỏi trò chơi, mình sẽ tìm cách tiếp xúc với Hạ Y Lan kia.”

Chương 414: Selfie lúc 0 giờ

Hàn Phi chỉ còn một giọt máu, lưu lại trong thế giới tầng sâu chỉ gây thêm phiền phức cho những người hàng xóm, mọi người còn phải phân tâm để bảo vệ hắn, vì vậy sau khi hắn ở đủ 3 tiếng đồng hồ thì tìm một căn phòng an toàn để offline.

Những người hàng xóm dường như cũng đã không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị, khi biết rằng Hàn Phi sắp rời đi, Ứng Nguyệt ôm bể cá và Huỳnh Long một mắt tự giác canh giữ cửa cho hắn.

Bọn họ sẽ đợi cho đến khi Hàn Phi xuất hiện trở lại, sẽ không rời đi vì bất kỳ lý do gì.

Màu máu buông xuống, khi ý thức của Hàn Phi thoát ly, có thể cảm thấy rõ trên lưng một trận ẩm ướt, tựa hồ có vật gì đó dán lưng vào cơ thể của mình.

Người đàn ông đẫm máu kia cuối cùng cũng đến gần bên cạnh hắn, có điều tạm thời không làm hại hắn.

Hướng bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, Tiếng ca đang ngồi trên mái nhà ôm đầu lâu của ông lão, đáng chú ý là đầu lâu của ông lão đã mở mắt, ông đang nhìn Hàn Phi với ánh mắt quen thuộc nhưng lại khiến người ta rất không thoải mái.

Thế giới màu máu ngưng kết là một trải nghiệm vô cùng đặc biệt, nó dường như xảy ra trong tích tắc, lại dường như kéo dài thời gian vô tận.

Còn chưa kịp nhìn kỹ hơn, Hàn Phi đã thoát khỏi trò chơi rồi.

Cởi mũ bảo hiểm trò chơi ra, Hàn Phi thấy lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh, hắn đã lâu không có loại sợ hãi bản năng này.

"Người đẫm máu đằng sau lưng, Tiếng ca, mảnh ký ức của Phó Sinh, bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, vẫn còn rất nhiều thứ mình phải đối mặt tiếp theo."

Cởi áo ra, Hàn Phi xoa xoa thái dương: "Trong thế giới tầng sâu không có nơi nào an toàn, cảm giác nó như một vòng xoáy, càng đi sâu vào khám phá, sẽ càng vướng vào tuyệt vọng tăm tối."

Hàn Phi bây giờ đã không thể quay đầu lại, hắn đã chọn con đường cho riêng mình, chỉ có thể đi về phía trước, cho dù biết rõ trước mặt mình là vực thẳm.

Leo ra khỏi máy chơi game, Hàn Phi lên mạng tìm thông tin về Hạ Y Lan và Hạ Y, còn tham gia vào nhóm chat fanclub của hai vị minh tinh này.

Cả hai người bọn họ đều có ngoại hình nghiêng thành giống nhau, tên cũng rất giống nhau, nhưng bầu không khí trong nhóm fanclub lại hoàn toàn khác nhau.

Mười nhóm fanclub do Hạ Y Lan thành lập đều đã full, sau ba giờ sáng vẫn còn rất sôi nổi, mọi người đang chuẩn bị cho các hoạt động của ngày hôm sau, còn có các loại hỗ trợ.

Nhóm chat fanclub của Hạ Y chỉ có một, lại còn không phải do chính Hạ Y thành lập, là sau khi cô qua đời, một số người thương tiếc cô đã tự động thành lập.

Mọi người đều không tin rằng một cô gái xinh đẹp dễ thương như vậy lại đưa ra lựa chọn cực đoan nhất, nhiều người trong nhóm cho đến giờ vẫn không muốn xem bình luận cập nhật của Hạ Y vào ngày cuối cùng.

Trưởng nhóm chat fanclub là một phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi, nghề nghiệp riêng của chị ấy không liên quan gì đến ngành giải trí, cũng không phải là người quản lý của Hạ Y.

Vị đại tỷ này tham gia vào dịch vụ chăm sóc lâm chung, mà người đầu tiên chị phục vụ, chính là cô con gái bị bệnh nặng của mình.

Cái chết yểu của con gái là cái gai trong tim, có thể là lý do khiến chị thích Hạ Y.

Chị và Hạ Y đã biết nhau từ rất lâu, cả hai đều sống trong cùng một khu chung cư.

Người phụ nữ đã nhìn thấy hình bóng của con gái mình trong Hạ Y, Hạ Y thì có được tình yêu đã mất từ lâu từ người phụ nữ đó vì cha mẹ cô ấy đã chết một cách bất ngờ mười năm trước.

Sau khi Hạ Y chết, người phụ nữ gần như suy sụp, khắp nơi đăng tin Hạ Y không thể nào tự sát, trong này nhất định có uẩn khúc phải điều tra rõ.

Đáng tiếc là dưới sự thao túng của Lưu Quang, không ai tin lời chị nói, cho dù là người đã chết, cũng vẫn có người chửi rủa như cũ.

Mặc dù đã 3 tháng kể từ khi vụ việc xảy ra, nhiều cư dân mạng bức xúc đã quên chuyện đó từ lâu, nhưng người phụ nữ này vẫn chưa bước ra được.

Hàn Phi ghi nhớ tất cả thông tin về Hạ Y trong nhóm, sau đó tìm đến vị chủ nhóm kia.

Hắn lấy thân phận là một người hâm mộ của Hạ Y, nói ra chuyện Lưu Quang đã ép chết Hạ Y, còn liệt kê ra một số bằng chứng.

Người phụ nữ trung niên dịu dàng sau khi nhìn thấy tin nhắn của Hàn Phi, 4 giờ sáng mời hắn vào cuộc gọi video call, đại tỷ đã sống nửa đời bình thường này, lần đầu tiên phẫn nộ như vậy.

“Bọn chúng có còn là con người nữa không!”

“Bọn chúng chỉ là khoác lên một bộ da người mà thôi.” Hàn Phi nói hết tất cả những gì hắn biết với người chị lớn tuổi, có điều hắn liên tục dặn dò đại tỷ đừng hành động hấp tấp, chuyện này cần phải phối hợp với cảnh sát.

Sau khi có được sự tin tưởng của vị đại tỷ kia, Hàn Phi bắt đầu đi sâu vào một số câu hỏi, không chỉ có Hạ Y, mà còn cả bố mẹ của cô.

Đại tỷ chủ nhóm không biết nhiều về bố mẹ của Hạ Y, chị ấy chỉ biết rằng họ làm việc trong một bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ ở ngoại ô Tân Hỗ, thường làm ca đêm, cũng không quan tâm nhiều đến Hạ Y.

Nhưng điều khiến chị ngạc nhiên là, ngay cả trong trạng thái nuôi dưỡng như vậy, Hạ Y cũng vẫn trở thành một đứa trẻ vô cùng giỏi giang.

Thông minh, chăm chỉ, xinh đẹp, tự tin, lạc quan, cô ấy dường như có tất cả những đức tính tốt trên đời, giống như một viên kim cương tỏa sáng rực rỡ vậy.

Từ lâu, đại tỷ đã để ý đến Hạ Y trong chung cư, chị ấy đã mơ tưởng không biết bao nhiêu lần rằng nếu Hạ Y là con gái của mình thì sẽ tốt biết bao.

Bố mẹ không quản giáo, nhưng thành tích học tập của Hạ Y lại thuộc loại tốt nhất, các loại giải thưởng đều được treo trên tường, cô cũng có rất nhiều sở thích như nhảy, ca hát, còn chơi một số nhạc cụ.

Đứa trẻ này chính là một đứa trẻ điển hình của con nhà người ta, nhưng tiếc là thời gian tốt đẹp không kéo dài.

Kể từ khi bố mẹ của Hạ Y đột ngột qua đời, Hạ Y hoàn toàn chìm trong bất lực và đau buồn, cô không còn nỗ lực, không còn vui vẻ, ánh mắt cũng không còn sáng nữa, có lẽ điều duy nhất không thay đổi chính là nhan sắc của cô.

Dưới sự chung tay chăm sóc giúp đỡ của đại tỷ và chung cư, Hạ Y từ từ bước ra khỏi tuyệt vọng, bắt đầu sống nghiêm túc.

Đại tỷ có thể nói là người đã luôn bên cạnh Hạ Y, chị cho rằng mình là người hiểu rõ Hạ Y nhất, nhưng ai ngờ đứa nhỏ lại đột ngột ra đi.

Để có thêm sự giúp đỡ của Hàn Phi, đại tỷ chủ nhóm cũng đã gửi tất cả những bức ảnh mà chị ấy chụp cùng với Hạ Y, cũng như một số thông tin mà Hạ Y để lại, toàn bộ gửi cho hắn.

Từ những dòng chữ này có thể thấy, Hạ Y quả thực là một người rất hoàn mỹ, cô ấy có tất cả những nét đẹp của con người, đứa trẻ như này chỉ cần thuận lợi trưởng thành, nhất định sẽ trở thành người đứng đầu trong tất cả các ngành nghề.

“Chỉnh hình nhân cách?”

Hàn Phi nhìn thông tin Hạ Y để lại, nhưng trong đầu không ngừng suy nghĩ về chỉnh hình nhân cách của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, lúc đầu hắn nghĩ nó thật nực cười, nhưng sau khi nhìn thấy cuộc sống của Hạ Y, hắn lờ mờ cảm thấy nó có khả năng thực sự tồn tại.

"Cô ấy thực sự rất hoàn hảo, giống như một tác phẩm nghệ thuật trong suốt như pha lê, không có bất kỳ dấu vết nào."

Nếu như nói Hạ Y có hết thảy phẩm chất tốt đẹp, Hàn Phi cảm thấy tiếng cười điên dại trong đầu chính là tồn tại hoàn toàn ngược lại.

"Ấy?" Hàn Phi đang nhìn mấy tấm ảnh, đột nhiên phát hiện có điểm kỳ quái: "Chủ nhóm, chị có thể gửi cho em vài tấm ảnh selfie cuối cùng theo ngày chụp của Hạ Y được không?

"Em có phát hiện gì à?" Chủ nhóm đại tỷ vẫn còn đang chìm đắm trong bi thương.

"Tất cả những bức ảnh tự sướng mà Hạ Y để lại dường như đều vô tình chụp được một chiếc đồng hồ ở trong nhà, thời gian trên đồng hồ đều là mười hai giờ." Hàn Phi nhìn tất cả các bức ảnh, Hạ Y từ một tuần trước khi chết bắt đầu cố định chụp ảnh lúc mười hai giờ, tất cả các bức ảnh đều có sự tồn tại của chiếc đồng hồ, có cái thì vô tình phản chiếu trên màn hình TV, một số phản chiếu qua gương, tóm lại đều có thể nhìn thấy đồng hồ trong nhà cô ấy.

Quan trọng hơn là, dựa vào ánh sáng và khung cảnh bên ngoài cửa sổ, Hàn Phi phát hiện trong số bảy bức ảnh tự sướng có một bức ảnh không phải được chụp vào lúc 12 giờ trưa, mà là lúc 0 giờ nửa đêm.

Hàn Phi muốn tìm hiểu xem cuối cùng chuyện gì đã xảy ra với bức ảnh chụp lúc 0 giờ nửa đêm, là khoảng cách mấy ngày trước khi cô ấy tử vong.

"Bức ảnh lúc 0 giờ nửa đêm, chính là bức ảnh cuối cùng trước khi cô ấy qua đời." Sau khi đại tỷ thu xếp xong, lại căn cứ theo thứ tự thời gian toàn bộ gửi hết cho Hàn Phi.

"Điều này hơi kỳ lạ." Hàn Phi híp mắt, cẩn thận quan sát tấm ảnh tự sướng cuối cùng.

Trong bức ảnh, biểu cảm của Hạ Y không có gì thay đổi, vị trí các vật dụng trong nhà cũng không có vấn đề gì, nhưng có một chỗ khá đặc biệt.

"Hạ Y không có con, cũng không tham gia bất kỳ hoạt động nào giúp đỡ trẻ em, vậy tại sao lại có giày trẻ em trong phòng của cô ấy? Hơn nữa không phải một đôi, chỉ có một chiếc?"

Hàn Phi phóng to tấm ảnh cuối cùng, bức ảnh Hạ Y quay lưng vào cửa phòng khách, ở cửa ra vào sau lưng cô ấy có một chiếc giày nhỏ màu trắng tinh.

"Đúng vậy! Nhưng chiếc giày này có thể nói lên điều gì?"

"Chiếc giày trẻ em đó không phải rơi từ tủ giày, mũi giày hướng về phía Hạ Y, có cảm giác như có một đứa trẻ đang đứng ở lối vào nhà cô ấy, chẳng lẽ là có người cố tình đặt vào sao? Trong phòng của cô ấy còn có người khác?" Hàn Phi tự lẩm bẩm một mình, nhưng hắn lại làm cho chủ nhóm giật mình.

"Ý em là Hạ Y có khả năng là bị người khác giết chết? Là nhóm súc sinh gọi là Lưu Quang kia làm à?"

"Hiện tại rất khó đưa ra kết luận, em sẽ đưa những thông tin này cho cảnh sát, để họ xem xét." Hàn Phi lập tức nghĩ đến việc nhờ cảnh sát giúp đỡ, dù sao đây cũng là một vụ án mạng nghiêm trọng, còn hắn cũng chỉ là một diễn viên nhỏ.

"Nghe giọng điệu của em thì có vẻ rất quen thuộc với cảnh sát? Em là cảnh sát à?" Chủ nhóm trở nên kích động.

"Tạm thời không tiện nói, hiện tại chị phải chú ý an toàn của chính mình, thời gian này tuyệt đối đừng tới gần nhà Hạ Y." Hàn Phi nói xong liền cúp điện thoại, hắn cảm thấy một số chuyện bắt đầu phức tạp hơn rồi.

Sau khi phân loại thông tin và suy luận về Hạ Y, 5 giờ sáng Hàn Phi giao những thứ này cho cảnh sát, cảnh sát trực ban đều khen ngợi sự cống hiến hết mình của hắn.

Sau khi trời sáng, Hàn Phi tùy tiện ăn chút gì đó rồi vội vàng tới tập thể nhà máy chế biến thịt.

Cảnh quay cuối cùng của《Tiểu thuyết gia huyền nghi》đã kết thúc, tiếp theo với thân phận diễn viên, hắn phải chuẩn bị để tham gia liên hoan phim.

Chương 415: 《Vật thị nhân phi》

"Hàn Phi, hôm nay có một hoạt động tuyên truyền, không biết anh có hứng thú không?"

"Tôi không có hứng thú, không tham gia hoạt động, buổi tối tôi phải thu thập manh mối giết người của tội phạm, không có thời gian."

Ngay khi Hàn Phi vừa đến phim trường, hắn đã bị trợ lý của đạo diễn Trương tóm lấy, đối phương còn đang cầm một bộ âu phục rất đắt tiền.

"Tôi biết anh sẽ nói như vậy." Trợ lý của đạo diễn Trương với khuôn mặt cay đắng: "Trailer bộ phim của chúng ta đã được phát hành, sự kiện công khai đầu tiên trùng với sự kiện của liên hoan phim, anh là diễn viên xuất sắc nhất trong phim của chúng ta, cũng là ứng cử viên hot nhất cho một số giải thưởng tại liên hoan phim, anh không thể không đi được!"

"Tìm anh Bạch đi, tôi vẫn chỉ là một diễn viên phim truyền hình viển vông, diễn viên chính thống bọn họ rất coi thường tôi."

"Anh ấy cũng sẽ đi cùng anh, ngoài ra, ban giám khảo tại liên hoan phim đã bắt đầu xem xét danh sách. Họ sẽ chọn ra một vài ứng cử viên cho giải thưởng lớn từ tất cả các bộ phim tham gia và hàng trăm cuộc thi. Anh làm quen trước với ban giám khảo sẽ rất có lợi cho anh sau này." Trợ lý của đạo diễn Trương tận tình khuyên bảo, anh ta biết chứng sợ xã hội của Hàn Phi, nhưng anh ta không ngờ chứng sợ xã hội của hắn lại nghiêm trọng đến mức này, không giống như một diễn viên chút nào.

"Hàn Phi, trong giới có rất nhiều người muốn làm quen với cậu, vừa hay cậu vẫn chưa gia nhập công ty điện ảnh và truyền hình nào, lần này là một cơ hội." Bạch Hiển cũng đi tới, bọn họ thực ra đều biết Hàn Phi mắc chứng sợ xã hội nghiêm trọng, tính cách cũng hướng nội. Lúc đầu khi đạo diễn Trương lần đầu liên lạc với đạo diễn Khương đang quay phim "Hoa

Song Sinh", đạo diễn Khương đã liên tục nói với đạo diễn Trương và Bạch Hiển rằng ông hy vọng họ sẽ bao dung và chăm sóc Hàn Phi nhiều hơn. Ông ấy đảm bảo với mọi người rằng mặc dù Hàn Phi tương đối thu mình, nhưng hắn thực sự là một người rất tốt, kỹ năng diễn xuất cũng không chê vào đâu được.

Hàn Phi có thể bộc lộ hết tài năng của mình trong《Tiểu thuyết gia huyền nghi》, không thể không nói đến công lao của đạo diễn Khương, chỉ là không có ai nói cho hắn biết chuyện đó mà thôi.

"Nếu như mọi người đều đã nói như vậy rồi, vậy thì tôi sẽ tham gia, nhưng thỏa thuận trước rằng, tôi phải về nhà trước mười giờ tối." Hàn Phi không nói mình phải về nhà chơi game, mọi người cũng đều quen hiểu là hắn phải về nghiên cứu các vụ án giết người, nên hai bên đi đến thống nhất.

"Đây là danh sách người tham gia, mọi người xem qua đi, đừng gặp giám khảo rồi cũng không nhận ra." Bạch Hiển giống như anh cả của Hàn Phi, dặn dò hắn mọi chuyện cần chú ý.

Sau khi đón lấy danh sách, Hàn Phi chỉ đại khái nhìn lướt qua, nhưng khi ánh mắt quét đến một cái tên nào đó, thì đột nhiên dừng lại.

"Hạ Y Lan? Cô ta cũng tham gia hoạt động này à?"

"Đương nhiên rồi, diễn viên này phải nói thế nào nhỉ…" Bạch Hiển nở một nụ cười ngượng ngùng nhưng không mất đi sự lịch sự: "Cô ấy vẫn luôn rất muốn tham gia các hoạt động khác nhau, đặc biệt thích lộ diện, có lẽ cô ấy thích cảm giác được nhiều người chú ý. Sao vậy? Cậu là fan của cô ấy à?"

"Em chỉ muốn tìm cô ấy nói chuyện một chút."

"Muốn chụp ảnh chung à? Vậy thì cô ấy chắc sẽ rất vui vẻ, gần đây cậu nổi tiếng như vậy, cô ấy chỉ mong sao…"

"Là có liên quan đến một vụ án."

Sau khi Hàn Phi nói xong, Bạch Hiển nhanh trí ngừng trả lời, anh ta có thể cảm thấy rằng hắn không nói dối.

“Được rồi, được rồi, Hàn Phi, anh mau đi thay quần áo đi, đạo diễn Trương biết anh bình thường không tham gia hoạt động, nên đặc biệt chuẩn bị đầy đủ quần áo cho anh đấy.” Trợ lý đạo diễn Trương chuyển đề tài, đưa bộ âu phục thoạt nhìn rất đắt cho Hàn Phi: “Hoạt động tuyên truyền của chúng ta là sau ba giờ chiều, đến lúc đó tôi sẽ thông báo cho mọi người.”

Mấy người cùng nhau bước vào phim trường, việc quay phim đã hoàn thành, nhưng vẫn còn một số cuộc phỏng vấn tại chỗ phải được thực hiện.

Mặc dù Hàn Phi cũng là một diễn viên, nhưng đây là trải nghiệm đầu tiên của hắn, trước đây hắn đều là cầm hộp cơm, đứng xem từ bên ngoài địa điểm bị an ninh phong tỏa.

《Tiểu thuyết gia huyền nghi》 đã chính thức hoàn thành vào lúc 12 giờ trưa, tất cả các bối cảnh của các diễn viên đã được quay xong, các nhân viên đã bắt đầu thu dọn địa điểm.

Các diễn viên tham gia sự kiện và đạo diễn Trương cùng nhau bước ra khỏi tập thể nhà máy chế biến thịt, mọi người nhìn tòa nhà cổ kính phía sau, trong lòng cảm thấy có chút vương vấn.

Tuy thời gian quay lần này không dài nhưng đã để lại những kỷ niệm khó quên cho tất cả các diễn viên.

Trong quá trình quay phim xảy ra ma ám, sự cố bất ngờ, còn có hung phạm thương vong, bình thường quay phim làm gì có nhiều chuyện như vậy?

“Mọi người đều đến đủ chưa?” Đạo diễn Trương thay một bộ quần áo tương đối chỉnh tề, ông ấy đặt nhiều hy vọng vào 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》, trước đây căn cứ theo địa vị trong giới giải trí của mình, ông ấy sẽ không bao giờ tham gia vào các hoạt động tuyên truyền ban đầu.

“Hàn Phi vẫn đang thay quần áo trong phòng của Nhện, em sẽ gọi điện thoại giục cậu ấy.” Trợ lý đạo diễn Trương chưa kịp nói xong, một hồi chuông gió đột nhiên vang lên, hình như là từ trong phòng của nhà văn truyền đến.

Khi tất cả đều bị tiếng chuông gió trên lầu thu hút, Hàn Phi đã thay xong quần áo, bước ra khỏi hành lang tối.

Ánh nắng giữa trưa chiếu vào người hắn, trượt xuống theo bộ đồ của hắn như một vùng đại dương màu vàng.

Khuôn mặt đẹp trai vốn có lúc này đã biến mất, khí chất đặc biệt khó tả, như thể hắn sinh ra để được mọi người chú ý.

"Hóa ra anh ấy mặc vest đẹp trai như vậy sao?" Vài nữ diễn viên có mặt nhìn Hàn Phi với vẻ khó tin, một số nhân viên ở hiện trường cũng lấy điện thoại di động của mình ra chụp ảnh.

Hàn Phi không hề giả vờ đẹp trai hay lạnh lùng, hắn cứ như bình thường đi về phía trước, trên người hắn tự nhiên toát ra một loại lạnh lùng hoàn toàn khác với người thường.

"Thảo nào anh ấy bình thường ăn mặc xuề xòa như vậy, hóa ra là vì tự tin à!"

"Rõ ràng là có thể thành công nhờ nhan sắc, nhưng lại cứ phải cố gắng diễn xuất."

"Khá lắm, đây chính là diễn viên sao!"

Ánh nắng vương trên lá cây ngô đồng, giống như một cơn mưa sáng rực, Hàn Phi xuyên qua "màn mưa" đi tới trước mặt mọi người, hơi nhíu mày khó hiểu: "Mọi người đều nhìn tôi làm gì?"

"Không sao, không sao, mọi người tranh thủ thời gian lên xe đi."

Hàn Phi không có xe riêng, vẫn ngồi với nhân viên như thường lệ.

Sau khi lên xe, hắn tìm một góc rồi ngồi xuống, nhưng lần này khác với lúc trước, cho dù hắn ngồi trong góc thì ánh mắt của mọi người cũng sẽ liếc nhìn hắn dù cố ý hay vô ý.

Thay vì ngưỡng mộ khí chất của Hàn Phi, mọi người lại càng ngạc nhiên và tò mò hơn.

"Đây là Cánh bướm trở về từ cõi chết, ngóc đầu trở lại à?"

Đối với chứng sợ xã giao, Hàn Phi chỉ cảm thấy toàn thân khó chịu, hắn đành phải giả bộ ngủ.

Xe buýt của đoàn cuối cùng cũng chạy từ vùng ngoại ô đến thành phố thông minh mới, sau khi mọi người kiểm tra thông tin danh tính của mình, họ lần lượt xuống xe.

Các diễn viên khác tham gia sự kiện này đều có fan hâm mộ ứng viện riêng, họ giơ bảng hiệu, hô vang tên của thần tượng, còn có những khẩu hiệu đã chuẩn bị sẵn.

Việc theo đuổi các ngôi sao một cách mù quáng là không nên, hiện tại càng có nhiều người hâm mộ thực sự coi những ngôi sao yêu thích của họ là bạn bè và hình mẫu, đồng thời có được một loại sức mạnh đi lên.

"Ôi mẹ ơi! Nhân viên đó đẹp trai quá!"

"Nhân viên quay phim của đoàn phim Tiểu thuyết gia huyền nghi đều có phong cách như vậy?"

"Chờ chút, người đó hơi quen quen, Mạnh Trường Hỉ?! Anh ấy là Mạnh Trường Hỉ đó!"

Hàn Phi không mở bất kỳ nhóm fan nào, cũng không triệu tập bất kỳ đội hậu viện nào, hắn thậm chí còn không thèm đăng tải các thông tin cập nhật trên các nền tảng xã hội.

Hiện trường hoạt động không có đội ngũ hậu viện của Hàn Phi, nhưng nhiều người qua đường đã nhận ra hắn, họ không nhớ tên thật của hắn, nhưng họ biết rằng hắn đóng vai Mạnh Trường Hỉ và Mạnh Trường An.

Cùng với việc [Hoa song sinh] rất hot, Mạnh Trường Hỉ và Mạnh Trường An do Hàn Phi thủ vai cũng đã ăn sâu vào lòng người.

Một người tốt khiến người ta phải rơi nước mắt, một người xấu khiến người ta phải nghiến răng.

"Mạnh Trường Hỉ! Chúng em giúp anh bắt Cánh bướm! Đập chết đồ chó chết nhà nó đi!"

"Đừng gọi Mạnh Trường Hỉ nữa, người ta tên là Hàn Phi, khắc tinh của tội phạm Hàn Phi, quân cờ bị cảnh sát Tân Hỗ giấu trong giới giải trí đấy."

“Anh ấy là diễn viên à? Tôi chỉ đơn thuần là tò mò thôi, bởi vì gần đây giáo viên học viện cảnh sát của chúng tôi nhắc đến anh ấy rất nhiều.”

Một chuyền mười, mười chuyền một trăm, ngày càng nhiều người qua đường vây quanh vì tò mò, vô số cuộc bàn tán cũng át đi tiếng hò reo của người hâm mộ, một số ngôi sao muốn chụp ảnh sự kiện chỉ có thể cười cay đắng.

“Tiểu thuyết gia huyền nghi” còn chưa ra mắt thì độ nổi tiếng của Hàn Phi đã rất cao, đó là điều không ai có thể ngờ tới.

“Chọn cậu diễn vai này đúng thật là đã chọn đúng người rồi.” Đạo diễn Trương càng nhìn Hàn Phi càng hài lòng, ông và Hàn Phi cùng nhau tiến vào địa điểm tổ chức sự kiện.

Vào trong hậu trường, Hàn Phi nhìn về phía khán giả đã đông đủ bên dưới, không khỏi liên tưởng đến khung cảnh trong quá trình quảng bá “Hoa Song Sinh”.

Lúc đó, đạo diễn Khương và những người khác sử dụng một địa điểm phụ nhỏ, hầu như không có người dự khán, người dẫn chương trình thì âm thầm dùng mánh khóe.

Khi đó Hàn Phi không nổi danh, ai cũng có thể bắt nạt hắn, người dẫn chương trình đó cũng không coi trọng hắn, bọn họ đều cho rằng tiêu diệt hắn là một chuyện rất dễ dàng.

“Hàn Phi, cậu là người thứ ba lên sân khấu, đằng sau anh, chú ý hít thở sâu, khi căng thẳng thì ngáp một cái. Nào, cậu làm thử như anh nói xem nào.” Bạch Hiển là một tiền bối tốt, anh ấy lo lắng Hàn Phi vì sợ hãi sẽ nói sai, kiên nhẫn truyền đạt kinh nghiệm của mình.

Rất nhanh chiến dịch quảng bá đầu tiên cho “Tiểu thuyết gia huyền nghi” bắt đầu, sau khi người dẫn chương trình làm nóng sân khấu xong, đạo diễn Trương và Bạch Hiển cùng đi ra, rất nhanh đến lượt Hàn Phi.

Nhìn ánh sáng ở giữa sân khấu, Hàn Phi không chút do dự bước ra khỏi cánh gà.

Khi kết thúc quay "Hoa Song Sinh", hắn đã từng nói rằng mình phải bước lên một vũ đài lớn hơn, hiện tại hắn đã làm được rồi.

Không ai dám lại công kích, càng ngày càng có nhiều người gọi tên hắn, khoảnh khắc này, Hàn Phi bị sóng nhiệt trên thế giới bao trùm, hắn cảm giác rất rõ ràng mình vẫn còn sống.

Khi tham gia buổi ra mắt phim "Hoa Song Sinh", hắn đã mặc trang phục của Mạnh Trường An và chịu đựng một màn bị hành hạ, thì giờ có vẻ như mọi chuyện đã khác.

Hàn Phi trả lời trôi chảy các câu hỏi của người dẫn chương trình, tương tác với hiện trường vô cùng thú vị. Mặc dù hắn vẫn chưa quen với nơi này nhưng hắn đã làm tốt hơn hầu hết các diễn viên trẻ khác.

Chiến dịch quảng bá cho "Tiểu thuyết gia huyền nghi" kết thúc lúc 6 giờ chiều. Ngay sau khi trailer phim và quảng cáo phim ra mắt, ngay lập tức trở nên phổ biến trên mạng.

Có người đã so sánh chín diễn viên với nhau, nằm ngoài dự đoán của mọi người, sau khi xem trailer phim, đánh giá mức độ nổi tiếng của nam diễn viên phụ Hàn Phi không khác so với nhân vật chính Bạch Hiển, bảy diễn viên còn lại kém hơn họ rất nhiều.

Một số cư dân mạng bên dưới đã lần lượt để lại comment, cho rằng vai phụ Bạch Hiển quá hoàn hảo, xứng đáng là ông hoàng điện ảnh, khả năng diễn xuất vô song.

Độ hot của "Tiểu thuyết gia huyền nghi" tiếp tục tăng vọt, khung cảnh này không thể so sánh cái nào đẹp hơn với "Hoa Song Sinh".

Đạo diễn nổi tiếng, các diễn viên tên tuổi tham gia, tất cả mọi người đều vô cùng mong chờ bộ phim này.

Vì độ hot trên internet tăng quá nhanh, đạo diễn Trương, người luôn tỏ ra bình tĩnh, cũng không thể ngồi yên.

Bây giờ cư dân mạng quá mong đợi, nếu như kỳ vọng của họ không được đáp ứng, vậy bia miệng sẽ trực tiếp sụp đổ.

Đương nhiên, nếu dưới tình huống này có thể vượt quá sự mong đợi của cư dân mạng, thì bộ phim điện ảnh này nhất định sẽ trở thành một đỉnh cao khác của đạo diễn Trương.

Sau khi hoạt động tuyên truyền kết thúc, đạo diễn Trương đã rời đi ngay cùng một số diễn viên.

Sự kiện quảng bá đầu tiên của "Tiểu thuyết gia huyền nghi" rất gần với địa điểm chính của liên hoan phim, tất cả đều nằm trong cùng một khuôn viên của thành phố thông minh.

Liên hoan phim sẽ chính thức khai mạc sau đó một tuần, hôm nay chỉ là sơ tuyển, ban giám khảo sẽ chọn ra danh sách rút gọn từ hàng trăm diễn viên, còn ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng trong số các ứng cử viên thì vẫn chưa được công bố cho đến ngày liên hoan phim.

Hoạt động ngày hôm nay tuy chỉ được coi là làm nóng, nhưng hiện trường đã là núi người biển người, tập trung đủ các loại phương tiện truyền thông.

"Tôi sẽ trò chuyện với một số người bạn cũ trước, hẹn gặp mọi người ở cửa sảnh số 1 lúc 7:30."

Đạo diễn Trương vội vàng rời đi, các diễn viên khác cũng đi tìm người quen, Hàn Phi cũng chuẩn bị đi đến chỗ ăn tiệc buffet.

"Hàn Phi, anh dẫn cậu đi làm quen với vài người bạn." Bạch Hiển sợ Hàn Phi chỉ có một mình, cho nên chủ động nói.

Hàn Phi suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu: "Được, chúng ta đi tìm Hạ Y Lan. Nếu như anh cảm thấy không tiện, cứ nói vị trí đại khái cho em là được."

"Chuyện này…" Bạch Hiển cười khổ, hiện tại rõ ràng là thời cơ tốt để mở rộng mối quan hệ, có bao nhiêu người cầu còn không được, nhưng Hàn Phi xem ra chỉ là muốn phá án.

Nhìn Hàn Phi, Bạch Hiển biết rằng hắn đang nghiêm túc.

Ở một nơi náo nhiệt, một nơi mà ai cũng vì danh lợi, Hàn Phi hiển nhiên lạc lõng.

“Anh tìm bạn hỏi xem, cậu đi theo anh.” Bạch Hiển và Hàn Phi đang chuẩn bị bước vào đại sảnh, thì lối vào đột nhiên trở nên sôi động, một đám đông vây quanh một người đàn ông trung niên hốc hác và mệt mỏi.

“Anh với tư cách là một trong những nghệ sĩ hài nổi tiếng nhất cả nước tại sao lại không diễn các tác phẩm thể loại này nữa? Có phải do anh không hài lòng với phim hài hiện tại không?”

“Nghe nói sức khỏe anh không tốt, vẫn luôn dưỡng bệnh có phải không?”

“Lần này sao anh lại được bầu làm giám khảo? Anh đang chuẩn bị comeback phải không!”

“Là một nghệ sĩ hài cấp quốc gia, ai là nghệ sĩ hài mới mà anh yêu thích nhất năm nay?”

Đám người đang chen chúc, người đàn ông trung niên chỉ có mệt mỏi, cố hết sức giữ nụ cười cho đến khi nhìn thấy Hàn Phi đang đi theo Bạch Hiển.

Bên kia núi người biển người, người đàn ông trung niên khó có thể tin vào mắt mình, có chút sững sờ, lại có chút kinh ngạc.

“Hóa ra giấc mơ đó là thật … Tôi nghĩ rằng tôi đã tìm thấy cậu ấy rồi.”

Nhìn thấy Hàn Phi bị đám người nhấn chìm, trên mặt người đàn ông trung niên nở nụ cười: “Cậu ấy so với tôi khi còn trẻ đẹp trai hơn nhiều.”

Bạch Hiển và Hàn Phi bước ra khỏi địa điểm chính, họ tìm thấy Hạ Y Lan đang chụp ảnh sự kiện dưới sự dẫn dắt của một nữ diễn viên.

Người phụ nữ đó quả nhiên rất xinh đẹp, trên người gần như không có dấu vết của năm tháng, nhìn thế nào cũng không thấy giống một người đã gần bốn mươi tuổi.

“Cô ấy đẹp một cách xuất chúng, nhưng kỹ năng diễn xuất lại rất tệ, nhiều biểu cảm chưa vào đâu. Các đạo diễn lớn trong giới không dám để cô ấy đóng vai chính.”

“Khoảng cách quá xa không nhìn ra điều gì, em đi tìm cô ấy nói chuyện một chút.”

Bạch Hiển muốn ngăn cản Hàn Phi nhưng đã không kịp, hắn bước lên tấm thảm đỏ còn chưa trải xong, đi chầm chậm về phía Hạ Y Lan.

“Cậu ấy không phải là sợ xã giao à? Vậy mà dám trực tiếp đi tìm gặp người ta nói chuyện?” Bạch Hiển nghiến răng, cũng đi theo phía sau.

Chương 416: Chiếc giày màu trắng

Địa điểm chính của liên hoan phim rất đông người, bây giờ rõ ràng chỉ là hoạt động khởi động, nhưng rất nhiều phóng viên và những người làm công tác truyền thông đã đến từ trước.

Khắp nơi vang lên tiếng hò reo, các diễn viên trẻ và diễn viên mới đổ xô đến địa điểm chính. Dưới máy quay, mọi người đều thể hiện những mặt tốt nhất của mình.

“Hạ Y Lan!”

“Chị ơi ở đây!”

“Đây là nhan sắc thần tiên gì vậy?”

Không chỉ người hâm mộ mà những người qua đường và nhân viên đều vô cùng ngạc nhiên, năm tháng không để lại dấu vết trên người Hạ Y Lan, làn da như thiếu nữ, ngoại hình không mấy thay đổi.

Chân thành mỉm cười với từng người, so với mười năm trước, Hạ Y Lan dường như được nhiều người yêu mến hơn, cô ta không chỉ có gương mặt xinh đẹp mà còn có phần trưởng thành hơn.

Bước đi dưới ống kính và ánh đèn sân khấu, cô ta dường như là một nữ thần hoàn hảo, mỗi một ánh nhìn đều khiến người ta rung động.

Nhẹ nhàng, xinh đẹp, trưởng thành và gợi cảm, cô ta khoe mình trước ống kính, như thể cô ta không thể chờ đợi được tất cả mọi người nhìn thấy vẻ đẹp của mình.

Nghe những lời cảm thán của người hâm mộ và người qua đường, đồng thời nhìn thấy từng đôi mắt kinh ngạc, Hạ Y Lan vô cùng hài lòng.

“Xin chào, tôi tên là Hàn Phi.”

Một giọng nói đột nhiên vang lên sau lưng Hạ Y Lan, giọng điệu lãnh đạm đó mang theo chút lạnh lùng.

Hạ Y Lan như bị dội một chậu nước đá, cô ta hoàn hồn trước sự reo hò của người hâm mộ, quay lại nhìn về phía bên cạnh mình.

"Tôi có thể hỏi chị vài câu được không?" Sau khi tự giới thiệu bản thân, Hàn Phi đang định tiếp tục hỏi, nhưng hắn lại đột nhiên không nói nên lời.

Hắn nhìn cận cảnh khuôn mặt của Hạ Y Lan, khuôn mặt đó vô cùng xinh đẹp, không thể nhìn ra khuyết điểm nào, nhưng lại khiến hắn rùng mình một cái.

Vào một khoảnh khắc nào đó, hắn cảm thấy như thể nhìn thấy Hạ Y, khuôn mặt của hai người phụ nữ chồng lên nhau, bị những con sâu nhỏ như dây thừng móc vào nhau.

Hít hít mũi, khi Hàn Phi đến gần Hạ Y Lan, còn ngửi thấy một mùi thối rữa.

Mùi đó rất nhẹ, bị mùi nước hoa đắt tiền che giấu một cách hoàn hảo, Hàn Phi cũng không chắc chắc mùi đó rốt cuộc là phát ra từ đâu.

Fan và người qua đường không thể vào bên trong, hai bên đường đều có nhân viên bảo vệ, Hạ Y Lan không lo lắng Hàn Phi là người xấu, chỉ là cô ta không thích người khác đến gần mình.

Trong mắt vốn hiện lên một chút bất mãn, nhưng khi nhìn thấy Hàn Phi, biểu cảm rất nhanh phát sinh thay đổi.

Lúc này Hàn Phi cũng không nói nữa, dường như bị nhan sắc của Hạ Y Lan thu hút mà đứng ngây tại chỗ.

Có lẽ là chưa từng thấy một người đẹp như vậy bao giờ?

Cũng không trách Hạ Y Lan sẽ nghĩ như vậy, trước đây cô ta đã gặp rất nhiều tình huống tương tự.

"Hàn Phi? Tôi đã xem cậu diễn 'Hoa Song Sinh', trong giới trẻ kỹ năng diễn xuất của cậu được coi là đỉnh nhất."

Giọng của Hạ Y Lan cũng rất hay, lời khen ngợi của cô ta có thể khiến người ta tràn đầy năng lượng.

Sự không hài lòng trong mắt đã biến mất, dưới ống kính máy quay, Hạ Y Lan thật hoàn hảo.

Cô ta rất tự nhiên đưa tay về phía Hàn Phi, như muốn khoác cánh tay của hắn cùng đi vào địa điểm chính, như vậy có thể tạo ra hiện tượng giả rằng hai bên là bạn bè, giảm bớt sự ngượng ngùng vừa rồi.

Dưới sự rèn luyện một thời gian dài ở thế giới tầng sâu, Hàn Phi lúc này đang mặc âu phục có khí chất khác hẳn những người đồng trang lứa, Hạ Y Lan cảm thấy việc bước vào địa điểm cùng lúc với Hàn Phi, bị chụp ảnh lại còn có thể thêm một số chủ đề cho mình, làm tăng mức độ nổi tiếng cho cả hai bên.

Cô ta là tiền bối trong giới nghệ thuật, đối với hậu bối phải biểu hiện ra mặt dịu dàng, quan tâm.

Trên mặt Hạ Y Lan mang theo nụ cười, nhưng chính vào lúc tay cô ta sắp chạm vào Hàn Phi, hắn lại vô thức lùi lại sau nửa bước.

Nụ cười trở nên có chút đơ cứng, Hạ Y Lan chưa từng gặp qua tình huống như này.

Động tác lùi lại sau nửa bước của hắn là nghiêm túc sao?

Tay đã giơ ra, để lơ lửng ở không trung lại càng ngượng ngùng hơn, Hạ Y Lan tiến lên phía trước một bước, sau đó vỗ nhẹ vào cánh tay Hàn Phi, như thể là đang giúp hắn phủi con bọ trên âu phục.

Khi Hạ Y Lan đến gần, Hàn Phi ngửi thấy rõ mùi của cái gì đó thối rữa, mùi đó chính là toát ra từ trên người cô ta.

“Cậu tìm tôi có chuyện gì thế? Chúng ta vừa đi vừa nói.” Hạ Y Lan nhìn khuôn mặt ngây ngốc của Hàn Phi, cô ta vẫn chưa nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Hàn Phi sờ nhẹ chóp mũi, hắn ngửi thấy mùi của thế giới tầng sâu trên người Hạ Y Lan, thứ biến chất thối rữa đó hắn vốn dĩ cho rằng chỉ có thế giới tầng sâu mới có.

Đi bên cạnh Hạ Y Lan, Hàn Phi thỉnh thoảng lại nhìn cô ta, người phụ nữ này giống như một quả táo do phù thủy tạo ra, bề ngoài thì tươi ngon, nhưng bên trong có thể đã sớm thối rữa.

Để duy trì mãi mãi vẻ đẹp của mình, Hạ Y Lan có lẽ đã phải trả một cái giá nào đó.

Hàn Phi thường ngửi thấy đủ thứ mùi thối rữa ở thế giới tầng sâu, không thể không nói, mùi thối trên người Hạ Y Lan tương đối đặc biệt, không toát ra loại khí tức nguy hiểm, chỉ đơn giản khiến hắn cảm thấy quỷ dị và không thoải mái.

Giữ một khoảng cách nhất định, Hàn Phi khẽ cong ngón tay, hắn luôn sẵn sàng đối phó với nhiều trường hợp khẩn cấp khác nhau phát sinh.

Hạ Y Lan thì lại không hề rõ những hoạt động trong nội tâm Hàn Phi, cô ta chỉ biết rằng hắn đang nhìn mình, nhưng cô ta không chỉ không vạch trần, khóe miệng còn nhẹ nhàng cong lên. Bị một người đàn ông đẹp trai có tiềm lực, không màng danh lợi, lại trẻ hơn mình nhiều tuổi nhìn trộm, điều này đã thỏa mãn sự phù phiếm của cô ta, có lẽ cô ta cho rằng đó là một sự công nhận vẻ đẹp của mình.

Hai người cùng nhau đi đến địa điểm chính với suy nghĩ của riêng mình, Bạch Hiển đi theo sau có chút ngượng ngùng, anh ấy thực sự không ngờ rằng Hàn Phi, người mắc chứng sợ xã hội nghiêm trọng lại nhanh như vậy đã quen với Hạ Y Lan.

Bên ngoài địa điểm chính có các phóng viên và nhân viên truyền thông, họ được trang bị "súng dài và đại bác ngắn", các diễn viên không dám làm bất cứ hành vi nào không phù hợp.

Hàn Phi không nói nữa, cho đến khi bước vào đại sảnh tầng một của địa điểm, khi Hạ Y Lan chuẩn bị rời đi, hắn mới chủ động ngăn đối phương lại.

Nhìn thấy Hàn Phi do dự suốt chặng đường, cuối cùng khi hai người tách ra mới ngăn mình lại, Hạ Y Lan cười nhẹ: "Đây là lần đầu tiên cậu tham gia loại hoạt động này, đúng không? Đừng dè dặt như vậy, đây là danh thiếp của tôi, cứ coi như là quen thêm một người bạn."

“Chị chắc chứ?” Hầu hết bạn bè của Hàn Phi đều không thở hổn hển, nhiệt độ cơ thể của họ quanh năm đều dưới 0 độ.

“Giải Diễn viên trẻ xuất sắc năm nay chỉ thuộc về cậu, cộng thêm, đạo diễn Trương coi trọng cậu như vậy, việc cậu trở thành ngôi sao hạng A chỉ là vấn đề thời gian. Chờ sau này cậu phát triển rồi, tôi muốn thêm cậu làm bạn bè còn khó ấy chứ.” Hạ Y Lan cười rất dịu dàng, không có chút kiêu ngạo nào, nhưng đúng vào lúc cô ta chuẩn bị nói gì đó, thì bên cạnh lại có người đi tới.

Mỉm cười chào tạm biệt Hàn Phi, người phụ nữ này thậm chí còn không thèm nhìn những diễn viên mới, thái độ của cô ta với những người đó và Hàn Phi hoàn toàn khác nhau, dường như nụ cười của cô ta chỉ dành cho những người có ích với cô ta mà thôi.

“Anh Hàn!” Chiêm Lạc Lạc phấn khích chạy đến bên cạnh Hàn Phi, theo sau là các diễn viên trẻ khác của đoàn phim《Hoa Song Sinh》: “Lâu rồi không gặp! Cảm giác khi quay phim với đạo diễn Trương như thế nào? Để em kể cho anh nghe, đạo diễn Khương hiện tại rất hối hận đấy, anh ấy rất sợ rằng anh sau này sẽ không hợp tác với anh ấy nữa.”

“Cậu đang lẩm bẩm cái gì ở đó vậy?” Đạo diễn Khương cũng đi tới, nhìn thấy bộ dạng hiện tại của Hàn Phi, trong mắt đầy an ủi. Hàn Phi là một trong những học trò của ông, ông luôn cảm thấy Hàn Phi có tiềm năng rất lớn, bây giờ hắn đã thực sự làm được: “Trailer của 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》 anh đã nghiên cứu vài lần, kỹ năng diễn xuất của cậu lại tiến bộ rồi, trước đây anh cũng không phát hiện ra cậu lợi hại như vậy đấy.”

Đạo diễn Khương có thể chắc chắn rằng nếu xét về thực lực thì không ai cùng lứa diễn xuất tốt hơn Hàn Phi, khi《Tiểu thuyết gia huyền nghi》chính thức công chiếu, hắn chắc chắn sẽ vô cùng hot.

Có một câu nói là gì? Đại bàng một ngày bay lên cùng gió, bay thẳng một mạch chín vạn dặm.

Trước đây, đạo diễn Khương cho rằng câu này rất phóng đại, cho đến khi ông ấy gặp Hàn Phi, người đã hoàn toàn thể hiện tài năng của mình trên màn ảnh.

“Đạo diễn Khương, anh còn nhớ kế hoạch series những câu chuyện có thật mà chúng ta đã thảo luận trước đây không? Em đã kết nối mấy vụ án lại với nhau rồi, chờ bên này xong xuôi, chúng ta có thể trực tiếp bắt đầu quay phim.” Tri ân báo đáp, khi Hàn Phi sa cơ lỡ vận, đạo diễn Khương sẵn sàng chịu áp lực để cho hắn cơ hội, bây giờ có linh cảm của một tác phẩm tốt, tất nhiên hắn muốn trả ơn đạo diễn Khương.

“Đừng, anh sao mà trả nổi tiền cát xê đóng phim cho cậu.” Đạo diễn Khương nói đùa, trên thực tế là không muốn làm lỡ Hàn Phi.

“Không sao, cứ coi như lúc quay《Hoa Song Sinh》, trực tiếp phân chia tiền phòng vé. Thua lỗ em gánh giúp mọi người, nếu kiếm được, mọi người cũng cùng nhau kiếm.” Từ trước đến nay Hàn Phi không gia nhập bất kì công ty giải trí nào. Điều hắn nghĩ là sau này có cơ hội có thể tìm một vài người tin tưởng, tự thành lập một công ty của riêng mình, để chuyên làm một số bộ phim cho các nạn nhân xem.

Hàn Phi trước đây không tự tin vào bản thân, nhưng từ sau khi đảm nhiệm các chức vụ như quản lý tòa nhà, quản lý cửa hàng, bảo vệ, giáo viên và đồ tể nửa đêm, hắn cảm thấy tự mình lập nghiệp có lẽ sẽ không thành vấn đề.

Nói chuyện một lát với đạo diễn Khương và Chiêm Lạc Lạc, hoạt động tối nay cũng chính thức bắt đầu.

Các diễn viên lần lượt đi vào, Hàn Phi thì lại lấy điện thoại di động ra, không ngừng nhìn đồng hồ.

Hắn bây giờ khá chắc chắn rằng trên người Hạ Y Lan có vấn đề, chắc chắn không phải ngẫu nhiên mà người phụ nữ đó và Hạ Y lại giống nhau như đúc, thậm chí có thể nói cái chết của Hạ Y có lẽ cũng có liên quan đến cô ta.

“Hạ Y Lan là người của công chúng nên không dễ nói chuyện, tốt hơn hết là nên mượn lực lượng cảnh sát sẽ tốt hơn.” Hàn Phi đang đứng ngoài đại sảnh, hắn đang định gọi

cho Lệ Tuyết thì một giọng nói kinh tởm đột nhiên vang lên từ xa.

“Đây không phải là Hàn Phi hay sao? Tôi còn tưởng rằng cậu không thèm tham gia loại hoạt động khởi động như này cơ, quá gần gũi với giới chúng tôi, như vậy không có lợi cho việc duy trì hình ảnh của mình đâu.” A Thành và nam diễn viên chính của《Tình yêu bí mật chốn đô thành》cùng nhau đi về phía đại sảnh, ông chủ của bọn họ đang cầm điện thoại cũng đi theo phía sau, vẻ mặt ảm đạm.

Hàn Phi cũng lười để ý đến A Thành, kì thực hắn cũng quên luôn tên đầy đủ của hai người này là gì rồi.

Những đồ vật và người hoàn toàn không có uy hiếp, căn bản không đáng để lãng phí thời gian và tinh lực của chính mình.

“Cũng tự tin ghê, cậu thật sự cho rằng mình đã nắm chắc trong tay rồi à?” Nam chính của《Tình yêu bí mật chốn đô thành》nở nụ cười nhẹ, ngăn A Thành lại, trực tiếp bước vào đại sảnh.

“Chờ xem kịch hay đi, không có người bảo vệ ‘đôi cánh’, bay càng cao, sẽ ngã càng thảm đấy.” A Thành dường như biết được điều gì đó, bọn họ như thể đã sắp xếp xong mọi thứ.

Sau khi hai người vào đại sảnh, ông chủ của bọn họ cầm điện thoại di động dừng lại trong đại sảnh, tốc độ nói càng lúc càng nhanh, vẻ mặt càng ngày càng nóng nảy.

“Anh không về nhà, tối nay có hoạt động rất quan trọng, nếu như em sợ thì đi chỗ khác tránh đi.”

“Làm gì có quỷ? Em là tự mình dọa mình thôi! Được rồi, không nói nữa, anh phải đi vào đây.”

“Anh nói với em lần cuối cùng! Chiếc giày màu trắng kia không liên quan gì đến anh, em mau vứt đi!”

“Cái rắm ý! Sao có thể là anh lại nhặt về được? Em căn bản là chưa xử lý nó!”

“Anh làm sao biết nó sẽ xuất hiện dưới gầm giường? Đứa trẻ mà em thấy trong ác mộng thì có liên quan gì đến chiếc

giày? Ngày mai anh sẽ đưa em đến gặp bác sĩ tâm lý! Cúp máy đây!"

Cúp điện thoại, người đàn ông chuẩn bị đi vào, nhưng lúc này chuông điện thoại lại vang lên.

Ông ta nghiến răng, khuôn mặt vốn đã ảm đạm lại càng thêm méo mó.

"Em rốt cuộc định làm cái quái gì vậy? Anh cảnh cáo em lần cuối, đừng gây rắc rối cho anh nữa!" Người đàn ông cầm điện thoại di động đi về phía nhà vệ sinh của địa điểm chính, vẻ mặt của ông ta càng ngày càng trở nên gớm ghiếc, trên trán nổi lên gân xanh, khác hẳn vẻ ngoài thường ngày.

Hàn Phi cũng nhìn thấy người đàn ông đó, đối phương từng gặp hắn ở dưới lầu, ấn tượng của hắn với ông ta rất kém.

Ngoài ra, theo manh mối do Kim Tuấn cung cấp, Hàn Phi nghi ngờ rằng người đã yêu cầu Lưu Quang ra tay chính là người đàn ông đó.

"Mấy ngày không gặp, ông ta có vẻ già đi vài tuổi." Hàn Phi đang điều tra chuyện của Hạ Y Lan, hắn cũng không muốn gây thêm phiền phức khác, nhưng lại tình cờ nghe được người đàn ông này nhắc đến chuyện gì đó trên điện thoại - chiếc giày màu trắng.

Trong bức ảnh tự sướng trước khi chết của Hạ Y, cũng có một chiếc giày màu trắng.

"Trong nhà ông ta cũng xuất hiện chiếc giày màu trắng sao?" Hoạt động chuẩn bị bắt đầu, các diễn viên lần lượt đi vào, nhà vệ sinh ở cuối hành lang, gần như không có người ở đó.

Hàn Phi chỉ tò mò về cuộc nói chuyện của người đàn ông, hắn lặng lẽ đi theo phía sau, nhưng khi người đàn ông bước vào nhà vệ sinh ở cuối hành lang, hắn nhìn thấy một công nhân xách thùng sơn cúi đầu đi vào nhà vệ sinh.

Hắn rất chắc chắn, lúc đầu không hề có người này ở hành lang.

“Địa điểm chính này chắc là không có chỗ nào cần quét sơn, vậy thì nhân viên làm việc kia là như thế nào?” Chỉ là đứng nhìn từ xa, Hàn Phi đã phát hiện ra vấn đề.

Hắn bật chức năng ghi âm của điện thoại lên, đi về phía nhà vệ sinh, càng đến gần, hắn càng cảm thấy không ổn.

Cũng không biết là do điều hòa không sưởi ấm rồi hay do nguyên nhân nào khác mà nhiệt độ cuối hành lang rất thấp.

Nhẹ nhàng đẩy cửa nhà vệ sinh ra, Hàn Phi không thấy một ai trong nhà vệ sinh cả, hắn mở cửa buồng ngăn ra, vừa đẩy đến buồng ngăn thứ ba, tiếng hét thảm thiết của một người đàn ông đột nhiên vang lên từ nhà vệ sinh nữ!

“Ông ta ở trong nhà vệ sinh nữ?”

Khi Hàn Phi bước ra khỏi nhà vệ sinh nam, tình cờ nhìn thấy ông chủ của bọn A Thành đang đứng trước gương, giống như một người phụ nữ, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt của mình, sau đó ngón tay từng chút một tóm lấy viền da mặt, như thể sẽ xé toạc toàn bộ khuôn mặt xuống vậy.

Má đã chảy máu, nhưng người đàn ông hoàn toàn không để ý, vẻ mặt quyến rũ mê người, đôi mắt không ngừng nhìn vào tấm gương trước mặt, miệng lặp đi lặp lại một câu nói trong vô thức.

“Ông đã từng thấy ngài Cánh bướm ở hoa viên số 24 chưa? Có một đứa trẻ đi giày trắng đang tìm kiếm nó.”

Hai từ Cánh bướm đối với Hàn Phi là một điều cấm kỵ, hắn lập tức chuẩn bị đi đến, nhưng lúc này người đàn ông trốn trong nhà vệ sinh nữ lại từ từ trở lại bình thường.

Hắn nhìn vết máu trên mặt, vẻ mặt càng thêm âm u đáng sợ.

“Chết tiệt, chuyện này cuối cùng là như thế nào?”

Chương 417: Bạn đã trộm khuôn mặt của ai?

Người đàn ông lấy từ trong túi ra một chiếc khăn lụa, bên trên chiếc khăn vốn đã có vết máu. Ông ta rất thành thạo trong việc lau miệng vết thương bằng chiếc khăn lụa, chuyện như thế này có lẽ không phải là lần đầu tiên xảy ra.

Sắc mặt âm u như mực, khi người đàn ông bước ra khỏi nhà vệ sinh nữ vừa hay nhìn thấy Hàn Phi, ông ta nghiến răng nghiến lợi, trong mắt tràn ngập hận ý không hề che giấu.

Việc giả danh gia đình nạn nhân để tấn công Hàn Phi trước đây chính là chủ ý của ông ta, tốn rất nhiều tiền và lên kế hoạch từ lâu nhưng không những không tiêu diệt được hắn mà còn đẩy danh tiếng của hắn lên một tầm cao mới, khiến người đàn ông vô cùng tức giận.

"Hình ảnh của cậu tạo dựng khá tốt, nhưng cậu hãy nhớ rằng, khi nó sụp đổ lại càng khiến cho người ta căm ghét." Ông ta cố gắng hết sức để giữ cho mình bình tĩnh, khôi phục lại từ trạng thái bất thường vừa rồi.

"Đó là lý do tại sao ông lại chạy vào nhà vệ sinh nữ?" Hàn Phi lấy điện thoại đang ghi âm chuyển sang quay video: "Đường đường là ông chủ công ty, còn có sở thích này à?"

"Tôi chỉ là đi nhầm thôi." Người đàn ông ném chiếc khăn lụa trên tay vào thùng rác, khuôn mặt đã tái xanh vì tức giận.

Ngay khi ông ta định nói gì đó, điện thoại của ông ta đột nhiên lại bắt đầu rung lên.

Nhìn vào thông báo cuộc gọi, người đàn ông bước nhanh qua Hàn Phi, đợi đến khi đi xa hắn rồi mới trả lời cuộc gọi.

"Anh biết rồi, em đưa chiếc giày màu trắng đó cho anh, anh sẽ xử lý nó!"

"Thật xui xẻo, không có việc gì thuận lợi cả."

Người đàn ông lại cãi nhau qua điện thoại với người phụ nữ, khi ông ta đi qua một ngã rẽ, trong nhà vệ sinh nam đột nhiên truyền đến một âm thanh, như thể có người xô đổ cái gì đó.

Hàn Phi nghĩ đến người thợ sơn vẫn còn ở trong nhà vệ sinh, hắn lập tức đi vào kiểm tra, nhưng điều khiến hắn cảm thấy không khỏi kinh ngạc là, trong nhà vệ sinh chỉ có một cái thùng nước bị đổ ra sàn.

"Chuyện này là sao?"

Đi ra khỏi nhà vệ sinh, Hàn Phi nhìn về phía bên kia hành lang.

Người đàn ông cầm điện thoại không đi vào bên trong hội trường chính, mà đi về phía nhà để xe ở tầng hầm cửa sau của hội trường, mà ở không xa phía sau ông ta, người thợ sơn kia lại lần nữa xuất hiện, trong tay đối phương đang xách một cái thùng nhỏ đựng đầy sơn đỏ.

Bị một người quỷ dị như vậy đi theo, người đàn ông lại không hề phát hiện ra, vẫn đang tranh cãi qua điện thoại với người phụ nữ.

"Người thợ sơn không phải lúc trước đi theo ông ta vào nhà vệ sinh à? Anh ta đi ra khi nào vậy?"

Hàn Phi cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy, hiện tại trong đầu hắn đều là câu nói mà người đàn ông nói ban nãy —— Ngài Cánh bướm ở tầng 24 và đứa trẻ đi giày trắng."

"Đứa trẻ đi giày trắng và Cánh bướm có quan hệ gì? Tại sao nó lại phải tìm Cánh bướm? Người thợ sơn kia chính là chiếc giày trắng à?"

Nghĩ đến đây, Hàn Phi lại nhìn về phía người thợ sơn, kết quả phát hiện anh ta đúng là đang đi một đôi giày trắng.

Hàn Phi không chút do dự đuổi theo, khi thấy người thợ sơn và người đàn ông chuẩn bị đi vào bãi đỗ xe dưới tầng hầm, một cánh tay nắm lấy vai Hàn Phi.

“Sao cậu lại ở đây? Sự kiện sắp bắt đầu rồi, đạo diễn Trương đã chừa cho cậu một chỗ ở bên cạnh mình rồi đấy.” Bạch Hiển đã vào hội trường trước, nhưng chờ mãi không thấy Hàn Phi đi vào, anh ấy cảm thấy hơi lạ, vì vậy đặc biệt đi ra ngoài để tìm.

“Em đến đây bằng xe buýt với nhân viên, nhưng em nhớ hình như anh tự mình lái xe đến đây phải không?” Hàn Phi không có hề có ý muốn quay trở lại đại sảnh.

“Đúng thế, sao vậy?” Bạch Hiển ngơ ngác nhìn Hàn Phi, không biết rốt cuộc hắn đang nghĩ cái gì.

“Sự kiện tối nay chỉ là một sự kiện khởi động, hơn nữa với thực lực của anh, nhất định sẽ đủ tư cách để ứng cử và đề cử giải thưởng.” Hàn Phi nói rất nhanh.

“Đúng vậy.” Bạch Hiển rất xúc động: “Anh đã chạy mấy năm rồi, lần nào cũng được đề cử, nhưng giải thưởng cuối cùng lại không có duyên với anh.”

“Nếu như anh đã chắc chắn được chọn, vậy sự kiện tối nay vắng mặt chắc cũng không thành vấn đề, em thấy rất nhiều đại lão tuyến một cũng đều không tới.” Hàn Phi dùng tay trái nắm lấy Bạch Hiển, như không muốn để anh ấy rời đi.

Hóa ra Bạch Hiển đến là để gọi Hàn Phi quay trở vào, kết quả lúc này cánh tay của anh ấy đã bị hắn nắm chặt.

“Nói thì nói vậy, nhưng dù sao anh cũng không phải là diễn viên tuyến một, những hoạt động này vẫn nên tham gia…”

“Anh Bạch, anh có hứng thú làm một chuyện lớn với em không?” Ánh mắt Hàn Phi như sáng lên, ngữ khí của hắn khiến người ta khó lòng từ chối.

“Bây giờ?”

“Đúng, anh lái xe, chúng ta đi theo người đàn ông phía trước, xem xem rốt cuộc ông ta muốn đi đâu.” Hàn Phi nắm lấy cánh tay Bạch Hiển, đi về phía bãi xe tầng hầm: “Trạng thái của người đàn ông đó cú chút không ổn, nếu xử lý không tốt có thể sẽ xảy ra chuyện.”

“Cậu muốn bắt tội phạm truy nã sao?” Bạch Hiển bị sốc, anh ấy đã đóng qua rất nhiều vai diễn, nhưng đây là lần đầu tiên anh ấy thực sự làm một việc như vậy trong hiện thực.

“Nhanh! Ông ta chuẩn bị lên xe rồi!” Hàn Phi tăng tốc độ: “Anh chỉ cần lái xe là được, còn lại cứ giao cho em.”

“Nhưng đạo diễn Trương đã để lại hai vị trí trái phải cho hai chúng ta rồi, nếu chúng ta đều không đến…” Bạch Hiển là một diễn viên rất giỏi, nói chung cũng là một người tốt, anh ấy thể hiện ra những phản ứng mà người bình thường sẽ có, trong đầu cũng có rất nhiều băn khoăn, nhưng khi anh ấy phản ứng lại, đã bị Hàn Phi kéo vào bãi đỗ xe tầng hầm rồi.

“Xe của anh ở đâu?” Hàn Phi cứ nhìn chằm chằm vào người đàn ông, người thợ sơn vốn đi theo sau ông ta đã biến mất, nhưng rất quỷ dị là, dáng đi của người đàn ông có lúc quyến rũ, có lúc lại lảo đảo, cảm giác giống như trong đầu ông ta có hai linh hồn khác nhau đang tranh giành quyền kiểm soát cơ thể vậy.

Chờ khi người đàn ông lái xe ra khỏi bãi đỗ xe tầng hầm, Bạch Hiển cũng đã cùng Hàn Phi lái xe đi theo phía sau.

“Theo lý mà nói, bây giờ anh nên ở bên trong đại sảnh mới đúng.” Bạch Hiển chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó mình cũng sẽ đi theo dõi người khác, trước đây đều là những tay paparazzi theo dõi anh ấy.

Mặc dù ngoài miệng nói ra đủ loại lo lắng, nhưng Bạch Hiển vẫn hết sức chú ý theo dõi người đàn ông đó.

Nguyên nhân chính khiến anh ấy tin tưởng Hàn Phi nhiều như vậy là bởi vì hắn đã làm quá nhiều việc hành hiệp trượng nghĩa, cứ như là truyền thuyết vậy, anh ấy cảm thấy nếu như mình đã gặp được, đương nhiên cũng phải cố hết sức lực của mình.

Chiếc xe chạy thẳng ra khỏi địa điểm chính, chạy về phía ngoại vi của thành phố thông minh.

“Ông ta dù sao cũng là ông chủ một công ty, sao đến nhà ở thành phố thông minh cũng không mua được ?”

“Có thể ông ta không phải là về nhà, mà là chuẩn bị đến nơi khác.” Hàn Phi nhìn chằm chằm biển số xe của đối phương, cũng không biết có phải là nhìn nhầm không, hắn luôn cảm thấy người thợ sơn đang trốn trong xe của người đàn ông.

Lái xe trên con đường chính, người đàn ông rời khỏi thành phố thông minh, tốc độ bắt đầu tăng vọt, mục tiêu dường như là vùng ngoại ô Tân Hỗ.

Các tòa nhà hai bên đường thưa dần, ánh sáng yếu hơn rất nhiều, nhiều tòa nhà dân cư ban đêm ít bật đèn, mật độ dân cư rất thấp ở những nơi xa khu đô thị.

“Vẫn đuổi theo sao?” Lòng bàn tay của Bạch Hiển đầy mồ hôi, anh ấy hiếm khi lái xe nhanh như vậy nên hơi căng thẳng.

“Đương nhiên rồi.”

Khi hai người đang nói chuyện, video call trong xe đã kết nối, giọng nói của đạo diễn Trương phát ra: “Bạch Hiển, em đâu rồi? Không phải anh nhờ em đi tìm Hàn Phi hay sao? Tại sao đến em cũng biến mất rồi? Một mình anh ngồi ở chính giữa, hai bên đều trống trơn, người khác còn tưởng rằng đặc biệt chuẩn bị ba chỗ ngồi cho anh đấy!”

“Em đã tìm thấy Hàn Phi rồi, nhưng tạm thời có lẽ em không thể quay lại.” Bạch Hiển đang mải mê lái xe, giọng nói hơi run rẩy: “Chúng em sắp tới ngoại ô rồi.”

“Ngoại ô?” Giọng nói của đạo diễn Trương thay đổi. “Đạo diễn Trương, em phát hiện gần địa điểm chính có một người rất khả nghi, hình như ông ta có liên quan đến một vụ án trước đó, nên em đã nhờ anh Bạch lái xe đuổi theo.” Hàn Phi nói rất rõ ràng, nói tình hình thực tế với đạo diễn Trương, nhưng sau khi nghe xong đạo diễn Trương vẫn chưa phản ứng lại.

“Bọn em đi bắt tội phạm truy nã, đại khái có thể hiểu là như vậy.” Bạch Hiển lo lắng nói.

“Đột ngột như vậy sao?” Đạo diễn Trương không biết phải làm sao, hoạt động đã bắt đầu rồi, vừa hay đến lượt ông lên sân khấu, ông bất lực cúp video.

“Đạo diễn Trương là lão giang hồ rồi, vấn đề nhỏ này anh ấy nhất định có thể xử lý tốt.” Hàn Phi không hề quan tâm đến đạo diễn Trương.

“Hy vọng là vậy.” Bạch Hiển cảm thấy như mình đang ở trên một con tàu cướp biển, anh ấy cúi đầu chỉ chăm chú lái xe về phía trước.

Trên đường càng ngày càng ít xe cộ, đèn hai bên đường gần như biến mất, bọn họ trực tiếp lái xe từ thành phố thông minh Tân Hỗ đến ngoại ô phía bắc của Tân Hỗ.

Sau khi vòng qua một vài con đường, người đàn ông điều khiển xe vào một khu nghỉ dưỡng lớn trong tình trạng nửa bỏ hoang.

Ở đây có tận mấy viện dưỡng lão, khu vui chơi cho trẻ em, Bảo tàng Công nghệ do Vĩnh Sinh Pharmaceutical xây dựng và làng du lịch.

Trước kia, nơi này chắc là rất đẹp, nhưng hiện tại gần như vắng vẻ, không thấy một bóng người, thỉnh thoảng chỉ có thể nhìn thấy một tia sáng yếu ớt.

“Cuối cùng tên đó muốn đi đâu vậy?”

Buổi tối đến nơi như vậy đúng là khiến người ta sợ hãi, Bạch Hiển đi theo người đàn ông từ xa, bọn họ đi vòng vèo rất lâu trên đường lớn, cuối cùng cũng tiến vào sâu trong khuôn viên.

Lại lái xe thêm vài trăm mét nữa, cuối cùng chiếc xe của người đàn ông cũng dừng lại, ông ta lấy ra một chiếc vali to tướng từ trong cốp xe, khập khiễng bước vào bên trong một tòa nhà.

“Cái vali đó có khi nào là đựng một cái xác không?” Bạch Hiển cảm thấy giọng mình run run, dù sao anh ấy cũng chỉ là một diễn viên đơn giản: “Hay là chúng ta gọi cảnh sát đi?”

“Lúc lên xe em đã báo cảnh sát rồi.” Hàn Phi nheo mắt: “Anh lái xe về phía trước chút nữa, sau đó anh cứ ở trong xe, em đi xuống xem thử.”

Bạch Hiển ngoan ngoãn tiếp tục lái xe về phía trước, nhưng chưa lái được bao xa, anh ấy đột nhiên nhìn thấy có một người mặc y phục đỏ tươi đứng ở giữa đường đang vẫy tay với mình.

Giẫm mạnh chân phanh, Bạch Hiển nhìn chằm chằm phía trước, mồ hôi lạnh đã chảy ra.

"Có, có người, ở giữa đường có người!" Bạch Hiển hơi kích động, nhưng khi lại nhìn về phía trước, trên đường lại không có cái gì cả.

Anh nhanh chóng bật camera giám sát trên xe, tua lại kiểm tra, nhưng camera cũng không quay được gì.

"Không đúng! Anh thật sự đã nhìn thấy mà!" Bạch Hiển nắm lấy tay lái, trên mu bàn tay nổi lên gân xanh: "Vừa rồi cậu có nhìn thấy không?"

Hàn Phi không nói gì, hắn chăm chú nhìn camera của xe, trong video không hiện ra người đó, nhưng lại có quay được một cái bóng mờ mờ.

"Ở đây có một cái bóng người mờ mờ, khi quay phim ở tập thể nhà máy chế biến thịt em cũng đã gặp qua thứ tương tự." Hàn Phi cố gắng an ủi Bạch Hiển: "Chỉ là có khả năng có quỷ thôi, không có gì to tát đâu, vừa rồi em còn tưởng là gặp phải ăn vạ cơ."

"Không có gì to tát?"

Bạch Hiển vẫn còn muốn nói, nhưng đã bị Hàn Phi trực tiếp cắt ngang, hắn không còn bận tâm đến cái camera nữa: "Anh cứ ở yên trong xe chờ đến lúc cảnh sát đến hỗ trợ, em đi xem trước."

"Hay là… anh vẫn nên đi cùng cậu thì hơn." Bạch Hiển vừa xem xong camera, trán đã đổ đầy mồ hôi lạnh, lúc này anh ấy thật sự không dám ở trong xe một mình.

"Đừng miễn cưỡng bản thân."

"Không miễn cưỡng, anh là tình nguyện." Bạch Hiển cởi dây an toàn, cùng Hàn Phi bước ra khỏi xe, anh ấy đi sát sau lưng Hàn Phi.

“Lát nữa ngộ nhỡ gặp phải nguy hiểm, anh cứ chạy trước là được, không cần lo cho em.” Hàn Phi và Bạch Hiển sắp đi đến chỗ người đàn ông đỗ xe, bọn họ muốn xem trong xe có gì, nhưng tiếc là kính cửa sổ được làm đặc biệt, không thể nhìn thấy bất cứ điều gì từ bên ngoài.

“Ông chủ một công ty giải trí, tại sao đêm hôm khuya khoắt lại chạy tới nơi như này, hiện tại ông ta đang bị nhân cách nữ tính điều khiển, hay là bản thân bình thường?” Trong lòng Hàn Phi có rất nhiều nghi hoặc, đáp án cho những câu hỏi này đều nằm trên cơ thể người đàn ông.

“Vừa rồi ông ta vào tòa nhà này à?”

Ở chỗ sâu nhất của khuôn viên, sau khi đi qua một mảng rừng cây lớn, bên trong có một kiến trúc đầy nghệ thuật.

Vẻ đẹp độc đáo của phương Đông được tái hiện một cách sinh động trong kiến trúc này, mặc dù nó đã đóng cửa một thời gian dài, nhưng thời gian và năm tháng vẫn không thể che giấu được sự đặc biệt của nó.

“Trước đây xây dựng kiến trúc này hẳn là tốn rất nhiều tiền.” Hàn Phi đang định đi về phía trước, nhưng đột nhiên phát hiện Bạch Hiển vẫn đứng nguyên tại chỗ: “Sao vậy?”

“Anh nhớ ra rồi, đây không phải bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ trước đây của Vĩnh Sinh Pharmaceutical xây dựng đó sao?” Bạch Hiển dường như biết nơi này: “Cách đây 10 năm, bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ này có một lượng lớn khách hàng cao cấp, muốn làm được thẻ của bọn họ còn phải cần người quen ủy thác, cũng như xác minh tài sản mới được.”

“Phẫu thuật thẩm mỹ còn phải cần xác minh tài sản á?”

“Bọn họ không phải là phẫu thuật thẩm mỹ đơn giản, còn có rất nhiều dịch vụ khác, nổi tiếng nhất là chỉnh hình nhân cách, nghe nói khi trẻ em còn ít tuổi, thay đổi tính cách của đứa trẻ, khiến chúng có được những phẩm cách tốt nhất của con người.” Sau khi Bạch Hiển nói xong, lại nói thêm một câu: “Nghe nói rất nhiều trẻ em ở Tân Hỗ đã làm dịch vụ tương tự vào thời điểm đó, bọn chúng thực sự đã trở thành nhóm tốt nhất trong số các bạn cùng trang lứa.”

“Anh có quen ai không?”

“Cái này chắc chắn phải giữ bí mật, ai lại đi nói ra chuyện con cái của họ đã làm chỉnh hình nhân cách chứ?”

“Vậy anh có biết tại sao bệnh viện này đóng cửa không?” Hàn Phi cùng với Bạch Hiển chậm rãi tiến về phía trước, càng đến gần tòa nhà đó, hắn càng cảm thấy không thoải mái, trước đây khi lần đầu tiên vào tập thể nhà máy chế biến thịt, hắn cũng có cảm giác tương tự.

“Hình như là bởi vì đã có đứa trẻ phát điên, thực ra bệnh viện này cũng đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng tất cả đều bị trấn áp.” Bạch Hiển rùng mình: “Chúng ta đừng nói về những chuyện khủng khiếp này nữa, hay là chúng ta hãy quay trở lại xe đợi đi?”

“Đợi một chút.” Hàn Phi ngồi xổm xuống, hắn nhìn vào trong tòa nhà dọc theo khe hở trên cửa, trên bình phong bên trong tòa nhà bị người ta dùng sơn đỏ viết lên một vài chữ lớn vô cùng đáng sợ —— Bạn đã trộm khuôn mặt của ai?

Ngoài hàng chữ kia ra, trên mặt đất còn vứt rất nhiều chiếc giày trắng bẩn thỉu xuống.

Nhìn đến đây, Hàn Phi nắm chặt ngón tay, hắn lúc này có chút hối hận lúc thay quần áo, đã không để cây gậy baton vào trong âu phục.

Nhưng Hàn Phi cũng không phải hoàn toàn không có chuẩn bị, hắn từ trong túi quần lấy ra một cây bút chiến thuật, cầm trong tay, từng chút một đẩy cửa tòa nhà ra.

Chương 418: Cậu không sợ sao?

Nhìn cây bút chiến thuật mà Hàn Phi lấy ra từ trong túi quần, còn có tư thế chuyên nghiệp, hai tròng mắt của Bạch Hiển như sắp bật ra.

Tại sao một diễn viên lại mang theo thứ này khi đi sự kiện? Hơn nữa tư thế của hắn thật chuyên nghiệp!

"Đừng cách em xa quá." Trong khi Hàn Phi chú ý quan sát phía trước cẩn thận, cũng không quên bảo vệ Bạch Hiển phía sau, hắn vẫn luôn rất quan tâm đến đồng đội, đó là thói quen tốt được tu luyện trong thế giới tầng sâu.

"Được, được." Bạch Hiển liên tục gật đầu, trước đây chỉ cảm thấy Hàn Phi là một thanh niên vô cùng ưu tú, cho đến hôm nay anh ấy mới nhìn thấy một mặt khác của "khắc tinh tội phạm" Tân Hỗ, đây không phải chỉ là hai chữ "ưu tú" đơn giản có thể mô tả được.

Nắm lấy tấm cửa và mở nó ra, Hàn Phi không trực tiếp đi vào, mà cẩn thận quan sát mặt đất.

Bên trong căn nhà phủ đầy bụi, mơ hồ có thể nhìn thấy dấu giày của một người đàn ông.

"Ông ta lên tầng hai rồi." Hàn Phi từng bước từng bước di chuyển, nhưng mới đi được vài bước liền nhận ra có gì đó không ổn, trên nền gạch lát nền bụi bặm càng ngày càng nhiều dấu giày, mà những dấu giày đó không giống với dấu giày của người đàn ông, toàn bộ đều là của trẻ em lưu lại.

Để không khiến Bạch Hiển sợ hãi, Hàn Phi không nói cho anh ấy biết chuyện này, chỉ ra hiệu cho anh lại gần bức tường, không quá gần tay vịn cầu thang.

Trong một tòa nhà cổ kính như thế này, tay vịn chưa chắc đã chắc chắn, còn tiềm ẩn những mối nguy hiểm, quan trọng hơn là nếu bất ngờ bị thứ gì đó tấn công, khi đi cạnh tay vịn cầu thang rất dễ bị xô ngã xuống dưới.

Hàn Phi đã tích lũy rất nhiều kinh nghiệm trong thế giới tầng sâu, hắn biết các phương thức ẩn náu và thói quen truy đuổi khác nhau của những kẻ điên giết người. Bây giờ hắn lại vô cùng vô tư chia sẻ những kinh nghiệm này với Bạch Hiển, những kiến thức mà người thường khó có thể tóm tắt được này có thể nói là vô giá, Bạch Hiển đã cảm động rơi nước mắt sau khi nghe xong.

"Hay là……. anh vẫn nên quay về xe đợi cậu?"

Cuộc đời rồi cũng sẽ phải đối mặt với vô số lựa chọn, Bạch Hiển hiện tại đang lưỡng lự giữa việc đối mặt với quỷ và đối mặt với một kẻ cuồng sát.

"Một mình anh quay lại ư?" Hàn Phi vừa đi tới cầu thang, ngửi thấy trong không khí có mùi thối rữa nhàn nhạt, khiến hắn cảm thấy quen thuộc.

"Vậy thôi bỏ đi." Bạch Hiển ngoan ngoãn đi theo Hàn Phi, cơ thể gần như dán vào tường.

"Anh có ngửi thấy một mùi hôi thối không, như có thứ gì đó đã thối rữa biến chất vậy? Lúc trước em đã ngửi thấy mùi lạ này trên người Hạ Y Lan rồi." Hàn Phi dẫn Bạch Hiển đang chuẩn bị đi lên lầu, thì một ánh sáng đột nhiên xẹt qua cửa phòng bị mở ra.

Hàn Phi phản ứng vô cùng nhanh, ấn Bạch Hiển xuống, dứt khoát hạ thấp cơ thể xuống.

Hắn và Bạch Hiển trốn trên cầu thang, nhìn chằm chằm vào cánh cửa từ một góc khuất.

Ánh sáng quét qua, một người đàn ông mặc đồng phục bảo vệ đã cũ, cầm đèn pin cảnh sát chuyên dụng đứng trước cửa.

Đầu tiên anh ta dùng đèn pin quét qua căn phòng, sau đó như để trấn an bản thân, anh ta hét lên vài lần vào căn phòng trống.

"Có ai ở trong không ?!"

"Tôi nói cho mấy người biết! Nơi này không thể tùy tiện vào đâu!"

Thấy không có ai trả lời, bảo vệ khó khăn di chuyển bước chân: "Đừng trốn nữa! Tôi đã nhìn thấy mấy người rồi! Nếu còn không ra, tôi sẽ gọi người đến đấy."

Căn phòng im lặng chết người, lồng ngực bảo vệ phập phồng, trán lấm tấm mồ hôi, tay cầm đèn pin khẽ run lên.

"Nếu như anh cho rằng tôi ở đây không tiện xuất hiện, vậy tôi có thể rời đi trước, cho anh mười phút để rút lui."

Bảo vệ đó lời nói không có chút khí thế nào, chính mình sợ hãi sắp không trụ nổi, anh ta bước vào phòng một bước rồi lại lui ra ngoài nửa bước, lề mà lề mề, đến Hàn Phi nhìn còn thấy sốt ruột.

Ngay khi Hàn Phi chuẩn bị không thèm để ý đến anh ta mà đi lên lầu, điện thoại di động của Bạch Hiển đột nhiên vang lên, tiếng chuông du dương vang lên trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ tĩnh mịch trở nên vô cùng quỷ dị.

"Bụp!" Bạch Hiển chân tay luống cuống chuẩn bị tắt điện thoại, bảo vệ cũng bị dọa sợ đến đèn pin cũng không cầm chắc, đánh rơi chiếc đèn pin chuyên dụng của cảnh sát xuống đất.

"Hai người các cậu khi nào quay trở lại vậy? Tôi đã lên sân khấu hai lần rồi." Bạch Hiển chạm nhầm nút, cuộc gọi video được kết nối trực tiếp, giọng của đạo diễn Trương vang lên trong điện thoại.

Đạo diễn Trương còn chưa kịp nói xong, Bạch Hiển đã cúp điện thoại, nhưng lúc này bảo vệ đã nhìn ra nơi bọn họ trốn.

"Đi ra! Ai ở đó!"

Đèn pin lăn ra đất xa đến mức bảo vệ còn không dám nhặt lên, anh ta chỉ mơ hồ nhìn thấy hai cái bóng đen giống như bóng người.

"Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ này đã chết rất nhiều người, chỉ cần đến buổi tối sẽ có quỷ, đừng trách tôi không nhắc nhở các người! Lập tức tự mình đi ra ngoài!"

Bảo vệ nắm chặt mặt dây chuyền bằng ngọc treo trên cổ, thu hết can đảm rồi tiến lên ba bước: "Không đi ra đúng

không? Vậy tôi sẽ gọi cảnh sát đấy!”

Đèn pin cũng không cần nhặt, anh ta quay đầu chạy ra ngoài, đến cửa cũng không thèm đóng lại.

Nghe thấy nhân viên bảo vệ nói sẽ gọi cảnh sát, Bạch Hiển ngây ra, dù sao anh ấy cũng là một diễn viên nổi tiếng, nếu như bị cảnh sát phát hiện đêm hôm khuya khoắt chạy đến một bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ bỏ hoang, chắc chắn sẽ lên hot search.

“Đừng đi ra ngoài, người đó sẽ không gọi cảnh sát, hơn nữa cũng không phải bảo vệ gì cả.” Hàn Phi nắm lấy cổ tay Bạch Hiển.

“Làm sao cậu biết?”

“Đồng phục bảo vệ thường có logo tiếng Trung và tiếng Anh trên băng tay, tên và số hiệu của công ty an ninh trên biểu tượng bên ngực trái, cũng như thiết kế chống hàng giả đặc biệt, nhưng bộ đồng phục tối màu mà anh ta mặc rõ ràng không có những thứ này. Anh hãy chú ý đến chiếc mũ của anh ta, nó không hợp với đồng phục chút nào, chắc là đồng phục tự ghép lại với nhau.” Hàn Phi hiểu rất rõ về đồng phục bảo vệ, từng chi tiết của đồng phục bảo vệ hắn đều biết rất rõ.

“Cậu còn hiểu cả những thứ này à?” Trong mắt Bạch Hiển tràn đầy kinh ngạc.

“Em từng làm nhân viên bảo vệ ca đêm bán thời gian.” Hàn Phi không dừng lại, lập tức bước lên tầng: “Giọng nói của tên đó rất lớn, bất kể anh ta có cố ý hay không, người bên trong tòa nhà chắc chắc đã phát giác được, chúng ta phải tăng tốc lên mới được.”

Men theo cầu thang lên tầng hai, trên mặt đất ngày càng có nhiều dấu giày của trẻ em, dấu giày của người đàn ông trà trộn bên trong không còn rõ ràng nữa.

“Nhìn từ bên ngoài không rộng lắm, sao không gian bên trong lại…” Bạch Hiển đang nói đột nhiên kêu lên một tiếng, anh ấy sờ sờ cổ của mình, hình như vừa rồi có thứ gì đó rơi vào trong cổ áo của anh ấy.

“Có chuyện gì vậy?”

“Chắc là một con bọ nhỏ?” Bạch Hiển cũng không quá chắc chắn, không ngừng giũ quần áo của mình.

“Cẩn thận một chút.” Hàn Phi dùng bút chiến thuật nhìn hai bên hành lang, hành lang được trang trí rất lộng lẫy, không giống bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, mà giống như một trang viên tư nhân tích hợp nghỉ dưỡng, chữa bệnh và thư giãn.

Từ từ bước về phía trước, cánh cửa bên trái của lối đi có dòng chữ trẻ mãi không già, cánh cửa bên phải có dòng chữ tư duy bất tử.

Hàn Phi thử mở cửa phòng, nhưng tất cả cửa phòng đều đã bị khóa.

Ưu tiên hàng đầu bây giờ vẫn là đi tìm người đàn ông, vì vậy Hàn Phi cũng không lựa chọn phá cửa để kiểm tra, hắn và Bạch Hiển đi dọc theo hành lang cho đến ngã rẽ đầu tiên mới dừng lại.

“Sao lại không đi nữa?” Bạch Hiển nhìn hành lang trống rỗng, tối tăm, lo lắng rằng có một kẻ cuồng sát sẽ đột ngột lao ra từ phía sau một cánh cửa nào đó, anh ấy càng nghĩ càng sợ hãi, càng sợ hãi càng suy nghĩ lung tung.

“Em không chắc chắn tên đó rốt cuộc chạy theo hướng nào.”

“Không biết? Thế trước đó sao cậu lại chắc chắn tên đó chạy lên tầng hai.” Bạch Hiển rụt cổ lại, có chút khó hiểu không biết Hàn Phi nghĩ gì.

“Dấu giày của ông ta biến mất ở đây rồi.”

“Dấu giày?” Bạch Hiển vô thức nhìn xuống, với sự trợ giúp của ánh sáng từ màn hình điện thoại di động, anh ấy nhìn thấy dấu giày trẻ em dày đặc trên sàn nhà!

“Vãi!”

Sắc mặt Bạch Hiển tái nhợt, thân thể hoàn toàn đông cứng tại chỗ, không thể cất bước.

“Nơi này thực sự bị quỷ ám rồi!” Trong đôi mắt của Bạch Hiển toàn là dấu giày và dấu chân đó, một hình ảnh hiện lên trong tâm trí anh ấy gần như không thể kiểm soát được. Nhiều đứa trẻ bị ghép da và biến dạng đang chạy tung tăng trên hành lang. Cuối cùng, tất cả đều nhìn vào anh ấy đang đứng ở ngã rẽ trong hành lang.

“Bùm!”

Không hề báo trước, một cửa sổ mà họ vừa đi ngang qua đột nhiên bị đập vỡ tan, âm thanh khiến Bạch Hiển vốn đã sợ hãi, lại giật mình một cái.

Quay đầu lại nhìn, ngoài hành lang chỉ có kính vỡ vụn.

“Hàn Phi, chúng ta hãy mau ra khỏi đây, không ổn, thật sự là không ổn!” Bạch Hiển bây giờ một mình quay về cũng không làm được, anh ấy thực sự không dám tưởng tượng, một người sắp 40 tuổi vậy mà lại bị dọa cho sợ đến như thế này.

Hàn Phi bên cạnh không lên tiếng, Bạch Hiển liếc mắt nhìn trộm, phát hiện biểu cảm của hắn không có chút nào thay đổi.

“Quả nhiên anh hùng không phải ai cũng có thể làm được, mình vẫn nên ngoan ngoãn làm diễn viên thì hơn.” Giọng Bạch Hiển run run, một tay nắm lấy ống tay áo của Hàn Phi, tay còn lại nắm chặt điện thoại, một người một vật chính là cảm giác an toàn cuối cùng của anh ấy.

“Dấu giày biến mất còn có một khả năng khác, đó chính là ông ta lại giẫm lên dấu giày cũ, theo đường cũ quay lại rồi.” Hàn Phi nhìn kính bị đập vỡ, hắn theo đường cũ trở về.

Khi sắp đến gần cửa sổ đó, hắn dừng lại.

“Mảnh vỡ kính đa phần đều rơi vào bên trong căn phòng, cũng có nghĩa là người đập vỡ kính phải đứng bên ngoài căn phòng, nhưng em nhớ rõ trên hành lang không có bất kì ai, nghĩ như vậy, đối phương có lẽ là trốn trong căn phòng phía bên kia hành lang!” Hàn Phi đột nhiên quay đầu lại, tình cờ nhìn thấy một người đàn ông cầm dao nhọn, mặt đầy máu đang đứng ở cửa sổ phòng bên cạnh!

Điều quan trọng nhất là người đàn ông này giống hệt nhân viên bảo vệ ở tầng dưới!

"Quỷ! Có quỷ!" Bạch Hiển cảm thấy trên người mình dựng cả tóc gáy, nửa đời này của anh chưa từng gặp phải chuyện kinh khủng như vậy!

Hơi mát thấm thẳng vào tim, anh ấy cảm thấy mạch máu sắp đông cứng lại, đầu óc chỉ toàn là những gì mà nhân viên bảo vệ dưới tầng vừa nói.

Trong bệnh viện thẩm mỹ này đã chết rất nhiều người, nơi này buổi tối sẽ có quỷ!

Nỗi sợ hãi khiến Bạch Hiển mất đi khả năng suy nghĩ bình tĩnh trong tích tắc, anh ấy run sợ không ngừng lặp lại một câu —— bảo vệ kia là quỷ, bảo vệ kia là quỷ!

"Bình tĩnh! Không có quỷ nào sẽ tự mình làm vỡ kính, ngoại hình giống nhau cũng có khả năng là sinh đôi." Hàn Phi nhìn chằm chằm khuôn mặt đẫm máu đến mơ hồ của đối phương, đầu lưỡi liếm nhẹ môi dưới: "Nếu như vừa rồi em xoay người đi kiểm tra căn phòng bị đập vỡ cửa kính kia, khi em quay lưng lại với anh ta, anh ta nhất định sẽ tấn công em từ trong bóng tối, đâm một nhát dao vào tim từ sau lưng em."

"Anh ta và người bảo vệ kia giống hệt nhau, người bảo vệ kia là người chết, bọn họ đều là người chết!" Bạch Hiển đã hoảng rồi, lời nói không mạch lạc, điều duy nhất ở anh ấy được coi là khá tốt đó là, không bỏ lại Hàn Phi chạy trốn một mình.

"Nhiệt độ của nơi lệ quỷ xuất hiện sẽ đột ngột giảm xuống. Nếu nhiệt độ không thay đổi đáng kể, thì cho dù có là quỷ đi chăng nữa thì đó cũng chỉ là một tiếc nuối và chấp niệm bình thường." Mỗi lời Hàn Phi nói đều rất rõ ràng, nhưng kết nối lại với nhau thì Bạch Hiển lại không hiểu.

"Nghĩa là sao?"

"Chính là muốn nói với anh, không cần phải sợ hãi." Hàn Phi nhìn người đàn ông đang đứng ở cửa sổ: "Anh hẳn là chưa từng nhìn thấy một khuôn mặt máu thịt mơ hồ đúng không? Khuôn mặt như vậy thịt bên trên mở ra, máu và thịt trộn lẫn

với nhau, biến thành màu đen, từ xa xa có thể ngửi thấy mùi tanh của máu xộc vào mũi."

Giọng nói nén xuống của Hàn Phi khiến sắc mặt của người đàn ông đứng trong phòng và Bạch Hiển đều thay đổi, họ cảm thấy hắn giống như một người sành ăn, sau khi nếm thử một món ăn quý hiếm, hắn cười nói rằng hương vị của loại thịt này không khác nhiều so với thịt người, nhưng lại có sự khác biệt về độ tinh tế.

Người đàn ông đứng trong phòng nắm chặt con dao trong tay, máu trên mặt trượt xuống cằm, bắp thịt trên cánh tay co chặt, như thể sẵn sàng lao ra bất cứ lúc nào.

"Làm sao bây giờ?" Bạch Hiển là người hoảng sợ nhất ở hiện trường, quần áo anh ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Hàn Phi không trả lời Bạch Hiển, chỉ lấy điện thoại di động ra, sau đó bấm nút ghi âm.

Khi hắn lấy điện thoại di động ra, người đàn ông trong phòng dường như nghĩ rằng hắn sẽ gọi cảnh sát, không còn do dự nữa mà nhảy ra khỏi cửa sổ!

Khuôn mặt máu thịt mơ hồ, cơ thể cường tráng và vạm vỡ cùng con dao sắc bén chói lọi, tất cả những điều này đều phóng đại trong mắt Hàn Phi và Bạch Hiển.

"Quỷ sát nhân" đáng sợ kia đang đi về phía Hàn Phi và Bạch Hiển với một cảm giác áp bức rất mạnh mẽ, toe toét nở một nụ cười độc ác.

"Xong rồi, xong rồi!" Bạch Hiển kéo Hàn Phi lại một chút, lúc này trong lòng tràn đầy hối hận, vừa rồi do dự một chút, anh ấy và Hàn Phi đã mất đi cơ hội tốt nhất để chạy trốn.

"Không nên đợi anh ta ra khỏi phòng!" Bạch Hiển tràn đầy hối hận, điều quan trọng nhất là hiện tại bắp chân anh ấy yếu ớt, không thể chạy nhanh: "Hàn Phi, cậu đã hỗ trợ cảnh sát nhiều lần như vậy, bọn họ có nói với cậu làm thế nào để đối phó với tình huống này không?"

"Theo cảnh sát, khi chúng ta gặp phải một tên cướp cầm dao, việc đầu tiên đừng nghĩ đến việc cướp dao hoặc đấu tay

đôi, nếu chạy được thì nhất định phải chạy.” Sau khi nói xong, hắn cởi cúc áo vest ra, sau đó nhìn Bạch Hiển một cái: “Anh còn chờ gì nữa? Chạy đi!”

Ba người họ bắt đầu chạy điên cuồng gần như cùng một lúc, nhưng phương hướng của Bạch Hiển và Hàn Phi vừa hay ngược lại!

Khoảnh khắc đó, Bạch Hiển và “quỷ sát nhân” đều không kịp phản ứng lại.

Bạch Hiển không ngăn lại được, “quỷ sát nhân” thì không dừng lại, động tác của Hàn Phi thực sự quá nhanh, hắn dường như ngay từ đầu đã không chuẩn bị chạy.

Khi “quỷ sát nhân” mất cảnh giác và chuẩn bị vung dao, Hàn Phi đã thu hẹp khoảng cách. Cận chiến tay đôi này hoàn toàn là do hắn được rèn luyện với lệ quỷ, động tác vô cùng tàn nhẫn.

Hắn một cước đá vào gần đùi của “quỷ sát nhân”, trong tai vang lên rõ ràng tiếng xương cốt, khi “quỷ sát nhân” mất đi trọng tâm, năm ngón tay như kìm sắt khóa chặt má gã, trực diện ấn đầu đối phương xuống, sau đó khi đối phương ngã xuống, dùng lực đập thẳng đối phương vào bức tường bên cạnh!

“Bụp!”

Bức tường bong tróc, vết nứt nhỏ dày đặc xuất hiện, nơi đầu của “quỷ sát nhân” va chạm vào tường lưu lại một bông hoa máu.

Thân thể mềm nhũn ngã xuống, “quỷ sát nhân” vừa nãy vẫn còn cười độc ác hiện tại đã bất tỉnh nhân sự, như thể là trực tiếp ngất luôn.

Đâm con dao sắc bén vào góc tường, Hàn Phi vỗ nhẹ lớp bụi tường trên bộ âu phục, sau đó tắt ghi âm điện thoại.

Cả quá trình duy trì trong ba giây, Bạch Hiển thậm chí còn chưa chạy được mấy mét, chờ đến khi anh ấy quay đầu lại, thì cái tên “quỷ sát nhân” độc ác tàn nhẫn đã bất tỉnh dưới đất.

“Cậu…..”

Bạch Hiển nhìn Hàn Phi trong bộ âu phục và đôi giày da màu đen, nhìn khuôn mặt dịu dàng hơi hướng nội kia, thật lâu không nói được lời nào.

Chương 419: Video camera giám sát 30 giây

Một tay nắm lấy cổ áo của "quỷ sát nhân", Hàn Phi nhấc gã lên, đi về phía Bạch Hiển vẫn còn đang trong trạng thái vô cùng chấn kinh.

"Anh Bạch, chắc là anh nhìn thấy rất rõ, chúng ta chỉ là tự vệ chính đáng, là anh ta đã cầm dao chém chúng ta trước."

Bắp chân Bạch Hiển không còn chút sức lực nào, lúc này nhìn Hàn Phi càng ngày càng gần, môi run lên, run rẩy nói: "Đúng vậy, là anh ta chém chúng ta trước."

"Trên người anh có mảnh vải thừa nào không? Vừa rồi tình huống nguy cấp, em xuống tay có hơi nặng một chút."

"Có, có đấy." Bạch Hiển cởi bộ âu phục đắt tiền của mình ra, xé ra một mảng lớn của áo sơ mi: "Đủ chưa?

"Cũng được rồi." Hàn Phi cầm lấy mảnh áo Bạch Hiển xé rách, đơn giản băng bó sau đầu cho "quỷ sát nhân", để tránh nguy hiểm đến tính mạng vì mất máu quá nhiều.

"Cậu còn biết băng bó vết thương nữa sao?" Bạch Hiển nhìn động tác điêu luyện của Hàn Phi, rõ ràng hắn đã luyện tập qua rất nhiều lần, không hiểu sao một diễn viên lại có thể xử lý vết thương bên ngoài một cách thuần thục như vậy?

"Trước đây sợ bị thương nên có học qua một chút, nhưng phần lớn em đều sử dụng cho người khác." Sau khi Hàn Phi xử lý xong vết thương cho "quỷ sát nhân", hắn bắt đầu lục soát người gã để tìm manh mối: "Những tín đồ của Cánh bướm đều rất chuyên nghiệp. Hầu hết những con dao mà họ sử dụng đều được làm từ chất liệu đặc biệt, có thể thoát khỏi sự kiểm tra an ninh. Người đàn ông này không hoàn toàn giống một tín đồ của Cánh bướm. Tuy rằng cơ thể anh ta cường tráng nhưng lại không giàu kinh nghiệm chiến đấu, vừa rồi em tưởng tượng ra bảy tám phương án, kết quả đều không dùng đến."

Khi sờ túi áo ngoài của "quỷ sát nhân", Hàn Phi tìm thấy điện thoại di động của đối phương.

"Mở khóa bằng vân tay à?" Nắm lấy ngón tay bất tỉnh của "quỷ sát nhân", Hàn Phi thử từng ngón một, nhanh chóng mở được điện thoại của đối phương.

Nhìn thấy Hàn Phi nghiêm túc cầm ngón tay của "quỷ sát nhân" cố gắng mở khóa điện thoại, Bạch Hiển toát mồ hôi lạnh, hóa ra mở khóa bằng vân tay cũng không an toàn?

Anh ấy cúi đầu, lặng lẽ đổi điện thoại di động của mình bằng mở khóa bằng mật khẩu.

Hàn Phi không quan tâm tới hành động của Bạch Hiển, hắn kiên nhẫn tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được thứ mình muốn trong danh bạ: "Hai ngày qua chỉ có một người liên lạc với anh ta, hơn nữa ghi chú tên của người này là em trai."

Hắn nhặt một cái giẻ rách trên mặt đất lau sạch vết máu trên mặt của "quỷ sát nhân", "quỷ sát nhân" này trông thật giống nhân viên bảo vệ bên ngoài kia.

"Bọn họ có lẽ là sinh đôi, nhưng tại sao một cặp sinh đôi lại đến đây để giả quỷ?"

"Đúng vậy, cuối cùng bọn họ định làm gì?" Bạch Hiển cuối cùng cũng bình tĩnh lại: "Đáng tiếc tên này bất tỉnh mất rồi, nếu không thì có thể hỏi anh ta."

"Không sao, em trai anh ta vẫn đang ở bên ngoài." Hàn Phi lật xem lịch sử trò chuyện của hai anh em, sau khi quen giọng điệu trong lời nói của anh trai, hắn cầm điện thoại di động của anh trai gửi một tin nhắn tới em trai: "Bên ngoài có người chạy vào trong rồi! Em canh gác kiểu gì vậy?"

"Em đã nói rất to để thông báo cho anh rồi. Chẳng lẽ anh đang nói là bên trong còn nhìn thấy người khác nữa à?" Một lúc sau, em trai hồi đáp lại cho anh trai.

"Em còn nói nhảm cái gì nữa? Lập tức lên ngay tầng hai cho anh!"

"Bây giờ? Bắt buộc phải đi vào à? Ý của em là, hay là chúng ta cùng đi ra ngoài tránh đi trước?"

“Đừng dài dòng nữa! Anh đợi em ở phòng đầu tiên bên trái!”

“Được, anh đừng vội, bây giờ em sẽ lên ngay.”

Bạch Hiển đứng bên cạnh, nhìn thấy toàn bộ quá trình Hàn Phi đối thoại với em trai của “quỷ sát nhân”, anh ấy bây giờ đã hiểu tại sao hắn lại diễn vai phản diện tốt như vậy rồi, điểm khác biệt duy nhất của cái tên này với ma quỷ chính là có một khuôn mặt thẹn thùng.

Giữ lấy “anh trai” đang hôn mê bất tỉnh, Hàn Phi và Bạch Hiển đi đến lối vào của cầu thang.

Sau vài phút, có tiếng bước chân yếu ớt và ánh sáng le lói của đèn pin trên cầu thang.

“Anh trai? Anh có ở đó không? Em đến đây…” Người đàn ông mặc đồng phục bảo vệ nhích từng chút một lên tầng 2. Anh ta nhẹ nhàng gõ cửa phòng đầu tiên bên trái, nhưng không có ai trả lời.

Nhịp tim bắt đầu tăng nhanh, nam nhân viên bảo vệ định vặn nắm cửa nhưng ngạc nhiên phát hiện cửa không khóa.

Khi anh ta kéo cửa, một bóng người màu đen vừa hay ngã xuống từ bên trong căn phòng, nam bảo vệ vô thức ôm lấy đối phương bằng cả hai tay.

Nhìn xuống, khi nam bảo vệ nhìn thấy khuôn mặt của đối phương, con ngươi của anh ta hơi nheo lại, cánh tay run rẩy kịch liệt .

“Anh? Anh!”

Anh trai đang hôn mê, vậy vừa rồi người đã gửi tin nhắn cho mình là ai?

Cơ thể như hóa đá, nội tâm của nam bảo vệ sợ hãi lên đến cực điểm, trong tiềm thức anh ta lùi về phía sau một bước, nhưng lưng dường như đã va phải thứ gì đó.

Anh ta nhớ rất rõ ràng, mình còn cách bức tường rất xa!

Một cánh tay đặt lên vai anh ta, siết cổ anh ta như một sợi dây xích.

“Muốn chết? Hay là muốn sống?”

Giọng nói khàn khàn của một người đàn ông vang lên bên tai, nam bảo vệ sợ tới mức gần như ngã quỵ xuống đất, cơ thể anh ta không ngừng run rẩy, đến dũng khí ngoảnh đầu lại nhìn cũng không có.

“Hai anh em các người tại sao lại ở đây?”

“Anh trai tôi gọi tôi đến đây. Anh ấy từng là bảo vệ ở đây, nói muốn đưa tôi đến đây để kiếm thật nhiều tiền.” Nam bảo vệ lắp bắp, thật lâu mới nói được một câu hoàn chỉnh.

“Cụ thể một chút, hai người muốn có được gì ở nơi này?”

“Tìm, tìm một đôi giày trẻ em màu trắng.”

“Giày màu trắng?” Hàn Phi nắm lấy cổ áo người đàn ông, ấn thẳng vào tường.

Nam bảo vệ sợ hãi hét lên, đồng thời không ngừng la hét cầu xin tha mạng.

“Đừng kích động, tôi chỉ muốn biết chân tướng, nếu như anh chịu khó phối hợp cho tốt, tôi sẽ không làm hại anh.” Hàn Phi nhìn chằm chằm ánh mắt người đàn ông: “Dù sao chúng ta cũng đều là người tốt.”

Nam bảo vệ liếc nhìn anh trai đã bất tỉnh, còn có dải vải dính máu sau đầu, lại gật đầu lia lịa: “Tôi nói, tôi sẽ kể mọi chuyện cho anh.”

Hoàn toàn từ bỏ sự phản kháng, nam bảo vệ nằm vật ra bên cạnh anh trai, anh ta cảm thấy hôm nay mình đã gặp phải người “chuyên nghiệp”.

Để giữ mạng sống, anh ta không dám giấu giếm bất cứ điều gì, kể hết những chuyện mình biết.

“Mười năm trước, khi anh trai tôi còn rất trẻ, đã làm bảo vệ ở khuôn viên này, nơi này ban ngày đẹp như chốn thần tiên, nhưng về đêm lại thường phát sinh những chuyện rất kỳ lạ, thường thấy nhất là tiếng khóc của trẻ con.”

“Anh trai tôi khá can đảm, đêm nào anh ấy cũng đi tìm tiếng khóc, cố gắng tìm hiểu xem có chuyện gì đang xảy ra.

Sau khi tìm kiếm rất lâu, cuối cùng anh ấy cũng xác định được tiếng khóc đó phát ra từ bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ ở nơi sâu nhất của khuôn viên."

"Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ chủ yếu phục vụ những người cao cấp. Tất cả các hội viên đều trực tiếp lái xe đi vào, chỉ cần được cấp phép là có thể đi lại không bị cản trở. Nhân viên bảo vệ không có tư cách kiểm tra. Vì vậy anh tôi cũng không biết bình thường sẽ có những ai hay vào bệnh viện, trong ấn tượng của anh ấy, những người sẽ chi tiền để phẫu thuật thẩm mỹ thường là người lớn đã trưởng thành, trẻ em chắc là vô cùng ít."

"Sự tò mò đã khiến anh ấy chú ý đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, kết quả thu được rất bất ngờ."

"Theo lý mà nói, những đứa trẻ sẽ chi tiền để phẫu thuật thẩm mỹ, không phải là gia đình giàu có thì cũng cần phải có một ít tiền tiết kiệm. Nhưng anh tôi lại nhìn thấy mấy đứa trẻ gầy như que củi và suy dinh dưỡng trong bệnh viện, hình như là bọn họ đón vào từ trại trẻ mồ côi nào đó." Nam bảo vệ hồi tưởng lại, thực sự là như vậy không sai.

"Trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ có trẻ con được đón về từ cô nhi viện?" Hàn Phi không ngờ một bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ cao cấp như vậy lại có liên quan đến cô nhi viện.

"Tôi thề có trời đất chứng giám, những điều này là sự thật, anh trai tôi đã tận mắt nhìn thấy."

"Anh nói tiếp đi, những đứa trẻ kia sau đó thế nào?"

"Khi bọn chúng được đưa đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, mặc dù quần áo mặt có vẻ rất bình thường, sợ người lạ, tính cách cũng rất không tốt, nhưng ít nhất đôi mắt của chúng còn có ánh sáng và sự hồn nhiên, ngây thơ của trẻ con. Nhưng khi chúng được đưa ra khỏi bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ vào ban đêm, ánh sáng trong mắt đã biến mất hoàn toàn, cảm giác như đã trở thành một con rối rất nghe lời."

Hàn Phi cũng không biết chỉnh hình tính cách rốt cuộc là như thế nào, hắn chỉ suy đoán theo lời nam bảo vệ nói hiện tại,

bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ do Vĩnh Sinh Pharmaceutical điều hành quả thực có hành vi vi phạm rất nghiêm trọng.

"Tôi không biết rõ lắm, nhưng tôi nghe anh trai tôi nói rằng, bất kì đứa trẻ mồ côi nào rời đi thì Vĩnh Sinh Pharmaceutical đều sẽ giúp chúng chữa trị miễn phí các bệnh về thể chất, tìm người nhận nuôi bọn chúng, để chúng có thể sống một cuộc sống không phải lo lắng về miếng ăn áo mặc."

"Cũng khá tốt đấy chứ." Bạch Hiển có ấn tượng khá tốt về Vĩnh Sinh Pharmaceutical, dù sao thì vô số loại thuốc do đối phương phát triển đã đem lại lợi ích cho rất nhiều người và cứu sống vô số người. Tất nhiên, điều này là dành cho những người có đủ khả năng mua thuốc.

"Tất cả những đứa trẻ mồ côi rời đi đều được chữa trị. Chẳng lẽ vẫn còn có những đứa trẻ mồ côi chưa rời đi?" Giọng nói của Hàn Phi có vẻ hơi đáng sợ trong bóng tối.

Nam bảo vệ không ngờ Hàn Phi đã đoán được anh ta định nói gì, gật đầu: "Có số ít đứa trẻ đi vào, nhưng cũng không bao giờ đi ra nữa."

Gió lạnh thổi qua hành lang, trên mặt đất giấy vụn cào lên mặt đất đầy dấu giày cùng dấu chân, nhiệt độ trong phòng dường như đang từ từ hạ xuống.

"Anh có chứng cứ gì không?" Liên quan đến Vĩnh Sinh Pharmaceutical, rất nhiều chuyện không thể tùy tiện nói được, Hàn Phi cũng tương đối cẩn trọng.

Bảo vệ mở miệng ra, sau đó nhìn về phía anh trai bất tỉnh bên cạnh, sắc mặt tái nhợt, môi run rẩy vài cái mới chậm rãi mở miệng: "Hai người có tin trên đời này có quỷ không?"

"Sao tự nhiên anh lại hỏi mấy chuyện này?" Bạch Hiển hiển nhiên rất hoảng sợ, trước đây anh ấy đã xem rất nhiều phim kinh dị, nhân vật phụ đầu tiên chết đều là người thảo luận chuyện ma quỷ trong ngôi nhà hoang.

"Anh trai tôi đã nhìn thấy quỷ trong chính tòa nhà này, đó là một đứa trẻ đi giày màu trắng, chỉ cần anh gặp nó, nó sẽ luôn ở gần dõi theo anh, khuôn mặt của nó sẽ xuất hiện ở bất cứ đâu." Bảo vệ đan hai tay vào nhau, dường như anh ta cảm

giác được một chút ớn lạnh, thân thể càng thêm run rẩy kịch liệt.

"Chỉ dựa vào những điều này cũng không thể chắc chắn rằng đứa trẻ là quỷ, đúng không?"

"Anh trai tôi đã phát hiện ra đứa trẻ đó khi đi tuần tra lúc 3 giờ sáng, sau khi trời sáng, bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ lại mở cửa hoạt động bình thường, nhân viên phát hiện thi thể đứa trẻ sau giá để giày, bác sĩ pháp y suy luận rằng thời điểm tử vong là hai ngày trước." Bảo vệ dựa vào mép tường, chỉ vì câu nói này mà mồ hôi lạnh ướt đẫm trán.

"Đứa trẻ đó có tính cách rất lạ nên anh trai tôi ấn tượng rất sâu sắc. Khi nó vừa được đưa đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, đã tìm cách trốn thoát một lần. Lúc đó khuôn mặt của nó chằng chịt những vết sẹo do lửa đốt, anh trai tôi mặc dù cảm thấy đứa bé trai đó trông rất đáng sợ, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, ở bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ có rất nhiều đứa trẻ đến chữa sẹo bỏng, đến người xấu xí hơn đứa bé trai đó anh trai tôi cũng đã thấy qua."

"Sau đó thì sao?"

"Vào ngày đứa trẻ bị bắt lại, bác sĩ Hạ, bác sĩ giỏi nhất bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đã lớn tiếng cãi nhau với khách hàng. Vị bác sĩ Hạ đó tính tình rất tốt, không ai biết tại sao anh ấy đột nhiên nổi điên. Sau đó, bác sĩ Hạ cũng đã hòa giải với khách hàng, mọi chuyện xem như đã qua. Nhưng theo lời anh trai tôi nói, thì mọi chuyện bất thường chính là bắt đầu từ lúc đó." Bảo vệ cố gắng nhớ lại: "Bác sĩ Hạ và vợ anh ấy kể từ ngày hôm đó, cũng không bao giờ xuất hiện tại bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ nữa, số lượng trẻ em được gửi đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ cũng giảm đi, camera giám sát phòng bảo vệ vào ban đêm cũng bắt đầu thường xuyên có vấn đề, còn quay được một số hình ảnh vô cùng quỷ dị."

"Ví dụ, giày trên tủ giày sẽ đột nhiên rơi xuống, trên hành lang trống không đột nhiên có một thứ gì đó bò qua, một số đầu dò giám sát tự động khóa vào sau 0 giờ đêm lại tự nhiên chuyển động, nhưng trong màn hình lại không có gì hết."

Bảo vệ càng nói, giọng càng trầm, anh ta dần dần không dám nói nữa, như thể có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào anh ta trong hành lang tối.

“Những camera giám sát đó bây giờ còn không?” Hàn Phi muốn điều tra cho rõ ràng.

“Hầu hết đều đã thất lạc, chỉ có một đoạn clip nhỏ do anh tôi lén ghi lại. Mười năm nay anh ấy đã thay đổi điện thoại di động nhiều lần nhưng không hề xóa đoạn video đó. Sở dĩ cả hai chúng tôi cùng đến tìm chiếc giày màu trắng cũng là vì đoạn video đó.” Bảo vệ run rẩy chỉ vào điện thoại trong tay Hàn Phi: “Anh có thể mở video cuối cùng trong danh sách ra xem.”

Hàn Phi lật xem điện thoại di động của “quỷ sát nhân”, thật lâu mới tìm được tập tin ẩn, bấm vào màn hình, một màn hình giám sát được ghi lại bằng điện thoại di động hiện ra.

Hành lang giữa đêm vắng lặng, sau khoảng năm sáu giây, trên màn hình giám sát đột nhiên xuất hiện một đôi giày màu trắng.

Sau một lúc dừng lại, đôi giày màu trắng bắt đầu di chuyển xuống hành lang như thể đang có người đi!

Đoạn video rất ngắn, vỏn vẹn nửa phút nhưng xem xong rất rợn người.

Điều quan trọng là, cả ba người bọn họ hiện tại đang ở trong chính hành lang nơi quay video đó.

Nhiệt độ vẫn không ngừng giảm xuống, Hàn Phi nhìn về phía nơi có đôi giày màu trắng bước đi trong video.

Cuối lối đi đầy dấu giày, lúc này, không biết ai đã đặt một đôi giày màu trắng ở đó.

“Nó xuất hiện lúc nào vậy? Nó vẫn luôn được đặt ở đó sao?”

Khi sự chú ý của mọi người đều tập trung vào đôi giày màu trắng, tiếng khóc của một đứa trẻ đột nhiên phát ra từ chiếc điện thoại di động của “quỷ sát nhân” trên tay Hàn Phi.

Cả ba nhìn xuống, điện thoại không biết tại sao lại bắt đầu tự động phát video tiếp theo.

Trong đoạn video, một đứa trẻ bị trói vào ghế, chịu đựng sự đánh đập và chửi rủa, khuôn mặt của đứa trẻ bị bỏng, vô cùng xấu xí.

Kéo xuống dưới, trong thư mục ẩn, có rất nhiều video tương tự.

"Cái này không phải do anh trai tôi quay! Anh ấy chỉ là nhân viên bảo vệ ở đây, anh ấy chưa bao giờ nói với tôi những chuyện này!" Nam bảo vệ nghe tiếng khóc truyền ra từ trong điện thoại, biểu cảm khuôn mặt đã biến dạng méo mó, anh ta không ngừng xua tay: "Cái này tôi không biết, những cái này tôi thật sự không biết!"

"Anh trai anh chắc chắn là đã giấu anh chuyện gì đó, anh ta quay lại tìm chiếc giày màu trắng không phải để kiếm nhiều tiền, mà là để bảo toàn mạng sống."

Hàn Phi đang mặc âu phục cũng cảm thấy có chút ớn lạnh, hắn nhìn chằm chằm vào đôi giày trắng cuối hành lang kia, tiện tay tóm lấy "quỷ sát nhân" đang bất tỉnh chắn trước cơ thể mình.

Chương 420: Cô nhi viện Hạnh Phúc chỉ có một đứa trẻ

"Anh trai của bảo vệ tìm kiếm chiếc giày màu trắng vào nửa đêm, ông chủ của A Thành đã nhắc đến chiếc giày màu trắng trong điện thoại, trong bức ảnh cuối cùng của Hạ Y trước khi qua đời cũng xuất hiện chiếc giày màu trắng, thứ này giống như đứa trẻ mặt sẹo mà bảo vệ nhắc đến, chỉ cần nhìn thấy nó, thì nó dường như ở khắp mọi nơi."

Nhiệt độ trong hành lang vẫn giảm xuống, dấu chân trên mặt đất như trở nên sống động, như thể chỉ cần Hàn Phi nhìn đi chỗ khác, bọn chúng sẽ điên cuồng chạy đến.

"Sao anh lại cảm thấy… đôi giày màu trắng kia hình như gần chúng ta hơn một chút?" Bạch Hiển nắm chặt lấy cánh tay của Hàn Phi: "Cảnh sát có nói cho cậu, làm thế nào để giải quyết tình huống như này không?"

"Nếu như chỉ có một mình, có lẽ em sẽ chạy, nhưng bây giờ chúng ta có bốn người." Vẻ mặt của Hàn Phi không thay đổi nhiều, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy cơ bắp của hắn đã căng lên, sớm đã bước vào trạng thái cảnh giác cao độ.

"Trong tình huống như này, có thể không tính anh vào." Bạch Hiển muốn rời đi, nhưng Hàn Phi lại kéo theo "quỷ sát nhân" nửa sống nửa chết kia đi vào bên trong hành lang.

Thấy Hàn Phi đi về phía trước, Bạch Hiển không dám đơn độc hành động cũng chỉ có thể đi theo.

Con đường mà bọn họ đang đi hiện tại chính là con đường chiếc giày màu trắng đi trong camera giám sát, càng đi về phía trước, nhiệt độ càng thấp, gió lạnh men theo cổ áo và tay áo đi vào trong y phục, như thể bàn tay của một đứa trẻ đang níu chặt trái tim.

Không ai tắt video trên điện thoại di động của "quỷ sát nhân", phát xong video này lại tự động phát video tiếp theo,

thư mục ẩn chứa đầy video ngược đãi trẻ em, người quay video dường như có một niềm đam mê rất đáng sợ.

Nhưng chỉ xét từ đoạn video, mọi thứ dường như không đơn giản như vậy. So với tra tấn, người quay lại càng giống như đang làm một thí nghiệm nào đó, gã đang sử dụng các phương pháp khác nhau để kích thích nỗi sợ hãi và nỗi đau bên trong nội tâm của đứa trẻ, mục đích cuối cùng như để phá hủy hoàn toàn nhân cách tự thân của chính nó, đem nó uốn nắn thành những gì mình muốn.

Đoạn video giám sát vẫn đang phát, Hàn Phi cũng nắm lấy "lá chắn thịt" từng chút một đến gần giày trắng hơn.

Hắn có kinh nghiệm đánh nhau với Cánh bướm, biết rằng hận ý trong thế giới tầng sâu không thể tùy tiện xuất hiện trong hiện thực: "Ngay cả khi quái vật trong thế giới tầng sâu có thể ảnh hưởng đến hiện thực, cũng buộc phải thông qua một số thủ đoạn đặc biệt mới được, chiếc giày trắng này cuối cùng là tình huống như thế nào?"

Sau khi Hàn Phi qua cửa tòa nhà chết chóc, tự tin của hắn cũng được thiết lập, cảm thấy bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ có nguy hiểm cỡ nào cũng không thể bằng tòa nhà chết chóc, nhưng khi điều tra sâu hơn, hắn phát hiện ra rằng căn bản không phải như vậy.

Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ này có mối liên hệ nào đó với Vĩnh Sinh Pharmaceutical, nước rất sâu, liên quan đến rất nhiều thứ.

"Hàn Phi, cậu có để ý thấy dấu giày dưới chân cũng đang di chuyển theo chúng ta, lúc nãy ở xung quanh chúng ta chính là những dấu giày này, bây giờ hình như vẫn là bọn chúng, đến vị trí hướng chỉ của mũi giày cũng không thay đổi." Bạch Hiển có chút sợ hãi không muốn đi về phía trước, nhưng ở nơi này trừ phi nhắm mắt lại, nếu không nhìn đâu cũng đều rất kinh khủng.

"Đừng căng thẳng quá, ngoài chúng ta ra, trong tòa nhà còn có một người khác, đôi giày màu trắng đó cũng có khả năng là ông ta để ở đó." Hàn Phi nói lời này hoàn toàn chỉ là để an ủi

Bạch Hiển, như việc người lớn gạt một đứa trẻ đi tiêm và nói rằng nó không đau chút nào vậy.

Hành lang chỉ dài hơn mười mét, bọn họ đi bộ mất ba phút, khi cả ba người đến gần đôi giày màu trắng đó, Bạch Hiển và bảo vệ mới thở phào nhẹ nhõm, cảnh tượng khủng khiếp mà họ tưởng tượng không hề xuất hiện, đôi giày vẫn ở nguyên chỗ mà họ nhìn thấy, những thứ nào đó vừa nhìn thấy dường như chỉ là ảo giác.

"Người trong tình huống căng thẳng và sợ hãi cao độ, quả thực rất dễ bị ảo giác." Bạch Hiển và bảo vệ an ủi nhau, dưới sự uy hiếp của lệ quỷ, hai người họ dường như cười để quên sợ hãi, trở thành chỗ dựa của nhau.

Một tay cởi áo khoác của "quỷ sát nhân" ra, Hàn Phi quấn nó vào cánh tay của mình.

Hắn nhặt chiếc giày màu trắng trên mặt đất qua lớp vải quần áo, tỉ mỉ quan sát, đây dường như chỉ là một đôi giày rất bình thường, phủ đầy bụi bẩn, không có bất kì chỗ nào đặc biệt.

"Là quỷ đi giày vào rồi chạy? Hay là có người lợi dụng khoảng trống lúc mình ra tay, rồi đặt đôi giày ở cuối hành lang?" Hàn Phi lại nhìn đến chiếc giày còn lại trên mặt đất, hắn phát hiện vị trí hướng chỉ của mũi giày có vấn đề, đôi giày màu trắng này vừa hay chĩa ngay vào một căn phòng khóa cuối hành lang, cảm giác như nó sắp bước vào căn phòng đó vậy.

Hàn Phi nhét chiếc giày màu trắng vào trong túi áo của "quỷ sát nhân", cầm trên tay, hắn quay đầu nhìn sang phòng bên cạnh.

Xoay tay cầm, cửa phòng không khóa, liền bị Hàn Phi đẩy ra.

Một mùi sơn nhàn nhạt phiêu tán ra, nơi này dường như là một phòng giải trí chuyên dụng cho trẻ em, nhưng cách bài trí và đồ chơi bên trong lại rất kì lạ, đại đa số là loại đồ chơi kém chất lượng mười mấy năm trước, những đứa trẻ hiện tại đã sớm không còn chơi những thứ này nữa rồi.

“Không đúng lắm.”

Nhìn phòng giải trí trẻ em, sau não Hàn Phi mơ hồ đau đớn, nơi sâu trong kí ức hắn lại truyền đến tiếng cười điên dại chói tai, một vài kí ức vụn vặt mơ hồ dần dần xuất hiện.

“Bộp!”

Hàn Phi ném tên “quỷ sát nhân” bất tỉnh xuống đất, đi thẳng vào trong phòng, liếc nhìn đống đồ chơi cũ nát cùng nhiều bức tranh tươi sáng khác nhau, cuối cùng dừng lại ở chính giữa phòng giải trí trẻ em.

“Hàn Phi? Cậu không sao chứ?” Bạch Hiển đứng ở cửa phòng vẻ mặt bất lực, từ lúc Hàn Phi cất chiếc giày trắng đi thì bắt đầu hoảng sợ, trong những bộ phim kinh dị anh ấy đã xem, thường những người như vậy sẽ là người đầu tiên lĩnh cơm hộp.

“Anh đừng vào đây vội.” Hàn Phi ôm chặt sau đầu, hắn chầm chậm ngồi xổm xuống, ngón tay chạm vào những đồ chơi kém chất lượng kia, động tác dịu dàng nhưng lại vô cùng cổ quái, như thể quay trở lại tuổi thơ: “Những đồ chơi này em đã từng thấy qua! Em trước đây từng thấy qua!”

“Cậu, cậu đừng dọa anh đấy! Hay là chúng ta đợi cảnh sát đến rồi hãy nói?” Bạch Hiển phát hiện trạng thái của Hàn Phi có chút không đúng, hắn đã suy sụp hoàn toàn, trong một tòa nhà cũ kỹ u ám như này, người đồng đội duy nhất dường như đã trúng tà, anh ấy đã không còn dám nghĩ xa hơn nữa.

Hàn Phi không để ý đến Bạch Hiển, tay của hắn nắm lấy từng cái đồ chơi một, sau đó lại ném chúng qua một bên.

Hắn đi đến tận nơi sâu nhất của phòng giải trí trẻ em, khi nhìn thấy họa tiết cửa sổ được vẽ trên tường, một bức tranh tương tự tình cờ hiện lên trong đầu hắn.

Bức tường xi măng xám xịt trông cứng nhắc và thiếu sức sống, một đám trẻ em vì để nhìn ra thế giới bên ngoài, bọn chúng đã vẽ một ô cửa sổ trên bức tường xi măng, bên trong cửa sổ vẽ những bông hoa của mùa xuân, cây xanh của mùa hè, còn có một đám trẻ em đang chạy và chơi đùa bên ngoài cửa sổ.

Ký ức trong hiện thực trùng với ký ức trong đầu, Hàn Phi cùng tiếng cười điên dại ở sâu tâm trí đồng thời cùng mở mắt ra, bọn họ cùng nhớ tới một nơi.

"Cô nhi viện Hạnh Phúc?"

Hàn Phi bây giờ mới phát hiện cách bài trí của phòng giải trí trẻ em này rất giống với cô nhi viện Hạnh Phúc mà hắn ở khi còn nhỏ!

Cô nhi viện được bao quanh bởi những bức tường bê tông, trong sân có ném tất cả các loại đồ chơi kém chất lượng.

Khoảng thời gian vui vẻ nhất trong ngày của những đứa trẻ là khi được chơi với những món đồ chơi này.

"Tại sao bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ do Vĩnh Sinh Pharmaceutical điều hành lại xây dựng phòng nghỉ dành cho trẻ em giống hệt như cô nhi viện Hạnh Phúc? Những đồ chơi này hoàn toàn không có bán trên thị trường, trừ khi đặc biệt đến chợ đồ cũ để tìm kiếm……" Vì để chứng thực một suy đoán trong đầu, Hàn Phi đi giữa đống đồ chơi, cuối cùng xô đổ một con ngựa gỗ trong góc tường.

Lớp sơn trên con ngựa gỗ đã bị bong tróc nghiêm trọng, với sự phát triển vượt bậc của công nghệ hiện tại, hầu như không có đứa trẻ nào chịu chơi với nó.

Nhìn chằm chằm vào cái bụng còn nguyên vẹn của con ngựa gỗ, Hàn Phi lắc lắc đầu, mặc dù những món đồ chơi này chủng loại giống hệt với cô nhi viện Hạnh Phúc, nhưng chúng không phải là những đồ mà hắn đã từng chơi.

"Mình nhớ rất rõ bụng của con ngựa gỗ trong cô nhi viện bị dao rạch ra, mùn cưa ở khắp nơi…" Nghĩ đến đây, Hàn Phi đột nhiên sửng sốt, trong tiềm thức hắn nghĩ đến con ngựa gỗ trong cô nhi viện, nhưng hắn không thể nhớ được là ai đã rạch bụng của con ngựa gỗ ra?

Sau đầu như bị kim đâm, Hàn Phi chịu đựng đau đớn tiếp tục hồi tưởng.

"Là ai đã làm hỏng con ngựa gỗ? Những món đồ chơi này… bên trên đều phải có vết sứt sẹo mới đúng!" Hàn Phi

đứng thẳng dậy, từng chút một tiến đến bức tường sâu nhất của phòng giải trí, sau đó dựa vào bức tường xám có vẽ đầy cửa sổ.

Từng ô cửa sổ bên ngoài là xuân, hạ, thu, đông, bốn mùa thay đổi, nhưng trong căn phòng nơi Hàn Phi ở chỉ có một sự im lặng và u ám chết chóc.

“Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ này có khả năng thay đổi nhân cách của một đứa trẻ, loại khả năng này của bọn họ làm thế nào từng bước thí nghiệm ra được? Rồi đứa trẻ đầu tiên có nhân cách hoàn mỹ là được phát hiện ra như thế nào?”

Hàn Phi ấn cái đầu đang đau nhức, hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện không quan trọng.

Vừa có được hộp đen, cảnh sát đã từng đưa hắn đi kiểm tra thông tin công dân, kết quả AI phán định mức độ nguy hiểm của hắn là 0, kiểm tra ra hắn là một loại hình nhân cách chữa trị cực kỳ hiếm gặp.

Người có tính cách này không chỉ có thể chữa trị cho người khác, mang lại hy vọng cho những người xung quanh, cũng có thể khiến bản thân lật ngược trong những tình thế khó khăn, không ngừng chữa trị chính mình.

Chương 421: Nhân cách hoàn mỹ

"Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ có khả năng cho trẻ em đủ loại nhân cách đẹp đẽ, có thể thay đổi tính cách của đứa trẻ, bây giờ ở nơi này lại xuất hiện một phòng giải trí trẻ em tương tự như cô nhi viện Hạnh Phúc, chẳng lẽ chỉnh hình nhân cách có liên quan đến cô nhi viện Hạnh Phúc mà mình từng ở?"

Hầu hết ký ức của Hàn Phi về Cô nhi viện Hạnh Phúc là tích cực, mặc dù nơi này cũ nát và tồi tàn, nhưng lại là toàn bộ thời thơ ấu của hắn.

Khi còn chưa biết gì và không có bất kì kiến thức nào về thế giới, chính các tình nguyện viên và nhân viên đã nói cho hắn biết thế giới tươi đẹp như thế nào, lòng nhân ái của con người vĩ đại như thế nào.

Sau khi hắn lớn lên, lần đầu tiên hồi tưởng lại quá khứ, những thứ xuất hiện trong đầu cũng là những thứ này.

Trong một đoạn thời gian rất dài, hắn đều cảm thấy đây chính là toàn bộ thời thơ ấu của mình, cho đến khi mất đi ba hồn.

Không có tuổi thơ và thiện ác, cô nhi viện màu máu ở sâu trong tâm trí hắn bộc lộ ra trong trí nhớ, khoảnh khắc đó hắn phát hiện tất cả mọi thứ trong đầu đều bị nhuộm đỏ, tất cả những thứ tốt đẹp đều bị mặc chiếc áo khoác màu đỏ.

Cùng với những ký ức rời rạc bắt đầu tập hợp lại, hắn mơ hồ nhìn ra sự thật.

"Trong Cô nhi viện màu máu nơi mà tiếng cười điên dại ở chỉ có một mình hắn, giống như bây giờ trong phòng giải trí chỉ có mình đang nhìn vào cửa sổ trên tường vậy, mình biết thế giới bên ngoài cửa sổ rất đẹp, nhưng mình lại không bao giờ có thể đi ra ngoài, bởi vì tất cả cửa sổ chỉ là những bức tranh vẽ trên tường."

"Tuổi thơ của mình không hề gặp bất cứ bất hạnh nào, bạn bè, thầy cô, các tình nguyện viên, bọn họ đều mang đến những

hướng dẫn tích cực cho mình, cùng nhau hình thành thế giới ký ức của mình, nhưng khi mình thực sự muốn hồi tưởng kĩ hơn về nó, lại không thể nhớ được khuôn mặt của bất kì ai."

"Bọn họ có thực sự xuất hiện không? Bọn họ có thực sự tồn tại không?"

"Nhân cách chữa trị thật sự có thể chữa lành mọi vết thương sao? Nếu như thực sự có thể, thì nó lại làm thế nào để chữa trị cho một người?"

Hàn Phi nhắm mắt lại, nỗi đau dường như là đinh nhọn cứ cắm sâu vào tâm trí, xuyên qua tất cả mọi thứ, để hắn có thể nhìn thấy tiếng cười điên dại ở sâu trong tâm trí.

Đó là một kẻ điên, không ngừng phát ra tiếng cười một cách cuồng loạn, mọi thứ trong mắt hắn đều là màu máu ngưng kết, thế giới của hắn đều là một màu đỏ.

Hàn Phi không biết loại hình nhân cách chữa trị có được coi là nhân cách gần như hoàn hảo hay không, nhưng hắn biết rằng tiếng cười điên dại nhất định có nhân cách không hoàn hảo nhất trên thế giới này.

"Hàn Phi?" Cơ thể Bạch Hiển cứng đờ đứng ở cửa phòng, nhìn Hàn Phi trong phòng giải trí trẻ em, nội tâm ngoài sợ hãi và hoảng hốt ra, còn có một sự lo lắng.

Hàn Phi lúc này đang đứng trước bức tường có vẽ cửa sổ, tựa lưng vào bức tường lạnh lẽo, giống như bị mắc kẹt trong một cơn ác mộng khép kín.

Thu hết can đảm, Bạch Hiển chậm rãi tiến vào trong phòng: "Hàn Phi!"

Trái tim anh ấy quay cuồng, càng chạy càng nhanh, trực tiếp lao tới Hàn Phi, nắm lấy cánh tay hắn: "Không thể ở chỗ này nữa!"

Giọng nói của Bạch Hiển khiến Hàn Phi ngẩng đầu, sau đầu hắn vẫn đau như cũ, nhưng bây giờ hắn đã bắt đầu tìm ra nguyên nhân của nỗi đau, chỉ cần hắn không chất vấn những kỉ niệm thời thơ ấu của mình là được.

“Sao anh cũng lại chạy vào vậy?” Hàn Phi lập tức nhìn về phía cửa, hắn sợ bảo vệ sẽ mang “quỷ sát nhân” chạy trốn.

Thực tế chứng minh là hắn đã nghĩ nhiều quá rồi, bảo vệ đó toàn thân run rẩy, không dám ở ngoài hành lang một mình, sau khi thấy Bạch Hiển chạy vào trong phòng, cũng lôi cả anh trai đi vào trong phòng cùng.

“Trong điện thoại di động của anh trai người bảo vệ toàn là video ngược đãi trẻ em, nếu như chiếc giày màu trắng là một đứa trẻ, thì chắc chắn nó cũng đã từng bị bạo hành, có oán niệm trong lòng cũng là điều bình thường, nhưng oán khí có thể tích tụ thành cấp bậc hận ý thì lại rất không bình thường.”

Hàn Phi không rõ bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ ở thế giới tầng sâu có liên quan gì đến chiếc giày màu trắng, hắn chỉ suy luận dựa theo kinh nghiệm tích lũy khi đánh nhau với Cánh bướm.

Ít nhất trong thế giới tầng sâu đạt được đến cấp bậc hận ý, mới có khả năng thông qua một số thủ đoạn cực kỳ đặc biệt, mới ảnh hưởng được đến hiện thực, hơn nữa còn chỉ là ảnh hưởng gián tiếp.

“Chiếc giày màu trắng, người thợ sơn, còn có quái vật ảnh hưởng đến suy nghĩ của ông chủ A Thành, trong nhà vệ sinh biến ông ta thành bán nam bán nữ, trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ này cực kỳ có thể có ba hận ý.” Hàn Phi hiện tại vô cùng coi trọng bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, bởi vì nơi này dường như còn liên quan đến chính hắn.

Nhìn xung quanh, Hàn Phi muốn lấy thêm chút manh mối và tài liệu trực quan hơn nữa, nhưng đáng tiếc tất cả tư liệu bên trong tòa nhà đều biến mất, được xử lý vô cùng sạch sẽ.

Nếu như không phải chính Hàn Phi từng ở tại cô nhi viện Hạnh Phúc, hắn thậm chí cũng không thể phát hiện nghi vấn trong phòng giải trí trẻ em.

Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ này ẩn giấu rất kỹ, đừng nói đến người ngoài, có lẽ ngay cả những nhân viên ngoại vi của bọn họ cũng đều không rõ nội tình của bệnh viện.

“Trước khi chủ tịch của Vĩnh Sinh Pharmaceutical qua đời, ông ấy đã nhiều lần đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ này, bệnh viện mà ông ấy xây dựng có mối liên hệ nào đó với cô nhi viện Hạnh Phúc, chiếc hộp đen trong tâm trí mình lại là do anh trai của ông ấy đưa cho mình, hai anh em nhà này một tối một sáng, cuối cùng đang âm mưu điều gì?”

Đã mười năm trôi qua, chủ tịch tập đoàn Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã qua đời, anh trai của ông ấy cũng bị đánh chỉ còn lại những mảnh ký ức, nhưng cho dù là như vậy, trên thế giới này khắp nới vẫn còn lưu lại dấu vết của bọn họ.

Hàn Phi không can tâm cứ như vậy rời đi, nhưng khi hắn vừa định tiếp tục tìm kiếm manh mối, thì một tiếng hét từ tầng ba truyền đến.

“Hình như là ông chủ của A Thành!”

Ba người cùng nhau chạy lên tầng, bọn họ vừa lên đến tầng ba đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng sợ.

Sàn nhà, bức tường và trên trần nhà khắp nơi đều bị bao phủ bởi giấy trắng, bên trên toàn bộ đều viết một câu —— Trả lại khuôn mặt cho tôi!

Lôi theo “quỷ sát nhân” đang bất tỉnh, Hàn Phi bước nhanh trên hành lang, hắn nhớ tới phương hướng gần đúng của tiếng thét, một hơi liền đuổi tới chỗ sâu nhất của tầng ba.

“Bụi bám trên tay nắm cửa đã được lau sạch, cánh cửa này đã được mở ra.” Hàn Phi nhìn chằm chằm cánh cửa trước mặt, yêu cầu Bạch Hiển quay lại toàn bộ quá trình, sau đó một chân đạp cửa ra.

Cửa sổ trong nhà mở toang, rèm cửa bị gió thổi bay, như thể có quỷ hồn đang ẩn nấp ở đó.

“Đừng vào vội! Anh Bạch, anh chú ý quay video!” Hàn Phi đột nhiên hét lớn.

“Sao vậy?” Bạch Hiển và nhân viên bảo vệ đồng thời trở nên căng thẳng. “Trong căn phòng có mùi máu tanh.” Con ngươi của Hàn Phi khẽ nheo lại, hắn nhìn chằm chằm vào một chiếc vali lớn mới tinh ở góc phòng, trên vali không có một

hạt bụi nào, hình như chính là cái mà ông chủ của A Thành đã mang ra khỏi xe ô tô.

Bây giờ chiếc vali vẫn còn ở đó, nhưng ông ta thì lại không thấy đâu.

Toàn bộ quá trình ghi hình, Hàn Phi dùng quần áo của "quỷ sát nhân" để mở chiếc vali ra, một sợi tóc đen nhánh tuột ra khỏi khe khóa kéo, đáy vali cũng bắt đầu rỉ máu.

"Thi thể?"

Một mùi kì lạ thoang thoảng trong không khí, Bạch Hiển và bảo vệ không thể kìm chế được bắt đầu ho khan, Hàn Phi ở gần chiếc vali nhất, không có phản ứng quá mạnh mẽ, hắn chỉ cảm thấy xung quanh chiếc vali lạnh đến thấu xương!

Trong lòng cảm thấy có điều gì đó, hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn chiếc gương được gắn trên tường, trên chiếc vali hắn mở ra, có một người phụ nữ không có khuôn mặt đang ngồi.

Trong nháy mắt, người phụ nữ đã biến mất, Hàn Phi cũng hoàn toàn mở khóa kéo ra.

Trong vali chỉ có một chiếc giày màu trắng, một chiếc điện thoại di động mới nhất và một thi thể nữ đã bị hủy dung.

"Bộp!"

Điện thoại rơi xuống đất, Bạch Hiển ngẩn người nhìn vali, sau vài giây dừng lại, anh ấy điên cuồng lui lại sau cho đến khi lưng đập vào tường.

Bảo vệ cũng thu mình vào trong góc, tránh ra xa.

Hàn Phi vốn dĩ muốn tiếp tục thăm dò, nhưng sau khi phát hiện thi thể, hắn cũng không dám tùy tiện lật xem đồ vật trong căn phòng, tính chất của vụ án đã thay đổi, hiện tại tất cả những gì hắn có thể làm là bảo vệ hiện trường chờ đợi cảnh sát.

Ngay từ khi rời khỏi địa điểm liên hoan phim, Hàn Phi đã liên lạc với cảnh sát.

Đại khái đợi thêm mười phút nữa, bên ngoài căn nhà vang lên tiếng còi báo động, Lệ Tuyết cùng một số thành viên của

đội điều tra tội phạm bước vào bên trong.

"Quỷ sát nhân" được đưa đến bệnh viện để cấp cứu, Hàn Phi, Bạch Hiển và bảo vệ ngồi cạnh bức tường, lần lượt tiếp nhận cảnh sát thẩm vấn.

Đây là lần đầu tiên Bạch Hiển và bảo vệ gặp cảnh tượng như vậy, cả hai đều vô cùng hoảng loạn, nói năng lung tung, Bạch Hiển thậm chí còn phun ra nước chua trong dạ dày.

Trong khi đó, Hàn Phi có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, khi bị cảnh sát thẩm vấn, hắn cũng cố gắng giao tiếp với cảnh sát.

Thông tin danh tính của người chết nhanh chóng được tìm ra, cô ấy tên là Chu Lệ, chính là tình nhân của ông chủ A Thành, cô ấy rất xinh đẹp, cũng rất có năng lực, phụ trách giúp ông chủ A Thành giải quyết một số chuyện mờ ám.

Sau khi cảnh sát xác nhận danh tính của người chết, trong lòng Hàn Phi lại càng khó hiểu hơn.

Hắn nghe rõ trong địa điểm tổ chức liên hoan phim, lúc đó ông chủ A Thành gọi điện liên tục, nghe giọng điệu, hình như đối phương đang gọi cho tình nhân.

Cảnh sát cũng tìm thấy bản ghi cuộc gọi của người đàn ông trên điện thoại di động trong vali. Đúng là ông ta đã gọi cho người chết, nhưng dường như ông ta không để ý đến điều đó.

"Ông chủ A Thành lúc đó trạng thái vô cùng tồi tệ. Chắc hẳn đã hoàn toàn bị ảnh hưởng bởi thứ gì đó." Hàn Phi cũng hít một hơi: "Chiếc giày màu trắng, người thợ sơn, người phụ nữ không có mặt, ba người bọn họ rốt cuộc đã làm gì người đàn ông đó vậy?"

Người gặp hoạ bây giờ là ông chủ của A Thành, người gặp hoạ tiếp theo có thể chính là Hàn Phi, vì vậy hắn phải sớm có sự chuẩn bị mới được.

Sau khi tính toán thời gian, Hàn Phi tìm được Lệ Tuyết, hắn đã ở bên ngoài chậm trễ quá lâu, phải nhanh chóng trở về mới được.

"Chị nhớ không phải em đang tham gia hoạt động gì đó hay sao?" Lệ Tuyết biết bộ phim mới của Hàn Phi sắp công

chiếu, buổi tối nhận được điện thoại của hắn, cô còn tưởng rằng hắn định mời cô cùng đi xem video tuyên truyền, khi chuông điện thoại vang lên, thậm chí cô còn nghĩ tới có nên mặc một bộ đồ đẹp tối nay không. Nhưng chỉ sau một giây, cô nhận thấy hắn đúng là không bao giờ khiến người ta thất vọng, vừa mở miệng là phát hiện được kẻ tình nghi, khẩn trương tìm kiếm sự hỗ trợ của cảnh sát.

"Vốn dĩ là đang tham gia hoạt động, nhưng sau đó xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn, nên em đã cùng với bạn chạy tới đây." Hàn Phi không kể công, hắn dành thời gian khen ngợi Bạch Hiển vài câu.

"Trước đây em hành hiệp trượng nghĩa đều là cung cấp manh mối cho cảnh sát, nhưng lần này thì hay rồi, em đến thẳng hiện trường, trở thành nhân chứng đầu tiên. Nếu tiếp tục phát triển như thế này, có phải em sẽ tự mình đi bắt hung thủ luôn không?" Lệ Tuyết nói như vậy không có ý gì khác, cô chỉ hy vọng Hàn Phi đừng quá bốc đồng, chú ý an toàn.

"Yên tâm, em tự có chừng mực."

"Em có chừng mực? Kéo theo một ngôi sao hạng hai đến một tòa nhà đã bị bỏ hoang mười năm để tìm kiếm bằng chứng? Em cho rằng các em đang quay một video đập hộp à?" Lệ Tuyết trước đây cảm thấy mình ở trong cục cảnh sát cũng coi như cái đồ hay sinh sự rồi, bây giờ sau khi gặp Hàn Phi, cô mới phát hiện mình đúng là một hình mẫu tốt.

"Lần sau em sẽ chú ý." Với sự giúp đỡ của Lệ Tuyết, Hàn Phi đã gặp đội trưởng của bọn họ, việc tìm kiếm bằng chứng diễn ra suôn sẻ, khi nghi phạm vứt xác hoàn toàn đã không nghĩ gì nhiều, dường như cũng không có bất cứ điều gì muốn che giấu.

Sau khi tra hỏi tất cả mọi người xong, Hàn Phi cũng lấy lại điện thoại di động của Bạch Hiển, tất nhiên đoạn ghi âm và video đã được cảnh sát lưu giữ để làm bằng chứng.

"Anh Bạch, anh thấy khá hơn chưa?" Hàn Phi thấy Bạch Hiển và bảo vệ ở trong góc, cả hai đều nôn ra mật, sắc mặt tái nhợt.

“Sao cậu không thấy khó chịu chút nào vậy?” Bạch Hiển nhìn Hàn Phi, hơi khó hiểu.

“Khi đóng phim em thường thấy huyết tương, nên cũng quen rồi.”

“Nhưng trước khi cậu diễn Hoa Song Sinh không phải là diễn viên hài hay sao?” Bản thân Bạch Hiển cũng là một diễn viên, nhưng đạo cụ diễn huyết tương với thi thể thực sự khác biệt quá lớn.

“Cũng bình thường, đây, điện thoại của anh, màn hình hình như hơi vỡ mất một chút rồi.”

“Không sao, cho dù còn nguyên vẹn đi chăng nữa, chắc sau này anh cũng sẽ không dám dùng lại nữa đâu.” Bạch Hiển dựa vào tường trông rất yếu ớt: “Cái video kia cậu đã xóa chưa? Cậu giúp anh xóa nó đi, có thể trong thời gian ngắn anh sẽ không mở bất kỳ phần mềm quay chụp nào ra.”

Chương 422: Đáp ứng điều kiện nâng cấp điện thờ

Chuyện gặp phải tối nay dường như đã mang đến cho Bạch Hiển một chút ám ảnh tâm lý, anh ấy hoàn toàn không chạm vào điện thoại di động của mình, cảm thấy sau này sẽ ngăn không cho Hàn Phi liên lạc với mình, có khả năng còn trực tiếp đổi luôn số điện thoại di động.

"Cái này của anh hình như là một chiếc điện thoại di động giới hạn của Deep Space Technology, vứt đi thật đáng tiếc, nó chẳng qua chỉ quay video vụ án giết người thôi, anh đừng nghĩ đến nó nữa là được mà?" Hàn Phi không hiểu Bạch Hiển cho lắm, nếu như mình có một chiếc điện thoại di động phiên bản mới nhất của Deep Space Technology, đừng nói đến việc đã từng quay video vụ án giết người, kể cả có bị quỷ lấy trộm mất, hắn cũng phải tìm cách cướp lại.

"Thật sự không cần." Bạch Hiển thấy Hàn Phi cầm điện thoại di động của mình tới gần, thì lại lùi lại một bước, sau đó anh ấy dường như nhìn thấy gì đó, sắc mặt càng thêm tái nhợt: "Sao cậu vẫn còn mang đôi giày màu trắng kia ra đây?"

"Ý của anh là cái này sao?" Hàn Phi cầm chiếc áo khoác của "quỷ sát nhân", bên trong có bọc một đôi giày màu trắng: "Em muốn đem thứ này về nghiên cứu một chút."

"Nghiên cứu? Ôi chúa ơi, anh đã từng thấy diễn viên lấy đạo cụ từ đoàn phim về, nhưng thực sự chưa bao giờ thấy một diễn viên nào lại lấy chứng cứ từ hiện trường vụ án giết người về cả! Cậu nên giao nó cho cảnh sát bảo quản thì hơn!" Da đầu Bạch Hiển tê dại, anh ấy cảm thấy với tư cách là một tiền bối và một người anh, thì có lý do để ngăn cản Hàn Phi tiếp tục tìm đường chết.

Cuối cùng vẫn là cảnh sát đã lấy đi đôi giày màu trắng, bảo quản nó như một trong những vật chứng vụ án.

Đến lúc này, chuyện giữa Hàn Phi và Bạch Hiển đã kết thúc, khi họ đi qua hành lang được chiếu sáng bởi ánh đèn cảnh sát chói lóa, thì lại nhìn thấy nhân viên bảo vệ kia.

Anh ta vẫn ngồi xổm trong góc, mặc một bộ đồng phục không vừa với cơ thể, vẻ mặt đầy bất lực.

"Tên này đã bị chính anh trai của mình lừa, cũng thật là xui xẻo." Hàn Phi muốn hỏi thông tin liên lạc của nhân viên bảo vệ, hắn lo lắng chiếc giày màu trắng cũng sẽ tìm đến bảo vệ, muốn giao tiếp riêng tư nhiều hơn.

Nhưng hắn còn chưa đi qua, bảo vệ đã ngây ngốc đứng lên, ngơ ngác nhìn Bạch Hiển phía sau Hàn Phi, chỉ vào đối phương nói: "Anh trông rất giống một nam minh tinh mà tôi rất yêu thích, tên là Bạch Hiển."

Hành lang ban đầu rất tối, trong tình huống đó nhân viên bảo vệ cũng không có tâm tư nào để nhìn mặt Bạch Hiển, nhưng bây giờ anh ta mới nhận thấy không đúng.

"Cậu nhận nhầm người rồi." Bạch Hiển tăng tốc, chạy nhanh như bay ra ngoài: "Tôi tên là Hắc Ấn."

Sau khi rời khỏi viện dưỡng lão, cả hai lên xe trở về.

Bạch Hiển nhìn Hàn Phi đang rất tự nhiên ngồi ở vị trí ghế phụ, trên mặt nở nụ cười khổ: "Anh hùng quả thật không phải chuyện ai cũng có thể làm được, anh vẫn nên ngoan ngoãn làm một diễn viên thì hơn. Bây giờ có lẽ anh đã hiểu tại sao cậu không coi trọng những người trong đại sảnh vàng đó rồi, các người hoàn toàn không phải là người cùng đường, bọn họ cũng không lọt được vào mắt của cậu."

Trà trộn trên sàn danh lợi, những người xung quanh dường như lần lượt đều bị bao bọc trong bong bóng, mặc dù lơ lửng trên không, sặc sỡ loá mắt, nhưng đây không phải là thứ mà một người thực sự nên theo đuổi.

Trong lòng Bạch Hiển vô cùng cảm khái, đêm nay dường như cũng đã khiến anh hiểu ra một số đạo lý, khi anh đang định nói điều gì đó từ trong lòng, Hàn Phi đột nhiên đặt chiếc điện thoại di động của anh bên cạnh.

“Sao vậy?”

“Đạo diễn Trương đã gọi cho anh hai mươi lần, hai chúng ta nên nói gì bây giờ?”

“Hỏng rồi! Anh quên mất luôn anh ấy!”

Hai người nhanh chóng gọi video cho đạo diễn Trương, bọn họ vốn muốn chụp ảnh xe cảnh sát phía sau để chứng minh mình không nói dối, nhưng sau khi đầu dây bên kia kết nối, bọn họ đã nhìn thấy sắc mặt xanh mét của đạo diễn Trương.

“Tôi làm đạo diễn lâu như vậy rồi, đây là lần đầu tiên tôi thay diễn viên lên bục nhận đề cử, hai người bây giờ đến đâu rồi?”

“Chúng em vẫn đang ở ngoại ô, cảnh sát vừa mới rời đi.”

“Vậy thì hai người cũng đừng vội quay về, hoạt động cũng sắp kết thúc rồi, chú ý an toàn, đi đường cẩn thận.” Đạo diễn Trương tuy rằng tức giận không nhẹ, nhưng cũng tỏ ra thấu hiểu, trong lời nói quan tâm là nhiều hơn.

Thật ra tối nay ông ấy đã lên xuống bục không biết bao nhiêu lần, trong lòng vừa là khổ sở nhưng cũng là vui mừng, diễn viên do mình dẫn dắt càng nhận được nhiều đề cử, thì trên mặt của mình cũng càng rạng rỡ hơn. Giống như đi họp phụ huynh, là một phụ huynh luôn được khen ngợi vậy.

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Hiển lái xe đưa Hàn Phi về tận cửa nhà, khi nhìn thấy Hàn Phi vẫn sống trong một cư xá cũ như vậy, đã vô cùng kinh ngạc.

“Hàn Phi, cậu kiếm được nhiều tiền như vậy, tại sao vẫn sống ở nơi như này? Anh khuyên cậu nên sớm mua một căn nhà của riêng cho mình ở thành phố thông minh, bất kể là để sống thoải mái hơn hay để đầu tư có lời, đều rất cần thiết.” Bạch Hiển nói cũng rất có lý: “Ngoài ra, cậu đã trở thành minh tinh rồi, vẫn còn sống trong một cư xá hầu như không có an ninh, như vậy quá không an toàn.”

“Vậy thì anh lại coi thường nơi em ở rồi.” Hàn Phi xuống xe: “Chung cư mà các anh ở đều có bảo vệ và AI canh giữ,

còn chỗ em thì xung quanh đều có cảnh sát mai phục, Cánh bướm ngày nào còn chưa bắt được, cư xá em ở chính là cư xá an toàn nhất ở Tân Hỗ."

Với nụ cười chuyên nghiệp trên môi, Hàn Phi bước vào cư xá mà mình thuê.

Mắt tiễn Hàn Phi rời đi, trong mắt Bạch Hiển hiện lên một sự ngưỡng mộ mà anh thậm chí không nhận ra: "Tên này sống thật đơn thuần, trước đây có lẽ mình cũng đã rất đơn thuần theo đuổi qua một số thứ nào đó."

Mở cửa phòng ra, Hàn Phi đã trở về nhà trước mười hai giờ, hắn nhìn đồng hồ trên tường thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Tắm rửa, ăn uống, chỉnh lý manh mối, khi đến gần 0 giờ nửa đêm, hắn mới leo vào trong máy chơi game.

"Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ cũng đang tìm manh mối về Cánh bướm, mình phải hoàn thành kế hoạch của mình, trước khi bọn họ chắc chắn rằng Cánh bướm đã hồn phi phách tán."

Đội mũ bảo hiểm trò chơi lên, Hàn Phi khởi động trò chơi.

Cảm giác ẩm ướt truyền đến khắp cơ thể, như ngấm vào bên trong linh hồn, khi thành phố bị nhuộm đỏ, máu cũng đang chảy trong ý thức của Hàn Phi.

Máu kia không phải của hắn, tất cả đều chảy đến từ phía sau lưng hắn.

Mở mắt ra, Hàn Phi đã xuất hiện ở nơi mình offline.

Hắn nhìn đôi tay của mình, làn da tái nhợt không dính chút máu nào.

"Thế giới màu máu mà chỉ có thể nhìn thấy khi đăng nhập vào trò chơi kia rốt cuộc đang xảy chuyện gì vậy? Có vẻ như chỉ có tồn tại không thể nhắc đến mới có thể nhìn thấy nơi đó…"

Nghe thấy tiếng nói thầm của Hàn Phi trong phòng, cửa phòng khách trực tiếp mở ra, Ứng Nguyệt và Huỳnh Long bước vào.

“Quản lý cửa hàng, phụ cận tòa nhà chết chóc đã bắt đầu xuất hiện một số lượng lớn quỷ quái bị sợi dây sinh mệnh quấn quanh, bọn chúng dường như đã nhận ra Cánh bướm đã hồn phi phách tán.” Khuôn mặt Huỳnh Long đầy lo lắng, không dễ gì cuối cùng anh ta mới có một môi trường an bình, nhưng bên ngoài luôn có kẻ muốn phá hủy tất cả những thứ này.

“Quái vật của khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ dường như đều có sợi dây sinh mệnh của chính mình, xem ra bọn chúng đã không đợi được nữa rồi.” Hàn Phi liếc nhìn thể tích máu của mình, chỉ còn một giọt máu mà hắn vẫn có thể bình tĩnh như vậy, toàn bộ đều dựa vào kỹ năng diễn xuất bậc thầy.

“Mọi người chờ một chút.” Hàn Phi mở bảng thuộc tính ra, liếc nhìn trạng thái tiêu cực của mình, sau khi hắn phát hiện nguyền rủa mình phải chịu lại có thêm một cái, thì trong tim hắn bắt đầu xuất hiện một tia mong đợi.

Tiếp tục nhìn xuống, khi cảnh sát tiếp tục bắt được những kẻ sát nhân có liên quan đến vụ án giết người trong tòa nhà chết chóc trong hiện thực, thì âm đức của Hàn Phi vẫn luôn từ từ tăng lên, bây giờ đã đạt được 101.

“Nâng cấp điện thờ còn có yêu cầu tối thiểu đối với danh vọng.” Hàn Phi vuốt trang thuộc tính, hắn phát hiện danh vọng của mình đã tăng vọt lên 97.

Hắn không biết những người hàng xóm đã sử dụng cái tên Hàn Phi như thế nào, cảm giác mọi người đã hoàn toàn giải tỏa được cơn điên đè nén trong lòng, điều này khiến hắn có một dự cảm vô cùng tồi tệ.

“Có khi nào mình sau này ở bên ngoài chỉ cần nói tên là Hàn Phi, thì trong nháy mắt sẽ có một đám lệ quỷ đỏ mắt muốn giết chết mình không?”

Người sợ nổi tiếng như lợn sợ vỗ béo, nhưng Hàn Phi cũng không còn cách nào khác, muốn nâng cấp điện thờ thì phải có danh vọng, đây cũng là bước cơ bản nhất để trở thành không thể nhắc đến.

“Không thể nhắc đến khác đều là ai ai cũng đều biết tên của nó, nhưng không dám nói ra… Mình dường như hiểu tại sao hệ thống không khuyến nghị người chơi xây dựng điện thờ của riêng mình trước level 30 rồi.”

Một người chơi chưa đến level 20, tên tuổi của hắn đã bị vô số oán niệm biết đến.

Hàn Phi chỉ mỗi nghĩ đến đám lệ quỷ buổi tối đều nhắc tới, nguyền rủa tên của mình thôi, thì đã thấy sởn tóc gáy rồi.

“Không ngờ rằng mình ở âm phủ cũng lại nổi tiếng nhanh đến vậy, mình phải nhanh chóng gọi những người hàng xóm quay trở về, bọn họ gây ra ồn ào lớn quá rồi! Nếu tiếp tục phát triển với tốc độ này, danh vọng của mình sẽ tăng vọt lên con số 200 mất, đặc biệt là Đại Nghiệt, nhất định phải tìm nó về!”

Đưa Ứng Nguyệt và Huỳnh Long ra khỏi phòng, Hàn Phi dự định tối nay sẽ đến phố Từ Đường chờ đợi, khi danh vọng đạt đến 100, hắn sẽ trực tiếp nâng cấp điện thờ.

Triệu tập các cư dân của tòa nhà chết chóc, Hàn Phi đích thân gặp mặt quỷ nhảy lầu, nhân lúc cô ấy tỉnh táo một chút, mời cô ấy cùng đến phố Từ Đường.

Có người phụ nữ lột xác hận ý thất bại này, trong tim Hàn Phi cũng không quá hoảng loạn nữa.

Trên đường đi, tranh thủ thời gian để hoàn thành một nhiệm vụ rank G. Hiện tại nhiệm vụ ở khu vực tòa nhà chết chóc đã cơ bản được hoàn thành bởi một mình Hàn Phi, nhưng hắn thậm chí còn chưa đạt đến level 20.

Đi đến phố Từ Đường, Hàn Phi một mình bước vào chỗ trung tâm nhất của nhà từ đường kia, các cư dân của tòa nhà chết chóc thì đứng canh ngoài cửa, mọi người đang chờ hắn thắp sáng điện thờ.

Chương 423: Năng lực cấp bậc không thể nhắc đến

Ngồi trên chiếc quan tài màu đen do Tiếng ca để lại, trên tay Hàn Phi cầm chiếc hộp nhạc bị khắc nguyền rủa, hắn giống như một người bình thường khi rảnh rỗi đang thư giãn nghe nhạc vậy, ngâm nga bài hát chiêu hồn, ngón tay khẽ gõ nhẹ vào nắp quan tài.

Giá trị danh vọng vẫn không ngừng tăng lên, Hàn Phi như thể đã mở ra chiếc hộp Pandora, giải phóng toàn bộ dục vọng và thù hận tích tụ của những người hàng xóm ra ngoài.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, bảng thuộc tính trong mắt của Hàn Phi lại phát sinh thay đổi lần nữa.

Khi danh vọng cũng đạt đến 100, Hàn Phi đặt chiếc hộp nhạc xuống, chậm rãi đi đến trước mặt điện thờ của mình.

Vén tấm vải đen dày cộp ra, trong điện thờ ẩn hiện tượng thần của hắn, bản thân đang cười điên dại một cách cuồng loạn, khiến hắn cảm thấy vừa xa lạ, lại vừa quen thuộc.

“Cuối cùng cũng coi như đã vượt qua được giai đoạn đầu khó khăn nhất.”

Hàn Phi trong tình trạng chỉ còn một giọt máu, đã sống vài ngày trong thế giới tầng sâu, điều này trước đây căn bản là chuyện hoàn toàn không thể tưởng tượng ra, không ai có thể làm được, ngay cả người quản lý tòa nhà tiền nhiệm cũng không làm được.

Thực ra từ khi còn rất sớm, Hàn Phi đã làm được rất nhiều việc mà Phó Sinh chưa từng làm được, chỉ là hắn tự mình không ý thức được.

Cánh tay duỗi vào trong điện thờ, ngón tay Hàn Phi đặt xuống tượng thần của hắn, thời điểm hắn chạm vào tượng thần, tất cả mảnh ký ức trong tâm trí đều bắt đầu rung động, từ sâu trong đại dương ký ức vang lên một tiếng cười điên dại

kinh hãi, thân ảnh đứng trong cô nhi viện màu máu ngẩng đầu lên, tựa hồ muốn từ cô nhi viện đi ra.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã đáp ứng đủ điều kiện để nâng cấp điện thờ, có tiến hành nâng cấp không?"

"Có!"

Nhấn nút xác nhận, ngón tay của Hàn Phi như bị một lực nào đó gắn vào điện thờ, hắn có thể cảm nhận rõ ràng mối liên hệ giữa mình và điện thờ đã sâu hơn, như thể cả hai được buộc vào nhau bằng một sợi dây vô hình.

Cũng chính lúc này, Hàn Phi phát hiện tượng thần trong điện thờ dường như có sinh mệnh, tổn thương tượng thần, dường như chính là tổn thương chính mình.

Giá trị âm đức trong bảng thuộc tính đang giảm đi nhanh chóng, cùng với việc âm đức của Hàn Phi biến mất, một sức sống khó tả bắt đầu tỏa ra từ trên tượng thần.

Sau khi nuốt hết 100 âm đức của Hàn Phi, tượng thần trong điện thờ đã mở mắt ra!

Trong đôi mắt đó vậy mà lại có có một ngọn lửa điên cuồng và tuyệt vọng, nhìn vào nó như đang nhìn tiếng cười điên dại vậy!

"Quá giống rồi……"

Mối ràng buộc giữa tượng thần và Hàn Phi như ngọn lửa nuốt chửng bọn họ, đốt cháy ký ức của họ.

Ngọn lửa vô hình lan tràn trên người Hàn Phi, thiêu đốt đến tận sâu trong tâm trí của hắn, đến khi sắp chạm vào vị trí của hộp đen thì mới đột nhiên biến mất.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Điện thờ của bạn đã thành công lên level 1! Điện thờ sẽ căn cứ phạm vi chịu đựng của cơ thể người chơi và đặc tính linh hồn ngẫu nhiên tạo ra một mục năng lực của cấp bậc không thể nhắc đến!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Điện thờ của bạn đã mở khóa thành công năng lực đầu tiên - Sương hồn."

“Sương hồn (năng lực bị động độc quyền của điện thờ): Linh hồn của bạn bị bao bọc trong sương mù vĩnh cửu, không ai có thể nhìn thấy rõ con người thật của bạn, bao gồm cả chính bạn.”

“Sau khi năng lực này được kích hoạt, khu vực xung quanh của điện thờ sẽ bị bao phủ trong sương mù, im lặng chết chóc, tuyệt vọng, hoang tàn, ngay cả tồn tại không thể nhắc đến cũng không thể nhìn xuyên qua lớp sương mù.”

“Sau khi sở hữu năng lực bị động này, tất cả các thuộc tính, tình trạng thể chất và linh hồn của bạn sẽ bị bao phủ bởi sương hồn, không ai có thể nhìn thấu được bạn.”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Lần nâng cấp thứ hai của điện thờ yêu cầu 500 danh vọng và 500 âm đức, xin hãy nhanh chóng nâng cấp! Nếu không, sương mù lan rộng có thể thu hút sự chú ý của những tồn tại đáng sợ nhất trong thế giới tầng sâu, có thể bạn sẽ bị tất cả mọi người coi như kẻ thù!”

Một làn sương mờ ảo bay ra từ điện thờ, che khuất tượng thần, bao phủ từ đường, rồi lan ra xa hơn.

Người ở trong sương mù, Hàn Phi không cảm thấy có chút dị thường nào, dường như hắn đang ở trong vòng tay của mẹ mình, nhưng sương mù ngược lại khiến hắn cảm thấy yên tâm.

Điện thờ đã thành công nâng cấp lên level 1, Hàn Phi cũng có được năng lực thứ nhất của cấp bậc không thể nhắc đến, chỉ là năng lực này là một năng lực bị động.

“Sương hồn có thể ảnh hưởng đến không thể nhắc đến, bây giờ thậm chí không thể nhắc đến cũng không nhìn rõ nội tình của mình, có điều… nó có tác dụng gì? Mình vẫn không thể đánh bại được bất kỳ ai!”

Năng lực mà điện thờ có chỉ cần nhìn hai phần, đầu tiên là năng lực chịu đựng của bản thân người chơi, Hàn Phi hiện tại mới chỉ đạt level 16, tuy rằng thể lực đã đạt tới 26 điểm, nhưng muốn chịu đựng nguyền rủa công kích của không thể nhắc đến vẫn vô cùng khó khăn.

Thứ hai, năng lực của điện thờ cũng liên quan đến đặc tính linh hồn của chính người chơi, Hàn Phi không biết đặc tính

của chính mình là gì, xem ra hệ thống hình như cũng không nhìn ra được cái gì.

Cộng thêm bản thân điện thờ bị Cánh bướm nuôi dưỡng lâu ngày ở trong sương mù đen, các loại tai nạn ngoài ý muốn cộng lại với nhau, cho nên mới có kỹ năng ẩn giấu bị động sương hồn này xuất hiện.

Sương mù phiêu tán, các cư dân của tòa nhà chết chóc lần lượt chạy vào từ đường, họ lo lắng Hàn Phi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

"Quản lý cửa hàng, sương mù này là cậu tạo ra à?" Huỳnh Long đứng trong sương mù với gương thần trên lưng, bọn họ vô cùng ngạc nhiên phát hiện, sương hồn trông giống như sương mù thông thường, nhưng lại có thể ngăn chặn được cảm nhận của oán niệm: "Có chút kỳ quái! Cậu rõ ràng đứng ở trước mặt tôi, tôi có thể nhìn thấy cậu, nhưng lại không cảm nhận được sự tồn tại của cậu, sương mù này có thể ảnh hưởng đến oán niệm sao?"

"Đừng nói đến oán niệm, ngay cả không thể nhắc đến cũng không thể nhìn thấu sương mù." Sau khi điện thờ được nâng cấp thành công, Hàn Phi lấy thức ăn mà Từ Cầm để lại trong ô vật phẩm và nhai cho đến khi full cột máu.

Năm ngón tay nắm chặt, nhìn thấy lượng máu của mình đã trở lại bình thường, Hàn Phi cũng không cần phải nơm nớp lo sợ nữa.

"Giai đoạn khó khăn nhất đã qua, bây giờ đến lượt chúng ta phản công rồi!" Hai mắt Hàn Phi lóe lên tia sáng lạnh lẽo, khóe miệng hiện lên nụ cười nham hiểm.

"Nhưng… trong khoảng thời gian này hình như cũng không có ai tới bắt nạt chúng ta mà?" Huỳnh Long chớp mắt một cái, có chút không hiểu hỏi.

"Khu vực tòa nhà chết chóc là thuộc về chúng ta, quỷ quái từ các khu vực khác dám đến, thì đó chính là khiêu khích chúng ta." Ngón tay Hàn Phi chắp lại, trong lòng bàn tay xuất hiện một con dao không lưỡi: "Sương hồn lan tràn, người ở bên ngoài không biết tình huống của chúng ta, chúng ta sẽ

nhân cơ hội này giết hết toàn bộ quỷ quái xông vào, để đám người bên ngoài sợ hãi hơn, không dám hành động hấp tấp."

Trong hiện thực Hàn Phi đã có cái nhìn tổng quát đối với bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, khu vực đó ít nhất tồn tại ba hận ý, nhưng đáng chú là cho dù có ba hận ý, vẫn không dám đặt chân tới khu vực tòa nhà chết chóc, điều này chứng tỏ thực lực cá nhân của họ không bằng Cánh bướm.

"Cánh bướm đã chuẩn bị nhiều năm như vậy, dường như chuẩn bị cho việc biến thành không thể nhắc đến, nhưng chính vào đêm hồi hồn, chúng ta đã nhân lúc yếu nhất mà giết chết nó. Nếu ngày đó chúng ta thất bại, thì Cánh bướm sẽ có hai điện thờ, lại kế thừa cái kén khổng lồ của tòa nhà chết chóc có xác suất tái sinh cao, trở nên đáng sợ hơn."

"Những quỷ quái ở khu vực khác chỉ biết rằng khu vực tòa nhà chết chóc đã trải qua nhiều thay đổi lớn, sương đen đầy tử ý đã tiêu tan, nhưng chúng vẫn chưa xác định được có phải Cánh bướm đã hồn phi phách tán hay không. Bây giờ sương hồn của tôi lại bao phủ ở đây một lần nữa, chúng ta thể hiện ra càng mạnh mẽ, bọn chúng sẽ càng sợ hãi. Nội tâm cũng sẽ tiếp tục dao động, nghĩ rằng Cánh bướm không những không chết mà còn trở nên mạnh mẽ hơn."

Hàn Phi nói ra tất cả suy nghĩ của mình, trước khi hắn có được thực lực vượt qua Cánh bướm, phải dùng tất cả mọi thứ có thể lợi dụng được.

"Sương mù này của cậu tôi chưa từng thấy bao giờ, xem ra điện thờ của cậu cũng vô cùng đặc biệt." Gương thần ghé sát trên gương, mở to mắt nhìn ra bên ngoài, sương mù dính vào gương, khiến ông ấy có chút mờ mịt: "Chưa nhìn thấy, thực sự chưa nhìn thấy loại năng lực này."

"Sương hồn sẽ còn tiếp tục lan rộng, bây giờ chúng ta phải tạo ra một hiện tượng giả, sương hồn phát tán đến đâu, chúng ta sẽ giết đến đó, không để lại bất kì ai sống sót, như vậy những quỷ quái ở các khu vực khác kia mới sợ hãi, hoảng loạn, để tranh thủ nhiều thời gian hơn cho chúng ta." Hàn Phi không biết sương mù cuối cùng sẽ lan đến đâu, hắn chỉ muốn

quấy đục nước, khiến quỷ quái ở các khu vực khác sau này phát hiện ra mối liên hệ giữa điện thờ và sương hồn trễ hơn.

Kỳ thực hắn cũng bị ép không còn cách nào khác, điện thờ của người khác thì người bình thường căn bản không dám động vào, nếu động vào thì phải chuẩn bị sẵn sàng bị không thể nhắc đến giết chết. Nhưng hắn thì lại khác, nếu thực sự có một tên ngốc đến và đập phá điện thờ của hắn, thì có khi hắn đến việc tìm ra kẻ đã đập phá điện thờ của mình cũng phải mất một thời gian dài.

Có điều hiện tại cũng tốt, dù sao tất cả đều bị sương mù che phủ, người ngoài cũng không nhìn ra sương hồn là phát tán ra từ bên trong điện thờ.

Cùng các cư dân của tòa nhà chết chóc hành động, Hàn Phi bắt đầu "thanh lọc" lần thứ hai khu vực tòa nhà chết chóc.

Sương hồn là năng lực của điện thờ Hàn Phi, không chỉ không có ảnh hưởng đến hắn, còn có các phần thưởng ẩn khác nhau. Ví dụ như, hắn có thể cảm nhận được vị trí của một số oán niệm trong sương hồn. Trong sương mù, tốc độ khôi phục lượng máu, tốc độ di chuyển và sức mạnh của hắn đều được cải thiện đáng kể.

Ngoài ra, Hàn Phi còn phát hiện những oán niệm có độ thiện cảm càng cao với hắn, lại càng ít bị sương hồn ảnh hưởng hơn, có lẽ là do họ nguyện ý thờ phụng điện thờ của hắn.

Bản thân sương hồn không có gì lợi hại, nhưng tất cả những người bên ngoài bị nuốt vào trong sương hồn lại không ai được tha.

Từng sợi dây sinh mệnh bị đứt, hận ý ẩn nấp ở khu vực khác có chút ngồi không yên rồi, nhưng khi bọn họ nhìn vào sương hồn lại phát hiện, dựa vào năng lực của hận ý cũng hoàn toàn không nhìn thấu sương hồn, hấp tấp xông vào bên trong, thậm chí còn có nguy cơ bị lạc nữa.

Trong một đêm, khi hận ý ngập ngừng do dự, sương hồn đã hoàn toàn bao trùm khu vực tòa nhà chết chóc, đồng thời còn

nuốt chửng cả một con đường phía bên bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Cho đến lúc này, tốc độ khuếch tán của sương hồn mới bắt đầu chậm lại.

"Phạm vi bao phủ và tốc độ khuếch tán của sương hồn này dường như có liên quan đến sức mạnh của ý thức và linh hồn của tiếng cười điên dại."

Hàn Phi đứng cùng với quỷ nhảy lầu Trang Văn, có Trang Văn ra tay, đám người bên ngoài khu vực tòa nhà chết chóc rất nhanh sẽ bị dọn dẹp sạch sẽ, nhưng đây vẫn chưa được coi là kết thúc, bọn họ bây giờ lại đi đến rìa của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

"Theo tính cách của Cánh bướm, nó nhất định sẽ đi báo thù."

Dưới sự che giấu của sương hồn, Hàn Phi và các cư dân của tòa nhà chết chóc lần đầu tiên tiến vào khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Trước đây Hàn Phi không dám để quỷ nhảy lầu tiến vào bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ vì cô ấy sẽ bị phát hiện ngay khi đi vào, tuyệt vọng gần với hận ý không thể che giấu một cách hoàn hảo, nhưng bây giờ thì khác, có sương hồn che chắn, không ai có thể nhìn rõ trong màn sương lớn đã phát sinh chuyện gì.

"Tăng tốc độ lên, đừng cho bọn chúng có thời gian phản ứng lại!" Sương hồn của Hàn Phi chỉ có năng lực ẩn giấu, nhưng hắn muốn khiến mọi người nghĩ rằng sương hồn đồng nghĩa với chết chóc.

Khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ hoàn toàn khác với khu vực tòa nhà chết chóc, dường như ở đây thường xảy ra động đất và các thảm họa khác nhau, các tòa nhà nghiêng nghiêng lệch lệch, vặn vẹo biến dạng, giống như trái tim của con người trong bệnh viện đó vậy.

Càng đi sâu vào bên trong, cảm giác hoang đường quỷ dị càng mạnh mẽ.

Trong khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ hầu như không nhìn thấy linh hồn hình người bình thường nào, tất cả tiếc nuối và chấp niệm đều bị con người thay đổi, trong số bọn chúng có một số linh hồn không có ngũ quan, số ít có ngũ quan, nhưng mặt cũng bị rạch lung tung.

Chỉnh hình rõ ràng là để bản thân trở nên xinh đẹp hơn, nhưng tiếc nuối và linh hồn ở khu bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ còn xấu hơn vô số lần so với khu tòa nhà chết chóc.

Bọn họ khiếm khuyết, quỷ dị, phần đẹp nhất trong linh hồn dường như đã bị lệ quỷ khác cướp mất.

Nếu như nói khu vực tòa nhà chết chóc vẫn mơ hồ như một cư xá bình thường thì khu bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ hoàn toàn như một cơn ác mộng của bệnh nhân méo mó.

Bọn Hàn Phi chỉ đi vào đường phố ngoại vi nhất của khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng cho dù vậy, họ đã nhìn thấy vô số cảnh tượng tàn khốc và đáng sợ, ở khu vực này, con người đã mất đi nhân cách cơ bản nhất và bị tùy ý đối xử như đồ vật.

"Khu vực tòa nhà chết chóc cất giấu những mảnh ký ức của người quản lý tòa nhà tiền nhiệm, còn có một số điện thờ bảo vệ, nên mới miễn cưỡng còn giữ được một số thứ đẹp đẽ. Khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ có lẽ mới chính là diện mạo thực sự của thế giới tầng sâu, cũng chẳng trách Phó Sinh lựa chọn con đường phá hủy hoàn toàn này."

Nhìn thấy đủ thứ tàn nhẫn đáng sợ, nhưng Hàn Phi vẫn không thay đổi quyết định của mình, đây có lẽ chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa hắn và Phó Sinh.

Không tiến sâu vào khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, Hàn Phi đã dùng dao tái sinh để làm tiêu chuẩn thử mức độ tanh của máu, quét sạch đường phố bao trùm trong sương hồn.

Dưới sự ẩn giấu của sương mù, hắn và các cư dân của tòa nhà chết chóc để lại dấu ấn của Cánh bướm trên đường phố.

"Hận ý của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ nhất định sẽ tới điều tra, đồng thời tìm cách quấy nhiễu tầm nhìn của bọn họ." Nhện không biết đã đi đâu, lão quỷ từ bỏ tất cả, chui vào dao

tái sinh, toàn bộ khu vực tòa nhà chết chóc chỉ còn lại quỷ nhảy lầu Trang Văn có thực lực gần với hận ý, nhưng một mình cô ấy căn bản không phải là đối thủ của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

"Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ bị kẹp ở giữa công viên vui chơi giải trí và tòa nhà chết chóc, mình phải nhanh chóng tạo ra xung đột giữa công viên vui chơi giải trí và bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ mới được." Hàn Phi dựa vào những người hàng xóm đã truyền tên của mình ra bên ngoài, tiếp theo hắn phải thực sự bắt đầu lấy thân phận hận ý của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ hành động rồi, vừa hay hiện tại hắn có sương hồn bảo vệ, cũng không có ai nhìn thấy nội tình của hắn.

"Phải tập hợp với bọn Từ Cầm trước đã, tìm Đại Nghiệt trở lại rồi tính tiếp." Danh vọng của Hàn Phi vẫn đang lên cao, hắn thực sự sợ hãi rồi.

Sử dụng nhóm chat chết chóc, Hàn Phi muốn liên lạc với Haha, nhưng hồi lâu không có phản hồi, lông mày hắn từ từ nhăn lại.

Sau khi đợi thêm mười phút, một cư dân khác đã rời khỏi tòa nhà chết chóc gửi một tin nhắn trả lời - "Chúng tôi đã bị một thứ gì đó truy đuổi, mọi người tách nhau ra hết rồi!"

"Bây giờ mọi người đang ở đâu?"

"Trong trung tâm thương mại ở ngã tư đường Phúc Thọ và đường Hạnh Phúc! Mọi người tốt hơn không nên đến đây, thứ đó bị hận ý bao bọc rồi!"

Trong nhóm chat không thấy cư dân tòa nhà chết chóc trả lời nữa, Hàn Phi nhớ lại bản đồ của người quản lý tòa nhà tiền nhiệm, trung tâm thương mại mà cư dân tòa nhà chết chóc cho biết nằm ở giữa công viên vui chơi giải trí và khu bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, nơi đó bị người quản lý tòa nhà tiền nhiệm đánh dấu một dấu chấm hỏi.

Chương 424: Chiếc váy cưới đẹp nhất

Bên trong bản đồ của quản lý tòa nhà tiền nhiệm chỉ có một số rất ít tòa nhà được đánh dấu bằng dấu hỏi chấm, Hàn Phi tạm thời vẫn chưa rõ ý nghĩa của các dấu hỏi chấm, hắn trước đây chưa từng vào những tòa nhà tương tự.

"Trung tâm thương mại mà cậu ấy đang nói đến tôi biết." Gương thần đang ghé sát trên gương đột nhiên nói, sương mù quá dày, khiến ông ấy có chút không nhìn rõ vị trí của Hàn Phi: "Rất lâu trước đây chủ nhân của trung tâm thương mại đó là một con quỷ rất đặc biệt, anh ta duy trì được lý trí và tất cả ký ức lúc còn sống của mình, trong thế giới tầng sâu thu nhận những quỷ quái cùng đường bí lối, cung cấp nơi trú ẩn cho những du hồn qua lại."

"Cung cấp nơi trú ẩn cho quỷ quái?"

"Đúng vậy, trước khi gặp cậu, tôi cảm thấy anh ta là tên ngốc lớn nhất trong mảng đêm đen tối này, làm một chuyện căn bản không thể có một cái kết có hậu." Lời của Gương thần không đúng lắm, tựa hồ có cảm giác tự ti: "Giao lộ giữa đường Phúc Thọ và đường Hạnh Phúc là nơi giao nhau của một số khu vực đặc biệt, thuộc khu vực không ai quản lí, quỷ quái nhảy ra từ các khu vực khác đều tập trung ở đó, được chủ nhân của trung tâm thương mại thu nhận. Trước đây khi các khu vực khác chưa xuất hiện không thể nhắc đến, khu vực lân cận của trung tâm thương mại được coi là tương đối an toàn, bởi vì không có hận ý nào có thể giết chết chủ nhân của trung tâm thương mại, mà không kinh động đến hận ý của các khu vực khác."

"Chủ nhân của trung tâm thương mại ban đầu thực sự nghĩ như vậy, nhưng sau đó anh ta phát hiện ra mình đã đánh giá thấp ác ý bên trong nhân tính, kẻ thù lớn nhất của anh ta không phải là quỷ quái ở những khu vực khác, mà là những con quỷ mà anh ta thu nhận."

“Người có tốt có xấu, người sau khi chết cũng như vậy, có một số linh hồn đã bị tà ác thấm đẫm, từ đầu đến chân, ngay cả sợi tóc cũng ẩn chứa ác ý.”

Trong lời nói của Gương thần có chút thất vọng, trong đáy mắt mơ hồ có ngọn lửa màu đen đang bùng cháy, đáng tiếc bất kể ông ấy trở thành cái gì, cũng không thể rời khỏi chiếc gương.

“Chủ nhân của trung tâm thương mại đã bị chính quỷ quái mà mình thu nhận tấn công bao vây, đêm hôm đó anh ta đã vứt hết tất cả hàng hóa của mình, suýt chút nữa còn hồn phi phách tán hoàn toàn.”

Không có ai quấy rầy Gương thần, mọi người đều đang đợi ông ấy nói tiếp, nhưng ông ấy dường như nhận ra điều gì đó, không tiếp tục nói về chủ đề này nữa.

“Nếu như các cậu muốn đi đến đó, tôi có thể dẫn đường, nhưng tôi nghĩ tốt nhất là các cậu không nên đi vào trung tâm thương mại đó, bây giờ hàng hóa bán trong trung tâm thương mại đó đã không còn là những thứ bình thường nữa rồi, bọn chúng niêm yết giá của linh hồn và máu thịt, bày kí ức và nội tạng lên giá hàng, các cậu sẽ thấy sự thật tàn khốc nhất trong mảng đêm đen tối này ở đó.”

Khu vực tòa nhà chết chóc là khu tân thủ của 《Cuộc sống hoàn hảo》, bước ra khỏi khu vực tòa nhà chết chóc mới có thể coi là nhìn thấy thế giới tầng sâu thực sự.

“Không sao, tôi tốt xấu gì cũng đã kinh doanh một cửa hàng tiện lợi, lần này tới đó coi như là học hỏi chút kinh nghiệm làm ăn lớn với người cùng ngành, nhân tiện xem có nhập được lô hàng nào không nhỉ.” Hàn Phi hiện tại không liên lạc được với những người hàng xóm ở bên ngoài, hắn có lý do buộc phải đi.

“Tôi biết không thể ngăn cản cậu.” Ngón tay của Gương thần vẽ một biểu tượng trên gương, giống như là một cái đầu người bị bàn tay bắt được: “Chỉ cần các cậu nhìn thấy trên người ai có vẽ hoa văn tương tự như này, thì phải nhanh chóng tránh xa, bọn chúng chính là những kẻ điên đã tấn công chủ

nhân của trung tâm thương mại trước đây. Trong linh hồn của những tên đó chứa đầy ác ý, bọn chúng lấy giết chóc làm khoái lạc, mỗi lần giết một oán niệm đều khắc một cái đầu lâu lên linh hồn của mình, giam cầm ký ức của oán niệm đó vào trong cơ thể mình. Đa phần bọn chúng không có lý trí, không biết suy nghĩ, chỉ biết giết chóc cho vui, nhưng trong số đó có mười người là ngoại lệ, mười tên đó quỷ quyệt và xảo trá, trốn trong trung tâm thương mại, bọn chúng tự gọi mình là mười ngón."

"Trong mười ngón này có tồn tại hận ý không?" Hàn Phi đối với điều này càng thêm tò mò.

"Tôi chỉ biết rằng mười mấy năm trước, trong số bọn chúng không có hận ý, nhưng hiện tại tôi nghi ngờ rằng ít nhất một trong số chúng đã lột xác thành hận ý rồi." Gương thần rất thận trọng: "Oán niệm muốn trở thành hận ý vô cùng khó khăn, cần phải đốt cháy ngọn lửa màu đen của hận ý, để ngọn lửa thiêu rụi mọi thứ, tái sinh từ đống tro tàn của ký ức. Nhưng mười người bọn chúng dường như đã chọn một con đường cực đoan hơn, lấy ác ý thuần túy thay thế hận ý, bọn chúng chuyển hóa tất cả hận ý trong nội tâm thành cái ác đối với thế giới và những người xung quanh, tự thỏa mãn bản thân bằng cách liên tục làm tổn thương và tạo ra tuyệt vọng."

"Trong trung tâm thương mại chỉ có mười ngón cần chú ý thôi sao? Trung tâm thương mại đó vừa hay ở ngay giao lộ của vài khu vực, nhưng không có khu vực nào chịu ra tay với bọn chúng, điều này thật sự rất kỳ lạ." Mặc dù thực lực của mười ngón cũng rất đáng sợ, nhưng Hàn Phi cảm thấy tòa nhà có thể khiến Phó Sinh đánh dấu chấm hỏi, không thể chỉ có hận ý mà thôi, hắn cảm thấy với tính cách của Phó Sinh, bên trong trung tâm thương mại chắc chắn còn có những bí mật khác được cất giấu.

"Hết rồi." Gương thần lắc lắc đầu: "Đó là tất cả những gì tôi biết."

Sau khi đại khái tìm hiểu về trung tâm thương mại, Hàn Phi không lãng phí thời gian nữa, chuẩn bị ra tay.

Hắn mang theo quỷ nhảy lầu Trang Văn đi trong sương mù, sau đó đi ra từ khu phố ngoại vi của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, men theo con đường nhỏ ở giữa các khu vực nhanh chóng đi về phía trước.

Rời khỏi sương mù, hận ý trên người của Trang Văn không thể che giấu, trực tiếp để Trang Văn đi qua bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ nhất định sẽ thu hút sự chú ý của hận ý ở bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Nguyên nhân chủ yếu hơn nữa là do Trang Văn đôi khi tỉnh táo, đôi khi điên cuồng, một khi bắt đầu động thủ với những quỷ quái khác, căn bản không quan tâm người khác nói gì, Hàn Phi cũng không thể khiến cô ấy bình tĩnh lại.

Để đảm bảo an toàn, Hàn Phi đã chọn cách ổn thoả nhất.

Cả nhóm nhanh chóng tiến về phía trước, Hàn Phi cũng lấy người giấy màu máu ra khỏi ô vật phẩm, dùng nó để cảm nhận vị trí của Từ Cầm.

"Tuyệt đối đừng để xảy ra chuyện gì nhé!"

……

"Chết!"

"Tất cả đều đi chết hết đi!"

"Trốn ở nơi nào rồi? Đừng đưa tay ra, tao nhìn thấy rồi! Tao nhìn thấy ánh mắt của mày rồi! Mày ở nơi đó đang nhìn chằm chằm tao, sao con ngươi của mày lại cứ run lên vậy!"

"Bùm!"

Những giá hàng bị lật úp, chai lọ bị đập xuống đất, những miếng thịt ngâm bị lẫn với vụn thủy tinh chẳng mấy chốc đã biến thành một vũng máu sủi bọt.

Mùi thối xộc vào mũi, một cánh tay khắc đầy đầu lâu rút ra khỏi kệ, nó chộp lấy một thứ màu đỏ như máu và nhét vào miệng của mình.

"Còn muốn chạy sao? Hàn Phi?"

Cánh tay rơi xuống, thịt nhão trên giá hàng toàn bộ đều dính lên trên cơ thể xăm đầu người kia, năm ngón tay của nó xoắn vào nhau, toàn bộ cánh tay trở nên vô cùng to lớn, bắt đầu lan tràn trên tầng một của trung tâm thương mại giống như thân rễ của một cái cây cổ thụ.

"Giãy giụa! Chúng mày có thể tiếp tục dùng hết sức mình giãy giụa!"

Cái lưỡi dài màu đen liếm vết máu tươi trên giá hàng, một con quái vật hình người toàn thân khắc đầy đầu lâu, nắm lấy nóc giá hàng, nhìn vào bên trong trung tâm thương mại.

Nó cao gần ba mét, trong mắt hiện lên ác ý, thân thể giống như một vũng máu sắp đông đặc, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra hình dáng của một người.

"Tìm thấy rồi!"

Các giá hàng cách đó không xa đột nhiên bật tung, một vài thân ảnh đỏ như máu chạy ra theo các hướng khác nhau, một số lao về phía lối vào của trung tâm thương mại, một số lao về phía cửa sổ ở tầng một.

"Đã đến rồi thì đừng nghĩ đến việc rời đi nữa, vật phẩm hiếm có như vậy, nên được đặt ở trên giá hàng mới đúng. Cho dù không có ai nguyện ý lấy linh hồn để trao đổi, mỗi ngày chỉ cần nhìn một chút, cũng sẽ cảm thấy vui tai vui mắt."

Con quái vật hình người kéo theo cánh tay biến dạng của nó, không chút do dự đuổi theo ra lối vào của trung tâm thương mại.

Cửa cuốn kiểu cũ của trung tâm thương mại từ từ hạ xuống, cửa cuốn được dệt hoàn toàn từ máu thịt giống như những thác nước màu đỏ.

Khi cửa lớn sắp đóng lại hoàn toàn, tiếng khóc vang lên, tuyệt vọng trên người tất cả "hàng hóa" trong trung tâm thương mại đồng thời bị khơi dậy!

Trên vô số chiếc lọ bịt kín mọc ra những vết nứt, tiếng khóc hội tụ cảm xúc tuyệt vọng thành một loại sức mạnh có

thể chi phối, mắc kẹt dưới dòng thác đỏ, để mặc máu đỏ rửa trôi.

Từng bóng người nhanh chóng chạy trốn, bóng người bên trong tiếng khóc cũng lộ ra bộ mặt thật của mình, nó chỉ là một đứa trẻ cực kỳ gầy yếu, nhưng thân thể lại ẩn chứa sức mạnh không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi tất cả mọi người trốn thoát, đứa trẻ trong tiếng khóc nhanh chóng rút lui về sau, lúc này con quái vật toàn thân khắc đầy đầu người vẫn còn cách nó một khoảng cách.

Những người khác cũng không chạy thật xa, mà tiếp ứng ngay bên ngoài cửa, bọn họ đã rất ăn ý với nhau.

Tuyệt vọng được tụ hợp bởi tiếng khóc từ từ tan biến, đứa trẻ kia quay lưng bỏ đi, nhưng ngay khi nó chuẩn bị bước ra khỏi trung tâm thương mại, một thân ảnh gầy gò nhảy xuống từ trên bảng hiệu trung tâm thương mại, đáp xuống phía trước cửa cuốn.

Gã trông giống như một người bình thường, ngoại trừ mười ngón tay đều bị chặt đứt, một ngọn lửa màu đen của ác ý và hận ý đang bùng cháy trên người.

“Chạy thoát không?”

Cái đầu rũ xuống từ từ ngẩng lên, khóe miệng của người đàn ông bị xé rách, trên đó có vết khâu rõ ràng.

Gã đứng giữa cậu bé và vài bóng người màu máu với nụ cười trên môi, nhìn chằm chằm vào những người xung quanh, quỷ dị là những hình bóng phản chiếu trong mắt gã đều đã bị chia cắt.

Mọi thứ mà người đàn ông này nhìn thấy đều bị cắt ra, xé rách, ở thế giới bên trong mắt gã dường như không có vật phẩm đối xứng, hài hòa.

“Thật đẹp.”

Cổ ngoéo thành một góc độ rợn người, ánh mắt của người đàn ông nhìn chằm chằm vào một người phụ nữ mặc áo khoác đỏ, tay cầm dao ăn: “Mỗi một nguyền rủa giống như một đóa hoa nở rộ trên linh hồn, mày đã có chiếc váy cưới đẹp nhất.”

Bước tới phía trước, khi người đàn ông đi về phía trước, cậu bé trong trung tâm thương mại lập tức bị một bóng đen quấn lấy rồi biến mất không tung tích.

“Mày chắc sẽ trở thành hàng hóa tốt nhất, nhưng có lẽ sẽ không ai có thể mua được cái giá của mày. Thôi bỏ đi, mày vẫn nên được tao nâng niu, làm một món hàng không bán đi.”

Chỗ ngón tay người đàn ông bị cắt cụt có thứ gì đó đang nhúc nhích, gã đang định tiến về phía trước thì đột nhiên có vẻ phát giác ra điều gì đó.

Đôi mắt quỷ dị nhìn về phía một con ngõ gần trung tâm thương mại, tại chỗ sâu nhất của bóng tối, có một người phụ nữ đang nhìn gã.

Trong đôi mắt đầy tia máu, mơ hồ có ngọn lửa màu đen đang đập, môi khẽ mấp máy, không ngừng lặp lại một câu — Bị tôi đụng vào, bạn sẽ chết!

Chương 425: Hắn sẽ gây ra một trận thảm họa lớn

Khóe miệng rách nát nhếch lên, người đàn ông gầy guộc dùng đầu lưỡi liếm chỉ khâu trên môi, trong con ngươi gã phản chiếu cơ thể bị cắt ra của Trang Văn.

"Một vật phẩm thất bại bị người ta vứt bỏ cũng có thể có oán niệm mạnh mẽ như vậy sao?" Ý cười trên mặt càng ngày càng rõ: "Xem ra hôm nay vận may của mình thật tốt, hàng hóa hiếm có như vậy bình thường rất ít khi thấy được."

Bước về phía trước, cơ thể của người đàn ông biến mất trong không khí, giây tiếp theo đã xuất hiện ở lối vào của con ngõ, phía sau gã kéo theo một tàn ảnh màu đen, mỗi một khuôn mặt trên cơ thể đều đang phát ra tiếng khóc thét chói tai.

"Con ngõ này dẫn ra khu ngoại thành, có phải là mày đã đi qua ranh giới của đêm tối? Hoặc là mày trốn về từ tận cùng của đêm tối?" Đôi bàn tay của người đàn ông gầy guộc đã mọc thêm những ngón mới, nhưng mỗi một ngón lại không giống nhau, như thể là được lấy ra từ trên cơ thể của những người khác nhau, trong đó có một ngón tay giống y hệt với hoa văn trên người Gương thần.

Trong con ngõ tối, người đàn ông gầy gò và quỷ nhảy lầu Trang Văn cách nhau chừng mười mấy mét.

Bề mặt cơ thể của người đàn ông gầy gò mơ hồ có một ngọn lửa màu đen đang di động, nơi bị ngọn lửa đốt cháy sẽ lưu lại những đường vân màu đỏ nhạt.

Những khuôn mặt trên cơ thể gã được nối với nhau bằng những đường vân màu máu, như thể được khắc lại bằng một con dao, một mảng máu thịt mơ hồ, trông rất kinh khủng đáng sợ.

Ác ý tỏa ra từ sâu trong linh hồn, người đàn ông gầy gò nhìn Trang Văn một cách không kiêng dè, Trang Văn trong

mắt gã đã rời rạc vỡ vụn, mỗi miếng thịt đều được đóng trong chiếc lọ được chuẩn bị kĩ lưỡng.

"Mày chắc chắn sẽ bán được một mức giá tốt."

Bị ác ý mạnh mẽ kích thích, sự tỉnh táo của Trang Văn nhanh chóng biến mất, ngọn lửa màu đen trong mắt cô ấy bắt đầu bùng cháy không thể kiểm soát, khi ngọn lửa màu đen này mang sức mạnh sánh ngang với hận ý của cô ấy, nó cũng sẽ thiêu rụi toàn bộ lý trí và nhân tính.

"Đúng, chính là như vậy, để tao xem mày có đủ tư cách được xếp vào tầng cao nhất để cho người ta lựa chọn hay không." Chỉ khâu trên đôi môi của người đàn ông đứt ra, trong lúc gã chuẩn bị ra tay với Trang Văn, cũng không quên xoay người quan sát những bóng máu thoát ra từ trung tâm thương mại: "Đừng có cố trốn thoát, chúng mày không thể trốn thoát được đâu."

Cửa cuốn của trung tâm thương mại kêu to, tòa nhà âm u dưới ánh đèn đường, tỏa chiếu ra một cái bóng đen khổng lồ, bao bọc tất cả mọi người bên trong.

Mấy người vừa mới thoát khỏi trung tâm thương mại dường như bị sóng cuốn đi, chìm xuống dưới đáy biển sâu, bọn họ phát hiện thân thể dần dần bị bóng đen kia trói buộc, thậm chí khó có thể giãy dụa.

"Chủ nhân trước đây của trung tâm thương mại không phát hiện ra bí mật của nơi này." Người đàn ông gầy gò cười khinh thường: "Đây hoàn toàn không phải trung tâm thương mại, nó là cái cân để trao đổi linh hồn, trải nghiệm cả đời của chúng mày tăng thêm trọng lượng cho linh hồn, tất cả nỗ lực của chúng mày đều chỉ vì để tăng thêm giá cho chính mình vào phút cuối cùng này thôi."

Giang hai tay ra, tắm rửa trong bóng đen, mười ngón tay của người đàn ông gầy gò chậm rãi tụ lại, sau lưng gã bên trong tòa nhà màu đen kịt dần dần xuất hiện ra mười hư ảnh bị giam cầm. Như thể chỉ cần bị kéo vào trung tâm thương mại, thì vĩnh viễn không bao giờ có thể bước ra được nữa.

Mấy người vừa thoát khỏi trung tâm thương mại lại bị bao phủ bởi bóng đen của tòa nhà, cơ thể của bọn họ bắt đầu di chuyển về phía cổng của trung tâm thương mại một cách không kiểm soát. Trung tâm thương mại nằm ở giao lộ vài khu vực này giống như một vòng xoáy, chỉ cần đến gần thì không thể thoát thân.

Đường kim mũi chỉ trên khuôn mặt người đàn ông gầy gò bung ra, những vết thương toát ra mùi hôi thối khó tả, đó chính là mùi của linh hồn thối rữa.

Đối mặt với hận ý đáng sợ và kinh tởm như vậy, vẻ điên dại trên mặt Trang Văn không còn kìm nén được nữa, cô ấy bị ác ý kích thích đến phát điên, cừu hận trong sâu nội tâm như muốn nổ tung.

Mùi máu tanh nồng nặc lan tràn trong ngõ, lửa đen của hận ý đốt cháy da thịt, Trang Văn đi về phía người đàn ông gầy gò, hai ánh mắt của hận ý đều nhìn chằm chằm vào nhau.

Không có lệ quỷ nào dám đến gần, những bức tường bám đầy vết máu và vết nứt, nhưng trong sự im lặng chết chóc này, đèn đường ở lối vào của trung tâm thương mại đột nhiên nhấp nháy rồi vụt tắt.

Người đàn ông gầy gò như mơ hồ cảm nhận được điều gì đó, nụ cười trên mặt từ từ đông cứng lại, nhìn về phía con đường nối liền trung tâm thương mại và khu bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Dường như có điều gì đó ẩn giấu trong đêm tối sâu thẳm, không cảm nhận được, nhưng lại thực sự tồn tại.

“Bùm!”

Một khung cửa sổ phía xa bỗng nhiên vỡ tan, mảnh thủy tinh rơi vào trong màn sương mù, không phát ra tiếng động nào, biến mất hoàn toàn.

“Kia là?”

Từ xa đến gần, khi sương mù lan tỏa, kính hai bên đường tầng tầng lớp lớp vỡ ra, như thể có ai đó xuyên ra từ bên trong vậy.

Một mối nguy hiểm chưa xác định, mang theo cảm giác áp bức mạnh mẽ đang nhanh chóng đến gần!

Đôi mắt của người đàn ông gầy gò đang chuyển động, trong đôi mắt gã thế giới chia cắt vỡ nát kia bị sương mù bao phủ, gã phát hiện mình vậy mà lại không thể nhìn thấy thứ trong sương mù!

Nụ cười trên mặt biến mất hoàn toàn, biểu hiện hoàn toàn khác với khi nhìn thấy Trang Văn, nghiêm nghị, kinh ngạc, còn có một chút bất an ẩn sâu.

Trước đây gã chưa từng gặp phải tình huống như vậy, cho dù là hận ý màu đỏ thẫm cũng không thể che giấu được thân hình trước mặt gã.

Đối phương đã chặn mọi giác quan của gã, hoặc mắt gã không đủ tư cách để nhìn thấy đối phương.

Thứ gì đến đây vậy?

Người đàn ông đã nhìn thấy vô số quỷ quái đáng sợ, chịu đựng sự giày vò tàn nhẫn mà người thường khó có thể tưởng tượng được, hiện tại có thể khiến gã cảm thấy sợ hãi chỉ có thứ không xác định.

Sương mù dâng trào, nhìn có vẻ như không có bất cứ uy hiếp nào, nhưng ở trong thế giới tầng sâu, thứ càng nguy hiểm thì lại càng khoác lên áo khoác vô hại.

Trốn tránh? Hay là chặn phía trước sương mù?

Lửa đen trong mắt người đàn ông gầy gò nhấp nháy không ổn định, mười ngón tay siết chặt của gã lại thả ra, khi sương mù nhanh chóng đến gần, gã đột nhiên nắm chặt hai tay!

Hư ảnh của trung tâm thương mại giống như một vực thẳm tách ra trên mặt đất, lại như một con cự thú khổng lồ há rộng miệng ra, nhưng khi bóng đen khổng lồ đáng sợ kia khép lại, lại không cảm nhận được bất kì sức mạnh nào, vô số quỷ quái và hàng hóa bị giam trong trung tâm thương mại toàn bộ đều không thể cảm nhận được quỷ trong sương mù, căn bản không thể xác định được vị trí của hắn!

Đây là loại sức mạnh như thế nào vậy?

Khi cái miệng khổng lồ sắp chạm đến sương mù, người đàn ông gầy gò chủ động thu tay lại, gã không dám đánh cược.

Với sự trợ giúp của bóng đen xuất hiện trong trung tâm thương mại, người đàn ông né tránh với tốc độ đáng kinh ngạc, ngón tay của gã tung lên trong không khí, gã điều khiển hư ảnh bảo vệ tầng tầng lớp lớp trước mặt mình.

Khi gã điều khiển hư ảnh được chiếu ra của trung tâm thương mại, mấy người bị hư ảnh giam giữ nhanh chóng thoát ra, lao vào khu vực của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Người đàn ông gầy gò muốn ngăn lại, nhưng đúng vào lúc này quỷ nhảy lầu trong ngõ nhỏ đã lao ra khỏi con ngõ.

Sương mù ập đến, người đàn ông sau khi do dự một chút lại chọn trốn tránh, nhưng Trang Văn trong con ngõ lại chọn tấn công.

Trên khuôn mặt bê bết máu, ngũ quan đã méo mó, Trang Văn phát ra một tiếng kêu cuồng loạn.

Cùng lúc đó, sương mù bao phủ khu phố cũng đã rơi xuống, sương mù đó hoàn toàn không quan tâm mình phải đối mặt với ai, như thể tất cả mọi thứ dám chặn ở trước mặt hắn chỉ có một kết cục, đó chính là hồn phi phách tán.

Sương mù bao phủ, bên trong vang lên tiếng ca chiêu hồn, trong âm thanh có một loại thê lương có thể xuyên qua linh hồn!

Chỉ là nghe thấy tiếng ca, sắc mặt của người đàn ông gầy gò đã thay đổi, khi gã lùi lại một lần nữa, sương mù đã nhấn chìm Trang Văn điên dại.

Tiếng gầm xuyên thấu tim vang lên, máu thịt bùng nổ, quỷ nhảy lầu với thực lực gần với hận ý bị đánh tan trong nháy mắt.

Âm khí và máu thịt ngập trời bị sương mù nuốt chửng, linh hồn của quỷ nhảy lầu chật vật chạy trốn, nhưng hình như đã bị thứ gì đó túm lấy!

Cô ấy cố gắng hết sức phản kháng, chỉ đơn giản là khuấy động rìa của sương mù.

Nghe thấy tiếng hét xuyên thấu trong màn sương, sắc mặt của người đàn ông gầy gò lại một lần nữa thay đổi lớn, gã liên tục lùi, tránh xa sương mù bao phủ.

Chưa đầy nửa phút, quỷ thắp lên ngọn lửa màu đen đã hoàn toàn bị nuốt chửng, trong đêm đen không còn chút dấu vết nào của cô ấy.

Sau khi nuốt chửng xong, sương mù dày đặc từ từ tan đi.

Đôi mắt dị dạng màu đỏ như máu của người đàn ông gầy gò mở to, gã mơ hồ nhìn thấy một bóng người ở nơi sâu nhất của sương mù.

Người đàn ông đeo chiếc mặt nạ hình thú gớm ghiếc, linh hồn lúc ẩn lúc hiện như sương mù, lại dường như sâu thẳm như đại dương.

Dường như phát giác được điều gì đó, gã từ từ quay đầu lại, đôi mắt đó khẽ quét về phía sau lưng.

Tà ác, lãnh đạm, như một vị thần linh vậy!

"Không thể nhắc đến!"

Người đàn ông gầy gò nhanh chóng quay trở lại trung tâm thương mại, tâm thần gã kinh động mạnh, không dám để lộ một chút ác ý nào của mình.

Đồng tử của gã run lên, trong thế giới nơi mọi thứ trong mắt gã đều bị chia cắt, duy chỉ có thân ảnh đó duy trì nguyên vẹn, gã không thể tìm ra sơ hở và điểm yếu của linh hồn đó.

"Trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ vậy mà lại xuất hiện một tồn tại không thể nhắc đến?"

Gã chỉ nhìn thấy điện thờ của không thể nhắc đến, chưa bao giờ nhìn thấy không thể nhắc đến thực sự, có điều là một cư dân vốn ở thế giới tầng sâu, trong tim gã rất rõ điểm này.

Mỗi khi một khu vực xuất hiện không thể nhắc đến, đều sẽ gây ra một trận thảm họa lớn!

Vô số linh hồn và tàn niệm đều sẽ vì thế mà biến mất, cho đến khi không còn ai dám nhắc đến tên của quỷ đó nữa!

“Các điện thờ ở khu vực phụ cận vẫn luôn bị phá hủy, trong đêm tối này dường như có một cái tên bắt đầu liên tục được người ta nhắc đến.”

Mười ngón tay của người đàn ông gầy gò và hư ảnh của trung tâm thương mại dung hợp với nhau, gã lặng lẽ lùi lại phía sau.

Gã đã nhớ ra cái tên, nhưng bây giờ gã không muốn tùy tiện nói ra cái tên đó.

“Một thảm họa mới đã xuất hiện rồi, không biết nó liệu có giống Phó Sinh, muốn giết chết tất cả mọi người không.”

Cửa cuốn của trung tâm thương mại hạ xuống, người đàn ông gầy gò dung hợp cơ thể mình vào với trung tâm thương mại: “Mình cũng cần sớm có sự chuẩn bị, nhanh chóng gửi hồn vào thứ đó mới được.”

Quần áo rách nát, những đường chỉ khâu dày đặc trên cơ thể người đàn ông đều bị gã xé ra, biến thành một vũng máu đen tanh hôi rồi từ từ chìm xuống lòng đất của trung tâm thương mại.

Trong quá trình máu đen chìm xuống, ở góc trung tâm thương mại xuất hiện chín hình người khác, bọn chúng cao thấp gầy béo khác nhau, nhưng tất cả đều có khắc mặt người trên cơ thể.

Tám trong số chín bóng người cũng biến thành máu đen và thấm vào mặt đất, cuối cùng chỉ còn lại một bóng người trốn vào trong một cái lọ, dường như đang để mình ngụy trang thành một món hàng.

Sau khi máu đen biến mất, oán khí bao trùm trung tâm thương mại cũng tiêu tan, cái bóng khổng lồ bao phủ trung tâm thương mại cũng trở lại bình thường, như thể nó chỉ là một tòa nhà bình thường vậy.

Trong khi người đàn ông gầy gò nấp dưới đất, sương mù cũng biến mất ở khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, một người đàn ông đeo mặt nạ gục xuống đất, ngực hắn gục xuống, trong mắt không có chút ánh sáng nào, ý thức mông lung, ngay cả tỉnh táo cơ bản nhất cũng không thể duy trì được.

“Quản lý tòa nhà?”

“Hàn Phi!’

Quỷ nhảy lầu Trang Văn vốn đã “hồn phi phách tán” đang canh giữ bên cạnh người đàn ông đeo mặt nạ, cơ thể của cô ấy bị chia thành ba phần, cô gái nhỏ nhất còn nguyên vẹn không tổn hại, phần cơ thể đáng sợ nhất đã bị xé ra thành nhiều mảnh, lúc này đang được cô gái nhỏ từng miếng từng miếng ghép lại với nhau.

“Huỳnh Long, vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Haha và Từ Cầm cũng đứng bên cạnh, bọn họ vừa rồi đang ở trong tình thế tuyệt vọng, không ngờ rằng hận ý của “bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ” sẽ đột nhiên ra tay.

Bọn họ nhanh chóng nhân cơ hội này chạy trốn, nhưng chỉ sau khi sương mù tan đi, bọn họ mới nhận ra người trong sương mù không phải hận ý của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, mà là Hàn Phi.

“Đừng dừng lại ở chỗ này, trở về trước rồi hãy nói.” Gương thần gõ nhẹ vào gương, trong mắt hiện lên một tia hận ý không nói nên lời, hình như vừa rồi ông ấy nhìn thấy ngón tay của mình đang bị ghép trên cơ thể của người khác.

“Váy đỏ và tiểu quỷ thích khóc vẫn bị mắc kẹt trong trung tâm thương mại, bọn họ vẫn chưa ra ngoài.” Mặt Haha tái mét, phát ra tiếng cười khó nghe và bi thương.

“Mười ngón đã biết bí mật bên dưới trung tâm thương mại, bọn chúng đã phong tỏa trung tâm thương mại, tạm thời không ai có thể vào được, người bên trong cũng khó thoát ra được.” Gương thần thở dài: “Bọn chúng hình như đã bị quản lý tòa nhà làm cho hoảng sợ, trước khi bọn chúng chui ra từ dưới đất, tất cả ‘hàng hóa’ trong trung tâm thương mại có lẽ sẽ đều an toàn, dù sao thì chỉ có quỷ còn lưu lại dấu vết hạt giống linh hồn mới có thể bán được giá tốt.”

Thấy không có ai nhúc nhích, Gương thần lên tiếng lần nữa, giọng nói nghiêm nghị: “Mười ngón đã trở thành hận ý, cho dù tất cả chúng ta cùng lên, cũng không phải là đối thủ của

bọn chúng, các người muốn công sức của Hàn Phi uổng phí như vậy sao?"

Gương thần chỉ vào Hàn Phi trên mặt đất: "Cậu ấy vừa rồi cưỡng ép kết nối với điện thờ, kích hoạt năng lực do điện thờ ban cho. Cái giá phải trả là tiêu hao linh hồn và ý thức của chính mình, mới khiến sương mù che phủ linh hồn của mình xuất hiện trên đường phố, chỉ là thời gian mấy phút, cậu ấy đã suýt chút nữa hồn phi phách tán. Cuối cùng cậu ấy thực sự không thể cầm cự được nữa, khi sương mù sắp tan, tôi còn toát mồ hôi thay cho cậu ấy, may mắn là cậu ấy phản ứng tương đối nhanh nhẹn."

"Sương mù có thể ngăn cản cảm nhận đó là bay ra từ trong linh hồn của quản lý tòa nhà?" Lý Tai rất ngạc nhiên.

"Đúng vậy, nhưng sương mù chỉ có tác dụng mê hoặc, chứ không có thương tổn thực sự."

"Nhưng tôi hình như thấy rõ kính hai bên đường tầng tầng lớp lớp vỡ tan tành, giống như bị chịu một loại áp bức nào đó nổ tung vậy." Lý Tai vừa rồi cũng đã bị lừa, trong lòng còn nói lần này sẽ chết không còn nghi ngờ gì nữa.

"Không cần hình như, thực sự là do chúng tôi trốn trong sương mù đập vỡ cửa kính, đây đều là do Hàn Phi đã lên kế hoạch từ trước, xem ra cậu ấy rất giỏi những thứ này." Gương thần cắt ngang lời của Lý Tai: "Chúng tôi cần phải làm người ngoài cảm thấy nghi hoặc —— trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ xuất hiện không thể nhắc đến, vì vậy chúng tôi đều ra vào tại đây, những cái khác quay về sẽ nói sau."

Khi Hàn Phi còn đang hôn mê, gương thần bắt đầu chủ trì đại cục: "Trang Văn chỉ khi cô gái nhỏ xuất hiện, ngọn lửa hận ý màu đen trên người cô ấy sẽ bị bao phủ, nhưng khi thân thể từ từ được ghép lại với nhau, hận ý đặc biệt đó sẽ một lần nữa thu hút sự chú ý của những người xung quanh. Chúng ta phải quay trở lại tòa nhà chết chóc trước khi cơ thể cô ấy hồi phục lại, nếu không quỷ trong trung tâm thương mại có khả năng nhận ra rằng Trang Văn là giả chết. "

Gương thần lại gõ vào mặt gương, ông ấy bảo Từ Cầm bế Hàn Phi đang hôn mê lên, đám người nhanh chóng trốn thoát.

Chương 426: Lựa chọn lần thứ hai

Cư dân của cư xá Hạnh Phúc vừa rời khỏi khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, tòa nhà mà bọn họ vừa dừng lại đã bị bao bọc bởi một lớp nguyền rủa màu đen, những nguyền rủa ác độc dày đặc giống như đám rêu, bò đầy tòa nhà, nuốt chửng mọi khí tức mà bọn họ lưu lại.

Sau khi xử lý sạch sẽ âm khí mà lệ quỷ lưu lại, nguyền rủa quỷ dị đó theo sát sau lưng đám người, giữ một khoảng cách không quá xa cũng không quá gần.

Xuyên vào con đường nhỏ không có đèn, đi ngang qua trong con ngõ rối rắm và phức tạp, nếu như không phải Hàn Phi đã xem qua bản đồ của quản lý tòa nhà tiền nhiệm, căn bản không biết ở đây còn ẩn giấu một lối đi.

Cư xá Hạnh Phúc và cư dân của tòa nhà chết chóc toàn lực gấp rút lên đường, càng đến gần tòa nhà chết chóc, bọn họ cũng càng an toàn.

Khi mấy người dần dần thả lỏng, Gương thần lại cau mày, ông ấy không ngừng thúc giục tất cả mọi người tăng tốc.

Khi mắt thấy sắp vào tòa nhà chết chóc, Gương thần bị phong ấn trong chiếc gương đột nhiên cao giọng hét lên: “Dừng lại!”

Những bóng đen đang chạy nhanh toàn bộ đều dừng lại ở bên trong con ngõ nhỏ, bọn họ nhìn về phía trước.

Ở lối ra của ngõ nhỏ, đang đặt một cái đầu lâu của ông lão.

Mái tóc xám trắng đan xen dán lên mặt, mắt của ông lão đang mở ra, ánh mắt của ông ta cứ nhìn thẳng vào Hàn Phi đang ở trong lòng Từ Cầm.

Khi nhìn thấy cái đầu lâu của ông lão đó, sắc mặt của toàn bộ cư dân cư xá Hạnh Phúc đều trở nên cổ quái, bọn họ đã quá quen thuộc với khuôn mặt đó rồi, bọn họ cùng với chủ nhân

của khuôn mặt đó đã cùng sinh sống trong một cư xá gần mười năm!

"Phó Sinh?" Đôi môi bôi lên máu tươi của Từ Cầm nhẹ nhàng mở ra, thấp giọng nói ra một cái tên.

Điều đáng chú ý là cô ấy đã không còn xưng hô đối phương là quản lý tòa nhà, bởi vì trong mắt của tất cả cư dân ở cư xá Hạnh Phúc, hiện tại có tư cách được gọi là quản lý tòa nhà chỉ một mình Hàn Phi.

Da mắt nhọc nhằn chớp chớp, ông lão vô cùng yếu ớt, ánh mắt của ông khiến người ta cảm thấy rất đáng thương.

"Mấy người quen ông ấy à?" Haha khi nhìn thấy đầu lâu của ông lão, kinh ngạc đến mức toàn thân toát đầy mồ hôi, anh ấy biết Cánh bướm vì để ngăn không cho người quản lý tòa nhà sống lại, từng xé rách đối phương thành vô số phần, chấn áp vào bên trong các tượng thần khác nhau, nà đầu lâu của ông lão chính là ý thức trong những tượng thần kia hội tụ mà thành.

"Đừng để bị ông ta thu hút! Chú ý sau lưng!" Gương thần sau khi nhìn thấy ông lão, hoàn toàn như biến thành một người khác, căng thẳng, mẫn cảm, ông ấy dường như biết một số chuyện mà Phó Sinh đã từng trải qua, vì vậy đối với Phó Sinh có một nỗi sợ bẩm sinh.

Nghe thấy lời nhắc nhở của Gương thần, đám người lúc này mới phát hiện con ngõ sau lưng đã hoàn toàn bị nguyền rủa bao phủ, toàn bộ ánh sáng bị nuốt chửng, bên trong bóng tối sâu thẳm có một bóng người máu thịt mơ hồ đang đứng.

Nó không có thực thể, mơ hồ và không có gì bên trong, như thể chỉ là một bài hát chiêu hồn của nhân gian, chỉ cần trong đêm tối có người hát vang ca khúc này, nó sẽ không bao giờ tiêu tan.

Tiếng ca yếu ớt vang lên bên tai của tất cả mọi người, nguồn gốc của tiếng ca đó không phải đến từ phía sau lưng, mà là truyền ra từ bên trong y phục của Hàn Phi.

Từ Cầm vén áo khoác ngoài của Hàn Phi lên, một chiếc hộp nhạc cũ nát rơi xuống đất, những dòng chữ khắc trên chiếc

hộp như mũi dao đâm vào trong mắt của tất cả mọi người.

"Chiếc hộp nhạc ở bên trong quan tài màu đen? Quản lý tòa nhà sao lại mang thứ này ra vậy?"

"Bên trong chiếc hộp nhạc có chứa chấp niệm của tiếng ca, bài hát chiêu hồn mà nó phát ra bao hàm khí tức của không thể nhắc đến, Hàn Phi vì để diễn cho giống hơn, mới mang theo thứ này bên mình." Gương thần nhìn chằm chằm vào đầu lâu ở cách đó không xa, đột nhiên ông ấy đã hiểu ra toàn bộ, tất cả những chuyện này dường như đều là Phó Sinh đã lên kế hoạch sẵn.

Lưu lại điện thờ tàn tạ của mình và chiếc hộp nhạc của tiếng ca, sau đó rời khỏi phố Từ Đường lánh nạn.

Chỉ cần Hàn Phi tham lam muốn chiếm giữ điện thờ, hoặc là chỉ cần hắn đến gần điện thờ, tất cả mọi thứ ở đằng sau đều sẽ bị kích hoạt.

Muốn xây dựng điện thờ, thì phải được nhiều người ghi nhớ trong lòng, ông ấy biết Hàn Phi sau khi xây dựng điện thờ nhất định sẽ rời khỏi khu vực tòa nhà chết chóc, cho dù Hàn Phi không muốn rời khỏi, cũng sẽ bị một số thứ ép phải rời khỏi.

Mà bản đồ Hàn Phi có được lại là của ông ấy lưu lại trong cư xá Hạnh Phúc, vì vậy hắn có xác suất sẽ từ đây thông qua con "đường tắt" ít ai biết đến.

Vừa thoát thân từ trong tay của hận ý, kết quả lại gặp phải tiếng ca không thể nhắc đến, trái tim mọi người nơm nớp lo sợ, bọn họ không biết cuối cùng tiếng ca đã khôi phục được bao nhiêu thực lực rồi.

"Người quản lý của tòa nhà chết chóc là tôi, người quản lý của cư xá Hạnh Phúc cũng vẫn là tôi, tất cả điện thờ của khu vực đó đều là tôi lưu lại cả, mặc dù tôi đã chết rồi, nhưng kí ức của tôi vẫn khắc trong tim các người như cũ." Miệng của ông lão hơi mở ra, giọng nói của ông suýt chút nữa bị gió đêm thổi mất.

Không thể nói được đã từng cao cao tại thượng, hiện tại chỉ còn lại một cái đầu lâu già nua, đầy vết nhăn.

“Ông đã từng muốn giết chết tất cả mọi người.” Gương thần nhìn cái đầu lâu ở phía xa, nói ra từng chữ một.

Đầu lâu của ông lão không phản bác, ông ta ngước ánh mắt yếu ớt lên nhìn Hàn Phi: “Đưa cậu ấy cho tôi, các người không cứu sống được cậu ấy, linh hồn của cậu ấy đã bị thối rữa khiếm khuyết, cho dù có thể khôi phục lại ở trong thế giới tầng sâu, thì cũng không phải là con người vốn có của cậu ấy nữa.”

Người sống sử dụng năng lực mà điện thờ ban cho sẽ tiêu hao linh hồn và ý chí, ngay từ đầu ông đã biết những điều này! Ông là cố ý để cậu ấy đến kế thừa cái điện thờ đó!” Gương thần cách cái gương, ánh mắt ông ấy nhìn Phó Sinh chỉ có lạnh lẽo. Phó Sinh chưa bao giờ từng tín nhiệm bất cứ ai, theo một nghĩa nào đó Phó Sinh cũng được coi là một người lương thiện, nhưng Gương thần không thích ông ta.

“Tôi không hề ép cậu ấy phải làm bất kì lựa chọn nào, tất cả con đường đều là cậu ấy tự mình lựa chọn, bao gồm cả khi mới bắt đầu……” Đầu lâu của ông lão nói giọng càng ngày càng thấp: “Tôi biết các người muốn bảo vệ cậu ấy, nhưng hiện tại chỉ có tôi có thể cứu được cậu ấy, lựa chọn duy nhất của các người đó là giao cậu ấy cho tôi.”

Cái đầu lâu kia không hề có ý định ra tay với đám người, ông ta ngay từ khi bắt đầu bố cục đã tránh hạng mục này ra.

Bất kể ông lão có khuyên nhủ như thế nào, những người của cư xá Hạnh Phúc đều không có ý định giao Hàn Phi ra, thấy tất cả mọi người đều kiên định bảo vệ xung quanh Hàn Phi như vậy, ánh mắt ông lão trở nên có chút phức tạp.

“Tôi đã quen biết với một số người trong đây sắp mười năm rồi, chẳng lẽ mười năm sớm tối bên nhau, lại không bằng thời gian vài tháng?”

Tiếng ca cắt đứt đường lui, đầu lâu của ông lão chặn ở đường phía trước, không khí trong con ngõ không ai biết này trở nên ngưng trọng.

“Được rồi, tôi nghĩ tôi đã biết đáp án rồi, có lẽ ngay từ đầu tôi đã chọn sai đường rồi.” Trên mặt ông lão miễn cưỡng nặn ra một nụ cười khổ sở: ” Các người chắc cũng đã phát hiện,

cậu ấy là một người sống, làn da cậu ấy có nhiệt độ, trái tim cậu ấy vẫn luôn đập mạnh mẽ, cậu ấy khác với các người, ràng buộc và lưu luyến sâu nặng hơn nữa cũng đều không thể thay đổi được sự thật này."

Ông lão dừng lại một chút, sau một hồi do dự, quyết định vẫn nên nói ra những lời dưới đây: "Cậu ấy và tôi thật ra đều đến từ nơi có mặt trời chiếu rọi, chúng tôi có may mắn được nhìn thấy hình dáng của hy vọng, vì vậy mới càng trân trọng tất cả mọi thứ ở đó. Tôi đưa ra quyết định giết chết tất cả mọi người, cũng là để vì chút hy vọng cuối cùng ở đó. Linh hồn của cậu ấy còn chưa hoàn chỉnh, sau này nói không chừng cậu ấy cũng sẽ đưa ra quyết định giống như tôi."

"Ít nhất nhìn vào hiện tại, cậu ấy và ông không phải là cùng một loại người." Gương thần lạnh lùng nói: "Tôi không biết kí ức của ông cuối cùng vỡ vụn thành bao nhiêu phần, nhưng nếu ông dám hủy đi hy vọng cuối cùng của chúng tôi, vậy chúng tôi nhất định cũng sẽ hủy đi toàn bộ mảnh vụn kí ức của ông."

"Cậu ấy cũng đồng ý giúp anh tìm thế thân rồi sao? Tại sao trước đây tôi cũng đồng ý với anh, mà anh hiện tại lại không tin tưởng tôi, lại tin tưởng cậu ấy?" Đầu lâu của ông lão đại diện cho một mảnh vụn kí ức khác của Phó Sinh, tính cách và tính khí của ông ta không hoàn toàn giống với mảnh vụn kí ức trước đây.

"Ứng Nguyệt sống ở tầng 8, ông chắc chắn vẫn còn ấn tượng, ông rõ ràng có khả năng giúp cô bé, vậy mà lại lấy lý do không thể lợi dụng chiêu hồn làm hại người sống để từ chối." Gương thần nhìn Ứng Nguyệt bên cạnh, cô bé mù mất đi hai mắt đang đứng ngay cạnh Từ Cầm, cô bé không rời nửa bước bảo vệ bên cạnh Hàn Phi.

"Dùng chiêu hồn giết chết người sống, tay nhuốm máu tươi, người như vậy thì có khác gì với những con quỷ lòng đầy ác ý trong thế giới tầng sâu?" Ông lão có tiêu chuẩn nguyên tắc của mình, ông ta cố hết sức mình thay đổi thế giới tầng sâu, nhưng đến cuối cùng lại phát hiện, ông ta cố gắng hết sức cũng chỉ làm được việc không để chính mình bị thế giới tầng sâu thay đổi mà thôi.

“Vậy ông cứ tiếp tục làm người mà ông muốn đi!” Gương thần đập vào cái gương, từng vết nứt xuất hiện trên chiếc gương, có thể nhìn ra sự phẫn nộ của ông ấy, nhưng ông ấy lại không có cách nào để rời khỏi chiếc gương kia.

Đàm phán đổ vỡ, ông lão dường như cũng đã đoán trước được những việc này, ông ta nhìn Hàn Phi đang bị các cư dân bảo vệ ở trung tâm, trong mắt có chút lo lắng, cũng có một chút ngưỡng mộ sâu sắc ẩn giấu.

“Tôi sẽ không ra tay với các người, tôi cũng có thể đảm bảo với các người, tuyệt đối không làm hại cậu ấy.” Ngữ khí của ông lão chậm lại: “Là tôi đã đưa cậu ấy vào đây, là tôi tặng điện thờ của mình cho cậu ấy. Cậu ấy là hy vọng cuối cùng của tôi, tôi làm sao có thể làm hại cậu ấy chứ?”

“Vết thương trên linh hồn và ý thức của cậu ấy sẽ ngày càng nghiêm trọng, các người có phát hiện ra nhiệt độ cơ thể của cậu ấy đang không ngừng giảm xuống không? Nếu còn kéo dài nữa, cậu ấy sẽ bị lưu lại đây vĩnh viễn, trở thành quỷ giống như các người đấy.” Đôi mắt vẩn đục của ông lão nhìn khắp tất cả mọi người: “Các người cũng không muốn hy vọng cuối cùng của mình bị hủy mất đúng không? Các người cũng không muốn nhìn thấy Hàn Phi rơi vào trong tuyệt vọng giống như các người đúng không?”

Người sống dùng năng lực mà điện thờ ban cho, cơ thể căn bản không thể chống đỡ nổi, cư dân của cư xá Hạnh Phúc và tòa nhà chết chóc cũng không biết phải cứu chữa Hàn Phi như nào, hiện tại chỉ có một con đường bày ra trước mắt bọn họ, đó chính là tin tưởng mảnh vụn kí ức của Phó Sinh.

Những điều này đều là Phó Sinh đã lên kế hoạch sẵn, chỉ một mảnh vụn kí ức nhỏ của ông ta đã có thể bày ra được một thế cục hoàn hảo, từ đó có thể thấy Phó Sinh hoàn chỉnh năm đó đáng sợ như thế nào.

Nhưng cho dù có là người như vậy, cuối cùng cũng vẫn thất bại.

Mắt thấy nhiệt độ cơ thể của Hàn Phi không ngừng giảm xuống, đóa hoa linh hồn bắt đầu khô héo, đám người chỉ có

thể lựa chọn tin tưởng Phó Sinh.

"Tôi sẽ không làm gì cậu ấy, chỉ muốn để cậu ấy tiến hành lựa chọn một lần." Ông lão ra hiệu cho Từ Cầm bế Hàn Phi vào một ngôi nhà cổ bên cạnh, rồi bảo mọi người đều rời khỏi căn nhà đó.

Trong căn phòng trống không, chỉ còn lại đầu lâu của ông lão cùng Hàn Phi đang hôn mê.

"Thật ra có rất nhiều điều tôi không thể nói với bọn họ, nếu như có lựa chọn khác, nếu như có hy vọng khác, ai lại sẵn sàng trở thành một kẻ điên hủy diệt thế giới chứ?"

Ông lão nhìn Hàn Phi đang hôn mê, đầu lâu của ông ta chạm vào sau đầu Hàn Phi.

Khi mảnh vụn ký ức của Phó Sinh chạm vào Hàn Phi, bắt đầu dần trở nên hư ảo, ông ta đang dùng ý thức của mình để bù đắp lỗ hổng trong linh hồn của Hàn Phi.

"Bất kể lần này lựa chọn của cậu là gì, tôi đều hy vọng cậu có thể thành công, bây giờ tôi còn có thể giúp cậu, nhưng khi đến nơi xa hơn, cậu có thể phải đối mặt với bóng tối thực sự rồi."

Cùng lúc với đầu lâu của ông lão bắt đầu tiêu tan, Hàn Phi đang hôn mê mở mắt ra, nhưng hắn vẫn đang ở trạng thái không có ý thức, giống như lần đầu tiên hắn hoàn thành nhiệm vụ người quản lý, ngây ngây ngô ngô, chỉ đưa ra quyết định dựa trên bản năng.

"Được rồi, cậu có thể bắt đầu lựa chọn thứ hai của mình rồi!"

Trong cơ thể Hàn Phi có ẩn giấu một chiếc hộp đen, lúc này hộp đen kia lộ ra trong lỗ hổng của ý thức, sau khi Phó Sinh gọi nó ra, ông ta nhìn Hàn Phi đầy mong đợi.

Chiếc hộp đen một mặt tượng trưng cho sự hủy diệt, một mặt tượng trưng cho sự cứu chuộc, không ngừng mở hộp ra, sẽ có thể thấy những thứ được ẩn bên trong hộp!

Hộp đen đại diện cho tất cả những bí mật, che giấu tất cả chân tướng, Phó Sinh cũng không biết cuối cùng trong hộp

đựng thứ gì.

Hàn Phi hoàn toàn không có ý thức, nâng cánh tay của mình lên, hắn đã trải qua nhiều nguy cơ sinh tử khác nhau trong thế giới tầng sâu, khoảng cách trở thành quản lý tòa nhà đã qua rất lâu, hiện tại hắn đã quen với thế giới tầng sâu, cũng đã hiểu rõ hơn về thế giới này.

Tay trái đặt ở mép hộp đen, sau đó tay phải của Hàn Phi nắm lấy bên còn lại của chiếc hộp, hắn vẫn giống như cũ, đồng thời mở ra cứu chuộc và hủy diệt.

Bên trong chiếc hộp đen được mở ra là một chiếc hộp đen khác, không có thay đổi nào, Hàn Phi hoàn toàn không thể chạm vào lõi.

Có điều khi tầng ngoài cùng của chiếc hộp bị mở ra, một cỗ tử ý và một cỗ sức sống đan xen vào nhau, tràn vào ý thức và linh hồn của Hàn Phi, vết thương của hắn đang nhanh chóng khôi phục, ý thức và linh hồn của hắn cũng trở nên mạnh mẽ hơn người bình thường rất nhiều.

“Sau khi chứng kiến quá nhiều thứ tàn nhẫn điên rồ như vậy, bản thân cũng trải qua sự ngược đãi giày vò của Cánh bướm đối với người sống, tại sao cậu vẫn lựa chọn như vậy?”

Trong lời nói của ông lão hơi thất vọng, ông ta khẽ thở dài, có điều ở khoảnh khắc cuối cùng khi đầu lâu tiêu tan, ông ta vẫn gửi lời chúc phúc của mình cho Hàn Phi: “Con đường mà cậu lựa chọn vô cùng gian nan, hy vọng cậu có thể đi được xa hơn tôi.”

Mảnh vụn kí ức thứ hai của Phó Sinh hoàn toàn tiêu tan, ông ta dùng toàn bộ sức mạnh của mình để sửa chữa khôi phục ý thức cho Hàn Phi.

Khi Hàn Phi khôi phục lại lý trí, đầu lâu của ông lão cũng biến mất không thấy đâu nữa, tất cả đều giống như lúc ở tầng 9 của cư xá Hạnh Phúc.

Từ trên giường ngồi dậy, Hàn Phi có thể cảm nhận rõ ý thức của mình đã lớn mạnh hơn, tâm trí cũng trở nên vô cùng rộng lớn, trực tiếp bao phủ hết cô nhi viện màu máu.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Cừu hận của tiếng ca không thể nhắc đến đối với bạn -5, hiện tại giá trị cừu hận là 95! Khi giá trị cừu hận bằng 0, bạn sẽ có cơ hội tăng độ thân thiện của nó.”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn toàn chi phối điện thờ của mình, có thể tiêu hao giá trị sinh mệnh để bức ép sương hồn xuất hiện, mỗi giây tiêu hao 1 giá trị sinh mệnh!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Chúc mừng bạn lần đầu đạt được chúc phúc của không thể nhắc đến! Trí nhớ vĩnh cửu: +1! Loại bỏ ngẫu nhiên một trạng thái tiêu cực!”

Tiếng nhắc nhở của hệ thống đã lâu không có vang lên bên tai, Hàn Phi mới hoàn hồn trở lại: “Mảnh vụn ký ức của Phó Sinh vừa mới xuất hiện sao?”

Hắn đẩy cửa ra, tiếng ca đã biến mất, bên ngoài chỉ còn lại những người hàng xóm của cư xá Hạnh Phúc.

Chương 427: Sáu người đột tử

"Quản lý tòa nhà!"

Thấy Hàn Phi bình an đi từ trong căn nhà ra, những người hàng xóm của cư xá Hạnh Phúc toàn bộ đều vây đến xung quanh, trong mắt bọn họ tràn đầy lo lắng: "Cậu không sao chứ?"

"Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Sao mọi người đều dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi?" Hàn Phi cảm thấy mình khỏe hơn bất cứ lúc nào so với trước đây, hắn nhỏ giọng an ủi mọi người, sau đó nhìn về phía Gương thần.

Gương thần là người trưởng thành lý trí nhất trong số tất cả mọi người, trước khi Hàn Phi hôn mê, đã bảo mọi người đều nghe theo Gương thần chỉ huy.

"Mảnh vụn kí ức của quản lý toàn nhà tiền nhiệm vừa mới xuất hiện, cậu kích hoạt điện thờ, hoàn toàn là do ông ấy đã lên kế hoạch sẵn rồi, ngay từ đầu ông ấy đã chuẩn bị để cậu kế thừa điện thờ kia." Gương thần dừng lại một chút, dường như có ý gì đó nói: "Ông ấy hy vọng cậu có thể đi theo con đường cũ của ông ấy."

"Phó Sinh đã từng nói với tôi kinh nghiệm của bản thân, con đường mà ông ấy đi là một con đường chết, tôi chắc chắn sẽ không lựa chọn giống như ông ấy." Hàn Phi rất thông minh, ngay lập tức hiểu được ý của Gương thần.

"Cậu dường như đã đoán được Phó Sinh sẽ xuất hiện?"

"Ừm." Hàn Phi khẽ gật đầu: "Mỗi lần khi tôi mở hai mắt ra, đều sẽ nhìn thấy một thế giới bị màu máu ngưng kết, tiếng ca vẫn luôn ôm đầu lâu của ông lão đợi tôi, nó hy vọng tôi có thể đi tìm nó."

Khi Hàn Phi đang nói, Từ Cầm đi đến bên cạnh hắn, trong tay còn cầm theo một tấm gỗ dính máu: "Tiếng ca đã lấy đi chiếc hộp nhạc, đây dường như là món quà duy nhất mà Phó

Sinh để lại cho cưng, có điều đổi lại, nó đã tặng cho cưng tấm gỗ được lấy ra từ điện thờ này."

"Mọi người để cho tiếng ca đi rồi sao?" Hàn Phi lắc đầu cười khổ: "Hiện tại là lúc tên kia suy yếu nhất. Nếu không phải điện thờ bị kích hoạt gây ra một loạt chuyện phía sau, chúng ta có lẽ đã tập trung được tất cả lực lượng giết chết tiếng ca rồi."

Hàn Phi ngoảnh đầu liếc nhìn căn nhà nhỏ phía sau, Phó Sinh ngoài miệng thì nói không quan tâm đến tất cả quỷ quái trong thế giới tầng sâu, mà là bí mật bảo vệ tiếng ca.

"Ông ấy chủ động bỏ lại điện thờ, khiến tôi lấy cơ thể người sống kế thừa, buộc tôi phải dốc hết tâm lực vào điện thờ, không thể ra ngoài gây phiền phức cho tiếng ca. Không chỉ hoàn thành mục tiêu của mình, mà còn gián tiếp bảo vệ tiếng ca, người đàn ông này đúng là một con cáo già."

Cánh bướm đã làm nổ điện thờ khiến tiếng ca bị thương nặng, đây là cơ hội ngàn năm có một của Hàn Phi, với tính cách của hắn thì nhất định sẽ cắn chặt lấy tiếng ca, nhanh chóng giải quyết đối phương, dù sao thì hắn không bao giờ báo thù cách đêm.

Đón lấy tấm gỗ Từ Cầm đưa đến, ngay lúc đầu ngón tay chạm vào, Hàn Phi liền nhận được nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công đạt được vật phẩm duy nhất rank G —— bản đồ giết chóc."

"Bản đồ giết chóc (rank G): Chủ nhân cũ của bản đồ này là một kẻ điên bị sát ý chi phối, tất cả những nơi mà anh ta đại khai sát giới đều được đánh dấu lại, nếu bạn là bạn của anh ta, hãy nhớ tránh xa những nơi này."

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã đạt được nghề nghiệp ẩn —— Đạo cụ chuyển nghề sát thủ, sau khi bạn đã khám phá tất cả các điểm được đánh dấu trên bản đồ giết chóc, bạn sẽ kích hoạt nghề nghiệp ẩn Sát thủ."

Tấm gỗ không lớn, nhưng bên trên có đánh dấu dày đặc rất nhiều đường kẻ, tấm bản đồ giết chóc này và bản đồ mà Phó

Sinh để lại trong tòa nhà Block 1 của cư xá Hạnh Phúc vừa hay có thể bổ sung cho nhau.

"Có tấm bản đồ này, mình tiếp tục khám phá bên ngoài cũng sẽ trở nên dễ dàng hơn một chút."

Cất tấm gỗ vào trong ô vật phẩm, Hàn Phi nhìn mọi người xung quanh, vẻ mặt dần dần trở nên ngưng trọng: "Vẫn còn có người còn chưa ra khỏi trung tâm thương mại à?"

"Khóc vì để giúp chúng tôi mở cửa trung tâm thương mại, chính mình đã không trốn thoát được; váy đỏ thì chủ động đi vào sâu trong trung tâm thương mại, cô ấy nói rằng ở đó có thứ gì đó đang thu hút cô ấy, như thể có một cơ hội để cô ấy lột xác thành hận ý." Haha rõ ràng là đang cười, nhưng còn khó coi hơn là khóc.

"Chúng ta không thể bỏ lại họ không quản." Hàn Phi không nghĩ ngợi nhiều liền nói ra câu này, trạng thái kiên định cùng ngữ khí không dễ chất vấn của hắn khiến tất cả mọi người đều cam tâm tình nguyện tập trung lại bên cạnh hắn, có lẽ đây chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa hắn và Phó Sinh.

Nhiều khi Hàn Phi không cân đo đong đếm lợi hại, hắn cũng sẽ vô cùng bốc đồng làm một số chuyện nào đó, nhưng chính những việc làm của hắn đã khiến những cư dân sớm tê liệt trong thế giới tầng sâu tìm lại được một chút cảm giác được sống.

"Trung tâm thương mại rất lâu trước đây là một nơi buôn bán linh hồn, dưới đáy của trung tâm thương mại có ẩn giấu một điện thờ màu đen, trong điện thờ đó có thờ phụng một vị thần linh tà ác, sở thích lớn nhất của ông ta là thu thập những linh hồn khác nhau. Nếu như có người có thể cung cấp linh hồn hiếm có cho ông ta, thì ông ta sẽ tùy theo tâm trạng mà đáp ứng một số yêu cầu của đối phương." Gương thần không còn giấu diếm nữa, ông ấy biết Hàn Phi quyết tâm đến trung tâm thương mại cứu người, nên nói hết những gì mình biết.

"Tùy theo tâm trạng?"

"Đúng vậy, nếu vị tồn tại không thể nhắc đến kia đang tâm trạng không tốt, ông ta không chỉ không thỏa mãn những

mong muốn của đối phương, mà còn sẽ giết luôn cả người đã cung cấp linh hồn cho mình.” Gương thần nhìn bầu trời tối đen, ông ấy đã rất lâu không nhớ lại quá khứ: “Chủ nhân của điện thờ sau đó bị Phó Sinh và các con của ông ấy giết chết, vô số linh hồn mà ông ta thu thập và điện thờ bị bỏ rơi trong trung tâm thương mại. Sau một thời gian dài, những linh hồn đó và điện thờ dần dần hợp nhất với nhau, hình thành nên một khu vực đặc biệt. Tất cả những người đi vào dưới tầng hầm của trung tâm thương mại sẽ bị ảnh hưởng bởi sức mạnh còn lại trong điện thờ, bị những linh hồn hiếm có còn lưu lại kéo vào bên trong thế giới kí ức của chủ nhân điện thờ.”

“Sức mạnh của điện thờ có ảnh hưởng đến mười ngón không?” Hàn Phi đối với việc này càng quan tâm hơn.

“Mặc dù mười ngón đã lột xác thành hận ý, nhưng gã vẫn chưa hoàn toàn kiểm soát được điện thờ. Sau khi gã bị cậu dọa cho sợ hãi, phản ứng đầu tiên là chìm xuống đất, có lẽ gã muốn tranh thủ thời gian để đạt được sự công nhận của điện thờ, trở thành chủ nhân mới của điện thờ không chủ kia.” Gương thần hiểu rất rõ trung tâm thương mại: “Cái bóng đen do trung tâm thương mại đó chiếu xuống kỳ thực là vô số linh hồn tập hợp lại với nhau, hình thành nên linh áp, nếu như gã có thể chi phối hoàn toàn điện thờ, vậy cỗ linh áp đó sẽ xuất hiện trên người gã.”

“Mười ngón tượng trưng cho mười con quỷ, trong đó có một hận ý, đối đầu trực diện chúng ta không phải là đối thủ của gã, xem ra chỉ có thể bắt đầu từ điện thờ đó.” Hàn Phi đứng trước chiếc gương: “Gương thần, nếu như ông đi tranh đoạt quyền kiểm soát điện thờ với mười ngón, ông có mấy phần chiến thắng?”

Gương thần đứng trong gương lắc đầu: “Tôi căn bản còn không thể rời khỏi cái gương này, nói gì đến việc tranh đoạt điện thờ với bọn chúng.”

“Vậy ông cảm thấy ai là người thích hợp nhất trong số chúng ta tranh đoạt quyền kiểm soát điện thờ với mười ngón? Lợi thế lớn nhất của chúng ta bây giờ là ông biết khá rõ về trung tâm thương mại, còn mười ngón thì không biết điểm này,

chúng ta có thể cử ra ai đó đi tranh đoạt điện thờ để thu hút sự chú ý của bọn chúng, sau đó những người khác nhân cơ hội này giải cứu Khóc và váy đỏ.” Sau khi Hàn Phi nói xong kế hoạch của mình, hắn phát hiện ra Gương thần đang nhìn chằm chằm vào mình: “Sao vậy?”

“Đạt được quyền kiểm soát điện thờ không phải là xem thực lực của ai mạnh hơn, mà là xem ai được vị thần linh tà ác kia chấp nhận nhiều hơn, trong số chúng ta, người có khả năng kế thừa điện thờ đó nhất có lẽ chính là cậu.”

“Tôi? Ông đang đùa tôi sao? Người như tôi làm sao có thể nhận được sự chấp nhận của thần ác?” Hàn Phi xua xua tay.

“Tôi không cảm thấy cậu sau này sẽ trở thành thần ác, cũng không so sánh cậu với thần ác, chỉ đơn giản cảm thấy cậu có cơ hội thôi.” Gương thần lại dài dòng giải thích thêm một câu.

“Mười ngón là hận ý, tôi đi tranh giành quyền kiểm soát điện thờ với gã……” Nói thẳng ra, Hàn Phi không có tự tin vào chính mình.

“Không được, quá nguy hiểm.” Từ Cầm và Huỳnh Long cùng ngắt lời Hàn Phi, bọn họ không muốn hắn đi mạo hiểm một mình.

“Nhưng đây đã coi là phương pháp tốt nhất rồi.” Gương thần không nhìn Từ Cầm và Huỳnh Long, ông ấy vẫn luôn nhìn chằm chằm Hàn Phi: “Nếu như cậu đồng ý, tôi có thể giúp cậu, chỉ cần cậu thành công bị kéo vào trong thế giới kí ức của chủ nhân cũ điện thờ, người ngón sẽ không làm hại được cậu, cậu chỉ cần cố gắng hết sức để có được sự chấp nhận của tà thần kia là được.”

“Không cần đối đầu trực diện với mười ngón à?” Theo cách hiểu của Hàn Phi, thế giới kí ức của chủ nhân cũ điện thờ có lẽ là giống như nhiệm vụ người quản lý, chỉ có điều chủ nhân cũ của điện thờ là không thể nhắc đến, thế giới kí ức của ông ta sẽ rộng lớn và quỷ dị hơn rất nhiều.

“Mười ngón cũng sẽ xuất hiện trong kí ức của chủ nhân điện thờ, có điều trước khi bọn chúng đạt được sự chấp nhận của điện thờ thì không thể sử dụng sức mạnh của mình.”

Giọng của Gương thần vang lên: "Bước khó khăn nhất trong cả kế hoạch chính là lặng lẽ trà trộn vào trung tâm thương mại, dưới tiền đề không kinh động đến bất kì ai bị điện thờ kéo vào trong thế giới kí ức. Đối với người khác mà nói điều này gần như không thể thực hiện được, nhưng linh hồn của cậu bị sương mù bao phủ, chỉ cần cậu không chủ động lộ diện, mười ngón có lẽ không thể phát hiện ra cậu."

"Vì vậy tôi là ứng cử viên phù hợp nhất?" Càng kéo dài, Khóc và váy đỏ sẽ càng nguy hiểm, sau khi Hàn Phi suy nghĩ một lát thì gật gật đầu: "Nói cho tôi biết phải làm như thế nào?"

Hắn đồng ý với Gương thần là có 2 nguyên nhân, một là xuất phát từ sự tín nhiệm của mọi người, hai là muốn nhanh chóng cứu những người hàng xóm ra ngoài.

"Khi tà linh kia chưa bị giết chết, ông ta sẽ vào 0 giờ mỗi đêm mở tất cả cửa của trung tâm thương mại và lệ quỷ tiến hành giao dịch linh hồn, tôi biết một lối đi đặc biệt, có thể trực tiếp đi xuống tầng hầm, đưa cậu đến phụ cận điện thờ." Gương thần cũng là do dự rất lâu mới chuẩn bị nói ra bí mật này: "Lối đi đó là chuẩn bị cho người tuyệt vọng nhất, chỉ mở ra một phút vào 0 giờ, phàm là người đi vào lối đi này đều sẽ bị tà linh coi là hàng hóa, đó cũng là một lối đi chỉ có thể vào mà không thể ra."

"Hiểu rồi, 0 giờ đêm mai tôi sẽ đi vào từ lối đó, khi tôi và mười ngón tranh đoạt quyền kiểm soát điện thờ, mọi người đi vào trong trung tâm thương mại cứu Khóc và váy đỏ ra." Hàn Phi đã đi đến quyết định cuối cùng.

"Tôi sẽ đi vào cùng cậu." Sau khi Gương thần nói xong câu này, liền xoay người đi về chỗ sâu của chiếc gương, dường như để chuẩn bị cho ngày mai.

"Mọi người dưỡng thương cho tốt, 0 giờ đêm mai chúng ta sẽ ra tay." Hàn Phi thử lộ ra một nụ cười: "Tất cả đừng rầu rĩ như vậy, mặc dù trung tâm thương mại nguy hiểm, nhưng đây cũng là một cơ hội tốt để nâng cao thực lực, có vô số hàng hóa được tích trữ trong trung tâm thương mại, bên trong chắc chắn sẽ có thứ mà mọi người cần."

Sau khi động viên mọi người, Hàn Phi lại nhìn về phía chiếc gương, hắn luôn cảm thấy Gương thần có mối liên hệ nhất định với điện thờ.

Mọi người bước ra khỏi con ngõ nhỏ, đi vào khu vực tòa nhà chết chóc được bao phủ trong sương mù.

Sau khi Hàn Phi giao phó một số chuyện cho những người hàng xóm, hắn tìm một căn phòng an toàn chuẩn bị thoát khỏi trò chơi.

"Ngày mai phải online sớm hơn mới được."

Nhấn nút thoát ra, sương mù bị máu làm cho ướt đẫm, thế giới trước mặt chuyển sang màu đỏ như máu.

Ý thức của Hàn Phi trở nên mạnh hơn trước, hắn mơ hồ nghe được sau lưng truyền đến một giọng nói.

"Tôi……"

Quay đầu về phía sau, Hàn Phi vẫn không nhìn thấy quái nhân đẫm máu kia, hắn mở hai mắt ra, mình đã quay trở lại hiện thực.

Cởi mũ bảo hiểm trò chơi ra, Hàn Phi không cảm thấy buồn ngủ chút nào, thế giới trước mắt hắn cũng trở nên vô cùng rõ ràng.

"Loại cảm giác này thật kì lạ."

Leo ra khỏi máy chơi game, Hàn Phi đứng ở cửa sổ, nội tâm hắn bình tĩnh vô cùng, giống như mặt trăng treo cao trên bầu trời đêm, nhìn xuống trần gian.

"Linh hồn rốt cuộc là gì? Ý thức chính là linh hồn của con người sao?"

Mở tủ lạnh ăn chút gì đó, Hàn Phi phát hiện sức ăn của mình đã nhiều hơn, trước khi chơi《Cuộc sống hoàn hảo》hắn thậm chí còn nghi ngờ mình có phải bị mắc chứng biếng ăn không, món ăn ngon cỡ nào hắn cũng đều không có hứng thú.

"Mình đây là từ linh hồn đến thể xác, đều hoàn toàn được chữa trị, trò chơi này thực sự cũng có tác dụng đấy chứ." Lấy điện thoại di động ra, Hàn Phi liếc nhìn những tin nhắn chưa

đọc, trong đó có một tin nhắn là Bạch Hiển gửi đến, vị đại ca này cảm thấy điện thoại di động có quay video của người chết là không may mắn, thật sự đã thay đổi điện thoại cùng số điện thoại di động rồi, sau đó nhắn lại cho Hàn Phi số mới.

Ngoại trừ Bạch Hiển, tất cả những thông tin còn lại đều do Hoàng Doanh gửi đến.

Bây giờ Hoàng Doanh cũng đã trở thành một người hướng ngoại, năng động và vui vẻ, tất cả đều là công lao của trò chơi hệ chữa trị.

"Anh Hoàng, anh có chuyện gì à?" Hàn Phi gọi Hoàng Doanh.

Sau khi đối phương kết nối liền trực tiếp cúp điện thoại, sau đó gọi lại bằng dãy số đã được mã hóa: "Hàn Phi, gần đây em đã xem tin tức chưa?"

"Anh cũng lên tin tức rồi?"

"Là có liên quan đến 《Cuộc sống hoàn hảo》, trò chơi này open server chưa đến một tuần, đã có sáu người chơi đột tử, mặc dù cơ quan có thẩm quyền phán đoán cái chết của bọn họ và 《Cuộc sống hoàn hảo》không tồn tại mối quan hệ tất nhiên, nhưng vẫn gây ra một số dư âm tiêu cực." Hoàng Doanh thì thào nói.

"Điều này liên quan gì đến chúng ta? Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical mới phải phiền não chứ."

"Bọn họ chết một cách rất kì lạ, anh nghi ngờ bọn họ đã vô tình đi vào thế giới tầng sâu." Hoàng Doanh gửi cho Hàn Phi một bản tài liệu: "Khi Close Beta có một bộ phận người chơi vẫn luôn tìm kiếm hộp đen và thế giới tầng sâu, những người này tin chắc thế giới tầng sâu có tồn tại, sau đó Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical công bố di chúc của chủ tịch hội đồng quản trị đã mất, dưới sự kích thích về cổ phần ban đầu của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, số lượng người chơi chuyên đi tìm hộp đen tăng đột biến! Bọn họ dưới sự dẫn dắt của người chơi Close Beta, đã thành lập một tổ chức có quy mô rất lớn, điên cuồng thu thập tất cả tài liệu có liên quan

đến hộp đen và thế giới tầng sâu, bọn họ tự gọi mình là chân lý tất yếu.”

“Chân lý tất yếu?”

“Đó là sự tự giễu cợt của họ, khái niệm chân lý tất yếu là các định luật vật lý mang tính tất yếu không cho phép phản mẫu trong tưởng tượng xuất hiện. Tất cả mọi người đều cảm thấy thế giới tầng sâu và hộp đen chỉ là một lời nói dối, nhưng bọ họ lại cứ chứng minh ‘lời nói dối’ này cho tất cả mọi người thấy.” Hoàng Doanh nói tiếp: “Những người này là những người gần nhất với thế giới tầng sâu, bọn họ mỗi ngày đều ở trong trò chơi thăm dò cách đi vào thế giới tầng sâu, mà mấy người chơi đột tử chết trong hiện thực, có ba người đều thuộc tổ chức này.”

Hàn Phi cũng ý thức được vấn đề rồi: “Xác suất này thực sự có chút không đúng.”

Chương 428: Trung tâm thương mại nửa đêm

“Ba thành viên của chân lý tất yếu kia đột tử chết, anh nghi ngờ là có liên quan đến thế giới tầng sâu, trong số bọn họ có người dường như nghe thấy tiếng kêu gọi đến từ trong bóng tối.” Giọng nói của Hoàng Doanh khàn khàn trầm thấp, có thể nhìn thấy khoảng thời gian này anh ấy đều không nghỉ ngơi tốt.

“Kêu gọi?”

“Hiện tại anh cảm thấy không chỉ có chúng ta đang tìm kiếm thế giới tầng sâu, mà có một số thứ nào đó trong thế giới tầng sâu cũng muốn ra ngoài, bọn chúng dùng những cách rất khó hiểu kêu gọi những nhà khám phá, dẫn dụ họ mở hộp Pandora.” Hàn Phi sử dụng 3 tầng mật mã, gửi cho Hàn Phi một đoạn video.

“Đây là video do một trong số những người đột tử trong trò chơi quay lại, ông ta là một nhà sử học lớn tuổi, bản thân mắc chứng hưng cảm, luôn sống một mình kể từ sau khi ly hôn. Ông ta vốn dĩ chơi game này để chữa trị cho bản thân, nhưng trong quá trình chơi vô tình phát hiện ra một số thứ rất thú vị, ông ta bắt đầu nghiên cứu lịch sử của các NPC, chìm đắm trong nó, chơi game trong ba mươi hai giờ liên tục.”

Một ông già sức khỏe vốn đã không tốt, chơi game trong thời gian dài, mặc dù nói rằng máy chơi game có thể điều dưỡng cơ thể ở một mức độ nhất định, nhưng sự kiệt quệ về tinh thần lại rất khó có thể giải tỏa hoàn toàn.

“Em xem kỹ đoạn cuối của video, ông lão bắt đầu nói một mình trong trò chơi. Một phút trước khi bị hệ thống cưỡng chế ép phải offline, nhân vật trong trò chơi đã ngã xuống đất, như thể đã mất đi linh hồn vậy.”

Theo lời nhắc nhở của Hoàng Doanh, Hàn Phi đã xem đi xem lại đoạn video, ông lão ban đầu là đang nói chuyện với

NPC, phát hiện có một người thân của NPC đã qua đời, phong tục tang lễ của họ và hiện thực khác nhau.

Với sự tò mò, ông lão bắt đầu khám phá, muốn tìm hiểu nguồn gốc và nguyên nhân của phong tục tang lễ đặc biệt kia, ông đã đặc biệt đến thăm những NPC sắp chết trong game, quay video để làm chủ đề nghiên cứu.

Ông dần phát hiện ra rằng một số NPC sẽ nhắc đến một vị thần linh dẫn độ linh hồn, vị thần linh đó không có tên, mọi người chỉ biết rằng bất cứ khi nào ông ấy xuất hiện, bên tai người hấp hối đều sẽ vang lên tiếng ca chiêu hồn.

Ông lão đã dành vài ngày để đi khắp thành phố, cố gắng thu thập thêm nhiều manh mối lớn, suy đoán về vị trí điện thờ của đối phương. Thật đáng tiếc còn chưa nghiên cứu ra kết quả gì, ông ta đã bỏ đi trước rồi.

"Tất cả các NPC mà ông lão tiếp xúc đều nằm trong phạm vi trọng điểm quan sát của chân lý tất yếu, có điều bây giờ bọn họ vẫn chưa phát hiện ra điều gì bất thường."

"Anh hãy lưu ý đến động thái của bên đó mọi lúc, ngoài ra có bao nhiêu người biết về video này? Tất cả thành viên của chân lý tất yếu đều đã xem video này chưa?" Hàn Phi không muốn làm lớn chuyện này, những người bị cổ phần ban đầu của Vĩnh Sinh Pharmaceutical làm mờ đầu óc, bọn họ làm việc căn bản sẽ không cân nhắc hậu quả."

"Video này thuộc bí mật cốt lõi, chỉ có thành viên cốt lõi nhất mới biết được." Sau khi Hoàng Doanh nói xong câu này, liền gửi cho Hàn Phi một dãy mật mã rất dài: "Bên trong tổ chức chân lý tất yếu to lớn này, còn có một nhóm nhỏ khám phá bản đồ ẩn mà chỉ có số ít thành viên cốt lõi mới có thể tham gia, anh lấy thân phận ẩn là một doanh nhân đen ngầm miễn cưỡng trở thành một thành viên của nhóm. Đại đa số thành viên bên trong nhóm nhỏ này đều là tinh anh thực sự, bọn họ làm việc trong các ngành nghề khác nhau, bất kỳ ai cũng là nhân vật chính trong cuộc sống hiện thực, kinh nghiệm của mỗi người đều có thể nói là truyền kỳ, bọn họ chính là đại não của chân lý tất yếu."

“Doanh nhân đen ngầm? Hiện tại anh có bao nhiêu thân phận vậy?” Hàn Phi buột miệng hỏi một câu.

“Bảy thân phận, người chơi hàng đầu Hoàng Doanh, tội phạm truy nã Huyết y, nhà từ thiện vĩ đại Mr. Hạnh Phúc, người mặt nạ doanh nhân đen ngầm, bạn thân của con nuôi thị trưởng, thợ săn hộp đen bí ẩn nhất, ác mộng truyền thuyết đô thị.” Hoàng Doanh tiết lộ hết vốn liếng của mình cho Hàn Phi.

“Chỉ vài ngày ngắn ngủi, anh đã có thể mở ra cục diện rồi, anh Hoàng, anh quản nhiên không phải người bình thường.” Sau khi trải qua sự giày vò của Cánh bướm và kinh nghiệm rèn luyện của tầng sâu, Hoàng Doanh đã sớm khác trước rất nhiều.

“Anh có thể như hiện tại hoàn toàn đều dựa vào những thứ em gửi cho, trước level 50, anh đều có thể dẫn đầu tất cả người chơi, nhưng sau level 50 thì không nói trước được. Cuộc đời mỗi người đều là một cuộc gặp gỡ bất ngờ, hiện tại đã có rất nhiều người chơi bộc lộ thiên phú siêu phàm, nếu muốn áp đảo bọn họ sẽ ngày càng khó khăn hơn.” Hoàng Doanh rất khiêm tốn.

“Việc thăng cấp trong《Cuộc sống hoàn hảo》càng về sau sẽ càng khó khăn, anh vẫn còn đủ thời gian để thiết lập ưu thế.”

“Anh sẽ cố gắng hết sức để làm điều đó, đúng rồi, mật khẩu anh vừa gửi cho em, chính là mật khẩu đăng nhập của nhóm nhỏ khám phá cốt lõi của chân lý tất yếu, dử dụng đoạn mật khẩu đó có thể vào trang web nội bộ của họ. Giữa các thành viên cốt lõi của nhóm nhỏ khám phá chia sẻ thông tin với nhau, trong số bọn họ có một số người nói không chừng sẽ tìm thấy lối vào khác của thế giới tầng sâu.” Cuối cùng Hoàng Doanh vô cùng trịnh trọng nói: “Đừng bao giờ đánh giá thấp con người, cũng đừng bao giờ đánh giá quá cao nhân tính, bọn họ có thể làm bất cứ chuyện gì.”

Cúp điện thoại, Hàn Phi nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu không ngừng suy nghĩ: “Thế giới tầng sâu bị bao phủ trong bóng tối vô tận, những con quỷ đáng sợ nhất kia mỗi ngày đều

đang âm mưu những gì? Bọn chúng có phải cũng sẽ muốn rời khỏi thế giới tầng sâu không?"

"Thực lực của Phó Sinh vô cùng mạnh mẽ, người yếu nhất trong ba người con của ông ấy đều là không thể nhắc đến, nhưng cho dù là như vậy ông ấy vẫn thất bại. Ông ấy không mở lớp trong cùng của hộp đen ra, cũng không nhìn thấy tận cùng của đêm tối."

"Mạnh như Phó Sinh cũng như vậy, mình thật sự có khả năng thay đổi không?"

Sờ vào sau đầu của mình, ở đó rõ ràng không có bất kì vết thương nào, nhưng khi Hàn Phi chạm vào, vẫn cảm thấy đau nhói như cũ.

"Suy nghĩ nhiều cũng vô ích, bởi vì hộp đen ở trong đầu mình, đây là một sự thật không thể thay đổi. Tất cả những gì mình có thể làm là tiến về phía trước, đưa mọi người đến với hy vọng duy nhất."

Mặt trời từ từ mọc lên, Hàn Phi tắm mình dưới ánh nắng, hơi lạnh trên người bị xua tan, tâm hồn dường như cảm nhận được một tia ấm áp.

Uống một tách trà nóng, Hàn Phi gạt bỏ các hoạt động tuyên truyền ban ngày sang một bên, bắt đầu tìm kiếm các vụ án liên quan đến trung tâm thương mại trong phòng riêng của mình.

Hắn có một loại cảm giác cấp bách trước những hành động khác nhau của Phó Sinh, có lẽ điều mà Phó Sinh lo lắng nhất đã bắt đầu xảy ra.

Tân Hỗ đã phát triển nhiều năm như vậy, có rất nhiều trung tâm thương mại lớn nhỏ, nhưng thực sự xảy ra án mạng chết người lại hầu như không có, việc tìm kiếm của Hàn Phi cũng rơi vào thế bế tắc.

Vào buổi trưa, Hoàng Doanh lại gọi điện cho Hàn Phi, đại ý chính là chân lý tất yếu đã bắt đầu điều động mọi mặt tìm đường thông với thế giới tầng sâu, nhân viên nội bộ của Deep Space Technology cũng tham gia vào trong đó.

Sự tồn tại của thế giới tầng sâu ban đầu chỉ là một giả thiết, nhưng hiện tại lại ngày càng có nhiều người bằng lòng tin hơn, hoặc là việc tin tưởng có một thế giới như vậy tồn tại, cũng là một loại trốn tránh khỏi thực tế vô vị nhàm chán.

Hàn Phi không thể ngăn cản người khác, việc hắn có thể làm chính là nỗ lực sống tiếp, nếu như trong thế giới tầng sâu gặp phải những người chơi khác, có thể cứu được sẽ cố gắng ra tay cứu giúp.

Màn đêm buông xuống, Hàn Phi đến một cửa hàng nhỏ dưới tầng ăn một bữa no nê.

Sức ăn của hắn càng ngày càng nhiều, mỗi lần nhìn thấy hắn, chủ cửa hàng đều mỉm cười, cảm thấy như Thần Tài đã đến.

Chỉ có điều người phục vụ lại hơi sợ Hàn Phi, bởi vì cô ấy cảm thấy mỗi lần Hàn Phi đến đều giống như ăn bữa cơm cuối cùng trong đời, mơ hồ có chút bi tráng.

Cô không bao giờ dám dừng lại sau khi phục vụ món ăn, vì sợ rằng sau khi Hàn Phi ăn no, sẽ đội mũ trùm đầu màu đen, lấy ra vũ khí giết người đi thẳng đến ngân hàng.

Hàn Phi không biết suy nghĩ thực sự của người phục vụ, sau khi thanh toán tiền xong hắn sẽ mỉm cười với đối phương một cách lịch sự, hầu hết thời gian, người phục vụ đều có chút "ngại ngùng" mà tránh né.

Trở lại căn hộ của mình, Hàn Phi lần này không đợi đến 0 giờ nửa đêm nữa, hắn đăng nhập trò chơi sớm hơn hai tiếng.

Trước mặt vẫn còn nguyên màu máu không thay đổi, cùng với ý thức và linh hồn của hắn càng ngày càng mạnh, hắn nghe được giọng nói truyền đến từ sau lưng càng ngày càng rõ ràng.

Người đàn ông trên lưng dường như muốn nói với hắn chuyện gì đó.

Mở mắt ra, máu đã bị thay thế bởi sương mù, Hàn Phi đẩy cửa ra, Huỳnh Long và Ứng Nguyệt vẫn đang canh gác bên ngoài.

"Gương thần đâu?"

“Ông ấy vẫn ở trong chiếc gương, vẫn chưa xuất hiện.” Huỳnh Long cởi tấm vải đen che gương ra, bên trong gương trống không, không phản chiếu bất kì bóng dáng của ai.

Các cư dân thông qua nhóm chat chết chóc biết được Hàn Phi đã quay lại, lần lượt tập trung xung quanh căn phòng, mọi người tối nay cùng nhau ra ngoài.

Trong số bọn họ có một vài người là muốn báo đáp ơn cứu mạng của Khóc và váy đỏ, còn có người để mắt đến lượng lớn “hàng hóa” tích trữ trong trung tâm thương mại, nếu như có thể thu nạp nuốt chửng được toàn bộ những “hàng hóa” đó, thực lực của tất cả cư dân đều có thể có một sự nâng cao về chất.

Khi cách 0 giờ vẫn còn 1 tiếng, chiếc gương mà Gương thần ở đã phát sinh dị biến, những tia máu dày đặc xuất hiện trong gương, Gương thần lặng lẽ xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người.

Ông ấy vẫn mặc quần áo giống như trước đây, nhưng lại cho mọi người cảm giác hoàn toàn khác với trước, nhìn kĩ mới phát hiện, lồng ngực của Gương thần bị khoét rỗng, ông ấy trông giống như Cánh bướm đêm hồi hồn vậy, đặt trái tim của mình ở một nơi khác.

“Hàn Phi, trước khi tiến vào tầng hầm của trung tâm thương mại, tôi muốn hỏi cậu lại một lần nữa —— cậu chắc chắn muốn tranh đoạt quyền kiểm soát điện thờ với mười ngón không? Nếu như trong quá trình cậu tranh đoạt xuất hiện tai nạn bất ngờ, vậy thì kết cục của cậu còn thê thảm hơn cả cái chết 100 lần, tất cả mọi thứ của cậu đều sẽ trở thành hàng hóa, linh hồn bị phân chia thành vô số phần, cậu thậm chí có khả năng sẽ nhìn thấy mình bị ăn mất từng chút một, cậu thật sự đã chuẩn bị xong chưa?” Ngữ khí Gương thần nặng nề.

“Tôi đã nghĩ kĩ rồi.” Hàn Phi gật gật đầu.

“Nếu như cậu chắc chắn phải làm vậy, vậy tôi sẽ cố gắng hết sức giúp cậu.” Gương thần chỉ vào trong gương: “Cậu lại đây, đứng trước gương, dán trán và ngực của cậu vào mặt của cái gương.”

Hàn Phi làm theo lời nói, cơ thể hắn dán vào mặt gương lạnh lẽo, trong đầu vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Năng lực bị động của bạn chúc phúc của Gương thần đã tăng lên rank F! Bạn có thể trốn tránh một cách hiệu quả nguyền rủa của các loại gương, bạn sẽ không bị chiếc gương đánh lừa, khi bạn soi gương có xác suất nhỏ sẽ nhìn thấy Gương thần."

Hàn Phi chưa xem kĩ năng lực bị động của mình, Gương thần liền mở miệng nói: "Cậu nhất định phải ghi nhớ những lời tôi nói tiếp theo đây, bất kể cậu ở trong thế giới kí ức của vị không thể nhắc đến kia gặp phải những gì, cũng đều không được từ bỏ hy vọng sống tiếp, càng không được quên tên của mình. Giả sử khi cậu cảm thấy mình sắp mất phương hướng, hãy đi tìm chiếc gương, trong gương sẽ có đáp án mà cậu muốn."

"Đa tạ Gương thần."

"Tôi chỉ có thể giúp cậu những điều này thôi."

Tất cả lệ quỷ trong khu vực tòa nhà chết chóc lại đi ra ngoài, họ bước ra khỏi sương mù, đi qua con ngõ phức tạp, cho đến khi đến gần trung tâm thương mại mới dừng lại .

"Nếu như mọi người qua đó trong nháy mắt sẽ bị quỷ quái trong trung tâm thương mại phát hiện, tiếp theo chỉ có thể giao cho Hàn Phi rồi." Kế hoạch của Gương thần đã đạt tới bước mấu chốt nhất, lợi dụng linh hồn bị sương mù che giấu của Hàn Phi, cõng theo ông ấy cùng nhau đi vào trung tâm thương mại: "Mọi người nhớ kĩ, chỉ khi mặt đất của trung tâm thương mại bắt đầu chảy máu, lượng lớn linh hồn trong trung tâm thương mại chạy trốn, mọi người mới có thể ra tay."

Căn dặn hết lần này đến lần khác, Gương thần đã lâu không như vậy rồi, thật ra ông ấy còn căng thẳng hơn bất cứ ai.

Bảo những người hàng xóm khác tránh thật xa, Hàn Phi một mình cõng theo chiếc gương kia đi ra khỏi con ngõ nhỏ.

"Khi tiếng chuông 0 giờ nửa đêm vang lên, cửa sau vẫn luôn đóng của trung tâm thương mại sẽ mở ra, chúng ta chỉ có

thời gian một phút. Cậu đi vào bên trong không được do dự, trực tiếp theo lối đi của nhân viên đi xuống tầng hầm, điện thờ ở tầng cuối cùng của trung tâm thương mại."

"Được, đại hình tôi đã ghi nhớ trong đầu rồi, sẽ không đi sai bước nào đâu."

0 giờ nửa đêm sắp đến, Hàn Phi đếm thầm nhịp tim của chính mình, khi hắn còn cách 30 giây với 0 giờ, cõng theo chiếc gương đi ra khỏi bóng đen, dùng tốc độ nhanh nhất đến gần cửa sau của trung tâm thương mại.

Bởi vì sương hồn tồn tại, đến ngay cả hận ý cũng không cảm nhận trước được Hàn Phi.

Hắn và Gương thần chính là lợi dụng điểm này, muốn lén lút trà trộn vào dưới tầng hầm của trung tâm thương mại.

Tính toán chính xác thời gian tiêu hao cho từng bước, khi Hàn Phi đi đến cửa sau của trung tâm thương mại, vừa hay nhìn thấy vết rỉ sét trên cửa bắt đầu rơi ra, mùi máu tanh nồng nặc tỏa ra như xuyên qua năm tháng.

Giơ cánh tay lên, khi đến đúng 0 giờ nửa đêm Hàn Phi nắm lấy cánh cửa đó, một giọng nói lạ lẫm vang lên trong đầu hắn.

"Bạn là linh hồn hiếm có nhất mà tôi từng thấy, bạn ẩn chứa nhiều bản thể khác nhau trong trái tim và tâm trí, bạn có đủ tư cách để bước vào cánh cửa này."

Hàn Phi căn bản không có mở cửa, hắn cảm thấy mình bị một cỗ sức mạnh trực tiếp hút vào trong cửa.

Chờ khi hắn định thần lại thì đã xuất hiện ở trong trung tâm thương mại rồi.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã khám phá thành công bản đồ ẩn rank G —— Trung tâm thương mại nửa đêm!"

"Chú ý! Bản đồ giết chóc đã bị thắp sáng! Tòa nhà này tồn tại nguy hiểm cực lớn!"

Hàn Phi bây giờ không quan tâm đến việc nghe lời nhắc nhở của hệ thống, hắn đẩy cánh cửa bên trái của lối đi cho nhân viên, men theo cầu thang chạy xuống phía dưới.

Không lâu sau khi hắn rời đi, một bóng đen khổng lồ xuất hiện ở cửa sau của trung tâm thương mại, một cánh tay khắc hình mặt người vươn ra khỏi bóng đen, cố gắng vặn cửa sau của trung tâm thương mại, sau khi phát hiện không thể mở ra mới yên tâm.

Nhưng bóng đen đó vẫn chưa rời đi, nó lưu lại cửa sau một lúc rồi cũng tiến vào lối đi của nhân viên.

"Hàn Phi, cậu nên nhanh hơn chút nữa, phía sau có thứ gì đó đang đi đến." Gương thần thấp giọng nhắc nhở, Hàn Phi lại tăng tốc lần nữa.

Dưới trung tâm thương mại có mấy nhà kho, địa hình vô cùng phức tạp, chỉ cần Hàn Phi sơ suất, nếu hắn quay lại sẽ bị bóng đen phía sau bắt được.

Đây là một trò chơi không có lối thoát, cũng là một trò chơi tuyệt đối không thể thua.

Hàn Phi tập trung cao độ, đi qua khắp các gian phòng dưới sự hướng dẫn của Gương thần, trong những nhà kho đó có đủ thứ kỳ quái chất thành đống, tập hợp tất cả những thứ tàn nhẫn trên thế gian, vào một khoảnh khắc nào đó hắn thậm chí còn cảm thấy mình đang chạy qua mười tám tầng địa ngục.

Đi dọc xuống dưới, cuối cùng họ cũng thấy một điện thờ màu đen ở tận cùng của tất cả "hàng hóa", điện thờ đó đã bị lửa thiêu rụi, bề mặt cháy đen, như thể chỉ cần chạm vào sẽ vỡ nát.

"Nhanh!"

Nghe được sự thúc giục đầy lo lắng của Gương thần, Hàn Phi không chút do dự mở cửa điện thờ, gần như cùng lúc đó, hắn nghe thấy một tiếng nổ sau lưng.

Chiếc gương nơi Gương thần ẩn náu không biết từ lúc nào đã đầy vết nứt, khi Hàn Phi mở điện thờ cũng chính là lúc mặt gương bị vỡ.

"Linh hồn của tôi có thể đổi lấy cho cậu một cơ hội vào trong điện thờ, đây chính là cái giá của giao dịch linh hồn! Có

điều chỉ cần cậu còn sống, tôi cũng sẽ không hồn phi phách tán!”

Tấm vải đen trên điện thờ rơi xuống đất, Hàn Phi cùng tất cả mảnh gương vỡ đều biến mất, giống như đã vào bên trong điện thờ.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ thừa kế điện thờ rank G —— Trung tâm thương mại nửa đêm!”

“Trung tâm thương mại nửa đêm (Nhiệm vụ thừa kế điện thờ chỉ những người chơi sở hữu điện thờ mới có thể nhận nhiệm vụ): hoàn thành điều ước cuối cùng của chủ nhân điện thờ trước đó, bù đắp những tiếc nuối trong ký ức của ông ta, được ông ta chấp nhận.”

“Chú ý! Bởi vì sự khác biệt giữa cấp độ người chơi và cấp độ nhiệm vụ quá lớn, tăng thêm nhắc nhở bổ sung!”

“Nhiệm vụ thừa kế điện thờ và nhiệm vụ người quản lý không hoàn toàn giống nhau. Mỗi khi người chơi chết, khả năng cao sẽ bị ký ức của chủ nhân đồng hóa! Xin hãy cẩn thận!”

Chương 429: Tồn tại trong 30 ngày

Khi tiếng gương vỡ vang lên, đầu óc Hàn Phi trở nên trống rỗng, hắn mơ hồ nhớ ra mình đã chạm vào điện thờ.

Ý thức và linh hồn dường như bị một sức mạnh nào đó thu hút, đại não truyền đến một trận đau nhói.

Khi tầm mắt khôi phục trở lại bình thường, Hàn Phi thấy mình đang nằm trên một chiếc giường đơn có mùi ẩm mốc thoang thoảng.

"Người chơi số 0000, hãy chú ý! Bạn đã khởi động thành công nhiệm vụ thừa kế điện thờ rank E, trước khi hoàn thành di nguyện của chủ nhân điện thờ, bạn sẽ không thể rời khỏi trò chơi!"

"Chú ý! Tốc độ dòng chảy thời gian của thế giới ký ức khác với thế giới tầng sâu, bạn tồn tại trong kí ức của chủ nhân điện thờ."

"Nhất thiết phải cẩn thận, sau khi chết trong thế giới ký ức, bạn có xác suất lớn bị ký ức của chủ nhân điện thờ đồng hóa, trở thành một phần ký ức của ông ta, đến lúc đó bạn sẽ vĩnh viễn không thể rời đi."

"Nhiệm vụ kế thừa điện thờ vô cùng nguy hiểm, hãy luôn duy trì tỉnh táo và lý trí."

"Nhiều nhiệm vụ điện thờ khác nhau sẽ được kích hoạt ngẫu nhiên trong thế giới ký ức, hoàn thành các nhiệm vụ này sẽ mang lại cho bạn phần thưởng phong phú, đồng thời có lợi cho bạn hoàn thành nhiệm vụ thừa kế điện thờ cuối cùng."

Ôm đầu với cơn đau dữ dội truyền đến, Hàn Phi từ trên giường ngồi dậy, liếc mắt nhìn bảng thuộc tính, lúc này hắn đang ở trạng thái đặc biệt, không thể đăng xuất.

"Lại là loại tình huống tuyệt vọng nhất rồi." Nút thoát là con át chủ bài của Hàn Phi, khi không thoát được khỏi trò chơi, hắn sẽ trở nên thận trọng hơn bình thường.

“Lời nhắc nhở của hệ thống vẫn luôn ngắn gọn súc tích, lần này nhắc nhở nhiều như vậy, điều này cho thấy nhiệm vụ thừa kế điện thờ quả thực vô cùng nguy hiểm.”

Dùng tốc độ nhanh nhất nhìn xung quanh, Hàn Phi tìm hiểu về cảnh ngộ của mình trước.

Đây là một căn hộ cho thuê hơn 30 mét vuông, phòng tắm và nhà bếp chen chúc vào với nhau, không có phòng ngủ, giường được đặt ở phòng khách, rất đơn giản.

Tường nhà bị phồng, ngấm nước nặng, nấm mốc xanh xám mọc trên trần nhà, sàn nhà nứt nẻ, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những con bọ nhỏ chui qua các khe nứt trên sàn nhà.

“Mình không phải nên ở trung tâm thương mại hay sao? Sao lại xuất hiện ở trong căn hộ cho thuê này?” Hàn Phi đứng dậy lục lọi những thứ hữu dụng, trên bàn có mấy chiếc lá thối, một bao gạo nhỏ vứt ở góc tường nhà bếp, mở chiếc tủ lạnh không làm mát ra, trong đó có một số sách và tài liệu học tập, chủ nhân của căn hộ dường như đã sử dụng chiếc tủ lạnh bị hỏng làm tủ sách.

“Chủ nhân trước đây của căn hộ này hình như vừa mới tốt nghiệp không lâu, anh ta hình như đang chuẩn bị thi cái gì đó.”

Tất cả sách vở và tài liệu đều được ghi chú cẩn thận, chủ nhà là người rất chỉn chu và chịu khó.

“Ơ?”

Khi xem qua những mảnh giấy ghi chép mà chủ nhân căn hộ để lại, Hàn Phi tìm thấy một bức ảnh chụp chung và một hồ sơ bệnh án.

Bức ảnh chụp chung được chụp ở trong phòng bệnh, một cậu bé nhút nhát đang ngồi bên giường bệnh với một bát cơm, một người phụ nữ trung niên đang nằm trên giường bệnh.

Người phụ nữ đó nhìn đứa trẻ với ánh mắt áy náy, bên dưới mũi của bà có dán ống thở oxy, da tái xanh, rõ ràng là rất đau nhưng vẫn cố gắng hết sức để không lộ ra.

Ảnh chụp chung đã được chụp cách đây khá lâu, nhưng hồ sơ bệnh án là mới gần đây.

Theo kết quả hiển thị trên tờ hồ sơ bệnh án đó, tình trạng bệnh của mẹ chủ nhân căn hộ đã trở nên tồi tệ, phẫu thuật sẽ tốn một khoản tiền lớn.

Ban đầu, tổ chức từ thiện tài trợ một phần, nhưng không may số tiền đó đã bị cha của chủ nhân căn hộ lấy đi, sau khi hội từ thiện biết chuyện lại bắt đầu phát động quyên góp, nhưng lần này thì người sẵn sàng giúp đỡ bọn họ đã ít hơn.

Mẹ của chủ nhân căn hộ hàng ngày ở trong bệnh viện đều cần tiêu một khoản tiền rất lớn, ca mổ không thể trì hoãn được nữa, chủ nhân căn hộ cầu xin, cuối cùng bệnh viện cũng đồng ý thực hiện ca mổ cho người phụ nữ trước, nhưng khoản tiền phẫu thuật còn lại, chủ nhân của căn hộ sẽ phải trả đầy đủ trong vòng một tháng.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt một nhiệm vụ ngẫu nhiên trong thế giới ký ức của chủ nhân điện thờ —— Tâm nguyện 1 phí phẫu thuật."

"Tâm nguyện 1 phí phẫu thuật: Người chơi cần trong thời gian 30 ngày, nhận được 50.000 tệ, phương pháp không hạn chế, thủ đoạn không hạn chế, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được thù lao lậu hĩnh."

"Chú ý! Tất cả những lựa chọn bạn thực hiện trong thế giới ký ức đều sẽ ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng."

"Trong 30 ngày kiếm 50.000 tệ?" Nếu như là trong hiện thực, Hàn Phi có thể sẽ đi đóng phim, nhưng đây là trong thế giới ký ức của chủ nhân điện thờ, hắn tạm thời không có nhiều không gian có thể hành động.

Trang cuối cùng của sổ ghi chép đánh dấu lại một ngày, ngày 31 tháng 12, Hàn Phi phải kiếm 50.000 tệ trước khi ngày đó đến.

Nhìn kỹ lại, Hàn Phi phát hiện một điểm thú vị khác, sổ ghi chép vừa hay để lại đúng 31 trang trống, trên mỗi trang đều được đánh dấu trước ngày tháng, tương ứng với số ngày trong tháng mười hai.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã tìm thấy thành công một vật phẩm đặc biệt —— Sổ ghi chép."

“Sổ ghi chép: Viết nhật ký là một thói quen tốt, bạn có thể dùng nó để ghi lại… tháng cuối cùng của cuộc đời mình.”

Nhìn giới thiệu là một món đồ rất không may mắn, nhưng Hàn Phi vẫn rất trịnh trọng cất đi, có lẽ chủ nhân của điện thờ từng có thói quen viết nhật ký.

“Những gì mình đang trải qua bây giờ có lẽ là những gì mà chủ nhân của điện thờ đã từng trải qua, anh ta đã luôn sống trong một môi trường rất ngột ngạt, quả thực rất dễ xảy ra vấn đề.”

Đóng cửa tủ lạnh, Hàn Phi bụng cồn cào, hắn ở trong thế giới ký ức của chủ nhân điện thờ vậy mà lại có thể cảm nhận rõ ràng sự đói khát.

“Ngay cả cơn đói cũng được khôi phục lại luôn?”

Thế giới ký ức này khác với thế giới ký ức mà Hàn Phi từng trải qua, nó rất thực, nếu ở đây lâu rất dễ bị mất phương hướng.

“Khi mình làm nhiệm vụ người quản lý của Học viện tư thục Ích Dân, Kim Sinh chỉ khôi phục lại nỗi đau và sự tuyệt vọng trong cơ thể, ở đó căn bản sẽ không cảm thấy đói, xem ra thế giới ký ức của oán niệm hạng nhất với thế giới ký ức của không thể nhắc đến có sự khác biệt rất lớn.”

Chủ nhân ban đầu của điện thờ đã chết từ lâu, nhưng kí ức và chấp niệm của anh ta qua bao nhiêu năm rồi vẫn chưa tiêu tan được, đây chính là điểm đáng sợ nhất.

“Ở trong thế giới này còn phải không ngừng ăn uống, nhưng gạo trong nhà đã không còn nhiều.” Hàn Phi cầm lấy lá rau thối trên bàn đi vào bếp, lấy túi gạo ở trong góc đổ ra một phần.

Vặn vòi nước ra, nước hơi đục chảy ra ào ào, trong đó còn có mùi tanh nhàn nhạt.

Hàn Phi lúc này cũng không quan tâm lắm, sau khi rửa sạch lá rau, liền đơn giản nấu một bát cháo.

Sau khi ăn xong bát cháo ấm, cơn đói dần dần biến mất, Hàn Phi cảm thấy tâm trạng của mình cũng không đến nỗi

phiền muộn chán nản nữa.

"Người là sắt, cơm là thép, cho dù là ở trong thế giới tầng sâu khắp nơi đầy giết chóc, cũng phải ăn uống tử tế."

Hàn Phi đang rửa bát chợt nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động dưới gầm giường, hắn vội vàng lau tay kiểm tra.

Nâng ván giường lên, Hàn Phi nhìn thấy dưới giường có một chiếc điện thoại di động kiểu cũ: "Đây là điện thoại di động của chủ nhân căn hộ à?"

Hắn thử ấn phím trả lời điện thoại, ngay khi nhấn phím trả lời liền nghe thấy một tiếng gầm trong loa: "Sao cậu còn chưa đến?! Ngày đầu tiên đi làm đã đến muộn à! Cậu không phải đã vỗ ngực và đảm bảo với lãnh đạo rằng, nhân phẩm và năng lực của cậu đều không vấn đề gì sao!"

"Đi làm?"

"Cậu là ngủ đến hồ đồ luôn rồi à? Hôm qua cậu còn khóc lóc van xin tôi tìm cho cậu một công việc trong trung tâm thương mại, nói rằng cậu cần tiền gấp và muốn làm việc lặt vặt buổi tối. Tôi nghĩ cậu thật đáng thương nên mới cho cậu cơ hội này!"

"Tôi biết rồi, xin lỗi, tôi sẽ đến ngay!"

Hàn Phi cúp điện thoại, có lẽ đã hiểu ra điều gì đó: "Chủ nhân căn hộ chính là như vậy bắt đầu làm việc ở trung tâm thương mại, anh ta chính là như thế mà có liên hệ với trung tâm thương mại đó, có điều trong trung tâm thương mại đó cuối cùng có vấn đề gì? Sao lại có thể ép một người bình thường thành không thể nhắc đến?"

Đứng trước gương trong phòng tắm chỉnh lý qua đầu tóc, khi Hàn Phi nhìn vào gương, luôn cảm thấy hắn ở trong gương cũng đang nhìn chính mình.

Một cảm giác thật kỳ lạ, như thể khi hắn rời tầm nhìn đi chỗ khác, thì người ở trong gương vẫn đang nhìn mình như cũ vậy.

Cầm điện thoại lên, tìm được chìa khóa trên bàn, Hàn Phi mở cửa phòng khách ra.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn có muốn ra ngoài không?”

“Đến đi ra ngoài cũng có hệ thống nhắc nhở?” Hàn Phi có chút ngạc nhiên rồi, trước đây khi làm nhiệm vụ, hệ thống “nói” rất ít.

“Xác nhận ra ngoài.” Hàn Phi chọn đồng ý, khi hắn vừa bước ra khỏi cửa nhà, trong đầu lại vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt một nhiệm vụ ngẫu nhiên trong thế giới ký ức của chủ nhân điện thờ —— Tâm nguyện 2 sống sót.”

“Tâm nguyện 2 sống sót: Tồn tại trong ba mươi ngày, chỉ có sống, bạn mới có thể thay đổi tất cả.”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Mức độ đói hiện tại của bạn là 30, nếu mức độ đói vượt quá 70, tâm trạng của bạn sẽ bắt đầu giảm sút; nếu mức độ đói vượt quá 90, thể lực của bạn sẽ bị ảnh hưởng; nếu mức độ đói đạt đến mức 100 sẽ gây ra bệnh tật, làm tăng xác suất tử vong của bạn.”

“Thể chất hiện tại của bạn là tốt đẹp, thể chất của bạn được chia thành sáu cấp độ: hoàn hảo, tốt đẹp, trung bình, yếu ớt, tồi tệ, hấp hối sắp chết, tình trạng thể chất sẽ ảnh hưởng đến các mục tố chất thể lực của bạn.”

“Trạng thái tinh thần hiện tại của bạn hơi thấp, giá trị tâm trạng là 50. Sau khi giá trị tâm trạng thấp hơn 50, thể chất của bạn sẽ từ từ suy giảm; sau khi xuống dưới 40, bạn sẽ cảm thấy tâm lý không thoải mái; dưới 30, bạn sẽ bắt đầu suy nghĩ lung tung; sau khi thấp hơn 20, bạn sẽ thấy một số thứ kỳ lạ, khả năng mắc bệnh sẽ tăng lên; nếu giá trị tâm trạng thấp hơn 10 trong một thời gian dài, xác suất tử vong của bạn sẽ tăng lên rất nhiều, bạn có thể không kiểm soát được mà lựa chọn tự sát.”

Sau khi đọc hết tất cả lời nhắc nhở của hệ thống, Hàn Phi chú ý đến một điểm: “Tồn tại của bản thân chỉ là tâm nguyện thứ hai, tâm nguyện thứ nhất của chủ nhân căn hộ là giúp mẹ

kiếm đủ tiền phẫu thuật, chỉ tính riêng từ khía cạnh này, tâm tính của chủ nhân căn hộ không xấu.”

Người càng đơn thuần không xấu, quá trình bọn họ đi xuống vực sâu sẽ càng khiến người ta thương tiếc.

Sau khi Hàn Phi nhận nhiệm vụ, bước ra khỏi nhà.

Thế giới ký ức của không thể nhắc đến giống như hiện thực vậy, mọi thứ đều được khôi phục một cách hoàn hảo.

Đi trong hành lang tối, đèn kích hoạt bằng giọng nói trên đầu có chút chậm chễ, Hàn Phi vỗ tay vài lần mới bật sáng.

Đây là một tòa nhà cũ sắp bị phá bỏ, tổng cộng chỉ có 4 tầng, khách thuê tập trung ở tầng 1 và tầng 2, từ tầng 3 trở lên chủ nhà không cho phép tùy tiện lên, nhiều biển cảnh báo được dán ở hành lang.

“Cũng có hơi thở của cuộc sống lắm đấy chứ?”

Bây giờ đã là buổi tối, nhưng hành lang không hề yên tĩnh, vẫn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng cãi vã, tiếng khóc của trẻ con, tiếng quảng cáo từ TV và tiếng âm thanh nhân tạo.

Hàn Phi sống ở trong cùng của tầng 2, hắn không vội đi làm mà ghi nhớ tất cả những căn phòng phát ra tiếng động, đại khái ước lượng tính cách và tuổi tác của những người thuê trọ sống trong đó.

Sau khi thành công bước ra khỏi tòa nhà cũ, Hàn Phi không gặp phải nguy hiểm như hắn tưởng tượng, nhưng cũng không dám xem nhẹ.

Ngoảnh đầu nhìn lại, trong tòa nhà cũ có một vài hộ gia đình đều đang sáng đèn.

Ánh mắt chậm rãi chuyển động, Hàn Phi giả bộ không phát hiện ra điều gì, đi dọc theo con đường rời đi.

Khi hắn quay người lại, thì ánh mắt đã phát sinh thay đổi rồi.

Khi vừa bước ra khỏi hành lang ngoảng đầu nhìn lại, hắn phát hiện trong một căn phòng trên tầng ba không bật đèn, có một người đang nhìn chằm chằm vào hắn.

“Đi làm trước đã.”

Hàn Phi không biết trung tâm thương mại ở đâu, nhưng may mắn thay, trên tường và cột điện thoại có những quảng cáo khuyến mại của trung tâm thương mại, trên đó có đánh dấu vị trí của trung tâm thương mại.

Địa điểm tòa nhà cũ là khu phá dỡ, buổi tối hầu như không có người, để đến trung tâm thương mại trước tiên phải đi qua hai con ngõ, còn phải đi qua một công viên nhỏ bỏ hoang.

Ban ngày những nơi này chắc là không đáng sợ, nhưng buổi tối đi một mình, thực sự có chút âm u.

Đi vào con ngõ đầu tiên, Hàn Phi từ xa nhìn thấy một người đàn ông đang cuộn tròn ở đầu ngõ, gã cười nham hiểm, mặc quần áo rách nát, mặt và toàn thân dính đầy bùn, phía sau có một cái hộp gỗ, trong hộp có một con chó bị què chân.

“Vô gia cư?” Đêm khuya trong con ngõ nhỏ nhìn thấy một người vô gia cư thần kinh không được bình thường, người bình thường sẽ đi vòng qua.

Hàn Phi bước vào ngõ, người vô gia cư mặc quần áo bẩn lập tức đứng dậy, liên tục nhìn hắn cười ngốc nghếch, giơ hai tay ra, vươn ra trước mặt hắn.

“Hiện tại tôi cũng không có tiền, khi nào có tiền tôi sẽ giúp anh.” Hàn Phi từ chối một cách khéo léo, hắn đi về phía trước, người vô gia cư đó liền đi theo, giẫm lên chiếc bóng của hắn đuổi theo phía sau, cho đến khi rời khỏi con ngõ đầu tiên.

“Phải tăng tốc thôi.” Hàn Phi chạy vào con ngõ thứ hai, hai bên con ngõ này đều là nhà gỗ thấp tầng, hình như đã lâu không có ai ở, cảm giác rất vắng vẻ.

Đi qua con ngõ thứ hai, Hàn Phi không đi vào công viên mà chọn đi đường vòng.

Hắn vừa nhìn thấy chiếc xích đu trong công viên đang đong đưa một mình, còn mơ hồ nghe thấy tiếng cười đùa của trẻ con.

Cuối công viên bỏ hoang là một cây cầu bê tông, đứng trên cầu Hàn Phi đã có thể nhìn thấy trung tâm thương mại.

Hắn vốn không chuẩn bị dừng lại, nhưng khi hắn chuẩn bị đi qua cây cầu bê tông đột nhiên nghe thấy âm thanh của một cái gì đó rơi xuống nước, như thể ai đó đã nhảy từ trên cầu xuống.

Hàn Phi dựa vào hàng rào bao quanh nhìn mặt nước, bởi vì đèn đường bên cạnh bị hỏng nên mặt nước đen kịt, không nhìn thấy gì.

"Cảm giác như trở về hiện thực vậy, nhưng cũng có cảm giác khắp nơi đều rất quỷ dị."

Đi xuống cầu đá, Hàn Phi chỉ còn cách trung tâm thương mại vài chục mét, hắn cả đường chạy một mạch, cuối cùng cũng đến phía dưới trung tâm thương mại.

Đèn đường ở đây vẫn hoạt động bình thường, nhưng không biết do điện áp không ổn định hay do nguyên nhân nào khác mà đèn thỉnh thoảng lại nhấp nháy đột ngột.

"Cuối cùng cũng đến nơi an toàn."

Hàn Phi ngẩng đầu nhìn lên, trung tâm thương mại với diện tích cực lớn bị bóng tối bao trùm, chỉ cần đến gần sẽ sinh ra cảm giác ngột ngạt không thể giải thích được.

Nó dường như đã được xây dựng cách đây rất nhiều năm, các bức tường bên ngoài không được bảo dưỡng, có điều gì đó không ổn với tấm biển khổng lồ được thắp sáng đó.

Ban đầu là bách hóa thương mại, nhưng gạch ngang phía trên đầu chữ bách lại biến mất, trở thành —— Bạch hóa thương mại.

Chương 430: Đêm nhận việc đầu tiên

Trung tâm thương mại bị bao phủ trong bóng tối giống như một con quái vật khổng lồ đang ngủ say, lối vào với bảng hiệu giống như cái miệng đẫm máu của con quái vật khổng lồ.

Biết rõ đi vào sẽ bị nuốt chửng, nhưng Hàn Phi đã dũng cảm bước vào, hắn không còn lựa chọn nào khác.

Bách hóa thương mại tổng cộng có ba lối ra vào A B C và một lối vận chuyển hàng hóa đặc biệt dành cho nhân viên ra vào, sau khi trời tối, hai lối ra vào A B sẽ đóng lại, cả trung tâm thương mại chỉ còn có lối C và lối dành cho nhân viên có thể ra vào.

Lúc này Hàn Phi chính là đến từ lối C, lối ra vào này cũng chính là nơi duy nhất còn sáng đèn ở xung quanh.

"Xin chào, tôi là nhân viên mới……" Hàn Phi vừa bước vào cửa liền nghe thấy tiếng cãi vã, hai người mặc đồng phục bảo vệ đứng dựa vào vách tường, một người đàn ông trung niên đeo bảng hiệu nhân viên của trung tâm thương mại đang lớn tiếng mắng nhiếc họ.

"Chi tiền mời hai người tới đây, là để hai người tuần tra canh giữ, chứ không phải hai người đến đây nghịch điện thoại! Hàng hóa của trung tâm chúng ta lại bị mất rồi hai người có biết không? Vẫn còn muốn chơi sao? Nếu như lại bị tôi bắt được, vậy thì hai người hãy cuốn gói cút khỏi đây!"

Người đàn ông trung niên nghiêm khắc mắng mỏ, không hề nể mặt chút nào.

"Chúng tôi đã tuần tra rồi, tầng ba lúc đó căn bản không có ai…"

"Cà lơ phất phơ không ai nghiêm túc cả! Tôi thấy hai người tuần tra cũng chỉ là lấy lệ cho có thôi!"

"Anh nói thì nói, đừng có chỉ người linh tinh." Một trong những nhân viên bảo vệ cũng bắt đầu to tiếng hơn.

“Chỉ cậu đấy thì làm sao? Thân là bảo vệ, camera giám sát hỏng lâu như vậy rồi cũng không biết, đây chính là thái độ làm việc của cậu đấy à?” Người đàn ông trung niên trông dáng vẻ có vẻ ngoài 50 tuổi rồi, tính khí nóng nảy, nói chuyện nước bọt bắn lung tung, giọng thì to.

“Camera giám sát vẫn luôn không có vấn đề gì, hôm đó vừa hay xuất hiện sự cố, chúng tôi có thể làm được gì sao?”

“Trùng hợp thật đấy! Vừa hay đúng lúc đồ bị mất thì xuất hiện sự cố!” Người đàn ông trung niên với cái bụng to đầy mỡ: “Những lời mà hai người nói bây giờ tôi một câu cũng không tin, vẫn là câu nói đó, làm được thì làm, không làm được thì cút! Thực sự coi mình là thứ gì chứ?”

“Anh…” Một nhân viên bảo vệ giơ tay định túm lấy quần áo của người đàn ông trung niên, nhưng lại bị một nhân viên bảo vệ khác ngăn lại.

“Định động thủ à? Làm đi! Trên đầu cậu chính là camera giám sát đấy! Để tôi xem lần này camera giám sát có lại ‘vừa hay’ bị sự cố nữa không?” Người đàn ông trung niên không chút sợ hãi, thịt mỡ trên khuôn mặt mập mạp kia không ngừng rung chuyển.

Mắt thấy sắp đánh nhau, vị bảo vệ ngăn lại lúc nãy nhìn thấy Hàn Phi, anh ta nắm lấy cánh tay của một nhân viên bảo vệ khác, hai người không thèm để ý đến người đàn ông trung niên nữa, cầm đèn pin đi thẳng vào trong trung tâm thương mại.

Người đàn ông trung niên dường như mắng chưa đủ, ông ta lại hét thêm vài câu, mới quay người nhìn Hàn Phi.

“Cậu đến muộn đúng một tiếng, hôm nay là ngày đầu tiên cậu đi làm đấy.” Liếc xéo Hàn Phi, dường như ngửi thấy mùi ẩm mốc thoang thoảng trên quần áo của hắn, ông ta lập tức nhíu mày: “Tôi đồng ý cho cậu một cơ hội việc làm, là thấy cậu đáng thương, muốn chữa bệnh cho mẹ cậu, nhưng nếu cậu luôn có thái độ làm việc như vậy thì đừng trách tôi không nể mặt.”

Hàn Phi tuy rằng không phải nguyên chủ của căn hộ thuê, nhưng khi đối phương năm lần bảy lượt nhắc tới việc chữa bệnh cho mẹ, nhìn thấy anh ta đáng thương, v.v., nội tâm cũng không được thoải mái.

Đó là một công việc bình đẳng, không phải là người khác bố thí cho.

Tuy rằng tâm trạng không tốt lắm, nhưng trên khuôn mặt Hàn Phi vẫn biểu hiện ra cái mà người đàn ông trung niên muốn nhìn thấy, áy náy, tự trách, sợ mất việc, kính sợ người đàn ông trung niên.

Không cần phải nói, Hàn Phi đã đưa ra câu trả lời mà người đàn ông trung niên mong muốn.

Chỉ những kẻ yếu mới cố gắng đạt được cảm giác thành công và thỏa mãn, bằng cách bắt nạt kẻ yếu hơn.

Giọng điệu của người đàn ông trung niên nghiêm khắc, lại hung dữ chỉ trích Hàn Phi vài câu, Hàn Phi cũng biểu hiện ra là một đứa trẻ không có kinh nghiệm xã hội, bất kể người đàn ông trung niên nói gì cũng đều cảm thấy có lý.

Người đàn ông rất hài lòng với biểu hiện của Hàn Phi, ông ta không hề nhận ra rằng khi mình quay người lại, ánh mắt của Hàn Phi đã hoàn toàn thay đổi.

Nếu đây không phải là trong thế giới ký ức của chủ nhân điện thờ, Hàn Phi nhất định sẽ cho người đàn ông trung niên thấy thế nào là sát thủ nơi làm việc.

“Nào đến đây.” Người đàn ông trung niên dẫn Hàn Phi vào lối đi an toàn, đi cầu thang vào chỗ rẽ tầng hai: “Đây là nơi các cậu thay quần áo và thay ca, nhân viên cũ dẫn dắt cậu lập tức sẽ tới ngay, cậu chịu khó học hỏi người ta, nhanh chóng bắt đầu càng sớm càng tốt.”

Người đàn ông trung niên nói xong thì gọi một cuộc điện thoại, sau đó liền rời đi.

Hàn Phi đợi ở phòng nghỉ ngơi của nhân viên khoảng năm sáu phút, trên hành lang có tiếng bước chân vội vã, một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi bước vào.

“Chu Uy không làm khó em chứ?” Người phụ nữ nhìn thấy Hàn Phi có chút ngốc nghếch, dường như biết chuyện gì đã xảy ra: “Tên đó tính khí rất xấu, anh ta bất kể nói cái gì, em cũng đừng để bụng.”

“Không sao.” Hàn Phi phát hiện người phụ nữ không phải mặc đồng phục bảo vệ mà là đồng phục của nhân viên trung tâm thương mại, hắn hơi khó hiểu, lúc đầu còn tưởng rằng mình làm bảo vệ trung tâm thương mại: “Em nên xưng hô với chị thế nào?”

“Tên chị là Hoàng Oanh, em đã bao giờ nhìn thấy chim hoàng oanh chưa, tiếng kêu đặc biệt hay, trước đây trong nhà chị cũng đã từng nuôi qua.” Người phụ nữ là người khéo miệng, cô ấy là người đầu tiên khá tốt mà Hàn Phi gặp sau khi bước vào thế giới ký ức của chủ nhân điện thờ.

“Sau này em cứ gọi chị Hoàng là được.” Cô ấy mở tủ quần áo ra, đưa cho Hàn Phi một bộ quần áo, chìa khóa và một tấm thẻ nhân viên: “Tầng một của bách hóa thương mại là mỹ phẩm và hàng xa xỉ, còn tầng hai đến tầng bốn chủ yếu đều là quần áo, tầng năm bán các loại đồ gia dụng và đồ chơi, còn có một rạp chiếu phim, tầng sáu toàn bộ đều là các nhà hàng ăn ngon. Siêu thị ở tầng -1, ở đó còn có một quán cà phê và một hiệu sách nhỏ, những cái này em đại khái ghi nhớ một chút, buổi tối đừng chạy lung tung, đặc biệt là đừng tùy tiện lên tầng ba.”

“Tầng ba?”

“Tầng đó bán quần áo phụ nữ, dạo này hay bị mất đồ, còn có mấy bộ quần áo mới bị vấy bẩn đủ thứ, lãnh đạo nghi ngờ có trộm trốn ở đâu đó trên tầng 3 vào ban ngày, bọn chúng ban đêm mới ra ngoài trộm đồ, làm mấy việc phá hoại.” Hoàng Oanh bảo Hàn Phi thay đồng phục làm việc: “Những thứ này không liên quan đến chúng ta, chúng ta chỉ cần làm tốt việc của mình là được.”

“Chị Hoàng, công việc của chúng ta rốt cuộc là gì vậy?” Hàn Phi thực sự không biết.

“Chu Uy không nói với em? Ôi trời! Cái người này cái gì cũng không nói với em sao?” Hoàng Oanh dừng chân lại, cô ấy lại nhìn Hàn Phi: “Vậy em phải suy nghĩ cho kĩ, cuối cùng có tiếp tục làm nữa hay không.”

“Trong trung tâm thương mại còn có nghề gì tương đối nguy hiểm à?”

“Cũng không được coi là nguy hiểm, chính là tương đối phiền phức, hơn nữa em sẽ luôn làm ca đêm……” Hoàng Oanh hơi ngại ngùng nói: “Ông chủ của bách hóa thương mại này trước đây đều là phất lên nhờ vào việc kinh doanh đồ cũ, nên sau khi xây dựng trung tâm thương mại này, ông ấy đã đặc biệt dành hẳn một siêu thị đồ cũ 24/24, ở nơi gần lối C, chúng ta chịu trách nhiệm thu ngân, phân loại hàng hóa, nhập kho và thống kê. Nơi đó còn có một số thùng quyên góp các vật dụng cũ, chúng ta sẽ thu thập quần áo cũ và văn phòng phẩm cũ mà người dân gần đó không mặc để quyên góp cho trẻ em vùng núi.”

“Nghe giọng điệu của chị, cảm thấy con người của ông chủ trung tâm thương mại cũng không tồi.”

“Ông ấy thường xuyên làm từ thiện, nên người tốt thì sẽ được báo đáp, thần linh đều đang che chở cho người ta, khiến người ta kiếm được nhiều tiền.” Hoàng Oanh cười cười: “Mỗi ngày hãy làm một việc tốt, kể cả khi việc tốt không xảy ra ngay lập tức, ít nhất tâm trạng một ngày của mình cũng sẽ tốt hơn.”

Hoàng Oanh dẫn Hàn Phi đến góc kín đáo nhất của lối C, ở đây có thể nói là mặt tiền cửa hàng xấu nhất tầng một.

Dùng chìa khóa mở cửa ra, Hoàng Oanh treo tấm biển đang kinh doanh lên.

“Hôm nay hai chúng ta cùng làm việc, chờ sau khi dạy cho em xong, ca đêm sẽ chỉ có một mình em thôi.”

Hoàng Oanh chỉ vào các khu vực của siêu thị, nói cho Hàn Phi tất cả vị trí của vật phẩm, sau đó lại dạy Hàn Phi cách sử dụng máy thu ngân.

Dựa vào khả năng ghi nhớ siêu phàm của mình, Hàn Phi gần như trong vòng nửa tiếng đã học xong tất cả.

“Em học nhanh thật đấy! Em trước đây có phải đã từng làm công việc tương tự không?” Hoàng Oanh nhớ lại cảnh tượng khi mình vừa đến đây, tay chân vụng về, cái gì cũng không hiểu.

“Em từng làm việc lặt vặt trong cửa hàng tiện lợi.”

“Vậy quản lý cửa hàng của em chắc chắn rất hài lòng về em đúng không? Sau khi em từ chức, anh ta có phải là rất hối hận không?”

“Hihi, anh ấy thực sự có chút hối hận.”

Đi qua các loại vật dụng cũ, Hoàng Oanh và Hàn Phi đến bên trong cùng của cửa hàng, dưới bức tường treo đầy đồng hồ cũ, Hàn Phi tìm thấy một món hàng được bọc bằng vải đen.

“Đó là cái gì?”

“Chị cũng không hiểu lắm, nhìn danh sách nhập kho, hình như được gọi là lồng thần? Hay là hộp thần?” Hoàng Oanh vén tấm vải đen lên, Hàn Phi mắt lập tức mở to.

Bên dưới bức tường treo đầy đồng hồ trong siêu thị, có đặt một điện thờ màu đen, cánh cửa nhỏ của điện thờ được đóng chết bằng ván gỗ.

“Thứ này cũng là hàng hóa của chúng ta?! Có ai sẽ tới đây mua nó không?”

“Có đấy, trước đây chị đã từng gặp qua.” Hoàng Oanh nhớ lại một lúc: “Nhưng rất kì lạ, tất cả những vị khách có hứng thú với nó đều đến vào ban đêm, khi em trực ca đêm nói không chừng cũng sẽ gặp phải.”

Chương 431: Đồ chơi

Tik tok, tik tok……

Tất cả đồng hồ trên tường đều đang chuyển động, kim giờ chỉ vào cùng một thời gian, Hàn Phi yên tĩnh đứng ở phía trước bức tường đồng hồ, nhìn chằm chằm vào điện thờ với cánh cửa bị đóng chết vào kia.

"Đừng hiếu kì, ở đây có rất nhiều thứ là người khác đặt ở chỗ chúng ta kí gửi, nếu như em làm hỏng sẽ phải đền đó." Hoàng Oanh lấy ra một đôi găng tay và một chiếc tạp dề từ dưới quầy lên: "Chúng ta ở đây kinh doanh 24/7, còn có một nguyên nhân quan trọng nữa là, có một vài người khác sẽ đến đây kí gửi vật phẩm, hoặc chuộc lại thứ mà trước đây họ đã đặt ở chỗ chúng ta. Trước đây có một người đàn ông đem hết tất cả đồ chơi của con trai anh ta đến đây, muốn bán đi, ngay đêm hôm đó con trai anh ta đã lén lút chạy đến đây, khóc lóc cầu xin chúng ta nhất định phải giữ lại đồ chơi cho cậu ấy, cậu ấy nhất định sẽ quay lại chuộc lại những đồ chơi đó."

"Đứa bé đó cuối cùng có chuộc lại đồ chơi không?" Hàn Phi vẫn nhìn chằm chằm vào điện thờ, có chút tùy tiện hỏi.

Hoàng Oanh chỉ vào khu đồ tạp nham: "Đồ chơi của cậu ấy vẫn chất đống trong thùng carton, đứa bé đó đã khoảng một tuần nay không thấy xuất hiện rồi."

"Vậy chúng ta có cần bảo lưu lại cho cậu ấy không?"

"Cứ lưu lại đi, những thứ đồ chơi đó đối với chúng ta không đáng mấy đồng, nhưng đối với đứa trẻ lại đại diện cho thời thơ ấu và bầu bạn, có ý nghĩa đặc biệt." Hoàng Oanh cởi dây buộc tóc trên đầu ra, chỉnh lại đầu tóc: "Giá trị của vật phẩm cũ thật ra rất khó đo lường, chúng ta có đôi khi không phải là để bán thứ gì đó đi, mà là tạm thời giúp bọn họ bảo quản những thứ này thôi."

Hoàng Oanh dẫn Hàn Phi đến phía trước máy tính, cô ấy đối chiếu sổ sách một chút với Hàn Phi, nhắc nhở hắn rất

nhiều chuyện phải chú ý trong công việc, kết quả hắn đối đáp rất lưu loát, không có bất cứ sai sót.

"Xem ra em còn lợi hại hơn chị tưởng đấy, là một đồng nghiệp rất đáng để dựa giẫm." Thông thường mà nói, ít nhất phải mất ba ngày mới có thể độc lập làm việc, Hàn Phi chỉ mất một tiếng là có thể nắm bắt thành thạo được toàn bộ, hắn nhớ được hết giá cả và vị trí của tất cả các vật phẩm, ghi nhớ được toàn bộ quy tắc trong cửa hàng.

"Chị đã chẳng có gì để dạy cho em nữa rồi, cảm giác như chị thực ra có thể tan ca sớm hơn rồi." Hoàng Oanh ngáp một cái, cô ấy ngoài miệng khen Hàn Phi, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn có chút không yên tâm, ca đêm ở đây dường như không dễ dàng như vậy, còn có một số quy tắc không thể nói ra nữa.

"Em nắm bắt rất nhanh, lát nữa sẽ do em trông coi cửa hàng, chị ở bên cạnh hỗ trợ cho em." Hoàng Oanh rót hai cốc nước đặt lên bàn, cô ấy dắt Hàn Phi lại đi lên tầng hai của trung tâm thương mại và nhà kho nhỏ dưới tầng hầm.

Siêu thị đồ cũ này tuy rằng ở bên trong trung tâm thương mại, nhưng lại có cửa sổ bán hàng độc lập và một lối đi chuyên dụng đi xuống nhà kho dưới tầng hầm.

"Bình thường chúng ta cũng rất ít khi xuống nhà kho dưới tầng hầm, những thứ ở đây về cơ bản đều là bị chủ nhân vứt bỏ hoàn toàn, chúng ta dựa trên nguyên tắc thái độ trách nhiệm nên mới không vứt đi……" Hoàng Oanh đang thuyết minh giảng giải, cửa của cửa hàng trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến âm thanh ding dong ding dong, hình như là có khách đến.

"Có người đến rồi, em đi đón tiếp, chị ở bên cạnh xem, không cần căng thẳng, hãy thể hiện mặt tốt nhất của mình cho khách hàng!"

Hoàng Oanh và Hàn Phi đi ra từ nhà kho, bọn họ nhìn thấy ở cửa của cửa hàng có một bà lão bị gù lưng nặng, bà lão này dường như là khách quen của cửa hàng, bà ấy khom lưng, tự mình lang thang quanh cửa hàng,dường như là đang tìm thứ gì đó.

“Bà ơi, bà cần mua gì?” Hàn Phi rất lễ phép đi đến, bà lão lại vẫn cúi đầu, một câu cũng không nói.

Bà ấy từ cửa của cửa hàng, một mạch đi đến chỗ sâu nhất của cửa hàng, sau đó nhìn lên bức tường treo đầy đồng hồ, giơ tay lên chỉ chỉ.

“Có đồng hồ có thể chạy ngược không?”

“Chạy ngược? Những đồng hồ này mặc dù đều là đồ cũ, nhưng toàn bộ đều là bình thường…”

“Bình thường sao?” Bà lão ngẩng đầu nhìn Hàn Phi một cái, đôi mắt hằn sâu những nếp nhăn, gương mặt hằn nhiều vết tích do năm tháng để lại.

Mái tóc bạc trắng xõa trước mắt, bà lão không tiếp tục lựa chọn sản phẩm, bà ấy run rẩy bước tới cửa của cửa hàng, đặt lên cửa một cái túi vải lớn rồi rời đi.

“Bà ơi, đồ của bà!” Hàn Phi đang định đi tới, nhưng bị Hoàng Oanh ngăn lại.

“Trong túi vải chắc đều là quần áo của trẻ con tự làm, những thứ này là do bà lão chuẩn bị để quyên góp đem tặng.” Hoàng Oanh dường như biết rất rõ về bà lão: “Bã lão họ Lưu, là cư dân ở gần đây, sống một mình, bà ấy thường xuyên mang một số đồ đến, bảo chúng ta giúp bỏ một số thứ vào thùng quyên góp. Bà ấy đã kiên trì làm việc thiện được vài năm rồi, nhưng khi tuổi càng lớn hơn, đầu óc của bà ấy đã có chút không minh mẫn nữa, thường xuyên nhận nhầm người, còn hay nói nhảm.”

“Họ Lưu, là cư dân ở gần đây….”

“Bà lão này là một người tốt, lần sau bà ấy tới đây, nếu giúp được thì em hãy giúp bà ấy.” Hoàng Oanh bảo Hàn Phi mang gói hàng, chuẩn bị cùng nhau đi đến thùng quyên góp ở phía sau trung tâm thương mại, nhưng Hàn Phi vừa nâng gói hàng lên liền dừng ngay lại.

“Sao thế?”

“Trong gói hàng này có một mùi thối, chị có chắc là quần áo của bà lão tự làm không?” Thời điểm Hàn Phi cầm gói

hàng lên, liền cảm thấy không đúng.

"Chắc chắn mà! Bà lão đã tặng được vài năm rồi."

"Không đúng." Không đợi Hoàng Oanh ngăn cản, Hàn Phi đã mở cái túi vải ra.

Trên đầu chiếc túi là một chiếc áo len dành cho trẻ em, đan tay rất dễ thương, nhưng bên dưới chiếc áo len lại được nhồi những chiếc lông vũ phủ đầy phân gà và một số da chuột.

Vết cắt xiêu xiêu vẹo vẹo, thao tác lột da rất không chuyên nghiệp, máu còn thấm vào bề mặt lông.

Những thứ máu me bê bết, thối hoắc này đã khiến Hoàng Oanh giật mình sợ hãi, cô ấy che miệng và mũi, tỏ vẻ ngạc nhiên và sợ hãi: "Sao có thể? Bà lão đã tặng quần áo cũ mấy năm nay, đây cũng là lần đầu tiên…."

"Chẳng lẽ là có người giở trò với gói đồ của bà lão?" Hàn Phi không biết nhiều về bà lão, cũng không dám vội vàng đưa ra kết luận.

"Không biết." Hoàng Oanh dù sao cũng là nữ, căn bản không dám đến gần những thứ da lông máu me kia: "Chúng ta hãy vứt những thứ này vào thùng rác, túi vải thì mang về, ngày mai chờ bà lão đến lấy túi về thì hỏi bà ấy."

"Cũng chỉ có thể như vậy thôi."

Thùng quyên góp và thùng rác đều được đặt ở phía sau của tòa nhà trung tâm thương mại, vị trí của thùng rác ở xa hơn một chút.

Xách theo một đống đồ phát ra mùi hôi thối, cả hai đi vào bóng đen phía sau trung tâm thương mại, ánh đèn đường bên ngoài lúc sáng lúc tối, những con ngõ, con phố phía xa xa trông rất đáng sợ.

"Thùng rác xa vậy sao?"

"Đương nhiên rồi, không được ảnh hưởng đến môi trường bên ngoài trung tâm thương mại."

Nâng nắp thùng rác lên, Hàn Phi bắt đầu vứt những thứ bẩn thỉu đi, lông và da chuột dính đầy phân gà rơi trên người ma

nơ canh bằng nhựa đã bị khiếm khuyết, như thể bọc lên một lớp da cho ma nơ canh bằng nhựa vậy.

“Để lại chiếc áo len màu đỏ do bã lão đan đi, ngày mai trả lại cho bà ấy.” Hoàng Oanh đang định đóng nắp thùng rác, khi nắp thùng đóng lại, Hàn Phi dường như nhìn thấy cái đầu vỡ vụn của ma nơ canh khẽ chuyển động.

Mang theo chiếc túi chỉ còn một chiếc áo len đỏ, cả hai quay trở lại trung tâm thương mại.

Hàn Phi ở lại một mình trông coi cửa hàng, Hoàng Oanh vào nhà vệ sinh trên tầng hai để làm sạch chiếc túi vải và áo len.

“Dường như bắt đầu từ một khoảnh khắc nào đó, mọi thứ dần trở nên không bình thường rồi.”

“Ding dong, ding dong….”

Ở cửa của cửa hàng truyền đến âm thanh, Hàn Phi vội vàng chạy đến, nhưng ở đó không có bất kì ai cả.

“Ai đi vào rồi?”

Hàn Phi lập tức đi kiểm tra camera giám sát, phát hiện một đứa trẻ khoảng sáu bảy tuổi vừa chạy vào cửa hàng.

“Bây giờ là rạng sáng, đứa trẻ này sao lại xuất hiện vào giờ này?”

Hàn Phi rời khỏi quầy, đến khu vực tạp hóa, nơi một đứa trẻ ướt sũng đang ngồi xổm trước một hộp các-tông chứa đầy đồ chơi.

Cậu bé nhìn chằm chằm vào bên trong hộp các tông, như thể rất muốn lấy lại nó.

“Cháu muốn mua mấy món đồ chơi này à?” Hàn Phi nhẹ giọng hỏi.

Cậu bé quay đầu lại liếc nhìn Hàn Phi, con ngươi đã sưng lên vì phồng rộp: “Chúng vốn là của cháu, chú ơi, cháu sẽ chuộc chúng lại, chú có thể đừng bán chúng không.”

Hàn Phi còn chưa đồng ý, trong đầu đã vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ —— Đồ chơi.”

“Đồ chơi: Đồ chơi phân làm rất nhiều loại, khi bạn chi phối vận mệnh của đồ chơi, vận mệnh cũng coi chúng ta là đồ chơi của chúng.”

“Yêu cầu nhiệm vụ: Giúp đỡ cậu bé bảo lưu đồ chơi, cho đến khi cậu ấy chuộc nó về.”

Nhiệm vụ điện thờ bị kích hoạt, Hàn Phi chỉ đành đồng ý: “Những đồ chơi này đều rất cũ rồi, chắc là sẽ không có ai mua, lát nữa chú sẽ đem chúng cất vào trong kho, hoặc là chú sẽ tự bỏ tiền ra mua lại chúng.”

Hàn Phi vẫn đang suy tính làm sao để cất giấu đồ chơi đi, ngoài cửa tiệm lại vang lên âm thanh ding dong….. ding dong, hắn đứng dậy đi đến, một người đàn ông thân hình vạm vỡ bước vào cửa hàng.

Người đàn ông mặc quần áo sẫm màu, đeo khẩu trang và đội mũ lưỡi trai.

“Xin hỏi anh cần gì?”

“Tháng trước tôi chuyển nhà, mang một số đồ cũ trong nhà đến đây để bán, tôi muốn xem những thứ đó đã bán được chưa?” Từ giọng nói người đàn ông có thể thấy anh ta có chút lo lắng.

“Là thứ gì?”

“Một số đồ đạc cũ và một thùng đồ chơi lớn.” Người đàn ông nói và bước vào cửa hàng, đi thẳng đến khu vực tạp hóa.

“Anh không thể đi lung tung được!” Động tác Hàn Phi nhanh hơn, trực tiếp ngăn cản đối phương lại.

Nhìn thấy Hàn Phi đứng chắn trước mặt, tay trong túi của người đàn ông khẽ nhúc nhích, tựa hồ đang cầm thứ gì đó.

“Tôi đang tìm đồ vật ký gửi của chính mình, tại sao cậu lại ngăn cản tôi?”

“Những thứ anh nói đã được bán đi rồi, vừa cách đây không lâu.” Thân hình Hàn Phi chắn tầm mắt của người đàn ông, không cho anh ta nhìn thấy khu vực tạp hóa.

“Ai đã mua?”

“Là một đứa trẻ, da của nó rất trắng, như bị ngâm trong nước vậy…” Hàn Phi còn chưa kịp nói xong, đã nghe thấy tiếng thở của người đàn ông càng lúc càng dữ dội: “Quý khách, anh không sao chứ?”

“Đứa trẻ đó đi về hướng nào?”

“Chính là hướng mà anh đến, anh không gặp cậu bé sao?” Hàn Phi muốn nói gì đó, nhưng người người đàn ông đã quay người rời đi, vội vàng đi ra ngoài.

Nhìn thấy người đàn ông bước đi, Hàn Phi lập tức xoay người đi vào khu tạp hóa, lúc này đứa trẻ ngồi xổm trước hộp đồ chơi đã biến mất.

Hàn Phi giấu hộp đồ chơi sau quầy, nhìn kỹ mấy món đồ chơi, phát hiện rất nhiều đồ chơi có khắc chữ “Bố”, chỉ có một con rối bị cắt bỏ đầu và không thể lắp lại được có viết chữ “Mẹ”.

Chương 432: Ai làm ca đêm trong cửa hàng này người đó sẽ chết

"Chỉ có đồ chơi có viết chữ mẹ bị hủy?"

Hàn Phi cầm con rối trong tay, hắn nhẹ nhàng vặn người của con rối, phát hiện chỗ cổ của con rối còn lưu lại một vết máu.

"Trên món đồ chơi của đứa trẻ có dính máu, tình hình có chút không đúng." Hai tay Hàn Phi cố sức nắm lấy cơ thể của con rối, nơi ngón tay nắm chặt rất sạch sẽ, vết máu vừa hay là ở mép ngón tay.

"Chẳng lẽ vừa rồi đứa trẻ đó đã nhìn thấy cảnh người bố giết người?" Trong đầu Hàn Phi hiện lên một cảnh tượng.

Đứa trẻ chưa hiểu chuyện gì nghe bố mẹ cãi nhau dữ dội, cậu rụt rè bước ra khỏi phòng với món đồ chơi trên tay, kết quả vừa hay nhìn thấy cái đầu của người mẹ rơi xuống đất.

Máu bắn tung tóe rơi xuống trước mặt cậu, còn có một phần nhỏ của nó bắn lên trên món đồ chơi.

Điều này cũng có thể giải thích tại sao chỉ có món đồ chơi có tên của mẹ lại bị tách rời.

"Sao đầu lại không lắp lại được….."

"Này!"

Giọng của người phụ nữ đột nhiên vang lên trên đầu Hàn Phi, làm cho con ngươi của hắn chấn động.

"Em đang làm gì vậy?" Hoàng Oanh đứng bên cạnh quầy với chiếc túi vải và áo len đã giặt sạch, nghi hoặc nhìn Hàn Phi đang trốn dưới quầy.

"Không sao, vừa rồi có một đứa trẻ đến đây, cầu xin em, bảo em nhất định phải lưu lại đồ chơi của nó." Sắc mặt Hàn Phi rất nhanh khôi phục lại bình thường.

“Đứa trẻ đó lại đến rồi? Vẫn là vào nửa sau của đêm?” Hoàng Oanh lắc lắc đầu: “Đứa nhỏ này chắc là giấu người nhà lén lút chạy ra ngoài, nếu như để bố nó biết được chắc chắn sẽ đánh cho nó một trận.”

“Chị đã gặp bố của nó rồi sao?”

“Những đồ chơi này chính là bố của nó mang đến, người đàn ông đó thân hình rất cao, cũng rất vạm vỡ, cánh tay còn to hơn đùi của chị một vòng. “

“Em nghe nói anh ta còn gửi rất nhiều đồ đạc cũ đến, anh ta chuẩn bị chuyển nhà à?” Hàn Phi để con rối riêng đến chỗ khác.

“Không rõ nữa.” Hoàng Oanh nhìn xung quanh: “Đứa trẻ đâu? Chạy đi đâu rồi?”

“Vừa rồi còn ở trong cửa hàng, có thể là lén lút đi rồi.” Hàn Phi đi ra từ phía sau quầy: “Em có thể xem đồ đạc đã qua sử dụng mà anh ta đã ký gửi ở đây không? “

“Hầu hết những thứ anh ta gửi đều là đồ mới, chị đã đặt chúng ở phía trước của khu đồ gia dụng rồi.”

Hàn Phi đi vào khu vực đồ gia dụng, tìm kiếm một lượt, cuối cùng nhìn chằm chằm vào chiếc ghế sô pha đơn lớn nhất.

“Nếu như móc hết chiếc ghế sô pha ra, hoàn toàn có thể giấu ở bên trong một thi thể được bao phủ bởi băng dính và chất bảo quản.”

Hàn Phi chậm rãi đến gần, nhấc đệm sô pha lên, dùng ngón tay sờ soạng từng chút một.

Hắn không tìm thấy thi thể trong sô pha, mà chỉ tìm thấy một cuốn sổ mỏng trong khe hở của đệm ghế sô pha.

Đây chắc là vở bài tập của cậu bé. Cô giáo dạy ngữ văn yêu cầu cậu hàng tuần phải viết một bản nhật ký, cậu bé liên tục trong một tháng viết đều là bố đưa mình đi công viên chơi.

“Nhìn vào miêu tả, hẳn là công viên nhỏ bị bỏ hoang, chẳng lẽ thi thể bị người đàn ông chôn trong công viên?”

Trong nhật kí của đứa trẻ luôn nhắc đến cái ao nhỏ phía hạ lưu cầu đá, Hàn Phi nghi ngờ sau khi giết vợ của mình xong, người đàn ông đã giấu xác trong phù sa của ao.

"Cơ thể của cậu bé sủi bọt trắng và đồng tử của cậu ấy sưng lên như một con cá vàng. Cậu ấy có thể cũng đã bị ném xuống dòng sông đó."

Sau khi lật xem vở bài tập, Hàn Phi nhìn thấy nhật ký hàng tuần cuối cùng của cậu bé, trong đó nói rằng bố của cậu yêu cậu đến nhường nào, còn mua cho cậu rất nhiều đồ chơi.

Sau đó, có một nơi khiến Hàn Phi chú ý, món đồ chơi yêu thích của cậu bé được nhắc đến trong nhật ký hàng tuần không hề xuất hiện trong hộp các tông.

Thoạt nhìn, điều này là bình thường, người cha rất thương con, không đem món đồ chơi yêu thích của đứa trẻ đến cửa hàng đồ cũ để ký gửi.

Nhưng tiền đề của tất cả những điều này là đứa trẻ vẫn còn sống.

Nếu cậu bé đã chết rồi, thì những món đồ chơi mà người bố cố tình để lại rất đáng để suy nghĩ, liệu anh ta đã chôn những món đồ chơi đó bên cạnh xác cậu bé để tạ lỗi? Hay là những món đồ chơi đó bị dính quá nhiều máu, căn bản không thể đem bán? Hay anh ta chỉ là một tên biến thái đơn thuần, muốn cảm nhận nhiệt độ của con mình trước khi chết thông qua những món đồ chơi đó?

"Ding dong, ding dong….."

Ngoài cửa lại truyền đến âm thanh, Hàn Phi không ngờ rằng cửa hàng này sau nửa đêm vẫn còn có nhiều người đến như vậy.

Hắn lặng lẽ nhét quyển vở bài tập của cậu bé vào trong quần áo, nhanh chóng khôi phục lại hình dáng ban đầu của sô pha, sau đó mang theo nụ nười hoàn mỹ chuyên nghiệp đi về phía cửa tiệm.

Trước siêu thị đồ cũ, một người giao hàng đang đứng, tay anh ta cầm tấm biển, lắp bắp nói gì đó.

Bởi vì anh ta tình cờ đứng ở cửa của cửa hàng, không đi vào cũng không đi ra, âm thanh ding dong ding dong liên tục vang lên.

"Chị Hoàng, chị gọi đồ ăn à?"

"Chị không! Chắc là chuyển nhầm rồi." Hoàng Oanh ra hiệu cho người giao hàng đi vào trước, nhưng anh ta xua tay, mở miệng ngậm miệng mà không nói được một câu hoàn chỉnh.

"Đừng lo lắng." Hàn Phi liếc mắt liền phát hiện sau mông của người giao hàng dính rất nhiều cơm canh dầu mỡ, trên cánh tay còn có một mảng da nhỏ bị bỏng: "Trên đường xảy ra chuyện gì? Cơm canh anh giao bị đổ rồi à?"

Nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, người giao hàng gật đầu lia lịa, miệng há to, dài giọng nói: "Tôi, tôi… Tôi xin lỗi."

Khi người giao đồ ăn nói, da của cơ mặt sẽ bất giác chuyển động, anh ta không thể kiểm soát được biểu cảm của mình.

"Đồ ăn không phải là chúng tôi gọi, anh chắc chắn là không chuyển nhầm chứ?"

"Địa chỉ bách, bách hóa….. đây." Người giao hàng lấy điện thoại di động ra, liên tục chỉ vào Hàn Phi: "Điện, điện thoại, không có người nghe."

"Chờ một chút! Hình như đây là điện thoại của bảo vệ." Hoàng Oanh lấy điện thoại di động ra gọi, đầu dây bên kia trực tiếp kết nối: "Là các anh gọi đồ ăn à? Người ta đã giao đồ ăn tới rồi, các anh đang ở đâu vậy?"

Một lúc sau, thang máy trong trung tâm thương mại sáng đèn, hai bảo vệ trực ca đêm đi tới, vừa nhìn thấy người giao hàng đang rất nhếch nhác, trong mắt không có bất kì ngạc nhiên nào, như thể sớm đã biết đối phương sẽ làm đổ cơm canh vậy.

"Hai người có thể đừng lề mề như vậy được không?"

"Tên này đến trễ 5 phút, nếu như nói lề mề thì cũng là cậu ta lề mề." Nhân viên bảo vệ vừa mới bị Chu Uy khiển trách

bây giờ ngẩng đầu lên, vươn tay trước mặt người giao hàng: "Đến muộn rồi thì thôi, đồ ăn đâu?"

"Tôi, tôi xin lỗi." Người giao hàng xoa hai tay vào nhau, như thể anh ta đang sợ hãi, mặt đỏ bừng vì lo lắng, nhưng lại chẳng nói được gì.

"Tôi hỏi cậu đồ ăn đâu?" Giọng bảo vệ bắt đầu lớn hơn, dường như anh ta muốn trút hết cơn tức giận vừa phải gánh chịu ra ngoài.

Bảo vệ đang từng bước áp bức, giọng nói càng ngày càng lớn, người giao hàng có vẻ sợ hãi, xoay người chạy đến cửa C, đẩy xe đạp điện của mình ra cửa, sau đó ôm thùng đồ ăn canh vẫn còn nhỏ giọt vội vàng chạy vào.

"Đứng đó đừng nhúc nhích! Cậu làm bẩn hết cả sàn nhà rồi!"

Ngón tay của người giao hàng đỏ bừng, cánh tay run rẩy, nhưng anh ta dừng lại và không dám đặt hộp đồ ăn xuống đất.

"Đưa cho tôi." Hàn Phi khẽ nói, đưa tay đón lấy hộp đồ ăn.

Nước lèo nóng hổi bắn tung tóe trên lòng bàn tay, vừa dính, vừa nóng.

Mở hộp ra, cả bốn phần súp cừu bên trong đều bị trào ra ngoài.

"Thế này phải làm sao?! Cậu cũng đừng nói chúng tôi bắt nạt người tàn tật! Mọi người đều không dễ dàng, đây là bữa ăn đầu tiên của hai anh em chúng tôi đấy, cậu nói bây giờ phải làm thế nào!" Hai người bảo vệ người trái người phải đứng bên cạnh người giao hàng, người giao hàng rõ ràng là trí não khiếm khuyết giơ bàn tay vẫn đang chảy súp cừu, thở hổn hển, không thốt nên lời.

"Tự mình làm đổ thì phải đền tiền." Bảo vệ lấy điện thoại di động ra: "Nếu không đền tiền, hôm nay cậu đừng mong rời đi."

Người giao hàng không nói được một câu hoàn chỉnh mà liên tục phát ra những tiếng la hét lạ lùng, dường như muốn lùi lại nhưng lại bị một nhân viên bảo vệ khác túm lấy cổ.

Dường như anh ta đã quan sát người giao hàng rất lâu, thò tay vào cổ áo người giao hàng, trực tiếp kéo đứt nút thắt trên cổ người giao hàng ra.

Trên dây có treo một tấm thẻ làm việc, bên trên giống như một học sinh tiểu học đang luyện thư pháp, viết từng nét một —— Xin chào, tôi là bố của Vương Bình An, cậu ấy bị tự kỷ từ nhỏ, nếu cậu ấy làm sai điều gì, tôi mong bạn có thể liên hệ với tôi, tôi sẽ có mặt trong thời gian sớm nhất, địa chỉ của tôi là số 15, phố Sa Hà, số điện thoại của tôi là…

"Đừng dài dòng với cậu ta nữa, gọi thẳng cho bố cậu ta đi." Nhân viên bảo vệ đọc số điện thoại trên bảng hiệu, một nhân viên bảo vệ khác bắt đầu bấm số.

"Bảo vệ ca đêm chỉ có hai người các anh, hai người mà cần uống đến tận bốn phần canh? Còn thêm nhiều thịt như vậy? Hai người không sợ sẽ mắc bệnh sao?" Hàn Phi lấy ra hộp cơm đựng súp cừu từ trong hộp mang đi: "Súp cừu ngay từ đầu đã không dễ giao hàng, hơn nữa cửa hàng đóng gói cũng có vấn đề, hai người cũng chỉ biết bắt nạt người giao đồ ăn đầu óc khiếm khuyết này thôi."

"Cửa hàng đóng gói có vấn đề hay không cậu nói mà được à?"

"Tôi đúng là có tiếp xúc với ngành nghề giao đồ ăn này rồi, cũng rất giỏi việc đóng gói thực phẩm." Hàn Phi dùng hộp cơm của người giao hàng đã đóng gói rất nhiều thi thể trong tòa nhà chết chóc: "Súp cừu của hai người bị đổ rồi, muốn phát tiết cũng không có vấn đề, nhưng phải tìm đúng đối tượng phát tiết. Loại hộp cơm và cách đóng gói kém chất lượng này, cảm giác như thể cửa hàng cố tình chơi khăm người vậy."

"Chị nhớ ra rồi!" Hoàng Oanh bên cạnh đột nhiên lên tiếng, cô ấy chỉ vào một trong những nhân viên bảo vệ và nói: "Vợ của Tiểu Lý hai tháng trước đã đến thành phố này, mở một cửa hàng về các món cừu bên cạnh Tam Trung."

Hàn Phi cầm điện thoại di động của người giao hàng lên, liếc mắt nhìn, nơi nhận cơm quả nhiên là gần Tam Trung.

“Tôi nói này? Làm ăn không tốt, nên nghĩ cách đem những chỗ thịt cừu sắp hỏng này, xử lý hết tất cả? Xem bản đồ, phố Sa Hà nơi bố của người giao đồ ăn cũng gần với Tam Trung, người giao đồ ăn này có phải thường xuyên giao đồ ăn cho tiệm của vợ anh không?” Tốc độ phản ứng của Hàn Phi quá nhanh, trong tích tắc đã nhìn thấu suy nghĩ xấu xa của nhân viên bảo vệ.

“Đến người tàn tật giao hàng ăn nửa đêm mà các anh cũng hãm hại người ta? Hai người có phải là người không?” Hoàng Oanh cũng hơi tức giận: “Vậy mà trước đây tôi lại nghĩ hai người cũng khá tốt, còn cùng đi trực ca đêm với hai người.”

Đã bị vạch trần, hai nhân viên bảo vệ cũng không giả vờ nữa, bọn họ đứng cùng nhau và nhìn Hoàng Oanh: “Đừng nói như thể mình tốt đẹp lắm vậy? Nếu cô thực sự tốt như vậy, tại sao cô không nói cho người mới này biết những gì đã xảy ra trong cửa hàng của các người?”

Người bảo vệ tên Tiểu Lý kia khịt mũi lạnh lùng, sau đó nhìn sang Hàn Phi: “Tiểu tử ngốc, cậu có biết tại sao siêu thị đồ cũ lại mở cửa sau nửa đêm không? Cậu có biết tại sao ở đây bọn họ phải luôn có người trực trong 20 giờ không? Đừng bị con hồ ly tinh miệng đầy xảo trá này gạt nữa, cửa hàng này của các người trước đây đã từng có người chết! Ai làm ca đêm người đó sẽ chết!”

Chương 433: Về nhà

"Em đừng nghe anh ta nói bậy!" Hoàng Oanh đột nhiên trở nên kích động, cô ấy chỉ vào hai nhân viên bảo vệ: "Có tai nạn xảy ra trong trung tâm thương mại, còn không phải là do những nhân viên bảo vệ này vô dụng!"

"Chúng tôi vô dụng?" Nhân viên bảo vệ họ Lý lửa giận cũng xông lên đầu, anh ta cầm tấm biển kéo từ trên cổ người giao hàng: "Hai tháng trước, lão tử trong cửa hàng của các cô chết như thế nào? Sau khi tan làm, anh ta đóng cửa hàng, rồi ngày hôm sau người ta phát hiện anh ta đã chết trong cửa hàng! Anh ta chết trong tư thế quỳ, cô nói cuối cùng anh ta đã làm việc gì trái với lương tâm mới có thể chết một cách kỳ quặc như vậy?"

Hoàng Oanh muốn ngăn cản nhân viên bảo vệ nói tiếp, nhưng anh ta càng nói càng mạnh miệng: "Còn một tháng trước nữa, nhân viên đó của các cô đêm hôm khuya khoắt không về nhà. Anh ta mơ mơ màng màng, nửa đêm 0 giờ chạy đến bờ sông ca hát, kết quả xác chết bị trôi hai cây số về phía hạ lưu."

"Cái chết của họ là bất ngờ! Anh câm miệng lại đi!" Dường như Hoàng Oanh sợ Hàn Phi bị dọa sợ, hô lên.

"Bất ngờ?" Nhân viên bảo vệ họ Lý nắm lấy cổ tay Hoàng Oanh: "Mới một tuần trước, nam sinh mới được tuyển dụng của các cô cũng đã tự sát. Khi mới đến cậu ấy khỏe mạnh cường tráng, chẳng có vấn đề gì cả, tại sao ban đêm cậu ấy lại đột nhiên tự sát ở trong nhà mình? Khi chết vẫn là quỳ gối trước cửa nhà, giống hệt như nghênh đón thần?"

"Buông ra! Anh buông tay tôi ra!"

"Nhân viên trong cửa hàng các cô rất nhanh đều phải chết, cô còn ở đây để lừa gạt người mới đến à?" Nhân viên bảo vệ họ Lý càng ngày càng siết chặt ngón tay, anh ta nhìn chằm chằm vào mặt Hoàng Oanh: "Nếu cô không sợ gì cả, tại sao chính mình lại không làm ban đêm?"

“Tôi……”

“Tôi nghe nói khi trực ca đêm, cô thường lầm bầm lầu bầu, cầu khấn những nơi không có ai ở đó. Đúng rồi! Tối qua tôi tận mắt thấy cô đứng trước chiếc hộp thần, không nhúc nhích, đứng đó đúng nửa giờ! Có phải trên người cô đã có thứ gì không sạch sẽ!” Nhân viên bảo vệ họ Lý càng ngày càng đi quá xa, khi thân thể anh ta đến gần Hoàng Oanh, Hàn Phi chắn phía trước cô ấy.

“Người mới kia, cậu ở đây trực ca đêm, cúi đầu xuống không gặp thì ngẩng đầu lên cũng gặp nhau, có cần phải làm lớn chuyện như vậy không?”

“Đặc biệt tóm lấy người tàn tật để lừa đảo, cho dù hai người lấy được tiền, có thể yên tâm thoải mái tiêu xài không?” Hàn Phi nắm lấy cổ tay bảo vệ Lý: “Hơn nữa thứ đó gọi là điện thờ, không phải hộp thần.”

“Có tinh thần trọng nghĩa là tốt, nhưng đừng can thiệp vào việc của người khác, hãy cẩn thận bị lừa, lại còn giúp người khác kiếm tiền đấy.” Nhân viên bảo vệ họ Lý thấy rằng anh ta không thể thoát khỏi Hàn Phi, nên đã nói mấy lời gay gắt liên tiếp, hy vọng hắn có thể biết khó mà lui.

“Lý Đại Hưng, tôi sẽ gọi cho Chu Uy ngay bây giờ. Chắc anh ấy chưa đi xa lắm đâu. Hai người ở lại đây đúng là một tai họa! Tôi thực sự nghi ngờ rằng những thứ bị mất trong trung tâm thương mại là do chính hai người lấy trộm đấy!” Hoàng Oanh cũng lấy điện thoại di động ra, vừa rồi nhân viên bảo vệ họ Lý thật sự làm cho cô ấy sợ hãi, cô ấy vốn không dám trực ca đêm, lần này còn sợ hơn.

“Giả bộ giống như một đóa sen trắng vậy! Chẳng trách Chu Uy vẫn luôn nhắm vào chúng tôi. Hóa ra là ngày nào cô cũng đâm thọt sau lưng!” Một nhân viên bảo vệ khác cũng đi tới. Anh ta muốn lấy điện thoại di động của Hoàng Oanh, tình hình sắp mất kiểm soát, đột nhiên tầng cao nhất của trung tâm thương mại truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống đất.

“Rầm!”

Trung tâm thương mại đặc biệt yên tĩnh vào ban đêm, mọi người đều nghe thấy tiếng động bất thường kia.

Mấy người không có động tĩnh gì nữa, quay đầu nhìn vào chỗ sâu trong trung tâm thương mại.

Một mảnh đen kịt trong trung tâm thương mại, chỉ có đèn khẩn cấp màu xanh lá cây ở lối ra an toàn được bật, lục quang nhợt nhạt giống hệt U Minh địa phủ, nhìn càng quỷ dị.

Hàn Phi và bảo vệ đồng thời buông lỏng tay, hai nhân viên bảo vệ liếc nhau một cái, bảo vệ tên Lý Đại Hưng từ sau thắt lưng lấy ra gậy bảo vệ.

"Âm thanh trên lầu?"

"Tầng ba hay tầng bốn? Tầng quần áo phụ nữ?"

Lý Đại Hưng hơi căng thẳng, anh ta trừng mắt nhìn người giao hàng và Hàn Phi: "Chuyện giữa chúng ta còn chưa kết thúc đâu! Các người đứng đây chờ tôi!"

Hai nhân viên bảo vệ vẫn cướp đi tấm biển treo trên cổ người giao hàng, rồi cùng nhau chạy về phía sâu trong trung tâm thương mại.

Người giao hàng đuổi theo phía sau, trong lúc chạy anh ta vô tình làm rơi điện thoại làm cho màn hình tối đen.

"Trả lại, trả lại cho tôi!"

Nhân viên bảo vệ phớt lờ người giao hàng, vội vội vàng vàng chạy lên lầu, họ là nhân viên bảo vệ trực ca đêm, nếu xảy ra sự cố trong trung tâm thương mại vào ban đêm, lãnh đạo sẽ trừ lương của họ.

Qua việc cướp đi tấm biển của người giao hàng cũng có thể thấy, hai người này không có ý định buông tha cho người giao hàng, chuẩn bị đợi lát nữa sẽ lại đến tính sổ.

"Vừa rồi em có nghe thấy âm thanh kia không?" Hoàng Oanh núp ở bên cạnh Hàn Phi, sắc mặt tái nhợt: "Vừa rồi… những gì Lý Đại Hưng nói, nhiều chuyện là anh ta nói bừa, em đừng để trong lòng."

“Chị Hoàng, đừng lo lắng, mẹ em đang ở bệnh viện chờ phẫu thuật, em cần số tiền này, bất luận như thế nào em cũng sẽ không bỏ việc.” Hàn Phi mỉm cười, nụ cười lộ ra vẻ bất đắc dĩ và đau khổ, làm người ta đau lòng nhất chính là đôi mắt của hắn, trong đó chứa đựng quá nhiều cảm xúc phức tạp.

Nhìn thấy vẻ mặt của Hàn Phi, Hoàng Oanh khẽ mở miệng, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói ra lời.

“Chị có thể cho em mượn điện thoại di động được không? Em muốn gọi điện thoại cho bố của người giao hàng, nói sự thật cho người ta biết để tránh bị Lý Đại Hưng lừa gạt.” Lúc Hàn Phi nói chuyện, hắn không ngừng nhìn về phía người giao hàng, hắn cho người ta cảm giác giống như là một người đặc biệt có tinh thần trọng nghĩa.

“Được.” Hoàng Oanh mở khóa màn hình điện thoại của mình mà không cần suy nghĩ, tiếp đó đưa cho Hàn Phi.

Cầm điện thoại của Hoàng Oanh, Hàn Phi đi tới chỗ người giao hàng, lúc quay lưng về phía cô ấy, hắn nhanh chóng lướt điện thoại, lật xem một số tin nhắn và lịch sử cuộc gọi.

Gần đây có ba người thường xuyên nhắn tin cho Hoàng Oanh, một là ông chủ, một là Chu Uy, còn có một người là “heo chó cũng không bằng”.

Người có ghi chú là “heo chó cũng không bằng” vẫn luôn gửi tin nhắn cho Hoàng Oanh, nhưng cô ấy chưa từng trả lời lại.

“Heo chó cũng không bằng” dường như là chồng cũ của Hoàng Oanh. Tin nhắn mà gã gửi đều là đe dọa cô ấy, ban đầu là muốn gặp mặt đứa trẻ, sau đó thì tuyên bố muốn giết cả nhà cô ấy.

“Vương Bình An, anh còn nhớ số điện thoại nhà mình không?” Hàn Phi nhẹ nhàng nói với người giao hàng, khi hắn mở miệng hỏi thăm, ngón tay vẫn lướt nhanh trên màn hình điện thoại của Hoàng Oanh.

Người có ghi chú là ông chủ đã cùng Hoàng Oanh nói chuyện rất nhiều, nhưng hầu hết thông tin đều do cô ấy gửi đi. Trong quá trình trực ca đêm cô ấy đã phát hiện rất nhiều việc

đáng sợ. Cô ấy nói với ông chủ rằng nếu cứ tiếp tục như thế này, cô ấy có thể sẽ phát điên mất.

"Bình An, đừng lo lắng, từ từ nghĩ lại, chúng tôi biết rõ anh không sai." Trong giọng nói của Hàn Phi có vẻ ấm áp, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Khẽ nhìn xuống, Hàn Phi nhanh chóng lướt qua lịch sử chat, khi lật xem tin nhắn trò chuyện từ ba ngày trước, con ngươi hắn khẽ co giật.

Ba ngày trước, Hoàng Oanh gửi một tin nhắn cho ông chủ, nói rằng lúc 0 giờ đồng hồ bắt đầu quay ngược lại, tấm vải đen che điện thờ rơi xuống, có người bên trong điện thờ đang gõ cửa.

Câu trả lời của ông chủ rất đơn giản, chỉ có hai từ - chạy nhanh.

Một lúc sau, Hoàng Oanh lại gửi một tin nhắn cho ông chủ, nói rằng âm thanh đó đã biến mất, nhưng cô ấy không dám quay lại.

Ông chủ yêu cầu cô ấy ở lại cửa hàng, còn an ủi rằng rất nhanh sẽ có người mới đến trực ca đêm, sẽ không có chuyện gì đâu.

Từ thông tin của hai người, chắc chắn bọn họ biết rõ điện thờ kia có vấn đề.

Khi Hoàng Oanh đến gần, Hàn Phi bấm vào giao diện gọi điện thoại, sau đó tiến đến bên cạnh người giao hàng: "Đừng căng thẳng, chúng tôi không phải người xấu."

Hỏi nửa ngày, người giao hàng mới nói được gián đoạn mấy con số, Hàn Phi cũng bấm thử xem.

Trên thực tế, hắn đã ghi nhớ số điện thoại và địa chỉ khi nhân viên bảo vệ kéo tấm biển xuống, tất cả những gì hắn làm vừa rồi là để lật xem thông tin về Hoàng Oanh và ông chủ.

"Alo, thật xin lỗi vì đã gọi cho bác vào lúc này. Vương Bình An đang gặp rắc rối, có người muốn lừa anh ấy."

Bên kia điện thoại, bố của Vương Bình An cũng không ngủ, ông ấy vẫn luôn đợi con về nhà, mặc dù con ông ấy cũng đã gần ba mươi tuổi.

Đối với hộp cơm và thùng đồ ăn, Hàn Phi chụp vài tấm ảnh, sau đó gửi cho bố của Vương Bình An: "Nếu bọn họ muốn bắt đền, bác có thể cho họ xem bằng chứng này. Bình An không có lỗi, họ mới chính là người có lỗi."

"Cảm ơn, cảm ơn cháu!"

"Bác ơi, bác có thể qua đón Bình An được không? Anh ấy có vẻ sợ hãi, thần trí có chút mơ hồ." Hàn Phi vẫn còn đang đi làm, mặt khác nguyên nhân chính là lúc trước hắn không có làm rõ nội tình của thế giới này, nên không dám tùy tiện đi đường vào ban đêm.

"Được rồi, bác đến đó ngay. Cháu đang ở trung tâm thương mại à?"

"Vương Bình An và cháu đợi bác ở cửa C của trung tâm thương mại." Hàn Phi cúp điện thoại, hắn đang định thu dọn sàn nhà thì trong đầu xuất hiện âm thanh của hệ thống.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ - về nhà."

"Về nhà: Con đường về nhà đôi khi rất ngắn, cũng có khi trở nên rất dài, dài đến nỗi cả đời cũng không thể đến nơi."

"Yêu cầu nhiệm vụ: hộ tống Vương Bình An về nhà."

Hàn Phi vốn không quan tâm, nhưng khi đọc thông tin nhiệm vụ lần thứ hai, hắn cảm thấy có gì đó không ổn.

"Bố của Vương Bình An sắp tới đón anh ấy. Mình chỉ cần đợi ông ấy ở đây. Tại sao lại đột nhiên xuất hiện nhiệm vụ hộ tống?"

"Chẳng lẽ bố của Vương Bình An trên đường đi sẽ gặp tai nạn?"

Từ từ nheo mắt lại, Hàn Phi cẩn thận đọc miêu tả nhiệm vụ, đường về nhà đôi khi rất ngắn, cũng có khi trở nên rất dài, dài đến nỗi cả đời cũng không thể trở về.

“Định nghĩa về nhà có lẽ không phải là một ngôi nhà. Đối với Vương Bình An mà nói, bố anh ấy chính là nhà! Nếu bố mất, vậy trong suốt quãng đời còn lại của mình anh ấy sẽ không còn nhà nữa.”

Nghĩ thông suốt chuyện quan trọng đó, Hàn Phi quyết định đi, nhưng trong lòng lại có chút lo lắng cho Hoàng Oanh, ban đêm vốn dĩ đủ loại chuyện kỳ quái sẽ xảy ra trong cửa hàng, lúc này cô ấy với nhân viên bảo vệ lại còn xảy ra cãi vã.

“Nếu chủ nhân của điện thờ ở đây, anh ta sẽ lựa chọn như thế nào nhỉ?”

Do dự một chút, Hàn Phi hỏi Vương Bình An: “Bố anh sức khỏe không tốt lắm à?”

Người giao hàng nắm lấy chiếc điện thoại với màn hình đã đen kịt bằng cả hai tay, khuôn mặt biểu lộ sự ấm ức tủi thân như sắp khóc, anh ta liên tục gật đầu và há to miệng, nhưng lại không thể nói được một từ nào rõ ràng.

“Quả nhiên là như vậy.”

Liên quan đến mạng người, Hàn Phi không lãng phí thời gian nữa, hắn trả lại điện thoại di động cho Hoàng Oanh: “Chị Hoàng, em đưa Bình An về, em sẽ sớm quay lại.”

Không chờ Hoàng Oanh mở miệng, Hàn Phi đã cầm hộp cơm lên và cùng Vương Bình An đi ra ngoài.

“Anh lái xe đi, chúng ta về nhà, đi con đường mà bố anh thường dẫn anh đi ấy.” Hàn Phi đã từng tiếp xúc với những đứa trẻ mắc chứng tự kỷ, để giúp chúng có được khả năng tự lập, bố mẹ thường sẽ phải rất khổ sở tập cho chúng đi không biết bao nhiêu lần chỉ để nhớ đường về nhà.

Cầm hộp cơm, Hàn Phi ngồi vào ghế sau xe đạp điện, để Vương Bình An chở theo mình về nhà.

Màn đêm ngưng trọng, vừa bước ra khỏi trung tâm thương mại đã cảm thấy nhiệt độ không ngừng giảm xuống, như thể có điều cấm kỵ nào đó đã được kích hoạt.

Chương 434: Đường đêm

"Có phải mình không được rời khỏi trung tâm thương mại vào buổi tối không?" Hàn Phi mơ hồ cảm giác có chút không ổn.

Vương Bình An thì lại chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, cẩn thận đội mũ bảo hiểm của mình lên, sau khi lần lượt kiểm tra từng vật phẩm xong, anh ta mới ngồi lên xe đạp điện, bộ dạng chăm chỉ kia như thể một học sinh tiểu học lần đầu tiên đạp xe vậy.

"Bình An, anh hãy chạy nhanh một chút nhé!" Hàn Phi hơi nóng ruột, hắn dẫn theo Vương Bình An rời khỏi trung tâm thương mại, nhưng Hoàng Oanh không chỉ không có chút phản ứng nào, ánh đèn trong cửa hàng đồ cũ dường như cũng trở nên ảm đạm hơn rất nhiều.

"Được, được." Vương Bình An chở Hàn Phi đi trên con đường tối tăm, màn đêm ngột ngạt đến mức khiến người ta không thở nổi.

Hầu hết đèn đường ở hai bên đường đều có vấn đề, ánh sáng mà chúng phát ra dường như đã bị méo mó bởi một thứ gì đó.

Trong đêm tối này, ánh sáng lại không mang lại cho người ta cảm giác an toàn.

Sau khi đi qua đường chính, Vương Bình An đi xe đạp điện đến một ngã tư, lúc này vừa hay là đèn đỏ.

Ngay cả khi trên phố không có xe, Vương Bình An vẫn kiên nhẫn chờ đèn đỏ chuyển xanh, ngón tay khẽ gõ vào tay cầm xe, miệng lẩm bẩm những câu không ai có thể hiểu được.

Hàn Phi tuy vội vàng nhưng cũng không bảo Vương Bình An vượt đèn đỏ, hắn biết rằng bố của Vương Bình An vì để dạy anh ấy tuân thủ luật lệ giao thông, chắc chắn đã tốn không ít công sức.

Học làm người thì vô cùng khó, nhưng phá hủy một người thì vô cùng dễ.

Cảnh giác nhìn xung quanh, ánh mắt Hàn Phi không ngừng đảo quanh các con phố, cái cảm giác khó chịu trong lòng hắn càng ngày càng dâng lên.

"Có người đang theo dõi mình, mình có thể cảm giác được ánh mắt của nó."

Nhịp tim bắt đầu tăng nhanh, Hàn Phi đang ở trạng thái căng thẳng cao độ, giá trị tâm trạng của hắn bắt đầu giảm sút, hiện tại đã từ 50 chuyển thành 48.

"Bình tĩnh!"

Gió đêm mát mẻ luồn vào trong tay áo, Hàn Phi liếc mắt nhìn đèn giao thông, còn vài giây nữa nó sẽ xanh.

"Bình An, đừng dừng lại ở đây, chờ sau khi đèn xanh, hãy lập tức rời đi!" Ngữ khí Hàn Phi nghiêm túc, hắn hiện tại cảm thấy rất tồi tệ, buổi tối rời khỏi trung tâm thương mại dường như là một chuyện vi phạm quy tắc, giá trị tâm trạng của hắn giảm ngày càng nhanh.

"Ba, hai, một!"

Hàn Phi nhìn chằm chằm đèn đỏ, hắn vốn định sau khi đèn xanh, lập tức để Vương Bình An xuất phát, nhưng vào giây cuối cùng khi đèn đỏ biến mất, Hàn Phi phát hiện đèn đỏ giao thông kia đã biến thành một nhãn cầu khổng lồ đầy tia máu!

Xe điện phóng về phía trước, đèn tín hiệu đã chuyển sang màu xanh, nhãn cầu khổng lồ đầy tia máu kia dường như chưa từng xuất hiện vậy.

"Là nó đang theo dõi mình?"

Hàn Phi mở bảng thuộc tính, giá trị tâm trạng của hắn hiện tại đã thành 45, đây mới chỉ là vừa đi qua một ngã tư mà thôi.

Dưới sự thúc giục liên tục của Hàn Phi, Vương Bình An bắt đầu tăng tốc, họ ra khỏi đường chính và rẽ vào phố đi bộ bên cạnh.

Hai bên đường phố có đủ các thể loại cửa hàng khác nhau, những tấm biển đầy màu sắc treo trên cửa, có thể mơ hồ nhìn thấy hàng hóa trong cửa hàng qua cửa sổ.

"Cửa sổ…"

Hàn Phi nhìn kính cửa sổ, bóng dáng trong kính cũng đang nhìn hắn, nhưng sau khi bọn họ đi qua cửa sổ, bóng dáng trong kính cửa sổ cũng vẫn đang nhìn hắn.

Đường phố không rộng lắm, trên mặt đất vẫn còn lưu lại rác thải của ban ngày, trong số những rác thải kia có những thứ không hợp với lẽ thường, ví dụ như chai coca bốc mùi máu tanh, móng tay bị que thịt nướng đâm thủng, còn có một cái bóng màu đen treo ở bên quầy, giống như một con mèo hoang đáng thương, nhưng lại không ngừng phát ra tiếng trẻ con khóc.

"Thật náo nhiệt." Tâm trạng của Hàn Phi Nhi đã giảm xuống còn 42, cũng không biết mình có thể gắng chịu được nữa không.

So với Hàn Phi, Vương Bình An dường như không cảm thấy có điều gì bất thường, vẫn lái xe về phía trước như thường lệ.

Cuối phố đi bộ là một con hẻm rất hoang vắng, hai bên là những ngôi nhà đang chờ phá dỡ, phía xa chính là Sa Hà.

"Sắp, sắp đến…. nhà rồi." Trong lời nói của Vương Bình An có một chút vui vẻ, nhưng Hàn Phi càng nghe càng cảm thấy bất an.

Hắn đã gọi điện trước cho bố của Vương Bình An, nhưng đã lâu như vậy rồi, trên đường vẫn không thấy bóng dáng bố của anh ấy.

"Bình An, anh bình thường về nhà cũng là đi lối này à?"

Vương Bình An không trả lời, anh ấy tập trung vào việc lái xe, trong miệng không ngừng phát ra những tiếng cười quỷ dị.

"Người anh em à, tôi là đang giúp anh, anh hãy bình thường một chút đi." Trên mu bàn tay đang cầm hộp giao đồ

ăn của Hàn Phi nổi lên gân xanh, hắn cảm thấy tốc độ xe bắt đầu chậm lại, giống như bánh xe điện bị kẹt trong bóng tối rồi.

Phía xa là tiếng dòng chảy của nước sông, Hàn Phi nhìn chằm chằm bảng thuộc tính của mình, sau khi giá trị tâm trạng giảm xuống dưới 40, nỗi bất an trong lòng lại khuếch đại lên, thế giới trong mắt trở nên rõ ràng hơn, rất nhiều góc khuất và thứ trong nơi tối tăm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng rồi.

Điều kiện giao thông trong con ngõ rất kém, lại không có đèn, Hàn Phi ở gần với Vương Bình An, hắn có một loại linh cảm, giả sử mình bị ngã từ trên xe xuống, vậy có khả năng sẽ bị kéo thẳng vào trong sâu của con ngõ, không bao giờ thoát ra được nữa.

Trong lòng đầy mồ hôi, Hàn Phi cuối cùng cũng rời khỏi con ngõ khi giá trị tâm trạng của hắn giảm xuống còn 36.

Tiếng nước chảy ào ào vang vọng bên tai, tầm mắt trở nên rộng hơn, bên cạnh bọn người Hàn Phi là bãi cạn của Sa Hà. Xa hơn một chút, còn có thể thấy một cái ao bỏ hoang chứa đầy phù sa bốc mùi hôi thối.

Hít sâu một hơi, khi Hàn Phi đang định thu hồi tầm mắt, đột nhiên hắn nhìn thấy bên mép bãi cạn có thứ gì đó đang động đậy.

Giống như một người đang bò, bên cạnh người đó dường như có một chiếc xe lăn đổ sang một bên.

“Qua đó? Hay là không qua đó?”

Thời gian để Hàn Phi suy nghĩ không nhiều, Vương Bình An vội về nhà, anh ấy căn bản không hề phát hiện thấy bất thường bên bờ sông, tốc độ xe vẫn không ngừng tăng lên.

“Dừng xe!”

Hàn Phi vỗ vỗ vai Vương Bình An, dứt khoát nói: “Dừng lại!”

Hiện tại vừa rồi ánh đèn pha lóe lên, Hàn Phi tin tưởng rơi vào chỗ bãi cạn kia chính là một con người, ít nhất người đó cũng có hình dáng của một con người.

Giá trị tâm trạng vẫn đang giảm nhanh chóng, sau khi xe điện dừng lại, Hàn Phi ngay lập tức cùng Vương Bình An đến bãi cạn.

Nghe thấy tiếng bước chân, bóng người đang vùng vẫy trong bãi cạn vội giơ tay, kêu cứu một cách yếu ớt.

Ngay khi cái bóng người vừa mở miệng, Vương Bình An vốn ngốc nghếch ngờ nghệch đột nhiên bắt đầu tăng tốc, nói những lời không ai có thể hiểu được, biểu cảm lo lắng.

"Chậm thôi! Nguy hiểm!"

Hàn Phi cũng không quan tâm đến việc tính toán giá trị tâm trạng của mình nữa, hắn theo sát phía sau Vương Bình An, trèo qua hàng rào đã bị phá hủy, nhảy ra khỏi con đường bê tông, giẫm lên cỏ dại và bùn.

Càng đến gần sông Sa Hà, nỗi sợ hãi trong lòng Hàn Phi càng mạnh mẽ, con sông kia dường như tượng trưng cho cái chết và bất hạnh trong ký ức của chủ nhân điện thờ.

Bóng người rơi xuống trong bãi cạn sau khi nhìn thấy Vương Bình An, đã hét lớn tên của Bình An, trong giọng nói của ông ấy mang theo một chút ngạc nhiên và đau lòng.

"Bọn họ quen biết nhau?"

Hàn Phi khắc chế nỗi sợ hãi trong lòng, bước nhanh tới bên cạnh bóng người kia.

Người đàn ông rơi xuống bãi cạn sông Sa Hà có lẽ khoảng sáu mươi tuổi, hai chân ông bị teo, thân thể rất kém.

"Bác chính là bố của Vương Bình An?" Hàn Phi và Vương Bình An cùng nhau khiêng ông lão đến vỉa hè bê tông trên đường.

Ông lão nắm chặt tay Vương Bình An và Hàn Phi, biểu cảm trên mặt tràn đầy cảm kích.

"Bác à, chân của bác không thuận tiện, sao không nói cho cháu biết sớm!" Trong lòng Hàn Phi nghĩ lại lại thấy sợ, cả dọc đường đi hắn nhìn thấy vô số thứ đáng sợ, nếu như vừa rồi

không kiên quyết đi cứu người, vậy e rằng đã đi lướt qua ông lão mất rồi.

"Con đường này bác đã đi mười mấy năm rồi, chưa bao giờ xảy ra chuyện, vừa rồi là do trời tối quá, không nhìn thấy hàng rào đã bị người ta phá hỏng, kết quả là không cẩn thận mà ngã xuống dưới." Ông lão cảm tạ Hàn Phi, hắn thì lại nhìn sang hàng rào bên cạnh.

Chỗ khoảng trống của hàng rào, một mảnh quần áo nhỏ vẫn còn sót lại, có vẻ là quần áo trẻ em.

"Có phải là mình đã bỏ sót mất thứ gì rồi không?" Đại não Hàn Phi nhanh chóng chuyển động: "Phần giới thiệu nội dung của nhiệm vụ về nhà này đang ám thị cho mình, nếu như mình không nhanh chóng đưa Vương Bình An về nhà, có thể cả đời này anh ấy cũng không thể gặp lại được bố của mình nữa, cũng có nghĩa là người bố có thể sẽ bị hại trên đường đi."

"Ông lão ngã xuống ở bãi cạn của sông Sa Hà, nơi này tuy rằng hẻo lánh hoang vắng, nhưng nước sông không nhấn chìm ông lão, cho dù không đi cứu, thì ông lão cũng có thể chịu được trong một thời gian."

Nhìn mảnh quần áo trẻ em trong tay, con ngươi của Hàn Phi từ từ co rút lại, hắn dựa vào trí nhớ và cái nhìn sâu sắc đáng kinh ngạc của mình, phát hiện mảnh quần áo này có màu giống y hệt với quần áo của đứa trẻ ở siêu thị đồ cũ!

"Bãi cạn sông Sa Hà, ao bỏ hoang, đất phù sa…" Hàn Phi sờ sờ khoảng trống trên hàng rào, hàng rào này dường như là bị người ta cố tình làm hỏng: "Nơi này có khi nào chính là nơi bố cậu bé chôn giấu thi thể? Anh ta lúc trước có qua cửa hàng! Mình đã nói với anh ta những đồ chơi kia đã bị một cậu bé mua mất rồi, anh ta có khi nào bởi vì lý do này mà quay lại cái ao bỏ hoang để kiểm tra thi thể không?"

Hàn Phi hít sâu một hơi, nếu đã như vậy thì lúc này bố của cậu bé chắc là cũng đang ở gần đây!

"Hiểu rồi, ông lão tối nay thực sự phải đối mặt với nguy hiểm không phải là nước sông, mà chính là bố của đứa bé! Bởi vì một câu nói của mình, hung thủ giết người rất có khả năng

đã quay lại nơi chôn giấu thi thể, anh ta phát hiện ông lão ngã ở gần nơi chôn giấu thi thể, xác suất lớn là sẽ ra tay giết người.” Hàn Phi cảm thấy máu trong mạch máu toát ra mát lạnh, chính là hắn đã gọi cho bố của người giao hàng, cũng là hắn đã đuổi bố của cậu bé đi.

Tất cả mọi thứ hắn làm đều có chủ đích tốt, nhưng hắn đã suýt hại chết một người.

“Đây chính một trong những tiếc nuối của chủ nhân điện thờ à?”

Hàn Phi bảo Vương Bình An dìu ông lão, hắn lại lần nữa nhảy xuống bãi cạn, khi giúp ông lão nhấc chiếc xe lăn lên, hắn lặng lẽ nhìn về hướng cái ao bỏ hoang.

Gió yên sóng lặng, nhưng cỏ dại đằng kia đang rung rinh, cứ như có người nằm trên mặt đất lầy lội, lặng lẽ nhìn Hàn Phi qua những kẽ hở trên đám cỏ dại.

“Anh ta đã để ý đến mình rồi sao?”

Hàn Phi mang xe lăn lên bờ, hắn hiện tại không dám tách bố con Vương Bình An ra, trực tiếp cùng bọn họ đi bộ trên đường về nhà.

Bố của Vương Bình An vẫn luôn cảm tạ Hàn Phi, hắn thì đẩy xe lăn tới nhắc nhở ông lão chú ý an toàn.

Ba người bước đi rất nhanh, khi rẽ vào một khúc cua, Hàn Phi nghe thấy phía sau có tiếng động lạ, hắn dùng khóe mắt kiểm tra, ngay khoảng trống trên hàng rào vừa rồi có một bóng người chạy nhanh qua.

“Cháu đang nhìn gì vậy?”

“Về đến nhà rồi hãy nói.” Trên mặt Hàn Phi mang theo nụ cười ấm áp: “Bác ơi, chân của bác bị làm sao vậy, sau này đừng chạy lung tung nữa, cứ ở yên trong nhà, khóa kĩ cửa ra vào và cửa sổ.”

“Mấy năm trước bị tai nạn, không có tiền chữa bệnh, sau đó chân bị hỏng mất rồi. Nếu như chân bác không sao, chắc chắn sẽ không để Bình An đi kiếm tiền.” Ông lão nắm lấy

cánh tay của Bình An, ông ấy thực sự rất thương yêu con trai của mình.

"Bình An bây giờ cũng rất giỏi, đều có thể một mình đi giao cơm rồi, sau này chắc chắc sẽ càng ngày càng tốt hơn."

"Bác không cầu gì cả, chỉ hi vọng Bình An có thể bình an, như vậy là đủ rồi." Lời nói của ông lão thật ấm áp, giọng nói như xua đi lạnh lẽo trong gió.

Đi được vài phút, Hàn Phi cuối cùng cũng tiễn hai cha con về đến nhà.

Sau khi vào nhà Vương Bình An, Hàn Phi thấy giá trị tâm trạng của mình không những không giảm xuống mà còn bắt đầu từ từ tăng lên.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ —— Về nhà, hộ tống Vương Bình An về nhà thành công."

"Tiếc nuối trong nội tâm của chủ nhân điện thờ đã bù đắp được 5%! Nhận được nhiều phần thưởng kinh nghiệm! Đạt được tín nhiệm của Vương Bình An! Đạt được danh hiệu —— Người tốt."

"Người tốt (Danh hiệu ngẫu nhiên của điện thờ): Sai lầm lớn nhất trong cuộc đời của anh ta, chính là đã từng muốn trở thành một người tốt."

"Sau khi có được danh hiệu này, tốc độ giảm giá trị tâm trạng đã chậm lại."

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành một nhiệm vụ ngẫu nhiên trong điện thờ, có được cơ hội mở ô vật phẩm, bạn có thể chọn một vật phẩm để mang vào thế giới ký ức của chủ nhân điện thờ."

Chương 435: Tuyệt vọng mới chỉ bắt đầu sao

"Nhiệm vụ hoàn thành rồi à?" Theo lời mời thịnh tình của bố Vương Bình An, Hàn Phi đến nhà của ông, lúc này ông đang bê một tách trà, ngồi trên chiếc ghế sô pha có phần cũ nát.

Ông lão và Vương Bình An đi vào trong bếp bận rộn, Hàn Phi thì tranh thủ thời gian này bắt đầu lật xem bảng thuộc tính.

Sự hậu hĩnh của phần thưởng nhiệm vụ về nhà vượt quá mong đợi của Hàn Phi, danh hiệu người tốt cũng có thể làm giảm tốc độ hạ xuống của giá trị tâm trạng, năng lực này vô cùng quan trọng, sau khi có được danh hiệu người tốt, vào buổi tối hắn cũng có thể rời khỏi trung tâm thương mại trong thời gian ngắn rồi.

Ngoài danh hiệu người tốt ra, nhiệm vụ về nhà còn cho Hàn Phi một bất ngờ, đó chính là kinh nghiệm đạt được sau khi hoàn thành nhiệm vụ.

Nhiệm vụ trong thế giới kí ức của chủ nhân điện thờ với nhiệm vụ trong thế giới tầng sâu không giống nhau lắm, không có phân chia level rõ ràng, nhưng kinh nghiệm sau khi hoàn thành nhiệm vụ lại tương đương với một nhiệm vụ ẩn rank F.

Hàn Phi bởi vì cùng lúc lựa chọn hai mặt của hộp đen, dẫn đến độ khó của kinh nghiệm mà hắn đạt được tăng mạnh, với level hiện tại của hắn, khi làm nhiệm vụ rank G căn bản không thể lên cấp, nhưng nhiệm vụ rank F và rank E lại rất khó gặp được, vì vậy dẫn đến việc hiện tại hắn cũng chỉ mới level 16.

"Mình có thể ở trong thế giới kí ức của chủ nhân điện thờ, thông qua việc hoàn thành lượng lớn nhiệm vụ ngẫu nhiên để lên cấp!"

Level chính là phương pháp trực tiếp nhất để nâng cao thuộc tính, cộng thêm việc Hàn Phi có nghề nghiệp ẩn đồ tể

nửa đêm, vì vậy mỗi lần hắn lên level, xác thịt đều có thể được tăng cường ở mức độ nhất định.

Trước đây hắn thậm chí không thể chạy trốn dưới sự truy đuổi của tiếc nuối, nhưng hiện tại hắn đã có thể đi truy đuổi oán niệm thông thường rồi, đây chính là điểm tốt của việc nâng cao thuộc tính thể lực.

"Độ khó nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ cũng không hoàn toàn giống nhau, nhiệm vụ độ khó cao, giá trị kinh nghiệm đạt được chắc là sẽ càng nhiều!"

Hàn Phi nhìn bảng thuộc tính, cứ như thế này, hắn chỉ cần hoàn thành ba đến bốn nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên nữa là có thể lên level rồi.

Ánh mắt rời đi, trước khi Hàn Phi tắt bảng thuộc tính đi, hắn lại lặng lẽ mở ô vật phẩm của mình ra.

Sau khi hắn đi vào trong thế giới kí ức của chủ nhân điện thờ đã vô thức quên mất sự tồn tại của ô vật phẩm, quy tắc của thế giới này dường như đang cố tình mờ nhạt hóa vật phẩm ngoại lai, kí ức của chủ nhân điện thờ không muốn bất kỳ vật phẩm ngoại lai nào thay đổi mọi thứ ở đây.

"Chỉ có thể lấy ra một vật phẩm?"

Hàn Phi không nghĩ ngợi nhiều liền lựa chọn người giấy màu máu, người giấy có thể mang đến cho hắn một loại cảm giác yên tâm.

Sau khi xác định lựa chọn, chuyện làm Hàn Phi có chút kinh ngạc đã phát sinh.

Người giấy vốn có thân hình cao như một người trưởng thành đã thay đổi hình dạng, khi Hàn Phi lấy nó từ trong ô vật phẩm ra, người giấy đó chỉ còn nhỏ bằng lòng bàn tay, màu máu bên trên hoàn toàn phai mờ, không cảm nhận được một tia âm khí nào.

"Là do hiện tại giá trị tâm trạng của mình bắt đầu dần dần khôi phục, cho nên mới không nhìn ra bộ dạng thực sự của người giấy à?"

Người giấy to bằng lòng bàn tay được làm vô cùng tinh tế, khuôn mặt đó trông cũng giống y hệt Từ Cầm, hoàn toàn nhìn không giống người giấy một chút nào, càng giống một tác phẩm nghệ thuật nhân gian hơn.

Cửa phòng bếp mở ra, Vương Bình An đã cởi bỏ mũ bảo hiểm ra, cười ngốc nghếch đi tới, trong tay anh ấy còn bê theo một tách trà nóng.

Hàn Phi yên lặng cất kĩ người giấy bên mình, sau đó đứng dậy đón Vương Bình An.

"Cháu cứ ngồi đó đi! Để Bình An mang đến, nó cũng muốn cảm ơn cháu." Ông lão nắm lấy thành xe lăn, trên mặt nở nụ cười giản dị: "Trên đời vẫn còn rất nhiều người tốt, thanh niên à, cháu tên là gì?"

"Hàn Phi ạ."

"Tên hay, vừa nghe đã biết là do một người có hiểu biết đặt cho cháu." Ông lão đẩy hai quả táo duy nhất còn lại trong đĩa hoa quả đến bên người Hàn Phi: "Đã muộn rồi, hay là cháu chờ trời sáng rồi hãy trở về?"

Vương Bình An hâm nóng đồ ăn trong bếp đặt hết lên bàn, ông lão cũng rất nhiệt tình: "Bình An mỗi ngày đều về tương đối muộn, nên mỗi ngày bác đều để phần cơm cho nó, cháu cũng đến ăn một chút đi."

"Vậy thì làm phiền hai người rồi." Hàn Phi cũng thực sự rất đói, buổi tối hắn chỉ ăn có một bát cháo.

Không khách khí, Hàn Phi và Bình An cầm đũa lên bắt đầu ăn, trong tình huống này, cơm canh thừa cũng cảm thấy rất ngon.

Ông lão nhìn Hàn Phi và Vương Bình An, trên mặt tràn đầy ý cười: "Bình An rất lâu không dẫn bạn về nhà rồi, đứa trẻ này không giống với những đứa trẻ khác, tiếp thu rất chậm, nhưng nội tâm lại vô cùng lương thiện, sau khi bác xảy ra chuyện, đứa trẻ này vì để nuôi gia đình phải đi giao đồ ăn, mỗi ngày đều làm việc đến rất khuya. Bác biết nó thường xuyên bị bắt nạt ở bên ngoài, nhưng nó chưa bao giờ nói ra, mỗi lần

nhìn thấy bác đều chỉ cười ngốc nghếch, còn như một đứa trẻ vậy."

"Bác ơi, bác cứ yên tâm, sau này cháu chính là bạn của Bình An rồi." Hàn Phi nuốt thức ăn vào miệng, phát hiện giá trị tâm trạng của mình đã trở lại 45.

Nếu như ở trong nhà của Vương Bình An có thể khôi phục giá trị tâm trạng, vậy nơi này sau này có thể sẽ thường xuyên đến.

Đưa tay ra đặt trên vai của Vương Bình An, Hàn Phi rất trượng nghĩa nói: "Bình An, sau này anh giao đồ ăn gặp phải phiền phức gì, thì đến siêu thị đồ cũ của trung tâm thương mại tìm tôi, có thể giúp được tôi nhất định sẽ giúp. Có điều anh nhất định phải ghi nhớ, không được tùy tiện vào cửa hàng, bên trong cửa hàng đó không an toàn cho lắm."

Vương Bình An không khỏi gật đầu, cũng không biết cuối cùng anh ấy có hiểu ý của Hàn Phi không.

Ăn uống thỏa mãn, con số tâm trạng của Hàn Phi cũng khôi phục thành công lên 50.

Nói thực hắn cũng rất lo lắng về sự an toàn của Hoàng Oanh, nhưng hiện tại hắn căn bản không có khả năng đi đường đêm trở về.

Rời khỏi nhà của Vương Bình An, giá trị tâm trạng của hắn sẽ lại bắt đầu giảm xuống, hắn còn phải phòng bị người bố của cậu bé, một mình đi qua mấy con phố và con ngõ đáng sợ kia.

Chỉ là nghĩ đến thôi, Hàn Phi đã cảm thấy hoang mang, biện pháp ổn thỏa nhất vẫn là chờ đến khi trời sắp sáng rồi rời đi.

Ông lão sức khỏe không tốt lắm nên đi ngủ từ sớm, Hàn Phi thì lợi dụng một số kiến thức trị liệu tâm lý đã học trước đó, thông qua phương thức chơi trò chơi để tìm hiểu đại khái về bệnh tình của Vương Bình An.

Hắn thử giao tiếp với Vương Bình An, thêm một bước có được sự tín nhiệm của anh ấy.

Khi đến 4 giờ sáng, trời đã tờ mờ sáng, màn đêm đáng sợ kia đang dần tan biến.

"Bình An, trước khi anh đi làm, nhất định phải nhớ khóa kĩ cửa sổ cửa ra vào, chú ý an toàn!"

Sau khi giao phó xong xuôi, Hàn Phi liền vội vàng rời khỏi nhà của Vương Bình An, chạy vội về trung tâm thương mại.

"Hy vọng Hoàng Oanh không sao, nếu như chị ấy xảy ra vấn đề gì, có thể mình sẽ trở thành nhân viên cuối cùng của cửa hàng đó."

Chạy trên đường, Hàn Phi phát hiện sau khi trời sáng, khi đi ra ngoài tốc độ giảm giá trị tâm trạng trở nên vô cùng chậm, điều này đối với hắn mà nói là một tin tốt, ít nhất ban ngày hắn có thể khám phá những nơi xa hơn.

Bên tai vang lên tiếng nước chảy ào ào, Hàn Phi lại đi tới chỗ khoảng trống ở hàng rào, hắn nhớ rõ tối hôm qua có người theo dõi phía sau bọn họ.

Đi chậm lại, Hàn Phi lấy điện thoại di động của mình ra bắt đầu chụp ảnh, hắn muốn lưu lại chứng cứ.

"Tại sao chỉ có dấu giày của mình và Vương Bình An?" Hàn Phi nheo mắt, hắn vừa nhìn là đã biết nơi này đã bị người ta dọn dẹp rồi, một bộ phận dấu giày bị xử lí hết, chỉ có điều người đó rất không chuyên nghiệp, trong quá trình dọn dẹp cũng không cẩn thận dọn dẹp mất luôn cả một số dấu giày của Hàn Phi.

"Tấm vải trên khoảng trống trong hàng rào giống hệt của cậu bé. Nếu như người đàn ông không di chuyển thi thể, cậu bé rất có khả năng đã được chôn ở đây!"

Những mảnh quần áo của cậu bé nằm trong túi của Hàn Phi, chính là vật chứng rất quan trọng.

"Hay là đi xuống xem thử?" Hàn Phi do dự một chút: "Thôi bỏ đi, vẫn nên về cửa hàng trước đã, một mình ở bên ngoài luôn cảm thấy không yên tâm……"

Lùi về phía sau, nhưng vào lúc này, Hàn Phi lại nghe thấy tiếng bước chân vội vã!

“Có người!”

Hắn không có thời gian để ngoảnh đầu nhìn lại, liền nhảy luôn về phía trước để trốn!

Con dao sắc nhọn đâm xuyên qua áo khoác ngoài của hắn, suýt chút nữa xuyên qua lưng dưới của hắn.

Vừa lăn tại chỗ, Hàn Phi lập tức điều chỉnh vị trí, hắn nhanh chóng leo lên bãi cạn, sau đó nhìn về phía sau.

Lưỡi dao lần nữa tập kích đến, mang theo những trận gió lạnh.

“Tao biết ngay là mày lừa tao, có phải mày đã nhìn thấy gì rồi không! Mày nhất định đã nhìn thấy gì rồi!”

Giọng nói của một người đàn ông trung niên lọt vào tai Hàn Phi, người này nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt gớm ghiếc.

Gã đội một chiếc mũ lưỡi trai, mặc một chiếc áo khoác sẫm màu, trong túi áo lộ ra một nửa chiếc khẩu trang dính đầy nước bùn.

Người này đã từng đi đến siêu thị đồ cũ, hôm qua gã chính là muốn mua lại những đồ chơi của con trai mình!

“Anh quả nhiên đã giết chính vợ và con trai mình!”

Sự việc phát triển đến bước này, tiếp tục giả bộ ngu ngơ cũng không có ý nghĩa gì nữa, bố của cậu bé chính là một tên điên, trong tình huống còn chưa chắc chắn, đã vung thẳng dao về phía Hàn Phi.

“Mày biết cũng không ít đâu!” Người đàn ông to lớn vạm vỡ, cầm lấy con dao sắc bén lại lao vào Hàn Phi, động tác nhanh đến kinh ngạc, trông không giống một nhân viên văn phòng bình thường chút nào.

Dùng hết sức né tránh, đồng tử Hàn Phi dần dần co rút lại, dù sao phòng ngự cũng không phải chuyện hắn giỏi làm.

Bị buộc phải lùi lại, giày bị nước sông làm ướt, bọn họ trong quá trình di chuyển nhanh chóng đã đến bên mép sông.

Chỗ này lồi lõm không bằng phẳng, Hàn Phi cuối cùng cũng bắt được cơ hội đối phương giẫm hụt, lập tức thu hẹp khoảng cách, bắt đầu phản đòn!

Sau khi trải qua những trải nghiệm đầy thử thách trong thế giới tầng sâu, Hàn Phi ra tay cũng vô cùng tàn nhẫn.

Hắn ra tay là dùng dao chém trực tiếp về phía yết hầu của người đàn ông, khi cổ của người đàn ông gần như biến dạng, hắn lại khóa cánh tay của đối phương lại, các ngón tay gần như cắm sâu vào thịt đối phương.

Chiêu nào cũng chí mạng, tấn công của Hàn Phi đều vào đúng chỗ hiểm, việc này căn bản không phải là côn đồ đường phố đánh nhau, mà là sát thủ chuyên nghiệp đang thực hiện nhiệm vụ.

Thân thể người đàn ông cường tráng hơn Hàn Phi rất nhiều, sức lực cũng hơn hắn, nhưng gã đứng trước mặt hắn lại cảm thấy có chút sợ hãi, thanh niên ngụy trang thành thỏ trắng này dường như đã thực sự muốn giết người!

"Bang!"

Người đàn ông cố gắng hết sức để thoát ra, nhưng con dao trên tay anh ta lại rơi xuống trên hòn đá.

Lúc này, con dao đã ở gần Hàn Phi hơn, nếu hắn không tự tin vào kỹ năng của bản thân, hiện tại có thể lập tức lấy dao để tự vệ.

Nhưng thực tế hoàn toàn ngược lại, người đàn ông ở xa con dao thay vào đó lại lao về phía con dao, dường như chỉ có cầm con dao mới có thể mang lại cho gã cảm giác an toàn.

Ngay khi đối phương di chuyển, trực tiếp tiếp cận, Hàn Phi đến nhìn cũng không thèm nhìn con dao, dùng tay đấm mạnh vào quai hàm của người đàn ông.

Nhìn thấy con dao ở ngay trước mặt, trong lúc người đàn ông miễn cưỡng cúi xuống, đầu gối lấy đà đã lâu của Hàn Phi trực tiếp đâm thẳng vào cơ thể người đàn ông.

Người đàn ông hét lên một tiếng thê thảm, gã cũng không để tâm vào nhặt con dao lên nữa, lồm cồm vừa lăn vừa bò

chạy về phía sau.

Hàn Phi không chuẩn bị bỏ qua cho gã, theo sát ngay phía sau.

Đại khái chạy được mười mấy mét, người đàn ông vấp phải một thứ gì đó trên mặt đất, gã rơi khỏi bờ kè.

Nước bắn tung tóe, Hàn Phi cởi áo định nhảy xuống sông tiếp tục đuổi theo nhưng đứng trên bờ phát hiện thi thể người đàn ông đang chìm dần, dưới đáy sông sâu dường như có rất nhiều món đồ chơi đang túm tóc và quần áo của người đàn ông, không để cho gã nổi lên.

Từng vòng gợn sóng cuốn đi, Hàn Phi nhìn người đàn ông đang từng chút một chìm vào trong nước.

"Con sông Sa Hà này sâu bao nhiêu?"

Nước sông chảy chậm mang đến cho Hàn Phi cảm giác chết chóc và bất hạnh, hắn không muốn dừng lại bên sông nữa.

"Người đó đã chết rồi à?"

Nước ở bãi cạn ngấm vào trong giày, mang theo cảm giác lạnh lẽo thấu xương, khi Hàn Phi lùi về phía sau, hắn nhìn thấy thứ vừa rồi đã khiến người đàn ông vấp ngã.

Đó là một món đồ chơi con rối của trẻ con, trên người nó dính đầy bùn, nhìn kiểu dáng trông có vẻ giống với con rối bị cắt bỏ đầu trong cửa hàng.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ —— Đồ chơi, thành công giúp cậu bé chuộc lại đồ chơi của mình."

"Tiếc nuối trong nội tâm của chủ nhân điện thờ đã được bù đắp 10%! Nhận được lượng lớn phần thưởng kinh nghiệm! Nhận được vật phẩm đặc biệt —— đồ chơi."

"Đồ chơi (vật phẩm đặc biệt trong điện thờ, không thể mang ra khỏi thế giới ký ức): Khi anh ta tháo rời 'đồ chơi' của đứa trẻ, không hề ngờ rằng, kể từ ngày hôm đó anh ta cũng trở thành 'đồ chơi' trong mắt đứa trẻ."

“Tác dụng của vật phẩm này là chưa xác định, sau khi trời tối có lẽ sẽ xuất hiện một số thay đổi.”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành một nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên, có một lần cơ hội mở ô vật phẩm, bạn có thể chọn một vật phẩm để mang vào thế giới ký ức của chủ nhân điện thờ.”

Nghe thấy hệ thống nhắc nhở, Hàn Phi liền mở ô vật phẩm ra, sau một hồi suy nghĩ lấy ra một con dao không lưỡi.

“Hoàn thành thêm một nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ nữa mình có thể lên level rồi, rõ ràng mọi thứ đều phát triển theo chiều hướng tốt, nhưng sao mình cứ có một loại dự cảm không lành.”

Trời từ từ sáng hơn, phía xa xa bắt đầu xuất hiện những người đi bộ trên đường phố.

Hàn Phi không dám ở lại đây, hắn nhanh chóng rời khỏi bãi cạn, chạy một mạch trở về trung tâm thương mại.

Hiện tại đã hơn năm giờ sáng, trung tâm thương mại vẫn chưa mở cửa, gần đó cũng không thấy ai.

Hàn Phi yên lặng đẩy cửa cửa hàng ra, khi âm thanh ding dong ding dong vang lên, một tiếng bước chân vội vã vang lên từ sâu trong cửa hàng.

Không lâu sau, Hoàng Oanh dụi mắt xuất hiện trong cửa hàng, đầu tóc bù xù, trên mặt còn có dấu vết của việc ngủ đè vào.

“Cuối cùng em cũng đã quay về rồi!” Vừa nhìn thấy Hàn Phi, Hoàng Oanh lập tức phấn chấn: “Ngày đầu tiên đi làm, em đã nghỉ làm không xin phép mấy tiếng đồng hồ rồi! Chị còn tưởng rằng em gặp tai nạn gì cơ! Làm chị sợ chết khiếp!”

“Chị Hoàng, em tiễn người giao đồ ăn kia về, kết quả gặp phải một số chuyện, thực sự xin lỗi.” Hàn Phi nhìn Hoàng Oanh, trên người đối phương không có bất kì khác thường, sau khi hắn rời đi đêm qua cũng không có chuyện gì kinh khủng xảy ra.

“Lần này thì thôi, chị cũng sẽ không nói với ông chủ, nhưng không có lần sau nữa đâu nhé!” Giọng điệu của Hoàng Oanh nghiêm khắc, nhưng cô ấy vẫn chăm sóc cho Hàn Phi: “Em lăn lộn trong bùn à? Sao quần áo bẩn thế?”

“Chiếc xe lăn của bố người giao hàng đã rơi xuống bãi cạn sông Sa Hà, em đã giúp bác ấy nhấc nó ra.”

“Em quả thực là một người lương thiện, nhưng đôi khi chỉ lương thiện cũng không tốt.” Hoàng Oanh thở dài, không trách Hàn Phi nữa: “Em về nhà nghỉ ngơi thật tốt, đêm nay chỉ có mình em trực ca đêm thôi đó.”

“Được ạ.” Hàn Phi liếc nhìn cửa hàng: “Chị Hoàng, tối hôm qua trung tâm thương mại không xảy ra chuyện gì à? Hai người bảo vệ không làm khó chị chứ?”

“Không, hai người đó sau khi quay lại từ tầng ba thì trở nên vụng trộm lén lút, suốt ngày đi lang thang khắp trung tâm thương mại, căn bản không đến chỗ chúng ta.” Hoàng Oanh vươn vai một cái.

“Cẩn thận một chút, hai người bảo vệ đó nói không chừng sẽ làm ra chuyện gì đó, hay là chị hãy khóa cửa hàng lại rồi hãy đi ngủ.” Hàn Phi không hề tín nhiệm hai người bảo vệ đó, cộng thêm những lời Hoàng Oanh vừa nói, hắn rất nghi ngờ một số thứ gì đó có phải là đã chạy lên trên người bảo vệ rồi không.

“Không sao, trong cửa hàng có camera giám sát, bọn họ không có cái gan đấy đâu.”

“Vậy được.” sau khi Hàn Phi nói xong thì rời khỏi siêu thị đồ cũ, hắn đi bên trong lối đi của trung tâm thương mại, cứ luôn có cảm giác có người đang nhìn mình.

Duy trì tốc độ bình thường, đến khi Hàn Phi sắp rời khỏi lối C của trung tâm thương mại mới đột nhiên quay đầu lại, hắn nhìn thấy hai người bảo vệ kia đang đứng cạnh nhau ở lan can tầng hai, sắc mặt trắng đến nỗi có chút không bình thường.

Bầu trời bên ngoài đã sáng hẳn rồi, người đi đường cũng dần dần nhiều hơn, Hàn Phi không tiếp tục dừng lại ở trung tâm thương mại nữa, mà đi về nhà của mình.

Hắn đã thức cả một đêm rồi, tình trạng cơ thể đang xấu đi, giá trị tâm trạng cũng bắt đầu giảm xuống, hắn phải kịp thời nghỉ ngơi đầy đủ mới được.

Đi qua cầu đá, đi vòng qua công viên nhỏ bỏ hoang, đi qua hai con ngõ, Hàn Phi cũng về đến nhà của mình.

Mở cửa phòng ra, một mùi mốc khó ngửi xộc vào mũi, có điều Hàn Phi đã sớm quen với những thứ này rồi.

Hắn đi vào trong phòng, khi hắn đóng lại cửa phòng, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại lần nữa xuất hiện.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công trải qua đêm đầu tiên, nhật ký của bạn đã được cập nhật."

"Nhật ký đã được cập nhật? Nhưng mình đã viết gì đâu?" Hàn Phi mở cửa tủ lạnh lấy cuốn sổ ra, lật đến trang mới nhất, phát hiện trên đó vậy mà lại có thêm những dòng chữ vô cùng nguệch ngoạc.

"Hôm nay mình đã tìm được công việc mới, toàn bộ đều là ca đêm, như vậy mình vừa hay có thể có thời gian vào ban ngày, đi làm ở nơi khác."

"Công việc mới không khó, mình đã thành thạo hết, chỉ có điều buổi tối ở trung tâm thương mại đó có hơi đáng sợ."

Nội dung cuốn nhật ký đều là những thứ vụn vặt, nhưng nét chữ càng ngày càng nguệch ngoạc, dường như người viết đang chịu áp lực tinh thần rất lớn.

"Mình đã ghi nhớ hết vị trí của tất cả các mặt hàng, đọc thuộc giá cả, mẹ từ nhỏ đã nói với mình phải là người có trách nhiệm, đúng vậy, mẹ còn bảo mình phải làm một người tốt, người tốt sẽ được báo đáp."

"Mình đã giúp đỡ một nhân viên giao đồ ăn, mình không để anh ấy bị bảo vệ bắt nạt, mình là có ý tốt, mình thực sự là có ý tốt, nhưng tại sao? Tại sao lại biến thành như vậy? Mình không muốn! Thực sự không muốn! Ai có thể đến cứu mình! Mình chỉ muốn giúp người mà thôi, tại sao cuối cùng lại giết người! Anh ta chết rồi, mình đã tận mắt nhìn thấy anh ta chết, con dao đâm vào ngực anh ta, là anh ta muốn giết mình mà!"

Dòng chữ ở mặt sau của cuốn nhật ký đã méo mó, người viết không mạch lạc, giống như bị điên vậy.

Nhìn thấy mấy chữ cuối cùng của cuốn nhật ký, vẻ mặt của Hàn Phi tối sầm lại.

Cuốn nhật ký này không phải do hắn viết, có lẽ là của ký ức chủ nhân điện thờ.

Mọi việc đều đúng như dự đoán của Hàn Phi, chủ nhân điện thờ đã giúp người giao hàng, nhưng anh ta không lập tức đưa người giao hàng về ngay, đợi rất lâu phát hiện bố của người giao hàng không đến, điện thoại không gọi được, lúc này anh ta mới đưa người giao hàng về nhà.

Cả hai tìm thấy chiếc xe lăn của ông lão khi đi ngang qua bãi cạn, xuống kiểm tra thì vô tình va phải người bố của cậu bé.

Người bố của cậu bé không nói lời nào liền muốn diệt khẩu, trong quá trình hai bên ẩu đả, con dao rơi xuống, cách vị trí chủ nhân điện thờ gần hơn.

Anh ta cầm dao lên phòng thân, nhưng lại trong lúc hoảng loạn đâm phải chỗ hiểm của người bố cậu bé, đối phương đã rơi xuống dưới sông Sa Hà.

Nhân chứng duy nhất của cả sự việc, chính là Vương Bình An ngốc nghếch.

“Tối hôm qua mình không chạm vào con dao đó, nhưng kết quả vẫn là người bố của cậu bé bị sát hại, xem ra trong thế giới kí ức có một số điểm mấu chốt vẫn không thể nào thay đổi được.”

Hai tay Hàn Phi dần dần nắm chặt, nếu như điểm mấu chốt của kí ức không thể thay đổi được, vậy hắn làm thế nào để bù đắp những tiếc nuối của chủ nhân điện thờ, trong tuyệt vọng sâu nhất này, nắm lấy ánh sáng suy nhất.

Chương 436: Mười ngón

Đêm đầu tiên nhận việc, đã học thuộc giá cả của tất cả các mặt hàng trong siêu thị đồ cũ, ghi nhớ vị trí sắp đặt của chúng, giúp một người giao hàng bị bắt nạt, còn lỡ tay giết chết một nghi phạm giết người.

Chủ nhân của điện thờ đã ghi lại tất cả những điều này một cách chi tiết trong nhật ký của mình, anh ta vốn đã phải chịu một áp lực rất lớn, sau khi lỡ tay giết người, anh ta gần như muốn suy sụp.

Mẹ thì bệnh nặng nằm viện cần tiền gấp, anh ta làm hai công việc cùng lúc vào ban ngày và ban đêm, cố gắng hết sức, nhưng số phận lại đùa cợt với anh ta.

"Giết người?"

Từng câu chữ trong nhật ký đều chứa đựng sự tuyệt vọng và bất an đến nghẹt thở, từ những nét chữ nguệch ngoạc, có thể thấy trạng thái tinh thần của chủ nhân điện thờ đang rất tồi tệ.

Chỉ nhìn những dòng chữ trong cuốn nhật ký, tâm trạng của Hàn Phi bắt đầu giảm xuống, dường như những dòng chữ đó là do hắn viết ra, ảnh hưởng đến tâm trạng của hắn lúc nào không hay.

"Chủ nhân của điện thờ cứu mẹ của mình, phải lợi dụng tất cả thời gian để gom góp tiền, nếu như bị cuốn vào trong vụ án mạng giết người, e rằng anh ta có khi còn không có cơ hội cuối cùng được gặp mặt mẹ."

Hàn Phi nhìn chằm chằm những dòng chữ nguệch ngoạc trên cuốn nhật ký, đưa tay xé từng trang nhật ký, cầm bút gạch xóa lên tất cả những dòng chữ.

Để không nhìn thấy dấu vết của dòng chữ trên mặt sau của tờ giấy, Hàn Phi đã bôi bẩn mặt trước và mặt sau của tờ giấy, sau đó xé trang giấy thành từng mảnh và ngâm vào nước.

Sau khi tất cả ngâm nát hết, hắn xả nó xuống cống theo từng đợt một.

"Cảm xúc của mình bị ảnh hưởng bởi cuốn nhật ký này, tâm trạng của mình dao động theo những từ trong cuốn nhật ký. Mình không thể thay đổi được nút ký ức mấu chốt của thế giới ký ức này, chính mình vẫn đang không ngừng bị thế giới ký ức này đồng hóa, có thể sẽ dần dần trở nên giống như chủ nhân điện thờ."

"Bịch! Bịch! Bịch!"

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, Hàn Phi nhanh chóng giấu đi quyển nhật ký: "Đến đây, đến đây! Đừng vội!"

Mở cửa ra, Hàn Phi nhìn thấy một người phụ nữ mũm mĩm đứng ở cửa, cô ta mặc một chiếc áo khoác màu đỏ không vừa người, trên người còn toát ra mùi thơm rẻ tiền.

"Tôi cũng là thấy cậu đáng thương, cho cậu nộp tiền nhà muộn một tháng, nhưng tiểu tử cậu lại không tử tế! Tôi không nói, có phải cậu sẽ cứ lén lút ở như thế này không?" Giọng người phụ nữ rất thô thiển, nghe hơi chói tai: "Tôi cũng không phải là làm từ thiện, cậu bù tiền thuê nhà nợ cho tôi ngay lập tức, nếu không thì thu dọn đồ đạc rồi cút đi!"

"Tôi vẫn còn nợ tiền nhà một tháng?"

"Giả vờ hồ đồ à?" Sắc mặt người phụ nữ càng xấu, bàn tay mập mạp của cô ta vỗ vào cửa: "Mới tí tuổi đầu đã học thói ăn vạ rồi sao?"

"Chị ơi, chị nghe em nói này, tiền nhà em nhất định sẽ đóng bù. Nhưng em hy vọng chị có thể cho em thêm một thời gian nữa, em vừa mới tìm được việc làm, trong tay không có chút tiền nào cả." Hàn Phi huy động cảm xúc của con người đến cực hạn, hắn lúc này đã đến bước đường cùng, như thể thế giới này chỉ còn lại mình hắn vậy.

Sau cùng, Hàn Phi đã dành thời gian cố gắng sử dụng kỹ năng diễn xuất bậc thầy của mình và khả năng ăn nói mà hắn đã rèn luyện trong thế giới tầng sâu, cuối cùng cũng đã xin thêm được vài ngày nữa cho mình.

Sau khi bà chủ nhà rời đi, tâm trạng của Hàn Phi liền giảm đi 3 điểm.

"Trong thế giới kí ức này, con người không dễ đối phó hơn quỷ là bao nhiêu."

Sau khi đóng cửa lại, Hàn Phi nhìn một chút gạo còn sót lại trong phòng bếp, khẽ thở dài một tiếng: "Đây cũng đều là những chuyện mà chủ nhân điện thờ đã trải qua à? Nhưng mình có thể đến nhà Vương Bình An ăn chực."

Cởi bỏ chiếc áo khoác và đôi giày dính đầy bùn đất, Hàn Phi bắt đầu lục tung các hộp và tủ để tìm quần áo mặc, nhân tiện lục trong các túi ra xem có tiền lẻ không.

Tìm kiếm hồi lâu, Hàn Phi phải từ bỏ rồi, nguyên chủ của căn hộ này đã dùng tình trạng thực tế nói cho hắn biết thế nào được gọi là túi còn sạch hơn mặt.

"Chủ nhân căn hộ chỉ có một thẻ ngân hàng, quan trọng mật mã là gì mình cũng không biết." Hàn Phi hiện tại cực kỳ thiếu tiền, thậm chí còn không có bảo đảm sinh hoạt cơ bản nhất: "Không thể cứ như vậy được, mình ít nhất mỗi ngày phải đảm bảo đều ăn no mới được."

Ăn không chỉ đơn giản là để no bụng, quá trình ăn còn là một kiểu hưởng thụ và thỏa mãn, có tác động rất lớn đến tinh thần và tâm trạng.

Sau khi uống một cốc nước lớn, Hàn Phi nằm trên giường, lấy điện thoại di động ra bắt đầu tìm cơ hội làm việc trong ngày, nhưng chưa kịp nằm xuống không bao lâu, cửa phòng lại bị gõ tiếp lần nữa, tiếng gõ cửa lần này thậm chí còn lớn hơn lần trước.

"Lại là ai?"

Hàn Phi đứng dậy mở cửa ra, bên ngoài có một người đàn ông mặc áo sơ mi hoa đang đứng, nhìn anh ta khoảng chừng ba mươi tuổi, bộ dạng lưu manh côn đồ.

"Hôm qua công việc như thế nào? Anh cho em công việc này có hài lòng không?" Người đàn ông có vẻ rất thân quen với nguyên chủ của căn hộ, đi thẳng vào nhà, ngồi trên giường

của Hàn Phi: "Hoàn toàn đáp ứng yêu cầu của em, chỉ làm ca đêm, lương còn cao, để anh nói cho em biết, để tìm được công việc này cho em, anh đã phải nhờ rất nhiều mối quan hệ mới có thể làm được đấy."

Hàn Phi không có chút ấn tượng nào về người đàn ông này, hắn không có đóng cửa, chỉ đứng ở bên cửa nghi hoặc nhìn anh ta.

"Cậu cứ nhìn tôi như vậy làm gì?" Người đàn ông châm một điếu thuốc: "Tôi đã tìm được việc cho cậu rồi, có phải là cậu cũng nên đưa phí môi giới cho tôi rồi không?"

Chỉ ngắn ngủi vài câu nói, Hàn Phi đại khái đã xác định được thân phận của đối phương, đây là một người môi giới phi pháp, nguyên chủ điện thờ có bệnh mới lo tìm thầy, kết quả dưới sự giúp đỡ của người môi giới phi pháp này trở thành nhân viên ca đêm trong một siêu thị đồ cũ.

"Bao nhiêu tiền?" Hàn Phi là một công dân tốt tuân thủ luật pháp, rất ít sử dụng thủ đoạn ngầm để xử lý sự việc, trừ trường hợp đặc biệt.

"Một nghìn năm trăm tệ! Lúc đầu đã thỏa thuận rồi." Người mặc áo hoa lấy trong túi ra một bản hợp đồng đã ký, trên đó có dấu vân tay màu đỏ: "Sao thế? Sau khi bắt đầu làm việc lại chuẩn bị chay ỳ à?"

Chậm rãi đóng cửa lại, Hàn Phi cảm thấy mình hiện tại đã gặp phải trường hợp đặc biệt.

Hắn không biết lựa chọn của chủ nhân điện thờ là gì, vì vậy hắn chuẩn bị giải quyết nó theo cách của mình.

"Có thể thư thả vài ngày nữa được không, em cũng vừa mới đi làm, tháng sau em trả cho anh có được không?"

"Người anh em, tôi biết bây giờ cậu đang thiếu tiền, nhưng chúng ta không thể vi phạm hợp đồng được, tôi cũng chỉ là chân chạy việc vặt thôi." Người đàn ông ngậm điếu thuốc, giả vờ trầm ngâm: "Thế này đi, tôi đưa cậu đến một nơi, ở đó có thể giải quyết những nhu cầu cấp thiết."

Người đàn ông không biết là cảm thấy được nguy hiểm, hay là vận khí tương đối tốt, anh ta đứng dậy và lại mở cửa ra: "Đi thôi, đừng đứng ngây ra đó nữa."

Hàn Phi hiện tại đang cần nghỉ ngơi gấp, thức đêm lâu không tốt cho sức khỏe, hắn nhìn thời gian một chút, cuối cùng cũng quyết định cùng người đàn ông rời đi.

"Phải đi đâu?"

"Đến nơi thì cậu sẽ biết thôi."

Sơ mi hoa dẫn Hàn Phi ra khỏi khu phố sắp bị phá bỏ, bọn họ đi một quãng đường dài trong con ngõ đổ nát, lòng vòng từ đông sang tây, cuối cùng bước vào một phòng đánh bài.

Khói thuốc dày đặc trong không khí, môi trường của phòng đánh bài này rất kém, bên trong cũng không có nhiều người.

"Anh dẫn em đến đây làm gì? Em không bao giờ chơi bài." Hàn Phi tỏ vẻ thư sinh không hiểu, muốn quay về, nhưng lại bị sơ mi hoa bắt lấy.

"Đừng vội đi như vậy! Đã đến rồi mà."

Anh ta mở tấm mành tre ở góc trong cùng của phòng đánh bài lên, đây là một phòng làm việc khá sạch sẽ.

Cửa sổ đóng chặt, bên ngoài giăng lưới chống trộm, trên sàn nhà mơ hồ có thể nhìn thấy vết máu còn lưu lại, trong gạt tàn thuốc lá nhét đầy đầu lọc thuốc, trên bàn làm việc có bày một bức tượng Quan Công, trên bức tường bên cạnh treo một bức tranh hình rồng hổ.

Giày da phát ra âm thanh nặng nề khi giẫm xuống đất, không lâu sau khi Hàn Phi và sơ mi hoa đi vào, bức mành tre lại được vén lên.

Một người đàn ông cao lớn với vết sẹo trên má bước vào phòng, gã không nói lời nào, ngồi xuống chiếc ghế sô pha duy nhất trong phòng.

Không lâu sau khi người đàn ông cao lớn bước vào, cánh cửa sau lưng Hàn Phi đã bị đóng sầm lại, một người đàn ông mập mạp nặng hơn 200 cân đứng canh cửa.

Khuôn mặt đầy da thịt của người đàn ông mập mạp, trên làn da lộ ra ngoài có hình xăm một con hổ dữ đang xuống núi.

“Anh Lý, cậu ấy chính là học sinh trước đây nhờ tôi tìm việc giúp.” Sơ mi hoa trở nên rất ngoan ngoãn trước mặt người đàn ông mặt sẹo, cũng không dám lớn tiếng.

Người đàn ông có vết sẹo trên mặt vẫn không nói, chỉ đưa tay ra.

Sơ mi hoa lập tức hiểu ý đối phương, vội vàng đưa tờ giấy có dấu tay của Hàn Phi cho đối phương.

Mặt sẹo liếc nhìn một cái, sau đó lấy ra sáu trăm tệ từ trong ngăn kéo và ném nó lên bàn.

“Anh Lý, đây có phải là hơi ít không? Lần trước là một nửa…”

“Ít sao?” Mặt sẹo nhìn lên sơ mi hoa, người đàn ông đó lập tức kinh sợ, cầm tiền trên bàn chạy ra ngoài.

Anh ta rất hiểu ý, sau khi rời đi còn không quên đóng cửa lại.

“Cậu tên là Hàn Phi đúng không?” Mặt sẹo cất mảnh giấy đi, sau đó lấy ra một tờ mới và đặt nó trên bàn làm việc: “Tiền cậu nợ cậu ta tôi đã trả giúp cậu rồi.”

“Cảm ơn.” Sắc mặt Hàn Phi đã phát sinh thay đổi, trong mắt hắn tràn ngập bất an, lùi về phía sau, nhưng lại va vào tên béo mặt dữ tợn kia.

“Cậu đừng sợ, tôi chỉ là nghe nói mẹ của cậu bị bệnh, cậu cần dùng tiền gấp, tôi có thể cho cậu vay một phần.” Ngón tay mặt sẹo gõ lên trên bàn: “Chỉ cần cậu kí vào bản hợp đồng này, bây giờ liền có thể cầm tiền rời đi.”

“Chỉ đơn giản vậy thôi?” Hàn Phi đi đến bên cạnh bàn, mặt sẹo lấy ra một bản giấy nợ lãi suất cao, hắn vay tiền ở đây, chưa đến một tháng sẽ phải trả gấp đôi.

“Nguyên chủ của điện thờ cũng bị bọn họ bức bách như này sao?” Hàn Phi đặt giấy nợ xuống, sắc mặt vui buồn bất định.

“Tôi đã trả trước nợ cho cậu, cậu không kí vào bản giấy nợ này, hôm nay sẽ không thể rời khỏi đây.” Mặt sẹo châm một điếu thuốc, gã căn bản không để Hàn Phi vào trong mắt: “Thiếu nợ trả tiền, đạo lý bất di bất dịch này, cậu không lẽ không hiểu à?”

Tên mập mặt dữ tợn cũng đi đến, anh ta đứng ngay sau lưng Hàn Phi.

Đối với một học sinh mới bước vào xã hội, áp lực mà hai tên côn đồ này mang đến vẫn là rất lớn.

“Tôi thì có thể kí, chỉ có điều hai người có thể cho tôi vay thêm chút tiền không?” Hàn Phi rụt rè hỏi mặt sẹo.

“Mượn bao nhiêu?” Mặt sẹo ngay lập tức hưng phấn, gã không sợ Hàn Phi mượn tiền, chỉ sợ Hàn Phi kiên quyết không mượn tiền.

“Năm vạn, giữa tháng sau tôi sẽ trả cho anh.”

“Năm vạn?” Mặt sẹo nhìn chằm chằm khuôn mặt của Hàn Phi, sau khi suy nghĩ hồi lâu, trên mặt lộ ra nụ cười: “Được thôi, có điều nếu như là năm vạn thì không thể chỉ kí mỗi tờ giấy nợ thôi.”

Anh ta lại từ trong ngăn kéo lấy ra hai bản hợp đồng, trong đó một bản là thỏa thuận tự nguyện từ bỏ cơ thể.

Đặt hợp đồng lên trên bàn, dường như để thuyết phục Hàn Phi, mặt sẹo trực tiếp từ trong ngăn kéo bị khóa lấy ra hai vạn tệ đặt lên bàn: “Kí đi, kí xong bây giờ cậu có thể cầm tiền rời đi.”

Cầm hợp đồng lên, sau khi Hàn Phi xem đi xem lại, lắc lắc đầu: “Bản thỏa thuận tự nguyện từ bỏ cơ thể này tôi không thể kí, ngoài ra lãi suất của các anh quá cao, nhiều nhất tôi chỉ có thể chấp nhận lãi suất 2%.”

“Mày đang nói điều kiện với chúng tao à?” Tên mập mặt dữ tợn cười ra tiếng: “Đã gặp ngây thơ rồi, nhưng chưa gặp qua ai lại ngây thơ như này.”

Anh ta cử động cổ tay, ngón tay kêu rắc rắc.

“Các anh không chấp nhận thì thôi.” Hàn Phi xé rách bản thỏa thuận tự nguyện từ bỏ cơ thể, bất kể bản thỏa thuận có trói buộc không, hắn cũng đều sẽ không dính đến những thứ này.

Nguyên chủ của điện thờ có kí hay không hắn không quan tâm, dù sao thì hắn cũng sẽ không để lại tên của mình trên bản thỏa thuận này.

“Một nghìn năm trăm tệ kia chờ sau khi được phát lương tôi sẽ trả cho các anh.” Hàn Phi nói xong thì đi về phía cửa phòng, nhưng hắn vừa mới xoay người liền nghe thấy tiếng gió truyền đến bên tai.

Hàn Phi nghiêng người tránh ra, tên mập đập vào không trung đáp xuống bàn làm việc.

“Tránh cũng nhanh đấy chứ?” Tên mập mặt dữ tợn có chút kinh ngạc, anh ta lập tức phát động công kích, người bình thường rất ít có khả năng tránh được.

“Đây là các anh động thủ trước đấy nhé.” Hàn Phi biết rất rõ, đối phương hoàn toàn không có ý định buông tha cho hắn.

“Chúng tao động thủ trước đấy, mày có thể làm gì nào? Chúng tao chỉ là đang nói cho mày biết cái giá của việc không trả tiền là gì!” Tên mập lấy một thanh gỗ rắn chắc trên bàn vung về phía Hàn Phi.

Thấy đối phương toàn lực ra tay, Hàn Phi cũng không khách khí, động tác của hắn còn nhanh hơn tên mập rất nhiều.

Né được đòn đầu tiên của tên mập, khi tên mập lùi lại, Hàn Phi đã đá vào đầu gối của đối phương, nắm lấy cổ tay anh ta rồi đi vòng quanh anh ta.

Khi tên mập ngã về phía trước, Hàn Phi đã vặn cánh tay của tên mập lên vặn ngược trở lại, toàn bộ cánh tay của người kia bị trật khớp ngay lập tức, âm thanh của xương trật khớp vô cùng kinh hoàng.

Trong nhà vang lên tiếng la hét thê thảm, một cánh tay của tên mập bị phế đi, trong tình huống bình thường lúc này nên

dừng lại rồi, nhưng Hàn Phi không nói lời nào, trực tiếp nắm lấy cánh tay còn lại của tên mập, vặn gãy.

Lỗ tai khẽ nhúc nhích, Hàn Phi chú ý tới phía sau có tiếng động bất thường, hắn nhìn cũng không thèm nhìn, liền nắm lấy cánh tay mềm nhũn của tên mập chặn lại phía sau.

Thanh gỗ rắn chắc đập vào mu bàn tay của tên mập, anh ta lại hét lên, nhưng không ai quan tâm đến cảm giác của anh ta.

Một chân đá bàn làm việc lật ngửa, khi hành động của mặt sẹo gặp trở ngại, Hàn Phi đã nắm lấy chiếc gạt tàn đầy tàn thuốc, ném thẳng nó về phía mặt sẹo.

Gần như ngay khi gạt tàn bay ra, Hàn Phi đã vội vàng xông tới.

Mặt sẹo ngay khi tránh gạt tàn ra đã bị Hàn Phi đánh ngã, chưa kịp phản ứng thì đã bị đấm vào thái dương.

Trời đất quay cuồng, khi mặt sẹo đang cố gắng để đứng vững, gã đột nhiên phát hiện cổ tay của mình đã bị người ta khóa chặt, một dự cảm chẳng lành nổi lên trong đầu.

"A!"

Cổ tay bị bẻ cong vào trong một góc khó tin, trước khi khuôn mặt của mặt sẹo cảm thấy đau đớn, đầu gã đã bị đập mạnh vào bàn.

Hoa mắt chóng mặt, hai tai ong ong, đau đớn khắp người truyền đến, trong miệng dường như đã chảy máu.

Dùng đúng thời gian 30 giây, mặt sẹo mới khôi phục lại được ý thức, gã phát hiện hai cánh tay mình đã mất cảm giác, đầu đang bị một bàn tay ấn xuống.

"Tháng sau phát lương tôi sẽ trả các anh một nghìn năm trăm tệ đó, các anh có ý kiến gì không?" Hàn Phi không chay ì, bởi vì một nghìn năm trăm tệ đó là của chủ nhân điện thờ đã mượn.

"Không có ý kiến, không có ý kiến!"

"Cậu hãy bình tĩnh một chút, vì một nghìn năm trăm tệ đó có cần phải như vậy không, thực sự không cần phải như vậy."

Mặt sẹo thở hổn hển: "Cậu vẫn còn là học sinh, còn có tương lại rộng mở, đừng bốc đồng quá."

"Tương lai?" Hàn Phi nhìn hai vạn tệ trên mặt bàn: "Hai vạn tệ này tôi mượn, tính theo lãi suất vay ngân hàng, sang năm tôi sẽ trả cả gốc lẫn lãi cho các anh."

"Như vậy không tốt lắm." Mặt sẹo run rẩy nói: "Chúng tôi cũng là chân chạy việc vặt ở bên dưới thôi, không thu được lãi, thì chúng tôi sẽ phải lấy tiền của mình bù vào."

Hàn Phi căn bản không nghe đối phương, mà trực tiếp mở ngăn kéo ra, phát hiện bên trong không còn bao nhiêu tiền nữa.

"Nếu như không phải vay tiền ngân hàng cần các loại giấy tờ và thế chấp, tôi có cần tìm các anh không? Lãi suất giống như vay ngân hàng đã là giới hạn của tôi rồi." Hàn Phi hoàn toàn có thể cướp tiền đi, nhưng hắn cảm thấy làm như vậy sẽ dẫn đến chuyện không hay, vì vậy hắn quyết định lựa chọn giống như chủ nhân điện thờ —— Vay tiền.

Chủ nhân của điện thờ bị môi giới phi pháp chơi khăm, có lẽ cũng từng bị dẫn đến đây, với năng lực lúc đó của chủ nhân của điện thờ, xác suất lớn sẽ bị bức bách kí vào giấy nợ.

"Vậy….. cũng được." Mặt sẹo liếc nhìn tên mập vẫn còn đang kêu gào thảm thiết, hiện tại căn bản không phải là vấn đề đồng ý hay không, mà là nếu như không đồng ý thì cánh tay của mình cũng không thể giữ được: "Chúng ta viết giấy nợ đi, căn cứ theo lãi suất mà cậu nói để viết."

"Tôi đã hứa với anh bằng lời nói, anh đừng lo lắng, tôi nhất định sẽ hoàn trả trong vòng một năm." Hàn Phi cầm lấy hai vạn: "Tôi khác với các anh, tôi là một người tốt."

Hàn Phi buông tay đang ấn đầu mặt sẹo ra, lần nữa đảm bảo với hai người trong phòng: "Các anh biết nơi làm việc và nơi sinh sống của tôi, nhà sư có thể bỏ chạy nhưng chùa thì không thể bỏ, các anh có thể giám sát tôi. Nhưng các anh hãy nhớ kĩ, nếu như các anh dám đến bệnh viện động vào mẹ đang bệnh của tôi……."

Nắm lấy thanh gỗ rắn chắc trên mặt đất, Hàn Phi đập mạnh vào bàn làm việc bên cạnh mặt sẹo.

Chỉ nghe thấy một tiếng vang cực lớn, thanh gỗ nguyên khối bị gãy, mùn cưa bay tứ tung.

"Hiểu rồi! Hiểu rồi!" Mặt sẹo phản ứng rất nhanh, gã thực sự đã bị Hàn Phi dọa sợ.

"Tiền tôi sẽ trả, hẹn gặp lại."

Chờ sau khi Hàn Phi đi xa, mặt sẹo mới thở phào nhẹ nhõm.

"Sinh viên bây giờ đều hung dữ như vậy à?"

Sau khi làm xong việc, Hàn Phi đi từ trong căn phòng nhỏ ra, người đàn ông mặc sơ mi hoa kia đã sớm không thấy tăm tích.

Hàn Phi cũng không đi tìm đối phương gây phiền phức nữa, hiện tại hắn cần nghỉ ngơi gấp, bởi vì tâm trạng của hắn lại bắt đầu giảm xuống một cách không thể giải thích được.

"Tại sao tâm trạng lại giảm sút như vậy? Mình dựa vào khả năng của mình vay được tiền gấp, đáng nhẽ phải cảm thấy vui mới đúng, chẳng lẽ bởi vì mình đã vi phạm nguyên tắc gì rồi à?"

Rời khỏi phòng đánh bài, Hàn Phi đi qua con ngõ nhỏ phức tạp chuẩn bị về nhà.

Trên đường người qua người lại, rất náo nhiệt, nhưng Hàn Phi lại cảm thấy mình không giống với bọn họ, không thể hòa nhập được vào thế giới đơn điệu lặp lại này.

Tăng tốc, Hàn Phi đi qua cầu đá, khi đi vào con ngõ thứ hai, hắn lại nhìn thấy người vô gia cư kia.

Người đàn ông vô gia cư nằm co quắp trong góc mặt mũi bầm dập như vừa bị ai đó đánh, trùm áo bông rách rưới rồi ôm con chó què chân trông rất tội nghiệp.

"Liệu mình có còn thông cảm với những người khác trong một thế giới như này không?"

Hàn Phi móc tiền trong túi ra, hắn không đi vào trong ngõ, xoay người đi ra phố bên ngoài mua ba cái bánh bao nhân thịt, lại mua hai chai nước.

Quay lại con ngõ nhỏ một lần nữa, hắn không trực tiếp đưa tiền cho người vô gia cư mà đặt trước mặt anh ta chiếc bánh bao nhân thịt nóng hổi và chai nước.

"Nhân lúc còn nóng ăn đi, tối qua tôi có đồng ý với anh, chờ sau khi tôi có tiền sẽ mua đồ ăn cho anh."

Người đàn ông vô gia cư đã rất ngạc nhiên khi nhìn thấy bánh bao, sau đó chắp hai tay lại, liên tục cảm ơn Hàn Phi, đồng thời lặp đi lặp lại vài từ trong miệng —— cảm ơn người tốt, người tốt một đời bình an, người tốt sẽ được báo đáp.

Hàn Phi cảm thấy trong lời nói này của người vô gia cư dường như còn có ẩn ý gì khác, nhưng dù có hỏi thế nào, người vô gia cư cũng không trả lời, mà cứ lặp đi lặp lại.

"Người tốt thực sự được báo đáp sao? Mẹ của chủ nhân điện thờ cũng dạy anh ta như vậy, anh ta còn viết câu này vào trong nhật kí."

Không quấy rầy người vô gia cư nữa, Hàn Phi đi về phía nơi mình thuê.

Hắn vừa đi đến cuối ngõ, liền nhìn thấy một đứa trẻ với chiếc cặp màu xanh trên lưng, đang co ro trong góc một mình, hình như là đang khóc.

"Bây giờ chắc là qua giờ vào học rồi?" Hàn Phi vốn không chuẩn bị lo việc bao đồng, nhưng khi đi ngang qua đứa trẻ, hắn nhìn thấy trước mặt đứa trẻ có một ít đồ chơi, đồ chơi đó với đồ chơi của cậu bé bị sát hại trong siêu thị đồ cũ là cùng một loại.

Dừng bước chân, Hàn Phi ngồi xổm xuống trước mặt đứa trẻ: "Anh bạn nhỏ, sao cháu không đi học?"

Cậu bé ngẩng đầu lên, trên mặt vẫn còn lưu lại vệt nước mắt: "Bố không cho cháu đi học, còn không cho cháu chơi với các bạn nhỏ khác, bố nói cháu đi đến ngôi trường kia thì sẽ có chuyện không tốt xảy ra, còn nói mẹ bị bệnh là đều tại cháu."

“Lần đầu tiên chú thấy phụ huynh lại không cho con em mình đi học đấy, bố cháu là bác sĩ à?” Hàn Phi tùy tiện hỏi

“Không biết.” Cậu bé lắc lắc đầu: “Bố cháu chưa bao giờ nói cho cháu biết bố làm gì, bố thường sau khi trời sáng rời khỏi nhà, trước khi trời tối thì trở về, trên người bố đặc biệt hôi, phải dùng rất nhiều xà phòng mới có thể tắm rửa sạch sẽ.”

“Đặc biệt hôi?” Hàn Phi chưa kịp phản ứng lại, đứa trẻ đó đột nhiên thu dọn lại đồ chơi trên mặt đất, vô cùng căng thẳng nhìn ra phía sau người Hàn Phi.

“Có người đến à?” Hàn Phi ngoảnh đầu lại nhìn, một người đàn ông mặc vest và đi giày da đang đứng lặng lẽ sau hắn vài mét.

“Nhất Nguyệt, bố đã nói với con không được tùy tiện nói chuyện với người lạ chưa?” Người đàn ông hoàn toàn không để ý đến Hàn Phi, giọng nói của anh ta không còn có thể dùng hai từ nghiêm khắc để diễn tả được nữa, cảm giác như đang đe dọa đứa trẻ vậy.

Bước nhanh tới, người đàn ông mặc vest kéo cậu bé dậy: “Về nhà với bố! Nếu còn chạy ra ngoài nữa, bệnh của mẹ con sẽ càng trở nên nặng thêm đấy!”

“Đồ chơi, bố ơi, đồ chơi vẫn còn trên mặt đất……”

Người đàn ông căn bản không nghe lời đứa trẻ, bế nó đi vào khu nhà dân cư mà Hàn Phi đang thuê.

“Đúng là một người đàn ông kì lạ, khí chất lộ ra trên người của anh ta hoàn toàn khác với những cư dân mà mình đã từng gặp trước đây…” Hàn Phi nhìn chằm chằm bóng lưng của người đàn ông, hai mắt đột nhiên mở to!

Khi người đàn ông mặc vest đang đi, Hàn Phi nhìn thấy trên cổ anh ta có xăm một hình khuôn mặt người!

“Mười ngón?”

Mười ngón trong thế giới tầng sâu, bọn chúng mỗi khi giết một người sẽ khắc lên cơ thể một đầu người, từ đó nhằm giam cầm linh hồn của người chết oan.

“Có lẽ không phải là trùng hợp, không ngờ được bọn chúng vậy mà lại gần mình như vậy!”

Chương 437: Căn phòng số 13

Hàn Phi nhặt đồ chơi đứa trẻ bỏ dưới đất lên, tiện tay nhét vào bên trong túi nhựa đựng bánh bao.

"Chờ sau khi người đàn ông đi ra ngoài, mình sẽ lấy lý do trả đồ chơi để đến nhà bọn họ xem xem."

Đồ chơi của đứa trẻ với đồ chơi của người bị hại trong siêu thị là cùng một loại, điều này khiến cho Hàn Phi cảm thấy nghi ngờ.

Mười ngón chiếm giữ điện thờ, bọn chúng đã thăm dò rất nhiều năm bên trong thế giới ký ức của chủ nhân điện thờ, chắc chắn nắm bắt được lượng lớn thông tin, bọn chúng rất có khả năng đã nhìn thấy hình dáng thực sự của thế giới này.

"Thế giới trong mắt bọn chúng với thế giới trong mắt mình có khi nào sẽ có điểm khác biệt không?"

Xách đồ chơi, Hàn Phi không lập tức đi theo, hắn cố ý duy trì khoảng cách với hai bố con nhà kia, bây giờ không phải là lúc để xác định mối quan hệ.

Chờ một lúc sau, Hàn Phi vừa đúng lúc đi vào tiểu khu, thì cánh cửa hành lang gỉ sét đột nhiên bị đẩy ra, một người đàn ông trung niên đầu hói, đeo kính cận đang bước ra mang theo vài bao rác lớn.

Thấy đối phương rất bất tiện xách bao rác, Hàn Phi trong tiềm thức muốn giúp đối phương, nhưng người đàn ông trung niên khi nhìn thấy hành động của Hàn Phi thì cũng ngây người ra.

Tiếp theo ông ta khẽ lắc lắc đầu: "Cậu cho dù có giúp tôi làm những việc này, tôi cũng không thể giảm tiền thuê nhà cho cậu được. Tôi biết cậu là một đứa trẻ tốt, nhưng trên đời này, ai cũng đều không phải dễ dàng gì."

"Anh là…." Hàn Phi bàn tay vươn ra trên không trung.

“Đứng ở cửa hành lang làm cái gì vậy?! Mỗi lần đều tích đống lớn rồi mới đi đổ! Cứ phải đợi bốc mùi thối rồi mới được à?” Cánh cửa góc tầng một bị mở ra, bà chủ nhà lớn tiếng mắng người đàn ông trung niên: “Vừa tan làm là ngồi liệt trên sô pha, như một người chết vậy, đến lời cũng kiệm, có mỗi ông mệt chắc? Hàng ngày tôi cũng có nhàn rỗi đâu!”

Người đàn ông đầu hói thở dài, xách bao rác đi ra ngoài, nhưng khi ông ta đi ngang qua Hàn Phi, liền nói nhỏ một câu: “Vừa rồi tôi ở trên ban công hút thuốc, nhìn thấy cậu nhặt đồ chơi của đứa trẻ ở nhà số 7, tôi khuyên cậu nhanh chóng vứt những đồ chơi đó đi, đừng có quan hệ gì với nhà đấy.”

Giọng nói của người đàn ông đầu hói rất thấp, nói xong liền xách bao rác đi ra ngoài.

Bà chủ nhà thấy người đàn ông đầu hói lề mề chậm chạp, tức giận và đóng sầm cửa lại.

Thông thường mà nói, người đàn ông có ý tốt thông báo với Hàn Phi, hắn nên hiểu ngầm trong lòng, nhanh chóng rời đi.

Nhưng Hàn Phi cứ không đánh bài theo lẽ thường, hắn có thể cảm thấy được đại ca đầu hói không có ác ý, là có ý tốt muốn nhắc nhở hắn.

Trong thế giới ký ức của chủ nhân điện thờ, người tốt thì không gặp nhiều, nhất định phải nắm lấy cơ hội này mới được!

Không trở về nhà, Hàn Phi đi theo sau đại ca đầu hói với món đồ chơi trên tay, hành động đột ngột này khiến đại ca đầu hói giật nảy mình.

“Anh, anh nói căn nhà số 7 rốt cuộc là chuyện gì?”

“Cậu vẫn còn đi theo đến đây?” Người đàn ông đầu hói cau mày: “Đừng có hỏi nhiều, dù sao thì cũng không có liên quan gì đến cậu.”

“Nhưng em nhặt đồ chơi của nhà người ta rồi, quan trọng hơn nữa là em phát hiện đồ chơi nhà anh ta có một mùi thối rất nồng nặc, loại mùi thối này em chưa bao giờ ngửi thấy…..”

“Suỵt!” Người đàn ông đầu hói đi ra khá xa, sau đó mới thấp giọng nói: “Mùi thối đó không phải là mùi thối thông thường đâu, là mùi xác thối đấy.”

“Mùi xác thối!” Hàn Phi giả vờ ngạc nhiên, như thể nghe được một đáp án mà hắn chưa bao giờ tưởng tượng ra.

“Khách nam thuê nhà số 7 đó dường như đang làm việc trong nhà xác của bệnh viện, là một y tá, thường làm công việc xử lý xác chết, thần kinh có chút không bình thường, cậu tốt hơn là nên tránh xa nhà của cậu ta ra.”

“Y tá bệnh viện? Có thể nhiều chuyện hỏi thêm một chút, anh ta làm y tá ở bệnh viện nào không?”

“Chính là bệnh viện điều trị cho mẹ cậu đấy —— Bệnh viện nhân dân thứ ba, tôi nghe nói trước đây cậu ta đã làm rất nhiều việc, nhưng đều không làm được bao lâu, công việc y tá này có lẽ là cậu ta cũng sẽ chẳng làm được bao lâu đâu.” Đại ca đầu hói chất rác thành đống bên cạnh thùng rác, vì không có ai quét dọn và quản lý nên thùng rác đã sớm chất đầy, ở đó rác chất thành núi, ruồi bay tứ tung, mùi thối ngập trời.

Đại ca đầu hói nói xong liền trở lại hành lang, Hàn Phi thì lại dừng lại bên cạnh đống rác: “Mười ngón chạy tới bệnh viện của mẹ chủ nhân điện thờ làm y tá? Đây rõ ràng là có vấn đề!”

“Mười ngón thay đổi rất nhiều công việc khác nhau, cảm giác như thể đang đi tìm thứ gì đó, tiếp xúc với những người khác nhau trên phạm vi lớn, bọn chúng đang tìm kiếm cái gì? Tìm mình à?”

Hàn Phi còn phát hiện một điểm rất đáng chú ý, trong thế giới kí ức này, hắn đã trực tiếp vào thế thân chủ nhân điện thờ, trải qua những chuyện mà chủ nhân điện thờ đã từng trải qua. Thế nhưng mười ngón lại thế thân vào người khác, xem ra bọn chúng vẫn đang đi tìm bản thể của chủ nhân điện thờ?

“Tại sao lại có sự khác biệt lớn như vậy? Là bởi vì sự tồn tại của hộp đen? Hay là nguyên nhân do hệ thống? Hoặc cũng có thể do Gương thần?”

Hàn Phi không thể quên sự hy sinh của Gương thần để đưa hắn vào trong điện thờ, khi hắn chạm vào điện thờ, chiếc

gương kia đã vỡ ra, những mảnh vỡ đầy trời giống như những vì sao trên bầu trời đêm.

"Thế giới kí ức của chủ nhân điện thờ nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, mỗi một con người ở đây đều có câu chuyện của riêng mình, nếu như không sử dụng sức mạnh của hận ý và oán niệm, bọn họ đừng nói đến việc thăm dò bí mật thế giới, chỉ tiếp tục sống thôi cũng đã không dễ dàng rồi."

Hàn Phi không biết mười ngón có bao nhiêu thực lực, dù sao thì lúc nãy khi hắn nhìn thấy người đàn ông ở căn nhà số 7, đối phương biểu hiện cũng giống như người bình thường.

"Có lẽ bọn chúng không phải là không thể sử dụng năng lực của mình, mà là sau khi sử dụng năng lực của mình, có khả năng sẽ bị loại khỏi thế giới kí ức của chủ nhân điện thờ."

Lấy người giấy màu máu mang theo bên người ra, vật phẩm nguyền rủa rank F trong thế giới kí ức này chính là một tác phẩm nghệ thuật dân gian rất bình thường.

"Mình chỉ sau khi giúp chủ nhân điện thờ bù đắp những tiếc nuối, mới có thể có được cơ hội mở ô vật phẩm ra, từ đây cũng có thể thấy thế giới kí ức vô cùng bài xích vật phẩm ngoại lai, mọi thứ ở đây chính là dấu vết tồn tại cuối cùng của chủ nhân điện thờ, có lẽ anh ta cũng không muốn một chút chấp niệm cuối cùng còn lại của mình bị lực lượng bên ngoài phá hỏng."

Mười ngón có sức mạnh vượt xa Hàn Phi, nhưng bọn chúng đến nay vẫn không thể kế thừa điện thờ, quan trọng chính là bọn chúng không đạt được sự công nhận của nhủ nhân điện thờ.

"Điều này đối với mình mà nói là một cơ hội vô cùng tốt." Cúi đầu, trên mặt Hàn Phi lộ ra một nụ cười nhạt, hắn đã quen dùng nụ cười ấm áp để che giấu sát ý.

Xách món đồ chơi chuẩn bị rời đi, Hàn Phi đang định quay lại thì đột nhiên nhìn thấy một chiếc máy bay giấy đáp xuống đống rác.

Hắn nhìn ra xa và tình cờ nhìn thấy một người phụ nữ đang đứng bên một cửa sổ nào đó trên tầng ba.

Có một thứ gì đó giống như sợi dây thừng đang quấn quanh cổ người phụ nữ, cô ấy dường như sắp treo cổ tự vẫn.

"Căn phòng ở bên trái trên tầng ba? Tối hôm qua khi mình đi làm, có một người chính là trốn trong căn phòng đó nhìn mình!" Hàn Phi nhớ tới chuyện tối hôm qua, xách theo đồ chơi lao lên cầu thang.

Một mạch chạy lên đến tầng ba, Hàn Phi gõ cửa căn phòng bên trái đó.

"Có ai ở nhà không?! Có ai không!"

Bụi bặm bay ra, chữ phúc dán ngược trên cánh cửa cũng bị bung ra.

Hàn Phi gõ cửa hồi lâu cũng không có người đáp lại, cuối cùng cửa căn phòng số 8 ở tầng hai gần cầu thang mở ra.

"Bị bệnh à! Không để cho ai ngủ cả! Tôi vừa đi làm ca đêm về thì cậu ở đấy làm ầm ĩ cái gì?" Một thanh niên mặc đồ ngủ bước ra khỏi căn phòng số 8, hét vọng lên trên tầng.

Thấy hàng xóm có ý kiến, Hàn Phi vội vàng chạy tới giải thích: "Có người tự sát trong căn phòng số 9! Tôi vừa ở tầng dưới nhìn thấy một người phụ nữ sắp treo cổ tự tử!"

Sắc mặt hắn hoảng sợ vội vã, hoàn hảo biểu lộ ra sự non nớt của một sinh viên.

"Tự tử?" Người thanh niên tức giận cười, đẩy Hàn Phi qua một bên: "Cậu đang đùa với tôi à? Căn phòng số 13 hoàn toàn không có ai sống trong đó cả."

"Thật đấy! Tôi nhìn thấy mà! Tận mắt chứng kiến!" Hàn Phi ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua căn phòng của người đàn ông: "Chúng ta cùng nhau đi tìm chủ nhà rồi mở cửa ra đi! Mạng sống con người là quan trọng nhất!"

"Mạng sống con người là quan trọng nhất, nhưng có liên quan quái gì đến tôi?" Người thanh niên rất cáu kỉnh: "Muốn phát điên thì ra bên ngoài phát điên đi! Nếu như còn làm ồn tôi ngủ, thì hãy nhìn nắm đấm lớn này của lão tử đi! Một quyền của tôi, thì cơ thể nhỏ bé của cậu căn bản không chống đỡ nổi đâu!"

“Căn phòng số 13 thực sự không có người ở sao?”

“Sao những tên điên trong khu nhà này lại càng ngày càng nhiều vậy, cũng may tháng sau mình chuyển đi rồi, không còn cần phải chịu đựng những tên bại não này nữa.” Người thanh niên đóng sầm cửa lại.

Khi người thanh niên mở cửa, Hàn Phi đã nhìn thấy cách bài trí nhà của đối phương, tất cả đồ đạc đều được thu dọn gọn gàng, giày nữ chiếm gần hết giá giày, giấy dán tường và trang trí cũng là tông màu ấm, không phù hợp với tính cách của nam giới, trên tường treo rất nhiều ảnh chụp chung của người thanh niên và một người phụ nữ, anh ta có lẽ là đang sống chung với bạn gái của mình.

Tối hôm qua người thanh niên này làm ca đêm, anh ta tuy rằng tính khí nóng nảy, nhưng cảm giác rất yêu bạn gái mình, cũng được coi là một người chăm chỉ, chỉ có điều… Hàn Phi nhớ lúc 0 giờ đêm qua khi hắn đi làm, nghe thấy có tiếng động do người tạo ra từ trong căn hộ này.

“Có lẽ là mình đã nghe nhầm rồi.”

Hàn Phi đến tầng một, bất chấp khó khăn gõ cửa phòng chủ nhà.

Bà chị chủ nhà nghe thấy giọng nói của Hàn Phi còn tưởng rằng hắn đến đóng bù tiền thuê nhà, chạy lon ton ra mở cửa, nhưng khi nghe thấy hắn nói về căn phòng số 13, sắc mặt ngay lập tức tối sầm lại.

“Số 13 không có ai ở! Cậu nhìn nhầm rồi!” Tính khí bà chủ nhà rất xấu: “Cậu có thời gian quan tâm người khác, không bằng nhanh chóng nghĩ cách trả tiền thuê nhà còn thiếu cho tôi đi!”

Bà ta nói xong muốn đóng sầm cửa lại, nhưng Hàn Phi đã nắm chặt cửa trước.

“Chị, đợi một lát!” Hàn Phi đáng thương lục tìm trong túi hồi lâu, cuối cùng tìm được sáu trăm tệ: “Nơi em làm việc ông chủ rất tốt, ông ấy thấy em làm việc chăm chỉ lại nhanh nhẹn, đã ứng trước cho em sáu trăm tệ. Trả chị, em trả trước một phần, phần còn lại em nhất định sẽ đóng nốt.”

Hai má Hàn Phi đổ mồ hôi, trên tay cầm tiền đầy vết thương nhỏ, vừa rồi khi đánh nhau với người ta, tay hắn cũng bị cọ xát xước da.

Qua khe cửa, bà chủ nhà nhìn Hàn Phi, rồi lại nhìn tiền trong tay hắn, vẻ mặt từ từ dịu đi.

Mở cửa ra, bà chủ nhà cầm lấy sáu trăm tệ của Hàn Phi, khẽ thở dài, lại lấy ra ba trăm tệ đặt lại vào tay hắn: "Cậu cũng phải ăn uống nữa, trả trước ba trăm tệ được rồi, phần còn lại cuối tháng đưa cho tôi."

"Không cần đâu, em đã để lại một ít cho mình rồi, cũng vừa đủ ăn uống."

"Vịt chết còn mạnh miệng! Đưa cậu thì cậu cứ cầm đi!" Bà chủ rất mạnh mẽ, cất ba trăm mà Hàn Phi đưa cho, sau đó ẩn ý sâu xa nói: "Cứ đi làm và cố gắng chữa trị bệnh cho mẹ, đừng lo quản những chuyện lộn xộn khác nữa, hiểu chưa?"

"Nhưng vừa rồi em nhìn thấy một người phụ nữ treo cổ tự tử trong phòng số 13…"

"Đúng là có một người phụ nữ treo cổ tự tử trong phòng số 13." Bà chủ nhà bực mình xua tay: "Nhưng là vào ba tháng trước rồi, cô ấy rất xinh đẹp, làm giao dịch viên trong trung tâm bách hóa thương mại, trông cô ấy rất bình thường, nhưng lại chết một cách đột ngột."

"Cô ấy cũng làm việc tại trung tâm bách hóa thương mại." Hàn Phi có chút sởn da gà nói: "Chị à, công việc mới tìm được của em cũng là ở trong trung tâm bách hóa thương mại, còn là ca đêm nữa. Hay là chị đưa em đến căn phòng đó xem xem, nếu không em cảm thấy không yên ổn."

Dây dưa năn nỉ, cuối cùng bà chủ nhà cũng đồng ý, bà bảo cả chồng mình đi cùng, ba người cầm chìa khóa cùng nhau đi lên tầng.

Cứ bước đi, Hàn Phi và đại ca đầu hói đi phía sau, bà chủ nhà đi phía trước một mình.

"Đúng là mấy tên đàn ông vô dụng!"

Ba người lên đến tầng ba, đại tỷ đích thân mở cánh cửa thứ mười ba ra.

Căn phòng trống trơn, tất cả đồ đạc đều được phủ một tấm vải trắng để ngăn bụi rơi xuống.

"Những tấm vải này đều là do hai chúng tôi làm, sau khi cô gái chết, chúng tôi không thể liên lạc với gia đình cô ấy, chỉ có thể lưu giữ lại căn phòng này, đồ đạc cũng không dám vứt đi." Đại ca đầu hói vẫn đứng ở cửa phòng, khi vẫn còn đang do dự có bước vào không thì đã bị đại tỷ đẩy vào.

"Xem xong chưa? Chúng tôi không lừa cậu đúng không? Căn phòng này hoàn toàn không có ai cả." Bà chủ nhà ra hiệu bảo Hàn Phi ra ngoài, nhưng hắn lại đi qua phòng khách, mở cửa nhà vệ sinh ra, trước đó hắn đã từng nhìn thấy người phụ nữ treo cổ từ cửa sổ của nhà vệ sinh.

Cánh cửa gỗ từ từ được đẩy ra, cảnh tượng trước mắt khiến mọi người đều cảm thấy kinh ngạc.

Nhà vệ sinh đầy ắp những tờ giấy bị vo tròn với đủ loại biểu tượng kỳ dị được vẽ trên đó, tất cả những tờ giấy bị vo tròn kia toàn bộ đều đang bốc ra mùi hôi thối, điều đáng kinh ngạc nhất là nét chữ trên một số tờ giấy bị vo tròn vẫn còn chưa khô, cảm giác như thể vừa mới viết lên vậy.

"Những tờ giấy bị vo tròn này ba tháng trước đã ở trong căn phòng này rồi à?" Khi Hàn Phi quay sang hỏi bà chủ nhà đại tỷ, thì mặt của hai vợ chồng đều đang ngơ ngác.

"Không có! Ba tháng trước tôi dọn dẹp căn phòng này, đã giúp cô ấy dọn dẹp sạch sẽ, chẳng lẽ có người lén lút vào trong căn phòng này?"

"Có người làm trộm một chiếc chìa khóa khác!"

Hai vợ chồng hoàn toàn không nghĩ đến chuyện ma quỷ, nhưng thái độ của họ đối với Hàn Phi quả thực đã tốt hơn rất nhiều.

Nhìn chằm chằm vào đống giấy bị vo tròn, Hàn Phi cầm lên một cái rồi mở ra, hắn luôn cảm thấy ký hiệu trên đó rất

quen thuộc, nhưng khi hắn đang chuẩn bị mở cái tiếp theo ra, giá trị tâm trạng của hắn bắt đầu giảm xuống nhanh chóng.

Trái tim gần như nhảy ra khỏi lồng ngực, Hàn Phi tranh thủ thời gian mở những tờ giấy ra, khi hắn mở đến tờ thứ mười, hắn đột nhiên nhìn thấy một cánh tay đen kịt bốc mùi thối lộ ra từ trong đống giấy vo tròn!

Hàn Phi không chút do dự, trực tiếp hướng về phía cánh tay đó chuẩn bị nắm lấy!

Nhưng sau khi cánh tay của hắn hạ xuống, lại chỉ nắm được một nắm giấy vụn.

Trong căn phòng đột nhiên vang lên âm thanh "thùng", "thùng", "thùng" một cách kì lạ, cảm giác như có một người đang bị treo lên vậy, cơ thể của cô ấy vẫn còn đang lắc lư qua lại, mũi giày cứ va vào kính cửa sổ.

"Âm thanh ở ngay bên cạnh mình!"

Giá trị tâm trạng giảm xuống dữ dội, Hàn Phi có chút thở không ra hơi, khi hắn sắp đứng không vững, đại ca đầu hói đã nắm lấy cánh tay của hắn, kéo hắn ra khỏi nhà vệ sinh.

"Đã làm ca đêm cả buổi rồi, tôi biết cậu không thể chịu đựng được nữa, hãy nhanh chóng về nghỉ ngơi đi, chúng tôi sẽ thay ngay khóa cho căn phòng này."

Hai vợ chồng chủ nhà không đợi nói tiếp, liền tiễn Hàn Phi về phòng của mình, rồi vội vàng rời đi.

Nằm ở trên chiếc giường gỗ, giá trị tâm trạng của Hàn Phi cuối cùng cũng ổn định lại, hắn cũng muốn thăm dò sự thật, nhưng hiện tại hắn đã quá mệt mỏi.

Từ từ nhắm mắt lại, Hàn Phi lần đầu tiên ngủ say trong thế giới ký ức.

Chương 438: Giọng nói từ sâu trong nhà kho

"Ngay cả khi tim cậu ngừng đập, cũng vẫn có thể sống ở đây, sống ở đây mãi mãi…"

Đột ngột mở mắt ra, Hàn Phi từ trên giường ngồi dậy, quần áo của hắn đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

"Mình vậy mà lại dễ dàng ngủ thiếp đi như vậy? Hay là vẫn đang trong thế giới ký ức của chủ nhân điện thờ?"

Mở bảng thuộc tính ra, Hàn Phi phát hiện giá trị tâm trạng của mình đã trở về 60, như vậy đã có thể ra ngoài bình thường.

"Xem ra ngủ nhiều nhất cũng chỉ có thể khôi phục giá trị tâm trạng đến 60. Hình như mình vẫn chưa trải qua cảm giác vui vẻ trong thế giới ký ức này." Xoa xoa cái đầu buồn ngủ, Hàn Phi đi vào thay một bộ quần áo khô: "Mình đã ngủ bao lâu rồi? Cảm giác trí nhớ của mình đã trở nên hơi mờ nhạt, có phải mình đã quên mất thứ gì đó không?"

Mở rèm cửa ra, sắc trời bên ngoài đã tối, Hàn Phi đã ngủ một mạch đến tối.

"Có lẽ do mình đã quá mệt mỏi."

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Hàn Phi vào bếp, nấu chút gạo cuối cùng thành cháo.

"Nếu như có thể thành công sống sót qua đêm nay, chờ sau khi trời sáng mình sẽ mua thêm nhiều thứ để tích trữ ở trong nhà, nhân tiện sẽ đến thăm mẹ của chủ nhân điện thờ, biết đâu mình có thể tìm thấy một số bí mật từ bà ấy."

Khi đến 9 giờ tối, Hàn Phi thay đồng phục làm việc, bước ra đến cửa.

Để không phải đi đường đêm sau 0 giờ, hắn chọn cách đi làm sớm, hiếm thấy có người nào yêu nghề, chăm chỉ như hắn.

Mở cửa phòng ra, thời điểm Hàn Phi bước ra khỏi cửa nhà, trong đầu hắn vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Mức độ đói hiện tại của bạn là 20, thể chất của bạn tốt, trạng thái tinh thần hiện tại của bạn hơi thấp, giá trị tâm trạng là 60, có chọn đi ra ngoài không?"

"Có."

Lời nhắc nhở của hệ thống khiến Hàn Phi hoàn toàn tỉnh táo lại, đây là trong thế giới ký ức của chủ nhân điện thờ, nhất định phải cảnh giác cao độ mới được.

"Mỗi lần đi ra ngoài hệ thống đều sẽ nhắc nhở, cảm giác hệ thống đã trở nên nhân tính hơn rất nhiều trong thế giới ký ức của chủ nhân điện thờ, lời nói cũng trở nên nhiều hơn… Chờ một chút, lời nhắc nhở trong đầu mình thực sự là của hệ thống à?"

Hàn Phi đứng ở cửa phòng, hắn cảm thấy mình không thể dựa vào âm thanh hệ thống để duy trì tỉnh táo, đây mới là ngày thứ hai, nếu như hắn quen với âm thanh nhắc nhở, giả sử một ngày nào đó âm thanh nhắc nhở đột nhiên biến mất, hoặc nhắc nhở những điều gì đó khác, hắn rất có khả năng sẽ bị mất phương hướng.

"Đây có lẽ là nhiệm vụ khó khăn nhất mà mình từng làm."

Rời khỏi căn hộ cho thuê, Hàn Phi nghe thấy bên tai mình có nhiều giọng nói khác nhau, tiếng quảng cáo trên TV, tiếng cãi vã của vợ chồng vì những chuyện vặt vãnh, tiếng răn dạy và quở mắng con cái.

Những âm thanh này Hàn Phi cảm thấy rất quen thuộc, như thể hắn đã sống ở đây rất lâu.

"Có phải là mình đang bị ký ức của chủ nhân điện thờ đồng hóa không? Rõ ràng mình còn chưa chết lần nào, tại sao đột nhiên lại có cảm giác như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì ngủ say? Nhưng nếu như không ngủ, giá trị tâm trạng sẽ từ từ giảm xuống, cơ thể cũng sẽ bị ảnh hưởng, đến cuối cùng vẫn là một kết cục chết chóc."

Chậm rãi đi đến lối vào của hành lang, Hàn Phi liếc nhìn tầng 3, tất cả âm thanh đều biến mất giữa tầng 3 và tầng 2, từ tầng 3 trở lên dường như thuộc về một thế giới khác.

Trong vô thức, bước chân bắt đầu chuyển động, Hàn Phi từng bước đi lên tầng 3, khi dừng lại ở cửa căn phòng số 13, giá trị tâm trạng của hắn lại bắt đầu giảm xuống.

"Thôi vậy, vẫn nên đi làm trước."

Chạy ra khỏi cư xá, Hàn Phi thở hổn hển, hắn cũng không hiểu vì sao lại sợ hãi.

Quay đầu nhìn lên trên, một cánh cửa sổ ở tầng ba không đóng chặt, có hai bàn tay đang vịn vào bệ cửa sổ, từ sau cửa sổ lộ ra nửa gương mặt, hai con mắt đen kịt đang nhìn chằm chằm Hàn Phi.

Một mảnh giấy vo tròn từ khe hở trên cửa sổ ném ra, miệng của nửa khuôn mặt mở ra, tựa hồ như muốn nói gì đó với Hàn Phi.

Do dự một chút, Hàn Phi cầm lấy mảnh giấy vo tròn trên mặt đất, mở nó ra.

Bên trong mảnh giấy vo tròn có vẽ những kí hiệu màu đen, giống như có thứ gì đó đã bị ném vỡ, nhìn vào mặt bên kia của mảnh giấy vo tròn, bên trên có viết vài chữ nguệch ngoạc —— Cậu cũng sẽ chết.

"Đây là nguyền rủa? Hay là nhắc nhở?"

Hàn Phi nhét mảnh giấy vo tròn vào trong túi, không nhìn lại nữa, chạy nhanh về phía bên ngoài khu dân cư.

Khi đến ngõ nhỏ đầu tiên, người đàn ông vô gia cư lần này không chạy ra khỏi góc ngõ nữa, anh ta cười khúc khích khi nhìn thấy Hàn Phi, nói với hắn một câu—— Người tốt, đêm nay bình an.

"Anh đêm nay cũng an toàn nhé." Hàn Phi thản nhiên trả lời không cần suy nghĩ nhiều, nhưng người vô gia cư vừa nghe liền cảm thấy như gặp quỷ vật, nụ cười trên mặt đột nhiên dừng lại, kéo hộp gỗ nhỏ vào trong góc tường.

“Mình nói có gì không ổn sao? Hay anh ta vừa nhìn thấy thứ gì đó?”

Hàn Phi không buông tha chi tiết này, nhưng hắn túm lấy người vô gia cư hỏi một hồi lâu cũng không hỏi ra thứ gì, thậm chí còn dọa cho con chó què chân sợ hãi đến nỗi sủa ầm ĩ.

“Con chó này của anh cũng khá hung dữ đấy chứ.” Hàn Phi nhớ trước đây khi mình đi qua, con chó này chưa bao giờ sủa.

Không lãng phí thời gian nữa, Hàn Phi bước vào ngõ thứ hai, nhà cửa hai bên trong ngõ rất ít khi sáng đèn, lại có vẻ vắng vẻ lạ thường.

“Hai con ngõ, công viên nhỏ, sau đó là cây cầu đá…” Hàn Phi đã thuộc lòng con đường này rồi, vốn muốn tránh đi vào công viên nhỏ như lần trước, nhưng hắn lại rất kinh ngạc phát hiện cậu bé trong căn phòng số 7 lúc này vậy mà lại đang ngồi một mình trên xích đu trong công viên.

Chiếc cặp sách màu xanh, bộ quần áo lấm lem bùn đất, cậu bé đang cầm vào xích đu, như thể đang nói chuyện với người bên cạnh vậy, nhưng rõ ràng xung quanh chỉ có một mình cậu bé.

“Này!” Hàn Phi đứng ở ngoài công viên nhỏ hét vào đứa trẻ đang ở bên trong: “Trời tối rồi, cháu mau về nhà đi! Đừng ở ngoài một mình!”

Nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, cậu bé dường như sợ hắn nhìn thấy bạn của mình, quay ra phía sau lưng nói nhỏ vài câu, sau đó vội vàng chạy về phía hắn với chiếc cặp sách to trên lưng.

Trên mặt cậu bé lấm tấm mồ hôi, quần áo lấm lem bùn đất, như thể một mình đã chạy đến gần bờ cạn chơi.

“Chú ơi, đừng nói cho bố cháu biết, cầu xin chú đấy.”

“Bây giờ là mấy giờ rồi? Sao cháu vẫn còn ở bên ngoài?” Từ khi Hàn Phi biết cậu nhóc là con của mười ngón, hắn bắt đầu đặc biệt chú ý đến cậu bé.

“Bố cháu phải chữa bệnh cho mẹ cháu, nên đã đuổi cháu ra ngoài, bố bảo cháu ra bên ngoài chơi, sau mười giờ hãy về

nhà.”

“Vậy thì cháu cũng không nên đến những nơi nguy hiểm đó chứ!” Hàn Phi lau sạch đất trên mặt cậu bé: “Mẹ cháu bị bệnh gì vậy? Hình như chú chưa từng nhìn thấy bà ấy.”

“Mẹ đã mấy năm nay không ra ngoài rồi, mẹ chỉ nằm ở trong phòng ngủ, cũng không nói chuyện, luôn quấn trong chăn mà ngủ, cứ như không tỉnh dậy được vậy.”

“Bình thường cháu không nói chuyện với mẹ à?”

“Bố luôn khóa cửa phòng ngủ trước khi đi làm, chỉ khi bố trở về mới có thể nhìn thấy mẹ.” Hàn Phi bị lời nói của cậu bé làm cho sốc, hiện giờ hắn nghi ngờ có phải mẹ của cậu bé sớm đã chết rồi không.

“Bất luận như thế nào, cháu cũng không được chạy lung tung, nhất định phải chú ý an toàn. Chỉ khi cháu sống tốt, mới có thể bảo vệ người mình muốn bảo vệ.” Hàn Phi biết mình hơi nặng lời, sau khi hắn bảo đứa trẻ quay về, lại nhìn về phía công viên nhỏ một lượt, chiếc xích đu vẫn đang đung đưa qua lại như cũ, như thể đang mời gọi hắn ngồi trên đó chơi đùa.

“Thế giới này càng ngày càng cảm thấy bất thường rồi.”

Đi vòng qua khỏi công viên nhỏ, Hàn Phi đi một đoạn đường dài mới đến được cây cầu đá, nhìn dòng sông Sa Hà lặng lẽ chảy trong đêm đen, trong lòng luôn có cảm giác muốn nhảy xuống dưới.

“Đi làm, đi làm, không nghĩ ngợi nhiều nữa!”

Sau khi chạy qua cây cầu đá, Hàn Phi đã thuận lợi đến cửa C của trung tâm thương mại, hắn liếc nhìn các thuộc tính của mình, giá trị tâm trạng của hắn đã giảm từ 60 xuống còn 55.

Đi vào trung tâm thương mại, Hàn Phi đã nhìn thấy nam bảo vệ tối hôm qua —— Lý Đại Hưng.

“Này, cậu vậy mà vẫn còn sống à?”

“Anh làm trong cửa hàng có người chết, muốn chết thì cũng là anh chết trước.”

Sau khi hai người lễ phép chào hỏi nhau, thì tiếp tục ai bận việc người đấy.

Hàn Phi bước vào siêu thị đồ cũ, Hoàng Oanh đang nói chuyện với một nhân viên trẻ, đại khái là nhân viên đó không hoàn thành công việc của mình, hại bọn họ đều phải làm thêm giờ.

Có lẽ vì Hàn Phi đi vào, Hoàng Oanh muốn để lại chút thể diện cho cậu nhân viên trẻ tuổi kia, nên cố ý hạ giọng xuống.

"Có chuyện gì vậy?" Hàn Phi luôn cảm thấy tranh luận cũng không giải quyết được vấn đề gì, nhất là trong một thế giới như này.

"Nhà kho mới về một lô hàng lớn, ông chủ yêu cầu trước sáng mai phải phân loại xong hết, kết quả là thằng nhóc này lười biếng, cả ngày cũng không làm!" Hoàng Oanh rất tức giận: "Chị đã thức hai đêm rồi, tối nay vốn nghĩ có thể ngủ một giấc thật ngon, xem ra lại phải ở lại tăng ca rồi!"

"Chị Hoàng, hôm nay thật sự có rất nhiều khách hàng tới đây, em cũng có nhàn rỗi đâu." Người thanh niên rất oan ức: "Bây giờ em sẽ đi làm ngay, sẽ không để hai người làm nhiều việc hơn đâu."

"Để tôi đi cùng với anh, vừa hay có thể làm quen với nhà kho." Hàn Phi chủ động cùng người thanh niên đứng lên, hắn làm việc rất tích cực, lúc còn sống rất nhiều ông chủ thích một nhân viên như hắn.

"Cũng chỉ có thể vậy thôi." Hoàng Oanh đối chiếu sổ sách ở quầy, Hàn Phi thì đi theo người thanh niên, đi vào nhà kho dưới tầng hầm thông qua thang máy tải hàng bên trong siêu thị đồ cũ.

Nhà kho dưới tầng hầm này nằm cạnh nhà kho của siêu thị dưới lòng đất trong khu trung tâm thương mại, ở giữa chỉ cách có một bức tường.

"Này, người mới tới." Người thanh niên trước mặt Hàn Phi thoải mái hơn rất nhiều, có lẽ là bởi vì hai người đều không nhiều tuổi: "Sao anh lại tới đây làm ca đêm vậy? Không phải

tôi dọa anh sợ đâu, anh nhất định phải chú ý an toàn khi trực đêm đấy, nơi này không sạch sẽ cho lắm."

Sau khi người thanh niên đi xuống tầng hầm dọc theo thang máy chở hàng, mới nói nhỏ với Hàn Phi: "Ông lão phụ trách huấn luyện tôi ở siêu thị này đã qua đời cách đây một thời gian, chính là chết trong siêu thị này, vô cùng đáng sợ."

"Không còn cách nào khác, tôi thiếu tiền." Hàn Phi ngượng ngùng cười nói.

"Lương ca đêm quả thực cao, gần gấp đôi lương ca ngày của chúng tôi, nhưng không phải ai cũng có thể làm ca đêm." Người thanh niên lắc đầu, lấy điện thoại di động ra: "Thêm bạn nhé, tôi tên là Bùi Dương."

"Anh nói khiến tôi sởn da gà, anh có thể nói cụ thể thêm nữa để tôi chuẩn bị tâm lý không." Hàn Phi cũng lấy điện thoại di động ra, vừa bắt đầu nói chuyện vừa thêm bạn bè.

"Ông chủ không cho nhắc tới, có lẽ ông ấy cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Dù sao thì anh cũng nhớ kĩ, sau nửa đêm tuyệt đối không được đi ngủ, cũng đừng ở trong phòng, tốt nhất là ngồi ở cửa của siêu thị, nếu có gì bất thường thì nhanh chóng chạy đi." Bùi Dương thành khẩn nhắc nhở Hàn Phi.

"Không được ngủ? Nhưng tối hôm qua khi tôi trở về, chị Hoàng vừa tỉnh dậy, chị ấy ngủ rất ngon mà?"

"Anh có phát hiện thấy…" Bùi Dương đột ngột dừng lại, sau đó rất cẩn thận nói: "Hoàng Oanh gần đây đặc biệt khác thường không?"

"Là sao?"

"Người nhân viên cũ huấn luyện tôi trước khi qua đời một thời gian cũng rất bất thường, tính cách, cảm xúc, giọng điệu của ông ấy đôi khi như biến thành một người khác vậy." Ngón tay Bùi Dương bất giác nắm chặt, có thể nhìn thấy mồ hôi ướt đẫm lòng bàn tay, có thể thấy hiện tại anh ta hơi lo lắng và sợ hãi: "Không nhắc nữa, làm việc, làm việc."

Bùi Dương nói không nhắc đến là thực sự một lời cũng không nhắc đến nữa, cúi đầu ủ rũ làm việc, thậm chí rất ít nói chuyện với Hàn Phi.

Hai người bọn họ phân loại và đặt những món đồ cũ mới được giao, sau khi làm việc được khoảng bốn mươi phút, Bùi Dương với lý do sắp bị lỡ chuyến tàu cuối cùng, nên lén lút chạy đi.

Hoàng Oanh đã rất tức giận khi biết chuyện này, một mực đòi gọi điện cho Bùi Dương, nhưng Hàn Phi đã ngăn cô lại.

Sau khi học cách ghi chép sổ sách, ghi nhớ các tiêu chuẩn phân loại hàng hóa cũ khác nhau, Hàn Phi bảo Hoàng Oanh đi nghỉ ngơi trước, hắn có thể tự mình làm nốt phần việc còn lại.

Sức lực một người là có giới hạn, Hoàng Oanh tối qua trông cửa hàng, ban ngày cũng lại bận rộn trong cửa hàng, trạng thái tinh thần hiện tại của cô ấy rất xấu.

"Em đúng là giỏi hơn tên tiểu tử kia một nghìn lần, ông chủ đúng là kiếp trước hành thiện tích đức, mới gặp được một người tốt như em."

"Trước khi trời sáng chắc là không có vấn đề gì."

Hàn Phi vừa đồng ý xong, bên tai liền truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống: "Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công kích hoạt nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ —— Sắp xếp nhà kho!"

"Sắp xếp nhà kho (nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ): Bạn phải sắp xếp xong nhà kho trước khi trời sáng, niêm yết giá cả rõ ràng cho các linh hồn."

Hàn Phi không ngờ rằng như vậy mà cũng kích hoạt được nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ, hắn vốn cho rằng sắp xếp nhà kho là một chuyện nhỏ, nhưng bây giờ hắn không dám lơ là chút nào nữa.

"Trong nhà kho cũng ẩn giấu tiếc nuối của chủ nhân điện thờ?"

Không còn bận tâm đến Hoàng Oanh nữa, Hàn Phi cầm theo sổ sách và danh sách nhập kho đi vào tầng hầm, khi hắn

đi một mình xuống nhà kho dưới tầng hầm, giá trị tâm trạng vậy mà lại bắt đầu chậm rãi giảm xuống.

"Có vẻ như chỉ cần có quỷ xuất hiện, giá trị tâm trạng của mình sẽ lại giảm xuống, tốc độ suy giảm dường như có liên quan đến thực lực của quỷ." Hàn Phi đi quanh nhà kho, mở những chiếc thùng và gói cũ ra, rồi bắt đầu căn cứ theo tiêu chuẩn của siêu thị định giá cho các đồ cũ đó.

Sau khoảng một giờ, giá trị tâm trạng của Hàn Phi từ 50 xuống còn 42, lúc này hắn cảm thấy xung quanh rất yên tĩnh, không có tiếng bước chân và người nói chuyện ở khu mua sắm bên trên, như thể cả thế giới chỉ còn có một mình hắn vậy.

"Mình đã nhận được danh hiệu người tốt, tốc độ suy giảm giá trị tâm trạng đã chậm lại rất nhiều. Giả sử ngay từ đầu mình không đạt được danh hiệu đó, có phải mình ngay cả đêm thứ hai cũng không thể vượt qua sao?"

Hàn Phi sắp xếp những đồ cũ, dán tem giá cho chúng rồi đặt lên giá trong kho.

Động tác của hắn rất nhanh, nhưng cho dù là như vậy cũng không thể trong thời gian ngắn sắp xếp được nhiều đồ cũ như vậy, khi giá trị tâm trạng giảm xuống đến hơn 20, Hàn Phi quyết định rời khỏi nhà kho trước.

Hắn lùi về phía sau, nhưng khi hắn quay người, đèn trong nhà kho đột nhiên vụt tắt.

Bóng tối ập xuống, Hàn Phi khẽ hít một hơi lạnh.

Hắn có thể nghe thấy trái tim của mình đang đập thình thịch trong lồng ngực, giá trị tâm trạng của hắn cũng bắt đầu nhanh chóng giảm xuống.

Cố gắng để đôi mắt làm quen với bóng tối, Hàn Phi ghi nhớ vị trí của tất cả giá hàng, hắn dò giẫm trong đêm quay ra, cả đường không hề chạm vào bất cứ thứ gì.

Nhưng khi leo lên thang máy tải hàng, hắn phát hiện ra rằng tấm chắn của lối ra vào đã bị ai đó đậy lại, làm thế nào cũng không thể mở được!

“Ngay cả khi tim cậu ngừng đập, cũng vẫn có thể sống ở đây, sống ở đây mãi mãi…”

Bên tai mơ hồ nghe thấy có giọng nói, giọng nói như phát ra từ trong đầu, lại như truyền ra từ sâu trong nhà kho, dường như đang gọi Hàn Phi, hy vọng hắn sẽ đi đến.

Chương 439: Level 17

“Giọng nói kia hình như mình đã nghe thấy ở đâu, anh ta dường như luôn nói vang bên tai mình, là ai đang nói câu đó?”

Đêm tối như sóng thủy triều nhấn chìm nhà kho dưới tầng hầm, bốn bề một màu đen kịt bao trùm, toàn bộ ánh sáng đều bị nuốt chửng.

Trái tim vẫn luôn đập thình thịch, mồ hôi thấm đẫm lưng áo, Hàn Phi không biết trong đêm tối đang ẩn chứa điều gì, hắn dùng hết sức lực muốn lao lên trên, nhưng tấm chắn không nhúc nhích tí nào.

Không thể lên trên, càng không thể có ai đến cứu hắn.

Điều hắn có thể làm chính là đi tìm cách để thoát khỏi khó khăn trong nhà kho dưới tầng hầm này.

“Tại sao phải cố hết sức để sống? Ở lại đây không tốt hay sao? Linh hồn cắn răng nghiến lợi của cậu thực sự rất đáng thương.”

Hàn Phi có thể khẳng định giọng nói chính là phát ra từ trong nhà kho, hắn cố chịu đựng nỗi bất an, đi xuống thang cuốn.

“Tốc độ suy giảm của giá trị tâm trạng trở nên nhanh hơn, nếu cứ kéo dài như này, nhiều nhất là 10 phút nữa giá trị tâm trạng sẽ giảm xuống dưới 20, đến lúc đó mình rất có khả năng sẽ nhìn thấy thứ mà hiện tại căn bản không thể chống lại.

Không chút do dự, Hàn Phi căn cứ theo trí nhớ trong đầu, bước nhanh qua thùng đựng hàng.

Hắn là người vô cùng quyết đoán, sau khi tìm được phương hướng nhất định sẽ dùng hết sức chạy nước rút, cho dù có chết trên đường, hắn cũng tuyệt đối không bao giờ hối hận.

“Bụp!”

Khi Hàn Phi xông về phía trước, một chiếc máy tính bảng cũ từ trên kệ rơi xuống, màn hình tỏa ra ánh sáng lạnh yếu ớt.

"Đây không phải là đồ cũ mà vừa nãy mình đã sắp xếp rồi sao?"

Chiếc máy tính bảng cũng chưa dùng nhiều, gần như còn mới, vừa rồi chính Hàn Phi tự mình sắp xếp lên giá hàng.

Lúc này, ánh sáng lạnh lẽo phát ra từ màn hình của chiếc máy tính bảng trở thành ánh sáng duy nhất trong nhà kho dưới tầng hầm, ánh mắt Hàn Phi không tự chủ được mà bị nó hấp dẫn.

Trong bóng tối không biết là ai đã chạm vào máy tính bảng, một đoạn video bắt đầu được phát, màn hình là một cậu bé đang bị trói vào ghế, cậu bé đang phải chịu đánh đập và ngược đãi, trên người đầy vết bầm tím.

Trong miệng cậu bé mơ hồ đang hét lên điều gì đó, nhưng đáng tiếc là video không có âm thanh.

Hàn Phi mơ hồ cảm thấy đoạn video này trông rất quen, nhưng hắn lại không nhớ ra mình đã xem đoạn video này ở đâu, hiện tại hắn chỉ cảm thấy cậu bé trong video, càng xem càng giống hắn khi còn bé.

"Đau đớn có thể chữa trị được không? Nếu như thực sự có thể, vậy thế giới đổ nát như này, cậu làm thế nào để chữa trị?"

Tất cả những thùng đựng hàng chứa đầy các sản phẩm điện tử cũ đều có vấn đề. Tất cả các màn hình đều đang phát đoạn video tương tự, những đứa trẻ khác nhau bị khóa chặt trên ghế, bọn chúng không có tên, chỉ có các mã số khác nhau, từ số 0001 đến số 9999.

Video không có âm thanh, tất cả những đứa trẻ đều đang im lặng la hét, bọn chúng phải trải qua các đợt huấn luyện và "điều trị" vô nhân đạo khác nhau, cho đến khi không thể chịu đựng nổi, thì chết trong căn phòng nhỏ chật chội và lạnh lẽo đó.

Sau khi mỗi đứa trẻ chết đi, ngũ quan trên khuôn mặt của chúng đều sẽ phát sinh thay đổi, dần dần mờ đi và sụp đổ,

giống như tính cách của mỗi người bọn chúng vậy.

Im lặng hành hạ, điều trị liên tục, cuối cùng tất cả những đứa trẻ đã chết, ngũ quan trên mặt toàn bộ đều giống y hệt như đứa trẻ đầu tiên.

Chúng có thể theo chỉ thị dễ dàng thực hiện các biểu cảm khác nhau, mô phỏng các tính cách khác nhau, nhưng chỉ duy nhất chúng sẽ không nở một nụ cười thực sự.

Sau khi tất cả những đứa trẻ trên màn hình đều trở thành một khuôn mặt như nhau, căn phòng đen tối và lạnh lẽo được mở ra, bên ngoài là một căn phòng còn tối tăm hơn, như thể hết hộp đen này đến hộp đen khác, làm thế nào cũng không đi ra được hết.

Đứa trẻ đờ đẫn ngồi trên ghế, cậu bị đưa đến một căn phòng màu đen khác, trong căn phòng mới đó, đứa trẻ dường như đã trưởng thành hơn một chút, có được một mã số mới toanh — 0000.

"Đây chính là ý nghĩa mà cậu sống tiếp à? Ở lại đây đi, chi bằng cậu hãy ở lại đây."

Tiếng lòng của Hàn Phi bị khêu gợi, cảnh tượng nhìn thấy mà đau lòng đó khiến hắn đứng im tại chỗ.

Khi hắn bị thu hút bởi khuôn mặt của những đứa trẻ, thì trong đầu hắn xuất hiện rất nhiều ký ức không thuộc về hắn.

Ngày đêm quấn quít bên mẹ, những kỉ niệm tuổi thơ bên gia đình, tốt đẹp và hạnh phúc như đóa hoa nở trên vách núi thăm thẳm, mang đến bốn mùa cho thế giới chỉ có tuyệt vọng này.

Nhưng rất nhanh, người mẹ bị chẩn đoán mắc bệnh nan y, người cha một mình bỏ trốn, khiến mọi áp lực đều đổ lên đầu hắn.

Bệnh tật, công việc, tiền bạc, tất cả mọi thứ lộn xộn tạo nên diện mạo của cuộc sống.

Ký ức không thuộc về Hàn Phi đang cưỡng ép dung hợp với ký ức của hắn, anh ta dường như biết rất nhiều điều về

hắn, ký ức này không chạm đến những thứ sâu trong tâm trí hắn, nó chỉ muốn hắn trở thành anh ta.

Người mẹ ốm nặng, không xoay sở được tiền, công việc bị lừa đảo, nợ nần chồng chất, quan trọng nhất là bàn tay của anh ta đã nhuốm máu, anh ta đã giết người.

Phần kí ức đó nặng trình trịch, cảm giác như thể đột ngột bị kéo xuống biển sâu, áp lực khổng lồ sắp nổ tung mọi mạch máu và dây thần kinh.

"Tất cả mọi người bên cạnh tôi đều nói với tôi, người tốt sẽ được báo đáp, tôi cho người ăn mày tiền, nuôi nấng chó mèo hoang, giúp đỡ người giao hàng bị bắt nạt, tôi tin tưởng vào công bằng và chính nghĩa, làm chuyện gì cũng đều nghĩ đến người khác, nhưng tại sao đến cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy?"

Đầu óc càng ngày càng hỗn loạn, Hàn Phi từng bước đi về phía sâu trong kho hàng, tay của hắn dường như đã chạm vào thứ gì đó.

Mở ra bóng tối, ở chỗ sâu nhất của nhà kho, Hàn Phi nhìn thấy một điện thờ.

Điện thờ toàn màu đen trông tương tự như trong siêu thị đồ cũ, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác hoàn toàn khác.

Cửa điện thờ cũng bị đóng đinh chặt, chỉ có điều trên cánh cửa đó còn viết thứ gì đó.

"Bán rẻ linh hồn và nguyên tắc của mình không có gì phải xấu hổ, điều xấu hổ là không thể bán ra một cái giá tốt, hiện tại trước mặt bạn có một cơ hội bắt đầu lại, mở điện thờ ra, bạn sẽ có được tất cả đáp án và một cơ hội cho cuộc sống mới."

Dường như là âm thanh nhắc nhở của hệ thống, nhưng dường như lại là một âm thanh khác, dù sao thì dưới sự hướng dẫn của âm thanh đó, Hàn Phi đã nắm lấy một chiếc búa rơi xuống bên cạnh điện thờ.

Như thể phải phá tan cánh cửa điện thờ bị đóng đinh chặt kia, tất cả ác mộng sẽ tan biến, tất cả chân tướng đều sẽ hiện ra.

Ký ức của Hàn Phi đã dung hợp với ký ức không thuộc về hắn, hắn lúc này đang chịu ảnh hưởng bởi một loại sức mạnh khác, hoàn toàn bị phẫn nộ, oán hận, không cam lòng và đau đớn chiếm giữ.

Nâng chiếc búa lên, trong mắt Hàn Phi toàn là tia máu, hắn phải chịu áp lực mà người bình thường không thể tưởng tượng nổi, đột ngột đập mạnh chiếc búa xuống.

Âm thanh nặng nề vang lên, xương cốt gãy lìa, máu chảy ra từ một ngón tay út của Hàn Phi.

Cơn đau xuyên thấu khiến hắn nhất thời lấy lại được lý trí, vứt bỏ cây búa xuống, Hàn Phi lại che tấm vải đen đã rơi trên điện thờ, không để lại một kẽ hở nào.

"Đây chính là lựa chọn của cậu à?" Có giọng nói của một vài người vang lên trong nhà kho ở tầng hầm, nam nữ già trẻ, đều có hết.

Giọng nói của bọn họ trùng với nhau, như thể ngay lúc này bọn họ đang đứng sau lưng Hàn Phi.

"Cậu sẽ hối hận….."

Đèn của nhà kho dưới tầng hầm nhấp nháy vài cái rồi lại sáng trở lại.

Khi ánh sáng xua tan bóng tối, trong đầu Hàn Phi cũng nghe thấy âm thanh nhắc nhở lạnh lùng, không xen lẫn bất kỳ cảm xúc nào của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ - sắp xếp nhà kho!"

"Trên thế giới này không hẳn tất cả linh hồn đều có giá cả, bạn đã đưa ra lựa chọn của mình!"

"Tiếc nuối trong nội tâm của chủ nhân điện thờ đã được bù đắp 15%! Đạt được phần thưởng kinh nghiệm lớn!"

"Bạn đã hoàn thành một nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ, có một lần cơ hội mở ô vật phẩm, bạn có thể chọn một vật phẩm để mang vào thế giới ký ức của chủ nhân điện thờ."

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công lên level 17! Điểm thuộc tính tự do: +1!”

Ngồi trên mặt đất, tựa lưng vào thùng chứa hàng, Hàn Phi vẫn còn chưa hoàn hồn.

Sau khi đèn bật sáng, giá trị tâm trạng của hắn nhanh chóng phục hồi từ 19 lên 25.

“Yêu cầu nhiệm vụ là bảo mình là sắp xếp nhà kho trước khi trời sáng… Không đúng, nhiệm vụ ngẫu nhiên sắp xếp nhà kho này hình như không liệt kê cụ thể các yêu cầu nhiệm vụ, chỉ nhắc nhở mình phải sắp xếp xong giá hàng trước khi trời sáng, bảo mình niêm yết giá cả rõ ràng cho các linh hồn.”

Lúc này Hàn Phi mới hiểu được, hóa ra cái gọi là niêm yết giá cho tất cả linh hồn, cũng bao gồm cả linh hồn của chính hắn. Nếu như vừa rồi đưa ra lựa chọn khác, nói không chừng hắn cũng sẽ trở thành một món hàng cũ trên giá hàng.

“Mức độ tiếc nuối đã tăng lên 5%, xem ra chủ nhân điện thờ cũng phải đưa ra lựa chọn tương tự, chỉ có điều anh ta có lẽ đã không cưỡng lại được sự cám dỗ, đã lựa chọn phá cửa của điện thờ.”

Hàn Phi ngẩng đầu, hắn nhìn điện thờ bị tấm vải đen che chắn kĩ lưỡng, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi.

“Điện thờ thật sự được giấu ở trong cùng của kho hàng cũ, nếu như không trở thành nhân viên ở đây, căn bản không thể tìm ra nơi này.”

Từ trên mặt đất đứng dậy, Hàn Phi nắm chặt ngón út đang mất cảm giác của mình: “Đau quá, nhưng cũng coi là điềm lành, báo hiệu mình có thể giết chết ‘mười ngón’ ở đây.

Sau khi cẩn thận kiểm tra điện thờ, Hàn Phi lại phát hiện ra một chỗ khác lạ: “Tấm vải đen này có thể che phủ hoàn toàn điện thờ, nhưng mình nhớ rằng, lúc nãy trước khi mình vén tấm vải đen lên, một phần của điện thờ đã lộ ra bên ngoài! Có người đã vén tấm vải đen lên trước khi mình vào đây!”

Có thể vào nhà kho chỉ có ba người, Hoàng Oanh, Bùi Dương, và ông chủ tiệm mà Hàn Phi chưa từng thấy.

“Ai trong số ba người họ, tình nghi sẽ lớn hơn?”

Hàn Phi không lãng phí thời gian vào vấn đề này nữa, hắn trước tiên cộng điểm thuộc tính miễn phí lên level vào thể lực.

Hai cánh tay trở nên cứng cáp hơn, sức sống trào dâng trong mạch máu, các hạng mục thể chất của Hàn Phi đã được nâng lên một lần nữa.

Hắn hiện tại còn chưa đến level 20, thể lực đã đạt 28 điểm, sắp đột phá 30 rồi.

“Mỗi mười điểm thể lực là một ngưỡng, chờ sau khi mình có 30 điểm thể lực, nói không chừng có thể kích hoạt một số năng lực liên quan đến thể lực.”

Đi về phía thang máy tải hàng, tâm trạng của Hàn Phi hiện tại đã hoàn toàn khác trước.

Sau khi đưa ra lựa chọn, hắn sẽ đi một con đường khác với chủ nhân cũ của điện thờ, không bị điện thờ thao túng.

“Việc thăng cấp trong thế giới ký ức của chủ nhân điện thờ đã trở nên dễ dàng hơn. Các nhiệm vụ ở đây đều tương đương với nhiệm vụ rank F. Mình nhất định phải nắm bắt cơ hội này!”

Thoải mái đẩy tấm chắn ra, sắc mặt Hàn Phi yếu ớt tìm kiếm Hoàng Oanh trong cửa hàng, nhưng hắn tìm rất lâu cũng không thấy cô ấy đâu.

“Người đâu rồi?”

Đi đến bên quầy, trước tiên Hàn Phi tìm hộp sơ cứu, dùng thuốc và băng quấn ngón tay, sau đó nhìn máy vi tính trong quầy.

Hàng hóa nhập kho còn chưa thống kê xong, mà Hoàng Oanh lại rời khỏi siêu thị đồ cũ.

“Nước trong ly của chị ấy vẫn còn nóng, có lẽ là vừa mới rời đi.”

Giá trị tâm trạng của Hàn Phi đang từ từ khôi phục, chỉ cần hắn không rời khỏi trung tâm thương mại vào buổi tối, giá trị

tâm trạng của hắn sẽ không giảm xuống nữa, ít nhất theo thử nghiệm của hắn ngày hôm trước là như vậy.

"Bây giờ đã gần một giờ đêm rồi, ở trung tâm thương mại không hẳn an toàn, hay là đi tìm chị ấy?"

Vừa đi ra tới cửa, Hàn Phi đã đứng hình khi vừa bước ra khỏi siêu thị, hắn nhìn thấy ở bên cạnh cửa siêu thị đồ cũ có hai người đàn ông cánh tay bị bó bột đang ngồi.

Hai người này có lẽ đã ngồi trước siêu thị rất lâu, cả hai đều mặc bộ vest đen giống nhau, trong đó người đàn ông mập mạp cả hai tay đều bó lại bằng thạch cao, trên lồng ngực vẫn nhìn thấy có hình xăm con hổ như cũ, anh ta bởi vì thân hình quá béo, khiến bộ đồ vest không thể cài được cúc lại.

Người đàn ông còn lại có một vết sẹo trên mặt, nhìn rất dữ tợn, nhưng cổ tay gã lại bị trật khớp, trên cổ quấn băng, ngoài vẻ dữ tợn còn có một bộ dáng thống khổ.

Lúc này, mặt sẹo đang cầm điếu thuốc giữa hai ngón tay duy nhất có thể cử động được, có lẽ vì ở trung tâm thương mại cấm hút thuốc nên gã cũng không dám châm.

Hai người ngồi trên một tờ báo cũ, trước mặt hai người còn có một túi vỏ hạt dưa lớn, có lẽ chờ đợi chán quá nên cứ nhấm nháp hạt dưa.

Âm thanh ding dong ding dong vang lên, cửa siêu thị mở ra, hai người nhìn thấy Hàn Phi đi ra, dựa vào nhau, chật vật mãi mới đứng được lên.

"Cậu lấy đi hai vạn tệ đó, chúng tôi không giải thích được với các huynh đệ, hôm nay cậu nhất định phải trả lại tiền." Giọng nói của mặt sẹo lạnh lùng u ám, đôi mắt rắn rết nhìn chằm chằm Hàn Phi, vô cùng dữ tợn.

Cho vay nặng lãi bị người đi vay đánh cho què quặt, cái này mà nói ra ngoài thì sau này sao mà lăn lộn tiếp được nữa? Còn làm thế nào để tiếp tục thu tiền nữa?

"Vậy nếu như tôi không trả thì sao?" Hàn Phi nhìn trước ngó sau, hắn đang tìm kiếm bóng dáng của Hoàng Oanh.

“Vậy thì chúng tôi sẽ luôn đi theo cậu, bất kể cậu đi đâu, chúng tôi cũng sẽ đi theo cậu đến khi cậu trả lại tiền!” Tên mập cũng hung ác nói.

“Vệ sĩ miễn phí? Được thôi, vậy thì hai anh cứ đi theo đi.” Hàn Phi liếc nhìn lên tầng một cái, trong sâu trung tâm thương mại tối đen như mực, hai nhân viên bảo vệ và Hoàng Oanh đều không có.

“Cậu…” Mặt sẹo nghiến răng: “Chúng tôi sẽ luôn ở trước cửa siêu thị của cậu, dọa cho tất cả khách hàng của các cậu đều chạy mất.”

“Dù sao cũng không phải siêu thị của tôi, không bận tâm. Có điều các anh cũng phải cẩn thận một chút, khách hàng vào tiệm này sau nửa đêm không nhất định đều là người sống.” Hàn Phi bước tới trước mặt tên mập, giơ hai tay lên, dọa cho tên mập liên tục lùi lại hai bước.

“Đừng căng thẳng, tôi chỉ thấy trời lạnh như vậy mà các anh vẫn mặc vest, cũng không dễ dàng gì.” Hàn Phi định giúp tên mập cài cúc lại, nhưng sau khi thử được vài lần thì hắn đành bỏ cuộc: “Hai người vừa rồi có nhìn thấy một nữ nhiên viên siêu thị đi ra ngoài không? “

“Có nhìn thấy, hình như cô ta đã lên tầng 3 rồi.” Tên mập đáp trong vô thức, sai khi anh ta nói xong thì bị mặt sẹo trừng mắt một cái, sau đó mới chợt tỉnh lại, đổi lời ngay lập tức: “Hừm, không biết.”

“Tầng ba bán quần áo nữ, hình như ở đó thường xuyên bị mất đồ.” Hàn Phi chưa kịp nói xong liền nghe thấy một tiếng động lớn, giống như có thứ gì đó từ trên cao ném xuống.

“Tối hôm qua âm thanh này cũng xuất hiện! Sau khi hai nhân viên bảo vệ đi kiểm tra, thì bắt đầu trở nên không bình thường.” Nhìn bên trong trung tâm thương mại tối om, Hàn Phi vẫy tay với hai tên côn đồ: “Tôi phải lên tầng ba, hai người các anh đi cùng không?”

Chương 440: Người phụ nữ trong phòng thử đồ

Trung tâm bách hóa thương mại sau 0 giờ nửa đêm lạnh lẽo tối tăm, thoạt nhìn rất đáng sợ.

"Hai người các anh không phải sẽ đi theo tôi suốt à?" Thấy hai tên côn đồ do dự, Hàn Phi lại khiêu khích đối phương: "Bây giờ tôi phải đi lên tầng ba."

Thấy hai tên côn đồ lề mề chậm chạp, Hàn Phi cũng cảm thấy rất kì lạ, hai tên côn đồ này không phải là nhân viên của trung tâm thương mại, đáng lẽ ra sẽ không biết những chuyện kinh dị đáng sợ bên trong trung tâm thương mại mới đúng.

Ngoảnh đầu nhìn lại, hai người mặc âu phục đi giày da, mặt sẹo chỉ có hai ngón tay có thể hoạt động được đang xách túi nhựa, bên trong túi đựng vỏ hạt dưa mà ban nãy bọn họ đã nhấm.

Lại nhìn về phía cửa của siêu thị, trước cửa sạch sẽ, giấy báo rải trên đất đã được thu lại, một cái vỏ hạt dưa cũng không rơi trên đất.

"Mấy người cho vay nặng lãi các anh mà khá có nguyên tắc đấy chứ." Không biết có phải là do Hàn Phi đã thuyết phục được bọn họ hay không, vậy nên bọn họ mới không dám ngang ngược.

"Cậu đừng có mà chụp mũ linh tinh." Tên mập lắc cánh tay bó bột của mình: "Chúng tôi đây chỉ là làm việc trong ngành tài chính cấp thấp thôi, giúp đỡ các doanh nghiệp nhỏ và cá nhân…"

Tên mập còn chưa nói xong đã bị mặt sẹo cắt ngang, ánh mắt của người đàn ông cao gầy kia vô cùng sắc bén, giống như một con sói đơn độc trên cánh đồng phủ đầy tuyết, chỉ là chiếc túi nhựa đung đưa trên đầu ngón tay của gã có chút phá hỏng phong cảnh.

“Trong thời gian ngắn tôi không có cách nào trả tiền các anh, nếu như các anh khăng khăng đòi đi theo, vậy e rằng chúng ta sẽ vẫn còn phải hòa hợp một thời gian nữa.” Hàn Phi đứng cạnh hai tên côn đồ kia, như vậy có gặp phải nguy hiểm, có thể tùy ý đẩy đối phương lên trước: “Hai anh tên là gì? Chúng ta cũng coi như là không đánh thì không quen thân, có thể làm quen với nhau một chút.”

Nghe thấy mấy chữ không đánh thì không quen thân, trên trán mặt sẹo xuất hiện những đường gân xanh, nhưng gã thực sự không thể đánh thắng được Hàn Phi.

“Tôi tên là Lý Hổ, anh ấy là anh trai tôi, tên là Lý Long. Hai người chúng tôi trước đây đều là trẻ mồ côi, từ nhỏ đã lớn lên trên đường phố.” Tên mập buột miệng nói, anh ta không cảm thấy nói những điều này có vấn đề gì, cũng chỉ là cái tên mà thôi, người thanh niên trước mặt này cũng không thể thông qua cái tên mà nguyền rủa chết chóc một người được.

Mặt sẹo ho khan một tiếng, nghiêm mặt nhìn Hàn Phi: “Tiểu tử, tôi biết cậu đánh rất giỏi, nhưng nếu như cậu không trả lại tiền, thì hai anh em chúng tôi sẽ cứ đi theo cậu, như thể hắc bạch vô thường vậy! Sau khi cậu về nhà, chúng tôi cũng sẽ canh giữ cậu, chặn ở cửa nhà cậu. Bất kể cậu làm chuyện gì, chúng tôi cũng sẽ cứ bám lấy cậu đấy.”

“Cái nơi mà tôi ở quỷ quái lắm, hai người các anh sợ là không đủ, các anh còn anh em nào nữa không? Tôi xem trong phim, người như các anh thường có rất nhiều người cùng nhau hành động.” Hàn Phi hỏi rất chân thành, nhưng mặt sẹo lại cảm thấy rằng Hàn Phi chỉ đang trêu chọc mình.

Khịt mũi một tiếng, mặt sẹo không tiếp tục nói nữa.

Có hai người đi đường ở cùng, Hàn Phi cũng không còn quá căng thẳng nữa, trước đây hắn phải chạy nhanh hơn quỷ mới có thể chạy thoát mạng, bây giờ chỉ cần chạy nhanh hơn hai tên côn đồ kia là được rồi.

Nghĩ đến điều này, giá trị tâm trạng của hắn thậm chí còn bắt đầu từ từ tăng lên.

Thang máy đã ngừng vận hành, bọn họ bước từng bước lên đến tầng ba.

Đây là lần đầu tiên Hàn Phi đi bên trong bách hóa thương mại, khu mua sắm ban đêm trông vô cùng vắng vẻ.

Lấy điện thoại di động ra chiếu sáng, bóng tối vô biên khiến ba người Hàn Phi tụ lại cùng nhau.

"Tại sao Hoàng Oanh lại đến tầng ba? Hai người bảo vệ kia cũng đi đâu rồi?" Hàn Phi không quên buổi sáng khi tan làm, hai nhân viên bảo vệ đứng ở hàng rào sắc mặt tái nhợt nhìn hắn chằm chằm, bọn họ rất có khả năng không còn là người nữa rồi.

"Tối hôm qua khi tiếng động dị thường truyền đến, hai nhân viên bảo vệ đã vội vã chạy đến để kiểm tra, khi bọn họ quay lại thì trên người đã bắt đầu xuất hiện một số những thay đổi nào đó."

Hàn Phi cũng không biết Hoàng Oanh đi đâu, hiện tại hắn cũng không có bất kì manh mối nào, chỉ có thể đi về phía nơi phát ra tiếng động dị thường.

Trong khu quần áo nữ trên tầng ba của bách hóa thương mại, trong cửa kính của mỗi cửa hàng đều có bày ma nơ canh, khi bọn Hàn Phi đi ngang qua các cửa hàng, cứ luôn có cảm giác như những ma nơ canh kia đang nhìn chằm chằm vào mình.

"Không thể lơ là cảnh giác, biết đâu mấy thứ hình người đứng ở cửa kính kia không phải là ma nơ canh."

Ánh sáng của điện thoại di động chiếu vào những chiếc cửa kính, phản chiếu ra ma nơ canh bằng nhựa, cũng phản chiếu ra hình dáng của chính Hàn Phi.

"Cậu không phải là nhân viên siêu thị sao? Tại sao phải làm công việc của bảo vệ? Cậu có thể đừng chạy lung tung được không?" Mặt sẹo nhỏ giọng nói, cổ tay của gã bị gãy, không thể sử dụng toàn bộ sức lực, vì vậy cảm thấy rất bất an.

"Tôi cũng có muốn đâu, vấn đề là anh có biết nhân viên bảo vệ trong trung tâm thương mại đi đâu rồi không?" Hàn Phi

tiếp tục đi về phía trước, nhưng mặt sẹo lại dùng ngón tay còn lại móc vai tên mập, hai người bọn họ đều giảm tốc độ.

Thấy mặt sẹo không muốn đi tiếp nữa, Hàn Phi liền phát giác ra bất thường: "Vừa rồi tôi cảm thấy rất kỳ lạ, các anh không phải là nhân viên ở đây, nhưng lại có vẻ rất sợ trung tâm thương mại này, cũng không muốn đi vào bên trong, có phải các anh biết điều gì đó không?"

Hàn Phi quá nhạy bén, chỉ cần là những động tác nhỏ của đối phương cũng có thể nhìn ra vấn đề, nắm lấy thạch cao trên cánh tay của mặt sẹo, khuôn mặt mỉm cười hỏi.

"Hai chúng tôi đã lang thang trên những con phố cổ từ khi còn nhỏ, đúng là có biết một số chuyện." Mặt sẹo liếc nhìn khoảng trống ở chính giữa của trung tâm thương mại: "Khi trung tâm thương mại này mới bắt đầu được xây dựng, có một người phụ nữ đã nhảy xuống từ khu quần áo phụ nữ của tầng 3, bị các thanh thép lộ ra đâm trực diện vào người, chết một cách vô cùng thê thảm."

"Có phải là công nhân xây dựng bị vấp ngã rồi rơi xuống không?"

"Tôi nghe các cô dì trong phố kể lại rằng người phụ nữ bị chết là vợ cũ của ông chủ trung tâm thương mại, cả cô ấy và ông chủ trung tâm thương mại đều là người thành phố này, khi hai người còn trẻ, họ làm ăn ở vùng ven biển, người đàn ông thì kinh doanh một cửa hàng đồ cũ, còn người phụ nữ thì bán quần áo nữ. Cửa hàng đồ cũ của người đàn ông kinh doanh không được tốt, còn cửa hàng quần áo nữ của người phụ nữ thì rất phát đạt, nghe nói còn mở một số chuỗi cửa hàng." Mặt sẹo có tính khí lạnh lùng, nhưng lại biết rất rõ những chuyện phiếm từ nhiều năm trước, điều này khiến Hàn Phi rất bất ngờ.

"Sau đó thì sao?"

"Người đàn ông theo đuổi bà chủ cửa hàng đó, sau đó bọn họ kết hôn. Nhưng sau khi kết hôn, tình thế lại hoàn toàn đảo ngược. Các cửa hàng quần áo nữ của người phụ nữ vì nhiều lý do khác nhau mà đóng cửa, trong khi cửa hàng đồ cũ của người đàn ông lại ngày càng phát đạt, đồng thời vận khí của

người đàn ông cũng càng ngày càng tốt, kinh doanh càng ngày càng lớn. Tiếp sau đó nữa thì bọn họ ly hôn, người đàn ông mang theo tiền về quê, xây dựng một trung tâm bách hóa thương mại ở đây."

Hàn Phi không ngờ phía sau trung tâm thương mại lại có một câu chuyện như vậy, vì vậy hắn đi chậm lại, cẩn thận lắng nghe.

"Không lâu sau khi xây dựng trung tâm thương mại đã xảy ra nhiều vụ tai nạn khác nhau, nhưng đều bị ông chủ của trung tâm thương mại trấn áp xuống, kể cả người phụ nữ đến trung tâm thương mại để tự tử kia. Nghe nói người phụ nữ lẻn vào công trường giữa đêm, mặc y phục toàn thân đỏ rực, trang điểm rất đậm, sau đó nhảy xuống từ tầng ba."

"Không ai biết cuối cùng có chuyện gì đã xảy ra giữa bọn họ, ông chủ của trung tâm thương mại sau khi biết người phụ nữ tự tử, vội vã đến trong đêm, đưa người phụ nữ đến bệnh viện để cấp cứu, nhưng đã quá muộn."

"Theo lời bác sĩ lúc đó, ông chủ tỏ ra rất đau buồn. Một người đàn ông to lớn vừa khóc vừa ôm thi thể lạnh lẽo, khiến ai nhìn thấy cũng đều rất thương tâm."

"Ông chủ trung tâm thương mại tốt bụng, lại rộng rãi hào phóng nên lúc đó mọi người cũng không nghĩ xấu, nhiều người còn an ủi, mong ông ấy đừng đau buồn như vậy nữa."

"Điều kỳ lạ là sau cái chết của vợ cũ, việc xây dựng trung tâm thương mại diễn ra rất suôn sẻ, không xảy ra tai nạn ngoài ý muốn nào nữa."

"Thời điểm đó, sự việc này từ từ bị dập tắt, cũng ít người nhắc tới nữa, có điều ở đây chúng tôi có một câu nói, sở dĩ tầng 3 của bách hóa thương mại là khu quần áo nữ, chính là vì ông chủ muốn chuộc lỗi với người vợ cũ của mình."

"Sau cái chết của người vợ cũ, ông chủ của trung tâm thương mại đã dốc sức làm từ thiện. Ông ấy rất nổi tiếng và trở thành một người tốt được nhiều người biết đến. Ông ấy đã thành lập tổ chức từ thiện của riêng mình, giúp đỡ nhiều trẻ

mồ côi, quyên góp nhiều mặt hàng khác nhau, bây giờ mọi người đều nhớ những chuyện tốt của ông ấy."

Mặt sẹo nói xong, cậu em trai lại xen vào: "Lăn lộn trên đường phố lâu thì sẽ biết chúng tôi ở đây động vào ai cũng được, nhưng chỉ có ông chủ bách hóa thương mại là không thể động vào, những người già trên phố cũng cảnh báo chúng tôi đừng đến trung tâm thương mại này gây rắc rối."

"Những người già bảo các anh đừng đến trung tâm thương mại này gây rắc rối?" Hàn Phi cảm thấy rất kì lạ: "Bọn họ có phải biết được những chuyện đáng sợ trong trung tâm thương mại này không?"

Tiếp tục đi về phía trước, đèn từ điện thoại di động của Hàn Phi chợt lóe lên vài cái.

Vào lúc ánh sáng điện thoại di động tối đi, Hàn Phi tựa hồ nhìn thấy phía trước khoảng trống phía xa có một bóng người đang đứng.

"Hoàng Oanh?"

Quay về phía khoảng trống phía xa, Hàn Phi nhẹ giọng hỏi.

Trong trung tâm thương mại không có bất kì âm thanh trả lời nào, ngược lại lại làm cho hai tên côn đồ giật nảy mình.

"Cậu nhìn thấy người rồi à?"

"Hình như là một người."

Từ từ đi về phía trước, Hàn Phi đang định đi gần đến nơi bóng người đang đứng thì thân hình chợt cứng đờ!

Ngoảnh đầu lại từng chút một, Hàn Phi đầu tiên chỉ là nhìn bằng khóe mắt, nhưng trên mặt hắn chậm rãi hiện lên vẻ rất kinh ngạc.

Đột ngột xoay người lại, hắn chiếu thẳng điện thoại vào một cửa kính của một cửa hàng quần áo nữ nào đó.

Ở giữa hai ma nơ canh hình người, Hoàng Oanh mặc y phục màu đỏ rực, dán vào cửa kính, đứng bên trong cửa kính!

Sắc mặt cô ấy nhợt nhạt, bôi son môi màu đỏ rực, mắt trợn tròn lên!

Ba người đàn ông cùng lui về phía sau, trái tim cũng đang đập thình thịch.

"Chị Hoàng? Chị Hoàng!" Hàn Phi lớn tiếng gọi, nghe thấy tiếng gọi của hắn, Hoàng Oanh dường như tỉnh lại từ trong trạng thái mộng du, bất tỉnh luôn tại chỗ.

Hàn Phi cầm điện thoại tới gần, nhưng đúng vào lúc này, bên trong một cửa hàng khác ở bên cạnh đột nhiên phát ra âm thanh, hình như rèm cửa của phòng thử đồ bị kéo đứt.

"Hai anh ở đây trông chừng chị ấy!" Nắm chặt điện thoại, Hàn Phi trực tiếp xông vào cửa hàng bên cạnh kia.

Bốn phòng thử đồ chỉ có ba phòng có rèm, Hàn Phi nâng điện thoại di động lên, với sự trợ giúp của ánh sáng từ từ bước vào sâu trong cửa hàng.

Rèm cửa trong phòng thử đồ nhẹ nhàng đung đưa, như thể bất cứ lúc nào có khả năng sẽ thò ra một cánh tay.

Càng ngày càng tối, ánh sáng của điện thoại di động cũng không còn có thể chiếu xa hơn nữa.

Vô thức đưa tay vào trong túi, Hàn Phi lặng lẽ nắm chặt con dao không lưỡi, hắn từng chút một di chuyển đến cửa phòng thử đồ thứ tư, trong phòng thử đồ vắng vẻ không có người, chỉ là chất đầy một đống quần áo mới màu đỏ.

"Người đâu?"

Lùi lại phía sau, Hàn Phi phát hiện giá trị tâm trạng mà vừa nãy mình khôi phục được đã ít đi 1 điểm một cách kì lạ, hắn còn chưa kịp phản ứng lại, giá trị tâm trạng lại rớt mất 1 điểm nữa.

Loại tốc độ giảm xuống này hắn chưa từng gặp phải, gần như không chút do dự, hắn quay người chạy thẳng ra phía bên ngoài cửa hàng.

Trong quá trình chạy ra, Hàn Phi nhìn thấy chiếc gương thử đồ trên tường cửa hàng.

Trong chiếc gương treo trong bóng tối sâu thẳm, ngoài phản chiếu bóng dáng của Hàn Phi, nó còn chiếu sáng phòng thử đồ số 4.

Giữa đống quần áo màu đỏ chất đống kia, có một người phụ nữ bị thủng một lỗ ở lưng, quay lưng về phía Hàn Phi, dùng ngón tay viết chữ "chết" trong phòng thử đồ.

Xông ra khỏi cửa hàng, Hàn Phi chạy nhanh lại: "Đi! Xuống tầng!"

Hàn Phi hét lên với hai tên côn đồ, nhưng hai tên côn đồ thì lại nhìn chằm chằm vào cửa kính bất động.

"Sao thế?"

"Cô, cô ấy hình như chết rồi…" Tên mập hơi lắp bắp nói, tuy là cho vay nặng lãi, thường xuyên đánh nhau, còn xăm hình con hổ xuống núi hung ác nhất, nhưng anh ta chưa từng thấy người chết bao giờ!

"Người chết không có thứ gì đỡ thì rất khó tự đứng một mình được." Hàn Phi vừa mở miệng đã cảm thấy rất chuyên nghiệp, hắn lúc này không lựa chọn bỏ lại Hoàng Oanh, mà tranh thủ thời gian cõng theo Hoàng Oanh đã bất tỉnh ra khỏi cửa hàng.

Cả ba người cùng nhau chạy xuống dưới tầng, hắn có thể cảm thấy nhiệt độ cơ thể của Hoàng Oanh đang từ từ giảm xuống, nhịp tim cũng trở nên yếu ớt.

"Hai anh có xe không! Nhanh lên! Đưa cô ấy đến bệnh viện gần nhất!"

Giá trị tâm trạng của Hàn Phi lúc này chỉ có hơn 20 điểm, sau khi rời khỏi trung tâm thương mại, phỏng chừng hắn sẽ rất khó sống sót, nếu không muốn nửa đường phát điên, thì chỉ có thể dựa vào hai tên côn đồ này.

"Chúng tôi đều không có tay, làm sao có thể lái xe tới đây chứ?"

Cõng Hoàng Oanh đến cửa siêu thị, Hàn Phi gọi số điện thoại cấp cứu, sau khoảng mười phút, một chiếc xe cấp cứu từ trong bóng tối chạy tới.

“Hai người các anh đưa cô ấy đến bệnh viện! Quay lại tôi sẽ nhanh chóng trả tiền cho hai anh!”

Sau khi nghe thấy Hàn Phi cam kết, mặt sẹo bảo tên mập lên xe, đi cùng Hoàng Oanh đến bệnh viện, còn anh ta thì ở lại tiếp tục trông chừng Hàn Phi.

Sau khi xe cấp cứu đưa Hoàng Oanh rời khỏi trung tâm thương mại, một âm thanh nhắc nhở xuất hiện trong đầu Hàn Phi.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên — Tiền.”

“Tiền (nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên): Nếu như có một ngày, tiền có thể mua được mạng sống của một con người, bạn sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào?”

“Yêu cầu nhiệm vụ: Trước khi trời sáng đến bệnh viện Nhân dân thứ ba, đưa ra lựa chọn đúng đắn.”

Sau khi nghe thấy hệ thống nhắc nhở, Hàn Phi không lập tức hành động, hắn chuyển một cái ghế đến ngồi ở cửa siêu thị: “Lý Long, chúng ta đi xe đạp đến bệnh viện nhân dân thứ ba mất bao lâu?”

“Chắc là nửa tiếng, cậu hỏi cái này làm gì.”

“Không có gì.”

Hàn Phi tạm thời không chuẩn bị rời khỏi trung tâm thương mại, hắn phải đợi đến khi giá trị tâm trạng khôi phục đến 50 trở lên mới xuất phát: “Mẹ của chủ nhân điện thờ chính là đang ở trong bệnh viện nhân dân thứ ba, xem ra mình phải chuẩn bị sẵn sàng trước rồi, dù sao thì trong mắt người nhà bệnh nhân, bệnh viện luôn có cảm giác không được tốt.”

Tâm trạng từ từ bình tĩnh trở lại, Hàn Phi nhìn chằm chằm bảng thuộc tính, trong lúc chờ giá trị tâm trạng khôi phục, trên tầng năm trung tâm thương mại chợt lóe lên một tia sáng.

Ngay sau đó, xung quanh ánh sáng đó vang lên giọng nói của nhân viên bảo vệ Lý Đại Hưng, anh ta đang hét tên người đồng nghiệp của mình.

“Tên này còn chưa chết? Vừa rồi khi mình lên tầng ba, anh ta đang làm gì vậy?”

Chưa được bao lâu, nhân viên bảo vệ Lý Đại Hưng từ tầng năm chạy xuống, mặt mũi anh ta tràn đầy hoảng sợ và lo lắng, vừa nhìn thấy Hàn Phi đã vội hỏi: “Có thấy Mã Dương không? Chính là bảo vệ trực ca cùng với tôi ngày hôm qua ấy!”

“Không thấy, anh ấy làm sao?” Hàn Phi lắc lắc đầu.

“Không thấy anh ấy đâu! Sau khi chúng tôi cùng nhau đi tuần đến tầng năm, anh ấy đột nhiên biến mất rồi!” Sắc mặt Lý Đại Hưng nhợt nhạt đến phát sợ, khóe miệng vẫn còn vết máu, hai mắt tràn đầy sợ hãi, đèn pin trong lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

“Anh đừng hoảng sợ.” Hàn Phi kéo mặt sẹo cùng lùi lại một bước: “Trung tâm thương mại này cũng không thể ăn thịt người, đồng nghiệp của anh chắc là đang đi vệ sinh thôi.”

Chương 441: Một nghìn việc tốt

"Hai người không nhìn thấy anh ấy à? Anh ấy chắc chắn vẫn đang ở bên trong trung tâm thương mại!" Cảm xúc của nhân viên bảo vệ Lý Đại Hưng trở nên mất kiểm soát, anh ta nắm lấy đèn pin, di chuyển cơ thể của mình về phía Hàn Phi và Lý Long.

"Khi đi đến tầng năm, tôi vẫn đang nói chuyện với anh ấy, nhưng anh ấy thì lại không đáp lại tôi, rõ ràng là tôi vẫn nghe thấy tiếng bước chân phía sau, anh ấy đáng lẽ ra vẫn đi theo sau tôi mới đúng chứ!"

"Tại sao lại không thấy đâu chứ?"

"Tiếng bước chân đó cho đến khi tôi ngoảnh đầu lại vẫn còn, nhưng anh ấy thì không bao giờ gặp lại nữa."

Khóe miệng Lý Đại Hưng chảy ra nhiều máu tươi hơn, môi của anh ta đã bị chính mình cắn rách, cả khuôn mặt trắng bệch đáng sợ.

"Chúng tôi vẫn ở tầng ba suốt, căn bản không hề đến tầng năm…" Lý Long sắc mặt lạnh lùng, định giao tiếp với Lý Đại Hưng, nhưng bị Hàn Phi cắt ngang.

"Đừng qua đó, anh không nghe thấy anh ta vừa nói gì à? Tiếng bước chân cho đến khi anh ta ngoảnh đầu lại vẫn còn, nhưng đồng nghiệp thì không bao giờ gặp lại nữa, chứng tỏ đồng nghiệp của anh ta đã bị giấu đi, giấu ở một nơi không ai có thể tìm được." Hàn Phi nhìn chằm chằm cái bụng của Lý Đại Hưng, hắn cũng không muốn nghĩ theo phương diện này, nhưng biểu hiện của Lý Đại Hưng thật sự quá quỷ dị.

Nghe Hàn Phi khuyên can, Lý Long nhìn theo ánh mắt của Hàn Phi, nhìn bụng của Lý Đại Hưng, anh ta ngay lập tức hiểu ra ý của hắn.

"Cậu cho rằng người bảo vệ kia đã bị anh ta ăn mất rồi?" Lý Long mặt sẹo sững người tại chỗ, sau đó trong tiềm thức bắt đầu tránh xa Hàn Phi.

Nhân viên bảo vệ Lý Đại Hưng rất không bình thường, nhưng suy nghĩ của Hàn Phi cũng vô cùng khủng khiếp, đây chắc chắn không phải là cách người bình thường suy nghĩ vấn đề.

Bị kẹp giữa Hàn Phi và Lý Đại Hưng, vết sẹo trên mặt Lý Long khẽ co giật, lúc này anh ta mới hiểu tại sao các tiền bối trên đường lại cấm bọn họ tới trung tâm thương mại gây phiền phức.

"Tôi muốn tìm anh ấy! Hai người đã nhìn thấy anh ấy, đúng không? Nói cho tôi biết anh ấy ở đâu? Nói cho tôi biết! Tôi thực sự cần gặp được anh ấy!" Lý Đại Hưng mở miệng, bên trong đầy vết thương và máu, anh ta vẫy đèn pin lao về phía Hàn Phi, khi chuẩn bị chạy đến chỗ Hàn Phi và Lý Long, anh ta dường như đột nhiên nhìn thấy thứ gì đó, sắc mặt lập tức thay đổi.

"Tại sao các người lại đến rồi? Tại sao các người toàn bộ đều quay lại rồi!" Trong miệng nói những lời không ai có thể hiểu được, Lý Đại Hưng xoay người chạy vào sâu trong trung tâm thương mại.

Một phen hú hồn, Lý Long dùng ngón tay còn lại lau mồ hôi lạnh, cảnh ngộ tối nay đối với một tên côn đồ đường phố mà nói có chút quá nặng nề: "Trong trung tâm thương mại này không có người bình thường sao?"

Anh ta vừa dứt lời, quay đầu lại thì thấy một gia đình ba người đang đứng ở cửa trung tâm thương mại, dường như sau khi Lý Đại Hưng nhìn thấy gia đình ba người này mới chạy trốn: "Ba người này đến lúc nào vậy?"

Âm thanh ding dong ding dong vang lên, cả gia đình ba người dường như không nhận thấy điều gì bất thường trong trung tâm thương mại, đi thẳng vào siêu thị đồ cũ.

"Anh canh ở bên ngoài, tôi đi vào tiếp đón khách một chút!" Hàn Phi nhanh chóng rời đi, để lại Lý Long vẫn một mình tại chỗ.

Tên côn đồ nhìn vết giày dính đầy nước và bùn trên mặt đất mà có chút ngỡ ngàng, cả nhà ba người đó đều ướt sũng,

giống như vừa mới vớt lên từ đáy sông vậy, da thịt cũng bị ngâm trắng bệch, mắt sưng lên như cá vàng.

“Bạn nhỏ, lại gặp mặt rồi.” Hàn Phi nhìn chằm chằm cậu bé trước mặt, ánh mắt chậm rãi dời về phía sau lưng cậu bé.

Bên cạnh cậu bé, có một cặp vợ chồng đang đứng, hai người vô cùng ân ái, gắn bó keo sơn, như thể một phần lớn cơ thể của họ đã hòa tan vào nhau.

“Chú ơi, cháu muốn chuộc lại đồ chơi của mình.”

“Chú vẫn bảo lưu suốt, chờ cháu quay lại.” Hàn Phi lấy ra hộp các tông giấu dưới quầy, bên trong có đồ chơi của cậu bé.

“Cám ơn chú!” Cậu bé lấy ra mấy tờ trăm tệ ướt sũng từ trong túi của bố mình, rồi lại từ trong túi của chính mình lấy ra một con rối: “Chú ơi, cái này cho chú!”

Hàn Phi treo tiền ướt lên trên quầy, điều hắn càng quan tâm hơn là con rối nhỏ kia.

“Được rồi, bây giờ hai chúng ta đã thanh toán xong.” Cậu bé cười vui vẻ, cậu ôm thùng đồ chơi nhảy nhót, còn bố mẹ cậu thì lặng lẽ đi theo phía sau.

Gia đình ba người “vui vẻ hạnh phúc” rời đi, Hàn Phi coi như đã hoàn thành đơn hàng kinh doanh đầu tiên của mình tại đây.

Vào sổ xong, Hàn Phi nhét con rối do cậu bé để lại vào trong túi của mình.

Tiền là bằng chứng của giao dịch nên đưa cho ông chủ, con rối là bằng chứng của tình bạn, nên giữ lại cho riêng mình, đây gọi là công tư phân minh.

“Cậu bé có ý gì khi cuối cùng nói rằng hai chúng ta đã thanh toán xong? Sau khi đồ cũ bán ra, chấp niệm của quá khứ không thể nhặt lại được nữa sao?”

Ding dong, ding dong…..

Cửa siêu thị lại được mở ra, một bà già với mái tóc bạc trắng xuất hiện trước cửa siêu thị.

Tối hôm qua Hàn Phi đã gặp bà lão này, bà muốn tặng chiếc áo len màu đỏ do mình đan đi, nhưng trong gói áo len lại có rất nhiều lông vũ dính máu và da động vật.

"Bà?"

Bà lão giống như đêm qua, đặt gói hàng trước cửa siêu thị, sau đó đi vòng quanh cửa hàng, cuối cùng run rẩy bước đến chỗ điện thờ.

"Sao bà luôn đến đây muộn vậy? Bà có thể tự mình đi đêm về nhà được không?" Hàn Phi luôn cảm thấy trên người bà lão đã xảy ra chuyện gì đó, nên hắn cẩn thận đi bên cạnh bà lão: "Bà ơi, gói hàng lần trước bà gửi đến, nhân viên chỗ chúng cháu đã làm sạch cho bà rồi."

Bà lão đờ đẫn quay người lại, bà nhìn khuôn mặt Hàn Phi, nhìn chăm chú rất lâu, đột nhiên nâng cánh tay của mình lên.

Mùi ẩm mốc nhàn nhạt xộc vào mũi Hàn Phi, nhìn thấy tay của bà lão càng ngày càng gần, hắn cũng không né tránh.

Đôi tay đầy vết chai cuối cùng cũng dừng lại bên cạnh khuôn mặt Hàn Phi, đôi mắt đục ngầu của bà lão đầy nước mắt, bà mở miệng như muốn nói ra một cái tên.

"Bà? Bà muốn nói gì ạ?"

Không chờ Hàn Phi kịp phản ứng lại, bà lão đột nhiên đâm vào điện thờ, bà cố hết sức đẩy điện thờ đổ xuống.

"Đừng kích động!" Hàn Phi vội vàng ngăn cản bà lão, sức lực của hắn mạnh hơn rất nhiều so với bà lão, nhưng không dám dùng lực vì sợ làm bà lão bị thương.

Bà lão không nói một lời nào, bà nắm lấy cánh cửa đã bị đóng đinh chặt của điện thờ, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt.

Trong cổ họng bà không ngừng phát ra âm thanh kì lạ, đến việc ngón tay của mình bị cào ra đầy máu cũng không quan tâm.

Hàn Phi phải mất rất nhiều công sức mới có thể khống chế được bà lão.

Hắn nhặt tấm vải đen rơi xuống và phủ lên điện thờ một lần nữa, lúc này bà lão mới từ từ bình tĩnh lại.

"Siêu thị này của cậu quả nhiên một người bình thường cũng không có, từ nhân viên đến khách hàng." Lý Long đứng ở cửa siêu thị, gã nhìn chằm chằm bà lão, không dám tùy tiện vào trong siêu thị: "Tôi có chút ấn tượng với bà lão khùng khùng này, con trai bà ấy trước đây hình như làm việc trong trung tâm thương mại."

"Con trai của bà ấy làm việc ở đây? Không đúng, tôi nhớ Hoàng Oanh đã nói rằng bà lão này không có con mà."

"Tôi cũng là nghe nói, con trai của bà lão là một trong những nhân viên sớm nhất tại siêu thị đồ cũ, sau đó chết vì tai nạn bất ngờ, kết quả bà lão đã phát điên, bà ấy luôn cảm thấy con trai mình bị nhốt trong điện thờ, có vẻ như bà ấy phải làm đủ một nghìn việc tốt mới có thể cứu con trai mình ra." Lý Long quanh năm ở trên khắp các đường phố, hiểu khá rõ về những chuyện kỳ lạ này.

"Làm đủ một nghìn việc tốt? Anh đây là nghe ngóng được ở đâu vậy?" Hàn Phi thấy bà lão đã yên tĩnh trở lại, hắn buông tay ra, chuẩn bị rót một cốc nước nóng cho bà lão.

"Tiền bối trên đường, chúng tôi gọi anh ấy là anh Rắn, chính anh ấy bảo chúng tôi không được khiêu khích trung tâm thương mại này của các cậu, ở thành phố này, đắc tội với ai cũng đều không được đắc tội với ông chủ của bách hóa thương mại này." Lý Long ban đầu không có bất kì ấn tượng tốt nào với Hàn Phi, nhưng từ thái độ của Hàn Phi đối với người già, và một số chuyện nhỏ phát sinh trước đó, thì Hàn Phi cũng là một người rất tốt.

Khi hắn vay tiền đã nói câu "Tôi là một người tốt", thực sự là xuất phát từ trái tim.

Trong khi Lý Long và Hàn Phi đang nói chuyện, bà lão đã lấy lại bình tĩnh run rẩy bước ra khỏi cửa hàng.

Bà lão này một nửa bàn chân đã sắp bước vào quan tài rồi, mà ngày ngày vẫn kiên trì làm việc thiện, lúc này bên ngoài

hoàn toàn chìm trong bóng tối, nhưng bà lão không quan tâm chút nào, chống nạng đi ra ngoài, từ từ biến mất vào màn đêm.

"Bà ấy có thể tự do đi lại trong bóng tối à?" Hàn Phi khẽ nhíu mày, hắn lại nhớ tới lời nói của Lý Long: "Con trai của bà lão chẳng lẽ thật sự bị nhốt trong điện thờ sao?"

Hàn Phi lúc này tràn đầy nghi hoặc, nếu Lý Long không nói dối, tại sao con trai của bà lão lại bị giam trong điện thờ? Làm sao bà ấy biết rằng nếu làm một nghìn việc tốt thì có thể cho con trai mình ra ngoài?

"Khi mình mở tấm vải đen của điện thờ dưới tầng hầm, sau lưng truyền đến vài giọng nói, già trẻ gái trai đều có hết, con trai của bà lão có phải cũng ở trong đó không? Tất cả đều chết vì điện thờ, hoặc có thể nói toàn bộ đều tiến hành một cuộc giao dịch nào đó với điện thờ, linh hồn của bọn họ đã bị niêm yết giá!"

Điện thờ trong siêu thị đồ cũ chỉ là đồ trang trí, điện thờ thật ở dưới tầng hầm, sau khi cẩn thận che lại tấm vải đen, Hàn Phi chuyển một cái ghế ngồi ở cửa siêu thị.

"Bên ngoài trung tâm thương mại bước bước giết chóc, bên trong trung tâm thương mại là địa ngục tu la, đáp án của thế giới này cuối cùng ở đâu?"

Hai tay nắm chặt vào nhau, Hàn Phi cố gắng hết sức bình tĩnh, điều chỉnh cảm xúc, nhanh chóng khôi phục giá trị tâm trạng.

Nhìn thấy Hàn Phi từ từ trở nên bình thường, Lý Long cũng thả lỏng một chút.

Vô cùng vất vả trải báo ra, Lý Long mặc vest lại ngồi ở cửa siêu thị, hai người cứ như vậy ngồi trông coi siêu thị, không ai làm phiền ai.

"Cậu cắn hạt dưa không?"

"Không, cám ơn."

Lúc 3 giờ 50 phút sáng, giá trị tâm trạng của Hàn Phi cuối cùng cũng khôi phục đến 50 điểm.

Hắn liếc nhìn ra bên ngoài, trời đã gần sáng rồi.

"Lý Long, tôi phải đến bệnh viện một chuyến, anh ở đây canh giữ siêu thị, hay là đi cùng tôi?"

"Tôi đến đây để đòi nợ, cậu hỏi ý kiến của tôi như thế này khiến tôi cảm thấy mình rất bị động."

"Vậy thì anh đi với tôi đi, ở đây quá nguy hiểm." Hàn Phi đỡ Lý Long lên, đương nhiên không thể tùy tiện bỏ rơi một "cộng sự" xuất sắc như này, thép tốt thì phải dùng làm lưỡi dao mới được.

Sau khi đóng cửa lại, Hàn Phi liền chạy về phía bệnh viện dưới sự dẫn dắt của Lý Long.

Bệnh viện Nhân dân thứ ba cách đây không quá xa, ngoài ra không biết là trời sắp sáng, hay là vì con rối của cậu bé, Hàn Phi cũng không gặp phải chuyện gì quá kinh khủng.

Ngay khi hắn và Lý Long bước vào bệnh viện đã nhìn thấy Lý Hổ, người đàn ông to béo trong bộ vest với đôi tay bó bột thạch cao, trong sự hung dữ có mang theo sự đáng thương và bất lực, trong cả sảnh lớn chỉ có một mình anh ta.

"Tình hình Hoàng Oanh thế nào rồi?"

"Tôi không biết nữa, bác sĩ nói tôi nghe không hiểu lắm." Lý Hổ dẫn Hàn Phi đi tìm bác sĩ, kết quả bọn họ còn chưa vào phòng đã bị y tá ngăn lại.

"Trong các anh ai là bạn của bệnh nhân?" Y tá nhìn Lý Hổ xăm trổ hổ xuống núi, Lý Long trên mặt có vết sẹo, cứ luôn cảm thấy bọn họ không phải người tốt, cô không dám để một người như vậy vào trong phòng.

Không ai trong số ba người đàn ông đáp lại, cuối cùng Hàn Phi bước ra: "Tôi là đồng nghiệp của Hoàng Oanh, tình hình chị ấy thế nào rồi?"

"Về cơ bản, cô ấy đã qua cơn nguy kịch, có điều dường như cô ấy đã bị kích thích não mạnh, dẫn đến cô ấy rơi vào hôn mê sâu, chúng tôi không thể đảm bảo khi nào cô ấy sẽ tỉnh lại. Có thể là vào sáng mai, cũng có thể là vài tuần sau đó." Nhìn thấy vẻ thư sinh của Hàn Phi, y tá cũng vui vẻ giao tiếp

với hắn: “Ai sẽ trả tiền thuốc men, tiền xe cứu thương, tiền phòng cấp cứu, tiền nhập viện điều trị, còn có chi tiêu điều trị sau này.”

Nghe thấy cần phải trả tiền, Hàn Phi cũng dừng lại: “Các chị không liên lạc được với người nhà của chị ấy à?”

“Chúng tôi đã thông báo cho người phụ trách trung tâm thương mại nhưng người phụ trách vẫn chưa đến. Theo người phụ trách đó nói, mẹ của Hoàng Oanh mất sớm, còn cha thì mắc bệnh Alzheimer. Cách đây một thời gian, dường như cô ấy đã ly hôn vì bạo lực gia đình, nếu như chồng cũ biết chuyện cô ấy đang hôn mê thì đừng nói đến việc chăm sóc cô ấy, không tìm mọi thủ đoạn chiếm hết mọi thứ của cô ấy cũng đã là tốt rồi.”

Lời nói của y tá khiến Hàn Phi nhớ lại một chuyện, khi hắn mượn điện thoại di động của Hoàng Oanh để gọi cho bố của người giao hàng, đã lén đọc được lịch sử trò chuyện của cô ấy.

Trong danh bạ điện thoại của Hoàng Oanh, có một người ghi là không bằng chó lợn, người đó đã đe dọa cô ấy suốt, nói rằng sẽ giết cả gia đình cô ấy.

“Vậy tình huống của chị ấy chắc là được coi là tai nạn lao động, đúng không?” Hàn Phi nhỏ giọng hỏi.

“Chúng tôi đã hỏi Chu Uy, người phụ trách trung tâm thương mại. Đối phương đưa ra bản hợp đồng, nói rằng Hoàng Oanh đã nghỉ việc 3 ngày trước. Cô ấy vì phải dẫn dắt người mới, nên mới chưa rời trung tâm thương mại.” Y tá hơi mất kiên nhẫn: “Nói không chừng sáng mai cô ấy sẽ tỉnh lại, các anh có thể thanh toán trước tiền thuốc men được không? Thuận tiện cho chúng tôi bắt đầu những điều trị tiếp theo càng sớm càng tốt.”

Bình thường phải thanh toán trước rồi mới điều trị bệnh, cấp cứu là trường hợp đặc biệt, nhưng sau khi tình trạng bệnh thuyên giảm thì bệnh viện chắc chắn vẫn phải thu phí.

Hai tên côn đồ rất tự giác lùi lại một bước, Hàn Phi nắm chặt hai vạn tệ vừa mượn trong túi, liếm môi khô khốc một chút: “Khoảng bao nhiêu tiền?”

“Phí điều trị ban đầu là ba nghìn, tầng một rẽ trái đi thanh toán.”

“Đây chỉ là phí điều trị ban đầu à?” Hàn Phi di chuyển bước chân, hắn hiện tại cảm thấy mọi chuyện quá mức trùng hợp rồi.

Chính mình vừa mới từ chỗ vay nặng lãi mượn được tiền, thì Hoàng Oanh xảy ra chuyện, tiền hắn mượn về còn chưa nóng tay.

“Đây chính là lựa chọn của nhiệm vụ ngẫu nhiên sao? Chủ nhân điện thờ cũng cũng đã từng lựa chọn?”

Chủ nhân ban đầu của điện thờ là bị ép buộc phải ký giấy vay nợ, trong trường hợp đó, anh ta có thể sẽ không dùng tiền của mình để giúp Hoàng Oanh.

“Chẳng lẽ chính là do chủ nhân điện thờ không lựa chọn giúp Hoàng Oanh, dẫn đến cái chết của cô ấy? Nếu là như vậy, vậy lựa chọn đúng đắn có lẽ là giúp cô ấy.”

Bước nhanh về phía trước, Hàn Phi thanh toán tiền rất dứt khoát, nhưng hắn lại không đợi được âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Mắt thấy trời đã gần sáng, nhưng nhiệm vụ vẫn chưa có tiến triển gì.

“Tiền có thể cứu sống một người, đây là bệnh viện, tên của nhiệm vụ là lựa chọn. Ngoài việc cứu hay không cứu Hoàng Oanh, còn có sự lựa chọn nào khác trong bệnh viện à? Chẳng lẽ có liên quan đến mẹ của chủ nhân điện thờ?”

Hàn Phi cau mày, cẩn thận nhớ lại nhắc nhở nhiệm vụ.

Nhìn thấy bộ dạng đau khổ vô cùng của Hàn Phi, hai tên côn đồ hiếm có lại không làm phiền, bọn họ cho rằng hắn vì tiền mà đau khổ, dù sao bọn họ cũng biết mẹ của hắn đang bệnh trên giường cũng cần tiền gấp.

“Tên này đúng là một tên ngốc cố chấp, nếu như cậu ta không nợ chúng ta tiền, nói không chừng chúng ta cũng có thể trở thành anh em.” Oán khí trong ánh mắt Lý Hổ tiêu tan đi rất nhiều, bị đánh bại trên đường phố chỉ có thể nói là kĩ năng

không tốt bằng người ta, không cần thiết phải ôm hận, đương nhiên nguyên nhân chính vẫn là anh ta sợ bị đánh.

"Cậu ta là một người tốt, nhưng cậu ta nghèo đến nỗi chỉ còn lại mỗi lương thiện thôi."

Ba người đứng ở quầy thanh toán, không lâu sau, cửa thang máy của bệnh viện chậm rãi mở ra, một người đàn ông mặc đồng phục y tá, trên cổ có hình xăm mặt người chậm rãi bước ra.

Chương 442: Một phần năm tiếc nuối

"Tránh ra."

Người đàn ông mặc đồng phục y tá đi ngang qua Hàn Phi, giọng nói lãnh đạm, vẻ mặt vô hồn, như thể trong mắt anh ta tất cả cư dân trên thế giới này đều là người giả vậy, anh ta căn bản sẽ không lãng phí thời gian để suy xét cảm nhận của những người này.

"Cái tên này làm gì vậy? Tại sao trên cơ thể lại có một mùi kí quái thế?" Lý Long cau mày, tránh người y tá ra.

Y tá kia không quan tâm, đẩy xe của mình vào trong một căn phòng cuối hành lang chưa bật đèn nào đó.

"Anh ta muốn tìm thứ gì ở bệnh viện này?" Ngay khi y tá vừa xuất hiện, Hàn Phi liền phát hiện ra đối phương, hắn đã ghi nhớ mùi thối trên người đàn ông đó: "Chẳng lẽ nhiệm vụ của mình có liên quan gì đến anh ta?

Hàn Phi biết rất rõ, đối với y tá đó, tất cả cư dân trong thế giới này đều chỉ là phông nền, ngoại trừ chủ nhân điện thờ ra, những người khác toàn bộ đều là từ kí ức biến đổi mà thành, cho nên bọn chúng căn bản sẽ không lãng phí một chút thời gian nào trên người những cư dân này.

Tất nhiên, mười ngón cũng có khả năng đã sớm "kiểm tra" hết tất cả các cư dân ở đây, nhưng không phát hiện ra vấn đề gì, nên từ từ không để ý đến họ nữa.

Ra khỏi quầy thanh toán, Hàn Phi đang định đi theo y tá kia vào sâu trong hành lang để kiểm tra, thì đột nhiên có tiếng bước chân vội vã ở lối vào đại sảnh bệnh viện.

Cánh cửa được đẩy ra, gió lạnh thổi vào.

Khi màn đêm sắp tan, bốn vệ sĩ cao lớn hộ tống một người đàn ông ngoài năm mươi tuổi vào bệnh viện.

Người đàn ông kia bị teo cơ bắp trên người, trên cổ và vùng da hở lộ ra bên ngoài có những vết thương nhỏ đang

mưng mủ.

Khi y tá trực ban nhìn thấy người đàn ông đi vào, ngay lập tức gọi một cú điện thoại, vội vàng chạy tới.

"Tôi nghe người quản lý trung tâm thương mại nói rằng một nhân viên của tôi đang hôn mê?" Người đàn ông khi nói chuyện sẽ ho nhẹ, sức khỏe của ông ta có vẻ rất kém.

"Cốc tổng? Ngài vậy mà lại đích thân đến đây sao?" Sau khi nhận được cuộc gọi từ y tá, bác sĩ trực ban bước ra khỏi phòng, anh ta vừa rồi có lẽ là đang ngủ bù, nhưng bây giờ lại đang cố gắng làm ra bộ dạng mình đang chăm chỉ điều trị cho bệnh nhân.

"Cậu biết tôi à?' Người đàn ông hơi bất ngờ, ông ta đứng giữa bốn tên vệ sĩ, nói một cách yếu ớt.

"Trước đây tôi may mắn được gặp ngài một lần." Vị bác sĩ kia khuôn mặt tràn ngập ý cười nói: "Lúc trước trong siêu thị của ngài có một ông lão qua đời một cách bất ngờ, cũng là chuyển đến chỗ tôi."

Bác sĩ dường như đang ám chỉ điều gì đó, anh ta cười vô cùng vui vẻ, trong mắt hiện lên vẻ mong đợi, như thể người đàn ông kia sẽ đưa tiền riêng cho anh ta vậy.

Người đàn ông họ Cốc kia gật gật đầu: "Tình hình người bệnh hiện tại thế nào rồi?"

"Đã qua cơn nguy kịch nhưng người vẫn chưa tỉnh lại, e rằng phải chuẩn bị cho điều trị lâu dài. Chi phí điều trị ban đầu, đồng nghiệp đã giúp cô ấy trả trước rồi, ngài xem điều trị về sau….. " Bác sĩ trông mặt rạng rỡ, như thể đêm tối gặp Thần Tài vậy.

"Đồng nghiệp của cô ấy?" Người đàn ông lúc này mới nhìn thấy Hàn Phi, có điều trong mắt ông ta không có bất kì ngạc nhiên nào, như thể hắn nên xuất hiện ở đây.

Cảnh tượng này cũng bị Hàn Phi nắm bắt được, trong lòng hắn cảm thấy kỳ quái, nhưng trên mặt lại không biểu lộ ra chút nào.

“Sếp Cốc đúng là có một con mắt tốt, nhân viên bên dưới của ngài toàn bộ đều trọng tình trọng nghĩa, lúc nãy sau khi chúng tôi nói với anh ấy về tình hình, người thanh niên này không nói thêm lời nào đã thanh toán trước chi phí thuốc men.” Bác sĩ có vẻ đang khen người đàn ông họ Cốc, nhưng thực ra mỗi câu nói đều không thể tách rời một chữ tiền.

“Được rồi, tôi biết rồi, anh đưa tôi đi gặp bệnh nhân trước.” Người đàn ông vào phòng bệnh cùng với bốn vệ sĩ, mười phút sau mới đi ra.

Không biết là bày trò hay vì mục đích khác, trước mặt Hàn Phi và hai tên côn đồ, người đàn ông họ Cốc hứa với bác sĩ chịu chi phí điều trị tiếp theo, còn đòi lại số tiền mà Hàn Phi đã trả trước lại.

“Cốc tổng, Hoàng Oanh đã nghỉ việc rồi, chính xác mà nói đã không phải là nhân viên của chúng ta.” Sau khi biết Cốc tổng đến bệnh viện, Chu Uy lúc trước viện nhiều lý do không muốn đến, đã tức tốc đến bệnh viện trong vòng 20 phút.

“Bất kể cô ấy đã nghỉ việc hay chưa, điều đó cũng không thể thay đổi sự thật rằng cô ấy đã làm việc trong siêu thị của tôi trong một thời gian dài. Bây giờ cô ấy đã bất tỉnh, làm sao tôi có thể trơ mắt đứng nhìn cô ấy chịu đựng giày vò được?” Cơ thể người đàn ông họ Cốc rất kém, chỉ nói có vài câu thôi mà cảm thấy dường như rất mệt mỏi.

Cầm số tiền đòi lại, Cốc tổng đi về phía Hàn Phi, bốn tên vệ sĩ muốn đi theo nhưng ông ta xua tay ra hiệu bọn họ ở lại chỗ cũ.

“Chàng trai này tâm địa lương thiện, tôi đã không nhìn lầm người.” Cốc tổng đưa tiền cho Hàn Phi: “Đây là tiền mà cậu trả lúc trước, cầm lấy đi. Tôi nghe nói sức khỏe của mẹ cậu vẫn luôn không tốt, cậu đã phải làm nhiều công việc một lúc chỉ để góp đủ tiền chữa bệnh cho mẹ.”

Tuy rằng Hàn Phi đã ở trong thế giới ký ức mấy ngày rồi, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy ông chủ của mình.

Từ thời gian tiếp xúc ngắn ngủi có thể thấy, người đàn ông họ Cốc rất dễ gần, không hống hách, đối xử vô cùng tốt với

nhân viên, chính là ông chủ lý tưởng của tất cả mọi người.

"Cảm ơn ông chủ đã quan tâm." Hàn Phi cầm lấy tiền của người đàn ông họ Cốc, tay hắn vừa chạm vào lập tức nhận ra có gì đó không ổn: "Ông đưa thừa cho tôi một nghìn."

"Người tốt sẽ được báo đáp, cậu xứng đáng nhận được, tôi cũng vẫn luôn khuyến khích nhân viên làm việc thiện từ tâm." Người đàn ông họ Cốc nhìn chằm chằm Hàn Phi, không có ý định rời đi, như thể đang chờ hắn đưa ra lựa chọn.

"Không cần đâu, tiền nên lấy tôi sẽ lấy, tiền không nên lấy tôi sẽ không đụng đến." Hàn Phi nói xong, nhét một nghìn tệ thừa lại vào tay người đàn ông.

Nghe được lời nói của Hàn Phi, người đàn ông họ Cốc và hai tên côn đồ bên cạnh hắn đều sững sờ.

"Có nguyên tắc của chính mình là rất tốt." Cốc tổng lần đầu tiên lộ ra nụ cười, nụ cười của ông ta khiến người ta cảm thấy không thoải mái: "Tôi nhớ mẹ cậu cũng nằm viện ở đây, chúng ta cùng nhau đi thăm bà ấy đi."

Dưới sự hướng dẫn của bác sĩ, họ đã đến bên ngoài phòng bệnh của mẹ chủ nhân điện thờ.

Nhìn vào qua cửa sổ trong phòng, có một người phụ nữ lớn hơn nhiều so với tuổi thật của bà ấy đang nằm trên chiếc giường bệnh đơn.

Cơ thể gầy gò, chỉ còn da bọc xương, không thể ngủ một cách bình thường do cơn đau hành hạ nên chỉ có thể dùng thuốc giảm đau.

"Mẹ cậu ấy tuần sau phẫu thuật, xác suất thành công chỉ có khoảng 50%." Phòng bệnh không được tùy tiện vào, bác sĩ nói với Cốc tổng ở bên ngoài.

"Nếu như tất cả đều thay bằng những thứ tốt nhất, có thể tăng thêm xác suất thành công cho ca mổ không?" Người đàn ông nhìn chằm chằm vào người phụ nữ trên giường bệnh, trong giọng nói mang thêm một chút lạnh lẽo, như thể người đang bị bệnh tật giày vò kia là chính mình.

“Không thể.” Bác sĩ lắc đầu, nhưng sau đó anh ta phát hiện Cốc tổng đang nhìn chằm chằm vào mình.

Do dự một lúc, bác sĩ thay đổi lời nói: “Nếu sử dụng tất cả những thứ tốt nhất, tỷ lệ thành công của ca phẫu thuật có lẽ sẽ được tăng lên 10% trên cơ sở ban đầu.”

“Có thể cải thiện dù chỉ là 10% cũng tốt.” Cốc tổng suy nghĩ hồi lâu, như thể cuối cùng cũng đã đưa ra quyết định, ông ta ngoảnh đầu lại nhìn Hàn Phi: “Tôi không ngờ được rằng bệnh tình của mẹ cậu lại nghiêm trọng như thế, như vậy đi, số tiền phẫu thuật cho mẹ cậu còn thiếu tôi sẽ bù vào, toàn bộ sẽ dùng những thứ tốt, trị bệnh cấp bách.”

“Ông sẽ bù vào?” Hàn Phi chắc chắn mình không nghe nhầm, người đàn ông trước mặt này không phải nói rằng ứng trước, mà là trực tiếp giúp Hàn Phi bù vào chỗ còn thiếu.

Tâm nguyện lớn nhất của chủ nhân điện thờ là gom đủ năm vạn nhân dân tệ trong vòng 30 ngày để phẫu thuật cho mẹ của mình, bây giờ tâm nguyện khó khăn nhất này dường như lại trở thành nhiệm vụ dễ thực hiện nhất.

Chỉ cần đồng ý với người đàn ông họ Cốc, thì sẽ không còn phải lo lắng về chi phí phẫu thuật cho mẹ nữa.

Nói thật, Hàn Phi đã lay động rồi, không có bất kì ai có thể từ chối trong trường hợp này.

Nhập thân vào góc độ của chủ nhân điện thờ, hiện tại hắn đang trên đà suy sụp, cuộc sống cơ bản của mình không thể đảm bảo, vay nặng lãi, ngày đêm làm hai công việc. Quan trọng nhất là, hắn cũng đã giết một người ngoài ý muốn.

Nếu như nói những thứ trước mắt chỉ là áp lực cực lớn mà chủ nhân điện thờ phải chịu, vậy chuyện giết người chính là một nhát dao đâm thẳng vào tim anh ta.

Một đứa trẻ từ nhỏ đã được nuôi dưỡng tư tưởng về người tốt sẽ được báo đáp, nhưng lại tự tay giết người.

“Tôi …” Có lẽ đáp án bây giờ là lựa chọn tốt nhất, Hàn Phi tuy rằng mở miệng nhưng lại không nói ra lời nào.

Trong đầu hắn chợt lóe lên một chi tiết, trước khi Cốc tổng đến bệnh viện, hình như đã biết Hàn Phi đang ở đây, người đàn ông này cũng không hề ngạc nhiên khi biết hắn đang ở trong bệnh viện.

Trời còn chưa sáng, ông chủ của trung tâm thương mại đã đích thân chạy đến, điều này thực sự cho thấy ông ta là một người tốt như thế nào, nhưng nếu như ông ta có mục đích khác thì sao?

Trên mặt Hàn Phi lộ ra vẻ rất cảm động, nhưng đại não lại bắt đầu chạy hết tốc lực.

Hắn xâu chuỗi lại tất cả những chuyện mà mình gặp phải sau khi bước vào thế giới ký ức của chủ nhân điện thờ, sau đó có một phát hiện vô cùng kinh khủng.

Tối nay khi Hàn Phi vừa đến cửa hàng đã nghe thấy Hoàng Oanh nói phải sắp xếp hàng hóa, ông chủ yêu cầu trước khi trời sáng phải sắp xếp xong, chính bởi vì yêu cầu này của ông chủ nên hắn mới vào nhà kho dưới tầng hầm, gặp phải một điện thờ kỳ lạ.

Nếu như không phải vào thời khắc mấu chốt hắn tỉnh lại, bây giờ có lẽ hắn đã mở điện thờ ra, gây ra hậu quả không rõ.

Một điểm đáng ngờ nữa là tấm vải đen che điện thờ, khi Hàn Phi vào nhà kho dưới tầng hầm thì tấm vải đen của điện thờ đã bị người ta vén lên, cũng có nghĩa là người vén tấm vải đen biết trước rằng hắn sẽ vào trong tầng hầm, tất cả những thứ này đều là đang nhằm vào hắn!

Cuối cùng lại là Hoàng Oanh rơi vào trạng thái hôn mê sâu, là một nhân viên cũ đã xin nghỉ việc, Hoàng Oanh dạy người mới xong là có thể rời đi.

Cô ấy đã không còn giá trị lợi dụng, kết quả lại trùng hợp như vậy, vừa hay xảy ra tai nạn.

Hàn Phi là nhân viên trực ca đêm, nếu như Hoàng Oanh xảy ra tai nạn, có khả năng đưa cô ấy đến bệnh viện nhất chính là hắn.

Nếu như là ông chủ của trung tâm thương mại lên kế hoạch tất cả những điều này, vậy chắc chắn ông ta sẽ không ngạc nhiên khi thấy Hàn Phi xuất hiện ở đây.

Mà những chuyện này không phải là điểm mà Hàn Phi thấy kinh khủng nhất, hắn còn nghĩ xa hơn thế.

Công việc ở trung tâm thương mại là sơ mi hoa giới thiệu, sơ mi hoa có liên quan đến cho vay nặng lãi, đây có phải cũng là do ông chủ của trung tâm thương mại đứng đằng sau giở trò không?

Chủ nhân điện thờ ngay từ đầu chính là con mồi của ông chủ trung tâm thương mại, tất cả những bất hạnh của anh ta không phải là do ý trời, mà rất có khả năng là do con người!

Chính vào lúc anh ta đi đến đường cùng, anh ta đã gặp ông chủ trung tâm thương mại, lúc này anh ta đều không thể từ chối tất cả sự hỗ trợ của ông ta, trong lòng lúc nào cũng nghĩ đối phương rất tốt.

Mím đôi môi khô khốc, Hàn Phi ngay lập tức lại nghĩ đến tầng thứ ba.

Bà lão điên điên khùng khùng không nói được, tai cũng không được tốt, đứa con trai duy nhất của bà nghe nói cũng từng là nhân viên của siêu thị đồ cũ, chỉ có điều dường như đã bị điện thờ ăn mất.

Chuyện này chắc chắn không đơn giản như vẻ bề ngoài, có thể tất cả những lời đồn đại đều là sự thật, mà chủ nhân điện thờ chính là con mồi tiếp theo được ông chủ trung tâm thương mại lựa chọn.

“Giá của linh hồn…” Trong mắt Hàn Phi lóe lên một tia sáng, hắn đã biết mình nên lựa chọn cái gì rồi.

“Không cần đâu, tiền chữa bệnh cho mẹ tôi đã gom được hơn nửa rồi, tiếp tục cố gắng hơn nữa thì sẽ không có vấn đề gì.” Hàn Phi lựa chọn từ chối.

“Mẹ cậu đã làm việc vất vả gần như cả cuộc đời rồi, vẫn còn chưa được hưởng phúc, bà ấy không nên chịu đau đớn như vậy.” Người đàn ông nói nhẹ nhàng: “Điều trị tốt hơn có thể

nâng cao xác suất phẫu thuật thành công, đừng từ chối lòng tốt của tôi, cậu cũng đừng cảm thấy có áp lực tâm lý gì cả."

"Thực sự không cần đâu."

"Cậu nhóc này sao lại cứng đầu như vậy! Đây là lúc hành động theo cảm tính à?" Bác sĩ mở miệng khiển trách, y tá cũng nói thêm vào.

Mọi người vây Hàn Phi vào trung tâm, khi hắn bị những người đó khiển trách, không thể thoát ra, trong phòng bệnh đột nhiên vang lên một âm thanh.

Mẹ của chủ nhân điện thờ hình như đã bị ồn ào đánh thức, bà ấy khó khăn quay đầu nhìn về phía cửa phòng bệnh, trong nháy mắt nhìn thấy Hàn Phi trong đám người.

Miệng phát ra giọng nói yếu ớt, bà ấy đang gọi tên của Hàn Phi.

"Bệnh nhân tỉnh rồi."

Người phụ nữ dường như đang giúp Hàn Phi thoát khỏi vòng vây, cho dù mình đang bị bệnh nặng cũng không muốn nhìn thấy con trai mình bị bắt nạt.

Cửa phòng bệnh mở ra, Hàn Phi là người đầu tiên bước vào.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp người phụ nữ, nhưng một số ký ức trong đầu đột nhiên bị kích hoạt, hắn gần như vô thức nằm bên cạnh giường bệnh, nơi bàn tay của người phụ nữ có thể chạm vào.

"Mẹ, con đến thăm mẹ đây."

Đau đớn làm cho sắc mặt của người phụ nữ không còn chút máu, nhưng khi nhìn thấy Hàn Phi, bà ấy lại nở một nụ cười rất dịu dàng, bà ấy không nói lời nào, chỉ nắm lấy tay hắn, không muốn buông ra.

Một số kí ức không thuộc về Hàn Phi trong đầu đang ảnh hưởng đến hắn, hắn cảm thấy vô cùng tự trách và đau khổ, tất cả những ủy khuất mà mình phải chịu đựng đang bên bờ bùng phát.

Không thể trả tiền thuê nhà, không tìm thấy người bố đã lấy trộm tiền từ thiện, đối mặt với sự khiển trách của mọi người, phải đi vay nặng lãi, đôi tay toàn vết thương của hắn đã nhuốm vết máu không thể rửa sạch.

"Con đã đưa ra một lựa chọn, nhưng con không biết là đúng hay sai, con…"

"Không sao." Người phụ nữ lẳng lặng nhìn Hàn Phi, ánh mắt không rời khỏi hắn: "Con đã đưa ra lựa chọn tốt nhất."

Đây là lần đầu tiên Hàn Phi nhìn thấy một nụ cười như vậy, hắn không thể diễn tả được, dùng hết kỹ năng diễn xuất bậc thầy của hắn cũng không thể bắt chước, bởi vì đó là điều mà hắn vẫn luôn thiếu từ trước đến nay.

"Đừng lo lắng, mau trở về đi, trời sắp sáng rồi." Người phụ nữ buông tay ra, do dự một lúc rồi nhẹ nhàng chạm vào má Hàn Phi: "Đừng vì mẹ, mà để lại những tiếc nuối không thể bù đắp."

"Tiếc nuối?" Khi Hàn Phi nghe người phụ nữ nói câu cuối cùng, trong đầu hắn vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000, hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ — Tiền!"

"Sự lựa chọn này của cậu, tôi mãi mãi cũng không thể lựa chọn. Giống như chuyện đã xảy ra, không cách nào bù đắp được vậy."

"Tiếc nuối trong nội tâm của chủ nhân điện thờ đã bù đắp được 20%! Nhận được phần thưởng kinh nghiệm lớn! Nhận được chúc phúc của mẹ."

"Chúc phúc của mẹ (trạng thái tăng thêm bị động): Tốc độ giá trị tâm trạng giảm xuống chậm lại, tốc độ dị hóa thế giới chậm lại! Sức mạnh não bộ vĩnh viễn: +1!"

Chương 443: Bước ngoặt của số phận

Âm thanh của hệ thống khiến Hàn Phi không khỏi hồi lâu mới định thần lại, đây là lần đầu tiên hắn thấy trạng thái tăng thêm có thể trực tiếp nâng cao thuộc tính của người chơi.

Đây cũng không thể nói là hắn hiếm gặp cỡ nào, trước đây hắn đều coi nguyền rủa là chúc phúc để dùng, lần này thật sự đã đạt chúc phúc, cho nên ít nhiều có phần kinh ngạc.

"Tốc độ giảm giá trị tâm trạng chậm trở lại, điều này rất dễ hiểu, nhưng tốc độ dị hóa thế giới trở nên chậm hơn có nghĩa là gì? Thế giới này đều đang trở nên nguy hiểm và tồi tệ hơn mỗi ngày à?"

Thế giới trong mắt Hàn Phi không phát sinh thay đổi gì, nhưng lời nhắc nhở này của hệ thống khiến hắn phải để mắt tới.

Người phụ nữ trên giường bệnh quá yếu, không thể nâng cánh tay lên được lâu, sau khi nhẹ nhàng vuốt má Hàn Phi, bà ấy mới có chút luyến tiếc bỏ tay xuống.

"Là mẹ đã liên lụy con, là một người mẹ, tất cả những gì mẹ có thể cho con chỉ là một lời chúc phúc."

"Đây là món quà tuyệt vời nhất mà con từng nhận được trong đời." Hàn Phi luôn cảm thấy người phụ nữ dường như nhớ ra điều gì đó, hắn nhẹ nhàng dùng chăn đắp cho người phụ nữ: "Mọi chuyện sẽ ổn thôi, những tiếc nuối đó sẽ không xảy ra nữa."

Không tiếp tục ở lại nữa, Hàn Phi có nhiều việc quan trọng hơn phải làm, hắn cần phải làm rõ dị hóa thế giới rốt cuộc là gì, chuẩn bị trước để đối phó với nó.

Hàn Phi đứng dậy rời đi, khi hắn đóng cửa phòng, lại liếc nhìn vào bên trong qua ô cửa kính một cái.

Nghĩ lại nụ cười trên mặt người phụ nữ, hắn mơ hồ hiểu ra điều gì đó.

“Đối với chủ nhân điện thờ, chút quan tâm cuối cùng trên toàn thế giới này có lẽ chính là mẹ của mình, vì vậy chúc phúc của bà ấy mới nâng cao nhiều như vậy cho mình.”

Kể từ giờ phút này, Hàn Phi coi như đã hoàn toàn đạt được một loại chấp nhận nào đó.

“Suy nghĩ như thế nào rồi?” Người đàn ông họ Cốc cùng bốn vệ sĩ của ông ta cũng đứng ở cửa phòng bệnh, trên tay người đàn ông cầm một tấm thẻ ngân hàng, xem ra chỉ cần Hàn Phi đồng ý, người đàn ông bây giờ sẽ đi bù vào toàn bộ chi phí thuốc men mà hắn nợ.

“Cảm ơn ý tốt của ông, nhưng ân tình này bây giờ tôi phát hiện tôi không gánh nổi.” Đôi vai gầy đã chịu quá nhiều áp lực, Hàn Phi đã “sụp đổ” rồi, để không làm mẹ mình lo lắng, thậm chí chịu đựng cho đến khi bước ra khỏi cửa phòng bệnh mới dám phơi bày sự “yếu đuối” của mình.

Bật công tắc diễn xuất bậc thầy trong đầu, Hàn Phi đã phục dựng lại một cách hoàn hảo mọi thứ của một nam sinh hoang mang tuyệt vọng.

Hắn từ chối sự giúp đỡ của người đàn ông họ Cốc, tiếc nuối của chủ nhân điện thờ đã bù đắp được 1/5, thế giới ký ức này đã bị ảnh hưởng, người đàn ông họ Cốc có thể còn làm những chuyện điên rồ hơn nữa.

Để không khiến người đàn ông họ Cốc nhận ra sự bất thường, để làm tê liệt đối phương, Hàn Phi chỉ có thể phục dựng lại chủ nhân điện thờ ở mức tối đa.

Từ từng biểu hiện nhỏ nhặt đến nỗi đau trong mắt, ông chủ trung tâm thương mại đều nhìn thấy trong mắt mọi sự tuyệt vọng của Hàn Phi, nhưng ông ta hoàn toàn không nhận ra, có thể một ngày nào đó mình cũng sẽ trải qua nỗi tuyệt vọng tương tự.

Sau nhiều lần liên tiếp bị Hàn Phi từ chối, người đàn ông họ Cốc vẫn không hề tức giận, từ đầu đến cuối vẻ mặt vẫn không thay đổi: “Lời hứa của tôi có giá trị mãi mãi, nếu như cậu cần sự giúp đỡ có thể đến tìm tôi bất cứ lúc nào.”

Sau khi nói xong, người đàn ông họ Cốc chuẩn bị rời đi.

Sau khi đi được vài bước, ông ta dường như đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, lại nói với Hàn Phi: "Tôi nghe Chu Uy nói nhà cậu vốn đã góp được một số tiền, sau đó bố cậu đã lấy trộm hết số tiền rồi?"

Những chuyện không may liên tục được nhắc đến khiến Hàn Phi cảm thấy như bị lột trần hết mà đứng trước mặt mọi người.

"Đúng vậy."

"Cậu có thể đến quận Tây Thành ở hạ lưu sông Sa Hà xem thử, có một nhân viên dường như đã nhìn thấy ông ta ở đó." Ông chủ trung tâm thương mại ho vài tiếng, làn da mưng mủ trên mặt ông ta thấm đẫm máu.

Thấy ông ta như vậy, vệ sĩ bên cạnh lập tức chạy đến, bảo vệ ông ta ở giữa.

"Đó là tất cả những gì tôi có thể giúp cậu, ở đó tương đối loạn, tốt hơn hết cậu nên chờ khi nào được nghỉ thì dẫn theo bạn bè đi cùng."

Ông chủ trung tâm thương mại rời đi cùng với các vệ sĩ, khi ông ta bước ra khỏi bệnh viện, nắng sớm đang chiếu đúng vào trong phòng bệnh của mẹ chủ nhân điện thờ.

Đêm thứ hai trôi qua an toàn, Hàn Phi nhìn theo bóng lưng của ông chủ trung tâm thương mại rời đi, trong đầu hiện lên một sự nghi hoặc — ông chủ trung tâm thương mại thật sự có lòng tốt nói cho hắn biết vị trí của bố mình sao?

Hàn Phi bây giờ rất cảnh giác với ông chủ trung tâm thương mại, hắn nghi ngờ rằng tất cả những gì chủ nhân điện thờ đã phải trải qua đều là do ông ta gây ra, nói cách khác, chủ nhân điện thờ là một bi kịch do con người tạo ra.

Coi anh ta như một món đồ chơi chơi đùa trong lòng bàn tay không phải là số phận, mà là ông chủ trung tâm thương mại, một con ma bệnh họ Cốc.

"Sau khi mình từ chối ông chủ, mà ông ấy vẫn tốt bụng nói cho mình biết bố mình đang ở đâu à? Trong này sẽ ẩn giấu âm mưu gì đây?"

Nếu ông chủ thực sự tốt bụng, ông ấy nên sớm nói cho chủ nhân điện thờ biết bố mình ở đâu, thay vì giả tạo đóng kịch trước.

"Hình như mình đã bỏ qua chuyện gì đó."

Dựa vào cửa phòng bệnh, Hàn Phi cẩn thận suy nghĩ, con trai của bà lão cũng từng làm việc tại siêu thị đồ cũ, nhưng kết quả con trai của bà bị điện thờ ăn mất, vậy mà ông chủ siêu thị vẫn còn sống một cách êm đẹp.

Chủ nhân điện thờ hiện đang từng bước lọt vào bẫy của ông chủ, nhưng kết quả lần này lại là chủ nhân điện thờ đã hoàn toàn chiếm giữ điện thờ, trở thành không thể nhắc đến xấu xa nhất.

Bất cứ tồn tại không thể nhắc đến nào trong thế giới tầng sâu đều vô cùng xảo quyệt và đáng sợ, bọn họ rất giỏi chơi đùa với mọi cảm xúc tiêu cực, đau đớn và tuyệt vọng chỉ là nhiên liệu để họ đốt lên lửa đen của hận ý.

Sự tồn tại của một vị không thể nhắc đến như vậy, làm sao có thể vĩnh viễn đơn thuần lương thiện được?

Hàn Phi nhìn xuống đôi bàn tay đầy vết sẹo li ti, để lại những vết máu vô hình.

Nếu như hắn không thay đổi lại, lúc này bàn tay của chủ nhân điện thờ đã là một mạng người rồi.

"Về sau chủ nhân điện thờ chắc chắn đã phát sinh chuyển biến lớn nào đó, anh ta từ lương thiện ban đầu chuyển sang một cực đoan khác, trực tiếp cắn lại ông chủ trung tâm thương mại. Đây có lẽ cũng là tiếc nuối của anh ta, chỉ là mình không biết bước ngoặt ảnh hưởng đến số phận của anh ta là ở đâu."

Hàn Phi cẩn thận tránh được vô số nguy hiểm, điều này mới chỉ giúp chủ nhân điện thờ bù đắp được 1/5 tiếc nuối.

Sự việc thực sự khiến chủ nhân điện thờ ân hận cả đời có lẽ vẫn chưa xảy ra, hoặc là sắp xảy ra rồi.

"Hận ý là con đường duy nhất trở thành không thể nhắc đến, hận của chủ nhân điện thờ sẽ đến từ ai? Côn đồ cho vay

nặng lãi? Bảo vệ ở trung tâm thương mại? Số phận bất công? Hay là người bố đã lấy trộm tiền cứu mạng trong nhà?”

Từ từ nhắm mắt lại, Hàn Phi nhớ lại một số chuyện đã thấy sau khi tiến vào thế giới ký ức.

Khi làm nhiệm vụ đồ chơi, hắn đã tiếp xúc với một kẻ sát nhân đã giết hại dã man vợ con anh ta, gián tiếp gây ra cái chết của anh ta.

Sau đó đến y tá mà mười ngón cải trang thành, anh ta quanh năm nhốt vợ mình ở trong nhà, bây giờ Hàn Phi cũng không biết vợ anh ta còn sống hay đã chết.

Cuối cùng là Hoàng Oanh, Hàn Phi đã nhìn trộm lịch sử trò chuyện trên điện thoại di động của cô ấy, chồng của cô ấy liên tục bạo lực gia đình với cô ấy, thậm chí còn dọa giết cả gia đình cô sau khi ly hôn.

Ban đầu Hàn Phi không hề xâu chuỗi tất cả những thứ này với nhau, nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại, thế giới này là thế giới ký ức của chủ nhân điện thờ, thế giới ký ức có tồn tại ý thức ký ức chủ quan.

Cho dù đó là kẻ sát nhân hay là chồng của Hoàng Oanh, sự tồn tại của bọn họ dường như bị ảnh hưởng bởi một số ký ức đau thương nào đó của chủ nhân điện thờ.

Đây là thế giới ký ức của chủ nhân điện thờ, ở thế giới này có thể nhìn thấy câu chuyện của tất cả mọi người, nhưng duy nhất không thể tìm thấy trái tim mà chủ nhân điện thờ đã phong ấn.

Nhưng nhìn từ một góc độ khác, thế giới đang dị hóa này chẳng phải là sự phản chiếu nội tâm của chủ nhân điện thờ hay sao?

Tất cả cảnh ngộ, tất cả từng trải, thực ra đều là đáp án.

Ngay từ việc nhỏ đầu tiên, Hàn Phi đã đi vào con đường của chủ nhân điện thờ.

“Ông chủ trung tâm thương mại muốn dẫn dụ mình làm chuyện gì đó, chuyện này có lẽ đáng nhẽ không nên xuất hiện vào lúc này, nhưng ông ta không ngờ mình lại từ chối ý tốt của

ông ta.” Hàn Phi rất chắc chắn rằng kế hoạch của ông chủ trung tâm thương mại đã bị xáo trộn rồi.

“Xem ra mình phải nhanh chóng đi quận Tây Thành Sa Hà một chuyến.” Hàn Phi cảm thấy dù thế nào cũng phải gặp được bố của chủ nhân điện thờ, hắn cảm thấy bước ngoặt của chủ nhân điện thờ có lẽ ở trên người của ông ấy.

“Một người tin vào ánh sáng, cuối cùng đã trải qua những gì, mới hoàn toàn từ bỏ hy vọng, hết lòng ôm lấy bóng tối?”

Vội vàng rời khỏi bệnh viện, Hàn Phi cùng hai tên côn đồ đến trạm xe buýt, ba người đi cùng nhau khiến người qua đường đều sợ hãi không dám tùy tiện tới gần.

“Bách hóa thương mại cách đây không xa, chúng ta có thể đi bộ trở về, chẳng lẽ cậu chuẩn bị về nhà à?” Lý Long lúc này đã có cái nhìn hoàn toàn mới về Hàn Phi, gã biết Hàn Phi không dễ dàng gì, thái độ cũng có mềm đi rất nhiều, nhưng nợ thì vẫn phải giục, nếu không chính mình không thể giải thích cho người khác được.

“Vừa rồi ông chủ Cốc nói bố tôi xuất hiện ở quận Tây Thành, còn nói nơi đó tương đối loạn, các anh có biết nơi đó không?” Hàn Phi nhìn Lý Long và Lý Hổ.

“Cậu cũng trực cả đêm rồi, không về ngủ à?” Lý Hổ nhăn mặt, thói quen hàng ngày của Hàn Phi đã kéo theo cả những người đòi nợ thuê rồi.

“Chúng ta đến đó tìm hiểu trước một chút, nếu như tìm được bố tôi, tôi có thể lập tức trả lại tiền cho các anh!” Hàn Phi vô cùng chắc chắn.

Nghe đến có thể hoàn trả số tiền, Lý Long nói: “Quận Tây Thành là một quận lạc hậu và nghèo khó nhất. Vài năm trước, công cuộc cải tạo thành phố cũ đã bắt đầu ở đó. Một số lượng lớn người vô gia cư và lao động tạm thời đã tập trung lại ở đó, cũng có nhiều ‘sâu bệnh’ đã phát triển.”

“Sâu bệnh? Có phải là người như các anh không?”

“Cũng không thể nói như vậy, chúng tôi vẫn rất là có nguyên tắc.” Lý Hổ lẩm bẩm nói: “Tuy rằng sào huyệt trước

đây của chúng tôi cũng ở đó."

"Đưa tôi đến đó đi, sau khi tìm được người, tôi sẽ trả lại tiền cả gốc lẫn lãi."

Trước yêu cầu mạnh mẽ của Hàn Phi, Lý Long và Lý Hổ quyết định đưa Hàn Phi đến quận Tây Thành để xem.

"Người khác mượn tiền đều trốn tránh chúng tôi, cậu thì hay rồi, chủ động muốn đến nơi tập trung tay chân nhất của chúng tôi luôn. Nếu không biết cậu thực sự đang thiếu tiền thì tôi thực sự nghi ngờ cậu là cảnh sát đấy." Lý Long và Lý Hổ để lộ hình xăm ngồi ở hai bên Hàn Phi, cả ba vội bắt chuyến xe buýt đầu tiên đến quận Tây Thành.

Thời gian trôi qua, ngày càng nhiều người lên xe, nhưng hàng ghế cuối cùng mà bọn Hàn Phi ngồi vẫn luôn còn chỗ trống.

Lái xe được nửa đường, Hàn Phi nhìn thấy một ông lão chân không được tốt lên xe, hắn đứng dậy nhường ghế cho ông lão, kết quả cuối cùng vẫn bị ông lão đẩy về vị trí ban đầu.

Sau khi xe buýt chạy được 30 phút, bọn Hàn Phi cuối cùng cũng đến nơi.

Vừa xuống xe, Hàn Phi liền nhìn thấy trên đường bị gió thổi tung bụi mù mịt, ở đây toàn bộ đều là kiến trúc đang xây dựng, nhìn thoáng qua khắp nơi đều là công trường, cao ốc có chữ phá dỡ.

"Lát nữa nếu như gặp các đồng nghiệp của chúng tôi, hi vọng ít nhiều cậu cũng có thể giữ cho chúng tôi một chút thể diện." Lý Long đưa ra một yêu cầu rất thiết thực, nếu như bị người ta biết Hàn Phi chủ động tới đây, vậy hai anh em bọn họ thật sự không cần phải lăn lộn trong ngành này nữa.

"Không vấn đề, tôi sẽ toàn lực phối hợp với hai anh, cho hai anh đủ thể diện, cũng mong hai anh có thể huy động người giúp tôi tìm bố." Hàn Phi lấy điện thoại di động của mình ra, lục tìm bộ sưu tập ảnh.

Vốn dĩ Hàn Phi chỉ muốn tìm ảnh của bố chủ nhân điện thờ, để tiện cho Lý Long tìm người, nhưng không ngờ hắn lại

tìm được một phát hiện bất ngờ.

Trong album điện thoại có ảnh của mẹ chủ nhân điện thờ, cũng có ảnh của bố anh ta, nhưng duy nhất không có ảnh của anh ta, toàn bộ ảnh chụp chung cũng bị mất hết, trong video quay cũng không có bóng dáng của chủ nhân điện thờ, thậm chí ngay cả giọng nói của anh ta cũng không có.

"Điểm này đáng chú ý đây."

Hàn Phi gửi trước bức ảnh bố của chủ nhân điện thờ cho Lý Long và Lý Hổ, sau khi hai người xác nhận đã nhận được bức ảnh, Hàn Phi lại bắt đầu khiêm tốn, hắn không muốn đánh rắn động cỏ.

"Mặc dù có rất nhiều người vô gia cư ở quận Tây Thành, nhưng chúng tôi sẽ chú ý đến những gương mặt mới." Lý Long đi phía trước, dẫn Hàn Phi đi qua một công trường, tiến vào con ngõ phía sau.

Bọn họ chưa đi được bao xa thì nghe thấy tiếng la hét và cầu xin thê thảm, Lý Long bảo Hàn Phi dừng lại trước: "Phía trước có một tên xui xẻo bị bắt giữ, chúng ta tốt nhất đừng vội đến đó."

Sau khoảng nửa phút, tiếng la hét dừng lại, vài người đàn ông cầm ống thép bước ra từ góc rẽ.

Người đứng đầu trong số họ cao bằng Lý Long, nhưng vạm vỡ hơn Lý Long rất nhiều, anh ta trực tiếp quấn ống thép lên tay, trên đầu ống thép còn có rất nhiều máu.

Nhìn thấy đoàn người đi tới, Lý Long tự giác tránh ra, Lý Hổ có chút không phục, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

"Đừng khiêu khích bọn chúng?"

Không cần Lý Long nhắc nhở, Hàn Phi cũng sẽ không tùy tiện ra tay, hắn đứng ở trong góc dựa vào tường, suy nghĩ phải mau chóng tìm được bố của chủ nhân điện thờ.

Vốn dĩ hai bên sẽ không xảy ra xung đột, nhưng khi nhóm người đó đi ngang qua Hàn Phi, thì lại đột nhiên dừng lại.

Tên cầm đầu có chút kỳ lạ nhìn Hàn Phi: "Mới đến à?"

Hàn Phi bộ dạng không biết phải làm sao, hắn vô cùng hoảng hốt và sợ hãi nhìn Lý Long như cầu cứu.

Biết không thể trốn tránh, Lý Long nói: "Cậu ta nợ anh Rắn tiền, bị gọi đến để trả nợ."

"Đừng căng thẳng, tôi không cướp hàng của các anh đâu." Tên cầm đầu giơ tay chỉ ống thép dính máu về phía Lý Long: "Vết sẹo trên mặt anh thật sự rất xấu, có cơ hội tôi sẽ giúp anh làm cho đối xứng hơn nhé."

Người đàn ông nói xong, đám thanh niên phía sau đều cười rộ lên.

Lý Hổ muốn nói, nhưng bị Lý Long chặn lại.

"Đúng là phế vật, chẳng trách lại bị đánh thành thế này." Nhìn thấy Lý Long không dám phản kháng, bọn chúng cũng cảm thấy vô vị, từ từ rời đi.

Tên cầm đầu cười một cách ngang ngược, nhưng anh ta không hề phát hiện ra khi mình quay người lại, ánh mắt Hàn Phi lập tức thay đổi.

"Hình xăm đầu người!" Hàn Phi nhìn chằm chằm sau gáy tên cầm đầu, nơi đó có xăm hai khuôn mặt người giống như thật: "Gã cũng là một trong mười ngón?"

Sau khi nhìn thấy hình xăm đầu người, sát ý trong lòng Hàn Phi liền bộc phát.

Chỉ có duyên gặp mặt một lần, hắn đã nghĩ xong phải chôn cất đối phương ở đâu rồi.

Chương 444: Bẫy thú

"Đám người này quá kiêu ngạo rồi, thật sự muốn trừng trị cho chúng một trận!" Lý Hổ nghiến răng nghiến lợi, trong lòng anh ta hiện tại đang ôm một ngọn lửa giận.

Lúc nãy khi bọn côn đồ đi ngang qua, căn bản không để hai anh em Lý Hổ vào mắt, trong số đó có một tên còn nhổ nước bọt xuống đất phía trước mặt bọn họ.

"Đừng có nhiều chuyện, chúng ta hiện tại đã rời khỏi Tây Thành rồi, đừng nhúng tay vào nữa." Lý Long rất tỉnh táo, nhưng sắc mặt cũng rất không tốt, trong mắt đầy lạnh lẽo.

"Đám người đó có lai lịch như thế nào? Tôi thấy bọn họ cũng không nhiều tuổi." Hàn Phi nấp ở phía sau lên tiếng, chỉ nhìn vào vẻ mặt ngây thơ vô số tội của hắn, không ai có thể đoán được hắn đang thực sự nghĩ gì.

"Trước đây Tây Thành từng là địa bàn của anh Rắn, sau đó ông chủ bách hóa thương mại chuẩn bị xây một trung tâm thương mại ở Tây Thành, bởi vì ở đây giá đất rất rẻ. Ông ta đã tập hợp một nhóm người, ban ngày phát tờ rơi, buổi tối giả mạo là chúng tôi thô bạo xua đuổi những người vô gia cư, đập phá các hộ gia đình không chịu di dời. Sau khi anh Rắn biết sự việc này đã vô cùng tức giận, anh ấy cho rằng ông chủ trung tâm thương mại đã phá hủy quy tắc, bắt đầu đánh lại đối phương. Đánh đến cuối cùng, một vài đồ đệ của anh Rắn đều tàn phế hết, có điều ông chủ trung tâm thương mại cũng không đánh chủ ý vào Tây Thành nữa." Anh Long nhớ lại quá khứ: "Sự việc đó đã ảnh hưởng rất lớn đến Tây Thành, Tây Thành trước đây cũng không nghèo đến như thế này, ít nhất là từ bên ngoài nhìn vào vẫn còn rất phồn hoa."

"Ông chủ trung tâm thương mại đã đổi nơi khác để xây dựng trung tâm thương mại của mình, những tên côn đồ mà trước đây ông ta gọi đến thì đều ở lại quận Tây Thành. Những kẻ đó không có bất kỳ nguyên tắc nào, chỉ cần có thể kiếm tiền, chúng sẽ làm bất cứ điều gì." Lý Long khẽ thở dài: "Đạo

đức công cộng đang suy đồi theo từng ngày, tôi vẫn còn rất nhớ cái thời còn ở dưới trướng anh Rắn. Lúc đó tôi vẫn còn rất trẻ, không ngờ chớp mắt một cái, bây giờ tôi cũng đã ngoài ba mươi rồi."

"Tên cầm đầm kia trước đây anh đã từng gặp qua chưa?" Hàn Phi cắt đứt ký ức của Lý Long, kéo anh ta trở về hiện thực.

"Nhìn thì cảm giác rất quen, nhưng nghĩ kĩ lại thì hình như tôi không có ấn tượng gì cả." Lý Long vẫy tay ra hiệu: "Đi thôi, chúng ta đi gặp anh Rắn trước, vừa đi vừa nói."

Lý Long đi về phía trước, Lý Hổ lặng lẽ đến gần Hàn Phi: "Sao cậu quan tâm người đàn ông đó vậy, có phải muốn giết chết gã không?"

Lý Hổ chỉ là đang nói đùa, anh ta không nghĩ Hàn Phi sẽ làm như vậy.

"Không phải, tôi chỉ cảm thấy trong nhóm bọn chúng có rất nhiều đứa còn nhỏ, nhìn cũng chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, có thể còn chưa thành niên." Hàn Phi nhẹ nhàng lắc đầu: "Tương lai của bọn chúng vẫn còn là một khoảng trống, không nên trực tiếp bị tô lên màu đen."

"Ý của cậu là gì?" Lý Hổ hơi sửng sốt.

"Tôi muốn dẫn dắt những đứa trẻ chưa thành niên đó đi vào đúng đường, không thể để chúng sống không mục đích như thế này." Hàn Phi sờ vai Lý Hổ: "Lát nữa gặp anh Rắn rồi, anh giúp tôi nói vài lời tốt đẹp, chúng ta cùng nhau tìm cách đuổi lũ khốn đó ra khỏi Tây Thành."

"Quá khó rồi, đám người kia sẽ không dễ dàng rời đi đâu."

"Nếu không muốn rời đi, thì sẽ vĩnh viễn ở lại đây." Giọng nói Hàn Phi rất nhỏ đến mức chỉ có hắn có thể nghe thấy.

Tây Thành là quận hỗn loạn nhất, ra tay ở đây sẽ vô cùng thuận tiện, cũng sẽ không thu hút quá nhiều sự chú ý của mọi người.

"Mười ngón thì có đến chín ngón đã vào, không biết bọn chúng sẽ còn lại mấy ngón khi ra ngoài."

Đi về phía trước trong con ngõ quanh co phức tạp, đi được một lúc lâu, trước mắt rộng mở trong sáng, Lý Long dắt Hàn Phi vào một con phố khá phồn hoa.

"Đi theo tôi."

Anh em Lý Long và Lý Hổ vào một quán trà, nam phục vụ ở quầy vừa nhìn thấy Lý Long liền vô cùng thân thiết, đưa thẳng bọn họ lên tầng hai.

"Anh Rắn đang nghe nhạc, các anh có muốn uống một tách trà không, hay qua thẳng đó?"

Trong lời nói của người phục vụ có ý gì đó, sau khi Lý Long nghe xong liếc nhìn Hàn Phi, rồi nói: "Qua thẳng đó đi, rất cấp bách."

Cửa phòng riêng được mở ra, ba người Hàn Phi bước vào trong, hắn cũng lần đầu tiên nhìn thấy anh Rắn.

Không giống như trùm côn đồ dữ tợn trong tưởng tượng của mình, anh Rắn là một người đàn ông rất lớn tuổi, ông ta mặc quần áo rất giản dị, ngồi nghe nhạc, uống trà, trên bàn có những cuốn sách của Chu Dịch.

"Tôi không phải đã nói hai người các cậu đừng trở về quận Tây Thành nữa hay sao?" Ông già đầu cũng không ngẩng lên, nói chuyện không tức giận mà vẫn quyền uy, ông ta vừa mở miệng, Lý Long cùng Lý Hổ đều không dám mở miệng.

"Anh Rắn, chúng em quay lại lần này chủ yếu là để tìm một người ở Tây Thành." Lý Long do dự hồi lâu mới sắp xếp xong ngôn ngữ: "Mẹ của cậu nhóc này đang bị bệnh, gia đình bọn họ gom góp tiền chữa trị, nhưng số tiền đó đã bị bố cậu ta lấy trộm mất."

Ông già vẫn không ngẩng đầu lên, tiếp tục uống trà.

"Bây giờ cậu ấy lại vay tiền của chúng em, chỉ cần có thể tìm được bố cậu ấy, thì cậu ấy sẽ có thể trả lại số tiền của chúng em rồi." Lý Long lấy hết can đảm nói ra hết những điều muốn nói.

"Nói xong chưa?" Ông già đặt tách trà xuống: "Cậu thật sự cho rằng sau khi bố cậu ta mang tiền vào quận Tây Thành rồi,

thì vẫn có thể giữ nguyên số tiền đó sao?”

“Vẫn nên thử xem thế nào…..”

“Tây Thành đã khác trước rất nhiều rồi.” Anh Rắn lật giở cuốn sách trên bàn: “Tây Thành hiện tại, lời tôi nói không tính.”

Lý Long và Lý Hổ đều ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, cuối cùng người phục vụ họ gặp lúc nãy cũng đến giải cứu: “Cách đây một thời gian có hai tên điên đến Tây Thành, một tên gọi là Bảy Ngón, một tên gọi là Tám Ngón, bọn chúng tập hợp thành một nhóm lớn lưu manh côn đồ, không theo quy tắc, phạm tội khắp nơi, một số cửa hàng ngoại vi của chúng ta đã bị bọn chúng đập phá hết rồi.”

“Gây chuyện lớn như vậy sao? Bọn chúng muốn làm gì vậy?” Lý Long giật mình.

“Hai tên điên đó không sợ đau, tố chất thể lực tốt đến mức khó tin, dao đâm vào cánh tay cũng hoàn toàn không ảnh hưởng đến tốc độ của bọn chúng một chút nào. Bọn chúng không lộ ra mục đích rõ ràng, đánh nhau chủ yếu hành hạ người ta là chính, phàm là huynh đệ của chúng ta rơi vào trong tay bọn chúng, không chết thì cũng bị lột một lớp da.” Người phục vụ tưởng Lý Long và Lý Hổ quay lại giúp đỡ, nhưng lúc này anh ta cũng hơi thất vọng: “Các anh không nên quay lại đây.”

Bất kể hai anh em có nói gì, anh Rắn đều không sẵn sàng giúp đỡ, khi bọn họ định bỏ cuộc thì đột nhiên có tiếng động lớn bên ngoài quán trà.

Người phục vụ chạy xuống kiểm tra, không qua bao lâu lại vội vàng chạy lên, đưa ba người bọn Hàn Phi vào phòng bên cạnh.

Có tiếng bước chân trên hành lang, bốn hoặc năm người bước vào căn phòng nơi anh Rắn đang ở.

Hiệu quả cách âm của phòng trà rất tốt, Hàn Phi không nghe thấy đối phương đang thảo luận những gì.

Khoảng năm sáu phút sau, trong đầu Hàn Phi đột nhiên vang lên nhắc nhở của hệ thống: "Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ - Bẫy Thú."

"Bẫy thú (nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ): Người bị nhốt trong lồng đã trở thành dã thú."

"Yêu cầu nhiệm vụ: Không được để bị nhốt trong tầng hầm không có đèn."

Lời nhắc nhiệm vụ đột nhiên xuất hiện khiến Hàn Phi cảnh giác, hắn không làm gì cả, nhưng nhiệm vụ đã được kích hoạt, điều này chỉ có thể chứng tỏ xung quanh hắn đang xảy ra một số chuyện không hay.

"Hai người các anh lát nữa chú ý bảo vệ chính mình." Hàn Phi nói với Lý Long cùng Lý Hổ, còn chưa kịp nói xong, cửa phòng riêng đã bị mở ra.

Nam phục vụ đi vào phòng, anh ta liếc mắt nhìn Hàn Phi có chút thương cảm, sau đó kêu ba người đi vào gian phòng của anh Rắn.

Trong không khí thoang thoảng mùi trà thơm, tách trà trên bàn của anh Rắn bị làm đổ, nước trà văng tung tóe trên mặt đất, nhưng mấy người trong phòng không ai quan tâm.

"Cậu ta chính là người mà chúng ta đang cần tìm à?" Một người đàn ông trung niên chừng năm mươi tuổi nhìn Hàn Phi, ông ta sờ lên vết rỗ trên mặt, ánh mắt u ám: "Không ngờ người lại có ở đây, thật tốt. Tao đỡ phải đi hai chuyến, người và đồ vật đều giao ra đây đi."

"Đồ vật gì?" Lý Long và Lý Hổ tràn đầy nghi hoặc.

Anh Rắn lại mở miệng vào lúc này: "Người thanh niên này có phải nợ tiền của hai cậu không?"

"Đúng vậy."

"Hai cậu đưa giấy nợ cho Vương Toàn, bắt đầu từ bây giờ số tiền đó không có liên hệ gì đến các cậu nữa." Anh Rắn dường như đã đạt được thỏa thuận gì đó với mặt rỗ. Mặt rỗ

mang Hàn Phi cùng giấy nợ đi, anh Rắn cũng có thể có được một số bồi thường nào đó.

Nghe thấy lời nói của anh Rắn, Lý Long do dự, gã đã cảm thấy có gì đó không ổn: "Không có giấy nợ, bọn em là thỏa thuận bằng miệng."

"Thỏa thuận bằng miệng?" Không chỉ Anh Rắn mà những người khác có mặt tại đó cũng cau mày, từ khi nào mà cho vay nặng lãi lại trở nên văn minh như vậy?

"Thôi được rồi, bằng miệng thì bằng miệng, người bọn tao phải đưa đi rồi." Mặt rỗ dùng ánh mắt tham lam nhìn Hàn Phi, tựa hồ như chỉ cần đưa hắn về, liền có thể lấy được một món tiền lớn.

"Như vậy không ổn cho lắm thì phải." Lý Hổ là người duy nhất đứng lên nói thay Hàn Phi, tên mập xăm hình con hổ xuống núi này, vào thời khắc mấu chốt cũng khá trượng nghĩa: "Tiền là chúng tôi thu, người cũng nên đi theo chúng tôi."

"Đâu ra mà nhiều chuyện vậy!" Mặt rỗ sốt ruột đứng lên, anh ta cũng không thèm nhìn đến Lý Long và Lý Hổ, đi về phía Hàn Phi: "Đi cùng bọn tao một chuyến đi."

"Tôi không mượn tiền của các anh? Tại sao tôi phải đi cùng các anh?"

"Tao khuyên mày tốt nhất là nghe lời."

Vương Toàn mặt rỗ nói từng chữ một, nam phục vụ bên cạnh cũng thấp giọng nhắc nhở Hàn Phi: "Bọn chúng là cùng một bọn với hai tên điên kia, cậu tốt hơn nên đi cùng bọn chúng, càng chống cự, lát nữa kết cục của cậu sẽ càng thê thảm."

"Hai ngón kia là cùng hội với Vương Toàn sao?" Hàn Phi trong chốc lát nghĩ tới rất nhiều chuyện, đầu tiên là tự hỏi mình có phải bị bại lộ hay không, nhưng ngay sau đó hắn đã loại trừ lựa chọn này.

Mười ngón vẫn chưa biết đã có người khác đi vào điện thờ, nếu không thì trong con ngõ kia bọn họ có thể đã phát sinh xung đột rồi.

Hàn Phi nhớ lại phần giới thiệu nhiệm vụ, hắn xâu chuỗi rất nhiều thứ lại với nhau.

Khiến hắn đến quận Tây Thành là ông chủ trung tâm thương mại, người biết Hàn Phi ở cùng hai anh em Lý Long và Lý Hổ không nhiều, ông chủ trung tâm thương mại cũng là một trong số đó.

Bây giờ hắn đến ngồi còn chưa nóng chỗ, Vương Toàn đã tìm tới cửa, nếu như nói chuyện này không liên quan gì đến ông chủ trung tâm thương mại, Hàn Phi chính là người đầu tiên không tin.

"Tên nhiệm vụ là bẫy thú, yêu cầu là không được vào tầng hầm, nếu như nói đây cũng là tiếc nuối của chủ nhân điện thờ, vậy chứng tỏ lúc trước anh ta đã từng bị đối phương đưa vào tầng hầm."

"Một người phải chịu đựng sự giày vò như thế nào, mới trở thành một con thú bị vây hãm?"

Bề ngoài, ông chủ trung tâm thương mại mặt mày hiền hậu, không hề tức giận với việc bị Hàn Phi từ chối, nhưng ông ta xoay người liền tìm người động thủ, trái tim của tên già kia mà cắt ra bên trong có lẽ toàn là màu đen.

"Cứ thoải mái đi, bọn tao chỉ đưa mày đến một nơi thôi." Bên cạnh Vương Toàn còn có hai tên côn đồ đi cùng, ba người cùng nhau tiến lại gần Hàn Phi, khi một trong số những tên này định nắm lấy tay Hàn Phi thì Lý Long đã chặn phía trước người hắn.

"Anh em chúng tôi là chủ nợ của cậu ấy, chúng tôi còn chưa đồng ý cơ mà."

"Chủ nợ? Mày phải suy nghĩ cho kĩ đấy." Vương Toàn căn bản lười để ý đến những lời của Lý Long, quay đầu nhìn về phía anh Rắn.

Anh Rắn cau mày lắc đầu với Lý Long, ra hiệu gã đừng nhúng tay vào.

"Tránh ra!" Hai tên côn đồ theo sau Vương Toàn đẩy Lý Long và Lý Hổ ra, bọn chúng một trái một phải khi chuẩn bị

bắt lấy Hàn Phi thì hắn vẫn luôn im lặng đã lên tiếng.

"Các anh muốn dẫn tôi đi, nhưng hình như chưa hỏi ý kiến của tôi thì phải."

"Ý kiến của mày có quan trọng không?" Vương Toàn nhìn Hàn Phi cười, như là nhìn một bó lớn tiền giấy: "Trước đây có một đứa trẻ bỏ nhà ra đi chạy đến quận Tây Thành, cậu ta ở nhà được nuông chiều thành một tiểu công tử, nói chuyện làm việc đều không tính đến hậu quả, sau này bởi vì cậu ta lấy thứ không nên lấy, mười ngón tay bị bẻ gãy từng cái một, bây giờ hình như cậu ta đã bị đánh thành tàn phế, sau đó phải đi ăn xin trên đường. Đúng rồi, tiền mà cậu ta xin được cũng sẽ bị bọn tao tịch thu. Tao thấy mày trông rất giống cậu ta, hay là lát nữa chúng ta đi gặp cậu ta nhé?"

Vương Toàn cùng hai tên côn đồ xung quanh cười khinh bỉ, Hàn Phi nhìn thấy bọn chúng cười vui vẻ đến vậy, trên mặt cũng lộ ra nụ cười.

Hắn lùi lại nửa bước, nắm chặt mặt đất, siết chặt cơ bắp chân, vặn eo, dồn hết sức lực vào vai, sau đó nhắm thẳng ngay ngực tên côn đồ bên cạnh Vương Toàn, toàn lực đập vào!

"Bụp!"

Xương sườn gần như vỡ nát ngay lập tức, cơ thể của tên côn đồ đó ngã thẳng về phía sau.

Khi những người khác còn chưa kịp phản ứng lại, Hàn Phi đã thu hẹp khoảng cách, kỹ năng cận chiến mà hắn học được khi tàn sát với lệ quỷ đã không còn dùng hung ác tàn nhẫn để miêu tả được nữa, chiêu nào cũng đều đi thẳng đến mệnh môn.

Thể lực gần 30 đã đè bẹp hầu hết những người bình thường, cộng với kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, bị Hàn Phi áp sát chỉ có một kết cục, đó chính là ngã xuống, chỉ khác là ở tốc độ thời gian nhanh chậm mà thôi.

Tất cả mọi người đều không ngờ rằng Hàn Phi lại đột nhiên dám ra tay, bọn họ càng không ngờ rằng Hàn Phi một đánh ba vậy mà lại có thể kết thúc cuộc chiến trong vòng mười giây.

Chính xác mà nói, hắn chỉ dùng ba chiêu đã phế đi ba người, vài giây còn lại hắn đều dành để lau đồng phục người phục vụ của mình.

Quá nhanh, quá tàn nhẫn, Hàn Phi đã làm mới lại nhận thức của những tên côn đồ có mặt ở đó.

"Sức mạnh đến từ mặt đất, sức mạnh đến từ bản thân. Nếu các anh muốn học thì tôi có thể dạy cho các anh." Hàn Phi kéo Vương Toàn đã mất đi khả năng hành động, ngồi đối diện với anh Rắn, hắn đặt tay của Vương Toàn lên trên bàn.

"Cậu muốn làm gì?" Anh Rắn có chút nhìn không thấu người thanh niên trước mặt, ông ta đã từng gặp rất nhiều người, nhưng lại không thể từ sắc mặt biểu cảm của Hàn Phi nhìn ra ý tứ bên trong.

"Tôi nghe Lý Long và Lý Hổ nói, khi ông còn trẻ đặc biệt oai phong, toàn bộ quận Tây Thành ông là người có tiếng nói nhất." Hàn Phi nắm lấy ngón tay Vương Toàn, đột nhiên dùng lực, bẻ gãy ngón út của Vương Toàn, Vương Toàn trên mặt đất lập tức hét lên thê thảm.

"Bây giờ biết đau rồi, tại sao trước đây khi bẻ gãy ngón tay của người ăn xin lại không thấy đau vậy?"

"Mày muốn chết! A!"

Hàn Phi một chân đá ngã Vương Toàn xuống, sau đó nắm lấy tay gã, tiếp tục nói với anh Rắn: "Ông bây giờ bị ép phải đồng ý với yêu cầu của đám côn đồ này, chắc là vì lo lắng đến hai tên điên mới đến quận Tây Thành, nếu như tôi có cách giúp các người giải quyết hai tên điên kia, các người có thể giúp một tay không?"

"Cậu có thể giải quyết được hai người bọn chúng à?" Tám Ngón và Bảy Ngón đúng là hiểm hoạ từ bên trong của anh Rắn.

"Đương nhiên." Hàn Phi lại bẻ gãy một ngón tay của Vương Toàn: "Nếu như ông đồng ý, quận Tây Thành sau này ông vẫn là người có tiếng nói nhất. Nếu như ông không đồng ý, tôi sẽ phế đi Vương Toàn, sau này các người không chỉ phải đối diện với sự trả thù điên cuồng của bọn chúng, tôi cũng sẽ

làm mọi thứ để đánh với các người đến cùng, dẫu sao thì vừa xong các người cũng vì tiền mà chuẩn bị giao tôi cho bọn chúng.”

Anh Rắn nghe câu trả lời vô cùng lạnh lùng của Hàn Phi, mi mắt ông ta khẽ chớp chớp, sau đó liếc nhìn Lý Long và Lý Hổ ở đằng xa, hai anh em này mang về hung thần ác sát gì vậy?

“Tôi không có lý do gì để không đồng ý.” Anh Rắn gõ bàn gỗ, có mấy người chạy ra khỏi căn phòng sâu trong hành lang: “Tôi hạn cho các cậu trước khi mặt trời lặn, tìm được bố của đứa trẻ này, rồi đem ông ta đến quán trà.”

Chương 445: Bàn tay đã đẩy anh ta xuống vực thẳm

Anh Rắn đã liên thủ với Hàn Phi, bọn họ sẽ không giao Hàn Phi ra, nhưng hắn lúc này vẫn chưa nhận được thông báo về việc hoàn thành nhiệm vụ.

"Mình không cùng Vương Toàn rời đi, nhiệm vụ vẫn chưa thành công? Chẳng lẽ sau này vẫn còn sẽ xảy ra chuyện khác nữa à?"

Sự việc thật sự có liên quan đến nhiệm vụ dường như vẫn chưa xuất hiện, Hàn Phi lúc nào cũng phải luôn thận trọng, nhưng hắn đã cả đêm chưa chợp mắt, nếu còn không ngủ thì tình trạng cơ thể sẽ bắt đầu sa sút, khiến hắn càng ngày càng yếu.

Bây giờ về nhà nghỉ ngơi chắc chắn là điều không thể, Hàn Phi quyết định ngủ tạm ở quán trà này một chút.

"Đừng nóng vội, người mà cậu cần tìm rất nhanh sẽ được đưa tới." Anh Rắn dù sao cũng là một lão giang hồ, ông ta gạt sách của Chu Dịch ra khỏi bàn để tránh cho máu của Vương Toàn bắn lên: "Trước khi tìm được bố cậu, tôi sẽ không rời đi, đây coi như là thành ý của tôi."

Anh Rắn tự nguyện làm con tin, ông ta bảo người phục vụ lôi hai tên côn đồ bị Hàn Phi đánh cho tàn phế ra ngoài, sau đó tiếp tục uống trà đọc sách.

Hàn Phi xé áo khoác của Vương Toàn nhét kín miệng, trói gã vào bên cạnh, sau đó nằm trong góc tường nhắm mắt dưỡng thần.

Phòng riêng của quán trà trở nên yên tĩnh, ngoại trừ tiếng thở đau đớn của Vương Toàn.

Lý Long và Lý Hổ cảm thấy Hàn Phi thật lớn mật, dưới tình huống như vậy vẫn dám đi ngủ, hai anh em cười khổ.

Anh Rắn thì nhìn Hàn Phi với ý tứ sâu xa, ông ta cảm thấy hắn đang dùng cách này để thử mình.

"Tí tuổi đầu, mà lá gan thì không hề nhỏ."

Hàn Phi thật sự là quá mệt, hắn vốn chỉ định nghỉ ngơi một chút, nhưng sau khi nhắm mắt lại, cơn buồn ngủ ập đến khiến hắn ngủ thiếp đi.

"Ngay cả khi tim cậu ngừng đập, cậu vẫn có thể sống ở đây, sống ở đây mãi mãi…"

Một giọng nói mơ hồ đột nhiên vang lên, anh ta đang đứng ngay trước mặt Hàn Phi, nhưng lại không thể chạm vào.

Hàn Phi cố gắng nói chuyện với đối phương, nhưng hắn lại phát hiện mình không thể nói được.

Hắn hoảng sợ nhìn xung quanh, như thể mình bị nhốt trong một chiếc hộp đen.

"Nếu như cậu trở thành tôi, vây thì cậu sẽ bị ở đây mãi mãi…"

Một cảm giác ngột ngạt ập đến, Hàn Phi cảm thấy bốn xung quanh chiếc hộp đen đang dần thu nhỏ lại, kí ức và linh hồn cũng không ngừng bị bóp chặt.

Cảm giác đó vô cùng khó chịu, Hàn Phi bắt đầu liều mạng giãy dụa, nhưng hắn càng giãy dụa, cái hộp lại càng co lại nhanh hơn, cho đến cuối cùng thân thể Hàn Phi bị cái hộp làm cho biến dạng, linh hồn của hắn cũng từ từ trở thành một hình dạng khác.

Chỉ sau khi thân thể thay đổi hoàn toàn, Hàn Phi mới phát hiện mình đã trở thành tượng thần trong điện thờ, toàn thân quấn đầy tội ác, dưới chân đầy nợ máu.

"Từng chút một thay đổi, từng bước một trượt vào địa ngục, cuối cùng trở thành chủ nhân điện thờ?"

Khoảnh khắc ngột ngạt biến mất, Hàn Phi cũng tỉnh lại, đột nhiên mở mắt ra khiến Vương Toàn bên cạnh giật nảy cả mình.

"Tôi, tôi không làm gì đâu nhé!"

“Tiếng anh thở to quá đấy.” Hàn Phi nhẫn nhịn không đá vào đối phương, liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, cảm thấy thời gian vẫn chưa trôi qua bao lâu, nhưng thật ra đã ngủ gần bốn tiếng rồi.

Nghe thấy động tĩnh, Lý Long và Lý Hổ cũng tỉnh dậy, cả căn phòng chỉ có Anh Rắn là đang quan sát Hàn Phi, trong đời ông ta đã từng gặp rất nhiều người, nhưng đây là lần đầu tiên gặp người như hắn.

Dưới lầu có tiếng bước chân ồn ào, một lúc sau, hai người đàn ông vạm vỡ túm lấy một người đàn ông trung niên toàn thân phát ra mùi hôi thối đi lên lầu.

“Anh Rắn, người tìm thấy rồi.”

Cửa phòng riêng bị đẩy ra, hai người đàn ông vạm vỡ ném người đàn ông trung niên xuống đất.

Khi Hàn Phi nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông kia, một nỗi tức giận không tên nổi lên trong lòng, như có một ký ức trong đầu không ngừng thúc giục hắn phải giết người đàn ông đó.

Hận không còn có thể diễn tả một cách đơn giản cảm giác đó nữa, đó là nỗi đau đã ăn sâu vào tận xương tủy.

“Nguyên chủ điện thờ căm ghét bố mình như vậy? Giữa bọn họ cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Giấc mơ vừa rồi dường như là một ám hiệu, Hàn Phi cảm thấy bước ngoặt của mọi thứ sắp đến rồi.

Vốn dĩ người đàn ông trung niên đang co rúm lại, nhưng sau khi nhìn thấy Hàn Phi, vẻ mặt chậm rãi thay đổi: “Là mày kêu bọn họ tới tìm tao à? Mày là cái đồ tiểu súc sinh, mày là muốn hại chết bố của mình sao!”

Nghe thấy giọng nói của người đàn ông, đoạn ký ức tồi tệ trong tâm trí Hàn Phi lại bị kích hoạt, giọng nói của người đàn ông dường như ngà ngà say và mắt đỏ ngầu, mỗi lần ông ta mở miệng dường như đã quen vung vẩy nắm đấm.

Cơ thể Hàn Phi bắt đầu hơi run lên, hắn kinh ngạc phát hiện mình vậy mà lại có một vài kí ức không thể kìm nén lại

trong đầu.

“Đây là nỗi hận mãnh liệt đến như nào?”

Người đàn ông trung niên hoàn toàn không nhận ra nguy hiểm, ông ta chuyển động cổ tay đã bị thuộc hạ của Anh Rắn bắt lấy, muốn mắng Hàn Phi nhưng lại không dám, cuối cùng chỉ có thể nhỏ giọng lẩm bẩm.

Nhìn thấy người đàn ông như vậy, Hàn Phi từng bước đi tới gần người đàn ông, cố gắng hết sức kìm nén cơn tức giận, giữa hai hàm răng nặn ra hai chữ: “Tiền đâu?”

“Tiền gì?”

“Tiền chữa bệnh cho mẹ tôi.”

“Tao đã sớm nói với mày là tao không nhìn thấy rồi! Tại sao mày cứ nghĩ là tao lấy nó? Khu chung cư loạn như vậy, chắc chắn là đám hàng xóm nghèo kiết xác trộm mất rồi!” Người đàn ông không quan tâm đến ý kiến của Hàn Phi, ông ta vắt óc nghĩ ra cách nói này, như thể chỉ để đánh lừa Anh Rắn và người đàn ông vạm vỡ bên cạnh.

Ngón tay của Hàn Phi bắt đầu nắm chặt không kiểm soát được, người phục vụ bên cạnh đã nhìn thấy bàn tay của hắn, anh ta ân cần nhắc nhở người đàn ông trung niên: “Thành thật khai ra đi, để tránh lát nữa phải chịu khổ.”

“Mấy người anh em, các cậu chắc chắn là hiểu lầm rồi.” Người đàn ông trung niên trợn mắt: “Có phải thằng nhóc này vay nặng lãi chỗ các anh không? Nó không trả nổi nợ nên mới kéo tôi xuống nước đây mà?”

Người phục vụ không khẳng định, cũng không phủ nhận.

Người đàn ông trung niên thấy vậy trở nên lo lắng: “Tiểu súc sinh, ai cho mày lá gan đến để vay nặng lãi vậy? Đều là cha nợ con trả, mày cái đồ bất hiếu này, tự mình nợ tiền còn muốn lão tử trả giúp mày hay sao?”

Tay Hàn Phi nắm chặt lại buông lỏng ra, kìm nén lửa giận do ký ức mang đến, chỉ lặp lại hai chữ: “Tiền đâu?”

“Mày còn dám đòi tiền tao? Tao đã vất vả nuôi nấng mày lớn đến từng này, mày là cái đồ vô ơn!” Người đàn ông trung niên không dám nổi giận với Anh Rắn, mọi ân oán đều đổ lên đầu Hàn Phi.

Hận ý và lửa giận trong đầu đan xen vào nhau, khiến cho giá trị tâm trạng của Hàn Phi bắt đầu giảm xuống, hắn hít sâu một hơi: “Tôi hỏi lại ông lần cuối, ông đã giấu số tiền quyên góp của mọi người ở đâu?”

“Tao không lấy! Mày cái đồ tiểu súc sinh này! Sao lại vô lý y như mẹ mày vậy…”

“Bốp!”

Lửa giận trong lòng đã sôi trào, ngay lúc Hàn Phi từ bỏ sự kìm nén, hai chân hắn quét về phía đầu người đàn ông trung niên.

Dốc toàn lực vào cú đá, nếu người đàn ông trung niên bị trúng đòn này, hậu quả rất khó tưởng tượng.

Hàn Phi không ngờ rằng ký ức trong đầu không thuộc về mình lại có ảnh hưởng lớn như vậy đối với hắn.

Để tránh một bi kịch không thể cứu vãn, phút cuối Hàn Phi phản ứng kịp, quét tới chiếc bàn gỗ bên cạnh người đàn ông.

Mạt cưa bay qua mắt người đàn ông, chân bàn bị Hàn Phi đá gẫy, máu bắt đầu chảy ra từ bắp chân của hắn.

Căn phòng lập tức yên lặng.

“Đó là tiền chờ cứu mạng mẹ, trái tim của ông đã hoàn toàn thối rữa rồi à?” Hàn Phi không hề suy nghĩ, xem ra nguyên chủ điện thờ cũng từng nói những lời tương tự.

Người đàn ông trung niên sợ hãi ngồi trên mặt đất, vô thức dùng lòng bàn tay che mặt bị mùn cưa cào vào, trầm giọng nói: “Cô ta là bị bệnh nan y, có nhiều tiền hơn nữa cũng vô dụng, thay vì lãng phí, còn không bằng…”

Cảm nhận được ánh mắt sắc bén như dao của Hàn Phi, người đàn ông trung niên không dám nói thêm nữa.

Thật lâu sau, ông ta biết không thể kết thúc, cuối cùng chịu thua: "Số tiền đó vẫn còn có một phần lớn chưa tiêu, tôi đã giấu đi rồi, tôi có thể đưa các người đi lấy."

Nhìn người đàn ông trung niên nằm trên mặt đất, dáng vẻ yếu ớt đáng thương, lửa giận trong lòng không thuộc về mình của Hàn Phi từ từ nguôi ngoai, cho dù trong tình huống như này, chủ nhân điện thờ vẫn coi ông ta là bố mình, nếu có thể, anh ta hy vọng bố mình có thể sửa chữa những sai lầm, anh ta cũng sẵn sàng cho bố mình cơ hội này.

Cảm nhận được đoạn ký ức kia trong đầu, Hàn Phi quyết định tôn trọng lựa chọn của đối phương, lạnh lùng nhìn cha ruột của chủ nhân điện thờ.

Người đàn ông đứng dậy khỏi mặt đất, che mặt, không dám nói thêm lời nào, lẳng lặng bước ra khỏi phòng.

Kí ức của chủ nhân điện thờ đang ảnh hưởng đến Hàn Phi, mỗi khi hắn tỉnh dậy, sự ảnh hưởng đó lại càng mãnh liệt hơn, hắn cũng không biết là tốt hay xấu.

Sau khi người đàn ông trung niên rời khỏi phòng, Hàn Phi không nhúc nhích, hắn thở dài một hơi, đi tới trước mặt Anh Rắn.

"Tại sao không đi cùng bố cậu?"

"Tôi không thấy một chút áy náy hay buồn bã nào trên gương mặt ông ta." Hàn Phi nhìn Vương Toàn bên cạnh: "Chúng ta giam đám người của tên điên đó, nhưng bọn chúng bốn tiếng đồng hồ rồi cũng không đến cửa đòi người, chứng tỏ bọn chúng vẫn còn có kế hoạch khác. Kế hoạch này khiến tôi chủ động bước ra khỏi địa bàn của các ông, hạ xuống tất cả phòng thủ, tách khỏi ông."

"Tôi vừa rồi còn tưởng rằng cậu bị lửa giận làm choáng váng đầu óc rồi chứ."

"Chính vì nghĩ tới khả năng như vậy, nên tôi mới càng cảm thấy đau lòng hơn." Ánh mắt Hàn Phi lộ ra vẻ mệt mỏi.

"Hai người đang nói gì vậy?" Lý Hổ nghe không hiểu.

Lý Long ngược lại dần dần hiểu ra: "Đám người điên đó bây giờ đang lớn thế, có khả năng đã tìm được người trước, kêu ông ta dụ con trai ruột của mình ra khỏi quán trà!"

"Không phải chứ? Hổ dữ còn không ăn thịt con mình…" Lý Hổ mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

"Người bạn mà hai cậu mời đến này quả thật không tầm thường." Anh Rắn cầm ấm trà rót vào cốc mấy lần, nhưng ấm trà đã uống hết rồi.

"Nếu như trà đã uống hết rồi, vậy thì cùng nhau đi thôi." Anh Rắn trong lòng giống như gương sáng, ngay từ đầu ông ta đã không cho rằng bố của chủ nhân điện thờ sẽ trả lại tiền, trên thế giới này kẻ hiểu những kẻ khốn nạn nhất chính là kẻ càng khốn nạn hơn.

Gõ lên bàn, Anh Rắn vốn đã rất lớn tuổi, con mắt không khỏi có chút vẩn đục, ánh mắt cực kỳ sắc bén: "Triệu tập tất cả những người có thể dùng được, đi theo bố con bọn họ từ xa."

"Anh Rắn? Chúng ta có chắc là muốn triệu tập tất cả mọi người không?"

"Đương nhiên, tôi vẫn luôn chờ đợi một cơ hội, bây giờ chính là thời điểm thích hợp."

Người phục vụ trong quán trà chỉ đơn giản băng bó chân cho Hàn Phi, sau đó anh ta đưa Lý Long và Lý Hổ xuống tầng trước.

Sau khi rời quán trà, thái độ của người đàn ông trung niên đã cải thiện rất nhiều, thậm chí ông ta còn chủ động hỏi thăm tình trạng của mẹ chủ nhân điện thờ, bắt đầu tìm kiếm những điều tốt đẹp duy nhất trong ký ức đau khổ và tuyệt vọng, không ngừng chia sẻ nó với Hàn Phi.

Mọi thứ dường như đang phát triển theo chiều hướng tốt, người đàn ông nói mình là nhất thời đầu óc bị mê muội nên mới đưa ra quyết định đó, chờ lần này quay về ông ta sẽ chia sẻ những áp lực trong cuộc sống với Hàn Phi.

Miêu tả của người đàn ông vô cùng tốt đẹp, đối với chủ nhân điện thờ bây giờ đã là kết quả tốt nhất rồi.

Chịu món nợ vay nặng lãi, lỡ tay giết người, mọi áp lực đang khiến anh ta phát điên nhưng lại chỉ có thể chịu đựng một mình.

Mặc dù tính cách của bố anh ta có rất tồi tệ, cũng làm những chuyện sai trái nhưng trong hoàn cảnh này, anh ta rất muốn có một người có thể giúp đỡ mình.

Không yêu cầu quá mức, chỉ cần hỗ trợ được một chút cho bản thân.

Mang theo suy nghĩ đơn giản và đẹp đẽ nhất, Hàn Phi bị người đàn ông trung niên dẫn vào một ngõ nhỏ, bọn họ đi qua dãy nhà sắp bị phá bỏ, vòng vèo rất lâu, cho đến khi một tòa nhà nhỏ hai tầng sơn màu trắng xuất hiện trong tầm mắt.

Nơi này trước đây dường như là một cửa hàng, bây giờ đã bỏ hoang rồi.

"Đến rồi sao?"

"Quận Tây Thành quá hỗn loạn. Tao không dám để gần hết tiền trên người, chỉ có thể tìm một nơi khuất mà giấu đi." Người đàn ông trung niên bước lên, dẫn Hàn Phi vào trong tòa nhà nhỏ, cuối cùng bọn họ dừng lại ở lối vào tầng hầm của tòa nhà nhỏ.

Mặc dù bây giờ là ban ngày, nhưng tầng hầm vẫn tối om, bên trong không có lấy một tia sáng.

"Tao giấu tiền dưới tầng hầm, mày cầm điện thoại di động chiếu sáng cho tao. Chúng ta cùng nhau đi lấy tiền ra." Người đàn ông trung niên dẫn đầu đi về phía tầng hầm, ông ta đi được hai bước thì phát hiện Hàn Phi vẫn đứng đó không hề nhúc nhích.

"Mau lên!" Người đàn ông trở nên hơi nóng nảy, ông ta sốt ruột thúc giục Hàn Phi, hắn cứ nhìn chằm chằm vào mặt ông ta, dò xét từng biểu cảm của ông ta.

Sau hơn mười giây, Hàn Phi thất vọng rồi, trên mặt người đàn ông trung niên không phát hiện có một tia áy náy nào.

"Anh ta chỉ muốn ông giúp anh ta vượt qua khoảng thời gian khó khăn này, ông đã làm rất nhiều chuyện sai trái, anh ta

vẫn nguyện ý tha thứ cho ông, nhưng ông còn không cho anh ta cơ hội cuối cùng.” Hàn Phi nhìn vào lối đi tối om của tầng hầm: “Tôi thực sự không thể ngờ rằng, hóa ra chính ông đã tự tay đẩy anh ta xuống vực sâu.”

“Mày đang nói linh tinh cái gì vậy? Tiền ở ngay dưới kia, tao vẫn còn rất nhiều, số tiền đó đủ để chữa bệnh cho mẹ mày đấy.” Người đàn ông trung niên hơi hoảng hốt khi thấy Hàn Phi không có động tĩnh gì, mồ hôi chảy ròng ròng trên chóp mũi.

“Người bị nhốt trong lồng, cuối cùng đã trở thành dã thú, đánh mất toàn bộ lương thiện, xóa sổ tất cả nhân tính. Nhưng nếu như vẫn còn cơ hội làm người, ai lại nguyện ý làm một con dã thú cơ chứ?”

Hàn Phi nhớ rõ yêu cầu của nhiệm vụ bẫy thú — Không được để bị nhốt trong tầng hầm không có đèn.

Căn hầm tối tăm trước mặt hắn, chính là chiếc lồng đã biến chủ nhân điện thờ thành một con thú bị vây hãm, cũng là nơi anh ta thực sự bắt đầu sa ngã và điên loạn.

Chương 446: Thế giới bắt đầu dị hóa

Điều đau khổ nhất mà bạn từng trải qua là gì?

Câu trả lời của mỗi người cho câu hỏi này có thể đều không giống nhau, đối với chủ nhân điện thờ mà nói, đây lại càng là một câu hỏi không có lời giải, bởi vì bất cứ khi nào anh ta nghĩ rằng mình đang trong chuyện đau khổ nhất, thì những chuyện đau khổ hơn sẽ xảy ra ở giây tiếp theo.

"Còn ngây ra đấy làm gì! Mau lên đi!" Bố của chủ nhân điện thờ càng nói càng nhanh, ông ta vô cùng gấp gáp, không ngừng vẫy tay với Hàn Phi: "Mày không phải muốn lấy lại tiền cứu mạng của mẹ mày hay sao? Chúng ta cùng nhau đi lấy về!"

Người đàn ông trung niên bắt đầu hơi hoảng loạn, trong biểu cảm của ông ta có kèm theo sự bất an, tựa hồ như đang lo lắng bị Hàn Phi nhìn ra chuyện gì.

"Mau tới đây! Đi theo tao!" Giọng điệu nghiêm nghị, cho đến cuối cùng vẫn mang giọng điệu ra lệnh, người đàn ông trung niên đi về phía lối đi dưới tầng hầm, động tác của ông ta rất chậm, đi được vài bước thì lại lén lút quay đầu lại.

Khi ông ta nhìn thấy Hàn Phi vẫn đứng đó, sự phẫn nộ và bất an trong mắt càng trở nên mạnh mẽ hơn.

"Đến đây! Mày còn đợi cái gì nữa!"

Bố của chủ nhân điện thờ hét lớn một tiếng, cái tên yếu ớt này trước giờ chỉ dám gào thét trước mặt người nhà.

Hít sâu một hơi, Hàn Phi nâng chân mình lên, hắn tiến lên trước một bước, nhìn chằm chằm vào mắt người đàn ông trung niên: "Bọn chúng đến cùng đã hứa với ông chuyện gì? Để ông có thể đổi lấy mạng sống của chính con trai mình?"

"Bọn chúng?" Mắt người đàn ông trung niên bắt đầu chuyển động: "Mày dường như không giống với trước đây

nữa? Mày trúng tà rồi à? Tao không hiểu mày đang nói cái gì?"

"Ngay cả khi ông chỉ có một tia hối cải thôi, tôi đều sẽ tìm nhiều lý do khác nhau để thuyết phục bản thân, kìm nén cơn giận bỏ qua cho ông, nhưng ông đã không làm như vậy."

Khi người đàn ông trung niên nhìn thấy Hàn Phi vẫn không chịu tiến lên, ông ta càng thêm sốt ruột: "Bảo mày lại đây thì mày lại đây! Đâu ra mà lắm chuyện vậy!"

Bước nhanh về phía trước, người đàn ông trung niên đột nhiên nắm lấy cánh tay của Hàn Phi, định kéo hắn cùng đi vào.

Sức lực của người đàn ông này rất yếu, yếu hơn nhiều so với tưởng tượng, lý do khiến chủ nhân điện thờ cảm thấy luôn không thể phản kháng, chỉ đơn giản là vì ông ta là bố của anh ta.

Dùng tay nắm lấy cổ áo của người đàn ông trung niên, Hàn Phi kéo khuôn mặt khiến người ta căm ghét đến trước mặt mình: "Ở quán trà tôi không làm ông bị thương chút nào, nhưng ông vẫn muốn tôi chết, vậy thì ông đừng trách tôi."

"Mày, mày cái đồ bất hiếu này….."

Dùng tay tát thẳng vào mặt người đàn ông một cái, Hàn Phi không còn kìm nén được lửa giận trong lòng, bản thân hắn đã muốn làm vậy từ lâu rồi.

Sau khi đánh mạnh vào bụng dưới của người đàn ông, Hàn Phi ném ông ta vào trong góc, lúc này xung quanh tòa nhà vang lên tiếng động lạ, đám côn đồ lưu manh đàn em của Vương Toàn bắt đầu tụ tập lại ở đây.

"Lão già khốn kiếp này thật sự là cùng một bọn với đám người Vương Toàn! Ngay cả con trai ruột của mình còn lừa gạt! Ông ta còn là người không vậy?" Lý Long và Lý Hổ nhìn thấy đám côn đồ kia cầm ống thép cùng vũ khí cùn, liền bảo vệ Hàn Phi ra phía sau lưng, mặc dù bọn họ đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng khi thực sự nhìn thấy cảnh tượng này vẫn cảm thấy vô cùng kinh tởm.

Đám côn đồ đàn em của Vương Toàn tụ tập lại ngày càng nhiều, nhưng sự chú ý của Hàn Phi luôn hướng về hành lang tầng hầm.

"Cẩn thận, đừng nhúc nhích!" Con ngươi của Hàn Phi từ từ nheo lại, hắn nhìn thấy một bóng người xuất hiện trong lối đi tối tăm dưới tầng hầm, sau đó bên tai vang lên tiếng kéo cửa sắt.

Hai bóng người một cao một thấp bước ra, trong tay bọn chúng cầm ống thép và dây xích, trên cổ có hình xăm đầu người.

Sau lưng bọn chúng còn có một bác sĩ đi theo, người đàn ông kia đeo găng tay đã khử trùng, mang theo hộp y tế và mặc áo choàng phẫu thuật, dường như anh ta đã sẵn sàng phẫu thuật cho bệnh nhân bất cứ lúc nào.

"Tại sao một bác sĩ ngoại khoa lại ở dưới tầng hầm? Chủ nhân điện thờ đã thực sự ký thỏa thuận từ bỏ cơ thể đó sao?"

Hàn Phi, Lý Long và Lý Hổ lùi lại phía sau, nhưng hai người đi ra từ lối đi tầng hầm lại chỉ có hứng thú với Hàn Phi.

"Lúc trước khi tao nhìn thấy tiểu tử này, cảm thấy cậu ta rất lạ mặt, bây giờ nhìn cậu ta quả nhiên không tầm thường, hẳn là đại diện cho một loại ký ức đặc biệt nào đó." Bảy Ngón nắm lấy ống thép, hưng phấn nhìn chằm chằm Hàn Phi.

"Tao cũng đã chọn lọc gần như hết tất cả mọi người trong thế giới này, nhưng cũng chưa bao giờ nhìn thấy cậu ta. Nếu như không phải kí ức xuất hiện thay đổi, vậy thì chính là bên ngoài có thứ gì đó đã chạy vào điện thờ." Thân hình Tám Ngón thấp bé, da thì nhăn nheo, như một con quỷ nước: "Không quan trọng, bất kể là lý do gì, chúng ta nhất định phải bắt được cậu ta."

Kéo sợi dây xích trên mặt đất, khi Tám Ngón tiến về phía trước, những tên côn đồ xung quanh tòa nhà nhỏ cũng đồng thời tiến về phía trước.

Mắt thấy Hàn Phi sắp bị chặn hết, trong ngõ xa xa đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Anh Rắn đã đến, bọn họ cùng mặc đồng phục màu đen, trong số đó còn có rất nhiều người là thương nhân và công nhân làm việc ở quận Tây Thành.

Bảy Ngón và Tám Ngón kiêu ngạo độc đoán, tàn nhẫn điên cuồng, bọn chúng lấy việc hành hạ người sống làm niềm vui, cư dân quận Tây Thành từ lâu đã không vừa mắt bọn chúng, chỉ vì không có ai đứng đầu, nên mới luôn chỉ dám tức giận chứ không dám nói.

Sự xuất hiện của Hàn Phi chỉ là cho bọn họ một lý do, một lý do để thuyết phục bản thân phản kháng.

"Người cũng đông đấy chứ, có điều cho dù chúng mày có bao nhiêu người đến nữa cũng vô dụng thôi." Anh Rắn bên này đến một nhóm đông người, với các độ tuổi khác nhau, về số lượng bọn họ rõ ràng có lợi thế hơn, nhưng Tám Ngón lại không hề hoảng loạn chút nào.

Gã cười híp mắt nhìn về phía huynh đệ của Anh Rắn, cùng một số thương nhân gần đó sẵn sàng chuẩn bị phản kháng: "Đây đã không phải là lần đầu tiên tao đi vào trong kí ức của anh ta rồi, đây cũng không phải là lần đầu tiên tao tiếp xúc với chúng mày, tại sao chúng mày cứ không ghi nhớ được vậy?"

Ngón tay tái nhợt duỗi về phía trước, người đàn ông thấp bé chỉ vào Anh Rắn đang đứng ở phía trước: "Lần cuối cùng giết chết mày vẫn là ba mươi ngày trước, con gái của mày khóc rất lớn, tao đặc biệt thích tiếng khóc của nó, cho nên lần đó phải mất nguyên một đêm mới giết chết mày, có phải bây giờ mày rất hiếu kì điều gì đã xảy ra với con gái của mình không? Tao đã đóng nó vào một chiếc hộp, biến nó thành một chiếc hộp nhạc rồi."

Gương mặt của Anh Rắn tối sầm lại ngay lập tức, rất ít người biết ông ta vẫn còn một cô con gái, đó là bí mật lớn nhất của ông ta.

"Còn có hai anh em chúng mày nữa? Tao đã lột những hình xăm của chúng mày ra, dán chúng lên trên tường."

"Còn có mày, để tao nghĩ lại xem mày tên là gì? Thôi bỏ đi, không nhớ ra được, tao chỉ nhớ cách mày chết như thế nào,

còn có màu sắc của những mảng màu kia trên trái tim mày nữa.”

Tám Ngón quét qua tất cả mọi người có mặt tại đó, dường như hầu hết những người ở đây đều đã từng bị gã giết chết: “Chúng mày đừng hận tao, muốn trách thì hãy trách chúng mày sống ở quận Tây Thành, trong cả thế giới này, chỉ có ở đây là bị chủ nhân điện thờ bỏ rơi, ở đây chúng tao có thể trút bỏ mọi oán niệm một cách trắng trợn, đồng thời cũng sẽ không gây ra bất kì ảnh hưởng gì đến kí ức của anh ta, bởi vì chúng mày trong trái tim anh ta, đều đáng chết.”

“Mọi người đừng nghe lời nói bậy bạ của tên điên này! Giết chết bọn chúng đi!” Người phục vụ quán trà lớn giọng hét lên, cả đám đồng loạt xông lên, cuộc hỗn chiến nổ ra trong tòa nhà nhỏ hẹp màu trắng.

Sau khi nghe những gì Tám Ngón nói, cuối cùng Hàn Phi đã hiểu tại sao Anh Rắn lại gọi bọn chúng là tên điên rồi.

Mười Ngón không phải là lần đầu tiên tiến vào thế giới ký ức của chủ nhân điện thờ, sau mỗi lần bọn chúng thất bại thoát ra, ký ức của chủ nhân điện thờ dường như lại khôi phục lại nguyên trạng, mười tên điên cuồng cuồng loạn này không biết đã giết chết bao nhiêu người trong thế giới ký ức này rồi.

“Phản kháng cũng vô dụng thôi, chúng mày căn bản không thể hoàn toàn giết chết tao, chúng mày chỉ là hạt bụi trên mặt ngoài cùng nhất của thế giới này, tao tiện tay là có thể lau sạch!” Tám Ngón hét lên một cách ngạo mạn, thanh âm của gã tạo ra sự chú ý của những người phục vụ quán trà.

Bề ngoài, những người đó là người phục vụ của quán trà, nhưng thực chất bọn họ đều là thân tín của Anh Rắn, đã sớm nhịn một bụng đầy lửa giận.

Lúc này mấy người nháy mắt cho nhau, nhân lúc hỗn loạn đến gần, khi còn cách Tám Ngón hơn hai mét, mấy người đồng thời ra tay, bỏ qua mục tiêu trước mặt, cùng nhau vây lại tấn công Tám Ngón.

Cây gậy gỗ rắn chắc đánh đến dễ dàng bị Tám Ngón né tránh, khi gã sơ ý, người phục vụ đã nhìn thấy cơ hội, đập

thẳng một gậy vào đầu gã.

Máu chảy ra, Tám Ngón bị vỡ đầu, nhưng quỷ dị là gã không những không ngã xuống, ngược lại bởi vì bị thương, động tác của gã càng lúc càng nhanh, càng ngày càng trở nên điên cuồng!

Tên này dường như căn bản không phải là người, dù có chịu bao nhiêu vết thương cũng không ảnh hưởng gì đến gã.

Người phục vụ tròn mắt ngạc nhiên, khi định thần lại thì phần bụng đã bị dây xích xuyên thủng.

Nhìn những vết máu bắn tung tóe, anh ta không thể tin được sợi dây xích lại có thể xuyên qua cơ thể con người dễ dàng như vậy.

Khuôn mặt bệnh hoạn méo mó gần như chạm vào chóp mũi của anh ta, Tám Ngón cười rồi rút sợi dây xích ra: "Chỉ là một cái vỏ được ngụy trang bằng kí ức mà thôi, không phải mày nghĩ như vậy là có thể làm tổn thương linh hồn của tao đấy chứ?"

Để mặc gậy gỗ đánh lên người, Tám Ngón không quan tâm chút nào, trực tiếp ném người phục vụ xuống tầng hầm, sau đó chuẩn bị đi tìm mục tiêu tiếp theo.

"Chờ một lát hãy từ từ tận hưởng sự tuyệt vọng của mày."

Cầm sợi dây xích dính máu, Tám Ngón bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Hàn Phi trong đám người, gã thích giết người lạ, những gương mặt mới này có thể khiến gã càng thêm hưng phấn.

"Tìm được mày rồi."

Hàn Phi vẫn đứng ở cửa tòa nhà màu trắng, hắn đang bảo vệ hai người bị gãy tay là Lý Long và Lý Hổ.

Xung quanh có quá nhiều người, hắn đối phó đã kiệt sức, cơ thể bị thương rất nhiều, vết thương ở chân cũng bắt đầu chảy máu.

Tám Ngón lặng lẽ tiến lại gần, gã hoàn toàn không quan tâm đến vết thương trên người, cơn đau sẽ chỉ khiến gã thêm

hưng phấn mà thôi.

Càng đến gần, tia máu trong mắt gã càng nhiều, giống như một con cá mập ngửi thấy mùi máu tanh.

"Không phải ký ức thối rữa, mình dường như ngửi được mùi của linh hồn trên người cậu ta."

Tám Ngón đột nhiên tăng tốc, dây xích trong tay lặng lẽ xuất hiện bên cạnh Hàn Phi, nhưng khi gã chuẩn bị ra tay, Hàn Phi vốn đang rất mệt mỏi lại quay đầu lại, trên mặt còn nở nụ cười nhàn nhạt.

"Cậu ta biết mình sẽ đi tới?" Tám Ngón do dự một lát, đôi mắt đầy tia máu của gã quét tới tay Hàn Phi, phát hiện hắn vừa từ trong túi lấy ra một cái cán dao.

"Cán dao?"

Trái tim thắt lại đột nhiên giãn ra ngay lập tức, dao gã còn không sợ, thì làm sao lại có thể sợ một cái cán dao được.

Nụ cười hung dữ trên mặt càng thêm méo mó, Tám Ngón chưa sẵn sàng giết Hàn Phi ngay lập tức, một con mồi thú vị như vậy nhất định phải tra tấn một hồi đã, dù sao mỗi lần gã vào cũng phải ở lại đủ 30 ngày mới được.

Nắm chặt sợi dây xích, khi Tám Ngón ghì chặt cổ Hàn Phi, hắn cũng đâm con dao không lưỡi vào tim gã.

Mặt trời hôm nay hơi chói chang, so với bình thường có vẻ sáng hơn một chút.

Không ai phát hiện ra điều gì bất thường, ngay cả bản thân Tám Ngón cũng chỉ là cảm thấy ớn lạnh ở lồng ngực, sau đó một ngọn lửa hừng hực bắt đầu bùng cháy trong lồng ngực!

Gã cảm thấy kí ức của mình trong phút chốc bị đốt cháy, ngọn lửa trên thân thể như muốn thiêu đốt linh hồn.

Hàn Phi bị sợi dây xích ghì xuống, đã ngã xuống cùng với Tám Ngón, nhưng Tám Ngón thì lại không bao giờ có thể đứng dậy được nữa, tất cả tội lỗi của gã đều bị con dao đó cắt vụn, mà linh hồn của gã lại hoàn toàn là tội lỗi tạo thành.

"Sao có thể….."

Cuộc hỗn chiến ở đằng xa vẫn đang tiếp tục, Bảy Ngón thân hình cao lớn dường như cảm nhận được điều gì đó, gã tỉnh dậy khỏi cơn điên, vừa nhìn đã thấy Hàn Phi ngã xuống đất, còn có sợi dây xích trên vai hắn.

Gã vung ống thép trong tay, bất kể là địch hay thù, chỉ cần là người đứng trước mặt gã toàn bộ đều bị gã đập tan tành sang một bên.

Cưỡng ép mở đường, cuối cùng Bảy Ngón cũng đến trước mặt Hàn Phi, gã nắm lấy sợi dây xích trên vai hắn, nhưng chờ sau khi ngón tay nắm chặt sợi dây xích gã mới phát hiện ra có điều gì đó không ổn.

Sợi dây xích này không phải là sợi dây xích của Tám Ngón, nó được bao phủ bởi đầy lông động vật, tràn ngập hơi thở của sự chết chóc và nguyền rủa.

Khi gã nhận ra vấn đề, sợi dây xích dường như trở nên sống lại, quấn lấy người gã như một con rắn.

Vẫy tay để thoát ra, Bảy Ngón đột nhiên cảm thấy ớn lạnh ở lồng ngực, gã đã rất nhiều năm không có cảm giác này rồi.

“Không hay rồi!”

Không chút do dự, hình xăm mặt người sau cổ của Bảy Ngón đột nhiên bắt đầu tan biến!

Oán hận màu đen thẫm như thiêu đốt da thịt, làm vỡ mạch máu, khoan thủng trái tim Bảy Ngón, nhưng gã vẫn chậm một bước.

Trong hình xăm mặt người trước khi những oán hận màu đen kia tiêm vào trái tim, ánh mặt trời đã xuyên qua lồng ngực của gã.

Thân hình cao lớn cường tráng nhanh chóng tan chảy dưới ánh mặt trời, cánh tay trái của Bảy Ngón đã tiêm đầy oán hận gắt gao nắm lấy hướng mũi dao, cho dù không giết được đối phương, cũng phải để lại dấu vết trước khi cơ thể sụp đổ.

Bảy Ngón siết chặt lòng bàn tay chứa đầy oán hận không thuộc về thế giới này, tay gã ấn vỡ thạch cao trên cánh tay Lý

Long, để lại trên cánh tay Lý Long một dấu tay màu đen không bao giờ có thể rửa sạch được.

Khi Lý Long kêu lên ngạc nhiên, Hàn Phi đang nắm lấy vai anh ta, lặng lẽ thu lại cán dao đồ tể.

"Mình đã đủ nhanh rồi, không ngờ rằng gã vậy mà vẫn còn khả năng phản kháng? Hóa ra hình xăm đầu người không chỉ là vật trang trí, mà còn ẩn chứa một phần sức mạnh của bọn chúng." Hàn Phi đã liệu đến việc đối phương có thể phản kháng, nhưng hắn không ngờ nó lại diễn ra theo cách này.

Trên cơ thể của Lý Long bị lưu lại dấu vết, hoặc vừa hay có thể để anh ta làm cản trở tầm nhìn của Mười Ngón. Nhưng nếu bản thân Hàn Phi bị Mười Ngón nhắm vào, dẫn đến không thể bù đắp được sự tiếc nuối của chủ nhân điện thờ, vậy thì tất cả mọi người có thể sẽ đều cùng bị tuẫn táng.

Bên phía Vương Toàn ngay từ đầu đã không có lợi thế về quân số, sau khi Bảy Ngón và Tám Ngón biến mất thì căn bản không còn sức chống cự nữa.

"Hai tên điên đã trốn thoát rồi! Bọn chúng sợ rồi!"

Không biết ai đang hét mạnh trong đám đông, làm lung lay lòng quân, đám côn đồ bên phía Vương Toàn bắt đầu bỏ chạy tứ phía, không còn khí thế như lúc đầu nữa.

Chờ sau khi bọn chúng hoàn toàn bị đuổi đi, Anh Rắn và các anh em khác bước tới trước mặt Hàn Phi, lão hồ ly này không hỏi han bất kì chuyện gì về Bảy Ngón và Tám Ngón mà chỉ chăm chăm quan tâm đến vết thương của hắn, sau đó ông ta đứng trước mặt tất cả mọi người, tuyên bố món nợ giữa Hàn Phi và Lý Long đã được xóa bỏ toàn bộ.

Vì để thuyết phục hơn, ông ta còn đặc biệt lấy một tờ giấy nợ 1.500 tệ, cầm bật lửa đốt nó đi.

Sau khi có được tình hữu nghị của Anh Rắn, xóa bỏ tất cả khoản vay nặng lãi, trong đầu Hàn Phi đã vang lên nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ — Bẫy thú!"

“Người bị nhốt trong lồng, mất hết toàn bộ nhân tính, cuối cùng trở thành một bức tượng đất trong điện thờ.”

“Tiếc nuối trong nội tâm của chủ nhân điện thờ đã được bù đắp 30%! Nhận được phần thưởng kinh nghiệm lớn! Nhận được mắt trái màu đỏ bị mù, nhận được tai phải tàn tạ bị xuyên qua, nhận được năm ngón tay trái bị bẻ gãy, nhận được nội tạng đã mất sự sống.”

“Mời người chơi đi vào tầng hầm nơi đèn không được bật, kích hoạt phần thưởng nhiệm vụ!”

Hàn Phi chú ý thấy, nhiệm vụ lần này bù đắp được 10% tiếc nuối cho chủ nhân điện thờ.

“Anh ta rốt cuộc đã trải qua những gì dưới tầng hầm kia?”

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Hàn Phi mới cùng với Lý Long và Lý Hổ đi xuống tầng hầm, bọn họ đi dọc theo các bậc thang rất lâu, cuối cùng đến một nơi mà mặt trời không thể chiếu đến.

Mở cánh cửa sắt trước mặt ra, một bác sĩ mặc áo choàng phẫu thuật đang run rẩy ngồi xổm trong bóng tối.

“Hãy tha cho tôi đi! Tôi hoàn toàn không biết gì hết! Tôi không có bất cứ quan hệ gì với bọn chúng!” Người đàn ông khuỵu xuống: “Tôi cũng bị ép buộc mà thôi, là bọn chúng ép tôi phải làm.”

Tầng hầm của tòa nhà màu trắng bị người ta cải tạo qua, không gian rất rộng.

Hàn Phi lấy điện thoại di động ra chiếu sáng, dưới tầng hầm có vứt một cái chiếu dính máu và dây xích, chính giữa phòng đặt một cái ghế.

Ngay lúc nhìn thấy thứ này, phần ký ức trong tâm trí Hàn Phi bắt đầu bùng cháy, tất cả các loại đau thấu tâm can ảnh hưởng đến thần kinh của hắn, tiếng gào thét và tiếng khóc tang thương không ngừng vang lên bên tai, phần ký ức không thuộc về Hàn Phi kia cũng bị xé thành nhiều phần, chúng lần lượt tràn vào mắt trái, tai phải, năm ngón tay và nội tạng của hắn.

Khi Hàn Phi tỉnh táo trở lại, hắn thấy mình đang ngồi trên chiếc ghế gỗ ở giữa phòng, hai cánh tay không chút sức lực buông thõng xuống.

Lúc này, mắt phải của hắn nhìn mọi thứ đều bình thường, nhưng thế giới trong mắt trái lại bị bao phủ bởi một lớp sương máu nhạt, trong màn sương máu này, có người vẫn duy trì bộ dạng bình thường, nhưng có người đã bắt đầu xuất hiện những thay đổi kỳ lạ, chỉ là bọn họ chưa phát hiện ra mà thôi.

"Tôi ở căn phòng phía sau cái tủ…" Tai phải mơ hồ nghe thấy một giọng nói, Hàn Phi đứng dậy đẩy chiếc tủ duy nhất trong tầng hầm ra thì thấy phía sau tủ có một cánh cửa bí mật.

Chương 447: Tôi

“Bên trong còn có một cánh cửa?” Hàn Phi quay đầu lại nhìn bác sĩ mặc áo phẫu thuật: “Nơi này hẳn là không chỉ dùng để tra tấn người ta. Hình như lúc trước bọn họ đã nói đến thỏa thuận từ bỏ thân thể.”

Mở cánh cửa bí mật sau tủ, một mùi máu nồng đậm bốc ra, xen lẫn mùi hắc của thuốc.

Căn phòng tối rất rộng, với đủ loại dụng cụ phẫu thuật và hai chiếc bàn mổ đơn giản.

“Đây là……”

Trong lúc di chuyển, chân bị thương của Hàn Phi chạm vào chiếc hộp bên cạnh, chiếc hộp bị niêm phong rơi xuống đất, bên trong chứa đầy dụng cụ phẫu thuật dính máu dùng một lần.

Nhìn sâu hơn vào bên trong, còn có một cái gì đó làm người ta buồn nôn hơn.

Che miệng và mũi, Hàn Phi yên lặng tiến về phía trước, mắt trái của hắn tràn đầy tia máu, bên tai phải dường như có thứ gì đó chảy ra. Lúc này hắn cảm giác như mình đang nằm trên sông băng, nước sông rét thấu xương tràn vào lỗ tai, làm mơ hồ đi những âm thanh ở phía xa.

“Sau mũi tiêm này, cậu sẽ không cảm thấy đau đớn, nhưng cái giá phải trả là cậu sẽ vĩnh viễn mất đi một phần cơ thể.”

Giọng nói xa lạ lại vang lên, đợi Hàn Phi kịp phản ứng thì đã nằm trên bàn mổ rồi.

Trong tầng hầm tối tăm đột nhiên bật sáng, ánh sáng phía trên bàn mổ lập tức xua tan mọi bóng tối, ánh sáng chói mắt vô cùng.

Có lẽ lúc này thuốc mê đã được tiêm vào trong cơ thể của chủ nhân điện thờ, anh ta không còn sức vùng vẫy phản kháng, chỉ có thể nhìn ánh sáng giả trên đầu.

Cơ thể trở nên yếu ớt, Hàn Phi cảm thấy nội tạng đau như dao cắt, muốn gào rú lên, nhưng mở miệng lại không thể phát ra tiếng.

Những kí ức trong đầu không thuộc về hắn hoàn toàn bị xé nát, tất cả những mảnh vỡ đó đều hòa vào cơ thể hắn một cách hoàn hảo, chảy trong huyết quản và ngấm vào lục phủ ngũ tạng của hắn.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã lấy được nội tạng bị mất đi sự sống, tốc độ phục hồi cơ thể nhanh hơn, thể lực vĩnh viễn: +1!"

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ - tôi."

"Tôi (nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ): Sau khi tôi giết chết tất cả lương thiện của mình, tôi vẫn là tôi sao?"

"Yêu cầu nhiệm vụ: Trong phòng có hai tấm gương, một cái có thể nhìn thấy chân tướng, một cái có thể nhìn thấy sự tốt đẹp, xin hãy lựa chọn chính xác."

Mông lung mở mắt ra, Hàn Phi đang nằm trên bàn mổ cố gắng cử động tay, hắn miễn cưỡng điều khiển thân thể.

Hắn muốn ngồi dậy trên bàn mổ, nhưng lúc vừa xoay người đã bị ngã từ trên bàn mổ xuống mà không hề cảm thấy đau đớn, toàn bộ dây thần kinh tê dại.

Giữa ánh sáng mạnh và bóng tối, hắn không tìm thấy lối ra, chỉ có thể nhìn thấy hai tấm gương treo trên tường.

Loạng choạng đến gần, Hàn Phi nhìn mặt gương.

Hai tấm gương đều được treo trên tường của phòng phẫu thuật, nhưng hình ảnh mà chúng phản chiếu lại hoàn toàn khác nhau.

Tấm gương bên trái là phòng mổ sạch sẽ gọn gàng, bác sĩ đang nghiêm khắc từ chối yêu cầu của Vương Toàn, bố của chủ nhân điện thờ cũng đang ở trong phòng, ông ta quỳ xuống bên cạnh Vương Toàn, ánh mắt đầy áy náy và lo lắng, khóc lóc van xin Vương Toàn đừng làm gì cả. Vương Toàn cũng không còn quá trẻ, nghe lời nói của bác sĩ và người đàn ông trung

niên, vẻ mặt u ám, cuối cùng phất tay để bác sĩ đặt dao mổ xuống.

Trong tấm gương bên phải, đèn phòng mổ nhấp nháy, khi đèn bật sáng lên, có thể nhìn thấy một căn phòng hoàn toàn bị máu phủ kín, trong phòng này không có bác sĩ, Vương Toàn hay bố của chủ nhân điện thờ, chỉ có một người thanh niên đang nằm trước gương. Anh ta bị ném ở đây một mình, khuôn mặt mơ hồ, tay chạm vào gương, máu và nước mắt hòa vào miệng, không ai trên thế giới này có thể nghe thấy tiếng kêu cứu của anh ta.

"Quá tàn nhẫn."

Nhìn chăm chú vào gương một cách trống rỗng, cuối cùng tay của Hàn Phi đáp xuống tấm gương bên phải, bàn tay hắn áp vào lòng bàn tay của người thanh niên trong gương.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ - tôi."

"Cảm ơn vì đã tìm thấy con người thật của tôi."

"Nhiều năm trước, tôi đã để anh ta vào phòng phẫu thuật trong gương, kể từ ngày đó, tôi không còn là chính mình nữa."

"Nội tâm tiếc nuối của chủ nhân điện thờ đã được bù đắp 35%! Nhận được nhiều phần thưởng kinh nghiệm! Đạt được sơ bộ nhận thức của điện thờ!"

Khi âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên, tất cả dị thường đều biến mất, phần ký ức trong đầu không thuộc về mình của Hàn Phi hoàn toàn bị hắn khống chế, sẽ không xuất hiện tình huống mất kiểm soát nữa.

"Muốn kế thừa điện thờ vô cùng tà ác kia, nhất định phải đáp ứng các điều kiện bệnh trạng khác nhau. Hiện tại mình cũng không đáp ứng được những điều kiện đó, vậy mà chủ nhân điện thờ trước lại cho mình cơ hội này?"

Đèn phẫu thuật trên đầu đã trở lại bình thường, lúc này Hàn Phi đang đứng trước gương trong phòng phẫu thuật.

Chiếc gương đối diện với bàn mổ, có thể cho bệnh nhân trên bàn mổ tận mắt nhìn thấy bụng mình bị rạch và lấy nội

tạng ra ngoài.

Mọi thứ trở lại bình thường, nhưng Hàn Phi cảm giác như có người trong gương, vừa rồi cùng mình vẫy tay từ biệt.

“Sao lại khóc?” Lý Hổ nhìn Hàn Phi, vẻ mặt kinh ngạc, ngay cả khi bị bố mình lừa gạt, hắn cũng không có biểu cảm gì, nhưng lúc này, trên má trái của hắn lại có một giọt nước mắt.

“Đây không phải là nước mắt của tôi.” Hàn Phi vươn tay xoa xoa chiếc gương trước mặt, sau đó quay sang những người khác nói: “Tôi có thể mang chiếc gương này đi được không?”

“Tất nhiên, nhưng cậu lấy thứ này để làm gì?”

“Giữ làm kỷ niệm.” Hàn Phi cẩn thận tháo chiếc gương xuống, xem đi xem lại nhiều lần, cũng không phát hiện có gì đặc biệt.

Bước ra khỏi tầng hầm, Hàn Phi không quan tâm đến việc Anh Rắn và những người khác xử lý bác sĩ và Vương Toàn như thế nào, hiện tại hắn đang lo lắng về một chuyện khác.

Hàn Phi đã giết chết Tám Ngón và Bảy Ngón, những thành viên khác của Mười Ngón nhất định sẽ không buông tha, vài ngày nữa sẽ trở nên càng nguy hiểm.

“Thế giới đã bắt đầu dị hóa. Mình nhất định phải mau chóng bù đắp tiếc nuối cho chủ nhân điện thờ và trở thành chủ nhân mới của điện thờ đó mới được!”

Nếu Hàn Phi thất bại, không những phải chết, mà Gương Thần cũng sẽ hy sinh vô ích, Khóc và váy đỏ, còn có cư dân của tòa nhà chết chóc đến giúp đỡ đều rất khó chạy thoát.

“Sống sót, mình nhất định phải cố gắng hết sức sống sót đến cùng!”

Hàn Phi đứng trên đường phố bên ngoài tòa nhà màu trắng, xung quanh đều là thuộc hạ của Anh Rắn, Tây Thành quay trở lại sự kiểm soát của Anh Rắn, nhưng ông ta không biết rằng lúc này nguy hiểm ngoài tầm nhận thức cũng đang để ý đến mình.

Chỉ cần các thành viên của Mười Ngón xóa bỏ hình xăm trên người, với cái giá phải trả là bị loại khỏi thế giới ký ức, chúng có thể tạm thời dùng hết oán hận trong lòng.

“Lần này cậu đã giúp chúng tôi rất nhiều, nhưng cậu cũng phải cẩn thận hơn nhé.” Anh Rắn nhớ lại lời Tám Ngón nói, ông ta già rồi không quan tâm đến sống chết, nhưng con gái ông ta lại trái ngược với mình: ” Những tên điên đó dường như đến từ các thành phố khác, chúng rất có thể còn có đồng bọn.”

“Người là do các anh đánh bỏ chạy, không liên quan gì đến tôi.” Hàn Phi không muốn dừng lại ở Tây Thành, nhưng một chân hắn bị thương, đánh nhau lại tiêu hao rất nhiều thể lực, lúc này tình trạng thân thể của hắn đã trở nên rất kém.

“Cậu cũng thông minh thật đấy.” Anh Rắn vuốt râu mép, nheo mắt lại: “Trong trận hỗn chiến vừa rồi, bố cậu đã thừa lúc hỗn loạn để trốn thoát, cậu có cần tôi giúp đỡ tìm ông ta không?”

“Vậy làm phiền anh.”

“Tôi sẽ nhờ các anh em đi tìm, cậu chỉ việc đến quán trà của tôi chờ là được.”

Theo lời mời của Anh Rắn, Hàn Phi quay trở lại quán trà với một chiếc gương, ăn bữa ăn thịnh soạn do Anh Rắn chuẩn bị, sau đó đưa Lý Long và Lý Hổ nghỉ ngơi trong thư phòng trang nhã.

Hàn Phi biết chính xác Anh Rắn muốn làm gì. Lão già kia tò mò không biết hắn xử lý Bảy Ngón như thế nào, muốn moi bí mật của hắn, nhưng với tư cách là một cao thủ diễn xuất tinh thông tâm lý học, làm sao hắn có thể dễ dàng nói ra bí mật của mình?

Sau khi ăn xong, Hàn Phi dành thời gian để nghỉ ngơi, nhân tiện để Anh Rắn chú ý xem có kẻ khả nghi nào vào quận Tây Thành hay không.

Hắn ngủ thẳng một giấc đến buổi tối, khi tỉnh dậy ngoài cửa sổ trời đã tối rồi.

“Dậy đi, chúng ta cần phải đi.” Lý Long đánh thức Hàn Phi: “Tây Thành ban đêm rất hỗn loạn, chúng ta tốt hơn hết là không nên qua đêm ở đây.”

“Đã tìm thấy bố tôi chưa?”

“Chưa, có lẽ ông ta đã rời khỏi quận Tây Thành rồi.”

Sau khi cọ xát với Anh Rắn một bữa nữa, Hàn Phi cùng Lý Long và Lý Hổ bước ra khỏi quán trà, đi dọc theo khu đô thị cũ nát, đi được một lúc lâu thì nhìn thấy biển báo trạm dừng xe buýt.

“Lái xe taxi không dám tới đây, vì sợ bị cướp, chúng ta chỉ có thể đi xe buýt.” Lý Long liếc nhìn đồng hồ đeo tay: “Chắc là vẫn còn một chuyến xe cuối cùng.”

“Bây giờ tôi không lo trở về như thế nào, mà là tôi lo lắng cho hai người.” Hàn Phi quay đầu lại nhìn bộ dáng thê thảm của Lý Long và Lý Hổ: “Nợ nần đã được xóa sạch, nhưng nếu hai người không có sự bảo vệ của tôi, e rằng khó có thể sống sót trước sự trả thù của những tên điên đó.”

“Cậu bảo vệ bọn tôi?” Hai anh em hơi sửng sốt một chút, đây là lần đầu tiên đòi nợ bị con nợ nói như vậy, nhưng nghĩ kỹ lại, xem ra quả nhiên là thế.

“Các anh có để ý những hình xăm trên cổ của Bảy Ngón và Tám Ngón không? Bọn chúng thuộc một tổ chức hết sức bệnh hoạn, bên trong đầy rẫy những tên điên tâm lý biến thái. Bây giờ Anh Rắn đã đắc tội bọn chúng, bằng mọi giá bọn chúng nhất định sẽ trả thù các anh!” Hàn Phi nhẹ nhàng thở dài.

“Còn có rất nhiều tên điên như Bảy Ngón và Tám Ngón?” Lý Hổ kinh hãi.

“Đúng vậy, để đảm bảo an toàn, hai người hãy tiếp tục đi theo tôi. Với tư cách là sợi dây liên kết giữa tôi và Anh Rắn, khi có bất cứ tin tức nào các anh phải thông báo cho tôi ngay. Chúng ta hãy cùng nhau liên thủ vượt qua khó khăn này.” Hàn Phi không biết thế giới ký ức này cuối cùng sẽ dị hóa thành bộ dáng gì nữa, hắn chỉ muốn đoàn kết càng nhiều lực lượng càng tốt cho bản thân.

Lúc này, Lý Long trong mắt trái và mắt phải của hắn đã không còn giống nhau, Lý Long trong mắt phải thì bình thường, nhưng Lý Long trong mắt trái luôn cảm thấy mặt mũi tràn đầy tử khí.

"Được…" Lý Long và Lý Hổ nhìn nhau, đòi nợ nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên gặp một con nợ chủ động như vậy. Bọn họ thậm chí còn cảm thấy rằng nếu mình không đồng ý, Hàn Phi còn có thể yêu cầu vay thêm mấy vạn, lúc nào cũng giữ mối quan hệ vay mượn.

Trong lúc ba người đang tán gẫu, chuyến xe buýt cuối cùng từ xa chạy tới, Hàn Phi hào phóng lấy ra ba tờ tiền: "Tôi mời các anh."

Xe buýt dừng lại, Hàn Phi là người lên xe cuối cùng, sau khi bước vào xe, trên trạm dừng đã không còn một ai, nhưng tài xế vẫn chưa đóng cửa.

Chờ hơn mười giây, tài xế mới khởi động lại xe, trong miệng thì thào nói gì đó.

"Có rất nhiều người ở trạm này."

Khi xe buýt rời khỏi trạm dừng, trong xe vang lên tiếng quảng cáo, sắc mặt Hàn Phi cũng từ từ thay đổi, hắn nghe thấy những âm thanh phát ra khác nhau ở tai trái và tai phải.

"Xe bắt đầu xuất phát, xin quý khách ổn định chỗ ngồi, điểm dừng tiếp theo là bệnh viện Sa Hà."

"Xe bắt đầu xuất phát, xin quý khách ổn định chỗ ngồi, điểm dừng tiếp theo, điểm dừng tiếp theo, điểm dừng tiếp theo…"

Hàn Phi nghe thấy mấy chữ "điểm dừng tiếp theo" không ngừng lặp lại bên tai phải, âm thanh thông báo điểm dừng cũng càng lúc càng chói tai, giống như có người bóp ở cổ.

"Đừng ngồi hàng cuối cùng, hai người ngồi cùng tôi ở chỗ gần cửa xe nhé." Hàn Phi nhìn lướt qua bảng thuộc tính, sau khi lên xe, giá trị tâm trạng của hắn lặng lẽ giảm một điểm.

Chương 448: Bạn gái cũng là anh ta tưởng tượng ra sao?

Xe buýt số 32, một chiếc xe buýt bình thường, không có bất kỳ tính năng nào.

Tuyến này gần chục năm chưa xảy ra tai nạn, tháng trước còn được hãng xe bình chọn là tuyến mẫu ưng ý nhất.

Nhưng chính một chiếc xe buýt bình thường như này, đêm nay lại trở nên hơi khác biệt.

Nó chạy ra khỏi đêm đen, toàn thân bao phủ bởi bóng tối, như thể bị bao bọc trong một lớp sương mù dày đặc.

"Xe bắt đầu xuất phát, xin quý khách hãy ổn định chỗ ngồi, điểm dừng tiếp theo, điểm dừng tiếp theo, điểm dừng tiếp theo…"

Đài phát trên xe liên tục vang lên, nhưng không ai trong xe ngoại trừ Hàn Phi phát hiện ra điều gì khác lạ, tất cả vẫn như bình thường.

"Điểm dừng tiếp theo nếu có người kì lạ lên xe, chúng ta sẽ lập tức xuống xe ngay, hiểu không?"

"Tại sao?" Lý Hổ hơi khó hiểu, thấy giọng nói Hàn Phi rất trầm, chính mình cũng bất giác hạ thấp giọng: "Đây là chuyến xe cuối cùng rồi, nếu như chúng ta xuống xe dọc đường, vậy thì trước không có làng sau không có quán trọ, chúng ta sẽ trở về bằng cách nào?"

"Rồi sẽ có cách thôi." Tai phải của Hàn Phi không ngừng truyền đến âm thanh đài phát, chiếc xe này dường như không có điểm cuối, cũng có thể trạm tiếp theo sẽ là chết chóc.

Trên con đường đêm khuya đã vắng bóng xe, chỉ có chiếc xe buýt số 32 đang chạy, tài xế đã quen với tình cảnh như này, anh ta vì để tan ca về nhà sớm hơn, bắt đầu tăng tốc.

"Vài điểm dừng này bình thường rất ít người, điểm dừng tiếp theo có ai xuống xe không? Nếu không có, thì tôi sẽ

không dừng lại đâu nhé!" Tài xế không quay đầu lại, lớn tiếng nói.

Trong xe không có ai đáp lại, tài xế lại nói một câu: "Bà lão, bà nói to hơn chút, tôi không nghe rõ bà nói cái gì!"

Nghe thấy lời của người lái xe, Lý Long tò mò liếc nhìn ra phía sau, có một bà lão đang ngồi ở góc của hàng cuối cùng, bà ấy đang ôm một bọc gì đó, bên trong hình như có một đứa trẻ sơ sinh đang ngủ say.

Bà ấy đã ở trong xe từ trước rồi à?

Lý Long không có ấn tượng gì, anh ta cảm thấy có lẽ là do mình đã quá mệt, cho nên vừa rồi mới không để ý.

Lắc lắc đầu, Lý Long quay đầu lại, chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần, lúc này tài xế lại lên tiếng.

"Các anh cũng xuống xe à? Sao lại đều đến bệnh viện Sa Hà thế? Nhìn sắc mặt các anh xấu như vậy, không phải là ngộ độc thức ăn đấy chứ?"

Trong xe buýt lặng ngắt như tờ, Lý Long và Lý Hổ nhìn nhau, cả hai người bọn họ đều không biết người tài xế đang nói chuyện với ai.

Khẽ chạm vào Hàn Phi, Lý Hổ thì thào nói: "Tài xế này bị bệnh à? Trên xe làm gì có nhiều người đến vậy? Tổng cộng chỉ có mấy người chúng ta…"

Anh ta vừa nói vừa nhìn sang bên cạnh, nhưng nửa câu sau như mắc kẹt trong cổ họng, không dám nói ra.

Trên xe không biết từ lúc nào có rất nhiều người ngồi, có người nghịch điện thoại, có người đang nghỉ ngơi, có người lặng lẽ nhìn ra cửa sổ.

Những người này biểu hiện rất bình thường, chỉ là sắc mặt trắng bệch, bề mặt da như bị mốc, còn lưu lại một vài vết đốm.

"Bọn họ lên xe lúc nào vậy?" Đầu óc Lý Hổ không thay đổi kịp, vô thức hỏi anh trai mình, nhưng khi quay đầu lại, liền phát hiện sắc mặt Lý Long xám xịt.

Không biết là do ánh đèn hay là do Lý Long quá mệt mỏi, lúc này trên mặt anh ta đầy tử ý, giống như một cái xác vừa được đẩy ra khỏi nhà xác.

Nắm lấy vai Hàn Phi, Lý Hổ không ngừng run rẩy, muốn nói cho hắn biết anh trai mình không bình thường, nhưng rất nhanh anh ta lại phát hiện ra điều càng không bình thường.

Tay trái Hàn Phi đang móc mắt trái của chính mình ra, cảm giác như thể muốn đào nhãn cầu ra vậy.

"Vãi! Mấy người bị làm sao thế?"

Xe buýt đi càng lúc càng nhanh, bên trong xe càng lúc càng lạnh, tài xế không nhận ra vấn đề, còn đang lẩm bẩm không biết điều hòa trong xe bị hỏng rồi hay sao?

Trong bầu không khí hài hòa sảng khoái, phía xa cuối cùng cũng xuất hiện điểm dừng thứ hai.

Trong ranh giới của đêm tối có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của một bệnh viện, bệnh viện tư nhân này được xây dựng bên cạnh sông Sa Hà, ban đầu nó có vẻ là một bệnh viện chuyên dành cho những người giàu có, nhưng sau đó nó đã được chuyển đổi thành bệnh viện tư nhân vì nhiều lý do.

"Xuống xe đi, chúng ta xuống xe đi!" Xe còn chưa đến điểm dừng, Lý Hổ đã bắt đầu thúc giục, dùng cánh tay bọc thạch cao vỗ vỗ vào vai Lý Long: "Anh à, anh đừng làm em sợ!"

"Em bị bệnh à?" Vẻ mặt Lý Long khó hiểu: "Là anh đang dọa em sao? Hay là em đang dọa anh? Em nói nhỏ thôi, không thấy mọi người đều đang ngủ hả, chú ý ý thức tí đi."

"Anh…" Lý Hổ nhìn sắc mặt của anh trai mình, nếu như không phải trên cổ tay bị bó thạch cao, anh ta nhất định sẽ nắm lấy tay Lý Long, để anh mình tự sờ lên mặt: "Trên mặt của anh hình như là có sương mù màu đen đang chảy."

"Nói nhảm, em ngồi yên cho anh đi."

Thấy Lý Long không nghe mình nói, Lý Hổ tiếp tục lay vai Hàn Phi: "Người anh em, chúng ta xuống xe đi, chiếc xe này hình như đúng là có vấn đề."

“Giá trị tâm trạng của tôi đang giảm nhanh hơn, trạm dừng tiếp theo nhất định sẽ có thứ gì đó đặc biệt lên xe.” Hàn Phi che mắt trái đầy tia máu của mình, hắn nhìn chằm chằm vào kính cửa sổ của xe.

Với sự trợ giúp của đèn xe, hắn nhìn thấy một thanh niên lạ mặt trên kính cửa sổ.

Đầu, cánh tay, ngực và bụng của người thanh niên đều được băng bó, sức lực vô cùng yếu ớt, máu không ngừng nhuộm đỏ cả miếng băng.

“Đây chính là chủ nhân điện thờ lúc trước? Làm sao anh ta có thể rời khỏi quận Tây Thành trong hoàn cảnh đó?”

Trên gương mặt người đàn ông phản chiếu qua tấm kính cửa sổ không hề có một chút đơn thuần và lương thiện nào, trong đôi mắt nguyên vẹn tràn đầy đau thương và hận ý, hàm răng gần như đã bị cắn nát, thật khó tưởng tượng rốt cuộc là sức mạnh như thế nào đang chống đỡ, khiến anh ta kiên trì sống tiếp.

Đó có thể là người mẹ vẫn đang chờ phẫu thuật, hoặc cũng có thể là nỗi hận đối với người bố.

Mắt trái ngập tràn màu máu truyền đến từng cơn đau nhói, khi xe buýt số 32 đến trạm dừng bệnh viện Sa Hà, nam thanh niên thương tích đầy mình ở trong kính cửa sổ ngã xuống.

Sau đó Hàn Phi nhìn thấy chuyện còn quỷ dị hơn, mắt trái của hắn nhìn về phía xa, một người phụ nữ trẻ mặc đồng phục y tá vừa nhảy từ tầng cao nhất của bệnh viện Sa Hà xuống, cơ thể đập vào bức tường bên ngoài tòa nhà, máu chảy khắp người.

Cuối cùng, cô ta ngã xuống tấm biển khổng lồ ở lối vào bệnh viện Sa Hà, máu thấm đỏ đồng phục y tá.

Tiếng đài ô tô không ngừng vang lên, người phụ nữ ngã xuống dường như nghe thấy âm thanh ở đây, bộ xương hoàn toàn biến dạng và vặn vẹo của cô ta từng chút một đứng dậy, chống đỡ cơ thể tàn tạ của mình, đi về phía điểm dừng bên ngoài bệnh viện Sa Hà, dường như bất luận như thế nào cũng đều phải trốn khỏi bệnh viện.

Mỗi một bước đi của y tá ngã xuống đều để lại dấu chân bê bết máu trên mặt đất, mắt trái của Hàn Phi đã chứng kiến tất cả những điều này, cô ta càng ngày càng đi đến gần điểm dừng.

Đúng lúc xe buýt số 32 dừng lại thì người phụ nữ cũng xuất hiện tại điểm dừng.

"Chuẩn bị xuống xe!" Hàn Phi đứng dậy khỏi chỗ ngồi khi cửa trước và cửa sau xe đồng thời mở ra.

"Thật sự sắp có thứ kì lạ lên xe à?" Lý Hổ vốn đã chim sợ cành cong, vừa nghe thấy giọng nói của Hàn Phi thì lập tức kéo anh trai mình đứng lên.

Hai anh em đang bị thương, không thuận tiện, vừa lúc hai người rời khỏi chỗ ngồi, y tá bị ngã từ trong tòa nhà toàn thân đầy máu trong mắt trái Hàn Phi đã leo lên xe.

Lý Hổ nín thở, Hàn Phi cũng lo lắng siết chặt tay, nhưng người phụ nữ xuất hiện trong xe ở giây tiếp theo lại hoàn toàn khác với người phụ nữ rơi xuống từ tòa nhà mà hắn nhìn thấy bằng mắt trái.

Cô ta mặc một chiếc áo khoác gọn gàng sạch sẽ, trong tay xách theo một cái túi, bên trong có đựng đồng phục y tá.

Người phụ nữ trông trẻ hơn Hàn Phi một hai tuổi, cách ăn mặc tuy không hợp mốt nhưng lại khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Ánh sáng chiếu lên cơ thể của người phụ nữ trẻ, cô ta cũng nhìn thấy Hàn Phi ngồi ở cửa sau.

Không hiểu vì sao, người phụ nữ lại mỉm cười với Hàn Phi.

Trông cô ta cũng không được coi là rất xinh đẹp, khí chất cũng không có gì đặc biệt, nhưng lại khiến Hàn Phi cảm thấy rất thoải mái, nhất là khi cô ta nở nụ cười, giống như một đóa hoa xuân nở cuối đêm đông.

Sau khi bỏ tiền vào xong, người phụ nữ xách túi có đồng phục y tá bước đến bên cạnh Hàn Phi: "Chỗ này có ai ngồi không?"

Trong thế giới ký ức của chủ nhân điện thờ, đây là lần đầu tiên Hàn Phi nghe thấy giọng nói khiến người ta rung động như vậy, từng chữ đều như một bài hát.

Lắc lắc đầu, Hàn Phi vô thức liếc nhìn Lý Long và Lý Hổ, hai anh em bọn họ cũng không biết phải làm sao mới được.

Không phải nói sẽ có thứ rất đáng sợ lên xe à?

"Vậy em sẽ ngồi bên cạnh anh nhé." Người phụ nữ cũng không khách khí, xách chiếc túi ngồi xuống.

Hàn Phi âm thầm nhìn về phía đối phương, phát hiện mình không nhìn thấy cô gái bằng mắt trái, chỉ có mắt phải mới có thể nhìn thấy đối phương.

Xe buýt lại bắt đầu chạy, nhiệt độ trong xe dường như đã tăng lên rất nhiều, đèn trong xe cũng trở nên sáng hơn.

Yên lặng ngồi xuống, Hàn Phi luôn cảm thấy người phụ nữ này ẩn chứa bí mật gì đó, nhưng hắn hiện tại có quá ít thông tin, căn bản không thể suy đoán.

"Tại sao chân của anh lại bị thương vậy?" Người phụ nữ nhìn bắp chân đang chảy máu của Hàn Phi: "Băng bó như thế này rất khó cầm máu, hơn nữa còn làm vết thương lại bị thương lần thứ hai!"

Ngồi xổm xuống, người phụ nữ đặt chiếc túi trên tay xuống ghế, lấy ra băng gạc sạch và một số dụng cụ y tế, cẩn thận xử lý vết thương ở chân và tay cho Hàn Phi.

Hàn Phi yên lặng quan sát người phụ nữ, hắn không phản kháng, không ngừng quan sát đối phương.

Để sống sót trong thế giới tầng sâu, hắn đã học đủ các loại kiến thức sơ cứu, hắn phát hiện rất nhiều thao tác của y tá trước mặt không chuẩn, chỉ có thể miễn cưỡng là hợp lệ.

"Được rồi, bây giờ vết thương sẽ không trở nên tồi tệ hơn nữa." Người phụ nữ trẻ nhìn vết thương mình băng bó một cách hài lòng, buộc túi lại rồi ngồi vào chỗ ngồi.

Xe tiếp tục chạy về phía trước, đèn từ từ mờ đi, khi nhiệt độ bên trong xe lại giảm xuống, Hàn Phi đột nhiên cảm thấy

vai trái của mình bị chạm vào một cái.

Người phụ nữ dựa vào bên cạnh, nhẹ nhàng ngả vào hắn.

Nhíu mày, Hàn Phi lặng lẽ cầm chuôi dao bỏ vào túi, lúc này người phụ nữ lại lén đưa điện thoại di động cho hắn, trên màn hình điện thoại di động hiện lên một câu — có cần em giúp anh báo cảnh sát không? Hai người phía sau lưng anh vừa nhìn đã thấy không phải là người tốt, anh bị bọn họ bắt làm con tin à?

Hai người tựa vào nhau, Lý Long và Lý Hổ ngồi sau không thể nhìn thấy ánh sáng từ màn hình điện thoại.

Người phụ nữ này dường như đã hiểu lầm điều gì đó, nhưng Hàn Phi không giải thích, điều hắn tò mò hơn bây giờ là người phụ nữ đó là ai và cô ta tượng trưng cho điều gì trong kí ức của chủ nhân điện thờ? Tại sao nữ y tá bị ngã từ tòa nhà xuống sau khi lên xe lại trông như thế này?

Nhìn kỹ người phụ nữ, Hàn Phi vô tình phát hiện nữ y tá trông hơi giống mẹ của chủ nhân điện thờ.

“Có thể cho anh biết tên của em không?”

“Lâm Lộc.”

Nữ y tá nhanh chóng lướt ngón tay trên màn hình điện thoại và gõ một dòng chữ khác — nếu không tiện nói, chỉ cần chớp mắt, nếu chớp mắt vài lần nghĩa là đồng ý báo cảnh sát.

Hàn Phi không nhìn dòng chữ trên màn hình điện thoại nữa, sau khi người phụ nữ trả lời tên của mình, trong đầu Hàn Phi lại vang lên lời nhắc nhở của hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ — Tâm nguyện ba.”

“Tâm nguyện ba — Tình yêu (nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ): Tôi chưa bao giờ trải qua cảm giác được yêu, thậm chí không có một phút nào đáng để lưu luyến trong ký ức.”

“Yêu cầu nhiệm vụ: Vào thời gian thích hợp, địa điểm thích hợp, thủ đoạn thích hợp, giết chết Lâm Lộc.”

Khi hệ thống nói xong yêu cầu nhiệm vụ, ánh mắt Hàn Phi vẫn nhìn chằm chằm khuôn mặt Lâm Lộc.

"Giết chết?"

Di chuyển ánh mắt, Hàn Phi nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Tấm kính lạnh lẽo phản chiếu một người đàn ông đang hấp hối, bị thương khắp người, toàn thân đều là vết máu.

Một mình anh ta gục xuống ghế, hành khách trên xe thản nhiên không dám lại gần, càng không có ai đến giúp đỡ anh ta.

"Cảnh tượng nhìn thấy bằng mắt trái, thật sự quá tàn nhẫn rồi?"

Hàn Phi nhẹ nhàng đẩy Lâm Lộc ra, hắn lấy điện thoại di động của mình: "Cảm ơn ý tốt của em, nhưng hình như em đã hiểu lầm điều gì đó. Vết thương trên người anh là tự mình không cẩn thận bị đụng, hai người ngồi ở phía sau cũng là bạn của anh."

Lâm Lộc hoàn toàn không tin lời Hàn Phi nói, là người bình thường khó mà tin được, làm sao vết thương nặng như vậy lại do chính mình gây ra?

Cô ta ra sức nháy mắt ra hiệu với Hàn Phi, không ngừng ám thị.

"Em đến trạm rồi thì nhanh chóng xuống xe đi, đừng xen vào chuyện của người khác." Hàn Phi nói xong lời này, đột nhiên nhận ra ngày hôm qua chủ nhà hình như cũng đã nói những điều tương tự với mình.

Lâm Lộc dường như hiểu ra điều gì đó, không nói chuyện với Hàn Phi nữa.

Sau khi đợi xe buýt số 32 đến thượng lưu sông Sa Hà, Lâm Lộc chạm chạm vào Hàn Phi, lặng lẽ nhét vào túi hắn một tờ giấy rồi sau đó xuống xe.

Trạm mà cô ta xuống, vừa hay là Bệnh viện Nhân dân số ba.

Sau khi Lâm Lộc rời đi, nhiệt độ trong xe lại giảm xuống, toàn bộ hành khách đều như người chết, im lặng và bốc ra mùi

hôi thối.

Đưa tay vào túi, Hàn Phi nhìn số liên lạc trên tờ giấy, thứ nhìn thấy trong mắt phải là một số điện thoại xa lạ, nhưng thứ nhìn thấy ở mắt trái lại là số của chính mình.

“Khi Lâm Lộc chưa xuất hiện, có vẻ như chiếc xe sẽ không bao giờ lái đến điểm dừng tiếp theo, điều đó có nghĩa là chủ nhân điện thờ cảm thấy rằng mình sắp chết rồi, anh ta cảm thấy mình không thể đợi được đến điểm dừng tiếp theo.”

“Xe buýt số 32 đầy những người chết im lặng, bọn họ tương ứng với những hành khách sợ gặp rắc rối, sự thờ ơ của con người có thể giống như băng lạnh đến thấu xương vậy.”

“Cuối cùng, nhiệt độ trong xe không ngừng giảm xuống, đây hẳn là nhiệt độ cơ thể của chủ nhân điện thờ, anh ta đang ở trên bờ vực của sự sống và cái chết, đối với anh ta mà nói, đây là một chuyến xe chạy đến cái chết.”

“Tất cả chuyển biến đều xảy ra sau khi Lâm Lộc lên xe, nhiệt độ trở lại bình thường, ánh sáng không còn bị bóp méo, nhưng Lâm Lộc thực sự tồn tại sao?”

“Người phụ nữ nhảy khỏi tòa nhà trong bệnh viện Sa Hà từng bước đứng lên, lên xe, trở thành Lâm Lộc.”

“Có lẽ Lâm Lộc chỉ là tưởng tượng của chủ nhân điện thờ, sau khi chứng kiến cảnh y tá nhảy lầu tự tử, khát vọng sống sót mãnh liệt đã thúc đẩy bộ não của anh ta tạo nên một chút tốt đẹp.”

Chương 449: Lựa chọn bỏ lỡ

“Nhiệm vụ yêu cầu mình phải giết Lâm Lộc, tại sao tâm nguyện lấy tên là tình yêu, lại phải giết chết chút tốt đẹp cuối cùng?”

“Thời gian thích hợp là chỉ khi nào?”

Nói thẳng ra, Hàn Phi không hề muốn ra tay, chủ nhân điện thờ đã vô cùng thê thảm rồi, hắn không đành lòng hủy đi sự tốt đẹp duy nhất còn sót lại của anh ta.

“Nếu như không làm nhiệm vụ đó, liệu có ảnh hưởng đến việc thừa kế điện thờ của mình không?”

Sau vài ngày sống trong thế giới ký ức của chủ nhân điện thờ, Hàn Phi cuối cùng cũng biết được việc thừa kế một điện thờ vô chủ khó khăn như thế nào.

Xe buýt chạy nhanh trong bóng tối, sau khi Lâm Lộc rời đi, nhiệt độ trong xe lại bắt đầu giảm xuống, nhưng bọn Hàn Phi cũng đã chuẩn bị đến trạm dừng của mình rồi.

Nếu như không phải giữa đường Lâm Lộc lên xe dẫn đến nhiệt độ bên trong xe tăng lên, tất cả hành khách đều trở nên bình thường, vậy thì đám người Hàn Phi cũng không trụ được đến cuối cùng.

Điều này dường như cũng tương ứng với hoàn cảnh của chủ nhân điện thờ lúc bấy giờ, anh ta quanh quẩn giữa sự sống và cái chết, cuối cùng đã sống sót vượt qua.

Có lẽ khi lần đầu tiên hắn nhìn thấy điện thờ, thân thể của hắn đã bị ảnh hưởng rồi, chỉ là hắn vẫn chưa phát hiện ra mà thôi.

Trước khi nhiệt độ trong xe giảm đến mức đóng băng, cuối cùng xe buýt cũng chạy đến bách hóa thương mại, ba người Hàn Phi vội vàng xuống xe.

“Sau này mình sẽ không bao giờ bắt chuyến xe buýt cuối cùng nữa.” Lý Hổ âm thầm tự nhủ, ánh mắt của anh ta luôn vô

thức nhìn anh trai mình, sắc mặt của Lý Long vẫn không hề trở lại bình thường, tử ý trên trán càng lúc càng mạnh: "Anh, anh không sao chứ?"

"Không sao, em đi về nhà cùng anh một chuyến để thu dọn đồ đạc trước đã." Hàn Phi miêu tả Mười Ngón là một tổ chức rất đáng sợ, Lý Long lo lắng sẽ bị Mười Ngón trả thù nên quyết định về nhà ngay lập tức thu dọn đồ đạc, sau đó đổi đến ở một nơi an toàn.

Hai anh em nhanh chóng biến mất trong màn đêm, Hàn Phi liếc nhìn đồng hồ khổng lồ bên ngoài trung tâm thương mại, hắn không về nhà mà đi thẳng về phía bách hóa thương mại.

Phải vào làm rồi.

Bước vào cổng C của trung tâm thương mại, quầy bảo vệ trước cửa không có ai, bên trong trung tâm thương mại tối đen như mực, tối hơn bình thường rất nhiều.

Trong toàn bộ trung tâm thương mại, ngoại trừ bốn chữ lớn nhấp nháy ở trên cùng — Bạch hóa thương mại, chỉ có một tia sáng yếu ớt trong siêu thị đồ cũ.

Kéo cái chân bị thương của mình, Hàn Phi dựa vào cửa siêu thị nhìn vào trong, Bùi Dương đang ngồi sau quầy nghịch điện thoại di động.

Khi Hàn Phi bước vào siêu thị, âm thanh của hệ thống cũng vang lên.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Mức độ đói hiện tại của bạn là 10, tình trạng thể chất của bạn rất tệ, trạng thái tinh thần hiện tại của bạn hơi thấp, giá trị tâm trạng của bạn là 50. Bạn có muốn bắt đầu công việc hôm nay không?"

"Có."

Ding dong ding dong……

Nghe thấy tiếng có người vào cửa hàng, Bùi Dương nhanh chóng cất điện thoại di động đi, nhưng khi phát hiện ra là Hàn Phi, anh ta lập tức thở phào nhẹ nhõm: "Hù chết tôi rồi, tôi còn tưởng là ông chủ tới đây."

“Siêu thị có một mình anh thôi à?”

“Chả thế thì sao?? Hoàng Oanh hôn mê, gọi điện cho anh cũng không nghe máy, tôi chỉ có thể trông siêu thị một mình, may thay, hôm nay cũng không có khách mấy.” Sau khi Bùi Dương chơi nốt trò chơi đó, mới bước ra khỏi quầy: “Ôi vãi! Anh bị làm sao vậy? Tai nạn xe à?”

“Bị ngã.” Hàn Phi nhìn chằm chằm Bùi Dương, cố gắng nhìn ra điều gì đó từ biểu hiện của anh ta, nhưng đáng tiếc, anh ta dường như là một con cừu non chờ giết thịt, cho dù biết siêu thị đồ cũ rất nguy hiểm, vẫn không hề có dự định chống lại.

“Người anh em, anh gần đây nhất định phải chú ý an toàn, bây giờ trong siêu thị chỉ còn lại có hai nhân viên thôi.” Bùi Dương cầm áo khoác của mình, giao sổ sách của ngày hôm nay cho Hàn Phi: “Sổ sách tôi đã đối chiếu xong rồi, buổi tối anh trông coi siêu thị là được.”

Hiếm thấy Bùi Dương siêng năng một lần, anh ta vươn vai định rời đi, nhưng đi được nửa đường, lại chợt nhớ ra điều gì đó: “Đúng rồi, nhân viên bảo vệ ở trung tâm thương mại hình như không tới làm việc, tôi cũng không thể gọi điện thoại được cho Chu Uy. Anh chú ý hơn một chút, đêm nay cả trung tâm thương mại dường như chỉ có một mình anh thôi đấy.”

Sau khi làm mặt quỷ, Bùi Dương chỉ vào ly cà phê bên cạnh quầy: “Tôi gọi hai cốc mang về, cốc đó là để dành cho anh đấy, tạm biệt.”

Bùi Dương mặc áo khoác rời đi, bước đi trong tiếng ding dong ding dong.

“Hai nhân viên bảo vệ đều không đến làm việc? Tất cả đều đã chết rồi à?” Hàn Phi liếc nhìn ra bên ngoài qua kính cửa sổ, trung tâm thương mại khổng lồ giống như đại dương đen, siêu thị nhỏ mà hắn ở lại đang chìm trong đáy biển sâu.

Mặc dù thâm tâm Hàn Phi mong muốn chủ nhân của trung tâm thương mại sẽ chết, nhưng tối nay hắn vẫn bắt đầu công việc của mình một cách rất nghiêm túc như cũ.

Kiểm tra các kệ hàng, so sánh các loại mặt hàng khác nhau, đối chiếu hóa đơn, nhập tất cả dữ liệu vào máy tính.

Người tâm huyết với nghề như hắn, trước kia nếu như không lựa chọn con đường làm diễn viên, e rằng sớm đã trở thành tinh anh trong tất cả các ngành nghề rồi.

Rất nhanh, Hàn Phi kiểm tra xong tất cả các kệ hàng, hắn phát hiện Bùi Dương mặc dù đã chỉnh lý xong sổ sách, nhưng hàng hóa bỏ trống thì lại vẫn chưa kịp thời bổ sung.

"Anh ta không dám vào nhà kho dưới tầng hầm lấy hàng à?"

Hàn Phi cũng rất chống cự nhà kho dưới tầng hầm, hắn dừng ở cửa ra vào do dự rất lâu, cho đến khi mắt trái của hắn nhìn thấy trên mặt đất sạch sẽ đột nhiên xuất hiện vết máu, mà những vết máu kia dường như toàn bộ đều là chảy ra từ trong bụng mình.

"Sau khi chủ nhân điện thờ bị thương nặng như vậy, vẫn còn chạy vào nhà kho dưới tầng hầm à?"

Mở tấm chắn ra, vết máu trong mắt trái của Hàn Phi kéo dài về phía nhà kho, hắn theo vết máu đi về phía trước, cuối cùng dừng lại trước điện thờ được phủ một tấm vải đen.

"Mở nó ra, hiện tại có thể cứu cậu chỉ có nó, cậu còn chần chừ gì nữa?" Bên tai phải như đắm chìm trong nước sông, trong dòng nước lạnh lẽo vang lên giọng nói của một người đàn ông xa lạ.

Chậm rãi nâng tay trái lên, nhưng vừa định chạm vào tấm vải đen, tay Hàn Phi đã dừng lại.

"Có thể cứu tôi, chỉ có chính tôi."

Tất cả những ký ức đau buồn đều dồn về đây, không ai có thể giải thoát được, hơn nữa những chuyện đau lòng hơn cũng sẽ ập đến.

Tay của hắn cuối cùng đáp xuống cái búa bên cạnh tấm vải đen, năm ngón tay nắm lấy cán búa: "Các người hao tổn tâm sức tước đoạt lương thiện của anh ta, có phải sợ rằng người lương thiện như anh ta sau khi biết chân tướng, sẽ hủy diệt người toàn năng như ông?"

Tấm vải đen che phủ điện thờ, nhưng dưới tấm vải đó lại mơ hồ xuất hiện một bóng người, anh ta đang lẳng lặng nhìn Hàn Phi.

"Kẻ có tâm lý biến thái thích phá hủy những thứ tốt đẹp từng chút một, như vậy có thể khiến cho bọn chúng thỏa mãn. Nhưng tôi thì khác, tôi thích phá hủy những thứ bẩn thỉu tà ác, như vậy có thể khiến tôi cảm nhận rõ ràng rằng mình vẫn còn đang sống." Hàn Phi vung vẩy cái búa trong tay: "Tôi thực sự muốn nhận được sự công nhận của anh, nhưng tôi không chuẩn bị trở thành loại người như anh mong muốn."

Cạnh điện thờ có một chiếc búa cũ, nhưng cho đến hôm nay Hàn Phi mới phát hiện ra một chuyện, mắt trái của hắn không thể nhìn thấy chiếc búa này.

Cũng có nghĩa là, chiếc búa không hề thực sự xuất hiện trong ký ức của chủ nhân điện thờ, mà là một tưởng tượng hư cấu do anh ta tạo ra, cũng giống như Lâm Lộc tượng trưng cho tình yêu và tốt đẹp, chiếc búa được đặt bên cạnh điện thờ tượng trưng cho sự không cam chịu của chủ nhân điện thờ.

Cho dù có trở thành con rối của quỷ dữ, cho dù mất hết toàn bộ nhân tính và lương thiện, cho dù trở thành tồn tại không thể nhắc đến, thì bên cạnh điện thờ trong ký ức sâu thẳm của anh ta, vẫn còn đó lựa chọn ban đầu đã bỏ lỡ.

Chương 450: Cậu xem, anh ấy biến mất rồi

"Không ngờ chiếc búa này lại là một ảo tưởng tốt đẹp của chủ nhân điện thờ, cũng có nghĩa là ngay đêm đầu tiên anh ta đi vào nhà kho dưới tầng hầm, thì đã rơi vào cái bẫy của ông chủ trung tâm thương mại, và mở điện thờ ra."

Hàn Phi nhớ tới chuyện xảy ra tối hôm qua, hắn cũng suýt chút nữa mở điện thờ ra, thời khắc mấu chốt, hắn cầm cây búa đặt bên cạnh đập nát một ngón út của mình, lúc này mới có thể tỉnh táo lại.

"Có bao nhiêu thứ trong thế giới ký ức này đều là tưởng tượng của anh ta? Nếu như mình muốn bù đắp những tiếc nuối, có phải sẽ phải lợi dụng những thứ này không?"

Cho tới bây giờ, Hàn Phi vẫn không hiểu rõ nhiệm vụ do hệ thống phát ra, trong lòng hắn không muốn giết Lâm Lộc, giống như bây giờ dù biết chiếc búa là giả, nhưng vẫn không muốn buông tay ra vậy.

"Mở ra đi, cậu không còn nhiều thời gian nữa rồi, bên trong điện thờ có chứa tất cả những thứ mà cậu cần. Mở nó ra, cậu có thể trở thành bản thân mà mình mong đợi, cậu mới có thể có tất cả khát vọng của mình."

Giọng nói từ bên tai phải lại truyền đến, Hàn Phi ngẩng đầu nhìn điện thờ phủ vải đen.

Đường nét của khuôn mặt người tiếp tục hiện ra dưới lớp vải đen, ánh đèn trong nhà kho dưới tầng hầm bắt đầu nhấp nháy, mỗi khi đèn tắt, khuôn mặt dưới tấm vải đen đều sẽ phát sinh thay đổi.

Lúc thì là một ông lão, lúc thì là một phụ nữ trẻ, lúc lại là một đứa bé.

Lời nói của Hàn Phi đã khiến "thần linh" trong điện thờ tức giận, dưới ánh đèn nhấp nháy không ngừng, tấm vải đen hòa

vào bóng tối xung quanh rồi phình to, giống như một con thú khổng lồ chui lên khỏi mặt đất.

"Không biết sau khi dùng những tốt đẹp mà chủ nhân điện thờ hư cấu nên, đánh vào nỗi đau sâu sắc nhất trong ký ức của anh ta, thì sẽ xảy ra chuyện gì."

Nâng chiếc búa lên, Hàn Phi chuẩn bị vung xuống, ngay khoảnh khắc đó hắn đã thật sự có ý đập nát điện thờ.

Thế giới này quá đau khổ rồi, hủy đi tất cả biết đâu cũng là một loại giải thoát.

"Bùm!"

Khi chiếc búa sắp chạm vào tấm vải đen đang không ngừng mở rộng, bên trong trung tâm thương mại lại truyền đến một âm thanh có cái gì đó rơi xuống từ trên tòa nhà.

Âm thanh của vật nặng rơi xuống đất dường như đã kích hoạt ký ức nào đó của chủ nhân điện thờ, ánh đèn trong nhà kho dưới tầng hầm không còn nhấp nháy nữa, điện thờ được phủ vải đen trở lại nguyên trạng.

"Người phụ nữ thử quần áo kia lại xuất hiện rồi à?"

Cất chiếc búa vào trong túi, Hàn Phi lấy xong hết vật phẩm trên giá chuẩn bị rời đi, nhưng khi leo lên thang cuốn, đột nhiên phát hiện chiếc búa cắm trong túi đã biến mất.

Ngoảnh đầu nhìn lại, chiếc búa đó vẫn ở vị trí ban đầu như cũ.

Nó ở cạnh điện thờ, mang đến một lựa chọn khác thứ hai cho những ai bị điện thờ mê hoặc.

"Không thể mang ra khỏi nhà kho dưới tầng hầm à?" Hàn Phi hơi thất vọng, nhưng cũng nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái.

Sau khi đặt những món đồ còn thiếu lên kệ, hắn cầm theo chiếc đèn pin ánh sáng mạnh bước ra khỏi siêu thị đồ cũ.

Bùi Dương nói rằng nhân viên bảo vệ không đến làm việc, trong toàn bộ trung tâm thương mại chỉ có một mình Hàn Phi.

Hắn bật đèn pin đi về phía nơi phát ra âm thanh vật nặng rơi xuống kia, chưa đi bao xa liền phát hiện giá trị tâm trạng của mình giảm mất 1 điểm.

Cảm thấy có chút không ổn, Hàn Phi nén lòng hiếu kì lại, quyết định chuẩn bị quay lại siêu thị.

Nhưng chính vào lúc này, tai trái của hắn nghe thấy tiếng chào hỏi của Lý Đại Hưng, tai phải nghe thấy âm thanh tiếng răng đang gặm xương.

Nhìn về phía giọng nói, bảo vệ mà Bùi Dương nói rằng hôm nay không đến làm việc đang đứng trước cửa hàng đồ ăn ở góc tầng 5. Anh ta đang cầm thứ gì đó trên tay, sắc mặt trắng bệch đến đáng sợ.

"Lý Đại Hưng?"

Khoảng cách với tầng năm nói xa rất xa, nói gần cũng gần, việc này tùy thuộc vào việc đi xuống dưới theo con đường nào.

"Một mình đứng ở tầng 5? Còn không bật đèn? Anh ta đang làm gì vậy?"

Ánh sáng của đèn pin mạnh mẽ xuyên qua bóng tối, Hàn Phi mới nhìn thấy đối phương, nhưng đèn pin vừa thay pin xong lại gặp trục trặc vào đúng lúc này, ánh sáng từ từ tối đi.

Trước khi giá trị tâm trạng tiếp tục giảm xuống, Hàn Phi lập tức lui về phía sau, hắn chạy hết tốc lực, nhưng sau khi chạy được hơn mười giây, cửa hàng hai bên vẫn như cũ.

Nhờ ánh sáng cuối cùng của đèn pin chiếu về phía tầng 5, phát hiện Lý Đại Hưng đã biến mất ở cửa của cửa hàng đồ ăn.

Hàn Phi vung vẩy chiếc đèn pin qua lại, tìm kiếm bóng dáng của Lý Đại Hưng trong trung tâm thương mại to như thế này.

Rất nhanh mắt trái của hắn lại bắt được đối phương, Lý Đại Hưng đang mặc đồng phục bảo vệ kéo theo một thứ rất nặng đứng ở cửa thang máy tầng 3, sau khi anh ta phát hiện hắn đang nhìn mình, thì trên gương mặt trắng bệch lộ ra một nụ

cười, miệng mở rộng, tất cả răng đều là màu đỏ, vẫn còn dính cặn xương bên trên.

Lý Đại Hưng vẫy tay ra hiệu với Hàn Phi, anh ta đang chạy về phía này, chính vào thời khắc mấu chốt, đèn pin của Hàn Phi vụt tắt.

Xung quanh hoàn toàn chìm vào bóng tối, không nhìn thấy gì hết.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý ! Bạn đã kích hoạt nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ — Ảo giác."

"Ảo giác (nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ): Con người sẽ nhìn thấy tất cả các loại ảo giác trước khi chết. Nếu bạn bị những ảo giác đó giết chết, vậy thì bạn có thể sẽ chết thực sự."

"Yêu cầu nhiệm vụ: Khắc phục ảo giác, quen với ảo giác."

Sau khi Hàn Phi nhìn thấy thông tin nhiệm vụ cũng hơi ngơ ngác, có điều hắn rất nhanh đã phản ứng lại, lúc này chủ nhân của điện thờ lẽ ra phải phát điên rồi, kích thích mạnh mẽ khiến anh ta suy sụp, đủ các loại ảo giác xé rách nhân tính vốn có, khiến anh ta dần dần phát triển thành một con quái vật.

Nếu Hàn Phi không muốn bị ảo giác khống chế mà đi theo bước chân của chủ nhân điện thờ, vậy thì chỉ có thể cố gắng khống chế ảo giác mà thôi!

Đêm nay là đêm quan trọng nhất, có thể an toàn vượt qua đêm nay hay không, sẽ quyết định xem hắn vẫn còn có thể duy trì bình thường được không.

"Không có giới hạn thời gian cho nhiệm vụ này, có nghĩa là nếu mình không vượt qua được ảo giác, tất cả ảo giác có thể trở thành hiện thực, thế giới ký ức của chủ nhân điện thờ cũng sẽ dị hóa thành một diện mạo khủng khiếp và đáng sợ hơn."

Hàn Phi không biết thế giới trong mắt người bệnh tâm thần và thế giới trong mắt người bình thường khác nhau như thế nào, nhưng hắn biết thế giới trong mắt của chủ nhân điện thờ nhất định khác với thế giới trong mắt hắn.

Hiện tại mới là ngày thứ tư hắn tiến vào thế giới ký ức, nếu mọi thứ bắt đầu vượt quá tầm kiểm soát, vậy thì hắn căn bản

không có tự tin sống sót qua những ngày còn lại.

Bất luận thế nào đi nữa hắn đều phải làm quen, nhiệm vụ điện thờ này phải được hoàn thành.

"Con người càng sợ hãi điều gì, đại não sẽ càng khuếch đại cảm xúc đó."

Cuối cùng Hàn Phi thử chạy về phía siêu thị đồ cũ, sau khi xác định không thể trốn thoát, hắn đã hoàn toàn từ bỏ lựa chọn chạy trốn này.

Để mắt làm quen với bóng tối, Hàn Phi đút một tay vào túi, bắt đầu đi về phía nơi mà Lý Đại Hưng vừa xuất hiện.

"Anh là người đầu tiên nhảy ra, cũng là người yếu nhất trong trung tâm thương mại này, bất kể anh có phải là ảo giác của tôi hay không, tôi đều có đủ tự tin để giết chết anh."

Chỉ vừa đi được hai bước, Hàn Phi liền bị vỗ vào vai một cái, hắn ngoảnh đầu nhìn lại, nhưng xung quanh không có ai cả.

"Là cậu à? Là cậu à…"

Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên bên tai Hàn Phi, khi hắn quay người lại lần nữa thì phát hiện Lý Đại Hưng đang đứng trước mặt mình.

Trên khuôn mặt trắng bệch của người bảo vệ không còn chút máu nào, nửa đầu cúi thấp, ba phần tư con mắt trắng dã.

Hàn Phi dừng ở tại chỗ, hắn nhớ rõ vừa rồi đối phương đang ở tầng ba.

"Đại Hưng, tối nay không phải anh không đến làm việc sao?" Giấu cán dao vào tay áo, Hàn Phi liếc nhìn cổ của đối phương.

"Làm việc, làm việc…" Lý Đại Hưng chậm rãi ngẩng đầu lên, tròng trắng trong mắt từng chút lan tràn, cái đầu khẽ run rẩy, hai tay nâng lên từng chút một: "Tôi nhớ ra rồi, tôi đang làm việc, nhưng đồng nghiệp của tôi đã biến mất, tôi đang đi tìm anh ấy, nhưng có tìm thế nào cũng không thấy, cậu xem, cậu xem…"

Lý Đại Hưng nói rồi dùng hai tay nắm lấy áo khoác, móng tay đâm sâu vào da thịt, sau đó kéo theo cả vùng da bụng cùng xé toạc ra: “Cậu xem, anh ấy biến mất rồi!”

Chương 451: Tôi và các đồng nghiệp của tôi

Có người so sánh nơi làm việc với sàn catwalk, cũng có người so sánh với đấu trường La Mã, nhưng nơi làm việc của Hàn Phi lại khác, nó giống một lò mổ hơn.

Đồng nghiệp hai ngày trước vẫn còn đang cãi nhau, hôm nay đã mổ bụng tự hỏi mình đòi người, mối quan hệ đồng nghiệp như vậy người bình thường rất khó có thể vun đắp được.

Nhìn thấy bảo vệ bệnh nặng, Hàn Phi cũng cảm thấy thương xót, hắn không nói lời nào liền nắm chặt lấy cán dao.

"Anh nhất định rất đau khổ phải không? Nếu đã như vậy, đau dài chi bằng đau ngắn."

Vì để chữa trị cho người đồng nghiệp vừa mới quen biết, Hàn Phi quyết định cho anh ta một liều thuốc cực mạnh. Một người sau khi hồn phi phách tán, những đau khổ của anh ta cũng sẽ biến mất, như vậy có thể giải quyết được gốc rễ của vấn đề.

Dùng hết sức vung con dao, trong đêm tối xuất hiện những chấm đom đóm, ánh sáng thoáng qua đó vụt qua cổ của Lý Đại Hưng.

Không có cảnh máu me bắn tung tóe như trong tưởng tượng, cũng không có tiếng thi thể ngã xuống, sau khi Hàn Phi dùng dao chém qua một nhát, hai cánh tay nhợt nhạt đặt trên vai hắn.

"Biến mất rồi! Anh ấy thực sự biến mất rồi! Rõ ràng là anh ấy ở đó! Tôi đã đặt anh ấy cẩn thận rồi…"

Hai con mắt đầy tròng trắng chỉ cách Hàn Phi vài cm, trên khuôn mặt gớm ghiếc kia có một mùi hôi thối nhàn nhạt.

Vô thức nhìn vào cổ của Lý Đại Hưng, Hàn Phi phát hiện cổ của đối phương chỉ bị cắt ra một phần mười, hơn nữa vết

thương cắt ra vẫn đang nhanh chóng lành lại!

"Hai tay người bị chém nhuốm máu càng nặng, dao tái sinh sẽ càng sắc bén, Lý Đại Hưng này chưa hề tạo sát nghiệp à?"

Nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, đại não Hàn Phi nhanh chóng chuyển động, dao tái sinh không thể giết chết đối phương, chứng tỏ đối phương không phải là quỷ quái theo nghĩa thông thường.

"Cho dù là ảo giác, chỉ cần trong đó có chứa đựng tội lỗi, dao tái sinh vẫn có thể ảnh hưởng đến anh ta như thường, điều này đối với mình mà nói miễn cưỡng cũng có thể coi là một tin tốt."

Bị "người" tự mổ bụng của mình dán mặt vào "chất vấn", Hàn Phi vẫn có thể mỉm cười như cũ, đây không phải duy trì phong thái, mà là bản năng mà hắn đã rèn luyện để tồn tại.

Nắm lấy hai tay Lý Đại Hưng, lạnh đến thấu xương, như thể đang ôm một cái xác không ai nhận trong nhà xác.

"Anh hãy nghĩ kĩ lại xem, lần cuối cùng anh nhìn thấy anh ấy là ở đâu?"

"Lần cuối cùng…. lần cuối cùng chính là ở đây!" Lý Đại Hưng đưa tay ra và nắm lấy phần bụng mổ ra của mình: "Là anh ấy cầu xin tôi, anh ấy rất sợ hãi, bảo tôi giấu anh ấy ở một nơi không ai có thể tìm thấy! Có người đang đuổi theo anh ấy! Đúng vậy, có người đang tìm anh ấy!"

"Nhưng cả trung tâm thương mại này chỉ có mình anh đang tìm anh ấy thôi mà?"

"Không! Không phải!" Hai mắt Lý Đại Hưng bị tròng trắng chiếm cứ hoàn toàn, anh ta hất tay Hàn Phi ra, áo khoác và da bụng cùng mở ra, như thể cũng muốn quấn lấy Hàn Phi: "Giúp tôi, cậu đi vào xem, xem xem anh ấy còn ở bên trong không!"

Hàn Phi hất tay đối phương ra, bắt đầu chạy về phía tầng 3, Lý Đại Hưng không giết người, nhưng cũng đã phát điên rồi, không thể giao tiếp được.

Lý Đại Hưng lao lên thang cuốn, tự mổ bụng mình đang đứng dưới thang máy, áo khoác và da bụng của anh ta cùng rủ xuống hai bên, da dẻ đang dần héo rũ.

"Anh ta định làm gì?"

Lý Đại Hưng chạm vào công tắc bên cạnh thang máy, Hàn Phi vốn tưởng rằng thang máy sẽ được khởi động, nhưng thực tế chứng minh hắn đã nghĩ quá tốt đẹp rồi.

Từ các khe hở của bậc thang máy bắt đầu chảy ra nước bọt nhớp nháp, trên bề mặt bậc thang có một thứ gì đó giống như tưa lưỡi, bàn chân dần mất đi trọng tâm, ngày càng trơn trượt.

Nhìn xuống dưới, Lý Đại Hưng đang quỳ ngay bên dưới thang máy, cái bụng đang mở to như cái miệng khổng lồ chờ Hàn Phi ngã vào.

"Con quỷ này cũng khá sáng tạo đấy chứ."

Hàn Phi dùng hết sức chạy đến tầng hai trước khi thang máy hoàn toàn biến thành một cái lưỡi, hắn căn bản không dám dừng lại, lại tiếp tục đi lên.

Bề ngoài trong trung tâm thương mại chỉ có Lý Đại Hưng một "người" không bình thường, nhưng thực tế che giấu không biết bao nhiêu thứ khủng khiếp, anh ta chỉ là một trong những nạn nhân.

"Mấu chốt hoàn thành nhiệm vụ ảo giác này rốt cuộc là cái gì? Đối mặt với sợ hãi? Mình trực tiếp đem chính mình cho Lý Đại Hưng ăn? Hay là tin bọn họ là giả?"

Hàn Phi cố gắng tự thôi miên bản thân, phủ nhận sự tồn tại của Lý Đại Hưng, nhưng khi quay đầu lại, anh ta không những không biến mất mà còn tiến lại gần hắn hơn.

"Dao tái sinh giết không chết, vậy thì tay chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn thì thế nào?"

Khi đi ngang qua một cửa hàng quần áo nữ nào đó, Hàn Phi đi chậm lại, hắn muốn xem liệu dùng năng lực chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn có thể làm bị thương Lý Đại Hưng hay không.

Là kỹ năng chủ động đầu tiên có được trong thế giới tầng sâu, Hàn Phi lấy tất cả điểm kỹ năng có được từ các nhiệm vụ sau này đều đẩy lên hết, nâng cấp nó đến cấp độ bậc thầy.

Để nâng cấp thêm cần làm các nhiệm vụ tương ứng, hoặc sử dụng các vật phẩm đặc biệt mới được.

"Đến đây, tôi đã nghĩ ra cách hay để xác nhận vị trí đồng nghiệp của anh rồi." Hàn Phi nhìn chằm chằm Lý Đại Hưng đang có cái bụng rung rinh lắc lư: "Lát nữa tôi sẽ nhét cái đầu anh vào trong bụng anh, như vậy thì anh có thể tự mình đi tìm được rồi."

Lý Đại Hưng thấy Hàn Phi dừng lại, đôi mắt đầy lòng trắng nhìn thẳng vào hắn.

Khi cả hai cách nhau khoảng ba mét, hai bọn họ đồng thời cùng lao về phía nhau, tốc độ thì người này nhanh hơn người kia, hoàn toàn không chút do dự.

"Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn!"

Nhảy lên khỏi mặt đất, Hàn Phi đạp mạnh vào ngực đối phương, nhưng cơ thể của Lý Đại Hưng vẫn không ngã về phía sau, hai tay anh ta ôm lấy chân phải của Hàn Phi.

Khi Lý Đại Hưng muốn kéo Hàn Phi vào trong bụng, hai tay Hàn Phi cũng khóa cổ anh ta lại, năm ngón tay trái đè sau đầu anh ta kéo xuống.

Năm ngón tay trái của Hàn Phi kế thừa năm ngón bị chặt đứt của chủ nhân điện thờ, đây là phần thưởng trước đây hắn đạt được, vốn dĩ hắn tưởng rằng phần thưởng này chỉ làm cho năm ngón tay trái của hắn càng thêm mạnh mẽ, nhưng bây giờ hắn nhận ra rằng mình đã đánh giá thấp phần thưởng này rồi.

Năm ngón tay xuyên qua làn da của Lý Đại Hưng như đinh đóng cột.

Lý Đại Hưng muốn nhét Hàn Phi vào bụng của mình, nhưng hắn lại khóa chặt đầu anh ta, bẻ cong đầu của anh ta vào lồng ngực.

"Anh quan tâm đến anh em mình như vậy? Tại sao không tự mình vào xem đi!"

Tay trái ôm đầu Lý Đại Hưng, tay phải Hàn Phi cầm chặt dao tái sinh, điên cuồng chém xuống thẳng cổ của anh ta.

Cảnh tượng này vô cùng đáng sợ, cũng vô cùng quỷ dị.

Đầu của Lý Đại Hưng càng ngày càng thấp, khi anh ta nhìn thấy cái bụng bị mổ ra của mình, rồi nhìn thấy thịt màu đỏ thẫm bên trong, anh ta dường như đã bị kích thích, không cần Hàn Phi tiếp tục dùng lực, cũng bắt đầu tự mình chui vào bên trong.

"Anh ấy chính là trốn ở đây? Đây chính là nơi mà anh ấy nói người khác không thể tìm thấy? Nơi này thật quen thuộc, nhưng sao tôi lại không thể đi sâu hơn được!"

"Không sao, tôi giúp anh!" Hàn Phi ép sống lưng đối phương: "Mọi người đều là đồng nghiệp, không cần khách khí!"

Lý Đại Hưng điên cuồng chui vào bụng của mình, Hàn Phi thì bắt đầu lùi lại.

Hắn rất tò mò tại sao Lý Đại Hưng trong mắt của chủ nhân điện thờ lại trở nên như thế này, chỉ vì anh ta bắt nạt người giao hàng, gọi món súp cừu cho bốn người à?

"Súp cừu bình thường cũng không nhiều, trừ khi được làm từ Bùi Dương."

Cách xa Lý Đại Hưng, Hàn Phi rất khó khăn mới bình tĩnh lại.

Khu vực quần áo nữ trên tầng 3 cũng không an toàn, Hoàng Oanh chính là bị trúng tà tại đây, vợ của ông chủ trung tâm thương mại cũng nhảy từ tầng này xuống.

Nghĩ đến vợ của ông chủ trung tâm thương mại, tâm tư Hàn Phi lại linh hoạt trở lại, đều cùng là người lưu lạc chân trời, tương phùng hà tất từng quen biết, có lẽ hắn bây giờ đã có được một chút sự công nhận của đối phương.

Chương 452: Nói tóm lại, mọi con đường đều dẫn đến địa phủ

Đứng ở lối đi trên tầng ba của trung tâm thương mại, nhìn về phía cửa kính của cửa hàng quần áo nữ, những con ma nơ canh sau kính đều mặc quần áo sặc sỡ, trên những khuôn mặt đó đều khắc những biểu cảm giống nhau.

Bọn chúng đang nhìn Hàn Phi, Hàn Phi cũng đang nhìn bọn chúng, cho đến khi một con ma nơ canh không nhịn được mà chớp mắt một cái.

Trên cổ nổi da gà, Hàn Phi không biết trên tầng 3 có bao nhiêu quỷ ẩn nấp, hắn dũng cảm tiến đến cửa hàng quần áo nữ nơi Hoàng Oanh đã ở lúc trước.

Trong cửa kính đã thay ma nơ canh mới, nó đang mặc quần áo tương tự với Hoàng Oanh, nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện, nó trông cũng có vài phần giống cô ấy, từ đôi mắt mở to đến đôi môi đầy đặn, còn có vết máu chảy xuống dọc theo bụng dưới.

Vào một thời khắc nào đó, Hàn Phi cảm thấy tất cả các ma nơ canh đều đang nhìn mình, mỗi một ma nơ canh dường như đều có sinh mệnh, bọn chúng đối với Hàn Phi không có loại ác ý trực tiếp, chỉ muốn giữ hắn lại, bẻ cong cánh tay và hai chân, gấp lại thành các ma nơ canh giống như bọn chúng.

Vô số ánh mắt nhìn chằm chằm Hàn Phi trong bóng tối, lúc đầu bọn chúng chỉ đứng nhìn, nhưng khi bóng đêm dần dần lan tràn, những cái đầu duỗi ra từ cửa kính, bọn chúng mặc quần áo mới tinh, dang rộng hai tay hướng về phía Hàn Phi.

Rèm cửa trong phòng thử đồ không ngừng động đậy, Hàn Phi đến nơi mà lần đầu tiên gặp người phụ nữ mặc đồ đỏ, dưới mặt đất của cửa hàng chất đầy quần áo đã được thử qua, nhưng vị khách hàng đó vẫn rất không hài lòng, dường như thứ cô ta muốn tìm không phải là bộ quần áo yêu thích, mà là làn da và cơ thể đã bị mất.

Xác thịt là áo khoác của linh hồn, ông chủ trung tâm thương mại đã lấy mất món đồ yêu thích nhất của vợ, bây giờ vợ của ông ta quay lại đòi nợ.

Đài phát thanh trong trung tâm thương mại phát ra âm thanh dòng điện chích la la, như thể một đứa trẻ đang cười vui vẻ, tiếng nhạc lúc nửa đêm bị người ta bật lên, giai điệu trầm buồn bao trùm lên tất cả những bóng người hoạt động trong đêm đen.

Lanh lảnh vui tai, từ tốn êm dịu, giống như một con chim hoàng oanh đang hót trong lồng, chỉ có điều cổ họng của cô ấy bị nhét vào một lưỡi dao, mỗi bài hát đều trộn lẫn với máu.

Ảo giác của chủ nhân điện thờ càng ngày càng nghiêm trọng, âm thanh hai bên tai trái và phải từ khác nhau đã trở nên giống nhau, khi hiện thực và ảo giác không còn phân biệt được nữa, cũng chính là lúc Hàn Phi hoàn toàn bị lún vào.

Hắn có thể nghe thấy tim mình đập ngày càng nhanh hơn theo nhịp trống trong bản nhạc, như thể nó sắp bật ra khỏi lồng ngực.

Cảm giác cấp bách dồn nén từ mọi phía, trung tâm thương mại đang dần biến thành một nhà tù và một mê cung, vĩnh viễn nhốt hắn ở bên trong.

“Cậu cũng sẽ chết ở đây, giống như tôi, như tất cả chúng tôi…”

Tiếng cười vang lên trong cửa hàng quần áo nữ, tấm gương soi cho thấy người phụ nữ đang khoa tay múa chân với chiếc áo khoác của mình, cô ta lần lượt thay từng chiếc áo khoác màu đỏ một, rồi trực tiếp cởi bỏ lớp da người cuối cùng.

Có một lỗ đen trên ngực bị thanh thép xuyên qua, trong gương lỗ thủng trên ngực vừa vặn phản chiếu khuôn mặt của Hàn Phi.

Người phụ nữ chậm rãi quay người lại, bóng của cô ta trong tất cả các tấm gương đều nhìn về phía Hàn Phi, hai tay giơ lên phía trên, hắn cảm giác cổ mình bị bóp chặt, loại sức mạnh đó vượt xa khả năng kháng cự của hắn.

Lý Đại Hưng rất đáng sợ, nhưng anh ta chỉ là người yếu nhất ở đây.

Hai chân từ từ rời khỏi mặt đất, cảm giác ngạt thở mạnh mẽ khiến hai má Hàn Phi tím tái, hắn cảm thấy nếu mình không chạy đi, có lẽ thực sự sẽ chết ở đây mất.

Vung dao tái sinh lên, dùng năm ngón tay bị chặt đứt của chủ nhân điện thờ nắm lấy cổ mình, cho đến khi hắn cào cổ đến chảy máu, cảm giác ngạt thở mạnh mẽ mới yếu đi một chút.

"Không thể ở lâu trên tầng ba được nữa."

Từ bỏ việc đi tìm vợ cũ của ông chủ trung tâm thương mại, Hàn Phi vội vàng chạy lên trên tầng.

Những chiếc thang máy bình thường toàn bộ đều đã biến thành những chiếc lưỡi dài dính đầy nước bọt, những dải ruy băng và dây xích treo đèn trên đỉnh của trung tâm thương mại đã biến thành những sợi tóc đen, những ngọn đèn được gắn vào bên trên giống như những đôi mắt đang mở ra vậy.

Hoang đường, quỷ dị, rùng rợn.

Chạy loạn cào cào trên tưa lưỡi, chạy đua với tử thần và lệ quỷ, Hàn Phi rất chật vật mới lên được tầng bốn, thứ đầu tiên đập vào mắt hắn ở tầng này là một ông lão.

Đối phương mặc đồng phục giống như hắn, đang đeo thẻ làm việc.

Nhìn thấy Hàn Phi đi lên, ông lão cũng rất kinh ngạc, ông ấy bước đi loạng choạng, chân nam đá chân chiêu đi về phía Hàn Phi.

Miệng há ra, ông ấy dường như chuẩn bị nói gì đó với Hàn Phi, nhưng hắn lại chỉ để ý đến hàm răng ố vàng lởm chởm đầy miệng của đối phương đang dính rất nhiều mạt cưa.

"Cậu đến thay cho tôi à? Đã đến lúc giao ca rồi sao? Cuối cùng tôi cũng đợi được cậu rồi, còn tưởng rằng các người sẽ không bao giờ quan tâm đến tôi nữa chứ." Tốc độ của ông lão càng ngày càng nhanh, giống như một con sâu khổng lồ, chân

tay ông ta nhanh chóng vung về phía trước, cơ thể méo mó nghiêm trọng.

"Người tới thay cho ông tên là Lý Đại Hưng." Hàn Phi tiếp tục đi lên trên, hắn trèo lên thang máy, lúc này cũng nhìn thấy phía sau đầu của ông lão.

Phần sau đầu của ông lão này bị khoét rỗng, chỗ đó để lại một lỗ hổng lớn, mùn cưa ẩm mốc và hôi hám liên tục tràn ra từ cái lỗ đó.

"Chờ đã, chờ tôi, chờ tôi với!" Ông lão cũng leo lên thang máy, dùng cả hai tay hai chân, biểu cảm trên mặt càng ngày càng méo mó.

"Đây là văn hóa doanh nghiệp của trung tâm thương mại này à? Mọi người đều nhiệt tình như vậy?" Hàn Phi không thể cắt đuôi ông lão đang đuổi theo sát sau lưng, hiện tại phải chú ý trăm phần trăm, nếu chẳng may trượt chân, e rằng hắn sẽ không còn cơ hội đứng lên nữa.

Lợi ích của việc tăng cường thể lực một cách điên cuồng lúc này mới lộ ra, Hàn Phi đã chạy tới tầng năm trước khi ông lão đuổi đến.

Trong không khí nồng nặc mùi hôi thối, bóng tối cũng le lói chút ánh sáng, Hàn Phi đã cắt đuôi được ông lão, quyết định dừng lại ở tầng năm.

Lần đầu tiên khi hắn nhìn thấy Lý Đại Hưng, đối phương đang túm thứ gì đó đứng trên tầng năm, Hàn Phi nghi ngờ vật phẩm khổng lồ mà Lý Đại Hưng túm lúc đó chính là đồng nghiệp thất lạc của anh ta.

Mùi thối phát ra từ trong cửa hàng đồ ăn có thể khiến người ta ngất đi, Hàn Phi nhìn cửa hàng với những chiếc đèn lồng nhỏ, còn chưa kịp bước tới phía trước đã nghe thấy tiếng dao làm bếp trên thớt, từng miếng thịt bắn tung tóe lên tấm vải trắng, người đầu bếp này dường như đã phát điên rồi.

Hàn Phi từ xa bước vào cửa hàng liền nhìn vào phòng bếp phía sau, người đầu bếp đứng quay lưng về phía hắn cao lớn dũng mãnh, chỉ có điều bên cạnh chiếc thớt của anh ta đều là dao làm bếp, rìu và những thứ tương tự.

Nguyên liệu mà đầu bếp sử dụng cũng không phải lấy từ tủ lạnh mà lấy từ chiếc va li bên cạnh bếp.

Sau khi thái vụn thịt trên thớt, người đầu bếp đá chiếc vali sang một bên, anh ta mở cửa tủ bếp ra, bên trong là chiếc vali màu đen được nhét đầy đồ.

Ngẫu nhiên lấy một cái ra, bên trên chiếc vali vẫn còn vương lại vết máu màu đen.

Đầu bếp mở khóa vali, đang đứng quay lưng về phía Hàn Phi, đột nhiên dừng công việc trong tay lại, chiếc vali kia trống rỗng, không có gì bên trong hết.

Từ từ xoay người lại, cổ của đầu bếp dài ra, đầu quay ngược lại phía sau, một khuôn mặt máu me be bét nhìn chằm chằm Hàn Phi: "Hóa ra… cậu chạy tới đây à."

Một tay kéo vali, tay kia cầm con dao dày cộp dùng để thái thịt, anh ta lao ra khỏi bếp.

"Anh tăng ca đến phát điên rồi à?"

Hàn Phi rút lui bỏ chạy, trong trung tâm thương mại này không đơn giản chỉ chết có một hai người thôi đâu.

Sau khi đầu bếp đuổi theo Hàn Phi chạy ra khỏi cửa hàng đồ ăn, những chiếc va li trong tủ của anh ta đều động đậy, như thể "đồ ăn" đựng bên trong chuẩn bị chạy ra ngoài vậy.

Trung tâm thương mại lúc này đã trở nên rất xa lạ, trước mặt Hàn Phi có rất nhiều con đường, nhưng dường như con đường nào cũng đều là ngõ cụt.

"Xách va li mà còn chạy nhanh được như vậy sao? Nếu hôm nay mà bị anh đuổi kịp, vậy thì 30 điểm cộng vào thể lực của tôi há chẳng phải là vô ích rồi à?"

Hàn Phi không có bất kì ấn tượng nào đối với đầu bếp trong cửa hàng đồ ăn, từ khi tiến vào thế giới ký ức cũng chưa từng tiếp xúc với nhau, hiện tại chỉ có thể suy đoán dựa vào kinh nghiệm.

Trong khu quần áo nam trên tầng 4, ông lão mặc đồng phục làm việc của siêu thị đồ cũ dường như là sư phụ của Bùi

Dương, chính là ông lão đã chết trong siêu thị cách đây một thời gian, từ đó có thể suy ra rằng người đầu bếp cũng bị chết trong trung tâm thương mại.

Không biết có phải do điện thờ hay không mà tất cả những người chết trong trung tâm thương mại đều sẽ bị mắc kẹt ở đây mãi mãi.

Cửa hàng đồ ăn trên tầng 5 không chỉ có một, trong các cửa hàng khác mặc dù không có đầu bếp phát điên nào, nhưng mấy người đó đều ngồi trong phòng quay lưng về phía Hàn Phi, như thể đang chờ đầu bếp phục vụ.

Khi Hàn Phi nhìn thấy Lý Đại Hưng ở trên tầng năm, có lẽ anh ta cũng đã trở thành thực khách ở đây.

Tiếng bước chân chạy vang tới, mấy thực khách vốn đang ngồi quay lưng với Hàn Phi chậm rãi quay đầu lại, hai tròng mắt đỏ ngầu của bọn họ như sắp trồi ra nhìn chằm chằm hắn, những chiếc đầu người dính đầy máu rơi xuống đất, chiếc lưỡi đỏ tươi thè ra khỏi miệng, chậm rãi liếm đôi môi khô nứt nẻ của chính mình.

Bọn họ đã phát hiện ra thứ ngon hơn.

Các thực khách lần lượt đứng dậy, bọn họ mặc các loại quần áo khác nhau, có người áo quần bảnh bao, có người áo quần rách rưới, bọn họ đến từ các nơi khác nhau, được giáo dục theo các cách khác nhau, nhưng khi nhìn thấy da thịt tươi rói đang chạy đến, thì đều hào hứng đuổi theo.

Có người giả vờ lịch thiệp, thì thầm lên án, nhưng sau lưng lại lăm lăm dao nĩa trong tay.

Có người lấy ra sợi dây thừng, ném tới trước mặt Hàn Phi, miệng thì nói muốn cứu hắn, nhưng trên mặt lại lộ ra đầy vẻ tham lam.

Mỗi một vị thực khách đều sẽ giả bộ trước mặt mọi người, không có bất kì ai quang minh chính đại đề nghị phân chia Hàn Phi, nhưng tất cả những người chạy tới xem hắn đều có tâm tư này.

Hàn Phi cũng không hiểu tại sao chủ nhân điện thờ lại có ảo giác điên cuồng đến như vậy, hắn cảm thấy sau khi anh ta trải qua rất nhiều chuyện, đã bắt đầu trở nên cực đoan, không thể kiểm soát được mà nghiêng người về phía vực sâu.

"Không thể để bọn họ bắt được!"

Dốc hết sức lực, Hàn Phi mới thoát ra khỏi sự bao vây của các thực khách, trong tình huống như này, đừng nói là tìm kiếm đồng nghiệp của Lý Đại Hưng, giữ được tính mạng của chính mình cũng đã may mắn lắm rồi.

Mùi thối của khu quán ăn dần dần nhạt hơn, đèn lồng nhỏ treo trước cửa nhà hàng cũng trở nên mờ mịt, Hàn Phi ôm chặt lồng ngực thở dốc.

Căng thẳng cao độ, vận động cường độ cao, thể chất và tinh thần đều đang chịu áp lực cực lớn.

Cúi người xuống, Hàn Phi cũng không biết mình đang trốn ở đâu, âm thanh trong hai tai trái phải bắt đầu trộn lẫn, Hoàng Oanh trong đài phát thanh của trung tâm thương mại đã ngừng hát, bắt đầu phát ra tiếng la hét gào thét chói tai đau khổ, đó căn bản không phải là âm thanh mà một con người có thể phát ra.

Tim đập thình thịch, mạch máu hiện lên trên da mặt, khi Hàn Phi sắp đạt tới cực hạn, trên đầu đột nhiên vang lên tiếng sột soạt.

Ánh sáng yếu ớt phản chiếu trên sàn nhà trước mặt, Hàn Phi quay đầu nhìn về phía sau, chiếc TV bày trên kệ không biết đã được bật lên từ khi nào, một người phụ nữ đầu bù tóc rối, phần bụng chảy máu xuất hiện trên màn hình, cô ta mặc bộ quần áo đỏ tươi, trong miệng bất giác phát ra tiếng cười.

Cô ta đi về phía trước từng bước một, kiễng gót chân lên, như thể đang khiêu vũ.

Đôi tay thon dài đưa về phía hai bên rồi từ từ đến với bệ xi măng còn chưa xây xong.

Mọi người nhìn chằm chằm vào người điên này, một con yêu tinh xinh đẹp và điên rồ.

Đôi chân đầy vết thương của cô ta giẫm lên bụi bẩn, cô ta nhìn tòa nhà to lớn vẫn đang được xây dựng, từ từ ngẩng đầu lên.

Miệng mở ra, cô ta dường như đang nói điều gì đó, cho đến khi bước lên không trung và rơi xuống dưới!

Người phụ nữ trên màn hình TV rơi xuống bên dưới, nhưng bên tai Hàn Phi lại nghe thấy tiếng gió!

Ngẩng đầu nhìn lên, khuôn mặt gớm ghiếc đang ở ngay trên đầu hắn, khuôn mặt của người phụ nữ gần như bị xé toạc bởi cơn gió lạnh thấu xương!

Theo bản năng vung dao lên trên, nhưng Hàn Phi lại không chém trúng thứ gì, hắn rùng mình nhìn xung quanh, tất cả TV đều được bật lên, trên màn hình đen đỏ không ngừng lặp lại quá trình người phụ nữ bị rơi xuống.

"Cô ta dường như không phải là tự sát?"

Trạng thái cuối cùng của người phụ nữ rõ ràng là không bình thường, cô ta cười quá khủng khiếp, còn đáng sợ hơn nhiều so với Khóc.

Hơn nữa Hàn Phi nhìn thấy rất rõ, bước cuối cùng của người phụ nữ là vô tình giẫm lên không trung.

"Bộ dạng khiêu vũ của cô ta giống như một con rối bị giật dây."

Vội vã thoát khỏi khu vực đồ điện gia dụng, nhưng tiếp theo có thể trốn ở đâu đây?

Toàn bộ trung tâm thương mại giống như một cái lò luyện quỷ, tất cả mọi thứ đều đang dị biến, Hàn Phi lúc này mới hiểu được một cách sâu sắc sự đáng sợ của thế giới dị hóa.

Chủ nhân điện thờ đang dần dần trở nên điên loạn, ảo giác và ký ức dựa trên hiện thực đều bị bóp méo lại với nhau, nếu như không có chúc phúc của mẹ anh ta, nếu như không hoàn thành được nhiệm vụ lúc trước, có lẽ toàn bộ thế giới ký ức đều sẽ trở nên như thế nào.

“Nhiệm vụ yêu cầu sống sót trong 30 ngày, nhưng trên thực tế người chơi bình thường chắc chắn sẽ không thể sống sót đến cuối cùng, mình nhất định phải trở thành chủ nhân mới của điện thờ trước khi thế giới dị hóa đến mức tồi tệ nhất.”

Tiếng hét chói tai vang lên, Hàn Phi bị ép phải chạy lên tầng cao nhất, một giây cũng không dám dừng lại.

Trung tâm thương mại đã hoàn toàn rơi vào hỗn loạn, Hàn Phi nhìn thang máy đã đi đến cuối, lẳng lặng quay người lại.

Xung quanh đều là lối đi, nhưng lại không có lối nào để thoát ra.

Những thực khách đói khát, những chiếc vali lặng lẽ di chuyển, người đầu bếp điên cuồng, còn có một lượng lớn những quái vật ngoài sức tưởng tượng của Hàn Phi đã bò ra từ bóng tối, vô cùng vô tận.

“Mình cứ tưởng rằng những thứ này sẽ xuất hiện từng chút một, cũng là để cho mình có thời gian chuẩn bị tâm lý chứ.”

Lui lại phía sau, những bóng đen tràn về phía Hàn Phi như thủy triều.

Bọn chúng đang từ từ tiến đến gần, muốn kéo Hàn Phi vào bên trong.

“Nếu như tất cả đều rơi vào bóng tối, vậy còn ai trên thế giới này sẽ giúp các người?”

Dường như đã không còn sự lựa chọn nào khác, Hàn Phi từng bước lui về sau, đến một cửa hàng nhỏ trên tầng cao nhất, vì không để bóng tối át mất cơ thể, hắn leo lên chiếc bàn phía trước cửa hàng.

Lúc này hắn đang đứng ở nơi cao nhất của trung tâm thương mại, lan can ở dưới chân.

Quay đầu lại, Hàn Phi từ trên tầng bảy nhìn xuống dưới.

Ở chính giữa của tầng một trung tâm thương mại, những bóng người vừa quen thuộc vừa xa lạ đang ngước nhìn lên hắn, như thể đang chờ hắn nhảy xuống.

Chương 453: Giao dịch ngang giá, dùng linh hồn để trao đổi

Đứng trên chiếc bàn gỗ ở tầng bảy, đằng sau chính là vực sâu vạn trượng, Hàn Phi đã không còn đường lui, không còn chỗ trốn.

Sau khi bước vào thế giới ký ức của chủ nhân điện thờ, đây là lần đầu tiên hắn bị ép đến mức này.

Những bóng đen giống như nước biển đang dậy sóng, cố gắng nhấn chìm hòn đảo duy nhất có thể chạm vào ánh trăng của hắn, chẳng bao lâu nữa trung tâm thương mại sẽ không còn ánh sáng, mất đi tất cả những thứ tươi sáng.

“Tôi biết anh cũng từng gặp phải chuyện như vậy, nhưng nếu như không thay đổi, bi kịch sẽ không ngừng lặp lại, nguyền rủa này không ai có thể phá vỡ được.”

Hai chân truyền đến cơn đau như cắt, ngón tay dính máu tươi nắm chặt lấy thành bàn, những con bọ bò ra từ lớp da thối rữa đang cắn vào chân Hàn Phi.

Trong bóng tối có quá nhiều thứ khủng khiếp ẩn nấp, cho dù Hàn Phi đã sống trong thế giới tầng sâu lâu như vậy, vẫn không thể diễn tả hết được sự xấu xí và tanh máu của lũ quái vật trong trung tâm thương mại.

“Các người đều điên hết rồi hay sao?”

Hàn Phi có thể cảm nhận được, tất cả bóng đen trong trung tâm thương mại này đều không phải là hoàn chỉnh, bọn chúng khiếm khuyết không đầy đủ, trên cơ thể hoặc trong linh hồn đều thiếu mất rất nhiều thứ.

Có người không có đại não, trong đầu chứa đầy mạt cưa, có người có được kỹ năng nấu nướng tuyệt vời, nhưng lại trở thành kẻ chỉ biết dùng người để làm thức ăn, còn có những thực khách nhiều không kể xiết trong cửa hàng đồ ăn ở tầng năm, bọn họ lạnh lùng ích kỉ đến cực điểm, người nào cũng

đều duy trì được dáng vẻ của con người, nhưng lại không có trái tim và nhiệt độ.

"Các người rốt cuộc bị làm sao thế?"

Dải băng trên đỉnh đầu biến thành tóc đen, từng đôi mắt khổng lồ đang nhìn chằm chằm Hàn Phi, hắn là người duy nhất tỉnh táo trong trung tâm thương mại.

Nhưng khi cả thế giới đều là quái vật, thì tỉnh táo lại trở thành tội lỗi.

Bóng tối xâm chiếm và lan tràn điên cuồng, Hàn Phi buộc phải tiến thêm một bước về phía bàn, khoảng cách của hắn với lan can trên tầng bảy đã gần hơn rồi!

"Tùng!"

Tiếng chuông vang vọng trong trung tâm thương mại bị bao bọc trong bóng tối, đó hình như là tiếng chuông của địa phủ.

Những người đứng ở quảng trường tầng một từ từ tản ra, biểu cảm trên mặt bọn họ trở nên vô cùng ngoan đạo. Ông lão đầu đầy mùn cưa khuỵu xuống, chắp tay trước mặt, áp mặt vào mặt đất; bên cạnh ông lão là một cô gái dung mạo ngọt ngào, vóc người cao ráo, nhưng bộ não lại bị khiếm khuyết, biểu cảm vô cùng đờ đẫn, hai tay hai chân cũng bị trói bằng dây thừng, giống như một con rối bị giật dây; phía sau cô gái là một người say rượu, trên người anh ta dính đầy bùn đất, quần áo cũng dính đầy tóc dài.

"Tùng!"

Lại một tiếng chuông nữa vang lên, băng rôn quảng cáo khổng lồ treo ở trung tâm thương mại chảy máu. Khi vết máu đông lại thành màu đen, chiếc băng rôn cao hơn chục mét giống như một tấm vải đen che trời đất, từ từ trượt xuống dưới!

"Tùng!"

Ngay lúc tấm vải đen rơi xuống, một điện thờ màu đen xuất hiện ở tầng một của trung tâm thương mại.

Điện thờ đó vô cùng trang nghiêm, áp đảo đi tất cả bóng tối, không có bất kì bóng người nào dám nhìn thẳng vào nó.

Trong tiếng chuông tùng tùng nặng nề, cánh cửa gỗ màu đen của điện thờ dần dần hé mở, tiếng kêu gào cùng tiếng than khóc ngừng lại, sau cánh cửa tối tăm kia, những cánh tay bị giam cầm bên trong đang duỗi ra.

Nó giống như một thế giới hoàn toàn được cấu thành từ những cánh tay, nở ra như bông hoa. Trong sự bao bọc của vô số lòng bàn tay, một cánh tay khắc đầy hình mặt người từ từ vươn ra từ nơi sâu nhất của điện thờ.

Mặt người trên lớp da dần dần biến thành Hàn Phi, khi bàn tay đó giơ lên, tất cả bóng tối đều lao về phía hắn!

Trung tâm thương mại đang rung chuyển, thế giới của Hàn Phi đang sụp đổ, linh hồn và ý thức của hắn bị bàn tay đó bắt lấy, một sức mạnh vô hình đưa hắn càng ngày càng gần với vực sâu!

Không thể phản kháng, khi một người suy sụp hoàn toàn, mọi lời nói đều là thừa thãi, không ai có thể cứu được hắn, mọi sự thuyết phục và an ủi đều vô ích, lúc này có lẽ cái chết chính lối thoát duy nhất.

Di chuyển bước chân, hắn giẫm lên mép lan can, cơ thể bắt đầu chậm rãi nghiêng đi, lập tức sắp cùng với thế giới này rơi xuống!

Bàn tay duỗi ra từ điện thờ nắm lấy trái tim Hàn Phi, đào sâu vào đầu hắn, những ngón tay nhuốm máu bẩn và tội lỗi đâm vào linh hồn hắn một cách mãnh liệt.

“Tùng!”

Tiếng chuông chấn động tâm hồn, khi Hàn Phi cảm giác mình sắp bị kéo vào trong điện thờ, ký ức trong đầu hắn chủ động phân tách ra một phần.

Không biết đó là quyết định của hắn trong tiềm thức, hay là ba linh hồn của hắn có suy nghĩ riêng của chính mình, ký ức chủ động phân tách ra đó mang theo những bất hạnh nhất và

những cảm xúc tiêu cực rời khỏi tâm trí, rơi vào bên trong lòng bàn tay kia.

Linh hồn tà ác lạnh lùng bị một cánh tay vẽ đầy mặt người nắm lấy, cùng với từng tiếng chuông báo tử, phân hồn tà ác đó đã nhảy xuống từ tầng bảy thay cho Hàn Phi!

Hàn Phi tận mắt chứng kiến một phần của mình ngã xuống, cái phần kia của hắn tràn đầy tà khí cùng điên loạn, so với việc nói là bị bắt đi, nó giống như là chủ động ôm hết tất cả bóng tối và tuyệt vọng hơn.

"Điện thờ đã lấy đi một hồn của mình!"

Hàn Phi không hề thực hiện bất kỳ giao dịch nào với điện thờ, nhưng giao dịch đã cưỡng ép hoàn thành.

Linh hồn tà ác đó bị vô số bàn tay bắt lấy, bọn chúng điên cuồng xé xác hắn, đem hắn hòa vào bóng tối vô biên bên trong điện thờ.

Thế giới hoang đường bệnh hoạn vẫn đang dị hóa, vô số cánh tay trong điện thờ đang lan rộng ra xung quanh, tất cả bóng người đều không dám ngẩng đầu lên.

Ngay khi sự chú ý của điện thờ rời khỏi người Hàn Phi, trong lòng hắn đột nhiên truyền đến một tiếng kêu khẽ.

Cúi đầu nhìn xuống, Hàn Phi phát hiện con rối của đứa trẻ mà hắn giấu trong túi áo đầy vết nứt, trên mặt con rối đang chảy nước mắt, tay con rối vẫn đang chỉ về phía bên trái của hắn.

Quay người sang trái, trong bóng tối có một cánh tay rất nhỏ lặng lẽ vươn ra, nắm lấy Hàn Phi, kéo hắn ra khỏi chỗ bị vô số bóng tối bao bọc.

"Chú ơi, chú hãy chạy một mạch về bên trái."

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, lúc này điện thờ ở chính giữa trung tâm thương mại dường như đã nhận ra có điều gì đó không ổn, vô số cánh tay lại nhanh chóng vươn lên trên một lần nữa.

Ngàn cân treo sợi tóc, Hàn Phi không dám dừng lại chút nào, hắn chạy như điên về bên trái.

Cảnh tượng hai bên đang nhanh chóng quay ngược lại, cánh cửa lối ra trên tầng bảy của trung tâm thương mại hiện ra trước mặt.

Hàn Phi không chút do dự xông ra bên ngoài!

Nhưng giây tiếp theo trên mặt hắn lập tức không còn một giọt máu, bên ngoài lối ra không có cầu thang và bậc thang, chỉ có vực sâu trống rỗng!

Mọi thứ của chủ nhân điện thờ đều bị mắc kẹt trong trung tâm thương mại, không có lối thoát ra khỏi mê cung này, tận cùng chỉ có cái chết.

Cơ thể ngã xuống dưới, nhưng ngay lúc cảm giác mất trọng lượng xuất hiện, một cánh tay già nua từ bên kia vực sâu vươn ra.

Dùng hết sức nắm lấy bàn tay kia, Hàn Phi ngẩng đầu nhìn lên, bóng tối giống như cảnh tuyết rơi đầy trời, đang lan ra xung quanh.

Cảnh tượng mà hai mắt hắn nhìn thấy dần trở nên giống nhau, một khuôn mặt đầy nếp nhăn hiện lên.

Toàn thân đau đớn, Hàn Phi mở to mắt nhìn ra xung quanh, một nửa người của hắn treo ở bên ngoài lan can tầng bảy, tay phải buông thõng xuống, tay trái đang nắm chặt một cánh tay mảnh khảnh.

“Suýt chút nữa là chết rồi.”

Hàn Phi khôi phục lại lý trí nắm lấy lan can dùng sức leo lên trên, hắn giẫm lên mép tầng bảy, trèo qua lan can.

Nằm trên mặt đất, Hàn Phi thở hổn hển, lúc này hắn mới có thời gian nhìn về phía bà lão bên cạnh.

Bà lão mặt đầy nếp nhăn, bên cạnh là một cái túi rách, bên trong có đựng một chiếc áo len màu đỏ như máu.

Cho dù lúc này Hàn Phi đã an toàn, nhưng bà lão vẫn nắm lấy cổ tay hắn, không biết có phải vì bà ấy sợ quá mà không

dám buông tay, hay là lo lắng hắn sẽ tiếp tục làm chuyện ngốc nghếch.

Hai người lúc này đều không nói nên lời, thật lâu sau, vẫn là Hàn Phi phá vỡ sự yên tĩnh trước.

"Cám ơn bà!"

Hàn Phi nhìn về phía bà lão cảm ơn, nhưng bà lão vẫn chưa tỉnh táo lại, bà nhìn hắn không ngừng lắc đầu, như thể bộ dạng vừa rồi của hắn khiến bà nhớ tới con trai của mình.

Trong khoảng thời gian trước khi con trai bà mất, hình như cũng có rất nhiều biểu hiện không bình thường.

"Cháu sẽ không đến gần lan can nữa, bà cứ yên tâm." Hàn Phi cố gắng để bà lão buông tay ra, nhưng khi không dùng sức hắn vậy mà lại không thể cạy được ngón tay của bà lão.

Không có cách nào để cho bà lão buông tay ra, nhưng tầng bảy lại thực sự quá nguy hiểm, Hàn Phi chỉ có thể từ từ dìu bà lão đứng dậy, sau đó để mặc đối phương nắm lấy cổ tay của mình, dẫn bà cùng đi xuống dưới tầng.

"Bà à, sao bà lại ở đây?" Khi xuống đến tầng một, bà lão mới từ từ hoàn hồn lại, Hàn Phi cố gắng giao tiếp với đối phương.

"Tôi đến để quyên góp quần áo, quyên góp chiếc áo len của con trai tôi lúc bảy tuổi, nhưng không có ai trong siêu thị… Có một đứa trẻ nói rằng cậu đang ở trên tầng bảy, toàn thân nó ướt sũng, chính nó đã dẫn tôi đi tìm cậu…" Bà lão run run tay, sau khi trở lại tầng một mới buông Hàn Phi ra.

"Là đứa trẻ tới mua đồ chơi đã giúp mình." Hàn Phi lấy con rối của đứa trẻ ra khỏi người, trên người con rối đầy vết nứt, như thể nếu bóp mạnh nó sẽ hoàn toàn vỡ tan tành.

"Những khách hàng đến siêu thị, biết đâu bọn họ chính là hy vọng phá vỡ cục diện của mình."

Mở cửa siêu thị đồ cũ ra, bà lão vẫn giống như trước đây, một mình đi đến phía trước điện thờ giả, một mình nói gì đó, sau đó đưa túi vải trong tay cho Hàn Phi.

“Bà ơi, điện thờ này thật ra là…” Hàn Phi còn chưa nói xong, bã lão đã lại run rẩy rời đi, bà bước ra khỏi siêu thị cũng không quay đầu nhìn lại, biến mất trong đêm đen.

Mỗi buổi tối bà lão đều sẽ đến, làm một việc tốt, sau đó mới rời đi.

Bà kiên quyết cho rằng chỉ cần làm đủ một nghìn việc tốt thì con trai bà sẽ có thể quay lại, nhưng trên thực tế, ngay cả điện thờ mà bà thờ cúng cũng đều là giả.

“Hẳn là có rất nhiều người như bà lão, bọn họ đều bị ông chủ trung tâm thương mại lừa gạt.” Hàn Phi nhìn vết thương dày đặc trên tay trái, nghĩ đến một hồn vừa bị mất: “Mình nhất định phải cho tất cả mọi người biết rõ bộ mặt thật của ông ta! Con ác quỷ đạo đức giả này!”

Hàn Phi ngồi sau quầy, mở bảng thuộc tính ra, khi hắn vừa nhìn thấy khuôn mặt của bà lão thì đã thoát khỏi ảo giác của chủ nhân điện thờ, trực tiếp nhận được một lời nhắc nhở của hệ thống.

Chỉ là lúc đó nửa người của hắn vẫn còn đang treo lơ lửng bên ngoài tầng bảy, hoàn toàn không có thời gian để xem.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ — Ảo giác.”

“Cậu không hề làm theo thói quen ảo giác như yêu cầu của tôi, nhưng cậu đã tìm thấy một đường sống không tồn tại. Cậu đã làm được việc mà tôi không làm được, có lẽ thứ cậu để lại cho tôi, mới là đáp án chính xác.”

“Tiếc nuối trong nội tâm của chủ nhân điện thờ đã được bù đắp 45%! Nhận nhiều phần thưởng kinh nghiệm! Có một cơ hội giao dịch với điện thờ mà không cần phải trả giá!”

“Chú ý! Bạn lấy linh hồn trao đổi để có được cơ hội mở miệng, nhưng giao dịch vĩnh viễn là ngang giá! Hãy nghĩ kĩ về giá cả của linh hồn mình, sau đó hãy mở miệng.”

Thập tử nhất sinh mới hoàn thành được nhiệm vụ, Hàn Phi cũng phát hiện mình đang từng bước đến gần với trung tâm của thế giới này — Điện thờ.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ "tôi" ở quận Tây Thành, hắn đã có được sự công nhận bước đầu của điện thờ, bây giờ hắn lại có một cơ hội nữa sử dụng điện thờ, tất cả các nhiệm vụ đang tiến dần lên, cùng với việc giày vò hành hạ hắn thành quỷ, cũng khiến hắn càng ngày càng giống chủ nhân điện thờ hơn.

"Hồn ác của mình dường như đã bị điện thờ lấy đi, nếu như vừa rồi không có sự giúp đỡ của hắn, thì mình đã không thể thoát khỏi ảo giác." Hàn Phi nằm bò trên quầy, hắn không biết cái giá của hồn ác, cũng không có hứng thú dùng hồn ác để giao dịch, hắn phải giải phóng tàn hồn đó ra khỏi điện thờ.

"Bên trong điện thờ dường như có một kẻ rất đáng sợ sống. Sau khi hồn ác đi vào, liệu còn có thể đi ra một cách nguyên vẹn không?"

Thực ra nhiệm vụ ảo giác lần này cũng mang lại cho Hàn Phi rất nhiều lợi ích tiềm ẩn, nó khiến hắn có thể nhìn thấy tất cả những thứ mà chủ nhân điện thờ sợ hãi, cũng khiến hắn gặp được các nhân viên khác trong siêu thị đồ cũ, biết đâu có thể tìm ra điểm yếu của ông chủ trung tâm thương mại từ bọn họ.

Sau khi vượt qua ảo giác, Hàn Phi không còn sẵn sàng để tiếp tục chăm chỉ làm việc nữa, hắn phải bắt đầu chống trả, lợi dụng mọi thứ để vạch ra mặt nạ đạo đức giả của ông chủ trung tâm thương mại.

Chương 454: Cơm trắng đêm khuya

Hàn Phi vừa bước ra khỏi ảo giác, hiển nhiên đã khác trước rất nhiều.

Việc mà chủ nhân điện thờ không làm được, Hàn Phi đã làm được, tất cả những thay đổi mà hắn mang lại sau khi tiến vào thế giới kí ức, vào thời khắc này đã làm di chuyển bánh răng của số phận.

"Ding dong, ding dong…"

Cửa siêu thị đồ cũ bị đẩy ra, âm thanh báo hiệu có khách vào cửa vang lên, Hàn Phi quay đầu nhìn về phía cửa ra vào.

Một người giao hàng xách theo hộp đồ ăn đang ngây ngốc đứng ở cửa, vẻ mặt của anh ta hơi đờ đẫn, khóe miệng khẽ nhếch lên một chút.

"Bình An?" Hàn Phi không ngờ người giao hàng mà mình giúp lúc trước lại tới đây: "Sao anh còn chưa về nhà? Bây giờ đã mấy giờ rồi?"

Vương Bình An nâng hộp đồ ăn trong tay lên, rất lớn tiếng nói: "Mang gà rán tới."

"Anh mang cơm tới cho tôi à?" Trong lòng Hàn Phi cảm thấy rất ấm áp, để Vương Bình An vào bên trong siêu thị.

Sau khi hắn mở hộp đồ ăn ra, nhìn thấy một hộp gà rán bị vỡ, còn thấy một dấu giày in rất rõ phía bên trên nắp hộp.

"Có người đá đổ hộp đồ ăn của anh hả?" Hàn Phi đi xung quanh Vương Bình An một vòng, quần áo của đối phương dính đầy nước bùn và nước sốt.

"Gà rán." Vương Bình An hoàn toàn không để ý đến quần áo lấm lem bùn đất của mình, anh ta giống như đang bảo vệ bảo bối, đặt món gà rán vẫn còn nóng hổi lên trên quầy: "Tôi không ăn hết, tặng, tặng cậu một ít, để lại cho bố một ít."

Nhìn hai hộp gà rán bị hư hỏng nặng, Hàn Phi lắc lắc đầu, Vương Bình An không thể nào lại đi mua nhiều gà rán như vậy, có lẽ trên đường đi giao hàng đã gặp phải tai nạn nào đó.

"Có thể cho tôi mượn điện thoại được không?"

Hàn Phi lấy điện thoại di động của Vương Bình An, bấm vào phần phụ trợ của chương trình giao đồ ăn, anh ta không những có thêm hai đánh giá kém mà còn phải bồi thường cho khách hàng một bữa ăn với giá gốc.

"Phải đền tiền rồi, anh vẫn còn vui vẻ được như vậy sao?" Hàn Phi tính toán một chút, Vương Bình An hôm nay coi như đi làm không công rồi.

"Gà rán… ngon lắm." Nở nụ cười ngốc nghếch, Vương Bình An mở một hộp gà rán ra, sau đó đưa cho Hàn Phi một chai coca bị đổ sắp hết ga.

Sau đó anh ta bắt đầu ăn một cách vui vẻ, không nghĩ ngợi gì, cũng không cần sợ hãi hay lo lắng điều gì, nhồm nhoàm ăn miếng gà rán lớn, trên miệng đầy dầu mỡ.

Nhìn Vương Bình An, Hàn Phi có cảm giác không chân thực, hắn không ngờ trong thế giới không bình thường như thế này lại có người "bình thường" đến như vậy.

"May mà tôi đã tìm lại được lý trí, nếu không đêm nay anh tới đây, có thể có khả năng sẽ bị tôi giết chết." Vận mệnh đã thay đổi, Hàn Phi cũng cầm gà rán lên ăn, mười phút ngắn ngủi này đối với hắn là thời gian thư giãn nhất trong ngày.

Sau khi ăn hết hộp thứ nhất, Vương Bình An lại lấy hộp gà rán thứ hai ra, anh ta muốn ăn thử một hương vị khác, nhưng cũng lại cảm thấy hộp này nên để dành cho bố mình.

"Đừng ăn vội, anh nên sớm trở về cùng thưởng thức với bố thì hơn." Hàn Phi cầm lấy hộp gà rán thứ hai, chuẩn bị cho vào trong hộp mới đột nhiên phát hiện dưới đáy hộp giao đồ ăn của Vương Bình An chất đầy các hộp cơm trắng.

"Sao nhiều cơm như vậy? Còn nấu chín rồi nữa?" Hàn Phi hơi khó hiểu: "Bình An, số cơm trắng này là anh tự mua à?"

“Mang đi, tất cả đều là mang đi giao.” Vương Bình An chỉ vào điện thoại di động của mình: “Không tìm được địa chỉ, trong nhà, bên trong nhà đều là người chết.”

Hàn Phi nghi ngờ tai mình có vấn đề, một giây trước hắn còn cảm thấy ở cùng với Vương Bình An rất yên lành, giây tiếp theo anh ta đã nói những lời khiến người ta kinh ngạc.

“Người chết? Là người chết gọi đồ ăn sao?”

“Là người chết.” Vương Bình An vẫn cười ngây ngốc.

Gà rán trong tay trong phút chốc không thơm nữa, Hàn Phi lấy khăn ăn lau tay cho Vương Bình An, để anh ta ngồi trước mặt mình: “Anh định giao số cơm này đến đâu?”

“Thượng nguồn, đầu nguồn sông Sa Hà, quận Bạch Thành.” Vương Bình An chật vật trả lời, Hàn Phi lấy thẳng điện thoại di động của anh ta ra kiểm tra, ngay sau đó hắn đã có một phát hiện rất kinh khủng.

Mỗi đêm quận Bạch Thành ở khu vực đầu nguồn sông Sa Hà đều có người gọi cơm trắng, địa chỉ đối phương điền đều giống nhau, hơn nữa lần nào họ cũng gọi cơm trắng của một nhà hàng.

Không nghĩ tới chuyện khác nữa, Hàn Phi lấy điện thoại di động ra, bấm vào số điện thoại để lại của nhà hàng, nhưng đổ chuông rất lâu cũng không có người nghe.

Hắn lại thử dùng điện thoại di động của Vương Bình An gọi đi, điện thoại chỉ đổ chuông hai lần đã được kết nối.

“Có chuyện gì thế? Có phải em đã xảy ra chuyện gì không?” Phía bên kia điện thoại truyền đến giọng một người đàn ông, có thể nghe ra anh ta đang rất căng thẳng.

Ánh mắt Hàn Phi chuyển động, cầm điện thoại di động đi vào chỗ sâu trong siêu thị: “Địa chỉ mà anh đưa bị sai rồi, trong nhà sao lại toàn là người chết?”

“Bụp!”

Phía bên kia điện thoại truyền đến một tiếng động, sau đó cuộc gọi trực tiếp bị cúp.

Sau một hồi lâu chờ đợi, số điện thoại vừa rồi lại gọi lại cho Vương Bình An.

Hàn Phi vừa trả lời điện thoại liền nghe thấy tiếng thở dốc mà ông chủ cố gắng kìm nén: "Chú em à, anh hoàn toàn không có ý định hại em đâu, nhưng mỗi lần chỉ có em nhận đơn."

"Vì vậy… trong căn phòng đó tại sao lại có người chết?"

"Anh thực sự không biết mà! Đầu nguồn sông Sa Hà là khu của người giàu, trước đây có một gia đình rất thích ăn đồ ăn của nhà hàng bọn anh, nhưng bắt đầu từ một ngày nào đó họ không còn gọi đồ ăn nữa, chỉ gọi cơm thôi, trong lòng anh rất tò mò nên tìm người để hỏi thăm nghe ngóng, sau đó mới biết gia đình này đã bị bắt cóc, mấy ngày trước đã bị bọn cướp giết chết! Mấu chốt là lúc trước khi người giao hàng giao đồ ăn, cả nhà bọn họ đều có ở nhà!"

"Người đều đã chết hết rồi, vẫn còn đặt cơm mỗi ngày?"

"Anh cũng không biết! Tóm lại hiện tại bọn họ buổi tối vẫn đặt cơm, hơn nữa mấy tháng gần đây càng có nhiều khách đặt cơm buổi tối! Ở nơi nào cũng đều có, rất nhiều người giao hàng không dám nhận những đơn như này, chỉ có chú em dường như là không sợ. Chờ một chút, giọng nói của em hình như không giống như trước đây?"

"Vậy anh đoán thử xem em là ai?" Hàn Phi chưa kịp nói xong, đối phương liền cúp điện thoại lần thứ hai.

"Ông chủ cửa hàng này chắc không nói dối." Hàn Phi trở lại bên cạnh Vương Bình An, nhìn cơm trắng phủ đầy dưới đáy hộp đồ ăn đi giao: "Ông chủ cửa hàng nói mấy tháng gần đây càng có nhiều khách đặt cơm buổi tối, những khách hàng đó toàn bộ đều là người chết sao?"

Nhìn vào phần giới thiệu nhà hàng, Hàn Phi ngạc nhiên phát hiện nhà hàng này cũng là do ông chủ bách hóa thương mại mở ra, người đàn ông họ Cốc kia đã xây rất nhiều cao ốc ở gần Sa Hà, ngành nghề rất đa dạng. Chỉ có điều trong một hai năm trở lại đây, ông ta bắt đầu không còn may mắn, rất nhiều ngành nghề đi xuống, chỉ còn lại bách hóa thương mại, nhà

hàng Ngũ Cốc và bệnh viện tư nhân Sa Hà là chưa đóng cửa hoàn toàn.

"Bình An, anh đã nhận được bao nhiêu đơn hàng như này rồi? Chính là những đơn hàng chỉ đặt cơm trắng và những món ăn kì lạ vào buổi tối ấy?"

Nghe thấy câu hỏi của Hàn Phi, Vương Bình An mở điện thoại ra, tự hào cho Hàn Phi xem ghi chép giao đồ ăn mà mình đã giao.

Thoạt nhìn thì không sao cả, nhưng sắc mặt Hàn Phi đã xanh mét, chẳng trách đứa bé ngốc nghếch Vương Bình An này luôn chạy ra ngoài giao đồ ăn vào ban đêm, hầu hết đơn đặt hàng của anh ta đều là cơm trắng.

"Là quỷ đã nuôi sống cái tên này…" Tiếp tục lật tìm những ghi chép sớm hơn nữa, Vương Bình An thậm chí còn nhận đơn hàng đến tiểu khu mà Hàn Phi đang ở, mà địa chỉ đặt hàng lại là phòng của người phụ nữ treo cổ trên tầng ba.

"Số cơm trắng này có phải là có vấn đề gì không?" Lấy một hộp và mở nó ra, Hàn Phi dùng đũa đảo cơm lên, cơm nấu nửa sống nửa chín, bên trong dường như còn trộn lẫn với tro của tàn hương và tiền giấy, vì vậy trông nó có màu xam xám.

"Bình An, sau này đừng nhận đơn của đầu nguồn sông Sa Hà nữa, anh có thể thoát được một lần, không có nghĩa là sẽ luôn không có vấn đề gì. Đi đêm nhiều sẽ có ngày gặp ma đấy…"

Vương Bình An trước đây luôn nghe theo lời Hàn Phi, lần này lại không lập tức trả lời, anh ta hỏi một câu rất đặc biệt: "Người chết chính là ma quỷ à? Tại sao phải sợ người chết? Bắt nạt tôi đều là người sống."

"Người sống bắt nạt anh mục đích có thể là vì tiền của anh, còn người chết nếu như có ý đồ xấu, mục đích có thể chính là tính mạng của anh." Nói đến đây, Hàn Phi đột nhiên nghĩ đến một chuyện, bất luận là Vương Bình An giao đồ ăn vào ban đêm, hay là bà lão thường vào siêu thị lúc khuya muộn, bọn họ dường như đều không sợ quỷ, quỷ quái đáng sợ nhất trong thế giới ký ức này cũng không tùy tiện làm hại bọn họ.

“Chủ nhân điện thờ từ nhỏ đã được dạy dỗ rằng người tốt sẽ được báo đáp, nhưng khi anh ta làm người tốt thì lại toàn gặp phải những điều xui xẻo. Anh ta biến thành con quái vật tà ác nhất, bộ mặt trở nên hoàn toàn thay đổi. Nhưng trong thế giới kí ức của mình, vẫn vô thức bảo vệ che chở cho những người tốt. Cho đến hiện tại, có lẽ anh ta vẫn tin người tốt sẽ được báo đáp, ít nhất trong thế giới này là như vậy.”

Hàn Phi liếc nhìn danh hiệu người tốt trong cột thuộc tính của mình, sau đó nhìn Vương Bình An: “Bình An, nếu như anh nhất định muốn đi giao thì cũng được, nhưng chờ sau khi trời sáng, phải đưa tôi đến chỗ những người đó xem xét.”

“Chỗ nào?” Vương Bình An không hiểu lời Hàn Phi nói lắm, ánh mắt vẫn đang nhìn một hộp gà rán khác trong hộp đồ ăn đi giao.

“Tất cả những người đặt loại cơm trắng này vào đêm khuya, anh đưa tôi đến gần nhà của bọn họ đi xem một vòng, nếu không có nguy hiểm gì, anh có thể tiếp tục nhận những đơn đặt hàng này.” Hàn Phi có kế hoạch của riêng mình, bên trong ảo giác của chủ nhân điện thờ hắn đã được gặp những người chết do điện thờ, bây giờ hắn muốn tận mắt nhìn thấy bọn họ bên trong thế giới ký ức.

Chương 455:Tôi có thể thay đổi một ông chủ cho mình

Sau khi thỏa thuận với Vương Bình An xong, Hàn Phi vốn định để anh ta sớm trở về nhà, nhưng anh ta lại lấy điện thoại di động ra, không ngừng tìm ghi chép trước đây, cuối cùng chỉ vào siêu thị dưới chân hắn.

"Ở đây… cũng từng đặt rất nhiều cơm."

Hàn Phi nhìn màn hình điện thoại di động của Vương Bình An, địa chỉ của đơn hàng cơm trắng đầu tiên mà anh ta nhận chính là siêu thị đồ cũ.

"Tôi, tôi giao đến siêu thị, nhưng cơm đã bị vứt đi, nhân viên bán hàng nói không có ai đặt mua." Vương Bình An chậm rãi nói, rất chật vật muốn diễn đạt điều gì đó.

"Trong siêu thị của chúng tôi cũng từng đặt cơm trắng sao?" Nếu như nói loại cơm trắng này chỉ có người chết mới đặt, vậy chứng tỏ trong siêu thị đồ cũ cũng có người chết, đối phương rất có khả năng đang trốn trong một góc nào đó của siêu thị.

"Bên trong siêu thị đều là đồ cũ thu gom lại, một số đồ cũ có ẩn chứa những thứ không sạch sẽ cũng là bình thường. Như vậy mới chứng tỏ chúng là đồ cũ chính hiệu, có lẽ ông chủ thích sưu tập những món đồ quỷ ám như thế này." Nếu đổi lại là một nhân viên cửa hàng bình thường, có lẽ bây giờ đang bị dọa cho lòng dạ hoang mang, nhưng Hàn Phi lại cho rằng chẳng có gì.

Chờ Vương Bình An rời đi, trước tiên Hàn Phi quay lại quầy, sau đó hắn để camera giám sát kẹt tại điểm mù, rồi tắt camera trong siêu thị đi.

"Mình tậm tâm tỉ mỉ, coi công ty như nhà của mình. Nên việc mình nghiên cứu những thứ trong nhà mình chắc chắn là không có vấn đề gì."

Hàn Phi từ trong ô vật phẩm lấy ra chiếc nhẫn của chủ tòa nhà đeo lên tay, ngay khi chiếc nhẫn vừa đeo vào, cảm giác ớn lạnh quen thuộc liền xuất hiện.

"Mình biết ngay là những món đồ cũ thu gom này có vấn đề mà, ông chủ trung tâm thương mại xây dựng nơi này chắc chắn không phải xuất phát từ tình cảm, mà có âm mưu một kế hoạch sâu xa hơn."

Nâng cánh tay lên, Hàn Phi dùng tay đeo chiếc nhẫn của chủ tòa nhà đến gần những vật phẩm bên trong siêu thị, hắn theo sự chỉ dẫn của chiếc nhẫn, đi thẳng một mạch đến phía trước điện thờ.

Chỗ sâu nhất trong siêu thị đồ cũ có bày một điện thờ giả, trong nhà kho dưới tầng hầm mới là điện thờ thật.

Kể từ sau khi Hàn Phi biết điện thờ thật ở dưới tầng hầm, hắn không chú ý đến điện thờ trên mặt đất này nữa, nhưng bây giờ chiếc nhẫn của chủ nhà lại rõ ràng nhắc nhở hắn, điện thờ giả này cũng đang không ngừng phát ra ớn lạnh!

Mở tấm vải đen ra, điện thờ bằng gỗ trông rất bình thường, không khác gì với điện thờ mà Hàn Phi từng gặp trước đây, giống như một món đồ thủ công cũ kĩ.

Cánh cửa điện thờ bị đóng đinh chặt vào ván gỗ, nếu quan sát kỹ sẽ thấy trên ván gỗ có viết những dòng chữ tương tự như những nguyền rủa, ám chỉ ai mở cửa điện thờ sẽ gặp xui xẻo và tai ương.

Điện thờ trên mặt đất có cùng kích thước với điện thờ dưới tầng hầm, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác hoàn toàn khác.

Điện thờ dưới tầng hầm người bình thường chỉ cần đến gần liền có thể phát hiện bất thường, sau khi tấm vải đen được vén lên, toàn bộ nhà kho dưới tầng hầm đều sẽ trở nên quỷ dị.

Còn điện thờ giả trước mặt Hàn Phi tuy rằng cửa bị đóng chặt, nhưng lại không mang đến cho người ta cảm giác vô cùng nguy hiểm.

“Có nên mở ra xem xét không? Mình là chủ nhân của Đại Nghiệt, bạn thân của Lý Tai, trên người cũng có vài cái nguyền rủa của không thể nhắc tới, chắc cũng được coi là người bất hạnh nhất trong thế giới tầng sâu rồi phải không?”

Tự cho mình chẳng còn gì để mất, Hàn Phi đeo găng tay vào, mang hộp dụng cụ trong siêu thị đến.

Dù sao thì camera giám sát cũng đã tắt, bên ngoài cũng không có khách, nên hắn gỡ tấm ván gỗ trên cửa điện thờ xuống.

Chiếc nhẫn trên tay liên tục nhắc nhở Hàn Phi, nhưng hắn lại không quan tâm chút nào, học theo dáng vẻ của Đại Nghiệt khi phá hủy điện thờ, tránh phía chính diện, đứng ở bên cạnh mở cửa điện thờ ra.

Gần như ngay lúc cánh cửa nhỏ bị đẩy ra, ánh đèn trong siêu thị bắt đầu nhấp nháy, một cánh tay đầy sẹo từ bên trong vươn ra nắm lấy ngón tay của Hàn Phi!

Hàn Phi sớm đã có chuẩn bị, hắn phản ứng vô cùng nhanh, nhưng vẫn bị đối phương bắt được.

Cơ thể bị kéo về phía điện thờ, Hàn Phi gần như không giữ được thăng bằng, mắt trái toàn tia máu nhìn thấy một người đàn ông đầy vết thương bị nhét trong điện thờ tối tăm.

Tay chân và cơ thể của người đàn ông xoắn lại vào nhau, giống như một cái lọ bị đặt trong điện thờ, khuôn mặt tái nhợt của anh ta đang hướng về phía cửa siêu thị, miệng hé mở một nửa, sương mù đen kịt đang không ngừng xâm nhập vào cơ thể anh ta.

“Gã này mặc đồng phục giống y như mình vậy?”

Không thể thoát ra, đại não của Hàn Phi nhanh chóng chuyển động, cái khó ló cái khôn, hắn không màng tất cả hét lớn: “Em đến đây để giao chiếc áo len màu đỏ! Mẹ chúng ta vẫn luôn tìm kiếm anh! Bà mỗi ngày đều đến siêu thị vì anh, em muốn để anh đoàn tụ với bà!”

Cơ thể nghiêng về phía điện thờ, cỗ sức mạnh không thể phản kháng lại đó yếu đi một chút.

“Ông chủ siêu thị đã hại anh, bây giờ ông ta lại chuẩn bị giết em! Là mẹ của chúng ta đã cứu em! Em đến đây để trả ơn!”

Kỹ năng diễn xuất của Hàn Phi cũng xen lẫn sự chân thành, hắn không phải là đang nói lời thoại, mà là nói ra những điều trong lòng mình.

Sức mạnh trên cánh tay đó lại nhỏ đi một chút, Hàn Phi nhân cơ hội đó đột nhiên lăn trở lại, không cố gắng chạy trốn mà chộp lấy gói hàng cách đó không xa.

Sau khi bà lão kéo hắn ra khỏi ảo giác, đã đặt trang phục quyên góp tối nay cách điện thờ không xa.

Đưa tay lấy ra chiếc áo len màu đỏ dính máu động vật từ trong gói hàng, Hàn Phi cầm lấy, chủ động đi đến phía trước điện thờ: “Mẹ chúng ta đã bị ông chủ siêu thị này lừa gạt! Bà tưởng rằng làm đủ một nghìn việc tốt thì anh có thể ra ngoài, nhưng trên thực tế ông chủ không hề có ý định buông tha chúng ta! Ông ta lợi dụng xong thì vắt kiệt phần giá trị cuối cùng của chúng ta, còn muốn giết người diệt khẩu! Em cũng là bị ép đến không còn cách nào khác nữa rồi, nên mới mạo hiểm mở điện thờ ra!”

Hàn Phi lấy chiếc áo len màu đỏ chắn trước người mình: “Mẹ chúng ta đã từng cứu em! Bây giờ em liều chết cũng phải để hai người đoàn tụ! Em sẽ gánh chịu sự phẫn nộ của ông chủ, anh hãy tranh thủ chút thời gian này đi đoàn tụ với mẹ đi, bà đã bên anh mười năm rồi, đừng để bà phải đợi thêm nữa!”

Khản tiếng hét lên, từng câu từng chữ đều lộ ra cảm xúc chân thật, tiếng hét của Hàn Phi khiến người trong điện thờ cũng chấn động.

Lần đầu tiên sau mười năm, lại nhìn thấy ánh mặt trời, trước mặt lại xuất hiện một người kì lạ như vậy.

Cánh tay đầy vết thương không lôi kéo Hàn Phi nữa, người đàn ông bị xếp thành hình chiếc lọ há to miệng như muốn nói gì đó, đáng tiếc răng và lưỡi của anh ta đều bị nhổ mất, không phát ra được bất kì âm thanh nào.

Anh ta vật lộn trong điện thờ tối tăm, ngay cả việc di chuyển cơ thể cũng không thể làm được, cơ thể đã bị dính liền với bức tường bên trong của điện thờ.

"Anh muốn nói gì? Nếu như anh không thể rời khỏi điện thờ, em có thể đem theo điện thờ đi tìm bà…"

Hàn Phi còn chưa nói xong, người đàn ông trong điện thờ bắt đầu vùng vẫy dữ dội, dường như không muốn mẹ nhìn thấy mình trong bộ dạng như bây giờ.

"Vậy em phải làm thế nào để giúp anh?"

Cánh tay duy nhất có thể hoạt động của người đàn ông điên cuồng đập vào phần đáy của điện thờ cho đến khi sức lực cạn kiệt.

Đèn đã khôi phục trở lại, người đàn ông trong điện thờ đã biến mất, trong điện thờ giả này chỉ còn lại một di ảnh đen trắng.

Người đàn ông trong bức ảnh cũng là một ông chú đẹp trai, trưởng thành thăng trầm, trên mặt có chút u sầu, dường như đã lâu không cười vui vẻ rồi.

Nhìn tấm ảnh, lại nghĩ tới người đàn ông bị xếp thành hình chiếc lọ trong điện thờ khi nãy, Hàn Phi nổi da gà: "Đây là cùng một người à?"

Hắn lấy tấm ảnh ra, giấu trong chiếc áo len màu đỏ mà bà lão quyên góp, sau đó cố gắng di chuyển điện thờ, để xem xem dưới đáy điện thờ có gì.

Điện thờ bằng gỗ nặng hơn nhiều so với tưởng tượng của Hàn Phi, hắn cố gắng hết sức mới dịch chuyển được một chút.

Khi phần đáy của điện thờ dịch chuyển, những con sâu dị dạng chạy ra ngoài, tiếng kêu của chúng giống y như tiếng trẻ con khóc vậy.

Tiếp tục dùng lực, khi Hàn Phi hoàn toàn đẩy được điện thờ ra, trước mặt hắn xuất hiện một cái hố đen như mực.

"Điện thờ trên mặt đất là để che cái hố này à?"

Phần đáy của điện thờ và phần gần cửa hố được bao phủ dày đặc bởi những thân rễ giống như mạch máu, những thứ này khi Hàn Phi dịch chuyển điện thờ ban nãy đã không cẩn thận làm đứt hết rồi.

"Hình như là được kết nối với nhà kho ở tầng hầm?"

Nằm ở miệng hố nhìn xuống có vẻ giống một cái giếng, trên mặt nước bên dưới có thể mơ hồ nhìn thấy một số vật phẩm và rất nhiều bức ảnh trôi nổi.

Tìm thấy một sợi dây câu cá trong siêu thị đồ cũ, Hàn Phi đang muốn câu những thứ bên dưới lên, nhưng khi dây câu vừa chạm vào mặt nước, một thứ gì đó đột nhiên xuất hiện từ đáy giếng tối đen, tiếp theo là một cỗ sức mạnh cực lớn kéo thẳng dây câu vào bên trong giếng.

Hàn Phi nhìn vết thương bị dây câu cắt qua trên ngón tay, hắn hoàn toàn chưa kịp phản ứng gì, dây câu đã bị kéo đi rồi.

"Thật may là mình đã không tự đi xuống."

Dùng mắt ước lượng khoảng cách từ miệng giếng đến mặt nước, Hàn Phi xoay người đóng cửa siêu thị, sau đó tìm đến một cái xẻng và một cái cuốc trong siêu thị đồ cũ.

Hắn vác theo công cụ trên lưng đi vào nhà kho dưới tầng hầm dọc theo thang cuốn, dừng lại ở dãy kệ cuối cùng.

Điện thờ che vải đen nằm ở giá hàng phía bên kia, hình như lưng nó dựa vào miệng cái giếng.

Di chuyển cái kệ, Hàn Phi sờ vào vách tường đầy bụi: "Phá một cái lỗ ở đây, hắn là có thể trực tiếp chạm vào mặt nước giếng."

Hắn ghi nhớ vị trí, nhưng hiện tại đã khá muộn rồi.

"Ban ngày ông chủ có thể sẽ đến đây, mình phải nhanh chóng khôi phục mọi thứ về nguyên trạng, chờ tối mai sẽ ra tay, để xem có cơ hội phá bức tường này hay không."

Hàn Phi đã biết tất cả những đau khổ mà chủ nhân điện thờ phải gánh chịu đều do ông chủ trung tâm thương mại sắp đặt

trước, nhưng hắn lại không chuẩn bị từ chức mà ngược lại càng yêu thích công việc này hơn.

Hắn phải làm việc lâu dài ở đây, dùng niềm đam mê của mình cho công việc để đưa siêu thị đồ cũ này đi đúng hướng.

"Ông chủ trung tâm thương mại có lẽ cũng đã nhận được tin báo từ Tây Thành, ông ta biết mình không bị đám côn đồ đó làm cho tàn phế, nhất định sẽ ngày càng táo tợn trả thù mình hơn."

"Đắc tội với lãnh đạo, nhưng mình không thể mất đi công việc mà chủ nhân điện thờ đã làm lúc còn sống… Nếu đã như vậy thì, mình chỉ có thể tìm cách giết chết ông chủ thôi."

"Ông chủ trung tâm thương mại đã đi sai đường, một ông chủ như vậy thực ra không có còn hơn."

Chương 456: Mười ngón đã gãy mất ba

Đêm nay phần lớn thời gian của Hàn Phi đều ở trong ảo giác, lúc này nếu như đập tường thì sẽ hơi muộn.

Để không bị ông chủ phát hiện, Hàn Phi đã khôi phục lại chiếc kệ sau khi ghi nhớ vị trí của giếng nước.

Hắn mang theo cái xẻng và cái cuốc trên lưng đi trong nhà kho dưới tầng hầm, cẩn thận cảm nhận sự ớn lạnh từ chiếc nhẫn truyền đến, những thứ không sạch sẽ bên trong nhà kho này còn nhiều hơn phía trên mặt đất rất nhiều.

"Đây là cái gì?"

Trên kệ hàng gần điện thờ có bày một cái hộp gỗ chạm hoa, trông hơi giống đồ cổ, chỉ cần đến gần sẽ cảm thấy những luồng gió lạnh thổi qua.

Hàn Phi đeo găng tay mở hộp gỗ ra, bên trong có để vài chiếc lá dong đã bị ngả đen, trên bề mặt lá có dính cơm trắng bị mốc và mứt táo bị sâu mọt, nhưng điều quỷ dị là bản thân những chiếc lá dong lại vẫn còn nguyên vẹn.

"Lá dong này trông rất kì lạ, gân lá giống như những mạch máu dày đặc, đây có phải là bánh chưng nhân thịt không vậy?"

Đẩy lá dong ra, ở dưới đáy của hộp gỗ có một lá thư, trên bì thư miễn cưỡng có thể nhìn thấy ba chữ — Tặng bạn cũ.

Chịu đựng sự khó chịu mãnh liệt, Hàn Phi lấy một cái túi ni lông cầm bức thư lên, lau sạch vết máu trên bì thư, liền nhìn thấy một địa chỉ.

"Số 19 đầu nguồn sông Sa Hà, quận Bạch Thành? Mình nhớ rằng gia đình đặt cơm trắng hàng đêm cũng sống ở đầu nguồn sông Sa Hà."

Quận Bạch Thành là một quận giàu có nhất, đầu nguồn sông Sa Hà lại càng là nơi những người giàu có sinh sống.

“Phải là mối quan hệ sắt son như thế nào, nên lễ tết mới tặng bánh chưng nhân thịt như thế này?”

Hàn Phi bỏ bức thư và lá dong vào túi nhựa, hắn chuẩn bị sau khi trời sáng, sẽ mang theo thứ này đến đầu nguồn sông Sa Hà.

Ngoài lá dong ra, Hàn Phi còn tìm thấy rất nhiều đồ vật phát tán ra lượng lớn âm khí trong nhà kho, có tơ lụa quý giá, có máy xay thịt đầy vết rỉ sét, còn có TV hộp vuông kiểu cũ đã quá hạn sử dụng nhiều năm..v..v…

“Trên mỗi một kệ hàng đều có ít nhất một ‘thứ bẩn thỉu’, tất cả bọn chúng đều quay mặt về phía điện thờ, có cảm giác như bọn chúng chính là tế phẩm để dâng cho điện thờ vậy.”

Hàn Phi liếc qua các kệ hàng, hắn chuẩn bị đem những ‘thứ bẩn thỉu’ dưới nhà kho này ra ngoài, để bọn chúng có thể nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa.

“Bên trong ảo giác của chủ nhân điện thờ, tất cả quỷ quái đều bị điện thờ thao túng, những người xung quanh đều là đồng lõa, nhưng sự thật có phải là như vậy hay không?”

“Lúc đó khi anh ta rơi vào tình trạng tuyệt vọng cực độ, hoàn toàn bị suy nghĩ tiêu cực chi phối, cộng thêm sự mê hoặc của điện thờ, nên mới nhìn thấy một thế giới không có chút hy vọng nào như vậy.”

“Có lẽ một thế giới như vậy, chính là thế giới mà ông chủ trung tâm thương mại muốn anh ta thấy, trong hiện thực tất cả những thứ tốt đẹp đến gần anh ta đều sẽ bị xé vụn, nhào nặn thành tuyệt vọng càng xấu xí hơn. Ông ta chính là muốn từng bước biến chủ nhân điện thờ thành quái vật, biến thành nô bộc quỳ bên dưới điện thờ.”

“Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, có thể nói mình chính là người hiểu anh ta nhất trong thế giới kí ức này, nhưng hiểu không có nghĩa là mình sẽ đi theo con đường của anh ta.”

Bên trong ảo giác, Hàn Phi bị tất cả quỷ quái ép vào đường cùng, hiện tại hắn không chỉ không hận đám quái vật đó, mà còn muốn đem bọn chúng ra khỏi nhà kho.

“Bọn chúng bị điện thờ hãm hại ức hiếp, ngay cả sau khi chết rồi cũng không được yên ổn, nếu có người trên thế giới này có thể giúp mình, vậy thì nhất định sẽ ở trong số bọn chúng.”

Một lần không thể chuyển ra hết, Hàn Phi chỉ có thể chọn ra một vài món đồ nhỏ dễ mang và khó bị phát hiện, nhét vào trong gói đồ của bà lão.

Khi hắn rời khỏi nhà kho dưới tầng hầm, trong gói đồ đã có thêm một cái máy bay giấy được gấp từ một bức thư tình, một bộ tóc giả đầy mạng nhện, còn có bánh chưng máu thịt và bức thư kia.

Hàn Phi dùng phương pháp thu dọn hiện trường vụ giết người, để khôi phục mọi thứ trong siêu thị, sau đó hắn xách gói đồ của bà lão ra khỏi siêu thị đồ cũ, đi đến thùng quyên góp phía sau tòa nhà trung tâm thương mại.

Hoàng Oanh đã đưa hắn đến đây một lần, thùng quyên góp do ông chủ trung tâm thương mại xây dựng cách nơi xử lý rác không xa, có thể trong tiềm thức của ông ta nghĩ rằng từ thiện chỉ là tìm một nơi tốt hơn cho rác thải.

Lấy chìa khóa ra, mở thùng quyên góp, Hàn Phi để gói đồ của bà lão vào trong.

Có thể là do đã tham gia phá quá nhiều vụ án giết người, Hàn Phi đối với việc xử lí hiện trường như thế này vô cùng thành thạo, cũng may hắn không phải là người xấu, nếu thật sự một ngày nào đó hắn đi lạc đường, vậy Tân Hỗ có thể sẽ lại có thêm một siêu tội phạm.

Trở lại siêu thị, Hàn Phi nằm bò trên quầy thu ngân ngủ một giấc như không có chuyện gì xảy ra.

“Ding dong, ding dong….”

Khi trời gần sáng, cửa siêu thị bị đẩy ra, một người đàn ông mặc đồ màu đen bước vào siêu thị.

Từ mũ đến giày của anh ta đều là màu đen, như thể vừa đi dự một đám tang về.

Người đàn ông không tiếp lời Hàn Phi, một mình đi vòng quanh siêu thị, cuối cùng dừng lại trước điện thờ phủ vải đen.

"Anh có cần giúp đỡ gì không?" Hàn Phi đứng ở quầy, hơi buồn ngủ hỏi.

"Lần trước tôi muốn mua điện thờ này, nhưng người phục vụ nói không quyết định được, cần hỏi ý kiến của ông chủ." Người đàn ông chậm rãi quay người lại: "Đã nhiều ngày như vậy rồi, không biết các cậu đã quyết định được chưa?"

Bên ngoài trời rất lạnh, nhưng người đàn ông chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng, trên cổ có một hình xăm màu đen vô cùng phức tạp, như thể một con trăn khổng lồ đang nuốt chửng mấy cái đầu người.

"Có thể nói cho tôi biết là người phục vụ nào đã tiếp đón anh không? Tôi có thể giúp anh liên lạc với người đó." Hàn Phi vỗ nhẹ lên mặt mình, giống như ép buộc bản thân phải duy trì tỉnh táo.

"Cảm ơn lòng tốt của cậu, nhưng có lẽ cậu ta cũng sắp tới đây rồi." Người đàn ông liếc nhìn Hàn Phi, rất nhanh liền mất hứng.

So với những người sống trong thế giới này, anh ta dường như còn quan tâm hơn đến đồ cũ trong siêu thị.

Khoảng mười mấy phút sau, cửa của siêu thị đồ cũ lại được đẩy ra, Bùi Dương với đôi mắt đỏ ngầu xuất hiện ở cửa, quần áo xộc xệch, đầu tóc bù xù, dường như là vừa ngủ say thì bị đánh thức.

"Sao anh lại đến vậy?" Hàn Phi hơi kinh ngạc.

Bùi Dương vẫy vẫy tay, đi thẳng về phía người đàn ông mặc đồ đen, hai người nhỏ giọng nói chuyện một hồi lâu, đôi lúc Bùi Dương lại nhìn về phía Hàn Phi, như thể sợ hắn phát giác ra điều gì.

Sau khoảng mười mấy phút, Bùi Dương bước đến bên cạnh Hàn Phi: "Người anh em, tôi thấy chân cậu bị thương rồi, hôm nay cậu tan ca sớm đi. Trở về nghỉ ngơi cho thật tốt, buổi tối đến sớm thay ca cho tôi."

“Anh có chịu được không vậy? Tối qua hơn mười một giờ đêm anh mới về, bây giờ trời còn chưa sáng anh đã quay lại rồi…”

“Không cần lo lắng cho tôi đâu, cậu mau về nhà ngủ một giấc đi.” Bùi Dương không ngừng thúc giục Hàn Phi rời đi.

“Người kia trông không giống người tốt lắm, anh chú ý một chút, đừng để bị lừa đấy.” Hàn Phi ân cần nhắc nhở một câu.

“Được rồi, được rồi, biết rồi.”

Có thể tan ca sớm, Hàn Phi cũng rất vui vẻ, hắn đối chiếu sổ sách cùng Bùi Dương một lát, sau đó dụi dụi đôi mắt ngái ngủ bước ra khỏi siêu thị đồ cũ.

Ngay khoảnh khắc bước ra khỏi cửa hàng, đáy mắt Hàn Phi lộ ra sát ý, hắn nhìn thấy rất rõ, hình xăm đầu người trên cổ của người đàn ông giống y hệt hình xăm trên người Bảy Ngón.

“Tại sao Bùi Dương lại dính líu đến Mười Ngón vậy?”

Vừa rồi Bùi Dương và người đàn ông mặc đồ đen nói chuyện với nhau rất nhỏ, nhưng Hàn Phi có được tai phải tàn tạ của chủ nhân điện thờ, tất cả những gì hai người kia nói với nhau hắn đều nghe thấy hết.

Bùi Dương đã phát hiện ra một số bí mật của ông chủ trung tâm thương mại, anh ta cảm thấy người chết tiếp theo sẽ là mình, vì vậy đã chủ động cầu cứu người đàn ông mặc đồ đen.

Người đàn ông mặc đồ đen làm thám tử tư, cũng đang điều tra những sự việc liên quan đến trung tâm thương mại, có thể nói anh ta và Bùi Dương rất tâm đầu ý hợp.

“Bảy Ngón và Tám Ngón đã bị giết, những ngón còn lại cũng sẽ bắt đầu hành động. Bùi Dương rất thông minh, nhưng anh ta đã tìm sai đối tác, liên thủ với Mười Ngón, chỉ có thể nói là cừu non rơi vào miệng cọp.”

“Hy vọng anh ta có thể chống đỡ được đến cùng.”

Khi đại nạn đến nơi, ai ai cũng cố gắng hết sức để tự cứu chính mình, chỉ có điều có người lại chọn sai phương pháp, thà

nói là tự sát còn hơn nói là tự cứu.

Bên ngoài trung tâm thương mại trời đã sáng, sau khi chắc chắn rằng không có ai xung quanh, Hàn Phi rẽ sang chỗ thùng quyên góp, mang gói hàng của bà lão đi.

"Tan làm rồi."

Đi ngang qua cây cầu đá, Hàn Phi liếc nhìn xuống dòng sông Sa Hà đang lặng lẽ chảy, hình ảnh phản chiếu của hắn trên sông hơi mờ ảo, không quá giống với chính mình, giống như có một người khác đang đứng ở trong dòng sông nhìn hắn.

"Nhanh về nhà ngủ một giấc thôi, đến buổi trưa rồi cùng Vương Bình An đi đến đầu nguồn sông Sa Hà."

Hàn Phi xoa xoa tay, thời tiết càng ngày càng lạnh, hắn cũng nên mua cho mình mấy bộ quần áo dày hơn một chút rồi.

Vòng qua công viên, đi vào con ngõ nhỏ, Hàn Phi còn chưa đi được xa đã dừng lại.

Ở giữa bách hóa thương mại và nơi hắn thuê nhà có hai con ngõ, cái người đàn ông vô gia cư bình thường hay ngồi co ro trong con ngõ gần tiểu khu hắn ở, nhưng hôm nay anh ta lại xuất hiện trong con ngõ gần bách hóa thương mại.

Nhìn thấy Hàn Phi đến, người đàn ông vô gia cư đứng dậy từ bên cạnh hộp gỗ, dang hai tay ra trước mặt hắn, như thể xin hắn cho ít đồ ăn.

Một ngày một đêm không gặp, chân của người đàn ông vô gia cư hình như bị đánh cho què rồi, anh ta bây giờ cũng giống như con chó trong chiếc hộp gỗ vậy.

Nhếch nhác bẩn thỉu, áo quần rách rưới, tay còn dính đầy bùn đất.

Trước đây, người đàn ông vô gia cư chưa bao giờ chủ động chặn đường xin ăn, nhưng hôm nay anh ta có vẻ hơi bất thường.

"Trời còn chưa sáng hẳn, quán bán đồ ăn sáng ngày hôm qua còn chưa mở cửa, bây giờ tôi không có cách nào để mua

đồ ăn cho anh.” Hàn Phi tiếp tục đi về phía trước, người đàn ông vô gia cư đột nhiên nắm lấy quần áo hắn, bàn tay lấm len bẩn của anh ta đã để lại vết bẩn trên bộ đồng phục nhân viên bán hàng.

Từ từ nheo mắt lại, Hàn Phi không nói lời nào quá đáng với người đàn ông vô gia cư, cũng không dùng lực thoát ra.

Hắn nắm nhẹ cổ tay người đàn ông: “Có vẻ như anh sắp chết đói rồi, vậy để tôi đến trung tâm thương mại xem thử, tôi nhớ có một cửa hàng tiện lợi mở cửa 24/24.”

Vẻ mặt không có bất kì khác thường, Hàn Phi nở nụ cười vô cùng ấm áp.

Thấy hắn sắp quay trở lại đường cũ, người đàn ông vô gia cư lúc này mới buông tay ra.

Hai phút sau, không còn thấy bóng dáng Hàn Phi trên đường nữa, người đàn ông vô gia cư đang chuẩn bị quay lại chiếc hộp gỗ, thì cửa một ngôi nhà ở bên cạnh đột nhiên mở ra.

Một người đàn ông mặc đồng phục y tá bệnh viện bước ra, trên tay gã cầm một con dao sắc nhọn.

“Mày cứu nó?” Người đàn ông kia túm cổ người đàn ông vô gia cư, đập mạnh vào tường: “Mày thích làm việc tốt như vậy, thế thì mày đi chết thay nó đi!”

Khi lưỡi dao sắp đâm thủng bụng dưới người vô gia cư thì trong ngõ vọng đến tiếng bước chân vội vã.

Hàn Phi hoàn toàn không đi xa, hắn vẫn luôn trốn ở chỗ ngã rẽ.

Không nghĩ đến hậu quả, Hàn Phi trực tiếp xô người đàn ông ngã ra đất.

“Mày quả nhiên là có vấn đề! Tao đã nói tại sao chưa từng thấy mày!” Người đàn ông hưng phấn khi thấy Hàn Phi quay lại: “Cái thế giới vẫn luôn không thay đổi này vậy mà lại xuất hiện một người lạ, mày rốt cuộc là kí ức của ai?”

Người đàn ông không cảm thấy đau đớn, sức lực cũng mạnh hơn người bình thường rất nhiều, gã dễ dàng khóa chặt một cánh tay của Hàn Phi.

"Không muốn nói cũng không sao, tao sẽ biến mày thành thức ăn đóng hộp, rồi giam mày trong phòng ngủ của tao."

Người đàn ông dùng tay còn lại nắm lấy cổ Hàn Phi, khi gã cố gắng ném hắn xuống đất, nắm đấm bên tay phải của hắn đã đâm vào trái tim của gã.

"Đánh nhau cũng không biết sao? Cười à, chẳng lẽ nắm đấm của mày lại xuyên thủng được lồng ngực của tao chắc?"

Nụ cười hung dữ nơi khóe miệng chậm rãi đông cứng, người đàn ông cảm thấy lồng ngực thoáng lạnh: "Cơ thể ngưng tụ bởi kí ức… sao lại có thể cảm thấy lạnh?"

Cúi đầu nhìn xuống, ánh sáng bình minh phản chiếu trên tay Hàn Phi, trong mắt người đàn ông hiện lên một con dao chói mắt.

Tay trái nắm chặt con dao, chém lên phía trên!

Đầu của y tá bị lưỡi dao chém xéo rơi xuống.

Cơ thể tan ra dưới ánh mặt trời, y tá hoài nghi nhìn chằm chằm Hàn Phi, gã thậm chí còn chưa kịp chạm vào hình xăm trên cổ đã bị Hàn Phi chặt đầu.

"Tao, tao nhớ khuôn mặt của mày rồi…"

"Thật lắm lời." Cử động cổ tay, Hàn Phi từ trên mặt đất đứng dậy: "Xung quanh cổ gã có xăm sáu cái đầu người, trông giống như cái khăn quàng cổ vậy, gã chính là Sáu Ngón à?"

Cất dao tái sinh đi, Hàn Phi quay đầu nhìn lại góc tường, người đàn ông vô gia cư kinh hãi ôm con chó của mình, như sợ hắn sẽ giết người diệt khẩu.

Chương 457: Suy đoán điên cuồng

“Cảm ơn anh vừa rồi đã cứu tôi, từ nay về sau, mỗi ngày tan làm tôi sẽ mang cơm cho anh.”

Con dao của Hàn Phi chỉ giết những tên đồ tể, khi ánh mặt trời chiếu vào trong ngõ, hắn cũng cất cán dao đi, sau đó cho tay mình vào trong ngực.

Người đàn ông vô gia cư thu mình lùi lại phía sau, vẻ mặt đầy kinh sợ.

Một lúc sau, Hàn Phi lấy ra năm trăm tệ: “Trời lạnh rồi, mua mấy cái chăn dày để đắp, nếu thật sự không được, hãy tìm một chỗ ở trước.”

Người đàn ông vô gia cư không dám bước lên lấy tiền của Hàn Phi, anh ta kéo chiếc hộp gỗ, đi về phía bên kia của con ngõ.

“Một người vô gia cư không chấp nhận bố thí? Trước khi đi lang thang anh ta đã làm nghề gì vậy?” Hàn Phi để ý đến con chó của người vô gia cư, cho dù anh ta có nhếch nhác bẩn thỉu, áo quần rách rưới đến mấy, cũng vẫn đùa giỡn cùng con chó què mỗi ngày, dường như trên thế giới này chỉ có con chó mới đối xử bình đẳng với anh ta, hơn nữa con chó cũng khá sạch sẽ kia chính là toàn bộ tôn nghiêm còn lại của anh ta.

“Việc ổn thỏa nhất bây giờ là diệt khẩu, không cho Mười Ngón thông qua người đàn ông vô gia cư này tìm thấy mình, nhưng nếu mình làm như vậy thì có gì khác so với bọn chúng?”

Xoay người đi vào con ngõ nhỏ, Hàn Phi đi đến phía trước tiểu khu hắn thuê.

Y tá đã chết, hắn chuẩn đến thăm nhà người đàn ông này một chút.

Khi hắn chuẩn bị đi lên lầu, một chiếc máy bay giấy bị nhuốm bẩn đen xì vừa vặn đáp xuống ngay bên cạnh giày hắn.

Ngẩng đầu nhìn lên, cửa sổ của một căn phòng nào đó trên tầng ba bị mở ra một nửa, có một người phụ nữ đang đứng ở cửa sổ.

Sắc mặt cô ta vô cảm nhìn Hàn Phi, hai tay đặt trên khung cửa sổ dường như đã bị lửa thiêu, đều bị cháy đen hết cả.

"Xin chào."

Hàn Phi giơ tay lên muốn chào hỏi một cái, dù sao bọn họ cũng đã quen biết nhau, nhưng trong nháy mắt, người phụ nữ đã biến mất.

"Cô ta dường như không phải đang nhìn mình, có cảm giác như đang nhìn bộ đồng phục làm việc mà mình đang mặc."

Cúi đầu nhặt chiếc máy bay giấy bên cạnh đôi giày lên, trên đó có viết những ký hiệu cổ quái không ai có thể hiểu được.

"Những cái này là chữ viết à? Cô ta đang muốn truyền đạt điều gì với mình?"

Trong cư xá cho thuê có một người đã qua đời từ lâu ngày nào cũng chào hỏi mình, đa số người thuê đều sẽ lựa chọn dọn đi vào lúc này, nhưng Hàn Phi lại muốn đến tận nhà hỏi thăm, mọi người cùng ngồi xuống trò chuyện một chút.

"Hình như ngày hôm qua mình đã nhìn thấy cô ta trong ảo giác…"

Đi vào chung cư, Hàn Phi trở về nhà mình trước để tìm đồ chơi mà con của người y tá đã bỏ lại, hắn bỏ chúng vào trong gói đồ của bà lão, sau đó lại chạy tới cửa nhà của gã.

Bảy Ngón và Tám Ngón đều là những tên côn đồ độc lai độc vãng, cũng như vậy người y tá là một trong những thành viên của Mười Ngón vậy mà lại có vợ và con, điều này khiến Hàn Phi hơi khó hiểu, chẳng lẽ tên này lại thích chơi trò gia đình sao?

Sau khi gõ cửa, rất lâu mới có giọng nói của một đứa trẻ từ trong nhà vọng ra: "Tìm ai vậy?"

“Chú là hàng xóm ở tầng dưới, chúng ta đã gặp nhau trước đây rồi.” Hàn Phi nói chậm lại: “Bạn nhỏ, hôm đó đồ chơi của cháu rơi dưới đất, chú đã giúp cháu cất nó đi.”

“Chú đến trả lại đồ chơi à?”

“Đúng vậy, chú thấy cháu hình như rất thích những món đồ chơi đó.”

Khóa cửa lay động, cửa căn hộ cho thuê bị người ta mở ra từ bên trong, một mùi kì lạ khó ngửi thoang thoảng tỏa ra.

Con của y tá dùng sức nắm lấy cánh cửa, nhìn gói hàng trong tay Hàn Phi.

“Chỉ có một mình cháu ở nhà thôi hả?”

“Bố đi làm chưa về, mẹ đang ngủ trong phòng.” Cậu bé không có cảnh giác gì với Hàn Phi, hắn cũng rất không khách khí, đi thẳng vào trong như trở về nhà riêng của mình vậy.

Sau khi Hàn Phi vào phòng khách, cậu bé mới trở nên hơi bối rối, gãi gãi đầu, không biết hiện tại là tình huống gì, cũng không biết có nên đóng cửa lại hay không.

“Trả cháu này, mấy món đồ chơi này cũng khá đắt đấy chứ.” Hàn Phi từ trong gói lấy ra mấy con búp bê, ánh mắt cậu bé lập tức bị đồ chơi thu hút.

Trong khi cậu bé đang chơi với đồ chơi, Hàn Phi bắt đầu quan sát xung quanh.

Trong căn hộ cho thuê chỉ có những đồ đạc cơ bản nhất, hơn nữa đều là đồ cũ đã sử dụng từ lâu, ngoài ra từ khi Hàn Phi bước vào nhà đã phát hiện tất cả đồ đạc trong phòng đều toát ra một mùi rất kì lạ, như thể cả căn hộ đang từ từ thối rữa vậy.

“Bạn nhỏ, đã bao lâu cháu không gặp mẹ rồi?”

“Rất lâu rất lâu rồi…..” Cậu bé vẫn nghịch cái đầu của con búp bê, cậu thích nhất là con búp bê đại diện cho bố.

“Thế cháu có muốn gặp mẹ không?”

“Bố không cho cháu vào phòng, bố sẽ đánh cháu đấy.” Cậu bé cúi đầu, bàn tay nhỏ từ từ dùng lực, cái đầu của con búp bê từng chút một bị tháo ra.”

“Không sao đâu, dù sao thì bây giờ bố cháu cũng chưa trở về.” Hàn Phi đứng dậy đi về phía phòng ngủ, khi tay hắn đặt trên tay nắm cửa, khóe mắt nhìn thấy khung ảnh treo ngược trên TV.

Tiện tay chỉnh lại khung ảnh, trong bức ảnh chỉ có người phụ nữ và đứa bé, hoàn toàn không có bóng dáng của y tá.

“Tại sao tất cả ảnh trong nhà cháu đều không có bố vậy?”

“Bố…..” Cậu bé không nói tiếp, kìm nén cơn giận tiếp tục giật đầu con búp bê ra.

Thấy cậu bé không trả lời, Hàn Phi cũng không đi sâu vào hỏi nữa, hắn cố gắng lay tay nắm cửa phòng ngủ, nhưng phát hiện cửa phòng đã bị khóa.

“Chìa khóa ở trên người bố, không có sự cho phép của bố, mẹ sẽ không mở cửa cho chú đâu.” Giọng cậu bé dường như hơi thay đổi.

“Mẹ cháu yêu cháu như vậy, làm sao có thể nhẫn tâm mấy tuần rồi không gặp cháu chứ? Chú nghi ngờ không biết có phải bố cháu đã làm chuyện gì không tốt với mẹ cháu hay không.” Hàn Phi mỉm cười: “Chú có thể dùng lực một chút để mở cửa được không?”

“Được thôi, có điều cánh cửa bị khóa rồi, không có chìa khóa thì không mở ra được đâu.”

“Nếu như cháu đã đồng ý rồi, vậy thì chú sẽ thử xem sao.” Nhắm thẳng vào khóa cửa, Hàn Phi một cước đá ra!

Tiếng ồn lớn phá tan sự yên tĩnh của buổi sáng, tầng dưới truyền đến tiếng chửi bới, nhưng Hàn Phi không quan tâm chút nào.

Hắn chịu đựng mùi hôi thối xộc vào mũi nhìn vào trong phòng ngủ, một người phụ nữ với đủ loại ống truyền dịch khắp người đang nằm trên giường, xung quanh giường là đủ thứ

thuốc hôi thối, mắt người phụ nữ gần như bị mù vì khóc, tai và miệng đều bị bịt kín.

Nếu không phải cơ thể vẫn còn hơi co giật vì đau, Hàn Phi thậm chí sẽ nghĩ rằng người phụ nữ này đã chết từ rất lâu rồi.

"Sáu Ngón đang lấy người phụ nữ này ra để làm thí nghiệm?" Hàn Phi lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cấp cứu, hắn không dám tùy tiện chạm vào ống truyền dịch, vì sợ sẽ vô tình làm nặng thêm thương tích của người phụ nữ.

Khi Hàn Phi đang cẩn thận chuẩn bị giao tiếp với người phụ nữ, không biết từ lúc nào cậu bé đã xuất hiện ở cửa phòng ngủ, tay cầm đồ chơi búp bê đại diện cho người bố, tay trái kéo chân búp bê, tay phải nắm chặt đầu nó.

"Bố nói là đang chữa bệnh cho mẹ, nếu không chữa khỏi, bệnh của mẹ sẽ truyền sang cho chúng ta, khiến chúng ta rất khổ sở." Cậu bé nghiêm túc lặp lại lời Sáu Ngón đã dạy, vẻ mặt trở nên càng ngày càng kì lạ.

"Vậy bố cháu có nói cho cháu biết mẹ mắc bệnh gì không?" Cơ thể của đứa trẻ trong mắt trái của Hàn Phi đang dần biến đổi, hắn chợt nhớ ra một chuyện, đứa trẻ trước mặt này với đứa trẻ bị chính bố mình giết hại là bạn cùng lớp, đứa trẻ kia đã tận mắt chứng kiến cảnh bố giết chết mẹ mình, vì vậy cái đầu của con búp bê tượng trưng cho người mẹ trong tay đứa trẻ đã bị tháo ra.

Lúc này món đồ chơi cậu bé đang cầm giống hệt đứa trẻ kia, ngay khi lấy được đồ chơi, cậu ta bắt đầu điên cuồng lôi đầu con búp bê đại diện cho người bố ra, cảm giác như muốn giết chết bố mình bằng cách này.

Cách nghĩ rất đơn thuần, nhưng cũng thực sự rất đáng sợ.

"Bố nói trong tim mẹ có giấu một người khác, chỉ có thông qua cách này bố mới kéo được người đó ra." Cậu bé từng bước đi đến chỗ Hàn Phi: "Bố là một thời gian trước mới trở thành bố của cháu, ông ấy nói mỗi lần tiến vào thế giới này đều sẽ trở thành bố của cháu, ông ấy đã thấy cháu trong mười năm rồi, ông hiểu mọi thứ của cháu, coi cháu như con của chính

mình, nhưng… cháu rõ ràng mới gặp ông ấy được có mấy tuần.”

Cậu bé càng nói giọng điệu càng trở nên không bình thường, trên khuôn mặt non nớt, cái miệng lúc há ra lúc khép lại.

“Bố biết tất cả mọi chuyện trong nhà cháu, còn nói bố trước đây của cháu đã chết rồi, nếu như đã chết rồi thì tại sao còn cứ ở mãi trong tim của người sống mà không chịu đi, vậy nên ông ấy mới chữa bệnh cho mẹ, ông ấy bảo cháu và mẹ chỉ thuộc về một mình ông, cũng chỉ có thể thuộc về một mình ông thôi.” Cậu bé đã sắp đi đến trước mặt Hàn Phi, cậu đi vòng qua giường bệnh của mẹ, đứa trẻ này không cảm thấy kinh ngạc chút nào đối với cảnh tượng trong phòng ngủ.

Hàn Phi không nghĩ đến sẽ xuất hiện tình huống như này, bình tĩnh phân tích lời nói của cậu bé.

Trong những lời nói có vẻ như lộn xộn không đầu không đuôi của đứa trẻ, lại tiết lộ rất nhiều thông tin.

Bố đẻ của cậu bé không phải là Sáu Ngón, mà là một người khác, mẹ của cậu vẫn luôn nhớ đến đối phương, mang theo tình yêu với người chồng, một mình nuôi dưỡng con trai.

Nhưng chính lúc này Sáu Ngón đã xuất hiện, thế giới kí ức trong điện thờ này đối với bọn chúng cũng giống như người chơi chơi [Cuộc sống hoàn hảo] vậy, Sáu Ngón dùng đủ mọi thủ đoạn muốn người mẹ quên đi bố đẻ của cậu bé.

Đáng tiếc, gã dùng thời gian mười năm, cũng không thể giết được “người” trong trái tim người phụ nữ.

Nhìn người phụ nữ cắm đầy ống truyền dịch, Hàn Phi có thể tưởng tượng được sự tra tấn mà cô phải chịu, chuyện này khiến cho hắn cảm thấy rất sốc.

Cộng thêm bộ dạng vô pháp vô thiên của Bảy Ngón và Tám Ngón ở quận Tây Thành lúc trước, trong đầu Hàn Phi như có một tia chớp xẹt qua!

“Mười Ngón tiến vào thế giới ký ức của điện thờ, cũng giống như người chơi tiến vào [Cuộc sống hoàn hảo] không có

quy tắc giới hạn vậy. Muốn làm gì thì làm, cho dù có bị người trong ký ức hành hạ đến chết đi hàng nghìn lần cũng không có vấn đề gì."

"Thế giới ký ức trong điện thờ lấy điện thờ làm trung tâm, lấy chấp niệm sâu sắc nhất của không thể nhắc đến làm nền móng, vậy có khi nào trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo] cũng lấy một điện thờ nào đó làm nền móng kiến tạo không?"

"Có thể chịu tải được một trò chơi khổng lồ như vậy, có thể phân ra được thế giới tầng cạn và tầng sâu, điện thờ bình thường chắc chắn không thể làm được, nhưng nếu như thay bằng hộp đen thì sao?"

Những suy đoán điên cuồng này ngay lập tức chiếm hết tâm trí Hàn Phi, đến khi quần áo đột nhiên bị lôi kéo, hắn mới hoàn hồn trở lại.

"Chú ơi, chú đang nghĩ gì vậy?"

Mạch suy nghĩ của Hàn Phi bị cắt ngang, hắn nhìn về phía trước mặt.

"Hôm nay bố không về nhà đúng giờ, cũng không cho mẹ uống thuốc và cho cháu ăn đúng giờ." Cậu bé ôm con búp bê bị gãy đầu, trên mặt nở một nụ cười kỳ quái mà một đứa trẻ hoàn toàn không thể lộ ra như vậy: "Chú ơi, chú có muốn làm bố mới của cháu không?"

Lui lại phía sau, cậu bé trong mắt trái của Hàn Phi đã dị hóa, một nửa đầu đang không ngừng mọc ra máu thịt, rất nhanh muốn bao bọc cậu và Hàn Phi với nhau.

Không chần chừ, Hàn Phi lập tức nắm lấy cánh tay cậu bé, che chắn cho cơ thể của cậu rồi đâm thẳng vào cửa sổ phòng ngủ.

Sáu Ngón lựa chọn làm bố của đứa trẻ chắc chắn trong này có nguyên nhân sâu xa hơn, có thể là cậu bé sau khi dị hóa sẽ rất đáng sợ, hoặc cậu bé biết một số bí mật nào đó, cho dù lý do là gì thì Hàn Phi cũng không muốn nhìn thấy cậu bé dị hóa trước mặt mình.

Hắn muốn kéo cậu bé ra khỏi máu thịt, mang nó rời khỏi căn phòng này, nhưng cửa sổ phòng ngủ lại bị đóng đầy những tấm ván gỗ, không thể mở ra được.

"Bùm!"

Dùng hết sức lực, Hàn Phi cảm thấy xương cốt sắp rã rời rồi.

"Chú làm bố của cháu đi! Mẹ vẫn cần người chăm sóc! Cầu xin chú hãy ở lại đi!"

Không để ý đến cậu bé, Hàn Phi tiếp tục đâm cho đến khi món đồ chơi trong túi mà một đứa trẻ khác đưa cho hắn rơi xuống đất.

Món đồ chơi vốn đã đầy vết nứt, trực tiếp vỡ tan.

Hàn Phi không quan tâm đến việc đau lòng, cúi người muốn nhặt lên, nhưng một cái tay khác còn nhanh hơn hắn.

"Sao chú cũng có món đồ chơi này?"

Một đứa trẻ toàn thân ướt sũng mơ hồ chạy ra từ trong đồ chơi vỡ tan, đứa trẻ đó đã ngăn chặn được quái vật đang dị hóa.

Tận dụng cơ hội này, cuối cùng Hàn Phi cũng dỡ bỏ được hai tấm ván gỗ, ánh mặt trời chiếu vào hai đứa trẻ.

Đứa trẻ ướt sũng biến mất, cậu bé dị hóa cũng từ từ trở lại bình thường.

Hàn Phi kinh sợ đứng bên cạnh cửa sổ, hắn phát hiện mình đã đánh giá quá thấp tính nguy hiểm của dị hóa thế giới.

"Theo thời gian, con người trên thế giới này sẽ ngày càng trở nên điên cuồng, quái vật trong trái tim mỗi người có thể sẽ bị phóng thích ra bên ngoài."

Nhiệm vụ sống sót trong ba mươi ngày là một nhiệm vụ chết chắc, hoặc có lẽ nó là một tâm nguyện mãi mãi cũng không bao giờ thực hiện được.

"Đứa trẻ này sau khi dị hoá còn mạnh hơn gấp mười lần Lý Long Lý Hổ, Sáu Ngón có lẽ cũng đã lựa chọn rất cẩn thận

mới chọn được ra. Mình cần phải duy trì mối liên hệ với nó, như vậy khi thế giới dị hóa hoàn toàn, mình cũng có thể thêm một phần bảo đảm.”

Chương 458: Chân tướng tự nó có miệng

Cậu bé dị hóa đã trở lại bình thường, cậu đang ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo cầm trên tay món đồ chơi búp bê bị "phân xác".

Hàn Phi không dám tùy tiện đến gần cậu bé, đứa trẻ trông có vẻ bình thường trước mặt này, trong tim lại ẩn chứa một con quái vật vô cùng khủng khiếp.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Hàn Phi bây giờ dần dần cũng đã hiểu dị hóa là như thế nào rồi.

Thay vì nói là dị hóa, thì đúng hơn nên nói là quái vật xé bỏ đi tất cả ngụy tạo, trở thành bộ dạng có ấn tượng sâu sắc nhất trong ký ức của chủ nhân điện thờ.

Ánh mặt trời chiếu vào mặt, cậu bé ngơ ngác ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt non nớt đầy vệt nước mắt, sau đó lăn người đến bên cạnh giường của người phụ nữ, khóc oa oa.

"Người trong thế giới ký ức bây giờ có lẽ chỉ dị hóa trong bóng tối, ánh mặt trời có thể khiến họ khôi phục bình thường." Hàn Phi hơi cau mày, hắn vẫn còn nhớ cuốn nhật kí mà chủ nhân điện thờ để lại trong nhà mình: "Ngày mình tiến vào thế giới kí ức là ngày 1 tháng 12, sau đó thời tiết càng ngày càng lạnh, thời gian của ban ngày cũng càng ngày càng ngắn."

Hàn Phi không biết sau này còn phải đối mặt với những nguy hiểm như thế nào nữa, thể loại cuộc sống bình thường đang dần dần sụp đổ từng chút một, và cảm giác dị hóa từng ngày này, thật sự rất khó chịu.

Rõ ràng biết vực sâu ở ngay trước mặt, nhưng lại không có cách nào dừng chân lại được, chỉ có thể gói trọn trong ký ức, phóng về phía trước.

"Đừng khóc nữa, mẹ cháu sẽ không sao đâu." Hàn Phi an ủi đứa trẻ xong, chuẩn bị đi tìm chủ nhà bàn bạc một chút, hy vọng hai vợ chồng đó có thể giúp chăm sóc cậu bé.

Mang theo gói hàng đi tới đầu cầu thang, Hàn Phi đang định đi xuống, trên ngón tay chợt cảm thấy một sự ớn lạnh, chiếc nhẫn của chủ nhà đột nhiên phát ra cảnh báo.

"Là ở trên tầng?"

Quay người nhìn lên tầng ba, khi Hàn Phi vừa quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy một người phụ nữ mặc đồ trắng đang đi trên cầu thang.

"Người thuê nhà ở tầng ba?"

Không nghĩ ngợi nhiều Hàn Phi liền đi theo, hắn giương mắt nhìn người phụ nữ mở một cánh cửa nào đó ra, đi vào bên trong.

"Chờ đã! Căn phòng đó…"

Hàn Phi dừng ở trên hành lang tầng ba, hắn nhìn thấy rõ người phụ nữ đi vào căn hộ số 13, cũng chính là căn hộ có người tự sát trước đây.

"Trời đã sáng rồi, sao lối hành lang dài này vẫn còn âm u như vậy."

Dịch chuyển từng chút một đến cửa căn hộ số 13, Hàn Phi rất ngạc nhiên phát hiện cửa nhà đang mở ra một nửa, như thể cố ý để cửa cho hắn vậy.

Rùng mình một cái, Hàn Phi nhẹ nhàng đẩy cửa ra, một tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt vang lên, Hàn Phi lần thứ hai tiến vào căn hộ số 13.

Không giống như lần trước, lần này chỉ có mình hắn.

"Có ai không?"

Một tay cầm gói hàng đựng đầy ắp đồ, tay kia lặng lẽ cầm cán dao, mọi dây thần kinh của Hàn Phi đều đã căng hết lên.

"Choang!"

Trong bếp đột ngột có tiếng cốc rơi, một con chuột chạy qua các mảnh thủy tinh trên sàn nhà.

"Trong căn hộ này vẫn có vật sống?"

Gần như ngay khi giọng nói của Hàn Phi phát ra, con chuột đang rục rịch đột nhiên bắt đầu co giật, như thể bị tiêm một loại thuốc cực độc, máu chảy ra từ hai con mắt to bằng hạt đậu xanh, tiếp sau đó nó ngã xuống bên trong các mảnh thủy tinh.

"Cô có thể nghe thấy tôi nói? Tôi biết cô đang ở trong nhà này!" Hàn Phi chậm rãi lùi về phía sau, hắn cảm giác như bị giẫm phải cái gì đó, nhưng lại nhớ rất rõ ràng lối vào phòng 13 rất sạch sẽ, trên mặt đất không có gì hết.

Cố gắng không cúi đầu nhìn xuống, Hàn Phi tiếp tục lùi lại phía sau, nhưng cánh cửa vốn được mở ra, không biết đã bị đóng lại vào lúc nào.

Ổ khóa hoen gỉ bị kẹt, Hàn Phi đã bị mắc kẹt trong căn hộ này.

"Chủ căn hộ là tự sát vào mấy tháng trước, trong thời gian lâu như vậy không xảy ra bất cứ chuyện gì, chứng tỏ cô ta không phải là loại quỷ giết người vô tội một cách bừa bãi."

Sau khi gặp phải chuyện quỷ dị không nên hoảng sợ, hãy phân tích tình hình trước, giả sử chấp niệm của đối phương vẫn còn, vậy thì hãy cân nhắc làm thế nào để giao tiếp với đối phương.

Nếu đối phương hoàn toàn bị sát ý chi phối, đã hoàn toàn mất hết lý trí, vậy thì càng nên bình tĩnh nghĩ cách tự tử như thế nào để giảm bớt đau đớn.

Trong đầu lóe lên những suy nghĩ khác nhau, Hàn Phi biết mình không mở được cửa, liền quyết đoán chủ động đi về phía trước.

"Tôi nghe nói cô cũng từng là nhân viên bán hàng ở bách hóa thương mại? Nói mới nhớ, cô còn là tiền bối của tôi đấy, gần đây ở trung tâm thương mại đó tôi đã gặp phải rất nhiều chuyện kỳ lạ. Tôi nghĩ bây giờ tôi đã hiểu tại sao cô lại đưa ra lựa chọn cực đoan như vậy…… Nói thẳng ra, tôi luôn có suy nghĩ giống như cô, ông chủ trung tâm thương mại đó là một con quỷ đội lốt người, đạo đức giả và biến thái, bây giờ tôi đã bị ông ta dồn vào bước đường cùng rồi."

Hàn Phi bị quỷ trong căn hộ số 13 nhốt bên trong, nhưng cách hắn nói chuyện khiến cho người ta cảm thấy, chính là hắn chủ động chạy tới đây.

“Tôi đã không còn đường để chạy nữa rồi, trong thế giới này căn bản không có ai tin lời tôi nói, mọi người đều cảm thấy ông chủ trung tâm thương mại là một nhà từ thiện lớn, chỉ có tôi thấy được bộ mặt thật của ông ta sau khi đã gỡ bỏ mặt nạ!” Hàn Phi nói rồi rũ bỏ gói đồ trong tay ra: ” Tên ác quỷ đó hai tay nhuốm máu, đã phạm rất nhiều tội ác, ở đây mỗi một món đồ cũ đều đại diện cho một oan hồn.”

Chiếc áo len nhuốm máu rơi xuống đất, bên trong còn có một vài bức ảnh và một chiếc máy bay giấy được gấp từ một bức thư tình.

Mọi thứ khác đều ổn, nhưng khi chiếc máy bay giấy chạm vào sàn nhà phòng khách, nhiệt độ của cả căn phòng bắt đầu giảm xuống.

“Chẳng lẽ chiếc máy bay giấy này là của cô à?” Hàn Phi run rẩy nhặt chiếc máy bay giấy trên mặt đất lên, cầm trong lòng bàn tay.

Thực ra lần đầu tiên Hàn Phi nhìn thấy chiếc máy bay giấy trong nhà kho dưới tầng hầm liền quyết định mang nó ra ngoài, bởi vì hình dáng chiếc máy bay giấy này gần giống với chiếc máy bay giấy bị người phụ nữ ở tầng ba ném xuống dưới, chỉ khác về chất liệu mà thôi.

Lúc đó Hàn Phi cảm thấy chiếc máy bay giấy có liên quan đến người phụ nữ ở tầng ba, vậy nên sau khi vào cư xá, hắn mới xách gói đồ đi đi lại lại.

Hầu hết các cuộc gặp gỡ bất ngờ, có khả năng đều đã được một bên lên kế hoạch cẩn thận.

Cửa nhà vệ sinh bị đẩy ra, những mảnh giấy vo tròn chất đầy nhà vệ sinh lăn ra ngoài.

Sau một lúc, một lòng bàn tay cháy đen nắm lấy khung cửa, có vẻ như con quỷ trong căn hộ số 13 sẽ xuất hiện ở ngay giây tiếp theo.

Cầm chiếc máy bay giấy từ từ tiến đến, trước khi chủ nhân thực sự của căn hộ số 13 xuất hiện, Hàn Phi đã nắm lấy cánh tay bị lửa thiêu cháy xém kia.

"Tối hôm qua hình như tôi đã gặp cô trong ảo giác, tôi thắc mắc tại sao trong nhà kho dưới tầng hầm siêu thị lại có bày thứ này, lúc đó tôi chợt nhớ ra là cô vẫn luôn theo dõi tôi, tôi từng nhận được chiếc máy bay giấy mà cô ném xuống."

Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn……

Bất giác sử dụng năng lực của mình, Hàn Phi cảm nhận được đau khổ, hận ý và hối hận mãnh liệt từ đôi tay cháy đen kia.

"Tôi thực sự rất hối hận, nhưng mọi thứ đã muộn rồi. Bây giờ tôi đã bị ông chủ trung tâm thương mại nhắm đến, ông ta coi tôi như con mồi. Tôi biết thời gian của mình không còn nhiều nữa, trong những ngày cuối cùng này, tôi muốn giúp cô." Ý nghĩa thực sự trong lời nói của Hàn Phi là, bạn tuyệt đối đừng vội giết tôi, tôi cũng gần như đã là một cỗ "thi thể" rồi, giữ lại cái mạng này biết đâu lại có tác dụng với bạn.

Ý nghĩa giống nhau nhưng đổi diễn đạt theo một cách khác, cộng thêm một chút kỹ năng diễn xuất, thì sẽ trở nên vô cùng dễ đồng cảm, đây chính là nghệ thuật của ngôn ngữ.

Quỷ trong căn hộ số 13 cuối cùng vẫn không rời khỏi nhà vệ sinh, bàn tay bị ngọn lửa lớn thiêu đốt nghiêm trọng đã lấy đi chiếc máy bay giấy trong tay Hàn Phi, sau đó dùng lực vo tròn nó lại.

Lớp da cháy đen của lệ quỷ bắt đầu bong ra từng mảng lớn, từ từ trộn lẫn với bức thư tình, những lời yêu thương ban đầu dần bị thay thế bằng những vết bẩn màu đen.

Những lời tràn ngập yêu thương, lúc này lại khiến người ta cảm thấy thật ghê tởm.

"Chính bức thư tình đó đã khiến cô phải chịu đau khổ lớn đến như vậy sao? Là ai đã viết bức thư đó? Hôm nay sau khi rời đi, tôi sẽ cố gắng hết sức để đưa người đó đến đây!" Hàn Phi đưa ra lời hứa của mình, nhưng muốn hắn thực hiện lời hứa đó, thì trước tiên phải đảm bảo an toàn cho hắn.

Mặt trời từ từ mọc lên, nhưng nhiệt độ trong căn hộ số 13 vẫn không ngừng giảm xuống, cùng lúc tiếng hét chói tai vang lên, Hàn Phi bị cánh tay đó đẩy mạnh ra ngoài.

Vô số giấy vụn trong phòng vệ sinh bị gió cuốn cho bay lên, mơ hồ có thể nhìn thấy một người phụ nữ đang không ngừng la hét.

Cổ cô ta đang treo trên khung cửa sổ, bàn tay cháy đen đang điên cuồng xé giấy vụn trên sàn nhà, nắng sớm dần dần rọi vào trong nhà, gương mặt của người phụ nữ cũng càng ngày càng mờ ảo.

Cuối cùng khi cô ta biến mất, một chiếc máy bay giấy được gấp từ bức thư tình bay ra từ đống giấy vụn trong phòng vệ sinh.

Nhiệt độ bắt đầu khôi phục, Hàn Phi nhìn chiếc máy bay giấy dính máu trước mặt, cẩn thận mở nó ra.

Những lời nói yêu đương trên bức thư tình đã bị gạch xóa, bên trên chỉ còn lại một dòng chữ gớm ghiếc được viết bằng tay.

“Chân tướng là một con quái vật, nó có một cái miệng không thể nói chuyện, nhà từ thiện mỗi lần ra ngoài đều khóa nó trong nhà, nhốt nó và lương tâm lại với nhau.”

Xem tiếp xuống dưới, vẫn còn một vài ký tự xiêu vẹo ở mặt sau của bức thư tình — cậu có thể giúp tôi ghép nó lại được không?

“Ghép lại cái gì?”

Ngẩng đầu nhìn lên, Hàn Phi phát hiện dường như có một đôi mắt đang nhìn mình từ trong khe hở của đống giấy vụn.

“Cô muốn tôi ghép những tờ giấy vẽ đầy hoa văn trong nhà vệ sinh này thành một hoa văn hoàn chỉnh?”

Mặc dù Hàn Phi đã có kinh nghiệm từ vụ án chặt thây ghép xác, nhưng bản thân hắn lại không giỏi ghép hình: “Nếu như có Ngụy Hữu Phúc ở đây thì tốt rồi, lúc còn sống anh ấy rất thích ghép hình.”

Nhớ đến hàng xóm trong thế giới tầng sâu, Hàn Phi hít một hơi thật sâu, thật không ngờ cũng có ngày hắn có cảm giác nhớ nhà, càng không nghĩ tới thứ mà hắn nhớ tới lại không phải là căn hộ đi thuê trong hiện thực, mà lại là căn hộ ma ám đáng sợ nhất trong cư xá Hạnh Phúc.

"Mình đã được bọn họ chữa khỏi hoàn toàn rồi, chờ sau khi mình sống sót rời khỏi thế giới ký ức, xem liệu có thể lấy được 'hình ghép' này mang ra ngoài hay không, coi như là mang đặc sản về cho Ngụy Hữu Phúc."

Chịu đựng cơn buồn ngủ, Hàn Phi ngồi trên sàn nhà vệ sinh, bắt đầu xem từng tờ giấy vụn một.

Hắn không chơi ghép hình nhiều nhưng trí nhớ và trí tuệ đều vượt xa người bình thường, người bình thường nhìn ký hiệu kỳ dị không phân biệt được sự khác nhau, nhưng hắn chỉ cần nhìn một cái liền có thể nhận ra sự bất thường.

Vài phút sau, Hàn Phi vừa đắm chìm trong đó, thì ngoài hành lang đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

Vợ chồng chủ nhà vội vã đi đến cửa căn hộ số 13, bọn họ nhìn thấy Hàn Phi đang ngồi trong nhà vệ sinh nghiêm túc ghép hình, mặt tái nhợt đi vì sợ hãi.

Có lẽ vì cảnh tượng này hãi hùng quá, hai vợ chồng cầm theo cây chổi lau nhà rồi mới dám vào trong.

"Thằng nhóc này áp lực quá nên đầu óc có vấn đề rồi à? Tôi đã sớm nói với bà là đừng có suốt ngày giục người ta trả tiền nhà, phải có lòng khoan dung độ lượng chứ, bà nhìn xem, bây giờ người ta phát điên rồi đây này?"

"Im mồm." Bà cô chủ nhà cầm cây lau đi vào phòng khách, theo sau là ông chồng.

"Có phải cậu ấy bị cô gái treo cổ nhập rồi không? Sáng sớm tinh mơ chạy đến đây xếp giấy? Có phải cậu ấy còn đang cười không?"

"Im mồm đi! Ồn ào chết đi được!" Bà cô chủ nhà nhanh chóng chạy tới, Hàn Phi cũng nhìn thấy bọn họ.

“Đại tỷ? Chú? Sao hai người lại đến đây?” Sau khi vỗ vỗ bụi trên người, Hàn Phi từ trên mặt đất đứng dậy.

“Cậu, cậu chạy đến căn hộ này làm gì vậy? Ai mở cửa cho cậu? Có phải cậu lén đánh chìa khóa không?”

“Nói ra có thể hai người không tin, khi em đi làm về, nhìn thấy một người phụ nữ đang đứng trước cửa nhà của cậu bé trên tầng 2, hai bàn tay của cô ấy bị cháy đen, rất thê thảm. Nhưng con người cô ấy rất lương thiện, cô ấy nói với em rằng mẹ của cậu bé bị giam ở trong phòng ngủ, hy vọng em có thể cứu chị ấy.” Hàn Phi nói rất thành khẩn, từ biểu cảm trên mặt hoàn toàn không nhìn ra dấu vết nói dối nào.

“Sau đó thì sao?”

“Em liền đến nhà cậu bé để xem xét, kết quả phát hiện ra mẹ cậu bé đúng là bị giam trong phòng ngủ, trên người toàn là ống truyền! Lúc đó em vô cùng sợ hãi, lập tức gọi cấp cứu.” Lời kể xuất sắc của Hàn Phi khiến cho vợ chồng chủ nhà có cảm giác như đang ở đó vậy.

“Cậu lúc đó vô cùng sợ hãi hả?” Hai người nhìn Hàn Phi hơi nghi hoặc.

“Sau khi cứu mẹ của cậu bé xong, em vừa ra khỏi cửa thì nhìn thấy cô gái đó đang đi lên tầng, vì vậy em mới chạy theo để nói lời cảm ơn.”

“Vì vậy cậu đuổi theo đến thẳng căn hộ số 13 à?” Vợ chồng chủ nhà đã hơi lay động, hình như trước đây bọn họ cũng đã từng gặp phải những chuyện “linh dị” nào đó.

“Đúng vậy, cô gái ấy rất đáng thương, hình như cái chết của cô ấy có một nguyên nhân khác, em nghi ngờ có liên quan đến đống giấy vụn trong nhà vệ sinh này.” Hàn Phi chỉ ra ký hiệu trên các tờ giấy khác nhau: “Ghép những mảnh giấy này lại với nhau, đại khái có thể nhìn ra hình dạng của một cái giếng, bên cạnh dường như còn viết cái gì đó, chờ sau khi em ghép xong tất cả những mảnh giấy này, có lẽ sẽ hoàn nguyên ra.”

Vợ chồng chủ nhà muốn nói gì đó, nhưng lúc này xe cấp cứu đã đến, đứa trẻ ở tầng dưới vẫn còn đang khóc, hai người

lại vội vàng chạy xuống.

“Làm chủ nhà cũng không dễ dàng gì, nhất là khi gặp phải đám người thuê trọ như mình.”

Sau khi khiến vợ chồng chủ nhà rời đi, Hàn Phi tập trung vào ghép hình, hắn muốn tìm ra thông điệp mà lệ quỷ muốn truyền tải trong thời gian ngắn nhất có thể.

Ghép hình đều là lúc đầu thì khó, càng về sau càng nhanh, bốn mươi phút sau, Hàn Phi đã trải những mảnh giấy vụn kín cả căn phòng, hắn cũng có một phát hiện cực kỳ quan trọng.

Tất cả các mảnh giấy vụn ghép lại với nhau tạo ra hình một cái giếng, xung quanh cái giếng này vẽ đầy một tập tục tang lễ vô cùng đặc biệt.

Vốn dĩ Hàn Phi không biết nhiều về những chuyện này, nhưng không lâu trước đây, Hoàng Doanh đã từng ở trong hiện thực nói với hắn một chuyện.

Có một ông lão nghiên cứu lịch sử đã đột tử trong trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo], phát hiện lớn nhất của ông ấy lúc còn sống chính là các NPC trong trò chơi sau khi bị chết, đều tuân theo một tập tục tang lễ hoàn toàn khác với trong hiện thực, như thể trong trò chơi đã từng có một vị thần linh cai quản cái chết.

Buộc mình ghi nhớ tất cả các ký hiệu cổ quái, hình ghép của Hàn Phi cũng sắp hoàn thành.

Hắn không hiểu được hết, nhưng có thể hiểu đại khái hàm ý của một vài kí hiệu.

“Có vẻ như chỉ cần ném thứ gì đó vào chiếc giếng kia, thì có thể nhận được may mắn và chúc phúc, sau đó có người đã xây dựng điện thờ cho chiếc giếng đó, cũng có một số người dần bắt đầu thử ném những ‘thứ’ quan trọng nhất như bạn bè, người thân xuống giếng.”

Chương 459: Bọn chúng đều là ‘người’ tốt bụng

“Những ‘thứ’ ném xuống giếng càng quan trọng, thì thứ có thể đổi được cũng càng tốt. Mọi người bắt đầu trở nên điên cuồng, không ngừng ‘thử nghiệm’.”

Hàn Phi đã mất khoảng một tiếng rưỡi để ghép các hoa văn trên những mảnh giấy kia lại với nhau.

Giấy vụn phủ kín cả căn phòng, ghép ra một thảm kịch.

Trong giếng sâu không đáy, có người trèo lên trên, có người nhảy xuống dưới, có người tôn sùng nó như thần linh quỳ lạy bên cạnh, cũng có người coi nó như ác linh, muốn tiêu diệt nó.

“Cái miệng giếng này có phải chính là cái giếng phía sau điện thờ dưới tầng hầm không?”

Sau khi khôi phục lại hình ghép, Hàn Phi đã ghi nhớ tất cả nội dung của hình ghép trong thời gian ngắn nhất, sau đó hắn lại làm xáo trộn tất cả các mảnh giấy vụn.

“Càng ít người biết về thứ quỷ dị như này càng tốt, để tránh một số kẻ không còn đường lui, chạy tới thử nghiệm.”

Trên những mảnh giấy vụn này không có ghi chép sự việc của người phụ nữ ở căn hộ số 13, nhưng hoa văn trên những mảnh giấy kia quả thực là do cô ta vẽ ra, tất cả các đường nét đều có dính vết máu ngả đen bốc mùi.

“Người phụ nữ biết bí mật của cái giếng? Cô ấy đã nhìn thấy cái giếng này rồi à?” Hàn Phi bây giờ rất tò mò tại sao chủ căn hộ lại lựa chọn tự sát, là thứ gì đã ép cô ta phải đưa ra quyết định cực đoan như vậy.

Cầm chiếc máy bay giấy gấp từ thư tình lên, Hàn Phi đọc lại lần nữa những dòng chữ trên đó: “Chân tướng là một con quái vật, nó bị nhà từ thiện khóa ở trong nhà?” Nhà từ thiện được tất cả mọi người công nhận chính là ông chủ trung tâm

thương mại, chẳng lẽ câu này có nghĩa là chân tướng đang ở trong chính nhà của ông chủ?

Vài ngày trước trong một cuộc tán gẫu, Hàn Phi có hỏi được Hoàng Oanh một vài chuyện, hắn biết ông chủ trung tâm thương mại có rất nhiều nhà, nhưng nơi ở yêu thích nhất của ông ta vẫn là ở đầu nguồn sông Sa Hà quận Bạch Thành.

"Ngôi nhà quỷ ám đặt cơm trắng hàng đêm cũng ở đầu nguồn sông Sa Hà, hôm nay vừa hay tiện đường phải ghé qua xem một chút."

Sau khi cất bức thư tình đi, Hàn Phi lại mang theo mười mấy mảnh giấy vụn quan trọng nhất, như vậy cho dù có ai đến cũng rất khó để ghép lại thành cái giếng.

"Sáu Ngón chết một cách không rõ ràng, những ngón khác có khả năng cũng sẽ đến đây, hay là mình vẫn nên đốt hết những thứ này đi thì hơn."

Hàn Phi là một người rất quyết đoán, hắn đứng dậy định về nhà lấy bật lửa, nhưng đúng lúc này vợ chồng chủ nhà đã quay lại.

"Cậu bị nghiện ở trong căn hộ ma ám này à?" Đại tỷ chủ nhà cũng là người hiểu rộng biết nhiều, nhưng người như Hàn Phi bà ta thực sự chưa gặp bao giờ: "Cậu không sợ hả?"

"Hôm nay em nhất định phải ghép xong những mảnh giấy này, trả lại công bằng cho người đã khuất."

"Trên đời này có cái rắm công lý ấy, cậu hãy tập trung làm việc để chữa bệnh cho mẹ đi, sau đó sống cho tốt cuộc sống của chính mình là được rồi." Đại tỷ chủ nhà cau mày nhìn đống giấy vụn dưới đất: "Lát nữa tôi sẽ đốt hết đống giấy này đi! Tôi thấy cậu cũng bị trúng tà rồi đấy!"

"Đốt rồi thì quỷ sẽ không ám nữa à? Chúng ta không thể trốn tránh vấn đề được." Hàn Phi không buông tha cho đại tỷ chủ nhà: "Người sống trong căn hộ số 13 rốt cuộc vì sao lại tự sát?"

"Không biết."

“Nếu như chị nói cho em biết, cho dù phải đi bán máu em cũng đóng hết số tiền thuê nhà cho chị.” Hàn Phi xắn tay áo lên, vẻ mặt nghiêm túc.

“Có đến mức đó không? Người này không thân cũng chẳng quen với cậu, sao lại tự chuốc lấy phiền phức cho mình như vậy?” Đại tỷ chủ nhà cũng nóng tính, mắt thấy hai bên sắp đánh nhau đến nới, chồng của bà ta liền chạy tới.

“Tất cả hãy bình tĩnh.” Ông chú thuận tay đóng cửa lại: “Đừng cãi nhau ầm ĩ như vậy, kẻo người thuê nhà đều biết hết.”

Ông ta đứng giữa Hàn Phi và vợ mình, chậm rãi nói: “Nếu cậu muốn biết tôi có thể nói hết, tiền thuê nhà cũng không cần vội, chữa bệnh cho mẹ cậu quan trọng hơn.”

“Người thuê nhà số 13 trước khi chết đã xảy ra chuyện gì vậy?” Hàn Phi không muốn lãng phí thời gian, mở miệng hỏi thẳng.

“Chuyện này dài lắm, người sống ở căn hộ số 13 là nhân viên của bách hóa thương mại, mặc dù cô ấy còn ít tuổi, nhưng đã có con rồi, vì cuộc sống mà cô ấy cũng đã phải chịu không ít vất vả. Trước đây khi cô ấy đi làm ở bách hóa thương mại thì nhốt đứa trẻ trong căn hộ cho thuê này. Trong nhà cũng không có gì để chơi, khi đứa trẻ đó buồn chán thường hay dùng giấy vụn gấp thành máy bay giấy ném vào đống rác ở tầng dưới. Những người thuê nhà khác trong cư xá rất ghét đứa trẻ đó, sau đó cô ấy bắt đầu dẫn theo con đi làm.” Ông chú chủ nhà thở dài một cái.

“Thực ra người phụ nữ đó cũng khá tốt, nhưng phải nói sao đây? Khi cậu không ảnh hưởng đến người khác, mọi người đều vui vẻ hòa thuận, nhưng nếu như sự tồn tại của cậu mang lại sự bất tiện cho mọi người, vậy thì không ai sẽ có cái nhìn tốt về cậu cả.” Ông chú chủ nhà đứng trong căn hộ số 13, cảm thấy nhiệt độ không ngừng giảm xuống, ông ta rút một điếu thuốc muốn sưởi ấm cơ thể, nhưng sau khi liếc nhìn bà chủ, thì lại tự giác đặt điếu thuốc xuống.

“Những người hàng xóm cho rằng cô ấy dễ ăn hiếp, đồng nghiệp cho rằng cô ấy quá bận rộn, cứ như vậy trong vài tuần. Vào một buổi tối người phụ nữ đột ngột chạy về cư xá, vội vã tìm vợ chồng chúng tôi, nói rằng con cô ấy bị mất tích rồi, hỏi chúng tôi có nhìn thấy nó không?”

“Hai chúng tôi mặc dù không biết rõ về cô ấy, nhưng cũng có lòng tốt giúp đi tìm, nhưng tìm đến sau nửa đêm, chạy khắp mấy khu phố mà không thấy đứa trẻ đâu.”

“Kể từ hôm đó, vị khách thuê nhà trở nên bất thường, cô ấy ban ngày đi làm, buổi tối đi tìm con, dần dần rồi phát điên.” Ông chú chủ nhà đút lại điếu thuốc vào túi, cuối cùng ông ta vẫn chưa hút được hơi nào.

“Điên rồi?”

“Đúng vậy, ngày nào cô ấy cũng nói năng lảm nhảm, nói rằng nhất định sẽ có cách tìm được con mình, chỉ cần cầu nguyện với thần linh, thần linh sẽ dẫn đường cho cô ấy.” Trong mắt ông chú chủ nhà đầy thương xót: “Tôi cũng từng khuyên, từng liên lạc với người nhà, hy vọng cô ấy trở về quê, nhưng cô ấy không nghe, bệnh tình cũng càng ngày càng nặng.”

“Sau đó thì sao?”

“Người phụ nữ đó đã hoàn toàn bị điên rồi, cô ấy tự đốt hai tay của mình, nói rằng phải dùng hai tay để đổi lấy vị trí của đứa trẻ.” Khi ông chú chủ nhà nói những điều này không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng Hàn Phi nghe thì lại cảm thấy sởn tóc gáy.

“Cô ấy có nhắc đến một cái giếng với hai người không?”

“Sao cậu biết?” Ông chú chủ nhà sửng sốt một chút rồi nói tiếp: “Hai tay cô ấy bị bỏng nặng, trên đường đến bệnh viện không còn tỉnh táo nữa, miệng cứ nói những câu mà người bình thường không thể hiểu nổi. Ví như cái gì mà dùng hận để thắp lên ngọn lửa có thể cháy trong nước, cô ấy nguyện ý dùng hai tay để đổi lấy vị trí của đứa trẻ. Cô ấy còn nói mình đã tự cho tay vào trong giếng nước, hai cánh tay của mình là bị nước làm cháy xém, điều kinh khủng nhất vẫn còn nằm ở phía sau,

cô ấy nói nguyện vọng đã thành hiện thực, thần linh đã nói cho cô ấy biết đứa trẻ ở đâu, kết quả phát hiện ra đứa con của mình đang ở bên trong giếng nước."

"Một người sống đang bình thường cứ như vậy mà phát điên, đến cuối cùng con cũng không tìm được." Đại tỷ chủ nhà cũng mở miệng nói, bà ta là một người miệng lưỡi sắc bén nhưng trái tim mềm yếu, hiện tại đang cảm thấy đau lòng cho người phụ nữ đó.

"Người phụ nữ sau khi xuất viện lại trở lại đây, ngay trong đêm hôm đó cô ấy đã treo cổ tự tử." Vợ chồng chủ nhà không trách người phụ nữ tại sao lại chết trong căn hộ cho thuê, còn đặc biệt giữ nguyên căn hộ này, hai người họ có lẽ cũng cảm thấy bên trong có vấn đề.

"Khách thuê căn hộ số 13 có nói với hai người về bố của đứa trẻ không? Có phải cô ấy lại yêu ai đó khi làm việc ở trung tâm thương mại không?"

"Chúng tôi chưa từng nghe tin tức gì về chồng cô ấy. Cô ấy vốn đến từ nông thôn, có thể chồng làm việc ở một thành phố khác." Ông chú chủ nhà bắt đầu thúc giục Hàn Phi rời đi: "Đi thôi, đừng ở trong nhà này mãi."

"Chờ một chút." Hàn Phi mở tủ quần áo ẩm mốc trong phòng ngủ, trong đó có rất nhiều quần áo cũ, có một số quần áo trẻ em có in logo của một tổ chức từ thiện.

Logo Hàn Phi trông rất quen, hắn đã nhìn thấy hình tương tự trên thùng quyên góp ở phía sau trung tâm thương mại.

Tiếp tục tìm kiếm, một chiếc áo len màu đỏ đan bằng tay đập vào mắt Hàn Phi, hắn cầm chiếc áo len lên, nói: "Trông hơi giống chiếc áo len màu đỏ do chính tay bà lão đan vậy."

Người thuê nhà số 13 và đứa con đã từng nhận quyên góp của một tổ chức từ thiện, nhưng vấn đề là tổ chức từ thiện này lại do chính ông chủ trung tâm thương mại thành lập, trong mắt người đàn ông họ Cốc kia căn bản làm gì có từ thiện, chỉ có kinh doanh. Tất cả những món quà của ông ta, đều có bí mật ghi giá.

“Người phụ nữ đến Sa Hà này, tìm thuê một nơi gần bách hóa thương mại, sau đó thành công tìm được việc làm trong bách hóa, có phải cô ấy có quen biết với người nào trong này không? Hoặc là có mối quan hệ đặc biệt?” Hàn Phi nhìn những bộ quần áo được in logo đặc biệt trong tủ: “Nhà từ thiện nhốt lương tâm và chân tướng ở trong nhà…”

Trong đầu hắn có rất nhiều phỏng đoán, không tiếp tục ở trong căn hộ số 13 nữa, hắn vội vàng trở về nhà của mình.

“Tố chất cơ thể và giá trị tâm trạng đã giảm quá nhiều, mình phải tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, buổi trưa đến đầu nguồn sông Sa Hà.”

Xử lý một phần giấy vụn trong gói đồ của bà lão, rồi Hàn Phi ngủ thiếp đi trên giường.

Đến buổi trưa, Hàn Phi bị não bộ đánh thức, thể chất của hắn còn chưa hoàn toàn khôi phục, giá trị tâm trạng cũng mới chỉ khôi phục đến 49 điểm.

“Sau khi trời tối sẽ còn nguy hiểm hơn, mình không còn nhiều thời gian nữa.”

Hàn Phi xách gói đồ, bước ra khỏi phòng, lúc xuống tầng bắt đầu gọi điện thoại cho Vương Bình An.

Sau khi chờ đợi khoảng nửa giờ, Vương Bình An mặc đồng phục giao hàng, đi xe đạp điện xuất hiện ở cổng cư xá.

Anh ta cười một cách ngốc nghếch, từ nhỏ tới lớn rất ít người chơi cùng, Hàn Phi là người bạn duy nhất.

“Cái áo khoác màu vàng tươi của anh quá lộ liễu thì phải?” Hàn Phi nhìn Vương Bình An, hắn sắp trở thành kẻ thù của cả thế giới này, nhưng đồng đội của hắn lại là một cậu bé chậm phát triển trí tuệ: “Ông chủ trung tâm thương mại đó tàn nhẫn độc ác, lòng dạ nham hiểm, nếu như anh bị ông ta nhìn thấy, có thể sẽ liên lụy đến anh, hay là anh cho tôi mượn quần áo và thiết bị, còn anh thì quay về đi.”

Những lời nói quá phức tạp Vương Bình An không hiểu, anh ta vỗ vỗ ghế sau xe điện vui vẻ cười nói: “Tôi, bố tôi nói, cậu giúp tôi, để, để tôi cũng giúp cậu.”

“Vậy thì chúng ta sẽ đánh nhanh thắng nhanh.”

“Cậu, cậu à, tôi vẫn còn cơm mà cậu yêu thích nhất này.” Vương Bình An nói như khoe khoang: “Tối hôm qua tôi lại nhận thêm mấy đơn hàng nữa.”

Trong lòng có linh tính không tốt, Hàn Phi liền mở thùng giao đồ ăn ra, bên trong có đến một nửa là các hộp cơm trắng.

“Bọn họ gọi đồ ăn, nhưng bọn họ lại không lấy, chẳng lẽ bọn họ muốn tặng cơm cho mình à? Bọn họ là những người tốt bụng phải không?” Vương Bình An giống như đang đi chơi với bạn bè, không có cảm giác căng thẳng, tốc độ lái xe cũng rất chậm, còn không nhanh bằng lúc Hàn Phi chạy khi bị quỷ đuổi.

“Tiền đề của người tốt bụng là phải có tâm mới được.” Hàn Phi ra hiệu cho Vương Bình An dừng lại: “Anh ngồi ở phía sau đi, tôi lái xe.”

Hàn Phi vội vàng lên đường, sau khi đổi vị trí, liền tăng tốc hết mức.

Phóng xe như bay, cuối cùng Hàn Phi cũng đến khu dân cư cao cấp đầu nguồn sông Sa Hà trước 1 giờ.

Thật ra khi hắn tiến vào quận Bạch Thành đã cảm thấy rõ sự khác biệt với vùng trung hạ lưu sông Sa Hà, con đường rộng rãi sạch sẽ, cảnh vật rất tuyệt, nhưng hơi vắng vẻ.

“Trước đây anh đều vào bằng cách nào vậy?” Hàn Phi phát hiện trước cổng khu dân cư có rất nhiều nhân viên bảo vệ, xung quanh khắp nơi đều có camera giám sát.

“Đi bộ vào.” Vương Bình An chỉ vào hộp đồ ăn mang đi: “Giao đồ ăn.”

“Đóng giả người giao đồ ăn? Ý kiến rất hay.” Hàn Phi gật gật đầu: “Anh đổi áo cho tôi đi, lát nữa anh cứ ở đây đợi, đừng chạy lung tung đấy.”

Chương 460: Bánh chưng thịt tươi

Trong rèn luyện sinh tử, kỹ năng diễn xuất của Hàn Phi đã đạt đến một cảnh giới đặc biệt.

Hắn mặc đồng phục giao đồ ăn vào, cũng không có bất kì hành động thừa thãi nào, trông giống như một người giao đồ ăn đã vào nghề nhiều năm, cho dù là cử chỉ hành vi, hay là ánh mắt và khí chất, đều không chê vào đâu được.

Khi đi ngang qua phòng bảo vệ, bảo vệ trực ban không những không ngăn cản, thậm chí còn đưa cho Hàn Phi một chai nước.

Bước vào khu dân cư đầu nguồn sông Sa Hà, đây là nơi có môi trường tốt nhất ở sông Sa Hà, khu dân cư trông giống như một công viên.

"Ông chủ sống ở khu số 1, gia đình đặt cơm trắng sống ở khu số 9."

Toàn bộ đầu nguồn sông Sa Hà được phân thành 9 khu vực, số 1 đến số 4 ở bên phải, số 5 đến số 9 ở bên trái, bên phải rõ ràng trông náo nhiệt hơn bên trái một chút.

Căn cứ địa chỉ đặt cơm, Hàn Phi đến một tòa nhà dân cư ở nơi sâu nhất trong khu, hầu như không có bất kỳ người nào xung quanh.

Xách theo thùng đồ ăn đi giao, Hàn Phi bước lên bậc thềm, nhấn chuông cửa điện tử ở lối vào hành lang.

Âm thanh ding dong, ding dong liên tục vang lên, nhưng bên trong nhà không có một ai đi ra.

"Toàn bộ tòa nhà trông không khác gì các tòa nhà khác trong khu dân cư, bãi cỏ và hoa viên gần đó cũng đều có người chăm sóc hàng ngày, nhưng hình như bên trong không có nhiều người sống nữa rồi."

Lấy điện thoại di động ra, Hàn Phi gọi vào số điện thoại người đặt hàng để lại, điện thoại luôn báo bận, không có người

trả lời.

"Cửa hành lang này bị khóa, tối hôm qua Vương Bình An vào bằng cách nào vậy? Ai mở cửa cho anh ta?"

Khi Hàn Phi đang buồn rầu bên ngoài, trong hành lang đột nhiên vang lên tiếng bước chân, hắn kinh ngạc ngẩng đầu lên, một ông lão chừng 60 tuổi đang chậm rãi cầm điện thoại di động xuống tầng.

"Ông ấy chính là người đã đặt đồ ăn? Người đặt đồ ăn vẫn còn sống?"

Bây giờ là giữa trưa, nhưng bóng tối trong hành lang có chút gì đó khác thường.

Ông lão đi đến tầng một, đặt điện thoại bên cạnh tai, nói vào trong điện thoại một câu: "Nếu như mấy đứa quá bận, thì năm nay nghỉ lễ đừng về nữa, bố sống một mình cũng khá thoải mái."

Nói xong, ông lão cúp điện thoại, đi tới cửa hành lang liếc mắt nhìn bên ngoài: "Cậu tìm ai?"

"Cháu đến giao đồ ăn." Điện thoại của Hàn Phi vẫn không gọi được mặc dù bên phía ông lão đã kết thúc cuộc gọi rồi, người đặt đồ ăn có lẽ không phải ông ấy, vừa rồi có thể chỉ là một hiểu lầm nhỏ.

"Giao đồ ăn?" Ông lão nhìn chằm chằm Hàn Phi hồi lâu mới mở cửa hành lang: "Vào đi."

"Cảm ơn ông." Hàn Phi xách thùng đồ ăn đang chuẩn bị đi vào hành lang, một cơn gió lạnh lẽo thổi vào mặt, hắn rùng mình một cái.

"Anh bạn trẻ, gần như toàn bộ cư dân trong tòa nhà đã dọn đi hết rồi, đây là đồ ăn của nhà ai gọi vậy?"

"Địa chỉ ghi là ở số nhà 19, tầng 4, khu số 9 đầu nguồn sông Sa Hà." Hàn Phi lấy điện thoại di động ra, giả bộ liếc nhìn một cái.

"Tầng 4?" Ông lão vốn chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng nghe xong lời nói của Hàn Phi, liền dừng lại: "Có phải cậu giao

nhầm rồi không? Tầng bốn không có người sống."

"Nhưng mà người ta điền chính là địa chỉ này."

Ông lão không nói thêm lời nào, chỉ gật gật đầu rồi tiếp tục đi lên tầng.

"Bụp!"

Khi Hàn Phi bước đến tầng ba, từ tầng một truyền đến tiếng đóng cửa, hình như có người khóa cửa hành lang lại rồi.

"Bây giờ là ban ngày, chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Chiếc nhẫn của chủ nhà không có bất kì phản ứng nào, giá trị tâm trạng cũng bình thường, Hàn Phi điều chỉnh lại trạng thái, đi thẳng lên tầng bốn.

Các khu dân cư cao cấp ở đầu nguồn sông Sa Hà nhìn chung đều không cao lắm, loại tòa nhà nhỏ này có tổng cộng cũng chỉ năm tầng.

"Có ai ở nhà không?"

Đứng ở cửa nhà số 401, toàn bộ hành lang tràn ngập tiếng vang từ chính Hàn Phi.

"Đồ ăn bạn đặt đã đến." Hàn Phi liếc nhìn xung quanh, hành lang so với lúc trước tối hơn rất nhiều, bên ngoài có nắng nhưng bên trong lại lạnh và ẩm ướt.

"Xin hỏi có ai ở đây không…" Hàn Phi còn chưa kịp nói xong, điện thoại trong túi áo đột nhiên rung lên, làm hắn giật bắn mình.

"Vương Bình An? Tên nhóc này sao lại gọi cho mình lúc này?"

Sau khi ấn kết nối, Hàn Phi nghĩ rằng Vương Bình An đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng anh ta ở đầu dây bên kia lại không nói một câu hoàn chỉnh nào, chỉ không ngừng cười ngốc nghếch, cười đến nỗi khiến hắn sởn cả tóc gáy.

"Bình An, anh không sao chứ? Alo? Alo!"

Tín hiệu điện thoại di động đột nhiên kém đi, sau một loạt âm thanh sột soạt của dòng điện, điện thoại đã bị ngắt kết nối.

Cầm điện thoại, Hàn Phi còn đang suy nghĩ tại sao Vương Bình An lại gọi cho mình thì điện thoại lại rung lên.

Nhìn số điện thoại di động hiển thị trên màn hình, Hàn Phi nín thở, lần này là người đặt hàng gọi cho hắn.

Nhấn nút trả lời, Hàn Phi không phát ra âm thanh nào, tập trung nghe tất cả âm thanh từ nhỏ nhất trong loa.

Tiếng vo gạo, tiếng xắt rau, tiếng chiên xào, còn có tiếng bát đũa va vào nhau…

Người đặt đồ ăn phía bên kia điện thoại di động dường như đang ở trong bếp, bận rộn chuẩn bị nhiều món ăn khác nhau.

"Không đúng."

Có nhiều âm thanh khác nhau phát ra từ điện thoại, nhưng Hàn Phi đang ở sát bên ngoài cửa lại không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào phát ra từ trong phòng, có cảm giác như điện thoại và căn phòng là hai thế giới khác nhau vậy.

"Mình tìm nhầm chỗ rồi à?"

Người đặt hàng gọi điện cho Hàn Phi, nhưng anh ta lại không nói một lời nào, Hàn Phi cũng không dám cúp máy.

Cứ như vậy kéo dài hơn mười giây, Hàn Phi nghe thấy giọng của một người đàn ông trong điện thoại: "Món ăn sắp xong rồi, chuẩn bị ăn thôi."

"Anh hai, bố chúng ta vẫn còn chưa về, hình như vừa rồi bố ra ngoài đi mua đồ."

"Ở nhà có thiếu gì đâu, bố lại còn đi mua gì nữa?"

"Hình như là đi mua thịt."

"Thịt đã đủ nhiều rồi, chúng ta hãy ăn hết thịt đông lạnh trong tủ lạnh trước đi đã, mua nhiều như vậy thật lãng phí!"

"Bố muốn ăn bánh chưng thịt tươi."

"Cái gì mà thịt tươi với không tươi, em đi dọn đồ ăn ra, anh đi gọi bố về."

Tiếng bước chân truyền đến từ điện thoại di động, âm thanh đó càng ngày càng gần với Hàn Phi, rất nhanh đã tới cửa

phòng, tiếp đến trong điện thoại truyền đến tiếng mở cửa.

Khi khóa cửa được vặn, cánh cửa chống trộm trước mặt Hàn Phi cũng đồng thời mở ra.

Nghe thấy tạp âm truyền ra từ điện thoại, nhìn cánh cửa đang từ từ mở ra trước mặt, Hàn Phi vô thức siết chặt dây đeo thùng đồ ăn.

Khoảnh khắc cửa mở ra, mọi tiếng nói trên điện thoại đều biến mất, Hàn Phi cầm điện thoại đứng ở cửa, không biết bây giờ có nên vào trong nhà không.

"Mình đã đặc biệt chọn buổi trưa, thời điểm có nhiều dương khí nhất."

Số 9 đầu nguồn sông Sa Hà là khu nhà cao cấp, phòng ốc rất lớn, trang trí bên trong rất xa hoa, chỉ là trong nhà bám đầy bụi, hiển nhiên đã không có ai ở trong đó rất lâu rồi.

"Đồ ăn mà mọi người đặt đã đến." Hàn Phi bước từng bước vào nhà, hắn phát hiện có trái cây khô héo trên bàn cà phê trong phòng khách, sau đó quay đầu nhìn bàn ăn, trên bàn ăn đó bày đủ các loại thức ăn thối rữa bốc mùi.

"Làm nhiều món ăn như vậy? Cảm giác giống như một bữa ăn đoàn tụ gia đình trong Tết Nguyên Đán."

Một tay xách thùng giao đồ, Hàn Phi bước đến bên cạnh bàn ăn, đang định kiểm tra mấy món ăn trên bàn thì đột nhiên có cảm giác như có người đang nhìn mình.

Quay đầu nhìn phòng ngủ bên cạnh, sau lưng Hàn Phi lập tức ướt đẫm mồ hôi lạnh, trên bàn gỗ trong phòng ngủ có bày một dãy di ảnh đen trắng!

Trong ảnh già trẻ trai gái đều có, lúc này bọn họ đều đang nhìn chằm chằm vào Hàn Phi ở phòng khách.

Hít sâu một hơi, Hàn Phi sờ lên chiếc nhẫn của chủ nhà, yết hầu khẽ run lên.

Hắn chống lại nỗi sợ hãi, mở hết cửa phòng ngủ ra.

Rèm cửa trong phòng đóng lại, khiến nó trở nên vô cùng tối.

Dừng lại bên cạnh bàn, Hàn Phi mở hộp đồ ăn ra, đặt gói đồ của bà lão sang một bên, sau đó đặt hộp cơm phía trước bức ảnh.

"Tôi không có ý mạo phạm, chỉ muốn giao cơm trắng đến, mọi người thích ăn cơm của nhà hàng này, sau này tôi có thể đặc biệt giao đến giúp mọi người, trói đầu bếp mang đến đây cũng được."

Có vẻ như vì quá sợ hãi và căng thẳng, khi Hàn Phi cầm hộp cơm lên, đã "lỡ tay" làm tuột gói hàng của bà lão ra, bức thư tình, lá dong, và bức thư có viết tặng bạn cũ đều rơi hết ra ngoài.

"Xin lỗi, đây là ngày đầu tiên tôi đi làm, có hơi lo lắng một chút."

Hàn Phi tựa hồ như đang nói chuyện một mình, hắn hốt hoảng bắt đầu thu dọn đồ đạc, nhưng đang chuẩn bị nhặt lấy bức thư tặng bạn cũ, một bàn tay tái nhợt đã nhấc phong thư trước.

Nhìn lên dọc theo bàn tay đó, có một người sắc mặt vô cảm, làn da không chút máu đang đứng ở cửa phòng ngủ, nhìn thẳng vào Hàn Phi.

"Bùm…"

Cửa chống trộm của phòng khách chậm rãi đóng lại, những khuôn mặt tái nhợt đi tới gần Hàn Phi.

"Chờ, chờ một chút!" Hàn Phi mở khóa kéo đồng phục nhân viên giao đồ ăn ra, sau đó cởi áo khoác, bên trong lộ ra bộ đồng phục của nhân viên siêu thị đồ cũ.

"Nói ra có thể mọi người không tin, nhưng tôi đến đây là để giúp mọi người báo thù."

Hàn Phi không để lộ bộ đồng phục của siêu thị đồ cũ ra còn đỡ, vừa nhìn thấy bộ đồng phục này, nhiệt độ trong nhà lập tức xuống dưới âm độ, hơi lạnh toát ra từ chiếc nhẫn cũng như lưỡi dao cào xước ngón tay hắn.

"Lá dong, thư tín tôi đều mang ra bên ngoài, người tiếp theo mà ông chủ trung tâm thương mại muốn giết chính là tôi!

Bây giờ tôi đã đến bước đường cùng rồi, ngang dọc gì cũng đều chết cả, chi bằng để tôi chết một cách có giá trị hơn.” Nhìn phản ứng của những bóng người trong căn nhà số 19, Hàn Phi đã biết phải làm gì tiếp theo.

Hắn nung nấu tình cảm, chuẩn bị bắt đầu nói chuyện, nhưng một tai nạn không ai ngờ tới lại xuất hiện.

Điện thoại của Hàn Phi đột nhiên rung lên, hắn cúi đầu nhìn xuống, một số điện thoại gọi đến.

Hàn Phi đã nhìn thấy số điện thoại đó một lần, khi mượn điện thoại di động của Hoàng Oanh để gọi cho bố của Vương Bình An hai ngày trước, hắn đã bí mật xem danh bạ của Hoàng Oanh, số điện thoại này cũng từng xuất hiện trong lịch sử cuộc gọi của cô ấy, mà cô ấy đặt ghi chú cho đối phương là –- Ông chủ.

“Ông chủ trung tâm thương mại sao lại gọi điện vào lúc này? Chẳng lẽ ông ta đã phát hiện ra điện thờ có vấn đề rồi hay sao?”

Nhìn nút trả lời trên màn hình điện thoại, Hàn Phi do dự, trả lời điện thoại trước mặt các nạn nhân nhất định sẽ dẫn đến hậu quả rất nghiêm trọng.

Chương 461: Nợ âm

Ông chủ trung tâm thương mại đột nhiên gọi điện đến, đây là điều mà Hàn Phi không thể ngờ đến.

Hắn nhìn số điện thoại trên màn hình điện thoại, có cảm giác cậu bé xã hội đen từ bỏ bóng tối hướng về ánh sáng, kết quả khi tiếp xúc với cảnh sát thì nhận được lời cảnh cáo cuối cùng của ông chủ.

Lúc này gia đình ở căn hộ số 19 cũng đều đang ở ranh giới phát điên, nếu ông chủ nói bậy bạ gì đó trong điện thoại, Hàn Phi rất có thể sẽ bị gia đình này xé xác.

"Nghe? Hay là không nghe?"

Khi Hàn Phi do dự, một khuôn mặt tái nhợt non nớt đã nhìn thấy số điện thoại trên màn hình di động của Hàn Phi.

Số điện thoại này có ý nghĩa đặc biệt với những người chết trong nhà, chỉ là nhìn thấy nó thôi, tất cả "bóng người" liền bắt đầu điên cuồng dị hóa!

Những mạch máu màu đen như thân rễ thực vật, mang theo mùi hôi thối nồng nặc bò ra khỏi cơ thể của những người đó, lan ra khắp cả căn nhà.

Từ bảy tấm di ảnh trên bàn gỗ phát ra tiếng khóc, tất cả những gương mặt trong di ảnh đều đang chảy nước mắt máu, họ nhìn chằm chằm vào Hàn Phi, đôi mắt sưng lên đầy hận ý.

Căn phòng vốn vắng vẻ đã trở nên "náo nhiệt", những bát đĩa thức ăn ôi thiu trên bàn ăn được phủ lên một màu máu tươi rói, hai chân đứa trẻ kéo theo mạch máu chạy đi chạy lại khắp căn nhà, trên màn hình TV cực lớn cũng xuất hiện hình ảnh, bắt đầu phát video chúc mừng ngày lễ.

Trong bối cảnh đỏ rực, những con người toàn thân đều đang chảy máu ngồi xuống bên cạnh bàn, là cáo biệt, cũng là cuộc đoàn tụ cuối cùng.

Chiếc nhẫn phát ra âm thanh giòn tan, vết nứt trên chiếc nhẫn có dấu hiệu to hơn.

"Hận ý của gia đình này mãnh liệt quá." Hàn Phi biết không thể tiếp tục như này được nữa, hắn đứng trước mặt của tất cả mọi "người", ấn nút nghe điện thoại.

"Xin chào, có việc gì không?" Trong giọng nói của Hàn Phi mang theo một chút mệt mỏi.

"Trong siêu thị xảy ra chuyện rồi, bây giờ cậu hãy đến đây ngay." Giọng nói của người đàn ông họ Cốc truyền ra từ trong điện thoại, ông ta cũng là lần đầu tiên dùng ngữ khí nghiêm khắc như vậy nói chuyện, bình thường lão già này đều sẽ đeo lên mặt nạ giả nhân giả nghĩa, cố tình biểu hiện ra là người bình dị dễ gần.

"Ông chủ Cốc?" Hàn Phi đứng bên trong thế giới dị hóa, dưới chân là những mạch máu dâng trào, trên đầu là những khuôn mặt người hung dữ, nhưng hắn không hề biểu hiện ra một chút bất thường nào: "Tôi đang đi giao đồ ăn, có thể sẽ không vội về ngay được."

"Bùi Dương mất tích rồi, các thể loại hàng hóa bên trong siêu thị vứt đầy đất, tối qua có phải đã xảy ra chuyện gì không?" Giọng nói người đàn ông họ Cốc âm trầm đáng sợ.

Nếu như chỉ là Bùi Dương mất tích, ông chủ siêu thị căn bản sẽ không tức giận như vậy, trong siêu thị chắc chắn đã bị mất thứ vô cùng quan trọng.

"Hôm nay lúc trời còn chưa sáng, Bùi Dương đã đến tìm và thay ca cho tôi, lúc đó trong siêu thị có một vị khách rất đặc biệt. Người đó toàn thân mặc đồ màu đen, trên người xăm đầy hình đầu người, anh ta vào bên trong cũng không nói gì, cứ đứng ở bên cạnh điện thờ trong cùng siêu thị."

"Anh ta có mở vải đen của điện thờ ra không?!" Giọng nói của ông chủ trong điện thoại đột nhiên lớn hơn.

"Không có, có điều anh ta muốn mua cái điện thờ đó, còn nói đã thương lượng xong xuôi với Bùi Dương rồi." Từng câu của Hàn Phi đều là sự thật, không hề có ý định gieo rắc bất hòa: "Sao vậy? Chẳng lẽ điện thờ đó đã xảy ra chuyện gì sao?"

“Điện thờ vẫn còn, nhưng thứ bên trong bị lấy mất rồi, camera giám sát tối qua cũng bị người ta giở trò.” Giọng ông chủ từ từ hạ xuống: “Cậu…. Tối qua đi xuống nhà kho dưới tầng hầm à?”

“Đi xuống hai lần, chủ yếu là để bổ sung cho hàng hóa trên kệ bên ngoài.” Hàn Phi lần đầu tiên đi vào đúng là để bổ sung hàng hóa, Bùi Dương không dám đi xuống nhà kho, vì vậy khi hắn thay ca trên kệ hàng có rất nhiều chỗ trống.

“Vậy cậy có nhìn thấy một cái giỏ đựng đầy lá dong trong nhà kho dưới tầng hầm không? Bên trong cái giỏ đó còn có một bức thư do ân nhân gửi cho tôi.” Người đàn ông họ Cốc không ngừng kìm nén cảm xúc, cố gắng bình tĩnh hỏi Hàn Phi.

“Bức thư?” Hàn Phi không trả lời là đã thấy, cũng không trả lời là chưa từng thấy, hắn nhìn bức thư bị lệ quỷ đang cầm trong lòng bàn tay, giọng điệu tràn đầy nghi ngờ, như thể đây là lần đầu tiên hắn nghe nói đến trong nhà kho dưới tầng hầm có thứ như vậy.

“Thôi bỏ đi.” Ông chủ trung tâm thương mại có vẻ sợ lộ thêm nhiều thứ hơn nên không tiếp tục hỏi nữa: “Cậu hãy nhanh chóng đến trung tâm thương mại, ở đây không đủ nhân viên.”

Giọng nói của ông chủ phát ra từ điện thoại, ngay lúc nghe thấy giọng nói của ông ta, tất cả lệ quỷ trong phòng đến hình dạng con người cuối cùng của mình cũng không thể duy trì được nữa.

Mạch máu trào ra từ cơ thể của gia đình này đã kết nối họ lại với nhau, đan thành một cái lồng bằng xương bằng thịt, giam cầm Hàn Phi trong đó.

Cái lồng đang từ từ co lại, hận ý không thể hình dung đã đến điểm giới hạn, tất cả hận thù sắp bùng phát hết ra ngoài.

“Chỗ cậu nhiều tạp âm thế, sao cảm giác ồn ào vậy?” Trong lời nói của ông chủ hơi nóng nảy, hôm nay ông ta đã gặp đủ chuyện không hay rồi, đang tức lên tận đầu.

“Có lẽ là do chất lượng điện thoại của tôi quá tệ.” Hàn Phi giơ điện thoại qua đầu của mình, để mặc những khuôn mặt lại

gần điện thoại, hiện tại hắn hy vọng những lệ quỷ này có thể theo đường dây điện thoại đi qua giết chết ông chủ.

"Cậu ở chỗ tôi chịu khó làm việc, khi nào có lương, đổi cái điện thoại mới đi." Ông chủ trung tâm thương mại lúc này không có thời gian tán gẫu với Hàn Phi, nói xong liền cúp máy.

Sau khi chắc chắn điện thoại đã ngắt kết nối, Hàn Phi đặt nó xuống đất: "Mọi người vừa rồi cũng nghe thấy rồi đấy, tôi phải mạo hiểm cả tính mạng của mình mới mang được bức thư đến đây, tôi là thực sự muốn giúp mọi người."

Hầu hết các nguy cơ đều có thể chuyển hóa thành cơ hội, chỉ cần không sợ chết thảm.

Trước khi Hàn Phi đến đây không nghĩ được hận ý của cả gia đình này lại khủng khiếp như vậy, hắn cũng coi như là người chơi đã từng trải qua những sóng to gió lớn, lúc nào cũng chú ý đến giá trị tâm trạng và cảnh báo của chiếc nhẫn, chỉ cần có chút không ổn hắn sẽ lập tức rút lui, nhưng hắn không ngờ đến vừa rồi còn gió yên sóng lặng, đột nhiên lại nổi lên một cơn bão "hận ý", đến cơ hội để chạy cũng không có.

Có điều Hàn Phi không hề từ bỏ hy vọng, Vương Bình An tối qua cũng từng đến đây giao cơm, người giao hàng bị khiếm khuyết trí tuệ kia đối với thế giới méo mó này mà nói, giống như một tờ giấy trắng sạch sẽ.

Lệ quỷ trong căn hộ số 19 không những không làm khó anh ta, còn đưa anh ta ra khỏi cư xá một cách an toàn, từ điểm này cũng có thể thấy, họ vẫn còn giữ được một chút lý trí.

Hàn Phi đã vô cùng thận trọng rồi, hắn đã xem xét mọi khía cạnh và các tình huống khác nhau, kết hợp với kinh nghiệm phong phú sống chung với những "người hàng xóm" không bình thường của mình, mới đưa ra quyết định đích thân đến thăm trực tiếp.

Nhưng ngay cả khi như vậy, lúc này hắn vẫn đang trong tình thế nguy hiểm.

Những chiếc lá dong trông giống như da người và bức thư kia quá kích thích lệ quỷ, tiếp theo gia đình này lại nghe thấy

giọng nói của ông chủ trung tâm thương mại, như vậy thì có khác gì ném một ngọn lửa vào đống giấy, sau đó vì để dập lửa lại đốt thêm một chảo dầu.

"Ông chủ nói mọi người là ân nhân của ông ta, nhưng bây giờ ông ta đang sống ở biệt thự lớn, con cháu đầy nhà, sản nghiệp vô số, còn cả nhà mọi người thì lại lưu lạc vào bước đường như này, mọi người thực sự cam tâm sao?"

"Tôi còn nghe lão súc sinh đó nói, ông ta chuẩn bị phá bỏ tòa nhà không có người ở tại đầu nguồn sông Sa Hà đi, đến lúc đó ngay cả căn nhà để các người đoàn tụ sau khi chết cũng không còn nữa!"

"Một khi cái gốc duy nhất cũng bị chặt đứt thì gia đình mọi người sẽ đoàn tụ như thế nào đây?"

"Lúc còn sống không được đoàn tụ là một loại tiếc nuối, chết rồi cũng không thể gặp được người nhà thực sự là một loại giày vò, mấy người ở cùng với nhau đã khiến cho ông ta cảm thấy bị uy hiếp, ông ta sẽ không bỏ qua cho mấy người đâu."

Hàn Phi tận tình khuyên bảo, cẩn thận phân tích tình hình hiện tại cho các thành viên trong gia đình.

"Thời gian của ông chủ trung tâm thương mại không còn nhiều nữa, ông ta cần thứ gì đó để duy trì mạng sống, hiện tại là lúc ông ta đang điên rồ nhất, nhưng cũng là lúc yếu nhất. Nếu như chúng ta không nắm chắc cơ hội này, có thể bi kịch sẽ lại tái diễn một lần nữa." Kỹ năng diễn xuất bậc thầy của Hàn Phi được thể hiện một cách sắc sảo và sống động, hắn đứng trong chiếc lồng màu máu gào lên một cách không cam tâm: "Tuyệt vọng là vực sâu nhìn không thấy đáy, mọi người cho rằng hiện tại đã trải qua tất cả đau khổ rồi, nhưng số phận sẽ nói cho mọi người biết, nếu như không tiếp tục kháng cự, thì sẽ còn phát sinh chuyện đau khổ và tuyệt vọng hơn nữa!"

Vung vẩy ngón tay, Hàn Phi từ trong ô vật phẩm lấy ra sợi dây xích dính đầy lông, hắn dùng hai tay nắm chặt sợi xích, đôi mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm vào các di ảnh: "Tôi cũng đã trở thành mục tiêu của ông chủ trung tâm thương mại,

người chết tiếp theo tại siêu thị đó sẽ chính là tôi, nhưng tôi không còn lựa chọn nào khác, mẹ tôi vẫn còn đang trong bệnh viện chờ tôi gom đủ tiền chữa bệnh, tôi không thể cứ thế mà chết được, tôi sẽ không khuất phục nhà từ thiện đội lốt người, uống máu người kia! Mọi người có người nhà cần bảo vệ, tôi cũng có người thân duy nhất đang cần cứu chữa!"

Bên trong tiếng gầm thét gần như mất kiểm soát, tràn ngập những giọt nước mắt tuyệt vọng.

Trong đôi tay nắm chặt sợi dây xích, còn có sự không cam chịu số phận!

Cho dù bị lệ quỷ vây quanh, rơi vào tình thế tuyệt vọng, Hàn Phi vẫn đứng thẳng không hề lùi bước.

Hắn biết sau lưng mình còn có người mẹ của chủ nhân điện thờ đang đứng, mà sau lưng của người mẹ chính là vực sâu, nếu như hắn lùi lại phía sau, vậy thì người mẹ đứng sau bảo vệ cho mình cũng sẽ cùng ngã xuống.

Loại cảm giác này người bình thường có lẽ không thể hoàn toàn hiểu được, nhưng những lệ quỷ sau khi chết đi mới được đoàn tụ này lại lĩnh hội một cách sâu sắc.

Bọn họ cũng đều là nạn nhân, cũng đều có gia đình phải bảo vệ, còn có cùng cảnh ngộ và cùng kẻ thù.

"Bịch! Bịch! Bịch!"

Tiếng gõ cửa vang lên, sau đó cánh cửa chống trộm đóng chặt trong phòng khách bị mở ra.

Ông lão lúc trước có duyên gặp Hàn Phi một lần xuất hiện ở cửa, trong tay ông đang xách một cái túi ni lông màu đen trống không, đôi mắt vẩn đục nhìn vào phòng ngủ.

Khẽ thở dài một hơi, ông lão đi về phía phòng ngủ, cứ mỗi bước đi, các mạch máu và vết bẩn trên sàn nhà gần đó biến mất ngay lập tức.

"Đưa bức thư cho tôi."

Khi ông lão bước vào phòng ngủ, không khí lạnh lẽo trong phòng bị phá vỡ, những lệ quỷ gần như dị hóa hoàn toàn cũng

từ từ trở lại bình thường.

Ông lão không mấy nổi bật này, hình như mới là chủ nhân thực sự của căn hộ số 19 ở đầu nguồn sông Sa Hà này.

Những ngón tay nhợt nhạt đưa bức thư cho ông lão, ông ấy cầm lấy bức thư và chìm vào im lặng.

Căn hộ số 19 dần dần trở lại dáng vẻ ban đầu, chỉ khác là trước cửa phòng ngủ có thêm một ông lão từng trải.

"Bức thư này là ông chủ của các cậu viết cho tôi, khi còn trẻ, tôi vẫn luôn coi ông ta là người bạn tốt nhất."

"Sau đó ông ta một mình ra ngoài kiếm sống, còn mở một cửa hàng."

"Đại khái khoảng mười năm không liên lạc, ông ta đột nhiên quay về Sa Hà, mời tôi cùng làm ăn chung."

"Thời gian đầu công việc kinh doanh rất tốt, ông ta làm ăn vô cùng phát đạt, làm bất cứ việc gì cũng đều thành công. Tôi đã đánh cược tất cả gia sản của mình với ông ta, thực sự cũng đã thu được rất nhiều."

"Đáng tiếc, lúc đó tôi không biết rằng tất cả những lợi ích mà tôi nhận được từ ông ta, đều sẽ phải được hoàn trả gấp đôi."

Ông lão không nói nữa, dường như đột nhiên đã già đi rất nhiều, ngồi một mình trên giường trong phòng ngủ, thẫn thờ nhìn các di ảnh trên bàn.

"Tôi thực sự xem ông ta như người bạn tốt nhất, nhưng ông ta lại chỉ coi tôi như một món hàng."

"Sau khi công việc kinh doanh của chúng tôi phất lên được vài năm, mọi thứ đột nhiên trở nên khó khăn. Ngày nào ông ta cũng rủ tôi đi uống rượu, luôn nói rằng muốn mượn tôi một thứ, nhưng lại không nói rõ là mượn cái gì."

"Không lâu sau, người con trai cả giúp tôi kinh doanh mất tích, khi con trai thứ và con gái út trở về thăm tôi trong tết Đoan Ngọ, thì cả hai nhà chúng nó cũng đều gặp tai nạn."

“Vào ngày hôm đó, tôi đã chuẩn bị một bàn ăn lớn, đợi đến nửa đêm, cuối cùng nhận được hết tin xấu này đến tin xấu khác.”

“Tôi đau khổ tuyệt vọng, phải nhập viện, để lại toàn bộ công việc kinh doanh cho người bạn thân nhất xử lí.”

“Tất cả người thân đều không còn nữa, hàng ngày ngoài người chăm sóc ra, chỉ có người bạn thân nhất trở về gặp tôi.”

“Ông ta giúp tôi tìm bác sĩ giỏi nhất, sử dụng loại thuốc tốt nhất, nhưng cơ thể tôi thì vẫn trở nên tồi tệ hơn từng ngày.”

“Sống đã là một chuyện rất khó khăn đối với tôi.”

“Từ từ, tôi đã đánh mất khái niệm về thời gian, ngây ngây dại dại, người bạn tốt nhất trong cuộc đời tôi lúc đó lại đến tìm tôi một lần nữa.”

“Ông ta nói mình có cách để tôi đoàn tụ với gia đình, nhưng phải trả một cái giá.”

“Lòng tôi lạnh như tro nguội đã tin lời ông ta, cho ông ta vay thứ cuối cùng của mình — Mạng sống.”

Chương 462: Liệu người xấu có thể sống đến cuối cùng?

Ông lão nhìn những tấm di ảnh xếp cạnh nhau trên chiếc bàn gỗ, những nếp nhăn trên khuôn mặt đã chụm lại vào nhau.

"Nguyện vọng của tôi thực sự đã trở thành sự thật, chỉ có điều sau khi nguyện vọng trở thành sự thực rồi tôi mới phát hiện, hóa ra chính người bạn thân nhất của tôi đã hại chết cả gia đình mình."

Căn hộ số 19 có đầy lệ quỷ và du hồn ở, lúc còn sống bọn họ bận rộn bôn ba ở những nơi khác nhau, sau khi chết đi bởi vì một sự trói buộc chung nào đó mà đều trở lại căn hộ này.

"Cậu nói xem làm sao tôi có thể không hận ông ta được chứ?"

Chuyện xảy ra đã rất lâu nhưng hận ý trong mắt ông lão vẫn không hề giảm bớt chút nào, bị chính người bạn thân nhất phản bội và bán đứng, đây chính là chấp niệm vĩnh viễn trong tim của ông.

"Ông à, nếu như ông muốn ông ta phải trả một cái giá xứng đáng, vậy hiện tại chính là một cơ hội hoàn hảo!" Hàn Phi ngồi bên cạnh ông lão xách hộp đồ ăn mang đi, nếu có người nhìn thấy cảnh này ngoài cửa sổ, có lẽ sẽ cảm thấy vô cùng hài hòa.

"Vận may của ông chủ trung tâm thương mại được đánh đổi bằng một cái giếng nước, đối với ông ta mà nói người càng quan trọng thì càng đánh đổi được nhiều thứ hơn, ông ta dựa vào cái giếng đó để có một hành trình suôn sẻ, khi gặp thất bại thì lại hy sinh người khác, nhưng bây giờ bên cạnh ông ta đã không còn ai thân thiết nữa rồi." Hàn Phi lấy điện thoại di động ra: "Thời gian trước đây nhân viên của siêu thị đồ cũ lần lượt chết từng người một, một cách rất thường xuyên, nhưng công việc kinh doanh của ông chủ cũng không cải thiện chút

nào, cái giếng đó đã không thể cho ông ta bất kì sự giúp đỡ nào nữa rồi."

"Người ích kỉ như ông ta, sớm muộn cũng sẽ nhà tan cửa nát, vợ con cũng không còn, cuối cùng chết một cách thê thảm trong đơn độc." Ánh mắt của ông lão dần dần rời những di ảnh, nhìn về phía Hàn Phi: "Tôi rất muốn giúp cậu, nhưng người nhà của tôi không thể rời khỏi căn nhà này được."

"Không thể rời đi?"

"Đây cũng là một phần của giao dịch, khi đã từ bỏ tất cả hy vọng, ông ta dẫn tôi đến bách hóa thương mại. Nói là muốn để tôi thấy sản nghiệp mà chúng tôi cùng tạo dựng nên, thực tế là ông ta muốn để tôi mở vải đen trên điện thờ ra. Dưới sự chứng kiến của điện thờ đó, tôi tự tay ném bức ảnh chụp chung của tất cả mọi người trong gia đình vào trong giếng nước. Ông ta nói chỉ có như vậy, tất cả cô hồn lạc đường mới có thể tụ hợp lại được với nhau. Có điều cái giá tương ứng phải trả là, bọn họ sẽ mãi mãi không thể rời khỏi căn nhà này được nữa, chỉ cần bước ra khỏi cửa nửa bước, linh hồn sẽ bị hút vào bên trong cái giếng nước kia, trở thành thức ăn cho điện thờ."

Hận ý của gia đình ông lão tụ hợp lại với nhau sau khi dị hóa vô cùng khủng khiếp, nhưng nếu chỉ đơn độc một mình thì còn không đáng sợ bằng đứa trẻ của Sáu Ngón.

"Nếu như cháu lấy lại bức ảnh của mọi người trong giếng nước ra, mọi người có phải là sẽ rời đi được không?" Hàn Phi mơ hồ nhớ tới đêm qua mình nhìn thấy rất nhiều bức ảnh trôi trong giếng, trong đó có ảnh chụp chung của gia đình ông lão: "Cháu có thể đặt cược cả mạng sống của mình để giúp mọi người lấy lại bức ảnh, để mọi người có thể tự do mãi mãi. Nhưng chờ sau khi cháu mang ảnh về, hy vọng mọi người cũng có thể cùng cháu đi tìm ông chủ để báo thù."

Ông lão không lập tức đồng ý ngay, đôi mắt vẩn đục của ông nhìn chằm chằm Hàn Phi một hồi lâu: "Kẻ giết rồng cũng sẽ trở thành một con rồng ác mới, hi vọng đến lúc đó cậu sẽ đưa ra lựa chọn khác với ông ta."

Trong giọng nói âm trầm ẩn chứa ý nghĩa sâu xa, thế giới ký ức này dường như được cấu thành bởi những lựa chọn khác nhau.

"Vậy là ông đã đồng ý?" Hàn Phi đứng dậy với chiếc thùng đồ ăn: "Cháu sẽ cố gắng sáng ngày mai mang bức ảnh chụp chung đó đến đây."

Mục tiêu đã đạt được, Hàn Phi đứng dậy chào hỏi di ảnh, sau đó chuẩn bị rời đi.

"Chờ một chút." Ông lão nâng phong thư trong tay lên: "Cậu không tò mò xem trong đó viết cái gì à?"

"Cháu không tò mò trong bức thư viết những gì, nhưng cháu biết ông chủ trung tâm thương mại rất coi trọng bức thư đó, chắc chắn trong đó có chứa thứ bất lợi với ông ta, thứ như vậy cháu mang theo bên người rất bất tiện, vì vậy trả nó lại cho chủ cũ là cách an toàn nhất." Bức thư kia đã bị rách nát một cách nghiêm trọng, nét chữ mơ hồ, nếu vội vàng mở ra, ngược lại sẽ phá hủy nó mất.

"Trong bức thư này chứa đựng một chút hối hận của cuối cùng của ông chủ cậu, trong thư, ông ta có nhắc đến tên một người phụ nữ với tôi. Người phụ nữ đó là vợ cũ của ông ta, tên là Từ Mộng, rất thích mặc váy. Ông chủ của cậu còn cất giữ chiếc váy mà cô ấy yêu thích nhất lúc còn sống ở trong nhà, có điều khi tôi bị đưa đến chiếc giếng trong bách hóa thương mại, tôi thấy chiếc váy đó cũng đã bị ném xuống dưới giếng rồi." Ông lão hôm nay dường như đã nói quá nhiều, sắc mặt trở nên nhợt nhạt hơn, mạch máu trên cơ thể giống như những sợi dây xích nhỏ quấn quanh da.

"Từ Mộng….." Hàn Phi nhìn thấy một người phụ nữ trên tầng ba của bách hóa thương mại không ngừng thử váy, cô ấy dường như chính là vợ cũ của ông chủ: "Cháu hiểu rồi, cháu sẽ cố gắng lấy chiếc váy với bức ảnh ra."

"Không chỉ có cô ấy đâu." Ông lão giơ ngón tay lên: "Tôi thấy trong gói hàng của cậu vẫn còn một bộ tóc giả. Em trai của ông chủ cậu lúc còn sống chính là đã đội bộ tóc giả đó. Cậu ấy giúp ông ta tổ chức nhiều hoạt động từ thiện khác

nhau, mới chỉ có vài năm đã mua được một ngôi nhà mới ở đầu nguồn sông Sa Hà này."

"Ông chủ trung tâm thương mại còn có em trai sao? Nhưng cháu nhớ là ông ta vẫn luôn chỉ có một mình mà."

"Em trai cũng không thoát được khỏi bàn tay độc ác của ông ta, cậu có thể mang bộ tóc giả đó đến số 10 khu 4 đầu nguồn sông Sa Hà xem thử." Ông lão nhặt một chiếc lá dong trên mặt đất lên, nhìn những đường gân màu máu trên đó, đưa tay ra xoa nhẹ, như chạm vào da thịt của chính đứa con mình: "Cậu cầm chiếc lá dong này đi, có lẽ sẽ giúp được cậu một chút."

"Được, bây giờ cháu sẽ đi ngay."

Hàn Phi ghi nhớ lời của ông lão, lập tức rời đi.

Bước ra khỏi khu nhà ở, khi ánh mặt trời lại chiếu vào người, nhịp tim của Hàn Phi cuối cùng cũng trở lại bình thường.

Áp lực mà cả gia đình đó mang đến cho hắn quá lớn, nếu như không phải cuối cùng ông lão xuất hiện, có thể hắn đã bị xé thành trăm mảnh rồi.

"Cảm giác như đang biểu diễn xiếc đi dây vậy, nếu không cẩn thận, thì sẽ bị thịt nát xương tan." Hàn Phi cảm thấy sau này nếu mình không làm diễn viên nữa, thực sự có thể xem xét làm cảnh sát, nếu như hắn đi làm nội gián, thì không cần đồng nghiệp ra tay giúp đỡ, vài ngày sau là có thể trở thành thủ lĩnh băng đảng, vài tháng sau nói không chừng có thể dẫn mọi người đi đầu thú.

Cố ý tránh camera giám sát, Hàn Phi xách theo thùng đồ ăn đi thẳng đến số 10 khu 4 đầu nguồn sông Sa Hà, xung quanh tòa nhà này trồng rất nhiều hoa nhỏ màu trắng.

Bây giờ đang là mùa đông, trong ấn tượng của Hàn Phi không có loại hoa nhỏ màu trắng nào nở vào mùa đông cả.

Càng quỷ dị hơn là, hai mắt của hắn nhìn thấy lại hoàn toàn khác nhau.

Trong mắt phải khắp nơi đều là những đóa hoa nhỏ tao nhã, nhưng trong mắt trái lại nhìn thấy một vùng đầu lâu trẻ sơ sinh đang đung đưa.

“Những bông hoa này có chút tà khí.”

Tiếp tục đi về phía trước, khi Hàn Phi đi đến lối vào của hành lang, phát hiện một người phụ nữ trung niên đang đứng trong vườn cắt tỉa hoa và cây cỏ.

“Cô ơi, cô có thể giúp cháu mở cửa hành lang được không?” Hàn Phi hơi khó khăn xách thùng đồ ăn dừng lại bên cạnh người phụ nữ trung niên.

“Tôi không sống trong tòa nhà này, tôi chỉ thấy hoa viên ở đây không ai chăm sóc vì vậy đến tưới nước cho chúng.” Cô này rất tốt bụng, nói chuyện cũng nhẹ nhàng, vô cùng dịu dàng: “Có phải cậu nhìn nhầm địa chỉ rồi không? Tôi nhớ không có ai sống trong tòa nhà này cả.”

“Không thể nào?”

“Chủ nhân đầu tiên của tòa nhà này là một thanh niên giàu có. Cậu ấy quan tâm, giúp đỡ rất nhiều trẻ em, cùng với anh trai thành lập quỹ từ thiện nhưng ông trời lại không có mắt. Cậu ấy đã chết đuối vào đêm sinh nhật thứ 30 của mình. Anh trai thì đau khổ tuyệt vọng, nên đặc biệt giữ lại ngôi nhà này để tưởng nhớ người thân duy nhất của mình.” Người phụ nữ trung tuổi thương cảm chia sẻ: “Haizz, có rất nhiều đứa trẻ được cậu ấy giúp đỡ, sau khi trưởng thành đã quay lại đây, mang theo rất nhiều thứ để cúng tế, nhưng anh trai cậu ấy nhất quyết không cho bọn trẻ phải tiêu tiền, chỉ để chúng trồng một cây hoa trước nhà. Theo thời gian, tòa nhà này đã trở thành tòa nhà đẹp nhất ở đầu nguồn sông Sa Hà.”

Người phụ nữ trung niên rất khéo ăn nói, không ngừng giới thiệu cho Hàn Phi biết gia chủ đã làm được bao nhiêu việc tốt, là một người giỏi giang đến mức nào.

“Làm từ thiện ba năm, sau đó mua được căn nhà đắt nhất ở đầu nguồn sông Sa Hà, thật sự rất lợi hại.” Hàn Phi chờ sau khi người phụ nữ trung niên rời đi, một mình đi đến lối vào hành lang.

Trước đây Hoàng Doanh đã mang cho hắn một cuốn sách kỹ năng mở khóa từ thế giới tầng cạn, Hàn Phi cũng tranh thủ thời gian rảnh rỗi nghiên cứu nó, hắn chuẩn bị quan sát một chút loại khóa cửa, thử sử dụng các kỹ năng mở khóa, nhưng ai biết rằng chỉ cần kéo nhẹ một cái, cửa đã mở ra rồi.

Cánh cửa sắt nhìn thì tưởng chắc chắn vậy mà lại không khóa, chỉ là để che đậy thôi.

"Em trai của ông chủ trung tâm thương mại luôn giúp ông ta làm từ thiện, trong phòng của ông ấy có lẽ sẽ tìm được một số manh mối."

Nhìn từ bên ngoài, tòa nhà này là tòa nhà đẹp nhất trong toàn bộ đầu nguồn sông Sa Hà, nhưng sau khi bước vào hành lang, có thể nhìn thấy những cánh hoa trắng tàn héo và đủ loại đồ lặt vặt bốc mùi hôi thối ở khắp nơi.

"Những đứa trẻ mà ông chủ trung tâm thương mại đã từng giúp đỡ trồng hoa ở đây, ông ta đang tìm kiếm mục tiêu giao dịch mới à?"

Nhặt một cánh hoa tàn tạ dưới đất lên, mắt phải Hàn Phi nhìn thấy là hoa, nhưng mắt trái lại nhìn thấy một con thiêu thân màu trắng.

"Đúng là một thế giới quỷ dị điên rồ."

Đến căn hộ số 10, Hàn Phi vừa giơ tay lên chuẩn bị gõ cửa, thì chiếc cửa chống trộm đã tự mở ra.

"Có người?"

Xách thùng đồ ăn dừng lại ở cửa, khi Hàn Phi đang do dự có nên đi vào không, thì trong phòng khách đột nhiên truyền đến một tiếng động.

"Bụp!"

Nhìn theo hướng tiếng động, khung ảnh treo trong phòng khách rơi xuống đất, một tấm ảnh cũ ố vàng đáp xuống trước mặt Hàn Phi.

Trong bức ảnh có hai người đàn ông với ngoại hình và khí chất hoàn toàn khác nhau, trong đó người thấp hơn là ông chủ

trung tâm thương mại, người còn lại thì khôi ngô tuấn tú, nhưng một phần da trên mặt có màu sắc rõ ràng khác biệt với da những chỗ khác, hình như là làm phẫu thuật ghép da trong một bệnh viện không chính quy."

"Đó chính là em trai của ông chủ Cốc?"

Lấy bộ tóc giả trong thùng đồ ăn ra, Hàn Phi mở cửa đưa nửa người vào nhà.

Trong phòng khách được bài trí khá sang trọng, treo đầy ảnh của một người đàn ông, người đó có vẻ rất thích cái đẹp, lại có vẻ rất không hài lòng với khuôn mặt của mình, khuôn mặt của anh ta trong mỗi bức ảnh đều không giống nhau.

"Đừng đứng ở cửa như vậy, vào đi." Trong phòng truyền ra một giọng nói rất mệt mỏi, chủ nhân của giọng nói dường như đang ốm nặng.

"Đã làm phiền rồi, tôi có một thứ muốn tặng."

Bước trên sàn nhà đầy bụi, Hàn Phi còn chưa bước được mấy bước, đã nhìn thấy một sợi tóc đen vắt ra từ khe cửa phòng ngủ.

"Đi đến đây, tôi ở đây." Giọng nói nghe rất kì lạ, như thể có thứ gì đó không ngừng tuôn ra từ miệng người nói.

Cửa phòng ngủ chậm rãi mở ra, không phải chủ nhân, mà là một bó tóc đen bẩn thỉu.

"Giúp tôi với, tôi không thở được nữa, bụng tôi cứ mọc ra tóc, giúp tôi với!"

Tóc đen dính vào bức tường, tràn qua hành lang như lũ, lao thẳng về phía Hàn Phi.

"Tôi chỉ giao đồ ăn thôi, còn cắt tóc thì phải trả thêm phí đấy." Chiếc nhẫn không có phản ứng, Hàn Phi càng trở nên táo bạo hơn, hắn nắm chặt con dao không lưỡi.

"Tái sinh!"

Mặt trời cuối cùng cũng chiếu rọi trên căn gác lâu năm tối tăm, Hàn Phi giẫm lên mái tóc đen đi tới cửa phòng ngủ.

Tay vung dao xuống, "dòng sông" màu đen bị cắt đứt trong tích tắc.

Không dừng lại, Hàn Phi đã ngược dòng tóm lấy người đàn ông đang chìm trong mái tóc đen.

Dùng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, Hàn Phi cảm nhận được sự đau khổ và hối hận trong lòng người đàn ông, nhưng không hề cảm thấy một chút hận ý nào.

"Anh đã biến thành quỷ như thế này rồi, vậy mà nội tâm không có hận sao?"

Thực lực của người đàn ông có lẽ tương đương với oán niệm vừa hình thành, điều này khiến Hàn Phi tự tin trở lại.

Cuối cùng cũng tìm được người dễ bắt nạt, Hàn Phi thử kéo anh ta ra phòng khách, nhưng tóc của người đàn ông này đã mọc dài kín cả phòng ngủ, sau khi cắt đi thì những sợi tóc mới rất nhanh lại mọc lại.

"Cám ơn cậu, tôi đã thấy tốt hơn rất nhiều rồi." Chỉ cần người đàn ông mở miệng nói, tóc tai sẽ bay ra khỏi miệng, người anh ta gầy như cây gỗ, nhưng bụng lại cao cao phồng lên, vô cùng dị dạng.

"Anh là em trai của ông chủ trung tâm thương mại à? Trong ảnh trông anh khôi ngô tuấn tú vậy, sao hiện tại lại trở thành bộ dạng này?"

"Tôi….." Người đàn ông yếu ớt liếc nhìn Hàn Phi, sau khi cân nhắc một hồi, mới hỏi câu đầu tiên: "Anh trai tôi chết chưa?"

"Hai người đúng là tình cảm nồng nàn, vừa mở miệng đã hỏi câu trực tiếp như vậy." Hàn Phi lắc lắc đầu: "Nếu như ông ta chết rồi, tôi cũng không phải đến tìm anh."

"Vẫn chưa chết sao? Anh ta đem vợ, con, bạn tốt nhất, người thân duy nhất toàn bộ đẩy xuống giếng, người như vậy tại sao lại vẫn còn sống?" Người đàn ông nằm ở trên giường, hai mắt thất thần, trên đầu anh ta có một vết sẹo rất rõ, dường như là bị lửa thiêu rụi.

Chương 463: Cách duy nhất để trở thành chủ nhân điện thờ

"Người xấu nhất định sẽ chết, nhưng không nhất định sẽ chết trước người tốt."

Hàn Phi không ngừng dùng dao tái sinh chặt đứt tóc mọc ra từ trong mồm của người đàn ông: "Tôi thấy anh không hề biểu hiện ra hận ý mãnh liệt cho lắm, anh trai đã hại anh thành như thế này, vậy mà trong mắt anh hình như chỉ có hối hận, không có căm thù."

"Anh ấy từng để tôi lựa chọn, nhưng tôi đã đưa ra lựa chọn sai lầm." Người đàn ông ra sức chuyển động cái đầu, anh ta nhìn chằm chằm vào cửa sổ đóng ván gỗ: "Lâu lắm rồi không mở miệng, tôi đã quên mất phải nói chuyện với con người như thế nào rồi, cảm giác như trở lại lúc còn nhỏ, tính cách tôi nhút nhát nội tâm, ngoại hình lại trông giống như con gái, hễ gặp người lạ là căng thẳng."

"Lúc đó tôi thường đi theo phía sau anh trai, tính cách anh ấy hoàn toàn ngược lại. Lòng tự tôn rất cao, không thích nghe theo mệnh lệnh của người khác, làm việc gì cũng rất có chủ kiến."

"Tôi vẫn luôn coi anh ấy là tấm gương, anh ấy bảo gì tôi nghe nấy, cho đến sau này vào một ngày, anh trai đốt thứ gì đó, không cẩn thận làm lửa lan ra khắp nhà."

"Rất nhanh khói bốc lên khắp nơi, lúc đó tôi đang bị khóa trong phòng, không ngừng gào khóc, đã bị hoảng sợ đến mức hoàn toàn suy sụp."

"Lúc đó chính anh trai đã phá khóa cửa cứu tôi ra, lửa mặc dù là do anh đốt, nhưng tôi bị ngọn lửa làm cho bỏng nặng cũng là anh ấy cứu ra."

"Sau khi xảy ra hỏa hoạn, chúng tôi đã chuyển nhà, cũng bắt đầu từ lúc đó, thái độ của bố mẹ với anh trai phát sinh thay đổi, động một cái là la mắng và đánh đập."

“Anh trai tôi là một người vô cùng kiêu ngạo, thậm chí còn hơi biến thái một chút, lúc nào cũng cho rằng mình không làm sai.”

“Trong một lần cãi vã, anh ấy đã bỏ nhà ra đi, từ đó trở đi cũng không bao giờ bước vào cửa nhà nữa.”

“Bố mẹ tôi thực ra cũng có hối hận, thử đi tìm anh ấy, nhưng căn bản không tìm thấy.”

“Qua vài năm, bố mẹ nghe ngóng được anh ấy đang mở một cửa hàng nhỏ ở phía nam, muốn đi thăm, nhưng ai ngờ được trên đường đi lại xảy ra tai nạn.”

“Tôi đã gặp lại anh trai mình sau một thời gian dài ở đám tang của bố mẹ, anh ấy đã hoàn toàn thay đổi, đôi mắt như giếng sâu không thấy đáy, khuôn mặt đầy vẻ giả dối, dường như đang đeo một chiếc mặt nạ không thể nào tháo xuống được nữa.”

“Không biết từ khi nào, anh trai đã trở thành một người xa lạ.”

“Lại qua vài năm, anh ấy từ phía nam trở về Sa Hà, anh ấy đã trở thành một ông chủ lớn, nhưng lại chỉ có một thân một mình.”

“Anh ấy chủ động tìm đến tôi, dáng vẻ nhiệt tình kích động đó khiến tôi cảm thấy hơi sợ hãi.”

“Dưới sự cám dỗ của tiền bạc, tôi bắt đầu làm việc giúp anh ấy, trở thành phụ tá đắc lực, cũng dần dần biết được rất nhiều bí mật của anh ấy.”

“Anh trai tôi thường tin tưởng tôi một cách vô điều kiện, cái gì cũng nói cho tôi biết, tôi cứ tưởng đây là đặc quyền của người thân, sau này tôi mới biết, ngay ngày mà anh ấy gặp lại tôi, đã định sẵn kết cục cho tôi rồi.”

“Sau khi gặp lại anh trai, tôi đã có một cuộc sống mà trước đây có mơ cũng không dám, có được danh tiếng, tiền bạc và vô số ánh mắt ngưỡng mộ của người ngoài.”

“Tôi không để ý việc anh trai tôi thay đổi, dần dần cũng trở thành một con người giống như anh ấy.”

“Năm này qua năm khác, công việc làm ăn của anh tôi bỗng trở nên khó khăn, không có bất kì dấu hiệu gì, cảm giác như may mắn đã dùng hết rồi vậy.”

“Tôi nhớ rất rõ đêm đó khi anh em tôi đang uống rượu giải sầu, anh trai ngà ngà say đột nhiên nói, ngọn lửa anh ấy đốt khi còn nhỏ suýt chút nữa giết chết tôi, khiến mặt tôi biến dạng, nên anh ấy muốn tặng cho tôi một món quà để bù đắp.”

“Anh ấy lấy điện thoại di động, chìa khóa nhà và ví của tôi để trên bàn, rồi nói với tôi, bây giờ anh ấy có thể cho tôi hai lựa chọn: thứ nhất rời khỏi Sa Hà ngay lập tức, không được mang theo tất cả tiền bạc và vật phẩm liên quan đến anh ấy; thứ hai nghe anh ấy kể về bí mật sâu kín nhất trong trái tim mình.”

“Lúc đó tôi cho rằng anh ấy đã uống nhiều rồi, căn bản không để ý, nên đã chọn lựa chọn thứ hai.”

“Anh trai đã nói cho tôi biết bí mật cuối cùng của anh ấy. Anh ấy đưa tôi đến một cái giếng, yêu cầu tôi tìm bức ảnh của mình trong giếng.”

“Tôi đã tìm kiếm trong cái giếng đó rất lâu, nhưng không tìm thấy gì. Cuối cùng, tôi chỉ thấy cơ thể của mình đang chìm dần.”

“Đúng vậy, tôi nhìn thấy một cái tôi khác đang chìm xuống, chỉ là cái tôi đó không đội tóc giả, vết sẹo gớm ghiếc trên đỉnh đầu đều lộ ra hết.”

“Tôi bắt đầu cảm thấy sợ hãi và hoảng loạn, khi tôi hoàn toàn chìm trong bóng tối, anh trai mới kéo tôi lên khỏi mặt nước.” Người đàn ông nhìn chằm chằm vào bộ tóc giả trên tay Hàn Phi với nụ cười đáng sợ trên mặt.

“Lúc đầu tôi nghĩ mình đã thoát chết, nhưng khi định mở miệng cảm ơn anh trai, tóc lại mọc ra từ miệng. Tôi kinh hãi nhìn chính mình, hóa ra tất cả mọi thứ của tôi đều đã bị ném xuống giếng, chỉ có một đoạn ý thức mơ hồ vẫn còn trên bộ tóc giả mà anh ấy đã tặng cách đây rất lâu.”

“Tôi nhớ anh trai tôi đã nói rất nhiều với điện thờ bên cạnh giếng. Anh ấy dường như đang cầu xin thần linh lấy đi ý thức

của tôi, đổi lại anh ấy sẽ bỏ nhiều thứ hơn vào giếng."

"Chuyện xảy ra tiếp theo tôi không nhớ nữa, tôi mở mắt ra và thấy mình đã trở về nhà, bị nhốt chặt trong căn phòng này, tiếp tục tận hưởng ánh mắt 'ngưỡng mộ' của mọi người."

Hàn Phi nghe xong lời của người đàn ông, nhìn xuống chiếc thùng đồ ăn, hắn chỉ là làm theo gợi ý của chiếc nhẫn, từ trong nhà kho dưới tầng hầm lấy ra vài thứ âm khí nặng nhất và dễ mang theo nhất, không ngờ đằng sau những thứ này đều có liên quan đến tính mạng con người.

"Mỗi một kệ hàng ở nhà kho dưới tầng hầm đều có ít nhất một món đồ cũ phát tán ra âm khí, ông chủ trung tâm thương mại là cố ý thu thập những món đồ cũ này."

Siêu thị đồ cũ chỉ là vỏ bọc, mọi thứ đều phục vụ cho điện thờ đó.

Hàn Phi cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, giúp người đàn ông cắt đứt tóc mọc ra từ miệng lần cuối: "Bi kịch này phải kết thúc thôi, bây giờ tôi thậm chí còn nghi ngờ những người đầu tiên mà anh trai anh giết chính là bố mẹ mình."

"Không thể nào!"

"Không có gì là không thể, anh có lẽ còn hiểu anh trai mình hơn tôi đấy." Hàn Phi áp dao tái sinh vào cổ người đàn ông: "Tôi đến đây không phải để nghe anh hồi tưởng về quá khứ, anh biết tất cả bí mật của anh trai mình, có lẽ cũng biết làm thế nào để giải thoát cho ông ta chứ?"

"Giết chết anh ấy cũng không thể giải quyết vấn đề, bởi vì điện thờ và cái giếng đó vẫn còn." Người đàn ông cười thê thảm, lắc lắc đầu.

"Anh muốn tôi phá hủy điện thờ?"

"Cậu có thể phá hủy điện thờ bên trong trung tâm thương mại kia, nhưng cậu làm thế nào để phá hủy điện thờ trong trái tim con người? Chỉ cần vẫn có người tin rằng đem 'thứ' quan trọng nhất bỏ xuống giếng là có được đền đáp tương đương, vậy điện thờ sẽ tồn tại vĩnh viễn." Ánh mắt người đàn ông từ trên bộ tóc giả rời đi, nhìn chằm chằm Hàn Phi: "Cho dù anh

tôi chết, thì người biết chuyện này có khi nào sẽ trở thành người tiếp theo không?"

"Vậy ý của anh là bảo tôi giết hết tất cả những người biết chuyện này?" Cách suy nghĩ của Hàn Phi tương đối thẳng thắn, toàn bộ điểm thuộc tính của hắn đều cộng vào thể lực.

Người đàn ông không trả lời, một lúc sau anh ta tiếp tục nói: "Cậu hãy ghi nhớ một điểm, cậu có thể biết sự tồn tại của điện thờ, không phải vì anh trai tôi chọn trúng cậu đến làm nhân viên, mà vì điện thờ đó cảm nhận được các người đều là cùng một loại người."

"Tóm lại, giải pháp bây giờ là giết hết tất cả những ai tin vào sự tồn tại của điện thờ, chờ sau khi tất cả đều bị giết hết, tôi sẽ nghĩ cách phá hủy nó." Hàn Phi lặp lại một lần thứ tự nhiệm vụ.

"Hoặc cậu có thể sử dụng một phương pháp uyển chuyển hơn, chẳng hạn như khiến cho mọi người trên thế giới này không ai tin vào sự tồn tại của điện thờ." Người đàn ông nói rất chậm, khi anh ta nói điều này có chút khẩn cầu trong ánh mắt.

"Không có ai tin vào sự tồn tại của điện thờ?" Biểu cảm của Hàn Phi vô cùng quỷ dị, cần phải biết bên trong thế giới ký ức này, thứ duy nhất thực sự tồn tại chính là điện thờ.

Hắn phải ở trong một thế giới hoàn toàn giả dối này, phủ nhận sự thật duy nhất, đây dường như cũng từng là nguyện vọng của chủ nhân điện thờ.

"Mình hình như đã hiểu ra rồi, ôm ý tưởng trở thành chủ nhân điện thờ, có lẽ vĩnh viễn cũng không thể thực sự trở thành chủ nhân mới của điện thờ được. Chỉ khi khiến tất cả mọi người đều quên nó đi, thì mới có một khởi đầu mới và một lựa chọn mới."

Chương 464: Bọn họ chính là tế phẩm của ông

"Chẳng trách Mười Ngón bọn chúng mò mẫm mười năm rồi vẫn không thành công, ôm suy nghĩ trở thành chủ nhân điện thờ đi tìm kiếm, có khả năng vĩnh viễn cũng không thể thực sự điều khiển được điện thờ."

Thế giới ký ức này là do chủ nhân điện thờ để lại, tất cả các sự vật đều có tiêm nhiễm dấu vết của anh ta, tất cả những thứ xảy ra trong thế giới này đều là tiếc nuối của anh ta.

Sự xuất hiện của điện thờ đã thay đổi cuộc đời, khiến anh ta trở thành tồn tại không thể nhắc đến, nhưng cũng chính vì sự tồn tại của điện thờ, mà mọi bi kịch đã xảy ra.

Muốn có được sự công nhận của chủ nhân điện thờ, chỉ có thể không ngừng đi bù đắp tiếc nuối, mà trở thành chủ nhân của điện thờ cũng là một trong những tiếc nuối của anh ta.

"Hình như tôi đã biết phải làm như thế nào rồi." Hàn Phi nắm chặt cán dao trong tay.

"Cậu….. tốt nhất vẫn không nên manh động." Người đàn ông cảm thấy những điều mình nói lúc trước đã công cốc rồi, anh ta phát hiện Hàn Phi cũng là một người rất có chủ kiến, thậm chí còn nhìn thấy một chút bóng dáng ma quỷ từ trên người hắn: "Giết chóc không giải quyết được bất kì vấn đề nào đâu, nếu như có cơ hội, cậu có thể thử đến căn nhà của anh tôi xem xem. Trong nhà của anh ấy có giam cầm hai con quái vật, một con có miệng được gọi là chân tướng, một con có mắt được gọi là lương tâm."

Dường như là sợ Hàn Phi sẽ trở thành tồn tại còn điên rồ hơn anh trai mình, người đàn ông chủ động nói ra nhược điểm của người anh.

Sau khi anh ta nói ra bí mật của anh trai mình, tóc đen nhiều gấp mười lần lúc trước đâm ra từ trong miệng, hình như anh ta đã vi phạm một điều cấm kỵ nào đó.

“Hai con quái vật đó đều sợ lửa! Hãy tìm được chúng! Làm rõ tại sao anh tôi lại biến thành như vậy, cậu phải tránh đường cũ của anh ấy, nếu không cậu cũng sẽ bị điện thờ trói buộc mà mất hết những thứ quan trọng trong cuộc đời!”

Mái tóc đen xé toạc miệng người đàn ông, nhấn chìm anh ta ở phía dưới cùng.

Hàn Phi cố gắng cứu người đàn ông, kết quả ngay cả mình cũng suýt chút nữa bị mắc kẹt trong mái tóc đen của anh ta, hắn phải cố gắng hết sức mới thoát được ra khỏi phòng ngủ.

Nhìn căn phòng đầy ảnh, Hàn Phi nâng khung ảnh rơi trên mặt đất lên.

“Em trai của ông chủ Cốc cũng nhắc đến con quái vật tên là chân tướng kia, điều này giống hệt với nhắc nhở của vị khách nữ thuê căn hộ số 13, xem ra mình thực sự phải đi một chuyến rồi.”

Từ trong miệng của người đàn ông Hàn Phi biết được thông tin chủ chốt, hắn phải làm rõ ông chủ trung tâm thương mại đã từng bước biến thành một tên điên như thế nào, sau đó khi mình kế thừa điện thờ, tránh phát sinh chuyện tương tự.

Một “người xấu” sinh ra với bộ não không bình thường lại có nhiều khuynh hướng bạo lực khác nhau, dưới sự trợ giúp giáo dục sau này và môi trường tổng thể, trở thành một “người tốt” phù hợp tiêu chuẩn đạo đức quần chúng.

Một người tốt sinh ra tính cách đơn thuần và luôn dùng tiêu chuẩn đạo đức cao để yêu cầu bản thân, cũng có khả năng dưới một bước ngoặt nào đó, dần dần rơi xuống vực sâu.

Vào thời đại của Hàn Phi, có một ngành tâm lý học chuyên nghiên cứu về chi nhánh của bọn họ, gọi là tâm lý học biến thái.

Đúng lúc Hàn Phi cũng có hiểu về môn khoa học này, hắn vẫn còn nhớ mình dường như đã từng bị nghiên cứu.

Hàn Phi đã từng gặp qua rất nhiều người xấu, cũng từng gặp ma quỷ điên cuồng mất trí như Cánh Bướm, những kẻ mất đi lương tâm này, biến đổi bệnh lý tâm sinh lý của bọn họ

thường đều tồn tại một nguyên nhân nào đó, nguyên nhân này chính là nơi thắt nút tất cả mọi manh mối, cởi nó ra mới có thể nhìn thấy chân tướng của tất cả.

Rời khỏi nhà người đàn ông, Hàn Phi đi thẳng đến số 1 đầu nguồn sông Sa Hà.

Đang đi trên đường của một khu dân cư, Hàn Phi đột nhiên phát hiện ra một chuyện.

Khu số 1 và khu số 9 của đầu nguồn sông Sa Hà được phân bố thành một vòng tròn, bố cục tổng thể rất giống với một cái giếng.

"Ở giữa chín khu vực là một hồ nước nhân tạo, nước hồ được lấy từ sông Sa Hà."

Hàn Phi cố ý đi đường vòng, đi về phía hồ nước nhỏ, nhưng còn chưa đi đến nơi hắn đã có một dự cảm rất xấu, như thể hồ nước kia tượng trưng cho bất hạnh và chết chóc.

Cảm giác tương tự trước đây Hàn Phi cũng đã từng có, vào đêm đưa Vương Bình An về nhà, khi đi ngang qua sông Sa Hà, hắn đã cảm thấy sợ hãi khi nhìn thấy nước sông, như thể nước sông đang chậm rãi chảy kia sẽ nuốt chửng mọi thứ, rửa sạch mọi ký ức vậy.

"Xung quanh hồ nước đều là camera giám sát, những camera giám sát kia đang giám sát cái gì? Sợ có người câu cá ở hồ? Hay là sợ có người vào trong hồ trộm thứ gì?"

Đi dọc theo bờ ngoài của hồ nhân tạo đến khu số 1, có hai đội bảo vệ đang tuần tra ở đây, Hàn Phi vừa tiến đến đã bị chặn lại.

Không ai có thể tùy tiện tiếp cận nơi ở của ông chủ trung tâm thương mại, muốn vào thăm hỏi cũng phải đặt lịch hẹn và đăng ký trước.

Chỉ dựa vào sức của một mình Hàn Phi thì không thể nào vào trong được, cố ý xông vào cũng sẽ bị bại lộ ngay, sau khi xem xét kĩ lưỡng, hắn quyết định rời đi trước.

Hắn chuẩn bị chờ lấy được ảnh trong giếng, sau khi thả toàn bộ người nhà của ông lão ra, rồi mới cùng hành động với

bọn họ.

“Thế giới đã bắt đầu dị hóa, lúc này phải cố gắng hết sức tụ hợp được nhiều sức lực bên cạnh mới được.”

Rời khỏi đầu nguồn sông Sa Hà, Hàn Phi ra khỏi cổng đi tìm Vương Bình An, đứa trẻ này mặc áo khoác của hắn đang đứng bên đường xem mèo hoang đánh nhau.

“Cậu, cơm trắng cậu đã giao được chưa?”

“Giao được rồi, anh nói không sai, cả nhà bọn họ đều là những người tốt bụng.” Hàn Phi và Vương Bình An đổi lại quần áo cho nhau xong, hắn cho gói đồ vào thùng đồ ăn, lấy những thứ dễ mang theo nhét thẳng vào túi áo của mình.

Sau khi hoàn thành mọi việc, hắn đi xe đạp điện, tranh thủ thời gian lao đến bách hóa thương mại.

Cả đường chạy xe rất nhanh, khi Hàn Phi khi sắp đến trung tâm thương mại, liền trả xe lại cho Vương Bình An, bảo anh ta về nhà nghỉ ngơi trước, còn mình thì chạy đến cửa C của trung tâm thương mại.

Ban ngày, bách hóa thương mại cũng hơi vắng vẻ, căn bản không có nhiều khách, rất nhiều cửa hàng đều đã đóng cửa hoặc treo biển “Cho thuê lại cửa hàng.”

“Công việc kinh doanh của ông chủ quả nhiên càng ngày càng khó khăn, chẳng trách ông ta lại vội vàng như vậy.”

Vận may mượn đến rồi sẽ có ngày dùng hết, thứ không thuộc về ông ta, có trả giá bao nhiêu cũng rất khó giữ lại được.

Bước vào trung tâm thương mại, vẻ mặt và phong thái của Hàn Phi đều thay đổi, vết thương ở chân dường như cũng nghiêm trọng hơn gấp mấy lần, bước đi đều là khập khiễng.

Những người mua hàng thấy Hàn Phi đều né tránh, có lẽ bọn họ sợ hắn đột nhiên ngã ra rồi đổ lỗi cho mình.

“Sao bây giờ cậu mới tới!” Chu Uy nhìn thấy Hàn Phi liền tức giận nói: “Lề mà lề mề, cậu có biết đêm qua có kẻ trộm vào siêu thị không!

Đối với loại người như Chu Uy, Hàn Phi đã nhìn thấu hết, có chút quyền thế, thích ngang ngược với cấp dưới, mình bị ức hiếp thì sẽ trút lên đầu người khác.

"Tối qua lúc tôi trông coi siêu thị, mọi thứ đều bình thường." Hàn Phi căn bản không thèm để ý đến Chu Uy, hắn cũng lười ngẩng đầu lên nhìn mặt gã, chỉ chú ý đi về phía trước.

"Thái độ của cậu là gì vậy hả?" Chu Uy nắm lấy cánh tay Hàn Phi: "Lãnh đạo kêu cậu đến ngay, cậu nhìn đồng hồ xem bây giờ là mấy giờ rồi?"

"Nếu anh còn không buông tay, tôi sẽ nằm lăn ra đây rồi gọi cảnh sát đấy?" Hàn Phi chỉ vào chân bị thương của mình: "Anh là quản lý của trung tâm thương mại, không phải là ông chủ ở đây, sau này nói chuyện với tôi thì chú ý một chút."

"Tôi nói chuyện với cậu còn cần phải chú ý sao?" Đám mỡ trên má Chu Uy bắt đầu run lên, nhưng gã thực sự cũng không làm khó gì được Hàn Phi, siêu thị đồ cũ là ông chủ trung tâm thương mại mở ra, về lý mà nói không thuộc quyền quản lý của gã.

"Chu Uy, siêu thị đồ cũ mà tôi đang làm việc này, đã liên tục có rất nhiều nhân viên mất tích và bị thương, anh cho rằng tôi sẽ còn làm việc ở đây bao lâu nữa?" Hàn Phi đưa tay ra vỗ vỗ mặt Chu Uy: "Bây giờ tôi chẳng sợ cái gì hết, vậy nên tốt nhất anh hãy chú ý một chút."

Một đêm không gặp, cảm giác mà Hàn Phi mang đến cho người ta rõ ràng đã khác trước, thực ra đây cũng là hắn cố ý biểu hiện ra.

Đêm qua hắn đã may mắn sống sót trong ảo giác của chủ nhân điện thờ, hắn biết rằng ngày hôm qua là một bước ngoặt lớn của anh ta.

Sau khi trải qua sự phản bội của bố mình và sự tra tấn của bọn côn đồ, chủ nhân điện thờ thoát chết đã bắt đầu chủ động ôm lấy bóng tối.

Kéo cơ thể mệt mỏi của mình, Hàn Phi đi ngang qua Chu Uy, mở cửa siêu thị đồ cũ ra.

Ding dong, ding dong…

Hàn Phi bước vào bên trong, lúc này trong siêu thị có mấy người đàn ông vạm vỡ đang đứng, hình như là vệ sĩ của ông chủ trung tâm thương mại.

"Ông ta rốt cuộc đã làm bao nhiêu chuyện xấu xa? Làm sao mà đi đâu cũng dẫn theo một đống người thế?"

Hàn Phi vừa đến siêu thị đã bị mấy tên vệ sĩ nhìn chằm chằm, như thể hắn là một nhân vật nguy hiểm lắm vậy.

"Các anh cứ đứng ở đây không nhúc nhích gì là sao?" Hàn Phi liếc nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất và những chiếc kệ lật úp: "Siêu thị lộn xộn đến thế này rồi, các anh không biết giúp đỡ thu dọn một chút à?"

Hàn Phi còn muốn nói cái gì nữa, bỗng nhiên từ sâu trong siêu thị truyền đến một trận ho khan.

Nhìn theo tiếng nói, người đàn ông họ Cốc đang đứng bên cạnh điện thờ.

Tấm vải đen rơi xuống đất, điện thờ bị hư hại nghiêm trọng, tất cả các hoa văn trên bức tường bên trong đều bị gạch xóa, cửa điện thờ cũng bị đập vỡ mất một cánh.

Ông chủ Cốc quay lưng về phía Hàn Phi, sự chú ý của ông ta dường như hoàn toàn tập trung vào điện thờ.

Khiến cho nội tâm Hàn Phi thậm chí xuất hiện một chút kích động, muốn trực tiếp lấy con dao tái sinh ra, cho ông chủ trung tâm thương mại một nhát.

"Ông chủ, tối hôm qua bên trong siêu thị có bị hư hại nghiêm trọng gì không?"

Nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, người đàn ông chậm rãi quay người lại, ông ta nhìn chằm chằm vào mắt hắn rồi nói: "Cậu đã nhìn thấy Thần chưa?"

Câu hỏi của ông chủ Cốc hoàn toàn khác với những gì Hàn Phi tưởng tượng, hắn nhẹ nhàng lắc đầu.

"Tôi cũng chưa từng thấy, nhưng tôi nghe nói chỉ cần bày đủ tế phẩm lên trên bàn cúng thì thần linh sẽ xuất hiện. Ngày

xưa người ta thích dùng bò, lợn, cừu để tế thần, tôi đã thử qua mấy lần nhưng đều thất bại. Sau đó tôi phát hiện tế thần chủ yếu là sự thành tâm, chỉ cần thành tâm thì cho dù có đặt con vật gì lên bàn cúng, thần linh đều sẽ nghe được lời thỉnh cầu của chúng ta." Ông chủ Cốc chạm vào điện thờ bị hư hại, như thể đang lẩm bẩm một mình.

Hàn Phi thoạt đầu không phát hiện ra vấn đề trong lời nói của ông ta, cho đến khi hắn nhớ lại một chuyện, có vài người mà mình đã tiếp xúc trong thế giới ký ức dường như trong tên của họ đều có liên quan đến động vật.

Cảm giác như ông chủ đang cố ý ám chỉ với hắn rằng những người đó đều là tế phẩm, đặt bọn họ lên bàn cúng rồi thần linh sẽ xuất hiện.

"Tôi luôn coi nhân viên như người nhà của mình, nhưng không ngờ rằng Tiểu Dương bình thường vẫn ngoan ngoãn và vô hại nhất, vậy mà lại dẫn một con sói vào nhà." Ông chủ trung tâm thương mại không có bất kì biểu hiện vui buồn giận dữ nào trên khuôn mặt, ngữ khí nói chuyện cũng vô cùng bình thản, nhưng trên người ông ta lại toát ra một loại khí tức đặc biệt lạnh lẽo.

Hàn Phi có thể làm chứng rằng ông chủ thực sự đối xử với các nhân viên như người nhà, thậm chí kết cục của các nhân viên cũng giống y như người nhà của ông ta.

"Tôi nghĩ không ra, cũng không thể hiểu được." Ông chủ Cốc từng bước đi về phía Hàn Phi: "Cậu nói xem tại sao cậu ấy muốn trộm đồ trong siêu thị?"

Hàn Phi luôn cảm thấy lời nói này của ông chủ Cốc là có ý khác: "Ông chủ, Bùi Dương rốt cuộc đã ăn trộm cái gì? Tôi thấy những món đồ có giá trị vẫn còn đó."

"Cậu ta ăn trộm cái gì không quan trọng, điều quan trọng là khi cậu ta có ý nghĩ này, thì đã đi sai đường rồi." Điện thoại của ông chủ Cốc đột nhiên vang lên, ông ta trả lời cuộc gọi ngay trước mặt Hàn Phi.

"Ông chủ, thượng nguồn sông Sa Hà đã tìm hết rồi, chắc là bọn chúng đã chạy đến các thành phố gần trung và hạ lưu rồi."

Bên trong điện thoại vang lên giọng nói báo cáo tiến trình truy đuổi, ông chủ Cốc dường như cố ý để Hàn Phi nghe được.

"Tôi không quan tâm cậu dùng phương pháp gì, hãy tìm được cậu ta trước khi trời tối." Ông chủ Cốc ra lệnh, người đàn ông phía bên kia điện thoại cũng liên tục đồng ý.

Hai người kẻ xướng người hoạ, nhưng nội tâm Hàn Phi không có chút nào dao động.

Mười Ngón không thể nào để Bùi Dương đi dễ dàng như vậy, trừ khi anh ta đã trở thành một cái xác.

Cúp điện thoại, ông chủ Cốc nhìn chằm chằm Hàn Phi hồi lâu, từ trong túi lấy ra một phong bì, trong đó có năm nghìn tệ.

"Trước khi có người mới đến ứng tuyển, cậu hãy ở lại đây trông coi siêu thị, ăn uống đều có thể giải quyết trong siêu thị, tôi sẽ tính lương gấp đôi cho cậu."

"Được thôi." Hàn Phi đón lấy phong bì: "Cảm ơn ông chủ."

"Cậu đã lựa chọn ở lại đây, tôi nên cảm ơn cậu mới đúng." Trên mặt ông chủ Cốc và Hàn Phi đều lộ ra một nụ cười mỉm không dễ nhận ra.

"Tôi sẽ nhanh chóng tìm người mới thích hợp, siêu thị tạm thời giao cho cậu rồi." Ông chủ Cốc nói xong chuẩn bị rời đi, nhưng khi sắp ra đến cửa, ông ta lại đột ngột dừng lại: "Đúng rồi, bắt đầu từ hôm nay, cậu cố gắng đừng xuống nhà kho dưới tầng hầm vào ban đêm."

"Được."

Nhìn bóng dáng của ông chủ và nhóm vệ sĩ khuất dần, Hàn Phi đặt phong bì đầy tiền dưới quầy: "Tiền của tên này không thể tùy tiện tiêu xài được."

Đứng trong siêu thị đồ cũ ngổn ngang, Hàn Phi bắt đầu lặng lẽ dọn dẹp.

Ban ngày siêu thị không có khách, thỉnh thoảng có một vài người đến gần cũng đều chỉ là người qua đường xem náo nhiệt, bọn họ chỉ tay về phía siêu thị đồ cũ, xì xào về những

chuyện kỳ lạ xảy ra bên trong, còn có người cảm thấy bản thân siêu thị đã bị nguyền rủa, tất cả những người từng làm việc trong siêu thị này đều không được chết yên lành.

Bị bọn họ đồn như vậy, càng không có ai muốn vào bên trong, những nhân viên khác trong bách hóa thương mại cũng không có ý định giúp đỡ Hàn Phi.

Một mình dọn dẹp mặt bằng, Hàn Phi dường như bị cả thế giới bỏ rơi.

Bận rộn cho đến tận buổi tối, khi Hàn Phi đang chuyển mấy cái kệ nặng trĩu chuẩn bị xếp ngay ngắn vào chỗ cũ, thì cửa siêu thị đột nhiên bị đẩy ra.

"Thật là trùng hợp! Hóa ra là anh làm việc ở đây à?"

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, một đôi tay đỡ lấy bên kia kệ hàng.

Hàn Phi ngẩng đầu nhìn lên, Lâm Lộc mặc một chiếc áo khoác lông vũ màu trắng tinh bước vào bên trong, cô ấy đang kinh ngạc nhìn hắn.

"Lâm Lộc?"

Hàn Phi nhìn chằm chằm cô gái, cô ấy hoạt bát xinh đẹp, làn da trắng nõn như ánh nắng giữa trưa, dường như chỉ cần nhìn thấy cô ấy, mây mù sẽ tan đi rất nhiều.

"Không ngờ tùy tiện dạo chơi trung tâm thương mại cũng gặp được anh, chúng ta thật có duyên, à lần trước tại sao anh lại bị hai tên côn đồ kia bắt làm con tin vậy, anh nợ tiền bọn họ à?" Lâm Lộc nói không ngừng nghỉ, nhưng Hàn Phi lại không cảm thấy khó chịu, có vẻ như được nghe cô ấy nói là một sự thư giãn hiếm có.

"Bọn họ là bạn của anh."

"Anh với hai tên lưu manh kia là bạn sao? Thật đúng là không nên đánh giá con người qua vẻ bề ngoài mà?" Lâm Lộc giúp Hàn Phi sắp xếp lại siêu thị, không ngừng tán gẫu với hắn, nhưng hắn lại hơi lơ đễnh.

Hắn thỉnh thoảng sẽ nhìn về phía cửa siêu thị một cái, vừa rồi khi Lâm Lộc bước vào cửa, âm thanh ding-dong nhắc nhở có khách hàng đến không hề vang lên.

Chương 465: Bên trong giếng sâu có giấu xác của ai

Có một số người nói tình yêu cần phải vun đắp, nhưng Hàn Phi không ngờ rằng, chủ nhân điện thờ lại có thể vun đắp ra một người yêu không hề tồn tại.

Khi tất cả khách hàng đều sợ hãi không dám đến gần siêu thị đồ cũ, Lâm Lộc lại xuất hiện.

Cô ấy không quan tâm đến những "tin đồn" đó, cũng không sợ nguyền rủa của siêu thị đồ cũ, trong mắt dường như chỉ có Hàn Phi, hoàn mỹ đến mức có chút không chân thực.

"Trong siêu thị này đều là đồ cũ, thực sự không biết tại sao tên ăn cắp lại chú ý đến các anh nữa, chẳng lẽ gã đã nghèo đến phát điên rồi à?" Lâm Lộc đỡ một đầu của kệ hàng, hơi khó khăn giúp Hàn Phi dựng ngay ngắn cái kệ lên: "Ông chủ của các anh cũng thật là, chỉ để lại có một mình anh bận rộn ở đây, ông ta kiếm nhiều tiền như vậy mà không biết thương xót nhân viên của mình một chút, vậy mà trước đây em còn cảm thấy ông ta là một người rất tốt đấy."

Giúp đỡ sắp xếp các kệ hàng, cùng nhau phàn nàn, sự xuất hiện của Lâm Lộc đã lấp đầy chỗ trống trong trái tim của chủ nhân điện thờ.

Ngay cả khi bị cả thế giới bỏ rơi, chỉ cần Lâm Lộc vẫn còn, chủ nhân điện thờ vẫn có thể sống như một người bình thường.

"Ông chủ có thể có khó khăn riêng." Hàn Phi bận rộn dọn dẹp, đối với Lâm Lục cũng rất thờ ơ.

"Anh vẫn còn nói thay cho ông ta nữa? Anh thật sự là người làm thuê tốt nhất mà em từng gặp. Nếu sau này em thành lập doanh nghiệp, ngay đầu tiên sẽ đến tìm anh." Lâm Lộc rất lương thiện, cô ấy cảm thấy được tâm trạng Hàn Phi đang rất chán nản, vì vậy không ngừng trêu đùa, hy vọng Hàn Phi có thể vui vẻ hơn một chút.

Đáng tiếc Hàn Phi không những không có bất kì phản ứng nào, mà hai bên lông mày còn nhíu lại với nhau.

Theo những gì ông chủ trung tâm thương mại đã nói lúc trước, Lâm Lộc cũng có thể là một tế phẩm trên bàn cúng, có một số người ngay từ khi gặp nhau đã được định sẵn kết cục.

Hàn Phi không muốn giết Lâm Lộc, hắn không bao giờ làm hại người vô tội, cũng không muốn phá hủy tốt đẹp duy nhất của chủ nhân điện thờ.

"Có lẽ còn có cách khác."

Buổi tối hơn 6 giờ, Hàn Phi và Lâm Lộc đã dọn dẹp xong siêu thị, sắp xếp xong xuôi tất cả các kệ hàng.

Hàn Phi đứng ở quầy bắt đầu thống kê hàng hóa, lấy xuống một số món hàng bị hư hỏng nặng, Lâm Lộc thì ngồi trên chiếc ghế nằm đã qua sử dụng, giống như một ông lớn vừa đi dạo về, thân thể lắc lư theo chiếc ghế.

"Trời đã tối rồi, em vẫn chưa về à?" Hàn Phi liếc nhìn Lâm Lộc một cái, đối phương hoàn toàn không có ý định rời đi: "Anh nhớ hình như em là y tá ở bệnh viện Sa Hà, bình thường làm việc chắc cũng rất mệt phải không? Em nên sớm trở về nghỉ ngơi đi."

"Bệnh viện tư nhân Sa Hà sắp đóng cửa rồi, họ vẫn còn nợ em nửa năm tiền lương nữa. Nhắc đến chuyện này là em lại đau đến thắt ruột, phúc lợi hàng tháng của tầng quản lý đều phát đầy đủ, nhưng lại không trả tiền lương của y tá thực tập sinh bọn em, đây không phải là bắt nạt người ta sao?"

"Thế em còn quay lại làm việc nữa không?"

"Làm việc? Ngày mai em sẽ xuống mồ cho những người quản lý đó." Lâm Lộc dựa vào chiếc ghế nằm, có thể nhìn ra cô ấy cũng rất mệt rồi.

Thống kê xong tình hình hư hại của món hàng cuối cùng, Hàn Phi đi ra khỏi quầy, dừng lại bên cạnh Lâm Lộc.

"Anh muốn đuổi em đi à?"

“Muốn ăn gì? Anh mời.” Hàn Phi lấy chìa khóa ra, tạm thời khóa cửa lại, hắn dẫn Lâm Lộc đi dạo bên trong trung tâm thương mại: “Tầng năm có rất nhiều quán ăn, có điều anh khuyên em nên ăn chay thì tốt hơn.”

Đây là lần đầu tiên Hàn Phi đi dạo một cách bình thường bên trong trung tâm thương mại, cũng không biết tại sao, những người đi đường xung quanh cứ nhìn hắn và Lâm Lộc với ánh mắt kinh ngạc.

“Sao cứ cảm giác như mọi người đều đang nhìn chúng ta vậy?” Lâm Lộc đi theo phía sau Hàn Phi, khẽ lên tiếng.

“Có lẽ bọn họ đang ngưỡng mộ anh.” Hàn Phi đi thang máy đến tầng năm, nơi đây so với lúc 0 giờ là hai bộ dạng hoàn toàn khác nhau, trong không khí phiêu tán các loại mùi thơm, thực khách ra ra vào vào rất nhiều, tầng năm cũng là tầng được coi là náo nhiệt của trung tâm thương mại.

“Tùy tiện ăn chút gì là được, gần đây em đang giảm cân, bản thân cũng không đói lắm.” Lâm Lộc đeo chiếc bao da của mình, đi đến đâu cũng trở thành tâm điểm chú ý của người qua đường, vừa hay hoàn toàn ngược lại với chủ nhân điện thờ.

“Vậy thì vào quán này đi.” Tiêu chuẩn mà Hàn Phi lựa chọn quán ăn không phải là xem thức ăn họ làm có ngon hay không, mà là xem bọn họ đã từng xuất hiện trong ảo giác hay chưa.

Tất cả những quán ăn kinh doanh bình thường trong ảo giác của chủ nhân điện thờ, Hàn Phi đều sẽ không chọn, bởi vì hắn không chắc chắn thịt trong thức ăn của đối phương có phải là một loại thịt nào đó mà mình chưa từng ăn hay không.

Hai người đi vào quán ăn, tìm một vị trí cạnh cửa sổ, ngồi xuống đối diện nhau.

Hàn Phi chưa từng yêu ai bao giờ, trên phương diện này hắn và chủ nhân điện thờ ở cùng một vạch xuất phát.

Có điều hai người cũng có một chút khác biệt, Hàn Phi dự đoán được kết cục của Lâm Lộc, vì vậy, cho dù ký ức của chủ nhân điện thờ có hiển hiện trong tâm trí hắn mạnh mẽ như thế nào, hắn đều sẽ giữ khoảng cách với cô ấy.

Tùy ý gọi một vài món ăn, trong khi đang chờ được phục vụ, một đầu bếp đột nhiên bước ra khỏi bếp sau.

Anh ta nhìn trái nhìn phải, sau đó bước tới bàn của Hàn Phi.

Điều càng cổ quái hơn nữa là anh ta dường như không nhìn thấy Lâm Lộc, ngồi ngay bên cạnh cô ấy đối diện với Hàn Phi.

"Tôi đã là một đầu bếp được mười năm trong thế giới ký ức này, mỗi một vị khách đều bị tôi làm thành món ăn ngon, tôi nhớ vẻ ngoài của tất cả bọn họ, có thể phân biệt được tiếng la hét của tất cả bọn họ, nhưng hình như tôi chưa bao giờ thấy cậu." Người đầu bếp cởi bỏ chiếc mũ trên đầu ra, anh ta trông hào hoa phong nhã, làn da trắng như một người bị ốm, trên người không hề có mùi khói dầu, chỉ đánh giá về vẻ bề ngoài, anh ta hoàn toàn không liên quan gì đến nghề đầu bếp.

"Sắp đến lễ Halloween rồi à? Hoạt động trong cửa hàng của các anh dữ dội ghê." Hàn Phi liếc nhìn cổ của đối phương, dưới bộ đồng phục đầu bếp có ẩn giấu mặt người đang gào khóc.

"Diễn xuất của cậu thật sự rất tốt, nhưng cậu không lừa được tôi đâu." Đầu bếp nhìn Hàn Phi cười: "Tôi đã ngửi thấy mùi của đồng nghiệp tôi trên người cậu, một mùi thối rữa mang theo vô vàn oán hận."

Hàn Phi cười cười không quan tâm, hắn biết đối phương chỉ là phát giác ra vấn đề, nhưng vẫn chưa dám chắc chắn, bằng không với tính cách của Mười Ngón, nhất định sẽ không ngồi xuống nói chuyện phiếm với hắn như vậy.

Cầm tách trà lên, Hàn Phi cũng lười đáp lời đối phương, giống như nói chuyện với đối phương sẽ hạ thấp chỉ số IQ của mình vậy.

Lâm Lộc bị dồn vào sát tường cùng cũng không nói nên lời, cô ấy lén lút chỉ vào đầu bếp, dùng khẩu hình miệng hỏi Hàn Phi, người này có phải bị bệnh không?

"Nếu không nói chính là mặc nhận rồi, sự mất tích của bọn họ hẳn là có liên quan đến cậu." Khóe miệng hơi nhếch lên,

đầu bếp cười đắc ý: "Hãy tận hưởng bữa ăn ngon này đi, chúc cậu ăn vui vẻ, cũng chúc cậu có một đêm tốt lành."

Đầu bếp nói xong liền quay trở lại phòng bếp đằng sau, Hàn Phi gọi ông chủ quán ăn ra, đầu tiên là mắng đầu bếp kia một trận, sau đó từ trong miệng ông chủ lấy được một ít thông tin.

Đầu bếp kia là người mới, các món thức ăn mặn mà anh ta nấu rất thơm, ăn một lần là sẽ muốn đến lần thứ hai.

Sau khi biết những thông tin này, đương nhiên Hàn Phi không dám tiếp tục ăn nữa, hắn đưa Lâm Lộc ra khỏi bách hóa thương mại.

Đèn đường đã sáng, hai người tìm một quán ven đường vui vẻ dùng một bữa thật no.

Sau khi ăn uống no nê, vẻ mặt của Hàn Phi đối với Lâm Lộc từ từ trở nên nghiêm túc.

"Anh uống say rồi à? Cứ nhìn em chằm chằm như thế làm gì?"

"Anh sợ sau này em sẽ biến mất, nên muốn ghi nhớ em." Hàn Phi sẽ không để lại điện thờ cho Mười Ngón, nếu như hắn không thể chiếm được điện thờ, vậy hắn nhất định sẽ phá hủy nó, cho dù kết cục là gì, thế giới ký ức lấy điện thờ làm nền móng này đều sẽ bị phá hủy, Lâm Lộc cũng không thể nào lại xuất hiện nữa.

Cô ấy là ảo tưởng của chủ nhân điện thờ đối với sự tốt đẹp, không quên khuôn mặt của cô ấy, có lẽ là một trong những chuyện mà anh ta muốn làm được nhất.

"Sao em lại có thể biến mất được chứ?" Lâm Lộc đã hơi ngà ngà say rồi, khuôn mặt cô ấy ửng đỏ.

"Đừng uống nữa, để anh đưa em về nhà."

"Không cần! Em tự đi được." Lâm Lộc thẳng thắn từ chối Hàn Phi, như thể sợ hắn phát hiện ra nơi ở của mình, đeo túi lên đi về phía con đường đối diện.

Hàn Phi vẫn luôn đi theo phía sau cô ấy, nhưng vừa đi được vài chục mét, hắn đột nhiên phát hiện đã không còn thấy bóng dáng của Lâm Lộc trong biển người.

"Cô ấy vẫn biến mất rồi."

Lâm Lộc dường như chỉ xuất hiện khi tâm trạng của chủ nhân điện thờ dao động dữ dội, Hàn Phi tạm thời vẫn chưa rõ quy luật bên trong đó.

Khi Hàn Phi quay trở lại trung tâm thương mại, đa số hàng quán đều đã đóng cửa, hắn đẩy cửa siêu thị đồ cũ ra, âm thanh nhắc nhở của hệ thống và âm thanh nhắc khi có khách đến đồng thời vang lên.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Mức độ đói hiện tại của bạn là 0, tình trạng thể chất tồi tệ, trạng thái tinh thần hiện tại của bạn hơi thấp, giá trị tâm trạng là 45. Bạn có muốn bắt đầu công việc hôm nay không?"

"Có."

Đứng ở trước cửa siêu thị, Hàn Phi xoa xoa mấy ngón tay cứng ngắc: "Hôm nay là ngày thứ mấy rồi?"

Nhìn những bức ảnh của nhân viên ưu tú trên tường, bọn họ đã từng là người sống sờ sờ, nhưng bây giờ nếu không phải đang nằm trong bệnh viện, thì cũng đã mất tích, cả siêu thị đồ cũ hiện tại chỉ còn lại Hàn Phi.

"Ông chủ Cốc giờ này vẫn chưa liên lạc với mình, cũng không quay lại siêu thị, xem ra bên phía ông ta đang không suôn sẻ."

Hàn Phi bước vào siêu thị, hắn dùng ngón tay vẽ trên bàn, xâu chuỗi những chuyện phát sinh gần đây lại với nhau để suy nghĩ.

"Mười Ngón đã nhiều lần tiến vào thế giới ký ức, thời gian tích lũy cũng đã vượt quá mười năm, bọn chúng phân công hợp tác, tiếp xúc với tất cả mọi người trong thế giới này, hiện tại bọn chúng đã mang Bùi Dương đi, có lẽ nghĩ rằng Bùi Dương có xác suất lớn sẽ trở thành chủ nhân mới của điện thờ."

Mười Ngón như thế này cảm thấy rất bình thường, trước khi Hàn Phi xuất hiện, Bùi Dương chính là nhân viên cuối cùng chết trong siêu thị, bất kể phân tích từ góc độ nào, anh ta cũng đều có một mối nghi ngờ lớn.

"Nếu như Mười Ngón xác định Bùi Dương thực sự không phải là người mà mình đang tìm kiếm, vậy thì bọn chúng nhất định sẽ dồn toàn bộ tâm sức lên mình, đến lúc đó mình sẽ phải đối mặt với áp lực kép của cả Mười Ngón và ông chủ."

Hàn Phi nhìn chằm chằm danh sách nhập hàng trên quầy, trong đầu hắn bắt đầu luyện tập cách lấy những bức ảnh từ trong giếng ra.

Đến hơn mười giờ tối, tất cả đèn trong trung tâm thương mại tắt hết, bên ngoài đã không còn nhìn thấy ai nữa.

"Đến lúc ra tay rồi."

Thực ra xác suất bị phát hiện khi ra tay sau 0 giờ đêm sẽ nhỏ hơn, nhưng Hàn Phi không dám đánh cược, bởi vì trung tâm thương mại sau 0 giờ đêm thực sự quá nguy hiểm.

Lấy bao tay đã chuẩn bị trước ra, Hàn Phi đi kiểm tra hết một lượt các camera giám sát, phần lớn các camera giám sát đã bị Mười Ngón và Bùi Dương làm hỏng, ông chủ còn chưa kịp sửa chữa.

"Bọn họ cũng coi như đã giúp mình tiết kiệm rất nhiều sức lực."

Hàn Phi khóa chặt cửa siêu thị từ bên trong, tính toán một chút thời gian.

Khi cửa được mở ra, âm thanh nhắc nhở có khách đến sẽ vang lên, hắn sẽ có khoảng hai mươi giây để đi từ nhà kho dưới tầng hầm.

"Thời gian dài như vậy đối với mình đã đủ rồi."

Chuẩn bị xong xuôi, Hàn Phi lấy đồ dụng cụ cũ từ trong siêu thị đi vào nhà kho dưới tầng hầm.

Hôm qua hắn đã xác định được vị trí, đêm nay nhất định phải tìm ra bí mật của cái giếng kia.

“Lạnh quá.”

Nhà kho dưới tầng hầm giống như hầm băng vậy, âm khí tràn ngập khắp các ngóc ngách, giống như cỏ độc mọc hoang.

Mắt trái của Hàn Phi có thể nhìn được chân thực, nên không bật đèn, hắn đi thẳng vào chỗ sâu nhất của nhà kho.

Di chuyển kệ hàng ra, trước tiên Hàn Phi dùng thước dây để xác định rõ hơn vị trí cần đập, sau đó lấy ra cái búa và cái đục để hành động.

Vì để không gây ra tiếng động quá lớn, động tác của Hàn Phi rất chậm.

Sau khi đập xong, Hàn Phi liền trở lại mặt đất uống một ly nước, bước ra khỏi bách hóa thương mại hoạt động tay chân một chút, thuận tiện lộ mặt mình ra với các camera giám sát bên ngoài.

Sau khi giãn xương cốt xong, Hàn Phi quay lại siêu thị đồ cũ, chuyển máy cắt và búa điện xuống nhà kho dưới tầng hầm.

“Một khi sử dụng công cụ sẽ rất ồn ào, có điều trước 0 giờ bên trong trung tâm thương mại đến con quỷ cũng không thấy, bên ngoài đường cũng rất ít xe cộ, chắc sẽ không có ai chú ý.”

Hàn Phi rất quyết đoán, vì để có thể nhanh chóng xuyên thủng bức tường, hắn đã sử dụng búa điện.

Sau khi xuyên qua chỗ kết nối, Hàn Phi nhặt chiếc búa đã chuẩn bị sẵn đập vào nó.

“Bụp!”

Liên tiếp vài phát liền, bức tường nguyên vẹn ban đầu đã xuất hiện một cái lỗ hổng có chiều dài và chiều rộng khoảng nửa mét.

Mảnh tường lớn nhất rơi vào bên trong giếng, nước bắn tung tóe, trong đó có một mảng rơi trúng mu bàn tay của Hàn Phi.

Ngay lúc đó, Hàn Phi có cảm giác linh hồn bị thiêu đốt, như thể không phải nước rơi trên người mình, mà là một ngọn lửa đang chuyển động.

Bức tường rơi xuống nhanh chóng chìm vào trong giếng, rất nhanh biến mất không tung tích, Hàn Phi cũng đã nghĩ tới trước việc này, hắn dùng miệng giếng để xử lý phế thải, cũng đỡ phải chuyển phế thải ra khỏi siêu thị.

"Mặt nước bây giờ chỉ còn cách mình nửa mét, đưa tay ra là có thể chạm vào được."

Thành công dường như đã ở trong tầm mắt nhưng Hàn Phi cũng không hề buông lỏng, hắn lau sạch sẽ toàn bộ búa điện, máy cắt và các dụng cụ khác, đặt chúng trở lại vị trí cũ rồi bắt tay vào công việc dọn dẹp.

Chỉ mất hai mươi phút, Hàn Phi đã xử lý xong mọi dấu vết.

Cho dù bây giờ ông chủ Cốc vào siêu thị, cũng tuyệt đối sẽ không bao giờ nghĩ rằng Hàn Phi đã dùng dụng cụ trong siêu thị để khoét một lỗ lớn trên tường như vậy.

"Bây giờ vẫn còn cách 0 giờ một khoảng thời gian." Hàn Phi cầm một cuốn sách, pha một tách cà phê rồi ra bên ngoài đi dạo, sau khi xác định xung quanh không có gì bất thường, hắn mới quay trở lại siêu thị đồ cũ.

So với lúc nãy mới đi vào, trong nhà kho dưới tầng hầm không có "bất kỳ thay đổi nào".

"Cũng may mình chỉ là diễn một vai phản diện thôi, nếu ở những ngành khác, nói không chừng đã phim giả thành thật rồi."

Dịch chuyển kệ hàng ra, Hàn Phi thò nửa người vào trong lỗ hổng.

Không bao lâu sau hắn phát hiện ra bức ảnh chụp chung của gia đình ông lão, bức ảnh đó cách hắn rất gần.

Chống lại ý muốn lấy nó bằng tay, Hàn Phi từ trên kệ tìm thấy một ngọn nến.

Hắn đốt ngọn nến trước, sau đó đưa một đầu ngọn nến từ từ tiến lại gần bức ảnh.

Khi lửa sáng lên trong giếng nước tối tăm, Hàn Phi nhìn thấy những khuôn mặt chen chúc nhau dưới mặt nước.

Chương 466: Mày xuống đây cho tao!

Trong nhà kho tối tăm dưới tầng hầm, bên cạnh bức tường đục đẽo, Hàn Phi cầm một ngọn nến, dùng ánh sáng mờ ảo nhìn xuống mặt nước.

Trên mặt nước giếng đục ngầu trôi nổi những tấm ảnh, dưới mặt nước giếng chen chúc những khuôn mặt người, các đôi mắt nhìn về ánh lửa, miệng của bọn họ như cá thiếu dưỡng khí, mím vào mở ra.

Cánh tay cứng đờ trên không trung, Hàn Phi có thể cảm nhận được một khí tức vô cùng nguy hiểm, chỉ cần không chú ý có thể sẽ bị kéo xuống giếng.

Ngón tay cầm cây nến nhích lại từng chút một, mặt người bên trong giếng đang nhìn chằm chằm vào ngọn lửa, khi cây nến sắp rời khỏi mặt nước, thì có thứ gì đó từ mặt nước đục ngầu nhảy vọt lên!

Nước lạnh bắn ra xung quanh, Hàn Phi dứt khoát buông tay, lùi lại phía sau.

Ngọn nến thắp sáng rơi xuống nước, ngọn lửa đột nhiên tắt ngay.

Hàn Phi sợ hãi nhìn nước giếng, trên mặt nước vẩn đục trôi nổi một cây nến, nhưng những mặt người kia đã không thấy tăm tích đâu.

“Bức ảnh ở ngay trước mặt, nhưng lại không thể lấy được.”

Hàn Phi muốn tìm công cụ thích hợp trong nhà kho, xoay người lại phát hiện vải đen che kín điện thờ không biết rơi xuống đất từ lúc nào, điện thờ tối đen kia rất giống một người im hơi lặng tiếng, đứng ở một bên đầu kệ hàng.

Nhiệt độ trong nhà kho dưới tầng hầm đã thấp đến mức người thường khó có thể chịu nổi, vết nứt trên chiếc nhẫn cũng đang dần dần lan rộng.

“Vải đen tại sao lại rơi xuống vậy? Bên trong nhà kho còn có người khác?”

Liếc nhìn những dãy kệ, xung quanh im lặng đến đáng sợ.

Hàn Phi cất chiếc búa bên cạnh điện thờ vào trong túi áo, hắn thử bật đèn trong nhà kho lên, nhưng bóng đèn trên đầu chỉ nhấp nháy vài cái rồi vụt tắt.

“Sắp đến 0 giờ rồi, sau nửa đêm còn nguy hiểm hơn, mình nhất định phải tốc chiến tốc thắng.”

Hàn Phi nhớ lần trước khi mình dùng dây câu cá để câu bức ảnh, dây câu đã bị kéo xuống, lần này hắn đã học được bài học lần trước, chọn một sợi dây thừng.

Một đầu sợi dây được treo bằng móc, đầu còn lại Hàn Phi buộc thẳng vào điện thờ và kệ hàng.

Nếu thứ trong giếng kéo sợi dây xuống dưới, vậy thì điện thờ cũng sẽ bị kéo theo, cuối cùng bị mắc kẹt ở lỗ hổng.

“Lần này chắc sẽ không có vấn đề gì.”

Đèn trong nhà kho không thể bật được lên, Hàn Phi chỉ đành lại thắp thêm hai ngọn nến.

Một ngọn được đặt bên ngoài lỗ hổng, một ngọn cầm trên tay.

Hít sâu một hơi, Hàn Phi một tay nắm lấy ngọn nến, một tay cầm sợi dây thừng, từ từ tiến đến lỗ hổng.

Nhiệt độ trong nhà kho vẫn càng ngày càng thấp, Hàn Phi cảm thấy lạnh lẽo từ dưới chân bắt đầu lan truyền lên trên, như muốn đóng băng trái tim của hắn vậy.

Ngồi xổm xuống, hắn nhìn chằm chằm mặt nước đục ngầu, chậm rãi lay động cái móc trong tay, nhắm thẳng vào bức ảnh.

Điều chỉnh hô hấp, Hàn Phi dịch chuyển người về phía trước một chút, sau khi vươn cánh tay vào bên trong lỗ hổng, hắn ném cây nến đã được thắp sáng sang bên trái của cái giếng, sau đó nhanh chóng ném sợi dây thừng ra.

Ánh lửa đung đưa trên mặt nước, phản chiếu những khuôn mặt bên dưới, khi ngọn nến chạm vào mặt nước, sợi dây của Hàn Phi cũng móc được vào bức ảnh.

Ánh mắt của những khuôn mặt người toàn bộ bị ngọn lửa hấp dẫn, Hàn Phi nhân cơ hội này hai tay dùng sức, kéo mạnh sợi dây thừng hướng ra ngoài.

Phần trên một nửa bức ảnh bị sợi dây cuốn lên khỏi mặt nước, nhưng đúng vào lúc này, Hàn Phi nhìn thấy một bàn tay bị ngâm đến phồng rộp trắng bệch túm lấy sợi dây!

Một cỗ sức mạnh lớn khủng khiếp kéo Hàn Phi cùng sợi dây hướng về phía miệng giếng, cơ thể di chuyển về phía trước, Hàn Phi liếc mắt nhìn về phía cái giếng, sợi dây rơi bên trong đang treo rất nhiều đầu người, bọn họ toàn bộ đều đang cắn chặt sợi dây, mặt mũi méo mó, trong mắt tràn đầy thù hận.

Kệ hàng bị lôi đi di chuyển về phía trước, nhưng điện thờ lại vẫn đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích tí nào, sợi dây thừng đột nhiên căng ra, người trong giếng như thể bất luận thế nào cũng phải kéo được người ở bên ngoài xuống!

"Bụp!"

Sợi dây thừng dày bằng ngón tay bị kéo đứt từ giữa!

Phần rơi xuống nước giếng biến mất không tăm tích, còn nửa sợi dây buộc với điện thờ thì đang vắt trên lỗ hổng, rủ xuống dưới, cách mặt nước chừng vài cm.

"Trong giếng nước đều là người bị hiến tế, giếng này tích tụ tất cả hận thù và căm ghét của bọn họ."

Có lẽ ban đầu giếng nước này chỉ là hơi đặc biệt một chút thôi, nhưng cùng với "vật phẩm quan trọng" rơi vào trong giếng càng ngày càng nhiều, năng lực mà giếng này có được cũng càng ngày càng mạnh, chính sự ác độc trong tận đáy lòng và sự tham lam vô bờ bến của con người đã tạo nên con quái vật này.

Đứng ở giữa cái giếng và điện thờ, ánh mắt Hàn Phi chậm rãi chuyển động: "Cái gọi là thần, có khi nào cũng được 'chế tạo' ra như thế này không?"

Mang theo sự nghi ngờ, Hàn Phi nhìn về phía điện thờ màu đen, hắn kinh ngạc phát hiện cánh cửa nhỏ trên điện thờ đã bị mở ra một kẽ hở, tựa hồ có một con mắt đang nhìn hắn từ bên trong!

Trong lòng có một linh tính rất xấu, Hàn Phi cầm tấm vải đen trên mặt đất lên, muốn che điện thờ lại, nhưng đúng vào lúc này, trong đầu lại truyền đến lời nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên – Giếng cầu nguyện."

"Giếng cầu nguyện: Trong truyền thuyết có một cái giếng như vậy, chỉ cần bạn ném thứ quan trọng của mình xuống, thì có thể nhận được đền đáp tương ứng. Nhưng tất cả vật phẩm bị ném xuống giếng đều không thể chuộc lại, cho nên chiếc giếng này còn có một cái tên khác trong truyền thuyết, gọi là hối hận."

"Yêu cầu nhiệm vụ: Lựa chọn đã đưa ra không thể thu hồi lại, nhưng bạn có thể cố gắng hết sức để bù đắp sai lầm, muốn lấy lại thứ trong giếng, hãy dùng chính mình để đổi lấy. Hãy nhảy vào giếng cầu nguyện trước 0 giờ nửa đêm, lấy ra ba vật phẩm bất kỳ."

Nghe thấy tiếng nhắc nhở nhiệm vụ, mí mắt Hàn Phi giật liên tiếp mấy cái, hắn chắc chắn mình nghe nhầm.

"Bảo mình nhảy vào sao?"

Mím mím đôi môi khô khốc, Hàn Phi lấy điện thoại ra liếc mắt nhìn thời gian, bây giờ đã là 11:50 tối, cách 0 giờ đêm chỉ còn mười phút nữa.

Kẽ hở trên cánh cửa điện thờ vẫn đang từ từ mở rộng, dường như thứ bên trong điện thờ sẽ ra ngoài sau nửa đêm, nhiệt độ trong nhà kho cũng đã xuống thấp một cách đáng kinh ngạc.

Mở bảng thuộc tính ra, Hàn Phi cẩn thận đọc từng chữ trong thông tin nhiệm vụ: "Thật sự bắt mình nhảy xuống giếng à? Ném sợi dây vào thôi còn bị quỷ kéo đứt, mình nhảy xuống rồi còn lên được nữa không?"

Dưới mặt nước là những khuôn mặt người, lúc nãy khi sợi dây thừng buông thõng xuống dưới, vẫn còn vô số cái đầu người đang cắn phía bên trên, giả sử Hàn Phi tự mình nhảy xuống, thì cái mà những đầu người đó cắn chính là cơ thể của hắn.

"Hệ thống này có phải thấy mình sống được quá lâu rồi, nên muốn trực tiếp tiễn mình lên đường không?"

Lắc lắc đầu, Hàn Phi thà thất bại nhiệm vụ còn hơn nhảy xuống giếng: "Quá nguy hiểm, mình vẫn nên nghĩ cách khác thì hơn."

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Hàn Phi đã thử nhiều cách nhưng đều không thể lấy được bức ảnh ra, tệ hơn nữa là hắn thấy nước trong giếng dường như đang từ từ dâng lên.

Khuôn mặt ẩn giấu trong nước giếng đục ngầu như muốn bò ra ngoài.

"Thử lại lần cuối cùng, nếu như không được, chỉ có thể tạm rời đi trước."

Hàn Phi liếc nhìn cánh cửa nhỏ trên điện thờ, mỗi lần hắn vào nhà kho dưới tầng hầm sau nửa đêm đều sẽ xảy ra chuyện không hay, lần thứ nhất bị kẹt trong nhà kho, lần thứ hai rơi vào ảo giác của chủ nhân điện thờ.

Tìm thấy một sợi dây leo núi và một chiếc khóa an toàn để nhảy bungee, Hàn Phi cố định chúng trên điện thờ, hắn đang định ném dây leo núi xuống giếng thì đột nhiên có tiếng "ding dong" "ding dong" ở phía trên đỉnh đầu.

"Có người vào siêu thị? Là ông chủ à?"

Phủ tấm vải đen lên điện thờ, Hàn Phi nhanh chóng đặt kệ hàng trở lại vị trí ban đầu, hắn căn thời gian chạy tới thang cuốn, nhưng đúng vào lúc đẩy tấm vách ngăn ra, hắn phát hiện tấm vách ngăn vậy mà lại không thể đẩy ra được!

"Hỏng rồi!"

Còn chưa đến 0 giờ đêm, nhưng tai nạn ngoài ý muốn lại vẫn xảy ra, lối ra duy nhất dưới nhà kho đã bị bịt kín.

“Làm thế nào đây?” Trong đầu Hàn Phi bỗng nhiên nảy ra vài ý tưởng, chạy đến giữa các kệ hàng giả vờ sắp xếp hàng hóa, hoặc giả vờ hôn mê, nói có người đánh úp mình; nếu hung hãn hơn nữa có thể phục kích dưới tầng hầm, tấn công những người vào siêu thị.

Trong siêu thị đồ cũ trên đầu truyền đến tiếng bước chân, đối phương đã bước vào bên trong.

Hàn Phi cẩn thận lắng nghe, sau khi tiếng bước chân dừng ở quầy thu ngân một lát thì đi về phía cửa ra vào của nhà kho dưới tầng hầm.

Nín thở, Hàn Phi yên lặng lấy ra con dao tái sinh, nhưng đúng vào lúc này, âm thanh ding dong ding dong lại lần nữa vang lên.

Lại có một người nữa vào siêu thị!

Nếu như chỉ có một người, Hàn Phi vẫn có thể đánh lén, nhưng nếu có hai người, hắn chỉ có thể rút lui trước, tùy tình hình mà quyết định.

“Mày có chắc chắn có kẻ bên ngoài khác đã bước vào thế giới điện thờ không?” Tiếng bước chân biến mất, hai người bước vào siêu thị đứng gần vách ngăn bắt đầu nói chuyện.

“Bảy Ngón và Tám Ngón không liên lạc được, Sáu Ngón cũng đột ngột biến mất, mảnh ký ức trong thế giới điện thờ này đúng là có khả năng giết chết chúng nó, nhưng trước khi chết, chúng nó nhất định sẽ để lại thông tin như đã thỏa thuận, không thể nào giống như bây giờ, sống không thấy người, chết không thấy xác.”

“Thế giới này chúng ta đã thăm dò gần mười năm rồi, nhưng vẫn không thể nhìn thấu nó, tao cảm thấy ba người chúng nó mất tích không có quan hệ gì nhiều với kẻ bên ngoài, rất có khả năng có người đã kích hoạt nút thắt của ký ức chủ chốt…..”

“Năm Ngón, tao gọi mày đến đây không phải là để nghe mày phản bác tao.” Trong giọng nói lạnh lùng có chút sốt ruột, giống như giọng nói của đầu bếp Hàn Phi từng thấy lúc trước.

“Những người khác đã tìm được Bùi Dương, Mười Ngón cũng cho rằng thằng đó mới là tế phẩm thực sự, tao khuyên mày vẫn nên ngoan ngoãn tuân theo lưu trình đi, đừng có mở điện thờ ra trước, phá hỏng nghi thức.” Người kia không để tâm đến lời nói của đầu bếp: “Mày đừng quên bây giờ tình hình bên ngoài là như thế nào, trong thế giới tầng sâu xuất hiện không thể nhắc đến mới, chúng ta đã không có cơ hội để tiếp tục thử nghiệm nữa rồi, tất cả đều phải thận trọng.”

“Tao sẽ không chạm vào điện thờ, tao đến đây chỉ để bắt tên thực khách kia. So với Bùi Dương, tao cảm thấy thằng này càng có khả năng trở thành tế phẩm cuối cùng hơn.”

Khi giọng nói vừa rơi xuống, vách ngăn của nhà kho dưới tầng hầm bắt đầu vặn vẹo, khí tức lạnh lẽo xông thẳng ra xung quanh.

“Bùm!”

Vách ngăn đóng chặt bị một ngoại lực mở ra, hơi lạnh thấu xương tràn ra từ dưới tầng hầm.

“Năm Ngón, sau khi tao sử dụng năng lực tự thân, sẽ bị thế giới ký ức đẩy ra bên ngoài, đến lúc đó mày hãy giúp tao đưa người đó đến trước mặt Mười Ngón. Cho dù nó không phải là tế phẩm cuối cùng, cũng nhất định phải làm rõ tại sao nó lại xuất hiện bên trong điện thờ.” Người đầu bếp bước lên thang cuốn, đi vào nhà kho dưới tầng hầm, bốn hình xăm đầu người trên cổ như sống lại, giống như những con cá đen bơi dưới da.

“Trong thế giới này có nhiều người như thế, thỉnh thoảng có một hai người chưa từng gặp cũng là bình thường.” Một tên lùn đi theo sau đầu bếp, gã ăn mặc như học sinh tiểu học, nhưng khi mở miệng thì cực kỳ từng trải hung ác.

“Tao đã ngửi qua vô số ‘thịt’, vậy nên có thể vô cùng chắc chắn nói với mày rằng, mùi vị trên cơ thể người đó rất đặc biệt!” Đầu bếp quét các kệ hàng: “Đừng khinh suất, trong không khí vẫn còn mùi thịt thơm, có lẽ nó vẫn đang ở trong nhà kho đấy.”

“Cho dù có chết ở đây, cũng sẽ không làm tổn thương đến linh hồn, tao không hiểu tại sao mày phải lo lắng như vậy?”

Tên lùn nhảy khỏi thang cuốn, lớp da dưới quần áo gần như bị mặt người xăm kín: "Nể tình mối quan hệ tốt đẹp bình thường của chúng ta, tao có thể giúp mày, nhưng lần sau trước khi mày làm món ăn, có thể để tao chơi đùa với những nguyên liệu thức ăn đó trước không?"

"Đừng quấy rầy tao." Đầu bếp nhắm mắt lại, mũi giật giật, ngửi được mùi thịt còn sót lại trong không khí.

Gã chậm rãi quay người lại, nói với tên lùn vẫn chưa bước xuống thang cuốn: "Mùi thịt dường như phát ra từ đây?"

Mở mắt ra, đầu bếp nhìn thấy một bóng người đang đứng trên kệ phía sau thang cuốn, hắn đeo một chiếc mặt nạ hình thú gớm ghiếc, trên tay cầm một con dao không lưỡi.

"Cẩn thận!"

Lớn tiếng nhắc nhở nhưng vẫn là chậm một bước, Hàn Phi sớm đã có chuẩn bị, vung dao đâm vào lưng tên lùn!

Ánh sáng chói mắt xuyên thấu qua cơ thể tên lùn, hai tay gã thậm chí còn không kịp chạm vào hình xăm trên da, toàn bộ cơ thể trực tiếp bị chặt làm đôi!

Cái miệng nứt nẻ từ từ mở rộng, tên lùn cảm thấy kí ức và linh hồn của mình cùng lúc bùng cháy lên.

"Nó, nó có thể làm tổn thương đến chúng ta bên ngoài ký ức…"

Cơ thể thấp bé rơi khỏi thang cuốn, tan biến trước khi ngã xuống đất.

Tiếng hét thê thảm của tên lùn vẫn còn vang vọng trong nhà kho dưới tầng hầm, nhưng cả Hàn Phi lẫn đầu bếp đều không để ý đến gã.

Sau khi ra đòn thành công, Hàn Phi lập tức ra tay tấn công đầu bếp, con dao tái sinh có thể làm bị thương đến thân thể của Mười Ngón trong thế giới ký ức điện thờ, đây là bí mật tuyệt đối không được phơi bày, cũng là con át chủ bài duy nhất của hắn để chống lại Mười Ngón.

“Mày quả nhiên có vấn đề!” Đầu bếp hét lên một tiếng, một khuôn mặt người trên cánh tay vỡ tan thành vô số hạt máu, một luồng âm khí bất tận xuyên vào trong cơ thể gã.

Phản ứng của Hàn Phi đã rất nhanh, nhưng lưỡi dao của hắn vẫn không thể chạm vào đầu bếp.

Kỳ thực Hàn Phi cũng đã từng nghĩ sẽ gặp phải người của Mười Ngón, nhưng không ngờ đối phương sẽ đến hai người một lúc.

“Sáu Ngón và Bảy Ngón cũng là mày giết sao?” Cánh tay của đầu bếp bắt đầu chảy máu, da của gã không ngừng mưng mủ thối rữa, bắt đầu cưỡng bức hấp thụ âm khí trong thế giới ký ức.

“Mày đoán thử xem?”

Hàn Phi lùi lại phía sau, hắn lặng lẽ giấu người giấy trong tay ở một bên kệ hàng.

“Bắt được mày, mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết.” Khí tức tỏa ra từ đầu bếp đã vượt qua oán niệm thông thường.

“Tao nghe nói chúng mày chỉ cần sau khi sử dụng năng lực không thuộc về thế giới ký ức này, thì sẽ bị đẩy ra khỏi nơi đây, để tao tính xem mày còn bao nhiêu thời gian nữa nhé?” Mặt nạ hình thú của Hàn Phi có được từ Ngõ Súc Sinh có thể che chắn cảm nhận của thế giới bên ngoài, năng lực điện thờ của bản thân hắn vẫn còn ẩn giấu trong hơi thở linh hồn, nhưng cho dù là vậy, đầu bếp vẫn ngửi thấy một chút mùi thịt, nên khả năng đặc biệt của đối phương có lẽ liên quan đến việc nâng cao ngũ quan.

“Xem ra mày cũng biết nhiều đấy chứ, vì để cho mày không ảnh hưởng đến kế hoạch của Mười Ngón, vậy thì tao chỉ có thể giết chết mày thôi.” Đầu bếp bước tới, giây tiếp theo đã xuất hiện trước mặt Hàn Phi: “Tao sẽ ở đây giết chết mày một lần trước, sau đó ở bên ngoài giết mày lần thứ hai, để mày hồn phi phách tán.”

Da thịt trên người gã bắt đầu tan biến, từng tấc da thịt đều tràn ngập oán khí, chỉ cần một cú đấm tùy ý cũng mang đến cho Hàn Phi một áp lực rất lớn.

Vung dao lên trên, nhưng lưỡi dao của Hàn Phi còn chưa chạm vào đầu bếp, máu thịt trên cánh tay của gã đã phân ra, quấn quanh người hắn như một cái xúc tu.

"Cho dù con dao của mày có sắc bén đến đâu, không chém được vào người thì cũng chỉ là một cục sắt vụn thôi."

Vung cánh tay ra, thân thể Hàn Phi bị đập mạnh xuống đất, sức mạnh và tốc độ của hai người quá chênh lệch, trong không gian thoáng đãng, hắn căn bản không phải là đối thủ của đầu bếp.

Mười Ngón sau khi chạm vào hình xăm đầu người sẽ giải phóng một phần sức mạnh của chính mình, cỗ sức mạnh này còn không ngừng tăng lên cho đến khi nó bị thế giới ký ức của điện thờ đẩy ra bên ngoài.

"Không thể kéo dài được nữa."

Từ trên mặt đất bò dậy, Hàn Phi loạng choạng đi về phía sâu trong nhà kho.

Bị đánh ngã hết lần này đến lần khác, lại bị ném đi hết lần này đến lần khác, Hàn Phi dần trở nên yếu hơn, dường như không thể đứng vững được nữa.

"Linh hồn quỷ dị như thế, vậy mà lại chỉ có chút sức lực này thôi sao? Vậy mà mình còn phải che giấu một phần năng lực." Đầu bếp túm cổ Hàn Phi, ném hắn vào hàng kệ cuối cùng: "Mày không trốn thoát được đâu."

Tên đầu bếp rút ra một con dao ngưng tụ từ máu và oán khí từ trong chính thịt của mình ra: "Tao sẽ cắt cơ thể mày ra từng chút một, xem xem trái tim của mày có màu gì."

"Chỉ có súc sinh mới tò mò màu sắc của trái tim con người thôi." Giọng nói Hàn Phi từ dưới mặt nạ truyền ra, hắn đã có chút không nói ra hơi rồi.

"Chua ngoa đanh đá gớm." Đầu bếp tức giận túm cổ Hàn Phi, đập liên tiếp vào kệ hàng.

Hàn Phi dường như đã mất hoàn toàn khả năng phản kháng, cơ thể bị thương nhiều chỗ, ngón tay thậm chí không thể cầm chặt dao tái sinh.

Đầu bếp chiếm ưu thế hoàn toàn bật cười, nhìn Hàn Phi như thể đang chiêm ngưỡng một miếng nguyên liệu thức ăn quý hiếm.

"Tao đã biết mày trông như thế nào, sau khi rời khỏi thế giới ký ức này, mày cũng chỉ có một con đường chết mà thôi, mày trốn không thoát đâu."

Con dao làm bằng máu từ từ nâng lên, đầu bếp vung dao đâm về phía ngực Hàn Phi.

Tính mạng đang treo lơ lửng, Hàn Phi dường như dùng sức lực cuối cùng của mình để nâng con dao tái sinh lên chặn lại, nhưng đầu bếp đã sớm có chuẩn bị, dễ dàng tránh được lưỡi dao.

"Chết cũng không muốn buông con dao kia ra à? Nếu đã như vậy, thì tao sẽ chặt đứt tay của mày!"

Đêm dài lắm mộng, đầu bếp không do dự nữa, nhưng khi con dao của gã sắp rơi xuống trên người Hàn Phi, thì cơ thể vốn đang hấp hối của hắn đột nhiên đá vào chiếc kệ hàng bị xiêu vẹo.

Kệ hàng bày đủ các vật phẩm khác nhau đổ về phía trước, tầm mắt đầu bếp tạm thời bị che lấp, gã sợ Hàn Phi vẫn còn át chủ bài nào nữa, không quan tâm tiếp tục đâm xuống dưới.

Lần này Hàn Phi không né tránh, hắn nắm lấy cánh tay đầu bếp liều mạng nhảy ra sau!

"Phía sau không phải là tường hay sao?"

Lỗ hổng tối tăm hiện ra trước mặt, khi đầu bếp kịp phản ứng lại thì Hàn Phi đã kéo một nửa người gã nhảy xuống giếng nước.

Nước bắn ra xung quanh, như một ngọn lửa đang chảy đốt cháy da thịt.

Đau đớn thấu tim, Hàn Phi nghiến răng nghiến lợi, sử dụng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, ôm chặt lấy đầu bếp.

Thiên phú nghề nghiệp của đồ tể nửa đêm được kích hoạt, sau khi lượng máu của Hàn Phi giảm xuống đến mức nguy hiểm, chỉ số các hạng mục cơ thể bắt đầu tăng gấp đôi.

“Mày xuống đây cho tao!”

Tiếng chuông điểm 0 giờ vang vọng trong trung tâm thương mại, đầu bếp mất cảnh giác cùng Hàn Phi rơi xuống giếng sâu.

Chương 467: Level 18

Đầu bếp là một trong Mười Ngón, gã đã nhiều lần tiến vào thế giới ký ức điện thờ, thông thuộc từng li từng tí của nhà kho dưới tầng hầm này.

Vì vậy gã không bao giờ ngờ tới, trên bức tường nguyên vẹn lại đột nhiên xuất hiện một cái lỗ hổng lớn.

Khoảnh khắc cơ thể rơi xuống giếng, đầu bếp nhìn Hàn Phi đeo mặt nạ thú, lại nhìn chằm chằm đồng phục trên người hắn.

Tại sao một nhân viên, lại đào một cái lỗ lớn ở trong nhà kho của ông chủ?

Khoảnh khắc cánh tay chạm vào mặt nước, đầu bếp đã cảm thấy không ổn, trong thế giới ký ức này không có "người" nào có thể giết chết bọn chúng, nhưng không có nghĩa là điện thờ không có khả năng.

Trong thế giới điện thờ này có một vài nơi cấm kỵ, giếng cầu nguyện này cũng là một trong số đó.

Đầu bếp cũng là một kẻ tàn nhẫn, lập tức muốn bỏ một nửa thân thể để tồn tại, nhưng phản ứng của gã vẫn quá muộn, máu thịt rơi xuống nước giếng liền bị mặt người cắn lấy.

Nếu chỉ dựa vào một mình sức lực của Hàn Phi, căn bản không thể ngăn cản đầu bếp chạy thoát, đáng tiếc bên trong giếng nước có ẩn chứa những oan linh nhiều không kể xiết.

Những "tế phẩm" bị đẩy xuống dưới giếng, cắn kéo đầu bếp như điên, đem từng miếng thịt của gã kéo vào bên trong.

Nhìn Hàn Phi đang cùng với vô số oan linh dưới mặt nước cùng nhau hiệp lực kéo mình xuống, khuôn mặt của đầu bếp tái xanh vì tức giận.

"Chết cũng phải kéo theo một người đi cùng à?"

Đầu bếp rất rõ kết cục khi rơi xuống giếng nước, toàn bộ hình xăm sau gáy của gã đều dung nhập vào cơ thể, bảo vệ lấy

trái tim.

Hiện tại muốn toàn thân rút lui đã là một hi vọng xa vời, cơ hội duy nhất chính là bảo vệ trái tim cốt lõi của oán hận trước khi nước giếng thấm đẫm linh hồn, trái tim của đầu bếp là mấu chốt để trở thành hận ý sau này. Những thứ khác đều có thể vứt bỏ, chỉ cần trái tim vẫn còn, thì vẫn có cơ hội tái sinh trong hận ý.

Đầu bếp vẫn còn đang nghĩ đến việc tự bảo vệ mình, Hàn Phi đã bắt đầu cầu nguyện rồi.

Khó khăn lắm mới kéo được kẻ địch quan trọng nhất của mình vào trong giếng, không cầu nguyện điều gì đó thì thật là có lỗi với bản thân.

"Tôi muốn….." Hàn Phi vừa mới nảy ra ý nghĩ muốn cầu nguyện, bên tai phải đã nghe thấy một giọng nói.

"Đừng cầu nguyện, chỉ cần cậu đưa ra nguyện vọng đầu tiên, cậu sẽ vĩnh viễn không thể thoát thân được nữa! Cho dù là nguyện vọng không phải trả giá cũng sẽ giam cầm cậu vĩnh viễn! Nguyện vọng không phải trả giá thực ra cái giá chính là tất cả mọi thứ thuộc về cậu!"

Tai phải của Hàn Phi chính là phần thưởng mà chủ nhân điện thờ dành cho, trong đó chứa đựng ký ức của anh ta, một khi đối phương đã mở miệng nhắc nhở, hắn đương nhiên phải thận trọng quyết định.

Giếng cầu nguyện sâu không thấy đáy, như thể dục vọng của con người, một khi rơi vào bên trong, thì sẽ không ngừng chìm xuống.

Cúi đầu nhìn xuống, Hàn Phi phát hiện dưới chân toàn là đầu lâu di động, những người bị đẩy xuống giếng biến thành quái vật giống như cá, bọn họ túm lấy hai chân hắn, cắn lấy quần áo của hắn, điên cuống kéo hắn về nơi sâu hơn bên trong giếng.

Ánh sáng nơi miệng giếng dần trở nên mơ hồ, như thể trong một đêm nhiều mây, nhìn ánh trăng đang dần dần bị mây mù che khuất.

Tóc rơi trên mặt, những con quái cá đầu người đang di chuyển lên xuống bên cạnh Hàn Phi và đầu bếp, mà bọn chúng vẫn chưa phải là thứ đáng sợ nhất trong giếng.

"Hệ thống có lẽ sẽ không phát ra một nhiệm vụ chết đâu."

Nước trong giếng cầu nguyện gần như đều được ngưng tụ từ oán hận mà thành, hội tụ những cảm xúc tiêu cực nhất của thế gian, tất cả những người bị ngâm trong giếng nước đều sẽ bị oán hận làm cho đau đớn, cho đến cuối cùng biến thành một con quái vật hoàn toàn thay đổi.

So với việc linh hồn Hàn Phi bị sương mù bao phủ, đầu bếp toát ra khí tức oán hận càng được quái vật trong giếng yêu thích hơn.

Hình xăm trên cơ thể đã bị kích hoạt, sức mạnh của đầu bếp vẫn đang không ngừng tăng lên, gã sẽ phải chờ đến khi sức mạnh đạt đến một điểm giới hạn nhất định mới bị thế giới điện thờ đẩy ra bên ngoài.

Lúc này, gã đã giữ chặt lấy "trái tim" của mình, âm thầm chờ đợi cơ hội duy nhất.

Hàn Phi nắm lấy đầu bếp, hắn đại khái có thể đoán được ý nghĩ của đối phương, nếu như để gã rời đi, thì không phải mình đã làm một chuyện nguy hiểm như vậy một cách vô ích rồi hay sao?

Hàn Phi đỏ cả mắt đã quên mất mình là vì nhiệm vụ mới nhảy vào bên trong giếng, thành thật mà nói, đầu bếp mới là bên vô tội hơn, gã là bị tiện tay kéo xuống dưới giếng.

Rút dao tái sinh ra, Hàn Phi đâm thẳng vào chân gã.

Trong nước xuất hiện một tia sáng mờ ảo, con quái cá đầu người bên cạnh sợ hãi bỏ chạy, phát hiện bất ngờ này khiến Hàn Phi mừng rỡ, những "người" bị mắc kẹt trong giếng nước nhiều năm đã hòa vào làm một với oán hận, đã quen với bóng tối, đương nhiên sẽ sợ hãi sự xuất hiện đột ngột của ánh sáng.

Đầu bếp không ngờ Hàn Phi lại đột ngột tấn công trong hoàn cảnh như vậy, tức giận đến run người, nhưng không thể làm gì được.

Không gian trong giếng có hạn, khó có thể né tránh, đầu bếp lại dùng hết sức mạnh của mình để bảo vệ trái tim mất rồi.

Rất nhanh trên chân và bụng của gã xuất hiện những vết thương, điều tồi tệ hơn là, những vết thương do dao tái sinh gây ra rất khó lành.

Xung quanh đầu bếp càng ngày càng nhiều quái vật, gã cũng dần dần có chút lực bất tòng tâm, bọn họ không biết đã chìm bao lâu rồi, nhưng cái giếng này cứ như là không có đáy vậy.

Vung dao trong nước tiêu hao rất nhiều thể lực, cộng thêm bản thân Hàn Phi cũng đang bị thương, hiện tại cũng đã đến cực hạn, cái chết giống như một sợi dây thừng đang từ từ thắt lại, đã quấn lấy cổ hắn.

Mở bảng thuộc tính ra, Hàn Phi lật xem ô vật phẩm với hy vọng cuối cùng, hắn vẫn còn cơ hội lấy đạo cụ từ trong ô vật phẩm ra, nhưng không có đạo cụ nào có thể giúp hắn thoát khỏi tình trạng khó khăn này.

Da thịt bị nước giếng oán hận thiêu đốt, thân thể như chìm trong biển lửa, khắp người đau đớn, càng ngày càng xuất hiện nhiều cảm xúc tiêu cực trong tâm trí Hàn Phi, đau đớn và tuyệt vọng lại bị khuếch đại lên.

Con ngươi run rẩy quét qua bảng thuộc tính một cách nhanh chóng, dường như có một giọng nói thúc giục Hàn Phi, khiến cho ánh mắt của hắn không khỏi nhìn về phía một thiên phú.

Chiêu hồn!

Tai phải tàn tạ bị nước giếng tràn vào, lửa bùng cháy bên trong tai, giọng nói cảnh cáo kia cũng trở nên mơ hồ.

Cùng lúc đó bên tai trái Hàn Phi nghe được một giọng nói khác: “Không còn cơ hội nào khác nữa đâu, chỉ có thể cầu nguyện với điện thờ, dùng người quan trọng nhất đổi lấy một con đường sống.”

“Chỉ khi sống sót, mới có thể cứu nhiều người hơn.”

“Một mạng người có thể đổi được vô số người sống sót, còn có lựa chọn nào tốt hơn sao?”

Giọng nói đó xuyên vào tai trái của Hàn Phi, không ngừng vang vọng trong đầu, từng hình bóng vô cùng quan trọng đối với hắn xuất hiện bên trong đại dương kí ức.

“Đem sinh mệnh của chính mình và sinh mệnh của nhiều người đặt lên bàn cân, mỗi một linh hồn đều có cái giá của riêng mình, đây là cơ hội cuối cùng của cậu rồi.”

Hình ảnh trong kí ức càng ngày càng rõ ràng, bóng dáng của Hoàng Doanh gần như chiếm hết tầm mắt của Hàn Phi.

“Anh ta là bạn tốt nhất của cậu, nhất định sẽ hiểu được lựa chọn của cậu, dùng tiền cược nhỏ nhất, để thu được đền đáp lớn nhất cho mình, cậu còn đang do dự cái gì nữa?”

Nước giếng ngưng tụ từ oán hận vô cùng lạnh lẽo, cảm giác đâm nhói vào linh hồn đau như lửa đốt trong xương tủy.

Đau khổ quá, bất lực quá.

Âm thanh cảnh báo từ tai phải gần như biến mất, âm thanh từ tai trái tràn ngập trong tâm trí.

Hàn Phi đã không còn sức lực tóm lấy đầu bếp nữa, thân thể chìm vào trong bóng tối, ý thức cũng trở nên mơ hồ.

Nước giếng chảy vào tai phải, ngấm vào mắt trái, tràn vào lục phủ ngũ tạng.

Những ký ức không thuộc về Hàn Phi mọc ra từ trong máu thịt, rất lâu trước đây, cũng có một người khác như hắn chủ động nhảy xuống giếng.

Người đó chính là chủ nhân cũ của điện thờ.

Anh ta chạy trốn khỏi Tây Thành, thân thể đầy vết thương, không còn sống được bao lâu nữa, tiền cược duy nhất của anh ta là chính mình.

Mất hết nhân tính, anh ta đã không còn bất kì kỳ vọng gì với thế giới này nữa, anh ta muốn dùng cơ thể của mình để thực hiện nguyện vọng cuối cùng.

Kí ức của chủ nhân điện thờ trùng với Hàn Phi, hắn hiện tại cũng giống như anh ta lúc đó.

Chủ động nhảy xuống giếng cầu nguyện, không ngừng rơi vào trong bóng tối.

Cơ thể đạt đến cực hạn, trước khi chết, đưa ra một nguyện vọng.

Chủ nhân điện thờ trong mảnh ký ức chậm rãi mở miệng; nhưng Hàn Phi đã dùng ý chí cuối cùng của mình để xua tan hình bóng của Hoàng Doanh, đừng nói vẫn còn một cơ hội cầu nguyện, cho dù là không có, hắn cũng tuyệt đối không bao giờ sử dụng Hoàng Doanh để đổi lấy đường sống cho chính mình.

Đều là cùng trong nỗi tuyệt vọng, mảnh ký ức của chủ nhân điện thờ mở miệng, anh ta hét lên nguyện vọng tận đáy lòng giống như nhiều năm trước.

"Tôi muốn có được năng lực thay đổi mọi thứ!"

Ký ức còn lại của chủ nhân điện thờ lại cầu nguyện một lần nữa, nhưng Hàn Phi lại lựa chọn bảo vệ Hoàng Doanh.

Sau khi chủ nhân điện thờ kết thúc cầu nguyện, mắt trái toàn là tia máu, tai phải cực kì tàn tạ và nội tạng bị thương của Hàn Phi toàn bộ đều hòa tan trong nước giếng.

Cùng lúc đó, Hàn Phi cảm thấy sức hút kéo xuống dưới đã biến mất, ký ức trong đầu không thuộc về hắn cũng tiêu tan.

Đôi mắt mở to, một ý tưởng lóe lên trong đầu Hàn Phi.

"Trong hiện thực khi chủ nhân điện thờ không còn cách nào khác bị buộc phải nhảy xuống giếng, mắt trái của anh ta bị khoét mất, tai phải bị xâu lại, phần bụng còn bị khoét một số nội tạng. Vì vậy, khi anh ta cầu nguyện trong hiện thực, những cơ quan bị cắt xén này không hề có trên cơ thể."

"Sau khi mình bước vào thế giới ký ức, giúp chủ nhân điện thờ bù đắp những tiếc nuối của mình, anh ta đã tặng cho mình những phần cơ thể bị cắt xén này. Mà bây giờ anh ta lại sử dụng phần cơ thể bị cắt xén đó như tiền cược để thực hiện một nguyện vọng nữa."

“Kể từ giờ phút này, chủ nhân điện thờ đã không còn là chính mình, tất cả ký ức của anh ta đều đã bị điện thờ lấy mất.”

Rơi xuống giếng sâu, Hàn Phi đã không hy sinh người bạn thân nhất của mình để thực hiện ước nguyện khi đối mặt với cái chết, hắn lại một lần nữa đưa ra lựa chọn khác với chủ nhân điện thờ.

Nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ hướng dẫn Hàn Phi từng bước một, để hắn trải qua tất cả quá khứ của chủ nhân điện thờ, cũng bù đắp cho những tiếc nuối của anh ta.

Giếng cầu nguyện không còn trói buộc được Hàn Phi, hắn nhanh chóng di chuyển lên trên, vào lúc ngang qua đầu bếp, hắn rút con dao tái sinh ra.

Vốn dĩ Hàn Phi cũng sẽ không rời đi thuận lợi như vậy, có khả năng phải chịu thêm nhiều đau đớn hơn nữa, nhưng sự xuất hiện của đầu bếp đã giúp hắn chia sẻ một phần áp lực.

Lúc này có hơn chục con cá đầu người đang gặm nhấm đầu bếp, còn có vô số cánh tay nhợt nhạt vươn ra từ trong thành giếng tóm lấy cơ thể gã, vốn dĩ những thứ này là dùng để đối phó Hàn Phi.

“Đại ơn không có gì để cảm ơn, tôi sẽ tiễn anh vãng sanh cực lạc.”

Hắn dùng dao đâm vào ngực đầu bếp, gã vốn đã bị lũ quái vật trong giếng áp chế, không kịp né tránh, ngực bị đâm xuyên qua.

Oán khí tuôn ra từ trái tim tàn tạ của đầu bếp, đám quái vật kia càng thêm hưng phấn và điên cuồng, Hàn Phi cũng không dám dừng lại ở đó, sau khi thành công liền nhanh chóng bơi lên trên.

Đầu cũng không ngoảnh lại, trong mắt hắn chỉ có sợi dây thừng treo bên cạnh giếng.

Thân thể càng ngày càng nặng nề, quái vật trong giếng nước cũng từ từ phản ứng lại, bắt đầu bơi về phía Hàn Phi,

kinh khủng hơn nữa là có thứ gì đó trong giếng sâu đã thức tỉnh, nước giếng bị khuấy động.

Nghiến răng nghiến lợi, thiên phú chuyên nghiệp của đồ tể nửa đêm đã giúp ích rất nhiều cho Hàn Phi, những người chơi bình thường sẽ trở nên yếu hơn nếu lượng máu ít đi, còn Hàn Phi thì ngược lại.

Hắn càng bơi tốc độ càng nhanh, liều mình đến hơi thở cuối cùng, lao lên mặt nước.

Trước khi nắm lấy sợi dây, hắn còn không quên vớt những vật nổi trên mặt nước giếng mang đi.

Nhiệm vụ yêu cầu Hàn Phi mang ba món đồ ra ngoài là được, nhưng Hàn Phi cảm thấy không thể lãng phí cơ hội này. Đầu tiên hắn nắm lấy chiếc váy màu đỏ trong tay, sau đó dùng chiếc váy làm lưới, trực tiếp đùm lấy hầu hết các bức ảnh và một số đồ vật nhỏ vụn vặt trên mặt nước.

Lên khỏi mặt nước, Hàn Phi thở hồng hộc, nhưng khi hắn chuẩn bị mang chiếc váy đỏ ra khỏi giếng, lại cảm thấy vô cùng nặng nề.

Những bức ảnh tưởng như bình thường đó, mỗi bức đều nặng giống như một người sống, bọn chúng có thể nổi trên mặt nước hoàn toàn là do nước trong giếng cầu nguyện được tụ thành từ oán hận.

Đầu bếp đã bị xé xác, những con quái vật trong giếng nước lao thẳng về phía Hàn Phi.

“Mau! Kéo tôi lên!” Hàn Phi nắm chặt sợi dây thừng, đầu bên kia một kệ hàng có một người giấy màu máu bước ra, cô ấy có khuôn mặt giống y hệt Từ Cầm.

Khi thấy đầu bếp và tên lùn đi xuống tầng hầm, Hàn Phi đã lên kế hoạch sẵn mọi việc, trước tiên sẽ giết một trong hai người, sau đó dùng giếng nước để giết nốt người còn lại.

Để thực hiện kế hoạch này, hắn đã giấu người giấy trên kệ hàng từ trước.

Dưới sự lôi kéo của người giấy màu máu, Hàn Phi mang theo lượng lớn các bức ảnh đã thoát khỏi cái giếng.

Không chút do dự, hắn lập tức khôi phục lại vị trí của kệ hàng.

Sau khi thoát chết, Hàn Phi nằm trên mặt đất, mắt trái và tai phải đều trở lại bình thường, nhưng năng lực quỷ dị kia lại vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ — Giếng cầu nguyện."

"Lựa chọn đã đưa ra không thể thu hồi lại, muốn lấy lại thứ trong giếng, hãy dùng chính mình để đổi lấy. Bạn đã nhảy vào giếng cầu nguyện trước 0 giờ nửa đêm, thành công lấy ra 21 vật phẩm, hoàn thành nhiệm vụ vượt mong đợi."

"Tiếc nuối trong nội tâm chủ nhân điện thờ đã bù đắp được 60%! Nhận nhiều phần thưởng kinh nghiệm! Nhận được quyền sử dụng 21 vật phẩm! Nhận được một mảnh vỡ nhân cách do chủ nhân ban đầu của điện thờ để lại!"

"Mảnh vỡ nhân cách (Vật phẩm đặc biệt): Chỉ sau khi tồn tại không thể nhắc đến hồn phi phách tán, kí ức của anh ta mới có xác suất nhỏ để lại mảnh vỡ nhân cách. Sau khi linh hồn của người chơi dung hợp với mảnh vỡ nhân cách đủ nhiều, có thể có được nhân cách khiếm khuyết của chủ nhân cũ điện thờ, hoặc thức tỉnh nhân cách của chính mình. "

"Chú ý! Mỗi loại nhân cách đều có ảnh hưởng đến tương lai của bạn! Nhân cách tốt có thể nâng cao giới hạn trên của bạn, nhân cách xấu có thể hủy hoại mọi thứ của bạn."

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thăng cấp thành công lên level 18! Điểm thuộc tính tự do: +1!"

Cuối cùng Hàn Phi cũng thở phào nhẹ nhõm khi tiếng báo nhiệm vụ thành công của hệ thống vang lên: "Mình đã giữ được tình bạn với anh Hoàng."

Từ trên mặt đất đứng dậy, Hàn Phi cởi quần áo bị ướt ra, đồng phục của hắn đã ngâm trong giếng nước, trên đó có rất nhiều oán hận, những hận ý đó giống như những cây kim sắt bé, không ngừng châm vào người hắn.

“Hơi lạnh đã xâm nhập vào cơ thể, phải nhanh chóng ra khỏi đây thôi.”

Hàn Phi liếc nhìn điện thờ, cánh cửa nhỏ trên điện thờ đã bị mở rộng bằng hai ngón tay, phía sau cửa tối đen, mang đến cho hắn cảm giác rất khó chịu.

“Thứ bên trong có phải sắp ra ngoài rồi không?”

Lấy tấm vải đen che điện thờ lại, Hàn Phi kéo theo chiếc váy đỏ bước tới bên cạnh thang cuốn.

Vách ngăn dẫn lên mặt đất lần này đã thuận lợi mở ra, Hàn Phi một khắc cũng không muốn lưu lại dưới tầng hầm nữa, ôm theo rất nhiều thứ đi ra khỏi nhà kho.

Trở lại trên mặt đất, ánh sáng chiếu vào cơ thể, trái tim đang treo lơ lửng của Hàn Phi mới đặt được xuống.

Hắn mở bảng thuộc tính ra, không chút nghĩ ngợi liền cộng điểm thuộc tính tự do vào thể lực của mình.

Do thiên phú nghề nghiệp của đồ tể nửa đêm, thể lực của Hàn Phi đã chính thức đạt 30 điểm!

Level 18, thể lực 30, nghề chính đồ tể, sở thích diễn xuất, đây chính là Hàn Phi hiện tại.

Sau khi thể lực đạt 30, Hàn Phi nhận được một lời nhắc khác từ hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Thể lực của bạn đã đạt tới 30, gần với giới hạn mà người bình thường có thể đạt được mà không cần dùng đến thuốc! Đánh thức thành công thiên phú thể lực!”

“Lựa chọn 1: Sức mạnh kỳ lạ (thiên phú phổ thông rank F, sức mạnh của bạn tăng thêm 10%).”

“Lựa chọn 2: Chạy như bay (thiên phú phổ thông rank F, tốc độ của bạn tăng thêm 10%).”

Hàn Phi không do dự lựa chọn chạy như bay, dù mạnh đến đâu cũng không đánh bại được hận ý, còn không bằng chạy nhanh hơn một chút sẽ tốt hơn.

“Rồi sẽ có một ngày, mình chạy nhanh hơn bất kì con quỷ nào.”

Có được thiên phú chạy như bay, cộng với thiên phú tuần tra của nghề nghiệp ẩn bảo vệ tòa nhà chết chóc cung cấp, tốc độ Hàn Phi chạy vào ban đêm cũng nhanh đến kinh ngạc, quỷ thông thường thực sự không thể đuổi kịp hắn.

Mở cửa siêu thị ra, Hàn Phi đã phóng ra ngoài chạy một đoạn ngắn, suýt chút nữa đã đâm vào cửa hàng bên cạnh vì không thể thích ứng với tốc độ này: “Cứ mỗi lần tăng lên 10 thuộc tính sẽ tạo ra một sự thay đổi về chất, quả nhiên là như vậy.”

Sau khi thêm xong điểm thuộc tính, Hàn Phi nhìn phần thưởng nhiệm vụ, hắn không thấy cái gọi là mảnh vỡ nhân cách trong ô vật phẩm, trên người cũng không có, cảm giác thứ đó đã tồn tại trong linh hồn của mình rồi.

Chủ nhân điện thờ cầu nguyện một lần nữa hiến tế mắt trái, tai phải và các cơ quan nội tạng khiếm khuyết của mình, những thứ này đã bị điện thờ thu hồi, nhưng Hàn Phi vẫn có thể sử dụng một phần năng lực mà bọn chúng để lại, có lẽ đây chính là do mảnh vỡ nhân cách đó.

“Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ hủy đi bao nhiêu đứa trẻ như vậy, chính là để chế tạo ra một đứa trẻ có nhân cách hoàn hảo, còn trong thế giới tầng sâu của《Cuộc sống hoàn hảo》, chỉ có không thể nhắc đến sau khi hồn phi phách tán mới có xác suất nhỏ lưu lại một mảnh vỡ nhân cách, nhân cách này thực sự quan trọng đến như vậy sao?”

Hàn Phi chú ý đến một điểm, chỉ cần thu thập đủ mảnh vỡ nhân cách, là hắn có thể thức tỉnh nhân cách của mình.

Thực ra Hàn Phi cũng muốn xem xem, nhân cách hệ chữa trị có thực sự tồn tại hay không.

Trở về siêu thị, hắn bắt đầu kiểm tra một “đống” phần thưởng khác của mình.

Hệ thống yêu cầu hắn mang ra ba vật phẩm, nhưng hắn lợi dụng tên đầu bếp biến thái và sự phối hợp hoàn hảo của người

giấy màu máu, một người thu hút hỏa lực, một người ngoại tiếp ứng, cuối cùng gần như quét sạch các thứ trên mặt nước.

"Bây giờ mình có quyền sử dụng 21 vật phẩm."

Trong giếng nước thứ gì cũng có, đa số Hàn Phi cũng không biết phải xử lí như thế nào, hắn chỉ đành lấy ra bức ảnh chụp chung của gia đình ông lão và chiếc vày màu đỏ tươi trước.

"Đại tỷ trên tầng ba của trung tâm thương mại vẫn luôn thử đồ, thứ mà cô ấy muốn tìm lại chắc là chiếc váy này."

Tìm một cái túi đựng các đồ vật, Hàn Phi cầm lấy chiếc váy đỏ đi ra khỏi siêu thị, lần này hắn muốn đến khu quần áo nữ trên tầng ba để làm một việc lớn.

Chương 468: Nghề nghiệp ẩn mà người bình thường không thể điều khiển

Từ khi Hàn Phi đến bách hóa thương mại này, hai nhân viên bảo vệ trực ca đêm, một người mất tích, một người chết một cách bí ẩn, đồng nghiệp bên cạnh không phải phải nhập viện, thì cũng là bị bắt cóc, cơ bản tất cả những người từng nói chuyện với hắn, đều ít hoặc nhiều xảy ra vấn đề.

"Khi mới đến đây làm việc tốt xấu gì mình vẫn có đồng nghiệp để giao lưu, chỉ mới được vài ngày, cả trung tâm thương mại chỉ còn mỗi mình mình. Cũng không biết là do mình mệnh cứng, hay là vận khí bọn họ không tốt nữa."

Dừng ở đại sảnh trung tâm thương mại, Hàn Phi ngẩng đầu nhìn lên, những dải ruy băng quảng cáo từ trên cao rủ xuống dưới, bên trong rõ ràng không có gió, vậy mà bọn chúng lại xoắn xuýt trong bóng tối.

"Trông bọn chúng dị dạng như vậy, thật giống với thế giới này."

Nâng túi vải lên, Hàn Phi men theo thang máy đi lên từng tầng một, mỗi khi đến một tầng, nhiệt độ của toàn bộ tầng đó đều sẽ giảm xuống, như thể có thứ gì đó trong bóng tối bị đánh thức.

Bản thân Hàn Phi đương nhiên không có "sức hút" lớn như vậy, vấn đề nằm ở những bức ảnh trong túi vải của hắn.

"Xem ra việc ông chủ xây dựng điện thờ ở dưới cùng của trung tâm thương mại không phải là ngẫu nhiên, có lẽ ông ta muốn dùng điện thờ để trấn áp những người đã bị mình giết chết."

Lên đến tầng ba, ngay khoảnh khắc Hàn Phi vừa bước ra khỏi thang máy, đã nhận ra sự bất thường.

Tất cả ma nơ canh trong các cửa hàng đều đứng quay mặt về phía hắn, trong bóng tối dường như có vô số cặp mắt đang

nhìn hắn.

"Đúng là diễn viên giỏi, đi đến đâu cũng đều trở thành tiêu điểm." Hàn Phi mặc lại bộ đồng phục đã bị ngâm trong nước giếng, tuy rằng nước giếng đầy oán hận sẽ mang đến sự đau đớn cho hắn, nhưng cũng có thể ngăn cản quỷ quái đến gần.

Đẩy nhanh tốc độ, Hàn Phi đi về phía cửa hàng nơi người phụ nữ đã từng xuất hiện theo trí nhớ của mình, vừa đi được nửa đường thì đột nhiên phát hiện trên lối đi đối diện cũng có một người phụ nữ đang đứng.

Người đó duy trì tốc độ y như hắn, khom lưng, thân hình cực kỳ không hài hòa, nhìn trông có vẻ rất kỳ quái.

"Dĩ hòa vi quý, tôi không trêu chọc bạn, hy vọng bạn cũng đừng đến làm phiền tôi."

Hàn Phi đi qua cửa hàng thứ nhất, trên cửa kính ngoài bóng dáng của chính mình ra, phía sau hắn còn có một chiếc váy đỏ đi theo.

Trong lối đi tối đen của trung tâm thương mại, một chiếc váy lớn màu đỏ lặng lẽ đi theo phía sau một người đàn ông.

Cảnh tượng quỷ dị như vậy, Hàn Phi lại cảm thấy không cần thiết phải quay đầu lại, trước đây cũng có rất nhiều người từng theo dõi hắn, nhưng những người đó đều không bao giờ trở về nhà nữa.

"Ở cửa hàng số 1 và số 2 chỉ có người giả, cửa hàng số 3 là nơi Hoàng Oanh xảy ra chuyện, lần trước vợ của ông chủ trung tâm thương mại thử quần áo ở cửa hàng quần áo nữ số 4."

Hàn Phi chỉ mới làm việc trong trung tâm thương mại một thời gian ngắn, nhưng hắn đã nhớ được vị trí của tất cả các cửa hàng bên trong.

Đẩy cánh cửa của cửa hàng quần áo nữ số 4 ra, trong không khí thoang thoảng một mùi nước hoa, cửa hàng này là cửa hàng quần áo nữ cao cấp nhất tầng 3, người phụ nữ đó cho dù đã qua đời, mức độ tận hưởng cũng vẫn rất cao, từ đó cũng

có thể gián tiếp suy ra rằng, đối phương ít nhất vẫn bảo lưu một chút kí ức lúc còn sống.

Điều mà Hàn Phi phải làm bây giờ là dùng chiếc váy trong tay để khiến cho hạt giống ký ức trong tâm trí người phụ nữ này nảy mầm, lại nở ra bông hoa của nhân tính.

Phát hiện Hàn Phi bước vào cửa hàng, bộ y phục màu đỏ đi theo hắn, còn có bóng người phía bên kia hành lang đều dừng lại tại chỗ.

Trong nháy mắt có thể thấy rõ ai là tồn tại đáng sợ nhất trên tầng ba.

Có tiếng sột soạt trong cửa hàng được trang trí nghệ thuật, căn bản không giống tiếng thay quần áo chút nào, dường như có ai đó đang liên tục cào cấu làn da.

Nhìn theo tiếng động, Hàn Phi phát hiện rèm cửa ở tất cả các phòng thử đồ trong cửa hàng đều đang chuyển động, như thể đều có người trốn trong mỗi ngăn vậy.

"So với lần đi vào trước, cửa hàng này có vẻ âm u hơn rồi, xem ra những người chết oan trong trung tâm thương mại cũng sẽ theo thời gian, trở nên càng ngày càng điên cuồng."

Những thứ vớt được từ dưới giếng lên là chỗ dựa của Hàn Phi, hắn dũng cảm bước vào cửa hàng.

Ngón tay cầm chặt túi vải, ánh mắt Hàn Phi đầu tiên nhìn về chiếc gương thử đồ cực lớn bên ngoài phòng thay đồ.

Màn đêm như mực chảy trên mặt gương, mang theo cảm giác bất an mạnh mẽ.

Hàn Phi trong gương biến thành một đống hình ảnh mơ hồ, hắn còn thậm chí không dám chắc chắn người trong gương có phải là mình hay không.

"Hình như từ sau khi mình tiến vào thế giới ký ức, chưa có cẩn thận soi gương, mỗi lần đi ngang qua gương, luôn có cảm giác người trong gương không phải là mình. Khi mình muốn nhìn rõ khuôn mặt của người trong gương, thì lại cảm thấy khuôn mặt vô cùng xa lạ và mơ hồ."

Hàn Phi cảm giác hình như mình đã quên mất một số thứ gì đó: "Tại sao lại quan tâm đến gương như vậy?"

Càng sống lâu trong thế giới ký ức điện thờ, càng dễ bị thế giới này đồng hóa, trở thành một phần của thế giới này, nhưng Hàn Phi dường như lại không bị ảnh hưởng, tất cả ký ức của hắn đều không bị mất đi.

Cảm giác như thể có một người khác đã giúp hắn gánh chịu nguyền rủa của thế giới điện thờ, âm thầm chịu đựng mọi trạng thái tiêu cực thay cho hắn.

Ánh mắt dừng lại trên gương, Hàn Phi từng bước đi về phía nó, nhưng đúng lúc hắn đến gần, chiếc gương đột nhiên phát ra âm thanh giòn tan, bên trên xuất hiện rất nhiều vết nứt.

Những vết nứt đó giống như những vết sẹo, càng quỷ dị hơn nữa là những vết nứt còn đang chảy máu ra bên ngoài.

Khi ngón tay chạm vào vết máu chảy ra từ trong gương, Hàn Phi mơ hồ nhớ ra điều gì đó: "Ngoài mình và Mười Ngón ra, hình như vẫn còn một người bên ngoài, nhưng sao mình không thể nhớ được hình dáng của anh ta vậy."

Những vết nứt trên mặt gương càng ngày càng nhiều, Hàn Phi trong gương bị chia năm xẻ bảy, khi chiếc gương sắp vỡ ra hoàn toàn, Hàn Phi trong gương liền giơ tay lên.

Hắn vẫn giữ nguyên tư thế đứng yên, nhưng hắn ở trong gương đã nhuốm máu, cố gắng viết gì đó lên tấm gương vỡ.

Cách làm của hắn dường như đã phá vỡ một số quy tắc, ngay lúc ngón tay chạm vào gương, chiếc gương thử đồ đã hoàn toàn vỡ vụn.

Các mảnh kính vỡ bay tứ tung, như một cơn mưa thủy tinh.

Âm thanh cực lớn của kính vỡ chính thức phá vỡ màn đêm yên tĩnh của trung tâm thương mại, âm khí từ trong góc bay ra, ngưng tụ thành sương giá trên cửa kính của cửa hàng quần áo nữ.

Tấm rèm trên cửa phòng thử đồ không ngừng đung đưa, trong sự im lặng vô cùng ngột ngạt này, một bàn tay vén tấm rèm phòng thử đồ lên.

Máu từ vết sẹo chảy ra nhuốm đỏ chiếc váy xanh trên người, mái tóc đen xõa ngang lưng như cố gắng che vết thương xuyên thấu trên ngực và bụng.

Người phụ nữ giẫm lên từng bộ quần áo, mỗi bộ quần áo đều vô cùng tinh xảo, nhưng đó không phải là những thứ cô ta muốn.

Đi về phía trước, quần áo dính máu của cô ta đều chịu một loại nguyền rủa nào đó, giống như những người đang nằm trên mặt đất vậy.

Trong nháy mắt, người phụ nữ đã dừng lại trước mặt Hàn Phi, cái đầu rũ xuống từ từ nâng lên, cùng với âm thanh ghê người của xương cốt biến dạng, đôi mắt đỏ tươi kia nhìn hắn qua khe hở giữa mái tóc đen.

“Váy của cô, tôi đã giúp cô tìm được rồi.”

Từ trong túi vải lấy ra chiếc váy màu đỏ, Hàn Phi ướm vào vai người phụ nữ: “Đây là chiếc váy phù hợp với cô nhất trên thế giới này, cũng là tất cả tốt đẹp mà thế giới nợ cô.”

Lấy chiếc váy đỏ ra khỏi túi vải, một cỗ khí tức kinh khủng khó tả bắt đầu lan ra trong cửa hàng quần áo nữ, như thể không có điểm kết thúc, đầu tiên là quét hết tầng ba, sau đó trực tiếp lao xuống dưới đất.

Vén mái tóc đen của người phụ nữ sang một bên, Hàn Phi nhìn thấy một khuôn mặt méo mó vì hận ý, khuôn mặt đó vô cùng kinh khủngvà đáng sợ, nhưng trong mắt Hàn Phi lại không hề có chút chán ghét hay ruồng bỏ, chỉ có tiếc nuối.

“Người đẩy cô xuống giếng nước đã trở thành ông chủ đáng kính nhất của Sa Hà, ông ta đạp lên trên đống xác chết, vậy mà lại tự cho mình là nhà từ thiện.” Hàn Phi đưa chiếc váy đỏ cho người phụ nữ: “Thế giới trắng đen đảo ngược này cần chúng ta cùng nhau sửa lại, như thế nào là đúng, như thế nào là sai, có lẽ cô còn rõ hơn tôi.”

Sau khi chiếc váy đỏ đến gần người phụ nữ, trên váy xuất hiện một đường kẻ vẽ đầy kí hiệu cổ quái, đường kẻ đó xuyên qua vết thương trên ngực và bụng của người phụ nữ, cuốn lấy linh hồn cô ta.

Nếu như không lấy lại chiếc váy đỏ, người phụ nữ sẽ bị trói buộc bởi cái giếng và điện thờ, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Tất cả những người bị đẩy xuống giếng, linh hồn của bọn họ đều được niêm yết giá cả rõ ràng, trở thành tài sản riêng của điện thờ, chỉ có đi xuống giếng, lấy ra những vật phẩm bọn họ để lại mới có thể giúp họ tìm lại tự do.

Thực ra cho dù như vậy cũng không thể hoàn toàn thoát khỏi sự trói buộc, vẫn bị ảnh hưởng bởi điện thờ.

Một khi giao dịch đã được thực hiện, thì không thể thay đổi được nữa, trừ khi ai đó có thể phá hủy điện thờ, để mọi thứ bắt đầu lại.

Chiếc váy đỏ trang nhã tinh tế, chỉ là bên trên vẫn còn lưu lại nước giếng ngưng tụ từ oán hận.

Khi Hàn Phi lấy chiếc váy ra, người phụ nữ và tất cả quần áo dị hóa trong cửa hàng đều dừng lại tại chỗ.

Nước nhỏ giọt xuống, tay người phụ nữ dần dần rời khỏi vết thương trên ngực và bụng, cầm lấy chiếc váy mà Hàn Phi đưa cho.

Nước giếng như kim độc đâm vào làn da, nhưng cô ta lại không quan tâm chút nào, hai cánh tay tái nhợt đang run rẩy nắm lấy váy, trên khuôn mặt méo mó vì hận ý dần dần lộ ra một nụ cười điên cuồng.

Y phục màu xanh trên người bị vết máu rửa sạch, Hàn Phi lập tức nhìn đi chỗ khác, khoảng vài giây sau, chiếc nhẫn của chủ nhà đột nhiên phát ra cảnh báo, khi Hàn Phi quay đầu lại, một người phụ nữ cao gần ba mét, mái tóc đen phủ đầy trên mặt đất, mặc chiếc váy đỏ quỷ dị đứng trước mặt hắn.

Chiếc váy màu đỏ sẫm che đi những vết thương trên ngực và bụng của người phụ nữ, cô ta phù hợp với chiếc váy này không gì sánh được, cứ như chiếc váy được tạo ra là để dành cho cô ta vậy.

Tất cả những vết máu dính trên váy đều trở thành một thứ trang trí tàn nhẫn, người phụ nữ đang điên cuồng hấp thụ âm

khí trong toàn bộ trung tâm thương mại, làn da và khuôn mặt của cô ta từ từ trở lại bình thường, trong đôi mắt đỏ rực cũng có một tia sáng.

Người và quỷ trong thế giới ký ức rất khó có thể phân chia sức mạnh theo tiêu chuẩn của thế giới tầng sâu, Hàn Phi chỉ có thể phỏng đoán sức mạnh của bọn họ dựa trên mức độ dị hóa.

Nếu như lấy đứa trẻ của Sáu Ngón làm vật tham chiếu, thì người phụ nữ cao gần ba mét này ít nhất có sức mạnh gấp mười lần.

Chịu áp lực quá lớn do người phụ nữ mang lại, Hàn Phi yên lặng chờ đối phương trút giận.

Ý tưởng của hắn rất hay, nhưng rõ ràng là hắn đã đánh giá thấp hận thù mà người phụ nữ đã tích lũy trong nhiều năm nay, càng đánh giá thấp hơn âm khí ẩn giấu trong trung tâm thương mại.

"Bùm!"

Kính cửa hàng vỡ vụn, Hàn Phi liếc nhìn ra bên ngoài.

Chỉ là liếc mắt một cái, mồ hôi lạnh của hắn đã túa ra.

Trong trung tâm thương mại tối tăm, những bóng người mặc những bộ quần áo dính máu bước ra từ sâu trong cửa hàng, bọn họ đứng ở mép lối đi trên mỗi tầng, nhìn chằm chằm vào chỗ đất trống ở giữa trung tâm thương mại.

"Bọn họ muốn làm gì?"

Sự nghi ngờ của Hàn Phi nhanh chóng được giải đáp, người phụ nữ cao gần ba mét đi ngang qua hắn, giẫm lên lan can tầng ba.

Bóng quỷ cao lớn liếc xuống Hàn Phi một cái, trên mặt nở nụ cười tàn nhẫn thê lương.

Chiếc váy đỏ rủ xuống, sau đó người phụ nữ nhảy xuống phía dưới, mà cảnh xảy ra tiếp theo khiến Hàn Phi, một người thấy nhiều biết rộng cũng cảm thấy da đầu tê rần.

Những bóng người dừng lại ở rìa lối đi của mỗi tầng, như những chiếc lá mùa thu, từng người lần lượt nhảy xuống!

Lặng lẽ rơi xuống, trên mặt đất chỉ còn lại những bông hoa máu nở rộ.

Người phụ nữ đứng trong biển hoa ấy, điên cuồng hấp thụ tất cả hận và đau khổ.

Người nhảy lầu giống như một cơn mưa, trung tâm thương mại đã bị mây mù bao phủ quá lâu, cơn mưa máu này dường như là sự tự giải thoát và giải tỏa của tất cả các linh hồn.

"Không ổn lắm." Hàn Phi chỉ là trả lại chiếc váy cho người phụ nữ, hắn cảm thấy mình chỉ làm một chuyện rất bình thường, không ngờ lại gây ra hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Vợ của ông chủ trung tâm thương mại là người đầu tiên chết trong bách hóa thương mại này, cũng rất có khả năng là người đầu tiên bị ông chủ đẩy xuống giếng, oán khí của cô ta sâu nhất, hận ý nồng đậm nhất, cô ta chịu đựng những đau khổ đầu tiên, cũng là khởi đầu của mọi tuyệt vọng.

"Kính cửa hàng trên toàn bộ tầng ba đều bị hư hỏng, ngày mai mình phải tìm lý do như thế nào bây giờ?"

Hàn Phi nhìn vào vị trí trung tâm, hắn rất nhanh đã phát hiện ra tầm nhìn của mình thật nhỏ, mục tiêu của người phụ nữ không phải là phá hủy trung tâm thương mại, mà là điện thờ dưới tầng hầm!

Những bóng người rơi xuống đất như mưa, Hàn Phi thậm chí còn nhìn thấy bóng dáng của hai người bảo vệ bên trong, một người đang sống sờ sờ, vào giây phút này đã hóa thành giọt mưa oán khí.

Càng làm Hàn Phi không ngờ tới là hầu hết các bóng người đều tự nguyện làm việc này, bọn họ dường như đã đi đến thống nhất trong vô số đêm đen.

Hoa máu nở ra, máu chảy tạo thành thân rễ, chúng quấn lấy nhau dệt thành một cái giếng ở chỗ đất trống của trung tâm thương mại!

Người phụ nữ mặc chiếc váy đỏ đứng bên miệng giếng, ngay lúc tạnh mưa, cô ta bắt đầu điên cuồng tấn công mặt đất

của trung tâm thương mại.

Còn chưa đến giờ chẵn, nhưng chiếc chuông lớn ở trên cùng của trung tâm thương mại lại không ngừng phát ra âm thanh, bên dưới giếng màu máu mơ hồ xuất hiện hư ảnh của một điện thờ.

Cảnh tượng này Hàn Phi đã từng nhìn thấy trong ảo giác của chủ nhân điện thờ, chỉ khác với hoàn cảnh lúc đó là, tất cả mọi người trong trung tâm thương mại không phải là đứng cùng điện thờ, mà là muốn cùng nhau phá hủy nó!

"Dù ảo giác có đáng sợ đến đâu thì cũng chỉ là ảo giác mà thôi. Cũng may là mình không bị cảnh tượng giả đó làm cho hoảng sợ."

Những gì nhìn thấy trước mắt mới chính là sự thật, Hàn Phi biết đêm nay chính là một cơ hội, hắn rút dao tái sinh ra, lặng lẽ đi xuống lầu.

Cánh cửa của hư ảnh điện thờ hé mở, người phụ nữ đứng ở trung tâm của giếng máu, không ngừng dùng cơ thể đã hoàn toàn dị hóa của mình đánh vào điện thờ.

"Hãy để tôi giúp cô."

Hàn Phi đã phát hiện ra rằng có một số nút chủ chốt trên giếng màu máu, cấu thành khung xương của giếng máu chính là một số nhân viên của siêu thị đồ cũ trước đây, một người đàn ông say rượu chết đuối, ông lão quỳ trước điện thờ, còn có một nữ nhân viên bị trói chân tay bằng dây thừng.

Mở túi vải ra, Hàn Phi trả lại ba tấm ảnh tương ứng cho bọn họ.

Giếng máu đột nhiên trở nên thật hơn, máu chảy trong đó dường như có thể rửa sạch toàn bộ trung tâm thương mại bất cứ lúc nào.

Hồi chuông báo tử ở trên đầu trung tâm thương mại vang lên, điện thờ dưới tầng hầm truyền ra những tiếng gầm giận dữ.

"Mình luôn nghĩ rằng điện thờ là bất khả chiến bại, luôn cảm thấy chỉ có một mình mình muốn phá hủy điện thờ, bây

giờ xem ra mình có ý tưởng như vậy là hoàn toàn do ông chủ đánh lạc hướng."

Điện thờ hư ảnh bắt đầu rung chuyển, cửa thần mở ra, những cánh tay như hoa bỉ ngạn nở rộ hướng thẳng đến người phụ nữ để tóm lấy.

Hai bên giằng co căng thẳng, nhưng cùng với giếng máu dần dần khô đi, người phụ nữ từ từ bị kéo vào bên trong điện thờ.

Cô ta cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi số phận của chính mình, chỉ có thể không ngừng hét lên những tiếng thét chói tai.

"Mình ở lại đây hình như cũng không giúp được gì cho bọn họ."

Lui về phía sau, Hàn Phi trở lại bên trong siêu thị đồ cũ, trong đầu hắn nảy ra một ý tưởng rất hay.

"Tất cả những người chết oan đều đang chiến đấu chống lại điện thờ hư ảnh, điện thờ trong nhà kho dưới tầng hầm có lẽ không còn bao nhiêu khả năng tự bảo vệ nữa."

Trộm nhà đã trở thành thói quen của Hàn Phi, dù nguy hiểm đến mấy cũng phải thử.

Mở vách ngăn ra, Hàn Phi không tuân theo mệnh lệnh của ông chủ, hắn đã tiến vào nhà kho dưới tầng hầm sau 0 giờ.

Nhiệt độ nhà kho vừa rồi giống như hầm băng bây giờ đã trở lại bình thường, Hàn Phi cầm theo dao tái sinh tiến vào chỗ sâu nhất của nhà kho, hắn vén tấm vải đen che điện thờ lên.

"Mình vốn chỉ cần gần điện thờ sẽ cảm thấy rất không thoải mái, nhưng bây giờ cảm giác mà nó mang lại không khác gì với chiếc hộp gỗ tinh xảo."

Một nụ cười từ từ hiện lên trên mặt Hàn Phi: "Muốn tiêu diệt một vị thần, trước tiên phải phá hủy điện thờ của ông ta, để thiên hạ không còn tin vào sự tồn tại của ông ta nữa."

Cầm chiếc búa bên cạnh điện thờ lên, Hàn Phi làm ra điều mà chủ nhân điện thờ luôn mong muốn.

“Con người mình không tin thần, cũng không tin số mệnh, nếu như tất cả mọi thứ đều đã định sẵn, vậy thì mình sẽ đập tan tất cả mọi thứ là được rồi!”

Chiếc búa là một lựa chọn khác không hề tồn tại trong kí ức của chủ nhân điện thờ, lúc này Hàn Phi đã nâng cao “lựa chọn” này lên, mang theo sự hối hận vô hạn của anh ta, đập thẳng về phía điện thờ!

“Bùm!”

Mùn cưa bay tứ tung, máu chảy ròng ròng, điện thờ giống như một con quái vật hút no máu người.

Nắm bắt cơ hội, Hàn Phi không ngừng vung chiếc búa trong tay xuống, máu từ điện thờ bắn lên khắp người hắn.

Điện thờ muốn cám dỗ Hàn Phi tiến hành giao dịch, còn hắn lại muốn cái mạng già của điện thờ, đây thật giống như ma quỷ gặp phải ác quỷ, có cảm giác kỳ phùng địch thủ.

Bên tai mơ hồ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, nhưng Hàn Phi không dám dừng lại.

Cơ hội hiếm có, nhất định phải nắm lấy!

Phần đỉnh của điện thờ bị đập nát, thời gian của toàn bộ thế giới ký ức dường như dừng lại trong một giây.

Ngay khi Hàn Phi đang chuẩn bị nỗ lực kiên trì để lật đổ hoàn toàn điện thờ, một luồng khí tức vô cùng khủng khiếp đột nhiên xuất hiện.

Không dám có chút do dự, Hàn Phi nhanh chóng lui ra ngoài, nhà kho dưới tầng hầm này tuyệt đối không thể ở lại.

Mặt đất đang rung chuyển, nước trong giếng ngầm điên cuồng dâng cao.

Hàn Phi cũng là quyết đoán, tốc độ nhanh đến kinh người, trước khi cỗ sức mạnh kia hoàn toàn trở về điện thờ hắn đã chạy ra khỏi nhà kho.

Cùng lúc đó, âm thanh ding dong ding dong vang lên, một bà lão cầm chiếc ô, xách theo một gói hàng phát ra mùi hôi thối bước vào siêu thị.

Bà giống như thường lệ, đi thẳng đến điện thờ ở trong cùng.

“Bà ơi! Con trai bà không ở trong điện thờ!”

Điện thờ dưới tầng hầm bị đập thành một lỗ hổng, gây ra phản ứng dây chuyền, siêu thị đồ cũ này không thể ở lại nữa.

Không có thời gian giải thích cặn kẽ cho bà lão, Hàn Phi cõng bà lên vội vàng lao ra khỏi siêu thị.

Bà lão vừa vào bên trong còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Hàn Phi cõng lên, chạy đến đại sảnh trung tâm thương mại với tốc độ cực nhanh.

Gió thổi tóc bay lung tung, bà muốn nói gì đó, nhưng vừa mở miệng, gió lạnh không ngừng tràn vào.

“Bà ơi, ảnh của con trai bà ở đây! Hai người rất nhanh sẽ được đoàn tụ thôi!”

Hàn Phi thản nhiên an ủi bà lão một câu, sau đó đi thẳng tới người phụ nữ mặc váy đỏ.

Điện thờ đã bị mình phá hủy, trong thời gian ngắn tạm thời sẽ không có sức mạnh tiếp tục trấn áp quỷ quái trong trung tâm thương mại.

Khi hắn lao đến trung tâm của đại sảnh, trận chiến đã kết thúc, hoa máu trên mặt đất trở nên mơ hồ không rõ, cả không gian chỉ còn lại người phụ nữ mặc váy đỏ và ba nhân viên của siêu thị đồ cũ.

Lúc này bọn họ trở nên vô cùng yếu ớt, cơ thể khiếm khuyết không hoàn chỉnh in dấu vết một phần giếng máu, sau khi phải trả một cái giá quá lớn, bọn họ dường như đã thoát ra khỏi sự khống chế của điện thờ.

“Hãy ra khỏi đây trước!”

Hàn Phi từ trong ô vật phẩm lấy ra một chiếc bình ước nguyện, mời ba nhân viên của siêu thị đồ cũ vào đó, sau đó hắn lại chịu đựng oán khí đau thấu xương, đến gần người phụ nữ mặc váy đỏ.

“Điện thờ là do tôi phá hủy, xin mọi người hãy tin tôi một lần nữa, có lẽ tôi có thể đem tự do chân chính đến cho mọi người.”

Thực lực của người phụ nữ váy đỏ là mạnh nhất, hầu hết những người chết trong trung tâm thương mại đều trở thành những đường vân trên váy, có thể nói cô ta đã ngưng tụ hận ý của tất cả mọi người.

Hàn Phi nhìn đối phương với vẻ chân thành không gì sánh được, sau khi dưới tầng hầm không ngừng phát những tiếng động lạ, người phụ nữ không còn do dự nữa mà bước vào trong bình ước nguyện.

Đóng miệng bình lại, Hàn Phi chạy nhanh ra bên ngoài, trong đầu đột nhiên vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành tiền nhiệm vụ của nghề nghiệp ẩn côi phu, sau khi làm tổn thương ba oán niệm, vẫn thành công lấy được lòng tin của bọn họ! Bạn có muốn bắt đầu nhiệm vụ giai đoạn tiếp theo của côi phu không?”

“Không!”

Hàn Phi liều mạng chạy như điên, đầu cũng không dám quay lại: “Đồ tể đã đủ khó tin rồi, nghề nghiệp côi phu này ai mà dám tùy tiện động đến chứ?”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Nghề nghiệp ẩn côi phu là một nghề cực kỳ hiếm có, sau khi có nghề nghiệp này sẽ giúp trải nghiệm cuộc sống của bạn hoàn hảo hơn, làm phong phú thêm kinh nghiệm của bạn, thúc đẩy sự suy xét của bạn với nhân tính, đồng thời mở khóa năng lực cá nhân độc quyền, tăng mạnh sức hút của bạn đối với oán niệm và hận ý khác giới. Bạn có muốn bắt đầu giai đoạn tiếp theo của nhiệm vụ không?”

“Không! Tôi chính là tin những lời quỷ của bạn mới đi đến bước đường hôm nay!”

Hàn Phi dùng hết sức chạy vọt ra khỏi bách hóa thương mại như một bóng quỷ.

Tiếng mưa ào ào truyền vào tai, Hàn Phi ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời đêm trong thế giới ký ức của điện thờ giống như bị thủng một cái hố lớn vậy, đột nhiên đổ mưa như trút nước.

"Mấy hôm trước vẫn luôn trời quang mây tạnh, sao đột nhiên lại mưa to như vậy? Chẳng lẽ là do mình đập vỡ phần đỉnh của điện thờ à?"

Hàn Phi nhớ bọn Mười Ngón đã từng nói rằng, việc phá hủy điện thờ sẽ có ảnh hưởng lớn đến thế giới ký ức này.

"Thế giới ký ức đã phát sinh thay đổi, như vậy có phải là những thứ ban đầu đã được định sẵn cũng sẽ thay đổi không?"

Cõng bà lão trên lưng, ôm lấy bình ước nguyện, Hàn Phi nhìn thành phố bị mưa bão cuốn đi, tâm tư dần dần trở nên linh hoạt.

"Trung tâm thương mại đã trở thành một mớ hỗn độn, mình còn đập phá điện thờ, ở lại đây chẳng có ý nghĩa gì nữa, chi bằng nhân lúc ông chủ đang đuổi theo Mười Ngón, phải nhanh chóng tìm ra điểm yếu của ông ta."

Trong đêm tối của thế giới ký ức, tất cả mọi thứ sẽ bị dị hóa, vô cùng nguy hiểm, nhưng Hàn Phi đã sớm phát hiện ra một chuyện.

Bà lão và Vương Bình An có thể tự do đi lại vào ban đêm, hai người bọn họ dường như không phải là mục tiêu tấn công của những con quái vật đó.

"Bà ơi, bà có thể giúp cháu một chuyện nhỏ được không?"

Chương 469: Là Hàn Phi, không phải Hãn Phỉ (tội phạm)

Bà lão vốn chuẩn bị vào siêu thị, thất thần một cái, lúc này đã bị Hàn Phi cõng ra khỏi bách hóa thương mại.

Bà nắm lấy gói hàng trên tay, hơi lúng túng một chút.

"Bà ơi, bà đừng căng thẳng, bà đã cứu cháu một mạng, đương nhiên cháu sẽ không làm hại bà." Sau khi Hàn Phi chắc chắn quỷ quái trong điện thờ tạm thời sẽ không xuất hiện, mới đặt bà lão xuống.

Hai chân chạm đất, bà lão quay người bỏ đi, run run rẩy rẩy, đi cũng khá nhanh.

"Tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo." Hàn Phi khẽ đặt tay lên vai bà lão: "Cháu cho bà xem một thứ, đây là cháu liều cả sinh mạng của mình mới lấy được ra."

Bà lão xua xua tay, không có ý định quay lại nhìn, cho đến khi Hàn Phi từ trong túi lấy ra một di ảnh đen trắng.

Khóe mắt liếc nhìn di ảnh, đôi mắt già nua sau khi nhìn thấy người đàn ông trong bức ảnh, liền không thể dời đi chỗ khác nữa.

Thế giới của bà lão dường như trở thành một vùng im lặng, không nghe thấy gì hết, đôi mắt đục ngầu cứ nhìn chằm chằm vào gương mặt trong bức ảnh.

"Con trai của tôi, đây là con trai của tôi…"

"Ông chủ bách hóa thương mại đã hại chết anh ấy, nhốt anh ấy trong điện thờ mà bà cúng bái hàng ngày, biến anh ấy thành một cái nắp giếng để phong ấn oán khí." Hàn Phi không muốn giấu giếm, nói hết chân tướng với bà lão: "Cái gọi là làm một nghìn việc tốt thì có thể tìm lại con của mình, chẳng qua chỉ là lời nói dối của ông chủ Cốc, ông ta dùng việc tốt của bà để tích đức cho chính bản thân mình."

“Đây là con trai của tôi, nó đã lớn thế này rồi…” Bà lão nâng cánh tay lên, nhẹ nhàng đưa tay sờ lên khuôn mặt trong di ảnh: “Trời lạnh như vậy, nó lại mặc phong phanh như thế, có phải đan nhỏ rồi, không mặc được nữa rồi phải không?”

Bà lão đã lớn tuổi rồi, bình thường đã rất khó giao tiếp với mọi người, bây giờ cảm xúc lại vô cùng kích động, căn bản không nghe lọt tai lời của Hàn Phi.

“Bà ơi, con trai bà cho dù có chết cũng không thể có được tự do chân chính, nếu muốn giải thoát cho anh ấy, thì phải phá hủy điện thờ.”

“Phá hủy điện thờ rồi thi con trai tôi có thể trở lại sao?” Bàn tay đầy vết chai giữ lấy di ảnh, bà lão ngẩng đầu nhìn Hàn Phi.

Hàn Phi miệng khẽ mở ra, nhưng lời nói đến miệng lại không thể thốt được thành lời, hắn không muốn lừa gạt một người già lương thiện.

Phá hủy điện thờ, ngày mai mà chưa từng ai có thể đến được, con trai của bà lão thật sự có thể trở về sao?

Thấy Hàn Phi không lên tiếng, hai tay bà lão cầm di ảnh của con trai đi về phía đường: “Tôi muốn về nhà, đưa con trai cùng về nhà.”

Hàn Phi cầm ô đuổi theo, hắn rất chu đáo đưa chiếc ô về bên phía bà lão.

Mưa càng lúc càng lớn, nhưng bà lão dường như không nghe thấy, ôm di ảnh bước về phía trước.

Đêm tối trong thế giới ký ức cực kỳ nguy hiểm, sau khi Hàn Phi rời khỏi bách hóa thương mại cũng không dám tùy ý đi lại, đành phải đi theo bà lão.

Thành phố ngập trong màn mưa, tiếng mưa lớn át đi mọi thứ, ngay cả những con quái vật dị hóa cũng không thấy xuất hiện.

Sức khỏe của bà lão không được tốt, tuổi lại cao rồi, bà đi được một đoạn đường lại phải nghỉ ngơi một lúc.

Cứ vừa đi vừa nghỉ như vậy, khi đi qua một ngã tư, bà lão đột nhiên ngẩng đầu hỏi Hàn Phi: "Cậu có nghe thấy tiếng gì không?"

"Mưa lớn quá." Ngũ quan của Hàn Phi hơn người thường rất nhiều, nhưng cho dù là như vậy, hắn cũng không nghe thấy bất kỳ âm thanh kỳ quái nào.

"Có người đang gọi tôi…" Bà lão đột nhiên trở nên vội vã, bà ôm di ảnh không ngừng nhìn ra xung quanh.

Hàn Phi cũng thấy rất kì lạ, mọi thứ xung quanh vẫn bình thường, đến quái vật dị hóa cũng không có.

"Có phải bà nghe nhầm rồi không?" Hàn Phi nhìn về phía bà lão, ánh mắt vô tình quét tới di ảnh, người đàn ông trong di ảnh đã biến mất.

"Mẹ!"

Một giọng nói vang lên bên kia đường, bà lão và Hàn Phi cùng nhìn qua, người đàn ông trong di ảnh đang đứng dựa vào đèn đường, anh ta thở hổn hển, sau đó không ngừng vẫy tay với bà lão: "Mưa lớn quá, mẹ mau về nhà đi! Đừng chạy lung tung! Ngày mai con sẽ trở về!"

Giọng nói của người đàn ông vang lên trong màn mưa, bà lão vẫn đứng đó, nhìn về phía bên kia đường, bất động.

"Con không lạnh tí nào đâu! Mẹ không cần lo lắng cho con, con sẽ sớm trở về thôi!" Người đàn ông nở nụ cười trên mặt, sau khi vẫy vẫy tay, quay người rời đi dưới ngọn đèn đường, đi vào bên trong bóng tối.

Hàn Phi cũng không ngờ lại xuất hiện cảnh tượng này, sau khi người đàn ông biến mất, hắn lại liếc nhìn di ảnh.

Hình bóng người đàn ông trong di ảnh lại xuất hiện, chỉ có điều nét mặt anh ta đã không còn u ám, trên bề mặt di ảnh cũng có thêm một vài giọt nước.

"Bà ơi, con trai bà sẽ về nhà sớm thôi, đừng lo lắng quá." Hàn Phi nhẹ giọng nói, nhưng bà lão vẫn đang nhìn bên kia đường, ánh mắt như dừng lại trên đèn đường: "Bà sao vậy?"

Bà lão dụi dụi mắt, lau nước mưa trên mặt rồi chỉ tay về phía đèn đường trong màn mưa.

“Đó là mặt trăng à?”

Hàn Phi không rõ tại sao bà lão lại đột nhiên hỏi như vậy, có lẽ trong lòng bà lão biết rất rõ con trai của mình đã không còn sống nữa, bà chỉ đang hết lần này đến lần khác tự lừa dối mình, khi người thân nhất của mình thực sự xuất hiện, bà thậm chí còn nghi ngờ có phải do mình quá nhung nhớ mà xuất hiện ảo giác không.

“Bà ơi, trước khi anh ấy trở về, để cho cháu ở cùng bà nhé.” Hàn Phi cõng bà lão lên: “Chờ điện thờ bị phá hủy, anh ấy nhất định sẽ trở về.”

Bây giờ số phận của tất cả mọi người đã thay đổi, không ai biết điều gì sẽ xảy ra vào ngày mai. Hàn Phi cảm thấy ít nhất trong thế giới ký ức này, hắn muốn giúp bà lão bù đắp tiếc nuối trong lòng, coi như là báo đáp ân tình cứu mạng của bà lão.

Một già một trẻ đi trong cơn mưa to, cùng nhau che một chiếc ô.

Kể ra cũng lạ, cả thành phố dị hóa càng ngày càng nghiêm trọng, nhưng lại không một con quỷ quái nào gây phiền phức cho bà lão.

Hàn Phi cõng theo bà lão, cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, giá trị tâm trạng cũng không giảm nữa.

Đi ngang qua đường cái, rẽ vào một con ngõ nhỏ, khi sắp đến nhà bà lão, điện thoại của Hàn Phi đột nhiên rung lên.

Hắn kết nối cuộc gọi, giọng của một người đàn ông từ trong điện thoại phát ra.

“Lý Long và Lý Hổ đều không thấy đâu! Hình như bọn họ đã bị ai đó bắt cóc, tốt hơn cậu nên nhanh chóng đến quận Tây Thành, chúng ta sẽ trực tiếp thảo luận.”

Hàn Phi nghe giọng nói cảm thấy quen quen, hắn rất nhanh nhớ ra, người gọi điện thoại cho hắn tên là Anh Rắn, chính là đại ca của đám côn đồ ở quận Tây Thành.

“Trên người Lý Long bị Bảy Ngón lưu lại dấu vết, em vốn chuẩn bị ngày mai đi tìm anh ấy, xem ra em vẫn là chậm một bước rồi.”

“Cậu có biết rõ về bọn Bảy Ngón không?” Anh Rắn là người nhìn xa trông rộng, ngữ khí nói chuyện rất nhanh: “Kể từ sau khi Bảy Ngón và Tám Ngón mất tích, quận Tây Thành bắt đầu xảy ra những chuyện kỳ lạ, chỉ trong một đêm đã có một số cơ sở kinh doanh biến mất, sống không thấy người chết không thấy xác. Tôi đã cử người của mình đi tìm manh mối, nhưng những người anh em ra đi đều không quay lại nữa.”

“Đừng hành động hấp tấp, các anh không phải là đối thủ của Mười Ngón đâu.”

“Mười Ngón? Bọn chúng quả nhiên là một băng nhóm giết người biến thái có tổ chức nghiêm ngặt.” Anh Rắn hận đến nghiến răng nghiến lợi, trong lời nói mang theo một chút lo lắng và bất an.

Là một bậc thầy về kĩ năng diễn xuất, Hàn Phi đã đoán ra được trạng thái tinh thần hiện tại của Anh Rắn, hắn thăm dò hỏi: “Nếu như chỉ có Lý Long và Lý Hổ mất tích, có lẽ anh đã không đặc biệt gọi điện thoại để mời em đến Tây Thành, phải không? Bên cạnh anh có phải còn ai mất tích nữa không?”

Nghe thấy lời của Hàn Phi, Anh Rắn im lặng một lúc rồi mới lên tiếng: “Đúng vậy, con gái duy nhất của tôi cũng mất tích rồi, đám quỷ giết người đó giờ đã nhắm thẳng dao đồ tể vào tôi…”

Anh Rắn còn chưa kịp nói xong thì đột nhiên có tiếng hét từ điện thoại vang lên, sau đó hình như có tách trà đã bị đập vỡ.

“Chết tiệt, người biết địa chỉ phòng tối này không vượt quá ba người, làm sao mà bọn chúng lại tìm được?” Tinh thần của Anh Rắn càng thêm căng thẳng, giống như đang dặn dò hậu sự vậy, tranh thủ thời gian nói với Hàn Phi: “Trong số những người tôi biết, chỉ có cậu có cách đối phó với những tên điên đó, cậu giúp tôi giải quyết bọn chúng, muốn gì tôi sẽ cho cậu hết!”

“Không thành vấn đề, bây giờ em sẽ đi Tây Thành ngay.”

“Tôi đã sắp xếp cho thuộc hạ đến đón cậu ở quán trà, tôi đã sống đủ rồi, nhưng xin cậu nhất định phải giải cứu con gái tôi!” Tiếng bước chân đến gần, Anh Rắn lập tức cúp điện thoại.

“Hành động của Mười Ngón nhanh thật đấy.” Khi Hàn Phi nghe được những lời của ông chủ, đã linh cảm sẽ có chuyện xảy ra với Anh Rắn, bởi vì tên của tên côn đồ này cũng có động vật, theo như ý của ông chủ, Anh Rắn cũng là một trong những tế phẩm trên bàn cúng.

“Lý Long, Lý Hổ, Anh Rắn, Bùi Dương….. Mười Ngón là đang tranh giành tế phẩm với ông chủ Cốc sao?” Hàn Phi lại nghĩ tới một người khác, hắn thử gọi điện thoại cho Hoàng Oanh, rất lâu sau, điện thoại vậy mà lại được kết nối: “Chị Hoàng? Chị tỉnh rồi à?”

Hàn Phi vô cùng ngạc nhiên lên tiếng, nhưng một lúc sau, từ trong điện thoại truyền ra giọng nói lãnh đạm bình thản của ông chủ Cốc: “Hoàng Oanh vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại, tôi và bác sĩ đang thảo luận cách chữa trị cho cô ấy.”

“Ông chủ vất vả rồi.”

“Bên chỗ cậu tiếng mưa to quá, bây giờ cậu không ở trong siêu thị à?” Giọng nói ông chủ Cốc hơi thay đổi.

“Biển quảng cáo bên ngoài trung tâm thương mại đã bị mưa làm đổ, tôi đang nghĩ cách dựng nó lên.”

“Không cần quan tâm đến những thứ đó, lập tức trở lại siêu thị, cậu xem xem trong siêu thị có xảy ra chuyện gì không?”

“Ông chủ yên tâm đi, mọi thứ đều bình thường! Không có vấn đề gì!” Hàn Phi thề thốt nói.

“Tôi vẫn cảm thấy không yên tâm, đêm nay cậu đừng rời khỏi siêu thị nửa bước. Đúng rồi, cậu không vào nhà kho dưới tầng hầm chứ?” Ông chủ Cốc không hiểu vì sao lại cảm thấy hơi bất an, lại hỏi Hàn Phi thêm một câu.

“Không có, nhưng…..”

“Nhưng cái gì?”

“Đêm nay siêu thị có hai khách hàng rất kì lạ đến, trên người bọn họ có hình xăm đầu người, cứ quanh quẩn trước cửa siêu thị, cảm giác không phải là người tốt.” Hàn Phi vừa nhớ lại, vừa báo cáo với ông chủ.

“Lại là hình xăm đầu người?!” Tâm trạng của ông chủ Cốc rõ ràng trở nên nóng nảy hơn: “Đêm nay không cần kinh doanh nữa, lập tức đóng cửa, cậu chỉ cần trông coi trong siêu thị là được.”

“Hai người đó hình như vẫn chưa đi, tôi có cần đi đuổi bọn họ ra khỏi trung tâm thương mại không?”

“Cậu không phải là đối thủ của bọn họ, đóng cửa lại đi.” Ông chủ Cốc nói một cách chắc nịch.

“Được thôi.” Cúp điện thoại, Hàn Phi cũng theo bà lão chuẩn bị đi quận Tây Thành, không có chút ý định nào là quay lại trung tâm thương mại.

Bà lão vỗ vỗ vai Hàn Phi, trong mắt mang theo một sự khó hiểu.

“Bà ơi, tốt khoe xấu che, đây cũng là một loại kĩ năng nghề nghiệp. Dựa vào một số kinh nghiệm mà cháu tổng kết, đã phá hủy được một số ngành nghề rồi…..”

Đội mưa tiến về phía trước, bọn họ đi bộ một quãng đường dài mới bắt gặp một chiếc taxi.

Để tránh việc lái xe là quỷ đóng giả, Hàn Phi đặt bình ước nguyện và di ảnh lên ghế phụ, để những đôi mắt giám sát đối phương từng giây từng phút.

Kết quả là đối phương chạy xe như bay, tiềm lực được kích hoạt, chỉ mất mười mấy phút lái xe đã đến quận Tây Thành.

“Quả nhiên là do mình đi cùng với bà lão, những quỷ quái này đều không dám dị hóa.”

Sau khi xuống xe, Hàn Phi cũng theo bà lão đi vào khu Tây Thành hoang vắng, hắn đi qua các công trường, cuối cùng đến quán trà.

Đẩy cửa ra, đèn bật sáng ngay lập tức, vài người mặc đồ đen bước ra khỏi phòng đơn, người cầm đầu Hàn Phi đã từng gặp trước đó, chính là người phục vụ đã đi theo Anh Rắn lần trước.

"Đừng kích động, là Anh Rắn gọi điện thoại bảo tôi đến." Hàn Phi giơ hai tay lên, ra hiệu mình không có ác ý.

"Chúng tôi không kích động, chỉ cảm thấy….." Người đàn ông thực sự không ngờ được, đêm hôm khuya khoắt mà Hàn Phi còn cõng theo một bà lão chạy đến cứ điểm bang phái của bọn họ: "Không sao, Anh Rắn đã nói với chúng tôi rồi, bảo chúng tôi phối hợp với anh vô điều kiện."

"Hiện tại chúng ta vẫn còn bao nhiêu anh em?"

"Hiện tại có thể ngay lập tức qua đây chỉ có hơn ba mươi người, chờ trời sáng tôi sẽ thông báo cho các cứ điểm, đại khái có thể tập hợp được khoảng một hai trăm người." Người phục vụ lấy điện thoại của mình ra: "Ngoài ra còn một số thành viên cũ đã rửa tay gác kiếm cũng sẽ giúp đỡ chúng ta, bọn họ phân tán ở phụ cận Sa Hà, giống như Lý Long và Lý Hổ, bình thường hoạt động ngầm, thời khắc quan trọng đều sẽ quay lại."

"Người cũng khá nhiều, vậy thì tôi yên tâm rồi." Hàn Phi đặt bà lão bên cạnh máy sưởi, lại đem cho bà một chiếc chăn.

"Bây giờ chúng tôi đã không liên lạc được với Anh Rắn nữa rồi, anh ấy rất có khả năng đã gặp phải đám người đó." Nam phục vụ và các anh em trong quán trà rất lo lắng, bọn họ rất trung thành với Anh Rắn.

"Lo lắng cũng vô ích, tôi có thể rất chắc chắn nói với các anh rằng, Anh Rắn đã bị đám điên đó bắt đi rồi, bọn chúng biết vị trí của phòng tối." Hàn Phi tìm giấy và bút trên bàn.

"Mẹ kiếp! Vậy chúng ta còn chờ gì nữa? Mau đi tới đó thôi!"

"Liều mạng với bọn chúng thôi! Mạng sống của tôi là do Anh Rắn cho, ra ngoài sống phải có đạo nghĩa!"

Vài người đàn ông to lớn hét lên, nhưng Hàn Phi lại chỉ lắc lắc đầu: "Các anh như thế này không những không cứu được

Anh Rắn, mà ngược lại còn hại chết anh ấy.”

Hàn Phi đứng dậy đi tới phía người phục vụ: “Nếu như Anh Rắn đã yêu cầu tất cả các mọi người phải làm theo chỉ dẫn của tôi, chính là bởi vì anh ấy biết rằng chỉ có tôi mới thực sự cứu được anh ấy. Tôi biết rất rõ về đám điên đó, mục tiêu thực sự của bọn chúng thực ra không phải là Anh Rắn, mà là ông chủ Cốc của bách hóa thương mại.”

“Ông chủ Cốc?” Mấy người trong quán trà nghi ngờ nhìn Hàn Phi: “Chuyện này liên quan gì đến ông chủ Cốc?”

“Tôi có thể giúp anh giải thích một cách đơn giản là, tất cả những điều bất hạnh xảy ra ở Sa Hà đều là do ông chủ Cốc, đám điên rồ biến thái kia lại là cấp dưới của ông ta, nhưng vì phân chia chiến lợi phẩm không đồng đều, bọn họ đã phát sinh đấu đá nội bộ.”

“Đen ăn đen sao?”

“Nhưng các anh phải ghi nhớ một điểm, bất kể là ông chủ Cốc, hay là đám điên rồ kia, bọn họ đều sẽ giết Anh Rắn vào thời điểm thích hợp, vì vậy chúng ta phải chuẩn bị tốt để đối phó với cả hai cùng một lúc.” Hàn Phi đi vòng quanh phòng, tìm giấy và bút.

“Đám điên rồ kia sẽ chiến đấu đến cùng với ông chủ trung tâm thương mại, chúng ta sẽ để bọn họ tiêu diệt lẫn nhau trước, bí mật tìm ra điểm yếu của đối phương.”

“Quỷ giết người biến thái rất dễ đối phó, bởi vì mọi người đều biết chúng rất hung dữ và điên rồ; kẻ khó khăn thực sự là ông chủ Cốc, với tư cách là nhà từ thiện và doanh nhân nổi tiếng nhất của Sa Hà, mọi người đều ủng hộ, tôn trọng và tin mọi lời ông ta nói. Nếu như ông ta cảm thấy chúng ta là tội phạm giết người, thì cho dù chúng ta không giết người cũng sẽ bị người dân bình thường hiểu lầm, hoàn toàn rơi vào thế bị động.”

“Vậy thì chúng ta phải làm thế nào?” Người phục vụ không ngờ mọi chuyện lại phức tạp như vậy.

“Các anh hãy sắp xếp một số anh em theo sát Mười Ngón, nhớ đừng đến quá gần; toàn bộ số anh em còn lại đi tung tin

ông chủ Cốc làm từ thiện giả, ép chết vợ mình, chiếm đoạt tài sản của bạn bè, mưu sát em trai ruột.” Hàn Phi đã từng đóng vai Nhện, vì để diễn tốt vai đó, hắn cũng đã học được một số kỹ năng viết chuyện.

“Những gì công chúng thích nghe và xem nhất đều ở đây, các anh cứ làm theo những gì tôi viết.” Hàn Phi đã tìm thấy giấy và bút, đem tất cả những việc làm xấu xa của ông chủ Cốc viết hết ra.

“Như vậy là được rồi sao?” Người phục vụ vốn đã chuẩn bị đi liều chết, nhưng bây giờ lại đặt dao xuống, cầm kịch bản lên.

“Đương nhiên không thể nói mà không có chứng cứ, bây giờ chúng ta phải đi lấy được chứng cứ đã.” Mục tiêu của Hàn Phi là phá hủy điện thờ, muốn phá hủy điện thờ thì trước tiên phải tiêu diệt kẻ trục lợi lớn nhất, ông chủ Cốc.

Khi ông ta là một nhà từ thiện và doanh nhân nổi tiếng, những lời ông ta nói sẽ có rất nhiều người tin tưởng, nhưng nếu như ông ta biến thành một kẻ giết người và một con quái vật, vậy thì cho dù ông ta có làm gì đi chăng nữa cũng đều sẽ bị mọi người căm ghét.

“Trước khi tế phẩm được thu thập đủ, Anh Rắn sẽ không bị tế sống, hiện tại anh ấy vẫn an toàn, chúng ta sẽ lợi dụng thời gian này để tìm ra chân tướng.”

“Anh có chắc là có thể tìm ra bằng chứng làm những chuyện đó của ông chủ Cốc không? Ông ta là một người tốt nổi tiếng gần xa đấy.” Sau khi người phục vụ đọc kịch bản do Hàn Phi viết, anh ta cảm thấy sởn tóc gáy, trên thế giới này không thể nào có ai tàn nhẫn biến thái đến như vậy.

“Chuyện này anh không cần lo lắng, bản thân chân tướng tự nó có miệng.” Hàn Phi cởi quần áo bị ướt ra, dưới sự kích thích của nước giếng oán niệm, quỷ văn trên người hắn toàn bộ đều hiện lên.

Khoảnh khắc đó cũng khiến đám giang hồ có mặt tại đó khiếp sợ, bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy một hình xăm đáng sợ đến như vậy!

Một nhân viên cửa hàng bình thường sao lại có một hình xăm như thế?

Khoác lên người chiếc áo khoác màu đen của Anh Rắn khi còn trẻ, Hàn Phi nhìn cánh tay quỷ văn của mình, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt: "Lái xe đi, đêm nay chúng ta đến đầu nguồn sông Sa Hà."

Khi gọi điện cho Hoàng Oanh, Hàn Phi tình cờ biết được ông chủ đang ở trong bệnh viện, có lẽ ông ta lo lắng "tế phẩm" cuối cùng sẽ bị Mười Ngón cướp mất, nhưng chuyện này lại vừa hay cho Hàn Phi một cơ hội.

"Đầu nguồn sông Sa Hà? Đó là nơi những người giàu nhất Sa Hà sinh sống." Người phục vụ lúc đầu lo lắng Hàn Phi sẽ không thích ứng được với phong cách của bọn họ, bây giờ anh ta lại bắt đầu lo lắng Hàn Phi quá điên cuồng mà làm ra những chuyện điên rồ mất trí.

"Đừng hỏi nhiều như vậy, anh chỉ cần làm theo lời tôi nói là được." Hàn Phi giấu dao tái sinh vào trong quần áo, hắn đứng bên cửa sổ, bên ngoài là mưa to gió lớn và đêm đen đè nén đến mức không thể hô hấp.

"Được, được." Người phục vụ cúi đầu, ngay cả khi Anh Rắn còn trẻ, cũng không có được khí chất như Hàn Phi, một loại tàn nhẫn và điên cuồng đến mức khiến cho người ta không dám nhìn thẳng: "Mấy người các cậu còn ngây ra đấy làm gì? Mau đi chuẩn bị xe đi!"

Sau khi mấy người anh em đều chạy ra khỏi phòng, người nhân viên phục vụ cảm thấy hơi hối hận, anh ta một mình đứng bên cạnh Hàn Phi, thấy trán mình đã đổ mồ hôi lạnh.

"Anh rất nóng à?"

"Không, không nóng." Người phục vụ lau trán, cẩn thận hỏi: "Lần trước đi vội quá, không biết xưng hô với anh như thế nào."

"Tôi tên là Hàn Phi."

"Tên hay, quá thích hợp." Người phục vụ khen xong, lại thận trọng hỏi: "Vậy trước kia anh làm nghề gì? Tôi thấy anh

không giống một nhân viên bán hàng bình thường.”

“Anh nhiều câu hỏi thật đấy.” Hàn Phi xoay người, tia chớp xẹt qua cửa sổ, hắn nhìn chằm chằm cổ của người phục vụ nói ra một nghề tương đối hiếm gặp.

“Đồ tể, đồ tể nửa đêm.”

Chương 470: Hóa ra nó chính là chân tướng

Một chiếc xe van đi trong cơn mưa lớn, người phục vụ có duyên gặp mặt một lần với Hàn Phi ngồi ở ghế lái chính, anh ta lái xe cẩn thận, thỉnh thoảng lại lén lút liếc nhìn Hàn Phi qua kính chiếu hậu.

Lăn lộn mười mấy năm trong nghề rồi, người phục vụ đã gặp đủ loại người, nhưng duy nhất chưa từng thấy qua người nào đặc biệt như Hàn Phi.

Khi khoác lên mình bộ đồng phục nhân viên siêu thị, trông có thông tình đạt lý, nho nhã lịch sự; khi khoác lên người chiếc áo khoác của Anh Rắn, cả người lại trông rất âm hiểm độc ác, đặc biệt là quỷ văn trên người, chỉ là nhìn thôi đã khiến cho người ta thấy ngộp thở.

"Chú ý lái xe của anh đi."

Hàn Phi đang nhắm mắt dùng ngón tay gõ vào khung cửa sổ.

"Được, được." Người phục vụ tạm thu lại ánh mắt, nhưng vẫn sẽ không kiểm soát được mà nhìn vào kính chiếu hậu.

Trong xe van có một vài tên côn đồ, ngoài bà lão ngồi ở ghế phụ ra, trong xe này đều là người tàn nhẫn trong nghề, đánh nhau ẩu đả là chuyện như cơm bữa, ngày bình thường không ai phục ai, nhưng từ sau khi Hàn Phi lên xe, mọi người đều trở nên vô cùng ngoan ngoãn, không biết còn tưởng là teambuilding của một công ty nào đó.

Không khí trong xe hơi ngưng trọng, không ai dám nói chuyện, nhưng Hàn Phi lại rất hưởng thụ bầu không khí này, cả một xe đều là người sợ giao tiếp, không ai làm phiền đến ai, ngược lại sẽ rất tự tại.

Nửa giờ sau, xe van đến đầu nguồn sông Sa Hà, bọn họ tắt đèn trên xe đi, từ từ đến gần khu dân cư.

Đầu nguồn sông Sa Hà vào đêm khuya trông không còn sạch sẽ gọn gàng nữa, khắp nơi đều mang theo một sự quỷ dị, thay vì nói đây là khu dành cho người giàu, thì trông nó giống một nghĩa trang khổng lồ hơn.

"Có cần chúng tôi đi cùng anh không?"

"Không cần."

Người phục vụ rất tích cực, nhưng Hàn Phi lại trực tiếp từ chối đối phương: "Các anh ở lại đây tiếp ứng cho tôi, đừng cách bà lão quá xa, cũng đừng tùy tiện xuống xe."

Khoác lên người chiếc áo mưa màu đen, Hàn Phi mang theo gói đồ bước vào đầu nguồn sông Sa Hà.

Cổng lớn ban ngày có bảo vệ canh giữ, nhưng ban đêm lại tối đen như mực, không một bóng người.

Đi về phía trước, Hàn Phi phát hiện có một nhãn cầu màu đỏ như máu được giấu ở tất cả các camera giám sát gần khu dân cư, chỉ cần phát hiện có thứ chuyển động, nhãn cầu đó sẽ theo sát đối phương.

"Thiết kế khá nhân hóa đấy chứ."

Dựa vào trí nhớ phi thường của mình, lúc trước Hàn Phi đã ghi nhớ tất cả các vị trí có camera giám sát, cộng thêm sự trợ giúp của trận mưa bão này, hắn rất dễ dàng lẻn vào trong khu dân cư.

"Tất cả các tòa nhà dường như đều có sinh mệnh, mạch nước ngầm chính là mạch máu của bọn chúng, kết nối chúng thành một tổng thể."

Vừa bước vào đầu nguồn sông Sa Hà, từ trong bình ước nguyện của Hàn Phi liền truyền ra tiếng động kỳ lạ, người chết oan nhỏ giọng gầm lên, tựa hồ sắp không kìm nén được oán khí trong lòng.

"Chịu thêm chút nữa, rất nhanh thôi tôi sẽ để cho mọi người xả hết oán khí."

Ông chủ trung tâm thương mại hiện tại vẫn là một nhà từ thiện và doanh nhân được kính trọng, có sự bảo vệ của điện

thờ, đây chính là thân phận vàng son, nhưng sẽ không lâu nữa, tất cả mọi người ở Sa Hà đều sẽ nhìn thấy rõ bộ mặt thật của ông ta.

Đến lúc đó, nên đến lượt ông chủ trung tâm thương mại trả nợ rồi.

Khi đến khu vực số 9, Hàn Phi vừa đi qua, cửa hành lang liền tự mở ra, tựa như vẫn luôn chờ đợi hắn vậy.

Bước vào hành lang, có một ông lão đang ngồi xổm trên bậc thềm tối tăm, sắc mặt tái nhợt, khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

"Ông ơi, thứ mà ông muốn cháu đã tìm được rồi." Hàn Phi lúc này chẳng những không sợ hãi mà còn có chút tự đắc.

Hắn từ trong áo mưa lấy ra chiếc túi vải, lục tìm tấm ảnh đoàn tụ của gia đình ông lão.

Nhìn thấy bức ảnh, gương mặt ông lão đầy vẻ ngạc nhiên: "Muốn lấy bức ảnh ra chỉ có thể đi vào trong giếng, cái giếng ấy ngưng tụ hận ý và oán thù nhiều không kể xiết, chỉ cần chạm vào mặt nước là sẽ bị kéo xuống dưới, cậu đã làm chuyện này như thế nào?"

"Quả thực vô vùng nguy hiểm." Hình bóng đầu bếp xẹt qua trong đầu Hàn Phi: "Cháu coi như là có quý nhân giúp đỡ."

"Quý nhân giúp đỡ?" Ông lão trầm ngâm gật đầu: "Tôi còn tưởng rằng lúc trước cậu chỉ muốn kiếm cớ thoát thân thôi, không ngờ cậu thực sự mang được ảnh về."

"Chuyện mà cháu đã hứa, nhất định sẽ làm được." Hàn Phi đưa tấm ảnh cho ông lão, nhưng đối phương lại không đưa tay ra nhận.

"Bức ảnh chụp chung này đối với gia đình tôi vô cùng quan trọng, tôi sẽ cảm ơn cậu tử tế." Ông lão ra hiệu cho Hàn Phi đi theo sau, hai người cùng nhau vào căn hộ số 19.

Trong nhà không ngừng vang lên tiếng nấu nướng, nghe rất náo nhiệt, nhưng sau khi vào bên trong, đập vào mắt là một phòng khách tan hoang lạnh lẽo và một bàn đồ ăn thối rữa bốc mùi hôi thối.

Ông lão dẫn Hàn Phi vào phòng ngủ, bọn họ đứng ở bên giường, trước mặt là bảy di ảnh đen trắng.

Nhìn thấy Hàn Phi vào nhà, con mắt của chân dung trong di ảnh chuyển động, lặng lẽ nhìn chằm chằm hắn.

Hơn hai giờ sáng, Hàn Phi cùng một con quỷ đứng trước một dãy di ảnh, cảnh tượng vậy mà lại hài hòa đến kinh ngạc, sự tồn tại của hắn cũng không hề bất ngờ, có thể nói là hòa nhập vào trong đó một cách hoàn hảo.

"Cậu cầm lấy một góc của bức ảnh, chúng ta cùng nhau đặt nó lên trên bàn cúng." Ông lão có vẻ lo lắng làm cho Hàn Phi sợ hãi, dùng đôi mắt đầy lòng trắng nhìn khích lệ hắn một cái.

"Được." Làm theo như vậy, khi Hàn Phi đặt bức ảnh lên bàn cúng, tất cả di ảnh bắt đầu mờ đi, oán khí dày đặc tuôn ra từ mọi ngóc ngách trong căn phòng.

Tiếng la hét, tiếng xương gãy và tiếng máu chảy đều đều vang lên bên tai Hàn Phi, dường như hắn đang trải qua lại một lần nữa nỗi tuyệt vọng của người chết khi vụ tai nạn xảy ra.

Trời đất quay cuồng, không thể kiểm soát được cơ thể của mình, nhưng cho dù như vậy, trong tim vẫn lo lắng cho những thành viên khác trong gia đình đang ngồi trên xe.

Sự lo lắng và bận lòng đó đã liên kết tất cả những di ảnh lại với nhau, từ từ, những cánh tay duỗi ra khỏi di ảnh, bọn họ cùng nhau nắm lấy bức ảnh gia đình hạnh phúc do Hàn Phi mang tới.

Tiếng kêu đau đớn liên tục vang lên, người trong di ảnh dường như phải chịu đựng những cơn đau không thể tưởng tượng được mới thoát được ra ngoài.

Cơ thể của họ bị xé nát hết lần này đến lần khác, nhưng không có một ai buông tay.

"Người một nhà đương nhiên phải ở cùng nhau mới được, đây chính là nguyện vọng cuối cùng của chúng tôi."

Tay của ông lão cũng chạm vào bức ảnh gia đình hạnh phúc, bọn họ cùng mang theo âm khí đã tích tụ trong căn nhà nhiều năm tiến vào bên trong bức ảnh gia đình.

Trong bảy di ảnh trên bàn cúng không còn bóng người, ông lão bên cạnh Hàn Phi cũng biến mất, nhiệt độ cả căn phòng chậm rãi tăng lên, mọi thứ dường như đều trở lại bình thường.

Cúi đầu nhìn xuống bức ảnh gia đình, những người trong ảnh đang cười rất vui vẻ, dường như bọn họ đang chào hỏi Hàn Phi.

"Bây giờ có lẽ mình có thể đưa bọn họ ra khỏi căn nhà này rồi."

Cất tấm ảnh gia đình đi, Hàn Phi lại chuẩn bị đi tìm em trai của ông chủ Cốc, nhưng hắn vừa đi vào căn nhà liền phát hiện có chuyện không ổn, tất cả ảnh trong nhà đều bị phá hủy, phòng ngủ của em trai cũng trống rỗng.

"Cậu đến muộn rồi, hôm qua khi mặt trời lặn, ác quỷ họ Cốc kia đã đến đây."

Giọng nói của ông lão đột nhiên xuất hiện, khiến Hàn Phi giật nảy mình, suýt chút nữa thì rút dao tái sinh ra: "Ông ơi, lần sau khi ông ra khỏi bức ảnh gia đình, nhớ nói trước với cháu một tiếng, cháu sợ vô tình làm tổn thương đến ông đấy."

Khẽ gật đầu, ông lão nói tiếp: "Em trai của ông chủ Cốc biết quá nhiều bí mật, bắt buộc phải đốt thành tro tàn, hồn phi phách tán, ông ta mới có thể ngủ ngon. Xem ra gần đây ông ta đã gặp phải rắc rối gì đó, lo lắng mọi chuyện sẽ bị bại lộ, nên mới làm như vậy. Có điều cậu cũng không cần phải thông cảm cho em trai của ông ta, em trai của ác quỷ cũng không phải là người tốt gì đâu."

Nhà có người già như có bảo bối, mạch suy nghĩ ông lão sáng suốt, quan trọng nhất là ông vô cùng hiểu ông chủ Cốc, hai người đã từng là bạn thân nhất của nhau.

"Vậy thì tiếp theo chúng ta sẽ phải làm như thế nào?"

"Tới nhà ông ta xem xem, tôi sẽ mở đường cho cậu." Cả nhà ông lão đã được tự do, hiện tại tâm tình rất tốt, nếu như không phải Hàn Phi vẫn còn sống, ông còn muốn coi hắn như gia đình của mình.

Mưa xối xả trút xuống, tia chớp lóe lên, Hàn Phi mặc áo mưa đi trong đêm tối, xung quanh là những quần thể cao ốc đang dần dần dị hóa.

Dưới sự che chở của gia đình ông lão, không có quỷ quái nào đến tìm Hàn Phi phiền phức, bọn họ từ khu số 9 đến khu số 1 rất thuận lợi.

Cho dù đêm nay trời mưa rất to, khu số 1 vẫn có nhân viên bảo vệ đi tuần tra, có thể là do tình hình tương đối căng thẳng, chỉ là gần khu nhà ở của ông chủ Cốc đã bố trí tận hai đội bảo vệ.

"Bảo vệ nhiều hơn bình thường rất nhiều, nhưng có tác dụng gì chứ?" Hàn Phi đeo mặt nạ mặt thú lên, khi hắn chuẩn bị xông vào thì ông lão đã ngăn lại.

"Đừng hấp tấp, cậu có để ý nhà ông chủ các cậu rất giống một điện thờ phóng to không?" Ông lão ngăn Hàn Phi lại.

"Điện thờ?"

"Đúng vậy, bảo vệ chỉ để cho người ngoài nhìn thấy thôi, muốn vào được nhà của ông chủ cậu, phải phá hủy điện thờ mới được. Toàn bộ khu dân cư đầu nguồn sông Sa Hà mà ông ta xây dựng đều được mô phỏng theo cái giếng và điện thờ, cái hồ nhân tạo ở trung tâm tượng trưng cho giếng nước, những tòa nhà nơi tất cả những người giàu sống đại diện cho các dãy kệ hàng, mà tòa nhà số 1 ở khu số 1 là tượng trưng cho điện thờ." Ông lão đã sống rất lâu ở đây, biết rõ những chuyện bẩn thỉu mà ông chủ Cốc bí mật làm.

"Tên này chịu chi thật đấy!"

"Lòng tham của con người là vô hạn, ông ta đã không bằng lòng chỉ đánh đổi bằng may mắn và tiền bạc nữa, ông ta muốn chính mình trở thành thần." Ông lão nhìn chằm chằm vào tòa nhà phía xa với đôi mắt trắng dã: "Vào phòng ông ta bây giờ có hai cách, thứ nhất là phá hủy bản thể điện thờ, thứ hai là phá hủy địa hình ở đây, chúng ta…"

"Chúng ta nhảy từ trên đỉnh xuống đi." Ông lão còn chưa kịp nói xong đã bị Hàn Phi ngắt lời: "Cháu đập nát đỉnh điện

thờ trong bách hóa thương mại rồi, phần đỉnh chắc là có sơ hở. “

Ông lão nhất thời chưa kịp phản ứng lại, điện thờ tượng trưng cho thần linh vậy mà lại bị lật mất đỉnh.

“Cậu chắc chắn không?”

“Cháu vừa đập một cái, nó đã thủng rồi.”

Hàn Phi và ông lão lặng lẽ tiếp cận tòa nhà, sau khi hạ gục hai nhân viên bảo vệ, hắn đã dẫm lên camera giám sát leo lên ban công của biệt thự biệt lập nhà ông chủ Cốc.

“Chỗ ở quý phái đấy, ông ta cái gì cũng có, nhưng cái gì cũng đều đã mất.”

Không có bất kỳ sự ngăn cản nào, Hàn Phi cạy cửa sổ bước vào nhà, nhìn trang trí sang trọng của căn nhà mà rất xúc động.

“Căn nhà to như vậy, chỉ có một mình ông ta, ông ta không cảm thấy cô đơn ư?”

Theo lời gợi ý của người phụ nữ trong căn hộ số 13, Hàn Phi đi một mạch xuống dưới, nhưng cả căn nhà đều không có bất kì vấn đề gì.

“Không thể nào?” Khi đến tầng một, Hàn Phi cẩn thận tránh camera theo dõi trong nhà, hắn thăm dò xung quanh: “Trong siêu thị đồ cũ có hai cái điện thờ, cái thật ở dưới tầng hầm, trên mặt đất là do ông chủ tự mình xây dựng. Liệu căn nhà này của ông ta có được xây dựng theo cùng một logic đó không? Trên mặt đất là ngụy trang, dưới mặt đất mới là nơi ông ta thực sự sinh sống.”

Hàn Phi rất giỏi trong việc phỏng đoán suy nghĩ của ông chủ, chỉ có điều những người khác phỏng đoán suy nghĩ ông chủ để được tăng lương thăng chức, còn hắn thì lại muốn đưa ông chủ đến địa phủ để cải tạo.

Tìm kiếm rất lâu, dưới sự giúp đỡ của ông lão, cuối cùng Hàn Phi cũng phát hiện ra lối đi bí mật dẫn xuống tầng hầm.

Nâng tấm thảm lên, mở tấm vách ngăn ra, thang cuốn quen thuộc hiện ra trước mặt, Hàn Phi cảm giác như trở lại nhà kho

dưới tầng hầm.

"Một mùi thật kì lạ."

Hàn Phi lấy điện thoại di động ra chiếu sáng, thời điểm mở điện thoại di động, trong bóng tối nhìn thấy một đôi mắt lóe lên.

"Ông ơi, ông có nhìn rõ là cái gì không?" Hàn Phi trầm giọng hỏi, nhưng hồi lâu cũng không có ai đáp lại, quay đầu lại phát hiện ông lão đã biến mất.

Hắn mạnh dạn nhìn xung quanh, toàn bộ tầng hầm được sắp xếp thành một công viên vui chơi nhỏ, có bày rất nhiều đồ chơi trẻ em, trên mặt đất còn có rất nhiều đồ ăn vặt còn chưa ăn hết.

"Tại sao ông chủ Cốc lại xây công viên vui chơi cho trẻ em dưới tầng hầm? Loại biến thái như ông ta không nên thích những thứ này mới đúng."

Đi tiếp về phía trước, mùi kỳ lạ trong không khí càng lúc càng nồng nặc, Hàn Phi cũng dần dần nghe thấy âm thanh kỳ lạ, giống như là có người đang ăn.

Tiếng răng đang nhai càng ngày càng rõ, sau khi Hàn Phi đi một vòng quanh dãy máy trò chơi điện tử, phát hiện trong góc có một bóng đen lớn đang nhúc nhích, mùi kỳ lạ bốc vào mũi kia chính là phát ra từ trên người nó.

"Đây là thứ gì vậy?"

Cầm điện thoại chiếu thẳng vào góc tường, dưới ánh đèn lạnh lẽo, Hàn Phi nhìn thấy một quái nhân toàn thân sưng tấy, cả người nằm liệt trên mặt đất như bùn nhão.

Tay chân của nó bị xích sắt xích chặt, cố định vào góc tường, các loại đồ ăn vặt cùng các loại thịt ném đầy xung quanh, nó dính ở trong góc đó, không ngừng ăn đồ ăn.

Từ từ đến gần, con quái vật đang vùi đầu vào đống thịt nghe thấy tiếng bước chân, khó khăn ngẩng đầu lên.

Khi Hàn Phi nhìn thấy khuôn mặt của đối phương, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, con quái vật này vậy mà lại

có khuôn mặt giống y chang ông chủ Cốc!

"Đừng giết nó, quái vật này tên là lương tâm, nó chính là lương tâm của ông chủ Cốc." Ông lão lại xuất hiện, giữ lấy dao của Hàn Phi.

"Cháu không có ý giết nó, chỉ là vung dao theo thói quen thôi." Hàn Phi đi một vòng quanh con quái vật: "Trước đây miêu tả người xấu đều là nói lương tâm bị chó ăn mất rồi, nhưng lương tâm của ông chủ Cốc này có lẽ chó cũng sẽ không thèm ăn, bẩn quá."

"Cho dù có bẩn hơn nữa, chúng ta cũng phải đưa nó đi." Ông lão thử sờ lên sợi dây xích, nhưng nhìn thì tưởng sợi dây xích bình thường vậy mà lại ẩn chứa sức mạnh của điện thờ, suýt chút nữa đã làm ông lão bị thương.

"Hay là để cháu đi." Hàn Phi lấy dao tái sinh ra, chặt đứt dây xích, sau đó dùng một tay kéo lương tâm của ông chủ Cốc sang một bên: "Làm sao để mang thứ này đi?"

"Đừng lo lắng, công viên vui chơi dưới tầng hầm này không phải được xây dựng cho lương tâm, bên trong này vẫn còn giấu một con quái vật nữa." Ông lão và Hàn Phi lục tìm trong căn phòng một lúc lâu, cuối cùng tìm thấy một viên gạch lát sàn lỏng lẻo.

Bọn họ chuyển gạch lát nền đi, trong không gian chật hẹp, tối tăm, giam giữ một đứa trẻ vừa điếc vừa mù, không có mũi, chỉ có một cái miệng trên mặt.

Cậu bé gầy như que củi, thu mình trong bóng tối, không có bất kì phản ứng nào với mọi thứ bên ngoài.

"Tìm được rồi." Ông lão thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Đứa nhỏ này là chân tướng, nó đã từng là máu thịt của chính ông chủ Cốc."

Chương 471: Chứng cứ tội phạm thầm lặng

"Ông chủ Cốc có con?" Hàn Phi nhìn vào chỗ sâu trong phòng tối: "Với tính cách của ông ta vậy mà lại không đẩy con mình xuống giếng à?

"Đứa trẻ này đã chết rồi, trạng thái của nó bây giờ giống như tôi, không người không quỷ, lưu lại trên thế giới này, gánh chịu nguyền rủa do điện thờ mang lại." Ông lão rất đồng cảm với đứa trẻ trong phòng tối: "Biệt thự biệt lập tương đương với điện thờ, ý nghĩa tồn tại là trấn áp cậu bé, phong tỏa tất cả chân tướng ở đây."

Sau vài tiếng ho nhẹ, cơ thể ông lão dần dần trở nên hư ảo: "Tôi không thể ở đây lâu, cậu hãy nhanh chóng mang Chân Tướng và Lương Tâm ra ngoài."

"Làm sao để mang ra?"

"Cậu xuống giếng lấy bức ảnh ra bằng cách nào, thì cứ mang Chân Tướng ra bằng cách đó, muốn biết Chân Tướng, tất nhiên phải đích thân ôm lấy nó." Biệt thự biệt lập của ông chủ Cốc dường như được che chở bởi sức mạnh điện thờ, cơ thể của ông lão bắt đầu từ từ vỡ vụn.

"Cháu hiểu rồi." Hàn Phi nhìn căn phòng tối dưới mặt đất, hắn từ trong túi đồ lấy ra một sợi dây xích dính đầy lông động vật, lại đặt bên cạnh một người giấy màu máu.

"Cậu còn mang theo bên mình dây xích? Đây là lấy từ đâu ra vậy?" Ông lão rất chấn động.

Hàn Phi mặc kệ ông lão, để người giấy túm lấy một đầu dây xích, tự mình nhảy vào bên trong phòng tối.

Căn phòng nhỏ bé dán đầy những bức ảnh, có người lớn, cũng có trẻ em, tất cả đều lộ ra nụ cười, như thể làm như vậy sẽ nhận được một phần thưởng nào đó.

"Cậu bé bị nhốt ở nơi này suốt ư?"

Hàn Phi bước bên cạnh đứa trẻ, đối phương vẫn không có bất kì phản ứng nào như cũ, cậu không nghe thấy, không nhìn thấy, cũng không ngửi thấy bất kỳ mùi hương nào, đối với cậu mà nói, thế giới giống như một cái hộp đen nhỏ.

"Nhanh lên! Đừng đứng ngây ra đó nữa!" Ông lão không ngừng thúc giục từ phía trên.

Di chuyển bước chân, Hàn Phi sử dụng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, hắn nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay cậu bé.

"Không có bất kì cảm xúc nào?"

Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn có thể cảm nhận được chấp niệm sâu sắc nhất và cảm xúc mạnh mẽ nhất của đối phương, nhưng Hàn Phi chỉ cảm thấy một vùng hư vô trong cậu bé.

Cậu giống như một con rối không có sinh mệnh, để mặc Hàn Phi sắp xếp, không vùng vẫy cũng không phản kháng.

"Đứa nhỏ này có phải coi mình là ông chủ Cốc không?"

Hàn Phi bế cậu bé lên, nhìn mặt đối phương.

Không có mắt, tai và mũi, cậu chỉ có một cái miệng. Nhiều khi Chân Tướng chính là như vậy, có lẽ cậu có thể hét lên thật to, nhưng cậu vĩnh viễn đều không bao giờ biết được xung quanh mình đang ẩn giấu những gì, có thể ông chủ Cốc đang ở bên cạnh theo dõi cậu, cũng có thể xung quanh chỉ có những bức tường lạnh lẽo.

Chân Tướng cô độc, bị nhốt trong một căn phòng tối chật hẹp, chỉ có những người dám phá bỏ điện thờ, không sợ quyền lực mới có thể nhìn thấy cậu.

"Làm sao để Chân Tướng nói chuyện?"

Hàn Phi không biết Chân Tướng đã phải chịu bao nhiêu hành hạ, đứa nhỏ này có lẽ từ lâu đã không dám mở miệng.

"Hãy đưa cậu bé ra ngoài trước."

Bế cậu bé lên, Hàn Phi phát hiện dưới người cậu bé còn có một chiếc áo len màu đỏ, chiếc áo len đó là thứ thực sự tồn tại.

“Cậu đã từng mặc chiếc áo len do bà lão đan?”

Chi tiết nhỏ này đã thu hút sự chú ý của Hàn Phi, hắn cũng tìm thấy chiếc áo len màu đỏ ở căn hộ số 13 của khu cư xá, người phụ nữ treo cổ và đứa con của cô ấy đã nhận được sự giúp đỡ từ ông chủ Cốc, sau khi hai người họ cùng nhau vào thành phố, đứa con của người phụ nữ đã biến mất trong trung tâm thương mại.

Một chiếc áo len đỏ đã xâu chuỗi rất nhiều sự việc với nhau, bây giờ Hàn Phi nghi ngờ rằng giữa cậu bé được gọi là Chân Tướng này với người phụ nữ bị treo cổ có tồn tại mối liên hệ nào đó.

Đưa Chân Tướng ra khỏi phòng tối, Hàn Phi lại bước tới chỗ Lương Tâm, con quái vật có khuôn mặt giống y hệt ông chủ Cốc, vừa nhìn thấy Chân Tướng, đã sợ tới mức lập tức lui về phía sau, cuộn mình trong góc, đến thở mạnh cũng không dám.

“Có Chân Tướng và Lương Tâm, họ Cốc kia lần này chết chắc rồi, điện thờ cũng không thể bảo vệ được ông ta nữa.” Ông lão nghiến răng, hận thù chồng chất cuối cùng có thể được giải quyết rồi.

Lấy ra bình ước nguyện, Hàn Phi đặt Lương Tâm và Chân Tướng vào bên trong, sau đó hắn và ông lão nhanh chóng bỏ trốn.

Nhìn bề ngoài toàn bộ khu dân cư không có gì thay đổi, nhưng đúng lúc Hàn Phi vừa trèo ra khỏi cửa sổ biệt thự, trên bầu trời vang lên tiếng sấm, trong hồ nhân tạo cách đó không xa xuất hiện một bóng đen lớn.

“Chân Tướng đã nhìn thấy ánh sáng, họ Cốc kia rất nhanh sẽ vội quay trở về. Trước khi chúng ta để Chân Tướng mở miệng, tốt nhất đừng gặp ông ta.” Ông lão liên tục bày mưu tính kế cho Hàn Phi, có thể thấy được ông ấy rất muốn ông chủ Cốc phải chết.

Sau khi trốn thoát thành công khỏi đầu nguồn sông Sa Hà, Hàn Phi mặc áo mưa vào lại trong xe.

“Ra nhanh như vậy? Lấy được chứng cớ rồi sao?”

“Lái xe, đến chỗ thuê nhà của tôi.”

Sau khi nói cho mấy người anh em biết địa chỉ, Hàn Phi mời bà lão ngồi xuống ghế bên cạnh mình: “Bà ơi, bà có nhớ mình đan chiếc áo len màu đỏ này khi nào không?”

Đôi tay thô ráp của bà lão chạm vào chiếc áo len, đột nhiên làm một động tác kỳ lạ, đưa hai tay về phía trước như thể đang ôm một đứa trẻ.

“Trời trở lạnh rồi, phải mặc quần áo ấm hơn.”

Bà bắt đầu tự lẩm bẩm một mình, những người khác trong xe đều cho rằng bà đã lớn tuổi nên lẩm cẩm rồi, chỉ có Hàn Phi cảm thấy rất kì lạ.

Lấy ra bình ước nguyện, Hàn Phi để Chân Tướng ra ngoài, để cậu ngồi trong vòng tay của bà lão.

Chân Tướng không có bất kì phản ứng kích thích nào với thế giới bên ngoài, khi dựa vào người bà lão, môi lại mấp máy, tựa hồ như muốn nói gì đó.

“Có tác dụng? Cậu ấy không cảm thấy khó chịu khi ở trong vòng tay của bà lão?”

Hàn Phi không ép buộc Chân Tướng, bà lão cũng dường như đang ôm cháu trai mình, ngâm nga một bài đưa đứa nhỏ vào giấc ngủ.

“Lái chậm một chút, để cho Chân Tướng ngủ một giấc ngon lành.” Hàn Phi nhìn Chân Tướng trong tay bà lão, các anh em trong xe thì mắt chữ O mồm chữ A nhìn hắn, mọi người không biết Chân Tướng là ai, nhưng cũng không dám mở miệng hỏi.

Yên tĩnh trong suốt quãng đường, chiếc xe van chạy qua màn đêm đen kịt, cuối cùng dừng lại ở khoảng đất trống bên ngoài khu cư xá.

“Xuống xe.” Hàn Phi vẫy vẫy tay, hắn để thuộc hạ của Anh Rắn đi ra ngoài che ô trước, sau đó mới dìu bà lão ra khỏi xe.

Chân Tướng vẫn nằm trong vòng tay của bà lão, tận hưởng giây phút bình yên.

Các anh em cầm ô che ở hai bên đường, Hàn Phi bảo vệ bà lão đi về phía cư xá, bọn họ chỉ vừa mới tiến gần đến nơi, Chân Tướng vốn để mặc người khác sắp đặt, lần đầu tiên lại có phản ứng, cơ thể không ngừng run rẩy, vô cùng sợ người.

"Đừng khóc, đừng khóc, bà nội sẽ đan quần áo cho cháu." Bà lão hơi lo lắng, không ngừng an ủi Chân Tướng, nhưng căn bản không có tác dụng.

"Bà ơi, bà đi với cháu." Hàn Phi cảm thấy Chân Tướng quả thật có liên quan đến người phụ nữ trong căn hộ số 13, hắn tăng tốc hơn.

Một đám đồ đệ không biết nguyên nhân, chỉ đành đi theo phía sau Hàn Phi, bọn họ vội vàng đi vào hành lang.

"Đến rồi, chính là căn nhà này!"

Một chân đá tung cánh cửa, Hàn Phi và bà lão đi vào nhà.

Nhiệt độ bắt đầu giảm xuống, có thứ gì đó đang dần thức tỉnh trong căn nhà không người.

Hàn Phi dẫn bà lão đi vào nhà vệ sinh, hắn đặt chân tướng lên trên đống giấy vụn vẽ đầy những kí hiệu cổ quái.

Từng mảnh giấy vo tròn lướt dưới đất, các ký hiệu trên mảnh giấy hội tụ về phía Chân Tướng.

Mảnh giấy vo tròn lăn sang hai bên như cát sỏi, một đôi tay cháy đen vươn ra từ đống giấy vụn, ôm lấy Chân Tướng từ phía sau.

Những ký hiệu cổ quái trên tờ giấy từ từ biến mất, một người phụ nữ với những giọt nước mắt còn sót lại trên cổ xuất hiện.

Cô ấy không nói gì, chỉ ôm chặt Chân Tướng, như thể chỉ cần buông tay, đối phương sẽ biến mất ngay lập tức.

Đôi mắt trắng dã không còn nước mắt, hai dòng máu pha lẫn hận ý chảy ra từ mắt người phụ nữ, nhỏ xuống khuôn mặt của Chân Tướng.

Chân Tướng nằm ở trong vòng tay của người phụ nữ chậm rãi ngẩng đầu, miệng cậu chậm rãi mở ra, nói một câu: "Mẹ ơi,

đừng khóc nữa.”

Chân Tướng chỉ có một chiếc miệng, nhưng lại cảm nhận được sự tồn tại của mẹ mình, rất dứt khoát nói ra câu đó.

Người phụ nữ treo cổ ôm Chân Tướng không chịu buông tay, trong vòng tay của mẹ, cuối cùng cậu cũng chịu mở miệng.

“Mẹ ơi, con đã gặp bố, còn gặp được rất nhiều anh chị, bọn họ đều là con của bố, tất cả bọn họ đều sống trong cơ thể của con.”

Trong phòng vang lên giọng nói non nớt của một đứa trẻ, người phụ nữ treo cổ dường như biết Chân Tướng không thể nghe thấy, nên cô ấy chỉ có thể ôm cậu chặt hơn.

“Rất nhiều anh chị cũng có cùng cảnh ngộ như chúng ta, khi bố làm “từ thiện” đã gặp mẹ của bọn họ, sau đó dùng chi phí thấp nhất để có được thứ mình muốn. Có anh chị còn chưa được sinh ra đã rời xa, bọn họ rất ngưỡng mộ con vì đã từng được nhìn thấy thế giới này.”

Chân Tướng nói chuyện không mang chút cảm xúc nào, không vui vẻ, cũng không đau buồn, cậu hoàn toàn không nghe thấy hồi đáp của người khác, chỉ có thể không ngừng dùng miệng để nói về chính mình.

“Mẹ ơi, mẹ có thể đưa con đến công viên bên cạnh Sa Hà được không? Các anh chị của con luôn muốn đến đó, bọn họ nói rằng thi thể của họ và những bí mật của bố được chôn ở đó.”

Nghe đến đây, Hàn Phi chạy đến ngay lập tức, hắn buộc phải cắt ngang cuộc đoàn tụ của hai mẹ con.

“Bi kịch của con cô vẫn còn lặp đi lặp lại trên những người khác, muốn chấm dứt tất cả chuyện này thì chỉ có thể khiến ông chủ không bao giờ trở mình được nữa, tôi cần sự giúp đỡ của Chân Tướng.”

Hàn Phi có thể hiểu được người phụ nữ, con mình đã trở thành quái vật chỉ còn lại cái miệng, còn có vô số oan linh

đang sống bên trong cơ thể, nội tâm cô ấy hẳn là rất đau khổ, nhưng bây giờ không phải là lúc đau khổ.

"Hãy để Chân Tướng mở miệng, chúng ta đi tìm bằng chứng tội ác của ông chủ Cốc." Để đưa được ông ta vào, Hàn Phi cũng liều mình luôn.

Lấy ra bình ước nguyện, Hàn Phi rất thành khẩn nhìn về phía người phụ nữ treo cổ: "Hiện tại ngoài trời tối tăm, chính là thời điểm thuận lợi để chúng ta hành động."

Ngay từ lần đầu tiên khi Hàn Phi xuất hiện ở cư xá, hắn đã thu hút sự chú ý của người phụ nữ treo cổ, cô ấy cũng có vài cơ hội giết chết hắn, nhưng vì nhiều lý do, lại chủ động từ bỏ.

Nhân quả tuần hoàn, cũng chính vì niềm tin của cô ấy hết lần này đến lần khác nên mới đánh đổi được cuộc hội ngộ hiện tại.

Sau một lúc do dự, người phụ nữ treo cổ ôm Chân Tướng bước vào chiếc bình ước nguyện.

Bình ước nguyện vốn chỉ là vật nguyền rủa rank G, bây giờ khí tức phát ra còn đáng sợ hơn cả người giấy vật nguyền rủa rank F, nếu cứ tiếp tục đựng tiếp, nói không chừng nó thực sự có thể thay thế giếng cầu nguyện, trở thành thứ linh dị nhất trong thế giới ký ức này.

Nhìn thấy người phụ nữ tiến vào trong bình ước nguyện, Hàn Phi thở phào nhẹ nhõm, lập tức đỡ bà lão ra ngoài: "Mau! Chúng ta đến công viên bên cạnh Sa Hà!"

Một nhóm người vội vã xuống lầu, khi đến góc tầng 2 và 3, cửa một căn nhà cho thuê bất ngờ mở ra, một người đàn ông đi dép lê bước ra chửi bới.

"Không cho người ta ngủ à? Đêm hôm chạy lên cầu thang nhảy nhót, mấy người cưỡi ngựa…" Đôi mắt mông lung của người đàn ông chậm rãi nhìn thấy bóng dáng trong hành lang, bọn họ là thành viên băng đảng, mặc quần áo màu đen, anh ta hít một hơi thật sâu, tự cho mình một cái tát vào mặt: "Sao lại mộng du rồi? Sao mình không đeo kính vậy, cận thị 2500 độ, mình không đeo kính thì không nhìn thấy gì hết."

Vừa nói, anh ta vừa lui về.

Lúc anh ta chuẩn bị đóng cửa lại, Hàn Phi đã nắm lấy vai.

"Đừng, đừng, đừng! Có chuyện gì từ từ nói." Người đàn ông sợ hãi co người lại bên cạnh tủ giày.

"Đừng căng thẳng, tôi chỉ muốn nói với anh." Hàn Phi chỉ vào đỉnh đầu của người đàn ông: "Tóc anh nhuộm bị phai màu rồi, trông hơi xanh."

"Ngày mai tôi sẽ nhuộm đen lại, anh yên tâm!"

"Sao cũng được." Hàn Phi kéo vành áo mưa xuống, không lãng phí thời gian nữa, dẫn theo thuộc hạ của Anh Rắn quay lại xe.

Chỉ cần có được chứng cứ đầy đủ, vậy thì lần đầu tiên trong thế giới ký ức hắn sẽ chiếm được thế chủ động.

Hàn Phi đã đến công viên bên cạnh Sa Hà nhiều lần, nhưng hắn chưa bao giờ đi sâu vào trong, bởi vì nó mang lại một cảm giác vô cùng tồi tệ.

"Rõ ràng chỉ là một công viên nhỏ bỏ hoang, nhưng âm khí lại nặng nề như vậy, mình biết ngay là có vấn đề mà."

Bất chấp cơn mưa lớn, Hàn Phi và nhóm của mình tiến vào công viên, dưới sự chỉ dẫn của Chân Tướng, bọn họ đến khu rừng nhân tạo sâu nhất ở bên trong.

"Hàn Phi, anh có chắc bằng chứng phạm tội của ông chủ Cốc ở đây không?" Người phục vụ rất sợ Hàn Phi, nhưng lúc này cũng không thể nhịn được nữa, nhìn từ góc độ của anh ta, đêm nay hắn đem theo một bà lão chạy lung tung, sau đó không hiểu vì sao lại đến mảnh đất hoang này.

"Cùng nhau hành động đi, chúng ta nhất định phải tìm thấy đồ vật trước khi trời sáng." Hàn Phi nhìn xích đu vẫn đang từ từ rung chuyển trong cơn mưa, hắn xung phong đi đầu, bắt đầu đào xuống dưới.

Nếu như không phải trước đây Hàn Phi đã trấn áp được thuộc hạ của Anh Rắn, thì đám côn đồ này e rằng đã sớm chạy

rồi, dù sao thì bọn họ tình nguyện đi theo hắn là để cứu Anh Rắn chứ không phải ở đây đào hố.

Khoảng nửa giờ sau, một số lượng lớn búp bê xuất hiện trong hố sâu, trên mỗi con búp bê đều có viết tên của riêng mình.

Ngoài những thứ này, Hàn Phi còn tìm thấy một chiếc hộp được niêm phong cẩn thận, trong đó có lý do làm từ thiện, vơ vét của cải một cách trắng trợn và sổ sách tham ô tiền từ thiện của ông chủ Cốc.

Những thứ này đều do em trai của ông chủ Cốc để lại, anh ta vì để chừa một lối thoát cho bản thân, đã sao chép lại những việc làm đen tối, nhưng đáng tiếc anh ta vẫn không thoát khỏi bàn tay thâm độc của anh trai mình.

"Khi xây dựng cao ốc kết hợp với các băng nhóm để bắt nạt thương gia, xây dựng bệnh viện tư nhân từng làm chết người, làm từ thiện chỉ để chiếm đoạt tiền, còn nhân cơ hội đó quan hệ với nhiều người nhận từ thiện trẻ, tên này đúng là không còn chuyện gì xấu mà chưa làm nữa."

Ngoài tài năng xuất chúng trong vấn đề làm việc xấu, ông chủ Cốc không có bất kì kỹ năng đặc biệt nào khác, người như vậy có thể không ngừng gặt hái được thành công, hoàn toàn là nhờ vào điện thờ và giếng nước.

"Thần trong điện thờ che chở cho cả một tên khốn nạn như vậy, không phân biệt trắng đen, xem ra ông ta thật sự không cần thiết tồn tại nữa."

Hàn Phi đã có được bằng chứng không thể chối cãi, nắm được những điều trọng yếu nhất, giờ đây hắn đã có khả năng thay đổi số phận của tất cả mọi người trong thế giới ký ức này rồi.

Chương 472: Ba câu, đánh sập một trung tâm thương mại

Trong một trò chơi kinh dị thông thường, khi người chơi bắt đầu với vai trò là một nhân viên bán hàng, thường gặp phải đủ loại khách hàng cổ quái ở trung tâm thương mại, trải qua đủ thứ chuyện kinh khủng, sau khi bị dọa cho sợ bán sống bán chết, dưới áp lực mà chết chóc mang lại, không thể không đi thu thập manh mối, cố gắng tìm ra chân tướng.

Bọn họ sẽ luôn thận trọng khám phá, đấu tranh với hết cái này đến cái khác bên trong bí ẩn tuyệt vọng.

Lúc đầu Hàn Phi cũng ở trong hoàn cảnh tương tự, nhưng người chơi bình thường và người chơi ở thế giới tầng sâu dù sao cũng khác nhau.

Chỉ trong thời gian một tuần, hắn đã khiến trung tâm thương mại rất khó có thể kinh doanh được bình thường.

Hàn Phi thực sự cũng đã gặp rất nhiều quỷ quái đáng sợ, nhưng bây giờ hầu hết những quỷ quái đáng sợ đó đều chui vào bình của hắn, đứng cùng phe với hắn.

Một người chơi bắt đầu làm nhân viên bán hàng, trở thành thủ lĩnh băng đảng trong một trò chơi sinh tồn kinh dị, còn có sức mạnh để đảo ngược tình thế, chuyện tưởng như khó tin nhưng lại xảy ra với Hàn Phi, hơn nữa nó còn khiến cho người ta cảm thấy rất tự nhiên.

Bất chấp mưa to, Hàn Phi đã đào được bằng chứng tội ác của ông chủ Cốc, dưới sự vây quanh của một đám anh em, lần đầu tiên hắn nở nụ cười.

Thuộc hạ của Anh Rắn lúc trước còn có chút không tin tưởng, nhưng bây giờ họ đã bị sức hấp dẫn nhân cách của Hàn Phi chinh phục.

“Không thể tin được ông chủ Cốc, một nhà từ thiện lớn nổi tiếng như vậy, lại làm những chuyện bẩn thỉu như này sau

lưng, vậy mà trước đây mình còn quyên góp tiền cho quỹ từ thiện của ông ta nữa chứ.”

“Đúng là mặt người dạ thú!”

“Hàn Phi, chứng cứ đã được tìm thấy, kế tiếp chúng ta phải làm gì.” Người phục vụ lúc này đã bị Hàn Phi hoàn toàn thuyết phục, anh ta giống như trước đây từng phò tá Anh Rắn vậy, sẽ luôn đứng ở bên cạnh Hàn Phi.

“Tường muốn đổ mọi người phải đẩy, trống muốn vỡ vạn người phải đánh, các anh hãy nhanh chóng lan truyền những chuyện mà ông chủ Cốc đã làm ra ngoài, chờ sau khi có được ảnh hưởng nhất định, chúng ta mới mang bằng chứng ra. Đến lúc đó không cần chúng ta ra tay, đám đông giận dữ cũng sẽ xông vào đầu nguồn sông Sa Hà.” Hàn Phi toàn thân mặc đồ đen, cầm một chiếc ô, giống như bộ dạng khi còn nhỏ trong phim Bố Già.

“Vậy còn phải đợi bao lâu nữa?”

“Tốt nhất là đợi đến khi Mười Ngón và ông chủ Cốc đại chiến.” Khẩu khí của Hàn Phi rất lớn, hắn chuẩn bị đánh Mười Ngón trong thế giới ký ức của điện thờ, để chuẩn bị cho bước tiếp theo là chiếm trung tâm thương mại trong thế giới tầng sâu.

Nhân viên không muốn trở thành ông chủ của trung tâm thương mại không phải là người quản lý tòa nhà tốt, chỉ cần là tòa nhà không nằm trong khu vực tòa nhà chết chóc, Hàn Phi đều muốn.

Sau một đêm bận rộn, trời cũng gần sáng, Hàn Phi chuẩn bị dẫn theo thuộc hạ của Anh Rắn nhanh chóng rời đi.

Hắn cầm ô chỉ đạo mọi người thu dọn hiện trường, không để sót một chi tiết nào, chỉ đạo cấp bậc tội phạm chuyên nghiệp một lần nữa khiến đám thuộc hạ của Anh Rắn phải kinh ngạc.

Người đàn ông trước mặt này nhất định đã phạm phải trọng tội! Lý do tại sao hắn còn chưa vào tù, là vì hắn không để lại bất kỳ bằng chứng nào.

Động tác của đám thuộc hạ Anh Rắn rất nhanh nhẹn, Hàn Phi cảm thấy dùng đám người này cũng khá dễ chịu, cũng hơi hưởng thụ cảm giác này.

Xử lý xong hiện trường, Hàn Phi và những người khác trở về quận Tây Thành, vốn dĩ hắn muốn đưa bà lão về nhà, nhưng bà lão có vẻ coi "Chân Tướng" là cháu nội của mình, nên không muốn rời đi.

Hàn Phi nổi tiếng là thấu tình đạt lý, hắn không chỉ giữ bà lão bên cạnh mình mà còn để cho thuộc hạ Anh Rắn chăm sóc bà lão một cách chu đáo.

Chuyện vạch trần bộ mặt thật của ông chủ Cốc cũng giao cho đám anh em bên dưới, Hàn Phi tự mình vào phòng riêng ăn một bữa thật no, rồi ngủ bù một giấc.

Nếu không nghỉ ngơi trong một thời gian dài, giá trị tâm trạng của hắn sẽ giảm xuống, thể chất cũng sẽ giảm.

Đặt người giấy màu máu lên gối để cảnh báo, Hàn Phi quấn lấy chăn rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Khi người phục vụ vẫn đang chăm sóc bà lão nhìn thấy Hàn Phi đã ngủ say, anh ta bước đi rất cẩn thận: "Bà ơi, nếu bà cần gì thì cứ gọi cháu, cháu ở ngay bên cạnh phòng của mọi người."

Nhìn thấy bà lão cũng đã ngủ say, người phục vụ đứng dậy, liếc mắt nhìn Hàn Phi, vô tình phát hiện hình người giấy biết chuyển động.

Dụi dụi mắt, người phục vụ không dám hỏi thêm câu nào, chậm rãi rời khỏi phòng: "Không hổ là đồ tể nửa đêm, bộ dáng khác hẳn những người khác."

Đêm đã trôi qua, nhưng ánh sáng vẫn không thể xuyên qua những đám mây dày, cơn mưa xối xả vẫn không ngừng rơi xuống.

Đến hơn tám giờ sáng, điện thoại của Hàn Phi đột nhiên vang lên, từ trong mộng tỉnh lại, phát hiện ông chủ đang gọi điện thoại đến.

Lúc này phản ứng bình thường của người ta là lo lắng ông chủ sẽ bắt mình làm thêm giờ, nhưng phản ứng đầu tiên của Hàn Phi chính là chuyện trung tâm thương mại bị sụp đổ đã bại lộ?

Hàn Phi đã bẻ gãy vận mệnh của ông chủ, nhìn ID người gọi, ít nhiều có phần do dự.

"Bỏ đi, mang chuyện này đổ hết lên đầu Mười Ngón là được, tối qua bọn chúng đúng là có vào trung tâm thương mại."

Sau khi trả lời cuộc gọi, Hàn Phi ra vẻ vô cùng yếu ớt: "Ông chủ, ông có chuyện gì à?"

"Tối hôm qua siêu thị thế nào?"

"Hai tên trên người có hình xăm muốn giết tôi, tôi chỉ có thể chạy, không ngừng chạy thôi!"

"Siêu thị đồ cũ thế nào rồi! Bọn chúng có vào bên trong siêu thị không?" Ông chủ Cốc hơi nóng nảy.

"Tôi không biết, bọn chúng muốn giết tôi, tôi chỉ có thể chạy ra bên ngoài trung tâm thương mại, bây giờ tôi vẫn còn đang trốn ở bên ngoài." Hàn Phi quấn chặt chiếc chăn: "Bây giờ tôi cảm thấy rất lạnh, quần áo ướt hết rồi, cơ thể cũng sắp không gắng gượng được nữa rồi."

"Cậu lập tức đến bệnh viện một chuyến! Nói hết tất cả những chuyện xảy ra tối hôm qua cho tôi!" Ông chủ Cốc dường như là do một số nguyên nhân nào đó, không tiện rời khỏi bệnh viện.

"Bây giờ sao? Tôi e rằng….."

"Mẹ cậu cũng đang ở trong bệnh viện, vừa rồi bác sĩ đến nói với tôi, tình trạng của bà ấy đã xấu đi, nhờ tôi giúp thông báo cho gia đình." Ông chủ Cốc tỏ ra lo lắng trong từng lời nói, nhưng Hàn Phi lại nghe thấy sự uy hiếp trong đó.

"Vậy được rồi, bây giờ tôi sẽ đến ngay." Cúp điện thoại, Hàn Phi với vẻ mặt vô cảm cởi áo khoác của Anh Rắn ra, mặc lại đồng phục nhân viên bán hàng.

Nghe thấy tiếng động, người phục vụ tiến vào: “Anh không ngủ thêm chút nữa à?”

“Tôi vừa nghĩ tới việc Anh Rắn còn chưa trở về, ngủ không được ngon giấc.” Hàn Phi thu lại người giấy, lại đưa gói đồ đựng đầy những tấm ảnh khác nhau cho người nhân viên phục vụ: “Tôi đi tìm ông chủ Cốc thăm dò một chút, gói đồ này cậu hãy giấu kĩ, đừng cho bất cứ ai tìm thấy nó.”

“Vất vả cho anh rồi.” Người phục vụ cảm thấy Hàn Phi là người trọng tình trọng nghĩa, xứng đáng thâm giao: “Đúng rồi, tôi còn chưa chính thức giới thiệu về mình.”

“Cứu người quan trọng, đợi tôi trở về hẵng hay.” Hàn Phi thu dọn đồ đạc xong liền vội vàng rời đi.

Người phục vụ nhìn Hàn Phi biến mất trong màn mưa, tự lẩm bẩm một mình, “Anh ấy thậm chí còn chưa biết tên của mình…”

Sau khi trời sáng, bên ngoài không còn quá nguy hiểm nữa, Hàn Phi bắt taxi vội đến bệnh viện Nhân dân.

Ô cũng không che, sau khi xuống xe, Hàn Phi đi trong màn mưa, thẳng tiến đến phòng bệnh của mẹ chủ nhân điện thờ.

Nước mưa ướt khắp người, Hàn Phi đến cửa phòng bệnh, hắn liếc mắt nhìn vào bên trong.

Mẹ của chủ nhân điện thờ ngày càng yếu hơn rồi, mới có vài ngày không gặp, bà đã gầy sọp đi như vậy.

“Đừng lo lắng, cô sẽ khỏe lại thôi.” Giọng nói của một người phụ nữ vang lên bên tai Hàn Phi, hắn ngây người quay đầu lại thì thấy Lâm Lộc mặc đồng phục y tá đang đứng phía sau!

“Sao em lại ở đây? Đi mau!” Nhìn thấy Lâm Lộc xuất hiện, Hàn Phi lập tức kéo cô vào lối đi an toàn.

“Em xin nghỉ việc ở bệnh viện Sa Hà rồi, hôm nay là ngày đầu tiên đến đây làm việc.” Lâm Lộc cũng không có phản kháng, cô chỉ thở dài: “Không ngờ mẹ anh lại bệnh nặng như vậy, nghĩ lại anh thật là quá vất vả rồi, sau này anh cứ tập

trung làm việc, em sẽ cố gắng hết sức để giúp anh chăm sóc cho cô.”

“Em không nên đến đây.” Hàn Phi nhìn chằm chằm vào mắt Lâm Lộc: “Anh sẽ cho em tiền, em đi xin nghỉ phép một tháng, không, ba tuần là đủ rồi.”

“Khó khăn lắm em mới nhận được công việc này. Bệnh viện Nhân dân quy củ hơn nhiều so với bệnh viện tư nhân Sa Hà…”

“Nghe anh đi, ba tuần này tạm thời đừng đến làm việc.” Hàn Phi nắm lấy tay Lâm Lộc: “Được không?”

Nhìn thấy Hàn Phi nghiêm túc như vậy, Lâm Lộc do dự hồi lâu, sau đó gật gật đầu.

“Ngoài ra, tuyệt đối đừng nói cho người lạ biết tên của em.” Hàn Phi còn muốn hỏi thêm nhiều thứ nữa, nhưng điện thoại của hắn lại rung lên vào lúc này, tệ hơn nữa là trên hành lang có vài tiếng bước chân: “Em hãy nhanh chóng rời khỏi đây.”

Cầm điện thoại lên, Hàn Phi chủ động đi ra khỏi lối đi an toàn, tình cờ nhìn thấy ông chủ Cốc cũng đang cầm điện thoại.

Với vẻ mặt u ám, ông ta đứng giữa bốn tên vệ sĩ.

“Sao bây giờ cậu mới tới?”

“Tôi không được khỏe.” Hàn Phi dựa vào tường, yếu ớt nhìn ông chủ Cốc: “Tình hình mẹ tôi thế nào rồi?”

“Bác sĩ vừa vào kiểm tra, cậu tạm thời ở đây chờ kết quả, nhân tiện nói cho tôi biết chuyện xảy ra tối hôm qua ở trung tâm thương mại.” Ông chủ Cốc mặt vô cảm, như đang kìm nén lửa giận trong lòng.

Hàn Phi lần lượt nói với ông chủ những đặc điểm ngoại hình của đầu bếp và tên lùn, mang tất cả mọi thứ đổ hết lên người Mười Ngón.

Ông chủ Cốc vẫn luôn nghi ngờ Mười Ngón, những gì Hàn Phi nói vừa hay xác nhận phỏng đoán của ông ta.

“Lại là bọn chúng! Đám người này rốt cuộc đến từ đâu vậy? Làm sao bọn chúng lại biết được bí mật của điện thờ?” Ông chủ Cốc liếc nhìn Hàn Phi yếu ớt, giả vờ dặn dò hắn chú ý sức khỏe, sau đó đi xuống dưới tòa nhà.

“Điện thờ cần tế phẩm, bọn chúng đều muốn hoàn thành yêu cầu của điện thờ, chỉ có mình muốn phá hủy hoàn toàn điện thờ đó.” Hàn Phi đang ngồi ở hành lang bệnh viện, không lâu sau, cửa phòng bệnh mở ra, hai bác sĩ đi ra ngoài.

“Hai vị, bệnh tình của mẹ tôi thế nào rồi?”

“Lại xấu đi rồi, bây giờ tiến hành phẫu thuật cũng rất khó, cậu hãy chuẩn bị tâm lý đi.” Một trong hai vị bác sĩ nói.

“Tại sao lại đột nhiên xấu đi?”

“Tôi rất khó nói rõ ràng với cậu.” Bác sĩ chuẩn bị rời đi, Hàn Phi trực tiếp đứng chắn trước mặt.

“Bác sĩ, tôi muốn hỏi một câu cuối cùng nữa, mẹ tôi còn có thể gắng gượng được khoảng bao lâu?”

“Khoảng một tuần.” Hai vị bác sĩ vỗ vỗ vai Hàn Phi, rồi rời đi.

Cả quá trình nói chuyện rất ngắn, bác sĩ chỉ nói đúng ba câu, nhưng chính ba câu này đã khiến Hàn Phi hạ quyết tâm.

“Sự tiếc nuối lớn nhất của chủ nhân điện thờ chính là cái chết của mẹ anh ta, đây cũng là sự thật đã xảy ra rồi, cho dù mình có gom đủ tiền phẫu thuật thì cũng không có xác suất có thể thay đổi được.”

“Nếu muốn bù đắp cho sự tiếc nuối này của chủ nhân điện thờ, mình chỉ có thể trong vòng bảy ngày chiếm giữ điện thờ, phá hủy hoàn toàn thế giới ký ức, để thế giới này vĩnh viễn đóng băng vào lúc trước khi mẹ anh ta chết!”

Chương 473: Tế phẩm cuối cùng

Hai vị bác sĩ đi xa không hề biết rằng, ba câu nói của mình vậy mà lại đẩy nhanh sự hủy diệt của thế giới, lúc này anh ta vẫn đang ở bên cạnh ông chủ Cốc với vẻ mặt nịnh nọt, nhẹ nhàng nói chuyện gì đó với đối phương.

Ông chủ Cốc cũng duy trì sự lịch sự của mình, còn yêu cầu vệ sĩ đưa cho bác sĩ một chiếc thẻ ngân hàng.

Bọn họ nhìn thì cười cười nói nói, dường như quan hệ rất tốt, thực ra là đều có toan tính riêng.

Chờ sau khi bác sĩ rời đi, ông chủ Cốc và đám vệ sĩ lại đi đến trước mặt Hàn Phi.

"Tôi đã nhờ bác sĩ cố gắng chữa trị cho mẹ cậu rồi, phấn chấn tinh thần lên, càng lúc khó khăn, cậu càng không được gục ngã." Trong ánh mắt ông chủ Cốc tràn đầy lo lắng, ông ta lại bắt đầu diễn kịch với Hàn Phi.

"Cảm ơn." Đồng phục nhân viên ướt đẫm dính chặt vào người, cơ thể Hàn Phi khẽ run lên, hắn mở miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ đành miễn cưỡng nói một tiếng cảm ơn.

Sau khi biết mẹ chỉ còn một tuần nữa, Hàn Phi đã cố gắng hết sức để kìm nén nỗi đau, nhưng nỗi tuyệt vọng vẫn tỏa ra từ trong ra ngoài.

Cố gắng nắm lấy tay vịn của ghế, một giọt nước rơi xuống khuôn mặt tái nhợt của Hàn Phi, dường như hắn đã bị hiện thực hoàn toàn đánh gục, sắp ngã quỵ.

Nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Hàn Phi, ông chủ Cốc rất đắc ý, bây giờ chỉ cần gây sức ép một chút với hắn, có lẽ hắn sẽ từ bỏ hy vọng trong lòng, thật sự rơi xuống vực sâu.

Tưởng tượng đến nỗi đau tiếp theo của Hàn Phi, khóe miệng của ông chủ Cốc khẽ nhếch lên một vòng cung, ông ta giả vờ vỗ vai hắn: "Bất kể như thế nào, cuộc sống vẫn phải

tiếp diễn. Nào, trở lại siêu thị một chuyến với tôi, xem xem đêm qua hai người kia có phá hỏng cái gì của trung tâm thương mại không."

Sau khi an ủi Hàn Phi, ông chủ Cốc cùng ba vệ sĩ đi phía trước, một vệ sĩ khác dừng lại bên cạnh hắn, anh ta có vẻ quan tâm, nhưng thật ra lại giống như theo dõi nhất cử nhất động của hắn.

Sự sắp đặt này của ông chủ Cốc khiến Hàn Phi rất bận tâm, thật ra những chiêu trò giả tạo vừa rồi của ông ta đã khơi dậy sự nghi ngờ của hắn.

"Lão già này thật ích kỷ và vô liêm sỉ, sự quan tâm của ông ta nhất định là có lý do. Theo những gì ông ta nói lần trước, tế thần cần phải có tế phẩm, những nhân viên cửa hàng còn sống như Hoàng Oanh, Bùi Dương… đều là đối tượng tranh đoạt. Suy đoán theo cách này, mình cũng là một trong những tế phẩm của ông ta."

Tên của Hàn Phi không có động vật, nhưng hắn thay thế cho kí ức của chủ nhân điện thờ, lúc này hắn đang đại diện cho chủ nhân điện thờ trước đây, hắn chính là tế phẩm quan trọng nhất của nghi thức thông thường.

Bị vệ sĩ giám sát chặt chẽ, Hàn Phi cũng không làm ra bất kì phản ứng quá kích động nào, hắn vô cùng "yếu ớt", sắp không đi nổi nữa.

Ngồi vào trong xe ông chủ Cốc, bởi vì quá mệt mỏi, Hàn Phi ngủ thiếp đi.

"Như vậy mà vẫn còn ngủ say được?" Ông chủ Cốc không hề biết Hàn Phi cũng từng ngủ rất ngon lành trên xe cảnh sát, ông ta chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

Nhìn từ trên xuống dưới, ông ta không tìm ra bất kì sơ hở nào trên người Hàn Phi, đối phương dường như chỉ là một sinh viên đơn thuần không có tâm cơ gì.

"Ngủ đi, hãy trân trọng giấc mơ đẹp cuối cùng này."

Ông chủ Cốc vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón tay, màu sắc của chiếc nhẫn đó rất kì lạ, tạo hình cũng hơi quỷ dị, rất giống như

là được làm từ tro cốt.

Chiếc xe rất nhanh đến bách hóa thương mại, hiện tại đã là thời gian kinh doanh bình thường, nhưng bên trong lại không có một bóng người nào, chỉ có một vài doanh nhân và nhân viên đi ra đi vào.

Trong lòng ông chủ Cốc nảy sinh một dự cảm không lành, ông ta yêu cầu lái xe lập tức dừng lại, mở cửa xe ra liền chạy vào bách hóa thương mại.

Là sản nghiệp đầu tiên của mình ở Sa Hà, nên ông ta vẫn dành rất nhiều tình cảm cho bách hóa thương mại.

Vệ sĩ cầm ô đuổi theo, Hàn Phi bị tiếng động đánh thức cũng đi theo sau cùng.

Đi vào từ cửa C, ngay khi ông chủ Cốc bước vào trung tâm đã thấy nước bẩn và các mảnh vỡ thủy tinh khắp sàn nhà, một số lượng lớn cửa kính cửa hàng bị đập vỡ, tay vịn trên mỗi tầng đều méo mó biến dạng, như thể bị người ta giẫm lên trên vậy.

Đứng ở giữa trung tâm, ông chủ Cốc nhìn lên và thấy dải băng quảng cáo phía trên đỉnh đã bị xé toạc, chiếc đồng hồ ở trên cùng ngừng hoạt động, tệ nhất là khu vực quần áo nữ ở tầng ba, hầu như tất cả các cửa hàng đều là một vùng ngổn ngang lộn xộn.

Trời đất quay cuồng, những đường gân xanh nổi lên trên trán, ông ta gần như tức đến suýt ngã xuống đất.

Cơ thể vốn đã kém không thể chịu đựng được, ông ta lấy ra một lọ thuốc nhỏ từ trong ngực.

Nhưng chính vào lúc cúi đầu định rót ra vài viên thuốc, ông ta lại nhìn thấy mặt đất trung tâm thương mại nứt nẻ, tất cả các vết nứt đều mơ hồ tạo thành hình một cái giếng.

“Không thể nào!” Ông chủ Cốc hét lớn, khiến những người dọn dẹp bên cạnh đều phải giật mình.

“Khu quần áo nữ tầng ba? Là cô ấy chạy ra ngoài? Làm sao cô ấy có thể chạy ra ngoài được!”

Hét lớn một tiếng, ông chủ Cốc đẩy những người bên cạnh ra rồi đi thẳng vào siêu thị đồ cũ.

Cửa siêu thị không khóa, cùng với âm thanh ding dong ding dong, ông chủ Cốc dẫn theo vệ sĩ và Hàn Phi xông vào bên trong.

Hầu hết các kệ hàng trên mặt đất đều không có vấn đề gì, vẫn còn ở trạng thái ban đầu, ông chủ Cốc nhìn thấy những thứ này thì hơi thở phào nhẹ nhõm một chút.

Đầu tiên ông ta bước đến điện thờ trên mặt đất, vén tấm vải đen lên, điện thờ trên mặt đất vẫn nguyên vẹn, không có gì bất thường.

"May quá, nắp chặn không có vấn đề gì…"

Sau khi nói xong ông ta lại mở vách ngăn của nhà kho dưới tầng hầm ra, ngay lúc vách ngăn được nhấc lên, một luồng khí tức cực kỳ lạnh lẽo từ dưới tầng hầm trào ra.

Sắc mặt của ông chủ Cốc thay đổi, ông ta cùng với các vệ sĩ tiến vào nhà kho.

Dưới đáy nhà kho có nước đọng sâu đến nửa mét, một số lượng lớn các kệ hàng bị lật đổ, cứ như thế ngâm trong nước thải bốc mùi.

Ông chủ Cốc ngây người, chiếc khăn quàng cổ cao cấp trên cổ rơi xuống nước, như người mất hồn, từng bước từng bước đi đến chỗ sâu nhất của nhà kho.

Một tấm vải đen dày nổi trên mặt nước, điện thờ tối đen như mực vẫn ở nguyên chỗ, chỉ có điều trên đỉnh của điện thờ bị đập thủng một cái lỗ lớn!

Đôi mắt gần như sắp rỉ ra máu, cơ thể ông chủ Cốc không ngừng run rẩy, bộ dạng run rẩy của ông ta còn đạt hơn nhiều so với màn biểu diễn của Hàn Phi vừa rồi.

"Ai đã làm, là ai đã làm!"

Nghiến răng nghiến lợi, ông chủ Cốc đã kinh doanh tại Sa Hà nhiều năm như vậy, đây coi như là lần đầu tiên tức giận đến mức này.

Theo sau vệ sĩ, Hàn Phi đứng ở thang cuốn, không dám đến quá gần điện thờ vì sợ có vấn đề.

“Ông chủ, trong siêu thị vẫn còn một cái camera giám sát có thể sử dụng bình thường!” Vì để không ở lâu dưới tầng hầm, Hàn Phi hét lớn, chuyển hướng sự chú ý của ông chủ Cốc.

Hắn chạy đến quầy, mở một đoạn camera giám sát mà mình đã cố ý để lại.

Thực ra Mười Ngón hoàn toàn thèm vào phá hủy camera giám sát, tất cả đều là do chính Hàn Phi làm, giống như cố tình ác ý chỉnh sửa vậy, camera may mắn còn lại đã quay được đầu bếp và tên lùn từ một góc không chú ý, còn quay được hình xăm đầu người đáng sợ trên người tên lùn nữa.

“Tối qua chính là hai người bọn họ muốn giết tôi! Tôi liều mình chống cự, nhưng bọn họ mạnh đến mức không giống như một con người!” Hàn Phi để cho ông chủ Cốc quan sát, trái tim ông ta đang chảy máu, dồn hết toàn bộ hận ý vào mười đầu ngón tay.

Thực ra ông ta cũng nghi ngờ qua Hàn Phi, nhưng một người bình thường làm sao có thể phá hoại điện thờ? Làm sao có thể làm cho trung tâm thương mại thành ra như vậy? Cho dù có đưa cho hắn một cái búa, để hắn đập phá từng cửa hàng một, thì cũng rất khó có thể phá hỏng cả khu mua sắm thành như thế này.

Hơn nữa, mẹ của Hàn Phi đang ở trong bệnh viện, đây là điểm yếu chết người nhất của hắn, ông chủ Cốc cũng không lo lắng hắn có thể thoát khỏi lòng bàn tay của ông ta.

Căn cứ vào những điều trên, ông chủ Cốc ngay từ đầu đã không cảm thấy Hàn Phi có khả năng phá hoại.

“Hết lần này đến lần khác, đám điên này thực sự nghĩ rằng mình không có biện pháp chống trả sao?” Trên mặt ông ta lộ ra vẻ hung ác, những vết thương mưng mủ trên da bắt đầu rỉ máu, ông ta đứng hồi lâu ở trước quầy, sau đó lấy điện thoại ra gọi một cuộc.

Nửa giờ sau, một chiếc xe tải khổng lồ xuất hiện ở lối vào của trung tâm thương mại.

Hàn Phi đã từng nhìn thấy chiếc xe tải này một lần, dường như lần nào cũng là chiếc xe tải này chở hàng đến kho hàng dưới tầng hầm.

"Hãy chặn lối vào cửa C của trung tâm thương mại trước cho tôi, nghiêm cấm người đi bộ đi qua."

Một nhóm người đi ra từ phía sau xe, bọn họ làm công việc chuyên môn tiến vào siêu thị đồ cũ, gỡ bỏ tấm vách ngăn dẫn đến nhà kho dưới tầng hầm.

"Đây là muốn làm gì?" Hàn Phi đứng sau quầy quan sát những người này.

"Nhẹ tay thôi! Tuyệt đối đừng chạm vào nó!" Giọng của ông chủ Cốc thỉnh thoảng vang lên, dường như trước đây ông ta chưa bao giờ căng thẳng như vậy.

Lại thêm mười mấy phút nữa, Hàn Phi rõ ràng cảm giác được mặt đất rung chuyển, sau đó nghe thấy tiếng nước ào ào truyền ra từ nhà kho dưới tầng hầm.

Một vài nhân viên nhanh chóng di chuyển một món đồ gần như được che bằng một tấm vải đen từ dưới ra.

"Điện thờ dưới tầng hầm?" Hàn Phi nhẹ nhàng lắc đầu, tuy rằng hiện tại trong trung tâm thương mại đã không có quỷ quái, điện thờ cũng không cần trấn áp cái gì nữa, nhưng hắn cảm thấy điện thờ đó không thể nào để cho người ta di chuyển như vậy.

Lần theo những kẽ hở trên tấm vải đen, Hàn Phi mơ hồ nhìn thấy đường viền của giá sách, ông chủ dường như đang chuẩn bị dọn sạch kho hàng dưới tầng hầm, Hàn Phi cũng không biết tại sao ông ta lại làm như vậy.

Các nhân viên bắt đầu bắt tay vào làm việc, Hàn Phi cũng lấy danh nghĩa giúp đỡ đi xuống tầng hầm xem xét một chút.

Phần lớn các kệ hàng đã bị dỡ bỏ, những kệ hàng còn lại được đặt ở những vị trí đặc biệt, nếu nhìn kỹ, có thể thấy cách

bài trí này rất giống với cách bố trí của các tòa nhà ở đầu nguồn sông Sa Hà.

Sau khi dỡ bỏ một số lượng lớn các kệ hàng, ông chủ Cốc cũng phát hiện lỗ hổng lớn trên tường, nước trong nhà kho đều chảy ra từ đó.

Trong giếng không nhìn thấy một bức ảnh, sắc mặt của ông chủ Cốc suýt chút nữa đến cực điểm, ông ta không ngừng ho khan khiến Hàn Phi cũng thấy thầm lo lắng, nếu như ông ta trực tiếp bị tức chết, vậy thì hắn sẽ phải xử lý Mười Ngón một mình.

Mưa tầm tã, nước giếng vẫn đang dâng cao.

Ông chủ Cốc đứng dưới nước, nghiến răng chỉ đạo công nhân.

Đầu tiên bọn họ bịt lại lỗ hổng trên bức tường, hút hết nước trong nhà kho ra, sau đó bắt đầu viết rất nhiều ký hiệu kỳ lạ lên tường và mặt đất của nhà kho.

Hàn Phi từng nhìn thấy những kí hiệu tương tự trên những tờ giấy ở căn hộ số 13, những kí hiệu này dường như là chữ viết trong điện thờ, đại diện cho một điều gì đó đặc biệt.

"Cơ thể của người phụ nữ treo cổ chính là được làm bằng những kí hiệu này, ông chủ dường như thích để lại dấu ấn của điện thờ trên cơ thể người chết."

Lấy lại những bức ảnh của người chết bên trong giếng chỉ có thể trả tự do tạm thời cho họ, bên trong linh hồn của bọn họ dường như còn có một tầng trói buộc khác.

"Tất cả những linh hồn đã giao dịch đều bị niêm yết giá cả, bọn họ trở thành 'vật phẩm', có mối liên quan đến điện thờ."

Nghĩ đến đây, Hàn Phi cảm thấy vô cùng may mắn, từ khi tiến vào thế giới ký ức đã có vài lần suýt nữa thì phát sinh quan hệ với điện thờ, điện thờ đó cũng luôn ép hắn cầu nguyện, nhưng hắn đều tránh được.

Bây giờ, mặc dù hắn là một trong những người gần nhất với điện thờ, nhưng điện thờ lại không thể kiểm soát được số phận của hắn.

Sau khi kí hiệu cuối cùng được vẽ xong, nhà kho dưới tầng hầm đã hoàn toàn thay đổi, đứng bên trong nhà kho có cảm giác như đang đứng bên trong điện thờ vậy.

Công nhân căn cứ theo yêu cầu của ông chủ, ngoài việc vẽ các ký hiệu khác nhau ra, còn đem súc sinh đã giết mổ vào chôn ở các ngóc ngách.

Sau khi hoàn thành mọi thứ, bọn họ lại lấy ra một bức ảnh của chính mình đưa cho ông chủ Cốc.

Chỉ những người đã nộp ảnh của mình, mới được quyết toán lương.

Mấy người công nhân đó cũng không thấy ngạc nhiên, ông chủ Cốc trả nhiều tiền nên họ đến đây làm việc, giao ảnh hay cái gì đó họ căn bản cũng chẳng quan tâm.

Các công nhân vui vẻ nhận tiền lương gấp đôi, nhưng bọn họ không hề phát hiện ra sự điên cuồng trong mắt ông ta.

Khi việc quyết toán lương sắp hoàn thành, có một số công nhân đã nhận được tiền lương tụ tập lại với nhau, bí mật chỉ trỏ vào ông chủ Cốc, như thể đang nói chuyện gì đó.

Vốn dĩ chỉ là những câu chuyện tán gẫu nhỏ của những người công nhân, nhưng bởi vì nội dung quá bùng nổ, càng ngày càng có nhiều người lặng lẽ vây quanh, âm thanh nói chuyện cũng dần lớn hơn, trong đó có một vài câu cũng đã lọt vào tai của ông chủ Cốc.

“Mấy người đã nghe nói chưa? Ông chủ Cốc luôn quan tâm đến hoạt động từ thiện vì ông ta cắn rứt lương tâm, ông ta đã ép chết vợ cũ, ném con mình xuống giếng.”

“Không đúng, tôi đọc trên mạng thấy nói ông chủ Cốc làm từ thiện để chiếm đoạt tiền, ông ta đã kiếm được hàng trăm triệu tệ rồi.”

“Đúng đấy, anh xem xem trung tâm thương mại mỗi ngày cũng chẳng có bao nhiêu người, ông ta làm sao mua được một nửa đầu nguồn sông Sa Hà?”

“Mấy người chỉ nghe tin đồn thôi, cậu của tôi là bảo vệ ở đầu nguồn sông Sa Hà, khi còn trẻ đã từng là thuộc hạ của ông

chủ Cốc, cậu tôi nói ông ấy trắng đen gì cũng đều ăn hết, người vì ông ta mà chết, một bàn tay cũng không đếm được hết."

"Một bảo vệ quèn thì có thể biết được điều gì? Chị gái tôi và một sinh viên đại học được ông chủ Cốc tài trợ là bạn học, cô ấy nói rằng ông ta bề ngoài thì ra vẻ đạo mạo, nhưng trên thực tế thì có rất nhiều con riêng bên ngoài rồi."

Các công nhân xem các tin nhắn liên tục được quẹt trên điện thoại, càng ngày càng bàn tán sôi nổi hơn.

Âm thanh xì xào vây quanh ông chủ Cốc, vo va vo ve, khiến bàn tay phát tiền đều xuất hiện những mạch máu xanh.

"Đi ra ngoài hết cho tôi!"

Nhà kho dưới tầng hầm đã bị bố trí thành tế đàn, ông chủ Cốc yêu cầu vệ sĩ đuổi tất cả công nhân đi.

"Mấy tên đến giá trị giao dịch cũng không có này, bọn họ đã nghe những tin đồn này ở đâu vậy?" Ông chủ Cốc lấy điện thoại di động ra, nhìn thoáng qua, huyết áp lập tức tăng lên.

"Là ai đang tung tin đồn!" Vô cùng tức giận, ông chủ Cốc suýt đánh rơi điện thoại, ông ta nhìn chằm chằm vào nhóm công nhân vừa rời đi và hằn học nói: "Hai người lại đây, đập thủng bức tường này cho tôi."

Các vệ sĩ nghiêm túc thực hiện nhiệm vụ của mình theo lệnh của ông chủ Cốc, đập vỡ bức tường đối diện với điện thờ.

Đằng sau bức tường còn có một căn phòng tối lạnh lẽo, trong đó có vô số bức ảnh chất thành đống.

"Tôi đã làm nhiều việc tốt như vậy, bây giờ đến lượt các người trả nợ cho tôi rồi."

Ông chủ Cốc cũng đổ hết tất cả ảnh do những công nhân vừa rồi đưa vào căn phòng đó: "Một phần công kiếm một phần tiền, muốn kiếm tiền gấp đôi, vậy thì phải trả giá gấp đôi."

Bức tường bị đập thủng, một lượng lớn ảnh được lưu trữ trong phòng tối tràn vào nhà kho dưới tầng hầm, đè lên những kí hiệu kỳ quái vừa được vẽ ra.

“Tế đàn đã được lập, bây giờ chỉ cần đặt tế phẩm lên bàn cúng là xong.” Ông chủ Cốc nhìn chằm chằm bóng lưng của Hàn Phi, đuổi tất cả vệ sĩ ra ngoài.

Sau khi xác nhận không có ai xung quanh, ông ta lại lấy điện thoại ra, kết nối một cuộc gọi.

“Nhiệm vụ lần trước tôi giao, anh vẫn chưa hoàn thành. Con trai anh không những không bị thương mà vẫn còn nhảy nhót tưng bừng trở về.”

“Ông, ông chủ Cốc, tôi cũng không ngờ thằng súc sinh đó lại bảo người của Anh Rắn đến tìm tôi..”

“Thôi đừng nói nhảm nữa, lần này tôi sẽ cho anh tiền gấp mười lần, hãy đi làm giúp tôi một việc.”

“Việc gì?”

“Không phải anh vẫn luôn cho rằng vợ mình là gánh nặng sao? Bây giờ anh có thể trút bỏ gánh nặng này rồi.”

“Ông… là có ý gì?”

“Cô ấy đang ở phòng bệnh 401 trên tầng 4 của bệnh viện Nhân Dân, bác sĩ nói đêm nay 2 giờ đến kiểm tra, sau đó sẽ rời đi.” Ông chủ Cốc không nói tiếp: “Hãy nắm bắt tốt cơ hội này, tiền tôi đã để ở chỗ cũ rồi, đừng để tôi thất vọng nữa.”

“Ông muốn tôi ra tay? Nhưng cô ấy vốn cũng không sống được bao lâu nữa.”

“Tiền tôi đã đưa sẽ không lấy lại, nhưng nếu anh lấy tiền của tôi mà không làm được những gì tôi yêu cầu, thì hậu quả anh chắc đã rõ rồi phải không?”

Cúp điện thoại, trên khuôn mặt u ám của ông chủ Cốc lộ ra nụ cười tàn nhẫn: “Trong tuyệt vọng như vậy, cậu ta nhất định sẽ trở thành tế phẩm hoàn hảo nhất.”

Bước ra khỏi nhà kho, ông chủ Cốc yêu cầu hai vệ sĩ ở trong siêu thị, ông ta vốn định giả vờ động viên Hàn Phi, nhưng điện thoại lại đột nhiên vang lên.

Nhìn thấy số người gọi, ông chủ Cốc cau mày trả lời điện thoại ngay lập tức: “Ở nhà xảy ra chuyện gì?”

“Hôm nay khi tôi dọn dẹp như thường lệ, phát hiện ra chiếc áo len màu đỏ trong công viên vui chơi không thấy đâu nữa.”

“Áo len màu đỏ nào?”

“Chính là cái trong phòng tối…..”

“Bụp!” Ông chủ Cốc không nắm chắc, điện thoại trực tiếp rơi xuống đất.

“Ông chủ, ông chủ? Ông có sao không?”

Đồng tử run lên,ông chủ Cốc nhớ lại những chuyện mà các công nhân đã nói vừa rồi, sắc mặt trắng nhợt đến đáng sợ, cả người bị nỗi khiếp sợ cực lớn bao trùm.

Chân tướng bị mang đi rồi!

“Ông chủ, dây xích ở góc tường công viên vui chơi hình như bị thứ gì đó chặt đứt rồi, rác trên mặt đất hôm nay ít hơn rất nhiều, thịt sống cũng không ít đi, tôi có cần thay thế đúng giờ nữa không?” Giọng nói không ngừng truyền ra từ trong điện thoại, nhưng ông chủ Cốc lại không trả lời, ông ta thậm chí còn không cúi lưng xuống nhặt điện thoại.

Một lúc lâu sau, ông chủ Cốc mới tỉnh lại từ trong mộng, ông ta nhặt điện thoại lên, ngắt kết nối.

“Hai người đêm nay ở lại trong siêu thị, trực ca đêm cùng với nhân viên của tôi, bất kể là đi đâu ba người cũng phải cùng nhau.” Ông chủ Cốc nói rất nhanh, ông ta nói xong lập tức dẫn theo hai người vệ sĩ khác rời đi.

“Xem ra ông chủ rất vội vã, trong nhà xảy ra chuyện gì rồi à?” Hàn Phi đứng bên cạnh quầy, rót cho mình một cốc nước nóng: “Đúng rồi, tôi quên mất ông chủ không còn người thân nào, trong nhà chỉ có một mình.”

Chân tướng đã phơi bày, ông chủ Cốc nhìn thì có vẻ có rất nhiều thuộc hạ, nhưng thực tế ông ta đều chỉ có một mình, không có ai là thành tâm tình nguyện giúp đỡ, hoặc là vì tiền, hoặc là vì ép không còn cách nào khác.

Tình cảnh của Hàn Phi thì lại hoàn toàn trái ngược, nhìn thì chỉ có một mình, nhưng thật ra phía sau có vô số bàn tay hỗ

trợ.

Sau khi ông chủ rời đi, di động của Hàn Phi rung lên, hắn liếc nhìn số người gọi, là Lâm Lộc.

“Alo? Em tìm anh có việc gì thế?”

“Vừa rồi trong bệnh viện sao anh lại bảo em phải xin nghỉ phép? Thần thần bí bí cũng không nói rõ.”

“Bây giờ anh không tiện nói chuyện, tóm lại, tốt nhất em hãy nhanh chóng rời khỏi đó.” Ngữ khí Hàn Phi vô cùng nghiêm túc.

“Em tìm cấp trên xin nghỉ rồi, nhưng mà cấp trên không duyệt, còn cãi nhau với em một trận, bắt em phải trực ca đêm nay.”

Chương 474: Thành phố vô cùng quái đản

“Nếu cấp trên không chấp thuận cho nghỉ phép, vậy em hãy từ chức đi!”

Hàn Phi là thật tâm thật ý muốn tốt cho Lâm Lộc, bây giờ tiêu điểm tranh đoạt của ông chủ Cốc và Mười Ngón là Hoàng Oanh, mà Hoàng Oanh lại đang ở bệnh viện đó, cô ấy rất có khả năng sẽ bị liên lụy.

“Cái anh nói vừa nghe qua thì thấy cũng có lý.”

“Anh biết em vừa mới được trúng tuyển, rất khó hạ quyết tâm nghỉ việc, nhưng xin em hãy tin tưởng anh một lần, bệnh viện đó rất nguy hiểm, sau khi em tan ca thì đừng đến đó nữa, hãy ngoan ngoãn ở yên trong nhà.” Giọng điệu Hàn Phi chậm lại, hắn rất ít khi giao lưu với những người phụ nữ bình thường, vì vậy cần phải từ từ sắp xếp ngôn ngữ của mình.

“Nhưng… mẹ anh vẫn đang ở trong phòng bệnh, hôm nay khi em đến xin nghỉ phép, hình như nghe thấy bác sĩ thảo luận về bệnh tình của bà ấy.”

“Bọn họ nói như thế nào?”

“Cảm giác vẫn còn hy vọng, nhưng viện trưởng và bác sĩ hình như đã nhận tiền đen từ ông chủ Cốc, nội dung chi tiết thì em không nghe rõ, chỉ biết rằng có lẽ đêm nay bọn họ muốn thay đổi thời gian tuần tra phòng bệnh nặng.”

Sau khi Lâm Lộc nói xong, đôi mắt Hàn Phi hơi híp lại, hắn vô cùng nhạy bén đã phát giác ra vấn đề.

“Thời gian kiểm tra đổi thành lúc nào?”

“Thông thường sau nửa đêm sẽ kiểm tra phòng bệnh hai lần, trước đây 0 giờ nửa đêm kiểm tra một lần, 4 giờ sáng kiểm tra một lần; bây giờ thay đổi thành chỉ kiểm tra một lần vào lúc 2 giờ sáng.” Lâm Lộc nói với Hàn Phi những gì mà mình nghe lén được.

“Hai giờ sáng đã kiểm tra phòng bệnh, sau đó cho đến tận khi trời sáng, thời gian ở giữa này bác sĩ đều không có mặt sao? Thế chẳng may bệnh nhân có chuyện gì thì phải làm thế nào?”

“Còn có người trực ca, có điều chỉ cần không có vấn đề gì, bọn họ có lẽ sẽ đều nghỉ ngơi trong phòng trực.”

“Thay đổi thời gian kiểm tra phòng bệnh chắc chắn bên trong có vấn đề, ông chủ Cốc đã gặp bác sĩ, sáng nay ông ta lại dùng mẹ để uy hiếp anh một lần nữa.” Hàn Phi đè nén giọng nói: “Mẹ anh có hy vọng cứu chữa, bác sĩ lại nói với bà ấy chỉ còn lại thời gian một tuần, xem ra ông chủ Cốc là muốn dùng mẹ để đối phó với anh.”

Nhìn thấy vệ sĩ của ông chủ Cốc đang đi về phía mình, Hàn Phi nói nhanh hơn: “Đêm nay em trực ca cẩn thận một chút, gặp phải phiền phức bất cứ lúc nào hãy gọi cho anh, anh sẽ nhanh chóng tới ngay.”

Cúp máy, Hàn Phi cất điện thoại đi, biểu tình trên mặt hắn từ đầu đến cuối không thay đổi, chỉ là ánh mắt hơi dọa người.

Ông chủ Cốc để lại hai vệ sĩ trong siêu thị, bất kể Hàn Phi đi đâu bọn họ cũng đều đi theo, đảm bảo rằng hắn nằm trong tầm mắt của bọn họ.

“Mẹ của chủ nhân điện thờ đang bị bệnh nặng, vẫn phải dùng thuốc, bà ấy không thể di chuyển, chỉ có thể ở trong bệnh viện, mình muốn di chuyển bà ấy đi nơi khác cũng không được.”

Hàn Phi đi dạo một vòng siêu thị, hắn muốn xem tình hình trong nhà kho dưới tầng hầm để tiện đưa ra quyết định cho bước tiếp theo.

Nhưng khi vừa đến gần lối vào của nhà kho, hắn đã bị một vệ sĩ chặn lại.

Tóm lại hiện tại hắn bị giam giữ trong siêu thị đồ cũ, không thể tùy ý rời khỏi đây, cũng không được tùy ý đi xuống tầng hầm.

“Ông chủ Cốc đã dọn sạch nhà kho dưới tầng hầm, tế đàn cũng lập xong rồi, bước tiếp theo chắc chắn là đặt cống phẩm, chuẩn bị tế thần.”

Chân Tướng bị mất tích đối với ông chủ Cốc mà nói kích thích vô cùng lớn, tất cả các kế hoạch của ông ta buộc phải tiến hành sớm.

“Điện thờ bị đập cho thủng một lỗ lớn, nền tảng của thế giới kí ức không ổn định, một tương lai mà chưa có ai trải qua đã xuất hiện.”

Hàn Phi nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt xuyên qua màn mưa, nhìn chằm chằm thành phố bị cơn mưa xối xả cuốn trôi.

“Trời đã tối sầm lại, đêm ngày càng dài.”

Ngồi sau quầy, Hàn Phi lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho thuộc hạ của Anh Rắn, yêu cầu bọn họ mang theo bà lão cùng gói đồ, 0 giờ đêm nay đến phụ cận bách hóa thương mại.

Chờ sau khi thuộc hạ Anh Rắn trả lời, Hàn Phi lại không yên tâm, hắn chuẩn bị bảo hiểm hai lớp, vì vậy gửi một tin nhắn khác cho Vương Bình An, đáng tiếc anh ấy không trả lời lại.

“Cậu đang làm gì thế?” Vệ sĩ ngăn cản Hàn Phi tiếp cận nhà kho dưới tầng hầm vừa rồi lại đi tới, đưa tay về phía hắn hỏi chiếc điện thoại di động mà hắn đang cầm: “Vừa rồi cậu gọi điện thoại cho ai vậy?”

Nhìn cánh tay dang ra của vệ sĩ, Hàn Phi chỉ cười: “Chủ nhà thúc giục tôi trả tiền thuê nhà.”

Không dùng điện thoại nữa, Hàn Phi cầm quyển sách cũ trong siêu thị lên đọc, dần dần, trời đã tối hẳn.

Trong trung tâm thương mại căn bản không có mấy người khách, số lượng lớn cửa hàng đã đóng cửa, sau chín giờ tối, đèn trong trung tâm thương mại gần như đã tắt hết.

“Hai người muốn ăn gì không?”

Hàn Phi đi tới chỗ vệ sĩ, nhưng hai người vệ sĩ không trả lời, bọn họ nhìn chằm chằm lối vào của nhà kho dưới tầng hầm, trên làn da mọc lên một ít lông màu đen.

“Lúc trước vẫn rất bình thường, sao đột nhiên lại như vậy?”

Khẽ vỗ cánh tay vệ sĩ, tên đó quay mạnh đầu lại, nhe răng với Hàn Phi, như một con chó điên, nhưng chỉ sau nửa giây, anh ta đã lại khôi phục bình thường.

“Cậu có chuyện gì sao?”

“Không có gì.” Hàn Phi từ từ cách xa hai vệ sĩ, hai người này ngồi ở lối vào của nhà kho dưới tầng hầm đang dần dần dị hóa, chỉ là chính bọn họ chưa nhận ra.

“Bây giờ mới có hơn 9 giờ, trước đây một số thứ trong thế giới kí ức chỉ sau 0 giờ đêm mới dị hóa.”

Mang theo một chút bất an, Hàn Phi nhìn ra ngoài cửa sổ, đêm nay đèn trong thành phố đã ít đi rất nhiều, dưới cơn mưa xối xả, cả thành phố dường như đều bắt đầu biến dạng.

“Chẳng trách Mười Ngón không dám tùy tiện phá hủy điện thờ, số phận thay đổi, dị hóa cũng sẽ đến sớm hơn.” Sông Sa Hà trong thế giới ký ức là biểu tượng của chết chóc, nước trong giếng cầu nguyện là ngưng tụ từ hận ý và oán thù, trong cả thế giới này, tất cả những gì liên quan đến nước đều là điềm gở.

Thời gian ban đêm vốn đang trở nên dài hơn, cộng thêm mây đen dày đặc, bầu trời đêm bây giờ đã không còn tia sáng nào lọt qua nữa…

“Ding dong”, “ding dong”…..

Mười giờ tối, cửa siêu thị được mở ra, trên thang cuốn dẫn đến kho hàng dưới tầng hầm không ngừng vang lên tiếng bước chân.

Trên kệ hàng cũ ở mặt đất, rất nhiều đồ chơi và búp bê đều chảy nước mắt, những chiếc kệ vốn rất sạch sẽ cũng mọc thêm rất nhiều vết máu.

Sàn nhà phát ra âm thanh kẽo kẹt, như thể có thứ gì đó đang khoan đục khoét sâu, mặt sau của kệ hàng bị nứt tối đen như mực, nhưng nếu soi đèn pin vào, có thể nhìn thấy vài con mắt đen láy.

Bàn ghế dường như hơi rung chuyển, từ nhà kho dưới tầng hầm phát ra âm thanh nặng nề, như thể một trái tim khổng lồ đang đập.

Hàn Phi không biết trong nhà kho rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hắn cảm thấy tất cả bất thường đều phát ra từ trong tầng hầm.

"Yêu cầu của nhiệm vụ là phải sống sót trong 30 ngày, nhật ký của chủ nhân điện thờ có 30 trang, cũng có nghĩa là vào ngày thứ 30 anh ta mới bị hiến tế. Nhưng hiện tại ông chủ đang bị áp lực, đã sắp đặt xong trước tế đàn." Hàn Phi âm thầm cân nhắc: "Mình có nên tìm cách phá hủy cái tế đàn đó không?"

Sấm sét ầm ầm, mưa giông đập vào cửa kính điên cuồng, mấy đồ điện tử cũ trong siêu thị rõ ràng không được kết nối điện, nhưng màn hình lại bắt đầu nhấp nháy, trong hoa tuyết đen trắng mơ hồ có thể nhìn thấy một người bị đẩy xuống giếng, đang điên cuồng la hét.

Buổi tối mười một giờ, Hàn Phi bước tới cửa siêu thị, khi vừa nghe thấy âm thanh ding dong ding dong vang lên, cũng là lúc nghe thấy hệ thống nhắc nhở.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Mức độ đói của bạn hiện là 60, giá trị tâm trạng là 30. Bạn có muốn bắt đầu công việc hôm nay không?"

"Có."

Ngay khi âm thanh nhắc nhở lạnh lùng của hệ thống vang lên, Hàn Phi cảm thấy bờ vai của mình đột nhiên chìm xuống, quay đầu lại nhìn, một cánh tay mọc đầy lông màu đen đang đặt trên vai.

"Ở lại đây, đừng đi lung tung." Diện mạo của vệ sĩ đã hoàn toàn thay đổi, trên lớp da lộ ra bên ngoại mọc đầy những sợi

lông dài màu đen, cơ thể khom khom, cột sống dường như bị uốn cong, giống người, nhưng càng giống chó hơn.

"Được." Hàn Phi xoay người, lặng lẽ lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gửi tin nhắn lần nữa cho thuộc hạ của Anh Rắn, để bọn họ đến sớm hơn. Nhưng vừa lúc màn hình điện thoại chiếu đến sau lưng, Hàn Phi nhìn thấy vô số gương mặt phản chiếu bên trên.

Điều chỉnh góc độ, Hàn Phi hướng điện thoại về phía cửa kính, phát hiện trên tấm kính sau cửa siêu thị có rất nhiều người đang nằm bò lên trên.

Khuôn mặt những người đó đang than khóc thảm thiết, hai tay đè vào kính, mặt áp vào cửa, không ngừng nhìn vào bên trong, trong đó có một số người Hàn Phi nhìn rất quen, hình như là công nhân nhận tiền của ông chủ Cốc vào ban ngày.

"Bùm!"

Tiếng kính vỡ đột ngột vang lên!

Những người bên ngoài siêu thị đều tiến vào bên trong, bọn họ bị thu hút bởi giọng nói nào đó dưới tầng hầm, đi ngang qua bên cạnh Hàn Phi, từng người một đi về phía nhà kho.

Nền nhà của siêu thị có thêm rất nhiều dấu giày, rất nhanh những dấu giày đó lại bị những dấu giày mới thay thế.

Bầu trời đêm tối như mực, mưa giông như muốn nhấn chìm thành phố, ở đây vô cùng ồn ào, nhưng không có bất kỳ âm thanh nào liên quan đến con người.

"Không thể chờ thêm được nữa rồi!"

Hàn Phi quyết đoán đi ra khỏi siêu thị đồ cũ, nhưng hắn chỉ vừa mới dừng lại vài giây ở bên ngoài, giá trị tâm trạng đã bị giảm 1 điểm, tốc độ lao xuống chưa từng có này buộc hắn phải dừng lại.

"Làm sao có thể?"

Một tiếng gầm đè nén truyền đến bên tai, âm thanh dường như được phát ra bởi một con thú khi nó gặp nguy hiểm vậy mà lại vang lên bên trong siêu thị đồ cũ.

Hàn Phi chậm rãi quay người lại, hắn nhìn thấy hai vệ sĩ của ông chủ Cốc đã biến thành những con chó lông đen to lớn. Những chiếc răng nanh thò ra khỏi miệng dính đầy mảnh quần áo và cặn thịt, trong mắt chúng không có chút nhân tính nào, trên cổ có đeo một chiếc vòng làm từ tiền.

"Dị hóa rồi?"

Trong mắt chủ nhân điện thờ, vệ sĩ chính là con chó được ông chủ Cốc nuôi, có thể làm bất cứ điều gì vì tiền, bất chấp đúng sai.

Ánh mắt hai con chó hoang đầy lòng tham, hừng hực khí thế muốn tấn công, nhe răng về phía Hàn Phi.

Rời khỏi siêu thị đồ cũ, giá trị tâm trạng sẽ giảm nhanh chóng, giá trị tâm trạng càng thấp, nhìn thấy mức độ dị hóa của quái vật càng cao, tình huống sẽ càng nguy hiểm.

Nhưng ở trong siêu thị, sẽ phải ở cùng với hai con chó điên này, có thể bị chúng tấn công bất cứ lúc nào.

Có lẽ bởi vì Hàn Phi không chịu vào bên trong siêu thị, một con chó đã hạ thấp lưng lao về phía hắn!

Miệng há ra, răng của người sống và răng của chó xếp thành hai hàng, mùi máu tanh nồng nặc bốc ra từ miệng con chó điên.

"Tái sinh!"

Lấy dao tái sinh ra, trong khoảng thời gian rất ngắn, Hàn Phi phát hiện nơi cổ con chó điên đeo chiếc vòng tiền không mọc lông, vẫn còn bảo lưu được lớp da người.

"Nơi đó có lẽ là nhược điểm."

Lưỡi dao tạo nên từ nhân tính quét qua một tia sáng, đầu của con chó điên trực tiếp bị chặt đứt.

"Có thể bị tao chém chết, chứng tỏ mày cũng đã hại chết không ít người rồi." Hàn Phi không thu lại dao, đã làm thì làm cho trót, dứt khoát giết nốt con chó điên còn lại.

Còn chưa kịp chờ hắn ra tay thì một con chó điên khác đã chạy đến, nó cắn xé cái xác đồng loại, thật khó tưởng tượng

rằng bọn chúng đã cùng nhau canh gác siêu thị trước khi màn đêm buông xuống.

Máu đỏ thẫm thấm xuống đất dọc theo sàn nhà, con chó điên đang cắn đồng loại đột nhiên ngừng nhai, hai mắt nó nhìn thẳng vào Hàn Phi, trong mắt hiện ra hư ảnh của điện thờ.

Trong miệng liên tục gầm gừ, thân thể chó điên bắt đầu bành trướng, cuối cùng nổ tung trước mặt Hàn Phi.

Máu bắn tung tóe, làm thay đổi hoàn toàn diện mạo của siêu thị, càng quỷ dị hơn chính vào lúc này, tất cả các đồng hồ trên tường đều ngừng chuyển động.

Trong lòng Hàn Phi vô cùng bất an, hắn biết thứ bên trong điện thờ đã nhận ra hắn.

Ban đầu chỉ cần ở bên trong siêu thị giá trị tâm trạng sẽ không giảm xuống, đó là bởi vì điện thờ đã che chở cho siêu thị, nhưng bây giờ điện thờ phát hiện người đã nâng "đầu lâu" của mình đêm qua đang ở đây. Nó đừng nói đến bảo vệ Hàn Phi, không cố gắng hết sức giết chết hắn, vậy thì thật có lỗi với chữ "tà thần".

Tiếng tim đập phát ra từ kho hàng dưới tầng hầm càng ngày càng rõ, Hàn Phi nhìn trên mặt đất, tiếng tim đập mạnh mẽ từ xa đến gần, hướng về phía hắn rất nhanh!

Hàn Phi xoay người bỏ chạy, cứ cách vài giây giá trị tâm trạng lại giảm xuống một điểm, hắn còn chưa chạy ra khỏi bách hóa thương mại, giá trị tâm trạng đã giảm xuống một mức vô cùng nguy hiểm.

Trong đầu tràn ngập đủ loại ý nghĩ khủng khiếp, hoàn toàn không thể tập trung được, mưa giông bên ngoài như biển nước từ trên trời đổ xuống, chỉ cần hắn dám bước ra khỏi trung tâm thương mại nửa bước, thì sẽ bị nhấn chìm.

Trong tình hình cực đoan như này, Hàn Phi cứng đầu chạy ra bên ngoài, hắn cũng không còn cách nào khác, nếu ở lại cũng chỉ có con đường chết.

"Chạy về phía tây! Thuộc hạ của Anh Rắn sẽ đến từ quận Tây Thành!"

Hàn Phi không chút do dự chạy vào trong bóng tối, hắn không dám dừng lại, không biết đã chạy bao xa, cuối phố đột nhiên có một chút ánh sáng.

"Cậu, cậu? Cậu, sao cậu không che ô?"

Giọng nói lắp bắp truyền đến tai Hàn Phi, ngẩng đầu lên liền thấy một khuôn mặt hơi biến dạng.

Vương Bình An!

"Tôi, tôi vừa nhìn thấy tin nhắn của cậu, xin lỗi."

"Bình An, đến bệnh viện Nhân Dân! Mau đưa tôi đến đó!" Hàn Phi lên xe điện của Vương Bình An, chỉ khi nắm lấy anh ấy thì tốc độ giảm xuống của tâm trạng mới chậm lại.

Mở bảng thuộc tính ra kiểm tra, giá trị tâm trạng của Hàn Phi chỉ còn 16 điểm, mọi thứ trong mắt hắn đều đang dị hóa.

Con đường vào ban đêm dường như đã biến thành một dòng sông, thỉnh thoảng sẽ có những cánh tay nhợt nhạt vươn ra từ dòng nước đọng đang chảy, trong ánh đèn đường màu đỏ không ngừng thay đổi mở ra các con mắt, những bóng cây tối phủ đầy những bóng người bị treo cổ chết.

Trong cơn mưa nặng hạt, Vương Bình An không để ý đến những thay đổi xung quanh, đội mũ bảo hiểm cho Hàn Phi rồi mới khởi động xe: "Cậu này, bố tôi nói sẽ đưa mũ bảo hiểm của mình cho cậu, bố nói cậu là người tốt, phải làm bạn với cậu, còn nói cậu sẽ không hại tôi."

Mưa to tàn phá thành phố một cách điên cuồng, giữa tiếng mưa ồn ào, giọng nói của Vương Bình An dường như mang một sức mạnh đặc biệt, có thể khiến Hàn Phi nắm chắc lý trí của mình, không bị ảnh hưởng bởi bóng quỷ dị hóa nào.

"Ba anh cho rằng tôi là một người tốt, thế anh thì sao? Trong ấn tượng của anh, tôi là người như thế nào?" Giá trị tâm trạng của Hàn Phi xuống đến 15 điểm, hắn nắm lấy vai Vương Bình An, hai bên má sớm đã bị mưa ướt hết.

"Tôi không hiểu thế nào là người tốt, thế nào là người xấu, tôi chỉ cảm thấy cậu coi tôi như một con người. Cậu khiến tôi cảm thấy mình cũng giống như cậu, đều là người." Vương

Bình An nói chuyện vẫn lắp bắp như cũ, nhưng anh ấy cười rất vui vẻ, dường như cùng Hàn Phi đi xe dưới trời mưa to là một chuyện rất tuyệt vời.

Xe đạp điện chạy qua cầu đá, hàng rào có rất nhiều người bị ướt sũng đang ngồi, bọn họ hò hét mong Hàn Phi có thể cùng đưa họ về nhà, còn chạy đuổi theo chiếc xe, nhưng dường như bọn họ vĩnh viễn cũng không bao giờ có thể rời khỏi cây cầu đá đó.

"Bình An, anh hãy chạy nhanh hơn chút nữa."

Giá trị tâm trạng giảm xuống còn 14, thành phố trong mắt Hàn Phi hoàn toàn thay đổi, trong ác mộng hắn cũng chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Mưa cuốn trôi lớp da bên ngoài của tòa nhà, để lộ máu thịt bên trong, mọi người bị cuốn vào tòa nhà theo nhiều cách khác nhau, đến hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Máu và mồ hôi chảy ròng ròng dưới chân thành phố, trôi nổi những khuôn mặt tươi cười không ai cần.

Tất cả các linh hồn đều đang gào thét, nhưng không ai trong số họ có thể nghe thấy tiếng của nhau, mọi thứ cuối cùng bị nhấn chìm bởi cơn mưa lớn.

"Cậu, cậu! Cậu không được ngủ đâu đấy!"

"Tôi không ngủ."

"Không ngủ thì tốt, có một lần tôi đưa hai mẹ con vào bệnh viện, bà mẹ cứ ôm đứa con và hét lớn — Con không được ngủ. Này cậu, tại sao người đến bệnh viện không được ngủ vậy?"

Vương Bình An dường như sợ Hàn Phi ngủ mất, nên nói chuyện không ngớt, nhưng sự chú ý của hắn đều đổ dồn vào bảng thuộc tính.

Khi giá trị tâm trạng giảm xuống còn 9 điểm, cuối cùng bọn họ cũng đến bệnh viện Nhân Dân.

Chiếc xe đạp điện dừng lại, Hàn Phi và Vương Bình An ngẩng đầu nhìn lên, tòa nhà trước mặt trở nên xa lạ, nó cồng kềnh và xấu xí, những bức tường trắng bao phủ bởi những

mạch máu đen, như thể thần chết đeo lên chiếc mặt nạ của thiên sứ.

Trong kí ức của chủ nhân điện thờ, bệnh viện này đã lấy tiền đen của ông chủ Cốc, cướp đi mẹ của anh ta, đó là lý do tại sao cả tòa nhà trở nên như thế này, thực ra thế giới sau khi dị hóa cũng có thể coi là một loại thổ lộ của nội tâm anh ta.

"Chúng ta đến tầng 4."

Đi vào bệnh viện, giá trị tâm trạng của Hàn Phi lại giảm xuống một điểm, hắn còn không kịp cởi mũ bảo hiểm, dẫn theo Vương Bình An chạy một mạch lên tầng bốn.

Những bậc thang dễ đi lên ngày thường, đêm nay đã trở thành như thang trời vậy.

Bốn tầng ngắn ngủi, dường như là một khoảng cách mà cả đời hắn đều không bao giờ có thể đi được hết.

"Tôi biết nỗi đau của anh, tôi đến đây là để thay đổi mọi thứ, nơi mà cả đời anh chưa đi đến, tôi có thể thay anh đi đến đó."

Hàn Phi lấy bình ước nguyện ra, dùng hết sức hét lên: "Tôi đã giúp mọi người nhiều như vậy, hiện tại tôi chỉ muốn gặp mẹ một lần."

Bóng hình màu đỏ như máu lặng lẽ xuất hiện, đầu tiên là gia đình ông lão, sau đó là một vài nhân viên bán hàng, cuối cùng là người phụ nữ trên tầng ba của trung tâm thương mại.

Bọn họ cùng Hàn Phi bước lên bậc thềm, nhuộm đỏ tất cả các bậc thang màu trắng.

Mỗi bước là một dấu giày màu đỏ, cứ thế đưa Hàn Phi đến tầng bốn.

Chạy nhanh đến cuối hành lang, Hàn Phi đẩy ra cánh cửa phòng bệnh đầy thịt thối rữa.

Bên trong thành phố quái đản dị hóa vô tận này, phòng bệnh nơi mẹ của chủ nhân điện thờ ở vẫn giống hệt như trong ký ức.

Trên bàn đầu giường không có bất kì đồ vật bừa bộn nào, có đặt một bó hoa giả sẽ không khô héo.

Người mẹ tiều tụy đang nằm trên một tấm ga trải giường màu trắng, ở bên trái giường là các loại dụng cụ y tế khác nhau, bên phải bà là một người đàn ông say khướt đang đứng.

Người đàn ông đó một tay đang bóp một ống y tế nào đó, một tay cố gắng tắt thiết bị đang hoạt động.

Nhìn bóng lưng của người đàn ông, năm ngón tay Hàn Phi siết chặt lại với nhau, móng tay đâm thẳng vào da thịt.

"Tìm chết!"

Chương 475: Vỏ quýt dày có móng tay nhọn

Hàn Phi chưa từng biểu hiện ra sát ý mạnh mẽ như vậy với một người, giọng nói của hắn như muốn đóng băng không khí trong phòng bệnh.

Người đàn ông đứng bên giường bệnh rùng mình nhìn Hàn Phi với ánh mắt khó tin.

"Cậu, sao cậu lại ở đây?"

Lưỡi kiếm chói mắt chạm đất, Hàn Phi lao về phía giường bệnh với tốc độ gần như nhanh nhất, trong nháy mắt, hắn đã đè lưỡi kiếm lạnh lẽo vào cổ đối phương.

"Buông tay."

Nếu không phải vì sợ làm vỡ ống y tế mỏng manh, có lẽ vừa rồi đầu của người đàn ông đã rơi xuống đất.

"Mẹ cậu không sống được bao lâu nữa đâu, bà ấy chỉ cần chết sớm vài ngày, chúng ta có thể kiếm được một món tiền lớn, đủ để ăn chơi vui vẻ nửa đời sau." Người đàn ông từ từ nới lỏng chiếc ống: "Mẹ cậu có lẽ cũng rất muốn cậu có thể sống vui vẻ, nếu như bà ấy biết tính mạng của mình có thể đổi nhiều tiền như vậy, vậy nhất định sẽ đồng ý…"

Khi người đàn ông nới lỏng ống y tế, gã cảm thấy cổ mình lạnh dần, như có gió đang khoan vào bên trong.

Chỉ là vì sợ hãi mà không kiểm tra, thay vào đó là cố gắng thuyết phục Hàn Phi, nhưng dần dần gã cảm thấy trong cổ họng tràn đầy không khí, trong miệng dường như có thứ gì đó phun ra bên ngoài.

Gã phát hiện mình không nói được, ánh mắt từ từ nhìn xuống, chỉ thấy cái cổ bị cắt lìa, còn có cơ thể không đầu của mình.

"Tiếc nuối trong nội tâm của chủ nhân điện thờ đã được bù đắp 70%!"

Tiếng nhắc nhở lạnh lùng của hệ thống vang lên trong đầu, Hàn Phi nhìn chằm chằm vào thi thể bị chặt đầu trên mặt đất.

"Không giết anh, vậy mà cũng là tiếc nuối của anh ta."

Hàn Phi nhờ Vương Bình An và gia đình ông lão đi tìm bác sĩ, còn hắn thì ở bên cạnh giường bệnh của mẹ, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay gầy guộc của người phụ nữ.

Người phụ nữ nằm trên giường bệnh cảm nhận được nhiệt độ từ lòng bàn tay Hàn Phi, khóe mắt đột nhiên chảy ra một giọt nước mắt, yếu ớt mở mắt ra.

Hóa ra người phụ nữ không ngủ say, sau khi nhìn thấy Hàn Phi, điều đầu tiên bà ấy nói là: "Con không nên ngăn cản anh ta, mẹ không có gì để lại cho con cả, lúc nào cũng liên lụy đến con, nếu như cái chết của mẹ thật sự có thể thay đổi cuộc sống của con……"

"Có mẹ, con mới có cuộc sống, con mới thực sự là chính mình." Hàn Phi là một đứa trẻ mồ côi, lớn lên trong một trung tâm phúc lợi từ khi còn nhỏ, một phần kí ức bị mất tích của hắn dường như đang dần trở nên hoàn chỉnh.

Người phụ nữ lắc đầu, bà không muốn Hàn Phi phải sống vất vả, nhưng lại không có khả năng bảo vệ hắn: "Con vì mẹ mà đã từ bỏ quá nhiều thứ trong đời rồi, có phải mẹ là người mẹ tồi tệ nhất trên thế giới này không?"

Hàn Phi nằm bên cạnh giường bệnh, thành phố bên ngoài đã hoàn toàn dị hóa, quái vật và những tên điên khắp nơi, tất cả các tòa nhà đều đã thay đổi hình dạng, mọi thứ đều bị dục vọng và hận thù bóp méo, chỉ có căn phòng bệnh nhỏ này vẫn như trước: "Con có thể từ bỏ bất cứ điều gì, miễn là mẹ còn sống, vì mẹ là người duy nhất trên thế giới này yêu con."

Người phụ nữ trên giường bệnh nhắm mắt lại, bà nắm chặt tay Hàn Phi cho đến khi không còn sức nữa.

Trên đôi má nhợt nhạt có những giọt nước mắt, bàn tay của người phụ nữ dần dần khẽ nới lỏng.

Thiết bị y tế bên cạnh phát ra âm thanh cảnh cáo, Hàn Phi lập tức đứng dậy lao ra ngoài: "Bình An! Tìm được bác sĩ

chưa!”

“Hàn Phi ơi! Hàn Phi! Bác sĩ, bác sĩ đánh nhau rồi!” Vương Bình An chưa kịp nói xong, trên tầng ba đã vang lên một tiếng động lớn, tòa nhà rung chuyển, gạch ốp tường dường như bị từng miếng thịt đâm thủng.

Trên hành lang bệnh viện trắng nhạt, một người đàn ông cao gầy mặc áo choàng trắng đang đánh nhau với gia đình ông lão, gã không hòa hợp chút nào với thế giới dị hóa này, trên cổ còn có hình xăm hai đầu người một nam một nữ.

“Mười Ngón?”

Khi bác sĩ cao gầy đã giữ chân được gia đình ông lão, cánh cửa của một phòng bệnh trên tầng ba bị bật tung, một vài bác sĩ mặc quần áo dính máu ngã xuống đất.

“Tế phẩm cuối cùng đã lấy được rồi, chuẩn bị đến bách hóa thương mại, lần này chúng ta phải cầu nguyện trước, tuyệt đối không được thất bại nữa.” Ba Ngón toàn thân mặc đồ đen cõng theo Hoàng Oanh bước ra ngoài, lúc này cơ thể cô ấy đã co lại rất nhiều, giống như một con chim bị xé toạc đôi cánh vậy.

Cả hai cùng nhảy ra khỏi cửa sổ, nhanh chóng biến mất trong màn mưa xối xả.

Thay vì đuổi theo bọn họ, Hàn Phi lại vội vàng lên tầng ba, túm lấy bác sĩ trên mặt đất: “Có ai không? Dậy đi!”

Máu nhuộm đỏ hai tay, Ba Ngón và Hai Ngón vì để mang Hoàng Oanh đi, đã giết chết tất cả các nhân viên y tế đang làm nhiệm vụ.

“Thử tìm xem! Trong bệnh viện có lẽ vẫn còn bác sĩ!” Giọng nói Hàn Phi thay đổi, lúc này hắn không bị ảnh hưởng bởi chủ nhân điện thờ, hắn là thật sự muốn cứu người mẹ đó.

Cuộc chiến khiến toàn bộ bệnh viện bắt đầu nghiêng ngả, dường như có thể sẵn sàng đổ sập bất cứ lúc nào.

Tình hình càng trở nên tồi tệ, khi Hàn Phi đang vô cùng lo lắng thì đột nhiên nghe thấy tiếng kêu khóc của Vương Bình An.

Hắn chạy về phòng bệnh, phát hiện Lâm Lộc đang đứng cạnh giường bệnh, không ngừng cố gắng cấp cứu cho mẹ của chủ nhân điện thờ.

“Thế nào rồi?”

“Không lạc quan cho lắm, thiết bị bị tắt mất một lúc, các cơ quan nội tạng của bà ấy hiện đã bắt đầu suy kiệt.”

“Nhiều nhất có thể kéo dài được bao lâu?”

“Có thể là đến khi trời sáng.”

Lời nói của Lâm Lộc khiến Hàn Phi nghiến răng, sau khi suy nghĩ vài giây, hắn để cô ấy ở lại đây chăm sóc người mẹ rồi quay người bước ra ngoài phòng bệnh.

“Anh đi đâu vậy?” Lâm Lộc không muốn tách khỏi Hàn Phi, cô có linh cảm rằng sau cuộc chia ly này, họ có thể sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa.

“Anh đi làm chuyện phải làm.” Hàn Phi nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thành phố đã trong tình trạng điên cuồng: “Số phận đã cho anh một kịch bản tồi tệ nhất, nhưng không sao, anh sinh ra đã là diễn viên xuất sắc nhất.”

Ôm chiếc bình ước nguyện, Hàn Phi bước ra khỏi phòng bệnh, để mặc giá trị tâm trạng giảm xuống.

“Bất luận thế nào, anh đều sẽ bù đắp cho tiếc nuối này.”

Gọi thêm Vương Bình An, bọn họ cùng nhau bước ra khỏi Bệnh viện Nhân dân, phi nước đại qua thành phố vô cùng quái đản này.

“Này cậu, chúng ta đi đâu?”

“Bách hóa thương mại, mọi thứ đều bắt đầu từ đó, bây giờ cũng nên kết thúc mọi thứ ở đó.”

Hàn Phi ở trong thành phố này trở nên vô cùng nhỏ bé, giống như một con đom đóm bay lạc trong đêm đen.

Nó có thể không có khả năng thắp sáng màn đêm, nhưng nó có dũng khí để không hòa vào bóng tối.

“Mười Ngón đêm nay sẽ cầu nguyện, đây có thể là cơ hội duy nhất của mình.”

Mưa xối xả, sông Sa Hà tràn qua đập, cả thành phố như bị nhấn chìm.

Đèn đường hai bên đường đều bị tắt, cơn mưa xối xả không chỉ cuốn trôi lớp áo ngoài giả tạo của thành phố, mà còn cuốn trôi lý trí còn sót lại của con người.

Tiếng la hét, tiếng khóc, tiếng cắn xé, còn có tiếng mưa rơi, tất cả hòa vào nhau thành một bản nhạc cuồng nhiệt.

Tất cả mọi người đều đang hát, tất cả mọi người đều đang trong bài hát, không ai có thể thoát khỏi ký ức tuyệt vọng này, cũng không ai biết ngày mai và hủy diệt cái nào sẽ đến trước.

Chiếc đồng hồ lớn của bách hóa thương mại vang lên, nước mưa tràn vào bên trong, những lối đi quen thuộc bị ngập nước, tầng một của trung tâm dường như đã trở thành một cái giếng.

Hàn Phi nhìn từ xa, trung tâm thương mại hoàn toàn dị hóa đã khác hẳn với trước đây, giống như một cái điện thờ màu đen cực lớn.

“Hàn Phi, tôi, tôi hơi sợ.”

“Không sao, anh chỉ cần ở cạnh tôi là được.” Hàn Phi lấy điện thoại di động ra muốn liên lạc với thuộc hạ của Anh Rắn, nhưng điện thoại không dùng được nữa, trên màn hình chỉ toàn những khuôn mặt đang giãy giụa.

“Bọn họ có lẽ cũng đến rồi.” Dọc theo con phố bên phía tây, Hàn Phi nhìn thấy một chiếc xe van bị mắc kẹt trong nước.

Xe đã tắt máy, không có ai bên trong.

“Bọn họ đã đi đến trung tâm thương mại sao?”

Chiếc đồng hồ lớn trên đỉnh đầu không ngừng vang lên, khi Hàn Phi vừa định đi vào bách hóa thương mại, thì bên trong vang lên một tiếng động cực lớn, như thể tiếng sấm nổ dưới lòng đất.

Các vết nứt lan rộng nhanh chóng, toàn bộ mặt đất ở tầng một của trung tâm thương mại sụp đổ xuống!

Những mảnh gạch đá rơi xuống nước tạo ra âm thanh nặng nề như tiếng trống dồn dập.

Điện thờ và tế đàn ẩn giấu dưới lòng đất lộ ra bên ngoài, trên bàn cúng màu đen có bày Hoàng Oanh, Anh Rắn, Lý Long và Lý Hổ, còn có hai người mà Hàn Phi chưa từng gặp qua.

Phía trước bàn cúng, Bùi Dương mặc đồ đen, tay cầm một con dao nhọn, cơ thể run lên bần bật.

"Đi đi, không giết chết bọn chúng, mày cũng phải chết."

Phía sau Bùi Dương, một người đàn ông mặc áo dài màu đen đang đứng, đôi tay gã lộ ra bên ngoài trụi lủi, không có lấy một ngón tay.

Nghe thấy lời thúc giục của người đàn ông, Bùi Dương dường như nhớ ra một chuyện vô cùng khủng khiếp, anh ta bước từng bước đi đến bàn cúng, không chút do dự, cắt cổ tay và mắt cá chân của Anh Rắn.

Máu chảy ra từ bàn cúng, điện thờ đặt ở trung tâm thương mại hiển nhiên phát sinh thay đổi, cửa thần đang đóng từ từ mở ra một khe hở.

"Không đủ! Còn lâu mới đủ! Giết chết bọn chúng! Nhanh lên!"

Giọng nói của người đàn ông trở nên chói tai, con ngươi của Bùi Dương hoàn toàn bị nỗi sợ hãi chiếm trọn, anh ta vung dao như một tên điên.

Máu phủ đầy bàn cúng, cửa thần của điện thờ cũng từ từ mở ra.

Khi sự sống trôi qua, ánh mắt của những tế phẩm đó trở nên đờ đẫn, linh hồn và máu của họ bị điện thờ thu hút.

Thần văn màu máu quỷ dị xuất hiện trên bề mặt của điện thờ tối tăm, điều kinh ngạc hơn nữa là bên trong bách hóa thương mại cũng có những mạch máu to dày được khoan ra bên ngoài, giống như thần văn trên điện thờ vậy.

Điện thờ dưới tầng hầm và toàn bộ tòa nhà bảy tầng đều đang phát sinh những thay đổi cực lớn, vô số linh hồn dị hóa bị thu hút đến đây.

"Đừng dừng lại! Mày phải tự tay giết chết bọn chúng!" Người đàn ông mặc áo dài màu đen đè Bùi Dương lên bàn cúng, buộc anh ta phải giết người theo thứ tự đã định.

Liên tục bị giày vò, Bùi Dương đã trên bờ vực suy sụp, nhưng anh ta vẫn buộc phải vung dao.

Máu bị hút vào, nhưng cửa thần vẫn chưa mở hết, dường như máu và linh hồn của những người trên bàn cúng đã không còn thỏa mãn được điện thờ nữa.

"Tôi đã làm như lời anh nói, tôi có thể đi được chưa?" Đôi tay của Bùi Dương toàn là máu, hai cánh tay run rẩy, không còn cầm chắc được con dao sắc bén trong tay nữa.

"Đi?" Người đàn ông cởi bỏ mũ trên đầu lộ ra khuôn mặt tuấn tú của mình, gã nhìn chằm chằm Bùi Dương như rắn độc: "Mấy năm nay, tổng cộng tao đã gặp mày mấy trăm lần rồi, mỗi lần đều cho mày chết theo những cách khác nhau. Bây giờ thì mày đã biết tại sao tao lại biết rất rõ nỗi sợ hãi của mày như vậy chưa?"

Người đàn ông nắm tay Bùi Dương, yêu cầu anh ta chĩa thẳng mũi dao vào ngực mình: "Bây giờ mày có thể đón nhận sự giải thoát rồi, lần này mày sẽ phải không tỉnh lại trong đau khổ nữa."

Bùi Dương căn bản không còn sức để phản kháng, anh ta nhìn con dao đang cầm trên tay, rồi đâm con dao vào ngực của chính mình.

Máu chảy trên bàn cúng, cửa thần của điện thờ chậm rãi mở ra phía ngoài, người đàn ông áo dài màu đen cũng nở nụ cười.

Gã đã đợi giây phút này rất lâu rồi, mất bao nhiêu năm mới tìm được những người này trong biển người mênh mông, sau khi thử đi thử lại vô số lần, cũng tìm ra thứ tự sắp đặt tế phẩm, bây giờ cuối cùng đã đến lúc thu hoạch rồi.

“Không thể nhắc đến, đây chính là bí mật của không thể nhắc đến.”

Thứ trong điện thờ sắp được giải phóng ra bên ngoài, có một niềm hy vọng trở thành không thể nhắc đến ẩn trong bóng tối.

Người đàn ông mặc áo dài màu đen không nhịn được tiến lên một bước, vô cùng mong đợi nhìn về phía điện thờ, nhưng cửa thần chỉ khẽ nhích sang hai bên chứ không mở ra hoàn toàn.

“Lại thất bại rồi sao?”

Một luồng ám khí lạnh lẽo đến nghẹt thở ngay lập tức xuất hiện từ trên người đàn ông, ngọn lửa đen của hận ý bắt đầu bùng cháy trong mắt gã: “Tất cả những người trên thế giới này mình đều giết hết một lượt rồi! Tại sao vẫn chưa tìm đủ tế phẩm! Còn thiếu cái gì? Cuối cùng là còn thiếu thứ gì!”

Cơn mưa xối xả ập vào trung tâm thương mại, khi Mười Ngón gầm lên giận dữ, trong bóng tối ở tầng một vậy mà lại vang lên tiếng vỗ tay .

“Cảm ơn mày đã giúp tao bày tế phẩm lên bàn cúng.” Làn da gần như đã mưng mủ hết, ông chủ trung tâm thương mại bước ra khỏi bóng đen, ho liên tục, cơ thể toát ra mùi hôi thối khó chịu.

Nghe thấy giọng nói của ông chủ, vẻ mặt Mười Ngón trở lại bình thường, ánh mắt nham hiểm nhìn ông ta: “Thế giới ký ức nhiều nhất chỉ có thể ở ba mươi ngày, càng về sau thực lực của mày sẽ càng mạnh, tao thừa nhận mình không phải là đối thủ của mày, nhưng… vào ngày đầu tiên khi tiến vào thế giới ký ức tao sẽ thường xuyên đi tìm mày, tra tấn mày cho đến chết, cho dù sau khi mày chết mọi thứ sẽ khôi phục lại, nhưng tao vẫn rất thích làm việc này. “

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, tên điên lại gặp phải biến thái, đến không khí cũng bị biến dạng méo mó.

“Tôi không cần biết chúng mày đến từ đâu, chỉ cần chúng mày phá vỡ quy tắc của Sa Hà, vậy thì tao sẽ có nghĩa vụ đuổi chúng mày đi.” Ông chủ Cốc vẫy tay về phía bóng tối, những

con chó điên với sợi dây tiền bạc quấn quanh cổ lao ra, sau lưng bọn chúng còn có những người dân Sa Hà bị dị hóa.

"Trông mày lúc nào cũng ra vẻ đạo mạo, giả bộ làm nhà từ thiện, nếu như nói tao là thực sự xấu, vậy mày là thực sự rất kinh tởm." Áo dài màu đen trên người Mười Ngón rơi xuống đất, lộ ra trên người đầy những hình xăm đầu người.

Nở nụ cười duỗi hai tay ra, tất cả hình xăm trên người Mười Ngón đều hiện lên, phong ấn bị kích hoạt, từ bàn tay trụi lủi của gã mọc ra mười ngón tay hận ý quấn quanh.

"Đến đây, chuyện tao thích làm nhất là giết chóc, mày có thể thỏa mãn được tao không?"

Mười Ngón nhìn vết thương trên người của ông chủ Cốc, trên mặt lộ ra nụ cười rất vui vẻ.

"Đúng là một tên điên." Ông chủ Cốc ho dữ dội vài tiếng, giơ cánh tay nhuốm đầy máu lên, vươn về phía Mười Ngón.

Những người dân đã mất lý trí, hoàn toàn dị hóa bị ông ta lừa gạt, căn bản không nghe những lời Mười Ngón, như đàn ong xông thẳng về phía gã.

"So với lần trước tiến vào, tao lại có thể sử dụng thêm rất nhiều năng lực, xem ra uy lực của điện thờ này đang dần suy yếu rồi." Lửa đen hận ý bắt đầu thiêu đốt trên da thịt, trong mắt Mười Ngón đầy sự điên cuồng: "Không để cho tao cầu nguyện cũng không sao, rồi sẽ có một ngày, tao sẽ tự dùng tay của mình để mở điện thờ ra."

Những con quái vật dị hóa và những con chó điên chỉ cần đến gần Mười Ngón, sẽ bị nuốt chửng bởi ngọn lửa hận thù màu đen, căn bản không thể làm tổn thương đến gã.

Ông chủ Cốc cũng nhận thức được điều này, nhưng ông ta không quan tâm đến tính mạng của những con chó điên và quái vật đó, chỉ tiếp tục hét lên để bọn chúng tiếp tục lao về phía trước.

Các tế phẩm đã bị đặt trên bàn, dưới sự thu hút của điện thờ và sự lừa gạt của ông chủ trung tâm thương mại, một dòng linh hồn bất tận tiến vào bên trong trung tâm.

“Mày chỉ là một người ngoài, sao có thể chống lại người sở hữu cả thành phố này chứ?”

Chương 476: Mày đến để giúp tao báo thù?

Nhìn ông chủ trung tâm thương mại tràn đầy tự tin, khóe miệng Mười Ngón nhếch sang hai bên, lộ ra một nụ cười khoa trương.

"Lần nào mày cũng đều nói y như vậy, mày cho rằng tao không biết mày làm thế nào để thao túng đám người mất trí này hay sao?"

Ngọn lửa màu đen thiêu rụi con chó điên đang lao tới, Mười Ngón đang tận hưởng việc giết chóc: "Mua chuộc bằng tiền, dùng bạo lực đe dọa, bắt nạt kẻ yếu bằng giọng điệu của kẻ mạnh, sau đó ban chút ít ơn huệ cho những kẻ không phải là mối đe dọa đối với mày. Mày rất giỏi lôi kéo lòng người, vận may cũng rất tốt, nhưng tao muốn nói với mày rằng, rời khỏi điện thờ, mày chỉ là phế vật cái gì cũng không biết mà thôi!"

Mười ngón tay xuyên qua mặt đất, những kí hiệu đặc biệt và thần văn vẽ trên bức tường, vậy mà lại bị nó bắt lấy, giống như những sợi xích đan xen giữa hai màu đen và đỏ.

"Mày tự cho mình là chủ nhân của thành phố, thực tế đến là con chó giữ cửa điện thờ cũng không phải, nếu như không phải là thế giới ký ức này phong ấn khả năng của tao, mày có tin rằng tao sẽ nhuộm đỏ cả thế giới này không?"

Mỗi một ngón trên mười ngón đều vang lên tiếng đau khổ than khóc của người chết oan, Mười Ngón có một năng lực đặc biệt, sát nghiệp càng nặng thì thực lực của gã càng mạnh.

Là hận ý duy nhất trong Mười Ngón, chính gã cũng không biết mình rốt cuộc đã giết bao nhiêu người rồi.

Lúc này linh hồn của những người chết oan đều bị hóa thành nhiên liệu của lửa đen, Mười Ngón muốn dùng bạo lực đập nát cửa thần.

Ngọn lửa đen của hận ý thiêu đốt xiềng xích hội tụ từ thần văn, đốt cháy tất cả các kí hiệu trong nhà kho dưới tầng hầm, nếu như không có ai quấy nhiễu, có lẽ gã đã có cơ hội thành công, nhưng tiếc là nước mưa bên trong nhà kho đã bị nhuốm oán hận của giếng cầu nguyện, cái lạnh thấu xương đã áp chế được ngọn lửa đen này.

"Bất kể mày có giãy dụa thế nào cũng vô dụng thôi, thần không gì là không làm được. Khi gặp được ngài, tao biết mình chỉ còn một con đường duy nhất, đó là nghe theo." Ông chủ Cốc cung kính nhìn về phía điện thờ: "Tế phẩm cuối cùng có lẽ cũng sắp xuất hiện rồi, lần này nguyện vọng của tôi là tuổi thọ."

Vẫy cánh tay đầy các vết mưng mủ, gần như tất cả những con quái vật dị hóa trong cả thành phố đều đến chạy đây.

Đây chính là cảm giác tuyệt vọng của chủ nhân điện thờ vào một thời khắc nào đó, rõ ràng chỉ là muốn được sống tiếp, nhưng đột nhiên tất cả mọi thứ trên thế giới đang dồn ép về phía anh ta, những con quái vật dị hóa, những tên điên mất đi lý trí, bò ra từ mọi ngóc ngách, muốn xé nát anh ta ra, sau đó cho vào miệng nhai.

Càng về sau, quái vật xuất hiện càng đáng sợ hơn, rất nhiều đều đã không nhìn ra hình dạng con người nữa.

"Người khiến cho cả thành phố này trở nên méo mó là ông ta, dẫn dắt để các người trở thành quái vật vẫn là ông ta, bây giờ các người không chỉ không không tuân lệnh ông ta, còn muốn giết tôi?" Mười Ngón bật ra tiếng cười điên dại: "Thật là một thế giới hoang đường! Nơi này quá giống hiện thực, còn kém sạch sẽ hơn nhiều so với thế giới sau khi chết!"

Một tên sát nhân biến thái chế giễu thế giới méo mó, gã liếm những vết máu còn sót lại trên đầu ngón tay, hai tay kéo mạnh tất cả những thần văn trong nhà kho dưới tầng hầm!

Chiếc đồng hồ lớn trên đỉnh đầu trung tâm thương mại vang lên, những mạch máu bên trong tầng tầng lớp lớp nứt ra, máu chảy ra từ những mạch máu đó không phải máu, mà là người sống tòa nhà này đã từng nuốt vào.

Những thi hài da bọc xương rơi xuống, vỡ tan tành, nhưng quái vật dị hóa căn bản không quan tâm, bọn chúng không thể nghe thấy tiếng la hét của đồng bọn, không thể nhìn thấy bầu trời tối đen, bọn chúng mù quáng tuân theo mệnh lệnh của ông chủ trung tâm thương mại, ngay cả cách suy nghĩ như thế nào cũng đã bị lãng quên.

Ở đây, con người đã trở thành hàng hóa, trên cơ thể mỗi người đều có dán nhãn giá, sinh mệnh và cái chết, không có gì là không thể giao dịch, ngay cả linh hồn cũng có thể bị bán rẻ.

Những người sống bị ép khô đã trở thành những viên gạch trong tòa nhà, bạn đồng hành của họ sẽ không quan tâm có bao nhiêu linh hồn bị chôn vùi trong tòa nhà cao tầng, mà sẽ chỉ thắc mắc tại sao giá của mình lại thấp như vậy?

“Một tên điên chỉ biết giết người như mày làm sao có thể hiểu được niềm vui của con người?” Đôi mắt lạnh lùng của ông chủ Cốc đóng băng trên người Mười Ngón: “Tao chưa bao giờ ép buộc bọn họ, cũng không cố ý dẫn dắt bọn họ, chính bọn họ làm cho chính mình trở thành quái vật, là tham lam và dục vọng trong trái tim. Trái tim mỗi người đều có một mặt xấu xí, thế giới này chẳng qua chỉ phóng đại sự xấu xí đó lên nhiều lần thôi.”

“Tao không hiểu niềm vui của con người, nhưng tao biết niềm vui của giết người, mày nên nghĩ xem mình sẽ chết như thế nào đi.” Mười Ngón không trực tiếp rời khỏi thế giới ký ức, bởi vì sự xuất hiện đột ngột của “không thể nhắc đến” trong thế giới tầng sâu khiến gã cảm thấy nguy hiểm, lo lắng rằng mình sẽ không thể giữ được bí mật của điện thờ, lần khám phá sau sẽ bị “không thể nhắc đến” kia quấy rầy.

Chính vì lý do này mà gã quyết định ở lại, chiến đấu sống còn với điện thờ.

Khi Mười Ngón đang nói chuyện với ông chủ trung tâm thương mại, mặt đất ở tầng 1 đã sụp đổ hoàn toàn, vài người còn lại trong số Mười Ngón toàn bộ đều chạm vào các hình xăm đầu người, giải phóng năng lực của mình, bọn chúng cùng nhau lao vào đám đông giết chóc, mục tiêu nhắm thẳng vào ông chủ Cốc.

“Chúng mày đã giết tao nhiều lần như vậy, chẳng lẽ không phát hiện, thực ra tao đã biết có sự tồn tại của người bên ngoài, hơn nữa còn luôn chờ đợi đám người bên ngoài chúng mày à?” Ông chủ Cốc không thèm nhìn Hai Ngón và Ba Ngón đang nhanh chóng tới gần mình, trên khuôn mặt lạnh lẽo mang theo ý cười: “Tế phẩm cuối cùng chính là người ngoài, cuối cùng lần này cũng đợi được rồi, đêm nay tao sẽ chào đón một cuộc sống mới.”

Ông chủ Cốc luôn không khác gì với ban ngày đã bắt đầu dị hóa cơ thể của mình!

Những đôi tay màu đỏ bò ra khỏi miệng vết thương mưng mủ, tất cả mọi thứ đến gần sẽ bị tóm lấy xé nát, máu thịt dính vào trên cơ thể, khiến cơ thể ông ta không ngừng phồng lên, tựa như sẽ không bao giờ chấm dứt vậy.

Hai Ngón và Ba Ngón đến gần nhanh chóng phát động công kích đối với ông chủ Cốc, sau khi bọn chúng có được năng lực của chính mình có thể dễ dàng phá hủy cơ thể ông ta, nhưng cho dù có phá hủy như thế nào, ông ta cũng đều tái sinh lại với tốc độ nhanh hơn.

Ông ta đứng bên trong trung tâm thương mại bị mưa to nhấn chìm, trong hai chân mọc ra vô số cánh tay máu như thể rễ cây vậy, bò xuống dưới lòng đất, bám lên trên miệng cái giếng.

Khi tay máu và nước giếng kết nối với nhau, ông chủ Cốc như thể đã thiết lập mối liên hệ nào đó với điện thờ: “Chỉ cần chúng mày còn muốn lợi dụng điện thờ, vẫn muốn cầu nguyện, vậy chúng mày sẽ không bao giờ có thể đánh bại được tao.”

Cách giết chết ông chủ Cốc chỉ có một, đó chính là phá hủy điện thờ, nhưng điện thờ với tư cách là nền móng của thế giới sao có thể bị phá hủy một cách dễ dàng như vậy được?

Cơ thể đang nhanh chóng phồng lên, ông chủ Cốc trông giống như một cái cây oán linh treo đầy đầu người, nhưng ngay cả khi ông ta trở nên đáng sợ như vậy, những người dân Sa Hà dị hóa vẫn tiếp tục chạy vào trung tâm thương mại để

giúp đỡ, cuối cùng bị ông ta nuốt chửng, trở thành chất dinh dưỡng cho ông ta.

Hai Ngón và Ba Ngón rất nhanh không thể kiềm chế được ông chủ Cốc, hạt giống xấu xa nhất đã mọc thành cái cây lớn có thể che hết ánh sáng.

Cho dù có mạo hiểm hồn phi phách tán, Hai Ngón bọn chúng cũng chỉ có thể làm chậm tốc độ phát triển của ông ta.

"Trở về đi! Đừng lãng phí sức lực!"

Mười Ngón gọi "anh em" của mình đến bên cạnh: "Ông ta nói đúng, muốn giết chết ông ta chỉ có thể phá hủy điện thờ, nhưng chúng ta phải bảo vệ điện thờ, mới có cơ hội lấy được manh mối quan trọng trở thành không thể nhắc đến, cho nên…"

"Cho nên sao?" Hai Ngón đã sắp bị đẩy ra khỏi thế giới kí ức này rồi, gã không hề quá lo lắng, cho rằng sau này vẫn còn cơ hội tiến vào.

"Cho nên bây giờ chúng mày có thể đi chết rồi." Mười Ngón nắm lấy người bạn đồng hành cũng có hình xăm đầu người trên cơ thể: "Lúc đầu nuôi chúng mày, chỉ là để chuẩn bị cho tao đột phá hận ý, kết quả không ngờ ngọn lửa hận ý lại bùng cháy dễ dàng như vậy."

Hai Ngón và Ba Ngón ngay lập tức muốn chạy trốn, nhưng bọn chúng đã không thể chạy được nữa.

"Sống trên cơ thể tao, thì không được coi là chết, chúng mày sợ cái gì chứ?"

Mười ngón tay của gã xuyên qua thân thể của bạn đồng hành, những ngón tay từ từ ngưng tụ thành máu thịt: "Đáng tiếc, nếu như mấy tên kia không mất tích, bây giờ mình đã có thể phát huy 100% thực lực rồi."

Sau khi giết chết tất cả bạn đồng hành của mình, Mười Ngón bỏ mặc ông chủ Cốc, gã xông đến điện thờ.

Ông chủ Cốc vẫn còn đang điên cuồng thu nạp quái vật dị hóa không để ý chút nào, với sự khôn ngoan của ông ta, vậy mà lại dám nói cho Mười Ngón phá hủy điện thờ mới có thể

giết chết mình, thì chứng tỏ ông ta tuyệt đối tin tưởng rằng Mười Ngón sẽ không phá hủy điện thờ.

"Vô dụng! Vô dụng! Mày có làm cái gì cũng vô dụng thôi!"

Nếu như ký ức của không thể nhắc đến có thể được mở ra bằng vũ lực, thì làm sao anh ta có thể trở thành một tồn tại không thể nhắc đến chứ.

Ông chủ Cốc điên cuồng hét lên, Mười Ngón chỉ nghĩ là đối phương đang lừa gạt mình, gã không tin một điện thờ bỏ hoang hơn mười năm vẫn có thể ngăn cản được mình.

Nắm lấy điện thờ bằng bàn tay đã đốt cháy hận ý, gã hoàn toàn cởi bỏ phong ấn của chính mình, đánh lên đỉnh của điện thờ với hận ý vô bờ bến, khiến cho khoảng trống ở vị trí đó ngày càng lộ rõ.

Đốt cháy những con chó điên và quái vật đến gần, Mười Ngón nhìn vào bên trong qua khoảng trống trên đỉnh của điện thờ.

Trong điện thờ cũng ẩn giấu một cái giếng, đó là cái giếng chứa đựng nguyện vọng của vô số người, nó dường như rất xa, cũng dường như rất gần, thần linh sống trong điện thờ ẩn giấu dưới đáy giếng!

Kí ức của Bùi Dương, Anh Rắn và Hoàng Oanh đã chết quấn lấy nhau thành một sợi dây, dường như bên trong kí ức của bọn họ có chung một người từng tồn tại.

Mà chính bởi sự tồn tại của người đó, kí ức của mấy người bọn họ mới bị chọn trúng, chỉ khi đan dệt lại toàn bộ kí ức của bọn họ với nhau, sợi dây đó mới có cơ hội chui qua khe hở thò xuống dưới giếng.

Nhìn sợi dây đung đưa, Mười Ngón thấy sợi dây còn cách mặt nước giếng một đoạn, cần ít nhất hai tế phẩm nữa mới được.

"Điện thờ chưa bao giờ xuất hiện hư hại, đây là lần mình gần nhất với không thể nhắc đến!"

Hai con ngươi của Mười Ngón hoàn toàn bị bao trùm bởi hận ý, gã liều mạng lao về phía khe hở trong điện thờ.

Hận tràn đầy sát ý, chính là cảm xúc thuần khiết nhất, ngọn lửa màu đen đó, dường như có thể thiêu đốt mọi thứ.

Khi Mười Ngón tiến vào bên trong điện thờ, ông chủ Cốc cũng phát ra tiếng kêu đau đớn, dường như hận ý của Mười Ngón đang bùng cháy trong bụng ông ta vậy.

Thân hình to lớn không ngừng vặn vẹo, cành lá đầy oán hận nhanh chóng héo rũ, thân thể ông chủ Cốc dần dần thu nhỏ lại, nhưng trong mắt vẫn tràn ngập sự tham lam: "Đi vào rồi, tao xem mày sẽ đi ra như thế nào!"

Nắm lấy sợi dây kí ức, Mười Ngón đến bên trong giếng, nhưng gã không thể chạm vào mặt nước, chứ đừng nói là lấy thứ trong giếng ra.

Nhìn mặt nước đã gần trong gang tấc, Mười Ngón dồn hết hận ý vào tay trái, rồi buông tay phải đang cầm sợi dây ra.

Một khối lửa đen đập vào mặt nước, những nguyện vọng trong giếng nước vỡ tan ra như bong bóng, Mười Ngón hét to về phía nước giếng, muốn để nguyện vọng của mình cũng lưu giữ tại đây.

Nhưng chính vào lúc gã nói ra nguyện vọng của mình, giếng nước trong điện thờ liền thay đổi diện mạo, từng viên gạch đá hóa thành cánh tay, giếng nước trong kí ức mở ra bốn xung quanh như hoa bỉ ngạn.

Nước giếng trong suốt chuyển sang màu đỏ như máu, trong đó phản chiếu ra diện mạo của chính Mười Ngón, như thể thần chìm dưới đáy giếng trông giống hệt gã vậy.

"Ở đây căn bản không phải là giếng cầu nguyện, đây là một con quái vật nuốt chửng nguyện vọng!"

Mười Ngón thân là hận ý, thời khắc này vậy mà lại cảm thấy nguy cơ hồn phi phách tán, gã quyết đoán rút lui, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Những cánh tay đó nắm lấy cơ thể gã, gã biết rằng một khi bị mắc kẹt ở đây, có thể sẽ bị kéo xuống giếng, vì vậy gã đã

chọn biện pháp đơn giản và trực tiếp nhất.

Ngón tay như dao sắc, chặt đứt hết tất cả những bộ phận không thể giãy giụa, chỉ để lại trái tim đang có ngọn lửa màu đen đang bùng cháy.

Cuối cùng ngọn lửa màu đen vẫn bị nước giếng oán hận dập tắt, Mười Ngón đã phải trả một cái giá vô cùng đau đớn để thoát khỏi chiếc giếng, có điều hận ý mà gã bộc phát hết ra cũng khiến điện thờ bị hư hại phần nào. Lúc này, sức mạnh bao trùm điện thờ đã suy yếu đi rất nhiều, cho dù là người bình thường cũng có thể đến gần.

"Mày vậy mà lại có thể thoát ra ngoài?" Số phận của ông chủ Cốc và điện thờ liên kết với nhau, điện thờ bị thương, ông ta cũng bị trọng thương. Nhưng điểm khác biệt lớn nhất giữa ông ta và Mười Ngón là ông ta có thể hồi phục nhanh chóng với sự giúp đỡ của những linh hồn dị hóa. Chỉ cần vẫn còn có người tin những gì ông ta nói, chỉ cần vẫn có người nguyện ý đi theo, thì ông ta sẽ không bao giờ bị giết chết.

"Lão già không người không quỷ này, lần này tao đã biết rõ tất cả bí mật của mày. Lần sau khi chúng ta gặp mặt, chính là lúc mày phải chết." Mười ngón bây giờ vô cùng yếu ớt, ngọn lửa màu đen của hận ý trong mắt gã sắp tắt, trong lồng ngực chỉ còn lại hạt giống của hận ý đang đập.

"Không còn lần sau nữa đâu, tất cả tế phẩm đã đầy đủ, tao sẽ tái sinh trong kí ức này." Trong lời nói của ông chủ Cốc có một sự đáng tiếc, ông ta cố ý nói phá hủy điện thờ có thể làm thương tổn đến cơ thể mình, chính là hi vọng có thể dùng sức mạnh của điện thờ để nuốt chửng Mười Ngón.

Vẫy cánh tay, một lượng lớn quái vật dị hóa lại lao về phía Mười Ngón một lần nữa, lúc này gã đã không còn sức chống cự, trước mắt chỉ còn lại một con đường là rời khỏi đây.

Trong mắt lộ ra vẻ không cam lòng, Mười Ngón nhìn chằm chằm ông chủ Cốc với vẻ mặt đầy oán hận, khi những con quái vật bắt đầu xé xác cơ thể, gã dùng sức lực cuối cùng muốn chạm vào hình xăm trên trái tim mình.

Nhưng ngay lúc bàn tay trụi lủi sắp chạm vào trái tim, gã đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó nắm lấy cổ tay mình.

Ngẩng đầu nhìn lên, quái vật dị hóa trước mặt ngã sang một bên, sau lưng đám quái vật đó có một người thanh niên đang đứng.

Hắn đeo một chiếc mặt nạ mặt thú, đôi mắt lạnh lùng đến đáng sợ.

"Hắn không phải người trong thế giới ký ức này!"

Ngay lúc Mười Ngón có ý nghĩ này, người thanh niên chậm rãi nói: "Yên tâm đi, tôi đến để giúp anh báo thù."

Một tia sáng chói lọi đặc biệt trong bóng tối xuyên vào lồng ngực của Mười Ngón, tia máu và hận ý trong con ngươi của gã bắt đầu tiêu tan.

Nhìn con dao chói mắt xuyên thấu trong lồng ngực, Mười Ngón cảm thấy hận ý cốt lõi bắt đầu vỡ vụn, gã thậm chí còn lặp lại lời nói của Hàn Phi: "Mày đến để giúp tao báo thù?"

Chương 477: Lương Tâm nói chuyện, Chân Tướng mở miệng

Ngọn lửa màu đen của hận ý bùng nổ trung tâm của khu mua sắm, những ngọn lửa rải rác mang theo hận ý nồng đậm bị nước mưa nhấn chìm.

Nơi mà Mười Ngón đang đứng xuất hiện một thanh niên, hắn từ từ tháo bỏ mặt nạ xuống, nhìn về phía ông chủ Cốc đã hoàn toàn dị hóa.

"Ông đã đợi được tế phẩm phù hợp, tôi đã đợi được tương lai bị thay đổi."

Cơ thể giống như một cái cây khổng lồ, ông chủ Cốc lắc lư những cành lá treo đầy đầu người của mình, trong miệng phát ra tiếng cười chói tai: "Tương lai? Tương lai mà cậu nhìn thấy đều là thảm kịch đã từng phát sinh, trong thế giới của cậu căn bản làm gì có tương lai."

"Vậy sao?" Người thanh niên giơ con dao đồ tể trong tay mình lên, con dao đó giống như ngôi sao duy nhất trong đêm tối, đó là con dao mà ngay cả hận ý cũng phải sợ hãi, cũng là con dao vô cùng dịu dàng.

Ngay lúc ánh sáng xuất hiện, hàng rào bảo vệ trên tầng ba trong trung tâm thương mại bị đẩy đổ, một người phụ nữ cao gần ba mét, mặc chiếc váy màu đỏ như máu bước ra.

Nhìn thấy người phụ nữ xuất hiện, sắc mặt ông chủ Cốc trở nên âm trầm, ông ta nhìn đi chỗ khác, không dám đối diện với cô ấy.

"Tại sao không dám nhìn? Đó là vợ của ông, bà ấy đã tin tưởng ông như thế, giao tất cả mọi thứ cho ông, tại sao ông lại đẩy bà ấy xuống giếng?"

"Đủ rồi!" Trên cái cây khổng lồ dị hóa kia, tất cả đầu người đều phẫn nộ nhìn về Hàn Phi.

“Người nên cảm thấy phẫn nộ không phải là ông.” Trong bóng tối trên tầng hai bước ra một ông lão, ông dắt tay một đứa trẻ, sau lưng có toàn bộ người nhà đi theo.

“Ông ấy là bạn tốt nhất của ông, khi ông gặp khó khăn nhất đã ra tay trợ giúp, giúp đỡ ông trở lại như trước, nhưng khi ông khốn đốn nhất, lại hiến tế cả nhà ông ấy cho cái gọi là thần linh.”

Mỗi khi Hàn Phi nói một câu, những vết thương trên cơ thể ông chủ Cốc không thể nào lành lại đều nhiều hơn một chút, ông ta không dám để cho hắn tiếp tục nói nữa, bắt đầu chỉ huy đám quái vật dị hóa tiến lên trước.

“Giết chết cậu ta, hãy giết tên lừa gạt đầy dối trá này cho tôi!”

Quái vật dị hóa tiến lên phía trước, một chiếc áo len màu đỏ lại đúng vào lúc này rơi từ trên cao xuống, ngay sau đó, các sổ sách và thu chi đầy trời rơi xuống từ tầng bảy như một đàn chim bồ câu đang bay.

“Đây là món quà mà em trai tặng cho ông, ông ấy lưu lại chứng cứ phạm tội của ông, tôi đã giúp ông photo ra mấy trăm bản.”

Các bằng chứng rơi đầy trời ghi lại tất cả những chuyện mà ông chủ Cốc đã phạm phải, nhưng đáng tiếc đám quái vật dị hóa không quan tâm đến những thứ đó, chỉ giẫm các bằng chứng xuống dưới chân.

“Cậu làm giả những thứ này thì có tác dụng gì?” Ánh mắt của ông chủ Cốc lạnh lùng, ông ta đã chuẩn bị không trì hoãn thêm nữa, muốn giết chết người đàn ông trước mặt ngay lập tức.

“Ông coi quái vật dị hóa làm công cụ để điều khiển, nhưng lại quên mất bọn họ cũng từng là những người sống. Có lẽ ông đã quen coi con người như hàng hóa, vì vậy hiện tại bên cạnh ông chỉ còn lại đám quái vật dễ điều khiển, không có người nào thành tâm giúp đỡ ông.”

“Bọn họ sẽ tuân theo mệnh lệnh của tôi, không phải vì bọn họ đã biến thành quái vật, mà vì bọn họ sẵn sàng tin tưởng vào

tôi.” Từ trong những vết thương nứt ra của ông chủ Cốc mọc ra càng ngày càng nhiều tay máu, những cánh tay đó đều đang tham lam tìm khắp xung quanh, chỉ cần quái vật nào đến gần đều sẽ bị ông ta tóm lấy, bóc lột đến tận xương tuỷ, rồi nuốt chửng tất cả vào trong cơ thể.

Ông chủ Cốc đang gấp rút hồi phục vết thương, Hàn Phi cũng không chuẩn bị tiếp tục trì hoãn thêm nữa.

“Nếu như đã tin tưởng ông như vậy, chắc là sẽ tin tất cả những gì ông nói.” Hàn Phi lui lại một bước, nghe thấy trên đầu có tiếng thủy tinh bị đập vỡ, giữa tầng hai và tầng ba, có một tấm vải quảng cáo rất lớn rủ xuống.

Trên tấm biển quảng cáo có trói một người giống như bùn lầy, anh ta có khuôn mặt giống y như ông chủ Cốc.

“Ông chủ, bây giờ hãy nghe Lương Tâm của ông đánh giá con người ông như thế nào nhé!”

Gần như cùng lúc khi con quái vật nhầy nhụa xuất hiện, ông chủ Cốc liền nhận thức được có chuyện lớn sắp xảy ra, nhưng ông ta căn bản không kịp ngăn chặn nó.

Lương Tâm đã bốc mùi hôi thối của ông chủ Cốc đã tiết lộ bí mật trong lòng mình, ông ta là một kẻ vô cùng ích kỷ và điên rồ, lòng tham và dục vọng đã nhấn chìm tất cả nhân tính.

Hầu hết những con quái vật dị hóa đều là tín đồ của ông chủ Cốc, bọn họ đã nhận được chút ít ân huệ nhỏ từ ông ta, cũng chỉ tin những gì do chính ông ta nói.

Những con quái vật vốn dĩ thờ ơ với thế giới bên ngoài, sau khi nghe thấy tiếng nói của Lương Tâm, trong mắt bọn chúng dần dần đã có chút lý trí, đại não dị hóa bắt đầu suy nghĩ và nghi ngờ.

Thực ra Hàn Phi còn định trì hoãn hai ngày nữa, chờ sau khi tâm lý đại chúng đã hình thành một sự đồng thuận nào đó, mới đưa Chân Tướng ra. Nhưng ông chủ Cốc vô cùng xảo quyệt, sau khi biết Chân Tướng và Lương Tâm biến mất, đã lập tức bắt đầu bố trí tế đàn, ngay đêm đó đã chuẩn bị giết chết mẹ của chủ nhân điện thờ, làm cho Hàn Phi phát điên, khiến hắn trở thành tế phẩm phù hợp nhất.

Ông chủ Cốc này vô cùng khó đối phó, Hàn Phi cũng không thể không đẩy sớm kế hoạch của mình lên.

Sự tự thú nhận của Lương Tâm khiến quần chúng mù quáng bắt đầu tự mình suy nghĩ, khi bọn họ dần dần bắt đầu nghi ngờ, Hàn Phi đã mời ra Chân Tướng cuối cùng.

Người phụ nữ treo cổ dùng hai tay cháy đen, đặt Chân Tướng trước mặt mọi người.

Chân Tướng không có mắt, không có mũi, không nghe thấy tiếng nói bên ngoài đã trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người.

Miệng mở ra, Chân Tướng đã nói hết tất cả những chuyện mà ông chủ Cốc từng làm.

Sau khi đám quái vật dị hóa biết được sự thật, bọn họ không lựa chọn giúp đỡ Chân Tướng, nhưng cũng không lựa chọn tiếp tục tấn công Hàn Phi nữa.

"Trái tim con người có mặt bẩn thỉu xấu xa, cũng có mặt đơn thuần lương thiện. Trong số mọi người cũng có những người chuyển tiền cho quỹ từ thiện của ông chủ Cốc hàng tháng, nghĩ rằng làm việc tốt thì có thể cảm thấy thanh thản, nhưng không ngờ thiện tâm của mình lại bị cho chó ăn, ông ta lợi dụng thiện ý của mọi người để biến thành phố này thành địa ngục."

Lương Tâm bị đánh thức, Chân Tướng đã mở miệng, trước những bằng chứng rơi đầy dưới đất, đám quái vật dị hóa kia cuối cùng cũng không còn tuân theo mệnh lệnh của ông chủ Cốc nữa.

Lần lượt từng bước một, chiếc áo khoác từ thiện mà ông chủ Cốc khoác lên người đã bị Hàn Phi cởi bỏ, nhưng dường như ông ta đã sớm dự liệu được, khi nhìn thấy Chân Tướng xuất hiện, đã bắt đầu điên cuồng ăn tươi nuốt sống đám quái vật dị hóa kia trước khi bọn họ hoàn toàn tỉnh táo, cho đến khi xung quanh không còn quái vật nào dám đến gần nữa.

Số lượng quái vật tràn đến từ khắp các ngõ ngách của thành phố đã giảm một nửa, hầu hết những con quái vật vẫn còn lưu lại trong trung tâm thương mại đều đeo vòng cổ làm

bằng tiền, bất kể là người hay chó, bọn chúng đều tự nguyện bị sai khiến.

"Biết được chân tướng thì đã sao? Thế giới không phải chỉ có trắng đen, cũng không phải ai cũng quan tâm đến đúng sai." Ông chủ Cốc tóm lấy những con quái vật và những con chó trung thành đeo vòng cổ, liên tục nhét chúng vào miệng hoặc xé chúng ra dán lên vết thương của mình.

Cơ thể của ông chủ Cốc vẫn đang phồng lên, đến đây Hàn Phi dường như không còn con át chủ bài nào nữa rồi.

"Tôi đương nhiên biết thế giới này không phải chỉ có trắng đen, nhưng tôi cảm thấy đúng là đúng, sai là sai, chỉ có sửa chữa những điều chưa tốt thì những điều tốt đẹp mới được nhiều người công nhận hơn."

Năm ngón tay nắm chặt cán dao, Hàn Phi đứng trên tầng ba trước mặt một cái cây máu thịt khổng lồ như vậy, nhưng hắn không hề lui lại một bước, bởi vì hắn biết, con dao trong tay mình, là ánh sáng duy nhất của đêm tối này.

Chương 478: Cây đuốc đổ xuống, nhưng ngọn lửa vẫn còn cháy lên!

Cuối cùng để phát huy hết khả năng của mình, Mười Ngón đã nuốt chửng chính những người đồng đội, sau khi bị dao tái sinh làm trọng thương rời khỏi thế giới ký ức, người ngoài duy nhất trong thành phố này chỉ còn lại Hàn Phi.

Giá trị tâm trạng giảm xuống còn 0 điểm, mọi thứ trong mắt Hàn Phi đều trở nên dị hóa, tất cả cảm xúc tiêu cực đều bị khuếch đại lên gấp nhiều lần, chỉ cần hắn bắt đầu sợ hãi, thì sẽ lập tức bị đánh bại.

Bách hóa thương mại giống như một điện thờ cao bảy tầng, cả thành phố biến thành một hồ nước lớn phản chiếu đêm tối, những con chó hoang và quái vật đeo vòng cổ tiền bạc nhe răng múa vuốt, cái cây oán niệm to lớn nối liền với giếng nước vươn cành lá ra, những cánh tay của nó bám đầy vào tòa nhà, cắm rễ vào cơ thể của từng con quái vật.

“Sợ hãi không?”

Nhìn trung tâm thương mại giống như tận thế, Hàn Phi không hề sợ hãi, không biết bắt đầu từ khi nào, hắn đã quen với việc đi trong cơn ác mộng.

Cho dù chỉ có một mình cũng không lùi bước chứ đừng nói đến lúc này sau lưng hắn vẫn còn những người bạn đồng hành.

Muốn giết chết ông chủ Cốc không phải chỉ có một mình Hàn Phi, những oan linh đã từng bị ông ta đẩy xuống giếng đã bắt đầu khó có thể kìm chế được sát ý trong lòng.

Mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của Hàn Phi, trước tiên chờ ông chủ Cốc đuổi Mười Ngón đi, sau đó dùng Lương Tâm đánh thức thế giới, ôm Chân Tướng ra tiết lộ quá khứ.

Sau khi bóc từng lớp vầng hào quang trên người ông chủ Cốc xuống, những người biết họ bị lừa gạt đương nhiên sẽ không tiếp tục bán mạng cho ông ta nữa.

Hàn Phi từng bước cô lập ông chủ trung tâm thương mại, một vị thần mà không ai tin tưởng, căn bản không thể coi là thần.

Trong tình huống tuyệt vọng nhất vật lộn tìm ra một con đường sống, bây giờ Hàn Phi có đủ tư cách để nhìn thẳng vào đối phương.

Người phụ nữ mặc váy đỏ đã sớm không chịu nổi hận ý kích thích, là người đầu tiên ra tay, thân hình cao gần ba mét của cô ấy trông thật "nhỏ nhắn" trước mặt cây oán linh lớn, nhưng sức công phá thì không nên coi thường.

Người phụ nữ rạch ra những vết thương trên cơ thể ông chủ Cốc, tất cả tay máu vươn về phía cô ấy đều bị bẻ gãy một cách dễ dàng, cô ấy sẽ không để cho ông ta lấy mất bất cứ thứ gì trên người mình nữa.

"Đã đến lúc chúng ta ra tay rồi." Bức ảnh gia đình đầy màu sắc bị xé vụn trong không trung, gia đình ông lão bước ra từ bên trong, bọn họ phá hủy bức ảnh đã ngâm trong nước giếng. Nếu như đêm nay không phá hủy được điện thờ, thì bọn họ sẽ hồn phi phách tán.

Lần lượt từng người nhà đi về phía cái cây đại thụ, ông lão nhìn những mảnh vụn của bức ảnh vẫn còn đang rơi xuống, quay đầu lại nói với Hàn Phi: "Tất cả chúng tôi đều từng bị đẩy xuống giếng, hiện tại đã có mối liên hệ đặc biệt với điện thờ, chúng tôi không thể giúp cậu phá hủy điện thờ, chỉ có thể giúp cậu giữ chân tên điên bên ngoài này thôi."

"Vậy là đủ rồi."

"Nhớ kỹ, cho dù thế nào cũng không được cầu nguyện với điện thờ, đừng để bị nó lừa gạt, trên đời này có thể thực hiện được nguyện vọng của cậu chỉ có chính cậu mà thôi." Cuối cùng ông lão nhìn Hàn Phi một cái: "Đừng sợ hãi điện thờ, cái giếng đó ban đầu cũng chỉ là một cái giếng nước bình thường, nó phát sinh thay đổi chỉ bởi vì có quá nhiều kí ức và nguyện vọng rơi vào đó."

Sau khi dặn dò Hàn Phi xong, ông lão đi về phía cây đại thụ oán linh, lúc này cơ thể của ông chủ Cốc đã sắp bao phủ

một nửa trung tâm thương mại.

Đám quái vật với chiếc vòng đeo cổ không ngừng dung nhập vào cơ thể ông chủ Cốc, dường như không bao giờ có thể đánh bại được ông ta. Mà lý do tại sao ông ta lại như thế này trong thế giới ký ức có lẽ cũng liên quan đến những ấn tượng mà ông ta để lại cho chủ nhân điện thờ.

Sau khi tiến vào thế giới ký ức, Hàn Phi trải qua quá khứ của chủ nhân điện thờ, hắn biết vô cùng rõ nỗi tuyệt vọng đó.

So với ông chủ Cốc, một người có nhiều tiền, nhiều mối quan hệ và quyền lực, chủ nhân điện thờ giống như một con rối chỉ có thể bị điều khiển, điều này cũng có thể thấy qua những món đồ chơi mà những đứa trẻ thích chơi nhất.

Bất kể là cậu bé chết đuối hay là đứa trẻ của Sáu Ngón, bọn chúng đều thích chơi với một con rối trông giống như người thật.

Mọi người đang chơi với con rối, tạo hình nó ở nhiều tư thế khác nhau, nhưng thực tế hầu hết mọi người ở thành phố này đều giống như một con rối vậy.

Cái gọi là số phận chỉ là những sợi tơ không thể tự do giãy giụa, một đầu nối với dục vọng trong trái tim con người, đầu kia nối với điện thờ chứa đầy nguyện vọng.

Chỉ cần có một chút quan hệ nào với điện thờ, đều bị nó ép phải đi tìm tương lai đã an bài từ trước.

“Tất cả bi kịch đều là từ điện thờ này, phá hủy nó thực sự là cách duy nhất.”

Người có liên quan đến điện thờ rất khó có thể gây ra tổn hại cho nó, trong bách hóa thương mại chỉ duy nhất Hàn Phi mới có khả năng phá hủy nó.

“Kể từ khi bước vào thế giới ký ức, điện thờ này đã luôn cám dỗ mình, khơi gợi những ký ức trong lòng, hết lần này đến lần khác đả kích mình, cũng may mình đã sớm quen với việc đối mặt với tuyệt vọng.”

Điện thờ bị Mười Ngón toàn lực tấn công đã phát sinh thay đổi, phần đỉnh đã hoàn toàn bị mở ra, bức tường xung quanh

bên trong vỡ tan, lộ ra cái giếng do vô số bàn tay hình thành nên.

Hàn Phi đã từng nhìn thấy bên trong điện thờ lúc còn đang trong ảo giác, nhưng lần nữa đến gần vẫn cảm thấy vô cùng chấn kinh.

Vô số cánh tay chìa ra phía Hàn Phi dường như tượng trưng cho dục vọng và lòng tham, chính những cánh tay không ngừng tìm kiếm ấy đã tạo thành một cái giếng cầu nguyện không đáy này.

Mất đi sự ngăn cản của bức tường ngoài điện thờ, giếng nước tạo thành từ những cánh tay này không ngừng mở rộng. Tất cả thần văn và tế phẩm trong nhà kho dưới tầng hầm đều bị chúng xé thành từng mảnh, một số lượng lớn các bức ảnh của ông chủ Cốc vứt trong phòng tối cũng bắt đầu bị giếng nước nuốt chửng.

"Những cánh tay tạo nên cái giếng này dường như đã ít đi rất nhiều so với trước đây, chẳng lẽ là do có rất nhiều quái vật dị hóa đã không còn tin tưởng ông chủ Cốc nữa ư? Đã từ bỏ cái gọi là thần linh này?"

Có một sợi dây rất mảnh treo bên cạnh cái giếng tối đen, bên trên vẫn truyền ra tiếng khóc của Bùi Dương, tiếng Hoàng Oanh đang giải thích về giá cả hàng hóa, tiếng Lý Long Lý Hổ đang tranh cãi.

Tất cả những gì Hàn Phi trải qua đều đã dệt thành một sợi dây, dọc theo sợi dây ký ức này dường như có thể chạm tới đáy giếng.

Không ai biết cuối cùng dưới giếng nước ẩn chứa thứ gì, Mười Ngón tìm kiếm mười năm đều không thành công.

Quỷ văn trên người từ từ sáng lên, hai con mắt hung dữ của mèo Cửu Mệnh mở ra, Hàn Phi nắm chặt con dao tái sinh chặt đứt những cánh tay nhợt nhạt kia, một chân bước đến bên cạnh giếng nước.

Nắm chặt sợi dây ký ức, Hàn Phi không chút do dự nhảy xuống giếng.

Vô số cánh tay muốn xé nát hắn ra, cố gắng ngăn cản hắn đi xuống dưới.

Mười Ngón rơi xuống giếng, liều mình có phải xẻ thịt mình ra cũng phải trèo lên.

Hàn Phi biết rõ nhảy xuống dưới sẽ thập tử nhất sinh, mà vẫn dùng hết sức nhảy xuống, hắn phải phá hủy điện thờ, kết thúc bi kịch này trước khi người mẹ qua đời.

Sợi dây ký ức còn chưa chạm được tới mặt nước, Hàn Phi nhìn giếng nước nơi đọng lại vô số ước nguyện, linh hồn phát sinh cộng hưởng, mắt trái cũng đột nhiên phát hiện ra một chuyện!

Mặt nước như một tấm gương mơ hồ, phản chiếu bóng dáng của chính mình, bóng dáng này hắn đã nhìn thấy rất nhiều lần trong thế giới ký ức, nhưng lần nào cũng không thể nhìn rõ mặt đối phương (xem 447, v.v.), cho dù là ở trước chiếc gương dưới tầng hầm quận Tây Thành, hay là bên cạnh chiếc gương thử đồ ở khu quần áo nữ trên tầng ba của trung tâm thương mại, khuôn mặt Hàn Phi trong tất cả các chiếc gương đều có chút mờ ảo.

Giống như hắn, nhưng hình như lại không phải hắn.

Hắn không thể nhìn rõ khuôn mặt của mình, cho đến thời khắc này khi nhìn vào chiếc giếng chứa đầy những ước nguyện.

Mặt nước phản chiếu bóng dáng hắn, khuôn mặt mờ ảo kia dần dần hiện rõ.

Người đó không phải là hắn, chỉ là khiến hắn cảm thấy vô cùng quen thuộc, như thể đối phương luôn dõi theo mình, là một trong những người quan trọng nhất đối với mình.

“Anh rốt cuộc là ai?”

Nước giếng như một tấm gương phân chia hiện thực và ký ức , Hàn Phi trên mặt nước bị vô số cánh tay xé ra, ra sức vươn tay xuống mặt nước.

Bóng người dưới nước vui vẻ nhìn Hàn Phi, xung quanh hắn tập trung vô số ước nguyện đầy ác ý, phía sau cũng có vô

số cánh tay đang lôi kéo, như thể muốn kéo hắn xuống chỗ sâu nhất của giếng nước.

"Đưa tay cho tôi!"

Hàn Phi vươn tay về phía mặt nước, người ngâm mình trong giếng nước cũng đưa tay về phía hắn, nhưng khi tay của hắn chạm lên mặt nước, lại không chạm vào bất cứ thứ gì.

Hoa trong gương, trăng trong nước, làm sao có thể bắt được nhau?

Khi Hàn Phi định thử lại lần nữa, giếng nước bị va đập, những cánh tay rơi vào bên trong.

Hàn Phi ngẩng đầu nhìn lên, người phụ nữ mặc váy đỏ cao gần ba mét bị cành lá cây khô héo quấn lấy, đập mạnh xuống gần chỗ điện thờ.

Càng đến gần điện thờ, sức mạnh của quái vật mà ông chủ Cốc đã dị hóa thành càng dũng mãnh, nhưng những người khác thì ngược lại, bọn họ sẽ bị ảnh hưởng bởi điện thờ, thậm chí sẽ bị nó trấn áp.

Tiếng cười chói tai vang lên trên tầng một của trung tâm thương mại, ông chủ Cốc dường như đã nắm chắc thắng lợi, ông ta vừa đối phó với sự tấn công của đám đông, vừa nhìn chằm chằm Hàn Phi.

"Tôi đã đợi lâu như vậy, cậu thật sự cho rằng mình có cơ hội chiến thắng tôi chắc?"

Vết thương trên người ông chủ Cốc không ngừng nứt toác, càng ngày càng có nhiều cánh tay duỗi ra như cành cây, như muốn mở cả trung tâm thương mại ra.

Cùng với một tiếng nổ lớn, bức tường ở phía bắc của trung tâm thương mại sụp đổ hoàn toàn, nhìn theo hướng đó mơ hồ có thể nhìn thấy mái nhà của Bệnh viện Nhân dân.

"Cậu vĩnh viễn không thể giành chiến thắng, nếu trong trái tim cậu vẫn có người phải bận tâm."

Những con chó điên đeo vòng cổ tiền bạc chạy nhanh về phía bệnh viện, ông chủ Cốc biết Hàn Phi quan tâm nhất điều

gì, ông ta ngông cuồng hét lên: “Tuổi thọ! Nguyện vọng lần này của tôi là tuổi thọ!”

“Cầu nguyện sao?”

Hàn Phi nhìn vô số nguyện vọng chìm bên dưới giếng nước, bọn chúng chẳng qua đều chỉ là bọt nước hư ảo.

“Nếu như tôi cũng tin tưởng nguyện vọng thật sự tồn tại, vậy thì thật sự đã thua rồi.” Hàn Phi nhớ tới lời cảnh cáo vừa rồi của ông lão: “Ông ấy nói cái giếng này ban đầu chỉ là một cái giếng bình thường, sau đó nguyện vọng cùng ký ức rơi vào quá nhiều, mới trở thành như bộ dạng bây giờ.”

Hàn Phi nắm chặt sợi dây trong tay: “Sợi dây hoàn toàn dệt nên từ ký ức này hiện tại không thể chạm vào mặt nước bởi vì số lượng tế phẩm không đủ.”

Cúi đầu nhìn xuống bóng dáng sắp bị xé nát dưới mặt nước, Hàn Phi biết phải làm thế nào rồi, hắn tự cắt cổ tay mình, để mặc cho máu chảy xuống sợi dây ký ức.

“Mình thay thế thành linh hồn của chủ nhân điện thờ, hiện tại mình cũng là một trong những tế phẩm, hơn nữa còn là tế phẩm quan trọng nhất.”

Khi làm nhiệm vụ giếng cầu nguyện lúc trước, Hàn Phi đã nhảy xuống giếng, hắn biết cảm giác đó như thế nào.

Cơ thể suy yếu trượt xuống, có giãy giụa thế nào cũng vô ích, lúc đó trong lòng chỉ có một suy nghĩ duy nhất chính là —— nếu như có một sợi dây nào đó có thể kéo mình ra khỏi cái giếng lạnh lẽo và tuyệt vọng này thì tốt rồi.

Máu rơi xuống theo sợi dây ký ức, dần dần bị dây giếng hấp thụ, sợi dây vốn cách mặt nước một quãng đường dài, nay càng ngày càng gần hơn.

Cơ thể Hàn Phi trở nên yếu ớt, đã không còn có thể nắm chắc được sợi dây nữa, nhưng sợi dây này vẫn còn thiếu một chút nữa mới đến được mặt nước.

“Lâm Lộc không ở đây…” Hàn Phi giờ mới hiểu được ý nghĩa tồn tại của nhiệm vụ tâm nguyện ba, nhiệm vụ yêu cầu hắn phải giết Lâm Lộc vào thời điểm và địa điểm thích hợp,

đích thân giết chết tốt đẹp mà mình tưởng tượng ra, đây đều là những chuyện mà chủ nhân điện thờ đã từng trải qua.

"Mỗi nhiệm vụ đều có mục đích rất rõ ràng, đều là gợi ý từ ký ức."

Lâm Lộc là tốt đẹp mà chủ nhân điện thờ tưởng tượng, là tưởng tượng mà anh ta phân liệt ra, cũng là tế phẩm cuối cùng.

"Ngoại trừ người mẹ, tiếc nuối lớn nhất của chủ nhân điện thờ có lẽ chính là tự tay giết chết tốt đẹp duy nhất còn lại."

Thoát ra khỏi gông cùm của số phận, Lâm Lộc và mẹ của chủ nhân điện thờ vẫn còn sống, đây có lẽ cũng là cái kết tốt nhất cho chủ nhân điện thờ rồi.

Nhìn nơi tiếp giáp mặt nước và thành giếng, Hàn Phi lấy dao tái sinh vung tới đó!

Linh hồn lại xuất hiện cộng hưởng lần nữa, phía sau thành giếng bị ánh sáng của dao chém ra, có một đôi mắt tràn đầy tà khí đang nhìn chằm chằm hắn: "Với tư cách là hồn ác của tôi, làm sao lại có thể nhát gan như vậy?"

Xé thành giếng ra, hồn ác thoát khỏi vô số cánh tay, tóm lấy sợi dây ký ức.

Hắn cười điên cuồng nhìn vào mắt Hàn Phi: "Tôi biết hết tất cả những suy nghĩ của anh, cứ thả lỏng mà làm đi."

"Mặc dù tôi rất biết ơn anh, nhưng anh phải nhớ rõ, anh là hồn ác của tôi."

"Chẳng lẽ tiêu chuẩn đánh giá cái ác không phải là tà ác à?" Tà khí trong mắt hồn ác lẫm liệt, hắn thản nhiên đưa tay ra cắt cổ của mình, dùng cái miệng nhuốm đầy máu linh hồn cắn chặt vào sợi dây.

Cùng lúc đó, Hàn Phi cũng đưa tay vươn về phía mặt nước.

Sợi dây hội tụ từ ký ức lại tiếp tục xuống dưới, khi sợi dây đó chạm vào mặt giếng, tất cả cánh tay đều phát điên, vô số nguyện vọng đẹp đẽ bị phá vỡ hóa thành nguyền rủa độc ác nhất!

“Tôi hy vọng cô gái xinh đẹp nhất trong lớp bị tai nạn, sau đó mặt bị biến dạng.”

“Tôi muốn cô ấy chỉ yêu một mình tôi, nếu như cô ấy dám bỏ đi, thì sẽ phải chết rất thê thảm.”

“Tiền, hãy cho tôi đủ tiền, tôi có thể cho ngài tất cả.”

“Thứ càng quan trọng thì càng có khả năng thực hiện được nguyện vọng à? Người nhà có thể đổi được cái gì?”

Bọt nước nguyện vọng nổ tung, chảy ra nguyền rủa hôi thối đen kịt, nước giếng bắt đầu trở nên đục ngầu, những bóng người phản chiếu trên mặt nước cũng bắt đầu mờ đi.

“Nắm lấy sợi dây này! Tôi đến đưa anh ra ngoài!”

Bóng dáng dưới nước nắm lấy sợi dây, sau khi chạm vào ký ức, hình bóng hư vô như từ từ có thực thể.

Khi sợi dây ký ức bị kéo ra ngoài, hình bóng phản chiếu bởi nước giếng như thể bị ai đó kéo ra khỏi chiếc gương!

Đầu tiên là những ngón tay nhợt nhạt, tiếp theo là cánh tay, sau đó là một khuôn mặt xa lạ.

Trên cơ thể người đàn ông dán đầy những nguyện vọng vẫn còn đang vỡ ra, khi nguyện vọng bị vỡ nát, những lời chúc phúc tốt đẹp đó đều biến thành những nguyền rủa ác độc nhất, chúng gắn chặt vào cơ thể người đàn ông, không để anh ta rời đi.

“Tại sao tôi thê thảm như vậy, còn anh lại có thể có được hạnh phúc?”

“Là anh nói cho tôi biết có thể cầu nguyện ở đây, anh không được bỏ đi!”

“Tôi còn chưa có được thứ mình muốn, làm sao có thể buông tha cho anh được!”

Vô số giọng nói vang vọng trong giếng sâu, vô số cánh tay tóm chặt lấy Hàn Phi và người đàn ông.

Trong những nguyện vọng đơn giản và đẹp đẽ ban đầu mọc ra những con quái vật dị dạng, số lượng bọn chúng quá nhiều.

“Để tôi ngăn cản bọn chúng, anh tiếp tục leo lên trên!”

Hồn ác buông hai tay lao về phía những cánh tay dưới giếng sâu, hắn cắn xé những con quái vật đó, xua đuổi bóng tối bằng sự ác độc sâu xa nhất và sự điên rồ cuồng loạn nhất.

Nắm chặt sợi dây ký ức, Hàn Phi chật vật muốn đi lên, nhưng cánh tay không còn sức lực.

Trong giếng cầu nguyện có nhiều oán thù và hận tích tụ bao nhiêu năm như vậy, những cánh tay điên cuồng tìm kiếm hận không thể xé nát Hàn Phi ra thành từng mảnh.

Hắn dần dần không chống đỡ được nữa, nhưng đúng lúc này, một bàn tay rất cố gắng giúp hắn đẩy đi những nguyền rủa đang cản đường.

Một đứa trẻ gầy gò bước ra khỏi dao tái sinh, cậu chật vật để mở đường cho Hàn Phi.

“Vương Thăng?”

Khi đứa trẻ xuất hiện, những bàn tay đỡ lấy thân thể của Hàn Phi, lần lượt từng bóng người cùng hắn cầm lấy dao đồ tể tái sinh.

Hắn chưa bao giờ đơn độc, trong dao tái sinh tập trung những nhân tính đẹp đẽ quý giá nhất của thế giới tầng sâu.

Nếu như nói những linh hồn bị ô nhiễm bởi dục vọng trong giếng sâu kia là tín đồ của điện thờ, thì tất cả nhân tính trong dao tái sinh chính là những người đồng hành không bao giờ phản bội Hàn Phi.

Ánh sáng và bóng tối nâng đỡ Hàn Phi đang không ngừng bị những đôi tay dục vọng xé nát, nhưng cho dù có bao nhiêu người ngã xuống, vẫn luôn có những đôi tay muốn kéo hắn ra khỏi bóng tối.

Bọn họ đi lên trên từng chút một, chịu đựng nguyền rủa độc ác nhất, cơ thể bị giằng xé biến dạng, nhưng không có bất cứ một ai dừng lại.

Trong lòng có chứa ánh sáng, làm sao có thể cam tâm chìm trong bóng tối.

Những quỷ quái tin tưởng giếng cầu nguyện và những linh hồn tin tưởng Hàn Phi đang vật lộn, như thể hai vị thần đang đánh nhau.

Khi người đồng hành cuối cùng bị cánh tay đánh ngã xuống dưới, Hàn Phi cuối cùng đã đưa được người đàn ông đến miệng chiếc giếng.

Nhưng khi hắn muốn đẩy người đàn ông ra khỏi giếng, lại phát hiện ra tất cả những nguyền rủa ác độc trên người đàn ông đều tập trung vào lồng ngực, tạo thành một hình cái giếng trên trái tim của anh ta.

Kể cả khi họ xóa bỏ giếng cầu nguyện trong ký ức, chỉ cần vẫn có người tin vào sự tồn tại của giếng cầu nguyện, vẫn có người không ngừng ném "nguyền rủa" và "nguyện vọng" xuống, thì người đàn ông vĩnh viễn cũng không thể thoát ra.

"Có vô số oán niệm tích tụ trong giếng cầu nguyện cần phải có người gánh chịu, chủ nhân điện thờ chính là người được lựa chọn, chẳng trách anh ta có thể trở thành không thể nhắc đến."

Cái giếng trên ngực người đàn ông đã hình thành, bất kể Hàn Phi có đẩy lên trên như thế nào, miệng giếng cũng vẫn cách mình một mét.

Nếu như không thể làm vỡ cái giếng trong trái tim người đàn ông, e rằng bọn họ không thể rời đi.

Sức lực Hàn Phi đã cạn kiệt, những người đồng hành trong dao tái sinh cũng bị nhấn chìm bởi những cánh tay tham lam kia.

Giờ phút này trong lòng Hàn Phi đã có một quyết định, đây sẽ là lựa chọn cuối cùng trong thế giới ký ức này.

"Tôi chưa bao giờ cảm thấy mình tốt như thế nào, cũng không cảm thấy mình có thể mang lại hy vọng gì, cả chặng đường đi đến đây, tôi chỉ muốn có thể sống sót, sau đó trong khả năng cho phép, đưa mọi người đi ngắm thế giới sau khi trời sáng."

Nắm chặt con dao tái sinh, nhân tính chói mắt phát sáng trên lưỡi dao, sau đó Hàn Phi liền đâm chỗ dựa duy nhất này của mình vào cái giếng ở lồng ngực của người đàn ông!

Lưỡi dao giống như ngọn lửa trắng tinh, khác với ngọn lửa hận ý màu đen, đây là ngọn lửa chưa từng xuất hiện trong thế giới tầng sâu.

Nó không hề chói mắt, cũng không chứa quá nhiều sức mạnh, nhưng nó lại có thể truyền đi rất xa trong bóng tối.

Giếng nước được hình thành bởi vô số nguyền rủa méo mó dưới lưỡi dao, khi các đường hoa văn của chiếc giếng sụp đổ, đôi mắt nhắm nghiền của người đàn ông từ từ mở ra.

Hàn Phi lúc này đã không còn chút sức lực nào, cơ thể hắn trượt ngã xuống dưới, nhưng ánh mắt của hắn lại nhìn lên ngọn lửa sáng rực cháy trong lồng ngực người đàn ông.

Cây đuốc đổ xuống, nhưng ngọn lửa vẫn còn cháy lên!

Chương 479: Phần thưởng nhiệm vụ vượt xa mong đợi!

Vô số cánh tay bị nguyền rủa chộp lấy ở miệng giếng bên trong điện thờ, bọn chúng mang theo sự tham lam và tuyệt vọng của những người chết oan, từng chút một phong ấn lại miệng giếng.

Gia đình ông lão và người phụ nữ treo cổ muốn chạy đến để giúp đỡ, nhưng còn chưa đến gần điện thờ đã bị ông chủ Cốc chặn lại, cơ thể khổng lồ của ông ta điên cuồng hấp thụ tham dục của người sống, tán cây treo đầy đầu người đã hoàn toàn che kín phần đỉnh của bách hóa thương mại.

"Các người còn giãy giụa cái gì nữa? Cậu ta chính là tế phẩm cuối cùng, nghi thức này đã hoàn thành, chờ tôi đẩy tất cả các người xuống giếng một lần nữa, mọi thứ đều sẽ trở lại như cũ, biết đâu tôi còn có cơ hội tái sinh trong cơ thể cậu ta."

Khuôn mặt ông chủ Cốc gồ ghề như vỏ cây, giọng nói vang vọng trong đêm tối nhưng ánh mắt luôn hướng về phía giếng nước.

Tất cả tế phẩm đều đã thả xuống giếng, vô số bàn tay bị tham dục chi phối cũng đã thức giấc, bọn chúng bắt đầu chia nhau tế phẩm, dồn hết tất cả oán niệm vào "hòn đá" đè trên giếng.

Theo kinh nghiệm trước đây, lẽ ra lúc này nghi thức đã phải thành công rồi mới đúng, nhưng những cánh tay mọc ra đó không những không giảm mà còn tiếp tục tăng lên.

Điện thờ đã bị vô số bàn tay mở ra, bọn chúng không ngừng đưa tay tóm lấy phía dưới, như thể đang mở ra cánh cửa minh giới.

Trung tâm thương mại đã thành một mớ hỗn độn, căn bản nhìn không ra bộ dạng lúc ban đầu nữa, tất cả mọi người đều đang điên cuồng đánh nhau, lúc này lại có một thanh niên ngờ nghệch phóng xe đạp điện xuất hiện ở cửa.

“Này cậu? Tôi còn phải trốn bao lâu nữa? Sao cậu vẫn chưa đến tìm tôi? Có phải bỏ quên mất tôi rồi không?”

Căn phòng đầy quái vật dị hóa, khắp nơi đều là vết máu và xác chết, nhưng Vương Bình An không hề tỏ ra sợ hãi hay hoảng loạn, anh ấy cười hi hi một cách ngốc nghếch, dắt chiếc xe đạp điện nhìn ngó xung quanh, như thể đang tìm kiếm bóng dáng của Hàn Phi.

Không ai thèm quan tâm đến Vương Bình An, càng không ai cố tình tấn công anh ấy, ông chủ Cốc cũng mãi đến khi anh ấy đến gần nhà kho dưới tầng hầm mới ngoảnh đầu lại nhìn, nhưng chỉ nhìn một cái đã thấy mất hứng.

Một tên ngốc có thể làm gì?

“Bùm!”

Mặt đất tầng một của trung tâm thương mại đổ sập xuống, Vương Bình An đang dắt chiếc xe không chú ý, bất cẩn rơi vào nhà kho dưới tầng hầm.

Anh ấy xui xẻo đến mức hài hước, rất nhiều người lấy anh ra làm trò cười, nhưng tính khí anh ấy rất tốt, khi bị người khác chê cười, không hiểu chuyện gì cũng cười theo.

Từ trong bùn đất trèo lên, Vương Bình An nhìn thấy những cánh tay mọc ra điên cuồng: “Mọi người đang cướp cái gì?”

Cầm chiếc mũ bảo hiểm và đi về phía trước, những cánh tay bị tham dục chi phối kia lại phớt lờ Vương Bình An.

Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ bố mình ra, không có ai thích anh ấy, bởi vì ai cũng nghĩ anh là một gánh nặng, là một tên ngốc không có khả năng tự lo cho bản thân.

Nếu như không phải bố anh không bao giờ từ bỏ, dạy dỗ anh từng bước một bắt đầu từ đơn giản nhất là ăn cơm, có lẽ Vương Bình An hiện tại đã trở thành một “bệnh nhân” mãi mãi chỉ có thể nhốt mình ở trong nhà.

“Mọi người có nhìn thấy anh trai tôi không? Anh ấy trông giống như một diễn viên trên TV vậy.”

Những cánh tay vội vàng lướt qua, lao tới đầu giếng như điên, bọn chúng vì dục vọng trong lòng có thể làm ra bất cứ chuyện gì, hoàn toàn không có thời gian để ý tới Vương Bình An.

Tiếp tục đi về phía trước, Vương Bình An cũng ngã xuống mấy lần, anh ấy đứng ở bên cạnh những cánh tay kia, mơ hồ thấy đằng xa hình như có ánh lửa ở đầu giếng.

Loại ánh sáng đó không chói mắt chút nào, có cảm giác rất ấm áp, khiến cho người ta không nhịn được muốn lại gần.

"Đó là cái gì?"

Bước nhanh hơn, cho dù liên tục bị những cánh tay lật ngã, anh cũng sẽ đứng dậy đi tiếp.

Sau khi bị ngã hết lần này đến lần khác, cuối cùng cũng đến được bên cạnh giếng, nhìn theo khe hở qua những cánh tay.

Hàn Phi đang đâm con dao đồ tể trong tay vào cái giếng ở lồng ngực người đàn ông, sau đó cơ thể hắn bắt đầu rơi xuống dưới.

"Hàn Phi!"

Vương Bình An hét lớn một tiếng, Hàn Phi cũng nghe thấy tiếng của anh, nhưng đã không còn sức lực nói nữa.

Cơ thể hắn rơi xuống dưới, người đàn ông với con dao đang cắm trong lồng ngực bị đẩy đến bên cạnh cái giếng.

Nếu như không có ai trong thế giới ký ức này sẵn sàng đưa tay ra nắm lấy hắn, vậy thì kết cục chờ đợi hắn chỉ có một, chính là lại rơi vào bên trong giếng sâu.

Ngọn lửa bốc lên, ánh sáng ấm áp khiến Vương Bình An bất giác vươn tay ra.

Giữa vô số cánh tay đang cố gắng đẩy người đàn ông xuống giếng sâu, Vương Bình An rõ ràng lạc lõng, anh như một tên ngốc nắm lấy người đàn ông, theo bản năng kéo anh ta ra khỏi giếng.

Trong thế giới ký ức vẫn luôn bị bao trùm bởi tuyệt vọng, thời khắc này dường như đã thay đổi.

Cơn mưa xối xả cuốn trôi thành phố đã ngớt hơn, tiếng gió cũng không còn ù tai nữa.

Khi Vương Bình An kéo phần trên của người đàn ông ra khỏi giếng, hoa văn cái giếng được hình thành bởi vô số nguyền rủa trên ngực của người đàn ông bắt đầu từ từ tan biến, tại ngực của người đàn ông và ngực của ông chủ Cốc đồng thời cùng chảy ra máu đỏ tươi.

Hai mắt mở ra, mắt trái của người đàn ông bị khoét mất, trong hốc mắt đen kịt ẩn chứa một vùng biển đỏ như máu, nhưng mắt phải của anh ta lại cực kỳ đẹp, trong đồng tử như bảo ngọc mơ hồ có thể nhìn thấy một cán cân vĩnh viễn không bao giờ cân bằng.

Lồng ngực đã bị đâm thủng, người đàn ông sờ lên vết máu trên ngực, nhưng mặt lại nở một nụ cười.

“Cuối cùng cũng có thể giải thoát rồi sao?”

Ngẩng đầu lên, người đàn ông và ông chủ Cốc, người đã biến thành một cái cây khổng lồ, vừa hay nhìn thẳng vào nhau.

Ông chủ Cốc lúc này đã hoàn toàn mất đi lý trí, thân hình to lớn có một không hai bắt đầu khô héo nhanh chóng, những vết thương lớn xuất hiện, lộ ra máu thịt hôi thối.

Dù có dùng bao nhiêu con quái vật đeo vòng cổ tiền bạc lấp đầy, những vết thương đó đều không thể lành lại.

“Hóa ra có người thực sự có thể làm được.”

Máu bắt đầu chảy ra nhiều hơn từ vết thương bị con dao tái sinh đâm xuyên qua, người đàn ông cũng cười ngày càng vui vẻ.

Khi người đàn ông trở nên yếu hơn, ông chủ Cốc dần dần không thể cầm cự được nữa, sức mạnh của họ dường như đến từ cùng một nguồn gốc.

Ông chủ Cốc phát ra tiếng hét thê thảm, những vong hồn bị ông ta hại chết bắt đầu điên cuồng trả thù, mất đi sự trợ giúp

của điện thờ, ông ta thực sự chỉ là một phế vật.

Ông chủ Cốc càng bị thương càng nặng thì người đàn ông sẽ càng yếu đi, nhưng anh ta không quan tâm chút nào, anh ta chỉ vui vẻ quan sát mọi thứ, xem thứ ghê tởm nhất trong ký ức của mình bị giày vò.

Những cánh tay bị tham dục chi phối không còn có thể tiếp tục tìm kiếm sau khi người đàn ông rời khỏi giếng, bọn chúng giống như những cây nước bị phơi khô, dần dần teo lại, mất đi sức sống.

"Hàn Phi!"

Vương Bình An nằm bò ra miệng giếng, hét to vào bên trong, người đàn ông cũng nghe thấy tiếng của anh ấy.

Anh ta quay người lại, ánh mắt trở nên dịu dàng.

Muốn phá hủy điện thờ vô cùng khó khăn, phải tìm đủ tất cả tế phẩm, dưới sự truy đuổi của ông chủ Cốc đi vào bên trong giếng nước.

Trong cả quá trình đều sẽ bị điện thờ cám dỗ, chỉ cần ý chí hơi lung lay, sẽ ngay lập tức bị điện thờ tìm thấy cơ hội, cuối cùng rơi vào kết cục bị điện thờ đồng hóa.

Ngay cả khi có người ý chí kiên định, có thể chống lại sự cám dỗ của giếng cầu nguyện, hắn còn phải đi xuống giếng sâu để vớt chủ nhân điện thờ đang gánh chịu tất cả nguyền rủa và đau khổ ra ngoài, chia sẻ hầu hết những nguyền rủa trên cơ thể anh ta.

Sau khi tất cả được thực hiện xong, trạng thái của người đó đã giống như trạng thái của chủ nhân điện thờ lúc ban đầu.

Gánh vác nguyền rủa của vô số oán niệm, trở thành vật chứa thu nạp hận ý, trong trường hợp này, hắn cũng cần phải đưa chủ nhân điện thờ ra khỏi giếng nước.

Mà đây vẫn còn thiếu bước cuối cùng, ký ức của chủ nhân điện thờ vô cùng ngột ngạt và đau khổ, nếu muốn để anh ta nhìn thấy thế giới ký ức trước mặt một lần nữa, thì chỉ có thể để một người trong ký ức của anh ta đi đến mới được.

Nói cách khác, chỉ khi chủ nhân điện thờ vô cùng khao khát trong hiện thực, lại chưa bao giờ xuất hiện cứu chuộc, mới có thể đánh thức anh ta khỏi cơn ác mộng vô biên.

Kế thừa điện thờ là một việc gần như không thể thực hiện được, phải một mình chống lại tham dục của cả thế giới này, nhưng Hàn Phi đã tiến rất gần đến thành công cuối cùng rồi.

Nắm chặt sợi dây ký ức, Vương Bình An cố gắng hết sức muốn kéo Hàn Phi ra, trong mắt anh ấy chỉ có Hàn Phi, không hề quan tâm đến người đàn ông bên cạnh.

"Đừng tốn công nữa, thế giới này vì tôi mà tồn tại, cũng vì tôi mà sẽ tiêu tan." Mặc kệ người đàn ông nói gì, Vương Bình An nghiến răng tiếp tục giật sợi dây: "Bộ dạng của cậu trong ký ức của tôi, giống hệt như trong hiện thực. Chỉ là đêm đó tôi không nên để cậu nhìn thấy hung thủ, càng không nên im lặng sau khi cậu bị bắt đi, tôi thực sự có quá nhiều quá nhiều chuyện hối hận."

Cái giếng đang sụp đổ, lộ ra điện thờ màu đen ở phía dưới đáy, Hàn Phi và hồn ác nằm ở dưới đáy giếng, một người toàn thân bị thương, người còn lại hồn thể cũng sắp tan thành mây khói.

"Tại sao cậu đóng vai tôi lại có nhiều bạn bè đến như vậy? Trong một thế giới tồi tệ tuyệt vọng như này, cậu vẫn có thể nỗ lực sống đến thế?"

Nắm lấy sợi dây ký ức của cái giếng, người đàn ông kéo Hàn Phi ra khỏi giếng, anh ta nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu, nhưng cũng không tìm được câu trả lời mà mình mong muốn.

"Không thể nhắc đến là anh trông như thế này sao?" Cuối cùng Hàn Phi cũng lấy lại được chút sức lực, hắn nhanh chóng nói: "Đến tầng bốn của bệnh viện, ở đó có người mà anh muốn gặp nhất, tất cả hối tiếc của anh, tôi đã giúp anh bù đắp hết rồi."

Chỉ là nhắc đến tầng bốn của bệnh viện đã khiến cho sắc mặt bình tĩnh của người đàn ông thay đổi, cán cân trong mắt phải của anh ta bắt đầu rung chuyển, trực tiếp cõng Hàn Phi lên, sau đó đi về phía bệnh viện.

Máu không ngừng chảy ra khỏi lồng ngực, từ giếng nước dưới tầng hầm trong bách hóa thương mại cho đến bên ngoài, đặc biệt hơn là máu chảy xuống ở đâu thì mưa sẽ tạnh ở đó.

Ở thành phố bị màn mưa bao phủ này, có một con đường không bị ướt.

Những tòa nhà dị hóa đã bắt đầu sụp đổ, chỉ còn lại duy nhất bách hóa thương mại và bệnh viện Nhân dân, hai nơi này lần lượt là sự kiên quyết của ông chủ trung tâm thương mại và người đàn ông một mắt.

Theo vết máu trên bậc thang, người đàn ông đến tầng 4 của bệnh viện.

Anh ta không mở cửa phòng bệnh ra, mà chỉ nhìn vào qua ô cửa kính.

Một y tá đang tất bật bên giường bệnh, người phụ nữ trung niên đang mắc bệnh nan y đột nhiên vô cùng khó khăn mở mắt, dường như tâm linh tương thông, bà ngoảnh đầu nhìn về phía cửa phòng bệnh.

“Cô à? Cô sao vậy?”

“Con trai tôi hình như đã trở lại.”

Giọng nói của người phụ nữ vừa buông xuống, Hàn Phi cảm giác được có người đẩy mình một cái, hắn đã mở cửa ra.

“Thế giới ký ức sắp tan biến, hãy thay tôi nói lời tạm biệt cuối cùng với bà.” Quay lưng vào tường, người đàn ông lặng lẽ đứng trong hành lang bệnh viện tối tăm.

“Thật sự không muốn nói gì sao?” Hàn Phi đi vào phòng bệnh, vết thương trên cơ thể hắn khiến Lâm Lộc giật cả mình.

Đối phương hốt hoảng đi lấy băng gạc và thuốc, nhưng Hàn Phi đã ngăn cô lại.

Hàn Phi mồ côi từ nhỏ, chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ trải qua những chuyện như này.

Hắn có chút mệt rồi.

“Di chuyển cái ghế, Hàn Phi ngồi ở bên cạnh giường bệnh của người phụ nữ trung niên, nằm bò trên giường, cùng với bà đón chờ ánh mặt trời mọc cuối cùng.

Người phụ nữ trung niên nhẹ nhàng sờ sờ đầu của Hàn Phi, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía cửa phòng bệnh.

Hàn Phi đi vào cũng không có đóng cửa, bên ngoài hành lang trống trải.

Máu chảy nhỏ giọt, nhưng mưa giông ngoài cửa sổ lại dần dần ngừng lại, tiếng máu chảy róc rách giống như mưa rơi từ kính cửa sổ vậy.

Mây đen từ từ tan biến, màn đêm đen kịt bao trùm thành phố bị xé nát, một chút ánh sáng phản chiếu sau cơn mưa, dần dần, trời sắp sáng rồi.

Cơ thể của người phụ nữ trung niên càng ngày càng tồi tệ, nhưng ánh mắt thì càng ngày càng bình tĩnh.

Khi mặt trời sắp mọc, người phụ nữ nhẹ giọng nói với Hàn Phi.

“Con trai, người bạn đi cùng con vẫn còn đứng ngoài cửa à? Con có thể giúp mẹ chuyển một câu với cậu ấy được không?”

“Mẹ nói đi.”

“Cho dù có trở thành bộ dạng gì đi nữa, vẫn đều là đứa con tốt nhất của mẹ, con luôn luôn là niềm tự hào của mẹ. Nếu trên thế giới này thật sự có luân hồi, mẹ muốn được một lần nữa chăm sóc cho con cả đời, mẹ muốn bảo vệ con.”

Giọng nói buông xuống, ánh nắng sáng sớm lọt vào trong phòng, kéo dài bóng người ngoài cửa.

Người đàn ông cúi đầu thật sâu, sau khi đứng ngoài cả đêm, cuối cùng anh ta cũng đi vào trong phòng bệnh.

Đứng dậy, Hàn Phi rời khỏi giường bệnh, để lại thời gian cuối cùng cho hai mẹ con.

Nhìn bầu trời quang đãng, Hàn Phi ngẩn người hồi lâu, hắn đột nhiên nhẹ nhàng mỉm cười.

“Thứ cảm xúc chưa từng có bao giờ này là gì? Hạnh phúc từ trái tim? Hay là ngưỡng mộ? Có lẽ mình nên nở một nụ cười đơn giản để chúc phúc.”

Ranh giới thành phố đã bắt đầu tiêu tan, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên xuất hiện trong đầu Hàn Phi đã phá vỡ cảm xúc đang ấp ủ trong lòng.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Cuối cùng bạn đã cứu được mẹ của chủ nhân điện thờ, khiến anh ta giữ lại ảo tưởng đối với tốt đẹp trong nhân tính của mình, bù đắp toàn bộ hối tiếc của anh ta!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công hoàn thành nhiệm vụ rank E kế thừa điện thờ —— Trung tâm thương mại nửa đêm! Nhiệm vụ kế thừa điện thờ là nhiệm vụ khó nhất ở giai đoạn này, nhận được gấp ba phần thưởng kinh nghiệm!”

“Chúc mừng bạn đã nhận được sự chấp thuận của chủ nhân điện thờ, thành công kế thừa điện thờ level 3 bị hư hại nghiêm trọng —— Giao dịch linh hồn!”

“Giao dịch linh hồn: Năng lực duy nhất của điện thờ level 3, mỗi linh hồn đều có thể niêm yết giả cả, đổi thành thứ tương ứng! Mỗi đêm chỉ có thể sử dụng một lần! Vui lòng thận trọng sử dụng!”

“Các thuộc tính cụ thể của điện thờ sẽ thay đổi một chút do sự thay đổi của tượng thần, vui lòng kiểm tra nó sau khi rời khỏi thế giới ký ức!”

“Nhận được tòa nhà đặc biệt rank E —— Trung tâm thương mại nửa đêm!”

“Trung tâm thương mại nửa đêm (rank E): Tòa nhà chứa vô số linh hồn tà ác này sẽ vĩnh viễn thuộc về bạn! Chỉ cần điện thờ không bị phá hủy, tất cả những ai bước vào tòa nhà này đều sẽ bị bạn trấn áp.”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Toàn bộ hối tiếc của chủ nhân điện thờ đều đã được bù đắp, chủ nhân cũ của điện thờ sẽ thỏa mãn cho bạn một nguyện vọng!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Do sau khi hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ, bạn đã không sử dụng phần thưởng nhiệm vụ —— Cầu nguyện vô điều kiện! Vì vậy, bây giờ bạn có thể chọn thêm một phần thưởng!”

“Hãy chọn hai trong năm phần thưởng dưới đây!”

“Level nâng lên một cấp (chỉ trước level 40); tăng 3 điểm thuộc tính ngẫu nhiên; chữa trị tu sửa vô điều kiện linh hồn của quỷ quái bên dưới hận ý, đồng thời tăng độ thân thiện của chúng với bạn lên 10 điểm; đánh thức một thiên phú rank F tồn tại trong thế giới ký ức này; mang theo một vật phẩm hoặc quỷ quái trong thế giới ký ức ra ngoài.”

“Người chơi số 0000, hãy chú ý! Bạn đã thành công lên level 19! Điểm thuộc tính tự do +1!”

Âm thanh nhắc nhở liên tục của hệ thống khiến Hàn Phi nhanh chóng mở bảng nhiệm vụ ra, sau khi nhìn thấy quá nhiều phần thưởng như vậy cũng cảm thấy sững sờ.

Đầu tiên sau khi cộng điểm thuộc tính vào thể lực theo thói quen, hắn mới bắt đầu đọc chi tiết phần thưởng nhiệm vụ.

“Level nâng lên một cấp? Chỉ trước level 40? Cũng có nghĩa là nhiệm vụ này bình thường chuẩn bị cho người ngoài level 30, nếu khoa trương hơn một chút, cũng chỉ có người ngoài level 20 mới dám nhận.”

Hàn Phi tiến vào điện thờ, hoàn toàn là không còn cách nào khác, nhưng bây giờ hắn phát hiện mình có chút không thể lấy được nữa.

Mới level 19 đã có hai điện thờ, một cái level 1, một cái level 3, nếu như để Mười Ngón biết được, có lẽ sẽ tức đến tự cắn đứt ngón tay của mình mất.

“Bách hóa thương mại đã trở thành tòa nhà của mình, người ngoài sẽ bị trấn áp khi vào bên trong, mình có thể dùng chuyện này để đối phó với Mười Ngón.”

Hàn Phi muốn tiếp tục kiểm tra, nhưng thế giới ký ức đã sụp đổ hơn nửa rồi, cả thành phố khổng lồ sắp biến thành một cái hồ.

“Điện thờ sau này giao cho cậu rồi, cậu đã vượt qua bài kiểm tra của tôi, nhận được sự chấp thuận của tôi.” Người đàn ông bước ra khỏi phòng bệnh, anh ta và Hàn Phi nhìn về phía cửa bách hóa thương mại ở phía xa.

Những người bị ông chủ trung tâm thương mại đẩy xuống giếng vẫn đang trút lửa giận trong lòng ra.

Ông chủ trung tâm thương mại, người ban đầu dị hóa thành quái vật, giờ đã trở thành bộ dạng của một người bình thường, trên người ông ta đầy vết thương mưng mủ, than khóc trong đau đớn.

“Cậu đã làm được tất cả những gì tôi chưa làm được, nhưng tôi vẫn muốn nói với cậu một điều.” Giống như ông chủ Cốc, người đàn ông đã gần kề cái chết, chỉ khi bọn họ biến mất hoàn toàn, điện thờ mới thực sự thuộc về Hàn Phi: “Sau này đừng liều lĩnh xông vào điện thờ như thế, những tồn tại không thể nhắc đến khác sẽ dùng hết sức mạnh của mình để tìm cách chiếm lấy cơ thể của cậu và tái sinh trên cơ thể này.”

“Tôi hiểu, thật ra tôi cũng không muốn đi vào, chỉ là…” Hàn Phi đột nhiên cảm giác hình như mình đã quên mất cái gì, quên mất một người vô cùng quan trọng: “Thế giới này tiêu tan rồi, có phải tất cả mọi người trong thế giới này đều sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, có phải không?”

“Đúng vậy.”

“Không đúng lắm! Tôi đã quên mất một người vô cùng quan trọng! Là ông ấy đưa tôi vào đây, là ông ấy đã hy sinh thân mình để đưa được tôi vào!” Hàn Phi trở nên lo lắng, trí nhớ của hắn vô cùng tốt, nhưng lại không thể nhớ ra được người đó.

“Tôi nói tại sao cậu không quên chuyện gì hết, hóa ra là có người giúp cậu chịu cái giá của lãng quên.” Người đàn ông mỉm cười, anh ta có vẻ đã buông bỏ rồi: “Chỉ có một người có thể đưa cậu tới điện thờ này, tôi biết ông ấy đang ở đâu.”

“Ở đâu?”

“Cậu còn nhớ chiếc gương ở tầng hầm quận Tây Thành không? Chính là nơi tôi bị khoét mất một con mắt và quả

thận.”

“Có nhớ.” Hàn Phi gật đầu, đó chính là nơi chủ nhân điện thờ bắt đầu bị đen hóa, anh ta bị bố mình lừa gạt ở dưới tầng hầm tối, sau đó lựa chọn từ bỏ nhân tính, bắt đầu cầu nguyện với điện thờ.

“Phần nhân tính mà tôi đã đánh mất vĩnh viễn lưu lại trong chiếc gương dưới tầng hầm.” Người đàn ông đưa tay về phía mắt phải của mình, anh ta lấy ra nhãn cầu như bảo thạch: “Cầm lấy nhãn cầu này, cậu có thể mang theo ông ấy cùng rời đi, nói không chừng còn có thể giúp ông ấy rời khỏi tấm gương đó.”

Chương 480: Tiếp quản bách hóa thương mại

Bên trong nhãn cầu như bảo thạch ẩn chứa một cán cân không thể cân bằng, cán cân đó lắc lư qua lại, như thể đang cân trọng lượng của linh hồn.

Dưới sự hướng dẫn của người đàn ông, Hàn Phi mang theo nhãn cầu đến quận Tây Thành, hắn nhanh chóng đến được tầng hầm trước khi thế giới ký ức sụp đổ.

Một tầng hầm không có ánh sáng đã thay đổi số phận của chủ nhân điện thờ, anh ta cũng đã chọn phục tùng điện thờ ở đây.

Men theo bậc thềm đi xuống, Hàn Phi mở cửa sắt ra, nhìn thấy chiếc gương quen thuộc.

Hắn lấy dao tái sinh ra, dùng ánh sáng của nhân tính xua tan bóng tối, chậm rãi đi tới trước chiếc gương.

Chiếc gương dính đầy máu có chút hơi bẩn, Hàn Phi liền lấy tay áo lau đi từng chút một.

Khi chiếc gương trở nên sạch sẽ, người trong gương cũng dần trở nên rõ ràng hơn.

Một khuôn mặt quen thuộc hiện ra trong chiếc gương, mắt trái của ông ấy không bị khoét mất, tai cũng không bị thương, bụng cũng vẫn rất bình thường, chỉ là dường như bị nhốt trong chiếc gương, không thể ra ngoài được nữa.

“Không ngờ cậu thật sự đã thành công.” Người đàn ông trong gương có thể cảm thấy thế giới ký ức đang sụp đổ, bàn tay ông ấy nhẹ nhàng đặt lên gương: “Cái giếng đó đã trói buộc mọi thứ của tôi, tôi vốn cho rằng mình vĩnh viễn cũng không thể ra ngoài được nữa.”

“Tôi đã từng gặp ông, hình như tôi cũng nhớ ra tên của ông…” Nắm chặt nhãn cầu, ký ức bị mất của Hàn Phi đang từ

từ quay trở lại, khi tay hắn chạm vào mặt gương, một cái tên được thốt ra khỏi miệng: "Gương thần?"

"Nếu cậu muốn tiếp tục như vậy thì cứ xưng hô với tôi như vậy đi, nhưng trên đời căn bản không có thần, chỉ có quỷ không thể nhắc đến." Gương thần nhìn Hàn Phi, trong mắt hiện lên vẻ hoài nghi, sau khi bản thể rời khỏi giếng nước, ông ấy vậy mà còn học được cách mỉm cười sớm hơn cả hắn.

"Không có thần, thì sao lại có điện thờ trong thế giới tầng sâu?"

"Điện thờ chỉ là hội tụ những cảm xúc của con người lại với nhau, giống như bản thể bị miệng giếng trói buộc vậy, ban đầu cái giếng đó chỉ là một cái giếng bình thường nhất, không biết từ bao giờ nó đã bắt đầu trở thành giếng cầu nguyện, tham dục của con người không ngừng tích tụ bên trong giếng nước, còn xây dựng cho nó một điện thờ, cuối cùng khiến nó trở thành một thứ cực kỳ không tốt lành." Gương Thần chạm vào mặt gương lạnh lẽo: "Tôi đã bị anh ta vứt bỏ, nhốt trong chiếc gương, mặc dù anh ta đã trở thành không thể nhắc đến, nhưng lại tự phong ấn mình vĩnh viễn bên trong cái giếng tham dục đó. Chúng tôi đều không thể thoát khỏi sự trói buộc, mất hết toàn bộ tự do."

Thế giới ký ức đang sụp đổ, Gương Thần cũng nói về quá khứ mà mình không muốn nhắc đến: "Quản lý tòa nhà tiền nhiệm của cư xá Hạnh Phúc — Phó Sinh, đã từng giết chết bản thể của tôi, biến tôi trở thành chủ nhân mới của điện thờ và là người quản lý của bách hóa thương mại. Tôi ở lại bách hóa thương mại thu nhận những cô hồn dã quỷ vô gia cư, cho đến khi gặp Mười Ngón."

"Tôi có lòng tốt thu nhận bọn chúng, nhưng thứ nhận lại là một sự phản bội hoàn toàn, bắt đầu từ đó tôi không còn hi vọng vào lòng tốt nữa, cũng hiểu được tại sao lúc đó bản thể lại từ bỏ mình." Gương thần nhìn Hàn Phi: "Tôi cũng bắt đầu giết chóc, dần dần đi tới vực sâu, tôi không còn hài lòng với việc ở trong gương nữa, tôi tìm đủ mọi cách để đi ra ngoài, lấy lại điện thờ này."

“Khi tôi rơi vào trạng thái điên loạn, mảnh vụn ký ức của Phó Sinh đã thoát ra khỏi chỗ sâu của thành phố, ông ấy đã thua một cách triệt để, đến kí ức cũng bị đánh đến chia năm xẻ bảy.”

“Ông ấy đưa tôi trở lại cư xá Hạnh Phúc, đảm bảo với tôi rằng sau này sẽ có người giúp tôi lấy lại điện thờ, về sau nữa thì tôi đã gặp cậu.”

“Thành thật mà nói, ngay lần gặp đầu tiên tôi đã muốn giết chết cậu, bởi vì tôi nhìn thấy hình bóng của mình trên người cậu. Tôi ghét con người trước đây của mình, trái tim tràn đầy hận ý, lúc đó tôi cho rằng hận là một loại sức mạnh, nhưng bây giờ tôi đã có suy nghĩ mới.”

Gương thần kể hết quá khứ của mình, Hàn Phi trước đây cũng chưa từng nghĩ tới cư dân sớm nhất ở cư xá Hạnh Phúc, vậy mà lại là nhân tính không thể nhắc đến.

“Mảnh thế giới ký ức này sắp sụp đổ rồi, tôi đưa ông rời khỏi đây.” Hàn Phi đưa mắt phải của chủ nhân điện thờ đến trước gương, cách đây rất lâu, chủ nhân điện thờ bị khoét mất mắt trái, chính là mở mắt phải nhìn vào gương như thế này, thề sẽ phải trả thù, cho dù có trở thành con quỷ tà ác nhất cũng không sao.

Mọi thứ thay đổi theo thời gian, bây giờ mắt phải của chủ nhân điện thờ đang nhìn vào gương một lần nữa.

Vì để Hàn Phi tiến vào điện thờ, Gương Thần đã không tiếc hy sinh chính mình. Cuối cùng ông ấy và Hàn Phi cùng nhau tiến vào thế giới ký ức của điện thờ, Hàn Phi bắt đầu trải qua quá khứ của chủ nhân điện thờ, trong khi ông ấy vẫn tiếp tục là chính mình, âm thầm chịu cái giá bị lãng quên, để không khiến hắn bị lạc lối trong thế giới ký ức.

Nắm lấy nhãn cầu đó, Hàn Phi đưa ra tâm nguyện đầu tiên, hắn muốn đem Gương Thần thoát khỏi thế giới ký ức.

Thân ảnh bị mắc kẹt trong chiếc gương được phản chiếu trên mắt phải.

“Bùm!”

Chiếc gương đầy vết bẩn trong tầng hầm toàn bộ vỡ vụn, con mắt phải trong tay Hàn Phi cũng biến mất, hắn ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một người đàn ông bình thường đang đứng trước mặt mình.

Ông ấy trông giống hệt như chủ nhân điện thờ, chỉ là mắt phải giống như một viên bảo thạch lấp lánh, trong đồng tử còn có một cán cân.

"Hóa ra là một bên mắt của ông cũng có vấn đề, chẳng trách lúc vẫn còn trong gương, luôn để Huỳnh Long phải cõng." Hàn Phi cẩn thận nhớ lại, cho dù là đến tòa nhà chết chóc, hay bách hóa thương mại, đều là Huỳnh Long một mắt cõng Gương Thần.

Những chi tiết nhỏ không có tác dụng gì mấy này, trước đây đều bị Hàn Phi bỏ qua.

Sau khi cứu được Gương Thần, Hàn Phi bắt đầu quay lại đi về phía bách hóa thương mại.

Trong thế giới ký ức sụp đổ, cuối cùng chỉ còn lại hai công trình là bách hóa thương mại và bệnh viện.

Ông chủ Cốc đã mất đi tất cả, toàn thân đầy thương tích, ông ta bị những người chết oan đẩy xuống dưới giếng.

Chủ nhân điện thờ thì vẫn luôn ở trong phòng bệnh, dành thời gian cuối cùng ở bên người mẹ.

Cơn mưa xối xả đã tạnh từ lâu, mặt trời đã lên cao, thành phố dị hóa và kí ức méo mó này cuối cùng cũng tan ra trong ánh sáng.

Các thân ảnh lần lượt biến mất, ông chủ Cốc cũng biến thành tro tàn trong giếng nước, cảnh cuối cùng của thế giới ký ức được dừng lại trên người của chủ nhân điện thờ.

Anh ta nắm chặt bàn tay của mẹ, nằm bên giường bệnh, trong ánh mắt đã không còn bất kì tiếc nuối nào nữa.

Nhìn thấy những điều này, Hàn Phi thấy rất cảm động, hắn dường như đã thoát ra khỏi lớp vỏ trói buộc nào đó của mình, trong đầu vang lên âm thanh của hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý, dưới ảnh hưởng tính cách khiếm khuyết của chủ nhân điện thờ, kỹ năng diễn xuất bậc thầy của bạn đã được nâng cấp thành công lên level 2.”

Sau khi bất kỳ kỹ năng nào đã đột phá đến cấp độ bậc thầy, muốn lên cao nữa là một việc vô cùng khó khăn, cần phải hoàn thành nhiệm vụ chỉ định đặc biệt, hoặc có nhận thức đặc biệt mới được.

Những trải nghiệm của Hàn Phi trong thế giới ký ức, mặc dù là quá khứ của người khác, nhưng cũng ảnh hưởng sâu sắc đến hắn.

Trong vòng chưa đầy 30 ngày, trái tim của hắn đã trở nên mạnh mẽ hơn, trên người cũng có một khí chất đặc biệt khó tả.

Mở mắt ra, ánh sáng dường như trở thành tưởng tượng hư ảo, trước mắt lại trở thành màn đêm vô biên.

Khí tức lạnh lẽo thấu tận xương tủy, nhưng điều kỳ lạ là Hàn Phi không hề cảm thấy khó chịu, ngược lại giống như cá trở về nước, có thể hô hấp một cách thoải mái.

Gần như theo bản năng, Hàn Phi lập tức mở bảng thuộc tính, khi nhìn thấy nút thoát đã sáng lên, hắn suýt chút nữa đã bật khóc.

“Sống rồi, mình thực sự vẫn còn sống!”

Kệ hàng phía xa bị lật đổ, một bóng đen khổng lồ bước ra, khắp người dều là hình xăm đầu người, trong đó có 9 cái đầu người là dùng máu tươi nhuộm đỏ.

Trong lòng Hàn Phi vui mừng khôn tả, thậm chí hắn còn muốn dành một cái ôm thật chặt cho kẻ địch trước mặt, chia sẻ niềm hạnh phúc giản đơn này.

Nơi sâu thẳm linh hồn tỏa ra sương mù, điện thờ màu đen phía sau cũng run lên theo hơi thở của Hàn Phi, cả trung tâm thương mại dường như có một loại liên hệ nào đó không thể giải thích được với hắn, như thể chỉ cần ở trong trung tâm thương mại phát sinh sát ý với Hàn Phi, thì sẽ bị xui xẻo quấn lấy, liên tục bị nguyền rủa.

Hơn nữa những điều này chưa phải là mấu chốt nhất, Hàn Phi bây giờ bất cứ lúc nào cũng có thể thoát khỏi trò chơi, đến không thể nhắc đến cũng dám khiêu khích, thì những quỷ quái khác có là cái thá gì?

Chỉ cần đưa cho hắn một nút thoát luôn luôn sáng lên, hắn sẽ dám tuyên chiến với cả thế giới tầng sâu.

"Trên người có chín hình xăm đầu người màu máu, xem ra mày chính là Chín Ngón — người chưa tiến vào thế giới điện thờ."

Lấy dao tái sinh ra, thể lực đã đạt tới 32 điểm, Hàn Phi kích hoạt quỷ văn trên người ,âm khí tản ra, nhìn chằm chằm thân ảnh cao lớn của Chín Ngón, không hề lựa chọn rút lui.

Chín Ngón đã luôn quan sát Hàn Phi ngay từ khi mới xuất hiện, ánh mắt của gã thỉnh thoảng sẽ hướng về điện thờ, mỗi khi có ý định tấn công Hàn Phi, trong lòng gã sẽ xuất hiện một dự cảm chẳng lành.

Sau khi xác nhận rằng Hàn Phi không phải là một mối đe dọa, Chín Ngón đẩy đổ kệ hàng bên cạnh, từ phía sau lấy ra một con dao cổ quái hoàn toàn ghép bằng xương người mà thành.

Hình xăm mặt người trên cánh tay phát ra tiếng gào thét, nguyền rủa tiêm nhiễm vào cơ thể, Chín Ngón nhặt con dao ghép từ xương người đập về phía Hàn Phi.

Không phải bổ chẻ, mà là đập nện!

Tốc độ của gã nhanh đến kinh ngạc, hoàn toàn không hợp với thân hình to lớn chút nào, khi Hàn Phi né tránh, con dao xương đã đập xuống mặt đất bên cạnh hắn.

Nguyền rủa độc ác giống như vô số con bọ nhỏ màu đen đang bò trên mặt đất, mặt đất vốn đang lành lặn nguyên vẹn bị đập thành một cái ổ gà cực lớn.

Mi mắt khẽ co giật, Hàn Phi thu dao lại, xoay người bỏ chạy.

"Đã làm phiền rồi, là tôi đã đường đột."

Ngay cả khi ở level 19, hắn vẫn còn một khoảng cách rất xa với oán niệm cỡ lớn, hiện tại hắn nhiều nhất cũng chỉ có thể đối phó với oán niệm cỡ trung mà thôi.

Một người sống có thể giết được oán niệm cỡ trung, thực ra đã là một chuyện rất đáng nể rồi.

Vừa chạy được vài bước, Hàn Phi đột nhiên phát hiện đối phương không có đuổi theo.

Hắn quay đầu lại nhìn, Chín Ngón dường như không nhấc nổi dao xương trên mặt đất lên.

"Tình huống gì vậy?"

Khoảng không phía trước điện thờ dần dần bắt đầu tập hợp âm khí, một bóng người xuất hiện trong chiếc gương trước điện thờ bị vỡ tan.

Ngón tay ông nắm lấy lưỡi dao của dao xương, từ từ bước ra khỏi những mảnh gương vỡ trên mặt đất.

"Gương Thần!"

Nguyền rủa trên con dao xương hoàn toàn không thể làm thương tổn đến ông ấy, chỉ có sát ý sâu bên trong Chín Ngón mới cắt được da thịt ông, nhưng ông hoàn toàn không quan tâm.

Cán cân trong mắt phải từ từ rung chuyển, Gương Thần dường như đang chuẩn bị đặt linh hồn của Chín Ngón lên cán cân.

Trong mắt bị sát ý chi phối của Chín Ngón lóe lên vẻ kinh sợ chưa từng có, gã từ bỏ cánh tay đang cầm dao, điên cuồng bỏ chạy về phía sau.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Phi ngây người, không ngờ Gương Thần sau khi bước ra khỏi gương lại có thể đáng sợ đến như vậy, phải biết rằng đối phương chỉ là nhân tính của không thể nhắc đến mà thôi.

Ném cánh tay và con dao xương mà Chín Ngón bỏ lại vào điện thờ, khi bọn chúng đến gần, âm khí, sát ý và nguyền rủa gắn liền bên trên đều bị điện thờ hấp thụ.

“Gương Thần? Hóa ra ông vẫn luôn mạnh như vậy sao?” Lúc này Hàn Phi có chút sợ hãi không dám đến gần Gương Thần.

“Tôi thừa kế ký ức và đôi mắt của bản thể, có năng lực đặc biệt của anh ta, có điều năng lực này cần sự giúp đỡ của điện thờ mới có thể thi triển được.” Gương Thần vẫn chưa tìm được thế thân, nhưng ông ấy đã tìm lại chính mình, cuối cùng thành công bước ra khỏi chiếc gương: “Có được năng lực của bản thể, ở bên trong trung tâm thương mại này có lẽ tôi có thực lực ngang ngửa với hận ý.”

“Ngang ngửa với hận ý?” Hàn Phi đột nhiên có cảm giác đã ôm được cái đùi lớn: “Vậy bây giờ chúng ta không cần phải sợ Mười Ngón nữa rồi!”

“Đừng quá tin tưởng tôi.” Gương Thần cười khổ: “Sức mạnh của tôi đều đến từ mắt phải, cho nên điểm yếu của tôi cũng rất rõ ràng, đó chính là mắt phải. Cộng thêm việc hiện tại tôi vẫn chưa hoàn toàn thích ứng với sức mạnh này, hấp tấp chiến đấu với Mười Ngón, chưa chắc đã đánh thắng.”

“Không sao, tôi vẫn còn có một nguyện vọng chưa sử dụng.” Khi nhìn thấy phần thưởng nhiệm vụ Hàn Phi đã nghĩ xong việc lựa chọn cái nào, hắn muốn chữa trị cho vết thương trong linh hồn của quỷ nhảy lầu Trang Văn.

Bản thân Trang Văn có sức mạnh gần như vô hạn gần với hận ý, cô ấy lột xác thành hận ý thất bại, lại vừa hay đáp ứng những điều kiện dưới hận ý, nếu như chữa trị được thương thế trong linh hồn, nói không chừng cô ấy có thể đột phá một lần nữa, trở thành hận ý thực sự.

Khi Hàn Phi có hai tồn tại hận ý bên cạnh mình, vậy thì toàn bộ bế tắc sẽ được hồi sinh.

“Tất cả Mười Ngón tiến vào thế giới ký ức của điện thờ đều đã bị tôi dùng dao tái sinh đâm bị thương, hiện tại bọn chúng có lẽ đang ở trạng thái yếu nhất, không thể bỏ lỡ cơ hội này được.”

Vốn dĩ kẻ mạnh nhất trong bách hóa thương mại là Mười Ngón, nhưng trong thế giới ký ức, Mười Ngón không chỉ ăn

thịt đồng đội của mình, mà còn phá vỡ hoàn toàn phong ấn trên cơ thể để tranh giành điện thờ.

Gã đã dốc hết sức lực, đáng tiếc không thể dùng vũ lực để nhận được sự chấp thuận của điện thờ, cuối cùng sau khi mở một con đường cho Hàn Phi, đã bị hắn đâm xuyên vào ngực.

Mười Ngón bị buộc phải thoát khỏi thế giới ký ức, tất nhiên Hàn Phi cũng đã giữ lời hứa, giết chết ông chủ Cốc, báo thù cho gã.

"Mười Ngón vô cùng xảo quyệt, theo những gì tôi biết về gã, có lẽ sau khi điện thờ mất kiểm soát, gã đã lập tức rời khỏi bách hóa thương mại." Gương Thần ra hiệu cho Hàn Phi đặt tay lên điện thờ, chính thức thiết lập liên hệ với nó: "Nhiệm vụ cấp bách nhất với cậu lúc này là hoàn thành nghi thức cuối cùng, trở thành chủ nhân duy nhất của điện thờ này."

Với sự giúp đỡ của Gương Thần, Hàn Phi đã chạm vào điện thờ ở nơi sâu nhất của nhà kho, ngón tay của hắn bị một cỗ sức mạnh hút vào bên trong, mối liên hệ giữa hắn và điện thờ ngày càng sâu sắc, cả hai bị ràng buộc bởi một sợi dây vô hình với nhau.

Cánh cửa của điện thờ từ từ mở ra, tượng thần bên trong rất kỳ lạ, đó là một người bị mắc kẹt trong giếng.

Khi cánh cửa của điện thờ mở ra, anh ta nhìn thấy Hàn Phi, một ngọn lửa tham dục vô hạn tuôn ra từ tượng thần, thiêu rụi cả cái giếng, cũng thiêu rụi cả chính anh ta.

Hình dạng của tượng thần đã thay đổi trong ngọn lửa dục vọng, trong mắt lộ ra sự điên cuồng, trên mặt mang theo nụ cười cuồng loạn, cuối cùng nó đã biến thành bộ dạng giống như Hàn Phi lúc hắn cười một cách điên cuồng.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công có được điện thờ hư hại level 3, có thể sử dụng năng lực điện thờ ban cho một cách bình thường."

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Level điện thờ không thể nâng cấp cho đến khi được sửa chữa!"

Sau khi hoàn thành nghi thức, Hàn Phi phát hiện mình có thể cảm nhận được tất cả quỷ tiến vào bách hóa thương mại, những tên người đầy oán niệm chỉ cần bước vào bên trong sẽ có một sự ràng buộc rất nhẹ với hắn, nếu như bọn chúng dám lấy mất hàng hóa trên kệ hàng, thì sự ràng buộc này sẽ bắt đầu không ngừng sâu hơn.

"Hàng hóa trong trung tâm thương mại này đều không có niêm yết giá cả, nhưng tất cả đều có giá ẩn. Đây rõ ràng là một cửa hàng đen mà! May mà bây giờ nó đã thuộc về mình…"

Chương 481: Những người chơi đó lúc mới đến đều rất phấn khích

Bách hóa thương mại là tòa nhà đầu tiên thuộc sở hữu của Hàn Phi, dưới sự giúp đỡ của điện thờ và Gương Thần, hắn có thể cảm nhận được tất cả các linh hồn bước vào bên trong.

Thả lỏng mình ra, Hàn Phi cố gắng cảm nhận toàn bộ tòa nhà dưới trợ giúp của điện thờ.

Những oán khí hoặc mạnh hoặc yếu trôi nổi trong trung tâm thương mại, trong đó hầu hết đều được cố định trên kệ hàng, duy nhất chỉ có một oán khí màu đỏ như máu là đang điên cuồng chạy trốn.

"Mười Ngón không ở trong trung tâm thương mại, cái tên Chín Ngón kia là do gã cố ý để lại."

Giữa Mười Ngón tồn tại mối liên hệ nào đó, bọn chúng để Chín Ngón vẫn giữ được toàn bộ sức chiến đấu ở lại, nếu như gã có thể giết chết Hàn Phi thì đương nhiên mọi người đều hoan hỉ, giả sử gã bị giết chết, thì bọn chúng sẽ tìm một lối thoát khác.

"Đúng theo suy đoán của tôi, Mười Ngón có thể trở thành hận ý, không phải bởi vì trong tim gã có tồn tại chấp niệm mãnh liệt cỡ nào, mà là bởi vì gã cực kỳ xảo quyệt độc ác, giẫm lên biển máu núi xác, từ một hàng hóa bình thường, lột xác thành hận ý." Gương Thần nhớ tới chuyện đã xảy ra trước đó, ông nhẹ nhàng lắc đầu: "Phàm là loại hận ý lớn lên từng bước như thế này đều rất khó đối phó, có điều cậu yên tâm, sớm muộn có một ngày, tôi sẽ đích thân giết chết gã, khiến gã nhổ ra tất cả những gì đã lấy từ tôi."

"Tôi chỉ cảm thấy hơi đáng tiếc, vốn dĩ tôi còn đang định lấy Mười Ngón ra để giao dịch, xem linh hồn của gã rốt cuộc nặng như thế nào." Hàn Phi dùng ngón tay vuốt ve điện thờ, trên mặt lộ ra nụ cười giống y hệt tượng thần, như thể tà thần vậy.

Lấy chiếc điện thoại di động mà Đom Đóm để lại cho hắn từ trong ô vật phẩm, gửi một tin nhắn tới nhóm hỗ trợ bảo vệ quyền lợi cư dân của tòa nhà chết chóc, thông báo cho mọi người vào trung tâm thương mại ngay lập tức.

Sau khi làm tất cả những điều này xong, Hàn Phi lại chạm vào điện thờ lần nữa, hắn muốn tìm được Khóc và nữ streamer trong bách hóa thương mại.

Cách bố trí kiến trúc của bách hóa thương mại cũng giống như trong thế giới ký ức, nhưng bách hóa thương mại ở thế giới tầng sâu càng âm u và đáng sợ hơn.

Hầu hết các kệ hàng đều chất đầy các loại hàng hóa cổ quái hiếm thấy, chỉ những khu vực người giấy đã có hàng trăm người giấy khác nhau, thực sự khiến Hàn Phi cảm thấy chấn kinh.

Trong trung tâm thương mại còn có một số hàng hóa "quý giá" nhất, nhưng Mười Ngón đã lấy mất những hàng hóa "quý giá" nhất này khi rời đi.

"Chỉ còn lại những thứ này thôi cũng đủ để những người hàng xóm của mình ăn rất lâu rồi."

Hàn Phi tìm hồi lâu, cuối cùng cảm thấy khí tức của Khóc ở khu vực đồ gia dụng trên tầng 6, lúc này Chín Ngón cũng vừa hay đang chạy trốn lên các tầng bên trên.

"Tại sao tên này không chạy đi mà lại chạy lên tầng? Ở đó có giấu cái gì sao?"

Không chút do dự, Hàn Phi cùng Gương Thần đuổi theo lên tầng.

Khi bước ra khỏi nhà kho dưới tầng hầm, Hàn Phi lại tập hợp cùng những người hàng xóm vừa mới chạy đến, mọi người đều vô cùng lo lắng cho hắn.

Để Gương Thần đuổi theo Chín Ngón trước, Hàn Phi tìm thấy Trang Văn, sử dụng nguyện vọng cuối cùng lên trên người cô ấy.

Một ngọn lửa tham dục bất tận bùng lên từ điện thờ dưới tầng hầm, Trang Văn hét lên và rên rỉ bên trong ngọn lửa,

những người hàng xóm đứng xem đều có chút sợ hãi.

Nhưng chỉ sau một lúc, Trang Văn ngừng giải tỏa cuồng loạn, linh hồn bị phân liệt của cô ấy dung hợp lại với nhau, trong đôi mắt mờ đục của cô ấy cũng xuất hiện một tia lý trí.

Quan trọng nhất là, trái tim thối rữa thương tích đầy mình trong lồng ngực của cô đã tái sinh trong biển lửa.

Sau khi ngọn lửa tham dục bị dập tắt, một ngọn lửa hận ý màu đen mờ nhạt bắt đầu đập trong trái tim Trang Văn.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Độ thân thiện của Trang Văn: +10! Độ thân thiện đạt tiêu chuẩn, hai người chính thức là bạn của nhau."

Linh hồn của Trang Văn bị Cánh Bướm tra tấn tàn phá đã được sửa chữa, khí tức tỏa ra từ điện thờ lập tức suy yếu, rõ ràng là một điện thờ level 3, nhưng dị thường mà nó thể hiện còn không bằng điện thờ level 1 của Hàn Phi.

Trang Văn đã lấy lại lý trí sẽ không còn tùy tiện nổi điên nữa, ít nhất sẽ không vô tình không cẩn thận mà giết chết Hàn Phi.

Trang Văn và Gương Thần cùng nhau ra tay, đến khi Hàn Phi và những người khác lên đến tầng sáu, Chín Ngón đã bị cắt đến chỉ còn lại một đầu lâu.

Oán niệm cỡ lớn nằm trong tay hai vị hận ý, cũng chỉ giống như một con rối đồ chơi có in hình mặt người.

"Đừng vội giết gã." Hàn Phi ngăn cản Gương Thần, hắn bắt đầu đi lang thang xung quanh khu vực đồ gia dụng theo chỉ dẫn của điện thờ, cuối cùng trên kệ hàng có bày vật phẩm giảm giá khuyến mại tìm thấy một linh đàn cũ nát.

Mở linh đàn ra, tiếng khóc vang lên ở tầng sáu, Hàn Phi nhìn cậu bé trong linh đàn thở dài nhẹ nhõm.

Hắn bất giác ôm chầm lấy linh đàn, lại sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn ôm Khóc một cái.

Những điều này không phải là hắn giả vờ, hắn là thực sự rất lo lắng cho Khóc.

Đứa trẻ vẫn còn đang khóc được Hàn Phi mang ra khỏi linh đàn, nỗi tuyệt vọng xung quanh hắn bị bóp méo.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý, độ thân thiện của oán niệm đặc biệt cỡ trung Khóc: +20! Cậu bé đã coi bạn là người thân thiết nhất, vô cùng tin tưởng bạn, hi vọng bạn sẽ không phụ sự tin tưởng này."

Bố của Khóc chính là hung thủ đã giết chết cậu bé, từ trước đến nay cậu vẫn luôn rất sợ bố, sống trong nỗi sợ hãi và tuyệt vọng vô bờ. Lần này cũng như vậy, sau khi Khóc đưa được mọi người ra ngoài, một mình ở lại bách hóa thương mại, lại chìm vào trong bóng tối một lần nữa.

Tuyệt vọng ăn mòn trái tim cậu, cùng một hoàn cảnh nhưng kết quả lại hoàn toàn khác nhau, thời điểm Hàn Phi mở linh đàn ra, đứa trẻ này đã khóc thật sự, chỉ có điều những giọt nước mắt lần này lại mang một ý nghĩa hoàn toàn khác với những giọt nước mắt thường ngày.

Một người đàn ông đêm hôm khuya khoắt ôm một đứa trẻ từ trong linh đàn ra, trông hơi đáng sợ, nhưng những quỷ quái xung quanh đều cảm thấy rất cảm động.

Nắm lấy bàn tay của Khóc, Hàn Phi bước đến bên Chín Ngón.

Hắn vốn muốn để Khóc tự mình trả thù, nhưng Khóc lại nói với hắn rằng sau khi nữ streamer mặc váy đỏ phát hiện ra Mười Ngón đã trở nên suy yếu, cô ấy đi theo bọn chúng, cùng rời khỏi bách hóa thương mại rồi.

Đối phương dường như đã tìm thấy một thứ gì đó rất quan trọng trong trung tâm thương mại, để lấy được nó, cô ấy đã không ngần ngại để mình bị tình nghi.

"Váy đỏ có lẽ sẽ đợi chúng ta." Bây giờ nói những chuyện này cũng không có ý nghĩa gì nữa, Hàn Phi lấy dao tái sinh ra, đi tới trước đầu lâu của Chín Ngón, hắn hy vọng có thể lấy được thông tin hữu ích từ miệng gã, nhưng gã chỉ biết Mười Ngón hình như đã chạy trốn về hướng bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Từ miệng Chín Ngón không thể lấy thêm được thông tin gì, Hàn Phi cảm thấy đối phương thà chết chứ không chịu khuất phục, vì vậy chuẩn bị thỏa mãn cho gã.

Cả nhóm mang cơ thể tàn tích của Chín Ngón đến trước điện thờ dưới tầng hầm, lần đầu tiên Hàn Phi sử dụng năng lực đặc biệt của điện thờ —— Giao dịch linh hồn.

Tấm vải đen rơi xuống, cửa thần mở ra, cán cân của mắt phải Gương Thần chậm rãi lắc lư, sau đó ngọn lửa tham dục nuốt chửng Chín Ngón.

"Năng lực đặc biệt của điện thờ level 3 giao dịch linh hồn đã được kích hoạt thành công, vui lòng chọn một trong ba tùy chọn sau."

"Một ngón tay (hàng hóa rank F): Ngón tay này ẩn chứa sát ý và oán niệm, có thể nâng cao thực lực của oán niệm cỡ vừa, nhưng sẽ khiến nó bị sát ý ảnh hưởng, có xác suất mất đi lý trí."

"Kinh nghiệm: một số giá trị kinh nghiệm."

"Âm đức: Âm đức +5."

Hàn Phi nhìn bảng thuộc tính, trước tiên hắn loại trừ âm đức, thuộc tính có thể nâng cao ở dương gian không nên lãng phí tài nguyên của âm gian.

"Ngón tay có thể cải thiện thực lực của oán niệm cỡ trung, bên cạnh mình quả thực có rất nhiều oán niệm cỡ trung, chẳng hạn như Khóc và Huỳnh Long, nhưng ngón tay này lại có tác dụng phụ, nói không chừng còn có thể bị Mười Ngón may mắn sống sót cảm nhận được."

Hàn Phi suy nghĩ một chút, lựa chọn kinh nghiệm, hắn muốn xem oán niệm cỡ lớn có thể mang đến cho hắn bao nhiêu kinh nghiệm.

Ngọn lửa tham dục cùng với Chín Ngón biến mất, dưới sự nhắc nhở của hệ thống, Hàn Phi phát hiện giá trị kinh nghiệm của mình đã tăng lên một phần, đại khái tương đương với kinh nghiệm của nửa nhiệm vụ rank F.

“Mình muốn nâng cấp từ level 19 lên level 20, đại khái cần khoảng chín nhiệm vụ rank F, cũng có nghĩa là nếu mình không làm nhiệm vụ, mà chỉ dựa vào điện thờ, cần phải hiến tế mười tám oán niệm cỡ lớn để lên level?” Hàn Phi muốn đá văng điện thờ trước mặt đi, nhưng nghĩ đến việc bên trong điện thờ là tượng thần của chính mình, hắn chỉ đành từ bỏ.

“Chỉ vì mình lựa chọn mở cả hai mặt của hộp đen cùng một lúc, nên việc lên level khó đến vậy sao? Chẳng lẽ kinh nghiệm cần để mình lên level gấp đôi với Phó Sinh lúc trước?”

Hàn Phi luôn cảm thấy rằng tình trạng lên level của Phó Sinh khác với của mình, nhưng hắn lại không có bằng chứng.

“Chờ lần sau lại tìm được mảnh vụn ký ức của Phó Sinh, mình nhất định phải hỏi rõ ràng, không thể để cho ông ta lại lặng lẽ biến mất nữa.”

Không vội offline, bởi vì Hàn Phi đã tính toán thời gian, tuy rằng trong thế giới ký ức đã trôi qua được mấy ngày, nhưng ở trong thế giới tầng sâu thời gian chưa trôi qua được bao lâu.

Thế giới ký ức là nơi ngưng đọng của suy nghĩ, là nơi dòng chảy của thời gian khác với thế giới tầng sâu, giống như một chiếc lồng thời gian không ngừng luân chuyển.

Dẫn những người hàng xóm đi tìm khắp các ngóc ngách của trung tâm thương mại, chỉ cần Hàn Phi tìm được hàng hóa có thể nâng cao thực lực của hàng xóm, liền lập tức giao cho đối phương.

Trước kia khu trung tâm thương mại này chỉ dùng để cung cấp cho Mười Ngón, bây giờ Hàn Phi đã chia sẽ nó cho tất cả những người hàng xóm.

Oán linh, âm khí, trăm loại người giấy và tiền giấy đủ các kiểu, những thứ này Hàn Phi dù sao cũng không dùng được, chi bằng để hàng xóm lấy đi nâng cao thực lực.

“Nhất định phải bình tĩnh, không thể quen với việc mua sắm trong siêu thị như thế này ở âm gian, đến dương gian mà không thay đổi được thì phiền phức lắm.”

Vốn dĩ Hàn Phi còn muốn chọn thêm một lúc nữa, nhưng Haha, người lưu lại canh giữ ở trong tòa nhà chết chóc, đột nhiên gửi tin nhắn trong nhóm hỗ trợ.

"Có một vài người đi vào tòa nhà chết chóc, giống như du hồn, nhưng lại giống như những thứ khác, bọn họ dường như là đi ra từ căn phòng nơi Cánh Bướm chết."

Trước khi lấy được bách hóa thương mại, khu vực tòa nhà chết chóc là đại bản doanh của Hàn Phi, Haha cũng lo lắng về vấn đề này nên đã lập tức thông báo cho cư dân của tòa nhà chết chóc ở đây.

"Du hồn?" Hàn Phi nghi ngờ có người chơi khác lại bị "mộng du" đi vào.

"Không chỉ là du hồn, còn có những thứ khác. Ngoài ra, những con quái vật ở bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ lại bắt đầu không thật thà, bọn chúng dường như chuẩn bị khám phá sương mù."

"Hiểu rồi, chúng ta sẽ trở về ngay." Hiện tại bách hóa thương mại đã ổn định, chỉ cần Gương Thần ở lại đây tiếp tục canh giữ là được.

"Khóc đã cứu được, bước tiếp theo của chúng ta là bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ." Kế hoạch chung của Hàn Phi không thay đổi, hắn đang từng bước tích hợp khu vực này.

Dẫn đầu những người hàng xóm mang theo đủ loại hàng hóa, Hàn Phi đang định bước ra khỏi trung tâm thương mại thì Gương Thần đột nhiên xuất hiện bên cạnh.

"Hàn Phi, cậu có thể giúp tôi một việc được không?"

"Việc gì vậy?"

"Cậu còn nhớ đứa trẻ chết đuối trong thế giới điện thờ không? Chính là khách hàng đầu tiên cậu gặp sau khi trở thành nhân viên bán hàng." Gương Thần nhẹ nhàng nói: "Bố của đứa trẻ chết đuối đã giết chết bố của Vương Bình An, tên hung thủ giết người đó khi giấu xác, vừa hay bị tôi và Vương Bình An nhìn thấy, chúng tôi xô xát với nhau, cuối cùng tôi đã lỡ tay giết chết người đàn ông đó."

Hàn Phi vẫn còn nhớ sự việc này, đây là tình tiết đầu tiên được kích hoạt sau khi hắn tiến vào thế giới ký ức.

"Trong hiện thực là Vương Bình An đã nhận tội thay tôi, sau khi người bố chết cậu ấy đã trở nên điên loạn cực đoan, cảnh sát tìm đến nhà và nhận định cậu ấy chính là hung thủ. Vốn dĩ tôi có thể nói ra sự thật, nhưng trên đường đến đồn cảnh sát, tôi đã bị đám côn đồ ở quận Tây Thành bắt được, sau đó tôi hoàn toàn chìm vào trong bóng tối, một lòng một dạ chỉ nghĩ đến việc trả thù."

"Ý ông là Vương Bình An bây giờ có khả năng vẫn còn sống?"

"Rất có khả năng." Gương Thần gật đầu: "Nếu cậu có cơ hội gặp được cậu ấy, xin hãy giúp cậu ấy giải oan."

"Được, tôi sẽ giúp cậu ấy." Hàn Phi rời khỏi bách hóa thương mại cùng những người hàng xóm của mình, bọn họ thuận lợi quay trở lại tòa nhà chết chóc dọc theo con hẻm được đánh dấu trên bản đồ của Phó Sinh.

Đi tìm Haha, Hàn Phi hỏi cụ thể chi tiết những chuyện đã xảy ra ở tòa nhà chết chóc.

"Có thể chắc chắn rằng có du hồn đã vào tòa nhà chết chóc, nhưng ngoài du hồn ra còn có một số thứ rất kỳ lạ." Haha chỉ vào căn phòng nơi có tủ quần áo của Cánh Bướm: "Chúng tôi vừa mới dọn dẹp khu vực tòa nhà chết chóc trước đó, phụ cận gần như không có quỷ quái gì, những du hồn và những thứ kỳ lạ đó sau khi chạy ra khỏi tủ quần áo thì trực tiếp lao thẳng vào trong sương mù."

"Nhưng tôi không cảm nhận được sự tồn tại của bọn họ trong sương mù, chẳng lẽ bọn họ đã chạy đến những khu vực khác rồi sao?"

"Gần chúng ta nhất là bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, tôi đoán có lẽ bọn họ đã chạy đến đó rồi." Haha xòe hai tay ra: "Không biết tại sao, tất cả những du hồn mới đến đây đều có vẻ rất phấn khích, tôi cảm thấy không thể tin được, một thành phố bị bao phủ bởi bóng tối như thế này thì có gì mà phấn khích như thế chứ?"

“Có lẽ bọn họ có một sự yêu thích đối với điều này.”

Hàn Phi nhờ hàng xóm kiểm tra xung quanh bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ và khu vực tòa nhà chết chóc, nếu cứu được thì nhất định phải cứu những du hồn đó.

Có thể làm Hàn Phi cũng đã làm rồi, hắn hiện tại thật sự không thể gắng gượng được nữa, nhiệm vụ kế thừa điện thờ với mức độ nguy hiểm cao nhất đã hoàn toàn rút cạn kiệt sức lực của hắn.

Sau khi giao phó xong với những người hàng xóm, Hàn Phi tìm một căn phòng an toàn, lựa chọn thoát khỏi trò chơi.

Sắc máu dần dần cô đọng thế giới, Hàn Phi có thể nhìn thấy phía chân trời có một vùng biển máu đang lao về phía tòa nhà chết chóc.

“Tôi…..”

Một giọng nói vang lên từ phía sau, người đàn ông máu bám phía sau lưng hắn vẫn chỉ nói ra một từ.

Ý thức bị kéo xa, Hàn Phi mở hai mắt ra.

Hắn muốn cởi mũ bảo hiểm trò chơi, nhưng lại phát hiện cơ thể không còn chút sức lực nào, đó không phải là suy kiệt về thể chất mà là cảm giác kiệt quệ về tinh thần.

Nằm trong máy trò chơi, Hàn Phi trực tiếp hôn mê.

Cũng không biết hôn mê bao lâu, hắn cảm thấy toàn thân đau đớn từ khắp nơi truyền đến, cố gắng di chuyển cơ thể, cởi mũ bảo hiểm trò chơi ra.

“Cơ thể mình đã cường tráng hơn rất nhiều so với người bình thường, nhưng cho dù như vậy, vẫn có chút không chịu nổi.”

Xương cốt sắp rã rời, Hàn Phi không biết tại sao lại mệt mỏi như vậy, giống như bị bóng đè trên giường suốt một tháng vậy.

Miệng lưỡi khô khốc, Hàn Phi trèo ra khỏi máy chơi game uống một ngụm nước lớn, tiện thể bò đến tủ lạnh, lấy thịt hộp trong tủ lạnh ra ăn.

Sau khi đã ăn rất nhiều thịt, Hàn Phi cảm thấy lấy lại được chút sức lực, đầu cũng không đau lắm nữa.

“Dư âm của nhiệm vụ kế thừa điện thờ này thực sự khá lớn.”

Ánh nắng chiếu vào nhà qua rèm cửa, bây giờ đã là buổi trưa.

Hàn Phi nhìn những hộp thịt đóng hộp bày la liệt trên sàn nhà, hắn khẽ liếm môi: “Sao bây giờ mình lại thích ăn thịt đến vậy, chẳng lẽ là do Từ Cầm hay sao? Nhưng những loại thịt không chứa nguyền rủa này, khi ăn cứ cảm thấy chưa đủ vị.”

Chương 482: Lại trùng phùng với Vương Bình An

Sức ăn nhiều hơn, thích ăn thịt, Hàn Phi nhìn tủ lạnh đã trống không, sờ sờ bụng mình: "Các diễn viên khác đều phải giữ dáng, nhưng tại sao mình lại không thể tăng cân được vậy?"

Kể từ sau khi chơi trò chơi hệ chữa trị, tố chất cơ thể và tinh thần của Hàn Phi đều được cải thiện về mọi mặt, trước đây hắn chán nản uể oải, bây giờ đến tội phạm sát nhân gặp hắn cũng phải tạm tránh mặt, hắn cảm thấy mình đã thực sự thay đổi rất nhiều.

"Thích ăn thịt, nhất là sau khi mệt mỏi, ăn nhiều thịt mới có thể làm cho mình cảm thấy thư thái, đây có khả năng là thiên phú của đồ tể nửa đêm đang ảnh hưởng…"

Hàn Phi yên lặng đứng lên, nếu như đúng là như vậy, hắn càng phải duy trì một trái tim bình tĩnh, bằng không nếu như bị tuyệt vọng ở thế giới tầng sâu làm nhiễm bẩn, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc lâu, Hàn Phi lấy điện thoại di động ra, gọi cho Lệ Tuyết.

"Sao đột nhiên lại nhớ tới mà gọi điện thoại cho chị vậy?"

"Có thể giúp em tìm một người được không?"

"Câu này của em hình như mấy hôm trước chị vừa nghe qua, nói đi, em muốn tìm ai?"

"Anh ấy tên là Vương Bình An, từng làm người giao đồ ăn, bị thiểu năng trí tuệ, khoảng 20 tuổi bị cảnh sát bắt đi vì tội ngộ sát." Hàn Phi không quên lời dặn dò của Gương Thần, điều đầu tiên hắn làm sau khi hồi phục là đi tìm Vương Bình An.

"Nếu đã có tiền án, vậy sẽ rất dễ tìm ra." Lệ Tuyết cúp điện thoại, chưa bao lâu đã gọi lại: "Người đã tìm được rồi, có điều

hiện tại đã ra tù, hình như anh ta đã tìm được một công việc mới dưới sự giúp đỡ của nhóm phúc lợi xã hội, em có thể đến vườn bách thú Tân Hỗ trong khu phố cổ tìm xem."

"Vườn bách thú?" Hàn Phi ghi lại địa chỉ.

"Người này cũng liên quan đến Cánh Bướm à? Hình như em đang rất vội?" Lệ Tuyết là cảnh sát hình sự, cô cảm giác được có gì đó không ổn từ trong giọng điệu của Hàn Phi.

"Anh ấy không liên quan gì đến Cánh Bướm, nhưng anh ấy đã cứu cả một thế giới."

Hàn Phi tắm rửa sơ qua, sau đó thay một bộ quần áo chỉnh tề, vội vàng bắt xe đến vườn bách thú Tân Hỗ.

Ở thời buổi công nghệ phát triển như vũ bão, công nghệ ảo có thể mô phỏng mọi thứ, việc ngắm cá voi bên biển băng, hay bay cùng đàn chim trên mây đều có thể dễ dàng đạt được, nên loại vườn bách thú cổ lỗ sĩ đã có phần sa sút.

Bản thân diện tích vườn bách thú của khu phố cổ cũng không quá lớn, nhưng nếu không được chính quyền thành phố cấp tiền hàng năm, cộng thêm sự giúp đỡ của những người có lòng tốt trên mạng thì vườn bách thú này căn bản không thể tồn tại được đến bây giờ.

Hàn Phi mua vé vào cổng, bên trong có rất ít khách du lịch, nhưng nhìn rất sạch sẽ, không có mùi gì đặc biệt trong không khí, nhân viên cũng không hề lười biếng, luôn dọn dẹp cẩn thận.

"Xin hỏi anh có biết Vương Bình An không?" Hàn Phi tìm thấy một nhân viên mặc đồng phục trong công viên.

"Vương Bình An?" Nhân viên hơi kinh ngạc nhìn Hàn Phi: "Anh tìm anh ấy làm gì? Anh là người nhà của anh ấy à?

"Tôi có một số chuyện muốn nói với anh ấy."

"Được, vậy anh đi theo tôi." Nhân viên dẫn Hàn Phi đến khu triển lãm khỉ lông vàng, anh ta hét lên về phía núi khỉ: "Bình An! Có người tìm anh!"

Hàn Phi cũng nhìn về phía núi khỉ, một người đàn ông trung niên mặc đồng phục nhân viên vườn bách thú đang dọn dẹp nơi đó, những con khỉ bên cạnh đều ngoan ngoãn nhìn anh, thỉnh thoảng ngồi xổm trên vai hoặc vòng qua cổ anh để được ôm, cảnh này là vô cùng hài hòa, giống như một bức tranh vậy.

Nghe thấy có người gọi mình, người đàn ông trung niên và con khỉ bên cạnh cùng quay đầu lại.

Khuôn mặt của người đàn ông không khác mấy so với trong thế giới ký ức, chỉ là đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Anh nhìn thấy Hàn Phi, khóe miệng hơi nhếch lên nở nụ cười đắc ý, vui vẻ chạy tới, không ngừng kêu to: "Anh! Anh!"

"Anh đừng bận tâm, trí tuệ của anh ấy có chút vấn đề, nhìn thấy ai cũng đều gọi là anh, có vẻ như sau khi bố anh ấy qua đời, đây là cái tên xưng hô duy nhất còn sót lại trong tâm trí." Nhân viên bên cạnh Hàn Phi hơi bất lực, sau khi đợi Vương Bình An chạy tới, anh ta nắm lấy tay Vương Bình An, như thể đang dạy một đứa trẻ nói: "Anh lớn hơn người ta 20 tuổi, cậu ấy nhỏ tuổi hơn anh, người nhỏ tuổi hơn anh thì gọi là em, vậy nên anh phải gọi cậu ấy là gì?"

"Anh!"

Vương Bình An nhìn thấy Hàn Phi thì rất vui, luôn cười toe toét, anh ấy còn liên tục ra hiệu với hắn: "Anh, anh trông giống như diễn viên trên TV vậy!"

"Người nhỏ tuổi hơn anh thì gọi là em, anh phải gọi cậu ấy là em mới đúng."

Người nhân viên còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị Hàn Phi cản lại: "Anh ấy không gọi sai. Ngoài bố ra, người duy nhất mà anh ấy tin tưởng nhất chính là người anh trai đó."

"Không sai ấy hả?" Người nhân viên nghiêm túc nhìn Hàn Phi, anh ta nghĩ tốt hơn hết không nên quấy rầy hai người bọn họ.

Hàn Phi và Vương Bình An đi dạo cùng nhau trong công viên, ánh nắng chiếu lên trên người, những động vật kia dường

như có quan hệ rất tốt với anh ấy, hươu cao cổ sẽ chủ động cúi đầu xuống và dùng lưỡi liếm vào mặt, con cáo nhìn thấy anh ấy đi đến thì sẽ nhảy tưng tưng từ trái qua phải, vừa phấn khích, vừa vui vẻ, con voi âm thầm dùng mũi xốc nước lên đầu anh ấy, sau khi làm xong, còn ở trong lồng đi cùng anh ấy về phía trước.

Mọi thứ ở đây thật hài hòa và đẹp đẽ, khiến người ta có chút lưu luyến không muốn rời đi.

Hàn Phi không nói chuyện, Vương Bình An cũng rất yên lặng đi theo bên cạnh hắn, lẳng lặng đi về phía trước.

Vào thời điểm này, bọn họ dường như đều không cảm thấy đối phương là một người xa lạ.

"Bình An, anh trai không đến cứu anh, anh có trách anh ấy không?" Ánh chiều tà buông xuống, Hàn Phi vẫn là hỏi ra câu hỏi đó.

Vương Bình An dường như đã quên mất những chuyện đó, anh cười một cách ngốc nghếch lắc lắc đầu.

"Anh trai anh thật ra muốn giúp anh nhận tội, nhưng trên đường đến đồn cảnh sát đã xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, đây cũng trở thành một điều hối tiếc của anh ấy."

Trên đường đến đây Hàn Phi đã hỏi chi tiết Lệ Tuyết về trường hợp của Vương Bình An, anh ấy sống ở một huyện bên cạnh Tân Hỗ, thuộc trạng thái cực kì điên khùng, vì vậy bị giam một thời gian.

Nhưng chẳng bao lâu, cảnh sát đã tìm thấy một số xác chết gần hạ lưu sông, sau khi điều tra thì phát hiện ra tất cả những xác chết đó đều là nạn nhân của người bị Vương Bình An giết chết, do đó Vương Bình An không chỉ là tự vệ quá mức dẫn đến chết người, mà còn là tranh đấu giành lấy chính nghĩa.

Sau đó, cảnh sát xem xét thấy bản thân Vương Bình An bị thiểu năng trí tuệ bẩm sinh, người giám hộ duy nhất lại đã chết, cuối cùng người ta quyết định tạm thời gửi anh đến bệnh viện tâm thần huyện để cách ly điều trị.

Sau khi Vương Bình An bình tĩnh trở lại, bọn họ bắt đầu hóa giải các khúc mắc của vụ án, và giúp anh ấy trở lại xã hội.

Sau khi đi qua đi lại trong nhiều năm, cuối cùng Vương Bình An cũng được gửi đến vườn bách thú ở khu phố cổ của thành phố Tân Hỗ, bắt đầu là một người dọn dẹp và dần trở thành người trông coi vườn thú được yêu thích nhất, rất nhiều động vật khó chăm sóc chỉ cần gặp anh thì sẽ trở nên nghe lời hơn.

Sau khi đến vườn bách thú, Vương Bình An không còn nổi điên nữa, anh ấy rất yêu thích công việc này và đã làm nó cho đến tận bây giờ.

So với chủ nhân điện thờ không thể nhắc đến trong thế giới tầng sâu, Vương Bình An chắc chắn là người may mắn, bọn họ đã từng sát cánh bên nhau, nhưng số phận lại khiến bọn họ đi vào hai con đường hoàn toàn khác.

“Anh, anh!” Vương Bình An dường như đột nhiên nhớ tới một chuyện rất quan trọng: “Em phải đi cho khỉ ăn rồi.”

“Đi đi, sau này tôi sẽ thường xuyên đến thăm anh, đây là số điện thoại di động của tôi, nếu anh gặp bất cứ khó khăn gì đều có thể liên lạc.” Hàn Phi nhập số điện thoại của mình vào điện thoại di động của Vương Bình An.

“Được ạ.” Vương Bình An lo lắng cho bầy khỉ vội vàng chạy về phía trước, nhưng giữa đường lại đột ngột dừng lại: “Anh! Hình như tối hôm qua em nằm mơ thấy anh! Thật đấy!”

“Tôi biết rồi, anh mau cho bầy khỉ ăn đi.” Hàn Phi nhìn Vương Bình An, hắn rất muốn lộ ra một nụ cười.

“Được ạ.” Vương Bình An vừa chạy về phía trước, vừa nhìn Hàn Phi cười một cách ngốc nghếch : “Anh! Trông anh thật giống diễn viên trên TV! Lần sau anh nhớ tới vào thứ bảy, có voi biểu diễn đấy!”

Ánh tà dương chiếu vào Vương Bình An, anh rõ ràng bình thường như vậy, nhưng còn chói mắt hơn cả vị thần trong điện thờ.

Gió thổi qua tóc Hàn Phi, hắn chậm rãi đi về phía cuối hoàng hôn.

“Thế giới này quả thực rất tồi tệ, nhưng cũng có quá nhiều điều tốt đẹp, có lẽ vì mọi người, mà mình nên bảo vệ cánh cửa vào thế giới tầng sâu.”

Chương 483: Bộ phim thứ ba của Hàn Phi

Sau khi rời khỏi vườn bách thú, Hàn Phi lại nhận được một cuộc gọi khác từ Lệ Tuyết, cô ấy không tìm thấy thông tin gì liên quan đến chủ nhân điện thờ, có điều bọn họ lại tìm thấy ông chủ Cốc.

Người đó là một trùm trong huyện, sau đó biến mất một cách bất ngờ, có điều quỹ từ thiện do đối phương lúc còn sống lập ra lại vẫn được giữ gìn, bây giờ nó đã lớn mạnh gấp nhiều lần, trở thành một tổ chức từ thiện khá có tiếng ở Tân Hỗ.

Để cắt đứt gốc rễ của ông chủ Cốc, Hàn Phi lại hỏi thăm chi tiết về tổ chức từ thiện đó, kết quả hắn đã có một phát hiện thậm chí còn đáng kinh ngạc hơn.

Sau cái chết của ông chủ Cốc, quỹ từ thiện rất nhanh bị giải tán do không đủ kinh phí, chính Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã bỏ ra một khoản tiền lớn, nên mới giúp nó vượt qua được cửa ải khó khăn này.

Nhưng từ lúc đó đến nay, quỹ từ thiện vốn thuộc về ông chủ Cốc lại trực thuộc Vĩnh Sinh Pharmaceutical, những năm nay bọn họ đã hết lòng giúp đỡ trẻ em mồ côi và khuyết tật, đồng thời triển khai nhiều dự án y tế chữa bệnh cho trẻ em mắc bệnh tâm thần và các dự án y tế cho các khiếm khuyết não bẩm sinh, những dự án này hầu hết đều có sự hợp tác của các bệnh viện tư nhân do Vĩnh Sinh Pharmaceutical xây dựng.

Trong đó điều khiến Hàn Phi ngạc nhiên nhất là quỹ từ thiện còn có sự liên hệ với bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ tư nhân do Vĩnh Sinh Pharmaceutical xây dựng, rất nhiều trẻ mồ côi khuyết tật đã được điều trị và phục hồi thể chất miễn phí tại bệnh viện này.

“Lệ Tuyết, ai là người phụ trách tổ chức từ thiện của bọn họ?” Bệnh viện tư nhân của Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã bị

bỏ hoang, tất cả các tài liệu đã bị phá hủy, nếu muốn tìm ra bí mật, có lẽ chỉ có thể xem xét lấy nó từ các góc độ khác.

"Em muốn làm gì?"

"Em muốn quyên góp một khoản tiền, xem xem bọn họ rốt cuộc sử dụng khoản tiền này như thế nào." Vì để điều tra một số chuyện, Hàn Phi quyết định chi "một ít" tiền, nếu như đối phương thực sự dùng tiền vào việc tốt, vậy thì hắn cũng sẽ có thêm âm đức, có thể dùng để nâng cấp điện thờ. Giả sử nếu như âm đức không có gì thay đổi, nghĩa là đằng sau quỹ từ thiện này nhất định có điều gì đó khuất tất, nói không chừng là đang làm một số việc mờ ám choVĩnh Sinh Pharmaceutical.

"Tên của người tổng phụ trách họ Khổng, tên là Khổng Đống Lương, có điều anh ta chắc rất bận, nếu em quyên góp số tiền ít, có thể sẽ không gặp được anh ta đâu." Lệ Tuyết cũng nói rất rõ trên điện thoại: "Chị khuyên em tốt hơn đừng sử dụng phương pháp này."

"Không sao, tiền của em không dễ lấy như vậy đâu." Sau khi sở hữu điện thờ level 3 giao dịch linh hồn, Hàn Phi luôn thấy trong lòng có một cảm giác kỳ quái, chỉ cần người khác lấy đồ của mình hoặc có quan hệ gì đó với hắn, đều sẽ bị âm thầm ảnh hưởng nhỏ.

Hàn Phi cũng muốn thử xem liệu đây có phải là ảo giác của chính mình hay không, cho nên mới đưa ra quyết định này.

Dù sao hắn cũng phải dựa vào quyên góp để tăng thêm âm đức, chi bằng chọn tổ chức này, biết đâu lại có thu hoạch bất ngờ.

Cúp điện thoại, Hàn Phi cảm thấy rất kỳ lạ, cảnh sát không tra được bất kì thông tin nào của chủ nhân điện thờ, hắn cho tới bây giờ cũng không biết tên thật của anh ta là gì, như thể tên của đối phương thực sự là không thể nhắc đến vậy.

"Chẳng lẽ không thể nhắc đến trong thế giới tầng sâu, đến họ tên trong hiên thực cũng sẽ biến mất hay sao?"

Nghĩ lại, hình như Phó Sinh cũng tương tự, người ta chỉ biết đến chủ tịch của Vĩnh Sinh Pharmaceutical mà không biết chủ tịch còn có một người anh trai.

Mặt trời xuống núi, đèn đường đã bật, khi Hàn Phi chuẩn bị về nhà thì bất ngờ nhận được điện thoại của đạo diễn Trương.

Việc quay phim đã kết thúc, Hàn Phi vốn muốn giả vờ như không nhìn thấy, nhưng nghĩ sau này vẫn có thể phải làm việc với ông ấy, do dự một chút cuối cùng vẫn bắt máy.

"Haizzz, chứng sợ xã hội nghe điện thoại đúng là phiền phức, còn phải trải qua nhiều tầng trò chơi tâm lý."

Ngay khi bấm nút trả lời, giọng của đạo diễn Trương từ trong điện thoại vang lên: "Hàn Phi, có phải cậu với Bạch Hiển có mâu thuẫn gì không?"

"Không có ạ." Hàn Phi hơi ngạc nhiên.

"Thế sao cậu ấy vừa nghe sẽ tham dự sự kiện cùng với cậu, liền đặt ngay vé máy bay trong đêm chuẩn bị ra nước ngoài?" Đạo diễn Trương nghiêm túc nói: "Hai người các cậu đều là diễn viên mà anh đánh giá cao nhất, có mâu thuẫn gì chúng ta hãy cùng nói rõ ràng với nhau."

"Em với anh Bạch có quan hệ rất tốt, mấy ngày trước chúng em còn cùng nhau hành hiệp chính nghĩa cơ mà, cuối cùng chính anh Bạch là người đã đưa em về nhà."

"Cậu có chắc là không có chuyện không vui gì xảy ra giữa hai người không? Bạch Hiển bây giờ vì để tránh mặt cậu, đến số điện thoại di động và điện thoại cũng thay đổi rồi, hôm qua anh còn tưởng tên tiểu tử này di dân rồi cơ." 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》 của đạo diễn Trương còn chưa công chiếu, nếu như nam diễn viên chính và nam diễn viên phụ số 1 phát sinh mâu thuẫn, thì có thể ảnh hưởng đến doanh thu phòng vé.

"Chuyện không vui?" Hàn Phi suy nghĩ hồi lâu, đại khái cũng hiểu ra nguyên nhân: "Đạo diễn Trương, em biết chuyện gì rồi."

"Cậu nói cho anh biết, anh sẽ giúp cậu tìm Bạch Hiển, hóa giải mâu thuẫn giữa hai người, cậu ấy có lẽ vẫn phải nể mặt anh." Đạo diễn Trương rất tự tin.

“Chuyện là như thế này, vào buổi tối hôm tham gia sự kiện, anh Bạch đã lái xe cùng em đến ngoại ô để truy đuổi hung thủ, sau đó chúng em nhìn thấy một chiếc vali trong một tòa nhà bỏ hoang. Em cảm thấy rất kỳ lạ nên đã nhờ anh Bạch cầm điện thoại quay lại toàn bộ quá trình mở vali.”

“Sau đó thì sao?”

“Kết quả chúng em mở vali ra và phát hiện một xác chết bên trong.” Khi Hàn Phi nói xong những lời này, điện thoại phía bên kia im bặt: “Đạo diễn Trương? Anh còn ở đó không?”

Một lúc lâu sau, đạo diễn Trương mới nói: “Nghe cậu nói như vậy, anh cảm thấy mình đột nhiên đã hiểu được Bạch Hiển rồi.”

“Anh hãy nghĩ về logic bên trong việc này mà xem, giả sử nếu như em không nghi ngờ bên trong có một cái xác, thì tại sao lại phải mở vali ra? Nếu như đã đoán trước được rằng có một cái xác được giấu ở trong, vậy thì sau khi nhìn thấy cái xác tại sao lại sợ hãi?” Hàn Phi cố lý luận với đạo diễn Trương.

“Hàn Phi à, là một diễn viên thể loại phim kinh dị, cậu vô cùng ưu tú, nhưng cậu phải hiểu rằng không phải ai cũng ưu tú như cậu.” Đạo diễn Trương đã có thể hình dung ra biểu cảm của Bạch Hiển lúc đó rồi: “Tối nay cậu hãy đến Bách Hương Các, ông chủ của Tinh Đồ Entertainment và Bạch Hiển cũng sẽ đến, mọi người đã vất vả quay phim rồi, bây giờ là lúc tụ tập và thư giãn thả lỏng một chút.”

“Buổi tối em sợ không có thời gian.”

“Phải cân bằng giữa làm việc và nghỉ ngơi, cậu cũng không phải là siêu nhân nên không thể lúc nào cũng căng thẳng được.” Đạo diễn Trương cười bất lực: “Các diễn viên khác anh đều sợ bọn họ không tự kỉ luật được, chỉ có cậu anh lo là quá tự kỷ luật, dẫn đến áp lực tinh thần và thể chất quá lớn. Hãy đến đi, ông chủ của Tinh Đồ Entertainment cũng muốn gặp cậu, bọn họ mặc dù là công ty giải trí hạng nhất, nhưng hiện tại đã không có nghệ sĩ nào thích hợp, ngoại trừ một ngôi sao

nâng đỡ thế nào cũng không thể trở nên nổi tiếng ra, chỉ còn lại Hạ Y Lan bình hoa nổi tiếng trong giới. Bây giờ cậu đến đó, cũng coi như là giúp người khi gặp nạn, chắc chắn có thể kiếm được một hợp đồng rất tốt."

"Hạ Y Lan?" Hàn Phi đã ở trong thế giới ký ức khá lâu, nhưng hắn vẫn không có quên người phụ nữ này.

Khi đối phương còn trẻ đã từng trải qua toàn bộ các loại điều trị trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, như thể là lấy đi khuôn mặt của ai đó, khi còn trẻ cô ta đẹp đến không thể tưởng tượng nổi, chỉ dựa nhan sắc mà vươn lên hàng ngũ tuyến đầu, đáng tiếc là sau đó không có tác phẩm, cộng thêm việc tuổi tác ngày càng lớn, nên đã trượt xuống hạng hai.

Bây giờ cô ta rất ít nhận phim, chủ yếu tham gia các hoạt động khác nhau để duy trì độ nổi tiếng, lúc trước tại buổi liên hoan phim, Hàn Phi cũng đã từng gặp cô ta một lần.

Nếu muốn điều tra rõ về bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, thì tiếp xúc với những bệnh nhân đã từng điều trị tại bệnh viện này là cách nhanh nhất.

"Được, vậy em đến ngay."

Bắt taxi rời khỏi vườn bách thú, Hàn Phi vội vàng đi đến Bách Hương Các ở ngã ba của thành phố thông minh và thành phố cổ.

Khách sạn này chứa một loạt các tiện nghi giải trí, không chỉ mang ý nghĩa về công nghệ của thành phố thông minh, mà còn không làm mất đi hơi thở độc đáo của Tân Hỗ cũ.

Báo danh xong, người phục vụ đưa Hàn Phi đến phòng riêng tầng trên cùng.

Ông chủ của Tinh Đồ Entertainment rất coi trọng buổi gặp mặt riêng tư này với đạo diễn Trương, chi rất nhiều tiền bao phòng riêng lớn nhất, bên trong không chỉ có thể ăn uống, mà còn có ngăn riêng và nhiều tiện nghi giải trí khác nhau, muốn giải trí thế nào cũng đều được.

Vừa mở cửa, tiếng nhạc và tiếng hát đã truyền ra, có thể thấy hiệu quả cách âm của phòng riêng này rất tuyệt vời, dù tiếng ồn bên trong ra sao thì bên ngoài cũng không thể nghe thấy.

"Hàn Phi đến rồi!" Đạo diễn Trương ra hiệu để Hàn Phi đi đến: "Lý tổng, không ngoa khi nói rằng anh chàng này là diễn viên trẻ xuất sắc nhất mà tôi gặp trong mười năm qua."

Về phần Hàn Phi, đạo diễn Trương không hề keo kiệt lời tán dương của mình, bởi vì ông ấy có khen đến đâu cũng không hề là quá: "Trên tầng bốn cao đến như vậy, ngay cả diễn viên đóng thế cũng cảm thấy nguy hiểm, vậy mà cậu ấy xoa một cái, liền nhảy thẳng xuống, cảm xúc và kĩ năng diễn xuất vào thời khắc đó hoàn toàn bùng nổ! Anh có thể đến xem Tiểu thuyết gia huyền nghi, kể từ lúc cậu ấy đứng trên ban công, nó đã được định sẵn là một cảnh quay kinh điển."

Thân hình Lý tổng không cao, là một người đàn ông trung niên chín chắn, râu ria xồm xoàm, ăn mặc rất chỉnh tề, thấy Hàn Phi đi tới thì chủ động đứng dậy bắt tay hắn.

Trong mắt hầu hết các ông chủ công ty giải trí, diễn viên chỉ là công cụ, muốn cho bạn nổi tiếng thì có thể nổi tiếng, không muốn để bạn nổi tiếng thì bất cứ lúc nào cũng có thể làm xấu hình ảnh của bạn, rất ít người chân thành được như Lý tổng, có điều từ đây có thể thấy được tình hình nội bộ của Tinh Đồ Entertainment quả thực không mấy lạc quan.

"Từ 《Hoa Song Sinh》 đến 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》, cậu thực sự là diễn viên tiến bộ nhanh nhất mà tôi từng thấy." Lý tổng rất nhiệt tình, Hàn Phi cũng nở một nụ cười chuyên nghiệp.

Bước tới bàn ăn, Hàn Phi nhìn thấy Bạch Hiển liền đi tới, hắn ngồi xuống bên cạnh anh ấy: "Anh Bạch, điện thoại mới rất đẹp đấy."

"Người anh em, cậu hãy buông tha cho ông anh già này đi, hiện tại anh chỉ cần nhắm mắt lại là thấy cảnh tượng đó, đến bây giờ đến thịt còn không dám ăn, trong bụng toàn là nước

chua.” Bạch Hiển đang cầm ly rượu, bề ngoài vô cùng nho nhã, nhưng nội tâm lại vô cùng hoảng loạn.

“Làm gì đến mức đấy, thi thể đó còn khá nguyên vẹn mà.”

“Có nghĩa là cậu còn nhìn thấy cả không nguyên vẹn nữa sao?”

“Tất cả những hình dạng mà anh có thể nghĩ đến, em đều đã từng nhìn thấy.” Hàn Phi vẫn còn hơi sợ xã hội, hắn không thích ở chỗ đông người, cho nên bây giờ chỉ có thể cùng Bạch Hiển nói chuyện phiếm: “Rốt cuộc là đạo diễn Trương gọi cho chúng ta đến đây để làm gì?”

“Tinh Đồ Entertainment muốn hợp tác với đạo diễn Trương, đặt số phận của công ty vào bộ phim tiếp theo. Haiz, bọn họ tốt xấu gì cũng là công ty giải trí lâu đời, thật đáng tiếc bây giờ lại rơi vào bước đường này.” Bạch Hiển lặng lẽ chỉ vào một phòng giải trí và ghế ngồi bên cạnh: “Thấy mấy người trẻ đó không? Tinh Đồ luôn đẩy bọn họ lên, nhưng bùn nhão thì không thể trát được lên tường, diễn xuất không có gì đặc biệt, mà tính khí thì lại khá cao.”

Những lời này chỉ có Bạch Hiển lão tiền bối mới có thể nói, anh ấy đã mấy lần được đề cử nam diễn viên chính xuất sắc nhất, danh tiếng sắp lên tuyến nhất rồi.

“Em nhớ Tinh Đồ cũng đã từng có diễn viên tuyến một trước đây, không phải sao?”

“Diễn viên có thực lực thực sự đã rời đi sau khi hết hạn hợp đồng rồi, anh cảm thấy bây giờ bọn họ muốn ký hợp đồng lâu dài với cậu thông qua việc hợp tác, đến lúc đó cậu hãy chú ý một chút, không phải là cậu cần họ, nếu như giá cả ít thì đừng tùy tiện đồng ý.” Bạch Hiển là người từng trải, hiểu rất rõ những chuyện này.

“Hàn Phi, không ngờ chúng ta lại gặp nhau sớm như vậy.” Hạ Y Lan từ trên sân khấu nhỏ trong phòng riêng bước xuống, vừa rồi là cô ta đang hát.

Người phụ nữ này đã ngoài 30 tuổi nhưng từng bước đi của cô ta vẫn vô cùng cuốn hút, vẻ đẹp trường tồn với thời gian.

Ngửi thấy mùi hôi thối quen thuộc tỏa ra từ sâu trong linh hồn, Hàn Phi đã biết là ai đang tới.

Trên mặt hắn nở nụ cười, rất lịch sự chào hỏi Hạ Y Lan.

"Đừng xa lạ như vậy, bộ phim tiếp theo nói không chừng chúng ta sẽ đóng chung với nhau đấy." Hạ Y Lan rất tự nhiên ngồi bên cạnh Hàn Phi: "Tôi thực sự ngưỡng mộ hai người, 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》 mới chỉ nhìn vào tình hình vé đặt trước đã rất tốt rồi, phá kỷ lục vé đặt trước của phim huyền nghi, hai người chắc chắn sẽ rất hot."

Hạ Y Lan lấy trà trên bàn đi, thay bằng rượu: "Lý tổng muốn hợp tác với đạo diễn Trương trong bộ phim tiếp theo, nhân lúc《Tiểu thuyết gia huyền nghi》vẫn chưa hạ nhiệt, lần nữa thử thách thể loại phim huyền nghi."

"Phim huyền nghi không dễ quay như vậy, từ kịch bản đã bắt đầu phải mài giũa, bây giờ mọi người chỉ thấy nhìn vào độ hot của phim huyền nghi, mà không nghĩ xem chúng tôi đã phải bỏ ra bao nhiêu công sức để mài giũa ra một tác phẩm hay." Bạch Hiển không có đụng vào ly rượu trên bàn, còn lấy điện thoại di động ra gửi một tin nhắn cho Hàn Phi, ý đại khái là nhắc nhở duy trì sự tỉnh táo, một lát nữa đừng mơ màng mà ký vào hợp đồng.

Con người Bạch Hiển rất tốt, nhưng những lo lắng của anh ấy là không cần thiết.

Trong phòng riêng chỉ có Hàn Phi hoàn toàn có thể không để ý đến vẻ đẹp của Hạ Y Lan, hắn biết rõ khuôn mặt của cô ta làm thế nào mà có được, quan trọng hơn là hắn có thể ngửi thấy mùi hôi thối trên cơ thể cô ta.

"Về kịch bản, hai người không cần phải lo lắng, chúng tôi cũng là cải biên nó dựa trên tình huống thực tế." Lý tổng nghe thấy cuộc đối thoại giữa Bạch Hiển và Hạ Y Lan, mỉm cười bước tới: "Mấy năm trước khi công nghệ sinh học có một bước đột phá lớn, đã tạo ra một làn sóng phẫu thuật thẩm mỹ, con người không ngừng theo đuổi giới hạn của cái đẹp, lúc đó cũng có rất nhiều tổ chức giải phẫu thẩm mỹ không chính quy xuất hiện, dẫn đến phát sinh một số bi kịch."

Vốn dĩ Hàn Phi không có chút hứng thú nào với bộ phim của Lý tổng, nhưng sau khi nghe ông ấy nói những lời này, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên: "Ông muốn làm phim huyền nghi có liên quan đến phẫu thuật thẩm mỹ?"

"Đúng, nỗi sợ hãi thực sự không nhất thiết đến từ quỷ quái, phẫu thuật thẩm mỹ cũng không thể thay đổi tâm hồn của một người."

"Nếu công ty các ông muốn quay, nữ chính không phải sẽ là Hạ Y Lan đấy chứ?" Hàn Phi nhìn Hạ Y Lan.

"Hạ Y Lan trước giờ luôn là nữ chính thứ hai, lần này chúng tôi cũng muốn toàn lực giúp đỡ cô ấy, nhưng hiện tại vẫn còn thiếu vai nam chính có thể đóng cùng." Lý tổng cảm thấy Hàn Phi có hứng thú, nhưng ông ấy dường như hoàn toàn hiểu lầm hứng thú của hắn.

Hàn Phi gật gật đầu: "Nếu như đạo diễn Trương đồng ý quay, tôi cũng có thể tới giúp mọi người."

Quay phim các thứ đều chỉ là thứ yếu, Hàn Phi chủ yếu muốn điều tra chân tướng, nếu như có thể mượn danh nghĩa quay phim để giao tiếp với Hạ Y Lan, có lẽ có thể thực sự khám phá ra bí mật trong nội tâm cô ta.

Chương 484: Level 10 em đã trở thành quản lý tòa nhà

Bản thân Hàn Phi đặc biệt phản cảm với việc gia nhập công ty giải trí, Lý tổng cảm thấy là do công ty trước đối xử không tốt với hắn.

Lần này, ông ấy cố ý mời đạo diễn Trương đến đây, thứ nhất là để bàn bạc hợp tác, thứ hai là vì Hàn Phi.

Ông ấy muốn thông qua việc hợp tác để kéo gần mối quan hệ, nếu như bộ phim có thể trở thành một hit lớn, thì sẽ thuận thế kéo Hàn Phi về công ty của mình.

Trước khi bữa tiệc bắt đầu, biểu hiện của Hàn Phi vô cùng lãnh đạm, nhưng sau khi Hạ Y Lan ngồi xuống bên cạnh hắn, thì người mắc chứng sợ xã hội như hắn, lại hiển nhiên càng nói nhiều hơn.

Lý Tổng quan sát hết tất cả những điều này, liên tục ra hiệu bằng mắt cho Hạ Y Lan.

Tuy kỹ năng diễn xuất của Hạ Y Lan không tốt, nhưng EQ lại rất cao, rất tinh ý, cô ta có thể cảm nhận được Hàn Phi có vẻ rất quan tâm đến mình.

Trong buổi liên hoan phim trước đó, Hàn Phi cũng chủ động tiếp cận cô ta, tất cả đều khiến cô ta cảm thấy hắn dường như rất vui vẻ giao tiếp với mình.

Nghĩ đến đây, cô ta có chút vui vẻ, nhưng cũng có chút khinh thường, đàn ông đều giống nhau cả, dù tính tình có lạnh lùng đến đâu thì khi gặp cái đẹp vẫn sẽ xao động.

Hạ Y Lan nhiệt tình trò chuyện với Hàn Phi, nhưng có thể do hắn quá kính nghiệp, sau khi biết được bộ phim có liên quan đến phẫu thuật thẩm mỹ, không ngừng hỏi những vấn đề có liên quan đến cô ta và phẫu thuật thẩm mỹ.

Vì để không phá vỡ hình tượng của mình trong mắt Hàn Phi, Hạ Y Lan nói hết những gì mình biết, vô cùng thân thiết.

Cô ta muốn lôi kéo Hàn Phi, nhưng đáng tiếc hắn từ đầu đến cuối đều chỉ muốn đẩy cô ta vào.

Sống với một khuôn mặt của người khác, mỗi ngày chỉ là diễn kịch mà thôi.

Căn phòng riêng của tầng trên cùng này chính là một bàn danh lợi thu nhỏ, bàn chính có Lý tổng, đạo diễn Trương và các khách mời ngồi, bàn phụ là các diễn viên trông có vẻ trạc tuổi Hàn Phi, nhưng bọn họ chỉ có tác dụng tạo bầu không khí, thỉnh thoảng ánh mắt nhìn về phía Hàn Phi và Hạ Y Lan mang theo một sự ghen tị.

Tiếng hát, tiếng nhạc, tiếng cụng ly rượu vang lên liên hồi và mọi người đang cười nói rôm rả, nói đủ thứ chuyện.

Xa hoa truỵ lạc; ăn chơi trác táng, duy nhất chỉ có Hàn Phi không phân tâm, bám lấy Hạ Y Lan hỏi han về những lưu ý khi phẫu thuật thẩm mỹ và những bi kịch xảy ra.

Hạ Y Lan cười rất vui vẻ, cô ta nghĩ rằng không ai biết quá khứ của mình, kết quả đã tiết lộ rất nhiều thông tin cho Hàn Phi.

Hạ Y Lan không chỉ không phát giác ra, mà còn cho rằng Hàn Phi có thể đã mê mệt mình, một người đàn ông không bao giờ thích nói chuyện lại vụng về tạo ra chủ đề trước mặt cô ta, không ngừng tán gẫu quanh một bộ phim còn chưa bấm máy, đây không phải là có thiện cảm thì là cái gì?

Ở khu nghỉ ngơi và chỗ giải trí bên cạnh còn có các nghệ sĩ nữ trẻ tuổi hơn của Tinh Đồ Entertainment, nhưng Hàn Phi thậm chí còn không thèm nhìn bọn họ.

Cô ta như uống say, dịch chuyển về phía Hàn Phi một chút, nhưng hắn lại hơi quay người về phía sau, mũi hơi co giật.

Hành động ngượng ngùng đáng yêu này khiến Hạ Y Lan càng cảm thấy Hàn Phi rất thú vị, cô ta đang định nói gì đó thì cửa phòng riêng đột nhiên bị đẩy ra.

"Bùm!"

Một người đàn ông cường tráng cao hơn một mét tám đứng ở cửa, anh ta toàn thân mặc một bộ đồ hiệu phong cách thoải

mái, cơ bắp rất rắn chắc, có thể nhìn ra là một người có luyện tập.

Vai trái của người đàn ông có dán một mảnh vải, trong túi áo có treo một cặp kính râm, bước đi rất kiêu ngạo.

"Lý tổng, anh chiêu đãi khách quý sao không gọi em!"

Giọng của người đàn ông rất lớn, át cả tiếng nhạc ồn ào.

Nhìn thấy anh ta bước vào, các diễn viên trẻ của Tinh Đồ Entertainment lập tức trở nên ngoan ngoãn, những người còn đang hát cũng nhanh chóng dừng lại.

"Lão Ngô? Tôi thấy cậu đang quay phim, lo lắng cậu làm việc quá sức nên ngại không muốn làm phiền." Lý tổng đứng dậy bắt đầu giới thiệu với đạo diễn Trương: "Vũ Uy, diễn viên lâu năm nhất và có vị trí cao nhất của công ty chúng tôi, con người sắt đá có bản lĩnh thực sự, không cần diễn viên đóng thế ngay cả những cảnh nguy hiểm nhất."

"Có nghe nói qua, sau này có cơ hội có thể hợp tác." Đạo diễn Trương không quá quan tâm đến Vũ Uy, ông biết rất nhiều ngôi sao hành động, cộng với việc gia tăng sự nghiêm túc trong giới điện ảnh và truyền hình hiện nay, những ngôi sao hành động đó người nào người nấy đều cố gắng chăm chỉ làm việc, đều đang tạo ra một hình ảnh không cần diễn viên đóng thế.

"Xin chào đạo diễn Trương." Vũ Uy chào hỏi đạo diễn Trương trước, sau đó nhìn Hàn Phi và Hạ Y Lan đang ngồi cùng nhau.

Nghiến răng một cái, Vũ Uy ngồi ở phía bên kia của Hạ Y Lan, anh ta cố gắng nói chuyện với cô ta, nhưng sự chú ý của cô ta lúc này đều đang đổ dồn vào Hàn Phi.

Hàn Phi không hề quan tâm bầu không khí ở đây sẽ như thế nào, trong đầu đều đang nghĩ đến việc đánh tan bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, thống nhất thế giới tầng sâu, vì vậy hắn vẫn luôn tán gẫu với Hạ Y Lan về những thứ có liên quan đến phẫu thuật thẩm mỹ.

Một hoặc hai lần thì không sao, nhưng theo thời gian, trên mu bàn tay cầm ly thủy tinh của Vũ Uy đã xuất hiện những đường gân xanh.

Anh ta đột nhiên rót đầy rượu trắng vào hai chiếc ly trước mặt, rồi cắt ngang cuộc trò chuyện của Hàn Phi và Hạ Y Lan bằng một ly rượu: "Người anh em, nghe nói cậu đã nhảy từ tầng bốn xuống trong 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》, còn rơi xuống một cách chính xác vào lưới an toàn?"

Hàn Phi không nghĩ đây là chuyện gì đáng để khoe khoang như vậy, chỉ gật gật đầu.

"Rất nhiều diễn viên hành động chuyên nghiệp của chúng tôi đều không dám tùy tiện thử, cậu chỉ là một diễn viên phim kinh dị, lại có thể làm được mà không cần diễn viên đóng thế à?" Trong giọng điệu của Vũ Uy hơi nghi ngờ, nhưng anh ta vẫn nở một nụ cười trên môi, đặt ly rượu trắng đầy trước mặt Hàn Phi: "Nào, chúng ta cụng một cái."

Hàn Phi liếc nhìn ly rượu trắng, lắc lắc đầu, buổi tối hắn phải chơi game nên đầu óc phải tỉnh táo: "Buổi tối tôi còn có việc nên không uống rượu được."

Vũ Uy không ngờ mình lại bị từ chối thẳng thừng như vậy, phải biết rằng Hàn Phi chỉ là một người mới đột nhiên nổi tiếng, tính thêm cả 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》còn chưa ra mắt, hắn cũng chỉ mới có hai tác phẩm mà thôi.

Ngông cuồng vậy sao?

"Nếu là lái xe, thì khách sạn sẽ giúp cậu tìm tài xế." Vũ Uy miễn cưỡng giữ bình tĩnh, giọng điệu nửa đùa nửa thật nói: "Chỉ là một ly rượu trắng thôi mà, cậu sẽ không đến nỗi chút nể mặt này cũng không cho tôi đấy chứ?"

Vũ Uy nói chuyện mang theo khí phách hào hùng của một diễn viên võ thuật, nhưng trên thực tế anh ta lại là một người bụng dạ đầu óc hẹp hòi.

Vốn dĩ anh ta là diễn viên hot nhất trong Tinh Đồ Entertainment, năm nay công ty sẽ toàn lực hỗ trợ cho anh ta, kết quả là ban lãnh đạo đột ngột muốn tìm một người mới, còn

để người mới đó xuất hiện trong bộ phim đang chuẩn bị cuối năm quay, nghĩ đến chuyện này đã khiến anh ta thấy bốc hỏa.

Tiếng ca hát đã dừng lại, các diễn viên trẻ đều đang lén lút nhìn vào bàn chính.

Vũ Uy đứng ở bên cạnh chỗ ngồi, bầu không khí ít nhiều có phần ngại ngùng.

Lý tổng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, đạo diễn Trương bên cạnh nhanh chóng đưa mắt nhìn Bạch Hiển, hi vọng anh ấy có thể giúp Hàn Phi giải quyết mọi chuyện, nhưng Bạch Hiển chưa kịp lên tiếng thì Hàn Phi đã thản nhiên nói: "Tôi có quen biết với anh sao? Tại sao tôi phải nể mặt anh?"

Hàn Phi vừa lấy được sự tín nhiệm của Hạ Y Lan, đang chuẩn bị moi thông tin bệnh viện dưỡng bệnh ưng ý nhất mà cô ta từng đến thì Vũ Uy đột nhiên đứng lên nâng ly khiến hắn có chút không vui.

"Cậu nhóc này, con người đừng chỉ vì chút thành tích mà đã ngông cuồng như vậy, tôi có thể nhìn ra đạo diễn Trương đánh giá cậu rất cao, khen ngợi vì sự cống hiến của cậu, còn nói cái gì mà cậu nhảy từ tầng 4 xuống một cái cây, cuối cùng đã thành công rơi xuống lưới an toàn. Những lời này cũng chỉ những người ngoài ngành cảm thấy lợi hại, còn tôi xuất thân là diễn viên đóng thế đấy." Vũ Uy vốn đã đầy một bụng lửa giận, Hàn Phi lại không nể mặt như vậy, đúng lúc cho anh ta cơ hội phát tác: "Vận khí của cậu tốt, được đạo diễn Trương đánh giá cao, nhưng nếu cậu cứ lấy vận khí ra như sức mạnh để thổi phồng, thì điều này lại hơi ghê tởm đấy."

Hàn Phi chờ sau khi Vũ Uy nói xong liếc nhìn đồng hồ một cái, đã đến lúc hắn phải trở về chơi game rồi.

"Có một số người luôn cho rằng những gì người khác làm được là do may mắn." Hàn Phi cài cúc áo khoác: "Tôi cũng không có cách nào bây giờ đi nhảy lầu để chứng minh cho anh xem, hay là như này."

Hắn đưa tay về phía Vũ Uy: "Tôi không uống rượu của anh, thực sự hơi không lịch sự, bây giờ tôi bắt tay với anh để

làm hòa, thuận tiện hai chúng ta độ sức nắm tay, anh có thể tùy ý dùng lực, cho đến khi hết hơi thì thôi."

Nhìn bàn tay đang dang ra của Hàn Phi, Vũ Uy không hề muốn bắt tay với hắn như vậy.

"Anh là diễn viên hành động võ thuật, còn tôi là diễn viên hài, không phải anh đang sợ đấy chứ?" Trên mặt Hàn Phi nở một nụ cười đơn thuần, trong thế giới tầng sâu trước khi giết quỷ quái hắn đều sẽ nở nụ cười như vậy, muốn ấm áp bao nhiêu thì có ấm áp bấy nhiêu.

"Hai người bình tĩnh lại đi, không phải chỉ là một ly rượu thôi sao? Để tôi uống cho." Bạch Hiển nhấc ly rượu trắng của Hàn Phi lên, bây giờ anh căng thẳng hơn bất cứ người nào có mặt tại đây, bởi vì anh đã nhìn thấy bộ dạng khi hắn ra tay, căn bản không phải là lo lắng hắn sẽ bị bắt nạt gì cả, mà là sợ hắn vô tình làm Vũ Uy bất tỉnh.

"Người trẻ tuổi vẫn phải dạy dỗ một chút, như vậy mới có thể tiến xa hơn." Vũ Uy căn bản không đợi Bạch Hiển uống rượu, liền nắm lấy tay Hàn Phi, như sợ nếu chậm một bước, sẽ có người xông ra giải vây.

Nói xong, cánh tay anh ta đột nhiên nổi lên gân xanh, anh ta ra sức dùng lực, tựa hồ như muốn trực tiếp phế luôn tay của Hàn Phi vậy.

Cắn răng nghiến lợi dùng hết sức lực, mặt anh ta đầy phấn khích nhìn Hàn Phi, nhưng hắn lại chỉ đơn thuần là cười, đến lông mày cũng không nhăn lại.

Sự phấn khích trong mắt từ từ chuyển thành bất an, Vũ Uy đã cạn kiệt sức lực, anh ta muốn thu tay về, nhưng lúc này mới chợt nhận ra căn bản không thể thu lại được nữa.

"Thông thường quan hệ càng tốt thì bắt tay càng chặt, hy vọng anh có thể tha thứ cho vì sự lỗ mãng vừa rồi của tôi." Năm ngón tay của Hàn Phi lập tức nắm chặt, bàn tay của Vũ Uy đồng thời biến dạng, tiếng xương gãy vang lên trong phòng riêng trở nên giòn tan.

"Buông tay ra! Trời!" Đau đớn truyền đến, Vũ Uy dùng tay kia vung mạnh về phía mặt Hàn Phi, nhưng còn chưa kịp chạm

vào, đầu gối đã bị đá một cước, thân thể cao lớn nửa quỳ trên mặt đất.

"Cho anh cơ hội, tại sao anh lại vô dụng như vậy? Anh là một diễn viên hành động mà đến một diễn viên hài như tôi cũng không đánh được? Hai người chúng ta rốt cuộc là ai đang tạo dựng hình ảnh?"

Bị nhiều người nhìn như vậy, Vũ Uy nghiến răng nghiến lợi, anh ta cho rằng Hàn Phi không dám làm gì mình, còn đang định nói vài lời uy hiếp, nhưng hắn lại hạ giọng nói tiếp.

"Anh muốn cái chân còn lại cũng quỳ trên mặt đất à?"

Theo sau giọng nói, Vũ Uy ngẩng đầu, anh ta cảm giác được sau lưng Hàn Phi như có một bóng tối dày đặc, gần như khiến mình nghẹt thở, đây dường như là một loại áp chế nhân cách.

"Đúng là hậu sinh khả úy, không ngờ lớp trẻ ngày nay lại lợi hại như vậy, không phục cũng không được." Vũ Uy chịu đựng đau đớn, cúi đầu nói ra những lời này.

"Tối nay tôi còn có việc, nên tôi đi trước đây." Cuối cùng Hàn Phi cũng buông tay Vũ Uy ra: "Có cơ hội sẽ lại so tài."

"Chờ tôi nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian rồi tính tiếp." Vẻ mặt Vũ Uy vẫn khá bình thường, nhưng là đang nửa quỳ trên mặt đất trả lời Hàn Phi, anh ta hiện tại vẫn chưa thể đứng lên.

Mở cửa, Hàn Phi bước ra ngoài, Bạch Hiển cũng nhân cơ hội đi theo.

"Hàn Phi, thực ra có một số việc không nhất thiết phải động thủ, chúng ta có thể giải quyết theo cách nhẹ nhàng uyển chuyển hơn, đây chính là đạo lí đối nhân xử thế."

"Em biết, nhưng buổi tối em còn có việc, không có thời gian để vòng vo cùng anh ta." Hàn Phi cảm thấy con người Bạch Hiển thực sự rất tốt, một diễn viên tuyến hai mà lại khiêm tốn như vậy, rất đáng quý.

"Buổi tối cậu phải làm gì? Lại có vụ án rồi sao?" Bạch Hiển cũng không biết tại sao, mình lại tự nhiên đi hỏi một diễn

viên những câu hỏi này.

"Không thể nói cụ thể cho anh biết được." Hàn Phi bước tới cửa khách sạn: "Nếu như đã ra ngoài rồi, anh Bạch hay là tiện đường chở em một đoạn được không?"

Nghe thấy lời nói của Hàn Phi, Bạch Hiển rùng mình một cái, anh vô thức siết chặt điện thoại trong tay: "Hỏng rồi, anh để quên ví tiền trong phòng rồi."

Bạch Hiển nói xong liền vội vàng chạy vào, Hàn Phi nhìn túi quần căng phồng của anh ấy, tình cờ lại là hình dạng của một chiếc ví cao cấp.

"Đây chính là đối nhân xử thế à?"

Hàn Phi cũng biết Bạch Hiển hơi sợ hãi, nhưng có những chuyện trải qua vài lần rồi thì có thể sẽ không sợ hãi như vậy nữa.

"Anh Hoàng lúc đầu cũng rất kháng cự, sau này không chỉ chữa khỏi bệnh tim của mình, mà còn trở thành cao thủ chơi game số một. Con người chính là như thế, chỉ cần chịu thay đổi, với tiền đề không bị dọa sợ chết, thì nhất định sẽ tiến bộ."

Nghĩ đến Hoàng Doanh, trong lòng Hàn Phi rất cảm khái, đi đến một góc không có ai xung quanh rồi gọi điện thoại cho anh ấy.

Tiếng điện thoại tút tút vang lên, rất nhanh Hoàng Doanh đã bắt máy.

"Anh Hoàng, gần đây có người chơi nào chết một cách bí ẩn trong《Cuộc sống hoàn hảo》 không? Hình như đêm qua có người lại chạy vào rồi."

"Anh đang chuẩn bị nói chuyện này với em." Bên phía Hoàng Doanh truyền đến âm thanh máy móc đang chạy, không bao lâu Hàn Phi đã nhận được một thư mục video được sắp xếp: "Sau khi cúp máy, em mau xem đi, thư mục video đó sẽ tự động bị hủy sau mười phút."

"Xảy ra chuyện gì thế?"

“Vùng đêm tối mà em đang ở dường như đang kêu gọi người chơi trong thế giới tầng cạn, đêm qua trên trang web chân lý tất nhiên có hai nhóm người chơi đã vào mê cung của Thất Lạc Viên lúc 4:44 sáng, kết quả đến tận bây giờ vẫn chưa đi ra.”

“Thất Lạc Viên?”

“Chính là một công viên được《Cuộc sống hoàn hảo》đặc biệt chuẩn bị cho những người chơi thích sự kích thích, bên trong kết hợp đủ thứ kinh dị, hiếu kì và máu me, muốn tiến vào Thất Lạc Viên cần xác thực thông tin danh tính, bắt buộc phải khỏe mạnh, ngưỡng tinh thần phải trên 10, và phải trên 18 tuổi mới được vào.” Hoàng Doanh miêu tả hồi lâu, những điều anh ấy nói khiến Hàn Phi nhớ đến công viên vui chơi giải trí bên cạnh bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

“Thế sau đó các anh đã tiến vào mê cung tìm kiếm chưa?”

“Mê cung là một công trình đặc biệt trong Thất Lạc Viên, cần phải đáp ứng các yêu cầu khắt khe hơn mới có thể vào được. Những người chơi bị mắc kẹt trong đó đều trên level 10, bọn họ đã là những người chơi ưu tú nhất ở giai đoạn này rồi, thông tin của bọn họ anh đều để hết trong tệp video vừa rồi.” Hoàng Doanh có nhiều thân phận trong thế giới tầng cạn, đã thâm nhập được vào cấp quản lý của một số tổ chức.

“Tất cả đều đã qua level 10?” Hàn Phi gật gật đầu: “Như vậy được rồi, oán niệm thông thường hẳn là không đối phó được với bọn họ.”

“Đại ca, em nhìn thấy bọn họ có thể đối phó oán niệm ở điểm nào vậy?”

“Lúc em level 10 đã trở thành quản lý tòa nhà, bọn họ nhiều người ở cùng nhau như vậy, chắc là không thành vấn đề.”

Chương 485: BOSS Hàn Phi

“Không thành vấn đề?” Giọng điệu của Hoàng Doanh tăng cao trên điện thoại: “Mười cân bông và mười cân vàng giá trị có thể giống nhau hay sao? Người chơi ở thế giới tầng cạn trước level 30 chắc cũng không thể đánh bại được thú cưng chỗ các em nuôi đâu.”

“Cái này thì đúng là như vậy.” Hàn Phi nghĩ đến Đại Nghiệt thú cưng của mình: “Vấn đề là chính em cũng không đánh được nó.”

Hàn Phi khiến Hoàng Doanh không nói nên lời, anh dừng lại vài giây, rồi đột nhiên vui vẻ cười nói: “Hàn Phi, hôm nay tâm trạng của em có vẻ rất tốt, trước đây em rất ít khi nói đùa với anh, tốc độ nói chuyện cũng rất nhanh, hình như đang rất vội, hôm nay mới thư giãn à.”

“Có sao?” Hàn Phi không để ý sự thay đổi của bản thân, thực ra sau khi hắn hoàn thành nhiệm vụ kế thừa điện thờ, tính tình đã khác trước rất nhiều.

Hắn trở nên tự tin và bình tĩnh hơn, cũng không biết là do ảnh hưởng bởi mảnh vỡ nhân cách, hay vì Vương Bình An đã mang lại cho hắn một loại xúc động nào đó.

“Em dường như đúng là có một chút cảm giác được chữa lành.” Hoàng Doanh và Hàn Phi là những người bạn sống chết có nhau, anh rất vui vì sự thay đổi của Hàn Phi.

“Chẳng lẽ nhiệm vụ kế thừa điện thờ thật sự có thể chữa lành thân thể hay sao?” Hàn Phi lắc lắc đầu, hắn cảm thấy Gương Thần và nhiệm vụ kế thừa điện thờ chỉ là trùng hợp, không thể nhắc đến khác chắc chắn sẽ không giúp hắn như Gương Thần.

Nói thêm với Hoàng Doanh vài câu nữa, rồi cúp điện thoại, Hàn Phi đang định đi về phía đường lớn thì một chiếc xe rất cao cấp dừng trước mặt, chiếc xe đó trông có vẻ rất quen thuộc.

Cửa xe hạ xuống, Bạch Hiển bất lực nhìn Hàn Phi: "Bỏ đi, anh vẫn đi cùng cậu vậy, lần này anh sẽ ở trong xe giúp cậu gọi cảnh sát."

Bạch Hiển đi được nửa đường thì quay lại, anh biết Hàn Phi rất lợi hại, nhưng vẫn hơi lo lắng, vì vậy sau khi lấy xe liền đợi hắn.

"Anh Bạch, anh thật sự hiểu lầm rồi, hôm nay em chỉ về nhà thôi."

"Thật sao?" Bạch Hiển không tin chút nào: "Vậy tại sao hôm nay cậu không chịu uống rượu?"

"Buổi tối em phải chơi game, cùng hàng xóm khai khẩn đất hoang, không thể để rượu làm tê liệt được." Lần này Hàn Phi không giấu diếm, hắn nói ra sự thật, lúc này Bạch Hiển vẫn chưa nhận ra, sau khi nghe xong câu này, cuộc đời của anh ấy đã được mang một ý nghĩa mới.

"Chỉ vậy?" Bạch Hiển không nói nên lời: "Anh còn tưởng rằng cậu định làm chuyện lớn! Anh vừa thay cậu uống rượu, lại vừa giúp cậu khuyên can!"

Anh ấy lấy hết tất cả đồ nghề giấu trong túi ra: "Lên xe, anh đưa cậu về!"

"Cảm ơn anh Bạch."

"Đúng rồi, đạo diễn Trương bảo anh nói với cậu, mấy hôm nữa liên hoan phim sẽ diễn ra rồi, đến lúc đó cậu phải chuẩn bị một chút. Đây là một sự kiện thường niên, mọi giải thưởng đều rất có giá trị, cậu nhất định phải nỗ lực giành lấy, đừng để người ta trao giải thưởng cho cậu, còn cậu lại có việc không đến." Bạch Hiển nói một cách yếu ớt, như thể vừa rồi đã quá căng thẳng.

"Em sẽ cố gắng hết sức." Hàn Phi luôn cảm thấy Bạch Hiển hơi thất vọng, kỳ thực con người đều như vậy, vừa muốn theo đuổi kích thích, lại lo lắng gây ra hậu quả không thể chịu nổi. Hàn Phi cảm thấy nếu có cơ hội nhất định phải đưa anh ấy trải nghiệm trò chơi chữa trị, mở ra cánh cửa một thế giới mới cho anh ấy.

Buổi tối mười một giờ, Hàn Phi được Bạch Hiển đưa tới cửa hàng tiện lợi bên cạnh cư xá.

Sau khi Bạch Hiển rời đi, Hàn Phi điên cuồng mua đủ các loại thịt: "Từng này chắc là đủ ăn một thời gian rồi."

Về đến nhà, Hàn Phi đi tắm, lật xem quy hoạch và xây dựng thành phố một lúc, rồi nằm xuống trong máy chơi game.

"Mình đã có hai hận ý, tự bảo vệ mình cũng không có vấn đề gì nữa, tiếp theo cuối cùng cũng có thể thả lỏng một thời gian rồi."

Nhiệm vụ kế thừa điện thờ đã vắt khô Hàn Phi, hắn cần phải chậm lại một chút.

0 giờ nửa đêm, Hàn Phi đội mũ bảo hiểm trò chơi, sắc máu chiếm lĩnh tầm nhìn, một thành phố đỏ như máu hiện ra trước mặt.

Người đàn ông phía sau còn muốn nói với Hàn Phi thứ gì đó, nhưng vẫn chỉ nói được một chữ.

Vừa mở mắt ra, Hàn Phi đã xuất hiện trong tòa nhà chết chóc, bước ra khỏi phòng, Khóc và Ứng Nguyệt đang canh ở cửa, hai đứa trẻ này rất hòa hợp.

Khóc có vẻ như lo lắng Ứng Nguyệt đứng sẽ quá mệt, vì vậy đã nhường linh đàn của mình ra, để cô bé ôm bể cá ngồi trên đó.

Ứng Nguyệt cũng rất hiểu chuyện, chia sẻ những con búp bê do chính tay mình làm cho Khóc chơi cùng.

"Những người hàng xóm trong cư xá Hạnh Phúc dường như đang dần tìm kiếm ý nghĩa thực sự của hạnh phúc."

Nhìn thấy Hàn Phi bước ra khỏi phòng, hai đứa nhỏ lẳng lặng đi theo phía sau, khiến cho hắn trông giống như vua trẻ em vậy.

Lấy điện thoại di động của Đom Đóm ra, Hàn Phi thông qua nhóm hỗ trợ bảo vệ quyền lợi cư dân của tòa nhà chết chóc kiểm tra xem có chuyện gì xảy ra sau khi hắn rời đi không.

Haha phát hiện khí tức còn lưu lại của du hồn ở ngã ba tòa nhà chết chóc và bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, bọn họ đã vào khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng có lẽ vẫn chưa đi quá xa.

Tất cả những quỷ quái không nghe lời trong khu vực tòa nhà chết chóc đều đã được dọn dẹp sạch sẽ, vì vậy bọn họ mới có thể rời đi một cách thuận lợi, những du hồn đi lạc vào thế giới tầng sâu nghĩ rằng sương mù là nguy hiểm, nhưng trên thực tế bên trong sương mù mới là an toàn nhất.

Sau khi xác định được vị trí đại khái của du hồn, Hàn Phi lại bắt đầu hỏi cư dân của tòa nhà chết chóc, xem mọi người có nhận được hồi âm từ Bạch Tư Niệm hay không.

Kể từ sau khi hắn bố trí nhiệm vụ phá hủy điện thờ cho Đại Nghiệt và Bạch Tư Niệm, hai vị này đã thoát khỏi đội chủ lực, đến nay vẫn chưa có tin tức gì.

Điều này khiến cho Hàn Phi mỗi lần lên mạng mở bảng thuộc tính ra giống như mở hộp mù vậy, chỉ sợ bản thân đột nhiên lại bị không thể nhắc đến nổi điên mà nguyền rủa.

Dẫu sao thì trong mắt không thể nhắc đến, phá hủy điện thờ giống như bị đào mồ của tổ tiên lên vậy, đây tuyệt đối là chuyện không thể nhẫn nhịn.

“Giữa mình và Đại Nghiệt có mối liên hệ với nhau, nhưng cũng chỉ có thể cảm nhận được một vị trí đại khái.” Nhìn ra ngoài cửa sổ, Đại Nghiệt và Bạch Tư Niệm dường như đã bước vào khu vực công viên vui chơi giải trí, từ việc mấy ngày nay bọn họ đều chưa phá hủy điện thờ để suy đoán, có thể bọn họ đã gặp rắc rối.

“Anh Hoàng nói rằng nhóm người chơi ưu tú đó đã biến mất trong mê cung của công viên, tòa kiến trúc thích hợp duy nhất ở gần đây chính là công viên vui chơi giải trí kia. Có điều Gương Thần không thể rời khỏi bách hóa thương mại, bây giờ mình vẫn chưa có năng lực để đi đến đó tìm bọn họ. Thôi bỏ đi, đám người đó đều là những người ưu tú, chắc là có thể sống sót.”

Bây giờ có vẻ như có hai nhóm người chơi đã tiến vào thế giới tầng sâu. Một nhóm là những người chơi tinh anh trong Thất Lạc Viên, bọn họ bị mắc kẹt trong thế giới tầng sâu đơn giản vì họ tự tìm đường chết; nhóm còn lại thông qua tủ quần áo của Cánh bướm để lại đi vào, đám người chơi này Hàn Phi không dám đảm bảo bọn họ đều là tinh anh, nhưng dám chắc chắn vận may của bọn họ cực kỳ tệ.

Phàm là giá trị may mắn vượt quá ba, thì đều sẽ không bị đưa vào thế giới tầng sâu.

Sau khi ở đủ ba tiếng trong tòa nhà chết chóc, Hàn Phi và những người hàng xóm của mình đã đi đến rìa của màn sương mù.

Hiện tại Hàn Phi không thể kích hoạt bất kỳ nhiệm vụ nào trong khu vực tòa nhà chết nữa, nếu hắn muốn thoát khỏi trò chơi, buộc phải đến các khu vực khác để hoàn thành nhiệm vụ.

“Hy vọng những người chơi kia đừng khiến cho mình quá thất vọng, có thể hữu ích một chút.”

Đeo mặt nạ mặt thú lên, lúc này Hàn Phi không còn trông giống một người chơi nữa, cho dù là oán niệm thông thường nhìn thấy hắn, có lẽ cũng cho rằng hắn là một BOSS lạc đường nào đó.

“Hồi hồn một lần chỉ có thể đưa một người đi, những người chơi khác cứ ở lại làm việc cho mình trước.”

Chương 486: Dịch vụ phòng của thế giới tầng sâu

Hàn Phi đã ở trong thế giới tầng sâu đủ ba tiếng, sau đó hắn chỉ cần hoàn thành một nhiệm vụ là có thể thoát game, cộng thêm sự đồng hành của những người hàng xóm nên lúc này cũng không cảm thấy quá hoảng sợ.

Hàn Phi thực sự đã trở nên tự tin hơn kể từ sau khi có được mảnh vỡ nhân cách của chủ nhân điện thờ.

Sự tự tin này không liên quan gì đến thực lực, là một luồng khí ngấm vào trong linh hồn, là một món quà của không thể nhắc đến dành tặng.

Hàn Phi còn chưa hiểu rõ công dụng của mảnh vỡ nhân cách, chỉ cảm thấy gần đây tâm trạng của mình tốt lên rất nhiều, dường như một số khiếm khuyết trong tâm trí cũng từ từ được sửa chữa, nhân cách của hắn cũng dần dần trở nên hoàn chỉnh hơn.

“Hận ý và oán niệm cỡ lớn sẽ bị phát hiện ngay lập tức sau khi xâm nhập vào các khu vực khác, tạm thời tôi vẫn chưa muốn ngả bài với bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, lần này chỉ cần vài người chúng ta đến đó trước đã.”

Hàn Phi đứng cạnh Từ Cầm, bắt đầu giao các nhiệm vụ khác nhau cho những người hàng xóm.

Có người đến bách hóa thương mại vận chuyển hàng, lấy sức mạnh từ những món hàng đó để nâng cao thực lực bản thân, nhân tiện nói với Gương Thần chuyện về Vương Bình An.

Còn có cư dân phải ở lại trong tòa nhà chết chóc để ngăn người ngoài làm phiền.

Cuối cùng, những người còn lại sẽ lẻn vào khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ cùng Hàn Phi để thăm dò thực hư.

Kỳ thật trong số tất cả mọi người, người khó bị lộ nhất chính là Hàn Phi, linh hồn của hắn bị che khuất trong sương mù thụ động của điện thờ, cho dù là không thể nhắc đến cũng không thể nhìn rõ những bí mật ẩn chứa trong linh hồn hắn, cùng với công năng che giấu bản thân của mặt nạ mặt thú, dưới sự bảo hiểm kép như vậy, chỉ cần hắn không chủ động xuất hiện, người khác thật sự rất khó phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Ẩn thân tuyệt đối, phối hợp với một số năng lực bị động đã được nâng cao level, cộng thêm lộ trình nâng cấp cực đoan của toàn bộ thể lực, Hàn Phi đã có một khả năng tự bảo vệ bản thân nhất định trong thế giới tầng sâu.

"Trong khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ chỉ có một tòa nhà rank E, đó chính là bệnh viện bỏ hoang ở trung tâm của toàn bộ khu vực, chúng ta tạm thời sẽ không xem xét đến nó vội, mục tiêu chính tối nay là khu dân cư nối liền với tòa nhà chết chóc này."

Hàn Phi ghi nhớ tấm bản đồ mà Phó Sinh khắc trên tường, vì để cho hàng xóm dễ hiểu, hắn vẽ trên mặt đất tất cả những tòa nhà cần chú ý trong khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ: "Nói chung là bệnh viện phẫu thuật có diện tích nhỏ hơn tòa nhà chết chóc một chút, có điều bên trong có ẩn chứa ít nhất ba hận ý, nên chúng ta tuyệt đối không được bất cẩn. Chúng ta sẽ thăm dò từng chút một, nếu gặp được những người bạn cùng chí hướng, có thể thử thu nạp vào đội ngũ, nếu như gặp phải kẻ thù cứng đầu, vậy thì hãy trực tiếp nuốt chửng chúng, để chúng hỗ trợ cho chúng ta. Tóm lại, đừng lãng phí bất cứ người nào gặp được, mỗi cuộc chạm trán đều là một cơ hội."

Lời nói của Hàn Phi đã được mọi người nhất trí công nhận, toà nhà chết chóc có thể phát triển lớn mạnh đều là nhờ vào sự nhiệt tình và thích kết bạn.

Sau khi dặn dò mọi người xong, Hàn Phi lên đường ngay.

Huỳnh Long, Lý Tai, Khóc và Ứng Nguyệt tiến vào linh đàn, Từ Cầm thì đi theo bên cạnh hắn, bọn họ cùng nhau bước

ra khỏi sương mù, bước vào khu phức hợp xây dựng kỳ lạ và ngoằn ngoèo trước mặt.

"Chị, cảm ơn thịt và người giấy của chị, nếu như không có bọn chúng, em căn bản không thể ra khỏi điện thờ được."

Góc thành phố chìm trong bóng tối, bên cạnh những tòa nhà vặn vẹo, chỉ có Hàn Phi và Từ Cầm đi bên trong.

"Không cần cảm ơn, cưng thích ăn thịt chị làm, đây chính là điều khiến chị vui nhất." Làn da trắng nõn của Từ Cầm khắc sâu những nguyền rủa, bản thân cô là một tồn tại đặc biệt được tạo thành từ vô số nguyền rủa, một khi dùng mười ba con dao ăn phá bỏ phong ấn, vậy cô có thể phát huy thực lực tương đương với oán niệm cỡ lớn.

"Hoa văn nguyền rủa trên người chị dường như đã hằn sâu hơn rồi." Hàn Phi nghiêng người về phía Từ Cầm, đối phương không hề xức nước hoa nhưng lại toát ra mùi thịt thơm đặc biệt, có sức hấp dẫn chết người đáng sợ.

"Có lẽ là do thời gian gần đây dung nhập quá nhiều nguyền rủa."

"Dung nhập nguyền rủa?"

"Phương thức đột phá hận ý của chị khác với oán niệm thông thường, cần phải thu thập được một nghìn nguyền rủa của phụ nữ mới được." Từ Cầm rất bình tĩnh khi nói điều này: "Giả sử có thể thu thập được một vạn nguyền rủa của những người phụ nữ khác nhau, có lẽ chị có thể trở thành tồn tại không thể nhắc đến loại nguyền rủa thuần khiết nhất."

"Cái đó thì bỏ đi, hiện tại cũng rất tốt rồi." Phương pháp nâng cao thực lực của Từ Cầm quá kinh khủng, Hàn Phi còn nhớ rõ cô ấy đã mất kiểm soát như thế nào trong Ngõ Súc Sinh, lúc đó cô ấy chỉ có trăm loại nguyền rủa trong người. Giả sử Từ Cầm đạt được hàng ngàn nguyền rủa, đột nhiên mất kiểm soát, thì căn bản không ai có thể ngăn cản được cô ấy.

"Hiện tại thật sự cũng không tệ, nhưng nếu muốn bảo vệ khoảng thời gian không tệ này thì phải tiếp tục dung nhập thêm càng nhiều nguyền rủa hơn nữa mới được." Nguyền rủa trong mắt Từ Cầm đang bùng cháy, đôi mắt đỏ tươi nhìn con

đường méo mó: “Chị đã muốn đến khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ này từ rất lâu rồi, có rất nhiều nguyền rủa mà chị cần được giấu ở đây, còn ẩn chứa vô số sự theo đuổi của con người đối với sắc đẹp, loại mong muốn méo mó đó là nguyên liệu thức ăn tốt nhất đối với chị.”

Nhìn những ngón tay hoàn mỹ và mảnh mai của Từ Cầm, Hàn Phi cảm thấy mình phải nhanh chóng nâng cao thực lực.

Suy cho cùng, hắn cũng phải có một phần trách nhiệm nhất định về việc người chị cả hàng xóm quá điên cuồng muốn nuốt chửng một vạn nguyền rủa.

Khí tức ẩn giấu đi qua các con phố, bọn Hàn Phi cuối cùng đã đến vị trí mục tiêu đầu tiên.

“Theo những gì Haha nói, những du hồn kia đã biến mất ở đây.” Trước mặt hắn là một khách sạn thương mại đa chức năng cao 11 tầng, là một trong những tòa nhà cao nhất trong khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

“Xung quanh không có quỷ quái nào dám tới gần, trong tòa nhà này có thể tồn tại oán niệm cỡ lớn.”

Quỷ quái có thực lực gần với hận ý tiến vào khu vực bênh viện phẫu thuật thẩm mỹ, có khả năng thu hút hận ý ngay lập tức, để đảm bảo an toàn, Hàn Phi đã để Trang Văn ở trong sương mù phía bên tòa nhà chết chóc, nếu như bọn họ bên này gặp nguy hiểm, cô ấy sẽ ngay lập tức chạy đến.

Sau khi đứng ở cửa quan sát một lúc, Hàn Phi và Từ Cầm đi vòng ra cửa bên của khách sạn.

“Những người chơi kia cũng biết chọn chỗ trốn thật đấy, đến một thành phố xa lạ ở khách sạn là không sai, nhưng khách sạn trong thế giới tầng sâu này mà cũng dám tùy tiện ở?”

Kiểm tra một chút cửa bên, trên đó có dấu hiệu hư hỏng rõ ràng, ổ khóa rơi xuống đất, tất cả dường như cho thấy người phá khóa cửa vẫn chưa đi được xa.

“Cũng được, biết phải đi cửa bên, cũng không phải là quá hấp tấp.”

Đẩy cửa ra, gió lạnh thổi qua, Hàn Phi chính thức đi vào bên trong tòa nhà.

"Trước đây em chưa từng ở khách sạn cao cấp bao giờ, không ngờ lần đầu tiên bước vào khách sạn hạng sao như vậy lại ở trong âm gian." Hàn Phi nhìn trang trí lộng lẫy xung quanh, không dám đi quá xa khỏi Từ Cầm.

"Chị cũng không ngờ lần đầu tiên vào khách sạn, lại là đi cùng với cưng." Đôi môi đầy đặn của Từ Cầm khẽ mở, lộ ra ý cười.

Hàn Phi luôn cảm thấy lời nói của Từ Cầm hình như có ý nghĩa khác, nhưng hắn cũng không có thời gian nghĩ nhiều, hắn lấy dao tái sinh từ trong ô vật phẩm ra: "Cẩn thận một chút."

Khách sạn có mười một tầng, mỗi tầng đều có nhiều phòng, Hàn Phi cũng không biết đám người chơi kia sẽ trốn ở đâu, nói không chừng bọn họ có lẽ cũng đã chơi xong rồi.

Từ từ đi về phía trước, Hàn Phi tìm thấy bản đồ hướng dẫn bên trong khách sạn bên cạnh lối đi an toàn.

Khách sạn này có tên là Văn Hoa Mỹ Uyển, một khách sạn nghệ thuật sáng tạo, tầng 1 là sảnh khách sạn, tầng 2 có 3 sảnh tiệc, tầng 3 là nhà ăn buffet và nhà ăn kết hợp nghệ thuật, phòng nghỉ ở tầng 4 đến tầng 9, tầng 10 và tầng 11 là triển lãm nghệ thuật.

Nội thất của khách sạn thiết kế rất nghệ thuật, trên tường treo nhiều bức tranh sơn dầu và ảnh phong cảnh, trong đó có rất nhiều lời giới thiệu về chủ khách sạn.

Có thể thấy chủ khách sạn là một người rất tài hoa, cũng rất tự luyến, ông ta đặt ảnh và tác phẩm của mình ở rất nhiều nơi, bên cạnh thường viết rất nhiều dòng chữ giới thiệu.

Nhìn những thứ này Hàn Phi cảm thấy không có bất kì vấn đề gì, hắn và Từ Cầm đẩy cửa lối đi an toàn ra, khi họ chuẩn bị đi đến hành lang, đèn báo của hai thang máy trong sảnh khách sạn đột nhiên sáng lên, như thể có ai đó đang đi thang máy xuống.

“Thang máy vẫn có thể sử dụng bình thường à?” Hàn Phi rất cảnh giác thang máy ở thế giới tầng sâu, những chiếc hộp vuông bằng kim loại kín mít đáp ứng hoàn hảo các nhu cầu giết người khác nhau của quỷ quái.

Không bao lâu sau, cửa thang máy ở tầng một mở ra.

Bên trong thang máy trống không, một lúc sau, nó tự động đóng lại và lại bắt đầu chạy lên trên.

Ngoại trừ thang máy, Hàn Phi không có bất kì phát hiện nào khác ở tầng 1, hắn cùng Từ Cầm bước lên tầng.

Trong một khách sạn được xếp sao như thế này, khách hàng thông thường đều sẽ đi thang máy khi ở trong khách sạn, lối đi an toàn sẽ chỉ được sử dụng trong những trường hợp đặc biệt, bình thường chắc sẽ không có nhiều người đi vào.

Điều này đúng trong những trường hợp bình thường, nhưng Hàn Phi lại phát hiện rất nhiều dấu giày và dấu vết do lôi kéo vật nặng để lại trong lối đi an toàn.

Đi lên trên từng bước một, Hàn Phi đang định kiểm tra sảnh tiệc tầng hai, nhưng lại tìm thấy một quyển sách rất kì lạ ở ngã ba giữa tầng hai và tầng ba.

“Làm sao để xử lý tốt mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu?”

Mở cuốn sách ra, điều khiến Hàn Phi ngạc nhiên hơn nữa là nó thực sự là một cuốn sách kỹ năng từ 《Cuộc sống hoàn hảo》.

“Chắc là của mấy người chơi kia để lại, đây là loại người chơi gì đi vào thế này? Sao còn học kỹ năng này?”

Khi lật đến trang thứ năm, Hàn Phi dừng lại, nửa sau của cuốn sách đã nhuốm đầy vết máu.

Men theo cầu thang tiếp tục đi lên, trên bậc thang là đủ thứ ngổn ngang, dường như một người chơi trong lúc hoảng loạn tột độ đã ném hết tất cả mọi thứ trong ô vật phẩm để làm vũ khí ra ngoài.

Nhìn xoong nồi và các loại rau củ khắp nơi, Hàn Phi cảm thấy ít nhất một trong số những người chơi tới đây là một

người chơi thư giãn bình thường.

Bọn họ chơi 《Cuộc sống hoàn hảo》 chính là chạy khắp nơi để ngắm cảnh, nấu ăn, trồng hoa, xây nhà, v.v.

"Xem ra tối qua bọn họ đã rất kích thích."

Nếu như ném xoong nồi có thể làm quỷ sợ chạy, thì Hàn Phi cũng không phải vất vả như vậy rồi, hắn bước qua đống đạo cụ sinh hoạt, đi thẳng lên tầng bốn.

"Những đồ linh tinh đến đây thì không còn nữa, đám người chơi kia trốn ở tầng này à?" Hàn Phi đẩy cửa lối đi an toàn, chưa kịp đi vào trong liền nhìn thấy một người đứng ở cuối hành lang đối diện.

Khoảng cách quá xa, ánh sáng lại tối, Hàn Phi chỉ có thể nhìn thấy một khung viền mơ hồ.

Hắn chớp chớp mắt, bóng dáng dường như trở nên rõ ràng hơn một chút, khoảng cách đối phương và hắn cũng gần hơn rất nhiều.

Tay cầm cán dao đồ tể, Hàn Phi sẵn sàng nghênh chiến, nhưng bóng dáng đã biến mất trên hành lang.

"Có phải nó đã vào một căn phòng nào đó rồi không?"

Chậm rãi đi về phía trước, Hàn Phi thấy tranh treo hai bên hành lang khác xa với bên ngoài, trở nên đẫm máu tàn khốc, cảnh tượng trong tranh dường như nối tiếp nhau, giống như đang cùng nhau kể một câu chuyện rất rùng rợn.

"Trong bức tranh sơn dầu thứ nhất, đoàn du lịch đến khách sạn, năm người nói cười rất vui vẻ, nhưng bức tranh thứ hai lại thay đổi hẳn, số lượng người trong bức tranh giảm dần, bức tranh cũng dần dần phủ đầy máu, như thể họ đang tàn sát lẫn nhau."

Bước tiếp về phía trước, Hàn Phi dừng lại bên ngoài phòng 404, trên cửa phòng này có mấy chữ đẫm máu —— Đừng ở trong căn phòng cuối hành lang!

Có lẽ tòa nhà chết chóc đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Hàn Phi, lúc này hắn đặc biệt chú ý đến tất cả các căn phòng có số

4.

Thử đẩy cửa ra, kết quả Hàn Phi phát hiện khóa cửa đã bị phá hỏng, hắn dễ dàng đi vào bên trong phòng 404.

Hình ảnh kinh hoàng khiếp sợ trong tưởng tượng của hắn không hề xuất hiện, trên sàn nhà cũng không có thi thể, trong nhà cũng không có mùi xác chết, điều khiến hắn chú ý một chút chính là nồi lẩu tự nấu trên bàn và quân bài ném trên giường.

"Bọn họ chạy đến đây để nghỉ dưỡng hay sao?"

Hàn Phi đang định rời đi thì điện thoại trong phòng đột nhiên vang lên.

Trong sự im lặng chết chóc, tiếng chuông điện thoại có chút gì đó đáng sợ.

Để ngăn tiếng chuông không thu hút thêm quỷ quái, Hàn Phi cũng không nghĩ nhiều, hắn kết nối điện thoại.

Tiếng dòng điện sột soạt hơi chói tai, míc phía bên kia có vẻ như đang xay thịt, giọng nói cũng không rõ ràng lắm, hơn mười giây sau, một người phụ nữ lên tiếng: "Xin chào, xin hỏi quý khách gọi dịch vụ phòng phải không?"

Hàn Phi còn chưa nói, trong đầu hắn đã xuất hiện nhắc nhở của hệ thống: "Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ bình thường rank F —— Dịch vụ phòng đặc biệt."

"Dịch vụ phòng đặc biệt (rank F): Khách sạn Văn Hoa Mỹ Uyển gần bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ có dịch vụ phòng đặc biệt và cho đến nay chưa có khách hàng nào đánh giá xấu sau khi thưởng thức dịch vụ này."

"Yêu cầu nhiệm vụ: Vui lòng tìm hiểu rõ nội dung của dịch vụ phòng trong vòng 90 phút."

Sau khi nhắc nhở của hệ thống vang lên, Hàn Phi hơi thất vọng, nhiệm vụ này chỉ là nhiệm vụ bình thường rank F.

"Không sao, sau khi làm xong nhiệm vụ này mình có thể tự do thoát game rồi." Nghĩ đến đây, Hàn Phi liền trở nên nhiệt

tình, cầm micro lên nói chuyện với nhân viên khách sạn phía bên kia: “Xin hỏi dịch vụ của các bạn đây có những gì?? Tôi muốn loại đặc biệt ấy.”

“Xin chào, xin hỏi quý khách gọi dịch vụ phòng phải không??” Người phụ nữ ở đầu dây bên kia dường như chỉ biết nói câu này.

Sau một phút liên lạc không hiệu quả, Hàn Phi biết mình không thể moi được thông tin từ đối phương, hắn nói vào điện thoại: “Là tôi gọi dịch vụ phòng, các bạn bắt đầu thu xếp ngay lập tức đi.”

Sau khi Hàn Phi đồng ý, điền thoại bị cúp máy.

“Thái độ phục vụ thế này mà nói không có đánh giá xấu à? Bọn họ đã giết chết toàn bộ đối tượng phục vụ rồi hay sao?” Hàn Phi quay đầu lại, nhìn thấy Từ Cầm đang ngồi trên giường khách sạn, chiếc áo khoác màu đỏ tươi và bộ khăn trải giường trắng tinh tạo thành một sự tương phản rõ ràng: “Cô nam quả nữ, khách sạn, đêm khuya, cái này có chút không đúng lắm.”

Đứng dậy đi đến bên cạnh bàn làm việc, Hàn Phi đang định ngồi xuống thì chuông cửa phòng 404 đột nhiên vang lên, một người phục vụ xuất hiện ở cửa với một chiếc xe đẩy đầy đồ vệ sinh cá nhân.

Chương 487: Người chơi có giá trị may mắn bằng 0

Người phụ nữ trông khoảng 40 tuổi, mặc đồng phục nhân viên quét dọn của khách sạn, chỉ lộ phần thân trên, phần thân dưới bị chặn bởi một chiếc xe nhỏ chở đầy các loại vật phẩm.

“Xin hỏi quý khách cần dọn phòng phải không?”

Giọng của người quét dọn rất trẻ, có vẻ không phù hợp với ngoại hình của cô ta.

Hàn Phi khẽ nhíu mày, phát hiện giọng nói của người quét dọn giống hệt giọng nữ trong điện thoại vừa rồi: “Người quét dọn là lễ tân của khách sạn? Chính cô ấy là người vừa trả lời điện thoại.”

Giấu tay vào túi, Hàn Phi mỉm cười đi về phía người quét dọn: “Tôi không cần dọn phòng, mà tôi vừa gọi dịch vụ phòng của khách sạn.”

“Dịch vụ phòng? Dịch vụ phòng gì?” Người quét dọn dường như là lần đầu tiên nghe nói về dịch vụ này trong khách sạn.

“Tôi cũng không rõ lắm, trong điện thoại có người hỏi tôi có cần không. Tôi cảm thấy từ chối thì cũng không hay cho lắm, nên gọi đến đây.”

“Tốt hơn cậu nên cẩn thận một chút.” Người quét dọn thấy hành lang không có ai khác, mới hạ thấp giọng nói: “Ông chủ trước đây của khách sạn này là một tên biến thái, ông ta ăn mặc trông như xã hội thượng lưu, chuyên lừa gạt những người trẻ tuổi, không phân nam nữ, chỉ cần đẹp trai và ưa nhìn ông ta đều sẽ tiếp cận, sau đó tìm đủ mọi cách giết chết đối phương. Cảnh sát sau đó đã tìm thấy một số thi thể trong khách sạn, tất cả đều là nạn nhân bị ông ta lừa gạt.”

“Vậy thì bây giờ tôi thực sự khá nguy hiểm.” Khi Hàn Phi đang lo lắng không biết nên điều tra như thế nào thì người quét

dọn xuất hiện, trông có vẻ rất lắm chuyện.

"Kể từ đó các phòng trong khách sạn thường xuyên nhận được những cuộc gọi rất kì lạ, mà có những người khách nhận được cuộc gọi cũng đã chết một cách không thể giải thích được." Giọng của người quét dọn ngày càng trầm xuống, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt.

"Chị à, có phải chị bị bệnh rồi không? Sắc mặt chị kém quá?"

"Cậu nên lo lắng cho bản thân mình trước đi." Giọng của người quét dọn càng thấp hơn, cô ta lặng lẽ đưa cho Hàn Phi hai chai nước: "Buổi tối đừng tùy tiện ra ngoài, cũng đừng mở cửa cho người khác.

Khi đón lấy chai nước, Hàn Phi chạm phải tay người quét dọn, cảm giác đó như chạm phải một cục băng.

"Chị à, nếu như không khỏe thì vào trong phòng nghỉ ngơi một chút đi." Hàn Phi vừa nói vừa mở nắp chai nước: "Uống một ngụm nước, nghỉ một chút."

Khi hắn mở chai nước ra, trong "nước khoáng" vẫn đục lại có những con bọ màu đen dài mảnh bò ra.

Nhưng có lẽ là do ánh sáng quá tối, Hàn Phi không nhìn rõ, hắn cầm chai nước chuẩn bị đổ xuống cho người quét dọn.

"Chúng tôi không thể uống đồ của khách."

Người quét dọn đã muốn rời đi, nhưng Hàn Phi là ai? Người sống tâm lý nhất trong toàn bộ khu vực tòa nhà chết chóc.

Hắn sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn nắm lấy cánh tay của người quét dọn: "Lãnh đạo của chị ở đâu? Chị bị ốm thế này mà ông ấy vẫn bắt phải làm việc, thật chẳng ra sao cả, hay là chị đưa tôi đi tìm ông ấy?"

"Không cần cậu quan tâm, buông ra!" Người quét dọn vùng vẫy khỏi cánh tay của Hàn Phi, chuẩn bị đẩy xe rời đi, nhưng hắn đã đi ra khỏi phòng, cản lại trước mặt cô ta.

“Rốt cuộc cậu định làm cái trò gì vậy?” Cô quét dọn cảm thấy có gì đó không ổn, nhìn thấy Hàn Phi lấy ra một cái cán dao từ trong túi của mình.

“Chị à, chị đừng căng thẳng, con dao này của tôi chỉ giết được người xấu thôi.”

“Vậy thì sao?” Người quét dọn đẩy xe nhìn Hàn Phi với vẻ mặt khó hiểu.

“Tôi muốn xem xem chị có phải là người xấu hay không.”

Hàn Phi cười một cách đơn thuần, tay phải dường như nắm lấy ánh sáng mặt trời, hơi ấm đã mất từ lâu trên cổ người quét dọn lóe lên, thân thể cô ta bắt đầu hóa thành âm khí tiêu tán ra xung quanh.

Chiếc xe đẩy tay đổ xuống đất, lộ ra phía bên kia mà Hàn Phi không nhìn thấy.

Bên phía che phần thân dưới của người quét dọn, cô ta và chiếc xe đẩy tay mọc cùng với nhau, máu thịt nhớp nháp, nhìn đã thấy rất kinh khủng.

“Có lẽ chị đã giết không ít người rồi.”

Âm khí bốc ra bị linh đàn hấp thu, Hàn Phi ngồi xổm bên cạnh xe đẩy, bắt đầu kiểm tra “trang bị lộ ra” của đối phương.

Nhiệm vụ kế thừa điện thờ là nhiệm vụ có độ khó khó nhất, sau khi Hàn Phi hoàn thành nhiệm vụ kế thừa điện thờ rank E, lại làm những nhiệm vụ thông thường rank F này, cảm thấy không quá khó khăn.

“Chỉ là một tiếc nuối thông thường, xem ra quỷ trong khách sạn này cũng không quá đáng sợ, xác suất những người chơi kia sống sót rất cao.”

Sau khi lục lọi một hồi, Hàn Phi tìm thấy một chuỗi vòng tay trên quần áo của người phụ nữ, trên đó có gắn các linh vật và bùa chú.

“Chất lượng kém như này, cảm giác giống như những gì lúc đầu Hoàng Doanh đã mang từ thế giới tầng cạn đến cho mình vậy.”

Những đạo cụ loại trừ ma quỷ mà người chơi đặt nhiều hy vọng, kết quả lại bị quỷ thu thập để làm đồ trang sức.

Lắc lắc đầu, Hàn Phi không có hy vọng vào những vật phẩm trong thế giới tầng cạn nữa rồi.

Theo hắn thấy, chỉ có hai cách để đánh bại quỷ quái, một là có được sự giúp đỡ của các quỷ quái khác, hai là trở thành quỷ quái.

Đẩy chiếc xe nhỏ vào trong phòng 404, Hàn Phi cầm cây lau nhà và chổi lau sạch cửa ra vào, sau đó lại quay trở lại.

Từ Cầm vẫn ngồi ở mép giường, cô có phần ngán ngẩm giẫm lên "thú cưng nhỏ" trông như một con trăn khổng lồ màu đen.

"Chị, hay là chúng ta…"

Hàn Phi còn chưa kịp nói xong, cửa lại bị gõ, nhưng khác với lúc trước, trên hành lang có một luồng ánh sáng rất yếu ớt, tựa như có người đang cầm đèn pin đứng ngoài cửa.

"Có ai không? Có ai không?" Giọng một người đàn ông vọng vào từ ngoài cửa, đối phương nói một cách thận trọng, như thể nói quá lớn sẽ dẫn đến họa sát thân vậy.

Bước tới cửa, Hàn Phi mở cửa rộng bằng một ngón tay, hắn lẳng lặng nhìn người đàn ông bên ngoài.

Người đàn ông mặc âu phục, có vẻ là nhân viên văn phòng, trông tuấn tú lịch thiệp, chỉ là cặp kính trên sống mũi đầy vết nứt khiến anh ta nhìn hơi tàn tạ.

"Tôi vừa mới nghe thấy anh nói chuyện với sát thủ, anh cũng là người chơi à?"

"Sát thủ?"

Có thể đặt một cái tên cao cấp như vậy cho một tiếc nuối, chắc cũng chỉ có người chơi mới có thể làm được.

Hàn Phi sờ sờ mặt nạ mặt thú, hắn chậm rãi mở cửa ra.

Người đàn ông âu phục nhìn vào bóng tối với một chút hy vọng, nhưng khi nhìn thấy Hàn Phi đeo mặt nạ gớm ghiếc,

thực sự đã giật bắn mình.

Sau khi lùi lại mấy bước, anh ta mới dừng lại: "Anh, anh có phải là người chơi không?"

"Anh có thể nghĩ như vậy." Hàn Phi bước ra khỏi phòng, trấn an nói: "Tại sao các anh lại xuất hiện trong bản đồ ẩn độ khó cấp địa ngục? Để vào bản đồ này, phải đáp ứng các yêu cầu rất nghiêm ngặt mới được."

Những lời nói có vẻ ngẫu nhiên của Hàn Phi đang ám chỉ đối phương rằng đây là một bản đồ ẩn rất đặc biệt mà chỉ những người chơi hàng đầu mới có thể vào được.

Nghe Hàn Phi nói như vậy, người đàn ông mới hoàn toàn an tâm: "Đúng là ông trời có mắt mà! Cuối cùng tôi cũng gặp được người chơi rồi! Đại ca, tôi và bạn đồng hành bởi vì tai nạn ngoài ý muốn đã đến đây, bị kẹt trong bản đồ này một đêm rồi, anh có thể đưa chúng tôi ra ngoài được không?"

"Điều tôi tò mò hơn là làm cách nào mà anh và người bạn đồng hành của mình có thể vào được?" Hàn Phi đưa tay ra: "Có thể gặp nhau là có duyên rồi, chúng ta hãy làm quen trước đi, tôi tên là Ngụy Hữu Phúc, còn anh?"

"Thẩm Lạc, tôi là một chuyên gia tài chính chuyên nghiệp."

Người đàn ông không nghĩ nhiều nắm tay Hàn Phi, hắn cũng thuận lời nhìn thấy tất cả thuộc tính của đối phương.

"Giá trị may mắn 0? Làm thế nào mà anh ta sống sót được đến level 8 vậy?"

Chương 488: Ngũ "hổ" tướng

Hàn Phi âm thầm rút tay về, sau đó cọ cọ vào chiếc xe đẩy nhỏ sau cửa.

Giá trị may mắn của Hoàng Doanh là 1 đã đủ khó tin rồi, bây giờ lại thêm một người là 0 nữa.

Phải biết rằng giá trị ban đầu bằng 0, khác biệt hoàn toàn về bản chất với 1, bởi vì giá trị may mắn ban đầu trong thế giới tầng cạn không thể âm, nên cho dù anh ta có xui xẻo đến đâu thì giá trị may mắn thấp nhất cũng chỉ có thể đến 0.

Điều này cũng tương tự như việc người khác đạt 99 điểm trong bài kiểm tra vì thực lực của họ chỉ có 99 điểm, trong khi Thẩm Lạc có thể đạt 100 điểm trong bài kiểm tra vì điểm tuyệt đối chỉ có 100 điểm.

Trong linh đàn truyền ra âm thanh, Lý Tai đã ngửi thấy khí tức chẳng lành, bắt đầu kích động, mọi người sắp không giữ được nắp của linh đàn nữa rồi.

Hàn Phi lui lại một bước, sau đó mới bắt chuyện với Thẩm Lạc: "Bạn đồng hành của anh hiện tại đang trốn ở đâu?"

"Tôi không biết, tôi đã bị tách khỏi bọn họ." Thẩm Lạc vừa mở miệng, đã mang bất hạnh nồng đậm: "Lúc trước bọn họ nói muốn đến tầng bảy, nhưng bởi vì bên ngoài có sát thủ, tôi không dám chạy lung tung nên đến bây giờ vẫn chưa tập hợp được với mọi người."

"Anh có chắc là bọn họ không cố ý bỏ rơi anh đấy chứ?"

"Có lẽ là không, mọi người đều rất tốt." Thẩm Lạc tò mò nhìn Hàn Phi: "Anh Hữu Phúc, tại sao tôi không nhìn ra được thuộc tính của anh vậy? Anh level bao nhiêu rồi?"

"Mặt nạ của tôi là vật phẩm hiếm, có thể ngăn được sự thăm dò của người chơi, anh không nhìn thấy cũng là chuyện bình thường." Hồi ban ngày Hàn Phi vừa xem bảng xếp hạng trò chơi của 《Cuộc sống hoàn hảo》, bây giờ level cao nhất

vẫn là Hoàng Doanh, anh ấy vừa mới đạt tới level 19, vị trí thứ hai là level 17, cũng vô cùng lợi hại.

Suy nghĩ một chút, Hàn Phi nói ra level của mình: "Tôi vừa mới lên level 15."

"Ôi trời! Gặp được đại lão rồi!" Thẩm Lạc không dám lớn tiếng, nhưng anh ta thực sự vô cùng kinh ngạc: "Lần này được cứu rồi!"

Open server Thẩm Lạc đã bắt đầu chơi, nhưng chơi đến bây giờ mới chỉ đạt level 8, trò chơi này lên level vô vùng khó khăn.

"Đừng kích động, level cũng chưa chứng minh được điều gì." Hàn Phi liếc mắt nhìn trong phòng, linh đàn kêu lên bùm bụp, hắn lo lắng sẽ dọa sợ Thẩm Lạc: "Đi thôi, anh dẫn tôi đến tầng bảy, nhanh chóng tụ hợp với những người bạn đồng hành của anh nào."

"Cứ như vậy mà đi à?" Thẩm Lạc hơi lo lắng: "Khách sạn này vô cùng nguy hiểm, khắp nơi đều có sát thủ, giống như trong một bộ phim linh dị vậy."

"Không sao, người may mắn như anh, có lẽ đều là nhân vật chính trong phim linh dị." Hàn Phi dùng bảng thuộc tính của mình để kiểm tra thông tin đối phương, chỉ cần sau khi hắn chạm vào người, thì có thể xem được hết toàn bộ thuộc tính của anh ta.

Ngoài giá trị may mắn bằng 0, trí tuệ của Thẩm Lạc cũng cao hơn người thường, ban đầu là 7, anh ta lại cộng tất cả các điểm thuộc tính có được bằng cách tăng level vào trí tuệ, vì vậy hiện tại trí tuệ của anh ta đã đạt tới 15 điểm.

Có điều thông qua quan sát của mình Hàn Phi phát hiện, điểm thuộc tính của thế giới tầng cạn không giống với điểm thuộc tính của thế giới tầng sâu, ít nhất Thẩm Lạc nhìn không giống người có trí tuệ 15 chút nào.

Điều đáng chú ý là Thẩm Lạc vậy mà lại sở hữu một thiên phú ẩn rank C —— Tuyệt xứ phùng sinh (khả năng sống sót trong tình thế tuyệt vọng).

Thiên phú này chỉ người chơi có giá trị may mắn là 0 mới có xác suất sở hữu, tác dụng của thiên phú cũng rất đơn giản và thô bạo, khi người chơi lâm vào tuyệt cảnh chết chắc, thì sẽ có xác suất nhận được một cơ hội sống sót.

Tuy là thiên phú ẩn rank C nhưng người chơi bình thường cho dù có thiên phú này cũng khó dùng đến.

Đối với những người chơi thảnh thơi bình thường trong thế giới tầng cạn không cần trải qua đấu tranh sinh tử, thiên phú này rất vô bổ, nhưng ánh mắt Hàn Phi lại lóe lên một tia sáng, hắn cảm thấy Thẩm Lạc cũng được coi là thiên phú bẩm sinh rồi.

"Không có thiên phú nào liên quan đến loại linh dị, đến đây với vận rủi của mình, đúng là một người mạnh mẽ."

Sau khi Thẩm Lạc biết được Hàn Phi đã đến level 15, trong lòng tràn đầy tự tin, anh ta xoay người dẫn đường, trong căn phòng sau lưng Hàn Phi đột nhiên vang lên một tiếng giòn tan.

Linh đàn rơi xuống đất, Lý Tai đang định trèo ra ngoài, nhưng lại bị Từ Cầm vỗ quay trở lại.

"Anh, anh Hữu Phúc, anh có nghe thấy âm thanh gì từ trong phòng phát ra không?" Yết hầu của Thẩm Lạc khẽ run lên.

"Đừng sợ, để tôi giới thiệu với anh một chút." Hàn Phi nắm lấy cổ tay Từ Cầm: "Đây là người nhà của tôi, cô ấy tên là Từ Cầm, đêm nay chúng tôi vốn định cùng nhau đi làm nhiệm vụ."

"Lại một vị đại lão khác à?" Thẩm Lạc nhanh chóng chào hỏi Từ Cầm, anh ta chỉ cần nhìn thấy trang phục của cô ấy đã cảm thấy đối phương vô cùng bất phàm, khuôn mặt thanh tú đó, khí chất vô song đó, đồng tử trang điểm màu máu điên cuồng kia, còn có một thân âm khí lạnh thấu xương không thể tả được…

Mơ hồ cảm giác có gì đó không đúng, nhưng lại không nói ra được là chỗ nào có vấn đề, cuối cùng Thẩm Lạc vẫn quyết định tin tưởng Hàn Phi, bởi vì hiện tại anh ta cũng không còn lựa chọn nào khác nữa rồi.

Đi trước dẫn đường, Thẩm Lạc vô cùng thận trọng, Hàn Phi và Từ Cầm thì đi theo phía sau, như thể đến để nghỉ dưỡng vậy.

“Thẩm Lạc, quy hoạch cuộc sống của anh trong trò chơi là gì? Tiếp theo định chuyển nghề nghiệp gì thế?” Hàn Phi dường như ngẫu nhiên bắt đầu hỏi han.

“Trong hiện thực tôi làm về lĩnh vực tài chính, bình thường quá nhiều áp lực, vào trò chơi này, tôi muốn thay đổi một cách sống khác, chuẩn bị trở thành một người làm vườn.” Thẩm Lạc nói mà không cần suy nghĩ.

“Anh làm về lĩnh vực tài chính, có công ty cần anh không? Ý tôi là công ty có trả lương cho anh không?” Hàn Phi cố gắng khiến mình nói chuyện uyển chuyển hơn.

“Tất nhiên rồi, lợi nhuận phân chia mỗi năm của tôi đều cao nhất công ty.”

“Lợi hại như vậy sao? Anh có bí quyết kiếm tiền gì thế?”

“Không có con đường tắt nào để kiếm tiền cả.” Thẩm Lạc nói về công việc của mình, trở nên rất chuyên nghiệp: “Tôi phải tiến hành nghiên cứu tại chỗ mỗi ngày, đến các công ty niêm yết để nghe báo cáo thường niên hoặc báo cáo giữa kỳ, nói chuyện với các nhà phân tích môi giới hoặc các nhà phân tích trong ngành. Sau khi tổng hợp tất cả thông tin, lại nghiêm túc đưa ra nhận định của riêng mình.”

“Và sau đó anh đã kiếm được tiền?”

“Sau đó, các nhà quản lý quỹ, nhà quản lý đầu tư và nhà nghiên cứu khác trong công ty của chúng tôi sẽ đến và tiến hành các hoạt động thực tế dựa trên đánh giá của tôi. Họ sẽ tránh sự lựa chọn của tôi, tiến hành quản lý tài chính đảo ngược, sau đó họ đều sẽ đưa tiền hoa hồng cho tôi.” Thẩm Lạc lộ ra nụ cười sảng khoái của một người đi làm thuê: “Trước đây tôi cũng muốn chuyển việc nhưng sếp và đồng nghiệp đều ngăn cản, không cho tôi đi. Họ nói tôi là linh vật của công ty, cho dù tôi luôn lỗ thì họ cũng sẽ không để tôi rời đi, khiến tôi cũng cảm thấy ngại.”

“Vậy bầu không khí trong công ty của anh khá tốt đấy chứ.”

“Bây giờ thì không tốt nữa rồi, ông chủ phạm tội vào tù rồi, cũng không biết bao giờ mới ra được. Khi ông ta ra tòa tôi rất lo lắng, còn đặc biệt chạy đến gặp ông ấy một lần, kết quả luật sư mà ông ấy thuê không ổn, lại bị kết án thêm 5 năm nữa.” Thẩm Lạc lắc đầu: “Ông chủ đãi ngộ rất tốt với tôi, chờ sau khi ra khỏi đây, tôi sẽ tự bỏ tiền ra giúp ông ấy tìm luật sư, có thể giảm được năm nào hay năm ấy.”

“Anh định chuẩn bị khiến ông ấy giảm đến mức xử tử hình ngay lập tức hay sao?” Hàn Phi không dám đến quá gần Thẩm Lạc, vội vàng đi tới bên cạnh Từ Cầm.

Ba người đến tầng bảy, Thẩm Lạc nhìn dãy số trên cửa, cuối cùng chạy tới cửa phòng 709.

“Anh Thiết, A Đường, hai người còn ở đó không?”

Khẽ gõ cửa, hồi lâu không có người trả lời, Thẩm Lạc hơi ngượng ngùng.

“Có phải anh bị bọn họ bỏ rơi rồi không?”

“Chắc là…. không.”

Ấn vào chuông cửa, sau khoảng mười mấy giây, tiếng bước chân của phòng 710 ở đối diện hành lang vang lên, sau đó cửa phòng 710 mở ra một kẽ hở.

“Tiểu Thẩm, mau tới đây.” Nghe giọng nói, hình như là một bác gái đang nói chuyện.

Thẩm Lạc dẫn Hàn Phi vào phòng 710, nhưng sau khi Thẩm Lạc bước vào, cửa phòng khách đột nhiên bị kéo vào.

Ngay sau đó, giọng nói dày đặc của một người đàn ông từ trong phòng vọng ra: “Người đi theo phía sau cậu là ai? Làm sao mà cậu thu hút luôn cả quỷ vào đây vậy! Quả nhiên chúng ta vẫn nên chia nhau ra hành động thì tốt hơn, nếu không thì sớm muộn gì tôi cũng bị cậu khắc chết.”

“Anh ấy cũng là người chơi mà!”

“Làm gì có người chơi nào không thể nhìn ra level và thuộc tính? Cậu cũng không phải là không biết quỷ ở nơi này xảo quyệt như thế nào!”

“Người ta có đạo cụ có thể che giấu cấp độ của mình, vị đại ca kia đã level 15 rồi đấy!” Thẩm Lạc cũng rất kích động, người mà mình không dễ dàng gì mời tới, không thể để tức giận bỏ đi được.

“Cái rắm ấy, cậu có biết level 15 là khái niệm gì không? Đội ngũ công lược trò chơi 5.000 người của chúng ta, hiện tại cấp độ cao nhất cũng mới có 15!” Giọng nam dày nói với ngữ khí chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Định vị ban đầu của 《Cuộc sống hoàn hảo》 căn bản không phải là chữa bệnh và giải trí, đấy chỉ là để đánh lừa những người chơi bình thường như các cậu thôi. Mục đích nghiên cứu của trò chơi này chính là để khám phá nhân tính, tôi đã tham gia phiên bản Close Beta, nhân tính đen tối đến mức nào, trò chơi này đáng sợ đến mức đó!”

Thẩm Lạc bị giọng nam dày nói cho không phản bác được gì, nhưng anh ta vẫn muốn thử: “Nếu không thì anh tự hỏi anh ấy đi? Anh đến mà xem rốt cuộc bọn họ là cao thủ? Hay là quỷ đóng giả.”

Trong phòng yên tĩnh một hồi, lại là giọng nam dày lần nữa vang lên: “Được rồi, tôi sẽ tin cậu một lần.”

Cánh cửa chậm rãi mở ra, một người đàn ông khôi ngô vạm vỡ như tháp sắt xuất hiện ở cửa, anh ta có một khuôn mặt chữ quốc, không giận mà vẫn sợ, cơ bắp cuồn cuộn.

Nhìn Hàn Phi đeo mặt nạ, ánh mắt của người đàn ông đầy cảnh giác, anh ta nắm lấy ghế gỗ trong phòng, dùng thân chặn cửa lại.

“Tôi hỏi cậu một câu hỏi, nếu như cậu có thể trả lời được, tôi sẽ tin cậu là một người chơi.”

Gió lạnh thổi ngoài hành lang, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán người đàn ông, bầu không khí trong phòng bị đè nén đến cực điểm, xung quanh im lặng.

“Nghe này.” Người đàn ông giơ một ngón tay lên trước mặt Hàn Phi: “Cậu chỉ có một cơ hội để nói.”

Đồng hồ điểm tích tắc, người đàn ông vạm vỡ như tháp sắt bắt đầu đặt câu hỏi: “Nói được làm được, đặt tên cho một nhân vật của công chúng.”

“Ngô Thiêm.”

Nghe xong câu trả lời của Hàn Phi, người đàn ông vạm vỡ thở ra một hơi dài nhẹ nhõm: “Đều đi ra đi, cậu ấy quả thực là một game thủ thường xuyên lướt web, tôi vừa nói đã trả lời được ngay.”

Hàn Phi bản thân là một diễn viên nên cũng hiểu biết đôi điều về giới giải trí.

Lúc đầu hắn thật sự không nghĩ tới đối phương sẽ hỏi loại vấn đề này, nhưng nghĩ kĩ lại, những cư dân ở thế giới tầng sâu thực sự không biết những chuyện như vậy.

Người đàn ông vạm vỡ mở hoàn toàn cửa ra, vẻ mặt hơi xấu hổ: “Không ngờ thực sự lại gặp được một cao thủ, vừa rồi là tôi không đúng, đại lão cậu đừng để tâm nhé.”

“Cẩn thận một chút là nên làm, dù sao thì ở đây cũng là bản đồ ẩn cấp độ địa ngục.”

Hàn Phi dẫn Từ Cầm vào trong phòng, người đàn ông vạm vỡ mắt sáng lên sau khi nghe mấy chữ bản đồ ẩn, cũng không quá để ý đến sự khác thường của cô ấy.

Nhìn những người chơi trong phòng, Hàn Phi bắt tay từng người một, sau đó bảo họ tự giới thiệu.

Lần này có năm tuyển thủ đi vào, cấp độ cao nhất là người đàn ông vạm vỡ, tên trong trò chơi của anh ta là Thiết Nam, level 12, thể lực là chính, đã chuyển nghề làm đấu sĩ, từng tham gia Close Beta, trong hiện thực là một game thủ chuyên nghiệp kiếm sống từ việc chơi game.

Thuộc tính may mắn của anh ta có 2 điểm, mấu chốt là người này có một thiên phú rank D gọi là —— không tin tà, sau khi sở hữu thiên phú này, sẽ bị các sự việc linh dị đặc biệt nhắm đến.

Cấp độ đứng thứ hai là một học sinh, tên là Nhạn Đường, level 10, trí tuệ ban đầu cao tới 9 điểm, thuộc tính may mắn là 2 điểm, trí tuệ là chính, nhưng vẫn chưa chuyển nghề.

Cậu ta có một thiên phú kỳ lạ rank B, gọi là mơ giữa ban ngày, tác dụng là càng nghĩ nhiều, thì thứ mình nghĩ càng có khả năng trở thành sự thật. Thiên phú trông có vẻ ngoài kỳ lạ này, ngoại trừ Hoàng Doanh ra, là thiên phú level cao nhất mà Hàn Phi từng thấy ở một người chơi.

Cấp độ cao thứ ba là một nhà sản xuất video ngắn, tên là Mèo Lưu Ly, cô ấy chuẩn bị level 10, thuộc tính may mắn chỉ có 1 điểm, bình thường thích ca hát nhảy múa, thường đăng video mình ca hát nhảy múa trên nhiều bản đồ khác nhau trong 《Cuộc sống hoàn hảo》.

Ngoại trừ thuộc tính may mắn ra, những thuộc tính khác của Mèo Lưu Ly đều rất bình thường, thiên phú của cô ấy Hàn Phi đã từng thấy, gọi là mộng du.

Người chơi cuối cùng nằm ngoài dự đoán của Hàn Phi một chút, đó là một bác gái ngoài 60 tuổi, ID trò chơi là Lý Đại Tỷ, con trai bà là giám đốc điều hành của một công ty nào đó, vì không có thời gian ở cạnh bầu bạn, nên đã mua cho bà trò chơi 《Cuộc sống hoàn hảo》.

Nhưng đứa con hiếu thảo này không ngờ rằng, bác gái Lý level 3 đã bị đưa thẳng vào thế giới tầng sâu.

Bác gái không hiểu chút gì về game, rác và sách kỹ năng vứt đầy hành lang đều là bà ấy ném từ trong ô vật phẩm ra.

Nhưng trong đám người này, giá trị may mắn của bác gái là cao nhất, được đúng 3 điểm.

Thiên phú của bà tên là tưởng niệm, tưởng niệm càng mạnh, càng có khả năng gặp được người muốn gặp, đây là một thiên phú rank C cực kỳ hiếm có.

Nhìn những người chơi "may mắn" trong phòng, Hàn Phi cũng không biết phải nói gì.

Nếu nói bọn họ thật may mắn, thì trò chơi giải trí thông thường bọn họ không những chưa chơi được, lại còn bị mắc

kẹt trong một thế giới tầng sâu đầy lệ quỷ, lúc nào cũng có nguy cơ mất mạng.

Nhưng nếu nói bọn họ thật xui xẻo, vậy năm người này vậy mà lại có thể sống sót từ tòa nhà chết chóc đến khách sạn trong khu bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

“Cái này có được coi là âm âm thành dương không?” Hàn Phi tính toán thời gian, hắn chuẩn bị đưa năm người này vào trong sương mù trước, sau đó trở lại làm nhiệm vụ: “Đi theo tôi, tôi đưa mọi người đến nơi an toàn. “

Những người này không bao giờ có thể ngờ rằng nơi an toàn mà Hàn Phi đang nói đến lại chính là nơi mà bọn họ cố gắng trăm cay nghìn đắng mới trốn thoát được ra.

“Đại Lão, có thể kết bạn được không?” Thiết Nam bước đến bên cạnh Hàn Phi, muốn hỏi thăm thông tin liên quan đến bản đồ ẩn: “Theo tôi được biết, trong《Cuộc sống hoàn hảo》đã có rất nhiều bản đồ bị xóa, những tấm bản đồ đó rất có khả năng che giấu những thứ được đề cập trong di chúc của chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical.”

Một ngày trước khi trò chơi Open Beta, Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã công bố di chúc của cố chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical.

“Chờ sau khi mọi người an toàn rồi hãy nghĩ đến những thứ khác.” Hàn Phi cảm thấy chiếc nhẫn của mình truyền đến một cỗ ớn lạnh thấu xương, hắn biết có thứ gì đó đang rất nhanh tới gần: “Đừng ai nói gì hết, lát nữa khi tôi kêu mọi người chạy, thì hãy nhanh chóng chạy xuống tầng.”

Chương 489: Tôi chỉ đơn thuần cộng điểm thể lực

Mấy người trong phòng đều không có phát hiện bất kì dị thường nào, Hàn Phi đột nhiên trở nên căng thẳng, bọn họ ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu ý hắn.

"Xuống tầng? Nhưng dưới tầng hình như có sát thủ." Thiết Nam nhỏ giọng nhắc nhở Hàn Phi, trong mắt anh ta người quét dọn kia đã là một BOSS vô cùng đáng sợ rồi.

Những người chơi khác cũng thuộc loại chơi giải trí, căn bản không hề có kinh nghiệm trong những trò chơi thể loại kinh dị như này.

"Không kịp nữa rồi! Tôi sẽ giúp mọi người trì hoãn thời gian, còn mọi người hãy đi cầu thang xuống càng nhanh càng tốt!"

Hàn Phi một cước đá tung cánh cửa, ánh mắt nhìn về phía bên kia hành lang.

Mấy người chơi khác cũng đỡ nhau chạy ra khỏi phòng, bọn họ nhìn hai bên trái phải của hành lang, không dám manh động.

"Hình như… không có thứ gì đến đây?" Thiết Nam thể lực là chính, chiến đấu thành thạo, lại đã chuyển nghề làm đấu sĩ, ngũ quan của anh ta sắc bén hơn người chơi bình thường một chút.

"Tạm thời tôi cũng không chắc chắn thứ kia sẽ đến từ phía hành lang nào, mọi người hãy nhớ kỹ, ngay khi nó xuất hiện, mọi người hãy nhanh chóng chạy về hướng ngược lại với nó." Hàn Phi nói rất nhanh, hắn thông qua hàn ý từ chiếc nhẫn chủ nhà truyền đến, đã đại khái xác định được thực lực của kẻ thù, có lẽ nằm giữa oán niệm cỡ vừa và cỡ lớn.

Nếu như Hàn Phi không mượn sức của những người hàng xóm, thì vẫn hơi khó giải quyết, ít nhất hắn cũng không có tự

tin trong tình huống này là vẫn có thể bảo vệ cho năm vị "ôn thần" sau lưng.

Tất cả người chơi đều đứng ngoài hành lang, bóng tối và không gian vắng lặng sẽ khiến người ta cảm thấy bất an, bác gái Lý lúc này chân đã mềm nhũn, bà ấy chỉ muốn vào game trồng hoa, nấu ăn, kết quả mắt nhắm mắt mở thế nào, cả thế giới đã thay đổi.

"Lý Đại Tỷ, chúng ta nhất định có thể trốn thoát, anh Hữu Phúc lúc trước đã nói với em rằng nơi này thực ra là một bản đồ ẩn, rất nhiều người chơi muốn vào mà còn không được." Thẩm Lạc tâm địa lương thiện, anh ta bảo vệ bác gái phía sau lưng mình, hai người cùng nhau đứng cạnh thang máy.

Chiếc thang máy vốn không có phản ứng, khi Thẩm Lạc đến gần, đèn báo bên cạnh thang máy đột nhiên sáng lên, Hàn Phi cũng cảm giác được âm khí đã đến.

"Là thang máy!" Hàn Phi ngoảnh đầu lại, lúc này cửa thang máy đang từ từ mở ra, vô số sợi tóc đen từ trong khe hở tuôn ra, gần như trong nháy mắt nuốt chửng Thẩm Lạc và bác gái Lý.

"Tại sao bác lại đứng cùng với cậu ta!"

Hàn Phi muốn vươn tay, nhưng tốc độ của Từ Cầm còn nhanh hơn, cô ấy nắm lấy cánh tay của bác gái Lý, dùng dao ăn cắt đứt tóc.

Cửa thang máy đóng lại, tóc và Thẩm Lạc cùng nhau biến mất, chỉ có bác gái Lý ngồi sụp xuống đất, sợ quá đến mức không đứng được lên.

Năm người vừa tụ hợp lại lập tức giảm bớt thành viên, nhưng nhìn dáng vẻ của những người khác, bọn họ dường như đã quen với việc này.

"Mỗi lần gặp nguy hiểm, Thẩm Lạc đều là người đầu tiên gặp tai nạn, cậu ấy cũng đã từng lạc mất chúng tôi vài lần, nhưng ở đây dường như cậu ấy có thuộc tính may mắn cao nhất, luôn có thể quay lại tụ họp cùng chúng tôi." Mèo Lưu Ly giải thích với Hàn Phi: "Hay là chúng ta xuống lầu trước đi?"

“Vẫn còn có thứ đáng sợ hơn chưa đến.” Có lẽ năm người tụ tập lại với nhau, vận đen dày đặc cuối cùng đã thay đổi về chất, quỷ đang ngủ say trong tòa nhà bắt đầu tỉnh dậy.

Ở cuối hành lang bên trái, một bóng người méo mó xuất hiện, nó đứng ở lối vào của hành lang tối đen, dưới chân vẫn còn vết máu.

Mơ hồ có thể nhìn ra là đường nét của một con người, chỉ là tứ chi của nó lại được gấp lại thành những góc khó tin, thà nói rằng nó giống một con bọ hình người hơn là một con người.

Sau khi bóng người kia xuất hiện, nhiệt độ trong hành lang bắt đầu giảm xuống, như thể chớm thu đã bước vào mùa đông lạnh giá trong chốc lát.

“Hình như em đã nhìn thấy cô ấy trên bức tranh sơn dầu ở tầng bốn.” Nhạn Đường vốn vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng: “Trên bức tường mỗi tầng của tòa nhà nhà này đều có treo rất nhiều bức tranh nghệ thuật khác nhau, nhưng số lượng tranh treo ở mỗi tầng đều không giống nhau, tầng bốn có treo năm bức tranh sơn dầu, nội dung chủ yếu kể về câu chuyện một nhóm du lịch năm người vào khách sạn, kết quả có một con quỷ giết người trà trộn vào bên trong, quỷ giết người đó đã giết hại toàn bộ bốn người còn lại.”

Nhạn Đường có trí tuệ ban đầu cao tới 9 điểm, vẫn luôn quan sát xung quanh: “Thân ảnh dị dạng này đang mặc quần áo của đoàn du lịch, tứ chi bị gập lại và vặn vẹo. Sau khi nữ du khách trong bức tranh sơn dầu thứ ba bị giết, chính là bị nhét trong tư thế này xuống gầm giường, hung thủ còn gối cô ấy ngủ cả một đêm.”

Tốc độ nói của Nhạn Đường rất nhanh: “Điều đáng chú ý là bức tranh thứ tư và thứ năm, trong bức tranh thứ tư, quỷ giết người đã giấu xác của ba thành viên khác trong đoàn du lịch dưới gầm giường, bốn cỗ thi thể bị uốn gập quấn lại với nhau, bây giờ chúng ta chỉ nhìn thấy một con quỷ nhưng em cảm thấy ba con còn lại có lẽ cũng đang ở đây.”

Cậu ấy còn chưa nói xong, cánh cửa an toàn ở phía bên kia của hành lang liền bị mở ra, ba bóng người xoắn lại với nhau, dùng tay chống xuống mặt đất, bắt đầu chậm rãi tiếp cận.

"Trong bức tranh cuối cùng, hung thủ giết người nằm trên xác chết, gặp con quỷ cầm một quả táo, bức tranh này có một ngụ ý sâu sắc. Nó nói với chúng ta biết rằng quỷ giết người mặc dù rất khủng khiếp, nhưng nó vẫn chưa phải là bàn tay gây tội ác cuối cùng, con quỷ cầm quả táo mới khủng khiếp nhất. Quỷ giết người chỉ là kẻ bên ngoài, thứ thực sự đáng sợ có lẽ chính là khách sạn đầy người chết này."

Sau khi Nhạn Đường nói xong, cánh cửa một căn phòng nào đó từ từ mở ra, một bàn tay đầy vết máu cầm dao chém nhẹ qua tường.

"Người anh em này, tôi biết cậu nói rất có lý, nhưng đừng tiếp tục phân tích nữa." Hàn Phi thừa nhận Nhạn Đường nói đúng, nhưng vấn đề là tất cả những dự đoán tồi tệ mà cậu ấy phân tích đều đã trở thành hiện thực.

Thông tin mà Nhạn Đường nắm được có hạn, chỉ suy đoán được ông chủ khách sạn có vấn đề, nhưng nếu để cậu ấy tiếp tục nói nữa, nói không chừng có khả năng đến hận ý của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ cũng sẽ bị dẫn đến.

Vốn dĩ Hàn Phi không tin rằng vận rủi có thể ảnh hưởng đến số mệnh cho đến khi gặp được năm con người xuất chúng này.

"Mọi người xuống tầng trước đi, tôi sẽ dọn đường."

Chỉ có một bóng người ở hành lang bên trái và ba người ở bên phải, Hàn Phi đang định đi về bên trái thì Nhạn Đường lại lên tiếng.

"Cả đoạn đường đến đây, quỷ trong tòa nhà này là xảo quyệt nhất, hơn nữa giữa bọn chúng tồn tại mối liên hệ nào đó. Điều quan trọng nhất là mọi người có để ý rằng chúng đều có cùng một giọng nói không!" Nhạn Đường mặc dù cũng rất sợ, nhưng vẫn rất bình tĩnh nói ra những gì mình nghĩ: "Tôi nghi ngờ con quỷ đáng sợ nhất trong khách sạn đang thao túng mọi thứ. Nó có thể đang theo dõi chúng ta thông qua camera giám

sát, bên trái cố ý sắp xếp một kẽ hở chính là để chúng ta tự rơi vào bẫy."

Sau khi nghe Nhạn Đường phân tích, Hàn Phi lập tức đổi hướng, lao về phía bên phải.

Nếu như Nhạn Đường đã lên tiếng rồi, cho dù kẻ chủ mưu phía sau không có ý nghĩ này, thì bên trái có lẽ cũng đã không còn an toàn nữa.

Nhìn thấy Hàn Phi không cầm bất cứ thứ gì mà lại xông thẳng tới nơi có nhiều quỷ nhất, Thiết Nam kinh hãi: "Đại ca, bình tĩnh! Cậu ấy chỉ là đang phân tích, phân tích mà thôi!"

Có thể thấy con người Thiết Nam cũng khá tốt, anh ta cũng biết đây là thời khắc sinh tử tồn vong, không còn giấu diếm nữa, lấy trong ô vật phẩm ra một đôi găng tay, rồi đeo vào.

"Để tôi giúp cậu!"

Thiết Nam trong thế giới tầng cạn chính là phụ trách chiến đấu, tất cả các kỹ năng và điểm cộng là để đảm bảo an toàn cho cả đội.

Là một người chơi Close Beta, anh ta thực ra biết rất rõ, mặc dù Hàn Phi level 15 chắc chắn lợi hại hơn mình, nhưng bọn họ chỉ cách nhau có ba level, cộng thêm hướng tấn công chính của mình là chiến đấu, vì vậy anh ta cảm thấy kinh nghiệm chiến đấu thực tế giữa hai người có lẽ cũng tương đương nhau. Hàn Phi là một người chơi cũ trong bản đồ ẩn này, nên hiểu rõ bản đồ hơn anh ta.

Không suy nghĩ nhiều, Thiết Nam đi theo phía sau Hàn Phi, hiện tại chỉ có thể chiến đấu với tất cả những gì một người có, chỉ khi mở ra một con đường máu, mới có thể sống sót rời đi.

"Không dễ gì mới vào được bản đồ ẩn một lần, cứ thế này mà chết thì thật là lỗ quá!" Hình phạt cho cái chết của trò chơi hệ chữa trị giải trí 《Cuộc sống hoàn hảo》 này là vô cùng khủng khiếp, chỉ cần nhân vật trong game chết đi, tất cả những gì tích lũy trước đó đều sẽ biến mất, như thể giống như cuộc sống hiện thực vậy, căn bản không có cơ hội làm lại nào. Thiết Nam là một tuyển thủ chuyên nghiệp, nếu như xóa tài khoản

và bắt đầu lại, anh ta rất có khả năng bị đuổi khỏi hội trò chơi hiện tại.

"Bất kể là vì cuộc sống trong game hay ngoài đời thực, tôi cũng phải chiến đấu hết mình một lần!" Nghiến răng nghiến lợi, da khắp người sưng đỏ, Thiết Nam hét lên, đấm một cú vào con quỷ gần mình nhất.

"Chết cho tao!"

Kỹ năng chuyên nghiệp được kích hoạt, tốc độ ra đòn của Thiết Nam cực nhanh, như thể xuất hiện dư ảnh vậy.

Anh ta đánh mạnh vào cái đầu vặn vẹo, nhưng đối phương lại không hề có ý định né tránh.

Nắm đấm mang theo toàn bộ sức mạnh của anh ta đập mạnh vào đầu con quỷ, sau đó xuyên qua đầu đối phương và đáp xuống tường.

Khung tranh sơn dầu trực tiếp bị đập vỡ, nhưng bóng người đứng trước mặt vẫn còn nguyên vẹn, đối phương thậm chí còn nghiêng đầu nhìn anh ta, như muốn hỏi anh quát lớn như vậy để làm cái gì?

"Găng tay này của tôi là vật phẩm quý hiếm rank G đấy…"

Bụng dưới truyền đến cơn đau nhói, khi Thiết Nam phản ứng lại, một bàn tay nhợt nhạt đã đè lên bụng dưới của mình.

Âm khí nở rộ trên bụng anh ta như một đóa hoa màu đen, hàn ý khuấy động ruột gan, anh ta cảm thấy phần thân dưới của mình đã mất cảm giác.

Nhìn thấy bóng dáng vặn vẹo sắp dán vào mặt mình, một sức mạnh bất ngờ hất văng anh ta ra.

Khi anh ta phản ứng lại thì đã thấy Hàn Phi đứng ở vị trí ban đầu mà mình đứng.

"Người anh em tốt, cám ơn cậu đã cứu tôi, nhưng cứu tôi rồi, thì cậu làm thế nào?"

Anh ta ngồi trong góc nhìn Hàn Phi đang cầm cán dao, với vẻ mặt lần này chết chắc rồi.

Ở level 12, anh ta không thể gây ra bất kỳ sát thương nào cho con quái vật đó, người đàn ông trước mặt anh ta chỉ cao hơn anh ta ba level, vậy làm sao có thể mạnh hơn được?

Thiết Nam đã từ bỏ hy vọng, anh ta biết rằng việc bản đồ ẩn là rất nguy hiểm, nhưng không ngờ nó lại nguy hiểm đến như này.

Nữ quỷ bên trái đang tiến đến, ba quái vật vặn vẹo bên phải còn chưa thể giải quyết, quỷ giết người cầm dao cũng bước ra khỏi phòng.

"Đây là ngõ cụt rồi sao." Thiết Nam thực sự đã tuyệt vọng rồi, định từ dưới đất đứng dậy, nhưng lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Hàn Phi.

"Nếu không muốn chết thì ở yên đó đừng nhúc nhích." Lúc trước Hàn Phi nói chuyện vẫn luôn rất dịu dàng, anh ta không hề cảm thấy hắn có gì khác với những người chơi khác, cho đến khi mở miệng lúc này, chỉ là một câu nói đơn giản mà mang lại cho người ta một cảm giác rùng rợn khó tả, như thể nếu không làm theo mệnh lệnh của hắn thì sẽ bị xóa sổ vậy.

"Cứ để tôi giúp cậu đi, tôi chỉ đơn thuần cộng điểm thể lực, mặc dù level cậu cao hơn tôi, nhưng thể lực hẳn là không bằng tôi đâu." Thiết Nam bám lấy bức tường, anh ta còn chưa đứng dậy khỏi mặt đất, Hàn Phi đã hành động rồi.

Lưỡi dao chói lọi chiếu sáng hành lang tối tăm, ánh sáng ấm áp xuyên thấu vào cơ thể quỷ quái.

Khi một trong những người đàn ông kêu lên thảm thiết, hai con quỷ khác quấn lấy thân mình lao thẳng về phía Hàn Phi, chặn mọi đường thoát thân, nhưng hắn không hề hoảng sợ mà chém vào cổ một con quỷ.

Lăn lộn né tránh trong không gian giới hạn, ngón tay nhuốm máu chỉ có thể cào rách quần áo chứ hoàn toàn không thể chạm vào hắn.

Lúc này, không chỉ Thiết Nam, mà những người chơi còn lại đều sững sờ.

Quỷ văn hung dữ chảy trên cơ thể Hàn Phi, sát khí lạnh lùng và ánh sáng của con dao tái sinh hòa quyện vào nhau, Hàn Phi đeo mặt nạ trông giống như một vị thần linh vậy.

"Anh ấy level 15, anh level 12?" Ánh mắt Nhạn Đường đảo qua đảo lại giữa Hàn Phi và Thiết Nam, cuối cùng hỏi Thiết Nam một cách không chắc chắn: "Có phải anh đang che giấu thực lực không?"

"Tôi che giấu cái gì chứ!" Thiết Nam ôm chặt bụng, anh ta cảm thấy thế giới quan của mình bị tác động lớn, bắt đầu hoài nghi mình có phải là lên level giả hay không.

Lưỡi dao xuyên qua trái tim của bóng quỷ, dưới ảnh hưởng của mặt nạ mặt thú, một đường máu xẹt qua giữa hai mắt Hàn Phi, một tay còn lại của hắn túm lấy cổ của bóng quỷ.

"Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn!"

Năm ngón tay đan vào nhau, dưới sự tăng cường của quỷ văn Cửu Mệnh, Hàn Phi đã lôi ra những bóng quỷ đang quấn lấy nhau.

"So với đau khổ, nội tâm mày đang sợ hãi nhiều hơn, quả nhiên là có người đang điều khiển chúng mày." Lưỡi dao cắt đứt đầu của bóng quỷ, Hàn Phi sải bước đi tới: "Đi theo tôi!"

Nhạn Đường và Mèo Lưu Ly dìu Thiết Nam, bốn người chơi vội vã chạy về phía hành lang.

"Vừa rồi anh ấy sử dụng năng lực gì vậy? Dường như có thể trực tiếp xé xác lệ quỷ! Tôi chưa từng thấy kỹ năng tấn công bá đạo kinh khủng đến vậy!"

Chạy xuống dưới tầng, còn chưa đi được bao xa, Hàn Phi đột nhiên dừng lại.

"Chuyện gì vậy?"

"Mọi người hãy nhìn số phòng trên hành lang đi, chúng ta đã đi xuống tầng lâu như vậy, kết quả lại quay trở lại tầng bảy." Hàn Phi đã không chỉ một lần gặp phải quỷ đả tường rồi, nên nội tâm hắn vô cùng bình tĩnh.

“Quỷ, quỷ đả tường! Chúng ta vậy mà lại gặp phải chuyện này?” Thiết Nam muốn khóc mà không ra nước mắt, lúc trước khi anh ta dẫn mọi người ra khỏi sương mù, còn cảm thấy bản đồ ẩn này rất nhàm chán, đến một bóng người cũng không thấy. Kết quả là ai mà ngờ được, người không tin tà như anh ta tùy tiện chạy vào một khách sạn, lại gặp phải vô số chuyện linh dị như này.

“Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?” Nhạn Đường nhìn Hàn Phi, cậu ấy rất thông minh, biết hiện tại duy nhất có thể trông cậy vào chính là hắn.

“Trong khách sạn có một con quỷ đáng sợ nhất đang ẩn nấp, nó giết chết tất cả mọi người, đứng đằng sau điều khiển mọi thứ, quỷ đả tường bây giờ có lẽ cũng là kiệt tác của nó.” Sau một hồi suy nghĩ, Hàn Phi nói ra suy nghĩ của mình: “Đừng tùy tiện lãng phí sức lực, cẩn thận quan sát những thứ bất thường trong tòa nhà, tìm cách truy ra vị trí của con quỷ đó, sau đó chúng ta đi giết chết nó.”

Ước chừng chỉ có Hàn Phi mới có thể nói ra kế hoạch này một cách dễ dàng như vậy, những người chơi khác đều đã bị dọa cho sợ chết khiếp rồi.

“Tôi… Tôi có một câu muốn nói.” Bác gái Lý sắc mặt tái nhợt đột nhiên giơ tay lên: “Tôi không biết chơi game, cũng không giúp được gì nhiều cho mọi người, nhưng hình như trước đây tôi đã từng ở khách sạn này.”

Chương 490: Triển lãm nghệ thuật của hệ chữa trị

Lời nói của bác gái Lý lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, Hàn Phi cũng hơi kinh ngạc: "Đại tỷ, ý của chị là trong hiện thực chị đã từng đến đây?"

"Đúng vậy, lúc mới trốn vào đây tôi đã cảm thấy rất quen thuộc, sau đó sau khi nhìn thấy bức tranh này, tôi chắc chắn rằng mình đã đoán đúng." Bác gái Lý nhìn những bức tranh nghệ thuật treo ở hành lang trên tầng 7, tất cả các bức tranh ở tầng này đều có liên quan đến con người, đa số đều là mô hình con người khiếm khuyết, bị cắt xẻ ra: "Chồng tôi là một bác sĩ rất nổi tiếng ở Tân Hỗ, ông ấy từng đưa tôi đến khách sạn này ở một thời gian. Lúc đó tôi đã bị bức tranh này dọa sợ chết khiếp, nhưng chồng tôi lại nghĩ rằng nó đẹp, còn muốn tìm người của khách sạn, chi một số tiền lớn để mua nó."

"Sau đó thì sao? Khách sạn có bán cho hai người không?"

"Không, bức tranh này do chính ông chủ khách sạn vẽ, là hàng không bán." Bác gái Lý kể câu chuyện thời trẻ của mình: "Tôi không nhớ rõ lắm nữa rồi, hình như chuyện này đã xảy ra cách đây ba mươi năm, lúc đó chồng tôi còn chưa qua đời, ông ấy luôn yêu thương tôi rất nhiều, nhưng từ sau khi đến khách sạn này, ông ấy bắt đầu đi công tác nhiều hơn, con người cũng trở nên rất kỳ lạ."

"Ông ấy… có khi nào ngoại tình không?" EQ của Thiết Nam tỷ lệ nghịch với cơ bắp của anh ta, vừa mở miệng đã bị bác gái Lý lườm cho một cái.

"Chồng tôi rất yêu tôi, gặp được ông ấy là điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời, đến bây giờ tôi vẫn không thể quên được ông ấy, nhưng tiếc là tôi sẽ không bao giờ gặp lại ông ấy được nữa." Bác gái Lý hơi khó chịu, có thể nhìn ra, cơ thể bà ấy bởi vì suy sụp tinh thần trong một thời gian dài, nên rơi vào trạng thái trầm cảm nhẹ, chính vì để bà vui vẻ hơn, con trai mới chi một số tiền lớn để mua một máy chơi game cho bà.

Gia đình này thật ra đều rất tốt, vợ chồng thương yêu nhau, con cái thì hiếu thảo, nhưng cũng không biết cuối cùng đã xảy ra vấn đề ở bước nào, dẫn đến bác gái Lý bây giờ đang bị mắc kẹt ở nơi đầy quỷ quái này.

"Đại tỷ, chị cứ nói tiếp đi." Hàn Phi ra hiệu mọi người đừng xen vào, hắn vốn là chỉ muốn tiện tay cứu vài người, đưa người chơi trở về còn có thể đạt được âm đức và phần thưởng, nhưng hiện tại hắn cảm thấy mình đang có được một thu hoạch bất ngờ.

"Chồng tôi vẫn luôn làm việc tại Vĩnh Sinh Pharmaceutical, ba mươi năm trước Vĩnh Sinh dường như chuẩn bị xây một viện điều dưỡng cao cấp ở vùng ngoại ô, để chuyên phục vụ những người giàu có, chồng tôi là một trong những bác sĩ đầu tiên qua đó. Nói ra cũng thật kỳ lạ, viện điều dưỡng đó cách Tân Hỗ không quá xa, nhưng nhân viên lại bị cấm không được tự ý rời đi. Tôi muốn đến gặp ông ấy cũng không được, chỉ có thể đến khách sạn bên cạnh viện điều dưỡng đó." Bác gái chỉ vào bức tranh trên tường: "Tôi chính là trong khách sạn đó đã nhìn thấy bức tranh này, thẩm mỹ của chồng tôi cũng bắt đầu trở nên kỳ lạ từ lúc ấy."

Bác gái chỉnh lý lại cảm xúc của mình: "Sau khi chúng tôi rời khách sạn, chồng tôi chính là bởi vì tự ý gặp người nhà, nên bị điều chuyển vị trí làm việc. Ông ấy bắt đầu thường xuyên đi công tác, thường không về nhà trong một hoặc hai tuần, thỉnh thoảng trở về Tân Hỗ cũng đi dự một số bữa tiệc rất kì lạ. Chuyện xảy ra sau đó còn kinh khủng hơn, chồng tôi đã gửi con trai còn nhỏ đến nhà người thân, cắt đứt mọi liên lạc với nó, tôi hỏi ông ấy tại sao lại làm như vậy thì ông ấy trả lời là có người muốn giết ông ấy."

"Tôi cảm thấy áp lực của ông ấy lúc đó vô cùng lớn, nên đã tận tâm tận lực chăm sóc cho chồng, nhưng sau một thời gian, ông ấy vậy mà lại muốn ly hôn với tôi, lý do vô cùng nực cười, nói rằng lo lắng sẽ hại chết tôi."

"Dưới sự phản đối kiên quyết của tôi, chồng tôi cuối cùng cũng chịu bỏ cuộc nhưng ông ấy bắt đầu làm một số hành

động tổn thương bản thân, tôi hỏi tại sao thì ông ấy nói rằng chỉ bằng cách này mới có thể chuộc lỗi."

"Tôi không biết mình đã trải qua những ngày tháng đó bằng cách nào. Ngày nào tôi cũng sống trong đau đớn tột cùng. Mọi thứ xung quanh tôi chỉ toàn một màu trắng xám. Chồng tôi thường xuyên ôm đầu khóc đau khổ như một đứa trẻ, cứ thu mình vào căn phòng trống van xin hối lỗi."

"Tôi nhìn thấy tận mắt, trong lòng rất đau khổ, tôi không biết phải làm thế nào để giúp ông ấy cả."

"Khoảng một tháng sau, chồng tôi đột nhiên trở lại bình thường. Ông ấy đã xuống bếp tự tay nấu một bữa ăn thịnh soạn cho tôi, còn cùng tôi nhớ lại những hồi ức quá khứ."

"Buổi tối khi đi ngủ, chồng tôi mặc một bộ âu phục, vô cùng trịnh trọng, cảm giác như ông ấy đang nói lời từ biệt với tôi vậy."

"Trước khi đi ngủ, ông ấy có nói với tôi một số chuyện, sau này bất luận thế nào cũng không được mua giày trắng cho trẻ con, nếu như nhìn thấy một đứa trẻ đi giày trắng trong nhà, thì hãy chuyển đi càng sớm càng tốt."

"Cho đến bây giờ tôi vẫn không hiểu ý của câu nói đó là gì, nhưng tôi đã làm đúng như những gì ông ấy nói." Bác gái Lý chỉ vào đôi giày đen của mình: "Khi tôi tỉnh dậy vào ngày hôm sau, đã không thấy chồng tôi đâu, trong phòng ngủ của chúng tôi khắp nơi đều là dấu giày của trẻ em."

"Dấu giày của trẻ em?"

"Đúng, những dấu giày to cỡ bàn tay tôi, dày đặc, trên tường, trên sàn nhà, trên chăn bông, ở khắp mọi nơi, cảm giác như thể một đám trẻ con đã vào nhà tôi đêm qua và mang chồng tôi đi vậy." Bác gái Lý nhìn mấy người chơi: "Tôi biết mọi người cảm thấy rất khó tin, nhưng đây không phải là câu chuyện, mà là sự thật. Tôi cũng không biết những dấu giày kia là do chồng tôi tự làm hay là chuyện gì khác, nhưng nó thực sự đã xảy ra."

"Chị Lý, em tin lời chị nói." Hàn Phi đứng trước mặt Lý đại tỷ, hắn ghi nhớ diện mạo của bà: "Chị có lẽ vẫn rất yêu

ông ấy? Có phải vẫn còn nhớ đến ông ấy không?"

Hàn Phi đại khái đã hiểu tại sao người phụ nữ lại xuất hiện ở thế giới tầng sâu, thiên phú tưởng niệm bị kích hoạt, người phụ nữ này nói không chừng còn thực sự có thể gặp được chồng mình ở thế giới tầng sâu, chỉ có điều người chồng rất có thể đã biến thành một bộ dạng khác.

"Tôi chắc chắn là không thể quên được ông ấy rồi! Tôi luôn cảm thấy lúc đó ông ấy không phải bị bệnh, mà là cố gắng hết sức để bảo vệ tôi và con trai, cho nên bất luận thế nào tôi cũng muốn tìm được ông ấy." Bác gái Lý cười bất lực: "Tôi đã tìm ông ấy rất nhiều năm rồi mà chẳng có tin tức gì, giờ con trai cũng đã đi làm việc ở nơi khác, nhiều khi ở nhà cô đơn quá, tôi còn ngồi tán gẫu với bức ảnh của ông ấy nữa."

Khi bác gái cảm thấy hơi buồn, Hàn Phi đã an ủi bà vài câu, sau đó đứng dậy gỡ bức tranh nghệ thuật treo trên tường xuống.

Bức tranh chồng của bác gái thích rất quỷ dị, nó dùng một phương pháp rất trừu tượng để bóp méo một người thành bảy phần, sau đó làm đẹp lại từng phần một.

"Đại tỷ, lúc đó chồng chị có nói gì sau khi xem bức tranh này không?"

"Không nhớ nữa rồi, ông ấy chỉ liên tục khen ngợi những cơ thể người rời rạc này, nói rằng chúng rất đẹp, còn nói bản thân cơ thể người chính là một tác phẩm nghệ thuật." Bác gái Lý nhớ lại một lúc: "Đúng rồi, lúc đó khi chồng tôi muốn mua bức tranh này, ông ấy được người phục vụ đưa lên tầng 11, hình như còn đến tham quan ở đó cùng với ông chủ khách sạn."

"Tầng 10 và 11 là triển lãm nghệ thuật. Triển lãm nghệ thuật trong khách sạn này e rằng không phải để dành cho người bình thường." Hàn Phi lại mở miệng hỏi: "Đại tỷ, sau khi chồng chị mất tích, chị có đến khách sạn này tìm ông ấy không?"

"Có đến vài lần, nhưng tiếc là khách sạn này khá đặc biệt, nó chỉ phục vụ khách trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ của

Vĩnh Sinh Pharmaceutical, người ngoài cho dù có hẹn trước thì cũng chỉ được ở từ tầng 7 trở xuống.” Bác gái Lý không hiểu: “Tại sao trong trò chơi lại xuất hiện kiến trúc giống với hiện thực vậy?”

“Bản thân trò chơi được phát triển bởi Vĩnh Sinh Pharmaceutical và Deep Space Technology, việc có các tòa nhà liên quan đến bọn họ cũng là chuyện bình thường.” Trong hiện thực khách sạn nghệ thuật chỉ phục vụ cho bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ tư nhân, trong thế giới tầng sâu, khách sạn nghệ thuật này lại vừa hay ở trong khu vực của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, xem ra mối liên hệ giữa hai bên dường như rất chặt chẽ.

Hàn Phi đã có một kế hoạch, hắn muốn trở thành người quản lý mới của khách sạn này.

“Ở bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ có ba hận ý, số lần xuất hiện của chiếc giày trắng nhiều nhất, vậy thì hãy bắt đầu từ nó đầu tiên.”

Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ do Vĩnh Sinh Pharmaceutical xây dựng có ý nghĩa đặc biệt đối với Hàn Phi, khi cuộc điều tra dần dần được đào sâu, hắn cảm thấy những gì mình gặp phải khi còn nhỏ cũng liên quan đến bệnh viện này, thậm chí hắn có thể đã từng tiếp nhận điều trị ở đây.

Anh trai của chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical đặc biệt tìm đến hắn, phòng vui chơi của trại trẻ mồ côi trong ký ức thời thơ ấu của hắn lại được xây dựng lại bên trong bệnh viện, cộng thêm nhiều suy đoán về nhân cách hệ chữa trị…

Những manh mối dường như không liên quan đến nhau này, đã toàn bộ đan xen vào nhau, Hàn Phi cảm thấy mình đang từng bước tìm hiểu rõ những chuyện đã xảy ra trong quá khứ.

“Cư xá Hạnh Phúc là ngôi nhà đầu tiên, nơi khởi đầu của sự thay đổi nhân cách trong khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ. Khi một đứa trẻ bước ra khỏi ngôi nhà ban đầu, sau khi tiếp nhận xong sự thay đổi nhân cách, sẽ được đưa đến ‘thất lạc viên’ để chơi đùa, trải qua thời thơ ấu, cho đến khi

trưởng thành.” Bản đồ mà Phó Sinh để lại hiện lên trong tâm trí Hàn Phi, khu vực tòa nhà chết chóc, bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, công viên vui chơi vừa hay nằm trên một đường thẳng, cách đây rất lâu có vẻ như Phó Sinh đã khám phá như vậy: “Lão già kia rốt cuộc còn giấu bao nhiêu chuyện nữa? Hình như trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ cũng có mấy mảnh vụn ký ức của ông ấy, lần này mình nhất định phải chuẩn bị đầy đủ, tìm cách bắt nhốt ông ấy lại.”

Mặc dù Phó Sinh là người dẫn đường cho Hàn Phi, nhưng hắn cảm thấy có điều gì đó không ổn trong cách dạy của ông ấy, vì vậy hắn chuẩn bị tóm lấy các mảnh vụn ký ức, tự mình viết công lược.

“Khụ, khụ!” Thiết Nam ho khan hai tiếng, anh ta ôm chặt bụng mình: “Các vị, chúng ta phải làm thế nào bây giờ?”

Bụng của anh ta bị lệ quỷ sờ vào, âm khí nhập thể, hiện tại giá trị sinh mệnh đang không ngừng giảm xuống, trên người Thiết Nam, Hàn Phi nhìn thấy sự mong manh của người sống, hắn cũng phần nào hiểu được vì sao Phó Sinh lại trở thành không thể nhắc đến rồi.

Một cái đầu rắn từ trong bóng đen dưới chân Từ Cầm được kéo ra, Hàn Phi đặt thứ đó lên bụng Thiết Nam, một lúc sau, âm khí trong bụng anh ta đã bị hút đi hết.

“Cậu làm thế nào vậy? Vừa rồi là kỹ năng đặc biệt trong bản đồ ẩn à?” Thiết Nam nhìn bụng mình, còn đưa tay ra sờ sờ.

“Đó là thú cưng người nhà tôi nuôi.” Hàn Phi đang suy nghĩ chuyện khác, hắn cầm lấy bức tranh nghệ thuật, lại tiến vào hành lang tầng 7 lần nữa.

“Thú cưng người nhà nuôi? Hai người đã thuần hóa thú cưng như thế nào vậy? Có bí mật gì không?” Mắt Thiết Nam sáng lên, anh ta đi theo sau lưng Hàn Phi.

“Cũng không có bí mật gì, chủ yếu dựa vào sinh mệnh cứng.”

“Đại lão, thế thú cưng của anh là gì?”

“Một con mèo con.”

Hàn Phi lười bắt chuyện với Thiết Nam, hắn thu lại hết toàn bộ các bức tranh nghệ thuật trên tầng bảy, sau đó đặt trước mặt Nhạn Đường: “Em có thể nhìn thấy điều gì từ những bức tranh này?”

“Cái chết, dục vọng và một loại vẻ đẹp dị dạng.” Nhạn Đường quan sát một lúc rồi xếp các bức tranh nghệ thuật lại với nhau theo một góc độ khác: “Tầng bảy tổng có bảy bức tranh, xem ra mỗi bức tranh đều là độc lập, nhưng trên thực tế có thể ghép lại được với nhau, tạo thành một tổng thể, em cảm thấy những bức tranh như đang kể cùng một câu chuyện.”

“Tất cả biểu cảm của những người trong các bức tranh ở tầng bốn đều đau khổ, chỉ có quỷ giết người cuối cùng lộ ra nụ cười biến thái, nhưng mọi người hãy nhìn những bức tranh ở tầng bảy.”

“Tất cả những người bị phân giải, trên mặt đều có biểu cảm hối lỗi, như thể tự nguyện bị giết chết vậy.” Nhạn Đường đặt bức tranh mà bác gái Lý đã xem và một bức tranh khác lại với nhau: “Đặc biệt mọi người hãy chú ý đến hai bức tranh này, bức đầu tiên là bức mà chồng cô Lý thích nhất, từng muốn bỏ tiền ra mua lại. Bức thứ hai vẽ một người đang nằm trên giường, trên giường không phải ga trải giường mà là chiếc áo khoác trắng, ám hiệu rằng anh ta có thể là một bác sĩ, mọi người lại nhìn kỹ bộ quần áo trên người anh ta đi, vừa hay là một bộ âu phục. Điều này hoàn toàn phù hợp với những gì cô Lý đã nói lúc trước, chồng cô vốn là một bác sĩ, trước khi mất tích mặc một bộ âu phục nói lời tạm biệt với cô Lý, vì vậy em suy đoán người đàn ông dị dạng trong bức tranh thứ hai chính là chồng cô ấy.”

Nghe Nhạn Đường phân tích, bác gái Lý liên tục lắc đầu, bà có chút không thể chấp nhận.

“Đặt những bức tranh này lại với nhau còn có thể thấy chúng đều có một điểm chung, tất cả những người bị phân giải đều là bác sĩ, trong bố cục đều có những thứ liên quan đến bệnh viện, hoặc là dao phẫu thuật, hoặc áo khoác trắng, hoặc băng. Hiện tại em vẫn không hiểu tại sao lại như vậy. Tất cả

các bác sĩ đều hối lỗi, đều trở thành tác phẩm trong bức tranh, chẳng lẽ hung thủ chính là bệnh nhân cũ của bọn họ?" Nhạn Đường vừa nói xong câu này, phía sau cánh cửa an toàn đột nhiên truyền đến âm thanh dị thường, như thể mạch máu bị vỡ ra vậy.

Vài người vội vàng chạy lại kiểm tra, trên tường mọi thứ vẫn bình thường, chỉ là những đường nét kia trông giống như một khuôn mặt.

Hàn Phi lấy ra dao tái sinh đâm vào khuôn mặt đó, nhưng không có bất kì phản ứng nào.

"Tiểu Nhạn, cháu nói chồng cô cũng đã từng hại chết người sao? Ông ấy tỏ ra ăn năn vì cảm thấy tội lỗi với những người bệnh nhân?" Lý đại tỷ chưa bao giờ tiếp xúc với game thực tế ảo, bà ấy thực sự không ngờ đến trò chơi này lại lợi hại đến vậy, còn có thể gợi lên kí ức tận đáy lòng con người.

"Theo những gì cô vừa miêu tả, cháu nghi ngờ bệnh nhân của chồng cô là một đứa trẻ, lúc còn sống thích đi giày màu trắng, cái chết của chồng cô có liên quan đến đứa trẻ đó, nhưng cái chết của đứa trẻ đó cũng có thể là do chồng cô." Nhạn Đường nhìn xuống bảy bức tranh dưới đất: "Điều cháu nói tiếp theo đây có thể khiến cô cảm thấy khó chịu, nhưng rất có thể đó là sự thật."

"Cháu nói đi, cô muốn nghe ý kiến của cháu."

"Cháu quen nhìn mọi thứ từ góc độ tồi tệ nhất, mà thực tế đã chứng minh, những chuyện tồi tệ nhất đó đều đã xảy ra." Nhạn Đường cố gắng tiếp tục phân tích, lần này Hàn Phi không ngăn lại: "Chồng cô trước đây có thể rất yêu cô, nhưng không biết từ khi nào ông ấy đã thay đổi, không phải là ông ấy không còn yêu cô nữa, chỉ là có thứ gì đó bên trong nội tâm ông ấy đã bị thay thế. Trước đây ông ấy có thể là một người bình thường, nhưng thông qua phản ứng cuồng nhiệt sau khi xem những bức tranh này ở khách sạn, đại khái có thể suy đoán ra tâm lý của ông ấy."

"Khi một người bình thường nhìn thấy một cơ thể người bị phân mảnh, phản ứng đầu tiên của họ không thể nào là kinh

diễm. Bởi vì chúng ta cũng là con người, bản chất của động vật sẽ khiến chúng ta sau khi nhìn thấy cái chết thê thảm của đồng loại, sẽ nhận thức thấy mối nguy hiểm, và trở nên thận trọng hơn. Còn phản ứng chồng cô thì lại ngược lại, ông ấy rất cuồng nhiệt, rất phấn khích, động vật thường có phản ứng theo bản năng như vậy vào thời điểm săn mồi thành công, cũng có nghĩa là chồng cô trong lòng coi mình như kẻ săn mồi, những người khác trong mắt ông ấy có lẽ chỉ là con mồi." Nhạn Đường liếc nhìn bác gái Lý đầy đồng cảm: "Cháu không phủ nhận việc ông ấy yêu cô, nhưng yêu cô không có nghĩa là ông ấy sẽ không làm hại người khác, hai loại tình cảm này không hề mâu thuẫn."

Bác gái Lý không ngờ lại nghe thấy câu trả lời này, bà gần như nhìn những người chơi khác với ánh mắt cầu cứu, hy vọng rằng có người sẽ đứng lên phản bác lại Nhạn Đường.

"Cô nói rằng ông ấy đã gặp riêng ông chủ khách sạn, cùng ông chủ khách sạn lên tầng cao nhất để tham quan, bây giờ cô cũng đã thấy có bao nhiêu người chết trong khách sạn này? Cô cảm thấy bọn họ đến tham quan cái gì?" Nhạn Đường không chút biểu cảm, nói tiếp: "Cô cũng nói rằng ông ấy bắt đầu tham gia một số bữa tiệc đặc biệt sau đó, còn thường xuyên đi công tác, cô cảm thấy ông ấy sẽ tham gia những bữa tiệc như thế nào?"

Dường như thấy bác gái Lý có chút chịu không nổi, Nhạn Đường không nói thêm nữa: "Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của cá nhân, không nhất định là sự thật, cô cũng đừng quá bận tâm."

Những lời này của cậu ấy không nói thì không sao, nói xong thì bác gái gần như khóc lên vì khó chịu, bà ấy chỉ muốn chơi game để giải tỏa phiền muộn, nhưng lúc này cảm giác như không thể đè nén được nữa.

"Đừng nói nữa, chúng ta lên tầng xem xem." Hàn Phi đi tới bên cạnh bác gái, đêm nay hắn có thể dùng một lần hồi hồn: "Nếu như tôi nói chị có khả năng gặp được chồng mình trong thế giới này, chị…"

“Thật sao?” Bác gái Lý ngắt lời Hàn Phi, hai mắt hơi sưng đỏ, thân thể khẽ run lên, cũng không biết là do sợ hãi hay là nguyên nhân khác.

“Chỉ cần còn sống sót, thì sẽ có cơ hội gặp ông ấy, tôi sẽ tận lực giúp chị đoàn tụ, nhưng nếu thực sự có ngày đó, chị cũng sẽ giúp tôi làm một chuyện.” Giọng nói Hàn Phi như có ma lực đặc biệt, lúc này hắn giống như con quỷ ném quả táo trong bức tranh, đưa ra điều kiện không thể cưỡng lại được.

“Được!” Chuyện của chồng là một nút thắt trong lòng bác gái Lý, đau khổ của bà bao nhiêu năm nay là vì chồng bỏ đi mà không nói lời từ biệt.

Hàn Phi đã đoán được bác gái Lý sẽ đồng ý, thật ra vừa rồi khi bắt tay với mấy người, đã dùng chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, hắn phát hiện phàm là những người sống vô thức tiến vào thế giới tầng sâu, thì nội tâm đều có một ám ảnh.

Ám ảnh trong trái tim của bác gái Lý là sự biến mất của người chồng, ám ảnh trong trái tim của Hoàng Doanh là mẹ vì để cứu anh đã bị chết đuối, cô gái tên là Mèo Lưu Ly có vấn đề về mắt, linh hồn cô ấy giống như một con mèo đầy vết nứt, vừa chạm là có thể vỡ, có thể cô ấy đã bị đánh đập bạo lực thời thơ ấu.

Cùng với việc càng ngày càng gặp nhiều người chơi, Hàn Phi cũng dần dần hiểu ra quy luật, ngoại trừ những người chơi tự tìm đến cái chết khám phá thế giới tầng sâu ra, những người chơi khác muốn vào thế giới tầng sâu cần đồng thời thỏa mãn một số điều kiện.

Giá trị may mắn thấp hơn người bình thường, thiên phú có liên quan đến quỷ quái linh dị, nội tâm bị ám ảnh, đã từng nghĩ đến cái chết tại một thời điểm nào đó.

“Thế giới tầng sâu có lẽ cũng có ý nghĩa tồn tại của nó, không phải vô cớ mà một số người tự tìm đến nơi này.”

Hàn Phi dẫn theo mấy người chơi đi đến tầng 10, lại đang bị quỷ đả tường, hiện tại lo lắng cũng vô dụng.

Nếu như quỷ đả tường là do oán niệm cỡ lớn bố trí, vậy có lẽ chỉ có Từ Cầm giải phóng hết tất cả nguyền rủa mới có thể

sử dụng bạo lực để xông ra. Chưa đến mức vạn bất đắc dĩ, làm sao Hàn Phi lại có thể để cô ấy mạo hiểm như vậy?

Trước khi kết thúc nhiệm vụ vẫn còn một tiếng, bọn Hàn Phi đến tầng 10, tất cả mọi người đều muốn xem triển lãm nghệ thuật kia cuối cùng là cái gì.

Đẩy cửa an toàn ra, một luồng khí lạnh thoát ra từ bên trong, cảnh tượng trước mắt không có bất cứ liên quan gì đến nghệ thuật, ít nhất theo ý kiến của Hàn Phi là như vậy.

Tầng 10 và 11 đã được mở ra, đại sảnh cao sáu mét chứa đầy các loại tủ lạnh và tủ đông khác nhau.

Chúng được xếp chồng lên nhau một cách ngổn ngang, không ngừng có khí lạnh toát ra từ bên trong, những chiếc tủ đông này dường như vẫn đang hoạt động bình thường.

"Ông chủ khách sạn thích giết người, mấy cái tủ đông này rất có thể dùng để chứa thi thể…" Nhạn Đường còn chưa kịp nói hết, đã bị Thiết Nam bịt miệng lại.

Mấy người chơi đứng yên tại chỗ, toàn bộ đều đang nhìn về phía Hàn Phi.

"Triển lãm nghệ thuật này dường như không giống như những gì tôi tưởng tượng, không ngờ lại là tủ lạnh." Mèo Lưu Ly dìu bác gái Lý, hai người bọn họ đi sau cùng nhóm người.

"Đi sát theo tôi, cẩn thận những kẽ hở đó." Ánh mắt Hàn Phi đảo khắp đại sảnh, hắn nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn của chủ nhà, ở nơi này, hàn ý truyền đến từ chiếc nhẫn là nặng nhất.

Từ từ tiến về phía trước, đại sảnh hoàn toàn chất đầy tủ lạnh và tủ đông, những đường ngang dọc khắp nơi, có một mùi tanh hôi mà chỉ có cá chết mới tỏa ra trong không khí như vậy.

"Bùm!"

Một sợi dây điện trên đầu đột nhiên bị ngắt, ánh điện chiếu vào bóng tối trong chốc lát, Hàn Phi nhìn thấy có một cửa tủ lạnh nào đó mở ra, bên trong hình như có một khuôn mặt tái xanh.

Lấy dao tái sinh ra, Hàn Phi đứng bên cạnh Từ Cầm, dán vào người đối phương đi về phía trước.

"Chị, đừng sợ, em sẽ bảo vệ chị."

Phòng triển lãm nghệ thuật lớn hơn nhiều so với tưởng tượng, đám người Hàn Phi còn chưa đi được xa, tiếng bước chân đã trở nên hỗn loạn, như thể có những thứ khác đã trà trộn vào trong đội ngũ.

Khi đi qua một góc, Hàn Phi quay đầu lại liếc nhìn một cái, Thiết Nam và Nhạn Đường đi ở phía sau cùng, phía sau lưng bọn họ là một vùng tối đen như mực.

"Hai người, đi nhanh lên." Hàn Phi vẫy vẫy tay, hắn cứ cảm thấy sau lưng Thiết Nam không giống như vừa nãy, nhưng không nói được có vấn đề ở đâu.

Không ngừng mở các tủ đông ra, nhưng hầu hết các tủ này đều trống rỗng, dần dần Thiết Nam cũng mất kiên nhẫn, lúc này anh ta vừa hay nghe thấy Hàn Phi thúc giục, lập tức tăng tốc chạy về phía trước.

Khi Thiết Nam đang chạy về phía trước, Hàn Phi nhìn thấy phía sau anh ta có thêm hai cái chân, tốc độ của đối phương cũng gần như cùng với Thiết Nam, nửa người trên như đang nằm bò trên người anh ta.

Đưa mắt ra hiệu cho Mèo Lưu Ly và bác gái Lý đi trước, Hàn Phi dừng lại trước mặt Thiết Nam.

"Người anh em, lát nữa anh hãy làm theo những gì tôi nói." Hàn Phi lấy dao tái sinh ra.

"Cần tôi làm gì?" Thiết Nam rất nhiệt tình, anh ta biết rằng địa vị của một người trong đội phụ thuộc vào sự đóng góp của người đó.

"Khi tôi đếm đến một, anh hãy dùng tốc độ nhanh nhất cúi người xuống." Ánh dao ấm áp xua tan giá lạnh, Hàn Phi nắm chặt hai tay, đâm sau lưng Thiết Nam.

Mắt thấy lưỡi dao đâm tới, Thiết Nam nhanh chóng ngồi xổm xuống, phía sau truyền đến tiếng băng tuyết bị hàn sắt làm tan chảy.

“Không phải cậu nói sẽ đếm đến một hay sao?!” Thiết Nam ôm đầu, hồn cũng bị dọa bay mất.

Anh ta ngồi trên mặt đất, nhưng khi tay vừa chạm xuống liền phát hiện mặt đất dính đầy máu đen.

Quay đầu nhìn về phía sau, một cái đầu lâu đông cứng vừa rơi xuống đất.

“Không sao rồi.” Hàn Phi thu lại dao tái sinh, bắt đầu nghiên cứu thi thể kia.

“Vừa rồi anh ấy sợ làm anh hoảng loạn nên mới không nói cho anh biết.” Nhạn Đường vươn tay kéo Thiết Nam đứng dậy: “Có phải cảm thấy nguyên nhân phía sau làm người ta ấm lòng không?”

Chương 491: Đây chính là con mèo con của anh?!

So với Thiết Nam, Nhạn Đường cảm thấy mình ở đây thích hợp hơn, trong cuộc sống hiện thực cậu ấy là một người xuất sắc về mọi mặt, nhưng vì tính cách và một số điều đã trải qua khi còn nhỏ nên có rất ít bạn bè.

Khi lớn hơn, cậu ấy cũng ngày càng thu mình lại, không ai có thể được cậu ấy để vào mắt.

Bề ngoài cậu ấy không tỏ ra coi thường bất kì ai, nhưng trên thực tế thì luôn cảm thấy mình không hợp với hoàn cảnh xung quanh, mình không thuộc về vòng tròn đó, cũng không muốn giả vờ ngốc nghếch để đánh lừa ai cả, càng không muốn cúi đầu để "hòa đồng".

Thông minh, uyên bác, có cái nhìn sâu sắc và khả năng nhận thức phi thường, nhưng tính tình lại thu mình, thờ ơ, luôn nói những phần trọng yếu nhất, không bao giờ nghĩ đến cảm nhận của người khác.

Cậu ấy vẫn luôn một mình cho đến khi tham gia《Cuộc sống hoàn hảo》, và chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể kết bạn với bất kỳ người nào trong tương lai.

Mọi thứ đã thay đổi bắt đầu từ đêm qua, khi cậu ấy vì tai nạn ngoài ý muốn mà bước vào thành phố bao trùm trong bóng tối này, cậu phát hiện mọi tế bào trong cơ thể đều đang run rẩy, không biết là do sợ hãi hay phấn khích nữa.

Giao tiếp thân mật với đồng đội, không ngừng nỗ lực để sống sót, Nhạn Đường cảm thấy rằng trái tim khô cằn của mình đang được lấp đầy. Cậu ấy có đồng đội, cũng có một hướng đi.

Ánh mắt rời khỏi người Thiết Nam, Nhạn Đường nhìn Hàn Phi đang đeo mặt nạ.

Người này dường như đại diện cho bí mật của cả thế giới, sự tồn tại của hắn dường như đã là một kỳ tích.

Nhạn Đường chưa bao giờ bị thuyết phục bởi bất kỳ ai, nhưng ánh mắt cậu ấy nhìn Hàn Phi lại không tự chủ được mà có chút kính sợ, cậu luôn cảm thấy nếu chọc giận hắn, vậy thì đối phương có thể dễ dàng giết mình cả trong trò chơi lẫn trong hiện thực.

Khi dự đoán những chuyện không hay, Nhạn Đường chưa bao giờ mắc sai lầm, vì vậy ngược lại cậu ấy còn trở thành người ngoan ngoãn nhất trong đội.

"Có phát hiện gì không?" Sau khi Nhạn Đường đỡ Thiết Nam đứng dậy, hai người bước đến bên cạnh Hàn Phi, nhìn cái xác bị băm vụn trên mặt đất.

"Lồng ngực thi thể có một sợi dây màu đen, sau khi cắt đứt nó, thi thể sẽ vỡ tan." Hàn Phi dùng dao tái sinh khơi sợi dây màu đen lên, trên đó viết đầy những dòng chữ cổ quái.

Sợi dây này được gọi là sợi dây sinh mệnh, là thứ chỉ riêng khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ mới có, hầu hết tiếc nuối và oán niệm cỡ nhỏ sẽ bị sợi dây sinh mệnh trói buộc, trở thành con rối của oán niệm cỡ lớn và hận ý.

"Đối phương dám tấn công chúng ta là chuyện tốt, nó càng làm nhiều chuyện, sơ hở sẽ càng lớn." Hàn Phi đứng dậy nhìn tủ đông chất đầy đại sảnh: "Tủ lạnh, tủ đông, còn có các tạo hình 'điêu khắc băng', ông ta thực sự coi chỗ của mình như một thế giới lớn của băng và tuyết chắc?"

Các tác phẩm trong triển lãm nghệ thuật chính là những thi thể trong tủ đông, thi thể của bọn chúng bị đóng băng, đông cứng tại thời khắc cuối cùng của cái chết.

Từng sinh mệnh mất đi, trở thành bộ sưu tập của ông chủ khách sạn, còn dùng bọn chúng để tổ chức triển lãm nghệ thuật.

"Em luôn nghĩ triển lãm nghệ thuật rất tao nhã, nhưng không ngờ rằng triển lãm nghệ thuật đầu tiên em tham gia lại trông như thế này." Thiết Nam thận trọng mở tủ đá bên cạnh,

mỗi lần mở đều giống như rút thăm trúng thưởng vậy, còn kích thích hơn cả mua xổ số.

"Đây là loại triển lãm nghệ thuật gì vậy? Chẳng qua chỉ là sự tự cao của một nhóm người mất trí, coi sự tàn nhẫn là vẻ đẹp, còn tự mãn về nó. Đúng là bệnh hoạn!" Hàn Phi đá vào tủ lạnh trước mặt, một thi thể tay vẫn cầm thẻ phòng ngã xuống đất, trên mặt đất vết máu đen ngòm trong cơ thể đang chậm rãi tụ lại ở lồng ngực, tựa hồ đang chuẩn bị dùng âm khí toàn thân để tạo ra một sợi dây sinh mệnh.

"Sợi dây sinh mệnh có thể khống chế quỷ quái, nhưng chính sợi dây này dường như cũng là dùng quỷ quái tạo ra, tất cả chấp niệm đều chà xát vào nhau, xoắn lại thành sợi dây không thể thoát ra được." Hàn Phi cẩn thận quan sát toàn bộ quá trình xuất hiện của dây sinh mệnh, sau đó một dao chém đứt nó.

Khi dây sinh mệnh bị đứt ra, thi thể đông cứng duy trì tư thế quỳ xuống và ngã về phía trước, trước khi cơ thể tan vỡ, dường như lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm với Hàn Phi.

Tất cả chữ viết màu đen trên sợi dây sinh mệnh đều tan biến, cuối cùng chỉ còn lại một chút ánh sáng nhỏ bé, hòa vào mép của con dao tái sinh.

"Ấy?"

Hàn Phi phát hiện ra một điểm rất kỳ lạ, sau khi dùng dao tái sinh cắt một đoạn dây sinh mệnh ra, thì sẽ rút ra thứ gì đó từ bên trong, hình như là vẻ đẹp và nhân tính duy nhất còn sót lại trong chấp niệm của người chết.

"Xem ra không phải quỷ quái nào cũng có thể làm ra sợi dây sinh mệnh, nhất định phải là quỷ có chấp niệm mạnh mẽ, nội tâm không hoàn toàn thối nát, vẫn còn lưu lại chút nhân tính mới được."

Đối với quỷ trong thế giới tầng sâu, nhân tính vừa là trói buộc, cũng vừa là thứ quý giá nhất trong sâu linh hồn họ.

Để sinh tồn, rất nhiều quỷ quái đã hoàn toàn từ bỏ nhân tính, chỉ một số ít còn kiên trì.

Nhưng thật đáng tiếc, sự kiên trì của họ không được đền đáp, thay vào đó, họ bị nhắm đến bởi những quỷ quái đáng sợ hơn, lợi dụng sự trói buộc của nhân tính, biến họ thành sợi dây sinh mệnh.

Sau khi chém chết Cánh bướm, con dao tái sinh trở thành đạo cụ rank E, Hàn Phi vẫn luôn u sầu không biết tiếp tục nâng cao con dao này như thế nào, sự xuất hiện của sợi dây sinh mệnh đã cho hắn một tia hy vọng.

Con dao này đã cứu Hàn Phi mấy lần, xa thì không nói đến, trong thế giới ký ức của điện thờ, hắn rơi xuống giếng sâu, cuối cùng là những nhân tính trong con dao tái sinh đã vươn tay lôi hắn ra ngoài.

Dao tái sinh có thể nói là đạo cụ quan trọng nhất của Hàn Phi lúc này, cường hóa dao tái sinh chính là cường hóa bản thân hắn.

Trong mắt lóe lên một tia sáng, Hàn Phi đã quên mất việc mình tới đây là để cứu người, hắn cầm dao tái sinh cùng Từ Cầm sánh vai đi phía trước nhóm người, đem thiên phú bị động trốn tìm phát huy đến cực điểm.

Vung vẩy cán dao, Hàn Phi huýt sáo, nếu nghe kỹ thì có vẻ như là một bài đồng dao.

Tìm đi, tìm đi, tìm bằng hữu, tìm một bằng hữu tốt, chào hỏi một cái, bắt bắt tay…

Thiết Nam nhìn thi thể bị Hàn Phi chặt vỡ trên mặt đất, sau đó lại nhìn hắn đang có vẻ đắc ý, dáng vẻ đối phương miệng huýt sáo, tay cầm dao, căn bản không giống một người chơi đang bị quỷ đả tường chút nào, cảm giác như hắn mới chính là kẻ cuồng sát biến thái, đang tìm kiếm những người may mắn sống sót trốn trong tủ đông.

Trong chốc lát Thiết Nam hơi hốt hoảng, anh ta khẽ chạm vào Nhạn Đường: “Em có cảm thấy… cậu ấy giống ông chủ khách sạn không?”

“Em không nghĩ anh ấy trông giống ông chủ khách sạn, nhưng em rất muốn trở thành một người như anh ấy.” Nhạn Đường theo sát phía sau.

“Là anh ảo giác à? Suy nghĩ của anh bây giờ bắt đầu khác với những người bình thường rồi?” Thiết Nam rơi vào sự nghi ngờ bản thân, anh ta nhìn tủ đông lạnh đang rỉ nước ở hai bên, nhanh chóng chạy nhanh hơn.

Sau khi Hàn Phi biết được việc cắt đứt sợi dây sinh mệnh có thể tăng cường dao tái sinh thì rất vui mừng, hắn đi giữa đống tủ lạnh và tủ đông, mỗi lần chỉ cần mở cửa tủ chắc chắn sẽ thu được một thứ gì đó.

Nếu như thế giới tầng sâu cũng có cảnh sát, tin chắc lúc này ông chủ khách sạn nhất định sẽ gọi cảnh sát, ông ta là một kẻ biến thái đã tạo ra vô số tác phẩm điêu khắc bằng băng trên xác chết ở trong nhà, nhưng đêm nay một kẻ biến thái hơn đã chạy vào, người đó không cứu người, cũng không ăn cắp bất cứ thứ gì, chỉ chạy đi tìm điêu khắc băng trên người, còn cố tình phá vỡ tất cả.

Từng sợi dây sinh mệnh đều bị cắt đứt, Hàn Phi căn bản không vội vàng rời đi, hắn như là đang hưởng thụ quỷ đả tường, trong mắt thậm chí lộ ra vẻ thỏa mãn.

Đừng nói là kẻ địch sợ hãi Hàn Phi, lúc này đến đồng đội cũng đều rất hoảng sợ.

Có người chơi bình thường nào lại vui vẻ đi tìm thi thể như vậy không? Trước giờ chơi game chỉ thấy săn tìm kho báu, làm gì có ai đam mê săn xác đâu?

Hàn Phi không giống như đang làm nhiệm vụ, mà là đang hưởng thụ nó, hoàn toàn là hứng thú sở thích cá nhân.

Từng sợi dây sinh mệnh bị cắt đứt, không có thi thể nào có thể thoát khỏi mắt hắn.

Bọn họ đến trung tâm của triển lãm nghệ thuật một cách dễ dàng, xung quanh chất đầy những chiếc tủ lạnh cao, các đường kẻ đan chéo nhau trên mặt đất, phòng triển lãm nghệ thuật mờ ảo dường như đang đón chào du khách.

“Chồng tôi đã từng nhìn thấy những thứ này sao? Lúc đó ông ấy đã nhìn thấy những thứ này?” Bác gái Lý đứng trong đống tủ đông được xếp ngẫu nhiên, bà ấy không thể tin được những điều này.

“Chồng chị chính là bác sĩ trong bức tranh thứ hai, khi ông ấy chết chắc không có nhiều tủ đông như vậy trong khách sạn.” Hàn Phi an ủi bác gái một câu: “Những thứ này đều là được tích lũy theo thời gian, trong bản đồ ẩn không có quy tắc, thế nên mọi người mới nhìn thấy bộ dạng của tội ác khi mất kiểm soát.”

Sau khi nói xong, hắn lại nhìn những tủ đông xếp chồng lên nhau như ngọn đồi trước mặt, dưới lớp mặt nạ lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

“Tôi không biết ông chủ khách sạn tạo ra quỷ đả tường bằng cách nào, nhưng chỉ cần tôi không ngừng cắt đứt dây sinh mệnh, thì sức mạnh mà ông ta có thể điều khiển sẽ ngày càng yếu đi, cho đến khi ông ta không thể không xuất hiện và tấn công tôi.”

Trung tâm của triển lãm nghệ thuật là một sân khấu nhỏ, sân khấu này không dùng để biểu diễn tài nghệ, trên đó có một bàn mổ, xung quanh có đủ loại dụng cụ, có vẻ như ông chủ của khách sạn này chính là ở đây, khâu ghép các xác chết theo ý mình.

“Trong một đống tủ đông như vậy, tự tay làm ra những tác phẩm theo ý muốn, tên này đúng là đã đạt đến độ điên cuồng nhất định rồi.”

Trên sân khấu, Hàn Phi vén tấm vải trắng ở bàn mổ ra, một người đàn ông người đầy vết thương do dao đang nằm trên đó.

Khi nhìn thấy người đàn ông ấy, Hàn Phi khẽ nheo mắt lại, hắn đã nhìn thấy hình ảnh của người đàn ông trên tường ở đại sảnh tầng một.

Người đàn ông người đầy vết thương do dao chính là ông chủ đầu tiên của khách sạn, cũng chính là người đã xây dựng khách sạn nghệ thuật văn hoa này.

Cầm dao tái sinh lên, mắt Hàn Phi vừa lộ ra sát ý, Từ Cầm đột nhiên bảo vệ bên cạnh hắn.

Cùng lúc đó, người đàn ông trên bàn mổ mở mắt ra, vô số oán niệm xuyên vào trong cơ thể ông ta dọc theo vết thương trên người!

Một lượng lớn âm khí tràn ra xung quanh, bàn mổ lập tức bị sụp đổ.

Tiếng hét vang lên, người đàn ông trên bàn mổ từ từ đứng dậy, sợi dây sinh mệnh màu đen vươn ra từ vết thương của ông ta, siết chặt cơ thể và biến ông ta thành một con rối giật dây.

Da thịt bị xé rách, oán niệm hòa vào nhau va chạm trong cơ thể, người đàn ông lớn tiếng hú lên, ông ta không ngừng kêu to: "Giết tôi đi, xin hãy giết tôi đi!"

Một bên vừa hét lên một cách tuyệt vọng, một bên vừa lao về phía Hàn Phi và Từ Cầm, tốc độ của ông ta nhanh đến kinh ngạc, máu đen bốc mùi hôi thối không ngừng chảy ra khỏi cơ thể.

Từ Cầm đẩy Hàn Phi ra, cô dùng dao ăn chém vào cánh tay của người đàn ông, nguyền rủa xuyên vào da, khiến ông ta kêu lên trong đau đớn, nhưng dường như lại không thể kiểm soát được cơ thể của mình.

Khi vết thương mới xuất hiện, một sợi dây sinh mệnh khác lại xuất hiện từ chỗ vết thương, tốc độ người đàn ông dường như càng nhanh hơn.

Từ Cầm đánh nhau với người đàn ông bù nhìn bị giật dây, tiếng khóc cũng bắt đầu vang lên trong phòng triển lãm, trong bóng tối từ từ xuất hiện những bóng người quỷ dị.

Tay cầm chặt con dao tái sinh, đại não Hàn Phi quay cuồng chuyển động.

"Ông chủ của khách sạn bị đặt lên bàn mổ. Bàn mổ vốn là nơi ông ta chặt chém con mồi, nhưng giờ chính mình lại trở thành con mồi, xem ra ông ta chắc chắn đã bị tấn công lại, người từng bị ông ta giết chết, bây giờ bắt đầu điên cuồng tra tấn ông ta. Nếu nghĩ như vậy, ông chủ khách sạn hiện tại có lẽ là một trong những người bị hại."

Hàn Phi cẩn thận nhớ lại tất cả những bức tranh nghệ thuật trên tường của khách sạn, sau đó lại nhớ tới giọng nói của người phụ nữ trong điện thoại ở phòng.

“Bất kể là dịch vụ phòng hay người quét dọn, giọng nói của bọn họ đều giống nhau, đều là cùng một người phụ nữ đang nói.”

Ông chủ đầu tiên của khách sạn chỉ là một con rối giật dây, nếu muốn phá được quỷ đả tường, hoặc nếu muốn trở thành quản lý mới của khách sạn, vậy bắt buộc phải giải quyết kẻ chủ mưu thực sự đứng sau mới được.

Hàn Phi thậm chí còn nghi ngờ rằng, cả khách sạn này chỉ có một con quỷ, những quỷ quái khác đều là con rối của nó.

“Đại lão, bạn đồng hành của anh mạnh thật đấy……”

Trong khi Hàn Phi đang suy nghĩ về biện pháp đối phó, Thiết Nam và Nhạn Đường đã chết lặng.

Với con dao trên tay, Từ Cầm đang đối đầu trực diện với ông chủ khách sạn, thân ảnh đỏ như máu giẫm lên vô số nguyền rủa, mang theo vẻ đẹp cực độ và nguy hiểm.

Vốn dĩ bọn họ cho rằng Hàn Phi là đùi lớn, không ngờ rằng cơm dẻo thật sự lại chính là của nữ tử áo đỏ trang điểm khoa trương kia, hóa ra người nhà mới là chìa khóa để hắn tung hoành ngang dọc trong bản đồ ẩn.

“Ông chủ khách sạn đang bị thu hút, bây giờ là một cơ hội tốt để ra tay, mấy người cùng đến đây giúp một tay đi.”

Hàn Phi nhìn chằm chằm sợi dây sinh mệnh tuôn ra từ vết thương của người đàn ông, sau khi tất cả sợi dây sinh mệnh trong cơ thể ông ta vươn ra, đều sẽ kéo dài lên phía trên, chìm vào bóng tối trên đầu.

“Kẻ chủ mưu đứng sau thực sự đang kiểm soát ông chủ khách sạn thông qua sợi dây sinh mệnh, đối phương có lẽ đang ẩn náu ở đầu kia của sợi dây!” Hàn Phi và mấy người chơi leo lên tủ đông, bọn họ nhìn thấy tất cả sợi dây sinh mệnh đều chìm vào phần đỉnh của triển lãm nghệ thuật, nơi đó có một bức màn sân khấu màu đen.

“Người đang điều khiển ông chủ khách sạn chính là ở sau tấm vải đen?” Hàn Phi quay đầu liếc nhìn sân khấu, Từ Cầm đã để lại vô số vết thương trên cơ thể người đàn ông, còn chặt

đứt cả hai cánh tay ông ta, nhưng hoàn toàn đều không có tác dụng.

Những sợi dây sinh mệnh màu đen đó không ngừng mọc ra từ cơ thể người đàn ông, kéo dài đến bóng tối trên đỉnh đầu, sau đó điều khiển cơ thể gần như bị chia năm xẻ bảy của ông ta để tấn công Từ Cầm một cách điên cuồng.

"Nếu cứ tiếp tục như vậy, Từ Cầm cũng có thể bị thương."

Hàn Phi không còn do dự nữa, hắn nắm chặt dao tái sinh: "Thiết Nam, anh là người mạnh nhất, chút nữa anh đỡ tôi lên, tôi sẽ cắt bức màn sân khấu màu đen trên đỉnh đầu ra."

"Cậu hãy cẩn thận một chút, bên dưới tấm vải đen đó căng phồng, bên trong chắc chắc có chứa thứ gì đó vô cùng tồi tệ!" Thiết Nam nửa ngồi trên chiếc tủ đông cao nhất, anh ta đã chuẩn bị sẵn sàng.

"Chắc là có thể cắt vụn."

Trong tay Hàn Phi hiện lên một tia sáng chói mắt, nhìn chằm chằm nơi dây sinh mệnh hội tụ, hắn nhét thú cưng của Từ Cầm vào trong quỷ văn, khi âm khí quét qua toàn thân, hắn đột nhiên tăng tốc lao về phía trước.

Một bước nhảy lên, Hàn Phi giẫm lên vai Thiết Nam, tiếp theo toàn lực thúc đẩy quỷ văn, chém thẳng vào tấm vải đen trên đỉnh đầu!

Tiếng gầm thét của dã thú vang lên trong triển lãm nghệ thuật, toàn bộ quỷ văn trên người Hàn Phi bắt đầu bốc cháy, hóa thành một con quái vật khổng lồ mặt mèo cực kỳ hung tợn!

Thiết Nam làm bàn đạp cho Hàn Phi, nắm chặt bờ vai như sắp gãy của mình, ngây ngốc nhìn bóng quỷ khổng lồ phía sau hắn.

"Đây không lẽ chính là con mèo con mà cậu ấy từng nói đến?!"

Chương 492: Qua cửa!

Bóng quỷ mặt mèo dữ tợn xuất hiện sau lưng Hàn Phi, không ngừng biến âm khí trong cơ thể con rắn màu đen thành sức mạnh cho hắn.

Trong thế giới ký ức, do không có con rắn màu đen, quỷ văn hoàn toàn không phát huy được toàn bộ sức mạnh thực sự, Hàn Phi cũng chưa thử nỗ lực hết mình, cuối cùng có thể gây sát thương lớn như thế nào đối với quỷ ở thế giới tầng sâu.

"Tái sinh!"

Con dao trên tay bị đẩy đến cực điểm, từng cánh tay cùng với Hàn Phi nắm lấy cán dao, ánh sáng chói mắt lập tức xuyên qua tấm vải màu đen trên đỉnh khách sạn, để lại một khe hở cực lớn dài gần ba mét.

Tiếng hét đột nhiên vang lên từ mọi hướng, giọng nữ chói tai gần như xuyên thủng màng nhĩ của mọi người.

Cùng với bức màn đen bị xé rách còn có vô số dây sinh mệnh nối với nó, những sợi dây sinh mệnh mọc ra từ vết thương của người đàn ông bị cắt đứt, một cơn mưa đen trong không khí rơi xuống, về phần những nhân tính còn lại trong sợi dây sinh mệnh thì bị dao tái sinh hấp thụ.

"Giọng nói này giống với giọng nữ trong cuộc gọi dịch vụ phòng lúc trước, lại là của cô ta!"

Tất cả sợi dây sinh mệnh đều bị cắt đứt, người đàn ông như con rối bị giật dây ngã xuống đất, ông ta thương tích đầy mình, lúc này nhìn giày của Từ Cầm không ngừng van xin cô: "Giết tôi đi, làm ơn hãy giết tôi đi! Giết đi!"

Từ Cầm nhấc giày lên, định dùng một chân đập nát trái tim người đàn ông, thì bên trong tấm màn đen trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên một tiếng cười có phần điên cuồng.

Dần dần, tấm màn đen trên đỉnh triển lãm nghệ thuật hoàn toàn rơi xuống, mọi người lúc này mới kinh ngạc nhìn thấy

đằng sau tấm màn dán đầy những bức ảnh.

Nữ có, nam cũng có, có ảnh bọn họ chụp khi còn sống, nhưng phần nhiều là ảnh chụp dáng vẻ sau khi chết.

Bác gái Lý và Mèo Lưu Ly ngồi dưới đất không dám ngẩng đầu nhìn lên, đây là một loại cực hình đối với người bình thường, trái tim bọn họ căn bản không thể chịu đựng được cảnh tượng như vậy.

Nôn khan một tiếng, Thiết Nam ngã ngồi trên tủ đông.

Nhạn Đường cũng tái mặt, có điều cậu ấy càng tò mò hơn là, tại sao Hàn Phi lại không có phản ứng gì?

Nếu là do chiếc mặt nạ đã che đi khuôn mặt, thì tại sao ánh mắt hắn vẫn bình tĩnh như vậy, giống như vực sâu trong núi, không có lấy một tia gợn sóng.

"Anh Hữu Phúc, anh không sợ sao?"

"Trong nhà tôi cũng có một bức tường tương tự như này." Hàn Phi đang nói về bức tường mà bình thường mình hay phân tích các vụ án, bên trên dán đầy những bức ảnh của các nạn nhân, nhưng mấy người chơi sau khi nghe hắn trả lời, trái tim bắt đầu như muốn nhảy lên.

Trong thế giới tầng sâu, Hàn Phi đã nhìn thấy quá nhiều di ảnh của người bị hại, cũng đã từng xem qua những bức ảnh với đủ các kiểu chết khác nhau, cho nên lúc này hắn không những không sợ hãi mà còn mở to mắt quan sát từng tấm ảnh.

Không biết là năng lực mang theo từ trong thế giới ký ức còn chưa biến mất, hay là do mảnh vụn nhân cách tác động, Hàn Phi cảm thấy mắt trái của mình thường xuyên phát hiện những thứ đặc biệt.

Ví dụ như bây giờ, khi tiếng cười của người phụ nữ vang lên, Hàn Phi vô cùng nhạy bén nhìn thấy chân dung trong vài bức ảnh đang mỉm cười.

Người phụ nữ trong những bức ảnh đó trông rất giống nhau, nhìn từ trái sang phải, diện mạo của người phụ nữ đã thay đổi từ bình thường trở nên ngày càng xinh đẹp, cuối cùng thì gần như là vô cùng đặc biệt.

Cô ta có một vẻ đẹp mà người bình thường ghen tị vô cùng, nhưng lúc này lại trông như đang khóc, đôi mắt tràn đầy oán hận, đôi môi thấm đẫm máu tươi.

"Sao tôi thấy cô ta trông rất quen, hình như là một ca sĩ trước đây? Nhưng tại sao lại chỉ có cô ta cười?" Hàn Phi kéo Nhạn Đường đến bên cạnh mình: "Tối qua mọi người sau khi đến khách sạn, có nhận được cuộc gọi dịch vụ phòng không?"

"Điện thoại trong phòng vang lên bảy lần, đều là Thẩm Lạc trả lời." Nhạn Đường không biết Hàn Phi đang muốn nói gì.

"Em có thể nhìn thấy những bức ảnh lớn nhất ở trên đỉnh không? Khuôn mặt của tất cả những người chết trong ảnh đều rất gớm ghiếc, duy chỉ có người phụ nữ này đang cười." Thời gian ở khách sạn của Hàn Phi quá ngắn, vẫn còn rất nhiều phòng chưa kiểm tra, bây giờ đi kiểm tra chắc chắn là không kịp, vì vậy hắn đã nghĩ đến Nhạn Đường.

Người chơi này tuy rằng may mắn rất thấp, nhưng lại có thiên phú rank B hiếm có và trí tuệ ban đầu lên tới 9 điểm, nói không chừng cậu ấy sẽ phát hiện được manh mối nào đó.

"Người phụ nữ đang cười…" Nhạn Đường nhìn một hồi, sau đó đột nhiên mở to mắt: "Em đã từng nhìn thấy cô ta!"

"Nhìn thấy ở đâu?"

"Phòng nghỉ ngơi của nhân viên khách sạn! Bất kể là phòng của nhân viên hay là phòng riêng của ông chủ, bên trong đều treo những bức ảnh nghệ thuật của cô ta!" Nhạn Đường nhớ tới một chuyện: "Lúc mới vào khách sạn tối hôm qua, em liền đi thẳng đến phòng giám sát, kết quả là không ngờ nơi nhân viên bảo vệ ngủ cũng treo ảnh của người phụ nữ này ở đó, lúc đó em đã cảm thấy có điều gì đó không ổn! Ngoài ra còn có một điểm khác nữa! Chúng em đã gặp rất nhiều sát thủ trong khách sạn đêm qua, bọn họ có người là người quét dọn, có người là bảo vệ, có người thì là nhân viên lễ tân, mỗi người đều trông không giống nhau, nhưng tất cả giọng nói của bọn họ thì lại đều là của cùng một người phụ nữ!"

Nhạn Đường chỉ vào bức ảnh trên đỉnh đầu, rồi kéo Mèo Lưu Ly đến bên cạnh mình: "Anh Hữu Phúc, Mèo Lưu Ly biết một ít về người phụ nữ đó."

Mèo Lưu Ly rụt rè ôm cánh tay mình, trên mặt không còn giọt máu, bị dọa đến không còn chút sức lực nào nữa: "Người phụ nữ trong bức ảnh là một ca sĩ, cô ta vốn không nổi tiếng cho lắm, nhưng giọng rất hay, con người cũng vô cùng tài hoa. Khi cô ta còn rất nhỏ đã bị một công ty nhìn trúng, công ty đó rất ngưỡng mộ giọng hát và tài năng của cô ta, nhưng lại cảm thấy ngoại hình quá bình thường, nên đã yêu cầu cô ta chuyên viết bài hát cho một nữ ca sĩ khác."

"Người phụ nữ tất nhiên không cam tâm như vậy, một lòng muốn phát hành ca khúc của riêng mình, nhưng bài hát của cô ta lại không thể trở thành hit. Trên thực tế là do công ty đang giở trò, căn bản không hề tuyên truyền, chỉ muốn bóp chết cô ta với giá rẻ nhất."

"Lúc đó cô ca sĩ còn rất ít tuổi, sau này tự mình đăng video hát lên mạng, nhưng luôn có một đống thủy quân tấn công ngoại hình của mình, còn lôi gia đình ra bịa đủ thứ tin đồn."

"Sau đó, cô ta đã không còn xuất đầu lộ diện nữa, không ai biết cô ta đi đâu, những bài hát mà cô ta để lại cũng là rất nhiều năm sau mới đột nhiên trở nên nổi tiếng, nhưng không ai có thể tìm ra ca sĩ đó nữa." Mèo Lưu Ly nói tất cả những gì mình biết, điều này khiến Hàn Phi hơi bất ngờ.

"Nữ ca sĩ kia tên gì? Làm sao cô biết những chuyện này?" Hàn Phi nhìn chằm chằm Mèo Lưu Ly, như thể muốn nhìn thấu nội tâm của đối phương.

"Cô ta không phải là ca sĩ chuyên nghiệp, không ai biết tên thật của cô ta, mọi người chỉ biết tên trên mạng là Lưu Ly, giọng hát của cô ta vô cùng hay, cổ họng như đã được một thiên thần hôn lên vậy, nhưng những bài hát của cô ta bài nào cũng tràn ngập tuyệt vọng, giống như một con chim lạc đường, nhìn về hoang dã, sau đó nhổ từng cái lông một của mình." Mèo Lưu Ly đặt hai tay lên ngực: "Bản thân tôi cũng học nhạc, tôi có một chút cảnh ngộ tương tự cô ta, mặc dù cô ta

không nổi tiếng lắm, nhưng trong trái tim tôi cô ta là ca sĩ giỏi nhất."

"Một ca sĩ tại sao lại xuất hiện ở đây? Tại sao lại hận ông chủ khách sạn như vậy?" Nhạn Đường ra sức suy nghĩ về mối liên hệ trong đó, là một người chơi của thế giới tầng cạn, cậu ấy có lẽ vẫn chưa quen với cách suy nghĩ ở âm gian.

Khi cậu ấy còn đang cau mày suy nghĩ, Hàn Phi đã có câu trả lời: "Bác gái Lý vừa rồi nói khách sạn chỉ nhận khách của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đó thôi, nữ ca sĩ tới đây nhất định là vì phẫu thuật thẩm mỹ, trong những bức ảnh này cô ta càng ngày càng xinh đẹp, cười cũng càng ngày càng thương tâm và đau khổ, xem ra sau khi cô ta trở nên đẹp hơn cũng đã mất đi thứ gì đó. Nhìn từ việc cô ta không ngừng tra tấn ông chủ khách sạn, chắc chắn là ông chủ đầu tiên đã giết chết cô ta, hơn nữa còn dùng cách tàn nhẫn nhất."

Hàn Phi nắm lấy Nhạn Đường: "Em vừa nói trong phòng riêng của ông chủ khách sạn cũng có ảnh của người phụ nữ?"

"Đúng vậy." Ánh mắt Nhạn Đường cũng sáng lên, cậu cảm thấy mình phải học cách suy nghĩ của Hàn Phi.

"Lập tức đưa anh đến đó!" Hàn Phi kéo Nhạn Đường và Thiết Nam, bắt đầu chạy ra khỏi đại sảnh.

Từ Cầm vẫn còn đang do dự không biết có nên giết ông chủ khách sạn hay không, nhìn thấy Hàn Phi rời đi, liền nắm lấy linh đàn, ném nó qua.

Sau khi bắt được linh đàn, Hàn Phi và Nhạn Đường cùng nhau lên tầng chín.

Mặc dù tầng chín cũng đều là phòng dành cho khách nhưng ở đây lại nghiêm cấm khách đi vào, khóa điện tử trên cửa cũng khác với các tầng ở tầng dưới.

"Chính là ở đây!"

Sau khi đá tung cánh cửa của căn phòng trong cùng trên tầng chín, Hàn Phi cảm thấy một tia ớn lạnh truyền đến từ chiếc nhẫn, hắn cầm dao từ từ bước vào trong phòng.

Ông chủ khách sạn đã cải tạo tầng chín thành phòng đặc biệt dành cho khách, nhìn từ bên ngoài không khác gì những căn phòng dành cho khách khác, trên thực tế, trong phòng có một cánh cửa bí mật được giấu kín.

Tất cả các phòng trên tầng chín đều thông nhau, còn có một số lượng lớn các ngăn bí mật, trong những ngăn bí mật đó đều đặt một số công cụ tra tấn con người.

"Theo suy đoán của em, ông chủ khách sạn sẽ dụ con mồi lên tầng chín, rồi nhân cơ hội ra tay sát hại nạn nhân."

Nhạn Đường dẫn Hàn Phi vào phòng ngủ chính, trên chiếc giường đơn rất lớn treo bức ảnh của Lưu Ly, trong bức ảnh cô ta vẫn lộ ra một nụ cười bi thương.

Giẫm lên chiếc tủ đầu giường, Hàn Phi đang định gỡ bức ảnh xuống thì Nhạn Đường đột nhiên ngăn lại.

"Lần trước em cũng muốn gỡ bức ảnh xuống, nhưng chỉ cần chạm vào nó, sẽ thu hút đủ các thứ khác nhau đến."

"Không sao." Hai tay Hàn Phi dùng sức gỡ bức ảnh xuống, bức ảnh nhìn thì rất nhẹ, nhưng thật ra lại nặng như một người trưởng thành.

Mặt sau của bức ảnh dính đầy tia máu và tóc đen, phía sau khung ảnh bình thường còn có dán một bức ảnh khác.

Trên bức ảnh dính đầy vết máu ở phía sau là một người phụ nữ trông rất bình thường, cô ta bị bịt mắt buộc vào ghế, trong miệng như thể đang hát.

Còn trước mặt cô ta là bàn mổ, một người đàn ông quay lưng về phía cô ta đang làm cái gọi là "tác phẩm nghệ thuật".

Máu bắn tung tóe lên mặt người phụ nữ, khiến cô ta sợ chết khiếp, nhưng dường như vẫn không dám ngừng hát.

"Đây có lẽ mới là chân tướng."

"Bùm!"

Khung ảnh của người phụ nữ rơi xuống đất, khi Hàn Phi đi tới đỡ khung ảnh thì phát hiện dưới gầm giường không ngừng rỉ ra máu.

Hắn nhấc cả tấm ván giường lên, nhìn thấy dưới gầm giường có người dùng máu để lại những dòng chữ gây sốc.

"Ngày 9 tháng 11, bệnh viện đó nói rằng tôi không đủ tư cách, nhưng ông chủ khách sạn cảm thấy thiên phú của tôi không nên bị chôn vùi. Tôi nghĩ rằng mình đã gặp được quý nhân, rất vui vẻ, nên đã làm theo yêu cầu của ông ta, quyết định chờ thêm một đêm nữa trong khách sạn, ông ta hứa với tôi rằng sẽ cố gắng thuyết phục các bác sĩ trong bệnh viện."

"Ngày 10 tháng 11, hơn một giờ sáng, điện thoại trong phòng đột nhiên vang lên, hỏi tôi có phải cần dịch vụ phòng không, tôi rất lịch sự cúp máy nhưng một lúc sau đối phương lại gọi lại, tôi hơi tức giận, nói với họ vài câu. Vốn tưởng họ sẽ dừng lại ở đây, nhưng ai ngờ một lúc sau bọn họ lại gọi điện đến."

"Vô cùng bực mình, tôi đã rút dây điện thoại ra, tôi nghịch điện thoại một lúc rồi rất nhanh lăn ra ngủ."

"Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, tôi luôn cảm thấy bên cạnh có thứ gì đó, đột nhiên mở mắt ra, tôi phát hiện tất cả đèn trong phòng mình đều đã bị tắt!"

"Tôi nhớ rõ ràng là nó đã mở khi tôi ngủ, lúc đó tôi rất sợ hãi, đi lấy điện thoại di động, nhưng đột nhiên tôi nghe thấy giọng nói của một người đàn ông vang lên bên tai."

"Xin hỏi cô có cần dịch vụ phòng không?"

Hàn Phi chưa kịp đọc xong, điện thoại trong phòng đột nhiên vang lên, khiến cả hắn và Nhạn Đường đều giật mình.

"Anh Hữu Phúc, chúng ta có nghe không?" Nhạn Đường còn nhỏ, cậu học sinh quái gở kiêu ngạo này ở trước mặt Hàn Phi ngoan ngoãn đến mức như thể không phải là cùng một người.

"Tại sao lại không nghe?" Hàn Phi nhấc điện thoại lên đặt vào tai mình.

Một giọng kẽo kẹt vang lên trong điện thoại, không bao lâu sau, một người phụ nữ như nằm ở bên tai Hàn Phi nói: "Anh có cần dịch vụ phòng không?"

Rút dao chém về bên trái, Hàn Phi như thể đã đoán trước đối phương sẽ tấn công mình vậy.

Một sợi dây sinh màu đen bị cắt đứt, nhưng dường như nó đã đâm vào tổ ong bắp cày, cả căn phòng bắt đầu dị biến.

Tiếng cười điên cuồng của người phụ nữ phát ra từ trong điện thoại, TV, gương, bức ảnh, cửa sổ, trong nháy mắt, hầu như khắp nơi đều có một người phụ nữ đang từ từ lộ ra nửa khuôn mặt đẫm máu và nước mắt.

Cô ta lặp đi lặp lại câu có cần dịch vụ phòng hay không, cơ thể vặn vẹo đang từ từ tiến lại gần.

Cảnh tượng này khiến Nhạn Đường sợ hãi đến suy sụp, ngay cả người có bình tĩnh hơn nữa cũng sẽ mất đi lý trí khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

“Đừng sợ, cô ta đã bị chúng ta bao vây rồi.” Hàn Phi vươn tay nắm vai Nhạn Đường kéo cậu ra phía sau.

“Anh, anh điên rồi sao?” Nhạn Đường nắm chặt ống tay áo của Hàn Phi, thân thể không tự chủ được run lên, cậu ấy không thể còn giữ được bình tĩnh nữa.

“Em có thiên phú đặc biệt, trí tuệ ban đầu cũng rất cao, nhưng góc độ nhìn nhận sự việc lại quá tự cao tự đại, sau này em đi theo anh đi, anh sẽ thay đổi nhân sinh cho em.” Hàn Phi mở nắp linh đàn, bóng tối trong cả căn phòng dường như đều có sinh mệnh, từng bóng quỷ lần lượt bước ra.

Hàn Phi chặn tầm mắt của Nhạn Đường, quay đầu tiếp tục nhìn dòng chữ viết bằng máu ở ván giường.

“Ngày 11 tháng 11, đêm qua ông chủ khách sạn nửa đêm đưa tôi đến triển lãm nghệ thuật trên tầng mười, nói với tôi rằng ông ta là một người yêu nghệ thuật đến nhường nào, ông ta gọi những tác phẩm của mình là bữa tiệc cơ thể người, tên điên này trước đây là bác sĩ của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, ông ta đã sử dụng cơ thể người làm chất liệu để điêu khắc, rồi dần dần bị nghiện, ông ta cần sự sáng tạo tự do hoang dã hơn nữa.”

“Vẻ đẹp của bản khắc không còn là thứ ông ta theo đuổi nữa, nhưng ông ta không thể tùy ý động dao lên mặt khách hàng, vì vậy ông ta đã chuyển sang một chủ ý khác.”

“Tầng 10 và 11 đều là nơi triển lãm nghệ thuật, ban ngày triển lãm các bức tranh của ông ta, ban đêm thì triển lãm điêu khắc.”

“Tên ác quỷ đó có nói một câu không hề sai, ông ta thực sự rất coi trọng thiên phú của tôi, không muốn thiên phú của tôi bị chôn vùi, vì vậy muốn biến tôi thành một chiếc hộp nhạc, để tôi trở thành một phần nghệ thuật của ông ta.”

“Ngày 30 tháng 12, tôi có giọng hát đẹp nhất trên thế giới, cũng có đôi má đẹp nhất trên thế giới, nhưng trừ chúng ra, tôi đã mất đi tất cả mọi thứ.”

“Mỗi đêm tên ác quỷ đó đều sẽ sáng tác trong tiếng hát tuyệt vọng của tôi, tôi buộc phải chứng kiến ông ta làm những chuyện điên rồ đó, tôi biết mình cũng đã trở thành một con quái vật.”

“Trong lòng tôi mất đi cảm xúc làm người, đột nhiên không thể hát nổi những bài hát mà mình đã từng rất yêu thích.”

“Cổ họng từng được thiên thần hôn lên, giờ đã bị ác quỷ khóa chặt.”

“Sự tuyệt vọng trở nên tê dại, tôi cắn vào lưỡi mình như một con chim đâm vào lồng rồi chết.”

Hàn Phi đã đọc xong những chữ viết bằng máu trên ván giường, tất cả hư ảnh trong phòng khách sạn cũng đều đã bị những người hàng xóm quét sạch, khi Nhạn Đường định thần lại, trong phòng chỉ còn lại một đống hỗn độn.

Khi hư ảnh cuối cùng bị đánh cho tiêu tán, bức ảnh và khung hình của người phụ nữ vỡ thành nhiều mảnh, máu đỏ tươi chảy ra từ bên trong, còn có một giọng hát yếu ớt phát ra từ đó.

“Đi thôi, chúng ta đi phá hết tất cả các khung ảnh của cô ta!” Hàn Phi từ trước đến nay đều rất nói đạo lý, nhưng hắn sợ

đối phương không như vậy, vì vậy hắn phải cố gắng hết sức làm suy yếu thực lực của đối phương.

"Oán niệm cỡ lớn này, thật sự rất khó đối phó."

Ôm linh đàn, dưới sự dẫn đường của Nhạn Đường, Hàn Phi đã dùng con dao tái sinh xuyên thủng tất cả các khung ảnh được đặt trong phòng nghỉ ngơi của nhân viên và phòng làm việc.

Mỗi một khung hình đều sẽ chảy ra máu, biểu cảm của người phụ nữ trong khung ảnh cũng trở lại bình thường, cô ta không còn lộ ra nụ cười bi thương và đau đớn đó nữa.

Oán niệm cỡ lớn ban đầu không hề để tâm đến đám người Nhạn Đường, cho bọn họ cơ hội chạy khắp nơi, vừa hay Nhạn Đường tỉ mỉ, nên Hàn Phi mới có thể phá hủy tất cả khung ảnh trong thời gian ngắn nhất.

Khi khung ảnh cuối cùng của người phụ nữ bị phá hủy, tiếng cười chói tai của người phụ nữ vọng ra từ đỉnh lầu.

Nếu phân biệt kỹ, còn có thể phát hiện ra rằng trong tiếng cười này, mơ hồ có lẫn cả tiếng hát.

"Trở về tầng mười!"

Chạy về phía tầng mười, Hàn Phi mở đường với con dao tái sinh trong tay, những tiếc nuối thông thường căn bản không thể ngăn cản được hắn.

Sau khi đạp tung cánh cửa, trong phòng triển lãm nghệ thuật tầng mười, một số lượng lớn sợi dây sinh mệnh rơi xuống từ các bức ảnh, mắc vào xác chết trong tủ đông đang bao vây Từ Cầm.

"Bức ảnh! Phá hủy mấy bức ảnh trên đỉnh đầu đó đi!" Hàn Phi cao tiếng hét lớn, những người hàng xóm trong linh đàn đồng thời ra tay, người phụ nữ vốn đã suy yếu rất khó có thể chống đỡ được nữa.

Những bức ảnh bị xuyên thủng, khi Hàn Phi định chém vụn bức ảnh cuối cùng, tất cả sợi dây sinh mệnh còn sót lại trên nóc đã quấn lấy bức ảnh, đập mạnh về phía Mèo Lưu Ly.

Mèo Lưu Ly chỉ biết hát và nhảy hầu như không có sức chiến đấu, cô cũng không ngờ rằng cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa mình và thần tượng lại diễn ra theo cách này.

Sợi dây sinh mệnh đen kịt như một chiếc cùm trói buộc tâm hồn, chỉ cần chạm vào là sẽ đi vào linh hồn và kí ức của con người, người phụ nữ đã hoàn toàn phát điên. Khuôn mặt thanh tú trong bức ảnh của cô ta đã bị xé toạc, cái miệng từng hát những bài hát đẹp đẽ vô song, giờ chỉ còn lại vô số tia máu sau khi mở ra.

"Em vẫn luôn rất muốn gặp chị…"

Đã quá muộn để né tránh, Mèo Lưu Ly dường như căn bản cũng không nghĩ đến việc né tránh, đan hai tay vào nhau, cô ngân nga một giai điệu đặc biệt.

Không có ca từ, nhưng giai điệu lại như thể hoàn toàn nhảy nhót trên trái tim con người, vô cùng cảm động, nhưng cũng vô cùng bi thương.

"Nỗi tuyệt vọng mà chị đã từng trải qua trong quá khứ đang lặp lại trên người em, em đã không thể chịu đựng thêm được nữa." Trên bề mặt da của Mèo Lưu Ly xuất hiện những vết nứt nhỏ, cô ấy dường như không quan tâm đến sống chết, chỉ muốn ngân nga hết bài hát đó, đây dường như là nguyện vọng cuối cùng của cô ấy.

Nghe được giai điệu quen thuộc, trong mắt người phụ nữ trên bức ảnh hiện lên một tia đau khổ, cô ta giãy dụa một hồi, nhưng cuối cùng vẫn là không dừng lại.

Bức tranh bị sợi dây sinh mệnh quấn lấy đập vào người Mèo Lưu Ly, nhưng bên trên chiếc áo khoác của Mèo Lưu Ly đột nhiên mở ra rất nhiều đôi mắt.

Đôi mắt trống rỗng như đến từ vực sâu, một cô bé ôm bể cá, lẳng lặng nhìn người phụ nữ trong ảnh.

Tiếng khóc dần dần áp chế mọi âm thanh, một con dao sáng chói cắt vụn toàn bộ bức ảnh và sợi dây sinh mệnh từ phía sau.

Trên sân khấu nhỏ có một người phụ nữ không có lưỡi đang ngồi, tay chân cô ta bị xích vào ghế, trước mặt đặt một chiếc hộp nhạc màu vàng.

Trong chiếc hộp nhạc như lồng chim bằng vàng, có đặt đầu lưỡi đầy oán niệm và nguyền rủa không dứt.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ rank F —— Dịch vụ phòng đặc biệt! Điểm kỹ năng +3! Đạt được kỹ năng rank F —— Thưởng thức nghệ thuật."

Khi bức ảnh bị vụn ra, hàn ý lạnh thấu xương cũng tan biến.

Như thể bức màn vô hình trên không trung bị xé vụn, cảm giác áp bức từ từ biến mất, đám Hàn Phi đã phá vỡ quỷ đả tường.

Phòng triển lãm nghệ thuật trên tầng 10 cũng phát sinh thay đổi, những chiếc tủ đông chất đầy đã trở thành những bức tranh, thứ duy nhất không thay đổi là sân khấu ở trung tâm phòng triển lãm.

"Thưởng thức nghệ thuật (rank F): Bạn có yêu cầu đặc biệt đối với các tác phẩm nghệ thuật, bạn cũng có óc thẩm mỹ đặc biệt, bạn có thể dễ dàng nhìn thấy khuyết điểm trong các tác phẩm nghệ thuật, khả năng này mỗi đêm có thể sử dụng năm lần."

Nghe thấy hệ thống nhắc nhở, Hàn Phi vốn dĩ không quan tâm, hắn cũng không có hứng thú đến kỹ năng loại cuộc sống như thưởng thức nghệ thuật gì đó, nhưng ngờ đâu khi hắn nhìn sang Nhạn Đường bên cạnh, hệ thống lại nhắc nhở hắn có sử dụng khả năng thưởng thức nghệ thuật hay không.

Sau khi xác nhận sử dụng khả năng này, Hàn Phi vậy mà lại nhìn ra được điểm yếu nhất trong phòng hộ cơ thể của Nhạn Đường, hắn nhìn ra "khuyết điểm" trên cơ thể người sống!

"Thưởng thức nghệ thuật này cũng coi người và quỷ là tác phẩm nghệ thuật sao?" Hàn Phi lại thử với Khóc, quả nhiên không sai, khả năng thưởng thức nghệ thuật này có thể giúp

hắn tìm ra khuyết điểm của đối phương, cho phép hắn tập trung toàn lực tấn công vào điểm yếu của đối phương.

"Nghệ thuật con người quả thực cũng là nghệ thuật."

Hàn Phi lại sử dụng một lần nữa lên người phụ nữ trên sân khấu, lần này hắn nhìn thấy một sợi dây sinh mệnh màu máu giấu sau lưng cô ta, còn có nửa đầu lưỡi trong hộp nhạc.

Sau khi trao đổi ánh mắt với Từ Cầm, Hàn Phi và nhóm hàng xóm tấn công đến.

Quỷ đả tường đã làm tiêu hao rất nhiều âm khí của đối phương, bây giờ là thời điểm tốt nhất để ra tay.

Lấy dao tái sinh ra, ngay lúc Hàn Phi đang định tiến lên, trong phòng triển lãm nghệ thuật tĩnh mịch tầng mười đột nhiên vang lên một giai điệu quen thuộc.

Bài hát mà Mèo Lưu Ly ngâm nga vừa rồi lại vang lên, chỉ có điều lần này bài hát phát ra từ hộp nhạc.

Hàn Phi và những người hàng xóm nghĩ rằng người phụ nữ sẽ chống lại, nhưng ai ngờ người phụ nữ đó từ từ mở mắt ra, sau đó nhìn về phía Mèo Lưu Ly.

Cô ta lay động xiềng xích trên người, thân thể bắt đầu nhúc nhích từng chút một, muốn đứng lên, nhưng cơ thể thối rữa bị khóa chặt trên ghế, linh hồn bị sợi dây sinh mệnh phía sau xuyên qua.

Người phụ nữ là cốt lõi của cả tòa nhà, oán niệm của cô ta bao trùm tòa nhà, có thể kiểm soát mọi thứ ở đây, nhưng cô ta cũng bị mắc kẹt mãi mãi ở nơi mà mình muốn thoát ra nhất này.

Chương 493: Cổ họng bị thiên thần đánh

Cơ thể của người phụ nữ được kết nối với toàn bộ tòa nhà, cô ta trở thành người quản lý, cũng trở thành một phần của tòa nhà này.

Cánh tay bị dây xích trói buộc nhấc lên, cô ta ra sức vùng vẫy, cả tòa nhà đang rung chuyển, nhưng cô ta không thể thay đổi được gì.

Miệng mở ra, nhưng lại không thể nói được, khoang miệng không có đầu lưỡi của cô ta giống như một cái lỗ bị khoét rỗng.

Ánh mắt đờ đẫn nhìn Mèo Lưu Ly, đôi môi của người phụ nữ khẽ run lên, như đang phiêu theo giai điệu trong hộp nhạc, không tiếng ngâm xướng bài hát của quá khứ.

Sau lưng cô ta bị sợi dây sinh mệnh trói buộc, sợi dây đen kịt và chấp niệm đan xen vào nhau, giống như mạch máu chạy khắp cơ thể, cuối cùng quấn lấy trái tim.

Bây giờ cô ta không giống quỷ, càng không giống người, chỉ là một con quái vật bị mắc kẹt.

“Để tôi giải thoát cho cô.”

Hàn Phi lấy dao tái sinh ra, hắn vòng ra phía sau người phụ nữ, khẽ cau mày nhìn cảnh tượng trước mặt.

Sợi dây sinh mệnh mọc ra từ sau lưng người phụ nữ nối liền với bóng tối, hút lấy tấm lưng đầy nếp gấp của cô ta.

“Cô thông qua dây sinh mệnh kiểm soát những tiếc nuối trong tòa nhà, ở trung tâm của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, lại có hận ý đang chơi đùa với số phận của cô.”

Khu vực này khác với khu vực tòa nhà chết chóc, ba hận ý kia không có khả năng đặc biệt mạnh mẽ và điên rồ như Cánh bướm, để đảm bảo rằng sẽ không có tai nạn bất ngờ nào xảy ra trong khu vực này, bọn chúng dùng sợi sinh mệnh kết nối tất cả các tòa nhà lại với nhau.

“Vốn có thể cùng tồn tại, tại sao phải cùm người khác lại như thế này? Bọn chúng sợ địa vị của mình bị uy hiếp à?”

Cầm con dao sáng rực lên, Hàn Phi chém thẳng vào sợi dây sinh mệnh phía sau lưng người phụ nữ!

Dao tái sinh còn chưa chạm vào sợi dây sinh mệnh, bên trong sợi dây đã bò ra bảy đạo thân ảnh, tất cả đều mặc áo khoác trắng, hình như đều là bác sĩ của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, Lưu Ly dường như là kiệt tác của bọn họ.

Sau khi nhìn thấy một trong những thân ảnh kia, bác gái Lý bật dậy khỏi mặt đất, ánh mắt đầy kinh ngạc.

“Thật sự là ông ấy?”

Bác sĩ chui ra khỏi sợi dây sinh mệnh chỉ là hư ảnh, bọn họ hoàn toàn không thể ngăn cản Hàn Phi.

Sợi dây dệt nên từ chấp niệm, nhân tính, ký ức và tuyệt vọng dễ dàng bị ánh sáng cắt đứt, bảy bác sĩ biến thành một bộ mặt xinh đẹp giả dối; ký ức của Lưu Ly biến thành sương đen, bên trong tràn ngập tiếng la hét; tuyệt vọng biến thành một linh hồn bị tổn thương, cô ta vùng vẫy trong màn sương đen một cách vô ích; tia nhân tính cuối cùng đã biến thành tiếng ca, vang lên trong màn sương, cuối cùng biến mất trên mép của con dao tái sinh.

Khi sương đen tan biến, linh hồn bị thương và hư ảnh bác sĩ đã biến mất, bên trong con dao có thêm một người phụ nữ đang ngâm nga.

Cô ta chỉ là một hư ảnh rất nhạt, nhưng lại thu hút sự chú ý của các thân ảnh khác trong dao tái sinh, một số chúc phúc tốt đẹp nhất trong nhân tính vây quanh, lắng nghe tiếng ca của cô ta.

Người phụ nữ đã có khán giả của riêng mình, bất kể là ở ngoài đời hay trong thế giới tầng sâu.

Sợi dây sinh mệnh bị cắt đứt, thi thể người phụ nữ giống như bông hoa khô héo, tất cả bức ảnh trong khách sạn bắt đầu vỡ tan, bóng dáng trong ảnh cũng từ từ biến mất.

Sợi xích rơi xuống đất, trong đêm đen phía xa xa truyền đến tiếng gầm rú, hình như hận ý trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đã cảm nhận được điều gì đó.

"Hận ý bị kinh động, chúng ta phải rời đi thôi."

Bọn Hàn Phi có thể đối phó với oán niệm cỡ lớn, nhưng gặp phải hận ý vẫn phải đi vòng qua.

"Dù sao thì khách sạn này cũng sẽ không chạy mất, sớm muộn gì tôi cũng sẽ biến nó thành sản nghiệp của cư xá Hạnh Phúc."

Những người hàng xóm cũng tán thành ý kiến của Hàn Phi, mọi người bắt đầu dùng thời gian cuối cùng tìm kiếm Thẩm Lạc, nhân tiện lấy đi tất cả những thứ có âm khí trong khách sạn.

Nhặt hộp nhạc trên mặt đất lên, Từ Cầm lấy con dao ăn ra đâm vào nửa đầu lưỡi kia, nguyền rủa từ Lưu Ly đã bị con dao ăn nuốt chửng toàn bộ.

Cơ thể Từ Cầm lắc lư một chút, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười: "Nguyền rủa của giọng nói, hóa ra lại vi diệu như thế."

Sau khi loại bỏ nguyền rủa, Từ Cầm đặt hộp nhạc vào trong linh đàn của Khóc.

Hận ý ở bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ có thể ập đến bất cứ lúc nào, đám người Hàn Phi cũng không dám ở quá lâu.

Từ tầng 11 đến tầng 1, họ quét sạch tất cả khách sạn, dọn dẹp những quỷ quái còn sót lại, nhưng không hề phát hiện bóng dáng Thẩm Lạc.

"Người đâu?"

Mấy người chơi cũng nhìn nhau, cuối cùng Nhạn Đường nói ra một khả năng: "Khi chúng ta bị mắc kẹt trong quỷ đả tường, có khi nào anh ấy đã rời khỏi khách sạn rồi không? Lúc đó anh ấy bị đám tóc kéo vào trong thang máy, có lẽ… sẽ xuống tầng trước chúng ta."

Nghĩ đến thiên phú của mình, Nhạn Đường chỉ nói một nửa, đổi ý rằng Thẩm Lạc có rất ít cơ hội sống sót, thành anh

ấy có lẽ đã xuống tầng trước.

Trong không khí tràn ngập sự bất an, hận ý đã càng ngày càng gần, Hàn Phi cũng chỉ đành tạm thời phải từ bỏ việc đi tìm Thẩm Lạc.

“Anh ấy có cát nhân thiên tướng, chắc không có vấn đề gì lớn.”

Hàn Phi ôm linh đàn lên, dẫn mấy người chơi trở lại trong sương mù.

Ban đầu Thiết Nam còn rất bất ngờ khi nhìn thấy Hàn Phi đi vào trong sương mù, nhưng dần dần họ nhận ra nơi bị sương mù bao phủ mới chính là nơi an toàn.

“Đừng chạy lung tung trong bản đồ ẩn, tốt nhất nên ở gần điểm sinh.” Nói ra cũng thật trùng hợp, tòa nhà lấy chết chóc làm tên, bây giờ vậy mà lại trở thành điểm sinh của người chơi, đây cũng có thể nói là do phương hướng lãnh đạo của Hàn Phi, khiến cho tòa nhà chết chóc bừng sáng với sinh mạng mới.

“Anh Hữu Phúc, em muốn hỏi một câu.” Mèo Lưu Ly vốn không nói nhiều, lại mở miệng: “Từ lúc bọn em tiến vào bản đồ ẩn đến giờ đã gần hai mươi tiếng rồi, em mua máy chơi game cấp thấp nhất, chỉ có thể chạy sâu trong 24 giờ, nếu như không thể tự động thoát ra khỏi bản đồ ẩn, em nghĩ em có thể tự sát, sau đó rời khỏi đây không?”

Đôi mắt cô gái bình thản lạ thường khi nói đến cái chết: “So với việc bị ma quỷ giết chết, em thích tự mình chọn con đường chết hơn.”

“Sau khi chết, tất cả dữ liệu của cô sẽ bị về 0, tất cả bạn bè và các mối quan hệ cá nhân còn lại ở thế giới này đều sẽ bị xóa sạch, tài khoản Mèo Lưu Ly cũng sẽ biến mất vĩnh viễn, cô có chắc chắn muốn làm như vậy không?” Hàn Phi phát hiện những người chơi bước vào thế giới tầng sâu ngoài ý muốn, nội tâm ít nhiều đều có những đau khổ mà họ không muốn người ngoài biết, mọi người bước vào 《Cuộc sống hoàn hảo》 chủ yếu là để có được một loại chữa trị.

“Rất lâu trước đây em đã từng nói đùa với người nhà rằng, nếu như em phải bước vào một thế giới linh dị toàn là quỷ, thì thà em tự kết liễu mình còn nhẹ nhàng hơn.” Mèo Lưu Ly cười: “Hơn nữa, bây giờ em cũng không có gì phải tiếc nuối nữa, em lấy tên này là vì em đã rất thích các bài hát của Lưu Ly từ khi còn nhỏ, không ngờ rằng mình vậy mà lại gặp được cô ấy trong trò chơi, AI thế hệ thứ bảy quả nhiên lợi hại, đã nhìn thấu được nội tâm con người.

Cô lấy ra một chiếc kéo từ trong ô vật phẩm, còn chưa thực hiện động tác tiếp theo, Nhạn Đường đã nắm lấy cổ tay cô.

“Tuyệt đối phải bình tĩnh, chúng ta vẫn còn có cơ hội rời đi. Máy chơi game của chị vẫn có thể chạy sâu trong bốn tiếng nữa, chúng ta sẽ dùng bốn tiếng này để nghĩ cách.” Nhạn Đường trước giờ chưa từng quan tâm đến người khác, những người đó cảm thấy cậu ấy quái gở, cậu ấy lại cảm thấy những người đó thật nhàm chán, nhưng hiện tại Nhạn Đường đang dần thay đổi, cậu ấy hoàn toàn không nghĩ ngợi gì nhiều khi ngăn cản Mèo Lưu Ly.

Sống chết từ trước đến giờ luôn là một đề bài có thể khảo nghiệm con người nhất, bác gái Lý và Thiết Nam cũng vây quanh, bọn họ đều đang cố gắng thuyết phục Mèo Lưu Ly.

Hàn Phi yên lặng nhìn bọn họ, cho đến cuối cùng mới nói: “Tôi có thể nói cho mọi người biết cách rời đi, nhưng phương pháp này là tôi và các bạn bè bắt đầu từ Close Beta, đã mất rất nhiều thời gian mới tìm ra được, là bí mật lớn nhất của Guild Games chúng tôi.”

Nghe thấy Hàn Phi nói, bốn người chơi đều nhìn về phía hắn.

“Nếu như mọi người muốn biết phương pháp này, muốn đạt được thứ gì đó trong bản đồ ẩn, vậy thì hãy dùng tình hữu nghị để trao đổi, tôi cần mọi người thề rằng bí mật này sẽ không bao giờ bị tiết lộ, đồng thời vĩnh viễn không làm bất cứ điều gì gây tổn hại đến lợi ích của Guild Games chúng tôi.” Lời thề bình thường không có bất kì sức ràng buộc nào, nhưng Hàn Phi lại có điện thờ giao dịch linh hồn.

“Em đảm bảo sẽ nghe theo mệnh lệnh của các anh.” Nhạn Đường đã đưa ra quyết định trong khách sạn, cậu ấy thậm chí còn muốn chủ động gia nhập Guild Games của Hàn Phi, để cùng mọi người khám phá thế giới ẩn chưa được biết đến này.

“Anh cứu bọn em ra khỏi khách sạn, em cũng sẽ nghe theo anh.” Mèo Lưu Ly cũng gật đầu.

Bác gái Lý nhìn sương mù, sau khi do dự một chút, liền trực tiếp đi tới bên cạnh Hàn Phi: “Nhóc à, tôi biết mình đã lớn tuổi, cũng không biết chơi game, nhưng tôi có thể cho cậu tiền và những thứ khác, cậu có thể cho tôi gia nhập Guild Games của cậu được không?”

“Gia nhập?” Hàn Phi không ngờ bác gái lại nói như vậy, đối phương có lẽ còn không biết Guild Games là cái gì.

“Tôi không muốn đi như thế này, tôi đã đi tìm chồng hơn 20 năm rồi, cho dù trò chơi này là thật hay giả, tôi nhất định phải gặp lại ông ấy một lần, nếu không tôi chết cũng không nhắm mắt!” Bác gái Lý vô cùng khó chịu, trải nghiệm ở khách sạn vừa rồi khiến bà nhớ lại quá khứ.

“Tôi không cần tiền, cũng không cần thứ gì khác, chỉ cần mọi người giữ bí mật.” Hàn Phi cuối cùng nhìn về phía Thiết Nam: “Anh thì sao? Tôi biết anh cũng là game thủ chuyên nghiệp, nhưng game thủ chuyên nghiệp cũng được chia thành ba bảy loại, nếu như anh có thể làm được việc mà người thường khó làm được, biết đâu anh sẽ có cơ hội gia nhập Guild Games hạng nhất.”

“Hạng nhất?” Thiết Nam khá rung động: “Đừng lo lắng, tôi nhất định sẽ giữ bí mật!”

Không có bất kỳ sự ép buộc nào, bốn người chơi cam tâm tình nguyện đi theo Hàn Phi đến bách hóa thương mại.

“Anh Hữu Phúc, những người chơi hạng nhất các anh có phải đều có vòng tròn nhỏ của riêng mình không? Vậy anh có biết Hoàng Doanh không?” Sau khi Nhạn Đường hỏi xong, Thiết Nam cũng chạy tới, ánh mắt bọn họ đầy tò mò, người chơi như thần thánh đó giờ đã trở thành tiêu điểm của toàn thế giới.

“Hoàng Doanh?” Trong đầu Hàn Phi bật lên công tắc diễn xuất bậc thầy, hắn khẽ hít một hơi, ánh mắt dần dần nhìn về phía bầu trời đêm: “Game thủ chuyên nghiệp chia thành nhiều cấp bậc, mà Hoàng Doanh thì độc chiếm một cấp, anh ấy còn ở trên cả hạng nhất, không ai có thể đạt tới độ cao của anh ấy. Chúng ta thường nói núi cao còn có núi cao hơn, nhưng Hoàng Doanh cho tôi cảm giác giống như bầu trời đêm này, đỉnh núi cao hơn nữa cũng chỉ xứng để anh ấy nhìn xuống.”

Lời nói của Hàn Phi khiến cho Nhạn Đường và Thiết Nam đều rất chấn động, một game thủ hạng nhất mạnh mẽ như Hàn Phi, cũng coi Hoàng Doanh như bầu trời đêm không gì sánh được.

“Hoàng Doanh, game thủ đơn độc một cấp, thần vĩnh hằng.”

Trong lúc không ngừng tán gẫu, Hàn Phi cũng đã dẫn mấy người đi tới bách hóa thương mại.

Bọn họ bước vào nhà kho của bách hóa, dưới sự theo dõi của Gương Thần, hoàn thành lời thề của mình với điện thờ.

Bốn người chơi này vẫn chưa nhận ra rằng linh hồn của họ đã bị trói buộc với điện thờ, bản thân lời thề chính là nội dung của giao dịch.

“Bây giờ chúng ta đều là bạn bè rồi, tôi cũng sẽ không giấu mọi người bất cứ điều gì.” Hàn Phi lấy bình ước nguyện từ trong ô vật phẩm ra: “Phương pháp để rời khỏi bản đồ ẩn có rất nhiều, và phương pháp mà tôi cùng bạn bè trong Guild Games của mình tìm ra là đi tìm chìa khóa.”

“Chìa khóa?” Nhạn Đường và Thiết Nam hơi khó hiểu.

“Chìa khóa cần tự mình đi tìm, bản thân nó có khắc hoa văn đặc biệt, sau khi tìm được đúng chìa khóa, chỉ cần dùng nó để mở cánh cửa trước mặt là có thể rời đi.” Hàn Phi lấy ra một chiếc chìa khóa từ trong bình ước nguyện, đây là khi hắn tiến vào trung tâm thương mại, lén lút lấy nó từ trên kệ hàng: “Bây giờ ở chỗ tôi có một chiếc chìa khóa dự trữ dành riêng cho mình, tôi có thể tặng nó cho một trong bốn người các bạn, mọi người hãy tự mình quyết định đưa nó cho ai.”

“Tôi không cần, tôi muốn ở lại đây.” Bác gái Lý rơi vào chấp niệm, kiên quyết lắc lắc đầu.

“Máy chơi game mà tôi sử dụng là do công ty trang bị cho, tuy đơn giản nhưng có thể chơi liên tục trong một tuần. Hàng ngày còn có nhân viên đến thay dung dịch dinh dưỡng, xử lý bể chứa nước thải.” Thiết Nam xua tay từ chối, anh ta được coi là một game thủ chuyên nghiệp cấp độ tương đối thấp, tương đương với nô lệ thay thế, làm việc cho ông chủ của Guild Games, bóc lột chính mình.

“Vậy thì đưa cho Mèo Lưu Ly đi, máy chơi game của em là cấu hình cao nhất, không cần lo lắng về những điều này.” Nhạn Đường cũng không chuẩn bị rời đi.

Hàn Phi không ngờ bọn họ lại ra quyết định nhanh như vậy, hắn đưa chìa khóa trong tay cho Mèo Lưu Ly, sau đó đưa cô vào bóng tối sâu trong nhà kho.

Mèo Lưu Ly dọc đường đi đều không nói gì, trong đầu dường như đang suy nghĩ về rất nhiều chuyện đau khổ, những kí ức tồi tệ đó như những cái gai, cứ quấn lấy cơ thể cô, như thể những sợi dây sinh mệnh trói buộc Lưu Ly vậy.

Tra chìa khóa vào ổ khóa, Hàn Phi ra hiệu cho Mèo Lưu Ly đẩy cánh cửa vốn không hề bị khóa ra.

“Em nhất định sẽ giữ bí mật, cảm ơn anh đã cứu em.” Mèo Lưu Ly nói xong, nhẹ nắm lấy tay nắm cửa.

Khi Mèo Lưu Ly mở cửa, Hàn Phi đã dùng thiên phú hồi hồn với cô: “Giọng hát của em rất hay, trên thế giới này nhất định có rất nhiều người có cùng suy nghĩ như anh.”

Sau khi đưa Mèo Lưu Ly đi, Hàn Phi bước ra khỏi bóng tối, nhìn ba người còn lại: “Chìa khóa chỉ là một trong những cách rời khỏi thế giới này, mọi người có thể thử rất nhiều những việc khác, nhưng nhớ kỹ tuyệt đối không được thử tự sát, bởi vì bản đồ ẩn hầu hết là những bản đồ đã bị xóa, việc tự sát ở đây có thể gây tổn hại cho đại não của mọi người trong hiện thực.”

“Đã rõ.”

Sau khi dặn dò ba người chơi xong, Hàn Phi lấy chiếc hộp nhạc từ trong linh đàn ra, đặt nó trước điện thờ, sử dụng năng lực đặc biệt của điện thờ —— Giao dịch linh hồn.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Giao dịch linh hồn sử dụng thành công! Vui lòng chọn một trong bốn phần thưởng sau."

"Lựa chọn 1: Một phần điểm kinh nghiệm."

"Lựa chọn 2: Vật nguyền rủa rank F bị khiếm khuyết nghiêm trọng —— Chiếc hộp nhạc."

"Lựa chọn 3: Mị lực -1."

"Lựa chọn 4 (thiên phú hiếm có): Ngẫu nhiên có được một loại năng lực hoặc thiên phú trên người oán niệm cỡ lớn này!"

Sau khi nhận được lời nhắc của hệ thống, Hàn Phi rất ngạc nhiên, hắn vốn đang định lựa chọn kinh nghiệm, nhưng không ngờ lần này lại xuất hiện một lựa chọn rất hiếm gặp: "Có thể có được năng lực của oán niệm cỡ lớn, tất nhiên sẽ lựa chọn cái này rồi."

"Người chơi số 0000 hãy chú ý! Bạn đã đạt được thiên phú ca hát rank F —— Yết hầu bị ma quỷ bóp nghẹt."

"Yết hầu bị ma quỷ bóp nghẹt (thiên phú hiếm có rank F): Giọng hát của bạn có thể êm tai không gì sánh được, như thể ma quỷ dưới vực sâu đang cám dỗ du khách lang thang; giọng hát của bạn có thể vô cùng tuyệt vọng, mỗi nốt nhạc đều đầy đau đớn và bi thương; giọng hát của bạn cũng có thể vô cùng lảnh lót, như thể ánh bình minh xuyên qua những đám mây đen và sương mù, thoát khỏi mọi gông cùm mà số phận đã ban cho bạn."

Sau khi Hàn Phi có được thiên phú này, giọng nói của hắn không thay đổi nhiều, nhưng khi hắn đơn giản ngâm nga một vài giai điệu, những âm tiết đó lại dường như đang nhảy múa vậy.

"Mình đã có được khả năng tấn công chủ động của linh hồn ở tòa nhà chết chóc, cộng thêm Yết hầu bị ma quỷ bóp

nghẹt này nữa, sau này có phải mình chỉ cần dựa vào việc nói chuyện và ca hát thì có thể chữa trị được những quỷ quái kia?"

Có được một thiên phú mới toanh, Hàn Phi rất vui vẻ, sau đó dẫn ba người chơi đi vào trong sương mù.

Cùng lúc đó, một bóng người nhếch nhác bò ra khỏi trục thang máy của khách sạn văn hoa nghệ thuật.

"Rơi từ trên cao như vậy xuống, thế mà mình vẫn còn sống sao?"

Thẩm Lạc nhìn đám tóc đen rậm rạp trong thang máy mà cảm thấy kinh hãi: "Cuối cùng là ai đang điều khiển đám tóc này vậy? Sao đột nhiên lại không nhúc nhích nữa rồi?"

Nhìn ra khỏi trục thang máy, sàn nhà, tường, bàn ghế đều bị bao phủ bởi một lớp máu.

Nhìn kỹ hơn, Thẩm Lạc phát hiện trên vết máu còn có rất nhiều dấu giày của trẻ em, những dấu giày đó gần như đi qua khắp mọi nơi.

"Những vết máu trông vẫn còn rất mới, chẳng lẽ những người đồng hành của mình đều đã gặp nạn rồi à? Chỉ còn lại mình là người duy nhất sống sót?"

Nỗi cô đơn vô tận đập vào Thẩm Lạc, anh ta lại rơi vào trong trục thang máy: "Sau khi chết, mọi thứ liên quan đến nhân vật trong game sẽ bị xóa sạch, nhưng đây dường như là cách duy nhất để rời đi."

Nắm lấy những sợi tóc đen trên mặt đất, Thẩm Lạc cuộn chúng lại với nhau, đan chúng thành một sợi dây đen, buộc vào ống bên trên.

"Dùng tóc của người khác để tự vẫn, như vậy hình như không được tốt?"

Anh ta nhìn mái tóc đen còn đang đung đưa: "Bỏ đi, cái chết là chuyện chắc chắn sẽ đến, tại sao phải vội như vậy? Dù sao trong hiện thực, mình cũng không có việc gì, ông chủ nửa tháng nữa mới ra tòa, mình vẫn còn nhiều thời gian để tìm cách rời khỏi đây."

Từng chút một bò ra khỏi thang máy, Thẩm Lạc nhìn vết máu trên mặt đất, anh ta không thể tưởng tượng được trong khách sạn đã xảy ra chuyện gì.

"Bản đồ ẩn này quá khủng khiếp rồi." Tránh khỏi những vết máu kia, Thẩm Lạc quyết định rời khỏi khách sạn trước.

Khi sắp tới cửa khách sạn, anh ta phát hiện dấu giày trẻ em trên mặt đất trở nên nhiều hơn, nhìn về phía xa, ở ngã tư đường có một đứa trẻ mặc quần áo trắng, đi giày trắng đang đứng.

Đứa trẻ có nước da trắng nhợt, trông vô cùng thanh tú, với một khuôn mặt hoàn hảo mà không ai có thể có được.

"Thật là một đứa trẻ đáng yêu."

Thẩm Lạc hơi sửng sốt một chút, chờ khi anh ta phản ứng lại, đứa trẻ đã không thấy đâu.

"Giờ không phải lúc để quan tâm đến người khác. Mình phải nghĩ xem nên đi đâu tiếp theo. Tất cả đồng đội của mình đã chết, mình phải đối mặt với những thứ kia một mình."

Nhìn đường phố ngoằn ngoèo, Thẩm Lạc do dự một chút, đi về bên trái là trở lại vùng sương mù, đi bên phải là tiến vào sâu trong thành phố.

Sau khi loay hoay một hồi, Thẩm Lạc lấy ra một cây bút: "Để cho vận may quyết định đi."

Anh ta lấy cây bút ra xoay tròn trên mặt đất, khi cây bút dừng lại, đầu bút đã hướng ngay vùng sương mù.

"Vận may của mình nói cho mình biết nên đến khu vực sương mù, nhưng vận may của mình vẫn luôn luôn rất tệ, vì vậy lựa chọn chính xác nên là bên này." Thẩm Lạc nhìn vào trong sâu thành phố: "Chỉ cần sử dụng ngược lại bất hạnh của mình, mình sẽ có khả năng trở thành người may mắn, khi Thượng đế đóng cánh cửa của một người lại, thì thường sẽ để lại một cửa sổ khác."

Anh ta sải bước về phía sâu trong thành phố, mỗi khi đi qua ngã ba đường, dần dần, trên mặt đất rất nhiều quảng cáo về bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ bắt đầu xuất hiện.

“Cả đường không nhìn thấy một con quỷ nào, xem ra lựa chọn của mình là chính xác, đối mặt với số phận, sẽ có một con đường khác thay thế, có lẽ đây chính là trader thực sự.”

Chương 494: Số 031

Sau khi dặn dò một số chú ý với ba người chơi còn lại, Hàn Phi không quản bọn họ nữa.

Hồi hồn mỗi đêm chỉ có thể dùng một lần, Hàn Phi phải mất ba đêm mới đưa được hết những người chơi này trở về, còn người chơi giá trị may mắn bằng 0, hắn nghĩ rằng đối phương có xác suất là đã chết rồi.

Lúc đó bọn họ đã tìm kiếm rất lâu trong khách sạn cũng không thấy người, hô hoán cũng không nhận được phản hồi, giống như suy đoán của Nhạn Đường, cho dù người này không bị quỷ hại chết, thì có lẽ cũng đã rời khách sạn trước.

Hàn Phi bây giờ chỉ mong đối phương sẽ gặp được chút may mắn, trốn trong một tòa cao ốc gần sương mù, tuyệt đối không tiến sâu vào bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, như vậy lần sau khi khám phá khu vực bệnh viện, còn có khả năng gặp được người chơi đó.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ rank F, 5 người chơi thì đã giải cứu 4 người, còn trở thành bạn của họ, đêm nay với Hàn Phi cũng thật phong phú.

Trở lại tòa nhà chết chóc, những người hàng xóm vẫn đang tiêu hóa hàng hóa mang từ bách hóa thương mại về, càng về sau thực lực của bọn họ càng mạnh.

Hàn Phi cũng không làm phiền những người hàng xóm, hắn bảo Phong Tử Du và mấy người bảo vệ của tòa nhà chết chóc chú ý một chút đến mấy người chơi kia, sau đó thoát khỏi trò chơi.

Sắc máu buông xuống, Hàn Phi đã rất quen thuộc với tất cả những thứ này, khi cảm giác được sau lưng có thứ gì đó kề sát, còn muốn chào hỏi đối phương, đáng tiếc còn chưa kịp nói thì ý thức của hắn đã trôi đi mất.

Mở hai mắt ra, Hàn Phi cởi mũ bảo hiểm, đi ra khỏi máy chơi game.

“Nếu như có thể luôn dễ dàng như thế này thì thật tốt.” Hàn Phi nhìn bức tường dán đầy ảnh của các nạn nhân, nhớ tới cảnh tượng lúc mới vào game: “Chỉ cần mình có thể không ngừng mạnh lên, sớm muộn cũng có thể biến trò chơi này thành một trò chơi hệ chữa trị thật sự.”

Một trò chơi hệ chữa trị tốt không chỉ có thể chữa lành cho bản thân, mà còn có thể chữa lành cho những người khác.

Mặc dù trời còn chưa sáng, nhưng Hàn Phi không buồn ngủ chút nào, bật đèn trên bàn bắt đầu đọc sách.

Sau khi tiến vào thế giới tầng sâu, Hàn Phi đã hiểu sâu sắc một chân lý, những thứ trong sách mặc dù ít dùng đến, nhưng khi thực sự cần mới thấy tiếc vì đã đọc quá ít, nếu không tự mình trải nghiệm thì sẽ không thể biết được sự gian nan bên trong.

Trước đây hắn chỉ tập trung vào diễn xuất mà bỏ qua rất nhiều thứ, nghĩ rằng chỉ cần kỹ năng diễn xuất tốt là được, nhưng bây giờ hắn đã có giác ngộ cao hơn.

Để có thể tồn tại trong thế giới tầng sâu, hắn phải học thêm nhiều kiến thức hơn nữa, từ tâm lý tội phạm đến quản lý doanh nghiệp, từ cấp cứu y tế đến quy hoạch đô thị, những thứ phải học thực sự còn quá nhiều.

“Khi còn sống hà tất ngủ nhiều, sau khi chết tự sẽ yên giấc ngàn thu. Sau khi offline mình phải chăm chỉ học tập, giết chết những kẻ không thể nhắc đến ở thế giới tầng sâu.”

Vừa nghĩ đến những kiến thức này nói không chừng có thể cứu sống mình khi cần thiết, Hàn Phi càng hăng say học tập.

Ánh mặt trời chiếu vào phòng qua khe hở trên rèm cửa, sau khi Hàn Phi đã xem rất lâu bộ tài liệu điều tra tội phạm hình sự và video thực hành phẫu thuật, hắn phát hiện cùng với việc thể lực không ngừng được cải thiện, đại não cũng hiếm khi thấy mệt mỏi.

Có vẻ như chỉ có một cơ thể như vậy mới có thể chịu được áp lực đáng sợ do nhiệm vụ kế thừa điện thờ mang lại.

“Lệ Tuyết bây giờ chắc đã dậy rồi?” Nhìn chuẩn thời gian, Hàn Phi lấy điện thoại di động ra bấm số của đối phương.

Hắn bên này còn chưa kịp nói thì giọng của Lệ Tuyết đã phát ra từ điện thoại: “Lại tìm người à? Ngày nào em cũng đúng giờ hơn cả đồng hồ báo thức của chị, rốt cuộc em dậy lúc mấy giờ mỗi ngày vậy?”

“Em đúng 12 giờ đi ngủ, nhưng thường dậy tương đối sớm.” Hàn Phi nhớ lại thông tin của những người chơi kia, hắn muốn làm rõ rốt cuộc loại người như thế nào dễ bị thu hút vào thế giới tầng sâu nhất.

Sau khi giải thích sự tình cho Lệ Tuyết xong, Hàn Phi cúp điện thoại và gửi một tin nhắn khác cho Hoàng Doanh, muốn hỏi anh có gặp phải chuyện gì đặc biệt trong thế giới tầng cạn không.

Hoàng Doanh là người bạn quan trọng nhất của Hàn Phi, cũng là người giúp đỡ cốt yếu nhất trong giai đoạn này.

Nếu như một ngày nào đó lối đi từ thế giới tầng sâu đến thế giới tầng cạn được mở hoàn toàn, thế giới tầng cạn xuất hiện vấn đề lớn, vậy thì Hoàng Doanh có thể lợi dụng sức mạnh kêu gọi người chơi đứng đầu của mình để làm rất nhiều chuyện.

Lo trước tính sau, Hàn Phi cũng không biết 《Cuộc sống hoàn hảo》 sau này sẽ như thế nào, hắn chỉ có thể cố gắng làm đến tốt nhất.

Cuộc gọi điện video được kết nối, sắc mặt của Hoàng Doanh hơi kém, kể từ sau khi giết chết Cánh bướm, đây dường như là lần đầu tiên anh tiều tụy như vậy.

“Anh Hoàng, bên phía anh có chuyện gì xảy ra à?”

“Anh đã được thăng cấp đến level 20 rồi, tối qua làm nhiệm vụ chuyển nghề. Đúng rồi, vừa hay anh đang muốn xin lời khuyên của em.” Hoàng Doanh vuốt ngón tay trên màn hình, lại gửi một tài liệu mới cho Hàn Phi: “Bây giờ anh có thể chuyển sang nghề thứ hai rồi, trước mắt anh đang có hai sự lựa chọn, một là tiếp tục củng cố chuyên sâu nghề huyết y, thân

phận huyết y hiện tại của anh đã là tội phạm bị truy nã trong toàn thành phố rồi.”

“Nghề huyết y này đã được coi là rất mạnh rồi, chẳng lẽ anh lại kích hoạt những nghề nghiệp ẩn khác rồi à?”

“Đúng vậy, bởi vì thiên phú ác mộng của mình, nên rất nhanh chóng học được tất cả các khả năng liên quan đến giấc mơ, vừa hay nghề nghiệp phụ trong 《Cuộc sống hoàn hảo》 lại không giới hạn số lượng, vì vậy anh đã học hết một lượt tất cả các nghề liên quan đến giấc mơ mà mình tìm thấy. Tối qua ngay khi anh đạt đến level 20, AI nhắc nhở anh kích hoạt một nghề nghiệp ẩn độc quyền —— Người xem trộm giấc mơ.” Hoàng Doanh tin tưởng Hàn Phi một cách vô điều kiện, chia sẻ mọi bí mật với hắn.

“Người xem trộm giấc mơ? Nghề này có năng lực gì đặc biệt?”

“Hiện tại anh cũng không rõ, hẳn là giống với những loại như người thôi miên, bác sĩ tâm thần? Nhưng nhìn từ nhiệm vụ chuyển nghề, nghề nghiệp ẩn này cực kỳ biến thái, cần phải nhập mộng NPC mới có thể giúp bọn họ tìm được thứ mà họ đã bỏ lỡ trong giấc mơ.” Hoàng Doanh nắm lấy mái tóc rối bù của mình: “Trong 《Cuộc sống hoàn hảo》 , mỗi người chơi chỉ có thể có một nghề nghiệp chính, nhưng cứ mười cấp lại có thể cường hóa một nghề phụ, hiện tại anh đang do dự giữa huyết y và Người xem trộm giấc mơ, cái nào phù hợp với mình hơn? Huyết y là món quà cuối cùng của Phong Tử Du tặng anh, nghề nghiệp ẩn chữa trị giết chóc hiếm có, nhưng Người xem trộm giấc mơ có vẻ phù hợp hơn với thiên phú của anh, hơn nữa chỉ cần anh chuyển nghề thành công, thì đó sẽ là nghề nghiệp độc quyền của anh …”

Nếu như người bình thường có thể kích hoạt một nghề nghiệp ẩn cấp thấp, thì sẽ phấn khích đến ba ngày không ngủ được, nhưng Hoàng Doanh lại bối rối giữa hai nghề nghiệp ẩn này, không thể không nói rằng Hoàng Doanh hiện tại quả thực đã có tầm nhìn của game thủ đứng đầu.

“Đừng từ bỏ nghề huyết y, người xem trộm giấc mơ cũng hãy nỗ lực luyện tập, cả hai nghề này đều cần, nếu như anh

không có đủ nguồn lực, có thể đến lấy bất cứ lúc nào, sau lưng anh còn có em, không cần lo lắng.” Đây là lần đầu tiên Hàn Phi nghe nói về nghề người xem trộm giấc mơ, hắn cũng không biết nghề nghiệp này như thế nào, nhưng nếu như nghề này là nghề độc quyền của Hoàng Doanh, vậy nhất định không nên bỏ lỡ.

“Được, anh hiểu phải làm gì rồi.”

“Nói chuyện khác đi, đám người chơi biến mất trong mê cung bây giờ thế nào rồi?” Hàn Phi vẫn khá quan tâm đến những người đó.

“Đều vẫn chưa ra, may mắn thay, họ đều là những game thủ hàng đầu, toàn bộ đều thuộc các công ty game lớn, hàng ngày đều sẽ có người trông coi máy chơi game, ít nhất trong vòng một tuần sẽ không có vấn đề gì.” Hoàng Doanh cũng để mắt đến những người đó: “Thật ra, những game thủ chuyên nghiệp đó, ở trong máy chơi game ảo mấy ngày liền cũng là chuyện bình thường, nên bây giờ chuyện này hiện tại chẳng mấy ai quan tâm. Ông chủ công ty bọn họ cũng chỉ nghĩ rằng bọn họ rất may mắn, có thể đã phát hiện ra một bản đồ ẩn.”

“Hy vọng bọn họ có thể bám trụ, lạc viên đó vô cùng nguy hiểm, tạm thời em vẫn chưa có năng lực đến đó.”

“Không liên quan gì mấy đến chúng ta, bọn họ là tự mình thăm dò vô tình đi vào.” Hoàng Doanh lớn tuổi hơn Hàn Phi, đã trải qua nhiều đòn đánh của xã hội hơn: “Nếu như đã lên bàn poker, vậy mọi thứ đều là con bài mặc cả, thua hết, cũng chỉ có thể trách mình quá tham lam.”

Hàn Phi gật gật đầu, đang muốn hỏi Hoàng Doanh một số chuyện, nhưng đột nhiên lại nhận được điện thoại của đạo diễn Trương.

Sau khi chào Hoàng Doanh, Hàn Phi cúp video và lại kết nối với đạo diễn Trương.

“Đạo diễn Trương, có chuyện gì thế?”

“Thật ngại quá, sớm như vậy đã làm phiền cậu.” Đạo diễn Trương không biết Hàn Phi đã thức dậy được mấy tiếng đồng hồ rồi: “Tối hôm qua không phải cậu đã có chuyện không vui

với Tinh Đồ Entertainment hay sao? Ông chủ của bọn họ muốn nói chuyện riêng với cậu một chút.”

“Tinh Đồ Entertainment?” Tối qua Hàn Phi lần đầu tiên gặp đối phương, đã đánh thẳng tay nam diễn viên hàng đầu của công ty người ta, trực tiếp làm gãy tay người ta luôn rồi.

“Lý tổng thực sự rất thưởng thức cậu, tới đây công ty họ chuẩn bị hợp tác với chúng ta, quay một bộ phim liên quan đến phẫu thuật thẩm mỹ. Lần này cậu rất có thể sẽ là nam chính.” Lời của đạo diễn Trương đối với bất kỳ diễn viên nào đều rất hấp dẫn.

“Em sẽ đóng vai nam chính?” Đây là lần đầu tiên Hàn Phi nhận được lời mời đóng vai nam diễn viên chính trong phim màn ảnh, nội dung vàng này hoàn toàn khác với những bộ phim chiếu mạng trước đây và diễn viên phụ trong phim màn ảnh, vai chính là nhân vật chính, là trụ cột chính của bộ phim.

“Tinh Đồ là một công ty giải trí lâu đời, nền tảng vẫn còn, nhưng vận may quá kém, mấy năm gần đây đều đi xuống dốc. Lần này chúng ta hợp tác với nhau, nói không chừng có thể cứu vãn được tình thế.” Đạo diễn Trương không ngừng thuyết phục Hàn Phi, ông ấy là thực sự coi trong hắn, cũng đặc biệt thích những diễn viên như hắn, giá cả không cao, kỹ năng diễn xuất tuyệt vời, tất cả các cảnh đều chỉ cần quay một lần, đơn giản đúng là diễn viên bẩm sinh.

“Được, vậy buổi tối em sẽ lại gặp ông ấy, nhân tiện đọc qua kịch bản.”

“Thế quyết định như vậy nhé, địa điểm vẫn định ở Bách Hương Các đi, lần này anh sẽ mời.” Đạo diễn Trương sau khi nói xong thì cúp điện thoại.

Nhìn vào màn hình điện thoại, Hàn Phi khẽ lắc đầu, so với đạo diễn Khương, đạo diễn Trương có đầu óc kinh doanh hơn, có lẽ đây là lý do tại sao đạo diễn Trương trở thành một đạo diễn hàng đầu, trong khi đạo diễn Khương vẫn chỉ đạo các bộ phim truyền hình trực tuyến kinh phí thấp.

Mở web ra, Hàn Phi nhìn lướt qua bảng xếp hạng của mình, 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》 còn chưa công chiếu,

Hàn Phi chỉ dựa vào 《Hoa song sinh》 đã trở thành nam diễn viên trẻ có thứ hạng cao nhất của tuyến bốn, bất cứ lúc nào cũng có thể nâng lên tuyến ba.

"Mức độ nổi tiếng không ngừng thay đổi, thứ hạng của các diễn viên dưới tuyến hai thường xuyên thay đổi, bây giờ xem cũng không có ý nghĩa gì. Chờ mình ổn định trở thành diễn viên tuyến hai, sẽ giúp đạo diễn Khương làm một bộ phim để ông ấy thực sự thể hiện được tài hoa của mình."

Khi Hàn Phi nghèo khổ, chính là đạo diễn Khương đã giúp hắn, chờ khi hắn nổi tiếng rồi, đương nhiên sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ ông ấy.

Nhìn điện thoại, Hàn Phi lần lượt xem các tin nhắn chưa đọc, lúc này Lệ Tuyết đột nhiên lại gọi đến.

"Nhanh như vậy đã tra ra rồi sao? Xem ra mấy người này cũng không có bí mật gì." Hàn Phi nghe điện thoại, còn chưa kịp nói thì đã nghe thấy giọng của Lệ Tuyết.

"Cái người Nhạn Đường mà em nói, tại sao trong thông tin công dân lại không có? Em có chắc cậu ấy còn sống không?"

Lệ Tuyết vừa nói ra, Hàn Phi liền đứng hình: "Chắc chắn là người sống rồi, không phải em đã nói hết cho chị về tướng mạo cùng đặc điểm của cậu ấy rồi à? Không tìm được sao?"

"Em phải chú ý đến Nhạn Đường này nhiều hơn, ít nhất chị cũng không tìm được cậu ấy với thẩm quyền của mình." Lệ Tuyết cũng ghi lại thông tin của Nhạn Đường: "Có điều ngoài cậu ấy ra, những người khác chị đều đã tìm được thông tin tương ứng."

"Bác gái Lý mà em đề cập từng là một tiến sĩ luật, chồng bà ấy làm việc tại Vĩnh Sinh Pharmaceutical, con trai làm việc tại Deep Space Technology, cả nhà đều là tinh anh. Có điều kể từ khi chồng mất tích, bà ấy đã từ bỏ công việc, bởi vì bị bệnh đã ở trong viện điều dưỡng của Vĩnh Sinh Pharmaceutical một thời gian."

"Mèo Lưu Ly là một đứa trẻ mồ côi, từng sống trong viện phúc lợi do Vĩnh Sinh Pharmaceutical xây dựng, năm mười tuổi, được một bà lão nhận nuôi, thích ca hát và nhảy múa,

nhưng sau khi bà lão qua đời, cô ấy dường như chưa từng vui vẻ nữa. Ngoài ra đứa trẻ này rất kì lạ, cô bé được thừa hưởng ngôi nhà và phần lớn tiền tiết kiệm của bà lão, nhưng lại không muốn tiêu tiền của bà, nhất quyết tự mình làm những công việc lặt vặt. Thực ra cũng khá là cảm động, bà lão kia biết mình không còn sống được bao lâu, không thể tiếp tục bên cạnh cùng Mèo Lưu Ly, đã bỏ rất nhiều tiền để mua máy chơi game của Vĩnh Sinh Pharmaceutical cho cô bé, còn chủ động tặng đại não và toàn bộ di sản kỹ thuật số của mình choVĩnh Sinh Pharmaceutical."

"Thẩm Lạc là một nhà đầu tư chuyên nghiệp, không có quỹ dưới tên mình, cũng không có dự án quản lý nào, nhưng anh ta lại sở hữu hai bất động sản trong thành phố thông minh. Hiện chị đang hơi nghi ngờ rằng anh ta có liên quan đến gian lận tài chính."

"Game thủ chuyên nghiệp tên là Thiết Nam kia, có bố là giám đốc điều hành của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, đã bỏ nhà đi lúc 17 tuổi, đến giờ vẫn chưa một lần trở về."

Hàn Phi ghi nhớ lại tất cả những gì Lệ Tuyết nói, hắn ngạc nhiên phát hiện, ngoại trừ Nhạn Đường và Thẩm Lạc không tra được thông tin ra, ba người còn lại dường như đều có liên quan đến Vĩnh Sinh Pharmaceutical.

"Hàn Phi, chị thấy những người em điều tra gần đây ít nhiều đều có liên quan đến Vĩnh Sinh Pharmaceutical, chẳng lẽ em cho rằng Cánh bướm ẩn nấp trong Vĩnh Sinh à?"

"Em không chắc chắn vị trí của Cánh bướm, nhưng em biết rằng những công ty với công nghệ tiên tiến nhất này sẽ còn đáng sợ hơn cả Cánh bướm nếu họ mất kiểm soát."

Hàn Phi lại nói chuyện với Lệ Tuyết mấy câu nữa rồi cúp điện thoại, nếu như không phải lần này có quá nhiều người chơi đi vào, hắn cũng sẽ không tò mò tìm đến cô ấy để hỏi thông tin về những người chơi đó.

"Vĩnh Sinh Pharmaceutical…" Hàn Phi bật máy tính, bắt đầu tìm kiếm thông tin liên quan đến Mèo Lưu Ly: "Cô gái này từng sống trong viện phúc lợi do Vĩnh Sinh

Pharmaceutical xây dựng, nói không chừng cũng đã trải qua cải tạo nhân cách."

Tìm thấy trang web nơi có video của Mèo Lưu Ly, Hàn Phi gõ vào ba từ Mèo Lưu Ly, một blogger video với hàng trăm người theo dõi đã lọt vào mắt hắn.

Hầu hết các video đều là do chính cô ấy hát, chỉ có hai video có lượng xem tương đối cao, hai video đó đều là video nhảy.

Bấm vào video để xem, giọng của Mèo Lưu Ly rất hay, nhưng lại không bao giờ cover những bài hát nổi tiếng, cô ấy chỉ lặng lẽ hát những bài hát của chính mình.

Trong mỗi bài hát đều mang theo một nỗi buồn man mác, cô ấy dường như đang giao tiếp với thế giới theo cách này, nói với thế giới bên ngoài về trái tim của mình.

Lượng xem tất cả các video cô ấy hát đều rất thấp, thỉnh thoảng sẽ có một hoặc hai bình luận, có người cho rằng giọng của cô ấy rất hay nhưng hát hơi khó hiểu, có người cho rằng nghe bài hát của cô ấy cảm thấy khó chịu nên bấm vào xem.

"Tại sao mình cảm thấy tiếng ca của cô ấy càng ngày càng tuyệt vọng?"

Hàn Phi bắt đầu xem từ mấy năm trước dựa vào ngày tải lên video, video ngày trước còn đỡ, ít người xem, nhưng càng ngày càng có nhiều người theo dõi, đủ loại phát ngôn kỳ quái.

Mèo Lưu Ly cũng bắt đầu đăng tải một số video nhảy, trước sự mong đợi của mọi người, cô ấy nhảy rất chuyên nghiệp, nhưng hầu hết các bình luận đều không nói về việc nhảy tốt mà là về hình thể và khuôn mặt của cô ấy.

Hàn Phi cau mày nhìn màn hình hiện ra, mới vừa xem được một nửa, trang web đột nhiên nhắc nhở hắn đoạn video này đã bị xóa.

Sau khi đăng nhập lại, hắn phát hiện tất cả video do Mèo Lưu Ly tải lên đang giảm nhanh chóng, có vẻ như cô ấy đang xóa các video mà mình đã từng tải lên theo cách thủ công.

"Tại sao phải xóa tất cả các video?"

Hàn Phi nhanh chóng lật về phía trước, tìm video mới nhất, video được đăng hai ngày trước, toàn bộ chỉ có hai màu đen trắng.

Những chữ viết màu đen lạnh lùng xuất hiện trên nền trắng. Trong video này, Mèo Lưu Ly kể một câu chuyện cho những người lạ nghe.

"Thế giới hiện tại của tôi chỉ có hai màu đen và trắng…"

Cô sống trong cô nhi viện từ nhỏ, thường xuyên bị bắt nạt, thương tích đầy mình, mỏng manh như một món đồ chơi thủy tinh, không ai bảo vệ.

Trong kí ức của mình, cô ấy cảm thấy như chưa bao giờ được cười hạnh phúc, liên tục bị đưa đến nhiều nơi khác nhau sau khi năm tuổi.

Cô ấy bắt đầu ngủ li bì, cảm thấy mình đã quên rất nhiều thứ, cô ấy trở nên nhạy cảm và dễ bị tổn thương hơn.

Thậm chí, nhiều lần còn bị ảo giác, tưởng như trái tim mình đã biến thành một mảnh thủy tinh trong suốt có thể vỡ tan nếu chạm nhẹ.

Tình trạng này trở nên nghiêm trọng hơn sau khi 8 tuổi, cô mất khả năng chăm sóc bản thân và cảm thấy mọi thứ xung quanh đều làm tổn thương mình, đều thù địch với mình.

Cô ấy thường thu mình trong góc, chỉ khi dựa vào tường mới an tâm.

Cuộc sống như vậy tiếp tục cho đến khi lên mười tuổi, cô được một bà lão cũng là nhân viên của Vĩnh Sinh Pharmaceutical nhận nuôi, từng chăm sóc cho cô.

Một già một trẻ sống với nhau như thế, bà lão dùng đúng 5 năm, cuối cùng mới mở ra trái tim của Mèo Lưu Ly, để cô quên đi nỗi đau thời thơ ấu, dạy cô hát, nhảy cùng cô.

Lần đầu tiên Mèo Lưu Ly cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc, nhưng không lâu sau sinh nhật lần thứ mười chín của cô, bà lão qua đời.

Điều khiến cho người ta cảm thấy đáng sợ hơn là, khi bà lão hấp hối, thực sự không nhẫn tâm, lén nói với cô một chuyện. Trên thực tế, cuộc sống của cô gái chính là một cuộc thí nghiệm, sau khi bà lão chết đi, sẽ thu được kết quả.

Thế giới như sụp đổ trong tích tắc, Mèo Lưu Ly đờ đẫn hồi lâu, cô ấy cố vui vẻ lên, nhưng nhân cách như một đồ sứ mỏng manh đầy vết nứt, không còn sức tiếp tục chống đỡ nữa.

Nỗi đau vô tận đã nhấn chìm và cuốn cô xuống đáy biển, tưởng chừng như không bao giờ có thể lên bờ được nữa.

Cuối video là dòng chữ nhỏ màu đen, cô ấy không có tên của riêng mình, mã số ở cô nhi viện là 031, vì vậy cô muốn trả lại mọi thứ vào ngày 31 tháng này.

Đoạn video đen trắng chỉ toàn chữ này căn bản không có nhiều người xem, số ít bình luận còn đùa giỡn, có người cho rằng kịch bản hay, cũng có người nói rằng phong cách của cô ấy không thay đổi, bất kể là đoạn văn ngắn, hay là lời bài hát, đều khá là âm gian.

Mèo Lưu Ly không nói rằng người trong video là mình, nhưng Hàn Phi xem đến đây đã không thể ngồi yên được nữa.

Hắn lập tức đứng dậy chạy ra ngoài, vừa chạy vừa gọi cho Lệ Tuyết: “Cô gái tên Mèo Lưu Ly đó sống ở đâu vậy?”

Dừng một chiếc xe lại, Hàn Phi liên tục thúc giục tài xế theo địa chỉ mà Lệ Tuyết đưa, khi hắn nhìn xuống trang video, trang chủ của Mèo Lưu Ly chỉ còn lại video hai màu đen trắng kia, thậm chí còn sửa tên mình thành số 031.

Người con gái ấy đã tự tay xóa bỏ tất cả giọng hát và màu sắc của mình, cuối cùng cô ấy chỉ để lại cho mình một mã số.

Chương 495: Trên tòa nhà cao tầng

Tối hôm qua, Hàn Phi nhìn thấy Mèo Lưu Ly trong game đã cảm thấy có gì đó không đúng, khát vọng sinh tồn của người chơi này rất yếu, thậm chí còn muốn tự sát để rời khỏi thế giới tầng sâu.

Cô ấy không quan tâm quá nhiều đến mọi thứ mình có trong game, như thể mọi thứ xung quanh đều không thể khơi dậy sự hứng thú, không thể mang đến hy vọng sống tiếp.

Không còn lưu niệm đối với thế giới, đây thực sự là một điều vô cùng đáng sợ.

Hàn Phi chỉ mất 20 phút đã đến được nơi ở của Mèo Lưu Ly, đó là một cư xá đã cũ, nằm giữa thành phố cổ và thành phố thông minh mới.

"Phòng 1031."

Nhìn địa chỉ trên điện thoại, Hàn Phi chạy vào trong cư xá.

"Cậu là cư dân của khu này à? Tại sao tôi chưa từng thấy cậu bao giờ?" Nhân viên bảo vệ đứng ở cửa nhìn thấy Hàn Phi, đi tới hỏi.

"Tôi tới đây để tìm người, cô ấy sống ở phòng 1031." Tốc độ của Hàn Phi quá nhanh, hai nhân viên bảo vệ đi theo phía sau cũng không đuổi kịp.

"Đứng lại!" Bảo vệ cầm máy bộ đàm vội vàng gọi người, ánh mắt nhìn chằm chằm Hàn Phi, chỉ sợ trong nháy mắt hắn sẽ biến mất: "Mau tới đây giúp! Có người lạ đi vào!"

"Người đó trông như thế nào?"

"Cậu ta chạy rất nhanh! Tôi không nhìn rõ!"

Tiến vào tòa nhà số 1, Hàn Phi nhìn lướt qua số nhà, đầu óc giống như một cỗ máy tinh vi, không chút chậm trễ, trực tiếp đưa ra phán đoán chính xác nhất.

Lên đến tầng ba, Hàn Phi gõ cửa, gọi tên Mèo Lưu Ly, nhưng không có ai trả lời.

Càng như vậy, trong lòng hắn càng cảm thấy bất an.

"Đừng gõ nữa, đừng gõ nữa." Cửa nhà hàng xóm Mèo Lưu Ly bị đẩy ra, một người phụ nữ trung niên cầm bình tưới cây đi ra ngoài: "Cô gái đó không có ở nhà, hình như cô ấy đã đi ra ngoài rồi."

"Chị có biết cô ấy đã đi đâu không?"

"Không rõ lắm, cô gái đó rất hiếm khi ra ngoài kể từ sau khi người nhà mất, buổi sáng khi tôi đang bê chậu hoa trên ban công cũng đã rất ngạc nhiên." Người phụ nữ suy nghĩ một lúc: "Hình như cô ấy luôn gọi điện thoại, nhưng đối phương không bắt máy, cô ấy còn xách theo một cái cặp sách có in tên một viện phúc lợi, nói tóm lại, hôm nay cô ấy trở nên khá kỳ lạ."

"Chiếc cặp sách có in tên một viện phúc lợi?" Hàn Phi nhớ lại dòng chữ của cô gái trong video cuối cùng, cô ấy dường như chuẩn bị một phương thức nào đó rời đi, đem trả lại món quà mà thế giới này đã ban tặng cho mình, lấy lại tuyệt vọng ban đầu, sau đó hủy diệt cùng nhau.

"Viện phúc lợi mà Vĩnh Sinh Pharmaceutical từng xây dựng!"

Hàn Phi quay đầu đi xuống lầu, vừa lúc liền gặp bảo vệ vây quanh.

"Cậu đến tìm ai, chúng tôi có thể cùng nhau giúp cậu tìm…"

"Cảm ơn." Nhân viên bảo vệ còn chưa kịp nói, Hàn Phi đã nắm lấy cánh tay của anh ta: "Cho tôi xem camera giám sát trước cửa cư xá!"

Người bảo vệ chỉ là khách khí một chút, muốn tạm thời ổn định Hàn Phi, nhưng chờ khi anh ta phản ứng lại, đã bị hắn kéo đi rồi, không có sức chống cự lại nữa.

Đôi mắt vô tội mở to, bảo vệ nhìn đồng nghiệp của mình, hai nhân viên bảo vệ kia vẫn chưa kịp phản ứng gì, vẫn đang ngây ngốc đứng im tại chỗ.

“Đừng sợ, tôi cũng đã từng làm bảo vệ, bảo vệ thì sẽ không làm hại bảo vệ, trừ khi anh không hợp tác với tôi.”

Vào phòng trực ban, Hàn Phi đứng trước máy tính, hắn bắt đầu kiểm tra camera giám sát, động tác của hắn điêu luyện hơn nhiều so với các nhân viên bảo vệ trong cư xá.

Hàn Phi nhanh chóng phát hiện bóng dáng của Mèo Lưu Ly trong camera, một tiếng trước, cô ấy cầm điện thoại di động, cúi đầu, trong tay xách một chiếc cặp sách rách nát.

“Cô ấy đang nói chuyện với ai vậy?”

Cho dù phóng to màn hình giám sát cũng không thấy rõ, Hàn Phi đành phải bó tay.

“Vĩnh Sinh Pharmaceutical từng xây dựng hai viện phúc lợi cho trẻ em, cả hai đều ở phía bắc của thành phố cổ, Mèo Lưu Ly đúng là đang hướng về phía bắc.”

Ra khỏi phòng giám sát, ba người bảo vệ như gặp phải kẻ thù, Hàn Phi thì lại lễ phép cám ơn, sau đó chạy một mạch ra khỏi cư xá.

Hắn gọi một chiếc xe, chạy nhanh đến viện phúc lợi do Vĩnh Sinh Pharmaceutical xây dựng từ nhiều năm trước, trong đầu hắn vẫn còn chút ấn tượng về nơi đó.

“Bác tài chạy nhanh lên một chút.” Hàn Phi cảm thấy mình nên tiết kiệm tiền để mua một chiếc xe rồi, nếu không đi ra ngoài thực sự rất bất tiện, nếu không mua được xe ô tô, có thể cân nhắc mua xe máy trước.

Mười lăm phút sau, Hàn Phi đã nhìn thấy viện phúc lợi đó, bao nhiêu năm trôi qua rồi, tòa nhà vẫn như trước.

Mặc dù lớp sơn tường liên tục được sửa sang nhưng tổng thể tòa nhà vẫn không có gì thay đổi, nhìn từ bên ngoài, nó giống một bệnh viện nhi hơn là một viện phúc lợi.

Sau khi trả tiền xe, Hàn Phi chạy về phía viện phúc lợi, nhưng chạy được nửa đường, hắn đột nhiên phát hiện phía đối diện viện phúc lợi có rất nhiều người, phía xa không ngừng có người chạy về hướng đó.

“Nhảy lầu rồi! Có một cô gái phía trên tòa nhà đó!”

“Mau gọi cảnh sát! Ở tòa nhà cao tầng đối diện viện phúc lợi có người nhảy lầu.”

Nhiều giọng nói khác nhau phát ra từ đám đông, Hàn Phi cũng dừng lại và nhìn về phía tòa nhà đối diện.

Tòa nhà đối diện viện phúc lợi cũng là của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, cao bảy tầng, không ai biết tòa nhà này dùng để làm gì, trên tòa nhà cũng không có biển quảng cáo.

Nhìn lên, Hàn Phi thấy một cô gái ở trên đỉnh của tòa nhà, cô ấy đang đứng trên mép tòa nhà với chiếc cặp sách đã sờn rách của trẻ em. Gió từ tầng cao thổi mạnh vào người cô ấy. Cơ thể giống như một chiếc lá treo trên một nhánh vào mùa thu, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

“Mèo Lưu Ly!”

Hàn Phi cũng đã từng chứng kiến một số vụ tự sát. Một số vụ tự sát vì xúc động, hưng phấn bất thường, việc tự sát của họ phần lớn là để cầu cứu, không tìm được lý do để sống tiếp, bị thực tế tàn khốc đánh úp, cả người sụp đổ.

Những người tự sát như vậy thực ra tương đối dễ thuyết phục, thực sự khó thuyết phục là một kiểu người khác .

Bọn họ đã tê liệt với cái chết, hoặc có thể nói bọn họ đã nghĩ đến cái chết sau khi cân nhắc kỹ lưỡng. Khi bọn họ đứng trên bục cao, có thể đã mô phỏng điều đó một nghìn lần hoặc mười nghìn lần trong tâm trí. Họ tự thuyết phục mình hết lần này đến lần khác cho đến khi cuối cùng không thể tìm được lý do cho chính mình.

Từng bước bước lên trên, trong mắt đã hoàn toàn không có ánh sáng.

Mèo Lưu Ly thuộc về vế sau, cô đã có một tuổi thơ tồi tệ nhất, tham gia vào một loại thí nghiệm nào đó của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, bị đưa đến nhiều nơi khác nhau, cuối cùng nhân cách của mình bị làm cho tan tành vụn nát.

Nếu như không nhìn thấy ánh sáng, có lẽ cô ấy còn có thể thích ứng với đêm tối.

Cô như một con mèo con cuộn mình trong mưa bão, lúc hấp hối được bà lão nhận nuôi.

Nhân cách vụn vỡ và ký ức tuổi thơ được bà lão nhặt nhạnh từng chút một, hết lòng thương yêu giúp đỡ.

Có thể nhân cách của cô ấy vẫn là những mảnh vụn, nhưng ít nhất nó đã trở thành một tổng thể, cô ấy có niềm tin để sống và hy vọng muốn sống tiếp.

Nhưng bước tàn khốc nhất của thí nghiệm này là ở chỗ, bà lão vì bệnh tật mà qua đời, chỗ dựa của sự sống sụp đổ, những mảnh ghép ban đầu lại nứt ra một lần nữa.

Trong khoảng thời gian bà lão và Mèo Lưu Ly sống cùng nhau, bà lão thực sự coi cô như cháu gái ruột của mình, dành hết tình cảm cho cô, dần dần quên mất mục đích ban đầu của cuộc thí nghiệm.

Mãi cho đến giây phút trước khi chết, bà mới thốt ra những lời đó trong lúc hấp hối và nói cho Mèo Lưu Ly biết sự thật.

Thời khắc đó bà lão thực sự rất muốn cứu Mèo Lưu Ly nên mới nói ra chân tướng, nếu không thì bà ấy đã có thể thêu dệt nên một lời nói dối, để cô ấy tiếp tục sống trong giả dối đó.

Hy vọng là hão huyền, nhưng tình yêu lại là sự thật, những điều này đã không còn quan trọng đối với Mèo Lưu Ly.

“Tránh ra! Tránh ra!”

Cảnh sát nhanh chóng đến hiện trường, sau đó đội cứu hỏa cũng đến, tiếng còi phá tan sự im lặng của buổi trưa.

Một tấm đệm hơi cứu hộ đã được tung ra, các nhân viên cứu hỏa mang theo nhiều dụng cụ khác nhau, tiến vào tòa nhà cùng với cảnh sát.

Người phụ trách tòa nhà cũng bước ra, đó là một người đàn ông trung niên mập mạp, ông ta lo lắng đến vã mồ hôi, không ngừng nói gì đó với cảnh sát.

“Một cô gái dễ thương như vậy sao lại nghĩ không thông, đang ở đúng độ tuổi hoa nở nữa.”

“Chắc là thất tình rồi, tuổi trẻ bây giờ tâm lý vô cùng mong manh yếu đuối, động một cái là đi tìm cái chết, tôi không tin cô ấy thật sự dám nhảy xuống.”

“Ăn nói cho cẩn thận, cô gái kia nhìn không có vẻ gì là do vấn đề tình cảm. Trên mặt không có giọt lệ nào, đồng tử trong mắt như bị vỡ nát vậy.”

“Anh cũng thật là, một đôi mắt thì có thể nhìn ra cái gì, anh là bác sĩ tâm lý hay sao?”

Những người vây quanh ở tầng dưới đều lấy điện thoại di động ra chụp ảnh, có người còn chỉnh độ phóng đại ống kính máy ảnh lên mức tối đa, nhìn rõ diện mạo của cô gái.

“Cuối cùng cô ấy có nhảy không vậy? Tôi sắp đi làm muộn mất rồi.”

“Đúng là lề mề, tôi đã quay rất lâu rồi. Tôi thấy cô ấy là thật sự không muốn chết, đoán chừng cuối cùng cũng sẽ được cứu thôi.”

“Ông đây vẫn đang chờ trông cậy vào cô ấy để gửi tư liệu…” Một người đàn ông dáng vẻ vô cùng thô tục đang chụp ảnh trên lầu, ống kính của anh ta đột nhiên biến thành màu đen.

Rời điện thoại ra, anh ta nhìn thấy Hàn Phi đang đứng trước mặt mình, lấy tay che camera điện thoại: “Bị bệnh à?”

“Anh muốn nhìn người nhảy lầu như vậy, tại sao không tự mình đi lên rồi nhảy xuống?” Giọng nói của Hàn Phi rất bình tĩnh, nhưng lại khiến người đàn ông thô tục rùng mình.

Anh ta vốn muốn nói thêm vài lời, nhưng đã bị những người đồng hành ngăn cản.

Hai người đó có lẽ cảm thấy Hàn Phi không dễ chọc vào, cuối cùng thấp giọng mắng một tiếng, cầm điện thoại di động lui ra bên ngoài đám người.

Sau khi ghi nhớ khuôn mặt của người đàn ông đó, Hàn Phi bước qua đám đông và tiến vào tòa nhà.

Thang máy đã bị cảnh sát chiếm giữ, vì vậy Hàn Phi đã đi bằng lối đi an toàn, leo một mạch lên tầng cao nhất.

"Này! Cậu làm gì vậy! Hiện tại không thể đi qua!" Một cảnh sát trẻ tuổi ngăn lại Hàn Phi, nhưng hắn cũng không xông vào, giải thích cặn kẽ tình huống của Mèo Lưu Ly.

Khi đang giao tiếp với anh cảnh sát trẻ, một cảnh sát lớn tuổi từ trên sân thượng chạy xuống: "Cậu còn ở đây làm gì? Đã báo cho gia đình cô gái chưa?"

"Cô ấy là trẻ mồ côi, người bà nhận nuôi cô ấy đã qua đời cách đây ít lâu. Em đoán rằng cô ấy không thể chịu được đả kích nên đã đưa ra lựa chọn cực đoan nhất." Người cảnh sát trẻ tuổi cũng hơi khó chịu: "Cô ấy đã không có người nhà nữa rồi."

"Nếu không có người nhà, vậy chúng ta chính là người nhà của cô ấy, bây giờ là lúc cô ấy buồn và suy sụp tinh thần nhất. Trước hết phải tìm cách khiến cô ấy bình tĩnh lại đã." Viên cảnh sát lớn tuổi nhìn về phía mép sân thượng, một nữ cảnh sát đang cố gắng giao tiếp với Mèo Lưu Ly.

"Ở đó gió to, em hãy ngồi xuống trước đi, chúng ta chậm rãi trò chuyện, được không?"

Mặc cho nữ cảnh sát nói gì đi chăng nữa, Mèo Lưu Ly đều không trả lời, mắt cứ nhìn về phía viện phúc lợi bên kia đường.

Đứng trên cao có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong bức tường cao của viện phúc lợi, sau bao nhiêu năm như vậy, vẫn có những đứa trẻ bị bỏ rơi sống trong đó.

Bọn họ ít nhiều đều tồn tại một số khuyết điểm, có người về tinh thần, có người về thể chất.

"Cảm giác như cô ấy đang đợi một thời gian nào đó." Hàn Phi nghĩ tới một chuyện, liền nắm lấy người cảnh sát bên cạnh: "Các anh hãy kiểm tra một chút thời gian chết của bà nội Mèo Lưu Ly, có phải chính là vào sáng sớm không? Bây giờ cách thời gian bà nội cô ấy chết còn bao lâu nữa?"

Người cảnh sát trẻ tuổi vốn muốn từ chối, nhưng người cảnh sát lớn tuổi nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, liền kinh ngạc quay đầu lại: "Hàn Phi? Vừa rồi tôi không nhận ra, sao cậu lại ở đây?"

"Anh biết tôi sao?" Hàn Phi cảm thấy nhẹ nhõm: "Cũng đúng, dù sao tôi cũng là một diễn viên, bị nhận ra là chuyện bình thường."

"Tôi không xem phim." Vị cảnh sát già nói: "Trước đây khi Cánh bướm bị truy nã, cấp trên có gửi ảnh của cậu, nói rằng Cánh bướm có khả năng sẽ tấn công cậu, nên để chúng tôi đảm bảo an toàn cho cậu đấy."

"Vậy thì tôi thực sự phải cám ơn lãnh đạo của các anh rồi." Hàn Phi bước tới bên người cảnh sát già: "Cô gái này tôi đã từng gặp, khi còn nhỏ cô ấy chính là sống ở viện phúc lợi bên cạnh kia."

"Cậu đã từng gặp?" Cảnh sát già hơi kinh ngạc, ông cảm thấy ở đâu cũng có bóng dáng Hàn Phi.

"Quá trình cụ thể để sau hãy nói, cô gái này không phải chỉ đơn giản là suy sụp tình cảm, hiện tại cô ấy đã không còn bất kì hy vọng nào vào việc sống nữa, thuyết phục thông thường có lẽ chẳng có ích lợi gì, cô ấy căn bản sẽ không nghe lọt tai." Hàn Phi liếc mắt nhìn đồng hồ.: "Trước tiên các anh hãy kiểm tra thời gian qua đời của người nhà cô ấy, tôi nghi ngờ rằng cô ấy có thể muốn đợi đến thời điểm đó mới rời đi."

"Tìm thấy rồi, bà lão đã chết trong bệnh viện lúc 10 giờ 34 phút sáng."

"Bây giờ là mười giờ hai mươi bốn, còn có mười phút nữa." Hàn Phi nhìn người cảnh sát bên cạnh: "Có thể để tôi đi qua đó nói lời với cô ấy không."

"Cái này tuyệt đối không được, một người không có kinh nghiệm cố gắng thuyết phục người tự tử đừng nhảy lầu, rất có thể sẽ đẩy nhanh lựa chọn bốc đồng của họ." Cảnh sát tại hiện trường lập tức từ chối Hàn Phi, bọn họ phải có trách nhiệm với từng người một, không thể tùy tiện đánh cược.

Đúng là Hàn Phi thường hành hiệp trượng nghĩa, người cũng rất thông minh, nhưng để thuyết phục người tự tử cần phải có kinh nghiệm dày dặn, kiến thức chuyên môn và sự đồng cảm mạnh mẽ.

Nhân viên cứu hỏa cũng đã có mặt tại vị trí trên tầng bảy, nhưng khoảng cách giữa tầng bảy và tầng trên cùng quá xa khiến họ không dám tùy tiện ra tay.

Trên sân thượng, hai cảnh sát một nam một nữ từ từ tiến lại gần, nhưng khi còn cách Mèo Lưu Ly năm mét, bọn họ không thể lại gần được nữa, bởi vì cơ thể cô ấy đã bắt đầu chúi về phía trước, có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cứu hộ rơi vào thế bế tắc, ba phút trước mười giờ ba mươi bốn phút, Hàn Phi đột nhiên lao lên sân thượng.

Hắn muốn cứu người, nhưng làm như vậy cũng sẽ có rủi ro rất lớn!

Nếu Mèo Lưu Ly rơi khỏi tòa nhà khi hắn đang nói chuyện, vậy sự nghiệp diễn viên của hắn có thể sẽ kết thúc ở đây, công ty giải trí đã cắn hắn trước đây nhất định sẽ định hình hắn thành hung thủ giết người, thủy quân vô tận sẽ dội nước bẩn vào, khiến hắn vĩnh viễn không bao giờ có thể chứng minh mình vô tội, bởi vì thực sự là do hắn đã nói.

Chính bởi vì mở miệng sẽ phải trả giá rất đắt nên ngày càng có nhiều người quen với việc im lặng.

Mà vào lúc này, Hàn Phi vốn có thể lựa chọn im lặng, nhưng hắn lại chủ động đi lên sân thượng.

“Anh biết bà lão nhận nuôi em ở đâu! Anh đã gặp bà! Anh có thể dẫn em đi gặp!” Giọng nói của Hàn Phi vang lên ở trung tâm sân thượng, sau đó hắn lại nói tiếp một câu: “Tiếng ca của em rất hay, trên thế giới này nhất định có rất nhiều người cùng ý kiến với anh.”

Sau khi Hàn Phi nói lời này, Mèo Lưu Ly vốn không có phản ứng gì với thế giới bên ngoài, liền chậm rãi quay đầu lại.

Câu nói cuối cùng của Hàn Phi chính là lời hắn đã nói với Mèo Lưu Ly khi dùng thiên phú hồi hồn để đưa cô ra khỏi thế giới tầng sâu.

Chương 496: Tiếng ca của hắn

Nếu không phải tuyệt vọng đã đến mức sâu nhất, ai lại từng bước đi lên sân thượng.

Gió trên mái nhà thổi tung chiếc khăn quàng cổ của Mèo Lưu Ly, tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều không ngờ đến, cô ấy mắt điếc tai ngơ với mọi âm thanh, sẽ vì một câu nói của Hàn Phi mà quay đầu lại.

Miễn là có thể giao tiếp, miễn là nguyện ý trả lời, điều đó có nghĩa là vẫn còn khả năng cứu vãn.

Người cảnh sát trẻ tuổi đang muốn kéo Hàn Phi lại thì bị vị cảnh sát già bên cạnh túm lấy, nữ cảnh sát ở mép sân thượng chậm rãi lùi về phía sau một chút, để lại một khoảng trống cho hắn.

"Tối hôm qua em đã gặp được ca sĩ mà mình yêu thích nhất, em biết là anh không nói dối." Hàn Phi đứng ở trung tâm sân thượng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: "Trên thiên đường không có người mà em yêu thương, bởi vì anh biết bà không hề đến thiên đường, anh đã nhìn thấy bà ở nơi đó!"

Ánh mắt của Mèo Lưu Ly vẫn còn đờ đẫn, có lẽ cô ấy thực sự rất mệt mỏi rồi, hiện tại cô ấy giống như một món đồ sứ bề ngoài còn nguyên vẹn nhưng bên trong lại đầy vết nứt.

Cuộc sống của cô chỉ là một cuộc thí nghiệm, tình cảm gia đình mà cô trân trọng nhất có lẽ chỉ là một đoạn văn bản trong biên bản thí nghiệm.

"Anh đã từng nhìn thấy người mà em yêu nhất, bà cũng là người yêu em nhất trên đời, em hãy suy nghĩ kỹ lại xem, chính là bởi vì bà coi em như người nhà, là người đáng để yêu nhất trên thế giới, nên mới nói cho em bí mật đó vào thời khắc cuối cùng của cuộc đời."

"Bà đã phá vỡ mọi lời hứa của chính mình, từ bỏ thí nghiệm cuối cùng, thà là phá hủy đi mọi thứ, cũng phải nói cho em biết sự thật."

“Bà rất yêu em, chúng ta có thể cùng nhau đi tìm bà!”

Đôi mắt không có chút sắc màu nào nhìn Hàn Phi, Mèo Lưu Ly vừa nói lời cảm ơn với hắn, vừa nhẹ nhàng lắc đầu.

Đây là lần đầu tiên cô đáp lại, những gì Hàn Phi nói rõ ràng đã có tác dụng.

Không chỉ Hàn Phi mà những cảnh sát bên cạnh cũng căng thẳng, mồ hôi nhễ nhại.

Gió trên mái nhà mạnh hơn, tiếng ồn ở bên dưới tầng không ngớt, nhưng những điều này dường như đều không liên quan đến Mèo Lưu Ly.

Chỉ còn một phút nữa là đến mười giờ ba mươi tư phút, Mèo Lưu Ly lấy điện thoại di động ra, đặt nó bên cạnh tai, Hàn Phi cũng nhìn thấy hoa văn trên màn hình điện thoại, cô ấy đang gọi cho bà lão nhận nuôi mình.

Cuộc gọi này định sẵn là không thể gọi được, bên tai chỉ có nhạc chuông do bà lão cài.

Đó là tiếng ca của Mèo Lưu Ly.

Những giai điệu quen thuộc đang bay trên sân thượng, tuyệt vọng từng chút một tràn qua mắt cá chân, Mèo Lưu Ly cũng mở miệng, ngâm nga một bài hát mà sau này có thể không ai còn hát nữa.

Không chút phiền muộn và lo lắng, đối mặt với cái chết một cách bình thản, trước khi cơ thể rơi khỏi tòa nhà cao tầng, linh hồn sớm đã rơi xuống vực sâu.

Cô ấy giống như một con mèo con cuộn mình trên vách đá, mái tóc ướt đẫm vì mưa bão, cô ấy đã từ bỏ việc đấu tranh và để nỗi tuyệt vọng xâm nhập vào cơ thể mình.

Hai chân tiến về phía trước, những hạt đất ở mép tòa nhà rơi xuống từ độ cao hàng chục mét, khi cô định nhắm mắt lại thì sau lưng bỗng vang lên bài hát của chính mình.

Bài hát không ai quan tâm và không ai thích vang lên trên mái nhà với một giai điệu đặc biệt vào lúc này.

Mỗi nốt nhạc đều chứa đựng sự tuyệt vọng mà người bình thường không thể chịu đựng được, nỗi đau đó giống như một đại dương đen.

Mèo Lưu Ly khó tin nhìn về phía sau, tiếng ca của cô ấy đan xen với tiếng ca của Hàn Phi.

Mèo con bị mắc kẹt dưới đáy vực sâu nhìn vào bóng tối, gặp một tên ác quỷ vô cùng tàn bạo và điên cuồng.

Oán hận nhảy múa bên cạnh hắn, tuyệt vọng trở thành quần áo của hắn, hắn dùng đôi tay nhuốm máu của mình, nhẹ nhàng nắm lấy gáy mèo con.

Con mèo tuyệt vọng bị quỷ dữ tóm lấy, tùy ý chơi đùa, không thể phản kháng.

Tiếng ca dần trở nên yếu ớt, ác quỷ dường như cảm thấy quá vô vị, hắn nhìn ánh mắt tuyệt vọng của mèo con, cuối cùng đặt con mèo lên vai mình, hắn muốn mang theo con mèo kia cùng leo lên khỏi vực sâu.

Kéo theo bóng tối vô biên, ác quỷ nắm lấy khe hở trên bức tường đá ngẩng đầu nhìn lên, trong đôi mắt đen của hắn chỉ có mặt trời trên đầu.

Khi Mèo Lưu Ly định thần lại, Hàn Phi đã đi tới trước mặt cô, ác quỷ trong tiếng ca nắm lấy cổ tay cô, trong đôi mắt đó dường như phản chiếu cả thế giới.

“Trở về đi, ngoan.”

Hai cánh tay dùng lực, Hàn Phi lôi Mèo Lưu Ly từ bên ngoài lan can vào, chỉ đến lúc này các cảnh sát xung quanh và nhân viên tòa nhà mới bước ra khỏi tiếng ca của hắn, nhanh chóng chạy về phía mép sân thượng.

Bước lên một góc sân thượng, đứng trong gió lạnh quá lâu, hai chân của Mèo Lưu Ly đã đông cứng, Hàn Phi cõng cô đi xuống dưới.

“Tránh ra! Tránh ra!”

Cảnh sát trẻ tuổi canh giữ lối lên sân thượng đã xua đuổi những nhân viên công ty đi, mở đường cho Hàn Phi, những

người khác đi theo phía sau, mọi người cùng nhau đi xuống lầu.

Đưa Mèo Lưu Ly lên xe cảnh sát xong, Hàn Phi không vội vàng rời đi, hắn cũng ngồi lên xe, động tác vô cùng thành thạo.

Các cảnh sát đi sau đều sững sờ trong giây lát, chỉ đành một người lái xe, người còn lại ngồi ở vị trí phụ lái.

"Trở về đồn cảnh sát trước đi, tôi bật điều hòa sưởi ấm một chút." Tính khí vị cảnh sát già rất tốt, nói chuyện cũng rất ân cần.

Xe cảnh sát nổ máy, đám đông dưới tầng ồn ào huyên náo, có người cảm thấy vui mừng, có người hoan hô cảnh sát, có người lại chán nản và ánh mắt đầy thất vọng.

Mèo Lưu Ly ôm lấy đôi chân đông cứng của mình, co ro trong xe cảnh sát, nhìn đám đông.

Tuyệt vọng và đau khổ trong mắt cô vẫn chưa tiêu tan, nhưng điều đầu tiên cô làm sau khi vào xe cảnh sát là xin lỗi, cô cảm thấy lẽ ra mình nên chết một cách yên tĩnh, nhưng lại làm phiền đến mọi người.

Hai vị cảnh sát đều cảm thấy rất ngạc nhiên khi một cô gái tốt bụng như vậy lại bị số phận ép vào rìa sân thượng.

Xe cảnh sát đang phóng nhanh trên đường, Hàn Phi yên lặng lấy điện thoại di động ra gửi cho Lệ Tuyết một tin nhắn.

Sau khi nhận được tin nhắn trả lời, Hàn Phi đặt cặp sách hồi nhỏ và điện thoại di động của Mèo Lưu Ly vào giữa ghế.

Màn hình điện thoại màu đen đột nhiên sáng lên, hình như có người gửi tin nhắn cho Mèo Lưu Ly.

Cô ấy vốn không có người thân trên đời này nữa, cầm điện thoại lên.

Số điện thoại trong danh bạ đã không thể liên lạc được nữa, chỉ có các công ty quảng cáo mới gửi thông tin cho mình.

"Những lời anh nói trên sân thượng vừa rồi không phải là nói dối em, anh sẽ đưa em đi gặp bà." Hàn Phi cầm điện thoại di động cười nói.

Mèo Lưu Ly cảm thấy nụ cười của Hàn Phi thật ấm áp, nhưng cô luôn nhầm lẫn hắn với ác quỷ trong tiếng ca vừa rồi với nhau.

Khẽ gật đầu, Mèo Lưu Ly lại mở trang chủ video của mình, cô ấy muốn xóa video cuối cùng vừa rồi.

Nhưng ngay khi cô ấy nhấp vào video, phần đầu video vốn chỉ có hai màu đen và trắng, trên màn hình nhảy ra một bình luận màu lam.

"Thế giới không chỉ có hai màu đen và trắng, bầu trời là màu lam, để tôi tạo nên bầu trời cho bạn."

Mèo Lưu Ly vô thức quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy Hàn Phi vừa mới gửi xong tin nhắn.

Ánh mắt bất lực của cô đã có tiêu điểm: "Là anh đăng phải không?"

"Anh đăng cái gì?" Hàn Phi thoát khỏi trang nạp tiền.

"Trừ anh ra…" Mèo Lưu Ly vừa nói xong, lại một bình luận màu xanh lá xuất hiện —— đồng cỏ là màu xanh, để tôi tạo thành một cây cỏ nhỏ, khiến cho thế giới của bạn có tôi.

Sau khi bình luận đó xuất hiện, ngày càng nhiều bình luận sắc màu khác bắt đầu xuất hiện trong video đen trắng.

Bầu trời là màu lam, mặt đất là màu nâu, mặt trời là màu vàng, bông hoa là màu đỏ, cầu vồng sau mưa là rực rỡ sắc màu…

"Cố lên cô bé! Tôi sẽ bên cạnh bạn!"

"Fan ba năm, không mời mà đến, ca khúc của em đã cùng tôi đi qua những tháng ngày đau khổ nhất, tặng em những đóa hoa màu đỏ."

"Đừng bỏ cuộc!"

"Dòng sông là màu lam, mọi người ơi, hãy báo cáo bình luận nói dòng sông là màu lục kia đi!"

"Cầu vồng là tôi đăng, không sai, tôi chính là hội viên kim cương màu tôn quý."

“Cố lên! Cố lên! Cô bé, bạn là đỉnh nhất!”

Ngày càng nhiều bình luận xuất hiện trong video đen trắng, Mèo Lưu Ly nhìn những màu sắc bao phủ màn hình, những câu nói dịu dàng cũng đã làm tan chảy cảm giác tê dại trong mắt cô.

Khóe mắt bắt đầu ươn ướt, khi phản ứng lại thì cả người đã đẫm nước mắt.

Nỗi đau mất đi người thân duy nhất, còn có những ủy khuất phải chịu đựng một mình, đều bùng phát vào lúc này, cô co ro trong xe cảnh sát khóc không thành tiếng.

Nhẹ nhàng vỗ lưng Mèo Lưu Ly, Hàn Phi không nói lời an ủi nào, hắn có thể hiểu được đối phương.

Tại buổi họp báo trước đây của 《Hoa Song Sinh》, một người mắc chứng sợ xã hội nghiêm trọng như hắn lần đầu tiên lên sân khấu, kết quả bị người khác hãm hại, màn hình lớn tràn ngập những tin nhắn xúc phạm, ngay lúc đó hắn cảm thấy mình bị dao cắt thương tích đầy mình.

Nhưng hắn đã chống chọi được, trong vô số những lời mắng chửi đó, hắn kiên trì cho đến khi những người công nhận hắn bắt đầu lên tiếng.

Những bình luận ủng hộ dành cho hắn đã đâm thủng những lời mắng chửi kia, khiến hắn từ đó không còn sợ hãi sân khấu nữa.

Trước đây hắn từng được chữa trị theo cách này, bây giờ hắn muốn chữa trị cho người khác theo cách tương tự.

Xe cảnh sát lái qua thành phố, sau khi bọn họ đến đồn, cảnh sát đã đưa Mèo Lưu Ly đi, lập một biên bản đơn giản, còn Hàn Phi thì nằm trên bàn nghịch điện thoại di động.

Hắn cứ nghịch điện thoại như vậy, rồi bất ngờ nhìn thấy mình trên hot search ở cùng một thành phố.

Chương 497: Con mèo đồng hành với ma quỷ

"Sao mình lại lên hot search rồi thế này?"

Hàn Phi bấm vào hot search, bên trong có một đoạn video được chia sẻ rầm rộ.

Xem kỹ thì thấy nội dung đoạn video chính là lúc hắn đang đứng hát trên sân thượng, sau đó từng bước tiếp cận Mèo Lưu Ly, cuối cùng cũng thành công cứu người.

Người quay video dường như là một nhân viên trong tòa nhà, anh ta đứng ở lối lên sân thượng và ghi lại toàn bộ quá trình.

Từ quan điểm của anh ta, tiếng ca của Hàn Phi đan xen với giọng ngâm nga của Mèo Lưu Ly, loại gặp gỡ dưới vực sâu đó, dùng cảm giác tuyệt vọng hoan hô rất khó có thể giải thích bằng lời.

So với Mèo Lưu Ly, kỹ năng ca hát của Hàn Phi tuy rằng rất bình thường, nhưng giọng hát dường như lại có ma lực đặc biệt, cộng thêm khí chất khó tả trên người, nhìn chung, hắn dường như vĩnh viễn có thể giữ được giọng nói của đối phương.

Nếu như Mèo Lưu Ly như là một tinh linh trong bóng tối, thì Hàn Phi dường như là chính bóng tối đó.

Đoạn video này vừa đăng tải đã bị chia sẻ một cách điên cuồng, người quay lại không hề biết Hàn Phi có thể cứu Mèo Lưu Ly là nhờ vào những lời nói lúc đầu. Đoạn video của anh ta chỉ bắt đầu từ lúc Hàn Phi hợp tác với Mèo Lưu Ly để ngân nga một bài hát, vì vậy dẫn đến tất cả những người xem video đều nghĩ rằng hắn chỉ dựa vào tiếng ca đã cứu được người tự tử thành công.

Dùng một bài hát đã cứu được người tự tử? Các khu vực bình luận bên dưới video này trên các nền tảng lớn cũng bùng

nổ.

“Nhìn tiêu đề cứu người tự tử bằng tiếng ca, tôi cứ tưởng là PR tài khoản tiếp thị spam! Sau khi xem hết video, tôi thấy tiêu đề này đặt cũng thật quá uyển chuyển! Thật là một chuyện chấn động lòng người! Một tiếng ca như vậy! Không được, tôi phải giúp bạn nghĩ một tiêu đề gây sốc hơn!”

“Mẹ hỏi tôi tại sao lại quỳ để xem video.”

“Ôi trời! Đây là Hàn Phi mà! Anh ấy không phải là thợ săn tiền thưởng hay sao! Sao còn biết hát nữa? Còn hát hay như vậy!”

“Hàn Phi đã thanh minh bao nhiêu lần rồi, người ta không phải thợ săn tiền thưởng, mà là trinh sát của cảnh sát! Trinh sát hiểu không?”

“Hai vị đại ca bên trên nói là thật hay giả vậy? Tôi vẫn luôn tưởng anh ấy là diễn viên cơ mà?”

“The Voice mùa này, không có anh ấy tôi sẽ không xem.”

“Đáng ghét, lại gặp anh ấy trên kênh pháp luật rồi.”

Những chuyện hành hiệp trượng nghĩa như này, Hàn Phi đã làm rất nhiều rồi, vốn không gây ra khuấy động gì, chủ yếu mọi người đều không ngờ Hàn Phi, một diễn viên phim kinh dị lại có thể hát hay như vậy, thật sự quá bất ngờ.

Độ hot của video vẫn đang tăng vọt, điều duy nhất mà Hàn Phi vui mừng lúc này là, người quay video biết cách để Mèo Lưu Ly không bị ai làm phiền.

“Lại tăng Fan rồi, những Fan này cảm giác đều không phải đến để xem phim của mình.” Hàn Phi lật xem tài khoản xã hội của mình, đột nhiên lúc này đạo diễn Trương gọi đến.

“Đạo diễn Trương, anh có chuyện gì vậy?”

“Cậu còn biết hát sao?! Cậu có tài năng này sao không nói với tôi? Cậu đúng là một kho báu mà!” Đạo diễn Trương rất phấn khích,《Tiểu thuyết gia huyền nghi》sắp công chiếu rồi, Hàn Phi lại mang đến độ hot lớn vào lúc này, điều này đã thúc đẩy rất tốt cho việc quảng bá bộ phim.

“Thỉnh thoảng em có hát vớ vẩn vài câu thôi.”

“Đừng khiêm tốn vậy, nếu sớm biết cậu hát hay như thế, bài hát chủ đề và ca khúc kết thúc của bộ phim chúng ta đã giao cho cậu rồi.” Đạo diễn Trương thực sự cân nhắc đến điều này: “Phát triển đa dạng, chỉ cần không ngừng ra tác phẩm, thì sớm muộn gì cậu cũng sẽ trở thành diễn viên tuyến đầu! Ngoài ra, chỗ anh đang có một số Gameshow rất quan tâm đến cậu, như thám tử ngôi sao, giải mã không giới hạn, đàn ông đích thực, v.v… Giá cả đều rất cao, nếu như cậu có thời gian có thể đến chơi. Được rồi, anh gọi điện chủ yếu để xem tình trạng của cậu thế nào, lo lắng cậu bị thương. Thấy cậu không sao thì anh cũng yên tâm rồi, buổi tối nhớ đến Bách Hương Các thảo luận về kịch bản.”

Sau khi cúp điện thoại, Hàn Phi lại đợi một lúc lâu sau, Mèo Lưu Ly mới đi ra.

Mắt cô không còn tê dại nữa mà chỉ là sưng húp lên.

Bước ra khỏi văn phòng, cô ấy liên tục xin lỗi cảnh sát, khiến cảnh sát hơi xấu hổ.

“Cảnh sát của chúng tôi không sợ nhất chính là rắc rối, các bạn gây rắc rối cho chúng tôi, chứng tỏ tin tưởng vào chúng tôi, công việc của chúng tôi mới có giá trị.”

Viên cảnh sát lớn tuổi muốn an ủi Mèo Lưu Ly, nói xong ông lại nhìn về phía Hàn Phi: “Cô hãy nhìn cậu ấy đi, nghe các đồng nghiệp ở chi cục thành phố nói rằng, có những lúc cậu ấy đến đồn cảnh sát còn chăm chỉ hơn chúng tôi làm việc, nhưng cho dù là như vậy, mỗi lần cậu ấy đến, mọi người vẫn tiếp đãi cậu ấy rất nồng nhiệt.”

“Anh có thể chứng minh những gì anh ấy nói là đúng, em vĩnh viễn có thể tin tưởng vào cảnh sát Tân Hỗ.” Bởi vì không bắt được Cánh bướm trong hiện thực, cảnh sát vẫn đang triển khai kiểm soát trong thành phố cổ để bảo vệ an toàn cho Hàn Phi.

“Hãy về nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì thì gọi cho chúng tôi.” Vị cảnh sát lớn tuổi lại vỗ vai Hàn Phi: “Tôi không biết

hai người quen biết như thế nào, cậu hãy ở bên cô ấy nhiều hơn, bây giờ là lúc cô ấy dễ bị tổn thương nhất."

Cảnh sát hỏi han Hàn Phi một số câu hỏi để làm thủ tục, sau đó để hắn và Mèo Lưu Ly rời đi.

"Đã buổi trưa rồi, em muốn ăn gì? Anh mời." Hàn Phi đi phía trước, Mèo Lưu Ly đi theo phía sau, giống như cái đuôi của hắn vậy.

"Để em mời anh thì tốt hơn, dù sao thì hôm nay anh cũng đã cứu em một mạng." Nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, Mèo Lưu Ly rụt rè ngẩng đầu lên, cô không biết tại sao, vừa nhìn thấy hắn trong đầu lại xuất hiện cảnh tượng trong tiếng ca.

Một con mèo con lang thang dưới đáy vực sâu, ngẩng đầu nhìn lên ma quỷ hung ác vô song, sợ hãi tới mức xù lông, nhưng ma quỷ lại túm lấy gáy cô, đặt cô lên vai mình, muốn đưa cô cùng đi đến nơi xa.

Trong lòng cô hơi sợ hãi Hàn Phi, nhưng lại cảm thấy trên đời này hắn là người duy nhất có thể dựa vào.

"Một con mèo con và một con quỷ…" Miệng vô thức nói ra ngoài, sau khi Mèo Lưu Ly nhận ra, vội vàng bước nhanh hơn.

"Em đang nói cái gì vậy? Em đã gặp phải ma quỷ à? Gặp khi nào? Nói ra biết đâu anh có thể giúp được."

Hai người bước đi, cuối cùng Mèo Lưu Ly dẫn Hàn Phi đến một quán ăn nhỏ ở góc phố.

Trang trí của quán rất đơn giản, là của một cặp vợ chồng kinh doanh.

Sau khi vào quán ăn thì trực tiếp đi lên tầng 2, cô nhìn chiếc bàn gỗ sát tường, bất giác bước tới, sau đó cầm thực đơn trên bàn lên.

"Khi bà quyết định nhận nuôi em, bữa ăn đầu tiên mà bà đưa em ra khỏi viện phúc lợi chính là ở đây, chính là chiếc bàn này, chủ cửa hàng lúc đó là một chú béo."

Ngồi xuống ghế, Mèo Lưu Ly gọi món ăn như trước đây, nhưng lần này không còn là bà cô nữa, mà là Hàn Phi.

Được bà nhận nuôi là lần đầu tiên cô nhìn thấy ánh sáng trong đời, việc trở lại đây ăn cơm lần này, có lẽ cuộc sống của cô sẽ có một khởi đầu mới.

Ăn uống no say, khoảng cách giữa hai người cũng được thu hẹp lại.

Trong bữa ăn, Mèo Lưu Ly không ngừng nhìn Hàn Phi, cuối cùng không nhịn được hỏi.

"Em nên xưng hô với anh thế nào? Gọi anh là Hàn Phi? Hay là…"

"Cứ gọi Hàn Phi là được." Thấy xung quanh không còn ai, Hàn Phi nhìn chằm chằm vào mắt Mèo Lưu Ly: "Những chuyện tối hôm qua anh đã dặn dò, em nhớ kĩ không được nói cho người khác biết."

Mèo Lưu Ly gật đầu lia lịa, cô thề rằng sẽ không tiết lộ ra một chút nào, con mèo con này sẽ giữ bí mật cho ma quỷ.

"Anh sẽ cho em gặp lại bà lão, nhưng trước đó, anh cũng có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi em." Hàn Phi đặt cặp sách của Mèo Lưu Ly lên bàn, trên chiếc ba lô đó ngoài tên của viện phúc lợi ra, chỉ còn lại một mã số —— 031.

"Đổi lại, anh sẽ nói cho em một số chuyện trước." Hàn Phi rời tay khỏi chiếc cặp sách, chậm rãi nói: "Khi còn nhỏ anh cũng lớn lên trong cô nhi viện, nhưng đoạn ký ức đó trở nên rất mơ hồ, anh vẫn nhớ rằng nó có liên quan đến Vĩnh Sinh Pharmaceutical, nhưng hình như anh đã quên mất mã số của mình."

"Anh cũng lớn lên trong viện phúc lợi?" Mèo Lưu Ly hơi kinh ngạc: "Nhìn anh có vẻ lớn hơn em hai ba tuổi, nếu như chúng ta ở cùng một viện phúc lợi, chắc chắn em đã từng gặp anh rồi."

"Cô nhi viện mà anh ở đã bị bỏ hoang. Nó đã bị lửa thiêu rụi, tất cả các bức tường bên ngoài, bàn và ghế đều được sơn màu đỏ." Hàn Phi nói về những mảnh ký ức mà hắn nhìn thấy

trong thế giới tầng sâu: “Anh nhớ rất nhiều chi tiết, nhưng bây giờ anh cảm thấy những chi tiết đó đều có vấn đề.”

Hàn Phi nói với Mèo Lưu Ly về những thứ liên quan đến viện phúc lợi, Mèo Lưu Ly sau khi nghe xong đã vô cùng ngạc nhiên, cô cảm thấy viện phúc lợi mà Hàn Phi miêu tả chính là nơi cô ở khi còn nhỏ.

Hai người rõ ràng là sống trong cùng một viện phúc lợi, làm sao có thể chưa từng gặp nhau? Hoàn toàn không có bất kì ấn tượng gì về nhau?

“Mã số của em là 031, mã số này có ý nghĩa gì đặc biệt không?”

“Có lẽ là mã số thí nghiệm.” Mèo Lưu Ly mở chiếc cặp mà cô mang theo khi còn nhỏ ra, bên trong là bức ảnh của cô và bà lão, cũng như một số lời bài hát do chính cô viết.

Lật từng trang một, Mèo Lưu Ly đặt một trong những lời bài hát trước mặt Hàn Phi: “Anh nhìn mặt sau đi.”

Việc đầu tiên Hàn Phi làm khi vào quán ăn là xác định vị trí của camera giám sát, hắn biết chỗ mình ngồi không có camera nên cũng không cố ý che đậy.

Lật lại tờ giấy viết tay trên bàn, có một nét chữ hoàn toàn khác ở mặt sau.

“Đứa trẻ số 031 —— Vật thất bại nhân cách hệ hoàn mỹ?”

“Đây là do bà em đã để lại cho khi còn sống, bà đã làm việc cho Vĩnh Sinh Pharmaceutical cả đời, nhưng cuối cùng dường như bà cảm thấy mình đã sai.”

“Em là nhân cách hệ hoàn mỹ?” Hàn Phi nghi ngờ nhìn Mèo Lưu Ly: “Em còn nhớ mình đã trải qua những thí nghiệm gì không?

“Lúc đó em còn quá nhỏ, thí nghiệm cụ thể em không nhớ rõ nữa rồi.” Mèo Lưu Ly lắc lắc đầu: “Cảm giác tiếp nhận càng nhiều thí nghiệm, thì lại càng quên nhiều thứ hơn.”

“Em là số 031, có nghĩa là trước em vẫn còn ba mươi đứa trẻ nữa, em có ấn tượng gì với bọn họ không?” Hàn Phi muốn

làm rõ quá khứ đã xảy ra chuyện gì, những vết sẹo khắc cốt ghi tâm, nhưng trong đầu hắn lại không nhớ ra được người đã để lại những vết sẹo đó.

"Em nhớ khuôn mặt khi bọn họ còn nhỏ, cũng nhớ mã số tương ứng, nhưng kể từ sau khi được nhận nuôi, em đã hoàn toàn mất liên lạc với bọn họ rồi."

"Có thể nhớ được mặt bọn họ khi còn nhỏ là đủ rồi." Hàn Phi gõ nhẹ điện thoại lên bàn, hồi lâu sau mới nói: "Có một số người coi sinh mệnh của chúng ta là vật thí nghiệm, coi nhân tính của chúng ta là công cụ có thể cải tạo, cuộc sống của chúng ta bị phá hủy mà không có lý do chính đáng, khiến chúng ta buộc phải lấp đầy vô số tuyệt vọng và đau đớn. Chúng ta có thể phải mất cả đời để chữa trị ám ảnh tuổi thơ, còn bọn họ lại ung dung ngoài vòng pháp luật, lấy kí ức của chúng ta để đổi lấy tiền bạc và địa vị, em cảm thấy như vậy có công bằng không?"

Mèo Lưu Ly khẽ lắc đầu: "Không công bằng."

"Anh cũng cảm thấy không công bằng, cho nên chúng ta phải sống thật tốt, để lấy lại công bằng." Hàn Phi nhìn Mèo Lưu Ly cười: "Em có đồng ý giúp anh không?"

Ma quỷ đang mỉm cười, thốt ra những lời dụ dỗ, chìa ra đôi bàn tay nhuốm máu của mình.

Mèo Lưu Ly nhìn chằm chằm Hàn Phi, ma quỷ trong tiếng ca trùng khớp với Hàn Phi trước mặt, cô biết rõ đối phương vô cùng nguy hiểm, nhưng lại vô cùng trịnh trọng gật đầu.

"Em đồng ý."

Con mèo con lạc đường dưới đáy vực sâu, gặp được ma quỷ đi tìm ánh sáng, cô bước đi loạng choạng theo sau, lựa chọn đồng hành cùng ma quỷ.

Chương 498: Kịch bản《Phẫu thuật thẩm mỹ》

“Em có thể giúp gì cho anh?” Mèo Lưu Ly cất lời bài hát trên bàn vào cặp sách của mình, cô ấy ngồi đối diện với Hàn Phi.

“Hãy chơi tốt trò chơi《Cuộc sống hoàn hảo》, dùng thiên phú của mình, cố gắng trở nên mạnh mẽ hơn.” Hàn Phi uống xong trà trong cốc, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

“Nhưng thiên phú của em chỉ có một cái là mộng du, em thực sự không biết thiên phú này rốt cuộc có công dụng gì? Hình như em chưa kích hoạt thiên phú này trong trò chơi.”

“Bất kì thiên phú nào cũng đều hữu dụng, đều tương ứng với nghề nghiệp ẩn nào đó, ngoài ra anh nói cho em một bí mật nữa.” Hàn Phi chỉ vào bức ảnh chụp chung của Mèo Lưu Ly và bà lão: “Có rất nhiều NPC trong《Cuộc sống hoàn hảo》được xây dựng từ kí ức và di sản kỹ thuật số của người sống, đó là lý do tại sao trước đây Vĩnh Sinh Pharmaceuticals điên cuồng thu thập dữ liệu công dân, thu mua rất nhiều di sản kỹ thuật số.”

“Ý anh là người chết trong hiện thực, sẽ xuất hiện trong thế giới ảo kỹ thuật số?”

“Đúng vậy.” Hàn Phi nhìn bà lão trong ảnh: “Bà lão từng chăm sóc em là nhân viên của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, nếu như bà ấy có thể tham gia kế hoạch này, trở thành người giám hộ của 1 trong số 31 đứa trẻ, vậy chứng tỏ bà ấy cũng không phải là một nhân viên bình thường trong công ty. Ngoài ra còn một chi tiết khác. Sau khi chết, bà đã hiến tặng đại não và toàn bộ tài sản thừa kế kỹ thuật số cho Vĩnh Sinh Pharmaceutical, còn chi số tiền lớn để mua một máy chơi game cho em, chứng tỏ bà muốn em chơi trò chơi《Cuộc sống hoàn hảo》, hơn nữa mục đích của bà chắc chắn không chỉ đơn giản là để em tìm thấy hạnh phúc còn thiếu trong trò chơi.”

Mèo Lưu Ly chìm vào trầm tư, cô nhớ lại từng lời bà lão nói trước khi chết.

“Bà đã đưa ra lựa chọn vào giây phút cuối cùng của cuộc đời, so với thí nghiệm của công ty, bà càng muốn bảo vệ em hơn. Hãy khám phá trò chơi đó thật tốt, nói không chừng em có thể tìm thấy thứ mà bà để lại cho em.” Hàn Phi ra hiệu bảo Mèo Lưu Ly cất kĩ bức ảnh chụp chung đó đi, bọn họ cùng nhau bước ra khỏi quán ăn.

Theo lời mời của Mèo Lưu Ly, Hàn Phi cũng đến nhà cô, nhìn thấy mọi dấu vết trong cuộc sống của cô với bà lão.

“Vĩnh Sinh Pharmaceutical là một con vật khổng lồ, không một ai có thể đơn độc chống lại bọn họ, bã lão có lẽ đã cất giấu thứ gì đó ở một nơi mà bọn họ không tìm được.” Hàn Phi đứng trong căn phòng nhỏ, trong phòng được bài trí rất ấm áp, có thể nhìn ra bà lão rất yêu Mèo Lưu Ly.

“Bây giờ, em là người hiểu rõ bà lão nhất trên thế giới. Nếu như là em, có lẽ sẽ tìm thấy thứ mà bà để lại cho em trong trò chơi.”

Sau khi xác nhận trạng thái tinh thần của Mèo Lưu Ly đã hoàn toàn ổn định, Hàn Phi trao đổi phương thức liên lạc với cô, sau đó mới rời đi.

Thời điểm này, các video về việc hắn dùng tiếng ca để cứu người đã được lan truyền khắp nơi trên mạng, nếu hắn ở bên cạnh Mèo Lưu Ly quá lâu sẽ dễ gây ra những hiểu lầm không đáng có, thực ra hắn là một người rất biết giữ khoảng cách.

“Ngoài Hoàng Doanh ra, có thể giúp mình trong đêm đen đó đã có thêm một người bạn rồi.”

Trải qua những rèn luyện của thế giới tầng sâu, Hàn Phi bây giờ nhìn người rất chính xác, có thể cảm thấy được Mèo Lưu Ly hoàn toàn tin tưởng mình, nhưng trong lòng tin tưởng đó lại có một sự sợ hãi xen lẫn.

“Hình như mình cũng chưa làm điều gì quá giới hạn với cô ấy, tại sao cô ấy phải sợ mình?”

Nói thật, Hàn Phi cũng rất ngưỡng mộ Mèo Lưu Ly, ít nhất đã từng có một bà lão chăm sóc tốt cho cô ấy, cho cô một chút ấm áp, bản thân hắn cái gì cũng không có, vẫn luôn phải vô cùng nỗ lực, không ngừng thất bại, cho đến khi hắn bước vào thế giới tầng sâu.

"Hy vọng Mèo Lưu Ly có thể đạt được điều gì đó trong trò chơi."

Không bắt xe, Hàn Phi phơi nắng, đi bộ về phía Bách Hương Các.

Ở trong thế giới tầng sâu quá lâu, hiện tại hắn cảm thấy có thể phơi nắng là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Đến Bách Hương Các trước giờ hẹn, Hàn Phi tìm một nơi yên tĩnh ngồi xuống, lấy điện thoại di động ra bắt đầu nghiên cứu《Nhận thức của ý thức》và 《Giáo dục và khoa học thần kinh não》.

Khoảng bảy giờ tối, đạo diễn Trương và Lý tổng mới cùng nhau vào khách sạn, bọn họ căn bản không nhìn thấy Hàn Phi, đi thang máy lên phòng riêng trên tầng cao.

Để có thể nhanh chóng trở về nhà chơi trò chơi, Hàn Phi cũng không chậm trễ, đi theo bọn họ lên tầng.

Đẩy cửa phòng riêng ra, ngoài đạo diễn Trương và Lý tổng, Hạ Y Lan cũng có mặt, bên cạnh cô ta là ba diễn viên trẻ khác và hai nhà biên kịch.

"Ngồi đi, hôm nay chúng ta cứ nói chuyện thoải mái một chút." Đầu tiên Lý tổng đi về phía Hàn Phi: "Chuyện lần trước thực sự xin lỗi, Vũ Uy đó vừa uống rượu là đầu óc lại không tỉnh táo. Tôi đã phạt cậu ta rồi, chờ vết thương cậu ta lành lại sẽ đích thân đến xin lỗi cậu."

Lời nói của Lý tổng có thể nói đã giữ đủ thể diện cho Hàn Phi, còn uyển chuyển chỉ ra rằng Vũ Uy mặc dù bị thương những vẫn chủ động giải hòa.

"Thật ra tôi không trách anh ấy, chủ yếu là vì tôi thường ngày điều tra những vụ án nghiêm trọng với cảnh sát, đã quen rồi, vì vậy không cẩn thận ra tay tương đối nặng." Lời nói của

Hàn Phi cũng rất khách khí, có điều phán xét kĩ thì có thể thấy, hắn căn bản không quan tâm đến những thứ này, chuyện của giới giải trí hắn không muốn tham gia vào, giải quyết các vụ án với cảnh sát mới là điều hắn đam mê.

"Chẳng trách kỹ năng diễn xuất của cậu tốt hơn nhiều so với các đồng nghiệp cùng tuổi, chỉ khí chất trên người thôi, bọn họ cũng đã không học được rồi." Lý tổng mời Hàn Phi ngồi bên cạnh, Hạ Y Lan cũng đi tới, ngồi ở bên cạnh hắn.

"Các vị hãy chờ một chút, vẫn còn có một vị khách khác chưa tới." Lý tổng vừa dứt lời, cửa phòng riêng bị đẩy ra, một người đàn ông đeo khẩu trang, đội mũ và mặc đồ đen bước vào phòng.

"Sao lại có nhiều người như vậy? Lý tổng, chuyện này không giống với những gì chúng ta đã thương lượng trước đó." Người đàn ông cau mày, sau khi vào phòng liền đứng nguyên tại chỗ, nói chuyện dường như cũng không giữ thể diện cho Lý tổng.

"Đều là người mình cả, bọn họ đều là diễn viên chủ yếu của bộ phim này." Lý tổng yêu cầu người phục vụ đóng cửa lại, sau đó dặn dò bọn họ không được vào làm phiền nữa.

"Để tôi giới thiệu với mọi người một chút." Lý tổng đứng dậy, kéo người mặc đồ đen đến bên cạnh mình: "Đây là ca phẫu thuật thẩm mỹ nổi tiếng nhất ở Tân Hỗ hai mươi năm trước…"

"Không cần giới thiệu đâu!" Người mặc đồ đen xua tay: "Ở đây nhiều người quá, tôi nói xong mấy chuyện đó sẽ đi ngay."

Lời nói của Lý tổng bị cắt ngang, ông ta cũng không tức giận mà mời người đàn ông về chỗ của mình.

Đẩy ly rượu trước mặt ra xa, người đàn ông lấy trong túi ra một chai kim loại, dường như ông ta chưa bao giờ uống đồ uống hay rượu bên ngoài.

"Đã nhiều năm không gặp như vậy, ông vẫn không thay đổi gì cả."

Lý tổng lắc lắc đầu, đang định ngồi xuống thì người mặc đồ đen lại đột nhiên lên tiếng: "Để cậu ấy ngồi bên cạnh tôi."

"Tôi?" Hàn Phi hơi khó hiểu, hoàn toàn không biết người mặc đồ đen, nhưng đối phương lại nhất định muốn ngồi cùng với hắn.

Lý tổng nở nụ cười gượng, bất lực nhìn Hàn Phi.

Nói thật chính Hàn Phi cũng rất tò mò, hắn cầm đũa đổi chỗ cho Lý tổng.

Lúc này bên trái người mặc đồ đen là đạo diễn Trương, bên phải là Hàn Phi, trước mặt là Hạ Y Lan.

Tháo khẩu trang xuống, người đàn ông mặc đồ đen lộ ra khuôn miệng, khóe miệng bên trái có một vết sẹo, vết sẹo gần như xé toạc nửa khuôn mặt.

Nhìn thấy ông ta như vậy, ba diễn viên trẻ đều giật nảy mình.

"Có sợ không? Nếu sợ thì đừng nghe nữa, những gì tôi nói tiếp theo sẽ còn đáng sợ hơn." Sắc mặt người đàn ông mặc đồ đen rất kém, ông ta trừng mắt nhìn ba diễn viên trẻ: "Trước khi nói, tôi cảnh cáo các bạn lần cuối, tôi kiên quyết phản đối việc các bạn dựng chuyện này thành phim, vì nó không phải là một câu chuyện kỳ lạ mà là một chuyện có thật. Mấy người diễn viên chính các bạn, rất có thể cũng sẽ bị bám lấy, giống như một số người không tin tà đã chết cách đây vài năm."

"Ông đừng hù dọa bọn họ nữa, trên đời này không có gì khiến tôi sợ hơn là thiếu tiền." Lý tổng hoà giải: "Tôi tin rằng mọi người cũng nghĩ như vậy."

"Ha ha, chờ các bạn thực sự gặp rồi, thì đừng trách tôi không nói trước." Người mặc đồ đen nói xong lại liếc nhìn Hạ Y Lan, người phụ nữ xinh đẹp có phần dị thường này, hôm nay sắc mặt trông rất tệ.

"Tôi còn nóng lòng muốn gặp cô ấy ý chứ, chân thực mới tốt, bây giờ khán giả thích chân thật nhất."

Lý tổng chêu trọc, biên kịch bên cạnh cũng rất biết ý: "Hôm nay chúng ta không phải thảo luận kịch bản sao? Đừng

làm cho bầu không khí trở nên nghiêm trọng như vậy."

Mọi người ngồi quanh bàn, người đàn ông mặc đồ đen thở dài cuối cùng kể lại một chuyện đã xảy ra nhiều năm trước.

"Tôi trước đây là một bác sĩ, khoảng 20 năm trước, lúc đó các loại công nghệ sinh học xuất hiện, tôi đã rất nhanh nhạy phát hiện ra rằng một số công nghệ có thể được sử dụng để thay đổi diện mạo của con người. Bất kể ở thời đại nào, việc theo đuổi cái đẹp là bản chất của con người, vì thế tôi đã xin nghỉ việc ở bệnh viện, hợp tác với những người khác để điều hành bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ."

"Có rất nhiều người có cùng quan điểm với tôi, nên các bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ mọc lên, khắp nơi đều có, vòng xoáy cũng vô cùng hỗn loạn, một số phòng khám đen thậm chí còn hại chết người, nhưng những điều này đều không ngăn được mong muốn trở nên xinh đẹp của mọi người. Thử tưởng tượng, bạn luôn phiền não với chiều cao của mình, nhưng bỗng nhiên có người nói với bạn rằng chỉ cần một ít tiền sẽ giúp bạn tăng chiều cao, còn không để lại di chứng gì, liệu bạn có rung động không?"

"Có thể hầu hết mọi người đều có thể cưỡng lại sự cám dỗ này, nhưng chỉ cần cứ mười người thì có một người rung động, đã đủ cho chúng ta ăn rồi."

"Ngoài tăng chiều cao, còn có nhiều công nghệ hơn, chúng tôi có thể đáp ứng hầu hết mọi thứ bạn muốn, miễn là bạn có đủ khả năng chi trả."

"Có lẽ bạn không tưởng tượng được ra, con người có thể thay đổi cơ thể của họ giống như các nhân vật trong game vậy."

"Với sự hỗ trợ của công nghệ, chúng tôi có thể làm được nhiều hơn những gì chúng tôi tưởng tượng. Một số phòng khám đen bắt đầu điên cuồng thử nghiệm hơn, để tranh giành khách hàng, bọn họ đều muốn tạo ra một người thực sự hoàn hảo để làm quảng cáo."

Người đàn ông mặc đồ đen dừng lại một lúc, mở chiếc chai kim loại trước mặt ra, một mùi thuốc nồng nặc bốc ra, nhưng

người đàn ông này dường như không ngửi được mùi sộc vào mũi kia, nên cầm chai thuốc lên làm hai ngụm.

"Mỗi người có một định nghĩa khác nhau về cái đẹp, vì vậy con người hoàn hảo vốn đã là một nghịch lý, nhưng có một bệnh viện đã làm ra được một người thực sự gần với hoàn hảo."

"Vẻ đẹp của cô ấy giống như một vòng xoáy, nó có thể dễ dàng thu hút ánh mắt của mọi người. Mọi người nhìn thấy cô ấy sẽ bất giác cảm thán rằng cô ấy thật xinh đẹp."

"Người phụ nữ này là tồn tại thật, nhưng khuôn mặt và thân hình gần như hoàn hảo của cô ta chỉ duy trì được một tuần."

"Từ ngày thứ tám sau khi tháo hết băng, cơ thể cô ta bắt đầu xuất hiện những phản ứng bất thường khác nhau, khuôn mặt hoàn hảo từ từ nứt ra, biến thành một khuôn mặt nứt nẻ."

"Người phụ nữ không thể chấp nhận điều này, cô ta cảm thấy có người đang làm hại mình, có người đang muốn lấy đi khuôn mặt của mình."

"Cô ta bắt đầu không ngừng phẫu thuật, cố gắng ghép lại khuôn mặt nứt nẻ của mình, nhưng cuộc phẫu thuật không thể giúp cô ta hồi phục nguyên trạng, cô ta biến thành một con quái vật điên loạn, cuối cùng chết trên bàn mổ."

Khi người đàn ông mặc đồ đen nói những lời này, ánh mắt của ông ta không ngừng nhìn về phía Hạ Y Lan.

"Không ai biết tên của người phụ nữ đó, thông tin về cô ta cũng bị niêm phong, nhưng nhiều tổ chức phẫu thuật thẩm mỹ đã chụp lại ảnh khuôn mặt trước đó của cô ta, gọi khuôn mặt chỉ lưu giữ được trong bảy ngày của cô ta là khuôn mặt gần nhất với hoàn hảo."

"Sau đó có một số phụ nữ muốn phẫu thuật thẩm mỹ dựa trên khuôn mặt đó, đó là lúc chuyện thực sự khủng khiếp đã xảy ra."

"Tất cả những người phẫu thuật thẩm mỹ theo khuôn mặt đó, hoặc khi phẫu thuật thẩm mỹ có tham khảo khuôn mặt đó,

thì khuôn mặt của bọn họ đều sẽ từ từ nứt ra, có thể tìm thấy từng miếng da của má trong phòng ngủ lúc đêm khuya.”

“Bụp!”

Ly rượu bên cạnh Hạ Y Lan bị cô ta vô tình làm đổ, rượu đỏ tràn ra như máu, những mảnh thủy tinh sáng chói phản chiếu trên mặt.

“Đừng vội kêu người lau dọn, cứ nghe tôi nói xong đã.” Người mặc đồ đen lại uống một ngụm thuốc ở trong chai: “Một công ty dược phẩm nào đó vẫn luôn thăm dò giới hạn của con người, bọn họ muốn tạo ra một cơ thể hoàn hảo và linh hồn hoàn hảo, nghe nói trong một số thí nghiệm của bọn họ cũng tham khảo khuôn mặt nứt nẻ đó. Đúng rồi, tôi còn nghe nói bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ tạo ra người phụ nữ hoàn hảo ban đầu kia là chịu sự quản lý của công ty dược phẩm đó.”

Dưới sự giúp đỡ của hai diễn viên trẻ, Hạ Y Lan lau rượu đỏ trên ghế, cô ta dường như không nghe thấy người đàn ông mặc đồ đen đang nói gì.

“Câu chuyện này chắc chắn sẽ nổi tiếng khi chúng ta bấm máy, cảm giác có thể ăn mừng trước rồi, hiện tại trong đầu tôi đang tràn đầy cảm hứng.” Hai nhà biên kịch bắt đầu nhẹ giọng thảo luận.

“Các người có thể yên tĩnh một chút được không?” Người đàn ông mặc đồ đen không nhìn Hạ Y Lan nữa, ông ta nói tiếp: “Chuyện thật sự đáng sợ vẫn còn ở phía sau, tất cả những người đã từng phẫu thuật thẩm mỹ theo khuôn mặt đó đều nói rằng họ đã từng nhìn thấy cô ta, cảm giác như cô ta sống trong gương nhà mình vậy, mỗi lần soi gương, cô ta đều từ từ xuất hiện.”

“Tôi biết các người không tin, lúc đầu tôi cũng không tin, cho đến mãi về sau… Tôi đã gặp cô ta.”

Người đàn ông mặc đồ đen chỉ vào vết sẹo trên mặt: “Mười năm trước, tôi đã yêu một khách hàng của mình, cô ấy đã thực hiện theo khuôn mặt đó.”

“Có thể nói rõ hơn một chút được không?” Hàn Phi hoàn toàn bị lời nói của người đàn ông mặc đồ đen thu hút, còn thú vị hơn nhiều so với việc tham gia một bữa tiệc tối trong làng giải trí, chỉ những nghe thôi đã cảm thấy DNA của mình đang chuyển động.

“Vợ tôi rất yêu tôi, mặc dù tôi không biết rốt cuộc cô ấy trông như thế nào, nhưng khi cô ấy gặp tôi, thực sự rất xinh đẹp.”

“Tôi yêu cô ấy đến không thể thoát ra, nhưng không lâu sau khi kết hôn, tôi phát hiện ra rằng cô ấy có một thói quen đặc biệt là luôn soi gương vào buổi tối.”

“Có vài lần khi tôi thức dậy vào nửa đêm, phát hiện cô ấy không hề ngủ, mà đang cầm chiếc gương nhìn vào khuôn mặt của mình.”

“Tôi thì thầm hỏi rằng đã xảy ra chuyện gì, cô ấy không nói lời nào, tôi nghiêng người về phía cô ấy, muốn hôn lên tóc cô ấy, nhưng khi tôi nhìn vào gương, thì phát hiện người phụ nữ trong gương không phải là vợ tôi.”

“Đó là một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ, cô ta gần như dán chặt lên chiếc gương, như thể muốn bước ra khỏi chiếc gương đó.”

Chương 499: Phòng khám Gương

Ban đầu khi người đàn ông mặc đồ đen kể chuyện, mọi người đều không quá để tâm, chỉ coi nó như một câu chuyện.

Nhưng khi ông ta dần dần kể tiếp, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào trên người ông ta.

Có một số chuyện hình như không thể nói vào buổi tối, nếu nói nhiều, dường như có thể trở thành sự thật vậy.

“Vợ tôi đang soi gương, nhưng người trong gương lại không phải là cô ấy.”

“Lúc đó tôi đang ở bên cạnh, cảm giác sợ hãi đó tôi không có cách nào có thể nói thành lời với các bạn, tôi đã hoàn toàn choáng váng ngay lúc đó. Khi tôi phản ứng lại thì vợ tôi đã bình thường trở lại.”

“Vợ tôi hơn tôi năm tuổi, nhưng trông cô ấy trẻ hơn tôi, trước đây tôi cảm thấy khuôn mặt của cô ấy vô cùng rung động lòng người, nhưng từ hôm đó, tôi càng nhìn vào khuôn mặt này, càng cảm thấy xa lạ và sợ hãi.”

“Bất cứ thứ gì đều là nhìn càng lâu càng quen thuộc, nhưng khuôn mặt của vợ tôi thì ngược lại. Nỗi sợ hãi cứ hành hạ tôi, vợ cũng phát hiện ra sự bất an trong tôi.”

“Cô ấy dường như không nhận thức được sự bất thường trên cơ thể mình. Theo gợi ý của tôi, chúng tôi đã cùng nhau quyết định thay đổi khuôn mặt khác, trở về khuôn mặt ban đầu của cô ấy.”

“Tôi đã đích thân quay lại bệnh viện để chuẩn bị mọi thứ cho cô ấy, nhưng ca mổ đó không thành công. Mặt cô ấy bị thương tổn, chỉ có thể quấn băng mỗi ngày.”

“Vợ tôi bắt đầu ngày càng trở nên bất thường, cô ấy không ngừng nhét thứ gì đó vào trong băng gạc, thường xuyên nhốt mình trong phòng một mình.”

“Lúc đó tôi không quan tâm cô ấy trông như thế nào, tôi chỉ muốn sống một cuộc sống tốt đẹp bình lặng với cô ấy. Dù khuôn mặt có như thế nào, tôi cũng sẽ đồng hành cùng vợ mình.”

“Khi đau khổ, tôi đã cố gắng làm cho cô ấy vui, nấu đồ ăn và đưa cô ấy đi mua đủ thứ nhưng càng ngày cô ấy lại càng thờ ơ.”

“Khoảng một tuần sau, vợ tôi gỡ băng gạc trên mặt ra, các bạn có biết tôi đã nhìn thấy gì không?”

Người đàn ông mặc đồ đen đan chặt hai tay vào nhau và nói từng chữ một: “Tôi đã nhìn thấy một khuôn mặt nứt nẻ đó.”

“Tôi vĩnh viễn cũng không bao giờ quên được cảnh đó, tôi thậm chí sợ hãi đến không dám bước lên.”

“Người phụ nữ ngồi trước gương khóc lóc, giọt nước mắt không kịp trượt dài trên má mà chảy thẳng vào da thịt, cô ấy lao về phía tôi như điên, sau khi dùng dao rạch vào mặt tôi, liền bỏ chạy ra ngoài.”

“Khi tôi gặp lại, cô ấy đã chết rồi, trước khi chết, cô ấy đã làm hỏng khuôn mặt của mình.”

“Các bạn nghĩ rằng chuyện này sẽ kết thúc ở đây?”

“Nỗi kinh hoàng thực sự vẫn còn ở phía sau, sau cái chết của vợ tôi, những chiếc gương trong nhà tôi luôn phát ra tiếng cười, vào 0 giờ nửa đêm, sẽ có một người phụ nữ xuất hiện trong gương.”

“Tôi đã đi gặp bác sĩ, bọn họ nói rằng tôi bị ảo giác vì chịu đả kích nghiêm trọng, kê cho tôi rất nhiều thuốc.”

“Tôi tích cực hợp tác điều trị, nhưng chẳng có tác dụng gì. Chỉ cần nhìn thấy người phụ nữ đó trong gương, thì liền vĩnh viễn bị quấn lấy, không bao giờ thoát khỏi được.”

Người mặc đồ đen nói xong, trong mắt tràn đầy đau đớn bị đè nén: “Cho tới bây giờ, tôi vẫn có thể nhìn thấy cô ấy.”

“Được rồi, mọi người đã nghe xong câu chuyện rồi.” Lý tổng vỗ vỗ tay: “Đại khái cốt truyện là như vậy, những địa điểm chính mà ông ấy vừa nêu, tôi cũng đã phái người đến đó rồi, chúng ta sẽ phấn đấu đạt được 100% phục dựng lại, quay phim ngay tại nơi đã xảy ra những chuyện đó.”

Cái gọi là chuyển thể dựa trên các sự kiện có thật của Lý tổng khác với chuyển thể giết người trong《Hoa Song Sinh》, ông ta không theo đuổi chân tướng của sự việc, mà chỉ muốn phục dựng lại bầu không khí và bối cảnh đó.

“Đúng là một câu chuyện hay, nhưng nội dung chưa đủ chắc chắn, điều này đòi hỏi biên kịch phải mở rộng.” Đạo diễn Trương cũng bày tỏ quan điểm của mình, có thể thấy rằng ông không quá hài lòng với câu chuyện này, nếu như không phải Lý tổng đưa rất nhiều tiền, nói không chừng ông sẽ từ chối tiếp nhận bộ phim này.

“Tôi đã thiết lập khung chính rồi, chỉ cần điền dần các chi tiết nữa, có thể sẽ phải trao đổi thêm với vị tiên sinh này nhiều hơn.” Hai nhà biên kịch đứng dậy muốn trao đổi thông tin liên lạc với người đàn ông mặc đồ đen, cả hai lấy điện thoại di động ra, nhưng người đàn ông mặc đồ đen vẫn không có bất kì động tĩnh gì.

“Anh à, chúng ta nhất định sẽ còn phải gặp lại nhau trong tương lai, cho số điện thoại để chúng ta tiện liên lạc nhé.”

Người đàn ông mặc đồ đen không để ý tới biên kịch, lẳng lặng đứng lên: “Tôi biết các bạn đều không tin, chờ khi cô ta thật sự xuất hiện, các bạn sẽ hối hận.”

Cầm chiếc chai kim loại trên bàn lên, người đàn ông mặc đồ đen nhìn Hạ Y Lan: “Đến lúc đó, không ai có thể chạy thoát.”

Nói xong câu này, ông ta đeo khẩu trang, hất cánh tay mà nhà biên kịch muốn ngăn lại rồi bỏ đi.

“Ông ấy thực sự không bị bệnh tâm thần đấy chứ?” Biên kịch xin số điện khẽ than thở: “Tôi vào nghề hơn mười năm rồi, chưa từng thấy người nào kì lạ như vậy.”

“Nếu như ông ấy mà bị bệnh tâm thần thì đã tốt rồi, câu chuyện của chúng ta có thể tuyên truyền với bên ngoài khẳng định là có thật 100%, còn có thể đưa cả ông ấy vào phim.” Một diễn viên trẻ đứng phía sau Hạ Y Lan muốn giải tỏa bầu không khí khó xử, nhưng sau khi anh ta nói xong, không ai trong phòng lên tiếng.

“Tôi đi vệ sinh một lát.” Hạ Y Lan có vẻ không được khỏe, xách túi bước ra ngoài.

Sau khi Hạ Y Lan rời đi, Hàn Phi cũng mỉm cười đứng dậy: “Mọi người cứ thảo luận đi, tôi đi ra ngoài xem một chút.”

Từ trong phòng bước ra, Hàn Phi đang định đi tìm người đàn ông mặc đồ đen, nhưng đối phương đã biến mất.

“Nên trò chuyện với ông ấy kĩ hơn, nhưng không sao, mình đã nhớ diện mạo ông ta, nhờ cảnh sát giúp đỡ có lẽ cũng có thể tìm thấy.”

Những người khác trong phòng riêng cảm thấy người đàn ông mặc đồ đen đang bịa chuyện, trong khi Hàn Phi cảm thấy những lời ông ta nói vừa giả mà cũng vừa thật.

Vĩnh Sinh Pharmaceutical đúng là muốn tạo ra một cơ thể hoàn hảo và một ý thức hoàn hảo, bây giờ cả hai con đường này đều có vấn đề.

“Người phụ nữ trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ kia có lẽ là đại diện cho cơ thể, đứa trẻ đi giày trắng có lẽ đại diện cho ý thức nhân cách. Bây giờ chỉ còn lại người thợ sơn mình vẫn chưa hiểu.”

Trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ có ít nhất ba hận ý, Hàn Phi đang từng bước tìm ra bí mật của bọn họ.

Không tìm thấy người đàn ông mặc đồ đen, Hàn Phi đang định quay lại, khi đi đến cuối hành lang, đột nhiên phát hiện Hạ Y Lan đang quay mặt vào tường, cầm điện thoại di động đứng trong góc.

Điện thoại di động của người phụ nữ không gọi được, nhưng trong miệng cô ta lại đang không ngừng nói gì đó.

Giọng nói rất thấp, tốc độ nói rất nhanh, như thể bị ma nhập đang lẩm bẩm một mình.

“Giết gã, nhất định phải giết gã, gã biết mình sẽ chết, gã đã nhìn thấy mặt nứt, gã biết mặt của mình…”

Đôi môi nhúc nhích, da mặt run rẩy, Hạ Y Lan đang nói chuyện đột nhiên quay đầu lại liếc nhìn về phía sau một cái. Thấy sau lưng không có ai, cô ta quay người lại lần nữa, dùng giọng nói thấp hơn nữa tiếp tục lẩm bẩm.

Lưng dựa vào tường, Hàn Phi không nói gì, lẳng lặng trở lại trong phòng.

Lý tổng rất tin tưởng vào bộ phim này, không ngừng hứa hẹn với mọi người, đạo diễn Trương cũng bắt đầu thảo luận một số chi tiết với biên kịch.

“Hàn Phi, nào! Ngồi ở bên cạnh tôi.” Lý tổng rất là nhiệt tình: “Cậu thấy bộ phim này dựng lại sẽ như thế nào? Nếu như cậu quyết định tham gia, hợp đồng tôi đều đã chuẩn bị xong, cậu chính là nhân vật chính!”

“Tôi thực sự rất hứng thú, chờ kịch bản ra mắt rồi, tôi có thể tham gia vào vai diễn.” Hàn Phi chủ yếu muốn xem người phụ nữ trong gương trông như thế nào, đi theo những người tự tìm đường chết này, xác suất nhìn thấy hiện tượng bất thường cũng lớn hơn. Nếu thực sự có vấn đề thì cũng đã có đồng nghiệp giúp mình chia sẻ áp lực.

Thấy Hàn Phi đồng ý tham gia, Lý tổng càng vui hơn, uống liền một mạch mấy ngụm rượu.

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, nếu không còn việc gì khác, tôi về trước đây.” Khuôn mặt mang theo nụ cười, Hàn Phi chào hỏi đạo diễn Trương rồi rời đi.

Mở cửa phòng riêng ra, Hạ Y Lan vừa hay đi vào, cô ta giật bắn mình khi nhìn thấy Hàn Phi: “Em về sớm vậy? Buổi tối còn có hoạt động khác nữa? Không cùng tham gia sao?”

“Buổi tối em còn có việc.” Hàn Phi là một người trong sạch trong làng giải trí. Một người đàn ông bị đám paparazzi và phóng viên tin vịt từ bỏ, mỗi ngày không phải là đóng phim

thì chính là về nhà chơi game, không bao giờ ra ngoài sau mười rưỡi tối, đến học sinh cấp hai bây giờ cũng không ngoan ngoãn như hắn.

"Đừng lúc nào cũng dè dặt như vậy, nhân lúc còn trẻ hãy tận hưởng cuộc sống về đêm đi." Hạ Y Lan nhân cơ hội bước vào cửa bước đến bên cạnh Hàn Phi, nhưng hắn đã lịch sự lùi lại, tránh đường ra cho cô ta.

"Cuộc sống về đêm của em đã đủ phong phú rồi." Sau khi Hạ Y Lan bước vào phòng, Hàn Phi cầm điện thoại di động rời đi, vừa rồi hắn phát hiện mùi thối rữa trên người Hạ Y Lan hình như càng nồng nặc hơn rồi.

Bước ra khỏi Bách Hương Các, Hàn Phi đang định gọi cho Lệ Tuyết thì đột nhiên cảm thấy dường như có người đang nhìn mình chằm chằm, ánh mắt lạnh lùng đến dị thường.

Nhìn xung quanh, Hàn Phi phát hiện ở góc phố có một người đàn ông mặc đồ đen, đối phương chưa hề đi xa.

"Xin chào."

"Nếu như cậu không muốn chết, tốt nhất là đừng tham gia bộ phim đó." Người đàn ông mặc đồ đen hạ thấp vành mũ: "Tôi không nói đùa, cũng không bịa chuyện, càng không bị điên."

"Tại sao ông lại nói một mình với tôi chuyện này?" Hàn Phi đối với chuyện này càng thêm tò mò hơn, lúc ở trong phòng riêng, người đàn ông mặc đồ đen cũng đặc biệt bảo Hàn Phi ngồi ở bên cạnh mình, ông ta có vẻ rất sợ hãi, mà hắn dường như có thể mang đến cho ông ta một chút cảm giác an toàn.

"Không tại sao cả." Người đàn ông mặc đồ đen xoay người chuẩn bị rời đi.

"Có phải ông muốn tôi giúp ông không?" Hàn Phi nói xong lời này, người đàn ông mặc đồ đen chậm rãi dừng lại: "Nếu như cậu có xem qua tin tức pháp luật sẽ phát hiện, tôi đã giúp rất nhiều người, cảm giác mà cậu mang đến cho tôi cũng giống như bọn họ vậy."

Người đàn ông mặc đồ đen lại quay đầu lại, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn để lại cho Hàn Phi số điện thoại: "Tôi tên là Sẹo Xấu, có những thứ buổi tối tôi không dám nói, chờ trời sáng tôi sẽ nói cho cậu biết."

Như sợ bị nhiều người nhìn thấy hơn, người đàn ông mặc đồ đen không ở lại nữa, bước nhanh đi rồi biến mất trong bóng tối.

"Không dám nói vào buổi tối? Không thể nhắc đến?" Hàn Phi lắc lắc đầu: "Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ chỉ có hận ý, ông ta không dám nói vào buổi tối, có lẽ chẳng qua vì ông ta có tật giật mình thôi."

Ghi nhớ lại số đó, Hàn Phi bắt xe trở về nhà.

Trong thế giới tầng sâu vẫn còn có ba người chơi chưa đi ra, Hàn Phi cũng hơi lo lắng cho bọn họ, chưa đến mười hai giờ, hắn đã đi vào máy chơi game.

"Những người chơi bởi vì tai nạn vô tình tiến vào thế giới tầng sâu, ít nhiều đều có liên quan đến Vĩnh Sinh Pharmaceutical, có khi nào đây cũng là đường rút của Phó Sinh không?"

Đội mũ bảo hiểm trò chơi lên, thế giới trong mắt Hàn Phi chuyển sang màu đỏ thẫm.

Khi máu chảy ròng ròng, hắn mở mắt ra.

Đồ đạc đổ nát chất đống trong căn phòng tối om, Hàn Phi vừa đẩy cửa ra thì thấy Khóc và Ứng Nguyệt đang ngồi trên linh đàn ở cửa.

Khóc cầm trên tay một mớ cúc áo màu đen không biết nhặt ở đâu, hình như đang bảo Ứng Nguyệt lựa chọn.

"Em muốn giúp cô bé tìm lại đôi mắt à?" Hàn Phi xoa xoa đầu Khóc, cảm thấy đứa nhỏ toàn thân phát ra tuyệt vọng cùng âm khí này rất đáng yêu.

Dẫn theo Khóc và Ứng Nguyệt , Hàn Phi đi tìm Phong Tử Du.

Phong Tử Du từng là người thử nghiệm trò chơi lâu năm, vô cùng hiểu biết các loại trò chơi khác nhau, anh ấy đảm nhận vai trò NPC một cách hoàn hảo, còn dẫn nhân viên bảo vệ của tòa nhà chết chóc tương tác với Thiết Nam và Nhạn Đường, làm phong phú thêm trải nghiệm trò chơi của bọn họ.

Sau khi xác nhận ba người chơi đều không gặp nguy hiểm, Hàn Phi lại nhận thêm một tin tốt và một tin xấu khác.

Tin tốt đến từ Gương Thần, ông ấy ở tầng trên cùng của bách hóa thương mại đã phát hiện dấu vết của Đại Nghiệt và Bạch Tư Niệm, một người một nghiệt chướng đó đi ngang đi dọc trong Thất Lạc Viên, như thể muốn quay trở lại.

Tin xấu cũng đến từ Gương Thần, ông ấy nói rằng mình cảm nhận được khí tức của không thể nhắc đến phía sau Đại Nghiệt, nghi ngờ Đại Nghiệt đang bị một không thể nhắc đến ghi hận.

“May mà mình chỉ đắc tội một người.” Hàn Phi cũng an tâm hơn, ban đầu để đạt được danh tiếng nâng cấp điện thờ, để mặc Đại Nghiệt phá hủy điện thờ của người khác, món nợ này nhất định sẽ phải trả, trừ phi người đòi nợ hồn phi phách tán.

Đeo mặt nạ mặt thú lên, Hàn Phi chuẩn bị đi xem tình hình của các người chơi, nhân tiện tìm cơ hội sau 0 giờ nửa đêm đưa bác gái Lý trở về.

Thế giới tầng sâu vẫn còn quá nguy hiểm đối với bác gái Lý, ở tuổi của bà, không thể chịu được sự kích thích quá mạnh.

Dưới sự thông báo trước của Phong Tử Du, Hàn Phi và một số người chơi đã có một cuộc chạm trán tình cờ ở tầng một của tòa nhà chết chóc.

Hàn Phi có kỹ năng diễn xuất bậc thầy, căn bản không giống như đã offline cả ngày, ánh mắt hắn có vẻ mệt mỏi, giọng điệu và giọng nói cũng kém hơn ngày hôm qua rất nhiều.

“Anh Hữu Phúc! Chúng ta lại gặp mặt rồi!” Ba người chơi vây đến xung quanh.

“Mọi người vẫn chưa tìm được cách rời đi sao?” Hàn Phi hơi bất ngờ, nhưng rất nhanh lại thả lỏng: “Cũng đúng, với năng lực hiện tại của mọi người, thật sự quá khó.”

“Chúng tôi đã tìm thấy rất nhiều chìa khóa, nhưng chúng không hoạt động. Chúng tôi đã thử gần như tất cả các cửa của tòa nhà này, nhưng vẫn không thể rời đi.” Thiết Nam hơi tuyệt vọng, nhìn thấy Hàn Phi, anh ta cảm thấy mình đã làm xấu hổ các game thủ chuyên nghiệp.

“Chìa khóa không nhất định là chìa khóa, nhưng chìa khóa nhất định sẽ là chìa khóa.” Hàn Phi nói những lời đến chính hắn cũng không hiểu, cảm giác như là đang ám chỉ cái gì đó, ba người chơi đều chìm vào trầm tư: “Tôi vừa trở về từ khu vực nguy hiểm, chờ sau khi nhiệm vụ giải quyết xong sẽ lại offline, mọi người cứ tạm thời ở lại đây, nếu như tôi có thêm chìa khóa thì sẽ lại phân phát.”

“Cứ suốt ngày chơi ở một chỗ ngột ngạt như vậy hay sao?” Nhạn Đường tràn đầy tò mò nhìn Hàn Phi.

“Thế em nguyện ý luôn sống trong vùng an toàn, hay nguyện ý sống một cuộc sống đầy ẩn số?” Vẻ mệt mỏi trong mắt Hàn Phi tan biến một chút, lộ ra một tia sáng.

“Em hiểu rồi.” Nhạn Đường nhìn Hàn Phi mang theo một chút khao khát trong ánh mắt.

Lúc này Nhạn Đường không biết Hàn Phi đã đi offline, còn hát một bài hát, cứu một con mèo con, nhân tiện còn lên hot search, đã ăn mấy bữa mỹ vị.

Nếu như lúc nào cũng có thể ở trong vùng an toàn, Hàn Phi có lẽ cũng lười chuyển mình, hắn thật sự không còn cách nào khác, nhưng Nhạn Đường dường như lại đang hiểu lầm, cảm thấy hắn vô cùng vĩ đại.

“Mọi người hãy tiếp tục ở lại đây, tôi phải đi ra bên ngoài sương mù rồi.” Hàn Phi đang định rời đi thì bác gái Lý, người đang tâm trạng không tốt đột nhiên đi tới bên cạnh hắn.

“Chị Lý? Chị có chuyện gì sao?”

“Tôi mơ hồ nghe thấy giọng nói của chồng mình, cậu có thể đưa tôi đi gặp ông ấy không.” Bác gái Lý dường như biết yêu cầu này hơi quá đáng, trực tiếp đọc ra số điện thoại trong hiện thực của mình: “Tôi không biết chơi game, cũng không hiểu đạo cụ cùng bảo vật gì hết, trong game tôi không thể trả thù lao gì cho cậu, nhưng chỉ cần cậu dẫn tôi đi tìm ông ấy, tôi có thể đưa tiền cho cậu trong hiện thực.”

Hàn Phi không ngờ bác gái lại là một Krypton Gold Player, hắn hoàn toàn có thể hiểu được cảm xúc của bà, nhưng ngoài sương mù thật sự quá nguy hiểm.

Nếu như chết trong thế giới tầng sâu, có thể sẽ chết thực sự, vì vậy nếu không cần mạo hiểm, thì vẫn không nên mạo hiểm thì hơn.

“Tôi không nói dối cậu, trong hiện thực tôi tên là Lý…”

“Được rồi.” Hàn Phi không để cho bác gái tiếp tục nói: “Đại tỷ, chị nhất định phải nhớ kỹ, tuyệt đối không được tiết lộ thông tin thật trong game.”

“Tôi chỉ muốn khiến cậu tin tôi, có thể đưa tôi đi gặp ông ấy được không?” Chị Lý nhìn Hàn Phi đầy mong đợi, thực tế bà đã tìm chồng gần 20 năm, hiện tại cuối cùng cũng đã có một chút manh mối, chắc chắn sẽ cố gắng hết sức để nắm bắt nó.

“Có thể nói cho tôi biết, chị nghe thấy giọng nói của ông ấy như thế nào không?” Hàn Phi cũng rất tò mò, khu vực tòa nhà chết chóc bị bao phủ bởi sương mù, nếu người ngoài đi vào, là chủ nhân của điện thờ, hắn sẽ lập tức phát hiện ra ngay.

“Hình như có liên quan đến thiên phú này của tôi. Kể từ ngày hôm qua sau khi chúng ta chia tay, giọng nói của chồng tôi đã vang lên bên tai. Giọng nói đó lúc xa lúc gần, ông ấy dường như cũng muốn gặp tôi.” Thiên phú của bác gái Lý là tưởng niệm, suy nghĩ và cảm xúc của bà có thể truyền được cho người đã khuất.

“Để tôi nghĩ xem.” Hàn Phi nhìn chằm chằm vào bác gái Lý, chồng của đối phương từng làm việc cho bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, nếu như có thể

đưa chồng của bác gái Lý trở về trong sương mù, vậy nói không chừng có thể thông qua ông ấy để làm rõ tất cả bí mật của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

"Được, tôi sẽ đưa chị đi, nhưng chị nhất định phải nghe lời tôi. Bên ngoài sương mù vô cùng nguy hiểm, nếu chết rồi thì tất cả mọi thứ sẽ không còn nữa." Sau khi Hàn Phi nói xong, hình ảnh của hắn trong lòng Nhạn Đường càng trở nên vĩ đại hơn, Thiết Nam cũng nhìn hắn với ánh mắt khác.

Là một game thủ chuyên nghiệp, Thiết Nam biết rất rõ, tài khoản trò chơi chính là sinh mệnh của mình, nhưng Hàn Phi lại không tiếc đối mặt với nguy hiểm tài khoản của mình có thể bị hủy, để giúp đỡ một bác gái level 3, nội tâm của người này quá lương thiện.

"Một mình cậu đi cùng với dì thì quá nguy hiểm, để tôi đi cùng với cậu đi." Thiết Nam đứng dậy, Nhạn Đường cũng chuẩn bị đi cùng.

Hàn Phi vốn muốn từ chối, nhưng hắn lại suy nghĩ kỹ lại, thông tin trong hiện thực của Nhạn Đường đến Lệ Tuyết cũng không có quyền kiểm tra, có lẽ còn ẩn giấu thân phận khác; bố của Thiết Nam là giám đốc điều hành của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, anh ta bị đưa vào thế giới tầng sâu, nói không chừng sẽ kích hoạt thứ gì đó.

Cho dù không nghĩ đến những thứ này, Hàn Phi cũng cảm thấy nên huấn luyện bọn họ một chút, chỉ có không ngừng rèn luyện, bọn họ mới có thể trở thành trợ thủ thực sự cho hắn.

Người chơi ở thế giới tầng cạn nâng cấp tương đối đơn giản, chờ sau khi thuộc tính của bọn họ cao hơn, nói không chừng có thể từ bia đỡ đạn cấp thấp, lắc người là có thể biến thành bia đỡ đạn cao cấp.

"Được, tôi đưa mọi người đi, nhưng bên ngoài sương mù rất nguy hiểm, tôi phải làm một số công việc chuẩn bị trước." Hàn Phi để ba người chơi tự do hoạt động, hẹn ba tiếng sau tập hợp.

Tranh thủ thời gian này, Hàn Phi đã học hết sách kỹ năng mà Hoàng Doanh cho trước đó, không giống như những người

chơi ở thế giới tầng cạn, hiện tại điểm kỹ năng căn bản dùng không hết, cái gì mà mở khóa, lặn, làm quần áo, ghép da, nổ mìn đều đã học được một ít.

Ba tiếng sau, Hàn Phi ôm linh đàn tìm thấy ba người chơi, bọn họ lại đi về phía rìa sương mù.

"Giọng nói phát ra từ bên này. Tôi có thể nghe thấy rất rõ ràng. Chồng tôi dường như đang kêu cứu." Bác gái Lý cả dọc đường chạy lon ton, những người khác cũng theo sát phía sau.

Họ đã tránh khách sạn đêm qua ra, tiếp tục đi vào sâu hơn.

"Đợi một chút!"

Hàn Phi ra hiệu cho mọi người đứng yên, hắn nhìn chằm chằm vào vết giày dính máu ở ngã tư, đó hình như là của một đứa trẻ để lại.

"Ở đây đã không an toàn nữa rồi, mọi người hãy luôn sẵn sàng chạy đến chỗ sương mù bất cứ lúc nào."

Kéo bác gái ra phía sau lưng, Hàn Phi từ trong túi lấy ra con dao tái sinh, hắn cùng Từ Cầm đi phía trước.

"Gần đến rồi, giọng nói đó vô cùng mạnh mẽ, chắc là ở cuối con phố này!" Bác gái hơi kích động, cảm giác như người chồng đã nhìn thấy mình.

"Càng vào lúc này, càng không được kích động." Hàn Phi di chuyển nhanh chóng trong bóng tối, hắn còn chưa tiếp cận tòa nhà kia, chiếc nhẫn đã truyền đến cảnh cáo.

"Cách xa như vậy, chiếc nhẫn của chủ nhà đã có thể cảm nhận được quỷ rồi sao?"

Đi chậm lại, Hàn Phi nhìn tòa nhà được bác gái nhắc tới, trong ánh mắt có chút nghi ngờ.

Cuối con phố là một phòng khám được xây dựng trong một khu dân cư, chiếm diện tích không lớn, nhưng hàn ý truyền đến từ chiếc nhẫn lại lạnh thấu xương, như thể có một thứ gì đó vô cùng kinh khủng đang ẩn giấu trong phòng khám nhỏ đó.

“Dấu giày của đứa trẻ đã biến mất, chiếc giày trắng không đi về bên này, có lẽ không phải là hận ý.”

Từng chút một đến gần, khi Hàn Phi bước đến dưới tầng của phòng khám, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên truyền đến.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý ! Bạn đã phát hiện ra một tòa nhà đặc biệt —— Phòng khám Gương, thành công thắp sáng tòa nhà đầu tiên trên bản đồ bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ!”

“Phòng khám Gương?” Chậm rãi bước vào trong, Hàn Phi rất nhanh đã biết tại sao phòng khám lại có cái tên như vậy.

Trong phòng khám nhỏ có đặt rất nhiều chiếc gương, mặc dù bên trong không có bất kì một người nào, nhưng những chiếc gương kia lại có vô số thân ảnh đang đứng, tất cả bọn chúng đều đứng quay lưng vào gương, cao thấp gầy béo khác nhau.

“Chẳng lẽ tất cả người trong khu dân cư này đều chạy hết đến đây rồi hay sao?”

Bước lên cầu thang sạch sẽ và ngăn nắp, đầu tiên Hàn Phi bước vào bên trong phòng khám.

Không khí ở đây u ám đến mức ngột ngạt, gương chắn gần hết lối đi, muốn đi lại được bên trong, bắt buộc phải dán người vào gương mới được.

“Phòng khám này chuyên dùng để chữa bệnh cho gương à?”

Khẽ chạm vào mặt gương, một cảm giác lành lạnh xâm nhập vào đầu óc, âm thanh của hệ thống lại vang lên.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý ! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ ẩn rank F ——Phòng khám Gương.”

“Khi bạn khóc trước gương, bạn ở trong gương sẽ cười với bạn, nó thích nhìn thấy bộ dạng đó của bạn, nó bắt đầu cố gắng hết sức để làm bạn khóc, nó từ từ tiến đến cạnh giường, vươn tay ra khỏi gương.”

“Yêu cầu nhiệm vụ: Tìm thấy bạn sẽ cười trong gương.”

Chương 500: Cô là ai

"Tìm thấy mình sẽ cười trong gương? Nhưng mình chưa bao giờ cười vui vẻ cả, nhiệm vụ này là khiến mình tìm ra quỷ thực sự trong rất nhiều tấm gương như này à?"

Nhìn xung quanh, phòng khám lờ mờ tràn ngập bầu không khí bất an, người trong những chiếc gương dường như có thể quay đầu lại bất cứ lúc nào.

Nhạn Đường và Thiết Nam vốn chỉ ở trong thế giới tầng cạn chưa bao giờ thấy cảnh tượng như vậy, hai người đàn ông trưởng thành dừng ở cửa không dám đi vào, thay vào đó, bác gái Lý trực tiếp bước tới chỗ Hàn Phi.

So với đám quỷ quái kia, bà càng muốn gặp chồng mình hơn.

Hai mươi năm tìm kiếm cần phải có một kết quả, cho dù là quỷ, bà cũng phải tận mắt nhìn thấy.

"Giọng nói gọi tôi chính là ở đây, có khi nào ông ấy đang trốn trong một chiếc gương nào đó, quay lưng về phía tôi không?" Bác gái Lý chạy vào phòng khám đầu tiên, bà đi qua những tấm gương, trong gương toàn bộ đều là những bóng lưng xa lạ.

"Mau đi theo." Hàn Phi vẫy vẫy tay ra hiệu cho hai người phía sau, hắn ôm linh đàn từ từ tiến về phía trước.

Lòng bàn tay bị hàn ý toát ra từ linh đàn làm cho đông cứng, quỷ trong linh đàn dường như đang cảm nhận được thứ gì đó cực kỳ nguy hiểm.

Bác gái Lý kiểm tra từng tấm gương trước mặt, Hàn Phi rất chú ý theo dõi bà, mấy người im lặng di chuyển trong phòng khám, bóng dáng của họ hiện ra trong những tấm gương khác nhau.

"Mọi người có nghe thấy gì không?" Thiết Nam đi sau cùng thấp giọng nói: "Hình như tôi nghe thấy có người bảo

chúng ta đi vào nhanh lên, nhưng bọn họ dường như lại không có nói là đi đâu.”

Nhìn mặt gương bên cạnh, yết hầu của Thiết Nam khẽ run lên: “Có khi nào là người trong gương, cũng muốn chúng ta đi vào không?”

“Đừng có suy nghĩ bậy bạ, ở một nơi đáng sợ, càng sợ sẽ càng xảy ra những chuyện xấu.” Nhạn Đường hít sâu một hơi, duy trì cao độ chú ý, hoàn toàn không dám phân tâm, giả sử cậu bị quấy nhiễu, vậy thì thiên phú mơ giữa ban ngày kia rất có khả năng sẽ biến nỗi sợ hãi thành hiện thực.

“Đã hiểu.” Thiết Nam tăng nhanh tốc độ, anh ta theo sát Nhạn Đường, khi bọn họ toàn bộ đều đã vào trong phòng khám, cửa phòng khám từ từ đóng lại.

Bóng đen phản chiếu trên mặt đất, như thể một con mèo hét lên một tiếng thê thảm, sau đó là những giọt máu chảy xuống từ đáy của một tấm gương nào đó.

Tí tách, tí tách…

Máu bắn tung tóe trên sàn nhà lạnh lẽo, một bàn tay nhỏ bé chậm rãi duỗi ra, chạm vào vết máu trên mặt đất, vẽ ra hết người nhỏ này đến người nhỏ khác.

“Không phải người này, cũng không phải người này…” Thiên phú tưởng niệm của bác gái Lý được kích hoạt, bà nhìn chằm chằm bóng lưng trong gương, vẻ mặt càng ngày càng lo lắng.

Trong một phòng khám tối tăm u ám, tìm kiếm một người trong căn phòng đầy gương, đối với bác gái Lý, một người thậm chí rất ít khi xem phim kinh dị, đã vượt quá khả năng chịu đựng của tâm lý.

“Đại tỷ, cuối cùng chị có chắc chắn vị trí của ông ấy không?” Hàn Phi nắm lấy vai bác gái Lý: “Mỗi lần chị nhìn vào một chiếc gương đều sẽ bị người trong gương nhìn thấy. Chị đang tìm ông ấy, bọn họ cũng có thể sẽ đến tìm chị.”

Bác gái Lý không để ý đến sự khác thường của mình, nhưng Hàn Phi lại có thể nhìn thấy rõ ràng, hắn cảm thấy có

thứ gì đó trên người bác gái đã bị lưu lại hoàn toàn trong chiếc gương rồi.

Chính xác là cái gì hắn cũng không thể nói rõ, chỉ cảm thấy bác gái Lý trước mặt so với trước khi vào phòng khám đã trở nên hơi xa lạ.

Rõ ràng là cùng một người, nhưng sau khi nhìn vào gương, dường như lại biến thành một người khác.

"Tôi…" Bác gái cảm thấy hơi khó thở, bà chỉ vào lỗ tai của mình: "Ông ấy ở đây, tôi đã đến rất gần giọng nói đó rồi."

Đẩy cửa phòng hội chẩn ra, lọ gạc, ống nghe, máy đo huyết áp và một số dụng cụ y tế thường dùng được đặt ngay ngắn trên bàn.

Quỷ dị là, một bên bàn hội chẩn đặt một chiếc ghế gỗ, bên kia đáng nhẽ phải là vị trí bác sĩ ngồi, thì lại đặt một chiếc gương.

Trong gương là một bác sĩ mặc áo khoác trắng, ông ta cũng đứng trong gương quay lưng lại với mọi người, nhưng điểm khác biệt so với những hình khác là có rất nhiều dấu giày xung quanh ông ta.

So sánh dấu giày với giày da của bác sĩ, có thể chắc chắn khẳng định dấu giày kia chính là của ông ta, ông ta dường như đã từng bước ra từ trong gương.

"Đại tỷ, bác sĩ này có phải là chồng chị không?" Hàn Phi nheo mắt, trong lòng nổi lên một cảm giác khó tả, có chút bất an, lại có chút mong đợi.

"Phía sau hình như hơi giống một chút." Lý đại tỷ đứng trước gương, thân thể gần như dán lên phía trên nó.

"Thật sao? Là ông ấy sao?"

Phòng hội chẩn có diện tích hạn chế, lại đặt tận mấy tấm gương, khi Hàn Phi và bác gái Lý bước vào phòng, hai người chơi còn lại đang đứng ở lối đi bên ngoài.

Nhạn Đường không ngừng hít thở sâu, để mình tuyệt đối không được nghĩ ngợi lung tung, còn Thiết Nam người đàn

ông vạm vỡ này thì đang dán vào Nhạn Đường, anh ta thực sự hơi sợ hãi rồi.

Những quỷ quái trong khách sạn đêm qua, ít nhất có thể nhìn ra là cái gì, nhưng phòng khám này lại hoàn toàn khác, âm khí như ngấm vào từng sợi tóc, cảm giác quỷ dị kia như muốn hành hạ người ta đến phát điên.

Đôi mắt không ngừng di chuyển trên chiếc gương, trái tim của Thiết Nam đập thình thịch, anh ta luôn cảm thấy những người đang đứng trong gương có thể bước ra bất cứ lúc nào.

Trong lòng thở ra hơi lạnh, ánh mắt Thiết Nam chậm rãi dời về phía cửa phòng hội chẩn, đột nhiên anh ta phát hiện cửa phòng dường như đã đóng lại rồi, mà trước cửa phòng còn đặt một tấm gương.

Trong chiếc gương có một người đàn ông đang đứng quay lưng về phía mình, hình như đang mặc áo liệm.

Dụi dụi mắt, Thiết Nam nhìn áo liệm trên người đàn ông, con ngươi đột nhiên nheo lại một chút, chợt nhớ tới cửa phòng hội chẩn không có gương!

Người đàn ông mặc áo liệm không phải ở trong gương!

Bắp chân yếu ớt, Thiết Nam lùi lại một bước, anh ta nắm lấy cánh tay của Nhạn Đường: "Em mau nhìn vào cửa!"

Nhạn Đường đang không ngừng điều chỉnh nhịp thở, cố gắng khiến mình bình tĩnh lại, quay đầu nhìn, trước cửa phòng không có gì cả, nhưng hình như cửa đã bị khóa.

"Anh muốn em nhìn cái gì?" Nhạn Đường bỏ những ngón tay của Thiết Nam ra: "Em cảnh cáo anh đừng có hù dọa em, thiên phú của em đến chính em còn phải sợ."

"Có một người đàn ông mặc áo liệm, vừa rồi đứng ở cửa phòng hội chẩn, quay lưng lại với chúng ta, lúc đầu anh còn tưởng anh ta là một tấm gương." Thiết Nam lau mồ hôi lạnh trên trán, cố gắng trấn tĩnh: "Hãy tin anh, anh thực sự đã nhìn thấy."

Quay người lại, Thiết Nam đang định nói về chuyện phát sinh vừa rồi với Nhạn Đường, thì khóe mắt anh ta đột nhiên

quét đến tấm gương phía sau lưng mình.

Đôi mắt dường như bị ghim lại, Thiết Nam phát hiện bên trong chiếc gương phía sau mình có một người đàn ông mặc áo liệm đang đứng!

Người đàn ông đó đứng quay lưng về phía anh ta, vừa rồi còn đứng ngay phía sau!

"Bụp!"

Thiết Nam ngồi phịch xuống đất, cơ thể anh ta làm vỡ một chiếc gương bên cạnh, âm thanh chói tai khiến mọi người trong phòng đều giật bắn mình.

Không chỉ đám người Hàn Phi, dường như những bóng người trong gương cũng khẽ nhúc nhích.

"Sao vậy?" Nghe thấy tiếng động, Hàn Phi vội vàng ra khỏi phòng hội chẩn.

"Vừa rồi… chính là anh ta đứng ở chỗ cửa." Thiết Nam chỉ vào tấm gương bên cạnh, sắc mặt tái nhợt, nói chuyện đã bắt đầu lắp bắp.

"Người trong gương đi ra rồi à?" Hàn Phi dùng thời gian ngắn nhất làm rõ chuyện gì vừa xảy ra, nhìn những mảnh vỡ của gương trên mặt đất, duỗi tay lấy ra dao tái sinh: "Chính là anh ta vừa đi ra ngoài phải không?"

"Đúng vậy." Thiết Nam gật gật đầu.

"Mọi người lui lại phía sau một chút." Hàn Phi đốt cháy ánh dao cấu tạo từ nhân tính trên tay, hắn nhắm ngay chiếc gương nơi người đàn ông mặc áo liệm đứng chém xuống!

Lại là một tiếng động lớn nữa, mặt gương bị chia năm xẻ bày, mảnh vỡ tung tóe khắp nơi.

"Người mặc áo liệm đã chết chưa?" Thiết Nam vội vàng nhìn những tấm gương xung quanh, hiện tại anh ta đang vô cùng sợ hãi.

"Hắn là vẫn ở trong gương." Con dao tái sinh vừa rồi không giết được bất cứ thứ gì, Hàn Phi khẽ cau mày, hắn ngồi

xổm xuống, mở nắp linh đàn ra, ném toàn bộ mảnh vỡ gương trên mặt đất vào trong linh đàn.

Người đàn ông mặc áo liệm nếu đã rời đi trước thì không sao, nếu như anh ta chưa đi thì đêm nay sẽ là một đêm khó quên đối với anh ta.

"Thật đáng tiếc Gương Thần phải canh giữ điện thờ level 3 mà không có ở đây."

Hai tiếng gương vỡ liên tiếp vang lên, Hàn Phi và những người khác dường như đã kinh động đến thứ gì đó, bọn họ nghe thấy tiếng bước chân trên đỉnh đầu, giống như có một người phụ nữ đang khóc và chạy qua hành lang.

Tiếng khóc đó khiến người ta sợ hãi, cô ta dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

"Mọi người hãy cẩn thận một chút." Hàn Phi ôm linh đàn trở lại phòng hội chẩn.

Tình hình của bác gái Lý không mấy khả quan, mặt gần như dán vào chiếc gương, trong miệng khẽ gọi một cái tên, nhưng người đàn ông mặc áo trắng trong gương không hề có ý định quay đầu lại.

"Không phải anh ta……"

Mấy phút sau, bác gái Lý đứng trước gương hơi thất vọng, bà nhẹ nhàng lắc đầu: "Giọng nói đó vẫn còn ở chỗ sâu hơn."

Phòng khám không lớn, chỉ khoảng 60m2, ngoài phòng hội chẩn, phòng điều trị, phòng xử lý, còn có một phòng làm việc ở tầng hai bên trong cùng.

Nhưng điều khiến mọi người quan tâm nhất không phải là những thứ này, tiếp tục đi vào bên trong sẽ phát hiện, phòng khám và tòa nhà dân cư thông với nhau, lối đi trong cùng này có thể dẫn thẳng vào tòa nhà dân cư.

Bác gái Lý đã kiểm tra tất cả các tấm gương trong phòng khám, không tìm thấy chồng của mình, giọng nói đó dường như đang dẫn dụ bà đi vào tòa nhà dân cư.

“Có cảm giác tòa nhà dân cư phía sau phòng khám, giống như khoa nội trú của nó vậy, những người nam nữ già trẻ bị mắc kẹt trong gương này có lẽ đều là cư dân của tòa nhà đó.” Sau khi Nhạn Đường nói ra ý nghĩ của mình, rất tự giác tự che miệng lại.

“Bây giờ phải làm thế nào?” Thiết Nam thực sự sợ hãi, anh ta bây giờ chỉ nghĩ đến việc rời đi, anh ta luôn cảm thấy người đàn ông mặc áo liệm vẫn đang ở xung quanh mình.

“Nếu như đã đi đến đây, vậy hãy tiếp tục đi về phía trước.” Hàn Phi cũng muốn gặp chồng của bác gái Lý, hơn nữa bây giờ hắn còn phải hoàn thành nhiệm vụ. Phần thưởng cho các nhiệm vụ ẩn rank F thông thường đều là các kỹ năng đặc biệt và đạo cụ quý hiếm, đối với hắn mà nói cũng rất hấp dẫn.

“Cảm ơn mọi người, chờ sau khi rời khỏi trò chơi này, tôi nhất định sẽ hậu tạ mọi người.” Bác gái Lý cảm thấy đều là do mình, bốn người mới đến nơi khủng khiếp như này, trong lòng cảm thấy rất có lỗi.

“Không sao, tôi có thể hiểu được tâm trạng của chị.” Hàn Phi vỗ nhẹ vai bác gái: “Tôi cũng vẫn luôn đi tìm người thân của mình, nếu như tôi biết tin tức của bọn họ, nhất định cũng sẽ không màng tất cả đi đến.”

Nghe được những lời của Hàn Phi, bác gái Lý không biết phải nói gì, bà thực sự cảm ơn hắn, cũng cảm thấy hơi xót xa cho hắn.

Nhóm nhỏ bốn người không dừng lại, cùng nhau tiến vào hành lang.

Lối đi bên trong phòng khám và khu dân cư chỉ dài vài mét, nhưng bước qua lối đi có cảm giác như bước vào một thế giới khác, một thế giới trong chiếc gương.

Thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng nước chảy bên tai, toàn bộ tòa nhà cũ nát toát lên một mùi thối rữa.

Bác gái Lý đang đi phía trước dừng lại, nhìn hành lang cũ kỹ hai bên, ánh mắt hơi bối rối.

“Đại tỷ? Sao chị không đi về phía trước nữa?”

“Giọng nói bên tai tôi đang ở trong tòa nhà này, nhưng tôi không thể phân biệt được chính xác vị trí của nó.” Bác gái Lý chạm vào bức tường ố vàng: “Nơi này mọi người đã từng đến chưa? Mọi người có cảm giác rất quen thuộc không?”

“Không có, tôi chỉ cảm thấy rất khó chịu.” Cả Thiết Nam và Nhạn Đường đều lắc đầu.

“Hãy bình tĩnh trước, chúng ta có thể từ từ tìm từng cái một.” Hàn Phi cũng cần phải tìm những tấm gương đó nếu muốn hoàn thành nhiệm vụ: “Trong tòa nhà này con quỷ đáng sợ thực sự có lẽ chỉ có một, mọi người đừng để nỗi sợ hãi che mắt.”

Dọc theo hành lang, Hàn Phi phát hiện cư dân trong tòa nhà cũ này dường như không có thói quen khóa cửa vào ban đêm, tất cả các cửa đều mở hờ, người ngoài có thể tùy tiện đi vào.

“Tòa nhà dân cư có ít gương hơn rất nhiều, ở đây có lẽ vẫn được coi là bình thường.” Hàn Phi cùng bác gái vào phòng đầu tiên, Nhạn Đường đi theo phía sau, Thiết Nam ở ngoài cửa vẫn có chút không yên tâm.

Anh ta liếc nhìn lại phòng khám đầy gương, có một thân ảnh đang đứng quay lưng về phía anh ta, vai có vẻ khẽ nhúc nhích, người trong gương dường như cũng quay đầu liếc nhìn bọn họ một cái.

“Nơi này thật quá quỷ dị.”

Thiết Nam rùng mình chạy nhanh vào phòng, người anh ta nhớ nhất lúc này là Thẩm Lạc.

Khi Lạc ca vẫn còn, tất cả quỷ quái đều sẽ đi tìm anh ấy đầu tiên, những quỷ quái đó cũng giống như trong lời bài hát vậy, yêu anh yêu đến thâm trầm lại cố chấp.

Trong các căn phòng trong tòa nhà cũ dường như vẫn có người đang sống, trên ban công quần áo vẫn treo đầy, trên bàn có bài tập mới viết được một nửa, dép lê vứt bừa bãi trước ghế sô pha, đèn báo của TV trong phòng khách vẫn đang sáng.

Vào phòng ngủ, ảnh cưới ở đầu giường bị dao cắt ra, trên váy cưới màu trắng bị người ta dùng sơn viết lên ba chữ —— Cô là ai?

"Có vết máu." Hàn Phi dùng móng tay xoa nhẹ vết máu ở khe nứt của gạch lát nền: "Vảy máu rất dày, phân bố không đều, có lẽ nạn nhân là ở vị trí bên chiếc giường, bị người ta đột nhiên dùng dao cắt đứt động mạch. Người đó muốn bỏ chạy, nhưng hung thủ lại đuổi theo, đâm từ đầu giường đến cửa phòng ngủ. Vết máu trên mặt đất đã được lau chùi qua, nhưng cách lau chùi rất thiếu chuyên nghiệp."

Đi tới bàn trang điểm, Hàn Phi chậm rãi ngồi xuống, kinh ngạc phát hiện trên gương không có bóng dáng quay lưng lại với mình.

Chỉ có hình bóng của chính mình được phản chiếu trong gương, đó dường như là một chiếc gương bình thường.

Hàn Phi thử mỉm cười nhìn vào gương, cầm mỹ phẩm trên bàn trang điểm lên.

Cây son bị vỡ, bên dưới những chai chai lọ lọ có đầy vết xước, như thể nó đã bị ai đó dùng dao rạch ra.

"Anh Hữu Phúc! Anh mau đến xem cái này đi!" Nhạn Đường thấy TV vẫn chưa tắt, cậu tìm điều khiển, thử mở TV lên.

Nghe thấy tiếng hô, Hàn Phi bước tới phòng khách, hắn nhìn thấy trong TV có một người phụ nữ đang đứng trước bàn trang điểm trong phòng ngủ.

Người phụ nữ mặc bộ đồ ngủ, trên tay cầm một con dao, cô ấy nhìn vào chiếc gương, liên tục lặp lại câu hỏi: "Cô là ai?"

****

Chạm mốc 500 chương! Cầu ủng hộ thật nhiều Ngọc Phiếu 500 anh em ơi!

Chương 501: Là tôi thực sự không buồn cười à?

Người phụ nữ trên màn hình TV bị giãn đồng tử, cánh tay đầy vết đâm, đầu tóc rối bù, như thể đang mộng du.

Điều kinh hoàng hơn nữa là trên chiếc giường đôi bên cạnh người phụ nữ, chồng cô ta vẫn đang say giấc nồng, dường như anh ta không nhận thấy điều gì bất thường.

"Đây là video của camera giám sát à? Trong đoạn video cả người chồng và người vợ vẫn còn sống, hẳn là nó đã được quay trước đó." Thiết Nam nhìn cảnh tượng khủng khiếp trong đoạn video, người thân thiết nhất ngủ chung giường, mỗi đêm sẽ tỉnh dậy, sau đó cầm dao đứng trong phòng, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng kinh hoàng này thôi cũng khiến lạnh sống lưng rồi.

"Đừng nói chuyện, tiếp tục xem đi."

Người phụ nữ cứ lặp đi lặp lại một câu, nhưng rõ ràng trong chiếc gương chỉ có chính cô ta, cô ta muốn làm người trong gương bị thương, dường như trước tiên chỉ có thể tự làm tổn thương chính mình.

Đoạn video nhanh chóng kết thúc, Nhạn Đường mở tủ dưới TV, lục tung nó ra và tìm thấy một hộp các tông được dán bằng băng dính.

Xé thùng các tông ra, ở bên trong, ngoại trừ nhiều cuốn băng ghi hình cũ ra, còn có một cuốn nhật ký cũ.

Mở cuốn nhật ký nhàu nát, dòng chữ viết ở trang đầu tiên có chút gì đó khiến người ta khiếp sợ.

"Tôi cảm thấy như vợ tôi muốn giết tôi."

"Mỗi ngày khi tôi thức dậy vào buổi sáng, đều sẽ phát hiện thấy dao trong nhà đã bị dịch chuyển, không thể nào là có trộm vào, vì chỉ có dao trong nhà là bị động đến."

“Kể từ sau khi phẫu thuật thẩm mỹ vợ tôi hơi kì lạ, cô ấy trở nên xinh đẹp hơn, tính cách cũng dịu dàng hơn, nhưng tôi luôn cảm thấy ánh mắt cô ấy nhìn tôi đã trở nên xa lạ và đáng sợ.”

“Chúng tôi là người đầu ấp tay gối quen thuộc nhất, nhưng ánh mắt cô ấy nhìn tôi như nhìn một người xa lạ, tôi có thể cảm nhận được sự chán ghét trong sâu đôi mắt đó, nhưng trước đây chúng tôi rõ ràng đã hạnh phúc và ân ái như vậy.”

“Tôi nhất định phải tìm ra nguyên nhân, tôi muốn đưa vợ mình quay trở về!”

Tiếp tục lật về sau, nội dung cuốn nhật ký của người đàn ông ngày càng trở nên tuyệt vọng.

“Em trai à, em là người thân duy nhất của anh rồi, nếu như em nhìn thấy cuốn nhật ký này, vậy có lẽ anh đã không còn nữa.”

“Trong cơ thể của chị dâu em dường như có một người khác đang sống, anh đã bí mật lắp camera giám sát, nhìn thấy cô ấy đêm nào cũng đi lại trong nhà tay cầm một con dao.”

“Đó không phải là mộng du. Cô ấy nhớ rõ nơi đặt con dao. Sau khi lấy nó, cô ấy sẽ kiểm tra xem anh có thực sự ngủ hay không trước khi bước tới chiếc gương.”

“Anh thực sự không thể hiểu được cô ấy đang làm gì, dường như đang nói chuyện với chiếc gương? Cô ấy muốn giết chết mình ở trong gương?”

Nội dung ghi trên mỗi trang nhật ký đều khác nhau, càng ngày càng tuyệt vọng, Hàn Phi một mạch lật xem đến cuối.

Ở trang cuối cùng của cuốn nhật ký, chỉ có viết ba chữ.

“Cô là ai?”

Ba chữ này khác với những chữ trước, không phải do người chồng ghi lại, giống như người vợ để lại hơn.

Nhìn chằm chằm vào ba chữ này, Hàn Phi có cảm giác mình bị theo dõi, bên tai như có giọng nói đang hỏi hắn như vậy.

Người phụ nữ trên màn hình TV đã phát điên, con dao không ngừng vung vẩy trước mặt, đôi khi cô ta vung dao lên gương một cách cuồng loạn, đôi khi lại ngồi thẫn thờ trước tủ quần áo, giống như là hai người vậy.

"Cô ấy có lẽ đã bị quỷ trong chiếc gương quấn lấy rồi, cô ấy và con quỷ đang tranh giành quyền kiểm soát cơ thể." Nhạn Đường nói một cách rất có kinh nghiệm: "Em đã xem rất nhiều phim ma, nói chung loại ma này là khó đối phó nhất, bọn chúng không có thực thể, từ từ đánh bại người sống về tinh thần."

"Đối kháng tinh thần à?" Ý chí tự thân của Hàn Phi rất mạnh, hoàn toàn có thể chống lại sự quấy nhiễu của giọng nói, nhưng hắn lại để mặc cho giọng nói đó lọt vào tâm trí mình, căn bản không hề phòng bị: "Anh rất thích đối kháng tinh thần."

"Tại sao?" Nhạn Đường có chút không hiểu, cậu khẽ chỉ vào bác gái Lý: "Đừng bất cẩn, anh nhìn tình trạng hiện tại của dì Lý đi, dì ấy đã hơi mê muội rồi. Nếu không cẩn thận, nói không chừng sẽ bị những con quỷ đó bắt vào trong gương, đến lúc đó cũng không biết làm thế nào để chết đi nữa."

"Nói rất có lý, em hãy nói thêm vài câu nữa đi." Cuối cùng Hàn Phi đã phát hiện ra phương thức chính xác để sử dụng thiên phú của Nhạn Đường, hắn rất mong đợi nhìn cậu ấy, hy vọng có thể sử dụng thiên phú mơ giữa ban ngày của cậu ấy, để lừa quỷ trong gương vào tâm trí mình. Lúc trước khi ở tòa nhà chết chóc, ý thức còn sót lại cuối cùng của Cánh bướm chính là vì muốn chiếm tâm trí của Hàn Phi mà bị hắn trong cô nhi viện màu máu chèn ép đến chết.

Lượng máu của Hàn Phi về 0 thì sẽ chết, muốn giết chết hắn thì rất dễ, nhưng muốn chiếm lấy cơ thể, tái sinh trên cơ thể của hắn thì lại là việc vô cùng khó khăn.

Hắn không sợ người khác chơi bẩn, càng không sợ người khác dò xét kí ức của mình, trên thực tế hắn cũng vẫn chưa hiểu, ký ức liên quan đến quá khứ trong tâm trí mình, cái nào là thật, cái nào là giả.

Khi một người trở nên tàn nhẫn thì cũng có thể tự lừa dối chính mình, đại khái chính là đang nói đến trường hợp của hắn.

"Nói được thì hãy nói thêm vài câu nữa, Nhạn Đường, bây giờ đã đến lúc em tỏa sáng rồi đấy."

Không cần giải thích thêm, Hàn Phi nhìn video giám sát được quay lại cảm thấy có chút không đã, vì vậy trực tiếp dùng dao tái sinh dỡ cửa phòng ngủ ra, sau đó tự mình ngồi ở trước bàn trang điểm.

Hắn ngồi đối diện với gương, giống như người phụ nữ trong video.

Bởi vì cánh cửa đã được dỡ ra, nên ở trong gương cũng có thể nhìn thấy được video đang phát trên TV ngoài phòng khách.

Trải nghiệm nhập vai quỷ ám này, khiến cả ba người chơi đều sợ chết khiếp.

"Anh, anh chắc chứ? Em thực sự nghĩ rằng con quỷ đó có thể sẽ chui vào đầu anh, tranh giành quyền kiểm soát cơ thể với anh. Theo tình hình hiện trường, xác suất cô ta ra tay với anh là 80%." Nhạn Đường cười khổ, là một người chơi có trí tuệ ban đầu là chín điểm, cậu có vẻ không thể hiểu được hành động của Hàn Phi.

"Làm như này không tốt lắm thì phải?" Thiết Nam cũng lên tiếng, ngay cả một kẻ ngốc cũng biết rằng những người không tin vào tà ma nhất trong phim kinh dị thường là những người sẽ chết đầu tiên.

Khi hai người chơi còn đang thuyết phục, Hàn Phi nhìn mình trong gương mỉm cười.

"Cô là ai?"

Trong video, giọng nói của người phụ nữ lặp đi lặp lại, TV được đặt ở phòng khách, nhưng những lời đó lại văng vẳng bên tai Hàn Phi.

Không có bất kỳ phản kháng nào, Hàn Phi buông lỏng thâm tâm, giống như ngồi ở trên ghế mát xa hưởng thụ vậy.

Dần dần, không biết có phải là do những lời nói của Nhạn Đường đã có tác dụng không, mà Hàn Phi bắt đầu bật cười khi nhìn thấy mình trong gương.

Là một diễn viên có kỹ năng diễn xuất bậc thầy, hắn biết rõ ý nghĩa của mọi biểu cảm nhỏ của con người, bản thân trong gương là thực sự đang cười, khác với nụ cười được biểu diễn, nó ẩn chứa một loại đắc ý không dám dễ dàng biểu lộ ra ngoài.

"Cười đi, cười vui hơn chút nữa."

Nhiệm vụ yêu cầu Hàn Phi phải tìm thấy mình sẽ cười trong gương, hắn không biết làm thế nào để tìm thấy con quỷ kia, vì vậy hắn muốn thử xem mình có thể "chọc" cho con quỷ trong mặt gương này cười được không.

Diễn viên hài là nghề cũ của Hàn Phi, điều hắn thích nhất là nụ cười của mọi người.

Giết hay không không quan trọng, phải hoàn thành nhiệm vụ trước đã, đợi nhận được phần thưởng rồi, sau đó mới tính đến việc cho người hàng xóm nào ăn nó.

"Tại sao anh Hữu Phúc lại cười?"

"Quỷ đã ám vào người rồi sao?" Thiết Nam lấy găng tay ra, trước đây anh ta rất muốn học hỏi cách suy nghĩ trò chơi của Hàn Phi, nhưng hiện tại anh ta cảm thấy mình có thể không thích hợp làm game thủ chuyên nghiệp.

Nhạn Đường và Thiết Nam đều đang nhìn Hàn Phi, bác gái Lý ban đầu cũng dõi theo hắn, nhưng đầu của bà đột nhiên khẽ lắc nhẹ vài cái, đồng tử mắt trái không ngừng rung động, sau đó bà chậm rãi nhìn về phía cửa phòng khách đang mở, như thể có một thế lực đang cố gắng xua đuổi bà ấy rời đi.

Bác gái Lý chậm rãi quay người lại, đứng ở giữa phòng khách.

Dưới sự thuyết phục và "nguyền rủa" không ngừng của Nhạn Đường, một số điều cực kỳ tồi tệ đã thực sự xảy ra.

Giọng nói của người phụ nữ lọt vào tai Hàn Phi, trà trộn vào trong kí ức của hắn, một số hình ảnh lạ lẫm bắt đầu xuất hiện.

Hàn Phi nhìn thấy một người phụ nữ ngồi trước gương không ngừng kéo da mặt của mình ra, một nửa bên mặt của cô ta đang khóc, một nửa bên mặt còn lại đang cười.

Không ai biết cô ta rốt cuộc đã trải qua những gì, nhưng chỉ có thể thấy lúc này cô ta đang chịu đau đớn cực độ.

Móng tay cào xước mặt, làn da được chăm sóc cẩn thận đã bắt đầu chảy máu khắp nơi, nhưng so với nỗi đau thể xác, nỗi đau tinh thần mới là điều khiến cô ta khó có thể chịu đựng được.

Sau khi móng tay bị gãy hết, người phụ nữ đã hoàn toàn suy sụp, lấy con dao nhọn trên bàn đâm thẳng vào một nửa bên mặt của mình.

Nỗi đau truyền thẳng vào trong đầu Hàn Phi, nhưng hắn chỉ khẽ nghiến răng.

Người phụ nữ trong kí ức bắt đầu phá hủy khuôn mặt của chính mình, Hàn Phi ở trong chiếc gương trước mặt cũng bắt đầu từ từ phát sinh thay đổi.

Một nửa khuôn mặt của hắn dường như bị đông cứng và nứt ra, rất nhiều vết nứt và vết thương lan rộng trên nửa mặt bên trái, hắn ở trong gương bắt đầu cúi người về phía trước.

Khi hình bóng trong gương càng ngày càng gần Hàn Phi, ký ức đau khổ của người phụ nữ đó trong đầu cũng càng ngày càng nhiều.

Khuôn mặt của bóng người trong chiếc gương cuối cùng cũng dính lên trên gương, hoàn toàn không phải là khuôn mặt của Hàn Phi, mà là khuôn mặt bị hủy dung của một người phụ nữ.

Một bên mặt đầy vết sẹo, một bên còn lại dữ tợn vặn vẹo, nụ cười trên mặt đã không còn, chỉ còn lại sự điên cuồng cùng hận ý muốn trả thù.

Tất cả kí ức bắt đầu khóc, khi cơn đau quét qua cơ thể của Hàn Phi, khuôn mặt của người phụ nữ từ trong gương vươn ra!

Khoảng cách giữa cô ta và khuôn mặt Hàn Phi càng ngày càng gần, khi sắp dính vào khuôn mặt của hắn, thì hắn vẫn

đang thả lỏng mình, hai mắt đột nhiên đổ dồn lại.

Hắn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt vặn vẹo khủng khiếp trước mặt, trong mắt xẹt qua một sự bất mãn.

"Sao cô không cười nữa vậy? Là tôi thật sự là không buồn cười à?"

Khuôn mặt biến dạng dừng lại trước mặt Hàn Phi, đôi mắt đỏ tươi chớp chớp hai lần.

"Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn."

Hai tay giơ lên, ôm chặt lấy đầu của người phụ nữ, Hàn Phi dùng mình làm điểm tựa, ngã về phía sau!

"Bùm!"

Người phụ nữ và bàn trang điểm cùng bị lật đổ, các loại mỹ phẩm vỡ tan tành, ba người chơi trong phòng khách cũng hoàn toàn chết lặng.

Cảnh tượng này, sợ là có thể nhớ suốt đời.

Lưỡi dao lóe lên, sau khi người phụ nữ hủy dung ngã xuống thì không bao giờ đứng dậy được nữa, thay vào đó là trong con dao tái sinh đã có thêm một tia sáng nhỏ.

"Cô không phải quỷ mà tôi đang tìm." Kí ức của người phụ nữ trong đầu Hàn Phi biến mất, những mảnh kí ức kia của cô ta thậm chí còn không thể lấp đầy tâm trí hắn, huống chi là tiến vào sâu bên trong.

Hắn dựng lại cái bàn trang điểm trên mặt đất lên, mặt gương đầy vết nứt, ngoài vết nứt còn có ba chữ viết đỏ như máu —— Cô là ai?

Giọng nói bên tai còn chưa tiêu tan, con quỷ thật sự trong gương vẫn chưa bị giết.

"Xem ra con quỷ đáng sợ nhất không ở trong căn phòng này."

Hàn Phi đi về phía phòng khách, vỗ vỗ Nhạn Đường vẫn đang ngây ngốc: "Đừng dừng lại, em tiếp tục phân tích đi!"

Chương 502: Người mà cả người chơi và NPC đều sợ

Khi Hàn Phi đi ngang qua, Nhạn Đường và Thiết Nam mới phản ứng lại, bọn họ nhìn căn phòng ngủ bừa bộn, có vẻ không biết phải nói gì.

"Vừa rồi không phải có một con quỷ từ trong gương chui ra hay sao?"

"Đại khái em đã hiểu cách suy nghĩ của anh Hữu Phúc rồi, quỷ ở trong gương rất khó giết chết, nên anh ấy đã dùng chính mình làm mồi nhử để lừa con quỷ ra ngoài rồi mới giết."

"Làm sao có thể gọi là giết được? Đó gọi là chuộc tội."

"Đúng đúng đúng, chuộc tội."

Sau khi để hàng xóm hấp thụ âm khí từ băng ghi hình, Hàn Phi thấy trong nhà không còn thứ gì để lợi dụng nữa nên chuẩn bị rời đi.

"Đại tỷ, hay là chị vẫn đi trước đi." Hàn Phi vừa đi ra khỏi phòng ngủ liền phát hiện tình trạng của bác gái Lý có gì đó không ổn, hắn muốn xem người bị nhốt trong phòng khám gương, cuối cùng có phải là chồng của bác gái Lý không.

Thật ra, vừa rồi ánh mắt của bác gái đã bắt đầu đờ đẫn, nhưng khi bà quay đầu lại nhìn thấy Hàn Phi đang ôm một con nữ quỷ, nên bị sợ giật bắn người, hình như lại tỉnh táo hơn nhiều rồi.

"Giọng nói của ông ấy sẽ vang lên bên tai tôi, hình như ông ấy…" Bác gái quay đầu lại liếc nhìn Hàn Phi: "Ông ấy dường như muốn tôi tránh xa cậu ra một chút?"

Hàn Phi khẽ nhướng mày, hắn cảm thấy hơi vô tội, bất kể là Mèo Lưu Ly trong hiện thực, hay là con quỷ đang kêu gọi bác gái, những người này hình như đều đã hiểu lầm hắn, còn tưởng rằng hắn là người rất nguy hiểm.

“Chúng ta đều là người chơi, nhất định là sẽ không làm hại chị, bây giờ chị phải cẩn thận phán xét, đừng để bị những cô hồn dã quỷ trong tòa nhà này lừa gạt.”

“Mấy người các cậu đều là những đứa trẻ ngoan, nếu không có các cậu, tôi căn bản sẽ không thể đến được đây, cái này trong lòng tôi hiểu rõ.” Bác gái Lý thông tình đạt lý, ánh mắt bà nhìn ba người thanh niên đều mang theo sự cảm kích.

Đi ra khỏi căn phòng, bác gái mới đi được vài bước đã dừng lại, bà nhìn hành lang cũ nát: “Nơi kia vốn có gương à?”

Ba người Hàn Phi nhìn theo hướng ngón tay của bác gái, những chiếc gương xếp chật cứng trong phòng hội chẩn, từ từ hiện ra trên lối đi, như thể bọn chúng tự mọc chân, khi không có ai sẽ di chuyển vậy.

“Thật muốn đập hết tất cả bọn chúng.” Hàn Phi có thể cảm nhận được những trận âm khí phát ra từ linh đàn, những người hàng xóm chỉ làm như vậy khi gặp thứ đặc biệt nguy hiểm, lần trước khi ở trong khách sạn, mọi người rơi vào quỷ đả tường, cũng không có người hàng xóm nào truyền đến thông điệp cảnh báo như vậy cho hắn.

“Trên địa bàn của người khác vẫn nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn.” Khi Hàn Phi từ bỏ ý định đập vỡ tất cả các tấm gương, âm khí phát ra từ linh đàn cũng suy yếu đi một chút: “Trông tôi giống loại người bốc đồng à? Mọi người còn lo lắng cho tôi?”

Một người ôm linh đàn nói chuyện, trong giọng điệu còn mang theo chút “cưng chiều”, cảnh tượng này dù nhìn thế nào cũng hơi đáng sợ, nhưng Thiết Nam và Nhạn Đường vậy mà lại đang dần quen với nó.

Đêm hôm khuya khoắt ôm linh đàn đến phòng khám hình như cũng có thể chấp nhận được, nếu như linh đàn cũng đã ôm đến, vậy nói vài câu với nó dường như cũng không có vấn đề gì.

“Gương đang di chuyển, mọi người hãy nhìn kỹ những người trong gương đi, khoảng cách của bọn họ dường như đang tiến gần hơn đến mặt gương rồi. Em cảm thấy chúng ta

nên tăng tốc độ, nếu không có thể sẽ xảy ra chuyện không hay.” Giọng nói Nhạn Đường còn chưa dứt, thì chiếc đèn nhỏ lờ mờ trên đỉnh đầu liền vụt tắt, trên tầng truyền đến tiếng bước chân vội vã, như thể có ai đó đang bị truy đuổi vậy.

“Chúng ta lên tầng xem một chút.” Bây giờ Hàn Phi thật sự cảm thấy Nhạn Đường là một nhân tài, còn chưa chuyển nghề, chỉ cần dựa vào thiên phú đã có thể tự giúp mình được rồi.

Bước lên cầu thang không ngừng rơi những mảnh vỡ xi măng ra, Hàn Phi lên đến tầng hai của khu dân cư, cửa hai bên hành lang đều mở hết, trên mặt đất không có vết máu, cũng không có bất kì đồ đạc lộn xộn nào.

“Tại sao lại có tiếng bước chân?”

Bước vào phòng gần cầu thang, cách bài trí của căn phòng cũng gần giống với căn phòng ở tầng dưới, chỉ khác là có rất nhiều danh thiếp vứt trên mặt đất.

Hàn Phi cầm một cái lên, số điện thoại trên danh thiếp bị người ta dùng bút đỏ gạch đi, chỗ họ tên cũng bị vẽ một chữ thập đỏ.

“Phàm là danh thiếp bị đánh dấu, có phải biểu thị rằng chủ nhân của danh thiếp đã chết rồi không?” Nhạn Đường ngồi xổm bên cạnh Hàn Phi, cầm vài tấm danh thiếp lên nhìn: “Sao đa số đều là của công ty chuyển nhà và sửa khóa vậy?”

Cậu quay đầu nhìn về phía cửa phòng: “Cánh cửa này cũng đâu cần sửa, chủ nhà là muốn chuyển nhà sao?”

Manh mối quá ít, Nhạn Đường cũng không thể phân tích ra được điều gì.

“Để anh đến thử xem.” Hàn Phi tìm thấy một tấm danh thiếp rất đặc biệt giữa đống danh thiếp, tấm danh thiếp còn mới tinh không có dấu vết bôi bẩn trên đó.

Lấy điện thoại di động của Đom Đóm từ trong ô vật phẩm ra, Hàn Phi thử bấm dãy số trên danh thiếp.

Hắn vốn dĩ cũng không ôm hy vọng gì, nhưng chẳng bao lâu điện thoại vậy mà lại được kết nối, chỉ có điều hắn cảm

giác giọng nói của đối phương không phải phát ra từ điện thoại di động, mà là trực tiếp hiện lên trong đầu.

"Đừng cúp máy, làm ơn, tuyệt đối đừng cúp máy." Tiếng khóc của một cô gái phát ra từ điện thoại, cô ấy nói gần như van xin.

"Em gặp phải khó khăn gì sao?" Hàn Phi rút con dao tái sinh ra, đưa mắt nhìn Nhạn Đường và Thiết Nam, bảo bọn họ đi kiểm tra phòng.

"Em bị người ta lừa gạt, bọn họ nhốt em trong một căn phòng màu đen, em sắp không thể thở nổi nữa rồi…"

"Từ từ nói, không cần vội vã, xung quanh em có thứ gì đặc biệt không? Nếu như là một vùng tối đen, vậy em thử sờ soạng xung quanh xem có thể chạm vào thứ gì không." Hàn Phi rất kiên nhẫn muốn xác định vị trí của đối phương.

"Xung quanh không có gì hết, em đã không nhìn thấy ánh sáng trong một thời gian rất dài rồi, ở đây chỉ có một mình em thôi." Cô gái nói được một chút thì bắt đầu khóc, rất đau lòng.

"Vậy em còn nhớ mình bị người ta đưa tới nơi đó như thế nào không?" Hàn Phi đưa tay ra hiệu với Nhạn Đường, ý bảo cậu nhìn qua phòng ngủ, nhân tiện chú ý tới hành lang.

"Em chỉ biết rằng mình nhận được một cuộc gọi vào lúc nửa đêm, có lẽ là cú điện thoại đó có vấn đề, nó cứ quấy rối em, liên tục hỏi em, em sắp bị ép đến phát điên rồi!" Giọng nói của cô gái trở nên chói tai.

"Em hãy kể lại cho anh nghe tất cả những gì mình còn nhớ, kể càng chi tiết, anh mới càng có khả năng tìm được em." Hàn Phi an ủi cô gái qua điện thoại.

"Bố mất việc, căn phòng thuê ban đầu quá đắt nên chúng em chuyển đến một khu dân cư rất hẻo lánh. Chủ nhà rất tốt bụng, cô ấy đã giảm tiền thuê nhà cho chúng em, nói rằng phòng đã được trang bị sẵn tất cả các loại đồ đạc. Chúng em chỉ cần đến ở là được."

"Lúc đó cả hai chúng em đều rất vui mừng, sau khi ở được một thời gian, bố em cũng tìm được công việc mới, gia đình

cũng có thêm thu nhập, chỉ có điều bố em bắt đầu thường xuyên phải làm ca đêm.”

“Khi ở nhà một mình vào ban đêm, em luôn bật tất cả các đèn, sau đó đóng cửa phòng ngủ, co mình trong chăn.”

“Lúc đầu cũng không có chuyện gì xảy ra, nhưng sau khoảng một tuần, điện thoại cố định ở nhà luôn đổ chuông vào lúc 0h đêm, đặc biệt rất đúng giờ.”

“Mỗi lần em kết nối, trong micro sẽ có giọng nói của một đứa trẻ, nó nói rằng nếu em không nghe lời nó, em sẽ phải chết!”

“Em còn tưởng là đứa trẻ nào đó trong tòa nhà đang đùa ác ý nên em mặc kệ nó, nhưng ai ngờ được rằng nó bắt đầu ngày càng táo tợn hơn, mỗi đêm đều gọi cho em mấy lần liền.”

“Em rất tức giận nên đã rút dây điện thoại ra, chuyện khiến em thực sự sợ hãi đã xảy ra, cho dù đã rút dây điện thoại, thì nó vẫn sẽ đổ chuông.”

“Cho dù em có giấu điện thoại ở đâu, tiếng chuông sẽ vang vọng khắp nhà, tiếng chuông leng keng leng keng như một lời nhắc nhở liên tục.”

“Em không thể chịu nổi nữa, em ném điện thoại ra ngoài cửa sổ.”

“Em còn tưởng rằng lần này đối phương nhất định sẽ không tới tìm mình nữa, nhưng trong nhà tiếng chuông lại vang lên.”

Khi cô gái nói đến đây, Nhạn Đường đã đi tới chỗ Hàn Phi, cậu làm động tác gọi điện thoại với Hàn Phi, như muốn nói rằng mình đã tìm khắp nơi, nhưng không có điện thoại hay cô gái nào trong phòng.

Hàn Phi gật đầu, tiếp tục trò chuyện với cô gái: “Điện thoại đã vứt đi rồi, tại sao trong nhà vẫn có tiếng chuông?”

“Em cũng không biết nữa. Lúc đó em hoảng sợ đến mức chui vào trong chăn, nhưng chẳng ích gì cả. Em cảm thấy như thể tiếng chuông đã chạy vào trong chăn rồi.” Cô gái vừa khóc vừa nói: “Cuối cùng, em thực sự không biết phải làm gì, nên

đã lấy hết can đảm ra khỏi giường, bắt đầu tìm kiếm nó trong nhà.”

Khi cô gái vừa nói xong câu này, Hàn Phi và Nhạn Đường đều nghe thấy tiếng chuông điện thoại, tiếng chuông đột ngột vang lên đó khiến mấy người chơi trở nên căng thẳng ngay lập tức.

“Tiếng chuông leng keng vang lên trong phòng ngủ.”

Hàn Phi nhìn về phía phòng ngủ, tiếng chuông bọn họ nghe thấy cũng là vang lên trong phòng này.

“Sau đó tiếng chuông lớn dần, em đi dọc theo chiếc giường gỗ, trong đêm tối, dựng tai lên lắng nghe.” Giọng cô gái dường như đang nhỏ dần, có điều cô ấy vẫn đang khóc một cách rất bi thương.

Hàn Phi rút dao tái sinh ra, cùng mấy người chơi bước vào phòng ngủ.

Đi dọc theo mép giường, hắn dừng lại trước một tủ quần áo lớn bị khóa kín.

“Em đi đi lại lại, cuối cùng không chắc chắn lắm mà đứng trước tủ quần áo, tiếng chuông dường như phát ra từ trong tủ. Em rất nghi ngờ có một đứa trẻ trốn trong đó, với sự lo lắng bất an tột độ, em từ từ mở tủ ra……”

Giọng của cô gái càng ngày càng nhỏ, nhưng tiếng chuông điện thoại lại càng ngày càng lớn, Hàn Phi hoàn toàn không nghe thấy đối phương đang nói gì nữa.

Ôm linh đàn, Hàn Phi đập phá ổ khóa của tủ quần áo, xé niêm phong trên đó xuống, rồi đưa tay mở tủ ra.

Trong tủ quần áo khóa kín có đặt một số chiếc gương soi toàn thân cũ kĩ, chiếc gương đối diện với cửa tủ, trong mặt gương là một vùng tối đen, chỉ có một cô bé cầm điện thoại, trợn đôi mắt trắng dã nhìn Hàn Phi.

“Cảm ơn anh đến cứu em.” Miệng cô bé lập tức toạc ra, lộ ra rất nhiều tia máu, cô bé nói vào chiếc điện thoại trong tay, với giọng cực kỳ tàn nhẫn: “Đến lượt anh phải đến căn phòng này rồi.”

Bóng tối trong gương tuôn ra như một dòng sông vỡ đê, cô gái dang hai tay ra, như thể cuối cùng cũng có thể thoát ra khỏi chiếc gương.

Bóng tối đến gần, bóng đen dưới chân Hàn Phi nhanh chóng bắt đầu vặn vẹo, một con trăn màu đen khổng lồ nhảy ra.

Nó há to miệng, không chỉ nuốt lấy bóng tối phun ra từ chiếc gương, mà còn cắn về phía tấm gương với mong muốn kéo dài cơ thể của mình vào trong đó!

Bản thể của con quái vật này không biết là cái gì, nó dường như đến căn phòng trong chiếc gương cũng có thể nuốt chửng!

Trong căn phòng vốn đã chật hẹp có thêm một con trăn khổng lồ, cô bé ôm chiếc điện thoại cuộn mình trong góc, cơ thể run lên, nhưng đúng vào lúc này, điện thoại trong lòng lại vang lên.

Trong tiềm thức nhấc điện thoại, bên tai cô gái vang lên giọng nói lạnh lùng và đáng sợ của một người đàn ông.

“Nếu như không nghe lời tôi, cô sẽ phải chết!”

Cơn ác mộng từ nhiều năm trước lại xuất hiện, những lời nói tương tự lại vang lên bên tai, cô gái ném điện thoại đi, quay đầu nhìn ra ngoài gương.

Hàn Phi đang cầm điện thoại di động, gọi hết lần này đến lần khác cho cô.

Chương 503: Cuồng dã sẽ khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi

Khuôn mặt cũng được coi là tuấn tú kia ở thế giới tầng sâu, đang dán bên ngoài gương, lạnh lùng nhìn cô bé bất lực.

Chiếc váy nhỏ mà lúc còn sống bố mua đã bị làm cho nhăn nhúm, đôi mắt trắng dã của cô bé run lên bần bật, cô co người trong góc phòng tối đen, dưới ánh nhìn của khuôn mặt lạnh lẽo đó, cơ thể hơi run rẩy.

Con trăn khổng lồ màu đen đang nuốt chửng căn phòng trong gương, bóng tối bao trùm bởi thứ gì đó càng tối hơn, cô gái tiếp tục đi lùi về phía sau, nhưng sau lưng chỉ còn lại bức tường.

Không có nơi nào để chạy, không nơi nào để trốn cả.

Hai tay ấn lên trên gương, Hàn Phi lấy dao tái sinh ra, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhân hậu.

"Chỉ cần em nghe lời anh, em sẽ không chết."

Hàn Phi nói vào điện thoại, sau khi chắc chắn cô gái đã nghe rõ, hắn nhìn chằm chằm vào má cô gái: "Nếu như em có thể lộ ra nụ cười, cười với anh, thì em có thể sống sót."

Giọng điệu nhẹ nhàng nhất đến mức có thể, nhưng vẫn khiến cô bé cảm thấy rùng mình.

Đây là yêu cầu kỳ quặc đến mức nào?

Nhạn Đường và Thiết Nam ở ngoài phòng ngủ cũng nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, bọn họ nhìn nhau, đều thấy sự chấn kinh trong mắt nhau.

Tại sao đồng đội của mình ở trong một căn phòng khủng khiếp đến như vậy, lại nói ra những điều này?

Cô gái bị kẹt trong gương nghe thấy giọng nói phát ra từ micro, cô nhìn khuôn mặt ngoài gương, không dám chạm vào điện thoại dưới đất.

“Yêu cầu rất đơn giản, chỉ cần em cười một cách vui vẻ, mọi người đều sẽ yên ổn.” Hàn Phi khẽ cau mày, hắn muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ ẩn rank F, nhưng những con quỷ trong gương không ai bằng lòng cười với hắn.

Những người hàng xóm bước ra khỏi linh đàn, những khuôn mặt xuất hiện bên ngoài gương, ai nấy đều tò mò nhìn căn phòng tối om trong gương.

“Cười một cái nào, vui vẻ lên một chút, hãy để anh nhìn thấy nụ cười của em.”

Giọng Hàn Phi liên tục phát ra từ micro, cô gái nhìn ra ngoài gương, miệng từ từ tách sang hai bên, lộ ra một nụ cười cứng ngắc còn xấu hơn cả khóc.

Không nhận được thông báo hoàn thành nhiệm vụ, Hàn Phi trực tiếp chém dao tái sinh lên chiếc gương: “Cười chân thành hơn một chút, nào! Để anh dạy em! Trước tiên thả lỏng cơ môi, miệng hé ra, sau đó em hãy cắn vào cái điện thoại, chỉnh thẳng khóe miệng với nó, hai bên đều phải nhếch lên, chú ý xem hai đầu của môi có ngang bằng với điện thoại hay không, hãy giữ chặt! Đây là giúp em luyện tập độ cong của khóe miệng!”

Hàn Phi là một diễn viên xuất sắc, mà nở một nụ cười khiến người ta say đắm chính là kỹ năng cơ bản của một diễn viên.

Cô bé cầm lấy điện thoại, cắn chặt nó, sau đó dưới sự hướng dẫn và thúc giục liên tục của Hàn Phi, đã khóc òa lên một tiếng.

Mất kiểm soát rồi, tình huống cô bé phải đối mặt lúc này còn tuyệt vọng hơn cả việc bị nhốt trong gương.

Nghe thấy trong phòng ngủ độ nhiên phát ra tiếng khóc của cô bé, Nhạn Đường và Thiết Nam ở phòng khách lại nhìn nhau, sự chấn kinh trong mắt đã biến thành không thể tin nổi.

Chuyện quái gì đang xảy ra trong phòng ngủ vậy?

Nếu chỉ nghe âm thanh, khó tránh khỏi khiến người ta suy nghĩ lung tung!

Khẽ thở dài, Hàn Phi biết cô bé không phải quỷ mà mình tìm kiếm.

Không ngăn cản con trăn khổng lồ màu đen nữa, nó nuốt chửng căn phòng đen kịt sau tấm gương.

Khi nó chuẩn bị nuốt chửng đứa bé gái vào bụng, lớp da sau lưng của đứa bé gái bị xé toạc ra như quần áo, một cậu bé chỉ mới vài tuổi nhào ra!

Toàn thân cậu bé đầy tia máu, trên người có mấy oán linh của người trưởng thành quấn quanh, trong đó hình như có cả bố của bé gái.

"Chủ nhân của những tấm danh thiếp trong phòng khách có lẽ đều ở hết đây rồi. Đứa trẻ này chính là kẻ đầu sỏ, nó dụ mọi người thông qua điện thoại, chính là nó đã giết chết những người kia."

Tiếng khóc vang lên trong phòng ngủ, nỗi tuyệt vọng thấm vào trong gương, hai tay Khóc chạm vào mặt gương, cơ thể dần dần dung nhập vào cùng nó.

Vượt qua nỗi sợ hãi trong ngõ Súc Sinh, sau khi dám ở lại một mình trong trung tâm thương mại lúc nửa đêm, Khóc chính là người hàng xóm theo sát Hàn Phi nhiều nhất, giờ cậu không còn là đứa trẻ chỉ biết chơi trốn tìm nữa.

Khi tiếng khóc xuất hiện, cả căn phòng chìm trong nỗi buồn bi thương, mọi tuyệt vọng đều trở thành vũ khí của Khóc.

Không để người khác xen vào, sau khi Khóc vào căn phòng tối trong chiếc gương, từ từ chắp hai tay về phía đứa trẻ.

Mười ngón tay của nó dường như có thể khơi dậy nỗi tuyệt vọng của những linh hồn trên đứa trẻ, biến oán niệm bị đứa trẻ nô dịch thành xiềng xích trói buộc nó.

Tuyệt vọng đóng thành một cái lồng giam, tiếng khóc gợi lên quá khứ đau thương nhất trong lòng đứa trẻ, khi nó trở nên phát điên và cuồng loạn, Khóc đã đem nó đưa đến miệng con trăn khổng lồ màu đen.

Bóng đen nuốt chửng lấy cơ thể cậu bé, Khóc thì đứng trên người và chỉ tay lên trán nó.

Cơn đau dữ dội khiến cậu bé hét lên, tâm trí nó dần dần bị tuyệt vọng chiếm giữ, một giọt nước mắt lạnh như băng do âm khí ngưng tụ thành chảy ra khỏi đôi mắt tê dại kia.

Vươn tay lấy đi giọt nước mắt, Khóc mang đi tất cả kí ức và tuyệt vọng của cậu bé.

So với cậu bé, Khóc giống như một con quái vật tuyệt vọng háu ăn.

"Bùm!"

Chiếc gương vỡ tan, Khóc tóm lấy con trăn khổng lồ màu đen bước ra ngoài.

Cơ thể của Khóc không có bất kì thay đổi gì, chỉ là hơi thở tuyệt vọng trở nên mạnh mẽ hơn, phạm vi của tiếng khóc lại được mở rộng.

Đạt được nhiều lợi ích hơn có lẽ là con trăn khổng lồ màu đen, nó nuốt chửng căn phòng sau tấm gương, hấp thụ tất cả âm khí tích tụ ở đó, cơ thể của nó đã tăng gấp đôi kích thước.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện thú cưng loại không xác định!"

"Loại thú cưng: ???"

"Năng lực tăng thêm: Phòng đen."

"Phòng đen: Có một căn phòng màu đen được giấu trong cơ thể của nó."

Khi con trăn đen chạy lại dưới chân của Hàn Phi và Từ Cầm, hắn cũng nhận được lời nhắc nhở từ hệ thống.

Con quái vật nhỏ này đã nuốt chửng chiếc gương cổ quái trong tủ quần áo, còn có được năng lực của chiếc gương.

Thực ra Hàn Phi vẫn luôn rất tò mò về quái vật nhỏ này, hắn cũng đã hỏi qua Từ Cầm về quá trình huấn luyện cụ thể, nhưng Từ Cầm lại không biết gì hết.

Từ Cầm chỉ coi căn phòng bên cạnh là nơi xử lý phế liệu, không ngừng đổ thức ăn bị nguyền rủa vào đó, kết quả ai ngờ được căn phòng đó vậy mà lại có ý thức, nó bắt đầu lấy lòng cô ấy để ăn thêm thức ăn.

Trước khi quay trở lại bóng tối, con trăn khổng lồ màu đen đã mở miệng, nhổ một cô bé tay cầm điện thoại ra.

Cô bé là một oán niệm cỡ nhỏ, trên người không có mùi máu tanh nào, trên lưng còn có vết thương rất lớn không thể lành.

Hàn Phi sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn sờ sờ đầu cô bé, linh hồn cô bé rất trong sáng, nội tâm đang tràn đầy sợ hãi.

Sau khi bị nhốt trong chiếc gương, cô bé trở thành công cụ để cậu bé lừa gạt các linh hồn, thực sự cũng rất thê thảm.

“Anh cứu em ra khỏi chiếc gương, có phải em nên cảm ơn anh không? Một mệnh trả một mệnh, sau này em hãy đi theo chúng ta đi.”

Cô gái nhìn con dao tái sinh trong tay Hàn Phi, lại nhìn vào những con dao ăn trong tay Từ Cầm, gật đầu một cách tê liệt.

“Em có biết thứ gì sống trong phòng khám và tòa nhà dân cư này không?”

Hàn Phi cố gắng giao tiếp với cô bé, cô bé cũng không biết có hiểu ý của hắn không mà không ngừng đưa ra bốn ngón tay về phía hắn, như thể đang nói về tầng bốn, nhưng lại như đang nói về căn phòng số bốn.

Là một người bước ra từ tòa nhà chết chóc, bản thân Hàn Phi đối với con số bốn cực kỳ nhạy cảm.

Nhưng hắn muốn tiếp tục hỏi, thì cô bé lại không thể tiết lộ thêm thông tin nào nữa.

Không còn cách nào khác, hắn đặt cô bé vào linh đàn trước.

Mở cửa phòng ngủ ra, Thiết Nam và Nhạn Đường đang ghé sát trên tấm cửa nghe trộm.

“Anh Hữu Phúc, anh tìm thấy gì trong phòng ngủ vậy? Sao bọn em lại nghe thấy anh bắt ai cười thế?” Nhạn Đường thực sự rất tò mò, nhịn một lúc mới dám hỏi.

“Bọn anh chỉ đang giao lưu thôi.”

“Giao lưu?” Nhạn Đường nhìn phòng ngủ đã trở thành một mớ lộn xộn, cậu nghĩ đến dáng vẻ Hàn Phi khi vào căn phòng trước đó: “Chẳng lẽ đây chính là cách đối phó quỷ quái sao?”

“Đi thôi.” Hàn Phi vẫy vẫy tay: “Nhanh chóng lên tầng bốn xem thử, chúng ta đã dừng lại ở đây đủ lâu rồi.”

Hàn Phi vẫn còn nhớ rõ dấu giày của đứa trẻ ở ngã tư đường, hận ý ở bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ có thể ập đến bất cứ lúc nào, bọn họ phải tranh thủ thời gian thăm dò.

Ôm linh đàn bước ra khỏi căn phòng, khi Hàn Phi ngoảnh đầu lại phát hiện ngoài hành lang lại có thêm mấy tấm gương.

“Gương trong phòng khám dường như đi theo chúng ta suốt cả chặng đường.” Nhạn Đường nhìn bóng người trong gương: “Trong tòa nhà trước đây có lẽ đều kín người ở, nhưng bây giờ tất cả bọn họ đều ở trong gương hết rồi. Điều này thật kỳ lạ, anh nói xem bọn họ là tự nguyện? Hay bị thứ gì đó ép phải đi vào?”

“Nếu chỉ khi đi vào trong gương mới có thể sống sót, vậy thì anh nhất định sẽ lựa chọn đi vào trong gương.”

Hàn Phi liếc nhìn mấy cái về phía sau, tấm gương có người bác sĩ bên trong không hề đi theo.

Mấy người lên đến tầng ba, trên mặt đất dần dần có thêm tiền giấy, hình như có người ở tầng này vừa mới qua đời, ngay cả câu đối hai bên cửa cũng là màu trắng.

“Mọi người có phát hiện một chuyện rất lạ không?” Nhạn Đường chỉ vào bàn trang điểm trong một căn phòng nào đó: “Những tấm gương trên tầng này hình như bị phủ bằng vải đen.”

“Thông thường khi trong nhà có người mất, thì sẽ che chiếc gương trong phòng của người đó, nghe nói như vậy có thể ngăn linh hồn của người đó bám vào chiếc gương.” Hàn Phi

nói xong, đột nhiên dừng lại: “Linh hồn của người chết sẽ bị hút vào trong gương, ai mặc áo liệm thì người đó là người chết thật sự.”

Gọi Thiết Nam đến, Hàn Phi hỏi: “Có phải lúc trước anh nhìn thấy một người đàn ông mặc áo liệm?”

“Đúng vậy.”

“Có phải chỉ có anh ta là người duy nhất mặc áo liệm?”

“Đúng vậy, những người khác mặc cái gì cũng đều có, hình như chỉ có anh ta là người duy nhất mặc áo liệm.” Thiết Nam vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Anh vẫn nhớ người đàn ông mặc áo liệm trông như thế nào đúng không? Mọi người hãy đi xung quanh tầng ba, xem có thể tìm được ảnh của anh ta không?” Hàn Phi muốn hoàn thành nhiệm vụ, thì phải tìm được con quỷ phù hợp yêu cầu trong tòa nhà, cả tòa nhà chỉ có người đàn ông đó mặc áo liệm, hơn nữa cảm giác cũng khá “tinh nghịch”, bắt lấy anh ta có lẽ có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Sau khi kiểm tra tất cả các phòng trên tầng 3, mấy người không có bất kì thu hoạch gì, bọn họ chỉ đành đi lên tầng 4 mà cô bé đã gợi ý.

Trên bậc thềm có rất nhiều tiền giấy, Hàn Phi hơi hối hận đã không đem doanh nhân đi theo.

“Mọi người có nghe thấy tiếng gì không? Hình như là đang phát ra từ tầng dưới.” Thiết Nam đi sau cùng, anh ta rất muốn cống hiến cho đội ngũ, nhưng anh ta, người có level cao nhất ngược lại lại trở thành đối tượng cần được bảo vệ.

Nhìn xuống theo khoảng trống giữa cầu thang, một cảnh tượng vô cùng quỷ dị hiện ra.

Trên lối đi giữa phòng khám và khu dân cư, có một tấm gương dường như bị người ta đẩy đi, di chuyển chậm rãi trên hành lang, không phát ra âm thanh nào, mục tiêu dường như là đám người Hàn Phi.

“Có một tấm gương đang đi theo.” Thiết Nam nhỏ giọng nhắc nhở.

“Nhìn thấy rồi.” Hàn Phi không dừng lại, hắn là người đầu tiên lên đến tầng bốn: “Chiếc gương còn biết tự di chuyển, nơi này có thể nói là thiên đường của Gương Thần rồi. Chờ hoàn toàn tiếp quản được khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, nói không chừng mình còn có thể đặc biệt xây dựng một phòng nghỉ ngơi cho Gương Thần, bên trong để đầy đồng loại của ông ấy.”

Trang trí trên tầng bốn của khu dân cư hơi đặc biệt một chút, hai bên hành lang, nhà nhà hộ hộ bên trái treo đèn kết hoa, bên phải trước cửa mỗi căn phòng lại đều rải tiền giấy và đặt vòng hoa.

Hàn Phi và những người khác đang đi trên hành lang, cảm thấy rất kỳ quặc và ngột ngạt.

“Chuyện quái gì đã xảy ra ở đây vậy?”

Nhặt một tấm thiệp mời trên mặt đất lên, bên trên có viết ngày lành tháng tốt đã đến, mời họ hàng, bạn bè đến dự đám cưới.

Nội dung thiệp mời rất bình thường, nhưng tên của người trên mỗi tấm thiệp đều bị xóa mất.

Dẫm lên kẹo cưới và tiền giấy trên mặt đất, đám người Hàn Phi đi đến chỗ sâu nhất của hành lang, nơi tối tăm và âm u nhất của toàn bộ tòa nhà, có bày một tấm vải khổng lồ màu đỏ.

“Trực giác cho em biết tốt hơn hết là không nên động vào tấm vải này.” Nhạn Đường vừa dứt lời, Hàn Phi đã tháo tấm vải đỏ xuống.

Dưới tấm vải đỏ dày, là một tấm gương khổng lồ.

Có một cặp vợ chồng đang đứng trong gương, người phụ nữ đội vương miện phượng hoàng và mặc áo choàng, người đàn ông mặc trang phục trạng nguyên, bọn họ dường như đang tổ chức một đám cưới kiểu Trung Quốc.

Nhìn thoáng qua, trong gương nửa trắng nửa đỏ, nửa vui nửa buồn, đôi tân hôn đang đứng trên sàn nhà đầy kẹo cưới và tiền giấy, quay lưng về phía hành lang.

Gió lạnh thổi vào tòa nhà cổ, nhiệt độ bắt đầu giảm nhanh, ánh sáng càng ngày càng tối.

Tiền giấy trên mặt đất bắt đầu bay tung tóe, người phụ nữ trong gương dường như vừa lùi lại một bước.

Tiếng bước chân từ dưới tầng truyền đến, người phụ nữ trong gương dường như nghe thấy gì đó, cơ thể bắt đầu chậm rãi xoay lại.

"Anh Hữu Phúc! Trong hành lang có thứ gì đó đang tới rồi!" Thiết Nam hét lớn, chỉ tay về phía sau.

Gió lạnh xuyên vào trong tay áo, chiếc nhẫn của Hàn Phi cũng bắt đầu cảnh cáo, hắn chậm rãi xoay người nhìn chằm chằm lối vào hành lang.

Một lúc sau, một người đàn ông mặc vải liệm xuất hiện trên tầng bốn.

Anh ta đứng quay lưng về phía mấy người chơi, không tiến lại gần, cũng không rời đi.

Bầu không khí càng lúc càng căng thẳng, vào thời khắc mấu chốt này, bác gái Lý dường như đã nghe thấy gì đó, bà từ từ đi về phía tấm gương ở cuối hành lang.

So với sự phản chiếu của chiếc gương, hành lang có vẻ rất dài, nhưng thực ra bác gái chỉ đi vài bước đã đến phía trước nó.

"Dì ơi! Dì ơi! Đừng đi qua đó!" Nhạn Đường tóm lấy bác gái Lý, khi cậu dùng sức kéo bác gái về phía sau, đột nhiên cảm thấy như có người đang nhìn mình.

Chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên, Nhạn Đường thấy người đàn ông và người phụ nữ trong gương đã quay người lại từ lúc nào.

Hai người bọn họ có thân hình hoàn hảo và làn da không tỳ vết, điểm duy nhất không hài hoà chính là, bọn họ đều không có khuôn mặt của chính mình!

"Hỏng rồi! Tất cả bọn họ đều đến đây rồi!" Thiết Nam nắm chặt hai tay, lo lắng đổ đầy mồ hôi trên trán.

“Anh hãy lui lại phía sau, đi giúp Nhạn Đường.” Hàn Phi một tay ôm linh đàn, tay kia nắm chặt dao tái sinh.

“Còn anh thì sao?” Câu hỏi của Thiết Nam không nhận được câu trả lời, bởi vì anh ta còn chưa hỏi xong, Hàn Phi đã ôm linh đàn lao về phía người đàn ông mặc áo liệm.

Ôm linh đàn trong lòng, phóng hết tốc lực, hình bóng của Hàn Phi đã khắc sâu trong mắt Thiết Nam.

“Dường như tôi đã hiểu được tại sao bọn họ lại sợ anh ấy rồi.”

Chương 504: Mặt cười tôi tạo cho cô ta

Trong trò chơi 《Cuộc sống hoàn hảo》, về mặt lý thuyết bất kỳ đạo cụ nào cũng có thể được sử dụng làm vũ khí, nhưng Thiết Nam vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một người ôm linh đàn tấn công.

Từ sau khi Hàn Phi tiến vào khu dân cư, bầu không khí quái dị càng ngày càng trầm trọng, âm khí như xiềng xích, khiến người ta không thở nổi.

Lúc này, người đàn ông mặc áo liệm lại đi tới, liên tục khiêu khích hết lần này đến lần khác, Hàn Phi quyết sẽ không lưu tay nữa.

Hắn phải nhanh chóng tìm ra con quỷ biết cười, sau đó hoàn thành nhiệm vụ, dẫn ba người chơi rời đi.

Người đàn ông mặc áo liệm đứng quay lưng về phía Hàn Phi, không chút sợ hãi, khác hẳn những người khác bị mắc kẹt trong gương.

Mỗi tờ tiền dưới chân dường như đều có một mối liên hệ tinh tế với anh ta, anh ta dường như là nhân vật chính của đám tang ở tầng bốn.

Chiếc áo liệm rộng rãi tung bay theo gió lạnh, người đàn ông bắt đầu chậm rãi xoay người lại, một luồng khí cực kỳ nguy hiểm cũng từ trong cơ thể anh ta tỏa ra.

Làn da của Hàn Phi bị âm khí châm cho đau nhói, quỷ văn tự động xuất hiện.

Hắn không hề sợ hãi, dưới sự đồng hành của những bóng người, lao vào trong bóng tối!

Rải rác trên bầu trời đều là tuyệt vọng, Hàn Phi nâng linh đàn lên trực tiếp đập thẳng xuống!

“Bùm!”

Mặt gương vỡ tung trong không trung, từng mảnh vỡ đều phản chiếu khuôn mặt Hàn Phi.

Khi mảnh thủy tinh cuối cùng rơi xuống, những bóng đen bước ra từ bên cạnh hắn.

"Tại sao lại cứ không cho tôi ra?" Thân hình mảnh mai của Lý Tai uốn cong một góc chín mươi độ, đầu cúi xuống, vuông góc với mặt đất, cười với Thiết Nam và Nhạn Đường.

Tiếng khóc vang lên, ngón tay gảy lên tiếng lòng của người sống, Khóc đứng sau lưng Hàn Phi, lộ ra một nửa cái đầu.

Huỳnh Long một mắt lặng lẽ bước sang một bên, sắc máu nở rộ, một con dao quấn da người trực tiếp đóng đinh vào tấm gương ở cuối hành lang.

Hết vết nứt này đến vết nứt khác rơi xuống nhanh như chớp, chia cắt mọi thứ trong chốc lát.

"Anh chạy không thoát đâu."

Người đàn ông mặc áo liệm đã biến mất, chỉ để lại trên mặt đất đầy những mảnh gương vỡ nơi anh ta đứng lúc nãy.

Nhưng ngoảnh đầu nhìn lại tấm gương ở cuối hành lang, bên trong tấm gương khổng lồ lại có thêm rất nhiều người đàn ông mặc áo liệm đang đứng.

Con quỷ này dường như có thể đi lại tự do giữa những chiếc gương, năng lực đặc biệt của anh ta ăn khớp một cách hoàn mỹ với chiếc gương, tốc độ nhanh đến khó tin, cho đến bây giờ Hàn Phi vẫn chưa nhìn thấy chính mặt anh ta.

"Gương bị đập vỡ vẫn là gương, bắt buộc không chừa lại một mảnh vỡ nào mới được, hoặc mình có thể bảo nó ăn hết những tấm gương đó." Hàn Phi nắm lấy bóng đen trên tường, con trăn khổng lồ màu đen hiểu ra, mừng rỡ nuốt những mảnh gương nhuốm đầy âm khí.

Người khác rất khó đối phó với quỷ trong gương, nhưng Hàn Phi thì khác, trong tay hắn có một con quái vật nhỏ mà hệ thống cũng không xác định được, thứ này có thể ăn và tiêu hóa hết tất cả mọi thứ.

“Cứ ăn từ từ, trong tòa nhà này vẫn còn rất nhiều.” Bụng của cái bóng màu đen dường như là một cái hố không đáy, sau khi tiêu hóa xong những mảnh vỡ của chiếc gương, cơ thể của nó đã lại lớn lên một chút.

“Anh, anh Hữu Phúc, người nhà của anh làm thế nào mà bước ra khỏi linh đàn vậy?” Thiết Nam lúc ở trong khách sạn không chú ý, giờ anh ta nhìn thấy lệ quỷ gần trong gang tấc, sợ đến nỗi hồn sắp bay khỏi người rồi.

“Sao tôi cảm thấy câu này của anh là đang mắng tôi vậy?” Hàn Phi khẽ cau mày đẩy Thiết Nam sang một bên, hắn cùng những người hàng xóm nhìn vào tấm gương cuối hành lang.

Tấm gương đó là tấm gương lớn nhất trong toàn bộ tòa nhà, dường như có một thế giới khác ẩn bên trong, những thứ trong đó cũng có sinh mệnh và ý thức của chúng.

Hai bên đối đầu nhau, giao điểm của bọn họ là bác gái Lý và Nhạn Đường.

Giọng nói bên tai bác gái càng ngày càng lớn, chủ nhân giọng nói dường như đã mất kiên nhẫn nên không quan tâm đến những chuyện khác, trực tiếp để giọng nói của mình lọt vào tâm trí của bà ấy.

Cơn đau dữ dội ập đến, những ký ức không thuộc về mình bùng nổ trong tâm trí, người bình thường đơn giản là không thể chịu đựng được nỗi đau như vậy.

Bác gái Lý hét lên một tiếng thảm thiết, cơ thể ngã về phía tấm gương, khi đầu bà chuẩn bị đập vào gương, bàn tay của Nhạn Đường và một cánh tay trong gương cùng lúc nắm lấy bác gái.

“Ra tay!”

Mặt gương như một vũng máu nhuộm đỏ, trên mỗi vết nứt đều rỉ ra máu tươi, cặp đôi mặc áo cưới Trung Quốc đã quay hẳn người lại, dưới lớp da mặt trụi lủi của bọn họ hình như có sâu bọ đang lúc nhúc.

Sau đó chuyện khủng khiếp hơn đã xảy ra, làn da mặt mịn màng của cặp vợ chồng mới lật ra bên ngoài, những vết sẹo lồi

lõm dưới da phình lên, như thể có người dùng chỉ phẫu thuật để khâu ra biểu cảm khóc lóc trên mặt họ.

Tiếng la hét vang lên, cặp đôi mới cưới lao mình ra khỏi chiếc gương.

"Một oán niệm thật mạnh mẽ."

Oán khí ngập trời, bọn họ bị giết chết ngay thời khắc hạnh phúc nhất, hỉ sự biến thành tang sự.

Mặc dù trên khuôn mặt họ không có ngũ quan, nhưng những vết sẹo được khâu bằng kim chỉ có thể nói lên tâm trạng của họ lúc này.

Bi thương, đau khổ, nỗi buồn tột độ.

Cảm xúc tiêu cực giống như những sợi chỉ nhớp nháp, không chỉ lây nhiễm sang những người xung quanh mà còn kéo những người đó cũng vào thế giới trong gương.

Tiếng khóc cuồng loạn vang lên ở cuối hành lang, cổ quái thay, bên cạnh Hàn Phi cũng có tiếng khóc.

Đó là tiếng khóc của một đứa trẻ, không có cảm xúc trong đó, hoàn toàn bị chi phối bởi sự tuyệt vọng.

Cậu bé sinh ra đã là một đứa trẻ tuyệt vọng, bố đẻ thích nghe nhất chính là tiếng khóc của cậu.

Mười ngón tay xuyên qua da thịt, Khóc là người đầu tiên xông lên.

Cảm xúc tiêu cực nhớp nháp đã trở thành vũ khí của cặp đôi nam nữ trong gương, tiền giấy bay khắp nơi, nhưng mọi phương thức tấn công của bọn họ đều không thể gây ra bất kỳ tác hại đáng kể nào cho Khóc.

Khóc đắm chìm trong vực sâu tuyệt vọng, có thể dùng tất cả mọi thứ, chỉ cần trong lòng kẻ thù còn có tuyệt vọng, vậy thì con dao giết chết bọn chúng đã chôn chặt trong lồng ngực của chính chúng.

Càng tuyệt vọng, mũi dao sẽ càng gần với lồng ngực.

Khi Khóc đánh nhau với cặp vợ chồng mới cưới, Lý Tai không thể chờ đợi được nữa mà bước đến bên cạnh Nhạn Đường và bác gái Lý.

“Thật sự rất tốt, tôi rất thích khí tức trên cơ thể hai người, cậu nhóc rất có tiền đồ đấy, bác gái này cũng đã khiến tôi được mở mang tầm mắt, quả nhiên không nên nhìn bề ngoài mà đánh giá một người.” Cổ của Lý Tai gần như cong lên một góc trăm tám mươi độ, anh ta lật ngược đầu lại nhìn chằm chằm Nhạn Đường, cho dù Nhạn Đường có táo bạo cỡ nào, lúc này cũng bị dọa không hề nhẹ.

Lý Tai muốn kéo bác gái ra khỏi gương, nhưng anh ta vừa kéo, bác gái Lý lại hét lên một tiếng thảm thiết, thất khiếu của bà bắt đầu chảy máu, cơ thể càng ngày càng yếu.

Âm thanh đau đớn của bác gái Lý truyền đi rất xa trong hành lang, thứ ẩn giấu trong bóng tối cuối cùng cũng không thể ngồi yên.

Tiếng gương vỡ phát ra từ căn phòng trên tầng 4 gần cầu thang, sau đó một lượng lớn huyết tương tràn ra ngoài cửa. Huyết tương đó dường như có sinh mệnh, sau khi chảy ra khỏi phòng từ từ tụ lại thành một quái nhân toàn thân màu đỏ như máu.

Thân hình nó cao hơn người bình thường rất nhiều, khuôn mặt cũng không có ngũ quan, chỉ là bị người ta dùng chỉ phẫu thuật may thành một biểu cảm phẫn nộ.

Sau khi người đàn ông phẫn nộ xuất hiện, tiếng bước chân dồn dập từ tầng dưới truyền đến, một đứa trẻ kéo lê một cái đầu xuất hiện ở lối vào của hành lang trên tầng bốn.

Khuôn mặt nó từ từ chuyển động, trên da mặt không có ngũ quan, bị người ta dùng kim chỉ khâu thành một biểu cảm vui vẻ.

Tiếng cười chói tai vang lên, thằng bé kéo lê cái đầu kia lao mạnh về phía Hàn Phi!

Dường như có một sức mạnh vô hạn ẩn trong cơ thể nhỏ bé, sau lưng nó còn mang theo dư ảnh, tốc độ đáng kinh ngạc.

Những đôi mắt khổng lồ mở ra trên bức tường bên cạnh Hàn Phi, cô bé ôm bể cá ngẩng đầu lên, dải vải che mắt rơi xuống, lộ ra cái hố sâu thăm thẳm.

Thằng bé như bị một thế lực vô hình trói buộc, tốc độ chậm lại, không chờ nó kịp phản ứng thì một con dao ăn đã cứa ngang cổ.

Đầu rời khỏi người, biểu cảm được khâu lại bằng chỉ phẫu thuật vẫn tươi cười nhưng dưới nụ cười lại đầy máu tươi và đau khổ.

"Ánh mắt của Ứng Nguyệt, không phải ai cũng có thể chịu đựng được. Bi ai, phẫn nộ, vui vẻ, những cung bậc cảm xúc này đều được may lại trên gương mặt của cư dân trong tòa nhà, mình xem như đã hiểu nơi này tại sao được gọi là phòng khám gương rồi, nó chuyên dùng để chế tạo ra khuôn mặt mới cho những quái vật bị mất khuôn mặt trong gương."

"Bùm!"

Tiếng gương vỡ vụn không ngừng vang lên, gây ra động tĩnh quá lớn, đến mức cả dãy phố đều có thể nghe thấy âm thanh cực lớn kia.

Trên hành lang rất nhanh vang lên những tiếng bước chân hỗn loạn, những bóng người đang đứng trong gương bước ra, khuôn mặt không có ngũ quan của họ đều bị dao rạch làm bị thương.

Các vết thương nứt ra làm thành cái miệng, sẹo đóng vảy trở thành mắt, các đường phẫu thuật mỏng phác thảo lông mày và mũi.

Khuôn mặt không có ngũ quan đã có biểu cảm cố định, bọn họ mặc đủ loại quần áo, nam nữ già trẻ đều có, tất cả đều chen chúc đi về phía tầng bốn.

Hiện tại Hàn Phi cảm thấy rất may mắn vì đã không ra tay trong phòng khám, nếu như lúc đó phá hủy lượng lớn gương như này, rất có khả năng sẽ dẫn những người này đi ra trước.

Trong một môi trường chật hẹp, bị nhiều quỷ bao quanh tấn công như vậy, hắn cũng không chắc chắn có thể sống sót.

Lui về phía sau, mấy người tập hợp lại với nhau, bảo vệ bác gái Lý ở trung tâm.

Bác gái Lý đã ngã xuống đất, hiện giờ đầu đau dữ dội, hai mắt bà sưng đỏ, trong con người đều là tia máu.

Dường như nhận thấy hơi thở của bác gái Lý đã yếu ớt, không thể chịu đựng được nữa, giọng nói trong tâm trí đang gọi bà cuối cùng cũng dừng lại.

Chi tiết nhỏ này đã khiến Hàn Phi chú ý, ông chủ phòng khám gương dường như ngay từ đầu đã không có ý định làm tổn thương bác gái Lý, mà chỉ không ngừng kêu gọi bà.

Hàn Phi lúc trước còn hỏi qua bác gái Lý một câu, lúc đó bà ấy liền đáp lại ngay, nói rằng giọng nói đó bảo bà tránh càng xa Hàn Phi càng tốt.

Có lẽ giọng nói đó cho rằng Hàn Phi vô cùng nguy hiểm nên muốn bảo vệ bà theo cách của mình.

"Nếu như các người đều coi tôi là người xấu, vậy tôi sẽ xấu một lần cho các người thấy." Ánh mắt Hàn Phi lộ ra một chút tà ác, nụ cười bắt đầu vặn vẹo dữ tợn, như thể mặt đen tối ẩn trong sâu nội tâm đã bị kích hoạt.

Dưới cái nhìn sững sờ của hai người chơi kia, Hàn Phi nắm lấy cổ áo bác gái Lý, kéo bà đứng lên khỏi mặt đất.

Lấy con dao tái sinh ra, ánh sáng chói lọi của con dao chiếu sáng hành lang tối tăm, sau đó Hàn Phi đặt con dao tái sinh lên vai bác gái Lý.

Mặt bác gái bê bết máu, cố gắng tiêu hóa những ký ức còn sót lại trong đầu, yếu ớt đến mức không thể chống cự lại được.

"Vợ của ông đang ở đây, nếu như không muốn bà ấy chết, thì ông hãy tự mình ra đây đi."

Với giọng điệu lạnh lùng, nụ cười tà mị và ánh mắt hung ác, Hàn Phi dường như đã hoàn toàn thay đổi thành một con người khác.

Hắn một tay nắm cổ bác gái Lý, cắm sâu những ngón tay của mình vào da thịt bà.

Bác gái Lý mặt đầy máu dường như đã không thở nổi, tay chân bắt đầu vô thức giãy giụa.

Sau khi chạm vào người chơi, Hàn Phi có thể thấy rõ ràng thuộc tính tức thời của đối phương, lúc này hắn nhìn chằm chằm vào cột máu của bác gái.

"Ông bỏ đi như một con rùa rụt cổ vậy, ném mọi khó khăn và tuyệt vọng vào bà ấy. Ông có biết rằng bà ấy đã tìm kiếm ông suốt hai mươi năm không?"

Thiên phú yết hầu bị ma quỷ bóp nghẹt phát động, cộng với năng lực chủ động ngôn linh, mỗi câu Hàn Phi nói ra đều ẩn chứa sức mạnh đặc biệt.

"Ông đã chết rồi, bây giờ còn muốn hại chết cả bà ấy sao? Ông muốn con mình phải mồ côi à?"

"Giống như những đứa trẻ mồ côi mà ông đã thấy trước đây vậy, thậm chí không thể lựa chọn cuộc sống của chính mình, buộc phải chấp nhận số phận người khác bố thí, từ bộ não đến linh hồn, tất cả đều tràn ngập tuyệt vọng!"

Giọng nói vừa đè nén vừa tức giận, gân cốt trên mu bàn tay nổi đầy, bàn tay đang nắm lấy cổ bác gái dường như cũng đang từ từ dùng lực.

"Bà ấy dành cả cuộc đời để đi tìm ông, cuối cùng hiện tại cũng đến trước mặt ông rồi, vậy mà ông lại nguyện ý giương mắt nhìn bà ấy chết hay sao?"

Hàn Phi nghe thấy dưới lầu có tiếng động bất thường, có thứ gì đó đang từ từ tới gần.

"Xem ra ông thật sự không quan tâm đến bà ấy, cho dù bà ấy có chết ở trước mặt ông, ông cũng sẽ thờ ơ."

Lưỡi dao nâng lên, ánh dao chói mắt phản chiếu ánh mắt lạnh lùng của Hàn Phi.

Hắn lắng nghe âm thanh chuyển động chậm rãi dưới tầng, trong miệng bật ra tiếng cười cuồng loạn, hắn không chút do dự, vung mạnh dao xuống dưới!

Dao tái sinh khi đối diện với kẻ địch tay nhuốm đầy máu tươi, sẽ trở nên vô cùng sắc bén, nhưng nó lại không thể giết được những người lương thiện thực sự.

Đây là đặc điểm của dao tái sinh, nhưng cho dù là như vậy, Hàn Phi cũng không dám tùy tiện đánh cược.

Nhát dao của hắn căn bản không chém xuống cổ của bác gái, mà là bàn tay đang tóm cổ bác gái của chính mình.

Như vậy cho dù không thu dao lại kịp thời, cũng không vô tình làm bác gái bị thương.

Mọi việc đều nằm trong sự tính toán của Hàn Phi, nhát dao này của hắn hoàn toàn không lưu tay.

Kỹ năng diễn xuất bậc thầy đã được Hàn Phi thể hiện một cách sống động, khi lưỡi dao chuẩn bị chặt vào tay hắn, tiếng gương vỡ đột ngột vang lên ở hành lang góc đường, một bác sĩ mặc áo trắng lao như điên về phía hắn.

Vị bác sĩ này Hàn Phi đã nhìn thấy ở dưới tầng, lúc đó ông ấy đứng ở chiếc gương trong phòng hội chẩn, nhưng mặc kệ bác gái có gào thét lên như thế nào, đối phương cũng không quay đầu lại, dường như ông ấy có điều gì đó muốn che giấu.

Lúc này, khi bác sĩ chạy đến, tất cả những người ở hiện trường cũng đều nhìn thấy khuôn mặt của ông ấy.

Ngũ quan trên khuôn mặt góc cạnh đều bị người ta lấy đi, chỉ còn lại những vết thương được khâu lại.

Dao tái sinh dừng lại cách mu bàn tay một tấc, Hàn Phi thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nếu bác sĩ này chạy chậm hơn chút, hắn thực sự có thể đã tự chặt vào tay mình.

Hàn Phi vẫn chưa thử qua dùng dao tái sinh tự chém mình sẽ xảy ra chuyện gì, mặc dù hắn là chủ nhân của chiếc dao, nhưng dù sao hắn cũng là một đồ tể tay nhuốm máu tươi.

Buông tay mình ra, Hàn Phi vỗ nhẹ lên vai bác gái Lý.

Bác gái Lý ôm chặt lấy cổ mình, yếu ớt mở hai mắt ra, nhìn thấy bác sĩ trước mặt, người mà bà tìm kiếm suốt 20 năm lại

xuất hiện trước mặt như thế này, mọi thứ đều có cảm giác đặc biệt không chân thực.

Hai mươi năm trôi qua, bác gái Lý đã mất đi khuôn mặt tươi trẻ từ lâu, thời gian đã lấy đi tất cả mọi thứ của bà, nhưng vị bác sĩ trước mặt dường như vẫn như hai mươi năm trước.

Nhìn khuôn mặt bị hủy dung kia, bác gái Lý giơ hai tay lên, có thể cảm nhận được người đàn ông trước mặt chính là người mà mình đang tìm kiếm.

Không có sự ngăn cản của tấm gương, cho dù đã hai mươi năm trôi qua, bà vẫn chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể nhận ra đối phương.

"Những năm nay rốt cuộc ông đã đi đâu vậy?"

Bác gái Lý đi về phía quỷ trong thế giới tầng sâu, oán niệm khiến người bình thường vô cùng sợ hãi, lại chính là vấn vương mà bà không muốn buông tay.

Vị bác sĩ toàn thân phát ra âm khí đứng giữa hành lang, ông không dám cúi đầu, như sợ khuôn mặt bị hủy dung của mình sẽ làm người vợ sợ.

Nhìn thấy bác gái Lý đang đi về phía mình, con quỷ toát ra khí tức oán niệm cỡ lớn này vậy mà lại lùi lại vài bước.

"Tại sao hai mươi năm trước ông lại bỏ đi? Không nói với tôi lời nào, tôi thậm chí còn không biết phải nói với con mình thế nào nữa." Máu và nước mắt trên mặt bác gái Lý hòa lẫn vào với nhau, bà vô cùng khó chịu: "Ban đầu tôi phải nói dối con là bố đi xa, sau này nói bố đi nước ngoài rồi, nó cứ la lối ồn ào đòi đi tìm ông… năm 9 tuổi đó lần đầu tiên tôi đã đánh nó, bởi vì nó nói bố là một người vô trách nhiệm, là một người bố tồi tệ nhất, nó nói ông đã chết rồi!"

Bác gái Lý tinh thần đã đạt tới cực hạn, đi về phía bác sĩ.

Nghe từng câu bà nói, vị bác sĩ đang không ngừng lui lại phía sau liền dừng lại.

Cặp vợ chồng 20 năm trước đứng đối mặt nhau, bác gái Lý từ từ nắm chặt lấy chiếc áo khoác trắng của bác sĩ, như thể bà sợ rằng ông sẽ rời đi mà không nói lời từ biệt một lần nữa.

Hành lang cực kỳ yên tĩnh, Thiết Nam và Nhạn Đường dường như nhớ ra một số chuyện đã xảy ra với họ.

“Tại sao phải sợ quỷ? Bác ấy đã muốn gặp ông ấy đến mức nào, có lẽ một thế giới có quỷ cũng không tệ.” Nhạn Đường dường như đã nghĩ đến điều gì đó, cậu chậm rãi cúi đầu xuống: “Đáng tiếc đây chỉ là một trò chơi, tưởng tượng một thế giới như vậy trở thành hiện thực, sợ rằng vĩnh viễn chỉ là mơ giữa ban ngày.”

Tinh thần của bác gái Lý bây giờ đã đến cực hạn, bà đã có tuổi rồi, đã thức trắng hai đêm trong game, giờ nhìn thấy người chồng đã mất tích nhiều năm, tâm trạng lên xuống kịch liệt, tim đập rất nhanh, sắc mặt cũng nhợt nhạt đến đáng sợ.

“Đại tỷ, nếu đến quá gần ông ấy, chị sẽ chết đấy.” Người sống chỉ cần đến gần oán niệm cỡ lớn thì sẽ bị oán khí làm tổn thương, cho dù bác sĩ có cố hết sức khống chế cũng không được: “Nếu như chị chết đi ở đây, e rằng chị sẽ vĩnh viễn không bao giờ có thể gặp lại ông ấy nữa, cũng sẽ mất cơ hội duy nhất để cứu ông ấy.”

Ngay khi Hàn Phi nói những lời này, bàn tay đang cầm áo khoác trắng của bác gái Lý mới từ từ buông lỏng.

“Vợ ông vì tìm ông mà đã chịu đựng rất nhiều đau khổ rồi, bà ấy xuất hiện ở đây, ông cũng nên biết điều đó có nghĩa là gì đúng không?” Hàn Phi nhìn chằm chằm khuôn mặt bị hủy dung của bác sĩ: “Ông hãy đi cùng chúng tôi, đi đến địa bàn của một hận ý khác, như vậy hai người có thể ở bên nhau mãi mãi, ông cũng có thể được giải thoát.”

Đường kim mũi chỉ trên mặt bác sĩ khẽ run lên, ông ấy dường như đang cố gắng hết sức để làm ra biểu cảm gì đó, nhưng kết quả của việc làm đó là vết thương trên mặt đã chảy máu.

Do dự hồi lâu, vị bác sĩ lắc đầu, cùng lúc đó những quái nhân trong tòa nhà cũng từ mọi ngóc ngách đi ra.

Tất cả bọn họ đều không có mặt, trên khuôn mặt trần trụi thỉnh thoảng lại có những biểu cảm được khâu lại bởi chỉ phẫu thuật.

Thực lực của những quỷ quái này rất mạnh mẽ, bọn chúng dường như đều tuân theo lệnh của bác sĩ.

Đưa tay chạm vào máu chảy ra từ vết thương, bác sĩ ngồi xổm trước mặt bác gái Lý, trên chiếc áo khoác trắng của mình viết lên hai chữ "chuộc tội".

"Chuộc tội? Ông thực sự đã giết người sao? Ông đã tham dự những bữa tiệc giết người đó à?" Bác gái Lý nhớ lại những cảnh tượng tàn khốc mà bà đã thấy trong khách sạn.

Bác sĩ lắc lắc đầu, ông ấy lại viết thêm vài chữ —— Bởi vì một người phụ nữ, tôi đã hủy hoại khuôn mặt của cô ấy.

Những chuyện phức tạp bác sĩ không thể giải thích rõ, ông lấy ra tập hồ sơ bệnh án dày cộp từ dưới chiếc áo khoác trắng.

Mỗi một người trong tòa nhà đều có bệnh án của riêng mình, bên trên có viết nguyên nhân mà bọn họ mất đi khuôn mặt, trong đó có cả bác sĩ.

Bác gái Lý cầm lấy bệnh án, khi bà kiểm tra Hàn Phi cũng lặng lẽ đi tới.

Tên thật của bác sĩ là Nhan Mặc, bởi vì ông ấy đã làm hỏng khuôn mặt của một người phụ nữ, vì vậy bị trừng phạt ở lại đây để tạo ra một khuôn mặt hoàn hảo hơn cho người phụ nữ.

Khuôn mặt của các bệnh nhân trong phòng khám ông ấy có thể tùy ý lấy sử dụng, miễn là có thể làm ra một khuôn mặt đẹp hơn là được.

Trước khi ông ấy tạo ra một khuôn mặt phù hợp cho người phụ nữ, linh hồn của ông sẽ bị sợi dây sinh mệnh của người phụ nữ ràng buộc, khuôn mặt của chính ông cũng sẽ bị nhốt trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

"Sợi dây sinh mệnh không thành vấn đề, tôi có thể giúp ông cắt đứt, còn có thể ngụy tạo hiện trường giả là ông đã chết, chỉ cần ông đồng ý đi cùng chúng tôi là được." Hàn Phi rất cần người hiểu về bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, càng chưa kể đến việc bác sĩ dường như còn có một năng lực rất đặc biệt, có thể thao túng một số bệnh nhân không có khuôn mặt.

Bác sĩ lại lắc đầu lần nữa, ông ấy một mực đứng thẳng trước mặt bác gái Lý, nếu như ông ấy vẫn còn biểu cảm thì tin rằng đang cảm thấy đầy tội lỗi.

"Nếu như ông lo lắng cho những bệnh nhân này, thì không cần phải làm như vậy, chúng ta đưa bọn họ đi cùng là được." Hàn Phi nhìn đám quái nhân không có mặt, không những không cảm thấy sợ hãi, trong mắt thậm chí còn có một chút tò mò.

Tại sao bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ lại cần nhiều mặt như vậy? Chỉ để tạo ra khuôn mặt hoàn hảo nhất thôi sao?

Hàn Phi có chút nghĩ không ra, trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ có ba hận ý, năng lực và thiên phú của ba người bọn chúng đều không giống nhau, tước đi khuôn mặt của quỷ quái có lẽ là năng lực của người phụ nữ nữ không mặt, làm ra sợi dây sinh mệnh có lẽ là thiên phú của một trong hai người chiếc giày trắng và người thợ sơn.

Công lược đến hiện tại, trong ba hận ý đó, còn một thiên phú mà Hàn Phi đến nay vẫn chưa tìm ra.

Nghe Hàn Phi nói có thể đưa hết bệnh nhân đi, bác sĩ Nhan dường như đã có chút động tâm.

"Tốt nhất ông nên nhanh chóng đưa ra quyết định, tình trạng của vợ ông rất xấu, nếu như không rời đi kịp thời, bà ấy có khả năng sẽ chết trong phòng khám." Hàn Phi nói rất thẳng thắn, bây giờ không cần thiết phải vòng vo tam quốc.

Những bệnh nhân không có mặt đang vây bốn xung quanh, cặp vợ chồng mới cưới trong gương và người đàn ông mặc áo liệm đều đã bước ra, trên mặt bọn họ đều có dấu vết vết khâu của bác sĩ.

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, bác sĩ dùng máu viết ra một câu —— Người đã vào phòng khám, không thể rời đi, trừ khi cậu có thể làm vỡ tấm gương đó.

Bác sĩ nhẹ nhàng đẩy bác gái Lý ra, đi đến cuối hành lang, giẫm lên mảnh vải đỏ trên mặt đất, đập vỡ hoàn toàn tấm gương khổng lồ trên tường.

Có một cánh cửa khuất sau chiếc gương, trên cánh cửa được vẽ đủ loại khuôn mặt xinh đẹp.

Bác sĩ nhặt những mảnh gương vỡ lên, rạch cơ thể mình ra, ông đem âm khí và máu màu đen trộn lẫn với nhau, thoa đều lên từng khuôn mặt.

Phàm là khuôn mặt người đã uống máu của ông đều chậm rãi mở mắt ra, sau khi tất cả các khuôn mặt đều có thể nhìn rõ ông, cánh cửa đó đã được mở ra.

Tiếng cười vui vang lên bên tai tất cả mọi người, bác sĩ dùng máu lần nữa viết ra —— Mặt cười tôi tạo cho cô ta ở bên trong, không hủy cô ta đi, không ai có thể sống sót bước ra khỏi phòng khám.

Chương 505: Mỉm cười và cười điên cuồng

Phía sau chiếc gương có một cánh cửa, căn phòng bên trong không có bất kì ánh sáng nào, tựa như một trái tim sắp ngừng đập.

Bác sĩ đứng ở cửa, sau lưng ông đầy các khuôn mặt tươi cười quỷ dị, dường như tất cả những khuôn mặt bị mất trong phòng khám đều được cất vào trong căn phòng này vậy.

"Cánh cửa này mỗi đêm chỉ có cơ hội đi vào ba lần, khuôn mặt mà tôi tạo ra kia ẩn nấp bên trong chiếc gương. Hãy hủy nó đi, mối liên hệ giữa tất cả mọi người với nó sẽ bị phá hủy, người vô tội cũng sẽ được tự do."

Dòng chữ màu đỏ như máu xuất hiện trong gương, bác sĩ chỉ vào mình, ông là người đầu tiên bước vào căn phòng sau tấm gương đó.

Cánh cửa vẽ đầy mặt người tự động đóng lại sau khi bác sĩ bước vào, Hàn Phi và những người hàng xóm toàn bộ đều nhìn chằm chằm vào cánh cửa.

"Anh Hữu Phúc, anh thấy vị bác sĩ này có thể tin tưởng được không? Mặc dù ông ấy là chồng của bác gái Lý, nhưng đã trở thành bộ dạng như này rồi, liệu có còn nhớ những chuyện hồi còn sống không?" Thiết Nam hơi lo lắng: "Có khi nào ông ấy là sát thủ âm thầm không? Đi vào cái bẫy đã được bố trí trước, chờ phía sau chúng ta đi vào, trực tiếp giết hại chúng ta?"

"Không đâu." Bác gái Lý cũng nghe thấy giọng nói của Thiết Nam, bà lắc lắc đầu: "Ông ấy không phải người xấu."

Nếu như không phải nguyện ý tin tưởng bác sĩ, bác gái Lý cũng đã không phải vất vả tìm kiếm trong 20 năm qua.

"Bác sĩ biết rằng sau khi mình rời đi, những bệnh nhân này sẽ bị người phụ nữ không mặt hành hạ, nên lúc đầu ông ấy đã

do dự. Nhìn từ điểm này, ông ấy thực sự không giống loại người xấu như vậy."

Hàn Phi nhìn người rất chính xác, đã từng tiếp xúc với rất nhiều quỷ quái ở thế giới tầng sâu, dưới sự hành hạ của oán hận và chấp niệm, quỷ quái sẽ càng bộc lộ sự xấu xa của mình một cách trực quan.

Yên lặng chờ đợi, ước chừng một phút sau, cánh cửa đầy mặt chậm rãi mở ra.

Vị bác sĩ cao lớn ban đầu bước ra khỏi căn phòng với toàn thân bê bết máu, tất cả vết thương trên mặt đều nứt ra, thân thể cũng trở nên hư ảo. Điều quan trọng nhất là từ sau lưng ông mọc ra một sợi dây sinh mệnh màu đen. Sợi dây đó như con rắn độc cắn chặt lấy trái tim, khiến ông không thể hoàn toàn kiểm soát bản thân.

Bác sĩ Nhan lặng lẽ bước ra ngoài, oán khí bao trùm cả tòa nhà dường như đã tan biến đi một chút, vì để rời đi có lẽ ông đã trả một cái giá rất đắt, nhưng tiếc rằng vẫn không thành công.

"Tôi không thể thoát khỏi sự trói buộc, đây chính là hình phạt của tôi."

Sắc máu xuất hiện trên các mảnh vỡ của tấm gương, sau đó lại bị bác sĩ đưa tay ra lau đi.

Thấy ông ấy không thể phá hủy tấm gương, những con quái vật không có khuôn mặt trong hành lang đều trở nên chán nản bơ phờ, biểu cảm trên khuôn mặt được khâu lại bằng kim và chỉ chen chúc lại với nhau.

Hy vọng được thắp lên, rồi lại vụt tắt, không có gì đau đớn hơn nữa.

"Để tôi đi thử xem." Hàn Phi đang định đi về phía trước thì bị một cánh tay ngăn lại.

"Để chị giúp cưng xem bên trong có gì trước." Từ Cầm không đợi Hàn Phi trả lời, liền đi thẳng vào trong phòng.

Chị đại hàng xóm này có vẻ lo lắng bác sĩ giở trò gì đó, nên cô ấy quyết định tự mình vào trong phòng xem xét, dùng chính

mình để dò đường rồi nói cho Hàn Phi biết những sự việc cần chú ý.

Trong số tất cả những người hàng xóm ở cư xá Hạnh Phúc, Từ Cầm được coi là người đặc biệt nhất.

Cô ấy không phải là oán niệm, hoàn toàn cấu thành từ nguyền rủa, chiêu thức rất có thể khiến quỷ quái hồn phi phách tán, đối với cô ấy mà nói không có quá nhiều tác dụng.

Cánh cửa đóng lại, bóng lưng màu đỏ như máu biến mất bên trong.

Từ Cầm bước đi quá dứt khoát, không chút do dự, khi mọi người kịp phản ứng lại, thì cánh cửa đã đóng rồi.

Bác gái Lý nhìn Hàn Phi, rồi lại nhìn cánh cửa, bà nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay của hắn: "Có thể gặp được cô ấy là may mắn của cậu, nhất định đừng để vận may vụt mất, hãy giữ vận may ở bên cạnh, đối xử tốt với cô ấy, vận may sẽ biến thành niềm hạnh phúc."

Sau khi nói xong, ánh mắt của bác gái Lý lại nhìn sang bác sĩ: "Hiện tại tôi đã không thể phân biệt được rõ giữa trò chơi và hiện thực, nhưng tôi cảm thấy cậu nên đối xử tốt với cô ấy, chia ly là điều đau đớn nhất trên thế gian này."

Ba người chơi vẫn tưởng rằng mình đang ở trong bản đồ ẩn, bọn họ không biết rằng, thực ra Hàn Phi đã sớm không còn coi những người trong thế giới này là NPC rồi.

"Tôi hiểu."

Thời gian Từ Cầm đi vào tương đối dài, mười phút sau, trong phòng vang lên một tiếng giòn tan, sau đó cửa mở ra, cô ấy cúi đầu bước ra khỏi phòng.

Máu chảy dọc xuống cằm, Hàn Phi vội vàng đi tới, phát hiện trên khuôn mặt hoàn mỹ của Từ Cầm có thêm một vết thương.

Vết thương đó suýt chút nữa cắt rách mắt cô, có điều sau khi rời khỏi căn phòng, vết thương bắt đầu từ từ lành lại.

Nhìn thấy Hàn Phi chạy tới, Từ Cầm ngẩng đầu lên, máu làm cho cô ấy lúc này càng thêm xinh đẹp và nguy hiểm.

"Trong chiếc gương đó có một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ, cưng cẩn thận bị cô ta câu mất linh hồn." Từ Cầm nhẹ nhàng bôi vết máu nơi khóe mắt lên mu bàn tay Hàn Phi.

"Sẽ không đâu." Hàn Phi nhìn hạt máu trên mu bàn tay: "Khuôn mặt đẹp nhất trên thế gian này em đã nhìn thấy rồi."

Con trăn khổng lồ màu đen từ dưới chân Từ Cầm bò ra, lại chui vào trong chân Hàn Phi, nó lắc lư qua lại, như sắp vặn gãy thân mình để góp vui với hai người bọn họ.

Thiết Nam và Nhạn Đường nhìn Hàn Phi và Từ Cầm, trong lòng cũng rất bất an: "Còn có thể chơi game như thế này nữa sao? Thụ giáo rồi."

So với sự suy nghĩ cặn kẽ của Nhạn Đường, Thiết Nam càng dám thử hơn, anh ta liếc nhìn cô dâu không mặt đang mặc áo cưới bên cạnh, sau đó liền bị chú rể không mặt đánh bay ra xa ngoài cửa.

"Tôi còn chưa nói lời nào cơ mà!"

Hàn Phi không quan tâm đến chuyện xảy ra phía sau, chỉ còn một cơ hội cuối cùng vào phòng thôi.

Đẩy cửa toàn mặt người ra, Hàn Phi đi vào bên trong căn phòng.

Trong căn phòng tối om không thể nhìn thấy gì hết, tiến từng bước về phía trước, không gian bên trong rộng hơn rất nhiều so với tưởng tượng.

Đi được một đoạn đường rất xa, Hàn Phi đột nhiên vấp phải thứ gì đó.

Hắn ngã xuống đất, nhìn về phía trước mặt, trên mặt đất có một cái gương đang cắm xuống.

Mặt gương giống như mặt hồ, dùng tay sờ vào còn có gợn sóng.

"Đây chính là tấm gương đó sao?"

Nhìn vào bên trong chiếc gương, không có khuôn mặt tuyệt mỹ nào, chỉ có chính Hàn Phi mà thôi.

"Chẳng lẽ thứ mà mỗi người nhìn thấy sẽ không giống nhau à?"

Hàn Phi chưa bao giờ nở một nụ cười thực sự, hắn đôi khi cũng muốn biết nụ cười thực sự trông như thế nào.

Đến gần mặt gương, Hàn Phi nhớ tới bác sĩ đã nói trong gương có một khuôn mặt cười mà ông ấy đã tạo ra.

"Có lẽ mình có thể thông qua tấm gương này, nhìn thấy dáng vẻ mỉm cười của chính mình."

Hàn Phi không kiểm soát cơ mặt của mình, hắn cố gắng nhớ lại những chuyện vui vẻ trước kia, muốn lộ ra một nụ cười.

Khi hắn nhớ lại quá khứ, trên mặt gương ngoài hắn ra, những thứ khác bắt đầu xuất hiện, đó chính là những cảnh tượng trong tâm trí hắn.

Trong căn hộ ma ám mờ mịt, bảy bóng người làn da tái nhợt ngồi trên ghế sô pha cùng Hàn Phi, xem TV đầy những bông tuyết trắng đen, như thể họ đang cùng nhau chờ đón năm mới.

Ngọn đèn nhỏ ấm áp được bật lên, bàn ăn bằng gỗ bày nhiều món thịt khác nhau, Từ Cầm nhẹ nhàng liếm vết máu trên môi, cô đang từng bước tiến lại gần.

Trong căn nhà thuê ngổn ngang những bùa chú, một cậu bé ngồi trên linh đàn đang khóc, không ai muốn làm bạn với cậu cho đến khi Hàn Phi ngồi xổm bên cạnh, muốn chơi trò trốn tìm với cậu.

Mỗi ký ức trong gương đều vô cùng đáng sợ, nhưng đây lại là cảnh tượng ấm áp nhất trong tâm trí Hàn Phi.

Đôi khi hắn thậm chí không biết liệu mình có bị điên hay có điều gì đó không ổn với thế giới mình đang sống hay không.

Muốn mỉm cười, muốn cảm thấy hạnh phúc, tất cả những kỷ niệm hạnh phúc vui vẻ đang được lật lại, nhưng hắn lại thực sự không thể cười vui vẻ.

Những ký ức êm đềm được phản chiếu trong gương, hoàn toàn khác với Hàn Phi, ở trong gương, hắn cảm nhận được sự ấm áp trong những ký ức đó, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Khi hắn cười, thế giới bao trùm trong bóng tối dường như trở nên bớt tuyệt vọng hơn.

Lần lượt những gương mặt tươi cười xuất hiện ở mọi hướng, già trẻ nam nữ đều có, những nụ cười ấy đã ghi lại những khoảnh khắc hạnh phúc nhất của họ.

Có thể lúc này họ không phải là đẹp nhất, nhưng cảm giác về khoảnh khắc này sẽ tiếp thêm sức mạnh cho họ để tiến về phía trước.

Hình ảnh ký ức được tích hợp vào trong cơ thể được phản chiếu, Hàn Phi cảm thấy mình bị người ta đẩy một cái.

Hắn ngã nhào về phía chiếc gương, cả người rơi vào trong gương, như rơi xuống một vùng biển xanh sâu thẳm.

Xung quanh hắn hiện lên vô số ký ức, không ngừng khoét sâu vào tâm trí hắn, những khuôn mặt tươi cười kia khiến hắn dần dần mất phương hướng.

Không có ai sẽ từ chối niềm vui và hạnh phúc, Hàn Phi luôn bước đi trong nỗi tuyệt vọng sâu thẳm nhất, nhưng khoảnh khắc này hắn lại cảm nhận được hạnh phúc của tất cả mọi người.

Đó là cảm xúc mà hắn đang thiếu, là trải nghiệm mà hắn chưa từng có.

Hạnh phúc của mọi người trên thế giới này là khác nhau, những khuôn mặt trong tòa nhà cũng lần lượt tượng trưng cho những hạnh phúc khác nhau.

Dưới sự xâm chiếm của bọn chúng, ký ức đau khổ ẩn trong góc tâm trí liếm láp miệng vết thương, ký ức tuyệt vọng từ từ chìm xuống, tất cả đau khổ và buồn bã đều biến mất.

Tâm trí Hàn Phi dần dần bị ký ức bên ngoài chiếm cứ, trong đầu hắn những khuôn mặt tươi cười đang được ghép lại với nhau, cuối cùng hình thành nên khuôn mặt của một người phụ nữ.

Khuôn mặt của cô ta không thể dùng hai chữ xinh đẹp đơn giản để miêu tả, nếu như bắt buộc phải tìm một từ thích hợp nhất để miêu tả, đó có lẽ là hoàn hảo.

Khuôn mặt cười đó rơi vào sâu trong tâm trí Hàn Phi, nụ cười của cô ta khiến người ta cảm thấy rất thoải mái, dường như được nhìn thấy nụ cười ấy là điều hạnh phúc nhất trên đời.

Những ký ức ấm áp và hạnh phúc trong tâm trí Hàn Phi đã bị ảnh hưởng và hòa vào khuôn mặt đó, như thể cô ta vốn dĩ thuộc về hắn, không gì có thể ngăn cản được cô ta.

Đại dương ký ức trở nên vàng vọt, ánh sáng rực rỡ khiến người ta không muốn phản kháng, cô ta từng chút từng chút chiếm hết chỗ trong tâm trí của Hàn Phi cho đến khi nhìn thấy thứ ẩn giấu dưới đáy biển.

Dưới đáy của vô số tuyệt vọng và đau đớn, có một cô nhi viện màu đỏ như máu, nó có chút không phù hợp với ký ức của Hàn Phi.

Hay nói một cách khác, tất cả ký ức trong tâm trí hắn đều như bong bóng dưới ánh mặt trời, chỉ có cô nhi viện này mới là chân thật.

Khuôn mặt tươi cười của người phụ nữ không hề có chút phòng bị, cô ta lại gần tòa nhà với nụ cười ấm áp như trước.

Bên ngoài bức tường của cô nhi viện vang lên tiếng cười, người phụ nữ mỉm cười hóa ra cơ thể.

Cô ta nhẹ nhàng đẩy cánh cửa không khóa của cô nhi viện ra, màu đỏ sền sệt trên mặt đất khiến mỗi bước đi của cô ta đều rất khó khăn.

Từ từ tiến về phía trước, cô ta cố gắng mang lại tiếng cười cho cô nhi viện, nhưng cho dù có bao nhiêu khuôn mặt tươi cười xuất hiện, đều sẽ ngay lập tức tan chảy trong đó.

Người phụ nữ đã cố gắng hết sức, cũng chỉ đi đến giữa sân, cô ta nhìn đồ chơi đã chuẩn bị cho những đứa trẻ xung quanh mình, rồi từ từ ngồi xổm xuống, đưa tay chạm vào người chơi.

Cô ta có lẽ muốn tìm thấy sự vui vẻ còn sót lại của mấy đứa trẻ từ trong đồ chơi, chỉ cần trên đời này đã từng tồn tại qua nụ cười, vậy thì cô ta có thể sử dụng nụ cười đó, thiên phú của cô ta chính là điều khiển cảm xúc của mọi người.

Đầu ngón tay chạm vào con ngựa gỗ bị gãy, cô ta nhìn thấy những vết dao kinh hoàng trên bụng con ngựa.

Không có một niềm vui nào trong món đồ chơi của đứa trẻ, thay vào đó tay cô ta như bị một thứ gì đó đâm vào.

Tiếp tục đi về phía trước, với nụ cười dịu dàng và vô hại nhất, cô ta đi qua sân, đến trước cửa tòa nhà đầu tiên của cô nhi viện.

Lòng bàn tay đặt lên cánh cửa màu đen, cô ta dùng hết sức mới đẩy được cánh cửa ra.

Đó là một phòng học nhỏ, có ba mươi hai chiếc cặp sách được đặt trên bàn của lớp học, mỗi chiếc cặp sách đều mọc ra bông hoa bỉ ngạn rực rỡ.

Trong lớp học vang lên tiếng cười của bọn trẻ, người phụ nữ cũng mỉm cười theo, cô ta từ từ lùi lại, nhưng cánh cửa vốn đang mở ra sau lưng đã bị đóng lại.

Tiếng cười của lũ trẻ trong lớp dần mất kiểm soát, từ vui vẻ chuyển sang hoàn toàn điên cuồng.

Một loạt tiếng cười cuồng loạn hòa vào nhau, khi người phụ nữ phản ứng lại, khuôn mặt tươi cười của cô ta đã bị một bàn tay bắt lấy.

Năm ngón tay nhuốm máu ấn chặt khuôn mặt cười hoàn hảo nhất trên thế giới.

Không chút đồng cảm cùng thương tiếc, bàn tay đó như nắm lấy một mảnh giấy vụn có thể tìm thấy ở khắp nơi, trực tiếp xé nát khuôn mặt cười hoàn hảo kia.

Những tiếng cười ấm áp trôi đi xung quanh, những khuôn mặt cười giống như đàn chim sợ hãi, chúng liều mạng lao ra cô nhi viện, nhưng không ai có thể rời đi.

Trong số những khuôn mặt đang cười đó, có khuôn mặt của một người phụ nữ đang mở hai mắt, ánh mắt của cô ta hoàn toàn khác với những khuôn mặt khác, nó lạnh lùng, đáng sợ và chất chứa vô vàn hận ý.

Khóe miệng mang một nụ cười, ngay khoảng khắc cô ta mở mắt ra liền lao về phía cửa sổ lớp học.

Cảnh vật bên ngoài cửa sổ càng ngày càng đến gần với cô ta, hận ý trong mắt bắt đầu bùng cháy.

Hy vọng đã ở ngay trước mắt, nhưng vào lúc này, một đóa hoa bỉ ngạn xuyên qua má cô ta, thay cô ta rời khỏi phòng học.

Những cánh hoa dài và hẹp từ từ rơi xuống, những giọt máu thấm vào đất đỏ.

Trên khuôn mặt hoàn hảo của người phụ nữ có thêm một vết thương dữ tợn, những vết nứt lan rộng ra xung quanh.

Tiếng la hét tràn đầy hận ý vang lên trong lớp học, đổi lại chỉ là bị bắt tận tay, từng chút một bị xé vụn.

Tiếng cười điên cuồng vang vọng khắp trong cô nhi viện, những kí ức vui vẻ đó đều bị chủ nhân của tiếng cười tiện tay ném lên một chiếc cặp sách.

Bông hoa bỉ ngạn vừa rồi chính là được lấy từ chiếc cặp này xuống, trên cặp không có dòng chữ thừa thãi nào, chỉ có một con số —— 031.

Khuôn mặt của người phụ nữ đã hoàn toàn bị hấp thụ bởi bông hoa trên cặp sách, ký ức còn lại đã bị thổi bay ngoài cửa sổ như một cơn gió.

Nó thổi qua những tòa nhà đỏ như máu, thổi bay những cánh hoa trên mặt đất.

Trước khi ngọn gió ký ức biến mất, một cánh hoa nhuốm máu đã bị thổi bay khỏi bức tường cao của cô nhi viện.

Khoảnh khắc cánh hoa rời khỏi cô nhi viện, trong đầu Hàn Phi lại lóe lên một ký ức mà trước đây hắn chưa từng có.

Đó là một đoạn ký ức bị che phủ hoàn toàn bằng sắc máu, không có hình ảnh cụ thể, chỉ có một giọng nói khắc sâu vào linh hồn.

"Đây là phán đoán sai lầm cấp bậc thiên tai thảm khốc nhất, tất cả những thứ liên quan đến đêm sắc máu đều bị niêm phong!"

"Chúng ta có nên nói với Phó Sinh những chuyện này không?"

"Nếu anh trai tôi biết chuyện này, anh ấy nhất định sẽ ngăn cản chúng ta."

"Còn đứa trẻ duy nhất còn sống thì sao?"

"Đưa cậu ta về, giải quyết càng sớm càng tốt."

Đoạn nói chuyện đó đến đây là kết thúc, Hàn Phi vừa mở mắt ra thì thấy mình đang nằm trên sàn của một căn phòng, xung quanh là những mảnh gương vỡ vụn.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ ẩn rank F phòng khám Gương, thành công tìm thấy bạn sẽ cười trong gương, điểm kỹ năng +3."

"Bởi vì bạn không chỉ tìm thấy đối tượng nhiệm vụ, mà còn thành công giết chết nó, phần thưởng thêm gấp đôi kinh nghiệm, nhận được phần thưởng nhiệm vụ ẩn level cao nhất —— Mặt nạ mỉm cười."

"Mặt nạ mỉm cười (vật phẩm duy nhất rank F): Mị lực -3, thuộc tính may mắn +1, vận may của người thích cười đều sẽ không quá kém."

"Chú ý! Trong mặt nạ này có ẩn giấu khuôn mặt của hận ý, sau khi thu thập đủ năm mặt nạ, bạn sẽ có thể nhận được một đạo cụ đặc biệt rank E."

Chương 506: Cư dân mới đến là oán niệm cỡ lớn

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, nút thoát trên bảng thuộc tính của Hàn Phi cuối cùng cũng sáng lên, trong ô vật phẩm của hắn cũng có thêm một mảnh mặt nạ.

Nghĩ đến đó có thể là khuôn mặt của hận ý, Hàn Phi không dám lấy nó ra trên địa bàn bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, hắn định sau khi trở về tòa nhà chết chóc sẽ nghiên cứu thêm.

Đứng dậy từ trong đống đổ nát, Hàn Phi đẩy cửa ra, hành lang đã là một đống hỗn độn.

Sợi dây sinh mệnh sau lưng bác sĩ như những mũi kim, điên cuồng đâm thẳng vào tim ông ấy, khuôn mặt của ông cùng tất cả yêu quái trong phòng khám đều bắt đầu chảy máu, linh hồn đã trở nên méo mó.

"Đừng đến đó!"

Bác gái Lý muốn đến gần nhưng bị Nhạn Đường và Thiết Nam giữ chặt, hai người chơi này thực sự rất đáng tin cậy.

Tiếng gương vỡ trong phòng khám và tòa nhà dân cư vẫn đang không ngừng vang lên, tất cả các mặt gương đều chảy máu, như thể những tấm gương đó là da của một con quỷ nào đó vậy.

"Hận ý của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ sẽ tới đây ngay lập tức, mọi người lui về sau!"

Không còn thời gian chần chừ, Hàn Phi rút dao tái sinh chém đứt sợi dây sinh mệnh ở tim bác sĩ!

Ánh sáng của con dao chói lọi lướt qua sợi dây sinh mệnh đen tối, cắt đứt nó một cách dễ dàng.

Khao khát tốt đẹp nhất trong nhân tính đã biến thành một đốm sáng trên bầu trời, sợi dây sinh mệnh trói buộc trái tim người bác sĩ vậy mà lại ẩn chứa chấp niệm của hàng trăm người.

Dao tái sinh hấp thụ đốm sáng nhân tính trong sợi dây sinh mệnh, cuối cùng bác sĩ và những con quái vật khác trong phòng khám cũng ngừng thay đổi.

Bọn họ gục xuống đất như thể đã vĩnh viễn mất đi một phần linh hồn, những nét biểu cảm được khâu lại trên khuôn mặt dần mờ đi.

Trong đó Nhan Mặc bị thương nặng nhất, sau khi sợi dây sinh mệnh bị cắt đứt, cơ thể ông ấy nứt ra, mất đi nửa mạng sống.

Có điều ông ấy còn tốt hơn rất nhiều so với Lưu Ly trong khách sạn, ít nhất không bị hồn phi phách tán.

"Nhan Mặc!" Bác gái Lý chạy về phía bác sĩ, lúc này ông ấy mới dám đưa tay ra chạm vào bà.

"Chuẩn bị đi thôi! Có gì trở về rồi hãy nói!"

Hàn Phi cất dao tái sinh đi, con dao đồ tể này đã hút hết nhân tính trong sợi dây sinh mệnh, trở nên càng ngày càng sáng hơn, càng ngày càng ấm áp hơn, cũng càng ngày càng sắc bén hơn.

Bác sĩ Nhan dường như cũng biết trong phòng khám vô cùng nguy hiểm, ông ấy lấy trong túi ra một chiếc gương, bước xuống lầu.

Hầu hết những con quái vật không có khuôn mặt trong phòng khám đều chủ động chui vào gương của ông.

Những khuôn mặt quái vật còn lại hầu hết đều sạch sẽ, không có vết khâu.

"Những người khác không muốn rời đi cũng không sao, chúng ta rút lui trước!"

Nhiệm vụ đã hoàn thành, còn cuỗm được một oán niệm cỡ lớn, Hàn Phi bây giờ chỉ cần có thể thành công rời khỏi khu bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, thì đó chính là một khoản lãi lớn.

Để những người hàng xóm trở lại linh đàn, Hàn Phi cõng bác gái Lý lên, dẫn những người chơi còn lại ra khỏi phòng

khám.

Tiếng gương vỡ đã thu hút sự chú ý của rất nhiều lệ quỷ, Hàn Phi bây giờ cũng không quan tâm đến việc bại lộ, hắn lấy điện thoại di động ra thông báo cho cư dân của tòa nhà chết chóc, để Trang Văn chuẩn bị đón hắn bất cứ lúc nào.

"Chạy nhanh lên!" Hận ý có thể ập đến bất cứ lúc nào, áp lực của Hàn Phi rất lớn, hắn chạy hết tốc lực khiến Thiết Nam và Nhạn Đường sợ hãi.

Thiên phú bảo vệ tòa nhà chết chóc và chạy nhanh được kích hoạt, tốc độ của Hàn Phi có thể sánh ngang với quỷ trong thế giới tầng sâu, Thiết Nam không dám tin mình chỉ cách Hàn Phi ba level.

"Hai người chạy chậm quá." Vội vàng chạy trốn, Hàn Phi cũng không quan tâm đến chuyện khác, hắn gọi Lý Tai ra: "Anh dắt hai người bọn họ cùng chạy đi, có giao tình này rồi, bọn họ nhất định sẽ nguyện ý làm bạn với anh."

"Được thôi!" Lý Tai thích kết thân với những người chơi có thuộc tính may mắn thấp, chỉ cần mối quan hệ đủ tốt, anh ấy có thể hút đi vận may duy nhất của họ, để mọi người tiến tới một thế giới bình đẳng mà không cần đến vận may.

Với sự giúp đỡ của Lý Tai, Hàn Phi cảm thấy thư thái hơn rất nhiều, bọn họ càng ngày càng gần tới sương mù.

Khi chỉ còn mười mấy mét, Hàn Phi nhìn lại thì thấy một đứa trẻ đang đứng ở ngã tư đường trước khách sạn.

Đứa trẻ đi giày trắng, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Hàn Phi.

"Là thiên phú vua trẻ con đã hấp dẫn cậu ta à?" Hàn Phi vô thức bỏ qua hận ý đang bùng cháy trong mắt đứa trẻ, lao vào làn sương mù.

Không dám dừng lại, hắn tiếp tục chạy về phía trước, cho đến khi đi vào tòa nhà chết chóc, hắn mới hoàn toàn yên tâm.

"Hai oán niệm cỡ lớn ở khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đều đã bị mình xử lý rồi, hận ý trong bệnh viện nhất định sẽ không cho mình có cơ hội như vậy nữa."

Hận ý thông thường hiếm khi rời khỏi tòa nhà mà nó đang ở, chẳng hạn như Cánh bướm.

Nhưng có lẽ là do Hàn Phi liên tục khiêu khích, nên hận ý của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đã bắt đầu xuất hiện ở bên ngoài.

Nếu không nhờ khu phẫu thuật thẩm mỹ đó đủ lớn, nói không chừng trước khi bọn họ bước vào phòng khám sẽ bắt gặp chiếc giày trắng rồi.

"Lần sau có thể sẽ không may mắn như vậy nữa." Hàn Phi nhìn bác gái Lý và bác sĩ Nhan, ban đầu hắn cứu bác gái Lý chỉ là thuận đường, dù sao cũng phải khám phá những tòa nhà gần đó.

Sau khi giải cứu bác gái Lý thành công, hắn không nghĩ đối phương có thể giúp mình, thậm chí còn nghĩ tới việc đưa bác gái trở về trước.

Nhưng ai mà biết được rằng bác gái tưởng như bình thường này lại thực sự giúp hắn cuỗm được một oán niệm cỡ lớn nắm trong tay năng lực đặc biệt!

"Một cộng đồng cao cấp làm sao có thể không có thẩm mỹ viện? Làm sao có thể không có bác sĩ được?"

Hàn Phi rất hoan nghênh bác sĩ Nhan, hắn thông qua ông ấy tìm hiểu thêm về bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

"Tôi không làm phiền hai người ôn lại chuyện cũ nữa, hãy trò chuyện với nhau, giải tỏa những hiểu lầm trước đây." Hàn Phi dẫn Nhạn Đường và Thiết Nam rời đi, để lại thời gian cho hai vợ chồng.

Hai mươi năm đã qua, cả hai không còn như xưa, nhưng may mắn thay, mối quan hệ của họ vẫn không thay đổi nhiều.

"Trạng thái tinh thần của bác gái Lý sắp tới cực hạn, hai người có chìa khóa thừa nào không?" Hàn Phi đi ở phía trước, đột nhiên hỏi.

"Chìa khóa rời khỏi bản đồ ẩn sao?" Nhạn Đường lắc đầu: "Bọn em đã thử nhiều lần, nhưng dường như trong tòa nhà này không có chìa khóa nào có thể sử dụng được cả."

“Chìa khóa đặc biệt trong tòa nhà đã bị anh tìm gần hết rồi, cũng chả trách mọi người không thu được gì.” Hàn Phi gọi hai người họ vào một căn phòng: “Hãy mở rộng phạm vi đi tìm chúng, mọi người cũng phải học cách làm quen với tuyệt vọng và bóng tối. Nhưng nhất định phải nhớ kĩ, bất luận thế nào cũng không được rời khỏi sương mù.”

Sương mù bao phủ tòa nhà chết chóc bay ra từ điện thờ của Hàn Phi, chỉ cần người chơi không rời khỏi sương mù, hắn bất cứ lúc nào cũng có thể cảm nhận được vị trí của đối phương.

Dưới tiền đề an toàn, Hàn Phi muốn huấn luyện hai người chơi này.

Thiết Nam có thiên phú không tin tà, là ứng cử viên hoàn hảo nhất cho lá chắn thịt, khuôn mặt châm biếm bẩm sinh.

Trí tuệ ban đầu của Nhạn Đường cực kỳ cao, lại rất thông minh, cùng với thiên phú mơ giữa ban ngày, có thể dễ dàng dụ dỗ những quỷ quái ẩn mình trong bóng tối ra, hơn nữa thiên phú của cậu ấy còn có rất nhiều cách dùng kì diệu khác nhau.

Hai người chơi này cũng không phải là kẻ ngốc, bọn họ khắc ghi tất cả những gì Hàn Phi làm, coi nó làm kinh nghiệm quý báu nhất.

“Hãy sử dụng thiên phú và kỹ năng của mình một cách linh hoạt, tìm cách sống sót. Tôi cũng không thể bảo vệ mọi người mọi lúc mọi nơi được. Sau khi nghỉ ngơi, tôi sẽ đi đến những khu vực khác ngoài sương mù.”

Sau khi nói chuyện với hai người chơi xong, Hàn Phi ôm linh đàn rời đi, hắn đến gặp Phong Tử Du để thảo luận về cách đối phó với những người chơi đột ngột đến này, bọn họ đã thiết kế đặc biệt một số phương án cho những người chơi đến bất ngờ.

Trở thành bạn hay trở thành kẻ thù, sự lựa chọn của người chơi sẽ quyết định vận mệnh của chính họ.

Khoảng một giờ sau, Hàn Phi nghe thấy tiếng động bất thường từ dưới tầng, như thể tiếng cửa bị đập ra.

Hắn và các cư dân của tòa nhà chết chóc vội vã chạy đến, bác sĩ Nhan Mặc không mặt mũi đang ôm bác gái Lý xuất hiện trên hành lang.

Lúc này, tình trạng của bác gái rất tồi tệ, việc bị kích thích mạnh liên tục khiến bà đang bên bờ suy sụp.

Nếu là ở thế giới tầng cạn, bà ấy chắc chắn sẽ bị kick khỏi trò chơi, buộc phải offline, vấn đề là hiện tại đang ở thế giới tầng sâu.

“Tôi có thể cứu bà ấy, nhưng hai người có thể phải xa cách một thời gian.” Hàn Phi bước tới gần Nhan Mặc: “Ông có nguyện ý tin tôi không?”

Nhìn bác gái Lý hấp hối, bác sĩ Nhan gật đầu, hiện tại ông không còn lựa chọn nào khác.

“Thế giới tầng sâu là thuộc về quỷ quái, bà ấy đến đây, linh hồn sẽ liên tục bị tiêu hao, tôi phải đưa bà ấy trở về rồi.” Hàn Phi dìu bác gái Lý vào phòng bên cạnh, hắn dùng thiên phú hồi hồn để đưa bác gái trở về thế giới tầng cạn.

Hàn Phi yếu ớt bước ra khỏi phòng, muốn hỏi bác sĩ Nhan về bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng ông ấy đã ngã xuống đất, cơ thể thu lại đúng một vòng, tất cả những chỗ bị sợi dây sinh mệnh cuốn vào đã bị vỡ nứt, chỉ có thể từ từ khôi phục lại.

“Ông cứ ở đây nghỉ ngơi thật tốt, sau này đây sẽ là phòng của ông, sau khi nghỉ ngơi xong mới làm thủ tục nhận phòng cũng được.” Hàn Phi gọi điện thoại cho Haha và thương nhân, bảo họ đợi sau khi bác sĩ tỉnh lại, thì tìm hỏi thông tin về bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Sau khi đã giao phó xong mọi chuyện, Hàn Phi tìm một căn phòng, nhấn nút thoát ra.

Sắc máu lan tràn, cả thành phố trước mặt trở thành màu đỏ, Hàn Phi tập trung chú ý nghe tiếng nói phía sau, nhưng lúc này, hắn đột nhiên phát hiện một bóng người đỏ như máu đang đi ở phía chân trời của thành phố, anh ta dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Ý thức trôi đi, Hàn Phi cởi mũ bảo hiểm trò chơi, hắn nhớ lại bóng người màu máu mà mình nhìn thấy khi thoát khỏi trò chơi.

"Trong số tất cả những quỷ quái mình từng thấy trước đây, chỉ có Tiếng ca không thể nhắc đến có thể di chuyển khi mình thoát game, bóng người màu máu kia không lẽ cũng là không thể nhắc đến sao?"

"Gã không phải là tới đây tìm Đại Nghiệt đó chứ?"

Nghĩ đến đây, Hàn Phi toát mồ hôi lạnh: "Cũng may gã còn cách đây rất xa, trong thời gian ngắn có lẽ chưa tìm được tòa nhà chết chóc."

Leo ra khỏi máy chơi game, Hàn Phi mở tủ lạnh ra, ăn một bữa thật no nê.

"Tinh thần của bác gái Lý đã bị kích thích mạnh mẽ. Mặc dù mình đã đưa bà ấy ra khỏi thế giới tầng sâu, nhưng chấn thương tinh thần có thể mất một thời gian dài để hồi phục."

Trong thế giới tầng sâu, bác gái Lý vì để thuyết phục Hàn Phi đưa mình đi tìm chồng, đã từng nói ra số di động.

"Con trai bà ấy dường như đang làm việc ở bên ngoài, hiện tại có lẽ bà đang ở nhà một mình."

Hàn Phi nghĩ đến dáng vẻ thoát khỏi trò chơi của mình sau khi hoàn thành nhiệm vụ kế thừa điện thờ, gần như đến việc đi lại cũng rất khó khăn.

Do dự một chút, Hàn Phi gọi điện thoại cho bà ấy, muốn chắc chắn đối phương đã an toàn.

Điện thoại đã được kết nối, nhưng không ai trả lời sau nhiều lần đổ chuông.

"Không phải xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi chứ?"

Mặc áo khoác, Hàn Phi nhớ lại một số thông tin mà Lệ Tuyết đã nói với mình trước đó, hắn chạy ra khỏi nhà.

Ngồi xe đi vội đến phía đông của khu phố cổ, Hàn Phi đến tầng dưới của nhà bác gái Lý chỉ trong 20 phút.

Con trai mua cho bà một căn nhà ở thành phố thông minh, nhưng bà vẫn thích sống ở khu phố cổ hơn, bà cảm thấy thành phố thông minh quá lạnh lẽo, vẫn là khu phố cổ náo nhiệt.

Gõ cửa sổ phòng bảo vệ, Hàn Phi đánh thức nhân viên bảo vệ đang ngủ: "Xin chào, một người thân của tôi hình như bị ốm rồi, chị ấy sống trong cư xá này, có thể cho tôi vào được không?"

"Cậu là ai?" Bảo vệ mơ màng nhìn Hàn Phi, rồi hai mắt anh ta đột nhiên mở to: "Ôi trời! Hàn Phi?!"

"Anh biết tôi sao?"

"Tôi đã xem cậu đóng Mạnh Trường Hỉ! Cậu chính là thần tượng số một trong giới bảo vệ của chúng tôi đấy! Mọi người đều mơ ước được giúp cảnh sát bắt những kẻ tội phạm chạy trốn giống như cậu, được cảnh sát công khai tuyên dương!" Bảo vệ từ trên giường ngồi dậy nói: "Dám hỏi có một bảo vệ nào không tưởng tượng đến cảnh bắt sống tội phạm chạy trốn? Như vậy không chỉ nhận được tiền thưởng cao, còn được chủ cư xá khen ngợi, hơn nữa sau này địa vị trong lòng tất cả mọi người cũng sẽ cao hơn."

Nhân viên bảo vệ trong cư xá không bao giờ tưởng tượng được rằng mình sẽ bị đánh thức vào lúc nửa đêm, mở mắt ra lại được nhìn thấy thần tượng của mình, cứ như là một giấc mơ, thật là hạnh phúc.

"Nếu như anh biết tôi thì tốt quá." Hàn Phi vỗ vai nhân viên bảo vệ: "Anh dẫn tôi đến phòng 301, hình như người thân của tôi gặp nạn, tôi đã gọi điện cho chị ấy mấy lần liền nhưng đều không trả lời."

"Vụ án giết người?!" Nhân viên bảo vệ trong mắt thậm chí có cảm giác đang làm sứ mệnh, lập tức cầm bộ đàm đi cùng Hàn Phi vào cư xá.

Tìm được căn hộ nơi bác gái ở, Hàn Phi gõ cửa nhưng không có ai trả lời.

"Không phải đúng là xảy ra chuyện gì rồi đấy chứ?" Nhân viên bảo vệ lập tức lấy điện thoại di động ra: "Tôi biết người mở khóa, để tôi gọi cho anh ấy."

“Mất khoảng bao lâu nữa mới tới?”

“Nhanh nhất cũng phải nửa giờ.”

“Chậm quá, anh gọi 120 đi, cho xe cứu thương đến trước.” Hàn Phi liếc nhìn số nhà: “Bác gái sống ở tầng ba, không có lắp lưới chống trộm, trên ban công trồng rất nhiều hoa và cây, có một khung sắt bên ngoài.”

Trước khi lên tầng, hắn đã để ý đến căn hộ của bác gái.

Trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, Hàn Phi cùng bảo vệ chạy lên tầng hai.

Sau khi gõ cửa gia đình, họ giải thích ngắn gọn sự tình, sau đó Hàn Phi ra ban công.

“Hàn Phi, cậu muốn làm gì?”

“Hàn Phi? Người đó là Hàn Phi sao?” Chủ căn nhà nghe thấy lời bảo vệ nói, phản ứng còn lớn hơn Hàn Phi, lúc này mới nhìn rõ mặt hắn: “Đúng là Hàn Phi thật! Chồng ơi! Mau đến xem Hàn Phi!”

Mở lối thoát hiểm trên lưới bảo vệ tầng hai, Hàn Phi nắm lấy lưới bảo vệ leo lên.

“Đây là đang quay chương trình gì vậy? Gameshow mới à?” Một người đàn ông vội vã chạy ra khỏi phòng với chiếc kính trên tay, anh ta đã từng thấy những người nổi tiếng đến nhà người hâm mộ để ăn chực, nhưng đây là lần đầu tiên thấy người nổi tiếng đến nhà người hâm mộ để trèo lưới.

Khi đôi vợ chồng trẻ còn chưa hết kinh ngạc, Hàn Phi đã leo lên tầng 3, mở cửa sổ trèo vào.

“Chị Lý?”

Leo vào phòng khách, Hàn Phi nhìn thấy bác gái Lý đã ngã xuống bên cạnh bàn trà.

Bà hôn mê dưới đất, cánh tay bị một chiếc bình hoa vỡ làm trầy xước, mặt đất toàn là máu.

Hàn Phi không nói gì, một mạch cõng bác gái Lý, mở cửa chạy ra ngoài.

Đôi vợ chồng trẻ và nhân viên bảo vệ vội vàng giúp đỡ sau khi thấy bác gái Lý bất tỉnh, bọn họ đi theo phía sau Hàn Phi.

“Mau đi lấy hòm thuốc đến đây! Phải cầm máu trước đã!”

Hàn Phi cõng bác gái Lý chạy tới cổng cư xá, lúc này xe cấp cứu cũng vừa hay chạy đến.

Chương 507: Công chiếu《Tiểu thuyết gia huyền nghi》!

Hàn Phi cõng bác gái Lý lên xe cấp cứu, đưa người đến bệnh viện.

Bác sĩ bắt đầu cấp cứu cho bác gái Lý, Hàn Phi bị chặn lại bên ngoài.

Hắn cố gắng thông báo cho con của bà ấy, nhưng tiếc là điện thoại của bà đã bị khóa mật khẩu, hiện tại không thể mở được.

"Bỏ đi, mình sẽ ở đây vậy, dù sao cũng không có việc gì."

Hàn Phi cả đêm không ngủ mấy, ngồi trên ghế trong hành lang bệnh viện, khoanh tay trước ngực, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cabin trò chơi cao cấp có thể thư giãn cơ thể, nhưng sự kiệt quệ về tinh thần vẫn cần được giải tỏa bằng giấc ngủ.

Sự mệt mỏi cùng cơn buồn ngủ từ từ tràn vào trong não, Hàn Phi dựa vào lưng ghế ngủ gật.

Nắng sớm từ từ ló dạng, ánh nắng xuyên qua lớp kính chiếu sáng hành lang.

Bệnh viện sáng sớm hơi vắng vẻ, thỉnh thoảng có một hai người qua đường nhìn thấy Hàn Phi đang ngủ say bên ngoài phòng cấp cứu, bọn họ liền chạy chậm lại vì sợ đánh thức hắn.

"Người đàn ông đó trông rất quen."

"Là anh ấy sao?"

"Hình như đúng là anh ấy, minh tinh cũng ăn mặc đơn giản như vậy à? Tại sao lại đến bệnh viện ngủ vậy?"

"Nghe nói anh ấy hộ tống một người đến, bác gái đó bị ngất xỉu, có một vết thương trên cánh tay."

"Trông anh ấy thực sự không giống diễn viên, khi bác gái kia được đưa đến, cánh tay của cô ấy đã được băng bó sẵn rồi,

cách băng bó chuyên nghiệp hơn nhiều so với những người thực tập trong bệnh viện.”

“Tôi thực sự muốn có chữ ký của anh ấy.”

“Đừng đến làm phiền người ta.”

“Vậy thì tôi chụp một bức ảnh chắc là được chứ, anh ấy thế này trông thật đẹp trai.”

Y tá đi ngang đã ghi lại khoảnh khắc này bằng điện thoại di động, họ còn muốn nói gì đó thì đột nhiên có tiếng ho sau lưng.

Hai y tá trực quay đầu lại nhìn, một bác sĩ vừa đi ra khỏi phòng cấp cứu: “Đừng mê trai nữa, nhanh đi làm việc đi.”

Sau khi đuổi hai y tá đi, bác sĩ bước đến chỗ Hàn Phi nhẹ vỗ vai: “Dậy đi, ngủ thế này rất dễ bị cảm đấy.”

Hàn Phi đã nghe thấy giọng nói của bọn họ, nhưng vì không cảm thấy nguy hiểm nên không có phản ứng gì.

Dụi mắt, Hàn Phi nhìn bác sĩ: “Bác gái Lý thế nào rồi?”

“Đã qua cơn nguy kịch rồi, bà ấy có tiền sử bệnh tâm thần và suy nhược thần kinh lâu năm, gần đây có lẽ bà ấy đã chịu một kích thích đột ngột gì đó dẫn đến sốc não. Cũng may là cậu đã đưa đến đây kịp thời, nếu như chậm vài tiếng, bà ấy có thể sẽ không bao giờ có cách nào tỉnh lại được nữa.” Bác sĩ cũng cảm thấy may mắn: “Đúng rồi, hai người là quan hệ gì vậy? Có thể liên hệ với những người thân khác của bà ấy được không?”

“Chúng tôi là đồng đội.”

“Ý cậu là gì?” Bác sĩ hiển nhiên không thể hiểu được làm thế nào mà một thanh niên khoảng hai mươi tuổi sao lại cùng một đội với một bác gái lớn tuổi như vậy được.

“Tạm thời là bạn bè, người thân duy nhất của bác gái Lý là con trai, hình như đang làm việc ở tỉnh khác, là người phụ trách một chi nhánh của Deep Space Technology, nhưng tôi không có thông tin liên lạc của anh ấy.” Hàn Phi đã nói tất cả những gì mình biết ra.

“Vậy không còn cách nào khác, đành chờ bà ấy tỉnh lại rồi tính sau.” Bác sĩ vốn dĩ muốn hỏi ai sẽ thanh toán hóa đơn, nhưng Hàn Phi lại không giống một người có tiền: “Trạm y tá có nước nóng và chăn, nếu cần thì cậu hãy đến lấy dùng.”

Bác sĩ nói xong liền rời đi, còn Hàn Phi thì đi về phía phòng bệnh của bác gái.

Hắn còn chưa đi vào, điện thoại đã rung lên.

“Hàn Phi, 0 giờ đêm mai sẽ chính thức công chiếu 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》, chiều nay là hoạt động cuối cùng. Đạo diễn Trương hy vọng mọi người có thể đến, anh có thời gian không?” Giọng trợ lý đạo diễn Trương vang lên trên điện thoại: “Đây là bộ phim chiếu rạp đầu tiên anh đóng, đối với anh mà nói cũng rất đáng để ghi nhớ, buổi chiều sau khi mọi người tham gia hoạt động xong, buổi tối cùng nhau ăn cơm, chờ đợi buổi công chiếu lúc 0 giờ.”

Hàn Phi nhất định sau mười hai giờ sẽ phải về nhà, nếu như hắn từ chối toàn bộ, e rằng ảnh hưởng không tốt lắm, dù sao đạo diễn Trương, Bạch Hiển và những người khác đều chăm sóc rất tốt cho hắn.

“Như vậy đi, hoạt động buổi chiều tôi sẽ tham gia bình thường, buổi tối tôi không ăn cùng mọi người được. Tôi mới phát hiện ra tung tích của một kẻ tội phạm, phải hành động cùng với cảnh sát.” Hàn Phi tùy tiện nói.

“Lý do xin nghỉ của anh lần nào cũng cứng như vậy.” Trợ lý đạo diễn Trương cười bất lực: “Buổi chiều tham gia hoạt động, nhớ ăn mặc chỉnh tề một chút, anh cứ coi như là chuẩn bị cho liên hoan phim ngày kia đi.”

“Liên hoan phim?” Trợ lý đạo diễn Trương không nhắc nhở, Hàn Phi đã quên mất liên hoan phim, có đoạt giải hay không hắn căn bản không quan tâm.

“Nếu như là những năm trước, anh sẽ có xác suất lớn giành được giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất và Nam diễn viên trẻ xuất sắc nhất, nhưng năm nay e rằng sẽ hơi khó khan một chút.” Giọng điệu của trợ lý đạo diễn Trương không hề lạc quan.

“Đối thủ cạnh tranh năm nay rất nhiều sao?”

“Để có được vai phụ xuất sắc nhất, anh cần phải cạnh tranh với hai diễn viên gạo cội và một diễn viên tuyến hai. Kỹ năng diễn xuất của diễn viên gạo cội là rất tuyệt vời, không tìm ra lỗi nào. Còn người diễn viên tuyến hai mới kia có rất nhiều người hâm mộ, chỉ những là bình chọn trực tuyến thôi cũng đã vượt xa anh rồi.” Trợ lý của đạo diễn Trương thở dài: “Chúng tôi thực ra cũng không cảm thấy anh có thể đạt được giải diễn viên phụ xuất sắc nhất, dù sao thì cũng có nhiều diễn viên cũ cạnh tranh như vậy. Đạo diễn Trương luôn muốn giúp anh đoạt được giải diễn viên trẻ xuất sắc, giải thưởng này rất quan trọng với diễn viên trẻ, ban đầu chúng tôi nắm chắc 90%, nhưng bây giờ có hai diễn viên trẻ cạnh tranh đang có sức kêu gọi rất lớn.”

Giải thưởng diễn viên trẻ xuất sắc Hàn Phi chỉ mới thấy trong mơ, trước khi bước vào thế giới tầng sâu, hắn đã có vô số tưởng tượng có thể đứng giữa sân khấu, nâng cao giải thưởng cao nhất dành cho diễn viên trẻ, được mọi người vỗ tay tán thưởng; nhưng hiện tại hắn đã không có ý định này nữa, từ khi tiến vào thế giới tầng sâu, trong giấc mơ của hắn đều là đủ loại quỷ quái.

“Hai diễn viên kia là ai?”

“Hẳn là anh đã nghe nói rồi, một người là Từ Quân Từ, nam diễn viên trẻ được xếp hàng đầu tuyến ba, sắp bước sang tuổi 30, đây là lần cuối cùng anh ấy tấn công các diễn viên trẻ, có thể nói là rất quyết tâm chiến thắng, một số bộ phim mới của anh ấy đã tạo được tiếng vang rất tốt ở phòng vé.” Trợ lý đạo diễn Trương cũng rất ngạc nhiên khi nói điều này, với tư cách là người cạnh tranh giải thưởng, Hàn Phi vậy mà đến đối thủ của mình là ai cũng không biết.

“Người kia là một diễn viên mới thăng hạng giống như anh, tên là Bạch Trà. Người này rất lợi hại, anh ấy là một diễn viên trẻ được Deep Space Entertainment ra mắt trong năm nay. Đứng sau Deep Space Entertainment là Deep Space Technology, những diễn viên mới mà họ ra mắt hàng năm đều thu hút rất nhiều sự chú ý. Hơn nữa Bạch Trà cũng rất cố gắng,

kỹ năng diễn xuất tuyệt vời, làm việc cực kỳ tận tâm, đã tích lũy được lượng lớn người hâm mộ trong một khoảng thời gian ngắn.”

“Bạch Trà? Đây là lần đầu tiên tôi nghe nói đến người này.” Hàn Phi hơi khó hiểu.

“Không phải chứ? Đại ca, anh có xem bảng xếp hạng đặt vé trước phim rạp gần đây không vậy! 《 Tiểu thuyết gia huyền nghi》 của chúng ta đứng thứ hai về doanh thu đặt vé trước, đứng đầu là 《Hài kịch một phần ba》 do Bạch Trà đóng đó.” Trợ lý đạo diễn Trương cảm thấy Hàn Phi thực sự dường như không quan tâm nhiều đến thế giới bên ngoài, một lòng một dạ chỉ nghĩ đến phá án.

Mở điện thoại ra, Hàn Phi đơn giản tìm kiếm một chút thông tin.

Bạch Trà này quả thực rất nổi tiếng, anh ta không giống như Hàn Phi đi con đường hoang dã, anh ta được Deep Space Entertainment hỗ trợ, tài nguyên tốt đến khó tin, cơ bản anh ta sẽ lên hot search vài ngày một lần, cho cảm giác một tiểu sinh hiện đang phổ biến.

Tuy nhiên, hầu hết các lượt tìm kiếm về Bạch Trà đều là một số chuyện nhỏ nhặt, chẳng hạn như thay đổi CP mới, trẹo chân khi nhảy, giảm cân khi quay phim, vô tình bị trầy xước bởi đạo cụ trong quá trình quay phim, v.v.

Ngược lại Hàn Phi đặc biệt hơn một chút, giúp cảnh sát phá vụ án chặt thây ghép xác, hỗ trợ cảnh sát phá các vụ án mạng, bị một kẻ giết người truy đuổi trên phim trường, cuối cùng kẻ sát nhân tự sát, v.v.

“Lên hot search còn thường xuyên hơn cả tôi, coi như tôi đã gặp được một đối thủ ngang ngửa rồi.”

Chương 508: Ai mới là diễn viên trẻ xuất sắc nhất

"Nếu như chỉ bàn luận về năng lực lên hot search, anh ấy e rằng còn kém xa anh." Trợ lý đạo diễn Trương nói một câu công bằng.

"Tôi bình thường rất khiêm tốn." Hàn Phi lật xem những thông tin mình tra cứu được, lại hỏi đối phương một câu: "Những diễn viên trẻ như chúng tôi chỉ có thể cạnh tranh giải thưởng diễn viên trẻ xuất sắc thôi à? Không phải là tôi có được hai đề cử hay sao? Giải thưởng diễn viên trẻ xuất sắc và giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, cái nào tiền thưởng cao hơn?"

"Đương nhiên là nam diễn viên phụ xuất sắc nhất rồi! Cả năm chỉ có một người, cạnh tranh trên cùng một sân khấu với tất cả các diễn viên ở mọi lứa tuổi, trong đó có rất nhiều người là diễn viên kỳ cựu, giải thưởng này cũng là giải thưởng gần nhất với giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất." Trợ lý đạo diễn Trương nhẫn nại giải thích với Hàn Phi: "Năm nay thực lực của những người được đề cử tại tất cả các hạng mục của liên hoan phim đều rất mạnh, tôi đoán Bạch Hiển muốn giành được giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất rất khó, đạo diễn Trương muốn giành được giải Đạo diễn xuất sắc không phải là điều dễ dàng, bây giờ đoàn làm phim của chúng ta chỉ hy vọng vào anh có thể giành được giải Diễn viên trẻ xuất sắc, để bộ phim của chúng ta sẽ giành được ít nhất một giải thưởng."

"Lần này không phải đạo diễn Trương đã thử thách phim kinh dị hồi hộp để giành giải Đạo diễn xuất sắc nhất lần nữa à?" Hàn Phi nghe thấy giọng điệu của nam trợ lý, cảm thấy phía đạo diễn Trương cũng đang gặp rắc rối.

"Có chút khó khăn, năm nay một số đạo diễn hàng đầu đều cho ra mắt tác phẩm mới, đạo diễn Trương ba năm nay mới chỉ có duy nhất một bộ 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》, nếu như doanh thu phòng vé và dư luận tăng lên thì không sao cả,

ngộ nhỡ bị giành lấy ngôi đầu, e rằng ông ấy sẽ rất khó để cạnh tranh với những người khác.” Trợ lý của đạo diễn Trương dường như đã biết một số nội tình bên trong của liên hoan phim, rõ ràng là không còn cảm xúc mạnh mẽ như vài ngày trước nữa: “Anh đừng nói với đạo diễn Trương những chuyện này, tôi phải đi bận việc đây, hai giờ chiều nhớ tới tham gia hoạt động.”

Trợ lý đạo diễn Trương nói xong liền cúp máy, Hàn Phi cầm điện thoại đi vào phòng bệnh, hắn ngồi bên cạnh giường bệnh, nhân tiện bắt đầu tìm kiếm thông tin về Bạch Trà và Từ Quân Từ.

So với Từ Quân Từ, mức độ nổi tiếng của Bạch Trà cao hơn một chút, trên mạng có rất nhiều người khen ngợi anh ta, nói anh ta là diễn viên xuất sắc nhất thế hệ mới, là mặt trời đang dần mọc lên trong làng giải trí.

Bạch Trà rất đẹp trai, không giống như Hàn Phi, một diễn viên có khí chất mạnh mẽ và đặc biệt, anh ta là kiểu diễn viên khiến người ta cảm thấy kinh diễm ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Trong thời gian quảng bá 《Hài kịch một phần ba》, Bạch Trà cũng tham gia rất nhiều chương trình gameshow, anh ta vô cùng hài hước, có thể dễ dàng điều khiển bầu không khí của hiện trường, tương tác với các khách mời khác cũng rất thú vị.

Người này vừa có một cơ thể hoàn hảo, lại có một linh hồn thú vị, cũng chả trách khi Deep Space Entertainment không tiếc công sức để hỗ trợ anh ta.

Nếu như nhất định phải tìm ra một khuyết điểm của người đàn ông này, thì có thể là kỹ năng diễn xuất của anh ta vẫn chưa được tốt lắm.

Các diễn viên kì cựu đóng chung thường xuyên khen anh ta, nhưng đa số đều nói anh chàng này rất lễ phép, có tiềm năng, rất cố gắng, thật ra đây là một cách nói rất uyển chuyển rằng kỹ năng diễn xuất của anh ta cần được cải thiện.

Năng lực của một người là có hạn, một diễn viên dù có tài giỏi đến đâu mà không có sự tôi luyện của năm tháng thì vai diễn nào cũng sẽ thiếu chút vị trong đó.

Trừ khi có thể giống như Hàn Phi, mặc dù không có sự tôi luyện của năm tháng, nhưng mỗi ngày đều chịu uy hiếp tính mạng và tôi luyện tuyệt vọng.

Đóng phim vì ước mơ và đóng phim để cứu mạng sống, suy cho cùng vẫn là hai cảnh giới.

"Nhan Mặc…" Một giọng nói yếu ớt đột nhiên vang lên trên giường bệnh, bác gái Lý từ từ mở mắt ra, mơ mơ màng màng nhìn thấy Hàn Phi.

"Nằm xuống, đừng cử động, tôi sẽ đi gọi bác sĩ đến." Hàn Phi đứng dậy định rời đi thì cảm giác như có thứ gì đó túm lấy góc áo của mình.

Hắn quay đầu lại nhìn, bác gái Lý yếu ớt giơ một tay của mình lên, đang túm lấy y phục của hắn.

Khuôn mặt già nua hơn nhiều của bà nhìn Hàn Phi, đôi môi màu tím khẽ mở ra, nhìn hắn nói một câu.

"Cảm ơn cậu."

Hàn Phi không chắc chắn bác gái Lý nhận ra mình hay là vì chuyện khác, hắn nhẹ nhàng đặt tay bác gái Lý lại trên giường bệnh: "Hãy nghỉ ngơi cho tốt."

Sau khi tìm được bác sĩ và y tá, Hàn Phi lại bảo bác gái Lý gọi cho con trai.

Sau khi giải thích xong mọi việc, Hàn Phi mới bước ra khỏi phòng bệnh.

Đối với hắn mà nói, làm việc tốt có thể tăng âm đức, âm đức có thể nâng cấp điện thờ, nên chỉ cần có cơ hội, hắn sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ người khác.

Con trai của bác gái Lý ở tỉnh khác, vẫn chưa kịp quay trở lại.

Đến buổi trưa, Hàn Phi lại chạy đến nhà ăn của bệnh viện để mua cơm cho bác gái Lý, khi đang lấy đồ ăn hắn còn bị bệnh nhân trong viện nhận ra.

Bệnh nhân đó cũng rất thú vị, bởi vì Hàn Phi ăn mặc quá bình thường, nên anh ta hỏi đi hỏi lại mấy lần mới gọi ra tên

hắn.

Là một diễn viên, Hàn Phi không chút tự cao tự đại, bưng hai đĩa cơm, ân cần chào hỏi bệnh nhân.

“Tôi nghe nói đồ ăn của diễn viên rất ngon, bữa sáng cũng phải ăn bữa mấy chục tệ cơ, nhưng anh ấy hình như có vẻ cũng giống như chúng ta thôi.”

“Diễn viên này đã quyên góp toàn bộ số tiền cho gia đình nạn nhân rồi, hình như anh ấy vẫn còn đang thuê nhà.”

Một số bệnh nhân bắt đầu trò chuyện, một ông chú với chiếc băng trên tay tình cờ bước ra khỏi phòng, nghe thấy cuộc trò chuyện của những bệnh nhân đó.

“Người nhà của Hàn Phi bị bệnh à?”

“Sáng sớm anh ấy cứu một bác gái hôn mê, con của bác gái đó làm việc ở tỉnh khác, không về được, Hàn Phi đã chăm sóc từ sáng đến giờ.”

“Đứa trẻ này thật tốt bụng.” Bác trai băng bó đến gần những bệnh nhân khác, cùng nhau tán gẫu về Hàn Phi.

Hàn Phi không biết vẫn còn bệnh nhân đang bàn luận về mình, hắn quay trở lại phòng bệnh cùng bác gái Lý ăn cơm xong thì rời đi.

1 giờ 30 phút chiều, Hàn Phi bắt xe đến địa điểm tổ chức hoạt động mà trợ lý đạo diễn Trương nói.

Có một khu vực trong thành phố thông minh mới chuyên dành để tổ chức các hoạt động sự kiện khác nhau, hoạt động mà Hàn Phi sẽ tham gia hôm nay là một địa điểm phụ bên cạnh đại sảnh tổ chức hoạt động của liên hoan phim.

Ngày kia chính là liên hoan phim, sự kiện thường niên đã bắt đầu nóng lên từ trước, ở đó đã trở thành tâm điểm của giới truyền thông quốc gia, đạo diễn Trương chọn hoạt động tuyên truyền cuối cùng trước khi công chiếu 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》 ở đây, cũng là đã xem xét suy nghĩ cặn kẽ.

Không chỉ mỗi ông ấy, mà những bộ phim khác sắp ra mắt vào ngày mai cũng có ý tưởng tương tự, mọi người tập trung

lại đây để tiến hành tuyên truyền quảng bá.

Khi Hàn Phi đến, tình cờ nhìn thấy người hâm mộ đang hò reo ở ven đường, rất đông người qua đường vây quanh, trong đó cũng có không ít người là nhân viên truyền thông, cầm điện thoại di động chụp lại ảnh minh tinh tuyên truyền phim.

Nói ra cũng thật trùng hợp, hai địa điểm bên cạnh địa điểm chính của liên hoan phim, vừa hay được《Tiểu thuyết gia huyền nghi》và《Hài kịch một phần ba》bao hết, đội ngũ dàn diễn viên hai bên đều có thể được đánh giá là lộng lẫy.

Bên phía《Tiểu thuyết gia huyền nghi》không cần nói nhiều, chín vị diễn viên, trong đó có hai diễn viên tuyến hai, những người còn lại cũng đều là thuộc phái diễn xuất, còn có diễn viên kỳ cựu trợ oai.

Bên phía《Hài kịch một phần ba》thì lại càng khoa trương hơn một chút, nam diễn viên tuyến đầu Từ Chấn đóng vai nam chính, nữ chính là ngọc nữ của Deep Space Entertainment, năm nhân vật phụ xuất phát đều là diễn viên tuyến ba, hot boy Bạch Trà đặt cùng trong số những người này là có sức ảnh hưởng ít nhất.

Hai bên khán đài vang lên những tiếng kinh hô, mỗi ngôi sao đều có fan hâm mộ của riêng mình, nếu cứ nhất định phân tranh cao thấp, có lẽ bên phía《Hài kịch một phần ba》sẽ có nhiều người hơn một chút.

Dù sao thì so với một bộ phim rùng rợn huyền nghi, thì khán giả thích xem hài kịch vẫn nhiều hơn.

Từ trên taxi bước ra, Hàn Phi cũng không khác gì những người qua đường đến tham gia ủng hộ.

"Xin tránh đường, xin tránh đường."

Hoạt động bắt đầu lúc hai giờ chiều, rất nhiều fan hâm mộ đã đến sớm một tiếng, không khí vô cùng náo nhiệt.

Sau khi gọi điện cho trợ lý đạo diễn Trương, một nhân viên đã dẫn Hàn Phi đến lối dành cho nhân viên.

Fan hai bên đến tham gia hoạt động đều vô cùng ngạc nhiên khi thấy Hàn Phi đi vào lối dành cho nhân viên, trong

lòng nghĩ không biết đây là ai? Bây giờ fan cũng có thể mua lối đi dành cho VIP rồi sao?

Nhưng không bao lâu Hàn Phi đã bị nhận ra, sau khi người đầu tiên gọi ra tên Hàn Phi, tất cả mọi người đều gọi theo.

Hắn chưa từng thấy chuyện này ở âm gian, ngượng ngùng chào hỏi mọi người, sau đó được đưa vào hậu trường.

"Trước đây hình như cũng không có quá nhiều người biết đến mình."

"Hàn Phi! Ôi trời ơi! Sao cậu vẫn ăn mặc như này đến đây!" Trợ lý đạo diễn Trương sau khi nhìn thấy Hàn Phi thì chạy đến: "Mọi người đều đang ở hậu trường, nhanh lên! Cậu đi trang điểm một chút."

Bị kéo vào trong hậu trường, Hàn Phi cũng gặp các diễn viên khác của《Tiểu thuyết gia huyền nghi》, mọi người sau khi nhìn thấy hắn đều lần lượt chạy tới chúc mừng, khiến hắn cảm thấy rất bối rối.

"Sao cảm giác hôm nay mọi người kỳ lạ vậy? Xung quanh em có chuyện gì tốt xảy ra sao?" Hàn Phi với vẻ mặt khó hiểu nhìn Bạch Hiển.

"Cậu là thật sự không biết, hay là vẫn còn đang làm màu vậy?" Bạch Hiển lấy điện thoại di động ra: "Trong cuộc bình chọn trực tuyến dành cho diễn viên trẻ xuất sắc, cậu đã vượt qua Từ Quân Từ, đứng ở vị trí thứ hai, hơn nữa trong số những vai diễn được mong đợi nhất, thì vai diễn Nhện mà cậu đóng đã đứng đầu tất cả các vai phụ! Anh còn không biết cậu lại hấp dẫn đến thế trong lòng mọi người đấy."

"Hóa ra là bởi vì chuyện này?" Hàn Phi lắc lắc đầu.

"Giọng điệu ăn nói của cậu thật ngứa đòn đấy." Bạch Hiển trợn tròn mắt: "Ngày kia chính là liên hoan phim rồi, không biết có bao nhiêu người, bao nhiêu công ty đều đang quan sát bình chọn trực tuyến này, ngoài ra bọn anh còn phát hiện ra một chuyện, cậu hãy xem bảng xếp hạng doanh thu bán trước phòng vé của phim đi."

Dưới sự hướng dẫn của Bạch Hiển, Hàn Phi đã mở phần mềm bán vé xem phim trực tuyến lớn nhất Trung Quốc ra.

“Doanh thu bán trước phòng vé của《Hài kịch một phần ba》cao hơn chúng ta 10 triệu tệ, nhưng điểm đánh giá sức hút phòng vé cá nhân của diễn viên, cậu vậy mà lại đứng đầu trong danh sách vai phụ.” Bạch Hiển cảm thấy thật khó tin: “Năng lực hút vàng vai phụ của cậu sắp vượt qua cả vai chính của anh rồi đấy.”

“Điểm đánh giá sức hút phòng vé cá nhân của diễn viên là cái gì?” Hàn Phi không biết nhiều về những thứ này, đây là lần đầu tiên hắn quay một bộ phim ngoại tuyến, trước đây đến cơ hội lộ mặt hắn còn không có.

“Khi khán giả đặt trước vé xem phim, sẽ có một tùy chọn để điền, ai là diễn viên mà bạn mong chờ nhất, kết quả vai phụ của cậu lại đứng đầu bảng xếp hạng.” Bạch Hiển kiên nhẫn giải thích với Hàn Phi : “Mặc dù hầu hết mọi người đều là vì muốn xem cậu phá án, nhưng không thể phủ nhận, cậu bây giờ có thể được coi là người bảo đảm doanh thu phòng vé cho bộ phim rồi.”

Fan trên mạng của Hàn Phi đều là thật, những cư dân mạng không ngừng hò hét nào là kẻ săn tiền thưởng và nội gián cảnh sát, toàn bộ đều chọn ủng hộ hắn khi bộ phim sắp ra mắt.

“Cậu lần này đúng là làm cho Bạch Trà tức đến chết nghẹn, cậu ấy bỏ xa cậu và Từ Quân Từ trên bình chọn trực tuyến diễn viên trẻ xuất sắc, nhưng lại kém xa trong bảng xếp hạng kỳ vọng bán trước.” Bạch Hiển cười rất sảng khoái, dường như là thực sự cảm thấy vui mừng cho Hàn Phi.

“Anh Bạch, thế anh lần này làm thế nào? Em thấy trong bảng xếp hạng này, Từ Chấn kia đã dẫn trước anh rất nhiều, có phải năm nay anh ấy cũng sẽ tranh giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất không?” Hàn Phi phát hiện ra điểm mù, khuôn mặt của Bạch Hiển rũ xuống ngay lập tức.

“Anh đoán năm nay chắc trượt rồi.” Bạch Hiển cười khổ: “Công bằng mà nói, thực ra kỹ năng diễn xuất của anh có đột phá, nhưng chủ yếu lần này diễn vai đối đầu với cậu. Cậu nhóc

nhà cậu quá chói sáng, làm cho anh đây không còn quá chói lọi nữa. Có điều không sao, anh đã chạy năm năm rồi, không quan tâm đến việc chạy thêm vài năm nữa."

"Các vị chuẩn bị đi, lập tức lên sân khấu rồi, nhớ giao lưu với fan nhiều hơn." Nhân viên hiện trường ra hiệu cho các diễn viên lên sân khấu, Hàn Phi chỉ trang điểm đơn giản một chút, vẫn mặc áo khoác thường ngày.

Người dẫn chương trình làm nóng hiện trường tại địa điểm tổ chức sự kiện ngoài trời, đạo diễn Trương lên sân khấu đầu tiên để nói với mọi người về cảm hứng quay phim. Cuối cùng, người dẫn chương trình và các nhà đài lớn đang phát sóng trực tiếp bắt đầu thúc giục các diễn viên xuất hiện.

So với đạo diễn Trương, các diễn viên của《Tiểu thuyết gia huyền nghi》 rõ ràng là có sức hút hơn hẳn.

Bức màn mở ra, chín diễn viên lần lượt xuất hiện, khi hình bóng của họ xuất hiện trên màn hình lớn, khán giả bắt đầu hò reo.

Không giống những diễn viên ăn mặc đẹp đẽ khác, Hàn Phi dường như là một nhân viên bước vào sân khấu do nhầm lẫn, có vẻ hơi lạc lõng nhưng khán giả rất thích hắn, cho rằng đây là phong cách của hắn, người khác có muốn bắt chước cũng không được.

Cùng lúc đó, những tiếng reo hò cũng vang lên từ phía bên kia của hội trường, buổi quảng bá cuối cùng của 《Hài kịch một phần ba》 bắt đầu.

Màn hình lớn tại địa điểm tổ chức hoạt động đã ghi lại cảnh tượng của cả hai bên, nền tảng livestream để tăng độ hot, bắt đầu nhằm vào đối tượng cụ thể.

Liên hoan phim sắp đến, Bạch Hiển và Từ Chấn đều được đề cử nam diễn viên chính xuất sắc nhất, cả hai đều muốn dựa vào tác phẩm của mình để đạt được ảnh đế, khi các nhà đài phỏng vấn bọn họ, cùng lúc đưa bọn họ lên màn hình lớn của hội trường, điều này cảm thấy có chút gì đó trực tiếp có ý là PK.

Vốn dĩ đạo diễn Trương cũng không hy vọng có thể cạnh tranh được với 《Hài kịch một phần ba》, so với hài kịch thì phim huyền nghi hoàn toàn không chiếm được lợi thế, suy cho cùng thì lượng khán giả xem phim vẫn bày ra trước mắt.

Nhưng bên tổ chức hoạt động và nhà đài phát trực tiếp không quan tâm đến điều đó, bọn họ đều là những con cá mập ăn theo độ hot và lưu lượng, ngửi thấy mùi máu là sẽ cố gắng hết sức để cắn xé.

Trong phần hỏi đáp của khán giả được lựa chọn ngẫu nhiên, rất nhiều câu hỏi đều là cố tình gây rối, chẳng hạn họ hỏi Từ Chấn rằng anh có tự tin đoạt giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay hay không, hỏi Bạch Hiển đã chạy theo trong năm năm rồi, liệu năm nay có kết thúc cuộc chạy dài này không?

Hai địa điểm tổ chức hoạt động cách nhau không xa, màn hình lớn tình cờ lại đang phát trực tiếp cả Bạch Hiển và Từ Chấn, rất nhiều người qua đường sau khi thấy đều dừng lại, càng không cần nói đến cư dân mạng đặc biệt đến để xem náo nhiệt.

May mắn thay, Bạch Hiển và Từ Chấn đều là lão giang hồ, trả lời đều rất cặn kẽ, Bạch Hiển thì dùng sự tự ti và hài hước để hóa giải, trong khi Từ Chấn thì trực tiếp khen ngợi Bạch Hiển.

Trong bóng tối nghĩ gì cũng không ai biết, nhưng ngoài mặt nhất định phải lịch sự và hòa nhã.

Cuộc phỏng vấn tiếp tục không ngừng, người dẫn chương trình tăng tốc độ, khi bên phía 《Hài kịch một phần ba》 phỏng vấn đến Bạch Trà, cô ấy vừa hay cũng đi đến bên cạnh Hàn Phi.

“Hàn Phi, nghe nói lần này anh được đề cử Nam diễn viên phụ xuất sắc và Nam diễn viên trẻ xuất sắc, lần đầu tiên tham gia một bộ phim ngoại tuyến đã nhận được hai đề cử cùng lúc, anh đúng là đã tạo nên một kỷ lục của diễn viên trẻ.” Người dẫn chương trình đều đang đổ thêm dầu vào lửa, bên này Hàn Phi được khen là nam diễn viên trẻ xuất sắc nhất, bên kia lại

cho rằng nam diễn viên trẻ xuất sắc lần này chính là Bạch Trà chứ không ai khác.

Người dẫn chương trình không ngừng tán dương, nhưng biểu hiện của Hàn Phi và Bạch Trà thì lại hoàn toàn khác nhau.

Hàn Phi căn bản không để tâm đến lời nói của người dẫn chương trình, khi nhìn thấy người dẫn chương trình đeo tai nghe, trước khi nói sẽ dừng lại, lập tức hiểu rằng có người đang dạy cô nói như vậy từ phía sau.

Với nụ cười chuyên nghiệp trên môi, Hàn Phi bình tĩnh nói ra một số khuyết điểm của mình, ví dụ như ít tác phẩm, tuổi đời còn trẻ, còn nhiều điều cần học hỏi…v…v.

Phía bên Bạch Trà hiển nhiên có chút phiêu, anh ta dường như biết được một số thông tin nội tình, đối với việc được chọn là diễn viên trẻ xuất sắc vô cùng tự tin.

Người dẫn chương trình không ngừng khen ngợi anh ta, anh ta cũng dần dần làm theo lời người dẫn chương trình, nhưng thỉnh thoảng giả vờ khiêm tốn và nói rằng anh ta vẫn còn chỗ để cải thiện.

Có thể nhà đài cảm thấy như này vẫn chưa đủ thú vị, để thu hút thêm sức nóng, họ đã lựa chọn một số câu hỏi gay gắt hơn.

Hàn Phi thì không thành vấn đề, từ《Hoa Song Sinh》đến hiện tại, việc mắng chửi hắn chưa bao giờ dừng lại, trước đây chống đối với công ty giải trí, còn bị người ta đặc biệt nhắm tới.

Hắn không có bảo hộ của công ty, sẽ không có ai bỏ tiền ra để giúp hắn kiểm soát các bình luận, đều là tự mình đi đến hôm nay.

Hoàn cảnh của Bạch Trà thì hoàn toàn khác, anh ta là một diễn viên trẻ được Deep Space Entertainment đánh giá cao, trên mạng hầu như không có nhiều bình luận chê bai, đi đâu cũng được khen ngợi.

Được công ty lớn che mưa che nắng, anh ta chỉ cần làm việc chăm chỉ kiếm tiền cho công ty là được.

Do đó, tâm thái của anh ta không được ổn định như Hàn Phi, trong một số bình luận được chọn, nhiều người đã đặt câu hỏi về kỹ năng diễn xuất của anh ta, thậm chí còn trực tiếp so sánh anh ta với Hàn Phi, cho rằng kỹ năng diễn xuất của Hàn Phi trong《Hoa Song Sinh》 hoàn toàn có thể đánh bại anh ta.

Bạch Trà không dám tức giận công khai, kiên nhẫn trả lời, nói rằng mỗi người đều có vai diễn và phong cách phù hợp, không thể vơ đũa cả nắm,…v…v…

Anh ta không thể thừa nhận kỹ năng diễn xuất của mình không bằng Hàn Phi, với sự hậu thuẫn của Deep Space Entertainment, Bạch Trà thực ra căn bản không coi các diễn viên trẻ cùng tuổi ra gì.

Hoạt động livestream tiến hành rất lâu, một số người đã liệt kê riêng Bạch Trà và Hàn Phi, đồng thời đoán xem ai là diễn viên trẻ xuất sắc của năm nay.

Hầu hết fan hâm mộ của Bạch Trà là vì vẻ ngoài của anh ta, còn fan hâm mộ của Hàn Phi cái gì cũng có, bao gồm cả fan hâm mộ vì vẻ ngoài, fan hâm mộ diễn xuất, fan hâm mộ trinh thám, fan hâm mộ bảo vệ.

Hai bên ban đầu còn là thảo luận lý trí, sau đó không biết tại sao lại trở thành cãi vã.

Khi hoạt động livestream kết thúc vào buổi tối, trên mạng đã nổ ra rất nhiều cuộc cãi vã, không bên nào phục bên nào, cuối cùng bọn họ chuẩn bị lấy phòng vé của hai bộ phim 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》và 《Hài kịch một phần ba》, cũng như diễn xuất thực tế của hai diễn viên trẻ trong phim để đánh giá.

Sau 0 giờ đêm nay sẽ cùng lúc công chiếu hai bộ phim, hiện giờ không chỉ có hai ê-kíp mà đông đảo cư dân mạng cũng bắt đầu chú ý đến kết quả cuối cùng.

Bộ phim chưa xem thì ai cũng không thể tùy tiện đánh giá, kỹ năng diễn xuất rốt cuộc như thế nào thì dùng thực tế nói chuyện.

Sau khi hoạt động kết thúc, đạo diễn Trương đã gọi tất cả các diễn viên lại. Hiếm khi hội tụ với nhau, ông ấy chuẩn bị

bao trọn một phòng, cùng nhau chờ đợi buổi ra mắt vào ban đêm.

Bộ phim này rất quan trọng đối với bọn họ, có thể thay đổi số phận của nhiều người. Bạch Hiển muốn được giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất, đạo diễn Trương lại muốn chứng tỏ bản thân, công ty giải trí đứng sau bộ phim nóng lòng muốn lấy lại gốc gác, các diễn viên khác cũng muốn dựa vào bộ phim huyền nghi ăn khách chưa từng có này để nâng cao danh tiếng.

Trong số tất cả mọi người chỉ có Hàn Phi có vẻ không quá lo lắng, sau khi ăn cơm xong hắn liền chuẩn bị về nhà, cuộc cãi vã trên mạng và phát biểu của Bạch Trà hắn căn bản không hề muốn xem.

Đối với hắn mà nói, không có gì trên đời này quan trọng hơn việc chơi game.

Chương 509: Diễn xuất khủng khiếp đè bẹp

Về đến nhà, Hàn Phi nghỉ ngơi một chút rồi bắt đầu đọc sách, lần này là xem sách về phẫu thuật thẩm mỹ và mỹ học.

Đến 0 giờ nửa đêm, khi lượt công chiếu đầu tiên của《Tiểu thuyết gia huyền nghi》chính thức bắt đầu, Hàn Phi đội mũ bảo hiểm lên, đi vào bên trong máy chơi game.

Sắc máu ngưng tụ thế giới, Hàn Phi nhìn về phía xa, thân ảnh màu máu chạy ra từ sâu trong thành phố đang dừng lại trên một tòa cao ốc nào đó, không tiếp tục đi về phía trước, mối liên hệ giữa anh ta và mục tiêu dường như đã biến mất.

Mở hai mắt ra, Hàn Phi còn chưa nhìn xung quanh, trong đầu đã xuất hiện nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Thú cưng của bạn đang trong tình trạng hấp hối, hãy cho nó ăn máu càng sớm càng tốt để giúp nó chia sẻ nguyền rủa!"

Sau khi lời nhắc nhở biến mất, Hàn Phi lập tức lấy điện thoại di động của Đom Đóm ra, nhìn thấy tin nhắn của Haha, hắn mới biết Đại Nghiệt đã trở về!

Nghiệp chướng vô pháp vô thiên này bị đánh đến sắp hồn phi phách tán, cho đến khi không còn sức hành hạ nữa, mới bị Bạch Tư Niệm áp sát, kéo nó trốn về.

Theo thông tin mà Haha gửi đến, Bạch Tư Niệm cõng Đại Nghiệt trèo ra khỏi Thất Lạc Viên, việc thú cưng cưỡi người cũng là kỳ quan rồi.

Hai người bọn họ giờ đã được Gương Thần giải cứu, đang được che chở trong điện thờ level ba.

"Dám làm hại Đại Nghiệt của mình?" Hàn Phi tuy rằng không biết hung thủ là ai, nhưng mối hận này hắn đã ghi nhớ lại.

Gọi cho những người hàng xóm, Hàn Phi chuẩn bị cùng mọi người đi đến bách hóa thương mại.

Nhưng trước đó, hắn vẫn còn phải làm một việc khác.

Thông qua sương mù cảm nhận vị trí của Thiết Nam và Nhạn Đường, Hàn Phi lặng lẽ tìm thấy bọn họ, đi theo phía sau một lúc để quan sát.

Trạng thái tinh thần của Thiết Nam cũng đã đến cực hạn, rất tuyệt vọng và bất lực, thậm chí còn bắt đầu cố gắng tự tử để rời khỏi bản đồ.

Tình hình của Nhạn Đường thì lại khá hơn nhiều, cậu vẫn tò mò về mọi thứ, không ngừng cố gắng, không ngừng thất bại, nhưng không hề nản lòng, người này quả thực là một nhân tài hiếm có, ngoại trừ giá trị may mắn thấp ra, thì không có khuyết điểm gì.

Bí mật theo dõi bọn họ, Hàn Phi ẩn trong sương mù, khi Thiết Nam cố gắng mở cửa một lần nữa, hắn đã sử dụng thiên phú hồi hồn lên anh ta.

Thiết Nam vốn đã tê liệt căn bản chưa phản ứng lại, đã bị đẩy vào quỷ môn, rời khỏi thế giới tầng sâu.

“Bây giờ chỉ còn lại một mình Nhạn Đường rồi, người thanh niên đến Lệ Tuyết cũng không tra được thông tin gì này, có thể kiên trì trong tuyệt vọng như vậy không?”

Bởi vì coi trọng, nên Hàn Phi mới để Nhạn Đường lại cuối cùng, hắn cảm thấy tất cả đau đớn và tuyệt vọng bây giờ sẽ trở thành của cải của Nhạn Đường trong tương lai. Hoàng Doanh đã chứng minh rằng hệ thống đào tạo của Hàn Phi là không có vấn đề gì cả.

“Đi thôi, chúng ta đến bách hóa thương mại.”

Để tránh bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, bọn Hàn Phi đi theo những con ngõ nhỏ ở giữa một số khu vực để đến trung tâm thương mại.

Ngay khi Hàn Phi vừa bước vào bên trong, hắn đã nghe thấy tiếng động bất thường dưới tầng hầm, một bóng đen to lớn xé nát mặt đất đang lao đến hắn.

“Bùm!”

Lượng máu rơi xuống mức nguy hiểm, lại bị trúng độc hồn, Hàn Phi ôm chặt lồng ngực trũng sâu, nhìn bóng lưng hưng phấn mà phun ra một ngụm máu lớn.

Cảm giác châm chích linh hồn quen thuộc từ vết thương truyền đến, Hàn Phi nằm trên mặt đất mãi không đứng được dậy.

“Đúng là nghiệp chướng!”

Những người hàng xóm không dám đến gần bóng đen, cuối cùng Từ Cầm nhấc bổng Hàn Phi lên, đưa cho hắn vài miếng thịt mới chế biến.

“Quản lý, may mắn không hổ thẹn, tôi đã thành công đem Đại Nghiệt trở về.” Bạch Tư Niệm trèo ra khỏi khe hở trên mặt đất, bộ y phục trên người đã rách nát, trên người đầy vết nứt, nhưng âm khí tỏa ra từ linh hồn của anh ta đã mạnh hơn trước gấp nhiều lần.

Sau khi ăn xong món thịt do Từ Cầm chuẩn bị, Hàn Phi đợi máu phục hồi mới tiếp tục đi về phía trước, nhìn bóng đen cao gần năm mét trước mặt, có chút không nhận ra.

“Đại Nghiệt?”

Khi giọng nói của hắn vang lên, bóng đen bắt đầu dùng hết sức tiến về phía hắn, tựa như muốn chạy quanh Hàn Phi vài vòng.

“Sao mày lại biến thành như thế này rồi?” Hàn Phi vươn tay ra sờ sờ đầu Đại Nghiệt.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã bị trúng độc hồn cực mạnh! Hãy chữa trị càng sớm càng tốt!”

Không để ý đến lời nhắc nhở của hệ thống, Hàn Phi ngồi xổm trước mặt Đại Nghiệt, cẩn thận kiểm tra.

Đã lâu không gặp, kích thước của Đại Nghiệt tăng vọt lên năm mét, nhìn bề ngoài không giống một con bọ, mà trông như một hư ảnh ác quỷ nằm trên mặt đất hơn.

Đại Nghiệt và Cánh Bướm đi theo hai con đường khác nhau, Cánh Bướm không ngừng hấp thụ nhân tính, chơi đùa với nhân tính, muốn trở thành con người; Đại Nghiệt thì lại hấp thụ những thứ độc ác và hung dữ nhất trong thế giới tầng sâu, không ngừng phát triển theo hướng của ác quỷ.

"Cũng không biết nó đã ăn gì trong thời gian này,vừa mới đột phá, bây giờ lại có dấu hiệu sắp đột phá nữa." Gương Thần bước ra khỏi điện thờ, nhìn vào cái lỗ do Đại Nghiệt tạo ra, vô cùng nghiêm túc nói: "Hàn Phi, cậu hãy nhanh chóng mang thứ này đi, nó hình như bị không thể nhắc đến nhìn trúng rồi, chỉ có thể trốn trong sương mù mới an toàn."

"Ông chắc chắn không phải vì sợ nó phá nát khu thương mại này đấy chứ?" Sau khi Hàn Phi chạm vào Đại Nghiệt, kiểm tra một chút thuộc tính, thiên phú của nó đã được cường hóa, tử ý bên trong cơ thể đã tăng gấp nhiều lần, lòng trung thành cũng đã tăng lên: "Bạch Tư Niệm, hai người đã làm những gì trên đường đi? Tại sao thực lực của anh và Đại Nghiệt lại tăng lên nhiều như vậy?"

"Cũng không làm gì cả." Bạch Tư Niệm gãi đầu kể về những gì đã xảy ra trên đường: "Anh bảo tôi phải chăm sóc tốt cho Đại Nghiệt, vì để tránh nó bị lạc, tôi đã buộc cơ thể mình vào nó. Ban đầu còn bình thường, nhưng sau khi chúng tôi rời khỏi khu vực tòa nhà chết chóc, Đại Nghiệt dường như đã tìm thấy thứ gì đó, nó tách khỏi nhóm. Tôi vốn dĩ muốn ngăn nó lại, nhưng anh cũng thấy rồi đấy, nếu đem ra so sánh, tôi còn giống thú cưng của nó hơn."

"Sau đó thì sao?" Gương Thần cũng quan tâm.

"Đại Nghiệt có sở thích đặc biệt đối với điện thờ, bản thân nó còn có khả năng đặc biệt, có thể lấy trộm một số thứ từ bên trong. Vì vậy nó đã mang theo tôi, cả đường tìm kiếm điện thờ, cả đường đi vào bên trong điện thờ phá hoại, chúng tôi rất nhanh đã vượt qua bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ và công viên vui chơi giải trí, đi vào phần sâu hơn trong thành phố."

"Ở đó đáng sợ hơn rất nhiều khu vực mà chúng ta đang ở, cảm xúc và chấp niệm đã biến thành quỷ, tôi rất sợ hãi, nhưng Đại Nghiệt càng ngày càng phấn khích. Tôi tổng cộng đã thấy

năm điện thờ, Đại Nghiệt đã phá hủy bốn trong số đó. Khi phá hủy điện thờ thứ năm, nó đã bị đôi mắt của không thể nhắc đến nhìn thấy." Bạch Tư Niệm chỉnh lý lại bộ đồng phục rách nát của mình: "Sau đó, chúng tôi bắt đầu bỏ chạy, đầu tiên là chạy vào nơi sâu hơn, cuối cùng đi vòng một vòng lớn quay lại đây. Tốc độ của Đại Nghiệt rất nhanh, gần như không có oán niệm nào có thể đuổi kịp nó, nhưng có thể là bởi vì nó ăn trộm đồ vật của không thể nhắc đến, mà tử ý của nó càng ngày càng nặng, nguyền rủa của không thể nhắc đến với nó cũng bắt đầu dần dần có hiệu lực."

"Hai người cũng thật can đảm, đến điện thờ cũng dám phá hủy, lại còn một phát năm cái liền?" Gương Thần vừa nghe đã cảm thấy da đầu ngứa ran: "Đồ trong điện thờ có thể ăn bừa bãi sao? Có một số thứ nói không chừng còn có thể chứa kí ức của không thể nhắc đến, là chấp niệm mà bọn họ quý trọng."

"Nếu như đã ăn rồi, thì có nói những điều này cũng đã quá muộn." Hàn Phi quyết định đưa Đại Nghiệt vào bên trong sương mù trước. Sương mù tỏa ra từ điện thờ của hắn có thể cách ly cảm nhận của không thể nhắc đến.

"Các người đã đánh giá thấp tầm quan trọng của điện thờ đối với không thể nhắc đến, không thể nhắc đến kia đã truy đuổi đến, thỉnh thoảng tôi còn có thể cảm nhận được ánh mắt của nó." Gương Thần khuyên: "Ít nhất trước khi Đại Nghiệt có thể áp chế được nguyền rủa, các người đừng rời khỏi sương mù, cũng đừng đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ gây phiền phức, chờ vượt qua được khoảng thời gian này rồi tính sau."

"Được rồi, vậy chúng ta gần đây sẽ khiêm tốn một chút, chờ khi đã dành đủ sức lực rồi sẽ hạ gục bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ." Hàn Phi nhìn Đại Nghiệt bên cạnh, tiểu tượng tai họa này nuốt chửng đồ của không thể nhắc đến, nó cũng đã thu được lợi ích lớn.

Chờ khi Đại Nghiệt áp chế nguyền rủa, sau khi tiêu hóa hết những thứ của không thể nhắc đến trong điện thờ, nó sẽ trở thành trợ thủ đắc lực cho Hàn Phi.

Mấy người hàng xóm khiêng Đại Nghiệt lên, ngay thời điểm họ rời bách hóa thương mại, trên người Đại Nghiệt bắt

đầu bùng cháy lên ngọn lửa màu đen.

Ngọn lửa này hoàn toàn không thể dập tắt, chỉ nhằm vào Đại Nghiệt, chẳng mấy chốc cơ thể nó đã bị thiêu rụi đầy những vết sẹo gớm ghiếc.

Không dám dừng lại, mọi người dùng tốc độ nhanh nhất chuyển Đại Nghiệt trở lại tòa nhà chết chóc.

Nói ra cũng thật kì lạ, vừa tiến vào trong sương mù, ngọn lửa đen trên người của Đại Nghiệt tự động tắt, ánh mắt nó đáng thương nhìn Hàn Phi, cuối cùng cũng ngoan ngoãn một chút.

"Lần sau còn chạy như điên như thế này, đến tao cũng không cứu được mày đâu."

Nguyền rủa trên cơ thể Đại Nghiệt đến từ không thể nhắc đến, Từ Cầm cũng hết cách, chỉ có thể dựa vào chính nó từ từ tự mình trấn áp.

Sau khi bố trí ổn thoả xong cho Đại Nghiệt, Hàn Phi cùng với những người hàng xóm của mình rời khỏi vùng sương mù, tìm kiếm nhiệm vụ rank G trong những con ngõ đan xen với một số khu vực.

"Các nhiệm vụ xung quanh đây ngày càng khó kích hoạt hơn, mình chỉ mới level 19, đến nghề nghiệp chính thứ hai thậm chí còn chưa nhận được."

Nghề nghiệp ẩn đồ tể nửa đêm đã mang lại cho Hàn Phi một sự cải thiện về chất, hắn cũng đang mong chờ vào nghề nghiệp ẩn tiếp theo của mình: "Level 20 là một bước ngoặt đối với mình, nhưng tiếc là quá khó để lên."

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Hàn Phi trở về tòa nhà chết chóc, hắn bí mật theo dõi Nhạn Đường rất lâu, sau khi xác định cậu ấy vẫn còn lâu mới đạt đến cực hạn, hắn liền tìm một nơi an toàn để chuẩn bị offline.

Nhấn nút thoát ra, ý thức của Hàn Phi lập tức bị tách rời, hắn nhìn về phía thành phố đỏ như máu, vô cùng kinh ngạc phát hiện bóng người màu máu kia càng gần bọn họ hơn rồi!

"Là nguyền rủa trên người Đại Nghiệt thu hút nó đến sao."

Ăn trộm đồ trong điện thờ đương nhiên có thể nhanh chóng gia tăng thực lực, nhưng cũng cần phải chịu cái giá tương ứng.

"Đại Nghiệt có thể tự do ra vào điện thờ, nếu như mình lại làm nhiệm vụ kế thừa điện thờ, nhất định nó sẽ giúp được rất nhiều! Chỉ cần vượt qua ngưỡng cửa trước mặt này, sau này mình có lẽ sẽ dễ dàng hơn nhiều rồi."

Ý thức thoát ly, Hàn Phi mở mắt ra.

Hắn cởi mũ bảo hiểm, nằm trong máy chơi game ngủ say.

Cũng không biết đã qua bao lâu, ánh mặt trời chiếu vào trong phòng.

Hàn Phi mơ mơ màng màng bò ra khỏi máy chơi game, hắn mở điện thoại ra thì thấy có hàng chục tin nhắn chưa đọc và hàng chục cuộc gọi nhỡ.

"Tình huống gì vậy? Bí mật của thế giới tầng sâu đã bị bại lộ rồi?"

Nhanh chóng tỉnh lại, Hàn Phi lần lượt kiểm tra, Hoàng Doanh, Lệ Tuyết, đạo diễn Khương, phàm là người có thông tin liên lạc của hắn dường như đều đã gửi tin nhắn đến.

Hoàng Doanh: "Anh quên mất luôn em là một diễn viên đấy! Em bị Nhện mượn thi hoàn hồn sao! Diễn quá chân thật!"

Trang Nhân: "Cậu là một diễn viên phim kinh dị bẩm sinh. Tôi đã làm đạo diễn hơn 30 năm, cũng chưa bao giờ thấy một nhân vật nào xuất sắc như vậy."

Lệ Tuyết: "Chị luôn cảm thấy rằng dù phim có thật đến đâu cũng không thể so sánh được với đời thực, kỹ năng diễn xuất của em quả thật là quá xuất sắc. Đúng rồi, nếu em rảnh thì đến đồn cảnh sát để lập hồ sơ đi, lãnh đạo của bọn chị sau khi xem phim của em, liền gọi điện thâu đêm cho chị, ông ấy có chút lo lắng sau này em sẽ sa vào con đường phạm tội, còn nói nếu sau này em trở thành tội phạm, vậy thì nhất định là tội phạm khủng khiếp nhất trong lịch sử Tân Hỗ."

Chiêm Lạc Lạc: "Chúc mừng lão đại! Một bước lên trời!"

Đạo diễn Khương: “Cậu đã tiến thêm một bước tới ước mơ của mình, anh biết là cậu nhất định có thể làm được!”

Những dòng tin nhắn lọt vào mắt Hàn Phi, hắn cảm thấy trái tim mình ấm áp, hóa ra trên thế giới này cũng có nhiều người đã bắt đầu quan tâm đến hắn rồi.

Sau khi đọc xong tin nhắn, Hàn Phi đã kiểm tra lại các cuộc gọi nhỡ, mới năm phút trước, Bạch Hiển và đạo diễn Trương đã gọi cho hắn.

“Trời đã sáng rồi, không phải mọi người cả đêm không ngủ đấy chứ?” Sau khi suy nghĩ một lát Hàn Phi gọi điện thoại cho đạo diễn Trương.

Tiếng chuông còn chưa đổ mấy hồi đã được kết nối, tiếng nhạc phát ra từ trong điện thoại.

“Hàn Phi! Sao giờ cậu mới dậy! Mau đến đây! Chúng ta cùng nhau ăn mừng!”

“Ăn mừng cái gì?”

“Cậu xem bảng xếp hạng doanh thu phòng vé đi, cậu lại xem bình luận phim đi, cuối cùng cậu hãy xem những đánh giá trên internet về cậu đi! Anh nhìn người là thực sự chính xác! Đứa trẻ nhà cậu sau này chắc chắn sẽ là ảnh đế, anh đã nói hết lời rồi!” Đạo diễn Trương là một đạo diễn gạo cội trong giới, ông thường chỉ tham dự những sự kiện tương đối trịnh trọng, hoặc một số bữa tiệc riêng tư chứ hiếm khi nhậu nhẹt thâu đêm với diễn viên như hôm nay.

Quay trở lại nền cuộc gọi, Hàn Phi bấm vào bảng xếp hạng doanh thu phòng vé để kiểm tra.

Bây giờ là 9:30 sáng, 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》đứng thứ hai trong bảng xếp hạng thời gian thực với 51 triệu doanh thu phòng vé, phá vỡ kỷ lục phòng vé thời gian thực của phim kinh dị huyền nghi!

Doanh thu bán trước của 《Hài kịch một phần ba》 cao hơn《Tiểu thuyết gia huyền nghi》hơn mười triệu, hiện tại chỉ cao hơn bốn triệu so với doanh thu của 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》.

Điều quan trọng nhất là rating phim,《Hài kịch một phần ba》 công chiếu trong một đêm, rating giảm từ 9,9 xuống 9,1, hơn nữa hiện vẫn đang giảm nhẹ.

Rating của《Tiểu thuyết gia huyền nghi》 thì hơi khó tin, sau một đêm trôi qua thì rating vẫn là 9,9!

Dư luận phòng vé thu hoạch gấp đôi!

Hàn Phi đã đạt được gần 500.000 người theo dõi chỉ sau một đêm, hắn đã đóng góp một số cảnh kinh điển cấp sách giáo khoa trong《Tiểu thuyết gia huyền nghi》, thuật ngữ của Hàn Phi và Nhện thậm chí đã lọt vào bảng xếp hạng hot search trên toàn quốc đêm qua.

Ảnh hưởng của phim ngoại tuyến lớn hơn nhiều so với phim trực tuyến. Mặc dù lần này Hàn Phi chỉ đóng vai phụ, nhưng vai trò của hắn là trục trung tâm của chín diễn viên, hắn là trụ cột cho toàn bộ phim! Trước đây, những người như hắn thường được gọi là cốt cán.

Kỹ năng diễn xuất của Hàn Phi lần này đã được mọi người công nhận, hắn cũng đã hoàn toàn lột xác thông qua bộ phim này.

Nhìn vào cuộc bình chọn diễn viên trẻ xuất sắc trên mạng, thật giống như một trò đùa.

Không chỉ riêng Bạch Trà, không có ai cùng lứa tuổi mà kỹ năng diễn xuất ngang hàng với Hàn Phi.

Nếu như bọn họ diễn vai đối diện với Hàn Phi, có lẽ họ sẽ bị khí tức của hắn áp chế đến mức không nói nên lời.

Nói dễ hơn làm, khoảng cách giữa kỹ năng diễn xuất của hai bên vốn đã quá lớn mà ngay cả những người trong cuộc cũng có thể dễ dàng nhận ra.

Dưới bài đăng ban đầu mở cuộc cá cược xem ai là nam diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay, một số người đã bắt đầu bình chọn trở lại sau khi xem hai bộ phim.

“Tôi đã xem phim của cả hai, thực sự, đây căn bản không phải là cuộc đọ sức cùng đẳng cấp.”

“Tôi cũng muốn giữ thể diện cho Bạch Trà, nhưng sau khi xem xong phim, một câu thành ngữ hiện lên trong đầu tôi —— châu chấu đá xe.”

“Vai diễn của Hàn Phi cho tôi cảm giác rằng anh ấy chính là bản thể nhân vật, chỉ có anh ấy mới có thể đóng vai này, không ai khác có thể.”

“Học sinh do Bạch Trà thủ vai cũng có thể chấp nhận được, nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận được thôi. Mình khuyên mọi người thật sự đến rạp mà xem. Bộ phim《Tiểu thuyết gia huyền nghi》sẽ khiến các bạn chấn kinh! Nhất là thời điểm cuối phim!”

“Kỳ thật tôi còn tưởng rằng hai người bọn họ trình độ diễn xuất như nhau. Tôi thực xấu hổ với cái danh nhà phê bình phim. Tôi biết mọi người không tin, tôi cũng không spoiler, sẽ một ví dụ rất nhỏ cho mọi người.”

“Cả hai bộ phim đều có những cảnh diễn viên nổi giận. Bạch Trà không kiềm chế được khi tức giận, còn cơn tức của Hàn Phi thì là dần dần bùng cháy trong lòng. Bạn có thể cảm nhận được lực căng của trạng thái tĩnh đó, cảm xúc của cả người anh ấy đều là trỗi dậy từ bên trong ra ngoài, khi cơn giận thực sự bùng phát, anh ấy như ngọn lửa bùng lên!”

Chỉ lấy một số đoạn trong hai bộ phim, từng hành động của Nhện mà Hàn Phi đóng đều thuyết minh cho nhân vật, Bạch Trà thực ra diễn cũng tốt, nhưng so với Hàn Phi thì còn kém quá xa.

Một số cư dân mạng chưa kịp xem phim cảm thấy những người đó đang có chút phóng đại, họ vẫn ủng hộ Bạch Trà, nhưng anh ta lại không đưa ra bất kì phản hồi nào.

Nhiều cư dân mạng xem náo nhiệt không sợ lớn chuyện thậm chí đã vào để lại lời nhắn riêng cho Bạch Trà, hỏi cách nghĩ của anh ta về việc kỹ năng diễn xuất của anh không bằng Hàn Phi, còn phía quản lý của anh ta phải bắt đầu xóa rất nhiều bài đăng chỉ trích họ.

Trong danh sách bình chọn trực tuyến các diễn viên trẻ xuất sắc, số phiếu của Hàn Phi bắt đầu tăng vọt, nhưng hơi lạ

là khi hắn sắp đuổi kịp bên kia thì trang web lại cho rằng vì lý do kỹ thuật nên cuộc bình chọn đã tạm dừng sớm trước ba giờ.

Lý do kỹ thuật có thể hiểu, trên thực tế, việc lựa chọn ai mới là diễn viên trẻ thực sự xuất sắc đã không còn cần thiết nữa.

Người hâm mộ của Hàn Phi trên các nền tảng xã hội vẫn đang tăng lên nhanh chóng, thứ hạng của hắn trong danh sách nổi tiếng của nam diễn viên cũng tiếp tục được cải thiện, hắn sắp chính thức được thăng hạng lên diễn viên tuyến ba.

Nhìn những cuộc thảo luận tràn ngập trên mạng, Hàn Phi có thể hiểu được tâm trạng của đạo diễn Trương.

Một số bộ phim được công chiếu cùng lúc, nhưng chủ đề và sự nổi tiếng của 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》 rõ ràng là lu mờ các bộ phim khác.

Đạo diễn Trương lần đầu tiên làm một bộ phim kinh dị huyền nghi, ban đầu không ai coi trọng nó, nó đã đứng thứ hai trong bảng xếp hạng bán trước; khi tất cả mọi người đều cảm thấy nó sẽ ít hot hơn 《Hài kịch một phần ba》, thì bây giờ nó đã gần đuổi kịp《Hài kịch một phần ba》trong tổng doanh thu phòng vé.

Kinh dị chiến thắng cả hài kịch, hai thể loại phim có lượng khán giả hoàn toàn khác nhau, nay lại đồng đều nhau.

“Hàn Phi! Chúc mừng! Theo tình hình này, chúng ta không có vấn đề gì với việc phá vỡ doanh thu phòng vé 100 triệu trong ngày đầu tiên! Khi dư luận tiếp tục lên men, doanh thu phòng vé sẽ tiếp tục tăng!” Đạo diễn Trương đã ba năm không làm ra bất kỳ tác phẩm tử tế nào, nhưng lần này ông lại vực dậy ở thể loại phim kinh dị huyền nghi.

Chương 510: Màu Đỏ, Màu Trắng và Màu Sắc

Hàn Phi có thể hiểu được sự phấn khích của đạo diễn Trương, khán giả vốn đã đặt nhiều kỳ vọng vào《Tiểu thuyết gia huyền nghi》, nhưng tất cả mọi người đều không ai nghĩ rằng, bộ phim vẫn có thể vượt quá mong đợi của họ trong hoàn cảnh như vậy.

Trên internet, một số lượng lớn những người tự làm truyền thông đã bắt đầu đăng tải các bài bình luận và phân tích về bộ phim《Tiểu thuyết gia huyền nghi》, bộ phim này không chỉ có một cốt truyện tuyệt vời căng thẳng, mà còn có tất cả những ưu điểm của một bộ phim kinh dị huyền nghi xuất sắc, còn che giấu rất nhiều tình tiết xoay chuyển và manh mối, mỗi lần đào sâu đều khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Khi một sự kiện trở thành điểm nóng được công chúng công nhận thì mọi người sẽ đều chạy theo cho nóng, ngày nay với tốc độ lan truyền thông tin nhanh chóng, tốc độ tăng nhiệt có thể nói là nhanh đến mức kinh hoàng.

Đạo diễn Trương bọn họ chìm đắm trong vui sướng, Hàn Phi cũng cảm thấy có chút vui vẻ.

Hắn đi trong bóng đêm sâu thẳm, thỉnh thoảng quay đầu lại phát hiện, trí tưởng tượng đẹp đẽ như một giấc mơ đều đã trở thành hiện thực.

Ngồi trên giường, Hàn Phi rất cảm thán, mấy tháng trước nhốt mình ở nhà không ngừng chơi game, bây giờ… hình như cũng vẫn vậy.

“Hàn Phi, giải Diễn viên trẻ xuất sắc lần này nhất định là cậu rồi, có thể cậu sẽ trở thành nam diễn viên trẻ đầu tiên trong lịch sử không đầu quân cho công ty nào mà chỉ dựa vào thực lực của mình mà giành được giải thưởng.” Đạo diễn Trương đã hơi ngà ngà say, vậy mà nói hết sự thật ra ngoài.

Diễn viên không có công ty lớn hậu thuẫn thì không đủ tư cách tham gia đóng phim ngoại tuyến, cũng giống như Hàn Phi trước kia, đa phần chỉ có thể làm công việc hậu trường, không ai chịu cho hắn tài nguyên.

Dù thiên phú có cao đến mấy, kỹ năng diễn xuất tốt nữa, thì làm sao khán giả xem được nếu như không có cơ hội xuất hiện trên sân khấu.

Khi đóng《Hoa Song Sinh》, nếu không phải vì tính khí của A Thành mà ngừng diễn, thì dù Hàn Phi có đóng vai Ngụy Hữu Phúc hay hơn nữa, cũng chỉ là vai phụ trong một web drama mà thôi.

Tiến thêm bước nữa, nếu Hàn Phi không hỗ trợ cảnh sát phá vụ án chặt thây ghép xác và gây được nhiều sự chú ý, thì đạo diễn Khương đã không thể thuyết phục Văn Hóa Du Long chọn hắn làm nhân vật chính.

Vì 《Hoa Song Sinh》 đã giành được thành công tức thì, nên đạo diễn Trương đang lo tuyển chọn diễn viên đã chú ý đến Hàn Phi, cũng chỉ đạo diễn kỳ cựu như ông ấy mới có tiếng nói thực sự trong việc tuyển chọn và quay phim.

Tất cả những chuyện ngoài ý muốn, cộng thêm kỹ năng diễn xuất hoàn hảo của Hàn Phi, đã cho hắn cơ hội để cạnh tranh với những diễn viên trẻ từ các công ty lớn.

“Đạo diễn Trương, ngày mai chính là liên hoan phim rồi, hay là anh nên nghỉ ngơi sớm đi.” Hàn Phi có thể nghe thấy hơi men say trong lời nói của đạo diễn Trương.

“Hôm nay vui quá, uống thêm vài ly nữa, lúc trước anh còn lo khán giả không mua vé, nhưng giờ thì hoàn toàn yên tâm rồi. Liên hoan phim lần này, ít nhất chúng ta cũng có thể giành được giải Diễn viên trẻ xuất sắc và giải Đạo diễn xuất sắc nhất. Một bộ phim, sáu giải Đề cử, hai giải lớn, anh nghĩ còn ai dám nói rằng anh hết thời nữa nào.”

Nghe đạo diễn Trương nói chuyện quá khứ qua điện thoại, Hàn Phi có chút bất lực, xem ra dù là ai, lúc say cũng đều trở nên khác hẳn thường ngày.

Nói chuyện phiếm khoảng mười phút, Hàn Phi mới cúp điện thoại.

“Liên hoan phim là sự kiện thường niên, phải ăn mặc chỉnh tề một chút mới được.” Hàn Phi mở tủ ra xem xét hồi lâu mới quyết định mua lễ phục.

Dù nói không quan tâm nhưng thực ra hắn cũng khá vui, được mời tham gia các liên hoan phim đã là mơ ước của nhiều diễn viên rồi chứ đừng nói đến việc đoạt giải tại các liên hoan phim.

Sau khi bước ra khỏi nhà, Hàn Phi bắt taxi đến trung tâm thương mại, hắn phát hiện Tân Hỗ náo nhiệt hơn thường ngày rất nhiều.

Sau khi hỏi tài xế hắn mới biết, với tư cách là đại diện cho các thành phố thông minh trong nước, có rất nhiều sự kiện quy mô lớn được tổ chức tại Tân Hỗ trong năm nay.

Ngoài liên hoan phim thường niên ra còn có triển lãm truyện tranh và triển lãm sách lớn nhất Trung Quốc, ngoài ra Hội Nhiếp ảnh nhằm kêu gọi mọi người khám phá vẻ đẹp xung quanh mình, đừng ham mê thế giới ảo cũng đã tổ chức một cuộc thi nhiếp ảnh mà tất cả mọi người đều có thể tham gia. Top 100 có thể nhận được tiền thưởng hậu hĩnh.

Tân Hỗ ngày càng trở nên sống động và thịnh vượng, nhưng không thể phủ nhận rằng các quận và thành phố lân cận của Tân Hỗ ngày càng trở nên hoang tàn, đô thị quốc tế hóa này đang hút hết dân cư gần đó.

Hàn Phi tâm tình khá tốt nên đã nói chuyện phiếm cùng tài xế hồi lâu, đối phương sau đó cũng nhận ra hắn, nói hắn không giống như trong tưởng tượng, anh ta vốn tưởng rằng hắn sẽ có ánh mắt sắc bén, tính cách lạnh lùng, không dễ hòa đồng.

Nhưng sau khi tiếp xúc thực tế phát hiện Hàn Phi rất tốt bụng, nói chuyện có chút hơi nhút nhát, giống như một cậu bé nhà hàng xóm có thành tích học tập xuất sắc.

Đối mặt với sự khoa trương của anh tài xế, Hàn Phi có hơi xấu hổ, những oán niệm đối đầu hắn trong thế giới tầng sâu chưa bao giờ khen ngợi hắn như thế này.

Sau khi có được một fan hâm mộ, Hàn Phi đi vào trung tâm thương mại để mua một bộ lễ phục, nhân tiện ăn một bữa no nê.

Hôm nay là ngày nghỉ ngơi hiếm hoi nên Hàn Phi cũng đi dạo bên ngoài một lát.

Sau khi trời tối, Hàn Phi trở về nơi mình thuê, đồng thời bắt đầu tìm kiếm những thông tin liên quan đến phẫu thuật thẩm mỹ, tìm hiểu sâu hơn về ngành nghề này.

Khi đã gần 0 giờ đêm, Hàn Phi lại nhận được điện thoại của đạo diễn Trương, đối phương kêu hắn ngày mai tham gia liên hoan phim, tuyệt đối không được quên.

Đối với ngành điện ảnh và truyền hình, ngày mai có thể nói là ngày trọng đại nhất trong năm.

Sau khi đồng ý, Hàn Phi vào máy chơi game, bắt đầu trò chơi như bình thường.

Sắc máu buông xuống, Hàn Phi đột nhiên cảm thấy áp lực chưa từng có, giống như bầu trời trên đầu sắp sụp đổ xuống vậy.

Hắn nhìn về phía xa, bóng người màu máu kia đang dừng lại ở giữa Thất Lạc Viên và một khu vực chưa xác định khác.

“Có vẻ lại gần hơn rồi.”

Mở mắt ra, tim Hàn Phi đập nhanh do áp chế của không thể nhắc đến mang lại, sau khi đăng nhập vào trò chơi, hắn lập tức đi đến bên cửa sổ.

Sương mù bao phủ tòa nhà chết chóc sẽ che khuất tầm nhìn của mọi người, nhưng không ảnh hưởng nhiều đến Hàn Phi, thay vào đó, hắn có thể cảm nhận được thế giới bên ngoài qua lớp sương mù.

“Nhất định không thể để cho Đại Nghiệt rời khỏi sương mù! Không thể nhắc đến kia đã đến rồi, nó dường như đang đắn đo giữa công viên vui chơi và một khu vực khác, không biết nên chọn con đường nào.”

Sự do dự của bóng người màu máu mang đến cho Hàn Phi rất nhiều thông tin, đầu tiên sương mù quả thực có thể chặn được cảm nhận của không thể nhắc đến, Đại Nghiệt ở đây tạm thời an toàn.

Thứ hai, Hàn Phi thấy mình đã đánh giá thấp công viên vui chơi kia, tồn tại không thể nhắc đến dường như cũng không muốn tùy tiện tiến vào bên trong.

"Nghe Hoàng Doanh nói, hình như vẫn còn có hai đội người chơi chưa ra khỏi mê cung của công viên, có lẽ bọn họ đã lạnh rồi."

Đi tìm Haha và Phong Tử Du, mặc dù Hàn Phi không phải là lệ quỷ mạnh nhất trong khu vực tòa nhà chết chóc, nhưng hiện tại hắn đã trở thành người quản lý cao nhất được công nhận của khu vực này, mọi người đều cảm thấy điều này là rất bình thường, bản thân hắn cũng đang dần quen với nó.

"Hàn Phi, vị bác sĩ họ Nhan kia tỉnh rồi, ông ấy muốn gặp anh." Haha dẫn Hàn Phi xuống tầng: "Bên phía bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ cũng không biết là tình huống gì, bây giờ không khí trầm lặng, một con quỷ quái cũng không nhìn thấy, cũng không biết khu vực đó rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì nữa? Lần này vừa hay anh hỏi bác sĩ Nhan xem, có lẽ ông ấy biết một số nội tình bên trong."

"Trong khu phức hợp cao ốc đó không có quỷ quái nào xuất hiện?" Hàn Phi cũng nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề, trước đây quỷ quái của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ vẫn sẽ ra vào khu vực tòa nhà chết chóc, trong mỗi tòa nhà méo mó đều có quỷ quái ẩn nấp, bây giờ tất cả quỷ quái đều đột nhiên biến mất, tình huống bất thường này hẳn là có liên quan đến hận ý trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, có lẽ bọn chúng đang làm những chuẩn bị cuối cùng để tiến vào sương mù.

Đẩy cửa ra, Hàn Phi hơi sững sờ khi nhìn thấy bác sĩ Nhan.

Bác sĩ Nhan cao lớn đang đứng giữa phòng, khuôn mặt trơ trụi bị chính ông dùng dao phẫu thuật cắt khắc ra ngũ quan, máu nhỏ giọt đọng lại thành những chữ "mệnh" trên sàn nhà.

“Tôi đã đưa vợ ông đến bệnh viện, con trai ông đang chăm sóc cho bà ấy. Nếu ông không tin những gì tôi nói, tôi có thể đợi tình trạng của vợ ông ổn định rồi mới đưa bà ấy đến gặp ông.” Hàn Phi đối với cả nhà bác gái Lý khá tốt, hắn lo lắng cho cơ thể của bà ấy nên đã tự mình chạy đến cứu, không chỉ giúp bà trong game mà còn cứu mạng bà trong hiện thực.

Bác sĩ Nhan chậm rãi cúi người ngồi xuống trước mặt Hàn Phi, ông cúi đầu bắt đầu viết bằng máu trên mặt đất.

“Cậu muốn biết những gì?”

“Nói cho tôi biết năng lực và điểm yếu của ba hận ý ở bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, còn có những bí mật khác trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ tôi cũng muốn biết.” Hàn Phi cũng ngồi dưới đất, hắn không thích xem thường người khác.

Do dự hồi lâu, bác sĩ Nhan cuối cùng cũng động đậy ngón tay: “Ở bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ có ba hận ý, lần lượt là Màu Đỏ, Màu Trắng và Màu Sắc.”

“Màu Đỏ là một người phụ nữ không có khuôn mặt, cô ta từng là mỹ nhân nhân tạo đẹp nhất thế giới, nhưng khuôn mặt của cô ta chỉ tồn tại trong bảy ngày, sau khi mất đi nhan sắc, cô ta bắt đầu tàn sát những người rình mò sắc đẹp của mình. Cô ta vẫn luôn muốn tìm lại nhan sắc, vì nó mà sẵn sàng trả bất cứ giá nào, bây giờ cô ta đã tự tạo cho mình 5 khuôn mặt, lần lượt là vui vẻ, đau khổ, tuyệt vọng, tức giận và hạnh phúc, muốn giết chết cô ta bắt buộc phải phá hủy năm khuôn mặt này, cậu đã phá hủy được khuôn mặt vui vẻ rồi.”

“Năng lực của người phụ nữ không mặt là tước đoạt và thao túng cảm xúc, năng lực của tôi là cho người khác cảm xúc.”

“Màu Trắng là một đứa trẻ, đi giày màu trắng, cậu ấy có tâm hồn thuần khiết nhất trên thế giới, lẽ ra cậu ấy phải là đứa trẻ hạnh phúc nhất trên cuộc đời này, nhưng không hiểu sao, tâm hồn trong sáng của cậu ấy lại biến thành hận thuần khiết.”

“Màu Sắc là một người đàn ông trưởng thành, anh ta vẽ các ô cửa sổ trên bức tường của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Anh ta là hận ý xuất hiện đầu tiên và bí ẩn nhất trong bệnh viện, không ai biết khả năng cụ thể của anh ta là gì."

Sau khi viết ra bí mật về hận ý, bác sĩ Nhan sẽ không bao giờ có thể quay lại bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ được nữa, nếu không muốn bị hận ý của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ hành hạ đến hồn phi phách tán, ông chỉ có thể cùng Hàn Phi đối phó với bệnh viện này mà thôi.

"Nếu tôi muốn phá hủy bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ thì phải chú ý những gì? Tòa nhà đó có nơi nào đặc biệt nguy hiểm không?"

"Điện thờ." Bác sĩ Nhan tiếp tục viết trên mặt đất, có điều mỗi một chữ đều cần tiêu hao thêm nhiều máu tươi hơn: "Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ có ba điện thờ, bên ngoài có hai điện thờ bỏ hoang, đã bị một con trăn khổng lồ màu đen phá hủy, điện thờ cốt lõi nằm ở phần sâu nhất của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, không ai có thể đến gần nó ngoại trừ ba hận ý kia."

"Có thể nói cụ thể hơn về vị trí của điện thờ đó không?" Hàn Phi chuẩn bị chờ sau khi Đại Nghiệt hoàn toàn có thể áp chế được nguyền rủa, sẽ đem nó đến đó, để giải quyết tận gốc.

"Trong một căn phòng trên tầng ba có ghi chữ Vĩnh Sinh."

Hàn Phi ghi nhớ từng chữ bác sĩ Nhan viết: "Chờ giải quyết xong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, ông cũng sẽ được hoàn toàn tự do, đến lúc đó bệnh viện cũng có thể giao cho ông quản lý, chỉ khi ông đủ lớn mạnh, mới có thể bảo vệ tốt được vợ của mình ở thế giới tầng sâu này."

Sau khi nói chuyện với bác sĩ Nhan xong, Hàn Phi lại cùng với những người hàng xóm của mình, tìm thấy Nhạn Đường một lần nữa.

Người thanh niên này đã mang đến cho Hàn Phi rất nhiều bất ngờ, cậu ấy không ngừng khám phá trong hoàn cảnh tuyệt vọng của sự cô đơn, thậm chí còn nhặt được một con dao nhà bếp gỉ sét trong con ngõ nhỏ.

Oán niệm trong con dao bếp đã biến mất, nhưng khí tức còn sót lại của con dao cũng có thể gây sát thương yếu ớt cho

quỷ quái.

Nhạn Đường ngày càng quen với thế giới tầng sâu, nếu tiềm lực và năng lực cá nhân của người chơi được chia thành các cấp độ khác nhau, thì Thiết Nam chỉ có thể được coi là rank F, Nhạn Đường đã có thể được coi là rank C.

Tuyệt vọng không khiến cậu suy sụp, ngược lại còn khiến cậu không ngừng nỗ lực để tiến về phía trước, một mình có thể tồn tại trong thế giới tầng sâu, ngoài sức mạnh thể chất và trí tuệ, còn cần phải có ý chí vượt xa người thường mới được.

Hàn Phi rất coi trọng Nhạn Đường, cậu ấy đã vượt qua được bài kiểm tra.

Khi Nhạn Đường cố gắng mở cửa một lần nữa, Hàn Phi ẩn trong màn sương, lặng lẽ tiến đến và sử dụng thiên phú hồi hồn của mình để đưa cậu vào quỷ môn.

"Trong hiện thực phải quyên góp khoảng từ 50.000 đến 60.000 nhân dân tệ mới có một chút âm đức, đây chỉ tiện tay đưa người chơi đi là có thể nhận được, bọn họ thực sự là những người trợ thủ tốt để mình lấy âm đức mà." Hàn Phi quyết định chờ sau này hết việc rồi, cũng có thể gọi một người xuống, sau đó lại đưa anh ta về, dù sao thì các kỹ năng sẽ được làm mới mỗi ngày, không dùng cũng lãng phí."

"Hai bốn sáu thì anh Hoàng, ba năm bảy thì Nhạn Đường, chủ nhật thì, không biết Bạch Hiển có chơi game không…"

Sau khi đưa Nhạn Đường đi, Hàn Phi và những người hàng xóm của mình đi đến các con ngõ ở giữa một số khu vực để tìm kiếm nhiệm vụ, có lẽ bởi vì thực lực của hắn ngày càng tăng, các nhiệm vụ gần đó ngày càng khó kích hoạt, lần này bọn họ phải lang thang mất đúng một tiếng đồng hồ mới gặp một quỷ lạc đường đáng thương, cuối cùng đã kích hoạt được một nhiệm vụ rank G.

Dưới sự giúp đỡ của bảy tám oán niệm, Hàn Phi nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, quỷ lạc đường không tìm được đường về nhà nên Hàn Phi đã cho anh ta một ngôi nhà mới toanh.

Đặt linh đàn và dao tái sinh trước mặt quỷ lạc đường, con quỷ đáng thương đột nhiên có cảm giác về nhà với linh đàn.

“Các nhiệm vụ rank G bây giờ không giúp được gì cho việc lên level, kinh nghiệm nhận được là rất ít, nhưng ngay cả như vậy, các nhiệm vụ rank G mà mình có thể kích hoạt đã ngày càng ít đi rồi, có cảm giác như hệ thống và hộp đen đang làm việc cùng nhau, như thể buộc mình phải không ngừng tiến về phía trước vậy.”

Nếu Hàn Phi muốn rời khỏi trò chơi thì phải hoàn thành một nhiệm vụ, nếu không muốn ở lại trò chơi, hắn chỉ có thể tiếp tục khám phá những nơi nguy hiểm hơn để thắp sáng màn đêm.

“Chờ sau khi liên hoan phim kết thúc, sẽ dốc hết sức để tấn công bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ!”

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Hàn Phi lại trở về tòa nhà chết chóc, hắn cùng những người hàng xóm đến phòng của Đại Nghiệt.

Đại Nghiệt vẫn đang không ngừng tiêu hóa những thứ trong bụng, kích thước vẫn không ngừng lớn lên, những hoa văn cổ quái đó trên cơ thể nó trở nên hung dữ và đáng sợ, trực tiếp đan xen với nguyền rủa của không thể nhắc đến.

Hàn Phi cũng không biết là tốt hay xấu, hắn nhớ tới lời nhắc nhở lúc trước của hệ thống, hình như máu của chủ nhân có thể giúp Đại Nghiệt khôi phục nhanh hơn một chút.

Để thoát khỏi rắc rối càng sớm càng tốt, Hàn Phi đã bảo Từ Cầm nấu các món thịt ở phòng bên cạnh, trong khi hắn thì bưng cái đĩa ngồi trên người Đại Nghiệt.

Một bên vừa chảy máu, một bên vừa ăn.

Động thái này đã không ngừng gia tăng lòng trung thành của Đại Nghiệt, khả năng chống lại độc hồn của Hàn Phi cũng dần dần được cải thiện.

Chương 511: Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất

Máu của chủ nhân quả thực có thể giúp Đại Nghiệt áp chế nguyền rủa, nhưng để tiêu hóa hoàn toàn vẫn còn phải mất nhiều thời gian.

Như một cái máy bơm máu sống, Hàn Phi có vẻ không thể chịu được nữa, hiện tại hắn không chỉ có sức đề kháng cao với độc hồn, mà còn gần như miễn dịch với nguyền rủa có trong thức ăn của Từ Cầm.

Vừa ăn, vừa khen tài nấu ăn của Từ Cầm, trong nửa giờ ngắn ngủi này, Hàn Phi đã có đủ lòng trung thành của Đại Nghiệt và độ thiện cảm của cô ấy.

"Không gắng được nữa rồi, tối mai quay lại giúp mày áp chế nguyền rủa."

Đại Nghiệt hút máu Hàn Phi, trên người nó xuất hiện ra ba đường vân khác nhau.

Một loại là của tự bản thân nó đã có, một loại là nguyền rủa của không thể nhắc đến, cuối cùng là máu mà Hàn Phi đổ vào cơ thể nó.

Ba hoa văn đan xen quấn vào nhau, như thể ma quỷ lấy được bút vẽ, vẽ lên cơ thể của Đại Nghiệt những hoa văn dữ tợn quỷ dị.

"Món đồ chơi nhỏ này trông càng ngày càng khó tin, mang theo cùng có lẽ sẽ dọa chết những người chơi đó."

Sau khi lượng máu trở về vạch an toàn, Hàn Phi đã lựa chọn thoát game.

Bởi vì tồn tại của không thể nhắc đến, mỗi lần thoát game Hàn Phi đều rất cẩn thận, vì sợ bị đối phương vô tình nhìn thấy.

Không thể nhắc đến có thể di chuyển sau khi thành phố bị ngưng tụ bởi sắc máu, một khi đối phương để ý đến Hàn Phi,

rất có thể sẽ đi tới.

Sau khi cởi mũ bảo hiểm trò chơi, Hàn Phi bước ra khỏi máy chơi game, hắn ngồi vào bàn và sắp xếp lại những thông tin mà mình có được.

"Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ có ba hận ý, nếu như bọn chúng cùng nhau tiến vào khu vực tòa nhà chết chóc, Trang Văn căn bản không thể ngăn cản, đến lúc đó điện thờ mà mình dày công xây dựng có thể bị người khác chiếm giữ."

"Mình nhất định phải làm suy yếu thực lực của chúng trước khi bọn chúng chủ động tiến vào tòa nhà chết chóc."

Tòa nhà chết chóc lúc này bị sương mù bao vây, ba hận ý không chắc chắn Cánh Bướm có chết hay không, cho nên không dám ra tay, nhưng thời gian trôi qua, bọn chúng nhất định sẽ nhận ra vấn đề.

"Mười Ngón trong bách hóa thương mại cũng trốn vào khu bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, mình đã gặp gã một lần ở thế giới điện thờ, nhất định phải tìm cách làm cho gã hồn phi phách tán mới được."

"Cá voi rơi xuống vạn vật sống, chỉ cần có thể giết chết một hận ý, âm khí và oán hận do nó để lại cũng đủ để khiến cho thực lực của hàng xóm tăng lên rất nhiều."

Thực lực cơ bản của tòa nhà chết chóc mạnh hơn bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ rất nhiều, ngoài Cánh Bướm ra còn có Trang Văn lột xác hận ý thất bại, lão quỷ sắp đốt lên ngọn lửa màu đen của hận ý, Nhện luôn che giấu thực lực, Tiểu Bát sau khi toàn lực bộc phát sẽ mất kiểm soát, Kim Sinh của Học viện tư thục Ích Dân, và Tiếng ca đang lang thang.

Nếu không phải giữa những quỷ quái trong khu tòa nhà chết chóc này đầy thù địch với nhau, thì e rằng bọn họ đã sớm dẹp bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ rồi.

Theo quan điểm của Hàn Phi, bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ giống như một khu vực hoà hoãn giữa công viên vui chơi và tòa nhà chết chóc, như thể trước đây Phó Sinh cố ý lưu lại.

Mở máy tính lên, sau khi Hàn Phi sắp xếp lại suy nghĩ của mình, hắn tiếp tục tìm kiếm những vụ án liên quan đến phẫu thuật thẩm mỹ từ nhiều năm trước.

"Trên bức tường này, nên dán những gương mặt mới rồi…"

9 giờ 30 phút sáng, Hàn Phi nhận được cuộc gọi video của đạo diễn Trương, đối phương mặt đỏ bừng, xem ra tâm trạng vô cùng tốt: "Trang phục chuẩn bị xong chưa? Bạch Hiển đang lái xe đến đón cậu rồi, đoàn phim của chúng ta sẽ tham gia liên hoan phim cùng nhau."

Đạo diễn Trương đã lo lắng về phản ứng không tốt với tác phẩm của mình trước đây, nhưng lần này ông cũng coi như đã mở mày mở mặt rồi.

"Được, hẹn buổi trưa gặp lại."

Hàn Phi vừa cúp máy, Bạch Hiển liền gọi đến: "Người anh em, quần áo đã mua chưa? Bây giờ anh sẽ đến đón em."

"Không phải, tại sao mọi người gọi điện đến đều hỏi chuyện quần áo của em vậy? Trông em giống loại người chạy lung tung mà không mặc quần áo à?"

"Hahaha, sự kiện hôm nay khác với mọi khi, anh sợ em không chuẩn bị, nên đã mang theo một bộ âu phục cho em. Nói thật, em mặc âu phục thật sự rất đẹp trai." Bạch Hiển đã lái xe tới rồi, trong điện thoại còn nghe thấy nhiều tiếng ồn khác nhau trên đường.

"Em đã mua rồi." Hàn Phi cảm thấy Bạch Hiển thật sự rất tốt, người tốt như vậy nhất định phải hòa hợp sống chung.

Cúp điện thoại xong, Hàn Phi tranh thủ đi tắm rửa.

Mười hai giờ trưa, Bạch Hiển đưa Hàn Phi đến thành phố thông minh Tân Hỗ, một số nhân viên của《Tiểu thuyết gia huyền nghi》và chín diễn viên chính đều có mặt, bọn họ cùng nhau bước vào khách sạn Vân Thủy Lầu.

Khách sạn trên tầng hai được trang trí đặc biệt, bên trên còn ghi rõ chúc mừng《Tiểu thuyết gia huyền nghi》 đã phá kỷ lục phòng vé 100 triệu trong ngày đầu tiên, phá vỡ kỷ lục

phòng vé ngày đầu tiên của phim kinh dị huyền nghi trong mười năm qua.

Nhìn thấy những chữ này, Hàn Phi mới vô thức lên mạng tìm kiếm bảng xếp hạng phòng vé, doanh thu phòng vé của 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》 là 1,7 tỷ, chỉ kém 《Hài kịch một phần ba》 có mấy trăm nghìn rồi, hiện tại tốc độ tăng trưởng phòng vé của 《Hài kịch một phần ba》 đã chững lại, ước tính tối nay 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》 sẽ có thể vượt mặt.

"Vốn dĩ kỹ năng diễn xuất của Bạch Trà kém hơn em rất nhiều, bây giờ doanh thu phòng vé lại bị vượt mặt, giải Nam diễn viên trẻ xuất sắc em cầm chắc chín phần rồi." Ngữ khí của Bạch Hiển rất ngưỡng mộ: "Thật tiếc khi các đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay đều quá mạnh, anh lại trượt rồi."

Đạo diễn Trương nghe thấy lời nói của Bạch Hiển, nâng ly lên: "Đừng nản lòng, cậu vẫn còn trẻ, sau này cơ hội còn nhiều."

Bạch Hiển lắc đầu với nụ cười gượng gạo: "Nếu năm nay không được, năm sau có lẽ là cơ hội cuối cùng rồi, tiếp theo sau có lẽ là vũ đài của Hàn Phi. Cậu ấy mới ngoài hai mươi tuổi, kỹ năng diễn xuất đã có sức hút của một bậc thầy rồi, em bây giờ thấy rất kỳ lạ, anh nói cậu ấy lấy đâu ra nhiều kinh nghiệm và trải nghiệm như vậy? Mỗi nhân vật của cậu ấy đều vô cùng tròn trịa và đa chiều."

"Anh Bạch, thực ra em có một phương pháp huấn luyện đặc biệt, anh có hứng thú cùng em tham gia huấn luyện không?" Hàn Phi cười hỏi Bạch Hiển.

"Phương pháp huấn luyện đặc biệt? Em đừng có mà gạt anh."

"Sao em lại có thể gạt anh được? Con người anh tốt như vậy, thường xuyên lo lắng chăm sóc cho em." Trong đầu Hàn Phi bật lên công tắc diễn xuất bậc thầy.

"Vậy được thôi, anh cũng muốn có bước đột phá mới trong kỹ năng diễn xuất của mình." Bạch Hiển đối với Hàn Phi rất

nghiêm túc: “Hiện tại anh cảm thấy mình đang bị thứ gì đó kìm kẹp, phương diện cảm xúc vẫn có thể diễn tốt hơn.”

“Đúng vậy, anh cần phải mở cái cùm của cảm xúc ra, đi đến sự giải phóng hoàn toàn!”

“Đúng đúng đúng!” Bạch Hiển liên tục gật đầu: “Đây chính là loại cảm giác của anh.”

Trên bàn ăn không ngừng giao lưu cho đến một giờ chiều.

“Mọi người thu dọn đồ đạc đi, những diễn viên vào hội trường phải chuẩn bị trước rồi.” Trợ lý của đạo diễn Trương sau khi bận trước bận sau, bắt đầu dẫn mọi người đến hội trường chính của liên hoan phim.

Trên đường đến hội trường, Hàn Phi cũng thực sự thấy được sức ảnh hưởng của liên hoan phim, ô tô từ các phương tiện truyền thông khác nhau gần như phong tỏa tắc nghẽn cả khuôn viên, nhìn thoáng qua toàn người là người.

Các diễn viên nặng ký trong nước cũng quy tụ về đây, cùng đông đảo các công ty giải trí và người trong nghề, đây là sự kiện lớn nhất hàng năm của làng giải trí, tất cả các diễn viên đoạt giải sẽ trở thành làn gió mới trong ngành.

Có hơn một chục màn hình chiếu ảo khổng lồ được phát trong khuôn viên sự kiện, nhiều ca sĩ thần tượng được mời đến biểu diễn, có đèn flash và fan hâm mộ cuồng nhiệt ở khắp mọi nơi.

“Đạo diễn Trương, phần quan trọng nhất của liên hoan phim không phải là buổi tối hay sao? Sao bây giờ lại có nhiều người như vậy?”

“Từ 3 giờ chiều, ban giám khảo gồm 18 cơ quan chức năng trong ngành sẽ bắt đầu bỏ phiếu công khai, xem xét nhiều góc độ và cuối cùng chọn ra một số giải thưởng như nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, nam nữ chính xuất sắc nhất và đạo diễn xuất sắc nhất. Đạo diễn Trương cười: “Năm trước anh cũng làm giám khảo một lần, nhưng năm nay, vì anh có việc phải tham gia tuyển chọn nên chỉ có thể ngồi lại với mọi người trong số khán giả.”

“Ba giờ bắt đầu? Vậy thì tốt rồi.” Hàn Phi cũng lo lắng buổi tối trở về muộn, sẽ ảnh hưởng đến việc chơi game.

“Giải thưởng Nam diễn viên trẻ xuất sắc là một giải thưởng thêm mới vài năm trước, giải thưởng này sẽ được trao đầu tiên, bản thân nó là nghiêng về thương mại nhiều hơn. Phương thức lựa chọn của giải thưởng này không giống như các giải thưởng khác, người trẻ tuổi đại diện cho sức sống và thay đổi, thêm việc tiền thưởng cho giải thưởng này là thấp nhất, vì vậy khi chúng tôi muốn thử một phương án lựa chọn mới, đều sẽ thử nghiệm trên giải thưởng này. Ví dụ như bình chọn trực tuyến mới mở, nếu như không có vấn đề gì sẽ được mở rộng sang cho các giải thưởng khác.

Sau khi đạo diễn Trương nói xong còn vỗ vỗ vai Hàn Phi: “Cậu đừng hiểu lầm những gì anh nói, nói rằng tiền thưởng của giải thưởng diễn viên trẻ xuất sắc thấp chỉ là so với các giải thưởng khác, có thể giành được giải thưởng tại Liên hoan phim đã không dễ dàng gì. Cậu nhìn Bạch Hiển, với tư cách là một diễn viên tuyến hai hàng đầu, đến hiện tại một giải thưởng lớn ra hồn cũng không có, cậu ấy không thể lên được tuyến đầu cũng có liên quan đến việc này.”

“Anh còn đâm con dao vào trái tim em nữa, em đây có thể được coi là ví dụ tiêu cực không? Em cũng đâu có muốn như vậy.” Bạch Hiển và đạo diễn Trương đã rất quen với nhau, anh ấy lúc đầu cũng là tham gia vào bộ phim của đạo diễn Trương mới nổi lên.

“Anh đây là lấy ví dụ, cậu đừng để trong lòng. Đi thôi, đi thôi, chuẩn bị vào hội trường.”

Đạo diễn Trương dẫn dắt nam diễn viên bên cạnh đi qua thảm đỏ, mọi người đều thể hiện nụ cười đẹp nhất dưới vô số ánh đèn nhấp nháy, sau đó chụp ảnh trước phông màn khổng lồ được chuẩn bị trước.

Chỉ hơn 100 mét từ lối vào hội trường chính, nhưng bọn họ phải đi mất khoảng mười phút.

Sau khi vào hội trường thành công, mọi người đã tìm được vị trí tương ứng của mình dưới sự hướng dẫn của nhân viên.

Tất cả các diễn viên được đề cử sẽ ngồi ở hàng ghế đầu của hội trường chính, Hàn Phi ngồi cùng Đạo diễn Trương và Bạch Hiển, từ xa hắn cũng nhìn thấy đoàn làm phim《Hài kịch một phần ba》, Bạch Trà đang ngồi phía sau Từ Chấn, một người phụ nữ trung niên bên cạnh đang không ngừng nói gì đó với anh ta.

“Lần này hai người đừng có về trước đấy.” Đạo diễn Trương rất tức giận khi nhớ lại những chuyện đã xảy ra trước đó, đưa hai diễn viên quan trọng nhất tham gia sự kiện, khi đến lượt lên sân khấu thì cả hai diễn viên đều bỏ chạy, ông ấy đã không xấu hổ như vậy trong gần hai mươi năm rồi.

“Anh yên tâm.” Hàn Phi ngồi trên chiếc ghế có thể tự động điều chỉnh, lấy điện thoại di động ra, xem những ca tử vong vì phẫu thuật thẩm mỹ mấy năm trước.

Hai giờ ba mươi phút chiều, tất cả các diễn viên về cơ bản đã vào hết hội trường, khán đài có sức chứa hàng trăm người đã gần như chật kín, các phương tiện truyền thông khác nhau bắt đầu phát sóng trực tiếp.

Liên hoan phim lần này áp dụng công nghệ mới của Deep Space Technology, sau khi vào phòng livestream, cư dân mạng có thể xem ở khoảng cách rất gần như đang tận mắt chứng kiến.

So với trước đây, liên hoan phim năm nay hoành tráng hơn, hầu hết các đài truyền hình trực tiếp đều đồng loạt phát sóng, lượt hot search của liên hoan phim đã tạm thời lấn át《Cuộc sống hoàn hảo》, lọt top hot search tức thời.

Sau bài hát và vũ đạo mở màn, hai người dẫn chương trình nổi tiếng nhất Trung Quốc đã cùng xuất hiện, cả hai hài hước nói chuyện và phối hợp rất ăn ý khiến không khí của trường quay rất tốt.

Sau phần khởi động, liên hoan phim đã chính thức bắt đầu công tác chọn ra giải thưởng đầu tiên.

Để đảm bảo rằng các giải thưởng có thể được công nhận bởi nhiều người hơn, bắt đầu từ mười năm trước, tất cả các giải thưởng đều là do ban giám khảo tại chỗ lựa chọn ra.

Quá trình lựa chọn và lý do lựa chọn cũng sẽ được công bố trong chương trình truyền hình trực tiếp, bởi vậy mọi giải thưởng tại liên hoan phim đều vô cùng quý giá, là sự công nhận chân thực nhất đối với một diễn viên.

"Với sự phát triển vượt bậc của thời đại, tư duy về phim của chúng ta cũng không thể cứng nhắc. Phim có tính nghệ thuật độc đáo nhưng chỉ nhận được sự đồng tình của một bộ phận nhỏ giới chuyên môn thì chưa đủ. Chúng ta cần nhìn vào ý kiến của công chúng." Nữ MC bước lên sân khấu, màn hình phía sau hiển thị nhiều dữ liệu lựa chọn khác nhau: "Phương pháp lựa chọn ban đầu đã được duy trì trong sáu năm. Năm nay, chúng tôi muốn thử một cơ chế đánh giá mới cho Giải Diễn viên trẻ xuất sắc."

Khi cô di chuyển tay, dữ liệu và tên trên màn hình bắt đầu thay đổi: "Lần này, giải Diễn viên trẻ xuất sắc sẽ được kết hợp với kết quả đánh giá của chín vị giám khảo có thẩm quyền và kết quả bình chọn trực tuyến, cũng như báo cáo mức độ yêu thích của phân tích dữ liệu lớn, tích hợp để đưa ra đánh giá."

Nhạc vang lên và hồ sơ của chín nhân vật quyền lực xuất hiện trên màn hình. Chín vị giám khảo này đang thực hiện đánh giá cuối cùng trên khán đài. Bọn họ không ở cùng nhau, phải đưa ra kết quả đánh giá của riêng mình.

Bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào dữ liệu thay đổi liên tục trên màn hình, Hàn Phi cũng ngồi thẳng dậy.

"Hình như có vẻ không ổn." Đạo diễn Trương cũng đang nhìn chằm chằm vào màn hình, nhưng dường như ông đã phát hiện ra điều gì đó, lông mày của ông chợt nhăn lại: "Ban giám khảo trước đây đều là những diễn viên gạo cội với thâm niên rất cao, những đạo diễn nặng ký, những nhà biên kịch hàng đầu, tại sao lần này lại có người của công ty giải trí đánh giá?"

"Người của công ty giải trí ?"

"Đúng vậy, hai vị được gọi là nhà phê bình phim cấp cao ở ngoài cùng bên phải đều có công ty giải trí đứng sau." Đạo diễn Trương cảm thấy có chút không ổn, ông vỗ nhẹ vào Hàn

Phi: “Bây giờ là phát sóng trực tiếp, không cần biết xảy ra chuyện gì, đều cần duy trì phong thái của chúng ta.”

Là một lão giang hồ, đạo diễn Trương dường như đã đoán trước được điều gì đó.

Tiếng nhạc kết thúc, dữ liệu trên màn hình ngừng thay đổi.

Kết quả bỏ phiếu trực tuyến được công bố, đứng đầu tiên là Bạch Trà của Deep Space Entertainment, Hàn Phi đứng thứ hai, thứ ba là Từ Chấn Từ.

Ngay sau đó, báo cáo mức độ yêu thích của phim cả năm được thống kê ra từ dữ liệu lớn, Bạch Trà đứng đầu tiên, Hàn Phi mới nổi lên vài tháng trước nhờ vào《Hoa Song Sinh》lại đứng thứ hai.

Sau khi nhìn thấy hai dữ liệu này, Bạch Hiển nhìn Hàn Phi hơi lo lắng.

Kết quả của hai lựa chọn đầu tiên đã được công bố, kết quả xem xét của chín người có thẩm quyền cũng được gửi đến nữ MC. Sau khi thấy kết quả, cô ấy đã lộ ra một biểu cảm bất ngờ, có vẻ như kết quả khác với tưởng tượng của cô ấy.

Là một người dẫn chương trình chuyên nghiệp, cô không nói gì nhiều, chỉ vào màn ảnh rộng một lần nữa.

Kết quả của chín vị ban giám khảo xuất hiện trên màn hình, trong đó có bốn người chọn Hàn Phi, lý do lựa chọn đa số đều là rất ấn tượng với kĩ năng diễn xuất của hắn, bốn người đưa ra phân tích tỉ mỉ về những cảnh quay kinh điển mà hắn cống hiến trong 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》, nói một cách vô cùng chuyên nghiệp.

Một người đã chọn Từ Quân Từ, lý do là Từ Quân Từ đã có cái nhìn sâu sắc sâu sắc về bộ phim truyền hình phong cách cổ trang, đồng thời Từ Quân Từ cũng rất giỏi trong việc định hình các nhân vật khác nhau.

Bốn thẩm phán còn lại đã chọn Bạch Trà, lý do lựa chọn của bọn họ cũng khác nhau, có người so sánh kỹ năng diễn xuất của Bạch Trà trong một năm, ca ngợi anh ta có tiến bộ vượt bậc, có tiềm năng lớn; có người nói về chí tiến thủ mà

một người trẻ tuổi nên có, và phương thức biểu diễn mà khán giả trẻ tuổi thích…v..v…

Tổng cộng có ba hình thức lựa chọn, trong đó Bạch Trà đã đứng đầu ở hai mục đầu tiên, không có tranh cãi gì nữa, anh ta chính là người chiến thắng trong giải thưởng nam diễn viên xuất sắc.

Nữ MC đã cố gắng nêu kết quả bằng những từ chuyên nghiệp, âm nhạc vang lên, nhưng không có nhiều tràng pháo tay trong hội trường có sức chứa hàng trăm người.

Bạch Trà trong sự chúc mừng của các thành viên trong đoàn làm phim của mình lên bục nhận giải thưởng, nhưng đa số ánh mắt trong hội trường lại nhìn vào Hàn Phi đang ngồi dưới sân khấu.

Hắn vẫn mỉm cười như mọi khi, như thể không có chuyện gì xảy ra.

Đạo diễn Trương khẽ ấn cánh tay của Hàn Phi, dùng giọng điệu rất thấp nói: “Lát nữa anh sẽ đi tìm bọn họ để hỏi cho rõ ràng, giải thưởng đánh giá kỹ năng diễn xuất tốt xấu lại không lấy kĩ năng diễn xuất làm tiêu chuẩn, đây quả thực là quá hoang đường!”

“Không sao.” Hàn Phi khẽ mỉm cười: “Em đã quen như thế này rồi.”

Ở trung tâm của sân khấu, Bạch Trà đã nhận chiếc cúp từ một vị ảnh hậu, anh ta vô cùng phấn khích và kích động, giải thưởng của liên hoan phim là sự công nhận cao nhất của một diễn viên.

Giữ chiếc cúp bằng cả hai tay, Bạch Trà bắt đầu bày tỏ bài phát biểu của mình, có chút lắp bắp nói rằng mình sẽ tiếp tục làm việc chăm chỉ, cảm ơn ban giám khảo vì đã lựa chọn và tất cả những người đang ủng hộ anh ta.

Vào cuối bài phát biểu của mình, anh ta dường như không nói theo những gì đã chuẩn bị trước, cố ý nói thêm một vài câu, còn không chút che giấu nhìn về vị trí Hàn Phi đang ngồi.

Trong nụ cười của mình mang theo một chút khiêu khích, quả thực, anh ta có Deep Space Entertainment chống lưng, nên có tư cách để lộ ra nụ cười như vậy.

Một bài phát biểu nhận giải sến sẩm đã kết thúc, nhưng hội trường vẫn không có nhiều tràng pháo tay, hơn nữa trong ánh mắt của nhiều người còn mang theo chút kỳ lạ, ngay cả ảnh hậu trao giải cũng không ngờ tới kết quả này.

Cầm chiếc cúp, Bạch Trà bước xuống khỏi sân khấu, ngoại trừ các diễn viên cùng đoàn và đồng nghiệp từ chính công ty của anh ta, hầu như không ai chúc mừng anh ta cả.

"Dám làm chuyện như thế này, để tôi sẽ xem năm nay bọn họ sẽ thu dọn hiện trường như thế nào đây." Bạch Hiển lạnh lùng nói, anh lấy điện thoại di động ra, trực tiếp bày tỏ sự không hài lòng nghiêm trọng của mình trên nền tảng xã hội.

Không chỉ anh mà phòng truyền hình trực tiếp của liên hoan phim cũng đã náo loạn, các nhân viên đang phải rất nỗ lực để duy trì.

Sau khi Bạch Trà trở lại chỗ ngồi, những tiếng xì xào bàn tán trong khán đài không ngừng vang lên.

"Diễn viên trẻ xuất sắc đã được công bố, một số giải thưởng tiếp theo của năm nay vẫn sẽ được tiến hành theo hệ thống tuyển chọn như cũ!" Người dẫn chương trình đang nỗ lực kiểm soát hội trường.

Mục tiếp theo là lựa chọn giải thưởng diễn viên phụ xuất sắc nhất, không giống như Giải thưởng Diễn viên trẻ xuất sắc, giải thưởng này cạnh tranh cho các diễn viên ở mọi lứa tuổi, trong đó có vai phụ hoàng kim, cũng có lão cốt cán đã đóng phim mười mấy năm, còn có minh tinh tuyến hai được yêu thích.

Trước đây xem xét đến việc những người trẻ tuổi không thể so sánh với những người như bọn họ, kỹ năng diễn xuất và kinh nghiệm chênh lệch quá lớn, vì vậy mới thiết lập riêng một Giải thưởng Diễn viên trẻ xuất sắc.

Sóng gió vừa rồi dưới sự kiểm soát của MC, dần dần bình tĩnh lại, tất cả mọi người bắt đầu chú ý đến việc lựa chọn giải

thưởng diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Không giống như việc lựa chọn giải diễn viên trẻ xuất sắc, diễn viên phụ xuất sắc nhất vẫn được đánh giá theo cách thức cũ.

Giao diện trên màn hình lớn chuyển động, ngoài chín người đánh giá trước đó, lại có thêm chín người đánh giá khác xuất hiện, bọn họ có người là đạo diễn uy tín lâu năm, có người là diễn viên tuyến đầu, còn có người là diễn viên gạo cội có thứ hạng cao trong ngành.

Sau khi trải qua việc đánh giá bình chọn như vừa rồi, chín vị ban giam khảo xuất hiện sau, biểu cảm dường như đều vô cùng nghiêm túc.

Sau khi lựa chọn nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, trong số mười tám vị giám khảo, có một vị trực tiếp đem bình chọn đặt trên bàn, ông ấy không nói lời nào, nhân viên làm việc bên cạnh cũng không dám hỏi, lai lịch của vị giám khảo này quả thực không tầm thường.

Sau khi thu được tất cả các kết quả đánh giá, màn hình ở trung tâm hội trường lại thay đổi, dành ống kính riêng cho mỗi một vị giám khảo, bọn họ lần lượt đưa ra kết quả đánh giá, đồng thời giải thích lý do cho đánh giá của mình.

Vị giám khảo đầu tiên là nhà phê bình phim cấp cao, lựa chọn của ông ta vẫn là Bạch Trà, sau đó liền nói ba hoa chích choè.

Vị giám khảo thứ hai tuy cũng là một nhà phê bình phim nhưng vẫn còn có chút mặt mũi nào đó, đem phiếu của mình bầu chọn cho một diễn viên gạo cội.

Tiếp theo vị giám khảo thứ ba và thứ tư, bọn họ đã bình chọn lần lượt cho một streamer hàng đầu hạng hai và một diễn viên gạo cội khác.

Sau khi bốn giám khảo trước đó đã bình chọn cho Bạch Trà phát biểu xong ý kiến của mình, máy quay chuyển sang vị giám khảo thứ 5. Ông là người lớn tuổi nhất trong số tất cả các giám khảo, tên hiển thị trên màn hình điện tử trước mặt là —— Trang Nhân.

Không giống như bốn vị giám khảo đầu tiên nói chuyện hùng hồn, biểu hiện của Trang Nhân vô cùng nghiêm túc, thậm chí còn có một sự tức giận trong mắt.

Sau khi micrô của Trang Nhân được bật, ông nhìn màn hình trong căn phòng, nhìn nhà phê bình phim cấp cao vẫn đang bỏ phiếu cho Bạch Trà, nói ra câu đầu tiên.

"Mắt ông bị mù rồi sao?"

Ngay khi những lời này nói ra, toàn bộ khán giả đều chấn động, nhân viên cũng bắt đầu náo nhiệt, như muốn cắt đứt giọng nói của Trang Nhân, nhưng lãnh đạo không đồng ý.

"Tôi tuy rằng được gọi là ông hoàng của phim dở, đã làm ra vô số bộ phim dở tệ, nhưng ít nhất tôi cũng phân biệt được đâu là hay đâu là dở."

"Từ cảm nhận về hình tượng nhân vật, kỹ năng cơ bản của lời thoại, sự căng thẳng của các tình tiết cục bộ, sự hiểu biết và diễn xuất nội tâm của bộ phim, cái người thanh niên tên Bạch Trà kia một chút cũng không thể so sánh được với Hàn Phi?"

"Giải thưởng về kỹ năng diễn xuất, không nói về kỹ năng diễn xuất, lại toàn ba hoa chích chòe những cái ở đâu!"

Trang Nhân vỗ vào bảng phiếu bầu, từ bốn khía cạnh của giọng nói, hình thể, cảm xúc và ý cảnh, đem kĩ năng diễn xuất của Bạch Trà và Hàn Phi ra so sánh, thực ra ông vẫn muốn nói nhiều hơn nữa, nhưng lúc sau đã bị cắt mất âm thanh.

Phiếu của Trang Nhân xuất hiện trên màn hình, ông đã chọn Hàn Phi, sau đó ống kính nhanh chóng chuyển sang vị giám khảo thứ sáu.

Vị giám khảo này có xuất thân là một diễn viên gạo cội, đã cống hiến cả cuộc đời cho màn ảnh rộng.

"Phiếu này của tôi cũng dành cho Hàn Phi, mặc dù trong số những người đã được đề cử lần này có bạn cũ của tôi, nhưng biểu hiện của bọn họ trong năm nay thực sự không tốt như cậu ấy, người thanh niên này quá tuyệt vời, cậu ấy đã chạm vào ngưỡng cửa của diễn xuất bậc thầy."

Ống kính chuyển động, giám khảo thứ bảy xuất hiện, cánh tay của ông vẫn còn đang bị băng bó, ông nhìn về phía khán phòng rất lâu, cuối cùng tìm thấy Hàn Phi.

"Cậu bé này trong tương lai sẽ rất giỏi, kỹ năng diễn xuất của cậu ấy đã được tôi luyện như một con dao vậy, khi thể hiện sự sắc bén có thể thấy máu bịt kín cổ họng, khi thu con dao lại vào trong vỏ bọc lại như một người dịu dàng nhất trên thế giới. Tôi bỏ phiếu cho cậu ấy."

Ba trong số bảy vị giám khảo đã bình chọn cho Hàn Phi, bên phía đoàn phim Bạch Trà đã không thể ngồi yên, người phụ nữ trung niên không ngừng gọi điện thoại cho ai đó.

Lúc này biểu cảm trên mặt của Bạch Trà đã hoàn toàn thay đổi, anh ta có chút không khống chế được, để đề phòng bị giới truyền thông chụp lại được ảnh, anh ta hơi cúi đầu xuống, trên tay cầm chiếc cúp đã nổi lên gân xanh.

Ống kính quay đến giám khảo thứ tám, đối phương cũng trực tiếp bình chọn cho Hàn Phi mà không chút do dự.

Tiếp theo là thứ chín, thứ mười…

Khi số phiếu bầu tiếp tục tích lũy, các diễn viên trên khán đài bị thu hút bởi những con số trên màn hình lớn, MC chưa bao giờ thấy một câu trả lời thống nhất như vậy.

Rất nhanh đã đến vị giám khảo cuối cùng, khi bóng dáng của anh xuất hiện trên màn hình đã khiến nhiều diễn viên phải thốt lên.

Vị giám khảo thứ mười tám chính là diễn viên hài cấp quốc gia, dù đã sáu năm không đóng phim, anh vẫn là Đom Đóm tuyến đầu.

Ống kính quay về phía mình, anh nhìn phiếu bầu trên màn hình, một lúc lâu sau mới nở một nụ cười.

Sau đó anh cầm bảng bình chọn trên tay, trên bảng bình chọn được toàn bộ khán giả theo dõi có viết một cái tên —— Hàn Phi!

Trong số mười tám giám khảo, mười bốn người bình chọn cho Hàn Phi, ưu thế áp đảo này mấy năm rồi không thấy!

Không biết ai vỗ tay trước, rồi sau đó tiếng vỗ tay lấn át âm nhạc.

MC nhìn số phiếu trên màn hình cũng có chút phấn khích: "Chúng ta hãy cùng chúc mừng Hàn Phi, anh ấy chính là nam diễn viên phụ xuất sắc nhất năm nay!"

Chương 512: Danh xứng với thực

Ánh đèn sân khấu chiếu lên Hàn Phi, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn vào hắn.

Diễn viên phụ xuất sắc nhất 26 tuổi, từ trong vô số diễn viên chọn ra một con ngựa đen, chỉ với hai tác phẩm đã được công nhận bởi 14 vị ban giám khảo.

Nó hoàn toàn khác với những năm trước chỉ kém một hoặc hai phiếu bầu, một mình chiếm 14 phiếu bầu, diễn viên và đạo diễn tại hiện trường đã rất lâu không thấy rồi.

Trong việc lựa chọn chỉ các diễn viên trẻ, Hàn Phi đã thua Bạch Trà, nhưng trong cạnh tranh của tất cả các diễn viên phụ cả năm, Hàn Phi đã dẫn đầu.

Điều này thực sự có thể chứng minh rất nhiều vấn đề, cho dù Bạch Trà có bao nhiêu lý do, khoảng cách về kỹ năng diễn xuất là quá rõ ràng.

Lý do tại sao giải thưởng của liên hoan phim rất cao, chính là vì sự công bằng của nó. Sự lựa chọn chung của 14 vị giám khảo cũng có thể được cho là đối đầu với nhà đầu tư.

Những người thực sự hiểu về diễn xuất thực ra đều biết rất rõ, có một giải thưởng được gọi là, nếu bạn không trao giải thưởng này cho anh ấy, không có nghĩa là anh ấy dở, mà có nghĩa là giải thưởng này của bạn dở.

Mười bốn vị giám khảo nhất trí chọn Hàn Phi, không chỉ để duy trì sự công bằng, mà còn để cứu vãn quyền uy của giải thưởng liên hoan phim, bảo vệ quyền lợi của các giám khảo, để không bị một số người có động cơ thâm độc vượt mặt.

Trong những năm gần đây, tầm ảnh hưởng của nhà đầu tư đối với ngành điện ảnh và truyền hình ngày càng trở nên quan trọng hơn. Mười bốn nhà lãnh đạo trong ngành cũng có thể cân nhắc điều này. Mặc dù họ không trao đổi riêng nhưng lựa chọn của họ rất nhất quán.

Nhà đầu tư đã chọn Bạch Trà dựa trên giá trị thương mại, vậy thì bọn họ sẽ chọn Hàn Phi từ góc độ nghệ thuật.

“Mau lên sân khấu nhận giải đi.” Đạo diễn Trương nhẹ nhàng đẩy Hàn Phi lên: “Vốn dĩ còn đang buồn vì mất một hạt vừng, nhưng bây giờ thì tốt rồi, người ta đã trực tiếp nhét cho cậu một quả dưa hấu lớn rồi.”

Đứng dậy, Hàn Phi âu phục chỉnh tề nở nụ cười.

Từ lúc Bạch Trà đoạt giải đến giờ, tâm trạng của hắn dường như không có nhiều biến động.

Dưới ánh đèn, Hàn Phi đi về phía trung tâm sân khấu liên hoan phim.

“Sau đây xin mời vị khách danh dự của đêm nay —— Diễn viên hài quốc dân Đom Đóm!”

Màn hình chuyển động, Đom Đóm, tuổi không quá lớn, nhưng tóc đã bạc trắng bước lên sân khấu, nhìn Hàn Phi như thể nhìn thấy khí phách hăng hái của mình khi còn trẻ.

Tuy nhiên so với bản thân mình, Hàn Phi điềm đạm và trưởng thành hơn.

“Thầy Đom Đóm, có thể mời thầy nói vài lời được không? Thầy là một diễn viên hài cấp quốc gia, tại sao lại chọn Hàn Phi, một diễn viên thể loại huyền nghi làm diễn viên phụ xuất sắc nhất?” MC hơi kích động khi nhìn thấy Đom Đóm.

“Trong mắt của các bạn cậu ấy là một diễn viên xuất sắc của thể loại kinh dị huyền nghi, nhưng tôi cảm thấy cậu ấy là diễn viên hài xuất sắc nhất mà tôi từng xem.” Đom Đóm đón lấy chiếc cúp từ trong tay người mang lên : “Diễn viên hài không chỉ có thể mang lại nụ cười cho mọi người mà còn có thể cho mọi người hy vọng rằng khi nhìn thấy cậu ấy, bạn sẽ trút bỏ được những mệt mỏi trong cuộc sống, được cậu ấy tiếp thêm sức mạnh và tự tin bước ra khỏi màn đêm, như vậy chưa đủ sao?”

Hàn Phi bước lên sân khấu, Đom Đóm trao chiếc cúp trên tay cho hắn: “Danh xứng với thực.”

Diễn viên hài quốc dân Đom Đóm đã trao cúp cho Hàn Phi, đây dường như là một loại chuyền lại nào đó. Đom Đóm, người đã không xuất hiện trước mắt công chúng trong sáu năm, lần này đến tham dự liên hoan phim dường như là vì khoảnh khắc này.

Đón lấy chiếc cúp, màn ảnh rộng phía sau Hàn Phi cũng bắt đầu chiếu những đoạn clip tuyệt vời về hắn trong《Tiểu thuyết gia huyền nghi》.

Khi hắn đứng ở giữa sân khấu, vừa đúng là khi Nhện đang bước ra khỏi nhà của đồ tể.

Đèn sân khấu chiếu vào Hàn Phi, một tia nắng chiếu vào trên đôi má của Nhện.

Bọn họ cùng nhau nhìn về phía xa, ánh mắt như trùng với nhau.

Đứng trong bóng tối nhìn lên ánh sáng, mọi thứ dường như đều trong tầm tay, mọi thứ lại dường như thật xa vời.

Sau khi phát biểu xong, Hàn Phi đã bước xuống khỏi sân khấu trong tiếng vỗ tay.

Mỉm cười và bình tĩnh như mọi khi, khí thế của Hàn Phi vô cùng cường đại, không ai biết đến cùng hắn đã trải qua những chuyện gì, có thể bình tĩnh trong đại sảnh trăm người như vậy.

Bạch Trà ở dưới sân khấu nghiến răng nghiến lợi, anh ta cầm chặt chiếc cúp trong tay, nhìn chằm chằm Hàn Phi, nhưng trong suốt quá trình nhận giải hắn đều không nhìn anh ta lấy một cái.

Trở lại chỗ ngồi, đoàn làm phim《Tiểu thuyết gia huyền nghi》đang hò reo cổ vũ, nhiều tiền bối tên tuổi trong làng điện ảnh và truyền hình đã thân thiện chào hỏi Hàn Phi.

Lúc này, chương trình phát sóng trực tiếp thậm chí còn hiện bốn chữ danh xứng với thực, không chỉ Hàn Phi, mà ngay cả Trang Nhân, người mắng ban giám khảo, lượng fan cũng bắt đầu tăng lên nhanh chóng.

Mặc dù ông lão được gọi đùa là ông hoàng phim dở nhưng có thể thấy từ những hành động và những nhận xét sắc bén

chính xác của ông cho thấy ông là một nghệ sĩ có tay nghề cao và đầy sức hút.

“Lần đầu tiên tham gia một bộ phim ngoại tuyến, cậu đã trực tiếp đoạt giải. Mấu chốt là cậu không hề được công ty nào trợ giúp. Hàn Phi, anh cảm thấy trước đây đã đánh giá thấp tiềm năng của cậu rồi.” Đạo diễn Trương thành thật mừng cho Hàn Phi, nam diễn viên càng ngày nổi tiếng, bản thân đạo diễn cũng sẽ có mặt mũi hơn.

“Em cũng không nghĩ tới.” Hàn Phi nhìn chiếc cúp trong tay, trước đây mơ đến giải thưởng Nam diễn viên trẻ xuất sắc, hắn thậm chí còn không dám mơ tới giải thưởng thực chất lớn như này.

Kể từ sau khi tham gia 《Hoa Song Sinh》, những lời gièm pha, bôi nhọ về Hàn Phi vẫn chưa bao giờ ngừng, Ngũ Ngũ Entertainment tưởng rằng Hàn Phi có thể dễ dàng bị tiêu diệt, nhưng đi đến ngày hôm nay, Ngũ Ngũ Entertainment đã phát sinh biến cố lớn, còn Hàn Phi thì lại đứng trên bục nhận giải thưởng liên hoan phim.

“Niềm vui này thật muốn chia sẻ với mọi người.”

Không hiểu sao Hàn Phi lại nghĩ đến những người hàng xóm của mình trong thế giới tầng sâu.

Khi có những điều hạnh phúc, bạn sẽ muốn chia sẻ chúng với những người thân thiết nhất, đây có lẽ đã là thói quen của con người.

Liên hoan phim tiếp tục diễn ra, Hàn Phi cũng nhận được rất nhiều tin nhắn chúc mừng trên điện thoại di động, hắn lặng lẽ trả lời tin nhắn của mọi người.

Lệ Tuyết: “Đừng để ý đến giải thưởng đó. Nếu em cần giúp đỡ, hãy nói cho chị biết. Phía sau Bạch Trà là nhà đầu tư, còn phía sau em là cảnh sát.”

Lệ Tuyết: “Kích thích không! Chúc mừng! Chúc mừng nhé! Đom Đóm nói quá đúng! Không hổ danh là diễn viên hài quốc dân!”

Sau khi nhìn thấy tin nhắn của Lệ Tuyết, Hàn Phi cúi đầu bắt đầu trả lời, hắn gửi cho Lệ Tuyết những vụ án mạng về phẫu thuật thẩm mỹ mà mình đã tìm trước đó: "Hiện tại em quả thực rất cần giúp đỡ, em có thể gặp hai gia đình nạn nhân của vụ án này được không."

"???"

Lệ Tuyết nhận thông tin hắn là cũng sững sờ hồi lâu mới gửi tin nhắn cho Hàn Phi: "Em không phải đang ở lễ trao giải hay sao? Chị vừa còn nhìn thấy em trên sóng trực tiếp mà."

"Đúng vậy, nhưng không phải chị vừa nói nếu cần giúp đỡ thì hãy nói với chị à?"

"Chị chỉ là muốn an ủi em một chút thôi." Lệ Tuyết nhận thông tin: "Đây là những vụ án cũ, chị cần xin ý kiến của lãnh đạo."

"Cảm ơn chị." Sau khi Hàn Phi trả lời tin nhắn xong, hắn tiếp tục nghiên cứu các vụ án phẫu thuật thẩm mỹ, hắn đã phát hiện ra dấu vết người phụ nữ không mặt tồn tại trong các vụ án này, trong đó có các bức ảnh hiện trường vụ án, không biết là góc độ chụp có vấn đề, hay là nguyên nhân nào khác, trên gạch lát sàn mơ hồ phản chiếu một người phụ nữ không có mặt.

Chương 513: Tối nay cô ta sẽ đến tìm tôi

"Hàn Phi, đang truyền hình trực tiếp đó, chú ý một chút." Đạo diễn Trương khẽ chạm vào Hàn Phi, vừa rồi ông lén lút nhìn lướt qua màn hình điện thoại di động của hắn, khá lắm, mấy tấm hình hiện trường giết người kia suýt chút nữa đã tiễn ông đi mất.

"Vâng ạ."

"Anh biết cậu đang chuẩn bị cho kịch bản tiếp theo của chúng ta, nhưng đừng quá ép bản thân, thỉnh thoảng cũng hãy thư giãn một chút." Đạo diễn Trương nhìn Hàn Phi với vẻ ngưỡng mộ, loại diễn viên như Bạch Trà căn bản không xứng được gọi là kính nghiệp, một người cống hiến hết mình cho vai diễn như Hàn Phi, mới có thể nói là một diễn viên thực sự.

Hàn Phi biết đạo diễn Trương đã hiểu lầm mình, nhưng cũng không nói gì, chỉ cười cười.

Liên hoan phim vẫn đang tiếp tục diễn ra, các giải thưởng lần lượt được công bố, 《Tiểu thuyết gia huyền nghi》 bất ngờ đoạt giải phim điện ảnh xuất sắc nhất, đạo diễn Trương cũng giành được giải đạo diễn xuất sắc nhất, sau ba năm, ông lại chứng tỏ được bản lĩnh của chính mình, gừng vẫn là già mới cay.

Dần dần, liên hoan phim đã đến cao trào, cuộc tuyển chọn Nam diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay rất khốc liệt, sáu người được đề cử đều có thực lực và được yêu thích.

Một giây trước khi kết quả được công bố, không ai biết ai sẽ giành giải thưởng cuối cùng, công chúng đang mong chờ, toàn mạng đang theo dõi!

Bạch Hiển bám chặt vào tay vịn của ghế, anh đã ở tuyến hai quá lâu, cũng đã hụt mất năm năm rồi.

Ngoài miệng nói không quan tâm, nhưng trong thâm tâm anh ấy thực sự khao khát sự công nhận đó.

Vào thời điểm công bố nam nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, độ phổ biến của phòng livetream của liên hoan phim cũng đạt mức cao nhất, lập kỷ lục về độ nổi tiếng chưa từng có ở các kỳ trước.

Khi giám khảo cuối cùng bình chọn, kết quả cuối cùng xuất hiện trên màn hình lớn.

Nam diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay không phải Từ Chấn, cũng không phải là Bạch Hiển, mà là một diễn viên tuyến đầu kỳ cựu.

Tám trong số mười tám giám khảo đã chọn anh ta, Từ Chấn được bốn phiếu, còn Bạch Hiển chỉ được một phiếu.

"Năm ngoái còn được ba phiếu…"

Lúc ra kết quả, Bạch Hiển tựa lưng vào ghế thở ra một hơi, anh có chút cứng ngắc vỗ tay tán thưởng theo mọi người.

Đạo diễn Trương lặng lẽ an ủi Bạch Hiển, nhưng anh ấy chỉ lắc đầu với nụ cười gượng gạo trên khóe miệng.

"Hôm nay chỉ có đoàn phim của chúng ta bội thu thôi." Sốc lại tinh thần, Bạch Hiển cố gắng nói đùa với mọi người, anh ấy cũng cổ vũ cùng với các diễn viên khác, nhưng thần sắc có phần cô đơn.

Thực ra khi anh ấy quay những phân đoạn đối đầu với Hàn Phi trong《Tiểu thuyết gia huyền nghi》đã cảm nhận được, là một diễn viên tuyến hai hàng đầu, anh ấy đôi khi bị hào quang của Hàn Phi dẫn dắt, với tư cách là nhân vật chính, anh ấy tuyệt đối không được để cướp mất hào quang của mình bởi một vai phụ.

Sau khi giải nam nữ chính xuất sắc nhất được công bố, liên hoan phim đã bước sang nửa sau, sau đó là một số giải thưởng nhỏ, cũng như các tiết mục ca múa nhạc và những thứ tương tự.

Trời đã tối, Hàn Phi lại nhận được một cuộc gọi từ Lệ Tuyết, hắn lẻn ra khỏi hội trường với chiếc cúp với lý do cảnh sát đang tìm mình để nói chuyện.

"Vẫn là không khí bên ngoài tốt hơn."

Tìm một nơi yên tĩnh, Hàn Phi trả lời cuộc gọi của Lệ Tuyết: "Em có thể gặp gia đình nạn nhân được không?"

"Chị và lãnh đạo đều muốn giúp em, nhưng rất tiếc, gia đình nạn nhân của hai vụ án đó đều đã chết."

"Đều đã chết? Chuyện xảy ra khi nào vậy?"

"Vài năm sau khi vụ án xảy ra, bọn họ sống không được tốt, chìm trong đau buồn. Bố mẹ của nạn nhân nữ đầu tiên bởi vì tinh thần quá căng thẳng, cộng thêm sức khỏe yếu, nên đã chết trong bệnh viện. Nạn nhân nam thứ hai, vợ anh ta không thể chịu đựng nổi kích động đến phát điên, sau đó hàng xóm tìm được thi thể của người phụ nữ." Lệ Tuyết không giấu Hàn Phi chuyện gì: "Sao đột nhiên em lại quan tâm đến những vụ án phẫu thuật thẩm mỹ?"

"Hiện tại em có một phỏng đoán vô cùng khủng khiếp, nhưng trước khi có bằng chứng, em không dám tùy tiện nói." Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ có thể liên quan đến Vĩnh Sinh Pharmaceutical, phàm là những chuyện có liên quan đến nhân vật lớn như vậy, đều phải hết sức thận trọng mới được.

"Em bây giờ nói chuyện càng ngày càng giống mấy thám tử tư rồi đó, Hàn Phi, chờ sau khi bắt được Cánh Bướm, chị vẫn hy vọng em hãy yên tâm làm một diễn viên, bắt tội phạm quá nguy hiểm, thiên phú này của em cứ đặt vào diễn xuất là được." Lệ Tuyết cũng nghiêm túc chân thành thuyết phục, cô lo lắng Hàn Phi sẽ càng ngày càng lún sâu, nhưng cô không biết hắn đã sớm rơi vào địa ngục rồi.

"Em sẽ chú ý." Hàn Phi nhận được tin tức do Lệ Tuyết gửi đến, cẩn thận đọc tình hình của từng nạn nhân.

Tất cả nguyên nhân tử vong của nạn nhân đều khác nhau, nhưng có một điểm chung của hiện trường, đó chính là sự hiện diện của các mảnh vỡ.

Có cái là cốc thủy tinh trong suốt bị đập vỡ, có cái là kính cửa sổ bị ném vỡ, lại có cái là mặt gương vỡ vụn đầy đất.

"Tất cả nạn nhân đều có những thứ xung quanh có thể phản chiếu chính bọn họ, chẳng lẽ thực sự là bàn tay của người phụ nữ không mặt?"

Cánh Bướm giết người không bao giờ đích thân ra tay, dựa vào ám hiệu tâm lý từng bước đùa giỡn chết con người, ba hận ý của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ dường như lại khác, những tên này giết người theo những cách khác nhau, cần đặc biệt chú ý.

"Hàn Phi, hút thuốc không?"

Hàn Phi đang suy nghĩ vấn đề thì phía sau đột nhiên có giọng nói của Bạch Hiển, nhìn thấy anh ấy cầm bao thuốc đi tới bên cạnh.

"Em không hút thuốc."

"Thế em đến khu vực hút thuốc làm gì?" Bạch Hiển chỉ vào tấm biển bên cạnh rồi tự mình châm một điếu: "Anh thấy em không hút thuốc, không uống rượu, không yêu đương, vậy bình thường em giải trí như thế nào?"

"Chơi game." Hàn Phi cất điện thoại di động: "Kỹ năng diễn xuất của em được rèn giũa trong trò chơi mà ra."

Nghe đến đây, tai của Bạch Hiển "vểnh lên": "Chơi game mà vẫn có thể trau dồi kỹ năng diễn xuất sao?"

"Ít nhất ở nơi đó, anh có thể hoàn toàn giải tỏa cảm xúc của mình." Hàn Phi không nói dối, nhốt một người sống và một lệ quỷ chung trong phòng, nói với anh ta rằng chỉ khi đóng vai bạn của lệ quỷ mới có thể sống sót, đại đa số mọi người đều sẽ vắt kiệt sức để diễn xuất với lệ quỷ.

"Bị em nói đến mức anh cũng muốn thử rồi." Bạch Hiển khá xúc động, anh nói xong lại thở dài: "Liên hoan phim này vẫn ảnh hưởng khá lớn đến anh. Năm trước anh đã giành được hai phiếu. Năm ngoái giành được ba phiếu, mặc dù không giành được giải thưởng, nhưng mỗi năm cũng coi như đều có tiến bộ, năm nay thành tích của anh chỉ được công nhận bởi một vị giám khảo."

"Anh Bạch, không phải những giám khảo đó không công nhận anh, mà là quá khó để lựa chọn, các diễn viên được đề cử năm nay đều rất mạnh."

“Vẫn là kỹ năng diễn xuất của mình còn kém một chút, kỹ năng diễn xuất cấp bậc thầy trở xuống chỉ cần nỗ lực là đủ rồi, muốn trở thành bậc thầy thì vẫn phải có đủ thiên phú nữa mới được.” Bạch Hiển vô cùng suy sụp.

“Anh Bạch, anh chính là loại diễn viên vừa chăm chỉ vừa có thiên phú mà! Em nghĩ anh chính là đang thiếu một bước ngoặt chuyển tiếp.” Hàn Phi nghiêm túc nói: “Không biết anh có chơi game《Cuộc sống hoàn hảo》không?”

“Chơi chứ, anh đóng phim quá mệt, buổi tối thường ngủ trong máy chơi game, đến《Cuộc sống hoàn hảo》để thư giãn.” Bạch Hiển như nhận ra điều gì đó: “Không phải em định nói trò chơi đó có thể rèn luyện kỹ năng diễn xuất đấy chứ?”

“Thực sự có thể, kỹ năng diễn xuất của em là được mài dũa từng bước trong trò chơi mà ra.”

“Còn có phương pháp này nữa sao? Vậy thì chúng ta có thể chơi cùng nhau! Em hãy dẫn dắt cho anh, ID trò chơi của em là gì, anh sẽ thêm em làm bạn bè.” Bạch Hiển cầm điếu thuốc, nhưng mãi vẫn chưa châm lên.

“Không cần kết bạn, đến lúc đó em gọi anh là được.” Hàn Phi cười mỉm, ra hiệu anh Bạch hãy bình tĩnh.

“Vậy thì em không được quên đâu đấy!”

“Sẽ không đâu.” Hàn Phi cũng không ngờ Bạch Hiển lại dễ dàng đồng ý như vậy.

“Bạn chí cốt, đi, anh lái xe đưa em về.” Bạch Hiển cất điếu thuốc đi, anh bình thường cũng không mấy khi hút thuốc, chủ yếu là vì hôm nay tâm trạng không tốt.

Sau khi chào hỏi đạo diễn Trương, Bạch Hiển dẫn Hàn Phi rời đi từ cửa sau của hội trường.

Khi Bạch Hiển đi lấy xe, điện thoại di động của Hàn Phi lại rung lên, đồng tử khẽ co lại sau khi nhìn thấy ID người gọi.

Người gọi hắn tên là Sẹo Xấu, trước đó Lý tổng đã mời người đàn ông này đến Bách Hương Các để kể cho Hàn Phi và

những người khác câu chuyện kinh dị liên quan đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Hàn Phi có ấn tượng sâu sắc đối với Sẹo Xấu, nhưng vì gần đây bận rộn nên vẫn chưa chủ động liên lạc với đối phương.

Sau khi trả lời cuộc gọi, Hàn Phi còn chưa nói gì, một giọng nói lạnh lùng đã truyền đến trong điện thoại.

"Không phải tôi đã nói với cậu, ngày hôm sau nói một số chuyện đó sao?"

"Nhưng anh cũng không gọi cho tôi mà." Hàn Phi tìm một nơi yên tĩnh ít người hơn: "Có điều tôi cũng hiểu khó xử của anh, mấy ngày nay tôi vẫn luôn tra cứu những vụ án liên quan đến phẫu thuật thẩm mỹ, những vụ án cách đây mấy năm quả thực đầy rẫy những điểm nghi vấn, bây giờ không chỉ nạn nhân mà cả gia đình nạn nhân đều đã chết rồi."

Nghe được lời nói của Hàn Phi, Sẹo Xấu phát ra tiếng cười khó nghe: "Xem ra tôi đã không tìm nhầm người, chúng ta hãy nhanh chóng gặp mặt đi, tôi cảm thấy mình không còn bao nhiêu thời gian nữa, những thứ đó hình như đã tìm đến tôi rồi."

"Tìm đến anh? Hiện tại anh đang ở đâu? Tôi lập tức qua đó."

"Phía bắc ngoại ô Tân Hỗ, vị trí chính xác, chờ sau khi cậu gần đến tôi sẽ nói cho cậu biết."

Sẹo Xấu cúp điện thoại, lúc này Bạch Hiển cũng vừa hay lái xe đi tới: "Lên xe, anh đưa em về."

"Anh Bạch, anh về nhà trước đi, em phải đến phía bắc ngoại ô Tân Hỗ có việc." Hàn Phi nhìn điện thoại, đã bảy giờ năm mươi tối, nếu mọi chuyện suôn sẻ, hắn hẳn có thể về nhà trước mười hai giờ.

"Lại có việc?" Bạch Hiển rùng mình một cái, nhưng vẫn nói với Hàn Phi: "Bởi vì liên hoan phim, khu vực này không cho phép ô tô từ bên ngoài vào. Thôi để anh đưa em đến đó, tốc chiến tốc thắng, ban đêm chúng ta còn có thể cùng chơi game."

“Cũng được, vậy lần này anh hãy ở trong xe đi.”

Hàn Phi lên xe của Bạch Hiển, bọn họ cùng nhau chạy đến vùng ngoại ô phía bắc.

Liên hoan phim được phát sóng trên các màn hình chiếu ảo hai bên đường, Hàn Phi là con ngựa ô bất ngờ nhất năm nay cũng trở thành một trong những chủ đề nóng, hắn đã đứng vững trong giới diễn viên tuyến ba.

Các phóng viên và nhân viên truyền thông bàn tán xôn xao về Hàn Phi, chờ được phỏng vấn hắn, nhưng hắn đã vội vã đến vùng ngoại ô phía bắc để điều tra vụ án.

Bạch Hiển nhìn rõ tất cả mọi thứ, từ thành phố thông minh ồn ào nhất đến vùng ngoại ô phía bắc hoang vắng và vắng vẻ nhất, anh có một cảm giác không chân thực.

Sau khi lái xe mất bốn mươi phút, Bạch Hiển và Hàn Phi mới đến nơi.

Lúc này, Hàn Phi lại gọi cho Sẹo Xấu, dưới sự hướng dẫn của đối phương hắn đã tiến vào một khu nhà ở.

Những người trẻ tuổi đều đã đến khu đô thị chính, ở ngoại thành phía bắc có ít cơ hội việc làm này rất ít người, sau khi trời tối, nhiều khu nhà ở tối tăm, những tòa nhà được xây dựng như điên trong quá khứ giờ đã trở thành những chiếc vỏ rỗng lạnh lẽo, giống như một hũ tro cốt lớn vậy.

Chiếc xe sang trọng của Bạch Hiển lạc điệu với những tòa nhà xung quanh, vì điều kiện đường xá kém nên anh không dám lái quá nhanh.

“Đến rồi, chính là ở đây.”

Hàn Phi xuống xe, cầm điện thoại di động đi vào tòa nhà dân cư trước mặt.

Toàn bộ tòa nhà không có ánh sáng, dường như nó đã bị bỏ hoang từ lâu.

Đẩy mở cánh cửa sắt dẫn xuống tầng một, Hàn Phi men theo cầu thang bước xuống.

Có ánh sáng ở cuối hành lang tối tăm, Hàn Phi lấy điện thoại di động ra, gọi lại cho Sẹo Xấu.

Lần này, tiếng chuông điện thoại vang lên ở dưới tầng hầm.

Cảnh giác cao độ, Hàn Phi di chuyển từng chút một đến hướng nhạc chuông điện thoại vang lên, hắn tránh rác rưởi trên mặt đất ra, đi tới cuối tầng hầm.

"Cậu đến rồi."

Một giọng nói u ám vang lên từ sau lưng Hàn Phi, Sẹo Xấu ẩn dưới lớp áo choàng đen cẩn thận nhìn chằm chằm hắn: "Đem tất cả những thứ có phản chiếu trên người cậu đặt ở đây, điện thoại di động, thắt lưng, giày da, cúc áo đều không được."

Hàn Phi làm theo lời dặn, sau khi xác nhận không có gì phản chiếu trên người hắn, Sẹo Xấu đưa hắn đến một căn phòng ở cuối tầng hầm.

Tường, sàn và trần của căn phòng này đều được sơn màu đen, mọi thứ trong phòng đều có bề mặt rất nhám để đảm bảo không phản chiếu ánh sáng.

"Ngồi bên đống lửa này đi, ở đây sẽ ấm hơn một chút."

Nơi Sẹo Xấu sống không có đèn, chỉ có một bếp lò, chiếc điện thoại mà anh ta sử dụng cũng là loại điện thoại được chế tạo đặc biệt cho người mù, thậm chí đến màn hình cũng không có.

Sau khi cho thêm một ít củi vào bếp, Sẹo Xấu ngồi trước mặt Hàn Phi: "Cậu có phiền không nếu tôi cởi mũ ra? Dù sao thì trông tôi cũng hơi đáng sợ."

"Không sao đâu, tôi đã nhìn thấy tất cả các loại thi thể khiếm khuyết, sớm đã quen với điều đó rồi."

"Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy một câu trả lời thoải mái như vậy." Sẹo Xấu cởi áo choàng đen ra, đóng chặt cửa và đảm bảo rằng mình không mang theo bất kỳ vật phản chiếu nào, rồi anh ta mới thở phào nhẹ nhõm.

"Anh làm nhà mình thành như thế này, có lẽ là để tránh người phụ nữ không mặt chỉ xuất hiện trong gương đúng

không.” Sau khi Hàn Phi nói hai chữ “người phụ nữ không mặt”, Sẹo Xấu hiển nhiên trở nên căng thẳng.

Anh ta có vẻ sợ hãi nhìn xung quanh, sau đó nhẹ nhàng gật đầu: “Không hổ là thợ săn tiền thưởng đã giúp cảnh sát giải quyết nhiều vụ án như vậy, cậu vậy mà đến người phụ nữ không mặt cũng đã tra được ra rồi.”

“Anh muốn nói với tôi chuyện gì? Hay là nói anh muốn tôi giúp anh như thế nào?”

“Mấy năm nay tôi đều trốn trong tầng hầm, cố gắng không ra ngoài, nhưng không biết tại sao vẫn bị cô ta tìm thấy rồi.” Sẹo Xấu đẩy củi trong bếp bằng một thanh sắt, bên trong có mấy chiếc giày trắng còn chưa cháy hết hoàn toàn: “Tôi có rất nhiều rất nhiều tiền, chỉ cần cậu giúp tôi một việc, số tiền đó tôi đều cho cậu hết.”

Hàn Phi nhìn chằm chằm Sẹo Xấu, chờ đối phương tiếp tục nói.

“Rất đơn giản, lát nữa nếu như người phụ nữ không mặt xuất hiện, cậu hãy ở cùng tôi trong một căn phòng. Giả sử tôi chết rồi, cậu hãy dùng sức ảnh hưởng của mình trong cảnh sát, giúp tôi điều tra rõ ràng người phụ nữ không mặt kia đến cùng là thứ gì, tiện thể báo thù giúp cho tôi và vợ tôi.” Ngữ khí Sẹo Xấu rất chậm, điều này anh ta dường như đã suy nghĩ trong một thời gian dài.

“Anh đang nói dối.” Hàn Phi không chút khách khí nói: “Anh chắc là muốn tôi làm kẻ chết thay của anh, chờ sau khi người phụ nữ không mặt giết chết tôi, anh sẽ lại nhân cơ hội trốn đi, tiếp tục trốn ở một nơi khác.”

Sẹo Xấu run lên một cái, nhưng anh ta nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: “Ít nhất có một điểm tôi không nói dối cậu, người phụ nữ không mặt đó sẽ đến tìm tôi đêm nay.”

Chương 514: Ba mươi đứa trẻ

Ngọn lửa bùng cháy trong căn phòng tối, ánh lửa phản chiếu trên khuôn mặt của Hàn Phi và Sẹo Xấu.

"Cậu là một người ghét cái ác như kẻ thù, tinh thần trọng nghĩa rất cao, tôi biết chỉ cần nhờ cậu, có xác suất cậu sẽ tới đây." Sẹo Xấu nhìn ngọn lửa duy nhất trong bóng tối: "Không có ai tin lời tôi nói, nếu cứ tiếp tục như thế này tôi nhất định sẽ chết."

"Vậy là anh đã tìm đến tôi? Anh cảm thấy tôi sẽ đồng ý một yêu cầu kỳ lạ như vậy của anh à?" Hàn Phi phát hiện rất nhiều người đã hiểu lầm mình. Hắn không ngừng hỗ trợ cảnh sát phá án, để tồn tại trong thế giới tầng sâu, vì để giúp hàng xóm báo thù rửa hận.

"Tôi biết cậu rất quan tâm đến những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, tôi có thể nói cho cậu biết bí mật thực sự." Sẹo Xấu nghiến răng, do dự hồi lâu mới nói: "Chuyện này có liên quan đến Vĩnh Sinh Pharmaceutical."

"Vĩnh Sinh Pharmaceutical?"

"Tôi có thể cảm nhận được người phụ nữ đó tối nay sẽ đến, chỉ cần cậu ở cùng phòng với tôi trước mười hai giờ, tôi sẽ chia sẻ tất cả bí mật với cậu." Vẻ mặt khẩn cầu hiện lên trên khuôn mặt của Sẹo Xấu: "Tiền bạc, sự thật, bí mật liên quan đến Vĩnh Sinh Pharmaceutical, chẳng lẽ ba thứ này cộng lại cậu vẫn chưa đủ động tâm sao?"

"Tôi có thể ở cùng với anh, cũng có thể giúp anh, nhưng anh phải nghe lời và hành động theo yêu cầu của tôi." Hàn Phi vốn dĩ cũng không chuẩn bị rời đi, nhất là sau khi đối phương nhắc đến Vĩnh Sinh Pharmaceutical.

"Được, nhất ngôn vi định!" Để biểu thị thành ý, Sẹo Xấu quyết định nói với Hàn Phi một điều trước để chứng minh rằng mình không nói dối nữa: "Vĩnh Sinh Pharmaceutical không sạch sẽ như bề ngoài mọi người thấy, bệnh viện phẫu thuật

thẩm mỹ tư nhân lớn nhất ở Tân Hỗ chính là bọn chúng mở ra, hơn nữa hoạt động kinh doanh của bọn chúng không chỉ bao gồm ngoại hình mà còn cả cải tạo phương diện tính cách ý thức."

"Những chuyện này tôi đã biết rồi, hiện tại điều tôi tò mò là, làm sao anh lại biết được những chuyện này?" Ánh mắt Hàn Phi xuyên qua ngọn lửa, nhìn chằm chằm Sẹo Xấu.

Hai bên nhìn nhau hồi lâu, Sẹo Xấu dường như biết mình không thể nói dối Hàn Phi, cuối cùng nói ra sự thật: "Tôi quả thực là một bác sĩ rất giỏi, chỉ có điều tôi làm việc cho Vĩnh Sinh Pharmaceutical, tôi cũng là một trong những người phụ trách bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ ở ngoại ô kia, tôi tận mắt chứng kiến tất cả mọi người đều thay đổi từ thiên thần áo trắng thành ác quỷ mặc áo khoác trắng."

Sẹo Xấu duỗi tay trái ra, nơi có cả một mảng thịt bị đào lên: "Hợp đồng mà chúng tôi đã ký lúc đó là trọn đời. Nếu cậu đã điều tra về bệnh viện đó, có lẽ cũng biết mấy người quản lý bệnh viện đều sẽ đeo một thứ vào cổ tay để nhận dạng thân phận."

Hàn Phi ra hiệu cho người đàn ông tiếp tục nói.

"Thực ra, lúc mới thành lập Vĩnh Sinh Pharmaceutical, người hoạch định chính sách cao nhất không phải là chủ tịch Vĩnh Sinh đã qua đời trước đó, mà là một người khác." Sẹo Xấu ấn huyệt thái dương: "Thật kỳ lạ, tôi không nhớ tên của ông ấy nữa rồi, nhưng tôi luôn có cảm giác ông ấy đã từng tồn tại."

Lời nói của Sẹo Xấu khiến Hàn Phi chú ý, tất cả mọi người trong hiện thực dường như đều đã quên mất Phó Sinh: "Đừng lo lắng, anh hãy từ từ suy nghĩ."

"Người hoạch định chính sách của Vĩnh Sinh Pharmaceutical ban đầu có hai người, bọn họ thường xuyên đưa ra các quyết định khác nhau đối với một vấn đề. Tôi nhớ rất rõ rằng hội đồng quản trị cấp cao nhất của Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã thông qua hai nghị quyết cốt lõi vào thời điểm đó, một nghị quyết có tên là vĩnh sinh, nghị quyết còn lại

gọi là hộp đen. Do hai người phụ trách, nhưng hiện tại dường như tất cả mọi người đều chỉ nhớ tới vĩnh sinh, có rất ít người biết đến sự tồn tại của hộp đen."

Khi Sẹo Xấu nói những điều này, không phát hiện sự lạnh lẽo thoáng qua trong đáy mắt Hàn Phi.

"Hai người hoạch định chính sách có tính cách khác nhau, còn vì một số chuyện mà có những điểm bất đồng nghiêm trọng." Trên thái dương của Sẹo Xấu xuất hiện một đường gân xanh, anh ta đập vào đầu mình, như thể có thứ gì đó trong đầu vậy.

"Nói cụ thể xem." Hàn Phi cảm thấy người mà Sẹo Xấu đang nói đến chính là Phó Sinh, hắn rất muốn hiểu về người này.

"Chuyện này nên bắt đầu từ khi Vĩnh Sinh Pharmaceutical mới thành lập, nó quả thực là một gã khổng lồ trong lĩnh vực thần kinh sọ não, nhưng cậu có biết bọn họ đã từng bước trở thành công ty hàng đầu thế giới như thế nào không?" Vết sẹo trên mặt Sẹo Xấu đang run rẩy, khi anh ta nói những chuyện này, biểu hiện vô cùng bất an.

"Bọn họ làm thí nghiệm trên những người sống ở các độ tuổi khác nhau, không phải là loại thí nghiệm vật lý trên cơ thể, mà là thí nghiệm não bộ! Trên cơ thể bệnh nhân không thể nhìn ra bất cứ vấn đề gì, thế giới bên ngoài căn bản không hề biết những bệnh nhân đó đã trải qua những gì." Giọng nói Sẹo Xấu càng ngày càng thấp: "Ban đầu, bọn họ thử nghiệm với bệnh nhân tâm thần, tên gọi mỹ miều thì là trị liệu não bộ, nhưng thực ra là đang thử nghiệm những thứ khác nhau. Cuối cùng, bọn họ thực sự đã thành công, sau đó bọn họ bắt đầu thử nghiệm sâu hơn trên cơ thể một số những đứa trẻ mồ côi, bọn họ muốn khám phá giới hạn tinh thần. Hai người hoạch định chính sách cũng là hoàn toàn ngã ngũ vào thời điểm này, tôi còn sót lại đoạn kí ức này, nhưng tôi không thể nào nhớ nổi một người hoạch định chính sách kia là ai."

Hàn Phi vốn dĩ chỉ muốn điều tra người phụ nữ không mặt, không ngờ lại liên quan đến nhiều bí mật hơn.

“Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ ban đầu thuộc về người hoạch định chính sách kia, nhưng sau đó người kia đã biến mất, rồi chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã tiếp quản bệnh viện, xây dựng nó thành một bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ bí ẩn nhất và cao cấp nhất ở Tân Hỗ, bề ngoài bọn họ chỉ phục vụ những khách hàng cao cấp, nhưng thực chất là dùng những khách hàng cao cấp để che đậy, hình như là muốn tạo ra một con người hoàn hảo nhất.”

“Tôi cảm thấy bọn họ thực sự điên rồi, lúc đó bọn họ chọn ra 30 đứa trẻ từ nhiều trẻ mồ côi và trẻ sơ sinh bị bỏ rơi để làm thí nghiệm, nuôi dưỡng chúng theo những tính cách cố định và liên tục can thiệp vào cuộc sống của chúng. Tạo ra tuyệt vọng và đau khổ áp đặt lên những đứa trẻ, thử nghiệm giới hạn tinh thần của nhân cách là bao nhiêu.”

“Tôi nhớ rõ ràng rằng tất cả 30 đứa trẻ trong đợt đầu tiên dường như đã chết hết, thật đấy, cậu không thể tưởng tượng được đâu, trên cơ thể bọn chúng không có chút thương tích nào, nhưng về mặt tinh thần đều đã chết hết.”

“Sau đó, bọn họ lại bắt đầu đợt thử nghiệm thứ hai, vẫn là ba mươi đứa trẻ, lần này bọn họ đã không còn nóng vội nữa…”

“Chờ đã!” Hàn Phi đột nhiên cắt ngang lời nói của Sẹo Xấu: “Anh nói rằng những đứa trẻ tham gia thử nghiệm nhân cách đợt đầu tiên đều đã chết?”

“Đúng vậy, ba mươi đứa trẻ đó đều đã chết hết về mặt tinh thần rồi.”

“Sau đó đợt thứ hai vẫn chỉ chọn có ba mươi đứa trẻ ?” Hàn Phi nhìn chằm chằm vào Sẹo Xấu: “Anh có chắc mình nhớ chính xác con số này không?”

“Hoàn toàn chính xác, mỗi con số này là một sinh mệnh, làm sao tôi có thể quên được.” Sẹo Xấu nói một cách vô cùng chắc chắn.

“Vậy thì thật kỳ lạ, tại sao mã số của Mèo Lưu Ly lại là 031?” Hàn Phi không nói gì, hắn hồi tưởng lại đoạn đối thoại thêm vào trong đầu, đêm màu máu là một chủ đề cấm kỵ trong

nội bộ Vĩnh Sinh Pharmaceutical, chỉ có một đứa trẻ sống sót trong toàn bộ đêm màu máu đó: "Chẳng lẽ mình chính là đứa trẻ tham gia thử nghiệm nhân cách đợt đầu tiên? Bởi vì mã số của mình đã được giữ lại, vì vậy sau khi ba mươi đứa trẻ mới được bổ sung vào đợt thứ hai, số của Mèo Lưu Ly sẽ là 031."

Thông tin biết quá ít, Hàn Phi chỉ có thể phỏng đoán.

"Ba mươi đứa trẻ của đợt đầu tiên tôi không rõ lắm, nhưng tôi biết trong số ba mươi đứa trẻ của đợt thứ hai, đa số vẫn còn sống, nhưng cũng có người tinh thần đã sụp đổ, có người trở thành người thực vật, có người biến thành tên ngốc, cón có người đã chết dưới tầng hầm của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, đứa trẻ đã chết đó thường mang đôi giày trắng nhỏ được phát đồng bộ trong trại trẻ mồ côi chạy lung tung."

Sẹo Xấu đã tiết lộ một thông tin quan trọng khác cho Hàn Phi, chiếc giày trắng nhỏ một trong ba hận ý của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, từng là trẻ mồ côi như Mèo Lưu Ly, bọn họ có lẽ là cùng một nhóm trẻ trải qua quá trình cải tạo nhân cách.

"Nhân cách hoàn hảo là một phần của cuộc thử nghiệm, bọn họ còn muốn tạo ra một cơ thể và ngoại hình hoàn hảo. Thực ra, hầu hết những gì tôi đã nói với các cậu lần trước đều là sự thật, lý do tại sao tôi không nói ra những chuyện này có liên quan đến Vĩnh Sinh Pharmaceutical rất đơn giản, nếu như tôi nói cho các cậu biết rồi, các cậu còn dám quay không?" Sẹo Xấu nở một nụ cười có chút nham hiểm.

"Lý tổng chỉ muốn kiếm tiền để cứu công ty, còn anh thì trực tiếp muốn ông ấy chết sao." Phim ảnh là một trong những công cụ quảng bá tốt nhất, giống như ban đầu Hàn Phi đã nhắc nhở mọi người cẩn thận Cánh Bướm khi quay《Hoa Song Sinh》vậy.

"Người phụ nữ không mặt là thực sự tồn tại, tôi không lừa cậu, tôi cũng không biết tại sao tôi lại nhìn thấy cô ta, sự xuất hiện của cô ta đã lật đổ mọi nhận thức trước đây của tôi. Nhưng điều khiến tôi khó hiểu nhất là dường như chỉ có tôi và một số người từng đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đó mới có thể nhìn thấy cô ta." Sẹo Xấu rùng mình một cái.

“Vẻ ngoài xinh đẹp thực ra đôi khi hấp dẫn mọi người hơn là một nhân cách hoàn hảo, có lẽ vì con người thường xuyên theo đuổi dục vọng nên họ muốn tạo ra một khuôn mặt có thể thỏa mãn mọi tưởng tượng. Tôi là một trong những bác sĩ chịu trách nhiệm chính về chuyện này, những gì xảy ra bây giờ có lẽ là sự trả thù của dục vọng đối với tôi.” Sẹo Xấu đang định tiếp tục nói những chuyện liên quan về người phụ nữ, nhưng đột nhiên cảm thấy hơi lạnh.

Anh ta muốn đứng dậy và cho củi vào bếp, nhưng hình như chân anh ta đã tê cứng vì ngồi quá lâu.

“Sao đột nhiên lạnh như vậy?” Lời nói của Sẹo Xấu mang theo chút khó hiểu, anh ta nhìn sang Hàn Phi, nhưng lại phát hiện hắn đang nhìn chằm chằm vào mặt mình: “Sao vậy?”

“Người phụ nữ không mặt kia đến rồi.” Hàn Phi nhìn vào mắt Sẹo Xấu: “Cuối cùng bây giờ tôi cũng biết tại sao buổi tối khi anh nói về cô ta, thì cô ta lại xuất hiện rồi; tại sao trong nhà anh không có vật phản chiếu nào, vậy mà cô ta vẫn sẽ tìm được đến.”

Ánh lửa lập lòe, một người phụ nữ không mặt được phản chiếu trong đôi mắt của Sẹo Xấu.

Người phụ nữ đó không biết xuất hiện từ lúc nào, dường như cô ta vẫn luôn ở đó, chỉ là Sẹo Xấu không phát giác ra mà thôi.

“Sẹo Xấu, tôi hỏi anh một câu cuối cùng, trước đây khi anh cảm thấy người phụ nữ không mặt sắp xuất hiện, có phải cũng giống như bây giờ tìm một người ở cùng phòng với mình không?” Giọng điệu Hàn Phi vô cùng đáng sợ.

Sẹo Xấu cứng ngắc gật đầu: “Đến cùng là xảy ra chuyện gì?”

“Người phụ nữ đó vẫn luôn sống trong nhãn cầu của anh.”

Hàn Phi nói xong lời này, khóe miệng Sẹo Xấu hơi nhếch lên, anh ta để râu, trông rất xấu xí, nhưng lúc này dần dần lại trở nên nữ tính hơn một chút.

Bất kể là thần thái động tác, hay là ánh mắt, Sẹo Xấu đều đang thay đổi nhanh chóng.

Trong nhà không có gương, thứ duy nhất có thể nhìn thấy đối phương chính là đôi mắt.

Tay của Sẹo Xấu chậm rãi nâng lên, anh ta nở nụ cười quyến rũ với Hàn Phi, sau đó vươn tay nắm lấy đống củi còn đang cháy trong bếp!

Đứng dậy, quất mạnh vào chân, Hàn Phi đá Sẹo Xấu ngã nhoài xuống đất.

Lúc này Sẹo Xấu dường như không hề cảm thấy đau đớn, miệng anh ta phát ra tiếng cười chói tai, lập tức trên mặt đất đứng dậy.

Nhằm thẳng vào vai của Sẹo Xấu, Hàn Phi lại đá phát nữa, hắn không thu sức, trực tiếp làm gãy một cánh tay của anh ta.

Tê liệt trên mặt đất, Sẹo Xấu cười khúc khích, đột nhiên giống như một con cá, thân thể của anh ta vặn vẹo lao thẳng về phía bếp lò.

Ngọn lửa trong mắt đang phóng đại, khuôn mặt và đầu của Sẹo Xấu càng ngày càng tiến gần đến bếp lò, anh ta nhìn ánh lửa, cười càng ngày càng vui vẻ.

“Bụp!”

Giẫm lên bắp chân của Sẹo Xấu, Hàn Phi dùng hai tay giữ chặt cơ thể của anh ta, ném anh ta ra khỏi phòng.

“Xem ra tôi chỉ có thể ra tay tàn nhẫn một chút rồi.” Để ngăn ngừa Sẹo Xấu tự làm mình bị thương, Hàn Phi đã đánh gãy tay và chân của anh ta.

Thực ra, hắn cũng đã thử chỉ bẻ gãy cổ tay của Sẹo Xấu, nhưng dù có bị gãy cổ tay, anh ta vẫn sẽ dùng khuỷu tay chống đỡ cơ thể và bò nhanh trên mặt đất, cảnh tượng vô cùng kinh hãi.

“Người từng ở cùng một phòng với Sẹo Xấu trước đây, có khi nào cũng bị anh ta giết chết không?” Hàn Phi dẫm lên Sẹo

Xấu, hắn chọn một thanh củi to nhất, đem đốt cháy một đầu của nó.

Ánh lửa chiếu sáng xung quanh, nhưng không thể mang lại cho Hàn Phi một chút ấm áp nào.

Bên dưới tầng hầm ngoài bọn họ ra, hình như vẫn còn những người khác tồn tại.

"Ba hận ý đó lần nào cũng xuất hiện cùng nhau, người phụ nữ không mặt được phản chiếu trong đôi mắt của Sẹo Xấu, còn hai người kia thì sao?"

Hàn Phi vung vẩy thanh củi, từng bước lôi Sẹo Xấu ra ngoài, nếu như anh ta có gì bất thường, hắn sẽ trực tiếp cho đối phương một gậy.

Khi từ căn phòng nhỏ đi đến nơi đặt điện thoại di động, Sẹo Xấu suýt chút nữa đã bị Hàn Phi giết chết.

Mặc quần áo vào, Hàn Phi cất điện thoại đi, hắn lôi Sẹo Xấu rời khỏi tầng hầm.

Lúc này, Sẹo Xấu đã mất đi khả năng phản kháng nhưng tiếng cười của người phụ nữ vẫn không ngừng phát ra từ miệng.

Hàn Phi kéo anh ta đi tới lối vào cầu thang, hắn nhìn thấy hành lang bình thường ban đầu đã bị thay đổi hình dạng, có người dùng sơn màu đỏ vẽ một cửa sổ trên bậc thang.

Bên ngoài cửa sổ đó là một thành phố đang chảy máu, trong thành phố đầy những cô hồn dã quỷ.

Cố gắng không nhìn đến cảnh tượng ở bên ngoài cửa sổ kia, Hàn Phi tiếp tục đi lên, dần dần sau lưng hắn xuất hiện tiếng bước chân.

Nhìn lại, nơi Hàn Phi bước đi xuất hiện một đôi giày nhỏ màu trắng, ấn tượng đầu tiên về đôi giày đó rất quen thuộc, như thể rất lâu trước đây hắn cũng đã từng đi đôi giày tương tự như vậy.

Bởi vì lo lắng Sẹo Xấu sẽ bị giết chết bởi người phụ nữ không mặt, Hàn Phi bước lên và đi ngang qua cửa sổ hoa văn

trên cầu thang.

Nhưng giữa chừng, một bàn tay đột nhiên vươn ra từ cửa sổ sơn!

Hàn Phi phản ứng cũng rất nhanh, trực tiếp ném mặt của Sẹo Xấu vào. Hắn có một linh cảm rất tồi tệ rằng nếu rơi vào khung cửa sổ đó, điều gì đó tồi tệ nhất định sẽ xảy ra.

Cánh tay không có hứng thú với Sẹo Xấu, cửa sổ dường như cũng chỉ tạo ra ảnh hưởng đến một người.

Nhìn thấy cánh tay lướt qua Sẹo Xấu, Hàn Phi không dám dừng lại, nhanh chóng chạy ra ngoài hành lang.

Khi hắn rời khỏi tòa nhà đó, tiếng cười cổ quái của Sẹo Xấu cuối cùng cũng dừng lại.

Hàn Phi nhìn hành lang với nỗi sợ hãi kéo dài, ngọn lửa trong bóng tối sâu thẳm đang dần dần tắt.

Với chút ánh sáng cuối cùng đó, Hàn Phi nhìn thấy một người đàn ông với màu sơn đỏ như máu và một đứa trẻ đi giày trắng đang lặng lẽ nhìn mình.

“Hàn Phi! Mọi việc ổn thỏa chưa?” Bạch Hiển bước xuống xe, thấy Hàn Phi không nhúc nhích, liền thận trọng đi tới trước mặt hắn: “Em đang nhìn cái gì vậy? Hành lang có cái gì sao?”

Chương 515: Anh Bạch, xuống đây chơi đi!

Bạch Hiển hiếm khi nhìn thấy Hàn Phi lộ ra biểu hiện căng thẳng như vậy, anh cũng trở nên sợ hãi cùng, không ngừng nhìn xung quanh.

"Đã không sao rồi, chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây thôi." Hàn Phi nắm lấy vai Bạch Hiển, hắn sợ anh ấy không cẩn thận chọc giận ba tên kia.

Vừa rồi khi ánh lửa còn chưa biến mất, người thợ sơn và chiếc giày trắng đều đang nhìn chằm chằm Hàn Phi, khiến cho hắn rất bất an, kết quả là Bạch Hiển, người không biết chuyện gì đang xảy ra đã xuống xe, đứng thẳng giữa hắn và chiếc giày trắng.

Không thể không nói, biểu hiện của Bạch Hiển vô cùng dũng cảm, nhưng chuyện này cũng có thể liên quan đến việc anh ấy không nhìn thấy ba người kia.

"Lên xe, em và người này sẽ ngồi ở phía sau." Hàn Phi kéo Sẹo Xấu trên mặt đất lên.

Bạch Hiển lúc này mới nhìn thấy một người đang nằm trên mặt đất, khi nhìn thoáng qua vẻ mặt khiếp sợ của Sẹo Xấu, mi mắt của anh nhảy loạn lên: "Em tới đây là để cứu anh ta?"

"Đúng vậy."

"Vậy hung thủ đánh gãy tay chân anh ta còn ở gần đây không?" Bạch Hiển nhìn bộ dạng đau đớn của Sẹo Xấu, lập tức càng thêm căng thẳng, hung thủ tàn bạo như vậy, phải cực kỳ cẩn thận mới được.

"Hung thủ quả thật còn chưa đi bao xa." Hàn Phi lười không muốn giải thích, mở cửa, ném Sẹo Xấu lên trên xe: "Đi phân cục thành phố Tân Hỗ."

"Đồn cảnh sát? Trực tiếp đi?" Bạch Hiển nhanh chóng chạy vào trong xe: "Không cần gọi trước cho cảnh sát báo cáo

gì sao?”

“Không sao.” Sau khi xe nổ máy, Hàn Phi lại nhìn ra ngoài cửa sổ, lối vào hành lang tối đen cũng không có gì.

Xe nhanh chóng lái ra khỏi tòa nhà hoang vắng, đèn đường duy nhất ở ngã tư phát ra ánh sáng mờ ảo, ở nơi ánh sáng và bóng tối hòa quyện, một người thợ sơn nắm tay một đứa trẻ chậm rãi xoay người rời đi.

Bạch Hiển không biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài, dường như chỉ một số người nhất định mới có thể nhìn thấy những thứ đó.

“Xe của anh là kính chống đạn, sau chuyện xảy ra lần trước, anh cũng đã lắp thiết bị báo động tự động bên cạnh đệm ghế, còn có một khẩu súng gây choáng dân sự giấu sau túi phụ kiện bên trái của em.” Bạch Hiển liên tục giới thiệu với Hàn Phi những gì anh mới lắp vào xe dường như là để tăng thêm lòng dũng cảm cho bản thân.

Hàn Phi hời hợt đáp lại vài câu, sau đó lấy điện thoại di động ra gọi cho Lệ Tuyết, muốn giao Sẹo Xấu người then chốt nhất này cho cảnh sát Tân Hỗ.

Thực ra hắn cũng không có nhiều lựa chọn, tên khốn xui xẻo tên Sẹo Xấu này biết một phần bí mật của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, bây giờ người phụ nữ không mặt muốn giết anh ta, Vĩnh Sinh Pharmaceutical phản ứng lại cũng có thể giết anh ta.

Chính Hàn Phi buổi tối cũng phải đăng nhập trò chơi, mang theo một nhân vật nguy hiểm như vậy bên cạnh cũng không an toàn, vì vậy chỉ có thể nhờ cậy cảnh sát Tân Hỗ.

Chín giờ tối, Hàn Phi nhìn thấy Lệ Tuyết cùng mấy cảnh sát đang làm nhiệm vụ ở phân cục thành phố, bọn họ cũng giật bắn người khi nhìn thấy Hàn Phi kéo lê Sẹo Xấu đang bị gãy hết chân tay, tên này thực sự quá thê thảm rồi.

“Tên này lúc nào cũng muốn tự tử, mọi người khi tra khảo anh ta, tốt nhất hãy bịt mắt anh ta lại.” Hàn Phi không thể một mình chống lại một nhân vật khổng lồ như Vĩnh Sinh Pharmaceutical, hắn cần sự giúp đỡ của người khác, theo như

kinh nghiệm trước đây, cảnh sát Tân Hỗ chắc chắn là đối tác hoàn hảo nhất.

Sau khi trình bày một số suy đoán của bản thân với cảnh sát, Hàn Phi liền rời đi.

Hắn đã lấy đủ manh mối từ miệng của Sẹo Xấu, nhưng không còn sức lực để bảo vệ anh ta 24/24, vậy nên giao cho cảnh sát là lựa chọn tốt nhất.

"Thế là xong à? Ngày mai là có thể lĩnh tiền thưởng rồi sao?" Bạch Hiển vẫn luôn ngồi trên xe, một ngôi sao bình thường như anh không dám tùy tiện ra vào đồn cảnh sát. Ngộ nhỡ bị chụp ảnh lại, nhất định sẽ gây ra hiểu lầm, còn về phần Hàn Phi đương nhiên không cần để ý rồi, hắn ra vào cục cảnh sát như về nhà vậy, paparazzi đều đã quen với chuyện này rồi.

"Vụ án này mới chỉ bắt đầu thôi." Hàn Phi linh cảm bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ sẽ tiết lộ tất cả bí mật năm xưa, hắn cũng muốn lấy lại tuổi thơ đã mất.

"Cảm giác quả thực còn thú vị hơn cả đóng phim, em có thể rèn luyện ra phong cách độc đáo như vậy, có thể cũng liên quan đến những trải nghiệm này của bản thân." Bạch Hiển lái xe đưa Hàn Phi về nhà, khi hắn xuống xe, anh không quên hét lên: "Buổi tối nhớ cùng nhau chơi game!"

Hàn Phi ra hiệu tay OK, rồi xoay người đi lên tầng.

"Sẹo Xấu vừa nghe đã thấy là tên giả. Lần này anh ta rơi vào tay cảnh sát, nói không chừng sẽ câu được con cá lớn hơn."

Trở về nhà, Hàn Phi vừa bật đèn lên thì điện thoại rung.

"Hàn Phi, em tìm được một vài thứ trong di vật của bà nội, có thể sẽ giúp ích được cho anh." Mèo Lưu Ly gọi một cuộc gọi video, cô cho Hàn Phi xem một vài tấm ảnh cũ nát, những tấm ảnh đó có cái đã bị đốt cháy mất hơn một nửa, chỉ có thể miễn cưỡng ghép ra một cái khung: "Đây là bức ảnh chụp bà làm việc trong viện phúc lợi trước đây, anh xem xem có đứa trẻ nào trong đó mà anh biết không."

Hàn Phi nhìn chằm chằm màn hình hồi lâu, ánh mắt dừng ở tấm ảnh thứ hai.

Ở góc của bức ảnh chụp chung có một đứa trẻ đi giày trắng đang đứng, mọi người chen chúc vào giữa ống kính, chỉ có cậu ấy dường như mắc chứng rối loạn tăng động giảm chú ý ADHD, đang đuổi theo quả bóng trên mặt đất, chạy sang một bên.

"Em có biết đứa trẻ đuổi theo quả bóng trong bức ảnh thứ hai không?"

"Kí ức có chút mơ hồ, trong ấn tượng của em dường như đó là đứa trẻ được yêu thích nhất trong viện phúc lợi, mọi người đều sẵn lòng chơi với cậu ấy, bà nội ban đầu cũng đặc biệt chăm sóc cho cậu." Mèo Lưu Ly suy nghĩ hồi lâu: "Đúng rồi, trong ấn tượng của em đứa trẻ đó là đứa trẻ đầu tiên được nhận nuôi, cậu ấy là người đầu tiên biến mất trong số tất cả mọi người."

"Đứa trẻ được yêu thích nhất, đứa trẻ có tính cách tốt nhất, đứa trẻ biến mất đầu tiên…" Hàn Phi viết ra tất cả những điểm quan trọng nhất: "Tòa nhà đằng sau trong bức ảnh chính là viện phúc lợi à?"

"Đúng vậy, nhưng cảm giác rất kỳ lạ. Trong ấn tượng của em, viện phúc lợi mà em ở không phải giống như thế này." Ngay khi Mèo Lưu Ly nói những lời này, ánh mắt Hàn Phi biến đổi, hắn cũng có cảm giác tương tự.

Bằng chứng trực tiếp nhất là viện phúc lợi trong bức ảnh hoàn toàn khác với tòa nhà cô nhi viện màu đỏ như máu trong tâm trí hắn.

"Khi em vừa được bà nhận nuôi, có một lần không cẩn thận làm rơi ba lô của bà xuống đất, trong ba lô rơi ra rất nhiều ảnh của những đứa trẻ, cô nhi viện phía sau của mỗi đứa trẻ dường như đều không giống nhau."

"Lúc đó em đã tò mò hỏi bà một câu, bà nói rằng vì mỗi đứa trẻ có một tính cách khác nhau, nên kiến trúc trong mắt mỗi đứa trẻ nhìn thấy cũng không giống nhau."

“Em không thể hiểu nổi, sau đó bà sờ vào đầu em, ẩn ý sâu xa nói một câu.”

“Có một số đứa trẻ chỉ lúc nhỏ bị nhốt trong cô nhi viện, nhưng có một số đứa trẻ cả đời đều sẽ bị nhốt trong đó, bà hy vọng em có thể lựa chọn làm đứa trẻ ở loại đầu tiên.”

Mèo Lưu Ly cho tới bây giờ vẫn không hoàn toàn hiểu rõ những lời bà lão nói, nhưng Hàn Phi nghe xong thì có chút xúc động, trong đầu hắn có một bản thân vĩnh viễn bị nhốt trong cô nhi viện.

“Em tiếp tục tìm kiếm manh mối, nhưng cũng phải chú ý sức khỏe.”

“Được, có phát hiện mới em sẽ liên hệ với anh.”

Cúp điện thoại, Hàn Phi đang suy nghĩ những chuyện Mèo Lưu Ly vừa nói, thì Hoàng Doanh đột nhiên gọi đến.

Lúc trước khi không chơi 《Cuộc sống hoàn hảo》, điện thoại di động của Hàn Phi không bao giờ đổ chuông ngoại trừ đồng hồ báo thức, bây giờ càng ngày càng có nhiều người liên lạc với hắn.

“Hàn Phi, chúc mừng em đã đoạt giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.” Hoàng Doanh thậm chí còn không khách sáo với Hàn Phi, sau khi chúc mừng, anh đi thẳng vào chủ đề: “Hoạt động quy mô lớn đầu tiên của《Cuộc sống hoàn hảo》 sắp kết thúc rồi, anh đứng đầu trong top 5, sẽ nhận được 5 cơ hội rút thăm các phần thưởng đặc biệt và quyền xây dựng cộng đồng tích hợp vĩnh cửu đầu tiên trong trò chơi.”

“Cộng đồng tích hợp là gì?”

“Em có thể hiểu nó như một guild game như các trò chơi khác, chỉ có điều《Cuộc sống hoàn hảo》 đã đi một bước xa hơn, trực tiếp thưởng riêng cho anh một mảnh bản đồ. Tổng diện tích không lớn, nhưng mảnh bản đồ này, bao gồm cả dữ liệu thuộc về bản đồ sẽ luôn thuộc về anh, anh có thể làm bất cứ điều gì mình muốn trên bản đồ đó.” Lời nói của Hoàng Doanh cũng mang theo một chút phấn khích, anh ấy đã không phải chịu đựng những vất vả kia một cách vô ích, giành được

vị trí đầu tiên trong bảng xếp hạng với những người chơi từ khắp nơi trên thế giới.

"Thứ giá trị nhất trong thời đại này chính là dữ liệu, Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical cũng là vì để kích thích người chơi mới thưởng lớn như vậy. Các guild games siêu lớn và nhiều tổ chức chuyên nghiệp trong và ngoài nước cũng đỏ cả mắt, nhưng bọn họ không thể vượt qua được anh." Hoàng Doanh sau khi biết nội dung phần thưởng, cũng phấn khích rất lâu, nói không chừng trong tương lai anh ấy có thể xây dựng thành phố của riêng mình trong game.

"Phần thưởng này quả thực không tồi." Hàn Phi nghĩ nếu như sau này tìm được đường tới thế giới tầng cạn, vậy thì có thể đưa hàng xóm của mình đến cộng đồng riêng của Hoàng Doanh.

"Bây giờ anh đang lo lắng về một điểm khác." Hoàng Doanh nở một nụ cười gượng gạo: "Thành lập cộng đồng người chơi có một yêu cầu tối thiểu, đó là trong cộng động có ít nhất năm người chơi mới được, anh vẫn luôn độc lai độc vãng, không có bạn đồng hành, hơn nữa những bí mật giữa chúng ta cũng tuyệt đối không thể bị lộ, vì vậy anh đang suy nghĩ đi đâu để gom đủ năm người."

"Chỉ được là người? Lệ quỷ có được không?"

"Quỷ… chắc chắn là không được." Hoàng Doanh thử hỏi Hàn Phi: "Bên phía em còn có người nào có thể tin tưởng được không? Anh nhớ lúc trước em đã nói ông già Trang Nhân cũng có thể hợp tác được mà."

"Ông ấy không thể đăng nhập vào trò chơi vì lý do đặc biệt." Hàn Phi suy nghĩ một chút: "Sau khi anh online, hãy tìm một người chơi có ID là Mèo Lưu Ly, cô ấy có thể tin tưởng được."

"Chỉ có một mình cô ấy thôi sao?"

"Bạn bè để em có thể than thở cũng rất ít mà."

Hàn Phi và Hoàng Doanh đều không có bạn bè gì mấy, càng không nói đến người mà họ có thể tin tưởng tuyệt đối,

vốn dĩ hắn không chuẩn bị kéo Bạch Hiển vào trong game, nhưng bây giờ hắn phải nhanh chóng test thử Bạch Hiển rồi.

"Cộng đồng vẫn phải nhanh chóng thành lập, cộng đồng của người chơi đầu tiên có phần thưởng đặc quyền, sẽ được ghi vào lịch sử trò chơi. Hơn nữa, cộng đồng cũng có thể thuê NPC sinh sống, anh muốn xây dựng một tế đàn ác thần ở trong đó, rồi đem đặt tất cả các vật phẩm liên quan đến linh dị chất vào bên trong, xung quanh lại xây một vòng tròn các tòa nhà âm khí nặng, sau đó thử xem có thể mời bọn em đến sống trong cộng đồng của anh không."

"Có thể thử xem sao, với giá trị may mắn của anh nói không chừng có thể tạo ra kì tích gì đó, đến lúc đó em có thể dạy anh làm thế nào để chiêu hồn." Trước đây một đống các thứ Cánh Bướm sử dụng để chiêu hồn vẫn còn trong tòa nhà chết chóc, nếu như Hoàng Doanh cần, Hàn Phi có thể để anh ấy lấy hết đồ của Cánh Bướm đi.

Ý thức của Cánh Bướm đã tan vỡ, Hoàng Doanh, người bị Cánh Bướm giết hết lần này đến lần khác trong giấc mơ, lại có được thiên phú tương tự như nó —— Ác mộng.

Những thứ đó người khác không thể sử dụng, nhưng Hoàng Doanh nói không chừng có thể phát huy tác dụng.

"Được."

Sau khi cúp điện thoại với Hoàng Doanh, Hàn Phi gửi tin nhắn cho Mèo Lưu Ly trước, để cô ấy vào game, chờ lời mời từ anh ấy.

Sau khi nhận được hồi âm từ Mèo Lưu Ly, Hàn Phi lại gọi điện thoại cho Bạch Hiển, hỏi anh đã chuẩn bị đến đâu rồi.

Bạch Hiển vô cùng phấn khích, dường như đã rất nóng lòng muốn thử.

Sau khi xử lý xong những chuyện này, Hàn Phi vào máy chơi game, đội mũ bảo hiểm trò chơi lên.

Sắc máu buông xuống, Hàn Phi lén lút nhìn một cái bóng người tỏa ra khí tức khủng khiếp kia, sau đó mở hai mắt ra.

“Phong Tử Du đâu?” Hàn Phi đi ra khỏi phòng, tìm thấy bảo vệ đang tuần tra: “Tối nay sẽ có người mới đến, mọi người hãy chuẩn bị một dịch vụ đầy đủ cho anh ấy.”

“Combo tuyệt vọng nhất, tồi tệ nhất, bất hạnh nhất sao?”

“Anh ấy là người của mình, mọi người chỉ cần giúp anh ấy rèn luyện một chút dũng khí là được rồi.”

Hàn Phi thông báo cho những cư dân của tòa nhà chết chóc, sau đó đến phòng của bác sĩ Nhan.

Oán niệm cỡ lớn này ngồi trong phòng, cầm chỉ khâu, không ngừng khâu ra chữ mệnh trên khuôn mặt trần trụi của mình, ông rất cố gắng để thử, nhưng tiếc rằng mỗi lần sắp hoàn thành, vết khâu lại bung ra, đây dường như là một dấu hiệu cho thấy ông vĩnh viễn sẽ không bao giờ có thể kiểm soát được vận mệnh của chính mình.

“Bác sĩ Nhan, có tòa nhà nào liên quan đến cô nhi viện trong khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ không? Chiếc giày trắng nhỏ kia vẫn luôn chạy lung tung trong khu bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, như đang tìm kiếm thứ gì đó?” Hàn Phi ngồi trước mặt bác sĩ Nhan, nhìn bóng quỷ khổng lồ cao gần ba mét, trong ánh mắt không chút sợ hãi.

Căn phòng chìm trong im lặng, bác sĩ Nhan hồi tưởng lại rất lâu, dùng máu tươi viết trên mặt đất: “Phía bắc bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ có một bách hóa thương mại, gần bách hóa thương mại có một cô nhi viện bị bỏ hoang.”

“Chiếc giày trắng nhỏ đã từng đến đó sao?”

“Trong cô nhi viện vẽ đầy các cửa sổ, đi vào thì sẽ không thể thoát ra.” Sau khi bác sĩ Nhan viết câu này, cánh tay của ông từ từ buông xuống, như thể đã ngủ say vậy.

“Mình chỉ tùy tiện hỏi, không ngờ khu bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ lại đúng là có cô nhi viện.” Hàn Phi đã có câu trả lời như ý muốn, bước ra khỏi phòng, gọi Haha và Từ Cầm, sau đó vẽ ra bản đồ các tòa nhà quan trọng phụ cận trên mặt đất: “Hiện tại hận ý trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đang còn đề phòng sương mù của tòa nhà chết chóc, chúng ta vừa

hay có thể tiếp cận từ phía bên kia, trong cô nhi viện đó nói không chừng có ẩn chứa bí mật nào đó của hận ý."

Đối đầu trực diện với bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, bọn họ nhất định không phải đối thủ, tất cả những gì Hàn Phi có thể nghĩ đến là từng bước làm suy yếu thực lực của đối phương.

"Cô nhi viện rất gần bách hóa thương mại, chúng ta cùng nhau đến đó, vừa hay có thể mượn sức mạnh của Gương Thần, nói không chừng còn có thể bắt được Mười Ngón trốn thoát."

Hành động lần này vô cùng nguy hiểm, Hàn Phi cũng phải thận trọng, hắn chuẩn bị ở lại đủ ba tiếng rồi mới đi.

Hầu hết hàng xóm đều đi chuẩn bị rồi, Hàn Phi tình cờ có chút thời gian rảnh rỗi.

Mở bảng thuộc tính ra, Hàn Phi nhìn thiên phú hồi hồn của mình.

Ngón tay hắn chạm nhẹ vào tùy chọn chiêu hồn, khi sắc máu bao phủ bảng thuộc tính, quỷ môn từ từ mở ra, hắn gọi ra tên của một người đàn ông.

"Bạch Hiển!"

Chương 516: Không có diễn xuất, đều là tình cảm

Trên biển máu xuất hiện gợn sóng, Hàn Phi nhìn về phía sâu trong quỷ môn, tập trung nhớ lại bộ dáng của Bạch Hiển.

Chuông linh hồn vang lên, những lá cờ linh hồn trong tòa nhà chết chóc không ngừng rung chuyển, toàn bộ người giấy cũng đều mở mắt ra.

Những gợn sóng đang từ từ mở rộng, có một bóng đen lớn đang trôi nổi dưới biển máu không đáy!

Những khuôn mặt quỷ trên không trung sợ hãi, chạy trốn khắp nơi, trên ngón tay Hàn Phi đưa ra phía quỷ môn cũng đột nhiên xuất hiện những vết thương.

"Không đúng! Đây chắc chắn không phải là Bạch Hiển!"

Bóng đen to lớn sắp nổi lên từ trong biển máu, Hàn Phi vung vẩy cánh tay dính máu, lập tức ngưng sử dụng thiên phú của mình.

Nhấn giữ chuông linh hồn, màu đỏ ngầu trên bảng thuộc tính nhanh chóng mờ đi, quỷ môn từ từ đóng lại.

Hàn Phi liên tiếp lui về phía sau mấy bước, dựa vào tường nhìn bàn tay chảy máu: "Đó là thứ gì vậy?"

Thiên phú chiêu hồn lần đầu tiên thất bại, Hàn Phi suýt chút nữa đã chiêu được thứ gì đó dưới biển máu.

Hắn chỉ nghĩ tới khí tức của bóng đen kia thôi, nhịp tim liền bắt đầu tăng nhanh không kiểm soát được: "Thể lực mình 30 điểm, nếu như mình cưỡng chế chiêu hồi thứ kia dưới biển máu lên, e rằng thứ đó còn chưa ra tay, mình đã hồn phi phách tán bởi vì không chịu nổi áp lực rồi."

Từ trong ô vật phẩm lấy ra một miếng thịt, Hàn Phi nuốt một miếng lớn xuống, chờ sau khi khôi phục lại lượng máu, hắn lại mở bảng thuộc tính ra.

“Thiên phú chiêu hồn từ khi được nâng cao, một đêm có thể sử dụng hai lần, lần đầu tiên thất bại rồi cũng không thành vấn đề, mình vẫn còn một cơ hội nữa.”

Hàn Phi cẩn thận suy nghĩ về nguyên nhân dẫn đến việc chiêu hồn không thành, có thể liên quan đến bản thân Bạch Hiển chưa bị nhiễm âm khí: “Hai lần chiêu hồn đều dùng trên cùng một người, đây là đãi ngộ mà đến Hoàng Doanh cũng chưa bao giờ được hưởng, mình cũng coi như là không phụ lòng anh ấy.”

Hít một hơi thật sâu, Hàn Phi lại chạm vào thiên phú chiêu hồn: “Bạch Hiển đi theo mình ra ngoài hai lần, lần đầu tiên đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ bỏ hoang, nơi âm khí tràn ngập; lần thứ hai là vừa rồi, anh và người thợ sơn, chiếc giày trắng đi ngang qua nhau, theo lý mà nói anh ấy cũng được coi là nhân chứng của hiện tượng linh dị, là người đã từng đụng phải quỷ rồi.”

Những tia máu bao phủ bảng thuộc tính, quỷ môn lại mở ra, Hàn Phi nhìn chăm chú vào biển máu, khẽ rung chuông dẫn hồn do Cánh Bướm để lại.

“Bạch Hiển!”

Sau khi bộ dáng của Bạch Hiển hiện lên trong đầu hắn, một khuôn mặt đỏ rực khổng lồ ở giữa không trung đập vào biển máu, miệng đầy nanh cắn thứ gì đó.

Khi mặt quỷ nhảy ra khỏi biển máu, trong miệng nó xuất hiện một con rắn nhỏ màu trắng.

Mặt quỷ gần như ngay lúc rời khỏi biển máu, liền sát nhập với con rắn nhỏ, con rắn trắng cũng trở thành một linh hồn mơ hồ, bị cưỡng bức quấn tiến vào quỷ môn.

“Bụp!”

Quỷ môn màu máu từ từ đóng lại, lần này chiêu hồn đã thành công!

Hàn Phi ngồi trên mặt đất thở phào nhẹ nhõm, với sự trợ giúp của sương mù, hắn đại khái cảm nhận được vị trí của Bạch Hiển.

“Khoảng cách quá gần với Đại Nghiệt, tốt hơn là mình nên đi giúp anh ấy một chút.”

Đeo mặt nạ mặt thú, Hàn Phi mặc vào một bộ đồng phục bảo vệ sạch sẽ, mở cửa bước xuống tầng.

Trong phòng 4403, Bạch Hiển mặc một chiếc áo khoác thoải mái, đang ngồi trên mặt đất, miệng anh há hốc, đôi mắt mở to, như thể đến việc thở cũng đã quên mất.

“Thế này là sao?”

Đặt cuốn sách《Rèn luyện bản thân của diễn viên》 trên tay xuống, Bạch Hiển từ trên mặt đất đứng dậy, nhìn xung quanh đầy tiền giấy, còn có bức tường phủ đầy đủ loại cây cỏ kỳ lạ.

“Mình chỉ là bật TV thôi mà, sao ngôi nhà của mình lại đâu mất rồi?”

Mang theo sự không chắc chắn, Bạch Hiển sờ sờ vào bức tường, cảm giác chân thực này căn bản không giống như đang chơi game.

“Mình đã kích hoạt nhiệm vụ ẩn rồi sao? Căn phòng này có cảm giác hơi u ám thì phải?”

Bạch Hiển cố gắng hết sức để bình tĩnh lại: “Mình đọc trên mạng thấy nói, trong《Cuộc sống hoàn hảo》khắp nơi đều có trứng phục sinh, chỉ cần dụng tâm khám phá, thì sẽ có một trải nghiệm trò chơi khác biệt, chẳng lẽ mình trúng số rồi sao?”

Hai ngón tay khẽ véo cây cỏ trên tường, Bạch Hiển đang muốn xác định xem đó là thứ gì thì nghe thấy tiếng bước chân.

“Chủ nhân căn phòng trở về rồi à?”

Mở cửa, Bạch Hiển nhìn ra bên ngoài, hành lang lạnh lẽo không có bất kì ai.

“Xin hỏi có ai ở đây không?”

Bạch Hiển di chuyển chậm rãi, anh thực sự không hiểu tại sao lại có cảnh như này trong một game hệ chữa trị.

“Trên mặt đất đầy tiền giấy rơi vãi, hẳn là mình đã gặp phải một câu chuyện buồn.” Bạch Hiển tiến lên vài bước, đột nhiên nhìn thấy một bóng người: “Là NPC nhiệm vụ sao?”

Bạch Hiển bước nhanh qua hành lang, định chào người đàn ông thì chợt nhận ra có điều gì đó không ổn.

Thông thường mà nói, một người trưởng thành vung tiền giấy trong ngoài hành lang là điều dễ hiểu, suy cho cùng có thể người nhà của anh ta có chuyện, muốn tưởng niệm người nhà.

Nhưng đây là lần đầu tiên Bạch Hiển nhìn thấy, một người đàn ông trưởng thành, cúi người, cẩn thận nằm trên mặt đất nhặt tiền giấy!

Anh không nhìn nhầm, người đàn ông trước mặt đã nhét tất cả tiền giấy trên hành lang vào trong lòng mình.

Nói thế nào đây? Tiền giấy còn có thể dùng để tái chế sao? Hay là tiền giấy này có thể mang ra bên ngoài tiêu được?

Bạch Hiển cảm thấy mình đã gặp phải một tên ngốc, trong một môi trường kì lạ như vậy, anh không quá muốn tiếp cận đối phương.

Dừng lại tại chỗ, nhưng người đàn ông trưởng thành nhặt tiền giấy kia lại vẫn đi về phía anh từng chút một dọc theo tiền giấy trên mặt đất.

Suy nghĩ một hồi, Bạch Hiển vội vàng chạy về hướng ngược lại.

“Tình huống gì vậy? Đây là một nhiệm vụ chăm sóc người tàn tật à?” Trong đầu hiện lên đủ loại câu hỏi, Bạch Hiển không để ý tới chân của mình, lại vô tình đạp phải thứ gì đó.

Cúi đầu nhìn xuống, một linh đàn đổ ra đất.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Bạch Hiển liên tục xin lỗi trước linh đàn, anh cúi xuống định đặt linh đàn ngay ngắn trở lại, nhưng khi tay chuẩn bị chạm vào, thì hai mắt anh đột nhiên nhìn thấy trên linh đàn có thêm một đôi giày.

Ngẩng đầu nhìn lên, một người đàn ông cao gầy mặc áo khoác đen toát ra điềm gở đang ngồi chồm hỗm trên linh đàn.

“Nhìn thấy anh là cảm thấy phiền, đúng là một gã kinh tởm.” Giọng người đàn ông mang theo một sự chán ghét mạnh mẽ.

“Tôi vốn dĩ còn muốn xin lỗi anh, nhưng vì anh đã nói như vậy, vậy thì đừng trách tôi…” Bạch Hiển lấy từ trong túi đồ ra một chiếc băng đã sờn và quấn nó quanh ngón tay của mình, sau đó anh ngẩng đầu nhìn lên lại phát hiện mình chỉ có thể nhìn thấy lồng ngực của đối phương.

Bạch Hiển tiếp tục nhìn lên, nhìn thấy cái cổ thon dài của đối phương, ngẩng đầu lên một trăm hai mươi độ liền nhìn thấy gò má của người đàn ông này dán lên trần nhà.

“Ôi… trời?”

Băng quấn quanh tay rơi xuống đất, Bạch Hiển thậm chí quên cả việc chạy như thế nào.

“Đừng trách anh cái gì cơ?” Đầu của người đàn ông dán trên trần nhà hành lang kéo gần xuống dưới, khuôn mặt Lý Tai thò dài ra đến trước mặt Bạch Hiển, thân thể bẻ cong thành một góc độ khó tin.

Bạch Hiển cảm thấy đầu óc trở nên trống rỗng, anh nhớ《Cuộc sống hoàn hảo》thực sự là một game loại hình giải trí cuộc sống mà!

Máu chảy dài trên cổ Lý Tai, da trên ngực anh ta bị xé ra từng chút một.

Bạch Hiển kìm không được mà nhìn vào đó, Chúa ơi! Mấy ngày trước anh vừa mới cùng với Hàn Phi xem một đoạn video mở va li, bây giờ lại phải trải qua lần mở va li thứ hai rồi!

Da người trên ngực Lý Tai bị xé toạc sang hai bên, lộ ra một khuôn mặt người khác bên trong cơ thể anh ta!

“Tôi không thể áp chế được em trai của tôi nữa, mùi tanh tưởi của cơ thể anh đã đánh thức cậu ấy rồi!” Lý Tai gầm lên một tiếng, từ trong lồng ngực của anh ta thò ra hai cánh tay

được cấu thành từ oán niệm, em trai của Lý Tai chui ra từ phần bụng.

Trong toàn bộ quá trình, Bạch Hiển vẫn đứng tại chỗ, đây đã không phải là một cú sốc lớn, mà là đã sốc đến ngây ngốc rồi.

Vào thời khắc mấu chốt, một cánh tay mảnh khảnh đột nhiên duỗi ra, một cô bé kéo Bạch Hiển đi về phía bên kia hành lang.

Em trai của Lý Tai đuổi theo đằng sau, gào thét điên cuồng, như một con dã thú mất kiểm soát.

Bị kéo chạy đi rất xa, Bạch Hiển mới đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết, anh khôi phục lại lý trí từ trong nỗi sợ hãi, bắt đầu ra sức chạy về phía trước.

Tay bị cô bé nắm kéo đi, Bạch Hiển đi theo cô bé đã cứu anh chạy lên nhiều tầng, cho đến khi tiếng gầm đã dừng anh mới chậm bước chân lại.

Ánh mắt liếc nhìn đứa trẻ đã cứu mình vừa rồi, đó là một cô bé rất đáng yêu dịu dàng ít nói, mặc một chiếc váy nhỏ xinh xắn.

"Cảm ơn em đã cứu anh, vừa rồi thật quá nguy hiểm!" Bạch Hiển lau mồ hôi lạnh trên trán, môi vẫn còn đang run rẩy.

Cô bé không nói gì, chỉ kéo anh và tiếp tục chạy lên.

Ban đầu Bạch Hiển không chống cự, nhưng dần dần anh nhận ra có điều gì đó không ổn.

Bé gái trước mặt anh nhiều nhất là bảy tám tuổi, nhưng vừa rồi khi anh dùng hết sức chạy theo, vậy mà cũng không đuổi kịp cô bé.

Là một diễn viên, Bạch Hiển luôn chú ý đến việc quản lý sức khỏe của mình, thể lực của anh ấy tốt hơn người bình thường rất nhiều.

"Em gái… ơi, em có thể dừng lại một chút được không?" Bạch Hiển thì thào nói.

Cô bé phía trước rất ngoan ngoãn dừng lại, quay đầu nhìn Bạch Hiển.

Khi Bạch Hiển nhìn thấy khuôn mặt của cô bé, đầu tiên anh thở dài nhẹ nhõm một hơi, bởi vì cô bé trông rất đáng yêu, không phải kiểu mặt quỷ như trong tưởng tượng.

Nhưng ngay lập tức anh lại nảy sinh nghi ngờ, cô bé bị khăn đen che mắt, làm sao nhìn rõ đường?

"Em gái, khăn đen che trên mắt em, em có thể nhìn rõ đường phía trước không?" Bạch Hiển nói xong, cô bé dừng lại ở bậc thềm.

Cô bé có vẻ cho rằng câu hỏi của Bạch Hiển thật là kì lạ, bịt mắt lại rồi thì không thể nhìn đường được nữa sao?

Nghiêng đầu đối mặt với Bạch Hiển, cô bé tốt bụng dường như là để nói cho Bạch Hiển câu trả lời, nhẹ nhàng đưa tay mình lên.

Những con mắt mở trên tường và trần hành lang, đôi con ngươi đen láy đều nhìn chằm chằm Bạch Hiển.

Chân Bạch Hiển lập tức mềm nhũn ra, da đầu anh tê dại, thậm chí anh còn không biết mình ngã xuống cầu thang như thế nào, tất cả những gì anh biết là sau khi tiếp đất, từng tế bào trong cơ thể đều đang kêu gào đòi mạng.

Vừa dùng tay vừa dùng chân lăn tròn, Bạch Hiển lao thẳng về phía hành lang bên cạnh.

"Cứu mạng! Cứu mạng!"

Tiếng kêu cứu xé ruột xé gan vang vọng khắp tòa nhà chết chóc, Bạch Hiển cuối cùng cũng phá được gông cùm của cảm xúc nội tâm, nỗi tuyệt vọng mà anh thể hiện ra lúc này còn thật hơn nhiều so với màn thể hiện của anh trong《Tiểu thuyết gia huyền nghi》.

"Cứu mạng với…..!"

Trên hành lang u ám vẫn còn mờ mịt sương mù, Bạch Hiển không biết chạy đi đâu, nhưng thật sự không dám dừng lại.

Bên tai vang lên tiếng khóc như có như không, những đôi mắt nhìn trộm từ phía sau cánh cửa, Bạch Hiển từ bé đớn lớn chưa bao giờ khóc bi thương đến thế.

"Game này tuyên truyền giả tạo như vậy, đúng là miệng nam mô, bụng bồ dao găm."

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Bạch Hiển mở bảng thuộc tính ra: "Đúng là mở va li mở đến ngốc luôn rồi, mình quên mất rằng đây là một trò chơi."

Đôi mắt anh cứ trượt xuống dưới: "Chờ sau khi mình thoát game, sẽ khiếu nại về chuyện này ngay lập tức…"

Bạch Hiển chưa kịp nói xong, liền trượt đến cuối bảng thuộc tính, anh cũng nghiêng đầu hé miệng: "Bảng thuộc tính này có phải còn thiếu cái gì không?"

Sau khi xem đi xem lại mấy lần, khi xem đến lần thứ năm, cuối cùng Bạch Hiển cũng chắc chắn mình không nhầm, nút thoát trò chơi trên bảng thuộc tính của anh đã biến mất rồi!

"Chết tiệt!"

Những lời thô lỗ thốt ra trong nửa năm của Bạch Hiển đều không nhiều bằng nửa giờ này.

"Nút thoát của mình đâu?!"

Bạch Hiển mồ hôi lạnh đổ xuống, dường như đã hiểu vì sao trò chơi này toàn bộ đều là đánh giá tốt rồi, hóa ra người đánh giá tệ lại không tìm được nút thoát!

Đứng ngây tại chỗ, Bạch Hiển cảm thấy như thể mình đã bị cả thế giới bỏ rơi.

Tiếng khóc bên tai càng lúc càng lớn, dường như có một bóng người ở đằng xa xuyên qua màn sương mù, chạy nhanh về phía này.

Nghe tiếng khóc thê thảm kia, nhìn bóng dáng ngày càng gần, Bạch Hiển như nhìn thấy thần chết đang vẫy gọi mình.

Anh không biết phải chạy đi đâu để trốn, quay người lại thì thấy cửa phòng sau lưng.

Nghiến răng, mở cửa bước vào.

Điều chỉnh nhịp thở, Bạch Hiển dù sao cũng là một diễn viên hàng đầu đã có hơn mười năm trong giới diễn xuất, anh trốn trong căn phòng tối phía sau, dựa người vào cửa, lấy tay che miệng và mũi.

"Tuyệt đối không được phát ra âm thanh!"

Nín thở, nhịp tim của Bạch Hiển đập theo tiếng bước chân bên ngoài, anh nghiến răng nghiến lợi, giờ phút này quên hết mọi chuyện, hoàn toàn chìm đắm trong nỗi sợ hãi.

Nguy hiểm sinh tử, chỉ khi tránh được quỷ ở bên ngoài, mới có thể suy nghĩ đến bước tiếp theo.

Bạch Hiển không phát ra âm thanh nào, nhưng bên tai lại nghe thấy một âm thanh kỳ lạ phát ra sau lưng.

Vào thời điểm quan trọng bị quỷ đuổi này, bất kỳ âm thanh nào cũng đều có thể tiết lộ sự tồn tại của chính mình. Bạch Hiển cau mày, nhìn về phía sau lưng.

Ánh mắt di chuyển, lúc Bạch Hiển quay đầu lại, liền nhìn thấy một con quỷ màu đen dài gần năm mét đang nằm ở phòng khách phía sau!

Cái loại xấu xí gớm ghiếc đó không thể tả được, nó ẩn hiện trong bóng tối, còn đáng sợ hơn chính bóng tối nữa.

Bạch Hiển đã nghẹt thở rồi, trong đầu anh xẹt qua cuộc đời của mình.

"Cuối cùng thì mình vẫn không thể trở thành ảnh đế…"

Con quỷ màu đen khổng lồ cực kỳ xấu xí đáng sợ áp sát về phía trước, cánh cửa phía sau Bạch Hiển cũng bị mở ra vào đúng lúc này.

Ánh sáng chiếu vào mặt Bạch Hiển, anh nhìn thấy một người đeo mặt nạ mặt thú, dáng vẻ hơi quen quen một chút.

"Đừng ở trong căn phòng này."

Một giọng nói quen thuộc mơ hồ truyền đến, người đàn ông đeo mặt nạ đang định tháo mặt nạ ra và đến gần đây, thì

con quái vật dài năm mét đột ngột tăng tốc lao thẳng vào người đàn ông đeo mặt nạ!

Một ngụm máu suýt chút nữa phun vào mặt Bạch Hiển, anh nhìn người đeo mặt nạ bị con quái vật đánh cho ngã gục hoàn toàn.

Gào thét lao vào trong sương mù, thời khắc này tất cả cảm xúc tích tụ trong nội tâm đều giải phóng ra hết, cuồng loạn hét lên cầu cứu, lúc này anh đã diễn ra một nỗi tuyệt vọng vô cùng sâu sắc.

Từ trên người anh không nhìn ra một chút diễn xuất nào, tất cả đều là cảm xúc tự tuôn trào ra.

"Nhanh, nhanh! Ngăn anh ấy lại!"

Cầm chiếc mặt nạ mặt thú, Hàn Phi từ dưới đất đứng dậy, hắn thật sự không ngờ đến Đại Nghiệt lại nhiệt tình như vậy, vừa nghe thấy giọng nói của mình đã vội vàng chạy ra ngoài, quả nhiên là một thú cưng có 90 điểm lòng trung thành.

Lấy ra một quả tim lợn nấu chín bởi Từ Cầm từ trong ô vật phẩm, Hàn Phi nhồm nhoàm nhai, vừa bổ sung máu, vừa đuổi theo Bạch Hiển.

"Anh Bạch!"

"Mày đừng có qua đây!"

"Là em đây! Anh đừng chạy nữa!"

"Mày đừng có qua đây!"

Bạch Hiển chạy đến cửa sổ cuối hành lang, dùng cùi chỏ đập vỡ kính cửa sổ và nhìn thành phố chìm trong đêm tối bên ngoài.

Tại thời điểm này, anh ấy đã thoát khỏi sự gò bó của diễn xuất, tìm lại được con người thật và đơn giản nhất của chính mình, trong tình huống như này, anh phải đưa ra lựa chọn cuối cùng của mình.

"Mình cuối cùng vẫn không thể trở thành…"

Còn chưa kịp nói xong, anh nhìn thấy một người phụ nữ từ cửa sổ rơi xuống, người phụ nữ nhảy lầu có biểu hiện vô cùng kì lạ, khi "ngang qua" người anh, còn tiện tay đẩy anh một cái, khiến anh cách xa cửa sổ.

"Mình bị một người phụ nữ nhảy lầu đẩy lại?"

Mối quan hệ phức tạp này khiến não của Bạch Hiển lại đông cứng, anh ngây người nhìn ra ngoài cửa sổ, cho đến khi người phụ nữ từ trên lầu nhảy xuống từ cửa sổ lần nữa, tinh thần của anh đã đạt đến cực hạn, anh mới ngất đi.

"Anh Bạch!" Hàn Phi cắn vài miếng đã ăn hết tim lợn mà Từ Cầm làm cho, nói một câu cảm ơn với Trang Văn ở ngoài cửa sổ trước, sau đó đỡ Bạch Hiển lên: "Xong rồi, thế này chắc không tỉnh lại được một khoảng thời gian ngắn rồi."

Phong Tử Du và các nhân viên bảo vệ của tòa nhà chết chóc cũng chạy đến, trên tay mọi người ai cũng cầm theo người giấy và các thứ khác, kết quả căn bản không hề dùng đến.

"Có vẻ như các hoạt động giải trí mà sau này chúng ta chuẩn bị cho người chơi vẫn nên tiết chế lại một chút độ khó." Khi Hàn Phi chạm vào Bạch Hiển, cũng nhìn thấy thuộc tính của anh, hắn coi như cũng hiểu vì sao Lý Tai lại ghét Bạch Hiển như vậy rồi.

Nhìn Bạch Hiển tầm thường như này, giá trị may mắn vậy mà lại cao tới 10, giá trị may mắn ban đầu của anh là 8. Trong trò chơi, anh còn kết hôn với một NPC ẩn có thể cải thiện thuộc tính của người chơi, đạt được một trạng thái gọi là Blessing of Love, giá trị may mắn được tăng lên một trên cơ sở ban đầu.

Quan trọng nhất là không biết anh ấy kiếm đâu ra một loại nhẫn cực kỳ quý hiếm rank E —— Anh hùng vô danh, đeo chiếc nhẫn này thì không thể có được danh tiếng, nhưng có thể có được một chút may mắn.

Bản thân Bạch Hiển không chơi mấy game mạo hiểm bao giờ, chỉ đăng nhập game vào buổi tối để thư giãn, nhưng cho dù là như vậy, anh cũng đã lên đến level 13. Chuyện này nếu

như để Thiết Nam biết được, có lẽ đang sống sờ sờ sẽ bị tức đến chết mất.

Ngoài may mắn ra, các thuộc tính khác của anh ấy rất chung chung, nhưng tài khoản của Bạch Hiển vậy mà lại có hai thiên phú.

Thiên phú đầu tiên được gọi là Chuyên môn diễn xuất, rank D, sau khi sở hữu thiên phú này sẽ có được kỹ năng diễn xuất xuất chúng.

Thiên phú thứ hai có tên là May mắn, thiên phú rank B, sau khi có thiên phú này thì sẽ luôn gặp chuyện tốt lành.

Nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay Bạch Hiển, Hàn Phi cảm thấy hơi chua xót, hắn cùng một nhóm người hàng xóm xếp thành vòng tròn xung quanh, mọi người đều chạy đến tham quan may mắn.

"Giá trị may mắn là thuộc tính khó nâng cao nhất, anh ấy vậy mà lại có 10 điểm? Chẳng trách cho dù sử dụng chuông dẫn hồn, cũng phải chiêu đến lần thứ hai mới chiêu được anh ấy đến đây, lần thứ hai cũng phải là một khuôn mặt quỷ lao thẳng vào biển máu cưỡng ép kéo anh ấy ra."

So với môi trường rộng lớn như tòa nhà chết chóc, Bạch Hiển quả thực có chút không hòa đồng, không ai trong số năm người chơi mà Hàn Phi từng gặp trước đây có giá trị may mắn cao như Bạch Hiển.

"Giá trị may mắn cao thì có tác dụng gì? Anh ta vẫn là phải nằm trên mặt đất, còn xui xẻo hơn những người xui xẻo mà tôi từng thấy trước đây!" Lý Tai có chút ghét bỏ Bạch Hiển, dường như khí tức tỏa ra từ cơ thể Bạch Hiển rất không không thân thiện với anh ta.

"Anh ấy nhìn thì đúng là có vẻ xui xẻo hơn những người khác, chẳng lẽ…" Hàn Phi sờ sờ cằm, trong lòng nghĩ đến một cái khả năng: "Chẳng lẽ gặp được mình đã dùng hết may mắn của anh ấy rồi à?"

"Haha." Haha đi tới, haha một tiếng cho có: "Đưa anh ấy đến một nơi an toàn trước, hận ý của bệnh viện phẫu thuật

thẩm mỹ có thể ập đến bất cứ lúc nào, tòa nhà chết chóc là mục tiêu chính của bọn chúng.”

Hàn Phi muốn offline, ngoài việc hoàn thành nhiệm vụ còn phải ở lại đủ ba tiếng. Bây giờ cách ba tiếng vẫn còn sớm, Hàn Phi quyết định trở về cư xá Hạnh Phúc trước, để Ngụy Hữu Phúc và Mạnh Thi chăm sóc Bạch Hiển.

“Yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc Bạch Hiển như một người anh em.”

Gọi Khóc và Ứng Nguyệt, Hàn Phi bế Bạch Hiển rời khỏi tòa nhà chết chóc.

“Trước đây khi Hoàng Doanh tới đây, anh ấy cũng đã uống cháo do Mạnh Thi nấu, căn phòng nhỏ ấm cúng của bà quả thực có thể mang lại sức mạnh cho người ta.” Hàn Phi vừa đi vừa nghĩ phải giải thích như thế nào với Bạch Hiển, hắn ban đầu cũng đã sắp xếp rất nhiều, không biết làm thế nào mà Bạch Hiển lại chạy nhanh như vậy, cuối cùng còn xông vào phòng mà Đại Nghiệt ở.

Tòa nhà chết chóc có nhiều phòng như vậy, người chơi có giá trị may mắn là 10 này đều đã có tiếp xúc với những người hàng xóm, chẳng lẽ đây chính là dấu hiệu của thần may mắn sao? Để anh ấy gửi lời chào đến các đồng nghiệp và người nhà trước?

Đã lâu rồi mới trở lại cư xá Hạnh Phúc, khi Hàn Phi nhìn thấy đèn ở tòa nhà số 1 bật sáng, trong lòng hắn cảm thấy rất ấm áp.

Cõng Bạch Hiển trên lưng, gõ cửa nhà Mạnh Thi, bà cụ vẫn ở trong nhà đợi con về như cũ.

Quản lý tòa nhà tiền nhiệm đã động tay chân với linh hồn của Mạnh Thi, khiến bà ấy quên đi mọi đau khổ.

Trong toàn bộ cư xá Hạnh Phúc, những người khác chọn cách đối mặt với số phận và chiến đấu với tất cả sức mạnh của họ, cố gắng tìm ra ánh sáng ở tận cùng đêm đen.

Chỉ có Mạnh Thi và cháu trai nhỏ của bà chọn ở lại cư xá, canh giữ ánh sáng cuối cùng trong cư xá nhỏ.

Thực ra như vậy cũng rất tốt, cho dù đám người Hàn Phi có khám phá ở những nơi xa tận đâu, bọn họ chỉ cần trở lại, trong cư xá nhỏ vẫn sẽ có một tia sáng.

"Bà ơi, người này tên là Bạch Hiển, anh ấy phải nhờ cậy bà chăm sóc rồi. Quá trình cụ thể cũng giống như lần trước chăm sóc Hoàng Doanh." Hàn Phi cũng ở bên cạnh, nhìn từ biểu hiện của Bạch Hiển trong tòa nhà chết chóc, anh ấy hiện tại đã vượt qua gông cùm của cảm xúc và giải phóng tất cả những cảm xúc còn tồn đọng trong nội tâm ra bên ngoài, chỉ cần một chút hướng dẫn, kỹ năng diễn xuất của anh ấy có thể lên một cảnh giới mới.

"Tuy rằng quá trình hơi nhanh, nhưng mình đã giúp anh Bạch hoàn thành tâm nguyện rồi, tiếp theo mình phải hỏi ý kiến của anh ấy đã."

Mạnh Thi vào bếp nấu cháo, đứa cháu nhỏ của bà đặt bộ đồ ăn và đôi đũa lên bàn, thật yên bình và ấm áp, ngay cả ánh đèn trong nhà cũng mang theo hơi ấm.

Có tiếng gõ cửa, biết được Hàn Phi đã trở lại, Ngụy Hữu Phúc cũng đưa Tiểu Bát xuống tầng thăm.

Vết thương trên người các nạn nhân của vụ án chặt thây ghép xác gần như đã lành hẳn, Tiểu Bát cũng trở nên vui vẻ hơn rất nhiều, trên tay còn cầm một chậu hoa nhỏ, đây dường như là vật quý giá nhất của cô bé.

"Trở về rồi." Ngụy Hữu Phúc tươi cười chào hỏi Hàn Phi, như thể cùng gia đình đoàn tụ trong Tết Nguyên Đán, vô cùng tự nhiên.

Chương 517: Giấu mẹ đi

"Vâng, em về rồi." Hàn Phi ngồi vào bàn, cùng Ngụy Hữu Phúc tán gẫu tình hình hiện tại của mình, Tiểu Bát yên lặng bên cạnh chậu hoa nhỏ, một nhà cùng ngồi quây quần quanh bàn.

"Hữu Phúc, hiện tại em có một cách để anh gặp ông một lần, anh…" Hàn Phi muốn thông qua chiêu hồn xem có thể để cho ông lão đến đây hay không.

Ngụy Hữu Phúc sau khi nghe xong thì lắc đầu: "Anh biết tâm ý của em, nhưng mà thôi bỏ đi, ông phải mất nhiều thời gian như vậy mới làm quen được với việc anh đã đi xa, anh không muốn khiến cho ông phải thấy khó chịu nữa."

Đưa tay giúp Tiểu Bát buộc lại mái tóc xõa, Ngụy Hữu Phúc tết tóc cho cô bé nói: "Tám thân thể của chúng ta ghép lại với nhau, hiện tại anh không muốn ông lão nhìn thấy anh."

"Bất cứ lúc nào anh đổi ý, đều có thể tìm đến em." Hàn Phi kiểm tra thương thế của Ngụy Hữu Phúc, vết thương anh ấy gánh chịu trong tòa nhà chết chóc đã bình phục: "Mọi người hiện tại vẫn không thể tùy ý rời khỏi cư xá Hạnh Phúc được à?"

Ngụy Hữu Phúc gật gật đầu: "Mỗi khi anh ra khỏi cư xá Hạnh Phúc, ở sâu trong linh hồn sẽ có một giọng nói cảnh cáo, nếu ở bên ngoài cư xá thời gian dài rất có khả năng sẽ thu hút những thứ vô cùng đáng sợ đến. Không chỉ có anh, những nạn nhân khác của vụ án ghép xác người cũng như vậy."

"Tại sao lại thế?"

"Phó Sinh đã từng nói Tiểu Bát là chìa khóa, có thể liên quan đến cái này." Ngụy Hữu Phúc nhìn Tiểu Bát ngây thơ bên cạnh: "Phó Sinh và ba người con của ông đều là không thể nhắc đến, bọn họ đã từng đi đến chỗ sâu của thành phố, tuy rằng đến cuối cùng Phó Sinh bị đánh đến kí ức vỡ vụn, kết cục vô cùng thê thảm, nhưng ông ấy cũng đã thu hoạch được một

số thứ, hình như ông ấy đã làm rõ được một bí mật của thế giới tầng sâu, mà bí mật này được ẩn giấu trên người của Tiểu Bát.”

Cô bé vẫn còn đang hát ngâm nga với chậu hoa, nếu nghe kĩ, đó hình như là một bài ca dao chiêu hồn, Tiếng ca không thể nhắc đến cũng đã từng hát qua.

“Tám người bọn anh sau khi dung hợp là oán niệm đỉnh cao, nhưng không ai có năng lực có thể kiểm soát khí tức sau khi dung hợp, nếu như bọn anh có cơ hội trở thành hận ý, đốt cháy ngọn lửa màu đen của riêng mỗi người, đến lúc đó có thể sẽ không dễ dàng bị mất kiểm soát nữa.” Ngụy Hữu Phúc yếu ớt không thể ra gió, nhưng anh lại là người duy nhất còn duy trì được lý trí trong vụ án ghép xác người.

“Sau khi bọn anh trở thành hận ý, thì có thể có được tự do à?” Hàn Phi cũng cảm thấy Tiểu Bát rất quan trọng, thực ra tất cả các hộ dân trong cư xá Hạnh Phúc đều là Phó Sinh sau khi đã chọn lựa rất kĩ lưỡng mới lưu lại, ai cũng đều rất có tiềm lực, ai cùng đều rất khủng khiếp.

Khóc có thiên phú giống như Tiếng Ca, có thể công kích ở phạm vi lớn, còn có thể thao túng tuyệt vọng.

Mạnh Thi là cư dân duy nhất cải tạo thành công thế giới tầng sâu, trong mắt không có bất kì sát ý và oán hận nào.

Từ Cầm là bản thể tập hợp nguyền rủa, vô cùng đặc biệt, lại thích nấu nướng, đẹp đến mức khiến người ta phải sợ hãi.

Gương Thần là một tia thiện ý của không thể nhắc đến, Ứng Nguyệt không chỉ thực lực đáng sợ, mà còn có thể chế tạo quỷ văn.

Suy nghĩ kỹ lại, có vẻ như những cư dân còn lại trong tòa nhà số 1 chính là chỗ dựa lớn nhất của Phó Sinh dành cho người đến sau.

Người dẫn đường này không đưa cho Hàn Phi bất kỳ bảo vật nào, nhưng chuẩn bị một nhóm những người hàng xóm đáng tin cậy cho hắn.

Đối với việc liệu Hàn Phi có bị giết bởi những người hàng xóm của mình hay không, liệu hắn có thể lấy được lòng tin của họ hay không, Phó Sinh dường như chưa bao giờ xem xét đến những vấn đề này.

Khi Hàn Phi và Ngụy Hữu Phúc đang nói chuyện, Bạch Hiển chậm rãi tỉnh lại, mi mắt khẽ chớp, rồi đột ngột mở ra.

Miệng há to, dường như anh muốn hét lên điều gì đó, nhưng cổ họng lại cảm thấy nóng nóng, dây thanh âm đã hét đến khàn rồi.

"Anh Bạch, anh tỉnh rồi à?"

Hàn Phi bê ly nước chậm rãi đi tới, nhưng hắn vừa đến gần, Bạch Hiển lại ngất đi, lần này còn nghiêm trọng hơn lần trước.

"Chuyện này là sao?" Sờ sờ cái mặt nạ mặt thú trên mặt, Hàn Phi cảm thấy vẫn nên đưa Bạch Hiển về trước thì tốt hơn, đêm nay hắn còn có chuyện khác, không thể ở đây quá lâu.

"Hôm nay sẽ dùng anh Bạch lấy một chút âm đức trước, chờ sau khi thoát game, mình sẽ đi xem xem tình hình anh ấy thế nào."

Sử dụng thiên phú hồi hồn, Hàn Phi đã đưa Bạch Hiển bất tỉnh trở lại thế giới tầng cạn.

Khi chiêu Bạch Hiển xuống chơi thì rất tốn công sức, nhưng khi đưa anh ấy đi thì lại vô cùng dễ dàng.

Dường như có một sức hút hướng Bạch Hiển trở lại, điều mà Hàn Phi chưa bao giờ gặp phải khi sử dụng thiên phú hồi hồn của mình cho người khác.

"Vẫn là giá trị may mắn cao thì tốt."

Có sự gặp gỡ trong thế giới âm gian lần này, Hàn Phi cảm thấy mối quan hệ giữa mình và Bạch Hiển đã tiến thêm một bước nữa, mỗi tội Bạch Hiển viên ngọc có tỳ vết này quá nhát gan, rất nhiều thử nghiệm mà hắn đã chuẩn bị trước đều không sử dụng được.

Không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đợi lần sau rồi.

Lấy được âm đức, Hàn Phi chia tay Ngụy Hữu Phúc và Mạnh Thi, bắt đầu đi về phía rìa của sương mù với những người hàng xóm khác.

"Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ luôn cho rằng những người trong tòa nhà chết chóc đang phá đám, trọng điểm cảnh giác chính là khu vực bị sương mù dày đặc bao phủ, bọn chúng nhất định không ngờ đến chúng ta đi ra từ bên phía bách hóa thương mại." Hàn Phi lần này gọi thêm Trang Văn đi cùng, hắn phải tập trung toàn bộ sức lực của mình để tìm ra bí mật của cô nhi viện đó.

Trước khi đăng nhập vào game, những lời nói của Mèo Lưu Ly đã khiến hắn vô cùng xúc động, cô nhi viện trong mắt mỗi đứa trẻ đều khác nhau, mỗi đứa trẻ đều bị mắc kẹt trong một cô nhi viện.

Cô nhi viện có vẽ đầy cửa sổ trong khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ có lẽ là thuộc về giày trắng nhỏ, bên trong có lẽ có ẩn chứa quá khứ của nó.

Nhóm người rời khỏi sương mù, đến bách hóa thương mại thông qua các con ngõ nhỏ ở giữa mỗi khu vực.

Hàn Phi nói với Gương Thần kế hoạch của mình, hắn muốn dựa vào sức mạnh của ông ấy, nhưng đáng tiếc, Gương Thần chỉ có thể phát huy sức mạnh có thể so sánh với hận ý khi bản thể ở bách hóa thương mại mà thôi.

Ông ấy có thể hợp tác với Hàn Phi để giúp hắn điều khiển điện thờ, tấn công và gây ảnh hưởng cho các quỷ quái ở gần bách hóa thương mại, nhưng nếu khoảng cách xa hơn 100 mét, thì họ không thể làm được gì.

"Cách tốt nhất là mọi người hãy truy cản 'con mồi' đến khu vực lân cận của bách hóa thương mại, như vậy tôi mới có thể phát huy toàn bộ sức lực."

"Được rồi, đến lúc đó tôi sẽ cố hết sức dẫn dụ kẻ địch đến đây." Hàn Phi đứng gần điện thờ, trong lòng vẫn còn nghi hoặc: "Thông thường mà nói, hận ý chỉ cần bước vào một khu vực nào đó, thì sẽ lập tức bị hận ý đã đã đốt cháy ngọn lửa màu đen đồng loại phát hiện, nhưng tại sao Mười Ngón tháo

chạy vào trong khu bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, hận ý trong đó lại không có phản ứng thái quá nào?"

"Khi tên quỷ quyệt đó trốn thoát, gã đã lấy đi một vài món đồ quan trọng nhất trong bách hóa, một trong những món đồ do bản thể của tôi để lại, được gọi là áo khoác dục vọng." Gương Thần đẩy chiếc kệ phía sau điện thờ sang một bên, để lộ ra một căn phòng trống không: "Mọi người luôn thích trang trí những dục vọng trong lòng mình cho thật xinh đẹp. Chiếc áo khoác đó được tạo nên từ tham dục của vô số người, là một món đồ vô cùng quý hiếm."

"Áo khoác dục vọng này có thể ngăn cản sự rình mò của người ngoài, nếu như mình đưa nó cho Tiểu Bát, thì có phải cô bé cũng có thể rời khỏi cư xá Hạnh Phúc không?" Hàn Phi tính toán trong lòng: "Ngoài áo khoác dục vọng ra, Mười Ngón còn ăn trộm thứ gì nữa?"

"Còn có một miếng thịt."

Nghe thấy lời của Gương Thần, Từ Cầm cũng đi tới.

"Thịt?"

"Miếng thịt yêu thích của không thể nhắc đến, là do bản thể của tôi mang về từ sâu trong thành phố, miếng thịt đó sẽ không thối rữa, sẽ luôn chảy một dòng bất tận máu tươi và sát ý." Gương Thần lấy ra một quyển sổ sách từ trên kệ, sau khi ông ấy viết lên trên vài chữ, thì đưa quyển sổ cho Hàn Phi: "Bên trên này liệt kê đều là những món đồ do Mười Ngón trộm mất, trong đó quan trọng nhất là áo khoác dục vọng và miếng thịt kia, nhất định phải lấy lại được."

"Tôi hiểu rồi." Hàn Phi nhận lấy quyển sổ, lại xác nhận chi tiết cụ thể hơn với Gương Thần.

Sau khi mọi thứ chuẩn bị xong, Hàn Phi nhờ Trang Văn ở lại trước cửa bách hóa thương mại để tiếp ứng, còn bản thân hắn thì lợi dụng tác dụng che giấu sương mù cùng mặt nạ mặt thú, ôm linh đàn đi vào khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ để dò đường đi trước.

Hắn dùng điện thoại di động của Đom Đóm để giữ liên lạc với Haha và Trang Văn, chỉ cần xác định được vị trí của con

mồi, hắn sẽ lập tức thông báo cho Trang Văn ra tay, đánh cho ba hận ý trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ trở tay không kịp.

"Hận ý của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ không biết gì về tòa nhà chết chóc, mình lại được sự giúp đỡ của bác sĩ Nhan, gần như đã tìm hiểu rõ nội tình của ba hận ý, trận chiến này bọn chúng sẽ thắng như thế nào đây?"

Bước đi nhanh nhẹn trong bóng tối của thành phố, Hàn Phi hoàn toàn nhập vai thành một con quỷ, chạy cực nhanh mà không gây ra bất kỳ tiếng động nào.

Cô nhi viện bỏ hoang cách bách hóa thương mại không xa, Hàn Phi cũng gặp phải vài quỷ quái dọc đường, những quỷ quái đó khác với quỷ quái gần sương mù, hành vi cũng coi như là bình thường.

Hàn Phi cũng không đặc biệt tìm bọn chúng gây rắc rối, có thể tránh được thì tránh, cho đến khi nhìn thấy cô nhi viện ở cuối phố.

Phong cách kiến trúc của tòa nhà đó khác với tất cả các tòa nhà trong khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, bức tường cao màu xám, mái nhà màu đen, tổng thể mang đến cho người ta cảm giác âm trầm chết chóc.

"Những tòa nhà khác đều méo mó xiên xẹo, chỉ duy nhất có tòa nhà này không khác mấy so với cô nhi viện trong hiện thực."

Hàn Phi không lập tức tới gần, hắn ôm linh đàn, đeo nhẫn của chủ nhà, đi dạo một vòng quanh cô nhi viện trước.

Tòa nhà nhìn không lớn lắm, nhưng Hàn Phi phải mất 20 phút để đi dạo hết một vòng, ngoài ra hắn còn phát hiện tất cả các tòa nhà trong cô nhi viện đều không có cửa sổ.

Cô nhi viện được bao bọc bởi những bức tường cao, căn phòng bên trong cũng giống như quan tài vậy, chỉ có một cánh cửa sắt ngột ngạt, một khi cánh cửa đóng lại, nó hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

“Không phải bác sĩ Nhan nói rằng người thợ sơn đã vẽ đầy các cửa sổ ở đây hay sao?”

Sau khi xác định không có nguy hiểm, Hàn Phi ôm linh đàn từ từ đến gần.

Đi qua con đường quanh co, Hàn Phi đi đến cửa sau của cô nhi viện, trước mặt là một cánh cửa sắt lớn màu đen, qua khe cửa có thể nhìn thấy sân nhỏ hoang tàn đổ nát bên trong.

Đến gần từng chút một, Hàn Phi phát hiện bên cạnh cánh cổng sắt treo một số nhà gỉ sét, bên trên có một con số —— 024.

“Trên toàn bộ con phố, các tòa nhà khác đều không có số nhà, chỉ có tòa nhà này có, số nhà này rất có khả năng là ám chỉ con số riêng của giày trắng nhỏ.” Hàn Phi khẽ nâng cánh tay lên, chuẩn bị mở cửa.

Đầu ngón tay chạm vào cửa sắt, vào ngay lúc đó, trong đầu Hàn Phi đột nhiên bật ra tiếng cười cuồng loạn!

Âm thanh chói tai gần như xé rách màng nhĩ và phá vỡ kí ức của hắn.

Ấn huyệt thái dương, Hàn Phi cúi xuống, khuôn mặt nhăn nhó đau đớn.

“Anh tới đây tìm người à?”

Giọng nói non nớt của một đứa trẻ phát ra từ phía bên kia cánh cổng sắt, ánh mắt Hàn Phi từ từ trở lại bình thường, với sự điều khiển cơ mặt của mình, hắn phải mất hơn mười giây mới hoàn toàn bình tĩnh lại.

Khi Hàn Phi ngẩng đầu lên một lần nữa, trên khuôn mặt của hắn đã lộ ra một nụ cười lương thiện và ấm áp.

“Bạn nhỏ, viện trưởng của các em có ở đây không? Anh có một số chuyện cần bàn với ông ấy.”

Bên trong cánh cổng sắt là một cậu bé, quần áo và giày của cậu đều màu đỏ nhạt.

“Viện trưởng đang ở trong phòng làm việc, ông ấy đã lâu không ra ngoài rồi.” Đứa nhỏ nhìn mới năm sáu tuổi, ra sức

giúp Hàn Phi mở cánh cửa bên cạnh ra: "Anh vào đi, mẹ nói bên ngoài rất nguy hiểm, không được ở bên ngoài quá lâu."

"Mẹ?" Hàn Phi ghi nhớ cách xưng hô rất đặc biệt này đối với trẻ mồ côi.

Bước vào cô nhi viện, xung quanh lập tức yên tĩnh lại, giống như nơi này và bên ngoài là hai thế giới khác nhau vậy.

"Em đưa anh đến gặp viện trưởng." Cậu bé loạng choạng đi về phía trước như một chú chim cánh cụt nhỏ, nhưng chưa kịp đi xa thì một hòn đá bay tới, đập vào cánh tay của đứa trẻ.

Đứa trẻ che tay với vẻ mặt bất bình, nước mắt lưng tròng, nhưng nó không dám dừng lại mà chạy về phía trước với tốc độ nhanh hơn.

Cậu càng chạy, đá ném về phía cậu càng nhiều, nhưng những viên đá kia đều không rơi trúng người cậu lần nữa.

Cậu bé ngẩng đầu nhìn sang bên cạnh mình, Hàn Phi đã dùng cơ thể giúp cậu chặn những viên đá đó.

"Đá to như vậy cũng dám tùy tiện ném à? Mấy đứa mau tới đây!" Hàn Phi giơ linh đàn, như thể lúc nào cũng có thể chuẩn bị đem linh đàn ném về phía đó vậy.

Thấy Hàn Phi hung ác như thế, ba đứa trẻ núp trong bụi cây ném đá trong tay đi, quay đầu bỏ chạy ra sau tòa nhà.

"Thật sự là khó dọn dẹp, khi trở lại, sẽ cho tất cả các cậu vào hộp tro cốt và hỏa táng luôn."

Nghe được lời nói của Hàn Phi, đứa trẻ bị bắt nạt cũng hơi sợ hãi một chút, che tay không dám nói.

"Em có sao không?"

"Không sao, không sao ạ." Cậu bé hoạt động cánh tay, tiếp tục loạng choạng chạy về phía trước, khi chuẩn bị đi vào tòa nhà đầu tiên, cậu đột nhiên dừng lại, nhỏ giọng nói: "Mẹ? Làm sao mẹ lại bị phát hiện rồi?"

Hàn Phi cũng nhìn theo ánh mắt của cậu bé, có một người phụ nữ to khoẻ cao hơn hai mét, đeo tạp dề, đang kéo một bao rác lớn đi về phía cửa chính của cô nhi viện.

Chiếc nhẫn của chủ nhà phát ra cảnh cáo, người phụ nữ cao hơn hai mét kia là một oán niệm cỡ vừa, trên người toát ra khí tức u ám lạnh lẽo.

“Đừng đi tới đó vội.” Hàn Phi giữ chặt đứa trẻ.

Người phụ nữ to khỏe chất vài bao rác trên khoảng đất trống cạnh lối vào cửa chính, sau đó cô ta xoay người bước vào một căn phòng nào đó.

“Mẹ! Mẹ ở đó!” Đứa trẻ vội vàng nói đi nói lại mấy lần, sau khi Hàn Phi buông tay ra, cậu liền chạy thẳng tới chỗ mấy túi rác.

Hai tay lật tìm mấy túi rác, không mất nhiều thời gian, cậu bé từ trong một cái túi rác nào đó lôi ra một con búp bê hình phụ nữ rách nát, hôi hám.

“Đây chính là mẹ mà em đang nói tới à?” Thoạt nhìn Hàn Phi còn tưởng rằng cậu bé kêu oán niệm cỡ vừa vừa rồi là mẹ, nhưng hiện tại mới phát hiện là không phải.

Cậu bé gật gật đầu: “Bọn họ luôn muốn giết chết mẹ, chúng ta phải giấu mẹ đi mới được!”

Chương 518: Sói già sói già mấy giờ rồi?

Cậu bé đang ôm con búp bê bốc ra mùi hôi thối, đôi mắt trong veo sạch sẽ, vô cùng nghiêm túc nhìn Hàn Phi.

"Em vẫn luôn coi đây là mẹ à?" Hàn Phi từng thấy những đứa trẻ mồ côi gọi nhân viên làm việc bằng mẹ, còn đứa trẻ coi một con búp bê vải là mẹ thì rất ít, nội tâm bọn chúng đa số đều bị tổn thương nào đó.

"Bà ấy chính là mẹ của em." Cậu bé rất đáng yêu đặt một ngón tay lên môi: "Anh đừng nói với ai nhé, nếu không bọn họ sẽ cướp mẹ của em đấy, những đứa trẻ khác ở đây dường như đều không thể tìm thấy chính mẹ và bố của mình."

"Trước đây nói với em bên ngoài rất nguy hiểm chính là con búp bê vải này à?"

"Mẹ vẫn luôn bảo vệ cho em, nếu như không có mẹ, có lẽ em đã sớm bị…" Cậu bé đột nhiên che miệng lại: "Mẹ không cho em nói với người khác."

"Mẹ em là sợ em bị ức hiếp, nên mới không cho em nói chuyện này với những kẻ bắt nạt em, nhưng vừa rồi anh đã đỡ đá cho em, anh không phải người bắt nạt em, anh là bạn của em." Hàn Phi dắt tay cậu bé, núp ở bóng tối bên tường: "Bạn bè đều là người của mình, em có thể hiểu được không?"

Ở trong mắt những đứa trẻ này, trên người Hàn Phi có một loại khí chất đặc biệt, hắn giống như đại ca biết chơi nhất trong khu, khiến người ta không tự chủ được muốn chơi cùng.

Do dự một lúc, cậu bé dường như đã bị Hàn Phi đưa vào tròng, cảm thấy những gì hắn nói rất có lý: "Trong cô nhi viện có bảy phòng khác nhau, mỗi phòng cũng có một tác dụng khác nhau, trong đó có một phòng dành riêng cho những đứa bé hư, nếu như anh không nghe lời, hoặc mọi người đều không thích anh, vậy thì anh sẽ bị nhốt trong căn phòng đó."

"Hình phạt cho một đứa trẻ bị nhốt trong căn phòng đó là gì?"

“Không biết.” Đứa trẻ lắc lắc đầu: “Đứa trẻ bị nhốt trong căn phòng đó chưa từng được ra ngoài lại lần nào, căn phòng đó tuyệt đối không được vào, sẽ xảy ra chuyện rất xấu.”

“Đây cũng đều là mẹ nói với em sao?” Hàn Phi liếc mắt nhìn búp bê một cái.

“Đúng vậy, mẹ biết rất nhiều chuyện xảy ra ở cô nhi viện, bà còn nói người nguy hiểm nhất trong cô nhi viện không phải là bảo mẫu và nhân viên xã hội, cũng không phải viện trưởng và chú nấu ăn, mà là một đứa trẻ vĩnh viễn không bao giờ lớn lên.” Cậu bé ôm cổ con búp bê: “Em thấy anh là người lớn nên em mới nói với anh, bí mật này trong cô nhi viện có rất nhiều người đều không biết, ngay cả viện trưởng cũng hoàn toàn trong bóng tối.”

“Một đứa trẻ sẽ vĩnh viễn không bao giờ lớn lên? Thế em có biết nó trông như thế nào không?”

“Mẹ chỉ dặn em phải cẩn thận với nó, nhưng mẹ cũng không chắc chắn nó rốt cuộc là ai, tóm lại anh phải cẩn thận với những đứa trẻ đó.” Cậu bé ôm con búp bê phụ nữ, thăm dò bên ngoài một chút: “Em nên giấu mẹ ở đâu bây giờ? Lần trước giấu dưới gầm giường, kết quả bị cô bảo mẫu phát hiện ra ngay, lần này em phải tìm một chỗ an toàn.”

Cánh tay quàng qua cổ con búp bê, thằng bé đang nhìn ra ngoài thì bất ngờ một vài cánh tay từ trong góc vươn ra, túm tóc lôi ngã xuống dưới đất.

“Cho mày chạy này! Mày chạy nữa đi!” Vài đứa trẻ núp ở bên kia bức tường đoạt lấy con búp bê từ trong tay cậu bé: “Cô không cho giấu đồ chơi riêng, mày còn dám mang theo đồ chơi bên mình, tao sẽ đi mách cô!”

“Đó không phải đồ chơi! Là mẹ của tớ!” Cậu bé nhìn con búp bê bị cướp mất, đột nhiên từ trên mặt đất đứng dậy, dùng hết sức húc vào nam sinh cầm đầu, nhưng tiếc là cậu bé quá gầy yếu, còn chưa đụng vào người ta đã bị hai đứa trẻ khác ngăn lại, ấn chặt trên mặt đất.

“Đồ khốn kiếp này! Mày còn muốn đánh tao à?” Nam sinh cầm đầu dùng hai tay túm lấy cổ con búp bê, như thể chuẩn bị

xé rách nó ra.

Hàn Phi thực sự không nhịn nổi nữa lấy dao tái sinh ra, nhưng khi hắn đến gần, trong đầu vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý ! Bạn đã kích hoạt nhiệm vụ thông thường rank E —— Cô nhi viện màu trắng."

"Cô nhi viện màu trắng (Nhiệm vụ thông thường rank E): Ở sâu trong tòa nhà đen kịt này, có một linh hồn trong trắng."

"Yêu cầu nhiệm vụ 1: Tìm ra đứa trẻ vĩnh viễn không bao giờ lớn lên."

"Yêu cầu nhiệm vụ 2: Chơi ít nhất ba trò chơi với những đứa trẻ trong cô nhi viện."

"Nhắc nhở nhiệm vụ: Chơi trò chơi với những đứa trẻ trong cô nhi viện có thể nâng cao mức độ thân thiện giữa bạn và những đứa trẻ, độ thân thiện càng cao, xác suất đứa trẻ đó xuất hiện càng lớn."

"Chú ý! Trong nhiệm vụ rank E có khả năng sẽ xuất hiện hận ý! Người chơi hãy lựa chọn cẩn thận xem có nên nhận hay không!"

"Chú ý! Mỗi khi hoàn thành một trò chơi, đều sẽ nhận được một thù lao nhất định! Hoàn thành càng nhiều trò chơi, phần thưởng cho nhiệm vụ cuối cùng sẽ càng hậu hĩnh!"

Con dao giơ lên lại bị Hàn Phi ấn xuống, ánh mắt nhìn đám trẻ con cũng chuyển từ lạnh lẽo sang ấm áp, lũ trẻ đầu gấu dạy dỗ một chút là được, ai mà chưa từng có tuổi thơ cơ chứ?

"Không ngờ lại kích hoạt một nhiệm vụ rank E, xem ra nơi này thực sự có liên quan đến ba hận ý kia."

Hàn Phi sử dụng chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, nắm chặt cánh tay của nam sinh cầm đầu, ngăn cản không cho nó phá hủy con búp bê.

"Đều là bạn nhỏ trong cùng một viện, sao có thể ra tay nặng như vậy?" Hàn Phi hai tay dùng sức, thể lực của hắn 30 bắt nạt một đứa trẻ cũng không có vấn đề gì.

“Anh là ai?” Nam sinh cầm đầu là đứa lớn tuổi nhất trong đám trẻ con này, không hề sợ hãi Hàn Phi, dường như bình thường đã quen với việc kiêu ngạo, bây giờ cho dù hai tay bị hắn giữ lấy, vẫn dám lớn tiếng như cũ.

“Anh là nhân viên chăm sóc mới đến.” Hàn Phi còn chưa kịp nói xong, nam sinh lớn tuổi nhất đã ném con búp bê trên tay cho một đứa trẻ khác, cầm lấy con búp bê rồi chạy về một quãng đường dài phía sau.

“Tôi không quan tâm anh là cái gì? Muốn con búp bê rách kia thì tự mình đi lấy!” Nam sinh nhìn Hàn Phi cười phá lên, biểu cảm anh có thể làm gì tôi nào.

Nhìn chằm chằm vào đầu của đối phương, Hàn Phi cũng duy trì sự tao nhã của một người trưởng thành, đầu tiên là che miệng nó lại, sau đó hung hăng tát vào đầu nó một cái.

“Con không dạy được là lỗi của bố mẹ.”

Che miệng là vì sợ nó phát ra âm thanh, nam sinh bị đánh đến u mê, nụ cười trên mặt nó đã đông cứng lại, trong mắt hiện lên vẻ độc ác không nên thấy ở lứa tuổi của mình.

Nó dùng hết sức giãy dụa, không ngừng cố gắng mở miệng, như muốn cắn đứt ngón tay Hàn Phi.

Động tác của nam sinh càng lúc càng mạnh, Hàn Phi thấy thể lực 30 của mình vậy mà lại có chút không thể khống chế được đối phương, để đề phòng bị cắn phải, hắn chỉ có thể đẩy nam sinh ra.

“Anh dám đánh tôi!” Nam sinh trước đó dường như đã từng lang thang trên đường, tính tình hung dữ, lúc tức giận thì nhe răng trợn mắt, giống như một con chó hoang đang bảo vệ thức ăn của mình.

“Anh chỉ muốn em trở lại con đường đúng, có lẽ hành vi vừa rồi của anh có thể được gọi là roi vọt dạy dỗ.” Hàn Phi không muốn làm mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn, dù sao trong cô nhi viện này cũng còn có người lớn, chưa đến lúc bắt buộc phải ra tay, tốt hơn hết là vẫn nên khiêm tốn một chút, như vậy có thể ngăn ngừa thu hút hận ý đến: “Hãy trả lại con búp bê

cho đứa trẻ đó, nếu các em thực sự quá chán, anh có thể chơi với các em."

"Anh tới chơi với chúng tôi?" Nam sinh hung ác nhìn chằm chằm Hàn Phi, ánh mắt thâm thúy đầy ý xấu: "Được rồi, anh chỉ cần chơi với chúng tôi một trò chơi, nếu như anh thắng, chúng tôi sẽ trả lại con búp bê cho nó. Nhưng nếu anh thua, anh phải nghe theo mệnh lệnh của chúng tôi, chúng tôi bảo anh làm gì, thì anh phải làm cái đó."

"Một trò chơi thì quá đơn điệu rồi, hay là chúng ta trực tiếp chơi ba trò đi? Sau đó hai ván thắng ba thì sao?" Hàn Phi làm ra một vẻ bất lực, tựa hồ đặc biệt không thích chơi với trẻ con.

"Được!" Mấy đứa trẻ đều vô cùng phấn kích, nhìn Hàn Phi như thể đang nhìn động vật trong vườn bách thú.

"Trò chơi đầu tiên là chơi cái gì, các em hãy nói đi."

"Đó là một trò chơi rất đơn giản, thầy giáo thường dẫn chúng tôi chơi cùng nhau, trò chơi này có tên là —— Bạn làm tôi học." Nam sinh chỉ vào mặt của chính mình: "Anh chỉ cần làm động tác giống y hệt như tôi là được, nếu như anh không làm được thì có nghĩa là anh đã thua."

Hàn Phi nghe giới thiệu trò chơi liền tập trung chú ý, dù sao đây cũng là nhiệm vụ rank E, mặc dù nhiệm vụ thông thường độ khó kém rất nhiều so với nhiệm vụ ẩn và nhiệm vụ kế thừa điện thờ, nhưng trong nhiệm vụ này cũng có khả năng xuất hiện hận ý.

Vài đứa trẻ cùng Hàn Phi đứng dưới bức tường cao màu xám, nam sinh cầm đầu có vẻ khiêu khích: "Anh hãy nhìn cho kĩ."

Lưỡi của nam sinh từ từ thè ra khỏi miệng, sau đó vô cùng miễn cưỡng chạm vào chóp mũi của mình.

"Hết rồi? Chỉ thế thôi sao?"

Hàn Phi liên tục nắm chặt con dao tái sinh trong túi, sẵn sàng rút lui bất cứ lúc nào, nhưng đứa trẻ cũng không làm ra hành động gì quá nguy hiểm.

“Anh có thể làm được không? Nếu không làm được thì anh thua.” Nam sinh dường như đang nghĩ cách tra tấn Hàn Phi.

“Có vẻ cũng không quá khó.” Kỹ năng diễn xuất bậc thầy có thể giúp Hàn Phi vận dụng mọi cơ trên mặt, cho phép hắn có những biểu cảm tinh tế nhất, lưỡi của hắn quả thực không dài như nam sinh, nhưng hắn có kỹ thuật.

Cố gắng thử mấy lần, Hàn Phi cuối cùng vươn tay tóm lấy đầu lưỡi của mình, cuối cùng coi như đã chạm vào chóp mũi.

Cuống lưỡi hơi đau, Hàn Phi chuyển động đầu lưỡi của mình một chút: “Đây có phải coi như anh đã thắng rồi không?”

“Chúng tôi tổng cộng có năm người, anh đều phải bắt chước hết mới được!” Nam sinh cầm đầu dường như đã sớm nghĩ tới, lợi dụng ưu thế số người để đối phó Hàn Phi.

Nói xong nó liền đẩy một nhóc béo bên cạnh ra, nhóc béo nhìn Hàn Phi, làm một cái mắt lác, sau đó một con mắt khôi phục bình thường, con mắt còn lại vẫn ở khóe mắt.

“Sao lại cảm thấy thật sự như đang chơi đùa với trẻ con vậy?” Hàn Phi ngồi xổm trước mặt nam sinh, ánh mắt di chuyển còn linh hoạt hơn cả nhóc béo kia.

Nhìn thấy Hàn Phi liên tiếp bắt chước được hai người, nam sinh lớn tuổi nhất có chút vội vã, liền đẩy một cô bé đặc biệt gầy yếu đến phía trước.

Cô bé muốn thực hiện động tác xoạc chân nhưng có lẽ vì sợ hãi nên phần thân trên của cô bé không ấn được xuống hoàn toàn.

Nam sinh chửi một câu, nó cùng với nhóc béo cùng nhau ra tay ấn cô bé xuống.

“Đừng hành hạ cô bé nữa.” Hàn Phi xoạc chân một cách dễ dàng, là một diễn viên chuyên nghiệp, những bài huấn luyện cơ bản như này không khó đối với hắn: “Các em vẫn còn hai cơ hội.”

Nam sinh một cước đá văng cô bé còn chưa đứng dậy ra, cũng không còn bình tĩnh như trước, nhìn chằm chằm Hàn

Phi: “Anh đừng mãn nguyện quá sớm, mấy người đi cùng tôi.”

Nam sinh nghiến răng nghiến lợi nói về phía Hàn Phi, thật ra nghĩ kỹ lại nó với hắn cũng không có thù hận gì lớn, hắn chỉ ngăn nó xé rách con búp bê vải mà thôi.

Nhưng chính vì điểm này, lửa giận trong lòng nó lại bốc lên tận đầu, từ khuôn mặt không nhìn ra được một chút non nớt và ngây thơ nào của một đứa trẻ, chỉ đơn thuần có hận và ác ý.

“Đứa trẻ này liệu có phải là hiện thân của hận ý không?”

Hàn Phi nắm tay cậu bé, theo nam sinh đi vòng quanh cô nhi viện, họ đi qua tòa nhà chính của cô nhi viện, đến bên cạnh.

Nam sinh lặng lẽ mở cánh cửa gỗ trước mặt, một mùi thối rữa bốc ra, nó dẫn đầu chạy vào trong.

“Anh nhất định sẽ thua.”

Căn phòng không cửa sổ chất đầy những rổ rau, hầu hết các loại rau đã ngả màu vàng và có bọ bò trên đó, bên cạnh rổ rau có một cái tủ lạnh, mùi hôi thối chính là bốc ra từ tủ lạnh đó.

“Đây hình như là nhà bếp của cô nhi viện.”

Một vài đứa trẻ chạy đến phần trong cùng của nhà bếp, nam sinh lớn tuổi nhất kia nhặt con dao làm bếp trên thớt lên.

Nó ra cướp con búp bê từ trong tay đứa trẻ kia, sau đó đưa cho thằng bé con dao làm bếp.

Đứa trẻ kia lắc đầu nguầy nguậy, không dám đón lấy.

“Nếu mày không chơi, lần sau chúng tao sẽ chơi mày!” Nam sinh lớn tuổi nhất bắt đầu đe dọa, nó muốn dí con dao làm bếp vào tay đứa trẻ kia, khiến đứa trẻ kia sợ đến phát khóc, không ngừng xua tay.

Cuối cùng con dao làm bếp rơi xuống đất, âm thanh giòn giã khiến mọi người trong phòng đều giật bắn mình.

Không ai dám nhúc nhích, vài giây sau, không thấy bên ngoài có gì bất thường, đứa trẻ bị ép buộc kia quay đầu bỏ chạy ra ngoài, nó đã chạy thoát.

"Đồ khốn!" Nam sinh lớn tuổi nhất mắng một tiếng, rồi đưa con dao làm bếp cho đứa nhỏ tuổi nhất bên cạnh.

Khuôn mặt của đứa trẻ đó bị biến dạng bẩm sinh, trí tuệ dường như cũng có một số khiếm khuyết, nó phải dùng cả hai tay mới cầm được con dao làm bếp.

Nam sinh lớn tuổi nhất ra hiệu bằng tay, như thể muốn cho đứa trẻ nhỏ tuổi nhất kia chém vào người mình.

Nam sinh đứng đằng sau đứa trẻ kia, mặt mũi hung dữ đến đáng sợ.

Những đứa trẻ không được hướng dẫn đúng cách sẽ dễ trở nên méo mó, tàn nhẫn sẽ khắc sâu vào xương cốt, khiến chúng không còn chút kính sợ nào với sinh mệnh.

Hơn nữa chúng sẽ thích săn bắn và giết chết đồng loại của mình, hoàn toàn bị chi phối bởi ham muốn hủy diệt.

"Cứ làm đi! Để tao xem anh ta sẽ học nó như thế nào!" Đôi mắt nó đỏ ngầu, nắm lấy tay đứa trẻ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cổ đứa trẻ, da mặt bắt đầu run rẩy, miệng bắt đầu vô thức phát ra những âm thanh kỳ lạ.

"Chờ một chút." Hàn Phi rút ra dao tái sinh: "Không phải em chỉ là muốn cậu bé này thương tổn chính mình, sau đó xem anh có dám học theo không, như vậy là đã vi phạm ý nghĩa của bản thân trò chơi này."

"Làm sao? Anh không dám à? Nếu không muốn học, vậy anh hãy nhận thua là được rồi." Nam sinh lớn tuổi nhất nhìn chằm chằm Hàn Phi.

"Em thật sự là thiếu giáo dục." Hàn Phi chậm rãi đóng cửa phòng bếp lại, sau khi xác định bên ngoài không có quỷ quái nào khác, hắn mới nâng con dao đồ tể trong tay lên.

Lưỡi dao tỏa ra sự ấm áp và ánh sáng xuất hiện trong phòng bếp, Hàn Phi nhắm con dao tái sinh vào cánh tay của mình, chém trực tiếp không chút do dự.

Khi lưỡi dao tạo thành từ nhân tính chạm vào làn da của Hàn Phi, nó lan ra như một làn sóng, cánh tay của hắn vẫn còn nguyên vẹn không tổn hại.

"Em còn muốn chém vào chỗ nào nữa?" Hàn Phi không biết đứa trẻ này đã trải qua chuyện gì, tại sao lại trở nên tàn nhẫn như vậy, hắn chuẩn bị "tâm sự" với nó một chút.

Lưỡi dao phát ra khí tức nguy hiểm không thể làm cho Hàn Phi bị thương chút nào, nam sinh lớn tuổi nhất nghiến răng nghiến lợi, sau đó đột nhiên nâng con dao làm bếp trong tay lên: "Là dao có vấn đề! Con dao của anh có vấn đề, căn bản không thể giết người!"

"Không thể giết người sao? Một câu như vậy em cũng có thể nói ra được à?" Ánh mắt Hàn Phi càng ngày càng ảm đạm, hắn cầm dao tái sinh đi về phía nam sinh, trên cao nhìn xuống, cúi đầu nhìn đối phương: "Nếu như không thể giết người, thế em có dám để cho anh thử một chút không?"

Lưỡi dao sáng chói dường như có thể cắt đứt bất cứ thứ gì, nam sinh lùi lại một bước, cuối cùng vẫn không dám thử.

"Được rồi, trò chơi đầu tiên coi như anh đã thắng." Hận trong đôi mắt nam sinh gần như sắp trào ra khỏi khoang mắt, nó từ từ đặt lại con dao làm bếp trên thớt xuống.

Khi nam sinh nhận thất bại, Hàn Phi cũng nhận được nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công cùng những đứa trẻ hoàn thành trò chơi đầu tiên! Nhận phần thưởng nhiệm vụ —— Manh mối 1."

"Manh mối 1: Đứa trẻ bạn đang tìm kiếm, đầu óc có vấn đề."

Nghe được manh mối Hàn Phi rất vui mừng, nhưng nhìn xung quanh, mọi đứa trẻ ở đây dường như đầu óc đều có vấn đề.

Đứa trẻ bên cạnh coi con búp bê như mẹ, đứa lớn tuổi nhất thì tâm lý biến thái, tinh thần bất thường, đứa nhỏ tuổi nhất có lẽ bị bệnh não bẩm sinh.

Hầu hết những đứa trẻ bị bỏ rơi trong cô nhi viện đều có vấn đề về thể chất hoặc não bộ.

"Mới thắng ván thứ nhất thì đã sao? Không phải nói chúng ta hai ván thắng ba à?" Nam sinh lớn tuổi nhất dường như đã nghĩ tới điều gì đó, nó đột nhiên bật cười: "Tôi biết ván thứ hai sẽ chơi trò gì rồi, hy vọng lần này anh có thể gắng gượng được đến cuối cùng."

Nam sinh không rời khỏi bếp, mà đi sâu hơn vào bên trong cùng với ba đứa trẻ đi theo còn lại.

Trong phòng này không có cửa sổ, vô cùng ngột ngạt.

Nam sinh đi đến trong cùng của nhà bếp, mở cửa ra, bên ngoài dường như là nhà ăn của cô nhi viện.

Trong sảnh kín, chỉ có ánh sáng duy nhất phát ra từ hai chiếc đèn đêm nhỏ trên bức tường.

"Em đưa anh đến chỗ bọn em ăn cơm làm gì?"

"Chúng ta sẽ chơi trò thứ hai ở đây." Vẻ mặt của nam sinh khiến cho người ta hơi khiếp sợ một chút: "Trò chơi này tên là sói già sói già mấy giờ rồi, chúng ta chọn một người đứng ở cuối nhà ăn bịt mắt lại, những người khác thì cùng nhau hỏi —— sói già sói già mấy giờ rồi, khi người đó nói bình thường là mấy giờ chúng ta có di chuyển về phía trước. Khi người đó quay lại, thì chúng ta sẽ không thể di chuyển, đóng giả làm người gỗ. Nếu như người đó nói 12 giờ, hoặc nói đến giờ ăn rồi, chúng ta sẽ phải nhanh chóng chạy trở lại, nếu như ai bị bắt thì người đó sẽ chết."

"Vậy thì như thế nào mới tính là thắng?" Hàn Phi cảm thấy trò chơi không đơn giản như vậy, nam sinh đặc biệt đưa hắn tới nhà ăn của cô nhi viện, như thể nếu ở đây mà nói đến giờ ăn rồi, thật sự sẽ dẫn ra thứ gì đó.

"Ai đụng vào sói già trước và chạy về thành công sẽ thắng." Nam sinh nói rất đơn giản, nó chuyển hai chiếc ghế sang hai bên phòng ăn: "Chúng mày ai sẽ đi ra phía nhà ăn làm sói già?"

Nam sinh liếc nhìn một vòng, cuối cùng nhìn về phía cậu bé bên cạnh Hàn Phi: "Hay là ván đầu tiên sẽ bắt đầu từ mày trước?"

"Bọn anh vốn đã ít người rồi, vẫn là nên chọn ra một trong bốn người bọn em đi." Hàn Phi kéo cậu bé ra phía sau lưng mình, hắn cảm thấy từ sau khi bước vào tòa nhà, tất cả trò chơi đều không còn bình thường nữa.

"Vậy thì… mày đi!" Nam sinh đẩy nhóc béo ra: "Mau qua đó đi!"

Nhóc béo dường như là sợ nam sinh sẽ đánh mình, miễn cưỡng đi đến đầu bên kia của nhà ăn.

Nhà ăn thực ra cũng không lớn, nhưng Hàn Phi cảm thấy nhóc béo dường như đã đi rất lâu.

"Việc la hét ở đây có khi nào sẽ thu hút những người lớn khác đến không?"

"Không." Trong ánh mắt nam sinh kia tràn đầy tàn nhẫn: "Bọn họ sẽ không tới nhà ăn vào lúc này."

Nhóc béo đã vào vị trí, nó đứng ở cuối nhà ăn quay lưng lại với đám người.

Bắt đầu trò chơi thứ hai, Hàn Phi và những đứa trẻ mồ côi khác đứng ở một bên nhà ăn phía gần nhà bếp, đồng thanh nói: "Sói già, sói già, mấy giờ rồi?"

Vừa nói câu này ra xong, bên tai Hàn Phi lại vang lên tiếng cười chói tai, ký ức trong đầu hắn loạn lên, tiếng cười điên cuồng trong cô nhi viện màu máu như muốn nhảy ra ngoài vậy!

"Có phải trước đây mình cũng đã từng chơi trò chơi tương tự như này? Những thứ này dường như mang lại cho mình kí ức đặc biệt?"

Hàn Phi vẫn ở nguyên chỗ cũ, chờ sau khi hắn áp chế được tiếng cười điên cuồng kia, những đứa trẻ khác đã tiến lên hai bước rồi.

"Sói già, sói già, mấy giờ rồi?"

“Ba giờ.” Nhóc béo quay lưng về phía đám người, tùy tiện nói ra một thời gian.

Để không thua trò chơi, Hàn Phi cũng bắt đầu đi về phía trước, khi tất mọi người đều tiến vào trong nhà ăn, chiếc đèn đêm trên tường đột nhiên bắt đầu nhấp nháy, trong đó một ngọn đèn trực tiếp vụt tắt.

Ánh sáng lờ mờ chiếu vào khuôn mặt của mấy người, một nửa là mặt người một nửa bị khuất trong bóng tối.

“Sói già, sói già, mấy giờ rồi?” Hàn Phi cùng vài đứa trẻ mồ côi cùng nhau nói, một đứa gầy như khỉ trong số đó thấy nhóc béo không quay đầu lại, liền tiếp tục đi về phía trước.

“Bốn giờ rồi.”

Sau khi nhóc béo nói xong câu này, khỉ gầy đã chạy đến giữa nhà ăn, chỉ cần đi vài bước nữa là có thể chạm được nhóc béo kia.

“Sói già, sói già, mấy giờ rồi?” Khỉ gầy cố ý kéo dài giọng ra, nó tăng tốc, khi chỉ còn cách nhóc béo hai ba mét, thì đột nhiên dừng lại.

Nhóc béo trước mặt dường như có gì đó không ổn, khỉ gầy nhìn thấy thân hình nhóc béo kia dường như cao hơn trước rất nhiều.

“Tại sao lại không nói nữa? Đến lượt cậu rồi, cậu phải nói mấy giờ chứ?”

Tâm lý khỉ gầy có chút bất an, không dám tiến lên phía trước nữa, nhưng đúng lúc này nam sinh lớn tuổi nhất lại hét lớn.

“Sói già, sói già, mấy giờ rồi?”

Nghe thấy tiếng hét, cơ thể của nhóc béo bắt đầu kịch liệt run rẩy, khỉ gầy cũng bị dọa sợ.

Nó nhìn thấy thân hình của nhóc béo ngày càng cao cho đến khi chân không chạm đất!

Với sự trợ giúp của ánh sáng duy nhất trong phòng, khỉ gầy đã nhìn thấy thứ gì đó trong bóng tối đang cắn vào đầu nhóc

béo!

“Đến giờ ăn rồi……”

Một giọng nói xa lạ vang lên trong tim tất cả mọi người, sau đó khỉ gầy nhìn thấy đầu của nhóc béo trực tiếp biến mất trong bóng tối, như thể nó đã bị thứ gì đó cắn mất.

Nó kinh hãi ngồi bệt xuống đất, còn Hàn Phi liền xoay người ôm cậu bé chạy về phía sau.

Ngọn đèn đêm duy nhất còn lại trong nhà ăn nhấp nháy vài cái, khi Hàn Phi chạy về điểm xuất phát mới dám quay đầu lại nhìn.

Nhóc béo không có đầu vẫn đứng nguyên ở vị trí ban đầu, quay lưng về phía mọi người, như thể vẫn đang chơi trò chơi như cũ.

Khỉ gầy ngồi liệt cách nhóc béo ba mét, thân thể không ngừng run rẩy, dường như nó đã nhìn thấy thứ trong bóng tối.

“Trò chơi không thể kết thúc cho đến khi phân định thắng bại.” Nam sinh lớn tuổi nhất nhìn chằm chằm vào Hàn Phi, vẻ mặt hoàn toàn khác với một đứa trẻ bình thường, đó là một khuôn mặt biến thái.

Mang theo một loại oán hận méo mó, nam sinh lại lên tiếng.

“Sói già, sói già, mấy giờ rồi?”

Chương 519: Kí ức bị đánh thức

Kể từ khi bước vào tòa nhà bên trong của cô nhi viện, bản chất của trò chơi dường như đã thay đổi, ác ý trong lòng con người cũng bị kích hoạt, thua trò chơi ở đây có thể đồng nghĩa với mất mạng.

Khi nam sinh lớn tuổi nhất lại hết lên sói già sói già mấy giờ rồi, ánh đèn đêm duy nhất còn sót lại trong nhà ăn bắt đầu nhấp nháy, dường như có thứ gì đó ẩn hiện trong bóng tối dày đặc phía xa.

Khỉ gầy vẫn ngồi dưới đất, sợ hãi đến mức không dám nhúc nhích.

Hàn Phi nắm tay cậu bé bên cạnh, không dám tùy tiện tới gần, trong nhà ăn chỉ có nam sinh từng bước về phía trước cho đến khi giọng nói xa lạ lại vang lên.

"Một giờ rồi…"

Lần này Hàn Phi nghe được rất rõ ràng, giọng nói xa lạ truyền đến từ bên kia nhà ăn, chính xác là phát ra từ trên người nhóc béo không đầu.

Nhóc béo nói xong, Hàn Phi bắt đầu lui về phía sau, hắn muốn trở lại phòng bếp.

Có cùng suy nghĩ với hắn còn có cô bé duy nhất ở đây, sau khi nhìn thấy đầu của nhóc béo bị ăn mất, cô bé đã sợ hãi phát khóc, mặt đầy nước mắt, nhưng không dám khóc ra tiếng.

Di chuyển về phía sau, mắt thấy cửa phòng bếp đã ở trước mặt, nhưng phía cuối nhà ăn lại có tiếng động bất thường.

Hình như là vô số con bọ bò tới, trong giọng nói khiến người ta sởn tóc gáy đó, nhóc béo không đầu bắt đầu chậm rãi xoay người.

Cô bé không nhận thấy sự khác thường của nhóc béo, vẫn đang tiến về phía nhà bếp, nhưng Hàn Phi lại có một linh cảm

rất xấu, hắn tiến một bước dài về phía vị trí của bé gái, dùng cơ thể chặn phía trước cô bé vẫn đang di chuyển.

Nhóc béo không đầu hoàn toàn quay người lại, máu từ cổ chảy ra, thấm ướt quần áo trên ngực, như thể có thứ gì đó đang điều khiển nó trong bóng tối.

Cánh tay tròn trịa từ từ nâng lên, ngón tay út mũm mĩm chỉ về phía Hàn Phi.

Hàn Phi lúc này không có bất kì động tác nào, dừng lại tại chỗ, không chút động đậy.

Nhưng cô bé phía sau hắn hiển nhiên không nhận ra vấn đề, vẫn muốn tiếp tục bước đi, cô ấy đã ở rất gần cửa bếp rồi.

Khi vừa bước được một bước, cơ thể bé gái đột ngột đổ về phía trước, cô bé nhìn chân trái bước về phía trước với vẻ mặt kinh hãi.

Trong bóng tối dường như có một cái miệng đầy răng nanh, chiếc chân trái mảnh khảnh của cô bé đã bị cắt mất một cách gọn gàng sau khi bước vào bóng tối.

Cô mất thăng bằng, ngã về phía trước.

Cơn đau dữ dội xâm nhập vào não, cô bé ôm nửa cái chân còn lại của mình lăn lộn trên đất đau đớn, khóc lóc thảm thiết vô cùng.

Nhóc béo không đầu lúc này đã quay lại, nam sinh lạnh lùng liếc nhìn cô bé đang lăn lộn trên mặt đất, trong con ngươi không có chút thương cảm, mặt không cảm xúc nói tiếp: “Sói già, sói già, mấy giờ rồi?”

Khi nó nói, Hàn Phi kéo cô bé và cậu bé đi tới cửa phòng bếp, hắn thử mở cửa phòng bếp, nhưng khi chạm vào bức tường tối đen hắn mới phát hiện cánh cửa phía sau đã hòa vào làm một với bức tường!

Trên bức tường hoàn toàn không có cửa sắt, chỉ có một cánh cửa dùng sơn vẽ ra!

“Không thể quay lại?”

Không có cửa sổ, không có cửa ra vào, nhà ăn này khắp nơi đều quỷ dị, vô cùng ngột ngạt.

Đèn đêm vẫn nhấp nháy, dường như có thể tắt bất cứ lúc nào, nam sinh hình như biết được bí mật ở đây, nó chủ động tiến lên.

"Các trò chơi trong tòa nhà này đâu có phải dành cho trẻ em? Chúng rõ ràng là những cái bẫy chết chóc."

Khi Hàn Phi bắt đầu trò chơi, bên tai đã truyền đến tiếng cười điên cuồng, tiếng cười điên cuồng trong cô nhi viện màu máu, dường như rất phấn khích vì những "mini game" này.

"Tiếp tục khiến hắn phấn khích sẽ phát sinh chuyện gì?"

Nếu như đã không còn đường quay lại, vậy thì chỉ có thể cố gắng tiến về phía trước, nam sinh biến thái nhất kia nói rằng chỉ cần chạm vào sói già, sau đó thành công chạy trở về thì sẽ thắng, nhưng Hàn Phi cảm thấy đối phương cũng có khả năng đang nói dối.

Nhìn những đứa trẻ trong nhà ăn, cách đầu tiên Hàn Phi nghĩ đến để giành chiến thắng là giết tất cả những người tham gia trò chơi ngoại trừ chính mình, nhưng làm như vậy quá mạo hiểm, bản thân hắn cũng có chút không nhẫn tâm.

Cách thứ hai, đó chính là giết chết sói già.

Logic rất đơn giản, nếu sói già muốn ăn thịt người, vậy thì hãy giết sói già.

Sói già trong bóng tối hiển nhiên là mấu chốt của trò chơi này, thắng thua đều phụ thuộc vào nó.

"Cứ từng bước đến gần nó trước đã."

Trong quá trình di chuyển Hàn Phi liên tục quan sát nam sinh, đối phương thỉnh thoảng lại nhìn trộm chiếc đèn đêm trên tường, dường như chỉ khi đèn sáng nó mới hỏi sói già mấy giờ rồi.

"Nếu như hỏi sói già mấy giờ rồi khi đèn tắt thì chuyện gì sẽ xảy ra? Sói già chỉ ăn trong bóng tối?"

Cô gái đau đớn lăn lộn trên mặt đất, khỉ gầy vẫn dừng ở chỗ cách nhóc béo vài mét, còn nam sinh đã chạy đến giữa nhà ăn.

"Sói già, sói già, mấy giờ rồi?"

Lại là khi đèn đêm sáng trở lại, nam sinh mở miệng hỏi, đợi một lúc, khi chiếc đèn lập lòe, một giọng nói truyền ra từ trong bóng tối ở đằng xa.

"Bốn giờ rồi…"

Nghe kỹ giọng nói đó, dường như là giọng nói của nhiều đứa trẻ đang hòa vào nhau, réo rắt, ảm đạm, mang theo hàn ý nồng đậm.

"Có khi nào là linh hồn của những đứa trẻ từng chết trong nhà ăn tụ tập lại với nhau không?"

Quái vật không nhìn thấy là đáng sợ nhất, sau khi Hàn Phi đã tìm ra quy luật, một tay ôm linh đàn, một tay còn lại dắt cậu bé, cũng bắt đầu di chuyển về phía trước.

Giữa đêm khuya đen kịt, mấy người chạy tới nhà ăn trong cô nhi viện chơi loại trò chơi này, rõ ràng là một trò chơi rất bình thường, nhưng hiện tại lại trông vô cùng quỷ dị.

Bất tri bất giác, nam sinh đã đi được 3/4 đoạn đường, nó đang định nói tiếp thì khỉ gầy trước mặt hình như nhìn thấy gì đó, lắc đầu nguầy nguậy.

"Đừng hét nữa! Đừng hét nữa! Tôi sẽ chết, tôi sẽ bị nó ăn thịt đấy!" Khỉ gầy cầu xin, nhưng nam sinh không quan tâm, trong ánh mắt nó mang theo sự tàn nhẫn, khi đèn sáng lại hỏi về phía bóng tối phía xa.

Đèn đêm trên tường bắt đầu nhấp nháy, nguồn sáng duy nhất trong phòng cũng chập chờn lúc sáng lúc tối, giống như một bệnh nhân sắp chết, sau vài lần giằng co, đã hoàn toàn dập tắt ngọn lửa sinh mệnh.

Nhà ăn hoàn toàn chìm vào bóng tối, âm thanh xa lạ đáng sợ truyền vào tai mọi người cùng với tiếng nhai kinh hãi.

"Mười hai giờ rồi…"

Mỗi khi sói già nói mười hai giờ rồi hoặc đến giờ ăn rồi, lũ trẻ sẽ phải chạy lại để tránh bị sói già bắt, nhưng Hàn Phi không nghe thấy tiếng bước chân, hắn nhìn về phía cách đó không xa, nam sinh đứng yên tại chỗ, không hề chạy về phía sau.

"Tại sao cậu ta không chạy?"

Lần này bóng tối kéo dài rất lâu, Hàn Phi còn tưởng đèn đêm sẽ không bao giờ sáng nữa, thì đèn đêm như ma chơi lại thắp sáng bóng tối một lần nữa.

Nhìn sang phía bên kia nhà ăn, nơi nhóc béo đứng chỉ còn vết máu và hai chân.

"Lại là cậu ta?"

Khỉ gầy gục xuống đất, mặt tái mét đến đáng sợ, dùng hai tay bịt chặt miệng, cố hết sức thu mình lại dưới gầm bàn để máu trên mặt đất không chảy đến người mình.

"Dừng lại đi! Đừng chơi nữa!" Cô bé bị cụt chân trái hét lên, nó đã suy sụp rồi.

Dường như dừng ở sau cùng của đội ngũ sẽ xảy ra chuyện không hay nên cô bé lê cái chân bị gãy nằm bò trên mặt đất, sau lưng cô bé kéo theo một vệt máu chói mắt.

Nam sinh hiển nhiên không chuẩn bị dừng lại, khi nó lại chuẩn bị nói tiếp, đột nhiên nhìn thấy Hàn Phi đến gần mình: "Trò chơi lúc đầu không thể kết thúc bình thường, em hiện tại muốn ngăn cản anh cũng vô dụng, chính là tự em muốn chơi trò chơi, thì đừng trách người khác!"

Đứa trẻ này vô cùng điên rồ, cũng không biết trước kia đã xảy ra chuyện gì, trong mắt tràn đầy hận cùng ác ý.

"Sói già, sói già, mấy giờ rồi!"

Có thể nhìn ra nam sinh lớn tuổi nhất cũng đang rất vội, nó đang điên cuồng che đậy nỗi sợ hãi bên trong.

Nhân lúc đèn đêm bật sáng, nam sinh hét vào hai chân trong bóng tối, khi đèn vụt tắt, nó bắt đầu chờ đợi phản ứng của sói già.

Dường như có thứ gì đó đang từ từ kéo dài trong bóng tối, giọng nói chói tai như phát ra từ mọi hướng cùng một lúc.

"Tới giờ ăn rồi……"

Tiếng nhai và tiếng la hét của khỉ gầy đồng thời vang lên, không ai trong bóng tối biết được chuyện gì đang xảy ra phía trước.

"Cứu tôi với! Số hai mươi tư! Cứu tôi với!"

Tiếng kêu cứu của khỉ gầy vang vọng trong phòng, nghe xong ai nấy đều toát mồ hôi lạnh.

Ba phút trôi qua, cho đến khi tiếng hét của khỉ gầy ngừng lại, đèn đêm trên tường lại được bật sáng.

Nhìn về phía cuối nhà ăn, nhóc béo và khỉ gầy đều đã biến mất, trên mặt đất chỉ còn lại hai vũng máu.

Nam sinh chăm chú nhìn về phía cuối nhà ăn, như đang tính toán điều gì đó.

Hàn Phi đang nhớ lại những gì khỉ gầy vừa nói, khi nó bị ăn thịt, lớn tiếng kêu cứu, nó đã gọi ra cái tên số hai mươi tư.

Nghĩ kỹ lại, con số trên cánh cổng sắt của cô nhi viện màu trắng này là 024, nếu như vậy, thì có phải nam sinh lớn tuổi nhất biến thái nhất chính là chủ nhân của cô nhi viện này, chính là người mà Hàn Phi đang tìm kiếm?

"Manh mối đầu tiên là đầu óc có vấn đề, đứa trẻ này không chỉ đầu óc có vấn đề, mà tính cách cũng vô cùng biến thái, một bụng đầy nước xấu."

Hai đứa trẻ phía trước đều đã chết, đứa trẻ lớn tuổi nhất dường như biết thời cơ đã đến, nó trong miệng vừa hét lên sói già sói già mấy giờ rồi, vừa dùng hết sức phóng về phía trước.

Hàn Phi cũng nhận ra có gì đó không ổn, thiên phú chạy như bay và thiên phú tuần tra nửa đêm đồng thời phát huy tác dụng, hắn ôm lấy cậu bé nhỏ bên cạnh, theo sát phía sau nam sinh kia.

Mắt thấy nó định chạy sang phía bên kia của nhà ăn, Hàn Phi từ trong ô vật phẩm lấy ra một sợi xích có dính lông động

vật, ném thẳng vào người nó.

Sợi xích nhiễm vô số nguyền rủa và tử ý chạm vào gáy nó, giống như móng vuốt của một con thú, trực tiếp cuốn lấy nam sinh.

Nam sinh chỉ còn cách phía bên kia nhà ăn vài bước, nhưng lại bị Hàn Phi kéo lại, không thể đi về phía trước nữa.

Sau một lúc chậm trễ, Hàn Phi đã đuổi kịp nó với cậu bé trên tay, cả ba người gần như đứng cạnh nhau thành một hàng.

Nam sinh nhìn sợi xích trên cổ mình, đôi mắt tức giận đỏ hoe, trên cổ hiện lên những mạch máu màu đen.

Lập tức là có thể đến đó, nhưng lại bị xiềng xích của Hàn Phi trói chặt, nó không hiểu sao một nhân viên chăm sóc lại mang theo một sợi xích dày cộp bên mình như vậy!

Ngón tay nắm chặt sợi xích, nó nhìn chằm chằm Hàn Phi, hai mắt như lồi ra khỏi hốc: “Anh chơi ăn gian! Không biết xấu hổ!”

“Đây chính là xã hội.” Trong mắt Hàn Phi không có chút đồng cảm nào, hắn đang nói trước cho đứa trẻ biết, thế giới người lớn phức tạp như thế nào.

“Thả sợi xích ra!” Nam sinh thực sự lo lắng rồi, như thể đang phát bệnh vậy, dùng hai tay nắm lấy hai bên sợi xích, từng chút một kéo sợi xích dính đầy lông thú ra khỏi da thịt của mình.

Vẻ mặt của Hàn Phi không có bất kì phản ứng gì, nhưng thực ra nội tâm vô cùng kinh ngạc, hắn không cảm nhận được âm khí trong người nam sinh, nhưng nó dường như đã kéo được sợi xích nhiễm đầy nguyền rủa ra hoàn toàn bằng chính sức lực và ác ý của mình.

Sợi xích lỏng ra, ngay khi nó chuẩn bị thoát, đèn ngủ trên tường lại vụt tắt.

Lúc này, cả Hàn Phi và nam sinh đã đi đến đầu kia của nhà ăn, trước mặt bọn họ là hai vũng máu.

Sau khi tiến lại gần, Hàn Phi cũng cảm nhận rõ ràng những thay đổi trong bóng tối.

Hắn và nam sinh đều không dám động đậy, nhưng đúng lúc này, phía sau bọn họ, cô bé nằm trên mặt đất đột nhiên lên tiếng.

"Sói già, sói già, mấy giờ rồi?"

Giọng nói lanh lảnh của đứa trẻ vang lên trong nhà ăn, Hàn Phi và nam sinh đều cảm thấy lạnh sống lưng.

Bóng tối trước mặt bọn họ càng thêm nồng đậm, con "sói già" đã ăn thịt không biết bao nhiêu đứa trẻ trong nhà ăn cuối cùng cũng sắp xuất hiện!

Một bóng đen xẹt qua vết máu trên mặt đất, bóng tối dường như từ từ thay đổi hình dạng, dần dần hiện ra đường nét của đầu một con sói to lớn.

Đầu của con sói treo đầy thi thể không đầu của trẻ con, khi nó di chuyển trong bóng tối, tất cả các thi thể sẽ dồn lại va vào nhau, như thể nốt nhạc của chết chóc vậy.

Sói già sói già mấy giờ rồi vốn dĩ chỉ là một trò chơi, nhưng nỗi sợ hãi của những đứa trẻ trong cô nhi viện từ từ ngưng tụ lại với nhau, tạo thành một con quái vật to lớn có một không hai như vậy.

Hàm răng sắc bén từ khóe miệng lộ ra, cái đầu sói to lớn há miệng, tiếng nói của vô số trẻ con hòa vào nhau, rồi phát ra từ miệng sói già.

"Đến giờ ăn rồi……"

Con quái vật được hình thành bởi nỗi sợ hãi của vô số đứa trẻ đã mở miệng trong bóng tối, nó nhắm thẳng vào đầu của Hàn Phi cắn xuống.

Ngay lúc đó, Hàn Phi cảm giác như cả bóng tối trong nhà ăn đang dồn về phía mình, hắn vươn tay muốn mở nắp linh đàn, nhưng lúc này, một tiếng cười điên cuồng từ sâu trong tâm trí truyền đến.

Khóe miệng không khống chế được nhếch lên, đáy mắt bị kí ức màu đỏ như máu chiếm giữ, đã không còn nhìn thấy một chút lòng trắng nào.

Cùng lúc đầu con sói cắn xuống, vô số mảnh ký ức xa lạ hiện lên trong tâm trí Hàn Phi.

Cũng ở nhà ăn cô nhi viện vào đêm khuya, khi còn nhỏ, hắn đứng ở cuối nhà ăn màu đỏ như máu quay lưng về phía tất cả mọi người.

Khi tiếng sói già sói già mấy giờ rồi vang lên, đứa trẻ đó từ từ quay lại, trên tay nó đang cầm một con dao nhọn, trên má và bộ quần áo trước mặt đều là máu tươi đang chảy tí tách tí tách.

"Đến giờ ăn rồi……"

Trong đầu truyền đến cơn đau nhói, khóa cửa của cô nhi viện trong tâm trí Hàn Phi run lên, tiếng cười điên cuồng và Hàn Phi cùng nhau nói "đến giờ ăn rồi".

Sau khi hắn thốt ra những từ này bằng giọng điệu đặc biệt đó, con quái vật tạo thành từ nỗi sợ hãi của những đứa trẻ ngay lập tức tan rã, chạy trốn về phía bóng tối xung quanh, như thể Hàn Phi mới là "sói già" trong bóng tối sâu nhất của cô nhi viện.

Thân thể nặng nề ngã trên mặt đất, Hàn Phi cảm giác đầu sắp bị xé nát, giữa cơn đau dữ dội, một đoạn ký ức đã quên nào đó bị đánh thức.

"Mình trước đây cũng đã từng chơi trò chơi này! Hơn nữa sói già chính là mình!"

Chương 520: Trí tuệ ban đầu +1

Ký ức trong tâm trí Hàn Phi hiện lên trong tiếng cười điên cuồng, đứa trẻ cầm con dao sắc bén, toàn thân đầy máu tươi, nhìn về phía sau lưng mình, trên mặt còn nở nụ cười.

Cảnh tượng hiện ra trong kí ức không tìm thấy thi thể, nhưng cùng với việc đứa trẻ quay đầu lại, tất cả mọi nơi đều bị nhuộm đỏ.

Nhà ăn một vùng đỏ như máu và nụ cười tỏa nắng trên gương mặt đứa trẻ tạo thành một sự tương phản sắc nét không gì sánh được.

Từ trong mảnh ký ức không thể hiểu vì sao đứa trẻ lại cười, cậu dường như đã mất hết cảm xúc của con người, chỉ biết nở ra nụ cười ấm áp chữa trị ấy.

Đèn đêm trong nhà ăn lại sáng trở lại, ánh sáng mờ ảo xua tan bóng tối.

Sói già cùng hai vũng máu trên mặt đất biến mất, khỉ gầy và nhóc béo dường như chưa từng xuất hiện ở đây vậy.

Mọi thứ dường như đều trở lại bình thường, chỉ có Hàn Phi ôm đầu ngã xuống đất, hắn dùng hai tay ôm chặt đầu, như thể nếu không làm như vậy đầu sẽ chia làm đôi.

Cơn đau kích thích mọi dây thần kinh, những vết máu loang ra từ cô nhi viện màu máu đã nhuộm đỏ rất nhiều ký ức của Hàn Phi.

"Nỗi sợ hãi của tất cả những đứa trẻ trong cô nhi viện màu trắng đã biến thành sói, trong cô nhi viện màu máu mình chính là sói, một con đã ăn thịt vô số đứa trẻ, một con thì dường như đã ăn hết tất cả cảm xúc và tính cách?"

Đứa trẻ đứng một mình ở một đầu nhà ăn, toàn thân đầy vết máu, sau đó cầm dao nhọn quay đầu lại.

Hàn Phi chưa bao giờ tưởng tượng được rằng mình sẽ có trải nghiệm như vậy: "Những trò chơi ở cô nhi viện này dường

như đều là những trò mình đã từng chơi trước đây, chơi lại những trò chơi này nói không chừng có thể kích thích mình nghĩ ra được nhiều thứ hơn.”

Lý trí và tiếng cười cuồng loạn vẫn luôn chiến đấu, Hàn Phi cố gắng hết sức để trấn áp bản ngã trong cô nhi viện màu máu.

Khi tâm trí sắp biến thành biển máu, xung quanh cô nhi viện màu máu xuất hiện những sợi xích kí ức, đại diện cho sự xuất hiện của đứa trẻ thời thơ ấu của Hàn Phi và hai hồn thiện ác.

Mỗi người trong số bọn họ đang cầm một sợi xích trên tay, như thể để ngăn không cho cô nhi viện màu máu “nổi lên” trong tâm trí.

“Toàn bộ ký ức thời thơ ấu, linh hồn thiện ác, tà ác thuần túy, tất cả mọi thứ đều đang chặn đứng cô nhi viện màu máu, tiếng cười trong cô nhi viện màu máu này tượng trưng cho điều gì?”

Ở những nơi khác thiện ác đều là như nước với lửa, nhưng trong tâm trí Hàn Phi, thiện ý và ác ý vậy mà lại như anh em ruột vậy.

Cô nhi viện màu máu run rẩy cuối cùng cũng trở lại bình thường, trong tâm trí Hàn Phi cũng xuất hiện càng ngày càng nhiều mảnh ký ức, tất cả đều liên quan đến trò chơi sói già.

Cơn đau từ từ giảm bớt, Hàn Phi ngồi trên mặt đất, khóe miệng cùng khóe mắt như thể bị xé rách, rỉ ra máu tươi.

Mở ô vật phẩm ra, Hàn Phi lấy quả tim lợn do Từ Cầm làm, cắn một miếng lớn.

Nuốt thức ăn là cách tốt nhất để đồ tể nửa đêm giảm bớt căng thẳng.

Lượng máu từ từ khôi phục, Hàn Phi từ trên mặt đất đứng dậy, hắn cũng lại nhận được nhắc nhở khác của hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công cùng những đứa trẻ hoàn thành trò chơi thứ hai! Nhận phần thưởng nhiệm vụ —— Manh mối 2.”

“Manh mối 2: Đứa trẻ mà bạn đang tìm kiếm, là đứa trẻ hư nhất trong lòng tất cả.”

Manh mối thứ hai đã rất cụ thể, đa số trẻ mồ côi đều không đáp ứng được yêu cầu.

“Đứa trẻ hư nhất trong lòng tất cả? Cái thằng chơi trò sói già với mình chính là đứa trẻ hư nhất, mọi người đều sẽ bí mật nghĩ nó là thằng khốn nạn, nhưng chỉ dám nghĩ mà không dám nói ra; có điều cậu bé đi theo bên cạnh mình cũng bị tất cả mọi người cô lập, không ai thèm chơi với nó, cho rằng nó là đứa trẻ hư không nghe lời của bảo mẫu.”

Nếu như không phải vì chưa thể chắc chắn, e rằng Hàn Phi đứng dậy là sẽ cho nam sinh kia một nhát dao.

Lúc này nam sinh đã chạy về phía sau, nó đấm cô bé gãy chân hết cú này đến cú khác.

Khi tình thế đang rất nguy cấp vừa rồi, cô bé đột nhiên lên tiếng, muốn hại chết cả Hàn Phi và nam sinh kia.

Mọi đứa trẻ trong cô nhi viện này đều không thể coi thường, tuyệt đối không được bất cẩn chỉ vì chúng là trẻ con, nếu không đến chết cũng không biết mình chết thế nào.

Thu lại sợi xích trên mặt đất, Hàn Phi ấn chặt đầu nam sinh xuống, trong mắt tràn đầy sát khí: “Dừng tay.”

Trong cô nhi viện này càng chơi nhiều trò chơi càng tốt, Hàn Phi chuẩn bị trước khi hận ý đến cố gắng thử nhiều trò chơi, hắn muốn tìm hiểu rõ quá khứ của mình.

Trước đây hắn không thể gánh chịu hậu quả khi lấy lại ký ức màu máu, nhưng bây giờ hắn đã có quyền tiếp cận sự thật.

“Vừa rồi là ai thắng?”

Hàn Phi lạnh lùng mở miệng, nam sinh ngẩng đầu nhìn hắn, trong đáy mắt ẩn chứa một sự hung ác: “Ai chạm vào sói già trước thì người đó thắng, nhưng vừa rồi chúng ta đều không chạm vào sói già, vậy coi như là hòa.”

Nam sinh nói xong, có vẻ sợ Hàn Phi sử dụng bạo lực, liền rụt cổ lại.

“Được, vậy chúng ta chơi trò thứ ba.”

Hàn Phi vừa nói xong, tay liền bị cậu bé bên cạnh nắm lấy, đối phương thuyết phục Hàn Phi: “Đừng chơi nữa, chúng ta đi trước đi.”

Nam sinh cũng không ngờ Hàn Phi lại dễ nói chuyện như vậy, thấy hắn đồng ý, nó lập tức lấy lại tinh thần: “Ba ván thắng hai, trò chơi tiếp theo nếu như anh có thể thắng, vậy sau này tôi sẽ tuyệt đối nghe lời anh, anh bảo tôi làm gì cũng được.”

Con thú nhỏ này đầy một bụng nước xấu, trong mắt nó con người cũng không khác gì những động vật khác, hơn nữa lại vô cùng tự tư tự lợi, sau khi nó hại chết khỉ gầy và nhóc béo xong không hề có chút gánh nặng tâm lý nào, nhưng sau khi nó bị cô bé hãm hại, thì lập tức quanh đầu chuẩn bị đánh chết cô bé.

Tính mạng của người khác trong mắt nó giống như là một món đồ, có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào.

Hàn Phi đã in sâu mọi hành vi cử chỉ, lời nói của những đứa trẻ mồ côi này trong tâm trí, hắn cảm thấy những đứa trẻ này không có đứa nào tốt đẹp, bọn chúng dường như đã bị dạy hư hết rồi, biến thành những quả táo độc với vẻ ngoài bình thường nhưng bên trong sớm đã thối rữa.

“Trò chơi tiếp theo cũng là trò chơi mà chúng tôi thường hay chơi, ở căn phòng trong sâu hơn nữa.” Nam sinh cẩn thận che giấu ác độc cùng hận ý trong mắt, đều là những đứa trẻ trong cô nhi viện, dáng vẻ nam sinh lúc này và Hàn Phi lúc nhỏ lại hoàn toàn khác nhau.

Trong mảnh ký ức của Hàn Phi, mặc dù đang cầm một con dao sắc, toàn thân đầy máu, những nơi đi qua sẽ biến thành màu đỏ, nhưng trên mặt hắn luôn nở một nụ cười ấm áp, trong đôi mắt dường như luôn luôn có ánh sáng, những thứ này căn bản sẽ không bởi vì môi trường xung quanh thay đổi mà thay đổi.

Qua sự so sánh đơn giản này, Hàn Phi cũng phát hiện sự khác biệt của mình: “Mình lúc đó dường như ngoại trừ mỉm

cười đã mất hết những cảm xúc khác, bây giờ thì lại ngược lại.”

Nam sinh nắm lấy cô bé trên mặt đất, cưỡng bức mang theo cô bé đi cùng, đi về phía cuối nhà ăn.

Đẩy cửa nhà ăn ra, bên ngoài là hành lang tối om, hai bên hành lang không có cửa sổ, giống như một cái mỏ quặng chôn sâu trong lòng đất, vừa bước vào đã khiến người ta cảm thấy ngột ngạt đến không thở nổi.

Ánh sáng yếu ớt phản chiếu trên những bức tường ố vàng, ngọn đèn đêm ở giữa hành lang là nguồn sáng duy nhất ở đây.

Nam sinh lớn tuổi nhất bịt miệng cô bé lại, bản thân nó cũng đi chậm lại, nhẹ nhàng, không dám phát ra âm thanh nào.

Bên trong cô nhi viện rộng lớn hơn nhiều so với khi nhìn từ bên ngoài, những cánh cửa đen kịt đóng chặt, trên tường không treo bất kì biển hiệu nào, Hàn Phi cũng không biết đằng sau cánh cửa ẩn chứa thứ gì.

“Chính là ở đây.”

Nam sinh kéo cô bé bị gãy chân dừng lại ở sâu trong hành lang, nó chỉ vào cánh cửa trước mặt.

“Trò chơi thứ ba có tên là phòng các tông, chúng tôi không có quá nhiều đồ chơi ở đây. Mọi người sẽ thu thập các hộp các tông dùng để vận chuyển trái cây và rau quả, sau đó sử dụng những hộp rách đó để xây nên những căn nhà và lâu đài.”

“Trò chơi là xem ai xây dựng lâu đài đẹp hay sao?” Hàn Phi có năng lực thẩm định nghệ thuật, cho dù là thẩm mỹ của âm gian hay thẩm mỹ ở dương gian, hắn đều có thể đáp ứng.

“Không, chúng tôi sẽ nấp trong những hộp các-tông đó, anh không được dùng bất kì cách gì phá hỏng chiếc hộp, chỉ có thể nhìn bằng mắt. Giới hạn thời gian năm phút, anh có ba cơ hội chạm vào hộp, nếu như anh không chọn trúng cái hộp mà chúng tôi đang nấp, nghĩa là chúng tôi thắng.” Nam sinh có vẻ vô cùng tự tin.

“Như kiểu chơi trốn tìm sao?” Hàn Phi gật gật đầu: “Được.”

“Anh ở bên ngoài đợi một phút trước.” Hai tay dùng lực, nam sinh đẩy cửa ra, nó cùng cô bé bước vào.

Cửa bị đóng lại, Hàn Phi ghé sát trên cánh cửa nghe ngóng, sau khi hai đứa nhỏ vào trong phòng, tiếng bước chân đã biến mất, không nghe thấy một chút thanh âm nào, vô cùng quái dị.

Trong lòng thầm đếm thời gian, Hàn Phi phát hiện đèn đêm ngoài hành lang bắt đầu tối hơn, trong bóng đêm dường như có thứ gì đó đang tới gần.

“Chơi trò chơi trước, sau đó sẽ suy xét đến những thứ khác sau.”

Hàn Phi biết đạo lý tò mò sẽ hại đến thân, hắn không có dừng ở hành lang, sau khi đếm xong một phút đồng hồ liền cùng cậu bé đi vào trong phòng.

Trong không khí phiêu tán mùi hôi thối nhàn nhạt, cảnh tượng trước mắt không hề kích thích đến tiếng cười điên cuồng, khiến Hàn Phi yên tâm một chút.

“Căn phòng này thật kỳ quái.”

Căn phòng không lớn lắm chất đầy các căn phòng nhỏ được làm bằng các hộp các-tông gấp lại, hầu hết các căn phòng đều được làm trông giống như những ngôi mộ, phải nói rằng tác phẩm của những đứa trẻ này rất thực tế.

“Bọn chúng đang trốn ở trong này?”

Những hộp giấy vụn này không được đặt phẳng trên mặt đất, hầu hết các hộp được xếp chồng lên nhau, hết lớp này đến lớp khác, sắp xếp một cách vô cùng lộn xộn.

“Xem ra bọn em bình thường đều rất hay chơi trò chơi này.” Hàn Phi liếc nhìn cậu bé bên cạnh, cậu bé nhìn mấy nhà các tông, trong mắt có chút ghen tị.

“Chỉ có bọn họ mới có thể chơi, mỗi lần đều là bọn họ cướp hết tất cả các hộp các tông, sau đó kiến tạo hoặc phá hủy chúng, em chỉ có thể đứng xem, không được tham gia.”

“Tại sao bọn chúng không chơi cùng với em?” Hàn Phi đưa ra câu hỏi mà hắn sớm đã muốn hỏi.

“Bọn họ luôn nói em là một đứa trẻ hư, chạy lung tung, không nghe lời bảo mẫu và giáo viên, hình như nếu chơi với em, sẽ bị bảo mẫu trừng phạt.”

“Vậy em có ghét bảo mẫu đó không? Nếu như em có cơ hội để cô ấy biến mất vĩnh viễn, em có lựa chọn để cô ấy biến mất không?”

“Ý của anh là giết chết cô ấy sao?” Khó có thể tưởng tượng một đứa trẻ lại có thể thản nhiên nói từ “giết” như vậy.

“Em có thể hiểu là như vậy.”

“Vậy thì em sẽ không để cô ấy biến mất, cô ấy chỉ là ghét em mà thôi, trên thế giới này người ghét em có rất nhiều, em cũng không thể làm cho tất cả đều biến mất.” Cậu bé đang suy nghĩ rất nghiêm túc về điều này.

“Nhưng nếu như bọn họ muốn em biến mất thì sao? Em có phản kháng không?” Câu hỏi của Hàn Phi quá nặng nề đối với một đứa trẻ.

Suy nghĩ hồi lâu, cậu bé vẫn lắc lắc đầu: “Nếu như bọn họ muốn giết chết em, vậy em sẽ trốn ở một nơi bọn họ không tìm thấy, bọn họ không nhìn thấy em, cũng giống như là em đã biến mất rồi. Đúng, em sẽ làm như vậy!”

Cậu bé trả lời trông có vẻ như không có chủ ý, nhưng lại khiến con ngươi Hàn Phi khẽ co giật.

Giày trắng nhỏ trong hiện thực ban đầu dường như trốn ở một nơi mà không ai có thể tìm thấy, mọi người không tìm thấy, cuối cùng chỉ tìm ra thi thể cậu.

Nhớ lại những bức ảnh do Mèo Lưu Ly cung cấp, đứa trẻ đi giày trắng trong một bức ảnh cũng rất thích chạy nhảy lung tung.

Dấu hiệu này cho thấy phải có mối liên hệ nào đó giữa cậu bé này và giày trắng nhỏ.

Trong lúc Hàn Phi còn đang suy nghĩ, cậu bé đột nhiên giơ ngón tay chỉ về góc đông bắc trong phòng, rất phấn kích hét lên một tiếng: “Mẹ!”

Nhìn vào đó, Hàn Phi thấy con búp bê phụ nữ bị ném lên trên một số hộp các tông.

"Bọn chúng nói rằng không thể chạm vào và phá hủy những chiếc hộp, nhưng không nói rằng không thể chạm vào con búp bê." Hàn Phi đến gần góc phía đông bắc của căn phòng, hắn đi vào bên trong mới phát hiện, xung quanh dày đặc đều là những chiếc hộp bị xếp lại, chiếc này sát chiếc kia, trông giống như ngôi mộ này đến ngôi mộ khác, trong một căn phòng tối tăm như này trông cũng rất đáng sợ.

"Không thể đi về phía trước nữa." Con búp bê cách bọn họ quá xa, nếu muốn tiếp tục đi về phía trước, nhất định sẽ đụng phải những cái hộp dưới mặt đất.

Nhìn chằm chằm vào con búp bê, Hàn Phi đang nghĩ cách làm thế nào để lấy nó xuống, trả lại cho cậu bé, thì đột nhiên nhìn thấy ngón tay con búp bê buông thõng xuống bụng, tay dường như đang chỉ về một hướng nào đó.

Nhìn theo tay của con búp bê, ở khe hở của hộp các-tông mà nó chỉ vào vừa hay có một sợi tóc đen lộ ra.

"Con búp bê này đang nhắc cho mình sao?"

Hàn Phi đang định chọn chiếc hộp đó thì ánh mắt lại phát hiện ra thứ khác.

Bên mép hộp bên cạnh còn sót lại một mảnh quần áo nhỏ của cô bé, hình như vội vàng trốn vào quên giấu hết quần áo vào trong hộp, lại nhìn về phía xa, còn có một nửa lòng bàn tay duỗi thẳng vào khe của hộp cách đó một mét, đáy của chiếc hộp ở phía xa thì đang rỉ máu bên ngoài.

"Mấy chiếc hộp này đều cách nhau rất xa, tóc, tay và quần áo đều không ở cùng với nhau."

"Ngón tay thon trắng là thuộc về cô bé, quần áo và mái tóc dài cũng vậy, bây giờ có hai khả năng."

"Thứ nhất là trong căn phòng giấy vẫn còn có thứ khác nữa, trong căn phòng này không chỉ có vài người chúng ta."

"Thứ hai, cô bé đã bị chia thành nhiều phần khác nhau, lần lượt bị giấu trong những căn phòng giấy khác nhau, nếu như

bọn chúng chia hai người thành bốn phần, vậy mình chỉ có ba lựa chọn, nhất định sẽ không thể tìm thấy đủ tất cả."

Hàn Phi biết con thú nhỏ kia sẽ giở trò, nhưng không ngờ đối phương lại có thể làm như vậy.

"Có lẽ là không đâu." Cậu bé biết rất nhiều, nhưng cho dù là như vậy khi nghe Hàn Phi nói cũng phải giật bắn mình, cho dù là trong cô nhi viện ở âm gian cũng rất ít khi chơi như thế này.

"Cũng có thể là do anh đã suy nghĩ quá phức tạp rồi." Hàn Phi khẽ gật đầu: "Sau khi nam sinh và cô bé vào trong phòng, bọn chúng chỉ có thời gian một phút, muốn hoàn thành phân chia và giấu trong một phút rất khó, hơn nữa ở bên ngoài cũng không nghe thấy bất kỳ tiếng la hét nào."

"Nếu như hai đứa trẻ đều không sao, vậy có nghĩa là còn có những thứ khác được giấu trong những căn phòng các tông này." Hàn Phi hỏi cậu bé: "Khi em xem bọn họ chơi phòng các tông, có phát hiện thấy chuyện gì tương đối kì lạ không?"

"Mọi người đều đặc biệt thích chơi phòng các tông, có điều bảo mẫu đã từng nói, mỗi người sau khi thiết lập xong căn phòng của chính mình đều không được trực tiếp đi vào, phải gõ cửa trước, nếu như không có ai mở cửa, thì bọn họ mới có thể đẩy cửa đi vào."

"Đây là thói quen gì vậy?"

Hàn Phi cau mày nhìn những căn phòng kia, hắn ngoài mặt thì là đang chơi trò chơi, nhưng thật ra trong đầu lại đang kiểm tra bản ngã kia của mình.

Có thể hắn đã chơi trò chơi này trước đây, chỉ cần chơi nó thì có thể kích hoạt ký ức về quá khứ.

Mặc dù quá trình nhớ lại quá khứ vô cùng đau đớn nhưng Hàn Phi vẫn muốn làm mọi cách để tìm lại bản ngã đã mất của mình.

Cái tên nam sinh biến thái kia cho Hàn Phi thời hạn ba phút, khi chỉ còn một phút, hắn quyết định thử một chút.

Hắn từ từ tiến về phía trước, nhấc chiếc hộp mà con búp bê đang chỉ vào lên.

Bên dưới chiếc hộp là một sợi tóc và một mảnh quần áo, cả hai đứa trẻ đều không nấp ở đây.

"Có phải anh nên gõ cửa trước hỏi xem có ai bên trong không?" Cậu bé nhẹ giọng nhắc nhở Hàn Phi, nhưng đã muộn mất rồi.

Căn phòng rõ ràng trở nên tối hơn trước, ngày càng nhiều thứ bắt đầu xuất hiện trong các kẽ hở của những phòng các tông.

Có hoa văn quần áo, vết máu càng ngày càng nhiều, còn có nhãn cầu lóe lên.

"Còn có hai cơ hội." Hàn Phi ném phòng các tông đã mở sang một bên, ôm linh đàn, tự mình nhảy vào chỗ trống đó.

Ở đây đã rất gần con búp bê rồi, Hàn Phi vươn tay nắm lấy con búp bê trong tay, sau đó đứng ở nơi đó nhìn xung quanh.

Lúc này hắn đang ở giữa căn phòng, ở đây có thể nhìn thấy rất nhiều chiếc hộp bị chặn phía sau.

Ánh mắt di chuyển chậm rãi, hắn kế thừa mảnh nhân cách của bản thể Gương Thần, mắt trái vẫn giữ được một phần năng lực nhìn thấy chân tướng, nhưng dù là như vậy, cũng không có phát hiện gì.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khi sắp kết thúc, ánh mắt Hàn Phi đã bị một phòng các tông màu đỏ ở nơi sâu nhất trong căn phòng hấp dẫn.

Chẳng hiểu lý do gì, khi hắn nhìn thấy phòng các tông đó, ánh mắt không thể dời đi được nữa.

Căn phòng đỏ nhỏ nhỏ đầy bụi bặm có một sức hút rất đặc biệt với hắn, cứ như phòng các tông màu đỏ đó là do hắn địch thân gấp ra vậy!

Sợi xích ký ức vang lên tiếng leng keng, căn phòng nhỏ màu đỏ trong mắt Hàn Phi dường như đang dần thay đổi, khi

trong đầu cảm thấy đau đớn dữ dội, hắn lại nhìn thấy một ký ức xa lạ khác.

Vẫn là hắn khi còn là một đứa trẻ, cuộn mình trong một phòng các tông màu trắng, cơ thể hắn không ngừng run rẩy, nhưng hắn không dám có bất kì hành động nào.

Trên vách của phòng các tông có vẽ đủ các thể loại cửa sổ, nhưng những cửa sổ đó căn bản không thể mở ra, trẻ con cũng không thể nhìn thấy những gì đang diễn ra bên ngoài.

Nấp trong sự ngột ngạt cùng cực đó, thời gian trở nên vô cùng chậm rãi, khuôn mặt của đứa trẻ bị vùi sâu vào đầu gối, không dám ngẩng lên, thân thể run lên vì sợ hãi.

Hắn dường như đã đến giới hạn của mình, không thể cố gắng được lâu hơn nữa.

Một bông hoa màu đỏ như máu nở trên phòng các tông, màu đỏ tươi thấm từ bên ngoài tấm bìa vào bên trong.

Bên ngoài dường như có một trận mưa máu, càng ngày càng nhiều màu đỏ nở rộ như những bông hoa trên phòng các tông, vết máu dài và hẹp chảy ra như cánh hoa bỉ ngạn.

Những bông hoa bỉ ngạn màu đỏ như máu nở trên căn phòng màu trắng, cho đến khi căn phòng màu trắng bị nhuộm đỏ hoàn toàn bởi những "cánh hoa" khô héo rụng xuống.

Cơ thể cậu bé run lên càng ngày càng kịch liệt, khi căn phòng màu trắng hoàn toàn biến thành màu đỏ, khuôn mặt vùi trong đầu gối của cậu bé cũng từ từ ngẩng lên.

Nụ cười ấm áp và chữa trị trên khuôn mặt hắn cuối cùng cũng bắt đầu méo mó, khóe miệng nhếch lên, mỉm cười biến thành cười lớn một cách cuồng loạn!

Cậu bé bước ra từ căn phòng màu đỏ, bên ngoài là một màn đêm đỏ như máu!

Tiếng cười điên cuồng trong sâu tâm trí cũng giống như kí ức, hắn ôm gối ngồi ở bậc thềm cổng cô nhi viện, cùng ngẩng đầu nhìn chính mình thuở nhỏ trong ký ức.

Tiếng cười cuồng loạn vọng ra từ ký ức, vang vọng trong hiện thực.

Hàn Phi lại một lần nữa cảm thấy cơn đau thấu xương, biểu cảm của hắn đã méo mó, lúc này cũng không quan tâm đến trò chơi gì nữa, trực tiếp xông thẳng vào căn phòng màu đỏ trong góc.

Tất cả các hộp các tông cản đường đều bị đẩy ra, hắn chạy đến trước mặt căn phòng đó, nhưng khi tay hắn chạm vào phòng các tông màu đỏ kia, căn phòng màu đỏ như máu ban đầu bắt đầu nhạt đi.

Hình như hệ thống đã nhắc nhở hắn điều gì đó, nhưng hắn bây giờ hoàn toàn không thể tập trung nghe được, cảm giác giằng xé trong tâm trí càng ngày càng mạnh, cơ thể xô ngã hết phòng các tông này đến phòng các tông khác, đau đến cắn răng nghiến lợi chảy ra máu.

Nhưng cho dù trong hoàn cảnh này, hắn vẫn ôm chặt linh đàn trong lòng.

Hắn bây giờ đã khác lúc trước, hắn có thứ cần phải ôm chặt lấy.

Chỉ cần vẫn còn một tia lý trí, hắn sẽ không buông tay.

Đối với linh đàn trong tay, Hàn Phi lộ ra vẻ cứng rắn mà chính hắn cũng không nhận ra.

Sau một thời gian dài bị tra tấn bởi tiếng cười điên cuồng, mảnh ký ức mới thêm vào cuối cùng cũng tan vào tâm trí hắn.

So với trò chơi trước, ký ức liên quan đến trò chơi phòng các tông đối với Hàn Phi quan trọng hơn, bởi vì trong đoạn ký ức này đã xuất hiện cái đêm màu máu đó.

Tiếp tục tìm kiếm thêm, Hàn Phi cảm thấy mình có khả năng sẽ nhớ ra chuyện đã xảy ra trong đêm màu máu.

“Đêm màu máu đã bị Vĩnh Sinh Pharmaceutical liệt vào những chữ cấm kỵ, một nhân vật lớn đến như vậy còn im lặng không nhắc đến như thế, điều này cho thấy sự đặc biệt của đêm đó.”

Dần dần lấy lại lý trí, Hàn Phi từ trên mặt đất đứng dậy, lúc này đa số các phòng các tông trong phòng đã bị phá gần hết, nam sinh lớn tuổi nhất cũng bò ra khỏi chỗ ẩn nấp, trên mặt nở nụ cười nham hiểm.

Hàn Phi không để ý tới nam sinh, hắn nhớ tới vừa rồi hình như hệ thống đã nhắc nhở gì đó.

Mở bảng thuộc tính và ô vật phẩm ra, Hàn Phi hơi sửng sốt một chút.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Trí tuệ ban đầu của bạn +1!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã đạt được vật phẩm đặc biệt từ cô nhi viện màu trắng —— Căn phòng trắng."

"Căn phòng trắng (Vật phẩm nhiệm vụ đặc biệt): Anh ta có khả năng biết căn phòng trắng, tại sao lại trở thành căn phòng đỏ."

Sau khi Hàn Phi lấy lại được hai đoạn ký ức, hắn phát hiện trí tuệ ban đầu của mình đã tăng lên một điểm, đạt đến chín điểm.

"Nhớ lại quá khứ, còn có thể tăng điểm trí tuệ à?"

Ôm cái đầu vẫn còn đang nhức nhối, Hàn Phi có chút không chắc chắn: "Chẳng lẽ trước kia mình là một người rất thông minh sao?"

"Anh thua rồi! Đã đến lúc chấp nhận hình phạt rồi!" Nam sinh đá vào chiếc hộp bên cạnh rồi bước tới chỗ Hàn Phi.

"Trừng phạt?" Hàn Phi lắc đầu: "Không phải chúng ta nói ba ván thắng hai sao? Trò chơi này cho dù là em thắng, chúng ta cũng chỉ là hòa thôi."

"Anh vẫn còn muốn chơi trò thứ tư nữa?" Nam sinh chưa từng thấy người lớn nào khó đối phó như Hàn Phi: "Được rồi, không thành vấn đề."

"Em đã đề xuất ba trò chơi rồi, trò chơi tiếp theo sẽ do anh lựa chọn." Hàn Phi nhìn chằm chằm nam sinh, tay sờ vào dao

tái sinh: “Trò chơi mới rất đơn giản, tên là trời tối hãy nhắm mắt.”

Chương 521: Một cô nhi viện màu trắng đen tối

"Trời tối hãy nhắm mắt?" Bọn trẻ trong cô nhi viện hiển nhiên chưa từng chơi loại trò chơi này, trong mắt hiện lên một sự tò mò.

"Luật chơi rất đơn giản, anh sẽ ghi ba loại thân phận lên những mảnh giấy này, là người, quỷ và tiên tri, mọi người cùng nhau nói trời tối hãy nhắm mắt, đầu tiên quỷ sẽ bắt đầu hành động trước, mỗi tối nó sẽ giết một người. Sau khi quỷ giết người xong, tiên tri có thể kiểm tra thân phận của một người, xem xem người đó rốt cuộc có phải là quỷ không. Chờ sau khi trời sáng, mọi người cùng nhau mở mắt ra, tiến hành biểu quyết lựa chọn, thiểu số phải nghe đa số, thành công bắt được quỷ chính là người chiến thắng, quỷ giết chết tất cả mọi người, thì quỷ chính là người chiến thắng."

Hàn Phi giải thích luật chơi một lượt, nam sinh có chút biến thái kia lập tức trở nên phấn khích, nó thú vị hơn nhiều so với mấy trò phòng các tông gì đó.

"Trò này càng nhiều người càng tốt, các em hãy gọi tất cả những đứa trẻ khác trong cô nhi viện muốn chơi đến đây đi." Hàn Phi lại liếc nhìn một lượt căn phòng: "Cô bé vừa nãy đâu rồi?"

"Nó… bí mật về ký túc xá ngủ rồi." Nam sinh đút tay vào túi quần, trên ngón tay còn vương vài sợi tóc: "Nó rất mệt, chúng ta đừng quấy rầy nó, để tôi đi giúp anh tìm những đứa trẻ khác."

Nhìn thấy cậu nhóc xoay người đi về phía cửa, ánh mắt Hàn Phi chậm rãi chuyển đến những phòng các tông bắt đầu thấm ra máu: "Một nơi tồi tệ như vậy, hủy đi thì tốt hơn."

Mở bảng thuộc tính ra, Hàn Phi lật lên trên, khi nam sinh đi ra khỏi phòng các tông đang ẩn nấp, đã nhận được lời nhắc của hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công hoàn thành trò chơi thứ ba cùng những đứa trẻ! Nhận phần thưởng nhiệm vụ —— Manh mối 3.”

“Manh mối 3: Đứa trẻ mà bạn đang tìm kiếm, đi đôi giày màu trắng, đang trốn trong một căn phòng nào đó trong cô nhi viện.”

Đầu óc có vấn đề, là đứa trẻ hư trong lòng mọi người, đi giày màu trắng, trốn trong phòng một mình.

Những manh mối này đã rất cụ thể rồi, Hàn Phi hiện tại đã loại trừ gần hết những đứa trẻ, cho nên hắn cũng không cần thiết phải nương tay nữa.

Khi cánh cửa mở ra, chắc chắn đây không phải là lần đầu tiên nam sinh làm chuyện như vậy, nó chạy về phía một căn phòng nào đó một cách điêu luyện.

Băng qua hành lang, bước chân của nam sinh rất nhẹ, khi đi qua hai cánh cửa chính giữa hành lang, nó còn ghé sát tấm cửa lắng nghe một lúc, chắc chắn rằng trong phòng không có động tĩnh gì mới dám tiến về phía trước.

“Hai căn phòng vừa rồi là nơi nghỉ ngơi của viện trưởng và bảo mẫu, bọn tôi ở trong phòng chơi thế nào cũng được, nhưng nếu đánh thức bọn họ dậy thì kết cục của bọn tôi sẽ rất thê thảm.”

Đi đến góc hành lang, nam sinh dẫn Hàn Phi đi vào một gian phòng khác.

Cùng với âm thanh cọt kẹt vang lên, cánh cửa màu đen được đẩy ra, ánh sáng lờ mờ phản chiếu lên người nam sinh.

“Đừng giả vờ ngủ nữa, dậy chơi trò chơi.”

Căn phòng này là ký túc xá dành cho trẻ em của cô nhi viện, hơn chục người sống trong một căn phòng lớn không có cửa sổ, không khí tràn ngập nhiều mùi thối khác nhau. Cả căn phòng trông giống như một cái lon màu đen được bịt kín.

“Dậy đi!” Nam sinh chờ Hàn Phi vào trong phòng, rồi đóng cửa ký túc xá lại, sau đó bật ngọn đèn duy nhất trong ký túc xá lên.

Ánh sáng lờ mờ phản chiếu trên khuôn mặt của những đứa trẻ, nhìn thấy những đứa trẻ đó, vẻ mặt của Hàn Phi hơi thay đổi một chút.

Hầu hết trẻ em trong phòng này đều bị khuyết tật, một số em thậm chí không thể tự mình ra khỏi giường.

Ánh sáng đã xua tan bóng tối, cũng đá văng lũ trẻ ra khỏi giấc mơ đẹp.

Những gương mặt bối rối nhìn về phía cửa, sau khi bọn chúng nhìn thấy nam sinh lớn tuổi nhất, lập tức bừng tỉnh, ánh mắt lộ ra sự sợ hãi.

Những đứa trẻ cơ thể không kiện toàn này, dường như bị nam sinh bắt nạt rất nhiều.

Nhìn thấy vẫn còn vài đứa đang cuộn tròn trong chăn, nam sinh trực tiếp chạy đến, ném chăn của bọn chúng sang một bên, còn ném một trong những đứa trẻ đó xuống gầm giường.

Những đứa trẻ khác dường như đã quen với việc này, những đứa trẻ bị bắt nạt sau khi nhìn thấy nam sinh, biểu hiện cũng rất kỳ lạ, nghiến răng, che miệng mình lại, ngay cả khi bị đánh rất đau, cũng không dám phát ra bất cứ tiếng nào.

Dường như nếu bọn chúng phát ra tiếng động, thu hút bảo mẫu đến, thì sẽ còn phải đối mặt với những điều khủng khiếp hơn.

Nam sinh tâm lý có chút biến thái kia đắc ý nhìn lũ trẻ, định dạy cho đứa trẻ một bài học nữa, nhưng đã bị Hàn Phi cản lại.

“Bắt nạt những người yếu hơn mình, sẽ làm cho em thấy vui sao?”

“Tôi biết anh đang thông cảm cho bọn nó, nhưng mỗi đứa trẻ trong căn phòng này đều không đáng được thông cảm.” Nam sinh cười một cách biến thái tàn nhẫn, nó nắm lấy chân của đứa trẻ dị dạng: “Có phải anh cho rằng tôi rất đáng ghét không? Nhưng anh có biết đứa nhỏ này đã giết chết chính cha mẹ nó, cha mẹ nó không chê nó bị dị dạng, vậy mà nó lại đổ

những thứ cực độc đó vào cốc nước của cha mẹ nó đấy, còn đứa nhỏ này…..”

Nam sinh một cước đá vào một cậu bé mập lùn bên cạnh: “Nó cắt đứt dây an toàn của thợ lắp kính bên ngoài tòa nhà, khiến một người lớn phải nằm liệt trên giường, còn đứa con gái lúc trước suýt chút nữa hại chết chúng ta anh còn nhớ không? Nó đã đẩy cô bé cùng lớp dễ thương hơn nhiều so với nó vào bếp lửa.”

Nam sinh cười vô cùng biến thái: “Anh cho rằng bọn nó có cần thông cảm không? Tất cả chúng nó đều đang muốn anh chết, nơi này nhốt toàn là độc trùng không có thuốc chữa, cơ thể càng nhỏ, độc tính càng sâu.”

Nam sinh chỉ vào những đứa trẻ mồ côi, kể những chuyện xảy ra trên từng đứa một.

Cái ác của người lớn rất nhiều là mưu tính trước, nhưng cái ác của một số đứa trẻ thì lại thuần túy là cái ác.

Giáo dục có thể hướng những đứa trẻ này đi đúng con đường, nhưng một số đứa trẻ thiếu sự giáo dục và hướng dẫn sẽ ngày càng trở nên đáng sợ hơn.

Hàn Phi lúc trước cảm thấy cô nhi viện này có gì đó không ổn, sau khi nghe nam sinh lớn tuổi nhất nói, hắn đã hiểu rồi, tất cả những đứa trẻ trước mặt dường như đều là hiện thân của một loại ác ý nào đó.

Đánh thức tất cả những đứa trẻ dậy, nam sinh ép chúng phải đến.

Toàn bộ ký túc xá có khoảng ba mươi giường, mười bốn trong số đó có trẻ em.

“Chỉ có những người này thôi sao?” Trong ký túc không có đứa trẻ nào bị giam giữ riêng, đều không phải là người mà Hàn Phi đang tìm, hắn cũng cẩn thận quan sát giày của mọi người, giày của tất cả đều là màu đỏ nhạt.

“Tính thêm cả ba người chúng ta, ở đây tổng cộng có mười bảy người, trong đó có một người phụ trách quản trò, những người còn lại đều có thể tham gia vào trò chơi.” Hàn Phi đẩy

cậu bé đang cầm con búp bê bên cạnh ra: "Ván đầu tiên em sẽ là người quản trò."

Hàn Phi đứng giữa đám trẻ con hình thù kỳ quái, kiên nhẫn nói cho chúng biết luật chơi trời tối hãy nhắm mắt, cậu bé cầm con búp bê phụ trách làm quản trò, không tham gia trò chơi, sau đó hắn lấy ra mười sáu tờ giấy trắng có cùng kích thước và hình dạng từ trong ô vật phẩm.

"Anh sẽ viết lên mười sáu tờ giấy trắng này ba loại thân phận là người, quỷ và tiên tri, thân phận của các em tuyệt đối không được nói với người khác, nếu không quỷ có thể sẽ giết các em." Hàn Phi chờ sau khi tất cả những đứa trẻ đã hiểu luật chơi, trên mười sáu tờ giấy trắng hắn đều viết lên chữ người, sau đó đem xáo trộn trước mặt mọi người, rồi phát cho mỗi đứa trẻ một tờ giấy.

"Anh nhắc lại lần nữa, mục tiêu của quỷ là giết tất cả mọi người, mục tiêu của người là tìm ra tất cả quỷ, tiên tri sau khi quỷ giết người có thể căn cứ lời nhắc của người quản trò kiểm tra thân phận của một đứa trẻ, tất nhiên quỷ cũng có thể mạo danh làm tiên tri. Luật chơi rất đơn giản, nhưng nếu như vi phạm luật chơi, cũng sẽ chết."

Đối với những đứa trẻ trong cô nhi viện ở âm gian, điều này quả thực hấp dẫn hơn những trò chơi thông thường kia.

"Sau khi một người chơi bị giết, tờ giấy trắng có ghi thân phận của người đó cũng sẽ bị hủy đi, khi tất cả chỉ còn lại người, hoặc chỉ còn lại quỷ, sẽ do người quản trò tuyên bố người chiến thắng trò chơi."

"Được rồi, được rồi, chúng tôi đều đã biết luật chơi rồi, mau bắt đầu đi." Nam sinh lớn tuổi nhất không thể chờ đợi được nữa, nó đứng trong góc bí mật mở tờ giấy trắng của mình ra, sau khi nó nhìn thấy những gì được viết trên tờ giấy trắng thì có chút không hài lòng.

Những đứa trẻ đã ngồi sẵn sàng theo số thứ tự giường tương ứng, trò chơi chính thức bắt đầu.

"Trời tối hãy nhắm mắt." Cậu bé cầm con búp bê làm người quản trò, sau khi nó hét xong câu đó liền tắt đèn trong

phòng ngủ.

"Lệ quỷ hãy mở mắt."

Hàn Phi rút dao tái sinh ra, hắn lặng lẽ đi đến phía sau lưng nam sinh, nam sinh đã cùng hắn chơi ba trò chơi, tiêu chuẩn hoàn thành nhiệm vụ tối thiểu đã đạt.

Con dao trên tay chém xuống, khi dao tái sinh chạm vào đứa trẻ đó thì trở nên vô cùng sắc bén, trực tiếp chém nát linh hồn nó, từ đó có thể thấy nó đã làm tổn thương rất nhiều người.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã giết chết một cô nhi trong cô nhi viện, mỗi khi bạn tự tay giết một cô nhi, xác suất bảo mẫu và viện trưởng tỉnh dậy sẽ tăng lên một điểm, xác suất tìm thấy đứa trẻ mục tiêu sẽ giảm đi một điểm."

Nghe thấy hệ thống nhắc nhở, Hàn Phi khẽ nhíu mày, hắn vốn là muốn dùng trò chơi này quét sạch mấy tên tiểu quỷ, nhưng hiện tại cần thay đổi kế hoạch rồi.

"Không thể tự tay giết người? Vậy thì hãy để bọn chúng tự làm."

Thu lại dao tái sinh, khi ánh sáng của lưỡi dao biến mất, Hàn Phi phát hiện có một đứa trẻ đang che miệng nhìn mình chằm chằm, đứa trẻ đó không hề tuân theo luật chơi.

Hắn trở lại vị trí ban đầu, đứa trẻ đang ôm con búp bê tiếp tục hét lên: "Tiên tri hãy mở mắt."

Cậu bé đợi rất lâu vẫn không có ai mở mắt, đành phải tiếp tục hét lên: "Trời sáng rồi, người chết đêm qua là số 24."

Những cô nhi đó nhìn về nơi nam sinh từng ngồi, trong mắt không có một sự lo lắng, thay vào đó là những tiếng thở dài nhẹ nhõm vì số 24 đã chết.

Trước đây số 24 là vua trẻ con trong cô nhi viện, mọi người đều phải nghe lời nó, nếu không sẽ bị cô lập và bị bắt nạt liên tục, bây giờ tên đó cuối cùng đã chết.

"Tôi, tôi đêm qua thấy anh ấy giết người!" Đứa trẻ không nhắm mắt khi tắt đèn chỉ tay về phía Hàn Phi: "Anh ấy chính

là quỷ, là anh ấy đã giết người!”

Sau khi đứa trẻ kia nói xong lời này, tất cả những đứa trẻ đều nhìn về phía Hàn Phi, đối mặt với những khuôn mặt dị dạng kia, hắn khẽ lắc đầu: “Anh là người, em mới là quỷ.”

Hắn vốn dĩ chính là người, đứa trẻ đó cũng quả thực là một con quỷ, Hàn Phi không hề nói dối.

“Chính là anh giết! Em nhìn thấy rồi!”

“Theo luật chơi, buổi tối có thể mở mắt chỉ có quỷ và tiên tri, nếu như em là người, mà buổi tối lại mở mắt chính là phạm luật, em sẽ phải chết; nếu như em là quỷ, vậy thì xác suất là em đang vu khống cho anh, muốn ác ý dẫn dắt mọi người giết chết anh vào ban ngày; nếu như em là tiên tri vậy thì em nhìn thấy anh giết người cũng không có vấn đề gì, nhưng mấu chốt là, tiên tri chính là anh.” Hàn Phi nhìn đứa trẻ nói hắn giết người: “Ba tình huống anh nói ở trên, em thuộc cái nào?”

Phạm luật sẽ chết, chết ở đây đồng nghĩa với hồn phi phách tán, thông thường âm gian sẽ chơi rất lớn, không có cơ hội để chơi lại.

Cậu bé ngập ngừng không nói được gì, Hàn Phi liền chỉ vào một đứa trẻ bên cạnh nói: “Người tối hôm qua anh kiểm tra là em, thân phận của em là người.”

Đứa trẻ này lần đầu tiên chơi trò này, nó vô thức gật đầu.

“Chỉ có tiên tri mới có thể kiểm tra thân phận của người khác, tiên tri cũng chỉ có một, quỷ nhất định sẽ cố gắng hết sức để giết chết tiên tri.”

Dưới sự dẫn dắt không ngừng của Hàn Phi, hầu hết bọn trẻ đều cảm thấy đứa trẻ chỉ ra Hàn Phi kia là quỷ, sau khi bỏ phiếu xong, những cô nhi khác đều nhìn đứa trẻ bị bỏ phiếu, ánh mắt của bọn chúng dần dần phát sinh thay đổi.

Không biết là ai đã đứng dậy đi qua trước, ngay lúc đèn đêm vừa tắt, một đám trẻ con vội vàng chạy tới.

Đứa trẻ bị bỏ phiếu kia thậm chí đến gào thét còn chưa kịp phát ra, linh hồn đã bị xé nát, trên mặt đất chỉ còn lại có một bộ quần áo đỏ rách nát cùng một đôi giày đỏ nhạt.

Nhìn vào bộ quần áo, Hàn Phi đột nhiên phát hiện một chuyện, con số sau lưng bộ quần áo cũng là 024.

"Số của nam sinh lớn tuổi nhất là 024, số của đứa trẻ này cũng là 024?" Hàn Phi nhìn đứa trẻ bên cạnh: "Số của các em đều là 024?"

"Đúng vậy, bởi vì bọn em đều là trẻ trong cô nhi viện số 024. Có điều bọn em đều có tên của riêng mình, chỉ có đứa trẻ được viện trưởng yêu thích nhất mới được gọi là 024." Đứa trẻ giải thích với Hàn Phi: "Đứa trẻ trước đây được viện trưởng yêu thích chính là nam sinh vừa bị quỷ giết, nó luôn giúp viện trưởng làm việc."

"024 là số của chiếc giày trắng, nhưng ở đây tất cả những đứa trẻ đều là 024, bọn chúng trong lòng đều tràn đầy ác ý, chẳng lẽ những đứa trẻ này đều là cái ác của chiếc giày trắng sao?"

Hàn Phi vẫn luôn cảm thấy rất kì lạ, một cô nhi viện đen tối tà ác tràn đầy ác ý như vậy, tại sao lại bị hệ thống gọi là cô nhi viện màu trắng, màu trắng có lẽ là một màu rất đặc biệt, từ khi hắn vào cô nhi viện đến hiện tại, không hề nhìn thấy bất kỳ đồ vật trang trí màu trắng nào.

"Một cô nhi viện màu trắng đen tối?"

Khi cái ác của một người bắt đầu lan tràn khắp nơi, cái thiện của người đó nhất định sẽ bị nhốt lại trong trái tim.

"Chúng ta tiếp tục bắt đầu vòng tiếp theo đi."

Năng lực bị động vua trẻ em của Hàn Phi được kích hoạt, cộng thêm kỹ năng diễn xuất bậc thầy của mình, những đứa trẻ chưa từng chơi trò trời tối hãy nhắm mắt đều bị hắn chơi đùa trong lòng bàn tay.

Khi cuối cùng chỉ còn lại mấy người, Hàn Phi yên lặng đứng lên.

Chờ sau khi cậu bé hét lên một lần nữa trời tối hãy nhắm mắt, hắn mang theo cậu bé và lặng lẽ rời đi.

Trong khi chơi trò chơi, Hàn Phi đã tìm ra vị trí của căn phòng bí mật nhất trong cô nhi viện từ miệng của những đứa

trẻ, hắn không chuẩn bị ở lại nữa.

Dọc theo hành lang, Hàn Phi đến cửa phòng làm việc của viện trưởng, căn phòng bí mật nhất là ở trong phòng này.

Nhẹ nhàng mở cửa ra, trên sàn phòng làm việc của viện trưởng có một cánh cửa màu trắng, cánh cửa đó đặc biệt nổi bật trong văn phòng tối đen cũ nát.

Chương 522: Để tôi giúp bạn nhuộm đỏ thế giới

“Cánh cửa màu trắng?”

Trong bóng tối hiện ra một cánh cửa màu trắng, muốn không thu hút sự chú ý của người khác cũng khó.

“Trước đây trong cô nhi viện có đứa nào không nghe lời sẽ bị nhốt trong cánh cửa đó à?” Hàn Phi luôn cảm thấy rất kỳ lạ, cô nhi viện được xây dựng trong thế giới tầng sâu này hình như còn ẩn giấu những bí mật khác.

“Đúng vậy, chỉ cần những đứa trẻ bị người lớn ghét bỏ đều sẽ bị nhốt trong căn phòng này, sau khi bọn họ vào trong thì sẽ không bao giờ ra ngoài nữa.” Cậu bé ôm chặt lấy con búp bê mà mình gọi là mẹ, trong mắt thoáng hiện lên một sự sợ hãi.

“Có muốn vào xem một chút không?” Khi tay Hàn Phi vừa chạm vào cánh cửa trên mặt đất, bên ngoài vang lên tiếng bước chân, chỉ là âm thanh kia không phải đi về phía này.

Cậu bé kéo con búp bê chạy ra cửa kiểm tra, bảo mẫu thân hình cao lớn đang xách theo ngọn đèn đêm đi trên hành lang.

Cô ta đẩy từng cánh cửa một ra, như muốn kiểm tra xem trong phòng có gì bất thường không.

“Người lớn sắp đến rồi!”

Cậu bé loạng choạng chạy về phía Hàn Phi, hai tay không ngừng ra hiệu.

“Trong phòng làm việc của viện trưởng cũng không có chỗ nào để trốn, xem ra chỉ có thể vào căn phòng này xem thử rồi.”

Nắm lấy tay nắm cửa, trong lòng Hàn Phi có một cảm giác rất kì lạ, hình như có thứ gì đó đang gọi hắn từ sau cánh cửa.

Dùng sức mở cửa ra, trước mặt Hàn Phi xuất hiện một cầu thang màu trắng đi xuống dưới.

“Chúng ta đi xuống trốn đi trước.”

Hàn Phi bế cậu bé đi xuống tầng hầm, hắn men theo bậc cầu thang đi xuống, phát hiện cánh cửa màu trắng như một tấm gương vậy, hai bên cửa là hai thế giới đảo ngược.

“Bên ngoài cánh cửa bị đêm đen bao trùm, ngột ngạt âm u tràn đầy ác ý, là một vùng tối đen, nhưng bên trong cánh cửa tất cả mọi thứ đều được sơn màu trắng, bậc thang, bức tường, gạch đá, tất cả vật phẩm đều là màu trắng hết.”

Nắm tay cậu bé, Hàn Phi đi đến cuối cầu thang, trước mặt bọn họ lại hiện ra một cánh cửa màu trắng khác.

Sau khi đẩy cửa này ra, bọn họ bước vào phòng làm việc của viện trưởng có màu chủ đạo là màu trắng.

So với phòng làm việc của viện trưởng ở trên mặt đất, thì căn phòng sạch sẽ ngăn nắp khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

“Dưới tầng hầm còn ẩn chứa một cô nhi viện giống hệt như ở trên?”

Không tùy tiện đụng vào bất cứ thứ gì, Hàn Phi cẩn thận quan sát từng chi tiết, trí nhớ của hắn vô cùng tốt, ghi nhớ một cách rõ ràng vị trí sắp đặt của tất cả các vật dụng trong văn phòng dưới tầng hầm.

“Đúng rồi, tất cả vật dụng trong văn phòng này cũng giống y hệt như trên mặt đất, chỉ là hàng ngày có người quét dọn, bên trên không có một hạt bụi, cũng không có bất kì vết bẩn nào.”

Hàn Phi lặng lẽ đi đến lối ra bên kia của văn phòng viện trưởng, mở cửa nhìn ra bên ngoài.

Trong hành lang màu trắng tinh không có một tí rác nào, cứ cách hai mét lại có một chiếc đèn, chiếu sáng nơi này như thể ban ngày vậy.

Điểm chu đáo nhất chính là, ánh đèn tuy sáng nhưng không chói mắt, phần đế chân đèn còn rất dễ thương, bên cạnh còn có ghi những lời nhắc nhở nhỏ bằng hoạt hình về tiết kiệm điện,

cảnh tượng này khiến Hàn Phi cảm thấy có chút ngẩn ngơ, như thể trở về với hiện thực.

“Trong thế giới tầng sâu vậy mà lại có một nơi sáng sủa như này?”

Hàn Phi không ngờ rằng ở trong sâu của cô nhi viện u ám ngột ngạt, vậy mà lại có một nơi như vậy.

“Đây không phải là căn phòng trừng phạt những đứa trẻ hư ư?” Cậu bé ôm con búp bê, nhìn chằm chằm vào những bức tranh dán tường xinh đẹp và nhiều màu sắc, không khỏi sửng sốt.

“Chúng ta đi đến những nơi khác xem xem.”

Đi trên hành lang, không cảm thấy ngột ngạt chút nào, trong không khí còn thoang thoảng hương thơm.

Hàn Phi và cậu bé lại tiếp tục đi về phía trước, trên cửa hai bên hành lang đều có treo số phòng, chữ Hán trên số phòng còn được ghi chú bằng phiên âm, thậm chí có thể là để thuận tiện cho người mù, cô nhi viện cũng đã chu đáo khắc chữ nổi trên các tấm cửa.

Từng chút một mở cửa phòng ngủ ra, trong phòng không có một chút mùi hôi nào, tất cả giường đều được gấp gọn gàng, mỗi người đều có tủ quần áo riêng và một chiếc bàn học nhỏ.

Không đắt tiền, nhưng những bộ quần áo gọn gàng được treo trong tủ, trên chiếc bàn học nhỏ có nhiều loại sách khác nhau.

Hầu hết các loại sách đều là sách cũ do người khác tặng, nhưng lại được những đứa trẻ ở đây coi như báu vật, có một số sách còn được các em bọc lại bìa.

“Bọn chúng mỗi người đều có một cái bút và một quyển vở mới.” Cậu bé như thể đã khám phá ra một thế giới mới, chỉ vào chiếc bàn học nhỏ trong ký túc xá, giọng điệu có chút ngưỡng mộ.

So với ký túc xá trên mặt đất, nơi này quả thực quá thoải mái.

“Trong căn phòng trên mặt đất nồng nặc mùi hôi thối ẩm mốc, đệm chăn thì nhăn nhúm, có cái bên trên vẫn còn vết máu, so với căn phòng trên mặt đất, nơi này đúng là như một thiên đường.”

Cậu bé quyến luyến không nỡ rời đi, nó còn định đi vào, nhưng lại bị Hàn Phi giữ lấy.

“Hãy đi xem xung quanh trước, nơi này tuy rằng rất đẹp, nhưng chúng ta không thấy bất cứ thứ gì còn sống.”

Hàn Phi vươn tay lại mở phòng bảo mẫu ra, gạch lát nền trong phòng sáng đến mức có thể soi gương được, trên bàn làm việc có đặt những tệp tài liệu nằm ngay ngắn.

Ở trong thế giới tầng sâu lâu như vậy, Hàn Phi đặc biệt nhạy cảm với những thứ như nhật ký ghi chép hay tài liệu, hắn thấy hành lang không có ai, dứt khoát bước vào và lật xem.

Bảo mẫu biết rất rõ về tính cách, quá khứ, chấn thương của từng đứa trẻ một, bọn họ còn điền các loại phương án điều trị khác nhau, có thể nhìn thấy bọn họ thực sự muốn chữa lành cho những đứa trẻ mồ côi bất hạnh đó.

“Đây là một nhóm thiên thần sao?”

Tài liệu không nhìn ra bất kì vấn đề gì, Hàn Phi còn muốn tiếp tục kiểm tra, hành lang ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân lanh lảnh, hắn lập tức khôi phục tài liệu về trạng thái ban đầu, sau đó liền kéo cậu bé trốn ở dưới gầm giường.

Ngay khi hắn vừa kéo ga trải giường xuống, cánh cửa phòng nghỉ ngơi của bảo mẫu bị đẩy ra, một đôi chân của phụ nữ xuất hiện trước mặt.

Cảnh tượng tương tự, Hàn Phi đã từng nhìn thấy trong các bộ phim khác, nhưng lần đầu tiên trải qua nội tâm hắn vẫn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, mình vậy mà lại nhìn thấy một đôi chân người bình thường trong thế giới tầng sâu!

Không phải là loại chân tái nhợt không có chút máu nào, cũng không phải loại chân trực tiếp lơ lửng trên không, bên trên có vết thương và nguyền rủa, càng không có những khuôn mặt người bám ở trên đó!

“Là người chơi? Không thể nào!”

Tiếng ca ngọt ngào truyền đến, bảo mẫu thay quần áo, sau đó lại mang theo thứ gì đó đi ra ngoài.

Hàn Phi cùng cậu bé từ dưới gầm giường chui ra, dùng mu bàn tay sờ nhẹ lên quần áo y tá vừa thay: “Vậy mà lại vẫn còn có chút hơi ấm à? Thật sự là người sống?”

Mọi thứ trong cô nhi viện dưới tầng hầm này đều quá giống với hiện thực, cảm giác chung mà nó mang lại cho Hàn Phi giống như trở về hiện thực vậy.

Yên lặng rời khỏi phòng nghỉ, Hàn Phi nghe tiếng bước chân của bảo mẫu, đi theo phía sau.

Bảo mẫu thay quần áo thể thao đi đến cuối hành lang, mở cánh cửa gỗ màu trắng dẫn ra ngoài, ánh sáng chiếu vào bên trong.

“Ánh sáng mặt trời?”

Đừng nói đến cậu bé bên cạnh, ngay cả chính Hàn Phi lúc này cũng có chút không bình tĩnh được nữa, thế giới ngập chìm trong đêm tối vĩnh hằng làm sao có thể có ánh sáng mặt trời?

Bảo mẫu không có đóng cửa, Hàn Phi và cậu bé cùng nhau đi qua, vừa tới gần cửa bọn họ liền ngửi được mùi thơm của hương hoa, gió thổi mang theo sự sảng khoái, khiến cho người ta cảm thấy tâm trạng vui vẻ.

Hàn Phi đứng sau cánh cửa nhìn ra theo khe cửa, trên đầu là bầu trời xanh ngắt, trên trời có chim chóc đang bay, mặt đất đầy cỏ xanh, hoa đang thi nhau nở rộ.

Nhìn ra phía xa hơn, bên ngoài hàng rào màu trắng là một khu rừng bất tận, thấp thoáng muông thú và tiếng suối chảy vui vẻ, như đang hát cho lũ trẻ nghe.

“Đẹp quá…” Cậu bé đang ôm con búp bê rách tả tơi, ngơ ngác nhìn ra bên ngoài.

Hàn Phi thoạt nhìn cũng rất ngạc nhiên, nhưng hắn rất nhanh đã phát hiện ra vấn đề, chim chóc đang bay trên không

trung vẫn luôn ở nguyên một vị trí, những giọt nước bắn ra từ dòng suối đang treo lơ lửng trên không trung không chịu rơi xuống.

Làn gió tươi mát không ngừng thổi, nhưng cỏ trên mặt đất không lắc lư theo.

Mọi thứ bên ngoài cô nhi viện này đều là được người ta vẽ nên, ở đây là "thiên đường" do con người tạo ra.

Tiếng ca sôi động vang lên từ khoảng sân nhỏ, dưới sự hướng dẫn của bảo mẫu, bảy đứa trẻ đang cùng cô tập thể dục buổi sáng.

Bảy đứa trẻ mặc quần áo trắng và đi giày trắng, bọn chúng vô cùng nghiêm túc tuân theo giáo viên, thực hiện các động tác khác nhau.

Bảo mẫu cũng dạy rất tốt, thỉnh thoảng còn cổ vũ bọn chúng, để những đứa trẻ có thể trải nghiệm niềm vui học tập nhiều hơn.

"Đây chính là căn phòng trừng phạt ư? Không phải chỉ có những đứa trẻ hư mới vào hay sao?" Cậu bé vô cùng khó hiểu, nhẹ nhàng kéo áo của Hàn Phi, muốn hỏi ra đáp án, nhưng lúc này ánh mắt hắn lại hoàn toàn tập trung vào trên đôi giày của đứa trẻ, những đôi giày nhỏ màu trắng giống hệt đôi giày hắn đã từng thấy trong hiện thực.

"Chúng ta có nên đi đến chào hỏi bọn họ không, bọn họ trông không giống người xấu." Cậu bé muốn tiếp xúc với những đứa trẻ đó, nó đi về phía trước cùng bạn đồng hành quý giá nhất của mình, nếu như những đứa trẻ kia đồng ý chơi cùng nó, nó sẵn sàng kể cho mọi người nghe câu chuyện của mẹ mình.

Lần này Hàn Phi không có ngăn cản đứa trẻ, hiện tại tâm tình hắn đang rối bời, sau khi nhìn thấy cô nhi viện dưới lòng đất, trong đầu hiện ra vô số khả năng.

"024 là số của giày trắng nhỏ, nơi này đáng lẽ thuộc về cô nhi viện của cậu ta, nhưng tại sao lại có những bức tranh của người thợ sơn để lại?"

Những bức vẽ trên tường của cô nhi viện cho Hàn Phi cảm giác rất giống với một bức tranh mà hắn đã gặp trước đó, hắn nghĩ kỹ lại, cho dù là phong cách của bức tranh hay cảm giác chân thực, đều giống với bức tranh của người thợ sơn ở hành lang nhà Sẹo Xấu.

"Hai người bọn họ là cùng nhau sao?"

Hàn Phi muốn đến gần bức tường hơn, nhưng đúng vào lúc này, một bóng đen đột nhiên xuất hiện trên bãi cỏ ngay trước bức tường.

Những đám cỏ vẽ lên trên đang bị một lực lượng nào đó làm cho nhòe đi, nhìn kỹ lại, cái bóng xuất hiện trong bức tranh đã trở thành đường nét của một người.

Anh ta liên tục đập vào tường, cùng với việc anh ta không ngừng va đập, cảm giác chân thực của bức tranh bị phá hủy, những vết nứt nhỏ xuất hiện giữa cây cối và dòng suối.

"Đó là gì?"

Bảo mẫu rất nhanh cũng phát hiện ra có điều gì đó không ổn, cô ta lập tức mang bọn trẻ đến bên cạnh mình.

Lúc này cô hoảng hốt, cảm thấy rất khó tin nhìn chằm chằm vào bức tường, điều mà Hàn Phi không ngờ tới chính là làn da trên người của bảo mẫu cũng bắt đầu xuất hiện những vết nứt nhỏ li ti.

"Làn da người của cô ta là vẽ lên ư?" Hàn Phi thấy vậy, nhanh chóng ngăn cản cậu bé đang chạy về phía trước: "Chờ một chút."

Bảo mẫu trong đầu dường như không có kí ức xử lý tình huống này, cô đều làm việc và nghỉ ngơi theo một lịch trình cố định hàng ngày, nên khi xảy ra sự cố ngoài ý muốn, cô và cả đám trẻ, trong mắt đều tràn đầy hoảng loạn.

Vết nứt trên bức tranh trên tường ngày càng lớn, bóng người ngày càng rõ ràng, khuôn mặt anh ta gần như bị ép ra khỏi bức tranh.

Hàn Phi đứng đằng xa cũng nhìn thấy khuôn mặt của bóng người này, trong mắt hắn vô cùng kinh ngạc, người bị nhốt

trong bức tranh không ai khác chính là Mười Ngón trốn khỏi bách hóa thương mại tiến vào khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ!

Hận ý này đã không còn phong thái như trước đây, đầu tóc rối bù, máu và nước mắt chảy ra từ các khuôn mặt trên khắp người, trong đó có chín khuôn mặt người vẫn đang không ngừng la hét thảm thiết.

"Mười ngón đã ăn hết chín 'người anh em' của mình?"

Hận ý mãnh liệt thấm vào mọi ngóc ngách của bức tranh, ngọn lửa đen trong lồng ngực của anh ta đã phá hủy tất cả màu sắc của nó, anh ta không ngừng đi về phía trước, suýt chút nữa đã bước ra khỏi tranh, nhưng vào giây phút cuối cùng lại bị một cỗ lực lượng kéo vào trong.

Bức tranh tàn tạ trên tường bắt đầu từ từ khôi phục, cỏ xanh tươi trở lại, những dòng suối bắt đầu chảy, những vết nứt cũng từ từ lành lại.

"Đây chính là năng lực thiên phú người thợ sơn à?"

Tiếng kêu của Mười Ngón bị giới hạn trong bức tranh, người bên ngoài có thể nghe thấy, nhưng lại không thể chạm vào.

Sau khi Mười Ngón bị nhốt lại vào bức tranh, làn da của bảo mẫu cũng bắt đầu từ từ trở lại bình thường.

"Bài thể dục buổi sáng kết thúc sớm, đã đến lúc chúng ta ăn sáng rồi." Trên mặt bảo mẫu nở một nụ cười, cô bảo bọn trẻ xếp hàng và cùng nhau đi về phía cô nhi viện.

Hàn Phi ôm cậu bé đã trốn trước vào một căn phòng bên cạnh, khi đám trẻ đi ngang qua, hắn nghe thấy tiếng thì thầm của bọn chúng.

"Mình đoán hôm nay lại ăn cơm cháo khoai tây, ngày nào cũng lặp lại như vậy, mình đã thấy chán lắm rồi."

"Ở đây tốt hơn nhiều so với bên ngoài, hãy bằng lòng đi."

"Các bạn có cảm thấy cơ thể mình đang dần trở nên chậm chạp không, mình không biết phải diễn tả như thế nào, chính

là cảm giác mình như biến thành một cái máy, không còn là chính mình nữa."

"Không cảm thấy gì, hay là bạn thử hỏi mẹ xem?"

"Mẹ sẽ không cho mình biết câu trả lời đâu, hơn nữa cô ấy cũng không phải là mẹ mình! Cô ấy chỉ là… một khúc gỗ vô cảm, chưa bao giờ yêu thương chúng ta."

Mấy đứa trẻ bước vào nhà ăn, không bao lâu mùi thơm của cơm thoang thoảng bay ra.

"Tại sao trong nhà ăn và các phòng của chúng ta không có cửa sổ, chúng ta không thể nhìn ra bên ngoài?"

"Cô giáo đã nói rồi, thế giới bên ngoài không đẹp như trong tranh."

"Nhưng mình vẫn muốn đi ra ngoài."

"Mẹ đến rồi, mau ăn đi, đừng nói chuyện."

Bảo mẫu chính là mẹ trong miệng của những đứa trẻ, cô ta vô cùng có trách nhiệm, tính tình rất tốt, người cũng xinh đẹp dịu dàng, nhưng bảy đứa trẻ này đều giữ một khoảng cách với cô ta.

"Đến giờ ăn rồi." Bảo mẫu mỉm cười nhìn mọi người, bọn trẻ đang ăn rất vui vẻ, còn cô ta thì tính toán thời gian, chuẩn bị tiến hành hạng mục tiếp theo trong thời gian quy định.

Hàn Phi đứng ở cửa, nhìn những thứ đang phát sinh trong nhà ăn, hắn cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Trong kí ức của hắn, cũng có một trải nghiệm tương tự, hay nói xa hơn, cuộc sống trong cô nhi viện trong tâm trí hắn cũng giống như những đứa trẻ này.

Hàng ngày thức dậy, tập thể dục buổi sáng, ăn cơm, đến lớp học buổi sáng, chơi game… vào một giờ cố định.

Hàn Phi và cậu bé bí mật nhìn chằm chằm những đứa trẻ kia, giống như người ngoài cuộc đứng xem cuộc sống của bọn chúng, bình thản, thoải mái, không ngừng lặp lại.

Sau bữa ăn, hoạt động tiếp theo là lớp học buổi sáng, những đứa trẻ có chút miễn cưỡng được bảo mẫu đưa vào lớp học.

Hàn Phi qua khe cửa phát hiện ra những cuốn sách mà bọn trẻ đang học giống y như trong kí ức của hắn, không phải bài học giáo dục mầm non bình thường mà là những câu chuyện khác nhau.

Màu sắc cuốn sách giáo khoa của mỗi người đều không giống nhau, màu sắc khác nhau của những quyển sách giáo khoa đại diện cho những cảm xúc khác nhau, cũng đại diện cho phương hướng đào tạo khác nhau.

"Mình nhớ rằng sách giáo khoa hồi trước của mình là màu trắng…" Hàn Phi điều chỉnh góc độ, phát hiện trên bàn học ở dãy cuối cùng của phòng học có một quyển sách màu trắng, nhưng không có người ngồi trước bàn học này.

Chờ sau khi những đứa trẻ và bảo mẫu vào lớp, bức tranh còn chưa khôi phục bên ngoài lại bị Mười Ngón công kích, mỗi lần gã lại tiến lên phía trước một chút, toàn thân đốt cháy ngọn lửa đen, gần như muốn để hận ý tràn ngập toàn bộ cô nhi viện dưới lòng đất.

"Mày đừng bao giờ nghĩ có thể nhốt được tao vĩnh viễn, chờ sau khi tao ra ngoài rồi, tao sẽ ăn mày đầu tiên!"

Giọng nói hung ác của Mười Ngón xuyên qua bức tranh, gã dường như đang nhìn về một nơi nào đó trong cô nhi viện.

"Gã đang nhìn đi đâu vậy?" Hàn Phi nhìn theo hướng Mười Ngón, nơi gã nhìn hình như là căn phòng ngoài cùng bên trái.

Di chuyển bước chân, Hàn Phi không quan tâm đến đám trẻ con kia nữa, trực tiếp đi tới gian phòng mà Mười Ngón đang nhìn chằm chằm.

Đẩy cửa bước vào, trước mắt lại là hết phòng các tông này đến phòng các tông khác màu trắng.

"Lại là thứ này?"

So với căn phòng màu trắng trên mặt đất, căn phòng ở đây có vẻ bình thường hơn nhiều.

"Người mà Mười Ngón tìm đang trốn trong căn phòng này sao?"

Mở hết phòng các tông này đến phòng các tông khác, Hàn Phi một mạch đi vào trong cùng, hắn nhìn góc tường.

Ở nơi lẽ ra phải đặt phòng các tông màu đỏ, có một cậu bé gầy hơn những đứa trẻ khác đang ngồi xổm.

Nó ôm đầu gối, cuộn mình trong góc, vùi đầu vào sâu trong đầu gối.

Nhìn thấy dáng vẻ của đứa trẻ, đoạn ký ức màu đỏ như máu lại hiện lên trong tâm trí Hàn Phi.

Nhìn đứa trẻ này giống hệt như trong ký ức tuổi thơ của mình, cuộn mình trong góc, không phản ứng với thế giới bên ngoài.

Hàn Phi cố gắng đẩy đứa trẻ ra, nhưng đứa trẻ vẫn bất động, như thể nó sống trong một thế giới khác với mọi người.

Sau khi thử nhiều phương pháp khác nhau đều không có kết quả, Hàn Phi chợt nhớ ra rằng mình đã lấy được một vật phẩm đặc biệt sau khi chơi trò chơi phòng các tông trên mặt đất.

Mở ô vật phẩm ra, Hàn Phi lấy từ trong đó ra căn phòng trắng kia.

Căn phòng này giống hệt với căn phòng trong kí ức của Hàn Phi, chỉ khác là căn phòng mà hắn xây khi còn nhỏ có màu đỏ như máu, còn căn phòng do đứa trẻ này xây lại có màu trắng.

Hàn Phi cầm căn phòng trắng tiến lại gần, sau đó nhẹ nhàng đậy cậu bé vào bên trong.

Khi căn phòng trắng bao phủ hoàn toàn cậu bé, từ bên trong nó truyền ra một giọng nói trẻ con non nớt.

"Anh là ai?"

“Câu hỏi này phải là anh hỏi mới đúng, tại sao em lại gấp một căn phòng giống hệt như của anh?”

“Căn phòng giống hệt như của anh?” Giọng điệu của đứa trẻ đầy nghi vấn.

“Em ăn mặc giống anh, giày trắng, quần áo trắng, sách giáo khoa em học cũng giống anh, đều có bìa màu trắng, bên trong nói về vẻ đẹp của nhân tính, còn có các loại câu chuyện nhỏ ấm áp.” Hàn Phi nói ra kí ức của mình, hắn thực sự cảm thấy rất kì lạ.

“Bọn họ chỉ bảo em học những thứ này, nói rằng em là người có khả năng nhất có nhân cách hoàn hảo. Em căn bản không biết nhân cách hoàn hảo là gì, cũng không muốn có nó, nhưng bọn họ nói chỉ cần học được những thứ này thì sẽ có tất cả, để mọi điều ước đều trở thành hiện thực. Bọn họ còn nói trước em, đã có một người thành công rồi… Chẳng lẽ người đó chính là anh?” Giọng nói của cậu bé phát ra từ trong căn phòng trắng.

“Những người đó còn nói gì với em nữa không?”

“Bọn họ nói em có khả năng là nhân cách hệ chữa trị, vô cùng coi trọng em, lúc đó em cảm thấy tất cả mọi người đều yêu thương em, nhưng trong thí nghiệm cuối cùng em đã thất bại. Em không biết mình đã thất bại như thế nào, sau đó bọn họ đã cho em một mã số là 024, và rồi cũng không bao giờ chú ý đến em nữa, có phải em đã làm gì sai rồi không?”

“Cho dù thật sự có sai, thì cũng là bọn họ sai.” Hàn Phi không ngờ lại nói chuyện với cậu bé theo cách này, hắn rất muốn làm rõ đối phương đến cùng là ai.

“Thật sao? Em vẫn luôn nghĩ rằng do mình có vấn đề, dần dần, ngay cả em cũng bắt đầu ghét chính bản thân mình, em cảm thấy không có ai xung quanh thích mình, mọi người đều rất ghét em, thay vì bị bọn họ ghét, tự em rời đi vẫn tốt hơn.” Giọng nói non nớt của cậu bé mang theo một cảm xúc phức tạp: “Sau này, ngay cả em cũng rời bỏ chính mình, nó và những đứa trẻ khác dung hợp lại với nhau, chạy đi khắp nơi, bỏ lại em trong góc cô nhi viện.”

“Tự mình rời bỏ chính mình?” Con ngươi Hàn Phi híp lại, hắn cảm giác sắp tìm ra bí mật cốt lõi của giày trắng nhỏ.

“Cảnh tượng ngày hôm đó em vẫn còn nhớ rất rõ, bảo mẫu và những đứa trẻ khác đều nhìn em bằng ánh mắt rất đáng sợ, như thường lệ, em muốn trốn vào một góc không có ai xung quanh, hy vọng rằng sẽ có người đến tìm em.”

“Hôm đó tầng hầm của cô nhi viện không biết tại sao lại không khóa, trước đây em chưa từng đến đó bao giờ.”

“Tầng hầm bình thường cấm trẻ em vào, em vô cùng tò mò, liền bắt đầu khám phá.”

“Em bước xuống theo các bậc thềm, sau khi đẩy cánh cửa màu đỏ như máu ra, nhìn thấy một cô nhi viện màu đỏ, tất cả mọi thứ đều là màu đỏ hết.”

“Em đi vào trong sâu, đột nhiên nghe thấy tiếng nói chuyện, những người lớn đó dường như đang chuẩn bị phong tỏa hoàn toàn cô nhi viện dưới lòng đất.”

“Không bao lâu, bọn họ đã đi ra ngoài. Em trốn trong góc không dám di chuyển, chờ khi em muốn rời đi, cửa đã bị khóa, bất kể em có la hét hay gõ cửa thế nào đi chăng nữa, giọng nói của em đều không thể truyền được ra ngoài.”

“Em thực sự tuyệt vọng, lại sợ hãi, bất an, em hy vọng có người sẽ chú ý đến mình, nhưng lại bị một người phong ấn dưới tầng hầm.”

Giọng cậu bé trở nên run rẩy, dường như đang khóc một mình trong căn phòng trắng.

“Em còn nhớ chuyện gì xảy ra sau đó không?” Hàn Phi tiếp tục hỏi.

“Em tìm lối thoát khác dưới tầng hầm, em rất sợ, ở đó là một vùng màu đỏ như máu, cuối cùng em tìm thấy một phòng các tông ở cuối cô nhi viện vẫn chưa hoàn toàn bị nhuộm màu đỏ, em trốn vào trong đó.”

“Em không dám cử động, cũng không dám khóc, em ôm đầu gối của mình, run rẩy sợ hãi.”

“Rất lâu rất lâu sau, em đột nhiên nhìn thấy một con người khác của em rời khỏi cơ thể mình, nó đi giày màu trắng nói chuyện với đứa trẻ mà em không nhìn thấy, sau đó bọn họ không ngừng dung hợp lại với nhau, nó cũng càng ngày càng cách xa em.”

“Em muốn bắt lấy nó, nhưng nó lại vung tay em ra, nó còn nói với em một câu, khiến em đến bây giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu.” Đứa trẻ trong căn phòng trắng bật khóc.

“Nó đã nói gì với em?”

“Nguyên văn câu nói của nó là —— Không có ai sẽ đến tìm bạn, đơn thuần và ngây thơ là thứ vô dụng nhất trên thế giới này, bạn hãy vĩnh viễn ở trong căn phòng trắng này đi, để tôi giúp bạn nhuộm đỏ thế giới này.”

Khi đứa trẻ trong căn phòng trắng nói xong câu này, khóe miệng của cậu bé mà Hàn Phi vẫn đang nắm tay chậm rãi lộ ra nụ cười.

“Cũng có nghĩa là, em đại diện cho sự ngây thơ và đơn thuần của hận ý kia tại bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ? Cậu ta đã để lại sự hồn nhiên ngây thơ trong chính cô nhi viện của mình.”

Chương 523: Tái hiện đêm màu máu

“Sự đơn thuần ngây thơ là thứ không cần thiết ở thế giới tầng sâu, vì vậy mà hận ý kia đã để em ở đây.”

“Cô nhi viện trên mặt đất đầy mùi hôi thối và oán hận, tất cả trẻ em đều tràn đầy ác ý, các cô bảo mẫu là những con quái vật vô cảm, trong phòng chất đầy rác rưởi, mọi người mỗi ngày đều chơi trò giết chóc; nhưng dưới lòng đất lại tựa như thiên đường, tất cả những điều bình thường và đẹp đẽ trong trí nhớ đều bị giấu ở nơi này, tất cả xung quanh em.”

“Em hẳn là ký thác của nó.”

Hàn Phi nhìn căn phòng màu trắng trước mặt, lúc này mới nghĩ đến chính mình, ký ức đỏ như máu bị giam cầm ở cô nhi viện sâu trong tâm trí, mọi thứ có thể nhớ lại đều bình thường.

“Tất cả những thứ tốt đẹp?” Giọng thằng bé truyền ra từ trong căn phòng trắng, nó không tán thành với ý kiến của Hàn Phi: “Nếu như anh là người duy nhất còn lại trên thế giới của anh, cho dù xung quanh đều là những thứ xinh đẹp, anh thật sự sẽ cảm thấy vui vẻ chứ?”

Hàn Phi cảm thấy được lời nói của thằng bé là ám chỉ mình, suy từ bụng ta ra bụng người, tình huống của hắn cũng giống như đứa trẻ.

Những ký ức về tuổi thơ trong tâm trí hắn không thể nói là tốt đẹp, nhưng cũng cảm thấy là không xấu, để tìm ra sự thật, hắn vẫn lựa chọn tiến về phía bóng tối.

Những tốt đẹp giả dối cuối cùng cũng chỉ là hình ảnh phản chiếu, giống như những bức tranh trên tường của cô nhi viện, mặc dù nhìn rất đẹp, nhưng chỉ là đang tự lừa dối mình mà thôi.

“Anh có thể hiểu được suy nghĩ của em.” Hàn Phi ngồi xổm trước cửa căn phòng màu trắng: “Em hy vọng có người có thể tìm được em, hiện tại anh đã tìm được em rồi; em hy vọng có thể nhìn thấy thế giới thực bên ngoài, anh cũng có thể

cũng giúp em. Anh làm những điều này nhiều hơn nữa là muốn nói với em rằng chúng ta không phải là kẻ thù của nhau, chúng ta phải là những người bạn tốt nhất theo một nghĩa nào đó."

Đứa trẻ trong căn phòng trắng hồi lâu không có trả lời, dường như đang suy nghĩ Hàn Phi nói cái gì.

"Những người đáng lẽ phải có một tuổi thơ hạnh phúc, dần dần bị biến dạng và tự kỷ dưới cái gọi là 'bồi dưỡng' của bọn họ. Em trở thành như bây giờ, cô độc một mình trong căn phòng màu trắng là bởi vì bọn họ." Sau khi Hàn Phi biết giày trắng nhỏ xuất thân là một đứa trẻ cô nhi viện, thù địch đối với đứa trẻ này cũng không quá lớn, đương nhiên nguyên nhân chính là ba hận ý không thể đánh bại của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, cho nên hắn muốn chia rẽ đối thủ.

"Bi kịch của em là do bọn họ?"

"Ừ, đi ra đi, đừng tự nhốt mình trong tranh, thế giới bên ngoài có phong cảnh thật, anh có thể dẫn em cùng đi xem." Hàn Phi nhìn căn phòng màu trắng trước mắt, hắn không biết biểu cảm của cậu bé lúc này như thế nào, hắn chỉ biết là mình không hề nói dối cậu bé trước mặt, nếu đối phương chịu bước ra khỏi phong ấn thì hắn sẽ vui lòng đưa nó đi tìm ánh sáng chân chính trong đêm tối.

Cậu bé không trả lời, một lúc lâu trôi qua cho đến khi trên tường đột nhiên xuất hiện vết nứt, trong phòng có thể nghe thấy rõ tiếng la hét của Mười Ngón, lúc đó cậu bé mới đưa ra quyết định.

"Cô nhi viện này là nơi nương tựa cuối cùng của em. Nếu rời khỏi đây, tất cả bóng tối sẽ tràn vào thân thể em, sẽ không có ý nghĩ giả dối nào có thể giấu kín trước cặp mắt của em. Em sẽ nhìn thấy mặt chân thực và đáng sợ nhất của thế giới này…" Giọng cậu bé đang run rẩy: "Vậy em nên rời khỏi đây không?"

"Em nguyện ý bị giam cầm trong một thiên đường nhân tạo, hay là nguyện ý thoát khỏi sự trói buộc của mình và đi cùng anh để xem nơi tận cùng của địa ngục. Anh không thể

đảm bảo sự cứu rỗi của em, nhưng anh biết em sẽ không bao giờ có được nó nếu vĩnh viễn ở lại đây.” Hàn Phi tiếp tục thuyết phục, khi hắn đang nói chuyện với cậu bé, những bức tường trắng bắt đầu bong tróc, tòa nhà cũng rung chuyển vài lần.

Mười Ngón bị kẹt trong bức tranh dường như lại bắt đầu điên cuồng phản kháng.

“Sau khi nhìn thấy anh, em cảm thấy một cảm giác thân quen không thể giải thích được, cứ như thể anh hẳn là em vậy.” Giọng nói của cậu bé hơi thay đổi so với trước, dường như cuối cùng đã hạ quyết tâm: “Chỉ có một cách để thoát ra khỏi đây, đó là giết hết tất cả mọi người ngoại trừ em, từng đứa trẻ, từng giáo viên, từng sinh mạng ở đây đều là một phần của em, bọn họ đều là tạp niệm của em, tất cả mọi người đều có một con số chung —— 024. Chỉ có giết hết toàn bộ, tất cả ý thức của em mới có thể trở lại cơ thể, em mới có khả năng rời khỏi cô nhi viện này.”

“Sau khi giết chết tất cả mọi người, em mới có thể rời đi?” Hàn Phi hơi sửng sốt một chút.

“Em là người duy nhất ở đây, bọn họ chỉ là tạp niệm của em thôi. Đó là cách duy nhất, bởi vì em biết một người đã làm điều đó, người đó về sau đã biến mất trong đêm đỏ như máu.” Giọng cậu bé ngây ngô: “Anh nghĩ điều đó thật tàn nhẫn phải không? Nhưng một số tạp niệm dung hợp với ác ý sẽ trở thành những con quái vật chỉ biết giết chóc, còn một số bị ô nhiễm bởi hận ý sẽ trở thành những kẻ mất trí độc ác. Nếu như mặc kệ thì sau này bọn họ sẽ giết chết nhiều người hơn nữa. “

“Anh không cảm thấy tàn nhẫn, chẳng qua là cảm thấy những chuyện này…” Chỉ cần Hàn Phi nghĩ tới những thứ này, ký ức trong đầu sẽ bị nhuộm đỏ một chút.

Trước kia hắn dường như đã quyết định như vậy, trong miệng cậu bé, người biến mất trong đêm màu máu dường như chính là đang nói đến hắn.

Chỉ cần nghe thằng bé nói ra những thứ này, nội tâm Hàn Phi đã không thể bình tĩnh được nữa, tiếng cười điên cuồng

bên tai thỉnh thoảng lại vang lên, những mảnh ký ức đỏ như máu đang từng chút lay động khắp đại dương ký ức.

"Không phải anh cho em lựa chọn rời đi đấy sao?" Nghe thấy cậu bé hỏi lại, Hàn Phi im lặng.

Hắn nhìn căn phòng màu trắng trước mắt, những bức tường trắng tinh cùng kiến trúc gọn gàng sạch sẽ xung quanh, như thể hắn đã trở về rất lâu trước đây. Hắn giống như đang đứng bên ngoài, nhìn lại bản thân thời thơ ấu.

"Em định làm gì?"

"Em sẽ để mẹ giết chết bọn họ. Khi em bị nhốt dưới lòng đất, chỉ có mẹ luôn ở bên cạnh em. Nó mới là người thân duy nhất của em và sẽ luôn là người yêu thương em." Cậu bé vừa dứt lời, Hàn Phi đã nghe thấy âm thanh kinh hoàng của da thịt bị xuyên thủng.

Hắn quay đầu lại và nhìn thấy con rối xé rách cái bụng của chính mình, trong một đống bông đen có giấu một con dao và một trái tim trắng tinh.

Nó đâm thẳng vào ngực cậu bé không chút do dự, đến lúc cuối cùng cậu bé vẫn ôm con rối, vào thời điểm bị giết, trên mặt còn mang theo một chút giải thoát: "Mẹ…"

Máu trên người cậu bé rơi trên căn phòng màu trắng, đóa hoa máu đầu tiên nở rộ trên căn phòng màu trắng tinh khiết, đồng thời trái tim trắng tinh trong cơ thể con rối cũng có một chút huyết sắc.

Hàn Phi vẫn còn đang đứng ở bên trong chất đầy những căn phòng, con rối đã cầm con dao sắc bén kia chạy ra ngoài.

Liên tiếp những tiếng kêu thảm thiết vang lên bên tai, trên căn phòng màu trắng càng có thêm nhiều những đóa hoa máu, cậu bé dường như đang chuẩn bị nhuộm đỏ căn phòng màu trắng.

Tất cả những điều này đều giống như những hình ảnh Hàn Phi nhìn thấy trong trí nhớ, cảm giác trùng lặp giữa ký ức và hiện thực khiến hắn sững sờ.

Cô nhi viện màu máu ở chỗ sâu trong đầu đung đưa cùng với cô nhi viện số 024 trước mặt, ảnh hưởng của tiếng cười điên cuồng đối với Hàn Phi càng lúc càng lớn.

"Đây chính là đêm màu máu ư?"

Khi bước ra khỏi phòng, Hàn Phi nhìn xung quanh, hành lang vốn dĩ trắng tinh bây giờ đã tràn đầy máu đen, vết máu chảy trên mặt sàn sáng sủa, những thứ tốt đẹp giả dối bị đâm nát.

"Đừng đuổi theo tôi! Đồ quái vật! Đừng tới đây!"

Hàn Phi đi theo con rối về phía trước, thấy một đứa trẻ mặc áo trắng ngã xuống đất, con rối cầm lấy dao nhọn từng chút tiến lại gần.

Đứa trẻ đang bò trên mặt đất, lấy mọi thứ xung quanh ném về phía con rối.

Nhưng những thứ đó không thể tạo thành bất kỳ thương tổn gì đến con rối, nó vốn đã chồng chất thương tích và quen với mọi đau đớn.

"Quái vật! Cút đi!"

Thằng bé lớn tiếng kêu gào, vẻ mặt sợ hãi, từng tiếng quái vật truyền vào tai Hàn Phi, truyền vào trong cô nhi viện đang dần dần bị nhuộm đỏ.

"Quái vật?"

Hàn Phi trong cô nhi viện màu máu dường như nghe thấy một trò đùa hài hước nhất trên thế giới, hắn cười như thể khóe miệng sẽ bị xé toạc.

Với tiếng cười điên cuồng của hắn, sợi dây ký ức ràng buộc cô nhi viện màu máu một lần nữa kéo căng.

Con rối tiến gần đến từng tiếng quái vật, không chút do dự nó đâm con dao sắc nhọn vào người thằng bé.

Áo trắng bị nhuộm đỏ, giày trắng thấm máu, trên cô nhi viện màu trắng có một đóa hoa máu nở rộ, tựa như một đóa hoa bỉ ngạn màu đỏ đung đưa trong gió.

Bước qua vết máu, con rối đập cửa phòng giải trí, nó từ từ mất kiên nhẫn, dùng dao nhọn đập vỡ kính trên cửa.

Cơ thể rách rưới tả tơi quấn lấy trái tim đang dần chuyển sang màu đỏ, con rối cầm con dao trèo vào phòng giải trí.

"Đừng làm tổn thương những đứa trẻ này!"

Cô bảo mẫu bảo vệ hai đứa trẻ ở sau lưng, nắm lấy con ngựa gỗ trong phòng giải trí và nhìn chằm chằm vào con rối.

Bọn trẻ đều khóc, cô bảo mẫu cũng vô cùng sợ hãi.

"Tại sao phải làm như vậy! Chúng ta không có thương tổn mày! Chúng ta cũng không muốn giết mày! Rất nhiều chuyện xảy ra đều là tai nạn, mày đừng manh động, đừng tiến thêm nữa!"

Giọng nói chói tai của cô bảo mẫu trùng lặp với giọng nói trong tâm trí Hàn Phi, sắc mặt vừa khóc vừa xen lẫn sợ hãi.

Quá là giống, Hàn Phi dường như đã trải qua tất cả những gì đang xảy ra bây giờ.

Chuỗi ký ức trong tâm trí hắn giằng xé, Hàn Phi trong cô nhi viện màu máu bước về phía trước cùng với những con rối trong phòng giải trí.

Đôi mắt bọn hắn không có sự đồng cảm và thương hại, trái tim trắng trên ngực đang dần dần bị nhuộm đỏ.

"Rầm!"

Hàn Phi trong cô nhi viện màu máu đưa tay nắm lấy cửa cô nhi viện, con rối trong phòng giải trí giơ con dao sắc bén trong tay lên.

"Các con chạy đi!"

Cô bảo mẫu yêu cầu những đứa trẻ mồ côi chạy nhanh lên, cô ấy giơ món đồ chơi ngựa gỗ lên, vung hết sức về phía con rối.

Những nhát dao sắc bén không ngừng chém vào bụng con ngựa gỗ, từng vết tích gớm ghiếc như khắc vào mắt Hàn Phi.

Trong trí nhớ của hắn đã từng có những thứ này! Trong ký ức cô nhi viện, bụng của con ngựa gỗ ở phòng giải trí hiện đầy vết dao!

Mùn cưa bay tung tóe, cô bảo mẫu chỉ trụ được một lúc thì bị một nhát dao sắc nhọn giết chết, máu chảy lên con ngựa gỗ, thấm vào từng vết chém.

Hàn Phi không tự chủ được giơ tay lên, hướng về phía món đồ chơi ngựa gỗ, không biết là muốn ngăn cản con rối tiếp tục giết chóc, hay là muốn tóm lấy con ngựa gỗ gần giống như trong trí nhớ của hắn.

Không có ngoại lệ, tất cả những đứa trẻ bị nhìn thấy đều trở thành xác chết, những khuôn mặt đó phản chiếu vào trong mắt Hàn Phi, đồng tử hắn không ngừng run rẩy, tiếng cười điên cuồng ở sâu trong đầu giống như sóng biển va đập vào lý trí của hắn.

Hai đoạn ký ức mà Hàn Phi nhớ lại ban đầu chỉ khiến hắn cảm thấy đau đớn, nhưng giờ đây, những cảnh tượng này đã đánh thức nỗi tuyệt vọng sâu thẳm trong tâm trí.

Tất cả những đứa trẻ và giáo viên trong cô nhi viện đều là tạp niệm của số 024. Nếu nó muốn rời khỏi đây và giành lại quyền kiểm soát cơ thể mình, nó phải giết toàn bộ tạp niệm.

"Chẳng lẽ trước kia mình cũng từng như vậy?"

Một người sinh ra đã có nhiều cảm xúc khác nhau, nhưng tiếng cười điên cuồng bị giam giữ trong cô nhi viện màu máu lại chỉ biết cười. Để thoát khỏi lồng giam, có phải hắn đã giết hết những cảm xúc khác?

"Nhân cách của mình thiên về hệ chữa trị. Sau khi cảm xúc bị phá hủy, có khả năng sẽ từ từ khôi phục. Chẳng lẽ thí nghiệm trước kia là để mình từng lần một giết chết cảm xúc của chính mình?"

"Mình bị mất đi nụ cười, nhưng người đàn ông trong cô nhi viện màu máu ngoại trừ cười ra thì không biết làm gì khác, chúng ta…" Hàn Phi muốn dùng lý trí để suy nghĩ, nhưng đầu óc đã bị tiếng cười điên cuồng trong đầu chiếm giữ rồi.

Bóng người trong cô nhi viện màu máu nắm lấy cánh cửa, cảnh tượng Hàn Phi nhìn thấy như kích thích hắn sâu sắc, bóng người đó muốn đi ra ngoài!

Trước khi chơi 《 Cuộc sống hoàn hảo 》, Hàn Phi căn bản không thể tưởng tượng nổi mình sẽ gặp phải chuyện như vậy, ký ức trong tâm trí dần dần bị nhuộm đỏ, ý chí ngoan cường của hắn bắt đầu lung lay.

Tiếng cười điên cuồng vang lên bên tai, Hàn Phi thậm chí ngửi được mùi tanh tưởi của máu, từng mảnh ký ức trong đầu dường như sắp biến thành màu đỏ!

Nhìn những xác chết trên mặt đất, sau khi mỗi đứa trẻ mồ côi bị giết chết, khuôn mặt của bọn chúng sẽ trở nên mờ đi, những con số trên quần áo của chúng cũng từ từ biến mất.

Có lẽ là ảo giác, xác chết trẻ con trong mắt Hàn Phi bắt đầu trở nên càng lúc càng giống hắn, bị ký ức đỏ như máu trong đầu ảnh hưởng, hiện tại hắn thậm chí cảm thấy không phải tạp niệm của số 024 bị giết chết, mà chính là tuổi trẻ của hắn.

"Cứu chúng tôi với! Chúng tôi không muốn chết! Có thể giúp chúng tôi một chút được không?" Đứa trẻ cuối cùng còn lại trong cô nhi viện dưới lòng đất chạy đến trước mặt Hàn Phi, mặt mũi đầy kinh hãi, toàn bộ đều là nước mắt.

Nhìn thấy bộ dạng bất lực và tuyệt vọng của đứa trẻ, Hàn Phi vô thức đưa tay ra, hắn muốn bảo vệ đứa trẻ ở phía sau lưng mình.

Không có nguyên nhân hay lý do gì cả, hắn chỉ muốn thuận theo bản tính mà làm, nhưng cánh tay của hắn mới đưa lên được một nửa, không cách nào rơi xuống được.

Tiếng cười điên cuồng tràn ngập bên tai, trong tiếng cười cuồng loạn còn có một sự tuyệt vọng không nói nên lời, hành vi của Hàn Phi cũng bị ảnh hưởng.

Cưỡng chế tiếng cười điên cuồng đó, cuối cùng khi Hàn Phi bắt được đứa trẻ mồ côi kia, con dao sắc bén đã đâm xuyên vào cơ thể đối phương.

Huyết dịch từ tim chảy ra, đứa trẻ nhìn chằm chằm vào Hàn Phi, đôi mắt mở to chứa đựng cảm xúc quen thuộc nhất của hắn - tuyệt vọng.

Lần này Hàn Phi có thể nhìn thấy rất rõ ràng, nhiệt độ cơ thể của đứa trẻ đang từ từ hạ xuống, sắc mặt càng ngày càng trở nên giống hắn.

Thi thể trước mặt trở thành một tấm gương, phản chiếu quá khứ bị lãng quên của Hàn Phi.

Hắn nhìn thấy bản thân bị giết trên khuôn mặt của xác chết, có thể đó chỉ là một tạp niệm nhưng thực sự có cảm xúc của riêng mình.

Huyết dịch bắn tung tóe trên người Hàn Phi, ấm áp, sền sệt, huyết dịch chảy ra rõ ràng toát ra khí tức của sinh mệnh, có thể mỗi khi trông thấy là chắc chắn sẽ có tử vong xảy ra.

Hàn Phi bất giác ôm lấy cỗ thi thể nhìn xung quanh.

Tiếng cười điên cuồng trong cô nhi viện màu máu phủ lên tầm mắt Hàn Phi. Khi cô nhi viện màu trắng hoàn toàn bị nhuộm thành màu đỏ, cảnh tượng nhìn thấy cũng trở nên giống nhau.

"Rầm!"

Máu chảy nhỏ giọt trên cỏ, làm nhòe đi hết cả cỏ xanh.

Khi cuộc giết chóc không ngừng tiến hành, ngày càng nhiều vết nứt xuất hiện trên các bức tường của cô nhi viện, Mười Ngón bị nhốt trong bức tranh nhìn thấy cơ hội, gã vươn tay xé từng mặt người trên cơ thể xuống, nhét từng gương mặt vẫn còn đang gào thét vào trong ngọn lửa màu đen của hận ý.

"Đợi tao đi ra ngoài, tất cả chúng mày đều phải chết!"

Ngọn lửa đen bùng cháy, những bức tranh trên tường đều biến dạng, thân ảnh Mười Ngón dần dần hiện rõ, gã từng bước đi ra khỏi tranh.

Sát khí và hận ý đan xen vào nhau, Mười Ngón dùng ngọn lửa đen mở đường. Những bức tranh xung quanh gã đã hoàn toàn thay đổi hình dạng. Mỗi bức tranh đều có sợi dây sinh

mệnh mỏng manh, tất cả đều quấn quanh Mười Ngón, muốn dồn ép gã trở lại.

"Từ bệnh viện chạy đến đây sẽ mất không ít thời gian phải không? Mày đã không còn cơ hội nữa."

Mười Ngón duỗi thẳng hai cánh tay của mình vào trong ngọn lửa đen, tựa như gã đang dùng chính mình để nuôi dưỡng ngọn lửa đen đó.

Ngọn lửa thiêu đốt hận ý càng trở nên mãnh liệt, khi ngọn lửa bùng cháy đến cực điểm, Mười Ngón để cho ngọn lửa đen kịt trực tiếp nổ tung!

Được ăn cả ngã về không, ngọn lửa đen đã ngay lập tức phá hủy vẻ đẹp hư cấu trên bức tường, đồng thời cô nhi viện dưới lòng đất cũng lộ ra bộ dáng chân thật.

Từng vết nứt lan rộng trên tường, bức tường màu trắng bị nhuộm đỏ, máu loang lổ khắp nơi, ngọn lửa đen cùng huyết dịch tanh tưởi tràn ra từ trên đầu không ngừng vương vãi, như thể những đóa hoa màu đen khô héo trong mưa máu.

"Đêm màu máu!"

Nhìn mọi thứ trước mắt, trong đầu Hàn Phi hiện lên vô số hình ảnh ký ức chưa từng có, những khuôn mặt xa lạ lần lượt xuất hiện, họ chết thảm tại chỗ theo nhiều cách khác nhau.

Hàn Phi không thể đứng vững, lý trí còn sót lại duy nhất của hắn nghĩ đến một câu - chỉ có kẻ tuyệt vọng nhất mới có thể sở hữu hộp đen.

Tâm trí hoàn toàn chìm trong màu đỏ, cô nhi viện màu máu bị đè nén ở nơi sâu nhất trong tâm trí cũng đang từ từ hiện ra.

Hồn thiện, hồn ác và ký ức thời thơ ấu của Hàn Phi liều mạng dốc sức kéo theo ba xiềng xích, bọn họ chống đỡ lấy nhân cách của chính hắn. Thiện ý để Hàn Phi hiểu được tình yêu và lòng bao dung, ác ý khiến hắn giết người dứt khoát sẽ không bị tổn thương, những ký ức thời thơ ấu dạy hắn phải nỗ lực theo đuổi hạnh phúc và ánh sáng.

Trước kia, ba tàn hồn này có thể giúp Hàn Phi trấn áp tiếng cười điên cuồng ở sâu trong tâm trí, nhưng vào ngày hôm nay,

khi cảnh tượng giống như đêm màu máu hiện ra trước mắt hắn, ký ức chôn chặt ở nơi sâu nhất bị xao động.

Tuyệt vọng đã được tránh bằng cách quên đi tất cả đang tuôn ra như một cơn hồng thủy làm vỡ đê.

"Hàn Phi!"

Linh đàn được mở ra, từng đạo quỷ ảnh vây quanh bên người Hàn Phi, những bóng quỷ lạnh lùng và đáng sợ đó nhìn hắn với vẻ lo lắng.

"Hóa ra chúng mày cũng đều ở đây." Mười Ngón nhắm mắt lại, như thể đang cảm nhận bốn phía, khi chắc chắn rằng xung quanh mình không còn hận ý nào khác, đôi mắt gã mở ra đầy sát khí.

"Tao khuyên mày tốt nhất là nên nhanh chóng biến đi." Lý Tai lạnh lùng nhìn chằm chằm Mười Ngón: "Mày ở bách hóa bị thương nặng, hận ý tiêu tan hơn phân nửa; sau khi chạy trốn đến đây hận ý trên người lại bị cô nhi viện hấp thụ, cộng thêm vừa rồi vì để đi ra khỏi bức tranh, mày cũng đã cưỡng ép tiêu hao toàn bộ ngọn lửa đen của hận ý. Mất đi ngọn lửa đó mày chẳng khác gì oán niệm cỡ lớn cả."

Tình trạng hiện tại của Mười Ngón vô cùng kém, nhưng hận ý dù sao vẫn là hận ý, Lý Tai muốn làm cho gã biết khó mà lui, có thể anh ta vẫn đánh giá thấp sự quỷ quyệt và thâm độc của Mười Ngón.

"Mày nói rất đúng. Không thể đốt cháy ngọn lửa đen của hận ý trong một thời gian ngắn quả thật tao đây không khác gì một oán niệm cỡ lớn, nhưng dù vậy, cũng chẳng có vấn đề gì nếu giết một vài người trong số chúng mày." Tham lam hiện lên trong mắt Mười Ngón, gã nhìn về phía căn phòng giấy sắp bị nhuộm đỏ hoàn toàn ở chỗ sâu trong căn phòng kia: "Tao muốn nuốt hết toàn bộ chúng mày."

Một nụ cười gớm ghiếc hiện lên trên khuôn mặt xấu xí của Mười Ngón, hai khuôn mặt trên người gã từ từ tan vỡ, hai cánh tay vô cùng mất cân đối vươn ra khỏi bả vai gã.

Những thứ kinh khủng vẫn chưa hết, toàn bộ khuôn mặt còn sót lại trên cơ thể Mười Ngón bắt đầu tan biến, càng ngày

càng có nhiều thứ bắt đầu phát triển trên cơ thể gã.

Đám tay chân đó gần như quấn lấy gã thành một quả bóng máu thịt, trông vô cùng quái dị.

"Tao sẽ khắc khuôn mặt của mấy người chúng mày ở trên ngực, để chúng mày vĩnh viễn không được giải thoát!"

Khi cơ thể Mười Ngón phình to, ngọn lửa đen trong ngực gã gần như đã tắt, nhưng kể cả một chút hận ý còn sót lại đối với oán niệm vẫn sẽ tạo thành tổn thương vô cùng lớn.

Cho dù các cư dân của tòa nhà chết chóc tấn công như thế nào, cũng rất khó có thể làm tổn thương chỗ hiểm của Mười Ngón, nhưng chỉ cần bị gã đụng phải, linh hồn sẽ bị xé ra một mảnh lớn.

Điều tồi tệ hơn là khả năng hồi phục của Mười Ngón cực kỳ mạnh mẽ, gã đưa thẳng những mảnh linh hồn bị xé rách vào miệng để phục hồi thương tổn mà mình phải chịu.

"Ngăn gã lại!"

Tất cả những người hàng xóm đều tự phát bảo vệ Hàn Phi ở phía sau, đầu tiên Lý Tai và Khóc sử dụng năng lực của mình để ảnh hưởng đến Mười Ngón, nhưng giữa oán niệm và hận ý vẫn có khoảng cách, thiên phú của bọn họ rất khó có thể phát huy tác dụng đối với gã.

"Từ Cầm, cô đưa Hàn Phi về trước, tình trạng hiện tại của anh ấy rất tệ!"

Những người hàng xóm gần như đã dùng thân mình để mở đường cho Hàn Phi, có thể Mười Ngón đã sớm nhìn ra Hàn Phi mới là cốt lõi, bản thân cũng đặc biệt sinh ra thù hận đối với hắn.

Dù ở thế giới điện thờ hay thế giới tầng sâu, Hàn Phi đều đã phá hủy chuyện tốt của gã, nếu như chỉ có thể giết chết một người tại hiện trường, Mười Ngón nhất định sẽ lựa chọn Hàn Phi.

"Chiếm được thân thể của mày, nhất định có cơ hội đem về điện thờ!" Thân thể to lớn của Mười Ngón lao thẳng về phía Hàn Phi, gã giấu đi hận ý duy nhất còn sót lại trong một cánh

tay nào đó của mình, chỉ cần gã toàn lực tấn công, oán niệm thông thường sẽ hồn phi phách tán, thậm chí ngay cả một đòn cũng không thể đỡ nổi.

Nhìn thấy Mười Ngón xông tới, Từ Cầm lập tức đẩy Hàn Phi ra, nguyền rủa ác độc nhất tuôn ra từ con dao ăn trên tay cô ấy.

"Tránh ra!"

Những cánh tay trên người Mười Ngón cuốn về phía Từ Cầm, trong đó cánh tay có chứa hận ý trực tiếp cầm dao ăn của cô ấy.

Nguyền rủa không thể lập tức làm thương tổn hận ý, Từ Cầm bị đập ngã xuống đất.

Huyết dịch ẩn chứa nguyền rủa khiến bờ môi Từ Cầm càng trở nên đỏ tươi, cô ấy nhìn chằm chằm vào cơ thể của Mười Ngón rồi đâm từng con dao ăn vào người.

"Tao rất muốn nếm thử hương vị của hận ý."

Nguyền rủa như một hoa văn kỳ quái nhất, dọc theo máu chảy, hiện ra khắp người Từ Cầm.

Khi con dao cuối cùng đâm vào, lý trí của Từ Cầm hoàn toàn bị nguyền rủa nhấn chìm, hàng trăm loại nguyền rủa khác nhau đan xen trên người cô ấy, lúc này Mười Ngón cũng không thể không quay đầu lại.

"Đưa Hàn Phi đi trước!"

Giọng nói của Từ Cầm vang lên trong cô nhi viện dưới lòng đất, những tiếng la hét của hàng xóm cũng không ngừng truyền vào tai, Hàn Phi đang đứng trong mưa máu, cô nhi viện bị nhuộm đỏ này rất giống với đêm màu máu trong ký ức, nhưng cũng có một chút khác biệt.

Trong đêm tuyệt vọng ấy, hắn chỉ có một mình và chỉ có thể nghe thấy giọng nói của chính mình.

Nhưng vào đêm nay, còn có vô số người đang chờ hắn.

Tiếng cười điên cuồng vang lên trong đầu, khóe miệng Hàn Phi từ từ nhếch lên, trước kia hắn không biết tại sao lại giết

chóc, nhưng hiện tại hắn đã biết ý nghĩa việc giết chóc của mình.

Ký ức màu máu giống như một con sóng, không ngừng nhấn chìm hắn, hắn dùng hết sức vùng vẫy, ngẫu nhiên tỉnh táo, nhìn thấy cơ thể Từ Cầm bị dao ăn xuyên qua, Huỳnh Long không quan tâm hồn phi phách tán xông lên phía trước, còn có Khóc coi tuyệt vọng là vũ khí.

"Đêm màu máu đó sẽ không bao giờ đến nữa."

Dưới tác động của rất nhiều ký ức màu máu và tuyệt vọng, Hàn Phi đã đưa ra một lựa chọn.

Tận sâu trong tâm trí, hồn ác đang liều mạng dốc sức nắm lấy xiềng xích ký ức đã ngầm hiểu, một chút hưng phấn hiện lên trong ánh mắt tràn đầy tà khí.

"Nếu như linh hồn của tất cả mọi người đều giống nhau, vậy thì tại sao lại bị trói buộc?"

Sau khi Hàn Phi ra hiệu, hồn ác buông lỏng tay đang nắm chặt xiềng xích ký ức.

Hồn thiện và ký ức thời thơ ấu ngay lập tức bị xiềng xích chấn động, tâm trí Hàn Phi biến thành một biển máu.

Tiếng cười đến mức tận cùng của điên cuồng từ trong đầu Hàn Phi truyền ra, bóng người đứng ở cô nhi viện màu máu nhìn về nơi nào đó, mặt người đó từ từ trở nên rõ ràng.

Cùng lúc đó, trên miệng Hàn Phi nở ra một nụ cười khoa trương, khi hắn mở mắt ra lần nữa, trong ánh mắt đã không còn thiện lương và ôn hòa, cũng không có đau đớn và tuyệt vọng.

Chương 524: Giới hạn của con người

Trên bầu trời là những chùm pháo hoa màu đen, trước mặt là cơn mưa màu đỏ.

Oán niệm và hận ý điên cuồng chiến đấu với nhau, thế giới dường như bị chia cắt và rung chuyển liên tục khi ánh sáng mặt trời chiếu xuống mặt đất xuyên qua cành lá, như thể sẽ biến mất vào bóng tối bất cứ lúc nào.

Nhìn mọi thứ bằng ánh mắt lãnh đạm, những hạt máu rơi xuống trán, từng giọt từng giọt trên nền nhà nứt nẻ của cô nhi viện.

Hàn Phi chậm rãi cười lên, tất cả thanh âm, vào lúc này đều có vẻ huyên náo.

Hắn nhìn cô nhi viện nhuốm máu, nhìn những con quỷ chết vì người sống kia, từ từ đưa tay trái của mình ra.

Đầu ngón tay cắt qua da thịt, ngón tay xuyên vào bên trong, Hàn Phi nhìn dòng máu ấm áp chảy ra, ý cười trên mặt càng ngày càng rõ.

“Hàn Phi! Mau lại đây!”

“Quản lý tòa nhà? Tôi đưa cậu đi trước!”

“Đừng ở đó!”

Từng giọng nói một truyền vào tai, nhưng Hàn Phi không nghe thấy gì hết, bên tai hắn chỉ có tiếng cười của chính mình.

Ngón tay dùng sức, máu chảy vào trong quỷ văn, hai mắt của quỷ mèo Cửu Mệnh mở ra, lộ ra vẻ gớm ghiếc hoàn toàn khác với lúc trước.

Những giọt máu vương vãi, con trăn khổng lồ ẩn mình trong bóng tối đã chui vào quỷ văn, khi cơ thể nó hòa vào với quỷ văn màu đỏ như máu, một hư ảnh con trăn khổng lồ với vảy máu xuất hiện sau lưng Hàn Phi.

Nhìn cột máu đang không ngừng giảm xuống, Hàn Phi cười càng ngày càng vui vẻ, nụ cười khoa trương kia gần như muốn xé rách khóe miệng của hắn.

Những người hàng xóm khác trong cô nhi viện phát hiện ra sự khác thường của Hàn Phi, bọn họ muốn đến gần, nhưng theo bản năng lại cảm thấy nguy hiểm.

Người đứng trước mặt dường như không phải Hàn Phi.

Ngón tay đâm vào lồng ngực, lượng máu của Hàn Phi giảm xuống nhanh chóng.

Còn lại 80%, còn lại 50%, còn lại 30%!

Mãi cho đến khi lượng máu chỉ còn lại 5%, Hàn Phi mới rút ngón tay ra khỏi lồng ngực.

Thiên phú của đồ tể nửa đêm bị kích hoạt, các thuộc tính đều tăng mạnh, lượng máu càng ít, tốc độ càng nhanh.

Nhìn ngón tay nhuốm máu của mình, Hàn Phi vẫn đứng đó, hắn đứng chờ máu nhỏ xuống từng chút từng chút một.

Sau đó, dùng bàn tay đẫm máu tươi đó nắm chặt lấy dao tái sinh!

Giọt máu trượt xuống cán dao đồ tể, vô số giọng nói phát ra từ trong dao tái sinh, tất cả nhân tính đều đang chống cự, lưỡi dao đang run rẩy, nó muốn thoát khỏi tay Hàn Phi, nhưng cho dù có làm thế nào cũng đều không thể thoát ra.

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào cán dao đang run rẩy, Hàn Phi không mảy may đoái hoài, mỉm cười, bàn tay đẫm máu tươi của hắn vung mạnh dao xuống dưới.

Lưỡi dao cấu thành từ vô số nhân tính bị ngập trong máu, tất cả tốt đẹp toàn bộ bị nhuộm đỏ, lưỡi dao sáng chói vô song đó vậy mà giờ đây lại đang rỉ máu!

Ánh sáng dao ấm áp đã sớm biến mất, trên lưỡi dao cấu thành bởi nhân tính và tốt đẹp, xuất hiện hết linh hồn này đến linh hồn khác đang gào thét, tất cả những lệ quỷ bị dao tái sinh giết toàn bộ đều xuất hiện.

Một con bướm xanh có hoa văn cổ quái muốn bay ra khỏi lưỡi dao, nhưng lại bị Hàn Phi một tay nghiền vụn.

Bụi mộng trong cánh bướm rơi xuống trên người lệ quỷ, dao tái sinh đã hoàn toàn biến thành màu máu đỏ, ánh sáng chói mắt của con dao dường như có thể chặt đứt mọi bất công và tội lỗi trên thế giới này.

Lưỡi dao ấn xuống, ánh mắt Hàn Phi di chuyển trong cô nhi viện, cuối cùng rơi xuống trên người Mười Ngón.

Năng lực giám định nghệ thuật mỗi ngày ba lần đã sử dụng hết, Hàn Phi nhìn chằm chằm vào một khuôn mặt sau lưng Mười Ngón, hắn lùi lại nửa bước, hai tay cầm dao.

"Tăng tốc."

Hàn Phi sử dụng năng lực chủ động ngôn linh lên chính mình, nguyền rủa chết chóc bò khắp trên người hắn, giống như những sợi xích màu đen đang siết chặt da thịt hắn.

"Tăng tốc."

Những nguyền rủa dày đặc lan ra khắp cơ thể, nhưng hắn dường như không quan tâm chút nào, nụ cười trên mặt càng ngày càng điên cuồng.

"Tăng tốc."

Quỷ văn và nguyền rủa trộn lẫn vào với nhau, những nguyền rủa ngôn linh mang theo tử ý khắc sâu vào cơ thể hắn, có thể nhìn thấy rõ dưới lớp da của hắn toàn bộ đều là những dòng chữ nguyền rủa.

"Tăng tốc!"

Lần thứ tư sử dụng năng lực ngôn linh, làn da Hàn Phi đã nứt ra, hư ảnh con trăn khổng lồ sau lưng hắn cũng bắt đầu liều mạng giãy dụa.

Cảm giác đau đớn khôn tả chạy dọc khắp cơ thể, Hàn Phi đợi đến khi lượng máu giảm xuống chỉ còn ba điểm, bắt đầu cười một cách cuồng loạn.

"Tăng tốc!"

Quỷ văn và nguyền rủa gần như đồng thời sắp sụp đổ, nhưng đúng vào lúc này, Hàn Phi hai tay cầm dao đi về phía Mười Ngón.

Người sống đi về phía hận ý, trong mắt không có một sự sợ hãi nào, ngược lại trên mặt còn tràn đầy sự điên cuồng.

Bước chân nhấc lên, ngay lúc vừa đặt xuống, Hàn Phi đã vọt tới chỗ Mười Ngón!

Tất cả mọi người xung quanh đều chưa kịp phản ứng lại, bao gồm cả Mười Ngón đang chiến đấu với Từ Cầm, gã đang chiếm thế thượng phong, cũng nhận ra sự khác thường của Hàn Phi, gã rõ ràng đã kiểm soát được mọi chuyện tại hiện trường, nhưng chờ khi gã nhận ra thì Hàn Phi đã xuất hiện ngay sau lưng.

Khuôn mặt phía sau lưng lộ ra vẻ khiếp sợ, gã thậm chí còn không kịp dùng hận ý ngăn cản, trong hai mắt đã chỉ còn lại một vùng màu máu!

Khoảnh khắc đó, dường như máu đã bao trùm lấy gã.

Ánh sáng chói mắt của con dao xuyên thẳng vào mặt Mười Ngón, chém vụn trái tim hận ý đang ẩn nấp của gã.

Mười Ngón mãi cho đến khi cảm thấy hạt giống của ngọn lửa màu đen bị đâm vỡ, mới biết rõ chuyện gì đang xảy ra, mở mắt ra, trong màn đêm đỏ như máu chỉ có thân ảnh của một người.

Trong đôi đồng tử của gã phản chiếu một người, nhưng gã đã không còn thời gian để ghi nhớ người đó nữa.

Tất cả vong hồn đang gào thét đều chui vào trong cơ thể Mười Ngón, cơ thể khổng lồ cấu thành từ vô số khuôn mặt và sát ý sụp đổ ầm ầm.

Mặt đất rung lên, tất cả thanh âm đều biến mất vào lúc này, những đôi mắt nhìn lên Hàn Phi từ trên người Mười Ngón.

Người sống đứng trên linh hồn của hận ý, hắn cười một cách điên cuồng, như thể đang chế giễu thế giới bị bao trùm trong đêm đen này.

“Quản lý?” Huỳnh Long muốn đến gần, nhưng bị Lý Tai ngăn lại.

“Đừng tới đó vội, trạng thái anh ấy có gì đó không đúng!” Trong mắt Lý Tai cũng vô cùng chấn kinh, anh ta thực sự không thể ngờ được người giết chết Mười Ngón vậy mà lại là Hàn Phi!

Những người hàng xóm đã tụ tập đến xung quanh, nhưng lại không thể tiếp cận một cách tùy tiện, khi mọi người đang chú ý đến Hàn Phi, phía bên kia của cô nhi viện dưới tầng hầm, Từ Cầm đã mở ra bản thể trăm loại nguyền rủa, leo ra khỏi đống đổ nát.

Hàng trăm loại nguyền rủa khác nhau vây xung quanh cơ thể cô, trong mắt cô sớm đã mất đi lý trí, mỗi một loại nguyền rủa đều đang hành hạ, mỗi một loại nguyền rủa đều mang đến oán niệm và hận thù!

Một cảm giác áp bức khổng lồ ập đến, Khóc đứng ở phía sau cùng của đồng đội nhanh chóng kéo áo của Lý Tai và Huỳnh Long.

Khi Lý Tai quay đầu lại, cũng giật bắn người: “Làm sao bây giờ? Hai chúng ta đều không thể đánh lại!”

Trên cơ thể của Từ Cầm bị dao ăn đâm vào, cô ấy không phân địch bạn, dường như ý nghĩa tồn tại chính là nuốt chửng càng nhiều nguyền rủa càng tốt, sau đó lại đem những nguyền rủa đó phát tán ra bên ngoài.

Những người hàng xóm thử ngăn cản, nhưng mọi người cũng đều đang bị thương, bây giờ bọn họ chỉ có thể cố gắng giữ cho Từ Cầm không đến gần Hàn Phi.

Nhưng điều nằm ngoài dự đoán của bọn họ là, Từ Cầm ngay cả khi đã mất đi lý trí, vẫn chỉ độc sủng Hàn Phi, cô mang theo vô số nguyền rủa đi về phía hắn đang chỉ còn ba giọt máu.

Nhìn tổng thể nguyền rủa đang tới gần, nụ cười trên mặt Hàn Phi càng trở nên điên cuồng hơn, hắn cầm theo con dao tái sinh trong tay đi về phía đối phương.

Một bước, hai bước, khi hắn bước ra bước thứ ba, cơ thể như bị thứ gì đó trói chặt.

Nụ cười trên mặt hắn dần dần khép lại, trong mắt dường như có những cảm xúc khác nhau đang thay đổi nhanh chóng.

Hàn Phi dừng chân lại, nhưng Từ Cầm thì không.

Hàng trăm loại nguyền rủa đang ập đến bất cứ lúc nào, Hàn Phi cũng cố gắng nâng dao lên hết lần này đến lần khác.

Con dao màu đỏ như máu dường như đã trở thành tâm điểm tranh đoạt của hai bên, màu máu trên lưỡi dao dần dần biến mất, sau khi sát ý biến mất, những cánh tay mang theo thiện ý và chúc phúc vươn ra từ trong dao tái sinh, cùng nhau giữ chặt lấy tay của Hàn Phi.

Tay cầm dao không thể giơ lên, nụ cười trên mặt Hàn Phi cũng dần dần phai nhạt, sau một hồi giằng co, nụ cười trên mặt hắn đã biến mất hoàn toàn, cả người ngã sang một bên.

Một cái bóng đen kịt xuất hiện từ sau lưng Hàn Phi, con trăn khổng lồ màu đen cơ thể đã thu nhỏ lại một vòng tròn và những người đồng hành trong dao tái sinh đã cùng nhau hỗ trợ giữ chân hắn.

Đêm màu máu khác nhau, cũng sẽ có kết quả khác nhau.

Ánh mắt Hàn Phi từ từ trở lại bình thường, hắn sẽ cảm thấy sợ hãi, cũng sẽ cảm thấy tuyệt vọng, nhưng cho dù có gặp phải chuyện gì, trong mắt hắn đều mang theo sự dịu dàng và lương thiện, còn có hy vọng không bao giờ thay đổi.

Từ trong ô vật phẩm lấy ra một quả tim lợn, đưa vào trong miệng ngấu nghiến, khi Hàn Phi ngẩng đầu lên thì Từ Cầm đã đi đến bên cạnh hắn.

Hàng trăm loại nguyền rủa khác nhau, bất kể loại nào cũng đều là vũ khí giết người sắc bén, nhưng Hàn Phi không hề cảm thấy sợ hãi.

Những nguyền rủa đó khi Hàn Phi đến gần, cũng rất không tình nguyện mà tránh ra.

Trên mặt Từ Cầm lộ ra biểu cảm giày vò đau đớn, cô đang cố gắng hết sức để kiềm chế những nguyền rủa đó.

Cô hoàn toàn không thể lấy lại lý trí, chỉ là tuyệt đối không muốn nguyền rủa của mình làm tổn thương đến người trước mặt.

Đều là xuất phát từ tín nhiệm, Hàn Phi đưa tay nắm lấy con dao ăn trước ngực Từ Cầm.

Cán dao được bọc bởi da người, trong con dao này có chứa một số kí ức của hai người.

Từ từ rút con dao ăn ra, trong mắt Hàn Phi tràn đầy áy náy, hắn đứng trong hàng trăm nguyền rủa, từng bước từng bước giúp Từ Cầm lấy lại lý trí, chuyện như vậy cũng chỉ có hắn mới có thể làm được.

Sau khi rút con dao ăn cuối cùng ra, Từ Cầm trở nên vô cùng yếu ớt, Hàn Phi lại nhanh chóng lấy trong ô vật phẩm ra món thịt đã chuẩn bị sẵn.

Hắn và Từ Cầm ngồi trên thi thể của Mười Ngón, cùng nhau ăn hết số thịt được cất trong ô vật phẩm.

Những người hàng xóm nhìn hai người bọn họ đang từ từ hồi phục, cũng không đến làm phiền.

"Thịt đó ngon đến vậy sao?" Trong lòng Khóc có hơi khó hiểu một chút.

"Thịt có ngon hay không, còn phụ thuộc vào người ăn cùng." Lý Tai lắc lắc đầu: "Em còn quá nhỏ, không hiểu được đâu."

"Đôi khi em cũng cảm thấy cô đơn, nhưng khi em đứng cạnh Ứng Nguyệt, sự cô đơn này sẽ giảm bớt đi một chút, có phải là như vậy không?" Khóc muốn biết đáp án, nhưng Lý Tai sau khi thấy Khóc và Ứng Nguyệt chơi rất thân với nhau, lại hóa thân thành một shotgun.

"Chuyện của tòa nhà số 1 các em cứ hỏi anh làm gì? Anh ghét nhất là kết thúc hạnh phúc tốt đẹp đấy." Lý Tai trừng mắt với Khóc một cái: "Tuổi của hai đứa cộng lại với nhau còn chưa đến hai mươi tuổi, sau này không được chơi cùng nhau

nữa biết chưa? Nếu con trai mà suốt ngày chơi với con gái, thì sẽ biến thành con gái đấy, hiểu không?"

Huỳnh Long đẩy Lý Tai sang một bên, anh đi tới trước mặt Hàn Phi: "Quản lý, bây giờ anh ổn không? Vừa rồi khí chất trên người anh hình như đã hoàn toàn thay đổi, giống như là một người khác…"

"Thật khó nói rõ ràng, chờ sau khi tôi và Từ Cầm khôi phục được một chút thể lực, chúng ta sẽ nhanh chóng rời đi." Hàn Phi biết Huỳnh Long cũng là lo lắng cho mình, nhưng có những lời hắn không có cách nào nói ra.

Khi những người hàng xóm giao đấu với Mười Ngón, cô nhi viện màu máu trong tâm trí Hàn Phi không biết đã bị cái gì kích thích, điên cuồng muốn chiếm giữ tâm trí của hắn, nhuộm đỏ tất cả ký ức.

Hàn Phi cũng chật vật chống cự, nhưng bởi vì cục diện giao đấu đang rất không lạc quan đối với bọn hắn, cho nên hắn dứt khoát liên thủ với hồn ác, muốn đem tiếng cười điên cuồng thả ra.

So với việc bị Mười Ngón giết chết, thà để tiếng cười điên cuồng chiếm giữ cơ thể vẫn tốt hơn.

Hàn Phi mang theo suy nghĩ như vậy, nhưng hắn vẫn là đã đánh giá quá thấp tiếng cười đó.

Tiếng cười điên cuồng vừa rồi căn bản không hề rời khỏi cô nhi viện màu máu, sau khi sợi dây ký ức được nới lỏng, cô nhi viện màu máu hiện lên trong tâm trí, tiếng cười điên cuồng trong cô nhi viện chỉ nhìn Hàn Phi một cái, ánh mắt của bọn họ hình như đồng hóa với nhau.

Nói cách khác, Hàn Phi hiện tại vẫn còn chưa thể chống lại một ánh mắt của tiếng cười điên cuồng.

Khi ý thức Hàn Phi bị mất đi, là tiếng cười điên cuồng tiếp quản thân thể của hắn, thông thường mà nói khả năng hắn muốn lấy lại thân thể của mình là rất thấp, may mà những người đồng hành trong dao tái sinh đã kiên định đứng về phía hắn.

Mọi người cùng nhau áp chế ánh mắt của tiếng cười điên cuồng, tàn hồn thiện ác cũng bắt đầu kéo sợi xích ký ức, kéo cô nhi viện màu máu vào sâu trong tâm trí một lần nữa.

"Dao tái sinh bây giờ là đạo cụ quan trọng nhất của mình, nó không chỉ có thể giúp mình giết kẻ địch, còn có thể giúp mình áp chế tiếng cười điên cuồng, mình nhất định phải cố gắng hết sức để củng cố con dao này, để ngày càng có nhiều người sẵn sàng đồng hành với mình hơn!"

Sau khi chia sẻ lượng lớn thịt với Từ Cầm, Hàn Phi cuối cùng đã có thể cử động cơ thể bình thường.

Một số người hàng xóm bắt đầu xử lý những món đồ khác nhau do Mười Ngón để lại, bao gồm cả việc tìm lại những thứ gã lấy trộm từ bách hóa thương mại, còn có những hạt giống của ngọn lửa màu đen của hận ý…v…v…

Huỳnh Long thì cõng Hàn Phi vào sâu trong cô nhi viện, bọn họ đẩy cửa một căn phòng nào đó ra, đi qua những phòng các tông cũ nát, đến phía trong cùng.

"Căn phòng trắng đã hoàn toàn bị nhuộm đỏ, những người trong cô nhi viện có lẽ đều bị con búp bê giết chết hết rồi?" Hàn Phi gọi vài tiếng, nhưng không có ai trả lời, hắn bảo Huỳnh Long mở căn phòng đỏ lên, bên trong không có gì hết.

"Đứa trẻ kia bỏ chạy rồi?"

Để đề phòng bị lừa, Hàn Phi không dám lưu lại dưới tầng hầm, chờ sau khi những người hàng xóm phân giải xong Mười Ngón, lập tức trở về trên mặt đất.

Mùi hôi thối quen thuộc xộc vào mũi, bên trong cô nhi viện âm u khắp nơi đều là vết máu, ở trung tâm của những vết máu kia có một con búp bê đã lớn đang đứng.

"Em vẫn chọn đi ra ngoài." Con búp bê quay đầu nhìn Hàn Phi, dưới lớp áo khoác của con búp bê là một đứa trẻ gầy gò, trông giống hệt cậu bé trong bức ảnh của Mèo Lưu Ly.

Sau khi lột sạch lớp da của con búp bê, cậu bé bước ra bên ngoài, trên chân nó là đôi giày trắng không thể bị máu tươi

nhuộm đỏ, trên người là một chiếc áo màu trắng có viết số 024.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ thông thường rank E - cô nhi viện màu trắng, thành công thắp sáng tòa nhà đặc biệt trong khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.”

“Bạn đã tìm thấy linh hồn trong trắng trong sâu thẳm của tòa nhà tăm tối này, bạn sẽ có được tình bạn và sự giúp đỡ của cậu ấy, mức độ thân thiện của số 024: +10!”

“Mỗi khi hoàn thành một trò chơi trong cô nhi viện, độ thân thiện sẽ được cộng thêm ba điểm!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bởi vì bạn đã hoàn thành vượt mức nhiệm vụ rank E cô nhi viện màu trắng, được nhận thêm phần thưởng —— Tòa nhà đặc biệt cô nhi viện màu trắng.”

Chương 525: Vị hàng xóm hận ý đầu tiên của Hàn Phi

Sau bách hóa thương mại, Hàn Phi lại đạt được một tòa nhà đặc biệt —— Cô nhi viện màu trắng.

Tòa nhà này có chức năng gì đặc biệt, Hàn Phi hiện tại cũng không rõ, hiện tại hắn cũng không quan tâm đến việc thăm dò, dù sao đây vẫn là trên địa bàn của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Huỳnh Long cõng Hàn Phi đến gần đứa trẻ kia, những người hàng xóm cũng cùng đi đến, một nhóm người lớn tốt bụng và đáng yêu vây quanh đứa trẻ ở giữa.

"Hãy đi với chúng tôi, chúng tôi sẽ đưa em đi xem thế giới bên ngoài."

Hàn Phi nhìn chằm chằm đứa trẻ trước mặt, đối phương đại diện cho sự ngây thơ và đơn thuần của giày trắng nhỏ, cũng có thể nói là một phần của giày trắng.

Cậu bé ôm chặt lồng ngực của mình, trái tim màu trắng giấu trong con búp bê đã bị nhuộm đỏ hoàn toàn, nó tái sinh trên thi thể tất cả tạp niệm.

"Những người xấu đó muốn bồi dưỡng em trở thành người kế tiếp anh, nhưng bọn họ đã định sẵn sẽ thất bại, bởi vì em là độc nhất vô nhị, em có nhân cách đặc biệt của riêng mình, em chính là em." Hàn Phi đưa tay về phía đứa trẻ: "Để anh giúp em tìm lại chính mình."

Độ thân thiện của cô nhi số 024 và Hàn Phi tương đối cao, sau khi do dự một chút liền nắm lấy tay hắn.

Ngay lúc đó, Hàn Phi cũng sử dụng chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, hắn không cảm thấy một chút ác ý nào trên người đứa trẻ, mà chỉ cảm thấy nỗi sợ hãi về quá khứ và sự hoang mang về tương lai, linh hồn của cậu bé trong trắng

không tì vết, đây quả là một điều khó tin trong thế giới tầng sâu.

“Chuẩn bị rời đi thôi.”

Cô nhi viện màu trắng đã trở thành một đống đổ nát, Hàn Phi dự định đợi sau khi chiếm được bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ rồi mới quay lại xây dựng lại nó.

Sự xuất hiện của tòa nhà đặc biệt này đã lấp đầy khoảng trống trong cư xá của Hàn Phi

Không tiếp tục ở lại nữa, những người hàng xóm mang theo Hàn Phi đang bị thương nặng và số 024, chạy nhanh về phía nơi có bách hóa thương mại.

Sau khi bọn họ rời khỏi cô nhi viện, Hàn Phi, người đã trở thành chủ nhân mới của cô nhi viện màu trắng cảm thấy điều gì đó, hắn quay đầu lại nhìn trung tâm đổ nát của cô nhi viện.

Trên bức tranh ở bức tường lớn đổ nát, những sợi dây sinh mệnh còn sót lại nhúng trong máu trên mặt đất từ từ tụ lại, bọn chúng vẽ nên hình dáng của một người đàn ông trên mặt đất nứt nẻ.

Người đàn ông đó đang xách một thùng sơn đầy máu tươi và âm khí, ánh mắt anh ta và Hàn Phi va chạm với nhau.

Miệng mở ra, người thợ sơn dường như đã nói gì đó, anh ta đưa tay vẽ ra một cửa sổ trên bức tường nứt nẻ, ngoài cửa sổ là một khung cảnh tuyệt đẹp, có trời xanh, có cỏ, có động vật nhỏ đang chạy, còn có một cậu bé biết mỉm cười.

Người thợ sơn không đuổi theo, Hàn Phi cũng không dám dừng lại, nhanh chóng chạy trốn trở lại bách hóa thương mại.

Khi bọn họ bước vào bách hóa thương mại, Gương Thần và Trang Văn cùng lúc xuất hiện, kế hoạch không kịp thay đổi, hai vị ác quỷ hận ý còn chưa kịp ra tay, Mười Ngón đã bị chém chết rồi.

“Các cậu đã làm được điều này bằng cách nào? Mười Ngón đã ăn trộm món hàng quan trọng nhất trong trung tâm thương mại, còn có ngọn lửa màu đen của hận ý, các cậu làm sao có thể giết chết được gã vậy?” Gương Thần mặt tràn đầy kinh

ngạc, những người hàng xóm cũng không biết phải giải thích như thế nào, tất cả chỉ nhìn về phía Hàn Phi và Từ Cầm.

"Mười Ngón bị hận ý của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ vây giữ, nên chúng tôi đã nhặt được món hời." Hàn Phi rất khiêm tốn, vừa rồi giết chết Mười Ngón không phải là hắn, mà là tiếng cười điên cuồng.

Tên điên đó không rời khỏi cô nhi viện màu máu, chỉ thao túng cơ thể của Hàn Phi, mà đã tấn công đến gần giới hạn của cơ thể con người.

Hàn Phi cũng học hỏi được rất nhiều thứ thông qua một loạt các thao túng của tiếng cười điên cuồng.

Ví dụ như hạ thấp lượng máu để đổi lấy thuộc tính tăng đột biến, lợi dụng ngôn linh nguyền rủa năm lần cường hóa bản thân, cộng thêm thưởng thức nghệ thuật có thể nhìn thấu điểm yếu và dao tái sinh giết chết mọi tội lỗi, Hàn Phi đã có thể gây ra mối đe dọa đối với oán niệm cấp cao.

Có điều chỉ là gây ra mối đe dọa, hắn cần một người có thể trực diện kiềm chế đối thủ, bởi vì hắn chỉ có một cơ hội để xuất dao, nếu như không thể trực tiếp giết chết đối phương, vậy thì hắn chỉ cần bị chạm nhẹ một cái là cũng đã hồn phi phách tán rồi.

Cách đánh của tiếng cười điên cuồng là dựa trên sự tự tin tuyệt đối và điên cuồng, dùng ba giọt máu để phát động một cước, cho dù là người bình thường có thể nghĩ ra điều này cũng không bao giờ dám tùy tiện sử dụng.

"Các cậu còn đem trái tim hận ý của Mười Ngón trở về à? Đây đúng là một thứ đồ tốt!" Gương Thần đào ra một trái tim màu đen từ trong thi thể đang dần thối rữa của Mười Ngón, trái tim đó đã vỡ thành nhiều mảnh, ông ấy cũng phải tốn rất nhiều công sức mới có thể ghép chúng lại với nhau.

Khi các mảnh vỡ màu đen sát lại gần nhau, một ngọn lửa màu đen yếu ớt bốc cháy bên trong các mảnh vỡ.

"Ngọn lửa màu đen của chút hận ý cuối cùng này đang đốt cháy trái tim của Mười Ngón, sau khi trái tim của gã bị đốt cháy hoàn toàn, nó mới được coi là hồn phi phách tán." Gương

Thần đưa ngọn lửa màu đen cho Trang Văn: "Đây là một thứ đồ tốt, cô cách hận ý thực sự chỉ còn kém một chút, ngọn lửa màu đen này có lẽ sẽ giúp được cô."

Trang Văn lột xác hận ý thất bại biến thành một con quái vật mất đi lý trí, sau đó Hàn Phi đã sử dụng nguyện vọng của nhiệm vụ kế thừa điện thờ giúp cô ấy phục hồi, thực lực của cô đã đạt đến đỉnh điểm bên dưới của hận ý.

Ngọn lửa màu đen do hận ý để lại tuy rằng trân quý, nhưng cũng không phải ai cũng có thể sử dụng, nếu như thực lực chênh lệch quá lớn, nói không chừng ngược lại còn bị Mười Ngón ảnh hưởng.

Tất cả mọi người đều đồng ý để cho Trang Văn sử dụng, cô cũng không khách sáo, trực tiếp nghiền vụn trái tim màu đen của Mười Ngón, chờ khi ngọn lửa màu đen đó bùng cháy mãnh liệt nhất, liền một hơi nuốt xuống.

"Chúng ta đừng làm phiền cô ấy nữa."

Mọi người đưa thi thể còn lại của Mười Ngón vào nhà kho dưới tầng hầm, sau khi ngọn lửa màu đen bị đoạt mất, thi thể gã bắt đầu nhanh chóng thối rữa biến mất, tuyệt vọng trên cơ thể của gã bị Khóc lấy mất, âm khí còn sót lại thì bị mọi người phân chia làm thức ăn, Gương Thần cũng tìm thấy một số món đồ bị mất của bách hóa thương mại trên thi thể đó.

"Hàn Phi, đây chính là những món đồ quan trọng nhất của bách hóa thương mại, cậu xem xem có thể dùng được cái nào không." Gương Thần lấy ra những món hàng dính đầy máu đặt trước mặt Hàn Phi, hắn sử dụng chức năng giám định của hệ thống, chạm vào từng cái một.

"Áo khoác dục vọng (Vật phẩm đặc biệt rank E): Đây là chiếc áo được dệt nên từ tham dục của thế gian, sau khi khoác lên mình chiếc áo khoác dục vọng, mọi ánh mắt nhìn vào bạn đều sẽ bị dục vọng chi phối, sẽ không còn có thể nhìn thấu cơ thể của bạn."

"Nước mắt chú hề (Vật phẩm đặc biệt rank E): Một trong những đạo cụ chuyển nghề nghiệp ẩn chú hề cười điên cuồng,

có thể sử dụng trong bản đồ ẩn Thất Lạc Viên, kích hoạt nhiệm vụ chuyển nghề của nghề nghiệp này."

"Hóa đơn bách hóa thương mại (mặt hàng độc quyền rank E): Chỉ dành cho người quản lý của tòa nhà đặc biệt bách hóa thương mại, tất cả tiếc nuối, oán niệm và hận ý bị biến thành hàng hóa đều sẽ xuất hiện trong hóa đơn, chạm vào tên có thể mơ hồ cảm nhận được vị trí của bọn họ. Chú ý! Quyển hóa đơn này chính là sợi dây gắn bó giữa người quản lý bách hóa thương mại và tất cả các hàng hóa, hãy nhớ kĩ đừng để mất nó."

"Thịt yêu thích của không thể nhắc đến (nguyên liệu rank D): ????"

Sau khi nhìn thấy bốn món đồ trên mặt đất, Hàn Phi cảm thấy mình đã phát tài, lần này giết chết Mười Ngón đối với hắn có phải trả giá lớn hơn nữa cũng xứng đáng.

"Áo khoác dục vọng có thể để Tiểu Bát sử dụng, cô bé có lẽ sẽ có thể rời khỏi cư xá Hạnh Phúc. Mình sắp level 20 rồi, đến lúc đó có thể thử mở khóa một nghề nghiệp ẩn mới, chú hề cười điên cuồng này cảm giác cũng không tồi, ít nhất là đáng tin cậy hơn Côi Phu một chút."

Đưa tay mở quyển hóa đơn ra, Hàn Phi thấy trên đó có tên của Khóc và váy đỏ, hắn khẽ chạm vào tên của váy đỏ, mơ hồ cảm thấy đối phương đang ở trong khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

"Không xảy ra chuyện là tốt rồi."

Cuối cùng, Hàn Phi nhìn đến miếng thịt kỳ lạ, nói là thịt, nhưng cảm giác gần giống như một cục đá vậy.

"Đây chính là nguyên liệu rank D?" Hàn Phi không biết miếng thịt đó để làm gì, chỉ có thể giữ lại trước đã.

Sau khi cất đi tất cả các đồ vật, Hàn Phi nhìn sang vị trí những người hàng xóm.

Mọi người siêng năng tiết kiệm, cũng tiến hành chạy CD-ROM đến tận cuối cùng, tàn hồn của Mười Ngón đã tiêu tan, đến tro cũng không còn nữa rồi.

“Các cậu tốt nhất nên nhanh chóng quay lại tòa nhà chết chóc, khí tức trên cơ thể của đứa trẻ này rất bất thường, ở bên ngoài sương mù quá lâu, nói không chừng có thể thu hút những thứ không tốt đến.” Gương Thần nhắc nhở: “Nói đến chuyện này, sao cậu đi đến đâu cũng có thể nhặt được người về nhà vậy?”

“Cậu bé này là một phần cảm xúc của một hận ý trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, tôi muốn dùng cậu ấy làm cầu nối để từ từ giao tiếp với hận ý của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.”

“Đừng ôm quá nhiều hy vọng, trong nội tâm mỗi hận ý đều ẩn chứa một nỗi hận khắc cốt ghi tâm, bọn họ tuyệt đối sẽ không bao giờ dễ dàng bị lung lay đâu.” Gương Thần nhìn chằm chằm vào số 024 rất lâu, cán cân trong mắt trái của ông khẽ đung đưa, như thể đang đo giá trị của linh hồn số 024 vậy.

“Tôi sẽ chú ý.” Hàn Phi lại cùng Gương Thần trao đổi một hồi lâu, lúc hắn chuẩn bị rời đi, một luồng khí tức cực kỳ khủng bố đột nhiên từ trên đỉnh đầu bách hóa thương mại truyền đến, hắn với tư cách là chủ nhân của bách hóa thương mại, ngay lập tức phát giác ra bất thường.

Tất cả mọi người cùng nhau bước ra khỏi bách hóa thương mại, ngẩng đầu nhìn lên, Trang Văn đang đứng trên nóc bách hóa.

Có vẻ như lo lắng không kiểm soát được ngọn lửa màu đen sẽ phá hủy bách hóa thương mại, Trang Văn đã chọn hoàn thành bước đột phá cuối cùng trên đỉnh của tòa nhà.

Một tiếng hét chói tai phát ra từ trong ngọn lửa, Trang Văn ném tất cả những mảnh vụn ký ức vào trong ngọn lửa màu đen.

Lấy oán niệm và hận thù làm nhiên liệu, ngọn lửa màu đen đó bốc ra từ trái tim của Trang Văn, lập tức bùng cháy lên.

Sát ý của Mười Ngón và tử ý của tòa nhà chết chóc đan xen với nhau, dưới làn da của Trang Văn hiện lên những đoạn nguyền rủa chết chóc, tất cả ký ức, mọi thứ trong quá khứ, toàn bộ đều thiêu rụi trong ngọn lửa màu đen đó.

Hồn thể của Trang Văn cũng đang thay đổi nhanh chóng, như có thể bị ngọn lửa màu đen nhấn chìm bất cứ lúc nào.

Trong thành phố vĩnh viễn chìm trong đêm đen, ngọn lửa màu đen trên người của Trang Văn dường như là một phần của bầu trời đêm, cô vùng vẫy gào thét trong ngọn lửa đó, cảm nhận những đau khổ và tuyệt vọng nhất, nhưng cô không lựa chọn cúi đầu.

Tiếng thét khiến người ra sởn da gà xuyên qua màn đêm vĩnh hằng, oán niệm trong lòng Trang Văn hoàn toàn hóa thành hận ý, trái tim lạnh giá của cô lại bắt đầu đập loạn nhịp một lần nữa.

Ngọn lửa màu đen đang bùng cháy xung quanh từng chút một bị rút lui theo nhịp đập của trái tim, nó chỉ bùng cháy trong trái tim của Trang Văn.

Những cảnh tượng quá khứ bi thương bị xé nát, hận ý vô bờ bến như một con dao sắc bén đâm vào số phận.

Thân thể linh hồn bị thiêu đốt bắt đầu tái sinh, khí tức tỏa ra từ cơ thể Trang Văn đã hoàn toàn khác với lúc trước.

Cô nhìn vào tận cùng đêm đen, sau đó nhảy xuống từ trên cao.

Lửa đen lập tức lan ra toàn thân, ngọn lửa vừa chứa sát ý mãnh liệt, vừa có tử ý vô hạn, còn mang theo vô số nguyền rủa chết chóc.

“Bùm!”

Rơi xuống dưới đất, lửa đen tiêu tan, Trang Văn thu lại khí tức đứng ở trước mặt những người hàng xóm.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Độ thân thiện của hận ý Trang Văn: +10! Chúc mừng bạn đã có được tình bạn của hận ý đầu tiên!”

Sau khi nuốt chửng ngọn lửa màu đen của Mười Ngón, Trang Văn trở thành hận ý thực sự, do các nguyên nhân khác nhau, cô ấy dường như còn mạnh hơn những hận ý thông thường.

Những người hàng xóm không ai dám đến gần Trang Văn, lúc này cô ấy mang đến cho họ cảm giác vô cùng nguy hiểm, dường như chỉ cần họ đến gần thì có thể bị giết chết bất cứ lúc nào.

Hít một hơi thật sâu, Hàn Phi là người đầu tiên bước tới, hắn nhìn Trang Văn đang từ từ mở mắt, chào hỏi cô như thường lệ.

Hận ý thu lại trong ngọn lửa màu đen, Trang Văn cố gắng hết sức để áp chế hận của mình, nhưng những người xung quanh vẫn có thể cảm nhận được áp lực đáng sợ đó.

Bây giờ cuối cùng Hàn Phi cũng hiểu được tại sao khi một hận ý xâm nhập vào khu vực khác, thì hận ý ở khu vực đó sẽ lập tức phát giác ra, những khí tức trên người hận ý căn bản không thể thu lại, mối hận đó mạnh mẽ đến mức cách biệt rất xa vẫn có thể cảm nhận được.

"Khu vực tòa nhà chết chóc cuối cùng cũng có thêm một hận ý mới." Hàn Phi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, là người quản lý do cư dân tòa nhà chết chóc bầu ra, hắn biết rất rõ cục diện trước đây của tòa nhà chết chóc nguy hiểm như thế nào.

Gương Thần chỉ có thể phát huy thực lực hận ý của mình khi ở trong trung tâm thương mại, khu vực tòa nhà chết chóc một hận ý thực sự cũng không có, nếu như ba hận ý của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ cưỡng chế đột nhập, thì oán niệm trong tòa nhà chết chóc căn bản không thể ngăn cản.

"Chúng ta chuẩn bị đi thôi."

Hàn Phi dẫn đầu đám đông đi về phía khu vực tòa nhà chết chóc, khi đi ngang qua khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, hắn đưa chiếc áo khoác dục vọng cho Trang Văn, để cô mặc vào rồi thử đi vào khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Sau vài lần thử đi thử lại, hai mắt Hàn Phi sáng lên, chiếc áo khoác dục vọng đó có thể che đi hận ý trên người Trang Văn, chỉ cần mặc áo khoác vào là cô có thể đi theo hắn tiến vào bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

"Có chiếc áo khoác này ở đây, chờ sau khi Đại Nghiệt áp chế được nguyền rủa của không thể nhắc đến, mình phải tặng

cho bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ một món quà bất ngờ.”

Trở lại trong sương mù, cư dân của tòa nhà chết chóc bắt đầu nuốt những món hàng hóa của bách hóa thương mại, nhanh chóng hồi phục thương tích và củng cố linh hồn.

Hàn Phi đưa đứa trẻ số 024 và những người hàng xóm đến cư xá Hạnh Phúc, hắn để Tiểu Bát cũng mặc thử chiếc áo khoác kia.

Trong trường hợp tám nạn nhân của vụ án chặt thây ghép xác không mất đi lý trí, chiếc áo khoác đó cũng có thể che được khí tức của bọn họ.

“Lần này giết chết Mười Ngón thu hoạch được nhiều so với tưởng tượng, đúng là mỗi hận ý đều là một kho báu mà!”

Hàn Phi nhìn cô nhi số 024, hắn lê thân thể bị thương nặng ngồi ở trước mặt đứa trẻ: “Bạn nhỏ, em còn biết gì về cô nhi viện kia không? Em có thể nhớ lại tên và dáng vẻ của những đứa trẻ khác trong cùng thời kỳ với mình không?”

Có một số việc không thể gấp gáp, muốn giày trắng nhỏ “cải tà quy chính” không thể cứng nhắc ép buộc, cho nên Hàn Phi hỏi số 024 những câu hỏi khác trước, từng bước một để cho đứa trẻ này buông lỏng cảnh giác.

“Có rất nhiều thứ em đã quên mất rồi, có điều em vẫn còn nhớ hình dáng của hai người, trong đó có một người là bạn thân nhất của em, còn có một người là người xấu hay bắt nạt em nhất, mã số của bọn họ lần lượt là 019 và 030.” Cậu bé cố gắng nhớ lại quá khứ: “019 biết rất nhiều thứ, là một đứa trẻ vô cùng thông minh, ngoại hình cũng rất đẹp, ước mơ của cậu ấy là trở thành một diễn viên. 030 thì đặc biệt nghịch ngợm, thích bắt nạt mọi người, phát triển sớm hơn các bạn cùng tuổi, thân hình rất cao lớn, thích ép người khác làm những việc mình không thích, cậu ấy từng nói thầm rằng ước mơ của mình là cướp ngân hàng.”

Cậu bé đã nói cho Hàn Phi biết tất cả ngoại hình, đặc điểm của hai đứa trẻ số 019 và số 030, Hàn Phi cũng cẩn thận ghi nhớ lại, chuẩn bị chờ sau khi thoát game, đi thử vận may trong hiện thực.

Chương 526: Người đồng đội thứ hai có thể cứu cả thế giới

"Số 019 đó là nhân cách biểu diễn, số 030 thì em không rõ lắm." Số 024 không có quá nhiều suy nghĩ, Hàn Phi hỏi cái gì thì cậu nói cái đó.

Sau khi có được thông tin hữu ích, Hàn Phi không tiếp tục ở lại thế giới tầng sâu nữa, từ khi bị tiếng cười điên cuồng thao túng cơ thể, tinh thần và ý chí của hắn đã ở trạng thái quá sức, có thể gắng gượng đến hiện tại mà không bị suy sụp cũng đã không dễ dàng gì rồi.

Sau khi ăn thêm vài quả tim lợn, Hàn Phi đi tìm Từ Cầm, xác định trạng thái của Từ Cầm đang dần hồi phục, hắn mới yên tâm thoát game.

Màu máu ngưng tụ thành phố, Hàn Phi ngạc nhiên phát hiện, lần thoát game này của mình chậm hơn bất kỳ lần nào trước đây.

Hắn nhìn chằm chằm bóng người màu máu ở rìa thành phố phía xa kia, tim đập thình thịch, vô cùng hoang mang rối loạn.

"Tại sao lại như vậy? Bình thường thoát khỏi trò chơi cũng không khó khăn đến như thế."

Ý thức trôi xa, Hàn Phi cuối cùng cũng rời khỏi thành phố bị màu máu ngưng tụ, lần này hắn rất may mắn không bị không thể nhắc đến chú ý tới.

Hai mắt mở ra, sau đầu truyền đến một cơn đau dữ dội, Hàn Phi nằm ở trong máy chơi game nghiến răng nghiến lợi.

Cơn đau dữ dội khiến hắn không thể ngồi dậy, đến việc đơn giản là tháo mũ bảo hiểm chơi game ra cũng không thể làm được.

"Đau quá!"

Đã từng trải qua đủ loại kinh khủng trong thế giới tầng sâu, Hàn Phi sớm đã quen với những cơn đau, nhưng lần này cơn

đau từ sau gáy khiến hắn cũng phải nhăn mặt, rất khó chịu nổi.

Nghỉ ngơi rất lâu, cảm giác đau nhói đó mới dần dần giảm bớt, Hàn Phi dùng sức lực cuối cùng cởi mũ bảo hiểm trò chơi ra, ngủ thiếp đi trong máy chơi game.

Khi tiếng cười điên cuồng thao túng cơ thể hắn, gần như đã rút hết tiềm năng và tinh thần.

Ngủ thiếp đi, rất lâu sau Hàn Phi mới tỉnh lại.

Sau đầu vẫn còn rất đau, cơ thể cũng vô cùng mệt mỏi.

"Xem ra sau này vẫn không thể để tiếng cười điên cuồng tùy tiện đi ra, cái tên đó mặc dù đã nói cho mình biết giới hạn của mình là gì, nhưng mỗi lần thử thách giới hạn đều phải mất một thời gian dài để phục hồi."

Trong thế giới tầng sâu, sau khi Hàn Phi giết chết Mười Ngón, cơ thể gần như suy sụp, đến cử động cũng khó khăn, chỉ có thể dựa vào Huỳnh Long cõng.

Leo ra khỏi máy chơi game, Hàn Phi mở cửa tủ lạnh, ngấu nghiến ăn đủ loại thịt hộp.

Khoái cảm ăn thịt làm giảm bớt đau đớn trong đầu, Hàn Phi dựa lưng vào tủ lạnh, nhìn hộp thịt trong tay: "Xem ra cả quãng đời sau này mình cũng không thể rời xa thịt được nữa rồi, may mà gặp được Từ Cầm, trong thế giới tầng sâu cũng có thể ăn các loại thịt ngon khác nhau, mặc dù thỉnh thoảng trong số đó có mang theo nguyền rủa, nhưng giống như sô cô la có nhân chứa nhiều hương vị khác nhau, thì thịt có chứa các loại nguyền rủa ăn vào mới càng có cảm giác bất ngờ."

Hàn Phi từ trên mặt đất đứng dậy lấy điện thoại di động ra nhìn một cái, có rất nhiều cuộc gọi cùng tin nhắn chưa đọc, sau liên hoan phim càng có nhiều người tìm đến hắn.

Sau khi xem qua, Hàn Phi cảm thấy tốt hơn là nên đi tìm Bạch Hiển một chuyến trước.

Vốn dĩ không có giải thưởng trong liên hoan phim đã đủ buồn rồi, háo hức vui vẻ vào game《Cuộc sống hoàn hảo》để chơi, kết quả lại xuất hiện bất ngờ ngoài ý muốn, loại đả kích này người bình thường khó mà có thể chịu được.

“Nếu không ngoài dự đoán, chỉ cần Bạch Hiển có thể vượt qua được, kỹ năng diễn xuất của anh ấy nhất định sẽ có bước nhảy vọt về chất.”

Ôm đầu, Hàn Phi tìm một cái mũ đội lên, sau đó đi ra khỏi nhà.

Sau khi hắn đi xuống tầng, mơ hồ cảm thấy bầu không khí trong cư xá có chút không đúng, để tay sau lưng cầm chặt cây gậy baton giấu trong tay áo.

Biểu cảm trên mặt không chút thay đổi, Hàn Phi tiếp tục đi ra ngoài.

Khi hắn đi đến gần cổng cư xá, có hai người đàn ông mặc quần áo rất bình thường lặng lẽ đi tới, bọn họ cũng không đến gần Hàn Phi, mà mỗi người một trái một phải canh giữ hai bên của hắn.

“Thường phục?”

Tình hình dường như có vẻ nghiêm trọng, Hàn Phi bước chậm lại, thời điểm vừa bước ra khỏi cổng cư xá, vô số ống kính trực tiếp quay thẳng mặt hắn.

Một số lượng lớn các phóng viên đứng canh ở cổng cư xá, trong số đó có rất nhiều người là nhân viên truyền thông tự do, những người hàng xóm cũ trong cư xá cũng nằm trong số đó.

“Hàn Phi! Anh có gì để nói về việc mình giành được vai phụ xuất sắc nhất không? Anh cảm thấy nếu so sánh với Bạch Trà thì ai có kỹ năng diễn xuất tốt hơn?”

“Trên mạng vẫn luôn so sánh anh với các diễn viên trẻ khác, có một ông lớn trong ngành nói rằng kỹ năng diễn xuất của anh đã vượt xa những người trẻ bình thường, có thể cạnh tranh với các diễn viên kỳ cựu trong ngành. Điều này có đúng không?”

“Anh có suy nghĩ gì về những phát ngôn mới nhất của Bạch Trà phát biểu trên mạng? Anh ấy đã coi anh là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của mình! Sau lưng anh ấy có Deep Space Entertainment, mà tôi nghe nói anh chưa gia nhập bất kì công ty nào, anh có tự tin cạnh tranh với anh ấy không?”

Vô số người đang chờ đợi câu trả lời của Hàn Phi, là người trẻ tuổi nhất đoạt giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, mức độ nổi tiếng của Hàn Phi hiện đứng đầu trong số các diễn viên tuyến 3, chỉ cần hắn không ngừng ra tác phẩm, danh tiếng không sụp đổ, thì việc lên tuyến 2 trong năm nay là không thành vấn đề.

Nhìn vào vô số máy quay, Hàn Phi thật sự rất căng thẳng, một tay vẫn đang cầm cây gậy baton trong ống tay áo, nếu như cây baton này mà bị giới truyền thông quay được, vậy thì nhất định lại truyền ra một số tin đồn.

"Tôi hiện tại vẫn chưa gia nhập một công ty giải trí nào, cũng không muốn cạnh tranh gì với các diễn viên khác, diễn xuất đối với tôi mà nói là một sở thích." Năm ngón tay Hàn Phi siết chặt cây gậy baton, có lẽ hắn là diễn viên đầu tiên trong lịch sử mà vừa nắm chặt gậy baton vừa tiếp nhận phỏng vấn: "Có thể giành được giải thưởng trước hết phải cảm ơn sự công nhận của mọi người, xin hãy tiếp tục đón chờ những tác phẩm tiếp theo của tôi."

Các phóng viên tối hôm qua không chặn được Hàn Phi ở hội trường, kết quả lúc này bọn họ đều chạy tới cửa nhà hắn, không chỉ hắn mà ngay cả hai cảnh sát mặc thường phục cũng có chút phiền não.

"Xin hỏi bình thường anh rèn luyện kỹ năng diễn xuất như thế nào? Tại sao anh lại có khí chất đặc biệt đến như vậy?"

"Anh có diễn viên yêu thích nào không? Chúng tôi đã từng chụp được ảnh anh và Hạ Y Lan cùng nhau đi thảm đỏ, hai người hình như còn đã đi ăn cùng nhau? Mối quan hệ cá nhân của hai người rất tốt phải không?"

Hết câu hỏi này đến câu hỏi khác từ miệng phóng viên, đầu Hàn Phi càng đau hơn, hắn không biết nên trả lời như thế nào nữa, ví dụ như mối quan hệ giữa hắn và Hạ Y Lan, hắn quả thực rất coi trọng Hạ Y Lan, còn chuẩn bị đích thân gửi cô ta đi tiếp nhận cải tạo, nhân tiện tặng cho cô ta một cặp vòng tay bằng thép không gỉ, nhưng không thể nói như vậy với giới truyền thông.

Hàn Phi đối mặt với bao nhiêu lệ quỷ mặt cũng không biến sắc, lúc này lại có chút không chịu nổi, chỉ đành kiên nhẫn trả lời, nhân tiện đút tay vào túi, mù mịt bấm một dãy số.

Khoảng mười phút sau, một chiếc xe cảnh sát dừng ở ven đường, tiếng còi vang lên, Hàn Phi mặt mày rạng rỡ.

"Xin lỗi, tôi có việc phải đi rồi."

Lách qua đám đông, Hàn Phi vừa xin lỗi, vừa chui lên xe cảnh sát.

Những người nổi tiếng khác lên xe cảnh sát sẽ là một tiêu điểm lớn, còn việc Hàn Phi lên xe cảnh sát, ngay cả những phóng viên và nhân viên truyền thông tự do cũng đều cảm thấy là chuyện hết sức bình thường.

Bọn họ đuổi theo hỏi bên ngoài xe cảnh sát, Hàn Phi mặt nở nụ cười chuyên nghiệp, sau đó thúc giục Lệ Tuyết nhanh chóng lái xe đi.

Xe chạy ra con đường phía trước cổng cư xá, cảnh sát lái xe và Lệ Tuyết ngồi ở phụ lái cũng nhìn thấy đám phóng viên điên cuồng kia.

"Hàn Phi, em bây giờ hot như vậy sao?"

"Danh tiếng đều là hư ảo, mọi người đều là vì kiếm miếng ăn, ai là điểm nóng thì bọn họ sẽ đuổi theo người đó, em nghĩ độ hot của mình cũng chỉ duy trì trong một hoặc hai ngày thôi." Hàn Phi hiểu rất rõ về bản thân mình.

"Hay là em đổi một nơi ở khác, bây giờ bên ngoài phụ cận cư xá toàn bộ đều là phóng viên, chúng tôi lo Cánh Bướm sẽ trà trộn trong đó, tấn công em." Lệ Tuyết rất lo lắng cho sự an toàn của Hàn Phi.

"Vậy thì em càng không thể rời đi, đây cũng là một cơ hội để bắt được Cánh Bướm, nếu như nó động thủ, nói không chừng sẽ sa lưới." Hàn Phi oai phong lẫm liệt nói.

"Cảnh giới này của em quả thực rất cao, hơn hẳn những diễn viên trẻ khác mà anh từng xem, nhưng em cũng phải chú ý đến an toàn của bản thân đấy." Một cảnh sát khác đang lái xe

nói: “Nếu em xảy ra chuyện gì, thì sẽ là mất mát lớn với cảnh sát.”

Hàn Phi ngượng ngùng lắc lắc đầu, hắn có lẽ là diễn viên đóng vai cảnh sát nhiều nhất trong số những diễn viên phụ xuất sắc nhất từ xưa đến nay: “Hai vị, người đàn ông mà em đưa đến đồn cảnh sát đêm qua thế nào rồi? Anh ta tỉnh chưa?”

“Tên đó đã được chúng tôi đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt của bệnh viện, lai lịch của anh ta không đơn giản chút nào, sau khi sàng lọc rất nhiều thông tin, chúng tôi phát hiện người đàn ông đó vậy mà lại không được ghi trong cơ sở dữ liệu thông tin công dân, anh ta có khả năng là tội phạm bị truy nã đã bỏ trốn nhiều năm.” Lệ Tuyết lấy điện thoại di động ra, mở camera giám sát, bốn camera trong bệnh viện đều quay thẳng vào Sẹo Xấu cùng một lúc.

“Anh ta trước đây từng là giám đốc điều hành cấp cao của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, các chị nhất định phải chú ý khi xem xét, tuyệt đối đừng để lộ sự tồn tại của anh ta, trên người anh ta có che giấu bí mật của Vĩnh Sinh Pharmaceutical đấy.” Hàn Phi rất tin tưởng cảnh sát Tân Hỗ, nói với hai người cảnh sát những gì Sẹo Xấu đã nói lúc trước.

“Yên tâm đi, thầy chị đã ra tay can thiệp, ông ấy vô cùng hứng thú quan tâm đến những tù nhân mà em bắt được.” Thầy của Lệ Tuyết là một huyền thoại trong giới cảnh sát, từ mười năm trước đã bắt đầu chiến đấu với Cánh Bướm, không chỉ không bị Cánh Bướm giết chết, còn từng bước khám phá được rất nhiều sự thật.

Xe cảnh sát đưa Hàn Phi đến thành phố thông minh, trong quá trình lái xe, hắn còn nhờ Lệ Tuyết tìm giúp hai cô nhi 019 và 030.

Bây giờ cảnh sát và Hàn Phi đã đứng cùng phía nhau, bọn họ đang dần khám phá ra những bí mật không ai biết của Vĩnh Sinh Pharmaceutical.

Lệ Tuyết đưa Hàn Phi đến cư xá thông minh nơi Bạch Hiển sinh sống, sau khi hắn nhận dạng thân phận xong, bước vào

thang máy theo điều hướng giọng nói, đi thẳng đến cửa nhà của Bạch Hiển.

Hàn Phi đợi một lúc lâu, cửa nhà mới mở ra, khuôn mặt Bạch Hiển hốc hác tiều tụy xuất hiện ở cửa, bộ dạng lúc này của anh ấy cũng tương tự với hắn, đều là ôm đầu mình, giống như vừa mới tỉnh dậy vẫn còn nôn nao sau cơn say rượu.

"Anh Bạch, tối hôm qua anh có online《Cuộc sống hoàn hảo》không?" Trong giọng nói Hàn Phi mang theo sự nghi hoặc.

Bạch Hiển xoa xoa đầu mình, anh vô cùng nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Anh cũng không chắc chắn lắm, hình như anh đã chơi rồi, nhưng hình như lại không phải là chơi. Đầu óc mơ mơ màng màng, cảm giác như cả đêm đều gặp ác mộng, khi tỉnh dậy vào buổi sáng, phát hiện mình đã bị kích ra khỏi game."

Hàn Phi nở nụ cười khổ, tình hình này của Bạch Hiển còn nghiêm trọng hơn so với Hoàng Doanh lúc trước.

"Tối hôm qua anh đã mơ thấy những gì vậy?"

"Nói ra có thể cậu không tin." Bạch Hiển nhìn Hàn Phi khá nghiêm túc: "Anh đã nhìn thấy tử thần."

"Hả?"

"Thật đấy." Bạch Hiển nhìn Hàn Phi: "Tên đó đeo mặt nạ mặt thú, dáng người… gần giống với cậu, gần với tỷ lệ vàng. Ông ta ăn sống tim người, có thể mê hoặc lệ quỷ. Điều quan trọng nhất là, ông ta còn bất tử, bị một con quái vật dài mười mét đập thành hai nửa, máu chảy khắp người vậy mà vẫn có thể chạy được."

"Kinh khủng vậy sao?"

"Đấy là anh vẫn còn nói giảm nói tránh rồi, cậu không trải qua, căn bản không thể tưởng tượng được cảm giác kinh khủng đó đâu." Tay của Bạch Hiển đang run lên, anh bước đến tủ rượu của nhà mình: "Cậu muốn uống gì không?"

"Nước là được rồi ạ." Hàn Phi từ khi vào cửa vẫn luôn quan sát Bạch Hiển, chuyện xảy ra tối hôm qua đã gây ra cú

sốc lớn cho anh, cả người vẫn đang trong trạng thái hốt hoảng, đầu óc không tỉnh táo lắm.

Rất nhanh Bạch Hiển đi tới, cầm một cốc nước sôi và một cốc rượu trắng đầy.

"Anh Bạch, bây giờ anh uống rượu à?"

"Anh cần rượu để gây tê cho mình, vừa hay đợt này cũng không cần đóng phim." Bạch Hiển ngồi đối diện với Hàn Phi, vừa định uống thì hắn đã ngăn lại.

"Sẽ không có chuyện gì đâu, tửu lượng anh tốt lắm, là một diễn viên sao có thể không uống được rượu chứ? Nhất là người leo lên từng bước như anh." Bạch Hiển cố gắng nói đùa với Hàn Phi, anh từ từ uống hết cốc rượu, mắt đột nhiên đỏ hoe: "Tối qua trong cơn ác mộng đó, anh đã hồi tưởng lại cuộc đời của mình, đột nhiên cảm thấy mình thật thất bại. Nếu như lúc đó anh chết đi, e rằng cũng không có mặt mũi nào để đi gặp bố mẹ mình."

"Anh đã rất thành công rồi, mơ ước ngày xưa của em chính là được như anh."

"Để đến được thời điểm này, anh đã nói rất nhiều điều và cũng đã làm rất nhiều chuyện trái với ý muốn của mình, anh đã trở thành một người rất giả tạo, anh đã làm xấu mặt bố mẹ mình rồi." Bạch Hiển lại tự rót thêm cho mình một cốc rượu nữa, cũng không ăn kèm với món ăn nào, như thể bây giờ anh đang rất cần cơn đau rát thiêu đốt cổ họng.

Hàn Phi để ý thấy khi Bạch Hiển nói chuyện, ánh mắt vẫn luôn nhìn vào một căn phòng nào đó, hắn cũng nhìn về phía đó, có hai khung ảnh được đặt trong một chiếc tủ màu đen.

"Trong giới giải trí ai ai cũng đều đeo mặt nạ, anh bề ngoài rạng rỡ sáng bóng, nhưng anh biết mình chính là một con khỉ." Bạch Hiển đã bị chấn động quá lớn, anh lại nhấp một ngụm rượu: "Khi chưa nổi tiếng, anh cắn răng để leo lên trên, sau đó nổi tiếng rồi, bị đặt dưới ánh đèn sân khấu, càng không dám có bất kì sơ suất nào. Những điều trong lòng không thể nói ra, mặt nạ đã dán chặt vào mặt, muốn xé ra cũng không thể được nữa."

“Anh Bạch, uống ít thôi.”

“Anh không say.” Anh Bạch nhìn Hàn Phi: “Cậu có biết anh ngưỡng mộ cậu đến như thế nào không? Anh không phải ngưỡng mộ vì cậu đoạt giải, cũng không phải ngưỡng mộ thiên phú của cậu, anh ngưỡng mộ cậu có thể là chính mình, cậu dám làm những chuyện mà anh đến nghĩ cũng không dám.”

Khi Bạch Hiển cầm cốc thủy tinh lên uống, Hàn Phi cướp lấy cốc rượu, đặt cốc nước trắng đun sôi chưa đụng vào của mình tới trước mặt anh ấy: “Nếu như anh muốn, lần sau em có thể dẫn anh cùng đi hành hiệp trượng nghĩa, có điều anh phải theo em học cách tự vệ cơ bản nhất trước đã.”

“Hành hiệp trượng nghĩa…” Bạch Hiển uống ừng ực, anh ôm đầu, đột nhiên bật cười, chỉ có điều tiếng cười đặc biệt khó chịu: “Anh đã rất ngạc nhiên khi lần đầu tiên nhìn thấy cậu trên Tin tức pháp luật, sau đó khi đạo diễn Trương không tìm được ứng cử viên thích hợp, anh đã cho ông ấy xem 《Hoa Song Sinh》 do cậu đóng vai chính, cậu còn nhớ lần đầu tiên đến casting, anh đã đặc biệt lên diễn cùng cậu không?”

Hàn Phi nhớ tới cảnh tượng lúc đó, hắn cũng cảm thấy rất kỳ lạ, Bạch Hiển là một diễn viên tuyến hai hàng đầu, nhưng lại tự mình chạy lên diễn cùng với hắn trong buổi casting.

“Anh là sợ cậu không phát huy được tốt, muốn giúp cậu một tay, nhưng ai ngờ kỹ năng diễn xuất của cậu lại tốt như vậy.”

“Cảm ơn anh.” Hàn Phi biết Bạch Hiển vẫn luôn rất thích mình, nhưng nguyên nhân cụ thể là gì thì hắn không rõ.

“Vậy cậu có biết tại sao anh muốn giúp cậu không?” Bạch Hiển nhìn chiếc tủ đen trong phòng ngủ với đôi mắt đỏ hoe, thật lâu sau, cuối cùng anh cũng tìm được người có thể nghe mình nói những lời này: “Bố anh là lính cứu hỏa, mẹ là cảnh sát, cả hai người đều khá nóng tính, thường xuyên cãi nhau vì những chuyện vặt vãnh. Sau khi anh trúng tuyển đại học, bọn họ chuẩn bị ly hôn. Chuyện này bọn họ không hề nói với anh, muốn cùng anh trải qua một mùa hè trọn vẹn cuối cùng. Ba người gia đình nhà anh cùng nhau đi du lịch, khi đi qua sông

Hỗ Giang, một chiếc xe buýt chở đầy học sinh đã đâm trực diện qua lan can và lao xuống sông."

Mọi chuyện xảy ra lúc đó như tái hiện trước mắt, Bạch Hiển còn nhớ rất rõ: "Bố mẹ anh không chút do dự, dừng xe liền cùng nhau lao tới, bọn họ nhảy xuống dòng sông, cùng với những người dũng cảm khác, lần lượt giải cứu hết đứa trẻ này đến đứa trẻ khác. Anh đứng trên cầu nhìn bọn họ, nhưng dần dần lại không tìm thấy bóng dáng của bọn họ đâu nữa."

"Anh cứ đứng ở trên cầu đợi, đợi cho đến khi thuyền tìm kiếm cứu nạn đến, đợi cho đến khi mặt trời lặn, đợi cho đến nửa đêm."

"Cuối cùng anh cũng đợi được bọn họ, hai người đều đã ngủ say rồi." Bạch Hiển đầu óc choáng váng, cầm rượu trên bàn lên rót, lần này Hàn Phi không có ngăn cản.

"Anh luôn rất kính trọng những người hành hiệp trượng nghĩa, anh khâm phục sự dũng cảm của họ, cũng muốn cố gắng làm thế. Nhưng dần dần anh đã thay đổi, anh chạy theo danh và lợi, trở nên thờ ơ, tê dại, đi với bụt thì mặc áo cà sa, đi với ma thì mặc áo giấy."

"Anh cũng không biết mình bị làm sao nữa, đột ngột ngoảnh lại mới phát hiện ra mình đã trở nên như thế này." Bạch Hiển ấn huyệt thái dương, anh càng nói càng đau lòng: "Nếu là trước đây có lẽ anh sẽ tiếp tục tê liệt bản thân mình, sau khi từng trải như anh, nhất định cũng sẽ trở nên giống anh, bởi vì mọi người đều là như thế, cho đến khi anh nhìn thấy cậu."

"Là bởi vì em luôn hành hiệp trượng nghĩa à?" Hàn Phi cảm thấy không nên giấu giếm Bạch Hiển về vấn đề này, nhưng chưa kịp lên tiếng lại bị anh ấy cắt ngang.

"Về mọi mặt, lần đầu tiên đưa cậu về cư xá, anh đã rất sốc, không ngờ cậu lại đưa hết số tiền mà mình đã làm việc vất vả kiếm được cho gia đình nạn nhân, còn mình thì lại phải sống trong một căn hộ tồi tàn như vậy." Bạch Hiển rất cố gắng diễn tả: "Cậu có biết cảm giác đó không? Chính là khi cậu nghĩ mọi

người đều là một con cá chạch lăn trong bùn, đột nhiên nhìn thấy một con chim sải cánh, bay qua trên bùn vậy.”

“Sau đó anh cùng cậu đi hành hiệp trượng nghĩa, anh rất sợ hãi, rất bất an, nhưng anh đột nhiên có cảm giác là mình vẫn còn đang sống, cho nên lần thứ hai anh vẫn đi cùng cậu.” Bạch Hiển cầm lấy bình rượu, đầu óc mê man cộng thêm cơn say, khiến anh có chút đứng không vững, vừa rồi anh đã uống quá nhanh.

“Anh Bạch, đây đều là những chuyện đã qua, nếu anh thực sự muốn thay đổi cách sống, sau này mỗi khi em ra ngoài truy bắt hung thủ đều sẽ gọi anh đi cùng.”

“Cũng… không cần thiết phải như vậy.” Bạch Hiển trượt xuống dưới đất, may mà Hàn Phi đã kịp thời đỡ được anh, dìu anh đến ghế sô pha.

Rất lâu sau, Bạch Hiển mới điều chỉnh lại được trạng thái của mình, dựa lưng vào ghế sô pha, tỉnh táo được một chút.

“Anh Bạch, thật ra lần này em đến đây chủ yếu là để hỏi ý kiến của anh một chút.” Hàn Phi nhìn chằm chằm vào mắt Bạch Hiển, lần đầu tiên hỏi với giọng điệu vô cùng nghiêm túc: “Nếu như em nói với anh, lần sau anh đăng nhập game, vẫn sẽ gặp phải rất nhiều lệ quỷ kinh khủng như vậy, đủ các thể loại quái vật, khiến người ta suy sụp tuyệt vọng, anh có còn tiếp tục chơi game đó nữa không?”

“Còn chơi nữa không?” Bạch Hiển nghe xong lời nói của Hàn Phi, hai tay chống cằm, bộ dạng còn thận trọng hơn lúc điền nguyện vọng vào kỳ thi đại học.

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, Bạch Hiển chạm vào chiếc nhẫn trên ngón áp út của mình, cuối cùng nói: “Vẫn chơi.”

“Có thể nói cho em biết tại sao không?”

“Vợ anh vẫn còn trong game, so với đám quỷ quái và kiểu kinh dị đó, anh nghĩ cô ấy quan trọng hơn.”

“Vợ?” Lần này đến lượt Hàn Phi ngẩn người, nhìn chằm chằm chiếc nhẫn dường như là được đặc biệt chế định trên ngón áp út của Bạch Hiển, càng nhìn vào càng cảm thấy chiếc

nhẫn đó giống như đạo cụ quý hiếm rank E —— Anh hùng vô danh.

“Anh Bạch, anh đã trải qua những gì trong game vậy?” Hàn Phi phát hiện bạn bè của mình đều rất đặc biệt, Hoàng Doanh thì không cần phải nói nhiều nữa, suýt chút nữa coi Từ Cầm là mẹ của mình, Bạch Hiển minh tinh đệ nhất tuyến hai này, trong hiện thực vẫn luôn độc thân, nhưng lại âm thầm kết hôn trong game rồi.

“Vừa rồi cậu cũng biết anh có rất nhiều chuyện muốn nói trong lòng, anh không có ai để giãi bày, nên muốn dùng trò chơi này để giải tỏa, nó không phải được mệnh danh là trò chơi chữa trị nhất hay sao?” Bạch Hiển nói với Hàn Phi về trải nghiệm chơi trong game của mình trong vài ngày qua.

Trong khi những người khác đều bận rộn nâng cao level và kỹ năng nghề nghiệp chuyên môn, thì Bạch Hiển lại đi dạo khắp nơi để ngắm cảnh, ban đầu anh rất may mắn, còn có hai thiên phú, đều là những thứ thượng hạng, làm gì cũng đều rất thuận lợi, thu được rất nhiều đạo cụ độc quyền.

Nhưng sau khi lên đến levle 5, anh gặp phải chuyện mà mình không muốn nhớ lại nhất, tại thủy vực thiên hồ cách xa thành phố, anh đã bất ngờ kích hoạt sự kiện ngẫu nhiên.

Thuyền tham quan chở rất nhiều học sinh đã bị lật, anh nhìn thấy đám học sinh kêu cứu trong dòng nước chảy xiết, lúc đó anh dường như đã quên mất những người này chỉ là NPC, liền vội vàng chạy tới.

Bạch Hiển nhảy xuống dòng nước, đẩy những đứa trẻ đó lên bờ, level của anh rất thấp, thể lực cũng rất kém, rất nhanh đã cạn kiệt sức lực.

Cơ thể càng ngày càng nặng, nhưng Bạch Hiển lại không hề quay đầu, anh muốn cứu được càng nhiều đứa trẻ càng tốt.

Nước lạnh xộc vào mũi, giá trị sinh mệnh của Bạch Hiển càng ngày càng xuống thấp, anh cảm thấy cổ mình dường như đã bị tử thần bóp lấy, trong phổi đã không còn chút không khí nào nữa.

Vào lúc này anh vẫn không lựa chọn bỏ rơi học sinh trong lòng, mà cố gắng hết sức mình đẩy đối phương vào bờ.

Sau khi thể lực cạn kiệt, Bạch Hiển bắt đầu chìm xuống, anh nhìn mặt nước càng lúc càng xa mình, trong lòng nghĩ đến rất nhiều thứ.

Cái chết là sự đau đớn, Bạch Hiển từ từ nhắm mắt lại, nhưng đúng lúc này lại có người nắm lấy cánh tay của anh đưa lên khỏi mặt nước.

Người đã giải cứu Bạch Hiển, chính là vợ của anh trong game, nữ cảnh sát trưởng duy nhất ở thủy vực thiên hồ của《Cuộc sống hoàn hảo》.

Theo lời của Bạch Hiển, khi gặp nữ cảnh sát trưởng đó, anh cảm thấy cuộc sống của mình hình như đã có ý nghĩa hơn, đối với anh mà nói trò chơi này đã không còn chỉ là trò chơi nữa.

“Khoảnh khắc đó, anh đã cùng lúc trải qua cảm giác của người cứu và người được cứu, anh cũng hiểu tại sao bố mẹ mình lúc trước lại đưa ra lựa chọn như vậy.”

Bạch Hiển quả thực là một người tốt theo mọi nghĩa, Hàn Phi cuối cùng cũng xác định được, anh ấy chính là người mà hắn đang tìm kiếm.

“Anh Bạch, tối nay anh lại vào game đi, em sẽ dẫn anh đi xem dáng vẻ thực sự của thế giới.”

Chương 527: Hoàng Doanh, Bạch Hiển, Kim Tuấn

Nếu muốn tiếp tục tiến về phía trước trong đêm tối, nội tâm nhất định phải hướng về ánh sáng.

Bởi vì trong đêm tối vô tận không nhìn thấy bất kì hy vọng nào, tất cả những gì có thể nhìn thấy hoàn toàn bị bao trùm bởi sự sợ hãi, lạnh lẽo và tuyệt vọng, lúc này người có thể dựa vào chỉ có chính mình, bạn vẫn phải duy trì sự tỉnh táo trong tình cảnh như thế, không bị tuyệt vọng lay động, không bị đêm tối mê hoặc.

Người như vậy rất hiếm thấy, nhưng Hàn Phi quả thực rất may mắn, hắn gặp được Hoàng Doanh, người bị ác mộng giết hàng trăm lần vẫn không cúi đầu trước Cánh Bướm, lại gặp được Bạch Hiển, người có trái tim vô cùng lương thiện.

Hàn Phi độc hành trong đêm tối, hắn phải ở trong thế giới tầng sâu tích lũy càng nhiều sức mạnh, khám phá càng nhiều bí mật, càng tốt.

Hoàng Doanh, Bạch Hiển sẽ là sức mạnh của hắn ở thế giới tầng cạn, thực ra Hàn Phi vẫn luôn có một câu hỏi trong thế giới tầng sâu, Phó Sinh tại sao phải đi liều mạng với những tồn tại không thể nhắc đến ở sâu trong thành phố? Tại sao phải phá hủy thế giới tầng sâu bằng mọi giá?

Sau khi suy nghĩ rất lâu, Hàn Phi đoán ra một khả năng, có lẽ là ở nơi sâu nhất trong thành phố, những tồn tại không thể nhắc đến kinh khủng nhất, đáng sợ nhất, bọn họ muốn mở ra lối đi giữa thế giới tầng sâu và thế giới tầng cạn, để đêm tối nhấn chìm mọi thứ.

Hàn Phi hiện tại level quá thấp, hắn còn chưa có đủ năng lực để xác thực suy đoán này, nhưng lo trước tính sau, hắn nhất định phải chuẩn bị trước.

Hộp đen đồng thời mở ra hai mặt, Hàn Phi lựa chọn con đường khó đi nhất, hắn không có được sự công nhận của thế

giới tầng sâu, cũng không có được sự giúp đỡ của thế giới tầng cạn, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Tất cả bố cục mà hắn đang làm bây giờ, đều là cho một ngày có thể tồn tại trong tương lai.

Nếu như tuyệt vọng thực sự ập đến, thế giới tầng sâu làm hết những gì có thể để giết chết hắn, thế giới tầng cạn cũng coi hắn là ác quỷ đen tối nhất, trong hoàn cảnh cực đoan như vậy, cũng sẽ có người đứng vững cùng hắn.

Sau khi trò chuyện với Bạch Hiển một lúc lâu, Hàn Phi rời đi.

Bên ngoài cư xá hắn nhận được một cuộc gọi từ cảnh sát, Lệ Tuyết đã cung cấp cho hắn một số ứng cử viên, tất cả đều đáp ứng các đặc điểm của 019 và 030.

Mỗi người đều có ước mơ, nhưng có bao nhiêu người thực sự có thể thực hiện được ước mơ của mình?

Trong số các tin nhắn mà Lệ Tuyết gửi, hầu hết nghề nghiệp của mọi người đều không liên quan đến diễn viên, và thực ra cũng không ai trong số họ thực sự đi cướp ngân hàng.

Cảnh sát chỉ là theo mô tả của Hàn Phi về ngoại hình và tính cách của những đứa trẻ đó, căn cứ theo đường cong phát triển cơ thể con người, với sự hỗ trợ của trí tuệ AI để mô phỏng họ sẽ trông như thế nào khi lớn lên, sau đó tiến hành so sánh trên diện rộng trong cơ sở dữ liệu, cuối cùng có được kết quả sàng lọc sơ bộ.

Sau khi kiểm tra thông tin do cảnh sát cung cấp, Hàn Phi lấy điện thoại di động ra gọi cho Kim Tuấn trùm paparazzi nổi tiếng nhất ở Tân Hỗ, hắn trước đây đã từng cứu mạng Kim Tuấn, lúc trước khi Trang Nhân vào game lần đầu tiên, anh ta cũng đã từng giúp đỡ.

“Lão đại, chúc mừng cậu đã đoạt giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, tôi đã gặp qua rất nhiều diễn viên, và cậu có thể nói là thăng tiến nhanh nhất đấy!”

Điện thoại được kết nối chỉ sau hai hồi chuông, giọng nói của Kim Tuấn vang lên từ trong điện thoại.

“Tôi muốn tìm anh để nghe ngóng về hai người.” Sau khi kiểm tra kết quả điều tra của Lệ Tuyết, Hàn Phi chọn ra hai diễn viên duy nhất trong số họ: “Cả hai người họ đều trạc tuổi tôi, một người là diễn viên ca kịch chuyên nghiệp, tên là Tường Vi, người còn lại là một diễn viên hạng 4 rất khiêm tốn, đã đóng rất nhiều vai phụ, tên là Lý Trường Hùng.”

“Lý Trường Hùng tôi biết, trước đây anh này từng bị tai nạn xe hơi một lần, suýt chút nữa bị hủy dung. Nam diễn viên này vô cùng kính nghiệp, bản thân còn là một thạc sĩ, cuộc sống hàng ngày vô cùng kỉ luật, thậm chí cảm giác có chút tự ngược đãi bản thân, thích thể dục và đọc sách, nói theo cách trong ngành chúng tôi, chính là là kiểu nghệ sĩ khiến người ta rất yên tâm.” Kim Tuấn không hổ là người dẫn đầu trong giới paparazzi ở Tân Hỗ, những thông tin về các ngôi sao buột miệng là có thể nói ra.

“Thế người còn lại thì sao?”

“Diễn viên ca kịch, thì tôi cần phải tiếp xúc từ từ, thông thường mà nói, kịch sân khấu thực chất là thử thách kỹ năng diễn xuất nhiều hơn, bởi vì là đối mặt trực tiếp với khán giả, không có cơ hội hô cắt, nên nhiều diễn viên theo đuổi kỹ năng diễn xuất sẽ tập trung trên sân khấu kịch và nhạc kịch.” Sau khi Kim Tuấn ghi nhớ thông tin mà Hàn Phi gửi cho, anh ta cúp điện thoại, hứa sẽ giúp hắn điều tra, chậm nhất vào ngày mai cho hắn câu trả lời.

“Kim Tuấn vẫn rất đáng tin cậy.”

Sau khi ăn trưa xong, Hàn Phi trở lại khu phố cổ, tìm một quán nhỏ yên tĩnh, chọn một vị trí đặc biệt nghệ thuật, vừa nghe hát, vừa lật xem ảnh của các vụ án mạng trên điện thoại di động, nhân tiện bắt đầu các loại ghi chú khác nhau.

Quán nhỏ buổi chiều không có khách mấy, nhân viên phục vụ nhìn Hàn Phi ngồi ở bàn, không khỏi kinh ngạc vì khí chất của hắn, mấy cô gái thì thầm cười nói, cuối cùng một cô gái xấu hổ bị đẩy ra.

Được sự động viên của các đồng nghiệp khác, cô lấy điện thoại di động ra, đi về phía Hàn Phi.

Trên mặt cô thoáng ửng hồng, lo lắng đi tới trước mặt Hàn Phi.

Môi cô khẽ mở, còn chưa kịp nói ra điều muốn nói, đôi mắt to xinh đẹp đã nhìn thấy bức ảnh án mạng đẫm máu trên màn hình điện thoại di động của hắn.

Đồng tử run lên, cô gái dễ thương lại nhìn thấy những ghi chú do Hàn Phi viết ra, trong đó có nhiều giả thuyết giết người và thủ thuật cấy ghép da mặt.

Cảm giác căng thẳng ngại ngùng lúc đầu, hiện tại lại càng căng thẳng hơn.

Cô đứng như tượng trước bàn, không thể nói ra được lời nào.

"Có chuyện gì sao?" Hàn Phi ngẩng đầu nhìn cô gái bên cạnh, ánh mặt trời rơi xuống trên một bên má, vẽ ra góc cạnh hoàn mỹ.

Khuôn mặt cô gái lập tức đỏ bừng trở lại, cô rót một cốc nước cho Hàn Phi, sau đó nhanh chóng chạy đi.

"Là fan của mình à?"

Hàn Phi lắc lắc đầu, tiếp tục nghiên cứu, nhưng hắn không biết là mấy người phục vụ ở phòng bếp phía sau của cửa hàng nhỏ đã tụ tập lại bàn tán về hắn.

"Anh trai đó hình như có sở thích đặc biệt!"

"Hay là chúng ta báo cảnh sát đi?"

"Mấy người có thấy anh ấy trông rất giống một minh tinh không?"

"Thôi bỏ đi, minh tinh sao có thể tới cái quán nhỏ của chúng ta uống nước được?"

"Có chút muốn bị anh ấy ngấu nghiến."

"Này! Cô tỉnh lại đi!"

Hàn Phi không nghe thấy tiếng thì thầm ở phía sau bếp, ngược lại hắn còn cảm thấy phục vụ ở quán nhỏ này rất tốt, sau này có thể thường xuyên tới đây.

Sau khi trời tối, Hàn Phi đang chuẩn bị về nhà thì điện thoại đột nhiên rung lên.

Sau khi mở ra, Hàn Phi phát hiện Kim Tuấn đã gửi cho hắn một bức ảnh chụp trộm, trong một căn phòng tối chất đầy đồ đạc, có một người đàn ông để tóc dài đang ăn thịt sống.

"Hội chứng Pica?"

Không lâu sau khi Hàn Phi nhận được bức ảnh, Kim Tuấn đã gửi một chuỗi các ký tự lung tung khác, anh ta dường như không thể nói được, tin nhắn này được anh ta gõ một cách mù quáng.

"Xảy ra chuyện rồi?"

Hàn Phi khá nhạy cảm, hắn xem đi xem lại bức ảnh nhiều lần, trên một số đạo cụ có ghi dòng chữ nhà hát trung tâm.

Hàn Phi cất điện thoại, lao nhanh ra ngoài.

"Người đàn ông có mái tóc dài đó là Tường Vi?"

Hàn Phi không ngừng thúc giục tài xế lái xe nhanh hơn, hắn chỉ mất 20 phút đã đến nhà hát, hôm nay vừa hay là ngày đóng cửa, xung quanh nhà hát không có ai.

"Xe của Kim Tuấn vẫn đang đậu ở đây, anh ta có lẽ vẫn chưa rời đi, nhưng tại sao lại không gửi tin nhắn nào cho mình nữa?"

Kim Tuấn đã làm paparazzi nhiều năm, theo dõi và chụp trộm chưa bao giờ sẩy tay, nhưng lần này dường như anh ta đã gặp một diễn viên vô cùng đặc biệt.

Khi lao công đang lau sàn nhà hát, Hàn Phi nhân cơ hội lẻn vào, hắn giống như một con mèo, động tác nhanh nhẹn, bước đi không phát ra tiếng động.

Sau khi đến sau tấm màn lớn ở tầng một, Hàn Phi lặng lẽ tiến vào hậu trường, nhìn phòng chuẩn bị của diễn viên ở hai bên, cảm thấy nơi này lạnh lẽo đến lạ thường.

"Nhà hát ngày thường cũng lạnh lẽo như vậy sao?"

Hàn Phi rất ít khi đi xem ca kịch, nhưng trước đây hắn đã từng đến nơi này một lần.

Đến cuối hành lang, Hàn Phi nhìn thấy một cánh cửa được che đậy, bên trên có viết ba chữ phòng đạo cụ.

Từ từ đẩy cửa ra, mũi Hàn Phi khẽ nhúc nhích, sau khi xác định không có mùi máu tanh quen thuộc, mới thở phào nhẹ nhõm.

Lấy cây gậy baton từ trong tay áo ra, Hàn Phi di chuyển giữa các loại đạo cụ cổ quái khác nhau, hắn tập trung cao độ sự chú ý, cẩn thận dò xét xung quanh.

Những nỗi khủng khiếp mà hắn trải qua ở thế giới tầng sâu đã trở thành kinh nghiệm quý giá nhất, hắn một mình bước vào phòng đạo cụ tối tăm, không những không cảm thấy sợ hãi mà còn có cảm giác sớm đã quen với mọi thứ.

Đi vào sâu hơn, Hàn Phi nhìn thấy trong góc phòng đạo cụ có rất nhiều đồ chơi trẻ em, nơi này như được biến thành một công viên vui chơi thu nhỏ.

"Trong phòng đạo cụ của nhà hát sao lại có nhiều đồ chơi như vậy?"

Những con búp bê vải được đặt ngay ngắn bên cạnh bức tường, bọn chúng mặc áo khoác tinh xảo, trên mặt còn trang điểm, nhưng Hàn Phi luôn cảm thấy không thoải mái khi nhìn chúng, có lẽ vì chúng trông quá giống người.

Đôi mắt của những con búp bê đó đều đang nhìn vào bức tường trong cùng của căn phòng đạo cụ, nơi có một tấm gương khổng lồ với những cánh hoa rải rác trước gương, những dấu chân vẫn còn trên những cánh hoa, hình như có người từng đi chân đất đứng ở đây rất lâu.

"Nơi mà Kim Tuấn chụp trong bức ảnh chính là ở đây."

Nhìn vào gương, thế giới bên trong gương càng u ám hơn, các đạo cụ khác nhau chồng chất lên nhau, như thể phản chiếu ra thế giới tầng sâu vậy.

Ánh mắt hắn chậm rãi chuyển động, khi Hàn Phi nhìn về phía tấm gương, hắn đột nhiên nhìn thấy có một người đang

đứng ở phía sau một đạo cụ nào đó.

Hai người nhìn nhau qua gương, nhưng khi Hàn Phi quay lại, bóng người đã biến mất.

Đuổi theo ra bên ngoài phòng đạo cụ, Hàn Phi nhìn xung quanh, nhưng không có ai cả.

Lấy điện thoại di động ra, Hàn Phi gọi lại cho Kim Tuấn.

Một giai điệu cổ quái vang lên trong hành lang, điện thoại di động của Kim Tuấn dường như đang ở trong lối thoát an toàn của rạp hát!

Hàn Phi không chút do dự lao vào hành lang với tốc độ nhanh nhất, thể lực của hắn tốt hơn người thường rất nhiều, nhưng ngay cả như vậy cũng không thể thu hẹp khoảng cách giữa hắn và tiếng chuông điện thoại.

"Anh ta muốn đi đến nóc rạp hát?"

Trong thời gian mười mấy giây, Hàn Phi đã đuổi đến tầng cao nhất của rạp hát, cánh cửa chỉ có nhân viên mới vào được đang mở ra, khóa cửa rơi xuống đất, thang dẫn lên mái nhà của rạp hát bị hạ xuống.

Trong lòng xuất hiện dự cảm chẳng lành, Hàn Phi trèo lên nóc rạp qua một chiếc thang.

Gió lạnh thổi vào hai lỗ tai, thổi bay giai điệu cổ quái kia.

Hàn Phi nhìn thấy Kim Tuấn cầm điện thoại di động, ánh mắt đờ đẫn đi về phía lan can mái nhà.

"Nguy hiểm!"

Nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, Kim Tuấn dường như nhận ra điều gì đó, anh ta đột nhiên bắt đầu tăng tốc độ, như thể chuẩn bị trực tiếp nhảy qua lan can xuống dưới!

Vào thời khắc mấu chốt, tốc độ của Hàn Phi lại tăng lên, khi Kim Tuấn còn cách lan can vài mét, hắn đã đẩy Kim Tuấn ngã xuống đất.

"Người anh em, bình tĩnh một chút!"

Một tay khóa cánh tay Kim Tuấn lại, tay kia Hàn Phi cầm cây gậy baton, cảnh giác nhìn xung quanh.

Ngũ quan của hắn vô cùng nhạy bén, cẩn thận quan sát mọi nơi mà người có thể ẩn nấp, sau khoảng nửa phút hắn cuối cùng mới xác định không có ai khác trên nóc nhà.

Kim Tuấn bị Hàn Phi giữ chặt cũng từ từ khôi phục lý trí, ánh mắt đờ đẫn dần dần bị sợ hãi chiếm lấy, nếu như lúc này Hàn Phi không khống chế được anh ta, thì có lẽ đã sợ hãi nhảy dựng lên rồi.

"Vừa rồi anh đã nhìn thấy gì vậy?"

"Quỷ! Quỷ! Quỷ!" Kim Tuấn hét lớn.

"Quỷ trông như thế nào? Anh nhìn thấy nó ở đâu?" Hàn Phi bảo vệ Kim Tuấn, hắn là diễn viên đầu tiên bảo vệ một paparazzi như thế này.

"Trong phòng đạo cụ, con quỷ đó đang ăn thịt trẻ con, anh ta còn giấu thịt trong cơ thể của con búp bê!" Kim Tuấn vẫn còn rất kích động, nhưng sau khi nhìn thấy Hàn Phi, cuối cùng anh ta cũng bắt đầu tỉnh táo lại: "Đúng rồi, tôi có chụp được rồi! Tôi đã chụp được bức ảnh anh ta ăn thịt đứa trẻ!"

Kim Tuấn không hổ danh là một tay paparazzi chuyên nghiệp, đã sợ chết khiếp, vậy mà việc đầu tiên làm sau khi tỉnh táo lại là kiểm tra điện thoại di động.

Anh ta mở điện thoại ra nhưng tất cả video mới nhất đã bị xóa: "Không sao! Tôi đã nghĩ đến tình huống này khi bí mật chụp ảnh những người nổi tiếng trước đây, tất cả các video đều được gửi lên cloud tức thời, được sao lưu trên nhiều dòng."

Sau một hồi, Kim Tuấn bất ngờ hét lên đầy phấn khích: "Tìm thấy rồi!"

Anh ta đặt điện thoại trước mặt Hàn Phi, một đoạn video vô cùng quỷ dị bắt đầu được phát.

Trong phòng đạo cụ mờ tối, một người đàn ông với mái tóc dài đang nhảy múa trước gương, anh ta giẫm lên những cánh hoa trên mặt đất, những con búp bê bằng vải tinh xảo ngồi

xung quanh dường như là những khán giả đang thưởng thức màn trình diễn của mình.

Điệu nhảy mà anh ta nhảy có một vẻ đẹp đặc biệt, mang theo sự thê lương của cái chết và sự cô đơn không thể giải thích được, Hàn Phi và Kim Tuấn cũng là lần đầu tiên xem điệu nhảy đó.

"Anh ta dường như đang tổ chức nghi thức gì đó?"

Sau khi nhảy múa xong, người đàn ông nhặt một con búp bê bằng vải lên, anh ta xoắn đầu con búp bê, uống chất lỏng màu đỏ chảy ra từ bên trong nó, tiếp theo anh ta lại vặn đầu con búp bê thứ hai, lấy ra một thứ gì đó từ bên trong, bắt đầu ăn nuốt nhồm nhoàm.

Khi anh ta đi lấy con búp bê thứ ba, thì đột nhiên ngẩng mặt lên, phần má bị che bởi mái tóc dài nhắm thẳng vào nơi Kim Tuấn đang ẩn nấp.

Khoảnh khắc tiếp theo, Kim Tuấn dường như chuẩn bị chạy trốn, máy quay rung chuyển dữ dội, cuối cùng rơi xuống đất, video kết thúc tại đây.

"Anh ta cũng có ăn thịt trẻ con đâu, anh đừng hù dọa chính mình như vậy." Hàn Phi an ủi Kim Tuấn.

"Hình ảnh quay được không giống như những gì tôi nhìn thấy, tôi nhớ rằng đôi mắt tên đó đỏ như máu, anh ta còn tương tác với chính mình trong gương, chính là người trong gương đã phát hiện ra tôi đầu tiên, sau đó anh ta mới đuổi theo tôi."

"Chuyện xảy ra tiếp theo anh còn nhớ không? Anh tự mình chạy lên sân thượng bằng cách nào? Anh ta có làm gì với anh không?"

"Không nhớ nữa." Kim Tuấn dùng cả hai tay nắm lấy tóc mình: "Thực ra, từ sau khi được cậu cứu lần đó, tôi thường xuyên bị hoảng hốt, luôn cảm thấy sợ hãi một cách không thể giải thích được, cũng có những liên tưởng rất xấu."

"Là sao?"

"Rất kỳ lạ, chẳng hạn, trước đây không phải cậu yêu cầu tôi kiểm tra Ngũ Ngũ Entertainment hay sao? Lúc vào thang

máy tôi nhìn thấy một người thợ sơn, đó là một công nhân rất bình thường, nhưng tôi luôn cảm thấy anh ta là một kẻ sát nhân, hại tôi sợ đến mức không dám đi thang máy một mình kể từ đó. Còn có một lần khác đi theo người tình của ông chủ Ngũ Ngũ Entertainment, cô ta kéo một chiếc vali hình như chuẩn bị đi máy bay rời Tân Hỗ. Cái vali đó cũng không nhìn ra bất kì vấn đề gì, nhưng tôi lại cảm thấy như có một thi thể được giấu trong vali, sau đó tôi xem tin tức thì biết thi thể của chính người phụ nữ được tìm thấy trong chiếc vali đó!"

Kim Tuấn đau đớn nắm chặt tóc, nhưng ánh mắt Hàn Phi đầy kinh ngạc, hắn không ngờ anh ta đã lặng lẽ đi ngang qua tử thần nhiều lần như vậy.

Cuộc đời của vị sư huynh này đại khái có thể chia làm hai giai đoạn, ranh giới chính là thời điểm Hàn Phi cứu anh ta, dường như sau khi được hắn cứu, phần đời còn lại của anh ta đã quấn lấy hắn.

"Những thứ anh nhìn thấy có lẽ không phải là ảo giác." Trong lòng Hàn Phi có một suy đoán: "Kim Tuấn, thiên phú của anh trong game《Cuộc sống hoàn hảo》là gì?"

Nắm lấy tóc mình, Kim Tuấn không hiểu sao Hàn Phi lại đột nhiên hỏi một câu như vậy: "Thiên phú của tôi đều là thiên phú rác rưởi vô dụng, một cái tên là người khám phá, là thiên phú rank C, khám phá bản đồ không biết có thể nhận được giá trị khám phá gấp đôi, giá trị khám phá càng cao, năng lực mở khóa càng tốt. Kể từ khi Open beta tôi đã bắt đầu chạy các bản đồ, nhưng những bản đồ tôi có thể đến đã sớm bị người chơi khám phá hết rồi."

"Thiên phú khác của anh là gì nữa?" Hàn Phi không nghĩ thiên phú của Kim Tuấn là rác rưởi, thế giới tầng sâu rộng lớn cần những người có trí tuệ lớn và lòng dũng cảm mạnh mẽ để làm người khám phá.

"Thiên phú kia thậm chí còn vô dụng hơn, được gọi là người hồi hồn, cũng là thiên phú rank C. Phần giới thiệu thiên phú rất dài, nói cái gì mà người đáng lẽ sẽ chết, bởi vì sự cố đã thay đổi số phận. Hiệu quả là sau khi giá trị sinh mệnh về 0, rơi vào trạng thái chết giả, khi gặp được người chơi có thiên

phú hồi hồn, có xác suất sẽ tái sinh.” Kim Tuấn lắc đầu cười khổ: “Lúc mới thiết lập tài khoản, phát hiện mình có hai thiên phú rank C, trong lòng vui mừng khôn xiết, nhưng sau khi lên đến level 10, cậu có biết hệ thống giới thiệu cho tôi nghề gì không? Nó nói rằng nghề nghiệp phù hợp với tôi nhất là linh môi, nơi thích hợp nhất để làm việc là lò hỏa táng và nghĩa trang. Một bộ não AI ngu ngốc như thế vậy mà lại được Deep Space Technology gọi là tương lai của nhân loại?”

Kim Tuấn đã từ từ thoát khỏi nỗi sợ hãi của mình, nhưng tâm trạng của anh ta lúc này vẫn rất thấp.

“Nghe nói bộ não AI được phát triển bởi Deep Space Technology có thể bắt được một số sóng não đặc biệt, anh bây giờ gặp quỷ trúng tà, nói không chừng thực sự đã bị thứ gì đó quấy nhiễu rồi, anh vẫn nên cẩn thận một chút.” Hàn Phi cũng không muốn hù dọa Kim Tuấn, hắn chỉ cảm thấy mình nên có trách nhiệm với anh ta: “Chuyện điều tra về Tường Vi cứ giao cho tôi đi, điều anh cần làm bây giờ là trau dồi lòng can đảm, học thêm một số khả năng tự vệ.”

Hàn Phi thật sự đang nghĩ cho Kim Tuấn, tuy rằng tòa nhà chết chóc ở thế giới tầng sâu vô cùng kinh khủng âm u, nhưng ít nhất rèn luyện ý chí ở đó sẽ không mất mạng, có bao nhiêu người muốn có cơ hội như vậy mà không được.

Nếu như không phải Hàn Phi thấy Kim Tuấn đã giúp đỡ mình rất nhiều, cộng thêm anh ta hiện tại quả thực đang gặp nguy hiểm, thì đã không trao cơ hội quý giá này cho anh ta rồi.

“Anh có lẽ cũng là thể chất dễ gặp phải quỷ, có điều đừng sợ hãi, tôi sẽ giúp anh từ từ làm quen với những thứ kinh khủng đó, thời gian này anh hãy ở nhà chơi game đi, tuyệt đối đừng đi điều tra Ngũ Ngũ Entertainment nữa, tốt nhất là cũng đừng soi gương vào ban đêm.”

Hàn Phi đã cứu Kim Tuấn một lần, nhưng hắn không thể bảo vệ anh ta mãi mãi, vì vậy cách tốt nhất là để anh ta có khả năng tự bảo vệ mình, cũng phải có dũng khí đối mặt với nó cho dù nó có tồi tệ như thế nào đi chăng nữa mới được.

“Không được soi gương? Có phải tôi thực sự trúng tà rồi không?” Biểu cảm Kim Tuấn kinh hãi.

“Đừng nghĩ nhiều quá, hãy trở về chơi game thư giãn cơ thể, chờ sau khi trời sáng có thể anh sẽ không sợ hãi như vậy nữa.” Sau khi Hàn Phi an ủi Kim Tuấn, bắt đầu đếm số bạn bè của mình: “Hoàng Doanh, Bạch Hiển, Kim Tuấn, Mèo Lưu Ly, thiếu một người nữa là có thể xây dựng cộng đồng được rồi.”

Chương 528: Tim phổi ngừng đột ngột!

Hàn Phi đã lưu lại đoạn video do Kim Tuấn quay, hắn nhiều lần dặn dò anh ta chịu khó chơi game sau khi trở về, tập thể dục nhiều hơn khi rảnh rỗi, không cần đặc biệt rèn luyện cơ bắp, đầu tiên cần rèn luyện là tốc độ, nhất định phải chạy thật nhanh mới được.

Kim Tuấn là một trong những paparazzi nổi tiếng nhất ở Tân Hỗ, minh tinh nhìn thấy anh ta là đã muốn đánh rồi, đa số các fan cũng coi anh ta như chuột trên phố, chưa từng có ai lại quan tâm như vậy.

"Lão đại, cậu yên tâm, sau khi trở về, tôi sẽ bắt đầu tiến hành huấn luyện đặc biệt về tốc độ."

"Được rồi." Nếu Hàn Phi không giúp Kim Tuấn, nói không chừng một ngày nào đó sẽ bị thứ gì đó khủng khiếp quấy nhiễu, đến chết cũng không rõ ràng.

Đỡ Kim Tuấn dậy, Hàn Phi dẫn anh ta xuống lầu.

Sau khi hai người rời khỏi lối thoát an toàn, Hàn Phi đi tìm nhân viên của rạp hát.

Không đợi nhân viên hỏi tại sao Hàn Phi lại ở đây, hắn đã chuyển từ khách thành chủ, túm lấy nhân viên bắt đầu điều tra.

Cũng không biết là do ở trong thế giới tầng sâu quá lâu, hay là do chém giết quá nhiều, khí chất của Hàn Phi một khi không cố ý áp chế đi, người bình thường chỉ cần đến gần hắn, sẽ cảm thấy hoảng sợ.

Nhân viên kia cũng không biết tại sao mình lại ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của Hàn Phi, cứ như thể anh ta mới là người lẻn vào nhà hát kịch vào ngày đóng cửa vậy.

Sau khi xác định nhân viên không liên quan gì đến bóng người trong phòng đạo cụ, Hàn Phi mới tiết lộ danh tính, nói ra mục đích của mình.

“Anh dám đảm bảo hôm nay không có bất kì diễn viên nào đến đây không? Anh có thể dẫn tôi đi xem camera được không?”

“Được thôi.” Nhân viên làm việc cũng bị Hàn Phi khiến cho có chút không chắc chắn, anh ta dẫn đầu đi phía trước, thỉnh thoảng lại liếc nhìn hắn một cái.

Con ngựa đen lớn nhất của liên hoan phim năm nay, nam diễn viên trẻ giành được vai phụ xuất sắc nhất cho hai bộ phim lại đứng sau lưng mình như thế này đây.

Theo tin tức, nam diễn viên này mỗi lần xuất hiện đều phải kèm theo máu me be bét, hắn như đứa con riêng của tử thần vậy.

Nghĩ đến “bản lý lịch” mà Hàn Phi để lại trên trang web của cảnh sát Tân Hỗ, nhân viên làm việc càng hoảng sợ hơn: “Chẳng lẽ thật sự có án mạng trong nhà hát sao? Thi thể được giấu ở đâu đó trong nhà hát? Thế này thì bảo mình phải trực ca thế nào đây!”

Nhân viên ở nhà hát kịch càng nghĩ càng sợ, vì vậy anh ta bắt đầu chủ động hợp tác với Hàn Phi.

Mấy người đi đến phòng giám sát, muốn check camera, nhưng lại phát hiện tất cả các video giám sát trong ngày đều đã bị xóa hết.

“Làm sao có thể?” Nhân viên ban đầu còn có chút không tin, hiện tại anh ta hoàn toàn hoảng sợ thật rồi.

“Xem ra là tội phạm kỳ cựu rồi.” Hàn Phi càng ngày càng tò mò về người đó, hắn cố gắng lần tìm manh mối nhưng hiện trường đã được quét dọn sạch sẽ, chẳng còn lưu lại thứ gì hữu dụng: “Một diễn viên bình thường sẽ biết dọn dẹp hiện trường thành thạo đến như vậy sao?”

Kim Tuấn và người nhân viên cùng lúc nhìn Hàn Phi, nhất thời cũng không biết có nên trả lời hay không.

“Tên này nhảy múa cuồng nhiệt trước gương, theo đuổi kỹ năng diễn xuất và phản hồi tại chỗ, là một diễn viên ca kịch chuyên nghiệp, phù hợp với một điểm là nhân cách biểu diễn.

Anh ta làm việc quyết đoán, tính thực thi vô cùng mạnh mẽ, còn có thể xử lý hết tất cả các loại chi tiết có thể vạch trần mình trước, nó cũng phù hợp với những điểm khác mà giày trắng nhỏ đã nói. Ngoài ra, anh ta dường như còn biết những thứ đại loại như thôi miên, có thể khiến Kim Tuấn đánh mất chính mình.” Bây giờ Hàn Phi cảm thấy Tường Vi kia, mười phần có tới tám chín phần chính là số 019: “Chờ sau khi trời sáng, tôi sẽ đến xem màn trình diễn của anh ta, trực tiếp nói chuyện với anh ta một chút.”

Không thu hoạch được gì, Hàn Phi định đưa Kim Tuấn rời đi, nhân viên kia trong lòng sởn tóc gáy, ngược lại bắt đầu giữ Hàn Phi lại, dù sao cũng không ai muốn khi mình trực ca lại đột nhiên phát hiện một thi thể trong một căn phòng nào đó.

Hàn Phi rất trượng nghĩa, để lại số điện thoại của mình cho nhân viên, nếu có chuyện gì xảy ra, đối phương có thể liên lạc với hắn đầu tiên.

Bước ra khỏi nhà hát, Hàn Phi đưa Kim Tuấn về nhà trước, rồi mới quay trở lại cư xá của mình.

Đã rất muộn rồi nhưng vẫn còn rất nhiều phóng viên chưa rời đi, Hàn Phi cũng phải rất vất vả mới về được nhà của mình.

“Những người này thật là nhiệt tình, đạo diễn Khương cũng không còn phải lo lắng mình cô đơn nữa rồi.”

Sau khi kéo rèm và đóng cửa sổ, Hàn Phi bắt đầu ngồi trước máy tính, nghiên cứu án mạng.

Mười một giờ hơn, hắn nhận được cuộc gọi từ Hoàng Doanh.

“Hàn Phi, sau 0 giờ đêm nay, sự kiện quy mô lớn đầu tiên của《Cuộc sống hoàn hảo》sẽ kết thúc, em đã tìm được người chơi đáng tin cậy chưa?”

“Bây giờ em có ba ứng cử viên.” Hàn Phi gửi cho Hoàng Doanh thông tin về Bạch Hiển, Kim Tuấn và Mèo Lưu Ly.

“Vẫn còn thiếu một người nữa, hay là em đến đây lập một cái nick phụ đi?”

“Em e là không thể.” Hàn Phi nhớ tới cảnh tượng khi Trang Nhân thiết lập tài khoản, nữ thần hướng dẫn người chơi mới đã biến thành một con quỷ đẫm máu trong mắt ông ấy, hơn nữa Trang Nhân cũng nói rằng mình đã nhìn thấy thứ gì đó rất khủng khiếp.

“Sau khi sự kiện kết thúc, AI sẽ tiến hành tự động cập nhật máy chủ không dừng trong 12 tiếng, sau khi cập nhật xong, người chơi sẽ có thể xây dựng cộng đồng của riêng mình.” Hoàng Doanh hơi lo lắng: “Mặc dù rất khó để xây dựng cộng đồng của riêng mình, cần phải đáp ứng nhiều yêu cầu cực kỳ khắt khe, nhưng đối với những studio trò chơi hàng đầu và các guild games siêu lớn, vẫn là tương đối dễ dàng, bọn họ chắc là đã sớm chuẩn bị xong những thứ cần thiết, tất cả đều đang cạnh tranh cho top mười cộng đồng hàng đầu.”

“Cũng có nghĩa là chúng ta vẫn còn mười hai tiếng nữa?”

“Đúng, top mười cộng đồng này rất quan trọng, có một số nhà quảng cáo thậm chí sẵn sàng chi rất nhiều tiền để mua quyền đặt tên của top mười cộng đồng, hãy nghĩ về cơ số người chơi đáng sợ của《Cuộc sống hoàn hảo》, chắc em cũng đoán được phí đặt tên là bao nhiêu rồi chứ?”

“Em sẽ nhanh chóng xác định ứng cử viên cuối cùng.” Hàn Phi thảo luận một số chi tiết với Hoàng Doanh, sau đó hắn gọi điện thoại cho bác gái Lý.

Thực ra, Hàn Phi vẫn còn có ứng cử viên khác, như Nhạn Đường và Thiết Nam, nhưng so ra, bác gái Lý là đáng tin cậy nhất, dù sao thì chồng bà vẫn đang ở trong thế giới tầng sâu, Hàn Phi cũng đã hai lần cứu mạng bà.

Không mất nhiều thời gian để cuộc gọi được kết nối, giọng nói của một người đàn ông phát ra từ điện thoại.

“Anh chính là Hàn Phi sao? Cảm ơn anh đã đưa mẹ tôi đến bệnh viện! Một mình mẹ nuôi tôi trưởng thành thật sự không dễ dàng, nếu như mẹ thật sự xảy ra chuyện gì, có lẽ tôi sẽ cảm thấy áy náy và hối hận cả đời.”

“Anh chính là con của bác gái Lý?”

“Đúng, buổi chiều ngày hôm đó tôi mới về đến Tân Hỗ, bác sĩ nói là anh đã đưa mẹ tôi vào viện, còn thanh toán trước tiền thuốc men. Chờ ngày mai khi mẹ tôi xuất viện, tôi có thể mời anh một bữa cơm được không? Mẹ tôi cũng rất muốn gặp lại anh, để trực tiếp cám ơn anh.” Con của bác gái Lý rất lễ phép, trong lời nói tràn đầy cảm kích với Hàn Phi.

“Vừa hay ngày mai tôi cũng muốn tìm bác gái Lý có chút chuyện, sáng mai chúng ta gặp nhau thế nào?”

“Được ạ, được ạ.”

Sau khi cúp điện thoại, Hàn Phi lại cẩn thận suy xét một lần nữa, con của bác gái Lý làm việc trong Deep Space Technology, tuổi còn trẻ như vậy mà đã trở thành lãnh đạo cấp cao của chi nhánh công ty, năng lực cá nhân cực kỳ mạnh, nghe nói sẽ sớm được chuyển về trụ sở chính.

“Là một đứa trẻ hiếu thuận.”

Nhìn lướt qua thời gian, Hàn Phi nằm xuống trong máy chơi game.

Máu bao trùm tất cả mọi thứ, Hàn Phi phát hiện tốc độ đăng nhập vào trò chơi quả thực đã chậm lại một chút, có lẽ là do ảnh hưởng của tiếng cười điên cuồng.

Sau khi cẩn thận xác định vị trí của không thể nhắc đến, Hàn Phi lúc này thậm chí còn không dám mở mắt nhìn nó, vì sợ thu hút sự chú ý của đối phương.

Mở mắt ra, cơn đau từ khắp người khiến hắn phải kêu lên thành tiếng.

Khoảng vài giây sau, cánh cửa phòng hắn được mở ra, những bóng người xuất hiện ở cửa.

“Đừng nhúc nhích, hãy nghỉ ngơi một thời gian cho tốt.”

“Còn đau không? Chị có làm một ít thịt mới.”

Hàn Phi nhìn những người hàng xóm, tuy người còn đau nhưng trong lòng lại thấy ấm áp.

“Đừng lo lắng, em đang hồi phục rất tốt.” Hàn Phi vừa nói xong, trong đầu lại xuất hiện một cơn đau nhói nữa, di chứng

của việc gọi ra tiếng cười điên cuồng quá lớn, tên điên đó vắt kiệt tia tiềm lực cuối cùng của hắn, nhằm chém ra nhát dao có thể giết chết hận ý.

Hàn Phi lúc này nghĩ lại, cảm thấy cái chết của Mười Ngón thật sự đáng giá, bao nhiêu người đã phải dốc toàn lực đối phó, mới có thể hoàn toàn giết chết gã.

Lấy điện thoại di động của Đom Đóm ra, trong nhóm các cư dân của tòa nhà chết chóc Hàn Phi hỏi han Haha, xem có chuyện gì xảy ra trong tòa nhà sau khi hắn rời đi đêm qua không.

Vốn dĩ hắn cũng chỉ là tùy tiện hỏi, nhưng Haha đã nói với hắn một tin tức khiến hắn vô cùng chấn kinh —— Trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ có một du hồn giống như Bạch Hiển!

Nghe nói không lâu sau khi Hàn Phi offline vào tối hôm qua, tất cả hận ý của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đều nhanh chóng đến cô nhi viện màu trắng để kiểm tra, nhưng khi hận ý rời đi, điện thờ ở nơi sâu nhất của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đã xuất hiện vấn đề.

Trang Văn mặc áo khoác dục vọng đích thân đi kiểm tra, phát hiện hình như là một du hồn không cẩn thẩn đã chạm vào điện thờ.

Theo mô tả của Trang Văn, du hồn đã chạm vào điện thờ có lẽ chính là Thẩm Lạc.

Còn về việc anh ta làm thế nào mà từng bước đến được điện thờ của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ thì không ai có thể nói rõ được.

Xét cho cùng, điện thờ chính là vật quan trọng nhất của ba hận ý, cũng là nơi nguy hiểm nhất trong toàn bộ khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, muốn đến được nơi đó, nhất định phải trải qua sự tuyệt vọng kinh khủng nhất và đáng sợ nhất mới được.

Người bình thường thì sẽ chạy về phía an toàn, nhưng người chơi đó lại đắnh thẳng vào sào huyệt địch, lao vào điện thờ được ba hận ý canh giữ.

Quan trọng hơn là đúng lúc đó Hàn Phi đã phá hủy cô nhi viện màu trắng, mang đi một phần của giày trắng nhỏ, ba hận ý kia có lẽ cho rằng Cánh Bướm đã ra tay, vì vậy cùng nhau rời khỏi bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, kết quả thực sự đã khiến người chơi đó thành công.

"Thẩm Lạc vẫn còn sống sao? Anh ta làm thế nào mà từng bước tới được đó vậy? Anh ta có bản đồ à?"

Hàn Phi cũng không rõ Thẩm Lạc đã làm được như thế nào, trên thực tế cho dù có bản đồ cũng khó mà tìm được điện thờ ẩn giấu ở nơi sâu nhất của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

"Quả nhiên là vàng sẽ luôn tỏa sáng, anh ta chạy vào thế giới tầng sâu mà vẫn mặc sức vùng vẫy, đúng là một nhân tài." Hàn Phi cảm thấy Thẩm Lạc có thể cùng Kim Tuấn thành lập một đội cùng nhau, hai người bọn họ biết đâu có thể trực tiếp khám phá đến tận cùng thế giới tầng sâu, đương nhiên tiền đề là mệnh đủ cứng.

Sau khi hỏi thăm Thẩm Lạc, Hàn Phi lại bảo Bạch Tư Niệm đi kiểm tra tình hình của Đại Nghiệt, nguyền rủa đã áp chế được một nửa, có lẽ chỉ vài ngày nữa thôi Đại Nghiệt lại có thể chạy khắp nơi rồi.

"Vết thương của tôi vẫn chưa lành, nên tạm thời chúng ta hãy ở lại trong cư xá Hạnh Phúc đi." Sau khi kiểm tra bảng thuộc tính một lúc, ánh mắt Hàn Phi dừng lại ở thiên phú chiêu hồn: "Thiên phú của Kim Tuấn là người hồi hồn, anh ta là một kết hợp hoàn hảo với thiên phú hồi hồn của mình, chỉ cần anh ta không bị đánh đến hồn phi phách tán, có lẽ rất khó bị giết chết. Nếu như thực lực anh ta đủ mạnh, thậm chí có thể làm một số nhiệm vụ khó khăn mức độ cao mà người thường không dám chạm vào, nói không chừng cũng có thể giúp mình trong thế giới tầng sâu. Một thiên phú tốt như vậy, nếu như không lợi dụng, thì thực sự quá lãng phí rồi."

Đội ngũ của Hàn Phi trong thế giới tầng cạn đã bắt đầu hình thành, Kim Tuấn với tư cách là một trong "Big Five", không thể quá kém được.

Sau khi do dự một chút, Hàn Phi đi tới hành lang, khẽ đọc ra hai chữ chiêu hồn.

Bảng thuộc tính biến thành quỷ môn, Hàn Phi thì thầm gọi ra tên Kim Tuấn.

Hắn hoàn toàn không nghĩ đến những thứ khác trong đầu, cũng không sử dụng chuông dẫn hồn mà chỉ đơn giản nói ra tên Kim Tuấn.

Gần như ngay khi giọng nói vừa dứt, trong biển máu dường như có một du hồn bị lực lượng nào đó kéo đi, trực tiếp xuyên qua quỷ môn, ngã xuống trước mặt Hàn Phi.

Gặp nhau, quá đột ngột.

Kim Tuấn bị ngã đến choáng váng, nhìn Hàn Phi còn chưa kịp đeo mặt nạ, bốn mắt nhìn nhau, không ai có phản ứng kịp.

"Lão đại?" Kim Tuấn tập trung toàn bộ sự chú ý vào Hàn Phi, không hề để ý rằng cánh cửa máu phía sau đang từ từ đóng lại.

"Anh hãy trả lời một câu hỏi của tôi trước, giá trị may mắn của anh là bao nhiêu?"

"Một, sao vậy?"

"Vậy thì không sao." Hàn Phi chưa bao giờ lại chiêu hồn suôn sẻ như vậy, cảm giác đó không giống như là hắn đang chiêu hồn, mà là Kim Tuấn ấn đầu để xuống âm phủ vậy.

Thiên đường có đường thì không đi, địa ngục không cửa thì cứ muốn xông vào, chính là để nói về Kim Tuấn.

"Người hồi hồn và thiên phú chiêu hồn tương hợp với nhau, thể chất linh dị, giá trị may mắn là 1, anh đúng là có chút khó tin đấy." Hàn Phi dìu Kim Tuấn đứng lên: "Ở đây là bản đồ ẩn của《Cuộc sống hoàn hảo》 , có lẽ sẽ giúp được anh rèn luyện lòng can đảm, ngoài ra lúc trước anh không phải đã nói với tôi rằng thiên phú của anh là người khám phá sao? Trong bản đồ ẩn này cơ bản không có người chơi nào hết, anh có thể nhanh chóng tăng giá trị khám phá của mình để thiên phú khám phá phát huy tối đa hiệu quả."

“Ở đây là bản đồ ẩn sao?” Kim Tuấn nhìn xung quanh một lúc lâu: “Chẳng trách không khí khác với bản đồ thông thường, tôi nghe nói rằng bản đồ ẩn cực kỳ hiếm, mỗi một bản đồ sẽ được coi là bí mật lớn nhất của người khám phá. Lão đại, cậu vậy mà lại bằng lòng chia sẻ với tôi, thật sự đã lâu rồi tôi không thấy cảm động như vậy.”

“Đừng vui mừng quá sớm, bản đồ ẩn này vô cùng quỷ dị, cực kỳ nguy hiểm, anh nhất định phải chú ý an toàn.” Hàn Phi sợ Kim Tuấn không chịu được kích thích nên đã tiêm một mũi dự phòng trước cho anh ta.

“Có thể có nguy hiểm gì chứ?”

Kim Tuấn từ dưới đất đứng dậy, men theo cửa sổ ngoài hành lang, nhìn ra bên ngoài, thành phố chìm trong bóng tối không thể nhìn thấy tận cùng.

“Thiên phú khám phá của tôi hiển thị những bản đồ này đều chưa được khám phá, toàn bộ đều có thể cung cấp giá trị khám phá! Nơi này đối với tôi mà nói đúng là thiên đường mà!” Kim Tuấn kích động đến thốt lên.

“Vậy thì anh hãy nhanh chóng đi khám phá đi, nhớ kĩ tuyệt đối không được đi ra khỏi sương mù, tôi cũng phải đi làm nhiệm vụ rồi.” Hàn Phi dặn dò xong liền lên tầng năm, đi vào nhà Từ Cầm.

Chờ sau khi vết thương lành lại, hắn chuẩn bị khám phá bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ nên cần chuẩn bị thêm chút thịt mới được.

“Lão đại đã cứu mạng mình hai lần, còn chia sẻ bản đồ ẩn với mình, kiếp trước mình đã cứu thế giới sao? Tại sao lại gặp được người tốt như vậy?” Kim Tuấn lần lượt mở cửa phòng hai bên, nghe theo giọng nói của thiên phú người khám phá được kích hoạt, vui đến không ngậm được miệng: “Những căn phòng này lão đại cũng chưa từng đến à? Hay là cố ý để lại cho mình?”

Đi xuống từng tầng một, Kim Tuấn nhận ra cửa ở tầng hai đã bị khóa, anh ta nhẹ nhàng gõ cửa.

Không lâu sau, cánh cửa căn nhà được mở ra, ánh sáng ấm áp chiếu vào Kim Tuấn, một bà lão rất hiền từ xuất hiện ở cửa.

"Cậu là khách thuê nhà mới à?"

"Có thể hiểu như vậy."

"Bên ngoài không an toàn, vào nhà nghỉ ngơi một chút đi, tiện thể ăn một bát cháo nóng." Mạnh Thi mời Kim Tuấn vào nhà, cách bài trí ở đây vẫn là phong cách của mấy chục năm trước, vừa hoài cổ vừa đặc biệt ấm áp.

Một lúc sau Mạnh Thi bưng cháo mới nấu ra.

Nhìn tô cháo bốc khói nghi ngút, Kim Tuấn cảm thấy mọi thứ trước mắt đều vô cùng chữa trị: "Lão đại đã quá lo lắng rồi, tuy rằng phong cách tổng thể của bản đồ ẩn này có chút đáng sợ, nhưng trong sự kinh khủng lại mang theo tình người, trong sự kinh sợ có chứa nhiệt độ của thế gian."

Cháo nóng ấm bụng, xoa dịu cơ thể và tinh thần.

"Lão bà bà, cám ơn cháo của bà, cháu còn có chuyện phải làm, chờ xong việc sẽ lại quay lại gặp bà." Kim Tuấn cảm thấy mình trên thế giới này đặc biệt thoải mái, không có ai ở đây biết anh ta là một paparazzi, anh ta cũng có thể kết bạn và sinh sống giống như một người bình thường.

"Muộn như vậy rồi còn muốn ra ngoài à?" Mạnh Thi cầm thìa đi ra ngoài, trong mắt tràn đầy lo lắng.

"Sẽ không sao đâu." Kim Tuấn cười cười, anh ta đang định đi ra ngoài thì một đứa trẻ chạy ra khỏi phòng ngủ, cầm trên tay một bát cơm nguội giơ lên cao, như thể chuẩn bị ném xuống đất.

"Cháu không ăn đồ từ…"

Cậu nhóc chưa kịp nói xong thì Kim Tuấn đã cầm lấy chiếc bát từ tay cậu: "Trẻ con không được kén ăn nhé! Bà em làm cũng không dễ đâu, em phải học cách thông cảm với bà nghe chưa."

Đặt cái bát lên bàn, Kim Tuấn lại cười với bà lão, rồi mới bước ra khỏi phòng.

“Làm việc tốt đúng là vui thật, tối nay mình phải làm một cuộc chiến lớn! Chạy hết bản đồ này!”

Sau khi điều chỉnh trạng thái, Kim Tuấn lao ra khỏi cư xá Hạnh Phúc, xung quanh là sương mù dày đặc, anh ta không thể nhìn rõ các tòa nhà xung quanh, vì vậy chỉ có thể chạy về phía trước.

Nhìn vào giá trị người khám phá tăng vọt, Kim Tuấn dường như cuối cùng đã tìm thấy niềm vui của trò chơi.

“Bản đồ thuộc về riêng mình! Ở đây sẽ không có ai cạnh tranh giá trị khám phá với mình nữa rồi, sau này mình sẽ là vua khám phá!”

Khi giá trị khám phá đạt đến một cấp độ nhất định, thiên phú người khám phá sẽ mang lại cho Kim Tuấn một số phần thưởng, bao gồm cả việc cộng thêm một chút vào thể lực cơ sở.

Chạy trên con đường vắng vẻ không người, với nụ cười trên môi, Kim Tuấn rất nhanh đến trước một ngôi trường kì lạ.

“Học viện tư thục Ích Dân? Tại sao sau khi phát hiện nơi này, mình lại nhận được gấp bốn lần giá trị khám phá?” Kim Tuấn ghé sát lên cổng trường nhìn vào bên trong, nhưng sương mù quá dày khiến anh ta không thể nhìn rõ.

“Cậu kia, xuống mau! Đừng có ghé sát người lên cổng trường như vậy!” Giọng nói nghiêm nghị của một ông lão từ phía sau vang lên, Kim Tuấn không thèm để ý đến đối phương, hiện tại anh ta đã hoàn toàn bị giá trị khám phá gấp bốn thu hút.

“Người ngoài trường không thể tùy tiện vào được! Cậu xuống đây mau!” Tiếng bước chân của ông lão vang lên, ông đi đến phía sau Kim Tuấn: “Tôi nói cho cậu biết, trong trường này có tin đồn có quỷ đấy, cậu tốt nhất nên nhanh chóng đi đi.”

“Rời đi? Giá trị khám phá gấp bốn mà ông bảo tôi rời đi?” Kim Tuấn căn bản không để tâm, từ trên cổng sắt nhảy xuống: “Đừng nói là ngôi trường này chỉ là đồn đại có quỷ, cho dù là

ngôi trường này thực sự có quỷ, tôi cũng phải đi vào, ai nói cũng không có tác dụng gì.”

Một mùi hôi thối bay đến, Kim Tuấn quay người lại, nhìn về phía ông bác.

Trên người ông bác mặc đồng phục bảo vệ, có chất đầy một ngọn núi quỷ!

Vô số tay chân bò lổm ngổm trên mặt và cơ thể ông ấy, những khuôn mặt máu me bê bết đó đều đang nhìn chằm chằm vào Kim Tuấn.

Tim phổi ngừng đột ngột!

Chương 529: Trời sẽ giao cho người này một trọng trách lớn

Trong một căn phòng trên tầng năm của cư xá Hạnh Phúc, Hàn Phi đang đứng trong bếp, cố gắng nâng cao kỹ năng nấu nướng của mình, Từ Cầm dựa vào khung cửa ở phía sau hướng dẫn cho hắn.

Hai người thỉnh thoảng trao đổi vài câu, thảo luận về quan điểm của họ về các loại thịt khác nhau, sau đó cùng nhau nếm thử các món thịt được làm ra.

Căn bếp nhỏ lúc này không khiến người ta cảm thấy chật chội, mà ngược lại rút ngắn khoảng cách giữa mọi người, khiến bọn họ sát lại rất gần với nhau.

Mùi thịt thơm thoang thoảng bay vào mũi, Hàn Phi cử động ngón trỏ, hắn hiện tại càng ngày càng thích ăn thịt.

"Quản lý! Tôi vào được không! Bên ngoài có người tìm anh!"

Giọng nói của Huỳnh Long đột nhiên vang lên từ ngoài cửa, Hàn Phi cất đĩa thịt đã chuẩn bị vào ô vật phẩm, sau đó chạy đến cửa phòng khách: "Ai tìm tôi? Xảy ra chuyện gì?"

"Ông bác của học viện tư thục Ích Dân đến, ông ấy còn dẫn theo một người." Huỳnh Long dẫn Hàn Phi xuống tầng, bọn họ từ xa đã nhìn thấy ông bác bảo vệ toàn thân đầy quỷ.

"Bác à, đêm nay sao lại có hứng tới thăm chúng tôi vậy?" Hàn Phi chào hỏi bác bảo vệ.

"Tôi vừa đi loanh quanh ở cổng trường, thì thấy có một người đêm hôm nằm lên trên cổng trường, hình như là định vào trộm đồ, vì vậy khuyên nhủ mấy câu, kết quả ai biết được cậu này trực tiếp rơi từ trên cổng trường xuống rồi ngất xỉu luôn, có gọi thế nào cũng không tỉnh." Con người bác bảo vệ rất tốt, ông đã ngần này tuổi rồi, mà vẫn cõng Kim Tuấn, chỉ là

ông không biết lúc này vô số quỷ quái trên người mình đều đang đè lên trên người anh ta.

"Tôi thấy chàng trai này là người lạ, vì vậy cõng cậu ấy đến đây hỏi xem có phải là cư dân mới của cư xá các cậu hay không." Bác bảo vệ hai tay ôm lấy Kim Tuấn, kéo anh ta từ bên trong vô số cánh tay quỷ ra, đặt lên trên mặt đất.

"Quả thực là người chỗ chúng tôi, xin lỗi vì đã làm phiền đến bác rồi." Hàn Phi nhìn Kim Tuấn đang bất tỉnh trên mặt đất, với một nụ cười gượng gạo trên khuôn mặt, hắn cảm thấy Kim Tuấn chỉ vừa mới ra khỏi cửa, kết quả đã bị đưa trở lại rồi.

"Đúng là cư dân mới à, vậy không sao cả, đều là hàng xóm của nhau mà. Khi nào cậu ấy tỉnh lại, nói với cậu ấy rằng lần sau nếu muốn đến trường học chơi, tôi có thể dẫn cậu ấy đi tham quan, không cần phải trèo tường." Hai tay bác chắp phía sau lưng, nhẹ nhõm gật gật đầu: "Tốt lắm, cảm thấy khu chúng ta càng ngày càng náo nhiệt."

Hàn Phi đưa tay chạm vào Kim Tuấn, kiểm tra thuộc tính của anh ta một chút, anh ta đi con đường toàn bộ gia tăng thể lực, khá phù hợp với thiên phú người khám phá.

"Tôi đặt hi vọng rất cao vào anh, anh không thể cứ ngã xuống như vậy được, cả một vùng đất rộng lớn vô danh này vẫn đang chờ anh đi khám phá đấy." Hàn Phi vươn tay ấn giữ đầu Kim Tuấn, sử dụng năng lực ngôn linh lên anh ta, từng câu từng câu mang theo nguyền rủa xuyên thấu vào cơ thể Kim Tuấn.

"Năng lực chịu đựng tâm lý của anh rất mạnh, sẽ không dễ dàng hôn mê đâu."

"Anh sợ hãi tất cả mọi thứ, nhưng lại có một trái tim kiên định, anh sẽ tiếp tục không ngừng chạy về phía xa."

"Trong từ điển của anh không có cái chết, anh cũng sẽ không bao giờ dừng chân lại."

Liên tiếp sử dụng ba lần năng lực ngôn linh, Kim Tuấn mới từ từ mở mắt ra.

Anh ta mơ màng nhìn về phía trước, bác bảo vệ cố gắng dùng biểu cảm ôn hoà nhất nhìn anh ta: "Cậu tỉnh rồi?"

Những phần tay chân bị biến dạng chui ra từ trong những khuôn mặt quỷ, bao quanh người Kim Tuấn, lúc này anh ta mới phát hiện, hóa ra hôn mê là một điều hạnh phúc đến nhường nào.

Tiếng hét cắt ngang bầu trời đêm và sương mù, Kim Tuấn gần như "bắn ra" khỏi mặt đất, dang chân chạy về phía xa.

"Cậu sợ gì chứ! Cậu muốn đến trường học tôi có thể đưa cậu đi! Thanh niên thì phải đường đường chính chính mà đi chứ!" Bác bảo vệ đuổi theo phía sau, dường như đang muốn thuyết phục Kim Tuấn.

Mắt nhìn bọn họ chạy ra khỏi cư xá Hạnh Phúc, Hàn Phi lắc lắc đầu: "Con người của bác thật ra rất tốt, chỉ là quá nhiệt tình."

Bác bảo vệ là người tốt nhất trong học viện tư thục Ích Dân, đến quỷ quái cũng không nhẫn tâm làm tổn thương ông, tất cả mọi người đều trèo lên người, giúp bịt mắt ông, phát huy hết các kỹ năng, để ông cảm thấy mình vẫn đang còn sống.

"Tiểu huynh đệ này khá hợp khẩu vị với tôi, để tôi đi hộ giá." Lý Tai ở tòa nhà số 2 lại ngửi thấy khí tức bất hạnh, cũng lao ra ngoài cùng bác bảo vệ.

Hàn Phi muốn thoát game cần phải ở lại đủ ba tiếng, vốn định dùng khoảng thời gian này để cải thiện kỹ năng nấu nướng của mình, nhưng thấy Kim Tuấn được chào đón như vậy, hắn nghĩ tốt hơn là nên đi theo thì hơn.

Thiên phú của Kim Tuấn kết hợp hoàn hảo với hắn, nhân tài như thế này không thể để xảy ra bất kỳ tai nạn nào.

"Đi thôi, chúng ta cũng đi qua đó."

Dưới sự kích thích của bác bảo vệ, Kim Tuấn dường như đã đột phá giới hạn của chính mình, anh ta chạy ngày một nhanh hơn, thiên phú người khám phá càng phát huy hết tác dụng, tốc độ gia tăng giá trị khám phá chẳng khác gì rửa tiền, điên cuồng tích lũy.

Mất một tiếng đồng hồ, Kim Tuấn đã chạy từ cư xá Hạnh Phúc đến tòa nhà chết chóc, anh ta đã sức cùng lực kiệt, không thể chạy được nữa.

Ngoảnh đầu nhìn lại, vốn chỉ có ông bác toàn thân đầy quỷ đuổi theo, kết quả hiện tại ông bác vẫn chưa chịu bỏ đi cũng thôi đi, trong sương mù còn có thêm mấy bóng quỷ nữa.

Kim Tuấn thực sự không thể chạy được nữa, anh ta trốn vào bên trong tòa nhà chết chóc.

Tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần, Kim Tuấn dùng sức lực cuối cùng chạy lên được mấy tầng, sau đó ngẫu nhiên chọn một cánh cửa, chuẩn bị trốn vào trước.

Ngón tay vừa chạm vào tay nắm cửa, Kim Tuấn đột nhiên nghe thấy giọng nói của Hàn Phi từ phía sau.

"Đừng đến gần cánh cửa đó!"

Kim Tuấn vốn đã vô cùng căng thẳng, nhưng sau khi nghe thấy tiếng hét của Hàn Phi, anh ta bị dọa cho giật mình, trực tiếp mở cửa ra.

Một cỗ tử ý mạnh mẽ xen lẫn với khí tức tai họa bay ra khỏi căn phòng, Kim Tuấn yếu ớt ngã luôn xuống đất, anh ta cảm thấy như thể mình đã mở chiếc hộp Pandora ra vậy.

Bóng đen của cái chết bao trùm lấy anh ta, một con quỷ khổng lồ màu đen cực kỳ cường đại, xuyên thủng qua cánh cửa và bức tường rồi chạy ra ngoài.

Khi Kim Tuấn cảm thấy mình sắp bị nghiền thành thịt băm, một bóng dáng quen thuộc đã đứng trước mặt anh ta.

"Lão đại? Lão đại!"

Cơ thể Hàn Phi bị con quỷ khổng lồ màu đen va vào bay ra, miệng vết thương lại bung ra, máu trên không trung vẽ ra một đường vòng cung.

"Lão đại!!"

Đôi mắt đỏ hoe, Kim Tuấn bật dậy khỏi mặt đất, đôi chân không ngừng run rẩy, nhưng anh ta không chọn cách bỏ chạy.

Cố gắng chịu đựng nỗi sợ hãi trong lòng, anh ta lấy ra một con dao chẻ củi gỉ sét từ trong ô vật phẩm, đây là một đạo cụ thiết yếu để người khám phá vượt qua các chướng ngại vật.

Tim đang đập loạn xạ, hai chân đang run rẩy, bàn tay cầm dao chẻ củi của Kim Tuấn cũng đang run rẩy dữ dội.

Anh ta nhìn bóng quỷ khổng lồ màu đen, di chuyển thân hình về phía trước.

Sau khi thực hiện bước đầu tiên khó khăn nhất, anh ta bắt đầu tăng tốc.

"Trong cuộc đời của mỗi người, thường sẽ phải có một lần hướng về chân lý, không cần biết đến hậu quả và kết cục của chính mình, tiến lên! Tiến về phía trước!"

Cầm dao chẻ củi, Kim Tuấn hét lên và lao về phía con quái vật màu đen, nhưng anh ta còn chưa đến gần đã bị đánh bay bởi tử ý đang trào dâng.

Từ dưới đất đứng dậy, khi Kim Tuấn chuẩn bị tung cước thứ hai trong đời, Hàn Phi đang nôn ra máu, từ dưới đất bật dậy: "Đừng kích động, tôi còn chưa chết, nói về chuyện này có phải các anh đều đã thỏa thuận với nhau rồi không? Tôi đã đổi một căn phòng khác cho Đại Nghiệt rồi, tại sao lần nào các anh cũng đều tìm được nó vậy?"

"Lão đại?" Kim Tuấn nhìn chằm chằm Hàn Phi, muốn đi qua, nhưng lại hơi chút sợ hãi: "Vậy, vậy con quái vật kia…"

"Quái vật gì? Đây là thú cưng nhỏ của tôi." Hàn Phi sờ sờ đầu của Đại Nghiệt, tay bị đâm đến chảy máu, nhưng hắn dường như không quan tâm: "Đứa nhỏ đang thời kỳ nổi loạn, có thể đã dọa sợ anh rồi."

"Thời kỳ nổi loạn?" Da mặt Kim Tuấn co quắp: "Lão đại, tay cậu chảy máu rồi."

"Không sao, vết thương nhỏ thôi." Hàn Phi xua xua tay với Kim Tuấn: "Anh tiếp tục chơi đi."

Ngồi trên người Đại Nghiệt, Hàn Phi một bên vẫn chảy máu, một bên ăn tim lợn.

Sau khi bọn họ rời đi, Kim Tuấn ngã thẳng xuống đất, quyết định vừa rồi đã rút hết can đảm của anh ta.

"Cậu nhóc rất khá, có hứng thú muốn kết bạn với tôi không?"

Giọng nói của một người đàn ông xa lạ lọt vào tai, Kim Tuấn ngước lên, anh ta nhìn thấy một chiếc cổ mảnh mai trên trần nhà, đồng thời cũng nhìn thấy một khuôn mặt người.

"Tôi tên là Lý Tai, còn anh thì sao?"

"Ahhh!"

Tiếng thét chói tai vang vọng trong tòa nhà chết chóc, Hàn Phi cũng nghe thấy âm thanh đó, hắn khẽ gật đầu: "Trời sẽ giao cho người này một trọng trách lớn, trước tiên nhất định phải khiến anh ta phiền não đau khổ, xương cốt rã rời, chịu đói nhịn khát, thân thể suy nhược, mọi hành động đều không như ý…."

Sau khi lại giấu Đại Nghiệt trong một căn phòng khác, hắn chuẩn bị rời đi, nhưng Đại Nghiệt lại ủy khuất cọ cọ vào chân hắn.

Nhìn bắp chân bê bết máu, Hàn Phi lại ăn thêm một miếng tim lợn, sau đó ngồi xổm xuống nói với Đại Nghiệt: "Mày hãy chịu khó dưỡng thương cho tốt, chờ sau khi áp chế hoàn toàn được nguyền rủa, tao sẽ đưa mày đến một nơi tốt để vui chơi."

Nghe đến đây, Đại Nghiệt lại mừng rỡ trở lại, nó chạy xung quanh căn phòng, sau đó há miệng, phun ra một ít đồ vật kì lạ nhuốm đầy tử ý.

"Đây là cái gì?" Hàn Phi đặc biệt tìm đến Bạch Tư Niệm, sau khi hỏi xong mới rõ, những đồ vật kỳ lạ đó là đồ cống phẩm trong điện thờ.

Sau khi Hàn Phi biết đáp án, cũng không cảm thấy kinh ngạc: "Mày muốn chia sẻ những thứ này với tao sao?"

Đại Nghiệt hưng phấn gật đầu, trên mặt Hàn Phi lộ ra một nụ cười khổ: "Nếu ai mà đắc tội mày, có lẽ là sẽ xui xẻo đến tận nhà."

Đại Nghiệt khác với người bình thường, sau khi đắc tội tiểu khả ái này, nó sẽ giết chết bạn trong vòng ba ngày, sau khi bốc tro cho bạn xong, đợi hết bảy ngày đầu tiên lại quay trở lại ăn hết đồ cúng của bạn.

Đưa tay chạm vào các vật phẩm trên mặt đất, hệ thống chỉ nhắc nhở chúng là vật phẩm nhiệm vụ đặc biệt, chỉ có thể được sử dụng trong nhiệm vụ thừa kế điện thờ.

Hàn Phi quan sát kỹ thì thấy hoa văn trên các cống phẩm có vẻ đều giống nhau, có khắc một ông già và ba đứa trẻ.

"Nó lấy những đồ cống phẩm này ở đâu vậy?" Hàn Phi hỏi Bạch Tư Niệm.

"Có một cái đến từ điện thờ ở cổng cư xá Hạnh Phúc, còn hai cái đến từ điện thờ bỏ hoang từ bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, cái bát cuối cùng được lấy từ một điện thờ nào đó ở Thất Lạc Viên." Bạch Tư Niệm nhớ lại.

"Hai người thế này giống như những kẻ trộm mộ vậy." Hàn Phi nhìn những cống phẩm: "Hoa văn tương đồng, những điện thờ này có lẽ đều thờ cúng cùng một vị thần linh."

Hàn Phi đem hết những cống phẩm đó bỏ vào ô vật phẩm của mình: "Xem ra ba khu vực cư xá Hạnh Phúc, bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ và Thất Lạc Viên có mối liên hệ chặt chẽ hơn mình nghĩ."

Sau khi kiểm tra cống phẩm, Hàn Phi nghi ngờ rằng hầu hết các điện thờ trong ba khu vực này đều do Phó Sinh để lại, cũng chỉ có Phó Sinh bước ra khỏi đây mới có khả năng để lại nhiều điện thờ như vậy.

"Giữa những điện thờ này có khi nào là thông với nhau không? Chúng cùng nhau che giấu thế giới ký ức của Phó Sinh?"

Hàn Phi đã làm qua nhiệm vụ kế thừa điện thờ, hắn biết sau khi vào điện thờ, sẽ nhìn thấy cuộc đời của không thể nhắc đến.

"Cư xá Hạnh Phúc tiếp đón sự xuất hiện của đứa trẻ sơ sinh, sau đó gửi nó đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ để cải

tạo, cuối cùng nhốt vào trong Thất Lạc Viên để theo dõi, chờ sau khi đáp ứng các điều kiện, nó sẽ được đưa đến chỗ sâu hơn của thành phố, Phó Sinh có lẽ cũng muốn dẫn dắt mình theo cách này."

Hàn Phi hiện tại rất mong đợi đi vào điện thờ kia trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, chỉ cần có thể đi vào thế giới ký ức của Phó Sinh, vậy thì rất có thể hắn sẽ tìm ra quá khứ của ông ấy.

Trong khi trò chuyện với Bạch Tư Niệm, Hàn Phi đã cho Đại Nghiệt uống máu của mình, dưới sự trợ giúp máu của hắn, tốc độ Đại Nghiệt áp chế nguyền rủa đã tăng tốc thấy rõ.

Chờ sau khi ba tiếng trôi qua, Hàn Phi tìm thấy Kim Tuấn ở hành lang, anh chàng này thực sự đã tăng giá trị thăm dò của mình lên một level trong tòa nhà chết chóc.

"Thiên phú của người khám phá còn có thể dùng như thế này à?"

Lúc này Kim Tuấn đã hơi chút hoảng hốt, nhưng quả thực anh ta đã kiên cường hơn trước rất nhiều, nếu như trong hiện thực gặp lại người thợ sơn và các sự kiện linh dị, anh ta cũng sẽ không sợ đến mất kiểm soát nữa.

"Ý chí của anh đã được rèn luyện, người khác nếu muốn thôi miên anh nữa cũng sẽ rất khó." Sau khi nhìn thấy vực sâu không đáy, bóng tối bình thường sẽ không còn có thể khiến trái tim Kim Tuấn khuấy động nữa, cái mà Hàn Phi muốn chính là hiệu quả như vậy.

Sử dụng thiên phú hồi hồn, Hàn Phi đưa Kim Tuấn đi, sau đó hắn đi vào con ngõ nhỏ ở giữa một số khu vực cùng với những người hàng xóm của mình.

Lần này Hàn Phi phải mất ba tiếng đồng hồ mới nhận được một nhiệm vụ.

"Nhiệm vụ trong ngõ đã sắp bị mình làm hết rồi, bắt đầu từ ngày mai, nếu mình muốn thoát game bình thường, sẽ phải vào bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ hoặc khu vực công viên giải trí mới được."

Những ngày an nhàn lại sắp kết thúc rồi, hệ thống đang buộc Hàn Phi phải tiến lên.

"Thực sự hy vọng Thất Lạc Viên và bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ có thể đánh nhau."

Trở lại tòa nhà chết chóc, Hàn Phi tìm một nơi an toàn thoát game, hôm nay hắn còn có việc khác phải làm.

Cởi bỏ mũ bảo hiểm ra, Hàn Phi nhân lúc trời còn chưa sáng hẳn, rời khỏi cư xá nơi mình sống.

Đầu tiên hắn đi tìm Kim Tuấn tâm sự một chút, sau đó gọi cho Bạch Hiển, Hoàng Doanh và Mèo Lưu Ly.

Sau khi xác định mấy người buổi sáng đều có thời gian, Hàn Phi lại không ngừng tiếp tục chạy tới bệnh viện.

Sau cục cảnh sát, bệnh viện trở thành nơi quen thuộc thứ hai của Hàn Phi, y tá trực ban vừa nhìn thoáng qua đã nhận ra hắn, đích thân dẫn hắn đến cửa phòng bệnh của bác gái Lý.

Bác gái Lý đã thức dậy, đang nằm trên giường, con trai bà đang ngồi bên cạnh, nửa bước ở bên không rời.

Nhìn thấy hai người trong phòng bệnh, Hàn Phi nghĩ tới bản thể của Gương Thần.

"Con của bác gái Lý là nhân viên của Deep Space Technology, không biết liệu có thể phát triển anh ta thành người của mình hay không."

Hàn Phi giờ đây đã biết nhiều hơn về Vĩnh Sinh Pharmaceutical, Deep Space Technology là một gã khổng lồ bên cạnh Vĩnh Sinh Pharmaceutical, sau lưng chắc hẳn cũng ẩn chứa rất nhiều bí mật. Hàn Phi thậm chí còn nghi ngờ rằng trước đây hai công ty này đã đứng đằng sau hỗ trợ cho Phó Sinh, nhưng sau đó đã xảy ra những chuyện ngoài ý muốn.

Hắn lặng lẽ đợi ngoài cửa một lúc, cho đến khi bác sĩ đến kiểm tra phòng bệnh mới đi theo vào trong.

Bác gái Lý trên giường bệnh lộ ra vẻ kinh ngạc khi nhìn thấy Hàn Phi, bà dường như nhận ra hắn chính là người đàn ông đeo mặt nạ ở thế giới tầng sâu rồi.

Chương 530: Guild Games đầu tiên - cư xá Hạnh Phúc

"Cô à, vị này chính là người tốt bụng đưa cô đến bệnh viện, anh ấy còn trả trước tiền thuốc cho cô nữa." Bác sĩ cũng rất thích Hàn Phi, sau khi đoạt giải ở liên hoan phim, fan của hắn đã lên đến mấy triệu, hiện tại đã là một trong những diễn viên tuyến ba được yêu thích nhất.

"Tôi đã từng gặp cậu ấy." Bác gái Lý từ trên giường ngồi dậy, có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi Hàn Phi.

"Nhất định rồi, bây giờ anh ấy hot lắm." Bác sĩ hiển nhiên hiểu lầm ý, sau khi kiểm tra một lượt lại cho bác gái Lý, xác định không có vấn đề gì, cảm thấy bà ấy có thể xuất viện được rồi.

Sau khi bác sĩ rời đi, bác gái Lý muốn đứng dậy, nhưng bị Hàn Phi cản lại: "Cô à, cô cứ ngồi trên giường nói chuyện là được."

Hàn Phi bước đến bên giường ngồi với con trai của bác gái Lý.

"Cảm ơn cậu đã cứu tôi." Bác gái Lý hơi kích động, đến câu đầy đủ cũng khó nói ra.

Hàn Phi có thể cảm nhận được sự biết ơn của đối phương từ tận đáy lòng, hắn mỉm cười, chỉ đáp lại rằng đó chỉ là chuyện nhỏ, không cần phải bận tâm.

Sau khi trò chuyện một lúc, Hàn Phi bắt đầu đi vào vấn đề, dẫn dắt về phương diện trò chơi, hắn hy vọng rằng bác gái Lý sáng hôm nay có thể đăng nhập vào trò chơi một lát.

"Cậu vẫn có thể đưa tôi đi gặp ông ấy không? Đó có lẽ không phải là mơ đúng không?" Bác gái Lý hơi không chắc chắn một chút, vẻ mặt lo lắng, sợ rằng ký ức đêm đó chỉ là ảo giác.

“Đương nhiên không phải là mơ, có điều để mở ra bản đồ ẩn cần phải đáp ứng rất nhiều điều kiện, sau này nhất định vẫn còn có cơ hội.” Hàn Phi nói mấy câu khách sáo: “Lần này online, cô hãy thêm cháu làm bạn bè trước.”

“Được.”

Bác gái Lý vốn đã muốn xuất viện, nay càng thêm vội vã, yêu cầu con mình đi làm thủ tục xuất viện ngay.

9 giờ 30 phút sáng, bác gái Lý đã về đến nhà, bắt đầu đăng nhập vào trò chơi.

Hàn Phi cũng gọi điện thoại cho Hoàng Doanh: “Anh Hoàng, người đã tìm đủ rồi, ID trò chơi em cũng đã gửi hết cho anh rồi.”

“Em thực sự không định đến xem thử sao? Đây là thời khắc chứng kiến lịch sử đấy.” Giọng điệu của Hoàng Doanh trở nên khác hẳn mọi khi, vô cùng phấn khích: “Cộng đồng của người chơi đầu tiên, trong thời đại lớn nơi thế giới ảo và hiện thực đan xen vào nhau, chúng ta đã đi tiên phong.”

“Em không có cách nào để đăng nhập vào trò chơi.”

“Không thành vấn đề, anh có thể phát trực tiếp cho em, trong thế giới trò chơi bình thường, có thể phát trực tiếp được.” Hoàng Doanh gửi cho Hàn Phi một cửa sổ xem trực tiếp riêng: “12 giờ trò chơi hoàn thành cập nhật trực tuyến, chúng ta đúng 10 giờ bắt đầu.”

Bây giờ về nhà cũng không kịp, Hàn Phi lại đến quán nhỏ lần trước.

Thái độ phục vụ của nhân viên tốt một cách đáng ngạc nhiên, thực sự làm được việc coi khách hàng như thượng đế.

Gọi đồ uống xong, Hàn Phi ngồi vào chỗ ngồi yên tĩnh nhất, hắn mở cửa sổ phát sóng trực tiếp ra, chậm rãi chờ đợi.

Vào 10 giờ, trên cửa sổ phát trực tiếp có một giao diện, năm người bọn Hoàng Doanh xuất hiện trong một vùng kiến trúc bỏ hoang rộng lớn.

“Hàn Phi em có thể nhìn thấy không? Nếu nhìn thấy thì hãy comment là 1.” Hoàng Doanh chỉ vào toàn bộ vùng kiến trúc phía sau: “Đây chính là nơi tương ứng với cư xá hạnh phúc phía các em, anh sẽ thiết lập lãnh thổ riêng của cộng đồng mình ở đây, mọi thứ bên trong phạm vi 500 mét đều thuộc về cá nhân anh, ngoại trừ trí tuệ AI ra, bất kì ai đều không có quyền hạn đi vào.”

Ống kính chuyển động, Hoàng Doanh cũng quay đến Bạch Hiển và Kim Tuấn.

Paparazzi nổi tiếng gặp diễn viên nổi tiếng, Hàn Phi còn tưởng hiện trường sẽ hơi chút ngượng ngùng, nhưng ai mà ngờ cả hai người bọn họ đều đang tràn đầy kinh ngạc nhìn Hoàng Doanh.

Giữa hàng trăm triệu người chơi trên thế giới, người chơi đứng số một đang ở ngay trước mặt mình, bọn họ căn bản không thể tin vào mắt.

Lúc đầu, khi Hàn Phi nói với bọn họ rằng sẽ có người liên lạc với họ, bọn họ cũng không để tâm, nhưng sau khi nhìn thấy Hoàng Doanh, đã trực tiếp hóa đá luôn.

“Tôi sẽ đưa mọi người vào bên trong tham quan một chút.”

Hoàng Doanh đi phía trước, anh mở cánh cửa sắt gỉ của tòa nhà số 1 ra, hành lang chất đủ loại đạo cụ khủng khiếp đáng sợ, phàm là những thứ có liên quan đến linh dị, anh ấy đều thu thập hết đến đây.

Nhìn thấy những thứ này, Bạch Hiển và Kim Tuấn hình như bị gợi nhớ về kí ức không tốt, cả hai đồng thời dừng lại.

Mèo Lưu Ly cũng cảm thấy khó tin, cô tò mò hỏi Hoàng Doanh: “Nghề nghiệp của anh có phải là pháp sư chiêu hồn không?”

“Pháp sư chiêu hồn còn kém chúng ta rất xa.” Hoàng Doanh dùng từ “chúng ta”, anh muốn bồi dưỡng cho bốn người còn lại: “Cộng đồng của chúng ta hiện tại chỉ là cộng đồng cấp thấp nhất, rất ít chức năng, có điều chỉ cần nỗ lực phát triển, chỗ chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ trở thành một thành phố thịnh vượng nhất trong《Cuộc sống hoàn hảo》!”

Hoàng Doanh có tự tin này, bởi vì chỗ bọn họ có đủ loại đặc sản của âm gian mà ở những nơi khác không có: "Tôi đã chuẩn bị sẵn một tế đàn trong tòa nhà, tòa nhà cũ kỹ khiêm tốn này sẽ trở thành tòa nhà cốt lõi của thành phố chúng ta. Là một nguyên lão, mọi người có thể đi chọn một căn phòng mà mình yêu thích."

Trước lời mời thịnh tình của Hoàng Doanh, bốn người đám Bạch Hiển vô cùng "vui vẻ" chọn nhà mới của mình.

Sau khi tất cả mọi người chọn phòng xong, Hoàng Doanh đưa mọi người lên đỉnh của tòa nhà.

Đứng trên tầng mười, bọn họ nhìn những tòa nhà đổ nát u ám xung quanh.

Bạch Hiển và những người khác không hiểu lắm tại sao Hoàng Doanh lại chọn nơi này, không có tài nguyên gì, còn cách rất xa thành phố chính, phụ cận đến NPC cũng không có mấy con, nhìn thoáng qua giống như một quỷ vực.

"Tôi biết có thể mọi người đang thắc mắc tại sao tôi lại chọn nơi này, thực ra, tôi đã tìm kiếm vùng đất kho báu này từ rất lâu rồi. Từ lần thử nghiệm thứ ba đến giờ, nơi này là bản đồ vô chủ âm khí nặng nhất, nhiều tin đồn ma quỷ nhất mà tôi từng thấy. Nó cách thành phố chính rất xa, chúng ta còn rất nhiều không gian để phát triển, nói không chừng có thể trở thành thành phố chính thứ hai." Hoàng Doanh biết rất rõ việc sử dụng lợi thế của bản thân, so với những guild games lớn, thế lực lớn, ưu điểm lớn nhất của anh chính là Hàn Phi, chỉ cần có thể định hướng gọi ra cư dân của thế giới tầng sâu, vậy thì tương lai có thể làm được rất nhiều "việc lớn" rồi.

Không có NPC không sao, không có người chơi cũng không thành vấn đề, chỉ cần có đủ quỷ quái là được, mục tiêu ban đầu của anh chính là tạo ra một tòa quỷ vực đặc biệt.

Bạch Hiển và Kim Tuấn vẫn cảm thấy Hoàng Doanh hơi cực đoan, có điều những gì anh ấy nói tiếp theo, lại trực tiếp khiến hai người bọn họ phải thán phục sát đất.

"Mục tiêu của chúng ta là trở thành cộng đồng người chơi đầu tiên, nhưng tôi không nói sẽ từ bỏ vị trí của cộng đồng

người chơi thứ hai.” Hoàng Doanh đứng trên tầng cao nhất, nhìn xuống đống đổ nát xung quanh: “Tôi đã chuẩn bị xong hết tất cả mọi thứ để thành lập cộng đồng, đồng thời sử dụng các danh tính khác để đạt được sự hợp tác với các guild games hàng đầu trong nước, cộng đồng người chơi thứ hai rất có thể sẽ là người của chúng ta, chỉ có điều bọn họ chịu trách nhiệm về ngoại vi và phát triển, đồng thời cạnh tranh tài nguyên với các cộng đồng lớn khác, điều chúng ta cần làm chính là duy trì sự thần bí, chỉ thu hút những người chơi hàng đầu thực sự có thể tín nhiệm.”

Để duy trì sức ảnh hưởng chỉ dựa vào một mình là rất khó, ưu thế của Hoàng Doanh cũng sẽ dần mất đi sau level 50, vì vậy anh đã lên hai kế hoạch.

Khi Close Beta anh đã chuẩn bị xong mọi thứ cần thiết cho việc xây dựng cộng đồng, hơn nữa còn chuẩn bị tận ba phần.

Với ba danh tính, anh đã giao dịch với ba thế lực khác nhau, hứa hẹn rằng bọn họ sẽ trở thành cộng đồng đầu tiên.

Chỉ có Hoàng Doanh mới biết phần thưởng cho vị trí đầu tiên trong bảng xếp hạng, sau khi AI hoàn toàn tiếp quản trò chơi, những người hoạch định chính sách của các thế lực lớn cũng rất khó thăm dò nội tình, điều này dẫn đến những người hoạch định chính sách của các thế lực lớn hoàn toàn sẽ bị thu hút bởi danh nghĩa của cộng đồng đầu tiên, bọn họ đã phải trả một cái giá rất đắt để ký được một thỏa thuận hợp tác với những danh tính khác nhau của Hoàng Doanh.

Những chuyện bí mật nhất này, Hoàng Doanh chỉ nói với một mình Hàn Phi.

Lúc 10:30, Hoàng Doanh dẫn bốn thành viên cộng đồng vào tầng 10, bọn họ nhìn thấy một tế đàn trong phòng riêng của quản lý tòa nhà.

Năm người ngồi xung quanh tế đàn, Hoàng Doanh bắt đầu xác thực cuối cùng.

Anh từ trong ô vật phẩm lấy ra một đạo cụ đặt nó lên trên tế đàn, sau đó viết ID trò chơi của năm người chơi vào trong đạo cụ đó.

Sau khi nghe thấy âm thanh xác thực thành công, Hoàng Doanh nhìn camera phát trực tiếp: “Hàn Phi, bây giờ đến bước cuối cùng rồi, em hãy đặt tên cho cộng đồng này đi.”

“Em đặt tên sao?” Hàn Phi nhìn tòa nhà cổ kính cùng căn phòng quen thuộc trên cửa sổ phát trực tiếp, hắn nhớ tới trải nghiệm lần đầu tiên khi tiến vào thế giới tầng sâu.

“Mọi thứ đều bắt đầu từ cư xá hạnh phúc, cuộc sống của em đã được thay đổi ở đó, dần dần em cũng bắt đầu thay đổi số phận của mọi người, chúng ta cùng nhau tiến về phía trước trong đêm tối, đuổi theo ánh sáng có thể hoàn toàn không tồn tại.”

“Tất cả mọi người đang sát cánh cùng nhau, em cũng hy vọng từ sâu thẳm trái tim mình rằng mọi người có thể thực sự tìm lại được hạnh phúc đã mất.”

Sau một hồi suy nghĩ, Hàn Phi đã nhập bốn chữ cư xá Hạnh Phúc trên cửa sổ phát trực tiếp, hắn cảm thấy đây có lẽ là cái tên thích hợp nhất cho《Cuộc sống hoàn hảo》, ngoài ra đây cũng là một nguyện vọng tận đáy lòng hắn —— Hy vọng tất cả các cư dân trong cư xá Hạnh Phúc đều có thể có được hạnh phúc.

Mấy người Hoàng Doanh đều cảm thấy cái tên này không có vấn đề gì, bọn họ bắt đầu viết lên trên đạo cụ.

Sau khi bốn chữ cư xá Hạnh Phúc được nhập vào, âm thanh thông báo trên toàn máy chủ vang lên trong《Cuộc sống hoàn hảo》!

“Toàn thể người chơi hãy chú ý! Cộng đồng của người chơi đầu tiên trong《Cuộc sống hoàn hảo》cư xá Hạnh phúc đã được thành lập!”

Thông báo thế giới, năm lần liên tiếp, đã làm chấn động tất cả các thế lực lớn và game thủ hàng đầu trong《Cuộc sống hoàn hảo》.

Bản cập nhật trực tuyến kéo dài 12 tiếng vẫn chưa kết thúc, vậy mà đã có người chơi thành lập cộng đồng thành công.

Những tổ chức người chơi hàng đầu kia để tranh giành danh hiệu cộng đồng đầu tiên trên thế giới, đã phải chi số tiền và nhân lực khó mà tưởng tượng nổi, bọn họ thậm chí có người còn bắt đầu chuẩn bị từ lần thử nghiệm thứ hai, không ngờ cuối cùng lại chỉ là dùng giỏ tre để múc nước.

Sau khi biết tin này xong, từ các phòng làm việc lớn đều phát ra tiếng đập cốc, đập bàn, thậm chí đập máy tính, một số phòng làm việc không thể chấp nhận, bắt đầu khiếu nại với Deep Space Technology. Có điều bọn họ không thể đại diện cho tất cả người chơi, đa số người chơi càng quan tâm nhiều hơn đến việc ai đã thành lập cư xá Hạnh Phúc và cách tham gia cộng đồng này.

Năm lần thông báo trên toàn bộ hệ thống, ngày này đã được viết vào lịch sử của《Cuộc sống hoàn hảo》, tất cả người chơi cũng đều ghi nhớ bốn chữ cư xá Hạnh Phúc.

Một cái tên tầm thường không có gì nổi bật, thành viên cộng đồng bí ẩn, hoàn toàn không thể tra được lai lịch, còn có vị trí ẩn trong khu vực không xác định trên bản đồ, tất cả mọi thứ đều biến cư xá Hạnh Phúc thành một câu đố bí ẩn.

Chương 531: Nạn nhân đều có ngoại hình xuất chúng

“Bùm!”

Một người đàn ông trung niên đẩy tất cả các dụng cụ công nghệ cao trên bàn xuống đất, sau đó anh ta đá vào người quản gia thông minh bên cạnh.

Trước lời xin lỗi liên tục từ quản gia thông minh, anh ta đã nhặt chiếc cúp kim loại trên tủ và đập nó vào người quản gia.

Chuông báo động vang lên, hai thư ký một nam một nữ vội vã vào phòng.

Bọn họ dường như đã quen với mọi việc, cả hai đứng ở cửa chờ cho đến khi người đàn ông đập phá quản gia thông minh đến không thể nhận ra mới dám đến gần.

“Không phải các người đã đảm bảo với tôi, lần này nhất định sẽ có được cộng đồng đầu tiên hay sao?” Người đàn ông trung niên đưa tay ra khỏi mặt quản gia, chiếc cúp vẫn còn cắm trong hộp sọ cơ khí của quản gia.

“Chúng ta đã chi rất nhiều tiền để liên hệ với doanh nhân bí ẩn nhất chợ đen, anh ấy đã chuẩn bị tất cả những thứ cần thiết để xây dựng cộng đồng cho chúng ta, chỉ cần AI hoàn thành cập nhật, chúng ta có thể xây dựng cộng đồng trong vòng một phút.” Nam thư ký hạ giọng, cúi đầu không dám nhìn người đàn ông trung niên: “Nhưng không ngờ có người có thể xây dựng cộng đồng trước khi AI hoàn thành cập nhật, đây có lẽ là bản thân trò chơi xảy ra sự cố rồi.”

“Xảy ra sự cố? Cậu có biết tôi đã đầu tư bao nhiêu cho trò chơi này không?” Người đàn ông trung niên lại ngồi vào bàn: “Đi kiểm tra cho tôi xem cư xá Hạnh Phúc kia là tổ chức gì!”

“Dạ được, Khổng tổng.”

Hai thư ký cùng nhau rời đi, bọn họ tung ra mọi mối quan hệ để tìm manh mối về cư xá Hạnh Phúc.

Những cảnh tương tự cũng xuất hiện ở nhiều nơi trên toàn cầu, cộng đồng đầu tiên xuất hiện quá đột ngột, phá vỡ sự sắp xếp của nhiều thế lực người chơi hàng đầu.

Ban đầu, mọi người dự định chạy đua để tạo cộng đồng sau 12 tiếng cập nhật, có thể nhanh chóng thu thập các vật phẩm cần thiết để tạo cộng đồng, bản thân điều này đã là thể hiện một loại thực lực, nhưng bây giờ bản cập nhật còn chưa kết thúc đã có người thành công rồi.

Chuyện này cũng tương tự với việc kì thi còn chưa bắt đầu, những người khác đều chưa được phát đề thi, thì đã có người nộp bài rồi, hơn nữa người nộp bài này vẫn được điểm tối đa.

Trên mạng có quá nhiều nghi vấn, các nền tảng lớn đã tranh cãi ầm ĩ, nhưng điều này không ảnh hưởng đến đám người Hàn Phi.

Vào thời điểm cộng đồng được thành lập thành công, lấy tòa nhà cũ làm trung tâm, trong phạm vi đường kính 500 mét, tất cả đều thuộc về Hoàng Doanh, anh cũng nhận được phần thưởng thêm từ hệ thống.

Là người chơi đầu tiên thành lập cộng đồng thành công, Hoàng Doanh có thể chọn ngẫu nhiên hai trong bốn phần thưởng là kiến trúc đặc biệt, NPC đặc biệt, trang phục đặc biệt và vật phẩm đặc biệt.

Dưới sự gợi ý của Hàn Phi, Hoàng Doanh trước khi rút thăm giải thưởng sẽ nắm tay Bạch Hiển trong vòng 15 phút, cuối cùng anh đã rút thành công hai phần thưởng khá tốt.

“Điện thờ không tên (Kiến trúc hiếm có đặc biệt rank E): Khu định cư của bạn đã được một vị thần nào đó chiếu cố.”

“Hiệu quả 1: Xác suất phát sinh sự kiện linh dị tăng lên 50%, trong khoảng thời gian từ 0 giờ đến 5 giờ sáng, xác suất phát sinh sự kiện linh dị tăng lên 100%.”

“Hiệu quả 2: Ngưỡng tinh thần của tất cả các thành viên trong cộng đồng được tăng thêm 10 điểm.”

“Hiệu quả 3: Xác suất thời tiết sương mù gần khu định cư tăng 100%.”

“Hiệu quả 4: Hiệu quả thiên phú linh dị của tất cả các thành viên cộng đồng được nhân đôi.”

“Người gác đêm (NPC đặc biệt duy nhất): Nơi ở của bạn đã thu hút được một ông lão lớn tuổi, nếu bạn sẵn sàng cung cấp chỗ ở và thức ăn cho ông ấy, ông ấy sẽ giúp bạn gác đêm.”

“Năng lực 1 (mở khóa khi cộng đồng đạt rank G): Không ai biết đến cùng là ông đã sống được bao lâu, ông là một người rất thông thái, đã đi qua rất nhiều nơi, biết rất nhiều thứ. Khi bạn cảm thấy khó khăn, có thể đi hỏi ông, có điều bạn phải chú ý, tính tình của ông lão rất cổ quái, một ngày bạn chỉ có cơ hội hỏi một lần.”

“Năng lực 2 (mở khóa khi cộng đồng đạt rank G): Ông lão rất thích kể chuyện, những câu chuyện của ông hoang đường quái dị, nhưng phần lớn đều là sự thật.”

“Năng lực 3 (mở khóa khi cộng đồng đạt rank G): Có lẽ bạn không thể tin, ông lão đã từng chiêu hồn vợ mình sau khi bà ấy qua đời, đó cũng là quyết định sai lầm nhất trong cuộc đời của ông.”

“Năng lực 4 (mở khóa khi cộng đồng đạt rank E): ???”

Hàn Phi không quan tâm đến những phần thưởng khác, ánh mắt vẫn nhìn vào phần giới thiệu của NPC đặc biệt, năng lực 3 của người gác đêm dường như có liên quan đến chiêu hồn.

“Các anh nhanh chóng nâng cấp cộng đồng lên rank F, còn nhất định phải bảo vệ tốt cho người gác đêm, không có việc gì có thể lắng nghe những câu chuyện của ông ấy nhiều hơn, nâng cao mức độ thân thiện của ông ấy.”

Cũng không biết có phải do nắm tay Bạch Hiển, mà khiến cho Hoàng Doanh đã tiếp nhận được vận khí của Bạch Hiển hay không, Hàn Phi cảm thấy hai thứ mà Hoàng Doanh rút được đều rất tốt.

“Yên tâm đi, đi trước người khác một bước, thì sẽ dẫn đầu rất nhiều, chúng ta sẽ quản lý cộng đồng thật tốt.” Hoàng Doanh nói xong, lại mở bảng thuộc tính của mình ra, anh lặng lẽ gửi một tin nhắn cho Hàn Phi.

Với vị trí số một trong top năm bảng xếp hạng, Hoàng Doanh vẫn còn năm cơ hội để rút thăm giải thưởng nữa.

Đề xuất của Hàn Phi là chờ khi chỉ còn có Bạch Hiển ở hiện trường, mới để Hoàng Doanh rút thăm giải thưởng, hắn không có ý gì khác, chỉ là giá trị may mắn của những người khác quá thấp, tụ lại với nhau rất dễ hình thành trường khí bất hạnh.

Nhìn Hoàng Doanh và năm người khác bắt đầu xây dựng cộng đồng, Hàn Phi không làm phiền họ nữa, đóng cửa sổ phát trực tiếp.

"Luôn cảm thấy điện thờ vô danh kia có liên quan gì đó đến mình, xem ra mối liên hệ giữa thế giới tầng sâu và thế giới tầng cạn chặt chẽ hơn mình tưởng tượng, những tồn tại không thể nhắc đến ở sâu trong thành phố trong thế giới tầng sâu rất có khả năng đã sớm vươn tay đến thế giới tầng cạn rồi."

"Bọn họ vẫn còn đang khiêm tốn, nói không chừng là có liên quan đến Phó Sinh."

Hàn Phi không đồng ý với con đường mà Phó Sinh đã chọn lúc đầu, nhưng điều này không có nghĩa là hắn sẽ phủ nhận hoàn toàn những nỗ lực của ông ấy: "Ông ấy là một người rất ưu tú, mình thực sự muốn biết khi ông ấy level 19 thì đã làm những gì."

Sau khi uống xong đồ uống, Hàn Phi lại lấy điện thoại di động ra tìm kiếm, hắn phát hiện tối nay có một vở kịch sân khấu mà Tường Vi tham gia.

"Tường Vi này có khả năng là số 019, vừa đúng lúc không có việc gì làm, hôm nay sẽ đi xem màn trình diễn của anh ta."

Hàn Phi bây giờ rất tin tưởng Hoàng Doanh, sau khi giao việc xây dựng cộng đồng cho anh ấy, thì không còn chú ý đến《Cuộc sống hoàn hảo》nữa, hắn bắt taxi đến nhà hát.

Sau khi đến nơi, Hàn Phi liên lạc với nhân viên mà hắn gặp tối hôm qua trước, nhân viên này thấy hắn ngày nào cũng mặc quần áo, không trang điểm và không có trợ lý chạy khắp nơi, cảm thấy thật khó tin.

“Hàn Phi, anh mỗi ngày không đi đóng phim à?”

“Vừa quay xong《Tiểu thuyết gia huyền nghi》, bây giờ là thời gian nghỉ ngơi.” Hàn Phi đã cùng nhân viên tìm hiểu tình hình rạp chiếu, đồng thời cũng hỏi thăm một số chuyện về Tường Vi.

Kỹ năng diễn xuất của diễn viên này cũng vô cùng tốt, có vẻ như anh ta đặc biệt thích biểu diễn mặt đối mặt với khán giả trên sân khấu, vì vậy đã không lấn sân sang lĩnh vực điện ảnh và truyền hình mà chỉ tham gia diễn các vở kịch.

Nhân viên có ấn tượng rất tốt về Tường Vi, cứ khen ngợi Tường Vi suốt.

Có điều Hàn Phi cho rằng có thể Tường Vi đang ngụy trang, tối qua Kim Tuấn suýt chút nữa bị giết chết, liệu một người tốt trong xã hội hiện đại lại có thể dễ dàng giết chết một ai đó sao?

Hàn Phi đang trò chuyện với nhân viên thì phía xa đột nhiên xuất hiện một chiếc ô tô rất sang trọng.

Khi xe chạy ngang qua Hàn Phi, hắn qua cửa sổ nhìn thấy Hạ Y Lan đang ngồi trong xe.

“Tại sao cô ta lại đến nơi này?”

Nói lời tạm biệt với nhân viên, Hàn Phi đi về phía bãi đậu xe của nhà hát.

Sau khi xe dừng lại, tài xế vẫn ngồi trên xe, một phụ nữ bịt kín từ đầu đến chân bước xuống.

Cô ta lấy điện thoại di động ra gọi điện, sau đó theo chỉ thị trong điện thoại đi vào nhà hát.

“Bây giờ trời còn chưa tối, màn ca kịch đầu tiên cũng còn lâu mới bắt đầu, cô ta là đi gặp ai đó à?”

Hàn Phi cẩn thận đi theo phía sau, kỹ năng theo dõi và chống do thám của hắn đã được huấn luyện cùng ma quỷ trong thế giới tầng sâu, Hạ Y Lan không hề nhận thấy sự tồn tại của hắn.

Đi loanh qoanh vài vòng, Hạ Y Lan bước vào lối đi dành cho nhân viên.

Cô ta nhìn trái nhìn phải hồi lâu, cuối cùng chạy vào phòng đạo cụ, khóa trái cửa lại.

Hàn Phi lặng lẽ tiến lại gần, hắn nghe thấy một cuộc trò chuyện rất mơ hồ qua cánh cửa.

"Phụ nữ từng đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đó nhiều như vậy, tại sao anh lại cứ bám lấy tôi không tha thế? Đến cùng là anh muốn cái gì?" Giọng của Hạ Y Lan rất lớn, cảm xúc rất không ổn định, ở những nơi công chúng cô ta chưa bao giờ dùng giọng điệu này nói chuyện.

"Cô trộm mặt của người khác, không sợ có một ngày chủ nhân tìm đến cô sao?" Giọng một người đàn ông xa lạ vang lên.

"Tôi bỏ tiền ra, tôi làm thành như thế nào đó là tự do của tôi! Chỉ cần anh xóa những bức ảnh đó đi, tôi có thể cho anh tiền, ra giá đi."

"Những tấm ảnh đó đâu có chụp được cô, cô sợ cái gì chứ? Chẳng lẽ những người phụ nữ đó là cô giết chết à?" Trong giọng nói của người đàn ông mang theo chút lạnh lùng, như thể anh ta là một cái xác không cảm xúc.

"Anh nói nhảm, tôi sẽ xé nát miệng của anh ra!"

"Đừng kích động, tôi chỉ là rất tò mò, tại sao những người phụ nữ có diện mạo xinh đẹp đó lại là mục tiêu của cô? Cô đang ghen tị với vẻ đẹp của bọn họ phải không? Hay là giết chết bọn họ có thể khiến cô trở nên xinh đẹp hơn?"

"Bụp!"

Trong phòng đạo cụ dường như có thứ gì đó rơi xuống, lập tức trở nên yên tĩnh, một lúc lâu sau, giọng nói của Hạ Y Lan mới lại vang lên: "Tôi cảnh cáo anh, nói bậy bạ có thể sẽ xảy ra chuyện đấy."

"Người lần trước cảnh cáo tôi, đã không có cách nào mở miệng cảnh cáo tôi được nữa rồi." Giọng người đàn ông hơi đáng sợ: "Tôi không có hứng thú với cô, thứ tôi cần là thông

tin về bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đó, chỉ cần cô ngoan ngoãn nói ra những đứa trẻ tiếp nhận cải tạo nhân cách bây giờ đang ở đâu, tôi có thể hủy những bức hình đó đi."

"Tôi không biết."

"Mười năm trước cô đã giúp bắc cầu trung gian, dựa vào đại não của đám cô nhi, mới đổi được mọi thứ như bây giờ. Người khác nghĩ rằng cô là minh tinh, nhưng tôi biết đây mới thực sự là bộ dạng của cô." Người đàn ông dường như đưa ra thứ gì đó cho Hạ Y Lan.

"Đưa ảnh cho tôi!" Hạ Y Lan hét rất lớn, cô ta đã hơi mất kiểm soát.

"Cô biết không? Cho dù cô có khoác lên mình làn da đẹp hơn nữa, cũng không thể che giấu được mùi thối rữa tỏa ra từ linh hồn." Người đàn ông bật cười: "Cô, chẳng qua là một con quái vật đáng thương mà thôi."

Căn phòng lại chìm vào im lặng chết chóc, hơn một phút sau Hạ Y Lan mới lấy lại bình tĩnh nói: "Tôi chỉ biết tung tích của đứa trẻ cuối cùng, tên hiện tại của nó là Nhạn Đường, bởi vì một số lý do đặc biệt, nó đã bị cha ruột của mình giam cầm trong khuôn viên bên trong của Deep Space Technology."

Chương 532: Mở cửa, tôi mang đến một điều bất ngờ đây

"Đứa trẻ cuối cùng? Số của nó là bao nhiêu?" Người đàn ông hiển nhiên có hứng thú, giọng nói của anh ta dịu đi rất nhiều.

"Tôi không biết số mà anh nói là ý gì, tôi chỉ biết rằng nó là đứa trẻ cuối cùng trải qua quá trình cải tạo nhân cách, cụ thể chỉnh thành tính cách gì, chỉ có bố của nó mới biết."

"Theo như tôi biết, Deep Space Technology hình như không có một giám đốc điều hành có họ Nhan."

"Tôi thực sự không biết những thứ khác."

"Thật sao?" Người đàn ông không tin Hạ Y Lan: "Tôi hỏi cô một câu cuối cùng, nếu cô trả lời được, tôi sẽ đưa tất cả ảnh cho cô."

"Anh hỏi đi."

"Ở đây tôi có thông tin của 21 người chết, bọn họ đều từng đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ kia lúc còn sống, nguyên nhân tử vong không giống nhau, nhưng đa số đều là áp lực tinh thần, lựa chọn cách tự tử. Tiếp theo cô chỉ cần trả lời tôi, cô biết những ai trong số 21 người chết này?"

"Anh đưa cho tôi những bức ảnh về tôi trước, tôi sẽ nói cho anh biết."

Căn phòng lại im lặng, hơn mười giây sau, cửa phòng đạo cụ đột nhiên bị mở ra.

Hạ Y Lan đang cầm thứ gì đó, nhìn ra ngoài hành lang, không có ai trong hành lang trống rỗng.

Cô ta đóng cửa lại, nhanh chóng rời đi.

Không lâu sau, một người đàn ông tóc dài cũng đi ra khỏi phòng đạo cụ, khi đi ngang qua phòng chuẩn bị của diễn viên, anh ta khẽ cau mày, đột nhiên mở cửa phòng chuẩn bị ra, liếc

nhìn vào bên trong một chút, sau khi không thấy ai, anh ta mới rời đi.

Hành lang nhanh chóng yên tĩnh trở lại, qua nửa tiếng sau, cửa phòng chuẩn bị của diễn viên bị mở ra từ bên trong, vừa rồi Hàn Phi đã đứng ngay sau cánh cửa.

Nếu người đàn ông tóc dài đẩy cửa ra rộng hơn một chút, có lẽ anh ta đã đụng phải Hàn Phi rồi.

"Tính cảnh giác thật cao, không giống một diễn viên bình thường chút nào."

Hàn Phi đã biết được thông tin rất quan trọng, lặng lẽ tiến vào phòng đạo cụ, đạo cụ lớn đặt ở đây không có gì thay đổi, nhưng cánh hoa trước gương cùng dãy búp bê đã biến mất.

"Nhạn Đường chính là đứa trẻ cuối cùng tiếp nhận cải tạo nhân cách, nghe ý bọn họ nói, hình như Nhạn Đường có liên quan đến một đứa trẻ có mã số nào đó."

Người đàn ông tóc dài Tường Vi cũng đang điều tra về bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, anh ta dường như muốn tìm những cô nhi được đánh số đó.

"Mình có được game《Cuộc sống hoàn hảo》 mới được vài tháng, trong số những cô nhi kia nói không chừng sớm đã có một vài người nhớ lại quá khứ, bắt đầu thực hiện các hoạt động có mục đích."

Đau khổ gặp phải càng nhiều, những thứ lãng quên cũng càng nhiều, Hàn Phi không biết gì về quá khứ, nhưng không có nghĩa là những cô nhi khác cũng giống như hắn.

"Nếu như có thể tiếp xúc tốt, có lẽ bọn họ cũng có thể giúp mình."

Không có ai thích đi khắp nơi gây thù chuốc oán, ai cũng muốn có thêm nhiều bạn bè hơn, như vậy mọi người có thể "có họa cùng chịu".

Khi đến phòng vé, Hàn Phi đã mua một vé của vở kịch sân khấu, sau khi khai mạc, hắn ngồi dưới sân khấu và im lặng thưởng thức.

Nhiều khán giả dường như đến đây chỉ để xem màn trình diễn của Tường Vi, kỹ năng diễn xuất của người đàn ông này là cực kỳ xuất sắc, anh ta dường như có hai linh hồn có thể chuyển đổi tự do trong cơ thể, cho dù là diễn vai nam hay nữ, đều đặc biệt thu hút người xem.

Hàn Phi có kỹ năng diễn xuất ở cấp độ bậc thầy, hắn đánh giá từ góc độ chuyên nghiệp nhất, kỹ năng diễn xuất của bản thân Tường Vi cách cấp độ bậc thầy chỉ còn một ranh giới mỏng manh.

"Chính là anh ta đã thôi miên Kim Tuấn? Tên này rốt cuộc đang che giấu bí mật gì vậy?"

Chín giờ tối, buổi biểu diễn của Tường Vi kết thúc.

Khi anh ta trở lại hậu trường, Hàn Phi cũng rời khỏi chỗ ngồi, chuẩn bị đi gặp mặt trực tiếp.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên, Hàn Phi đến phòng nghỉ ngơi dành cho nhân viên, nhưng sau khi đẩy cửa ra, Tường Vi không có bên trong.

Đi về phía trước, Hàn Phi nhìn thấy trên gương có một dòng chữ viết bằng son môi —— Tôi biết cậu, cậu đừng có lo chuyện bao đồng nữa.

"Nói chuyện cũng khá khách khí." Hàn Phi không tiếp tục ở lại nữa, hắn phải trở về chơi game rồi.

"Nếu như đã biết thân phận của Nhạn Đường không đơn giản, vậy thì mình hoàn toàn có thể chiêu hồn cậu ấy vào thế giới tầng sâu, tâm tình trò chuyện một chút."

11h30 tối, Hàn Phi đang làm những chuẩn bị cuối cùng để vào game, Hoàng Doanh bất ngờ gọi điện thoại đến.

Ban đầu Hàn Phi nghĩ rằng Hoàng Doanh muốn báo cáo tiến độ xây dựng cộng đồng, nhưng không ngờ anh ấy lại nói sang chuyện khác.

"Hàn Phi, tình hình không tốt lắm."

"Chuyện gì vậy?"

“Em còn nhớ, lúc trước anh đã nói với em rằng có hai đội người chơi tinh anh bị mắc kẹt trong mê cung không?”

“Em nhớ, bọn họ xảy ra chuyện gì rồi sao?”

“Vẫn chưa nhận được tin gì về việc họ chết cả, có lẽ vẫn còn bị mắc kẹt trong mê cung, nhưng nếu tiếp tục như thế này cũng không đơn giản. Vừa rồi anh nhận được một thông báo từ Chân Lý Tất Nhiên, bọn họ chuẩn bị hình thành một đội tinh anh nhất tiến vào mê cung này, thành viên đội này đều là những thợ săn hộp đen hàng đầu, level trung bình 17, còn có một người chơi level 19 trên bảng xếp hạng.” Lời nói của Hoàng Doanh tràn đầy lo lắng.

“Vẫn còn muốn vào sao? Đây không phải là hành động bé hồ lô cứu ông nội à?” Bản thân Hàn Phi lúc này cũng không thể đến Thất Lạc Viên, giữa tòa nhà chết chóc và Thất Lạc Viên vẫn còn có bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

“Nhưng anh không thể thuyết phục được bọn họ, họ thậm chí còn mời anh với tư cách là huyết y cùng tham gia.” Hoàng Doanh hơi phiền não một chút: “Sức ảnh hưởng của nhóm người này rất lớn, nếu như bọn họ gặp phải chuyện gì trong mê cung, vậy thì có lẽ sẽ thu hút càng nhiều người đi vào mê cung để khám phá hơn, anh lo sẽ dẫn đến chuyện vô cùng tồi tệ.

“Cái mê cung lạc viên đó cuối cùng là thế nào vậy?”

“Thực ra anh cũng đã vào thăm dò một lần, nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường, cảm giác là có xác suất, hoặc phải đáp ứng điều kiện nhất định mới có thể kích hoạt thứ gì đó.” Hoàng Doanh nói với Hàn Phi qua điện thoại: “Hai đội người chơi trước đây tổng cộng có 12 người, cộng thêm 6 người chơi hàng đầu lần này, nếu tất cả 18 người chơi này không trở lại, vậy thì thực sự lớn chuyện rồi.”

“Em sẽ nhanh chóng đến mê cung đó xem thử.” Hàn Phi cũng hiểu được tính cấp bách của chuyện này: “Anh gửi cho em toàn bộ thông tin về mười tám người này nhé.”

“Được.”

Hoàng Doanh bắt đầu gửi thông tin cho Hàn Phi, ánh mắt hắn vừa quét đến cái tên thứ nhất, sắc mặt liền thay đổi: "Tường Vi? Level 19? Anh ta cũng là thợ săn hộp đen?"

Nhìn người đàn ông tóc dài trong ảnh, Hàn Phi hết sức kinh ngạc.

"Tường Vi này là một trong những người khởi xướng trang web Chân Lý Tất Nhiên, cũng là một thợ săn hộp đen khá nổi tiếng, anh ta đã tìm kiếm hộp đen kể từ lần thử nghiệm thứ ba của 《Cuộc sống hoàn hảo》, có một loại cuồng nhiệt tín ngưỡng về hộp đen và bản đồ ẩn."

"Thật là trùng hợp." Hàn Phi ghi nhớ tất cả thông tin trong đầu, sau đó cúp điện thoại.

Khi nửa đêm đến, hắn vào máy chơi game.

Sắc máu đến hẹn lại đến, thành phố biến thành màu đỏ tươi, không thể nhắc đến phía xa vẫn chưa bỏ đi, khí tức phát ra từ nó càng ngày càng khủng khiếp.

Mở mắt ra, Hàn Phi kiểm tra cơ thể, tất cả các vết thương đều đã lành, điều quan trọng nhất là hắn đã không còn cảm thấy đau đầu nữa, tinh thần và ý thức không chỉ phục hồi mà còn có vẻ mạnh mẽ hơn trước.

Lấy ra một miếng tim lợn, Hàn Phi gọi Phong Tử Du đến, dặn anh ta lát nữa phải tra hỏi Nhạn Đường cẩn thận.

Để tìm ra sự thật, Hàn Phi lần này đã không nương tay, huy động những cư dân của tòa nhà chết chóc cùng hành động.

Sau khi mọi người chuẩn bị xong, Hàn Phi đã thử sử dụng thiên phú chiêu hồn một lần, nhưng không ngờ nó vậy mà lại trực tiếp thành công.

Sau khi cảm nhận được vị trí của Nhạn Đường qua lớp sương mù, Hàn Phi để Phong Tử Du và những người khác hành động.

Còn hắn thì đi vào căn phòng nơi Đại Nghiệt đang ẩn thân, bắt đầu đổ máu để giúp Đại Nghiệt áp chế nguyền rủa.

Sau nhiều ngày nỗ lực, nguyền rủa của không thể nhắc đến trên người Đại Nghiệt gần như đã được áp chế.

Dù sao thì không thể nhắc đến kia cũng không biết hung thủ phá hủy điện thờ là ai, càng chưa nhìn thấy bộ dạng thực sự của hung thủ, chỉ có thể nguyền rủa tất cả những "người" đã chạm vào điện thờ trên diện rộng.

Đây cũng là lý do vì sao hiện tại Đại Nghiệt vẫn còn nhảy nhót tưng bừng, nó không những không để tâm đến nguyền rủa của không thể nhắc đến, còn coi đây là một cơ hội để nếm trải loại nguyền rủa này.

Có thể ăn được nguyền rủa của không thể nhắc đến, dung hợp sức mạnh của nó, lại không bị nó giết chết, đối với Đại Nghiệt mà nói là một chuyện tốt, ít nhất bản thân Đại Nghiệt cũng rất vui vẻ.

Thời gian từng chút một trôi qua, đến hơn hai giờ sáng, Đại Nghiệt đã hoàn toàn áp chế được hết nguyền rủa của không thể nhắc đến.

Khi nguyền rủa đó với tử ý và hoa văn máu dung hợp lại với nhau, cơ thể của Đại Nghiệt đã trở nên khác trước.

Có lẽ bị ảnh hưởng bởi không thể nhắc đến, nó càng ngày càng giống một người đang đứng, hoặc dùng ác quỷ để miêu tả sẽ thích hợp hơn.

"Cánh Bướm đã trở thành một kẻ cực kỳ tuấn tú, nhưng tâm hồn lại vô cùng xấu xí; Đại Nghiệt thì lại phát triển thành một con quái vật cực kỳ đáng sợ, có điều linh hồn của nó lại vô cùng đơn thuần." Hàn Phi nhìn Đại Nghiệt nằm ở bên cạnh, nhẹ nhàng chạm vào đầu, máu trượt dài trên ngón tay hắn, cảnh tượng này thật quỷ dị lại thiêng liêng.

Sau khi những thay đổi trên cơ thể Đại Nghiệt kết thúc, một luồng khí đáng sợ hơn từ trong cơ thể nó nổi lên, lớp vỏ màu đen vốn được bao phủ bởi nguyền rủa đã rơi ra, lớp vỏ mới đầy hoa văn cổ quái toát ra tử ý và tai họa.

Cùng lúc đó, ở hướng gần Thất Lạc Viên truyền ra một tiếng thét chói tai, quỷ quái ở gần đó đều có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Đại Nghiệt cũng nghe thấy âm thanh đó, lập tức đứng lên, bộ dạng như sắp đi đánh nhau, khiến Hàn Phi sợ tới mức nhanh chóng ngăn nó lại.

Không thể nhắc đến xui xẻo kia dường như cảm thấy nguyền rủa đã hoàn toàn bị áp chế, nó đã không thể tìm ra hung thủ đã phá hủy điện thờ nữa rồi.

Tiếng la hét kéo dài một lúc lâu trước khi kết thúc, như thể để trút cơn giận dữ, Thất Lạc Viên và một khu vực khác chưa biết đã gặp tai họa.

Một số lượng lớn các tòa nhà bị hư hại nghiêm trọng, âm khí dâng trào như thủy triều với Thất Lạc Viên là trung tâm, ngay cả sương mù bao phủ khu vực tòa nhà chết chóc cũng bị thổi bay.

Gọi Trang Văn đến, Hàn Phi vội vàng chạy lên tầng cao nhất để xem náo nhiệt, không thể nhắc đến kia hình như là bị thứ gì đó ở Thất Lạc Viên chặn lại rồi.

"Tại sao nó lại luôn nhắm vào Thất Lạc Viên vậy?" Hàn Phi lại gọi Bạch Tư Niệm đến, sau khi hỏi han một lúc mới biết, Đại Nghiệt đã lột một lần vỏ sau khi phá hủy điện thờ ở Thất Lạc Viên, Bạch Tư Niệm lo cái vỏ bên ngoài được hình thành từ tử ý của Đại Nghiệt bị người ta phát hiện, nên đã đem tất cả chúng đều giấu trong điện thờ đã bị phá hủy.

Thất Lạc Viên không bị sương mù bao phủ, có lẽ không thể nhắc đến đã cảm nhận được một chút khí tức từ vỏ của Đại Nghiệt.

"Lần này anh coi như đã lập công lớn rồi." Đánh giá về Bạch Tư Niệm trong lòng Hàn Phi lập tức tăng lên.

Không thể nhắc đến phá hủy Thất Lạc Viên và khu vực không xác định gần đó, sau một giờ, mọi người lại nghe thấy tiếng hét của nó.

Một thứ gì đó trong Thất Lạc Viên đã bị nó phá vỡ, nó dường như cũng đã phải trả cái giá nhất định.

"Khu công viên đó ẩn chứa thứ gì vậy? Còn có thể làm thương tổn được không thể nhắc đến?"

Hàn Phi và những người hàng xóm rất ngạc nhiên, bởi vì khoảng cách quá xa, bọn họ lại không biết nhiều về Thất Lạc Viên, mọi người chỉ đứng xem náo nhiệt thôi.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo, đã khiến Hàn Phi trở nên kích động.

Xuyên qua làn sương mù, Hàn Phi nhìn thấy điện thờ trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đã sáng lên, có hai hận ý khủng khiếp căn bản không thể che giấu trực tiếp xông tới Thất Lạc Viên, bọn chúng giống như cá mập chết đói, điên cuồng bắt đầu cắn nuốt Thất Lạc Viên.

"Cơ hội!"

Trong mắt Hàn Phi dường như có một tia chớp điện, ánh mắt của hắn lập tức trở nên sáng ngời.

"Chuẩn bị ra tay!" Lấy ra chiếc áo khoác dục vọng từ trong ô vật phẩm để Trang Văn mặc vào, sau đó Hàn Phi lại gọi Đại Nghiệt và một vài người hàng xóm có thực lực mạnh nhất trong tòa nhà chết chóc.

"Bất kể rời khỏi bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ là hai hận ý nào, chúng ta nhất định phải nhân cơ hội này giết chết hận ý còn lại! Cho dù không thể khiến nó hồn phi phách tán, cũng nhất định phải trọng thương, hoặc là phá hủy điện thờ duy nhất của bọn chúng!"

Bác sĩ Nhan linh hồn vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, cũng gia nhập đội ngũ của Hàn Phi, bọn họ hành động một cách quyết đoán.

"Haha, anh đi thông báo cho Gương Thần, chuẩn bị sẵn sàng tiếp ứng, những người khác sẽ hành động theo kế hoạch đã định."

Khi Hàn Phi chuẩn bị rời khỏi tòa nhà chết chóc, Phong Tử Du cõng Nhạn Đường sợ hãi đến ngất đi trên lưng chạy đến, bọn họ đã có được một số thông tin từ Nhạn Đường.

Trí nhớ của Nhạn Đường trước sáu tuổi rất mơ hồ, sau khi lên sáu tuổi, cậu cảm thấy như có một đứa trẻ khác sống trong

cơ thể mình, đứa trẻ thông minh, tích cực, lạc quan và sở hữu tất cả sức mạnh tích cực.

Cậu không biết đứa trẻ đó vào bằng cách nào, chỉ biết rằng tên của đứa trẻ là một con số.

Đứa trẻ lúc đầu rất thân thiện, nó và Nhạn Đường đã trở thành bạn thân của nhau.

Nhưng thời gian trôi qua, đứa trẻ sống trong cơ thể của Nhạn Đường đã thay đổi, nó dường như thoát khỏi sự ràng buộc nào đó, mỗi ngày đều nghĩ về việc thôn tính Nhạn Đường.

Tình trạng này tiếp tục cho đến khi Nhạn Đường mười tám tuổi, trong quá trình không ngừng thôn tính lẫn nhau, ý thức chủ thể Nhạn Đường đã chiếm ưu thế, đêm sinh nhật mười tám tuổi, cậu đã hoàn toàn thôn tính được đứa trẻ kia trong tâm trí.

“Không ai biết điều gì đã xảy ra trong tâm trí của Nhạn Đường ngoại trừ bản thân cậu ấy. Ai đã thôn tính ai thực ra không quan trọng, dù sao thì người còn lại là Nhạn Đường thực sự.”

Hàn Phi đã sử dụng thiên phú hồi hồn, để đưa Nhạn Đường trở lại thế giới tầng cạn, sau đó hắn dẫn cả đội ra khỏi sương mù.

Sau khi chắc chắn rằng Đại Nghiệt không thu hút sự chú ý của không thể nhắc đến, bọn Hàn Phi chia thành hai nhóm chuẩn bị tiến vào bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Những người hàng xóm bao gồm cả Từ Cầm và Huỳnh Long do thám ở rìa sương mù, trong khi Hàn Phi cùng Trang Văn đã mặc áo khoác dục vọng và bác sĩ Nhan, cũng như Đại Nghiệt, dùng tốc độ nhanh nhất lao đến tòa nhà chính của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Áo khoác dục vọng có thể che giấu khí tức của hận ý, Đại Nghiệt có khả năng phá hủy điện thờ, cùng với nội gián bác sĩ Nhan hiểu rõ bệnh viện, mấy người kết hợp lại, hoàn toàn có thể mang đến bất ngờ vô cùng lớn cho bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Chương 533: Nhiệm vụ rank E – nhân cách hoàn hảo

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã khám phá thành công bản đồ ẩn rank E - Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ!"

"Chú ý! Bản đồ giết chóc đã được thắp sáng! Tòa nhà đang gặp nguy hiểm lớn!"

Hàn Phi đi ra khỏi bóng tối ở góc phố, phía sau hắn là một bác sĩ cao lớn, không có khuôn mặt, một người phụ nữ mặc áo khoác kỳ quái, và một bóng đen biết di chuyển.

"Đây là bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ ư?"

Nhìn khu phức hợp cao ốc trước mặt, Hàn Phi có cảm giác không chân thực.

Trong hiện thực, hắn đã từng đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ do Vĩnh Sinh Pharmaceutical tạo ra, nơi đó gây sốc ít hơn nhiều so với bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ ở thế giới tầng sâu.

Các tòa nhà bệnh viện liên tục được nối với nhau, nhiều tòa nhà xoắn lại với nhau tạo thành một khuôn mặt khổng lồ bị vỡ.

"Bên trong bệnh viện ẩn giấu rất nhiều bệnh nhân, còn có sáu bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ, nhất định phải cẩn thận." Trên tường hiện lên những dòng chữ đẫm máu, bác sĩ Nhan không ngừng nhắc nhở Hàn Phi, không ngờ hắn lại có lá gan lớn đến như vậy, dám chạy thẳng đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

"Yên tâm, tôi chắc chắn." Trong ô vật phẩm của Hàn Phi có dự trữ đủ thịt, có thể tiêu hao cột máu để phóng xuất ra sương mù trong linh hồn, từ trong đó ẩn đi thân hình của mấy người.

Dưới sự dẫn dắt của bác sĩ Nhan, bọn họ dễ dàng tiến vào bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ thông qua đường hầm.

Hành lang chằng chịt như mê cung, ngay cả những bệnh nhân ở đây cũng thỉnh thoảng bị lạc đường, Hàn Phi thật sự

không biết Thẩm Lạc từng bước như thế nào mà lại đến được căn phòng nguy hiểm nhất.

"Có điều gì đó không bình thường." Bác sĩ Nhan dừng lại sau khi đi qua hai ngã tư, ông ấy viết lên trên chiếc áo khoác trắng của mình: "Trong trường hợp bình thường, xung quanh chắc chắn phải có một lượng lớn bệnh nhân, nhưng tất cả bọn họ đều không thấy, trong bệnh viện nhất định đã có chuyện gì xảy ra."

Bác sĩ Nhan đã nói như vậy, hẳn là bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đã phát sinh thay đổi, nhưng Hàn Phi không muốn bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một này.

Mười tám người chơi của Chân Lý Tất Nhiên đã tiến vào, tất cả đều là tinh anh từ các studio lớn, nếu như toàn bộ bọn họ đều chết trong trò chơi, tác động thật sự là quá lớn.

Đoán chừng đến lúc đó, những kẻ săn hộp đen bị lòng tham làm mờ mắt cũng sẽ liều lĩnh tiến vào mê cung.

Nếu cứ để như vậy, ngộ nhỡ đám người chơi gây sự chú ý đưa không thể nhắc đến tới thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

Hàn Phi bây giờ không còn nhiều thời gian, nên chỉ có thể nắm lấy cơ hội này để phá vỡ sự cân bằng lực lượng giữa tòa nhà chết chóc và bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Có bác sĩ Nhan hỗ trợ dẫn đường, đám người Hàn Phi vẫn phải đi rất lâu, bên trong bệnh viện này quả thực phức tạp như lòng người.

"Tại sao lại không có một ai? Thôi quên đi, không nghĩ nhiều như vậy, phải phá hủy điện thờ trước đã!"

Ước chừng khoảng mười lăm phút, Đại Nghiệt vốn dĩ ở phía sau cùng của đội ngũ đột nhiên trở nên hưng phấn. Nó liều mạng dốc sức ra hiệu cho Hàn Phi, bắt đầu tăng tốc về một phía nào đó.

"Đừng chạy quá nhanh!" Hàn Phi vừa nói xong, Đại Nghiệt đã xông ra ngoài, bọn họ đành phải đuổi sát ở phía sau.

Đi lên cầu thang từng tầng một, bọn họ đi một hồi lâu trong tòa nhà giống như khuôn mặt vỡ này, cuối cùng dừng ở bên ngoài một cánh cửa khép hờ trên tầng ba.

Căn phòng này trông không khác nhiều so với những căn phòng khác, ngoại trừ hai chữ Vĩnh Sinh được viết trên cửa.

Nhìn kỹ có thể thấy hai chữ này dường như được kết hợp thành bởi rất nhiều nguyền rủa, chỉ cần chạm vào cánh cửa thì sẽ bị toàn bộ nguyền rủa tấn công.

"Là ai mở cửa?"

Mấy người nhìn vào trong phòng, mỗi người dường như nhìn thấy một cảnh khác nhau.

Trang Văn nhìn thấy màu máu vô biên cùng những khuôn mặt bị xé nát, Hàn Phi chỉ thấy bóng tối, Đại Nghiệt bò xung quanh Hàn Phi, lo lắng thúc giục hắn đi vào, giống như nó đã tìm được điện thờ ẩn sâu nhất trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

"Một khi chúng ta bước vào căn phòng này, ba hận ý đều sẽ quay lại ngay lập tức, vì vậy mặc kệ có thu hoạch được gì hay không, chúng ta đều phải rời đi trong vòng mười phút." Bác sĩ Nhan lấy máu của chính mình để viết, lúc này ông ấy hơi sợ hãi, ban đầu ông ấy nhìn Hàn Phi có vẻ điềm đạm, cảm giác đối phương ít nhất hẳn là một người lý trí, nhưng sau khi lên thuyền giặc mới nhận ra rằng hắn quả thực là một con bạc liều lĩnh, tìm được cơ hội là mang cả tính mạng ra đặt cược.

"Được rồi, chúng ta vào xem một chút, cẩn thận đừng đụng vào cửa." Hàn Phi còn chưa nói hết nửa câu sau, Đại Nghiệt vừa nghe thấy mệnh lệnh của hắn đã xông vào. Thân thể to lớn của nó trực tiếp đụng vỡ cánh cửa. Hai chữ Vĩnh Sinh biến thành nguyền rủa dày đặc bắt đầu lan tràn khắp căn phòng.

Điều đáng chú ý là Trang Văn bị nguyền rủa chết chóc bao bọc cũng không hề sợ hãi. Hàn Phi đã nuốt thịt chứa nguyền rủa, khả năng chống lại nguyền rủa rất cao; Đại Nghiệt áp chế được nguyền rủa của không thể nhắc đến cũng có thể miễn dịch với hầu hết các loại nguyền rủa; Trong mấy người chỉ có bác sĩ Nhan là da mặt bị rịn ra từng sợi máu đen.

“Cẩn thận một chút.” Hàn Phi lấy dao tái sinh ra, lúc ánh sáng của nhân tính xua tan hắc ám, hận ý vô biên đột nhiên hướng ngực đâm tới!

Vào thời khắc mấu chốt, bàn tay đốt lên ngọn lửa đen hận ý của Trang Văn đã chặn lấy thân thể Hàn Phi.

Với sự trợ giúp của ánh sáng từ dao tái sinh, cuối cùng Hàn Phi cũng nhìn rõ cảnh tượng bên trong căn phòng.

Trần nhà, sàn nhà, vách tường, mọi thứ xung quanh đều được kết hợp thành từ cơ thể người, mà ở vị trí trung tâm của căn phòng này có đặt một cái điện thờ rất lớn!

Cao đến gần ba mét, khí tức từ điện thờ kia khủng khiếp hơn bất kỳ điện thờ nào mà Hàn Phi từng thấy.

Lúc này, tấm vải đen bao phủ điện thờ đã rơi xuống đất, cánh cửa trên điện thờ cũng đã mở ra, nửa thân thể của một người phụ nữ không mặt đã chui vào trong điện thờ, cô ta tựa hồ như đang thử nghiệm chiếm giữ điện thờ!

“Người thợ sơn và giày trắng nhỏ không có ở đây, người phụ nữ không mặt muốn nhân cơ hội này khống chế điện thờ?” Nhìn thấy bộ dáng hiện tại của người phụ nữ, Hàn Phi không do dự dù chỉ nửa giây, hắn cao giọng hô: “Động thủ!”

Hàn Phi không chỉ muốn trọng thương người phụ nữ không mặt, mà còn muốn phá hủy luôn điện thờ kia.

Cầm dao, Hàn Phi, Trang Văn và Đại Nghiệt xông về phía trước, bọn họ rất quyết đoán, bác sĩ Nhan thậm chí còn chưa kịp phản ứng, ngọn lửa đen của hận ý trên người Trang Văn đã bắt đầu thiêu đốt người phụ nữ không mặt.

Vô số tiếng kêu thảm thiết và tiếng la hét truyền ra từ căn phòng được hết hợp hoàn toàn từ cơ thể người, có thể hai hận ý không hề có ý định đồng tình với bọn họ dù chỉ là một chút.

Mặc dù Trang Văn vừa mới trở thành hận ý, nhưng ngọn lửa đen của cô ấy không những ẩn chứa nguyền rủa chết chóc kinh khủng nhất của tòa nhà chết chóc, mà còn có sát khí lạnh thấu xương của Mười Ngón, kẻ nào chạm vào cô ấy đều sẽ chết.

Vào lúc Trang Văn và người phụ nữ không mặt va chạm, Đại Nghiệt xông về phía điện thờ, tai họa và điềm xấu hóa thân này phải cạnh tranh với người phụ nữ không mặt để tiến vào bên trong điện thờ.

Tiếng hét chói tai vang lên, người phụ nữ không mặt đang dung hợp một nửa với điện thờ đã bị Đại Nghiệt hung hăng đụng vào người.

Một người phụ nữ có bệnh trạng theo đuổi sắc đẹp, chỉ nhìn bộ dáng xấu xí kinh khủng của Đại Nghiệt đã ở cảnh giới phát cuồng.

Hận ý trong lòng người phụ nữ không mặt muốn xé xác Đại Nghiệt ra thành từng mảnh, nhưng mỗi lần tấn công, hồn thể của chính mình đều sẽ bị nhiễm một loại độc hồn đặc biệt.

Đánh không chết cũng không sao nhưng lại làm tổn thương linh hồn của mình.

Hiện tại người phụ nữ không mặt không cách nào phát huy được toàn bộ thực lực, chỉ muốn trì hoãn thời gian càng lâu càng tốt, nhưng lúc này trong lòng cô ta có một dự cảm rất xấu, khuôn mặt trống rỗng nhắm thẳng vào Hàn Phi.

Hàn Phi cầm dao tái sinh lặng lẽ đến gần điện thờ, hắn dùng năng lực thẩm định nghệ thuật để phát hiện ra điểm yếu của người phụ nữ không mặt, sau đó dùng sương mù trong linh hồn để che giấu cơ thể, cho đến khi hắn đến gần điện thờ mới bị người phụ nữ không mặt phát hiện.

“Tái sinh!”

Dùng hết sức vung dao, người phụ nữ không mặt dường như biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra nếu mình bị chính con dao này chém tới.

Cô ta đã dung nhập hơn phân nửa cơ thể của mình vào điện thờ, bây giờ rút lui căn bản không kịp.

Để tránh bị trọng thương, nửa thân thể bên ngoài điện thờ đã bị biến thành nhiều mảnh, coi như trực tiếp hiến tế cho điện thờ.

Cánh cửa của điện thờ đã hoàn toàn mở ra, người phụ nữ không mặt cuối cùng vốn còn muốn trả thù Hàn Phi, nhưng Đại Nghiệt đã xông thẳng vào điện thờ như điên.

Khuôn mặt trống rỗng của người phụ nữ tức giận đến mức tan vỡ, những mảnh da của cô ta hòa vào toàn bộ căn phòng tạo thành từ cơ thể người và bắt đầu tụ lại bên trong.

Trang Văn thử tấn công bức tường bằng ngọn lửa màu đen của hận ý, nhưng không tác dụng mấy.

Vốn dĩ Hàn Phi muốn để Đại Nghiệt phá hủy điện thờ, nhưng bây giờ nó đã chui vào bên trong điện thờ trước, dẫn đến mấy người bọn họ không còn lựa chọn nào khác.

Nếu không muốn bị nghiền nát, chỉ có thể đi theo bọn họ vào bên trong điện thờ.

“Lần này có Trang Văn, bác sĩ Nhan và Đại Nghiệt cùng đi, chắc có lẽ sẽ không khó như lần trước nữa.” Hàn Phi vươn tay nắm lấy gai nhọn của Đại Nghiệt sắp biến mất, hắn quay lại nhìn Trang Văn và bác sĩ Nhan: “Đừng do dự nữa. Chúng ta cùng đi nào!”

Trang Văn mặc áo khoác dục vọng tiến vào, bác sĩ Nhan trên mặt chảy ra hai hàng huyết lệ cũng bị Trang Văn kéo vào trong.

Căn phòng được kết hợp thành từ cơ thể người và các mảnh vụn thân thể của người phụ nữ không mặt đều trở thành tế phẩm của điện thờ, rất nhanh bị điện thờ nuốt chửng.

Căn phòng yên tĩnh trở lại, cánh cửa của điện thờ từ từ đóng lại.

“Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ kế thừa điện thờ rank E - nhân cách hoàn hảo!”

“Nhân cách hoàn hảo (chỉ những người chơi sở hữu điện thờ mới có thể nhận được nhiệm vụ kế thừa điện thờ): hoàn thành nguyện vọng của chủ nhân điện thờ trước đó, bù đắp những tiếc nuối trong ký ức của anh ta và được anh ta chấp thuận.”

“Chú ý! Bởi vì chênh lệch giữa cấp độ người chơi và cấp độ nhiệm vụ quá lớn, gợi ý bổ sung sẽ được thêm vào!”

“Gợi ý 1: Nhiệm vụ kế thừa điện thờ và nhiệm vụ người quản lý không hoàn toàn giống nhau. Mỗi lần người chơi tử vong sẽ có xác suất lớn bị ký ức của chủ nhân điện thờ đồng hóa! Xin hãy cẩn thận!”

“Gợi ý 2: Có lẽ không có nhân cách hoàn hảo trên thế giới này.”

“Gợi ý 3: Mị lực có thể giúp bạn thoát khỏi rất nhiều rắc rối.”

“Gợi ý 4: Có một mảnh vỡ ký ức của Phó Sinh ẩn trong thế giới ký ức của điện thờ, đó chính là chìa khóa của mọi thứ.”

Nhắc nhở càng nhiều, nói rõ càng nguy hiểm. Khi Hàn Phi kinh ngạc nghe thấy bốn lời nhắc nhở, trái tim của hắn đã gần như nguội lạnh…

Trên gương mặt truyền đến một cảm xúc lạnh lẽo, Hàn Phi cảm giác thân thể bị một lực nào đó lôi kéo, hắn mơ mơ màng màng mở to mắt, có một người phụ nữ mặc tạp dề đang kéo hắn vào phòng ngủ.

Bản năng sinh tồn khiến Hàn Phi giãy dụa, muốn từ dưới đất bò dậy, nhưng thân thể như bị rượu làm cho tê liệt, hoàn toàn không thể kiểm soát được bản thân.

Ánh đèn sáng trưng chiếu lên trên mặt, Hàn Phi ngửi được mùi rượu nồng nặc tỏa ra từ chính cơ thể mình, đồng thời cũng nhìn thấy mảnh vỡ gốm sứ bên cạnh bàn ăn.

Người phụ nữ này dùng hết sức lôi kéo Hàn Phi tới bên giường, rồi thử nhiều lần cũng không cách nào kéo được hắn lên giường.

Hàn Phi vẫn đang cố gắng khống chế thân thể, nhưng cuối cùng chỉ có thể nhẹ nhàng đong đưa cánh tay, hơi rượu khiến hắn không nói được một câu hoàn chỉnh, thậm chí tốc độ suy nghĩ cũng chậm lại rất nhiều.

Thật sự không có cách nào kéo Hàn Phi lên giường, người phụ nữ từ trong tủ lấy ra một cái gối đặt dưới đầu Hàn Phi, tìm

cho hắn một cái nệm và chăn màn.

Động tác của người phụ nữ rất thành thạo, hẳn là không phải lần đầu tiên cô ấy làm như vậy.

Sau khi tắt đèn trong phòng ngủ, người phụ nữ chuẩn bị rời đi, Hàn Phi lại dùng chút sức lực cuối cùng mơ mơ hồ hồ nói lời cảm ơn.

Nghe được âm thanh đó, người phụ nữ dường như nghi ngờ mình đã nghe nhầm, cô ấy nhìn chằm chằm vào mặt Hàn Phi một hồi rồi mới đi ra phòng khách.

Cô ấy ngồi xổm xuống để dọn dẹp đống bát đĩa bị đập nát, rồi tìm một chiếc giẻ lau để lau dọn đống đồ ăn và cháo trên sàn nhà.

Sau khi dọn dẹp một chút, cô ấy cẩn thận lau những kẽ hở trên gạch lát nền rồi đột nhiên bật khóc.

Ánh đèn trong phòng khách chiếu vào một mình cô, khiến cô trông đặc biệt bất lực.

“Mẹ, sao mẹ lại khóc?” Cửa phòng ngủ kia bị mở ra, một cậu bé tầm bốn năm tuổi đứng ở cửa, trông rất đáng yêu.

“Mẹ không sao, con mau đi ngủ đi.” Người phụ nữ lau nước mắt, cô ấy không muốn để đứa nhỏ nhìn thấy sự tổn thương của mình.

“Bố và mẹ lại cãi nhau à?”

“Phó Thiên, con mau ngủ tiếp đi!” Người phụ nữ đặt chiếc giẻ lau xuống rồi bước vào phòng ngủ của đứa trẻ, sau khoảng nửa tiếng, cô ấy dỗ cậu bé ngủ rồi tiếp tục ra ngoài dọn dẹp phòng khách.

Đứa trẻ rất thích chạy nhảy bằng chân trần, mạnh vụn thủy tinh ở các khe hở của gạch lát nền rất có thể sẽ làm bị thương cậu bé, vì vậy người phụ nữ dọn dẹp vô cùng sạch sẽ.

Sau khi cô ấy dọn dẹp xong tất cả, phòng khách đã sáng sủa hơn hẳn, đồng hồ trên tường cũng chỉ đến một giờ sáng.

Ngồi trên sô pha có chút mệt mỏi, người phụ nữ lấy điện thoại di động từ trong bộ âu phục sặc mùi rượu dưới đất.

Sau khi nhập mật khẩu màn hình khóa, cô bắt đầu xem qua thông tin bên trong, vẻ mặt càng ngày càng tuyệt vọng, cuối cùng lại nhét điện thoại vào trong bộ âu phục, che mặt lại khóc.

Đồng hồ tích tắc chạy, vào lúc hai giờ sáng, người phụ nữ từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt sưng đỏ nhìn Hàn Phi đang nằm trên mặt đất trong phòng ngủ.

Sau đó cô ấy để chân trần không đi dép vào trong bếp.

Một lúc sau, cô ấy đi ra khỏi bếp với một con dao sắc nhọn, bước từng bước đến cửa phòng ngủ.

Trong suốt quá trình cô ấy không tạo ra một tiếng động nào, như thể đã lặp lại cảnh này vô số lần.

Cầm trong tay con dao sắc bén sáng loáng trong tay, người phụ nữ với vẻ mặt vô cùng phức tạp nhìn Hàn Phi.

Cô ấy đã cố gắng nâng con dao lên nhiều lần, nhưng cuối cùng vẫn đặt nó xuống.

Mãi đến vài phút sau, có tiếng động từ trên lầu truyền đến, người phụ nữ mới vội vàng bỏ đi, cất con dao nhọn lại chỗ cũ.

Sau khi người phụ nữ đi, con mắt Hàn Phi mở ra một cái khe, thiếu chút nữa là hắn bị dọa chết rồi.

Rượu làm tê liệt cơ thể, không cử động được, bị đối phương chém xuống một nhát thì thật sự có thể mất mạng.

“Đứa trẻ vừa rồi được mẹ gọi là Phó Thiên, người từng là chủ tịch của Vĩnh Sinh Pharmaceutical cũng được gọi là Phó Thiên. Chẳng lẽ hiện tại mình lại biến thành bố của hai anh em Phó Thiên và Phó Sinh? Quản lý tòa nhà lần này cũng quá là không khách khí rồi nha?”

Lần trước tiến vào thế giới ký ức, với sự giúp đỡ của Gương Thần, Hàn Phi đã trực tiếp thay thế bản thể của chủ nhân điện thờ và trải qua cuộc sống của anh ta. Lần này có chút khác biệt, hắn dường như đã thay thế vào cuộc sống của người khác.

Đầu vẫn còn lơ mơ, sau khi Hàn Phi nhìn thấy người phụ nữ tắt đèn phòng khách, cuối cùng hắn cũng không chịu được nữa, từ từ chìm vào giấc ngủ.

"Xoẹt!"

Tiếng mở rèm cửa vang lên bên tai, ánh mặt trời chiếu vào trên mặt Hàn Phi, xoa xoa cái đầu buồn ngủ, hắn chậm rãi mở mắt ra.

Sau khi say rượu, cổ họng khô khốc, đầu thì đau muốn chết.

Hắn miễn cưỡng đứng dậy khỏi nệm, vừa quay đầu đã nhìn thấy người phụ nữ, sau khi mở rèm cửa, cô ấy đưa cho hắn một ly nước.

"Cảm ơn." Hàn Phi cầm lấy ly nước, theo bản năng nói lời cảm ơn, nhưng người phụ nữ nghe vậy lại hơi sửng sốt một chút.

"Bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi. Sau khi ăn xong, anh nhanh chóng chỉnh trang lại một chút rồi đi làm." Sau khi nói xong người phụ nữ rời khỏi phòng ngủ, giọng điệu không có tức giận hay quá nhiều cảm xúc.

Sau khi rót một cốc nước lớn, Hàn Phi mới tranh thủ mở bảng thuộc tính ra xem.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Mức độ đói hiện tại của bạn là 40."

"Tình trạng cơ thể của bạn bình thường, tình trạng cơ thể sẽ ảnh hưởng đến thể chất của bạn."

"Trạng thái tinh thần hiện tại của bạn hơi thấp, giá trị tâm trạng là 50. Sau khi giá trị tâm trạng giảm xuống dưới 50, thể chất của bạn sẽ từ từ suy giảm."

Nhìn nhắc nhở mới xuất hiện, Hàn Phi biết mình lại kích hoạt nhiệm vụ kế thừa điện thờ, lần này hắn vẫn cần bù đắp tiếc nuối của chủ nhân điện thờ.

"Hình như mình đã trở thành bố của Phó Sinh. Mình chưa bao giờ trải qua một vai diễn như vậy, cũng chưa bao giờ cảm

nhận được tình yêu thương từ bố. Làm sao có thể dùng thân phận này để giúp ông ấy bù đắp tiếc nuối đây?"

Không giống như nhiệm vụ điện thờ lần trước, lần này Hàn Phi hầu như không nhận được một chút gợi ý nào.

Từ trên mặt đất đứng dậy, trước tiên Hàn Phi đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, sau đó ngồi ở bên cạnh bàn ăn.

Xung quanh bàn ăn chỉ có bốn cái ghế, đứa bé trai đáng yêu kia cầm thìa ngồi trên ghế rất ngoan, không dám nói lời nào, có vẻ hơi sợ hãi Hàn Phi.

Hàn Phi cầm đũa, hắn cũng không dám hành động linh tinh.

"Đồ ăn hôm nay ăn rất ngon." Sau khi nếm thử Hàn Phi rất kinh ngạc, đương nhiên còn muốn khen đối phương nhiều hơn, hi vọng đối phương có thể giơ cao đánh khẽ, dưới đao lưu lại tình người.

Người phụ nữ không có phản ứng với Hàn Phi, một mình bưng khay, xới thêm một bát cơm, bày một chút đồ ăn lên một cái đĩa nhỏ.

Sau khi làm xong, cô ấy đi về phía tầng hai, gõ cửa một căn phòng nào đó: "Cháo còn nóng, mẹ để trước cửa cho con nhé."

Khẽ thở dài, người phụ nữ quay trở lại tầng một, cô ấy cũng ngồi bên cạnh bàn ăn.

"Tại sao nó không ăn cơm?" Hàn Phi nhìn về phía ghế trống bên cạnh.

"Anh còn chưa tỉnh rượu à? Sao hôm nay có cảm giác anh thật kỳ lạ?" Người phụ nữ nghi ngờ nhìn Hàn Phi.

"Đúng vậy, bình thường bố sẽ đi lên gõ cửa, nói không thích ăn thì…" Cậu bé làm theo điệu bộ, cho đến khi người phụ nữ quát lớn một câu.

Cậu bé tội nghiệp cúi đầu, không dám nói thêm lời nào, bắt đầu dùng thìa nhỏ húp cháo.

“Nhanh ăn cơm đi, không phải anh nói hôm nay còn có một cuộc họp rất quan trọng hay sao?” Sau khi người phụ nữ nhắc nhở, cô ấy vào phòng ngủ lấy ra một bộ âu phục mới: “Điện thoại cũng đã sạc cho anh rồi.”

Hàn Phi từ trước đến nay đều sống một mình, chưa từng có ai chăm sóc hắn như vậy, khiến hắn rất thẹn thùng.

“Đây chính là vợ chồng nha. Ban đêm còn muốn dùng dao chém chết người ta, ban ngày đã lại chăm sóc như thế này.”

Hàn Phi vừa khen tài nấu nướng của người phụ nữ vừa ăn, khi cô ấy giục hắn đi làm sắp trễ giờ rồi, hắn mới nhanh chóng thay quần áo, xách cặp bước ra khỏi cửa.

Người phụ nữ tiễn Hàn Phi ra cửa, đúng lúc hắn mở cửa thì lại nhẹ giọng hỏi một câu: “Tối nay anh có về ăn cơm không?”

“Có chứ!” Hàn Phi dứt khoát trả lời, nói xong liền chạy ra khỏi nhà.

Nhìn xung quanh, Hàn Phi thấy nơi ở của mình rất tốt, là một nơi ở tương đối cao cấp: “Lần này cuối cùng cũng không phải lo lắng chuyện tiền bạc nữa rồi.”

Lấy điện thoại di động từ trong túi ra, hiện tại ngay cả công ty ở đâu Hàn Phi cũng không biết, tất cả thông tin hắn cần đều có trong chiếc điện thoại di động này.

“Đêm qua hình như là người phụ nữ ấn những con số này.” Hàn Phi bắt chước hướng người phụ nữ ấn lúc đó, liên tiếp thử ba lần, cuối cùng thành công vào lần thứ tư: “001221? Đây là sinh nhật của ai à?”

Vào thang máy, Hàn Phi bắt đầu xem lịch sử trò chuyện của mình.

Hắn phát hiện mình có ba tài khoản xã hội, một tài khoản dành cho công việc, một tài khoản để liên lạc với gia đình và bạn bè, còn có một tài khoản clone được để ở chế độ ẩn danh.

“Hóa ra là mình thiết kế trò chơi. Công ty này tên là… Vĩnh Sinh?” Hàn Phi kiểm tra tài khoản công việc trước, đều là nội dung rất bình thường.

Sau đó, hắn kiểm tra tài khoản liên lạc với gia đình và bạn bè, vợ hắn gửi rất nhiều tin nhắn nhưng nội dung mỗi tin nhắn hắn trả lời đều rất ngắn gọn, chủ yếu là tăng ca, có cuộc họp bất ngờ, tối nay không về ăn cơm, v.v.

Ngoài vợ, người trò chuyện với Hàn Phi nhiều nhất là một nữ đồng nghiệp, tên thật là Lý Quả Nhi, nick name là Lucky Fruit.

Nữ đồng nghiệp này kém Hàn Phi ba tuổi, chưa lập gia đình, thường xuyên hỏi han hắn, thỉnh thoảng còn an ủi khi hắn có chuyện không vui, nhưng nhìn chung cuộc trò chuyện của bọn họ vẫn bình thường.

Cuối cùng, Hàn Phi nhìn tài khoản clone ẩn danh, sau khi bấm vào, cơ mặt hắn khẽ co giật.

Hắn phát hiện ra rằng mình vậy mà lại cùng lúc trò chuyện với bốn người phụ nữ, nội dung lại còn tương đối mập mờ.

"Bố của Phó Sinh là hải vương sao? Điều này có thể chạm vào điểm mù kiến thức của mình…" Hàn Phi toát mồ hôi lạnh, hắn đã phần nào hiểu được tại sao Phó Sinh lại nhốt mình trong phòng không muốn ra ngoài. Ông ấy có vẻ rất chán ghét bố mình.

"Trong nhiệm vụ kế thừa điện thờ lần này, mình trở thành người bị chủ nhân điện thờ ghét nhất?"

Trong đầu nghĩ đến biện pháp đối phó, sau khi rời thang máy Hàn Phi đi ra khỏi tòa nhà, nhìn xuống lịch sử chat mập mờ kia, hắn đang đi thì đột nhiên nghe thấy có người hét lên.

Hắn quay đầu lại thì thấy một người phụ nữ có vẻ ngoài có chút quen thuộc đang phóng xe thẳng về phía mình!

Hàn Phi đạp đất lùi về phía sau, nếu như không phải hắn phản ứng rất nhanh, hiện tại đoán chừng đã bay xa ba thước rồi.

Thấy Hàn Phi tránh ra, chủ xe cũng không tiếp tục mà lái xe bỏ đi.

"Người phụ nữ đó trông giống với bức ảnh này, cô ta chính là Lý Quả Nhi?" Hàn Phi không dám đi trên đường lớn. Hắn

vừa đi quanh một con hẻm thì một tấm gương lớn vỡ vụn ngay bên cạnh, trong những mảnh vỡ thủy tinh giống hệt như có một người phụ nữ không mặt chợt lóe lên.

Giá trị tâm trạng giảm xuống một điểm, Hàn Phi vội vàng lui về phía ánh nắng: "Có ý gì vậy? Vợ muốn giết mình? Đồng nghiệp nữ cũng muốn giết mình? Còn có nữ quỷ âm hồn bất tán? Ngay cả bàn tay con gái mình còn chưa từng nắm, tình huống này liệu mình có thể ứng phó được không đây!"

Chương 534: Để tôi lập trình game tình yêu kinh dị

Hàn Phi đã có kinh nghiệm làm nhiệm vụ kế thừa điện thờ trước đây, nên hắn biết khả năng sống sót càng về sau sẽ càng khó khăn hơn, vì vậy phải nhanh chóng nghĩ cách phá vỡ cục diện.

"Nhiệm vụ kế thừa điện thờ của Gương Thần yêu cầu mình phải sống sót trong 30 ngày, trên thực tế từ ngày thứ 15 trở về sau mình đã không còn có cơ hội phản kháng, chỉ có thể từng bước bị ký ức thôn tính, lần này mình cũng nên chuẩn bị trước."

Bước đi một cách thận trọng trên vỉa hè, Hàn Phi thật sự lo những người qua đường bên cạnh sẽ bất ngờ dùng dao giết chết mình, dù sao thì lần này hắn thay thế thành người mà chủ nhân điện thờ ghét nhất.

"Theo kinh nghiệm lần trước, mình phải hoàn thành tiếc nuối của chủ nhân điện thờ rồi mới có thể mở ô vật phẩm, vì vậy nhiệm vụ hàng đầu của mình chính là nhanh chóng làm rõ tiếc nuối của Phó Sinh là gì."

Mở điện thoại ra, Hàn Phi bắt đầu tìm địa chỉ công ty của mình, hắn vừa cúi đầu xuống kiểm tra thì đột nhiên có thứ gì đó đập nát tủ cửa hàng không xa trước mặt.

Các mảnh vỡ nằm rải rác khắp nơi, sau đó một người đàn ông bịt mặt bước ra với một túi đồ trang sức.

Tốc độ của người đàn ông nhanh hơn người bình thường, thản nhiên xách túi đồ trang sức, chạy vào trong một con ngõ nhỏ.

"Kẻ cướp? Hay người chơi?" Hàn Phi lấy điện thoại di động ra chụp ảnh bóng lưng của người đàn ông, hắn luôn cảm thấy đối phương không thuộc về thế giới này.

Người trong cửa hàng chạy ra ngoài kêu cứu nhưng tên cướp đã sớm biến mất.

Hàn Phi cung cấp cho cửa hàng những bức ảnh hắn chụp được, sau đó liền rời đi.

Hắn đi lòng vòng trên phố rất lâu, cuối cùng cũng tìm được nơi mình làm việc.

Đó là một tòa nhà văn phòng cao gần 30 tầng, công ty hắn làm thuê nguyên cả một tầng.

"Phó Nghĩa, cậu càng ngày càng quá đáng. Cậu tự mình nhìn đồng hồ xem bây giờ là mấy giờ rồi?"

Hàn Phi vừa chen vào thang máy, một người phụ nữ mặc âu phục công sở liền nhìn hắn chằm chằm, ánh mắt đó như muốn phun ra lửa.

"Chị Thiến, trên đường em gặp một tên cướp cướp tiệm trang sức, em còn chụp được cả ảnh đây." Hàn Phi mượn cớ hành hiệp trượng nghĩa vô cùng thành thạo, hắn lấy điện thoại di động ra cho người phụ nữ xem.

"Gặp phải kẻ cướp?" Người phụ nữ cau mày, nhìn điện thoại của Hàn Phi.

Khi người phụ nữ đến gần, Hàn Phi cũng cẩn thận nhìn đối phương, người phụ nữ này tên là Triệu Thiến, còn lớn hơn bố của chủ nhân điện thờ hai tuổi, nhưng chăm sóc da vô cùng tốt, trông có vẻ còn trẻ hơn cả hắn.

Cô ấy có nét quyến rũ của một người phụ nữ trưởng thành, cho người ta cảm giác chuyên nghiệp, thời thượng, thân thiện, khiêm tốn, và có vẻ như có rất nhiều tiền.

Một người phụ nữ xinh đẹp như vậy đứng bên cạnh mình, vậy mà câu hỏi đầu tiên trong đầu Hàn Phi là liệu cô ấy có giết mình không? Câu hỏi thứ hai là cô ấy sẽ dùng cách nào để giết mình?

Thấy Hàn Phi không nói dối, người phụ nữ liền bỏ qua cho hắn một lần: "Mau đi làm đi, tôi xem cậu ngày mai có thể lấy cớ gì nữa."

Gót giày chạm vào gạch lát sàn, phát ra âm thanh lanh lảnh, sau khi cửa thang máy mở ra, người phụ nữ bước vào văn phòng của mình.

"Mình ở nhóm thiết kế." Hàn Phi đến phòng bên cạnh phòng làm việc của Triệu Thiến, sau khi mở cửa ra, bốn nhân viên trong phòng đều đang chăm chỉ làm việc.

"Đây chính là nơi làm việc của mình sao?" Hàn Phi bước đến bàn làm việc trong cùng, trong quá trình di chuyển hắn âm thầm khẽ liếc Lý Quả Nhi một cái.

Lý Quả Nhi đeo kính, dường như hoàn toàn đắm mình trong công việc, không biểu lộ chút ý định nào là muốn giết chết Hàn Phi, như thể những gì hắn nhìn thấy vào buổi sáng chỉ là ảo giác.

So với Triệu Thiến, Lý Quả Nhi ăn mặc trông trẻ trung và giản dị hơn, hơi giống một sinh viên đại học vừa tốt nghiệp.

Ngồi vào chỗ, Hàn Phi bật máy vi tính, hắn nhìn lướt qua kế hoạch thiết kế game, lén lút chơi một chút game thực vật đại chiến zombie.

"Khi nào mới tan làm?"

Hàn Phi cũng không phải là lười biếng, chủ yếu là bởi vì lý lịch cá nhân của hắn quá kinh khủng, hắn lo lắng nếu mình làm việc nghiêm túc chăm chỉ, có thể trực tiếp làm cho công ty đóng cửa luôn.

Đến lúc đó, những đồng nghiệp không có việc làm có lẽ sẽ càng điên cuồng nhắm vào hắn.

"Mình phải tìm ra lý do tại sao Lý Quả Nhi muốn giết mình trước, nhìn từ lịch sử trò chuyện, cô ấy và mình là đồng nghiệp có quan hệ tương đối tốt."

Còn chưa chơi hết một ván thực vật đại chiến zombie, cửa văn phòng đột nhiên bị đẩy ra, một người đàn ông hét to với Hàn Phi: "Một bộ kế hoạch hành động mà các cậu thiết kế lâu như vậy? Có thể nhanh hơn được không?"

"Điều cốt lõi nhất trong một game loại hành động chính là hành động, đương nhiên phải thiết kế lâu một chút rồi." Hàn

Phi thản nhiên đáp.

"Phó Nghĩa, cậu đang gây rối à?" Người đàn ông rất bất mãn với thái độ của Hàn Phi: "Tôi biết sau khi bị thay thế, cậu rất khó chịu, cậu có thể tìm chị Triệu để nêu ý kiến, chứ ở đây làm khó những người như chúng tôi thì có bản lĩnh gì?"

"Tôi sẽ nhanh chóng thiết kế xong, anh đừng vội." Hàn Phi tắt thực vật đại chiến zombie đi, lại bắt đầu chơi đấu địa chủ, nhân tiện xem qua các kế hoạch thiết kế trò chơi kia.

Vĩnh Sinh là một game khám phá quy mô lớn, kể về câu chuyện những người sau khi bất tử, đã xây dựng một thành phố tương lai khổng lồ, nhân vật nam chính là một người hạ đẳng mang gen không hoàn chỉnh, vĩnh viễn cũng không thể bất tử, đã từng bước trưởng thành như thế nào.

Dự án lớn này ban đầu là Phó Nghĩa phụ trách, sau đó ban lãnh đạo đã giao dự án cho người khác với lý do anh ta không đủ năng lực, rồi giao cho anh ta một dự án nhỏ là phát triển tình yêu ảo.

"Game tình yêu thì cần thiết kế hành động gì?" Hàn Phi vừa đọc xong phần giới thiệu dự án, Lý Quả Nhi đã gửi cho hắn một tập tài liệu.

Thử mở nó ra, bên trong chứa đầy những giao diện hành động không thể diễn tả được.

"Chuyện này không hay lắm thì phải?" Hàn Phi cảm thấy vẫn nên trao đổi với Lý Quả Nhi một chút, hắn đứng dậy đi tới bên cạnh cô ta: "Tuy rằng game của chúng ta quả thực là 18+, nhưng những tấm hình này có phải là quá lộ liễu rồi không?"

"Không phải là anh yêu cầu hay sao? Game phát triển tình yêu thì chỉ cần lộ da thịt là được rồi, em cũng đã nghiên cứu qua rồi, hầu hết game trên thị trường đều làm theo kiểu này, mọi người đều đang không ngừng thăm dò giới hạn đánh giá." Tốc độ nói của Lý Quả Nhi rất nhanh, trả lời cũng rất bình thường.

"Nếu như những trò chơi trên thị trường đều như thế này, vậy thì chúng ta có lộ da thịt hơn nữa cũng sẽ không có sức cạnh tranh gì mấy, hay là thay đổi ý tưởng, chúng ta biến game

phát triển tình yêu này thành game tình yêu kinh dị, thế nào hả?"

"Tình yêu kinh dị?"

"Nam chính là một tên cặn bã, anh ta đã hại rất nhiều cô gái đặc biệt tốt, kết quả là một ngày nọ, những cô gái đó đã thay đổi, muốn giết chết anh ta bằng nhiều cách khác nhau." Hàn Phi cố gắng để biểu đạt một cách uyển chuyển nhất có thể: "Anh ta cũng cảm thấy những cô gái đó muốn giết mình là không sai, nhưng anh ta muốn cố gắng hết sức để bù đắp cho những sai lầm và tiếc nuối trong những quãng thời gian cuối cùng của cuộc đời mình."

"Nghe có vẻ thú vị đấy, em rất tò mò về một ý tưởng biến thái như này, trưởng nhóm làm thế nào mà anh nghĩ ra nó vậy?" Lý Quả Nhi nhìn Hàn Phi, ánh mắt dưới cặp kính của cô ta có chút đáng sợ.

"Nếu thực sự muốn làm game, một số suy nghĩ cá nhân cũng sẽ lồng ghép vào trong đó, sai lầm đã phạm phải rồi, không thể thay đổi được nữa, chỉ có thể dùng khoảng thời gian cuối đời để bù đắp." Hàn Phi cầm phương án trên bàn lên: "Vừa hay, chúng ta còn chưa quyết định tuyến chính, hiện tại đổi lại cũng vẫn kịp."

"Không phải chứ, trưởng nhóm, chúng ta đã tăng ca hai ngày rồi." Ba thành viên khác trong nhóm bắt đầu hét lên.

"Yên tâm, tôi ghét nhất là tăng ca, mọi người chỉ cần chăm chỉ trong giờ làm việc là được. Tan ca tôi sẽ đi về đầu tiên, nếu không có đủ thời gian cho dự án, chúng ta sẽ kéo dài thêm, có vấn đề gì tôi sẽ chịu trách nhiệm." Hàn Phi thảo luận một chút với bốn thành viên trong nhóm về cách thiết kế game tình yêu kinh dị, ở phương diện này hắn có kinh nghiệm và thiên phú độc đáo.

"Tình tiết băm thịt này sẽ để đến ba giờ sáng, người vợ cũng muốn giết chết anh ta. Đừng lo kinh dị quá sẽ làm người chơi sợ hãi, trước kia tôi cũng yêu đương như vậy."

"Kẻ hành hạ? Anh ta đã ngoại tình nhiều lần như vậy, bị chém hai nhát có thiệt thòi không?"

“Tôi phát hiện tư duy của mọi người đều quá cứng nhắc? Tại sao cái chết là kết thúc? Không thể có nữ quỷ xuất hiện sao?”

“Về khoản nguyền rủa thì anh hỏi đúng người rồi, tôi có hơn một trăm loại ở đây…”

Dưới sự hướng dẫn của Hàn Phi, bốn cấp dưới cũng bùng lên cảm hứng, cuối cùng bọn họ đã hiểu tại sao Phó Nghĩa trước đây từng là người thiết kế game cấp cao nhất của công ty rồi.

Ý tưởng ngựa thần lướt gió tung mây, cốt truyện quỷ dị biến thái nhưng lại tràn đầy sức hấp dẫn, người có đầu óc bình thường khó mà nghĩ ra được những thứ này.

“Trưởng nhóm Phó, dưới tầng có người tìm anh.” Cửa văn phòng lại bị đẩy ra, có người hét to vào phòng một câu.

“Được, tôi biết rồi.” Hàn Phi sau khi chỉ dẫn cấp dưới xong, hắn vội vàng xuống tầng.

Vừa tới đại sảnh, hắn liền nhìn thấy một cô gái mặc váy màu vàng tơ đứng ở cửa.

Cô gái này có vẻ như mới lên đại học, trông cô ấy rất trẻ, còn cầm theo hai tách cà phê.

“Đây là ai vậy?” Hàn Phi cố hết sức nhớ lại thông tin trên điện thoại di động, cô gái này hình như là Phó Nghĩa quen biết trên mạng, anh ta dùng nick phụ đã từng nói chuyện với đối phương: “Hình như mình đã từng thấy ảnh của cô ấy, cô gái này tên là Vương Mỹ Giai, sau khi tốt nghiệp trung học thì không đi học tiếp nữa, hình như đang giúp việc trong một cửa hàng quần áo của một người họ hàng.”

Phó Nghĩa là một người đã có gia đình, bị một cô gái trẻ hơn anh ta rất nhiều theo đuổi đến tận công ty, điều này đã chứng minh cho rất nhiều vấn đề.

Nếu là Phó Nghĩa trước đây, chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, khiển trách cô gái.

“Sao em lại đến tìm anh vậy?” Hàn Phi đứng trước mặt cô gái.

“Bây giờ em cũng không thích uống trà sữa nữa rồi, em thấy cà phê rất ngon.” Cô gái đưa cà phê đã mua cho Hàn Phi: “Em đã hỏi rất nhiều người, bọn họ nói với em anh đang làm việc ở đây.”

“Em ngồi xuống trước đi, chúng ta từ từ nói chuyện.” Hàn Phi và cô gái ngồi trên sô pha tiếp khách ở tầng một, hai người rất hiểu ý đều duy trì khoảng cách.

Lấy cà phê từ trong túi ra, Hàn Phi phát hiện cô gái luôn vô thức nhìn vào cà phê, hắn mơ hồ hiểu ra điều gì đó.

Cầm cà phê lên, Hàn Phi để sự chú ý của cô gái tập trung vào trên người mình, sau đó bắt đầu hỏi về tình hình hiện tại của đối phương.

Cô gái lúc đầu chỉ lơ đãng trả lời, nhưng dần dần cô ấy đã mang nỗi niềm riêng của mình vào, càng nói càng buồn.

Người họ hàng đối xử với cô rất tệ, mẹ và cha dượng cũng liên tục mắng mỏ cô, Phó Nghĩa dường như đã hứa với cô một điều gì đó, nhưng không những không giữ lời hứa, mà còn chơi trò biến mất.

“Thế bây giờ em đang sống ở đâu? Còn ở với mẹ không?”

“Cha dượng đã đuổi em ra khỏi nhà rồi, ông ấy nói em trai cũng lớn rồi, cũng phải có phòng riêng.” Vương Mỹ Giai nói một cách bình thản, nhưng hai tay lại đan chặt vào nhau.

“Thế này đi, em hãy tìm một chỗ ở trước, một mình phải chú ý an toàn, đừng chạy lung tung, anh sẽ nhanh chóng tìm cách giúp em tìm một việc làm.” Hàn Phi chuyển một khoản tiền cho đối phương, dặn dò rất nhiều điều, cảm giác như hắn là bố già của cô gái vậy.

Trong khi Hàn Phi đang nói, ánh mắt Vương Mỹ Giai nhìn hắn dần trở nên phức tạp.

“Ở gần đây hình như có một khách sạn, em ở đó luôn một tháng sẽ rẻ hơn rất nhiều, cũng tương đối gần công ty anh, nếu gặp bất cứ chuyện gì phiền phức đều có thể đến tìm anh.” Hàn Phi vẫn luôn giữ khoảng cách với Vương Mỹ Giai, nhưng

những gì hắn nói lại rất ấm áp, hắn cũng đang dùng hành động thực tế giúp đỡ cô ấy.

Cô gái không biết có nghe vào tai hay không, ánh mắt không ngừng di chuyển giữa Hàn Phi và ly cà phê trên tay hắn.

"Đi thôi, anh đưa em đến khách sạn đó trước."

Nghe được lời nói của Hàn Phi, thân thể Vương Mỹ Giai khẽ run lên, cô không còn do dự nữa, chỉ cúi đầu xuống.

Hai người cùng nhau bước ra khỏi công ty, Hàn Phi đưa Vương Mỹ Giai đến một khách sạn gần đó, hắn không hề đi theo vào bên trong, vẫn nói với cô ấy những điều phụ nữ nên chú ý khi sống một mình giống như một người bố già, còn không ngừng an ủi và khuyên bảo đối phương.

Nói rất lâu, Hàn Phi cầm cà phê chuẩn bị rời đi, nhưng cô gái phía sau đột nhiên lao tới, va mạnh vào hắn.

"Sao tự nhiên lại đối xử tốt với em như vậy? Anh là đồ dối trá!"

Cô gái hét lớn rồi bỏ chạy.

Hàn Phi không hề bị cô gái hất ngã, nhưng cà phê trong tay hắn đã bị hất văng ra ngoài, cà phê sẫm màu rơi vãi trên mặt đất.

So với cà phê bình thường, cà phê cô gái đưa có mùi rất lạ.

"Cô ấy muốn hạ độc chết mình sao?" Vẻ mặt Hàn Phi đầy bất lực, hắn còn chưa có mảnh tình vắt vai nào, mà đã ba lần suýt bị giết chết rồi: "Ban đầu mình vậy mà lại còn dương dương tự đắc vì đã trở thành bố của quản lý tòa nhà tiền nhiệm, không ngờ nhiệm vụ này lại lừa đảo đến vậy."

Hàn Phi khẽ thở dài, hắn đang định rời đi thì đột nhiên nhìn thấy một con mèo hoang chạy tới, tựa hồ muốn nếm thử thứ chất lỏng kỳ quái trên mặt đất.

"Thứ này không thể tùy tiện nếm thử được, con mèo ngốc này." Hàn Phi nhanh chóng túm gáy con mèo, vào khách sạn mượn cây lau nhà và xô, giội sạch cà phê trên mắt đất rồi mới rời đi.

Trở lại tầng làm việc của game Vĩnh Sinh, ánh mắt của những nhân viên nhìn hơi cổ quái, có lẽ có mấy kẻ mồm to đã truyền ra tin có một cô gái chạy tới cửa tìm hắn rồi.

Hàn Phi đã quen với loại ánh mắt này, vẫn chào hỏi mọi người bình thường, sau đó bước vào văn phòng của nhóm thiết kế.

Bốn người cấp dưới của hắn đều đang rất chăm chỉ làm việc, nhưng rèm bên cửa sổ vẫn chưa được kéo vào hết, những người này có lẽ vừa rồi đều nhìn trộm bên cạnh cửa sổ.

Đi tới bên cạnh bàn làm việc của Lý Quả Nhi, Hàn Phi tiếp tục nói ý tưởng của mình, hắn phát hiện cô ấy có làm ra một bản thảo: "Đây là cái gì?"

"Em muốn làm phong phú thêm cốt truyện, thiết kế một cô gái muốn đầu độc chết nhân vật nam chính." Lý Quả Nhi đeo kính, đầu cũng không ngẩng lên nói.

"Ý tưởng hay, có thể bổ sung thêm." Hàn Phi cười khổ trở lại chỗ ngồi làm việc của mình, hắn quay đầu liếc nhìn đồng hồ, sau đó rất nghiêm túc nhìn chằm chằm màn hình máy tính, bắt đầu đấu địa chủ.

Lý Quả Nhi khẽ liếc nhìn, cô ấy nhìn Hàn Phi đang chăm chỉ làm việc, vẽ một con mèo hoang đáng yêu bên cạnh nam chính trong game.

Nam chính bị một con dao nhọn đâm vào ngực, ngã xuống đất, xung quanh anh ta đều là ánh mắt khinh thường ghê tởm, chỉ có một con mèo hoang bên cạnh thi thể, liếm liếm đôi bàn tay vốn đã lạnh của anh ta.

Chương 535: Phó Sinh và bố

"Sao còn chưa tan ca?"

Hàn Phi chơi đấu địa chủ đã từ 5.000 thắng đến 200.000, hắn lại lên mạng tìm kiếm thông tin nửa ngày, xem tin tức rất lâu nhưng vẫn chưa đến giờ tan ca.

Hàn Phi ho khan một tiếng, nhìn về phía bốn cấp dưới của mình, mọi người dưới sự dẫn dắt của hắn đều tràn đầy cảm hứng, đang nỗ lực sáng tạo.

"Rất tốt, đều rất có tinh thần."

Mỉm cười gật đầu, Hàn Phi đi tới cửa sổ văn phòng, đơn giản vặn vẹo người một chút.

Ánh chiều tà chiếu vào mặt, Hàn Phi tận hưởng nhiệt độ cuối cùng còn sót lại của mặt trời, sau khi trời tối, hắn không chỉ phải đề phòng người sống, mà còn phải đề phòng người chết.

Nhìn về phía xa xa, Hàn Phi đột nhiên nhìn thấy một tòa cao ốc kỳ lạ ở hai bên phía đông và tây thành phố.

Lần tiến vào thế giới ký ức điện thờ này rộng lớn hơn nhiều so với Sa Hà, Hàn Phi hiện tại đang ở nơi phồn hoa nhất thành phố, nằm ngay giữa hai tòa nhà đặc biệt kia.

"Phía đông có một công viên vui chơi giải trí, vòng đu quay khổng lồ giống như nhãn cầu của người sống vậy." Hàn Phi quay đầu nhìn sang phía còn lại: "Tòa nhà lớn màu trắng ở phía tây giống như một gương mặt bị vỡ, gần giống với bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ ở thế giới tầng sâu, chẳng lẽ thế giới ký ức trong điện thờ của Thất Lạc Viên và thế giới ký ức trong điện thờ bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ được kết nối với nhau?"

Hàn Phi đứng bên cửa sổ nhìn hồi lâu, đồng hồ báo thức hắn đặt cuối cùng cũng vang lên.

“Năm giờ chiều, kết thúc công việc thôi!” Hàn Phi tắt đồng hồ báo thức, vừa quay đầu lại thì phát hiện bốn cấp dưới đều đang nhìn mình, ngay cả Lý Quả Nhi người muốn giết chết hắn nhất bây giờ trong mắt cũng chỉ có ngạc nhiên.

“Trưởng nhóm, anh còn đặt đồng hồ báo thức riêng để nhắc nhở tan làm sao?” Một thành viên nam thấp giọng nhắc nhở Hàn Phi: “Nếu như bị chị Triệu phát hiện ra chuyện này, e rằng sẽ không hay.”

“Năm giờ tan ca là quy định của công ty, tôi phục tùng theo sự sắp xếp của công ty là sai à?” Hàn Phi cầm đầu tắt máy: “Còn ngây ra đấy làm gì, lưu tài liệu lại, chuẩn bị về nhà thôi.”

Để làm một tấm gương mẫu mực, Hàn Phi khoác áo vest lên, bước ra ngoài đầu tiên.

Hắn vừa bước ra khỏi phòng làm việc, vừa hay nhìn thấy Triệu Thiến từ trong phòng đi ra, hắn rất niềm nở chào hỏi: “Chị Thiến, chị cũng tan ca sao?”

“Tan ca?” Triệu Thiến đi tới trước mặt Hàn Phi, ném tài liệu trong tay vào tay hắn: “Một bộ hành động các cậu làm đi làm lại cũng không thiết kế ra được, còn muốn tan ca?”

“Em thấy ý tưởng trò chơi trước đây của các chị quá rác rưởi rồi, vì vậy em và các thành viên trong nhóm đang chuẩn bị thay đổi lại nội dung câu chuyện, viết lại tuyến chính, tạo ra một game tình yêu kinh dị chưa từng có mặt trên thị trường.”

“Phó Nghĩa, có phải cậu đang giận dỗi với tôi vì đã bị loại bỏ tư cách là nhà thiết kế game Vĩnh Sinh không?” Triệu Thiến là một người rất có hào quang: “Đừng có giống như một đứa trẻ vậy, nếu như cậu đến một game phát triển tình yêu cũng không thể làm tốt, vậy chỉ có thể chứng minh quyết định của tôi và các giám đốc điều hành khác đều không có bất kì vấn đề gì!”

“Chị nói đều có lý, nhưng chúng tôi có quyết định của riêng mình, kế hoạch thiết kế trò chơi mới ngày mai sẽ gửi cho chị, chắc chắn sẽ tốt hơn trước đây, chúng tôi cũng là đang nghĩ đến lợi ích của công ty.” Hàn Phi đưa lại tài liệu trong tay

cho Triệu Thiến: “Nếu như làm không tốt, không cần chị nói, em sẽ tự mình rời đi.”

Mang theo túi, Hàn Phi nói xong liền đi xuống tầng.

“Trưởng nhóm ngầu quá, dám nói chuyện với Triệu tổng như thế.”

“Tôi luôn cảm thấy có một mối quan hệ đặc biệt giữa trưởng nhóm và Triệu tổng, trực giác của tôi luôn rất chính xác… Ôi trời! Tiểu Quả cô giẫm tôi làm gì?!”

“Xin lỗi, tôi không nhìn thấy đôi giày.” Lý Quả Nhi tắt máy tính, là người thứ hai bước ra khỏi văn phòng.

“Hai người họ đều đi rồi, chúng ta đi không? Bình thường đều tăng ca đến tám giờ, hay là chúng ta đi tưới nước cho cây giả rồi chờ một chút?”

“Được thôi, anh hùng cùng chung chí hướng.”

Hàn Phi là người đầu tiên bước ra khỏi công ty, lần đầu tiên trải nghiệm cuộc sống sáng chín giờ làm việc chiều năm giờ tan ca, cảm giác cũng khá tốt.

“Có thể về nhà trước khi trời tối là được.” Hàn Phi đi phía trước, Lý Quả Nhi đeo túi đi phía sau, như thể sẽ lấy ra một con dao từ trong túi bất cứ lúc nào, khiến hắn sợ đến nỗi vừa không dám đi quá nhanh, cũng không dám đi quá chậm.

Sau khi bị bám đuôi một con phố, Hàn Phi dừng lại: “Lý Quả Nhi, anh nhớ là em lái xe đi làm mà, xe của em chắc vẫn còn ở bãi đậu xe của công ty đúng không?”

“Anh quả nhiên đã nhìn thấy tôi trong xe.” Giọng nói của Lý Quả Nhi trở nên đáng sợ: “Anh rõ ràng đã nhìn thấy, vậy tại sao lại giả vờ như không có chuyện gì xảy ra? Anh đang cố ý giả vờ cho tôi xem à?”

“Chờ một chút, anh với em chỉnh lý lại suy nghĩ một chút. Phó Nghĩa anh hoàn toàn là một tên khốn, chết không đáng tiếc. Nhưng em thì khác, em thực sự là một cô gái tốt, nếu như em giết anh, em sẽ lãng phí cả quãng đời còn lại của mình.” Hàn Phi giữ khoảng cách với Lý Quả Nhi: “Chờ anh giải

quyết xong tất cả mọi chuyện, không cần em ra tay, anh sẽ tự mình chọn một phương pháp để chuộc lỗi.”

Lý Quả Nhi nhìn Hàn Phi, mãi mới mở miệng nói: “Anh cho rằng tôi còn tin lời nói nhảm của anh sao?”

“Lần này là thật.”

Không ai lên tiếng nữa, vài phút sau, Lý Quả Nhi cầm ba lô của mình, quay người rời đi.

Trên đường lớn đông đúc xe cộ, Hàn Phi khẽ thở ra một hơi: “Hay là mình cứ từ chức đi cho xong.”

Trời gần tối, Hàn Phi bắt taxi trở về nhà.

“Sau khi trời tối giá trị tâm trạng có thể sẽ giảm xuống, vì vậy vẫn là ở trong nhà sẽ an toàn hơn một chút.”

Hắn bước ra khỏi thang máy, khi sắp đến cửa nhà, điện thoại di động đột nhiên vang lên, một người tên là Lý tổng gọi điện thoại đến.

“Tiểu Phó, tan làm chưa? Cùng đến chơi đi, chúng ta đi xả hơi trước, sau khi ngà ngà say rồi lại chuyển địa điểm.”

“Lý tổng, hôm nay thì thôi, em có chuyện rất quan trọng.”

“Cậu không nể mặt mũi phải không? Tôi nói cho cậu biết, buổi tối còn có chuyện tốt! Mau tới đây đi!” Lý tổng rõ ràng không phải là lần đầu tiên đi uống rượu với Phó Nghĩa.

“Điện thoại sắp hết pin rồi, chúng ta sẽ nói chuyện sau nhé.” Hàn Phi cúp điện thoại, bắt đầu xem qua chùm chìa khóa trong túi, còn chưa tìm được thì cửa đã được mở ra.

Một cậu bé rất đáng yêu đang đứng ở cửa, nó cũng không gọi bố, có thể nhìn ra nó có vẻ sợ Hàn Phi.

Hàn Phi sống một mình đã quen với việc tự mình cầm chìa khóa mở cửa, thỉnh thoảng có người giúp mở cửa hắn có chút không quen.

“Cảm ơn con, cậu nhóc.” Hàn Phi nở nụ cười ôn hòa, cậu bé nhìn thấy Hàn Phi mỉm cười, bản thân cũng có vẻ rất vui, lịch bịch chạy vào phòng khách.

Người phụ nữ từ phòng bếp đi ra, sau khi nhìn thấy Hàn Phi, trong mắt lóe lên sự kinh ngạc: "Sao hôm nay anh về sớm thế?"

"Anh muốn ở bên em và mấy đứa nhỏ nhiều hơn." Sau khi Hàn Phi thay quần áo xong, hắn đi vào nhà vệ sinh rửa tay, sau đó mở tủ lạnh ra.

"Cơm có thể sẽ phải đợi một chút."

"Không sao, em nghỉ ngơi đi, hôm nay để anh vào bếp, em vẫn chưa nếm thử tay nghề của anh đúng không?" Hàn Phi đặc biệt có nhiều điểm kỹ năng, hắn cũng đã nâng cấp kỹ năng nấu nướng lên cấp cao.

Đi đến bên cạnh người phụ nữ, hai tay Hàn Phi vòng qua eo của cô, không hề phát sinh chút động chạm nào, chỉ đơn giản là cởi tạp dề ra, sau đó mặc lên người mình: "Hôm nay anh sẽ lộ chút tay nghề cho em xem."

Người phụ nữ dường như chưa từng thấy Phó Nghĩa như thế này, cô ấy nhìn Hàn Phi đeo tạp dề tiến vào bếp, cảm giác có phải tối hôm qua hắn đã uống say đến mức ngốc luôn rồi không.

Cắt sẵn đồ ăn, bật bếp đun dầu, động tác của Hàn Phi vô cùng điêu luyện, chẳng khác gì đầu bếp trong nhà hàng, chẳng bao lâu, mùi thơm của thịt đã tỏa ra từ trong phòng bếp.

"Thơm quá!" Phó Thiên chạy tới cửa phòng bếp, há to miệng hít lấy hít để mùi thơm, hành động hơi khoa trương một chút.

"Ở đây mùi dầu mỡ nhiều, các con đi ra ngoài trước, bố xong ngay rồi đây."

Động tác của Hàn Phi rất nhanh nhẹn, rất nhanh đã làm xong ba món ăn cùng một món canh. Hắn bưng thức ăn đặt lên bàn, trong nhà toàn là mùi thơm.

"Anh nấu ăn giỏi vậy sao?" Sự ngạc nhiên trong mắt người phụ nữ đã trào ra ngoài.

Phó Thiên thực sự không kìm được nữa, lén lút thử một miếng: "Woa! Ngon quá! Bố nấu ăn còn ngon hơn mẹ!"

“Mẹ nấu cũng rất ngon, bố thích ăn đồ do mẹ nấu nhất.” Hàn Phi bế cậu bé ngồi xuống ghế, hắn lại nhìn căn phòng trên tầng hai: “Để anh đi gọi con một tiếng.”

Người phụ nữ muốn ngăn lại, nhưng Hàn Phi đã bước tới.

Hắn khẽ gõ cửa phòng, nói vào bên trong: “Phó Sinh, ra ăn cơm nào.”

Còn chưa kịp nói xong thì một vật nặng đã đập mạnh vào cửa, đứa trẻ trong phòng dường như nghe thấy giọng của Hàn Phi thì cảm thấy rất phẫn nộ.

Không tiếp tục đứng ở cửa nữa, Hàn Phi cũng không cưỡng ép Phó Sinh, càng không phát sinh cãi vã cùng cậu, mà trở về phòng khách.

“Để anh chuẩn bị cho con một phần riêng.” Hàn Phi tìm một cái khay trong bếp, mỗi món ăn đều phần cho Phó Sinh một ít, sau đó hắn đặt khay cơm ở cửa phòng trên tầng hai.

“Chúng ta hãy tranh thủ lúc còn nóng ăn đi.” Hàn Phi ăn cơm nóng hổi, nhìn vợ và con bên bàn ăn, điều này hoàn toàn trái ngược với nhiệm vụ kế thừa điện thờ trước đó.

“Độ khó của nhiệm vụ kế thừa điện thờ vô cùng lớn, xem ra lần này phải đối mặt với vấn đề sống còn, không phải thức ăn quần áo nhà ở nữa, mà là những thứ khác rồi.”

Đã gần một ngày trôi qua kể từ khi tiến vào thế giới ký ức điện thờ, Hàn Phi vẫn chưa kích hoạt bất kỳ lời nhắc nhở nhiệm vụ nào, trong lòng càng ngày càng bất an.

Sau khi ăn xong, hắn đơn giản thu dọn bàn ăn, chuẩn bị đi rửa bát thì bị người phụ nữ ngăn lại: “Anh ngồi nghỉ ngơi đi, đi làm một ngày cũng mệt rồi.”

Người phụ nữ vào bếp rửa bát, còn Hàn Phi ngồi trên ghế sô pha với cậu con trai nhỏ.

Hắn có thể cảm thấy, Phó Nghĩa thường ngày có lẽ rất ít khi ở cùng con, Phó Thiên ngồi cùng hắn rất không thoải mái, hai tay đặt trên đầu gối, không dám nhìn thẳng vào hắn, chỉ dám thỉnh thoảng liếc nhìn một cái.

“Hôm nay cô giáo đã dạy con những gì ở trường mẫu giáo vậy?” Trong đầu Hàn Phi bật lên công tắc diễn xuất bậc thầy, hắn thử đóng vai một người bố tốt, nhưng kỳ lạ là, khi hắn dùng tâm biểu diễn, thì cậu bé lại càng sợ hãi.

Khẽ lắc đầu, Hàn Phi không sử dụng kỹ năng diễn xuất nữa, hắn giống như một đứa trẻ lớn ngồi xổm ở bên cạnh đứa nhỏ, đối mặt nhìn Phó Thiên: “Vừa ăn cơm xong, hay là chúng ta chơi một trò chơi được không? Con có biết trò chơi sói già sói già mấy giờ rồi không?”

Hàn Phi và Phó Nghĩa thực ra là hai loại tính cách, hắn có thể nhìn thấy điều đó từ thái độ của con cái và người vợ đối với mình.

Phó Nghĩa đã phản bội vợ, trong thâm tâm anh ta cũng biết mình đã sai, nhưng vì để che đậy sai lầm này, cố tình biểu lộ càng mạnh mẽ hơn. Anh ta cảm thấy mình đi làm nuôi gia đình, là trụ cột trong nhà, vì vậy anh ta đã mang tính ngạo mạn của “kẻ mạnh” này vào trong gia đình, đây có lẽ cũng là một trong những lý do tại sao người phụ nữ muốn giết chết anh ta.

Lời nói của Hàn Phi nhanh chóng khơi dậy hứng thú của cậu bé, sau đó hai người cùng nhau chơi đùa trong phòng khách.

Tiếng cười của đứa trẻ không ngừng vang lên, người phụ nữ đang dọn dẹp bát đĩa nhìn những gì đang diễn ra trong phòng khách, một quyết định nào đó trong lòng dường như cũng bị lung lay.

Tay cầm chiếc khăn rửa bát từ từ dùng lực, cô nhìn những con dao khác nhau bên cạnh chiếc thớt, lắng nghe tiếng cười nói vui vẻ của đứa trẻ bên ngoài, nhưng trong đầu hiện lên lại toàn là những lời dối trá và ủy khuất không kể xiết.

“Xoảng!”

Đĩa ăn trượt khỏi đầu ngón tay, người phụ nữ tỉnh lại sau khi ngẩn ngơ, chân cô vô tình giẫm phải những mảnh vỡ của đĩa, rạch ra những đường vết thương dài.

“Làm sao vậy?” Hàn Phi chạy vào phòng bếp: “Tủ thuốc trong nhà ở đâu?”

Người phụ nữ vươn ngón tay về phía tủ quần áo trong phòng ngủ, Hàn Phi vội vàng đi tới, lúc tìm thấy hộp thuốc, người phụ nữ đã đứng dậy.

"Lát nữa anh sẽ dọn dẹp." Hàn Phi dìu người phụ nữ đến ghế sô pha, hắn đóng cửa phòng bếp lại trước, để tránh không cho đứa trẻ chạy vào, sau đó mở hộp thuốc giúp người phụ nữ lau vết thương.

Người phụ nữ nhìn xuống Hàn Phi đang xử lý vết thương cho mình, người đàn ông trước mặt đối với mình dường như không có chút phòng bị nào, ánh mắt cô lại nhìn vào con dao gọt hoa quả trên bàn trà, con dao ở ngay bên cạnh, dường như chỉ cần cầm lấy rồi đâm xuống, thì có thể giết chết người đàn ông trước mặt, chấm dứt mọi đau khổ.

Cô cứ nhìn con dao gọt hoa quả cho đến khi vết thương được băng bó xong.

"Thời gian này đừng làm việc nhà nữa, nghỉ ngơi thật tốt, buổi trưa anh không ở nhà mấy mẹ con gọi đồ ăn ngoài đi." Hàn Phi để người phụ nữ nằm xuống ghế sô pha, hắn vào bếp bắt đầu dọn dẹp những mảnh vỡ.

Người phụ nữ sờ sờ vào vết thương được Hàn Phi băng bó, nhìn bóng lưng của hắn, cô thật sự cảm thấy chồng mình dường như đã trở thành một người khác.

Sau khi tất cả đều được thu dọn sạch sẽ, cả gia đình ba người ngồi trên ghế sô pha xem TV, Hàn Phi có năng lực tinh thông các loại dao cao cấp, lại chỉ cho Phó Thiên cách gọt táo, vỏ táo từ đầu đến cuối không đứt, bề ngang đều như nhau.

Bây giờ Phó Thiên nhìn Hàn Phi như đang nhìn siêu nhân, đối với một đứa trẻ, gọt được một quả táo như vậy đã là một điều đáng kinh ngạc rồi.

Hàn Phi không ngừng chơi đùa cùng Phó Thiên, ban đầu hắn muốn thông qua việc làm cho Phó Thiên vui, để giảm bớt giá trị thù hận của người vợ, phòng tránh bị giết chết khi ban đêm đang ngủ say, nhưng dần dần hắn thực sự cảm thấy chơi với trẻ con là một chuyện rất vui.

Chín giờ tối, Hàn Phi đưa Phó Thiên về phòng, ở bên giường kể chuyện để dỗ cậu bé ngủ.

Phó Thiên là một đứa trẻ rất ngoan ngoãn, nhưng khi Hàn Phi ở bên cạnh, cậu không thể ngủ được, thường xuyên chớp mắt, nhìn chằm chằm vào phía sau hắn một cách khó hiểu.

Cuối cùng vẫn là người phụ nữ đến, mới dỗ được Phó Thiên ngủ say.

"Chúng ta cũng nghỉ ngơi sớm đi." Hàn Phi quay đầu lại liếc nhìn lên tầng hai: "Nó đã bao lâu không ra ngoài rồi."

"Nó không muốn nhìn thấy chúng ta, đôi khi sẽ ra ngoài vào ban đêm." Người phụ nữ quả thực là một người vợ rất tốt, Phó Sinh là con vợ cũ của Phó Nghĩa, nhưng cô ấy lại đối xử như con ruột của mình.

"Đồ ăn nguội rồi, hay là để anh đi hâm nóng lại rồi để ở cửa." Hàn Phi yên lặng bước lên tầng, hắn biết Phó Sinh cực kỳ ghét mình, cho nên cũng không phát ra bất kì tiếng động nào, sau khi hâm nóng lại thức ăn, lại đặt nó trở lại vị trí cũ.

Nhìn Hàn Phi vô cùng dịu dàng như vậy, bàn tay người phụ nữ không ngừng nắm chặt rồi lại buông lỏng, dường như nội tâm vô cùng đắn đo.

"Đi thôi, chúng ta tắt đèn vào phòng thôi, nếu nó ra ngoài ăn sớm, đồ ăn sẽ vẫn còn nóng." Hàn Phi dìu người phụ nữ vào phòng ngủ của họ.

Mở tủ quần áo ra, Hàn Phi lại trải đệm xuống đất.

"Anh đang làm gì vậy?" Người phụ nữ ngồi ở bên giường hơi chút khó hiểu hỏi.

"Anh ngủ dưới đất." Ánh mắt Hàn Phi đầy vẻ hối lỗi: "Có một số chuyện anh định qua vài ngày nữa sẽ nói với em, trước khi nói ra anh sẽ ngủ dưới đất."

Hắn để điện thoại về chế độ im lặng, đặt ở trên bàn đầu giường sạc điện, sau đó tắt đèn phòng ngủ: "Em cũng nghỉ ngơi sớm đi."

Hàn Phi cảm thấy hơi ấm trong chăn bông, nhưng trong lòng lại đang tự hỏi tại sao nhiệm vụ vẫn chưa được kích hoạt.

Thời gian trôi qua từng ngày, tình hình của hắn sẽ ngày càng trở nên nguy hiểm hơn.

"Tin tốt duy nhất lúc này là giá trị tâm trạng của mình đang rất cao. Nếu như không phải mọi người đều muốn giết mình, thì sống ở thành phố này cũng khá là thoải mái."

Cơn buồn ngủ ập đến, Hàn Phi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Khi đến nửa đêm, dường như có người đi trong bóng tối, có tiếng động bất thường từ phòng khách phát ra.

Hàn Phi mở mắt ra, hắn lặng lẽ đứng dậy, ghé sát vào cửa phòng ngủ nghe ngóng.

Có người bước ra từ tầng hai, sau đó dường như là mở cửa chống trộm của căn nhà và rời đi.

"Là Phó Sinh à?"

Ban đêm rời khỏi nhà giá trị tâm trạng có thể sẽ giảm xuống, khả năng cao gặp quỷ, sau khi do dự một lúc, Hàn Phi mở cửa phòng ngủ bước ra ngoài.

Phó Sinh là chủ nhân của điện thờ, nếu muốn kích hoạt nhiệm vụ, phải nhanh chóng tiếp xúc với cậu ấy mới được.

Mặc quần áo vào, Hàn Phi cũng mở cửa, lặng lẽ đi theo.

Sau khi Hàn Phi rời đi, người phụ nữ mở chăn ra, trong tay cô đang cầm một con dao nhọn.

Khẽ thở dài, người phụ nữ chịu đựng cơn đau đi giày vào, cũng bước theo ra ngoài.

Khi Hàn Phi chạy đến thang máy, phát hiện thang máy đã xuống tới tầng 4, hắn sợ mất dấu Phó Sinh, liền chạy thẳng vào hành lang.

Chạy một mạch xuống dưới, đuổi theo sát phía sau.

Khi hắn chạy ra khỏi hành lang, đúng lúc nhìn thấy một cậu bé mặc áo len đen đang đứng trước đống rác.

"Phó Sinh?"

Hàn Phi đã từng nhìn thấy đứa trẻ này trong quá trình làm nhiệm vụ người quản lý của cư xá Hạnh Phúc, lúc đó Phó Sinh đang mặc áo bệnh viện và bị trói trên giường bệnh, mà Phó Nghĩa dường như đã qua đời rồi.

"Sau khi Phó Nghĩa chết, Phó Sinh rơi vào tuyệt vọng sâu hơn, bây giờ mình phải đảo ngược mọi thứ à?"

Hàn Phi lặng lẽ theo sau, nhìn thấy Phó Sinh ném một túi rác lớn lên đống rác, sau đó cúi đầu 5 lần ở bãi rác mới rời đi.

"Trong đống rác kia là thứ gì vậy? Tại sao cậu ấy lại cúi đầu trước đống rác?"

Thành phố vào nửa đêm lạnh hơn ban ngày rất nhiều, trên đường không có xe cộ, xung quanh cũng không có vật cản, tránh không để Phó Sinh phát hiện, Hàn Phi chỉ có thể trốn ở phía xa.

Phó Sinh vứt rác xong liền đi về phía cửa hàng tiện lợi 24 giờ, trên con đường trước cửa hàng tiện lợi có một vài thanh niên đang nói cười vui vẻ, trông bọn họ có vẻ ít tuổi, đẩy xe máy, trong miệng ngậm điếu thuốc, tay vung vẩy chai bia.

Phó Sinh đi ngang qua bọn họ, bước vào cửa hàng tiện lợi, mua một số đồ dùng cần thiết hàng ngày rồi bước ra với một chiếc túi lớn.

Lần này cậu ấy không trực tiếp rời đi, mà dừng ở bên cạnh mấy thanh niên đi xe máy, dùng giọng khàn khàn nói: "Đừng đứng ở đây nữa, các anh quấy rầy đến cô ấy rồi đấy."

Phó Sinh lấy ra hai chai sữa chua từ trong túi, đi về phía ngọn đèn đường phía sau nhóm người.

Bên cạnh ngọn đèn đường có đặt một khung ảnh đen trắng của một cô gái, gần khung ảnh còn bày những bó hoa màu trắng.

Đặt sữa chua trước khung ảnh, Phó Sinh chắp tay lại, như thể trong lòng đang mặc niệm điều gì đó.

"Này! Mày có biết con bé này không?" Một người con trai va vào vai Phó Sinh: "Nữ sinh bị chết trong một vụ tai nạn xe hơi này là của trường bọn tao, nó là đứa bị người ta ghét nhất

trong lớp, vừa xấu vừa nghèo, còn luôn thích quản cái này cái kia, nó là đứa lớp trưởng quèn, mà còn tưởng mình là hiệu trưởng cơ đấy."

Sau khi người con trai nói xong, một số người khác cũng bật cười.

Một nữ sinh ngồi ở phía sau xe của người con trai dường như có mối hận từ lâu với người chết, nó đạp đổ sữa chua phía trước khung ảnh đen trắng, còn giẫm lên những bông hoa màu trắng: "Lần trước bọn tao nói đùa với một người 'bạn' trong lớp, người 'bạn' đó còn chưa nói gì mà nó đã chạy ra ngoài trước. Nếu như không phải nó nhiều chuyện, thì mấy người bọn tao đã không bị phạt nặng như vậy rồi."

Nữ sinh kia giẫm lên bông hoa màu trắng trên mặt đất, chưa nguôi giận, còn muốn đá văng khung ảnh đi, nhưng lại bị Phó Sinh hất ra.

Nữ sinh loạng choạng vấp phải bậc thềm, lúc này tất cả đám thanh niên tươi cười ban nãy vây quanh lại, bọn họ chặn Phó Sinh ở giữa.

"Mày dám động thủ à? Muốn tìm cái chết đúng không?"

"Bắt lấy nó!"

"Nó có lẽ đã yêu thầm con xấu xí đó, đêm hôm khuya khoắt còn mang sữa chua đến."

"Đi, mang nó vào trong ngõ dạy dỗ một chút."

"Cầm theo luôn bức ảnh của con xấu xí đó đi, lát nữa lão tử sẽ tè vào đầu nó."

Một vài thanh niên đã đậu xe máy lại, kéo Phó Sinh vào trong ngõ nhỏ, đá thẳng vào ngực và bụng cậu một cách thô bạo.

"Thật là không tự trọng, mày tự cho mình là anh hùng à?" Thanh niên tóc tím cầm đầu đá Phó Sinh một cước: "Nhát gan vậy sao? Đứng lên! Mày không phải còn muốn nói thay cho người mày thích à?"

Phó Sinh đang mặc áo len, trừng mắt nhìn tóc tím, cầm lấy cục gạch trên mặt đất, lao về phía tóc tím.

Biểu cảm của cậu rất dữ tợn, nhưng đáng tiếc là đối phương có quá nhiều người.

Phó Sinh vừa đứng dậy lại bị ấn xuống, những thanh niên đó đá vào người cậu một cách điên cuồng.

Toàn thân đau đớn, Phó Sinh ôm đầu lăn lộn trong bùn đất, áo len dính đầy dấu giày và bụi bẩn.

"Tiếp tục giả vờ đi?"

"Đứng dậy đi!"

Tóc tím hung hăng đá vào đầu Phó Sinh: "Không dậy nổi nữa sao? Có cần bọn tao kích thích mày không?"

Mấy thanh niên toàn bộ cười ồ lên, bọn họ ném bức ảnh của cô gái vào bên cạnh Phó Sinh, sau đó chuẩn bị đi tiểu vào bức ảnh.

Phó Sinh đầu óc choáng váng nặng trĩu, ngón tay bấu chặt đất trên mặt đất, cố gắng đứng dậy, nhưng chưa đứng vững lại bị đạp xuống.

Bị đạp dưới đất, má và cánh tay cậu đầy vết bầm tím, vết bùn và vết giày khắp người, xung quanh cũng không có ai giúp đỡ.

"Bộ dạng ốm yếu như thế này, còn học đòi anh hùng cứu mỹ nhân à?"

Tóc tím và đồng bọn tóm lấy Phó Sinh, như thể bọn họ đang tóm một con mèo con thương tích đầy mình, ép Phó Sinh vào tấm di ảnh, sau đó một bên vừa lấy điện thoại di động ra chụp ảnh, một bên vừa chuẩn bị tè vào người.

"Bụp!"

Không đợi đám côn đồ có thêm bất kỳ động tác nào nữa, một tiếng động lớn phát ra từ con ngõ, đám côn đồ bối rối nhìn ra thì thấy xe máy của chúng đã bị đá văng đổ xuống đất.

Ánh sáng lờ mờ của đèn đường lọt vào trong ngõ, một người đàn ông mặc áo sơ mi đứng ở lối vào của ngõ.

Đêm tối nhấn chìm, hắn giống như một con sư tử đang giận dữ, đôi mắt đầy sát khí, lộ ra những chiếc răng nanh sắc nhọn.

Chương 536: Tại sao các cô ấy đều muốn giết mình

Những kẻ độc ác ngang ngược bắt nạt con mèo con ốm yếu, đá nó, xúc phạm nó, ném đá và rác vào nó.

Mèo con bò về phía trước một cách khó khăn, nó không kêu cứu, nó dường như biết rằng sẽ không có ai giúp mình.

Kéo lê thân thể, mèo con bảo vệ di ảnh trong thân thể mình.

Khi nó vùi đầu xuống bùn, đánh đập và mắng chửi lại đột ngột dừng lại, nó nhìn về phía đầu ngõ.

Ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn đường chiếu vào một người đàn ông, hắn dường như là vì đi quá vội vàng, đến cúc áo sơ mi cũng chưa được cài chặt.

"Lại đến một đứa chưa được trừng trị."

"Đá xe? Chiếc xe mới mua của lão tử, mày dám đá nó?"

"Cái thứ tự tìm cái chết! Đánh nó!"

Một đám côn đồ miệng tự xưng là lão tử, lao về phía lối vào của con ngõ.

"Ở đâu cũng đều có rác, vì vậy hộp đen phải chọn cả hai mặt mới đúng."

Thân thể Hàn Phi hoàn toàn chìm trong bóng tối, hắn chưa bao giờ tức giận như vậy, nhìn thấy Phó Sinh bị ức hiếp, lửa giận lập tức dồn lên não.

Tên côn đồ với mái tóc nhuộm màu tím chạy phía trước, nó bệ vệ cao ngạo, như thể việc hành hạ và đánh đập người khác là một chuyện rất vui vẻ, làm như vậy sẽ khiến mình trông rất lợi hại.

Vung nắm đấm, tóc tím muốn đánh nát sống mũi Hàn Phi, nhưng tốc độ của nó lại quá chậm.

Chưa kịp đến gần thì đã bị Hàn Phi đá vào đầu gối.

Trọng tâm mất cân bằng, lúc tóc tím sắp ngã xuống, nắm đấm nó vung ra đã bị Hàn Phi bắt lấy.

Nắm đấm có vết sẹo bỏng do tàn thuốc, ngón tay đeo nhẫn, không thể tiến về phía trước.

Tóc tím ngẩng đầu nhìn lên, nó đã nhìn thấy một ánh mắt kinh khủng mà cả đời này cũng không thể nào quên.

Hàn Phi từ dưới bóng đèn đường đi vào bóng tối trong ngõ, giống như một con sư tử đói, sát khí trong mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người ta, nhưng khóe miệng vẫn mang theo nụ cười.

Khóa cánh tay của tóc tím, Hàn Phi bẻ cong về phía sau, tiếng hét thảm thiết của tóc tím ngay lập tức vang lên khắp con ngõ.

Tóc tím rất đau nhưng Hàn Phi vẫn không dừng tay lại, hắn ở trước mặt những tên côn đồ khác, từng chút một bẻ gãy tay tóc tím, sau đó một chân đá nó vào đống rác.

Toàn bộ quá trình cũng chỉ diễn ra trong ba giây, những tên côn đồ khác nhìn thấy cánh tay của tóc tím đã bị xoắn thành bánh quẩy, sợ quá không dám đi tiếp nữa.

“Nhiều người như vậy đánh một người, mấy đứa đều không dám lên sao?”

Ánh mắt Hàn Phi mang theo cảm giác áp bức khó tả, hai tên cồn đồ chạy phía trước không dám nhúc nhích, còn tên côn đồ đứng ở phía sau thì lặng lẽ lấy trong túi ra một con dao gấp.

Khi Hàn Phi đi về phía trước, ba tên côn đồ phía sau đã lao về phía hắn.

Bọn chúng từng người một hét lên để tăng thêm can đảm cho bản thân, bàn tay của người cuối cùng giấu trong ống tay áo, siết chặt con dao.

Nó nhìn Hàn Phi với ánh mắt hung ác, nhưng lại kinh ngạc phát hiện hắn cũng đang nhìn mình chằm chằm, ánh mắt của

người đàn ông này dường như có thể nhìn thấu tâm can của nó.

Ở chỗ chỉ còn cách Hàn Phi vài mét, tên côn đồ đang chạy cuối cùng đột nhiên tăng tốc, rút dao gấp từ trong tay áo ra đâm hắn.

Nắm lấy cái thùng rác nặng trĩu bên cạnh, Hàn Phi thẳng tay đập vào mặt tên côn đồ đó.

Thùng rác chắn mất tầm mắt, tên côn đồ trong tiềm thức muốn đưa tay ra chặn lại, nó chặn thùng rác, nhưng sau khi thùng rác rơi xuống, một cú đấm của Hàn Phi đã đánh thẳng vào mặt nó.

Đầu óc choáng váng, tên côn đồ ngã sang một bên.

Hàn Phi tiện tay túm lấy tên côn đồ đó, lôi nó đi như lôi một con chó chết.

"Phó Nghĩa tao, là một tên khốn chết không đáng tiếc, chúng mày tuyệt đối đừng coi tao là người tốt."

Ấn gãy từng ngón tay của tên côn đồ đang cầm dao, Hàn Phi nghe tiếng hét thê thảm của nó, lôi thân thể nó đi về phía những tên côn đồ khác.

Hắn ngoài mặt mỉm cười, nhưng giọng điệu lại lạnh lùng khiến người ta run sợ.

"Tất cả những người đã đánh cậu ấy, ai cũng đừng hòng rời đi."

Trong con ngõ tối om, tiếng la hét thê thảm không ngừng vang lên, Hàn Phi thậm chí không cho nhóm côn đồ có cơ hội gọi cảnh sát.

Khi tên côn đồ cuối cùng ngã vào đống rác, khóc lóc van xin tha mạng, Hàn Phi bước đến chỗ Phó Sinh.

Phó Sinh nằm co quắp trên mặt đất đã đứng dậy, trên người dính đầy bùn và dấu giày, nhưng khung ảnh mà cậu bảo vệ trên ngực vẫn nguyên vẹn không chút hư tổn.

Phó Sinh không chào hỏi Hàn Phi, cậu ôm khung ảnh đi về phía ngoài bóng tối, từng bước đến gần đèn đường ở lối vào

của con ngõ.

Sắp xếp những bó hoa màu trắng trên mặt đất, Phó Sinh đặt ảnh của cô gái ngay ngắn, cậu cúi xuống bắt đầu thu dọn đống hàng hóa rơi vãi vào túi.

Cuối cùng đặt hai chai sữa chua mới trước di ảnh, đứng yên lặng một lúc rồi xách cái túi đi về phía nhà.

Đứa trẻ này trông vô cùng cô đơn, cậu dường như là sự tồn tại khác loại nhất trên thế giới này.

Sau khi đi được khoảng vài bước, Phó Sinh lại dừng lại, cậu chậm rãi quay người, nhìn về Hàn Phi đang đứng ở bóng tối trong ngõ.

Miệng mở ra, Phó Sinh nói câu đầu tiên với Hàn Phi: "Sau lưng bố có một người phụ nữ không mặt, cô ta muốn giết bố."

Sau khi nói xong, Phó Sinh xách túi đi về phía nhà, không hề ngoảnh đầu lại nữa.

"Xem ra Phó Sinh thực sự có thể nhìn thấy quỷ."

Hàn Phi đi ra khỏi ngõ nhỏ, hắn không trực tiếp đuổi theo cùng Phó Sinh về nhà, hắn biết cậu vẫn đặc biệt căm ghét hắn.

Ngồi bên cạnh di ảnh của cô gái, Hàn Phi nhìn tấm ảnh còn nguyên vẹn, rồi lại nhìn Phó Sinh người dính đầy bùn đất.

"Ngay cả khi chính mình bị đánh thành như vậy, cũng phải bảo vệ một quỷ hồn không quen biết, tại sao một Phó Sinh như thế lại chọn con đường hủy diệt thế giới tầng sâu?"

Con người không ngừng bắt nạt Phó Sinh, gây áp lực và đau đớn cho cậu, nghĩ rằng cậu là một tên điên, khiến cậu tổn thương khắp người, nhưng cuối cùng Phó Sinh vẫn lựa chọn bảo vệ con người.

"Khi đưa ra quyết định đó, chắc hẳn cậu cũng vô cùng đau khổ."

Trong thế giới ký ức của Phó Sinh, Hàn Phi nhìn thấy cậu rất cố gắng để bảo vệ tất cả các loại quỷ quái, điều này hoàn toàn khác với ấn tượng trước đây của Hàn Phi về Phó Sinh.

“Bất kể cậu ấy là người như thế nào, hiện tại mình phải bảo vệ cậu ấy, cậu ấy là con trai của mình.” Hàn Phi nhìn đôi tay nhuốm máu: “Trước đây không có ai gánh vác cho cậu…”

Sau khi Phó Sinh lên tầng, Hàn Phi lại hét vào trong ngõ một câu: “Nếu như tao phát hiện ra di ảnh bên ngoài có bất kì tổn hại nào, thì mấy người chúng mày chết chắc.”

Hàn Phi nói xong đi về phía chung cư, khi hắn về đến nhà, Phó Sinh đã lại nhốt mình trong phòng.

“Vạn sự khởi đầu nan, hôm nay cậu ấy đã nói với mình một câu, đây chính là một bước tiến triển đột phá rồi.”

Tâm trạng Hàn Phi rất tốt, khi hắn thay giày, phát hiện giày của vợ mình đặt ở một góc khác so với lúc trước: “Cô ấy cũng đi ra ngoài à?”

Giả bộ như không biết, Hàn Phi lặng lẽ mở cửa phòng ngủ, nhìn thấy người vợ vẫn đang ngủ trên giường, động tác càng nhẹ nhàng hơn.

Chui vào trong chăn, khi Hàn Phi đang định đi ngủ thì đột nhiên nghe thấy hệ thống nhắc nhở.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Hận ý của vợ đối với bạn -1.”

“Hận ý -1?” Trong lòng Hàn Phi hơi kinh ngạc, hắn cũng không biết mình đã làm chuyện gì khiến vợ xúc động, hoặc có thể là tất cả mọi việc cộng lại với nhau, cuối cùng đã khiến sát ý của vợ giảm được 1 điểm.

“Tuy rằng chỉ giảm một điểm, nhưng đây cũng là một khởi đầu rất tốt rồi.” Hàn Phi nằm ở trên giường nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Thần kinh căng thẳng được thả lỏng, thân thể mệt mỏi cũng từ từ khôi phục, Hàn Phi đã ngủ một giấc đến rạng sáng.

Rèm cửa được kéo ra, ánh mặt trời chiếu vào mặt, khi Hàn Phi vừa mở mắt đã thấy vợ mình đang đứng ở cửa.

“Sắp muộn làm rồi.”

“Được, anh dậy ngay đây.” Hàn Phi từ dưới đất đứng dậy, nhanh chóng gấp chăn và nệm lại, sau đó vào nhà tắm tắm rửa sạch sẽ.

Khi hắn bước ra, người phụ nữ đã dọn đồ ăn ra bàn.

“Chân em đang bị thương, cứ nói với anh một tiếng, để anh làm là được.”

Hàn Phi ăn xong bữa sáng một cách ngon lành, liếc nhìn đồng hồ trên tường, phát hiện vẫn còn thời gian: “Hôm nay em ở nhà nghỉ ngơi đi, anh đưa Phó Thiên đi nhà trẻ.”

“Không cần đâu, anh mau đi làm đi.” Người phụ nữ đưa cho Hàn Phi chiếc cặp đựng giấy tờ đã sắp xếp xong, tiễn hắn ra cửa: “Tối nay vẫn về nhà ăn cơm chứ?”

“Tối nay anh sẽ về nấu cơm, em cứ nghỉ ngơi cho tốt, đừng đi lại nhiều, hồi phục vết thương rồi tính sau.” Hàn Phi xách cặp đựng giấy tờ đi ra khỏi phòng: “Anh đi đây.”

“Trên đường… chú ý an toàn.”

“Được.”

Hàn Phi đi trong ánh nắng, vào thang máy xuống tầng.

Lần này hắn đã học được cách thông minh hơn, khi rời khỏi chung cư sẽ nhìn quanh xem có chiếc xe nào khả nghi không đã.

Cả đường thận trọng cẩn thận, cuối cùng cũng đến công ty trước chín giờ.

“Hôm nay vậy mà lại không đến muộn, rất đáng để ăn mừng.”

Khi Hàn Phi đến văn phòng, bốn cấp dưới đã bắt đầu công việc rồi.

“Đến giờ tan ca chúng ta sẽ tan ca, nhưng trong thời gian làm việc phải chăm chỉ làm việc, không được lười biếng.” Hàn Phi trở về chỗ ngồi, khởi động máy tính, vừa định chơi một ván thực vật đại chiến zombies thì Lý Quả Nhi bất ngờ đi tới.

“Trưởng nhóm, cái này là thay đổi theo yêu cầu thiết kế của anh.” Lý Quả Nhi đưa tài liệu đã in ra cho Hàn Phi, bên trong là hình vẽ và chú thích tương ứng.

Đại khái tuyến chính của game là câu chuyện về một tên cặn bã yêu cùng lúc 5 người phụ nữ, sau khi sự việc bại lộ, anh ta đã bị 5 người phụ nữ và 2 nữ quỷ truy sát.

Có tương tác ngọt ngào, còn có cuộc sống hàng ngày ấm áp, có giao diện phúc lợi, nhưng phần nhiều là kinh dị và khủng khiếp.

Hàn Phi xem một lượt, trên trán toát ra mồ hôi lạnh. Trong những bức hình do Lý Quả Nhi vẽ, nhân vật nam chính mỗi lần chết đều thê thảm hơn những lần trước, cô ấy thực sự đã dành hết cảm xúc của mình để làm ra nó.

Đứng bên cạnh Hàn Phi, Lý Quả Nhi nghiêng người, hàm ý sâu xa nói: “Trưởng nhóm, em đã vẽ ra bảy kết cục khác nhau, cho tên cặn bã này bảy cách chết. Trò chơi không thể toàn là kết cục như này được, nhưng em không thể nghĩ ra, một tên cặn bã như vậy phải thao tác như thế nào mới có thể sống sót.”

“Ờm… Anh cũng cảm thấy anh ta chết chắc rồi, nhưng dù sao thì chúng ta là game, vẫn phải cho người chơi một chút cơ hội, cho dù đó chỉ là một tia sáng yếu ớt cũng được, ít nhất để khiến người chơi có hy vọng.” Hàn Phi đặt văn kiện xuống: “Mọi người đều làm rất tốt, chúng ta hãy dừng công việc đang làm lại trước, thảo luận ngắn gọn một chút xem nam chính cặn bã phải làm thế nào mới có thể sống sót.”

Vấn đề này Hàn Phi chủ yếu muốn hỏi Lý Quả Nhi, hắn vẫn chưa muốn đang làm việc thì đột ngột bị giết chết.

Trong số các cách chết mà Lý Quả Nhi vẽ ra vừa rồi, bao gồm việc trực tiếp đẩy thẳng tên cặn bã từ trên tầng xuống, hay là tên cặn bã đang ngủ trưa trên bàn làm việc, bị người ta dùng kéo đâm xuyên qua cổ…v…v….

Vốn dĩ Hàn Phi cũng không sợ hãi như vậy, nhưng khi nhìn thấy thứ này xong thực sự hoảng rồi.

“Tối hôm qua tôi đã nghĩ rất lâu, nam chính gần như không có cơ hội sống sót.” Anh giai tưới cây giả ngày hôm qua nhìn

mọi người: “Hơn nữa tôi cũng rất muốn nam chính của game bị giết chết, tôi đến bây giờ vẫn còn độc thân, còn tên này vậy mà lại cùng lúc yêu năm người phụ nữ, bản thân vốn dĩ đã có vợ rồi, mẹ kiếp, loại người này nhất định phải chết!”

Hàn Phi gãi gãi đầu: “Mọi người khi suy nghĩ vấn đề không được đưa quan điểm cá nhân vào, mọi người phải suy xét vấn đề từ góc độ của người chơi, hiểu không? Người chơi là đóng vai tên cặn bã đó, bây giờ mọi người phải suy xét vấn đề từ góc độ của tên cặn bã, anh ta phải làm thế nào mới có cơ hội sống sót.”

“Nếu như tôi là tên cặn bã đó…” Anh giai cây giả trầm ngâm một lúc: “So với việc phải sợ hãi mỗi ngày, thà rằng tự kết liễu bản thân còn hơn, dù sao thì cũng đã được hưởng thụ rồi.”

“Tiêu cực, suy nghĩ của anh quá tiêu cực.”

“Tôi đã yêu năm người phụ nữ rồi, còn phải để tâm đến điều gì nữa.”

Trong văn phòng không có ai mở miệng, cuối cùng Lý Quả Nhi đưa ra quan điểm của riêng mình: “Em nghĩ rằng tên cặn bã đó bất kể làm gì cũng sẽ chết, kết cục tốt nhất của anh ta là nên chọn một cách chết ít đau đớn nhất, đồng thời trước khi chết cố gắng giảm bớt sự thù hận của những người phụ nữ dành cho anh ta càng nhiều càng tốt.”

“Có lý, em tiếp tục nói đi.” Hàn Phi chuẩn bị ghi lại những lời của Lý Quả Nhi, dùng phương pháp mà cô dạy để giảm bớt sự thù hận của cô đối với hắn.

“Vết thương đã gây rồi, cho dù có lành lại, cũng sẽ để lại vết sẹo xấu xí, trên thế gian này không có phương pháp hoàn hảo nào có thể bù đắp quá khứ, giả sử em là một trong những người phụ nữ bị anh ta làm tổn thương, em thực sự không có cách nào có thể tha thứ cho anh ta. Giới hạn duy nhất mà em có thể làm chính là giảm bớt chút đau đớn khi giết anh ta.” Lý Quả Nhi không hề nói ra biện pháp cụ thể là gì, cô nhẹ nhàng đẩy mắt kính lên, rồi chậm rãi ngồi trở lại chỗ của mình.

“Tiểu Quả, em quá lương thiện rồi.” Anh giai cây giả duỗi một ngón tay lắc lư trái phải: “Nếu như tôi là người phụ nữ bị tên cặn bã ức hiếp, tôi nhất định sẽ phế đi phần bên dưới của anh ta, như vậy còn khó chịu hơn cả bị giết! Trưởng nhóm, anh cứ nhìn tôi làm gì? Có phải anh cũng cho rằng tôi nói có lý không, quả nhiên vẫn là đàn ông hiểu đàn ông hơn!”

“Quả thực cũng có lý, mọi người tiếp tục làm việc đi, chúng ta hãy cố gắng làm xong kế hoạch trong hôm nay.” Hàn Phi nhìn vào màn hình máy tính, đột nhiên cảm thấy thực vật đại chiến zombies không còn thú vị nữa, hắn lén liếc nhìn Lý Quả Nhi đang vùi đầu vào công việc, sau lưng không ngừng toát ra hơi lạnh.

Những cách chết mà Lý Quả Nhi vẽ ra, thực sự quá chân thực, cảm giác như cô ấy đã từng lên kế hoạch cẩn thận như thế vậy.

“Mị lực của mình đã -13 rồi, sao vẫn gặp phải nhiệm vụ như vậy?”

Nắm lấy tóc, Hàn Phi đang khổ não thì có tiếng gõ cửa phòng làm việc.

“Phó Nghĩa? Đến lượt các cậu đi dọn phòng chứa đồ, mấy tháng không thu dọn rồi.” Một người đàn ông trung niên với nước da rất trắng xuất hiện ở cửa, anh ta ăn mặc vô cùng thoải mái, trên mặt mang theo một tia đắc ý.

“Bạch Tuộc, anh đừng có quá đáng, phòng chứa đồ vẫn luôn là các anh dọn dẹp cơ mà.” Anh giai cây giả đứng lên.

“Trước đây chúng tôi phụ trách những dự án ngoài lề nên có thời gian. Bây giờ chúng tôi tham gia nghiên cứu Vĩnh Sinh, làm gì có thời gian để làm những việc vặt đó?” Người đàn ông trung niên trắng nõn xua xua tay: “Chị Thiến cũng đồng ý rồi, nếu như các cậu không phục thì đi tìm chị ấy.”

Bạch Tuộc nói xong liền bỏ đi, biểu cảm vô cùng đáng ghét.

“Con Bạch Tuộc chết tiệt này được đằng chân lân đằng đầu rồi!”

“Được rồi, được rồi, bốn người cứ tiếp tục làm việc đi, sớm xác định xong phương án, tôi đến phòng chứa đồ xem thế nào.” Hàn Phi đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, hắn không muốn ngồi cùng Lý Quả Nhi, bây giờ vừa hay có cơ hội.

Đi về phía sâu trong hành lang, phòng chứa đồ và phòng hồ sơ bên này có rất ít người đến, xung quanh vô cùng yên tĩnh.

“Giá trị tâm trạng không giảm, tạm thời vẫn an toàn.” Hàn Phi đẩy cửa phòng chứa đồ ra, nhìn thấy đủ loại đồ vật chất thành đống lộn xộn, có những hộp tài liệu, mô hình đạo cụ, màn hình máy tính bị hỏng…v.v…: “Thế này thì quá lộn xộn rồi.”

Tiến vào bên trong, Hàn Phi vừa đi được hai bước liền nhận ra có gì đó không ổn: “Giá hàng hình như có vẻ hơi nghiêng, sao mấy cái mô hình trông rất nặng nề kia lại đặt ở trên cùng của giá hàng?”

Trước khi Hàn Phi làm diễn viên đã làm công việc hậu trường, nên hắn rất rõ việc sắp xếp như này tồn tại những nguy cơ mất an toàn.

“Cảm giác như cố ý làm vậy, người đàn ông trung niên tên Bạch Tuộc kia muốn hại mình?” Hàn Phi đóng cửa phòng chứa đồ lại: “Không đúng, lúc nãy anh ta còn nhắc đến chị Thiến, để nhóm mình đến đây dọn dẹp dường như là chỉ thị của chị Thiến thì phải.”

Quan sát các vật dụng khác nhau trong phòng chứa đồ, Hàn Phi di chuyển lên phía trước từng chút một, rất nhanh hắn đã phát hiện ra vấn đề.

Dưới đống giấy vụn trên mặt đất có giấu những bó ruy băng, hai đầu ruy băng vừa hay được buộc chặt vào giá hàng, nếu như có người không nhìn thấy, không cẩn thận vấp phải ruy băng, vậy thì có thể lật đổ giá hàng.

Tìm cây chổi sau cánh cửa, Hàn Phi gạt đống giấy vụn phía trước đám ruy băng sang một bên, bên dưới có vứt nhiều loại đạo cụ bằng nhựa, trong đó có một số đạo cụ trông giống như dao không được mài vậy

Trong tình huống bình thường, những đạo cụ đó chắc chắn sẽ không thể làm người ta bị thương, nhưng nếu chẳng may giẫm phải, những đạo cụ đó rất có khả năng sẽ đâm thẳng vào thịt.

"Là ai muốn giết mình?"

"Lý Quả Nhi và cô gái mặc váy đều là trực tiếp ra tay, ôm ý tưởng đồng quy vô tận, nhưng người muốn giết mình này lại khác, cô ấy vô cùng hận mình, muốn mình chết, nhưng lại vô cùng lý trí."

Trong đầu Hàn Phi hiện lên hình bóng của chị Thiến, người phụ nữ mạnh mẽ chín chắn xinh đẹp ấy đến nay vẫn còn độc thân.

"Không phải chứ? Trên điện thoại của mình không có bất kỳ lịch sử trò chuyện mập mờ nào liên quan đến cô ấy, chẳng lẽ những lịch sử trò chuyện đó theo yêu cầu của cô ấy, đã bị mình xóa rồi sao?" Hàn Phi nhìn điện thoại, yết hầu chuyển động: "Cấp dưới muốn giết mình, lãnh đạo cũng muốn giết mình?"

Triệu Thiến còn lớn hơn Phó Nghĩa vài tuổi, thông minh chín chắn, kinh nghiệm phong phú, nếu như cô ấy cũng muốn giết Phó Nghĩa, vậy thì nhất định ngoài mặt sẽ không lộ ra bất kì sát ý nào.

"Dễ né ngọn giáo nơi sơ hở, khó tránh vết đâm trong bóng tối, mình sau này vẫn phải cẩn thận hơn mới được."

Hàn Phi cầm chổi, mạnh mẽ nhấc những dải ruy băng trên mặt đất lên, giá hàng bên trái vốn đã không ổn định đổ về phía lối đi ở giữa, tất cả đồ trên giá cũng đều rơi xuống.

"Đầu, thân dưới, má, vị trí của những đạo cụ đó đã được thử nghiệm nhiều lần…"

Tiếng động lớn truyền ra, tiếng bước chân bên ngoài lập tức vang lên, Hàn Phi cũng thuận thế ngã xuống đất.

Vài giây sau, cửa phòng chứa đồ được đẩy ra, người đầu tiên bước vào quả nhiên là Triệu Thiến.

Cô ấy gợi cảm chín chắn, cái nhìn đầu tiên là nhìn thẳng vào giá hàng, bên dưới giá không có gì cả.

Sau đó cô mới nhìn sang bên cạnh, phát hiện Hàn Phi có vẻ đang sợ đến ngây ngốc.

Cô nhanh chóng ngồi xổm xuống, nhìn Hàn Phi hết sức quan tâm: “Cậu không sao chứ?”

Khóe miệng Hàn Phi hơi giật giật, gật đầu: “Ừ, em chưa chết.”

Chương 537: Tình yêu bất diệt

"Đã xảy ra chuyện gì thế!"

"Có ai bị thương không?"

Ngày càng có nhiều đồng nghiệp chạy đến cửa phòng chứa đồ, Hàn Phi đứng dậy với sự giúp đỡ của Triệu Thiến: "Xin lỗi, tôi sơ ý bị ngã làm đổ giá đựng đồ, tôi sẽ thu dọn lại ngay."

Hắn đi đến xin lỗi mấy người đồng nghiệp, cũng không nói gì liên quan đến Triệu Thiến.

"Trưởng nhóm! Anh không có gặp phải chuyện gì chứ!"

Các thành viên khác của nhóm thiết kế chen đến bên cạnh Hàn Phi: "Chúng ta là một nhóm, cùng nhau thu dọn thì tốt hơn."

"Trưởng nhóm thật là tốt bụng, chính mình làm công việc bẩn thỉu này, để cho chúng ta được ở trong phòng điều hòa, còn anh ấy thì tự mình chạy tới đây dọn dẹp."

Các đồng nghiệp đều hỏi Hàn Phi có bị thương không, nhưng Lý Quả Nhi lại nghi ngờ liếc nhìn Triệu Thiến bên cạnh hắn, người phụ nữ xinh đẹp kia thuần thục đỡ Hàn Phi dậy, vẻ mặt tràn đầy lo lắng, nhưng ánh mắt lại hơi chút thất thần.

"Trưởng nhóm, chúng ta cùng nhau thu dọn." Lý Quả Nhi muốn vào phòng xem xét một chút, nhưng Triệu Thiến đã vô thức chặn lối vào.

Khi Lý Quả Nhi đang chuẩn bị tiếp tục đi vào trong, Hàn Phi đã ngăn cô ấy ở trước mặt: "Mọi người mau trở về làm việc đi! Hôm nay nhất định phải nộp cho tôi bản kế hoạch trò chơi đã sửa đổi, tôi đã thực hiện quân lệnh rồi, nếu trò chơi này làm không tốt, tôi sẽ phải cuốn gói rời đi đó!"

Hàn Phi trở nên nghiêm nghị: "Tất cả giải tán đi, không có gì để xem đâu."

Tất cả các loại dụng cụ trong phòng chứa đồ đều đã được sắp xếp ổn thỏa, những ai quan tâm đều có thể nhận thấy có vấn đề, lẽ ra Triệu Thiến mới là người phải lo lắng, nhưng Hàn Phi đã chủ động giúp cô ta hóa giải tình thế, từ chối sự giúp đỡ của người khác, thậm chí còn chuyển hướng chủ đề để ngăn người khác vào phòng.

"Lão Phó, cậu phải nghiêm túc với công việc của mình một chút, đừng có để trò chơi làm không tốt, người lại bị thương." Người đàn ông trung niên da trắng có biệt danh là Bạch Tuộc châm biếm Hàn Phi, sau đó dẫn theo cấp dưới mãn nguyện rời đi.

"Trưởng nhóm, một mình anh thật sự có thể làm được chứ?"

"Mau quay lại làm việc đi, ở đây giao cho tôi là được rồi!"

Đám đông giải tán, cuối cùng chỉ còn lại Hàn Phi và Triệu Thiến ở cửa phòng chứa đồ.

"Chị cũng quay lại làm việc đi, chị đang bận mà." Hàn Phi xoay người đi vào phòng chứa đồ, coi như không phát hiện ra vấn đề gì, nhưng nếu thật sự không để ý có vấn đề gì, hiện tại hắn không chết cũng đã bị thương nặng rồi.

Triệu Thiến cũng nhìn ra Hàn Phi đã biết mọi chuyện, nhưng hắn không có vạch trần, cô ta cũng không tiếp tục nói.

"Hãy cẩn thận khi dọn tủ." Giọng điệu của Triệu Thiến có vẻ dịu đi một chút, bình thường cô ta nói chuyện lúc nào cũng đặc biệt nghiêm khắc, có khí chất của một người chị đại.

Đợi khi tất cả mọi người đều đi, Hàn Phi mới bắt đầu thu dọn một chút, trước tiên hắn thu hồi lại đống dụng cụ sắc nhọn trên mặt đất lên, sau đó bỏ tất cả vật nặng trên giá xuống.

"Căn phòng chứa đồ này bình thường hiếm khi có người sử dụng. Nó là nơi thích hợp nhất trong công ty để giết người giấu xác. Mình nhất định phải phân loại toàn bộ mọi thứ ở đây, kiểm tra từng ngóc ngách."

Hàn Phi đã từng làm nhân viên trong cửa hàng bách hóa, hắn rất có kinh nghiệm trong việc phân loại và dọn dẹp.

“Cảm giác như vô tình mình đã học được rất nhiều điều.”

So với những nhiệm vụ như chém giết lệ quỷ thì việc dọn dẹp vệ sinh quả thực không thể đơn giản hơn.

Bận rộn từ sáng đến trưa, Hàn Phi đã dọn dẹp được hơn phân nửa, đúng lúc anh giai cây giả cũng tới rủ hắn cùng đi ăn cơm.

“Trưởng nhóm, tôi thật là bội phục cậu đấy. Cậu dám một mình đi đến phòng chứa đồ dọn dẹp vệ sinh.” Anh giai cây giả dẫn Hàn Phi vào nhà ăn, lời nói thản nhiên của anh ta đã thu hút sự chú ý của hắn.

“Phòng chứa đồ từng phát sinh chuyện gì à?”

“Tôi nghe nói trước khi công ty chúng ta chuyển đến đây, nhân viên của công ty trước đã tự tử trong căn phòng đó, không biết nguyên nhân cụ thể là gì. Dù sao, căn phòng đó cũng không được sử dụng, về sau bị chị Thiến chuyển thành phòng chứa đồ.” Anh cây chỉ coi đây là một câu chuyện ma quái, nhưng Hàn Phi lại coi đó là tin tức.

“Nhân viên tự sát kia là nam hay nữ?”

“Hình như là nam.”

“Haiz.” Hàn Phi thở phào nhẹ nhõm, cũng không có hứng thú hỏi thêm.

“Cũng bởi vì đã từng có người chết nên mọi người đều không muốn đi dọn dẹp căn phòng đó, cảm thấy xúi quẩy. Trước kia chúng ta phụ trách dự án Vĩnh Sinh, là nhóm át chủ bài nhất trong công ty. Bây giờ coi như là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh rồi.” Anh giai cây giả rất cảm khái nói: “Nhưng mà không sao đâu, trưởng nhóm, chúng tôi đều tin tưởng vào thực lực của cậu, dưới sự dẫn dắt của cậu, chúng ta nhất định có thể lại tạo nên huy hoàng.”

Hàn Phi mỉm cười gật đầu, không nói trước anh giai cây giả rốt cuộc là người như thế nào, hắn đều phải tìm hiểu thật kỹ nơi làm việc này.

Năm người trong bộ phận ngồi chung một bàn ăn cơm, bốn người còn lại không biết là cố ý hay là còn có chuyện gì xảy

ra, vừa vặn bỏ trống chỗ ngồi bên cạnh Lý Quả Nhi.

Hàn Phi nhìn đồ uống mà Lý Quả Nhi mua cho mọi người, hắn thật sự không dám uống.

"Trưởng nhóm! Mau ngồi đi!"

"Được rồi."

Hàn Phi hơi lúng túng ngồi bên cạnh Lý Quả Nhi, anh giai cây giả thấy bầu không khí không được tốt lắm, lập tức lấy ra đồ uống mà Lý Quả Nhi mua: "Dự án mới của chúng ta nhất định sẽ thành công, quả thực đã lâu rồi tôi chưa thấy nội dung cốt truyện tốt như vậy, tôi đề nghị mọi người chạm cốc một cái, chúc cho trò chơi mới của chúng ta sẽ gặt hái được thành công lớn."

Vốn dĩ Hàn Phi không định uống, nhưng khi anh giai cây giả vừa nói như vậy, mọi người đã nhấc đồ uống lên.

Nhìn chằm chằm vào anh giai cây giả, Hàn Phi cũng rất tự nhiên nhấc đồ uống theo: "Mọi người làm việc chăm chỉ, chúng ta sẽ dùng thực lực để chứng tỏ bản thân, ngay cả những dự án nhỏ không được coi trọng vẫn có thể bùng nổ."

"Trưởng nhóm nói đúng!"

"Đợi chúng ta bùng nổ rồi, để Bạch Tuộc một mình đi dọn dẹp phòng chứa đồ, tôi sẽ trốn vào bên trong đóng giả làm quỷ, hù chết gã!"

"Ý tưởng hay đó, anh cũng dẫn tôi đi cùng, hai người chúng ta tạo thành Hắc Bạch Vô Thường!"

Các nhân viên lấy lại động lực, Hàn Phi cũng nhẹ nhàng nhấp một ngụm đồ uống, sau đó bắt đầu ăn cơm.

Trong bữa ăn, Lý Quả Nhi lấy điện thoại di động ra đặt trước mặt Hàn Phi: "Trưởng nhóm, em có một ý tưởng mới."

Hàn Phi nhìn điện thoại, buổi sáng Lý Quả Nhi đã tạo ra kiểu chết thứ tám cho nhân vật, nhân vật nam chính ngã xuống thùng container bên dưới, đầu bị đập phọt cả óc ra ngoài.

"Mặc dù trò chơi của chúng ta là 18+, nhưng anh đề nghị không nên làm ra một cảnh đẫm máu như vậy." Hàn Phi nhẹ

nhàng đẩy điện thoại sang một bên.

"Vậy anh nghĩ bị xe tông chết hay là bị đập chết thì tốt hơn?" Lý Quả Nhi chống cằm chăm chú nhìn Hàn Phi, ánh mắt hơi chút đáng sợ, giọng điệu nói chuyện thì tràn ngập nghi ngờ, còn mang theo một chút dễ thương.

"Cũng không cần. Anh cảm thấy không cần làm đến mức đẫm máu như vậy. Công nhân vệ sinh người ta cũng không dễ dàng gì, chỗ nào cũng máu me, còn phải từ từ lau dọn." Hàn Phi vùi đầu vào ăn cơm: "Mọi người cũng nhanh chóng ăn đi, tôi sẽ đến phòng chứa đồ dọn dẹp một chút. Mọi người cố gắng sửa sang lại bản kế hoạch xong trước khi tan ca nhé."

Ăn vội vàng xong, Hàn Phi liền chuồn trước.

Sau khi đóng cửa phòng chứa đồ, cuối cùng Hàn Phi cũng thở phào nhẹ nhõm dựa vào cánh cửa: "Nếu thời gian có thể quay ngược lại, mình nhất định phải phế bỏ nửa thân dưới của Phó Nghĩa sau khi Phó Sinh chào đời."

Đếm bằng đầu ngón tay, hiện tại đã có bốn người phụ nữ muốn giết Hàn Phi, quan trọng nhất là vẫn còn ba người cùng hắn nói chuyện mập mờ trong tài khoản clone của Phó Nghĩa vẫn chưa xuất hiện.

"Phải nhanh chóng loại bỏ hận thù của họ càng sớm càng tốt, nếu không khi thế giới dần dần dị hóa, nói không chừng mình không phải đối mặt với bảy người phụ nữ, mà là bảy hận ý."

Hàn Phi tiếp tục sửa sang lại phòng chứa đồ, hắn bận rộn cho đến khi mặt trời sắp lặn.

Bước đến dãy giá cuối cùng cần sắp xếp, Hàn Phi đưa tay sờ lên lớp bụi trên giá: "Cái giá để hàng này rốt cuộc bao lâu rồi không có người dùng?"

Mọi người trong công ty đều có vẻ sợ hãi lời đồn ma quỷ kia, lúc cất đồ thì rất ít khi vào đến tận cùng bên trong, phần lớn là chất đống bên ngoài, điều này cũng dẫn đến việc ngày càng có nhiều đồ chất thành đống ở ngay cửa ra vào phòng chứa đồ.

“Sau khi tan làm, phải về nhà nấu cơm trước khi trời tối, tranh thủ lại làm giảm bớt một điểm hận ý.” Hàn Phi muốn bù đắp tiếc nuối của Phó Sinh, chỉ có thể làm như vậy.

Sau khi lau hết dãy kệ cuối cùng, Hàn Phi đột nhiên phát hiện phía sau giá có treo thứ gì đó, hình như là một bức tranh, phía trên còn phủ một lớp vải.

“Bình thường mà nói, những thứ được giấu ở chỗ sâu nhất của phòng chứa đồ đều rất xui xẻo, mình sẽ không động vào.” Hàn Phi vừa nghĩ tới những thứ này thì tấm vải cũ tự rơi xuống.

Khi tấm vải rơi xuống, giá trị tâm trạng của Hàn Phi cũng giảm đi một điểm.

Lúc trước Hàn Phi đã từng làm nhiệm vụ kế thừa điện thờ, hắn xoay người bước ra ngoài không chút do dự, nhưng lại phát hiện hai chân mình trở nên vô cùng nặng nề.

Quay đầu lại nhìn, bên dưới tấm vải cũ có một tấm gương, trong gương có một xác chết nam giới đang lắc lư qua lại.

Thi thể kia dường như là của nhân viên đã tự sát trước đó, anh ta treo cổ tự tử trước gương, sau khi chết thì quỷ hồn nhập vào trong gương.

Nơi Hàn Phi đang đứng lúc này tình cờ là vị trí nam nhân viên treo cổ.

“Rau hẹ sao phải làm khó rau hẹ, tôi cũng là bị ép buộc thôi! Nếu như anh thực không hài lòng, tôi gọi lãnh đạo của chúng tôi đến cho anh thì sao?”

Hàn Phi bây giờ không mở được ô vật phẩm, không có dao tái sinh, hắn rất khó giết chết được ma quỷ.

“Đại ca, có phải anh nghe thấy tôi nói chính mình có một người vợ và sáu người bạn gái, cho nên muốn giết tôi phải không? Anh đã hiểu lầm tôi rồi!”

Thi thể nam giới trong gương lắc lư dần dần lớn, anh ta giống như một con cá không thể hô hấp được, Hàn Phi cũng từ từ nhận ra có gì đó không đúng, thi thể nam giới cũng không lộ ra sát khí quá mạnh đối với hắn.

“Anh muốn tôi giúp anh à?” Hàn Phi lộ vẻ nghi hoặc, nhưng ngay sau đó nghi hoặc trong mắt biến thành sợ hãi.

Trong gương không chỉ có hắn và thi thể nam giới, mà còn thấp thoáng có một người phụ nữ không mặt!

Người phụ nữ này dường như chỉ có thể xuất hiện trong gương, ban đầu đứng ở rất xa, sau đó từ từ tiến lại gần, cô ta đã xuất hiện ở phía sau lưng thi thể nam giới trong gương.

Hàn Phi và thi thể nam giới trong gương đều bắt đầu giãy dụa, hiện tại thế giới còn chưa bị dị hóa, bản thân người phụ nữ không mặt cũng bị trọng thương, xem ra vẫn cần một chút thời gian để khôi phục thực lực.

Khí tức u ám tràn ngập trong phòng chứa đồ, người phụ nữ không mặt lao nhanh về phía mặt gương, cả Hàn Phi lẫn thi thể nam giới đều bị dọa sợ hết hồn.

Người phụ nữ không mặt không ngừng va đập vào gương, trên mặt gương bắt đầu xuất hiện rất nhiều vết nứt.

“Cho đến khi thực lực chưa được khôi phục đến một mức độ nhất định thì xem ra cô ta không thể đi ra khỏi gương.”

Đây là một tin tốt cho Hàn Phi, nhưng không vui vẻ gì đối với tử thi nam giới.

Hàn Phi nắm lấy đồ vật bên cạnh đập mạnh vào cửa phòng, hy vọng có thể thu hút sự chú ý của người khác. Nhưng xác chết nam giới kia thì lại không được may mắn như vậy, anh ta bị người phụ nữ không mặt xé xác.

Vào thời điểm xác chết bị xé nát, hai chân Hàn Phi cuối cùng cũng trở lại bình thường, giống như rút ra khỏi vũng bùn lầy, hắn vội vàng chạy tới mở cửa.

Liều mạng lắc mạnh khóa cửa nhưng không thể mở được, Hàn Phi sốt ruột đạp một cước vào cửa phòng.

Ba mươi điểm thể lực vậy mà một cước không thể phá được khóa cửa, trái tim Hàn Phi lập tức đông cứng, giá trị tâm trạng của hắn bắt đầu giảm nhanh chóng. Người phụ nữ không mặt ở trong gương xé nát xác chết nam giới nhét vào cơ thể mình.

Cô ta đứng ở phía trước gương, khuôn mặt không có ngũ quan dán vào gương, đối mặt với Hàn Phi, trên mặt chậm rãi hiện lên ngũ quan của xác chết nam giới.

Khi khuôn mặt cô ta sắp hiện ra hoàn toàn, bên ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân, có người từ bên ngoài mở cửa.

Ánh nắng hoàng hôn chiếu vào phòng chứa đồ, lạnh lẽo thấu xương trong căn phòng từ từ biến mất.

"Trưởng nhóm?" Lý Quả Nhi đeo cặp kính xuất hiện ở cửa, cô ấy đoán rằng Triệu Thiến cũng muốn giết Hàn Phi, nên vẫn luôn chú ý nơi này, vì vậy nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập cô ấy là người đầu tiên chạy đến.

Hàn Phi dựa lưng vào giá hàng, khi nhìn lại tấm gương lần nữa, người phụ nữ không mặt đã biến mất.

"Hỏng rồi, tên kia ăn sạch nam nhân viên, lần sau là có thể đi ra khỏi gương hay sao?" Hàn Phi tràn đầy lo lắng, không có dao tái sinh bên người, hiện tại không có một chút cảm giác an toàn nào.

"Trưởng nhóm! Anh làm sao vậy?" Lý Quả Nhi cau mày nhìn chằm chằm Hàn Phi: "Phòng này còn có cái gì à?"

"Đoán chừng là trông thấy quỷ rồi." Bạch Tuộc và những người khác cũng bước ra khỏi văn phòng, bày ra đủ loại trò đùa: "Phó Nghĩa, cậu muốn người khác biết mình cũng đang làm việc nên gây ra động tĩnh lớn như vậy thì giỏi rồi."

Hàn Phi căn bản không thèm để ý đến bọn họ, hắn lại đi vào sâu trong phòng chứa đồ, dùng vải che gương lại rồi mới đi ra.

"Đi thôi, chúng ta trở về đi." Hàn Phi đi ngang qua người Bạch Tuộc, vỗ vỗ vai anh ta: "Tôi quả thật nhìn thấy quỷ rồi. Cô ta nói với tôi đêm nay sẽ đi vào trong gương nhà anh đấy."

Không đợi Bạch Tuộc nói gì nữa, Hàn Phi cùng cấp dưới trở lại văn phòng.

"Trưởng nhóm, cậu thật sự không nhìn thấy quỷ phải không?" Anh giai cây giả rất có hứng thú với những thứ này.

“Mọi người làm xong việc chưa?” Hàn Phi không muốn nói sự thật, vì sợ cấp dưới kinh hãi.

“Chưa xong, khối lượng công việc quá lớn.” Anh giai cây giả chỉ vào máy tính và báo cáo tiến độ: “Ước tính sẽ phải mất thêm một ngày nữa, nếu không hôm nay tôi sẽ tăng ca.”

Anh giai cây giả chưa kịp nói xong, đồng hồ báo thức trong điện thoại di động của Hàn Phi đã vang lên, hắn lấy điện thoại ra, tắt đồng hồ báo thức: “Ngày mai mọi người nhất định phải làm xong, tăng ca thì thôi, mau về nhà nghỉ ngơi đi.”

Trong từ điển của Hàn Phi sẽ không có hai chữ tăng ca, hắn đi tới bàn làm việc của mình, lưu lại game thực vật đại chiến zombie, sau đó tắt máy tính chuẩn bị về nhà.

Lý Quả Nhi bên cạnh cũng thu dọn đồ đạc, nhìn thấy cảnh này, Hàn Phi lập tức nhanh chân chạy nhanh.

Hắn bước đến thang máy, nhận thấy mình sẽ phải đợi rất lâu nên quyết đoán chạy vào lối thoát hiểm.

Chạy xuống cầu thang, khi vừa đi ra khỏi lối thoát hiểm thì Lý Quả Nhi vừa vặn từ thang máy đi ra.

Khẽ quay đầu lại, Hàn Phi giả bộ như không thấy.

“Trưởng nhóm, sao anh lại đi cầu thang bộ?”

“Thỉnh thoảng anh muốn tập thể dục tí.”

Bây giờ đã là 5 giờ 5 phút, nhưng cửa ra vào của công ty lại không có ai, dù sao thì lãnh đạo vẫn nhất quyết đến 6 giờ mới tan ca.

Hàn Phi và Lý Quả Nhi đi về phía bên ngoài công ty, cảm giác như những học sinh cùng nhau trốn học.

“Hẹn gặp lại vào ngày mai, chúng ta hãy cố gắng hoàn thành trò chơi đó càng sớm càng tốt.” Hàn Phi nhìn ba lô của Lý Quả Nhi, đại khái tính toán chiếc túi xách kia có thể đựng được bao nhiêu loại dao kéo: “Em lái xe trước đi, nhà anh ở gần đây, chỉ cần đi bộ là được.”

“Hôm nay em không lái xe.” Lý Quả Nhi dùng tay nâng đáy ba lô, ngọt ngào cười với Hàn Phi một cái: “Thỉnh thoảng

em cũng muốn tập thể dục.”

“Tốt lắm, vậy anh đi trước nhé.” Hàn Phi tăng tốc đi về phía trước, dồn hết sự chú ý về phía sau, hắn luôn cảm thấy bất cứ lúc nào Lý Quả Nhi cũng có thể lấy ra thứ gì đó từ trong balo của mình.

Khoảng cách giữa hai người từ từ cách xa, Hàn Phi thở phào nhẹ nhõm, nhưng vừa định đi qua con đường băng qua cầu vượt, ánh mắt của hắn chợt dừng lại ở một nơi nào đó.

Một chiếc xe bán tải được sơn quảng cáo bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ từ phía xa chạy tới, tốc độ rất nhanh.

Bác sĩ ngồi ghế lái bê bết máu, dường như sắp ngất xỉu, người đàn ông ngồi ghế phụ mặc quần áo bệnh nhân, đang khoa chân múa tay nói gì đó với bác sĩ.

“Thẩm Lạc?”

Nhìn bộ quần áo bệnh nhân kia, mí mắt phải của Hàn Phi giật loạn lên.

Thẩm Lạc trong xe dường như cũng cảm nhận được điều gì đó và nhìn về phía xa.

Hàn Phi lập tức né tránh, phòng ngừa bắt gặp ánh mắt của đối phương.

Hiện tại hắn đã bị một đám người truy sát, nếu như lại dính vào người chơi với giá trị may mắn bằng 0 kia, không chừng có thể xảy ra điều gì đó kinh khủng.

“Mình phải đi nhanh lên. Sau này đi làm cũng không đi đường này nữa.”

Hàn Phi vốn dĩ định rời đi, nhưng vị bác sĩ bê bết máu trong chiếc xe bán tải đột nhiên ngã đập đầu vào vô lăng, chiếc xe ngay lập tức mất lái hướng về phía Lý Quả Nhi bên lề đường.

Lý Quả Nhi vốn đang nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Hàn Phi, không ngờ rằng chiếc xe trên đường lại đột nhiên mất lái, cô ấy chỉ nhìn thấy hắn đột nhiên liều mạng lao về phía mình.

Hôm qua cô ấy còn lái xe về phía Hàn Phi như vậy, nhất định phải giết chết người đàn ông đã lừa dối mình. Nhưng vào lúc này, mọi thứ dường như đảo ngược, người đàn ông một mực tránh mặt cô lại chủ động chạy tới.

Tiếng còi và tiếng hô hoán của người qua đường vang lên, lúc này Lý Quả Nhi mới nhận ra có điều gì đó bất thường, cô ấy quay đầu lại nhìn, chiếc xe tải mất lái dường như là một con quái thú khổng lồ bằng thép, đang há miệng đầy máu trước mặt cô!

"Cẩn thận!"

Khi cơ thể yếu ớt sắp bị con quái thú khổng lồ cắn xé, cô đã bị một lực đẩy ra xa.

Thân thể ngã sấp xuống, nhưng không chạm vào mặt đất cứng rắn, Lý Quả Nhi hoảng hốt nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của Hàn Phi.

"Rầm!"

Chiếc xe tải lao vào bên trong cửa hàng, làm nổ tung những mảnh kính vỡ trên bầu trời, như thể cả thế giới đang đổ cơn mưa kính.

Lưng của Hàn Phi đập mạnh vào bậc thang, cho đến lúc này hắn vẫn đang bảo vệ đầu của Lý Quả Nhi.

Người qua đường xung quanh vội vàng chạy tới giúp đỡ, Hàn Phi cũng tê dại trên mặt đất.

Lý Quả Nhi lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo lại, cô ấy đã thực sự được người mà mình muốn giết nhất cứu sống.

"Không phải em chết rồi thì anh sẽ cảm thấy rất vui vẻ hay sao? Không phải anh hy vọng em biến mất hay sao? Tại sao còn muốn cứu em?"

"Anh không có thời gian." Hàn Phi khó khăn đứng dậy khỏi mặt đất, hắn buông lỏng bàn tay bị thương của mình ra, đặt kính mắt của Lý Quả Nhi ở trước mặt cô: "Chết tiệt, tất cả những chuyện đã qua đều là lỗi của anh. Anh xin lỗi."

Vỗ những mảnh thủy tinh bắn vào khắp người, Hàn Phi ôm chặt lưng với vẻ mặt rất đau đớn, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định.

"Anh…" Lý Quả Nhi cầm cặp kính cận còn nguyên vẹn nhìn Hàn Phi đang đi xa, có chút không nói nên lời.

"Mình thật sự là không có thời gian mà." Không dám dừng lại chút nào, Hàn Phi rảo bước nhanh hơn về phía bên kia đường: "Nếu không đi nhanh lên, đợi Thẩm Lạc chạy đến là xong đời."

Qua đường, sau khi đi được hơn mười mét, trong đầu hắn chợt vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Hận ý của Lý Quả Nhi đối với bạn giảm đi 5 điểm."

Chương 538: Cô giáo, cô cảm thấy con trai tôi còn có thể cứu chữa không?

"Hận ý của Lý Quả Nhi với mình đã giảm năm điểm?"

Hàn Phi hơi chút sững sờ, hắn vừa rồi đi cứu Lý Quả Nhi hoàn toàn là phản ứng bản năng của cơ thể, không ngờ người tốt lại được báo đáp, đã trực tiếp giảm được một chút sát ý của cô ấy.

"Được người mình muốn giết nhất cứu, trong lòng Lý Quả Nhi bây giờ có lẽ cảm thấy vô cùng bối rối. Thực ra cô gái đó vẫn rất tốt, vô cùng thông cảm cho mình, nguyện ý dùng cách thoải mái nhất để giết chết, không đem lại đau đớn cho mình, rất hiểu chuyện."

Ngoảnh đầu nhìn lại một cái, đám đông vây quanh nơi xảy ra tai nạn xe hơi đến mức không len qua được, ngăn cản tầm mắt của Hàn Phi.

"Tại sao Thẩm Lạc lại mặc áo bệnh viện? Mình thấy trên chiếc xe tải đó hình như có in quảng cáo của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, chẳng lẽ anh ta là trốn từ bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ ra?"

"Trong thế giới ký ức thời trẻ của Phó Sinh, bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ và công viên vui chơi giải trí tồn tại trong cùng thành phố, hai công trình này có ảnh hưởng như thế nào đến sự trưởng thành của ông ấy?"

Hàn Phi thông qua thông tin mà Sẹo Xấu cung cấp, biết bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ thuộc Vĩnh Sinh Pharmaceutical ban đầu là do Phó Sinh xây dựng, sau khi ông ấy biến mất, lại do Phó Thiên quản lý.

Đám đông phía xa ồ lên, hình như người trong xe tải chuẩn bị trèo ra, Hàn Phi thấy vậy liền nhanh chóng chạy ra phía xa.

Hắn bây giờ vẫn không có năng lực dẫn theo Thẩm Lạc, không thể để xem náo nhiệt rồi lại đem cả mạng mình vào.

Đi vòng một con đường xa hơn, Hàn Phi cuối cùng cũng về đến nhà, lúc này trời đã tối.

Hắn bước vào chung cư, phát hiện lối vào của hành lang có một chiếc xe điện lạ đang đậu.

Cũng không quá bận tâm đến nó, điều mà Hàn Phi nghĩ tới bây giờ là về nhà nấu cơm, tranh thủ giảm bớt hận ý của vợ.

"Anh về rồi đây." Lấy chìa khóa mở cửa ra, khi Hàn Phi nhìn tủ giày, phát hiện bên trên thiếu một đôi dép lê, hắn lập tức có dự cảm rất tệ: "Hôm nay Phó Thiên không đến mở cửa cho mình."

Thay giày xong bước vào trong phòng, Hàn Phi nhìn thấy một người phụ nữ xa lạ đoan trang điềm đạm đang ngồi trên sô pha.

Theo bản năng muốn lùi lại, nhưng đúng lúc này Phó Thiên đã lịch bịch bưng cốc đồ uống chạy tới: "Cô Lưu, em mời cô uống nước cam."

"Cô Lưu? Họ Lưu?" Hàn Phi thở phào nhẹ nhõm, trong số những đối tượng ám muội của Phó Nghĩa không có ai họ Lưu.

"Hôm nay tôi đến thăm nhà, chủ yếu là vì muốn nói về chuyện của Phó Sinh." Cô giáo Lưu nói chuyện rất dịu dàng, nhìn Hàn Phi nở nụ cười rất lịch sự.

Cuối cùng cũng gặp được một người phụ nữ bình thường rồi, Hàn Phi để cặp đựng giấy tờ xuống, ngồi ở phía bên kia sô pha: "Cô Lưu, vừa hay tôi cũng muốn hỏi ý kiến cô một chút."

Nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, cô giáo Lưu dịu dàng cười: "Bố Phó Sinh, anh bắt đầu quan tâm đến con mình từ khi nào vậy?"

Giọng nữ giáo viên nhẹ nhàng, nhưng trong lời nói dường như có mang theo gai nhọn.

"Trước đây tôi thực sự không quan tâm đến các con nhiều, tôi cảm thấy là do triết lý giáo dục của mình có vấn đề." Phó Nghĩa lúc trước ngày nào cũng chơi bời, làm gì có thời gian quản Phó Sinh, nên Hàn Phi tự biết mình đã sai: "Cô giáo, cô cảm thấy con trai tôi còn có thể cứu chữa không?"

“Con trai của anh có lẽ vẫn có thể cứu chữa.” Cô giáo Lưu dịu dàng nhìn Hàn Phi, dùng giọng rất thấp nói: “Nhưng anh thì không chắc.”

Nhìn cô giáo Lưu dịu dàng điềm đạm, trái tim Hàn Phi đập thình thịch.

Cửa phòng bếp đúng lúc này mở ra, người vợ bưng đĩa hoa quả đi ra, khuôn mặt mỉm cười, biểu hiện rất nhiệt tình: “Cô giáo Lưu, ăn hoa quả đi.”

“Cảm ơn chị, mẹ Phó Thiên.” Cô giáo Lưu gọi Hàn Phi là bố Phó Sinh, nhưng lại gọi vợ hắn là mẹ Phó Thiên, chỉ là một cách xưng hô nhỏ, đã khiến hắn cảm thấy khủng hoảng.

“Cô giáo Lưu, có thể nói Phó Sinh đã xảy ra chuyện gì ở trường không? Có rất nhiều lý do khiến con không muốn đến trường, một số có lẽ cũng nằm ở trường học.” Hàn Phi không để tâm nhiều nữa, Phó Sinh mới là mấu chốt của mọi thứ, hắn bây giờ cần gấp rút tìm hiểu mọi thứ liên quan đến Phó Sinh.

“Thành tích khi mới bắt đầu năm đầu tiên trung học phổ thông của Phó Sinh rất tốt, con cũng là đứa trẻ thông minh nhất mà tôi từng thấy, xem qua là nhớ, vấn đề gì cũng chỉ giảng một lần là hiểu hoàn toàn, cũng đặc biệt có tinh thần trách nhiệm và chính nghĩa, điều kỳ lạ duy nhất là… … con luôn cảm thấy mình có thể nhìn thấy những thứ mà người khác không thể nhìn thấy.” Trong lời nói của cô giáo Lưu hơi chút tiếc nuối, cô ấy thực sự đánh giá cao Phó Sinh.

“Có phải con nói có thể nhìn thấy quỷ không?”

“Đúng vậy, con còn làm rất nhiều chuyện kỳ lạ, chẳng hạn như trời mưa chạy vào bụi cây cầm ô che cho một cây non, mỗi buổi trưa sẽ lấy thêm một phần cơm đặt trên bậc thềm trước tòa nhà dạy học. Con cũng không bao giờ ăn cơm trong căng tin, luôn mua đồ trước rồi ngồi ăn trên bậc thềm của tòa nhà dạy học, cảm giác như đang ở cùng với ai đó vậy.” Cô giáo Lưu kể về những chuyện bất thường của Phó Sinh ở trường học, người vợ sau khi nghe xong vẻ mặt đầy lo lắng, nhưng Hàn Phi không hề chất vấn con trai mình.

Sau một lúc suy nghĩ, Hàn Phi nói với cô giáo Lưu: "Cô giáo, trước đây trong trường học của các cô có phải có người chết không? Có phải có người đã chết trên bậc thềm của tòa nhà dạy học không?"

"Mấy năm trước có một đứa trẻ đã nhảy lầu, thi thể cuối cùng quả thực rơi ở trên bậc thềm, nhưng cũng không thể nói lên điều gì, bởi vì có rất nhiều người biết chuyện này." Cô giáo Lưu nhìn Hàn Phi kỳ lạ: "Không phải anh đang nghĩ rằng con trai mình thực sự có thể nhìn thấy quỷ đấy chứ?"

"Tôi rất tin tưởng vào các con của mình, có một số người điên sau khi mất kiểm soát sẽ cầm dao ra đường chém người, nhưng cô đã bao giờ thấy có ai sau khi phát điên mà lại cầm ô che cho cây non không? Cho dù con có điên thật đi chăng nữa, vậy thì con cũng là một người điên hiền lành lương thiện." Hàn Phi không thích người khác nói xấu Phó Sinh, cũng không muốn người khác coi con mình như một người điên: "Tôi đề nghị cô nên kiểm tra kỹ cây non đó, chính là cây non mà Phó Sinh đã che ô vào ngày mưa cho nó, xem xem có phải gần cây non đó có chôn xác người, hoặc là từng xảy ra án mạng chết người không."

"Tôi là giáo viên của trường học, nếu thực sự có xảy ra chuyện gì, tôi chắc chắn sẽ phải nghe qua rồi."

"Vậy thì chưa chắc, ngộ ngỡ là một vụ tai tiếng thì sao? Nếu như trường học cố gắng che giấu nó đi, cô không chủ động nghe ngóng, cũng sẽ không có ai nói với cô cả." Hàn Phi rất kiên định ủng hộ Phó Sinh.

"Bố Phó Sinh, tôi đến đây để thảo luận với anh về cách giúp Phó Sinh nhanh chóng trở lại trường học, không phải là để anh một mực thuận theo con, đưa ra những gợi ý tâm lý tương tự cho con, điều này sẽ khiến bệnh tình của con càng trở nên tồi tệ hơn." Nụ cười dịu dàng của cô giáo Lưu đã biến mất, cô ấy vô cùng nghiêm túc.

"Chúng ta đều hãy bình tĩnh lại trước." Hàn Phi đưa hai tay ra: "Thế này đi, ở nhà tôi sẽ thuyết phục Phó Sinh, hy vọng cô cũng có thể điều tra kỹ chuyện đã xảy ra trong trường học,

xem xem hành vi kỳ lạ của Phó Sinh có mối liên hệ với những vụ án mạng nào đó không.”

“Anh thực sự tin rằng con có thể nhìn thấy quỷ sao?” Đây là lần thứ hai cô giáo Lưu hỏi câu này, cô thực sự không thể hiểu nổi.

“Tôi không biết con có thể nhìn thấy quỷ hay không, nhưng đó là con trai của tôi, cho dù cả thế giới đều không tin con, thì tôi vẫn sẽ tin.” Hàn Phi nói rất bình thản, như thể mọi thứ vốn dĩ nên như vậy.

“Anh làm thế này là hại con đấy.” Cô giáo Lưu lấy trong túi ra một vài bản kiểm điểm: “Tất cả những học sinh bắt nạt con đều đã bị nhà trường phạt, mọi người đều hy vọng con có thể quay trở lại trường học.”

“Bọn chúng đã làm gì Phó Sinh?”

“Coi con như một kẻ lập dị, chế giễu, xúc phạm, sau đó đánh nhau, cuối cùng biến thành cô lập và các loại trò đùa ác ý.”

“Bọn chúng làm nhiều chuyện tồi tệ như vậy, viết vài bản kiểm điểm có thể coi là trừng phạt hay sao?” Hàn Phi liếc nhìn những bản kiểm điểm nội dung gần như tương tự nhau: “Cô hãy cầm những bản kiểm điểm này về đi, chờ có cơ hội tôi sẽ dẫn Phó Sinh đến để bọn chúng đích thân mở miệng xin lỗi.”

“Bố Phó Sinh, trước đây anh không giống như vậy.”

“Con người luôn luôn thay đổi.” Hàn Phi đẩy những bản kiểm điểm đó đến trước mặt cô giáo Lưu, hắn không chấp nhận kiểu xin lỗi thiếu chân thành như thế này.

Đặt bản kiểm điểm lên bàn, cô giáo Lưu nhìn Hàn Phi một cái nhìn sâu sắc: “Hy vọng lần này anh không chỉ nói miệng.”

Chỉnh lý lại túi xách, cô giáo Lưu đứng dậy chuẩn bị ra về.

“Cô giáo Lưu, cơm nước đã chuẩn bị xong, cô không ở lại ăn cơm sao?” Người vợ vội vàng đứng dậy, dường như là chuẩn bị đi tiễn cô giáo Lưu.

Nghe người vợ nhiệt tình giữ lại, ánh mắt của cô giáo Lưu lướt qua khuôn mặt của người vợ, rơi xuống trên người Hàn Phi: "Nếu như quan hệ gia đình hòa thuận như vậy, tại sao còn nói với tôi rằng hai người ngày ngày cãi nhau, cuộc sống dường như ngột ngạt đến nghẹt thở, còn khao khát nhận được sự an ủi và động viên nhiều hơn?"

Cô giáo Lưu đi giày của mình vào: "Phó Sinh trước đây đã nói với tôi như thế, tôi cảm thấy con có chút phóng đại, hy vọng mọi người có thể tiếp tục sống một cuộc sống hạnh phúc và vui vẻ như vậy, một gia đình tốt mới có thể cung cấp cho con cái một môi trường trưởng thành lành mạnh."

"Vất vả rồi, cô giáo Lưu." Trên mặt người vợ vẫn nở nụ cười như cũ, đi theo cô giáo Lưu ra ngoài.

"Không cần tiễn nữa, tôi biết đường." Cô giáo Lưu cũng dịu dàng cười, cô thành thạo mở cửa ra.

Khi cô giao Lưu chuẩn bị rời đi, cô ấy đột nhiên sững người ra một chút.

Cửa chống trộm được đẩy ra, có một người phụ nữ đang đứng ở hành lang bên ngoài!

Cô ấy đeo kính, trang phục có chút hư hại, trông ngọt ngào dễ thương, trẻ hơn nhiều so với tuổi thật.

"Lý… Lý… Lý Quả Nhi?"

Ba người phụ nữ với tính cách hoàn toàn khác nhau đứng ở cửa, Hàn Phi sợ hãi đến mất trí.

"Đây chắc chắn không phải là do mình, đây chắc chắn là do Thẩm Lạc, nếu như không phải do mình nhìn thấy anh ta, có lẽ đã không xui xẻo đến vậy! Ôi trời, thật muốn có một khe hở để chui vào trong mà!"

Hàn Phi chưa từng có trải nghiệm như này, hắn hiện tại rất lo lắng mình sẽ trực tiếp bị phanh thây.

Ba người phụ nữ cũng nhìn lẫn nhau, bầu không khí ngưng trọng đến mức thở không nổi.

“Trưởng nhóm, em tới để trả lại điện thoại. Lúc anh ngã xuống điện thoại đã bị rơi ra.” Lý Quả Nhi lấy điện thoại của Hàn Phi từ trong túi xách, dùng khăn giấy lau sạch sẽ.

Điện thoại của cấp trên lại lấy ra từ trong túi xách của nữ cấp dưới, còn vội đem trả ngay trước khi trời tối.

Thoạt nhìn thì có vẻ không có vấn đề gì, nhưng nghĩ kĩ lại có chút vi diệu, dù sao thì điện thoại cũng là thứ vật bất ly thân của hầu hết mọi người.

Biểu cảm của cô giáo Lưu và người vợ phát sinh thay đổi, khuôn mặt Hàn Phi đã trở nên tái mét.

“Tiểu Lý trên đường về suýt chút nữa bị xe tông trúng, lúc anh cứu cô ấy không cẩn thận bị ngã ra, điện thoại rơi xuống đất.” Hàn Phi nhận lấy điện thoại từ Lý Quả Nhi: “Thật đấy, có lẽ chút nữa là mọi người có thể nhìn thấy trên mạng.”

“Chị dâu, chị đừng nghĩ nhiều, lần này quả thực là trưởng nhóm đã cứu em.” Lý Quả Nhi nói là lần này, tựa hồ như là còn có lần trước vậy.

“Trong tình huống này, ai nhìn thấy cũng sẽ ra tay cứu người, cũng không có gì để nói.” Hàn Phi ngượng ngùng cười cười: “Trời đã tối rồi, mọi người về sớm đi, không lát nữa lại không kịp xe buýt.”

Lý Quả Nhi và cô giáo Lưu cùng nhau bước ra ngoài, ba lô của bọn họ đều căng phồng, bên trong hình như chứa thứ gì đó.

Hai người đó cũng không nói chuyện, rõ ràng là cùng nhau đi về phía trước, nhưng dường như lại ở hai tầng khác nhau, duy trì một khoảng cách nhất định.

Hàn Phi cầm điện thoại đóng cửa lại, phát hiện nụ cười cùng nhiệt tình trên mặt vợ đều biến mất.

“Em xem tin tức đi, anh thật sự không có nói dối em.” Hàn Phi lấy điện thoại ra lên mạng tìm kiếm, còn người vợ lại vào bếp một mình.

Một lúc sau, từ trong bếp phát ra tiếng băm thịt, từng nhát từng nhát chém xuống thớt, âm thanh đó nghe rất kinh khủng.

“Mẹ sao lại tức giận rồi?” Phó Thiên từ trên sô pha chạy tới, ngẩng đầu nhìn Hàn Phi, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đầy nghi hoặc: “Vừa rồi mẹ vẫn còn cười mà.”

“Là bố khiến mẹ không vui.” Hàn Phi ngồi xổm trước mặt Phó Thiên nhìn vào mắt đứa trẻ: “Nếu như một ngày nào đó bố không còn nữa, con nhất định phải bảo vệ mẹ thật tốt, đừng để mẹ lại phải chịu ủy khuất nữa.”

Hàn Phi cũng không biết mình có thể tồn tại được bao lâu trong thế giới này, hắn muốn cố hết sức giúp đỡ gia đình càng nhiều càng tốt.

Thực tế sau khi cùng chung sống, người trong gia đình này thực ra đều rất tốt, Phó Sinh đối xử với quỷ và người đều rất dịu dàng, Phó Thiên tính cách ngoan ngoãn rất được người khác yêu quý, người vợ hiền lành xinh đẹp, còn đối xử với Phó Sinh như con ruột, bọn họ không nên sống trong bi thương, mà nên có hạnh phúc.

“Mình đã làm nhiệm vụ người quản lý của quản lý tòa nhà, đó là một mảnh ký ức của Phó Sinh để lại, theo như cảnh tượng trong ký ức, sau khi Phó Nghĩa qua đời, gia đình này không hề có được hạnh phúc, ngược lại càng thêm tuyệt vọng.”

“Nhiệm vụ kế thừa điện thờ này có lẽ là để mình ở trong giới hạn sinh mệnh, đi thay đổi tương lai tồi tệ nhất kia.”

Hàn Phi nhẹ nhàng lắc đầu, nói thì dễ làm thì khó, hiện tại hắn đến tự bảo vệ mình còn khó, huống chi là thay đổi vận mệnh của người khác.

Để Phó Thiên tự mình lên sô pha chơi, Hàn Phi lẳng lặng đi tới cửa phòng bếp: “Chân của em còn chưa khỏi, để anh vào nấu cơm.”

“Không cần.” Người phụ nữ đã băm miếng thịt trên thớt thành thịt nhuyễn, nhưng cô ấy vẫn không dừng lại, như thể đang tưởng tượng miếng thịt đó là một ai đó vậy.

Khi Hàn Phi đứng ở cửa, đang loay hoay không biết phải làm gì tiếp theo, thì Phó Thiên trong phòng khách đột nhiên hét lớn.

“Bố được lên TV rồi! Mẹ ơi! Anh ơi! Mọi người mau đến xem! Bố ở trên TV kìa!”

Phó Thiên chỉ vào màn hình TV, đặc biệt phấn khích, chạy vụt vào phòng bếp: “Mẹ ơi! Bố được lên TV rồi!”

Nghe thấy giọng nói của Phó Thiên, người phụ nữ lúc này mới ngừng băm thịt, cô ấy lau lau tay, hơi nghi hoặc bước vào phòng khách.

Đài địa phương đang phát về chuyện Hàn Phi cứu người, camera giám sát của cửa hàng đã ghi lại một màn mạo hiểm này.

Xe tải lao tới, Hàn Phi đẩy Lý Quả Nhi qua một bên, sau đó xe tải trực tiếp đâm vỡ kính của cửa hàng, lái vào bên trong.

“Theo các nhân chứng cho biết, vị anh hùng sau khi cứu người xong, không để lại bất kỳ thông tin liên lạc nào, đã trực tiếp rời đi!”

“Hành hiệp trượng nghĩa, tinh thần này rất đáng để chúng ta học hỏi và lan tỏa.”

“Hiện giờ đang lan truyền toàn thành phố, chúng ta hãy cùng nhau đi tìm vị anh hùng thầm lặng cứu người này!”

Chương 539: Ba người? Anh khinh thường ai vậy?

Có lẽ là vì lần đầu tiên nhìn thấy người nhà của mình trên TV, Phó Thiên đặc biệt kích động, cậu hét toáng lên, có lẽ đến hàng xóm cũng biết rồi.

Hàn Phi liếc nhìn căn phòng của Phó Sinh ở tầng 2, con trai lớn không hề đi ra, có điều giọng của Phó Thiên lớn như vậy, Phó Sinh nhất định cũng có thể nghe thấy.

Tiến vào thế giới ký ức này hai ngày rồi, cuối cùng Hàn Phi cũng đứng được thẳng lưng: "Chuyện nhỏ thôi mà, anh hùng thầm lặng có chút khoa trương rồi."

Hàn Phi đi về phía vợ mình, còn chưa đi đến trước mặt, người vợ đã tắt TV đi.

"Lúc anh cứu cô ấy, có phải không có bất kì do dự nào không?"

Giọng nói người vợ bình thản, nói xong liền liếc nhìn vào trong bếp, con dao làm bếp trên thớt vẫn còn dính thịt băm.

Nghe được câu hỏi của vợ, não Hàn Phi nhanh chóng bắt đầu hoạt động, các tế bào não của hắn đều hoạt động hết công suất để nghĩ cách trả lời.

Nếu nói không phải, rõ ràng là đang nói dối, camera giám sát đã quay được rõ ràng như thế, chiếc xe tải chạy đến, thời khắc ngàn cân treo sợi tóc Hàn Phi đã cứu Lý Quả Nhi.

Nếu nói phải, thì còn thê thảm hơn, đây không phải rõ ràng là Hàn Phi thích Lý Quả Nhi hơn hay sao? Còn sẵn sàng cứu người ta như vậy.

Hàn Phi bây giờ chỉ hận là mình đã không suy nghĩ chu đáo ngay từ đầu, đem tất cả điểm thuộc tính cộng vào thể lực, hắn cảm thấy được trí tuệ của mình hơi chút theo không kịp rồi.

Hít nhẹ vào một hơi, Hàn Phi không chuyển chủ đề mà nhìn thẳng vào mắt vợ.

Hắn bật công tắc diễn xuất bậc thầy trong đầu, khiến đôi mắt mình trong vắt như pha lê lại đau khổ.

Sau khi làm xong những cái này, hắn khẽ gật gật đầu: "Chiếc xe đang lao tới, nếu không cứu, cô ấy sẽ chết. Lúc đó anh có chút chắc chắn nên đã lao tới không do dự."

Đôi mắt của người vợ hơi ảm đạm, Hàn Phi lại nói tiếp: "Anh sẽ cứu người khác dưới tiền đề là bản thân phải an toàn, nhưng nếu như người nhà anh gặp nguy hiểm, anh sẽ từ bỏ tất cả mọi thứ đứng chắn phía trước mọi người. Anh không phải là anh hùng gì hết, anh là chồng của em, là bố của các con."

Hàn Phi khẽ cúi đầu, từ từ đưa tay lên, tựa hồ muốn ôm lấy người vợ đang khó chịu của mình, nhưng lại không dám làm như vậy, áy náy, đau khổ, hối hận, hắn dường như cảm thấy mình không xứng đáng ôm người phụ nữ trước mặt.

Người vợ chứng kiến tất cả, nhìn thấy vẻ mặt áy náy của Hàn Phi, còn có đôi cánh tay muốn đưa lên nhưng lại không dám dang về phía trước.

"Em hãy vào nghỉ ngơi đi, anh sẽ nấu ăn." Hàn Phi xoay người đi vào phòng bếp, người vợ cũng nhìn thấy vết thương trên lưng hắn, người đàn ông này vẫn luôn gắng gượng.

Hắn liên tục bảo vợ chú ý vết thương ở chân, nhưng chưa hề nói một lời nào về vết thương của mình.

Trong đoạn video giám sát, lưng của Hàn Phi va vào bậc thềm, mu bàn tay cũng bị thủy tinh làm xước, hắn là vô cùng đau.

Người vợ bước tới cửa phòng bếp, nhìn Hàn Phi đang bận rộn bên trong, hình bóng đó vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Hận ý của vợ đối với bạn -1 ! Tích lũy đã giảm được hai điểm hận ý!"

Một lúc sau, mùi thịt thoang thoảng bay ra, Hàn Phi bưng đồ ăn đi ra khỏi phòng bếp: "Phó Thiên, rửa tay chuẩn bị ăn cơm!"

“Được ạ! Con thích ăn cơm bố nấu nhất!”

Sau khi dọn món ăn ra xong, Hàn Phi lại lấy khay ra, cũng chuẩn bị một phần ăn cho Phó Sinh, sau đó nhẹ nhàng bưng lên tầng hai.

“Chúng ta cũng ăn tối thôi.” Hàn Phi gắp thức ăn cho vợ và Phó Thiên, để bọn họ nếm thử tay nghề của mình, thấy Phó Thiên ăn rất vui vẻ, hắn cũng cười theo.

Không có gì trên đời này đáng tự hào hơn lời khen ngợi chân thành của một đứa trẻ.

Người vợ lẳng lặng nhìn bộ dạng vui vẻ của Hàn Phi và Phó Thiên, ánh mắt cô từ từ chuyển sang tay hắn, những vết thương nhỏ do kính tủ cửa hàng cứa vào vẫn chưa lành, nhưng hắn lại không quan tâm, cứ như vậy ăn với Phó Thiên, có thể khiến hắn quên đi mọi đau đớn.

Sau khi ăn xong, Hàn Phi đang định thu dọn, nhưng người vợ đã đứng lên trước một bước: “Tay anh không nên nhúng vào nước, cứ để em.”

Người vợ đi rửa bát, Hàn Phi cẩn thận đứng bên cạnh, bởi vì chân vợ bị thương, hắn lo vợ sẽ trượt chân ngã.

Đôi bàn tay không còn trắng trẻo mịn màng cầm những cái đĩa đầy dầu mỡ, người vợ đang rửa bát bất ngờ nói một câu: “Hồi em có bầu, anh cũng không rời nửa bước như thế này.”

Đương nhiên Hàn Phi biết, hiện tại hắn đã nghiên cứu kỹ lưỡng điện thoại di động của Phó Nghĩa, bên trong nick phụ đó ẩn chứa rất nhiều thông tin. Khi người vợ mang thai, Phó Nghĩa đang cặp kè với một người phụ nữ nào đó.

“Anh biết mình đáng chết, nhưng anh muốn thay đổi điều gì đó trước khi chết, để khiến em và các con trở nên hạnh phúc hơn một chút.”

Sau khi thu dọn xong, cả nhà ba người ngồi trên ghế sô pha, Hàn Phi bắt đầu hỏi Phó Thiên đã học được gì ở trường mẫu giáo, sau khi kiểm tra xong bài tập về nhà, bắt đầu chơi với cậu bé.

Buổi tối 9 giờ 30 phút, người vợ đi dỗ Phó Thiên ngủ, Hàn Phi cả ngày mệt mỏi cũng chuẩn bị nghỉ ngơi sớm.

Hàn Phi vẫn lựa chọn nằm dưới đất, hôm nay hắn một mình phải dọn dẹp phòng chứa đồ, còn suýt chút nữa bị người phụ nữ không mặt giết chết, cho nên cơ thể đặc biệt mệt mỏi.

Sau lưng đau âm ỉ, Hàn Phi cởi áo khoác ra, nằm nghiêng trên nệm.

Một lúc sau, người vợ cũng đi vào, sau khi cô lên giường, không thể nào chợp mắt được, tâm trạng rối bời.

Vốn dĩ cô và Hàn Phi là nằm quay lưng vào nhau, nhưng cô dần dần xoay người nằm nghiêng ở trên giường, nhìn Hàn Phi đang nằm trên sàn nhà.

Bởi vì bị thương ở lưng, Hàn Phi chỉ có thể nằm nghiêng để ngủ.

Đèn phòng ngủ đã tắt, trong bóng tối, người vợ cứ nhìn bóng lưng của Hàn Phi, hắn nhạy bén nhận ra có người đang nhìn mình chằm chằm, cố chịu đựng sự mệt mỏi không dám ngủ.

Làm việc cả một ngày, đụng phải một con quỷ, còn hành hiệp trượng nghĩa một lần, Hàn Phi hiện tại mi mắt đang đánh nhau rồi, nhưng hắn không dám tùy tiện ngủ, ngộ nhỡ một khi nhắm mắt vào, không còn có thể mở ra nữa thì sẽ tiêu đời.

Sau khi nhìn rất lâu, người vợ phát hiện thấy vai của Hàn Phi khẽ run lên.

Là do đau quá mà không ngủ được à?

Những chuyện xảy ra trước đó hiện lên trong đầu, người vợ do dự hồi lâu, từ từ đứng dậy, bước ra khỏi phòng ngủ.

“Sao lại đi ra rồi? Là đi lấy dao à?” Hàn Phi sắp bật khóc mất, thế giới này quá kiềm chế hắn rồi, là một người mắc chứng sợ hãi xã hội chưa từng yêu đương, hắn lại bị ép buộc đến mức này, cũng không dễ dàng gì.

Tiếng bước chân vang lên, cửa phòng ngủ từ từ được đẩy ra, người vợ bật đèn phòng ngủ lên.

Ánh đèn chiếu vào người Hàn Phi, người vợ đứng ở bên cạnh hắn: "Đừng giả vờ ngủ nữa, cởi áo ra đi, dính đầy máu rồi."

"Cởi áo?"

"Em biết là anh chưa ngủ, xem anh đau đến không chịu được nữa rồi." Người vợ thở dài một cái: "Để em giúp anh xử lý vết thương trên lưng, tự anh không sờ vào được."

Hàn Phi quay đầu lại nhìn, hắn phát hiện lần này người vợ không cầm một con dao nhọn, mà là một hộp thuốc.

Thành thật mà nói, Hàn Phi gần như sắp khóc đến nơi rồi.

Từ dao nhọn đến hộp thuốc, đây quả là một sự thay đổi về chất.

Hàn Phi ngồi dậy, người vợ ở phía sau giúp hắn xử lý vết thương, thật ra vết thương cũng không nghiêm trọng lắm, qua mấy ngày nữa có lẽ sẽ khỏi, dù sao thì 30 điểm thể lực của hắn cũng không phải là tự nhiên mà có.

Cảm giác được sống lưng lành lạnh, Hàn Phi cũng không chỉ nghĩ đến hưởng thụ, hắn thỉnh thoảng lại nhìn vào chiếc gương trên bàn trang điểm, để chắc chắn trong hộp thuốc không cất giấu thứ gì sắc nhọn.

Hàn Phi làm như vậy là vì lo người vợ bốc đồng, nhưng sau khi nhìn hồi lâu, hắn đột nhiên phát hiện trong gương dường như có một người phụ nữ, người phụ nữ đó đứng ở bên cạnh giường, trông hơi giống nam nhân viên trong văn phòng.

"Sau khi ăn xong nam nhân viên, người phụ nữ không mặt lại cách mình gần hơn rồi, chính là hiện tại không biết cô ta có thể đi ra không." Hàn Phi hơi lo lắng, giả sử người phụ nữ không mặt đi ra và giết chết người vợ vào lúc này, vậy thì người vợ còn chưa hoàn toàn tiêu tan hận ý nói không chừng cũng sẽ biến thành hận ý, đến lúc đó hắn sẽ phải cùng lúc đối mặt với sự truy sát của hai hận ý liền!

"Nhất định phải nhanh chóng xóa bỏ hận ý của bọn họ, ít nhất cũng phải xóa bỏ hận ý của một số người trước."

Sau khi xử lý vết thương xong, ánh mắt Hàn Phi nhìn người vợ đầy cảm động, một người phụ nữ lương thiện như vậy lại bị Phó Nghĩa làm tổn thương hết lần này đến lần khác, Phó Nghĩa kia quả nhiên là một tên khốn chết không đáng tiếc.

"Ngủ đi, ngày mai anh còn phải dậy sớm đi làm."

"Ừ."

Hàn Phi rất nhanh ngủ thiếp đi trên đệm, hắn thật sự mệt rồi.

Cả đêm không phát ra tiếng nào, Hàn Phi ngủ một mạch đến khi trời sáng.

Đồng hồ báo thức vang lên, vết thương trên lưng cơ bản đã lành, tâm trạng và thể chất cũng trở lại tốt nhất.

"Chuẩn bị đi làm!"

Sau khi gấp chăn và nệm lại, Hàn Phi bắt đầu tắm rửa, người vợ cũng đã chuẩn bị xong bữa sáng.

Hắn ăn hùng hục, còn người vợ đang từ trên tầng hai đi xuống.

Cô đặt bữa sáng do mình làm trước cửa phòng Phó Sinh, sau đó lấy đồ ăn mà Hàn Phi bưng lên trên ngày hôm qua xuống, đồ Hàn Phi làm, Phó Sinh một miếng cũng không ăn.

"Đứa trẻ này có thành kiến rất lớn với mình." Hàn Phi nhìn về phía tầng hai: "Có điều không sao, sớm muộn gì mình cũng sẽ thay đổi những thứ này."

Xách cặp tài liệu lên, Hàn Phi chủ động đi vào phòng bếp: "Anh đi làm đây, buổi tối sẽ trở về nấu cơm!"

"Anh không tham gia tiệc rượu của mọi người, có khi nào lãnh đạo sẽ có ý kiến gì với anh không? Cảm thấy anh không hòa đồng?"

"So với em và bọn trẻ, bọn họ đều phải đứng sang một bên, anh đi đây." Hàn Phi bước ra khỏi nhà, cố ý tránh con đường mà hôm qua Thẩm Lạc xuất hiện: "Anh chàng này là trốn ra từ bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, chờ sau khi mình hoàn thành

một vài nhiệm vụ, có khả năng tự bảo vệ mình rồi sẽ đi tìm anh ta.”

Hàn Phi đi ngang qua một quán cà phê, tin tức buổi sáng đang chiếu trên màn hình TV của quán cà phê.

“Gần đây lại có rất nhiều vụ trộm cướp hung ác trong thành phố của chúng ta, mọi người dân hãy chú ý an toàn.”

“Người dân vật lộn chống lại tên côn đồ đêm qua đã được tìm thấy, tiếp theo hãy xem tin tức truyền về từ hiện trường.”

“Ông Tường Vi, ông có suy nghĩ gì khi xông tới lúc đó? Tên côn đồ trong tay cầm dao, ông có sợ không?”

Khi Hàn Phi sắp đi qua cửa quán cà phê, hắn nghe thấy hai từ Tường Vi.

Dừng lại, Hàn Phi nhìn TV, người đàn ông tóc dài tuấn tú đang tiếp nhận phỏng vấn!

“Cứu người là điều nên làm, cũng giống như anh hùng thầm lặng ngày hôm qua, tôi hy vọng càng có nhiều người có thể trở nên nhiệt huyết dũng cảm hơn, tôi còn chuẩn bị thành lập một tổ chức công ích ở tầng 1 của tòa nhà kinh tế tài chính Đông Thị, tôi muốn giúp đỡ được nhiều người hơn nữa.”

Nhìn vào màn hình phỏng vấn trên TV, Hàn Phi phát hiện, động tác vật lộn của Tường Vi và tên côn đồ kia dường như đã được thương lượng từ trước vậy, trông thì cực kỳ nguy hiểm, trên thực tế không ai có ý định thực sự làm tổn thương đối phương.

“Đây là do anh ta tự biên tự diễn, tên côn đồ đó cũng là một người chơi?” Hàn Phi nhìn chằm chằm vào Tường Vi, sau đó nhìn về phía đông thành phố: “Mười tám người chơi bao gồm cả Tường Vi cùng nhau đi vào Thất Lạc Viên, bọn họ đã tìm thấy điện thờ trong mê cung? Thông qua điện thờ đó đi vào thế giới ký ức của Phó Sinh?”

Điện thờ trong Thất Lạc Viên và điện thờ trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ tương đương với hai lối vào thế giới ký ức này.

Thẩm Lạc chạy vào bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, mười tám người chơi kia thì lại đi vào Thất Lạc Viên, bây giờ bọn họ đang khám phá thế giới này.

"Tường Vi muốn thông qua phương pháp này để tập hợp những người chơi lại với nhau, một ý kiến rất hay, nhưng giả sử Thẩm Lạc nhìn ra gì đó, cũng đi tìm bọn họ tập hợp, vậy liệu có khi nào sẽ đem bọn họ tận diệt hết không?"

Trong đầu Hàn Phi hiện lên cảnh tượng đó, một nhóm người chơi nhìn Thẩm Lạc, hét lên rằng là anh dẫn đám lệ quỷ này đến đây phải không?

"Cũng khá tốt, có nhiều người xung quanh như vậy, mình cũng bớt áp lực hơn nhiều."

Tường Vi là một người rất thông minh, anh ta biết cách lợi dụng mọi thứ, bản thân cũng là một cao thủ level 19, trước khi thế giới bắt đầu dị hóa, bọn họ có thể sống rất tốt, nói không chừng có thể sẽ điều tra ra được một manh mối nào đó.

Hàn Phi tiếp tục xem tin tức, sau tin tức về Tường Vi chính là tin tức về hắn, trong tin tức còn đặc biệt nhấn mạnh, tài xế gây tai nạn chết ngay tại chỗ, bệnh nhân ngồi ở ghế phụ lái đã bỏ trốn.

"Anh chàng Thẩm Lạc này quả thực là rất xui xẻo, vừa trốn khỏi bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đã bị cả thành phố truy nã, có lẽ những người dân coi anh ta như một kẻ bị bệnh thần kinh."

Tin tức cũng đặc biệt trích xuất diện mạo của Thẩm Lạc, người chủ cửa hàng cũng sẵn sàng thưởng 50.000 nhân dân tệ cho ai tìm ra anh ta, hiện tại rất nhiều người đều đang tìm kiếm.

"Anh ta muốn trốn khỏi đây, cảm giác khá khó khăn đấy."

Gần đến giờ làm việc, Hàn Phi vội vàng chạy vào công ty, hắn luôn đến làm và tan ca đúng giờ.

"Trưởng nhóm, thật là trùng hợp." Lý Quả Nhi đang bưng hai cốc cà phê bên cạnh thang máy, vừa hay "đụng mặt" Hàn Phi đang định đi lên tầng.

Nhìn thấy cà phê, ánh mắt Hàn Phi thay đổi: "Tiểu Lý, em lên trước đi, anh nghe điện thoại đã."

Lấy điện thoại di động ra, Hàn Phi đi vào lối đi an toàn.

Hắn một hơi leo lên tầng nơi đặt trụ sở công ty mình, khi bước vào trong, hắn bất ngờ phát hiện khóa cửa của lối đi an toàn dường như đã bị phá.

"Hôm qua lúc mình tan làm vẫn còn bình thường mà."

Hàn Phi để mắt đến nó, nhưng vì sắp đi làm muộn nên không ở trên hành lang quá lâu, hắn đi tới văn phòng nhóm của mình.

"Chào buổi sáng mọi người!"

"Trưởng nhóm chào buổi sáng!"

"Hôm nay chúng ta nhất định phải xác định xong tuyến chính của trò chơi, cứ tiếp tục kéo dài thêm thời gian, tôi cũng không biết ăn nói thế nào với cấp trên." Hàn Phi đi tới bàn làm việc của mình, nhìn thấy còn có thêm một ly cà phê trên bàn, bên trên còn có một ghi chú, viết hai chữ cảm ơn.

"Đây là cách chết nhẹ nhàng nhất à? Sau khi uống xong, vẫn có thể toàn thây." Hàn Phi liếc nhìn Lý Quả Nhi một cái, cô ấy đang lau kính, tháo kính xuống trông cô ấy có vẻ càng đáng yêu hơn.

Nhẹ nhàng đặt cà phê sang một bên, Hàn Phi kiểm tra tiến độ công việc của từng người cấp dưới, cấp dưới của hắn đều là tinh anh, ý tưởng thiết kế của hắn đều được cấp dưới hiện thực hóa một cách hoàn hảo.

"Mọi người làm rất tốt! Hôm nay chúng ta hãy cố gắng hơn chút nữa!"

Sau khi khích lệ tinh thần xong, Hàn Phi mở kho lưu trữ thực vật đại chiến zombies mà mình lưu ngày hôm qua ra, một tay chống cằm, khẽ cau mày suy nghĩ xem nên chọn loại cây nào cho màn này.

"Trưởng nhóm, tối hôm qua sau khi em về đến nhà, lại có cảm hứng mới."

Lý Quả Nhi cầm điện thoại di động đi tới, Hàn Phi bình tĩnh mở tài liệu của công ty ra: "Cảm hứng gì?"

"Em cảm thấy nếu anh ta chỉ bị một người phụ nữ hay một nữ quỷ truy sát thì thật không thú vị, có thể để đan xen lẫn nhau, để anh ta bị mọi người phân thây." Lý Quả Nhi trượt xuống bức ảnh: "Trưởng nhóm, anh cảm thấy bức ảnh này làm ảnh bìa cho trò chơi của chúng ta thì thế nào? Có phải rất kích thích không?"

Bức ảnh mà Lý Quả Nhi đưa ra có chút không phù hợp với trẻ em, một người đàn ông có thân hình giống Hàn Phi đến tám chín phần bị đặt trên chiếc bàn ăn màu trắng, xung quanh bàn ăn là bảy người phụ nữ với tính cách và diện mạo khác nhau, bọn họ trang điểm ăn mặc vô cùng xinh đẹp, mỗi người đều có sức hấp dẫn độc đáo của riêng mình, quan trọng hơn là vũ khí trong tay họ cũng đều khác nhau, có dao làm bếp, dao gọt hoa quả, búa, còn có cưa máy.

Bức ảnh này khá chấn kinh, khiến Hàn Phi phải toát mồ hôi hột.

"Tiểu Lý, ý kiến của em rất hay, nhưng ảnh bìa này không phải quá bạo lực hay sao? Anh cảm thấy không tốt lắm." Hàn Phi khẽ lắc đầu.

"Em hiểu ý của trưởng nhóm." Lý Quả Nhi dường như tỉnh ngộ: "Anh cảm thấy nhân vật nam chính trong trò chơi lúc còn sống quá lăng nhăng, nếu như anh ta đã thành tâm muốn hối cải, vậy thì chỉ có thể chọn một người phụ nữ, chỉ có thể chết ở trong tay một người phụ nữ, không thể để sinh mệnh của anh ta bị chia sẻ với những người phụ nữ khác, đây có lẽ chính là trung trinh cuối cùng của anh ta."

"Tiểu Lý, có phải em đang hiểu sai về trung trinh không?"

"Nhóm trưởng, vậy giả sử nếu anh là nam chính, anh sẽ lựa chọn bị bảy người phân thây, hay là muốn bị một trong số những người phụ nữ đó độc hưởng?" Lý Quả Nhi đang rất nghiêm túc thảo luận về nội dung trò chơi với Hàn Phi, ba người khác trong phòng làm việc cũng cảm thấy rất bình thường.

“Anh cảm thấy… anh nên đi dọn dẹp phòng chứa đồ rồi.” Hàn Phi cầm ly cà phê lên, đứng dậy đi ra ngoài.

Mở cửa phòng làm việc, Hàn Phi còn chưa kịp đi ra ngoài, đã nhìn thấy Triệu Thiến trước mặt.

Bản thân Triệu Thiến là một người vô cùng khí chất, hôm nay cô ấy dường như còn trang điểm kĩ càng, khiến mình trông có vẻ chững chạc và trí thức hơn.

“Tôi đang định tới tìm cậu đây.” Triệu Thiến chặn ở cửa: “Nhóm các cậu rốt cuộc là như thế nào? Đã hai ngày rồi, không có chút thành quả nào à? Ngày nào cũng ở đây lười biếng?”

“Hôm nay chúng tôi có thể đưa ra thành quả, nhất định sẽ làm chị hài lòng.” Hàn Phi nói xong liền đi về phía phòng chứa đồ.

“Đợi một chút.”

“Sao vậy?” Hàn Phi quay đầu lại, phát hiện Triệu Thiến đang nhìn chằm chằm ly cà phê trên tay hắn, trên nắp cà phê có một tờ ghi chú rất dễ thương: “Nếu không còn việc gì, tôi đi dọn phòng chứa đồ đây.”

Hàn Phi đến chỗ sâu nhất của hành lang, bây giờ là ban ngày, thế giới còn chưa dị hóa, quỷ quái cũng sẽ không dễ dàng đi ra.

“Lát nữa sẽ tháo chiếc gương đó ra trước.”

Bước vào phòng chứa đồ, Hàn Phi kéo rèm cửa trong phòng ra để ánh mặt trời chiếu vào bên trong.

“Trời sáng như vậy, người phụ nữ không mặt đó chắc không dám xuất hiện đâu.” Hàn Phi thoả mãn đi tới chỗ sâu nhất của phòng chứa đồ, nhưng hắn còn chưa đến gần dãy kệ cuối cùng, thì đột nhiên nhìn thấy có thứ gì đó di chuyển giữa các giá hàng.

Nheo mắt, Hàn Phi nắm lấy chiếc ghế trên mặt đất: “Ai ở đó! Đi ra!”

Khoảng vài giây sau, một bóng người quen thuộc trong bộ y phục bệnh viện màu xanh trắng bước ra từ chỗ sâu nhất của kệ hàng với hai tay giơ lên: "Tôi… tôi không phải là kẻ trộm, chỉ muốn tạm thời trốn ở đây một chút thôi."

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, chiếc ghế trong tay Hàn Phi trực tiếp rơi xuống đất, sắc mặt khẽ co giật.

"Tôi thực sự không phải là kẻ trộm! Đại ca, anh tin tôi đi! Hiện tại cả thành phố đều đang truy bắt tôi, tạm thời tôi không còn nơi nào để đi, muốn tránh nạn ở đây một chút, anh có thể…" Thẩm Lạc đang mặc áo bệnh nhân cũng nhìn thấy Hàn Phi, anh ta chậm rãi ngừng nói: "Ấy? Trông anh quen quá! Giọng nói cũng hơi quen thuộc! Anh không phải là đại minh tinh Hàn Phi hay sao!"

Nghe thấy giọng nói của Thẩm Lạc, Hàn Phi thậm chí có chút muốn diệt khẩu luôn.

Hắn thay thế thành bố của chủ nhân điện thờ, nhưng chỉ có những người trong thế giới ký ức của điện thờ mới nghĩ rằng hắn là Phó Nghĩa, những người bên ngoài không chịu ảnh hưởng của ký ức chủ nhân điện thờ, bọn họ nhìn thấy vẫn là bản thể của Hàn Phi.

Trước đây Hàn Phi vẫn luôn đeo mặt nạ, lần này Thẩm Lạc đã trực tiếp nhìn thấy khuôn mặt của hắn.

"Anh nhận nhầm người rồi, tôi tên là Phó Nghĩa, là nhà thiết kế game của công ty này."

"Không thể nào, anh chính là Hàn Phi, tôi đã xem anh đóng《Hoa Song Sinh》, rất tuyệt vời!"

"Tôi nói rồi, tôi tên là Phó Nghĩa." Trên mu bàn tay Hàn Phi xuất hiện một đường gân xanh.

"Nhưng anh chính là Hàn Phi mà! Tôi nhớ là anh cũng chơi《Cuộc sống hoàn hảo》, tôi còn nghe nói anh chính là sao nam bị paparazzi từ bỏ, đam mê chơi game, không có scandal nào cả." Thẩm Lạc nói như đã rất thân quen: "Người anh em Hàn Phi, giang hồ cấp cứu, hiện tại tôi đang bị cả thành phố truy nã, anh cho tôi trốn ở đây một lát…"

Thẩm Lạc chưa kịp nói xong, Hàn Phi đã tiến lên khóa chặt cổ anh ta lại, sau đó lấy một mảnh vỡ đạo cụ treo chắn trước mặt anh ta: "Anh nên hỏi tên tôi là gì?"

"Phó, anh Phó, anh đang làm gì vậy?"

Nhìn thấy Thẩm Lạc cuối cùng cũng đổi tên xưng hô, Hàn Phi đẩy anh ta sang một bên, cau mày suy nghĩ.

Thẩm Lạc bị cả thành phố truy nã, xui xẻo cực độ, nhưng dường như thiên phú tuyệt xứ phùng sinh của anh ta đã bị kích hoạt, anh ta hồ đồ thế nào mà lại trốn trong phòng chứa đồ của công ty Hàn Phi.

"Tôi đã nghi ngờ tại sao khóa cửa của lối đi an toàn lại bị phá vỡ, hóa ra là anh làm à."

"Xin lỗi, tôi sẽ bồi thường… Anh Phó Nghĩa, chỗ anh có gì để ăn uống không? Hiện tại tình trạng sức khỏe của tôi rất kém, sắp xuất hiện ảo giác rồi."

"Tôi ra ngoài mua đồ ăn cho anh, anh đừng có chạy lung tung đấy, cứ trốn ở sau giá hàng đi." Hàn Phi đặt ly cà phê trên tay xuống, định đi ra ngoài thì đột nhiên cửa phòng chứa đồ nhẹ nhàng bị đẩy mở từ bên ngoài.

"Chị Thiến?"

Triệu Thiến hôm nay ăn mặc trang điểm một cách đặc biệt tỉ mỉ bước vào phòng chứa đồ, cô bước tới trước mặt Hàn Phi nói: "Cậu đừng có ám hiệu gì với tôi nữa, chúng ta đã kết thúc rồi."

"Em ám hiệu với chị?" Hàn Phi ngẩn người ra.

"Phòng chứa đồ này đối với cậu và tôi đều rất khó quên, không phải sao?" Triệu Thiến nhìn chằm chằm Hàn Phi: "Hai ngày nay cậu đều chạy vào đây một mình, không phải là nghĩ như vậy à?"

"Nghĩ như nào?!"

"Tùy cậu thôi, nếu như cậu vẫn muốn, tối nay có thể đến nhà tôi." Giọng nói Triệu Thiến rất nhẹ, điều này tạo nên sự

tương phản với khí chất trưởng thành và mạnh mẽ của cô, mang theo một sức hút chết người.

Hầu hết mọi người sẽ cắn câu ngay lập tức, nhưng Hàn Phi lại nhìn thấy một tia sát khí trong mắt Triệu Thiến.

Người phụ nữ này muốn giết Hàn Phi, nhưng cô biết rằng khó có thể giết hắn bằng cách bình thường, vì vậy muốn dẫn Hàn Phi đến một nơi có lợi cho mình.

"Nhớ lúc về nhà thì hóng nhiều gió một chút, nếu không thì vợ cậu sẽ ngửi thấy mùi nước hoa trên người tôi đấy." Triệu Thiến mỉm cười bước ra khỏi phòng chứa đồ.

Cơ thể Hàn Phi cứng ngắc, không bao lâu sau khi Triệu Thiến rời đi, Lý Quả Nhi lại đi vào: "Trưởng nhóm, công việc của em đã hoàn thành rồi, anh có cần đến xem không, lần này em nghĩ ra một cái kết khá hoàn hảo. Sau khi anh xem xong, nói không chừng có thể mang lại cho anh một số cảm hứng."

Cơ thể Lý Quả Nhi áp tương đối gần, Hàn Phi lập tức lui về phía sau, thấy hắn hơi nhếch nhác, Lý Quả Nhi cười ngọt ngào: "Trưởng nhóm, cà phê em tặng có ngon không? So với cà phê của cô gái mặc váy vàng tơ kia, ai thơm hơn?"

"Em mau trở lại làm việc đi!" Lưng Hàn Phi đã dán vào giá hàng rồi.

Sau khi Lý Quả Nhi rời đi, Hàn Phi thở dài một hơi nhẹ nhõm, hắn khóa trái cửa phòng chứa đồ lại.

"Vãi thật! Tôi ở đây chơi phải thục mạng bỏ trốn, còn anh thì lại yêu đương! Trò chơi này là chơi như vậy à?" Thẩm Lạc từ sau giá hàng bước ra, ánh mắt nhìn thẳng: "Chị đại cấp trên thì mời về nhà, em gái ngọt ngào cấp dưới thì mời uống cà phê, anh lại còn có vợ nữa?! Một mình anh đã chiếm giữ ba người phụ nữ tốt như vậy, anh đúng là cầm thú mà!"

"Ba người?" Hàn Phi cũng lười giải thích, hừ lạnh một tiếng: "Anh khinh thường ai vậy?"

Chương 540: Cải biên theo kinh nghiệm thực tế

Nghe được câu trả lời của Hàn Phi, Thẩm Lạc vô cùng chấn kinh: "Anh Phó Nghĩa, anh không thể vì đây là một trò chơi, mà phá vỡ giới hạn đạo đức được! Con người vẫn nên một lòng một dạ một chút mới tốt, cẩn thận gặp quả báo."

"Tôi cũng rất muốn một lòng một dạ, nhưng tôi lại ở thế bị động trong mối quan hệ yêu đương với bảy người bọn họ." Người khác thì được theo đuổi, còn Hàn Phi thì bị truy sát, người ngoài rất hiểu cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể bị đặt trên bàn.

"Bảy, bảy người?!" Thẩm Lạc kinh ngạc đến mức không ngậm được miệng, nhất thời không biết nên nói như thế nào.

"Có thể còn nhiều hơn nữa." Hàn Phi khẽ thở dài.

Hai người chơi đứng trong phòng chứa đồ, bởi vì cùng một sự việc, phát sinh những rắc rối khác nhau.

"Anh xem xem trong phòng chứa đồ có quần áo cũ nào không, mau thay áo bệnh viện ra, tôi đi lấy cơm cho anh."

Trong thế giới ký ức điện thờ, nếu không ăn cơm trong thời gian dài, thể chất sẽ không ngừng suy giảm, sau khi suy yếu càng dễ trở thành mục tiêu tấn công của quỷ quái.

Trước khi đi, Hàn Phi còn rất cẩn thận tháo chiếc gương ra, ném vào thùng rác bên ngoài.

Nhìn thấy Hàn Phi trong bộ vest và đôi giày da với một khí chất anh hùng bước ra, Thẩm Lạc đang mặc quần áo của bệnh viện thu mình trong góc, sau khi anh ta đi vào thế giới này, đầu tiên bị coi là bệnh nhân bình thường của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, tiếp theo bị coi là bệnh nhân tiêu điểm không tuân kỷ luật, cuối cùng bị coi là bệnh nhân đặc biệt có vấn đề về tâm thần cần bị cưỡng chế điều trị, anh ta lẩn trốn ở phía đông,

bao lần ngàn cân treo sợi tóc, mới trốn được khỏi bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Ôm đầu gối mình, Thẩm Lạc núp sau bóng tối của giá hàng, trong lòng hơi chút xót xa.

Trước đây anh ta cho rằng bản đồ ẩn vô cùng nguy hiểm đáng sợ, mọi người có lẽ đều giống như mình, nhưng sau khi thấy cảnh ngộ của Hàn Phi xong, trái tim ngoan cường dường như đã bị một chiếc xe ben đâm phải.

"Chúng ta đang chơi cùng một trò chơi à? Anh ấy vậy mà lại chạy vào bản đồ ẩn mở hậu cung? Bảy người, đúng bảy người đấy!"

Ánh mắt ủy khuất nhìn ly cà phê mà Hàn Phi để lại trên giá, Thẩm Lạc cả một đêm không ăn gì, cũng không uống nước, liếm liếm đôi môi nứt nẻ.

"Đúng là ngưỡng mộ, ghen ghét, hận mà, thật là tức tối! Tôi uống một ngụm cà phê tình yêu của anh!"

Khi anh ta nhấc ly cà phê lên, lại nhìn thấy giấy ghi chú tình yêu màu hồng trên đó: "Chữ viết thật đáng yêu, được một cô gái xinh đẹp dịu dàng như vậy thích, vậy mà anh ấy vẫn chưa thỏa mãn, quả nhiên người được ưu ái luôn luôn không sợ hãi."

Thẩm Lạc nhấp một ngụm cà phê, cảm thấy cũng khá ngon, sau đó anh ta lại uống một ngụm lớn.

"Cà phê này mùi vị thật ngon, chỉ là có cảm giác… sao đầu lại choáng váng vậy?" Thẩm Lạc cầm cà phê ngồi dưới đất, anh ta cảm thấy đầu lưỡi tê tê, đưa tay ra sờ sờ, trong miệng dường như có bọt trắng trào ra: "Mức độ cà phê trong bản đồ ẩn này cao thật đấy."

Đặt ly cà phê xuống, Thẩm Lạc chìm vào giấc ngủ.

Hai mươi phút sau, Hàn Phi xách một số thứ mua được từ cửa hàng tiện lợi ở tầng dưới trở lại.

"Người đâu? Mau ra ăn cơm?"

Hắn bước đến dãy cuối của giá hàng, cuối cùng nhìn thấy Thẩm Lạc đang sùi bọt mép, người chơi giá trị may mắn bằng 0 này đang ngủ rất bình thản.

"Xem ra cà phê thật sự có vấn đề." Hàn Phi đi tới bên Thẩm Lạc kiểm tra: "Hô hấp bình thường, tim vẫn đập, không có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là ngủ thiếp đi, Lý Quả Nhi không hạ độc bên trong."

Hàn Phi thử phân tích động cơ của Lý Quả Nhi: "Cô ấy có lẽ muốn làm mình ngất đi, lấy lý do đưa mình đến bệnh viện rồi đưa đến một nơi nào đó, sau đó từ từ giết chết mình? Hoặc là chặt đứt tay chân mình, để ở bên mình mãi mãi?"

Càng nghĩ Hàn Phi càng sợ hãi, Lý Quả Nhi trông ngọt ngào dễ thương, đeo kính lên thì trông trầm tĩnh trí thức, nhưng nếu cho rằng đây là tất cả những gì của cô ấy, thì thật sự là một sai lầm lớn.

"Hận ý của cô ấy đối với mình đã giảm năm điểm. Bây giờ có lẽ cô ấy đang ở trạng thái vừa yêu vừa hận mình, vừa hành hạ vừa độc hưởng à?" Hàn Phi vỗ nhẹ lên mặt Thẩm Lạc, đối phương ngủ rất say: "Cũng không biết Lý Quả Nhi rốt cuộc đã bỏ cái gì vào, thế giới này đối với mình vẫn còn quá nguy hiểm."

Đặt đồ ăn và nước uống xuống, Hàn Phi lấy giẻ lau giúp Thẩm Lạc lau sạch bọt mép, tìm cho anh ta một ít vải vụn rồi gấp lại để dưới đầu để không bị sặc.

"Tuyệt xứ phùng sinh, thực sự không ngờ được anh lại đến chỗ tôi mà sinh." Hàn Phi rời khỏi phòng chứa đồ trở về phòng làm việc của mình.

Thực vật đại chiến zombies, bắt đầu.

Đến buổi trưa, bốn người cấp dưới đều đi ăn cơm, còn Hàn Phi lén lút đến bên cạnh máy tính của Lý Quả Nhi, thuận tiện kiểm tra một chút ba lô của Tiểu Lý.

"Ba lô hôm nay không phồng lắm, bên trong chỉ có một ít đồ trang điểm, đây là một sự thay đổi cũng được xem là khá tốt."

Bấm vào máy tính của Lý Quả Nhi, Hàn Phi đơn giản kiểm tra qua, khi hắn mở một file không nổi bật lắm lên, ánh mắt của hắn không thể rời đi được nữa.

Lý Quả Nhi đã vẽ ra một cái kết ẩn không để Hàn Phi nhìn thấy, cô ấy tỉ mỉ cẩn thận thiết kế một hầm ngục, trong hầm ngục này có rất nhiều thứ khác nhau, có thể giam cầm một người đàn ông trong đó, khiến anh ta không bao giờ có thể trốn thoát ra được.

"Mình yêu cầu cô ấy thiết kế trò chơi ảo, còn cô ấy thì lại dường như trực tiếp chuẩn bị cải tạo luôn nhà của mình."

Sau khi Hàn Phi khôi phục lại mọi thứ mới chạy tới căng tin ăn cơm, hắn đặc biệt tránh thời gian với Lý Quả Nhi ra.

Ngồi một mình ở góc xa nhất, Hàn Phi lặng lẽ ngồi ăn, hắn còn chưa kịp ăn được mấy miếng, trên chóp mũi chợt ngửi thấy một mùi nước hoa quen thuộc.

Ngẩng đầu nhìn lên, Triệu Thiến đã lấy xong cơm, ngồi đối diện với hắn.

"Sao không đi ăn cùng các thành viên trong nhóm?" Triệu Thiến lau son môi, hơi nhấc chân lên.

"Em đang bận tổng hợp tuyến chính của trò chơi, nên ra hơi muộn." Hàn Phi hùng hục ăn từng miếng lớn, hắn định ăn xong bữa trong vòng một phút, sau đó quay về.

"Tối nay cậu…"

"Trưởng nhóm, sao anh không ngồi cùng bọn em?" Lý Quả Nhi bê đĩa thức ăn mới ăn được một nửa đến bên cạnh Hàn Phi, trực tiếp ngồi vào chỗ trống bên cạnh hắn: "Em có mang trái cây cho canh, anh muốn ăn không?"

Lý Quả Nhi biểu hiện ra rất thân mật, Triệu Thiến nhìn thấy trong mắt, nhưng không nói ra.

"Trưởng nhóm, anh nhìn ít dưa chuột xào nhăn nheo trên đĩa này, đã già đến thế này rồi, nhất định là không ngon." Lý Quả Nhi đặt một quả táo đã rửa sạch vào đĩa của Hàn Phi: "Vẫn là táo mới hái xuống ngon hơn."

Hàn Phi không hiểu Lý Quả Nhi đang nói cái gì, hắn cũng không dám đi làm rõ, cái gì mà dưa chuột già nhăn nheo, cái gì táo mới hái xuống…

Nghe được lời nói của Lý Quả Nhi, bàn tay đang cầm đũa của Triệu Thiến bắt đầu chậm rãi dùng lực, cô đang cố gắng hết sức để duy trì sự nho nhã của mình.

Bị kẹp giữa hai người, tay Hàn Phi trên đĩa cơm khẽ run rẩy, trong lòng không ngừng lẩm bẩm: "Nhất định là do Thẩm Lạc, mình phải tranh thủ thời gian nhanh chóng chuyển anh ta đến chỗ những người chơi khác."

"Chị Thiến! Sao hôm nay chị lại chạy tới đây ăn vậy?" Người đàn ông trung niên có biệt danh là Bạch Tuộc bê đĩa cơm lon ton chạy tới, giống như một con chó pug vậy, ngồi ở vị trí bên phải Triệu Thiến: "Tôi vừa hay đang muốn tìm anh đây, hệ thống chiến đấu của game Vĩnh Sinh chúng ta đã hoàn thành xây dựng xong, nhưng có một vài vấn đề nhỏ, tôi muốn hỏi ý kiến của anh một chút."

Bạch Tuộc chạy đến bàn của Triệu Thiến và Hàn Phi, ở trước mặt Hàn Phi thảo luận về game Vĩnh Sinh, biểu cảm khoe khoang, còn có dáng vẻ đắc chí của tiểu nhân, trong mắt Hàn Phi lúc này đều cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Em trai Bạch Tuộc, thật là một nhân viên tuyệt vời.

Vùi đầu vào ăn, Hàn Phi đã hoàn thành bữa ăn chỉ trong vòng hơn năm mươi giây.

Sau khi xóa bỏ cơn đói, Hàn Phi lập tức bưng đĩa cơm đứng lên: "Tôi trở về làm việc đây, mấy vị cứ từ từ trò chuyện."

"Sao vậy? Anh Phó? Không ăn thêm chút nữa à? Tôi đã nói điều không nên nói sao?" Bạch Tuộc cười đắc ý, hắn cảm thấy Hàn Phi bởi vì sự xuất hiện của mình, nên mới xấu hổ rời đi. Mà không biết là đằng sau hắn là hai người phụ nữ đang nhìn chằm chằm vào cổ hắn với ánh mắt đầy sát khí.

Trở lại phòng chứa đồ, Hàn Phi thấy Thẩm Lạc còn chưa tỉnh lại, hắn đặt quả táo lại bên cạnh anh ta: "Anh có năng lực

nghịch thiên tuyệt xứ phùng sinh, người bình thường khó mà giết được, hãy ngủ một giấc thật ngon.”

Hai giờ rưỡi chiều, bốn cấp dưới cuối cùng cũng cho ra tuyến chính và cốt truyện chung của game mới.

“Trưởng nhóm, để tôi giải thích cho anh.” Anh giai cây giả cầm tập tài liệu đã in ra đứng lên: “Game tình yêu kinh dị này của chúng ta, mặc dù có chứa những yếu tố 18+, tình yêu, máu me, lợi ích v.v., nhưng thông điệp của chúng ta vẫn là tích cực hướng về phía trước, đây là một câu chuyện chuộc lỗi.”

Hàn Phi tắt thực vật đại chiến zombies đi, cũng bắt đầu cẩn thận lắng nghe.

“Mở đầu câu chuyện sẽ là bức ảnh này, nam chính phát hiện mình bị trói vào bàn ăn, xung quanh là một nhóm phụ nữ với khuôn mặt mơ hồ đang đứng, bọn họ mỉm cười giơ cưa máy, dao làm bếp và các vật dụng khác trên tay lên, như thể một giây sau nam chính sẽ bị phân thây, mà đúng vào lúc này nam chính đột nhiên tỉnh dậy, anh ta phát hiện vừa rồi là mình gặp ác mộng.”

“Tiếp theo nam chính bắt đầu một ngày bình thường. Anh ta có một người vợ dịu dàng đôn hậu, còn có đứa con xinh xắn đáng yêu, anh ta có một gia đình hạnh phúc mà ai ai cũng phải ngưỡng mộ.”

“Nam chính đi làm như bình thường, anh ta sẽ gặp đủ loại người phụ nữ với tính cách khác nhau. Những người phụ nữ này đều có mối quan hệ rất mập mờ với anh ta, nhưng đây đều chỉ là vẻ bên ngoài.”

“Sau khi trời tối, nam chính sẽ nhận được lời mời dự tiệc rượu từ sếp nữ, cuộc điện thoại của vợ, nếu lựa chọn về nhà, anh ta sẽ bình an trải qua ngày đầu tiên; nếu anh ta chọn đi tiệc rượu, lúc này sẽ có thêm một lựa chọn khác, đó là mang theo nữ cấp dưới đi cùng, hay là để cho nữ cấp dưới một mình ở lại tăng ca.”

“Về sau nữa, sếp nữ uống say yêu cầu nam chính đưa về nhà, sau khi đưa sếp nữ về nhà sẽ có năm lựa chọn khác, nếu chọn sai sẽ bị sếp nữ mưu mô xảo quyệt giết chết; nếu như

nam chính lựa chọn không đưa sếp nữ về, mà quay lại công ty để gặp nữ cấp dưới, thì sẽ lại kích hoạt các lựa chọn khác, cuối cùng sẽ bị nữ cấp dưới giết chết."

"Hiện tại chúng ta thiết kế được hai mươi bảy cách chết khác nhau, ở đây không thể không biểu dương Tiểu Quả, một mình cô ấy đã nghĩ ra mười bảy cách, hơn nữa tranh vẽ rất tinh xảo, như thể mỗi cách chết cô ấy đều suy nghĩ rất cẩn thận vậy."

Anh giai cây giả không ngừng khen ngợi Lý Quả Nhi, Hàn Phi lau mồ hôi trên trán, cũng khẽ gật đầu.

"Trưởng nhóm, anh nóng à?"

"Tôi gần đây bị cảm, không sao, anh nói tiếp đi."

"Tất cả những lựa chọn mập mờ đều là cạm bẫy, đằng sau ẩn chứa cái chết, nam chính sau mỗi lần chết đều sẽ lại mở mắt ra. Dần dần anh ta phát hiện mình bị cuốn vào cơn ác mộng chết chóc tuần hoàn vô tận, muốn thực sự thoát khỏi cơn ác mộng này, không còn chết đi hết lần này đến lần khác nữa, chỉ có một cách, đó chính là nam chính thành tâm sám hối, sau khi xóa bỏ hận ý của tất cả mọi người, tự mình kết liễu."

"Rất tốt, ý tưởng rất hay."

Hàn Phi là người đầu tiên vỗ tay, nhưng trên thực tế hắn đang nghĩ, giả sử mình đem kế hoạch trò chơi này giao cho Triệu Thiến thẩm duyệt, có khi nào đối phương sẽ nghĩ là hắn đang thiết kế game trên tạo hình của chính mình không.

Một trò chơi như vậy, nếu trên ảnh bìa ghi rằng nó dựa trên trải nghiệm thực tế, thì doanh số bán hàng có thể đè bẹp các trò chơi mô phỏng tình yêu khác.

"Thời gian này mọi người đã vất vả rồi, tôi sẽ mang cho lãnh đạo xem xét."

Điều gì đến thì sẽ đến, Hàn Phi tổng hợp lại kế hoạch trò chơi, mang đến văn phòng của Triệu Thiến.

Chương 541: Giải quyết vấn đề ở trường của Phó Sinh

Việc sản xuất game tình yêu kinh dị này, thực ra cũng phản ánh một mong muốn nào đó trong nội tâm Lý Quả Nhi.

Ít nhất theo quan điểm của Lý Quả Nhi, Hàn Phi chắc chắn sẽ chết, kết cục tốt nhất của hắn chính là xóa bỏ hận ý của tất cả mọi người, sau đó tự mình lựa chọn một cái chết được coi là giữ được thể diện.

Bây giờ Hàn Phi đem trò chơi đến hỏi ý kiến của Triệu Thiến, kỳ thực cũng là đang thăm dò giọng điệu của cô ấy, muốn xem rốt cuộc cô ấy muốn làm thế nào mới tha thứ cho mình.

Khác với Lý Quả Nhi loại tính cách cái gì cũng biểu cảm hết trên khuôn mặt, Triệu Thiến là lãnh đạo cấp cao của công ty, kinh nghiệm dày dặn, lòng dạ cũng rất sâu, cô không nói quá nhiều, ngay cả khi có ý định giết người, cũng sẽ không dễ dàng biểu lộ ra.

"Triệu tổng? Chị có ở đó không?" Hàn Phi đẩy cửa phòng làm việc của Triệu Thiến, với tư cách là lãnh đạo, cô ấy có một phòng làm việc riêng.

"Vào đi."

"Nhóm bọn em đã hoàn thành kế hoạch cải tiến trò chơi, muốn chị xem qua một chút." Hàn Phi đặt tuyến chính của game và một số hình ảnh trên bàn của Triệu Thiến.

"Các cậu không phải là phụ trách trò game phát triển tình yêu mà nhóm Chương Khánh thiết kế trước đó hay sao? Tại sao ảnh bìa lại máu me như này? Đến cưa điện cũng đưa ra ngoài."

"Bọn họ chỉ biết bán thịt, không có bất kỳ sự sáng tạo nào, hơn nữa cách thức bán thịt của họ cũng rất thấp kém. Nhóm em nghĩ đi nghĩ lại, quyết định làm lại tất cả, thiết kế lại thành

một game mới tinh.” Hàn Phi đi về phía trước mấy bước, để đảm bảo mình sẽ không bỏ sót bất kì biểu cảm nào của Triệu Thiến.

“Game tình yêu làm đi làm lại cũng chỉ có mấy chiêu bài cũ, các cậu còn có thế làm ra được cái gì mới mẻ nữa?” Triệu Thiến dừng công việc trong tay lại, cầm tài liệu lên xem, dần dần, biểu cảm của cô trở nên rất kỳ quái.

Cảm giác đó giống như khi đang xem phim kinh dị ở nhà, bất ngờ phát hiện nạn nhân bị quỷ đuổi giết chính là bạn trai cũ của mình vậy.

Có chút vui mừng, có chút phấn khích, có chút kích động, chỉ hận không thể xông vào bên trong, truy đuổi cùng với quỷ quái.

Nhìn thấy nụ cười trên mặt Triệu Thiến, Hàn Phi hơi tránh đi ánh mắt của đối phương.

Khi hắn xem trò chơi này, thay thế thành nam chính, còn Triệu Thiến sau khi xem, trực tiếp thay thế thành người phụ nữ đang đuổi theo tên cặn bã.

“Không tệ, rất tốt.” Triệu Thiến xem chừng mười lăm phút, bộ dạng vẫn chưa đủ đã: “Nếu như nhất định phải nói ra khuyết điểm, thì tôi thấy sếp nữ của nam chính vẫn chưa đủ mạnh mẽ, ngoài ra nên bổ sung thêm một vài kết cục nữa, nhân tiện lấp đầy những tuyến phụ. Ví dụ sau khi nam chính tiễn sếp nữ của mình về nhà, đêm đó thực ra có thể xảy ra nhiều chuyện hơn nữa.”

“Triệu tổng, thế chị cảm thấy cách tử vong có cần thay đổi gì không? Tuy rằng là trò chơi 18+, nhưng nếu như làm cho quá máu me cũng không tốt, dù sao thì nền tảng game của chúng ta vẫn là game chủ đề tình yêu.” Hàn Phi trầm giọng hỏi Triệu Thiến.

“Cậu nói đúng, những cách chết này quả thực rất máu me, cũng có chút khoa trường, rất khó thực hiện.” Triệu Thiến cầm bút liệt kê vài kiểu bên cạnh: “Ví dụ như đẩy nam chính xuống hồ bơi sau khi say rượu, hoặc khi nam chính đang tắm, cho dẫn điện vào trong nhà tắm, hoặc là….”

Triệu Thiến nói một mạch bốn kiểu chết, Hàn Phi chỉ nghe thôi, đã cảm thấy ớn lạnh trong cổ họng.

“Phó Nghĩa, cậu quả thực vẫn rất giỏi. Trên thị trường vẫn chưa có trò chơi nào tương tự, tôi đoán người khác cũng rất khó làm ra loại cảm giác này. Các cậu chịu khó vất vả một chút, nhanh chóng làm ra game này, nếu như có thể trở thành một hit lớn, ban lãnh đạo công ty cũng sẽ nhìn các cậu với ánh mắt khác, nói không chừng sẽ tiếp tục để cậu phụ trách《Vĩnh Sinh》.” Triệu Thiến đánh giá cao Hàn Phi, cô thúc giục hắn nhanh chóng thực hiện, như thể lo lắng rằng hắn còn chưa kịp làm ra trò chơi thì đã bị giết chết rồi.

“Cảm ơn sự công nhận của chị, bọn em sẽ tiếp tục cố gắng nỗ lực.” Hàn Phi đáp lại vô cùng nghiêm túc.

“Đúng rồi.” Khi Hàn Phi đưa tay ra muốn lấy lại tài liệu, Triệu Thiến đột nhiên đặt tay ấn chặt lên tệp tài liệu: “Trò chơi là trò chơi, cậu đừng coi là thật, tôi thấy cậu gần đây khá nhiều áp lực, hay là buổi tối đến chỗ cũ uống chút gì đó.”

Tình tiết này lại quen thuộc đến vậy, đến mức Hàn Phi sởn hết cả tóc gáy, đang lo lắng không biết từ chối như thế nào thì điện thoại đột nhiên vang lên.

“Thực xin lỗi, Triệu tổng, em có điện thoại.” Hàn Phi dùng lực rút tệp tài liệu ra, sau đó giả vờ nghe điện thoại, vội vàng chạy ra khỏi phòng làm việc.

“Thật là nguy hiểm, nếu như tối nay mình đến nhà cô ấy, phỏng chừng sẽ không thể ra được nữa.” Vô thức trả lời điện thoại, Hàn Phi thản nhiên hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Anh có thể đến trường một chuyến không? Chúng tôi muốn nói chuyện về Phó Sinh với anh, lúc trước con đã đánh bị thương một bạn, bố mẹ bạn đó muốn hòa giải.” Giọng nói trong điện thoại nghe rất điềm đạm nho nhã.

“Cô giáo Lưu?” Trái tim vừa chùng xuống của Hàn Phi lập tức lại dựng lên, bây giờ không phải là lúc bất cẩn: “Lúc trước Phó Sinh đã đánh người sao?”

“Cả hai bên đều động thủ.”

“Thằng nhóc đó cũng đánh Phó Sinh? Được rồi, tôi sẽ đến ngay.” Hàn Phi cúp điện thoại, quay lại phòng làm việc của nhóm mình: “Nói cho mọi người hai chuyện, thứ nhất, trò chơi của chúng ta đã được lãnh đạo công ty chấp nhận, bọn họ cũng cho rằng nó nhất định sẽ hot!”

Anh giai cây giả và vài nhân viên khác đều vỗ tay hoan hô, bọn họ không phải là cố ý tạo bầu không khí, mà nếu như trò chơi này thực sự hot, thì tiền thưởng cao hơn nhiều so với tiền lương.

“Còn chuyện thứ hai là tôi phải đi ra ngoài một lát, mọi người ở lại đây chăm chỉ làm việc.” Hàn Phi bước tới máy tính, đóng hết các trò chơi đang thu nhỏ cửa sổ, hắn chuẩn bị trực tiếp tan làm luôn.

Xách cặp tài liệu lên, Hàn Phi lại đi qua xem Thẩm Lạc một chút, đối phương vẫn chưa tỉnh dậy.

“Thức ăn và nước uống đã mua cho anh đầy đủ rồi, nếu anh còn bị bắt lại thì cũng không thể trách tôi được.”

Hàn Phi rời khỏi tòa nhà qua lối đi an toàn, bắt taxi đến trường.

Thực ra hắn luôn rất quan tâm đến nơi Phó Sinh đã học tập trưởng thành, chỉ là cứ luôn bị truy sát, vì vậy hắn không thể phân tâm để đi khám phá.

Bây giờ vẫn đang là giờ học nên không có nhiều người trong khuôn viên trường.

“Cô giáo Lưu, tôi đã đến cổng trường rồi.” Hàn Phi gửi tin nhắn cho cô giáo Lưu.

“Anh trực tiếp đến phòng hiệu trưởng đi.”

Sau khi nhận được tin nhắn trả lời, Hàn Phi mới chợt nhận ra mình không biết phòng hiệu trưởng ở đâu: “Ngôi trường này trông khá lớn, Phó Sinh năm nay đang học lớp 10, hai học sinh lớp 10 đánh nhau, về lý mà nói sẽ không kinh động đến hiệu trưởng, nhiều nhất thì giáo viên chủ nhiệm ra mặt là được rồi, xem ra chuyện này tương đối ầm ĩ.”

Hàn Phi không phải là một thanh niên vừa mới bước vào xã hội, đã từng trải qua rèn luyện của thế giới tầng sâu, làm qua nhiều nghề khác nhau, quen nhìn sự thăng trầm của con người.

Tòa nhà dạy học đối diện với cổng trường, Hàn Phi vốn định đi vòng qua, nhưng lại nhìn thấy có một nữ sinh đang ngồi trên bậc thềm trước tòa nhà dạy học.

"Bây giờ đang là giờ học, sao cô bé lại ngồi ở bậc thềm bên ngoài?" Hàn Phi đi về phía cô bé, nhưng cô bé đó đã quay người đi vào phòng dạy học rồi biến mất.

"Đây chính là cô bé đã luôn ăn cùng Phó Sinh à?" Cách đây vài năm từng có một nữ sinh nhảy lầu, thi thể rơi xuống bậc thềm trước tòa nhà dạy học, sự việc này rất nhiều người đều biết, nhưng nhà trường lại không để ai nhắc đến, đã ép dư luận xuống.

"Nghe cô giáo Lưu nói, Phó Sinh còn thích cầm ô che cho cây non, không biết cây non đó mọc ở đâu? Nếu như bọn họ không thừa nhận ở gần cây non có vấn đề, mình sẽ đến vào buổi tối để xem có thể đào được thứ gì như xác chết hay không." Hàn Phi cũng là lần đầu tiên làm bố, không có kinh nghiệm gì, hắn cảm thấy chứng minh sự trong sạch của Phó Sinh như vậy, mới là cách làm đúng đắn.

Đi ngang qua tòa nhà dạy học, Hàn Phi cuối cùng cũng nhìn thấy tòa nhà văn phòng, lúc này cô giáo Lưu cũng vừa hay xuống tầng đón hắn.

"Bên này!"

Cô giáo Lưu hôm nay ăn mặc rất đặc biệt, mặc một chiếc váy màu xanh lá cây nhạt, trông rất thục nữ, chỉ có một điểm không hài hòa là, cô ấy đi đâu cũng mang theo một chiếc túi căng phồng.

Dưới sự dẫn dắt của cô giáo Lưu, Hàn Phi đã lên đến tầng cao nhất của tòa nhà văn phòng, đi vào phòng hiệu trưởng.

Lúc này trong phòng có mấy người đang đứng, bọn họ nhìn Hàn Phi đều rất không thiện cảm.

“Đến muộn như vậy, một chút tố chất cũng không có.” Người mở miệng nói là một người đàn ông trung niên, trên người mặc một bộ âu phục màu đen đắt tiền, ngạo mạn ôm lấy cái bụng bia của mình.

Bên cạnh người đàn ông trung niên là một người béo mặc đồng phục học sinh, thân thể dậy thì tương đối nhanh, có cảm giác dinh dưỡng quá mức, không chỉ béo mà thân hình cũng rất cao.

Người học sinh cao gần bằng Hàn Phi kia, lúc này ủy khuất đứng bên cạnh bố mình, trên cánh tay vẫn còn quấn băng.

Trên chiếc ghế sô pha bên trái có một người đàn ông thấp bé với vẻ mặt nghiêm túc đang ngồi, đằng sau anh ta là một học sinh với mái tóc nhuộm màu vàng đang đứng, học sinh tóc vàng đến áo đồng phục cũng không kéo khóa, bộ mặt không quan tâm, nếu ngửi kĩ còn ngửi thấy mùi khói thuốc trên người.

“Bố Phó Sinh à, bây giờ Phó Sinh đã khỏe hơn chưa?” Một giọng nói ôn hòa vang lên từ bàn làm việc, một ông lão mặt mũi hiền lành đang ngồi, ông vẫy vẫy tay, ra hiệu cho cô giáo Lưu đóng cửa lại.

“Ba vị phụ huynh đều đã đến rồi, vậy thì tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề.” Ánh mắt của hiệu trưởng quét qua ba vị phụ huynh: “Học sinh vi phạm nội quy nhà trường, đánh nhau trong lớp thì phải bị phạt. Phó Sinh đánh con của hai anh, cậu ấy quả thực là không đúng, nhưng cậu ấy đã bị phạt ở nhà lâu như vậy, có lẽ cũng đã suy xét đủ rồi. Tôi cảm thấy hai vị cũng không cần phải cứ tóm lấy không tha như vậy, bọn chúng đều là trẻ con, hay là chuyện này cứ kết thúc như thế này đi.”

Hiệu trưởng nói với người đàn ông trung niên và người đàn ông thấp bé, như thể con cái của họ đã phải chịu rất nhiều oan ức, hy vọng hai người họ đừng để bụng nữa.

“Đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, lần này bỏ qua, chúng tôi cũng không muốn tranh chấp với người kém hiểu biết.” Người đàn ông trung niên với cái bụng bia nói, anh ta có vẻ có

bối cảnh xuất thân tốt, đến hiệu trưởng nói chuyện với anh ta cũng đều rất khách khí.

Phụ huynh của tóc vàng cũng gật gật đầu đồng ý.

"Bố Phó Sinh, anh thấy thế nào?" Hiệu trưởng nhìn Hàn Phi, chỉ cần hắn gật đầu, mọi chuyện sẽ được giải quyết một cách hoàn hảo.

"Ba người đang diễn tiểu phẩm cho tôi xem sao?" Hàn Phi trực tiếp đi tới trước mặt học sinh to béo: "Băng bó kiểu này trông như cho vui vậy, có phải các anh chưa từng thấy máu đúng không?"

Hắn ấn chặt tên béo xuống, tùy tiện kéo băng ra, hai cánh tay của tên béo không bị chút thương tích nào hết.

Hàn Phi nhìn kỹ hồi lâu, liền phát hiện trên cánh tay tên béo có mấy vết thương nhỏ do móng tay cào ra.

"Chỉ là chút vết xước nhỏ này thôi sao, dán miếng urgo tôi còn thấy lãng phí, cậu cố tình quấn nhiều băng như vậy là để cho ai xem?"

Quăng chiếc băng trên tay xuống đất, Hàn Phi quay đầu nhìn về phía hiệu trưởng: "Chưa nói đến việc những đứa trẻ khác có bắt nạt Phó Sinh không, hai học sinh này, một người cao to mập mạp như vậy, người còn lại vừa nhìn đã thấy có vẻ thường xuyên đánh nhau, ông cho rằng một mình Phó Sinh có thể chiếm lợi thế trong tay của hai người này hay sao?"

Thấy Hàn Phi không biết điều như vậy, nụ cười trên mặt hiệu trưởng cũng trở nên đông cứng.

"Khi tôi đi đến đây, thấy bên ngoài lớp học của các ông đều có camera giám sát, hãy để cho tôi xem hôm đó đã xảy ra chuyện gì." Hàn Phi nhìn chằm chằm hiệu trưởng: "Đừng cho rằng tôi dễ bị lừa gạt như vậy, Phó Nghĩa tôi vì con mà chuyện gì cũng có thể làm."

Trong mắt Hàn Phi mang theo sát ý, chuyện này không thể giải quyết dễ dàng như vậy được.

Nghe thấy lời nói của Hàn Phi, cô giáo Lưu lấy điện thoại di động ra đặt trên bàn, sau đó bấm vào một đoạn video: "Đây

là do những học sinh hôm đó quay lại, video đã bị bọn chúng đăng lên mạng."

Cô giáo Lưu nói xong liền chỉ vào tóc vàng: "Bọn chúng còn cho rằng như thế là rất hay."

Video trên điện thoại di động bắt đầu phát, hôm đó trời mưa, Phó Sinh bước vào lớp với một chiếc ô ướt và một hộp cơm đã rửa sạch.

Vài học sinh bên cạnh chỉ vào Phó Sinh, nói rằng hôm nay cậu ấy lại chạy qua để cầm ô che cho cây non, có người nói Phó Sinh có một người bạn gái vô hình.

Phó Sinh dường như đã sớm quen rồi, đối với những lời này cũng không có bất cứ phản ứng gì, cậu cầm ô chuẩn bị đi về chỗ của mình thì tóc vàng đột nhiên duỗi chân ra khiến cậu vấp ngã.

Chiếc ô rơi xuống, hộp cơm cũng bị lăn ra rất xa.

Phó Sinh không nói gì, đứng dậy định đi nhặt hộp cơm, nhưng tên béo và nữ sinh bên cạnh nói đùa với nhau, rồi giẫm lên nắp hộp cơm.

Phó Sinh vẫn luôn nhẫn nại đứng trước mặt tên béo, cậu bảo tên béo tránh ra, nghe Phó Sinh nói như vậy, tên béo cố tình tỏ vẻ khoa trương, rồi đá nắp hộp cơm sang một bên.

Mấy đứa nam sinh đá qua đá lại nắp hộp, Phó Sinh vẫn đứng nguyên chỗ cũ, hai tay đã nắm chặt lại.

Tên béo vô cùng gợi đòn khiêu khích, sau đó Phó Sinh đã đấm vào mặt nó, tiếp theo nữa là những người đó vây lại đánh Phó Sinh.

Bọn chúng ấn Phó Sinh ở phía sau cái bảng rồi đánh, Phó Sinh biết mình không thể đánh lại nhiều người như vậy, chỉ bám chặt vào tên béo, nhưng cậu quá gầy yếu, cuối cùng bị đạp ngã, đến cái bàn học cũng đổ theo.

Sau khi video kết thúc, khuôn mặt của Hàn Phi trở nên hoàn toàn lạnh lẽo, hắn không biết Phó Nghĩa đã giải quyết chuyện này như thế nào, có lẽ Phó Nghĩa căn bản không hề

quan tâm đến Phó Sinh, có thể thậm chí còn không biết có chuyện như vậy.

Hiệu trưởng đứng sau bàn giấy trừng mắt nhìn cô giáo Lưu, sau đó ngượng ngùng cười: "Anh cũng thấy rồi, quả thực là Phó Sinh ra tay trước, chuyện này cả hai bên đều có lỗi. Khi bị bắt nạt, lựa chọn đúng đắn là nhờ sự giúp đỡ của cô giáo, chứ không phải sử dụng bạo lực để giải quyết vấn đề."

"Đúng vậy, cánh tay của con tôi đã bị Phó Sinh cào bị thương rồi." Người đàn ông trung niên còn muốn nói gì đó, nhưng Hàn Phi lại chậm rãi quay đầu lại.

"Anh cho rằng vết thương của con tôi không nghiêm trọng sao?"

"Nó chỉ bị thương ngoài da, con tôi còn chảy máu rồi, khi mới về nhà, cánh tay máu me bê bết khiến người ta sợ chết khiếp." Người đàn ông trung niên rất bênh vực con mình, sau khi Hàn Phi nghe xong, cũng không nói gì.

Hắn bước đến bên người đàn ông trung niên, khẽ thở dài: "Điều đáng buồn nhất trong thế giới ký ức điện thờ là mọi thứ ở đây đều là những gì đã xảy ra trong hiện thực."

"Anh muốn làm gì?"

Người đàn ông trung niên nhận thấy có điều gì đó không ổn, định rút lui nhưng Hàn Phi đã túm cổ anh ta lại, một lực rất lớn đập thẳng vào bàn trước mặt hiệu trưởng.

"Không phải anh cho rằng đây chỉ là những vết thương ngoài da sao?" Khi Hàn Phi nhấc người đàn ông trung niên lên rồi lại đập anh ta lên bàn, đến hiệu trưởng cũng bị dọa sợ.

Hai tay nắm lấy dây chuyền ở cổ của người đàn ông trung niên, Hàn Phi nhìn vẻ mặt đau khổ vặn vẹo: "Nào, dùng móng tay của anh cào cánh tay của tôi đi, chúng ta cùng đọ xem ai chịu không nổi trước."

"Bố Phó Sinh, bình… bình tĩnh! Anh như thế này không thể giải quyết vấn đề!" Hiệu trưởng đứng dậy khỏi ghế: "Anh đây là đang lấy bạo trị bạo, sự việc này cả hai bên đều phải chịu trách nhiệm."

“Đều có vấn đề? Một đám học sinh xông vào đánh con tôi, ông không nhìn thấy sao? Cái tên tóc vàng đó đạp con tôi, ông không nhìn thấy hả? Tên béo này giẫm lên hộp cơm tôi mua cho con tôi, ông không nhìn rõ à?” Hàn Phi đấm một phát xuống bàn nói: “Đừng có ba phải nữa, cùng lắm thì con tôi chuyển trường, nhưng tôi nói cho các người biết, chuyện này vẫn chưa kết thúc đâu!”

Hàn Phi nắm lấy cổ của người đàn ông trung niên: “Đây chỉ là vết thương ngoài da thôi, anh trợn mắt làm cái gì!”

Tên béo thấy bố bị đánh, sợ quá không nói được lời nào, vẫn là hiệu trưởng nhanh chóng ngăn lại: “Phó Nghĩa! Mọi chuyện không thể giải quyết như vậy được, chuyện của những đứa trẻ có thể ngồi xuống từ từ nói chuyện, dù sao thì cũng không có ai thực sự bị thương.”

“Không để lại sẹo, tức là chưa từng bị thương hay sao?” Một tay còn trống của Hàn Phi đưa ra, trực tiếp ấn hiệu trưởng xuống bên cạnh người đàn ông trung niên: “Dù sao thì cũng không có ai bị thương, hai người kêu la cái gì chứ? Chỉ hơi đau một chút thôi mà, qua hai ngày là khỏi thôi.”

Nhìn thấy người đàn ông trung niên sắp ngất đi, Hàn Phi mới buông tay ra, ném ông ta và hiệu trưởng xuống đất, quay đầu nhìn sang tên béo: “Mày đã bắt nạt Phó Sinh như thế nào, thì tao sẽ đánh bố mày như thế ấy, như thế bố mày mới hiểu được, nuông chiều mày, có thể sẽ hại chết chính mình.”

Cầm điện thoại trên bàn lên, Hàn Phi chuyển đoạn video từ điện thoại của cô giáo Lưu sang điện thoại của mình, sau đó hắn đi về phía tóc vàng, người đàn ông thấp bé rất sợ hãi, nhưng vào thời khắc mấu chốt, vẫn đứng chắn phía trước đứa con không ra gì của mình.

“Đại ca, tôi sẽ trở về dạy cho nó một bài học! Là tôi quản giáo không tốt, trở về tôi sẽ đánh cho nó một trận!” Giọng người đàn ông trung niên thấp lùn mang theo sự cầu xin, tóc vàng cũng thật sự bị Hàn Phi làm cho hoảng sợ, tên côn đồ này đã gặp phải kẻ sát nhân biến thái trong truyền thuyết, bây giờ hai chân đã mềm nhũn.

“Những học sinh đã bắt nạt Phó Sinh trong điện thoại này, một người cũng đừng hòng thoát được.” Hàn Phi không quan tâm những học sinh đó có thành tâm hối cải hay không, hắn chỉ hy vọng Phó Sinh có thể bước ra khỏi phòng của mình, tiếp xúc lại với thế giới bên ngoài.

Lần này ở thế giới bên ngoài sẽ không có ai làm tổn thương cậu nữa, bởi vì Hàn Phi sẽ che mưa chắn gió cho cậu.

Đi ra khỏi phòng hiệu trưởng, Hàn Phi liếc nhìn mặt trời sắp lặn, lấy điện thoại di động ra gọi cho người vợ.

“Tối nay anh có thể về nhà muộn một chút.”

“Được rồi, có cần em phần cơm không? Khoảng mấy giờ anh về?” Giọng người vợ hơi chút thay đổi.

“Anh đang ở trường học của Phó Sinh, thảo luận với giáo viên của con và các phụ huynh khác về cách để Phó Sinh trở lại trường, thương lượng phương án giải quyết.” Hàn Phi nhìn lại văn phòng hiệu trưởng, rảo bước chân.

“Vậy đã thương lượng được kết quả gì chưa?”

“Chuẩn bị chuyển trường thôi.”

“Hả?”

“Anh vừa đánh cho hiệu trưởng một trận.”

Chương 542: Nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên đầu tiên

Có vẻ như vì tín hiệu kém, điện thoại của Hàn Phi đột nhiên bị mất tiếng của vợ.

"Alo? Em còn ở đó không?"

"Phó Nghĩa, con trai chỉ là xin nghỉ dài ngày ở nhà, không muốn đi học, anh lại trực tiếp thương lượng đến chuyển trường rồi sao?"

Trong giọng nói của người vợ có chút gì đó chấn kinh, lần đầu tiên cô thấy học sinh đánh nhau, kết quả phụ huynh đánh hiệu trưởng một trận, chưa vội nói đến chuyện hành động thực tế, nhiều người đến nghĩ còn không dám.

"Tên hiệu trưởng đó rất tệ, nhất định là nhận tiền xử lý sự việc, cái trường học nát này chúng ta không học cũng không sao." Hàn Phi lấy được chứng cứ nhóm người bắt nạt Phó Sinh, hắn còn chuẩn bị bắt tay vào điều tra về trường học, vì vậy vẫn nên để Phó Sinh tránh xa nơi này thì tốt hơn.

Thấy Hàn Phi hết sức bảo vệ Phó Sinh như vậy, người vợ tuy rằng lo lắng, nhưng nội tâm lại cảm thấy hắn đã thực sự thay đổi rồi.

Trước đây hắn chỉ quan tâm đến công việc và bản thân, nhưng hiện tại dường như hắn chỉ tập trung cho gia đình.

"Vậy… anh không đánh hiệu trưởng bị làm sao đấy chứ?"

"Đều là vết thương ngoài da, anh nói cho em biết, đây không thể coi là trừng phạt, sớm muộn gì, anh cũng sẽ khiến bọn họ hối hận." Hàn Phi hung ác nói.

"Anh đừng có làm chuyện gì bốc đồng đấy." Người vợ phát hiện chồng mình quả thực đã thay đổi, trước đây chồng không quan tâm gì đến gia đình, như thể nơi này chỉ là một khách sạn ở lâu mà thôi, nhưng bây giờ chồng đang thực sự cố gắng bảo vệ mọi thành viên trong gia đình.

“Yên tâm, anh hiếm khi làm những việc mà mình không chắc chắn.” Hàn Phi cúp điện thoại, bước xuống tầng.

Sau khi hắn đi xa, cô giáo Lưu bước ra khỏi góc hành lang, cô nắm lấy ba lô, ánh mắt có chút đau đớn và méo mó: “Khuôn mặt nào của anh mới là thật? Anh trước đây là một tên khốn miệng đầy dối trá và tự tư tự lợi, đến gia đình của mình anh cũng không quan tâm, còn đổ hết lỗi lầm trước đây lên người cô ấy. Nhưng tại sao bây giờ anh lại biểu lộ ra khuôn mặt như này? Anh rõ ràng yêu con mình đến như vậy, rõ ràng phẫn nộ đến như thế?

Những ngón tay của cô giáo Lưu thọc vào trong túi, như thể đang nắm lấy một thứ gì đó qua chiếc túi.

Trong bóng tối phía bên kia hành lang, Hàn Phi đang dựa vào tường, hắn nghe thấy hết tất cả những gì cô giáo Lưu nói.

Lúc nãy khi ở phòng hiệu trưởng, cô giáo Lưu chủ động lấy video ra để Hàn Phi copy lại, điều này khiến hắn có chút cảm ơn.

“Một cô gái rất tốt, nếu không phải một lòng một dạ muốn mình chết, vậy thì càng hoàn hảo hơn.”

Hàn Phi rời khỏi tòa nhà văn phòng, vừa bước tới cửa phòng dạy học, lại kinh ngạc nhìn thấy cô bé mặc đồng phục học sinh, đối phương dường như cảm nhận được khí tức quen thuộc trên người Hàn Phi, nên mới cố ý xuất hiện khi hắn đi ngang qua.

“Cháu đang đợi Phó Sinh à? Chú là bố của cậu ấy, chú đồng ý hôn sự của hai đứa, cháu có thể về nhà với chú, giúp chú thuyết phục cậu ấy không?”

Hàn Phi lần này sử dụng năng lực ngôn linh, nhưng khi hắn bước tới, cô bé vẫn biến mất.

“Là mình đã quá vội vã rồi à?” Hàn Phi bước đến chỗ cô bé đã biến mất, trên bậc thang sạch sẽ có một tờ giấy nhàu nát, mặt trước có vẽ hai người nhỏ đang ngồi ăn cơm ở bậc thềm, mặt sau có một dòng chữ được viết xiêu xiêu vẹo vẹo —— Cậu ấy có ổn không? Đừng làm cho cậu ấy cảm thấy buồn.

“Cậu ấy? Là chỉ Phó Sinh phải không?” Hàn Phi không ngờ cô gái vậy mà lại muốn mình giúp đỡ Phó Sinh, có điều từ đó có thể thấy Phó Sinh và quỷ quái có mối quan hệ rất tốt, đứa trẻ này vẫn luôn bị con người bắt nạt, nhưng lại được quỷ đối xử dịu dàng như vậy.

Sau khi nhìn thấy những điều này, trong nội tâm Hàn Phi thực ra càng thêm khó hiểu, Phó Sinh đã có những từng trải như vậy, tại sao lại cứ muốn phá hủy thế giới tầng sâu?

“Bây giờ những gì mình đang trải qua là ký ức về thời học sinh của Phó Sinh, chẳng lẽ sau khi trưởng thành, lại trải qua những chuyện khác nữa?”

Hai mặt của hộp đen lần lượt tượng trưng cho hủy diệt và cứu chuộc, người sở hữu hộp đen phải làm theo con tim của mình để đưa ra lựa chọn, điều đó có nghĩa là trái tim của Phó Sinh nghiêng về hủy diệt hơn.

“Thế giới con người có thứ để ông lưu niệm sao? Nhưng tại sao trong kí ức đối với ông không có chút gì tốt đẹp, mọi thứ về ông cũng đều bị xóa sạch trên đời, tất cả mọi người đều không nhớ tới sự tồn tại của ông.” Hàn Phi cảm thấy con người Phó Sinh này, không thể đơn thuần dùng người tốt và người xấu để đánh giá.

Trịnh trọng cất tờ giấy đi, Hàn Phi lại hét lên về phía không gian rộng mở phía sau: “Phó Sinh nhà chú là một nhân vật lớn có số mệnh cứu cả thế giới, bạn học, nếu cháu bỏ qua cơ hội này, sẽ không có cơ hội khác như vậy nữa đâu.”

Nữ sinh vẫn không xuất hiện lại nữa, Hàn Phi ngồi ở chỗ đó đợi một hồi lâu, cuối cùng mới từ bỏ.

“Xem ra hai người bọn họ chỉ là tình bạn đơn thuần.”

Hàn Phi không đến công ty nữa, trực tiếp bắt taxi trở về nhà.

Chạy cả một ngày rồi Hàn Phi cũng rất mệt, hắn còn chưa kịp vào nhà đã ngửi thấy mùi thức ăn thoang thoảng từ trong nhà bay ra.

Phó Thiên nghe thấy tiếng bước chân của hắn, trực tiếp chạy đến mở cửa, đến gõ cửa cũng không đợi.

"Cả nhà đang đợi bố sao?"

Hàn Phi vào nhà, phát hiện người vợ đã chuẩn bị một bữa ăn rất thịnh soạn, cô và con trai đều chưa bắt đầu ăn.

Người vợ ở trong bếp, không hề biểu hiện ra là rất nhiệt tình, cô vẫn như trước, nhưng Hàn Phi đã cảm nhận được sự thay đổi rõ ràng từ trên người cô.

"Rửa tay rồi ăn cơm thôi, hôm nay anh đã vất vả rồi." Người vợ bưng món ăn cuối cùng lên bàn, cô lại chuẩn bị riêng cho Phó Sinh một khay cơm.

"Trước đây anh đã quá ít giao tiếp với Phó Sinh, đứa trẻ này ở trường đã phải chịu rất nhiều oan ức." Hàn Phi đón lấy khay cơm từ tay vợ: "Gia đình nên là nơi tiếp thêm sức mạnh cho con, nhưng anh trước đây lại luôn kéo chân con lại, là người bố như anh đã không làm tròn trách nhiệm của mình, nhưng sau này anh nhất định sẽ tìm cách bù đắp, anh đã nợ gia đình này quá nhiều rồi."

Bưng khay đồ ăn lên, Hàn Phi bước lên tầng hai.

Hắn gõ nhẹ vào cửa, lần này Phó Sinh trong phòng không có phản ứng quá dữ dội.

Hàn Phi đặt khay cơm ở cửa, từ trong túi lấy ra tờ giấy nhỏ, khẽ nói vào bên trong phòng ngủ: "Cô bé trên bậc thềm tòa nhà dạy học rất lo lắng cho con, cô bé viết cho con một câu, nếu như con có gì muốn nói, bố có thể giúp con chuyển lời cho cô bé."

Hàn Phi nhét tờ giấy vào phòng ngủ dọc theo khe cửa, sau đó mới rời đi.

"Chúng ta hãy ăn tối trước." Hàn Phi đã quen với việc Phó Sinh khép mình lại như thế này, hắn cũng đã sẵn sàng cho một trận chiến kéo dài.

Xuống nhà ngồi với vợ và Phó Thiên, Hàn Phi không mang những cảm xúc xấu đã phát sinh bên ngoài về nhà, trên mặt

luôn nở một nụ cười, để gia đình này không còn cảnh phiền muộn nữa.

Bố đóng vai trò vô cùng quan trọng trong gia đình, một người bố tốt có thể chống đỡ bầu trời cho tất cả thành viên trong gia đình, mang lại sức mạnh cho vợ con.

Sau khi ăn xong, Hàn Phi hỏi Phó Thiên hôm nay làm gì ở trường mẫu giáo, sau đó hai người ngồi trong phòng khách xem TV như thường lệ.

Hơn chín giờ tối, sau khi người vợ đưa Phó Thiên đi ngủ, Hàn Phi tắt đèn trong phòng khách, ra hiệu cho người vợ vào phòng ngủ.

"Chúng ta thảo luận một chút về việc chuyển trường của Phó Sinh." Hàn Phi lấy điện thoại ra, ghi lại tất cả thông tin về trường học mà hắn tìm kiếm được lại: "Nhiều trường học như vậy, nhất định sẽ có trường phù hợp."

"Thực sự muốn chuyển trường sao? Em cảm thấy nên hỏi ý kiến của Phó Sinh thì tốt hơn." Mặc dù người vợ không phải là mẹ ruột của Phó Sinh, nhưng cô luôn coi cậu như con ruột của mình.

"Em nói đúng, chờ ngày mai anh sẽ lại đến trường học bọn họ một chuyến, bất kể Phó Sinh lựa chọn như thế nào, anh cũng đều sẽ dọn sẵn đường cho con."

Nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc như vậy của Hàn Phi, người vợ khẽ cắn môi dưới, như muốn hỏi điều gì đã chôn chặt trong lòng bấy lâu nay nhưng cô vẫn kìm lại.

"Chúng ta cũng nghỉ ngơi sớm đi, đúng rồi, sau này buổi tối khi đi ngủ, chúng ta hãy dùng vải che hết gương ở trong nhà lại."

"Tại sao?"

"Phó Thiên hay chỉ vào gương và nói rằng có người bên trong, trẻ con dường như có thể nhìn thấy những thứ mà người lớn không thể nhìn thấy." Hàn Phi sẽ không nói rằng có nữ quỷ núp trong gương truy sát mình, vẫn là đổ lên đầu Phó

Thiên thì sẽ thuận tiện hơn, dù sao thì cậu dường như cũng thực sự có thể nhìn thấy quỷ.

"Đừng hù dọa em." Người vợ buổi tối luôn nằm trên giường một mình, mở mắt là có thể nhìn thấy chiếc gương.

"Thà tin rằng là có còn hơn tin là không có, cẩn thận một chút cũng không có gì là xấu." Hàn Phi lấy nệm ra trải trên mặt đất, còn chưa kịp nằm xuống, bỗng nhiên nghe thấy trên tầng hai có động tĩnh truyền đến, hình như cánh cửa phòng Phó Sinh bị mở ra.

Người vợ và Hàn Phi rất hiểu ý nhau, hai người đều không có ai lên tiếng, khi tiếng cửa vang lên lần thứ hai, Hàn Phi và người vợ mới bước ra.

Lặng lẽ đến tầng hai, Hàn Phi thấy đồ ăn trên khay đã ăn sạch sẽ, tờ giấy mà cô bé đưa cho Phó Sinh không bị cậu trả lại, mà trên khay lại có thêm một tờ giấy mới.

"Đây là Phó Sinh để lại cho anh sao?" Hàn Phi hơi chút kích động khoe với vợ: "Phó Sinh dường như đồng ý giao tiếp với anh rồi."

Đối với Hàn Phi, Phó Sinh là then chốt của toàn bộ thế giới ký ức điện thờ, việc Phó Sinh sẵn sàng thoát ra khỏi nơi giam cầm đồng nghĩa với việc chiến lược của hắn đã có tiến triển đột phá, hắn đương nhiên sẽ vô cùng phấn khích.

Người vợ bên cạnh không hề biết những chuyện này, chỉ thấy Hàn Phi lúc này đặc biệt kích động, dường như là cảm giác vui sướng phát ra từ nội tâm.

Hóa ra gia đình quan trọng đối với hắn như vậy.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Hận ý của người vợ đối với bạn giảm đi một điểm, tích lũy giảm đi ba điểm."

Hàn Phi nhận được phản hồi của Phó Sinh, hắn cầm tờ giấy nhỏ như thể đã tìm thấy kho báu quan trọng nhất.

Nhìn thấy dáng vẻ vui vẻ của Hàn Phi, người vợ cũng không làm phiền hắn, bưng khay đi vào bếp, rửa sạch sẽ bộ đồ ăn và bát đũa.

Cầm tờ giấy, Hàn Phi ngồi bên cạnh bàn ăn, khi hắn mở tờ giấy ra, trong đầu xuất hiện nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên —— Đâu là chuyện đúng đắn?"

"Đâu là chuyện đúng đắn (nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên): Rất nhiều người cho dù đã trưởng thành, vẫn không hiểu đâu là chuyện đúng đắn, đâu là chuyện sai trái."

"Yêu cầu nhiệm vụ: Tìm thấy hiệu trưởng tiền nhiệm bị mất tích, ông ấy có thể nói cho bạn biết đâu là chuyện đúng đắn."

Nhiệm vụ ngẫu nhiên điện thờ đầu tiên cuối cùng cũng được kích hoạt, Hàn Phi nhìn thấy dòng chữ được viết trên tờ giấy của Phó Sinh —— Trời mưa rồi, hãy che ô giúp cây non đó.

Gần như ngay khi Hàn Phi nhìn thấy tờ giấy, bên ngoài cửa sổ truyền đến âm thanh, hạt mưa rơi trên kính cửa sổ.

"Đúng là mưa thật sao?"

Hàn Phi cầm lấy tờ giấy của Phó Sinh, đi vào phòng bếp: "Anh cần đi ra ngoài một chuyến."

"Muộn vậy còn đi ra ngoài?" Người vợ dường như nghĩ đến chuyện gì đó không hay, trước đây Phó Nghĩa hình như cũng làm như vậy, lấy lý do công việc đi ra ngoài vào đêm khuya, thực ra là đi chơi với những người phụ nữ khác.

"Em còn nhớ cô giáo Lưu đã nói, Phó Sinh sẽ chạy đi cầm ô che cho cây non khi trời mưa không" Hàn Phi đưa tờ giấy đó cho người vợ: "Bây giờ bên ngoài trời lại mưa rồi, anh chuẩn bị đến trường của Phó Sinh xem thử, làm rõ tại sao con mình lại cầm ô che cho cây non."

"Nhưng……"

"Anh nhất định phải tin tưởng con mình, nếu như đến chúng ta cũng không tin tưởng con, vậy trên đời này còn có ai tin con nữa?" Hàn Phi cất tờ giấy đi: "Bọn họ đều cho rằng con trai mình bị điên, nhưng trong lòng anh, con vẫn luôn là

niềm tự hào của anh, anh sẽ chứng minh cho tất cả mọi người thấy."

Nhặt một chiếc ô lên, sau khi Hàn Phi mặc quần áo xong, liền rời khỏi nhà.

Người vợ nhìn ra cánh cửa, mắt đảo qua con dao làm bếp và chiếc ô, cuối cùng cô ấy cầm một chiếc ô và đuổi ra ngoài.

Mưa rửa sạch thành phố, thế giới ký ức của Phó Sinh lớn hơn rất nhiều so với Gương Thần, Hàn Phi dừng một chiếc taxi lại, đối phương lái xe rất lâu mới đưa hắn đến được trường học.

Không biết có phải do thế giới này còn chưa bắt đầu dị hóa không, mà trường học trong đêm đen cũng không có trở nên đáng sợ quá mức.

Hàn Phi trèo qua tường tiến vào trường học, đi ở bên trong, ngược lại còn không có cảm giác ngột ngạt của ban ngày.

Tránh camera giám sát ra, Hàn Phi đi tới bậc thềm ở tòa nhà dạy học trước, hắn đợi rất lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy nữ sinh mặc đồng phục học sinh.

Lần này, nữ sinh dường như là dẫn đường cho hắn, sau khi xuất hiện, cô bé bước xuống bậc thềm, đi về phía sân vận động phía sau trường học.

Mưa xuyên qua người nữ sinh, cô bé dẫn Hàn Phi đi trong đêm mưa ở trường học.

Đối với Hàn Phi, cảm giác này rất quái dị, hắn biết nữ sinh là quỷ quái, nhưng lại không có một chút sợ hãi nào, thậm chí còn có một cảm giác thân thiết không thể giải thích được trong lòng.

"Bất kể là đi đến đâu, quỷ dường như đối xử với mình tốt hơn con người, chẳng lẽ mình chính là bạn của mãnh quỷ sao?"

Nữ sinh bước vào bụi cây sau sân vận động, đứng bên cạnh một cây non nhỏ.

"Đây chính là cây non mà Phó Sinh vẫn luôn chăm sóc?"

Sau khi Hàn Phi đến gần cây non, nội tâm vậy mà lại trở nên tĩnh lặng, hắn cảm thấy có một tia ấm áp.

Hơi ấm đó không phải là loại hơi ấm thể xác, như thể linh hồn được đắp lên một tấm chăn mỏng.

"Vào đêm trời mưa, còn có quỷ quái đứng bên cạnh, nhưng cây non này lại khiến mình cảm thấy ấm áp."

Đứng bên cạnh cây non, Hàn Phi cầm ô che cho nó như Phó Sinh đã làm.

Cứ như vậy cho đến 0 giờ nửa đêm, Hàn Phi phát hiện giá trị tâm trạng của mình vậy mà lại tăng thêm hai điểm.

"Thông thường mà nói khi quỷ quái xuất hiện, giá trị tâm trạng sẽ đột ngột giảm xuống. Đây là lần đầu tiên mình gặp phải tình huống mà giá trị tâm trạng lại đột ngột tăng lên."

Khi Hàn Phi còn đang thấy quỷ dị, có một người đàn ông trung niên ăn mặc giản dị xuất hiện, anh ta đặt một nắm đất xuống bên cạnh cây non, rồi đi về phía sân vận động.

Mưa xuyên qua thân thể anh ta, ánh mắt có chút mông lung, lúc này hình như hoàn toàn chỉ là hành động theo bản năng lúc còn sống.

Sau khi băng qua sân vận động, kiểm tra một chút các thiết bị khác nhau, tiếp theo anh ta tiến vào phòng dạy học, kiểm tra từng lớp học một.

Những bức tường màu trắng, bàn học mới thay, trong phòng học cũng đều lắp đặt điều hòa, sau khi nhìn thấy những điều này, người đàn ông trung niên nở một nụ cười hài lòng.

"Anh ấy có vẻ quan tâm đến các học sinh ở trong trường."

Hàn Phi lặng lẽ đi theo sau lưng người đàn ông trung niên, bọn họ cùng nhau đi trong đêm tối.

Chương 543: Nghề nghiệp ẩn phù hợp?

Khuôn viên trường học trong đêm mưa hoàn toàn khác với ban ngày, không có sự ồn ào náo động, được bao bọc trong một làn sương mờ ảo, đến đường nét của tòa nhà dường như cũng mềm mại hơn.

Hàn Phi đi theo người đàn ông trung niên về phía trước, đây là nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên đầu tiên mà hắn kích hoạt, cũng sẽ là khởi đầu của mọi thay đổi, cho nên hắn vô cùng thận trọng.

"Ngôi trường trước đây dường như không phải như này, người đàn ông này có vẻ rất vui với những thay đổi trong trường học."

Sau khi đi được hơn mười phút, người đàn ông trung niên dừng lại ở cửa phòng học thứ 4 của lớp 12, anh ta đứng ở cửa sau của lớp học, quan sát tình hình trong lớp qua ô kính trên cửa, đôi mắt không lớn lắm ấy hiện giờ trở nên vô cùng sắc sảo

Anh ta nhìn lướt qua những bàn học không có người ngồi, cuối cùng nhìn lên bục giảng, như thể lo lắng rằng giáo viên trên bục giảng sẽ làm không tốt.

Ánh mắt người đàn ông trung niên nghiêm nghị, như thể anh ta đã nhìn thấy thứ gì đó trong phòng học trống trải.

Vài phút sau, người đàn ông trung niên thu hồi lại ánh mắt, có vẻ hài lòng với màn trình diễn của giáo viên, lặng lẽ rời đi.

Bước lên cầu thang, nhiệt độ xung quanh trở nên lạnh lẽo, giá trị tâm trạng của Hàn Phi giảm xuống một điểm.

Hắn cảm thấy không ổn, giảm tốc độ, do dự một chút: "Quỷ trong ngôi trường này không chỉ có người đàn ông trung niên và nữ sinh, còn có thứ khác nữa!"

Thấy người đàn ông trung niên không dừng lại, Hàn Phi đành phải tiếp tục đi theo để hoàn thành nhiệm vụ.

Tầng ba, tầng bốn, người đàn ông trung niên cuối cùng dừng lại ở cầu thang dẫn lên sân thượng ở tầng năm.

Dưới mái che tránh mưa trên sân thượng, có bốn nam sinh mặt mày nhợt nhạt cơ thể đều có những phần khuyết tật đang đứng, bọn chúng cởi đồng phục học sinh, ngồi ở trên đó, ném tàn thuốc xuống bậc thềm.

Nhìn thấy người đàn ông trung niên đến gần, bốn học sinh đứng dậy ngay lập tức, lúc trước bọn chúng rõ ràng có biểu hiện bất cần đời, không sợ bất cứ cái gì, vậy mà lại vâng vâng dạ dạ trước mặt anh ta.

Người đàn ông đi tới trước mặt bốn người, nói rất nhiều với bọn chúng, Hàn Phi ở phía sau không nghe rõ, chỉ thấy anh ta tuy rằng ngữ khí nghiêm túc, nhưng ánh mắt lại tràn đầy thương xót, anh ta có vẻ như biết những chuyện đã xảy ra với bốn đứa trẻ này, không ngừng thuyết phục bọn chúng.

Không lâu sau, ba trong số bốn nam sinh cúi đầu, còn một người bắt đầu khóc.

Có thể nhìn ra, bốn nam sinh đó không đơn thuần là sợ người đàn ông trung niên, bốn người bọn chúng dường như coi anh ta như là người nhà.

Ngay cả khi bọn chúng từ bỏ chính mình, vẫn có một người xa lạ luôn dõi theo, hết lần này đến lần khác dạy bảo, sẵn lòng giao tiếp, ôm hy vọng với bọn chúng.

Lau nước mắt đi, bốn học sinh chạy qua Hàn Phi, trở lại các phòng học khác nhau, rồi biến mất.

Người đàn ông trung niên thấy lũ trẻ đã trở lại lớp học mới từ từ quay người lại, anh ta đóng cánh cửa dẫn lên sân thượng lại, bước ra khỏi tòa nhà dạy học.

“Bốn học sinh đó cũng là quỷ hồn, bọn chúng làm sao mà chết vậy?”

Sau khi đi ra khỏi tòa nhà dạy học, người đàn ông trung niên nhìn thấy tòa nhà văn phòng mới xây, anh ta hơi cau mày nhìn tòa nhà văn phòng khí thế, đi về phía trước mà không nói một lời.

Điều kỳ lạ là khi người đàn ông trung niên đi đến lối vào tòa nhà văn phòng, anh ta dường như bị ngăn cách bởi một bức tường vô hình, không thể đi vào bên trong.

"Tại sao anh ta không thể vào tòa nhà văn phòng?"

Hàn Phi rảo bước chân, bức tường vô hình đó dường như chỉ nhằm vào quỷ, người sống có thể tự do đi vào.

"Không làm chuyện sai trái, không sợ quỷ gõ cửa. Người đàn ông trung niên tuần tra khuôn viên trường học, những nơi đi đến, ngay cả mưa cũng trở nên dịu dàng hơn, vong hồn của tất cả học sinh đều bình tĩnh trở lại, một linh hồn ấm áp như thế, vậy mà lại bị tòa nhà văn phòng ngăn cản lại bên ngoài?"

Nhìn xung quanh, Hàn Phi thấy ở lối vào của tòa nhà văn phòng có mấy chậu hoa lớn màu đen, bên trong có trồng cây giả bằng nhựa.

"Mấy cây giả này đây để đón khách à?"

Người đàn ông trung niên bên ngoài tòa nhà văn phòng thấy không vào được, càng thêm nóng nảy, anh ta bắt đầu không ngừng đâm vào bức tường vô hình.

"Đừng vội, để tôi giúp thử xem."

Hàn Phi đã từng đến tòa nhà văn phòng một lần, hắn nhớ không biết vì lý do gì mà trong tòa nhà có đặt rất nhiều cây giả, lúc đó hắn còn nghĩ rằng trường học là muốn có nhiều màu xanh hơn.

Bước tới bên cạnh chậu hoa, Hàn Phi lục lọi bên trong hồi lâu, phát hiện dưới gốc cây giả có một chiếc túi vải nhỏ màu đỏ.

Trông chỉ có kích thước bằng ngón tay cái, bên trong là một thứ màu đen đông đặc.

Sau khi mở túi vải ra, một mùi tanh thoang thoảng bay ra ngoài, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của mình, Hàn Phi phán đoán trong túi vải có chứa một mảnh da người nhỏ đã thối rữa.

“Vật này có thể ngăn cản không cho quỷ đến gần à? Đây là da của ai?”

Thứ hôi hám, đáng sợ, khiến người ra tránh còn không kịp, trong mắt Hàn Phi lại giống như bảo bối.

“Nếu như nó thực sự có thể ngăn cản quỷ quái đến gần, thì lần sau khi người phụ nữ không mặt truy sát, mình hoàn toàn có thể ném thứ này vào mặt cô ta.”

Lần tìm các chậu hoa một lượt, Hàn Phi chạy đến cửa hông của tòa nhà văn phòng, lại tìm thấy một chiếc túi vải màu đỏ thứ hai.

Sau khi hắn cất hai cái túi vải đỏ đi, người đàn ông trung niên cuối cùng cũng thành công bước vào tòa nhà dạy học, anh ta cũng lần đầu tiên nhìn Hàn Phi, trong đôi mắt bình tĩnh hiện lên một tia cảm kích.

“Một con quỷ lịch sự như vậy, mình nhất định phải thiết lập mối quan hệ tốt đẹp với anh ta.”

Hàn Phi đi theo người đàn ông trung niên lên tầng, anh ta rất kiên nhẫn với học sinh, tính tình cũng rất tốt, nhưng hiện tại biểu cảm trên mặt đang dần dần trở nên méo mó, từng đốm thi ban lặng lẽ xuất hiện, anh ta nhìn những văn phòng trên tầng bốn một cách dữ tợn, như một lệ quỷ đến đòi mạng.

Bàn tay dính đầy nước của anh ta chạm vào bức tường không dính chút bụi, cuối cùng dừng lại ở cửa phòng hồ sơ, anh ta muốn đi vào, nhưng chỉ cần chạm vào cánh cửa đó, thì sẽ lộ ra biểu cảm rất đau đớn, cơ thể cũng trở nên mờ nhạt hơn.

“Để đó cho tôi.”

Hàn Phi cởi áo khoác, che lại camera ở tầng bốn trước, hắn đứng ở bên cửa sổ liếc mắt nhìn bên ngoài một chút.

Ngay cả khi bảo vệ vẫn luôn nhìn chằm chằm vào camera giám sát mà không ngủ, cũng phải mất khoảng tám phút mới chạy đến đây, thời gian như vậy là đủ rồi.

“Đại ca, tôi từng học qua cách mở khóa.” Hàn Phi nhớ tới nội dung trong sách kỹ năng mở khóa của Hoàng Doanh,

nhưng khi bước tới cửa mới nhớ ra mình không mở được ô vật phẩm, không thể lấy ra dây thép và cây nạy.

Xấu hổ cười cười, Hàn Phi nhắm ngay khóa cửa phòng hồ sơ, một cước đạp tung!

"Bụp!"

Khóa cửa rơi xuống, cánh cửa đóng sầm một cái vào tường.

Sự chấn động cực lớn, cũng làm rơi chiếc túi vải nhỏ màu đỏ giấu phía trên khung cửa xuống.

Hàn Phi cầm túi vải cất đi, dùng tay ra hiệu cho người đàn ông trung niên đi vào.

Nhìn cánh cửa bị đá tung, người đàn ông trung niên nhớ tới lời nói của Hàn Phi, không khỏi lại nhìn hắn vài cái nữa, rồi mới tiến vào bên trong phòng hồ sơ.

"Có lẽ mình đã để lại ấn tượng khá tốt trong lòng anh ấy."

Người đàn ông trung niên đi đến phía trong cùng của phòng hồ sơ, dừng lại bên cạnh một chiếc tủ nào đó.

"Anh muốn tìm đồ trong tủ này sao?"

Hàn Phi lại lấy ra bản lĩnh "bẻ khóa" của mình mở cửa tủ ra, hắn bắt đầu xem qua tài liệu và hồ sơ bên trong, phần lớn đều là tài liệu rất bình thường.

Nếu không phải người đàn ông trung niên cứ đứng đây không chịu đi, Hàn Phi e rằng đã từ bỏ rồi.

Hắn tìm kiếm hồi lâu, khi hắn cầm lên một tập tài liệu không có gì khác biệt với những túi tài liệu khác, khuôn mặt người đàn ông trung niên đột nhiên trở nên gớm ghiếc, khiến hắn cũng bị dọa sợ.

Người đàn ông vốn luôn mặt mày hiền hậu, đột nhiên trở nên như muốn ăn thịt người vậy.

Hàn Phi vội vàng mở tập tài liệu ra, mấy tờ trên cùng vẫn là thông tin rất bình thường, nhưng nhìn xuống dưới, hắn dần dần phát hiện có điểm không ổn.

Trường trung học phổ thông tư thục này tiền thân là trường giáo dục đặc biệt thành phố Tân Hỗ, chủ yếu phụ trách việc giáo dục và giúp đỡ trẻ khiếm thính, thiểu năng trí tuệ, tự kỷ, bại não và khuyết tật thể chất nhẹ, hiệu trưởng của ngôi trường này tên là Lưu Dục Dân, cũng chính là người đàn ông trung niên đứng cạnh Hàn Phi.

Sau đó ngôi trường đã ngừng hoạt động vì nhiều lý do khác nhau, ở đây cũng chuẩn bị mở rộng thành một trường trung học phổ thông tư thục.

Lưu Dục Dân đã đi khắp nơi để kêu gọi, với hy vọng mang đến một nơi học tập cho trẻ em khuyết tật, đừng coi bọn chúng như là gánh nặng.

Tiếng nói của anh nhận được rất nhiều sự hưởng ứng của phụ huynh, khi thấy sức ảnh hưởng càng ngày càng lớn, Lưu Dục Dân đã có gia đình lại bị tiết lộ có quan hệ đặc biệt với nữ giáo viên của trường học, rất nhiều tờ báo đăng tải những bức ảnh mập mờ của Lưu Dục Dân và nữ giáo viên, ví dụ hai người đứng rất gần nhau, buổi tối rất muộn mới cùng nhau rời khỏi trường, còn ngồi cùng một chiếc xe rời đi.

Lưu Dục Dân có trăm miệng cũng không biện bạch được, bên phía người phụ nữ cũng không đứng lên phản bác, sau đó anh ta đã biến mất trong thành phố.

Có người nói anh ta xấu hổ nên đã nhảy xuống sông tự vẫn, còn có người nói anh ta là một kẻ hèn nhát, bỏ lại vợ và con gái, một mình trốn đến một thành phố khác.

Lưu Dục Dân trước đây là một hiệu trưởng được kính trọng, cha mẹ của những đứa trẻ khuyết tật coi anh như người duy nhất mà họ có thể tin tưởng, còn Lưu Dục Dân bây giờ trở thành một kẻ ngoại tình mà ai cũng đều có thể dẫm lên.

Mắng một tên lưu manh mắc lỗi chẳng có gì thú vị, nhưng nhục mạ một người từng được coi là hình mẫu, hình như lại mang đến cho bọn họ nhiều khoái cảm hơn.

Vợ của Lưu Dục Dân sức khỏe không tốt, đã qua đời trong suy sụp và đau khổ, con gái của anh Lưu Lệ Na chịu đựng sự khinh bỉ và chỉ trích của người khác, cô không chỉ trở thành

một giáo viên, mà còn quay lại làm việc tại ngôi trường mà bố mình đã từng xảy ra chuyện.

Cô ấy làm việc cực kỳ nghiêm túc, biểu hiện vô cùng ưu tú, luôn được đánh giá là giáo viên được yêu thích nhất trường, có lẽ cô ấy muốn rửa sạch những sỉ nhục mà những người đó đã gán cho bố mình bằng cách này.

"Có lẽ anh đã bị những kẻ đó hãm hại rồi, bọn họ vu oan anh ngoại tình trước, sau đó mới giết chết anh, khiến anh chết mà vẫn để tiếng xấu muôn đời." Hàn Phi cẩn thận cất tập tài liệu đi, nhìn chằm chằm vào người đàn ông trung niên: "Anh là một người tốt, tôi có thể giúp anh rửa rạch oan ức."

Sau khi Hàn Phi biết người đàn ông trung niên kia là bố của cô giáo Lưu, trong lòng hắn có chút sợ hãi.

Cô giáo Lưu vô cùng căm hận ngoại tình, gặp phải tên khốn kiếp Phó Nghĩa, cũng chẳng trách hiện tại cô ấy lại muốn giết Phó Nghĩa, Hàn Phi thay đổi góc độ suy nghĩ, đến hắn còn muốn giết chết bản thân mình.

"Phạm sai lầm thì phải bù đắp, tôi sẽ tìm cách trả lại sự trong sạch cho anh trước."

Sau khi người đàn ông trung niên nghe thấy lời nói của Hàn Phi, anh ta quay người đi về phía văn phòng hiệu trưởng.

Dưới sự dẫn dắt của người đàn ông trung niên, Hàn Phi mở ngăn ẩn đằng sau tủ sách, lấy được một cái USB và vài tấm ảnh trong đó.

Bức ảnh được chụp từ xa, vào một đêm mưa, hai người mặc áo mưa màu đen đang đào một cái hố ở bụi cây phía sau sân vận động, sau đó ném thứ gì đó xuống hố.

"Xem ra tên hiệu trưởng mới này vẫn còn lưu tay, ông ta lo lắng một ngày nào đó sẽ đi theo con đường của anh à?"

Nghĩ đến lão già ba phải ban ngày, khóe miệng Hàn Phi nhếch lên một tia giễu cợt: "Biết nội tình mà không báo, cố ý bao che hung thủ, đây chính là đồng lõa. Các người bắt nạt con trai tôi, tôi sẽ cho tất cả các người vào tròng."

Liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đêm tối không có một ai đi qua, Hàn Phi cấp bách muốn hoàn thành nhiệm vụ, trực tiếp mở máy tính trong phòng hiệu trưởng lên, cắm USB vào.

Bên trong có một số video, tất cả đều là bí mật quay.

Một vài video đầu là Lưu Dục Dân đang ngồi trong văn phòng hiệu trưởng cũ tồi tàn, anh ta đang tranh cãi với vài người trong phòng, có một số người thuyết phục anh ta hợp tác làm việc, nhanh chóng đuổi những đứa trẻ tàn tật đó đi, Lưu Dục Dân vẫn luôn tính khí ôn hòa vỗ mạnh xuống bàn yêu cầu nhóm người đó cút.

Mấy video tiếp theo hơi kinh dị, những người đó đã chi rất nhiều tiền để khiến một nữ giáo viên trẻ trong trường vu khống Lưu Dục Dân, chủ động đến gần anh ta, có những cử chỉ thân mật ở nơi công cộng.

Trường học đặc biệt rất nhiều việc, khối lượng công việc nhiều, nhân lực không đủ nên Lưu Dục Dân thường làm việc đến khuya mới trở về.

Những người đó bảo nữ giáo viên cũng đợi Lưu Dục Dân ở trường, để cả hai cùng nhau tan làm.

Tất cả mọi thứ đều là một ván cờ, không hề phức tạp, nhưng lại rất hiệu quả.

“Một người tốt cái gì cũng không làm mà lại bị vu oan, bây giờ sẽ để cho một tên khốn cái gì cũng làm rồi giúp anh rửa sạch oan ức, đây cũng có thể coi là một loại chuộc tội vậy.”

Chứng cứ đã có trong tay, Hàn Phi cũng không ở lại đó nữa, hắn lấy về USB và áo khoác, lau sạch nước đọng lại trên người, cất hết các thứ cẩn thận rồi rời đi.

“Nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên vẫn chưa hoàn thành, xem ra cần phải triệt để giúp lão hiệu trưởng rửa sạch oan ức mới được, đâu là chuyện đúng đắn, việc mình đang làm bây giờ có lẽ chính là chuyện đúng đắn.”

Sau khi Hàn Phi xuống lầu, một người phụ nữ bước ra, cô cởi áo khoác, cẩn thận lau đi một số dấu giày còn lại trên mặt đất.

Hàn Phi trèo qua bức tường rời khỏi trường học, hắn che ô, cau mày nghĩ: "Phó Nghĩa là một hải vương, nếu do anh ta vạch trần những chuyện này sẽ không có sức thuyết phục, mọi người thích nhất là đeo một cái kính màu để nhìn nhận một người. Nếu như thực sự muốn giúp hiệu trưởng tiền nhiệm, cách tốt nhất chính là nói mọi chuyện với cô giáo Lưu, để đích thân cô ấy trả thù cho bố mình."

"Nếu như ngày mai hiệu trưởng đến làm, phát hiện đồ vật bị mất, ông ta nhất định sẽ tìm cách di chuyển thi thể, đến lúc đó sẽ càng phiền phức."

Thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, Hàn Phi cũng muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, không có dao tái sinh trong tay, hắn hoàn toàn không có cảm giác an toàn.

Hàn Phi suy nghĩ một hồi liền lấy điện thoại di động ra, gọi cho cô giáo Lưu.

Sau hơn mười mấy hồi chuông, điện thoại được kết nối, giọng nói lạnh lùng của cô giáo Lưu từ trong điện thoại truyền đến: "Phó Nghĩa, anh tìm tôi giờ này làm gì? Không phải vì bị vợ đuổi ra khỏi nhà, bây giờ không có chỗ nào để đi, nên mới muốn đến chỗ tôi đấy chứ?"

"Có thể gặp nhau được không? Tôi biết bố cô bị oan, tôi đã có bằng chứng, tôi cũng đã tìm được nơi chôn cất thi thể của ông ấy."

Sau khi Hàn Phi nói xong lời này, điện thoại không có bất kì âm thanh nào nữa, qua rất lâu sau, cô giáo Lưu mới nói: "Anh đã lừa gạt tôi quá nhiều rồi, lần này nếu như anh dùng chuyện của bố tôi để lừa gạt tôi nữa, tôi nhất định sẽ giết chết anh."

"Tôi sẽ không tới nhà cô, cô tới quán net gần trường học đi."

"Được rồi, tôi sẽ đến ngay."

Nửa giờ sau, Hàn Phi nhìn thấy cô giáo Lưu ở lối vào của quán net, cô ấy mặc một bộ đồ thể thao, mang theo chiếc túi căng phồng đó.

Hàn Phi vẫy tay với cô giáo Lưu: "Cô có mang theo chứng minh thư không? Bọn họ không cho tôi vào máy."

"Người thuê phòng khách sạn khắp nơi như anh, ra ngoài lại không mang theo chứng minh thư à?" Cô giáo Lưu không tin Hàn Phi chút nào, cô đi vào quán net, tìm một vị trí kín đáo mở máy.

"Đều ở trong USB, cô tự mình xem đi, tôi đã mất bao công sức mới có được đấy." Hàn Phi đưa USB cho cô giáo Lưu, lại lấy mấy bức ảnh chụp ra.

Cô giáo Lưu bấm vào những đoạn video được quay lén, cô xem và bất giác nắm chặt tay mình, đôi mắt đỏ hoe sưng lên, nước mắt lăn dài trên má.

Bố cô không làm gì có lỗi với mẹ con cô, thực sự là một người cao thượng, ngay thẳng, luôn kiên định làm điều đúng đắn nhưng ai cũng cảm thấy ông là người sai trái.

Chân tướng bị che giấu đã nổi lên, cô giáo Lưu nhìn chằm chằm vào màn hình, nghiến răng và bật khóc.

Cô xem đi xem lại những đoạn phim đó, cuối cùng cúi đầu xuống nhìn thấy mấy bức ảnh mờ ảo.

Nơi chôn cất Lưu Dục Dân trước đây không có cỏ dại, bây giờ ở đó đã mọc lên một cây non nho nhỏ.

Hàn Phi mua một gói giấy đặt bên cạnh cô giáo Lưu, hắn lại lấy giấy bút ra viết chi tiết quá trình để dẫn cảnh sát đến hiện trường, còn liệt kê đầy đủ ra các chứng cứ, bổ sung thêm đầy đủ các mắt xích và dẫn chứng logic.

"Trời vừa sáng cô hãy lập tức đi báo cảnh sát, cầm lấy những thứ này, làm theo những gì tôi nói, nhất định sẽ trả lại được sự trong sạch cho bố cô, những kẻ đã giết chết bố cô, một người cũng không thể chạy thoát."

Cô giáo Lưu gục trên bàn phím, tất cả những oan ức trong bao nhiêu năm bùng phát.

Hàn Phi đứng bên cạnh, hắn lo sức khỏe cô giáo Lưu xảy ra vấn đề nên vẫn không rời đi, nhưng cũng không đến quá gần.

Sau khi khóc rất lâu, cô giáo Lưu cất USB và ảnh đi, xách chiếc ba lô căng phồng bước ra ngoài.

Khi chuẩn bị bước ra khỏi quán net, cô ấy quay lại nhìn Hàn Phi, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói được, cô ấy chạy nhanh vào trong màn mưa.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Hận ý của Lưu Lệ Na dành cho bạn giảm đi năm điểm."

Chuyện của bố luôn là chấp niệm trong lòng cô giáo Lưu, ngày này cô cuối cùng cũng tìm ra chân tướng mà mình đang tìm kiếm, nhưng điều cô không ngờ là chân tướng này vậy mà lại do người mà cô căm hận nhất nói với cô.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn một lần nữa đáp ứng điều kiện chuyển nghề nghiệp ẩn Côi phu, sau khi chủ động giảm đi mức độ thân thiện của ba lệ quỷ, lại khiến bọn họ có ấn tượng tốt về mình, bạn có muốn bắt đầu nhiệm vụ chuyển nghề nghiệp ẩn Côi phu không?"

"Không!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Mức độ phù hợp của bạn với nghề nghiệp ẩn Côi phu đã đạt 98%, là mức độ phù hợp cao, hãy lựa chọn cẩn thận."

"Không! Tôi không có hứng thú với việc yêu đương! Càng không thích hải vương! Đặc biệt là sau khi hoàn thành nhiệm vụ kế thừa điện thờ này! Ai ngoại tình tôi sẽ chém chết người đó!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã ba lần từ chối nhận nhiệm vụ chuyển nghề nghiệp ẩn Côi phu, chúc mừng bạn đã đạt được danh hiệu đặc biệt của nghề nghiệp ẩn —— Yêu ghét rõ ràng."

"Yêu ghét rõ ràng (danh hiệu đặc biệt): Bạn là cao thủ đùa giỡn tình cảm, bạn tận hưởng cảm giác kích thích nồng nhiệt này, giống như một tảng băng nhảy múa trên ngọn lửa. Sau khi có được danh hiệu này, những người thích bạn sẽ càng thích bạn hơn, mức độ thân thiện tăng nhanh. Người căm hận bạn sẽ càng căm hận bạn hơn, tốc độ hận ý tăng nhanh."

Sau khi nhìn thấy nhắc nhở của hệ thống, hai mắt Hàn Phi gần như sắp trợn ra ngoài: “Tôi là cao thủ đùa giỡn tình cảm? Tôi chỉ muốn sống sót thôi mà! Làm sao lại nhìn ra là tôi tận hưởng cảm giác này vậy?!”

Chương 544: Tình yêu là một cái cưa điện

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Sau khi chuyển sang nghề nghiệp ẩn Côi phu, danh hiệu nghề nghiệp đặc biệt yêu ghét rõ ràng sẽ được tăng cường, mức độ thân thiện của lệ quỷ thích bạn sẽ tăng gấp đôi, mức độ thân thiện của lệ quỷ khác giới sẽ có xác suất được chuyển đổi thành tình yêu; người căm hận bạn tốc độ gia tăng hận ý không đổi."

"Không!"

Hàn Phi rõ ràng đã lựa chọn từ chối, nghề nghiệp này vô cùng nguy hiểm, tuy rằng nó quả thực có thể giúp hắn gia tăng nhanh chóng mức độ thân thiện, nhưng chỉ cần không xử lý hợp lý một chút thôi, có thể khiến đối phương vì yêu mà sinh hận, cuối cùng bị vô số lệ quỷ truy sát, đây chính là một nghề chơi với lửa.

Nhưng hệ thống có nói một câu cũng khá đúng, nghề nghiệp này giống như một tảng băng nhảy múa trên ngọn lửa, có thể trải qua cảm giác phấn khích chưa từng có, đồng thời cũng phải chịu rủi ro tương ứng.

"Phó Nghĩa đã dùng chính sinh mệnh để cho mình ví dụ rồi, trong lựa chọn hộp đen của mình đã không đi theo con đường cũ của Phó Sinh, trên vấn đề tình cảm cũng chắc chắn sẽ không đi theo con đường cũ của Phó Nghĩa."

Tính tiền rồi đi xuống, Hàn Phi vừa quay người, liền lập tức đứng hình.

Người vợ cầm ô đang đứng bên ngoài quán net, trên tay cô cầm chiếc áo khoác bẩn thỉu, như thể cô ấy đã nhìn thấy tất cả những gì xảy ra giữa Hàn Phi và cô giáo Lưu vừa rồi.

"Em… nghe anh giải thích."

"Không sao, em đều nghe thấy hết rồi, anh chỉ đang giúp cô ấy tìm ra nguyên nhân cái chết của bố mình." Người vợ

dường như biết Hàn Phi đang nghĩ gì, cố ý giũ mạnh chiếc áo khoác bẩn thỉu vài cái: "Bên trong không giấu gì cả."

"Sao quần áo của em lại bẩn như vậy?" Hàn Phi cởi áo khoác ra đi về phía vợ, trực tiếp choàng chiếc áo của mình cho cô: "Đã nói rõ ràng với cô ấy rồi, chúng ta về nhà đi được không?"

Hàn Phi không hề hỏi tại sao vợ lại đi theo đến đây, cũng không dám hỏi, hắn chỉ che chiếc ô trong tay nghiêng gần hết sang bên phía người vợ.

Nhìn bờ vai Hàn Phi bị mưa ướt hết, người vợ tựa vào người hắn.

Hàn Phi vẫn luôn đặc biệt chú ý đến khoảng cách với người vợ, nhưng cũng với sự phát triển của thời gian, người vợ dường như đã dần trở nên chủ động hơn.

Trời đã về khuya nhưng cơn mưa vẫn chưa tạnh, bọn họ đi dọc theo con đường bên ngoài quán net, nhìn thấy một cặp vợ chồng già ở đầu ngõ.

Bọn họ đang đẩy một chiếc xe nhỏ bán món Oden, có lẽ vì trời mưa, hôm nay bọn họ vẫn còn rất nhiều đồ chưa bán hết.

"Có phải lâu rồi chúng ta không cùng nhau đi ăn quán ven đường không?" Hàn Phi nhìn lại người vợ: "Dù sao thì bây giờ trở về cũng đã muộn rồi, đêm nay đi dạo một chút đi. Bình thường anh vẫn luôn bận rộn với công việc, đều không ở cùng em với các con."

Bọn họ cụp ô lại, ngồi bên chiếc xe nhỏ, hạt mưa rơi xuống theo cái bạt, đôi vợ chồng già chỉ vào tấm biển bên cạnh xe, cười một cách vô cùng ấm áp.

Hàn Phi nhìn tấm biển, đại khái ý là bà lão bị câm điếc, tai ông lão cũng không tốt, cần phải đeo máy trợ thính mới có thể nghe rõ, mong khách hàng không cảm thấy phiền.

"Bọn họ đã nhiều tuổi như vậy rồi, mà vẫn có thể nương tựa vào nhau, thực sự khiến người ta ngưỡng mộ." Người vợ đang mặc áo khoác của Hàn Phi, cô nhìn món Oden nóng hôi hổi: "Em muốn thử cái này, còn có mấy cái này nữa."

“Đêm nay chắc cũng không có khách nữa đâu, hai chúng ta hãy ăn nhiều một chút.” Hàn Phi chính là đồ tể nửa đêm, chỉ cần là món ăn có chứa thịt, hắn đều có thể ăn liên tục.

Đêm khuya đổ mưa, ánh đèn của quầy hàng ăn trông ấm áp lạ thường, hôm nay cũng không có khách mấy, chỉ có Hàn Phi và người vợ đang ngồi cạnh xe.

“Nếu như không ngoài dự đoán của anh, Phó Sinh sẽ nhanh chóng đi học, cuộc sống của con mình cũng sẽ trở nên đầy màu sắc hơn.” Hàn Phi nhìn làn khói đang bay lên, hắn cảm thấy mình đang làm chuyện đúng đắn.

“Thực ra, con trở nên như vậy cũng là lỗi của em.” Người vợ lần đầu tiên nói những điều này với Hàn Phi: “Khi chúng ta mới kết hôn, em muốn cải thiện mối quan hệ của mình với con, cũng muốn làm cho con vui vẻ hơn, nhưng lại đúng hôm đi công viên vui chơi giải trí thì có chuyện. Em đã để lạc mất con, em biết con rất sợ hãi, em vẫn luôn tìm kiếm con.”

“Công viên vui chơi giải trí?” Biểu cảm Hàn Phi không chút thay đổi, nhưng tai đã vểnh lên, cẩn thận lắng nghe.

“Có lẽ từ lúc đó con đã cảm thấy em chính là một người phụ nữ xấu, cảm thấy là em cố tình bỏ lại con, thực ra đó chỉ là một tai nạn, em vẫn luôn muốn bù đắp.” Người vợ vô cùng hối hận, cứ nói rồi cúi đầu xuống: “Em biết mẹ ruột của con trước khi qua đời đã từng dẫn con đến công viên vui chơi giải trí một lần, em cũng muốn làm mẹ của con. Sau đó cái ngày mà anh và con xảy ra cãi vã lớn, em đã rất đau khổ, em không hiểu sao mọi chuyện lại thành ra thế này, có lẽ ngay từ đầu em đã làm sai.”

“Ngày xảy ra cãi vã lớn?” Hàn Phi nhìn người phụ nữ, trong mắt hơi chút nghi hoặc: “Anh và Phó Sinh cãi vã? Từ lúc đó con bắt đầu ghét anh sao?”

Người vợ gật gật đầu: “Sau khi có Phó Thiên, chúng ta quả thực đã dành nhiều tình yên hơn cho nó, chúng ta đã bỏ qua cảm xúc của Phó Sinh, thế nên con mới làm chuyện như vậy.”

“Đầu anh rất đau, trí nhớ cũng hơi chút mơ hồ rồi, hôm đó Phó Sinh đã làm gì vậy?”

“Anh quên rồi sao?” Người vợ lần đầu tiên nhìn Hàn Phi với vẻ nghi ngờ: “Hôm đó chúng ta đều không có ở nhà, Phó Sinh đưa Phó Thiên cùng đi đến công viên vui chơi giải trí, dường như là chuẩn bị giống như lúc em ‘bỏ rơi’ con, mà ‘bỏ rơi’ Phó Thiên.”

“Anh nhớ ra rồi.” Hàn Phi bấm huyệt thái dương, nhưng trong đầu lại đang điên cuồng suy nghĩ.

Hắn biết rằng Thất Lạc Viên và bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ là hai nơi mà Phó Sinh không bao giờ có thể quên được, nhưng hắn vẫn luôn không biết tại sao Phó Sinh đối với hai nơi này ký ức hãy còn mới mẻ.

“Phó Sinh nói con thấy Phó Thiên cứ khóc suốt, nên mới muốn đưa đi công viên chơi, nhưng cả hai chúng ta đều không tin con, anh còn tát con một cái rất mạnh, buộc con phải nhận lỗi. Hôm đó anh và con cãi nhau vô cùng nảy lửa, em cũng chưa bao giờ thấy Phó Sinh mất kiểm soát và đau khổ đến như vậy.” Mưa nhỏ dần, nhưng tâm trạng của người vợ ngày càng dữ dội: “Nếu như hôm đó em tin vào Phó Sinh, có thể cũng sẽ không xảy ra những chuyện như sau này.”

“Công viên đó tượng trưng cho ly biệt trong lòng Phó Sinh, có khi nào con dẫn Phó Thiên đến đó vì muốn để Phó Thiên lại, sau đó chính mình thì biến mất trong cuộc sống của chúng ta mãi mãi?” Hàn Phi không có bất kì bằng chứng, hắn chỉ phỏng đoán dựa trên những gì mình biết về Phó Sinh: “Đứa trẻ này vẫn luôn rất hiền lành, con cố gắng hết sức để bảo vệ di ảnh bên đường, để người quá cố không bị lũ khốn bắt nạt.”

“Em biết, vì vậy em luôn muốn xin lỗi con, nhưng kể từ ngày đó trôi qua, con đã hoàn toàn khép mình lại. Sau khi tan học, chỉ nhốt mình trong phòng, cũng không ra gặp chúng ta nữa.” Trong lòng người vợ rất buồn, cô cảm thấy rất nhiều chuyện đều là lỗi của mình.

“Anh sẽ hóa giải hiểu lầm này.” Hàn Phi uống xong canh trong bát: “Dù sao bây giờ anh cũng rất có tự tin.”

“Anh đã tìm ra cách để giao tiếp với Phó Sinh rồi à?”

“Vẫn chưa.” Hàn Phi mỉm cười lắc lắc đầu: “Sự tự tin của anh đến từ em và các con, anh có một người vợ dịu dàng nhất, còn cón các con khiến anh tự hào nhất trên thế giới này, anh nhất định sẽ thay đổi cái gọi là vận mệnh đã định kia.”

“Anh lại bắt đầu nói nhảm rồi.”

“Anh thực sự có thể nhìn thấy tương lai. Em sẽ trở thành một người mẹ vĩ đại, nuôi dưỡng hai đứa trẻ trở thành những nhân tài hàng đầu. Hai anh em chúng nó cũng sẽ trở thành những nhân vật lớn thay đổi thế giới này.” Hàn Phi không nói dối, tất cả những điều này là những gì thực sự đã xảy ra.

Người vợ cảm thấy Hàn Phi chỉ đang dỗ dành mình vui vẻ, cô dụi dụi mắt: “Còn anh thì sao? Tương lai anh sẽ trở thành như thế nào?”

“Anh?” Hàn Phi do dự, lấy điện thoại di động ra xem thời gian, sinh mệnh của Phó Nghĩa còn khoảng ba mươi ngày: “Quá muộn rồi, chúng ta phải trở về thôi.”

“Đúng là hơi muộn rồi, trở về anh nhanh chóng tranh thủ ngủ một giấc, ngày mai còn phải đi làm.”

Người vợ đứng dậy cầm ô lên, Hàn Phi nhìn ông lão: “Ông à, chỗ đồ ăn thừa này gói lại hết cho con, con mang về nhà ăn.”

Trời đã rất khuya rồi, còn mưa nữa, Hàn Phi muốn ông bà lão đóng sạp, về nhà sớm.

Xách theo một chiếc túi, Hàn Phi rời khỏi ghế bên cạnh xe, tất cả những gì hắn làm người vợ đều nhìn thấy hết.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Hận ý của người vợ đối với bạn đã giảm đi một điểm, hiện tại tích lũy giảm đi bốn điểm.”

Định đến gần vợ, Hàn Phi còn chưa đi đến, người vợ đã che ô qua đầu cho hắn: “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

“Anh mua thêm một ít, ngày mai chúng ta hâm nóng ăn.” Hàn Phi một tay xách túi, một tay kia che ô.

“Vâng.”

Mưa dần dần nhỏ hơn, ba giờ sáng, Hàn Phi và vợ cuối cùng về đến chung cư.

Bọn họ vừa bước vào chung cư, Hàn Phi đột nhiên nghe thấy có tiếng động, quay đầu nhìn, có một cô gái trẻ mặc váy màu vàng nâu ở trong một góc chung cư.

Tóc của người phụ nữ đó đã ướt sũng, dính bết vào mặt, biểu cảm lúc này khiến người ta vô cùng kinh sợ.

"Là bạn gái trên mạng đó! Làm sao cô ấy lại chạy đến gần chung cư của mình vậy?" Hàn Phi đưa ô cho người vợ, rồi nhanh chóng đuổi theo.

Theo tình tiết trong rất nhiều bộ phim điện ảnh, bạn gái trên mạng có thể đã bỏ lỡ Hàn Phi, sau khi nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc của hắn hiện tại, trong lòng lại sinh ra oán hận, sau đó ra tay trả thù hắn và gia đình.

Có điều phim dù sao cũng chỉ là phim, Hàn Phi có 30 điểm thể lực, chạy nước rút hết tốc lực, quỷ quái bình thường cũng không thoát khỏi được, huống chi là một người phụ nữ yếu ớt.

Thiên phú bị động trốn tìm được kích hoạt, Hàn Phi nhanh chóng tìm được bạn gái vừa mới thành niên trong một góc ngõ.

"Em sao vậy?"

Hàn Phi chậm rãi tiến lại gần, hắn phát hiện cơ thể của bạn gái trên mạng đang run rẩy không ngừng, trong tay còn cầm một mảnh thủy tinh sắc bén.

"Để anh tìm một chỗ cho em trú mưa trước đã, em ăn cơm chưa?"

Ân cần hỏi han, Hàn Phi từng bước tiến lại gần, cô gái cũng vung vẩy mảnh thủy tinh về phía hắn, nhưng còn chưa chạm vào, tự mình đã ngã ra.

Hàn Phi sờ trán cô gái, thân nhiệt đối phương rất cao.

"Sốt như thế này còn muốn ra ngoài giết anh, em muốn đồng quy vu tận với anh à? Thật không đáng mà! Tính mạng Phó Nghĩa anh đã đếm ngược rồi, em còn có cả tương lai tươi

sáng phía trước.” Hàn Phi lấy di động ra gọi cho người vợ, sau đó hắn cõng người bạn gái trên mạng chạy ra khỏi ngõ, lao thẳng về phía bệnh viện gần đó.

Sau khi lấy số tại phòng cấp cứu, Hàn Phi đã thanh toán trước đầy đủ chi phí y tế, sau đó tìm đến cây ATM rút 1.500 tệ, nhét vào ba lô của cô gái.

Nhìn cô gái yếu ớt trên giường bệnh, Hàn Phi không khỏi lại muốn thở dài, nhiệm vụ kế thừa điện thờ này có thể nói là nhiệm vụ mà hắn thở dài nhiều nhất: “Hãy nghỉ ngơi cho thật tốt, em phải khỏe mạnh thì mới có sức để giết chết anh.”

Khi đứng dậy, Hàn Phi đang định rời đi thì bất ngờ phát hiện cô gái vẫn đang túm chặt góc áo của hắn.

“Được rồi, anh ở cùng em một lát.”

Hàn Phi lúc này có một cảm giác khẩn trương, danh hiệu yêu ghét rõ ràng này sẽ đẩy nhanh tốc độ tăng trưởng tình yêu và hận ý, cho nên hắn càng muốn giảm bớt hận ý của mọi người đối với hắn.

Sau khi tình hình của cô gái ổn định một chút, Hàn Phi đã bước ra khỏi bệnh viện, trở về nhà của mình.

Người vợ đã chuẩn bị quần áo sạch sẽ cho hắn đặt trên sô pha, sau khi thay đồ xong hắn lặng lẽ vào phòng ngủ.

Sau đó hắn rất ngạc nhiên phát hiện, cái nệm vốn được hắn đặt dưới đất đã được cất đi, chiếc chăn đã được chuyển lên giường, người vợ cũng nằm nghiêng về bên trái, để trống nửa giường bên phải gần cửa.

Nói thật Hàn Phi rất cảm động, nhưng hắn vẫn ngoan ngoãn lấy nệm ra trải trên mặt đất, sau đó lại đem chăn gối đặt ở trên nệm.

Không còn cách nào khác, ngủ ở trên giường, trong lòng hắn không thoải mái.

Tranh thủ thời gian chợp mắt một chút, Hàn Phi lại vội vàng dậy tắm rửa, chuẩn bị đi làm.

“Anh đến công ty đây, em hãy chú ý tin tức một chút, nếu như oan ức của của hiệu trưởng tiền nhiệm được rửa sạch, em nhớ chia sẻ tin vui này với Phó Sinh.” Hàn Phi trước khi đi ra ngoài dặn dò một câu.

“Anh yên tâm.”

Sau khi bước ra khỏi nhà, Hàn Phi vội vàng đến công ty, nhưng hắn vẫn đến muộn.

“Tiêu rồi, lại bị Triệu Thiến mắng rồi, tối qua mình còn cho cô ấy leo cây, hôm nay có lẽ sẽ rất khó khăn đây, mình nhất định phải luôn cẩn thận.”

Quẹt thẻ đi tới tầng đặt trụ sở của công ty, Hàn Phi rất ngạc nhiên phát hiện, Triệu Thiến lần này vậy mà lại không gây rắc rối cho mình, bốn cấp dưới của hắn đều không ở trong văn phòng.

“Người đâu rồi?”

Khi Hàn Phi đang nghi hoặc, trong phòng họp công ty vang lên những trận kinh hô.

Hàn Phi lập tức cởi áo khoác ra, đi lấy nửa ly cà phê, giả bộ mình đi làm đã lâu rồi.

Bước tới phòng họp, Hàn Phi đẩy cửa ra, phát hiện mọi người đều đang tập trung trong phòng họp, rất nhiều người còn đang cầm điện thoại lên chụp ảnh.

Khi đến gần hơn, lúc này Hàn Phi mới nhìn thấy một người phụ nữ cao gần một mét tám, mặc bộ đồ đặc sắc của kẻ phản kháng trong game Vĩnh Sinh, tay đang cầm một cái cưa điện, tạo dáng muôn hình vạn trạng.

Bạch Tuộc đem khái niệm mặc càng ít càng có sức chiến đấu cao phát huy đến cực điểm, trang phục game do anh ta thiết kế đẹp thì có đẹp, chỉ là tiết kiệm quá nhiều vải.

“Ấy? trưởng nhóm, anh tới đây khi nào vậy?” Anh giai cây giả đang kiễng chân chụp ảnh thì vô tình đụng phải Hàn Phi.

“Tôi sớm đã đến rồi, anh say mê chụp ảnh đến nỗi không nhìn thấy tôi.”

“Nào, trưởng nhóm, em nhường một chỗ cho anh.”

“Không cần, mọi người cứ chụp đi, tôi trở lại làm việc.” Hàn Phi xoay người bước ra ngoài, khi hắn mở cửa phòng họp, tiếng cưa điện đột nhiên vang lên ở đầu bên kia phòng.

Nhịp tim Hàn Phi đột nhiên tăng nhanh: “Không phải chứ? Lý Quả Nhi chỉ là tùy tiện vẽ ra như vậy, có lẽ do mình quá căng thẳng rồi.”

Không nhịn được quay đầu nhìn lại, Hàn Phi và người phụ nữ cầm cưa điện nhìn nhau một cái, trên khuôn mặt lạnh lùng của đối phương dần dần lộ ra nụ cười có chút tàn nhẫn.

Da mặt Hàn Phi giật giật, xác nhận qua ánh mắt, là đã gặp người muốn giết hắn rồi.

Làm bộ như không nhìn thấy, Hàn Phi vội vàng trở lại văn phòng, lấy điện thoại di động ra kiểm tra thông tin trên nick phụ kia.

Mấy ngày nay hắn không hề tiếp xúc qua lại với những người phụ nữ ái muội kia, cũng không nói chuyện lời nào.

Vào đêm hôm qua, có một người phụ nữ vẫn luôn trò chuyện ái muội với hắn đã liên tiếp gửi rất nhiều tin nhắn, đại khái có nghĩa là —— Nếu anh không đến tìm em, thì em sẽ đến tìm anh đấy.

Hàn Phi bấm vào avatar của người phụ nữ, nhưng đối phương cũng chỉ là nick phụ, che giấu tất cả thông tin thật.

“Trưởng nhóm, sao anh lại toát mồ hôi rồi?” Lý Quả Nhi lấy khăn ướt ra đưa cho Hàn Phi, cười nói: “Người khác khi nhìn thấy người mẫu kia, mắt sắp lồi ra ngoài rồi, trưởng nhóm anh vậy mà lại xoay người bỏ chạy, chẳng lẽ trước đây anh đã từng quen biết cô ấy rồi hay sao?”

“Nếu như tất cả chúng ta đều ở đây nhìn người đẹp, thì ai sẽ là người xây dựng tương lai của công ty? Em có nhìn người đẹp cả trăm lần, người đẹp cũng không phải của em, nhưng nếu như em chăm chỉ làm việc, tiền và tương lai đều là của em cả.”

“Nhưng câu đầu tiên mà người mẫu kia nói khi đến công ty chính là —— Phó Nghĩa có ở đây không? Khi Triệu Thiến vừa nghe thấy câu này, người cũng đơ luôn.” Lý Quả Nhi cười vui vẻ: “Trưởng nhóm, anh nghĩ kĩ lại đi, có phải đã gặp đối phương ở đâu đó rồi không. Đúng rồi, tên của người mẫu đó là Ái Tình.”

Chương 545: Nam chính bị chia thành mười phần bằng nhau

"Người mẫu đó tên là Ái Tình à?" Hàn Phi liếc nhìn chiếc cưa điện trong tay người mẫu, với kinh nghiệm nhiều năm bị truy sát ở thế giới tầng sâu, nhìn thoáng qua đã biết đó là thật rồi: "Thật là một tình yêu sắc bén."

Lý Quả Nhi nghiêng đầu nhìn Hàn Phi, mọi người trong công ty đều tập trung vào dáng người và khuôn mặt của người mẫu, chỉ có hắn là nhìn chằm chằm vào chiếc cưa điện trong tay cô ả. Với sự hiểu biết của mình về Phó Nghĩa, cô nhanh chóng hiểu ra điều gì đó, nụ cười trên mặt càng ngọt ngào hơn: "Trưởng nhóm, em lại nghĩ ra một đoạn kết trò chơi mới, anh có muốn nghe không?"

"Tiểu Lý, thái độ của em đối với công việc rất đáng để mọi người học hỏi, nhưng em cũng đừng làm việc quá sức." Hàn Phi vừa rời mắt khỏi người mẫu thì lại nhìn thấy nụ cười nguy hiểm của Lý Quả Nhi, hắn không nói lời nào quay đầu đi về phòng làm việc.

Hai người cùng nhau trở lại văn phòng, Lý Quả Nhi nhanh chóng bước vào trạng thái làm việc, cô đeo kính vào bắt đầu vẽ ra một cái kết mới, vẻ ngoài ngọt ngào che đi đôi mắt ngày càng hưng phấn.

Hàn Phi khẽ liếc nhìn Lý Quả Nhi, sau đó mở thực vật đại chiến Zombies ra, chơi nhiều rồi, hắn cảm thấy tính cách của Zombies còn đáng yêu hơn con người.

"Lúc nào cũng phải cẩn thận, không phải chỉ có Zombies mới mở được vỏ não của mình, còn có tình yêu nữa."

Vừa chọn xong thực vật, Hàn Phi còn chưa đợi đến làn sóng lớn Zombies xuất hiện thì ngoài hành lang lại truyền đến tiếng bước chân ầm ĩ, các đồng nghiệp bước ra khỏi hội trường, chen chúc tiến về phía văn phòng của hắn.

Thu nhỏ game lại, mà mở bản kế hoạch đã làm được ba ngày ra, vẻ mặt Hàn Phi rất nghiêm túc, lông mày khẽ cau lại, tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì đó rất quan trọng.

“Phó Nghĩa? Cậu lại ở đây sao?” Triệu Thiến gõ gõ cửa, cô và Bạch Tuộc đứng ở cửa văn phòng: “Game《Vĩnh Sinh》hôm nay sẽ quay video quảng cáo, chúng tôi đã thuê địa điểm cho cả ngày, vừa hay nhân tiện quay luôn cái game mà các cậu làm đi. Hình thành tình yêu kinh dị, cá nhân tôi rất coi trọng các cậu đấy.”

“Phó Nghĩa, anh đã nợ tôi một ân tình lớn đấy, nếu như không phải chúng tôi đã chi rất nhiều tiền để mời Ái Tình đến, thì cái game 18+ nhỏ của các anh muốn mời cô ấy đến quay, đúng là chỉ có nằm mơ.” Bạch Tuộc rất bất mãn với Phó Nghĩa, anh ta đã phải mất rất nhiều nguồn lực để ký hợp đồng với người mẫu nổi tiếng nhất trong ngành, kết quả đối phương vậy mà lại đồng ý giúp Phó Nghĩa quay miễn phí.

Anh ta nhìn Hàn Phi hơi ghen tị một chút, bất ngờ phát hiện vẻ mặt hắn cũng đang lạnh lùng nhìn anh ta, ánh mắt kinh khủng đó dường như đang muốn nói, chính là anh dẫn lệ quỷ đến nhà tôi à?

“Đã được hời còn ra vẻ.” Bạch Tuộc tránh tầm mắt của Hàn Phi.

“Cậu thu xếp tài liệu đi cùng với chúng tôi, Ái Tình rất hứng thú với game mà các cậu đang làm, đã hứa sẽ giúp các cậu chụp ảnh quảng cáo miễn phí mà không tính thêm bất kỳ khoản phí nào.” Triệu Thiến không cho Hàn Phi cơ hội để từ chối, trực tiếp rời đi.

“Trưởng nhóm, để em đi cùng anh.” Lý Quả Nhi là người đầu tiên đứng lên vì sợ rằng Hàn Phi sẽ bị giết trước: “《Vĩnh Sinh》được công ty đánh giá là dự án cấp S, game của chúng ta chỉ là dự án bên lề cấp B, thông thường chúng ta căn bản không thể thuê người mẫu hàng đầu để hợp tác quảng bá, cơ hội này nên trân trọng.”

Nhìn ánh mắt mong đợi của các thành viên trong nhóm, Hàn Phi gật đầu: “Được rồi, tôi đi xem một chút.”

“Em đã chuẩn bị xong mọi thứ rồi, chúng ta chỉ cần quay một tấm ảnh bìa động là được.” Lý Quả Nhi lấy tấm ảnh bìa trò chơi do mình vẽ ra, một người đàn ông có đến tám chín phần giống Hàn Phi đang bị cố định trên bàn ăn, quần áo rách rưới, trên người bị thương, đôi mắt bị bịt lại, xung quanh anh ta là bảy người phụ nữ với những biểu hiện và tính cách hoàn toàn khác nhau cầm trên tay đủ các loại vũ khí giết người.

“Chắc chắn muốn quay cái này sao?” Khóe miệng Hàn Phi hơi giật giật, là một diễn viên chuyên nghiệp, hắn còn chưa bao giờ quay cái gì kích thích đến như vậy.

“Kinh dị, tình yêu, hình thành, mỹ thực, tất cả những yếu tố mà anh muốn đều có trong bức ảnh này.” Lý Quả Nhi thu xếp ảnh bìa game và tài liệu liên quan vào túi xách, cô ấy dường như là trợ thủ chu đáo nhất bên cạnh Hàn Phi.

“Thế thì quay vậy.” Hàn Phi tắt game, cùng Lý Quả Nhi xuống tầng.

Một chiếc xe buýt nhỏ của đoàn đang đậu bên ngoài tòa nhà công ty, Triệu Thiến đích thân dẫn đầu đoàn, điều này cho thấy cô ấy rất coi trọng việc quay video quảng cáo này.

Sau khi những người khác lên xe, Hàn Phi mới chậm chạp theo Lý Quả Nhi bước tới.

“Xin hỏi ở đây có người ngồi không?” Bạch Tuộc bước tới phía Ái Tình rất lịch sự nhìn về phía chỗ trống: “Tôi muốn cùng cô thảo luận thêm về bối cảnh trò chơi của chúng ta và một số tình tiết hành động.”

“Xin lỗi, ở đây có người rồi.” Giọng nói của Ái Tình rất đặc biệt, trung tính, có chút khàn khàn, nhưng lại có một sức quyến rũ khó tả.

Ánh mắt Bạch Tuộc vô thức liếc qua quần áo đơn giản trên người Ái Tình, xấu hổ cười cười, lại nhìn lên chỗ ngồi bên cạnh Triệu Thiến.

Triệu Thiến là lãnh đạo của công ty, những nhân viên bình thường có thể không muốn ngồi cạnh cô ấy vì họ cảm thấy không thoải mái.

Đi về phía Triệu Thiến, Bạch Tuộc còn chưa đi tới nơi, Triệu Thiến đã nhìn thấy Lý Quả Nhi đang lên xe với Hàn Phi, một tia không hài lòng hiện lên trong mắt, cô rất nhiệt tình đứng dậy, kéo Lý Quả Nhi đến bên cạnh mình, bắt đầu hỏi về những chuyện trong công việc.

Xe đã khởi động, nhưng Hàn Phi và Bạch Tuộc còn chưa ngồi vào chỗ, vốn dĩ chỗ ngồi chỉ vừa đủ, kết quả Triệu Thiến lại đột nhiên thông báo cho Hàn Phi cũng đi đến đó.

"Hai người các anh cứ tìm chỗ nào chịu khó ngồi chung một chút, đừng đứng ở lối đi." Tài xế thúc giục một câu.

Hàn Phi hơi chút bất lực, hắn chậm rãi đi về phía Ái Tình, đó là chỗ trống duy nhất trên toàn xe.

"Tôi có thể ngồi ở đây được không?"

"Đương nhiên." Ái Tình dựa vào ghế ngồi, sờ sờ móng tay đỏ như máu: "Đôi mắt của anh vẫn đẹp như vậy, như có ánh sáng ẩn hiện trong đó."

"Giữa chúng ta có thể có một số hiểu lầm."

"Mọi cuộc gặp gỡ tuyệt vời đều bắt đầu từ một sự hiểu lầm." Ái Tình quay đầu lại nhìn Hàn Phi, như muốn khắc ghi khuôn mặt của hắn trong tâm trí.

"Là loại hiểu lầm thực sự." Hàn Phi đã xem lịch sử trò chuyện của Phó Nghĩa và Ái Tình, các cuộc trò chuyện trong hai tuần gần đây cũng bình thường, nhưng lịch sử trò chuyện từ hai tuần trước đã bị Phó Nghĩa xóa mất.

Hắn cũng không biết Phó Nghĩa và Ái Tình nói những cái gì, nhưng hắn cảm thấy có lẽ là một chủ đề đặc biệt đáng xấu hổ, nếu không Phó Nghĩa thậm chí sẽ không đến mức thông tin trên nick phụ cũng xóa.

Khi Hàn Phi đang suy nghĩ, Ái Tình cứ nhìn chằm chằm vào hắn, điều này khiến hắn lòng dạ rối bời, chỉ có thể quay mặt đi chỗ khác.

Thấy Hàn Phi làm ra bộ dạng hoàn toàn không quen biết mình, ánh mắt tình ý dần dần thay đổi, đáy mắt nổi lên một tia

máu mỏng: “Phó Nghĩa, anh không thể cứ vì để tránh kết thúc, mà cố ý tránh sự bắt đầu của mọi thứ chứ?”

Hàn Phi là thật sự không biết Phó Nghĩa và Ái Tình nói những gì, hắn hạ thấp giọng nói: “Chúng ta tìm cơ hội rồi nói chuyện riêng.”

Sau khi nói xong, Hàn Phi không để ý đến Ái Tình nữa, hắn nhìn về phía trước, kết quả lại nhìn thấy Bạch Tuộc vẫn đang đứng ngây ngốc ở giữa lối đi.

“Anh còn đứng ở đấy làm gì? Tìm đại một chỗ ngồi đi?”

Nghe được giọng nói khó hiểu của Hàn Phi, Bạch Tuộc nắm chặt tay, người mẫu là do anh ta mời đến, xe là do anh ta đặt, anh ta cảm thấy mình chạy trước chạy sau lo liệu mọi việc, cuối cùng lại bị đổi từ chú rể thành phù rể.

“Trưởng nhóm Trương, ngồi tạm xuống đây đi.” Nhân viên phụ trách quay phim dịch chuyển sang bên, ba người ngồi vào với nhau.

“Chịu khó một chút, xe chuẩn bị xuất phát rồi, khách sạn đó không xa chỗ các bạn lắm, khoảng bốn mươi phút là đến thôi.” Người lái xe khởi động chiếc xe cỡ trung, anh ta không quan tâm Bạch Tuộc có khó chịu hay không.

“Khách sạn? Các anh đặt địa điểm quay ở khách sạn à?” Hàn Phi hơi khó hiểu, game《Vĩnh Sinh》 là thể loại game chiến đấu lấy bối cảnh là tương lai, hình như không có liên quan gì đến khách sạn.

“《Vĩnh Sinh》 nói về một tương lai vô cùng tồi tệ, nơi những người có thể sống mãi mãi trong thành phố thông minh, kẻ phản kháng, người tị nạn và phản quân sống trong đống đổ nát bên ngoài thành phố. Chúng ta phải đến Starry Sky Art Hotel bị bỏ hoang 5 năm trước, nơi đây từng huy hoàng tráng lệ, nhưng giờ chỉ còn lại phế tích đổ nát thê lương, cảm giác tan vỡ này rất phù hợp với yêu cầu của chúng tôi.” Một nhân viên giải thích: “Khách sạn đó từng là một tòa nhà mang tính bước ngoặt ở đây, thật đáng tiếc sau này khi sự việc đó xảy ra, không có ai còn dám đến ở trong khách sạn đó nữa.”

“Trong khách sạn có chuyện gì đặc biệt xảy ra vậy?”

“Không phải là chuyện tốt đẹp, anh cũng đừng hỏi.” Nhân viên nói tiếp, Hàn Phi đành phải lấy điện thoại của Phó Nghĩa ra, bắt đầu tìm kiếm.

Vừa nhập dòng chữ Starry Sky Art Hotel, rất nhiều thông tin đã hiện ra.

“Là ác quỷ giáng thế? Hay là rối loạn tâm thần? Hai mươi mốt mạng người bị chôn vào xi măng, xây dựng nên bức tường của Satan, ông chủ khách sạn đến nay vẫn chưa quy án.”

“Starry Sky Art Hotel, nằm gần bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo, cung cấp các dịch vụ lưu trú, ăn uống và giải trí cho những ‘người giàu’ từ nơi khác đến phẫu thuật thẩm mỹ, không ai biết rằng bên trong kiến trúc gần nhất với xinh đẹp và hoàn hảo này, vậy mà lại ẩn giấu sự việc kinh khủng đến như vậy.”

“Vụ án chưa phá, nhân viên phục vụ khách sạn chết một cách bí ẩn, bảo vệ sợ hãi đến phát điên, trước khi chết có để lại di thư cuối cùng nói rằng nhìn thấy một người chết đang tìm phần má của chính mình.”

“Rốt cuộc là bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ hay bệnh viện giết người? Liệu có mối liên hệ nào giữa bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo và Starry Sky Art Hotel không?”

“Ngủ trong nhà ma, năm trăm một đêm, hãy đến nếu bạn đủ can đảm.”

Nhìn thông tin trên điện thoại, Hàn Phi nhớ tới rất nhiều chuyện.

Gần bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ cũng có một khách sạn do Vĩnh Sinh Pharmaceutical xây dựng, tất cả những điều này dường như là tương ứng với ký ức thời kì học sinh của Phó Sinh, Hàn Phi bây giờ rất tò mò tại sao Phó Sinh lại có ấn tượng sâu sắc với bệnh viện đó, đến cùng là cậu đã gặp phải chuyện gì ở bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ?

Vì đã qua giờ cao điểm buổi sáng nên chiếc xe chỉ mất nửa tiếng là đến nơi, ở đây cách xa trung tâm thành phố, trông có phần hơi vắng vẻ.

“Nếu đi tiếp sẽ rất khó quay đầu xe, các bạn cứ đi dọc theo con đường này, đi qua một ngã rẽ là đến.” Người tài xế không tiếp tục lái xe về phía trước nữa, anh ta mở cửa sổ, châm một điếu thuốc, như thể muốn xua tan hàn khí bên trong cơ thể.

“Chuẩn bị xuống xe nào, cầm đầy đủ các vật phẩm, tập trung dưới cây thông bên trái.” Bạch Tuộc vỗ vỗ tay, là người đầu tiên bước xuống xe.

Để có thể dứt bỏ Ái Tình càng sớm càng tốt, Hàn Phi cũng nhanh chóng xuống xe, tìm một góc vắng vẻ đứng, lặng lẽ liếc nhìn xung quanh.

Starry Sky Art Hotel và bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo chỉ cách nhau một con phố, ở đây hầu như không có người ở, trên cổng lớn có niêm phong, và dây cảnh báo mà cảnh sát chưa gỡ bỏ.

Thiết bị cảm biến trên cửa kính cao cấp bị vỡ, bên trên bị ai đó sơn lên những dòng chữ như “trả lại mạng sống cho người nhà tôi”, thông qua cửa kính nhìn vào bên trong là một đống đổ nát, nền nhà mục nát, hầu như không có nội thất nguyên vẹn.

“Chúng tôi đã liên lạc với người quản lý ở đây, trước khi trời tối có thể tự do quay chụp, nhưng không được đến khu vực từ tầng 4 trở lên.” Bạch Tuộc cầm điện thoại di động, dường như đang gọi cho ai đó, một lúc sau, một thanh niên mặc đồng phục giản dị bước ra khỏi chốt bảo vệ, mở cửa hông của khách sạn cho đoàn quay phim.

“Vị này là Ngô Sơn, một trong những trợ lý của cảnh sát ở khu phố gần đây, nếu mọi người phát hiện bất cứ điều gì hoặc gặp phải điều gì không hiểu trong khách sạn, có thể tìm anh ấy.”

Bạch Tuộc nói xong, Ngô Sơn đi tới trước đám người: “Tôi là người chuyên chịu trách nhiệm canh giữ tòa nhà này, mọi người cứ gọi tôi là Tiểu Sơn là được.”

Người thanh niên mỉm cười nhìn lướt qua đám đông, nhưng khi nhìn thấy một người nào đó, nụ cười trên mặt cậu ta lập tức đông cứng lại.

Cậu ta không ngừng nhìn người đó, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, miệng không khỏi thốt lên một cái tên: "Hàn Phi? Diễn viên kia?"

Hàn Phi lúc này cũng đang nhìn chằm chằm vào Ngô Sơn, hắn có thể cảm thấy, Ngô Sơn khác với người trong thế giới ký ức điện thờ: "Lại gặp thêm một người chơi sao? Biết phải đi làm trợ lý cảnh sát, có thể dựa vào cảnh sát, người này cũng khá thông minh đấy chứ."

Hai người vô cùng hiểu nhau, không ai vạch trần danh tính của đối phương.

"Nhiệm vụ quay phim hôm nay rất nặng, nhanh lên." Bạch Tuộc dẫn đầu đi vào khách sạn, anh ta bắt đầu trao đổi với nhóm quay phim, thiết lập trường quay.

"Người mẫu đâu? Phụ trách đạo cụ cũng đến đây đi, mọi người hãy giúp Phó Nghĩa chụp ảnh quảng cáo trước." Dàn dựng trường quay, sắp xếp máy quay sẽ mất một khoảng thời gian, Triệu Thiến đã gọi quay phim, đạo cụ và Ái Tình đến bên cạnh Hàn Phi trước: "Bên phía《Vĩnh Sinh》có thể phải mất đến một tiếng mới chuẩn bị xong, các cậu chụp trước đi."

"Triệu tổng, yêu cầu của bọn em rất đơn giản." Lý Quả Nhi lấy ảnh kết xuất từ trong túi ra: "Một bàn ăn đủ rộng, cùng với đủ các loại vũ khí, còn cần ít nhất bảy người mẫu với các tính cách khác nhau."

"Bảy người? Vậy cứ chụp một bức ảnh bối cảnh trước, hậu kì tôi sẽ tìm người mẫu rồi ghép vào." Triệu Thiến ra hiệu với Ngô Sơn: "Cảnh sát Ngô, anh có biết ở đâu có một chiếc bàn ăn lớn và rất nhiều vũ khí trong tòa nhà này không?"

"Tôi chỉ là một trợ lý cảnh sát bình thường, chị cứ gọi tôi Tiểu Sơn là được." Ngô Sơn ngượng ngùng cười: "Trong sảnh tiệc tầng hai có một bàn ăn hình tròn rất lớn, có thể chứa cùng lúc 25 người."

"25 người? Lớn quá, còn có cái nào nhỏ hơn nữa không?"

"Dưới tầng hầm số 1 cũng có một bàn ăn, xung quanh để đầy hung khí, nhưng…" Ngô Sơn do dự: "Chúng tôi nghi ngờ

rằng bàn ăn đó đã từng được kẻ sát nhân sử dụng, trên đó có một số dụng cụ tra tấn và dây thừng."

"Lấy nó đi." Triệu Thiến, Lý Quả Nhi và Ái Tình đồng thanh nói, Ngô Sơn bị sững sờ trong giây lát.

"Được, tôi đưa các chị đến đó." Ngô Sơn lấy chìa khóa ra, khi đi ngang qua Hàn Phi, cậu ta nhìn hắn một cái khó hiểu, cậu ta không hiểu tại sao hắn lại ở cùng với ba mỹ nữ có khí chất khác nhau này.

Thông thường mà nói, việc đầu tiên mà người chơi phải giải quyết khi vào bản đồ ẩn chính là sinh tồn, bọn họ sẽ thường chọn nghề nghiệp nào có thể mưu sinh, rồi từ từ khám phá, bây giờ Ngô Sơn đang rất tò mò nghề nghiệp của Hàn Phi là gì.

Mở cửa thông với tầng hầm ra, trong không khí có một mùi ẩm mốc, hơi ẩm nồng nặc, đi bên trong cảm thấy rất khó chịu.

"Chính là ở đây."

Ngô Sơn đưa mọi người đến căn phòng sâu nhất trong hành lang tầng hầm số 1. Căn phòng được trang trí rất sang trọng, có ghế sofa bọc da, trên tường có tranh, tác phẩm nghệ thuật chất đống khắp nơi.

Nhưng ở trung tâm của căn phòng sang trọng đầy nghệ thuật như vậy, có một chiếc bàn ăn khổng lồ dường như đã từng bị dùng máu tươi nhuộm đỏ.

Bản thân chiếc bàn ăn được đặt làm đặc biệt, hai bên có mười chiếc ghế, xung quanh còn có dao và nĩa chưa cất đi, một số dụng cụ tra tấn bị hỏng.

"Không tồi, giống như chiếc bàn ăn mà tôi tưởng tượng." Lý Quả Nhi đưa tay vuốt ve mặt bàn màu đỏ, vẻ mặt có chút si mê, đáy mắt lóe lên ánh sáng nguy hiểm: "Trưởng nhóm, nhanh lên! Anh nằm xuống thử xem."

Nhìn mười chiếc ghế bên cạnh bàn ăn, Hàn Phi mơ hồ cảm thấy đây hình như là một loại điềm xấu, hắn dường như nhìn thấy mười bóng dáng thướt tha đang ngồi trên ghế.

“Đạo cụ đâu? Thay quần áo cho Phó Nghĩa đi.” Triệu Thiến gõ nhẹ xuống bàn, cô cũng rất hài lòng với chiếc bàn và bầu không khí này, khóe miệng hơi nhếch lên.

Cởi bỏ bộ âu phục và cúc cổ áo, Hàn Phi thay một chiếc áo sơ mi màu trắng tinh đưa đến từ phòng đạo cụ.

Áo sơ mi trắng và mặt bàn màu đỏ tươi tạo thành một sự tương phản rõ ràng, khi kết hợp với vẻ ngoài tuấn tú của Hàn Phi quả thực rất kích thích.

“Trong ảnh anh ấy bị giam cầm, anh ấy là đồ ăn trên bàn, cái này có vẻ gọn gàng sạch sẽ quá.” Ái Tình một tay kéo cưa điện đi đến, cô túm lấy chiếc áo sơ mi mà Hàn Phi vừa mặc vào, dùng lực xé rách nó.

Hàn Phi sững sờ nhìn hàng cúc áo lăn trên bàn ăn.

“Nào, bịt hai mắt lại, dùng xích quấn tay và bắp chân, anh cứ nằm xuống vị trí này là được.” Nhân viên đạo cụ bảo Hàn Phi trèo lên bàn ăn: “Đã từng đóng phim chưa? Anh thử làm một biểu cảm hoảng sợ trước xem nào, đúng, cộng thêm một chút vật lộn và bất lực nữa, perfect! Chính là biểu cảm này!”

“Nhìn Hàn Phi nằm trên bàn ăn, Ngô Sơn bên cạnh trợn tròn mắt, anh ta biết Hàn Phi là một diễn viên, nhưng không ngờ hắn lại dấn thân vào một nghề đặc biệt như vậy trong game.

“Sa cơ lỡ vận rồi sao, Hàn Phi.”

Tiếng cưa điện đột ngột vang lên trong phòng, Ái Tình cao gần một mét tám, có thân hình ác quỷ, khuôn mặt thiên thần đi về phía bàn ăn, tia máu trong đáy mắt cô rất nhiều, không ngừng cắn chặt môi mình, trong mắt phản chiếu hình dáng Hàn Phi lúc này: “Ai cũng không thể nghĩ rằng Ái Tình lạnh lùng nhất, cũng sẽ có một cái kết nồng cháy nhất.”

Ái Tình đột nhiên tăng tốc, cô giơ chiếc cưa điện trong tay lên.

Chương 546: Người sẵn sàng chơi với Thẩm Lạc đều là anh em tốt

Nghe thấy tiếng cưa điện ầm ầm, Hàn Phi lập tức bắt đầu giãy dụa, sau khi chắc chắn sợi xích quấn quanh cánh tay mình có thể tháo ra ngay lập tức, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Trưởng nhóm, đừng nhúc nhích, em sẽ không làm hại anh đâu." Giọng nói của Lý Quả Nhi truyền đến bên tai, giọng điệu cô lạnh lùng, như thể trong miệng ngậm một viên đá: "Thật muốn cứ tiếp tục như thế này."

Trong đầu Hàn Phi bật lên công tắc diễn xuất bậc thầy, cơ thể khẽ run lên, giống như một cậu bé bị ném vào cơn ác mộng, trên mu bàn tay nổi lên những đường gân xanh, trán gần như ngay lập tức ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Những sợi dây xích căng chặt, lạch cạch lạch cạch, chiếc cưa điện đang từ từ đến gần, ba người phụ nữ nhặt nhiều vũ khí giết người và dụng cụ tra tấn trên mặt đất, đặt chúng xung quanh bàn ăn, trang nhã như họ đang chọn bộ đồ ăn cho một bữa tiệc tối.

Nhìn ba người phụ nữ dường như đã nhập vai, trái tim Ngô Sơn cũng chậm rãi treo lên: "Quy mô lớn như vậy sao?"

Cậu ta hơi quay đầu lại, nhưng lại thực sự tò mò không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, yết hầu của cậu ta di chuyển, nuốt nước bọt và nhìn chằm chằm vào bàn ăn.

Cánh tay mảnh khảnh vươn ra phía Hàn Phi, ngón tay trắng nõn lạnh lẽo như một con dao phẫu thuật, đặt vào trên áo hắn. Bọn họ dường như đang đo lường cơ thể Hàn Phi, chuẩn bị chia hắn thành mười phần bằng nhau theo trọng lượng.

Người quay phim đã sẵn sàng, không ai hô bắt đầu, mọi thứ dường như rất tự nhiên, không có chút dấu vết nào là đang diễn.

Hàn Phi giãy giụa ngày càng kịch liệt, xiềng xích nhuốm máu để lại vết đỏ trên cánh tay, vẻ mặt sợ hãi méo mó, môi tái nhợt, không còn chút máu.

Nhìn Hàn Phi bị cố định trên bàn ăn, Ngô Sơn vô cùng chấn kinh: "Anh ấy diễn y như thật vậy, đến quay cảnh 18+ trong game mà cũng cố gắng như thế, quả nhiên anh ấy có thể thành công là cũng có lý do nhất định."

Cưa điện càng ngày càng gần, các loại lưỡi dao băng giá cùng côn sắc bén nhẹ lướt qua áo sơ mi của Hàn Phi, giống như đang "mơn trớn" vậy.

Ngô Sơn càng nhìn càng thấy không đúng, trong lòng có một câu hỏi: "Có khi nào có khả năng là không phải bọn họ đang diễn không?"

Ho khan một tiếng, Ngô Sơn gõ nhẹ vào bàn ăn vài cái: "Này… những con dao trên mặt đất các chị tốt nhất không nên động vào, 5 năm trước ở đây từng phát sinh một vụ thảm sát, đó có lẽ đều là hung khí."

"Thật hoàn hảo!" Người quay phim cũng đi tới, vẻ mặt hưng phấn: "Từ trước đến giờ, tôi chưa từng quay phim suôn sẻ như vậy, không nhìn thấy bất kỳ dấu vết đang diễn nào trên mọi người, mọi người dường như đang dùng tình cảm để điều khiển cơ thể mình bước đi vậy, mỗi một động tác đều chứa đầy loại tình yêu méo mó biến thái đó."

"Hay là quay thêm vài đoạn nữa đi?" Ái Tình còn chưa kịp đi đến bên cạnh Hàn Phi, mà cảnh quay đã kết thúc, lần đầu tiên cô ả cau mày, có vẻ hơi bất mãn.

"Nếu quay tiếp có lẽ các cô sẽ không tìm thấy cảm giác này nữa." Người quay phim rất phấn khích bảo Triệu Thiến và Lý Quả Nhi xem lại: "Cách bố trí không gian này vô cùng hợp lý, không phải các cô muốn quay hình ảnh một tên cặn bã bị giết một cách dã man hay sao? Tôi đã để lại đủ không gian cho các cô ở cả hai bên, những nạn nhân nữ khác có thể được chèn vào. Tên cặn bã nằm ở giữa, mười người phụ nữ đã bị anh ta làm tổn thương, mỗi người cho anh ta một cách chết. Đây không phải là một video quảng cáo nữa, mà đúng là nghệ

thuật, hay là đặt cho nó một cái tên gọi là tình yêu thuần khiết trong bữa tối cuối cùng?"

"Ý kiến rất hay." Triệu Thiến nhìn lướt qua giao diện vừa quay: "Khi kết xuất ảnh có thể thay đổi khuôn mặt của chúng tôi được không?"

"Đương nhiên là có thể."

"Ngoài ra, anh hãy thêm một câu —— Đây là một câu chuyện có thật, vì sự tôn trọng đối với người đã khuất, tất cả nhân vật trong game đều sử dụng bút danh." Triệu Thiến chỉ xuống cuối giao diện màn hình.

"Sao lại trực tiếp thành người đã khuất rồi?" Hàn Phi từ trên bàn ăn ngồi dậy: "Em cảm thấy nam chính có thể giãy giụa thêm một chút."

"Chi tiết chúng ta sẽ thảo luận khi trở về công ty." Triệu Thiến xua xua tay, cô ngồi bên cạnh bàn ăn: "Bàn ăn này vừa vặn có thể ngồi đủ mười người, nhưng để tập hợp đủ mười nữ nạn nhân, có vẻ cũng hơi khó."

Ánh mắt của cô quét qua Lý Quả Nhi và Ái Tình, như thể đang tự nói với chính mình: "Thực tập sinh, người mẫu quảng cáo, cấp trên, khách hàng nữ, bạn gái trên mạng, giáo viên chủ nhiệm của con trai, và người vợ mới cưới, tổng cộng mới có bảy người."

Nghe những lời của Triệu Thiến, Hàn Phi toát mồ hôi lạnh, vị lãnh đạo này của mình bình thường không biểu lộ bất cứ điều gì, nhưng thực ra đối với những chuyện Phó Nghĩa đã làm đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Những gì hắn biết, Triệu Thiến đều biết, thậm chí khách hàng nữ mà hắn không quen biết, Triệu Thiến cũng biết.

"Có phải cô ấy đã sớm muốn giết Phó Nghĩa rồi không?" Hàn Phi thay quần áo, hiện tại hắn đã có danh hiệu yêu ghét rõ ràng, người căm ghét sẽ càng hận hắn, vì không để cho hận ý ngoài tầm kiểm soát, hắn phải tìm cách giảm bớt hận ý của mọi người càng sớm càng tốt.

“Này.” Ngô Sơn đến gần Hàn Phi, khẽ nhìn hắn một cái: “Lăn lộn cũng không tồi đấy chứ, lát nữa có thể dạy cho tiểu đệ một ít kinh nghiệm được không?”

Ngô Sơn có thể nhìn ra mối quan hệ giữa ba người phụ nữ này và Hàn Phi là không bình thường, thực sự khiến người ta phải ghen tị.

“Anh hiểu lầm tôi rồi.” Hàn Phi lắc lắc đầu, hắn cũng lười biện hộ, nói nhiều rồi lại toàn là nước mắt.

“Mỗi người đều có thiên phú đặc biệt và cách chơi game của riêng mình, tôi hiểu.” Ngô Sơn hiển nhiên đã hiểu lầm ý của Hàn Phi: “Người anh em, làm sao anh đến được đây?”

“Tôi cũng không rõ, dù sao nơi này rất kì lạ, hình như là bản đồ ẩn, không thể tùy tiện thoát khỏi game được.” Hàn Phi hơi chút khổ não: “Hình như anh rất hiểu về nơi này thì phải?”

“Tốc độ dòng chảy thời gian của bản đồ ẩn này khác với thế giới bên ngoài, có thể liên quan đến bí mật cốt lõi nhất của Deep Space Technology.” Ngô Sơn hạ thấp giọng: “Tôi và đồng đội của tôi đến đây từ một mê cung của công viên giải trí, chúng tôi đã ở đây trong một thời gian rất dài.”

“Đồng đội? Vẫn còn có người khác nữa à?”

“Chúng tôi có ba đội người chơi, tổng cộng 18 người, chia làm hai đợt vào đây, bây giờ tôi đã liên lạc được với mười người trong số họ.” Ngô Sơn mỉm cười bí ẩn: “Không biết anh đã nghe đến cái tên Tường Vi chưa, anh ấy là một trong những người săn hộp đen sớm nhất trong nước, level 19, người chơi hàng đầu, lần này anh ấy sẽ dẫn dắt cả đội.”

“Level 19 quả thực rất lợi hại.” Bản thân Hàn Phi cũng là level 19: “Các anh thời gian dài như vậy không thoát được game, chẳng lẽ không sợ hay sao?”

“Thử một phen, biến xe đạp thành mô tô, một người chơi chuyên nghiệp lớn tuổi như tôi có thể bị công ty sa thải bất cứ lúc nào. Nếu không nắm bắt cơ hội này, e rằng sau này đến miếng cơm ăn cũng khó xoay xở.” Ngô Sơn và Hàn Phi cũng tầm tuổi nhau, nhưng đối với người chơi chuyên nghiệp, 26 27 đã không phải là quá trẻ nữa rồi: “Nếu không phải để thay đổi

hiện trạng, ai sẽ sẵn sàng tham gia nhóm thăm dò nguy hiểm nhất này chứ? Chỉ cần sơ ý một chút, là có thể chết trong game.《Cuộc sống hoàn hảo》 này cũng thật kỳ lạ, rõ ràng là lấy danh hiệu trò chơi hệ chữa trị, nhưng lại có hình phạt tử hình nặng nề nhất, một khi người chơi chết trong game, mọi thứ sẽ bị xóa sạch, thật quá tàn nhẫn."

"Quả thực rất tàn nhẫn." Lời nói của Ngô Sơn đã chạm đến trái tim của Hàn Phi.

"Này, một ngôi sao lớn như anh nhất định sẽ không hiểu, trong hiện thực được hàng nghìn người săn đón, trong game cũng còn có thể trái ôm phải ấp, hưởng hết hạnh phúc của người khác, tôi thật ghen tị với anh đấy."

"Lão đệ, mỗi nhà đều có một quyển kinh thư khó đọc đấy." Hàn Phi lịch sự cười cười: "Anh để lại thông tin liên lạc đi, mọi người đều bị kẹt ở đây, sau này có thể giúp đỡ lẫn nhau."

"Được." Ngô Sơn lấy danh thiếp ra đưa cho Hàn Phi: "Chức năng liên lạc tích hợp sẵn trong trò chơi không thể sử dụng ở đây, cho nên đây là cách duy nhất. Nếu như anh gặp những người chơi khác, cũng có thể nói với tôi, chúng tôi sẽ tìm cách sắp xếp ổn thỏa cho họ."

"Những người chơi khác…" Hàn Phi lập tức nghĩ đến một người, Thẩm Lạc vẫn đang bị mắc kẹt trong phòng chứa đồ của công ty. Đứa con cưng có giá trị may mắn bằng 0 của thế giới tầng sâu ở bên cạnh mình, thật sự là quá mức cần thiết, vẫn là đi cùng những người chơi khác thì tốt hơn: "Tôi vẫn còn một người bạn cũng đang bị mắc kẹt ở đây, anh ấy đang gặp chút rắc rối, nếu như anh không phiền, tôi sẽ bảo anh ấy đi tìm anh trước."

"Đương nhiên là không phiền rồi, thực ra tôi cũng có bạn không tuân theo quy tắc ở đây, trộm cắp cướp giật, kết quả bị truy nã gắt gao. Cái này cũng rất bình thường." Ngô Sơn rất hào phóng, có lẽ anh ta phải chờ đến sau khi gặp được Thẩm Lạc mới hiểu được thế nào là người chơi không bình thường

"Cảm ơn nha." Đám người chơi này đã giúp Hàn Phi giải quyết được một tai họa trong lòng.

“Chúng tôi cứ ba ngày một lần sẽ gặp nhau tại nhà hàng Kim Mậu ở trung tâm thành phố, để xác định an toàn cho nhau, đến lúc đó anh có thể đến. Ngoài ra, còn có một điểm quan trọng nhất.” Ngô Sơn đến gần Hàn Phi, giọng nói đặc biệt nhỏ: “Sau khi quay chụp xong các anh hãy nhanh chóng rời đi, đừng tùy tiện ra ngoài khi trời tối.”

“Tại sao?” Hàn Phi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, không hiểu cho lắm.

“Nói ra có thể anh không tin.” Ngô Sơn nhìn nhìn hai bên, thấy không có ai để ý tới, mới nói tiếp: “Bản đồ ẩn này có quỷ, nó ban ngày và ban đêm là hai bộ dạng khác nhau, tôi có một người bạn đã bị quỷ kéo đi mất.”

“Đùa gì vậy? Trò chơi hệ chữa trị làm sao mà có quỷ được?” Hàn Phi tựa hồ như nghe được một câu nói đùa.

“Là thật đấy.” Vẻ mặt của Ngô Sơn nghiêm túc: “Đặc biệt là hai khu phức hợp cao ốc công viên vui chơi giải trí và bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, buổi tối anh tuyệt đối không bao giờ được đến gần. Tạm thời chúng tôi không có cách nào đối phó với quỷ, nhưng chúng tôi nghi ngờ manh mối để rời khỏi bản đồ ẩn đều ở trên người những con quỷ đó. Những thứ này Tường Vi không cho chúng tôi nói ra bên ngoài, thông tin cụ thể anh có thể đợi đến buổi trưa ngày mai khi chúng ta tập hợp, đích thân hỏi riêng Tường Vi, anh ấy biết rất nhiều bí mật.”

“Công viên vui chơi giải trí và bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ ban đêm sẽ trở nên rất nguy hiểm? Vậy tại sao anh vẫn đến đây làm trợ lý cảnh sát? Là do Tường Vi sắp xếp à?”

“Chúng tôi đang thu thập tất cả những câu chuyện kỳ lạ và những vụ giết người ly kỳ trong thành phố này, cố gắng tìm ra mối liên hệ, nhưng chúng tôi đang thiếu nhân sự. Nếu như anh sẵn sàng tham gia cùng chúng tôi, tôi tin rằng mọi người sẽ rất hoan nghênh anh.” Ngô Sơn vốn định nói thêm vài lời, thuyết phục Hàn Phi tham gia, đáng tiếc Lý Quả Nhi lại đi tới.

“Trưởng nhóm, ở đây không có việc gì nữa rồi, hay là chúng ta trở về trước đi?” Vừa rồi khi Hàn Phi và Ngô Sơn nói

chuyện, Lý Quả Nhi tràn đầy hứng thú đi dạo quanh khách sạn, nơi này hình như rất phù hợp với ý tưởng của cô ấy.

"Cũng được." Hàn Phi nghĩ đến việc Thẩm Lạc một ngày một đêm chưa ăn gì, quyết định trở về đi xem anh ta một chút, nhân tiện nhanh chóng giao anh ta cho những người chơi khác.

Sau khi giải thích với Triệu Thiến, Hàn Phi dẫn Lý Quả Nhi ra khỏi Starry Sky Art Hotel, hắn nhớ lại những gì Ngô Sơn đã nói trong đầu, liếc sang bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo bên kia đường.

Trong điện thoại không thể tìm thấy bất kỳ thông tin tiêu cực nào về bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo, nhưng ngay cả khi ban ngày ban mặt nhìn vào bên trong bệnh viện đó, vẫn cảm thấy ớn lạnh khắp người.

"Thẩm Lạc là chạy thoát ra từ bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, trước khi đưa anh ta đi, mình phải tìm hiểu rõ xem anh ta đã trải qua những gì." Hàn Phi và Lý Quả Nhi bắt taxi trở lại công ty, trên đường đi hắn nhân tiện mua một ít đồ cho Thẩm Lạc.

"Trưởng nhóm, anh vất vả rồi." Hàn Phi vừa đi ra khỏi cửa hàng tiện lợi, Lý Quả Nhi đã xuất hiện ở cửa với hai ly cà phê: "Em mời, hôm nay em đã đổi một hương vị mới."

"Sau này đừng lãng phí tiền nữa, cứ uống cà phê mãi không tốt." Hàn Phi thật sự không dám uống đồ uống mà Lý Quả Nhi đưa tới, hắn xách hai túi đồ đi đến tòa nhà công ty.

Sau khi chơi game được một lúc, Hàn Phi đứng dậy đi vào phòng chứa đồ ở nơi sâu nhất của hành lang.

Khóa cửa lại, Hàn Phi khẽ ho khan một tiếng: "Còn đó không?"

"Cuối cùng anh cũng tới rồi, tôi còn tưởng anh quên mất tôi rồi chứ." Giọng của một người đàn ông từ trong đống đồ lộn xộn truyền ra, Thẩm Lạc bước ra khỏi chỗ ẩn nấp: "Tình hình bên ngoài thế nào rồi?"

"Cửa hàng đó muốn anh đền tiền, đã treo thưởng 50.000 tệ huy động mọi người cùng nhau tìm anh." Giọng nói của Hàn

Phi thay đổi: “Có điều còn có một tin tốt, tôi đã liên lạc được với những người chơi khác, chờ khi mặt trời lặn xuống, tôi sẽ để bọn họ chuyển anh đến một nơi an toàn.”

“Cảm ơn anh rất nhiều, nếu sau này có vấn đề gì về tài chính, anh có thể đến gặp tôi để tư vấn, trong hiện thực, tôi là giám đốc đầu tư huy chương vàng của Tân Hỗ.” Thẩm Lạc vỗ ngực tự hào.

“Đừng nói những chuyện viển vông đó, tôi đã giúp anh nhiều như vậy, anh có thể thành thật trả lời tôi vài câu được không?” Hàn Phi đưa hai túi đồ ăn và nước uống đến trước mặt Thẩm Lạc: “Anh hãy nói tất cả những gì mình nhìn thấy ở bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ cho tôi, không được bỏ sót bất cứ điều gì.”

Cắn miếng bánh mì, Thẩm Lạc nhớ lại trải nghiệm bi thảm của mình: “Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đó thật sự rất đặc biệt, có rất nhiều bệnh nhân VIP sống ở sâu trong bệnh viện, khuôn mặt lúc nào cũng băng bó, bất kể đi đâu đều có y tá đưa đón chăm sóc họ, những bệnh nhân đó không thích nói chuyện, giống như những người chết biết đi vậy. Trong số bọn họ còn có một vài người nghiêm trọng hơn, toàn thân đều bị băng bó hết, mất đi khả năng hành động.”

“Anh đã nhìn thấy khuôn mặt bên dưới lớp băng của bọn họ chưa?”

“Tôi thực sự đã nhìn thấy.” Thẩm Lạc quả nhiên không phải người bình thường: “Một lần khi bác sĩ đổi khu cho tôi, anh ấy đã làm sai số phòng và trực tiếp chuyển tôi đến khu chăm sóc đặc biệt. Tôi sống chung với một người béo bị bỏng nặng. Bác sĩ nửa đêm vào thay băng cho anh ta, tôi giả vờ ngủ say, sau đó lén lút nhìn trộm anh ta một cái…”

“Anh đã nhìn thấy gì?”

“Dưới lớp băng bình thường của bệnh nhân là một lớp băng mọc vào với thịt và máu, màu đỏ, có những mạch máu rất mỏng dính trên bề mặt.” Thẩm Lạc dùng hai tay ra hiệu: “Tôi thậm chí còn nghi ngờ đó không phải là một ông chú béo, mà là một đứa trẻ bị quấn trong tầng tầng lớp lớp băng.”

“Đứa trẻ?” Hàn Phi vẫn luôn tự hỏi tại sao trong ký ức của Phó Sinh thời học sinh lại có bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng bây giờ hắn cảm thấy mình đã tiến thêm một bước nữa đến bí mật sâu thẳm trong trái tim Phó Sinh.

Chương 547: Anh ấy có một chỗ dựa đặc biệt

"Bệnh nhân trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ có thể được chia thành ba loại: một loại là 'khách hàng' ăn mặc thời thượng và theo đuổi cái đẹp; một loại là những người tương đối lớn tuổi, bọn họ ở đó an dưỡng, tiếp nhận chữa trị về thể chất và tinh thần; loại cuối cùng là những 'bệnh nhân nặng' được quấn băng kín mít toàn thân, bọn họ không có tự do, phạm vi hoạt động chỉ giới hạn trong tòa nhà ở trung tâm của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ."

Thẩm Lạc cẩn thận nhớ lại: "Bác sĩ sẽ tiêm các loại thuốc không giống nhau cho những bệnh nhân khác nhau, kê các phương án điều trị cũng khác nhau. Đúng rồi, bác sĩ ở bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đó dường như cũng chia thành ba loại."

"Bác sĩ cũng chia làm ba loại?" Hàn Phi trở nên hứng thú.

"Loại bác sĩ thứ nhất chỉ làm ca ngày, bọn họ là mặt tiền của bệnh viện, thường thấy xuất hiện trong quảng cáo; loại bác sĩ thứ hai chỉ làm ca đêm, bọn họ sẽ bắt đầu tuần tra phòng bệnh mỗi đêm, rõ ràng là mặc áo khoác trắng, nhưng khí chất lại hoàn toàn khác với những bác sĩ chăm sóc người bị thương, luôn mang vẻ mặt u ám; loại bác sĩ thứ ba tôi chỉ mới gặp một lần, bọn họ rất ít khi rời khỏi tòa nhà trung tâm của bệnh viện, đầu của bọn họ luôn cúi xuống, trên người hình như cũng có băng bó và vết thương."

Thẩm Lạc đã kể cho Hàn Phi nghe tất cả những gì anh ta biết. Thành thật mà nói, anh chàng này thực sự rất xui xẻo, khi mới xuất hiện trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, anh ta chỉ được coi như một "khách hàng" bình thường, cùng với việc không ngừng tiếp xúc với các bác sĩ, bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ trực tiếp nâng cấp anh ta vào "khu bệnh nặng", coi anh ta như một bệnh nhân quan trọng cần được quan tâm đặc biệt.

Vào thời điểm quan trọng, có thể là thiên phú tuyệt xứ phùng sinh đã có tác dụng, Thẩm Lạc đã cùng với một bác sĩ bị điên trốn thoát ra ngoài.

Nhồm nhoàm ăn bánh mì, Thẩm Lạc dường như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, anh ta lấy thẻ làm việc từ dưới áo bệnh viện ra, đưa cho Hàn Phi: "Bác sĩ trốn đi với tôi tên là Bạch Thường, là một người rất tốt, anh ấy thường chăm sóc tôi trong bệnh viện, là bác sĩ trị liệu chính của tôi."

"Bác sĩ phụ trách điều trị cho anh bị đâm chết rồi, còn anh thì thoát được ra ngoài?" Hàn Phi cầm thẻ làm việc, mặt sau còn có một thẻ ra vào, hình như có thể dựa vào thứ này để vào bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

"Anh nói thế như thể là tôi đã khắc chết anh ấy vậy. Lúc chúng tôi chạy được ra ngoài, anh ấy đã bị thương rất nặng." Thẩm Lạc nghi ngờ nhìn Hàn Phi, anh ta luôn cảm thấy giọng điệu của hắn rất thân quen, dường như trước đây đã từng gặp hắn ở đâu đó.

"Tôi chỉ buột miệng nói thế thôi, anh đừng để tâm. Lát nữa tôi sẽ gọi cho những người chơi khác, anh ăn xong bữa này thì chuẩn bị lên đường đi." Hàn Phi liên tục hỏi Thẩm Lạc, sau khi làm rõ cấu trúc tòa nhà bên trong của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, mới chuẩn bị rời đi.

"Lên đường?" Thẩm Lạc rùng mình một cái: "Lão ca, anh đừng làm tôi sợ."

"Sau khi tập hợp với những người chơi khác, anh hãy nghe theo sự sắp xếp của bọn họ, tuyệt đối đừng quay lại tìm tôi nữa." Hàn Phi đeo găng tay, vỗ vỗ vai Thẩm Lạc: "Nếu như gặp phải kẻ địch thực sự không thể chống lại, vậy anh cứ trực tiếp đầu hàng, không cần có bất kỳ gánh nặng tâm lý gì, cái này cũng không có gì phải xấu hổ."

Dặn dò Thẩm Lạc xong, Hàn Phi liền rời đi.

"Sao mình luôn cảm thấy đã gặp anh ấy ở đâu đó, mơ hồ có cảm giác anh ấy rất thân quen." Thẩm Lạc ăn xong thứ mà Hàn Phi gửi tới, mức độ đói đã giảm xuống, tâm trạng cũng từ từ phục hồi.

Nằm trong phòng chứa đồ, ánh mắt lại nhìn thấy ly cà phê do Hàn Phi để lại: "Tôi không thể hai lần ngã cùng một chỗ… Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, người ngu ngốc đến đâu cũng không thể bỏ hai lần thuốc vào cà phê."

Cầm ly cà phê lên, Thẩm Lạc nhìn thấy lời nói yêu thương của Lý Quả Nhi, anh ta lén nhấp một ngụm nhỏ, đầu lưỡi lập tức tê dại, thân thể nóng rực yếu ớt: "Hai vợ chồng bọn họ đang luyện cổ trùng à?"

Hàn Phi bước ra khỏi phòng chứa đồ, dùng điện thoại di động gọi cho Ngô Sơn, hy vọng đối phương thông báo cho những người chơi khác chuẩn bị xe và một bộ quần áo đậu ở cửa sau của tòa nhà công ty, đưa Thẩm Lạc rời đi.

Sau khi hai bên thống nhất thời gian, Hàn Phi trở lại văn phòng.

Mở bảng kế hoạch ra, Hàn Phi thay đổi một tư thế thoải mái, sau khi đấu địa chủ thắng được đến 700.000, hắn cầm cốc nước lên chuẩn bị đi ăn cơm.

"Trưởng nhóm! Chúng ta đi cùng nhau đi!" Người anh giai tưới nước cho cây giả cũng vừa làm xong công việc trong tay: "Triệu tổng lần này hình như đã bật đèn xanh cho chúng ta, đích thân đi phối hợp nhiều phòng ban của công ty, dự án thông qua vô cùng suôn sẻ, có lẽ chẳng bao lâu nữa, phiên bản chơi thử nghiệm đầu tiên sẽ có thể lên mạng rồi."

"Cô ấy chẳng qua là muốn chơi mà thôi."

Khi đến căng tin, Hàn Phi ngồi cùng bốn nhân viên, bản tin buổi trưa của địa phương đang chiếu trên TV lớn trong căng tin.

Hắn cố tình giữ khoảng cách với Lý Quả Nhi, ngồi cạnh anh giai cây giả, cúi đầu cặm cụi ăn.

Khoảng vài phút sau, một giọng nói khiến Hàn Phi cảm thấy hơi quen thuộc đột nhiên vang lên từ TV trong căng tin.

Ngẩng đầu nhìn lên, cô giáo Lưu và cảnh sát đang đứng trong sân vận động phía sau của một trường học, họ đào xác của vị hiệu trưởng tiền nhiệm dưới một gốc cây non lên.

Các phóng viên và người xem liên tục chụp hình, cô giáo Lưu quỳ xuống bùn và khóc khiến mọi người vô cùng xót xa.

Hiệu trưởng đương thời bị cảnh sát khống chế, ông ta lúc đầu còn ngoan cố nhưng trước mặt chứng cứ không thể chối cãi, đã hoàn toàn mất kiểm soát, lớn tuổi như vậy còn bị dọa sợ đến té cứt té đái, mất hết thể diện trước mặt học sinh.

Người phụ huynh bị Hàn Phi đánh đập dã man trong phòng hiệu trưởng cũng là một trong những người tham gia vào vụ giết người, anh ta phụ trách dự án mở rộng của trường, có một số thủ đoạn.

Anh ta đã nhận được tin báo trước khi cảnh sát ập vào trường và hiện đã bỏ trốn.

"Có vẻ như cô giáo Lưu đã giao thông tin mà mình đưa cô ấy cho cảnh sát, sự thật cuối cùng đã được đưa ra ánh sáng."

Khi thi thể của hiệu trưởng cũ bị cảnh sát đào lên, Hàn Phi cũng nhận được một lời nhắc từ hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã tìm thấy hiệu trưởng tiền nhiệm bị mất tích, hoàn thành nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên —— Đâu là chuyện đúng đắn?"

"Đâu là chuyện đúng đắn (nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên): Rất nhiều người cho dù đã trưởng thành, vẫn không hiểu đâu là chuyện đúng đắn, đâu là chuyện sai trái."

"Trưởng thành không phải là lưỡng lự giữa đúng và sai, càng không phải là thói quen mù quáng chạy theo đám đông, tâm phải biết sợ, cũng phải kiên trì."

"Mức độ bù đắp tiếc nuối của Phó Sinh tăng 5%, hận ý của Phó Sinh đối với bạn -1, chúc mừng bạn đã nhận được rất nhiều phần thưởng kinh nghiệm, có cơ hội mở ô vật phẩm một lần, nhận được danh hiệu ngẫu nhiên của điện thờ —— Hành hiệp trượng nghĩa."

"Hành hiệp trượng nghĩa (danh hiệu ngẫu nhiên của điện thờ): Danh hiệu này chỉ có giá trị trong thế giới ký ức điện thờ của Phó Sinh, mỗi lần hành hiệp trượng nghĩa sẽ nhận được

phần thưởng điểm kinh nghiệm, có thể nâng cao giá trị tâm trạng của bạn.”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên đầu tiên, tiếp theo có hai sự lựa chọn khác nhau trước mặt bạn.”

“Lựa chọn 1: Không ngừng bù đắp tiếc nuối của Phó Sinh, không ngừng giảm bớt hận ý của Phó Sinh đối với bạn, nhưng sinh mệnh của bạn sẽ bước vào thời kỳ đếm ngược, tố chất thể lực của bạn cũng sẽ không ngừng giảm sút, bạn sẽ đứng về phía đối lập với cả thế giới, trở thành kẻ thù của vận mệnh. Lựa chọn này cực kỳ nguy hiểm, sau khi bạn chết trong thế giới ký ức điện thờ, khả năng cao là sẽ mất trí nhớ, trở thành một phần của thế giới ký ức, mãi mãi cũng không thể thoát ra.”

“Lựa chọn 2: Không ngừng đẩy Phó Sinh vào vực sâu tuyệt vọng tối tăm, phá hủy thế giới và ký ức của Phó Sinh, bạn sẽ trở thành chủ nhân mới của điện thờ. Lựa chọn này sẽ địch thân đẩy vận mệnh về phía trước, khôi phục lại mọi thứ trong quá khứ, bạn sẽ tái sinh trên cơ thể Phó Sinh, kế thừa mọi thứ từ ông ấy, đương nhiên, cũng bao gồm cả nỗi đau và tuyệt vọng của ông ấy.”

Hàn Phi đã ở trong thế giới ký ức điện thờ này rất lâu, nhưng nhiệm vụ vẫn chưa được kích hoạt, cho đến bây giờ hắn cuối cùng mới hoàn thành nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên đầu tiên.

“Thế giới ký ức điện thờ này lớn gấp nhiều lần thế giới của Gương Thần, bây giờ còn đưa cho mình hai sự lựa chọn khác nhau, một là cứu chuộc, hai là hủy diệt.”

Hàn Phi nhìn lựa chọn do hệ thống đưa ra, giống như đang nhìn chằm chằm vào hai mặt khác nhau của hộp đen.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Hãy lựa chọn trong vòng ba phút, nếu không sẽ mặc định lựa chọn thứ hai phù hợp nhất với kí ức của chủ nhân điện thờ!”

Đứng ở góc độ của Phó Sinh suy xét, ông ấy nhất định sẽ lựa chọn hủy diệt, trong lý trí Phó Sinh có lẽ cũng hy vọng

rằng Hàn Phi sẽ lựa chọn hủy diệt, sau đó thừa kế tất cả mọi thứ từ ông, dấn thân vào con đường giống như ông.

"Đâu là lựa chọn đúng đắn?" Hàn Phi nhìn nhắc nhở nhiệm vụ, lão hiệu trưởng lựa chọn chuyện đúng đắn, kết quả anh ta bị đặt điều vu oan, xác thì bị chôn ở bên dưới sân vận động.

"Kiên quyết làm chuyện đúng đắn có đôi lúc cũng rất nguy hiểm, nhưng nếu tất cả mọi người đều sợ nguy hiểm, vậy thì thế hệ sau sẽ phải sống trong một thế giới sai trái."

Hai lựa chọn đại diện cho hai con đường hoàn toàn khác nhau.

Hàn Phi do dự rất lâu, khẽ thở dài một cái: "Trong lòng ông hẳn là cũng rất muốn được có người cứu, đúng không?"

Không đắn đo thêm, Hàn Phi đã chọn lựa chọn 1, hắn muốn không ngừng bù đắp những tiếc nuối của Phó Sinh, giảm bớt hận ý của Phó Sinh, kéo cậu ra khỏi ký ức méo mó của mình.

Gần như ngay lúc Hàn Phi đưa ra lựa chọn, một giọt máu rơi trên bàn, Hàn Phi vốn có 30 điểm thể lực, phát hiện mũi mình đột nhiên chảy máu, đây dường như là điềm không lành.

"Trưởng nhóm?"

"Bị nóng trong thôi, không cần lo lắng." Hàn Phi lau sạch vết máu, đem đĩa đồ ăn đặt ở khu thu dọn, vội vàng trở lại văn phòng.

"Sức khỏe của mình sẽ ngày càng kém đi, thế giới này cũng sẽ không ngừng dị hóa, những người hận mình sẽ bắt đầu phát điên, mà mình sẽ dần mất đi khả năng bảo vệ người thương yêu và gia đình của mình." Hàn Phi đã hiểu ra ý nghĩa của lựa chọn 1, Phó Nghĩa đã từng hủy hoại Phó Sinh, bây giờ hắn phải gánh lấy tuyệt vọng và trách nhiệm mà Phó Nghĩa đã ném lên Phó Sinh.

"Sau khi thế giới dị hóa, những người phụ nữ đó đều có thể sẽ lột xác thành tồn tại hận ý, mình phải cố gắng hết sức để bọn họ bình tĩnh lại." Hàn Phi lấy điện thoại di động của Phó Nghĩa ra, nhìn đoạn lịch sử trò chuyện bên trên, lặng lẽ lẻn vào

phòng làm việc của Triệu Thiến, hắn muốn làm rõ thân phận của vị nữ khách hàng kia.

Năng lực điều tra và tìm kiếm của Hàn Phi đã được cảnh sát công nhận, cộng thêm thiên phú trốn tìm và trực giác tội phạm gần như kinh khủng, hắn không mất nhiều thời gian để tìm thấy thông tin mình muốn trên máy tính của Triệu Thiến.

Người được gọi là nữ khách hàng kia tên là Đỗ Xu, thực ra cô ấy là một trong những nhà đầu tư của công ty game, có mối quan hệ chặt chẽ với bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo, còn từng mời Triệu Thiến đến đó chăm sóc da, có một mối quan hệ rất tốt với Triệu Thiến.

"Vị nữ khách hàng này có vấn đề rất lớn, nhìn cô ta trò chuyện với Triệu Thiến, cứ có cảm giác cô ta đang cố ý chọc giận, muốn lợi dụng Triệu Thiến giết chết mình."

Đối chiếu một chút lịch sử trò chuyện, vị nữ khách hàng này cũng không phải là người tốt đẹp gì, cô ta có dục vọng kiểm soát cực kì lớn, nhưng Phó Nghĩa lại dường như là một món đồ chơi rất không nghe lời, không chỉ không đá cô ta, mà còn liên lạc với rất nhiều người sau lưng cô ta.

"Đỗ Xu có xuất thân rất tốt, nhưng tính cách có vấn đề, cố chấp mạnh mẽ, bề ngoài đẹp đến mức có chút không chân thực." Hàn Phi bây giờ cũng coi như đã có những hiểu biết nhất định với Phó Nghĩa, một kẻ khốn nạn như anh ta, đối với Đỗ Xu chắc chắn không có bất kì sức chống cự nào. Nhưng bởi vì anh ta cặn bã đến mức tuyệt đối, nên cho dù có đồng ý Đỗ Xu, thì vẫn lăng nhăng ở bên ngoài như cũ.

"Phó Nghĩa đúng là loại người nào cũng dám khiêu khích, anh ta có thể sống đến lúc Phó Sinh trưởng thành, cũng thật là vận khí nghịch thiên rồi."

Sau khi khôi phục lại mọi thứ, Hàn Phi bước ra khỏi phòng làm việc của Triệu Thiến, lúc này lại nhận được cuộc điện thoại từ một số lạ.

"Alo?"

"Hàn Phi? Chúng tôi tới rồi, dẫn bạn của anh xuống tầng đi."

Những người chơi khác liên lạc với Hàn Phi, hắn cũng không nói nhiều, cúp điện thoại, đi vào phòng chứa đồ.

Mùi cà phê nhàn nhạt tỏa ra trong phòng, Hàn Phi nhìn thấy Thẩm Lạc đang ngồi dưới đất: "Xem ra Lý Quả Nhi thật sự không có ý định giết mình, cô ấy hiện tại chỉ muốn giam cầm mình lại, từ từ tra tấn, đây cũng được coi là một chuyển biến không tệ."

"Đại ca, có phải chị dâu có thành kiến gì với anh không?"

"Anh đang nói đến chị dâu nào?"

"Thôi, không sao cả." Thẩm Lạc lắc đầu chua xót.

"Thay quần áo đi, tôi đưa anh xuống lầu." Hàn Phi giúp Thẩm Lạc thay quần áo rồi cùng anh ta đi xuống tầng.

Bây giờ vừa đúng giờ ăn cơm, người trở lại làm việc rất ít, Hàn Phi thuận lợi đưa Thẩm Lạc đến cửa sau công ty, bọn họ ngồi lên một chiếc xe van cũ.

Trên xe còn có hai thanh niên, một người mặc đồng phục của nhân viên siêu thị, người kia mặc âu phục đi giày da, đặc biệt có khí chất.

"Tôi tên là Đại Ngư, level 15, là vận động viên bơi lội đã giải nghệ của tỉnh, nghề nghiệp trong game là người cứu hộ, thuần cộng điểm thể lực." Người đàn ông mặc đồng phục nhân viên siêu thị cười cười với Hàn Phi và Thẩm Lạc, tướng mạo anh ta đẹp trai rạng rỡ, dáng người vô cùng đẹp: "Hai vị xưng hô thế nào?"

"Tôi tên là Hàn Phi, diễn viên hài. Vị này là Thẩm Lạc, anh ấy hình như là làm về tài chính." Hàn Phi ấn Thẩm Lạc xuống chỗ ngồi, giúp anh ta thắt dây an toàn.

"Chưa lên xe vội, trước khi rời đi, chúng tôi còn phải hỏi một vài điều nữa." Người mặc âu phục khẽ cau mày: "Nếu hai người muốn gia nhập cùng với chúng tôi, trước tiên hãy nói rõ thuộc tính và nghề nghiệp của mình, không được che giấu bất cứ điều gì."

"Cấp độ của tôi tương đối thấp, vẫn chưa chuyển nghề." Thẩm Lạc đã bị mắc kẹt trong thế giới tầng sâu mấy ngày rồi,

level kém hơn rất nhiều: “Thuộc tính thì…”

Thẩm Lạc hơi chút xấu hổ, anh ta vừa nghe người ta nói level 15, bản thân mình vốn dĩ level đã thấp, nếu lại nói với người ta giá trị may mắn của mình bằng 0, vậy thì người ta chắc chắn sẽ không dẫn hắn chơi cùng.

Do dự một lúc, Thẩm Lạc nói: “Các thuộc tính khác cũng được, nhưng giá trị may mắn của tôi tương đối thấp, chỉ có hai điểm.”

“Đúng là thấp thật.” Sau khi người mặc âu phục thống kê xong, anh ta lại nhìn về phía Hàn Phi: “Còn anh?”

“Hiện tại tôi không chuẩn bị tham gia cùng các anh, tôi thích khám phá một mình hơn.” Hàn Phi từ chối ý tốt của đối phương, lý do hắn liên hệ với người chơi, hoàn toàn là để tìm một “ngôi nhà” tốt cho Thẩm Lạc.

“Xem ra anh chưa nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề, bản đồ ẩn này khác với những bản đồ khác, cực kì, cực kì nguy hiểm.” Người đàn ông mặc âu phục có vẻ rất coi trọng Hàn Phi, anh ta hy vọng hắn sẽ tham gia đội.

“Không cần đâu.” Hàn Phi có nhiệm vụ của mình, sau khi nói xong liền xuống xe rời đi.

Nhìn bóng Hàn Phi dần đi xa, người mặc âu phục cau mày, nắm lấy cánh tay Thẩm Lạc nói: “Bạn đồng hành của anh có vẻ rất tự tin, có phải anh ấy có chỗ dựa gì đặc biệt không?”

Thẩm Lạc suy nghĩ một chút, sau đó gật gật đầu: “Anh ấy có bảy người vợ.”

Chương 548: Bước đầu tiên của Phó Sinh

Nghe được lời của Thẩm Lạc, trong xe lập tức trở nên yên tĩnh, thời gian như đứng yên.

Người đàn ông mặc âu phục và Đại Ngư nhìn Thẩm Lạc, đều đang muốn chắc chắn rằng họ không nghe nhầm.

"Bảy người… vợ?" Người đàn ông mặc âu phục lại xác nhận lần nữa.

"Đúng." Thẩm Lạc gật đầu khẳng định: "Anh ấy là một người rất tốt, bản thân cũng đẹp trai, tôi đoán giá trị mị lực của anh ấy khá cao, nên mới được rất nhiều cô gái yêu thích đến như vậy."

"Trong 《Cuộc sống hoàn hảo》 có rất nhiều cách chơi, tồn tại là hợp lý, chẳng trách anh ấy không vội vã chút nào." Đại Ngư khởi động chiếc xe van, nhìn mình một chút trong gương chiếu hậu: "Nếu như tôi có bảy người vợ, tôi cũng sẽ không vội rời khỏi bản đồ ẩn này."

"Mị lực ban đầu dù có cao đến đâu cũng không thể có bảy người vợ, có thể anh ấy có vật phẩm quý hiếm có thể gia tăng thuộc tính mị lực trên người, hoặc cũng có thể nghề nghiệp của anh ấy tương đối đặc biệt." Người đàn ông mặc âu phục ngồi bên cạnh Thẩm Lạc, giọng điệu có chút chua xót.

"Thật ra thì tôi cũng không biết nhiều về Hàn Phi. Tôi bị cư dân ở đây truy nã, anh ấy đã cứu tôi." Thẩm Lạc cảm thấy thuốc trên người mình sắp hết tác dụng rồi: "Vị đại ca này, xưng hô thế nào?"

"Mọi người đều gọi tôi là Ông Chủ, tôi là một trong những cổ đông của trang web Chân lý tất nhiên, mục đích chính của việc chơi game này là để dẫn dắt anh em kiếm được những khoản tiền lớn." Người đàn ông âu phục lấy điện thoại di động ra, gọi cho Tường Vi: "Chúng tôi đã liên hệ với Hàn Phi rồi, năng lực của anh ấy khá đặc biệt, gặp mặt sẽ nói chuyện sau."

Sau khi chiếc xe van biến mất trên đường, Hàn Phi mới thu hồi ánh mắt, đi vào công ty.

"Người chơi không có cách nào để chống lại quỷ quái, nhưng dẫu sao thì tư duy linh hoạt, có lẽ có thể trở thành bia đỡ đạn hữu dụng." Hàn Phi không hề lo lắng rằng Thẩm Lạc sẽ nói cho người khác biết bí mật của mình, hắn biết trong mắt Thẩm Lạc có lẽ mình là một kẻ bám váy phụ nữ, hắn cũng hy vọng những người chơi kia có thể hiểu lầm mình như thế này.

"Đều cho rằng mình là một kẻ bám váy phụ nữ, chờ mình tìm được Đại Nghiệt, bọn họ sẽ biết mình lợi hại như thế nào."

Chết trong thế giới ký ức điện thờ sẽ không thực sự chết, chỉ là sẽ mất gần hết ký ức, cho nên Hàn Phi cũng không quan tâm đến những người chơi đó.

Trở lại văn phòng, Hàn Phi vốn muốn tiếp tục làm việc, nhưng không ngờ lại nhận được điện thoại của cảnh sát.

Cô giáo Lưu không có nói dối cảnh sát, thẳng thắn nói Hàn Phi đã giúp đỡ mình, cho nên cảnh sát muốn hỏi hắn một chuyện, hi vọng hắn nhanh chóng tới trường học.

Vốn dĩ Hàn Phi còn muốn từ chối, nhưng hắn nghĩ đến việc mình có danh hiệu "hành hiệp trượng nghĩa", làm việc tốt có thể được thưởng kinh nghiệm nên đã lựa chọn hợp tác với cảnh sát.

Những cảnh tượng đã xảy ra vô số lần trong hiện thực được tái hiện trong thế giới ký ức, quả nhiên là vàng đi đến đâu cũng sẽ tỏa sáng.

Gọi cho Triệu Thiến để xin nghỉ phép, sau đó Hàn Phi bắt taxi đến trường của Phó Sinh.

Hắn vừa bước vào cổng trường đã bị bảo vệ chặn lại, hắn bây giờ cũng đã được coi là nhân vật quan trọng của trường, lần đầu tiên bị cô giáo gọi đến, liền trực tiếp đánh cho hiệu trưởng một trận, người như vậy ai mà không sợ.

"Bố Phó Sinh, hiệu trưởng đã đặc biệt dặn dò, tuyệt đối không được cho anh vào." Hai bảo vệ cười khổ chặn Hàn Phi lại.

“Lão già đó đã bị cảnh sát bắt đi rồi, tại sao hai người còn nghe lời ông ta? Chẳng lẽ năm đó lúc ông ta chôn xác, hai người ở bên cạnh trợ giúp hay sao?” Hàn Phi nói xong khiến mặt của bảo vệ tái nhợt: “Đừng lo, lần này là cảnh sát đã gọi tôi đến đây.”

Đi ngang qua hai bảo vệ, Hàn Phi đến tòa nhà văn phòng, vừa đi được vài bước thì nghe thấy tiếng khóc của cô giáo Lưu.

Khẽ gõ cửa phòng, Hàn Phi bước vào văn phòng của nhóm học sinh lớp 10, cô giáo Lưu khóc rất nhiều, bên cạnh có một nữ cảnh sát và hai nữ giáo viên đang an ủi cô.

Từ trước đến nay, bố của cô giáo Lưu đều bị bôi nhọ gièm pha, từ nhỏ cô đã bị hàng xóm chỉ trích sau lưng, còn có rất nhiều đứa trẻ khác nói bố lăng nhăng ngay trước mặt cô.

Tất cả oan khuất mãi đến tận hôm nay mới được đưa ra ánh sáng, nhưng cái giá phải trả cũng khá nặng nề. Cô từng nghĩ rằng bố cô không thể chịu đựng được sự chỉ trích của quần chúng, một mình bỏ trốn đến thành phố khác. Cô vẫn luôn tin rằng bố mình vẫn còn sống, cô trở lại đây dạy học, chính là muốn dùng sức lực của mình để rửa sạch những vết bẩn do bố để lại, mơ ước một ngày nào đó sẽ gặp lại bố mình.

Đáng tiếng tất cả ảo tưởng đều tan tành khi đất được đào lên, cô giáo Lưu đã gặp được bố, người bố đã dùng cả đời kiên trì làm chuyện đúng đắn.

Cảnh sát coi giữ ra hiệu cho Hàn Phi vào phòng bên cạnh, bọn họ hỏi hắn rất nhiều câu hỏi.

Đối phó với sự thẩm vấn của cảnh sát đối với Hàn Phi chỉ đơn giản như uống nước, hắn đã nghĩ trước những câu hỏi mà cảnh sát sẽ hỏi trên đường tới đây, thành thạo như thể cảnh sát là người của mình vậy.

Không có sơ hở nào, khi Hàn Phi ra khỏi căn phòng nhỏ, hai cảnh sát thẩm vấn vẫn còn cảm giác chưa đủ đã.

Nhìn cô giáo Lưu vẫn đang rất khó bình tĩnh lại, Hàn Phi không mạo muội tới gần, hắn nhớ lại lịch sử trò chuyện giữa Phó Nghĩa và cô giáo Lưu, sau đó xoay người rời đi.

Sau hơn mười phút, hắn mua món ăn yêu thích nhất của cô giáo Lưu từ siêu thị, đặt nhẹ lên góc bàn rồi lẳng lặng rời đi.

"Những người phụ nữ này người nào người nấy đều ưu tú như vậy, Phó Nghĩa, anh đúng là đáng chết."

Hàn Phi đi bộ một mình trong hành lang trường học, hận ý của Phó Sinh đối với hắn đã giảm đi một điểm, nếu như có thể hắn hy vọng Phó Sinh sẽ quay trở lại trường học.

Hiệu trưởng đã bị bắt, phụ huynh bắt nạt cậu đã trở thành tội phạm bị truy nã, bây giờ trong trường có lẽ không còn ai sẽ tiếp tục nhắm vào cậu nữa.

"Giả sử cậu ấy có thể quay lại trường học, có lẽ sẽ nhìn thấy những thay đổi tốt đẹp này."

Để tránh cho Phó Sinh bị bắt nạt một lần nữa, Hàn Phi lại đến lớp mà cậu đã từng học.

Một thầy giáo đeo kính trên bục giảng đang dạy môn Toán, anh ta ăn nói rất ra vẻ ta đây, dường như chỉ thích những học sinh giỏi ngồi hai hàng đầu, còn phớt lờ những học sinh ở hàng sau.

Hàn Phi rất lịch sự đợi đến khi giáo viên tan lớp rồi mới vào.

"Chào thầy, tôi muốn hỏi một chuyện."

"Anh là?"

"Tôi là bố của Phó Sinh."

Hàn Phi còn chưa kịp nói xong, sắc mặt của thầy giáo dạy toán đã thay đổi, bộ dạng bực mình: "Tôi còn phải chuẩn bị bài, không có thời gian, anh hỏi người khác đi."

"Năm phút, tôi chỉ muốn biết trong lớp này có những ai đã từng bắt nạt Phó Sinh, trò chuyện với bọn chúng một chút, nếu như Phó Sinh có thể trở lại lớp, tôi hy vọng chúng nó có thể hòa thuận với nhau." Hàn Phi nói chuyện rất nhẹ nhàng.

"Trở lại? Tôi nghĩ cậu ấy không nên trở lại thì tốt hơn, với tính cách như vậy, có lẽ tự học sẽ hiệu quả hơn."

“Con người không thể tách khỏi tập thể được, tôi hy vọng con tôi có thể có được học thức và kí ức như những đứa trẻ khác.” Hàn Phi cho người ta cảm giác như tính khí rất ôn hòa.

“Cậu ấy không bị ai trong lớp bắt nạt cả, là tự cậu ấy độc lập hành động. Tôi sẽ nói rõ cho anh nghe, cho dù cậu ấy có quay lại lớp cũng vẫn ngồi một mình trong góc, khiến cho cả cậu ấy và mọi người đều không thoải mái.” Thầy giáo đeo kính sắp xếp đồ đạc của mình đứng dậy định đi, nhưng Hàn Phi đã đứng chặn trước mặt anh ta.

“Học sinh không thoải mái, không phải là giáo viên phải nhắc nhở dẫn dắt hay sao? Tại sao lại trực tiếp từ bỏ được?” Hàn Phi nói chuyện vẫn rất thiện ý.

“Dẫn dắt?” Thầy giáo kia cười khinh thường: “Một số học sinh có thể dẫn dắt, nhưng có một số thì hết thuốc chữa rồi.”

“Con người đều có thể thay đổi, tôi tin rằng Phó Sinh cũng sẽ trở nên vui vẻ trở lại.” Hàn Phi nói rất chân thành.

“Những thay đổi bề ngoài đó có ích lợi gì?” Thầy giáo có vẻ rất ghét Phó Sinh: “Cái thùng rác này được bọc bằng túi rác tôi mới mua, nhưng không có học sinh nào trong lớp cảm thấy thùng rác đó sạch sẽ cả, càng không có ai muốn ngồi bên cạnh thùng rác.”

“Thùng rác trong siêu thị ai ai cũng sẽ mua, chỉ có thùng rác trong đống rác mới bị người ta ghét bỏ.” Hàn Phi đã hơi tức giận: “Có đôi khi không phải là thùng rác bẩn, mà là môi trường xung quanh bẩn.”

“Ý anh là gì?” Thầy giáo dạy toán ném mạnh quyển sách trên bục giảng, giọng nói cao hơn rất nhiều, anh ta cảm thấy là Hàn Phi đang mắng mình.

“Tôi nói chuyện tử tế với thầy, còn thầy thì ở đó ăn nói móc mỉa.” Ánh mắt Hàn Phi lạnh như dao, nhìn chằm chằm vào cổ thầy giáo: “Ngày hôm qua tôi đã đánh hiệu trưởng của thầy, sau đó tôi vẫn bình yên vô sự, nhưng hiệu trưởng của thầy thì đã bị cảnh sát bắt đi.”

Thầy giáo lúc này mới nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề, anh ta bất giác lùi lại hai bước, cơ thể gần như dán

chặt vào bảng đen: "Đây là trường…. trường học, là nơi dạy dỗ học tập, anh cho rằng tôi sẽ sợ anh sao?"

"Tôi không cần thầy phải sợ tôi, tôi chỉ cần thầy đối xử bình đẳng với tất cả học sinh, bao gồm cả Phó Sinh." Hàn Phi liếc nhìn đôi chân phù phiếm của thầy giáo, không để ý đến anh ta nữa, bước tới bục giảng, dừng lại ở trước một chiếc bàn học.

Tên béo cầm đầu bắt nạt Phó Sinh đang ngồi ở đó, không còn khí thế như xưa nữa, thân thể run lên, có vẻ như vẫn chưa quen với sự thay đổi thân phận này.

Ngày hôm qua cậu ta vẫn là phú nhị đại, gia đình có quyền có thế, hôm nay đã trở thành con của một tên tội phạm bị truy nã, bạn bè thân thiết ngày thường đều tránh xa cậu ta.

"Lúc trước cậu cô lập Phó Sinh, không ngừng bắt nạt thằng bé, bây giờ chắc cậu cũng đã được nếm trải cảm giác bị bắt nạt và bạo lực rồi chứ?" Hàn Phi ngồi trước mặt tên béo, nhưng ánh mắt lại quét nhìn những người còn lại trong lớp.

Trí nhớ của hắn rất tốt, từng người đã bắt nạt Phó Sinh trong video đó hắn đều không quên.

"Các bạn vẫn còn là những đứa trẻ, nói mấy cái đồng cảm sâu sắc gì đó các bạn cũng sẽ không hiểu, nhưng hãy nhớ rằng, một ngày nào đó, các bạn cũng có thể trở thành những người bị cô lập và bị bắt nạt, hy vọng đến lúc đó sẽ có người nói thay cho các bạn."

Hàn Phi ban đầu muốn dạy cho những học sinh đó một bài học, mở đường cho Phó Sinh trở lại trường học, nhưng giờ hắn phát hiện không cần thiết nữa.

Đứng dậy ra khỏi phòng học, Hàn Phi vừa đi ra khỏi tòa nhà dạy học thì đột nhiên nghe thấy hệ thống nhắc nhở.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Hận ý của Lưu Lệ Na đối với bạn đã giảm đi 1 điểm, tích lũy giảm đi 6 điểm."

Cảm nhận được điều gì đó, Hàn Phi quay đầu nhìn lại.

Cô giáo Lưu đang đứng sau một khung cửa sổ nào đó, chỉ có một mình cô ấy, trên tay cầm những thứ mà Hàn Phi đưa

đến.

"Xin lỗi." Trong mắt Hàn Phi đầy áy náy, hắn không có dừng lại, xoay người rời đi.

Bắt taxi về nhà, khi Hàn Phi sắp về tới cửa, thấy vợ đang mặc cả với người bán hàng rong bên đường.

Hắn xuống xe từ xa, lặng lẽ bước tới.

"Hôm nay làm món cánh gà chiên coca phải không?"

Giọng nói của Hàn Phi đột nhiên vang lên, khiến người vợ đang chọn cánh gà giật nảy mình, sau khi quay đầu lại nhìn thấy hắn, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc: "Bình thường anh đều hay về muộn, sao càng ngày càng về nhà sớm vậy? Còn chưa đến 5 rưỡi mà."

"Anh muốn dành nhiều thời gian hơn cho em và các con." Hàn Phi rất tự nhiên nhận lấy túi đựng đầy rau từ tay vợ, trên mặt nở một nụ cười hạnh phúc.

"Vậy cũng không thể về trước giờ chứ." Người vợ nhìn Hàn Phi, đột nhiên vươn tay giúp hắn phủi cổ áo đầy bụi: "Có phải anh gặp vấn đề gì trong công việc không? Đừng cố quá, nếu như mệt mỏi, thì hãy nghỉ ngơi cho tốt."

"Không mệt." Hàn Phi đột nhiên nhớ tới lúc sáng khi quay, hình như đã cởi áo ra, bụi bẩn dính trên cổ áo chính là từ lúc đó: "Đi thôi, chúng ta về nhà đi, hôm nay anh sẽ làm cho cả nhà món cánh gà chiên coca, làm thêm một món cánh gà chiên thơm phức, nhất định sẽ khiến Phó Thiên thèm đến phát khóc."

"Thôi anh nên nghỉ ngơi cho khỏe, để em làm." Vẻ mặt người vợ vô cùng dịu dàng, hận ý trong mắt cô đã từ từ được thay thế bằng sự u mê.

"Không được, anh phải trổ tài nấu nướng của mình cho mọi người thấy chứ." Hàn Phi dự định trong thời gian tới sẽ tự mình nấu ăn, thời gian của hắn không còn nhiều nữa, hắn muốn trong những ngày có hạn này, lưu lại nhiều kỉ niệm hơn nữa cho gia đình.

Hai người cùng nhau về nhà, sau khi Hàn Phi thay quần áo xong liền vào bếp cùng với vợ.

Chuẩn bị xong nguyên liệu, rửa sạch cánh gà và đồ ăn kèm, khi Hàn Phi đang bận rộn thì điện thoại di động trong phòng khách đột nhiên vang lên.

So với Hàn Phi, phản ứng của người vợ còn lớn hơn một chút, tay cô hơi run rẩy, dường như cô đã trải qua tình huống tương tự rất nhiều lần rồi.

Phó Nghĩa đôi khi cho dù đã về nhà ăn tối, cũng có thể vì một cuộc điện thoại, vội vàng trở lại công ty "tăng ca".

"Điện thoại, điện thoại." Phó Thiên là một đứa trẻ rất đáng yêu, cầm lấy điện thoại di động của Hàn Phi, lạch bạch chạy vào phòng bếp.

Nhìn thấy Phó Thiên bước vào, sắc mặt người vợ hơi thay đổi, trước đây Phó Nghĩa ghét nhất là người khác chạm vào điện thoại của mình, lần nào anh ta cũng mắng vợ vì chuyện này.

"Anh đang rửa thịt, em giúp anh nghe đi." Hàn Phi không ngẩng đầu, giọng điệu rất thản nhiên.

Người vợ có chút không chắc chắn lau lau tay, sau đó trả lời điện thoại: "Xin chào."

"Chúng tôi là phóng viên của Old Street News, muốn phỏng vấn anh Phó Nghĩa một chút, đưa tin về những việc làm anh dũng của anh ấy trong việc giúp cảnh sát giải quyết tội phạm."

Nghe được giọng nói từ điện thoại, trái tim người vợ mới trở lại lồng ngực, thở ra nhẹ nhõm.

Hàn Phi đang rửa cánh gà, cũng không chạm vào công tắc diễn xuất bậc thầy, như không có chuyện gì xảy ra lau mồ hôi lạnh trên trán, nhưng tim hắn vẫn đang đập thình thịch.

"Ai gọi đến vậy?"

"Là phóng viên tin tức." Cuộc gọi tạm dừng một chút, người vợ cầm điện thoại, đặt ở bên tai Hàn Phi.

“Xin chào, anh Phó Nghĩa, chúng tôi muốn phỏng vấn anh một chút.”

“Hôm nay muộn quá rồi, tôi còn phải ở cùng gia đình, ngày mai đến công ty phỏng vấn đi.” Hàn Phi nói xong liền bảo người vợ cúp máy: “Haiz, lại lên TV, thật phiền phức.”

“Bố lại sắp được lên TV rồi sao?!” Phó Thiên hào hứng hơn ai hết, có lẽ ở độ tuổi như cậu bé, bố của mình chính là người giỏi nhất.

“Không nên khoe khoang khắp nơi, phải khiêm tốn.” Hàn Phi đắc ý nấu món ăn sở trường của mình, Phó Thiên phấn khích chạy quanh phòng bếp, người vợ nhìn cảnh này, ánh mắt dần trở nên dịu dàng, thứ cô muốn không nhiều, một chút hạnh phúc là đủ rồi.

Nửa giờ sau, mùi thơm đã bắt đầu bay ra trong nhà, Hàn Phi bưng đồ ăn lên bàn.

Phó Thiên đã sớm không thể đợi thêm được nữa, cậu bé ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, người vợ cũng bắt đầu xới cơm.

Sau khi cả ba người đều ngồi vào chỗ, Hàn Phi quay đầu lại nhìn thoáng qua tầng hai.

Hắn hít một hơi thật sâu, cầm lấy đĩa cơm từ tay người vợ, bày đồ ăn ngon do chính tay mình làm vào trong bát, sau đó bê khay cơm đi lên tầng hai.

Gõ nhẹ cửa phòng, Hàn Phi đặt khay cơm trước cửa phòng của Phó Sinh như thường lệ, nhưng ngay khi hắn chuẩn bị rời đi, khóa cửa phòng của cậu đột nhiên lại chuyển động.

Chương 549: Mọi thứ đang dần trở nên tốt hơn?

Hàn Phi dừng lại, kinh ngạc nhìn về phía cánh cửa bên cạnh, trong mắt lóe lên một sự chờ mong.

Tay nắm cửa khẽ xoay, cánh cửa phòng ngủ của Phó Sinh được mở ra, ánh sáng chiếu vào phòng dọc theo khe cửa.

Đứng ở cửa, Hàn Phi không nhìn thấy mặt của Phó Sinh, cậu mở cửa phòng ngủ, cũng không đi ra khỏi phòng.

Hai bố con lúc này đều đang nhìn về phía cánh cửa đã mở, nhìn sự thay đổi ngoài sức tưởng tượng này.

Với tay vươn ra khỏi phòng, Phó Sinh cầm khay đồ ăn do Hàn Phi đưa đến, quay trở lại phòng ngủ.

Cánh cửa lại bị đóng lại, nhưng trong mắt Hàn Phi tràn đầy vui vẻ, khi hắn vừa đến thế giới ký ức điện thờ này, chỉ cần tới gần cửa, Phó Sinh sẽ phản ứng dữ dội, nhất định sẽ không ăn bất cứ thứ gì hắn làm, càng đừng nói đến việc chủ động mở cửa và mang đồ ăn hắn nấu vào trong phòng.

Người vợ ở tầng dưới cũng rất chấn kinh, Phó Sinh vốn luôn duy trì sự im lặng khép kín, lại chủ động mở cửa, đây là điều mà trước đây cô chưa bao giờ dám nghĩ tới.

Đôi mắt chậm rãi di chuyển, người vợ lại nhìn Hàn Phi, thay vì nói Phó Sinh có thay đổi, chi bằng nói rằng sự nỗ lực của hắn đã có hiệu quả.

Nở nụ cười trên môi, cô đi đến bên cạnh Hàn Phi: "Mọi thứ đang dần trở nên tốt hơn, cứ từ từ."

"Ừ." Đầu óc Hàn Phi bị một cảm xúc khó tả chiếm giữ, đó dường như là vui sướng.

"Chúng ta cũng đi ăn cơm thôi." Người vợ nắm tay Hàn Phi, bọn họ cùng nhau đi xuống tầng.

Bữa tối này vô cùng ấm cúng, như thể đang là một ngày lễ tết nào đó vậy.

Cơm rượu no say, Hàn Phi và Phó Thiên chơi trò trốn tìm ở trong nhà, gần đây Phó Thiên đặc biệt thích chơi trò này, nhưng điều khiến cậu bé cảm thấy chán nản là lần nào cũng bị Hàn Phi bắt được, còn đến lượt cậu đi bắt người, lại không thể tìm thấy hắn.

"Bố đi trốn đây, không được nhìn lén." Hàn Phi có năng lực bị động trốn tìm, hắn cũng không cố ý đi trốn, chỉ là luôn không để ở trong tầm mắt của Phó Thiên.

Trong phòng vang lên một giọng nói trẻ con non nớt, Phó Thiên nằm trên sô pha đếm, khi mở mắt ra lần nữa thì Hàn Phi đã biến mất.

"Bố đi đâu rồi?"

Cậu bé chạy khắp căn nhà nhưng không tìm thấy Hàn Phi, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu bĩu môi.

Lúc này, người vợ ngồi trên sô pha khẽ ho một tiếng, lén chỉ tay về phía sau lưng mình.

Phó Thiên hơi nghi ngờ chạy đến phía sau ghế sô pha, đôi tay nhỏ bé mũm mĩm ôm lấy Hàn Phi đang ngồi sau ghế: "Bắt được bố rồi!"

Căn phòng tràn ngập tiếng cười hạnh phúc, Phó Thiên dường như đang ôm thứ quan trọng nhất trên đời, ôm chặt Hàn Phi như một con gấu koala không chịu buông tay.

Nhìn hai bố con vui đùa, người vợ thoáng quên đi những sự đau khổ kia, lâu lắm rồi cô không thật sự mỉm cười như thế này.

"Bố đã trốn kỹ như vậy, làm sao bị bắt được? Có phải là mẹ đã bí mật nói với con không?"

Hàn Phi bế Phó Thiên lên, hắn có thể cảm nhận được cảm giác đặc biệt có liên hệ huyết thống đó, sinh mệnh trước mắt chính là con của mình, là người nhà mà cho dù có thế nào cũng phải bảo vệ.

“Được rồi, mau đi tắm thôi, nghỉ ngơi một chút rồi chuẩn bị đi ngủ.”

Hàn Phi nhờ vợ đưa Phó Thiên vào phòng tắm rửa sạch sẽ, hắn ngồi trên sô pha mở bảng thuộc tính, thái độ của Phó Thiên đối với hắn đã thay đổi, nhìn thì có vẻ như mọi thứ đang tiến triển tốt, nhưng bản thân hắn lại cảm thấy hơi bất an một chút.

Hắn đã chọn con đường đương đầu với vận mệnh, hắn cũng không biết ngày mai và tai nạn cái nào sẽ đến trước.

Chạm vào ô vật phẩm, hiện tại Hàn Phi có một cơ hội mở ô vật phẩm, có hai vật phẩm thích hợp nhất để mang ra ngoài, một cái là dao tái sinh, còn một cái là người giấy màu máu.

“Người giấy màu máu có máu của Từ Cầm, có mối liên hệ đặc biệt với cô ấy, nếu như lấy nó ra…” Hàn Phi lén lút liếc nhìn người vợ trong phòng tắm, hắn thật sự không làm bất cứ chuyện gì đáng xấu hổ, nhưng không biết tại sao lại vẫn cảm thấy hơi chột dạ: “Thôi bỏ đi, mình sẽ không tăng thêm độ khó trò chơi cho mình nữa.”

Hàn Phi quyết định để cơ hội mở ô vật phẩm lần này lại, chờ khi nào gặp nguy hiểm mới sử dụng.

Sau khi người vợ dỗ Phó Thiên ngủ, cô ấy cũng ngồi trên ghế sô pha, xem TV cùng với Hàn Phi.

Thời gian trôi qua, người vợ có chút buồn ngủ, cơ thể cô dần dần nghiêng về một phía, tựa hồ như muốn dựa vào Hàn Phi.

Khi hai vai sắp chạm vào nhau, Hàn Phi vươn tay đỡ lấy đối phương: “Đi, vào phòng nghỉ ngơi thôi.”

Người vợ mơ màng tỉnh giấc, không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Vào phòng ngủ, Hàn Phi trải nệm dưới đất, vô cùng thành thạo chui vào chăn.

“Hay là anh lên giường ngủ đi, trời càng ngày càng lạnh rồi.”

“Không sao.”

Hàn Phi một lần nữa từ chối ý tốt của người vợ, đây có lẽ cũng là sự thể hiện địa vị trong gia đình, đã nói ngủ đất là ngủ đất, ai nói gì cũng vô dụng.

Sau khi tắt đèn phòng ngủ, sự mệt mỏi xâm chiếm đầu óc, đề phòng của Hàn Phi đối với người vợ đang dần dần giảm xuống, đến chính mình còn không nhận ra, khi hắn quyết tâm phải bảo vệ tổ ấm này, tổ ấm này cũng bất giác trở thành cảng tránh gió của hắn.

Đêm càng về khuya, Hàn Phi và người vợ đang ngủ say đột nhiên bị đánh thức bởi một tiếng động cực lớn.

Hai người họ nhanh chóng đứng dậy mở cửa phòng ngủ.

Âm thanh dường như phát ra từ phòng tắm, Hàn Phi đứng chắn trước người vợ, bật đèn phòng khách.

Chiếc gương trong phòng tắm vỡ tan tành, Phó Sinh đứng giữa đống đổ nát, cậu cúi đầu, trên tay vẫn còn đang cầm chiếc đồng hồ báo thức.

Máu trượt dài trên các ngón tay xuống kim giờ, như thể muốn nhuộm đỏ thời gian thành màu máu.

Nếu như là Phó Nghĩa trước kia nhất định sẽ cho rằng Phó Sinh lại phát bệnh, lớn tiếng mắng nhiếc cậu, nhưng Hàn Phi đã biết rõ chân tướng, tuyệt đối sẽ không bao giờ làm như vậy.

Việc đầu tiên là đi lấy hộp thuốc, Hàn Phi không hỏi Phó Sinh tại sao lại muốn đập vỡ chiếc gương, mà kiểm tra vết thương trên tay cậu trước.

Từ đầu đến cuối hắn không hề truy hỏi Phó Sinh điều gì, mà chỉ kiên nhẫn băng bó tay cho cậu.

Khi Hàn Phi băng bó vết thương cho Phó Sinh, ban đầu cậu không quen với việc này, muốn vùng vẫy thoát ra, nhưng đã bỏ cuộc sau một vài lần thử.

Hai bố con ngầm hiểu ý nhau, không ai nói gì, chỉ âm thầm làm chuyện đúng đắn.

“Phó Sinh, con nhìn thấy thứ gì sao?” Người vợ chạy đến hỏi, còn chưa kịp nghe câu trả lời thì đã nghe thấy tiếng khóc của Phó Thiên trong phòng ngủ.

Đặt chổi xuống, người vợ vội vàng chạy đến xem tình hình Phó Thiên.

Đứng ở cửa phòng tắm, Hàn Phi giúp Phó Sinh xử lý vết thương xong, sau đó cầm chổi và hót rác dưới đất lên, bắt đầu quét sạch những mảnh vỡ gương trên sàn.

Nhìn thấy bộ dạng bận rộn và im lặng của Hàn Phi, Phó Sinh khẽ chạm vào bàn tay đã được băng bó của mình, trầm giọng nói: “Trong gương có một con quỷ, là một người phụ nữ không mặt.”

“Bố biết.”

“Bố sẵn sàng tin những gì con nói sao?”

“Bố đã gặp được vị hiệu trưởng cũ đó, ông ấy đã nói với bố rất nhiều chuyện, trước đây là bố đã hiểu lầm con, không, tất cả mọi người đều hiểu lầm con.” Hàn Phi thu dọn mọi thứ trên mặt đất, thử dò hỏi: “Cây non do hiệu trưởng cũ để lại được trồng dưới ánh sáng mặt trời, cô bé ăn cơm cùng con cũng vẫn đang đợi con, nếu như con có thời gian, ngày mai hãy ghé thăm bọn họ một chút, ngôi trường đó đã trở nên khác với trước đây rồi.”

Hàn Phi không ép Phó sinh đi học, cũng không nói những đạo lý lớn lao là phải đi học để thay đổi cuộc đời hay gì đó, hắn chỉ đề cập đến những sự vật quen thuộc với cậu.

Đối với Phó Sinh, cô bé và hiệu trưởng cũ có lẽ là những người duy nhất trong trường học đó đáng để lưu niệm.

“Mau trở về ngủ tiếp đi, lát nữa bố sẽ dùng vải đen che lại tất cả các gương trong nhà, sau này buổi tối ở nhà sẽ không cần dùng đến gương nữa.” Hàn Phi biết người phụ nữ không mặt đó ghét hắn đến nhường nào, vì vậy hắn không chỉ không trách Phó Sinh, còn cảm thấy cậu đã làm rất đúng, hắn thậm chí còn mong cậu có thể làm vỡ thêm vài chiếc gương nữa, để người phụ nữ không mặt đó đừng có quá đáng quá.

Phó Sinh dường như vẫn chưa quen nói chuyện với bố mình, cậu muốn tự mình dọn dẹp, nhưng lại không thể duỗi tay ra, cơ thể theo bản năng không muốn lại gần bố.

"Con quỷ không có khuôn mặt đó có lẽ vẫn sẽ quay trở lại tìm bố." Sau khi Phó Sinh nói xong câu cuối cùng này, liền quay trở lại tầng hai, lại nhốt mình trong phòng.

"Từ thời khắc mình đưa ra lựa chọn đó, thế giới đã bắt đầu dị hóa, những quỷ quái này dường như cũng trở nên càng manh động hơn." Sau khi Hàn Phi dọn dẹp phòng tắm, lại vào phòng ngủ của Phó Thiên, thằng bé bị dọa sợ, không ngừng khóc oa oa.

"Cả hai anh em Phó Thiên và Phó Sinh hình như đều có thể nhìn thấy quỷ, loại năng lực này xuất hiện như thế nào? Chẳng lẽ là di truyền từ Phó Nghĩa? Nhưng tại sao Phó Nghĩa lại không có bất kỳ năng lực gì?" Hàn Phi đã so sánh quỹ đạo cuộc đời của hai anh em, nhưng vẫn không thể hiểu được.

Cả hai anh em nhà này đều là những nhân vật lớn thay đổi cả thế giới, nhưng bố của bọn họ lại là người tồi tệ nhất trên thế giới.

Khi người vợ dỗ Phó Thiên ngủ, Hàn Phi đi tìm vải đen, che hết tất cả các gương trong nhà lại, ngay cả màn hình TV và bàn trà bằng kính những thứ có thể phản chiếu ánh sáng cũng không bỏ qua.

"Anh tin lời bọn trẻ nói sao?" Người vợ đợi Phó Thiên ngủ say rồi mới dám thấp giọng nói với Hàn Phi: "Hay là đưa bọn chúng đi gặp bác sĩ xem thế nào."

Người vợ không hề tin trên đời có ma quỷ, khi Hàn Phi làm nhiệm vụ quản lý tòa nhà tiền nhiệm đã từng nhìn thấy, Phó Sinh bị coi là bệnh nhân bị trói trên giường, mất đi tự do, giống như một kẻ điên rất hung hãn.

"Phó Sinh vừa mới có chút chuyển biến tốt, lúc này thứ con cần không phải là bác sĩ, mà là một người sẵn sàng đồng hành cùng con." Hàn Phi vô cùng nghiêm túc nhìn người vợ: "Anh biết em vẫn luôn coi Phó Sinh như con ruột của mình, mấy

năm nay em cũng đã phải chịu nhiều ủy khuất, anh sẽ cố gắng hết sức để bù đắp những sai lầm đó, có điều…”

Người vợ dường như có điềm báo không lành, liền nắm lấy cánh tay của Hàn Phi.

“Nếu như anh đi xa, em hãy nhớ kĩ, nhất định phải tin tưởng Phó Sinh. Con là người ưu tú nhất trên thế giới này, tuyệt đối đừng coi con là gánh nặng, em thậm chí có thể thử dựa vào con.” Hàn Phi nhìn thấy tương lai, hắn biết hai anh em Phó Sinh và Phó Thiên sẽ trở thành người như thế nào.

“Được, em nghe theo anh.”

“Quay về ngủ tiếp thôi, ngày mai còn phải đưa Phó Thiên đi mẫu giáo.”

Hàn Phi và người vợ quay trở lại phòng ngủ, chui lại vào trong chăn, nhưng bọn họ không thể ngủ được nữa.

Mãi mới chờ đến lúc trời sáng, Hàn Phi vừa mới tắm xong, điện thoại di động lại vang lên.

Nhìn ID người gọi, vẻ mặt Hàn Phi trở nên hơi cổ quái, người gọi cho hắn chính người chơi đã gặp hôm qua —— Ngô Sơn.

“Có chuyện gì sao? Ngô Sơn?”

“Ngày hôm qua khi Đại Ngư và Ông Chủ hộ tống người anh em của anh trở về, gặp phải một số tai nạn chưa rõ, hiện tại chúng tôi đã mất liên lạc với ba người bọn họ…” Ngô Sơn cảm thấy hơi chút áy náy, là anh ta đã mời Thẩm Lạc gia nhập, kết quả người còn chưa được gặp đã xảy ra tai nạn.

“Buổi trưa ngày hôm qua bọn họ đáng lẽ ra phải trở về rồi chứ!” Hàn Phi cũng sửng sốt.

“Chúng tôi đã tìm kiếm cả đêm rồi, nhưng ba người bọn họ cứ như đã biến mất rồi vậy, căn bản không liên lạc được, cũng không biết đã đi đâu nữa.” Ngô Sơn có chút bất lực: “Chiếc xe của bọn họ vừa khỏi thành phố thì đã va chạm với một chiếc xe cấp cứu, Tường Vi nghi ngờ rằng bọn họ mất tích có liên quan đến chiếc xe cứu thương đó, chúng tôi đang dần dần điều tra tất cả các thể loại bệnh viện trong thành phố.”

“Gặp tai nạn xe?” Hàn Phi đang ngồi ở trên sô pha, hắn cũng không dám nói với Ngô Sơn giá trị may mắn của Thẩm Lạc bằng 0, càng không dám nói tất cả những chuyện này đều có thể liên quan đến Thẩm Lạc.

Đại não chuyển động nhanh chóng, Hàn Phi suy nghĩ một chút.

Chiếc xe rời khỏi thành phố liền xảy ra tai nạn, Thẩm Lạc và hai người chơi đều biến mất, bây giờ những người chơi khác sẽ kiểm tra tất cả các bệnh viện để tìm bọn họ, ngộ nhỡ điều tra đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo, nói không chừng toàn đội quân có thể bị xóa sổ.

“Nếu như không phải đã hiểu thấu Thẩm Lạc, có lẽ mình đã nghi ngờ anh ta là kẻ chủ mưu phía sau.” Hàn Phi sắp xếp lời nói: “Tối hôm qua hình như tôi đã bị một con quỷ nào đó tấn công, thế giới này đang dần trở nên ngày càng nguy hiểm, nếu như các anh thực sự không tìm thấy Thẩm Lạc, cũng đừng quá vội vã, hãy cố gắng bảo vệ mình trước đã.”

“Gió thổi báo giông tố sắp đến, tôi luôn cảm thấy sắp có chuyện lớn xảy ra, hay là anh cũng gia nhập cùng chúng tôi đi, còn có thể chăm sóc lẫn nhau.” Ngô Sơn mời Hàn Phi tham gia cùng bọn họ một lần nữa.

“Tôi sẽ gia nhập, nhưng không phải bây giờ.” Cúp điện thoại, Hàn Phi cũng không biết phải liên lạc với Thẩm Lạc như thế nào: “Không phải anh ta lại bị bệnh viện bắt lại rồi chứ? Cho dù giá trị may mắn bằng 0, cũng không thể xui xẻo đến mức đó được.”

Nhìn bản đồ trên điện thoại di động, bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ và công viên nằm tách biệt ở hai bên thành phố, dường như chỉ cần rời khỏi thành phố thì sẽ tiến vào phạm vi ảnh hưởng của bọn chúng.

“Cứ để những người chơi đó khám phá đường đi trước cũng được, mình sẽ ở lại trung tâm thành phố không đi đâu cả, chờ xóa bỏ được hận ý của tất cả mọi người rồi, cho dù thế giới có dị hóa, thì bên cạnh mình vẫn có đủ người giúp đỡ.”

Nghĩ đến đây, Hàn Phi thở dài, trên lý thuyết hắn có thể nhận được sự giúp đỡ của tất cả mọi người, nhưng tiền đề là hắn có thể sống được đến lúc đó.

Căn cứ theo tình hình hiện tại, tốt nhất là mãi mãi ở bên cạnh người vợ, thứ hai là bị Lý Quả Nhi giam cầm dưới tầng hầm, trở thành món đồ chơi của một mình cô ấy.

"Chờ nhiệm vụ này hoàn thành, có lẽ cả đời này mình sẽ không bao giờ yêu đương nữa."

Ăn sáng xong, Hàn Phi đang định xách túi đi làm thì đột nhiên nghe thấy tiếng cửa trên tầng hai mở ra.

Kinh ngạc nhìn lên tầng hai, Hàn Phi phát hiện Phó Sinh đã thay một bộ đồng phục học sinh mới, xách cặp đi ra khỏi phòng ngủ.

Ánh nắng chiếu vào nhà qua cửa sổ, Phó Sinh đưa tay ra che ngang trán.

Từ khi nghỉ học, cậu luôn vào ban đêm mới ra ngoài, ban ngày trong phòng cũng sẽ kéo chiếc rèm dày cộp lại, cậu đã rất lâu không được tắm nắng rồi.

Cả gia đình ba người đều nhìn Phó Sinh, bọn họ ai nấy đều vô cùng ngạc nhiên.

Đội mũ lên, Phó Sinh không dừng lại, xách cặp sách bước ra khỏi nhà.

Chương 550: Trò chơi cuối cùng

Sau một thời gian dài, cuối cùng Phó Sinh cũng bước ra khỏi căn phòng nhỏ đóng kín, có thể cậu sẽ gặp phải rất nhiều chuyện kinh khủng và ghê tởm, nhưng ít nhất cậu cũng đã tìm lại được dũng khí để đối mặt với nó.

Không giao tiếp nhiều với người nhà, Phó Sinh hơi cúi đầu, đi ngang qua Hàn Phi, nhanh chóng biến mất trong hành lang.

Mãi cho đến khi Phó Sinh rời đi, Hàn Phi mới thu hồi lại ánh mắt nhìn về phía người vợ, trong mắt đầy kích động, tất cả đang suôn sẻ hơn nhiều so với mong đợi của hắn.

Nhìn thấy Hàn Phi như vậy, người vợ cười dịu dàng, cô ấy thật sự rất mừng cho hắn.

Gia đình này dường như đang từng bước đi đúng hướng, cuộc sống hạnh phúc ấm áp dường như sắp đến.

"Mau đi làm, còn không đi nữa thì sẽ đến muộn đấy." Người vợ ân cần nhắc nhở một câu.

"Hôm nay em hãy mua thêm nhiều đồ ăn một chút, buổi tối anh sẽ nấu cho cả nhà một bữa thịnh soạn." Tâm trạng Hàn Phi vô cùng tốt, xách cặp tài liệu bước ra khỏi chung cư, đi đến công ty.

"Hận ý của người vợ đối với mình đang không ngừng giảm xuống, Lý Quả Nhi đã không còn ý nghĩ muốn giết mình nữa, thái độ của cô giáo Lưu hiện tại đối với mình lại tương đối phức tạp, hình như cũng không còn sát ý nữa rồi." Hàn Phi có cảm giác khá thành công, khi hắn sắp chết đuối, đã nắm được một cây sậy ở trên bờ, cũng coi như miễn cưỡng nhìn thấy một tia sự sống.

Đến công ty, Hàn Phi không đi đâu, mà đi thẳng vào phòng chứa đồ, hắn sợ Thẩm Lạc lại tuyệt xứ phùng sinh tìm đến bên cạnh mình.

“Bên trong không có ai, xem ra anh ta cùng những người chơi kia quả thực gặp đã phải phiền toái rồi.” Hàn Phi nhớ lại thông tin của Đại Ngư, trước khi thế giới dị hóa, những người bình thường sẽ không phải là đối thủ của các người chơi, có lẽ bọn họ đã gặp quỷ: “Ban ngày ban mặt mà lại gặp quỷ, cũng đủ khó tin rồi. Nhưng nghĩ kĩ lại, quỷ thật sự rất thích Thẩm Lạc.”

Khi vào phòng làm việc, hiếm thấy Hàn Phi không lười biếng, hắn bắt đầu tìm kiếm đủ loại tin tức, tin đồn ma quỷ trong thành phố.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên đầu tiên, hắn nhận được danh hiệu hành hiệp trượng nghĩa, khi hành hiệp trượng nghĩa có thể nhận được rất nhiều phần thưởng kinh nghiệm.

Kiếm điểm kinh nghiệm trong thế giới ký ức điện thờ dễ dàng hơn nhiều so với trong thế giới tầng sâu, Hàn Phi muốn tranh thủ thời gian khi chưa có quá nhiều vấn đề với cơ thể của mình, có gắng nâng cao level, nhân tiện điều tra bí mật của thành phố này.

Bắt đầu từ vụ án chưa được giải quyết năm năm trước, Hàn Phi lấy điện thoại di động ra, bắt đầu sắp xếp thông tin vụ án, tóm tắt các manh mối khác nhau, lập một bản đồ logic.

Những thứ này với hắn như thể là bản năng khắc sâu trong xương tủy, từng bước suy luận và đánh dấu, cực kỳ điêu luyện, chẳng giống một nhà thiết kế game chút nào.

Cùng với việc bắt đầu đi sâu vào điều tra, Hàn Phi phát hiện mặc dù thành phố này có tỷ lệ tội phạm cực kỳ thấp, nhưng nó không hề an toàn như vẻ bề ngoài, hàng năm đều có rất nhiều người mất tích.

“Đây là thế giới ký ức của Phó Sinh, năng lực của cảnh sát phụ thuộc vào ấn tượng của Phó Sinh về cảnh sát, mình không thể quá trông chờ vào bọn họ.”

Hàn Phi đã đánh dấu lại tất cả những nơi xảy ra án mạng trong thành phố, hắn dựa vào kinh nghiệm “hình sự” phong

phú của mình, đặc biệt đánh dấu một số khu vực quỷ dị nguy hiểm nhất.

"So với công viên, hầu hết các vụ án mạng đều gần bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ hơn, nếu như kết nối các địa điểm tội phạm đó lại với nhau, rất giống như một bông hoa đang nở, mà bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ lại ở ngay vị trí chính giữa của bông hoa."

Tìm số điện thoại của Ngô Sơn, Hàn Phi trao đổi một số thông tin với anh ta, những người chơi đó cũng bắt đầu khám phá những câu chuyện kỳ lạ và những vụ giết người dưới sự lãnh đạo của Tường Vi, bọn họ vào thế giới này sớm hơn hắn, đã đi qua rất nhiều địa điểm.

Theo mô tả của những người chơi đó, nhiều ngôi nhà nơi xảy ra án mạng giống như là hai nơi khác nhau vào ban ngày và ban đêm vậy, đã có người chơi mất tích vì khám phá những ngôi nhà quỷ ám đó.

"Xem ra tốt nhất mình nên đến đó vào ban ngày." Hàn Phi ngồi trên ghế trầm tư, hiện tại hắn đã gặp qua sáu lệ quỷ, quỷ tai nạn xe ở bên đường, nữ sinh nhảy lầu phía trước bậc thềm của tòa nhà dạy học trong trường học, hiệu trưởng cũ, và ba đứa học sinh du côn trên sân thượng.

Bản thân sáu lệ quỷ này là một loại sức mạnh có thể dựa vào, nhưng bọn họ nhất định sẽ không nghe theo lời Hàn Phi, muốn tiếp cận bọn họ, còn phải phải dựa vào Phó Sinh mới được.

"Vấn đề đi một vòng lại quay về chỗ cũ, gốc rễ của mọi thứ đều nằm trên người Phó Sinh, nếu như mình có thể hoàn toàn mở ra được nút thắt trong lòng cậu ấy, làm rõ những chuyện đã xảy ra trong quá khứ thì tốt rồi."

Hàn Phi dùng bút ghi lại những lệ quỷ mà mình có thể mượn sức, cửa phòng làm việc đột nhiên bị đẩy ra, Lý Quả Nhi cùng anh giai cây giả lần lượt bước vào.

"Bạch Tuộc kia quả thật là ức hiếp người quá đáng, thật sự rất muốn bang bang cho gã hai đấm." Anh giai cây giả chưa

nguôi cơn giận, sau khi nhìn thấy Hàn Phi lập tức chạy tới kể khổ: "Trưởng nhóm, anh phải làm chủ cho chúng tôi."

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

"Kịch bản game của chúng ta đã được hoàn thiện, copywriting và các cài đặt liên quan đều được tăng ca thực hiện xong, nhưng khi chúng tôi đi tìm nhóm mỹ thuật và nhóm phát triển chương trình front-end, bọn họ lại nói rằng hiện tại công ty đang dốc toàn lực để tạo ra game《Vĩnh Sinh》, Bạch Tuộc đem hết những nguồn lực mà Triệu tổng sắp xếp cho chúng ta tạm thời chuyển đi rồi."

Anh giai cây giả rất bất mãn, anh ta vốn là một trong những tướng giỏi dưới trướng Phó Nghĩa, sau này Phó Nghĩa bị chuyển khỏi game《Vĩnh Sinh》, anh ta cũng gặp họa theo.

Bây giờ khó khăn lắm game mới có chút khởi sắc, kết quả lại bị Bạch Tuộc gây khó khăn.

"Game tình yêu kinh dị của chúng ta là một game 18+ quy mô nhỏ, căn bản không chiếm dụng bao nhiêu nguồn lực, Bạch Tuộc là muốn đuổi tận giết tuyệt." Các nhân viên khác cũng có ý kiến rất lớn, bọn họ đều là đi theo Phó Nghĩa kiếm miếng cơm manh áo, nếu như game bọn họ làm có thể hot, bọn họ sẽ nhận được một khoản tiền thưởng lớn.

"Sản xuất mỹ thuật hậu kì, làm mẫu, hoạt hình những cái này tôi có thể làm." Lý Quả Nhi trước đây chính là nhân viên trong nhóm mỹ thuật, sau đó vì nhiều lý do khác nhau, mà chuyển đến làm cấp dưới của Phó Nghĩa.

"Chỉ có năm người chúng ta chắc chắn sẽ không thể được, chu kỳ nghiên cứu quá dài." Vẻ mặt anh giai cây giả buồn bã: "Vốn nghĩ có thể có một bước chuyển mình tốt, kết quả người ta căn bản không cho chúng ta cơ hội."

Nếu để mặc không quản, game này coi như thất bại, ít nhất trong cuộc đời có hạn của Phó Nghĩa, có lẽ anh ta sẽ không thể nhìn thấy game này ra mắt.

Hàn Phi đang định nói vài câu để nâng cao tinh thần, thì trong đầu hắn vang lên nhắc nhở của hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên —— Trò chơi cuối cùng.”

“Trò chơi cuối cùng (nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên): Ông ấy không nhận ra rằng, kể từ thời điểm đó, Vĩnh Sinh đã trở thành chấp niệm của ông, khắc sâu trong tâm trí, trở thành một phần linh hồn của ông.”

“Yêu cầu nhiệm vụ: Trước khi chết, hãy hoàn thành trò chơi cuối cùng mà bạn thiết kế.”

Nghe thấy nhắc nhở nhiệm vụ, lời nói đã đến miệng của Hàn Phi thu lại, hắn không ngờ rằng trò chơi cuối cùng của Phó Nghĩa, vậy mà cũng là một trong những chấp niệm và tiếc nuối của Phó Sinh.

Trò chơi cuối cùng mà Phó Nghĩa không thể phụ trách có tên là 《Vĩnh Sinh》, công ty mà Phó Sinh và Phó Thiên thành lập sau khi bọn họ lớn lên có tên là Vĩnh Sinh Pharmaceutical, trong này cũng có thể ẩn chứa một số liên hệ nào đó.

“Có lẽ theo ý kiến của Phó Sinh, Phó Nghĩa hoàn toàn phát điên có liên quan đến trò chơi cuối cùng đó.” Bất kể là vì gia đình hay là vì bản thân, Hàn Phi cảm thấy mình phải ổn định công việc trước đã.

“Mọi người đừng lo lắng, bây giờ tôi sẽ đến đi gặp Triệu tổng phản ánh, ngoài ra mọi người hãy bí mật liên hệ với bộ phận vận hành, tung ra một số video quảng cáo và thông tin trò chơi trước, để xem phản ứng của thị trường.” Hàn Phi từ chỗ ngồi đứng lên, hắn không ngờ rằng một ngày nào đó mình sẽ làm một trò chơi nuôi dưỡng tình yêu trong bản sao kinh dị của trò chơi hệ chữa trị.

Ra khỏi văn phòng, Hàn Phi trực tiếp đi tìm Triệu Thiến.

“Triệu tổng, trò chơi của chúng ta có vẻ đang gặp một số rắc rối.”

“Của chúng ta?” Triệu Thiến cúp điện thoại, đặt một văn kiện trên tay xuống, nhìn chằm chằm Hàn Phi.

“Đúng vậy, trò chơi kiếm được tiền, tất cả chúng ta đều có thể tốt hơn.” Hàn Phi ngồi trước mặt Triệu Thiến: “Trò chơi như《Vĩnh Sinh》là một cái hố không đáy, cần phải không ngừng ném tiền vào, là một công ty game có sự theo đuổi, chúng ta thực sự nên tập trung vào một trò chơi chất lượng cao như vậy. Nhưng vấn đề bây giờ là, trò chơi chất lượng cao một thời này đã bị thay thế bởi một kế hoạch vô năng, dẫn đến bản thân trò chơi rất có khả năng sẽ bị ảnh hưởng.”

“Cậu vẫn là bởi vì bị cách chức mà canh cánh trong lòng phải không? Có một số chuyện không phải tôi muốn là được.”

“Em biết, vì vậy muốn chứng tỏ bản thân thông qua trò chơi nhỏ này.”

“Cậu rất ưu tú, vậy không cần phải chứng tỏ bản thân nữa.” Triệu Thiến ném tài liệu lên bàn trước mặt Hàn Phi: “Cậu thật sự cho rằng Bạch Tuộc có thể thuyết phục được nhiều bộ phận như vậy, để bọn họ tập trung toàn bộ sức lực vào game《Vĩnh Sinh》một thể loại cực kỳ khó phát triển này à?”

“Chẳng lẽ còn có nguyên nhân khác sao?” Hàn Phi cầm tài liệu lên xem, hắn không nắm rõ lắm quản lý của công ty, đại khái chỉ có thể nhìn ra là có người rất bất mãn với mình: “Em hình như không có đắc tội với ai.”

Nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, Triệu Thiến trợn tròn mắt: “Giả bộ vô tội đến vậy, chuyện mình đã làm còn không rõ sao?”

Một nụ cười gượng gạo hiện lên trên mặt Hàn Phi, hắn khẽ lắc đầu.

“Vậy thì để tôi sẽ giúp cậu hồi tưởng lại vậy.” Triệu Thiến hạ thấp giọng: “Thời gian gần đây hình như cậu đều không trả lời điện thoại của Đỗ Xu, cũng không cùng với mấy vị giám đốc đi cùng khách hàng? Cậu là gặp phải đả kích gì à?”

Hàn Phi rất thông minh, Triệu Thiến chỉ nói một chút, hắn đã hiểu ra: “Là Đỗ Xu?”

“Nhìn vào các biểu hiện bây giờ của cậu, ai không biết còn cho rằng cậu là một người đàn ông tốt chỉ chung tình với vợ

đấy.” Giọng điệu của Triệu Thiến có chút giễu cợt: “Cậu hiểu rất sâu về Đỗ Xu, cũng nên biết rõ tính khí của cô ấy.”

“Em đại khái hiểu tính cách của cô ấy là gì rồi.” Hàn Phi nhìn tệp tài liệu, trong đó có rất nhiều chỗ dùng từ hắn không hiểu, hắn quyết định lần này sau khi thoát khỏi thế giới tầng sâu, sẽ bắt đầu học về quản lý công ty.

“Một số người tiêu tiền vào trò chơi để tìm kiếm khoái cảm mà họ không thể trải nghiệm trong hiện thực; nhưng đối với những người khác, hiện thực chính là trò chơi có thể mang lại cho họ nhiều khoái cảm nhất, những đạo lý này cậu hiểu rõ hơn tôi, dù sao thì lúc đầu cậu đã không quan tâm đến sự phản đối của tôi, đưa ra cái gọi là lựa chọn đúng đắn.” Triệu Thiến lớn tuổi hơn Phó Nghĩa, cô ấy dường như đã nhìn thấy kết cục của anh ta.

“Nhắm vào em có thể hiểu được, nhưng những người cấp dưới của em đều vô tội.”

“Đỗ Xu không quan tâm bọn họ có vô tội hay không, nếu như cậu thực sự muốn có chút thay đổi, vậy thì hãy đích thân đến gặp cô ấy mà hỏi.” Triệu Thiến chỉ vào điện thoại trên bàn: “Cô ấy vừa gọi cho tôi, rất quan tâm đến chuyện xảy ra trong công ty.”

“Em hiểu rồi.” Là phúc hay là họa, nếu là họa cũng không tránh được, chuyện phải đến cũng sẽ đến, Hàn Phi đứng dậy: “Có thể nói cho em biết hiện giờ cô ấy đang ở đâu không?”

“Cô ấy đang làm đẹp ở bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo, hôm nay tâm trạng của cô ấy có vẻ rất tốt.” Sau khi Triệu Thiến nghe câu trả lời của Hàn Phi, trong mắt hiện lên một sự thất vọng sâu sắc.

“Em đi xem có thể thuyết phục cô ấy không.” Hàn Phi đặt tài liệu xuống, xoay người rời đi.

Sau khi Hàn Phi đi, sắc mặt Triệu Thiến rất tệ, cô không chuyên tâm vào làm việc, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn chằm chằm lối ra của tòa nhà công ty.

Hàn Phi trở lại phòng làm việc, ra hiệu mọi người tạm gác công việc trong tay lại trước: “Chút nữa mọi người cùng tôi đi

ra ngoài một chuyến, chúng ta đi gặp một vị khách hàng."

"Gặp khách hàng?" Anh giai cây giả có chút không hiểu, với kiểu tóc Địa Trung Hải của mình, nhanh chóng nhìn vào gương: "Tôi cũng phải đi sao?"

"Ừ, tất cả cùng đi." Khi Hàn Phi biết Đỗ Xu đang ở bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ liền chuẩn bị đến gặp cô ta, vừa hay có thể kiểm tra một chút môi trường bên trong bệnh viện này.

Tuy nhiên hắn lo đi một mình sẽ gặp nguy hiểm, nên muốn gọi thêm Lý Quả Nhi, cô ấy cũng tràn đầy hận ý đối với Phó Nghĩa, vào thời khắc mấu chốt có lẽ sẽ không cho phép người khác giết hắn trước mình.

Nhưng nếu chỉ mang theo Lý Quả Nhi, Hàn Phi lại lo lắng dọc đường cô ấy có suy nghĩ lệch lạc gì, trực tiếp kéo hắn xuống tầng hầm nhốt lại, nên để bảo đảm an toàn, hắn quyết định gọi hết tất cả mọi người đi cùng.

"Dù sao công việc của chúng ta cũng đã hoàn thành, các bộ phận khác không phối hợp, chúng ta cũng không thể tiếp tục bước tiếp theo, mọi người cứ coi như là đi cùng tôi cho khuây khoả." Hàn Phi cầm áo khoác ra hiệu cho mọi người cùng đi tới.

"Trưởng nhóm, hình tượng này của tôi có được không chứ?"

"Ừ, trông rất trẻ, tràn đầy năng lượng, trông như mới ngoài ba mươi tuổi."

"Tôi mới sinh nhật lần thứ hai mươi tám cách đây vài ngày…"

"Đùa với anh thôi, sao lại tưởng thật à." Hàn Phi dẫn đầu, hôm nay hắn phải đi đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, nơi nguy hiểm nhất để kiểm tra.

Khi Hàn Phi đi xuống tầng, Triệu Thiến đi tới bên cửa sổ, vẻ thất vọng trong mắt càng ngày càng nồng đậm: "Tôi còn tưởng gần đây tính tình cậu đã thay đổi, thậm chí còn ngây thơ muốn cho cậu một cơ hội, dẫu sao cậu vẫn còn hai đứa con."

Nhìn chằm chằm vào cửa ra vào của tòa nhà, một lúc sau Triệu Thiến nhìn thấy Hàn Phi, mặc quần áo chỉnh tề, bước ra khỏi công ty.

“Hết thuốc cứu chữa, thật sự là hết thuốc cứu chữa, loại người này tuyệt đối không thể thông cảm…” Triệu Thiến hạ quyết tâm, thất vọng trong mắt lại biến thành hận ý, nhưng đúng vào lúc này, cô đột nhiên nhìn thấy các nhân viên khác theo sau hắn.

Hàn Phi không đi gặp Đỗ Xu một mình, dường như mang theo tất cả cấp dưới để tránh bị nghi ngờ.

Đôi mắt xinh đẹp của Triệu Thiến dừng lại trên vầng trán sáng loáng của anh giai cây giả, hận ý trong mắt biến thành nghi hoặc, một số suy nghĩ trong lòng dường như lại có chút lung lay.

“Cậu ấy không đi một mình? Chẳng lẽ cậu ấy thật sự đã thay đổi rồi sao?”

Chương 551: Mỗi người đều có mục đích riêng

Hàn Phi dẫn theo cấp dưới bắt taxi đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo, hắn vô cùng tò mò về bệnh viện đó, muốn đi vào điều tra đã lâu, chỉ là không có cớ thích hợp.

"Trưởng nhóm, sao lại tới đây để gặp khách hàng?" Nhìn đường phố càng ngày càng vắng vẻ, anh giai cây giả hơi chút mông lung, đi gặp khách hàng trong tưởng tượng của anh ta là phải ở trong một khách sạn cao cấp, hoặc một nơi nào đó tương đối trang trọng.

"Khách hàng hôm nay tương đối đặc biệt, đến lúc đó mọi người hãy phấn chấn lên, cố gắng nói ít nhất có thể."

Trước đây gặp khách hàng đều là một mình Phó Nghĩa đi, lần này Hàn Phi đột nhiên giao chiến lớn như vậy, mấy người cấp dưới không khỏi suy nghĩ lung tung, đều bắt đầu suy đoán thân phận và tính cách của khách hàng.

Địa thế của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ khá cao, sau khi bọn họ xuống xe vẫn còn phải đi bộ một đoạn, băng qua một khu vườn nhân tạo rất xanh tươi, sau đó mới tới cổng chính của bệnh viện.

"Mấy vị có hẹn trước không?" Bảo vệ đi tới chặn Hàn Phi lại, anh ta nghi hoặc nhìn đám người trước mặt: "Các anh… là tới cấy tóc à?"

"Chờ một chút, tôi gọi cuộc điện thoại." Hàn Phi lấy điện thoại di động ra, đăng nhập vào nick phụ của Phó Nghĩa, sau khi tìm được Đỗ Xu, gửi cho cô ta một tin nhắn.

Khoảng ba phút sau, một y tá ở quầy lễ tân nhiệt tình chạy tới: "Xin hỏi vị nào là Phó Nghĩa?"

"Tôi đây."

"Mời đi với tôi đến viện số 1."

Hàn Phi dẫn theo cấp dưới đang định đi về phía trước, nhưng y tá lại ngăn lại: "Hay là để bạn của anh đợi bên ngoài trước được không? Tôi chỉ nhận được thông báo là đưa một mình anh đi."

"Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ này của mấy người làm gì mà bí hiểm như vậy?" Lý Quả Nhi hơi bất mãn, cô ấy cố ý đi tới bên cạnh Hàn Phi: "Trưởng nhóm, nếu không được thì bỏ đi, chúng ta sẽ tự tìm cách."

"Anh đi xem xét trước, mọi người phải đảm bảo duy trì liên hệ với anh bất cứ lúc nào." Hàn Phi làm như vậy không phải là để tránh bị nghi ngờ, hắn là thực sự sợ hãi, người chết trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ này tuyệt đối không ít, Đỗ Xu kia cũng không phải là người tốt gì.

Đi theo y tá vào bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, Hàn Phi đối chiếu với bản đồ mà Thẩm Lạc cung cấp cho mình, trọng điểm quan sát những bệnh nhân đang bị băng bó trên mặt.

Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo rất lớn, không biết có phải Phó Sinh có gặp ám ảnh tâm lý gì với bệnh viện này không, mà khi Hàn Phi đi bên trong lại có cảm giác lạnh lẽo, như thể cả tòa nhà đều chìm trong biển băng nửa đêm vậy.

Đi thang máy, Hàn Phi lên đến tầng bốn.

Viện số 1 nơi Đỗ Xu làm đẹp chính là ở đây, toàn bộ tầng lầu được mở thông, bệnh viện cải tạo nó thành một khu vườn trên cao.

"Anh ở đây chờ một chút."

Sau khi y tá đi, Hàn Phi đi tới bên cửa sổ, nhìn về phía xa xa.

Những khách hàng giàu nhất này đều đang sửa sang lại tòa nhà số 1, tòa nhà mặt tiền này cũng là tòa nhà "giống" bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ nhất, đi vào bên trong vẫn còn có vài tòa nhà nữa, nhưng chúng trông vô cùng âm u.

"Không giống một bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, lại hơi giống một bệnh viện tâm thần, kiến trúc bên trong và kiến trúc

bên ngoài được ngăn cách với nhau, như thể là hai thế giới khác vậy."

Hàn Phi có năng lực quan sát và trí nhớ vô cùng mạnh mẽ, nhìn lướt qua liền ghi nhớ bố cục kiến trúc chung của bệnh viện, một số khu vực trông rất quỷ dị cũng bị hắn đánh dấu lại trong tâm trí.

"Nhìn tổng thể, bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ ban ngày vẫn tương đối an toàn, toàn bộ nhân viên làm việc cũng không có bất thường."

Nhìn về phía xa, Hàn Phi muốn xem tình trạng của những bệnh nhân bên trong qua cửa sổ của những phòng đó, nhưng tiếc là tất cả các phòng nơi bệnh nhân ở đều được kéo rèm, chỉ có thể nhìn thấy người đi lại bên trong, nhưng lại không thể thấy rõ họ rốt cuộc đang làm gì.

"Phó tiên sinh, xin mời đi theo tôi." Y tá dẫn Hàn Phi đi qua khu vườn trên cao, đi vào hành lang phía bên kia, trang trí ở đây cho người ta cảm giác không xa hoa, tao nhã và ấm áp, chỉ cần đi bên trong sẽ có cảm giác được "chữa lành".

"Đỗ tổng mời anh vào." Y tá dừng lại, ra hiệu cho Hàn Phi tự mình đi vào.

Đưa tay đẩy cánh cửa gỗ không khóa ra, một mùi hương nhàn nhạt bay vào trong mũi, nhiệt độ trong nhà cao hơn bên ngoài một chút, vô cùng dễ chịu.

Tiếng nhạc êm dịu vang lên bên tai, hòa cùng tiếng suối róc rách.

Màn được vén lên, Hàn Phi nhìn thấy trước mặt mình một đôi chân hoàn mỹ, phản ứng tiềm thức trong đầu hắn là lùi lại phía sau.

Đôi chân xinh đẹp như vậy rất có thể sẽ bị làm thành tiêu bản trong thế giới tầng sâu, sau đó trưng bày trong bộ sưu tập của một hận ý nào đó.

"Anh đến tìm tôi có chuyện gì không?" Trong phòng vang lên giọng nói của một người phụ nữ, bộ dạng uể oải, như thể tất cả sự vật đều không thể khơi dậy hứng thú cho cô ta.

So với dáng người hoàn hảo kia, giọng nói của người phụ nữ có vẻ hơi tầm thường, dường như cô ta đã từng bị thương, khi cổ họng phát ra âm thanh luôn có cảm giác kỳ lạ.

"Là chuyện ở công ty game."

"Anh lại gần đây một chút, tôi không nghe thấy." Người phụ nữ nằm trong màn nâng cánh tay lên, khẽ nhúc nhích ngón tay, hai nhân viên xung quanh cũng lùi lại phía sau, không chỉ rời khỏi phòng, mà còn tiện tay đóng cửa lại.

"Vậy thì tôi sẽ nói to hơn." Hàn Phi không dám đi quá xa cửa: "Trò chơi mà tôi đang phụ trách nhất định sẽ rất hot, nhưng hiện tại tiến độ đang bế tắc, tôi cảm thấy có lẽ cô cũng sẽ có hứng thú với trò chơi này, vì vậy tôi muốn……"

"Anh muốn gì không quan trọng." Tiếng nước vang lên sau tấm rèm, một lúc sau, một người phụ nữ mặc quần áo rất rộng rãi bước ra.

Khuôn mặt của cô ta có chút không chân thật, làn da không tìm thấy bất kỳ khuyết điểm nào, dáng người là tỷ lệ đẹp nhất, nhìn từ xa cảm thấy cô ta có phong độ của người trí thức rất điềm đạm nho nhã, nhìn gần sẽ phát hiện trong đáy mắt cô ta có chứa một loại cao ngạo, dường như bất cứ thứ gì đều không thể để vào trong mắt.

Hạ Y Lan trong hiện thực đã rất đẹp rồi, nhưng so với người phụ nữ trước mặt, vẫn còn kém hơn năm người Triệu Thiến nữa.

Khuôn mặt này quá đẹp rồi, đều không giống loài người có thể tự nhiên sinh ra được.

"Mỗi lần anh đều nhìn chằm chằm vào tôi lâu như vậy, nhưng mỗi lần anh đều không chút do dự bỏ đi." Người phụ nữ ngồi ở trên sô pha bên cạnh màn che, không để ý chút nào đến việc quần áo rộng thùng thình của mình bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm để lộ: "Khi còn nhỏ bố tôi có nuôi một con chó săn, nó chỉ nghe theo mệnh lệnh của một mình bố, phớt lờ tôi, không lâu sau đó, con chó săn yêu thích nhất của bố đã vô tình bị người ta bắn trúng, chết tại bãi săn yêu thích nhất của nó."

Qua giọng điệu của người phụ nữ, Hàn Phi có thể cảm nhận rõ ràng sự khác biệt giữa đối phương và những người phụ nữ khác, những nạn nhân khác muốn giết Phó Nghĩa ít nhất cũng từng thích anh ta, nhưng người phụ nữ trước mặt này căn bản không để tâm đến anh ta chút nào.

Cô ta không có cảm giác yêu Phó Nghĩa, có lẽ chỉ coi anh ta như một món đồ chơi thú vị.

Cô ta muốn độc chiếm món đồ chơi thú vị này, nhưng món đồ chơi này lại không nghe lời chút nào, trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, không làm đúng thân phận "đồ chơi" của mình.

"Con chó đó chỉ trung thành với bố cô, chứng tỏ nó là một con chó tốt." Hàn Phi đã muốn bỏ đi rồi, hắn biết cho dù có nói bao nhiêu cũng không thể thuyết phục được người phụ nữ trước mặt này, đối phương vừa nhìn đã biết là loại người vô cùng cố chấp, tự phụ, nhưng rất có năng lực.

"Một con chó trung thành ai cũng đều thích , tôi thực ra cũng muốn có một con chó to lớn như vậy." Người phụ nữ mở túi xách của mình ra, cầm lên một chiếc khăn lụa, sau đó tháo chiếc nhẫn trị giá rất nhiều tiền trên tay, xỏ vào chiếc khăn lụa: "Những chuyện mà anh gặp phải tôi đã nghe Triệu Thiến kể rồi, thực ra những chuyện đó đều rất dễ giải quyết."

Người phụ nữ buộc hai đầu khăn lụa, mãn nguyện nhìn chiếc khăn lụa trong tay giống như một cái vòng cổ, chiếc nhẫn đá quý như chiếc chuông lục lạc treo trên vòng.

"Hầu hết mọi vấn đề trên thế giới này đều có thể giải quyết được bằng tiền, tôi có thể giúp anh quay lại làm game 《Vĩnh Sinh》, đó không phải là ước mơ cả đời của anh sao? Tài năng này của anh không nên bị chôn vùi."

"Game 《Vĩnh Sinh》 là ước mơ của tôi?"

"Hãy nghĩ kĩ về những chuyện và những người mà anh thực sự thích, sau đó nói cho tôi biết anh nên làm gì." Người phụ nữ giơ một chân lên, sau đó ném chiếc khăn lụa cùng chiếc nhẫn tới trước mặt mình.

Chiếc khăn lụa trông giống như vòng cổ rơi xuống dưới chân người phụ nữ, viên ngọc sáng ngời tinh khiết lặng lẽ nằm

trên tấm thảm đắt tiền.

Trong tình huống này phải làm thế nào bây giờ?

Trước khi Hàn Phi đến đây không ngờ tới mọi chuyện lại như này, sau khi từ chối Đỗ Xu, muốn làm game thành công sẽ càng khó khăn hơn, nhưng đồng ý với cô ta cũng là một quyết định vô cùng nguy hiểm.

Nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Đỗ Xu, Hàn Phi cẩn thận cân nhắc.

"Đỗ Xu có tiền có quyền, không chỉ là khách quen của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ mà cô ta còn có mối liên hệ chặt chẽ với bệnh viện này, nếu như mình liên thủ cùng những người chơi khác bắt cóc cô ta, có thể tra hỏi ra bí mật của bệnh viện không?"

Thời xưa bắt giữ hoàng đế để thống lĩnh chư hầu, bây giờ Hàn Phi có thể lợi dụng người chơi để bắt cóc Đỗ Xu, quấy đục hoàn toàn nước lên.

Nếu lần này chỉ có một mình hắn đi vào thế giới ký ức điện thờ, hắn làm như vậy nhất định sẽ phá bĩnh cuộc sống "êm ấm, yên bình" của mình, nhưng lần này đặc biệt hơn còn có những người chơi khác cùng tiến vào, bọn họ có thể trợ giúp đi làm những chuyện nguy hiểm này.

Chuyện duy nhất cần phải xem xét bây giờ là, liệu việc bắt cóc Đỗ Xu có khiến thế giới dị hóa trước hay không, Đỗ Xu là nhân vật chủ chốt trong thế giới ký ức của Phó Sinh, rất có khả năng cũng là hận ý.

Khi Hàn Phi suy nghĩ, Đỗ Xu cũng nhìn thấy ánh mắt do dự của hắn, trên mặt cô ta lộ ra nụ cười tuyệt mỹ, nhưng đáy mắt lại xẹt qua một sự độc ác, cô ta đã nghĩ xong hết kế hoạch phía sau, tất cả những người dám phản bội cô ta, đều sẽ gặp phải những chuyện còn đau khổ hơn cả cái chết. Cô ta phải khiến Phó Nghĩa nhà tan cửa nát, trở thành một món đồ chơi nghe lời, sau đó lại hoàn toàn phá hủy hắn.

Trước đây chỉ có cô ta chơi chán rồi bỏ rơi người khác, nhưng Phó Nghĩa lại dám lén lút sau lưng cô ta, duy trì mối quan hệ với hơn bảy người phụ nữ cùng lúc.

Vừa nghĩ đến đây, hận ý trong mắt Đỗ Xu liền không thể khống chế.

Hàn Phi rất nhạy cảm với nguy hiểm, là một diễn viên bậc thầy, hắn hiểu rõ ý nghĩa sâu xa của những biểu cảm nhỏ đó trên khuôn mặt Đỗ Xu.

Trong lòng người này có ẩn chứa sát ý vô cùng mạnh mẽ! Quan trọng hơn, sát ý đó dường như không phải là nhằm vào Hàn Phi.

Khẽ lắc đầu, Hàn Phi cũng không thèm nhìn đến chiếc khăn lụa dưới chân Đỗ Xu: "Cho tôi một chút thời gian, để tôi trở về suy nghĩ đã."

Đỗ Xu không hề biết điều Hàn Phi nghĩ là làm thế nào để bắt cóc mình, một người bình thường cũng khó có thể có liên tưởng như vậy trong tình huống ám muội như này.

"Anh còn phải suy nghĩ bao lâu nữa?" Đỗ Xu dùng ngón chân giẫm lên chiếc nhẫn bằng đá quý sáng trong tinh khiết: "Anh có một người vợ rất tốt, cũng có một gia đình bề ngoài trông rất hạnh phúc, nhưng bên dưới lớp áo khoác sạch sẽ đó cuối cùng có chứa thứ bẩn thỉu gì, anh nên biết rõ hơn tôi. Tôi có thể cho anh thời gian, nhưng anh phải biết rằng có một số chuyện không thể giấu giếm quá lâu."

"Cô muốn nói cái gì?"

"Khi tất cả mọi người trên thế giới này đều biết về lỗi lầm của anh, vợ con anh cho dù có muốn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra cũng không được, nói không chừng bọn họ có thể đau khổ mà đổ bệnh, thậm chí còn có thể nghĩ quẩn, xảy ra chuyện còn bi thảm hơn."

Hàn Phi nghe ra sự đe dọa trong lời nói của Đỗ Xu, cô ta có khả năng sẽ phá hủy gia đình của hắn hoặc làm những điều điên rồ hơn nữa.

Các nạn nhân nữ khác chỉ hận Phó Nghĩa, muốn giết chết anh ta, bọn họ hoàn toàn không có ý định giết vợ con anh ta, nhưng Đỗ Xu thì khác.

“Nếu như cô đã nói như thế, vậy đừng trách tôi.” Hàn Phi vốn muốn ổn định Đỗ Xu trước, nhưng hiện tại hắn đã thay đổi chủ ý.

Hắn nhặt chiếc gương cạnh bàn lên, đi đến nơi mặt trời không chiếu được đến, soi thẳng mặt mình.

Khi hắn mơ hồ nhìn thấy bóng dáng một người phụ nữ xuất hiện trong gương, hắn đưa chiếc gương đến trước mặt Đỗ Xu: “Cô có khuôn mặt và thân hình hoàn hảo nhất, cô là người đẹp nhất trên thế giới này.”

“Xem ra anh đã đưa ra quyết định rồi.” Đỗ Xu cười một cách vô cùng xinh đẹp.

“Nhưng rất đáng tiếc, trong mắt tôi, cô kém xa so với những người phụ nữ khác, mỗi người trong số họ đều hấp dẫn hơn cô.” Hàn Phi nhìn chằm chằm vào mặt Đỗ Xu: “Đối với cô mà nói nhan sắc là tất cả, nhưng đối với bọn họ, nhan sắc chỉ là điểm sáng bé nhỏ không đáng kể nhất trên cơ thể.”

Nghe được lời nói của Hàn Phi, Đỗ Xu nhất thời không phản ứng lại, nhưng từ từ cảm xúc của cô ta dường như trở nên cực kỳ kích động, dưới khuôn mặt hoàn hảo kia mơ hồ xuất hiện một tia máu rất nhỏ, giống như một vết nứt nhỏ vậy.

“Soi gương nhiều hơn một chút, nhìn mặt của mình đi, dù sao thì cô cũng chỉ còn lại nhan sắc thôi.” Hàn Phi bước ra khỏi phòng, vài giây sau liền nghe thấy tiếng gương vỡ tan tành, đồ vật bị đập nát.

“Hận ý thì đã sao? Tôi cũng không phải là chưa từng bắt cóc, thiện ý của giày trắng nhỏ bây giờ còn coi tôi như đại ca đấy.”

Trong lòng không ngừng lẩm bẩm, nhưng nếu Hàn Phi chưa đi đến bước vạn bất đắc dĩ tuyệt đối sẽ không bao giờ làm như vậy, hiện tại nhiệm vụ cấp bách hàng đầu của hắn là nhanh chóng giảm bớt hận ý của người những khác, bù đắp tiếc nuối cho Phó Sinh.

“Tường Vi hình như cũng là một cô nhi có mã số, anh ta đã từng sống trong cô nhi viện đó, với năng lực của anh ta, trước khi thế giới bị dị hóa, bắt cóc một người bình thường không

phải là rất dễ dàng hay sao? Chờ đến khi thế giới dị hóa, sau khi Đỗ Xu biến thành hận ý, với năng lực của anh ta xác suất vẫn có thể trốn thoát."

Hàn Phi rất tin tưởng Tường Vi, còn về việc anh ta có thể thoát khỏi tay hận ý hay không, thì đó lại không phải là vấn đề của hắn rồi: "Dù sao thì có chết ở thế giới ký ức cũng sẽ không chết thật, chỉ là mất đi một số ký ức mà thôi. Chờ mình kiểm soát được điện thờ rồi, mọi người có thể cùng nhau rời đi, mình đây cũng là vì cứu bọn họ."

Hàn Phi không thuyết phục Tường Vi, nhưng đã tự thuyết phục mình trước.

Sau khi bước ra khỏi tòa nhà số 1, Hàn Phi không vội vàng bỏ đi mà giả vờ bị lạc tiến đến gần tòa nhà số 2.

Khi chuẩn bị bước vào tòa nhà đó, hắn đột nhiên nhìn thấy một bác sĩ đeo khẩu trang đi ra từ khu khám bệnh, bác sĩ đó đang cầm trên tay chiếc băng đỏ như máu, vẻ mặt rất căng thẳng.

Chương 552: Ca khúc chủ đề của Hàn Phi

Hàn Phi rất muốn né tránh, nhưng đã quá muộn.

Bác sĩ kia không có dấu hiệu báo trước đã bước ra khỏi phòng bệnh, anh ta cũng không ngờ sẽ có một người đứng bên ngoài, ngay lập tức hoảng hốt.

"Tôi hôm nay mới đến để làm chút việc, không quen thuộc bệnh viện, nên không cẩn thận bị lạc đường." Hàn Phi chú trọng nhấn mạnh rằng "hôm nay mới đến" và "lạc đường", hắn vừa nhìn thoáng qua đã thấy đối phương có vấn đề, nhưng hắn không những không vạch trần, mà còn dùng kỹ năng diễn xuất để "hỗ trợ" đối phương.

"Ồ, là vậy sao, anh đi sai hướng rồi, lối ra ở phía sau." Mép khẩu trang của bác sĩ ướt đẫm mồ hôi, đồng tử đang run lên.

"Cám ơn." Hàn Phi cười: "Bác sĩ, tay áo của anh bị nhăn rồi."

Bác sĩ kia cầm trên tay miếng băng dính máu, không thể chỉnh lại ống tay áo, Hàn Phi nói xong liền đi thẳng tới giúp đối phương chỉnh lại: "Khi bác sĩ xử lý những rác thải này, thông thường sẽ đeo găng tay vệ sinh, cái này của anh có vẻ là găng tay vô trùng, tôi nhớ là nó chỉ được sử dụng trong phẫu thuật. Đương nhiên rồi, tôi cũng không phải là bác sĩ, tùy tiện nói ra thôi, anh đừng bận tâm."

Khi Hàn Phi giúp đối phương chỉnh lại tay áo, cũng chạm vào đối phương, nhưng hắn không nhìn thấy thông tin gì, có thể chắc chắn bác sĩ này không phải là người chơi.

Theo như trải nghiệm của Thẩm Lạc, bác sĩ và bệnh nhân trong bệnh viện không phải tất cả đều xấu, bọn họ dường như cũng muốn trốn thoát.

"Cảm ơn anh đã chỉ đường, có duyên sẽ gặp lại."

Bác sĩ cầm chiếc băng dính đầy máu, tim đập rất nhanh, trên khẩu trang cũng từ từ thấm đẫm máu một vùng nhỏ, như thể bên dưới khẩu trang của anh ta có một vết thương vậy.

Hàn Phi thấy kỹ năng diễn xuất và tố chất tâm lý của đối phương quá kém, cũng không tiếp tục làm khó anh ta, xoay người đi vào tòa nhà số 1.

Chờ sau khi bác sĩ bỏ đi, Hàn Phi mới quay lại đường cũ, hắn lặng lẽ mở cửa phòng bệnh, liếc nhìn vào bên trong.

Trên giường bệnh màu trắng tinh có một "bệnh nhân" mặc quần áo người bệnh đang nằm, người đó đắp chăn, quấn băng kín người, giống như đang ngủ say vậy.

"Băng là vừa mới thay, chẳng lẽ người nằm trên giường mới là bác sĩ, vừa rồi trốn đi là bệnh nhân?"

Đi vào bên trong, Hàn Phi nhìn thấy trên bàn đầu giường có một quyển hồ sơ bệnh án, bên trên có đánh dấu hầu hết tên của bệnh nhân trong tòa nhà 2, nhưng điều quỷ dị là trên hồ sơ đó không hề có đánh dấu hạng mục thẩm mỹ của những người đó, chỉ là ghi chép khiếm khuyết tâm lý và sinh lý của bệnh nhân.

"Những bệnh nhân này đều là những người không hoàn hảo, mỗi người trong số bọn họ lại còn có điểm đánh giá?"

Hàn Phi cảm thấy bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo hình như đang thực hiện một loại thí nghiệm nào đó, người giàu có ở tòa nhà số 1 là nhà đầu tư và hưởng thụ thành quả thí nghiệm, những bệnh nhân ở các tòa khác là người tham gia thí nghiệm.

"Xem ra bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ chỉ là một cái vỏ bọc." Hàn Phi vẫn luôn tò mò một chuyện, ký ức thời học sinh và ký ức sau khi trưởng thành của Phó Sinh là hoàn toàn tách biệt với nhau, một học sinh có thể nhìn thấy những thứ không sạch sẽ làm thế nào mà đột nhiên trở thành nhân vật hàng đầu của thời đại? Quá trình ở giữa này hoàn toàn là một bí ẩn.

"Hai anh em Phó Sinh sau khi lớn lên luôn cố chấp với《hoàn hảo》, có khi nào là liên quan đến bệnh viện phẫu

thuật thẩm mỹ này không, có phải hai anh em bọn họ đã phải chịu đựng điều gì đó ở đây không?"

Hàn Phi nghĩ kỹ lại, cảm thấy rất có khả năng.

Hắn đã từng làm nhiệm vụ người quản lý của quản lý tòa nhà tiền nhiệm, biết một số ký ức chân thực của Phó Sinh, sau khi Phó Nghĩa chết, Phó Sinh bị coi như một bệnh nhân, trói nhốt ở nhà.

Vợ của Phó Nghĩa đã tìm rất nhiều bác sĩ cho cậu, những bác sĩ đó rất có khả năng có cả bác sĩ của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, những người chịu trách nhiệm chữa trị tâm lý.

"Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo và Đỗ Xu tồn tại mối liên hệ nào đó, Đỗ Xu chỉ coi gia đình Phó Nghĩa như một món đồ chơi, cô ta căn bản sẽ không để Phó Sinh tiếp nhận trị liệu bình thường."

"Dưới sự can thiệp của cô ta, Phó Sinh chỉ có thể càng chữa trị càng tồi tệ hơn, không ngừng trượt xuống vực sâu."

Chỉ có người tuyệt vọng nhất mới có thể sở hữu hộp đen, mà hộp đen đã lựa chọn Phó Sinh, chỉ nhìn vào điểm này thôi đã có thể thấy quản lý tòa nhà tiền nhiệm đã phải trải qua những đau khổ như thế nào.

"Nhân gian khiến ông bầm dập khắp người, nhưng… cuối cùng ông vẫn chọn con đường hủy diệt thế giới tầng sâu." Lúc đầu, Hàn Phi cảm thấy Phó Sinh lựa chọn hủy diệt, chỉ bởi vì nó cứu chuộc hơn, ngoài ra bản thân ông ấy cũng là người sống, nên mới đưa ra lựa chọn như vậy.

Nhưng dần dần tiếp xúc và tìm hiểu, Hàn Phi cảm thấy còn có một lý do sâu xa hơn khiến Phó Sinh chọn cách hủy diệt.

"Ông đưa ra quyết định hủy diệt, có lẽ cũng không dễ dàng chút nào."

Hàn Phi biết kết cục cuối cùng của Phó Sinh, ba người con của ông bị thương nặng, còn bản thân ông thì bị đánh đến chỉ còn lại những mảnh vụn kí ức.

"So với Phó Thiên chủ tịch hội đồng quản trị của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, Phó Sinh mới là người vĩ đại nhất."

Hàn Phi còn muốn xem thêm một lát, nhưng ngoài hành lang đột nhiên có tiếng bước chân vội vã, để tránh dẫn đến những hiểu lầm không đáng có, hắn liền nhanh chóng bỏ đi.

"Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ tổng cộng có năm tòa nhà, ngoại trừ tòa nhà số 1 chiếm diện tích lớn nhất, xây dựng sang trọng nhất, bốn tòa nhà còn lại cảm thấy đều có vấn đề."

Sau khi rút khỏi tòa nhà số 2, Hàn Phi tập hợp với mấy người cấp dưới.

"Trưởng nhóm, mọi người thảo luận thế nào rồi?" Lý Quả Nhi dường như nghe qua một số tin đồn, thấy Hàn Phi trở lại, ánh mắt trực tiếp nhìn thẳng xuống dưới, tựa hồ muốn nhìn ra thứ gì đó.

Tránh khỏi ánh mắt của Lý Quả Nhi, Hàn Phi vẫy tay với những người khác: "Thất bại rồi, vị khách hàng đó không chỉ không chuẩn bị giúp chúng ta, mà rất có khả năng sẽ nhắm vào tôi nữa."

"Nhắm vào anh? Trưởng nhóm, anh đã nói những gì với khách hàng vậy? Game của chúng ta chỉ cần được phát hành thuận lợi nhất định sẽ kiếm được rất nhiều tiền, ai mà lại chê tiền chứ!" Anh giai cây giả hơi chút nóng nảy, đối với một nhân viên game như anh ta, tiền thưởng sau khi trò chơi bán được nhiều hơn tiền lương bình thường rất nhiều.

Nhìn mấy người cấp dưới, Hàn Phi đã bắt đầu lên kế hoạch cho tình huống xấu nhất có thể xảy ra: "Việc phát triển game này của chúng ta tương đối đơn giản, yêu cầu chương trình không cao lắm, cốt truyện và hiệu ứng nghệ thuật, chúng ta không thể tự làm được có thể thuê ngoài, tóm lại, chúng ta phải nhanh chóng làm ra game này."

Muốn hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ, bắt buộc phải hoàn thành trò chơi cuối cùng, Hàn Phi không còn lựa chọn nào khác: "Tôi đã đắc tội với lãnh đạo cấp cao và nhà đầu tư của công ty, nếu một ngày nào đó tôi rời khỏi công ty, mọi người nhất định phải tiếp tục hoàn thành trò chơi này."

"Yên tâm đi, trưởng nhóm, tôi có một số bạn học đang làm về chương trình game." Anh giai cây giả cũng nhận thấy giọng

điệu của Hàn Phi không ổn, mấy người cấp dưới đều cau mày nhăn mặt, duy chỉ có Lý Quả Nhi dường như tâm trạng khá tốt.

“Trưởng nhóm, cho dù thế nào chúng ta cũng sẽ hoàn thành trò chơi.” Lý Quả Nhi tiến đến gần Hàn Phi, cô không ngửi thấy mùi thơm nào khác trên người hắn, đôi mắt ẩn dưới cặp kính khẽ đảo qua, hận ý trong mắt dường như lại tiêu tan một chút.

“Công ty rất coi trọng Bạch Tuộc và《Vĩnh Sinh》, hiện tại chúng ta không còn đường nào khác, chỉ có thể tự cứu lấy mình.” Hàn Phi thay đổi bộ dạng lười biếng trước đây, hành động kiên quyết, lộ ra một mặt quyết đoán.

Dẫn đám người trở lại công ty, Hàn Phi chuyên tâm vào sản xuất game.

Trước đây hắn mỗi ngày đi làm đều lười biếng là vì hắn căn bản không quan tâm đến game lấy hắn làm nhân vật chính, nhưng bây giờ thì khác, để hoàn thành nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên, hắn bắt buộc phải làm bằng mọi giá.

Hàn Phi không biết nhiều về sản xuất game, hầu hết thời gian của hắn đều là dùng kỹ năng diễn xuất để đánh lừa cấp dưới và lãnh đạo, có điều bản thân hắn có năng lực thưởng thức nghệ thuật, cộng thêm gu nghệ thuật độc đáo được trau dồi trong thế giới tầng sâu, hắn rất nhanh đã xây dựng nên một thế giới kinh dị hoang đường, tràn đầy hài hước đen tối và yêu đương đẫm máu.

Thế giới tầng sâu là nơi cuộc sống của hắn check-in mỗi ngày, tính cách của mười người nữ chính cũng có cái tham khảo bên cạnh, có thể nói là hoàn toàn mô phỏng hiện thực, nên không có bất kỳ áp lực nào.

“Trưởng nhóm, tôi đã liên hệ với bạn học rồi, bởi vì chúng ta làm game nhỏ 2D, nên giá cả bọn họ đưa ra cũng không cao, thấp hơn giá thị trường.”

“Được, lát nữa tôi sẽ đi gặp Triệu Thiến, nếu công ty không duyệt khoản tiền đó, thì tôi sẽ tự chi.” Hàn Phi làm game là để

hoàn thành nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên, tinh thần vay nợ để làm việc này của hắn đã khiến cấp dưới đều chấn kinh.

Các cấp dưới đều cảm thấy Hàn Phi là rất nghiêm túc, nhất định phải tát vào mặt Bạch Tuộc để thật sự chứng minh bản thân.

Một người lãnh đạo như vậy, nhân viên làm sao có thể không nhiệt huyết được?

"Trưởng nhóm, phương diện mỹ thuật em có thể phụ trách, nhưng vẫn còn một chuyện rất phiền phức nữa." Lý Quả Nhi đặc biệt thích diện mạo của Hàn Phi hiện tại, trưởng thành ổn định, rất đáng để dựa vào: "Nhạc nền và ca khúc chủ đề phải làm thế nào? Âm nhạc đối với game kinh dị mà nói cũng vô cùng quan trọng, nâng cao bầu không khí, gia tăng cảm giác nhập vai, tất cả đều cần đến âm nhạc."

"Vấn đề nhỏ thôi." Hàn Phi nhìn Lý Quả Nhi: "Chẳng lẽ không có ai nói với em, anh còn biết hát sao?"

Tại khách sạn ở thế giới tầng sâu, sau khi Hàn Phi dùng dao tái sinh giúp Lưu Ly giải thoát, đã thừa hưởng giọng ca của cô ấy, hắn có yết hầu bị ma quỷ bóp nghẹt.

"Biết hát?" Lý Quả Nhi đẩy kính của mình lên: "Ca khúc chủ đề không phải chỉ biết hát là có thể đảm nhiệm được, em kiến nghị vẫn nên tìm cách tìm người chuyên nghiệp để làm thì tốt hơn."

"Để phần âm nhạc cho anh, lát nữa anh sẽ cho mọi người thấy cái gọi là lời thì thầm của ác quỷ." Hàn Phi sắp xếp hợp lí nhiệm vụ công việc cho cấp dưới, còn hắn thì xách cặp tài liệu đi tìm Triệu Thiến.

Gõ cửa phòng làm việc, Hàn Phi phát hiện Triệu Thiến đang vội vàng thu dọn một tập tài liệu, giả bộ đang bận.

"Chị Thiến, cuộc thảo luận của em với khách hàng đó đã sụp đổ rồi." Hàn Phi ngồi phía trước bàn làm việc của Triệu Thiến: "Cô ấy lần này không những không giúp em, mà còn có thể đuổi cùng giết tận với em, thậm chí có khả năng ép buộc em rời khỏi công ty."

“Cái gì? Cậu đã đắc tội khách hàng của công ty, còn muốn tôi biểu dương vài câu sao?” Ngoài mặt Triệu Thiến nghiêm nghị, nhưng tia sáng trong mắt lại dịu đi một chút.

“Em có thể nghỉ việc, cũng có thể chịu trách nhiệm về những sai lầm mà mình đã mắc phải, nhưng những nhân viên cấp dưới của em là vô tội.” Hàn Phi từ trong cặp tài liệu lấy ra bảng kế hoạch dự án của bọn họ: “Cả năm nay chúng em đều là lên kế hoạch và thiết kế game《Vĩnh Sinh》, năm nay sắp hết rồi, Bạch Tuộc đột ngột thay thế chúng em, thành quả lao động gần như cả năm của bọn em đều bị anh ta hái mất.”

“Trưởng thành lên đi, phàn nàn cũng không có ích gì.”

“Em biết lấy lại《Vĩnh Sinh》là chuyện không thể, vậy nên em muốn nhanh chóng hoàn thành game tình yêu kinh dị trong tay này, cuối năm rồi, ít nhiều cũng phải có cái để giải thích được với cấp dưới, để bọn họ đón tết an lành.” Hàn Phi đặt bản kế hoạch lên bàn: “Công ty đang thiếu nhân lực, cho nên chúng em muốn thuê bên ngoài phát triển chương trình front-end, dự tính sơ bộ có lẽ sẽ cần…”

“Phó Nghĩa, số tiền này công ty sẽ không duyệt.” Hàn Phi còn chưa nói xong, Triệu Thiến đã trực tiếp ngắt lời hắn: “Cậu cứ ở đây chăm chỉ làm việc, hiện tại chỉ cần làm một việc, đó là đừng phạm sai lầm nữa.”

“Em cũng đoán được rồi.” Hàn Phi cất bản kế hoạch, chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút.” Thấy Hàn Phi dứt khoát bỏ đi, Triệu Thiến lại nói: “Số tiền đó tương đối lớn, tôi sẽ cố gắng hết sức giúp cậu.”

“Cảm ơn chị.” Hàn Phi trở lại văn phòng bắt đầu lên kế hoạch sáng tác ca khúc và nhạc nền, hắn có thiên phú ca hát, còn có “trải nghiệm nhân sinh” cực kì phong phú, về phương diện sáng tác hắn đã từng đóng vai Nhện, đã có những trải nghiệm sâu sắc về tâm lý của một nhà văn lớn, đã cẩn thận tìm hiểu tâm trạng sáng tác của đối phương.

“Kinh nghiệm” vô tình tích lũy được trong quá khứ đã trở thành tài sản quý giá đối với Hàn Phi, ca khúc do hắn sáng tác

hoang đường đen tối, u ám điên cuồng, nhưng trong tuyệt vọng sâu nhất, luôn nhìn thấy một chút hy vọng.

Nghe giai điệu do hắn sáng tác, giống như khi một người đang dần chìm xuống biển sâu, một tia sáng ấm áp chiếu qua mặt biển, phản chiếu vào lòng bàn tay anh ta.

Vào giờ ăn trưa, lại một tin vui khác đến, sau khi bên vận hành phát hành một số video quảng cáo và giới thiệu khái niệm game, đã trực tiếp trở nên hot trên một số trang web game.

Hàn Phi cũng tranh thủ dành thời gian xem một chút, vídeo quảng cáo thí điểm vẫn chưa hoàn thành, bảy trong số mười chỗ trống bị dấu chấm hỏi che mất, chỉ lộ ra Ái Tình ăn mặc gợi cảm tay cầm cưa điện, Triệu Thiến thông minh trưởng thành và Lý Quả Nhi ngọt ngào đáng yêu với đôi mắt đầy bệnh hoạn.

Tất nhiên ngoại hình của Lý Quả Nhi và Triệu Thiến có thay đổi một chút, nhưng cảm giác phấn khích của bọn họ lúc đó là "chân tình bộc lộ", thật hơn nhiều so với những gì diễn viên diễn xuất.

Trên thị trường có rất nhiều game 18+, nhưng được làm rất kỹ lưỡng như thế này, với cốt truyện phong phú, vừa kinh dị lẫn giải mã, có thể nói đây là một game tình cảm cuồng loạn mà người chơi chưa từng chơi qua, đến thấy cũng là lần đầu tiên.

Đoạn video quảng cáo lan truyền chỉ trong một buổi sáng đã hot, "Chị ơi, hãy đến giết em đi" thậm chí còn trở thành một meme phổ biến.

Câu nói mở đầu được phỏng theo tình huống có thật, cũng gây ra những cuộc tranh luận sôi nổi, đa số người chơi đều đang suy đoán về danh tính của nam nhân vật chính bí ẩn này, bọn họ đều muốn xem anh ta là ai mà lại được nhiều chị em cùng lúc thích đến muốn giết chết như vậy.

Game 18+ này có thể phá vỡ vòng tròn, câu nói mở đầu cũng đóng một vai trò rất lớn.

“Video quảng cáo hot là được rồi, trước tiên vẽ một chiếc bánh lớn, sau đó thì sẽ dễ dàng lừa nhà đầu tư và tài trợ rồi.”

Buổi chiều, Hàn Phi đích thân chạy đến chỗ bạn học của anh giai cây giả để hoàn thiện một số chi tiết, hắn còn hứa sẽ chia cho đối phương một khoản hoa hồng hậu kì game.

Đối phương vừa nhìn thấy sự nổi tiếng của video quảng cáo game, ngay lập tức đồng ý mà không chút do dự.

Sau khi ký hợp đồng xong, Hàn Phi tự bỏ tiền túi ra trả trước một phần, để đối phương bắt tay vào làm càng sớm càng tốt.

Bạn học của anh giai cây giả cũng không hàm hồ, toàn bộ phòng làm việc ngay lập tức tăng ca làm thêm giờ để làm việc.

Mọi chuyện đều đang đi vào quỹ đạo bình thường, nhưng Hàn Phi lại ngày càng không có cảm giác an toàn, hắn luôn cảm thấy có thứ gì đó đang đuổi theo mình, nhất định phải nhanh chóng hoàn thành càng nhiều nhiệm vụ và bù đắp càng nhiều tiếc nuối càng tốt.

Sau khi giải quyết xong công việc, Hàn Phi không trở lại công ty, hắn thuê một phòng thu âm. Theo hiểu biết của riêng mình về game, bắt đầu sáng tác ca khúc chủ đề.

Trên thế giới này, không ai có thể hiểu được sự đau khổ, cay đắng của nam chính hơn Hàn Phi, dù sao thì hắn cũng là nhân vật chính trong câu chuyện chân thực.

Từng câu từng chữ, tất cả các nốt nhạc đều thấm đẫm máu tươi và hối hận, đau khổ và tự trách, từ sự ham mê hưởng thụ lúc đầu, chìm dần vào hố sâu dục vọng, đến bị bóng tối nhấn chìm, bị trói lại trên bàn ăn.

Những người lấy tình yêu làm con mồi, cuối cùng cũng bị tình yêu đưa lên bàn ăn, trở thành thức ăn trên đĩa của những người yêu.

Khát vọng tột cùng đã biến thành tuyệt vọng tột cùng, biến hóa này chỉ có Hàn Phi mới có thể tạo ra.

“Không ngờ mình còn có tiềm năng trở thành ca sĩ, haizz, trải nghiệm quá nhiều, tình cảm đều sắp từ trong tiếng ca tràn

ra ngoài rồi.”

Chương 553: Người đàn ông với mị lực -14

Hàn Phi là người có năng lực học tập cao, có thể nói dưới sự trải nghiệm của thế giới tầng sâu, tiềm năng của bản thân đã hoàn toàn được phát huy hết.

Chỉ trong ba tiếng đồng hồ, Hàn Phi không chỉ sáng tác thành công ca khúc chủ đề của game tình yêu kinh dị mà còn trút bỏ mọi nỗi niềm tích tụ trong lòng.

Ban đầu Hàn Phi chỉ đơn thuần là hát, nhưng dần dần hắn giống như đang kể câu chuyện của chính mình.

Ngay lúc hoàn thành ca khúc chủ đề, Hàn Phi nhận được một nhắc nhở từ hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Thiên phú ca hát rank F —— Yết hầu bị ma quỷ bóp nghẹt đã kích hoạt!"

"Tiếng ca của bạn dễ nghe vô cùng, như thể ma quỷ dưới vực sâu đang cám dỗ người lữ hành; tiếng ca của bạn tuyệt vọng vô cùng, từng nốt nhạc đầy đau khổ và bi thương; tiếng ca của bạn lảnh lót vô cùng, như thể ánh bình minh xuyên qua đám mây đen và sương mù, thoát khỏi mọi gông cùm mà vận mệnh đã ban cho bạn."

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Kế thừa của tòa nhà chết chóc —— Nguyền rủa (ngôn linh) năng lực tấn công chủ động đã kích hoạt!"

"Mỗi câu trong tiếng ca của bạn đều chứa đựng nguyền rủa, ca khúc nói về quá khứ của bạn, chính là một cơn ác mộng được dệt nên bởi vô số nguyền rủa!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Chúc mừng bạn đã thành công sáng tác ra nguyền rủa rank F —— Ca dao chưa đặt tên."

"Ca dao chưa đặt tên (nguyền rủa phạm vi rank F): Chấp niệm bị ác ý, hận ý và sát ý vấy bẩn sẽ hình thành nguyền rủa,

ca khúc này chính là nguyền rủa của bạn đối với vận mệnh, bạn sẽ vô hình thay đổi ảnh hưởng đến tâm trạng của người nghe, có thể kích thích tuyệt vọng trong nội tâm họ, cũng có thể làm giảm bớt hận ý trong lòng của họ đối với bạn."

"Chú ý! Nguyền rủa tạo ra lần đầu sẽ nhận được phần thưởng ngẫu nhiên —— Thuộc tính mị lực -1!"

Hàn Phi vốn đang chìm đắm trong cảm xúc do bài hát mang lại, nhưng tiếng nhắc nhở đột ngột từ hệ thống đã cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

"Mình đã tạo ra một nguyền rủa?" Hàn Phi liếc mắt nhìn thuộc tính của mình, thuộc tính mị lực của hắn đã biến thành -14.

"Không phải chứ! Mình chỉ đang hát về cuộc đời của mình thôi mà!"

Ca khúc đã làm ra, còn chưa đặt tên thì đã trở thành nguyền rủa.

"Cũng có thể coi là một chuyện tốt vậy, người nghe sẽ vô hình thay đổi bị mình ảnh hưởng, đây cũng như một loại nguyền rủa mãn tính, có lẽ tương tự như ám thị tâm lý."

Sau khi thu âm xong ca khúc, Hàn Phi lại tái hiện lại đoạn nhạc nền tương đối kinh khủng trong kí ức của mình.

Đối với Lý Quả Nhi âm nhạc là khó làm nhất, Hàn Phi chỉ dùng một buổi chiều đã giải quyết xong.

Sau khi thanh toán tiền thuê phòng thu âm, Hàn Phi vội vàng trở lại công ty, thần thần bí bí đóng cửa phòng làm việc, dưới ánh mắt ngạc nhiên của Lý Quả Nhi, hắn dần dần đến gần, sau đó lấy tai nghe ra.

"Nghe xem, trước tiên hãy cảm nhận một chút."

"Nghe cái gì?" Lý Quả Nhi đeo tai nghe lên, khi cô nghe thấy giọng của Hàn Phi, đôi mắt xinh đẹp từ từ mở to, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

Tiếng ca vang lên như một giấc mơ không thể thoát ra, lại giống như ác quỷ mở rộng hai tay ôm lấy chính mình từ phía

sau.

Biết rõ sẽ rơi xuống vực sâu, nhưng lại không muốn rời xa vòng tay dịu dàng của hắn.

Lý Quả Nhi ngây người nhìn Hàn Phi bên cạnh, cô chưa từng nghĩ người mình yêu sâu đậm vậy mà còn có thể hát được một bài ca như thế.

Nghe ca khúc này giống như đang nghiền ngẫm cuộc đời của hắn, hòa cùng cảm xúc của hắn.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Hận ý của Lý Quả Nhi đối với bạn đã giảm đi một điểm, tích lũy đã giảm sáu điểm."

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại xuất hiện, Hàn Phi cảm thấy hơi kinh ngạc một chút, mình đâu có làm chuyện gì đặc biệt.

"Có lẽ người mà Lý Quả Nhi thích lúc đầu chính là một Phó Ngĩa trưởng thành ổn định, năng lực làm việc cực kì mạnh mẽ, đồng thời rất tài hoa. Những chuyện mà mình làm gần đây, có lẽ đã khiến cô ấy nhìn thấy lại những điểm sáng ở trên Phó Nghĩa."

Phó Nghĩa cùng lúc qua lại với nhiều cô gái như vậy, anh ta là một tên cặn bã không hơn không kém, nhưng không thể phủ nhận rằng bản thân anh ta cũng là một người rất có năng lực.

Tốt nghiệp đại học danh tiếng, EQ và IQ đều cực kì cao, năng lực làm việc vô cùng giỏi, hơn ba mươi tuổi đã bắt đầu phụ trách các dự án cốt lõi nhất của công ty, tướng mạo anh tuấn tao nhã, quan trọng nhất là anh ta còn đặc biệt giỏi ngụy trang chính mình.

"Em cảm thấy anh hát thế nào?" Ca khúc đã phát xong, nhưng Lý Quả Nhi lại không hề có ý tháo tai nghe, cô ấy dường như chuẩn bị nghe thêm vài lần nữa.

"Nguyền rủa" của Hàn Phi khác với những người khác, điểm khác biệt lớn nhất là ở "nguyền rủa" của hắn sẽ khiến người nghe chủ động lắng nghe.

"Thật tuyệt vời." Lý Quả Nhi tháo kính ra nhìn Hàn Phi, hận ý ở đáy mắt đã nhỏ đến mức không thể thấy, thay vào đó

là một thứ cảm xúc rất đặc biệt, sắc bén hơn tình yêu và nhẹ nhàng hơn tuyệt vọng.

Giống như một cô gái muốn ngắt bông hoa hồng trên tường xuống, cô biết rõ mình không thể chạm vào nó, nhưng lại cố gắng hết lần này đến lần khác bên cạnh bức tường đầy gai.

"Trưởng nhóm còn biết hát?" Anh giai cây giả và các thành viên khác trong nhóm tập trung lại xung quanh, anh ta không nháy mắt tháo chiếc tai nghe mà Lý Quả Nhi đang đeo xuống, tự mình lắng nghe.

Những người khác nhau sau khi nghe ca khúc này cảm giác cũng hoàn toàn không giống nhau, Lý Quả Nhi cảm thấy mình đã được ác quỷ ôm lấy, lắng nghe ác quỷ kể về cuộc đời của mình.

Anh giai cây giả thì lại cảm thấy mình bị một con sóng lớn ném vào trong cơn ác mộng, anh đi trong một thành phố tăm tối, xung quanh chỉ có tuyệt vọng, duy nhất cuối chân trời có một ánh lửa mờ ảo.

"Hay! Lợi hại quá!" Địa trung hải của anh giai cây giả đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, nghĩ lại vẫn còn rùng mình: "Tôi phải nhanh chóng nghe vài đoạn tấu hài để bình tĩnh lại đã."

Hàn Phi bảo các thành viên trong nhóm đều nghe hết một lượt, lần đầu tiên nghe hiệu ứng là mạnh nhất, dần dần hiệu ứng sẽ yếu hơn nhiều, nhưng nếu như cứ nghe lặp lại một bài, thì sẽ phát sinh ảnh hưởng vi diệu hơn nữa đối với người nghe.

"Nếu như mình hát trực tiếp thì chắc còn sốc hơn."

Người khác là đang hát, Hàn Phi là đang nguyền rủa, ca khúc của người khác có thể thu hút được fan, ca khúc của hắn có thể thu hút được fan cuồng.

Sao lưu bài hát, Hàn Phi yêu cầu anh giai cây giả phải luôn giữ liên lạc với bạn học của mình, đồng thời yêu cầu một cấp dưới khác đến bộ phận vận hành, nhân lúc game 《Vĩnh Sinh》 chưa bắt đầu tuyên truyền, cố gắng chiếm giữ nhiều nguồn lực tuyên truyền hơn.

Sau khi làm xong những chuyện này, Hàn Phi đang định chuẩn bị nghỉ ngơi một lát, Triệu Thiến lại tìm đến cửa.

"Phó Nghĩa, cậu ra ngoài một chút."

Nghe giọng nói của Triệu Thiến không ổn lắm, Hàn Phi cầm tai nghe trên bàn đi đến phòng làm việc của cô ấy.

"Công ty đã đồng ý phê duyệt tiền đầu tư cho em rồi sao? Game nhỏ còn chưa bắt đầu quảng bá, kỳ vọng của người chơi đã vô cùng cao rồi, chỉ cần đầu tư một chút, chắc chắn sẽ có thể kiếm được rất nhiều tiền."

"Giữa cậu và Đỗ Xu rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?" Triệu Thiến không trả lời câu hỏi của Hàn Phi mà hỏi một câu khác.

"Xem ra công ty vẫn không đồng ý cho em cơ hội này rồi." Hàn Phi cũng không giấu diếm, trực tiếp kể ra chuyện phát sinh khi đi gặp Đỗ Xu.

Về cơ bản không có gì thay đổi, hắn chỉ tạo nên cho mình là một người bố mệnh khổ của một gã lãng tử quay đầu, miêu tả Đỗ Xu thành một nhân vật phản diện có tiền có quyền, tâm lý méo mó, cực kỳ tự cao tự đại.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Hận ý của Triệu Thiến đối với bạn giảm đi một điểm!"

Sau khi nghe xong lời Hàn Phi nói, vẻ mặt của Triệu Thiến vẫn rất nghiêm túc, nhưng lời nhắc nhở của hệ thống nói cho hắn biết, trong lòng cô ấy đã có một chút thay đổi.

Trước đây Phó Nghĩa tham sắc phụ nghĩa, chỉ coi trọng lợi ích, bây giờ Hàn Phi trọng tình trọng nghĩa, kiên định giới hạn, đừng nói là hẹn hò với người khác giới, ngay cả nói một câu bình thường với người khác giới hắn đều phải cân nhắc rất lâu.

"Đỗ Xu chính là cổ đông lớn của công ty, những ngành kiếm được nhiều tiền nhất ở thành phố này căn bản đều có ảnh hưởng của nhà bọn họ, cậu đấu với cô ấy như thế, cuối cùng nhất định sẽ chết rất thê thảm." Giọng điệu của Triệu Thiến khi nói chuyện đã khác trước.

"Thật ra gần đây em luôn có một loại linh cảm đặc biệt, có lẽ em sẽ không còn trụ được bao lâu nữa." Hàn Phi cười thê

lương: “Có lẽ là do em đã làm quá nhiều việc sai trái, em biết mình đã không còn thuốc chữa, cũng không nghĩ mình có thể có được kết quả tốt đẹp gì. Bây giờ em chỉ muốn trước khi kết thúc sinh mệnh, hoàn thành một số chuyện.”

Trên người Hàn Phi không có chút dấu vết nào là đang diễn kịch, hắn quả thực đã nhập vai thành chính mình: “Làm tốt game cuối cùng này, cho những cấp dưới tín nhiệm mình một lời giải thích; nhìn thấy con trai lớn trở lại trường học, thoát khỏi ám ảnh bị bắt nạt; cùng đón một lần sinh nhật với con trai nhỏ, đưa nó đi chơi công viên vui chơi giải trí một lần; thời gian còn lại, em muốn cố gắng sửa đổi lỗi lầm của mình, cuối cùng chọn chết theo một cách mà họ muốn.”

Ngay khi lời cuối cùng được thốt ra, Hàn Phi đột nhiên ho dữ dội, kinh ngạc nhìn xuống, mũi lại bắt đầu chảy máu.

Không giống như lần trước, lần này hắn cảm thấy khó chịu rõ rệt.

“Em xin lỗi.” Khi Hàn Phi ngẩng lên, Triệu Thiến đã đưa khăn giấy cho hắn.

“Công ty sẽ không duyệt khoản tiền đó đâu, về việc vận hành quảng bá game của các cậu sau này cũng sẽ bị gián đoạn, toàn bộ nguồn lực sẽ được sử dụng hết cho game《Vĩnh Sinh》.” Triệu Thiến nói với Hàn Phi một chuyện rất xấu, có điều cô ấy dường như đã sớm có sự chuẩn bị, sau khi nói xong, trực tiếp lấy ra một hợp đồng từ trong ngăn kéo: “Nhưng cá nhân tôi có thể cung cấp cho cậu một nửa số tiền, đến lúc đó cậu có thể dùng lợi nhuận của game để bù cho tôi.”

“Ngộ nhỡ game không bán được nhiều tiền thì sao?”

“Vậy thì cậu hãy sống cho tốt, rồi từ từ trả nợ cho tôi.”

Triệu Thiến vẫn giữ vẻ mặt không vui, vô cùng nghiêm túc, nhưng cô ấy lúc này còn khiến Hàn Phi yên tâm hơn rất nhiều so với lúc cười bình thường.

Sau khi đọc kỹ hợp đồng, Hàn Phi chắc chắn không có vấn đề gì, liền ký tên của Phó Nghĩa: “Cảm ơn Triệu tổng.”

“Đừng cám ơn tôi, game đó nhất định sẽ hái ra tiền, tôi vô cùng tin tưởng vào năng lực của cậu, dù sao thì cậu cũng là do một tay tôi nâng đỡ.” Triệu Thiến đưa cho Hàn Phi một bản hợp đồng, giữ lại cho mình một bản, tiếp theo xua xua tay, ra hiệu hắn có thể rời đi.

Sau khi lau sạch máu, Hàn Phi mang theo hợp đồng bước ra khỏi phòng làm việc, vừa đi ra liền cảm thấy choáng váng, dựa vào tường một lúc lâu mới có thể thích ứng.

“Mình phải nhân lúc tố chất cơ thể còn chưa suy yếu, nhanh chóng đi làm nhiều thứ hơn nữa, lợi dụng danh hiệu hành hiệp trượng nghĩa, nhanh chóng nâng cao level.”

Mỗi lần lên level thể lực có thể tăng thêm hai điểm, thể lực cứ mỗi mười điểm sẽ là một ngưỡng, sẽ nhận được rất nhiều lợi ích.

Đẩy cửa phòng làm việc của mình ra, Hàn Phi vừa bước vào phòng đã nghe thấy tiếng gọi của anh giai cây giả.

“Trưởng nhóm! Anh bị đánh à? Sao trên mũi toàn là máu thế kia!”

“Tôi bị Triệu Thiến một cước đấm cho bay xa mười mét.” Hàn Phi bĩu môi, có chút không nói nên lời: “Làm tốt nhiệm vụ của mình đi, ai lại đánh người trong phòng làm việc của lãnh đạo chứ?”

“Thế thì còn chưa chắc, hôm qua tôi xem tin tức, có một vị phụ huynh đã chạy vào văn phòng làm việc của trường và đánh cho hiệu trưởng một trận.”

“Tin tức… nhất định sẽ có phóng đại một chút, đúng rồi, mặt của vị phụ huynh đó có bị làm mờ không?”

“Có làm mờ rồi, nhưng phong cách ăn mặc của anh ấy tôi cảm thấy quen lắm.” Anh giai cây giả sờ sờ cằm: “Có một sự quen thuộc không thể giải thích được.”

Khi Hàn Phi đang nói chuyện với anh giai cây giả, Lý Quả Nhi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tái nhợt của hắn một lúc, cô ấy dường như cũng đã cảm nhận được điều gì đó.

Sau một ngày bận rộn, cuối cùng cũng đã đến giờ tan làm, để hoàn thành nhiệm vụ điện thờ, Hàn Phi vốn định phá lệ tăng ca thêm nửa tiếng, nhưng hắn lại đột nhiên nhận được điện thoại của người vợ.

"Ở nhà xảy ra chuyện gì sao?"

"Sau khi em đón Phó Thiên từ trường về, muốn nhân tiện ghé qua thăm Phó Sinh xem thế nào, nhưng giáo viên nói hôm nay Phó Sinh không hề đến trường!"

"Không đến trường?!" Hàn Phi đứng lên, lập tức bắt đầu sắp xếp lại bàn làm việc: "Đừng lo lắng, anh lập tức qua đó! Em bây giờ đang ở đâu?"

"Em vẫn đang ở trường."

Cúp điện thoại, Hàn Phi mặc áo khoác lên liền chạy ra khỏi công ty.

Hắn vội vàng rời đi, không hề nhận ra rằng, sau khi hắn chạy ra khỏi công ty, Lý Quả Nhi và Triệu Thiến cứ như là đã bàn bạc riêng với nhau rồi, đứng bên cửa sổ nhìn chằm chằm vào bóng dáng phía xa đang dần biến mất của hắn.

Cả hai bọn họ đều giả vờ bận việc, nhưng ánh mắt lại cùng nhìn về một chỗ, chỉ có điều cảm xúc chất chứa trong mắt hai người lại hoàn toàn khác nhau.

Chương 554: Mình từng bị cô bé giết chết mấy lần

Phó Sinh là người quan trọng nhất trong toàn bộ thế giới ký ức điện thờ, khi Hàn Phi nghe tin cậu không đi học, hắn lập tức trở nên căng thẳng.

Không chút do dự, Hàn Phi chuẩn bị lao đến trường học.

Sau khi lên taxi, Hàn Phi lại gọi điện cho dịch vụ quản lí nhà đất của chung cư nơi mình sống, hy vọng có thể xem một chút camera giám sát Phó Sinh rời khỏi chung cư vào buổi sáng.

Dịch vụ quản lí nhà đất của chung cư cũng rất tận tình, sau khi nghe Hàn Phi nói rằng con mình có thể bị mất tích, không lâu sau đã gửi cho hắn video của camera giám sát.

"Sau khi con trai của anh rời khỏi chung cư, đã đến bến xe, bắt xe buýt số 24."

"Xe buýt số 24 vừa hay đi thẳng đến trường học, xem ra Phó Sinh phải muốn đi học mới đúng, nhưng tại sao trường học lại nói hôm nay cậu không đến lớp?" Hàn Phi cúp điện thoại, hắn thực sự đứng ở góc độ của Phó Sinh suy nghĩ: "Phó Sinh thường khi trời mưa, chạy đi che ô cho cây non có chôn thi thể bên dưới. Hiệu trưởng mới biết bên dưới cây non có dấu thi thể, ông ta có tật giật mình chắc chắn sẽ không thể để lại Phó Sinh trong trường học, vì vậy cậu sẽ bị cô lập bắt nạt, rất có khả năng chính là do hiệu trưởng mới ngầm ra hiệu! Chả trách ngoài Lưu Lệ Na ra, những giáo viên khác hình như đều nhắm vào Phó Sinh, đây chắc chắn là ý của hiệu trưởng."

Hàn Phi biết Phó Sinh đã phải chịu ủy khuất rất nhiều trong trường học, cậu bị người khác bắt nạt đánh đập, cuối cùng bị chỉ trích phê bình vẫn là chính cậu.

Hiệu trưởng mới chính là buộc Phó Sinh thôi học, lý do rất đơn giản, cậu có một đôi mắt nhìn thấy chân tướng.

“Sau khi hiệu trưởng mới bị bắt, Phó Sinh mới sẵn sàng đi ra khỏi nhà, cậu ấy không phải là không hiểu chuyện, chỉ là không kể ra những rắc rối mà mình gặp phải thôi.”

Hàn Phi có ấn tượng tốt về Phó Sinh, mặc dù cậu phớt lờ hắn, nhưng cậu lại nhận được sự yêu thích của những oan hồn đó.

Với tư cách là quản lý tòa nhà mới của cư xá Hạnh Phúc, Hàn Phi cảm thấy người có thể nhận được sự tin tưởng của quỷ quái, có lẽ đều là những người có nội tâm dịu dàng lương thiện, chẳng hạn như chính hắn.

“Phó Sinh thay một bộ đồng phục mới, trong cặp sách hình như cũng không có đựng thứ gì kì lạ, bộ dạng đó của cậu ấy phải là đi học mới đúng.”

Hàn Phi đã mở đường cho Phó Sinh, hắn thực sự không thể hiểu tại sao cậu lại không đến trường.

“Chẳng lẽ cậu ấy đã gặp tai nạn gì hay sao?”

Lấy ra một trăm tệ đưa cho tài xế, Hàn Phi hỏi đối phương đậu xe bên cạnh trạm xe buýt trước, hắn xuống xe nhìn lộ trình của xe buýt số 24.

“Bác tài, bác hãy chạy theo lộ trình của xe buýt số 24 đi.”

Mỗi khi Hàn Phi đi qua một ngã ba lớn, hắn đều xuống xe đi vào một cửa hàng gần đó để kiểm tra camera giám sát buổi sáng.

Giọng điệu chuyên nghiệp cùng với khí chất đặc biệt khó có thể từ chối trên người, thoạt nhìn không phải người bình thường, ít nhất cũng phải là cảnh sát tiền tuyến đã có hơn ba năm kinh nghiệm nhiệm vụ.

Sau khi điều tra khắp nơi, cuối cùng Hàn Phi cũng có phát hiện ở lối vào của một hiệu sách cách trường học hai trạm dừng xe.

“Xin tạm dừng video lại một chút.” Hàn Phi đang mặc âu phục đi giày da nói với nhân viên hiệu sách.

Người thanh niên đó bị Hàn Phi làm cho hoàn toàn sợ hãi, tuy rằng hắn chưa bao giờ nói mình là cảnh sát, nhưng khí tức cùng từng biểu hiện tinh tế của hắn dường như muốn nói —— Tôi là cảnh sát, tôi đang làm công chuyện rất quan trọng, xin hãy hợp tác tốt với tôi, đừng nói nhảm.

Chỉ vào màn hình giám sát đen trắng, Hàn Phi nhìn chằm chằm một học sinh trên màn hình giống như chim ưng tìm được con mồi.

"Phó Sinh xuống xe ở đây rồi!"

Phó Sinh trong màn hình giám sát dường như bị thứ gì đó thu hút, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, tay của cậu dường như đang nắm lấy một người không tồn tại khác.

"Tiên, tiên sinh, anh còn điều gì muốn hỏi nữa không?" Nhân viên rất căng thẳng, đây là lần đầu tiên anh ta gặp phải tình huống như này.

"Chỗ các anh quanh đây có ai từng chết không?" Hàn Phi quay đầu nhìn về phía nhân viên, đối phương sao có thể ngờ được Hàn Phi vừa mở miệng lại hỏi một câu kinh khủng như vậy, lắc đầu nguầy nguậy.

"Không có sao? Vậy cậu ấy đang nắm tay ai thế?" Hàn Phi lấy ghế trên xe buýt làm vật tham chiếu, thử đối chiếu một chút: "Phó Sinh hình như là kéo một đứa trẻ xuống xe, một đứa trẻ không nhìn thấy."

"Hay là để tôi gọi quản lý cửa hàng đến đây? Anh ấy đã sống ở đây mấy chục năm rồi, là người bản địa." Nhân viên cảm thấy đứng cùng Hàn Phi áp lực rất lớn, muốn bỏ đi.

Không lâu sau, một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi đi tới, anh ta nhìn Hàn Phi từ trên xuống dưới, cuối cùng đi đến kết luận cũng giống như nhân viên phục vụ lúc nãy —— người đàn ông trước mặt này có lẽ là một cảnh sát mặc thường phục.

"Nhà tôi ở trên con phố này, chưa từng nghe nói có chuyện gì xấu xảy ra." Người quản lý cửa hàng trung niên cau mày suy nghĩ.

“Con phố này chưa từng có ai chết à? Người chết cao khoảng tầm này, có lẽ vẫn còn là một đứa trẻ, có thể đi xe buýt.” Hàn Phi dùng tay ra dấu.

Người quản lý chưa bao giờ nghe về một mô tả kỳ lạ như vậy, anh ta suy nghĩ một lúc lâu: “Khoảng mười năm trước, có một quán ăn nhỏ xảy ra một vụ hỏa hoạn, cặp vợ chồng trẻ kinh doanh quán ăn đã chết trong đám cháy, hai người họ trước khi chết đã cố đẩy cửa phòng, đẩy con mình đến nơi an toàn hơn một chút. Sau đó, con của bọn họ được đưa đến bệnh viện nhưng cuối cùng vẫn không thể cứu sống. Tôi đã sống ở đây gần 30 năm rồi, hình như chỉ có một đứa trẻ bị tai nạn đó thôi.”

“Bố mẹ chết trong trận hỏa hoạn, cậu bé chết trong bệnh viện, có lẽ cậu ấy luôn muốn trở về đoàn tụ với bố mẹ mình.” Hàn Phi tự lẩm bẩm một mình.

Kiểm tra lại bản đồ lộ trình của xe buýt số 24, xe buýt này vừa hay đi ngang qua một bệnh viện nào đó.

“Sau khi cậu bé chết luôn muốn về nhà, nhưng lại không tìm được đường nên Phó Sinh đã giúp cậu ấy về nhà đoàn tụ với bố mẹ?”

Hàn Phi lại nhìn người quản lý cửa hàng trung niên: “Quán ăn bốc cháy đó ở đâu? Có thể dẫn tôi đến đó xem được không?”

“Nó được xây dựng ở trong cùng của con phố, hiện đã được chuyển đổi thành một khách sạn nhỏ. Do vị trí hẻo lánh lại thêm đã từng xảy ra sự cố, nên giá nghỉ ở chỗ đó đặc biệt thấp, rất thích hợp cho những người nghèo đến ở thành phố tìm việc.” Quản lý cửa hàng dẫn Hàn Phi vào con ngõ phía sau hiệu sách, càng đi vào càng thấy âm u.

Bây giờ mặt trời sắp lặn, ánh sáng cũng tối hơn, Hàn Phi cảm thấy đường phố đang từ từ méo mó.

Đêm và ngày ở thành phố này là hai dáng vẻ hoàn toàn khác nhau.

Tiếng ồn ào bên tai từ từ biến mất, xung quanh vô cùng yên tĩnh, ánh mắt Hàn Phi dần dần rời khỏi người quản lý cửa hàng

trung niên rồi nhìn sang chỗ khác.

Từ khi bước vào con ngõ, trong lòng hắn đã nảy sinh một điềm báo gì đó, cả người cảm thấy vô cùng khó chịu, dường như có thứ gì đó đặc biệt đáng sợ đang ẩn giấu trong con ngõ này.

Sau khi gửi tin nhắn cho người vợ, Hàn Phi bước lên và đi theo người quản lý cửa hàng trung niên vào chỗ sâu nhất của con ngõ.

Trước mặt họ là một tòa nhà nhỏ bốn tầng sơn màu trắng, nhìn từ ngoài vào trông rất sạch sẽ, mọi dấu vết của vụ cháy đã được xóa sạch.

"Trong ngõ không có camera giám sát, mình cũng không thể chắc Phó Sinh có vào hay không." Hàn Phi dừng trước khách sạn màu trắng, ngẩng đầu nhìn, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Cửa sổ của một căn phòng trên tầng 4 của khách sạn đang mở, có một cô bé gần như thò tay ra khỏi khung cửa sổ, cô bé đang cố gắng đưa tay đến chiếc điều hòa cũ kĩ không thể sửa chữa bên ngoài.

Cơ thể của cô bé rất không hài hòa, dường như bị bệnh ở chân, cô bé di chuyển cơ thể rất khó khăn, luôn đưa tay về phía trước.

Trời đã tối rồi, Hàn Phi nhìn hồi lâu mới nhận ra có một con mèo hoang bị thương đang cuộn mình trên chiếc điều hòa hỏng.

Cô bé dường như muốn tóm con mèo vào nhà, nhưng luôn còn cách một chút mới chạm tới, vì để cứu con mèo hoang kia, cô bé dùng một tay đỡ lấy thân mình, tay kia vươn hết sức về phía con mèo.

Mắt thấy sắp tóm được mình, con mèo hoang có lẽ nghĩ rằng cô bé muốn làm hại nó, nên phản ứng dữ dội, ngoạm mạnh vào tay cô bé.

Cô bé bị mèo hoang làm cho hoảng sợ, thân người trên bệ cửa sổ mất thăng bằng ngã thẳng ra ngoài.

“Không hay rồi!”

Hàn Phi hét lên duỗi hai tay về phía trước.

Cô bé bị teo hai chân, không giữ được thăng bằng, khi sắp ngã từ trên tầng xuống, tay của cô đã nắm lấy chiếc điều hòa bị hỏng kia.

Dưới ánh sáng của đèn đường, thân thể cô bé giống như cánh buồm trắng sắp bị xé vụn.

“Cố gắng giữ chặt!”

Không chút do dự, Hàn Phi liền xông vào khách sạn.

“Ở qua đêm, hay là theo giờ? Này! Anh đừng xông vào bên trong như vậy!” Lễ tân khách sạn muốn ngăn cản Hàn Phi, nhưng hắn lại cực kỳ nhanh, chờ khi anh ta phản ứng lại, hắn đã xông tới tầng hai.

Hắn không biết cô bé có thể trụ được bao lâu, vì vậy phải thật nhanh!

“Bùm!”

Đá tung cánh cửa gỗ phòng ở tầng bốn, Hàn Phi bước qua hành lý cùng chăn bông trên mặt đất, xông tới bên cửa sổ: “Tuyệt đối đừng buông tay!”

Nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, cô bé vốn sắp không trụ nổi nữa chậm rãi ngẩng đầu lên, khi cô bé nhìn thấy hắn, hắn cũng nhìn rõ mặt cô bé.

Trái tim như quên mất đập một nhịp, nỗi sợ hãi không thể tưởng tượng lập tức vây lấy Hàn Phi, một đoạn ký ức đáng sợ mà hắn không bao giờ có thể quên được lại hiện lên trong tâm trí!

Hắn đã gặp cô bé trước mặt này!

Trước đây khi hắn làm nhiệm vụ người quản lý tòa nhà, mỗi khi hắn mở cửa ra, trên khung cửa đều sẽ rơi xuống đầu của một cô bé (xem chi tiết Chương 92).

Cái đầu đó giống hệt cô bé trước mặt hắn lúc này!

Nhiệm vụ người quản lý tòa nhà là lần đầu tiên Hàn Phi đi vào ký ức của Phó Sinh, trong ký ức bố của cậu đã qua đời, trong nhà của cậu bị vô số oan hồn chiếm giữ.

Những oan hồn đó bao gồm cả cô bé trước mặt này, đầu của cô bé bị treo trên khung cửa, nếu muốn vào nhà của Phó Sinh, đầu tiên phải đối mặt chính là cô bé.

Trong nhiệm vụ người quản lý tòa nhà, Hàn Phi đã chết hơn bốn mươi lần, trong đó có mấy lần liền là bị cô bé trước mặt này giết chết.

Động tác của Hàn Phi trở nên trì trệ, nhiệm vụ người quản lý tòa nhà là nhiệm vụ khó khăn nhất mà hắn hoàn thành trong những ngày đầu, hơn bốn mươi lần chết, mỗi lần chết sẽ tước đi một phần kí ức của hắn, nỗi đau đó đã trở thành ám ảnh ở sâu trong nội tâm.

"Cứu? Hay không cứu?"

Trong nhiệm vụ người quản lý tòa nhà, cô bé bị phân xác, đầu bị giấu trên cửa của căn nhà; mẹ của cô bé cũng bị hại, thi thể được giấu ở nhiều nơi khác nhau.

Theo suy đoán của Hàn Phi, người đã làm tất cả những điều này không ai khác chính là Phó Nghĩa.

Trong hiện thực, rất có khả năng là Phó Nghĩa đã giết chết hai mẹ con, hành động điên rồ này có thể mới là nguyên nhân sâu xa đẩy gia đình Phó Sinh xuống vực sâu.

"Nếu như mình không cứu cô bé, vậy cái chết của cô bé sẽ không liên quan gì đến Phó Nghĩa? Đây có được coi là thay đổi vận mệnh không?"

Hàn Phi không biết mối quan hệ giữa Phó Nghĩa và cô bé trước mặt là như thế nào, tình hình đang dần được cải thiện, mọi thứ đang đi đúng hướng nhưng đúng lúc này, cô bé đột nhiên xuất hiện, còn đặt một câu hỏi trắc nghiệm như vậy trước mặt hắn.

Đôi tay của cô bé dần dần mất đi sức lực, những ngón tay tái nhợt đang dần buông lỏng, khuôn mặt bất lực vô cùng đáng thương.

Cơ thể trượt xuống, cô bé không thể giữ được nữa, khi ngón tay cuối cùng buông ra, một bàn tay khác từ ngoài cửa sổ đưa ra, nắm chặt lấy cổ tay cô bé.

Ngẩng đầu, cô bé nhìn khuôn mặt Hàn Phi thì thào nói: "Bố…"

Cánh tay dùng sức, Hàn Phi kéo cô bé từ ngoài cửa sổ trở lại, hắn ôm cô bé sợ hãi, đặt lên trên mặt đất.

Sau đó hắn không dừng lại, bước lên khung cửa sổ, lại đưa tay về phía con mèo hoang bị thương.

Mèo hoang nhìn thấy ai cũng hung dữ, nhưng sau khi nhìn thấy Hàn Phi thì lại ngoan ngoãn hơn rất nhiều, cơ thể cũng không còn run rẩy nữa.

Nắm gáy mèo hoang, Hàn Phi túm nó cũng lôi vào trong phòng rồi mới đóng cửa sổ lại.

"Sau này đừng làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa." Hàn Phi nhìn chằm chằm cô bé, hắn dần dần phát hiện ra vấn đề, cô bé hình như mắc bệnh bẩm sinh, hai chân yếu ớt, ngay cả việc cơ bản là tự đứng dậy đi lại cũng không thể làm được.

"Vâng." Cô bé cúi đầu khẽ nói, giọng nói trầm như muỗi kêu.

"Chú sẽ đưa con mèo này đến bệnh viện thú cưng chữa trị trước, cháu hãy ở nhà nghỉ ngơi cho tốt."

Khách sạn không lớn lắm, chỉ có một phòng khách và một phòng tắm, giường được kê ở góc phòng khách, trên mặt đất còn trải một cái chiếu.

Hàn Phi bế cô bé đặt lên giường, giúp cô giũ chăn ra: "Người lớn trong nhà cháu đâu?"

"Cháu ở với mẹ, chiều nay mẹ ra ngoài kiếm việc làm rồi." Cô bé không đề cập đến chuyện của bố mình, cúi gằm mặt, tính cách vô cùng nhút nhát hướng nội.

"Căn phòng này chỉ có hai mẹ con cháu ở?" Hàn Phi nhìn bộ đồ ăn và đôi đũa trên bàn gỗ còn chưa được dọn dẹp, lại

nhìn thẻ ngân hàng trên bàn và một phong bì được kẹp trong tài liệu hướng dẫn trung học phổ thông.

Biểu cảm của hắn dần trở nên kỳ lạ, phong bì đó không thể niêm phong miệng lại được, bởi vì nó chứa đầy tiền mặt bên trong.

Gia đình này nhìn thế nào cũng thấy rất nghèo, không thể nào lại đặt nhiều tiền mặt lên bàn ăn một cách cẩu thả như vậy.

“Hôm nay có phải có người tới nhà cháu không?” Hàn Phi ngồi xổm bên cạnh giường, kiên nhẫn hỏi.

“Có một anh trai mặc đồng phục học sinh, anh ấy là một người rất tốt bụng, muốn giúp cháu chữa bệnh, nhưng tiền của anh ấy mẹ không lấy.” Tuổi của cô bé vừa hay ở giữa Phó Thiên và Phó Sinh, vốn dĩ phải đi học tiểu học rồi, nhưng vì bệnh tật chỉ có thể ở nhà.

“Anh trai mặc đồng phục học sinh?” Hàn Phi lại bảo cô bé miêu tả lại chi tiết hình dáng, hắn chắc chắn học sinh đó chính là Phó Sinh!

“Có phải Phó Sinh đã biết điều gì đó dưới sự giúp đỡ của tiểu quỷ kia không? Vì vậy cậu ấy đã đến trước, muốn cố gắng hết sức để bù đắp?” Hàn Phi xâu chuỗi tất cả mọi thứ lại với nhau rồi suy nghĩ, hắn cảm thấy cô bé trước mặt này rất có khả năng là nhân vật chủ chốt sẽ ảnh hưởng đến hướng đi của thế giới kí ức.

“Cháu có thể nói cho chú biết tên mình là gì được không?” Hàn Phi cố gắng khiến cho mình trông dịu dàng hơn một chút: “Chú cũng muốn giúp đỡ cháu.”

“Cháu tên là Phó Ức.” Cô bé ngẩng đầu nhìn Hàn Phi: “Ức trong ký ức.”

Chương 555: Khoảnh khắc ấm áp nhất

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Hiệu ứng danh hiệu hành hiệp trượng nghĩa được kích hoạt thành công. Bạn đã cứu được cô bé ốm yếu, nhận được rất nhiều phần thưởng kinh nghiệm."

Tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai, nhưng toàn bộ tâm tư của Hàn Phi đều tập trung vào cô bé.

"Cháu tên là Phó Ức?"

Tên của cô bé đồng âm với tên Phó Nghĩa (hai tên này tiếng trung đều phát âm là Fu Yi), họ cũng giống, đối phương có khả năng là con gái ngoài giá thú của anh ta.

Hàn Phi vốn đang ngồi xổm trên mặt đất cảm thấy có chút choáng váng, chân mềm nhũn, trực tiếp ngồi trên nền nhà cho thuê.

Trước đây, khi hắn đối mặt với những người bạn gái muốn giết mình, vẫn còn không ngừng tự an ủi bản thân, cố chịu đựng vượt qua, không gì có thể khó khăn hơn những thứ này nữa rồi.

Phải dùng sức ba bò chín trâu, vắt kiệt khả năng diễn xuất hắn mới miễn cưỡng ổn định được tình hình, kết quả là vận mệnh lại tặng cho hắn một "món quà" khác, người phụ nữ mới không xuất hiện nữa, nhưng lại xuất hiện một cô con gái.

Mắt to nhìn mắt nhỏ, Hàn Phi nhìn cô bé đã từng giết chết mình mấy lần với vẻ mặt vô cùng phức tạp.

"Chú thấy cơ chân của cháu bị teo không thể đi lại bình thường được. Cháu bị bệnh gì vậy?"

"Bệnh teo cơ tiến triển, bác sĩ nói là bệnh do đột biến gen." Cô bé rất lạc quan, không hề bởi vì căn bệnh quái ác mà mất niềm tin vào cuộc sống, cô bé không chỉ tự mình chống chọi với căn bệnh quái ác mà nội tâm còn đặc biệt lương thiện, vừa

rồi bất chấp nguy hiểm để cứu con mèo hoang bị thương là bằng chứng tốt nhất.

"Muốn chữa khỏi bệnh này phải tốn bao nhiêu tiền?"

"Cháu cũng không biết, mẹ không nói cho cháu biết, chỉ bảo cháu đừng lo lắng, dần dần sẽ khỏi thôi." Cô bé rất ngại ngùng, khi nói chuyện sẽ cố ý tránh ánh mắt của Hàn Phi.

"Vậy thì tốt." Hàn Phi thở phào nhẹ nhõm, trên mặt mang theo ý cười, trên thực tế là lén lấy điện thoại di động ra để kiểm tra.

Bệnh teo cơ tiến triển, bệnh không thể hồi phục, rất nhiều trẻ em sau khi bị bệnh sẽ mất dần khả năng vận động, khi bệnh ngày càng nặng, hầu hết các em sẽ tử vong ở độ tuổi đôi mươi do suy hô hấp và trụy tim.

Nói cách khác, một khi mắc phải căn bệnh này, sinh mệnh coi như bắt đầu bị đếm ngược.

Trong đầu bật công tắc diễn xuất bậc thầy, vẻ mặt của Hàn Phi không chút thay đổi, nhưng ngón tay cầm điện thoại đã hơi tái nhợt.

"Khi nào mẹ cháu trở về?"

"Cháu không biết, mẹ mới đưa cháu đến đây cách đây ít lâu, nói là thành phố lớn dễ kiếm việc làm, điều kiện chữa bệnh cũng tốt. Mấy ngày nay, mẹ đều đi sớm về muộn, vất vả lắm." Cô bé rất thương mẹ mình, trong mắt hơi chút tự trách: "Nếu như không phải vì cháu, mẹ chắc chắn sẽ có cuộc sống hạnh phúc hơn."

"Cháu không được nghĩ như vậy."

"Cháu biết." Cô bé cười với Hàn Phi, nụ cười của cô vô cùng đáng yêu: "Vậy nên cháu sẽ cố gắng khỏi bệnh càng sớm càng tốt, sau này lớn lên phải chăm sóc mẹ thật tốt."

Hàn Phi không nói gì, nhẹ nhàng giúp cô bé duỗi thẳng mái tóc rối bù.

Cô bé không hề kháng cự, dường như đã nhìn thấy Hàn Phi ở đâu đó, khi nói chuyện với hắn, giọng nói của cô rất nhỏ,

như là sợ hắn sẽ bỏ đi đột ngột.

"Chính là ở đây! Ông chủ! Ông mau đến đây!" Bên ngoài nhà có tiếng bước chân ồn ào, nhân viên lễ tân của khách sạn và một cặp vợ chồng chạy lên tầng bốn, trên tay cầm chổi và cây lau nhà, nhìn Hàn Phi rất cảnh giác.

"Chú có thể phải đi rồi, đây là số điện thoại di động của chú, nếu gặp khó khăn gì gọi cho chú nhé. Chờ sau khi chú giải quyết xong những việc của mình, vẫn sẽ đến tìm cháu." Hàn Phi cầm giấy bút lên, viết số điện thoại di động của mình ra, sau đó giơ hai tay lên và đi về phía cửa: "Đừng hiểu lầm, tôi không có ý xấu, tôi ở dưới tầng nhìn thấy cô bé đang gặp nguy hiểm, nên mới lao lên cứu người, tôi sẽ bồi thường thiệt hại cho khóa cửa."

"Đừng ra tay! Đừng ra tay! Tôi có thể làm chứng! Vị này là cảnh sát mặc thường phục của đồn cảnh sát! Vừa rồi là anh ấy đã cứu đứa trẻ đó." Chủ tiệm sách trung niên chạy lên tầng thở hổn hển: "Thật may là có người ở nhà, nếu không tòa nhà này của các anh lại xảy ra án mạng rồi."

Hàn Phi lười không muốn so đo với chủ khách sạn, sau khi hắn trả tiền đền cái khóa xong liền quay lại bên cạnh cô bé: "Cháu còn nhớ học sinh ban ngày đến gặp cháu không? Sau khi rời đi cậu ấy đã đi đâu rồi?"

"Mẹ không lấy tiền của anh ấy, còn trách mắng anh ấy một trận, cuối cùng anh ấy lén đặt tiền xuống rồi bỏ đi, cháu cũng không biết anh ấy đã đi đâu." Cô bé nghĩ lại một lúc: "Lúc anh ấy đi đã rất buồn, chú nên dành nhiều thời gian hơn cho anh ấy."

"Nhất định rồi." Hàn Phi vì nóng lòng muốn tìm Phó Sinh, nên đã bỏ đi mà không đợi mẹ cô bé trở về.

Hắn chạy ra khỏi con ngõ nhỏ, ước tính thời gian Phó Sinh rời đi: "Phó Ức có xác suất là con gái ngoài giá thú của Phó Nghĩa, Phó Sinh có lẽ đã biết chuyện này, cậu ấy đến đây có khả năng để tránh một bi kịch nào đó phát sinh."

Trong thế giới của Gương Thần, hắn được đưa vào cơ thể của ông ấy, hắn là nhân vật chính; nhưng trong thế giới ký ức

của Phó Sinh, Phó Sinh mới là nhân vật chính, hắn chỉ có thể được coi là người thay đổi vận mệnh của cậu.

Bây giờ Hàn Phi đã đưa ra một lựa chọn mà Phó Nghĩa không thực hiện trong hiện thực, trong thế giới ký ức điện thờ cũng sẽ xuất hiện một số sai lệch.

Đã hoàn thành nhiệm vụ kế thừa điện thờ, nên Hàn Phi biết rất rõ rằng chính vô số thay đổi nhỏ nhặt cuối cùng đã đảo ngược vận mệnh.

"Phó Sinh muốn thử làm điều gì đó, nhưng rõ ràng là cậu ấy đã thất bại, tâm trạng chán nản và đau khổ, vì vậy cậu ấy không đến trường mà đi đến một nơi khác."

Người vợ đã gọi điện báo cảnh sát, nhưng vì Phó Sinh đã 18 tuổi, hơn nữa thời gian mất tích còn chưa vượt quá 12 giờ nên không được lập án.

Nhà trường ngay từ đầu đã không thích Phó Sinh, bọn họ cũng không muốn hợp tác với việc tìm kiếm của người vợ, đùn đẩy trách nhiệm lẫn nhau.

Cũng may, ngay từ đầu Hàn Phi đã không hy vọng gì tới những người đó, hắn đi ra khỏi ngõ, đưa mình vào các loại cảm xúc của Phó Sinh, đứng ở góc độ của cậu, từng bước truy xuất theo camera giám sát cửa hàng trên phố, cuối cùng cũng tới một ngọn núi nhỏ phía sau trường học.

Trời đã tối, nơi này hơi hẻo lánh, không có người tập thể dục, thông thường nhà trường nghiêm cấm học sinh ra sau núi chơi.

"Lần cuối cùng cậu ấy xuất hiện trong camera giám sát là ở đây, cậu ấy muốn yên tĩnh ở một mình sao?"

Đứng trên ngọn núi, có thể nhìn bao quát khuôn viên và các tòa nhà xung quanh, cũng như các học sinh trong trường.

Bật đèn pin trên điện thoại, Hàn Phi bước lên bậc thang, hắn không hét tên Phó Sinh, chỉ là không ngừng chạy lên trên.

Không biết vì sao, hắn cảm thấy Phó Sinh có lẽ đang ở đây.

Sau khi chạy qua vô số bậc thang, Hàn Phi đã đến điểm cao nhất của ngọn núi, nơi có một đài ngắm cảnh đang được xây dựng.

Hàng rào vừa được lắp đặt, ngọn đèn duy nhất treo trên giá cao bên cạnh.

Dưới ánh đèn mờ ảo, một học sinh mặc đồng phục học sinh đang nằm trên hàng rào, bộ đồng phục học sinh mới của cậu ấy đã nhăn nhúm, chiếc cặp đựng đầy sách giáo khoa và các loại giấy tờ khác nhau rơi xuống đất.

Nhìn thấy đứa trẻ không bị thương, trong lòng Hàn Phi như muốn thắt lại, hắn không to tiếng hét lên, lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho người vợ, lẳng lặng đi đến bên cạnh Phó Sinh.

Hắn nhìn ra xa, nhìn thấy phong cảnh mà Phó Sinh đã thấy.

Thành phố dưới chân núi rực rỡ ánh đèn, học sinh chuẩn bị ăn tối tự do đi dạo quanh khuôn viên, có người chạy nhảy trên sân chơi, có người chăm chỉ học tập, mọi người đều đang làm những việc của mình, đều có ý nghĩa tồn tại riêng.

Phó Sinh nghe thấy tiếng bước chân, cậu quay đầu lại liếc nhìn, sau khi phát hiện bố đã tìm thấy mình ở đây, trong mắt cậu có vô số cảm xúc khác nhau.

Có sự chán ghét của Phó Sinh, có một nỗi đau khôn tả, còn có một chút dấu vết của vui mừng.

Cậu bây giờ có phần mâu thuẫn, muốn yên tĩnh một mình nhưng lại sợ cô đơn, căm ghét bố mình nhưng lại muốn được gia đình tìm thấy.

“Xin lỗi, con lại trốn học rồi.”

Một lúc lâu sau, Phó Sinh mới lên tiếng, cậu không nhìn Hàn Phi, mà nhìn những học sinh khác trong khuôn viên trường.

“Không sao.” Hàn Phi không phải là nhẹ nhàng an ủi Phó Sinh, trong lòng hắn hiểu sự đau khổ của cậu, hắn đồng tình với cậu hơn bất kì ai trên đời này.

Nghe thấy bố trả lời, trong lòng Phó Sinh có cảm giác rất đặc biệt, trước đây bố nóng nảy tự tư, đổ hết lỗi cho người khác, nhưng bây giờ bố dường như đã thay đổi.

Cơn gió chiều thổi qua giữa hai bố con như cuốn đi một thứ gì đó, khiến khoảng cách giữa hai người gần lại một chút.

"Tất cả bọn họ đều trông rất hạnh phúc, luôn có thể nở một nụ cười trên môi bất cứ lúc nào." Đôi mắt của Phó Sinh vẫn hướng về những học sinh đó.

"Bố mỗi ngày đều đang cười, con đoán thử xem bố sống có tốt không?"

Hàn Phi nắm lấy hàng rào, nhìn khuôn viên cùng Phó Sinh, hắn chưa có con, không biết phải làm thế nào để trở thành một người bố tốt, có những lúc, hắn thậm chí giống như một cậu bé to lớn.

Hai bố con không nói gì nhiều, cùng nhau ngắm nhìn thành phố trong bóng tối cho đến khi điện thoại của Hàn Phi đổ chuông, người vợ lại gọi điện.

"Chúng ta phải về nhà thôi, đừng để mọi người chờ sốt ruột." Hàn Phi xách cặp sách của Phó Sinh lên: "Đi thôi, hôm nay chúng ta đi nhà hàng."

Hàn Phi có kỹ năng diễn xuất tốt nhất trong số các diễn viên trẻ, nhưng lúc này hắn không dùng kỹ năng diễn xuất của mình để đóng vai người bố, chỉ là chính mình.

Vì ít nhiều hắn muốn để lại những kỷ niệm chân thành cho Phó Sinh trong cuộc đời có hạn của mình.

Phó Sinh lần này không làm gì quyết liệt, cậu lặng lẽ đi theo sau lưng Hàn Phi.

Hai bố con xuống núi, tụ hợp cùng người vợ đang rất lo lắng.

Không giống như Hàn Phi, người luôn giữ bình tĩnh mọi lúc, người vợ sau khi nhìn thấy Phó Sinh liền chạy đến, cô ấy đã bật khóc, nắm lấy cánh tay của Phó Sinh, kiểm tra cơ thể của cậu, loại lo lắng đó là không thể biểu diễn được, cô giống như mẹ ruột của cậu vậy.

“Đi, hôm nay chúng ta hãy đi ăn cái gì ngon đi!” Hàn Phi nhìn người vợ và Phó Sinh, dẫn người nhà đi tìm một nhà hàng rất ngon.

“Nhà hàng này hình như hơi đắt thì phải?” Đọc xong thực đơn, người vợ khẽ đụng vào Hàn Phi: “Hay là đổi nơi khác đi.”

“Nhà hàng này đi, dù sao hôm nay đối với anh là một ngày vô cùng quan trọng.” Hàn Phi cười nhìn người nhà của mình.

“Anh thăng chức rồi sao? Cái game lúc trước lại để anh làm rồi à?” Người vợ cũng rất mừng cho Hàn Phi.

“Không, hôm nay là ngày nhà chúng ta cùng nhau ăn cơm.” Hàn Phi ôm Phó Thiên ngồi vào chỗ của mình, sau đó nhìn Phó Sinh và người vợ, trong lòng không khỏi thở dài một cái, hắn vốn nghĩ rằng ngày này còn phải rất lâu.

Cuối cùng cả gia đình cũng ngồi lại với nhau, đây có thể nói là khoảnh khắc hạnh phúc nhất sau khi Hàn Phi vào kí ức điện thờ.

Các món ăn ngon được dọn lên bàn, khi gia đình Hàn Phi đoàn tụ, có hai mẹ con nào đó đang ngồi mặt đối mặt trên giường trong một khách sạn cũ nát.

“Hôm nay chắc con sợ lắm?” Người mẹ lấy kim chỉ, đang khâu lại chiếc áo khoác rách cho con gái.

“Không.” Cô bé có vẻ rất vui: “Mẹ, hôm nay hình như con đã gặp bố rồi.”

Nghe thấy từ “bố”, vẻ mặt ấm áp của người phụ nữ lập tức thay đổi, cô ta đặt cây kim và chỉ trên tay xuống, lạnh giọng nói: “Đừng nói linh tinh.”

“Là thật đấy! Chú ấy giống hệt trong ảnh!” Cô bé vất vả lấy tờ giấy ghi số điện thoại trên bàn: “Hôm nay chính là chú ấy đã cứu con, bác trong hiệu sách nói chú ấy là cảnh sát!”

“Là cảnh sát?” Sau khi nghe xong nghề nghiệp, người phụ nữ như hiểu ra điều gì đó: “Xem ra con thật sự đã nhận nhầm người rồi, một kẻ ích kỷ và hèn nhát như anh ta, cả đời này đều không thể làm được cảnh sát.”

“Nếu mẹ không tin hãy gọi vào số điện thoại đó, đó là do bố để lại.” Cô bé đưa mảnh giấy cho người phụ nữ, người phụ nữ âu yếm chạm vào đầu cô gái, cô cảm thấy con gái mình là bởi vì thiếu tình cảm của bố, vì vậy mới coi người cảnh sát đã cứu cô là bố mình.

“Mẹ gọi đi, thử xem!”

“Được, mẹ sẽ gọi ngay bây giờ, nhân tiện sẽ cảm ơn người ta.” Người phụ nữ lấy điện thoại di động ra, chưa kịp gọi thì một số ghi là bác sĩ Đỗ bệnh viện gọi đến.

Chuông điện thoại reo, người phụ nữ nhét mảnh giấy vào túi áo bên trái, cầm điện thoại trên tay chạy ra khỏi nhà, sau khi đi xa con gái cô mới dám trả lời cuộc gọi: “Bác sĩ Đỗ Xu, bệnh của con gái tôi có cách nào cứu chữa không?”

“Có cách, nhưng sẽ mất rất nhiều tiền.”

“Có thể cứu người trước không, tiền tôi sẽ từ từ tìm cách.”

“Thế e rằng là không được.” Giọng Đỗ Xu vang lên từ điện thoại: “Tôi nghe chủ nợ của cô nói rằng chồng cô là quản lý cấp cao của một công ty lớn, bọn họ cũng vì tin lời cô, nên mới sẵn sàng cho cô vay tiền. Nếu như cô thật sự yêu thương con gái mình, tại sao không đi tìm bố đứa trẻ để cầu cứu? Giọt máu đào hơn ao nước lã, anh ta cũng sẽ không thể thấy chết mà không cứu.”

“Tôi không muốn cầu xin anh ta, phiền cô cho tôi thư thả một chút thời gian.”

“Không bảo cô phải cầu xin anh ta. Con gái anh ta bị bệnh rồi, chẳng lẽ anh ta không nên trả tiền chữa bệnh hay sao? Trên đời này làm gì có người cha nào như vậy?” Giọng của Đỗ Xu dần dần thay đổi: “Tôi nghĩ ngày mai cô hãy đến công ty tìm anh ta, ở nơi đông người, anh ta không thể nuốt lời được phải không?”

“Tôi sẽ suy nghĩ.”

“Cô có thể suy nghĩ? Bệnh tình của đứa trẻ có suy nghĩ được không? Thời gian điều trị tốt nhất cũng bị trễ mất rồi.” Đỗ Xu hơi chút nóng nảy: “Giường bệnh của chúng tôi cũng

rất chật, tôi là thấy cô đáng thương nên mới để chỗ cho cô, tốt hơn hết cô hãy lo đủ tiền trong ba ngày.”

“Tôi nhất định sẽ lo đủ tiền, phiền cô rồi, bác sĩ Đỗ.” Người phụ nữ muốn nói gì đó, nhưng điện thoại đã bị cúp.

Cô đứng trong hành lang cũ nát của khách sạn, một lúc lâu sau mới lấy ra một ít tiền lẻ và một tấm danh thiếp từ túi bên phải của mình.

Trên danh thiếp có viết tên của Phó Nghĩa, còn có viết địa điểm và số điện thoại liên lạc của công ty hắn.

Chương 556: Bảng "phỉ"

Nhìn danh thiếp trên tay, mẹ Phó Ức từ từ ngồi xuống cầu thang.

Cô biết Phó Nghĩa không phải là cảnh sát, nên khi con gái cô nói rằng mình đã được "cảnh sát" cứu, cô mới cảm thấy người cứu con gái mình chắc chắn không phải là Phó Nghĩa.

Xoắn tấm danh thiếp, mẹ Phó Ức ngồi bên ngoài một lúc, dựa vào bức tường của hành lang.

Cô không đi lấy số điện thoại trong túi áo bên trái hay bấm số trên danh thiếp, dừng lại một lúc, cô lại đứng lên.

Lau mắt trong bóng tối, khi trở về căn phòng cho thuê, xuất hiện trước mặt con gái, cô lại trở thành người mẹ mạnh mẽ và lạc quan.

"Mẹ, mẹ gọi cho bố chưa? Là bố phải không! Chính bố đã cứu con đúng không!" Phó Ức nhìn mẹ đầy mong đợi.

"Con nhận nhầm người rồi, chú cảnh sát đó chỉ là trông rất giống bố con mà thôi."

Nghe mẹ mình trả lời, Phó Ức hơi chút thất vọng, vẻ hưng phấn trong mắt cũng từ từ biến mất, cô bé vốn tưởng rằng gia đình mình cũng sẽ trở nên hoàn chỉnh.

"Ăn cơm đi, mọi chuyện từ từ sẽ tốt lên." Người mẹ bưng thức ăn cho con gái, khi cho con gái ăn liền nhìn thấy tóc con mình được buộc lại, đối phương dường như rất ít khi buộc tóc cho trẻ con, nên có phần vụng về.

"Tóc của con là do chú cứu con buộc cho sao?"

"Vâng." Phó Ức rõ ràng là có chút phiền muộn, giọng nói cũng trở nên rất thấp.

Người phụ nữ khẽ thở dài, nếu đối phương thật sự là bố của Phó Ức thì tốt biết bao?

Trời dần dần về khuya, trong cùng một thành phố, những câu chuyện khác nhau đang được diễn ra.

Sau khi Hàn Phi và gia đình ăn xong bước ra khỏi nhà hàng, họ không bắt taxi mà đi dạo cùng nhau.

Người vợ vốn định đón Phó Thiên tan học, trên đường muốn đến thăm Phó Sinh, nhưng không ngờ Phó Sinh lại không có ở trường, cô lập tức trở nên hoảng hốt.

Bởi vì Phó Thiên vẫn còn tương đối nhỏ, cô chỉ đành đưa Phó Thiên đi khắp nơi để liên lạc với những người ở trường, bận đến tận bây giờ, người lớn vẫn có thể chịu đựng được, nhưng đứa trẻ đã rất mệt rồi.

Lúc này, mí mắt Phó Thiên đã đánh nhau rồi, rất buồn ngủ.

"Ăn no rồi ngủ, làm trẻ con thật tốt." Hàn Phi cõng Phó Thiên trên lưng, đi cùng vợ và Phó Sinh, bất giác hắn đã trở thành trụ cột của gia đình.

Trước đây cả gia đình chưa bao giờ đi cùng nhau như thế này, Phó Nghĩa bận rộn ăn chơi đàng điếm và kiếm tiền, mối quan hệ của Phó Sinh và Phó Nghĩa cực kì tồi tệ, không nói với nhau dù một câu.

Người vợ biết những chuyện Phó Nghĩa làm ở bên ngoài, nhưng một mình cô ấy không thể gánh vác cả gia đình, người ngoài nhìn vào cho rằng cô ấy là một người mẹ nội trợ hạnh phúc, nhưng thực chất trái tim cô ấy đã bị Phó Nghĩa làm cho tan nát.

Ngoại trừ Phó Thiên ngây thơ chưa hiểu biết ra, gia đình này sớm đã tan rồi, giống như chiếc gương vỡ, không còn có thể phản chiếu được hạnh phúc, trên mặt đất chỉ còn lại những ký ức vụn vỡ.

Nhưng trong trường hợp này, Hàn Phi vậy mà lại thực sự có thể làm cho gương vỡ lại lành, gắn kết gia đình lại với nhau.

Hàn Phi là một đứa trẻ mồ côi, chưa bao giờ trải qua sự ấm áp của gia đình, lúc đầu hắn nỗ lực chỉ vì để không bị bạn gái

giết hại, nhưng bất tri bất giác, hắn cũng từ từ cảm nhận được sự ấm áp của gia đình.

Ví dụ như khi màn đêm buông xuống, đối với hắn, nhà giống như một bến cảng, luôn có thể khiến hắn ngủ yên giấc.

Ánh đèn đường màu vàng mờ ảo chiếu sáng con đường phía trước của mấy người, Hàn Phi cõng Phó Thiên đã ngủ say trên lưng đi phía trước, bóng lưng hắn thật ấm áp và đáng tin cậy.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Hận ý của người vợ đối với bạn giảm đi một điểm, tích lũy giảm sáu điểm!"

Không biết có phải bởi vì Hàn Phi tìm được Phó Sinh hay không, ở sâu trong nội tâm người vợ đối với hắn lại giảm đi một điểm.

Trong tất cả những người phụ nữ, vợ là người duy nhất đã giúp đỡ Hàn Phi, cô rất hận Phó Nghĩa, muốn giết chết anh ta, nhưng cô lại muốn duy trì gia đình, lúc này trong lòng cô đang vô cùng mâu thuẫn.

Những người phụ nữ liên quan đến Phó Nghĩa, tình yêu của họ dành cho anh ta thực ra không giống nhau.

Người vợ là tình yêu chồng và gia đình, Đỗ Xu là yêu thích món đồ chơi, Lý Quả Nhi là yêu thích năng lực và tài hoa của Phó Nghĩa, nữ netizen thì lại muốn tìm kiếm tình cha con còn thiếu ở anh ta.

Tình yêu có muôn hình vạn trạng, mỗi "cách chết" tương ứng cũng hoàn toàn không giống nhau.

Về đến nhà, Phó Sinh xách cặp lại nhốt mình trong phòng, Hàn Phi cũng không nói gì nhiều, hôm nay quan hệ giữa hai bố con đã tốt lên rất nhiều.

Đặt Phó Thiên lên giường trong phòng ngủ, Hàn Phi và người vợ đợi cậu bé ngủ say rồi mới rời đi.

Tắm rửa, thay quần áo, Hàn Phi cũng bận cả một ngày, hơi chút mệt mỏi rồi.

Sau khi mọi việc xong xuôi, Hàn Phi bước ra khỏi phòng tắm, hắn bất ngờ thấy người vợ đang ngồi trên ghế sô pha với bộ quần áo của mình.

Thần kinh căng thẳng ngay lập tức, Hàn Phi cẩn thận nhớ lại rằng quần áo của mình không hề có dính nước hoa của phụ nữ khác, cũng không có dấu son môi hay những thứ tương tự.

"Còn chưa ngủ sao?" Hàn Phi đi về phía phòng ngủ, khi đi ngang qua người vợ, người vợ đang im lặng đột nhiên lên tiếng.

"Có phải anh có chuyện gì không nói với em không?"

"Không."

"Vậy thì tại sao áo của anh lại…" Người vợ cầm áo của Hàn Phi đi tới: "Trên ngực và viền cổ áo sơ mi có vết máu, tay áo cũng có vết máu, cũng không cho em xem báo cáo kiểm tra sức khỏe gần đây của anh."

"Trời hanh khô quá, chảy máu mũi thôi." Hàn Phi không dừng lại: "Thực sự có chuyện anh sẽ nói với em, dù sao em cũng là người thân mà."

Vào phòng ngủ, Hàn Phi lấy chăn nệm trong tủ ra trải trên mặt đất, thể lực cũng không có suy giảm đáng kể, nhưng sau khi vận động vất vả sẽ cảm thấy hơi choáng váng, chuyện này trước đây chưa từng xảy ra.

Hàn Phi đắp chăn, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ, khi hận ý của người vợ dành cho hắn dần yếu đi, sự đề phòng của hắn cũng đã giảm dần.

Trong đêm khuya thanh vắng, Hàn Phi mơ hồ nghe thấy trong giấc ngủ có một người phụ nữ nói gì đó với mình, nhưng hắn không thể nghe rõ.

Sau một giấc ngủ say, Hàn Phi bị đồng hồ báo thức làm tỉnh, hắn phát hiện mình đã ngủ li bì.

Hàn Phi bước ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy người vợ đang bận rộn, bữa sáng đã bày sẵn trên bàn.

“Em vất vả rồi.” Hàn Phi nhớ lại tình tiết trong bộ phim truyền hình, người vợ trẻ đức hạnh mặc tạp dề đang nấu bữa sáng, ánh mắt ở trên người cô, lúc này hắn nên đi tới rồi ôm lấy đối phương từ phía sau, sau đó trao cho nhau một nụ hôn chào buổi sáng.

Không khí rất thích hợp, nhưng hiện thực nếu hắn thật sự làm như vậy, có lẽ sẽ bị chém chết. Bất kể là ở trong thế giới ký ức điện thờ hay trong thế giới tầng sâu.

“Phim đều là lừa người thôi.”

Hàn Phi vừa ngồi vào chỗ, cánh cửa tầng hai liền mở ra, Phó Sinh xách cặp đi ra ngoài.

“Chờ một chút, mẹ có chuẩn bị bữa sáng cho con, trên đường đi nhớ ăn.” Người vợ chạy ra khỏi bếp, lấy hộp cơm mình đã làm ra.

Nhìn lướt qua hộp cơm, Phó Sinh ngập ngừng một chút, rồi cầm nó lên, sau đó bước ra khỏi nhà.

Thấy Phó Sinh bằng lòng mang hộp cơm mình làm, người vợ vô cùng vui vẻ, là một người mẹ kế, cô ấy thực sự đã rất nỗ lực để được Phó Sinh chấp thuận, bù đắp cho một số hiểu lầm trong quá khứ.

“Phó Nghĩa là một tên khốn, có đức hạnh và bản lĩnh gì, mà gặp một người phụ nữ tốt như vậy.”

Hàn Phi rất xúc động, vội vàng ăn sáng xong xách cặp tài liệu rời đi.

Hận ý của tất cả các bạn gái đều ngày một giảm đi, cuộc sống ngày một tốt hơn nhưng cơ thể Hàn Phi lại xấu đi.

Khi đến công ty, Hàn Phi đã chủ động liên lạc với các bộ phận khác để kiểm tra tiến độ công việc của từng cấp dưới nhằm hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ.

“Công ty không cho chúng ta quá nhiều thời gian, game tình yêu kinh dị này phải làm ra càng sớm càng tốt!” Hàn Phi biết Đỗ Xu sẽ nhắm vào mình, để không ảnh hưởng đến tiến độ trò chơi, hắn chỉ có thể đua với thời gian.

“Các bạn không phấn đấu vì công ty, game này gần như là chúng ta sản xuất độc lập, hoa hồng của công ty có hạn, các bạn bây giờ là đang nỗ lực vì chính mình! Các bạn chiến đấu vì ngôi nhà lớn và tương lai của chính mình!”

“Các bạn cũng biết, bản thân tôi rất không thích việc tăng ca, nhưng theo độ hot của game này hiện tại, nhất định sẽ có những kẻ bắt chước chúng ta, các bạn cũng không muốn sự nỗ lực của mình bị đánh cắp, đúng không?”

“Chỉ cần chúng ta có thể thu hoạch được thị trường trước, hưởng được hoa hồng của người đi đầu, vậy mỗi người chúng ta đều có thể nhận được một khoản tiền lớn.”

“Hãy nghĩ về nó, chúng ta hiện tại thực sự không phải là đang làm việc, mà là đang in tiền.”

Hàn Phi lấy dữ liệu do bộ phận vận hành tuyên truyền đưa ra, game mà bọn họ làm đã tạo nên một làn sóng trong lĩnh vực 18+, chỉ cần nghĩ đến cốt truyện của game này thôi đã cảm thấy vô cùng phấn khích, rất nhiều người chơi cũng bắt đầu quảng bá và tuyên truyền tự phát trên các diễn đàn.

Âm nhạc, cốt truyện, hình ảnh và thiết kế nhân vật đều là hàng đầu, giờ đây Hàn Phi thậm chí còn nảy ra ý tưởng biến trò chơi này thành thật sau khi trở về hiện thực, ý tưởng biến trò chơi này thành thật, có lẽ có thể kiếm được một khoản tiền nhỏ.

“Đến lúc đó mình sẽ kéo Bạch Hiển và Hoàng Doanh góp cổ phần.”

Là người hoạch định chính sách của nhóm, sau khi lên kế hoạch xong, Hàn Phi trở thành người nhàn nhã nhất.

Hắn không biết nhiều về chi tiết sản xuất trò chơi cụ thể, cũng không dám tùy tiện can thiệp, thâm tâm cảm thấy mình chỉ là một đồ tể nửa đêm trong thế giới tầng sâu mà thôi.

“Tôi ra ngoài giúp mọi người kéo một số khoản đầu tư về, những ngày này mọi người tuyệt đối không được buông lỏng.”

Sau khi động viên các nhân viên, Hàn Phi lại tìm gặp Triệu Thiến, lấy lý do hoàn thiện âm nhạc cho game, rời khỏi công

ty.

Hàn Phi không biết cơ thể của mình có thể chống đỡ được bao lâu nữa, có một số việc phải làm càng sớm càng tốt.

Trên tầng hai của nhà hàng Kim Mậu, Hàn Phi gọi cho Ngô Sơn, hắn muốn gặp Tường Vi.

Khoảng nửa giờ sau, một người đàn ông tuấn tú tóc dài dẫn theo bốn người vào phòng riêng, tất cả bọn họ đều là người chơi.

"Hàn Phi, lại gặp nhau rồi." Ngô Sơn tươi cười chào hỏi Hàn Phi, những người còn lại mặt đều nghiêm túc, đối với hắn không có bao nhiêu nhiệt tình.

"Cậu tìm tôi có chuyện gì?" Sau khi Tường Vi ngồi xuống, những người khác mới dám ngồi, có thể thấy họ tôn trọng anh ta từ tận đáy lòng.

"Có lẽ các anh cũng đã cảm thấy rồi, gần đây thành phố này càng về đêm càng hỗn loạn." Hàn Phi rót cho mình một cốc nước, tiến trình dị hóa của thế giới có liên quan đến trạng thái của Phó Sinh, cậu ấy chính là người tiếp cận gần nhất với chân tướng của thế giới.

"Làm sao? Cậu cảm thấy áp lực, quyết định gia nhập với chúng tôi à?" Một người chơi nữ bên trái Tường Vi vô cùng khinh thường Hàn Phi, cô ta là trợ thủ của anh ta, trước đây từng nhận được tin nhắn của Đại Ngư, biết Hàn Phi có bảy người vợ, bám váy đàn bà để tồn tại trên thế giới này. Bất kì một người phụ nữ bình thường nào, đều sẽ không giữ thể diện cho một người đàn ông như vậy.

"Áp lực quả thực càng ngày càng lớn rồi, có điều tôi vẫn không chuẩn bị gia nhập với các anh." Hàn Phi đùa nghịch tách trà: "Người anh em của tôi sau khi gia nhập với các anh còn chưa đầy hai tiếng đã mất tích rồi, các anh không định quỵt món nợ này luôn đấy chứ?"

"Huynh đệ của cậu mất tích, người của chúng tôi cũng vẫn chưa tìm thấy." Người chơi nữ muốn nói gì đó, nhưng bị Tường Vi ngăn lại.

Anh ta nhìn chằm chằm Hàn Phi rất lâu, mới hỏi một câu không giải thích được: "Ngày đó người ở bên ngoài phòng đạo cụ là cậu đúng không? Sau đó cũng là cậu cứu phóng viên giải trí đó?"

"Đúng vậy." Hàn Phi biết Tường Vi đang hỏi gì: "Tôi còn nghe được cuộc nói chuyện giữa anh và Hạ Y Lan, biết anh đang điều tra về bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ của Vĩnh Sinh Pharmaceutical.

Đôi mắt của Tường Vi rõ ràng đã thay đổi, hình như đã có sát ý.

"Đừng căng thẳng, tôi còn có chuyện quan trọng hơn muốn nói với anh." Hàn Phi đặt tách trà xuống, ẩn ý nói: "Thật ra chúng ta là đến từ cùng một chỗ, từ nhỏ đã gánh một con số."

Hàn Phi nói xong lời này, Tường Vi đột nhiên đứng dậy nói với những người chơi xung quanh: "Mấy người đi ra ngoài trước đi."

Những người chơi đó coi Tường Vi là trụ cột, cũng không hỏi gì, liền đi ra khỏi phòng riêng.

Sau khi đóng cửa lại, khi Tường Vi quay trở lại bàn ăn lần nữa, biểu cảm trên mặt trở nên lạnh lùng đến đáng sợ: "Có những thứ biết càng nhiều, chết càng nhanh, đạo lý đơn giản như vậy, không phải là cậu không hiểu đấy chứ?"

"Đây là lời đe dọa đáng yêu nhất mà tôi từng nghe." Hàn Phi cầm đũa lên, vung tay ném một cái, ba mươi điểm thể lực đột nhiên bộc phát, chiếc đũa gỗ sượt qua tóc Tường Vi, xuyên thẳng qua khe cửa.

Nếu như Hàn Phi chỉ lệch chút nữa, hoặc là hắn nhằm thẳng vào mắt của anh ta, thì hiện tại anh ta có thể đã là một cái xác chết rồi.

"Quên không nói với anh, thuộc tính chủ lực của tôi là trí tuệ."

Hàn Phi tựa hồ như đã làm một chuyện rất tầm thường, cúi đầu tiếp tục uống trà.

Nhìn thấy vài sợi tóc gãy rơi trên bàn, đồng tử của Tường Vi co rút lại, không ngờ Hàn Phi nói động thủ là liền động thủ, vừa rồi anh ta thực sự đã cảm thấy mình đi lướt qua tử thần.

"Cậu đến tìm tôi, rốt cuộc là vì cái gì?"

"Tôi là muốn cứu anh, đứng đằng sau bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đó là Vĩnh Sinh Pharmaceutical, anh cho rằng anh và trang web Chân Lý Tất Nhiên kia có thể chống lại được nó hay sao? Đom đóm mà cũng dám so với trăng sáng à?" Hàn Phi như nghe được một câu chuyện cười, sự khinh thường và miệt thị trong mắt ấy, khiến Tường Vi cảm thấy rất khó chịu.

"Những chuyện này không cần cậu lo lắng." Tường Vi nhìn chằm chằm Hàn Phi: "Nếu như cậu không muốn gia nhập chúng tôi thì thôi, mọi người nước giếng không phạm nước sông."

"Hiện tại không phải là tôi muốn gia nhập các anh, mà là tôi cho anh một cơ hội gia nhập chúng tôi."

"Chúng tôi? Xung quanh cậu còn có những người chơi khác giống như cậu sao?" Tường Vi rất ghét sự tự tin mà Hàn Phi biểu hiện ra, đối phương dường như nắm được chân tướng mà hắn luôn muốn làm rõ.

"Anh hiện tại không có tư cách được biết, anh chỉ biết một chuyện, tôi có thể dẫn các anh rời đi bất cứ bản đồ ẩn nào trong game, trong hiện thực tôi có thể khiến cảnh sát cả Tân Hỗ hợp tác hành động cùng tôi." Hàn Phi mỉm cười, thoạt nhìn chính là nhân vật chồng chất mánh khóe: "Bất kể là Vĩnh Sinh Pharmaceutical, hay là Deep Space Technology, tổng công ty của bọn họ đều ở Tân Hỗ."

Không nói gì thêm, Hàn Phi đứng dậy đi tới cửa phòng riêng: "Muốn biết chân tướng, trước tiên phải chứng minh được giá trị của mình. Cửa đột phá của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ nằm ở một người phụ nữ tên Đỗ Xu, ở thành phố này phàm là những công việc kinh doanh kiếm được nhiều tiền, đằng sau đều có bóng dáng gia tộc bọn họ."

"Cậu muốn tôi và những người chơi khác giúp cậu tìm được cô ta?" Tường Vi hiển nhiên không đoán được Hàn Phi

đang thực sự nghĩ gì.

“Tìm được chỉ là bước đầu tiên, cắt đứt mối liên hệ của cô ta với bệnh viện mới là điều quan trọng nhất.” Hàn Phi mở cửa phòng ra: “Tôi cho anh thời gian ba ngày để suy nghĩ, ba ngày sau, tôi chờ câu trả lời từ anh.”

Sau khi Hàn Phi đi, Tường Vi cẩn thận nhớ lại lời nói của hắn: “Cắt đứt mối liên hệ của cô ta với bệnh viện? Hàn Phi là muốn chúng ta bắt cô ta đến chỗ khác?”

Nhìn thì có vẻ là một người đàn ông nho nhã lịch sự, vừa mở miệng liền muốn bắt cóc người phụ nữ quyền lực nhất thành phố, điều này khiến Tường Vi hơi bị kinh ngạc.

Chương 557: Tôi có kỹ năng nâng cấp đặc biệt

“Nhanh như vậy đã nói xong rồi sao?” Ngô Sơn và những người chơi khác thấy Hàn Phi đi, toàn bộ đều chạy vào phòng riêng.

Lúc này bên trong phòng chỉ có một mình Tường Vi đang ngồi ở bàn, sắc mặt anh ta trông rất tệ.

“Hàn Phi không muốn gia nhập cùng chúng ta à?” Ngô Sơn không ngốc, nhìn sắc mặt của Tường Vi tái nhợt, biết chắc chắn là đã không được rồi.

“Vấn đề bây giờ không phải là liệu cậu ta có muốn gia nhập cùng chúng ta hay không.” Tường Vi liếc nhìn chiếc đũa đâm xuyên qua cửa: “Sau này mọi người hãy cẩn thận một chút khi tiếp xúc với cậu ta.”

“Người đó rất nguy hiểm à? Anh ta không phải là ngôi sao hạng ba hay sao?” Nữ trợ thủ không thích người đa tình: “Nếu không phải là do anh ta dựa vào bảy bà vợ, e rằng đêm đầu tiên cũng không sống sót nổi.”

Khẽ lắc đầu, Tường Vi không tiết lộ nội tình của Hàn Phi cho người khác, có một số chuyện không thể nói với người ngoài, chẳng hạn như mỗi đứa trẻ mồ côi trong cô nhi viện đều có một con số, còn có mối liên hệ giữa Vĩnh Sinh Pharmaceutical và bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Tất cả những thứ này đều là cơ mật, một khi nó bị rò rỉ, rất dễ trở thành mục tiêu của Vĩnh Sinh Pharmaceutical.

Trước khi nắm được những bằng chứng quan trọng nhất, không ai dám khiêu khích một tên khổng lồ như vậy.

“Tóm lại, chỉ cần mọi người đừng có bất kỳ liên hệ nào với cậu ta là được.” Tường Vi cầm thực đơn lên xem: “Chuyện về quỷ mọi người điều tra thế nào rồi?”

“Trong Starry Sky Art Hotel nhất định có ẩn chứa quỷ giết người, cứ đến mỗi đêm, cách rất xa đều có thể nhìn thấy bóng quỷ trong khách sạn, bọn chúng đang tái hiện lại đêm thảm sát đó.” Ngô Sơn cũng ngồi bên cạnh bàn ăn, anh ta trầm tư một lát, sau đó nói tiếp: “Sau khi Đại Ngư, Ông Chủ và Thẩm Lạc mất tích, bác sĩ thú y cũng mất liên lạc với tôi.”

“Anh ta phụ trách khu vực nào?”

“Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo, trước đây anh ấy đều trò chuyện với tôi mỗi tối, nhưng từ tối hôm qua, điện thoại của anh ấy không thể gọi được, tôi và người của đồn cảnh sát viện cớ vào bệnh viện, cũng không tìm thấy bất cứ manh mối nào.”

“Ban ngày phải đối phó với người, ban đêm lại phải cẩn thận với đám quỷ càng ngày càng manh động…” Tường Vi nhắm mắt lại, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Tất cả các vụ giết người xảy ra trong thành phố đều xoay quanh bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, nơi cuối cùng xuất hiện của một số lượng lớn những người mất tích cũng vừa hay xung quanh khu bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, xem ra tất cả mọi chuyện đều liên quan đến bệnh viện đó. Theo thời gian mọi thứ chắc chắn sẽ thay đổi, thông báo cho tất cả những người khác đi, chuyển một nửa số người, theo dõi chặt chẽ bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo.”

“Bên phía công viên không quản nữa sao? Chúng ta không phải còn tìm đường trở về à?” Một người đàn ông đầu trọc bên cạnh Ngô Sơn lên tiếng, anh ta mặc một chiếc áo khoác rất đơn giản, tay đầy vết chai, ánh mắt độc ác hung dữ: “Chúng ta đã bị mất rất nhiều thời gian ở cái nơi rách nát này rồi, bây giờ tôi vẫn level 18. Nếu còn không rời đi, chúng ta có thể sẽ bị những người chơi hàng đầu khác ném ra khỏi bảng xếp hạng top đầu mất.”

“Tù Nhân, những lời tôi nói tiếp theo đây tôi chỉ nói một lần.” Tường Vi đặt thực đơn xuống, hai tay chống cằm nhìn người đàn ông đầu trọc: “Nếu như anh đã nhận tiền từ ông chủ, vậy thì phải nghe lời, trò chơi này rất ấm áp, nhưng cũng rất tàn khốc, nếu chết đi, thì chẳng còn gì cả.”

Tù Nhân là người chơi có level cao nhất sau Tường Vi, anh ta có chút không phục Tường Vi .

“Mọi người còn có chuyện gì khác để báo cáo không?” Tường Vi nhìn nữ trợ thủ và người chơi nam cuối cùng.

“Gần đây tôi đã phát hiện ra một số chuyện rất kì lạ.” Người chơi nam có nước da trắng bệch, trông có vẻ rất gầy yếu.

“Có chuyện gì vậy?”

“Nhìn cánh tay của tôi.” Người chơi nam gầy yếu xắn tay áo lên, lộ ra những vết sẹo chi chít: “Mọi người cũng đều biết, tôi có khuynh hướng ngược đãi bản thân, có lúc sẽ không kiềm chế được. Trong game《Cuộc sống hoàn hảo》, bất kể làm ra vết thương xấu xí đến bao nhiêu, chỉ cần lượng máu được duy trì trong giới hạn an toàn, vết thương sẽ lành lại sau một thời gian mà không để lại sẹo. Nhưng quy tắc của bản đồ ẩn có vẻ khác với 《Cuộc sống hoàn hảo》, ở đây giống như là một hiện thực khác, một hiện thực tồn tại quỷ và quái vật, cũng như tất cả mọi người đều là những tên điên.”

Người chơi nam gầy yếu vừa thở hổn hển vừa nói, đưa tay ấn lên vết thương đóng vảy, nhìn máu từ đó chảy ra, khóe miệng nở nụ cười hạnh phúc: “Thật tốt, ở đây sẽ không có ai quản tôi.”

Người chơi nam này và người chơi nam đầu trọc là hai thái cực, một người muốn ở lại, một người nóng lòng muốn rời đi.

“Cậu đúng là một tên biến thái, mau cút đi.” Tù nhân đầu trọc đá người đàn ông gầy yếu xuống đất: “Ông chủ cũng không biết kiếm đâu ra những tên điên như các người nữa.”

“Cho dù A Trùng có biến thái đến đâu, thiên phú cũng là người giỏi nhất trong số chúng ta, không có cậu ấy, có lẽ anh sẽ không thể sống sót qua đêm đầu tiên đâu.” Trợ thủ nữ của Tường Vi dìu người đàn ông gầy yếu đứng dậy, cô ấy không thích những người chống đối lại Tường Vi.

“Đừng đấu đá nội bộ.” Tường Vi căn bản không hề ngoảnh đầu nhìn lại những người chơi khác: “A Trùng, ngồi xuống rồi hãy nói.”

“Được, được.” Người đàn ông gầy yếu được gọi là A Trùng cũng không tức giận, anh ta có một loại khát vọng biến thái với đau đớn, không biết là do thần kinh có vấn đề, hay là trước đây chịu phải đả kích gì: “Qua mấy ngày lục soát, hiện tại ngoại trừ quỷ thông thường, quỷ giết người và đại quỷ ra, tôi lại phát hiện ra một loại quỷ mới.”

A Trùng rất phấn khích nói: “Khi con quỷ đó xuất hiện sẽ bao trùm cả một vùng, trên cơ thể phát ra hận ý sắc bén như dao, cô ta dường như đang tìm kiếm ai đó, cứ lang thang trên các con phố vào đêm tối, tìm kiếm hết tòa nhà này đến tòa nhà khác.”

“Cậu gặp nó ở đâu?”

“Cô ta dường như đang di chuyển về phía trung tâm thành phố, chắc vài ngày nữa là sẽ xuất hiện ở đây, tôi đã ghi chép lại hành tung của cô ta rồi, con quỷ đặc biệt này nếu như chúng ta gặp phải, thì có lẽ mọi người thậm chí đến cơ hội chạy trốn cũng sẽ không có.” A Trùng hỏi người phục vụ mang giấy bút đến, rồi vẽ một đường thẳng nguệch ngoạc trên đó: “Cô ta đã đi qua trường trung học tư thục ở Độc Sơn, di chuyển dọc theo tuyến xe buýt số 24, mỗi khi đến một ngã tư đều sẽ dừng lại.”

“Thế làm sao anh biết cô ấy đang tìm người?” Ngô Sơn hơi chút nghi hoặc.

“Bởi vì cô ta liên tục lẩm bẩm một cái tên, tôi ở quá xa, không thể nghe rõ.” A Trùng đặt tuyến đường đã vẽ ra trước mặt Tường Vi: “Giả sử cứ mỗi ngã tư cô ta dừng lại một đêm, thì ba ngày nữa cô ta sẽ xuất hiện ở công ty của Hàn Phi, năm ngày nữa, sẽ đi vào một chung cư cao cấp ở trung tâm thành phố, điều trùng hợp là, Hàn Phi hiện tại đang sống ở đó với một trong những người vợ.”

“Có lẽ không phải là trùng hợp.” Tường Vi nghĩ về lời Hàn Phi vừa nói: “Tạm thời dừng hoạt động ở các khu vực khác, trọng điểm tập trung vào bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ. Chúng ta vẫn như trước, gặp phải quỷ thông thường sẽ thử tiếp xúc, gặp phải quỷ giết người và đại quỷ lập tức giải tán chạy thoát, có thể chạy trốn được người nào hay người ấy.”

“Quỷ mới xuất hiện này không cần quản sao?” Trong lời nói của Ngô Sơn có một chút lo lắng, lệ quỷ mà A Trùng mới phát hiện đang di chuyển về phía chung cư nơi Hàn Phi ở, rất có khả năng sẽ lẻn vào phòng của hắn lúc nửa đêm.

“Hiện tại chúng ta không có năng lực đối phó với quỷ, ngoại trừ A Trùng ra, ai gặp phải thứ này đều chắc chắn sẽ chết, cho dù cậu có muốn quản, thì dùng cái gì để quản?” Tường Vi nhắm mắt lại, trong đầu lại đang suy nghĩ về chuyện khác.

Hàn Phi muốn kiểm tra năng lực của Tường Vi, anh ta cũng muốn xem thực lực của hắn.

“Nếu như cậu ta thực sự lợi hại như lời nói, có lẽ sẽ không nên bị lệ quỷ giết chết, mình sẽ tâm phục khẩu phục, có thể cân nhắc gia nhập cùng cậu ta; giả sử cậu ta thực sự bị lệ quỷ giết chết, vậy vừa hay có thể chứng minh rằng cậu ta đang nói dối, mình đương nhiên là không cần phải hợp tác.”

Vài người chơi lại bắt đầu thảo luận về một số chuyện trong phòng, bọn họ không biết rằng sau khi Hàn Phi xuống tầng, lại đi tới đi lui. Hắn ở ngoài cửa, với sự trợ giúp của ngũ quan vượt xa người thường, đại khái đã nghe được những gì các người chơi đang thảo luận.

“Thiên phú của A Trùng đó có chút đặc biệt, cần phải chú ý riêng, nghe anh ta miêu tả như vậy, là có một hận ý đang đi về hướng nhà mình.

Trong lòng Hàn Phi có chút bất an, lúc hắn làm game lại thêm hai nữ quỷ nữa, lúc đó hắn không hề nghĩ ngợi gì nhiều.

“Xem ra trong thế giới vô hình bí ẩn có rất nhiều chuyện đều đã định sẵn rồi.”

Sau khi các người chơi họp xong, Hàn Phi cũng bỏ đi, hắn định dùng thời gian này để tìm cách nâng cao level.

Hành hiệp trượng nghĩa cũng không phải là chuyện dễ dàng, người bình thường thỉnh thoảng gặp được một chuyện cũng đã rất khó rồi.

“Nếu Thẩm Lạc ở đây thì tốt rồi, chỉ cần đặt anh ta ở nơi có nhiều người, chắc chắn sẽ xảy ra tai nạn, nhưng đây cũng là đùa với lửa, không cẩn thận thì sẽ là tự thiêu mình.”

Hàn Phi đến khu phố hỗn loạn nhất thành phố dựa theo thông tin mà hắn đã tìm kiếm mấy ngày trước.

Hắn mặc âu phục, đi giày da sáng bóng, không hòa hợp chút nào với cái khu phố bẩn thỉu và lộn xộn này.

“Đúng là một bảo địa.”

Chưa đi được bao xa, Hàn Phi nhìn thấy một cậu bé mặc đồng phục học sinh trung học tư thục, bị mấy tên côn đồ chặn dưới chân cầu.

Cậu bé có mái tóc màu vàng, cánh tay bị băng bó, nước mắt khắp mặt.

“Nhìn quen quen, đứa nhỏ này không phải là thiếu niên đua xe bắt nạt Phó Sinh đêm đó hay sao? Tay nó cũng là mình làm gãy mà.” Hàn Phi chuyển động cánh tay, chậm rãi đi tới.

Mấy tên côn đồ đó đẩy tóc vàng xuống đất, tên cầm đầu còn cười cợt hỏi tóc vàng, có muốn lấy lại xe máy của mình không.

Tóc vàng gật đầu lia lịa, đổi lấy là một cú đấm và đá.

Chờ mấy tên côn đồ sắp đánh xong, chuẩn bị bỏ đi, Hàn Phi mới đi tới.

Hắn nửa cười nửa không nhìn tóc vàng đang nằm bệt trên đất, nhẹ giọng hỏi: “Có cần trợ giúp không?”

Nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, cơ thể tóc vàng run lên, cậu ta hoàn toàn không biết hắn muốn làm cái gì, hơn nữa người ta đã đánh xong chuẩn bị bỏ đi rồi, bây giờ mới đến thì có tác dụng gì.

“Đừng có nhiều chuyện, chúng tôi chỉ mượn xe máy của nó chơi vài ngày thôi.”

“Các cậu đây không gọi là mượn, mà là cướp! Trả lại xe máy cho cậu ấy.” Hàn Phi ngôn từ chính nghĩa, không chỉ có

mấy tên côn đồ nhíu mày, mà tóc vàng từng bị hắn đánh cũng choáng luôn.

"Não anh có vấn đề à?" Một tên côn đồ lao về phía Hàn Phi, nhưng trong mắt hắn động tác của nó thực sự quá chậm.

Đánh mạnh vào bụng tên côn đồ, khi nó ngã xuống, Hàn Phi nhân tiện cởi áo khoác âu phục ra, gấp lại ngay ngắn rồi để sang một bên.

"Lên hết đi, tao đang rất vội."

Để tránh cho tên côn đồ bị thương nặng không thể xuống giường di chuyển, Hàn Phi đã rất nương tay.

Điều hắn cần là sự phát triển bền vững, hôm nay đánh đám nhóc con này xong, để cho chúng nó nghỉ ngơi một đêm, chờ đến đêm thứ hai chúng nó ra ngoài làm xằng làm bậy, lại tiếp tục hành hiệp trượng nghĩa.

Từ trên người một tên côn đồ đạt được hai thậm chí ba phần thưởng kinh nghiệm, cái này được gọi là tuần hoàn lợi dụng.

Những ngày này Hàn Phi phải quanh quẩn giữa bảy người phụ nữ, phải luôn cẩn thận, hắn trút hết hận thù đối với Phó Nghĩa ra ngoài.

Mười phút sau, những người vẫn còn đứng gần ở hầm cầu, chỉ còn lại mỗi Hàn Phi.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hành hiệp trượng nghĩa thành công, giải cứu học sinh cấp ba bỏ học bị đánh, nhận được rất nhiều phần thưởng kinh nghiệm."

Sau khi nghe được hệ thống nhắc nhở, Hàn Phi đi tới trước mặt tóc vàng: "Đừng giả chết, đứng dậy đi."

Tóc vàng đang nằm trên mặt đất, rùng mình sợ hãi khi thấy Hàn Phi đến.

Đám côn đồ kia đánh thì chỉ bị thương ngoài da, nhưng người đàn ông trước mặt này thì trực tiếp đánh gãy tay luôn, khiến cậu ta đến xe cũng không thể điều khiển.

Cũng chính vì không chịu được nỗi tức giận này nên cậu ta mới chạy đến đây nhờ người dạy cho Phó Sinh và Hàn Phi một bài học.

"Xin lỗi, cháu sai rồi." Giọng nói tóc vàng như muốn khóc, vừa nhìn thấy Hàn Phi, lập tức có linh cảm không tốt.

"Cậu sợ cái gì? Tôi vừa mới cứu cậu, cậu nên nói cảm ơn mới đúng chứ." Hàn Phi nói xong liền tháo chiếc đồng hồ đắt tiền trên cổ tay ra, tự mình đeo cho tóc vàng.

"Đây, đây… làm… làm gì thế này?" Tóc vàng nhìn chiếc đồng hồ nổi tiếng vô cùng bắt mắt trên cổ tay, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

"Cậu hãy đứng lên đi đã." Hàn Phi đỡ tóc vàng đứng lên, nhét cặp sách vào tay tóc vàng, lấy ra 5.000 tệ nhét vào túi áo đồng phục học sinh của nó: "Không được kéo hết khóa lên, để lộ một phần ba tiền ra ngoài, đúng, chính là như thế."

Hàn Phi rất hài lòng với sự phối hợp của tóc vàng: "Bây giờ cậu có thể đi đến nơi nguy hiểm nhất và hỗn loạn nhất trong khu này lượn lờ rồi."

"Bây giờ?" Tóc vàng nhìn bộ dạng của mình, một tay thì bị thương, một tay kia lại xắn tay áo lên, phô trương đeo chiếc đồng hồ cao cấp, còn tiền trong túi áo đồng phục thì sắp rơi ra ngoài đến nơi rồi.

Nhìn thế nào cũng đều là một con cừu lớn béo ú, chưa vội nói đến những tên trộm vặt hay tên cướp chuyên nghiệp, ngay cả những người bình thường tâm có tà niệm nhìn thấy cậu ta cũng sẽ có suy nghĩ lệch lạc.

"Thế này không hay lắm đâu." Tóc vàng không dám hành động bừa bãi.

"Tôi làm cánh tay cậu bị thương, số tiền này đều là đền cho cậu, được rồi, nhanh làm như lời tôi nói đi." Hàn Phi từ xa theo sát tóc vàng, nhìn nó đi vào những con ngõ phía sau vắng vẻ u ám, chỉ cần có người dám ra tay với nó, hắn sẽ lập tức xông ra hành hiệp trượng nghĩa.

Sau khi trải qua bốn lượt bị cướp bóc, ăn trộm và uy hiếp, tâm lý phòng bị của tóc vàng sắp sụp đổ rồi, nhưng cậu ta không dám dừng lại, bởi vì Hàn Phi đang theo sát sau lưng, nhìn chằm chằm vào mình như một con sư tử đang săn mồi.

Khi bị cướp lần thứ năm, tóc vàng bắt đầu nháy mắt ra hiệu với kẻ xấu, dùng khẩu hình môi nhắc nhở đối phương, hy vọng đối phương có thể cứu mình.

Nhưng những kẻ xấu đó làm sao có thể quan tâm đến cảm xúc của cậu ta, bọn chúng đẩy tóc vàng đang bị thương ngã xuống, cầm những thứ mà chúng vừa giật được chuẩn bị bỏ đi, nhưng Hàn Phi lại tình cờ xuất hiện.

Đánh cướp dữ dội, lấy lại những món đồ đã mất, sau đó Hàn Phi lại cẩn thận đưa những thứ đồ đó lại cho tóc vàng.

“Tôi đã cứu cậu nhiều lần như vậy, mà cậu còn muốn làm phản đi theo địch? Đây có phải là không tôn trọng tôi rồi không?”

Nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, vai tóc vàng bất giác bắt đầu run lên.

Hôm nay cậu ta coi như đã gặp được hiểm ác của xã hội rồi, nếu có cơ hội làm lại cuộc đời, cậu ta nhất định sẽ chăm chỉ học tập, không bao giờ bỏ tiết đi làm một tên côn đồ nữa.

Chương 558: Level 20!

"Cháu… muốn về nhà rồi, cháu còn chưa làm xong bài tập, người nhà cũng vẫn luôn đi tìm cháu." Sau khi gặp Hàn Phi, tóc vàng như nhìn thấy ánh sáng, bóng tối trong lòng cũng được xóa bỏ hoàn toàn, bây giờ cậu ta chỉ muốn học hành chăm chỉ, thành thạo một nghề thủ công nào đó, sau đó trốn khỏi thành phố này, không bao giờ quay trở lại nữa.

Hàn Phi khác với những kẻ xấu đã ức hiếp tóc vàng, hắn là một người có tinh thần chính nghĩa rất cao, ai cũng có thể thấy điều này, nhưng tinh thần chính nghĩa quá mức dường như đã đi vào một thái cực khác.

"Bây giờ muốn về nhà rồi? Bây giờ muốn chăm chỉ học tập rồi?" Hàn Phi nhìn chằm chằm vẻ mặt đầy hối hận của tóc vàng: "Đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại, cậu có thể có chuyển biến lớn như vậy, tôi cũng coi như đã làm được một chuyện tốt."

"Vậy cháu đã đi được chưa?" Tóc vàng nhìn Hàn Phi đầy mong đợi, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt hắn, lại nhanh chóng tránh đi.

Trên đời này có hai thứ không thể nhìn thẳng lâu, một là ánh mặt trời giữa trưa, hai là ánh mắt đầy tinh thần chính nghĩa của Hàn Phi.

"Cậu có thể ra đi bất cứ lúc nào, nhưng những đứa trẻ mất phương hướng trong thành phố phồn hoa như cậu chắc chắn vẫn còn rất nhiều, tôi nhớ khi các cậu bắt nạt Phó Sinh, có một nhóm đông tụ tập lại với nhau, tôi cảm thấy bạn bè của cậu cũng cần được cứu chuộc." Hàn Phi đỡ tóc vàng dậy.

Thấy Hàn Phi đột nhiên dịu dàng hơn, tóc vàng tự nhiên nổi da gà: "Hay là, để cháu gọi chúng nó đến đây?"

"Cũng được, chờ bọn chúng tới, cậu liền có thể đi được." Trong lòng Hàn Phi cũng cảm thấy khá thành công, hắn có thể giúp những đứa trẻ sa ngã này đi đúng hướng trở lại.

“Nếu bọn chúng không đến thì sao…” Tóc vàng biết sự kinh khủng của người lớn, so với chuyện này, vẫn là môi trường học đường trong lành hơn, cậu ta quyết định sau này sẽ không học người ta đi làm côn đồ lưu manh xã hội nữa.

“Trước khi bọn chúng tới, cậu cứ tiếp tục ở đây đi dạo, tôi sẽ bảo vệ cậu.” Hàn Phi cười cười, hắn nhìn điểm kinh nghiệm tăng lên, rất hài lòng.

Danh hiệu hành hiệp trượng nghĩa với hắn có độ tương thích rất cao, kinh nghiệm mà mỗi lần hành hiệp trượng nghĩa không nhiều lắm, không thể so với nhiệm vụ rank F, nhưng Hàn Phi lại không khống chế được số lần hành hiệp trượng nghĩa nhiều lên.

Nói đúng ra hắn cũng không làm điều gì quá đáng, vừa không ép những kẻ xấu kia đi trộm cướp tóc vàng, cũng không làm hại những người qua đường vô tội, ngược lại còn duy trì trật tự công cộng của thành phố.

Trong thế giới của Gương Thần, ông chủ của trung tâm thương mại đã lợi dụng lòng tham của mọi người, biến giếng ước nguyện thành giếng nguyền rủa của không thể nhắc đến.

Hàn Phi với tư cách là ông chủ mới của trung tâm thương mại, hắn cũng cùng là lợi dụng lòng tham của mọi người, biến những kẻ xấu đó thành kinh nghiệm thăng cấp của chính mình.

Khi mặt trời sắp lặn, Hàn Phi lại gọi tóc vàng ra ngõ sau, hành hiệp trượng nghĩa cả ngày, khiến kinh nghiệm của hắn cũng đã tăng lên rất nhiều.

Nếu không có gì khác, hắn sẽ có thể tăng lên level 20 vào ngày mai.

Trong game 《Cuộc sống hoàn hảo》, mỗi mười level là một ngưỡng, Hàn Phi cũng vô cùng mong chờ những thứ mới mẻ mở khóa sau level 20.

“Cậu kết bạn kiểu gì vậy? Gọi bao nhiêu cuộc như vậy, một người đến thay thế cũng không có.” Hàn Phi lấy lại đồng hồ trên cổ tay tóc vàng và tiền nhét lại vào túi của mình: “Tôi đã biết chỗ ở của cậu rồi, còn có số điện thoại của cậu cùng với vị

trí trường học của cậu nữa, ngày mai cậu hãy tiếp tục đến đây giúp đỡ nhé."

Hàn Phi nói xong, từ trong túi móc ra hai trăm tệ nhét vào tay tóc vàng: "Tôi sẽ trả cho cậu theo tiền lương một ngày của diễn viên quần chúng, cầm lấy đi mua một ít đồ ăn ngon, tiền mồ hôi xương máu này tiêu còn thoải mái hơn nhiều tiền cướp được."

Tóc vàng nắm chặt hai trăm tệ trên tay, đây là số tiền xương máu mà cậu ta phải dùng mạng mình ra để kiếm về.

"Ngày mai tiếp tục." Hàn Phi tiêu sái mặc áo khoác âu phục lên: "Nếu cậu không tới tìm tôi, thì tôi sẽ đi tìm cậu."

Nghe Hàn Phi nói như vậy, bờ vai tóc vàng run lên, ác quỷ ám thân, e rằng cũng chỉ như này chứ không hơn không kém.

Sau khi bắt taxi trở lại công ty, Hàn Phi kiểm tra tiến độ công việc của các thành viên trong nhóm, trái với dự đoán của hắn, tất cả mọi người đều làm việc chăm chỉ, thời gian hoàn thành trò chơi không ngừng rút ngắn.

"Có vẻ như tất cả mọi người đều muốn nắm bắt cơ hội này."

Những cấp dưới này đều là nhân viên cũ đi theo Phó Nghĩa, sau khi anh ta bị chuyển khỏi dự án hấp dẫn, bọn họ cũng bị liên lụy, có điều không một ai từ chức, cũng không một ai rời khỏi nhóm của anh ta.

Nhìn từ góc độ này, Phó Nghĩa quả thực là một bậc thầy trong việc sử dụng người, anh ta rất giỏi trong việc xử lý mối quan hệ giữa người với người, EQ rất cao.

Không quấy rầy các thành viên trong nhóm, Hàn Phi mang bản nhạc mà mình tự làm đi tìm Triệu Thiến, hắn ở bên ngoài chạy cả một ngày rồi, cũng phải có kết quả gì đó mới được.

Vừa hay trước đây Triệu Thiến chưa nghe qua "nguyền rủa" của hắn, lần này là một cơ hội.

Khẽ gõ cửa, Hàn Phi vào phòng làm việc của Triệu Thiến, hắn đưa bài hát do mình làm ra trước mặt Triệu Thiến: "Triệu tổng, chị đến nghe cái này xem."

“Cậu đúng là đã đi thu âm sao? Trước đây tôi có nghe người trong bộ phận cậu nói rằng cậu đã hát ca khúc chủ đề, tôi còn nghĩ rằng họ đang nói đùa.”

“Em lại sửa lại một bản khác, chị thử nghe kỹ xem, bài hát này chứa đựng rất nhiều điều em muốn nói.” Hàn Phi đưa tai nghe cho Triệu Thiến, hắn ngồi ở bên cạnh, nhìn cô ấy.

Khi khúc dạo đầu vang lên, bóng tối bao trùm qua mắt cá chân, từng chút một lên trên, ca khúc đó như có linh hồn của riêng mình.

Sắc mặt Triệu Thiến dần dần trở nên kinh ngạc, cô nhìn về phía Hàn Phi, lần này hắn không né tránh.

Tiếng ca là linh hồn đang trò chuyện, tất cả cảm xúc của Hàn Phi đều được lồng ghép vào đó, Triệu Thiến dường như lần đầu tiên đi vào trái tim của hắn.

Không giống như thế giới bên trong tưởng tượng tràn ngập dục vọng, linh hồn Hàn Phi vô cùng sạch sẽ, chỉ có điều nó bị bao bọc bởi nhiều tầng hắc ám, khiến người khác khó có thể bước vào.

“Tội lỗi của tôi là không thể tha thứ, thời gian chết đang đến gần, tôi biết rằng tôi không thể nhận được sự tha thứ của em, chỉ mong rằng có thể giảm bớt một chút hận ý trong lòng em.” Hàn Phi sử dụng năng lực ngôn linh, kết hợp nguyền rủa của bài hát chưa đặt tên, cùng với sự hỗ trợ của kĩ năng diễn xuất bậc thầy.

Khi ca khúc đầu tiên kết thúc, hắn nghe thấy âm thanh của hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Hận ý của Triệu Thiến đối với bạn giảm đi một điểm, tích lũy giảm đi hai điểm.”

Cởi bỏ tai nghe, vẻ mặt Triệu Thiến vẫn vô cùng kinh ngạc: “Giai điệu rất đặc biệt, không thể nói là hay, nhưng lại khiến người ta muốn nghe hoài, cảm giác như đang nằm trên giường cùng với đêm tối, bất kể nằm ở tư thế nào, đều sẽ bị nó ôm chặt vào lòng.”

Dường như ý thức được mình nói có chút không thích hợp, Triệu Thiến hoàn hồn lại ho khan một tiếng: "Xem ra tôi đã đánh giá thấp cậu rồi, ca khúc này rất thích hợp với trò chơi đó, cậu đã làm rất tốt."

"Ngày mai em sẽ tiếp tục hoàn thiện nhạc nền và ca khúc." Hàn Phi vui vẻ cười nói, ngày mai lại có cớ không cần đi làm rồi.

Triệu Thiến không biết suy nghĩ thực sự của Hàn Phi, cô nghĩ rằng hắn đang hạnh phúc vì được sự công nhận của mình.

Hồi đó khi Phó Nghĩa mới đến công ty cái gì cũng không hiểu, Triệu Thiến đã từng bước dạy cho anh ta, Phó Nghĩa lúc đó trẻ trung, thông minh, năng lực học tập rất giỏi, mỗi lần đi làm, trong mắt chỉ có Triệu Thiến.

Cánh cửa đóng lại, sau khi Hàn Phi đi, Triệu Triệu bước ra khỏi kí ức, cô nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt, hơi chút cáu kỉnh.

Hàn Phi lúc này cũng không giúp được gì nhiều trong công việc, hắn hỏi các thành viên trong nhóm muốn ăn gì, gọi đồ ăn đến cho tất cả mọi người, cũng coi như là mời cấp dưới một bữa.

Sau khi đồ ăn được giao đến, Hàn Phi vì không có việc gì làm, nên về nhà trước.

Xách chiếc cặp tài liệu, Hàn Phi vừa đi vào chung cư đã nhìn thấy Phó Sinh, đứa trẻ này đang mặc đồng phục học sinh, ngồi một mình trên dụng cụ thể dục của chung cư.

"Sao không về nhà?" Hàn Phi không hỏi Phó Sinh hôm nay có đi học không, có chuyện gì xảy ra không, so với những chuyện đó, hắn càng quan tâm hơn là hy vọng cậu có thể về nhà, cả nhà ngồi cùng với nhau.

Phó Sinh dường như vẫn chưa quen nói chuyện với Hàn Phi, cậu cầm cặp sách lên, rất lâu sau mới nói: "Hôm nay con không đi học, nơi đó luôn có cảm giác sẽ khiến con trở lại trước đây."

“Không sao, cứ từ từ, vẫn còn thời gian.” Nhìn thấy Phó Sinh trước mặt, Hàn Phi luôn nghĩ đến Phó Sinh đang mặc áo bệnh nhân bị trói trên giường bệnh trong lúc làm nhiệm vụ người quản lý.

Bọn họ có khuôn mặt giống nhau, điều này báo trước một tương lai đáng sợ.

Căn nhà ở trong nhiệm vụ người quản lý rất đông người, mỗi phòng đều rất nhỏ, khác biệt rất lớn với căn nhà mà Hàn Phi ở hiện tại, điểm này cũng khiến hắn chú ý.

Không lâu sau nữa, gia đình Phó Sinh rất có khả năng sẽ xảy ra một biến cố lớn.

“Nhất định phải chuẩn bị nhiều hơn mới được.”

Hàn Phi giúp Phó Sinh cầm cặp sách, trên mặt mang theo nụ cười: “Đi, chúng ta về nhà.”

Buổi tối Hàn Phi lại nấu một bàn thức ăn cho gia đình, lần này Phó Sinh cũng đến phòng khách một cách hiếm hoi, mọi người cùng nhau ăn cơm.

Hàn Phi không biết một ngày ấm áp như vậy có thể kéo dài bao lâu, nhưng hắn sẽ cố gắng hết sức để giúp Phó Sinh lưu lại một số kỷ niệm đẹp.

Phó Sinh đã thay đổi thế giới của Hàn Phi, bây giờ hắn cũng muốn thay đổi thế giới của cậu.

Ăn uống no say, màn đêm buông xuống, Hàn Phi tính toán một chút thời gian lệ quỷ đến, sau đó ngủ thiếp đi.

Đến ngày thứ hai, Hàn Phi và Phó Sinh dậy đúng giờ, Phó Sinh cố gắng thoát khỏi ám ảnh trong lòng, quay lại trường học tập, Hàn Phi trước tiên đến công ty chấm công, sau đó đi gặp mặt tóc vàng.

Cái tên tiểu tóc vàng này không giữ lời hứa, khiến cho Hàn Phi phải đích thân đến nhà cậu ta một chuyến.

Gia đình tóc vàng rất giàu có, sống trong một biệt thự hai tầng, nhưng chính vì bố mẹ cậu ta bận kinh doanh không có thời gian chăm sóc, dẫn đến việc cậu ta bắt đầu sa ngã.

May mắn thay, khi thượng đế đóng cánh cửa cho một người, ông ấy luôn sẽ mở một cửa sổ cho anh ta.

Tóc vàng chán nản suy sụp may mắn gặp được Hàn Phi, khi khuôn mặt của Hàn Phi xuất hiện ở cửa sổ nhà tóc vàng, tên tiểu côn đồ này đúng là như gặp được thiên sứ vậy, hạnh phúc đến ngất đi.

"Cậu không tới tìm tôi, tôi sẽ tới tìm cậu, sau này cậu phải học cách ngoan ngoãn đấy." Hàn Phi dẫn tóc vàng rời khỏi biệt thự.

"Đi thôi, hôm nay chúng ta sẽ đi dạo ở một nơi an ninh kém hơn nữa…"

Quận Hạ Thành cách trung tâm thành phố một đoạn là khu phố hỗn loạn nhất của địa phương, nếu nói là nó nghèo khổ, thì ở đây xây dựng tận mấy con phố không ngủ, đèn điện rực rỡ, có quán bar và nhà hàng karaoke chính quy, còn có rất nhiều những nơi kinh doanh đặc biệt không chính quy; nhưng nếu như nói khu vực này rất giàu có, thì trong quận Hạ Thành lại tập trung 4/5 số người lang thang của thành phố ở đây, rất nhiều người không có việc làm nghiêm túc, trật tự trị an cực kỳ kém.

Trước đây quận Hạ Thành là nơi khiến cảnh sát đau đầu nhất, nhưng bây giờ mọi thứ dường như lại đang thay đổi một cách vi diệu.

Không biết từ khi nào, quận Hạ Thành bắt đầu lưu truyền một truyền thuyết đô thị vô cùng kinh dị.

Mỗi khi mặt trời mọc, sẽ có một thanh niên tóc vàng, với đôi mắt đờ đẫn, khuôn mặt buồn bã xuất hiện trong một ngõ nhỏ.

Cậu ta sẽ liên tục nháy mắt ra hiệu với người đi đường, dùng khẩu hình môi nói những câu thần chú, sau đó những người gặp cậu ta liền sẽ rơi vào trạng thái hôn mê.

Có người nói đứa trẻ đó là một người qua đường vô tội, vài năm trước vô tình bị băng đảng giết nhầm, hồi hồn đòi mạng; còn có người nói cậu ta là Hoàng Đại Tiên chuyển thế, nửa người nửa quỷ.

Mãi về sau một người điều hành băng đảng cấp cao cũng gặp được cậu bé đó, là nhân vật có uy tín nhất trong băng, tính cách của đại ca đó đã thay đổi rất nhiều sau khi gặp tóc vàng.

Không ai biết chuyện khủng khiếp gì đã xảy ra với anh ta trong con ngõ, người ta chỉ biết rằng vị đại ca đó sau này bắt đầu mua chuộc tiểu đệ, một lòng chuẩn bị tẩy rửa bản thân.

Rối ren ở quận Hạ Thành đang dần lan rộng, bàn poker bị đẩy đổ, thế lực mới nhìn thấy cơ hội, thế lực cũ bất an, không ai biết ai sẽ rời cuộc chơi lần này, ai sẽ trở lại bàn poker.

Mặt trời từ từ lặn xuống, Hàn Phi mặc lại bộ âu phục lên, đứng trên con đường vắng vẻ, nhìn cột thuộc tính một cách hài lòng.

Khi hành hiệp trượng nghĩa của hắn đạt đến mức kẻ xấu không dám tùy tiện ra đường nữa, cuối cùng đã thành công lên level 20!

“Thật không dễ dàng chút nào, level 20 của người khác chỉ là mới rời khỏi tân thủ thôn, còn level 20 của mình thì đã chạy đến nơi sâu nhất của địa ngục rồi.”

Chương 559: Sự khác biệt lớn nhất giữa Hàn Phi và Phó Nghĩa

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công lên level 20! Điểm thuộc tính tự do +1!"

"Chú ý! Người chơi có thể nhận được ngành nghề thứ hai sau khi đạt level 20! Có đưa nghề partime bảo vệ trong tòa nhà chết chóc ban đầu thành công việc chính thứ hai không?"

"Chú ý! Người chơi đã hoàn thành vượt mức nghề nghiệp ẩn —— Nhiệm vụ trước Côi phu, độ phù hợp với nghề nghiệp này đã đạt 98%, gần bằng giá trị tối đa! Có chuyển Côi phu thành nghề nghiệp thứ hai không?"

"Chú ý! Khi người chơi chuyển nghề với độ phù hợp tối đa, sẽ kích hoạt thiên phú nghề nghiệp tăng thêm cực kỳ hiếm gặp! Có xác suất nâng nghề nghiệp này lên một tầm cao mới!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Sau khi lên level 20 thành công, chức năng mảnh vụn nhân cách sẽ được mở khóa, bây giờ bạn có 10% nhân cách tham dục! Sau khi mở khóa thành công một nhân cách, bạn sẽ nhận được phần thưởng thuộc tính bổ sung!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Khi cấp độ tăng lên, mối liên hệ giữa bạn và điện thờ sẽ trở nên chặt chẽ hơn."

Nhìn vào những nhắc nhở của hệ thống, Hàn Phi nhanh chóng phát hiện ra điểm mấu chốt nhất.

Trong phần giới thiệu trên trang web chính thức của《Cuộc sống hoàn hảo》, mỗi người chơi chỉ có thể có một công việc chính, chỉ có tất cả các kỹ năng của nghề nghiệp này có thể mở khóa bình thường, tất cả các nghề nghiệp khác đều là partime, partime sẽ mở khóa một số kỹ năng nghề nghiệp dựa trên mức độ phù hợp với nghề nghiệp, nhưng không thể có được toàn bộ các thiên phú nghề nghiệp tương ứng.

Người chơi mỗi mười level đều có thể thử thăng cấp nghề nghiệp chính của mình, sau khi thăng cấp thành công, sẽ nhận được thiên phú nghề nghiệp mới.

Chờ đến hậu kì của game, nếu như người chơi gặp được nghề nghiệp tốt hơn, anh ta sẽ mất rất nhiều thời gian để xây dựng lại, nếu không chỉ có thể thở dài rằng cuộc sống vô thường, rằng mình đã bỏ lỡ một nghề nghiệp tốt trong cuộc đời.

Trước giờ Hàn Phi cũng tưởng chỉ có thể chọn một nghề chính, nhưng sau khi lên đến level 20, hắn mới phát hiện không phải như vậy.

Hắn ở thế giới tầng sâu không cần tuân thủ quy định như vậy, cứ mỗi mười level là hắn có thể nhận được một nghề nghiệp mới tinh!

"Giả sử tối đa có 100 level, vậy há không phải mình có thể có mười nghề nghiệp ẩn hay sao?" Hàn Phi cuối cùng cũng cảm nhận được lợi ích của những người chơi ở thế giới tầng sâu, hắn lên level khó hơn gấp 100 lần so với những người chơi khác, nhưng tương ứng, cũng nhận được một phần đặc quyền: "Thứ rẻ nhất trong thế giới tầng sâu là điểm kỹ năng, mình hoàn toàn có thể nâng cấp tất cả nghề nghiệp lên mức cao nhất."

Nhìn lướt qua cột thuộc tính, trước tiên Hàn Phi cộng điểm thuộc tính vào thể lực, hắn level 20, thể lực đã đạt 32 điểm.

"Bản thân đồ tể nửa đêm chính là một nghề nghiệp ẩn rất mạnh, khi mình chuyển nghề đã phá hủy mất Ngõ Súc Sinh, giết hết tất cả đồng nghiệp, cuối cùng chuyển nghề trở thành nghề nghiệp ẩn trong nghề nghiệp ẩn —— Đồ tể bình minh. Nghề nghiệp này nhất định phải giữ lại, không thay thế nó một cách tùy tiện."

"So với đồ tể nửa đêm, bảo vệ tòa nhà chết chóc rất bình thường, tuy rằng nó cũng là nghề nghiệp ẩn, nhưng bởi vì mình làm part time, vì vậy chỉ có thể nhận được một năng lực bị động tăng tốc độ vào ban đêm."

“Cho dù có đưa bảo vệ tòa nhà chết chóc thành nghề nghiệp chính thứ hai, cũng không giúp được gì nhiều cho mình.”

Ánh mắt Hàn Phi chậm rãi chuyển động, giống như bị cái gì hấp dẫn vậy, rơi vào nghề nghiệp ẩn cuối cùng.

“Chuyển nghề với độ phù hợp tối đa, có xác suất nâng nghề nghiệp này lên một tầm cao mới…” Hàn Phi ngẫm nghĩ lời nhắc nhở của hệ thống, cuối cùng vẫn quyết định tạm thời không chuyển nghề: “Đúng là một hệ thống quỷ kế đa đoan, cứ luôn cảm thấy nó đang cố ý dẫn dụ mình. Một tiểu bạch tình cảm như mình, còn chưa từng yêu đương với người nào, làm sao có thể phù hợp làm Côi phu?”

Hộp đen là do Phó Sinh đưa cho Hàn Phi, nhiệm vụ ký ức điện thờ này cũng là của Phó Sinh, Hàn Phi suy nghĩ một chút rồi đưa ra kết luận: “Chẳng lẽ nghề nghiệp ẩn đặc biệt này chính là di sản mà Phó Sinh đã để lại cho mình? Vấn đề là làm gì có ai để lại cho người thừa kế của mình một nghề nghiệp đặc biệt như vậy làm di sản!”

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, vẻ mặt của Hàn Phi đã thay đổi mấy lần, làm cho tiểu tóc vàng bên cạnh kinh hãi.

“Hôm nay chúng ta đến đây thôi.” Hàn Phi cởi chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay tóc vàng ra, bị hắn quét sạch hai ngày, quận Tây Thành đã không có kẻ xấu nào dám cướp người qua đường, trật tự trị an quả thực tốt hơn rất nhiều.

“Sau này cậu hãy quay lại trường học tập chăm chỉ, đừng đi theo người khác vào xã hội nữa, đây không phải là chuyện hay ho gì, hiểu không?” Hàn Phi cất tiền và đồng hồ vào túi: “Mặc dù tôi đã nói rằng tôi sẽ đưa tiền chữa bệnh cho cậu, nhưng mấy ngày nay cậu cũng thấy rồi đấy, cậu cầm nhiều tiền như vậy lượn lờ bên ngoài, có phải là đặc biệt nguy hiểm không?”

Tóc vàng gật đầu lia lịa, cậu ta hiện tại chỉ muốn về nhà, sau đó đóng kín các cửa sổ lại.

“Tôi sẽ bảo quản giúp cho cậu trước, nếu như cậu không vào được đại học, tôi cầm số tiền này đi tìm cậu, dẫn cậu cùng

khởi nghiệp.”

“Chú, chú yên tâm, có chết cháu cũng phải vào đại học! Không phải, cháu muốn nói là, cám ơn chú!” Tóc vàng đã bắt đầu nói năng lộn xộn.

“Về nhà đi.”

Hàn Phi vỗ phủi bụi trên người, thuộc tính thể lực lại tăng lên, nhưng tâm trạng của hắn vẫn như cũ không được tốt lắm.

Vừa rồi khi hành hiệp trượng nghĩa, hắn cảm thấy rõ động tác của mình không còn uyển chuyển như trước.

“Nếu như mình quan hệ hợp tác với những người chơi đó, vậy thì sau khi mình ngã bệnh, rất có thể họ sẽ bỏ rơi mình. May mắn thay, mình đã gieo mầm nghi ngờ trong lòng Tường Vi, bọn họ cũng không biết nội tình của mình.”

Hàn Phi từ đầu đến cuối đều rất rõ một chuyện, cốt lõi quan cửa của thế giới ký ức điện thờ này đều nằm trên người Phó Sinh, khi hắn dần dần lão hóa ngã xuống, toàn bộ mọi rắc rối sẽ đổ dồn hết lên Phó Sinh.

Điều hắn phải làm bây giờ là cố gắng hết sức để giúp Phó Sinh xóa bỏ rắc rối, không để cậu sup sụp, và cũng kéo cậu ra khỏi bóng tối, đồng thời sẵn sàng chủ động bảo vệ gia đình của mình.

Đương nhiên, gia đình này cũng bao gồm cả bản thân Hàn Phi.

“Hay là ngày mai dạy cho Phó Sinh một số kỹ năng chiến đấu của cảnh sát?” Trong đầu Hàn Phi đang nghĩ đến rất nhiều chuyện, định đến trường để gặp Phó Sinh thì điện thoại đột nhiên rung lên.

Nhìn vào ID người gọi, Hàn Phi phát hiện Triệu Thiến đang gọi đến.

“Triệu tổng, có chuyện gì vậy?”

“Cậu lập tức về công ty ngay, có một người phụ nữ đang tìm cậu.”

Nghe thấy hai từ "phụ nữ", Hàn Phi hít sâu một hơi lạnh, còn muốn hỏi chuyện gì, thì Triệu Thiến đã cúp điện thoại.

"Triệu Thiến quen biết với Đỗ Xu và người mẫu Ái Tình, nếu như là bọn họ đến tìm mình, vậy Triệu Thiến nhất định sẽ không dùng người phụ nữ để gọi đối phương, chẳng lẽ là vợ của Phó Nghĩa đến hay sao?" Hàn Phi vội vàng bắt taxi đi tới công ty, cả đường đều vô cùng thấp thỏm.

Trước khi mặt trời lặn, Hàn Phi đã quay trở lại công ty, vừa bước ra khỏi thang máy liền nhìn thấy mấy nhân viên đang chỉ tay về phía mình, tựa hồ như hắn đã làm chuyện vô cùng xấu hổ vậy.

"Là ai đang tìm tôi?"

Hàn Phi về phòng làm việc trước, các nhân viên dừng công việc trong tay lại, sắc mặt mỗi người đều không tốt.

"Trưởng nhóm, anh mau đến phòng Triệu tổng đi, có chuyện rồi." Anh giai cây giả đứng dậy nói với Hàn Phi.

"Tôi biết tình hình bây giờ không tốt lắm, nhưng mọi người hãy nhớ kỹ một điều." Hàn Phi vỗ vai anh giai cây giả, sau đó nhìn về phía những người khác trong phòng: "Bất kể xảy ra chuyện gì, cho dù là tôi từ chức, không còn ở đây nữa, mọi người nhất định phải làm xong trò chơi đó, trò chơi này sẽ công nhận năng lực của mọi người, cũng sẽ mang về thù lao hậu hĩnh cho mọi người."

Những người cấp dưới không ngờ rằng Hàn Phi lại quan tâm đến bọn họ và trò chơi vào lúc này, đều im lặng gật đầu.

Hàn Phi nói xong, nhìn Lý Quả Nhi một cái khác, trong những người cấp dưới chỉ có cô ấy là vẫn đeo kính, điên cuồng đuổi theo tiến độ công việc.

Hàn Phi cũng không nói riêng với Lý Quả Nhi điều gì, hắn đứng dậy đi về phía phòng làm việc của Triệu Thiến.

"Triệu tổng?" Hàn Phi đẩy cửa nhìn vào trong, trong phòng chỉ có Triệu Thiến: "Người tìm em đâu?"

"Ở đây." Triệu Thiến ném tờ rơi trên bàn đến trước mặt Hàn Phi: "Đến con cũng có luôn rồi, cậu làm cái trò khỉ gió gì

vậy!”

Cầm tờ rơi lên xem qua, vẻ mặt của Hàn Phi không có mấy thay đổi, trước đây hắn đã dự đoán được chính mình có thể gặp phải tình huống như vậy.

Trên tờ rơi hai màu đen trắng có viết những chuyện Phó Nghĩa đã từng làm, người phụ nữ đầu tiên mà hắn ngoại tình, mang thai đứa con của hắn, sau đó Phó Nghĩa chia tay với người phụ nữ đó, cắt đứt liên lạc, hắn không hề biết người phụ nữ đó đã sinh đứa con ra.

Càng đáng buồn hơn là, đứa trẻ mới sinh lại mắc bệnh bẩm sinh, càng lớn bệnh càng trầm trọng, người phụ nữ không đủ khả năng, chi phí điều trị ngày càng cao nên đành phải tìm đến Phó Nghĩa.

Hàn Phi biết những gì viết trên tờ rơi đều là sự thật, nhưng điều quỷ dị là trên tờ rơi không liệt kê những bằng chứng xác thực, cũng như không tiết lộ thông tin về người phụ nữ và đứa trẻ.

Những tờ rơi này dường như chỉ là bước đầu tiên, đối phương sẽ tra tấn Phó Nghĩa từng chút một, khiến hắn thân bại danh liệt, sau đó sẽ phải trả mọi chi phí điều trị.

“Không giống như là do mẹ Phó Ức làm, cách chơi đùa với con mồi như này càng giống là do Đỗ Xu hơn.”

Hàn Phi không nói gì, hắn biết những gì viết trên tờ rơi là sự thật, bây giờ hắn quả thực có thể cầm tờ rơi và lớn tiếng phản bác, nhưng có ý nghĩa gì đâu?

Có thể trước đây Phó Nghĩa đã từng làm như vậy, phủ nhận tất cả, dùng lời nói dối này để ngụy biện cho người khác, nhưng cuối cùng anh ta lại từng bước ép mình vào ngõ cụt.

“Cậu trước đây là người lập kế hoạch của game《Vĩnh Sinh》, bây giờ lại là người phụ trách chính của game tình yêu kinh dị, hai game này ban hội đồng quản trị của công ty rất coi trọng.” Triệu Thiến đặt một tập tài liệu trên bàn: ” Nếu như cậu không thể giải thích rõ ràng chuyện này, hoặc chuyện này là thực sự có xảy ra, vì để đảm bảo không ảnh hưởng đến

《Vĩnh Sinh》, lãnh đạo có khả năng sẽ yêu cầu cậu nghỉ việc.”

Cần quá nhiều nguồn lực và thời gian để phát triển một trò chơi đỉnh cao, nếu toàn bộ trò chơi bị ảnh hưởng bởi scandal của một người thì chắc chắn công ty sẽ không cho phép.

Trước mắt Hàn Phi chỉ có hai lựa chọn, hoặc là tìm cớ đánh lừa trước, sau đó đi hòa giải riêng với mẹ của Phó Ức; nếu không hắn gánh tội danh này, mất việc làm lương cao, bị đồng nghiệp chế giễu, sau đó còn phải trả tiền cấp dưỡng và chi phí điều trị cao cho mẹ Phó Ức.

Hầu hết những người bình thường sẽ lựa chọn phương án đầu tiên, lúc đó Phó Nghĩa cũng không phải là ngoại lệ.

“Những tờ rơi này tôi đã nhờ người thu thập lại cho cậu rồi, tạm thời chưa ảnh hưởng lớn, nhưng giấy sẽ không bao giờ gói được lửa, cậu tốt nhất hãy nghĩ kĩ sau này phải làm thế nào.” Triệu Thiến có vẻ hơi mệt mỏi, cô nắm lấy đống tờ rơi còn lại trên bàn ném thẳng vào thùng rác: “Cậu nhanh chóng đi gặp người phụ nữ đó đi, cho tôi câu trả lời vào ngày mai.”

Sau khi bước ra khỏi phòng của Triệu Thiến, Hàn Phi quay trở lại văn phòng của nhóm mình, không một nhân viên cấp dưới nào của hắn dám mở miệng.

Yên lặng ngồi trên ghế một hồi, Hàn Phi đứng dậy nhìn mấy người cấp dưới.

“Mỗi người các bạn đều là do tôi đích thân phỏng vấn tuyển dụng vào đây, tỷ lệ người mới nghỉ việc trong ngành game cao như vậy, nhưng những người tôi phỏng vấn chưa bao giờ bỏ đi, tôi rất cảm kích vì sự tin tưởng của các bạn.” Hàn Phi dừng một chút: “Tiếp theo việc cuối cùng với tư cách là trưởng nhóm, tôi sẽ thông báo cho các bạn một vài chuyện.”

Trong phòng làm việc im lặng, tất cả cấp dưới đều nhìn về phía Hàn Phi.

“Thứ nhất, game tình yêu kinh dị này nhất định phải tiếp tục làm, thành quả cả năm của các bạn đều phụ thuộc vào nó.”

“Thứ hai, gặp phải chuyện gì đừng sợ hãi, tự bảo vệ tốt cho chính mình, học cách suy nghĩ độc lập, bình tĩnh, điềm đạm.”

“Thứ ba, sau khi tôi đi, các bạn cũng có thể phải hứng chịu một số chỉ trích, tôi xin lỗi các bạn trước. Nhưng tôi hy vọng các bạn có thể chống lại áp lực, chỉ có như vậy mới có thể đấu tranh cho quyền lợi của mình.”

“Thứ tư, cũng là quan trọng nhất, trong ba ngày tới, tuyệt đối không được tăng ca ở công ty, nhất định phải về nhà trước khi mặt trời lặn.”

Hàn Phi từ chỗ những người chơi biết được quy luật di chuyển của hận ý, hắn lo lắng rằng một số cấp dưới của mình sẽ gặp tai nạn.

“Những gì cần nói tôi đã nói hết rồi, hẹn mai gặp lại.”

Hàn Phi bước ra khỏi công ty, hắn quyết định đến khách sạn mà hai mẹ con Phó Ức thuê để gặp cô ta.

“Trong nhiệm vụ của người quản lý tòa nhà, hai mẹ con mà Phó Sinh giết chết có lẽ chính là Phó Ức và mẹ cô bé, thực sự dẫn đến tinh thần Phó Sinh suy sụp chính là chuyện này.”

Lấy điện thoại di động ra, Hàn Phi gọi vào số của người vợ, nói bóng nói gió, hỏi han xem trong nhà còn bao nhiêu tiền.

Câu trả lời của vợ lại khiến Hàn Phi cảm thấy áp lực hơn một chút, bọn họ đi vay để mua căn nhà đang ở ở trung tâm thành phố, không những không còn nhiều tiền mà còn phải trả nợ hàng tháng.

Trước đây Phó Nghĩa phụ trách game 《Vĩnh Sinh》, mức lương và đãi ngộ cực kì tốt, anh ta cũng là nhà thiết kế được công ty đánh giá cao nhất, nhưng khi hắn bị chuyển sang các dự án khác, thu nhập cũng giảm mạnh, khoản vay thế chấp trong những tháng gần đây đều là lấy từ tiền tiết kiệm ra.

Thực ra những năm này Phó Nghĩa kiếm được rất nhiều tiền, nhưng anh ta lại tiêu xài hoang phí, trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, cuối cùng dẫn đến tình trạng hiện tại.

“Mất đi tất cả các nguồn thu nhập, còn phải chịu chi phí điều trị cho Phó Ức, cũng như nuôi dưỡng Phó Sinh và Phó Thiên…”

Hàn Phi bây giờ cũng đang trải qua điều tương tự như Phó Nghĩa, hắn chưa gặp phải quỷ trên thế giới này, nhưng quá trình một người từ từ trở thành một kẻ giết người này, khiến hắn cảm thấy đáng sợ hơn là gặp phải quỷ.

“Căn nhà mà mình làm nhiệm vụ người quản lý tòa nhà vừa bẩn thỉu, vừa bừa bộn, không gian chật chội, khác rất nhiều so với căn nhà ở hai tầng đang sống bây giờ, xem ra sau cái chết của Phó Ức, vợ anh ta không còn lựa chọn nào khác, bọn họ đã chuyển đến một nơi khác.”

Chỉ người tuyệt vọng nhất mới được hộp đen lựa chọn, những chuyện Hàn Phi sắp phải đối mặt, chính là khởi đầu cho mọi tuyệt vọng của Phó Sinh.

Chiếc taxi đang chạy trên đường, hai mươi phút sau, nó dừng lại bên cạnh một hiệu sách.

Hàn Phi trả tiền xe, đi vào con ngõ phía sau hiệu sách, nhìn về phía cửa sổ khách sạn xa xa, chìm vào trầm tư.

Trên thực tế, dưới sự rèn luyện của thế giới tầng sâu, Hàn Phi có đủ khả năng khiến cho một người có thể biến mất hoàn toàn.

Bất kể thể lực, trí tuệ, khả năng thi triển hay kinh nghiệm, Hàn Phi đều mạnh hơn Phó Nghĩa rất nhiều.

Nhưng sự khác biệt lớn nhất giữa Hàn Phi và Phó Nghĩa chính là, hắn sẽ không làm chuyện như vậy.

Chương 560: Lựa chọn thay đổi vận mệnh

Khách sạn nằm ở cuối con ngõ, trong một vùng tối đen, chỉ có một căn phòng nào đó trên tầng ba sáng đèn.

Hàn Phi đứng dưới tầng hồi lâu mới đi lên trên.

Hắn tránh tất cả camera giám sát, lặng lẽ xuất hiện bên ngoài một căn phòng nào đó.

Ánh sáng mờ ảo chiếu vào hành lang qua khe cửa, Hàn Phi mơ hồ có thể nghe thấy tiếng cười của cô bé trong nhà qua cánh cửa.

Bệnh tật không hủy hoại cô bé, cô bé vẫn rất tích cực lạc quan trước mặt mẹ, có lẽ cô bé cảm thấy đây là điều duy nhất mình có thể làm cho mẹ.

Phó Ức và mẹ cô bé rất nghèo, cuộc sống khó khăn, còn phải chịu chi phí chữa trị cao nhưng khi ở bên nhau, căn phòng cho thuê nhỏ bé giống như một gia đình thực sự.

Khẽ gõ cửa, Hàn Phi không muốn tiếp tục chạy trốn nữa.

“Ai vậy?” Mẹ Phó Ức gọi vọng ra phía cửa phòng khách, cô để Phó Ức nằm trên giường rồi tự mình bước ra cửa.

Cùng với sự chuyển động của cánh cửa, người phụ nữ mở hé cửa căn phòng cho thuê ra, khi cô định tiếp tục mở cửa, ánh sáng trong phòng chiếu vào mặt Hàn Phi.

Người mẹ không có gì ngoài con gái này đứng dưới ánh đèn của căn phòng cho thuê, Hàn Phi, người dường như có tất cả, đứng trong hành lang tối.

Cánh cửa khép hờ dường như là biên giới giữa bóng tối và ánh sáng, chia cắt chúng ở những nơi khác nhau.

Tay cầm khóa cửa lập tức siết chặt, người phụ nữ nhìn Hàn Phi ngoài cửa, không thể tin vào mắt mình.

Cô đã tưởng tượng ra tình cảnh khi gặp lại Phó Nghĩa, cô nghĩ mình sẽ mất lý trí, sẽ tức giận vô cùng, nhưng khi khoảnh khắc này thực sự đến, ngoài sự ngạc nhiên ban đầu, trong mắt cô chỉ còn lại sự thờ ơ.

Không có tiếng la hét cuồng loạn, không có lời buộc tội hay mắng mỏ, cô dường như đang nhìn một người lạ và nói: "Làm thế nào mà anh tìm thấy nơi này?"

"Hôm đó Phó Ức đang cứu một con mèo con, anh tình cờ đi ngang qua."

Khi Hàn Phi đang nói chuyện, người phụ nữ đã đi ra khỏi căn phòng cho thuê, cô không muốn Hàn Phi vào phòng của mình và con gái.

Sau khi đóng cửa lại, người phụ nữ và Hàn Phi cùng nhau đứng trong bóng tối.

"Anh đến đây không có ác ý, chỉ muốn chữa khỏi bệnh cho Phó Ức." Hàn Phi trầm giọng nói.

Trái tim của đứa trẻ rất nhạy cảm, hắn không muốn Phó Ức nghe thấy những nội dung này, cũng như không muốn cô bé cảm thấy rằng mình là một gánh nặng đối với mẹ.

Người phụ nữ không trả lời, quay đầu bước xuống tầng, Hàn Phi đành phải đi theo phía sau.

Sau khi cả hai rời khỏi khách sạn, đi ra khỏi con ngõ, người phụ nữ dừng lại.

Cô nhìn lại Hàn Phi, trong đôi mắt vốn đã tê dại của cô hiện lên một tia tuyệt vọng.

"Cho dù anh không đến tìm tôi, thì ngày mai có thể tôi cũng sẽ đi tìm anh nói chuyện. Chín năm rồi, tôi chứng kiến con gái mình lớn lên từng ngày, tôi vốn muốn con trở thành cô gái vui vẻ và hạnh phúc nhất trên đời, nhưng ai có thể nghĩ rằng vận mệnh sẽ cho tôi một hình phạt như vậy?" Mẹ Phó Ức dần siết chặt hai tay, những năm qua cô đã phải chịu đựng rất nhiều vất vả, vì cuộc sống mà bôn ba khắp nơi, một mình gục ngã giữa đêm khuya không biết bao nhiêu lần.

“Trước khi gặp anh, tôi có công việc, có cuộc sống của mình. Từ khi gặp kẻ dối trá là anh, mọi thứ của tôi đều đã bị xáo trộn.” Người phụ nữ cười bi thảm: “Một năm đầu tiên tôi còn tin anh sẽ thay đổi, tưởng rằng anh sẽ hồi tâm chuyển ý, thật không ngờ anh thật sự một chút nhân tính cũng không có.”

Hàn Phi không ngừng ám thị với chính mình rằng người phụ nữ đó mắng là Phó Nghĩa, không liên quan gì đến hắn cả, nhưng quỷ dị là trong thế giới ký ức điện thờ, hắn không chỉ thay thế thành thân phận của Phó Nghĩa, còn thay thế thành cả cảm nhận của anh ta.

“Em hận anh, muốn giết chết anh, anh đều chấp nhận, nhưng có thể đợi đến khi bệnh của Phó Ức được chữa khỏi hay không.”

Khi nói đến bệnh tình của Phó Ức, sự tuyệt vọng trong mắt người phụ nữ càng thêm nồng đậm, sự kiên cường giả vờ trước mặt con gái cũng từ từ mất đi, thân hình gầy yếu dựa vào tường, như bị đè nát: “Có những bệnh là không thể chữa khỏi, chỉ duy trì thôi cũng đã rất khó khăn rồi.”

“Lúc trước anh có hỏi qua Phó Ức, con bé nói rằng mình là bị chứng loạn dưỡng cơ tiến triển, sau đó anh đã tìm hiểu kỹ, phát hiện ra căn bệnh này là do đột biến gen gây nên, đa số bệnh nhân là con trai, con gái chỉ chiếm một tỷ lệ rất nhỏ.” Suy nghĩ của Hàn Phi đã rất rõ ràng: “Có khi nào là chẩn đoán sai không?”

“Chúng tôi đã khám rất nhiều bác sĩ, còn dưới sự giúp đỡ của một người tốt bụng, tìm đến sự tư vấn của chuyên gia có thẩm quyền nhất ở đây.”

Lời nói của người phụ nữ khiến Hàn Phi chú ý: “Được một người tốt bụng giúp đỡ?”

Thông qua giao tiếp với người phụ nữ, cùng với việc quan sát trạng thái của cô ta, Hàn Phi có thể chắc chắn rằng người đến công ty của hắn ban ngày để phát tờ rơi không phải là mẹ của Phó Ức.

Đối phương giả làm mẹ của Phó Ức, chưa từng tiếp xúc với mình, đã trực tiếp phát tờ rơi trắng đen rẻ tiền để buộc tội Phó Nghĩa, đây căn bản không phải là muốn giải quyết vấn đề, mà là cố ý làm lớn chuyện.

Nói cách khác, những người đó không hề quan tâm đến tính mạng của Phó Ức và mẹ cô bé, chỉ muốn chơi cho Phó Nghĩa đến nhà tan cửa nát.

"Người tốt bụng đó có ngoại hình xinh đẹp nhưng giọng nói không hay cho lắm có đúng không? Cô ấy họ Đỗ phải không?" Hàn Phi hiểu rõ tính cách của Đỗ Xu, người phụ nữ đó muốn trải nghiệm cảm giác tận tay giết chết Phó Nghĩa, vì vậy cô ta có lẽ sẽ không để cấp dưới làm những việc này, dù sao thì đối với cô ta mà nói đây cũng là một "trò chơi" rất thú vị.

"Đúng vậy, vị bác sĩ đó họ Đỗ, làm sao mà anh biết được?"

"Đừng tin tưởng cô ta."

"Chẳng lẽ anh muốn tôi tin tưởng anh sao?" Mẹ Phó Ức lắc lắc đầu: "Thật ra, tôi không tin ai cả, nhưng tôi đã không còn cách nào khác nữa rồi."

"Đừng để ý đến bác sĩ Đỗ đó nữa, lúc trước em ở thành phố khác đưa Phó Ức đi khám, những bác sĩ đó đã nói gì?"

"Bọn họ cũng nói rằng đó là một căn bệnh do di truyền."

"Các bác sĩ ở thành phố khác có nói với em tổng chi phí điều trị là bao nhiêu không?" Hàn Phi thật sự muốn cứu Phó Ức, hắn sẽ không bỏ rơi Phó Ức chỉ vì cô bé không quan trọng bằng Phó Sinh.

"Cần khoảng hơn 200.000 tệ, mấy năm nay vì để chữa bệnh cho con bé, tôi vẫn còn thiếu một số nợ, tổng cộng cần 400.000 tệ." Mẹ của Phó Ức nói một cách rất dè dặt, sau khi cô nói xong, trong đầu Hàn Phi đột nhiên vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên —— Món nợ của cuộc đời."

“Món nợ của cuộc đời: Đây là món nợ của cuộc đời bạn, bạn có thể lựa chọn trả lại, hoặc có thể lựa chọn chối cãi.”

“Yêu cầu nhiệm vụ: Trả hết nợ trong vòng 72 giờ!”

“Cách có thể lựa chọn thứ nhất để hoàn thành nhiệm vụ: lấy 720.000 từ tiền tiết kiệm hiện có của gia đình, đưa cho mẹ Phó Ức trả hết nợ.”

“Cách có thể lựa chọn thứ hai để hoàn thành nhiệm vụ: Sau khi chủ nợ biến mất, tất cả các khoản nợ cũng có khả năng đều được xóa bỏ.”

Nghe thấy âm thanh trong đầu, vẻ mặt Hàn Phi khẽ thay đổi, nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên mới này là lựa chọn mà Phó Nghĩa phải đối mặt trước đây.

Là lựa chọn trả nợ, hay là lựa chọn giết chủ nợ.

Còn có hai thông tin đáng chú ý, thứ nhất là mẹ của Phó Ức chỉ yêu cầu Hàn Phi trả 400.000 tệ, nhưng hệ thống yêu cầu Hàn Phi trả lại 720.000 tệ, điều này chứng tỏ mẹ của Phó Ức còn tiêu rất nhiều của riêng mình rồi, cũng chịu rất nhiều khổ cực, số tiền đó cô không muốn đòi hắn.

Điểm thứ hai quan trọng hơn, lựa chọn nhiệm vụ 1 yêu cầu Hàn Phi lấy tiền từ khoản tiết kiệm hiện có của gia đình, có nghĩa là hệ thống hạn chế hắn rơi vào tình cảnh giống như Phó Nghĩa.

Hắn không thể sử dụng 72 giờ này để “vay” tiền của người khác, hoặc tự mình kiếm tiền, chỉ có thể lấy tiền từ khoản tiết kiệm ban đầu của gia đình.

“Sao vậy? Cảm thấy quá nhiều sao?” Thấy Hàn Phi không trả lời, tia hy vọng cuối cùng trong mắt của mẹ Phó Ức cũng trở nên mờ mịt: “Tôi đã nuôi đứa nhỏ này tám năm, tám năm nay phần lớn thời gian đều là chữa bệnh.…”

“400.000 là quá ít, sau khi rời khỏi nhà em, anh cũng đã hỏi một số bác sĩ, bọn họ đều nói rằng cần ít nhất 600.000.” Lời nói của Hàn Phi khiến cho người phụ nữ rất ngạc nhiên, cô vốn cho rằng muốn có được số tiền này sẽ vô cùng khó khăn,

dù sao thì Phó Nghĩa trong mắt cô là một tên khốn không có chút nhân tính nào.

"Ba ngày, hãy cho anh thời gian ba ngày, anh sẽ dốc hết sức gom tiền." Hàn Phi hứa với người phụ nữ: "Ba ngày nữa, anh sẽ mang theo 600.000 đến tìm em, có điều anh cũng có một yêu cầu nho nhỏ."

"Yêu cầu gì? Không nói chuyện này với vợ anh và lãnh đạo công ty à?" Mẹ Phó Ức nhìn Hàn Phi, ánh mắt tê dại lạnh lùng: "Anh yên tâm, tôi không có hứng thú phá hoại gia đình người khác, tôi chỉ muốn bảo vệ con gái của mình."

"Em hiểu lầm rồi." Hàn Phi thản nhiên nhìn người phụ nữ, hắn biết Đỗ Xu nhất định sẽ làm lớn chuyện này: "Mọi người trong công ty có lẽ đều biết rồi, nhanh thôi anh cũng sẽ mất việc, anh hy vọng em không liên quan gì đến chuyện này."

"Vậy thì anh muốn tôi làm gì?" Người phụ nữ thực sự cảm thấy khó hiểu.

"Đừng có giao thiệp gì với bác sĩ Đỗ đó nữa, cô ta chẩn đoán sai bệnh của Phó Ức, không có ý tốt gì đâu. Chờ sau khi anh đưa tiền cho em, em hãy đi tìm một bác sĩ chuyên nghiệp hơn để chữa trị cho con bé." Hàn Phi đem 5.000 tệ "tiền xương máu" trong túi áo nhét vào tay người phụ nữ: "Bệnh tình của Phó Ức sẽ từ từ thuyên giảm."

Mẹ Phó Ức cầm tiền đứng ngây tại chỗ, cô luôn cảm thấy tám năm không gặp, Phó Nghĩa đã không giống như trước.

Loại thay đổi đó không phải là ngoại hình trưởng thành, cũng không phải khí chất ổn định, mà là thay đổi về chất trong linh hồn.

Hàn Phi xoay người bước đi, trong đầu lại vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống: "Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã trả xong món nợ 5.000 tệ, còn lại 715.000 tệ."

Nhớ lại nhiệm vụ người quản lý tòa nhà, Hàn Phi lại kết hợp với các loại biểu hiện khác nhau của Đỗ Xu, hắn cảm thấy Đỗ Xu có thể đã lấy thân phận nào đó tiếp cận mẹ con Phó Ức trước, lấy danh nghĩa giúp đỡ hai mẹ con họ, từng bước ép

Phó Nghĩa vào bước đường cùng, sau đó lại tạo một cơ hội khác để Phó Nghĩa tự tay giết chết hai mẹ con họ.

Nhà tan cửa nát rồi, Phó Nghĩa còn phải tự tay giết chết con gái mình, những thành viên còn lại trong gia đình sẽ sống trong tuyệt vọng và đau đớn cho đến cuối đời.

"Thật là một người phụ nữ độc ác." Đã phá không biết bao nhiêu vụ án giết người, trí tuệ của Hàn Phi vượt xa người thường, hắn cảm thấy cơ hội duy nhất của mình bây giờ là lấy lại lòng tin của mẹ con Phó Ức.

"Với tình hình hiện tại của gia đình Phó Nghĩa, căn bản không thể nào rút ra 700.000 tiền mặt trừ khi bán căn nhà ở trung tâm thành phố." Đầu óc nhanh chóng chuyển động, Hàn Phi đột nhiên cảm thấy mắt mờ đi, suýt chút nữa đứng không vững mà ngã xuống đất.

Đưa tay sờ mũi, lần này không chỉ chảy máu mũi mà còn có một ít tạp chất kết tủa trong đó.

Sau khi lau sạch máu, Hàn Phi ngồi xe buýt về nhà.

Vào trong chung cư, Hàn Phi chỉnh lý lại một chút trang phục trước khi vào nhà, hắn không muốn mang theo sự mệt mỏi và đau đớn bên ngoài về.

Vừa mở cửa, trên mặt Hàn Phi lộ ra một nụ cười tự tin và ấm áp.

Hắn nhìn Phó Thiên đang vội vã chạy đến mở cửa cho mình, còn có Phó Sinh đã ngồi ngay ngắn tại bàn ăn, cảm thấy dường như có thêm sức mạnh trong người.

"Hôm nay anh tăng ca à?" Người vợ đi tới, cầm lấy cặp tài liệu của Hàn Phi: "Chắc là mệt rồi phải không, mau rửa tay rồi ăn cơm, cháo còn nóng."

"Được, cảm ơn em."

Cả gia đình quây quần bên bàn ăn, Phó Thiên bí mật bỏ cà rốt trong bát trở lại đĩa, bị người vợ phát hiện, cuối cùng bướng bỉnh nói rằng mình sẽ tạo ra một thế giới không có cà rốt khi cậu lớn lên.

Phó Sinh vừa học vừa ăn, cậu đang chuẩn bị để quay lại trường học.

Đối với thành tích của Phó Sinh, Hàn Phi vẫn rất yên tâm, dù sao thì cậu cũng là người đã thay đổi thời đại.

Nhìn lướt qua cuốn sách Phó Sinh đang đọc, vẻ mặt của Hàn Phi từ từ trở nên kỳ lạ: "Phó Sinh, con đang học gì vậy?"

"Con đang xem tài liệu văn học." Phó Sinh húp một ngụm cháo, lật sách sang trang tiếp theo:

"Tôi thông qua linh hồn và thể xác của mình biết rằng, sa ngã là cần thiết. Tôi phải trải qua tham dục, tôi phải chạy theo sự giàu có, trải nghiệm sự ghê tởm, rơi xuống vực sâu tuyệt vọng. Học cách yêu thế giới này, không còn tạo ra một thế giới từ ham muốn nào đó và suy nghĩ chủ quan, không còn so sánh nó với một loại tưởng tượng hoàn hảo giả tạo nào nữa. Học cách chấp nhận thế giới như nó vốn có, yêu thương nó, vui mừng khi thuộc về nó.——Hesse《SIDDHARTHA》"

"Rất hay." Hàn Phi không đưa ra ý kiến gì, cách giáo dục của hắn đối với Phó Sinh chính là nuôi thả.

Bữa tối ấm áp sớm kết thúc, Phó Sinh về phòng học bài, Phó Thiên quấn lấy Hàn Phi chơi trốn tìm.

Buổi tối mười giờ, người vợ dỗ Phó Thiên ngủ, Hàn Phi cũng trở về phòng ngủ của mình.

Hắn trải nệm xuống sàn, đắp chăn lên, khi chuẩn bị ngủ, hắn chợt thấy chăn được vén lên, người vợ nằm sau lưng hắn.

"Dưới đất lạnh lắm, em mau về giường ngủ đi." Hàn Phi ngồi dậy, nhưng người vợ vẫn không đi.

Cô nằm ở một bên tấm nệm, nhìn chằm chằm khuôn mặt Hàn Phi, yên lặng nhìn một hồi lâu.

"Có phải anh đã xảy ra chuyện gì không?"

Hàn Phi dựa vào tường, không trả lời ngay.

Căn phòng im lặng, chỉ có tiếng kim đồng hồ chuyển động.

Thật lâu sau, người vợ quay người lại, quay lưng về phía Phó Nghĩa, đắp chăn lên: “Hôm nay em cũng muốn nằm ở đây.”

Chương 561: Ngày tồi tệ nhất trong cuộc đời?

Hàn Phi nhìn người vợ đang ngủ quay lưng về phía mình, hắn luôn cảm thấy người phụ nữ hiền thục đức hạnh trước mặt này đã phát hiện ra điều gì đó.

Người vợ là người bị Phó Nghĩa làm tổn thương nhiều nhất, cô ấy đã sớm biết về việc anh ta lăng nhăng bên ngoài, nhưng cho đến cuối cùng cô ấy mới lấy con dao ra khỏi bếp, trước đây cô ấy vẫn luôn cho Phó Nghĩa một cơ hội, cố gắng hết sức để duy trì gia đình này.

Không phải là cô ấy không phát hiện, chỉ là không nói ra mà thôi.

Ngồi một lúc lâu, Hàn Phi từ từ nằm xuống, giữa hắn và người vợ có một khoảng không gian rộng lớn, nửa người của hắn lộ ra bên ngoài chăn bông.

"Vẫn cảm thấy không ổn lắm."

Ngơ ngác nhìn trần nhà, cơn buồn ngủ dần ập đến, Hàn Phi thử nhắm mắt lại, nhưng không bao lâu sau, hắn lại ngồi dậy.

"Không thể ngủ được! Vừa nhắm mắt lại liền cảm thấy một vòng tròn người giấy màu máu đang nhảy múa xung quanh mình!"

Đây nào phải ngủ trên nệm đâu, giống như đang ngủ trên một hàng lưỡi dao ăn vậy!

Hàn Phi chậm rãi đứng dậy, giúp người vợ cẩn thận đắp lại mép chăn, cầm áo khoác bước ra khỏi phòng ngủ.

Sau khi hắn đi khỏi, người vợ đang quay lưng lại với hắn từ từ cuộn người lại, trong miệng khẽ nói một câu: "Không phải anh ấy…"

Dùng áo để đắp, Hàn Phi nằm ở trên sô pha bên ngoài: "Nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên lần này cũng coi như đã dạy cho mình rất nhiều chuyện, ví dụ như sau khi kết hôn nhất

định phải mua một chiếc ghế sô pha thật lớn, thể nào cũng có lúc dùng đến."

Một mình nằm trên sô pha, Hàn Phi lại ngủ rất ngon, không lâu sau đã ngủ say.

Cả một đêm không nằm mơ, cho đến khi đồng hồ báo thức vang lên, Hàn Phi tỉnh lại dụi mắt, phát hiện trên người mình đắp một chiếc chăn mỏng.

Ánh mặt trời chiếu vào trong nhà, Hàn Phi từ trên ghế sô pha ngồi dậy, cử động thân thể cứng ngắc, nhìn về phía phòng bếp, người vợ đang làm bữa sáng.

Gấp chiếc chăn mỏng lại, đánh răng rửa mặt, Hàn Phi nhìn mình trong gương.

Sự nghiệp thành công, khí chất xuất chúng, lên được phòng lớn, xuống được phòng bếp, có kỹ năng diễn xuất bậc thầy, giọng ca ma quỷ, còn biết cách truy cứu tội phạm hình sự, phi tang xóa dấu vết, một người đàn ông toàn năng như vậy, cũng chả trách lại có độ phù hợp cao như thế với nghề Côi phu.

"Đáng tiếc, Hàn Phi mình không phải loại người thích bám váy phụ nữ."

Lau sạch những giọt nước trên gương, Hàn Phi đến bàn ăn, ăn bữa sáng do người vợ chuẩn bị.

"Có ngon không?"

"Thơm, thơm lắm."

Không lâu sau, Phó Sinh cũng xách cặp đi xuống cầu thang, khi cậu đi ngang qua Hàn Phi, đột nhiên ngây người ra, hai mắt nhìn thẳng về phía sau lưng hắn: "Người phụ nữ không mặt vẫn theo sau lưng bố biến mất rồi."

"Mới sáng sớm, đừng nói những chuyện đáng sợ như vậy." Người vợ chuẩn bị hộp cơm cho Phó Sinh.

Nghe Phó Sinh nói như vậy, Hàn Phi lại rất vui vẻ: "Có lẽ cô ta đã đi tìm người khác để chơi đùa rồi."

Sau khi ăn sáng xong, Hàn Phi xách cặp đi ra khỏi nhà, sau khi rời khỏi chung cư, nụ cười trên mặt cũng từ từ biến mất.

Hắn đã cùng mẹ Phó Ức bàn bạc rồi, cô ta có lẽ sẽ không đến công ty làm phiền, nhưng Đỗ Xu nhất định sẽ không chịu để yên.

Ham muốn kiểm soát của người phụ nữ giàu có quá mạnh, những món đồ chơi không nghe lời sẽ bị cô ta đập nát.

Bắt xe buýt đến công ty, Hàn Phi lập tức nhận ra có điều gì đó không ổn ngay khi vừa bước xuống xe.

Có rất nhiều người đi bộ đang đứng trên con đường trước tòa nhà công ty, mơ hồ có thể nghe thấy những tiếng thảo luận ồn ào.

"Chuyện này là như thế nào?"

"Nghe nói quản lí cấp cao của công ty nào đó ngoại tình, đến khi tiểu tam có con, thì lại đá tiểu tam đi."

"Sao tôi lại nghe được là, người vợ ban đầu của quản lí cấp cao sinh ra một đứa trẻ dị dạng, vị quản lí cấp cao đó đã trực tiếp ly hôn bỏ rơi hai mẹ con, sau đó lại tìm một người khác."

"Nghe nói vị quản lí cấp cao đó còn có cả quan hệ với sếp anh ta, anh ta vốn không có năng lực gì cả, chỉ là nhờ vào vậy mà thăng tiến."

Hàn Phi vẻ mặt căng thẳng đi qua đám đông, hắn nghe thấy giọng nói phát ra từ trong loa phóng thanh, giọng nói đó không ngừng lặp lại việc Phó Nghĩa bỏ rơi mẹ con Phó Ức, khóc lóc kể lể buộc tội Phó Nghĩa.

Nhìn chỗ phát ra giọng nói, Hàn Phi phát hiện trên bãi đất trống trước tòa nhà công ty, có một chiếc xe van đã được cải tạo lại đang đậu, trên nóc xe lắp tận mấy cái loa, giọng nói chói tai đó chính là phát ra từ trên nóc xe.

Bảo vệ đang thương lượng với chủ xe, bên trong xe có vài người đàn ông đang ngồi, bọn họ đều phớt lờ bảo vệ, sống chết không chịu đi.

Ở một nơi cách chiếc xe van không xa, còn có một người phụ nữ mặc quần áo rách rưới, cô ta làm cho mình trông vô cùng đáng thương, treo một tấm vải trắng rất lớn có ảnh của Phó Ức trước cửa công ty.

Phần lớn nội dung trên tấm vải trắng đều là nói về bất hạnh của Phó Ức, tuổi còn nhỏ mà đã bị bệnh tật hành hạ.

Có điều có lé bức ảnh đó là chụp trộm, Phó Ức trong bức ảnh thậm chí còn không biết rằng có người đang chụp hình mình, cũng không nhìn vào ống kính, chỉ cúi đầu ngồi trên xe lăn.

Những chuyện khác Hàn Phi đều có thể nhịn, nhưng sau khi nhìn thấy bức ảnh của Phó Ức bị trưng ra một cách vô tư lự, ánh mắt của hắn trở nên hơi chút đáng sợ.

"Phó Nghĩa là một con súc sinh đáng chết, có mắng anh ta như thế nào cũng không thành vấn đề, nhưng tại sao các người lại để lộ một đứa trẻ bệnh nặng như thế này ra?"

Hàn Phi đang đi trên khoảng đất trống trước tòa nhà công ty, đồng nghiệp sau cửa sổ đều đang nhìn hắn.

Xuyên qua khoảng đất trống, Hàn Phi đi tới phía trước tấm vải trắng cực lớn đó, hắn còn muốn tiến lên, nhưng lại bị người phụ nữ bên cạnh ngăn lại.

Một người phụ nữ ăn mặc rách rưới, giọng nói lại vô cùng sắc bén: "Anh muốn làm gì!"

"Cô đâu có phải mẹ của đứa trẻ, đám người các người lại càng không phải người thân của con bé, các người có tư cách gì mà để ảnh con bé ở đây!"

Hàn Phi đưa tay ra xé tấm vải trắng, người phụ nữ như bị điên ra sức ngăn cản, mấy người đàn ông trong xe cũng lần lượt xuống xe.

"Đây không phải là Phó Nghĩa sao? Chính chủ bỏ rơi vợ con đến rồi! Trông quả thực có chút khí chất, chẳng trách con gái của anh lại xinh đẹp như vậy." Vài người đàn ông cường tráng vạm vỡ, bọn họ không ngừng kích thích thần kinh của Hàn Phi.

"Đừng để anh ta đi! Chính là anh ta bỏ rơi đứa trẻ!" Người phụ nữ mặc quần áo rách rưới ôm chặt lấy quần áo của Hàn Phi, cô ta rất có kĩ năng nói chuyện, tạo cho người ta cảm giác chính cô ta là mẹ của đứa trẻ.

Những người đứng xem không biết sự thật, nhìn Hàn Phi mặc âu phục đi giày da, nói lời ác ý đối với hắn, mắng hắn là dã thú mặc quần áo, thậm chí còn muốn xông tới đánh cho hắn một trận.

"Tôi nhắc lại lần nữa, các người mắng tôi như thế nào cũng không thành vấn đề, không được phép đưa hình ảnh và thông tin về đứa trẻ lên, tất cả lỗi lầm đều là do Phó Nghĩa." Hàn Phi xé rách tấm vải trắng, hất người phụ nữ ra.

Hắn hoàn toàn không dùng lực nhưng người phụ nữ lại tự đâm vào kính, tuy không làm vỡ kính nhưng cô ta vẫn làm ầm lên.

"Thật là điên cuồng ngang ngược! Nơi đông người thế này mà anh còn dám đánh người ta như thế, tôi thật sự không dám tưởng tượng anh về nhà sẽ đối xử với người nhà như thế nào?" Mấy người đàn ông xuống xe chặn Hàn Phi ở cửa công ty, bọn họ chính là muốn làm thật lớn chuyện này lên.

Sắc mặt Hàn Phi lạnh lùng, trên loa phóng thanh không ngừng lặp lại chuyện Phó Nghĩa bỏ rơi gia đình, người đứng xem xung quanh phát ra đủ thứ lời lẽ bẩn thỉu, từng trận tràn vào lỗ tai hắn, bất kể nhìn về hướng nào, đều có thể thấy được ánh mắt căm ghét hắn.

Bốn phương tám hướng đều là trách mắng chửi rủa, các đồng nghiệp cũ cũng đầy khinh bỉ.

Hàn Phi cảm giác như mình bị một bàn tay khổng lồ nắm lấy, không thể thở nổi.

Khoang mũi đột nhiên cảm thấy một trận đau nhức, đầu óc choáng váng, hắn suýt chút nữa ngã xuống đất.

Nắm chặt năm ngón tay, Hàn Phi chống đỡ cơ thể đi về phía chiếc xe van, trên chiếc xe đó còn có treo một tấm ảnh của Phó Nghĩa, đó là ảnh của con gái hắn.

"Vẫn còn muốn đi sao?" Mấy người đàn ông vây quanh Hàn Phi, bọn họ mỉm cười thưởng thức tình cảnh của hắn lúc này.

“Tránh ra.” Một giọng nói lạnh lùng phát ra từ miệng Hàn Phi, cùng lúc đó, một tiếng cười cuồng loạn vang lên từ nơi sâu thẳm trong tâm trí hắn, sát ý không kiểm soát lặng lẽ hiện lên trong ánh mắt.

“Chúng tôi không tránh ra đấy, anh có thể làm gì nào? Anh có thể làm gì chúng tôi nào!” Mấy người đàn ông đó chặn đường Hàn Phi, người phụ nữ mặc quần áo rách rưới đang kêu la khóc lóc, cô ta rõ ràng là không rơi một giọt nước mắt nào, nhưng lại lấy tay che đầu, bộ dạng như không sống được bao lâu nữa vậy.

Lửa giận của những người xem cũng bùng cháy, bọn họ đi về phía khoảng đất trống trước tòa nhà công ty, như muốn chặn Hàn Phi lại.

Ngay khi rất đông người xem chuẩn bị bước vào khoảng đất trống trước cổng công ty, một tiếng còi xe đột nhiên lấn át mọi tiếng động lớn, sau đó ở phía xa truyền đến tiếng kêu cảnh báo!

“Cẩn thận!”

“Máu tránh ra!”

Gần như trong nháy mắt, một chiếc xe con lao tới trước mặt, lao thẳng vào chiếc xe van!

Tiếng va chạm lớn khiến mọi người đều hoảng sợ, chiếc xe con khiến chiếc xe van tông thẳng vào cổng công ty!

Loa phóng thanh của chiếc xe rơi xuống đất, không còn phát ra âm thanh, những người đứng xem cũng bị dọa cho sợ hãi, hiện trường đột nhiên im lặng không tiếng động.

Cánh cửa xe biến dạng bị đá tung ra, một người phụ nữ trông dễ thương và ngọt ngào bước ra khỏi đó, ôm chặt cánh tay đang chảy máu, cô ấy giẫm lên những mảnh vỡ thủy tinh trên mặt đất và liếc nhìn Hàn Phi.

“Trưởng nhóm, chào buổi sáng.”

Chiếc xe gây ra tai nạn, những mảnh kính rơi vãi khắp mặt đất, Hàn Phi dường như lại trở về mấy ngày trước, hôm chạng vạng mà hắn không màng tất cả đi cứu Lý Quả Nhi.

“Anh lên lầu trước đi, em không tìm thấy kính mắt đâu, em phải tìm kính của mình đã.” Lý Quả nhìn Hàn Phi cười ngọt ngào: “Em phải chờ sau khi tất cả bọn họ xuống xe, mới đi đến đấy.”

Chương 562: Tôi vẫn muốn trở thành hình mẫu cho cậu ấy

Mấy người đàn ông giễu võ dương oai với Hàn Phi vừa rồi đều sợ hãi, người phụ nữ kêu la khóc lóc cũng quên cả khóc, bọn họ vừa mới đi ngang qua tử thần.

Tất cả mọi người đều đã tránh ra, những âm thanh kia cũng biến mất toàn bộ, Hàn Phi lúc này rất muốn giúp Lý Quả Nhi băng bó vết thương, nhưng lời gièm pha của thiên hạ rất đáng sợ, nếu những người đứng xem nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ bịa ra thêm nhiều những tin đồn thất thiệt nữa hơn, như vậy ngược lại còn hại Lý Quả Nhi.

"Trưởng nhóm, anh lên lầu trước đi, trong công ty còn nhiều việc chờ anh giải quyết, đừng ở đây lãng phí thời gian nữa."

"Cảm ơn em."

"Đừng nói cám ơn, nếu như ngày đó anh không cứu em, sao em có thể xuất hiện ở đây chứ?"

Lý Quả Nhi tìm thấy kính của cô trong xe, đợi cảnh sát đến, Hàn Phi đã xé tấm banner có ảnh Phó Ức trên xe xuống, đi thang máy lên tầng.

Khi đến tầng của công ty, ngay khi cửa thang máy mở ra, Hàn Phi liền nghe thấy những tiếng nghị luận về mình.

Cả công ty đều biết chuyện của mình, Hàn Phi cũng hiểu hắn không thể tiếp tục làm việc ở đây nữa rồi.

Trước đây Triệu Thiến đã nói rất rõ ràng rồi, lãnh đạo công ty vì để tránh việc Phó Nghĩa làm ảnh hưởng đến danh tiếng của game《Vĩnh Sinh》, nhất định sẽ ngay lập tức vạch rõ ranh giới với anh ta.

Trở lại phòng làm việc quen thuộc, Hàn Phi nhìn mấy người cấp dưới của mình, không giống như những nhân viên ở văn phòng khác chen chúc bên cửa sổ xem náo nhiệt, cấp dưới

của hắn đều ngồi vào chỗ của mình để bắt kịp tiến độ trò chơi, bọn họ dường như không nghe thấy âm thanh từ loa phát ra ở tầng dưới.

"Trưởng nhóm, chúng tôi đã không ngủ cả đêm, thử nghiệm chương trình front-end đã bắt đầu rồi." Anh giai cây giả đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đôi mắt đỏ ngầu, trạng thái tinh thần rất kém.

"Sau này, anh phải đi đầu gánh vác trách nhiệm nặng nề. Đây là trò chơi của mọi người, đừng để những người khác xen vào." Hàn Phi liếc nhìn máy tính của mình, hắn không để lại bất cứ thứ gì cho công ty, ngoại trừ game tình yêu kinh dị ra, chỉ còn lại kho lưu trữ thực vật đại chiến Zombies sắp qua cửa, còn có 400.000 hạt đậu hạnh phúc.

"Cộc! Cộc! Cộc!"

Có tiếng gõ cửa, Bạch Tuộc liền xuất hiện ở cửa, anh ta hả hê nhìn Hàn Phi: "Chị Triệu tìm anh."

"Biết rồi, tôi lập tức tới ngay."

Điều gì đến sẽ phải đến, Hàn Phi cởi bỏ thẻ làm việc của mình ra, bước vào văn phòng của Triệu Thiến.

Triệu Thiến của ngày hôm nay hơi khác so với trước đây, sau khi cô ra hiệu cho Hàn Phi đóng cửa phòng làm việc lại, đặt hai tay lên bàn làm việc, rất lâu sau mới nói câu đầu tiên: "Cậu là một người thông minh và ích kỷ như vậy, tại sao lại chọn con đường ngu ngốc nhất? Cậu không biết Đỗ Xu là người như thế nào sao?"

"Triệu tổng, em chỉ đến báo cáo với chị chuyện về con gái em và mẹ cô bé." Tối ngày hôm qua Hàn Phi không gọi điện cho Triệu Thiến, lúc đó hắn đã dự đoán được chuyện sẽ xảy ra ngày hôm nay, thực ra Triệu Thiến có lẽ cũng nghĩ đến rồi, vì vậy mới bảo Hàn Phi báo cáo cho mình tối qua, như vậy cô có thể dùng thời gian trong một đêm giúp hắn một chút.

"Nói đi, cậu đã nói chuyện với bọn họ như thế nào rồi?"

"Em sẽ bỏ ra 720.000 nhân dân tệ để giúp Phó Ức chữa bệnh, tiếp theo em sẽ gánh vác trách nhiệm mà mình đã trốn

tránh trước đây.”

“720.000?” Triệu Thiến ngẩng đầu nhìn Hàn Phi: “Tôi nhớ là cậu còn chưa trả hết tiền trả góp mua nhà mà, lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

“Em sẽ cố gắng hết sức để gom đủ.”

“Cậu lấy cái gì ra để cố gắng?” Triệu Thiến thở dài: “Tôi vừa nhận được thông báo từ cấp trên, bọn họ yêu cầu tôi sa thải cậu ngay lập tức. Lần này xảy ra chuyện như thế này, cậu đã trở thành trò cười trong ngành rồi. Sau khi rời khỏi công ty, cũng không có công ty game nào khác dám nhận cậu nữa.”

Triệu Thiến trước đây muốn giết Phó Nghĩa, nhưng bây giờ sau khi cô thấy Phó Nghĩa giống như một con chó chết chủ, trong lòng cô không hề cảm thấy khoái cảm trả thù.

Bản thân cô cũng không hiểu tại sao, có lẽ là do Phó Nghĩa có sự thay đổi đặc biệt trong khoảng thời gian gần đây.

“Con người khi đến tuổi trung niên, mất đi kỹ năng nghề nghiệp cần thiết để kiếm sống, vừa phải phụng dưỡng bố mẹ, vừa phải nuôi ba con nhỏ, lại phải gánh khoản vay thế chấp cao, còn có chi phí chữa bệnh của con gái, cậu có thể chịu được không?” Những gì Triệu Thiến nói là vô cùng thực tế.

“Em đã từng tận mắt chứng kiến một tương lai tuyệt vọng nhất, vì vậy em biết lựa chọn mà mình đưa ra mới là đúng đắn.” Hàn Phi đặt thẻ làm việc trên tay lên bàn của Triệu Thiến: “Chỉ cần em vẫn còn sống, mọi thứ đều sẽ dần thay đổi, Phó Sinh cũng sẽ không bị hộp đen đó lựa chọn.”

Triệu Thiến không hiểu Hàn Phi đang nói cái gì, từ trong ngăn kéo lấy ra một văn kiện, đưa cho Hàn Phi: “Đây là tiền hoa hồng của cậu làm ra trò chơi đó, phần của tôi sẽ trực tiếp chuyển đến tấm thẻ này, sau khi cậu về nhà hãy mở ra xem..”

“Triệu tổng…” Hàn Phi không từ chối, hắn hiện tại rất thiếu tiền.

“Sau khi làm xong thủ tục, cậu không còn là cấp dưới của tôi nữa, gọi tôi là Triệu Thiến là được.” Triệu Thiến xua xua tay, cúi đầu tiếp tục công việc.

Hàn Phi cầm văn kiện đó đi ra khỏi phòng làm việc, Bạch Tuộc và nhiều đồng nghiệp đều đang nghe trộm, bọn họ bê cốc cà phê đang đứng ở các cửa phòng làm việc của mình.

"Phó Nghĩa, với tài hoa của anh, có thể trở thành nhà thiết kế hàng đầu ở bất kỳ công ty nào, rời khỏi đây, không phải là tổn thất của anh mà là tổn thất của công ty, hahaha." Bạch tuộc đang có tâm trạng rất tốt, anh ta và Phó Nghĩa là những nhà thiết kế xuất sắc nhất cùng thời, nhưng từ khi anh ta vào công ty đều bị Phó Nghĩa đè bẹp, bất luận là giải thưởng, hay là thăng chức, đều không bằng Phó Nghĩa. Trước đây công ty có các dự án, cũng là Phó Nghĩa phụ trách các dự án chất lượng nhất, anh ta chỉ có thể làm cấp dưới hoặc phụ trách các dự án thứ cấp.

Nhìn vào cả công ty, Phó Nghĩa đi, Bạch tuộc có lẽ là người vui nhất, anh ta thở mạnh ra một hơi ác ý.

Đối mặt với sự giễu cợt của Bạch Tuộc, Hàn Phi chỉ nhàn nhạt cười, hắn đã làm rất nhiều công việc rồi, chỉ cần là nơi hắn đã làm qua, căn bản sẽ không còn người sống nào lưu lại, tính toán thời gian, con quỷ tỏa ra hận ý kia cũng sắp tới rồi.

"Đi, để tôi dẫn anh đi làm thủ tục, là một nhân viên kỳ cựu, làm sao mà chút đãi ngộ này cũng không có được chứ." Phó Nghĩa đối với cấp dưới vô cùng tốt, có thể tranh giành vì lợi ích của cấp dưới hắn sẽ không nhân nhượng chút nào, nhưng điều này dẫn đến nhân viên ở các phòng ban khác của công ty có chút không hài lòng với hắn, đặc biệt là cấp dưới của Bạch Tuộc.

Mọi người đẩy đổ bức tường xuống, bọn họ đều chạy ra xem náo nhiệt, thưởng thức bộ dạng xấu hổ của Phó Nghĩa.

"Nghe nói anh có đến mấy người vợ và con cái, lại phải trả nợ trả góp, còn phải chữa bệnh cho con gái, anh nói nếu như không tìm được công việc mới thì phải làm thế nào?" Bạch Tuộc giả vờ suy nghĩ cho Hàn Phi: "Anh đừng để tâm, ý tôi là nếu như."

"Công việc vẫn dễ tìm, không phiền anh nhọc lòng nữa." Hàn Phi trở lại văn phòng, bắt đầu thu dọn đồ đạc, Bạch Tuộc

đứng ở cửa chờ hắn.

“Thật đáng tiếc, gần đây tôi đang xem những ngôi nhà trong chung cư của anh, vốn muốn mua một căn để làm hàng xóm của anh đấy. Nhìn bộ dạng của anh bây giờ, có lẽ sẽ không thể đợi đến khi tôi dọn đến rồi.” Bạch Tuộc dựa vào khung cửa, một bộ dạng đầy cảm khái với Phó Nghĩa.

“Anh đã nói xong chưa? Nói xong rồi thì ra ngoài!” Anh giai cây giả luôn bóng bẩy như bị kích thích, đứng dậy đóng cửa phòng làm việc.

“Tôi là quan tâm đến anh ấy mà.” Bên ngoài vang lên tiếng cười của Bạch Tuộc: “Phó Nghĩa, nếu tiền nhà của anh mà không trả nổi nữa, có thể nghĩ đến tôi. Đều từng là đồng nghiệp, tôi cũng coi như là giúp đỡ anh đi.”

Hàn Phi đứng ở bàn làm việc, trước đây khi thấy người khác từ chức, đều sẽ lấy thùng các-tông để đóng gói các loại đồ đạc, nhưng hắn lại thấy mình không có gì để mang theo.

Sau khi lục tìm một chiếc túi màu đen, Hàn Phi đặt hộp cơm và cốc nước của mình vào, hắn mở ngăn kéo và tủ, mang đi chiếc tai nghe, dây cáp và vài cuốn sách.

“Trước đây đều là công ty sụp đổ trước mình, thân phận Phó Nghĩa này quả thực đã mang đến cho mình rất nhiều trải nghiệm mới lạ.”

Xách túi bước ra khỏi phòng làm việc, không bao lâu Hàn Phi đã hoàn thành xong thủ tục nghỉ việc.

Vốn dĩ hắn muốn đợi Lý Quả Nhi một chút, nhưng cô ấy và đám diễn viên chặn cửa đều đã bị cảnh sát đưa đi.

Đi ra từ cửa sau của công ty, Hàn Phi nhìn con đường nườm nượp người qua lại, ai cũng bận rộn công việc riêng, tiến lên vì một mục tiêu nào đó.

“Mình còn chưa bao giờ nhìn cuộc sống từ góc độ này.”

Thế giới ký ức điện thờ đã mang lại cho Hàn Phi một trải nghiệm sống đặc biệt, hắn tích hợp vào ký ức của người khác, nhìn thấy một thế giới khác.

Chính nhờ những rèn luyện này mà hắn còn trẻ như vậy đã thành thạo các kỹ năng diễn xuất bậc thầy.

"Tiếp theo sẽ đi đâu đây?" Hàn Phi xách chiếc túi nhựa màu đen, đi về phía quận Hạ Thành.

Trong thế giới ký ức của Gương Thần, hắn đã theo chân anh Rắn để học cách quản lý và vận hành các băng nhóm một cách có hệ thống, những kiến thức này cũng có thể được chuyển đổi thành của cải trong nhiều trường hợp.

"Sức khỏe càng ngày càng kém, mình có chút không có cảm giác an toàn rồi."

Hàn Phi đi trên con phố lớn, hai tiếng trước hắn vẫn còn bị một đám người vây quanh chửi rủa, nhưng bây giờ không ai quan tâm đến hắn, càng không có người tiến lên tra hỏi hắn.

Thời gian trôi qua, cuối cùng nỗi đau lưu lại trong lòng người đương sự, người đứng xem sẽ nhanh chóng quên đi tất cả.

Trong quá trình đi đến quận Hạ Thành, Hàn Phi nhận được cuộc gọi từ Tường Vi, sau khi anh ta suy nghĩ rất lâu, đã quyết định ra tay với Đỗ Xu.

Theo gợi ý của Hàn Phi, những người chơi đó sẽ bắt cóc Đỗ Xu từ bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, nhốt ở bên trong công viên vui chơi giải trí.

Càng kéo dài, mức độ dị hóa càng cao, xác suất thành công của những người chơi càng thấp.

Ngay cả trong tình hình hiện tại, những người chơi cũng chỉ có một cơ hội duy nhất để ra tay, một khi thất bại, với ảnh hưởng của gia tộc Đỗ Xu trong thành phố, những người chơi có thể sống sót để rời đi cũng là một vấn đề.

"Sau khi Đỗ Xu bị bắt cóc, mình sẽ phải thử đi vào bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ rồi, mình phải làm rõ ở đó đến cùng là có che giấu những bí mật gì, tại sao nó lại trở thành chấp niệm của Phó Sinh."

Mười hai giờ trưa, Hàn Phi đến quận Hạ Thành, hắn không vội làm gì, mà là đi khắp nơi hỏi thăm tin tức.

Quận Hạ Thành khác với hạ lưu sông Sa Hà trong thế giới ký ức của Gương Thần, ở đây có một vài băng nhóm chiếm giữ, không ai có thể khuất phục hoàn toàn những người khác, mà cục diện này hình như là có người cố ý tạo ra, để tiện cho việc quản lí.

"Có thể gọi ông chủ các anh ra đây không? Tôi muốn hỏi một số chuyện." Hàn Phi mặc một bộ âu phục, đeo một chiếc đồng hồ nổi tiếng, vừa nhìn là đã thấy giống tinh anh xã hội.

"Ban ngày chúng tôi không mở cửa, buổi tối anh hãy đến." Người phục vụ nói với Hàn Phi một cách thận trọng: "Những con ngõ lâu đời ở đây ban ngày đều có quỷ, tốt hơn là anh nên đi đường lớn."

"Tôi chỉ nghe nói có quỷ vào ban đêm, làm gì có quỷ vào ban ngày?"

"Là thật đấy, rất tà ác."

"Đừng quản nhiều như vậy, gọi ông chủ các anh đến đây."

Người phục vụ thấy Hàn Phi có khí chất đặc biệt, cũng không dám gây chuyện, nhanh chóng chạy lên tầng.

Một lúc sau, một người đàn ông trung niên đeo kính đi tới, trông anh ta không giống một người thuộc xã hội hỗn tạp, mà giống như một giáo sư nghiên cứu lịch sử cổ đại trong trường đại học.

"Xưng hô thế nào?"

"Tần Văn."

Khoảng nửa giờ sau, Hàn Phi bước ra khỏi cửa hàng, Tần Văn nói cho hắn một tin xấu và một tin tốt.

Tin xấu là có vài thế lực ở quận Hạ Thành thực sự đều đang giúp gia đình nhà Đỗ Xu làm việc, ông chủ cửa hàng đã nói rất trực tiếp, mọi người chẳng qua là con chó do Đỗ Xu nuôi, thỉnh thoảng có đánh nhau cũng hoàn toàn là vì tranh giành thức ăn cho chó trong bát, chỉ cần gia đình nhà Đỗ Xu không phát sinh biến cố gì lớn, thì không ai trong số bọn họ dám hành động hấp tấp.

Tin tốt là không ai muốn cứ mãi phục tùng người khác, cùng với việc cái bánh càng phân càng nhỏ, những người này càng ngày càng bất mãn với gia đình Đỗ Xu.

"Ngay cả các băng nhóm ở quận Hạ Thành cũng có liên kết chặt chẽ với gia đình Đỗ Xu, bọn họ là ăn hết không phân đen trắng à!"

Không có cách nào để "vay" tiền bằng thủ đoạn đơn giản, Hàn Phi bước chậm rãi với chiếc túi trên tay, khi đi ngang qua một tiệm vàng, hắn liếc nhìn vào bên trong vài cái.

"Bình tĩnh, đây không phải là chuyện mà một diễn viên hài nên làm."

Không ai hy vọng người bố đáng tin cậy và vĩ đại nhất trong mắt họ lại là tội phạm, Hàn Phi cũng rất rõ ràng về điều này, dù hiện tại đang phải đối mặt với sự tuyệt vọng do cả thế giới áp đặt nhưng hắn không gục ngã, hắn vẫn muốn làm hình mẫu cho Phó Sinh.

Chương 563: Thực ra có một chuyện

Bước ra khỏi quận Hạ Thành, Hàn Phi ngẩng đầu nhìn lên cầu vượt, bầu trời bị chia cắt bởi thành phố đang phát triển nhanh chóng, nhà cao tầng mọc lên, con người cũng ngày càng bé nhỏ.

"Nhiệm vụ món nợ của cuộc đời đã trôi qua mười chín tiếng, mình vẫn còn thời gian hơn hai ngày nữa."

Thu hồi lại ánh mắt, Hàn Phi lấy điện thoại di động ra, xem qua tất cả danh bạ liên lạc mà Phó Nghĩa để lại.

Nick chính hoàn toàn sạch sẽ, những người bạn thương mại của anh ta, rất nhiều người đã không còn qua lại sau khi anh ta bị chuyển khỏi game《Vĩnh Sinh》.

Trên nick phụ ngược lại vẫn luôn có người gửi tin nhắn cho anh ta, có cái thì tràn đầy ám thị trong từng câu chữ, có nội dung thì lộ liễu trắng trợn, còn đính kèm những bức ảnh kích cỡ lớn.

"Ngoài mấy người cấp dưới đó ra, bên cạnh Phó Nghĩa chỉ còn lại một nhóm bạn hồ bằng cẩu hữu không đáng tin cậy."

Nhìn lướt qua pin điện thoại, Hàn Phi lặng lẽ thu điện thoại lại.

Bây giờ là giữa trưa, hắn không muốn về nhà, không biết đối mặt với người vợ như thế nào, cũng không biết phải nói những chuyện này ra sao.

Đứng dưới gầm cầu vượt một lúc lâu, đột nhiên lại cảm thấy một trận chóng mặt.

"Cảm giác đau đớn đã trở nên mạnh mẽ hơn rồi." Sau khi Hàn Phi nghỉ một lúc, quyết định đi, lúc này mức độ đói của hắn đã bắt đầu không ngừng giảm xuống.

Men theo con phố đi một đoạn đường dài, Hàn Phi bất giác lại đi theo hướng về nhà.

Đi qua con ngõ quen thuộc, chung cư nơi hắn sống không còn xa, nhưng hắn không muốn đến đó vào lúc này.

"Vẫn nên ăn một bữa trước đã."

Đi ra khỏi con ngõ, Hàn Phi thấy một quán ăn nhỏ, hắn theo thói quen ngồi ở góc xa nhất.

"Một phần mì sốt cà chua."

Sau khi gọi món xong, Hàn Phi đang định nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng một giọng nói quen thuộc truyền đến từ chiếc TV duy nhất trong quán ăn.

"Anh ta là một tên cặn bã!"

"Đừng để cho anh ta đi! Chính là anh ta đã bỏ rơi đứa trẻ!"

Một giọng nữ sắc bén truyền vào tai Hàn Phi, hắn lập tức mở mắt ra.

Trò hề xảy ra trước cổng công ty buổi sáng đang được truyền hình trên TV, phóng viên không rõ tình hình cụ thể đã đi phát sóng, nhiều người qua đường thậm chí còn quay được cảnh này.

"Trên TV cũng có phát sao?"

Các thực khách chăm chú xem TV, trong khi Hàn Phi chậm rãi rời mắt nhìn mặt bàn loang lổ vết dầu.

Những kích thích liên tiếp khiến não hắn như bị xé toạc, rõ ràng hắn chỉ là thay thế thành thân phận của Phó Nghĩa, nhưng thế giới dường như đang dồn hết tuyệt vọng của anh ta vào tâm trí hắn.

Khoang mũi sưng đau, đại não như đang đập dữ dội, Hàn Phi vươn tay túm lấy tóc mình.

Người phóng viên đang đứng trong đám đông và quay phim, những lời chửi rủa mắng mỏ dường như đang vang lên xung quanh hắn, giống như từng đợt sóng đang ập đến chỗ mình.

"Mì của anh đến rồi, cẩn thận nóng!" Một giọng nói non trẻ vang lên, sau đó là một đôi bàn tay trắng nõn đặt tô mì trước

mặt Hàn Phi.

Nhìn lên dọc theo cánh tay mảnh khảnh, ánh mắt Hàn Phi hiện lên vẻ kinh ngạc.

Cô gái trước mặt hắn mặc đồng phục bồi bàn này chính là nữ netizen được hắn đưa vào bệnh viện mấy ngày trước, đối phương vẫn là có vẻ thích màu trầm ấm, nhưng là bởi vì phải mặc đồng phục làm việc, nên cô ấy mặc một chiếc váy bình thường, chỉ là kẹp cho mình một chiếc kẹp tóc xinh xắn lên đầu.

"Sao em lại ở đây?" Hàn Phi nhìn nữ netizen, cô gái này vừa mới đến tuổi trưởng thành, bố mẹ cô mất sớm, cô vẫn luôn sống với người thân cho đến khi bị Phó Nghĩa lừa gạt.

Cô không màng tất cả bỏ trốn khỏi nhà, nhưng Phó Nghĩa không muốn chịu trách nhiệm với cô.

"Anh đã dùng cách vô liêm sỉ nhất khiến em hiểu ra rất nhiều điều, ví dụ như phải học cách tự lập, không thể đánh cược tương lai của mình vào lương tâm của người khác. Sau khi xuất viện, em không có nơi nào để đi, sau đó phát hiện quán ăn nhỏ này gần nhà anh đang tuyển nhân viên phục vụ, nên muốn thử xem sao, kết quả là được tuyển dụng ngay." Nữ netizen đặt bát mì xuống chuẩn bị đi, có điều khi xoay người, cô ấy lại nói thêm một câu: "Cứ yên tâm ăn đi, nếu anh ăn ở đây mà có vấn đề gì, thì sẽ liên lụy đến quán ăn thuê em, em không vong ơn phụ nghĩa như một số người nào đó."

Cách đây một thời gian, nữ netizen đã ngất đi trong cơn mưa lớn, chính Hàn Phi đã đưa cô đến bệnh viện, không chỉ lo tiền thuốc men mà còn để lại cho cô một số chi phí sinh hoạt.

Nữ netizen nói xong liền đi về phía quầy, cầm điều khiển từ xa lên và đổi sang một kênh khác.

Khi cô đang định đi vào bếp, đột nhiên nghe thấy một tiếng "rầm".

Cô giật mình quay lại thì phát hiện Hàn Phi đã gục trên bàn ăn, miệng và mũi đều có máu chảy ra ngoài.

"Phó Nghĩa? Em, em đâu có cho gì vào trong bát!"

Nữ netizen và chủ cửa hàng đều vô cùng hoảng sợ, bọn họ nhanh chóng gọi cấp cứu.

Lần này là nữ netizen đã đưa Hàn Phi vào xe cấp cứu, cùng hắn đến bệnh viện.

Bên tai vọng đến đủ thứ âm thanh nói, Hàn Phi đã không còn có thể phân biệt được những thứ đó, hắn chỉ có thể nghe thấy tiếng la hét của nữ netizen, cảm giác như có một viên đá to nhét vào trong đại não.

Viên đá đó không thuộc về cơ thể của hắn, áp chế tất cả các dây thần kinh và mạch máu, ăn mất linh hồn của hắn.

Hơn nữa trên viên đá đó hình như còn mọc ra một khuôn mặt giống y hệt Phó Nghĩa, anh ta không ngừng nói, phát ra tiếng cười đáng sợ, chế giễu tất cả những gì Hàn Phi đã làm.

Dưới sự cấp cứu của bác sĩ, Hàn Phi đã lấy lại được tỉnh táo, thời điểm hắn vừa mở mắt ra, đầu tiên là nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý, bạn đã thành công giảm được ba điểm hận ý của đối phương."

Nhìn sang bên cạnh, nữ netizen đang nhìn chằm chằm Hàn Phi với ánh mắt phức tạp.

"Sao vậy?" Hàn Phi ngồi dậy nói: "Bác sĩ có nói anh bị bệnh gì không?"

Nữ netizen không nhìn vào mắt Hàn Phi, nắm lấy ngón tay của mình, ngắt quãng nói: "Bác sĩ nói rằng anh chịu quá nhiều áp lực, cần phải nghỉ ngơi thật tốt."

Nếu chỉ là bệnh nhẹ, cho dù Hàn Phi đã cứu nữ netizen trước đó, thì hận ý của đối phương cũng sẽ không đột nhiên giảm xuống ba điểm.

Nhìn chằm chằm vào mắt nữ netizen, cô gái trẻ này chẳng khác gì một tờ giấy trắng trước mặt Hàn Phi, chẳng có chút kỹ năng diễn xuất nào.

"Em không cần nói anh cũng biết, đưa kết quả chẩn đoán cho anh đi."

Nữ netizen do dự một lúc, sau đó từ từ lấy trong túi ra hồ sơ bệnh án.

Đưa tay ra trước mặt cầm lấy, sau khi Hàn Phi đọc xong mặt không chút thay đổi.

"Có cần thông báo cho người nhà của anh không?" Nữ netizen không biết cách an ủi người khác, bản chất là một cô gái tốt bụng và giản dị, dễ tin người khác.

"Không cần." Hàn Phi lắc đầu, liếc nhìn đồng hồ trên tường, sau đó rút kim tiêm truyền dịch, khoác áo khoác bước ra ngoài: "Đã đến giờ anh về nhà rồi."

Nữ netizen muốn đi cùng Hàn Phi nhưng sau khi nghe hắn nói hai chữ "về nhà" xong, cô lại dừng lại.

Cô đứng lặng người nhìn Hàn Phi bước đi.

Khi Hàn Phi biến mất trong hành lang bệnh viện, cô đã bật khóc.

"Đồ cặn bã! Đồ dối trá! Thật ra em cũng chưa bao giờ thích anh! Chỉ coi anh như vé ăn của mình thôi! Là em nói dối anh!" Nữ netizen càng nói ủy khuất đó đã biến thành nước mắt đầy mặt: "Em căn bản chưa từng thích anh… chỉ cảm thấy thời gian ở bên cạnh anh, vui vẻ hạnh phúc hơn bất cứ khoảng thời gian nào em đã trải qua trước đây mà thôi."

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Hàn Phi bắt xe trở lại chung cư nơi mình sống.

Hắn lon ton chạy vào hành lang, khi vừa gõ cửa nhà mình, vẻ mệt mỏi trên gương mặt hắn từ từ biến mất, khóe miệng nở một nụ cười ấm áp.

Phó Thiên hét lên và chạy ra mở cửa, cậu mãi mãi luôn là người vui vẻ nhất trong gia đình.

Sau khi trở về nhà, Hàn Phi liền bế Phó Thiên lên: "Hôm nay ở nhà trẻ có nghe lời cô giáo không?"

"Hôm nay con được biểu dương! Những bài toán số học đó người khác đều không biết, chỉ có mình con có thể tự làm

được!" Phó Thiên rất nhạy cảm với những con số, cậu còn có một trái tim tò mò về tất cả mọi thứ.

"Thật tuyệt vời, sau này con chắc chắn sẽ trở thành người thay đổi thế giới."

"Vậy con có thể khiến thế giới không có cà rốt được không?"

"Nhưng trên thế giới này vẫn có rất nhiều người đặc biệt thích ăn cà rốt, nếu như chỉ vì mình con không thích mà hủy diệt toàn bộ chúng, vậy có phải là rất không công bằng với người khác không?"

"Vậy thì… Được." Phó Thiên bối rối, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm tư đặc biệt đáng yêu.

Hàn Phi bế Phó Thiên vào bàn ăn, thay quần áo và chuẩn bị vào bếp để phụ giúp, người vợ đã bê các món ăn đã làm xong ra.

"Chuẩn bị ăn cơm thôi."

Người vợ lớn tiếng gọi vọng lên tầng hai, cửa phòng ngủ được đẩy ra, Phó Sinh cầm một quyển sách bước xuống.

Nhìn bề ngoài, bữa cơm này vẫn giống như trước, nhưng Hàn Phi lại cảm thấy có chút khác biệt, trạng thái của người vợ và Phó Sinh có vẻ không đúng.

"Mẹ ơi, con muốn xem TV." Phó Thiên nhảy ra khỏi ghế, vừa nhấc điều khiển từ xa trên ghế sofa lên, nhưng người vợ đã nhanh chóng cướp lại.

"Ăn cơm thôi."

"Phim hoạt hình sắp bắt đầu rồi!" Phó Thiên không hiểu tại sao mẹ lại làm như vậy: "Mỗi ngày con có thể xem TV nửa tiếng, chúng ta đã đồng ý rồi mà!"

"Hôm nay phải nghỉ ngơi sớm."

"Con chỉ xem một lát thôi, sẽ không ảnh hưởng đến nghỉ ngơi."

Trong mắt đứa trẻ, người lớn nên giữ lời hứa, Phó Thiên thì nằm ra bên cạnh người vợ, không ngừng cướp lấy điều khiển từ xa.

“Bụp!”

Người vợ luôn dịu dàng đột nhiên đập mạnh điều khiển lên bàn, cô trừng mắt nhìn Phó Thiên: “Không được xem!”

Phó Thiên chưa bao giờ bị lớn tiếng như vậy, liền bật khóc, lấy hai tay lau nước mắt, đứng bên cạnh bàn ăn.

Khi người vợ không cho Phó Thiên xem TV, Hàn Phi đã đoán được lý do, cả người vợ và Phó Sinh có thể đều đã xem tin tức về hắn trên TV.

Hàn Phi đứng lên ôm lấy Phó Thiên đang khóc lóc thảm thiết bên bàn: “Hai người ăn cơm trước đi.”

Hắn vỗ nhẹ vào lưng Phó Thiên, bế cậu bé vào phòng ngủ, xoa dịu nó bằng những lời dịu dàng nhất để nó bình tĩnh lại.

Bước ra khỏi phòng ngủ, Hàn Phi lấy khay cơm trước đây dùng để chuẩn bị cho Phó Sinh, lấy một ít thức ăn cho Phó Thiên, sau đó mang vào trong phòng cho cậu bé.

Trong khi cho Phó Thiên ăn, Hàn Phi đã kể cho cậu nghe một số câu chuyện nhỏ rất thú vị, sau khi ăn xong, Phó Thiên đã ngừng khóc.

“Không giữ lời hứa là sai, nhưng đó không phải lỗi của mẹ, là lỗi của bố.” Hàn Phi cũng nằm trên giường xem hoạt hình của Phó Thiên: “Mẹ đã chăm sóc chúng ta vất vả như vậy, sau này đừng làm mẹ tức giận nữa.”

“Nhưng…” Trên mặt Phó Thiên vẫn còn nước mắt, cậu không hiểu những thứ này.

“Giữ lời hứa, làm một người trung thực, lương thiện và có nguyên tắc, bố mẹ vẫn luôn dạy con những điều này, nhưng đó là bởi vì sau khi con trưởng thành, xã hội sẽ không bao giờ dạy con những điều này.” Tay Hàn Phi đặt nhẹ lên vai Phó Thiên.

“Con không hiểu.”

“Thế này nhé.” Hàn Phi nhìn đứa nhỏ trước mặt: “Lúc bố ở nhà, nếu con cho rằng mẹ làm sai, con có thể đến gặp bố tâm sự, có thể kiên quyết chuyện con nghĩ là đúng. Nhưng nếu như có một ngày, bố không còn nữa, vậy cho dù thế nào con cũng đừng làm mẹ giận, bởi vì con là người mẹ yêu nhất.”

“Được ạ.” Phó Thiên vẫn không hiểu lắm, nhưng cậu cảm thấy những gì Hàn Phi nói rất có lý.

“Con phải bảo vệ cho mẹ thật tốt, chăm sóc mẹ, đừng làm cho mẹ tức giận, được không?”

“Vâng, con biết rồi.”

Sau khi Phó Thiên ngủ say, Hàn Phi đi ra khỏi phòng ngủ.

Phó Sinh đã trở lại tầng hai học bài, người vợ đang rửa bát, có điều cô ấy có để lại một đĩa thức ăn trên bàn cho Hàn Phi.

“Phó Thiên ngủ chưa?” Người vợ từ trong bếp đi ra, cô hâm nóng cháo rồi đặt trước mặt Hàn Phi.

“Đã ngủ rồi.”

“Vậy là tốt rồi.” Người vợ tiếp tục làm việc, Hàn Phi nhìn cô, uống bát cháo vừa được hâm nóng.

Có nên nói với cô ấy tất cả mọi chuyện không?

Một mình ngồi ở bàn ăn, Hàn Phi suy nghĩ hồi lâu, uống xong bát cháo nóng hổi, cầm bát đũa đi vào phòng bếp.

“Thực ra, có một chuyện anh đã muốn nói với em từ rất lâu rồi.”

Chương 564: Cha con

Chẩn đoán của bệnh viện nằm trong túi quần Hàn Phi, hắn đi vào bếp đứng bên cạnh người vợ.

Dòng nước trong veo chảy ra từ ống dẫn nước, rửa sạch bọt dầu trên đĩa, tất cả những nơi được người vợ lau đều trở nên sạch sẽ và sáng như gương.

"Có phải em đã biết rồi không?"

Hàn Phi nhìn hai tay của người vợ, cô ấy nhỏ hơn Phó Nghĩa vài tuổi, nhưng bàn tay của cô ấy còn thô hơn cả anh ta.

"Biết gì?"

Đĩa và bát lại được cất vào tủ, sau khi người vợ thành thạo rửa bát đĩa xong, cô lại bắt đầu dọn dẹp phòng bếp, sau khi thu dọn mọi thứ xong xuôi Hàn Phi vẫn đứng đó.

Đối với Hàn Phi mà nói, hắn chưa từng có trải nghiệm như vậy, những lời đó rõ ràng đã đến miệng rồi, nhưng chính là rất khó nói ra.

Khoảng thời gian này hẳn là khoảng thời gian ấm áp nhất của người vợ, nếu như nói ra sự thật, vậy thì những tốt đẹp giả tạo đó có thể sẽ trực tiếp tan vỡ.

Thực ra Hàn Phi cũng đã cảm nhận được điều đó, người vợ không chỉ biết chuyện của Phó Nghĩa với những người phụ nữ bên ngoài, mà còn biết rằng hắn có thể không phải là Phó Nghĩa.

Trên đời này, người vợ là người hiểu Phó Nghĩa nhất, cô ấy đã tha thứ và nhân nhượng hết lần này đến lần khác, cho đến cuối cùng mới cầm con dao nhọn lên.

Một người rất coi trọng gia đình như cô ấy, nếu như không phải đã đến mức không thể duy trì được nữa, thì sẽ không đưa ra quyết định như vậy, Hàn Phi thậm chí có thể tưởng tượng được tuyệt vọng của cô lúc đó.

Dọn dẹp phòng bếp xong, người vợ đi ra, như là cố ý tránh mặt Hàn Phi, không để hắn nói tiếp vậy.

“Cô ấy dường như thực sự biết rồi.”

Hàn Phi không ngờ rằng người đầu tiên trên thế giới này nhìn thấu kỹ năng diễn xuất bậc thầy của hắn, vậy mà lại là một người phụ nữ bình thường nhất.

Hơn mười giờ, Hàn Phi cùng người vợ vào phòng ngủ, lần này người vợ nằm ở trên giường, cô nằm nghiêng ngủ ở một bên giường.

Hàn Phi mở tủ định lấy chăn nệm ra, bất ngờ phát hiện chăn nệm bên trong đều đã được thay mới, có người đã thay chăn nệm mềm mại ấm áp hơn cho hắn.

Trải ra, nằm trên mặt đất, Hàn Phi ngơ ngác nhìn trần nhà, đêm đó hắn đã mất ngủ.

Sáu giờ sáng, người vợ đã thức dậy, cẩn thận bước ra khỏi phòng, tất bật chuẩn bị cho ngày mới ở nhà.

Sau khi người vợ đi ra khỏi phòng ngủ, Hàn Phi cũng mở mắt.

Không làm việc gì thừa thãi, Hàn Phi như thường lệ, đợi đến khi chuông báo thức vang lên rồi mới bò ra khỏi chăn.

Vào nhà tắm rửa rồi ngồi vào bàn ăn sáng do người vợ chuẩn bị.

Cánh cửa tầng hai vang lên, Phó Sinh đi xuống tầng, mặc đồng phục học sinh, mang theo cặp sách.

“Phó Sinh, hôm nay mẹ đã chuẩn bị nhiều hơn một chút.” Người vợ lấy hộp cơm trong bếp ra và đưa cho Phó Sinh.

Không từ chối, Phó Sinh cầm hộp cơm, bước ra khỏi nhà.

“Học sinh cấp ba áp lực rất lớn, có đôi khi còn vất vả hơn việc chúng ta đi làm.” Hàn Phi cũng là như vậy mà đi đến hôm hay, hắn có cảm xúc sâu sắc.

“Anh cũng mau ăn đi, sắp muộn rồi.”

Phó Sinh là người ra ngoài đầu tiên, chờ sau khi Hàn Phi đi làm, người vợ còn phải gửi Phó Thiên đến trường mẫu giáo.

Sau khi ăn vội miếng cuối cùng, Hàn Phi thu dọn cặp tài liệu, chuẩn bị đi làm như bình thường.

"Chờ một chút." Người vợ đột nhiên ngăn Hàn Phi lại, cô lau lau tay đi tới trước mặt Hàn Phi, giúp hắn chỉnh tề cổ áo sơ mi.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc và tập trung của người vợ, Hàn Phi không từ chối lòng tốt của đối phương.

"Anh đi đi, đi đường cẩn thận."

"Yên tâm, anh đi làm đây."

Nhanh chóng bước đi, Hàn Phi sờ sờ tờ giấy chẩn đoán trong túi quần, sau khi xác định vật đó vẫn còn, mới thở phào nhẹ nhõm.

Hàn Phi rời khỏi chung cư, đến trạm xe buýt, hắn nhìn xe buýt rời bến, xung quanh càng ngày càng ít người, cuối cùng chỉ còn lại có hắn trên trạm dừng.

Không có việc làm, không có thu nhập, đi làm? Đi làm ở đâu?

"Nhà trẻ của Phó Thiên ở phía tây, người vợ phụ trách đưa đón mỗi ngày, nếu mình ở lại đây, có thể sẽ bị cô ấy nhìn thấy."

Xách theo chiếc cặp, Hàn Phi đi ra khỏi trạm dừng xe buýt, đi về phía đông.

Hắn vẫn đang giả vờ rằng mình đi làm, nhưng cuối cùng lại đến một công viên nhỏ ở phía đông gần như vắng vẻ.

Không còn nơi nào để đi, hắn ngồi trên một chiếc ghế dài trong công viên.

Nơi này ít người lui tới, cây cối tươi tốt, đàn chim bay lượn trên đầu, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy sóc nhảy nhót giữa các cành cây.

Ánh nắng ban mai chiếu vào đám cỏ dại, vài con mèo hoang lười biếng liếm lông, chúng không sợ người một chút nào, cứ như thể đây là nhà của chúng vậy.

"Cứ ở đây cho đến khi tan làm vậy."

Hàn Phi cũng không biết mình nên làm gì, gánh vác món nợ của cuộc đời, vậy thì phải hoàn trả, hắn phải lấy 720.000 từ số tiền tiết kiệm ban đầu của gia đình mới được.

Cảm thấy kiệt sức, Hàn Phi dựa lưng vào ghế, nhìn lên trời xanh.

Bất kể là ở hiện thực hay trong thế giới tầng sâu, hắn đều chưa từng có trải nghiệm như vậy, cũng rất hiếm khi dừng chân lại, ngồi im lặng trong góc thành phố như thế này.

Một lúc sau, Hàn Phi đột nhiên cảm giác được cánh tay của mình bị thứ gì đó cọ xát.

Hắn nhìn xuống, một con mèo hoang nhảy lên chiếc ghế dài, nằm bên cạnh hắn, chiếc đuôi mềm mại của nó đung đưa qua lại như thể nó có suy nghĩ riêng.

"Có phải tao đã chiếm chỗ của mày không?" Hàn Phi đang định sờ sờ đầu con mèo, tất cả những con mèo hoang dường như đột nhiên ngửi được mùi gì đó, bọn chúng cùng nhau đi khỏi chỗ hắn, chạy tới bên kia bụi cây.

Hàn Phi hơi khó hiểu đứng dậy, hắn xoay người nhìn lại phía sau, một học sinh trung học mặc đồng phục học sinh đang đi tới với một lon pate cho mèo vừa mới được mở ra.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người họ đầy ngạc nhiên, gần như đồng thanh nói:

"Con không đi học sao?"

"Bố không đi làm sao?"

Hàn Phi mặc vest đi giày da, nhìn Phó Sinh mặc đồng phục học sinh, hai bố con đứng mặt đối mặt trong công viên nhỏ.

Gió thổi những ngọn cây lay động, ánh nắng lấp lánh xuyên xuống, lũ mèo đang nhìn lon pate trong tay Phó Sinh,

không ngừng kêu meo meo, như thể đang hỏi hai người đang làm gì vậy?

"Con thực ra mỗi ngày đều muốn đến trường, nhưng cứ đi đến cổng trường thì lại do dự, không muốn tiến về phía trước." Phó Sinh đặt lon pate xuống, lũ mèo hoang vây quanh cậu: "Thế tại sao bố lại không đi làm?"

"Bố bị sa thải rồi." Hàn Phi đi qua bụi cây, đến bên cạnh Phó Sinh, hắn và Phó Sinh ngồi cạnh nhau trên ghế đá công viên.

Hai bố con không nói chuyện nữa, bọn họ cùng nhau ngắm những con mèo hoang.

"Đôi khi con rất ngưỡng mộ bọn chúng, không phải lo nghĩ về bất cứ điều gì, tự do tự tại, cũng không cần phải biết quá nhiều thứ." Phó Sinh vuốt cằm một con mèo hoang, con mèo đó có vẻ rất thích Phó Sinh, đặc biệt quấn lấy cậu.

"Nếu như có nhà, ai lại muốn làm mèo hoang cơ chứ?" Hàn Phi là một cô nhi, trong lòng luôn ẩn chứa niềm khao khát có nhà, chính niềm khao khát ấy đã khiến hắn sẵn sàng che chở cho những người hàng xóm của cư xá Hạnh Phúc, bảo vệ từng con quỷ đối xử với hắn như một thành viên trong gia đình.

Sau khi những con mèo ăn xong, một số bỏ chạy ngay lập tức, một số thì phớt lờ con người, một số thì nằm lăn ra đất như cục lông mất đi ước mơ.

Phó Sinh không đi học, Hàn Phi cũng không đi làm, hai bố con ngồi ở công viên vắng vẻ đến trưa, tuy rằng không trò chuyện nhiều nhưng khoảng cách đã gần hơn rất nhiều, đây có lẽ là ngày họ ở riêng bên nhau dài nhất.

Mười hai giờ trưa, Phó Sinh lấy hộp cơm từ trong cặp ra, mở nắp định ăn thì đột nhiên phát hiện Hàn Phi đang nhìn mình chằm chằm.

"Bố muốn cùng ăn không?"

"Được."

"?"

Phó Sinh cầm chiếc đũa duy nhất, lắc lắc đầu: “Hay là thôi đi.”

“Cậu nhóc này, thế sao con còn hỏi?”

“Con tưởng bố sẽ từ chối.”

Nghe được câu trả lời của Phó Sinh, Hàn Phi cảm thấy một chút vui vẻ đã lâu không có.

“Chỉ ăn chút đồ ăn đó làm sao mà đủ được? Con ở lại đây đừng đi đâu, bố đi mua ít đồ cho con.” Hàn Phi sờ sờ túi tiền, đi ra ngoài công viên nhỏ.

Không lâu sau, Hàn Phi xách một chiếc túi lớn quay lại.

Hắn đặt chiếc túi nặng trĩu xuống băng ghế, sau đó dựa lưng vào ghế, như thể tâm trạng rất thoải mái.

Phó Sinh tò mò liếc nhìn vào trong chiếc túi, bên trong là đủ các loại bia.

“Từ ngày gặp con đến giờ, bố không hề đụng đến rượu nữa, bố sợ mình sẽ bị rượu làm cho tê liệt, sau 0 giờ nửa đêm sẽ xuất hiện phán đoán sai, phải biết rằng, bất cứ sai lệch nhỏ nào cũng sẽ khiến bố bỏ mạng.” Hàn Phi mở một lon bia ra: “Bố đã mất rất nhiều, nhưng cũng thu được rất nhiều, bố không biết là nên cảm ơn con, hay là nên căm ghét con nữa.”

Lon bia đã uống hết vẽ một đường vòng cung trên không trung, bị Hàn Phi ném chuẩn vào thùng rác.

“Con không hiểu bố đang nói gì vậy?” Đôi mắt Phó Sinh đầy nghi ngờ.

“Nói chung là, bố vẫn nghiêng về phía cảm ơn con hơn, đó là lý do tại sao bố ở đây để làm tất cả những điều này.” Hàn Phi mở một lon bia khác, liếc nhìn Phó Sinh: “Muốn thử không?”

“Không.” Phó Sinh lắc đầu và tập trung ăn.

Sau khi ăn xong, Phó Sinh đi rửa hộp cơm, sau đó ngồi trên băng ghế bắt đầu tự học.

Hàn Phi thì khó có được thoải mái như này, bắt đầu uống, ngồi ở bên cạnh Phó Sinh, tựa vào trung tâm thế giới, thoáng chốc thả lỏng thần kinh căng thẳng.

Mặt trời dần lặn, sau khi ánh sáng dần tối đi, Phó Sinh cất sách giáo khoa và bài tập vào cặp, liếc mắt sang một bên.

Bộ âu phục trên người Hàn Phi trở nên nhăn nhúm, hắn uống hết rượu trong túi, nằm co quắp trên băng ghế, như thể đã ngủ say.

"Có phải bố vẫn luôn rất mệt không?"

Phó Sinh chưa bao giờ thấy bố mình biểu hiện ra mặt như vậy, trước đây hình ảnh của người bố trong lòng cậu là uy nghiêm, thô lỗ và ích kỷ, bởi vì năng lực bản thân của bố rất mạnh, nên đối với con cái cũng yêu cầu vô cùng nghiêm khắc, chỉ vi phạm nhỏ liền sẽ bị khiển trách, đánh đập, mắng mỏ.

Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, Phó Sinh cảm thấy bố mình dường như đã thay đổi.

Có thể là do ngày hôm đó ở trong con ngõ sau nhà, Phó Sinh nhìn thấy bố đã chống lưng cho mình, đuổi hết tất cả bọn côn đồ đi; có thể là do cậu lén nghe thấy bố nói với mẹ qua điện thoại rằng ông đã đánh cho hiệu trưởng một trận; hoặc có thể là bởi vì bố đã lựa chọn tin vào lời nói của mình, cuối cùng hỗ trợ cảnh sát rửa sạch oan ức cho vị hiệu trưởng cũ.

Những sự việc gần đây lướt qua tâm trí Phó Sinh, cậu phải mất khá lâu mới lấy lại bình tĩnh.

Mặt trời sắp lặn, Phó Sinh thu xếp cặp sách, sau đó nhẹ nhàng lay người Hàn Phi đang ngủ say.

"Bố, về nhà thôi."

Chương 565: Thú nhận mọi thứ

Hàn Phi dựa vào trên ghế dài cảm giác có người đang đẩy mình, hắn mơ mơ màng màng mở mắt ra: "Mấy giờ rồi? Đến giờ tan làm chưa?"

"Trời sắp tối rồi." Phó Sinh nhặt chiếc túi nhựa và những chai rượu còn lại lên rồi ném vào thùng rác.

"Trên người bố có ngửi thấy nhiều mùi rượu không?"

"Không hẳn."

"Vậy là tốt rồi." Hàn Phi đứng dậy chỉnh lí lại quần áo, cùng Phó Sinh bước ra khỏi công viên nhỏ: "Ngày mai con hãy nói với mẹ là, bữa trưa không đủ, kêu mẹ chuẩn bị thêm một phần nữa."

"Ngày mai bố vẫn không đi làm à?" Phó Sinh quay lại nhìn bố mình, như thể đây là lần đầu tiên thấy bố như thế này.

"Một học sinh trung học ngày nào cũng trốn học như con, còn quản một người bỏ việc như bố sao?" Hàn Phi giũ giũ quần áo, hy vọng có thể làm tan đi mùi rượu càng sớm càng tốt.

"Nhưng hầu hết các môn học được dạy trong trường con đều biết, những cái còn lại đều là con không có hứng thú, trường học không phải là nơi dạy kiến thức hay sao?" Phó Sinh xách chiếc cặp, mặt không biểu cảm nói.

Nghe Phó Sinh phản bác, Hàn Phi không nói nên lời rồi: "Rất tốt."

Đi dọc theo con phố, hai bố con đi bộ về đến chung cư, bọn họ không hề cảm thấy có gì không tự tại.

Đến cửa nhà, Hàn Phi gõ cửa.

Một lúc sau, người vợ đi tới mở cửa, cô nhìn thấy Hàn Phi và Phó Sinh đứng ở bên ngoài.

Không hề thương lượng trước, Hàn Phi và Phó Sinh đồng thời lên tiếng.

“Chúng ta đã gặp nhau trên đường.”

“Chúng ta gặp nhau ở dưới tầng.”

Người vợ nhìn Hàn Phi và Phó Sinh ở cửa, trên mặt lộ ra nụ cười: “Mẹ có nói gì đâu, hai bố con thật kỳ lạ.”

“Anh đi nấu cơm.” Hàn Phi có chút áy náy, ngày thường đi làm về nhà đều ngẩng cao đầu, lần này sau khi uống rượu xong về nhà, hắn cứ cảm thấy không thoải mái, phải làm một chút việc nhà mới được.

“Đừng bận nữa, em đã làm xong hết rồi, mọi người mau đi rửa tay ăn cơm.” Người vợ giúp cởi bộ âu phục của Hàn Phi ra, nhìn quần áo nhăn nhúm khẽ cau mày: “Anh đi tới công trường à?”

“Không.” Hàn Phi xua xua tay, liếc nhìn Phó Sinh: “Buổi trưa cùng bạn bè uống chút rượu, sau đó ngủ thiếp đi.”

“Uống ít rượu thôi, không tốt cho sức khỏe đâu.”

“Em yên tâm.” Hàn Phi tuy biết rất rõ tình trạng cơ thể của mình, nhưng vẫn buột miệng thốt ra hai chữ đó, nếu có thể hắn vẫn luôn nguyện ý che mưa chắn gió cho ngôi nhà này.

Cả nhà ngồi quây quần bên bàn ăn, Phó Thiên cũng không quấy đòi xem TV nữa, cậu bị thu hút bởi thức ăn ngon trên bàn, cầm đũa trên tay và nhìn vào thức ăn.

Trong bữa tối này không có ai nói chuyện, nhưng bữa ăn rất đầm ấm, dường như mọi người đều đang ngầm duy trì sự ấm áp cuối cùng này.

Cơm no rượu say, lần đầu tiên Phó Sinh không về phòng ngay, mà ngồi trên góc sofa trong phòng khách đọc sách.

Người vợ rửa bát đĩa, dọn dẹp phòng bếp.

Phó Thiên, người tràn đầy năng lượng mỗi ngày ồn ào muốn chơi trốn tìm với Hàn Phi, lần nào cũng bị hắn bắt được, nhưng khi đến lượt cậu bé đi bắt hắn thì không phải lúc nào cũng tìm được người.

Khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương đó đặc biệt không phục, cậu tiếp tục chiến đấu bất chấp thất bại liên tục.

Người vợ nhìn cảnh này cũng lắc đầu, tính hiếu thắng của cậu bé thật là mạnh mẽ, Hàn Phi lớn như vậy rồi, chơi một trò trốn tìm cũng phải dốc hết sức, không ngừng di chuyển, khuất tầm nhìn.

Sau khi Phó Thiên chơi mệt rồi, Hàn Phi bế cậu bé lên: "Anh đưa Phó Thiên vào phòng ngủ trước."

Đẩy cửa phòng Phó Thiên ra, Hàn Phi vừa đặt cậu bé lên giường, đột nhiên phát hiện tất cả đồ chơi của cậu bé đều đã được đóng vào hộp, niêm phong lại.

"Đây là……"

Ra khỏi phòng của Phó Thiên, khi Hàn Phi đi ra lần nữa, Phó Sinh cũng rời khỏi phòng khách, quay trở lại phòng của mình trên tầng hai.

"Cảm giác hơi chút kỳ lạ." Hàn Phi lại mở cửa mấy phòng khác ra, có rất nhiều thứ đã thu dọn sẵn rồi: "Buổi sáng khi mình thức dậy vẫn bình thường mà, những thứ này là cô ấy ban ngày đóng gói lại sao?"

Bước ra khỏi phòng ngủ, Hàn Phi vừa hay gặp người vợ.

Ngồi vào bàn ăn, cô lấy trong tủ ra một túi tài liệu được bảo quản cẩn thận.

"Ngày hôm qua lúc em đang dọn dẹp nhà cửa, nhìn thấy tin tức đang chiếu trên TV." Người vợ mở túi tài liệu ra từng chút một: "Sau đó em liền đến công ty của anh, muốn đón anh về nhà."

"Hôm qua em đã đến công ty anh sao?!" Nghe người vợ nói, tim Hàn Phi đập thình thịch, trợn tròn mắt.

"Lúc em đến, anh đã đi rồi, là Triệu Thiến gặp em. Sau khi em hỏi, cô ấy đã cho em biết thông tin liên lạc của người mẹ đó."

"Người mẹ nào?"

"Mẹ của Phó Ức."

Người vợ mở túi tài liệu, lấy ra giấy chứng nhận bất động sản, hợp đồng mua bán và chứng thư thuế rồi đặt lên bàn.

Ánh đèn trong nhà xua đi đêm tối, lúc này thời gian như ngừng trôi, Hàn Phi dường như không nghe thấy tiếng đồng hồ tích tắc, trong đầu chợt xuất hiện một cảm xúc đặc biệt.

"Em cũng là một người mẹ, em biết nỗi đau của cô ấy, nếu như cô ấy có lựa chọn khác, nhất định sẽ không tìm đến anh." Người vợ đẩy đồ trên bàn cho Hàn Phi: "Bán nhà đi, cứu người quan trọng."

Lời nói của người vợ thực sự đã chạm đến sự mềm yếu của trái tim Hàn Phi, hắn không bao giờ nghĩ rằng mình có thể gặp một người dịu dàng như vậy trong thế giới ký ức điện thờ.

"Cảm ơn em."

Sau khi Hàn Phi nói lời cảm ơn, người vợ lắc lắc đầu: "Thật ra em làm như vậy không phải vì muốn giúp anh ấy, chỉ muốn cảm ơn anh, cảm ơn anh đã biến cảnh tượng mà em tưởng tượng thành hiện thực."

Cô đặt hai tay lên bàn, nắm chặt vào nhau: "Em không hiểu tại sao lại xảy ra chuyện như vậy, nhưng em có thể chắc chắn rằng, anh không phải là Phó Nghĩa."

Nói ra câu này, người vợ như trút hết sức lực, nằm trên bàn ăn, đặc biệt khó chịu, giống như một cô gái nhỏ ném bông hồng yêu thích của mình đến một nơi mà cô ấy sẽ không bao giờ có thể chạm vào.

"Anh… quả thật không phải anh ấy." Hàn Phi cúi đầu, hắn ở trong thế giới ký ức của Gương Thần cũng đã từng gặp phải tình huống tương tự như này.

Khi người mẹ của Gương Thần hấp hối, ánh mắt không hề dừng trên người Hàn Phi, mà là nhìn về chủ nhân cũ của điện thờ.

Ngay cả dưới sự giúp đỡ của thế giới ký ức điện thờ, những người thân thiết nhất và quý trọng nhất vẫn có xác suất nhất định để nhìn thấu ảo ảnh.

Phòng khách yên lặng, qua rất lâu sau, Hàn Phi mới lại lên tiếng: “Chuyện này đừng nói với Phó Sinh và Phó Thiên, anh muốn bù đắp một số tiếc nuối trong cuộc đời hai đứa.”

Người vợ từ từ bình tĩnh lại, hai mắt đỏ hoe, đang cố gắng giữ cảm xúc bình thường: “Yên tâm, Phó Sinh khó khăn lắm mới thoát ra khỏi bóng tối, bây giờ không thể kích thích con.”

“Ừ.” Hàn Phi gật gật đầu, bàn tay chậm rãi ấn vào túi quần, đang suy nghĩ có nên nói cho người vợ kết quả chẩn đoán hay không.

“Hôm nay em đã đi xem nhà mới.” Người vợ lấy điện thoại ra, cô di chuyển chiếc ghế đến ngồi cạnh Hàn Phi: “Ở ngay gần trường của Phó Sinh, chúng ta có thể thuê lâu dài cho đến khi thằng bé thi vào đại học xong.”

“Căn nhà này có phải hơi cũ nát không?” Khi Hàn Phi nhìn thấy bức ảnh được đưa ra, nhịp tim của hắn bắt đầu tăng nhanh, cách bài trí trong phòng giống hệt như những gì hắn nhìn thấy trong nhiệm vụ người quản lý!

Vừa hẹp, vừa tối, vừa dột nát, nằm rất gần trường học nhưng cũng chỉ cách bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ vài trạm dừng chân.

Sống ở một nơi như vậy, thiên phú nhìn thấy quỷ của Phó Thiên và Phó Sinh chắc chắn sẽ tỏa sáng.

“Vậy thì để em xem xét lại? Chủ yếu là tình trạng của Phó Ức không thể trì hoãn thêm được nữa, vì để tình trạng không trở nên tồi tệ hơn nữa, chúng ta cần nhanh chóng gửi tiền qua càng sớm càng tốt.”

“Hãy lựa chọn cẩn thận lại xem.” Hàn Phi không lấy kết quả chẩn đoán ra, hắn định cho người vợ một thời gian để cô ấy ổn định lại đã.

“Vậy em đi thu dọn đồ đạc đây, môi giới ngày mai sẽ đến.”

“Bây giờ tìm môi giới, sau đó lại dẫn người đến xem nhà sẽ rất phiền phức, anh biết có một người luôn luôn muốn có một căn nhà trong chung cư của chúng ta.” Hàn Phi vẫn còn nhớ lời chế nhạo không kiềm chế của Bạch Tuộc đối với hắn ngày

hôm qua, tên đó coi Phó Nghĩa là đối thủ cạnh tranh quan trọng nhất, trong tay có tiền nhàn rỗi, cũng vừa hay muốn mua nhà trong khu chung cư mà Phó Nghĩa sống.

Lấy điện thoại di động ra, Hàn Phi gọi cho Bạch tuộc, đây là lần đầu tiên hắn gọi điện thoại cho anh ta.

"Phó Nghĩa? Anh tìm tôi làm gì?" Tiếng nhạc lớn vang lên từ điện thoại, Bạch Tuộc dường như đang đi vui chơi hoan lạc.

"Hôm qua không phải anh muốn mua căn nhà của tôi sao? Tôi có thể bán cho anh với giá 90% giá thị trường, nhưng tiền đề là anh phải chuẩn bị xong các thủ tục vào trưa ngày mai, ít nhất mang đủ tiền trả trước đến." Mức giảm giá mà Hàn Phi đưa ra thực sự khiến người ta kinh ngạc, căn nhà này của hắn nằm ở trung tâm thành phố, vốn dĩ là vô giá, mỗi năm đều sẽ tăng giá.

"Giảm 10%!" Bạch Tuộc lập tức tràn đầy năng lượng, nhạc trên điện thoại bắt đầu yếu dần, Bạch Tuộc hình như là chạy ra ngoài hộp đêm: "Anh nói nghiêm túc đấy chứ?"

"Anh cũng biết tình cảnh hiện tại của tôi rồi, tôi rất cần tiền." Hàn Phi lật xem hợp đồng mua bán nhà trên bàn: "Ở đây tôi cũng đã liên hệ với những người khác, nếu như anh thành tâm muốn mua thì hãy qua càng sớm càng tốt…"

"Được! Một lời đã định! Ngày mai tôi xin nghỉ phép qua tìm anh!"

Cúp điện thoại, Hàn Phi cất hết tài liệu đi, hắn vội bán nhà đi vào ngày mai có hai lý do, thứ nhất là vì nhiệm vụ ngẫu nhiên điện thờ, ngày mai là ngày cuối cùng, thứ hai là bởi vì trước đây những người chơi đã nói về hận ý kia, tối mai có lẽ sẽ có mặt ở đây.

Nếu như suy đoán của Hàn Phi không sai, mục tiêu của đối phương chính là một người nào đó trong gia đình, vì vậy hắn buộc phải chuyển ra ngoài càng sớm càng tốt.

"Chờ sau đêm mai, căn nhà này có thể trở thành một căn nhà quỷ ám, muốn bán đi cũng khó."

Bạch Tuộc tưởng mình đang nhặt đồ rò rỉ nhưng thực tế là đang nhặt món ăn, đó có thể là món ăn của quỷ ở âm gian.

“Chờ ngày mai sau khi anh ta mua lại căn nhà này, mình sẽ bảo anh ta đừng vội dọn đến ở, cố gắng giữ lại cái mạng nhỏ cho anh ta.”

Người vợ cả đêm dọn đồ, Hàn Phi thì lại bắt đầu lên kế hoạch cho những bước tiếp theo.

Khoảng ba giờ sáng, điện thoại di động của Hàn Phi đột nhiên vang lên, hắn liếc nhìn ID người gọi thì phát hiện là Ngô Sơn gọi đến.

Đứng dậy đi vào phòng tắm, Hàn Phi đeo tai nghe vào trước rồi kết nối điện thoại.

“Có chuyện gì vậy?”

“Chúng tôi đã thành công rồi, cái người phụ nữ hoàn hảo có tên là Đỗ Xu, đã bị đưa tới công viên vui chơi giải trí.” Giọng nói của Ngô Sơn đang run lên, như vừa mới hồi phục sau một cú sốc: “Chúng tôi lại tổn thất thêm hai người, ngoài ra chúng tôi còn phát hiện bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ là tổ quỷ, Tường Vi cũng mất liên lạc với chúng tôi trong quá trình hành động, hình như là bị mắc kẹt ở sâu trong bệnh viện rồi.”

“Tường Vi vậy mà lại không trốn thoát được?”

“Tin nhắn cuối cùng anh ấy gửi cho tôi là bảo tôi liên lạc với anh ngay lập tức.” Lời nói của Ngô Sơn đầy chua xót: “Anh ấy còn nói nếu chết ở đây thì hình như sẽ thật sự chết, nhất định phải cẩn thận.”

Chương 566: Danh hiệu điện thờ đặc biệt nhất

Ngô Sơn đã bị dọa cho sợ hãi, giọng nói rất thấp, còn không tự chủ được mà run lên.

"Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đó quá kinh khủng, trong ác mộng cũng không có cảnh tượng như vậy, trò chơi này muốn giết chết hết tất cả mọi người."

"Anh đã nhìn thấy gì trong bệnh viện?"

"Quỷ."

"Có thể miêu tả cụ thể hơn được không?" Hàn Phi cố gắng hướng dẫn để Ngô Sơn đưa ra thông tin hữu ích.

"Rất nhiều, rất nhiều quỷ!"

"Thôi bỏ đi, ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện, anh hãy nghỉ ngơi cho tốt, tôi sẽ nhanh chóng đến bệnh viện đó càng sớm càng tốt để giải cứu Tường Vi ra ngoài." Hàn Phi không ngờ nhóm người chơi lại có sức mạnh như vậy, cướp mất Đỗ Xu trong nhiều tầng tầng lớp lớp bảo vệ như thế, có điều nguyên nhân chính có lẽ là do Đỗ Xu đã bất cẩn rồi, dù sao thì không ai có thể nghĩ rằng có người dám ra tay với cô ta.

"Vậy chúng ta vẫn sẽ gặp nhau ở khách sạn Kim Mậu nhé?"

"Đừng vào trong thành phố nữa, ở đây camera giám sát quá nhiều, chúng ta hãy chuyển đến một nơi hẻo lánh hơn đi."

"Được."

Nghe thấy tiếng còi báo động bên ngoài cửa sổ vang lên, Hàn Phi không tiếp tục nói chuyện cùng Ngô Sơn nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

"Trong trái tim của Đỗ Xu có chứa một hận ý méo mó, giết chết cô ta, rất có khả năng sẽ khiến cô ta trở thành hận ý sớm

hơn, vì vậy cách tốt nhất là giam cầm cô ta trong công viên vui chơi giải trí."

Thế giới ký ức điện thờ thời kì học sinh của Phó Sinh rất đặc biệt, có hai tòa nhà vô cùng đặc biệt là bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo và công viên vui chơi giải trí, hai tòa kiến trúc này dường như tượng trưng cho hai ký ức đau buồn nhất của Phó Sinh.

Ngay cả khi thế giới hoàn toàn dị hóa, công viên vui chơi giải trí có lẽ cũng là nơi duy nhất có khả năng giam giữ được Đỗ Xu.

"Không thể thức khuya được nữa, mình phải nghỉ ngơi sớm, nếu không thân thể sẽ không chống đỡ nổi."

Bảo người vợ không cần thu dọn đồ đạc lộn xộn trước, Hàn Phi và cô cùng nhau vào phòng ngủ, hai người vẫn như trước, một người nằm trên giường, một người nằm dưới sàn nhà.

"Hay là… anh lên giường ngủ đi, cứ ngủ dưới đất như thế không tốt cho sức khỏe đâu."

"Không cần, thật sự là không cần đâu."

Hàn Phi bắt đầu thẳng thừng thay đổi chủ đề, nhưng hắn từ từ ngủ mất trong lúc trò chuyện.

"Anh còn ở đó không?" Người vợ nhẹ giọng hỏi, quay đầu nhìn Hàn Phi đã ngủ say, người đàn ông trước mặt không hề cảnh giác với cô, khuôn mặt ngủ say như một đứa trẻ.

"Chúc ngủ ngon."

Một ngày mới rất nhanh lại sắp đến, người vợ dậy nấu ăn, Phó Sinh đi học, Hàn Phi cũng vô thức ăn mặc chỉnh tề, cầm cặp tài liệu lên.

Kết quả là khi đang ăn sáng, hắn mới nhớ ra mình không cần phải giả vờ đi làm nữa.

Cầm hộp cơm do người vợ chuẩn bị lên, Phó Sinh trước khi đi ra ngoài liếc nhìn Hàn Phi một cái, thấp giọng hỏi hắn: "Có cần con đợi bố không?"

“Con mau đi học đi! Bố cũng phải bắt đầu nghiêm túc tìm việc rồi!”

“Bố có thể tìm được việc không?”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Phó Sinh, Hàn Phi không nói nên lời: “Cái này không cần con lo lắng, mau đi học đi. Đúng rồi, chúng ta có thể hôm nay hoặc ngày mai sẽ phải chuyển nhà, nếu như buổi chiều con về sớm, có thể dọn dẹp phòng của mình một chút.”

“Không có gì phải dọn dẹp cả, những thứ quý giá nhất của con đều để hết trong cặp sách rồi, lúc nào cũng mang theo bên mình.”

Phó Sinh rời đi với hộp cơm, người vợ mỉm cười nhìn Hàn Phi và cậu: “Mối quan hệ của hai người đột nhiên cảm thấy tốt hơn rất nhiều?”

“Thật sao?” Hàn Phi sờ sờ cằm: “Có thể là giao tiếp giữa người với người vẫn phải bình đẳng mới được, một người cần tìm việc mới, một người cần trở lại trường học.”

Ăn sáng xong, người vợ cầm cặp sách nhỏ của Phó Thiên lên: “Em đưa Phó Thiên đi học, anh ở nhà nghỉ ngơi thật tốt.”

Sau khi người vợ đi, Hàn Phi chỉ còn lại một mình trong nhà, xung quanh trở nên vô cùng yên tĩnh.

“Nếu sau này quen với sự ấm áp của gia đình rồi thì phải làm sao? Trong thế giới tầng sâu còn có những người hàng xóm đồng hành, nhưng nếu trở về với hiện thực…” Hàn Phi nhanh chóng lắc lắc đầu, gạt ý nghĩ nguy hiểm này ra ngoài tâm trí: “Hiện thực có thê lương hơn nữa, ít nhất vẫn còn an toàn, không cần phải kinh hồn bạt vía mỗi ngày.”

Mười giờ sáng, Bạch Tuộc mang theo ba người bạn đến nhà Hàn Phi.

Cả ba người bạn của anh ta đều có vẻ là chuyên gia, đầu tiên họ kiểm tra nhà cửa cẩn thận, sau đó xem xét tất cả các giấy tờ và thủ tục mà Hàn Phi mang ra, cuối cùng làm động tác “OK” về phía Bạch Tuộc.

Sau khi được giới chuyên môn khẳng định, vẻ mặt lo lắng của Bạch Tuộc đã hoàn toàn nhẹ nhõm, dường như lo lắng nói gì sai sẽ kích thích Hàn Phi, thái độ của anh ta đối với hắn cũng tốt hơn rất nhiều.

"Anh Phó, chúng ta đi thẳng vào vấn đề nhé, chuyển nhà cho tôi càng sớm càng tốt, mọi người đều sẽ đỡ rắc rối." Sau khi làm đồng nghiệp gần mười năm, đây là lần đầu tiên Bạch Tuộc gọi Phó Nghĩa là anh Phó.

"Nếu không phải gấp gáp cần tiền, tôi nhất định đã không bán căn nhà này." Vẻ mặt Hàn Phi vô cùng bi phẫn, mỗi một biểu cảm nhỏ đều là biểu lộ sự đau khổ và dằn vặt trong lòng, hắn cũng không cố ý muốn lừa gạt Bạch Tuộc, chỉ đơn thuần là diễn cho vui thôi.

Nhìn thấy bộ dạng của Hàn Phi, trong lòng Bạch Tuộc vui sướng tột độ, nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể kìm lại sự vui mừng.

Mang theo tất cả tài liệu, Hàn Phi theo Bạch Tuộc đến ngân hàng, cục quản lý nhà đất, phòng công chứng, dù sao cũng phải đi tận mấy nơi mới bán được nhà đi.

Sau khi ký xong chữ kí cuối cùng, Hàn Phi và Bạch Tuộc đều cảm thấy nhẹ nhõm, hai người cùng nhau mỉm cười.

"Phó Nghĩa à Phó Nghĩa! Không ngờ anh cũng có ngày hôm nay! Hahaha!" Cầm bản hợp đồng và giấy chứng nhận bất động sản, Bạch Tuộc quay mặt ngay tại chỗ, nụ cười hớn hở: "Từ lúc anh vào công ty, tôi đã không vừa mắt với anh rồi, anh làm gì cũng thuận lợi, không ngờ rằng cuối cùng cũng giúp tôi đạt được mục đích! Dự án là của tôi, chức vụ là của tôi, bây giờ ngay cả ngôi nhà cũng là của tôi."

"Nể mặt từng là đồng nghiệp, tôi sẽ cho anh một lời khuyên chân thành, đợi vài ngày nữa rồi hãy dọn đến ở." Hàn Phi cũng lười không muốn tiếp tục diễn nữa, khóe miệng nở nụ cười: "Khi sống ở đó cũng phải cẩn thận một chút."

"Chút tâm tư của anh cho rằng tôi không nhìn thấu hay sao?" Bạch Tuộc bác bỏ lời nói của Hàn Phi: "Bây giờ căn nhà

đó đã là của tôi rồi, chiều hôm nay hãy dọn đi cho tôi, nể mặt từng là đồng nghiệp, tôi cho anh năm tiếng."

"Chó cắn Lã Động Tân; không phân biệt tốt xấu." Hàn Phi đã nói rất rõ ràng rồi, nhưng Bạch Tuộc lại không cảm kích, hắn cũng không tiếp tục thuyết phục anh ta nữa, lấy điện thoại di động ra gọi cho công ty chuyển nhà.

"Con chó chết chủ, còn nói rằng tôi không phân biệt tốt xấu? Tôi thấy anh tốt hơn hết là nên nhanh chóng tìm được việc làm đi." Bạch Tuộc cất hết tất cả tài liệu đi, dương dương tự đắc.

Hàn Phi hẹn thời gian với công ty chuyển nhà, hắn vội vàng về nhà, phía người vợ đã thu dọn gần hết đồ đạc để mang đi, những việc còn lại để cho công ty chuyển nhà làm nốt là được.

"Buổi sáng sau khi đưa Phó Thiên đi học, em đã đặc biệt đi qua xem nhà, nơi đó cũng được, có ba phòng ngủ và một phòng khách, vừa đủ cho chúng ta dùng, hai đứa nhỏ mỗi người một phòng. Nhưng tổng diện tích nhỏ hơn nhiều so với ở đây, có thể sẽ hơi chật chội một chút." Người vợ đã đến xem nhà trước.

"Vậy chuyển đến đó đi." Căn nhà mới chỉ là thuê tạm thời, cách trường học của Phó Sinh và bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo không xa, vừa hay cũng thuận tiện để Hàn Phi điều tra bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Người vợ bắt đầu liên lạc với chủ nhà, Hàn Phi thì đợi xe của công ty chuyển nhà, bọn họ phân công hợp tác, 3 giờ chiều gần như toàn bộ đồ đạc đều đã được chuyển đến nhà mới.

"Em ở đây trông coi trước, anh sẽ đi đưa tiền cho mẹ con Phó Ức." Nhiệm vụ món nợ của cuộc đời kia có hạn chế thời gian, Hàn Phi cầm chiếc thẻ ngân hàng rời đi.

Khi trời sắp tối, hắn lại đến khách sạn cũ nát đó.

"Có ai ở đây không?"

Hàn Phi khẽ gõ cửa, mẹ của Phó Ức xuất hiện ở cửa.

“Anh tới để đưa tiền cho em.” Hàn Phi trầm giọng nói, hắn biết mẹ Phó Ức không muốn con gái có liên hệ gì với anh ta, nên cố gắng giữ giọng nói thật thấp, không làm phiền mẹ con bọn họ.

“Đừng đứng ngoài nữa, con gái muốn gặp anh.” Mẹ Phó Ức nói rồi mở cửa ra: “Con bé đã xem tin tức anh bị mắng chửi, cũng đã nghe thấy những gì anh nói ở hiện trường.”

“Hay là thôi đi.” Hàn Phi biết những chuyện tồi tệ Phó Nghĩa đã làm, hắn không còn mặt mũi nhìn đứa con gái bị bỏ rơi của mình.

“Khi Phó Ức nhìn thấy hình ảnh của mình trên TV đã rất sợ hãi, nhưng lúc đó anh đã xông vào ống kính, không màng tất cả mang bức của con bé đi.” Người phụ nữ thở dài: “Bất kể người khác nói gì, Phó Ức lúc đó đã chỉ vào anh trên TV, trong miệng gọi bố, nói rằng anh đã cứu con bé hai lần.”

Đi vào trong phòng, Hàn Phi nhìn thấy Phó Ức đang ngồi trên giường, cô bé hơi ngượng ngùng che đôi chân đang dần biến dạng của mình bằng một tấm chăn mỏng.

Đây là lần thứ hai gặp nhau, nhưng Phó Ức rất hồi hộp không biết phải nói gì.

Từ nhỏ có người nói rằng cô không có bố, người khác cũng thường bắt nạt cô, điều ước sinh nhật hàng năm khi cô còn nhỏ là hy vọng rằng bố sẽ ở bên cạnh mình, có thể giống như những người lớn trong gia đình khác, ở xung quanh mình.

Giờ đây, điều ước trong ngày sinh nhật của cô bé đã trở thành sự thật.

Khi tính mạng của cô bé gặp nguy hiểm, bố đã cứu cô.

Khi bức ảnh của cô bé bị những cặp mắt xa lạ đó nhìn chằm chằm, bố cô đã vội vàng chạy đến không chút do dự.

Cô bé còn rất nhiều điều muốn nói với Hàn Phi, nhưng lúc này cô căng thẳng đến mức không nói ra được từ bố.

“Sau này con sẽ dần dần hồi phục, bố sẽ bảo vệ con.” Hàn Phi nhìn Phó Ức, không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy con gái thì ngoan ngoãn hơn con trai.

Phó Sinh tính cách cô độc lầm lì, Phó Thiên mặc dù hiểu chuyện, nhưng tính cách rất quật cường, sự việc đã nhận định sẽ không dễ dàng thay đổi, trong số ba anh em, cũng là Phó Ức tốt nhất.

Sau khi trò chuyện ngắn gọn vài câu, Hàn Phi gọi mẹ của Phó Ức ra khỏi phòng, đưa tấm thẻ ngân hàng cho cô.

"Trong này có 720.000, em cứ cầm lấy dùng trước, nếu không đủ, anh sẽ tìm cách khác."

"720.000? Quá nhiều rồi, em không thể cầm. Em sẽ không nhân cơ hội này để tống tiền anh, ngay từ đầu em không hề có ý nghĩ này." Mẹ Phó Ức yêu cầu 400.000 tệ, Hàn Phi đề nghị đưa cho 600.000 tệ, bây giờ lại xuất hiện với 720.000 tệ, điều này khiến nội tâm mẹ Phó Ức hơi phức tạp rồi.

"Em cứ cầm lấy đi, chúng ta đều muốn Phó Ức bình phục càng sớm càng tốt, để con bé lại khỏe mạnh vui vẻ trở lại, đó mới là điều quan trọng nhất!" Hàn Phi nói với người phụ nữ mật khẩu, sau đó hắn bỏ đi.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên —— Món nợ của cuộc đời!"

"Các lựa chọn khác nhau tương ứng với các phần thưởng khác nhau! Bạn lấy 720.000 từ khoản tiết kiệm gia đình hiện có của mình, đưa cho mẹ Phó Ức, trả thành công 720.000 trong vòng 72 giờ!"

"Chúc mừng bạn nhận được nhiều phần thưởng kinh nghiệm, chúc mừng bạn đã loại bỏ thành công sát khí từ mẹ Phó Ức, chúc mừng bạn đạt được danh hiệu duy nhất của điện thờ —— Phụ thân."

"Phụ thân (danh hiệu điện thờ đặc biệt, chỉ có hiệu lực trong điện thờ): Danh hiệu này có thể cung cấp cho người chơi ba loại năng lực khác nhau."

"Khi người chơi có được sự tin tưởng tuyệt đối của Phó Thiên, sẽ có năng lực thiên phú mắt quỷ sơ cấp, có thể mơ hồ nhìn thấy những quỷ quái và bất thường mà người thường không thể nhìn thấy!"

“Khi người chơi có được sự tin tưởng tuyệt đối của Phó Ức, sẽ có năng lực thiên phú thiên quyến sơ cấp, thuộc tính may mắn +3!”

“Khi người chơi có được sự tin tưởng tuyệt đối của Phó Sinh, sẽ có năng lực thiên phú hồi hồn, sau khi chết linh hồn có thể ngưng lại một khoảng thời gian!”

Chương 567: Tin nhắn Tường Vi gửi đến

Sau khi nhận được nhắc nhở của hệ thống, cuối cùng Hàn Phi cũng thở phào nhẹ nhõm, mở bảng thuộc tính ra xem.

Sau khi đạt được danh hiệu phụ thân, trong cột thiên phú của hắn có thêm hai năng lực thiên phú —— Mắt quỷ sơ cấp và thiên quyến sơ cấp.

Vốn dĩ giá trị may mắn ban đầu cao tới chín điểm, bây giờ đã tăng lên đến mười hai điểm. Phải biết rằng may mắn và mị lực là thuộc tính ẩn, không thể sử dụng điểm thuộc tính để nâng cao, về cơ bản được cố định ngay từ khi bắt đầu lập tài khoản.

"Mười hai điểm may mắn, mình còn chưa từng thấy có người chơi nào có giá trị may mắn cao như vậy, mình phải nhanh chóng đi mua vé số để nén cơn sốc."

Sau nhiều lần kiểm tra, Hàn Phi cũng phát hiện ra một vấn đề, hắn chỉ có được sự tin tưởng tuyệt đối của Phó Thiên và Phó Ức, có năng lực thiên phú của hai đứa trẻ này, thiên phú hồi hồn sơ cấp của Phó Sinh kia vẫn là màu xám, ở trạng thái không thể sử dụng.

"Xem ra mình vẫn chưa có được sự tin tưởng tuyệt đối của Phó Sinh, có điều mọi thứ đều đang thay đổi theo chiều hướng tốt hơn."

"Hơn nữa bản thân mình đã có thiên phú hồi hồn, có thể đưa những người chơi đi vào thế giới tầng sâu về, còn có thể trói buộc linh hồn và chiếm lấy thể xác của bọn họ, đây có lẽ mới là tác dụng thực sự của năng lực hồi hồn."

"Thiên phú hồi hồn của Phó Sinh, hình như chỉ có thể sử dụng cho chính mình, tuy rằng khá đặc biệt nhưng tính hạn chế cũng rất lớn, cũng chả trách chỉ là hồi hồn sơ cấp."

Thiên phú của ba đứa trẻ này đều chưa hoàn toàn phát huy hết, vì vậy thiên phú của bọn chúng đều ở mức sơ cấp, sau này

năng lực thiên phú của bọn chúng cũng sẽ càng ngày càng cường đại cùng với sự lớn lên của mình.

"Thật đáng tiếc, danh hiệu đặc biệt của điện thờ chỉ có thể dùng trong điện thờ, không thể lấy ra ngoài." Hàn Phi thật thích ba điểm may mắn mà Phó Ức cho hắn.

Sau khi chạy đến cửa hàng bán vé số, Hàn Phi đã mua đủ các loại vé số, rồi mới vội vã trở về chung cư nơi hắn sinh sống ban đầu.

Mặt trời lặn xuống, Phó Sinh cũng được "tan học" rồi, cậu dừng ở tầng dưới nhà, nhìn từng chiếc xe lớn chở đồ đạc của Bạch Tuộc đến chung cư.

Bạch Tuộc mua được căn nhà mình thích với giá cực rẻ, giờ là lúc tự hào với gió xuân, hắn mời mấy người cấp dưới của mình đến giúp chuyển nhà, buổi tối còn dự định sẽ tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ trong căn nhà mới.

Ngồi trên dụng cụ thể dục trong chung cư, Phó Sinh nhìn đám đông ồn ào, nhưng trong đầu lại nhớ đến một câu mà Hàn Phi đã nói —— Nếu có nhà, ai lại muốn làm mèo hoang cơ chứ?

"Đi thôi, hai ngày nữa bố sẽ mua cho con một chiếc điện thoại di động." Giọng nói của Hàn Phi truyền đến từ sau lưng Phó Sinh: "Chúng ta về nhà mới thôi."

Phó Sinh gật gật đầu, cầm cặp sách đi theo sau Hàn Phi, khi chuẩn bị đi khỏi chung cư, cậu quay đầu nhìn lại căn nhà mà mình đã sống mấy năm.

"Sao vậy?"

"Sau khi mẹ qua đời, chúng ta chuyển đến một căn nhà mới, mẹ còn vẫn chưa biết chúng ta sống ở đâu, bây giờ lại phải chuyển đi rồi." Phó Sinh là đang nói về mẹ ruột của mình.

"Một thời gian nữa bố sẽ đưa con đi tìm mẹ, bố cũng có chút nhớ mẹ rồi."

Hàn Phi và Phó Sinh đi ra khỏi chung cư, bọn họ lại đi đến chỗ đèn đường cách đó không xa, Phó Sinh mua rất nhiều sữa chua đặt dưới đèn đường.

“Mình phải chuyển nhà rồi, một mình cậu phải thật tốt nhé.”

Phó Sinh mở nắp hộp sữa chua và lẩm bẩm một mình với đèn đường, Hàn Phi yên lặng đứng bên cạnh, hắn mơ hồ có thể nhìn thấy một cô gái mặc đồng phục học sinh cũ nát.

Khi hai bố con chào tạm biệt “cư dân” gần đó, Bạch Tuộc và cấp dưới của mình vừa bước ra khỏi chung cư, bọn họ vừa nói vừa cười.

“Ôi! Đó không phải là Phó Nghĩa sao! Phó trưởng nhóm?” Bạch Tuộc bị đám người vây ở giữa, cười haha nhìn Hàn Phi và Phó Sinh: “Anh không phải đã dọn đi rồi à? Sao lại trở lại rồi? Trong lòng không nỡ phải không?”

Bạch Tuộc miệng rất thối, nhưng xét cho cùng anh ta cũng là người hy sinh quên mình, giúp Hàn Phi giải quyết nhu cầu cấp thiết.

“Sao lại có cả một túi vé số, xổ số cào và trúng thưởng thế này?” Một cấp dưới của Bạch Tuộc ánh mắt sắc bén nhìn thấy túi vé số trong tay Hàn Phi: “Phó Nghĩa, anh cũng quá suy đồi rồi đấy?”

Không đi làm, ghim hy vọng vào những thứ như vé số này, Bạch Tuộc và cấp dưới của hắn đều cười phá lên.

Từng là át chủ bài của công ty, tinh anh nơi làm việc, người thiết kế chính, bây giờ trở thành như thế này.

“Đừng có chê cười người ta, ngộ nhỡ trúng số thật thì sao?” Bạch Tuộc haha cười lớn: “Đi thôi, đi thôi, chúng ta đi mua rượu, tối nay không say không về! Tiểu Vương, đếm số người đi, còn ai chưa đến, gọi cho anh ta đến đây.”

“Anh Triệu và anh Trùng ngày hôm kia trực ca đêm, hôm nay không đến công ty, điện thoại không gọi được.”

“Thế thì thôi, đừng quản bọn họ nữa, chúng ta đi!”

Bạch Tuộc dẫn đám người bỏ đi, Hàn Phi vốn dĩ muốn nhắc nhở anh ta phải buổi tối phải cẩn thận, nhưng lại “sợ” làm hỏng tâm trạng của người ta.

“Haizz, mình chính là EQ quá cao.”

Hàn Phi không nói gì, xách theo túi vé số, cùng Phó Sinh bắt xe buýt đến nhà mới của bọn họ.

Hàn Phi ngồi trong xe bắt đầu cào vé số, mười hai điểm may mắn quả thực hơi thái quá đến khó tin, về cơ bản tờ nào cũng trúng thưởng, số tiền còn không nhỏ, Phó Sinh ở bên cạnh cũng đơ luôn.

“Cái này… không hợp lý?”

“Tồn tại tức là hợp lý.” Hàn Phi đang ra sức cào, điện thoại di động đột nhiên vang lên, đưa túi vé số cho Phó Sinh, hắn trả lời điện thoại.

“Trưởng nhóm, tối hôm qua ở công ty xảy ra chuyện rồi. Người trực ca đêm trong nhóm dự án Vĩnh Sinh hình như đã hai ngày không tới làm việc, có vẻ như đã biến mất trong công ty rồi.” Người gọi điện đến là anh giai cây giả, giọng nói có vẻ lo lắng, không giống như thường ngày.

“Đừng gọi tôi là trưởng nhóm nữa, tôi cũng không có liên quan gì đến công ty nữa rồi, muốn xảy ra chuyện gì thì xảy ra.” Hàn Phi đã nghỉ việc, điều duy nhất hắn quan tâm lúc này là game tình yêu kinh dị cải biên dựa trên trải nghiệm bản thân cá nhân.

“Anh đừng vội cúp máy, tôi chỉ là hơi tò mò.” Anh giai cây giả nói một cách thận trọng: “Trưởng nhóm, lúc trước anh đã nhắc nhở chúng tôi không được trực ca đêm, có phải anh biết chuyện gì không? Bây giờ trong công ty đều đang nói về chuyện quỷ ám, còn có người đồn rằng nữ quỷ đó liên quan đến anh.”

“Các anh không thể bởi vì Phó Nghĩa tôi là một tên cặn bã, liền chuyện gì cũng đều vu khống hết cho tôi chứ? Hơn nữa, làm sao các anh biết đó là nữ quỷ, các anh có nhìn thấy không?”

“Camera giám sát đã quay được một số hình ảnh kỳ lạ, anh tự mình xem đi, rất là đáng sợ.” Anh giai cây giả gửi một đoạn video giám sát được cắt ra cho Hàn Phi: “Trưởng nhóm, thứ này không được phát tán ra bên ngoài.”

Bấm vào video, Hàn Phi cau mày xem.

Hành lang công ty giữa đêm vắng lặng, bỗng nhiên cánh cửa dẫn vào lối đi an toàn tự nó mở ra.

Màn hình giám sát không có gì thay đổi, nhưng trong chiếc gương soi bên cạnh lại có một người phụ nữ bước qua.

Đóng băng, từ từ phóng to, khuôn mặt của người phụ nữ méo mó vì hận ý, dường như cô ta đang tìm kiếm thứ gì đó.

Cửa văn phòng công ty lần lượt bị mở ra, cho đến cuối cùng người phụ nữ dường như là bước vào văn phòng nơi Hàn Phi làm việc, rồi một chuyện bất ngờ xảy ra, trên cửa sổ văn phòng bắt đầu xuất hiện dày đặc những dấu tay màu máu.

Hình như nghe thấy động tĩnh, các thành viên của nhóm dự án《Vĩnh Sinh》 vẫn đang tăng ca chạy đến, camera giám sát cũng đột ngột dừng lại.

"Trưởng nhóm, anh xem xong chưa?" Anh giai cây giả hơi chột dạ: "Tôi là người theo chủ nghĩa duy vật, nhưng vấn đề bây giờ là trong công ty quả thực đã có người mất tích, hơn nữa đoạn video này cũng không phải là cắt ghép chỉnh sửa."

"Ban lãnh đạo công ty nói gì?"

"Bọn họ bây giờ làm gì có tâm trí quản chuyện sống chết của chúng tôi nữa, gần đây còn xảy ra một chuyện nữa." Anh giai cây giả gửi một đoạn tin nhắn cho Hàn Phi: "Thật sự không dám tưởng tượng, vậy mà lại có một nhóm liều mạng bắt cóc con gái của người giàu nhất thành phố chúng ta."

"Con gái của người giàu nhất?"

"Chính là người được mệnh danh là nhà đầu tư thiên tài Đỗ Xu, cô ấy cũng là một cổ đông lớn của công ty chúng ta, hiện giờ toàn bộ công ty đều đang hỗn loạn. Nhân viên bên dưới phối hợp với cảnh sát để tìm đồng nghiệp mất tích, còn những người bên trên gặp nhau mỗi ngày để tìm ra lối thoát cho công ty." Anh giai cây giả bất lực nói: "Để rút tiền về càng sớm càng tốt, game tình yêu kinh dị của chúng ta ngược lại đã nhận được sự quan tâm chưa từng có."

“Vậy thì chúng ta cũng có thể coi là trong cái rủi có cái may rồi.” Hàn Phi rất vui vẻ, công ty tiêu đời rồi rất bình thường, chỉ cần game được làm ra trước khi tiêu đời là được.

“Mấu chốt là ai còn dám làm việc trong tòa nhà của công ty nữa! Nghĩ thôi đã cảm thấy rất ghê sợ rồi, chúng ta lại còn đang làm một game tình yêu kinh dị.”

“Cứ yên tâm đi làm đi, nữ quỷ đó có lẽ đã đi khỏi rồi, chờ sau khi game phát hành rồi hãy tính đến chuyện khác.” Sau khi an ủi anh giai cây giả xong, Hàn Phi cúp điện thoại, hắn cùng Phó Sinh đi tới nhà mới.

So với chung cư cao cấp trước đây, nơi họ chuyển đến rất tồi tàn. Tòa nhà nham nhở, môi trường vệ sinh kém, nếu không để con cái đi học thuận tiện thì có lẽ rất nhiều cư dân ở đây đã dọn đi rồi.

“Chúng ta cứ ở tạm đây một thời gian, chờ sau khi ổn định thì chuyển đi nơi khác.” Hàn Phi bị ám ảnh tâm lý với căn nhà này, trong lòng luôn nghĩ đến nhiệm vụ người quản lý tòa nhà.

“Không sao, con luôn cảm thấy nơi này… rất tốt.” Phó Sinh hướng về bốn phía trống trải không một bóng người xung quanh chào hỏi, thỉnh thoảng còn nói những lời kỳ lạ với không khí.

Vì để tránh không cho những người hàng xóm coi Phó Sinh như một kẻ điên, Hàn Phi đề nghị cậu không nên quá nhiệt tình, nên kiềm chế một chút.

Hai bố con đến nhà mới, bắt đầu chọn phòng cho mình, dọn dẹp nhà cửa, sắp xếp đồ đạc.

Mọi thứ đều trùng lặp như cảnh tượng trong trí nhớ của Hàn Phi, chẳng mấy chốc căn nhà này lại trở thành căn nhà trong nhiệm vụ của người quản lý.

“Trong nhiệm vụ người quản lý, Phó Nghĩa đã giết mẹ con Phó Ức trong căn nhà cũ nát này, đồng thời xử lí xác chết.”

Ngồi trên sô pha, Hàn Phi nhìn căn phòng mà mình đã “chết” hơn bốn mươi lần.

Trước đây khi Phó Nghĩa chuyển đến căn nhà này đã hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng, anh ta hoàn toàn bị bao bọc trong những cảm xúc tiêu cực, trở thành một món đồ chơi trong tay Đỗ Xu, mất hết nhân tính.

Bây giờ Hàn Phi dọn vào ngôi nhà này, đã giảm bớt được hận ý của hầu hết mọi người, giải quyết hiểu lầm với người vợ, có cả con trai và con gái, mọi thứ đều đang thay đổi theo chiều hướng tốt hơn.

Cho dù qua một thời gian nữa, Phó Nghĩa thực sự và Phó Nghĩa do Hàn Phi thủ vai sẽ chết cùng một ngày, thì tương lai bọn họ để lại cũng sẽ hoàn toàn khác.

Vợ và các con đều đang bận rộn, Hàn Phi nghỉ ngơi một chút đang định đi ra giúp thì điện thoại của hắn lại đổ chuông, lần này là một số lạ.

Nhấn nút trả lời, giọng nói của Ngô Sơn từ trong điện thoại truyền đến: "Có tiện gặp mặt một chút không? Tường Vi gửi tin nhắn từ bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, chúng tôi đều không thể hiểu được."

"Đại khái nội dung là gì?"

"Đó là một câu rất ngắn, bên trên có viết nhân cách hoàn hảo số 0001."

"Nhân cách hoàn hảo?" Vẻ mặt Hàn Phi lập tức thay đổi: "Anh đang ở đâu? Bây giờ tôi sẽ đến chỗ anh."

Sau khi Ngô Sơn nói ra một địa chỉ, Hàn Phi mặc áo khoác vội vàng rời đi.

Nửa tiếng sau, hắn đến ngọn núi nhỏ phía sau trường học.

Đứng ở đây ngoài tầm nhìn ra trường trung học tư thục, còn có thể nhìn thấy bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ và Starry Sky Art Hotel những nơi ngoài thành phố.

"Đi ra đi, đừng trốn nữa." Hàn Phi tiến vào chòi nghỉ mát vẫn đang sửa sang lại, Ngô Sơn một mình bước ra khỏi bóng tối: "Mười tám người chơi bây giờ chỉ còn lại mình anh sao?"

Ngô Sơn cười khổ: “Những người khác không tin anh, còn cảm thấy Tường Vi và anh hại bọn họ, vì vậy tiếp theo chuẩn bị đơn độc hành động.”

Những người có thể chen chân vào bảng xếp hạng hàng đầu trong《Cuộc sống hoàn hảo》đều là những game thủ hàng đầu, bọn họ hoặc là có tiền có quyền lực, hoặc là có thiên phú rất hiếm có, hoặc có năng lực cá nhân cực kỳ mạnh mẽ.

Một nhóm người như vậy liên thủ lại với nhau, phối hợp hoàn hảo, có thể làm được nhiều chuyện lớn.

Có điều điểm yếu của bọn họ cũng lộ rất rõ, một khi trụ cột bị tiêu diệt, bọn họ sẽ tan rã ngay lập tức, không ai chịu ai.

Xét cho cùng, đối với một số người trong số bọn họ,《Cuộc sống hoàn hảo》vẫn chỉ là một trò chơi mà thôi, nếu như không phải sợ sau khi chết đi sẽ chịu trừng phạt bị mất đi tất cả, thì một số người trong số bọn họ đã lựa chọn tự sát để thoát game rồi.

Chương 568: Đó là cái quái gì thế?

Mười tám người chơi hiện tại chỉ còn lại một phần hai, bọn họ không tin Hàn Phi, ngoại trừ Ngô Sơn ra, những người sống sót khác đều chuẩn bị đơn độc hành động.

Trong thế giới điện thờ dần dần bắt đầu dị hóa, kết cục của những con sói đơn độc đó gần như đã được định sẵn.

"Haizzz." Hàn Phi nhẹ nhàng thở dài: "Đều tại Thẩm Lạc."

Ngô Sơn không biết tại sao Hàn Phi lại nói câu này, anh ta đứng bên cạnh Hàn Phi với một nụ cười khổ sở: "Anh còn nhớ nữ trợ thủ của Tường Vi đó không? Ngày mai cô ấy và một người chơi nữ khác chuẩn bị lấy danh nghĩa khách hàng vào bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ để nghe ngóng tin tức, tôi có khuyên thế nào cũng không được, hai người bọn họ căn bản không nghe tôi. Những người khác cũng mỗi người một ý, A Trùng một mình bỏ trốn rồi, bạn của tôi bên ngoài công viên theo dõi Đỗ Xu, vài người còn lại do Tù Nhân cầm đầu, bọn họ nghi ngờ rằng Tường Vi đã phát hiện ra bí mật của hộp đen, bây giờ cũng đang chú ý đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ."

Nhóm người chơi này đã cho thấy sự tham lam và ích kỷ của con người đến mức tối đa, khi Tường Vi và Ông Chủ vẫn còn, bọn họ tuân theo mệnh lệnh của cả hai, đoàn kết với nhau.

Bây giờ Ông Chủ mất tích và Tường Vi bị mắc kẹt, một số người trong số bọn họ bắt đầu dùng suy nghĩ ác ý nhất để hành động.

Tường Vi là tay săn hộp đen nổi tiếng nhất toàn quốc, cũng là một trong những người sáng lập trang web Chân Lý Tất Nhiên, anh ta nắm trong tay rất nhiều thông tin liên quan đến hộp đen, giờ đây anh ta đã biến mất trong sâu của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, những người chơi đó không những không có kế hoạch đi cứu, thay vào đó còn cho rằng anh ta muốn một mình nuốt trọn hộp đen.

“Cho tôi xem một chút tất cả tin nhắn mà Tường Vi đã gửi cho anh.”

“Thông tin đều ở chỗ nữ trợ thủ của Tường Vi, tôi chỉ biết một phần trong các tin nhắn, giữa bọn họ có cách khác để liên lạc với nhau.” Ngô Sơn dang hai tay ra: “Vốn dĩ tôi muốn nữ trợ thủ của Tường Vi đi cùng đến đây, nhưng cô ấy cảm thấy chuyện này không có ý nghĩa gì cả.”

“Không sao.” Hàn Phi gật đầu hỏi thêm một câu: “Tối hôm qua ở bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ anh rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì? Sao lại sợ hãi như vậy?”

“Chuyện dài lắm, tôi cảm thấy cơn ác mộng kinh hoàng nhất trên thế giới này cũng không kinh hoàng bằng việc tôi trải qua đêm qua.” Ngô Sơn tay vịn vào lan can, chỉ cần nhớ lại cảnh tượng lúc đó, hai tay lại bất giác bắt đầu run lên: “Tối hôm qua Tường Vi, A Trùng và hai người bạn đồng hành khác vào bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, bọn họ đã nghiên cứu địa hình trước, chuẩn bị mất hai ngày, biết được tối hôm qua Đỗ Xu sẽ có một buổi ‘vật lý trị liệu’ đặc biệt. Mọi người quyết định sẽ bắt cóc cô ta trong quá trình vật lý trị liệu, bởi vì là vật lý trị liệu tư nhân hoàn toàn khép kín, cho dù người bên trong biến mất, người bên ngoài cũng không biết, sau khi thành công vẫn có nhiều thời gian để trốn thoát.”

“Nghe có vẻ vẫn rất bình thường mà?”

“Mấu chốt là ‘vật lý trị liệu’ không phải là ‘vật lý trị liệu’ như anh tưởng tượng.” Ngô Sơn chỉ cảm thấy da đầu tê dại: “Tối hôm qua tôi phụ trách tiếp ứng, qua thời gian hẹn mà bọn họ vẫn chưa đi ra, tôi đã kích hoạt phương án thay thế, liên hệ với nữ trợ thủ, tự mình âm thầm đi vào. Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ ban ngày người qua người lại đông đúc, ban đêm lại trông giống như nhà xác, càng kỳ lạ hơn nữa là, tôi rõ ràng đã ghi nhớ bản đồ rồi, mà còn suýt nữa thì bị lạc ở bên trong. Cứ như vậy mò mẫm nửa tiếng, cuối cùng tôi đã liên lạc được với Tường Vi, anh ấy yêu cầu tôi qua tòa nhà số 2 đón người ngay lập tức.”

Biểu hiện của Ngô Sơn lúc này vẫn khá bình thường, nhưng khi chuẩn bị nói tiếp, mắt anh ta đột nhiên mở to, đồng

tử hướng lên trên, bắt đầu nôn mửa dữ dội.

Cũng không biết Ngô Sơn đã ăn gì, nhưng tất cả những gì anh ta phun ra đều là nước đen.

Sau khoảng vài phút, Ngô Sơn mới trở lại bình thường: "Sau khi bước vào tòa nhà số 2, tôi nhìn thấy vài bệnh nhân đang đứng thất thần trên hành lang, băng trên mặt đang rơi ra, anh có biết mặt của họ trông như thế nào không?"

Cảm xúc của Ngô Sơn trở nên kích động: "Khuôn mặt của những bệnh nhân đó đã bị khoét rỗng, dưới băng vải còn có một lỗ đen kịt!"

"Anh có chắc mình nhìn thấy là người không? Bọn chúng lúc đó xuất hiện trong tư thế như nào?"

"Những gì tôi nói đều là sự thật!" Ngô Sơn nhìn Hàn Phi rất nghiêm túc.

"Tôi biết, tôi cũng không nghi ngờ anh."

"Vậy tại sao anh vẫn thoải mái như vậy? Anh cho rằng tôi đang phóng đại phải không?" Ngô Sơn rất muốn miêu tả cụ thể cảnh tượng lúc đó ra, nhưng năng lực biểu đạt của anh ra quả thực rất yếu.

"Tôi đã nhìn thấy những thứ đó trong bệnh viện trước đây, vì vậy mới không cảm thấy ngạc nhiên." Nếu như Hàn Phi nói rằng mình đã trải qua chuyện này, có thể sẽ dọa những người chơi đó xóa tài khoản thoát game mất.

"Thôi được rồi." Ngô Sơn xoa xoa thái dương nói tiếp: "Những bệnh nhân có khuôn mặt bị khoét rỗng tuếch kia, giống như thực vật hơn là người, cảm giác bọn họ giống như hạt gạo, sau khi chín sẽ bị người ta hái mất."

"Cũng có nghĩa là bọn họ không thể nhận thức được tất cả những thay đổi của thế giới bên ngoài? Không có linh hồn và tư duy của mình?"

"Có thể hiểu là như vậy." Ngô Sơn đã quay trở lại bệnh viện vào tối hôm qua, khi anh ta nói những lời này, mồ hôi lạnh chảy ra đầy trán: "Tôi cố gắng chịu đựng nỗi sợ hãi đi ngang qua bọn họ, đến nơi mà Tường Vi yêu cầu tôi. Căn

phòng đó rất lớn, không nhìn ra là dùng để làm gì. Tôi đợi khoảng năm phút, A Trùng cõng theo một người phụ nữ bị bọc vải quấn xác chết xông về phía tôi. Tiếp theo, tôi đã nhìn thấy một màn kinh dị khó quên nhất trong đời."

Nhìn thẳng vào Hàn Phi, cơ thể Ngô Sơn khẽ run lên: "Toàn bộ hành lang đều bắt đầu rỉ máu, trên người A Trùng cũng bắt đầu xuất hiện những khuôn mặt!"

Hàn Phi luôn cảm thấy mình đã từng nhìn thấy cảnh tượng này, trong phòng khám gương ở khu bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, hắn bước vào một căn phòng hoàn toàn được tạo thành từ những khuôn mặt người.

"Sau đó thì sao?"

"Tôi cùng A Trùng chạy ra ngoài, nhưng Tường Vi vẫn chưa ra, A Trùng nói rằng anh ta và Tường Vi bị một con quái vật đuổi theo, Tường Vi đã dẫn dụ con quái vật đến những tòa nhà sâu nhất trong bệnh viện." Ngô Sơn tự túm tóc của mình: "Sau khi tôi và A Trùng tập hợp lại với nhau, tất cả các phòng bệnh dường như đều bắt đầu xuất hiện bất thường, ở đó có ẩn chứa vô số quỷ, là một tổ quỷ!"

Sau khi nghe xong những lời của Ngô Sơn, Hàn Phi rơi vào trầm tư.

Người duy nhất thực sự biết những gì đã xảy ra đêm đó, ngoại trừ Tường Vi, chính là người tự ngược đãi bản thân A Trùng, nhưng bây giờ Tường Vi đã mất tích, A Trùng bỏ trốn một mình, chỉ còn lại Ngô Sơn bị dọa sợ vỡ mật.

"Hàn Phi, chúng ta phải làm sao bây giờ? Tường Vi nói rằng cách để rời khỏi bản đồ ẩn chính là ở trong bệnh viện, anh ấy còn nói nếu chết trong bản đồ ẩn này, có thể thực sự sẽ chết! Nhưng Tù Nhân lại nói Tường Vi muốn một mình nuốt trọn hộp đen, nên mới bịa ra một cái cớ phi lý như vậy, bây giờ tôi không biết phải tin ai nữa rồi!"

"Đừng hoảng sợ." Hàn Phi sử dụng năng lực ngôn linh, để trấn an Ngô Sơn: "Anh nói chuyện xảy ra đêm qua còn đáng sợ hơn cả cơn ác mộng tồi tệ nhất, nhưng sau khi nghe những

gì anh nói, cảm thấy hình như bình thường anh không hay gặp ác mộng thì phải."

"Ý, ý của anh là gì?" Ngô Sơn không hiểu lắm.

"Cứ từ từ, rất nhiều thứ quen rồi là sẽ ổn thôi." Hàn Phi cũng coi như biết được một ít thông tin từ Ngô Sơn: "Gần đây anh đừng liên hệ gì với tôi nữa, cẩn thận cảnh sát phát hiện ra chuyện gì, ngày mai tôi sẽ đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ để ứng tuyển, cố gắng giải cứu Tường Vi ra ngoài càng sớm càng tốt."

"Được rồi, cám ơn." Nhìn thấy Hàn Phi đang chuẩn bị đi, Ngô Sơn lại đuổi theo: "Hàn Phi, lời Tường Vi nói có phải là thật không? Nếu chết ở chỗ này, thật sự sẽ chết sao?"

"Những lời nhảm nhí như vậy anh cũng tin à?" Hàn Phi vỗ vỗ vai Ngô Sơn: "Tường Vi thì biết cái quái gì về bản đồ ẩn, anh hãy tin tôi, nếu chết ở đây, thể xác vẫn có thể hoạt động bình thường."

"Vậy thì tôi có thể yên tâm rồi."

"Nhiều nhất là ký ức từng bước một bị tách ra, cuối cùng chết não, trở nên giống như những con quái vật mà anh nhìn thấy, mặt bị khoét rỗng, trở thành một xác chết lang thang trong thế giới này."

"Bụp!"

Ngô Sơn chân mềm nhũn, hình như vấp phải thứ gì đó ngã xuống đất, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ.

"Đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ anh, so với những người chơi khác, anh đã chọn con đường đúng đắn nhất." Mỗi câu nói của Hàn Phi đều sử dụng năng lực ngôn linh, hắn muốn khơi dậy cảm xúc gì của Ngô Sơn, liền có thể khơi dậy cảm xúc đó của đối phương.

Với kỹ năng diễn xuất bậc thầy, nguyền rủa ngôn linh, cộng thêm không ngừng ám thị tâm lý, Ngô Sơn và Hàn Phi quá chênh lệch về đẳng cấp, anh ta không tự chủ được mà cảm thấy Hàn Phi mới là cây rơm cứu mạng duy nhất của mình, nhất định phải ôm chặt lấy.

Hàn Phi mỗi ngày có thể sử dụng năm lần ngôn linh, không dùng cũng lãng phí, hiện tại hắn vừa hay cần một tiểu đệ sai vặt đáng tin cậy.

"Hãy bảo vệ bản thân thật tốt, có chuyện gì hãy cho tôi biết ngay lập tức, chú ý giữ liên lạc."

Dặn dò Ngô Sơn xong, Hàn Phi lặng lẽ đi, tốc độ của hắn nhanh như quỷ vậy, không để ý một chút, người đã biến mất trong đêm đen.

"Chuyện có thể làm, mình cũng gần như đã hoàn thành rồi, bây giờ với sinh mệnh có hạn này, mình cần phải giúp Phó Sinh giải quyết mối nguy hiểm tiềm ẩn cuối cùng."

Quay đầu lại nhìn bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ phía xa, trong lòng Hàn Phi thầm nói: "Đã đến lúc đi làm rồi."

Tránh camera giám sát ra, Hàn Phi chạy về nhà, trên đường đi mua rất nhiều đồ ăn ngon cho bọn trẻ, cả nhà ăn uống vui vẻ.

Cùng lúc đó, tại ngôi nhà cũ nơi Hàn Phi từng ở, Bạch Tuộc và đám cấp dưới bắt đầu hoan lạc.

Từng chén rượu rót vào bụng, Bạch Tuộc thưởng thức lời tán dương của đám cấp dưới, cười một cách ngông cuồng.

Anh ta chưa bao giờ hạnh phúc đến thế, cảm thấy cuộc đời mình đã lên đến đỉnh điểm.

"Anh Trương, hiện tại anh là người được ban lãnh đạo coi trọng nhất, dự án quan trọng như vậy giao cho một mình anh phụ trách, cảm giác sau này anh rất có khả năng sẽ ngồi lên vị trí của Triệu tổng!"

"Phó Nghĩa chính là một tên bám váy đàn bà, nếu như không phải Triệu tổng sủng ái anh ta, mấy người nghĩ dựa vào thực lực của anh ta có thể so sánh được với anh Trương sao?"

"Uống rượu! Uống rượu! Bây giờ Phó Nghĩa đã bị bãi nhiệm, bộ phận nhỏ của bọn họ có lẽ cũng sẽ giải tán. Trưởng nhóm, hay là anh lấy Lý Quả Nhi đến bộ phận của chúng ta đi, năng lực làm việc của cô ấy rất tốt, quan trọng nhất ngoại hình rất xinh đẹp, tính cách cũng tốt."

“Không cần cậu nói tôi cũng chuẩn bị lấy cô ấy về!” Bạch Tuộc dựa lưng vào ghế sofa, gác giày lên ghế: “Cuộc sống của Phó Nghĩa thật đẹp, thành thật mà nói, khiến người ta cũng khá ngưỡng mộ.”

Anh ta nhìn căn nhà to lớn ở trung tâm thành phố này, trong mắt ẩn chứa một sự đố kị, nhưng ngay sau đó sự đố kị đã biến thành đắc ý: “Bây giờ anh ta không còn gì nữa, trò chơi làm hơn nửa năm, công việc, danh tiếng, nhà cửa, còn có…”

Dường như nghĩ ra điều gì đó, vẻ đố kị trong mắt Bạch Tuộc lại hiện lên, anh ta đặt ly xuống, châm một điếu thuốc rồi bước ra ban công.

Sau khi đóng cửa ban công, Bạch Tuộc hít sâu mấy hơi, lấy điện thoại di động ra, gọi cho Triệu Thiến.

Điện thoại đổ chuông rất lâu, cuộc gọi mới được kết nối.

“Chị Thiến, em mới chuyển đến nhà mới, mọi người đều ở đây, chị có muốn…”

“Xin chúc mừng, anh còn chuyện gì nữa không?” Một giọng nói nhàn nhạt phát ra từ điện thoại, giọng điệu của Triệu Thiến gần như đem hai chữ hời hợt chọc thẳng vào mặt Bạch Tuộc.

“Tôi muốn nói là…”

“Nếu không có thì tôi cúp máy đây, ngày mai anh nhớ chuẩn bị đầy đủ tài liệu cho phiên bản B. Ban lãnh đạo công ty rất không hài lòng với thiết kế mới được bổ sung của các anh!”

“Nhưng không phải bản B do Phó Nghĩa làm trước đây hay sao?” Bạch Tuộc còn chưa nói xong, điện thoại đã bị cúp máy.

Anh ta cầm điện thoại, trên mu bàn tay từ từ xuất hiện những đường gân, tất cả niềm vui sướng đều bị cuốn trôi vào lúc này.

Trong lòng có một cục tức, Bạch Tuộc vung tay suýt ném điện thoại xuống sàn, nhưng cuối cùng vẫn kìm lại.

Nhỏ giọng chửi thề một câu, Bạch Tuộc đang định quay vào nhà thì bất ngờ nhìn thấy một người phụ nữ mặc đồ đỏ đang đứng trên con đường phía trước cổng chung cư.

Cô ta đứng ở giữa đường, chậm rãi ngẩng đầu lên, giống như đang nhìn ban công nơi Bạch Tuộc đang đứng.

“Đó là cái quái gì thế?”

Chương 569: Mẹ ruột đến rồi

Bạch Tuộc vốn đã uống không ít rượu bám vào lan can ban công, mở to mắt nhìn con đường ở cổng vào chung cư.

Người phụ nữ đồ đỏ lúc nãy đang đứng giữa đường, đột nhiên lại biến mất rồi.

"Mình bị ảo giác sao?"

Tâm tư bấn loạn, Bạch Tuộc giậm tắt tàn thuốc, quay trở lại phòng khách.

Tiếng nhạc và tiếng khen ngợi từ đám đông làm cho tâm trạng anh ta cảm thấy tốt hơn một chút: "Nào, nào, nào! Đêm nay không say không về!"

"Trưởng nhóm, em còn mang cho anh một chai rượu vang đỏ." Một người cấp dưới lấy chai rượu từ trong hộp quà ra, chỉ cần nhìn bao bì là có thể cảm nhận được đó là một chai rượu rất đắt tiền.

"Tiểu Vương có tâm rồi, chúng ta hãy uống hết chỗ rượu này trước, sau đó mới uống những loại rượu khác." Bạch Tuộc nhìn chằm chằm vào chai rượu vang đỏ, trong đầu cứ nghĩ đến người phụ nữ mặc đồ đỏ vừa rồi, anh ta càng buồn bực, chỉ có thể dùng cồn để gây tê chính mình.

Say sưa hết ly này đến ly khác, lại uống thêm một tiếng nữa, nữ nhân viên trong nhóm có vẻ không chịu được nữa, vội vàng chạy vào nhà vệ sinh.

"Tôi đi xem Tiểu Linh, các cậu cứ uống trước đi." Bạch Tuộc cũng đã say rồi, anh ta loạng choạng đứng dậy, đi về phía nhà vệ sinh.

Đẩy cửa ra, Bạch Tuộc nhìn thấy cấp dưới của mình đang ngồi trên bồn cầu.

Nữ nhân viên tên Tiểu Linh kia vừa nôn thốc nôn tháo, không đứng dậy được.

“Tôi vẫn luôn nói với mọi người, mọi việc phải làm tùy theo khả năng của mình, hay là em đi nghỉ ngơi một lát đi?” Bạch Tuộc dìu nữ cấp dưới đứng dậy, khi anh ta tiếp xúc thân thể, không biết tại sao trong đầu lại thoáng hiện lên khuôn mặt Triệu Thiến.

Là cấp trên trực tiếp của mình, trước mặt Triệu Thiến anh ta đến cái rắm cũng không dám đánh, vừa rồi còn bị quở trách một trận.

Càng nghĩ càng tức giận, anh ta đỡ Tiểu Linh vào phòng ngủ chính, cởi giày của cô ấy ra, đặt cô ấy lên giường.

Nhìn chằm chằm nữ cấp dưới tới chúc mừng mình, Bạch Tuộc cũng ngồi ở bên giường, tay anh ta chậm rãi hướng về phía trước, nhưng đúng vào lúc này điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Giật mình, Bạch Tuộc nhanh chóng vùng dậy như kẻ trộm bị camera giám sát chụp được vậy.

Nuốt khan nước bọt, Bạch Tuộc nhìn xuống màn hình điện thoại, người gọi cho anh ta tên là Triệu Lưu, tối hôm qua là anh ta tăng ca, hôm nay cũng không đến dự tiệc mừng.

“Làm giật cả mình, tiểu tử này thật không biết điều.” Bạch Tuộc trả lời điện thoại: “Có chuyện gì nói nhanh lên!”

“Căn mười ba, tầng mười bốn…”

“Cái gì?”

“Căn mười ba, tầng mười bốn…”

“Đầu cậu bị bệnh à? Đang nói nhảm cái gì vậy!”

“Căn mười ba, tầng mười bốn…”

Bạch Tuộc vốn đã uống rất nhiều rượu, hiện tại đầu óc choáng váng, nghe đến hai lần mới nghe thấy, giọng nói trên điện thoại khác với Triệu Lưu, rất âm trầm và vô cảm.

Cúp điện thoại, Bạch Tuộc lại ngoảnh đầu nhìn Tiểu Linh, anh ta bước ra khỏi phòng ngủ, lặng lẽ đóng cửa phòng ngủ lại.

“Trưởng nhóm, ngày mai còn phải đi làm, chúng ta không thể uống nữa.” Tiểu Vương là một người rất nhanh trí, anh ta nhìn thấy Bạch Tuộc đỡ Tiểu Linh về phòng ngủ, trong lòng dường như đã hiểu ra điều gì đó.

“Quả thực, hôm nay chúng ta cũng quấy rầy trưởng nhóm rất lâu rồi.”

Những người cấp dưới dìu nhau đứng dậy, trong đó có một nam sinh mập mạp là nhân viên mới chỉnh lại kính mắt của mình, tửu lượng rất kém, mặt đỏ bừng: “Chị Linh đâu? Vẫn ở trong nhà vệ sinh à? Để em đi gọi chị ấy.”

“A Linh có phải là uống giữa chừng rồi ra về rồi không?” Tiểu Vương gãi đầu, dùng sức kéo nam sinh mập mạp lên khỏi mặt đất, lúc uống rượu, anh ta đã bảo tiểu mập đỡ mấy ly rượu cho mình.

“Chúng ta cũng nên đi thôi, đã gần mười hai giờ rồi.”

Mặc chiếc áo khoác vào, một người cấp dưới của Bạch Tuộc lảo đảo bước ra cửa, sau đó chào tạm biệt anh ta.

Với tư cách là lãnh đạo, Bạch Tuộc đương nhiên sẽ không tiễn họ đi, chỉ đại khái dặn dò họ mấy câu về nhà cẩn thận, rồi đóng cửa lại.

Đứng ở cửa ra vào, Bạch Tuộc cũng không vội vàng đi, hắn đang nghe theo tiếng bước chân của cấp dưới rời khỏi.

“Hành lang này tối quá! Một ngọn đèn cũng không có.”

“Không đúng, mình nhớ là khi mình đến có đèn mà. Có thể là đèn chỉ sáng vào ban ngày.”

“Kỳ lạ thật, tại sao thang máy lại bị kẹt ở tầng này? Có phải bị hỏng rồi không?”

“Cái này mà cũng là chung cư hàng đầu ở trung tâm thành phố à? Thôi bỏ đi, chúng ta đi cầu thang bộ.”

Sau khi các cấp dưới đều đi khỏi, Bạch Tuộc cởi cúc áo sơ mi ra, không biết là do uống quá nhiều rượu hay vì nguyên nhân nào khác mà anh ta cảm thấy nóng bừng cả người.

“Sau này chờ mình ngồi vào chỗ của Triệu Thiến rồi, vị trí của mình sẽ bỏ trống, xét về năng lực thì Tiểu Vương là thích hợp nhất, nhưng bây giờ mình có thể cho Tiểu Linh một cơ hội.”

Bạch Tuộc dường như đang thuyết phục bản thân, anh ta cầm rượu vang đỏ do cấp dưới của mình mang đến bước đến cửa phòng ngủ, anh ta đã có chút không thể chờ được nữa.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, Bạch Tuộc đứng ở cửa, nhìn chằm chằm cơ thể của Tiểu Linh, trong lòng như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, vừa sợ, lại vừa muốn đi đến.

“Tiểu Linh, em có nghe thấy anh nói không?” Bạch Tuộc thận trọng hỏi, thấy Tiểu Linh không trả lời, anh ta từ từ di chuyển đến bên giường.

Đặt rượu vang đỏ xuống, Bạch Tuộc quỳ một gối trên giường, đang định đưa tay ra chỗ Tiểu Linh thì điện thoại di động lại đột nhiên vang lên.

Tim đập loạn xạ vì sợ hãi, Bạch Tuộc mở điện thoại liếc mắt nhìn, lại là Triệu Lưu gọi tới.

“Chờ ngày mai mình đi làm, phải cho cậu ta một trận!”

Không trả lời, Bạch Tuộc trực tiếp cúp điện thoại, nhưng Triệu Lưu vẫn tiếp tục gọi đến.

Sau nhiều lần cúp máy, Bạch Tuộc bắt đầu nhận được tin nhắn từ Triệu Lưu, tất cả các tin nhắn đều là một câu giống nhau —— Căn mười ba, tầng mười bốn…

“Cậu ta làm sao vậy?” Bạch Tuộc tắt điện thoại di động ném sang một bên, trong lòng càng ngày càng nóng nảy.

Hôm nay là ngày vui vẻ nhất trong đời đối với anh ta, dẫm người mà mình ghét nhất xuống chân, có thể cười nhạo thả ga vô tư lự, lẽ ra anh ta phải cảm thấy tâm trạng thoải mái mới đúng, nhưng hiện tại trong lòng lại tràn đầy cảm giác bất an.

Lời cảnh cáo như đùa cợt của Hàn Phi chợt lóe lên trong đầu anh ta, mấy chữ đêm nay cẩn thận một chút như một cái gai đâm vào tim.

“Tên khốn đó là đang cố ý ghê tởm mình!”

Mở chai rượu vang đỏ ra, Bạch Tuộc nhấp một ngụm, anh ta lại nhìn làn da trắng như tuyết của Tiểu Linh.

“Không quản nữa!”

Cởi áo sơ mi ra, Bạch Tuộc còn chưa kịp ném áo xuống đất, điện thoại của anh ta lại vang lên.

“Shit! Không kết thúc có phải không!”

Nhặt điện thoại lên, Bạch Tuộc hung ác nói vào điện thoại: “Triệu Lưu! Cậu uống nhầm thuốc à!”

Anh ta hét lớn vào điện thoại, nhưng trong điện thoại không có giọng nói của Triệu Lưu.

Một lúc sau, Bạch Tuộc chợt nhận ra một chuyện, vừa rồi mình đã tắt điện thoại rồi, làm sao đối phương vẫn gọi đến được?

Đại não bị rượu làm cho tê liệt hơi tỉnh táo lại một chút, Bạch Tuộc cúi đầu nhìn xuống màn hình điện thoại di động, lúc này từ bên trong truyền ra một giọng nói của phụ nữ.

“Căn 13, Tầng 14, Số 174.”

“Cạch!”

Bạch Tuộc sợ đến mức ném điện thoại xuống đất, anh ta nhớ lại người phụ nữ mặc đồ đỏ đứng giữa đường.

“Chuyện gì vậy? Tại sao thứ này lại chú ý vào mình?” Bạch Tuộc mồ hôi lạnh lập tức rơi xuống: “Số 174 không phải là căn phòng mà Phó Nghĩa bán cho mình hay sao? Mình chỉ vừa mới chuyển đến ở thôi!”

Bị dọa sợ tỉnh táo, Bạch Tuộc không có thời gian gọi Tiểu Linh, mặc áo vào bắt đầu chạy ra ngoài, anh ta càng nghĩ càng thấy không đúng: “Chả trách Phó Nghĩa lại tốt bụng như vậy, căn nhà anh ta ở có vấn đề!”

Chạy ra khỏi phòng ngủ, Bạch Tuộc còn không kịp thay giày, chân đất lao đến cửa phòng khách.

Đang nắm tay nắm cửa, Bạch Tuộc đột nhiên nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân, âm thanh càng ngày càng gần anh ta.

"Người phụ nữ mặc đồ đỏ không phải là lên tầng rồi chứ?"

Sau một hồi do dự, bước chân đã dừng lại.

Bạch Tuộc tới gần cửa chống trộm, dựa vào mắt mèo liếc nhìn bên ngoài, một người phụ nữ mặc đồ đỏ đang cúi đầu đứng ở cửa nhà anh ta!

Hít một hơi thật sâu, Bạch Tuộc lùi lại liên tiếp mấy bước.

"Cô, cô ta đến tìm mình rồi! Mục tiêu của cô ta chính là căn nhà này!"

Bạch Tuộc muốn giết chết Phó Nghĩa rồi, bây giờ anh ta hối hận muốn đâm vào tường.

Mùi hôi thối thoang thoảng trong không khí, máu đen thấm vào nhà theo khe của cửa chính.

Hơi thở trở nên gấp gáp, Bạch Tuộc lục tìm điện thoại muốn gọi cảnh sát, khi thò tay vào túi mới nhớ ra điện thoại của mình đã bị ném trong phòng ngủ.

Dùng cả tay và chân cùng lúc đứng dậy từ trên mặt đất, Bạch Tuộc vừa xoay người, lại nhìn thấy Tiểu Linh vốn ngủ say trên giường lúc này đang đứng ở cửa phòng ngủ.

Da cô nhợt nhạt, nhón chân lên, các khớp tay chân méo mó, mái tóc đen xõa xuống trước mặt.

"Tiểu Linh? Tào Linh Linh?"

Giọng nói của Bạch Tuộc bắt đầu run rẩy, nhưng đúng vào lúc này, tay nắm cửa chống trộm bắt đầu vặn vẹo dữ dội, như thể có ai đó đang cố gắng mở cửa từ bên ngoài.

Bụp!

Bạch Tuộc sợ hãi quỳ rạp xuống đất: "Oan có đầu, nợ có chủ, tôi không làm gì cả, các người tìm nhầm người rồi! Các người thật sự đã tìm nhầm người rồi!"

Bạch Tuộc nói năng lộn xộn, khóc lóc ầm ĩ, không ngừng la hét.

Anh ta tiếp quản game 《Vĩnh Sinh》 do Phó Nghĩa thiết kế, chiếm nguồn lực của Phó Nghĩa trong công ty, lấy mất vị trí, lại chiếm nhà của Phó Nghĩa. Khi anh ta đang tự mãn lấy được mọi thứ, không ngờ rằng tai họa do Phó Nghĩa gây ra cũng tìm đến anh ta.

Cùng với tiếng cọt kẹt vang lên, cửa chống trộm từ từ được đẩy ra, Bạch Tuộc không dám quay đầu lại, anh ta bị dọa sợ đến nỗi toàn thân không còn chút sức lực nào, không ngừng khóc lóc van xin.

Trong dòng máu truyền đến tiếng bước chân, những dấu tay đẫm máu xuất hiện khắp căn phòng.

Phàm là nơi nào có kỷ niệm đẹp về gia đình này, đều bị bàn tay đẫm máu tóm lấy.

Từ từ, những âm thanh kỳ lạ xung quanh trở nên nhỏ hơn nhiều, Bạch Tuộc lặng lẽ mở mắt ra.

Một giọt máu vừa hay rơi xuống sống mũi anh ta, ngẩng đầu nhìn lên, trên đầu anh ta xuất hiện một khuôn mặt phụ nữ.

Không chờ anh ta phát ra âm thanh, anh ta cảm thấy máu trên mặt đất cuốn lấy mình như một sợi dây, ngay lập tức kéo anh ta ra khỏi căn nhà.

“Phó Nghĩa! Tôi…”

Bạch Tuộc chưa kịp nói xong thì cơ thể đã biến mất trong bóng tối.

Tào Linh Linh chân tay vặn vẹo ngã xuống đất, người phụ nữ mặc đồ đỏ đi ngang qua cô, ở trong phòng khách được một lúc, cô ta đến căn phòng nơi Phó Sinh từng ở trên tầng hai.

Cái đầu rũ xuống từ từ ngẩng lên, mái tóc đen trượt sang hai bên để lộ ra một khuôn mặt da bọc xương.

Có thể thấy cô ta từng là một người rất xinh đẹp, nhưng sau đó dường như đã bị bệnh.

Một dấu tay đẫm máu xuất hiện ở góc phòng, sau đó là vô số dấu tay đẫm máu bao phủ toàn bộ căn phòng, hết tầng trên xuống tầng dưới, cho đến khi cửa sổ thủy tinh đột nhiên vỡ tan!

Người phụ nữ mặc đồ đỏ đứng giữa phòng Phó Sinh từ từ quay người lại, cô ta lại nhìn sang một hướng khác.

……

Nửa đêm, Hàn Phi đứng trong phòng ngủ, nhìn căn phòng chật hẹp, đang tìm chỗ trên sàn để trải nệm, người vợ đang nằm trên giường, nghiêng đầu nhìn hắn, trên mặt nở nụ cười khổ.

"Căn phòng này tương đối nhỏ, hay là…"

"Vậy thì để anh ra phòng khách ngủ, không khí bên ngoài tốt hơn." Hàn Phi ôm bộ chăn nệm của mình bước đến sô pha, hắn đang trải "giường" thì đột nhiên nghe thấy một tiếng khóc rất yếu ớt truyền đến từ phòng của Phó Sinh.

"Chuyện gì vậy?"

Hàn Phi yên lặng đến gần, hắn do dự một chút rồi gõ cửa: "Phó Sinh? Con còn chưa ngủ sao?"

"Con chưa." Cửa phòng ngủ bị mở ra, Phó Sinh xuất hiện ở cửa, vẻ mặt vẫn bình thường, nhưng đôi mắt lại hơi sưng đỏ.

"Con có chuyện gì vậy?"

"Gần đây con luôn nghe thấy mẹ gọi tên con, mẹ bảo con tránh xa bố ra." Phó Sinh nhìn Hàn Phi: "Bố có thể trả lời lại một lần nữa, cái chết của mẹ có liên quan gì đến bố không?"

"Không liên quan gì đến bố." Hàn Phi rất khẳng định nói.

Phó Sinh lại nhìn hắn chằm chằm một lúc, sau đó mới thở phào ra: "Vậy thì tốt."

Cửa bị đóng lại, Phó Sinh trở lại trong phòng, Hàn Phi một mình đứng ở phòng khách.

"Cho dù Phó Nghĩa có cầm thú đến đâu có lẽ cũng không đến nỗi giết người vợ ban đầu của mình, đúng không? Mình

cũng không tìm thấy bất kỳ gợi ý nào tương tự khi làm nhiệm vụ người quản lý tòa nhà, chuyện này bên trong có lẽ có một số hiểu lầm."

Sau khi có được danh hiệu đặc biệt phụ thân, Hàn Phi đã có thể sử dụng năng lực của Phó Ức và Phó Thiên, nhưng vẫn chưa thể sử dụng năng lực của Phó Sinh, điều này cho thấy Phó Sinh vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng hắn.

"Nếu như có thể giải quyết được hiểu lầm này, chắc là Phó Sinh có thể tin tưởng mình hoàn toàn rồi."

Trở lại ghế sô pha, Hàn Phi đang định nằm xuống thì điện thoại của hắn đột nhiên rung lên.

Nhấc nó lên nhìn, ID người gọi là Bạch Tuộc.

"Tên này vẫn còn sống sao?"

Hàn Phi liếc nhìn đồng hồ trên tường, hắn cảm thấy người gọi hắn bây giờ có lẽ không phải là Bạch Tuộc nữa.

Bật máy tính lên, Hàn Phi không ngừng phát đi phát lại ca khúc chủ đề mà hắn đã sáng tác, sau đó trong âm thanh nguyền rủa nhấn nút trả lời trên điện thoại.

"Xin chào?"

Sau khi cuộc gọi được kết nối, một giọng phụ nữ phát ra từ điện thoại, cô ấy có vẻ như đang cười, lại hình như là đang khóc.

"Bạch Tuộc đã mua căn nhà của anh, em sẽ xuất hiện ở đó, cho thấy mục tiêu thực sự của em có lẽ là anh và gia đình anh." Giọng nói của Hàn Phi rất trầm ổn bình tĩnh, căn bản không giống như đang trả lời cuộc gọi của người chết lúc nửa đêm, càng giống trò chuyện với người bạn đã lâu không gặp hơn.

"Người muốn giết anh rất nhiều, nhưng trong đó người có chấp niệm mạnh mẽ với gia đình này, đồng thời đã qua đời, chỉ có một người —— mẹ ruột của Phó Sinh."

Nghe tiếng nhạc nguyền rủa chưa đặt tên, Hàn Phi rót cho mình một cốc nước rồi nằm xuống sô pha: "Chúng ta hãy nói

chuyện nghiêm túc một chút được không? Thật ra anh cũng rất muốn gặp em."

Tiếng khóc, tiếng cười qua điện thoại dần trở nên chói tai, trái tim người phụ nữ như bị bao bọc bởi hận ý, không thể giao tiếp với thế giới bên ngoài, bị bao trùm trong thế giới hận ý.

"Em không muốn nói chuyện với anh, vậy anh để Phó Sinh nghe điện thoại được không? Ngay vừa rồi, con vì nhớ em, mà khóc sưng đỏ cả mắt."

Hàn Phi cầm điện thoại di động đi về phía phòng ngủ của Phó Sinh, hắn khẽ gõ cửa, giọng của Phó Sinh từ trong phòng truyền đến: "Có chuyện gì thế?"

"Có một người rất quan trọng đối với chúng ta, muốn tìm con." Hàn Phi không có cúp điện thoại, sau khi Phó Sinh mở cửa, liền đưa luôn điện thoại qua.

"Tìm con?" Phó Sinh đón lấy điện thoại, cậu còn chưa kịp nói câu nào, thì đã bị cúp máy.

Phó Sinh khó hiểu nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại di động, nhìn người gọi đến là Bạch Tuộc, sắc mặt càng thêm cổ quái.

"Người này rất quan trọng đối với chúng ta sao?" Phó Sinh trả lại điện thoại cho Hàn Phi: "Con biết gần đây áp lực của bố rất lớn, nhưng bố làm ơn đừng làm những chuyện kỳ lạ như này nữa."

Chương 570: Hộ lý mới tên là Phó Nghĩa

“Bố đang làm chuyện kỳ lạ?” Hàn Phi nói không nên lời, mình vậy mà lại bị một học sinh trung học ngày nào cũng nói chuyện với không khí nói như vậy.

“Còn nữa bố có thể tắt nhạc kia đi được không, hàng xóm sẽ sợ đấy.” Phó Sinh nói xong liền đóng cửa phòng ngủ lại, khi quay lại giường, trong miệng còn thì thầm: “Haizz, nhạc của bố đến quỷ cũng không thích, bố làm thế nào mà làm ra được vậy?”

Nghe Phó Sinh than thở, Hàn Phi luôn cảm thấy đứa trẻ này vì gia đình đã phải rất nhọc lòng.

Trên thực tế, khi Hàn Phi không thể nhìn rõ thế giới quỷ quái, Phó Sinh nói không chừng đã thực sự giúp gia đình này chắn rất nhiều tai họa.

“Nếu không phải vì để khi mẹ cậu đến đây, còn cần cậu nói vài lời tốt đẹp, tối nay tôi nhất định sẽ lý luận với cậu một trận.”

Ngồi lại bên cạnh máy tính, Hàn Phi bắt đầu làm sơ yếu lý lịch, ngày mai sẽ đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ xin việc.

“Hy vọng mọi thứ sẽ thuận lợi.”

6h30 sáng, Hàn Phi đang ngủ trên bàn máy tính thì đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Hàn Phi lập tức ngồi dậy, người vợ cũng vội vàng ra khỏi phòng ngủ.

“Đừng lo, anh ra mở cửa.”

Nhìn bên ngoài qua mắt mèo, Hàn Phi phát hiện có hai cảnh sát đang đứng trước cửa nhà mình.

Nhìn biểu cảm và dáng đứng của hai cảnh sát, trái tim Hàn Phi từ từ trầm xuống, cảnh sát có lẽ không phải đến bắt hắn, chuyện bắt cóc Đỗ Xu cũng vẫn chưa bị bại lộ.

Dụi mắt, Hàn Phi ra mở cửa như vừa mới ngủ dậy.

Sau khi nhìn thấy cảnh sát ngoài cửa, khuôn mặt hắn thể hiện sự ngạc nhiên một cách có chừng mực.

"Anh có phải là Phó Nghĩa không? Chúng tôi có một số chuyện muốn hỏi anh."

"Được, mời vào trong."

Nhìn thấy cảnh sát, người vợ rất khó hiểu.

"Anh chị không cần căng thẳng." Một người cảnh sát nhìn đống đồ lặt vặt trên mặt đất còn chưa được dọn dẹp: "Theo điều tra của chúng tôi, ngày hôm qua anh chị mới chuyển đến đây đúng không?"

"Đúng."

"Tại sao phải chuyển đến đây vội vàng như vậy? Ngôi nhà từng ở trước đây có vấn đề gì à?" Viên cảnh sát có vẻ thản nhiên hỏi.

"Không có vấn đề gì! Căn nhà nằm ở trung tâm thành phố, là một khu bất động sản đắc địa, nếu như không phải có chuyện gấp cần dùng đến tiền, chúng tôi đã không bán nó." Mặt mũi Hàn Phi tràn đầy hối hận, hoàn toàn không giống như đang diễn.

"Chuyện gấp?"

"Không phải chuyện vinh quang gì." Hàn Phi nhỏ giọng nói về chuyện của hai mẹ con Phó Ức ra.

"Bán nhà có thể hiểu được, nhưng tại sao ngay chiều hôm đó anh chị lại phải vội vàng dọn đi?" Cảnh sát cho rằng điều này là rất đáng ngờ.

"Chúng tôi cũng đâu muốn!" Hàn Phi thở dài: "Lúc đó đang cần tiền gấp nên bán cho đồng nghiệp cũ với giá thấp hơn giá thị trường, nhưng kết quả tên đó mặt người dạ thú, trở mặt không nhận người quen, sau khi mua lại căn nhà của chúng tôi, buộc tôi phải dọn đi trong vòng năm tiếng. Lúc đó chúng tôi đang ở Cơ quan quản lý nhà ở, tên đó thật sự là ức hiếp người quá đáng!"

Hai người cảnh sát nhìn chằm chằm vào Hàn Phi thật lâu: "Thật ra hôm nay chúng tôi tới đây, chủ yếu là muốn nói với anh một chuyện, Bạch Tuộc mất tích rồi, buổi sáng hàng xóm gọi điện báo cảnh sát, phát hiện chỉ còn lại có một đồng nghiệp đang hôn mê ở trong nhà của anh ấy."

"Mất tích rồi?" Hàn Phi "rõ ràng" là lần đầu tiên nghe thấy, không ai có thể nghi ngờ giọng điệu kinh ngạc kia.

"Tối hôm qua anh ấy tổ chức một bữa tiệc với các đồng nghiệp của mình, sau khi mọi người đi khỏi vào lúc 0 giờ nửa đêm, Bạch Tuộc đã mất tích một cách rất kỳ lạ, theo thông tin từ những người hàng xóm cung cấp, Bạch Tuộc từng lớn tiếng van xin, còn gọi tên của anh."

"Nhưng vấn đề là tôi thực sự không có ở đó đêm qua!"

"Chúng tôi đã xem camera giám sát, anh thực sự có bằng chứng ngoại phạm của mình, vì vậy chúng tôi đến đây chủ yếu để hỏi anh, xem liệu anh có thể cung cấp bất kỳ manh mối có giá trị nào không."

Hàn Phi suy nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn là lắc đầu.

"Chắc chắn không? Bạch Tuộc không phải là người đầu tiên trong công ty anh mất tích, bắt đầu từ sau ngày về sự việc của anh, công ty các anh đã có hai nhân viên nam mất tích rồi, hiện tại chúng tôi nghi ngờ rằng đây là một vụ án hung ác chống lại công ty các anh."

"Chuyện này tôi thực sự không biết, gần đây tôi rất bận với việc gom tiền."

Cảnh sát hỏi thêm rất nhiều câu hỏi nữa, nhưng cuối cùng họ cũng không có được bất kỳ thông tin hữu ích nào từ Hàn Phi.

"Cảm ơn sự hợp tác của anh, trong khoảng thời gian này, anh tốt nhất không nên đi xa, đây cũng là vì sự an toàn của cá nhân anh."

"Chắc chắn, chắc chắn."

Sau khi tiễn cảnh sát đi, một ngày mới của gia đình Hàn Phi cũng bắt đầu.

Người vợ đi nấu ăn, còn Hàn Phi và hai đứa trẻ ngồi bên cạnh bàn.

Phó Sinh cúi đầu đọc sách, Hàn Phi mặc quần áo chỉnh tề, sắp xếp sơ yếu lý lịch của mình.

Hắn chuẩn bị nộp hồ sơ xin việc hộ lý, công việc này tưởng chừng như ai cũng có thể làm được nhưng thực tế hộ lý cao cấp cần phải thành thạo rất nhiều thứ.

Các dịch vụ chăm sóc cuộc sống chỉ là cơ bản nhất, còn có ICU và chăm sóc phụ trợ bệnh nhân khẩn cấp, tư vấn tâm lý, thậm chí cả giặt là và nấu ăn, kết hợp dinh dưỡng, v.v. đều có cả.

Vấn đề lớn nhất của Hàn Phi bây giờ không phải về phương diện kĩ năng, mà là cơ thể không ngừng suy yếu, nếu thật sự không xin được công việc hộ lý, vậy thì hắn chỉ có thể lấy thân phận bệnh nhân vào bệnh viện rồi.

Sau bữa sáng, Phó Sinh là người đầu tiên xách cặp sách bước ra khỏi nhà.

Hàn Phi sắp xếp xong tài liệu, lại chạy tới trước gương, cẩn thận kiểm tra bộ dạng của mình, rồi mới chuẩn bị đi ra ngoài.

“Đừng quá lo lắng về công việc, cứ từ từ.” Mặc dù người vợ biết Hàn Phi không phải Phó Nghĩa, nhưng trước mặt bọn trẻ vẫn cư xử như trước.

“Em yên tâm.” Hàn Phi mỉm cười rời khỏi nhà, nơi hắn thuê hiện tại rất gần với trường học của Phó Sinh, đi bộ mười phút là đến.

“Cũng không biết hôm nay Phó Sinh có đi học không.”

Nhìn về phía cổng trường, Hàn Phi không nhìn thấy Phó Sinh.

“Bỏ đi, tạm thời để cậu ấy yên.”

Đến trạm xe buýt gần nhất, Hàn Phi nghiên cứu bản đồ đường đi một lúc, sau đó băng qua đường đón xe buýt.

Sau khi Hàn Phi lên xe buýt, Phó Sinh mới bước ra khỏi cửa hàng gần đó với một lon pate cho mèo, cậu nhìn chằm

chằm về hướng Hàn Phi đang rời đi, trong mắt có một sự không hiểu.

Phó Nghĩa tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng, trong ngành game cũng được coi là có một chút tiếng tăm, theo lý mà nói nếu muốn tìm một công việc, cho dù không liên quan đến game, cũng nên theo phương hướng về internet, những công ty đó đều ở trong thành phố, còn Hàn Phi thì lại ngồi xe buýt đi ra ngoại thành.

"Bố không phải đi tìm việc à?"

Bỏ lon pate cho mèo vào cặp sách, Phó Sinh do dự một lúc, cậu bắt taxi chạy theo chiếc xe buýt mà Hàn Phi đang đi.

Gần đây Phó Nghĩa thay đổi quá lớn, Phó Sinh cũng hơi tò mò không biết lý do sâu xa cuối cùng là gì.

Xe buýt không mất nhiều thời gian để đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo, Hàn Phi cầm hồ sơ đến cửa hông bệnh viện, sau khi nói cho bảo vệ biết ý định của mình, ánh mắt đối phương nhìn hắn rất kỳ lạ.

"Có thể dẫn tôi vào trong được không? Tôi thấy tin tuyển dụng của các anh trên internet."

"Thật là kỳ lạ, tính cả anh, hôm nay có bảy người đến nộp đơn xin việc hộ lý rồi."

Bảo vệ dẫn Hàn Phi vào bệnh viện qua cửa hông, chưa đi bao xa thì Hàn Phi đã nhìn thấy một người quen cũ.

Người chơi trọc đầu được gọi là Tù Nhân, cùng với hai người đang đứng cùng nhau, ba người bọn họ tạo thành một vòng tròn nhỏ.

Tù Nhân thấy Hàn Phi đi tới, trong mắt lộ ra một chút kiêng kị, anh ta không hiểu rõ căn nguyên của hắn.

"Xin mời bên này! Có ai trong số mọi người đã từng làm hộ lý chưa?"

"Tôi đã làm." Hàn Phi và một người nộp đơn khác giơ tay, trong khi ba người chơi đứng phía sau không nói một lời.

“Có chứng chỉ hộ lý không?” Y tá béo bước tới trước mặt Hàn Phi, Hàn Phi mà cô nhìn thấy trong mắt chính là hình ảnh của Phó Nghĩa, là tên cặn bã trong số những tên cặn bã, bản thân Phó Nghĩa có ngoại hình thực sự rất đẹp trai.

“Chứng chỉ không tìm thấy rồi, nhưng cô có thể tùy ý kiểm tra tôi vài câu.” Với năng lực vừa nhìn là đã nhớ của mình, tối hôm qua Hàn Phi đã tìm hiểu hết về ngành nghề này rồi.

“Tự tin vậy à?” Y tá béo tùy tiện hỏi vài câu, Hàn Phi đều trả lời rất suôn sẻ.

“Không tồi, xem ra anh rất có kinh nghiệm. Tuy nhiên, hộ lý cũng có yêu cầu rất cao về thể lực, một số bệnh nhân không thể tự mình trở mình, nên hộ lý cần phải giúp đỡ nâng dậy.” Y tá béo dang hai tay ra: “Anh tới thử xem có thể bế tôi đến giường bệnh đằng kia không.”

Hàn Phi có thể lực cao tới 32 điểm, biểu hiện ra hơi chút “khó khăn”, nhưng cuối cùng hắn vẫn thành công.

“Chủ nhiệm Lý, anh nghĩ thế nào về anh ta? Anh ta tuy hơi lớn tuổi hơn một chút, nhưng mọi phương diện đều rất xuất sắc.” Y tá béo thấy Hàn Phi rất được, nhưng quyết định cuối cùng là ông lão mặc đồ đen.

Nhìn Hàn Phi từ trên xuống dưới, ông lão gật gật đầu: “Hãy sắp xếp anh ta đến tòa nhà số 1, hắn sẽ có rất nhiều khách hàng thích anh ta.”

Tòa nhà số 1 là nơi phục vụ khách hàng VIP, trước đây Đỗ Xu đều đến nghỉ ngơi ở tòa nhà này, ông lão không thu xếp Hàn Phi đến nơi khác, hắn là đã nhìn trúng hắn, hy vọng hắn có thể tiếp tục làm việc ở đây.

Mà Hàn Phi muốn đi những tòa nhà kia hơn, hắn thầm hối hận tự trách mình quá xuất sắc.

Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo có nhu cầu rất lớn về y tá, cuộc tuyển dụng mà Hàn Phi cho rằng rất rắc rối đã kết thúc chỉ trong nửa giờ.

Tất cả tám người nộp đơn đều trúng tuyển hết, bệnh viện mở cửa cho tất cả những người nộp đơn, nhưng nơi bố trí các

hộ lý lại không hoàn toàn giống nhau.

Hàn Phi đến tòa nhà số 1, một người khác có kinh nghiệm hộ lý đến tòa nhà số 2, năm người còn lại đều được sắp xếp vào tòa nhà số 4.

Những người đến tòa nhà số 4 còn phải ký hợp đồng làm ca đêm riêng, ba ngày mới được về một lần, bình thường ăn uống sinh hoạt đều phải ở trong bệnh viện.

"Để tôi đưa anh đi xem trước." Y tá béo dẫn Hàn Phi đi, những người khác đang định đi tới, nhưng ông lão đồ đen đã vươn tay ngăn bọn họ lại.

"Chúng tôi không đi cùng anh ấy sao?" Hai người chơi mà Hàn Phi chưa từng gặp mặt đều có chút không hiểu, tại sao các NPC ở đây lại thiên vị như vậy?

"Các bạn là do tôi phụ trách." Ông lão ra hiệu cho những người khác đi theo mình vào sâu hơn trong bệnh viện qua cửa hông, con đường bọn họ đi khác với Hàn Phi: "Bệnh viện của chúng ta không chỉ là bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ tốt nhất, mà còn là bệnh viện tâm lý tốt nhất. Hồi sức trong bệnh viện không chỉ có thể làm cho cơ thể một người trẻ hơn và đẹp hơn mà còn khiến trái tim mệt mỏi của một người trẻ lại, mấy người các bạn vẫn còn phải học hỏi rất nhiều…"

Khi đoàn người rời đi, Hàn Phi cũng nhìn lại, nói nhỏ với y tá béo: "Hộ lý ở tòa nhà số 1 không đi cùng với hộ lý ở các tòa nhà khác à?"

"Anh thật may mắn." Y tá béo không nói rõ ràng mà cười hơi đáng sợ: "Anh khác với bọn họ, anh là hộ lý thực sự, không cần làm ca đêm."

"Hộ lý thực sự? Không cần làm ca đêm?"

"Có thể bây giờ anh vẫn không biết ý nghĩa của việc làm ca đêm, có điều anh sẽ hiểu sớm thôi." Khuôn mặt y tá béo hơi lỏng lẻo một chút, cho người ta cảm giác dường như nếu cười quá lớn thì khuôn mặt của cô ta sẽ rời ra vậy.

Hàn Phi khiêm tốn gật đầu, mở bảng thuộc tính xem lý lịch cá nhân của mình, bên trên đã có dòng chữ nhắc nhở nhận việc

tại bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo.

Bây giờ y tá béo có thể vẫn không biết ý nghĩa của việc tuyển dụng Hàn Phi, có điều cô ta sẽ sớm hiểu lúc đầu mình đã sai lầm khó tin đến như thế nào.

Chương 571: Tương lai này đã thay đổi

Đây là lần đầu tiên Hàn Phi bước vào tòa nhà số 1 với tư cách là hộ lý, dưới sự dẫn dắt của y tá béo, hắn đi qua hành lang được trang hoàng lộng lẫy để đến nơi đã gặp Đỗ Xu trước đó.

"Ở tầng này từng có một đại gia ở, có điều gần đây cô ấy gặp sự cố, cô ấy là người đẹp nhất trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng tính khí vô cùng quái dị, nếu như anh không muốn chết sớm, tốt nhất là không nên có bất kì tiếp xúc nào với cô ấy."

Y tá béo chắc đang nói về Đỗ Xu, nhân viên của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đều biết Đỗ Xu là người như thế nào, đáng tiếc lúc đó Phó Nghĩa không hiểu được đạo lý này, anh ta cho rằng Đỗ Xu cũng giống như những người phụ nữ khác, mà cuối cùng dẫn đến việc anh ta bị chơi cho đến chết.

Toàn bộ cả một tầng đều thuộc về Đỗ Xu, ở đây còn có thể nhìn ra một số tòa nhà khác trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

"Chúng tôi sẽ đào tạo anh thành hộ lý cao cấp, tự anh cũng phải nắm bắt cơ hội, phàm là người đến tòa nhà số 1 để điều dưỡng và phẫu thuật thẩm mỹ đều không tiếc tiền, nếu anh phục vụ khiến người ta hài lòng, thì cũng có lợi cho cả chính anh." Y tá béo giới thiệu với Hàn Phi những điều cần chú ý.

"Tôi chỉ là một hộ lý mà thôi, tại sao nghe những gì cô nói, lại cảm thấy tôi phải làm những việc khác?" Hàn Phi khẽ nhíu mày.

"Đừng nghĩ ngợi nhiều, anh ở đây chính là một bình hoa vừa đẹp, vừa có sức lực mà thôi, không có khác biệt nhiều với những đồ trang sức trưng bày trong phòng." Y tá béo ngoảnh đầu nhìn Hàn Phi một cái: "Tính khí của bệnh nhân đa phần đều tương đối cổ quái, anh đã từng làm hộ lý chắc là hiểu rõ điều này. Vì để bệnh nhân và khách hàng vui vẻ, anh tốt nhất

chỉnh đốn lại tâm thái của mình, hãy hạ thấp mình xuống, cố gắng hết sức để phối hợp với bệnh nhân.”

“Phối hợp? Phối hợp như thế nào?”

“Đến lúc đó anh sẽ biết, rất nhiều bệnh nhân sau khi thẩm mỹ và điều trị đặc biệt xong, sẽ gặp một số bất tiện trong sinh hoạt, một số người tính cách cũng sẽ trở nên cực đoan hơn, lúc này sẽ cần anh phải đồng hành với họ, anh phải coi họ như là người thân của mình, yêu thương họ như yêu vợ mình, chăm sóc họ như chăm sóc con mình.” Y tá béo cùng Hàn Phi bước vào thang máy: “Anh không cần làm ca đêm, bình thường nếu làm thêm giờ, sẽ được trả lương gấp đôi, nếu khách hàng muốn boa cho anh, anh cũng có thể giữ nó cho riêng mình, chúng tôi chỉ yêu cầu anh bốn điểm.”

Thang máy bắt đầu từ từ đi xuống, biểu hiện của y tá béo càng ngày càng lạ: “Thứ nhất, trong thời gian làm việc, không được rời khỏi tòa nhà số 1; thứ hai, không được giao tiếp với bệnh nhân và bác sĩ ở các tòa nhà khác; thứ ba, hãy cố gắng đáp ứng mọi nhu cầu của khách hàng, nếu như anh bị phàn nàn, chúng tôi sẽ trừ một phần lương của anh; thứ tư, nếu như anh nghe thấy ai đó kêu cứu trong bệnh viện, tuyệt đối không được đi một mình đến đó, nhất định lập tức thông báo cho bác sĩ và y tá trực ban ngay.”

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ làm mọi việc theo đúng yêu cầu của bệnh viện.”

“Như vậy là được rồi.” Y tá béo rất hài lòng với Hàn Phi.

Số trên màn hình thang máy từ từ chuyển thành F2, có lẽ là đã đến tầng hầm thứ hai.

“Tòa nhà số 1 tương đối đặc biệt, lắp đặt hai thang máy, thang máy hạng sang chuyên dùng để tiếp đón khách VIP, thang còn lại mới dành cho nhân viên, anh nhớ đừng nhầm lẫn.” Cửa thang máy mở ra hai bên, y tá béo đi ra ngoài: “Đây là hầm để xe, có một số khách hàng không tiện xuất đầu lộ diện, sẽ trực tiếp ra vào qua đây, thỉnh thoảng anh cũng phải phụ trách đón tiễn bọn họ.”

Tiếp tục đi về phía trước, hai người chưa đi bao xa, có một người đàn ông mặc đồng phục bảo vệ bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ lặng lẽ xuất hiện bên cạnh y tá béo.

“Anh Sử, hôm nay anh trực à?” Y tá béo nhìn thấy nhân viên bảo vệ nhà xe thì nở nụ cười, cô kéo Hàn Phi đến trước mặt bảo vệ: “Đây là hộ lí mới ở tòa nhà số 1, tên là Phó Nghĩa, tuổi nhỏ hơn anh một chút.”

Sau khi nói xong, cô chỉ vào nhân viên bảo vệ và nói với Hàn Phi: “Anh ấy tên là Sử Thừa, hơn 50 tuổi rồi, là nhân viên bảo vệ lớn tuổi nhất ở đây, anh có thể gọi anh ấy là anh Sử, sau này anh cần đưa đón khách hàng đi xuống, không tránh được sẽ phải tiếp xúc với anh ấy.”

“Anh Sử, xin chào.” Hàn Phi nhìn Sử Thừa, đối phương nói là đã ngoài năm mươi, nhưng trông anh ta giống như chỉ mới khoảng ba mươi, trẻ trung đến mức có chút không bình thường, da dẻ cũng tái nhợt đến đáng sợ, giống như chưa bao giờ tiếp xúc với mặt trời vậy.

Sử Thừa gật đầu với Hàn Phi, sau đó ánh mắt cứ dừng lại ở trên người hắn, bất kể hắn đi đâu, anh ta đều nhìn chằm chằm.

Sau khi rời khỏi nhà để xe dưới lòng đất, y tá béo đưa Hàn Phi đi rất nhiều nơi, cuối cùng cô ta đưa Hàn Phi đến một căn phòng nhỏ cuối hành lang trên tầng 2 của tòa nhà số 1.

Cửa của các phòng khác đều cực kỳ sang trọng, nhưng phòng đơn này lại rất kín đáo, cửa và tường cùng một màu, nếu không nhìn kỹ thậm chí không thể phát hiện ra.

“Đây là phòng mà bình thường anh sẽ nghỉ ngơi và thay quần áo, anh cũng có thể gọi nó là phòng an toàn.”

Căn phòng nhỏ cuối hành lang có một cái tên rất đặc biệt, y tá béo dường như không có chìa khóa phòng này, mỉm cười bước tới gõ cửa phòng.

Trong phòng có tiếng bước chân lộn xộn, vài giây sau, cửa được mở ra, một thanh niên nhìn khoảng hai mươi tuổi, thân hình cường tráng, dung mạo thanh tú xuất hiện ở cửa.

“Chị Béo, sao chị lại ở đây? Có việc rồi à?” Người thanh niên nhìn đẹp trai, nhưng so với Hàn Phi về khí chất thì kém xa, chỉ đẹp trai trên mức trung bình.

“Tòa nhà số 1 có người mới tới, hai người làm quen với nhau một chút, bình thường cậu hãy chỉ dẫn cho anh ấy nhiều hơn.” Y tá béo đẩy Hàn Phi đến trước mặt người thanh niên: “Tôi còn có chuyện khác, hai người từ từ nói chuyện.”

Trước khi đi, y tá béo còn nhìn Hàn Phi một cái đầy ẩn ý.

“Lão đệ, cậu tên là gì?” Nhìn thanh niên chừng hai mươi tuổi đưa tay về phía Hàn Phi.

“Phó Nghĩa, anh thì sao?” Hàn Phi bắt tay đối phương, hắn cảm thấy làn da của đối phương vô cùng mịn màng, giống như là lụa vậy.

“Tôi tên là A Cẩu, bốn mươi mốt tuổi, sau này cậu cứ đi theo tôi.”

“Bốn mươi mốt tuổi?” Hàn Phi trợn tròn mắt, không ngờ đối phương còn lớn tuổi hơn mình: “Anh chăm sóc bản thân tốt thật đấy?”

“Có lẽ là do tâm thái của tôi luôn rất tốt, người có tâm thái tốt đều tương đối trẻ.” Người thanh niên mỉm cười mời Hàn Phi vào “phòng an toàn”: “Cậu hãy chọn một chiếc tủ cho riêng mình đi, đến lúc đó bọn họ sẽ mang đồng phục và các loại dụng cụ của cậu đến thẳng tủ đồ cho cậu.”

Trong “phòng an toàn” tổng cộng có bảy chiếc tủ, trong đó chỉ có ba chiếc có bày vật phẩm sinh hoạt bên trên, Hàn Phi đã chọn chiếc tủ thứ tư.

“Anh Cẩu, tại sao nơi này lại được gọi là phòng an toàn? Em cứ luôn cảm thấy hơi kỳ quái.”

“Chờ cậu gặp một khách hàng tương đối khó tính, cậu sẽ hiểu tại sao nơi này được gọi là phòng an toàn.” Nhìn thấy Hàn Phi đã chọn xong tủ, A Cẩu ra hiệu cho Hàn Phi đi theo mình: “Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo là bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ cao cấp nhất ở thành phố này, nơi đây đã nâng tầm việc theo đuổi sắc đẹp lên đến cực điểm, rất nhiều

đại gia từ những nơi khác đều sẽ đến đây để phẫu thuật thẩm mỹ, chỉ những minh tinh nổi tiếng đó thôi, tôi đã gặp rất nhiều rồi."

"Rất nhiều minh tinh cũng đến đây để phẫu thuật thẩm mỹ?"

"Không nhất thiết là phẫu thuật thẩm mỹ, một số để chống lão hóa, một số để điều chỉnh tâm lý. Ngoài phẫu thuật tạo hình thẩm mỹ, chỗ chúng ta còn rất nổi tiếng về chữa bệnh và chỉnh sửa tâm lý. Các bệnh viện khác chỉ theo đuổi cái đẹp của tướng mạo, còn chúng ta là từ hai phương diện ngoại hình và tâm hồn, khiến một người trẻ trung từ thể xác đến tâm hồn." A Cẩu thản nhiên nói, nhưng Hàn Phi lại không dám hoàn toàn tin lời đối phương.

Phẫu thuật thẩm mỹ bình thường và chống lão hóa đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng phẫu thuật thẩm mỹ ở bệnh viện này hiển nhiên hơi đặc biệt.

"Bình thường chúng ta cũng không có việc gì mấy, chỉ phụ trách việc lặt vặt, lương cơ bản rất thấp. Muốn kiếm nhiều tiền cũng cần các ông bà chủ thuê chúng ta làm người chăm sóc tư nhân mới được, trước khi cậu đến, có một hộ lý rất may mắn, được một sếp nữ đến hút mỡ tạo hình nhắm trúng, trực tiếp rước về nhà làm chuyên viên vật lý trị liệu độc quyền. Cậu nghe xem, thật là một danh hiệu cao cấp." A Cẩu chỉ miêu tả những cái tốt đẹp của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ cho Hàn Phi, anh ta giống như một con chó giữ cửa được bệnh viện nhận nuôi vậy, trung thành tận tụy.

A Cẩu vẽ cho Hàn Phi một cái bánh thật lớn hồi lâu, cho đến khi trong máy bộ đàm của anh ta truyền đến giọng nói của nhân viên lễ tân: "Sảnh 2 tầng hai, có một bệnh nhân cần hộ lý, cho người đến đây ngay."

"Được, đã rõ." A Cẩu cười nói: "Có việc rồi."

Anh ta và Hàn Phi vừa bước tới sảnh 2 tầng hai, Hàn Phi liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

"Tiền không thành vấn đề, bệnh viện hãy lập tức bố trí ngay bác sĩ giỏi nhất, cô ấy là người sống sót duy nhất tại hiện

trường vụ án, chỉ có cô ấy nhìn thấy hung thủ!"

"Triệu tổng, chúng tôi rất đau buồn vì những gì đã xảy ra với công ty của các chị, nhưng chúng tôi vẫn phải làm theo đúng các thủ tục." Lễ tân đứng ở cửa tòa nhà số 2, Triệu Thiến và hai cảnh sát đứng xung quanh cô.

"Tôi cũng có thể hiểu được khó khăn của bệnh viện, nhưng xin hãy phối hợp với công việc của chúng tôi càng sớm càng tốt." Một cảnh sát nói, lễ tân do dự một hồi, cuối cùng gật đầu: "Thông thường những người không phải thành viên không thể ở trong tòa nhà số 1, nhưng xem xét hoàn cảnh đặc biệt của các anh chị, chúng tôi cũng sẽ phá lệ một lần."

Mấy người đứng trong sảnh 2 lo lắng chờ đợi, không lâu sau, tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng hét chói tai của một người phụ nữ phát ra từ sâu trong sảnh 2.

Mọi người cùng nhau chạy về phòng sâu trong đại sảnh, hơn mười giây sau, cửa phòng bị đẩy ra, một bác sĩ nam rất lớn tuổi nắm chặt bàn tay máu me bê bết đi ra.

"Bác sĩ, rốt cuộc cô ấy bị sao vậy? Hôm qua ban ngày cô ấy vẫn còn bình thường, từ sau khi tham dự bữa tiệc của một người bạn, liến biến thành như thế này." Triệu Thiến từ phía sau hỏi bác sĩ.

"Cô ấy bị kích thích rất nặng, chúng ta phải đợi sau khi cô ấy bình tĩnh lại một chút mới có thể chữa trị." Bác sĩ nam liếc nhìn vết thương bị cắn trên tay: "Trước tiên dùng thuốc để cô ấy ngủ ngon đã, một người không thể giữ được cô ấy, yêu cầu y tá đưa một hộ lý vào đây, tuyệt đối không được nới dây đai an toàn cho cô ấy, trừ trường hợp cần thiết."

Y tá vừa tiêm thuốc vừa hét với Hàn Phi và A Cẩu: "Hai người tới đây giúp tôi!"

A Cẩu dẫn Hàn Phi đi về phía trước, Triệu Thiến sắc mặt u buồn lúc này cũng nhìn thấy Hàn Phi, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc: "Sao cậu lại ở chỗ này?"

"Em tới để xin việc làm hộ lý…" Hàn Phi đẩy cửa phòng bệnh ra, nhìn thấy người phụ nữ đang bị trói chặt trên giường.

Người phụ nữ trước mặt này, hắn hơi ấn tượng một chút, hình như là cấp dưới của Bạch Tuộc.

“Công ty xảy ra chuyện lớn, ba nhân viên đã mất tích, tối qua Bạch Tuộc ở nhà cậu cũng đã biến mất, Tào Linh Linh là nhân chứng duy nhất, nhưng bây giờ cô ấy đã phát điên rồi.” Trong mắt Triệu Thiến đầy tia máu, cô ấy tiều tụy đi rất nhiều.

Cổ đông lớn của công ty bị bắt cóc, ba nhân viên biến mất, một nhân viên phát điên, camera giám sát nội bộ cũng ghi lại được một số hình ảnh kinh dị, một công ty game hùng mạnh như vậy, kết quả hiện tại nhân viên quá sợ hãi không dám đến làm việc nữa.

“Biến mất trong nhà em là có ý gì, chị đừng có mà đổ cho em đấy, em đã nghỉ việc rồi, công ty xảy ra chuyện gì, cho dù có phá sản cũng không liên quan gì đến em.” Hàn Phi chưa từng nghĩ rằng công ty mình làm việc bị phá sản, có liên quan gì đến hắn.

Đi vào trong phòng, Hàn Phi và A Cẩu đi về phía Tào Linh Linh.

Người phụ nữ này bị cố định trên giường bệnh, vật vã như bị điên, trong miệng không ngừng hét lên —— quỷ đứng ở cửa, mặc đồ đỏ, quỷ kéo anh ấy đi, và những lời tương tự khác.

“Đừng sợ, hãy ngủ một giấc thật ngon, khi tỉnh dậy chị sẽ ổn thôi.”

A Cẩu và Hàn Phi khống chế Tào Linh Linh, y tá đi đến để hoàn thành việc tiêm.

Tào Linh Linh đang tuyệt vọng giãy dụa trên giường bệnh, hai tay dần dần trở nên yếu ớt, nhưng cô ta vẫn liều mạng cố gắng túm lấy những người xung quanh.

Đôi môi tái nhợt khẽ giật giật, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng giọng nói càng ngày càng nhỏ.

Khi cánh tay không còn lực nữa, nước mắt cô ta chảy ra, đồng tử giãn, mất đi tập trung.

Nhìn thấy tình trạng hiện tại của Tào Linh Linh, Hàn Phi nghĩ đến Phó Sinh trong nhiệm vụ người quản lý tòa nhà.

Khi hắn làm nhiệm vụ đó, đã từng thấy Phó Sinh bị trói trên giường trong phòng ngủ.

Mặc áo bệnh viện, cơ thể bị khống chế trói chặt, cậu nằm trong căn phòng đầy quỷ quái, đôi mắt trống rỗng tê dại, toàn thân tràn đầy tuyệt vọng.

Một tia chớp dường như xẹt qua tâm trí Hàn Phi, khuôn mặt Phó Sinh trong trí nhớ của hắn từ từ phủ lên khuôn mặt của Tào Linh Linh trước mặt.

"Triệu tổng, tại sao chị lại đưa Tào Linh Linh đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo? Cô ấy như này rõ ràng là đại não bị kích thích."

"Bệnh viện não tư nhân, bệnh viện trị liệu tâm lý, bệnh viện phục hồi chức năng sau phẫu thuật và cơ sở chăm sóc người khuyết tật ở tỉnh tốt nhất đều là của gia đình Đỗ Xu, cũng đều nằm trong Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo, đối với người được coi là có tiền mà nói, ở đây có thể tận hưởng chất lượng dịch vụ tốt nhất, thậm chí có thể kéo dài tuổi thọ." Bản thân Triệu Thiến là thành viên của Bệnh viện Phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo, sau khi biết tình trạng của Tào Linh Linh, lập tức muốn tìm bác sĩ tốt nhất để điều trị cho cô ta.

Nghe được lời nói của Triệu Thiến, trong lòng Hàn Phi nảy ra một suy đoán rất đáng sợ.

Trong hiện thực, Đỗ Xu đã từng bước đẩy Phó Nghĩa đến tình cảnh tuyệt vọng, để anh ta giết mẹ con Phó Ức, cảnh này tình cờ bị Phó Sinh nhìn thấy.

Sau đó Phó Nghĩa qua đời, Phó Sinh rơi vào tuyệt vọng sâu sắc nhất, người vợ một mình nuôi dưỡng Phó Sinh và Phó Thiên.

Để chữa khỏi bệnh cho Phó Sinh, cô ấy rất có khả năng giống như Triệu Thiến, sẽ tìm bác sĩ giỏi nhất để điều trị cho cậu.

Với tính cách của Đỗ Xu, khả năng cao cô ta sẽ không ngừng trả thù, cô ta từng nói rằng sẽ khiến cho Phó Nghĩa nhà tan cửa nát, nên nhiều khả năng cô ta sẽ tiếp tục nhắm vào gia đình Phó Sinh.

Phó Nghĩa là một tên cặn bã IQ cao, nhưng trong mắt Đỗ Xu, anh ta chỉ là một món đồ chơi đẹp mắt, luận thủ đoạn và tâm cơ, Phó Nghĩa căn bản không thể chơi lại được Đỗ Xu, huống chi là Phó Sinh lúc đó đến cấp ba còn chưa học xong.

Trong ký ức của Phó Sinh, bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đã trở thành chấp niệm của cậu, để lại cho cậu một ám ảnh tâm lý không thể xóa nhòa, Hàn Phi cũng rất khó hình dung cậu ấy đến cùng đã phải chịu "trị liệu" như thế nào ở đây.

Sau khi suy nghĩ, Hàn Phi cảm thấy đây có lẽ chính là mối quan hệ giữa Phó Sinh và bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, cậu ấy đã phải trải qua sự tra tấn tâm lý và đủ loại tra tấn không thể tưởng tượng được từ bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Nhìn Tào Linh Linh trên giường bệnh, Hàn Phi cảm giác tương lai đã thay đổi.

Nếu như hắn chọn giết mẹ con Phó Ức trong nhiệm vụ món nợ của cuộc đời, thì người đang nằm trên giường bệnh bị kích thích lúc này có thể đã trở thành Phó Sinh rồi.

"Phó Sinh có thể nhìn thấy quỷ, còn có thể giao tiếp với quỷ, mẹ con Phó Ức bị sát hại có thể đã đứng về phía cậu ấy sau khi họ chết, máu me đầm đìa nhìn cậu, luôn đi theo sau cậu."

Nghĩ như vậy, Hàn Phi cảm thấy Phó Sinh quả thực là một người rất giỏi, sau khi trải qua tuyệt vọng như vậy, cậu không những không gục ngã mà còn cùng với em trai mình thay đổi cả một thời đại.

Bên trong tất nhiên là có sự trợ giúp của hộp đen, nhưng cũng không thể coi thường năng lực của chính Phó Sinh.

Sờ sờ cằm, Hàn Phi khẽ hít vào một hơi.

"Phó Sinh đã phải trải qua tuyệt vọng như vậy mới được hộp đen công nhận, vậy thì quá khứ của mình cuối cùng đã trải

qua những gì?”

Nghe tiếng cười điên dại lúc có lúc không trong đầu, Hàn Phi lâm vào trầm tư.

Chương 572: Bàn ăn của thần sắc đẹp

Tào Linh Linh trên giường bệnh đã ngừng kịch liệt giãy giụa, hai mắt nhìn chằm chằm trần nhà, vẻ mặt cũng từ từ đông cứng lại, như thể linh hồn đã rơi vào trạng thái ngủ say.

"Rốt cuộc là tối hôm qua cô ấy đã nhìn thấy gì?" Triệu Thiến đến bên giường bệnh nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Tào Linh Linh, người phụ nữ mạnh mẽ này hiện tại cũng hơi chút bất lực.

"Chờ sau khi cô ấy tỉnh lại, chúng ta sẽ tiến hành điều trị càng sớm càng tốt." Y tá kiểm tra cơ thể Tào Linh Linh: "Ngoại trừ bị kích thích mạnh về tinh thần, cô ấy không có vết thương nào khác, anh chị có thể yên tâm, bệnh viện sẽ cung cấp cho cô ấy những dịch vụ tốt nhất, nhưng chi phí…"

"Tiền không thành vấn đề, nhất định phải chữa khỏi bệnh cho cô ấy." Triệu Thiến đưa thẻ bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo cho y tá: "Tất cả phí điều trị sẽ trừ cho tôi trước."

"Gặp được một vị lãnh đạo tốt như chị, đúng là may mắn cả đời của cô ấy." Y tá mỉm cười rồi cầm thẻ bước đi.

Không quan tâm đến lời khen của y tá, Triệu Thiến hết nhìn Tào Linh Linh rồi lại nhìn Hàn Phi.

"Sao cậu đột nhiên muốn chạy tới đây làm hộ lý vậy? Chẳng lẽ cậu đã nghe được tin đồn gì rồi phải không? Cảm thấy nơi này có thể phát huy tối đa ưu thế của mình à?" Triệu Thiến có vẻ chán ghét liếc mắt nhìn A Cẩu, sau đó đi tới trước mặt Hàn Phi: "Bạch tuộc biến mất, Đỗ Xu bị bắt cóc, ban lãnh đạo công ty cũng đang một mớ hỗn độn, dự án《Vĩnh Sinh》cũng bị ảnh hưởng, bây giờ chính là cơ hội để cậu quay lại."

"Quay lại công ty?" Hàn Phi lắc đầu một cái, cuộc đời của hắn đã bắt đầu đếm ngược rồi, không còn có thể lãng phí thời gian làm game nữa.

"Tôi biết cậu ghi hận công ty, nhưng không phải mơ ước của cậu là hoàn thành game 《Vĩnh Sinh》hay sao? Tôi có thể

cho phép cậu làm việc tại nhà, chỉ huy từ xa cấp dưới của cậu và Bạch Tuộc, phối hợp các phòng ban khác của công ty để hợp tác với cậu.” Triệu Thiến nói rất có thành ý.

“Nếu như thực sự không có người để thế vào chỗ, cậu có thể chọn một trong những cấp dưới cũ của tôi, trong số bọn họ có người rất có năng lực, chỉ có điều vẫn chưa có cơ hội thể hiện mà thôi.”

“Này, cậu thật sự không suy nghĩ một chút à?”

“Đề xuất của em với chị chính là, hãy tập trung vào việc đẩy mạnh game tình yêu kinh dị mà em đã làm trước đây, nếu như nó hot, có thể giảm bớt rất nhiều áp lực cho công ty, nói không chừng có thể giúp công ty vượt qua khó khăn.”

“Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.” Ánh mắt Triệu Thiến chuyển qua Tào Linh Linh và Hàn Phi: “Nếu như cậu đã là hộ lý ở đây, vậy Tào Linh Linh trông cậy vào cậu rồi, tôi sẽ thường xuyên tới thăm.”

Triệu Thiến và một cảnh sát đi khỏi, trong khi cảnh sát còn lại ở lại phòng bệnh tư nhân của Tào Linh Linh.

Là nhân chứng duy nhất của một số vụ mất tích, cảnh sát cũng rất coi trọng sự an toàn của Tào Linh Linh.

“Phó Nghĩa, người ta đã chỉ đích danh cậu làm hộ lý cho cô ấy, vậy tôi sẽ không giành việc với cậu nữa, bắt đầu từ ngày mai sẽ do cậu chăm sóc cho bệnh nhân này.” A Cẩu cười híp mắt nhìn Hàn Phi, một nhân viên bình thường như Tào Linh Linh, bản thân không có nhiều tiền, thần kinh còn có vấn đề, căn bản không ép được bao nhiêu dầu nước.

“Được.” Hàn Phi thì lại không quan tâm.

“Sau khi tiêm một mũi, cô ấy có thể yên tĩnh ít nhất là bốn tiếng đồng hồ, tôi sẽ đưa cậu đi dạo một số nơi khác nữa.” A Cẩu lén liếc nhìn cảnh sát, có vẻ như anh ta làm rất nhiều chuyện trái với lương tâm, nên không dám nhìn thẳng vào cảnh sát đó.

Rời khỏi phòng bệnh tư nhân, A Cẩu thay đổi trở lại bộ dạng lúc trước, cà lơ phất phơ, cũng không biết anh ta chạy

đến đây để làm hộ lý, hay là để làm trai bao nữa, dù sao bất kể thế nào, anh ta có vẻ rất thích công việc này.

Trong một buổi sáng, A Cẩu đưa Hàn Phi đi thăm tất cả các phòng bệnh nhàn rỗi, bởi vì Đỗ Xu bị bắt cóc, nên trong tòa nhà số 1 tạm thời không có mấy khách hàng.

Là một tòa nhà lớn tích hợp nhiều chức năng y tế, nội thất của tòa nhà số 1 khá phức tạp, trang trí sang trọng chỉ là bề nổi, càng đi sâu vào càng cảm thấy quỷ dị.

"Tiếp theo tôi sẽ đưa cậu đến nơi cuối cùng, cũng là nơi quan trọng nhất của tòa nhà số 1." A Cẩu và Hàn Phi đến tầng hầm thứ 5, tại nơi đặc biệt chỗ tòa nhà số 1 và tòa nhà số 2 liên thông với nhau có một căn phòng đặc biệt.

"Tất cả vẻ đẹp và tình yêu đều ẩn chứa ở đây, bí mật của sự bất tử, linh hồn tươi trẻ, ở đây là cội nguồn của mọi cái đẹp." A Cẩu dường như là một tín đồ sùng đạo, khi tay anh ta chạm vào cánh cửa trước mặt, trên mặt hiện ra một loại cảm giác cuồng nhiệt đến bất thường, mạch máu dưới da anh ta căng phồng lên, như thể cơ thể đang trong trạng thái hưng phấn tột độ.

Đẩy cửa ra, ánh đèn sáng choang có hơi chói mắt, Hàn Phi phải rất lâu mới thích ứng được.

Căn phòng dưới tầng hầm này nằm ở giữa hai tòa nhà bệnh viện, có không gian bên trong vô cùng lớn, trên tường sơn những đường vân màu đỏ sẫm, bên trong có nhiều thiết bị y tế công nghệ cao, cũng có một số đạo cụ về cơ thể người mà Hàn Phi hoàn toàn không thể nhận ra.

"Những khách hàng lớn ở tòa nhà số 1 chính là đã thực hiện phẫu thuật ở đây, trong số bọn họ có rất nhiều người có thân phận tương đối nhạy cảm, thông tin về họ tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài." A Cẩu nhìn chằm chằm vào những dụng cụ y tế kỳ lạ đó, đôi mắt của anh ta cuồng nhiệt không gì sánh được, như thể những dụng cụ đó là quà tặng của các vị thần vậy: "Đừng đụng vào bất cứ thứ gì ở đây, chúng ta bình thường không đủ tư cách đi vào, hôm nay chủ yếu là muốn dẫn cậu đi xem thôi."

Hàn Phi không thể hiểu nổi sự cuồng nhiệt của A Cẩu, đối với hắn mà nói, nơi này chẳng qua chỉ là một phòng phẫu thuật tương đối lớn mà thôi.

Hai người cẩn thận di chuyển trong phòng, bọn họ rất nhanh nhìn thấy trong góc sâu của căn phòng có một cái bàn phẫu thuật dài hơn hai mét năm.

Tất cả ánh sáng trong phòng đều tập trung trên bàn phẫu thuật, cơ thể của A Cẩu khẽ run lên, anh ta trông như sắp đạt cực khoái, bước từng bước về bàn phẫu thuật, úp mặt lên trên bàn phẫu thuật một cách nhẹ nhàng.

"Tranh thủ khi các bác sĩ còn chưa tới, cậu cũng đến cảm nhận một chút đi." Vẻ mặt của A Cẩu hơi bệnh hoạn: "Đây chính là bàn ăn của thần sắc đẹp, là nơi gần nhất với hoàn hảo."

Không giống như vẻ mặt đầy sùng kính của A Cẩu, Hàn Phi nhìn chằm chằm vào bàn phẫu thuật, toàn thân đều cảm thấy khó chịu, như thể trên chiếc bàn phẫu thuật chất đầy thịt băm nhỏ, vết máu đã đông đặc khắp nơi.

Bước đến trước bàn phẫu thuật, sự khó chịu trong nội tâm Hàn Phi càng thêm mãnh liệt, trong đầu hắn thậm chí còn hiện lên một hình ảnh, chính mình đang hấp hối trên bàn, mười vị "thần sắc đẹp" nhìn chằm chằm vào chính mình trên bàn ăn, sau đó xuống dao từng chút một, rạch cơ thể và linh hồn của mình ra.

"Bàn ăn của thần sắc đẹp…"

"Bang!"

Cửa phòng mổ bị đẩy ra, ở cửa xuất hiện hai bác sĩ: "Ai cho hai người vào đây!"

Một trong những bác sĩ nhìn thấy Hàn Phi và A Cẩu, lớn tiếng quát tháo: "Cút ngay!"

A Cẩu cư xử như một con chó ngoan ngoãn trước mặt bác sĩ, anh ta kéo Hàn Phi, vừa cười trừ, vừa chạy ra ngoài.

Khi Hàn Phi đi ngang qua hai vị bác sĩ, lén liếc nhìn đối phương một cái.

Bác sĩ mắng A Cẩu mọi thứ đều bình thường, giống như các bác sĩ bình thường ở bệnh viện vậy, nhưng vị bác sĩ khác bên cạnh anh ta bốc ra mùi hôi thối nồng nặc, quanh cổ và cổ tay đều có băng quấn, mùi hôi thối dường như từ bên dưới miếng băng bay ra.

Đóng cửa phòng phẫu thuật, trên mặt A Cẩu vẫn còn nguyên trạng thái bệnh hoạn: "Khi tiết kiệm đủ tiền, nhất định phải thử lại lần nữa."

"Thử cái gì?"

"Sau này cậu sẽ hiểu." A Cẩu cười bí hiểm: "Cậu thật may mắn, vừa vào bệnh viện đã được phân vào tòa nhà số 1, hãy làm việc chăm chỉ, chỉ cần không làm mất lòng khách hàng và bác sĩ, tương lai của cậu nhất định sẽ rất tươi sáng." A Cẩu muốn nói thêm, nhưng máy bộ đàm của anh ta lúc này vang lên, bên trong truyền đến giọng nói của y tá béo, yêu cầu anh ta đưa Hàn Phi lên tầng hai.

Trở lại "phòng an toàn", y tá béo đẩy một chiếc xe đẩy nhỏ, bên trong có chứa hai bộ đồng phục làm việc, bộ đàm và thẻ công tác tạm thời của Hàn Phi.

"Đây là những thứ chuẩn bị cho anh, trước tiên anh sẽ làm cùng A Cẩu trong ba ngày, thời gian thử việc kết thúc, chúng tôi sẽ lập tức chuẩn bị hợp đồng chính thức cho anh." Y tá béo rất coi trọng Hàn Phi: "Ba ngày này anh cứ đến làm và tan làm đúng giờ, làm ít hỏi ít."

"Tôi hiểu rồi." Hàn Phi cầm đồng phục lên, đẩy cửa "phòng an toàn", bên trong vẫn còn một người đàn ông mặc đồng phục hộ lý khác.

Người đàn ông đó cao lớn vạm vỡ nhưng làn da sần sùi lỏng lẻo, khuôn mặt đầy vết đồi mồi, trạng thái tinh thần cũng không tốt lắm.

"Trương Tráng Tráng, vị này là đồng nghiệp mới của chúng ta tên là Phó Nghĩa." A Cẩu nhiệt tình giới thiệu Hàn Phi với người đàn ông vạm vỡ.

Nghe thấy giọng nói của A Cẩu, vạm vỡ chỉ liếc nhìn anh ta một cái, sau đó nắm lấy vai Hàn Phi bước ra khỏi "phòng an

toàn".

Sức lực của vạm vỡ rất lớn, Hàn Phi dùng 1/5 sức lực của mình vậy mà lại không thể thoát được ra.

"Tôi khuyên anh tốt nhất nên rời khỏi bệnh viện này đi kiếm việc khác đi." Vạm vỡ cao hơn Hàn Phi nửa cái đầu, chắc phải cao đến một mét chín, anh ta nhìn chằm chằm hắn, rất áp chế.

"Tại sao? Đãi ngộ bệnh viện này hình như rất tốt mà." Hàn Phi giả bộ khó hiểu hỏi.

"Rất nhiều người thậm chí không thể vượt qua được thời gian thử việc." Vạm vỡ nhìn thấy vẻ tham lam trên mặt Hàn Phi, anh ta đã nhìn thấy rất nhiều người như vậy, biết rằng mình không thể thuyết phục đối phương: "Tôi không thể nói cho anh biết quá nhiều thứ, anh chỉ cần nhớ rằng, đừng tin lời của bất cứ ai trong bệnh viện này, đặc biệt là A Cẩu đó, anh ta rất có thể không phải là con người, kể từ khi tôi vào đây đến nay, bề ngoài của anh ta chưa hề thay đổi một chút nào."

"Kể từ khi vào đây đến nay?"

"Tôi đến đây làm việc năm hai mươi ba tuổi, hiện tại đã hai mươi sáu tuổi, thời gian ba năm, A Cẩu người lớn tuổi nhất dường như còn trẻ hơn." Vạm vỡ buông lỏng cánh tay nắm vai Hàn Phi: "Làm việc ở đây quả thật kiếm rất nhiều tiền, nhưng đừng chỉ vì kiếm tiền, mà đặt cược cả tính mạng của mình."

Người đàn ông tên là Trương Tráng Tráng nói xong liền bỏ đi, Hàn Phi nhìn gương mặt đầy vết đồi mồi của đối phương, cảm thấy rất khó tin: "Hai mươi sáu?"

"Cậu đừng nghe Trương Tráng Tráng đó nói nhảm." A Cẩu lặng lẽ xuất hiện sau lưng Hàn Phi: "Lúc trước cậu ta bị một khách hàng nhìn trúng, người ta thuê cậu ta làm hộ lý riêng, kết quả thứ phế vật này đã bị đuổi đi trong vòng chưa đầy hai tháng. Nếu như không phải chị gái cậu ta là bác sĩ ở đây, cậu ta hiện tại căn bản không đủ tư cách ở lại đây tiếp tục làm việc, cậu ta không nhìn được tôi, tôi còn coi thường cậu ta đấy."

"Đều là hộ lý mà, sao lại còn coi thường nhau?" Hàn Phi cất đồng phục vào tủ, y tá béo cho hắn thời gian thử việc ba

ngày, hắn quyết định phải tận dụng tốt ba ngày này, tranh thủ còn chưa trở thành nhân viên chính thức đi điều tra rõ những bí mật của bệnh viện.

Hơn một giờ chiều, Hàn Phi và A Cẩu đi ăn cơm, khi đi ngang qua cổng bệnh viện, hắn vô tình nhìn thấy Trương Tráng Tráng cầm hộp cơm đi ra khỏi bệnh viện.

"Cậu ấy không đến căng tin bệnh viện ăn cơm sao?"

"Đừng quản cậu ta." A Cẩu kéo Hàn Phi đi: "Đồ ăn trong nhà ăn rất ngon, đặc biệt là thịt ở đây, đảm bảo nếu ăn một lần cậu sẽ không bao giờ quên hương vị đó."

Vốn dĩ Hàn Phi đang định ăn ở căng tin, nhưng sau khi A Cẩu nhắc tới thịt, hắn đột nhiên nghĩ đến một số hình ảnh không tốt.

Thịt ở bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ này, có lẽ không thể ăn bừa bãi được.

Tìm một cái cớ, Hàn Phi lẻn đi, hắn cùng Trương Tráng Tráng rời khỏi bệnh viện.

"Này người anh em, sao cậu lại chạy ra bên ngoài bệnh viện để ăn cơm? Bệnh viện không phải bao ăn ở hay sao?" Hàn Phi chạy đến bên cạnh Trương Tráng Tráng, thản nhiên hỏi.

"Bao ăn bao ở, nhưng anh có biết mình ăn cái gì không?" Trương Tráng Tráng cười lạnh, mua một hộp cơm từ quán ăn nhỏ bên ngoài bệnh viện.

"Hình như cậu có thành kiến rất lớn với bệnh viện này? Vậy tại sao không từ chức?" Đây là điều mà Hàn Phi cảm thấy khó hiểu nhất, Trương Tráng Tráng rõ ràng biết bệnh viện có vấn đề, nhưng cậu ta lại không muốn đi.

"Chị gái tôi là bác sĩ ở bệnh viện này, chị ấy đã trúng tà rồi, tôi nhất định phải đưa chị ấy đi mới được." Trương Tráng Tráng quay đầu nhìn Hàn Phi, rất nghiêm túc nói: "Anh mau đi đi, đừng quay lại đây nữa."

Không đợi Hàn Phi trả lời, Trương Tráng Tráng đã cầm hộp cơm đi.

“Trương Tráng Tráng này rất đáng để tranh thủ một chút, nhân viên cũ trong bệnh viện càng ngày càng trẻ ra, nhưng cậu ấy lại càng ngày càng già đi, trong này chắc chắn có vấn đề.” Hàn Phi cũng mua một hộp cơm, đột nhiên khoang mũi và đầu lại truyền đến cơn đau nhói, cúi đầu nhìn xuống, mũi và miệng lại chảy máu.

“Cơn đau ngày càng mãnh liệt hơn, thời gian cũng bắt đầu kéo dài hơn.”

Đầu óc Hàn Phi hơi choáng váng, hắn bám vào hàng rào chuẩn bị quay lại bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng đúng vào lúc này có ba người đàn ông mặc đồng phục hộ lý đi ra khỏi bệnh viện, dừng ở trước mặt hắn.

“Chúng tôi đã ở đây đợi anh rất lâu rồi.” Tù Nhân trọc đầu chặn đường Hàn Phi, khuôn mặt gớm ghiếc, toát ra khí chất của một kẻ liều mạng: “Hôm đó ở trong khách sạn Kim Mậu anh đã nói gì với Tường Vi? Tại sao anh ấy lại sẵn sàng giúp anh bắt cóc Đỗ Xu chứ?”

“Nếu các anh muốn sống sót thì hãy phối hợp với tôi.” Hàn Phi nhìn về phía Tù Nhân: “Nếu như các anh làm loạn lên, vậy thì đừng trách.”

“Trách anh? Anh xứng sao?” Tù Nhân túm lấy cổ áo Hàn Phi: “Hộp đen có khả năng được cất giấu trong bản đồ ẩn của 《Cuộc sống hoàn hảo》, Tường Vi là thợ săn hộp đen hàng đầu của Chân Lý Tất Nhiên, có phải là anh ấy đã phát hiện được gì trong bệnh viện này không?”

“Vậy thì anh phải hỏi Tường Vi chứ.”

“Hãy nói cho tôi tất cả những gì anh biết! Tài khoản của anh tăng đến hiện tại không dễ dàng gì, anh cũng không muốn mất tất cả mọi thứ như thế này, phải không?” Tù Nhân không hề ngốc: “Chúng tôi đã nghiên cứu về anh, trong bản đồ ẩn này anh có bảy người vợ, tài khoản của anh có lẽ là tài khoản cực phẩm có giá trị mị lực ban đầu vô cùng cao, nếu như cứ bị hủy như thế này, anh chắc chắn sẽ rất đau lòng đúng không?”

Đầu óc choáng váng, Hàn Phi cảm thấy trong đầu có ẩn chứa một khuôn mặt của Phó Nghĩa, anh ta đang gặm nhấm

đại não và kí ức của mình, không ngừng trưởng thành, muốn lan ra toàn thân.

"Nói đi!" Tù Nhân khóa cổ Hàn Phi lại, hung ác đe dọa: "Nói cho tôi những gì anh biết! Có phải hộp đen được giấu ở đâu đó trong bệnh viện này không!"

Cảm giác đau nhói truyền đến, khoang mũi Hàn Phi bắt đầu rỉ ra rất nhiều máu, cảnh tượng kỳ lạ này khiến Tù Nhân hơi chút bối rối.

"Tôi đâu có đánh vào mặt anh? Sao lại phun ra máu như vậy?"

Tù Nhân ném Hàn Phi xuống đất, lau lau tay mình có chút xui xẻo: "Đừng giả chết, nếu như không nói rõ ràng, sau này anh sẽ có quả ngon để ăn đấy."

Hai người chơi còn lại không biết chuyện gì đang xảy ra, thấy Tù Nhân ném Hàn Phi xuống đất, cũng đi tới.

Bọn họ đang định kéo Hàn Phi sang một bên thì một học sinh trung học mặc đồng phục học sinh đột nhiên lao ra khỏi bụi cây phía xa.

Học sinh đó dường như đã ngồi xổm bên ngoài bệnh viện rất lâu, cầm lấy một cành cây và một cái cặp sách, bảo vệ trước mặt Hàn Phi.

"Tôi đã gọi cảnh sát rồi! Các chú hãy cẩn thận một chút!"

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Hàn Phi vừa mở mắt ra thì thấy Phó Sinh đang đứng trước mặt mình.

"Sao con lại tới đây!" Khuôn mặt của Phó Nghiã trong đầu càng lúc càng hiện rõ, bộ dạng Phó Sinh bị trói nằm trên giường bệnh trong kí ức không ngừng xẹt qua, Hàn Phi có chút không thể khống chế được cảm xúc của mình, hắn biết những người chơi đều là người bên ngoài, bọn họ sẽ không quan tâm nhiều như vậy, thật sự có thể làm ra điều gì đó khiến Phó Sinh bị thương.

Tù Nhân căn bản không thèm nhìn đến Phó Sinh, ánh mắt vẫn luôn nhìn về phía Hàn Phi: "Ngày tháng sắp tới còn dài, anh có thể tránh được hôm nay, nhưng có thể tránh được mỗi

ngày sau này không? Nếu như anh thức thời, mau nói hết mọi chuyện ra, đừng ép bản thân đi vào bước đường cùng."

Ba người chơi vừa mới nhận chức tại bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, hiện tại cũng không muốn gây ra quá nhiều chuyện, liền xoay người bỏ đi.

Khi Phó Sinh nhìn thấy ba người đàn ông đã đi xa, cậu nhanh chóng kiểm tra tình trạng cơ thể của Hàn Phi: "Không phải bố đi tìm việc sao? Sao lại chạy đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ vậy?"

Hàn Phi nhìn chằm chằm khuôn mặt Phó Sinh, hiếm thấy giọng điệu cực kỳ nghiêm túc nói: "Đừng đến quá gần bệnh viện này, đừng tới đây!"

Phó Sinh trong hiện thực dưới sự can thiệp của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, đã hoàn toàn sụp đổ phát điên, Hàn Phi cảm thấy mình đã thay đổi tương lai của thế giới ký ức điện thờ, nhưng Phó Sinh vẫn xuất hiện gần bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, điều này khiến hắn không khỏi lo lắng, vận mệnh nói không chừng đang dần điều chỉnh quỹ đạo đã bị lệch.

"Tại sao bố lại mặc đồ của hộ lý?" Phó Sinh nhớ đến bố trong ấn tượng của mình, là một người đàn ông tinh tế và ích kỷ, mỗi ngày đều mặc vest đóng thùng, rất có khí chất. Nhưng người bố mà cậu nhìn thấy hiện tại, mặt mũi đầy máu, mặc đồng phục hộ lý, trên trán nổi đầy gân xanh vì đau đớn, cả khuôn mặt vô cùng tiều tụy.

"Bố đến đây để làm việc." Trong lòng Hàn Phi đã lập sẵn kế hoạch, nếu bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ nhất định phải đưa một người lên bàn phẫu thuật, vậy hắn bằng lòng lấy thân phận người bố để thay cho Phó Sinh.

"Chúng ta hãy tìm một công việc khác, với năng lực của bố nhất định là có thể." Phó Sinh chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ nhìn thấy người bố như vậy.

"Tìm việc khác không thành vấn đề, làm việc gì cũng đều được, bố có thể đáp ứng mọi yêu cầu của con, nhưng con cũng phải hứa với bố hai điều." Hàn Phi nhìn vào mắt Phó Sinh:

“Đừng đến gần bệnh viện này, chăm sóc tốt cho mẹ và em trai của con.”

Cơn đau dịu đi một chút, Hàn Phi từ trên mặt đất đứng dậy: “Mau trở về đi.”

Hắn bám vào lan can, bước đi rất chậm, một lúc sau, hắn ngoảnh đầu nhìn lại, Phó Sinh vẫn đứng đó.

“Còn nữa… đừng trốn học nữa, bố phải bắt đầu làm việc rồi, con cũng phải tiến lên phía trước.”

Giọng nói phát ra từ trong cơ thể mệt mỏi, Hàn Phi không nhìn lại nữa, hắn đi tới bệnh viện.

Chương 573: Hai thành tựu ẩn

Xách chiếc cặp sách bẩn, Phó Sinh đứng đó, đợi cho đến khi bóng lưng của Hàn Phi biến mất vào bệnh viện.

"Bố không cho mình đến gần bệnh viện, là không muốn mình nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của bố à?"

Sau khi mẹ ruột qua đời, Phó Sinh đã hoàn toàn khép mình lại, cậu từ chối giao tiếp với thế giới bên ngoài, sống trong thế giới của riêng mình.

Trên thực tế làm như vậy là đúng, nếu như cậu bước ra khỏi thế giới của chính mình, sẽ nhìn thấy những chuyện cầm thú mà Phó Nghĩa đã làm, cậu luôn cảm thấy xung quanh đầy rác rưởi nên chỉ dứt khoát nhốt mình lại.

Không nghe, không nhìn, không nghĩ.

Nhưng chỉ một thời gian trước, khi cuộc cãi vã ở nhà trở thành tiếng cười của Phó Thiên, Phó Sinh thử nhìn ra thế giới bên ngoài căn phòng, cậu đã nhìn thấy một mặt khác của bố.

Không khiển trách bạo lực, không yêu cầu bắt buộc, cũng không đi ra ngoài chơi bời nhậu nhẹt, càng không còn về nhà cãi vã, đập phá đồ đạc nữa.

Bố cậu đã thay đổi rồi, dịu dàng, trầm ổn, đáng để dựa dẫm, như thể trời có sụp xuống, bố cũng sẽ đứng ra gánh vác cả gia đình này.

Phó Sinh bắt đầu do dự, cậu chỉ đang ló ra ngoài qua khe cửa, nhưng ai biết rằng một chùm ánh sáng từ bên ngoài lại chiếu vào căn phòng đóng kín của cậu.

Khe hở của cánh cửa mở ra từng chút một, Phó Sinh dường như nhìn thấy bố đang đưa tay về phía mình, cố gắng kéo cậu ra khỏi mọi bất hạnh và đau khổ.

Nhiều lần thất vọng khiến Phó Sinh không dám tin vào bố, nhưng dần dần, khi cậu định thần lại thì phát hiện ra, chính mình đã sớm bước ra khỏi căn phòng, đứng bên cạnh bố rồi.

“Công việc hộ lý này rất mệt mỏi, dọn phân và nước tiểu cho người bệnh, nếu không chăm sóc tốt sẽ bị mắng nhiếc. Bố cháu trông đã ngoài ba mươi tuổi rồi phải không? Tuổi này rồi còn chạy vào đây làm hộ lý cũng không dễ dàng gì, chú thấy vừa rồi bố cháu đứng còn không vững, có lẽ sức khỏe của bố cháu không được tốt lắm.” Chú bán cơm hộp bước đến chỗ Phó Sinh, làm cho cậu một hộp cơm: “Cầm lấy ăn đi, đừng để bố cháu lo lắng nữa, trời âm u quá, chắc là sắp mưa rồi, cháu mau quay lại trường học đi.”

“Cháu gửi chú tiền.”

“Gửi tiền gì, cũng không đắt đâu.” Chú bán cơm xua tay từ chối.

Cầm hộp cơm, Phó Sinh đi đến ven đường, cậu đã quên mất mình đã lên xe buýt như thế nào.

Nghe thấy tiếng đài phát trong xe, cậu mới chợt giật mình tỉnh táo lại, vội vã xách cặp sách xuống xe.

Bất giác lại quay về bến xe trước cửa nhà, trước đây cậu chưa từng coi căn nhà mà mẹ kế, em trai và bố ở là nhà của mình, nhưng khi tâm trạng phức tạp, vẫn bất giác quay lại đây.

“Có vẻ như bắt đầu từ một ngày nào đó, bố đã không còn la mắng mình nữa.”

Nhìn ngôi trường đằng xa, nội tâm Phó Sinh thực sự rất bối rối, có rất nhiều lý do khiến cậu không muốn vào nơi này, việc bị bắt nạt cũng chỉ là một trong số đó.

Bầu trời dần trở nên u ám, mây đen tụ lại, chắn ngang mặt trời.

Phó Sinh xách cặp, chậm rãi đi về phía trường, trong tâm trí xẹt qua rất nhiều ký ức tồi tệ.

Bàn học bị sơn đủ thứ, bài tập bị đánh cắp, các bạn cùng lớp chỉ tay vào cậu, nói cậu là kẻ lập dị.

Giáo viên vốn là phải giữ gìn trật tự cũng không quan tâm đến cậu, mỗi lần gọi phụ huynh đến, ngược lại cậu còn bị vu khống.

Từ hiệu trưởng đến các giáo viên, dường như đều muốn đuổi cậu đi.

Những chỗ bị bạn học đánh đã không còn đau nữa, nhưng cảm giác bị đánh đó, thì đại não đã ghi nhớ lại.

Người duy nhất trong trường nói đỡ cho cậu là Lưu Lệ Na, nhưng Phó Sinh lại biết rất rõ mối quan hệ giữa cô giáo Lưu và bố, lòng tốt của cô giáo Lưu khiến cậu càng cảm thấy đau khổ hơn.

Cậu chỉ là một học sinh trung học, ở độ tuổi mà lẽ ra cậu nên tập trung vào việc học của mình, thì lại gặp phải những chuyện tồi tệ nhất.

Tất cả những người không liên quan đều đứng đối diện với cậu, giáo viên duy nhất sẵn lòng giúp đỡ, lại có mối quan hệ đặc biệt với bố, mỗi khi nghĩ đến những chuyện này, cậu đều cảm thấy thà tất cả mọi người đều ác độc với mình, để cho cậu mất hoàn toàn chút thiện cảm cuối cùng đối với thế giới này thì tốt hơn.

Rõ ràng là không nhìn thấy một chút hy vọng nào, vậy mà lại còn giãy giụa với những tưởng tượng viển vông, đây mới là sự dày vò nhất.

Khi sắp đi đến cổng trường, Phó Sinh dừng lại, cậu không thể đi tiếp về phía trước được nữa.

“Trường học không phải là nơi để học tập sao? Mình có thể tự học, mình thực ra không cần bất kì ai cả, tự mình có thể làm được tốt nhất. Cho dù mình có đi đến một thế giới toàn là quỷ, chỉ có cô đơn một mình, mình cũng vẫn có thể sống tốt hơn bây giờ.”

Một giọt mưa rơi xuống trên tóc Phó Sinh, cậu có thể lao vào lớp học, cũng có thể chạy về nhà gần đó, còn có thể một mình đi tìm một góc nào đó trú mưa.

Ba lựa chọn khác nhau, đối với Phó Sinh mà nói lần lượt tương ứng với việc nghe lời bố, tin tưởng gia đình và duy trì hiện trạng.

Những hạt mưa từ từ làm ướt mặt đất, những học sinh và người đi bộ xung quanh bắt đầu chạy, tay Phó Sinh đang xách cặp sách dần dần siết chặt, rồi lại từ từ nới lỏng.

Cậu không tiến về phía trước, cũng không muốn đi như thế này.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, tóc Phó Sinh đã ướt đẫm, nhìn những hạt mưa từ trên trời rơi xuống, cuối cùng rơi xuống đất, cậu vẫn quyết định trốn tránh.

Nhưng khi cậu vừa quay đầu lại, những hạt mưa trên trời như bị chặn lại, trượt xuống mép ô đen, không còn thấm ướt áo quần nữa.

Một chiếc ô đen che trên đầu Phó Sinh, cô giáo Lưu với mái tóc và vai bị ướt đứng bên cạnh.

"Cô giáo Lưu?"

"Trời mưa to quá, chúng ta hãy vào trong nhà tránh mưa trước đi." Cô giáo Lưu che ô: "Cuối cùng em cũng quay lại rồi, rất nhiều người trong trường này trong đó có cô đều đang đợi em quay lại."

"Cô giáo……"

"Em cứ đến mỗi khi trời mưa, rồi chạy ra sân vận động cầm ô che cho một cây non nhỏ, lúc đó cô hoàn toàn không hiểu được rốt cuộc em đang làm gì? Có điều bây giờ cô đã hiểu rồi." Cô giáo Lưu nhẹ nhàng nói một câu cảm ơn.

Phó Sinh nhìn cô giáo Lưu đang cầm ô cho mình, kết quả cả người cô và tóc đều ướt đẫm, cậu đang định nói gì đó, thì phía xa dường như có ai đó đang vẫy tay với mình.

Nhìn cuối màn mưa, vị hiệu trưởng già chất phác đang đứng cạnh cây non ở góc sân vận động, mỉm cười vẫy tay ra hiệu cho Phó Sinh tiến về phía trước.

Bước chân tiến về phía trước trong vô thức, trước đây khi Phó Sinh cầm ô che cho cây non, cậu chưa bao giờ nghĩ đến những điều này.

Cậu chỉ vì chính mình đã từng bị ướt mưa rất nhiều, vì vậy muốn che ô cho bọn chúng, chỉ thế thôi.

Sau khi đi qua màn mưa, Phó Sinh và cô giáo Lưu đi vào trường học.

Ở đằng xa, một nữ sinh chạy đến trên bậc thềm trước tòa nhà dạy học, cô bé hạnh phúc khi nhìn thấy Phó Sinh hơn bất cứ ai khác.

Phó Sinh trước giờ chưa bao giờ cười, bây giờ sau khi nhìn thấy nữ sinh chân tay biến dạng kia, khóe miệng ngậm chặt cũng từ từ thả lỏng, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Đi qua hành lang, Phó Sinh đến cửa lớp, cậu còn chưa đi tới, thì đã thấy một tên béo bị đẩy ra từ cửa trước của lớp học.

Tên béo ngã xuống đất, khóa kéo của đồng phục học sinh bị làm hỏng, trên lưng bị người ta dùng bút nước vẽ nhiều hoa văn khác nhau, trên đó có người viết tên con trai của kẻ sát nhân.

Sau khi cậu ta ngã ra, một số học sinh nam trong lớp còn vừa cười vừa đuổi theo, nhưng ngay khi nhìn thấy cô giáo Lưu và Phó Sinh, bọn chúng lập tức trở nên ngoan ngoãn, nhanh chóng chạy về chỗ ngồi của mình.

Tên béo từng cầm đầu bắt nạt Phó Sinh này, đã mất đi khí phách trước đây, lấy tay che mặt sưng vù, hồi lâu mới đứng dậy được.

“Khi cậu bắt nạt người khác, có bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó mình cũng sẽ bị bắt nạt như thế này không?”

Phó Sinh phớt lờ tên béo, cậu không muốn bị bắt nạt, cũng không thích bắt nạt người khác.

Trở lại phòng học, Phó Sinh ngồi vào chỗ của mình, vốn dĩ bên cạnh chỗ ngồi có một bãi rác, nhưng hiện tại bãi rác đã được chuyển đến bên cạnh tên béo.

Cậu nhìn bộ bàn ghế mới, những học sinh xung quanh cũng đang nhìn cậu.

Không có sự chế giễu và ác ý trong mắt mọi người, chỉ có sự tò mò, áy náy và một chút sợ hãi.

Phó Sinh biết chuyện bố mình đánh hiệu trưởng, nhưng cậu không ngờ các bạn cùng lớp của mình giờ lại trở nên ngoan ngoãn như vậy.

"Rốt cuộc Phó Nghĩa đã làm những gì ở trường học?"

Mở sách ra, Phó Sinh đột nhiên quay đầu nhìn bệ cửa sổ bên cạnh, sau đó kéo ghế ra xa chỗ bệ cửa sổ.

Nữ sinh chân tay biến dạng kia đang ngồi trên bệ cửa sổ, nửa thân trên của cô bé gần như muốn dán vào người Phó Sinh, đôi tay không ngừng đung đưa trước mắt cậu, như thể đang nói —— chơi với mình đi, chơi với mình đi.

Có thể là động tác làm quá lớn, cổ tay của nữ sinh sau khi lắc lư vài cái đột nhiên rơi ra, cả bàn tay rơi xuống sách giáo khoa của Phó Sinh.

Hít một hơi thật sâu, Phó Sinh lấy bút ra viết trên sách: "Trong giờ học không được nghịch lung tung, chú ý nghe giảng, tôi học toán, lý, hóa, bạn học các môn khác, chờ đến khi thi đại học, tôi sẽ dẫn bạn cùng đi."

Cùng với tiếng chuông trên lớp reo, tiết học đầu tiên sau khi trở lại trường của Phó Sinh cũng sắp bắt đầu rồi.

……

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Chúc mừng bạn hoàn thành thành tựu ẩn —— giúp Phó Sinh trở lại trường học! Hận ý của Phó Sinh -1! Hận ý của mẹ -1!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Chúc mừng bạn hoàn thành thành tựu ẩn —— giúp Phó Sinh nở nụ cười! Hận ý của Phó Sinh -1! Hận ý của mẹ -2!"

Hàn Phi đang dọn dẹp vệ sinh, đột nhiên nghe thấy hệ thống nhắc nhở, hắn hơi sửng sốt, sau đó gật gật đầu.

"Bản thây cậu ấy là một đứa trẻ lương thiện hiểu chuyện, nhưng thực sự không thể ngờ được, một người như vậy cuối cùng lại chọn hủy diệt toàn bộ thế giới tầng sâu."

Chương 574: Tôi không dám nghe điện thoại của vợ cũ

Kể từ khi bước vào thế giới tầng sâu, người mà Hàn Phi muốn biết nhất chính là Phó Sinh quản lý tòa nhà tiền nhiệm.

Người dẫn đường đưa Hàn Phi vào thế giới tầng sâu, anh trai của cố chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical, trên người ông ẩn chứa vô số bí ẩn.

Rất nhiều lúc, Hàn Phi không thể hiểu được quyết định của Phó Sinh, cũng rất khó để suy nghĩ theo góc độ của ông ấy, cùng với việc chọn những con đường khác nhau, sự khác biệt giữa hai người cũng càng ngày càng lớn.

Nhưng chính vào lúc này, Hàn Phi bước vào thế giới ký ức điện thờ của Phó Sinh, không chỉ nhìn thấy quá khứ, còn tham gia vào cuộc sống của ông.

Trên thế giới này có rất ít người có đồng cảm sâu sắc, nhưng thế giới ký ức điện thờ lại khiến cho Hàn Phi cảm nhận được quá khứ của Phó Sinh ở mức độ lớn nhất, có lẽ đây cũng là điều mà ông muốn hắn nhìn thấy.

“Cậu cười ngô nghê cái gì vậy? Nghĩ đến chuyện gì vui à?” A Cẩu ngồi trước gương, nhẹ nhàng chạm vào má mình như một cô bé thích làm đẹp vậy.

“Nhận chức thành công, đây là một chuyện khiến người ta cảm thấy rất vui.” Dọn dẹp sạch sẽ mặt sàn, Hàn Phi cho dù làm gì cũng đều vô cùng nghiêm túc, nhưng cũng không biết vì sao, mỗi khi hắn toàn tâm toàn ý vào công việc, công ty sẽ luôn phát sinh đủ thứ vấn đề, tình yêu của hắn dành cho công việc dường như là chất độc vậy.

“Tôi thấy cậu cũng rất giỏi trong việc chăm sóc người khác, bệnh nhân giao cho cậu rồi, chờ đến khi trời tối tôi sẽ đến thay ca.” A Cẩu rất hài lòng với diện mạo của mình trong gương, anh ta thổi thổi bụi da ở móng tay, quay đầu bước ra khỏi phòng bệnh.

“Không phải nói hộ lý ở tòa nhà số 1 không làm ca đêm hay sao?”

“Đừng hỏi nhiều câu như vậy, dù sao thì cậu chắc chắn sẽ không phải làm ca đêm đâu.” Giọng A Cẩu từ hành lang truyền đến: “Khi trời sắp tối, nếu như cảm thấy lo lắng, vậy thì hãy trốn vào ‘phòng an toàn’.”

Sau khi A Cẩu đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người Hàn Phi và Tào Linh Linh.

“Tối hôm qua lệ quỷ toát ra hận ý tìm tới Bạch Tuộc, tội nghiệp cho cô gái này cũng vô tình bị thương, nghĩ kỹ lại thì lệ quỷ đó hình như chưa từng giết phụ nữ, mấy người mất tích đều là đàn ông, một con quỷ có nguyên tắc như vậy có lẽ là có thể giao tiếp được.”

Hàn Phi rất sợ những gì mình gặp phải chính là loại hận ý không thể giao tiếp được, giống như một Trang Văn không hoàn chỉnh trong tòa nhà chết chóc vậy, gặp người là giết, căn bản không cho một chút thương lượng nào cả.

Túc trực bên cạnh giường bệnh mấy tiếng đồng hồ, Hàn Phi vẫn không thấy Tào Linh Linh tỉnh lại, theo lý mà nói thuốc phải hết tác dụng rồi mới đúng.

“Cô ấy đang ngủ say rồi à?” Hàn Phi cũng không biết bao giờ Tào Linh Linh mới tỉnh lại, khi hắn đang định đi dạo một vòng để làm quen với môi trường làm việc thì điện thoại đột nhiên vang lên.

Cúi đầu nhìn xuống, người gọi đến vẫn là Bạch Tuộc.

“Anh đã mất tích rồi, suốt ngày gọi điện thoại cho tôi, sẽ ảnh hưởng không tốt chút nào, cứ như tôi là đồng phạm vậy.” Hàn Phi liếc nhìn ra ngoài cửa sổ một cái, bên ngoài trời đang mưa, hôm nay nhiều mây, bên ngoài âm u u ám.

Hắn do dự một lúc, rồi nhấn nút trả lời.

Đầu bên kia không có bất kì âm thanh nào, vô cùng ngột ngạt.

“Alo?” Hàn Phi đặt điện thoại xuống ghế, đứng dậy lùi về phía sau hai mét.

Nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, trong điện thoại bắt đầu truyền đến tiếng cười và tiếng khóc của một người phụ nữ, cô ấy giống như một người điên mất kiểm soát.

“Em đừng như vậy, có chuyện gì thì nói tử tế với nhau.”

Tiếng khóc và tiếng cười của người phụ nữ trong điện thoại từ từ biến mất, kèm theo đó là tiếng mở cửa, tiếng mưa rơi, tiếng còi xe, tiếng bán hàng rong và tiếng khóc của trẻ con tràn vào tai.

Người phụ nữ bên kia điện thoại dường như đang bước ra từ một cánh cửa nào đó, di chuyển với tốc độ rất nhanh.

“Không phải em tới tìm anh đấy chứ? Trời đã tối đâu.” Hàn Phi lại lùi thêm về sau một bước, Phó Sinh không có ở bên cạnh, hắn sợ chứ!

Sau khi bước vào thế giới ký ức điện thờ, Hàn Phi vẫn chưa có tiếp xúc gì với mẹ ruột của Phó Sinh, trong mắt cô ấy, Phó Nghĩa vẫn là Phó Nghĩa trước đây.

“Anh đã giúp con trở lại trường học, cũng đang cố gắng hết sức để giúp con tìm lại chính mình, để con lại nở nụ cười trở lại, con đang không ngừng tốt hơn, anh cũng đang không ngừng tốt hơn.”

Tối hôm qua, Hàn Phi nhận được cuộc gọi từ “Bạch Tuộc”, bởi vì Phó Sinh có mặt, đối phương đã cúp máy luôn.

Bây giờ Phó Sinh đi học rồi, Hàn Phi phải đối mặt với hận ý trên điện thoại một mình.

Hắn nói rất nhiều, nhưng đối phương hoàn toàn không nghe, không có sự lựa chọn nào khác, hắn đành cúp điện thoại.

“Hình như vừa rồi mình có nghe thấy quảng cáo của trung tâm mua sắm Kim Mậu, trung tâm này là nằm giữa nhà cũ và nhà mới của mình, có phải cô ấy đang điên cuồng di chuyển về phía mình không?”

Thế giới còn chưa hoàn toàn dị hóa, mẹ của Phó Sinh đã lộ ra đặc trưng của hận ý, khiến Hàn Phi hơi chút bất an.

Phó Nghĩa chắc chắn không phải là thứ tốt đẹp gì trong mắt mẹ ruột của Phó Sinh, Hàn Phi bây giờ cũng đã hiểu sâu sắc về điểm này, hắn thật sự rất lo đối phương sẽ trực tiếp giết chết mình.

Đại não chuyển động nhanh chóng, Hàn Phi còn chưa kịp tìm ra cách giải quyết, thì điện thoại lại vang lên, người gọi đến vẫn là Bạch Tuộc.

"Cái này mà bị cảnh sát nhìn thấy cũng không dễ giải thích." Hàn Phi liếc mắt nhìn về phía cửa phòng bệnh một cái, cảnh sát ở lại vẫn chưa đi, mỗi ngày đều phải canh giữ Tào Linh Linh.

Kết nối lại điện thoại lần nữa, bên kia không có âm thanh của người phụ nữ, chỉ có tiếng ồn ào của hàng rong và người đi bộ xung quanh.

"Cô ấy đang tìm mình! Cô ấy đang tiếp cận mình rất nhanh!"

Hàn Phi lần này không chỉ cúp điện thoại, còn tắt luôn máy đi.

Hắn bước nhanh đến bên cửa sổ, tim đập thình thịch, lòng bàn tay đổ mồ hôi, lúc này hắn như thể sắp hẹn hò với mối tình đầu, kết quả phát hiện mối tình đầu đã nhảy lầu tự tử vài năm trước rồi vậy.

"Mẹ của Phó Sinh có lẽ vẫn còn cách mình một đoạn, tối nay có thể cô ấy vẫn chưa thể đến đây…"

Trong đầu vừa có suy nghĩ này, điện thoại mà Hàn Phi đã tắt máy lại đột nhiên vang lên, người gọi đến vẫn là Bạch Tuộc!

"Tắt máy cũng không được, hận ý của mẹ Phó Sinh quá mãnh liệt?" Trời vẫn còn chưa tối, thế giới cũng chưa thực sự bắt đầu dị hóa, nhưng cô ấy đã sở hữu rất nhiều năng lực của hận ý.

"Đều là quan hệ ruột thịt, tại sao Phó Nghĩa lại yếu ớt như vậy." Phần đầu chợt truyền đến cơn đau nhói, tầm mắt Hàn Phi trở nên mơ hồ, hắn thất thần nhìn thấy khuôn mặt gớm ghiếc

của Phó Nghĩa trong đầu: "Tên khốn này, bây giờ anh còn định làm loạn nữa à? Nếu như tôi không thể hoàn thành nhiệm vụ, vậy thì trước khi chết tôi nhất định sẽ tìm cách chặt hạ bộ của anh."

Tính khí Hàn Phi rất tốt, trước giờ rất ít khi chửi bới người khác, nhưng trong thế giới ký ức điện thờ này, sự phẫn nộ của hắn đối với Phó Nghĩa đã vượt quá ngưỡng cho phép.

"Anh không sao chứ?" Người cảnh sát ở cửa thấy Hàn Phi có vẻ không thoải mái liền đi tới.

"Ban ngày tôi làm hộ lý ở đây, buổi tối còn có một công việc bán thời gian khác, làm việc suốt ngày đêm, cơ thể có chút không chống đỡ nổi." Một tay Hàn Phi bám vào khung cửa sổ, một tay còn lại ấn vào trán mình.

"Đều không dễ dàng, thế giới chính là như vậy." Cảnh sát đỡ Hàn Phi xuống ghế: "Sao anh không nghe điện thoại?"

"Là vợ gọi đến, cô ấy đang có thành kiến rất lớn với tôi, cho rằng tôi không chăm sóc con cái tốt, không kiếm được tiền, là kẻ vô dụng." Hàn Phi hít một hơi thật sâu, khuôn mặt khổ sở.

"Vợ tôi cũng thường nói tôi như vậy, ngày nào cũng có nhiệm vụ, mệt mỏi kiệt sức, lương cũng không cao hơn bao nhiêu." Viên cảnh sát như nhìn thấy bóng dáng của chính mình trên người Hàn Phi, điều này khiến hắn cũng hơi kinh ngạc: "Ông anh, xưng hô thế nào?"

"Phó Nghĩa, còn anh thì sao?"

"Phương Trường Thành." Cảnh sát quay lại nhìn Tào Linh Linh một cái: "Hay là để tôi ở lại đây trông cho, anh cứ đi nghe điện thoại, không thể bởi vì vợ suốt ngày cằn nhằn, mà không nghe điện thoại của chị ấy, cuộc sống vẫn còn phải tiếp diễn bình thường nữa."

"Vậy cảm ơn anh rất nhiều, cảnh sát Phương." Hàn Phi bước ra khỏi phòng với chiếc điện thoại di động đang không ngừng rung.

“Phó Nghĩa… nghe tên rất quen, hình như mình đã thấy trên tin tức.” Cảnh sát Phương không nghĩ nhiều, ngồi thẳng người bên cạnh giường bệnh, chú ý đến tình trạng của Tào Linh Linh.

Còn chưa đến giờ tan làm, nhưng Hàn Phi rất muốn đi tìm Phó Sinh, hắn bây giờ có hai lựa chọn, hoặc là đi tìm Phó Sinh để con trai cả cứu mình, hoặc là cứ ném điện thoại vào chỗ sâu nhất của bệnh viện.

Là một người bố có trách nhiệm, Hàn Phi dứt khoát đi về phía cầu thang, hắn chuẩn bị chuyển điện thoại di động của mình đến tòa nhà số 2, dù sao thì sau này mình vẫn còn phải làm việc ở tòa nhà số 1.

“Phó Nghĩa? Anh không phải đang chăm sóc bệnh nhân hay sao?”

Hàn Phi vừa đi đến góc hành lang, liền nhìn thấy y tá béo và một nữ y tá rất trẻ.

Người y tá trẻ kia, đeo khẩu trang và đội mũ y tá, trên khuôn mặt chỉ có đôi mắt lộ ra, nhưng dù vậy, chỉ cần nhìn vào đôi mắt đó thôi cũng khiến người ta nghĩ cô là một cô gái rất xinh đẹp.

“Vợ gọi điện tìm tôi, muốn bàn bạc về việc chuyển trường cho con.” Vẻ mặt Hàn Phi đầy khổ tâm: “Tôi sợ làm phiền đến bệnh nhân, nên mới đi ra ngoài.”

“Đừng chạy lung tung.” Y tá béo không để ý đến Hàn Phi nói gì, chỉ nhắc nhở hắn một câu: “Mặt trời sắp lặn rồi, tốt hơn hết anh nên ở trong phòng bệnh chờ A Cẩu đến thay ca.”

“Bầu trời mây đen dày đặc, cô làm thế nào mà nhìn ra mặt trời sắp lặn vậy?” Hàn Phi không biết y tá béo và y tá trẻ có phải là chuyên trông chừng quản hắn không, khi hắn trở lại đường cũ, cố ý đi chậm lại, cố gắng lắng nghe hai y tá nói chuyện.

Có điều hắn rất thất vọng, hai y tá này không nói chuyện gì cả.

Khi Hàn Phi quay trở lại phòng bệnh, hắn dùng khóe mắt liếc nhìn lại phía sau, hai y tá đó đang đứng ở lối lên cầu thang nhìn chằm chằm vào hắn, trong đó biểu cảm của y tá béo vô cùng đáng sợ, khuôn mặt đó còn có dấu hiệu bị nứt.

"Bọn họ là giám sát sao? Ba ngày thử việc chính là bệnh viện đánh giá mình?" Hàn Phi không quay lại phòng bệnh, hắn trả lời điện thoại trên hành lang.

Trong điện thoại không ngừng truyền đến các loại âm thanh khác nhau, cùng với việc khi màn đêm buông xuống, "người" gọi điện thoại cho Hàn Phi dường như di chuyển càng lúc càng nhanh.

"Anh không phải là cố ý không trả lời điện thoại của em." Hàn Phi để điện thoại bên cạnh tai: "Anh thực sự đã rất cố gắng để chăm chỉ lo cho gia đình này rồi, anh đã làm tận mấy công việc liền, sức khỏe sắp không chịu nổi nữa, chính là vì sự phát triển khỏe mạnh của con cái. Em đừng kích động, nếu như anh thực sự bị tai nạn, em nhẫn tâm để Phó Sinh lẻ loi một mình sống tiếp sao?"

Đối với người ngoài khi nghe, có vẻ như Hàn Phi thật sự đang cãi nhau với vợ mình vậy, nhưng sự thật là hắn đang khóc lóc kể khổ với vợ cũ đã biến thành hận ý của mình.

"Anh biết bây giờ nói gì thì cũng đã quá muộn rồi, nhưng anh thực sự không nói dối em, nếu em không tin thì tự mình đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo xem xem, anh đang làm hộ lý ở đây. Bây giờ tất cả mọi việc anh làm, đều là vì gia đình này, vì các con."

Hàn Phi hận không thể nhắc đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ trong mỗi câu nói, hắn phải không ngừng đưa ra những ám thị tâm lý cho người vợ, để tạo ấn tượng sâu sắc hơn cho người vợ về bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

"Phó Nghĩa, sao cậu lại chạy đến hành lang thế này?" A Cẩu thay một bộ quần áo khác, chạy từ phía bên kia hành lang đến, trên cổ tay áo anh ta mơ hồ vẫn có thể nhìn thấy một chút vết máu chưa xử lý sạch sẽ.

“Tôi lại cãi nhau với vợ rồi.” Hàn Phi đã khắc họa một cách sinh động nhân vật bị khủng hoảng tuổi trung niên.

“Giữa vợ chồng cãi nhau là chuyện rất bình thường, cuộc sống sẽ không tránh khỏi những lúc gập ghềnh.” A Cẩu vỗ vai Hàn Phi: “Cậu mau về sớm đi, hôm nay trời mưa, trời tối sớm. Ngày mai nhớ 7h30 sáng đến đây, chúng ta phải họp buổi sáng.”

“Cảm ơn anh Cẩu.”

Hàn Phi trở về “phòng an toàn” thay quần áo của mình, hắn xách cặp tài liệu, đi khắp nơi tìm chỗ cất giấu điện thoại di động, nhưng hắn luôn cảm giác có một đôi mắt đang nhìn mình chằm chằm.

Lúc này mà giấu điện thoại di động trong bệnh viện, nhất định sẽ bị phát hiện.

“Vẫn nên đi tìm Phó Sinh thôi, nuôi con để phòng tuổi già, người xưa không bao giờ lừa gạt mình.” Hàn Phi nhét chiếc điện thoại di động vẫn đang reo vào trong cặp, bởi vì rất lâu không trả lời, kẽ hở của điện thoại di động đã bắt đầu rỉ ra một thứ nhớp nháp như máu.

Chạy bước nhỏ về phía trước, khi Hàn Phi đi ngang qua nhân viên bảo vệ, hắn đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, thản nhiên hỏi bảo vệ: “Anh ơi, mấy người phỏng vấn cùng với tôi sáng nay ra ngoài chưa?”

“Chưa ra, anh là người đầu tiên tan làm.” Bảo vệ đang chơi game, cũng không ngẩng đầu lên: “Không cần đợi bọn họ đâu.”

Mưa to trong màn đêm tạnh dần, trong bệnh viện từng ngọn đèn được thắp sáng, nhìn từ xa trông giống như những nhãn cầu màu trắng.

Hàn Phi không dừng lại, bắt taxi đến trường, trước đó hắn đã nhận được nhắc nhở của hệ thống, biết được Phó Sinh có lẽ đang ở trường.

Chạy như điên cả dọc đường, hắn không dám chậm trễ chút thời gian nào.

Khi hắn vừa đến cổng trường, Phó Sinh cũng vừa tan học.

Phó Sinh xách cặp sách, đang nói chuyện với nữ sinh nhảy lầu, ngoảnh đầu lại nhìn thấy bố đã lại mặc lên bộ âu phục, vẻ mặt đầy lo lắng chạy về phía mình.

"Bố lại thay bộ âu phục? Làm như vậy chẳng lẽ vì không muốn người nhà lo lắng à?" Gương mặt Phó Sinh buồn bã nhìn Hàn Phi: "Có phải bố sợ mình sẽ nói chuyện bố làm hộ lý ra không?"

Nghĩ đến đây Phó Sinh cảm thấy hơi hụt hẫng, nữ sinh tay chân biến dạng sau khi nhìn thấy Hàn Phi cũng có chút ngại ngùng, trong đầu cô bé đều xẹt qua những lời Hàn Phi từng nói với mình —— Chú đồng ý hôn sự của hai đứa.

Hai học sinh trung học nhìn thấy Hàn Phi đều có chút lúng túng, không biết phải phản ứng như thế nào.

Hàn Phi thì lại không nghĩ nhiều đến thế, tính mạng quan trọng, hắn phải nhanh chóng để Phó Sinh trả lời cuộc gọi của người mẹ, nếu như có thể, hắn còn hy vọng cậu có thể giúp hắn nói đỡ vài lời tốt đẹp.

Đưa tay vào ba lô tìm điện thoại, Hàn Phi chạy thật nhanh về phía Phó Sinh.

Phó Sinh từ xa đã nhìn thấy Hàn Phi, cậu cũng đi về phía trước: "Bố không phải lo lắng cho con đâu."

"Không không không, bây giờ là lúc con phải lo lắng cho bố rồi!"

Hàn Phi lấy điện thoại ra, nhưng ngay khi giọng nói của Phó Sinh vang lên, chiếc điện thoại vốn đang đổ chuông đột nhiên trở lại bình thường, thậm chí cả những tia máu chảy ra từ kẽ hở trong điện thoại cũng biến mất như chỉ là ảo giác vậy.

Chương 575: Yên tâm đi ngủ!

Người bố mặc vest đi giày da đang xách cặp tài liệu, cậu con trai mặc đồng phục học sinh xách cặp sách, cô con dâu thì bẽn lẽn cầm cánh tay vừa rụng ra của mình.

Cả ba đứng ở cổng trường nhìn nhau.

"Sao lại cúp máy rồi?" Điện thoại di động của Hàn Phi đã tự động mở máy, trên đó có 99 cuộc gọi nhỡ, mà người gọi đến đều là Bạch Tuộc.

Giọt mưa nhỏ rơi trên màn hình điện thoại di động, Phó Sinh cũng nhìn thấy chín mươi chín cuộc gọi nhỡ, vẻ mặt trở nên hơi kỳ quái, suy nghĩ hồi lâu mới chậm rãi nói: "Có phải bố nợ chú ấy tiền không?"

"Tên khốn này là kẻ thù đối đầu với bố trong công ty, sao có thể cho bố vay tiền được?" Hàn Phi cầm điện thoại, chuẩn bị gọi lại.

"Thế tại sao chú ấy lại gọi cho bố những chín mươi chín cuộc gọi nhỡ? Chú ấy có vẻ rất vội vã, cũng rất tức giận, đặc biệt muốn nói chuyện với bố." Phó Sinh đột nhiên nghĩ đến một khả năng, ánh mắt cậu nhìn Hàn Phi trở nên hơi thất vọng: "Có phải là bố với vợ của chú ấy…"

"Bố là loại người như vậy sao?!" Hàn Phi lớn tiếng phản bác, khiến người qua đường bên cạnh giật mình: "Chờ chút bố gọi lại rồi con sẽ biết."

Gọi điện thoại cho Bạch Tuộc, Hàn Phi đã thử liên tục mấy lần đều không thể gọi được, cuối cùng đành chịu thua: "Thôi bỏ đi, bố cũng sẽ không giấu con nữa, mẹ ruột của con có lẽ sẽ sớm tìm thấy chúng ta."

"Nhưng mẹ đã mất rất nhiều năm rồi."

"Mẹ của con hiện tại đã biến thành hận ý."

Hàn Phi rất nghiêm túc nhìn Phó Sinh, nhưng cậu lại tràn đầy nghi hoặc, nữ sinh bên cạnh cũng tò mò nhìn chằm chằm

hắn.

“Cái con quỷ này theo góp vui cái gì!”

Khóe mắt Hàn Phi hơi ướt át, giống như sắp khóc vậy, bên trong mờ mờ, hắn nhìn thấy nữ sinh nhảy lầu, đây có lẽ là thiên phú mắt quỷ của Phó Thiên.

“Hận ý là cái gì?” Phó Sinh sóng đôi cùng nữ sinh nhìn Hàn Phi.

“Quỷ thông thường sẽ không hại người, cũng tương đối yếu, giống như cô bé này vậy.” Hàn Phi tùy tiện chỉ vào nữ sinh kia, đối phương phồng má có hơi không vui: “Còn có cả quỷ vô cùng đáng sợ, bọn họ đã mất đi lý trí, không thể giao tiếp, hoàn toàn bị hận ý và chấp niệm chi phối, một lời không hợp liền đại khai sát giới, bố gọi những con quỷ như vậy là hận ý.”

Hàn Phi chưa bao giờ tưởng tượng được có ngày mình vậy mà lại phổ cập khoa học về việc phân loại quỷ cho một người ngoại cảm và một con quỷ.

“Không thể nào.” Nghe Hàn Phi miêu tả xong, Phó Sinh lắc lắc đầu: “Người dịu dàng như mẹ, tuyệt đối không thể biến thành hận ý như bố nói.”

“Được rồi, nếu con không tin thì thôi, có điều con phải hứa với bố một điều.” Hàn Phi thở dài.

“Chuyện gì vậy?”

“Đêm nay khi con đi ngủ, đừng đóng cửa phòng ngủ, bố ngủ một mình trong phòng khách cảm thấy hơi sợ.” Hàn Phi cảm thấy chuyện này rất bình thường, một mình đối mặt với hận ý ai mà lại không lo lắng chứ?

“Uh…” Phó Sinh cảm thấy rằng bố của mình đã thực sự thay đổi rồi.

“Hơn nữa, bây giờ con cũng là học sinh cấp ba rồi, để bố mua cho con một chiếc điện thoại di động nhé? Bình thường cũng thuận tiện liên lạc.” Hàn Phi tìm trên mạng những cửa hàng bán điện thoại di động gần đó, hắn chuẩn bị bây giờ sẽ đi mua luôn.

“Trường học của bọn con không cho phép mang điện thoại di động, giáo viên lo lắng điện thoại di động sẽ ảnh hưởng đến kết quả học tập của mọi người.” Phó Sinh liên tục xua xua tay, cậu cảm thấy điều đó thực sự không cần thiết, tình hình hiện tại trong nhà cũng không tốt, mua thêm một cái điện thoại lãng phí tiền quá.

“Vậy thì con đừng để giáo viên phát hiện là được? Con nhớ là tuyệt đối đừng để yên lặng nhé, cho dù là đi thi cũng phải tìm cách mang vào phòng thi, nếu như con bị bắt thì cùng lắm là kết quả thi sẽ bị hủy bỏ, nhưng thời khắc mấu chốt mà con không nghe điện thoại, bố có thể sẽ thật sự không còn nữa đấy.” Hàn Phi tìm thấy một cửa hàng điện thoại di động, hắn chuẩn bị đưa Phó Sinh đến đó, nữ sinh kia thì dừng lại ở cổng trường, cô bé dường như không thể rời trường quá xa.

“Cháu không thể cùng chúng ta trở về sao? Vậy thì thật đáng tiếc” Hàn Phi bước đến gần cô bé, sử dụng năng lực chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, giúp cô bé nối lại cánh tay bị gãy của mình lúc trước: “Bố thuộc loại người suy nghĩ rất thoáng, bố không phản đối việc yêu sớm, nhưng quan hệ của hai người phải tích cực, cùng nhau thăng tiến, cùng nhau tiến bộ, một tình yêu đẹp là có thể khiến đôi bên đều trở nên ưu tú hơn.”

Nữ sinh đã bao giờ nghe qua những điều như này đâu, ngây ngốc đứng ở trước mặt Hàn Phi, không biết phải làm thế nào.

“Phó Sinh là một đứa trẻ tốt, cháu cũng là một đứa trẻ tốt, cậu ấy sẽ là chỗ dựa của cháu, và cháu sẽ là cứu cánh của cậu ấy.” Hàn Phi còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị Phó Sinh kéo đi, những người qua đường đứng xem bên cạnh cũng dần dần giải tán.

Nữ sinh nhìn khuôn mặt của Hàn Phi, nhớ lại cái chạm vẫn còn ấm áp trên cổ tay, cô bé đột nhiên ngưỡng mộ Phó Sinh, muốn về nhà cùng với bọn họ.

“Sao bố có thể nói những chuyện này trên đường phố vậy, sẽ bị coi là kẻ lập dị đấy.” Phó Sinh hạ thấp giọng xuống.

“Một con hạc đứng giữa bầy gà, chẳng lẽ nó lại phải khuỵu gối, cong chân, cúi người, giả làm gà hay sao?” Hàn Phi và Phó Sinh đi trên vỉa hè, bên cạnh thỉnh thoảng lại có những chiếc xe chạy qua: “Khiêm tốn ở mức độ thích hợp không có vấn đề gì, nhưng không thể cứ vùi mình trong bụi đất suốt, nếu không tài năng của con sẽ bị rỉ sét.”

Vào cửa hàng điện thoại di động, Hàn Phi bảo Phó Sinh chọn lấy một cái, lại làm cho cậu một chiếc sim điện thoại.

“Sau này bố có thể liên lạc với con bất cứ lúc nào rồi.” Hàn Phi nhập số điện thoại của Phó Sinh vào điện thoại di động của mình.

Phó Sinh cầm lấy điện thoại, cũng nhập số đầu tiên vào danh bạ trống.

Sau khi điền xong số điện thoại, Phó Sinh điền hai chữ Phó Nghĩa trong cột họ tên, nhưng cậu do dự một lúc, rồi lại sửa thành Bố.

“Xong chưa? Đi, về nhà thôi.” Hàn Phi cất điện thoại di động đi, trong lòng rất vui vẻ, hắn dự định lần sau khi vợ cũ gọi điện thoại cho hắn, thì sẽ đi mượn một cái điện thoại khác gọi cho Phó Sinh, để hai mẹ con nhà họ trò chuyện qua điện thoại.

Những trải nghiệm thời thơ ấu khiến Phó Sinh vô cùng nhạy cảm, cậu có thể nhìn ra hiện tại bố đang thực sự rất vui.

Sau khi lắp xong điện thoại mới, tâm trạng Phó Sinh có vẻ cũng tốt hơn rất nhiều, cậu lặng lẽ đi theo bên cạnh Hàn Phi, hai bố con cùng nhau đi về nhà.

Về đến nhà mới, người vợ đã chuẩn bị xong bữa cơm, Hàn Phi vừa bước vào nhà đã ngửi thấy mùi thơm: “Hôm nay em nấu một bữa thịnh soạn như vậy, có phải là biết trước có chuyện tốt không?”

“Chuyện tốt gì vậy?” Người vợ đang bận rộn trong bếp nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, liền cầm thìa múc canh đi ra.

“Anh đã tìm được công việc mới, Phó Sinh chiều nay cũng đã trở lại lớp học rồi.”

“Thật không! Vậy mọi người hãy đợi một chút, em đi nấu thêm hai món nữa!” Người vợ lại chạy vào bếp, sau khi Hàn Phi thay quần áo xong thì rửa tay cũng vào bếp phụ giúp.

Phó Sinh xách cặp sách trở về phòng, cậu theo thói quen định đóng cửa lại, nhưng đột nhiên lại nghĩ đến những gì Hàn Phi đã nói trước đó.

Bàn tay đang định đóng cửa chậm rãi dừng lại, dường như cậu đã hiểu được nguyên nhân thực sự khiến Hàn Phi nói như vậy: “Một người lớn rồi sao có thể sợ ngủ một mình trong phòng khách, có lẽ bố không muốn mình đóng cánh cửa của mình lại nữa.”

Nhìn vào phòng bếp, Phó Sinh thấy Hàn Phi và mẹ kế đang bận rộn ở đó, cậu cảm thấy ngôi nhà cũ chật chội này có cảm giác giống như ở nhà hơn so với nơi cậu sống trước đây.

Bữa tối rất nhanh đã chuẩn bị xong, cả nhà ngồi vào bàn ăn, người vợ còn rất chu đáo mở một lon bia đưa cho Hàn Phi: “Hôm nay thật sự rất đáng để ăn mừng.”

“Bố và anh đều rất lợi hại!” Phó Thiên giống như đội cổ vũ tạo bầu không khí vậy, cậu bé vẫn còn nhỏ, không hiểu những thứ quá sâu sắc, chỉ biết rằng bố và anh đã làm được những chuyện rất lợi hại, khiến cậu cũng được ăn thức ăn ngon.

“Có thể trở thành người nhà của mọi người, thật sự là một chuyện rất hạnh phúc.” Hàn Phi uống bia, ăn thức ăn ngon, người vợ đức hạnh hết mực dịu dàng, con trai cả đã đi ra khỏi ám ảnh tâm lý, con trai út phát triển khỏe mạnh, tất cả đều đang đi theo chiều hướng tốt.

“Cảm giác của gia đình, thực sự rất tốt.”

Trong lòng dường như có một loại cảm xúc nào đó tuôn ra, Hàn Phi thử mỉm cười, nhưng vẫn kém một chút.

Khi hắn chuẩn bị thử lần thứ hai, đại não đột nhiên truyền đến cơn đau nhói lên, khuôn mặt gớm ghiếc của Phó Nghĩa phồng to trong hộp sọ, có lẽ là vì ghen tị và hận thù, anh ta muốn làm nổ tung cơ thể của Hàn Phi.

Bàn tay đặt ở trên đùi dưới bàn ăn lập tức nắm chặt, trong đầu Hàn Phi bấm công tắc diễn xuất bậc thầy, hắn bình tĩnh, đặt lon bia hơi méo mó xuống bàn ăn.

"Bia này lạnh quá."

"Vừa lấy từ trong tủ lạnh ra xong, lần sau em lấy ra trước cho anh, để bên ngoài một chút cho đỡ lạnh." Người vợ gắp một miếng sườn vào bát của Hàn Phi: "Anh làm việc vất vả, ăn nhiều một chút."

"Không có gì vất vả cả, mọi người cũng ăn nhiều vào."

Cơm no rượu say, người vợ dọn dẹp bát đĩa, Phó Sinh trở về phòng để học bài, Phó Thiên nằm bên cạnh Hàn Phi, muốn chơi trò trốn tìm với hắn.

"Căn phòng này rất nhỏ, con nhất định sẽ tìm được bố!"

"Bố sẽ không xuống nước đâu đấy!"

Thay đổi căn phòng mới, nhưng cái kết của trò chơi trốn tìm vẫn không thay đổi, một đứa trẻ mạnh mẽ như Phó Thiên mà chơi đến sắp phát khóc luôn rồi.

Nhìn thấy Hàn Phi và Phó Thiên nghiêm túc như vậy, mặc dù nội tâm người vợ cảm thấy hai người họ là đang gây rối xằng bậy, nhưng vẫn bất giác nở nụ cười.

Khi đêm càng về khuya, sau khi người vợ dỗ Phó Thiên đi ngủ xong, cũng trở về phòng của mình.

Hàn Phi trải chăn nệm trên ghế sô pha trong phòng khách, đặt điện thoại lên bàn trà, trước khi ngủ còn không quên liếc nhìn qua cửa phòng của Phó Sinh một cái.

Khi chắc chắn rằng Phó Sinh không đóng cửa phòng, hắn mới yên tâm đắp chăn lên.

"Cửa phòng khách cách sô pha ba mét, sô pha cách phòng ngủ của Phó Sinh 1,5 mét, bất kể thế nào, khoảng cách của mình cũng gần nhất, ưu thế thuộc về mình, đi ngủ!"

Chương 576: Nguy hiểm sinh tử

Ánh đèn tắt đi, căn phòng cũ nát tối om, có thể mơ hồ nhìn thấy đường viền của nhiều đồ gia dụng khác nhau.

Trong bóng tối, Hàn Phi nghe được tiếng tim đập của mình, ánh mắt dần dần di chuyển đến điện thoại.

"Không biết liệu cô ấy có gọi cho mình nữa không."

Đây không phải là lần đầu tiên Hàn Phi bị hận ý truy đuổi, nhưng cảm giác rõ ràng biết hận ý đang đến gần mà lại không thể trốn tránh vẫn khiến hắn hơi chút khó chịu.

Cả nhà đều đã chìm vào giấc ngủ, bây giờ chỉ còn mình Hàn Phi sau khi trằn trọc trở mình thì không thể ngủ được.

"Lúc mình tan ca trời đã tối, ngoảnh đầu nhìn lại bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, những căn phòng sáng đèn dường như đã biến thành những đôi mắt màu trắng mở ra trong đêm tối, thành phố này đã bắt đầu dị hóa rồi, nơi từng có điện thờ, chính là vị trí trung tâm của dị hóa."

Tất cả tay chân đều cho vào trong chăn, Hàn Phi chỉ lộ đôi mắt của mình ra bên ngoài, hắn cẩn thận quan sát xung quanh.

"Bây giờ mình có hai cơ hội để mở ô vật phẩm, hai món đạo cụ quan trọng nhất —— dao tái sinh và người giấy màu máu đều có thể lấy ra, mình cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội phản kháng."

Nếu là ở trong thế giới ký ức điện thờ khác, Hàn Phi hiện tại chắc chắn đã sớm lấy ra người giấy màu máu, sau đó luôn mang theo bên mình rồi, nhưng trong thế giới ký ức điện thờ này hắn không dám làm như vậy, luôn cảm thấy rất kỳ quặc.

Đồng hồ trên tường phát ra tiếng tích tắc tích tắc, lúc hơn một giờ sáng, màn hình điện thoại di động của Hàn Phi trên bàn trà đột nhiên sáng lên.

Cơ bắp toàn thân Hàn Phi lập tức căng thẳng, hắn chậm rãi điều chỉnh cơ thể.

Cánh tay từ trong chăn duỗi ra, Hàn Phi có thể cảm nhận được một luồng khí mát lạnh quấn lấy cánh tay mình, nhiệt độ trong phòng hình như thấp hơn rất nhiều so với nhiệt độ ban ngày.

Nhấc điện thoại lên, Hàn Phi nhìn thấy ID người gọi.

"Triệu Thiến? Tại sao cô ấy lại gọi cho mình vào lúc này?"

Do dự một chút, Hàn Phi vẫn trả lời điện thoại: "Triệu tổng, chị tìm em có chuyện gì không?"

"Cảnh sát đã kiểm tra hai địa điểm là công ty và nhà cậu, đồng thời truy xuất tất cả camera giám sát gần đó, bọn họ phát hiện ra một chuyện rất kinh khủng!" Tốc độ nói của Triệu Thiến rất nhanh, cô ấy gọi điện thoại đến vào lúc nửa đêm, cũng có nghĩa là cô ấy đang gặp chuyện rất khẩn cấp.

"Là chuyện gì?"

"Có một thứ đang tìm cậu! Khi thứ đó vào trong công ty, thì dừng lại ở chỗ ngồi của cậu, sau đó cô ấy lại đến nhà cậu, mục tiêu thực sự của thứ đó chính là cậu đấy!" Triệu Thiến rất lo lắng: "Tôi biết nói như này cậu sẽ rất khó để hiểu được, nhưng tốt nhất bây giờ cậu hãy ngay lập tức đến chỗ có đông người!"

"Một giờ sáng, em đi đâu để tìm nơi có đông người đây?" Hàn Phi đang muốn an ủi Triệu Thiến một câu, bảo cô đừng căng thẳng, thì trong điện thoại ngoài giọng của cô ấy ra, đột nhiên lại có thêm giọng nói của một người phụ nữ khác!

Tôi đã gọi nhiều cuộc như vậy anh đều không trả lời, bây giờ thì lại trò chuyện với người phụ nữ khác nhiệt tình như vậy…

Tại sao tôi ốm thành như thế này, vậy mà anh không đến thăm tôi……

Con nói rằng, người mà nó không thích nhất, chính là bố……

Giọng nói lạnh lùng như lưỡi câu, lập tức truyền vào tai Hàn Phi, hắn đang cầm điện thoại mà sởn cả tóc gáy.

Nhìn xuống, người gọi vẫn là Triệu Thiến, nhưng tên Triệu Thiến đã bị máu nhuộm đỏ, dần thay đổi từng chút một.

"Phó Nghĩa? Sao cậu đột nhiên không nói nữa?"

Phó Nghĩa, anh đã từng yêu tôi nhiều như vậy, nhưng sau đó thậm chí ngay cả thời gian để nói chuyện với tôi cũng không có……

"Cậu vẫn ở đó chứ? Thứ đó rất có thể đã đi tìm cậu rồi! Cô ấy lần nào cũng xuất hiện sau 0 giờ nửa đêm!"

Anh đã quên lời thề của mình, anh đã biến thành một con quái vật, anh nên đi cùng với tôi……

"Phó Nghĩa! Cậu có nghe thấy tôi nói không? Tin tôi đi, đừng ở trong phòng một mình!"

Phó Nghĩa, anh có nghe thấy giọng nói của tôi không? Không phải anh đã từng hứa với tôi, sẽ chăm sóc tốt cho con của chúng ta hay sao? Tại sao anh lại để con phải gánh chịu vận mệnh thê thảm nhất?

Anh không phải muốn tôi tin anh sao? Tin rằng anh có thể nuôi Phó Sinh lớn lên khỏe mạnh à? Nhưng tại sao anh lại mang đến cho con cuộc đời tuyệt vọng nhất như vậy!

Trong điện thoại vang lên một tiếng thét chói tai, Hàn Phi nhanh chóng cúp điện thoại.

"Hận ý của mẹ Phó Sinh đối với mình đã giảm đi ba điểm, nhưng cho dù đã giảm đi ba điểm, cô ấy vẫn như thế này. Nếu như không giảm, có phải là vừa đến là sẽ trực tiếp giết chết mình không?"

Cầm điện thoại lên, Hàn Phi từ trên ghế sô pha ngồi dậy, nhưng giọng nói kinh hãi của người phụ nữ lại vang lên.

"Có thể sau khi anh chết, con sẽ có một cuộc sống tốt hơn…"

Quay đầu nhìn điện thoại, Hàn Phi rất nhanh phát hiện giọng nói hoàn toàn không phải phát ra từ trong điện thoại, mà là từ ngoài cửa truyền đến!

Cơ thể như một mũi tên sắc bén phóng ra, thể lực ba mươi hai điểm của Hàn Phi lập tức bùng phát.

Thông thường mà nói, hắn có thể vào phòng Phó Sinh trong vòng chưa đầy một giây, nhưng vào thời khắc mấu chốt nhất này, đại não lại như muốn nổ tung!

Cơn đau dữ dội bị kìm nén bùng phát dữ dội, khuôn mặt gớm ghiếc của Phó Nghĩa điên cuồng bóp chặt từng dây thần kinh của Hàn Phi, miệng cũng bắt đầu phát ra những âm thanh ghê tởm, như thể mọi tội lỗi của anh ta có thể được bù đắp khi giết chết Hàn Phi vậy.

Cơ thể ngã xuống đất, Hàn Phi nhìn thấy máu đen từ cửa phòng khách rỉ ra, khóa cửa cũng bắt đầu tự mở.

Khuôn mặt trong đầu cười hả hê, Hàn Phi cảm giác được Phó Nghĩa ẩn trong đầu mình đang nhanh chóng lan ra những nơi khác trên cơ thể, nuốt chửng cơ thể của hắn.

Máu từ mũi và miệng rơi xuống đất, mắt Hàn Phi lồi lên dị thường như thể đang bị ấn xuống từ bên trong.

Máu đen theo khe cửa lan ra trên mặt đất, giống như những con rắn độc màu đen trườn về phía Hàn Phi.

Cùng với khóa cửa lò xo chuyển động, cánh cửa chống trộm cũ từ từ được đẩy ra.

Trong không khí thoang thoảng mùi máu tanh, đèn trên hành lang đều tắt, trong bóng đêm có một bóng đỏ đứng ở cửa.

Tất cả âm thanh đều bị một cỗ lực lượng áp chế, thậm chí cả kim đồng hồ dường như đã ngừng chuyển động, trong sự yên lặng tuyệt đối này, bóng đỏ chậm rãi tiến về phía trước.

Máu đen quấn quanh cổ tay hắn, lần đầu tiên kể từ khi Hàn Phi tiến vào thế giới ký ức, hắn mới thực sự cảm nhận được sự uy hiếp của cái chết mang đến.

Hận ý sắc bén cứa vào da thịt như dao phẫu thuật, cảm giác nhói buốt cứa thẳng vào linh hồn, khiến người ta cảm thấy đau đớn không thể chịu nổi.

“Hận ý! Cô ấy chính là hận ý hàng thật đúng giá!”

Hàn Phi đứng trước hận ý không có một chút cơ hội chạy trốn nào, thậm chí hắn đến cử động cơ thể cũng không làm được, toàn thân như đông cứng lại, căn bản không thể kiểm soát chính mình.

"Tôi từng cho rằng nếu để anh sống, Phó Sinh sẽ cảm thấy vui vẻ hạnh phúc, nhưng sau đó tôi phát hiện ra, có thể anh mới chính là nguồn gốc của mọi đau khổ của con."

Một giọng nói khàn khàn vang lên bên tai Hàn Phi, hắn dùng khóe mắt nhìn ra, trong căn nhà cũ kĩ xuất hiện một người phụ nữ mặc đồ đỏ, đứng ở bên cạnh mình.

Thân hình gầy như que củi đầy vết thương do bệnh tật để lại, khi cô ấy qua đời đã phải chịu vô vàn nỗi đau, nhưng vẫn còn bận tâm về con trai, khiến cho cô ấy sau khi qua đời rồi vẫn không thể giải thoát.

Hết lần này đến lần khác nghe tiếng khóc của Phó Sinh, rõ ràng là đang sống tại nhân gian, có bố và một gia đình mới, nhưng Phó Sinh vẫn không ngừng nhớ đến cô.

Sợi dây nhung nhớ đó truyền đi giọng nói và lời cầu nguyện của Phó Sinh, được nối với cổ tay của người mẹ đã rơi xuống sông Styx. (con sông tạo nên ranh giới giữa trần gian và âm phủ trong thần thoại Hy Lạp)

Cô biết rằng mình nên đi, nhưng khi cô nhìn thấy Phó Sinh dần rơi vào tuyệt vọng, hoàn toàn khép mình lại, trên trái tim khô cằn của cô lại mọc ra bông hoa đỏ như máu, chỉ có sự dịu dàng và thiện ý bị nuốt chửng, chấp niệm của cô biến thành hận ý mọc đầy gai, một con quái vật kinh dị trườn ra khỏi trái tim mềm yếu.

Cô nắm lấy sợi dây nhung nhớ của Phó Sinh, đi qua vô số ngã tư, lại trở về nhà một lần nữa.

"Hãy đi cùng với tôi."

Năm ngón tay da gầy bọc xương vươn ra khỏi chiếc áo đỏ, người phụ nữ nắm lấy tay Hàn Phi.

Năm ngón tay đan vào nhau, người phụ nữ nắm chặt linh hồn của Hàn Phi, khi cô chuẩn bị kéo hắn đi, đột nhiên phát

giác ra điều gì đó, động tác hơi lưỡng lự.

Cũng đúng vào lúc này, từ phòng ngủ bên cạnh truyền đến tiếng bước chân.

"Đợi một chút!"

Người phụ nữ đồ đỏ ngẩng đầu, khuôn mặt khô khốc nhìn về phía phòng ngủ, Phó Sinh đã xuất hiện ở cửa.

Bốn mắt nhìn nhau, Phó Sinh nhìn thấy quỷ mà cậu muốn nhìn thấy nhất, nhưng người phụ nữ lại vô thức che đi khuôn mặt đã sớm thay đổi hoàn toàn lại.

Phó Sinh chạy về phía trước, tốc độ càng ngày càng nhanh.

Tất cả hận ý đều nhẹ nhàng tránh khỏi Phó Sinh, khí tức u ám nhanh chóng tan biến, trong không khí để lại hơi ấm, như thể là cái ôm của cô dành cho cậu.

Đêm tối méo mó trở lại bình thường, khi Phó Sinh chạy đến trước mặt người phụ nữ, người phụ nữ đồ đỏ và máu đen trên mặt đất đã biến mất, trong nhà chỉ có cánh cửa phòng khách khép hờ có thể chứng minh rằng cô đã từng đến đây.

Không kịp mang giày vào, Phó Sinh chạy chân đất đuổi theo, ngoài hành lang trống rỗng, không có gì hết.

Cậu vô thức chạy về phía cầu thang, nhưng đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, cậu dừng lại, quay trở lại nhà.

"Tỉnh dậy đi! Bố có sao không?"

Phó Sinh đỡ Hàn Phi ngã dưới đất lên, cậu nhìn thấy mặt mũi hắn đầy máu tươi, hơi chút hoảng loạn.

Người vợ trong phòng ngủ cũng nghe thấy tiếng động nên nhanh chóng chạy ra ngoài.

"Mau gọi 120!" Người vợ cầm điện thoại đang định bấm số, nhưng Hàn Phi lại chật vật nắm lấy cánh tay cô.

"Không cần đi bệnh viện." Hàn Phi ngồi trên mặt đất, tựa lưng vào sô pha, trong thâm tâm hắn biết rất rõ một chuyện.

Nếu đến bệnh viện, người vợ và Phó Sinh sẽ biết kết quả chẩn đoán, cho dù ngoài mặt bọn họ có vui vẻ đến đâu thì gia

đình này cũng sẽ không bao giờ trở lại như xưa.

Khó khăn lắm mới hàn gắn được gia đình này lại với nhau, cố gắng hết sức mới giữ lại được chút tốt đẹp này, Hàn Phi thật sự không đành lòng tự tay đập tan nó.

Hắn muốn để lại nhiều kỷ niệm đẹp nhất có thể cho Phó Sinh, không để các thành viên trong gia đình phải rơi vào đau khổ nữa.

Ngoài ra, bản thân Hàn Phi cũng đã nghĩ rất kĩ, chỉ cần nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ điện thờ, vậy thì có một số chuyện nói không chừng sẽ không xảy ra.

"Bộ dạng anh bây giờ như này, không đến bệnh viện sao được?" Người vợ vẫn luôn dịu dàng, nhưng lần này rất kiên quyết, khi cô đang bấm số, Hàn Phi chậm rãi đứng lên.

Hàn Phi vốn luôn dứt khoát, lần này lại dịu dàng khác thường, hắn giữ lấy tay người vợ đang bấm điện thoại, lau vết máu trên mặt: "Thật sự không sao, không cần phải đêm hôm khuya khoắt đi bệnh viện đâu, nếu như em không tin, ngày mai anh sẽ tự mình đến bệnh viện kiểm tra."

Khi người vợ đang do dự, Phó Thiên cũng mở cửa ra: "Mọi người đang làm gì vậy?"

"Không sao, mau đi ngủ đi." Hàn Phi đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, hắn nhìn chính mình trong gương.

Những giọt nước màu đỏ nhạt trượt dài trên má, Hàn Phi đột nhiên đóng cửa nhà vệ sinh lại, hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt người trong gương, siết chặt năm ngón tay.

"Tái sinh!"

Trong tay Hàn Phi xuất hiện một con dao đồ tể, hắn nhìn lưỡi dao chói mắt, sau đó dùng dao chém về phía đầu mình!

Chương 577: Ngày thử việc thứ hai

Lưỡi dao được cấu thành từ tất cả vẻ đẹp của nhân tính rơi xuống trên đầu Hàn Phi, ánh sáng chói mắt xẹt qua linh hồn hắn, khuôn mặt méo mó trong gương cũng dần trở lại bình thường.

Dao tái sinh không gây ra bất kì tổn hại nào đối với Hàn Phi, những linh hồn do hắn cứu chuộc đều tránh cơ thể của hắn ra, không cách nào chặt được thứ trong đầu hắn.

Có điều cũng đã dọa cho Phó Nghĩa khiếp sợ, khuôn mặt gớm ghiếc ghê tởm kia không còn căng phồng lên nữa, cuối cùng Hàn Phi cũng có thể thở một cách bình thường.

"Vừa rồi mình suýt chút nữa đã bị Phó Nghĩa giết chết, bất kể Phó Nghĩa trong đầu mình tồn tại dưới dạng nào, bất kể cuối cùng nhiệm vụ có thành công hay không, mình đều sẽ giết chết anh ta, kể cả có dẫn tiếng cười điên cuồng ra cũng không sao."

Trong số những người mà Hàn Phi muốn giết chết nhất, Cánh Bướm đứng đầu tiên, Phó Nghĩa rất vinh dự được đứng thứ hai.

Hai tay chống trên chậu rửa mặt, Hàn Phi nhìn chiếc gương, hắn mơ hồ có thể nhìn thấy trên người mình bóng dáng người khác, cùng với việc cơ thể càng ngày càng suy yếu, bóng dáng người đó cũng càng ngày càng rõ ràng.

Sau khi bước ra khỏi nhà vệ sinh, tâm trạng của Hàn Phi đã tốt hơn nhiều, hắn kêu người vợ và Phó Sinh nhanh chóng trở về phòng đi ngủ, còn mình thì nằm trên ghế sô pha như cũ.

"Vợ cũ nhìn thấy dáng vẻ đang dần tốt lên của Phó Sinh, có lẽ sát ý của cô ấy đối với mình cũng sẽ giảm đi."

"Nhiệm vụ tiếp theo của mình chỉ còn lại một cái, nhanh chóng tìm ra bí mật nơi sâu nhất của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ càng sớm càng tốt."

Sau khi đắp chăn lên, Hàn Phi hoàn toàn không cảm thấy buồn ngủ nữa, cho đến tận hừng đông cũng chưa ngủ.

Buổi sáng sáu giờ, Hàn Phi đã dậy rồi, hôm nay hắn giúp người nhà chuẩn bị bữa sáng.

Khi người vợ bước ra khỏi phòng ngủ, vừa hay nhìn thấy Hàn Phi đang bận rộn trong bếp, trong mắt cô hiện lên một sự lo lắng.

"Sao anh không ngủ thêm chút nữa?"

"Hôm nay coi như là ngày đầu tiên đi làm, anh phải đi sớm một chút, để gây chút ấn tượng tốt với lãnh đạo công ty." Trên mặt Hàn Phi lúc nào cũng là nụ cười nhàn nhạt, như thể trên đời không gì có thể đánh bại được hắn, nhưng người vợ nhìn thấy biểu cảm hắn như vậy lại cảm thấy thương xót.

Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, người vợ chưa bao giờ từng hỏi Hàn Phi là ai, tại sao phải làm như vậy, nhưng sau những gì xảy ra đêm qua, người vợ bắt đầu lung lay, cô luôn cảm thấy có một số chuyện nếu như không hỏi rõ ràng, rất có thể sau này sẽ không bao giờ có cơ hội để hỏi lại nữa.

"Anh…" Người vợ đang định nói gì đó thì điện thoại di động của Hàn Phi đột nhiên vang lên, cô không hỏi nữa.

"Ngô Sơn? Anh tìm tôi làm gì?" Hàn Phi thực sự an tâm khi nhìn thấy ID người gọi là Ngô Sơn.

"Tối hôm qua Tù Nhân và hai người chơi khác đã gọi cho tôi, bọn họ nói đã gặp anh trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, sau đó muốn lấy thông tin liên lạc cũng như địa chỉ cư trú của anh từ tôi."

"Anh không đưa cho họ đấy chứ?"

"Đương nhiên." Ngô Sơn tin tưởng vào phán đoán của Tường Vi, nên anh ta quyết định đi tiếp cùng Hàn Phi: "Anh phải cẩn thận một chút, tuy rằng Tù Nhân bốc đồng lỗ mãng hẹp hòi, nhưng thực lực của anh ta thực sự rất đáng sợ, thuần cộng điểm thể lực, còn có thiên phú nghề nghiệp rất hiếm có. Ông Chủ trước khi mất tích đã từng nói rằng, Tù Nhân và

Tường Vi là hai người chơi có thực lực mạnh nhất trong số chúng tôi.”

“So với những thứ này, điều tôi tò mò hơn là bọn họ vậy mà lại có thể sống sót rời khỏi bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.” Hàn Phi đi tới góc phòng, giọng nói rất nhỏ.

“Nghe nói bọn vẫn chưa chuyển sang chính thức, ngày hôm qua cả ngày chỉ dọn vệ sinh, cũng không phát hiện ra bất thường gì, có thể sau thời gian thử việc ba ngày, bệnh viện đó mới hộ ra bộ mặt thật trước bọn họ.” Ngô Sơn đã từng vào bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ để tiếp ứng cho Tường Vi và A Trùng, anh ta biết rất rõ sự đáng sợ của bệnh viện.

“Anh chỉ cần ở bên ngoài chịu trách nhiệm điều phối và liên lạc với tất cả các bên, những việc còn lại cứ giao cho tôi.” Hàn Phi cảm thấy Ngô Sơn này cũng rất tiện dụng, nếu như anh ta đồng ý, hắn có thể cho đối phương “vé vào cửa” đi vào thế giới tầng sâu.

Chỉ cần Ngô Sơn có thể vượt qua được sát hạch của những người hàng xóm, vậy anh ta sẽ đủ tiêu chuẩn để trở thành nhân viên ngoài biên chế của cư xá Hạnh Phúc, không chỉ tặng nhà, mà trong nhà còn tặng kèm ngẫu nhiên người nhà, để anh ta từ đó hiểu được ý nghĩa thực sự của hạnh phúc.

Cúp điện thoại, Hàn Phi đi tới bên cạnh người vợ: “Anh phải đi làm đây, mọi việc trong nhà giao cho em nhé.”

Hắn không đợi bọn trẻ dậy, sau khi ăn sáng trước thì xách cặp tài liệu chạy ra ngoài.

Khi bước ra khỏi nhà, Hàn Phi rõ ràng cảm thấy bên ngoài lạnh hơn một chút, bóng đèn ngoài hành lang cũng có vấn đề, lúc tối lúc sáng, như thể đã bị hỏng.

Ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào bức tường nứt nẻ, mỗi khi bóng đèn tắt, những vết nứt trên tường dường như càng tăng lên, trông giống như những nếp nhăn trên khuôn mặt người.

Chạy xuống tầng dưới, những sợi dây điện dày đặc chằng chịt trên đỉnh đầu, như thể vô số sợi tóc đan thành một mạng nhện khổng lồ.

Các cột điện thoại dán đầy những mẩu quảng cáo nhỏ hơi nghiêng nghiêng, rất nhiều giấy vụn được vứt xuống hố bùn gần cột điện, như thể có ai đó đã xé tất cả thông báo về việc tìm người mất tích và tiền thưởng của cảnh sát rồi ném chúng ở đó.

Giẫm lên bùn lầy trên mặt đất, Hàn Phi cảm thấy mình phải đi rất lâu mới có thể ra khỏi cư xá, đều là cùng một đoạn đường, hôm nay dường như trở nên dài hơn.

Ngoảnh đầu nhìn lại, khu cư xá cũ kí này so với ngày hôm qua có vẻ vắng vẻ hơn một chút, phía sau vài ô cửa sổ có người đang lặng lẽ nhìn Hàn Phi.

"Thế giới bắt đầu dị hóa rồi."

Hàn Phi vẫn nhớ rõ trải nghiệm trong thế giới ký ức điện thờ của Gương Thần, thế giới dị hóa là không thể thay đổi, cuối cùng cả thành phố đều sẽ biến thành địa ngục, không ai có thể trốn thoát.

"Coi mỗi ngày đi làm đều là ngày làm việc cuối cùng, nghĩ như này khiến mình thực sự có động lực hơn."

Thời gian vẫn còn sớm, Hàn Phi không bắt xe buýt, quyết định đi bộ đến nơi làm việc, cảm nhận sự thay đổi của thành phố một cách cẩn thận.

Mặt trời sáng sớm chậm rãi mọc lên, tất cả bất thường trong thành phố đều bị ánh sáng mặt trời che lấp, bọn chúng chỉ thối rữa trong bóng tối nơi ánh sáng mặt trời không thể chiếu tới, cho đến một ngày nào đó mặt trời sẽ không bao giờ mọc nữa.

7 giờ 20 phút sáng, Hàn Phi đến cửa bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, nhân viên ra vào đều phải đi qua cửa phụ, cửa chính là dành cho những khách hàng lớn.

Sau khi chào hỏi nhân viên bảo vệ, Hàn Phi đang định đi vào trong thì đột nhiên phát hiện trò chơi mà nhân viên bảo vệ đang chơi có vẻ khá quen.

Hắn nghiêng người nhìn một cái, đúng lúc nhìn thấy một nhân vật trò chơi giống như hắn đang ngất xỉu trên mặt đất,

bàn ăn bên cạnh bày đầy đồ ăn thịnh soạn, tiếp theo là một người phụ nữ trưởng thành gợi cảm đi giày cao gót từ phía bên kia bàn ăn đi đến, cô ấy nắm lấy cà vạt của nhân vật trò chơi, kéo anh ta xuống tầng hầm.

"Sao lại chết ở đây rồi! Cuối cùng là sai ở đâu vậy, có điều nói đi cũng phải nói lại, ai lại có thể từ chối lời mời của một cấp trên như thế này chứ?" Nhân viên bảo vệ nhìn màn hình điện thoại di động, hết sức tập trung.

"Lão đệ này, cậu đang chơi trò chơi gì vậy? Tôi thấy giao diện này rất tinh xảo." Hàn Phi xách cặp tài liệu, đứng ở bên cạnh xem hai phút, càng nhìn càng thấy quen thuộc.

"Tôi cũng rất khó để nói chính xác đây là trò chơi gì, nói chung là phê tận óc, mặc dù lần nào cũng sẽ bị giết chết, nhưng chỉ muốn được bọn họ giết thôi." Bảo vệ ngẩng đầu nhìn Hàn Phi: "Đây là một phiên bản demo của trò chơi, chỉ là quảng cáo thôi, mới chỉ mở khóa ba nữ chủ, nghe nói trong phiên bản đầy đủ sẽ có mười nữ chủ! Điều tuyệt vời hơn là, trò chơi này còn cải biên trên một câu chuyện có thật, đỉnh không?"

"Vậy anh có thể cho tôi địa chỉ để tải xuống được không?" Hàn Phi cũng lấy điện thoại di động ra, dù sao thì ai lại có thể từ chối một trò chơi dựa trên trải nghiệm thực tế của mình cơ chứ?

"Anh có thể thấy quảng cáo của họ trên bất kỳ diễn đàn game nào, tất cả đều là do người chơi tự giới thiệu và quảng bá." Bảo vệ nói xong, lại mở bản game demo ra, thử thách lại lần nữa, rất nhanh nhân vật game của anh ta đã bị một nữ đồng nghiệp hất bay.

"Nhân vật game này thật sự rất đáng thương." Đại ca bảo vệ cảm khái xong, lại tiếp tục điều khiển nhân vật game đi đến địa điểm chết tiếp theo.

Hàn Phi cũng tải game về, trên đường đi hắn chơi thử một chút, nội tâm vô cùng phức tạp: "Trò chơi này có rất nhiều hậu trường, đối với mình đều là hồi ức, có tốt, có xấu, nếu muốn qua cửa, e rằng chỉ có chân thành hối cải mới được."

Nhìn bề ngoài, đây là một game 18+ được vẽ đẹp mắt tinh xảo, thực tế khuôn mẫu và ý tưởng của trò chơi đều phải đè bẹp những tác phẩm tương tự, tất nhiên quy mô cũng vậy.

Trò chơi ban đầu là phải đối mặt với vụ giết của một người, tiếp sau đó là manh mối của nhiều người đan xen vào nhau, người chơi có thể cố gắng hết sức để cải thiện độ thân thiện của một trong những cô gái, nhưng làm như vậy sẽ thu hút sát khí của những người khác, con đường duy nhất để qua cửa chỉ có một, đáng tiếc chính bản thân Hàn Phi hiện tại cũng chưa chơi tới đoạn kết đó.

Vào bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, Hàn Phi chào hỏi lễ tân, hắn kinh ngạc phát hiện, nhân viên lễ tân vẫn là người phụ nữ ngày hôm qua, cô ta dường như lúc nào cũng ở đây.

Nữ nhân viên lễ tân nở nụ cười chuyên nghiệp hoàn hảo với Hàn Phi, khuôn mặt của cô ta dường như đã từng trải qua phẫu thuật, chỉ biết cười như thế này.

Lên đến tầng hai, Hàn Phi đẩy cửa "phòng an toàn" ra, hắn vừa bước vào đã nghe thấy tiếng động bất thường, sau đó nhìn thấy một con dao phẫu thuật sắc bén dừng ngay sau cổ mình.

"Trương Tráng Tráng?" Hàn Phi mặc vest đi giày da chậm rãi giơ hai tay lên: "Cậu đang làm gì vậy?"

"Xin lỗi, tôi quá căng thẳng." Trương Tráng Tráng bật đèn trong phòng an toàn lên, anh ta liếc nhìn ra bên ngoài: "Cuối cùng trời cũng sáng rồi."

"Từ tối hôm qua đến giờ cậu đều ở trong phòng an toàn không đi ra ngoài à?" Hàn Phi đóng cửa phòng an toàn lại, thật ra hắn có rất nhiều câu muốn hỏi đối phương.

"Tuyệt đối đừng nói với ai khác." Trương Tráng Tráng giấu con dao phẫu thuật đi: "Chỉ sau 0 giờ nửa đêm, mới có thể nhìn thấy bộ dạng thực sự của bệnh viện này, nếu như anh thực sự muốn biết câu trả lời, vậy anh có thể ở đây một đêm thử xem, nhưng tôi khuyên anh không nên làm vậy, bởi vì anh vẫn còn người nhà phải chăm sóc."

"Cậu không thể trực tiếp nói cho tôi sao?"

“Rất khó để nói rõ, bởi vì những thứ mà mọi người nhìn thấy đều khác nhau.”

Không đợi Hàn Phi nói tiếp, Trương Tráng Tráng bước ra ngoài, nhưng Hàn Phi muốn cản cũng không được.

“Thứ mà mọi người nhìn thấy đều khác nhau?”

Hàn Phi mang theo sự nghi ngờ đi thay đồng phục hộ lý, đi vào khu vực phòng bệnh của Tào Linh Linh đang ở.

Trong không khí thoang thoảng mùi máu nhàn nhạt, Tào Linh Linh vẫn đang nằm trên giường bệnh, trông cô ta gầy đi rất nhiều so với ngày hôm qua, cánh tay và má bị trầy xước, ga trải giường bị xé toạc, trên mặt đất vẫn còn sót lại một ít cặn bã thức ăn.

“Tại sao chỉ có một mình cô ấy ở trong phòng?”

Hàn Phi đi tới bên giường cúi đầu thu dọn cặn bã trên mặt đất, Tào Linh Linh vốn đang bình tĩnh đột nhiên lúc này mở mắt ra, hai tay cô ta nắm chặt lấy hắn, lớn tiếng kêu gào.

“Quỷ màu đỏ xé mặt ra! Quỷ màu trắng đang ăn thịt người! Quỷ màu đen cứ đứng bên giường của tôi!”

“Thả tôi ra! Để tôi đi!”

Cánh tay vung vẩy, dây trói buộc chặt, Tào Linh Linh phát ra tiếng kêu chói tai, từng mạch máu phồng lên trên cổ, hai mắt đầy tia máu.

“Tôi có thể bí mật thả cô đi, nhưng e rằng bây giờ vẫn chưa được.” Hàn Phi nhẹ nhàng giữ lấy cánh tay Tào Linh Linh, hắn sử dụng năng lực chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, muốn dò xét nội tâm của cô ấy.

Chương 578: Tề tựu tại bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ

Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn là một kỹ năng bổ trợ rất mạnh mẽ, có thể giúp Hàn Phi chạm vào linh hồn, cảm nhận được những cảm xúc và chấp niệm bên trong của bọn họ.

Từ khi có được kỹ năng này đến nay, Hàn Phi đã sử dụng nó như một kỹ năng kết hợp tấn công, cơ hội thực sự sử dụng nó để cảm nhận những thay đổi cảm xúc của linh hồn rất ít.

Tào Linh Linh bị trói ở trên giường bệnh giãy giụa tuyệt vọng, cô ta đã hoàn toàn mất đi lý trí, giống như một con dã thú bị rơi vào tình thế tuyệt vọng.

"Đừng nhúc nhích, tôi là đang giúp cô."

Hàn Phi nhắm hai mắt lại, đầu ngón tay hắn hình như đã chạm đến dòng suối lạnh lẽo, những gợn sóng ký ức bị cuốn trôi, linh hồn Tào Linh Linh bắt đầu hơi run rẩy.

Kinh sợ, hoang mang, bất an, trên linh hồn của Tào Linh Linh bao phủ đầy những vết nứt, những vết thương do kinh sợ để lại đang dần phá hủy cơ thể.

"Chỉ có kinh sợ?"

Cẩn thận cảm nhận, bên trong các tầng tầng lớp lớp kinh sợ, xuất hiện một sự mông lung và một loại khao khát đối với cái đẹp.

Mở hai mắt ra, Hàn Phi nhớ lại những cảm giác khác nhau từ đầu ngón tay truyền đến.

Linh hồn của Tào Linh Linh giống như một con búp bê bằng vải bị dao rạch ra, sự mông lung kia giống như kim chỉ, khao khát đối với cái đẹp giống như miếng vải với đường viền hoa.

Khi cô ta xâu kim đưa chỉ trong sự mông lung, đem khao khát đối với cái đẹp may khắp cơ thể, cô ta sẽ trở lại là chính

mình, chỉ có điều cô ta lúc này đã không còn là cô ta của lúc trước.

Con búp bê ban đầu đơn giản thuần khiết, con búp bê sau khi được may bằng vải, càng giống một con quái vật nhiều màu sắc hơn.

"Giếng ước nguyện trong thế giới kí ức của Gương Thần là lợi dụng sự tham lam của con người, còn bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ này là lợi dụng sự theo đuổi đối với cái đẹp của con người? Hay nói chung chung hơn là lợi dụng dục vọng?"

Tào Linh Linh vẫn đang gào thét trên giường bệnh, cô ta làm ồn quá mức, nên một lúc sau, bên ngoài phòng bệnh đã vang lên tiếng bước chân.

Một bác sĩ với đôi tay được băng bó dẫn hai y tá vào phòng.

"Anh chăm sóc cho bệnh nhân kiểu gì vậy!" Bác sĩ mắng Hàn Phi một câu: "Bệnh nhân đau đớn như vậy, tại sao không lập tức thông báo ngay cho tôi? Còn đứng ngây ra đó? Bây giờ hộ lý càng ngày càng chẳng ra gì!"

Hai cô y tá giữ chặt Tào Linh Linh, nhìn thấy y tá đi tới, cô ta giống như một con chim sẻ sợ hãi, tiếng hét từ miệng gần như xé nát cổ họng.

"Các bác sĩ và y tá đều mặc đồng phục màu trắng, quỷ màu đỏ xé mặt ra, quỷ màu trắng đang ăn thịt người……"

Phương pháp điều trị y tế trong tưởng tượng không hề xuất hiện, bác sĩ lại tiêm cho Tào Linh Linh một mũi nữa, sau khi cô ta không còn giãy dụa, bác sĩ kiểm tra cơ thể cô ta theo thường lệ, rồi không để tâm đến nữa.

"Bác sĩ, tinh thần của cô ấy dường như chịu kích thích nào đó, có phải chúng ta nên tiến hành một chút khai thông tâm lý cho cô ấy không?" Hàn Phi cứu bệnh thành y, trước đây vì để phá án, cũng tự học tâm lý tội phạm, tâm lý bất thường và liệu pháp tâm lý đơn giản.

"Tôi là bác sĩ, hay anh là bác sĩ?" Bác sĩ tay bị băng bó trừng mắt nhìn Hàn Phi: "Hộ lý thì phải làm nhiệm vụ của hộ

lý, nếu bệnh nhân thực sự xảy ra vấn đề gì, anh có thể gánh vác trách nhiệm được không?"

"Lần sau khi cô ấy tỉnh lại, tôi sẽ thông báo cho anh ngay lập tức."

"Bỏ tiền ra mời một đám bình hoa đến, Đỗ Xu thật sự muốn biến nơi này thành công viên đồ chơi của cô ta hay sao?" Bác sĩ rất xem thường hộ lý ở tòa nhà số 1, không thèm đếm xỉa đến Hàn Phi, cùng hai người kia bỏ đi.

Khoảng mười lăm phút sau, cảnh sát Phương Trường Thành mới thong dong đến muộn, anh ta cầm điện thoại di động, hình như là vừa gọi cho ai đó.

"Chào buổi sáng, cảnh sát Phương." Hàn Phi đóng cửa phòng bệnh lại, kéo Phương Trường Thành đến góc phòng: "Người anh em, đêm qua khi anh ở đây canh giữ Tào Linh Linh, có thấy gì lạ không?"

Nghe Hàn Phi hỏi, vẻ mặt Phương Trường Thành hơi thay đổi: "Tối hôm qua tôi vẫn luôn canh giữ ở trong phòng bệnh này, lần cuối cùng nhìn đồng hồ là lúc 0:06. Nhưng sau đó tôi ngủ thiếp đi, đợi đến khi tôi tỉnh lại, thấy bên ngoài trời đã sáng rồi. Vừa rồi tôi có đi kiểm tra camera giám sát gần phòng bệnh, đêm qua thực sự không có ai vào phòng bệnh cả, nhưng…"

Phương Trường Thành nhìn chằm chằm cửa phòng bệnh một hồi: "Camera hiển thị, tối hôm qua cánh cửa phòng bệnh này tự mở mấy lần liền, cảm giác như có thứ gì đang ra vào vậy."

"Anh có xem camera giám sát ở những nơi khác không?"

"Camera ở những nơi khác đều rất bình thường, không có gì đặc biệt." Phương Trường Thành ngồi xuống ghế bên cạnh giường bệnh, đầu óc anh ta không tỉnh táo, quầng thâm mắt rất rõ, căn bản không giống như đã ngủ cả một đêm.

"Cảnh sát Phương, hôm qua sau khi tôi về, không phải A Cẩu đã đến thay ca rồi sao? Anh ấy đâu rồi?"

“Đồng nghiệp kia của anh đột nhiên có chuyện phải làm, tối hôm qua anh ấy đi giúp các tòa nhà khác rồi, bây giờ vẫn chưa về.” Cảnh sát Phương lấy điện thoại di động của mình ra: “Nhưng anh ấy đã để lại cho tôi số điện thoại, nói rằng nếu Tào Linh Linh nửa đêm tỉnh dậy, hoặc nếu có bất thường gì, thì cứ gọi số này.”

Nhìn lướt qua, Hàn Phi đã ghi nhớ lại số điện thoại, hắn lấy điện thoại di động của mình ra, trực tiếp bấm gọi.

Chuông reo hơn mười giây cũng không có người trả lời, Hàn Phi đành phải cúp máy.

“Cảnh sát Phương, sau này ban ngày anh cứ nghỉ ngơi ở đây, bổ sung thêm cho giấc ngủ, buổi tối còn phải dựa vào anh để bảo vệ Tào Linh Linh.” Hàn Phi có kỹ năng diễn xuất bậc thầy, cộng thêm chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, hắn nhìn người rất chính xác, cảnh sát Phương này là một cảnh sát khá chính trực, có thể tin cậy được.

“Tôi không ngủ nữa đâu, tối hôm qua đã nghỉ ngơi đủ rồi.” Phương Trường Thành lấy lại tinh thần, ngồi xuống ghế ở cửa phòng bệnh.

Hàn Phi cũng không nói thêm gì nhiều, lập tức bắt đầu thu dọn phòng bệnh, khi đang dọn đống đồ ăn bên cạnh giường bệnh, vô tình phát hiện ga giường bị gấp vào phía trong một góc nhỏ, hình như có người chui vào dưới giường bệnh đêm qua.

Tóm chặt ga giường, bộ dạng Hàn Phi không để ý đến, rất thản nhiên nhấc ga giường lên.

Bên dưới giường bệnh có vài giọt máu đen đã cô đặc, trong vết máu còn bay ra mùi hôi thối thoang thoảng.

“Tào Linh Linh bị trói vào giường, cảnh sát Phương chìm vào giấc ngủ say, A Cẩu có chuyện phải đi, vậy thì tối hôm qua là ai đã trốn dưới giường bệnh?” Hàn Phi giả bộ dọn dẹp vệ sinh, cho đến chín giờ sáng.

Trong máy bộ đàm của Hàn Phi vang lên giọng nói của y tá béo, giục hắn nhanh chóng đến đại sảnh tầng một.

Sau khi chào hỏi cảnh sát Phương, Hàn Phi vội vàng chạy đến tầng 1, hắn vừa đi ra khỏi hành lang, ánh mắt đã hơi thay đổi.

Một người phụ nữ cao gần một mét tám, ăn mặc cực kỳ thời thượng đứng ở đại sảnh, nhân viên lễ tân và y tá béo vây quanh người phụ nữ như hai con chó con.

"Ái Tình, chị xem hộ lý mới của chúng tôi, có phải hoàn hảo phù hợp với yêu cầu của chị không?" Y tá béo cố gắng hết sức đề cử Hàn Phi với người phụ nữ cao lớn.

Vốn dĩ người phụ nữ hơi chút cáu kỉnh, đang định xua tay để y tá béo đi, nhưng đúng lúc này cô ta đã nhìn thấy Hàn Phi.

Đưa tay cởi kính râm, khuôn mặt thanh tú của người phụ nữ lộ ra vẻ kinh ngạc khó tả: "Phó Nghĩa?"

Khóe miệng Hàn Phi khẽ run, gượng cười: "Xin chào, Ái Tình."

"Chọn anh ấy!" Ái Tình chỉ vào Hàn Phi, vẻ kinh ngạc trên mặt nhanh chóng biến thành tươi cười, về phần vì sao cô ta lại cười, thì chỉ có cô ta mới biết.

"Dạ được, chị vẫn trị liệu định kì giống như trước đây đúng không?" Y tá béo cười rạng rỡ.

"Gần đây tôi vừa hoàn thành tất cả công việc trong tay, chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt ở chỗ các cô, hoàn toàn điều dưỡng cơ thể của mình." Khi Ái Tình nói, hoàn toàn không thèm nhìn người bên cạnh, ánh mắt cô ta không ngừng rơi trên người Hàn Phi, ánh mắt sắc bén đó giống như một cái cưa điện đang chậm rãi chuyển động vậy.

"Bây giờ tôi sẽ đi thu xếp cho chị ngay!" Y tá béo bí mật làm động tác tay khích lệ Hàn Phi, cô ta đang định đi thì lại có thêm hai người phụ nữ bước vào đại sảnh bệnh viện.

Hai người phụ nữ mới tới này có tính cách hoàn toàn khác nhau, một người trầm lặng ít nói, một người nhiệt tình cởi mở, có điều trên người bọn họ có một điểm chung, đó chính là cho người ta cảm giác rất giàu có.

“Hai vị cần giúp gì không?” Nhân viên lễ tân vội vàng chạy tới, y tá béo cũng dừng lại.

“Ngày hôm qua chúng tôi đã đến đây một lần, có một ông già mặc đồ đen nói rằng, bắt buộc phải trở thành hội viên trước mới có thể tận hưởng tất cả các dịch vụ ở đây, vì vậy chúng tôi đã quay về rút một ít tiền.” Người phụ nữ nói nhiều đưa một tấm thẻ bạch kim vào tay người phục vụ: “Cô xem chút tiền tiêu vặt này của tôi có đủ để làm hội viên của các cô không.”

Người phục vụ cầm thẻ chạy đến quầy, không bao lâu, có một người phụ nữ trong trang phục công sở màu đen từ sâu trong bệnh viện bước tới: “Hai vị khách quý! Đây là lần đầu tiên hai người tới đây trải nghiệm đúng không? Để tôi giới thiệu cho hai người trước các dịch vụ chỗ chúng tôi, lát nữa còn có bác sĩ và giáo viên chuyên nghiệp sẽ đến sau.”

Nữ giám đốc tràn đầy khí khái mời hai nữ khách hàng kia vào phòng VIP, thật trùng hợp, nữ khách hàng trầm lặng ít nói hình như đã nhìn thấy gì đó, đột nhiên lại nói vào đúng lúc này: “Người đó là nhân viên của các cô sao?”

Cô ta đưa tay chỉ vào Hàn Phi, lập tức cũng khiến ánh mắt của tất cả mọi người tập trung vào hắn.

“Anh ấy là hộ lý mới của chúng tôi, tên là Phó Nghĩa, có kinh nghiệm nhiều năm làm hộ lý, rất biết cách chăm sóc người khác.” Nữ giám đốc kéo Hàn Phi đến bên cạnh mình.

“Gọi anh ấy cùng đi đi.” Nữ khách hàng tính cách trầm lặng ít nói nói thẳng, điều này khiến Ái Tình bên cạnh rất bất mãn.

“Đến trước xếp trước, anh ấy đã là hộ lý riêng của tôi rồi.” Ái Tình nói chuyện rất độc đoán, không chút lưu tình, cũng không có ý muốn để Hàn Phi đi.

“Xem ra cô chính là một kẻ đáng thương trong số bảy người kia?” Nữ khách hàng ánh mắt khinh thường, cô ta cũng không có cưỡng cầu phát sinh xung đột với Ái Tình, mà đi cùng giám đốc.

Nhìn bóng dáng hai nữ khách hàng rời đi, Hàn Phi rất muốn ngăn bọn họ lại, nhưng lại sợ khiến bệnh viện nghi ngờ.

Hai nữ khách hàng mới đến này đều là người chơi, trong đó người khách nữ ít nói kia Hàn Phi cũng đã từng gặp, cô ta chính là nữ trợ thủ của Tường Vi.

"Hai người này trong hiện thực có lẽ cũng rất giàu có, gu thẩm mỹ và phong cách ăn mặc đều hơn người bình thường rất nhiều, bọn họ không phải là đang biểu hiện ra là mình giàu có, mà chỉ là làm chính mình." Thực ra Hàn Phi rất hy vọng hai người chơi nữ kia sẽ mang hắn đi, mặc dù hai người chơi đó coi thường hắn, cho rằng hắn là một kẻ bám váy phụ nữ, nhưng sẽ không có sát ý với hắn, cón Ái Tình thì lại khác.

"Tròng mắt hận không thể dán lên trên người bọn họ, hai người họ hấp dẫn đến vậy sao?" Ái Tình chặn tầm mắt của Hàn Phi, cô ta ăn mặc táo bạo thời thượng, khoe vóc dáng hoàn hảo một cách sống động.

"Đừng hiểu lầm, tôi chỉ cảm thấy vị khách hàng đó trông rất giống một người bạn của tôi." Nụ cười của Hàn Phi hơi mất tự nhiên, không biết có phải vì thế giới đã bắt đầu dị hóa rồi không, hắn có thể cảm thấy rõ cảm giác áp bức phát ra từ Ái Tình.

"Giống một người bạn của anh?" Ái Tình lại tiến thêm một bước: "Bọn họ là giống sếp của anh? Hay là giống cấp dưới của anh? Hay là giống vợ anh?"

Ái Tình rất đẹp, nhưng đôi khi cũng sẽ mãnh liệt như ngọn lửa, nhấn chìm những người đang yêu.

Lùi lại một bước, Hàn Phi còn chưa nghĩ ra nên trả lời như thế nào thì trong máy bộ đàm của hắn truyền đến giọng nói của Trương Tráng Tráng —— Tòa nhà số 1 có ai đang rảnh không? Hãy đến cửa phụ giúp một chút! Có bệnh nhân mới đến!

"Đã nhận, đã nhận, lập tức đến ngay!"

Không nói thêm lời nào, Hàn Phi xoay người bỏ chạy, tốc độ càng ngày càng nhanh. Ái Tình cũng không đuổi theo, cô ta chỉ lấy điện thoại di động ra, như thể đang liên lạc với ai đó,

yêu cầu đối phương gửi một số đạo cụ đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Chạy nhanh đến cửa phụ của bệnh viện, Hàn Phi nhìn thấy có mấy nhân viên y tế vây quanh xe chuyên chở của bệnh viện, trong đó có Trương Tráng Tráng.

“Bệnh nhân gì mà cần nhiều bác sĩ đến vậy?”

Hàn Phi chạy đến bên cạnh chiếc xe nhìn vào bên trong.

Trên chiếc xe đẩy bằng kim loại gia cố, có một người đàn ông gầy yếu đang bị trói, trên cánh tay của anh ta đều là những vết thương do tự mình gây ra, quần áo dính đầy máu, nhưng vẻ mặt của anh ta lại vô cùng hưởng thụ.

“A Trùng?”

Chương 579: Tôi muốn trở thành một con côn trùng bị bạn nghiền nát

Trong số tất cả người chơi, Hàn Phi quan tâm nhất đến A Trùng, tên này rất biến thái, những người khác đều muốn thoát khỏi thế giới quỷ quái này, nhưng anh ta thì muốn ở lại mãi mãi.

"Một trò chơi chữa bệnh thông thường đã bị anh chơi đến quy mô cũng trở nên lớn hơn rồi."

Nhìn vẻ mặt bởi vì đau đớn mà sảng khoái của A Trùng, Hàn Phi lại gần đám đông giả vờ giúp đỡ rồi "vô tình" chạm vào cánh tay của anh ta.

Sau khi tiếp xúc thân thể, Hàn Phi cũng đã thành công xem được thông tin người chơi của A Trùng.

ID của người chơi này có tên —— Tôi muốn trở thành một con côn trùng bị bạn nghiền nát, level thực là 15, anh ta là cộng điểm trung bình, trí tuệ và thể lực đều rất bình thường, không có bất kì đặc sắc nào.

Xét về thuộc tính ẩn, giá trị may mắn của A Trùng là 7, giá trị mị lực là 2, điều đáng chú ý là ngưỡng tinh thần của người chơi này cao tới 25, tương tự như Hoàng Doanh, người được tiếp nhận huấn luyện ban đầu của Hàn Phi.

Ngưỡng tinh thần càng cao, càng có khả năng chịu đựng đau khổ và áp lực, cũng không dễ gục ngã trong trạng thái cùng cực.

So với những người chơi khác mà nói, ngưỡng tinh thần này đã cao đến mức khó tin, nhưng Hàn Phi thì cho rằng nó rất bình thường, ngưỡng tinh thần ban đầu của hắn là 100, tức là bằng với lượng máu.

Tiếp tục nhìn xuống, mắt của Hàn Phi chậm rãi nheo lại.

A Trùng đã lừa gạt Tường Vi và những người chơi khác, người này có ba thiên phú vô cùng quỷ dị.

Đầu tiên là một thiên phú rank F huấn luyện bài tiết —— Hành vi đầu tiên mà trẻ nhỏ gặp phải cần được kiểm soát đó là bài tiết, bố mẹ cần tập cho trẻ học cách tạm thời chịu đựng sự khó chịu, đến địa điểm cố định để bài tiết, nếu như trẻ không thể làm được, bố mẹ của nó sẽ trừng phạt và sỉ nhục. Sau khi sở hữu thiên phú này, ngưỡng tinh thần của người chơi sẽ xuất hiện bất thường, có thể chịu đựng một số cảm xúc tiêu cực và cảm giác khó chịu của cơ thể.

Thứ hai là một thiên phú rank E niềm vui giả tạo —— Một gia đình đầy bạo lực, nhục mạ, bất an, cũng vẫn là bến đỗ duy nhất của anh ta; bố mẹ đánh đập, mắng nhiếc, cũng vẫn là những người yêu thương anh ta nhất trên đời; trong thời thơ ấu mâu thuẫn này, anh ta dần dần học cách chịu đựng sự đánh đập của bố mẹ, anh ta biết rằng chỉ cần mình rất ngoan, đánh đập sẽ rất nhanh biến thành lời xin lỗi và món quà. Sau khi sở hữu thiên phú này, khi người chơi cảm thấy bất an, kinh sợ và tuyệt vọng, trí tuệ có xác suất tăng lên trong thời gian ngắn; khi cơ thể người chơi bị tổn thương, thể lực có xác suất tăng lên trong thời gian ngắn. Khi đau khổ và tuyệt vọng đạt đến giá trị giới hạn, người chơi có xác suất tăng tất cả các thuộc tính trong một thời gian ngắn.

Thứ ba là một thiên phú rank C nhân cách yếu thế —— Anh ta là kẻ yếu đã được công nhận, là người dễ bị bắt nạt nhất, vật thất bại bẩm sinh, rác rưởi vô dụng, không thể tìm thấy bất kỳ cảm giác tồn tại nào, tất cả những thứ này đều bị chi phối bởi nhân cách yếu thế. Sau khi sở hữu thiên phú này, cảm giác tồn tại của người chơi bị giảm sút đáng kể, sẽ bị những người bản địa đánh giá là côn trùng không có chút đe dọa nào. Khi áp lực tinh thần của người chơi đạt đến giới hạn của ngưỡng tinh thần, nhân cách mạnh mẽ bệnh hoạn ở sâu trong nội tâm sẽ được giải phóng.

Trong một vạn người chơi mới có một người sở hữu ba thiên phú này, ba thiên phú này của A Trùng mặc dù nói rằng không quá mạnh, nhưng khi kết hợp lại với nhau để sử dụng lại vô cùng kinh khủng.

Ở cùng cấp độ, Tù Nhân chắc chắn không phải là đối thủ của A Trùng.

Ngoài ba thiên phú này, A Trùng còn có một danh hiệu đặc biệt duy nhất rank F —— Cận kề cái chết (điều kiện đạt được; người chơi đầu tiên cận kề cái chết 100 lần trong toàn bộ server).

Sau khi sở hữu danh hiệu này, có xác suất nhìn thấy thế giới sau khi chết, cảm nhận được sự tồn tại của bọn chúng.

Chỉ những danh hiệu này thôi cũng có thể thấy rất nhiều vấn đề, Hàn Phi đã lăn lộn trải qua những trải nghiệm đầy thử thách trong thế giới tầng sâu, đi lướt qua tử thần hàng chục lần, kết quả là A Trùng lại đoạt được danh hiệu duy nhất này trước.

Tên biến thái này có thể nói là sau khi open server, không làm gì khác, mà chỉ điên cuồng hành hạ bản thân.

Đầu tiên là hành hạ, cho đến khi hấp hối, lại hồi máu trị liệu, sau đó cứ lặp lại như vậy.

Một trò chơi ấm áp chữa trị như 《Cuộc sống hoàn hảo》, vậy mà lại bị A Trùng chơi khiến người ta phải rùng mình.

Càng nhìn về sau, Hàn Phi càng ngạc nhiên hơn, A Trùng ngoài việc sở hữu ba thiên phú, có được danh hiệu duy nhất, vậy mà đã chuyển nghề nghiệp ẩn thành công —— Chuyên gia chữa đau.

Chuyên gia chữa đau (nghề nghiệp ẩn): Tôi hy vọng bạn có thể xoa dịu mọi nỗi đau trên thế giới này, nhưng cũng muốn nói với bạn một chuyện tàn khốc nhất, loại thuốc có thể xoa dịu mọi cơn đau, chữa khỏi mọi bệnh tật, tên là tử vong.

“A Trùng không nói sự thật với những người chơi khác, anh ta có thể nhìn thấy quỷ quái không phải vì thiên phú đặc biệt của mình, mà là do hiệu ứng đặc biệt của danh hiệu cận kề cái chết, tên biến thái này giấu mình cũng sâu thật đấy.”

Sau khi đọc tất cả thông tin của A Trùng, Hàn Phi phát hiện trong thế giới tầng cạn của 《Cuộc sống hoàn hảo》 quả thực có những người chơi rất lợi hại, nếu như Hoàng Doanh không có những chuẩn bị trước kia, chỉ dựa vào mỗi thiên phú của bản thân, đúng là không chắc có thể đứng vững ở thế giới tầng cạn.

“Mười người chơi tinh anh phái đi lúc trước của Chân Lý Tất Nhiên toàn bộ đều biến mất trong mê cung, những người chơi bọn họ phái tới phía sau nhất định là tinh hoa thượng phẩm, nghĩ như vậy, mình có thể gặp được quỷ thai có ba thiên phú như này cũng rất bình thường.”

A Trùng đang bị trói vào cáng kim loại, nhắm mắt, anh ta vẫn còn chưa biết rằng tất cả bí mật của mình đã bị Hàn Phi phát hiện.

“Nếu chịu khó lợi dụng, tên này hẳn là có thể giúp được một chút.”

Hàn Phi và nhân viên y tế cùng khiêng A Trùng vào bệnh viện, bọn họ đi qua tòa số 1 và tòa số 2, trực tiếp đi về phía tòa sâu nhất, Hàn Phi cũng là lần đầu tiên đi vào sâu trong bệnh viện như vậy, hắn luôn dùng khóe mắt để nhìn khắp xung quanh.

Càng đi sâu vào bên trong, kiến trúc càng vắng lặng, trên hành lang không nhìn thấy bệnh nhân và bác sĩ nào, xung quanh chỉ có những cánh cửa phòng đóng kín.

“Đây là muốn đưa A Trùng đến nơi nào?”

Hàn Phi khẽ ngoảnh đầu lại, hắn phát hiện những nhân viên y tế khác bao gồm cả Trương Tráng Tráng, toàn bộ đều cúi đầu đi về phía trước, không có ai nói chuyện, cũng không có ai nhìn ngó xung quanh, cảm giác nghiêm túc đó cứ như thể nếu nhìn phải thứ không nên nhìn thì sẽ chết vậy.

Mở cửa an toàn ra, khi đám người Hàn Phi đi đến tòa số 4, trong một căn phòng nào đó ở cuối hành lang truyền ra tiếng kêu cứu yếu ớt.

Vài giây sau, cánh cửa phòng đó bị đẩy ra, Tù Nhân đầu trọc mặc đồng phục hộ lý bước ra khỏi phòng với một chậu băng đầy máu.

Anh ta vừa đi còn vừa mắng chửi: “Trông đã như vậy rồi còn muốn chỉnh cái gì nữa? Mặt sắp gọt hết rồi, có thể trở nên xinh đẹp à?”

Nhìn đống băng với vẻ mặt đầy chán ghét, đầu trọc không phát hiện ra Hàn Phi.

Khẽ cúi đầu, Hàn Phi nhanh chóng tính toán khoảng cách giữa Tù Nhân và chính mình, hắn lại nhanh chóng xác định vị trí của camera giám sát trên hành lang.

Mấy người khiêng A Trùng nhanh chóng di chuyển trên hành lang, ngay vào lúc bọn họ giao nhau với Tù Nhân, Hàn Phi ở bên phía gần với Tù Nhân không có bất cứ dấu hiệu gì, cả người đâm vào cáng kim loại, cảm giác như bị người ta đá cho một cước từ đằng sau vậy.

Các nhân viên y tế khác không kịp phòng bị nên không nắm chắc, có một người còn bị ngã xuống đất.

Hàn Phi ngã xuống cáng, nhanh chóng lấy tay giấu trong ống tay áo ra, trong lòng bàn tay hắn có giấu một người giấy màu máu nho nhỏ.

Không ai phát hiện ra, Hàn Phi đã xé một mảnh nhỏ trên người giấy màu máu, bí mật bỏ vào túi áo của A Trùng.

Sau khi nhanh chóng làm xong những việc này, Hàn Phi tức giận quay lại, hai tay nắm lấy cổ áo của Tù Nhân: "Hết lần này tới lần khác, anh thật sự cho rằng tôi rất dễ bắt nạt, phải không?"

Tù Nhân có vẻ ngoài hung dữ đang cầm một cái chậu nhựa, vẻ mặt anh ta đầy nghi ngờ, thậm chí còn bị dọa sợ.

Có điều sau khi anh ta nhìn thấy đó là Hàn Phi, trên mặt lộ ra nụ cười hung dữ: "Cái thằng tiểu bạch kiểm bám váy đàn bà này, còn dám động thủ à?"

Anh ta nắm lấy cổ tay Hàn Phi, đẩy mạnh một cái, Hàn Phi yếu ớt lại ngã xuống, đây coi như là ngồi vững xuống ân oán giữa hai người.

"Dám động thủ ở tòa nhà số 4, các anh muốn chết à?" Trương Tráng Tráng nhìn chằm chằm Tù Nhân, sắc mặt trở nên tái nhợt, các bác sĩ khác đều không nói lời nào, cúi đầu tiếp tục khiêng A Trùng đi về phía trước.

Mục tiêu đã đạt được, Hàn Phi cũng không phải loại người không có kiến thức như Tù Nhân, hắn đứng dậy khỏi mặt đất, tiếp tục khiêng cáng tiến về phía trước.

"Người này bị sao vậy? Lần trước mình còn chưa ra tay, anh ta đã chảy máu mũi, lần này lại tự mình vấp ngã? Nghề nghiệp ẩn của anh ta là ăn vạ à?"

Một tay cầm cái chậu nhựa, Tù Nhân vỗ mạnh vào cái đầu trọc lóc, hắn cảm thấy phiền phức nhất khi phải động não nghĩ đến những điều này.

"Có chơi cái game thôi, kết quả phải chạy đến bệnh viện quỷ này để chăm sóc bệnh nhân, nếu như hộp đen không giấu ở đây, mình sẽ không tha cho mấy người bọn chúng!"

Tù Nhân phàn nàn trên hành lang, Hàn Phi đã cùng với một số nhân viên y tế khác, đưa A Trùng đến hành lang giữa tòa nhà số 4 và 5.

Các nhân viên y tế của các tòa khác dường như không đủ tư cách để vào tòa nhà số 5, sau khi dừng lại tại chỗ một lúc lâu, cửa an toàn của tòa nhà số 5 được mở ra, một bác sĩ với khuôn mặt đầy sẹo và một bác sĩ cao lớn với khuôn mặt băng bó bước ra từ bên trong, bọn họ đưa A Trùng lên một chiếc xe đẩy, đưa anh ta vào tòa nhà số 5 tối tăm tĩnh mịch.

"Người giấy màu máu bị nguyền rủa có thể cảm nhận được vị trí của mảnh giấy màu máu, chờ đến buổi tối, mình sẽ xem liệu có thể tìm cách nào để liên lạc với A Trùng không."

Đêm hôm bắt cóc Đỗ Xu cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, chỉ có A Trùng và Tường Vi biết, hiện tại Tường Vi không thể liên lạc được, Hàn Phi chỉ có thể cố gắng lấy thông tin từ A Trùng.

Nhìn bóng dáng hai người bác sĩ dần dần khuất vào trong bóng tối, Hàn Phi đột nhiên ngây ra, bác sĩ có khuôn mặt bị quấn băng hoàn toàn khiến hắn cảm thấy rất quen thuộc.

"Anh ta và bóng lưng của bác sĩ Nhan có phần giống nhau…"

Khi Hàn Phi bước vào thế giới ký ức điện thờ, Trang Văn, Đại Nghiệt và bác sĩ Nhan cũng bị kéo vào.

Trước đây Hàn Phi vẫn luôn cố gắng tìm đủ mọi cách để giảm bớt hận ý của người vợ và những bạn gái khác, còn chưa kịp đi tìm Trang Văn và Đại Nghiệt.

Chương 580: Tôi đã xem qua sơ yếu lý lịch của anh ấy

"Đi đi, đừng dừng lại ở đây." Trương Tráng Tráng nắm lấy cánh tay của Hàn Phi, kéo hắn ra phía sau mấy nhân viên y tế.

Xung quanh nhìn thì không có gì bất thường, giống như một bệnh viện bình thường, nhưng Trương Tráng Tráng lại trông giống như sắp gặp phải kẻ địch mạnh, từ cái trán căng thẳng không ngừng toát ra mồ hôi lạnh.

"Đừng có nhìn đông nhìn tây nữa, nếu như nhìn thấy thứ gì không hay, anh có muốn đi cũng không thể đi được nữa." Trương Tráng Tráng cúi đầu, âm thanh rít qua kẽ răng.

Tốt hơn là nên tránh những rắc rối không cần thiết, Hàn Phi cũng không làm bất cứ điều gì quá giới hạn, rời khỏi tòa nhà số 4 cùng với các nhân viên y tế.

Các nhân viên y tế cúi đầu đi phía trước, bọn họ cũng không nhìn đường, đến chỗ rẽ thì tự mình rẽ rồi ai nấy đều quay trở về phòng bệnh mà mình phụ trách, cuối cùng chỉ còn có Hàn Phi và Trương Tráng Tráng quay lại tòa nhà số 1.

Nhiệt độ từ từ tăng lên, Trương Tráng Tráng thở phào nhẹ nhõm, quần áo sau lưng anh ta đã thấm ướt mồ hôi lạnh, trực tiếp dính vào da thịt.

"Đáng sợ như vậy sao?" Hàn Phi tới gần Trương Tráng Tráng: "Mấy tòa nhà bên trong có phải đã xảy ra chuyện gì không? Rốt cuộc là cậu đang sợ cái gì vậy?"

"Đừng có hỏi."

"Cậu yên tâm, tôi sẽ không nói ra ngoài đâu." Hàn Phi chặn Trương Tráng Tráng lại, hắn nhất định phải biết đáp án, cho dù mỗi người nhìn thấy sự kinh khủng đều khác nhau, vậy trải nghiệm của cậu ta cũng có thể để cho hắn tham khảo.

"Tôi khuyên anh tốt nhất nên nhanh chóng từ chức, biết càng nhiều, anh sẽ lún càng sâu, tôi không nói với anh là vì tốt

cho anh thôi.” Khuôn mặt hoàn toàn không hợp với tuổi của Trương Tráng Tráng dường như lại có thêm vài nếp nhăn: “Có thể trốn thoát thì hãy nhanh chóng trốn thoát, nếu không anh nhất định sẽ hối hận.”

“Thời gian của tôi không còn nhiều, cũng không tiếp tục vòng vo tam quốc với cậu nữa.” Thái độ của Hàn Phi vô cùng kiên định: “Hãy nói cho tôi những gì cậu biết, tôi có thể giúp cậu. Nếu như cậu cố chấp không nói, chúng ta có thể đều sẽ trở thành vật cản tiến về phía trước của đối phương.”

“Vật cản?” Trương Tráng Tráng lại liếc nhìn Hàn Phi lần nữa: “Kỳ thật, tôi không phải cố ý giấu diếm, chỉ là chính bản thân tôi cũng đã quên rất nhiều chuyện…”

“Chính bản thân cũng đã quên?” Hàn Phi nhíu mày.

“Tôi đã từng vào những tòa bệnh khác trước đây, nhưng bây giờ tôi không còn những ký ức đó nữa, trong đầu chỉ còn lại nỗi sợ hãi về những phòng bệnh đó, như thể có một giọng nói đang nói với tôi rằng, nếu như không nhanh chóng đi, thì sẽ bị sử dụng phương pháp tàn nhẫn nhất tra tấn đến chết.” Giọng nói của Trương Tráng Tráng càng ngày càng thấp: “Trong bệnh viện này có rất nhiều nơi không thể đến, có rất nhiều thứ không thể nhìn, nếu như anh không cẩn thận nhìn thấy, thì sẽ trở nên giống như tôi, quên mất một thứ rất quan trọng nào đó.”

“Cậu không nhớ một chút nào mình đã nhìn thấy gì sao?”

“Bây giờ tôi chỉ nhớ cảm giác không rét mà run đó.” Trương Tráng Tráng nghiến răng, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Nhân lúc bây giờ anh vẫn còn nguyên vẹn là chính mình, hãy mau từ chức đi, một khi anh đã bắt đầu quên, thì sẽ rất khó để trốn thoát nữa. Hoặc ngay cả khi anh trốn thoát, sau này anh cũng sẽ vì nhiều lý do khác nhau mà quay lại.”

Thấy xung quanh không có ai qua lại, Trương Tráng Tráng nói với Hàn Phi một bí mật khác: “Chị gái tôi là bác sĩ ở đây, có lần tôi từng nhận được cuộc gọi của chị ấy vào đêm khuya, chị ấy hình như trốn vào một góc, trong giọng nói tràn đầy hoảng sợ và kinh hãi, qua điện thoại chị ấy nói làm ơn hãy đưa

chị ấy đi. Nhưng khi tôi đến bệnh viện này, tìm thấy chị ấy, chị ấy đã quên tất cả những gì mà mình nói với tôi qua điện thoại, còn cảm thấy tôi rất khó hiểu."

"Đó là lý do tại sao cậu ở lại đây?"

"Lúc đầu, tôi muốn đưa chị ấy đi, nhưng bây giờ chính tôi cũng không thể thoát ra được nữa, mỗi lần sau khi ngủ dậy, tôi lại trở nên ngày càng già đi, trong cơ thể tôi dường như có thứ gì đó đang sống, nó đang đánh cắp thanh xuân của tôi." Trương Tráng Tráng chạm vào những nếp nhăn trên khuôn mặt: "Chỉ khi trở về trong bệnh viện, tốc độ lão hóa của tôi mới chậm lại. Cũng chính vì điều này mà tôi luôn nhắc nhở anh phải nhanh chóng rời khỏi đây. Một khi thứ đó cũng xâm nhập vào cơ thể anh rồi, đến lúc đó anh muốn chạy cũng muộn rồi."

"Chỉ cần rời khỏi bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, cơ thể sẽ già đi nhanh hơn?" Hàn Phi gật gật đầu: "Vậy thì tôi càng không phải sợ nữa."

"Tại sao anh lại không sợ?" Trương Tráng Tráng vốn tưởng rằng chuyện này sẽ làm cho Hàn Phi sợ hãi, nhưng ai biết rằng hắn lại không quan tâm chút nào.

"Sinh mệnh của tôi đã bước vào giai đoạn đếm ngược rồi." Hàn Phi lấy từ trong túi quần ra một tờ giấy kết quả chẩn doán đã được gấp lại, đưa cho Trương Tráng Tráng.

Liếc nhìn với ánh mắt đầy nghi ngờ, ánh mắt của Trương Tráng Tráng khi nhìn Hàn Phi lần nữa đã phát sinh thay đổi: "Tôi xin lỗi nhé."

"Không cần xin lỗi, thật ra nguyên nhân tôi tới đây cũng gần giống với cậu." Hàn Phi chỉ vào chỗ sâu trong bệnh viện: "Tôi có một người bạn cũng là bác sĩ ở đây, anh ấy họ Nhan."

Hàn Phi đã đem trải nghiệm của Trương Tráng Tráng lên bản thân mình, thay đổi nhân vật chính từ chị gái thành bác sĩ Nhan.

Rất nhanh, với khả năng diễn xuất bậc thầy của mình, Hàn Phi đã tạo dựng được hình tượng thanh cao của một người mắc bệnh nan y nhưng vẫn liều mình cứu người bạn cũ.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Độ thân thiện của hộ lý Trương Tráng Tráng +3!”

Giọng điệu nói chuyện của Trương Tráng Tráng với Hàn Phi rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều, sự tín nhiệm giữa cậu ta và hắn cũng dần được thiết lập.

“Nếu như mục tiêu của chúng ta cũng giống nhau, vậy tôi cũng sẽ không giấu anh chuyện gì nữa.” Trương Tráng Tráng ra hiệu cho Hàn Phi đi theo, vừa đi cậu ta vừa lặng lẽ tắt máy bộ đàm của hai người: “Ban ngày và ban đêm ở bệnh viện này hoàn toàn khác nhau, tôi cũng đã dò tìm ra một số quy tắc, hy vọng có thể giúp được anh.”

Hai người đi cạnh nhau, nhỏ giọng trao đổi.

“Thứ nhất, ban ngày ở tòa nhà số 1 là an toàn, ban đêm chỉ có phòng an toàn trong cả bệnh viện này là an toàn.”

“Thứ hai, bác sĩ ban ngày sẽ cứu người, ban đêm sẽ giết người.”

“Thứ ba, không phải tất cả bệnh nhân đều tốt, có một số bệnh nhân đã từng là bác sĩ.”

“Thứ tư, bảo vệ ca đêm và lễ tân tiếp đón đã chết nhiều năm trước, khi bọn họ cười có thể đến gần, nếu như bọn họ khóc, nhất định phải nhanh chóng bỏ chạy.”

“Thứ năm, tất cả mọi người trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đều theo đuổi giới hạn của cái đẹp, người và vật càng đẹp thì càng nguy hiểm, nhưng điều này không có nghĩa là những thứ xấu xí thì không nguy hiểm.”

“Thứ sáu, trong bệnh viện tổng cộng có bảy tòa nhà, nhưng bác sĩ lại nói rằng còn có một tòa nhà số 8 khác nữa.”

“Thứ bảy, bất cứ khi nào trong thành phố thông báo có vụ án mất tích, trong bệnh viện sẽ luôn có thêm một bệnh nhân nguy kịch.”

“Thứ tám, nâng cao thiện cảm của y tá, có thể giúp anh đỡ rất nhiều rắc rối.”

“Thứ chín, trong bệnh viện có ba loại quỷ khác nhau ẩn nấp, quỷ màu đỏ gặp người là sẽ giết, nếu gặp phải chỉ có thể tìm cách trốn thoát; quỷ màu trắng còn thông minh hơn cả người, bọn chúng sẽ nuốt mất thứ gì đó trên người anh; quỷ màu đen bí ẩn nhất, mỗi lần nhìn thấy nó đều sẽ mất đi kí ức.”

“Thứ mười, bất kể ban ngày hay là ban đêm, trong bệnh viện này luôn luôn có một đôi mắt đang tuần tra.”

“Thứ mười một, đừng dễ dàng tin tưởng bất cứ ai, mười điểm trên mà tôi nói với anh, cũng có thể là người khác cố ý để tôi thấy.”

Trương Tráng Tráng dẫn Hàn Phi trở về “phòng an toàn”, anh ta mở tủ của mình ra, lấy ra một chiếc gương nhỏ đưa cho Hàn Phi: “Không có việc gì thì nên soi gương nhìn khuôn mặt của mình nhiều một chút, nếu như anh bắt đầu già đi, cũng có nghĩa là đã có thứ bám trên cơ thể của anh.”

“Không cần đâu, tôi thích mang theo gương bên mình hơn.” So với gương, Hàn Phi càng tin tưởng người giấy màu máu hơn, thực lực mà người giấy màu máu có thể phát huy cũng đang không ngừng củng cố.

“Tôi đi chăm sóc bệnh nhân của mình đây, chúc anh may mắn.” Bật lại máy bộ đàm, Trương Tráng Tráng bước ra khỏi phòng.

Đóng cửa phòng an toàn lại, Hàn Phi ngồi ở trên ghế, hắn ghi nhớ lại tất cả những điều mà Trương Tráng Tráng nói.

“Trương Tráng Tráng và Tào Linh Linh đều nói đến ba màu sắc của quỷ, bọn chúng lần lượt tượng trưng cho cái gì?” Đưa người giấy màu máu lại gần mình, Hàn Phi lúc này đã có cảm giác an toàn trước đây, nhưng tim của hắn cũng vì thế mà đập nhanh hơn: “Không biết cái bàn ăn chỉ có thể ngồi mười người kia có thể ngồi đến người thứ mười một hay không, Từ Cầm giỏi nhất là nấu thịt.”

Bật máy bộ đàm mà Trương Tráng Tráng đã tắt đi, Hàn Phi còn chưa kịp phản ứng thì giọng nói của y tá béo đã vang lên từ máy bộ đàm: “Phó Nghĩa! Sao anh có thể bỏ rơi khách hàng một mình trong đại sảnh vậy!”

“Tôi đi giúp khiêng bệnh nhân mà.”

“Đến phòng VIP số 4 tầng bốn ngay lập tức!” Y tá béo thực ra cũng vẫn rất chiếu cố cho Hàn Phi, không để hắn làm công việc nặng nhọc nào.

Nghĩ đến bộ dạng của Ái Tình, vẻ mặt Hàn Phi hơi đau khổ một chút, hắn miễn cưỡng rời khỏi phòng an toàn, đi thang máy nhân viên lên tầng bốn.

Đi qua hành lang sang trọng, Hàn Phi dừng lại ở đại sảnh tầng 4, Ái Tình ngồi một mình trên sô pha nhắm mắt dưỡng thần, trong khi nữ trợ thủ của Tường Vi và người chơi nữ còn lại ngồi đối diện với cô ta.

Cũng không biết giữa họ đã xảy ra chuyện gì, Ái Tình đã chọn phòng VIP chăm sóc sắc đẹp số 4 trên tầng 4, còn nữ trợ thủ của Tường Vi chọn phòng VIP số 3 bên cạnh.

Nhìn thấy Hàn Phi đi tới, Ái Tình vẫn không có phản ứng gì, người chơi nữ đi cùng nữ trợ thủ của Tường Vi đột nhiên đi về phía hắn.

Khẽ cau mày, Hàn Phi đang định né tránh thì người chơi nữ có tính cách cởi mở hướng ngoại đột nhiên nắm lấy tay hắn.

Ái Tình phía xa mở hai mắt ra, nhưng người chơi nữ lại trong bộ dạng không quan tâm, cô ấy không cao, trên người gần như có đầy đủ thuộc tính trà xanh, cố ý tiến lên phía trước. Khi khoảng cách rất gần, hơi ngẩng đầu nhìn Hàn Phi, trong mắt chảy ròng ròng, cả người mềm nhũn, như không còn sức lực vậy.

“Đừng có tìm thêm phiền phức cho tôi nữa.” Trên mặt Hàn Phi nở nụ cười dịu dàng nhất, nhưng giọng nói lại ẩn chứa lạnh lẽo thấu xương. Người chơi nữ không hề biết hắn đã trải qua những gì trong bản đồ ẩn này, càng không biết hiện tại hắn đối với tình yêu và dục vọng đã có một ám ảnh tâm lý lớn như thế nào.

“Vừa rồi chúng tôi lại nhận được một tin nhắn từ Tường Vi.” Người chơi nữ tiếp tục đến gần Hàn Phi, cảm thấy như không thể đứng vững, cô ấy từ từ tiến lại gần thì thầm: “Anh ấy nói với chúng tôi, A Trùng cũng đã bị bắt rồi, còn nói

những người chơi bị nhốt ở đây sẽ từ từ quên đi quá khứ, bảo chúng tôi phải nhanh chóng liên hệ với anh."

Người chơi nữ kia dường như đang muốn nhìn kỹ sắc mặt của Hàn Phi, cô còn đưa tay ôm cổ hắn, đột nhiên ra tay nhổ một sợi tóc của hắn.

Nhìn thấy sát khí trong mắt Hàn Phi, lúc này cô cười cười lùi lại, vừa đi vừa hét với nữ trợ thủ của Tường Vi: "Hộ lý này thật thú vị, lần sau hãy để anh ấy phục vụ chúng ta, được không?"

"Tuỳ chị."

"Xin mời hai chị vào bên trong." Giám đốc áo đen lo lắng hai người sẽ lại xung đột với Ái Tình, vội vàng tươi cười mời hai người vào phòng VIP số 3.

"Xin hai chị đợi một lát, tôi sẽ gọi bác sĩ tới ngay lập tức, bọn họ sẽ thiết lập một kế hoạch làm đẹp độc quyền cho hai chị. Ngoài ra, về phần hộ lý, không biết hai chị đã lựa chọn thế nào rồi?" Giám đốc lấy ra rất nhiều bản thông tin, trong số đó có một bản lý lịch do Hàn Phi gửi lúc trước, có ảnh của hắn trên đó.

"Đều để lại hết đi, chúng tôi từ từ chọn." Người chơi nữ lấy thông tin của tất cả hộ lý, để giám đốc đi ra ngoài, quay đầu liếc nhìn Hàn Phi đang đứng ở đại sảnh, sau đó mới khóa cửa phòng VIP lại.

Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, sự nhiệt tình và vui vẻ trên gương mặt cô ta đều tan biến: "Chị đã báo tin tức cho Hàn Phi rồi, tóc của anh ta chị cũng đã lấy được rồi, để chị xem xem rốt cuộc anh ta có bản lĩnh gì mà lão đại Tường Vi lại coi trọng như vậy."

"Năng lực thiên phú của chị một ngày chỉ có thể sử dụng ba lần, vẫn có xác suất thất bại, em nghĩ tốt hơn hết chị không nên sử dụng nó bừa bãi." Nữ trợ thủ của Tường Vi vẫn tương đối lý trí, cô lấy điện thoại di động ra, nhìn thông tin trên đó, biểu cảm càng trở nên nghiêm trọng.

"Không sao đâu." Người chơi nữ đi tới bên cửa sổ, kéo rèm cửa dày cộp lại, sau đó lấy ra mấy tấm thẻ bài từ trong túi mà

mình mang theo.

Quỳ phía trước mấy thẻ bài, người chơi nữ cắt cổ tay mình, để mặc cho máu nhỏ xuống thấm vào thẻ bài, sau đó cô ta lại đặt lý lịch của Hàn Phi lên trên.

"Linh môi!"

Cô nhổ một sợi tóc dài của mình đan vào với tóc của Hàn Phi, rồi từ từ nhắm mắt lại.

Căn phòng yên tĩnh, ánh sáng từ từ bị bóp méo, xung quanh càng lúc càng tối.

Máu đem hoa văn trên thẻ bài in trên lý lịch của Hàn Phi, tóc của người phụ nữ và Hàn Phi đan lại với nhau hình như bị gió thổi rung, bắt đầu run rẩy trong máu.

Vẻ mặt của người phụ nữ dần trở nên đau khổ, trong miệng đọc những lời rất kì lạ.

Khi cô ta mở mắt ra lần nữa, trong hai mắt chỉ còn lại lòng trắng, biểu cảm vô cùng kinh hãi, giống như người mở mắt ra lúc này đã không còn là chính cô ta nữa.

Cánh tay cứng ngắc từ từ hạ xuống, cô ta nắm lấy bản sơ yếu lý lịch trên máu, mở nó ra.

Chỉ vừa nhìn thấy hoa văn ở trang đầu tiên, mặt của người chơi nữ đã bắt đầu biến sắc, hai cánh tay run rẩy liên tục, cổ tay bị cứa ra bắt đầu chảy ra rất nhiều máu không thể kiểm soát được.

"Có chuyện gì vậy?" Nữ trợ thủ của Tường Vi đứng dậy đi tới, cô đã từng chứng kiến đối phương sử dụng năng lực thiên phú, nhưng trước giờ chưa từng xảy ra tình huống như này!

Sơ yếu lý lịch bị nhuộm đỏ chảy ra máu sền sệt, người chơi nữ hai mắt đều là lòng trắng chuyển động dữ dội, cô ta như phát điên lật xem sơ yếu lý lịch, cuối cùng đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết!

Hai mắt đau nhói, chảy ra máu tươi, người chơi nữ ra sức ném bản sơ yếu lý lịch trên tay đi, như thể đó là một mỏ hàn nóng đỏ.

Hoa văn trên thẻ bài biến mất, sợi tóc quấn lấy tóc của Hàn Phi cũng đứt lìa, người chơi nữ ngã xuống đất, đau đớn ôm chặt đầu và hai mắt.

“Chị Linh!” Nữ trợ thủ của Tường Vi nhanh chóng ôm lấy người chơi nữ, hét lớn tên của đối phương.

Một lúc lâu sau, người chơi nữ mới mở hai mắt ra, tay cô ta tóm chặt áo nữ trợ thủ, trong mắt tràn đầy kinh sợ.

“Vừa nãy khi chị mở xem sơ yếu lý lịch của anh ta, bên trên đều viết hai chữ —— Người chết!”

Chương 581: Ai trốn dưới giường của cô ấy?

Bản lý lịch chảy máu rơi xuống đất, người chơi nữ ôm mắt, như thể sắp bị mù vậy.

"Chị Linh! Bình tĩnh một chút!"

Người chơi có tên là chị Linh này là người trong tốp đầu tiên vào mê cung lạc viên, hai đội người chơi tiếp theo đi vào chính là để tìm kiếm, có một lý do là để bảo vệ chị Linh, tránh cô ta bị chết.

Trong tổ chức khổng lồ Chân Lý Tất Nhiên, chị Linh là một người chơi cực kỳ hiếm có với thiên phú linh dị rank B, mấy người quản lý tổ chức đều vô cùng coi trọng cô ta.

Nếu như chị Linh bởi vì bị chết mà mất đi tài khoản, thì đó chính là tổn thất của cả Chân Lý Tất Nhiên.

Đôi mắt rỉ máu ra ngoài, chị Linh vẫn không thể bình tĩnh lại, những gì cô ta nhìn thấy vừa rồi dường như không phải là một bản lý lịch, nó giống với một danh sách những người chết hơn.

Những thảm họa và bất hạnh vô tận tập trung trên danh sách, tất cả đồng nghiệp, lãnh đạo và khách hàng liên quan đến hắn đều hết người này đến người khác bị giết chết.

Những cách chết kỳ quái, trạng thái tử vong khiến người ta kinh hoàng, mỗi một cái tên đều đang gào thét đến đứt hơi khản tiếng, cỗ sát ý khổng lồ trực tiếp áp đảo ý chí của cô ta.

"Anh ta không phải hộ lý, anh ta không phải hộ lý…" Chị Linh lắc đầu, giọng nói càng ngày càng yếu.

"Chị Linh!"

Mắt thấy chị Linh sắp không xong rồi, đột nhiên lại dường như nhớ ra gì đó, cô ta lại mở mắt ra, túm lấy áo của nữ trợ thủ: "Tìm cách rời khỏi đây, rời khỏi bệnh viện này, đừng làm khách hàng của anh ta."

“Chị hãy chậm lại, nghỉ ngơi một chút.” Nữ trợ thủ ôm lấy cơ thể đang run rẩy của chị Linh, không ngừng an ủi cô ta.

“Chị không thể chậm lại được!” Chị Linh với lần đầu tiên nhìn thấy Hàn Phi như hai người hoàn toàn khác nhau, trên mặt cũng không có một sự tươi cười nào: “Sẽ chết đấy, thật sự sẽ chết đấy.”

“Nhưng rời khỏi bệnh viện, chúng ta có thể đi đâu chứ?” Nữ trợ thủ không thể tưởng tượng được chị Linh nhìn thấy cái gì mà náo loạn như vậy, thành kiến của cô ta đối với Hàn Phi ít hơn một chút.

Tiếng gào thét phát ra từ phòng VIP số 3, tất cả những người có mặt trong đại sảnh cũng đều nghe thấy.

Y tá béo và giám đốc mặc áo đen không giải quyết ngay mà nhìn nhau một cách quỷ dị, da mặt bọn họ giống như xếp gỗ tạo thành, khi căng thẳng cực độ, trên khuôn mặt sẽ xuất hiện những khe hở không rõ ràng.

“Xin lỗi, tôi qua đó xem xét trước.” Y tá béo xin lỗi Ái Tình, sau đó cùng Hàn Phi chạy đến phòng số 3.

Ngay khi vừa mở cửa, bọn họ đã nhìn thấy sàn nhà và lý lịch dính đầy vết máu.

Y tá béo và quản lý mặc áo đen nhanh chóng bước tới hỏi thăm tình hình, vừa xin lỗi, vừa gọi điện thoại liên lạc với bác sĩ.

Hàn Phi thì lặng lẽ đi tới bên giường, bắt đầu thu dọn hiện trường.

“Người phụ nữ đó nhổ một sợi tóc của mình, cô ta là dùng tóc của mình để làm nghi thức gì đó sao?” Sau khi lau chùi cẩn thận, Hàn Phi nhìn thấy vết máu tươi trên sơ yếu lý lịch của mình: “Sau khi đọc sơ yếu lý lịch của mình cô ta mới phát điên?”

Hàn Phi tùy tiện nhặt bản lý lịch của mình lên, tất cả đều viết một cách tràn đầy tích cực lạc quan, xử sự khiêm tốn, dịu dàng cởi mở, một bản lý lịch như vậy làm sao có thể khiến người ta suy sụp được?

“Làm giật cả mình, còn tưởng tối hôm qua quá buồn ngủ, cho nên đã viết hết tình hình thực tế lên chứ.” Hàn Phi rất hài lòng với bản sơ yếu lý lịch mà mình viết: “Bỏ qua những việc mình đã làm, thực ra mình vẫn là một nhân viên rất xuất sắc.”

Sau khi lau sạch vết máu, Hàn Phi bước ra khỏi phòng số 3, hắn đang chuẩn bị tiện tay đi đổ rác, nhưng Ái Tình đã chặn phía trước.

“Bỏ đồ xuống rồi theo tôi vào phòng.”

Ái Tình vừa nói ra câu này, Hàn Phi đã cảm thấy nhiệt độ xung quanh bắt đầu giảm xuống, càng quỷ dị hơn nữa là xung quanh rõ ràng rất lạnh, nhưng trái tim hắn lại như đang bị lửa đốt, hơi chút nóng ruột!

Yết hầu chuyển động, Hàn Phi quyết định lát nữa tìm thời điểm để bỏ người giấy màu máu ra khỏi lồng ngực mình.

“Sao đột nhiên sắc mặt của anh lại xấu như vậy?” Ái Tình kề sát vào Hàn Phi: “Tôi đáng sợ như vậy sao?”

“Tôi chỉ có một vấn đề không hiểu.” Hàn Phi là thật sự không hiểu, tại sao nguyền rủa trên người giấy màu máu lại bị kích hoạt, tuy rằng nó được tạo hình lại bởi máu của Từ Cầm, có sự gắn bó chặt chẽ, cũng dần trở thành hình hài của cô ấy, nhưng dù sao thì nó cũng chỉ là một vật nguyền rủa mà thôi.

Với khoảng cách giữa điện thờ và bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, vật nguyền rủa này lại có thể truyền cảm xúc nào đó cho Từ Cầm sao?

Hàn Phi nghĩ rằng không thể nào, nhưng hắn cũng sẽ không thử những cái cấm kỵ đó, đây tuyệt đối không phải vì hắn sợ hãi cái gì, hắn chỉ đơn thuần là tương đối chính trực mà thôi.

Nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của Ái Tình, Hàn Phi sờ vào lồng ngực, dứt khoát lùi lại vài bước.

“Còn muốn chạy sao?” Ái Tình có vẻ rất hài lòng với lựa chọn của Hàn Phi, lần đầu tiên kể từ khi vào bệnh viện cô ta mỉm cười: “Tôi rất thích anh chạy trốn.”

Đây là sở thích biến thái gì vậy? Hàn Phi không biết Phó Nghĩa và Ái Tình thân thiết với nhau như thế nào, hắn cảm thấy nếu đoạn "ái tình" này bị lộ ra ngoài, sau này chính mình sẽ không đủ tư cách để nói A Trùng là biến thái nữa.

Nở nụ cười chuyên nghiệp trên mặt, Hàn Phi chạy tới thùng rác để đổ rác.

"Bây giờ tin tốt duy nhất đối với mình chính là, Ái Tình đến đây để làm đẹp và trị liệu, có lẽ không mang theo bất kỳ vật phẩm nguy hiểm nào bên người."

Trong số tất cả các bạn gái của Phó Nghĩa, anh ta ít trò chuyện với Ái Tình nhất, lịch sử cuộc gọi giữa Phó Nghĩa và cô ta cũng rất trực tiếp.

Hầu hết đều là —— Có ở đó không? Có!

Sau đó là số phòng hoặc một địa chỉ.

Điều khiến Hàn Phi rất khó hiểu là, chỉ nhìn vào những tin nhắn trò chuyện, hắn hoàn toàn không thể tìm ra lý do gì khiến Ái Tình muốn giết Phó Nghĩa.

Những người phụ nữ khác nếu không phải vì bị lừa dối thì cũng là vì yêu mà sinh hận, chỉ có Ái Tình tương đối đặc biệt, cô ta muốn giết Phó Nghĩa, dường như là vì yêu.

Sau khi đổ rác xong, Hàn Phi chuẩn bị đi tìm Tào Linh Linh, nhưng Ái Tình lại cứ đi theo hắn.

Hắn có thể bỏ trốn bất cứ lúc nào, nhưng cuối cùng nhất định sẽ bị Ái Tình đuổi theo, giống như cách đây một thời gian, cô ta đã chạy đến tận công ty của hắn vậy.

"Em không phải làm đẹp và trị liệu à?" Hàn Phi bị Ái Tình đi theo cả chặng đường, cuối cùng không nhịn được nói.

"Đối với tôi mà nói, tình yêu chính là liều thuốc chữa bệnh tốt nhất, có thể giúp tôi trẻ mãi không già." Ngón tay của Ái Tình khẽ vung vẩy, như thể đang luyện chém: "Tôi hy vọng anh cũng có cảm giác như vậy."

"Vậy thì em hết hy vọng rồi." Hàn Phi vừa rẽ qua ngã tư thì nhìn thấy hai cảnh sát đang đứng bên ngoài phòng bệnh

của Tào Linh Linh, bọn họ đang nói chuyện với một bác sĩ.

Một lúc sau, cửa phòng bệnh mở ra, Triệu Thiến bước ra khỏi đó, sắc mặt rất xấu.

Bác sĩ dường như đang giãi bày điều gì đó, nhưng cảnh sát hoàn toàn không tin lời bác sĩ nói, liên tục lắc đầu.

Nhìn thấy Triệu Thiến ở đó, Hàn Phi chuẩn bị quay đầu lại, nhưng hắn vẫn là chậm một bước.

"Phó Nghĩa! Không phải tôi đã bảo cậu phải chăm sóc cẩn thận cho Tào Linh Linh hay sao? Cậu hãy đến xem vết thương trên người cô ấy đi!" Triệu Thiến từ xa đã nhìn thấy Hàn Phi.

"Ban ngày em ở đó, mọi chuyện đều vẫn bình thường." Hàn Phi biết mình không thể trốn thoát nên dũng cảm đi về phía trước, còn chưa nghĩ xong sẽ nói với Triệu Thiến thế nào, thì trong phòng bệnh của Tào Linh Linh đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

Không lâu sau, một người phụ nữ quấn băng trên đầu và tay chạy ra khỏi phòng.

"Trưởng nhóm!" Lý Quả Nhi khi cười trông vẫn ngọt ngào như vậy, cô ấy còn thay một cặp kính mắt mới.

Hàn Phi nhìn thấy Lý Quả Nhi phục hồi tốt như vậy, trong lòng cũng cảm thấy có chút vui mừng, nhưng ngay sau đó trong lồng ngực hắn lại nóng lên, giống như nguyền rủa đang thiêu đốt.

"Lý Quả Nhi, em thăm đồng nghiệp xong thì nhanh chóng quay về đi, đừng ở đây ảnh hưởng đến cảnh sát." Triệu Thiến với vẻ mặt vô cảm nói.

"Vết thương của em còn chưa bình phục, cũng chưa thể quay lại làm việc, vừa hay đến đây trông Tào Linh Linh luôn, chúng em cũng là bạn thân nhiều năm của nhau." Lý Quả Nhi nhìn Triệu Thiến với một nụ cười, không có chút nhượng bộ nào.

"Bạn thân của em sắp không xong rồi, em còn cười được ngọt ngào như vậy?"

“Nếu không để em khóc cho chị xem nhé?” Lý Quả Nhi làm mặt quỷ với Triệu Thiến: “Cứ tức giận như vậy, sẽ càng già đi nhanh hơn đấy.”

Thấy Triệu Thiến và Lý Quả Nhi không ai nhường ai, Hàn Phi đang định bước tới giải hòa, nhưng hắn vừa bước được một bước, vai đã bị năm ngón tay mảnh khảnh xinh đẹp nắm lấy.

Ái Tình đã thu hẹp khoảng cách giữa mình với Hàn Phi: “Tôi hơi mệt rồi, nhưng không biết đường quay lại, anh đưa tôi đi.”

Nhìn thấy Ái Tình như vậy, Lý Quả Nhi bước tới: “Trưởng nhóm! Để em đưa cô ấy về!”

“Em biết đường sao…” Hàn Phi ôm ngực, hắn muốn bịt tai người giấy lại trước.

Nhìn bề ngoài thì có ba người phụ nữ ở đây, nhưng thực ra ở đây còn có một người giấy nữa.

“Mấy người làm loạn đủ chưa?” Triệu Thiến liếc Lý Quả Nhi và Ái Tình, rồi lại đưa mắt về phía Hàn Phi: “Cậu hãy đến báo với cảnh sát hôm qua đã chăm sóc như thế nào? Tại sao trên người Tào Linh Linh lại có thêm nhiều vết thương như vậy!”

“Lúc em tan làm cô ấy vẫn còn bình thường, những vết thương đó có lẽ bị gây ra vào buổi tối.” Hàn Phi bước tới trước mặt cảnh sát, vẫn là Triệu Thiến có kinh nghiệm phong phú, chỉ một câu nói đã giúp hắn thoát khỏi tình trạng khó khăn này.

“Mấy giờ anh tan làm?” Cảnh sát đưa Hàn Phi vào trong phòng bệnh, lúc này Tào Linh Linh hôn mê trên giường, quần áo trên lưng cô ta bị cắt, trên lưng đầy vết thương do cào xước gây ra, có những nơi cô ta căn bản không thể tự cào đến được!

“Hôm qua trời mưa, A Cẩu bảo tôi về sớm, hơn năm giờ một chút tôi đã tan làm rồi.”

“Khi anh tan làm, bệnh nhân có bất thường gì không?”

“Không, lúc ấy cô ấy còn đang ngủ.” Hàn Phi lắc lắc đầu, do dự một hồi, lại nói tiếp: “Buổi sáng lúc tôi đến dọn dẹp vệ sinh, nghe thấy Tào Linh Linh đang hét lớn, nói cái gì mà quỷ màu trắng sẽ ăn thịt người, quỷ màu đen đứng bên cạnh giường.”

“Trạng thái tinh thần của cô ấy cực kì không ổn định, có khả năng vẫn chưa thoát khỏi ảo giác.”

“Ban đầu tôi cũng tưởng đó là ảo giác của cô ấy, nhưng…” Hàn Phi bước đến giường bệnh, vén ga trải giường lên, hắn chỉ vào hai giọt máu dưới gầm giường: “Nếu như hai giọt máu này không phải là của Tào Linh Linh, vậy thì chứng tỏ đêm qua có một người đã trốn dưới giường của cô ấy.”

Chương 582: Đêm trước khi bão tố ập đến

Hàn Phi hôm nay vừa đến đã phát hiện ra vấn đề, lúc hắn dọn dẹp vệ sinh đã nhìn thấy vết máu dưới gầm giường.

"Máu trên lưng Tào Linh Linh không thấm xuống ga giường, cho nên máu dưới giường rất có thể không phải của cô ấy."

Cảnh sát trong phòng bảo Hàn Phi lùi lại, bọn họ lấy dụng cụ nghiệp vụ để trích vết máu, sau đó lại gọi bác sĩ đến bên cạnh, chuẩn bị đi xem lại camera giám sát.

"Ba nhân viên nam mất tích không rõ lý do, nhân chứng nữ duy nhất sợ hãi đến phát điên, còn bị tấn công trong bệnh viện, vụ án này có thể còn phức tạp hơn vẻ bề ngoài." Hàn Phi rất tự giác theo cảnh sát đi, mặc dù hắn đang mặc quần áo của hộ lý, nhưng lại rất hài hòa với không khí điều tra của cảnh sát.

"Gần đây, thành phố càng ngày càng hỗn loạn, Đỗ Xu bị bắt cóc, các băng nhóm ở quận Hạ Thành sống mái với nhau, thậm chí ngay cả công ty cũng có nhân viên bị mất tích." Ánh mắt Triệu Thiến lo lắng, trong lòng có linh tính rất xấu.

"Gió thổi báo giông tố sắp đến." Hàn Phi cũng nghiêm mặt, chỉ nhìn biểu hiện lúc này của hắn, không ai đoán ra được, thật ra hắn chính là nguồn cơn của mọi chuyện hỗn loạn.

Bắt cóc Đỗ Xu là do Hàn Phi đề xuất, cuộc chiến băng nhóm do hắn xúi giục, nhân viên trong công ty mất tích là do vợ cũ của hắn gây ra.

Hàn Phi không chỉ biết hung thủ là ai, hắn thậm chí chỉ cần một cú điện thoại thôi là có thể trực tiếp gọi hung thủ đến.

Cũng chính vì biết rõ bộ mặt thật của hung thủ mà Hàn Phi mới có tự tin để trợ giúp cảnh sát.

"Hai vị cảnh sát, Tào Linh Linh là người sống sót duy nhất tại hiện trường vụ án mạng, hung thủ thật sự nếu như biết cô

ấy còn sống, rất có thể sẽ đến và nhắm vào cô ấy một lần nữa, tôi đề xuất các anh tăng cường bảo vệ cho cô ấy.” Hàn Phi không biết trong thế giới ký ức của Phó Sinh, cảnh sát có đáng tin cậy hay không, nhưng việc kéo cảnh sát về phe của mình là hoàn toàn khôn ngoan.

Ban đêm có cảnh sát canh giữ phòng bệnh, Hàn Phi cũng có thể an tâm hơn một chút.

Đi cùng cảnh sát, Hàn Phi tựa hồ là đang tích cực hợp tác với cảnh sát, tạm thời tránh mặt Lý Quả Nhi và Ái Tình, bên cạnh chỉ còn có một người là Triệu Thiến.

Lý Quả Nhi và Ái Tình ở lại phòng bệnh của Tào Linh Linh cũng không vội, Lý Quả Nhi thì chuẩn bị lấy danh nghĩa bạn thân để ở lại đây chăm sóc cho Tào Linh Linh, Ái Tình vốn dĩ là khách VIP của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, cô ta chuẩn bị ở đây nghỉ ngơi và hồi phục sức khỏe một thời gian.

Hai người phụ nữ đều không chuẩn bị đi, bọn họ có một trực giác rất đáng sợ, dần dần, còn có nhiều người tụ tập ở đây hơn nữa.

Mười giờ sáng, Hàn Phi theo cảnh sát lần đầu tiên vào phòng giám sát của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Phòng giám sát của bệnh viện này nằm ở tầng hầm thứ nhất, tận 3 phòng đã được mở ra, bên trong có nhiều màn hình hiển thị và thiết bị liên lạc, 4 bảo vệ thay phiên nhau để đảm bảo có người túc trực 24/24 giờ.

Hàn Phi nhìn vào các cửa sổ video dày đặc, mỗi video được phát trên các màn hình này đều đại diện cho một camera giám sát.

Ngoài các góc hành lang, lối đi an toàn và cửa ra vào, rất nhiều phòng bệnh nặng cũng có camera giám sát, ở đây có thể nhìn rõ từng hành động của những bệnh nhân nặng.

“Buổi sáng cảnh sát Phương đã sớm đến xem một lần rồi, đêm hôm qua không hề có ai ra vào phòng bệnh của Tào Linh Linh.” Bảo vệ họ Sử đứng trước màn hình hiển thị, rất thành thục lấy đoạn camera giám sát ra: “Để bảo vệ khách hàng VIP,

chúng tôi không cài đặt giám sát trong phòng VIP, có điều bên ngoài phòng bệnh của cô ấy có camera, các anh xem."

Bảo vệ rất hợp tác với cảnh sát, bắt đầu phát đoạn video đêm qua.

Tòa nhà số 1 của bệnh viện lúc nửa đêm đặc biệt vắng vẻ, một người cũng không có. Cho đến lúc 00:59, hộ lý A Cẩu đi ra khỏi phòng bệnh, có thể là do cửa đóng không chặt, sau khi anh ta đi ra, cửa phòng bệnh vậy mà lại tự đóng mở mấy lần.

"Là bị gió thổi à?" Hàn Phi thử sử dụng thiên phú mắt quỷ sơ cấp, khóe mắt hắn trở nên ướt át, trong sương mù nước mắt, hắn lại nhìn về phía trước mặt.

Các màn hình hiển thị trong phòng toàn bộ đều biến thành những khuôn mặt người méo mó, cả căn phòng đều là màu đỏ như máu, trên bức tường có những giọt máu không ngừng nhỏ xuống.

Những sợi dây liên kết với bên ngoài trở thành những mạch máu nhỏ li ti, không ngừng phồng lên rồi co lại, như thể có máu chảy bên trong.

Trong đầu bấm công tắc diễn xuất bậc thầy, Hàn Phi đứng tại chỗ, người cảnh sát bên cạnh vẫn là bộ dạng như cũ, khi hắn chuẩn bị nhìn về phía bảo vệ, một cánh tay đầy thi ban đã đặt lên vai hắn.

Sương lệ trong mắt chậm rãi tiêu tan, Hàn Phi nhìn sang chủ nhân cánh tay, bảo vệ họ Sử đang nắm lấy vai của hắn nói: "Chúng tôi nhất định sẽ hợp tác cùng các anh, A Cẩu hiện tại cũng không biết đã đi đâu, nếu như các anh có việc gì cần, có thể để Phó Nghĩa đến tìm chúng tôi."

Cảnh sát phớt lờ bảo vệ, họ bắt đầu kiểm tra các camera giám sát khác trong bệnh viện, Hàn Phi cũng ở trong phòng giám sát giúp đỡ.

Đến 12 giờ trưa, cảnh sát nhận được tin báo khẩn cấp, hầu hết mọi người đều vội vã tới công viên vui chơi giải trí ở ngoại thành, chỉ còn lại hai cảnh sát là Phương Trường Thành và Trương Duyệt ở bệnh viện.

Hàn Phi ở trong phòng giám sát vừa nghe đến công viên vui chơi giải trí, lập tức có linh cảm rất xấu, nếu cảnh sát cứu được Đỗ Xu, vậy thì tình cảnh của mình nhất định sẽ càng tồi tệ hơn!

Điều duy nhất khiến hắn cảm thấy may mắn lúc này là, trong cuộc trò chuyện của cảnh sát, vẫn chưa chắc chắn Đỗ Xu đang được giấu trong công viên, bọn họ chỉ phát hiện ra có một kẻ tình nghi từng đến một cửa hàng rất gần với công viên.

Hành động của cảnh sát đã mang lại một số áp lực cho Hàn Phi, hắn biết rằng bên phía mình cũng phải nhanh chóng bắt đầu hành động rồi.

"Thời gian ba ngày thử việc của mình sắp kết thúc rồi, chờ sau khi trở thành nhân viên chính thức, có lẽ sẽ không được tự do như bây giờ nữa, nói không chừng cũng sẽ trở nên giống như Trương Tráng Tráng, bắt đầu quên đi quá khứ." Hàn Phi nhìn sang bên cạnh mình, Triệu Thiến đang nhìn chằm chằm vào video giám sát, cô ấy có vẻ còn nghiêm túc hơn cả cảnh sát.

Bây giờ mọi người trong công ty đều đang gặp nguy hiểm, mặt trời còn chưa lặn, mọi người đều đã chạy về hết, đến đi vệ sinh cũng phải lập thành nhóm, nếu cứ tiếp tục như vậy, công ty nhất định sẽ sụp đổ.

"Triệu tổng, em đi ra ngoài trước nhé." Hàn Phi đã ghi nhớ tất cả các địa điểm của camera giám sát, hắn muốn đi tìm Trương Tráng Tráng bàn bạc một chút, chuẩn bị tối nay cùng nhau hành động, lặng lẽ tiến vào các khu nhà bệnh khác kiểm tra.

"Đi đi." Triệu Thiến không ngẩng đầu, thuận miệng nói: "Nếu như hai người bọn họ gây phiền toái cho cậu, cậu có thể gọi điện thoại cho tôi."

Hàn Phi ngượng ngùng cười cười, chạy ra khỏi phòng giám sát, dùng bộ đàm liên lạc với Trương Tráng Tráng, đối phương đang đợi đồ ăn giao đến ở đại sảnh tầng một của bệnh viện.

Nhanh chóng gặp Trương Tráng Tráng, Hàn Phi lặng lẽ nói ra kế hoạch của mình, hắn muốn buổi tối sau khi rời khỏi bệnh

viện, sẽ đi vòng từ nơi khác trở lại, phối hợp với cậu ta lẻn vào tòa nhà số 5.

Trương Tráng Tráng lúc đầu từ chối, nhưng không ngăn nổi sự thuyết phục hết lần này đến lần khác và ánh mắt xem cái chết như không của Hàn Phi, cậu ta luôn cảm thấy được hình bóng quá khứ của mình trên người Hàn Phi, cả hai đều vì cứu những người thân thiết nhất, mới đến bệnh viện này làm hộ lý.

Sau hai mươi phút, cuối cùng Hàn Phi đã thuyết phục được Trương Tráng Tráng, điều khiến hắn cảm thấy bất ngờ là, độ thiện cảm của cậu ta đối hắn lại nâng cao lên 1 điểm.

Khi bọn họ chuẩn bị hoàn thiện các bước hành động chi tiết, đồ ăn mà Trương Tráng Tráng đặt đã giao đến.

"Đi thôi, ăn cơm trước đã, vừa hay có thể đi ra ngoài hóng gió một chút."

"Sao hôm nay cậu bắt đầu gọi đồ ăn vậy? Bình thường không phải cậu đều ăn ở ngoài bệnh viện hay sao?" Hàn Phi đi theo sau Trương Tráng Tráng.

"Xe thức ăn nhanh và quầy đồ ăn bên ngoài bệnh viện đều bị đuổi đi hết rồi, bọn họ đang ép chúng ta buộc phải đến căng tin ăn cơm." Trương Tráng Tráng nói một cách thần bí: "Tôi nghi ngờ rằng họ đã thêm những thứ khác vào trong thức ăn, chẳng hạn như những loại thịt mà anh chưa từng ăn qua."

"Cậu đừng nói nữa, tôi quyết định sau này sẽ mang cơm ở nhà đi." Hàn Phi và Trương Tráng Tráng đi tới cửa bệnh viện, khi hắn nhìn thấy người giao đồ ăn, người giao đồ ăn cũng nhìn thấy hắn.

"Sao anh lại ở đây?" Nữ netizen lấy đồ ăn từ trong thùng xe phía sau ra, đứng ngây tại chỗ: "Em còn tưởng sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa chứ."

Hàn Phi đang mặc đồng phục hộ lý, cũng tràn đầy kinh ngạc: "Em không phải đang làm phục vụ trong quán ăn à?"

"Quán chúng em còn cả có dịch vụ giao đồ ăn, ông chủ vì để tiết kiệm tiền, nên để chúng em tự mình đi giao." Nữ netizen phát hiện ra Hàn Phi đang mặc đồ hộ lý, ánh mắt cô rất

phức tạp, vốn dĩ đã chuẩn bị sau này sẽ không bao giờ gặp lại hắn nữa, kết quả vẫn bất ngờ gặp lại trong biển người như thế này: "Anh… sức khỏe của anh đã tốt hơn chưa?"

"Ừm, không sao đâu." Hàn Phi và nữ netizen đứng ở hai bên, Trương Tráng Tráng đứng ở giữa quay đầu qua lại, cậu ta cảm thấy dường như cả hai đều không nhìn thấy mình vậy.

Ho khan một tiếng, Trương Tráng Tráng ra hiệu cho nữ netizen chú ý đến mình: "Đồ ăn của tôi đến chưa?"

"Những chuyện đã qua em cũng không muốn nhắc lại nữa, chú ý sức khỏe, hy vọng anh có thể hạnh phúc trong khoảng thời gian còn lại." Nữ netizen đưa hộp cơm cho Trương Tráng Tráng, cả quá trình, chỉ giao tiếp với Hàn Phi, sau khi nói xong cô lái xe đạp điện đi.

"Cô ấy là bạn gái của anh à?" Trương Tráng Tráng xách hộp cơm: "Cảm giác cô ấy rất ít tuổi."

Hàn Phi nhìn chằm chằm vào nữ netizen ở phía xa, hắn cảm thấy tất cả những điều này có vẻ hơi quá tình cờ, một số chuyện không may mặc dù đã tránh được, nhưng vận mệnh dường như vẫn đang cố gắng đưa mọi thứ trở lại quỹ đạo như cũ.

"Bệnh viện này dường như đang thu hút tất cả mọi người liên quan đến hai bố con Phó Sinh…" Trong đầu Hàn Phi chợt lóe lên một số hình ảnh, game tình yêu kinh dị mà mình làm, trang bìa là một tên cặn bã được đặt trên bàn ăn, dùng cái chết của chính mình bù đắp tội lỗi; trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, tên của bàn phẫu thuật kia là bàn ăn của thần sắc đẹp, tất cả những ai muốn trở nên xinh đẹp đều sẽ được đặt lên trên đó; dưới tầng hầm của Starry Sky Art Hotel cũng có một chiếc bàn lớn bằng sắt bày đầy dụng cụ tra tấn.

"Tối nay mình nhất định phải hành động rồi, tranh thủ trong thời gian thử việc làm rối tung bệnh viện này lên. Hơn nữa bệnh viện này cho đến nay vẫn không có vấn đề gì, chẳng lẽ việc Thẩm Lạc mất tích không liên quan gì đến bệnh viện sao? Nếu như một công ty cùng lúc thuê mình và Thẩm Lạc, thì xác suất lớn là sẽ xảy ra khủng hoảng mới đúng."

Hàn Phi còn đang suy nghĩ, thì giọng nói của y tá béo đột nhiên phát ra từ bộ đàm của hắn: "Phó Nghĩa! Phó Nghĩa có ở đó không! Đến phòng tiếp tân ở tầng hai ngay lập tức! Có người tìm anh! Anh rốt cuộc là được yêu thích đến mức nào vậy?"

"Đã nhận, đã nhận, tôi lập tức đi ngay." Hàn Phi đến cơm còn chưa kịp ăn, hắn liếc mắt nhìn Trương Tráng Tráng: "Bình thường cậu cũng bận rộn như vậy à?"

"Chưa bao giờ." Trương Tráng Tráng từ trong hộp cơm lấy ra một cái bánh mì sandwich đưa cho Hàn Phi: "Để tôi đi cùng anh, anh ăn chút gì trước đi."

Hàn Phi ăn được vài miếng bánh mì sandwich, hắn và Trương Tráng Tráng đã đến tầng hai.

Khi bước ra khỏi thang máy, Hàn Phi còn chưa kịp nhìn rõ người trước mặt thì đã nghe thấy một giọng nói trong trẻo —— "Bố!"

Rùng mình một cái, ánh mắt Hàn Phi dần dần tập trung, một người mẹ đẩy xe lăn đang đứng ở đại sảnh, có một cô bé rất dễ thương đang ngồi trên xe lăn.

"Con đã nói không thể nào trùng tên mà!" Cô bé rất vui vẻ, hai chân đắp chăn mỏng, sắc mặt tái nhợt ốm yếu, nhưng ánh mắt lại vô cùng rạng rỡ.

"Anh, anh còn có con gái sao? Thế người ở dưới tầng là bạn gái cũ của anh à?" Trương Tráng Tráng chưa từng kết hôn nên càng không hiểu những chuyện phức tạp này.

Hàn Phi không để ý đến Trương Tráng Tráng bước nhanh tới chỗ cô bé, hắn cúi người bên cạnh xe lăn: "Phó Ức, sao con lại tới đây? Lúc trước không phải đã bảo hai người phải tìm bác sĩ chuyên môn à?"

"Bệnh tình tiến triển quá nhanh, đêm qua Phó Ức đã không thể đi lại được nữa, còn hôn mê một lần." Mẹ Phó Ức mở miệng nói: "Chúng tôi đã đến bệnh viện khác, nhưng bọn họ đều không còn cách nào khác."

“Được rồi.” Hàn Phi nhẹ nhàng sờ sờ đầu của Phó Ức, chính tay Phó Nghĩa đã tự tay giết chết cô bé, Hàn Phi quyết định giúp anh ta bù đắp tình thương đã mất của người bố: “Tôi sẽ chăm sóc thật tốt cho hai người.

Mẹ của Phó Ức không hề biết ý nghĩa sâu xa của câu này, cô nhìn Phó Nghĩa lúc này đang mặc đồng phục hộ lý.

Mấy ngày trước, Phó Nghĩa vẫn còn mặc vest đi giày da ra vào công ty lớn ở trung tâm thành phố, là cổ áo vàng ai ai cũng phải ngưỡng mộ.

Kết quả chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, hắn đã mất đi nhà cửa và công việc, không chỉ bị mọi người chỉ trích mắng nhiếc, chỉ vì cuộc sống mà bắt đầu làm một số công việc mà trước đây hắn hoàn toàn không bao giờ nghĩ đến.

“Phó Ức nhìn thấy tên của anh, tôi còn tưởng không phải là anh chứ.” Mẹ Phó Ức quay đầu nhìn y tá béo: “Tôi có thể đưa ra một yêu cầu với các cô không?”

“Đương nhiên! Hai người là khách quý mà bác sĩ Đỗ Xu đặc biệt giao phó, cô ấy đã từng nói với chúng tôi rằng chỉ cần hai người đến bệnh viện, sẽ lập tức sắp xếp vào phòng VIP cá nhân của cô ấy, điều này đủ cho thấy cô ấy coi trọng hai người như thế nào!” Y tá béo cảm thấy mẹ con Phó Ức là bạn của Đỗ Xu, thật ra Đỗ Xu sắp xếp như vậy, rất có thể là vì muốn hai mẹ con này nhìn thấy bộ dạng bị cô ta đùa giỡn của Phó Nghĩa.

“Phòng VIP cá nhân thì không cần.” Mẹ của Phó Ức không thích lợi dụng người khác: “Hiện tại tôi chỉ có một yêu cầu, tôi hy vọng Phó Nghĩa có thể đến chăm sóc con tôi trong suốt quá trình. Thực ra, tôi không nghĩ đây là sự lựa chọn tốt nhất, nhưng mà con tôi muốn bố.”

Nghe những gì mẹ nói, Phó Ức là người vui nhất, cô bé cũng nhìn y tá béo đầy mong đợi.

“Hai người cũng muốn anh ấy trở thành hộ lý độc quyền của mình?” Y tá béo lộ ra nụ cười gượng gạo, lúc đầu cô ta chỉ cảm thấy người đàn ông này rất có sức hấp dẫn, nhưng không ngờ lại được yêu thích đến mức độ như vậy.

“Không được sao?”

“Hai người là bạn của bác sĩ Đỗ Xu, được ưu tiên cao nhất.” Y tá béo lấy bộ đàm ra để liên lạc với những người khác, rồi nói với mẹ của Phó Ức: “Tôi e rằng hộ lý độc quyền thì không được, nhưng tôi sẽ để anh ấy thường xuyên qua đây, ngoài ra chúng tôi sẽ điều động thêm hộ lý từ các tòa khác đến.”

“Không cần người khác, chỉ cần bố thôi!” Trong mắt Phó Ức chỉ có Hàn Phi, cô bé không thể quên dáng vẻ hắn khi cứu mình.

Hàn Phi ngồi xổm bên cạnh xe lăn, nghe Phó Ức ngoan ngoãn gọi mình là bố, nhưng tay lại vô thức sờ sờ lồng ngực.

“Nguyền rủa còn chưa bộc phát? Chẳng lẽ là người giấy màu máu đã bị chấn động rồi?”

Khẽ thở dài, Hàn Phi biết đây mới chỉ là bắt đầu, dù sao thì hiện tại chỉ tính con thôi đã có ba đứa, mà mẹ của ba đứa nhỏ này đều không phải là cùng một người.

Chương 583: Con gái của thiên quyến

Sau khi oán hận tột cùng bị ngọn lửa màu đen thiêu đốt, có thể sẽ biến thành hận ý vô biên.

Hàn Phi đang nghĩ, giả sử Từ Cầm bởi vì mình mà trở thành hận ý, vậy hắn có nên vui hay không? Hay là nên sợ hãi?

Trong từng tiếng gọi bố của Phó Ức, Hàn Phi ôm chặt lồng ngực, cơ thể hơi chút cứng ngắc, ngay cả ba mươi hai điểm thể lực cũng không thể giúp hắn ưỡn thẳng ngực.

"Bố ơi, có phải làm việc ở đây rất vất vả không? Con sẽ không gây thêm phiền toái cho bố đâu."

Phó Ức từ khi sinh ra đã đi theo mẹ, ấn tượng đối với bố chỉ có trong những bức ảnh, cô bé đã nhìn thấy bố của nhiều bạn nhỏ khác, cũng thường mơ tưởng về bố của mình là người như thế nào.

Cuối cùng vào ngày hôm đó, cô bé đã được bố mình giải cứu khỏi ban công.

Sự xuất hiện của Hàn Phi giống như mọi mộng tưởng đẹp đẽ đều trở thành hiện thực.

Nhìn Phó Ức dịu dàng, Hàn Phi đang định nói gì đó, hắn vừa mở miệng thì đã nghe thấy tiếng giày cao gót chạm sàn ngoài hành lang.

Ngoảnh đầu nhìn lại, Ái Tình đang đi thẳng tới, cô ta cũng không tức giận, chỉ là nụ cười trên mặt rất mất tự nhiên.

"Hộ lý này tôi đã đặt trước từ sáng, bây giờ cô định thay anh ấy sao? Là ý gì?" Ái Tình cao hơn y tá béo một cái đầu, khí thế vô cùng cường đại, tựa hồ không sợ cái gì hết.

Y tá béo biết mình đuối lý, liên tục xin lỗi: "Người mẹ này là khách của bác sĩ Đỗ, còn cô bé này lại là con của Phó Nghĩa, thế nên tôi mới sắp xếp cho hai người cùng nhau. Chị

yên tâm, tôi sẽ đặc biệt cử một hộ lý khác tới, hoàn toàn chịu trách nhiệm tuân theo mọi sự sắp xếp của chị."

"Khách của Đỗ Xu thì sao?" Nụ cười trên mặt Ái Tình thật quyến rũ, nhưng y tá béo lại hơi sợ hãi một chút.

"Tôi không phải là ý đó, chị yên tâm, tôi sẽ thu xếp ngay cho chị."

"Không cần đâu." Ái Tình nhàn nhạt nói một câu, ánh mắt chậm rãi quét qua hai mẹ con Phó Ức, cuối cùng rơi vào trên người Hàn Phi: "Một mình anh ấy hẳn là có thể làm được hết."

Phó Ức sợ hãi đến không dám nói câu nào, Hàn Phi cũng không muốn ở chỗ này lâu, nội tâm hắn tự cổ vũ cho mình, lại sử dụng sức mạnh ngôn linh, lúc này mới đứng lên.

Đẩy xe lăn, Hàn Phi cười xin lỗi với Ái Tình, sau đó đi về phía phòng bệnh: "Mệt rồi phải không, để bố đưa con đi nghỉ ngơi trước."

Y tá béo cũng có chút sợ Ái Tình, theo Hàn Phi đi: "Tôi đi giúp bọn họ sắp xếp phòng."

Sau khi rẽ vào một góc cua, y tá béo nhanh chóng lấy máy bộ đàm ra, hét vào nó: "Chú ý! Chú ý! Chỗ các tòa nhà khác các bạn có hộ lý nào chừng ba mươi tuổi, tương đối chững chạc, ngoại hình đẹp trai, ánh mắt thâm thúy, vừa nhìn là biết người từng trải không? Tốt nhất là cao hơn 1,8 mét, đã từng ly hôn."

Nghe thấy những lời của y tá béo, Hàn Phi cảm thấy không biết phải nói sao, hóa ra Phó Nghĩa mà mình đóng vai, trong mắt người bình thường là như thế này: "Trong bệnh viện làm sao có thể có một hộ lý như vậy?"

Một lúc sau, một giọng nữ khàn khàn phát ra từ bộ đàm của y tá béo: "Tòa nhà số 5 có một người, tòa nhà số 5 có một người! Là người mới, đã từng thử hai lần điều trị, hiệu quả rất tốt, có chắc chắn muốn sử dụng anh ấy không?"

"Hai lần điều trị là được rồi, vết thương đã lành hoàn toàn chưa? Tinh thần phục hồi thế nào rồi?" Y tá béo hỏi hai câu rất kỳ lạ.

“Mọi thứ bình thường, gương mặt chưa qua thẩm mỹ.”

“Tuyệt vời, tôi sẽ đi đón người ngay bây giờ! Tòa nhà số 1 đang cần gấp hộ lý chất lượng cao, vừa rồi khách hàng lớn rất tức giận.” Y tá béo tắt máy bộ đàm, không nói lời nào với Hàn Phi, trực tiếp chạy đi.

“Những yêu cầu khắt khe như vậy đều có thể đáp ứng được? Bên trong bệnh viện này rốt cuộc đang ẩn chứa cái gì? Bọn họ còn có thể tạo ra những người có tính cách chỉ định đặc biệt?” Hàn Phi không dám hỏi y tá béo, hắn đẩy Phó Ức vào trong phòng bệnh.

Sau khi đóng cửa lại, Hàn Phi kiểm tra phòng một lượt trước, sau khi chắc chắn rằng trong phòng không có lắp đặt thiết bị nghe lén, hắn mới dám nói: “Hai người không nên đến bệnh viện này.”

“Tôi biết Đỗ Xu có ý đồ xấu, nhưng tôi thật sự đã không còn cách nào khác.” Mẹ của Phó Ức bước đến bên xe lăn, cô nhẹ nhàng vén tấm chăn mỏng mà Phó Ức đang đắp ở chân lên: “Con bé cần được cấp cứu điều trị gấp, chờ sau khi con bé khá hơn một chút, chúng tôi sẽ đến thành phố khác.”

Dưới lớp chăn mỏng, chân của Phó Ức hiện lên một màu tím đen dị thường, biến dạng và cong lên, khiến người ta đặc biệt đau lòng.

Dường như cảm thấy xấu hổ, Phó Ức giật lấy chiếc chăn mỏng trên người mẹ rồi lại trùm lên chân: “Con không muốn đi thành phố khác, con không muốn rời xa bố.”

“Rời đi nhất thời là để đoàn tụ tốt hơn.” Hàn Phi ngồi xổm trước mặt Phó Ức, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô bé: “Chờ sau khi khỏi bệnh, bố sẽ đưa con đi du lịch khắp thế giới, ngắm nhìn mọi cảnh đẹp.”

Đôi mắt Phó Ức trở nên sáng hơn: “Thật không?”

“Đương nhiên, vì vậy con phải phối hợp điều trị với bác sĩ, mau chóng khỏe lại.” Hàn Phi muốn gieo vào lòng Phó Ức một hạt giống tốt đẹp, nhưng thời gian của hắn đã không còn nhiều nữa.

Thực ra Hàn Phi vẫn luôn tò mò, tại sao năng lực thiên phú của Phó Ức lại được gọi là thiên quyến, bé gái này trong hiện thực bị chính bố đẻ của mình giết chết, đầu để ở trên khung cửa; trong thế giới kí ức của điện thờ lại mắc bệnh nặng, định sẵn là sẽ không được hưởng sự quan tâm của bố, Hàn Phi đã rất nỗ lực rồi, nhưng vẫn không thể thay đổi được gì.

Một bé gái bi thảm như vậy, làm sao có thể là người được ông trời chiếu cố chứ?

Nghĩ đến đây, Hàn Phi cảm thấy hơi đau xót.

"Phó Sinh sở hữu chiếc hộp đen, có thể nhìn thấy quỷ quái, cậu ấy luôn biết đến sự tồn tại của mẹ con Phó Ức, hẳn là cậu ấy đã đưa ra một số lựa chọn nào đó trong tuyệt vọng."

Có thể sau khi Phó Sinh tiến vào thế giới tầng sâu, Phó Ức đã dành cho Phó Sinh sự giúp đỡ nào đó, thiên quyến cũng từ lúc đó mới từ từ xuất hiện.

"Sức mạnh của Phó Sinh kinh khủng đến như vậy, đã mở ra nhiều lớp của hộp đen, cậu có thể đưa Phó Ức vào thế giới tầng sâu cũng không phải là điều không thể."

Điện thờ này chỉ chứa đựng những ký ức về thời học sinh của Phó Sinh, có điều từ đó cũng có thể nhìn thấy sự đáng sợ của cậu.

Chỉ là những ký ức về thời học sinh của Phó Sinh đã có thể có một thế giới rộng lớn như vậy, sức mạnh của cậu ấy trong thời kỳ hoàng kim chắc chắn sẽ nghiền nát cả Gương Thần hoàn chỉnh.

"Gương Thần trong tòa nhà số 1 là cái thiện của không thể nhắc đến, còn con chó sống trong bóng tối trong tòa nhà số 2 chắc cũng có nhiều lai lịch lớn, sau này, ngoài ba người con của Phó Sinh ra, nói không chừng mình còn có thể sẽ gặp được Phó Ức trong thế giới tầng sâu."

Hàn Phi không biết tại sao lại đột nhiên nghĩ đến điều này, nhìn chính mình phản chiếu trong mắt Phó Ức, từ từ nắm lấy tay cô bé.

Một số nguyện vọng tốt đẹp, nói không chừng thực sự có thể thực hiện, nhưng có lẽ cũng còn rất xa, rất xa trong tương lai.

“Bố…” Phó Ức cũng nắm lấy tay Hàn Phi, dường như cô bé biết Hàn Phi đang nghĩ gì, trên mặt nở nụ cười trong sáng và thuần khiết: “Con tin bố sẽ làm được.”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Độ thân thiện của Phó Ức +1!”

Sau khi Phó Ức nói xong câu này, hệ thống đột nhiên nhắc nhở Hàn Phi, điều này khiến hắn hơi ngạc nhiên, hắn không chắc Phó Ức, người mà độ thân thiện +1 trong nhắc nhở của hệ thống, có phải là Phó Ức trước mặt hay không.

Không nghĩ đến những điều quá xa vời, Hàn Phi ở trong phòng bệnh cùng con gái kể những câu chuyện ly kỳ và miêu tả một tương lai tươi đẹp cho cô bé.

Nửa tiếng sau, có tiếng gõ cửa của phòng bệnh, y tá béo bước vào phòng cùng một người đàn ông khá đẹp trai.

“Phó Nghĩa! Người mới này giao cho anh đấy! Hãy dạy cho anh ấy làm thế nào mới có được khí chất như anh!” Y tá béo đẩy người đàn ông đến trước mặt Hàn Phi.

“Tôi vẫn còn đang trong thời gian thử việc làm sao có thể dạy người mới?” Hàn Phi ngẩng đầu, vừa nhìn thấy người đàn ông, mi mắt liền chớp liên tiếp hai cái.

Khi người đàn ông nhìn thấy Hàn Phi, vẻ mặt cũng rất kinh ngạc.

Không đợi người đàn ông lên tiếng, Hàn Phi vì để phòng anh ta nói gì sơ hở, lập tức đứng dậy đi về phía y tá béo: “Hay là cứ để A Cẩu dạy anh ấy đi? Một mình tôi vẫn còn rất nhiều thứ còn chưa nắm rõ.”

“A Cẩu gần đây tôi cũng không có gặp, anh hãy dẫn dắt đi!” Y tá béo nói nhỏ với Hàn Phi: “Không cần anh dạy quá nhiều thứ, hiện tại tôi chủ yếu muốn anh ấy đến chỗ Ái Tình, không được chọc giận khách hàng lớn đó.”

“Được rồi.” Hàn Phi bất đắc dĩ đồng ý.

“Tôi biết là anh có thể làm được mà.” Y tá béo cười haha bỏ đi.

Sau khi y tá béo đi, Hàn Phi nhìn người đàn ông trong phòng: “Thật là trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau rồi, anh có thể gọi tôi là Phó Nghĩa.”

“Đây không phải là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau sao? Trước kia tôi đã từng nhìn thấy anh trên TV, người thật quả thực đẹp trai hơn.” Người đàn ông bắt tay Hàn Phi: “Biệt danh của tôi là Ông Chủ, thành lập đội tinh anh nhất đi vào đây, thật sự không ngờ tới anh cũng sẽ ở đây.”

Người đàn ông được y tá béo cử đến là một trong những người chơi đã hộ tống Thẩm Lạc đi trước đó, những người chơi khác đều gọi anh ta là Ông Chủ. Nếu như nói về khí chất và ngoại hình, anh ta đúng là đáp ứng được yêu cầu của y tá béo, vừa nhìn chính là một hải vương giàu có.

“Lần đầu tiên gặp mặt?” Hàn Phi phát hiện Ông Chủ thật sự không có cảm giác đang nói dối, đối phương xem ra thật sự đã quên rất nhiều chuyện: “Anh còn nhớ Thẩm Lạc không?”

“Tôi không rõ.” Ông Chủ lắc đầu: “Tôi và các thành viên khác mới vào đây, không biết nhiều về bản đồ ẩn này.”

“Vừa mới vào đây?” Hàn Phi có thể chắc chắn rằng những thứ mà Ông Chủ trải qua sau khi tiến vào thế giới ký ức, dường như đều đã biến mất trong tâm trí anh ta.

Phương pháp điều trị mà y tá béo đề cập có khả năng là loại bỏ và thay đổi trí nhớ của một người, chuyện tương tự cũng đã xảy ra với chị gái của Trương Tráng Tráng.

“Tôi có thể dẫn anh đi làm quen một chút với bản đồ ẩn này, anh cứ gọi tôi là Phó Nghĩa.” Hàn Phi lại nhấn mạnh một lần nữa.

“Phó nghĩa? Một cái tên khá thú vị.” Ông Chủ bật cười quay lại nhìn mẹ con Phó Ức: “Bọn họ là bệnh nhân mà anh chăm sóc à? Trong bản đồ ẩn, danh tính ban đầu của chúng ta đều là hộ lý sao? Điều này khá phù hợp với chủ đề hệ chữa trị của trò chơi.”

“Đó là con gái của tôi.” Hàn Phi thật sự không biết nên giới thiệu mẹ của Phó Ức như thế nào, nếu nói đó là vợ cũ, hai người cũng chưa từng kết hôn, nếu nói là bạn gái, mà con gái đã lớn như vậy rồi.

“Anh đến con gái cũng có luôn rồi?” Ông Chủ rất ngạc nhiên, sau đó cũng tỏ vẻ đã hiểu rõ.

Hàn Phi lo Ông Chủ sẽ nói lung tung, ra hiệu cho anh ta đi với mình: “Tôi sẽ dẫn anh đi làm quen với môi trường của tòa nhà số 1 trước, nhân tiện nói cho anh một số chuyện, bệnh viện này anh tốt hơn hết nên cẩn thận một chút.”

Khi cả hai vừa bước tới đại sảnh tầng một, đã nhìn thấy bảo vệ đang kéo theo ba chiếc hộp đen đi theo phía sau Ái Tình.

“Quả là một người phụ nữ xinh đẹp, thân hình này chắc hẳn cũng chỉ có trong trò chơi.” Giọng nói của Ông Chủ còn chưa hết, Ái Tình đã đi về phía anh ta và Hàn Phi.

“Đi đến rồi? Vậy mà lại trực tiếp đi đến rồi?” Ông Chủ híp mắt: “Người anh em, nhiệm vụ đầu tiên này tôi sẽ không khách sáo với anh đâu.”

Còn chưa kịp đợi anh ta nói xong, Ái Tình đã đi tới bên Hàn Phi, ánh mắt rất hung hăng nhìn chằm chằm hắn: “Xong việc rồi hãy đến phòng của tôi, đừng bắt tôi đợi lâu đấy, tôi đã mang theo tất cả đến đây rồi.”

“Cô đừng nói những cái dễ gây hiểu lầm như vậy được không?” Hàn Phi ôm chặt lồng ngực, nắm lấy cánh tay của Ông Chủ, nhanh chóng chạy lên tầng hai.

“Người anh em, anh chơi thô lỗ thật đấy.” Ánh mắt của Ông Chủ vẫn dừng ở trên ba cái hộp đen, có lẽ anh ta đang đoán bên trong đựng cái gì.

Chương 584: Chẳng lẽ đây là một trò chơi kinh dị?

"Hèn gì đội paparazzi không chụp được những tin tức giật gân của anh, hóa ra là anh lén lút chạy vào game ăn chơi đàng điếm rồi." Ông Chủ bị Hàn Phi kéo lên tầng hai, bộ dạng anh ta như thể hoàn toàn hiểu được Hàn Phi.

"Anh đừng có nói nhảm." Hàn Phi trừng mắt nhìn Ông Chủ, ban nãy khi hắn chạm vào anh ta, đã xem được thông tin nhân vật của anh ta rồi, tất cả thuộc tính của đối phương đều rất tầm thường, duy nhất có một điểm được coi là khá tốt đó là giá trị may mắn. Ông Chủ sở hữu 6 điểm may mắn, miễn cưỡng được xem là tốt hơn những người bình thường một chút.

"Thực ra, tôi từ lâu đã muốn làm quen với anh rồi, chờ sau khi rời khỏi trò chơi, có muốn gặp riêng một chút không? Anh là diễn viên mới triển vọng nhất năm nay, có muốn xem xét trở thành người phát ngôn cho công ty của chúng tôi không?" Ông Chủ đã quên mất rất nhiều chuyện kinh dị, anh ta hiện tại "vô lo vô nghĩ", còn ra sức mở rộng "mối quan hệ cá nhân" trong âm gian.

"Chờ có thể sống sót rời đi rồi hãy tính, bản đồ ẩn là không thể tùy tiện thoát ra được, nói ngắn gọn hơn là, hiện tại chúng ta đều bị giữ lại nơi này." Hàn Phi nhớ lại các vị trí camera giám sát trong tòa nhà, chuẩn bị đưa Ông Chủ về phòng an toàn để hỏi anh ta một số câu hỏi tương đối nhạy cảm hơn.

"Muốn thoát khỏi game thì dễ thôi, chết ở trong game là được rồi, người khác rất quan tâm đến tài khoản game của mình, nhưng đối với tôi không quan trọng, lại bỏ tiền ra lập một cái khác là được." Ông Chủ chỉnh lý một chút đồng phục hộ lý của mình: "Tất cả những chi phí đầu tư vào chỉ là chuyện nhỏ, tôi chơi game này chỉ là vì hộp đen."

Xuất phát điểm chơi game của Ông Chủ khác với những người chơi khác, anh ta cảm thấy mình bất luận lúc nào cũng

đều là đang chơi game, tuyệt đối không thể nào tồn tại trường hợp bị game chơi lại, đây có lẽ chính là tự tin của đại lão đập tiền.

"Tôi khuyên anh tốt hơn hết hãy loại bỏ ý định chết đi, nếu chết ở bản đồ ẩn này, sẽ gây tổn thương não bộ không thể cứu vãn được." Hàn Phi dẫn Ông Chủ vào phòng an toàn, sau khi đóng cửa lại, hắn bắt đầu nhỏ giọng hỏi: "Trong đầu anh còn lưu giữ ký ức về bản đồ ẩn này không?"

"Ký ức gì?" Ông Chủ tỏ vẻ khó hiểu: "Tôi mới tới bản đồ ẩn này khoảng mười phút, anh là người chơi đầu tiên mà tôi gặp."

"Mười phút?"

"Đúng vậy, mười phút trước tôi tỉnh dậy trong phòng nghỉ hộ lý ở tòa nhà số 5, cái người y tá béo nói muốn đưa tôi đi gặp một người, kết quả là đã gặp được anh." Ông Chủ cẩn thận nghĩ lại: "Ngoại trừ việc không kích hoạt bất kì nhiệm vụ nào ra, ở đây cũng không có gì kì lạ cả?"

"Kí ức của anh quay lại lúc mới vào bản đồ ẩn." Hàn Phi sờ sờ cằm, hắn không biết bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đã làm thế nào, nhưng hắn cũng rất muốn nắm được kĩ thuật này.

Nếu như hắn cũng có thể thiết lập lại bộ nhớ của người chơi, vậy sau này nếu lại có người chơi chạy vào thế giới tầng sâu thì sẽ dễ đối phó rồi.

"Mình lại có thêm một lý do khác để phải kế thừa điện thờ này, bất kể là phẫu thuật thẩm mỹ bên ngoài hay là linh hồn, mình đều phải tìm cách học được nó."

Hàn Phi ngồi trong phòng an toàn, hắn nhìn chằm chằm Ông Chủ, khiến cho đối phương cảm thấy sởn tóc gáy.

"Này người anh em, phải nói là nhân vật phản diện anh diễn tốt thật đấy, chỉ là ánh mắt nhìn tôi cũng khiến người ta cảm thấy sợ, ít nhất cũng có năm sáu loại cảm xúc đúng không?" Ông Chủ có EQ rất cao, cũng không trực tiếp nói rằng ánh mắt của Hàn Phi quá đáng sợ.

“Anh đừng ngắt lời, những gì tôi sắp nói với anh tiếp theo có thể anh sẽ rất khó chấp nhận, nhưng đó là sự thật.” Hàn Phi đứng trước mặt Ông Chủ: “Thực ra anh đã ở trong bản đồ ẩn này mấy ngày rồi, nhưng anh đã quên mất mình đã trải qua những gì. Những người bạn khác của anh cũng đang ở trong bệnh viện này, bây giờ tôi sẽ đưa anh đến gặp bọn họ.”

“Tôi bị mất trí nhớ trong game?” Ông Chủ suýt chút nữa bị Hàn Phi chọc cười, ánh mắt anh ta nhìn hắn cũng thay đổi, giống như gặp phải một người rất kì lạ.

“Anh có thể không cần phải tin tôi, nhưng tốt hơn hết anh nên làm theo yêu cầu của tôi.”

Trong khi Hàn Phi đang nói chuyện với Ông Chủ, cửa phòng an toàn bị đẩy ra, Trương Tráng Tráng cũng dẫn một người mới vào.

“Đại Ngư?”

“Ông Chủ!”

Người đứng sau Trương Tráng Tráng cũng là một người chơi, lúc đầu là anh ta cùng Ông Chủ hộ tống Thẩm Lạc đi, bây giờ hai người họ lại gặp nhau trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

“Hai người quen nhau trước đây à?” Sắc mặt Trương Tráng Tráng lạnh lùng, ánh mắt chuyển qua chuyển lại giữa Đại Ngư và Ông Chủ.

“Bọn họ là bạn tốt của nhau nhiều năm rồi.” Hàn Phi đứng dậy nói đỡ giúp Ông Chủ, ký ức của hai người chơi này hình như được đặt lại thời điểm bọn họ bước vào thế giới ký ức điện thờ.

“Được rồi, lát nữa hãy đi cùng nhau. Phục vụ tốt khách hàng của chúng ta, có thể khiến các anh sống ở đây lâu hơn một chút.” Trương Tráng Tráng đã có lòng tốt nhắc nhở rồi, nhưng Đại Ngư và Ông Chủ đã bị mất trí nhớ lại không hề để tâm đến.

Sau mười lăm phút nghỉ ngơi, bốn người hộ lý cũng đi đến tầng của Ái Tình và nữa trợ thủ của Tường Vi.

“Thực ra làm hộ lý rất đơn giản, nhất là làm hộ lý ở bệnh viện này.” Trương Tráng Tráng nhìn hai người mới: “Khách hàng đưa ra bất kì yêu cầu nào, chúng ta đều phải cố gắng hết sức để đáp ứng, rất nhiều hộ lý ở đây đều muốn trở thành một con chó con được nhận nuôi.”

“Bệnh viện này của các anh cảm giác không được chính quy vậy?” Đại Ngư xuất thân là vận động viên bơi lội, tăng điểm thể lực là chính, cơ thể cường tráng khỏe mạnh, ngay cả đồng phục hộ lý cũng không thể che được hết cơ bắp của anh ta.

“Cái tên phụ trách dẫn dắt người mới gặp tai nạn, vì vậy mới đến lượt tôi dẫn dắt các anh, hy vọng các anh có thể hiểu ý của tôi, đừng trở thành người tiếp theo như tên kia.” Trương Tráng Tráng cảm thấy mình đã nói khá rõ rồi.

Cửa thang máy cho khách mở ra, giám đốc áo đen chạy theo Ái Tình: “Chị có muốn chọn lại người khác không? Lúc trước quả thực là do chúng tôi đã không chu đáo, ngoài Phó Nghĩa ra, chúng tôi sẽ lại bố trí một hộ lý đặc biệt cho chị, đồng hành cùng chị trên cả quá trình.”

“Chính là mấy người bọn họ sao?” Ánh mắt Ái Tình vẫn luôn trên người Hàn Phi, những hộ lý khác cô ta hoàn toàn không có hứng thú: “Để bọn họ đi, tôi không cần người khác.”

Ái Tình đi vào phòng của mình, ba chiếc hộp đen đã được bảo vệ mang đến từ trước, cô ta như nhìn thấy đứa con của chính mình vậy, ánh mắt dần trở nên mờ mịt, ngón tay vuốt ve hộp đen, tựa hồ không thể chờ đợi được để thử một cái gì đó.

Hàn Phi đã linh cảm có điều gì đó không ổn, trước khi Ái Tình quay đầu lại, đã chuồn mất.

Ái Tình ở trong phòng VIP dường như đang suy nghĩ điều gì, cô ta nhìn ra khỏi phòng, kết quả không thấy Hàn Phi đâu, trên mặt lộ ra một sự tức giận, đóng cửa “rầm” một tiếng.

“Đúng là một NPC xinh đẹp.” Ông Chủ cảm khái thở dài: “Thật muốn xem bí mật trong chiếc hộp của cô ấy, cho dù phải trả giá bằng mạng sống của mình thì cũng xứng đáng mà.”

“Ông Chủ, anh đừng có hấp tấp, chuyện chính quan trọng.”

“Chỉ là một tài khoản trò chơi thôi mà.”

“Anh còn ở đó lẩm bẩm cái gì vậy?” Sắc mặt của giám đốc áo đen u ám, đi tới trước mặt Ông Chủ và Đại Ngư: “Hai phế vật, đúng là đã mù quáng mong đợi vào các anh rồi, chẳng lẽ ở tòa nhà số 5 không còn ai khác nữa hay sao?”

“Nữ chủ quản này khá cá tính đấy, tôi thích cài đặt thực tế như thế này.” Ông Chủ cười híp mắt nhìn vị giám đốc áo đen: “Bây giờ cô càng mắng hung tợn, chờ sau khi bị tấn công rồi, sự tương phản mà nó mang lại cho tôi càng thú vị.”

“Bác sĩ làm bộ não của anh ngu ngốc luôn rồi à?” Giám đốc áo đen mắng một câu, dưới da mặt lộ rõ ra những tia máu.

Thấy xung đột sắp trở nên kịch liệt hơn, Hàn Phi thở dài bước ra khỏi chỗ ẩn nấp: “Giám đốc, chị đừng chấp nhặt, tôi và Trương Tráng Tráng sẽ dạy cho bọn họ.”

“Vẫn là anh hiểu chuyện.”

“Ái Tình không cần hộ lý, không biết hai vị khách nữ VIP ở đối diện có cần hộ lý không?” Hàn Phi muốn Ông Chủ và Đại Ngư gặp những người chơi khác, có nữ trợ thủ của Tường Vi làm chứng, có lẽ bọn họ sẽ từ từ chấp nhận việc mất trí nhớ của mình.

“Có một vị khách nữ không biết bị làm sao, đột nhiên ngất xỉu, hai người bọn họ đã được đưa đến tòa nhà số 2 rồi, một bác sĩ đặc biệt đang tùy chỉnh kế hoạch chăm sóc sắc đẹp và hình thể cho họ.”

“Tòa nhà số 2?” Hàn Phi khẽ nhíu mày.

“Sao vậy? Anh có chuyện gì sao?” Giám đốc áo đen liếc nhìn Hàn Phi.

“Hai vị khách nữ đó cũng đã chọn tôi, nhưng bây giờ tôi thực sự không thể phục vụ bọn họ, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, vì vậy muốn nhanh chóng giới thiệu hộ lý mới cho bọn họ.”

Nghe Hàn Phi giải thích, giám đốc áo đen gật gật đầu: “Anh đúng là sinh ra là để làm việc này, chả trách vừa mới bắt đầu đi làm đã có rất nhiều khách hàng nữ thích anh.”

Chờ sau khi giám đốc áo đen đi, Ông Chủ mặc đồng phục hộ lý trực tiếp ngồi trên ghế sô pha dành cho khách VIP: "Nếu như tôi và Đại Ngư đều ở đây, vậy thì những người chơi khác có lẽ cũng không ở xa nơi này, có xác suất là đang ở trong bệnh viện, ưu tiên hàng đầu của chúng ta là tập hợp mọi người lại với nhau, sau đó mới hành động."

"Chúng ta cứ ở trong bệnh viện đi, với khả năng của Tường Vi, có lẽ sẽ sớm tìm đến đây thôi."

Đại Ngư đi đến chỗ Ông Chủ, hai người giao tiếp với nhau, trong khi Hàn Phi và Trương Tráng Tráng bên cạnh nhìn bọn họ như thể bọn họ là những kẻ ngốc.

"Hai người bọn họ là bạn của anh à?" Trương Tráng Tráng trầm giọng hỏi.

"Hai người này đi ra từ tòa nhà số 5, trước đây tôi có biết bọn họ, nhưng bây giờ tôi cảm thấy não của bọn họ đã bị bệnh viện làm cho không bình thường rồi." Hàn Phi coi như đã thấy được thủ đoạn của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ này, cùng với việc thế giới dị hóa ngày càng trở nên nghiêm trọng, thủ đoạn của bệnh viện cũng ngày càng nhiều hơn, ngàng càng kinh khủng hơn.

"Bọn họ đã tiếp nhận điều trị rồi, có lẽ là do hiện tại bệnh viện đang cần nhân lực gấp, nên kéo bệnh nhân ra làm hộ lý." Trương Tráng Tráng rất thận trọng nói với Hàn Phi: "Anh nhất định phải ghi nhớ, trong số các bệnh nhân có người tốt, nhưng cũng có người xấu. Hành động của chúng ta tối nay tốt nhất là không nên để bất kỳ ai khác biết."

"Tôi hiểu rồi." Hàn Phi và Trương Tráng Tráng hoàn thành kế hoạch cuối cùng, sau đó hắn đi đến chỗ Đại Ngư và Ông Chủ, giao cho họ một số công việc thể lực để có cái báo cáo, hắn cũng nói những chuyện cần chú ý sau khi trời tối với hai người.

Sau khi làm xong những việc này, Hàn Phi trở về phòng bệnh của Phó Ức, dành thời gian cuối cùng cho đứa con gái thiếu sự quan tâm chăm sóc nhất này.

Mặt trời dần dần nghiêng về phía tây, đèn trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ từ từ bật sáng, Hàn Phi đã sẵn sàng bắt đầu cho hành động ban đêm của mình.

“Bố sắp tan làm rồi.”

“Bố có thể… không đi được không.” Phó Ức nằm trên giường bệnh, buổi chiều có bác sĩ đến kiểm tra tình trạng của cô bé.

“Bố sẽ quay lại nhanh thôi.” Sau khi an ủi Phó Ức, Hàn Phi quay trở lại phòng an toàn, nơi Trương Tráng Tráng đã chờ sẵn từ trước.

“Bệnh viện ban đêm hoàn toàn khác bệnh viện ban ngày, cẩn thận một chút cũng không thừa.” Trương Tráng Tráng nghiêm túc nhìn Hàn Phi: “Tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp anh, nếu anh nhìn thấy chị gái tôi, hy vọng anh có thể gửi bức thư này cho chị ấy.”

Trương Tráng Tráng lấy ra một bức thư nhàu nát, đưa cho Hàn Phi: “Chị gái tôi tên là Trương Hỉ, ảnh chụp anh cũng đã xem qua rồi.”

“Yên tâm, tôi nhất định sẽ đưa được thư.” Hàn Phi cất kĩ bức thư, hắn thay quần áo, sau đó đưa đồng phục hộ lý cho Trương Tráng Tráng.

Đến giờ tan làm, Hàn Phi mặc vest đi giày da bước đến cửa bệnh viện, camera giám sát dọc đường đều quay được hắn.

Khi hắn chuẩn bị rời khỏi bệnh viện, một chiếc xe cấp cứu bất ngờ đi vào, nhân viên y tế chạy ra khỏi xe chở một học sinh mặc đồng phục bê bết máu.

Nhìn thấy đồng phục học sinh quen thuộc, con ngươi Hàn Phi lập tức co rụt lại, trực tiếp lao tới!

“Bố?”

Hàn Phi vừa chạy được nửa đường thì sau lưng vang lên giọng nói của Phó Sinh.

Kinh ngạc quay đầu lại, Hàn Phi nhìn thấy cô giáo Lưu và Phó Sinh cũng từ trên xe cứu thương đi ra.

“Con, sao hai người lại ở đây!” Hàn Phi đột nhiên gấp gáp, ai cũng có thể vào bệnh viện này, nhưng Phó Sinh tuyệt đối không được.

“Phó Sinh phát hiện ra trong trường học có một đứa trẻ đã bị bắt nạt suốt.” Sắc mặt cô giáo Lưu rất kém: “Đứa trẻ đó rạch hết mặt mình ra, đang chuẩn bị nhảy lầu, thì bị Phó Sinh chặn lại.”

“Phó Sinh, con về nhà trước đi! Bố và cô giáo Lưu đều ở bệnh viện! Ở đây cứ giao cho chúng ta là được rồi!” Hàn Phi là thật sự lo lắng.

Cô giáo Lưu cũng thấy trạng thái của Hàn Phi có gì đó không ổn, nên nhanh chóng an ủi Phó Sinh: “Cô ở đây rồi, Lý Viện sẽ không sao đâu.”

Hai người lớn đều khuyên bảo như vậy, với tính cách của Phó Sinh sẽ không từ chối, nhưng lần này cậu lại không đi, mà nhìn thẳng vào Hàn Phi.

Hàn Phi cảm thấy Phó Sinh có lẽ đã nhìn thấy điều gì đó, hắn bước đến gần Phó Sinh, nhìn đứa con của mình trong thế giới ký ức: “Con phải chăm sóc tốt cho mẹ và em trai, những việc còn lại cứ để bố lo, nếu như bố không thể lo được nữa, vậy thì con sẽ là chỗ dựa của tất cả mọi người. Về nhà đi, đừng để người nhà lo lắng.”

Phó Sinh nhìn Hàn Phi gần trong gang tấc, cuối cùng cậu gật gật đầu, không bước vào tòa nhà số 1 của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, mà bỏ đi.

Nhân viên y tế bế học sinh vào bệnh viện, cô giáo Lưu đi theo sau, Hàn Phi đứng ngoài một mình.

Hắn đợi đến khi hoàng hôn buông xuống hoàn toàn, lấy điện thoại di động ra gọi cho vợ.

“Anh có chút chuyện cần giải quyết, có thể sẽ tăng ca đến khuya, hôm nay sẽ không về nhà ăn tối.”

Khi những tia nắng cuối cùng bị đường chân trời nuốt chửng, cả thành phố chìm trong bóng tối.

Hàn Phi rời khỏi bệnh viện, sau khi đi vòng vèo khá lâu, hắn lại đi tới đoạn thứ ba của hàng rào ở lối vào phụ của.

Leo qua bức tường vào trong, hắn tìm thấy một cái bọc mà Trương Tráng Tráng đã chuẩn bị trước trong bụi cây, bên trong là áo khoác của bác sĩ, khẩu trang và rất nhiều bông băng.

Sau khi thay quần áo, Hàn Phi nhớ lại phong thái và động tác của bác sĩ, đồng thời lấy thẻ làm việc của bác sĩ mà Thẩm Lạc đã đưa cho mình.

Khi Thẩm Lạc trốn khỏi bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ với một bác sĩ, anh ta đã may mắn gặp Hàn Phi, còn vị bác sĩ kia đã chết trong vụ tai nạn xe.

Sau đó, khi Thẩm Lạc đi, anh ta đã để lại thẻ làm việc của bác sĩ cho Hàn Phi.

“Bệnh viện này đã dị hóa nghiêm trọng hơn ngày hôm qua rồi.”

Đứng trong bóng tối, Hàn Phi có thể cảm thấy áp lực ngột ngạt đến nghẹt thở.

Thời gian gần đây cứ đến buổi tối là hắn về nhà, trốn trong một nơi trú ẩn an toàn, bây giờ mới cảm nhận sâu sắc đêm tối trong thế giới điện thờ này đáng sợ như thế nào.

Lấy ra người giấy màu máu, với sự giúp đỡ cảm nhận của người giấy về mảnh cơ thể của mình, Hàn Phi lặng lẽ đi về phía sâu trong bệnh viện.

Khi Hàn Phi bắt đầu di chuyển, ở góc hành lang tầng ba tòa nhà số 1, Trương Tráng Tráng đang quét dọn vệ sinh, ánh mắt anh ta thỉnh thoảng quét về góc nơi Hàn Phi đang ở.

“Cơ hội chỉ có một lần, một khi thất bại, ký ức của anh ấy sẽ biến mất, anh ấy cũng sẽ không còn là anh ấy nữa.”

Bàn tay đang cầm cây lau nhà chậm rãi nắm chặt, một giọt nước mắt rơi xuống khóe mắt Trương Tráng Tráng, nhưng cậu ta không thể nhớ ra tại sao mình lại buồn đến như vậy.

“Anh Tráng! Y tá trưởng yêu cầu chúng tôi đến tòa nhà số 2 để giúp đỡ, chúng tôi đi trước đây.” Đại Ngư và Ông Chủ đặt

các loại công việc dọn dẹp trước mặt Trương Tráng Tráng, quay người bước xuống tầng.

“Trời đã tối rồi, tốt hơn hết hai người không nên chạy lung tung.” Trương Tráng Tráng chưa kịp nói hết lời, hai người chơi đã vào thang máy VIP.

“Lau nhà cả một ngày rồi, lưng cũng không đứng thẳng được nữa, tôi đã chơi bao nhiêu game rồi, nhưng chưa bao giờ gặp phải tình huống kinh tởm như này.” Ông Chủ đập đập vào thắt lưng: “Mấy NPC đó không thèm để ý đến ai, một nhiệm vụ cũng không cần kích hoạt, đây là loại bản đồ ẩn rách nát gì vậy?”

“Bản đồ ẩn chắc là có quy tắc riêng, có lẽ chúng ta chưa đáp ứng đủ điều kiện để kích hoạt nhiệm vụ.” Đại Ngư suy nghĩ một lúc: “Hôm nay chúng ta đã đi khắp tòa nhà số 1, không thấy bóng dáng những người chơi khác, bọn họ có lẽ đã bị phân đến các tòa nhà khác.”

“Tìm được Tường Vi trước rồi tính sau, anh ấy là chuyên gia về bản đồ ẩn, là thợ săn hộp đen hàng đầu, nhất định biết về nơi này nhiều hơn chúng ta.”

Ông Chủ và Đại Ngư bước ra khỏi thang máy, băng qua hành lang của tòa nhà số 1, đẩy cửa an toàn của tòa nhà số 2 ra.

Ớn lạnh thấu tim, Đại Ngư rùng mình: “Có phải vì hệ thống sưởi trong tòa nhà số 1 tương đối cao không? Tại sao tôi lại cảm thấy tòa nhà số 2 lạnh như vậy?”

“Quan trọng là tìm người trước, lát nữa tên ngốc đại Tráng kia sẽ phát hiện ra chúng ta nói dối đó.” Ông Chủ đóng cửa an toàn lại, vừa định đi về phía trước, đèn toàn bộ hành lang chợt nhấp nháy một cái: “Điện áp không ổn định sao?”

“Chắc là không phải, anh có cảm thấy, xung quanh tối hơn một chút không.”

“Đừng tự hù dọa mình nữa, trong 《Cuộc sống hoàn hảo》 không có cảnh kinh hoàng đẫm máu đâu.” Ông Chủ dẫn đầu đi phía trước, chưa kịp đi vài bước thì đột nhiên nhìn thấy rất

nhiều băng dính máu chất thành đống ở cửa của một phòng bệnh.

"Ông Chủ, không phải anh nói sẽ không có thứ máu me hay sao?"

"Bản đồ ẩn sẽ có chút khác biệt." Ông Chủ đẩy cửa phòng bệnh đó ra liếc mắt nhìn vào bên trong, trong phòng bệnh nhỏ không có ai cả.

Đèn trên đầu lại nhấp nháy lần nữa, toàn bộ hành lang trông có vẻ lạnh lẽo âm u.

"Bầu không khí này không đúng lắm thì phải." Đại Ngư đẩy đống băng trên mặt đất ra, anh ta phát hiện dưới đống băng có dấu chân màu máu nhàn nhạt ẩn hiện, hình như có một bệnh nhân sau khi tháo hết băng ra, đi chân đất, bám vào bức tường tiến về phía trước.

Lần theo dấu chân, Đại Ngư đi đến giữa hành lang, vết chân máu nhàn nhạt đột nhiên biến mất.

Ngẩng đầu nhìn lên, Đại Ngư phát hiện trên tường có treo một bảng quảng cáo, bên trong dán đầy hình của các bác sĩ.

"Tại sao dấu chân lại biến mất ở đây? Gần đó không có cửa ra vào và cửa sổ, người đó đã chạy đi đâu?"

Trong đầu anh ta hiện lên một suy đoán có phần đáng sợ, Đại Ngư nhìn ảnh của các bác sĩ.

Mỗi một bức ảnh đều được chụp rất rõ ràng, cảm giác như thể các bác sĩ đang đặt đầu họ ngay phía trước chính mình vậy.

Ánh mắt chậm rãi di chuyển, Đại Ngư đột nhiên phát hiện ở hàng dưới cùng của bảng quảng cáo, có một bác sĩ để lại một tấm ảnh toàn thân.

Vị bác sĩ mặc áo khoác trắng, đứng quay lưng về phía máy ảnh, bức ảnh dường như đã được chụp cách đây nhiều năm.

"Ông Chủ, anh nhìn bức ảnh phía dưới cùng đi." Đại Ngư vội vàng gọi Ông Chủ, anh ta chỉ vào bảng quảng cáo.

"Bức ảnh nào?" Ông Chủ vẫn đang nghiên cứu đống băng dính đầy máu, cũng chạy tới, nhìn vào bảng quảng cáo.

“Chính là tấm ảnh cũ ở phía dưới cùng đó! Có một bác sĩ đang đứng quay lưng về phía chúng ta!”

“Không có? Anh xuất hiện ảo giác đấy à?” Ông Chủ có chút không nói nên lời.

“Làm sao có thể…” Đại Ngư nhìn theo hướng ngón tay của mình, ở vị trí cuối cùng của bảng quảng cáo có một tấm ảnh cũ, nhưng trong ảnh lại không có ai hết.

Hít sâu một hơi, Đại Ngư lùi lại một bước.

“Anh đừng tự hù dọa mình nữa, được không?” Vừa dứt lời, đèn trên hành lang lại nhấp nháy, nhưng lần này thì khác trước, sau khi mấy ngọn đèn gần cuối hành lang vụt tắt, chúng không hề bật sáng lại nữa.

“Ông Chủ, hiện tại tôi có một cảm giác rất không tốt.” Sự chú ý của Đại Ngư đều tập trung vào bảng quảng cáo, nhìn hình ảnh của các bác sĩ, cảm thấy các bác sĩ cũng đang nhìn mình.

Từ từ lùi lại, Đại Ngư dựa vào lưng một người, anh ta có chút cảm giác an toàn hơn: “Ông Chủ, tại sao chúng ta không trở về tòa nhà số 1 trước đi? Sau rạng sáng chúng ta sẽ lên kế hoạch sau.”

Ngẩng đầu lên, Đại Ngư nhìn Ông Chủ đứng trước mặt mình, dự cảm không tốt đó càng thêm mạnh mẽ.

“Dường như có điều gì đó không ổn, chẳng lẽ《Cuộc sống hoàn hảo》là một trò chơi kinh dị?”

Chương 585: Thuốc

Ông Chủ nhìn chằm chằm vào bảng quảng cáo, ánh mắt dừng lại trên tấm ảnh cũ.

Bối cảnh của bức ảnh là ở trong một phòng bệnh nào đó, mang đến cho người nhìn cảm giác vô cùng quen thuộc.

"Ồ?"

Chậm rãi đến gần bảng quảng cáo, Ông Chủ phát hiện trong ảnh mơ hồ có vài dấu chân dính máu, dấu chân đó cũng giống như lúc nãy bọn họ nhìn thấy phía dưới băng vải.

"Dấu chân máu trên hành lang chạy vào trong ảnh?"

Khuôn mặt Ông Chủ như sắp dán vào bảng quảng cáo đến nơi, anh ta dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào dấu chân máu trong tấm ảnh, đầu ngón tay vậy mà lại cảm thấy dính dính, giống như thực sự đụng phải máu.

Vội vàng rời xa tấm ảnh, Ông Chủ xoa xoa ngón tay mình trên quần áo rồi nhìn sang Đại Ngư.

Ánh đèn lại nhấp nháy một cái, tại thời điểm sáng tối thay đổi, Ông Chủ nhìn thấy một người đứng sau Đại Ngư, đối phương mặc áo khoác trắng, đang đứng quay lưng lại với Đại Ngư.

"Tôi đi?"

Đèn trên hành lang rất nhanh trở lại bình thường, người đứng sau lưng Đại Ngư lại biến mất.

Dụi dụi mắt, Ông Chủ và Đại Ngư nhìn nhau.

"Này Ông Chủ, anh có nghĩ bản đồ ẩn này có khả năng là một phiên bản kinh dị không?" Giọng của Đại Ngư khẽ run lên, rõ ràng là anh ta cảm giác được mình đã đụng phải ai đó phía sau lưng, nhưng vấn đề là Ông Chủ lúc ấy lại đang đứng trước mặt mình.

“Phiên bản kinh dị đáng lẽ phải bị xóa rồi chứ.” Ông Chủ cũng chấn động, cảm giác như mình đã quên mất một chuyện rất quan trọng: “Chúng ta đừng dừng lại ở nơi trống trải, đứng ở hành lang cảm giác như đi dạo phố mà không mặc quần áo vậy, cảm thấy bất an lắm.”

“Được.” Đại Ngư thò tay sờ soạng phía sau lưng, bảo đảm không có thứ gì mới dám quay đầu lại.

Nhưng vừa quay đầu nhìn, ánh đèn trên hành lang lại đột nhiên chớp tắt.

Lần này ánh sáng nhấp nháy với khoảng thời gian tương đối dài, đến khi đèn sáng trở lại, cơ thể Đại Ngư hơi cứng ngắc một chút, anh ta ngơ ngác nhìn về phía cuối hành lang.

Dựng cả tóc gáy, Đại Ngư phát hiện có thứ gì đó thu hút mình trong bóng tối, thậm chí anh ta còn cảm thấy có ai đó đang vẫy tay với mình.

Ánh đèn gần phía bên kia của hành lang vụt tắt rồi không thấy sáng lên nữa, bóng tối dường như đang lan ra từng chút một.

“Ông Chủ, vừa rồi không phải đèn vẫn sáng đó sao?”

“Tôi cũng không chắc lắm.”

Hai người chơi nhìn hành lang trống trải, rất nhanh ánh đèn lại vụt tắt.

Hai người bọn họ tiến tới gần nhau, tay chân run rẩy, cảm giác làn da của hai bên đang dần dần mất đi nhiệt độ, trở nên rất lạnh lẽo.

Vài giây sau, ánh đèn sáng trở lại, thêm một ngọn đèn nữa lại vụt tắt ở cuối hành lang, đưa bóng tối đến gần họ một bước.

“Hay là chúng ta quay trở lại tòa nhà số 1 trước? Bàn bạc kỹ hơn, với thực lực của Tường Vi, chắc sẽ không gặp nguy hiểm đâu.” Đại Ngư túm lấy tay áo Ông Chủ.

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Ông Chủ lấy từ trong túi ra cây bút mực ăn trộm được, vẽ một ký hiệu liên lạc của Chân Lý Tất Nhiên trên bức tường trắng cạnh bảng quảng cáo.

Anh ta còn chưa kịp vẽ xong thì đèn trong hành lang lại vụt tắt.

Trong bóng tối, một đoàn bóng đen dày đặc đang đi tới từng bước một.

"Đừng, đừng vẽ nữa!" Đại Ngư kéo Ông Chủ đi, lúc này đèn lại bật sáng.

Nhưng điều khiến hai người thấy sởn gai ốc chính là toàn bộ ánh sáng trước mặt đều tắt, bóng tối đã chạm đến bên cạnh bọn họ.

"Chạy! Chạy!"

Ông Chủ đến bút cũng không cần nữa, anh ta và Đại Ngư quay đầu lao thẳng về phía lối vào, lúc này hành lang nửa tối nửa sáng, nhìn vô cùng quỷ dị.

Không dám dừng lại, cả hai lao thẳng một mạch tới lối thoát hiểm, khi bọn họ định mở cửa thì bất ngờ phát hiện cửa đã bị khóa chặt, chỗ khe cửa vẫn còn sót lại vài mảnh băng vải dính máu.

"Có người vẫn luôn đi theo chúng ta?" Đại Ngư liều mạng lay động cánh cửa, thời điểm anh ta định đạp mạnh cửa, đèn trong hành lang lại vụt tắt.

Bóng tối như nước chảy, lại giống như rắn độc lặng lẽ trườn qua, đến gần vẫn nghe thấy tiếng sột sột soạt soạt, âm thanh khiến người ta bất an.

"Mặc kệ đi!" Bản thân Đại Ngư cũng không có lá gan lớn, chịu không nổi sự hù dọa như vậy, anh ta hung hăng đá vào cửa thoát hiểm.

Một âm thanh lớn vang vọng trong tòa nhà, nhưng cánh cửa thoát hiểm mỏng manh vẫn không bị đá văng.

"Không được rồi!" Khi Đại Ngư chuẩn bị tung cú đá thứ hai, anh ta cảm giác như lưng của mình lại va phải thứ gì đó, cú va chạm không có dấu hiệu cảm xúc một chút nào khiến anh ta nhảy dựng lên như một con dã thú bị xù lông.

Quay đầu lại, trong bóng tối mà mình không thể nhìn thấy, dường như có một khuôn mặt người ở ngay trước mặt.

Tiếng dòng điện sột soạt vang lên, đèn phía trên đầu Đại Ngư và Ông Chủ bật sáng.

Trong toàn bộ hành lang, chỉ có mỗi đèn phía trên đầu hai người bọn họ là vẫn còn sáng.

"Bên ngoài cửa an toàn còn có một cánh cửa. Lên lầu trước đi! Để xem có thể nhảy ra khỏi cửa sổ được hay không!" Ông Chủ chưa từng gặp ma quỷ, nhưng đã bị bầu không khí hiện tại dọa cho sợ hãi, nhất định có thứ gì đó đang đuổi theo bọn họ trong bóng tối!

Vừa lăn vừa bò chạy vào trong cầu thang, Ông Chủ và Đại Ngư không dám dừng lại trên hành lang, tùy tiện vọt vào phòng bệnh gần hành lang trên tầng hai.

"Mở cửa sổ đi! Chúng ta nhảy xuống!" Ông Chủ chạy không nhanh như Đại Ngư, chạy theo Đại Ngư vào phòng bệnh, vừa thúc giục anh ta vừa chú ý tới sau lưng.

"Nhảy? Nhảy ở đâu bây giờ?" Đại Ngư nhìn phòng bệnh tứ phía đều kín, phòng này ngay cả cửa sổ cũng không có, trong lòng vô cùng áp lực.

"Không có cửa sổ?" Vậy còn không nhanh chóng đổi sang phòng khác!" Ông Chủ quay người muốn đi ra ngoài, nhưng tay vừa chạm đến cánh cửa, đèn tầng hai liền vụt tắt.

Vốn dĩ Ông Chủ định lao ra ngoài, nhưng vừa thấy đèn tắt, tay muốn mở cửa lập tức biến thành đóng cửa, đóng cửa lại gần như là theo bản năng.

"Suỵt!"

Cố gắng bịt miệng và mũi, Ông Chủ và Đại Ngư từ từ lùi lại, cả hai cùng cúi xuống, sẵn sàng lao ra khi đèn bật sáng trở lại.

Đến thở cũng không dám, im lặng chờ đợi, thế nhưng đèn ngoài hành lang vẫn chưa hề sáng.

Bầu không khí bất an lan tràn trong căn phòng đóng kín cửa, Đại Ngư nhìn Ông Chủ bên cạnh, chỉ thấy một bóng đen mơ hồ.

Anh ta khoa tay múa chân ra hiệu với Ông Chủ, nhưng Ông Chủ còn chưa kịp đáp lại thì ngoài cửa đã có tiếng động bất thường.

Một chiếc xe đẩy chở bệnh nhân cấp cứu bị đẩy trong hành lang, bánh xe nhựa của nó ép xuống đất, như thể nó sẽ đổ ra bất cứ lúc nào.

Bởi vì xung quanh quá yên tĩnh, âm thanh của bánh xe đặc biệt rõ ràng.

Xe đẩy từ xa đến gần, cuối cùng dừng lại bên cạnh gian phòng của Đại Ngư.

Cánh cửa bị đẩy ra, trong phòng bệnh vang lên tiếng cười nói của một đứa trẻ, cô bé rất vui vẻ hỏi han ai đó - Hôm nay cháu có thể khóc được không?

Trong hành lang có những tiếng xì xào bàn tán, có ai đó phát ra một giọng nói ảm đạm. Bọn họ dường như chỉ vào những gì đứa trẻ đang nói, chọc vào cơ thể của nó và khoa tay múa chân trên khuôn mặt nó bằng nhiều dụng cụ khác nhau.

Không lâu sau, trên xe đẩy bị ném một vật nặng vào, giọng nói vui vẻ của cô bé vẫn vang vọng ngoài hành lang.

“Hôm nay cháu có thể khóc được không?”

“Bác sĩ, cháu không muốn cứ cười hoài!”

Một vật nặng khác được ném lên xe, cô bé đột ngột dừng lại, xe bị đẩy ra xa.

Sau hơn mười giây, đèn trên hành lang cuối cùng cũng bật sáng, ánh sáng nhàn nhạt chiếu qua khe cửa vào phòng bệnh mà Đại Ngư đang ẩn núp.

“Ông Chủ, chúng ta có thể đi.” Đại Ngư quay đầu lại nhìn Ông Chủ, nhưng lúc này mặt mũi anh ta lại tràn đầy đau đớn, bàn tay nắm chặt lấy khuôn mặt của mình.

“Anh, anh bị sao vậy?”

“Tôi dường như đã nghe thấy giọng nói của cô bé ở đâu đó, nhưng tôi không thể nhớ được. Hình như cô bé đã cứu chúng ta.” Ông Chủ túm mặt của mình đến biến dạng: “Hình như tôi đã thực sự quên mất một thứ gì đó.”

“Đừng quản nhiều như vậy, chạy trốn trước đã rồi nói!” Đại Ngư kéo ông chủ đứng lên, anh ta mở cửa chuẩn bị đi sang phòng bệnh bên cạnh, nhưng mới vừa đi một bước, người đã choáng váng.

Một đóa hoa máu to lớn bắn tung tóe trên bức tường trắng, có vẻ như vừa rồi có một người đã bị giết chết ở đây.

“Đây cũng không phải là một ít máu.”

Đại Ngư cố gắng chống lại ý muốn nôn ói, tóm lấy Ông Chủ và đẩy cửa phòng bệnh bên cạnh, nhưng điều khiến anh ta cảm thấy tuyệt vọng là cửa của các phòng bệnh ở hai bên của tầng hai dường như đều bị khóa.

Cửa thoát hiểm bị khóa, cửa phòng bệnh cũng bị khóa, hai người bọn họ bị kẹt trong tòa nhà số 2 không thoát ra được.

“Không còn cách nào? Chúng ta xuống lầu đi?” Đại Ngư nhìn Ông Chủ, từ khi nghe thấy tiếng cười của bé gái, trạng thái của Ông Chủ trở nên hơi kỳ quái.

“Chúng ta đi theo chiếc xe đẩy nhỏ tìm cô bé kia.” Ông Chủ vỗ nhẹ bả vai Đại Ngư: “Tôi cũng rất sợ, nhưng anh nghĩ lại đi, đây chỉ là một trò chơi, cùng lắm là chết. Tôi có thể cam đoan với anh nếu tài khoản của anh bị hủy vì bảo vệ tôi, thì tôi sẽ trả cho anh gấp đôi giá thị trường.”

“Không phải chuyện tiền bạc, tôi thật sự cảm thấy không ổn lắm.”

“Tôi cũng cảm thấy không đúng.” Ông Chủ chỉ vào đầu mình: “Ban ngày khi tôi gặp Hàn Phi lần đầu, trạng thái của anh ta cũng rất kỳ lạ, căn bản là không giống như một diễn viên, ánh mắt của anh ta giống như một tên cuồng sát vậy. Anh ta còn nói cho tôi biết, chúng ta đến bản đồ ẩn này thì sẽ bị mất đi một chút ký ức.”

“Mất trí nhớ? Sao anh có thể tin một chuyện vô nghĩa như vậy?” Đại Ngư cảm thấy có thể là Ông Chủ bị dọa sợ hãi.

“Bản đồ trò chơi bình thường nhất định không thể thay đổi trí nhớ, nhưng nếu là nơi có hộp đen thì sao?” Ông Chủ nheo mắt lại, trong mắt ẩn hiện tia sáng lạnh lẽo: “Các loại dị thường ở đây đã giải thích rất nhiều vấn đề! Hộp đen mà chúng ta đang tìm kiếm nói không chừng ở ngay đây!”

Kể từ khi Vĩnh Sinh Pharmaceutical công bố di chúc của cố chủ tịch, hộp đen không còn là một thuật ngữ đơn giản nữa, nó đại diện cho cổ phần ban đầu của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, đại diện cho sự giàu có vô tận và quyền biểu quyết có thể ảnh hưởng đến tương lai của nhân loại.

“Ông Chủ, anh có chắc không?”

“Tôi không rõ, nhưng tôi biết rằng khi tài sản của mình tăng vọt cũng là lúc toàn dân khủng hoảng bất an.” Ông chủ nghiến răng, cố chịu đựng nỗi sợ hãi trong lòng, đi theo vết máu của bánh xe: “Dù sao đây cũng chỉ là một trò chơi, tại sao không đánh cược một lần.”

Đèn hành lang vụt tắt.

Lần này Ông Chủ không trốn tránh, anh ta và Đại Ngư dựa lưng vào nhau, đi thẳng về phía trước.

Toàn bộ tầng một của tòa nhà 2 đã tối hẳn, đèn trên tầng hai cũng đang tắt dần, Ông Chủ và Đại Ngư dường như đang bị bóng tối đuổi về phía trước.

Tầng 2, tầng 3, tầng 4…

Ông Chủ và Đại Ngư một hơi đuổi theo đến tầng 4, bọn họ dừng lại ở lối vào cầu thang nhìn vào trong hành lang, vết máu ngắt quãng, bé gái cũng không thấy bóng dáng đâu, trong hành lang chỉ còn lại một người mặc đồng phục hộ lý đang dọn dẹp mặt đất.

“Cô bé đâu? Nó được chuyển đến một phòng bệnh nào đó?” Ông Chủ nhìn chằm chằm vào hộ lý trên hành lang, lặng lẽ cho tay vào túi lấy ra một con dao phẫu thuật.

“Ông Chủ, đừng hấp tấp.”

“Tôi chỉ phòng thân thôi.”

Cầm ngược con dao phẫu thuật, Ông Chủ lặng lẽ tiến lại gần hộ lý đang dọn dẹp vệ sinh. Càng đi về phía trước anh ta càng cảm thấy bóng lưng của người này rất quen thuộc.

Khi chỉ còn cách hộ lý hai ba mét, Ông Chủ đột nhiên dừng lại, dường như nhận ra người trước mặt, anh ta ngập ngừng hô một tiếng: “A Thố?”

Hộ lý đang dọn dẹp vệ sinh nghe thấy giọng nói của Ông Chủ, động tác trên tay anh ta dừng lại, dường như là hơi sửng sốt một chút.

“Có thực sự là anh không? Tôi nhớ anh là một trong những người chơi của nhóm đầu tiên mất tích trong mê cung. Không nghĩ lại gặp anh ở đây.”

Ông Chủ tiến thêm hai bước, hộ lý gọi là A Thố cũng từ từ quay đầu lại, khuôn mặt đờ đẫn, da dẻ phù nề, nhìn bộ mặt mập lên không ít.

Sau khi nhìn thấy khuôn mặt của người chơi kia, Đại Ngư cũng đi tới: “Chúng ta đừng dừng lại ở hành lang, hãy rời khỏi đây trước đã.”

Đại Ngư muốn đi, nhưng Ông Chủ muốn tìm bé gái phát ra tiếng cười vừa rồi, anh ta mơ hồ cảm thấy cô bé rất quan trọng.

“A Thố, anh có nhìn thấy các bác sĩ đi ngang qua đây với một bé gái không?” Ông Chủ đi tới chỗ A Thố, thấy anh ta lâu không trả lời liền nắm lấy cánh tay anh ta.

Lúc Ông Chủ chạm vào A Thố, tròng mắt của hộ lý bắt đầu đảo liên tục, mơ hồ có thể nhìn thấy băng gạc trong mắt anh ta.

Môi khẽ nhếch lên, A Thố muốn nói chuyện, nhưng vết thương bên trong miệng anh ta lại nứt ra, cả khuôn mặt giống như bị phân tán.

Khi Ông Chủ và Đại Ngư nhìn đến đây, bọn họ bị dọa sợ đến choáng váng, hai người điên cuồng lùi về phía sau, không quản đến sống chết của người chơi kia nữa.

Hai chân dường như không còn sức lực, người chơi được gọi là A Thố quỳ rạp xuống đất, cơ thể anh ta như không có xương cốt, những biểu cảm cường điệu bắt đầu hiện rõ trên khuôn mặt.

Kinh sợ, đau khổ, sợ hãi, bất an, A Thố không thể kiểm soát được khuôn mặt của mình, anh ta cố gắng nói với Ông Chủ điều gì đó, nhưng càng giãy dụa, vết thương trên mặt càng nhiều hơn, cho đến khi cả khuôn mặt bắt đầu rạn nứt.

Ánh đèn trên đầu không ngừng chập chờn, Ông Chủ nghe thấy cửa phòng bệnh nào đó có tiếng cọt kẹt bị mở ra từng chút một.

Anh ta cố nén sợ hãi, tóm lấy Đại Ngư trốn trở lại hành lang.

Cánh cửa của một phòng bệnh cách A Thố không xa bị mở ra, hai bác sĩ mặc áo khoác màu máu bước ra khỏi phòng, bọn họ đẩy một chiếc xe nhỏ, trên xe có một bà lão gầy còm.

"Bác sĩ, cháu có thể khóc được không? Cháu không muốn cứ cười hoài, cháu sợ lắm."

Giọng nói trẻ con phát ra từ miệng bà lão, bà ấy giống như một đứa trẻ, nắm lấy tay áo bác sĩ một cách đáng thương.

"Đỗ Thù ngoan ngoãn, sẽ sớm ổn thôi." Bác sĩ thấp nhấc tấm vải đen xuống xe, bọn họ lấy kéo gỡ băng trên lưng bà lão, máu bắn tung tóe ngay lập tức.

Chỉ sau khi máu chảy sạch sẽ, mới có thể nhìn thấy rõ ràng trên lưng bà lão có một khuôn mặt người rất mơ hồ.

"Ăn nhiều nhân cách như vậy mà vẫn không có thành quả, xem ra đứa nhỏ này thật vô dụng." Giọng bác sĩ cao vô cùng lạnh lùng: "Chúng ta đi lấy thuốc mới."

"Cái này thì sao?" Bác sĩ thấp sờ sờ đầu bà lão, tựa hồ không đành lòng.

"Đương nhiên thuốc hết hạn phải vứt đi rồi." Bác sĩ cao chán ghét liếc nhìn bác sĩ thấp một cái, rồi lấy khăn trắng che miệng và mũi của bà lão, sau đó lấy ra một mũi tiêm: "Giúp tôi giữ nó."

“Đừng trách tôi, Đỗ Thù, tôi cũng không muốn như vậy.” Bác sĩ thấp giữ chặt cô bé không biết khóc, bác sĩ cao chuẩn bị bắt đầu tiêm cho cô bé thứ gì đó.

Khi mũi kim gần kề cổ bà lão, bác sĩ cao bỗng nghe thấy tiếng bước chân dồn dập phía sau lưng. Anh ta quay đầu nhìn lại thì thấy một con dao giải phẫu sắc bén đang đâm vào bụng dưới của mình.

Trợn to con mắt, bác sĩ nhìn hai người y tá vọt tới: “Hai người?”

“Chạy mau!” Ông Chủ hất bác sĩ ra, Đại Ngư bên cạnh tóm lấy A Thố ném lên xe, suýt chút nữa đập chết bà lão.

Hai người giải cứu bà lão và A Thố, giật lấy xe đẩy, liều mạng chạy sang bên kia hành lang.

Bác sĩ thấp không vội đuổi theo, đỡ bác sĩ cao lên, hai người im lặng nhìn chằm chằm Ông Chủ và Đại Ngư.

Con dao phẫu thuật rơi xuống đất, chỗ bác sĩ cao bị đâm không có một giọt máu nào chảy ra.

……

Hàn Phi đã thay đồng phục bác sĩ, vừa bước đến tòa nhà 4 thì đột nhiên phát hiện đèn trong toàn bộ tòa nhà 2 đều tắt, có một thứ gì đó mơ hồ chạy ngang qua lối đi nối các tòa nhà khác với tòa nhà 2.

“Tại sao tất cả quái vật dị hóa đều chạy đến tòa nhà 2? Ở đó đã xảy ra chuyện gì à?”

Bệnh viện càng hỗn loạn càng tốt, Hàn Phi không biết là ai giúp mình, nhưng hắn sẽ nắm bắt cơ hội này.

Tăng tốc, Hàn Phi lặng lẽ chạm tới lối đi nối giữa tòa nhà 4 và tòa nhà 5. Hắn quẹt thẻ bác sĩ rồi lẻn vào tòa nhà 5.

Đứng ở góc hành lang, Hàn Phi lấy điện thoại di động ra, gọi cho Bạch Tuộc trước.

Sau khi âm báo bận tút tút vang lên vài lần, cuộc gọi đã được kết nối, Hàn Phi đặt điện thoại ở bên tai: “Anh muốn làm điều cuối cùng cho Phó Sinh, nếu như sau này anh mất, em

hãy thay anh bảo vệ cho thằng bé. Con có thể nhìn thấy em, điều này có thể là do ông trời cảm thấy con quá đáng thương, vì vậy mới đền bù tổn thất, em nên trân trọng món quà này."

Điện thoại im lặng và không có phản hồi.

"Trong lòng con, em không bao giờ là một bóng ma đáng sợ, mà là người thân nhất và muốn nhìn thấy nhất." Hàn Phi nói xong, chần chờ một hồi lâu rồi mới cúp máy.

Lấy ra dao tái sinh, Hàn Phi thiết lập số của Bạch Tuộc thành số liên lạc khẩn cấp, mặc dù hắn vừa mới nói rất kiên quyết dứt khoát, nhưng hắn thực sự cần sự giúp đỡ của mẹ Phó Sinh vào thời khắc nguy cấp.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, Hàn Phi mang người giấy màu máu ở trong ngực ra, để người giấy cảm nhận được vị trí bị nguyền rủa.

"A Trùng vẫn ở trong tòa nhà này?"

Một lúc sau, người giấy màu máu nhảy khỏi lòng bàn tay Hàn Phi, đôi mắt đỏ như máu chậm rãi mở ra, cũng không lập tức dẫn đường mà hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

"Ý gì vậy? Sao lại nhìn người ta như thế chứ?"

Người giấy màu máu không thể trả lời được, nó xoay người rồi loạng choạng đi về phía tầng hai.

Chương 586: Bí mật lẻn vào

“Tôi thực sự không làm chuyện gì quá đáng cả, mấy ngày nay tôi đều nằm ngủ dưới đất, tay cũng chưa nắm qua. Nếu như đổi lại là người khác đến đây, làm sao có thể chịu được sự cám dỗ như vậy? Nếu như anh ta may mắn không bị đâm chết, đoán chừng con cũng đầy tháng rồi.”

Hàn Phi lặng lẽ đi theo sau người giấy màu máu, khẽ lẩm bẩm như đang tụng kinh.

Có thể là biến cố ở tòa nhà số 2 đã thu hút sự chú ý của toàn bộ bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, Hàn Phi không gặp bất kỳ trở ngại nào lên đến tầng hai của tòa nhà số 5.

Người giấy màu máu dừng lại ở lối vào của hành lang, không tiếp tục đi lên.

“Tầng hai có thứ gì sao?”

Dựa vào tường, Hàn Phi quay đầu nhìn khắp hành lang.

Hành lang bệnh viện dài như không có điểm cuối.

Tiếng dòng điện sột soạt vang lên, ngọn đèn trên đầu Hàn Phi khẽ nhấp nháy, khi định thần lại, một ngọn đèn cuối hành lang trên tầng hai vụt tắt.

“Sau khi đèn trong tòa nhà số 2 tắt hết, tất cả quái vật trong toàn bộ bệnh viện đều tập trung về đó, từ đó có thể suy ra rằng, ánh đèn có lẽ là một loại tín hiệu nào đó.”

Mắt đẫm sương lệ, mỗi lần Hàn Phi sử dụng thiên phú mắt quỷ của Phó Thiên đều sẽ như vậy, dường như Phó Thiên chỉ có thể nhìn thấy quỷ khi cậu khóc.

“Có một người đứng trong bóng tối, chính là anh ta đang điều khiển ánh đèn, mật báo tin tức cho những người khác?”

Ánh đèn lại nhấp nháy, lần này hai ngọn đèn cuối hành lang vụt tắt, bóng người trong đêm tối dường như cũng đang chậm rãi chuyển động.

“Làm thế nào mà người đó phát hiện ra mình vậy?”

Cầm dao tái sinh, Hàn Phi quyết định đổi đường lẻn vào.

Hắn ôm người giấy màu máu lên, khi ánh sáng nhấp nháy lần thứ ba, dùng hết sức phóng về phía đêm tối ở cuối hành lang!

“Nhân lúc còn chưa thu hút nhiều bác sĩ chú ý đến, giết chết anh ta!”

Mỗi khi đèn tắt, khoảng cách giữa Hàn Phi và bóng người sẽ được rút ngắn lại.

Bóng người đứng trong đêm tối không có bất kì phản ứng gì, nó trốn trong đêm tối nơi nó cho là an toàn, phóng ra áp lực ngột ngạt khiến người ta nghẹt thở.

Khi ánh sáng lóe lên lần thứ năm, Hàn Phi chạm phải đêm tối, con dao đồ tể trong tay đột nhiên phát ra ánh sáng chói mắt.

Sử dụng thưởng thức nghệ thuật để khóa bóng người, Hàn Phi một dao rơi xuống, không chỉ chặt đầu bóng người đó, mà còn chia tách cả bóng tối đằng sau ra.

“Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn.”

Dùng năm ngón tay giữ chặt trên bóng người, để tránh cho thứ quỷ quái này đánh lén, Hàn Phi đã chuẩn bị trước, nhét người giấy màu máu vào lồng ngực anh ta.

Mảnh giấy dính máu thấm vào bóng người, làn da của anh ta dần dần khô nứt, trở nên nhợt nhạt như tờ giấy.

Kể từ sau khi tiếng cười điên cuồng vô tình được thả ra chém chết Mười Ngón, Hàn Phi cảm thấy mình cũng tự tin lên rất nhiều.

Ánh đèn đang tắt lại sáng trở lại, bóng người lộ ra bộ mặt thật, đó là linh hồn của một bác sĩ mặc áo choàng trắng, dường như anh ta đã bị lấy hết mọi cảm xúc, giống như một con rối bị giật dây.

Dưới ánh đèn, người giấy màu máu mọc lên trong sâu thẳm linh hồn bác sĩ, truyền ra nguyền rủa, làn da của bác sĩ từng

tấc từng tấc bị nứt ra.

Hàn Phi vừa rồi sử dụng chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn lên linh hồn bác sĩ, nội tâm của đối phương dường như đã sớm bị khoét rỗng, không có tình cảm mà con người nên có, mà chỉ có khát vọng mãnh liệt với cái chết.

"Đây là đã phải chịu hành hạ đến như thế nào, mới coi hồn phi phách tán là nguyện vọng cuối cùng."

Không thể có thêm thông tin, Hàn Phi rút con dao tái sinh ra khỏi linh hồn bác sĩ, linh hồn trống rỗng này tan biến trong tích tắc, chỉ có một chút ánh sáng le lói chui vào trong dao tái sinh.

Người giấy màu máu ngồi trên mặt đất, nó rút ra một cái tên bị nguyền rủa từ trong linh hồn của bác sĩ, những người đó đã sớm không còn trên thế giới này, chỉ còn lại những cái tên mang theo oán hận lưu lại trong cơ thể.

"Vị bác sĩ này có nước da trắng bệch, mặc áo khoác trắng, trong tâm hồn khắc một cái tên đầy oán khí, chẳng lẽ anh ta chính là quỷ đại diện cho màu trắng trong bệnh viện à?"

Bất kể là Tào Linh Linh hay Trương Tráng Tráng, họ đều nói với Hàn Phi rằng sau khi trời tối trong bệnh viện sẽ xuất hiện ba loại quỷ.

Quỷ màu đỏ xé mặt ra, quỷ màu trắng sẽ ăn thịt người, đáng sợ nhất là quỷ màu đen.

"Tất cả bác sĩ ở bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ sau khi chết đều sẽ biến thành quỷ màu trắng?" Hàn Phi nhìn đốm sáng trong dao tái sinh khẽ lắc đầu: "Có lẽ là mỗi người mỗi khác, chỉ có bác sĩ là trong nội tâm vẫn còn ẩn chứa nhân tính tốt đẹp, mới biến thành quỷ màu trắng, nhưng tại sao quỷ màu trắng lại ăn thịt người?"

Sau khi linh hồn của bác sĩ tiêu tán, trên mặt đất chỉ còn lại một chiếc áo khoác trắng rách nát.

Hàn Phi vươn tay nhặt chiếc áo khoác trắng lên, trong túi tìm được một quyển bệnh án mỏng.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý, bạn đã thành công phát hiện manh mối liên quan đến mảnh vụn nhân cách!”

“Có liên quan đến mảnh vụn nhân cách?” Hàn Phi mang máng nhớ rằng sau khi mình lên level 20, trên bảng thuộc tính mở khóa một hạng mục mới chính là mảnh vụn nhân cách, trước đây khi hắn rời khỏi thế giới của Gương Thần, cũng đạt được một mảnh vụn nhân cách, thứ này dường như rất hữu ích cho hắn.

Xem qua ghi chép bệnh án, trong đầu Hàn Phi lại một lần nữa hiện ra nhắc nhở của hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện danh sách người có nhân cách không kiện toàn.”

“Danh sách người có nhân cách không kiện toàn (manh mối rank G): Trên danh sách này có viết tên của năm người có nhân cách không kiện toàn, đây là một chút dấu ấn cuối cùng của bọn họ còn lưu lại trong thành phố này.”

“Chú ý! Thu thập năm danh sách rank G, có thể đạt được manh mối rank F.”

Hàn Phi dùng ngón tay chạm vào cái tên trong hồ sơ bệnh án, hệ thống không đưa thêm thông tin gì khác.

“Những cái tên trong bụng của linh hồn bác sĩ, vừa vặn tương ứng với những bệnh nhân có nhân cách không kiện toàn này, là bác sĩ đã tước đi nhân cách của họ hay sao?”

“Cái gọi là quỷ màu trắng sẽ ăn thịt người, ăn thịt người này đại diện cho việc nuốt chửng một loại nhân cách nào đó của đối phương sao?”

Khi Hàn Phi bước vào điện thờ của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, nhiệm vụ kế thừa trong điện thờ được kích hoạt có tên —— Nhân cách hoàn hảo, thế giới ký ức điện thờ này là xoay quanh một nhân cách hoàn hảo nhất.

“Nếu như mình không thay đổi vận mệnh, vậy hiện tại Phó Sinh đã hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng, có lẽ đã được gửi đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, dưới sự ‘chăm sóc đặc biệt’ của Đỗ Xu tiến hành điều trị sửa đổi nhân cách rồi.”

Một Phó Sinh lành lặn sẽ từng bước bị tra tấn thành kẻ điên, cũng sẽ dần dần tiến gần hơn đến hộp đen ẩn trong vực sâu nhân tính.

"Mình đã giết chết bác sĩ ở bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, anh ta không những không căm hận mình mà còn tiêm chút nhân tính tốt đẹp cuối cùng vào con dao đồ tể của mình."

Hàn Phi bây giờ biết mình nên làm gì rồi: "Giúp đỡ tất cả bác sĩ được giải thoát, tìm đủ tất cả những cái tên, từng bước lần lượt nâng cấp manh mối, đây cũng có thể là thứ mà vị bác sĩ đó muốn thấy."

Đại khai sát giới và phổ độ chúng sinh, trong những hoàn cảnh nhất định đều như nhau. Cũng giống như đồ tể nửa đêm và đồ tể bình minh, mặc dù đều là nghề nghiệp ẩn, nhưng vì đối tượng giết chóc khác nhau, ý nghĩa mà nghề nghiệp mang lại cho người chơi cũng có những thay đổi rõ ràng.

Sau khi bác sĩ chết, đèn trong tòa nhà số 5 trở lại bình thường.

Trong con mắt của người khác, có thể người từ bên ngoài vào đã bị loại bỏ.

"Bây giờ còn chưa tới 0 giờ nửa đêm, dị hóa của bệnh viện cũng chưa đến mức nghiêm trọng nhất." Hàn Phi chuẩn bị ngụy trang thành bác sĩ trong bệnh viện, để lẻn vào quét sạch.

Khi Hàn Phi đang lên kế hoạch, người giấy màu máu lặng lẽ đứng bên cạnh, nó đối với những thứ này cũng không có gì ngạc nhiên nữa.

Nhìn thấy Hàn Phi cất bệnh án và áo khoác trắng đi, người giấy lúc này mới tiếp tục đi lên tầng.

Những anh hùng vô danh trong tòa nhà số 2 thu hút sự chú ý của hầu hết các quỷ quái trong bệnh viện, thực sự đã giúp ích cho Hàn Phi rất nhiều, cả đường hắn đều không gặp quỷ quái mấy, rất thuận lợi đến được tầng 3.

Đẩy cửa an toàn ra, lớp tường bao phủ này không còn là màu trắng nhợt nhạt nữa, trên đó xuất hiện những vết loang lổ

nhỏ lác đác, giống như những đốm đồi mồi trên da người già vậy.

Đưa tay ra chạm vào, bức tường cho người ta cảm giác rất cổ quái, có chút giống như chạm vào da của người sống vậy.

"Tòa nhà số 5 đã bị dị hóa thành như thế này rồi, tòa nhà số 6 và số 7 ở phía sau sẽ dị hóa thành như thế nào nữa? Còn tòa nhà số 8 có thể tồn tại trong tin đồn lại càng không thể tưởng tượng nổi."

Hàn Phi theo người giấy chậm rãi đi qua các tầng, cuối cùng bọn họ dừng lại ở cửa phòng bệnh số 9 tầng 3, cửa phòng bệnh này không khóa, cửa mở hờ, bên trong còn có người đang nói chuyện.

"Trong cơ thể của bệnh nhân này dường như có hai nhân cách khác nhau, tôi cảm thấy anh ta có đủ tiêu chuẩn để vào tòa nhà số 7."

"Nếu như anh có thể tìm được cách để ép một nhân cách khác ra khỏi cơ thể anh ta, để cho tất cả chúng ta nhìn thấy, vậy thì tôi sẽ cùng anh đi tìm phó viện trưởng."

"Tôi đã thử rất nhiều biện pháp rồi, nhưng càng hành hạ anh ta, anh ta lại càng vui vẻ." Giọng nói trong phòng hơi chút bất lực: "Một con người khác trong anh ta dường như không quan tâm đến sống chết của nhân cách chính, tôi lại không dám trực tiếp giết chết anh ta."

"Bệnh nhân có thể biết anh không dám giết chết anh ta, nên mới đem anh ra để tìm kiếm sự vui vẻ."

"Đây là lần đầu tiên tôi thấy một bệnh nhân biến thái như vậy, chi bằng chúng ta tặng anh ta cho Đỗ Xu? Cô ấy là đứa con yêu quý nhất của viện trưởng, lấy lòng cô ấy, đối với chúng ta cũng có lợi."

"Đỗ Xu không thích một con chó biến thái như vậy đâu, cô ấy thích là từng bước từng bước lái một người bình thường thành kẻ điên, rồi đá người đó đi khi anh ta hoàn toàn mất trí." Một giọng nói khàn khàn khác trong phòng cất lên: "Mấy ngày trước Đỗ Xu không phải luôn thích nhân viên của công ty game hay sao? Cô ấy chỉ muốn độc chiếm đối phương, nhưng

nhân viên kia sau khi có Đỗ Xu, không những không hối cải, ngược lại còn ngày càng táo tợn hơn, trực tiếp khiến cô ấy phát điên, 'thuốc' tiêu tốn cho mỗi tuần đã trở nên nhiều hơn rồi."

"Sau khi có được quái vật hoàn hảo như vậy, mà vẫn còn không ngừng ngoại tình, anh ta và Đỗ Xu cũng thật sự là xứng đôi vừa lứa."

"Nói ít thôi, chúng ta nhanh chóng ra tay đi, trước tiên phá hủy khuôn mặt của anh ta, để anh ta từ từ quên mất chính mình, sau đó gửi đến tầng hầm tách nhân cách ra."

Tiếng nói chuyện trong phòng nhỏ dần, sau đó tiếng hét quen thuộc của A Trùng vang lên.

Sau khi tên biến thái này bị kích thích đau đớn, một bên vừa van xin, một bên vừa cười vui vẻ, còn nói mấy câu rất bậy bạ khiến cho đám quỷ trong phòng rất khó chịu.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, A Trùng có thể sẽ chết, Hàn Phi bịt tai người giấy lại, đẩy cửa phòng ra.

Trong phòng bệnh đơn rộng rãi, hai bác sĩ và một y tá với khuôn mặt bị băng bó đứng bên cạnh giường bệnh, bọn họ đang tiêm những mũi thuốc khác nhau vào cơ thể A Trùng, trên tay còn đang cầm những con dao có độ dài khác nhau.

"Sao lại thêm một người nữa? Anh là ai?" Một bác sĩ nhìn Hàn Phi đầy nghi ngờ, trên khuôn mặt anh ta quấn đầy băng: "Có phải anh đi nhầm phòng bệnh rồi không, bệnh nhân này là do chúng tôi phụ trách."

Một bác sĩ khác bên cạnh giường bệnh cũng ngẩng đầu lên, máu me khắp người, băng quấn trên mặt đều đã tháo hết ra, cả khuôn mặt không còn ngũ quan, chỉ có những tia máu không ngừng tuôn ra.

"Quỷ màu đỏ xé mặt mình ra?"

Khi Hàn Phi đến gần, đã rút con dao tái sinh ra.

Khi bác sĩ phản ứng lại, ánh dao chói lọi xuyên thẳng vào ngực của một người trong số họ.

“Đồng nghiệp” mặc quần áo giống nhau, thẻ công việc giống nhau, không hề báo trước đột nhiên ra tay với mình, người bình thường căn bản cũng không kịp phản xạ.

“Đồ ngu, dao không thể giết chết được anh ta.” Khuôn mặt đầy tia máu của bác sĩ nứt ra, máu thấm dọc chiếc áo khoác trắng, khi anh ta còn chưa hoàn toàn dị biến, dao tái sinh trong tay Hàn Phi đã đâm thẳng vào trán anh ta, trực tiếp chém vào bên trong cơ thể.

Những tia máu nhúc nhích điên cuồng chỉ cần đến gần ánh dao là sẽ bị chém vụn, đó chính là thứ sắc bén chưa từng xuất hiện trên thế giới này.

Một dao ăn ngay, Hàn Phi quay người lại ngay lập tức, toàn bộ quá trình diễn ra chưa đến ba giây, y tá kia muốn hét lên, nhưng vừa mở miệng, một người giấy màu đỏ như máu đã chộp lấy đầu lưỡi của cô ta.

Người giấy này vô cùng cáu kỉnh, dường như đang muốn trút giận, nên máu chảy ra rất nhiều.

Để giảm bớt nỗi đau của y tá, Hàn Phi dứt khoát bổ thêm nhát dao.

Ba “đồng nghiệp” ngã trong vũng máu, trên người bọn họ không có bất kì thứ tốt đẹp nào thoát ra.

“Dao tái sinh chém vào cơ thể của bọn họ đơn giản như xé một tờ giấy vậy, mấy người này là bác sĩ hay là đồ tể thế?”

“Con quỷ màu trắng mất hết cảm xúc, sau khi chết vẫn còn nhân tính tốt đẹp trong cơ thể, mấy tên này rõ ràng vẫn duy trì lý trí và cảm xúc của con người, nhưng trong linh hồn lại không có chút gì giá trị.”

Hàn Phi nhìn hoa máu trên mặt đất, cả ba người này sau khi chết vẫn chưa biến mất, thi thể đang phân hủy nhanh chóng, bốc mùi hôi thối.

Băng trên mặt bác sĩ bị xé toạc, ngũ quan của bọn họ đã mờ nhạt từ lâu, có khi chính bọn họ còn quên mất diện mạo của mình rồi.

“Mấy tên này bình thường có phải trốn ở sâu trong bệnh viện không?”

Cởi áo khoác trắng của bác sĩ ra, Hàn Phi lại tìm ra hai quyển bệnh án, trên mỗi quyển đều có ghi tên của bệnh nhân.

“Thêm hai quyển nữa, mình có thể có được manh mối rank F rồi.”

Hàn Phi ném áo khoác trắng xuống đất, hắn quay đầu nhìn A Trùng.

Bị Hàn Phi nhìn chằm chằm, A Trùng suýt chút nữa sợ đái ra quần, người đàn ông trước mặt vừa vào cửa đã giết liên tiếp ba người, sau khi khiến căn phòng đầy máu, lại bắt đầu lục lọi tìm kiếm đồ đạc trên xác chết.

So với người đàn ông trước mặt, mấy tên bác sĩ điên vừa rồi có thể dùng từ hiền lành để miêu tả.

“Đừng căng thẳng, tôi tới đây để cứu anh.” Hàn Phi kéo khẩu trang xuống: “Còn nhớ tôi không?”

“Hàn Phi?” Con ngươi của A Trùng đập mạnh kịch liệt: “Anh, những gì anh diễn trong phim đều là thật?”

“Đừng nói nhảm.” Hàn Phi cởi dây trói trên người A Trùng: “Đến đây giúp một tay đi, xử lý thi thể cùng với tôi, động tác nhanh một chút.”

“Nhưng tôi không biết làm!” A Trùng ngồi phịch xuống đất, nhìn máu me bê bết trên mặt đất.

“Không ai là biết ngay từ đầu, tôi cũng là từ từ mới học được.”

Nghe được lời nói của Hàn Phi, A Trùng quỳ trên mặt đất, càng không dám đứng dậy: “Anh… không phải định diệt khẩu đấy chứ?”

“Tại sao tôi lại phải diệt khẩu?” Hàn Phi có chút không nói nên lời, vừa thành thạo lau sạch vết máu vừa giấu thi thể vào trong tủ, quay người lại nói với A Trùng: “Anh ở trước mặt người khác làm ra vẻ biến thái như vậy, tại sao bây giờ thì co rúm lại thế?”

Chương 587: Thu phục A Trùng

Hàn Phi kỳ vọng rất lớn vào A Trùng, nhưng hiện tại biểu hiện của anh ta khiến hắn rất không hài lòng.

Đến xử lý thi thể còn không dám, còn có mặt mũi nào tự xưng là biến thái?

"Nào, tôi sẽ dạy anh, động tác nhanh lên một chút!"

A Trùng là một người tự bạo, nhưng không có nghĩa là anh ta sẽ không sợ hãi. Run rẩy từ trên mặt đất đứng dậy, anh ta bắt đầu chấp nhận sự dạy dỗ nhồi nhét của Hàn Phi.

Khi "dọn dẹp vệ sinh", Hàn Phi cũng không quên hỏi A Trùng điều mà mình muốn biết nhất.

"Vào đêm mà các anh bắt cóc Đỗ Xu, rốt cuộc đã nhìn thấy những gì?" Hàn Phi vừa mở miệng đã chọc vào chỗ đau của A Trùng, điều mà anh ta không muốn nhớ lại nhất chính là cảnh tượng của đêm hôm đó.

"Khung cảnh vô cùng kinh dị." A Trùng lắp bắp chần chừ hồi lâu mới nói: "Chúng tôi nhìn thấy người phụ nữ tên Đỗ Xu kia đang thay 'thuốc'."

"Tại sao thay 'thuốc' lại kinh dị?"

"'Thuốc' cô ta thay khác với 'thuốc' chúng ta vẫn thường uống, đó là những khuôn mặt với những biểu cảm khác nhau." Đôi vai của A Trùng run lên: "Những khuôn mặt đó cảm giác như vẫn còn đang sống, giống như vừa bị xé xuống vậy. Ngoài 'thuốc' ra, trong phòng của cô ta còn có rất nhiều 'bã thuốc '."

"Bã thuốc là những người đã bị lấy mất mặt?"

"Cũng đúng, mà cũng không đúng." A Trùng lắc lắc đầu: "Những bã thuốc đó đều là những cô gái trẻ trung xinh đẹp, tất cả mặt người đều mọc ra từ trên người bọn họ, sau khi lấy mặt xuống, bọn họ cũng sẽ không chết, chỉ là sẽ già đi rất nhiều. Tôi còn phát hiện ra một điểm vô cùng kỳ lạ, những bã thuốc đó cũng đều được gọi là Đỗ Xu. Cảm giác như Đỗ Xu đã đem

một bộ phận cơ thể của mình nhét vào trong cơ thể những người đó, chờ sau khi khuôn mặt của cô ta mọc lên trên người bọn họ, rồi sẽ bị cô ta ăn mất."

Hàn Phi cũng có thể coi là đã vào Nam ra Bắc trong thế giới tầng sâu, đã gặp rất nhiều oán niệm và hận ý, nhưng đây là lần đầu tiên nghe nói đến loại thay mặt kì lạ này.

"Tôi biết anh có thể không tin, nhưng đó là sự thật. Lúc nhìn thấy Đỗ Xu thay mặt, tôi đã vô cùng sợ hãi, nhưng Tường Vi lại lợi dụng thời khắc mấu chốt khi đối phương thay mặt, trực tiếp ra tay cướp người." Trong mắt A Trùng đầy hối hận: "Đáng lẽ tôi không nên hành động cùng với anh ấy, sau khi anh ấy cướp được Đỗ Xu, đèn trong toàn bệnh viện đều vụt tắt, thời khắc đó, chúng tôi dường như đang chiến đấu chống lại toàn bộ đêm tối vậy."

"Vậy mà các anh vẫn có thể trốn thoát?"

"Tôi, tôi…" A Trùng lắp bắp hồi lâu mới nói thành câu hoàn chỉnh: "Tôi cũng không giấu diếm anh nữa, thực ra tôi có hai nhân cách, khi Tường Vi lôi Đỗ Xu toàn thân dính đầy máu ra ngoài, tôi đã hôn mê rồi. Chính là một nhân cách khác đã cứu tôi, đưa Đỗ Xu ra."

Hàn Phi cảm thấy A Trùng không nói dối, hắn biết A Trùng sở hữu thiên phú hiếm có nhân cách yếu thế.

Muốn ép nhân cách khác ra ngoài thì cần phải đáp ứng những yêu cầu vô cùng khắc nghiệt, đồng thời phải đứng trước bờ vực tuyệt vọng, từ đó có thể thấy hoàn cảnh của A Trùng và những người khác lúc đó quả thực vô cùng nguy hiểm.

"Anh không tin những gì tôi nói à?" A Trùng co rụt cổ ngồi xổm bên người Hàn Phi, anh ta hơi sợ hãi nhìn vào mắt hắn.

"Tôi tin, đồng đội với nhau quan trọng nhất chính là tín nhiệm." Hàn Phi đánh gãy xương thi thể, lúc nãy mới miễn cưỡng đóng được cửa tủ lại: "Vừa rồi tôi ở bên ngoài nghe bác sĩ nói là chuẩn bị đem anh chế thành thuốc? Còn đưa anh đến nơi nào đó?"

"Dưới tầng hầm mỗi tòa nhà trong bệnh viện này đều có một phòng phẫu thuật, nơi đó dường như có thể tước đi kí ức

và nhân cách của một người, hôm nay tôi đã tận mắt chứng kiến một bệnh nhân được đưa đi, khi anh ta trở lại, toàn bộ tính cách đều đã thay đổi."

"Ở dưới tầng hầm?" Hàn Phi gật gật đầu, lau vết máu trên tay: "Ngoài phòng phẫu thuật dưới tầng hầm ra, anh có nghe thấy thông tin hữu ích nào nữa không?"

"Tốt hơn hết chúng ta nên trốn thoát càng sớm càng tốt, bệnh viện có cách đặc biệt để tìm Đỗ Xu, có mối liên hệ nào đó giữa những 'thuốc' được gọi là Đỗ Xu và Đỗ Xu, bọn chúng có lẽ rất nhanh thôi sẽ tìm thấy cô ta." Vẻ mặt A Trùng đau khổ: "Chờ khi quái nữ thay mặt kia quay lại, chúng ta sẽ chết chắc."

"Anh có biết 'thuốc' trong bệnh viện được giấu ở đâu không?"

"Chắc là ở tòa nhà số 7, nhưng tôi cũng không dám chắc chắn." A Trùng suy nghĩ một lúc: "Bệnh viện này chia bệnh nhân thành bảy hạng, những bệnh nhân nặng nhất là ở tòa nhà số 7, nghe nói ở đó là tòa nhà quan trọng và nguy hiểm nhất trong bệnh viện này."

"Được, vậy chúng ta sẽ đến phòng phẫu thuật ở tầng hầm của tòa nhà số 5 trước, sau đó đến tòa nhà số 7." Dưới vẻ mặt dại ra của A Trùng, Hàn Phi đưa ra quyết định tiếp theo.

"Chắc chắn chứ? Chỉ hai chúng ta thôi sao? Nếu bây giờ không chạy, sau này sẽ không còn cơ hội nữa đâu."

"Bản đồ ẩn này chỉ lớn từng đấy, căn bản không thể chạy thoát." Lời nói của Hàn Phi đã phá tan cơ hội cuối cùng của A Trùng: "Tôi đã sớm nói với người chơi các anh từ lâu rằng nếu muốn đi thành công thì hãy hợp tác hành động với tôi, nhưng đáng tiếc trong số các anh có một số người không muốn nghe tôi."

"Những đồng đội khác của tôi vẫn còn sống à?"

"Bọn họ vẫn còn sống, nhưng còn đau khổ hơn là chết." Hàn Phi nắm lấy A Trùng bước đến cửa: "Ban ngày khi tôi đưa anh đến toà nhà số 5, có một bác sĩ rất cao đã tiếp nhận xe đẩy ở toà nhà số 5, anh còn nhớ anh ấy đã đi đâu không?"

“Bác sĩ rất cao?” A Trùng đi theo sau Hàn Phi: “Tôi hơi chút ấn tượng, anh ấy đẩy tôi đến tòa nhà số 6, lúc chuẩn bị vào tòa nhà số 7, anh ấy phát hiện tôi đang giả vờ hôn mê, nhưng không hề vạch trần tôi.”

“Sau đó thì sao?”

“Anh ấy vào tòa nhà số 7 một mình, giúp tôi làm một số thủ tục, rồi đưa tôi đến tòa nhà số 5.” A Trùng cẩn thận nghĩ lại: “Anh ấy là bạn của anh à? Tôi luôn cảm thấy anh ấy đã cứu tôi một mạng.”

“Lại là tòa nhà số 7…” Hàn Phi khẽ gật đầu: “Xem ra tối nay nhất định phải tới đó một chuyến rồi.”

Dẫn theo A Trùng vào trong hành lang, Hàn Phi quay người đóng cửa phòng bệnh lại.

Bất kể bên trong xảy ra chuyện gì, ít nhất trên cửa phòng bệnh đều không có chút vết máu nào, nhìn từ bên ngoài không có bất kì vấn đề gì.

Cảnh này cũng bị A Trùng nhìn thấy, trong lòng anh ta càng thêm sợ hãi.

“Theo sát tôi.” Hàn Phi để người giấy màu máu vào trong túi áo, hắn và A Trùng lặng lẽ đi vào hành lang.

Dựng tai lên lắng nghe, Hàn Phi phát giác trên tầng có tiếng bước chân yếu ớt và tiếng bánh xe đang từ từ lăn.

Ra hiệu im lặng, Hàn Phi dựa vào tường, nấp trong điểm mù, từng chút một đi lên tầng.

“Không phải chúng ta xuống tầng hầm thứ nhất hay sao? Trên tầng có người thì liên quan gì đến chúng ta chứ?” Nhìn thấy Hàn Phi đang đi lên tầng, A Trùng níu chặt lấy góc áo của hắn.

“Trên tầng có người thì sẽ có khả năng phát hiện ra chúng ta.”

Hàn Phi vung dao lên, đèn trên hành lang tầng năm vụt tắt.

Khi đèn bật sáng trở lại, chỉ còn lại một chiếc xe đẩy ngoài hành lang trống để chở người bệnh, đôi khi loại xe này cũng

dùng để vận chuyển cả người chết.

"Đại ca à, đi thôi, không có ai đâu." A Trùng nhìn chiếc xe đằng xa, tim đập thình thịch không ngớt.

Sau vài giây, đèn lại tắt, trong bóng tối có thể nghe thấy tiếng bánh xe lăn trên mặt đất.

Cơ thể A Trùng run lên, anh ta nhớ tới sự kinh hãi của đêm đó, chuẩn bị lại thuyết phục Hàn Phi: "Chúng ta xuống tầng hầm đi, người ta ở tầng năm, có cần thiết không?"

Đưa tay ra phía trước, A Trùng lại không nắm được cái gì.

Anh ta sững sờ trong bóng tối, môi khô không khốc, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi vì căng thẳng và sợ hãi: "Hàn Phi? Người đâu?"

Tiếng bánh xe càng ngày càng gần, tim A Trùng càng lúc càng đập nhanh, cảm giác từng giây từng phút trong bóng tối đều bị kéo căng ra vô tận.

Cũng không biết mất bao lâu, đèn mới sáng trở lại.

Nhìn về phía trước, A Trùng thấy Hàn Phi xuất hiện bên cạnh xe đẩy, đèn phía sau Hàn Phi vẫn sáng bình thường, tất cả đèn phía trước đều tắt, hắn dường như đang đứng ở ranh giới giữa ánh sáng và bóng tối.

"Anh… làm sao có thể chạy nhanh hơn chiếc xe đó vậy?"

Tiếng dòng điện sột soạt vang lên, ánh đèn lại bắt đầu nhấp nháy, ngay lúc tắt đèn, một tia sáng trắng chói mắt vụt qua.

Chiếc xe đẩy đổ ra đất, đèn trong toàn bộ hành lang trở lại bình thường.

A Trùng mở to mắt nhìn Hàn Phi đang đi trở lại, trong tay đối phương hình như lại có thêm một quyển bệnh án mỏng.

"Thế là kết thúc rồi sao?"

"Thế anh đang mong đợi cái gì?" Hàn Phi cất sổ bệnh án đi, thu thập đủ năm manh mối đối với hắn mà nói không khó: "Lần này thì thôi, lần sau anh phải nhớ nghe theo chỉ huy của

tôi, tôi bảo anh đừng nói, thì anh hãy ngoan ngoan ngậm miệng lại."

"Tôi hiểu rồi, lần sau nhất định sẽ thế!" A Trùng ra sức gật đầu, sau khi biết thực lực của Hàn Phi, hiện tại anh ta rất tự tin: "Này anh, anh có thể nói cho tôi biết anh đã làm như thế nào không? Có thể dạy cho tôi không?"

Trong một thế giới đáng sợ như vậy, ai cũng muốn có khả năng chiến đấu chống lại quỷ.

"Anh bây giờ…" Hàn Phi vừa định nói gì đó, đại não hắn lại truyền đến một cơn đau nhói, tiếp sau đó máu bắt đầu chảy ra từ mũi và miệng, cả người suýt chút nữa không thể đứng vững.

"Hàn Phi!" A Trùng nhanh chóng đỡ Hàn Phi, anh ta nhìn bộ dạng thê thảm của hắn, lòng tin vừa mới dâng lên đã vỡ tan tành: "Hóa ra giết quỷ phải trả giá lớn như vậy sao?"

Vốn dĩ A Trùng còn muốn nói gì đó, nhưng Hàn Phi đột nhiên đẩy anh ta ra.

"Sao vậy?" Vẻ mặt A Trùng đầy nghi hoặc, không biết mình đã làm sai chuyện gì, nhưng sau đó anh ta đã nhìn thấy một màn vô cùng chấn kinh.

Một tay cầm con dao, con dao đồ tể trong lòng bàn tay Hàn Phi bùng phát ra ánh sáng chói mắt, sau đó hắn dứt khoát chém lưỡi dao về phía đầu của mình!

"Đừng!" A Trùng kinh hãi kêu lên, sợ đến ngã ngồi xuống đất.

Lưỡi dao lướt qua, Hàn Phi lại mở mắt ra, trong mắt tràn đầy sát ý, nhưng đáy mắt lại hơi chút vẩn đục.

"Anh thật sự cho rằng nấp trong đầu tôi, thì tôi sẽ không giết được anh hay sao?"

"Tôi, tôi… ở đây." A Trùng ôm lấy tay vịn cầu thang, anh ta thật sự không dám tới gần Hàn Phi, đây nhất định không phải là một người bình thường!

Di chuyển cơ thể trên sàn nhà lạnh lẽo, A Trùng cũng không dám đứng dậy, anh ta luôn cảm thấy mình có hai nhân cách, là một kẻ quái thai, rất tự ti. Cho đến khi gặp Hàn Phi, anh ta mới cảm thấy hóa ra mình chỉ là có chút không hòa đồng mà thôi.

Thật lâu sau, Hàn Phi mới bình tĩnh lại, sắc mặt âm u, liếc mắt nhìn A Trùng ngồi dưới đất một cái: "Anh ngồi ở đó làm gì?"

"Sắp đến tết rồi, hay là tôi dập đầu với anh, coi như là để tạ ơn cứu mạng của anh nhé." A Trùng nhớ lại lời bác sĩ nói với bố mẹ mình, rằng những bệnh nhân tâm thần phân liệt như vậy không thể chịu kích thích, phải điều trị từ từ.

"Anh là con át chủ bài trong những đội người chơi của Chân Lý Tất Nhiên, cũng cần phải có chút tác dụng mới được." Hàn Phi kéo A Trùng lên, bọn họ vừa đang định đi xuống thì nghe thấy trên đầu truyền đến một âm thanh kỳ quái.

"Chúng ta phải đi thăm dò tầng hầm thứ nhất, để không bị phát hiện, dọn sạch sẽ mấy tầng trên mặt đất của tòa nhà, thật ra cũng khá hợp lý." A Trùng xoa tay đứng sau lưng Hàn Phi, anh ta hiện tại đã nói chuyện thuận theo ý của hắn rồi.

"Có lý." Hàn Phi tính toán thời gian, dù sao hắn cũng đã lên đến tầng năm rồi, lên một tầng nữa cũng không có vấn đề gì.

Hắn nhanh chóng dựa vào tường di chuyển, vài phút sau, trên tay hắn đã lại có thêm một quyển bệnh án nữa.

Cùng lúc đó, trong đầu Hàn Phi cũng vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công đạt được manh mối rank F —— Danh sách người có nhân cách không kiện toàn tòa nhà số 5!"

"Danh sách người có nhân cách không kiện toàn tòa nhà số 5 (manh mối rank F): Bạn phải biết rằng trên thế giới này không có nhân cách hoàn hảo, giống như thế giới này bản thân nó cũng không hoàn hảo vậy. Những người trong danh sách đều bị chuyển vào tầng hầm, thực ra những người không hoàn

hảo đó, bọn họ mới là nền tảng của thế giới vô lý này, là sự trưởng thành từng bước của bọn họ, mới khiến mình tiến gần hơn đến hoàn hảo. Hãy thu thập ba manh mối rank F, sẽ có được manh mối rank E!"

Ghép mấy quyển bệnh án lại với nhau, Hàn Phi cũng nhìn thấy nét chữ trong khe hở, hắn cầm manh mối mới thu được chạy xuống tầng: "Những bệnh nhân bị tước đoạt nhân cách, đều bị chuyển vào tầng hầm, bây giờ mình đến đó, nói không chừng có thể gặp được bọn họ."

Chương 588: Phương án điều trị của Hàn Phi

Với sự giúp đỡ vô tình của anh hùng vô danh trong tòa nhà số 2, Hàn Phi không mất quá nhiều thời gian để đối phó với những quỷ quái trong tòa nhà số 5, hắn dẫn A Trùng đi thẳng một mạch xuống tầng hầm thứ nhất.

Bức tường phủ đầy mảng bám trông giống da của một người già hơn, toàn bộ kiến trúc toát ra một cỗ tử ý, càng đi xuống phía dưới, cỗ tử ý đó càng đậm đặc.

"Anh Hàn, lúc anh đến đây có thấy người chơi nào khác không?" A Trùng cẩn thận đi theo phía sau Hàn Phi: "Ý của tôi là bọn họ cũng có thể đang điều tra về bệnh viện, ngộ nhỡ anh lỡ tay làm bị thương nhầm bọn họ, e rằng không tốt lắm."

"Anh cho rằng tôi là loại người có thể làm mọi chuyện một cách mù quáng à?" Hàn Phi vung cánh tay lên, A Trùng rất tự giác ngậm miệng lại, anh ta hiện tại đối với hắn là bảo sao nghe vậy, trung thành tận tụy, nếu như người chơi cũng có lòng trung thành, vậy thì lòng trung thành của A Trùng có lẽ sắp bắt kịp với Đại Nghiệt rồi.

Nhẹ nhàng đẩy cửa an toàn ra, Hàn Phi sử dụng thiên phú mắt quỷ nhìn xuống tầng hầm, trong bóng tối bóng đen đang lắc lư không chỉ có một.

"Dưới tầng hầm cũng khá náo nhiệt đấy." Hai mắt Hàn Phi mờ ảo, hắn chậm rãi cúi người xuống, chuẩn bị dọn dẹp từng phòng một: "Đừng đi về bên trái, trong bóng tối đằng kia ẩn chứa một số thứ gì đó."

"Làm sao anh lại phát hiện ra bọn họ?" A Trùng nhìn đôi mắt ướt át của Hàn Phi: "Đây chính là năng lực thiên phú của anh sao? Nước mắt cá sấu?"

Hàn Phi quay lại trừng mắt nhìn A Trùng một cái, cũng không chấp nhặt với anh ta, lặng lẽ lẻn vào.

Kiến trúc dưới tầng hầm và trên mặt đất hoàn toàn khác nhau, âm u quái dị ở khắp nơi, trên đầu có treo đủ các loại đường ống, mặt đất cũng lồi lõm không bằng phẳng, như thể có thứ gì đó đang lăn bên dưới.

“Tại sao có cảm giác như tòa kiến trúc này có sinh mệnh vậy?”

“Lạ lắm à, kiến trúc có sinh mệnh không phải là một chuyện rất bình thường hay sao?” Hàn Phi đã trải qua quá nhiều, tất cả các kiến trúc gần với điện thờ, ở vị trí trung tâm ký ức, dần dần đều sẽ bị nhiễm “thần” tính, bị kí ức điện thờ đồng hóa.

Nhìn thì tưởng vật chết, nhưng đi ở bên trong lại dường như đi vào cơ thể của chủ nhân ban đầu của điện thờ vậy, Hàn Phi đã thừa kế bách hóa thương mại của Gương Thần chính là như vậy.

“Anh nói rất đúng.” A Trùng nhanh chóng gật đầu, cuộc gặp gỡ tối nay đã mở ra cho anh ta một thế giới mới, đồng thời cũng giúp anh ta hiểu sâu hơn về game《Cuộc sống hoàn hảo》.

Trong mắt anh ta, Hàn Phi giống như thủ lĩnh, dùng hành động thực tế nói với anh ta rằng, một người tâm lý biến thái cũng có thể sống tự tin và tiêu sái như vậy.

“Máu thịt, máy móc dính chặt vào nhau, kiến trúc dưới tầng hầm này rất giống hiện thân trong giấc mơ của Phó Sinh.”

So với tầng hầm của tòa nhà số 1, tầng hầm của tòa nhà số 5 giống như một nhà tù.

Những thanh thép han gỉ chia cắt khu vực một cách thô bạo, thiết bị y tế hư hỏng chất thành đống khắp nơi. Trên mặt đất có thể nhìn thấy băng dính máu và áo choàng bệnh viện hôi hám, đi xa hơn về phía trước, còn có thể nhìn thấy một số chi giả chất thành núi.

“Hôi quá.” Trong mắt A Trùng mơ hồ có chút hưng phấn: “Nhưng lại không nhịn được, muốn ngửi thêm vài lần nữa.”

“Sở thích của anh thật là biến thái.”

Nắm lấy lan can hoen gỉ, Hàn Phi đi đến căn phòng gần hắn nhất.

Hắn thử từ từ kéo cửa, ngạc nhiên phát hiện cửa sắt vậy mà lại không khóa.

Lách mình đi vào, Hàn Phi nhìn thấy một bảo vệ nước da tái nhợt đang nghịch cái gì đó.

Những mảnh da bị xé toạc, máu chảy khắp nơi, bảo vệ đang chơi rất hưng phấn, đột nhiên như cảm nhận được điều gì đó.

Quay đầu nhìn về phía sau, sau khi phát hiện Hàn Phi mặc áo bác sĩ, lập tức đứng lên, lấy cơ thể chắn phía trước bàn.

"Bác sĩ, anh đến đây lấy thuốc à?" Giọng của bảo vệ rất chững chạc, nhưng trông lại còn rất trẻ.

"Anh đang làm gì vậy?" Hàn Phi đi về phía trước, hắn nhìn thấy trên bàn của bảo vệ có đặt một cái thùng, bên trong có một cái chân giả vừa lấy của bệnh nhân ra.

"Có một bệnh nhân đã mất tích dưới tầng hầm, chúng tôi đã tìm thấy cái này khi đi đổ rác, vì vậy tôi muốn mang nó về nghiên cứu một chút." Bảo vệ vội vàng quay người lại, như thể chuẩn bị chuyển chiếc thùng xuống gầm bàn: "Tôi sẽ đi lấy thuốc cho anh ngay bây giờ.…"

Nói được nửa câu, bảo vệ đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, anh ta cúi đầu nhìn xuống, lồng ngực của mình như thể đang bị ánh nắng xuyên qua.

Không đau khổ và khó chịu, anh ta ngơ ngác quay đầu nhìn Hàn Phi: "Trời sáng rồi sao?"

Thu dao tái sinh lại, Hàn Phi đỡ bảo vệ để anh ta từ từ ngã ra đất, hai tay bắt đầu lục lọi trong túi của anh ta.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công phát hiện vật phẩm nhiệm vụ rank G —— Chìa khóa phòng bệnh."

Bảo A Trùng kéo thi thể của bảo vệ sang một bên, Hàn Phi nhìn vào chiếc thùng mà anh ta đặt trên bàn, chiếc chân giả

vừa được lấy ra khỏi người bệnh nhân vẫn còn dính liền với một ít máu thịt của bệnh nhân.

Trong tầng hầm của bệnh viện này, con người đã mất đi tôn nghiêm cơ bản nhất, trở thành những đồ vật có thể tháo rời và lắp ráp lại theo ý muốn.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công phát hiện vật phẩm nhiệm vụ rank G —— Chân trái của cô ấy."

Khi Hàn Phi chạm vào cái chân giả, hệ thống phát ra nhắc nhở.

"Vật phẩm này còn là vật phẩm nhiệm vụ?" Hàn Phi lấy chiếc chân giả dính máu ra đưa cho A Trùng đang ngơ ngác: "Giữ nó cẩn thận."

Ôm chiếc chân giả, A Trùng cũng không dám hỏi thêm, chỉ là vẻ mặt có phần bất lực.

"Trên người bảo vệ tổng có sáu chiếc chìa khóa, nhưng vừa rồi tôi đã xem qua, ở tầng hầm thứ nhất có ít nhất chín căn phòng."

Cầm chìa khóa, Hàn Phi rời khỏi phòng bảo vệ, đi về phía phòng bệnh gần nhất.

Sau nhiều lần thử liên tiếp, cuối cùng Hàn Phi cũng mở được cửa phòng bệnh ra, một mùi hôi thối nồng nặc xộc thẳng vào mặt.

Trong căn phòng rộng rãi không có giường, tủ hay những thứ bình thường mà một căn phòng nên có, chỉ có một vài ổ khóa lớn được đóng ở giữa phòng để cố định người trên mặt đất.

"Trên mặt đất có dấu vết vật lộn, cũng có dấu vết chặt chém, trên dây xích có rất nhiều máu, nơi này chắc dùng để tháo rời 'bệnh nhân'." Hàn Phi sờ sờ dây xích: "Vết máu vẫn còn mới, chỉ là bề mặt đông đặc, có cảm giác hơi dính, bệnh nhân có lẽ mới được đưa đi chưa lâu."

Xoay người đi vào phòng bệnh thứ hai, Hàn Phi khẽ nhíu mày, nhìn thấy trên bốn xung quanh tường treo đủ các loại chi

giả, có tay có chân, có người già, có trẻ em, đủ các thể loại, như thể đang ở trong một bách hóa thân thể vậy.

“Đáng sợ quá.” A Trùng ôm lấy cái chân đó không dám đi vào, nhìn Hàn Phi nhàn nhã đi dạo giữa phòng chi giả, như thể về đến nhà, thỉnh thoảng còn dùng tay sờ vào cái này, chạm vào cái kia.

“Không kích hoạt nhắc nhở của hệ thống, những thứ này đều không phải là vật phẩm nhiệm vụ.” Hàn Phi nhìn lại chân người trong tay A Trùng: “Tại sao chiếc chân đó lại là vật phẩm nhiệm vụ? Nó rất đặc biệt sao? Chủ nhân của chiếc chân đó vẫn còn còn sống à?”

Dẫn theo A Trùng, Hàn Phi lại bước vào căn phòng thứ 3, trong căn phòng này có rất nhiều chai lọ, có nhiều loại nội tạng được ngâm trong đó.

“Phòng thứ nhất là dùng để tháo rời bệnh nhân, trong phòng thứ hai là để tay chân thay thế, phòng thứ ba dùng để bảo quản nội tạng…” Hàn Phi nhìn sáu chiếc chìa khóa trong tay, hắn lại tiến vào trong căn phòng thứ tư.

Đẩy cửa, một luồng khí lạnh phả ra, trong phòng kê mấy cái tủ đông lớn dựa vào tường.

Sau khi mở ra, bên trong là thịt trong như pha lê.

Đi dạo một vòng, Hàn Phi bước vào căn phòng thứ năm, trong đó có nhiều bộ xương người khác nhau, nhìn từ xa, những bộ xương đó dường như được làm bằng bạch ngọc, mịn màng tinh xảo, giống như tác phẩm nghệ thuật tự nhiên vậy.

Cuối cùng Hàn Phi đi đến cửa phòng số 6, trước khi mở cửa, hắn đã mơ hồ nghe thấy tiếng la hét và tiếng khóc từ bên trong vọng ra, trong phòng bệnh nhỏ bé như cất giấu mọi bi thương của con người.

Mở cửa phòng ra, con ngươi Hàn Phi hơi co lại, A Trùng đi theo phía sau thì hoàn toàn chết lặng.

Trong phòng bệnh thứ 6 có những khuôn mặt người, những mặt người này được lấy từ cơ thể của những người khác nhau, thoạt nhìn thì rất đáng sợ, nhưng nếu tĩnh tâm lại để thưởng

thức một cách cẩn thận như những bức tranh, thì không những không cảm thấy sợ hãi mà thậm chí sẽ có một cảm giác rất kì diệu, như thể đang thưởng thức một bức tranh được vẽ bằng sự sống.

Ngay khi Hàn Phi mặc áo choàng bác sĩ mở cửa ra, mọi thanh âm trong phòng lập tức biến mất, tất cả những khuôn mặt kia đều nhắm chặt mắt.

Hàn Phi di chuyển về phía trước, nhưng A Trùng lại giữ chặt cánh tay hắn: "Anh chắc chắn muốn đi vào?"

A Trùng không hiểu sao Hàn Phi lại có dũng khí bước vào cảnh tượng như địa ngục trần gian này: "Đó là những mặt người bị lấy xuống đấy!"

"Suỵt, im lặng." Hàn Phi chậm rãi tiến vào phòng bệnh, hắn sử dụng chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, khẽ nâng một mặt người lên.

Căng thẳng và lo lắng truyền đến từ đầu ngón tay, bên tai có tiếng khóc yếu ớt.

Khuôn mặt này chứa đựng cảm xúc bi thương, nó đã khóc suốt.

"Mỗi một khuôn mặt đại diện cho một loại cảm xúc bị tước đoạt? Sao bệnh viện có thể làm được như vậy?" Trước kia Hàn Phi còn muốn học các kỹ thuật tiên tiến khác nhau của bệnh viện, sau đó dùng nó trên người chơi để sửa đổi trí nhớ của họ, nhưng bây giờ thấy kĩ thuật này đối với người bình thường rất khó để nắm bắt.

Ngón tay chạm vào mặt người, cảm giác đó giống như đang trực tiếp chạm vào linh hồn của một người.

"Bạn có nghe thấy giọng nói của tôi không?" Hàn Phi nhẹ giọng nói với khuôn mặt đó, biểu cảm nghiêm túc, A Trùng nhìn thấy cũng lắc đầu.

"Tôi không phải bác sĩ ở bệnh viện này, tôi đến đây để cứu bạn." Hàn Phi chưa kịp nói hết lời, ngón tay hắn đột nhiên truyền đến một cơn đau nhói.

Lòng bàn tay cầm hình mặt người của hắn có mấy lỗ máu nhỏ, nhìn khuôn mặt người cực kỳ xinh đẹp kia, dường như ẩn chứa một loại nguyền rủa vô cùng hung ác nào đó.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn bị nguyền rủa độc hồn cấp thấp, nguyền rủa chưa đi vào cơ thể bạn, nguyền rủa này không thể gây thêm thương tích cho bạn."

Vẻ mặt Hàn Phi từ từ thay đổi, hắn nhìn vết thương nhỏ không thể lành lại trên lòng bàn tay.

Nếu không phải suốt ngày vuốt ve Đại Nghiệt, khiến hắn có sức đề kháng cực cao đối với độc hồn, vậy thì hắn đã trực tiếp bị trúng chiêu rồi.

"Tôi muốn cứu bạn, nhưng bạn lại nguyền rủa tôi?" Hàn Phi lấy dao tái sinh ra, ánh dao sắc bén chậm rãi tới gần mặt người đó: "Nếu như bạn không nói, vậy thì bây giờ tôi sẽ cho bạn giải thoát."

Trên khuôn mặt người có rất nhiều cảm xúc khác nhau, giúp khuôn mặt giải thoát, dao tái sinh cũng có thể có được cường hóa.

Lưỡi dao tới gần từng chút một, khi sắp chạm vào chóp mũi, khuôn mặt đột nhiên mở mắt ra!

Cấm kỵ của phòng bệnh dưới tầng hầm dường như bị chạm vào, tất cả các mặt người trong căn phòng số 6 đều mở to mắt, toàn bộ đều nhìn về phía Hàn Phi.

A Trùng sợ hãi liên tiếp lui về phía sau, nhưng giọng điệu của Hàn Phi lại trở nên kiên định hơn: "Thể xác của các người đã không còn từ lâu, nhưng linh hồn vẫn giữ nguyên được hình dáng ban đầu, nội tâm các người nhất định cũng vô cùng không cam tâm đúng không?"

Trong ánh mắt ngạc nhiên của A Trùng, Hàn Phi từ trong túi lấy ra một cuốn bệnh án dày cộp: "Trong này có tên của một số người, tôi biết những chuyện đã xảy ra, cũng biết gia đình của các người đang rất vất vả đi tìm, bây giờ tôi sẵn sàng đưa các người đi cùng tôi."

Một tay cầm sổ, một tay cầm dao, Hàn Phi nhìn những khuôn mặt kia: "Nếu như các người không muốn đi cũng được, tôi sẽ giúp giải thoát, không bao giờ phải đau khổ nữa."

Thông qua manh mối rank F đó, Hàn Phi biết những người có nhân cách không kiện toàn bị bệnh viện bức hại đều ở dưới tầng hầm. Hắn bí mật lẻn vào, chính là để giải cứu những người đã bị bệnh viện lợi dụng ra, phá hủy "nền móng" của bệnh viện.

Hàn Phi một mình đứng trong căn phòng treo đầy mặt người, bầu không khí vô cùng ngột ngạt, A Trùng chỉ nhìn thôi đã cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Sau một hồi im lặng, mặt người trong tay Hàn Phi bắt đầu nứt vỡ, đôi má vốn xinh đẹp như hoa như muốn tan chảy ra.

Từng mảng da rơi ra, mạch máu màu đen ẩn bên trong lộ ra, độc hồn khiến Hàn Phi đau đớn vừa rồi chính là đến từ những mạch máu đó.

"Giết tôi đi, giết đi!"

Đôi má nứt vỡ thấp giọng cầu xin Hàn Phi, đây là lời cuối cùng mà nó nói ra.

Hàn Phi chịu đựng cảm giác đau nhói trong lòng bàn tay, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đó.

Mỗi một khuôn mặt người trong căn phòng này đều thể hiện một cảm xúc riêng, bọn họ là kết tinh trong ký ức của bệnh nhân, là phần linh hồn độc đáo nhất của họ.

Chính vì những ký ức và cảm xúc độc đáo này mà một người mới trở nên khác biệt so với những người khác.

Bọn họ đều là không hoàn hảo, nhưng chính những cảm xúc, tính cách và ký ức không hoàn hảo đó đã tạo nên thế giới đầy biến số và ẩn số này.

"Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ cần sự hoàn hảo, vì vậy đã lấy đi thứ hữu ích trên cơ thể các người, ném những 'bộ phận' không hoàn hảo cuối cùng vào đây với nhau, sau đó dùng độc hồn và nguyền rủa giam giữ." Hàn Phi vươn tay bóp lấy mạch máu nhiễm đầy độc hồn, sử dụng chạm vào bí mật ẩn sâu tận

linh hồn một lần nữa, hắn muốn kéo đứt mạch máu ra, nhưng đáng tiếc mạch máu đã cắm rễ vào những khuôn mặt đó rồi.

"Giết tôi đi! Giết tôi đi!"

Khi độc hồn bị kích hoạt, ngày càng nhiều khuôn mặt người bắt đầu la hét, âm thanh vô cùng lớn.

"Bây giờ cũng không còn cách nào tốt hơn nữa rồi." Năm ngón tay Hàn Phi nắm chặt tái sinh, ánh dao chói mắt phản chiếu những khuôn mặt người: "Các người có thể xuất hiện ở đây, chứng tỏ là vẫn có ít nhất một người luôn nhớ tới, khắc sâu chút tốt đẹp còn lại cuối cùng của các người trong thế giới ký ức của anh ấy. Tôi sẽ nhanh chóng giúp các người thay đổi vận mệnh để có một cuộc sống mới."

Con dao tái sinh chém ngang từng khuôn mặt người, dịch máu màu đen, giọt nước mắt trong suốt, đốm sáng của nhân tính, tất cả đều lơ lửng trên không trung.

Khi máu và nước mắt rơi xuống đất, nhân tính tốt đẹp và kỳ vọng duy nhất còn lại trong những khuôn mặt đó, chui vào bên trong dao tái sinh.

Tiếng khóc biến mất, con dao đồ tể trong tay Hàn Phi ngày càng sáng và sắc bén, dường như nó đã bắt đầu một sự lột xác mới.

"Trên con đường mà mình đang đi, người đồng hành càng ngày càng nhiều rồi."

Hàn Phi cũng rất buồn vì những gì đã xảy ra với những bệnh nhân đó, bây giờ hắn càng ghét cái gọi là bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo này.

"Trên đời căn bản không hề tồn tại hoàn hảo, tại sao cứ phải theo đuổi một thứ mà nó không tồn tại?"

"Hàn Phi! Hình như có người tới!" A Trùng canh giữ ở cửa liều mạng ra hiệu với Hàn Phi, anh ta ôm cái chân đó, vẻ mặt lo lắng.

Động tĩnh vừa rồi mà những khuôn mặt người kia gây ra quá lớn, người trực ban ở tầng hầm đang đi về phía này.

“Toi rồi! Chúng ta bị phát hiện rồi!” A Trùng thấy những bóng người đung đưa khắp nơi trong bóng tối, anh ta rất tuyệt vọng, trong lòng đang suy nghĩ xem có nên tìm một góc nào đó giả vờ chết không, giả vờ mình là một cỗ thi thể, dù sao thì mình cũng có thể chịu đựng đau đớn, bị rạch vài đường cũng sẽ không cau mày.

“Đừng hoảng, vẫn còn có cơ hội cứu vãn.” Hàn Phi kéo A Trùng đi vào phòng bệnh số 6: “Cứ giết hết những người này đi là được.”

Tiếng bước chân vang lên trong bóng tối, một nam bác sĩ béo với đôi má nứt nẻ xuất hiện trước mặt Hàn Phi, theo sau là hai y tá nước da xanh xao. Xa hơn nữa, có hai người mặc đồng phục bảo vệ đang đi về phía đây.

“Vừa rồi ở đây đã xảy ra chuyện gì sao?” Dưới lớp da của bác sĩ béo đã tích tụ rất nhiều máu đỏ, bụng anh ta cũng không ngừng trào dâng, như thể có thứ gì đó bên trong đang từ từ phát triển.

“Có một bệnh nhân lẻn vào phòng bệnh số 6.” Hàn Phi nhường lối ở cửa, mặt vô cảm nói.

“Chỉ có một bệnh nhân thôi sao?” Bác sĩ béo mở miệng cười, chỉ vào Hàn Phi: “Nhưng tại sao tôi lại nhìn thấy hai bệnh nhân?”

“Tôi là đuổi theo anh ta đến đây, đây là giấy tờ của tôi.” Hàn Phi đi về phía bác sĩ béo, vô cùng thản nhiên.

“Anh thật sự cho rằng tôi không nhìn ra hay sao?” Bác sĩ béo cười, bụng không ngừng nở ra: “Anh nói mình là bác sĩ, thế anh có thể nhìn ra tôi mắc bệnh gì không?”

“Bởi vì anh nói quá nhiều, vì vậy môi rất khô, đã bong tróc da rồi.” Hàn Phi bước đến gần bác sĩ béo, con dao đồ tể trong tay hắn đột nhiên phát ra ánh sáng chói mắt: “Phương án điều trị mà tôi đưa ra là cái chết êm ái.”

Chương 589: Tia sáng duy nhất

Những cầu nguyện tốt đẹp nhất trong nhân tính tạo thành lưỡi dao của tái sinh, khi Hàn Phi cầm con dao đồ tể lên, tầng hầm thứ nhất được chiếu sáng.

Đêm tối trở thành ban ngày.

Không có bất kỳ động tác thừa nào, mỗi một câu nói của Hàn Phi đều đang thu hẹp khoảng cách, cho đến khi ở trong phạm vi giết chóc.

Nụ cười trên khuôn mặt bác sĩ béo đông cứng lại, khó có con quỷ nào có thể cười được trong hoàn cảnh như vậy.

Anh ta không bao giờ nghĩ đến một người sống trông có vẻ bình thường, lại có thể tùy tiện lấy ra một con dao đồ tể đáng sợ như vậy. Càng không nghĩ tới đối phương chỉ nói với mình ba câu, đã trực tiếp quyết định giết chết.

So với Hàn Phi, anh ta cảm thấy mình thật sự chỉ là một cái bác sĩ.

"Tôi cảm thấy……"

Cánh tay to béo đưa lên trên, sau đó bác sĩ béo nhìn thấy cánh tay của mình bị chém từ giữa, không có bất cứ thứ gì có thể ngăn cản lưỡi dao đó!

Tầm mắt bị một vùng sáng choán chỗ, bác sĩ béo cảm thấy trên trán truyền đến một luồng hơi ấm, anh ta đã rất lâu không cảm thấy hơi ấm rồi.

"Lang băm……"

Cơ thể to lớn nặng nề ngã xuống đất, bác sĩ béo như một quả bóng bị thủng, lượng lớn tia máu bắn ra từ trên người anh ta.

Có điều một cảnh tượng vô cùng quỷ dị đã xảy ra tiếp theo, tia máu bắn tung tóe bốn phía bao trùm hai bên, sau khi chui

vào cơ thể của hai y tá, lại dường như bị một loại lực lượng nào đó khống chế, chui lại vào trong bụng của bác sĩ béo.

Người bình thường có thể bị sự việc xảy ra bất ngờ này quấy nhiễu, nhưng Hàn Phi ngay từ đầu đã nhận thấy bụng bác sĩ béo có gì đó không ổn.

Sau khi chém ra nhát dao đầu tiên, con dao tiếp tục chém xuống như vũ bão!

Chiếc áo khoác trắng bị mở ra, cái bụng của bác sĩ béo đã hoàn toàn dị hóa, ở đó mọc ra một khuôn mặt người được hình thành từ những tia máu.

Khuôn mặt này trông có vài phần giống với Đỗ Xu, lúc nào cũng phẫn nộ, mà khi phẫn nộ khuôn mặt cũng sẽ biến dạng trở nên xấu xí đáng sợ.

"Một khuôn mặt phẫn nộ?"

Cảm xúc có thể mang lại sức mạnh cho con người, bác sĩ béo to lớn cường tráng hơn rất nhiều so với những bác sĩ khác, bất thường trên cơ thể anh ta là đến từ khuôn mặt phẫn nộ đó.

Từng nhát dao được chém xuống, để tránh việc khuôn mặt đó sống lại, Hàn Phi dùng dao tái sinh hoàn toàn chém nát nó, chặt đứt hết những tia máu cấu thành nên khuôn mặt.

A Trùng đang trốn trong phòng cũng chứng kiến cảnh này, anh ta cắn chặt lấy tay mình, không để cho mình phát ra tiếng động.

Thật tàn bạo!

Đây căn bản không phải là bị ép phản công, đây là một cuộc giết chóc được lên kế hoạch từ lâu.

Anh ta trừng mắt nhìn bác sĩ béo và hai y tá hóa thành dịch máu, mà người đàn ông đó vẫn còn đang vung dao.

Ngón tay cắn ra máu, A Trùng cuộn mình trong góc, trên bức tường phía sau anh ta phản chiếu bóng dáng đang không ngừng vung dao của Hàn Phi, bóng người đó đã trở thành bóng đen bao trùm nội tâm anh ta.

Lúc này, không chỉ nhân cách chính của anh ta, mà cả một nhân cách khác cũng bị tác động mạnh.

“Làm gì có diễn viên phim kinh dị nào lại như vậy?”

“Anh ấy rõ ràng là một sở thích.”

Thu mình trong góc tự hỏi tự trả lời, khi A Trùng nhìn thấy Hàn Phi dùng dao đồ tể đuổi theo hai bảo vệ, nội tâm anh ta bắt đầu cảm thấy hoảng hốt: “Chẳng lẽ chúng ta thực sự đại diện cho chính nghĩa sao?”

Ánh sáng trong tầng hầm từ từ biến mất, sau khi bảo vệ cuối cùng ngã xuống, Hàn Phi trở về phòng bệnh số 6 với những gì vừa tìm được: “Quần áo bệnh viện quá dễ gây chú ý, anh thay bộ đồng phục bảo vệ này vào đi.”

“Được.” A Trùng chạy tới với tốc độ nhanh nhất, anh ta đối với Hàn Phi bây giờ, là tuyệt đối phục tùng.

Nhìn thấy A Trùng nghe lời như vậy, Hàn Phi cũng không nghĩ nhiều, hắn chỉ cảm thấy một tên biến thái bị kích thích từ nhỏ như anh ta, nhất định sẽ có tính cách cổ quái.

“Động tác nhanh nhẹn chút, bệnh viện dị hóa càng ngày càng nghiêm trọng rồi.” Khi Hàn Phi giao đấu có thể cảm thấy rõ, tố chất thể lực của những bảo vệ này so với lúc trước đã có sự tiến bộ về chất, hắn sắp không đuổi kịp nữa rồi.

“Bây giờ còn chưa tới 0 giờ nửa đêm, chờ khi đêm tối nồng đậm nhất, cũng chính là lúc dị hóa nghiêm trọng nhất.” Nội tâm hơi lo lắng một chút, Hàn Phi lại lấy điện thoại di động ra liếc nhìn, vẫn còn nửa tiếng nữa mới đến 0 giờ.

Không đợi A Trùng thay quần áo xong, Hàn Phi đã đi đến chỗ sâu nhất của tầng hầm thứ nhất.

Ngoài sáu phòng bệnh ra, căn phòng quan trọng nhất ở tầng hầm chính là phòng phẫu thuật, cũng chính là nơi vừa rồi bác sĩ béo đi ra.

Cửa phòng phẫu thuật không đóng, cách bài trí bên trong tương tự như tòa nhà số 1, chỉ khác là sàn nhà đầy chân giả và các thiết bị y tế báo phế, trông hơi lộn xộn.

“Chỉ dựa vào những thứ này mà có thể tước đi cảm xúc và ký ức của một người?”

Hàn Phi nhìn bàn phẫu thuật ở trung tâm căn phòng, bên trên đó được phủ một lớp vải nhuộm đỏ.

Đưa tay vén tấm vải lên, trong mắt Hàn Phi lóe lên một sự kinh ngạc.

Trên bàn phẫu thuật có một bệnh nhân đang nằm, cô ấy trông có vẻ khoảng ba mươi tuổi, chỉ có một bên chân phải.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên —— Người cùng phòng bệnh.”

“Người cùng phòng bệnh: Bất luận thế nào cậu ấy cũng không thể quên được đoạn ký ức đó, khi cậu ấy bị trói trên giường của bệnh viện, khi cậu ấy bị tuyệt vọng tra tấn đến phát điên, khi cậu ấy thất vọng với tất cả mọi người, chính người cùng phòng bệnh bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa này đã nói với cậu ấy trên đời vẫn còn hy vọng, mang đến cho cậu tia sáng duy nhất.”

“Yêu cầu nhiệm vụ 1: Bảo vệ cô ấy cho đến khi trời sáng.”

“Yêu cầu nhiệm vụ 2: Thực hiện tâm nguyện duy nhất trong đời của cô ấy —— Tìm thấy con gái của cô ấy, bất kể con gái của cô ấy đã trở thành như thế nào.”

“Chú ý! Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, có xác suất nhận được phần thưởng đặc biệt từ điện thờ!”

Thông tin nhiệm vụ đột nhiên vang lên trong đầu khiến Hàn Phi dừng lại, hắn tìm thấy sổ bệnh án của người phụ nữ kia trong phòng phẫu thuật.

“Bệnh nhân: Đỗ Tĩnh.”

“Tuổi: 31.”

“Nguyên là khách VIP của tòa nhà số 1, nguồn gốc tài chính không rõ. Ngày 15/6 bị tai nạn xe, chồng và con gái tử vong trong vụ tai nạn, bệnh nhân thì bị mất một chân trái.”

“Tình trạng thể chất đang hồi phục tốt, nhưng cô ấy do buồn bã quá độ nên bị rối loạn cảm xúc, kèm theo những hành vi nguy hiểm, theo gợi ý của bác sĩ Đỗ Xu, cách ly trong tòa nhà số 7.”

Nhìn những thông tin trong bệnh án, lại kết hợp thông tin nhiệm vụ, Hàn Phi có lẽ đã đoán ra được một số thứ gì đó.

Trong hiện thực, Phó Sinh đã suy sụp vì chứng kiến bố mình giết người, với sự độc ác của Đỗ Xu, rất có khả năng sẽ tìm cách đưa cậu đến bệnh viện của mình để điều trị.

Phó Sinh chắc đã gặp Đỗ Tĩnh ở đây, hai người bọn họ, một người là đứa trẻ đáng thương mẹ ruột mất sớm, bố là một kẻ giết người, một người là người mẹ đáng thương mất tất cả người nhà, chỉ còn lại một chân.

“Nhìn nhắc nhở nhiệm vụ, Đỗ Tĩnh hẳn đã giúp đỡ Phó Sinh rất nhiều.”

Tương lai của thế giới điện thờ đã thay đổi, bây giờ Phó Sinh đã không vào bệnh viện, người thay thế cậu ấy chính là người bố Hàn Phi.

“A Trùng, đưa chân lại đây!”

Hàn Phi biết tác dụng của vật phẩm nhiệm vụ này rồi, hắn muốn lắp lại chân giả cho Đỗ Tĩnh, nhưng khi mở tấm vải trắng ra, hắn thấy vết thương trên chân của Đỗ Tĩnh đã mưng mủ.

Có thể là do cảm thấy đau đớn, Đỗ Tĩnh chậm rãi mở mắt ra, trên mặt cô không có một tia máu nào, hơi thở vô cùng yếu ớt, trông có vẻ sắp không qua khỏi rồi.

“Nằm đó đừng động đậy, tôi đến cứu cô ra ngoài.” Hàn Phi trong phòng phẫu thuật tìm thấy băng và dụng cụ cầm máu, động tác vô cùng thành thạo.

Máu ở chân ngừng chảy, nhưng người phụ nữ lại không còn chút ý chí sinh tồn nào, cô như một con búp bê mất đi linh hồn, thờ ơ với mọi thứ ở thế giới bên ngoài.

Nhìn thấy người phụ nữ như vậy, Hàn Phi đã nghĩ đến Phó Sinh lúc trước, bọn họ đều hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng,

không có chút khao khát sống nào.

Lát nữa Hàn Phi còn phải đến tòa nhà nguy hiểm nhất tòa nhà số 7, nếu như Đỗ Tĩnh cứ như thế này, rất có thể sẽ mang nguy hiểm đến cho tất cả mọi người.

Nếu như một người bản thân đã không còn muốn sống nữa, thì cho dù người khác có cố gắng thế nào, cuối cùng cũng khó có thể thực sự cứu được.

"Cô có nghe thấy tôi nói không?" Hàn Phi ngồi xổm bên cạnh Đỗ Tĩnh, nhìn gương mặt tê dại của đối phương.

Cách tốt nhất để giải cứu những người đã rơi vào tình trạng tuyệt vọng hoàn toàn là cho họ hy vọng, cho dù là hy vọng nhỏ nhất.

"Thật ra có một chuyện chúng tôi vẫn luôn giấu cô." Hàn Phi cố hết sức để giọng nói của mình có thể truyền đến rõ ràng vào tai người phụ nữ: "Con gái của cô không hề chết trong vụ tai nạn xe, tôi không biết trước đây cô và Đỗ Xu đã xảy ra chuyện gì, cô ta không để chúng tôi nói chuyện này với cô, cô ta dường như muốn làm điều gì đó rất khủng khiếp với con gái của cô."

Dưới sự tăng cường của năng lực ngôn linh, tất cả mọi thứ giống như ma quỷ đang cám dỗ người thường, lời nói của Hàn Phi mang đến cho người ta một loại cảm giác tín phục đặc biệt.

Khi Hàn Phi nói đến chuyện con gái của Đỗ Tĩnh vẫn chưa chết, ánh mắt đối phương khẽ co giật.

Sau khi Hàn Phi nói xong tất cả mọi thứ, Đỗ Tĩnh quay đầu nhìn hắn, vẻ tuyệt vọng trong mắt đã bị một loại cảm xúc khác thay thế.

"Tôi bây giờ nghi ngờ, vụ tai nạn xe mà gia đình cô gặp phải chính là do Đỗ Xu gây ra, trước đây cô có bao giờ từng xảy ra xung đột với cô ta ở tòa nhà số 1 không?" Hàn Phi nói như là thật, từng câu nói của hắn đã thành công đốt cháy lửa giận trong lòng Đỗ Tĩnh.

Vẻ tê dại trên mặt Đỗ Tĩnh đã biến mất, con ngươi cũng lấy lại tiêu điểm, cô nhìn chằm chằm Hàn Phi, đôi môi tím nhạt khẽ mở: "Con gái tôi vẫn còn sống sao?"

"Đúng vậy, ngoài ra tôi cũng có thể nói với cô một cách có trách nhiệm rằng, cô bé đang ở trong chính bệnh viện này, bây giờ chúng ta có thể cùng nhau đi tìm cô bé."

Hàn Phi nói xong câu này, người phụ nữ thương tích đầy mình dùng hai tay chống trên bàn mổ, từ từ ngồi dậy: "Chỉ cần có thể tìm được con bé, anh muốn cái gì tôi đều có thể cho anh!"

"Cô đừng vội." Hàn Phi nhìn sau lưng của Đỗ Tĩnh, sau khi cô ngồi dậy, hắn mới phát hiện, sau lưng cô có mọc một khuôn mặt của Đỗ Xu, chỉ là đôi mắt của khuôn mặt đó vẫn nhắm chặt lại, không mở ra: "Cô cũng là 'thuốc' của Đỗ Xu?"

Đỗ Tĩnh không trả lời, khi cô nghe thấy cái tên Đỗ Xu, ngón tay bất giác nắm chặt lại.

"Tôi thấy trong bệnh án có viết, cô đã từng là khách VIP của tòa nhà số 1, chắc hẳn cô đã từng gặp Đỗ Xu rồi đúng không? Cô có từng xảy ra mâu thuẫn gì với cô ta không?" Hàn Phi càng nhìn Đỗ Tĩnh, càng cảm thấy cô ấy hơi giống Đỗ Xu.

"Tôi với Đỗ Xu chưa từng có xung đột mâu thuẫn gì." Đỗ Tĩnh lắc đầu: "Đó là chị gái tôi."

Chương 590: Bảy khoa bệnh, bảy loại tuyệt vọng

"Mặc dù Đỗ Xu là chị gái tôi, nhưng bình thường tôi rất ít khi giao tiếp với chị ấy. Chị ấy là con gái mà bố yêu thương nhất, tôi chỉ là một đứa con gái ngoài giá thú, chị ấy dường như là viên ngọc sáng chói nhất trên vương miện, còn tôi chỉ là một phụ kiện không nổi bật." Hai tay Đỗ Tĩnh ôm ngực: "Nếu tất cả mọi chuyện thực sự là do chị ấy làm, vậy thì rốt cuộc là vì điều gì?"

"Có thể là do ghen tị." Hàn Phi tìm thấy một bộ đồng phục y tá khá sạch sẽ: "Ghen tị vì cô có một gia đình tốt đẹp, ghen tị vì cô có đứa con xinh xắn dễ thương, ghen tị vì cô có được tình yêu mà cô ta không có."

Làm người yêu của Đỗ Xu là một chuyện vô cùng đau khổ và đáng sợ, mà còn đau khổ hơn việc làm người yêu của Đỗ Xu là, trở thành em gái của cô ta.

Hàn Phi khoác bộ đồng phục y tá cho Đỗ Tĩnh: "Cô và Đỗ Xu là chị em ruột, chắc hẳn hiểu rõ cô ta hơn tôi, người phụ nữ đó chỉ là bề ngoài hoàn hảo, nhưng trên thực tế linh hồn lại hoàn toàn dơ bẩn."

"Tôi cũng có từng nghi ngờ, nhưng luôn cảm thấy có lẽ chị ấy sẽ không táng tận lương tâm điên rồ đến mức đó." Đỗ Tĩnh chật vật đứng dậy, điều cô lo lắng nhất bây giờ chính là con gái của mình.

"Chờ một chút, để tôi xem thứ này lắp vào như nào." Hàn Phi lau sạch vết máu ở mép chân giả, thử vài lần rồi mới lắp lại vào chân Đỗ Tĩnh: "Cô xem mình có thể đi được không? Nếu không được, thì để bạn tôi cõng cô."

Đỗ Tĩnh mặc đồng phục y tá vào, khi cô bước xuống đất, máu sẽ rỉ ra từ chỗ nối giữa đùi và chân giả, người ngoài nhìn vào đều cảm thấy rất đau.

“Thôi bỏ đi, vẫn nên để anh ấy cõng cô đi.” Hàn Phi giao Đỗ Tĩnh cho A Trùng, người chơi tâm thần có chút biến thái này cũng coi như có tác dụng một chút.

“Chuyện không nên chậm trễ, bây giờ chúng ta sẽ đến tòa nhà số 7.”

Hàn Phi dọn dẹp sàn nhà tầng hầm, quay trở lại hành lang.

Vừa rồi ở tầng hầm thứ nhất có động tĩnh lớn như vậy, tầng hầm thứ hai cũng không có người tới, điều này cũng khiến Hàn Phi cảm thấy có chút không bình thường.

“Tầng hầm thứ hai là lối đi, thông với các tòa nhà khác, rất nhiều trường hợp bệnh nặng được vận chuyển thẳng qua tầng hầm thứ hai, cả đời này bọn họ sẽ không bao giờ được nhìn thấy ánh sáng.” Đỗ Tĩnh yếu ớt nói.

“Vậy chúng ta không phải cũng có thể vào tòa nhà số 7 thông qua tầng hầm thứ hai hay sao?” Hàn Phi đã từng đến tầng hầm thứ hai của tòa nhà số 1, biết rằng ở đó là một bãi đậu xe được chuẩn bị đặc biệt cho khách VIP, bên trong xây dựng một số lối đi bí mật.

“Những lối đi này bình thường không thể mở ra, cần phải có chìa khóa đặc biệt mới được.” Đỗ Tĩnh dường như biết rất nhiều chuyện trong bệnh viện: “Theo tôi được biết, chỉ những người mặc đồ đen mới đủ tư cách có được chìa khóa lối đi dưới tầng hầm.”

“Vậy thì chúng ta sẽ hành động theo kế hoạch ban đầu.”

Trở lại mặt đất, ba người họ mặc đồng phục khác nhau, chạy về phía tòa nhà số 6.

Sau khi quẹt thẻ làm việc của bác sĩ, Hàn Phi đang định đi vào trong thì đột nhiên nhìn thấy một người đang đứng ở quầy tiếp tân trong sảnh tòa nhà số 6.

“Tòa nhà số 6 có lễ tân trực ban?”

Hàn Phi mơ hồ nhớ đến những điều Trương Tráng Tráng nhắc nhở mình phải chú ý, sau khi trời tối, nhân viên lễ tân nếu như đang cười thì có thể đến gần, nếu như đối phương đang khóc nhất định phải tránh xa.

“Trong tòa nhà số 7 toàn bộ đều là bệnh nhân nguy kịch, khi tòa nhà số 7 không còn phòng trống, một số bệnh nhân cũng sẽ được chuyển đến tòa nhà số 6, cho nên hai tòa nhà này trong bệnh viện là nguy hiểm nhất.” Đỗ Tĩnh nói nhỏ: “Bất kể là bác sĩ, hay là bệnh nhân, đều rất nguy hiểm.”

“Tôi hiểu rồi.” Hàn Phi cảm thấy cứu được Đỗ Tĩnh rất cần thiết, có người cùng phòng bệnh cũ này ở đây, hắn có thể tránh đi rất nhiều đường vòng.

“Anh à, cách 0 giờ vẫn còn 1 tiếng 20 phút, hay là chúng ta đừng đánh rắn động cỏ nữa, chúng ta lén lút lẻn vào tòa nhà số 7 trước.” A Trùng lo lắng Hàn Phi lại làm chuyện gì đó bốc đồng, lúc đầu nói chỉ giết một người nhưng sau đó lại tàn sát cả một tòa nhà để che đậy “tội ác”.

“Anh gọi tôi là anh?” Hàn Phi nghe cách xưng hô của A Trùng cảm thấy có chút kỳ lạ, trong lòng hắn mối quan hệ giữa hai bên còn lâu mới đạt đến bước được gọi là anh em.

“Thế nên gọi là gì? Gọi là chủ nhân à?” A Trùng bị dọa sợ, rất khiêm tốn đáng thương, buột miệng nói ra.

“Cứ gọi Hàn Phi là được.” Hàn Phi không muốn chấp nhặt với tên biến thái này làm gì, hắn để Đỗ Tĩnh dừng lại, tự mình nhẹ nhàng đẩy cửa an toàn đi vào hành lang.

Trương Tráng Tráng quả thực từng nhắc nhở Hàn Phi, nhưng vấn đề là lễ tân cứ luôn cúi đầu xuống, nếu không tiến lại gần căn bản không thể phân biệt được cô ta đang khóc hay đang cười.

Hàn Phi đi chậm lại, cố gắng hết sức để tỏ ra bình thường, vội vàng đi đến quầy lễ tân như một bác sĩ vừa kết thúc công việc.

Ánh đèn nhàn nhạt chiếu vào bàn phục vụ, xung quanh yên lặng, người lễ tân cũng đứng bất động như một hình nộm.

“Chào buổi tối.” Hàn Phi chủ động tiến lại gần, khi chỉ còn cách quầy lễ tân khoảng hai ba mét, cơ thể của lễ tân đang cúi đầu bắt đầu hơi run lên, vai khẽ đung đưa, mái tóc đen nhánh rủ xuống trước ngực.

Người không có kinh nghiệm nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này, chắc chắn sẽ dừng lại, thận trọng chú ý.

Nhưng Hàn Phi không những không giảm tốc độ, ngược lại đột nhiên bắt đầu tăng tốc.

Lễ tân run rẩy càng lúc càng kịch liệt, khi Hàn Phi đi tới trước mặt, cô ta đột nhiên ngẩng đầu lên!

Khóe miệng cô ta đang cười, nhưng đôi mắt lại bị khoét rỗng, trên khuôn mặt biến dạng đầy huyết lệ!

"Chào buổi tối!"

"Người đẹp, em dọa anh sợ rồi đấy."

Rút con dao tái sinh ra, Hàn Phi chém thẳng vào lễ tân.

Lễ tân đứng sau quầy nhanh chóng tiến lên phía trước, cô ta mở rộng hai cánh tay, muốn ôm Hàn Phi, sau đó đem mặt của mình đè lên mặt hắn!

"Đây là em ra tay trước đấy nhé."

Ánh sáng lóe lên, Hàn Phi và lễ tân va chạm với nhau.

Cơ thể Hàn Phi bay về phía sau, cơ thể của lễ tân thì bị tách ra ở giữa làm đôi.

Vô số tia máu nhỏ muốn tu sửa lại cơ thể của người lễ tân, nhưng vết thương do con dao tái sinh cắt ra thì không thể nào tu sửa được bởi bất cứ thứ rác rưởi nào.

Lễ tân ngã xuống đất hóa thành máu đen, vài đốm sáng yếu ớt đi vào lưỡi dao tái sinh.

Hàn Phi ngồi dưới đất, nhìn vết thương và dấu ngón tay trên vai, trong lòng không khỏi sợ hãi.

"Thể lực 32 điểm của mình vậy mà lại bị cô ta dễ dàng đánh bay ra như vậy?" Hắn đưa tay sờ lên vết thương trên vai, nặn ra một ít máu đen: "Cũng may, mình có sức đề kháng tương đối cao với nguyền rủa và độc hồn."

Hàn Phi là chủ nhân trên danh nghĩa của tòa nhà chết chóc, rất quen thuộc với các loại nguyền rủa chết chóc, thêm vào đó,

hắn vẫn luôn ăn thịt do Từ Cầm làm, hầu hết các nguyền rủa đối với hắn mà nói chỉ giống như hương liệu thôi.

"Anh Hàn, anh không sao chứ?" Nhìn thấy Hàn Phi ngã xuống, A Trùng cõng Đỗ Tĩnh chạy tới kiểm tra.

"Tôi không sao." Hàn Phi liếc nhìn lên tầng một cái: "Bỏ đi, trước tiên chúng ta đến tòa nhà số 7, anh hãy chú ý một chút đừng đụng vào vết máu trên mặt đất, trong đó có chứa nguyền rủa đấy."

Nội tâm nhân viên quầy lễ tân đầy nguyền rủa ác độc, máu chảy trong người bác sĩ đầy độc hồn, những quỷ quái trong bệnh viện này đều có những năng lực đặc biệt riêng, tuy nhiên Hàn Phi lúc trước đều là đánh lén, căn bản không có chỗ cho bọn họ phát huy.

"Không thể lỗ mãng nữa, toàn bộ bệnh viện đều đang dị hóa, càng đi về phía sau, thứ gặp phải sẽ càng kinh khủng."

Dao tái sinh cực kỳ sắc bén, có thể giết chết tất cả quỷ quái nhuốm máu, nhưng khi gặp phải những quỷ quái thực sự cường đại, Hàn Phi thường chỉ có một cơ hội ra tay. Nếu như hắn không giết chết được đối phương, vậy thì hắn sẽ bị đối phương giết chết.

Không dừng lại ở tòa nhà số 6, Hàn Phi đưa A Trùng và Đỗ Tĩnh đến cửa của tòa nhà số 7.

Đứng ngoài cửa an toàn, nhìn vào bên trong, tòa nhà số 7 không khác mấy so với những tòa nhà khác, chỉ là trông có vẻ u ám hơn, bên trong dường như không có bất kì một sinh vật sống nào.

"Đỗ Tĩnh, trước đây cô từng ở tòa nhà số 7 rồi đúng không? Ở đây có điểm gì cần đặc biệt chú ý không?"

"Tòa nhà số 7 có rất nhiều bệnh nhân không bình thường, vì vậy nếu anh thấy cửa phòng bệnh mở hé, tuyệt đối đừng lại gần." Đỗ Tĩnh suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: "Tôi nghe nói ở tòa nhà số 7 còn có một số bác sĩ là bệnh nhân đóng giả, tóm lại, bên trong rất loạn."

“Cô ở đây có gặp bác sĩ nào họ Nhan không? Anh ấy rất cao.”

“Không.” Đỗ Tĩnh khẽ lắc đầu: “Bác sĩ chăm sóc chính của tôi tên là Trương Hỉ, một người phụ nữ rất ít nói.”

“Trương Hỉ?” Hàn Phi ngơ ngác nhìn Đỗ Tĩnh, hắn không ngờ lại nhận được tin tức về chị gái của Trương Tráng Tráng từ Đỗ Tĩnh: “Vậy cô có biết bình thường cô ấy ở đâu trong tòa nhà số 7 không? Tôi có một bức thư cần đưa cho cô ấy.”

“Cô ấy phụ trách bệnh nhân ở tầng bốn, nhưng tôi khuyên anh đừng tùy tiện đến gần cô ấy.” Ánh mắt Đỗ Tĩnh hiện lên một sự sợ hãi: “Tôi đã tận mắt chứng kiến nữ bác sĩ đó giết người, bệnh nhân trong tay cô ấy giống như đồ chơi xếp gỗ của trẻ con, mỗi đêm cô ấy đều sẽ đi kiểm tra phòng bệnh, phàm là phòng bệnh bị cô ấy chọn trúng, ngày hôm sau sẽ chảy rất nhiều máu, trong phòng bệnh cũng sẽ chào đón bệnh nhân mới.”

“Kinh khủng vậy sao?”

“Rất nhiều bệnh nhân ở tầng 4 đều gọi cô ấy là nữ tử thần, mặc dù cô ấy chịu trách nhiệm tư vấn tâm lý cho chúng tôi, nhưng dường như chính bản thân cô ấy đang mắc chứng rối loạn tâm lý nghiêm trọng.” Đỗ Tĩnh chỉ nghĩ đến những chuyện này, đã cảm thấy sợ hãi.

“Xem ra cô ấy rất mạnh, vậy thì tôi càng phải đi tìm cô ấy rồi.” Hàn Phi âm thầm gật đầu: “Đỗ Tĩnh, cô có quen với bệnh nhân ở tòa nhà số 7 không? Cô đã từng gặp bệnh nhân nào tên là Tường Vi chưa? Anh ấy mới bị bắt vào mấy ngày nay thôi.”

“Tôi không rõ.” Đỗ Tĩnh nói với vẻ nghiêm túc: “Bệnh nhân bị giam ở tòa nhà số 7 gần đây, tôi chỉ nhớ có một người, người đó hình như tên là Thẩm Lạc. Nghe nói anh ấy đã đút lót bác sĩ, là bệnh nhân duy nhất ở tòa nhà số 7 trốn thoát, nhưng sau đó lại bị bắt lại rồi.”

“Cái tên này nghe quen quen, chúng ta tạm thời bỏ qua anh ấy đi.” Hàn Phi không muốn gặp Thẩm Lạc vào thời khắc mấu chốt như thế này.

“Những người khác tôi không biết.”

Không có được thông tin mình muốn, Hàn Phi chỉ có thể vào tòa nhà số 7 để kiểm tra.

Hắn nhẹ nhàng mở cửa ra, ánh sáng trắng trong tòa nhà số 7 đâm vào mu bàn tay anh như băng.

Lần đầu tiên Hàn Phi phát hiện ánh đèn lại có thể lạnh lẽo đến như vậy.

Hành lang trống trải không một bóng người, cửa phòng các khoa và phòng bệnh hai bên hành lang đều không khóa, có một số phòng cửa còn mở một nửa, ánh đèn trong hành lang căn bản không thể xua đi đêm tối tĩnh mịch.

Bước vào tòa nhà số 7, cơ thể của Hàn Phi hoàn toàn bị bao trùm bởi ánh đèn, hắn cảm thấy linh hồn của mình như đã rơi vào một hố băng.

Không ngừng rơi xuống trong cái lạnh giá, trong lòng bất giác xuất hiện một loại cảm giác bất lực.

"Nơi này thật kỳ quái."

Ngẩng đầu lên, Hàn Phi nhìn gian phòng gần mình nhất.

Cánh cửa mở ra một nửa, trên cửa còn viết một vài chữ màu đen —— Trung tâm cấy ghép tóc.

Hàn Phi ghi nhớ lời Đỗ Tĩnh nói, hắn không muốn tới gần những căn phòng không khóa này, nhưng hiện tại bọn họ đã ở quá gần căn phòng đó.

Trung tâm cấy ghép tóc nằm ở lối vào của hành lang tầng 1, muốn đến tầng 4 tìm Trương Hỉ, chắc chắn phải đi ngang qua khoa này.

Cầm dao tái sinh trong tay, Hàn Phi ra hiệu cho A Trùng và Đỗ Tĩnh đừng ở quá xa mình.

Hắn di chuyển từng chút một, hai mắt chỉ chăm chú nhìn vào cánh cửa đang mở ra một nửa.

Đêm tối trong trung tâm cấy ghép tóc đang từ từ tràn lên, như thể có thứ gì đó sẽ đột ngột xuyên ra.

“Trông thì có vẻ như mọi thứ vẫn bình thường, nhưng thực tế có cảm giác tòa nhà này đã bị dị hóa hoàn toàn.”

Hàn Phi cũng để người giấy màu máu leo lên vai hắn để cảnh báo, đây là lần đầu tiên người giấy màu máu cảnh báo hắn như vậy.

“Khi biết tin mình có 3 đứa con và mấy người vợ, người giấy màu máu đều chưa bao giờ căng thẳng như này, xem ra mình quả thực đã gặp phải rắc rối rồi.”

Di chuyển bước chân, Hàn Phi có ý định lui về phía sau, hắn đang định đổi hướng thăm dò khác, thì trong đầu lại vang lên âm thanh hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên —— bảy loại tuyệt vọng.”

“Bảy loại tuyệt vọng: Bảy khoa bệnh này đã giết chết bảy loại cảm xúc của cậu ấy, mang đến cho cậu ấy bảy loại tuyệt vọng khác nhau.”

“Yêu cầu nhiệm vụ: Dùng mọi cách để tiêu diệt tổng hợp tuyệt vọng ở bên trong bảy khoa bệnh, mỗi khi giết chết được một cái, đều sẽ nhận được rất nhiều kinh nghiệm và phần thưởng đặc biệt.”

Vốn dĩ Hàn Phi đã định bỏ cuộc, nhưng nhắc nhở của hệ thống lại khơi dậy hứng thú của hắn.

“Bảy khoa bệnh tượng trưng cho bảy loại tuyệt vọng, mỗi khi giết chết được một cái đều có thể nhận được phần thưởng?”

Sau khi Hàn Phi tiến vào thế giới điện thờ chỉ hoàn thành hai nhiệm vụ, dẫn đến hắn chỉ có hai cơ hội mở ô vật phẩm, rất nhiều đạo cụ đều không thể lấy ra.

“Kinh nghiệm của nhiệm vụ điện thờ vô cùng hậu hĩnh, phần thưởng đặc biệt cũng không thể bỏ lỡ, nhiệm vụ này rất đáng để làm.”

Để lại người giấy màu máu vào lồng ngực của mình, khi thực sự gặp phải nguy hiểm, Hàn Phi vẫn tin tưởng nhất là

người giấy đã tưới máu của Từ Cầm, hắn có thể để đối phương bảo vệ trái tim của mình.

"Chuẩn bị đi lên tầng."

Hàn Phi đi về phía trước, đêm tối trong khoa bệnh bắt đầu rung lắc, nhưng ngoài điểm này ra, dường như cũng không có gì khác thường.

Hàn Phi cảnh giác cao độ, thuận lợi đi ngang qua bên cạnh khoa bệnh, tiến vào hành lang, thứ ở trong khoa bệnh cũng không hề đi ra.

"Có vẻ khá an toàn." A Trùng vội vàng đi theo phía sau Hàn Phi, nhưng khi anh ta vừa đến gần cửa khoa bệnh, một bàn tay khổng lồ mọc đầy tóc đen đột nhiên từ trong khoa bệnh vươn ra!

"Lên tầng!" Cùng lúc Hàn Phi thúc giục, cơ thể trực tiếp lao ra, lưỡi dao chém tới trên bàn tay khổng lồ.

Tóc đen bị dao tái sinh chém đứt, bàn tay khổng lồ kia hóa thành tóc rơi khắp mặt đất.

Tất cả những sợi tóc đen chạm vào dao tái sinh trực tiếp biến mất, nhưng những sợi tóc không chạm vào dao tái sinh sau khi rơi xuống đất, bắt đầu tụ hợp lại như thể có sự sống.

"Phải chém được vào bản thể mới được."

Hàn Phi hiện tại không dám vào trung tâm cấy ghép tóc một mình, hắn cần một người phối hợp với hắn để giữ chân những sợi tóc đó, để hắn có thời gian tìm được bản thể của chúng.

Cả ba người nhanh chóng di chuyển lên trên, đến tầng hai.

Khoa bệnh ở gần hành lang tầng hai cũng rất cổ quái, cánh cửa mở một nửa, máu không ngừng rỉ ra từ khoa bệnh, trên vết máu có vứt bảng hiệu của khoa bệnh —— Trung tâm sứt môi hở vòm.

Hàn Phi nhìn chăm chú vào cửa khoa bệnh, đang định tăng tốc chạy qua thì một bác sĩ mặc áo khoác trắng đột nhiên đi ra khỏi khoa bệnh.

Gã đứng quay lưng về phía Hàn Phi, giọng điệu rất kỳ lạ: "Ấy? Đã muộn như vậy rồi, trên hành lang vẫn còn có người?"

"Chúng tôi muốn đến gặp bác sĩ Trương Hỉ hỏi một số chuyện."

"Chưa đi tìm cô ấy vội, chỗ tôi đang có chút rắc rối, cần sự giúp đỡ của mấy người." Bác sĩ quay lưng về phía đám người, giọng nói vội vã.

"Giúp gì vậy?" Hàn Phi híp mắt, nhìn chằm chằm bác sĩ khả nghi trước mặt.

"Có bệnh nhân khám cấp cứu mà tôi không khống chế được!" Bác sĩ lo lắng hét lên: "Đừng nhiều lời nữa! Mau lại đây!"

"Được." Hàn Phi cầm dao tiến lên trước, khi bác sĩ định tóm lấy cổ tay hắn, hắn tăng tốc: "Bệnh nhân mà anh đang nói đến, không phải là chính mình đấy chứ?"

Bác sĩ vẫn luôn quay lưng về phía Hàn Phi, cơ thể dừng một chút, gã quay đầu lại, lộ ra một cái miệng bị nứt thành bốn phần.

"Làm sao anh biết? Chẳng lẽ anh cũng cảm thấy tôi và các người trông không giống nhau à?"

Dưới lớp áo choàng trắng của bác sĩ là áo bệnh nhân dính đầy vảy máu, đôi mắt của gã hoàn toàn khác với đôi mắt của những linh hồn bị điều khiển trong bệnh viện.

Chương 591: Rối loạn dạng cơ thể

Môi của bác sĩ bị rách ra bốn xung quanh, lộ ra những chiếc răng chi chít, khấp khểnh bên trong.

Bác sĩ vừa đi ra khỏi trung tâm sứt môi hở vòm, cả khuôn mặt đều bị xé rách ra, mở lớn miệng cắn về đầu của Hàn Phi!

Đối mặt với cảnh tượng kinh khủng như vậy, Hàn Phi không hề lùi lại một bước, kiên cường đối mặt, vung thẳng dao vào mặt bác sĩ.

Có tái sinh trong tay, hắn đến hận ý còn dám giết.

Ánh sáng chói lọi của con dao rơi xuống, bác sĩ cổ quái xấu xí kia dường như nhận ra có điều gì đó không ổn, ngay thời khắc quan trọng của va chạm liền lùi lại phía sau.

Tái sinh chỉ chém đứt một "cánh" môi, để lại trên mặt gã vết máu me đầm đìa.

"Ahhhh!"

Tiếng hét vang lên, bác sĩ che khuôn mặt vốn đã không giống người bình thường, đôi mắt dần dần đỏ lên như máu, nhìn chằm chằm mảnh môi trên mặt đất.

Môi mọc đầy răng rơi xuống đất, giống như một cánh hoa làm bằng thịt người.

"Mày! Muốn! Chết!"

Máu hòa cùng tiếng gầm thét, bác sĩ lấy từ trong túi ra hai con dao phẫu thuật dính máu: "Tao sẽ khiến tất cả chúng mày đều giống như tao! Như vậy những người còn nguyên vẹn sẽ trở thành thiểu số! Mà thiểu số thì chính là bệnh nhân!"

Tốc độ của bác sĩ rất nhanh, bản thân Hàn Phi cũng thầm kinh ngạc, vừa nhắm mũi dao vào cổ bác sĩ, nhưng đối phương vậy mà lại né được trong khoảng cách ngắn như vậy.

Bên trong bảy khoa bệnh trong tòa nhà này toàn bộ đều là quái vật kinh khủng, Hàn Phi quyết đoán kịp thời đưa ra quyết

định: “Lên tầng bốn trước!”

Bác sĩ trước mặt này là bệnh nhân ở trung tâm sứt môi hở vòm đóng giả, nếu như bọn họ bị các bác sĩ khác trong bệnh viện nhìn thấy thì cả hai đều sẽ trở thành mục tiêu, vì vậy Hàn Phi cũng muốn dẫn dụ bác sĩ sứt môi lên tầng.

Sau khi nhận được lệnh của Hàn Phi, A Trùng cõng Đỗ Tĩnh liều mình chạy lên trên, không dám lãng phí thời gian quý giá mà Hàn Phi đã dùng mạng ra đánh đổi.

“Chúng mày một người cũng đừng hòng chạy trốn!” Bác sĩ này đã phát điên rồi, trên tay cầm hai con dao phẫu thuật, tốc độ nhanh đến khó tin, cả người như một con dã thú ẩn nấp trong đêm tối, liều mạng cắn xé tất cả những sinh vật mà mình nhìn thấy.

Để không làm Đỗ Tĩnh bị thương, Hàn Phi chỉ có thể cứng đầu kéo dài thời gian với bác sĩ.

Bác sĩ này tâm lý cực kỳ biến thái, con dao trên tay của gã mỗi lần đều trực tiếp tấn công vào má của Hàn Phi, cố gắng phá hủy khuôn mặt mị lực -14 của hắn.

Đối với hầu hết các diễn viên, khuôn mặt luôn quan trọng hơn những chỗ khác, nhưng Hàn Phi lại là một ngoại lệ, trong đầu hắn bắt đầu suy nghĩ, có nên dùng khuôn mặt của mình giả vờ sơ hở để đánh lừa đối thủ, giành lấy cơ hội xuất dao cho bản thân hay không.

Chỉ cần có thể chém trúng huyệt đạo của đối phương, với mức độ sắc bén của dao tái sinh, đối phương chắc chắn sẽ chết.

Bác sĩ là một tên điên biến thái, còn Hàn Phi thì lại là một tên điên cực kỳ bình tĩnh, cả hai đều đã trải qua những chuyện tồi tệ và tuyệt vọng nhất.

“Hàn Phi! Cẩn thận!” Tiếng kêu kinh hô của A Trùng vang lên từ góc rẽ tầng ba, Hàn Phi căn bản không hề nhìn lại, trực tiếp dậm chân rời khỏi vị trí đang đứng.

Nơi hắn đứng vừa rồi, một ít chất nhầy màu vàng cam, gần như trong suốt đang chảy ra.

“Đây là nhỏ từ trên tầng xuống?” Hàn Phi không dám phân tâm, chỉ dùng tầm mắt ngoại vi liếc nhìn, có chất nhầy chảy ra từ khe cầu thang, trông rất kinh tởm.

Có một mùi hôi thối trong không khí, Hàn Phi lo lắng rằng sau khi liều mạng, sẽ không còn sức để đối phó với những nguy hiểm khác.

Hắn từ bỏ ý định lấy thương đổi thương với bác sĩ, nhanh chóng rút lui về sau, chạy lên trên tầng.

Bác sĩ bị Hàn Phi chém đứt một mảnh môi đuổi theo, cầm theo hai con dao phẫu thuật, thề sẽ biến hắn thành bộ dạng trông giống như gã.

Nhanh chóng chạy thoát, đến tầng ba.

Chất nhầy màu vàng hôi thối đã trải đầy trên mặt đất, có chỗ gần như trong suốt, có chỗ thì vẩn đục, vón cục, trông vô cùng kinh tởm.

“Đây rốt cuộc là cái quái gì vậy?”

Chất nhờn dính vào đế giày khiến người đứng không vững, A Trùng cõng Đỗ Tĩnh suýt ngã, anh ta không cẩn thận nắm lấy tay vịn cầu thang, đầu ngón tay chạm vào một chút chất nhờn.

“Rất trơn rất nhầy, sờ vào giống như mỡ lợn vậy?” Đầu ngón tay của A Trùng truyền đến cảm giác tê tê, mới đầu tiên cảm thấy khá dễ chịu, nhưng rất nhanh anh ta đã cảm thấy bất an.

Chất nhờn đó dễ dàng xâm nhập vào lớp bảo vệ của làn da, đang thấm vào cơ thể, ngón tay anh ta gần như sưng lên một phần tư ngay lập tức.

“Anh Hàn! Tay tôi trúng độc rồi!”

“Nếu không được thì chặt đi! Đừng để nó lây lan!” Hàn Phi rút dao né tránh, đầu cũng không quay lại.

Hắn toàn thân đề phòng bác sĩ sứt môi, trong lúc né tránh, không quên quan sát xung quanh.

Tất cả chất nhờn đều là rỉ ra từ trung tâm hút mỡ điêu khắc thể hình trên tầng ba, cánh cửa của khoa bệnh đó dường như không thể đóng chặt.

Bị tên bác sĩ sứt môi điên cuồng đuổi theo, ba người Hàn Phi cũng không có thời gian kiểm tra kỹ lưỡng, một hơi chạy lên đến tầng bốn.

"Bác sĩ Trương Hỉ là ở tầng này sao?"

Lao vào hành lang tầng bốn, Hàn Phi đang dần dần mất sức rồi, bác sĩ sứt môi càng lúc càng nhanh khi thế giới không ngừng dị hóa.

Điều kinh tởm hơn nữa là con dao phẫu thuật của đối phương còn dính nguyền rủa không rõ, chỉ cần bị trầy xước, sẽ khiến cơ thể không còn nhạy bén.

Tình hình cứ kéo dài như này, Hàn Phi sẽ càng ngày càng thêm hao sức.

Điều khiến Hàn Phi càng lo lắng hơn cả là mỗi khi gặp nguy hiểm, trong đầu đều mơ hồ truyền đến cơn đau nhói, Phó Nghĩa như ôm một bụng nước xấu, luôn sẵn sàng giáng cho hắn một đòn chí mạng.

Loạn trong giặc ngoài, Hàn Phi không biết mình có thể chống đỡ được bao lâu.

"Gần đến nơi rồi, phía trước chính là phòng bệnh tôi từng nằm! Bác sĩ Trương thường đi làm ở khoa bệnh giữa hành lang!"

Dị hóa của bệnh viện đã vô cùng nghiêm trọng rồi, ánh sáng trắng nhợt méo mó trên hành lang, nhìn thì trông hành lang có vẻ rất ngắn, nhưng trên thực tế lại rất rất dài, mỗi một phòng bệnh đều cách nhau một khoảng rất xa.

Cả đường chạy như điên, ba người Hàn Phi cuối cùng cũng đến trung tâm hành lang của tầng bốn, ở đây có một khoa bệnh tương đối đặc biệt —— Trung tâm tư vấn tâm lý sắc đẹp.

Diện tích của khoa bệnh này rất lớn, trên bức tường bên ngoài còn viết vài chữ —— Sắc đẹp không chỉ là nói đến dung mạo, vẻ đẹp khỏe mạnh của ngoại hình, mà còn nói đến trạng

thái hoàn hảo toàn diện của sự thích ứng về tâm lý và xã hội, chúng ta phải từ chối vẻ đẹp bệnh hoạn, từ chối vẻ đẹp có hại, từ chối tìm kiếm vẻ đẹp đám đông.

Những câu đó đầy lời dẫn dắt tích cực, nhưng mỗi một chữ đều là dùng máu viết ra, xiêu xiêu vẹo vẹo, nhìn thế nào cũng thấy là một loại châm biếm.

"Hàn Phi, anh chắc chắn chúng ta phải đi vào chứ?" A Trùng cõng Đỗ Tĩnh trên lưng, khi nhìn thấy bức tường viết đầy chữ máu, có chút sợ hãi.

Hàn Phi đang cố hết sức để né đòn của bác sĩ, căn bản không rảnh để ý đến A Trùng, khi hắn lùi đến cửa khoa bệnh, trực tiếp một chân đá thẳng A Trùng vào bên trong khoa bệnh.

Sau đó tự hắn cũng lẩn vào trong phòng, đóng cửa khoa bệnh vào phút chót.

"Chúng mày trốn không thoát đâu! Tao sẽ khiến chúng mày trở nên giống như tao!" Con dao phẫu thuật của bác sĩ sứt môi không ngừng đâm vào cửa, ngực Hàn Phi phập phồng, thở hổn hển.

"Bác sĩ Trương chắc hẳn ở trong khoa bệnh."

Đỗ Tĩnh dựa vào bức tường, cạnh căn phòng trong khoa bệnh, cô còn chưa vào cửa, đã nghe thấy trong phòng truyền ra giọng nói của một người phụ nữ.

"Anh là vấn đề về tâm lý, được gọi là rối loạn dạng cơ thể, đây là một loại rối loạn tâm lý mãn tính dai dẳng, biểu hiện chủ yếu là quá mức tập trung và lo lắng về những khiếm khuyết trên cơ thể."

Giọng nói của người phụ nữ chín chắn điềm đạm, cũng rất hay, cho người ta cảm giác hoàn toàn có thể tin cậy vào cô ấy.

"Cuối cùng cũng gặp được một người bình thường ở tòa nhà số 7 rồi." A Trùng cũng nghe được lời bác sĩ nói trong phòng, nữ bác sĩ dường như đang tư vấn điều trị.

"Đừng sơ suất." Hàn Phi nhìn cánh cửa khoa bệnh lung lay sắp đổ, bác sĩ sứt môi có thể xông vào bất cứ lúc nào.

“Bác sĩ Trương Hỉ phần lớn thời gian vẫn khá bình thường.” Đỗ Tĩnh cũng không quá chắc chắn, cô nhẹ nhàng gõ cửa.

“Mời vào.”

Đỗ Tĩnh chỉ mở cửa sau khi được sự đồng ý của bác sĩ Trương, mấy người đều nhìn thấy cảnh tượng bên trong khoa bệnh.

Một nữ bác sĩ mặc áo choàng trắng ngồi bên chiếc bàn sạch sẽ và gọn gàng, đối diện với cô là một bệnh nhân mặc áo bệnh viện.

“Mấy người tìm tôi có chuyện gì không?” Nữ bác sĩ nói chuyện rất bình thường, dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi dị hóa của thế giới, Đỗ Tĩnh cũng thả lỏng được một chút, cô đang định vào phòng nói chuyện với bác sĩ Trương, thì bị Hàn Phi ngăn lại.

“Đừng vội qua đó, cô nhìn bệnh nhân kia.”

Bệnh nhân ngồi đối diện với nữ bác sĩ không ngừng run rẩy, sau khi kiên trì được hai ba giây, toàn thân anh ta tản ra như khối gỗ, càng quỷ dị hơn nữa cho dù là như vậy nhưng anh ta vẫn còn thở, không hề hồn phi phách tán.

“Mấy người cũng tới đây để tư vấn vấn đề tâm lý đúng không?” Bác sĩ Trương hoàn toàn không quan tâm đến bệnh nhân đối diện, cô ấy chống cằm, nhìn Đỗ Tĩnh rồi tự nói: “Chân giả bên trái dùng có thoải mái không? Trong nội tâm của cô sẽ luôn có những cơn đau kéo dài, đó là chứng rối loạn dạng cơ thể, cần được can thiệp ngay lập tức.”

“Bác sĩ Trương, tôi thực ra càng lo lắng cho con gái hơn là cơ thể của mình.” Đỗ Tĩnh thì thào, nhưng bác sĩ Trương hoàn toàn không để ý đến cô, sau khi chẩn đoán xong, cô lại nhìn A Trùng.

“Anh quá quan tâm đến đánh giá của người khác về mình, luôn làm ra những hành vi né tránh thụ động, đó là chứng rối loạn dạng cơ thể, cần được can thiệp ngay lập tức.”

Ban đầu A Trùng còn cảm thấy bác sĩ Trương Hỉ trông cũng xinh đẹp, cho người ta cảm giác rất bình thường, nhưng dần dần anh ta phát hiện có điều gì đó không ổn.

Bác sĩ Trương Hỉ này cho rằng tất cả mọi người đều mắc chứng rối loạn dạng cơ thể, như thể tất cả bệnh nhân đều mắc một loại bệnh giống nhau.

"Có chút kỳ lạ." A Trùng ấn ngón tay đang sưng tấy của mình lên, anh ta lùi về phía sau mấy bước, nhưng bên ngoài khoa bệnh vẫn còn có một bác sĩ điên đang đập cửa, anh ta căn bản không còn nơi nào để trốn thoát.

Sau khi ánh mắt của Trương Hỉ rời khỏi người A Trùng, cô lại nhìn Hàn Phi, đôi lông mày xinh đẹp cau lại: "Anh thường xuyên để bản thân rơi vào tình trạng tự lo lắng và tự mâu thuẫn với bản thân, đây là rối loạn dạng cơ thể điển hình, nội tâm anh luôn muốn thay đổi điều gì đó phải không?"

Đặt bút trên tay xuống, bác sĩ Trương Hỉ chậm rãi đứng dậy, thân trên của cô mặc áo khoác màu trắng, phần thân dưới bị chiếc bàn chặn lại dính đầy máu, trông cô giống như một thiên sứ máu tanh ở giữa trắng đỏ.

"Con người ta muốn trở nên xinh đẹp, phần lớn xuất phát từ nhu cầu sinh lý, nhu cầu an toàn, nhu cầu quy thuộc và yêu thương, nhu cầu tôn trọng và nhu cầu tự mình thực hiện." Bác sĩ Trương Hỉ mở ngăn kéo lấy ra một con dao phẫu thuật sáng choang, cô dịu dàng nhìn Hàn Phi: "Bất kể anh xuất phát từ nhu cầu gì, tôi đều sẽ đáp ứng anh, điêu khắc anh thành một phiên bản tốt hơn của chính mình."

Khi bác sĩ Trương Hỉ nói xong những lời này, Hàn Phi đột nhiên rất kinh hãi phát hiện, hắn vậy mà lại không thể khống chế được cơ thể của mình.

Giọng nói của Trương Hỉ dường như có thể tranh giành quyền điều khiển cơ thể, thao túng máu thịt của hắn!

"Đây là loại năng lực đáng sợ gì vậy?"

Khi Hàn Phi phản ứng lại, Trương Hỉ đã xuất hiện trước mặt hắn, áo choàng trắng đẫm máu càng toát lên vẻ đẹp tàn khốc.

“Thư! Thư tín!” Hàn Phi mở miệng, nhưng lại không phát ra được âm thanh, trong lòng chỉ có thể hét lên một cách điên cuồng.

“Anh đã gần đạt đến mức hoàn hảo, nhưng vẫn chưa đủ hoàn hảo.” Dao phẫu thuật của Trương Hỉ dí sát vào mặt Hàn Phi, cô đang định xuống dao, thì một người giấy đỏ như máu từ trên cổ Hàn Phi leo ra, trong tay nó vẫn đang cầm một bức thư nhàu nát.

Bức thư được mở ra, người giấy đưa cho Trương Hỉ xem nội dung.

Máu trên áo choàng trắng từng giọt từng giọt rơi xuống, dao phẫu thuật của Trương Hỉ dừng lại trước mặt Hàn Phi.

Cô nhìn dòng chữ trên lá thư, trong đầu dường như có thứ gì đó bùng nổ khiến khuôn mặt cô méo mó trông vô cùng đau khổ.

Hít sâu một hơi, Hàn Phi phát hiện mình lại có thể khống chế cơ thể.

Hắn lập tức cách xa Trương Hỉ, so với bác sĩ Trương có thể thao túng máu thịt này, bác sĩ sứt môi ngoài cửa hiển nhiên là dễ thương hơn.

“Tôi là bạn thân nhất của em trai cô, cậu ấy dặn dò tôi nhất định phải đưa lá thư này cho cô.” Hàn Phi nhấn công tắc diễn xuất bậc thầy trong đầu, âm thầm sử dụng năng lực ngôn linh của mình: “Cậu ấy nói mình đã quên rất nhiều thứ, nhưng vĩnh viễn đều không bao giờ quên rằng cô là chị gái tốt nhất, cậu ấy biết cô vẫn luôn bảo vệ mình.”

Chương 592: Tầm nhìn của người chơi hàng đầu

“Em trai cô vẫn luôn lo lắng cho cô, nguyện vọng lớn nhất trong cuộc đời của cậu ấy chính là có thể rời khỏi bệnh viện này cùng với cô, để hiện thực nguyện vọng này, cậu ấy có thể từ bỏ tất cả.”

Giọng nói của Hàn Phi dường như chứa đựng một giai điệu đặc biệt, mỗi câu của hắn đều chứa đầy cảm xúc chân thật.

“Đỗ Xu bị bắt cóc, đêm nay bệnh viện đại loạn, chúng tôi thập tử nhất sinh mới tới được đây, chính là vì để chuyển sự lo lắng của em trai cho cô.”

“Chúng tôi biết rằng cô vì để cứu cậu ấy đã quên đi rất nhiều thứ, nhưng tất cả chúng tôi đều tin rằng, cô vĩnh viễn chính là cô, ngay cả khi quên đi một số ký ức trong quá khứ, cô vẫn là chị gái tốt nhất của cậu ấy, là người nhà quan trọng nhất trong trái tim cậu ấy.”

Khuyên bảo hết nước hết cái, Hàn Phi đã sử dụng kỹ năng diễn xuất bậc thầy và năng lực ngôn linh, lúc này nhìn vào trông như thể đặc biệt chạy đến đây chỉ để giải cứu Trương Hỉ vậy.

Bác sĩ Trương có tin hay không, không ai biết, nhưng Đỗ Tĩnh thì hoàn toàn tin những gì Hàn Phi nói, cô cảm thấy đây chính là Hàn Phi chân thật.

A Trùng đang nắm chặt ngón tay cũng nghe được Hàn Phi nói như vậy, trong lòng tự nhiên cảm động không thể giải thích được, nhưng khi nghĩ kỹ lại, hình như bọn họ hiện tại không phải ở đây để cứu Trương Hỉ, mà là bọn họ đến bước đường cùng chỉ có thể đến dựa vào cô ấy.

A Trùng mới tỉnh lại, hơi chút kinh ngạc nhìn chằm chằm Hàn Phi.

Anh ta không thể tin được người đàn ông bi thảm trước mặt mình, chính là kẻ điên vừa nãy thấy người là chém, đuổi theo nhân viên y tế và bảo vệ suốt chặng đường.

"Đây chính là kỹ năng diễn xuất của diễn viên tuyến ba à?"

Một giây đã nhập vai, cảm xúc tự do chuyển đổi, nhập vào trạng thái bất cứ lúc nào, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, diễn xuất rất tự nhiên, ngay cả người hiểu rõ mấu chốt cũng không thể biết được là hắn đang diễn.

A Trùng lại bị chấn kinh một lần nữa, anh ta chỉ biết Hàn Phi là kẻ hung ác tàn nhẫn, mà đã quên mất nghề chính của hắn là một diễn viên.

Ba vị khán giả trong phòng đều nghe được những lời nói của Hàn Phi, phản ứng của bọn họ đều không giống nhau, A Trùng và Đỗ Tĩnh thì không sao, nhưng Trương Hỉ lúc này đang ở một trạng thái đặc biệt nhất.

Sau khi cô nhìn thấy dòng chữ trên lá thư của em trai, có thứ gì đó trong đại não bị kích hoạt, khi linh hồn và ý thức của cô bắt đầu phản kháng, Hàn Phi như một nhà tư vấn tâm lý, đứng bên cạnh sử dụng cổ họng của ma quỷ, từng câu từng câu dẫn dụ, giúp cô tìm ra cách chính xác để mở kí ức của mình ra.

Hàn Phi không phải là một bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp, nhưng hắn đã nhìn thấy quá nhiều linh hồn dị dạng trong thế giới tầng sâu, đối mặt với tuyệt vọng và đau đớn mỗi ngày, biết rõ đủ loại hối tiếc và chấp niệm sâu trong nội tâm của mọi người.

Dưới sự thuyết phục liên tục của Hàn Phi, sắc mặt của Trương Hỉ ngày càng trở nên gớm ghiếc, dưới má cô xuất hiện những tia máu li ti, như thể nguyền rủa đã bị kích hoạt.

"Anh Hàn, hay là đừng kích thích người ta nữa? Ngộ nhỡ chữa ra bệnh cho họ thì sao?" A Trùng thật sự rất sợ có chuyện, anh ta bây giờ vẫn nhớ bác sĩ béo bị chém chết kia, cuối cùng nhận xét về Hàn Phi là —— Lang băm.

A Trùng chưa kịp nói xong, cánh cửa của trung tâm tư vấn tâm lý sắc đẹp đã bị con dao phẫu thuật phá nát hoàn toàn,

cánh cửa mọc đầy tia máu đập mạnh vào tường, bác sĩ sứt môi cầm hai con dao phẫu thuật bước vào.

"Mặt của các người trông thật là xấu, cần phải nhanh chóng chữa trị mới được."

Bác sĩ bị sứt môi chạy vào phòng, lúc này hai người A Trùng và Đỗ Tĩnh vô cùng ăn ý, cùng nhau trốn sau lưng bác sĩ Trương Hỉ.

Bệnh nhân phát điên, bác sĩ sẽ kiểm soát và điều trị, điều này hoàn toàn hợp tình hợp lí.

Nhưng phản ứng của Hàn Phi lại hoàn toàn khác, hắn trong bộ dạng xem cái chết như không, cầm dao đồ tể đứng bảo vệ trước mặt Trương Hỉ!

"Cô là chị gái của Trương Tráng Tráng, vậy thì cũng là chị gái của tôi, tôi sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ chu toàn cho cô."

Không hề cố tình cường điệu, hay kêu to gào thét, Hàn Phi chỉ đưa lưng của mình cho Trương Hỉ, chĩa mũi dao vào bác sĩ sứt môi.

Thật ra hắn cũng rất muốn giết bác sĩ sứt môi, chỉ là vẫn chưa tìm ra cơ hội, tòa nhà số 7 nguy hiểm rình rập bốn bề, nếu dốc toàn lực, cũng rất có thể sẽ bị những thứ khác đánh lén. Nhưng trong khoa bệnh của Trương Hỉ, Hàn Phi đã không còn lo lắng này nữa, lúc này chính là thời cơ tốt nhất để hắn giết chết bác sĩ sứt môi.

Sống trong thế giới tầng sâu lâu như vậy, khả năng phán đoán thế cuộc của Hàn Phi đều mạnh hơn bất kỳ người chơi nào.

Hắn và bác sĩ sứt môi là quan hệ không chết thì sẽ không thôi, hiện tại nếu như Trương Hỉ cũng muốn giết hắn, vậy hắn chắc chắn sẽ chết, có giãy giụa cũng không có ý nghĩa gì.

Nhưng nếu Trương Hỉ không muốn giết hắn, vậy thì hắn bảo vệ cô ấy, giúp cô ấy giết bác sĩ sứt môi do bệnh nhân đóng giả kia, điều này chắc chắn sẽ làm tăng sự thân thiện của cô ấy đối với hắn.

Vì vậy lựa chọn tốt nhất bây giờ không phải là núp sau lưng Trương Hỉ, đứng xem cô ấy có muốn ra tay giúp mình hay không, mà là bảo vệ phía trước cô ấy, để cơ hội lựa chọn nằm chắc trong tay mình!

Hàn Phi cầm dao tái sinh chiến đấu điên cuồng với bác sĩ sứt môi, chỉ bất cẩn một chút thôi cũng sẽ bỏ mạng.

Trương Hỉ được Hàn Phi che chở, khuôn mặt vặn vẹo mấy lần, cuối cùng cô chậm rãi ngẩng đầu lên, xuất phát từ thiên chức bác sĩ cũng được, hay là kí ức chủ quan chiếm ưu thế cũng được, đúng lúc cô mở miệng nói, động tác của bác sĩ sứt môi càng lúc càng chậm, nhưng Hàn Phi lại không bị ảnh hưởng chút nào.

A Trùng đang núp trong góc nhìn thấy cảnh này cũng ngây ra, anh ta quỳ trên mặt đất, trong mắt hiện lên vẻ chấn kinh cùng kính trọng nhìn Hàn Phi.

"Đây chính là người chơi hàng đầu thực sự sao? Thảo nào anh ấy có bảy người vợ!"

A Trùng cảm khái từ tận đáy lòng, anh ta đối với Hàn Phi là tâm phục khẩu phục.

Phát giác ra tốc độ của bác sĩ sứt môi đang chậm lại, Hàn Phi bắt đầu điều chỉnh tốc độ, hắn đi trước một bước đứng chắn giữ lối ra duy nhất của khoa bệnh.

Sau khi điều chỉnh vị trí, Hàn Phi cố ý phối hợp với bác sĩ sứt môi để giảm tốc độ, không ngừng cho gã ảo tưởng rằng gã có thể giết chết mình.

Cho đến khi bác sĩ sứt môi không kịp né tránh nữa, Hàn Phi dùng hết sức bật ra, ánh sáng nhân tính của dao trực tiếp chia cắt toàn bộ khuôn mặt của bác sĩ sứt môi.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công phá tan tuyệt vọng bao trùm trung tâm điều trị sứt môi hở vòm, đạt được lượng lớn kinh nghiệm, đạt được một trong bảy loại tuyệt vọng của cậu ấy, thuộc tính mị lực của bạn tạm thời giảm một điểm."

“Một trong bảy loại tuyệt vọng của cậu ấy: Các bệnh nhân ghét khuôn mặt khôi ngô bẩm sinh của cậu ấy, vì vậy bọn họ đã cắt rách môi và mũi của cậu, khiến cậu trở nên xấu xí.”

Cơ thể của bác sĩ sứt môi ngã xuống đất, Hàn Phi nằm bò trên áo khoác trắng của đối phương, theo thói quen bắt đầu sờ soạng trên người tử thi.

Việc chạm vào xác chết trong game là một chuyện rất bình thường, nhưng khi thực sự làm điều này, khi ngón tay chạm vào máu và da ấm, rất nhiều người sẽ cảm thấy không thích ứng được.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện phục trang đặc biệt rank F —— Áo khoác trắng của bệnh nhân.”

“Áo khoác trắng của bệnh nhân: Chiếc áo khoác trắng này đã bị bệnh nhân cướp mất trong một thời gian rất dài, gã vẫn luôn đóng giả làm bác sĩ trong khoa bệnh, động dao đối với những người tướng mạo bình thường, để mọi người trở thành giống như gã. Sau khi mặc phục trang đặc biệt này lên, bị linh hồn của bệnh nhân nguyền rủa, bạn sẽ trở nên cáu kỉnh dễ tức giận, nhưng tốc độ của bạn sẽ tăng lên một chút, xác suất bị các bác sĩ khác trong bệnh viện nhìn thấu sẽ giảm xuống.”

“Thế mà còn đạt được một phục trang rank F? Đây có phải là năng lực thiên quyến của con gái Phó Ức mình đang phát huy tác dụng rồi không?”

Cho dù ở thế giới tầng sâu hay thế giới tầng cạn, phục trang có thể nâng cao thuộc tính đều cực kỳ hiếm.

Hàn Phi khoác lên mình chiếc áo khoác trắng của bác sĩ sứt môi, thấy hắn làm như vậy, Đỗ Tĩnh có chút không hiểu, nhưng A Trùng thì đã không còn ngạc nhiên khi thấy nhiều rồi.

Sau khi xử lý xong thi thể của bác sĩ sứt môi, Hàn Phi đi tới chỗ Trương Hỉ, nhìn lướt qua dòng chữ trên bức thư, hắn chỉ nhìn thấy câu trên cùng —— Trương Hỉ, nhất định phải chăm sóc tốt cho em trai.

Giấy viết thư đã ngả màu vàng, là thư từ rất nhiều năm trước rồi, có điều nó vẫn luôn được Trương Tráng Tráng giữ

gìn cẩn thận.

“Đây là bức thư mà mẹ tôi đã để lại cho tôi, tôi cũng biết mình có một người em trai, nhưng cậu ấy tên là gì, bây giờ đang ở đâu, tôi đều không thể nhớ ra.” Trương Hỉ ngước nhìn Hàn Phi, chỉ cần cô ấy mở miệng nói, hắn liền cảm thấy cơ thể dần dần mất khống chế.

“Tôi có thể đưa cô đi gặp cậu ấy.” Hàn Phi lấy điện thoại di động ra, hắn có lưu số điện thoại của Trương Tráng Tráng: “Em trai cô đang ở tòa nhà số 1, đây là số điện thoại của cậu ấy.”

Mở ra danh bạ liên lạc, Hàn Phi gọi vào điện thoại di động của Trương Tráng Tráng, nhưng không có người trả lời.

“Không ai có thể rời khỏi tòa nhà số 7, nếu như em trai tôi thực sự đang ở trong bệnh viện, anh tốt hơn hết hãy khuyên cậu ấy nhanh chóng rời đi, đừng ôm bất kì ảo tưởng nào nữa.”

“Cứu cô đi, làm sao có thể là ảo tưởng?” Hàn Phi cắt ngang lời nói của Trương Hỉ: “Cô là chị gái của Trương Tráng Tráng, vậy thì cũng là chị gái của tôi, hôm nay bất luận thế nào cũng sẽ mang cô đi, cho dù có giết hết toàn bộ tòa nhà số 7 cũng không thành vấn đề.”

Trương Hỉ yên lặng nhìn Hàn Phi, cô đột nhiên giơ tay của mình lên, đặt lên trái tim hắn: “Vì để cứu chị gái của bạn, anh nguyện ý chống lại toàn bộ bệnh viện sao? Anh bây giờ vẫn còn có cơ hội chạy thoát, chờ sau 0 giờ nửa đêm, cái chết có thể trở thành niềm hy vọng xa xỉ đối với anh. Anh rất có thể sẽ quên mất chính mình, trở thành loại người mà anh từng ghê tởm và căm ghét nhất.”

“Tôi vẫn là câu nói đó, hôm nay bất luận thế nào tôi cũng sẽ đưa cô đi, nếu như bệnh viện ngăn cản chị em cô đoàn tụ, vậy thì chúng ta sẽ cùng nhau phá hủy bệnh viện này là được.”

Ngón tay của Trương Hỉ chạm vào trái tim của Hàn Phi, khi hắn nói, ánh mắt của cô trở nên vô cùng đáng sợ, sau khi hắn nói xong thì hai mắt mới trở lại bình thường, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn.

“Không ai có thể phá hủy bệnh viện, tâm nguyện của anh tôi đã nhận rồi, nhưng tôi không thể rời khỏi đây.” Trương Hỉ thu tay về, cô dường như biết Hàn Phi không nói dối: “Các người mau đi đi, hãy chạy ra bên ngoài trước 0 giờ.”

“Tôi sẽ làm được.” Hàn Phi nắm lấy tay Trương Hỉ, áp vào trái tim của mình: “Cô hẳn là có thể biết được tôi có nói dối hay không, tôi có thể nói với cô một cách chắc chắn rằng, cho dù tôi có thịt nát xương tan, hồn phi phách tán, cũng nhất định phải phá hủy bệnh viện này!”

Hàn Phi từng chữ từng chữ nói ra đều vô cùng nghiêm túc, hắn muốn chấm dứt tấm bi kịch này.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Mức độ thân thiện của Trương Hỉ đối với bạn +2!”

Lòng bàn tay đặt trên trái tim của Hàn Phi, Trương Hỉ đã sử dụng năng lực thiên phú của mình để nghe giọng nói của hắn, cô có thể cảm nhận được một ý chí rất mạnh mẽ.

“Tôi vẫn không nghĩ rằng anh có thể làm được.” Trương Hỉ nói xong lời này, giọng nói thay đổi: “Nhưng tôi quả thực muốn gặp người em trai đã bị tôi lãng quên.”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công phá tan tuyệt vọng của trung tâm tư vấn tâm lý sắc đẹp, đạt được lượng lớn kinh nghiệm, đạt được hai trong số bảy loại tuyệt vọng của cậu ấy, tốc độ giảm xuống của giá trị tâm trạng của bạn sẽ chậm hơn.”

“Hai trong số bảy loại tuyệt vọng: tư vấn hết lần này đến lần khác, thẩm vấn hết lần này đến lần khác, ở nơi mà lẽ ra phải mang lại hy vọng cho bệnh nhân, chỉ để lại cho cậu ấy tiếc nuối vô hạn. Có vẻ như bệnh của cậu ấy vĩnh viễn sẽ không bao giờ thuyên giảm, giống như việc cậu ấy vĩnh viễn sẽ không bao giờ có thể rời khỏi đây vậy.”

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống trong đầu đột nhiên xuất hiện, khiến cho chính Hàn Phi cũng kinh ngạc, sau khi hắn vào khoa bệnh cũng chưa có làm gì, chỉ là đưa thư của Trương Tráng Tráng cho Trương Hỉ.

“Nhiệm vụ hoàn thành rồi?”

Ngơ ngác ngẩng đầu lên, Hàn Phi nhìn người giấy màu máu bò lại trong túi áo, hắn cảm thấy vận may của mình quả thực đã cải thiện rất nhiều.

Thông thường khoa bệnh này sẽ là khó khăn nhất, nhưng Hàn Phi rất may mắn có được sự tin tưởng của Trương Tráng Tráng, sớm có được đạo cụ quan trọng nhất.

Sau khi vào trong khoa bệnh, hắn vốn không có cơ hội lấy bức thư ra, kết quả là người giấy màu máu không phải bằng máu thịt, không bị ảnh hưởng bởi năng lực của Trương Hỉ, đã thành công đưa bức thư.

Hắn lại lợi dụng ngôn linh và kinh nghiệm phong phú của mình, để giúp Trương Hỉ lấy lại phần nào lý trí.

Cuối cùng, bác sĩ sứt môi lao vào như một con điên, Hàn Phi bảo vệ phía trước Trương Hỉ giết chết gã, kéo đầy thiện cảm.

Dưới tất cả các loại trùng hợp, có thể nói là Hàn Phi đã để lại ấn tượng ban đầu cho Trương Hỉ gần như đạt điểm tuyệt đối.

“Thuận lợi như vậy sao?” Hàn Phi có cảm giác không chân thực, hắn mở cột thuộc tính ra xem, hơi chút lo lắng có phải mình vô tình ấn nhầm, chuyển nghề thành côi phu không.

Cột nghề nghiệp không hề thay đổi, nhưng thiên phú sơ cấp thiên quyến của Phó Ức lại ở trong trạng thái được kích hoạt.

Chương 593: Điện thờ đặc biệt nhất

"Điểm khó của nhiệm vụ khoa bệnh này là thuyết phục Trương Hỉ đi, mang đến cho cô ấy một chút hy vọng. Trong hiện thực khi Phó Sinh bị Đỗ Xu giam giữ trong phòng bệnh, hắn cũng rất muốn trốn đi?"

Sau khi Phó Ức chết, Phó Sinh suy sụp hoàn toàn, cậu ấy vốn dĩ đã bị mọi người xung quanh coi như người điên, sau khi vào đây, lại gặp phải một bác sĩ như Đỗ Xu.

Một người điên trong mắt tất cả mọi người, cậu căn bản không có cách nào chứng minh rằng mình không bị điên.

Tất cả những phản bác và chống đối của cậu, trong mắt bác sĩ và những người xung quanh, càng giống như bằng chứng cho thấy cậu bị bệnh.

"Mình phải cố gắng trước 12 giờ, phá tan tuyệt vọng bao trùm bảy khoa bệnh, nhưng có một điểm rất kì lạ…" Hàn Phi nhìn vào nhắc nhở của hệ thống, sau khi hắn phá vỡ tuyệt vọng bao trùm khoa bệnh, ngoài việc nhận được nhiều phần thưởng kinh nghiệm ra, còn đạt được thứ được gọi là —— Một trong những tuyệt vọng của cậu ấy.

Thứ này không phải vật phẩm đặc biệt, cũng không phải thưởng thuộc tính, mà chính là một loại cảm xúc tuyệt vọng.

Sau khi Hàn Phi phá tan tuyệt vọng bao trùm khoa bệnh, thay đổi tương lai, tuyệt vọng ban đầu gây cho Phó Sinh dường như được chuyển trực tiếp sang cho hắn.

Hàn Phi nhất thời không phát hiện trong cơ thể mình có gì bất thường, thật ra cho dù hắn biết tuyệt vọng của Phó Sinh sẽ ảnh hưởng đến cơ thể của mình, hắn vẫn sẽ lựa chọn tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ.

Giúp Phó Sinh thay đổi tương lai là con đường mà hắn đã lựa chọn ngay từ đầu.

Đây cũng là lần đầu tiên Hàn Phi được làm bố, hắn không biết làm thế nào để trở thành một người bố tốt, hắn chỉ cố gắng hết sức muốn đem những tốt đẹp mà mình có thể đạt được, lưu lại cho Phó Sinh và gia đình.

"Trương Hỉ, tôi sẽ đưa cô đi gặp Trương Tráng Tráng, nhưng trước đó, chúng ta còn phải tìm một người." Hàn Phi rất khó khăn mới gặp được một bác sĩ có thể giao tiếp, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này: "Người đó họ Nhan, là bác sĩ ở đây, anh ấy rất cao, có lẽ mới đến đây cách đây không lâu."

"Trung tâm điều trị và tạo hình bỏng trên tầng sáu có một bác sĩ họ Nhan, nhưng tôi không chắc liệu anh ấy có phải người mà anh đang tìm hay không." Trương Hỉ cung cấp cho Hàn Phi một thông tin rất quan trọng.

"Được, bây giờ chúng ta lên tầng sáu."

Mấy người đến hành lang, khi đến gần hành lang, nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng kinh tởm.

Chất nhầy màu vàng nhạt chậm rãi chảy trên bậc thềm, có phần khó tin là những chất nhầy chứa rất nhiều tạp chất kia dường như có ý nghĩ của chính mình vậy, bọn chúng đang từ từ leo lên trên.

"Xem ra trung tâm hút mỡ lại có vấn đề rồi." Trương Hỉ nhàn nhạt nói: "Đừng động đến những chất béo đó, sẽ chết người đấy."

"Cái đó… Chị Trương Hỉ." A Trùng che ngón tay sưng tấy của mình, bắt chước giọng điệu của Hàn Phi, cẩn thận tiến lại gần Trương Hỉ: "Lúc trước em vô tình chạm phải thứ nước vàng đó, bây giờ không chỉ toàn bộ bàn tay sưng tấy mà cả cánh tay cũng có cảm giác hơi tê."

A Trùng đưa cánh tay trước mặt Trương Hỉ, da của anh ta trở nên vô cùng không bình thường, mạch máu rõ ràng đang phồng lên, bên trong dường như có thứ màu trắng đang dâng trào toàn thân.

"Chị Trương Hỉ, chị thấy tình hình của em thế nào?" Thấy Trương Hỉ hoàn toàn không để ý đến mình, A Trùng lại mặt

dày nói.

Trương Hỉ cuối cùng cũng quay đầu nhìn A Trùng, cô khẽ lắc đầu: "Không thể chữa khỏi."

"Một chút cơ hội cũng không có sao?" A Trùng vẻ mặt đầy khổ sở, anh ta có chút hối hận không nghe lời Hàn Phi nói, vốn dĩ chỉ là chuyện chặt đứt một ngón tay.

"Vui lên, chúng ta đi tìm để tập hợp với bác sĩ Nhan trước, sau đó cùng nhau đến trung tâm hút mỡ." Hàn Phi cho A Trùng một cái nhìn khích lệ: "Đến lúc đó, chúng ta sẽ tìm cách bắt bác sĩ ở đó, xem có thể từ miệng họ tìm ra cách cứu anh không."

"Cảm ơn, cảm ơn anh Hàn!" A Trùng biết bệnh viện rất nguy hiểm, có thể nói là từng bước đi đều rình rập rủi ro, trong hoàn cảnh như vậy, Hàn Phi đã không bỏ rơi anh ta, nguyện ý vì anh ta mà mạo hiểm.

Cảm ơn Hàn Phi từ đáy lòng, A Trùng dần dần hiểu tại sao một người bệnh hoạn điên khùng như hắn, vẫn được yêu thích đến vậy.

"Anh Hàn, sau này nếu có việc cần dùng đến tôi, cứ mở miệng, làm trâu làm ngựa gì tôi nhất định cũng sẽ cố gắng hết sức."

"Đừng nói năng lung tung nữa, theo sát tôi." Hàn Phi không cảm thấy mình đã làm chuyện đáng để A Trùng cảm ơn, hắn chỉ cảm thấy một người có chút biến thái như anh ta, có lẽ có sở thích như vậy. Làm trâu làm ngựa của người bình thường chỉ là muốn thể hiện chút tình cảm của họ, còn làm trâu làm ngựa của A Trùng có thể là một sự thay thế theo nhiều nghĩa khác nhau.

Trước khi vết dầu mỡ lan đến tầng 4, Hàn Phi và những người khác đã lên đến tầng 5, cửa của tất cả các phòng bệnh ở tầng này đều mở, duy chỉ có cửa lớn khoa bệnh của bác sĩ trực ban là đóng chặt.

"Trung tâm tái tạo chỉnh hình tứ chi?" Hàn Phi liếc nhìn khoa bệnh một cái, không tới gần.

“Tầng năm có một người vô cùng tham lam, bây giờ tôi đã không thể phân biệt được anh ta là bác sĩ hay là bệnh nhân nữa rồi.” Trương Hỉ vừa nói xong, bốn xung quanh liền truyền ra âm thanh kì lạ.

Hình như có rất nhiều người đang dùng móng tay cào xuống sàn nhà, lại có vẻ giống như có vài con rết khổng lồ đang bò trên đầu.

“Lên tầng sáu trước đi, không cần thiết phải đối đầu.” Sau khi hoàn thành nhiệm vụ thuyết phục Trương Hỉ, Hàn Phi phát hiện phương thức hoàn thành nhiệm vụ không chỉ có giết chóc.

“Các bác sĩ khác có lẽ sẽ để anh đi, nhưng cái tên ở tầng năm nhất định sẽ không.” Trương Hỉ hiểu rất rõ đồng nghiệp trong tòa nhà, cô thờ ơ nhìn chằm chằm vào những phòng bệnh trống trải: “Cứ đến ban đêm, sự tham lam trong nội tâm anh ta sẽ được kích thích ra ngoài, coi tất cả những ‘người’ bước vào tầng năm là tài sản riêng của mình.”

Tiếng móng tay cào đất càng lúc càng lớn, Hàn Phi cũng đã xác định được vị trí cụ thể phát ra âm thanh.

Hắn quay lại nhìn góc cầu thang giữa tầng 5 và tầng 6, nơi có cái đầu của một ông lão đeo kính đang từ từ thò ra.

Đầu tiên là một khuôn mặt già nua, sau đó là một cái cổ thô ráp, tiếp sau nữa là những đôi tay đôi chân, ông già bò trên tay vịn cầu thang giữa tầng năm và tầng sáu như một con rết người khổng lồ.

Vừa rồi nếu như Hàn Phi cắm đầu cắm cổ xông lên, nói không chừng sẽ va vào “vòng tay” của ông lão.

“Bác sĩ Ngô rất tham của, nhiều tuổi như vậy rồi cũng không có gia đình, ông ta thích nhất là kiếm tiền riêng từ các bệnh nhân, ban ngày ông ta sẽ giới thiệu đủ các loại chân tay giả cho bệnh nhân, còn ban đêm thì sẽ đem chân tay của những người trẻ tuổi tràn đầy sức sống ghép vào cơ thể của mình.” Ánh mắt mà Trương Hỉ nhìn bác sĩ Ngô, giống như nhìn thấy một con sâu kinh tởm vậy: “Nếu như các bác sĩ trong bệnh viện được xếp hạng theo mức độ chán ghét, bác sĩ

Ngô hẳn sẽ đứng số một trong lòng của các bệnh nhân, hầu như tất cả mọi người đều đã từng bị ông ta lừa gạt tống tiền."

"Tôi rất ít khi đánh giá con người qua vẻ bề ngoài, nhưng thứ cũ kỹ này quả thực trông có chút cắt xén." Hàn Phi lấy dao tái sinh ra, hắn muốn chặt hết tay chân thừa trên người của bác sĩ Ngô đi.

Ông lão với khuôn mặt đeo kính nhìn chằm chằm Hàn Phi, bốn tay trên hai vai ông ta nắm lấy tay vịn, cánh tay hai bên sườn chỉ vào mặt Hàn Phi: "Tôi có thể để cậu đi qua, nhưng cậu phải biểu thị gì đó cho tôi xem chứ."

"Ở đây tôi có một loại thuốc có thể chữa được bách bệnh, ông có thể thử xem sao. Nếu như ông hài lòng, hy vọng ông có thể châm chước, để cho chúng tôi đi qua." Hàn Phi bấm công tắc kỹ năng diễn xuất bậc thầy, trên người không có chút sát ý nào, hắn mặc chiếc áo khoác trắng của bác sĩ sứt môi, hai tay đút trong túi áo.

"Thuốc trị bách bệnh?" Trên mặt ông lão lộ ra nụ cười xấu xí, ánh mắt tham lam: "Để tôi xem!"

Dùng cả tay lẫn chân, ông ta giống như một con rết dị hóa bò trên tường và tay vịn, dừng ở trên đầu Hàn Phi.

"Thuốc này vô cùng quý giá, tôi chỉ có một viên, hy vọng sau khi ông sử dụng có thể giữ lời hứa." Hàn Phi đưa tay từ trong túi áo ra, hắn cầm cán dao đồ tể.

"Một cái cán dao?" Ông lão cau mày: "Thuốc đâu?"

"Ông không thấy sao? Vậy để tôi tự tay đút cho ông ăn nhé!" Hàn Phi hết tốc lực tiến lên phía trước, lưỡi dao tái sinh đột nhiên xuất hiện, ánh sáng của nhân tính trực tiếp xuyên qua má ông lão, sau đó trượt xuống bên dưới, chém chéo cơ thể ông ta làm hai nửa!

Ông lão khi nhìn thấy cán dao đã có chút cảnh giác, nhưng cơ thể máu thịt của ông ta đột nhiên trở nên hơi chậm chạp, căn bản không thể tránh được công kích của Hàn Phi ở khoảng cách gần như vậy.

Thân hình to lớn ngã xuống đất, trên mặt đất có vô số tay chân bò lổm ngổm.

Rắn chết vẫn còn nọc, chỗ hiểm của ông lão ẩn chứa ở một nơi nào đó trong cơ thể, chỉ khi nơi đó bị tiêu diệt, ông ta mới được coi là hoàn toàn giải thoát.

"Đừng dừng lại!" Trương Hỉ lớn tiếng nhắc nhở.

Hàn Phi cũng hoàn toàn không định lưu tay, nếu như hắn đánh đơn lẻ sẽ không phải là đối thủ của ông lão, nhưng bây giờ có sự trợ giúp của Trương Hỉ, hắn rất dễ dàng tránh được đòn tấn công của tay chân ông ta.

Khi tách một cánh tay trên lưng ông lão ra, máu đỏ tươi chảy ra ròng ròng, dưới cánh tay đó có nối với một trái tim màu đen.

Hàn Phi dùng dao đâm vào, thuốc đến trừ bệnh, ông lão tim đen đó cũng không cần phải đau khổ giãy giụa nữa.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công phá tan tuyệt vọng của trung tâm tái tạo chỉnh hình tứ chi, đạt được lượng lớn kinh nghiệm, đạt được ba trong số bảy loại tuyệt vọng của cậu ấy, tốc độ phục hồi giá trị sinh mệnh của bạn tăng nhanh."

"Ba trong số bảy loại tuyệt vọng: Để chữa bệnh cho cậu, mẹ kế đã bán sạch mọi thứ trong nhà, cậu cảm thấy mình giống như người thất bại nhất trên thế giới, cuộc sống của cậu là một gánh nặng."

Nhiệm vụ đã hoàn thành, Hàn Phi một giây cũng không dừng lại, trực tiếp chạy lên tầng sáu.

Hành lang yên tĩnh, so với những tầng khác, tầng này giống với một bệnh viện trong hiện thực nhất.

Tay cầm dao tái sinh, Hàn Phi chậm rãi đi đến trung tâm điều trị và tạo hình bỏng, khoa bệnh này nhìn từ bên ngoài rất bình thường, không có gì dị thường.

Đưa tay đẩy cửa, Hàn Phi phát hiện cửa phòng không khóa, người trong phòng tựa hồ như cũng biết hắn sẽ tới.

Mùi khét nhàn nhạt xộc vào khoang mũi, Hàn Phi nhìn vào bên trong khoa bệnh, nơi một bác sĩ cao lớn đang bận rộn bên cạnh bàn phẫu thuật.

"Bác sĩ Nhan?" Hàn Phi thúc động dao tái sinh, khi con dao nhân tính sáng lên, vị bác sĩ đang tập trung phẫu thuật từ từ quay đầu lại, một khuôn mặt có phần xa lạ xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Bác sĩ Nhan ở thế giới tầng sâu không có khuôn mặt của chính mình, Hàn Phi cũng chưa từng biết bác sĩ Nhan trông như thế nào, vì vậy hắn có chút không chắc chắn.

"Cuối cùng cậu cũng đến rồi." Bác sĩ Nhan nhìn dao tái sinh trong tay Hàn Phi, dung mạo, cơ thể, tính cách những thứ này đều có thể thay thế, nhưng con dao gọi là tái sinh chỉ có Hàn Phi có thể dùng: "Tôi đã ở đây đợi cậu rất lâu rồi."

Sau khi bác sĩ Nhan nói xong lời này, trong đầu Hàn Phi lập tức vang lên tiếng nhắc nhở từ hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công phá tan tuyệt vọng của trung tâm điều trị và tạo hình bỏng, đạt được lượng lớn kinh nghiệm, đạt được bốn trong số bảy loại tuyệt vọng của cậu ấy, khả năng chịu đựng những cảm xúc tiêu cực của bạn đã được cải thiện đáng kể."

"Bốn trong số bảy loại tuyệt vọng: Trong nỗi tuyệt vọng sâu sắc nhất cậu ấy đã từng nghĩ đến cái chết, linh hồn của cậu ấy rơi vào biển lửa, nhưng điều cậu ấy không biết là, ngay cả quyền được chết cậu ấy cũng đã không còn."

Bác sĩ Nhan đứng dậy nhìn Hàn Phi: "Chúng ta sắp hết thời gian rồi, cả thế giới này sắp hoàn toàn dị hóa, đến lúc đó tất cả mọi người đều sẽ bị thế giới điện thờ nuốt chửng, vĩnh viễn không thể rời đi."

"Muốn rời đi, buộc phải trở thành chủ nhân của điện thờ mới được, nhưng tôi hiện tại ngay cả việc điện thờ ở đâu còn không biết." Hàn Phi cũng có chút bất lực, nhiệm vụ kế thừa điện thờ này không giống với nhiệm vụ thế giới ký ức của Gương Thần.

“Tôi đã tìm hết trong bệnh viện này, bây giờ đại khái có thể xác định được điện thờ ở đâu rồi.” Bác sĩ Nhan mang đến cho Hàn Phi một chuyện ngạc nhiên: “Có điều muốn đi đến đó rất phiền phức, tôi đoán có lẽ cần phải đi cùng với chủ nhân điện thờ trong thế giới ký ức này mới được.”

“Nếu như cậu ấy không thể vào được bệnh viện này thì sao?”

“Vậy thì người mang chấp niệm, hối hận và tuyệt vọng của cậu ấy hẳn là cũng có thể.” Giọng điệu của bác sĩ Nhan cũng không chắc chắn lắm.

“Tôi là bố của chủ nhân điện thờ, giúp cậu ấy gánh một phần tuyệt vọng.” Hàn Phi nắm lấy cánh tay bác sĩ Nhan: “Anh đưa tôi đến đó, chắc là tôi có thể đến gần điện thờ.”

“Cậu là bố của chủ nhân điện thờ?” Bác sĩ Nhan nhìn Hàn Phi, trên mặt biểu cảm tràn đầy kinh ngạc: “Làm sao có thể vậy?”

“Đưa tôi đến đó ngay lập tức! Trên đường đi tôi sẽ giải thích với anh.” Hàn Phi không muốn lãng phí thời gian nữa.

“Được.” Bác sĩ Nhan gật đầu, rồi hét về phía bàn phẫu thuật: “Cậu cũng đi cùng đi, sau khi tôi rời khỏi khoa bệnh, có thể sẽ có những bệnh nhân khác vào đây.”

Nghe thấy giọng nói của bác sĩ Nhan, bệnh nhân đang băng bó trên bàn phẫu thuật từ từ đứng dậy, bàn tay lộ ra ngoài, bắp chân và má đều bị bỏng.

“Hàn Phi, không ngờ cậu còn quen với ân nhân cứu mạng của tôi.” Giọng nói của Tường Vi truyền ra từ dưới lớp băng, để không bị phát hiện, anh ta không ngần ngại đốt đi một phần cơ thể, phối hợp với bác sĩ Nhan để chữa trị.

Thấy Tường Vi cũng ở trong khoa bệnh, ánh mắt Hàn Phi lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng cũng không lộ ra ngoài: “Anh và A Trùng cũng coi như có tiềm lực, lát nữa đừng có rớt lại phía sau, tôi đưa hai người đi.”

Hàn Phi còn rất nhiều câu hỏi muốn hỏi bác sĩ Nhan, nhưng không có câu hỏi nào quan trọng bằng điện thờ lúc này.

Trong thế giới ký ức điện thờ, điện thờ là cốt lõi của mọi thứ.

“Đi theo tôi.” Bác sĩ Nhan đeo thẻ làm việc của mình lên, dẫn mọi người ra khỏi khoa bệnh điều trị bỏng, họ đi thang máy đến tầng 1 của tòa nhà số 7.

Sau khi bước ra khỏi thang máy, bác sĩ Nhan dừng lại ở góc rẽ của hành lang tầng một.

Tâm trạng ông nặng trĩu, nhìn hành lang dài nơi đặt phòng cấp cứu.

“Điện thờ chính là ở đó.”

Không có gì ngoài ánh đèn lạnh lẽo trong hành lang trống trải.

“Anh chắc chứ?” A Trùng trợn to mắt: “Sao tôi không nhìn thấy?”

Ánh sáng nhàn nhạt phản chiếu trên những bức tường nhợt nhạt.

Hàn Phi tựa hồ nghĩ tới cái gì đó, hắn chậm rãi đi về phía phòng cấp cứu.

Mỗi khi bước đi một bước, ánh đèn đều mờ đi.

Phó Nghĩa vốn dĩ đang yên lặng trong đầu hắn, đột nhiên bắt đầu kịch liệt giãy dụa.

Hoa mắt chóng mặt, mũi và miệng của Hàn Phi bắt đầu chảy máu, càng đi về phía trước, hắn lại càng yếu.

Tuyệt vọng của Phó Sinh đè nặng trên người hắn, vô số cảm xúc tiêu cực dồn về phía hắn, nhưng hắn vẫn không dừng lại.

Mỗi lần nhấc chân đều nặng trĩu, tim như muốn sụp đổ, hành lang ngắn ngủi này dường như cô đọng lại tất cả những khổ nạn trong cuộc sống, tưởng như cả đời cũng không đi hết.

Phổi không thể thở nổi, đôi mắt không biết tại sao ngập tràn nước mắt.

Hàn Phi mơ hồ nghe thấy một tiếng kêu yếu ớt, hình như có người đang gọi tên hắn.

Bước ra bước cuối cùng, Hàn Phi đứng trước cửa phòng cấp cứu.

Tuyệt vọng thuộc về Phó Sinh trong tâm trí khiến hắn nghẹt thở, Phó Nghĩa điên cuồng liều mạng đoạt lấy cơ thể của hắn, nhưng những điều này đều không thể ngăn cản.

Khẽ nâng cánh tay lên, Hàn Phi đẩy ra cửa phòng cấp cứu, đáp án của bệnh viện chính là ở đây.

Đèn của toàn bộ tòa nhà số 7 đột nhiên đều vụt tắt!

Những lời cầu nguyện vang lên từ bức tường, vô số linh hồn đang điên cuồng cầu nguyện.

Bọn họ cố gắng hết sức níu kéo, muốn khẩn cầu thần linh cho dù chỉ thêm một giây thời gian.

Bài ca phúng điếu vang lên, những hoa văn của thần lần lượt xuất hiện trên hành lang.

Nhìn Hàn Phi đứng ở cửa phòng cấp cứu, nhìn những linh hồn bị khắc vào trong thế giới điện thờ mãi mãi sẽ không bao giờ biến mất trên hành lang, bác sĩ Nhan khẽ thở dài.

Là một bác sĩ, ông biết hành lang ở lối vào phòng cấp cứu của bệnh viện, còn nghe thấy những lời cầu nguyện thành kính hơn nhiều những bức tượng của thần linh, ở đây chính là điện thờ của thế giới ký ức.

Chương 594: Anh là món đồ chơi yêu thích nhất của chúng tôi

Khi Hàn Phi mở cửa phòng cấp cứu, tất cả đèn trong tòa nhà đều tắt.

Xung quanh tối đen như mực, vô số lời cầu nguyện và khấn vái phát ra từ sâu trong các bức tường.

Thần văn lưu chuyển, lời từ biệt giữa sự sống và cái chết được khắc trong hành lang, ngay cả thời gian cũng không thể rửa trôi những tiếng khóc.

Tuyệt vọng toát ra từ cơ thể của Hàn Phi từ từ hòa quyện với toàn bộ tòa nhà, hắn ngẩng đầu nhìn lên phòng cấp cứu.

Những cái tên xuất hiện trên bức tường màu trắng tinh, nỗi thương nhớ biến thành những sợi xích nhỏ, một đầu vẫn còn trên thế giới, đầu kia rơi vào hư vô.

Bên trong bức tường đầy kỉ niệm, Hàn Phi cũng nhìn thấy một bóng đen hung dữ gớm ghiếc.

Đại Nghiệt đang dị hóa lần thứ hai, giống như vật tổ do tổ tiên vẽ ra, điêu khắc trong kiến trúc, cơ thể của nó bị những xiềng xích xuyên qua, không thể rời khỏi bức tường của bệnh viện, cũng không có cách nào dễ dàng tiến vào thế giới ký ức này.

"Đại Nghiệt?"

Hàn Phi khẽ mở miệng, bóng dáng cực lớn bên trong bức tường dường như nghe thấy tiếng gọi của chủ nhân, cố hết sức khơi dậy làn sóng tai họa, những sợ xiềng xích càng được siết chặt.

Đại Nghiệt có thể dễ dàng phá hủy điện thờ, đã "vấp phải trắc trở" trong điện thờ do Phó Sinh để lại.

Hàn Phi cố gắng tiến về phía trước, nhưng khí tức tuyệt vọng trong tâm trí của hắn không đủ để nâng đỡ hắn tiếp tục

tiến về phía trước, xiềng xích của suy nghĩ và lời cầu nguyện của linh hồn đang bài xích hắn.

"Xem ra vẫn cần phải tìm đủ bảy loại tuyệt vọng của cậu ấy mới được."

Không thể cưỡng ép đi vào, Hàn Phi dứt khoát rút lui.

Khi hắn chuẩn bị rời khỏi hành lang, trong đại não truyền ra tiếng gầm của Phó Nghĩa.

Trong hộp sọ của hắn, dường như có một viên bi sắt đâm vào, cả người suýt chút nữa mất kiểm soát ngã xuống.

Khi cơn đau dữ dội ập đến, Hàn Phi có thể cảm thấy Phó Nghĩa đang lan dần ra khắp cơ thể, hắn dùng dao tái sinh chém vào người mình, nhưng mỗi lần đều không thể hoàn toàn giết chết anh ta.

Theo thời gian, Phó Nghĩa dường như biết rằng con dao tái sinh sẽ không thực sự giết chết Hàn Phi, anh ta càng trở nên liều lĩnh hơn.

"Tuyệt vọng của Phó Sinh dường như đang củng cố cho Phó Nghĩa, hay chính Phó Nghĩa trước đây là tuyệt vọng lớn nhất của Phó Sinh."

Cơ thể Hàn Phi chao đảo, bác sĩ Nhan bên cạnh sau khi nhìn thấy cũng nhanh chóng đỡ lấy hắn: "Cậu cũng không thể chạm vào điện thờ à? Tôi thấy cậu chỉ còn cách cốt lõi của điện thờ một chút nữa thôi."

"Tôi vẫn còn cần nhiều tuyệt vọng hơn nữa, mọi người phối hợp cùng tôi đi phá hủy mấy khoa bệnh trong tòa nhà số 7." Hàn Phi muốn dồn hết những tuyệt vọng mà Phó Sinh để lại trong bệnh viện vào cơ thể mình, để xóa sạch quá khứ đau khổ cho con trai, để cậu ấy có thể có một khởi đầu mới.

Nếu như đã lựa chọn giúp Phó Sinh, vậy thì đây cũng là thứ hắn phải gánh vác.

"Bây giờ tôi coi như đã hiểu, nếu như lúc đó tôi lựa chọn hủy diệt Phó Sinh, vậy thì tôi sẽ trở nên giống như Phó Nghĩa trong đầu. Đem tất cả tuyệt vọng trút lên Phó Sinh, tôi có thể

sống tiếp, nhưng tôi cũng sẽ dung hợp với Phó Nghĩa, trở nên bẩn thỉu, trở thành Phó Nghĩa mới."

Biến cố phát sinh ở tòa nhà số 7 đã thu hút sự chú ý của bệnh viện, tòa nhà số 2 vốn dĩ tối om nay đã trở lại bình thường, càng ngày càng có nhiều thứ leo ra khỏi tòa nhà số 2, đang lao về phía tòa nhà số 7.

"Nhanh! Chúng ta không có nhiều thời gian nữa rồi!"

Đạp tung cánh cửa của trung tâm cấy ghép tóc, đám tóc đen nhánh giống như một vũng nước đọng hôi thối, lười biếng dài ra.

"Năng lực của tôi không có tác dụng với bọn chúng, không thể giúp được gì cho anh." Trương Hỉ không đến gần trung tâm cấy ghép tóc: "Bác sĩ của khoa bệnh này hình như chưa từng đi ra ngoài, cũng không ai biết bên trong cuối cùng có cái gì."

"Hay là đi những khoa bệnh khác trước?" A Trùng cũng có chút sợ hãi, con người vốn thường sợ những thứ mà mình không biết.

"Hẳn là có thể dùng lửa." Bác sĩ Nhan liếc nhìn khuôn mặt bị đốt cháy của Tường Vi: "Chúng ta dùng lửa đốt cháy mỡ người chảy ra từ trung tâm hút mỡ, trực tiếp cháy trung tâm hút mỡ và đống tóc này thì sao?"

"Chất béo lấy ra từ phẫu thuật chứa hàm lượng nước lớn, rất khó bắt lửa."

"Lửa bình thường chắc chắn không được, nhưng ngọn lửa hận ý màu đen chắc là không thành vấn đề." Bác sĩ Nhan rạch lồng ngực mình ra, trong cơ thể ông có giấu một ngọn lửa vô cùng yếu ớt: "Trang Văn đã giấu một ngọn lửa hận ý trong cơ thể của tôi."

"Trang Văn bây giờ đang ở đâu?" Hàn Phi biết Trang Văn vào thế giới điện thờ cùng với bọn họ, nhưng cho đến bây giờ hắn vẫn không nhìn thấy bóng dáng cô ấy đâu.

"Tôi cũng không biết, cô ấy để lại ngọn lửa này có lẽ cũng vì không tin tưởng tôi, nếu như tôi làm chuyện gì đó không

hay, có thể sẽ bị ngọn lửa này thiêu chết ngay lập tức.” Bác sĩ Nhan cười khổ: “Tôi thực sự không hiểu nổi, tại sao một hận ý khát máu như thế lại chiếu cố cậu nhiều như vậy?”

“Đi thôi, bây giờ qua đó thử xem.” Hàn Phi có chút khó khăn đi ở phía trước, trong đầu từng cơn đau nhức, sẽ sớm tự mình dừng lại. Nhưng kể từ khi hắn đến gần điện thờ, kích hoạt tuyệt vọng của Phó Sinh, cơn đau không thể kìm nén được nữa, Phó Nghĩa bắt đầu điên cuồng lan khắp cơ thể hắn.

“Trang Văn? Hận ý?” Tường Vi âm thầm ghi nhớ lại những từ này: “Hận ý rất khủng khiếp sao?”

Khi anh ta đang lẩm bẩm, A Trùng cũng đi tới.

Người chơi có chút biến thái này nhìn Hàn Phi với vẻ kính trọng và ngưỡng mộ, khi anh ta đi ngang qua người Tường Vi, còn nhắc nhở Tường Vi một câu: “Anh đừng có mà nảy ra ý đồ gì xấu, nếu như anh gây ra chuyện gì không có lợi cho đoàn kết, đừng trách tôi trở mặt không nhận người quen, tôi đứng về phía Hàn Phi vô điều kiện.”

“Bệnh tình của cậu lại nặng hơn rồi à?” Tường Vi che khuôn mặt biến dạng, có chút quỷ dị nhìn A Trùng, anh ta không ngờ A Trùng có năng lực đặc biệt nhất, tính cách cổ quái nhất trong số tất cả người chơi, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, vậy mà lại trở thành tay sai trung thành của Hàn Phi: “Cậu ấy đã làm gì cậu?”

A Trùng không trả lời, cõng Đỗ Tĩnh lon ton chạy đến bên cạnh Hàn Phi, anh ta vẫn không dám đi bên cạnh hắn, luôn ở phía sau một bước.

Nhìn thấy cảnh này, trong đầu Tường Vi tràn đầy dấu hỏi, càng cảm thấy Hàn Phi thật không thể dò được.

Mấy người lên đến tầng ba, cả hành lang đã hoàn toàn thay đổi diện mạo, chất béo nhớt với nhiều tạp chất khác nhau dính vào mặt đất và cửa sổ, không khí dường như hoàn toàn đông đặc, mùi hôi thối càng lúc càng nồng nặc.

“Mọi người đừng đi qua.”

Bác sĩ Nhan một mình bước đến cửa trung tâm hút mỡ, ngón tay ông đâm vào má mình: "Sau khi rời khỏi thế giới điện thờ, có lẽ tôi sẽ trở lại diện mạo như cũ, giữa vẻ đẹp giả dối và sự thật tàn khốc, quả thực có rất nhiều người sẽ bị mất phương hướng."

Vuốt ngón tay xuống dưới, bên dưới làn da của bác sĩ Nhan là một khuôn mặt đầy sẹo, ông trực tiếp cào vết thương xuống đến ngực.

Một lượng lớn máu nhỏ xuống ngọn lửa màu đen của hận ý, bác sĩ Nhan cùng chính máu thịt của mình bọc lấy ngọn lửa, từ từ lấy nó ra.

Cúi người xuống, bác sĩ Nhan đẩy cửa trung tâm hút mỡ ra.

Mùi hăng nồng bốc lên, có một số thiết bị y tế đang hoạt động không ngừng trong khoa bệnh.

Ở giữa các thiết bị y tế, có một núi thịt nửa nằm miễn cưỡng có thể nhìn ra là hình người, anh ta vẫy vẫy cánh tay to lớn của mình, nhét bệnh nhân và y tá vào cái miệng khổng lồ bị dị hóa.

Không ai biết những người bị nuốt kia sẽ biến thành cái gì, mọi người chỉ có thể thấy các đường ống trên thiết bị y tế xuyên vào cơ thể núi thịt, liên tục hút mỡ từ dưới da của núi thịt.

Bác sĩ Nhan đi về phía thiết bị y tế, cho đến khi không thể tiến về phía trước được nữa, ông cẩn thận đưa ngọn lửa màu đen về phía núi thịt.

Khoảnh khắc ngọn lửa màu đen chạm vào núi thịt, cơ thể con quái vật to lớn bắt đầu run rẩy, ngọn lửa vốn dĩ yếu ớt đột nhiên nhảy lên, vô số tiếng kêu vang lên từ sâu trong lớp dầu mỡ.

Ngọn lửa hận ý màu đen dường như đã tìm được nhiên liệu hoàn hảo, trong nháy mắt, nó bắt đầu bùng cháy trên cơ thể con quái vật!

Bác sĩ Nhan và con quái vật hét lên cùng một lúc, toàn bộ khoa bệnh như muốn sụp đổ.

Rất nhiều khói đen bốc ra, lửa đen hận ý có thể trực tiếp thiêu đốt linh hồn.

“Mau kéo bác sĩ Nhan ra!” Hàn Phi hét lớn.

Trương Hỉ sử dụng khả năng của mình để thao túng máu thịt của bác sĩ Nhan, cưỡng ép đưa ông ra khỏi khoa bệnh.

Tốc độ lan truyền của ngọn lửa màu đen rất nhanh, bác sĩ Nhan thậm chí còn không ngờ tới, ban đầu ông chỉ muốn thử thôi.

Con quái vật núi thịt trong phòng hút mỡ gầm lên một tiếng chói tai, nó bị bao phủ bởi ngọn lửa đen kịt, căn bản không thể dập tắt được.

Ngọn lửa ngày càng lớn, nó leo ra từ trung tâm khoa bệnh, xé đứt những đường ống đó, hất tung tất cả các thiết bị y tế, muốn chạy ra bên ngoài.

Lúc này, nó giống như một quả cầu lửa cực lớn màu đen, đi đến đâu ngọn lửa sẽ bùng cháy đến đó.

Mỡ người đầy trên mặt đất bị đốt cháy, con quái vật cuối cùng không chống đỡ được thân thể, rơi vào trong lửa đen.

Ngọn lửa yếu ớt ban đầu đã biến thành ngọn lửa lớn mất kiểm soát chỉ trong nửa phút!

Trong ngọn lửa màu đen phát ra hận ý, vẫn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng cười điên cuồng không kiềm chế được của người phụ nữ.

“Lùi lại! Ra khỏi tầng này!”

Ngọn lửa lan rất nhanh, trực tiếp cháy xuyên qua trung tâm hút mỡ, cả tầng này có lẽ đều sẽ không thể may mắn thoát khỏi.

“Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã thành công phá tan tuyệt vọng của trung tâm hút mỡ điêu khắc thể hình, đạt được lượng lớn kinh nghiệm, đạt được năm trong bảy loại tuyệt vọng của cậu ấy, thể lực của bạn cũng được cải thiện một chút.”

“Năm trong bảy loại tuyệt vọng: Để trốn đi, cậu nuốt thuốc do bệnh viện chuẩn bị, phối hợp với điều trị của bệnh viện. Nhưng cậu lại trở nên càng ngày càng buồn ngủ, thần trí không tỉnh táo. Cậu biết rằng bệnh của mình có lẽ sẽ không bao giờ thuyên giảm được, bởi vì cơ thể của cậu đang dần xuất hiện vấn đề, sẽ không lâu nữa, cậu có thể sẽ bị bệnh thực sự.”

Sau khi nhận được thông báo hoàn thành nhiệm vụ, Hàn Phi cởi áo bảo vệ của A Trùng, dùng nó chấm thật nhiều dầu mỡ, sau đó đưa vào lửa đen.

Ngọn lửa màu đen đối với người khác mà nói căn bản không thể đến gần, nhưng lại dường như cố ý tránh Hàn Phi ra, không hề làm tổn thương đến hắn.

“Đi! Trở lại tầng một!”

Cầm ngọn lửa được đốt cháy, Hàn Phi chạy trở lại tầng một.

Khi họ đến tầng một, bên ngoài tòa nhà số 7 đã có thể nhìn thấy rất nhiều bóng quỷ. Những thứ xấu xí và bẩn thỉu đó, bọn chúng đang di chuyển rất nhanh tới đây.

Tòa nhà số 2 chỉ có chút vấn đề nhỏ, nhưng ở tòa nhà số 7 là có người muốn phóng hỏa đốt toàn bộ tòa nhà!

“Không có thời gian nữa rồi.” Hàn Phi mở cửa trung tâm cấy ghép tóc, cầm ngọn lửa màu đen xông vào.

Tuyệt vọng, đau khổ và tất cả những cảm xúc tiêu cực là nhiên liệu tốt nhất cho ngọn lửa màu đen của hận ý.

Chẳng bao lâu, ngọn lửa lớn bùng cháy trong trung tâm cấy ghép tóc.

Tóc đen không ngừng dâng trào, nhưng không những không dập tắt được lửa đen, càng vùng vẫy, lửa đen cháy càng nhanh.

Thấy không thể khống chế được ngọn lửa, trong góc khoa bệnh, một người lùn mặc áo khoác trắng bò ra từ trong tóc đen.

Tay chân của anh ta bị thoái hóa nặng, thậm chí không thể đi lại được, bây giờ cũng không còn cách nào khác, nếu còn không chạy thì sẽ bị thiêu sống.

Anh ta vất vả trèo ra cửa, nhưng tóc đen trên người anh ta đã chặn kín lối đi, cho đến khi lửa đen cháy đến, anh ta vẫn không thể thoát ra.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công phá tan tuyệt vọng của trung tâm cấy ghép tóc, đạt được lượng lớn kinh nghiệm, đạt được sáu trong bảy loại tuyệt vọng của cậu ấy, trí tuệ của bạn đã được cải thiện một chút."

"Sáu trong bảy loại tuyệt vọng: Sau khi từ bỏ mọi đấu tranh, cậu không còn phản kháng nữa, trở nên tê liệt, nằm trong tầng tầng lớp lớp ánh mắt kỳ lạ, cậu chôn chặt trái tim mình trong bóng tối."

"Vẫn còn một tuyệt vọng cuối cùng nữa." Hàn Phi nhìn thấy những bóng quỷ bên ngoài tòa nhà số 7, hắn biết mình không còn bao nhiêu thời gian nữa.

Lửa đen của hận ý bùng cháy dữ dội trong tòa nhà, tiếng cười của một người phụ nữ vang lên trong ngọn lửa, không ai biết rõ tung tích của Trang Văn, nhưng khi lửa đen bùng cháy, Hàn Phi cảm thấy Trang Văn không hề đi xa, cô ấy rất có thể giống như Đại Nghiệt vậy, bị giam cầm bên trong "điện thờ", đem một ngọn lửa đen hận ý giấu trong cơ thể bác sĩ Nhan, đã là cực hạn rồi.

"Nếu thực sự là như vậy, mình nhất định phải tìm cách mở cửa điện thờ cho bọn họ vào!"

Xé rách áo, Hàn Phi châm lửa đen rồi loạng choạng đi lên tầng.

Sáu loại tuyệt vọng luôn ảnh hưởng đến Hàn Phi, những gì xảy ra với Phó Sinh trong quá khứ dường như là sáu chiếc gai đầy ngạnh đâm vào linh hồn hắn.

Tệ hơn nữa là, sau khi Phó Nghĩa cảm thấy sự tuyệt vọng của Phó Sinh, anh ta trở nên ngày càng mạnh mẽ hơn.

Con súc sinh này chỉ có thể mạnh mẽ và hung dữ trước mặt người nhà của chính mình.

Tuyệt vọng của Phó Sinh, khiến anh ta cảm nhận được sự tồn tại của mình, anh ta càng ghen tị với tất cả những gì Hàn Phi có, căm ghét sự thay đổi vận mệnh của hắn.

Bước chân càng lúc càng nặng nề, mỗi khi Hàn Phi chịu đựng thêm một loại tuyệt vọng của Phó Sinh, hắn sẽ trở nên yếu hơn một phần, Phó Nghĩa sẽ trở nên mạnh mẽ hơn một chút.

Trong thời học sinh của Phó Sinh, Phó Nghĩa là nguồn gốc của mọi tuyệt vọng.

Còn trong thế giới ký ức, Hàn Phi giống như chiếc hộp khóa chặt tất cả các tuyệt vọng, nếu như hắn gục ngã bỏ cuộc, vậy thì thứ tuyệt vọng nhất trên thế giới này cũng sẽ được giải phóng ra.

Nhiệm vụ kế thừa điện thờ đến đây, Hàn Phi đã hiểu rõ tất cả mọi thứ.

Nếu trong thế giới ký ức của Gương Thần kẻ địch cuối cùng phải đối mặt là ông chủ của trung tâm thương mại, vậy thì trong thế giới ký ức của Phó Sinh kẻ thù ẩn giấu sâu nhất chính là Phó Nghĩa, cũng là chính Hàn Phi.

“Sau khi mở đường cho cậu xong tôi sẽ chết, để lại cho cậu một tương lai không còn nhiều tuyệt vọng như vậy nữa.”

Loay hoay mãi mới đến được tầng bảy, Hàn Phi bước đến khoa bệnh cuối cùng —— Trung tâm điều trị tiêm sắc đẹp.

Tên khoa bệnh rất bình thường, xung quanh cũng không có bất kì nơi nào kì lạ, nhưng bác sĩ Nhan và bác sĩ Trương Hỉ đều cứ như thể đối mặt với kẻ địch rất mạnh, thần sắc vô cùng căng thẳng.

“Căn phòng cuối cùng rồi, có lẽ ở đây rất nguy hiểm, nhưng chuyện đúng đắn thì vẫn phải có người làm.” Khi Hàn Phi đi vào bênh viện chỉ có một mình, hiện tại bên cạnh hắn đã hội tụ được rất nhiều sức mạnh rồi.

Đưa tay đẩy cửa ra, chỉ có một bác sĩ đứng trong khoa bệnh rất lớn.

Toàn thân cô ta được bọc lại một cách cẩn thận, chỉ để lộ một đôi mắt xinh đẹp.

Cảm thấy có người đi vào, bác sĩ quay người lại, cô liếc nhẹ mọi người một cái, đặt ống tiêm trên tay xuống.

Không có thuốc trong ống tiêm khổng lồ, chỉ có một khuôn mặt van xin khóc lóc.

"Cùng lên hết đi!"

Khi có lợi thế, Hàn Phi không bao giờ nói nhảm.

Hắn dùng lửa đen đốt cháy chiếc tủ trong khoa bệnh, tay cầm dao tái sinh bước vào bên trong, Trương Hỉ nhìn chằm chằm nữ bác sĩ rồi thì thào nói thầm, động tác của đối phương dần dần trở nên chậm chạp.

Khiến người ta ngạc nhiên nhất là bác sĩ Nhan, cơ thể vốn đã cao lớn của ông lại phình to ra, bề mặt da không ngừng nứt nẻ, lộ ra những vết sẹo gớm ghiếc bên dưới đã bị lửa thiêu rụi.

"Kể từ sau khi vào bệnh viện này, tôi đã bí mật giết rất nhiều bác sĩ và bệnh nhân, tấm da này trên cơ thể tôi là dùng da của bọn họ khâu lại, thật đáng tiếc."

Bác sĩ Nhan thực chất vẫn là oán niệm cỡ lớn trong thế giới tầng sâu, ông vừa mở miệng, đã bộc lộ bản tính hung tàn của mình.

Nữ bác sĩ ở trung tâm khoa bệnh khi thấy ba người họ cùng xông đến, thì không hề hoảng sợ, cô ta từ từ đâm cây kim trên tay vào người mình.

Khuôn mặt gào thét trong ống tiêm nhỏ dần, sau khi tiêm xong, nữ bác sĩ bỏ ống tiêm vào thùng rác y tế, bên trong đã đựng rất nhiều ống tiêm đã qua sử dụng.

Ung dung cởi bỏ khẩu trang, khuôn mặt của nữ bác sĩ có thể nói là hoàn hảo, cô ta cười nhìn Hàn Phi: "Phó Nghĩa, anh chạy không thoát đâu."

“Đỗ Xu?” Bước chân đi về phía trước của Hàn Phi dừng lại một chút, nữ bác sĩ kia có khuôn mặt gần như giống với Đỗ Xu, có điều khí chất lại khác với cô ta, càng giống như một món hàng bị lỗi hơn.

Nữ bác sĩ nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, vừa cười vừa cởi chiếc áo khoác trắng ra, trên người của cô ta có mọc rất nhiều khuôn mặt của Đỗ Xu!

“Anh chính là món đồ chơi yêu thích nhất của chúng tôi, anh mãi mãi mãi mãi không bao giờ có thể rời bỏ được chúng tôi!”

Chương 595: Tín nhiệm của Phó Sinh

Khuôn mặt của Đỗ Xu không có chút khuyết điểm nào, vô cùng thanh tú, có thể nói là khuôn mặt gần như hoàn hảo nhất trên thế giới.

Nhưng khi trên cơ thể một người phụ nữ mọc đầy những khuôn mặt như vậy, thì khuôn mặt dù có xinh đẹp hơn nữa, cũng sẽ trở nên đáng sợ.

"Cô biết tên của tôi?" Khi Hàn Phi hỏi nữ bác sĩ, cũng không quên dùng lửa đen đốt thêm nhiều thứ hơn trong phòng.

"Giữa chúng ta đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, làm sao tôi có thể quên được anh? Mọi thứ chúng ta đã trải qua, tất cả kí ức đều lưu giữ trong tâm trí, tôi thường lấy ra thưởng thức khi cảm thấy cô đơn."

Khuôn mặt của nữ bác sĩ đã sắp không nói được ra nữa, máu thịt của cô ta đều bị Trương Hỉ khống chế, nhưng sau khi cô ta ngậm miệng lại, tất cả khuôn mặt trên người lại đều há miệng ra.

"Đỗ Xu bị bắt cóc, không ở trong bệnh viện, các người không phải là cô ta." Hàn Phi nhớ lại một số thông tin mà mình đã nghe trước đây, nữ bác sĩ trước mặt này rất có thể là "thuốc" của Đỗ Xu.

"Tại sao anh lại chắc chắn như vậy? Chẳng lẽ là do tôi không đủ xinh đẹp sao?" Nữ bác sĩ dang hai cánh tay ra, để lộ thân hình gần như hoàn hảo trước mặt mọi người, cô ta trông như đang mặc một chiếc váy được dệt từ những khuôn mặt người.

"Tôi không thể can thiệp vào máu thịt của cô ta, trong cơ thể cô ta ẩn chứa quá nhiều linh hồn, ngay cả khi một trong số chúng bị trấn áp, sẽ có những linh hồn khác điều khiển cơ thể." Trương Hỉ đã làm hết sức mình, nhưng khả năng của cô ấy vừa hay bị đối phương khắc chế.

“Trong cơ thể ẩn chứa vô số linh hồn?” Nhắc nhở của Trương Hỉ khiến Hàn Phi càng chắc chắn hơn suy đoán của mình, “thuốc” của Đỗ Xu chính là tước đi những bộ phận đẹp đẽ nhất của người khác, cho dù là ngoại hình hay là kí ức, dung hợp tất cả bọn chúng vào cơ thể của mình.

Quá trình hoạt động cụ thể là bí mật lớn nhất của bệnh viện, thật ra Hàn Phi cũng muốn học khả năng đặc biệt này.

Mắt thấy lửa đen lan tràn trong trung tâm tiêm sắc đẹp, nữ bác sĩ không chút hoảng sợ, trong mắt cô ta không có một tia sợ hãi nào, chỉ có Hàn Phi.

Một mảng lớn thiết bị y tế trong phòng phát nổ dưới sự thiêu đốt của lửa đen, cánh cửa tủ đông rơi xuống, bên trong có vô số ống tiêm được cất gọn gàng.

Trong mỗi ống tiêm, đều có một mặt người đang dị hóa, bọn họ có tướng mạo, biểu cảm khác nhau, bao hàm kí ức cũng khác nhau.

Lửa đen bùng cháy không thương tiếc đột nhiên bao trùm lấy tủ đông, tất cả ống tiêm trong toàn bộ dãy tủ đông đều bị lửa đen đốt cháy.

Ống tiêm tan chảy, những khuôn mặt đó biến thành tro trong ngọn lửa đen, hỉ nộ ái ố, mọi thứ là con người của họ, còn có tuyệt vọng và nguyền rủa cuối cùng của bọn họ nữa, tất cả đều trở thành nhiên liệu của ngọn lửa đen.

Ngọn lửa hận ý bùng cháy dữ dội hơn, tiếng cười quen thuộc của người phụ nữ cũng càng rõ ràng.

“Một ngọn lửa nhỏ cũng có thể thiêu rụi cả tòa nhà lớn.” Hàn Phi cầm dao tái sinh tiến lên phía trước: “Một chút hy vọng nhỏ, nói không chừng có thể đảo ngược toàn bộ vận mệnh.”

“Phó Nghĩa, trong lòng tôi, anh không phải loại phế vật sẽ tự mình cảm động.” Nữ bác sĩ đi về phía Hàn Phi, khi cô ta di chuyển, cả tòa nhà bắt đầu hơi run lên, những khuôn mặt người cất giữ ở mọi ngóc ngách của tòa nhà toàn bộ đều mở mắt ra.

Ngay cả Đỗ Tĩnh được Hàn Phi cứu cũng hét lên một tiếng, cô cảm thấy sinh mệnh của mình đang bị khuôn mặt người sau lưng hút đi mất.

Khi cô càng ngày càng yếu, khuôn mặt cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, tiếng cười đáng sợ của Đỗ Xu bắt đầu vang lên sau lưng cô.

"Anh không bao giờ có thể giết chết được tôi, bởi vì gốc rễ của vấn đề không hề nằm ở trên người tôi, tôi chưa từng ép buộc bất kì ai, là anh chủ động ôm lấy tôi." Mặt người sau lưng Đỗ Tĩnh nói, trong lời nói tràn đầy châm chọc.

Nữ bác sĩ không ngừng tới gần Hàn Phi, trên mặt cũng nở nụ cười xinh đẹp, động tác khá là lẳng lơ quyến rũ, đầu ngón tay chạm vào da thịt, xẹt qua mặt người không bằng phẳng kia: "Anh vĩnh viễn cũng không bao giờ có thể trốn khỏi chỗ tôi, trong trái tim của một con súc sinh tràn đầy dục vọng, người người đều là Đỗ Xu trần trụi, điểm này anh chắc chắn biết rõ hơn tôi nhiều."

"Cô nói không sai, Phó Nghĩa quả thực là một con súc sinh bị dục vọng làm cho mờ mắt." Hàn Phi nhìn chằm chằm nữ bác sĩ càng ngày càng gần, đột nhiên bật lên, rút dao lao về phía trước: "Nhưng tôi không phải anh ta!"

Lưỡi dao của nhân tính tỏa sáng trong lửa đen của hận ý, trấn áp tất cả ánh sáng, chém vào cổ cô ta!

Bác sĩ Nhan vốn đã chuẩn bị sẵn từ trước cũng ra tay cùng với Hàn Phi, cánh tay đầy sẹo của ông trực tiếp túm lấy cơ thể nữ bác sĩ.

Những ngón tay thô ráp dễ dàng xuyên qua làn da mềm mại của cô ta, bác sĩ Nhan cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng ông không thể nói được rốt cuộc là vấn đề ở đâu.

Lưỡi dao lóe lên, đầu của nữ bác sĩ lăn xuống đất, toàn bộ quá trình dễ dàng đến nỗi Hàn Phi không dám dễ dàng thu dao về.

Khi chuẩn bị chém nhát dao thứ hai, mặt người trên toàn thân nữ bác sĩ cùng phát ra tiếng cười, những cái miệng há ra

trông giống như những hố đen nuốt chửng trái tim con người, trông vô cùng khủng khiếp.

"Phó Nghĩa, tôi thực sự không ngờ rằng anh vậy mà lại thực sự ra tay với tôi! Chẳng phải anh đã hứa chỉ yêu một mình tôi sao? Không phải anh đã hứa sẽ nghe lời tôi à? Chẳng phải anh đã nói là muốn rời bỏ cái gia đình tồi tàn lạnh lẽo đó, mãi mãi nằm trong vòng tay tôi?"

Những cái miệng nói ra những lời khác nhau, những khuôn mặt Đỗ Xu đó đều nhìn chằm chằm vào Hàn Phi.

Không trả lời, Hàn Phi tiếp tục xuất dao, món nợ ân tình của Phó Nghĩa, liên quan gì đến Hàn Phi tôi?

Dao tái sinh gần như cắt đôi nữ bác sĩ, nhưng điều kinh hoàng hơn đã xảy ra, cô ta lắc lư vẫn không hề chết, mặt người khắp toàn thân cô ta còn trở nên càng thêm điên cuồng.

"Không chém được vào bản thể?"

Khi máu của nữ bác sĩ sắp rơi trên người của Hàn Phi, tự động bị ánh sáng của dao tái sinh tránh ra, nhưng bác sĩ Nhan bên cạnh thì lại không được may mắn như vậy.

Cánh tay mà ông nắm lấy nữ bác sĩ đột nhiên truyền đến cơn nhói đau, chờ khi ông buông tay ra thì trên cánh tay đầy sẹo đã xuất hiện hai khuôn mặt người.

Đôi mắt đen mở ra trên làn da, tiếng cười của Đỗ Xu vang lên trên cánh tay bác sĩ Nhan.

"Chỉ cần trong lòng vẫn có một tia khát vọng, thì sẽ không ai có thể từ chối hoàn hảo và dục vọng." Nữ bác sĩ gần như đã bị phân thây đứng ở trước mặt Hàn Phi, những cái miệng của mặt người trên cơ thể cô ta đang không ngừng nói gì đó.

"Phó Nghĩa, anh khiến tôi quá thất vọng. Tôi đã chuẩn bị con đường sống tốt đẹp nhất cho anh, đưa anh trở thành nhà thiết kế chính của công ty, rót vốn để giúp anh thực hiện ước mơ của mình, nhưng anh lại báo đáp tôi như thế này ư?"

Những cái miệng bị dao tái sinh chẻ ra, nhưng tiếng cười của nữ bác sĩ lại càng lúc càng lớn.

“Tôi để ý đến anh từ rất lâu rồi, lúc đó anh còn rất trẻ, anh đã đi cùng với vợ mình đến bệnh viện điều trị hết lần này đến lần khác, tôi nhớ cô ấy cũng là một cô gái rất thích cái đẹp.”

Lời nói vô tình của nữ bác sĩ khiến Hàn Phi toát ra một cơn mồ hôi lạnh, hắn chỉ biết mẹ ruột của Phó Sinh mất vì bạo bệnh, nhưng không biết quá trình chi tiết.

“Sau một thời gian dài, một người phụ nữ xinh đẹp như vậy, lại gầy gò đến không còn là con người. Anh bỏ đứa trẻ lại phòng bệnh, rồi tự mình đi phát tiết dục vọng, tôi rất muốn xem trái tim anh, có phải cũng đẹp như cái vỏ bọc của anh không.”

Nữ bác sĩ vừa mở miệng, Hàn Phi lập tức nhận ra vấn đề, có khả năng Đỗ Xu từ lúc đó đã làm ra những chuyện rất quá đáng.

“Tại sao anh lại ngạc nhiên như vậy? Anh không nhớ mình đã nói gì với tôi trước giường bệnh của vợ mình sao? Còn những chuyện anh đã làm đến bây giờ tôi đều không bao giờ quên!”

Mặt người tàn tạ phát ra tiếng cười chói tai, cô ta vô cùng hưng phấn: “Khi đó tôi vẫn còn chưa có xinh đẹp như bây giờ, khi đó bề ngoài của anh ít nhất cũng giống một con người.”

Con dao tái sinh gần như sắp chặt vụn nữ bác sĩ, nhưng giọng nói của cô ta lại dường như vang lên ở khắp nơi, trên cánh tay của bác sĩ Nhan, bên trong mặt người sau lưng Đỗ Tĩnh, trong những phòng bệnh khác trên tầng bảy, khắp nơi đều vang lên những giọng nói khiến người ta kinh hãi.

“Anh muốn giết tôi, là vì lo lắng chuyện mình làm sẽ bị bại lộ à?”

“Phó Nghĩa, anh chỉ là món đồ chơi trong tay tôi, nếu như anh không muốn chơi với tôi nữa, vậy thì tôi sẽ khiến anh mất đi tất cả.”

“Nghe nói bây giờ anh ngày nào cũng về nhà rất sớm, nếu như anh đã thích chơi game gia đình, vậy thì tôi sẽ để cho anh nhìn thấy người nhà của mình sẽ bị anh hại chết như thế nào!”

Nữ bác sĩ càng ngày càng cuồng loạn, Hàn Phi yên lặng lui về phía sau, thò tay vào trong túi áo, khẽ ấn thứ gì đó.

"Chờ sau khi anh chết trong sự mắng nhiếc của vạn người, tôi sẽ để cho người nhà gánh mọi tội lỗi của anh."

"Tôi sẽ vắt kiệt tất cả mọi thứ anh để lại, đem con trai của anh đến khu bệnh viện nơi mẹ nó đã mất, bố trí một khu cách ly sâu trong hành lang cho nó, để nó làm bạn cùng phòng với những bệnh nhân loạn trí nhất, chuẩn bị cho nó đủ các loại phương án điều trị nghĩ đến đã thấy thú vị."

"Tôi sẽ phá hủy trái tim và ý chí của nó, tiếp theo phá hủy khuôn mặt của nó, sau đó chỉnh hình cho nó trông giống như anh!"

"Chính vì những việc mà anh đã làm, nên nó mới bị sỉ nhục và bắt nạt, người mà nó ghét nhất là anh, nhưng nó sẽ phải mang khuôn mặt giống hệt như anh, đi trên con đường cũng giống với anh."

"Anh chính là món đồ chơi thú vị nhất mà tôi từng gặp, tôi sẽ huấn luyện con trai của anh trở thành món đồ chơi mới của tôi!"

Toàn bộ tầng bảy đều có thể nghe thấy giọng nói của nữ bác sĩ, càng ngày càng có nhiều mặt người mọc ra, trên tất cả những người đã nuốt "thuốc" của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, gần như đều mọc ra khuôn mặt của Đỗ Xu.

Chỉ dựa vào mấy người Hàn Phi, đã không thể trong thời gian ngắn giải quyết được con quái vật trong khoa bệnh tiêm sắc đẹp.

Hàn Phi cũng hiểu rõ được điểm này, cho nên lúc nãy đã chuẩn bị trước.

Hắn lấy điện thoại di động trong túi ra, trước khi nữ bác sĩ hét lên, hắn nhấn một phím để nói chuyện, trên màn hình điện thoại di động của hắn hiển thị tên của người liên lạc —— Bạch Tuộc.

Nguyền rủa của nữ bác sĩ với Phó Sinh, đã bị người bên kia điện thoại nghe thấy, rất nhiều máu chảy ra từ điện thoại, màn

hình vốn trơn bóng ban đầu dường như sắp vỡ tan tành.

Mẹ ruột của Phó Sinh đã có sức mạnh của hận ý trước khi thế giới hoàn toàn dị hóa, cô có thể là quỷ đặc biệt nhất trong thế giới ký ức của Phó Sinh.

Đầu dây bên kia không có ai nói chuyện, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió rít.

Không lâu sau, một tiếng hét kinh hoàng vang lên từ điện thoại di động của Hàn Phi và từ cửa chính của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ!

Có những vết nứt trên kính cửa sổ của tòa nhà số 7, mẹ ruột của Phó Sinh dường như đã ở bên ngoài bệnh viện!

"Cô ấy đến rồi?"

Hàn Phi cầm điện thoại rời khỏi trung tâm tiêm sắc đẹp, hắn nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Một số bác sĩ mặc áo khoác đen bước ra khỏi lối đi tầng hầm của bệnh viện, bao gồm cả ông già mặc áo đen người đã phỏng vấn Hàn Phi trước đó và A Cẩu cũng ở bên trong.

"Những người này chính là cái gọi là quỷ màu đen? Khí tức toát ra trên người bọn họ quả thực khác xa so với những bác sĩ bình thường, trên cơ thể mỗi người như được quấn quanh bởi những sợi dây vô hình."

Người từ trong tầng hầm đi ra, có một bộ phận vội đến tòa nhà số 1, nơi đó màn đêm đen tối một cách đặc biệt; còn có một số bộ phận thì đi về phía tòa nhà số 7, mục tiêu của bọn họ hiển nhiên là Hàn Phi.

"Mẹ ruột của Phó Sinh không có cách nào vào được?" Hàn Phi vừa nhíu mày, giọng nói lạnh như băng của một người phụ nữ đột nhiên vang lên từ điện thoại của hắn —— Giết chết cô ta, giết chết cô ta, nhất định phải giết chết cô ta!

Vết máu trên màn hình điện thoại ngưng tụ hận ý vô bờ bến, nó nhỏ giọt xuống đất, như thể bị ai đó điều khiển, lao thẳng về phía sâu nhất của hành lang tầng bảy.

"Mau đi theo vết máu!"

Khi Hàn Phi nghe thấy giọng nói trên điện thoại, Phó Nghĩa trong đầu lại dường như bị kích thích mạnh mẽ nào đó, bắt đầu cắn xé mọi thứ của hắn.

Những thứ trong đầu không ngừng phồng lên, mắt của Hàn Phi dần dần lồi ra bên ngoài, hai mắt tràn đầy tia máu, miệng của hắn sắp không khép lại được nữa rồi.

"Hàn Phi!" Bác sĩ Nhan ôm cánh tay mình, ông có thể nhìn ra Hàn Phi lúc này là đang gắng gượng, có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

"Mau đi theo vết máu đó! Mẹ của Phó Sinh đang dẫn đường!" Hàn Phi bước lên phía trước, hắn còn rất nhiều việc phải làm, không thể dừng lại ở đây.

Dùng ý chí kiên cường để kìm nén cơn đau, Hàn Phi ép chính mình phải tiến lên.

Thấy mặt mũi Hàn Phi gớm ghiếc, Trương Hỉ khẽ lắc đầu, cô khẽ giọng nói, ngầm thao túng máu thịt của hắn để xoa dịu đau đớn.

Mấy người lần theo vết máu chảy từ điện thoại di động đến nhà kho cuối hành lang, đây là kho chứa thuốc dự phòng.

Đá tung cánh cửa, vết máu phát ra hận ý nồng đậm bắn thẳng qua tủ đông lạnh như một mũi tên sắc nhọn.

Tủ thuốc nặng nề đập xuống đất, vô số kim tiêm lăn lóc dưới đất, một người phụ nữ mặc trang phục giống như Đỗ Xu đang cuộn mình sau tủ.

Cô ta đang âm thầm bắt chước mọi thứ về Đỗ Xu, nhưng tướng mạo lại trông vô cùng xấu xí, từng tấc da trên người đều là hang hố lởm khởm.

"Tôi chỉ là bác sĩ phát thuốc, tất cả mọi thứ đều là Đỗ Xu bảo tôi làm."

Nữ bác sĩ xấu xí và Đỗ Xu quả thật là hai thái cực, Đỗ Xu đã cướp đi tất cả vẻ đẹp, nhưng bác sĩ này lại dường như cố ý dồn hết sự xấu xí vào cơ thể mình.

“Làm thế nào để phá hủy những thuốc đó trong tòa nhà! Nói!”

“Tôi cũng không biết, thuốc đều được làm xong ở tầng hầm thứ nhất, tất cả bệnh nhân đều là ở đó bị làm thành thuốc.” Bác sĩ xấu xí ôm đầu không ngừng cầu xin thương xót: “Tôi cũng là người bị Đỗ Xu làm hại, tôi đã từng là bác sĩ xinh đẹp nhất bệnh viện này, nhưng vì sự ghen tị của cô ta mà bây giờ tôi trở thành người xấu xí nhất bệnh viện rồi.”

Bác sĩ nói có vẻ vô cùng đáng thương, nhưng Trương Hỉ đang đứng sau lưng Hàn Phi đột nhiên nói: “Cô ta đang nói dối anh, bác sĩ phụ trách thuốc là bác sĩ quan trọng nhất của bệnh viện, cũng là người mà Đỗ Xu tuyệt đối tin tưởng.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy, hận ý cực kỳ mẫn cảm với thù hận và nguyền rủa, chỉ cần trong lòng các người có hận, thì hận ý có thể cảm nhận được, cô ấy sẽ không bao giờ tìm sai mục tiêu báo thù.” Hàn Phi cầm dao tiến lên trước, hắn và bác sĩ Nhan một trái một phải tiếp cận.

Bác sĩ xấu xí đáng thương vừa rồi thấy Hàn Phi căn bản không tin, biểu cảm trên mặt cô ta lập tức thay đổi, thân hình xấu xí dị dạng cầm theo kim tiêm lao về phía hắn.

“Diễn xuất tệ như vậy, đừng đi ra ngoài khiến người ta xấu hổ nữa.”

Hàn Phi thả người giấy màu máu ra, bác sĩ xấu xí đó căn bản không phải là đối thủ của bác sĩ Nhan, Trương Hỉ và người giấy.

Khi bác sĩ xấu xí bị dồn vào đường cùng, Hàn Phi bất ngờ tăng tốc, vung dao chém vào người cô ta!

Ánh sáng chiếu xuyên qua nhà kho tối tăm, bác sĩ xấu xí và tủ quần áo phía sau cô ta bị mở tung ra cùng lúc.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công phá tan tuyệt vọng của trung tâm điều trị tiêm sắc đẹp, đạt được lượng lớn kinh nghiệm, đạt được bảy trên bảy loại tuyệt vọng của cậu ấy, linh hồn của bạn nhận được chúc phúc nào đó.”

“Bảy trên bảy loại tuyệt vọng: Chuyện đau khổ nhất của một người, là trở thành người mình ghét nhất. Ở bên trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ này, cậu ấy bị thay thành khuôn mặt mà mình ghét nhất, cơ thể và ý thức của cậu đều bị hủy hoại đến cực hạn.”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ —— Bảy loại tuyệt vọng! Nhận được lượng lớn phần thưởng kinh nghiệm! Nhận được bảy loại tuyệt vọng của cậu ấy! Hận ý của Phó Sinh -3! Đạt được tín nhiệm của Phó Sinh!”

“Bảy loại tuyệt vọng của cậu ấy: Trong khi bạn chịu đựng bảy loại tuyệt vọng sâu sắc nhất thay cậu ấy, cũng nhận được sự chấp nhận của cậu!”

“Tín nhiệm của Phó Sinh: Ngay từ đầu bạn đã lựa chọn một con đường mà định mệnh sẽ thua, bạn sải bước về phía cái chết, đối mặt với tất cả những tuyệt vọng mà cậu ấy đã từng trải qua, để lại cho cậu ấy một bóng lưng chưa từng xuất hiện!”

Chương 596: Tiếng cười điên cuồng và Phó Nghĩa

Sau khi Hàn Phi nhận được tuyệt vọng cuối cùng của Phó Sinh, giữa hắn và toàn bộ bệnh viện dường như phát sinh một loại liên hệ đặc biệt nào đó.

Trong mắt hắn, bệnh viện cứu người trị thương, theo đuổi chữa trị hoàn hảo đã biến thành một hang ổ của loài nhện khổng lồ.

Vô số sợi dây thừng ngưng tụ từ tuyệt vọng quấn lấy cơ thể hắn, tơ nhện của vận mệnh dính vào linh hồn hắn, bất kể hắn có chạy bao xa cũng đều không thể thoát khỏi đau khổ do bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ để lại.

"Vận mệnh đã sớm định sẵn, không ai có thể thoát khỏi xiềng xích của sợi dây sinh mệnh."

Phó Nghĩa không ngừng nuốt chửng tuyệt vọng của Phó Sinh, lan rộng và phân liệt một cách điên cuồng trong cơ thể Hàn Phi.

Phó Nghĩa trước đây chỉ xuất hiện trong não bộ, bây giờ đã xuất hiện bên trong các loại nội tạng của Hàn Phi, thậm chí trong mỗi một giọt máu đều có giọng nói kinh tởm của anh ta.

Cơ thể thay đổi từ bên trong, đã ảnh hưởng đến bên ngoài, người thường cũng có thể nhìn thấy bằng mắt làn da sưng tấy của Hàn Phi.

"Trở lại tầng một…" Hàn Phi quay đầu nhìn Trương Hỉ, khó khăn nói.

Bây giờ hắn đã không còn có thể kiểm soát được cơ thể của mình một cách bình thường, ý chí có hạn của hắn không chỉ phải chịu tuyệt vọng của Phó Sinh, mà còn phải chiến đấu chống lại Phó Nghĩa.

Trương Hỉ đã sớm nhìn ra đau khổ của Hàn Phi, cô dùng khả năng của mình để điều khiển hắn đi xuống tầng.

Thang máy ở tòa nhà số 7 đã không còn có thể sử dụng được nữa, lửa đen liều lĩnh thiêu rụi những cảm xúc tiêu cực đã tích tụ nhiều năm trong tòa nhà, vô số tiếng la hét trở thành tiếng cười của người phụ nữ, tất cả những người đứng trong tòa nhà số 7 dường như đều có thể nghe thấy nguyền rủa của cô ấy, như thể chạm vào cô ấy sẽ bị chết vậy.

Toàn bộ bệnh viện đã rơi vào hỗn loạn, mà theo Hàn Phi thấy, mọi thứ chỉ mới là bắt đầu.

Những quỷ quái chui ra từ lòng đất cũng đi vào tòa nhà số 7, nhưng bọn họ đã bị lửa đen giữ chân, tạm thời không thể đến gần Hàn Phi.

Đoàn người thành công trở lại hành lang trước cửa phòng cấp cứu, đoạn đường còn lại, chỉ có Hàn Phi người được điện thờ chấp nhận mới có thể đi nốt.

"Anh làm được không?" Trương Hỉ và bác sĩ Nhan nắm lấy vai Hàn Phi, hai vị bác sĩ này đã từng khám bệnh cho rất nhiều bệnh nhân, kinh nghiệm phong phú, lúc này hai người đều phát hiện ra trên khuôn mặt của hắn nồng đậm tử ý, vì vậy nội tâm rất lo lắng.

"Dùng thiên phú của cô đưa tôi đi một đoạn, chỉ cần có thể mở ra điện thờ, thì vẫn có thể xoay chuyển."

Có thể là năng lực thiên quyến của Phó Ức lại phát huy tác dụng một lần nữa, thiên phú của Trương Hỉ đã giúp ích cho Hàn Phi rất nhiều.

Hắn không cần phân tâm khống chế máu thịt của chính mình, để cho Trương Hỉ đứng ở ngoài hành lang, khống chế hắn, đưa hắn đi về hướng phòng cấp cứu.

Từng bước từng bước đi về phía trước, khi Hàn Phi bước vào hành lang dài của sinh tử li biệt, thần văn và tiếng cầu nguyện hiện ra dưới bước chân của hắn.

Bài ca phúng điếu được vang lên, trên các bức tường và mặt đất của bệnh viện bắt đầu xuất hiện lần lượt những cái tên xa lạ khác nhau, bọn họ cùng nhau mở một con đường đi về phía trước.

Bức tường của bệnh viện trước mặt càng ngày càng giống vách tường bên trong điện thờ, tiếng xiềng xích truyền vào tai, trong phòng cấp cứu dường như có thứ gì đó đang giãy dụa kêu gọi Hàn Phi.

"Xin lỗi, tôi chỉ có thể đưa anh đến đó." Tinh thần của Trương Hỉ đã đạt đến cực hạn, trông cô già đi rất nhiều, mắt đầy nếp nhăn, môi nứt nẻ, máu đen chảy ra.

Cô sử dụng năng lực thiên phú của mình để đưa Hàn Phi đến trước cửa phòng cấp cứu, sau khi đến đó, mối liên hệ máu thịt giữa cô và hắn đã trở nên vô cùng yếu ớt.

Mặc dù hai bên có thể nhìn thấy nhau, nhưng bọn họ dường như bị ngăn cách bởi một vực thẳm tuyệt vọng vô hình.

Hàn Phi mất hơn mười giây mới có thể đứng vững trước cửa phòng cấp cứu.

Lần thứ hai đến đây, sau khi chịu đựng tuyệt vọng hoàn chỉnh của Phó Sinh, hắn mới biết cậu ấy đã đau khổ như thế nào vào thời điểm đó.

"Chết!"

"Tại sao cậu lại lo chuyện bao đồng như vậy! Kết cục của mọi thứ đã định, cậu lại cứ cho nó hy vọng không tồn tại!"

"Cậu chưa bao giờ thực sự yêu nó! Tôi nhìn thấy linh hồn ích kỷ của cậu! Cậu chẳng qua cũng chỉ đang lợi dụng nó mà thôi!"

"Đừng chống cự nữa! Đưa cơ thể của tôi cho tôi!"

Phó Nghĩa trong tâm trí Hàn Phi đã lan ra toàn thân, ác tính tuần hoàn, nó càng ngày càng mạnh, trong khi hắn lại càng ngày càng yếu.

Sự kiểm soát của cơ thể đang dần mất đi, mọi cơ quan trong cơ thể như bị châm chích đau nhói, toàn thân sưng tấy và đau đớn, như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Dưới da có thứ gì đó phồng lên, Hàn Phi run rẩy buộc mình phải giơ tay lên.

Hắn nắm lấy cửa phòng cấp cứu, nghiến răng cố hết sức để đẩy cửa ra.

Đồng thời, trong tâm trí Hàn Phi, tất cả sự tuyệt vọng từ Phó Sinh cũng dồn lại, tạo thành một bức tranh hoàn toàn được hình thành từ tuyệt vọng.

Cậu bé Phó Sinh, đeo cặp sách có ảnh của mẹ trên lưng, đứng một mình trước cửa phòng cấp cứu.

Ánh sáng nhợt nhạt trên đầu phản chiếu trên khuôn mặt non nớt của cậu, cậu sững sờ chờ đợi cho đến khi bác sĩ hét lên và tiếng bước chân vội vã truyền ra từ phòng cấp cứu.

Cậu vốn không hiểu chuyện gì, đột nhiên cảm thấy tim đau dữ dội, hai tay đập mạnh về phía trước!

Khi tuyệt vọng hội tụ lại với nhau, Hàn Phi cũng dùng sức lực cuối cùng của mình để đẩy về phía trước.

Tuyệt vọng trong đầu và Hàn Phi trên hành lang cùng nhau mở cửa phòng cấp cứu.

Phó Sinh nhỏ tuổi, nhìn thấy người mẹ đã khuất của mình nằm trên giường bệnh, như thể cô đang ngủ vậy.

Hàn Phi với tư cách là bố, bước vào phòng cấp cứu, nhìn thấy điện thờ ở trung tâm của phòng.

Tất cả xiềng xích và hoa văn thần đều hội tụ tại tiêu điểm ánh mắt của Phó Sinh và Hàn Phi, tại nơi kết hợp giữa cảnh tượng tuyệt vọng và thế giới kí ức, có một tượng thần không có mặt đang đứng.

“Nó là của tôi!”

Sức mạnh ẩn giấu của Phó Nghĩa toàn bộ bộc phát ra ngoài, gần như ngay lập tức áp đảo lý trí của Hàn Phi, cơn đau giống như lũ lụt vỡ đê giáng thẳng vào linh hồn hắn.

Mạch máu dưới da của hắn bắt đầu vỡ, trên bề mặt cơ thể xuất hiện vô số vết máu, cả người giống như một món đồ chơi bị nghiền nát từng chút một, xương cốt, máu thịt cũng dần dần trở nên biến dạng.

Hàn Phi ở rất gần với bức tượng thần không mặt, nhưng chỉ vài mét ngắn ngủi dường như là một khoảng cách mà hắn sẽ không bao giờ có thể vượt qua.

Hàn Phi đứng ở cửa phòng cấp cứu, Phó Sinh trong bức tranh tuyệt vọng trong đầu cũng đứng ở cửa, cậu nhìn người mẹ gầy gò trên giường bệnh, chỉ vài bước ngắn ngủi, khoảng cách đã là sự sống và cái chết.

Phó Sinh trong bức tranh tuyệt vọng và Hàn Phi trong phòng cấp cứu đã cố gắng hết sức để bước về phía trước, nhưng bọn họ chỉ bước được một bước thì cả hai đều khuỵu xuống.

Cơ thể như mất hết sức lực, cơn đau dồn nén gần như muốn nổ tung trong lồng ngực.

Cậu bé Phó Sinh không đứng dậy được nữa, tuyệt vọng vô bờ bến đã lấn át, cậu ngây người nhìn người mẹ có gọi thế nào cũng đều không bao giờ có thể tỉnh lại nữa.

Hàn Phi bị tấn công bởi Phó Nghĩa và tuyệt vọng, nhanh chóng phát bệnh khắp người, hắn ngã xuống phía trước bức tượng.

Tuy nhiên, khác với Phó Sinh, cho đến thời điểm này Hàn Phi vẫn không bỏ cuộc.

Hắn ấn năm ngón tay xuống đất, chống đỡ phần thân trên của mình, cho dù đau đến đâu, cho dù kết cục có thê thảm thế nào, hắn cũng không muốn thua Phó Nghĩa, không muốn đưa cái thân xác này cho con súc sinh đó.

“Đã đến lúc phải nói lời từ biệt rồi sao?”

Hàn Phi thật sự vẫn chưa sẵn sàng, hắn vẫn muốn ở lại thế giới này một thời gian nữa, nhìn Phó Sinh và Phó Thiên lớn thêm một chút, mang lại cho Phó Ức nhiều sự vui vẻ hơn.

Hắn là một đứa trẻ mồ côi, vì vậy hắn không muốn con của mình cũng giống như mình!

Điện thoại di động nhuốm máu rơi xuống đất, Hàn Phi tựa hồ đã đoán được mình nên làm gì.

Trên đời này, nhiều khi chúng ta nghĩ từ biệt là một cái ôm thật chặt, trân trọng lẫn nhau, dành thời gian để lưu lại đủ hồi ức.

Nhưng trên thực tế, từ biệt trên thế giới này rất vội vàng, có thể chính là một cái xoay người, sau khi trở về thì sẽ không bao giờ có thể gặp lại nữa.

Ngón tay bệnh tật, thành thục tìm được số điện thoại của người nhà, Hàn Phi nhấn nút bấm số.

Bên kia chuông điện thoại chỉ reo lên một chuông, giọng người vợ truyền đến: "Bao giờ anh về? Em đã chuẩn bị xong đồ ăn cho anh rồi, chỉ cần hâm nóng là có thể ăn được."

Máu đen chảy ra từ mũi và miệng Hàn Phi, hắn không thể nói nhiều hơn nữa, nhếch môi vài lần, cuối cùng mới nói được một câu: "Cẩn thận Đỗ Xu, đừng để Phó Sinh đến gần bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ."

Không có sầu não của sinh ly tử biệt, sau khi dặn dò xong, Hàn Phi cúp điện thoại.

Hắn biết mình đã đến giới hạn, cũng đã chuẩn bị xong việc mất đi tất cả.

Hàn Phi bây giờ phải làm chuyện cuối cùng rồi, hắn khuấy động ký ức trong đầu, ghép tất cả những bức tranh ký ức màu đỏ như máu lại với nhau.

Khi tâm trí bị nhuộm đỏ, tiếng cười điên cuồng phát ra từ sâu trong tâm trí hắn.

"Tôi đã nói rồi bất luận mình có thế nào cũng phải giết chết anh, cho dù là đồng quy vu tận." Hàn Phi nhìn chằm chằm Phó Nghĩa vẫn đang lan tràn trong đầu, hắn nở một nụ cười tàn nhẫn: "Bắt đầu từ thời khắc trở thành anh, anh đã không có tư cách để trở lại cơ thể này nữa rồi!"

Những sợi dây xiềng xích ký ức bị siết chặt, tâm trí màu đỏ như máu nổi lên sóng lớn, cả đại dương như đang dậy sóng!

Không có sự ngăn cản của linh hồn thiện ác, cô nhi viện màu máu chôn vùi nơi sâu nhất trong tâm trí Hàn Phi từ từ hiện ra.

Ánh mắt Hàn Phi lập tức bị sát khí chiếm cứ, hắn buông bỏ hết thảy cấm chế trong đầu, không còn chịu đựng tuyệt vọng của Phó Sinh, mà chủ động nuốt chửng tuyệt vọng của ấy vào trong tâm trí.

Tuyệt vọng liên quan đến toàn bộ điện thờ bệnh viện đổ dồn vào cô nhi viện màu máu, tiếng chuông thất lạc đã lâu vang lên trong tòa nhà đổ nát, màu máu bị thời gian đông đặc bắt đầu tan chảy, bóng dáng bị mắc kẹt trong cô nhi viện bắt đầu phát ra tiếng cười cuồng loạn, dường như hắn đang dần dần rời khỏi cô nhi viện màu máu.

Khóe miệng Hàn Phi chậm rãi nhếch lên, sau đó lộ ra một nụ cười cường điệu, hắn trở nên giống như bóng người trong cô nhi viện.

Cảm xúc trong mắt biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại sự điên cuồng thuần khiết nhất.

Hàn Phi bước vào thế giới ký ức và thay thế thân phận của Phó Nghĩa, thứ mà hắn có là cơ thể của anh ta. Muốn tranh giành với Phó Nghĩa cơ thể vốn dĩ thuộc về người ta trong thế giới ký ức, đã là một điều hết sức khó khăn.

Cho tay vào trong túi, khuôn mặt Hàn Phi điên dại, lấy ra người giấy màu máu.

Hắn nhìn đôi má xinh đẹp của người giấy, nhìn nguyền rủa chảy ra từ trên cơ thể nó, sau đó hắn đem người giấy màu máu nhét vào trong miệng của mình.

Cắn xé, nuốt chửng!

Hắn ăn hết máu và nguyền rủa trên người giấy vào trong bụng, để những mảnh vụn của nó trải khắp trên cơ thể ốm yếu của mình.

Phó Nghĩa đang phát tán điên cuồng, vẫn đang chiến đấu để kiểm soát cơ thể của mình, khuôn mặt Hàn Phi dữ tợn thì lại không quan tâm đến anh ta chút nào, hắn điều khiển các mảnh vụn của người giấy màu máu, buộc vật nguyền rủa này chống đỡ mình lên.

Tượng thần không mặt đã ở ngay trước mắt, khi Phó Nghĩa nhìn thấy Hàn Phi lại đứng lên, anh ta càng ra sức phát tán.

Nhưng lúc này tiếng cười điên cuồng lại không đi về phía tượng thần, dường như hắn biết người giấy màu máu cũng không thể hỗ trợ hắn đi được bao xa.

Tiếng cười điên cuồng với khả năng phán đoán đáng kinh ngạc về mọi thứ, lùi lại một bước, đưa tay chạm vào cơ thể của Đại Nghiệt trên tường.

Trong đôi mắt đỏ rực lộ ra một sự ngạc nhiên, năng lực điện thờ level một của Hàn Phi sương hồn đã được kích hoạt.

Tiếng ca phúng điếu và cầu nguyện trong sương mù yếu dần, tiếng cười điên cuồng như bắt được thứ gì đó!

Quỷ văn sau lưng Hàn Phi từ từ sáng lên, quỷ mèo khổng lồ xấu xí đáng sợ cuộn mình ở chỗ sâu trong quỷ văn, miệng thấp giọng kêu gào, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

Mục tiêu của tiếng cười điên cuồng không phải là Cửu Mệnh, tên điên này đang kéo Đại Nghiệt bị giam cầm trong điện thờ ra, hắn muốn nhét Đại Nghiệt vào bên trong quỷ văn!

Gần như ngay lúc Đại Nghiệt chạm vào quỷ văn, toàn bộ da trên lưng Hàn Phi đều nổ tung, Phó Nghĩa đang điên cuồng lan tràn cũng sợ hãi dừng lại.

Cảnh tượng kinh hoàng hơn xuất hiện sau đó, những đường quỷ văn như được tiêm một loại độc dược ác độc nhất trên đời, toàn bộ biến thành những đường màu đen sáng rực, sau đó trực tiếp siết chặt máu thịt của Hàn Phi.

Hoa văn thần và xiềng xích của toàn bộ phòng cấp cứu bắt đầu rung chuyển, thân thể to lớn của Đại Nghiệt đang từng chút một bị kéo vào bên trong quỷ văn của Hàn Phi!

Dường như cảm nhận được khí tức của Hàn Phi, cảm giác sắp cận kề cái chết vô hạn khiến Đại Nghiệt phát điên.

Nó liều mình giãy giụa, di chuyển về phía Hàn Phi đang đứng.

Khi những sợi xiềng xích bị đứt, một nửa cơ thể của Đại Nghiệt bị tiếng cười điên cuồng cưỡng ép nhét vào quỷ văn!

Hàn Phi lúc này đã trở thành một người máu, tiếng cười điên cuồng sẽ không để lại cho Phó Nghĩa một cơ thể hoàn chỉnh, hắn muốn chỉnh hình lại cơ thể này.

Đại Nghiệt vui vẻ đến gần Hàn Phi, nhưng khi thực sự đến gần bên cạnh hắn, nó chợt phát giác ra điều gì đó.

Đại Nghiệt không sợ trời, không sợ đất, đến cống phẩm của điện thờ còn dám trộm để ăn, không ngờ lần đầu tiên lại muốn thoát thân.

Nó rất chắc chắn người đàn ông đang cười điên cuồng trước mặt không phải là chủ nhân của mình!

Đại Nghiệt muốn trốn thoát, nhưng đã quá muộn, cơ thể của nó đã bị tiếng cười điên cuồng nhét vào quỷ văn.

Quỷ văn mà Ứng Nguyệt vẽ cho Hàn Phi nhiều nhất chỉ có thể chịu được oán niệm cỡ trung, hiện tại Đại Nghiệt đã vượt quá ngưỡng này, nếu cứ tiếp tục như vậy, nó có thể sẽ bị thương, Hàn Phi thậm chí có thể sẽ chết.

Độc hồn khiến người ta sởn tóc gáy chảy bên trong cơ thể của Hàn Phi, sau khi quỷ văn ban đầu được kéo dài, độc hồn sẽ tạo ra một quỷ văn màu đen mới trên người hắn.

Quỷ văn trộn lẫn máu thịt của Hàn Phi và chất độc của Đại Nghiệt này kinh khủng đến mức ngay cả bản thân hắn cũng không chịu nổi.

Phó Nghĩa trong đầu Hàn Phi cũng bị dọa sợ, anh ta chỉ muốn chiếm giữ cơ thể của mình, nhưng tên điên kia lại muốn mọi thứ trong cơ thể này toàn bộ hồn phi phách tán.

Một cơ thể lành lặn còn tốt như vậy, bây giờ bên trong máu thịt đầy là mảnh vụn người giấy bị nguyền rủa, trong mạch máu độc hồn còn nhiều hơn cả máu!

Phó Nghĩa bây giờ không còn có thể tranh đoạt cơ thể của mình nữa, cho dù có nắm quyền kiểm soát toàn bộ cơ thể, thì phải làm sao với đống giấy vụn còn sót lại trong người? Làm thế nào để xử lý những độc hồn kia?

Ý tưởng của tiếng cười điên cuồng cũng rất đơn giản, tôi thật sự không có cách nào để đoạt lại quyền kiểm soát cơ thể, nhưng tôi có thể nhét những thứ khác vào bên trong, để anh cũng không thể khống chế cơ thể này.

Máu thịt vốn đã bị bệnh lại bị độc hồn rửa sạch một lần nữa, linh hồn Hàn Phi biến dạng đau đớn, nhưng trên mặt lại hiện lên tiếng cười điên dại.

Mất trọn thời gian ba phút, tiếng cười điên cuồng cuối cùng cũng hoàn toàn nhét được Đại Nghiệt vào trong quỷ văn.

Lúc này cơ thể của Hàn Phi đã trở nên máu thịt mơ hồ, toàn thân chỉ còn lại quỷ văn nguy hiểm màu đen sáng rực.

Mức độ trung thành của Đại Nghiệt đối với Hàn Phi rất cao, nó thích hắn toàn thân đầy tử khí, nhưng lại không muốn hắn thật sự chết.

Khi đi vào quỷ văn, nó đã cố gắng hết sức để thu mình lại, để tránh cho chủ nhân của nó bị giết chết, con thú cưng này quả thật đã rất bận tâm nhọc lòng rồi.

Cuối cùng dưới sự phối hợp của tiếng cười điên cuồng và Đại Nghiệt, quỷ văn mới màu đen cuối cùng cũng đã ổn định.

Không ai có thể tưởng tượng được rằng, sau khi cưỡng bức in dấu xong quỷ văn, vậy mà trái tim Hàn Phi vẫn còn đập, đây đúng là một kỳ tích trong thế giới ký ức điện thờ.

Chương 597: Tại sao vợ, vợ cũ và các bạn gái đều muốn giết anh!

Tiếng cười điên cuồng cho phép Phó Nghĩa tranh đấu để giành lấy cơ thể, hắn kích hoạt nguyền rủa trên mảnh vụn của người giấy màu máu, ép Đại Nghiệt phải hợp tác với mình để điều khiển quỷ văn.

Quỷ văn đen kịt giống như những mạch máu chứa đầy độc hồn, cắm rễ vào máu thịt của Hàn Phi, điều khiển cơ thể này đi về phía tượng thần không mặt.

Cho dù Phó Nghĩa có giày vò như thế nào, thì tiếng cười điên cuồng cũng không quan tâm.

Ngay từ khi nhìn thấy tượng thần không mặt, mục tiêu của hắn đã rất rõ ràng.

Cơ thể và sinh mệnh cái gì, đứng trước cơ hội trở thành điện thờ, mọi thứ đều có thể từ bỏ.

Tượng thần không mặt, điện thờ vô chủ, thế giới ký ức này dường như đang chờ đợi một vị chủ nhân mới.

Thần văn dưới chân bị máu nhuộm đỏ, khi tiếng cười điên cuồng chịu đựng tuyệt vọng của Phó Sinh, đồng thời cũng gieo rắc tuyệt vọng mới trong cô nhi viện ra khắp xung quanh.

Mỗi lần hắn được thả ra, một số ràng buộc nào đó lại yếu đi, cho đến cuối cùng không còn sự ràng buộc nào nữa.

Vung vẩy lòng bàn tay, dao tái sinh trong tay tiếng cười điên cuồng phát ra tiếng than khóc, ánh sáng nhân tính hoàn hảo bị nhuộm màu đỏ như máu.

Cầm con dao đi về phía trước, toàn bộ phòng cấp cứu tràn ngập tiếng cười cuồng loạn.

Một bước một dấu chân màu máu, tiếng cười điên cuồng lôi kéo thân thể sắp ngã quỵ của Hàn Phi, bước tới phía trước tượng thần không mặt.

Tượng thần này hình như là một người phụ nữ bệnh tật ốm yếu, cô ấy ngủ rất yên bình, như thể sẽ không bao giờ thức dậy nữa.

Lòng bàn tay máu thịt tan rã đè lên khuôn mặt của tượng thần, sau đó tiếng cười điên cuồng làm ra một động tác mà không ai ngờ tới.

Hắn giơ tái sinh màu máu lên, mang theo sát khí vô biên cùng tuyệt vọng chém vào tượng thần!

Ánh sáng màu máu xẹt qua giữa thần văn và quỷ văn, như thể tách âm dương ra.

Trên cổ tượng thần không mặt xuất hiện một vết máu rất nhỏ, tiếp sau đó vết máu lan ra khắp người tượng thần.

Khi vết nứt lan đến má của tượng thần, khuôn mặt trống rỗng vốn có của nó đã trực tiếp vỡ ra, để lộ khuôn mặt tinh xảo và hoàn hảo bên dưới!

"Đỗ Xu!"

Tượng thần nằm trên giường bệnh, nghe vô số lời cầu nguyện và hưởng thụ sự tôn sùng của nhiều linh hồn, không phải là người mẹ mà Phó Sinh muốn nhìn thấy nhất, mà là Đỗ Xu!

Tuyệt vọng thuộc về Phó Sinh trong tâm trí của Hàn Phi lại sôi sục, trong bức tranh tối tăm của tuyệt vọng, cậu bé Phó Sinh ngã dưới đất đang từ từ lớn lên, nhưng cậu vẫn tê liệt nằm trên mặt đất.

Thời gian xung quanh trôi qua nhanh chóng, người trong bệnh viện ra ra vào vào, tất cả mọi người đều tiến về phía trước, chỉ có mình cậu bị mắc kẹt tại chỗ, bị mắc kẹt ở cửa phòng cấp cứu, bị mắc kẹt trong cái đêm đó.

Cô đơn một mình đẩy tuyệt vọng ra, nhìn người mẹ không bao giờ có thể tỉnh lại được nữa.

Cậu bé Phó Sinh trong bức tranh tuyệt vọng đã trưởng thành, cậu vẫn duy trì bộ dạng tê dại đó, nhưng bệnh viện sớm đã thay đổi bộ dạng, ngay cả người nằm trên giường bệnh cũng không còn là mẹ cậu nữa, mà là Đỗ Xu!

Thứ tuyệt vọng hơn cả tuyệt vọng vẫn còn rất nhiều, cho đến khi ở tận đáy vực thẳm, chạm vào hộp đen.

Trong hiện thực, không ai biết Đỗ Xu đã làm những gì với Phó Sinh, Hàn Phi chỉ biết rằng trong thế giới ký ức, cô ta đã đánh cắp tất cả mọi thứ của mẹ cậu ấy, cô ta muốn trở thành một thần linh mới trong thế giới điện thờ.

Tượng thần không mặt bị tiếng cười điên cuồng chém vỡ, khi đế bị sụp đổ, vô số sợi xích liên kết bên dưới tượng thần phát ra tiếng kêu leng keng, toàn bộ phòng cấp cứu sụt lún xuống bên dưới lòng đất!

Những lời cầu nguyện của linh hồn dần dần bị thay thế bằng những tiếng la hét tuyệt vọng, những mặt bí mật nhất của bệnh viện được phơi bày ra trước mắt tất cả mọi người.

Dưới lòng đất của tòa nhà số 7, vô số người như những cái xác không hồn sống một cách ngây ngây ngô ngô, bọn họ bị giam bên trong bóng tối, ngũ quan mơ hồ không rõ, mắt đều đã bị thoái hóa, chỉ cần cảm nhận được một chút thay đổi ở thế giới bên ngoài, sẽ giống như con chuột lẩn trốn vào sâu hơn trong bóng tối.

Những sợi dây xích quấn chằng chịt xung quanh người bọn họ, trong đám người đó có bác sĩ, có bệnh nhân, có người già đến để được chăm sóc, có người vợ khóc lóc thảm thiết, còn có đứa trẻ bị nhốt trong góc như thể không tìm được đường về nhà.

Thế giới loài người tái hiện dưới lòng đất của bệnh viện, tất cả bọn họ đều đang trên bờ vực của sụp đổ, nhưng bọn họ lại vẫn nắm chặt xiềng xích trên người.

Cho dù bị sợi xiềng xích đó hút đến gầy như que củi, không ra hình dáng con người, bọn họ vẫn không muốn buông tay.

Bọn họ sống rất khổ, rất mệt, nhưng chỉ cần vẫn còn một chút chút hy vọng, không ai trong số họ sẽ buông tay ra.

Sợi xiềng xích liên kết với tượng thần chính là hy vọng, trong tuyệt vọng không gì có thể thay đổi được, thần linh đã trở thành sự gởi gắm duy nhất.

Bọn họ đặt mọi thứ lên trên người Đỗ Xu, nhưng vị "nữ thần" đó chỉ coi bọn họ như "thuốc" của mình.

Sau khi tượng thần tan vỡ, toàn bộ bệnh viện bắt đầu tăng tốc độ dị hóa.

Bên dưới lòng đất truyền ra tiếng tim đập ầm ầm, những sợi dây xích cắm sâu trong tòa nhà bị kéo ra, giống như một con quái vật mất kiểm soát.

Những sợi xích biểu tượng cho hy vọng, ngưng tụ lại thành thực thể, khi hy vọng lộ ra bộ mặt thật, rất nhiều người mới phát hiện, hóa ra cái gọi là hy vọng chẳng qua là tuyệt vọng được đóng gói một cách tinh tế hơn.

Trong bức tường bệnh viện bài ca phúng điếu biến thành tiếng than khóc, làn da tường nhợt nhạt đang biến thành làn da của người sống, lấy nơi tượng thần vỡ nát làm trung tâm, tất cả mọi thứ đều đang biến thành máu thịt.

Cũng chính khi điện thờ bị tiếng cười điên cuồng chém tan, lửa đen ở tòa nhà số 7 đã bùng cháy đến tầng cao nhất, bên trong ngọn lửa ở điểm cao nhất của tòa nhà, một người phụ nữ toàn thân đầy nguyền rủa chết chóc lặng lẽ xuất hiện.

Toàn thân cô bị xiềng xích bao phủ, nhưng khi tượng thần vỡ tan, những xiềng xích đó không còn trói buộc một người bên ngoài như cô nữa, ngược lại còn bắt đầu phá hủy thế giới ký ức tương đối nguyên vẹn này.

Nhìn thế giới rối ren, Hàn Phi cười vô cùng vui vẻ, hắn thậm chí không thể cầm được chắc con dao tái sinh trên tay nữa rồi.

Thế giới này căn bản không có hy vọng, tất cả mọi thứ đều cấu thành từ tuyệt vọng.

Bây giờ tiếng cười điên cuồng phá tan tượng thần ban đầu, những sợi dây xích đã mất đi nguồn gởi gắm bắt đầu tìm kiếm thần linh mới.

Một lượng lớn tuyệt vọng không có chỗ để đi đổ vào cơ thể đang cười điên cuồng kia, những sợi xiềng xích hằn sâu vào bên trong máu thịt.

Người muốn trở thành một thần linh, nhất định sẽ phải trải qua muôn vàn thử thách, da thịt thối rữa chỉ là một bước nhỏ nhặt nhất.

Ngày càng có nhiều xiềng xích găm vào cơ thể Hàn Phi, mối liên hệ của hắn với điện thờ này ngày càng trở nên khăng khít.

Theo một nghĩa nào đó, kế hoạch của Phó Nghĩa cũng coi như đã thành công, anh ta vốn dĩ chính là muốn chiếm giữ tất cả mọi thứ.

Đối với anh ta mà nói biến cố duy nhất là ở chỗ, trong kế hoạch Hàn Phi sẽ bị chính mình giết chết, bây giờ không những không hồn phi phách tán, mà ngược lại còn chiếm gần hết cơ thể anh ta, giành được quyền chủ động tuyệt đối.

Sau khi tượng thần ban đầu bị phá vỡ, những người gởi gắm hy vọng vào thần linh đã vô cùng hoảng sợ, bọn họ đã lộ ra nguyên hình.

Không có cách nào để trốn thoát, đây là điều họ không muốn đối mặt nhất.

Nhưng chẳng bao lâu, khi một số lượng lớn xiềng xích xuyên vào trong cơ thể Hàn Phi, những người đó sẽ lại có nguồn gởi gắm mới.

Bọn họ truyền ký ức đau khổ và tuyệt vọng cho Hàn Phi thông qua xiềng xích, hắn cũng có thể sử dụng xiềng xích của điện thờ để thay đổi ký ức của bọn họ, để bọn họ sống trong một sự an ủi giả tạo.

Khi bọn họ tiếp tục truyền đau khổ trong linh hồn cho Hàn Phi, ngoại hình của bọn họ lại trở nên mơ hồ hơn, mất đi ngũ quan của mình một lần nữa, mất đi con người thật của chính mình.

Năng lực có thể thay đổi kí ức của điện thờ này, Phó Sinh cũng đã từng sử dụng trong cư xá Hạnh Phúc.

Để giúp những người hàng xóm xoa dịu nỗi đau, tìm lại lý trí, cách làm của Phó Sinh là sửa đổi kí ức của bọn họ, phong ấn những điều tồi tệ trong sâu tâm trí.

Càng ngày càng có nhiều xiềng xích chui vào người Hàn Phi, hắn bị kéo xuống dưới tuyệt vọng của vô số người.

Đối mặt với tất cả mọi thứ, tiếng cười điên cuồng không hề phản kháng, thậm chí hắn còn vô cùng hưởng thụ.

Khi cả người giấy màu máu cùng Đại Nghiệt đều sợ hãi, tiếng cười điên cuồng mở rộng cánh tay, chủ động ôm lấy tất cả tuyệt vọng.

Vô số xiềng xích quấn lấy hắn, tiếng cười cuồng loạn vang vọng khắp trong hành lang bệnh viện.

Bị ảnh hưởng bởi dị hóa, mọi thứ trong bệnh viện đều lộ ra nguyên hình.

Vết thương đóng vảy dưới lớp băng của bệnh nhân mọc lên da mới; mặt của bác sĩ vỡ vụn rơi ra, trở thành một con rối la hét; quỷ màu đen biến thành những con quái vật dị dạng.

Ngoài bọn họ ra, còn có một số hận ý đang dần trở nên mạnh mẽ hơn trong bệnh viện.

Tại cổng tòa nhà số 1, mẹ ruột của Phó Sinh mặc đồ đỏ, người gầy như que củi nhưng trong lòng đầy oán hận khiến người ta kinh ngạc, miệng phát ra tiếng kêu xé ruột xé gan.

Một cánh cửa nào đó trên tầng ba của tòa nhà số 1 từ từ được đẩy ra, một người phụ nữ đeo kính bước ra ngoài. Cô tháo cặp kính còn nguyên vẹn trên mặt ném đi, từ trong túi tìm ra một tròng kính cũ đã bị vỡ nứt, bên trên còn có nhiều vết máu.

Cô nhẹ nhàng vuốt ve chiếc kính cũ hỏng, hận ý và tình yêu đan xen vào nhau, cô nhẹ nhàng đặt cặp kính vào giữa môi: “Trưởng nhóm, em vẫn đang đợi anh…”

Cuối hành lang vang lên tiếng cưa máy, một người phụ nữ cao lớn đi trong bóng tối, trong đôi mắt cô ta tràn đầy tia máu, miệng lẩm bẩm một cái tên.

Trong phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, Phó Ức quen thuộc đột nhiên tỉnh dậy, cô bé nhìn về phía giường.

Mẹ của mình đang đứng trong phòng, trên tay cầm một tấm ảnh đã ố vàng, trong mắt cô chảy ra đầy huyết lệ.

Trong phòng giám sát của tòa nhà số 1, một người phụ nữ trưởng thành gợi cảm đặt chân xuống khỏi ghế sô pha, cô ấy im lặng theo dõi camera giám sát của tòa nhà số 7, đột nhiên bật cười.

Hận ý lúc có lúc không được cô giấu kín trong lòng, cô mặc trang phục công sở đi về phía sâu trong bệnh viện.

Tại phòng cấp cứu tòa nhà số 2, một nữ giáo viên điềm đạm nho nhã đang trông bên cạnh học sinh, cô ấy cúi đầu, mái tóc đen che đi khuôn mặt đau khổ lúc này của cô.

Lừa dối và hận ý khiến cô méo mó, nhưng nghĩ đến con trai của người đó, còn có chuyện cuối cùng mà đối phương đã làm, nữ giáo viên cuối cùng không đi ra khỏi phòng bệnh, mà lựa chọn tiếp tục chăm sóc học sinh bị thương.

Cửa hông bệnh viện, chiếc xe điện của người giao hàng đổ xuống đất, một người phụ nữ trong chiếc váy màu vàng dính máu che trái tim của mình, từng bước tiến về phía trước: "Em biết anh chỉ đang chơi đùa mà thôi, nhưng em vẫn cảm thấy rất kì lạ, tại sao trái tim em dường như đã chết, đã không còn đập kể từ sau khi rời xa anh."

Dị hóa của bệnh viện vẫn đang tiếp tục, còn bên trong đêm đen cách xa bệnh viện, một chiếc xe cảnh sát phóng nhanh qua.

Ngô Sơn lo lắng cầm điện thoại di động liên tục gọi cho Hàn Phi, khuôn mặt anh ta đầy máu, vẻ mặt vô cùng sợ hãi.

"Điện thoại của anh ấy không gọi được nữa rồi?! Chuyện này trước đây chưa từng xảy ra bao giờ!"

Nhấn nút để lại lời nhắn, Ngô Sơn hét vào điện thoại: "Đỗ Xu đã phát điên rồi, cô ta trốn khỏi công viên vui chơi rồi! Hàn Phi! Nhanh chóng ra khỏi bệnh viện! Giờ cô ta đã trở thành một con quái vật rồi! Mau đi đi!"

Ngô Sơn chưa kịp nói xong, đột nhiên phát hiện trên màn hình điện thoại di động xuất hiện một khuôn mặt hoàn hảo của

một người phụ nữ, anh ta sợ tới mức lập tức ném điện thoại đi.

Khi chuẩn bị dừng xe, anh ta liếc nhìn vào kính chiếu hậu, có một người phụ nữ xinh đẹp đang ngồi trong xe mình…

Màn đêm phía trên bệnh viện đã bị hận ý nhuộm đỏ, nhưng bên trong vô số quái dị, vẫn có một người phụ nữ ăn mặc rất bình thường xuất hiện ở lối vào của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo.

Trên người cô không có một tia hận ý, trong mắt chỉ có lo lắng và sốt ruột.

“Tại sao lại đột nhiên nói lời từ biệt, các con vẫn đang chờ anh về nhà…”

Chương 598: Bàn ăn của thần sắc đẹp

Người vợ vô cùng lo lắng nhìn về phía bệnh viện cách đó không xa, ngước nhìn bầu trời đêm đã hóa đỏ như máu.

"Anh đang ở đâu?"

Cô nắm chặt điện thoại di động trong lòng bàn tay, dãy số không liên lạc được chính là mối liên hệ duy nhất giữa cô và Hàn Phi.

So với những quỷ quái dị vật trong bệnh viện, trông cô ấy rất bình thường, nhỏ bé. Nhưng cho dù như vậy, cô vẫn không hề nao núng, từng bước lại từng bước, tiến đến gần bệnh viện đã hoàn toàn dị hóa.

Đi qua cổng lớn, ngay thời điểm người vợ đi vào bệnh viện, trái tim cô như bị cắt ra truyền đến cơn đau dữ dội.

Hận ý khôn tả trào ra từ tận đáy trái tim, như thể có ngọn lửa bùng cháy trong lồng ngực.

Những cảnh tượng khủng khiếp xẹt qua trong tâm trí, tất cả những ký ức bị buộc phải quên đi và không được nghĩ đến đều đã bị đánh thức.

Bụi bặm mang tên thời gian bị hận ý thổi bay, tất cả đau khổ như con dao vừa mới đâm vào trái tim.

Máu nhỏ giọt chảy dài theo vết sẹo xuống, trong đôi mắt đầy lo lắng của người vợ xuất hiện những tia máu màu đỏ sẫm.

"Không nên như thế này."

Cô ép chặt trái tim, từ từ ngã xuống đất, toàn bộ tâm trí hoàn toàn bị tuyệt vọng quá khứ chiếm cứ.

Vô tình nghe thấy điện thoại của Phó Nghĩa và những người phụ nữ khác, thỉnh thoảng bắt gặp anh ta đang đi mua sắm với những người khác trong trung tâm thương mại, người phụ nữ đó thậm chí còn mặc chiếc váy giống hệt mình.

Tăng ca, tăng ca, không về nhà ăn cơm, đi với khách hàng, buổi tối không về nhà…

Tất cả những câu nói, giống như một câu thần chú nào đó cứ văng vẳng bên tai người vợ.

Cô bất giác muốn bịt hai tai lại, đôi môi tím tái khẽ run lên.

Trên thế giới này, cô là người yêu Phó Nghĩa nhất, cũng là người bị anh ta làm tổn thương nhiều nhất.

Một người phụ nữ sẵn sàng cho Phó Nghĩa hết cơ hội này đến cơ hội khác, cuối cùng lại cầm con dao sắc nhọn lên trong đêm khuya.

Cô vẫn còn nhớ tất cả những gì đã xảy ra vào buổi tối hôm đó, cô dìu người chồng say xỉn vào phòng ngủ, như thường lệ thay quần áo cho anh ta, chịu đựng mùi hăng của rượu và nước hoa tỏa ra trên người.

Cuộc sống như này cứ lặp đi lặp lại hết ngày này qua ngày khác, cô vì để cầm được con dao sắc nhọn đó lên, đã luyện tập rất nhiều buổi tối.

Nhưng khi cô bị hận ý nuốt chửng, cầm dao đi đến phòng ngủ, vậy mà lại vì một câu cảm ơn mà thay đổi chủ ý.

Khi hận ý tràn ngập khắp cơ thể, người vợ vẫn còn duy trì được một chút tỉnh táo, trong cuộc hôn nhân mấy năm của cô, chỉ có một tháng gần đây, cô mới cảm thấy mình như đang được sống, cảm nhận được thứ mà người ta gọi là hạnh phúc.

Bàn tay che ngực từ từ dùng lực, cô nhớ lại tất cả hận chôn sâu trong lòng, nhưng cũng không thể nào quên được đêm đầu tiên gặp Hàn Phi.

Một câu cảm ơn mơ mơ hồ hồ đó, là điều cô chưa bao giờ nghe thấy sau nhiều năm vất vả cho gia đình này.

Cũng chính là bắt đầu từ câu nói đầu tiên đó, người vợ đã cảm thấy chồng mình như trở thành một con người khác.

Cuộc sống sau đó, cũng khiến cô chắc chắn hơn về suy đoán của mình.

Sau một ngày mệt mỏi, cho dù bên ngoài có chuyện gì xảy ra, hắn về đến nhà vẫn luôn tươi cười, như thể cánh cửa nhà có một sức mạnh thần kì, có thể tự động đem mọi cảm xúc tồi tệ chặn lại ở cửa.

Nấu ăn, chơi với con, sẵn sàng lắng nghe con, hắn có thể đứng thẳng lưng nâng đỡ cả bầu trời của gia đình, cũng có thể ngồi xổm xuống, để yêu thương mọi người trong gia đình một cách kiên nhẫn và bình đẳng.

Cái kết của câu chuyện tưởng chừng đã định sẵn, sai lầm phạm phải rồi cũng phải bù đắp, nhưng hắn vẫn không bỏ cuộc ở đây, mỗi ngày đều đấu tranh để thay đổi, hắn muốn dùng thân hình nhỏ bé của mình để ngăn bánh xe số phận lại.

Người vợ cứ nhìn hắn, cô thực sự đã chạm vào hạnh phúc, nhưng lúc đó cô cũng đã nhận ra người chồng trước mặt mình không phải là người chồng trước đây.

Trong cơ thể quen thuộc chán ghét, có một linh hồn xa lạ, tốt đẹp và quật cường đang sống.

“Chúng…” Ngón tay cắt qua da thịt, trong mắt người vợ đã bị hận ý hoàn toàn chiếm giữ, nhưng cô lại không hề đánh mất lý trí.

Máu từ tim chảy ra, từng giọt lại từng giọt nhuộm đỏ quần áo, người vợ đứng dậy từ trong hận ý vô bờ bến, cô nhìn bệnh viện đã hoàn toàn dị hóa, mở miệng nói: “Chúng ta sẽ cùng nhau về nhà”.

Bước đi trên mặt đất như làn da người, chạm vào những vết sẹo lớn trên bức tường, ánh mắt của người vợ rơi vào một tòa nhà nào đó nằm sâu trong bệnh viện.

Cô bước qua hành lang tối tăm, hận ý sôi sục trong lòng càng thêm mạnh mẽ, nhưng những hận ý đó căn bản không thể ảnh hưởng đến cô.

Trông đôi mắt gần như hoàn toàn bị tia máu chiếm trọn, thậm chí còn có một chút dịu dàng rất hiếm thấy.

Bệnh viện không có chủ nhân không thể ngăn được hận ý đến gần, người vợ đi qua lối đi dành để vận chuyển bệnh nhân,

dừng lại trước cửa tòa nhà số 7 đã hoàn toàn dị hóa.

Lửa đen bao trùm toàn bộ tòa nhà, dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa, tòa nhà số 7 đã hoàn toàn thay đổi diện mạo.

Trong tòa nhà tràn ngập những vong hồn đang đau khổ than khóc, bài ca phúng điếu, cầu nguyện và tiếng gầm thét tuyệt vọng vang lên trong ngọn lửa, kiến trúc sâu nhất của bệnh viện này giống như một điện thờ khổng lồ.

"Anh ở đây sao?"

Người vợ không sợ lửa đen, cô cúi đầu đi về phía tòa nhà.

Khi đến gần tòa nhà, người phụ nữ đứng trên mái nhà đã nhảy xuống dưới!

Ngọn lửa màu đen bao trùm lấy cơ thể cô, nguyền rủa chết chóc lưu truyền khắp người phụ nữ toàn bộ bị kích hoạt.

Sự va chạm của hận ý dường như là một loại tín hiệu nào đó, tất cả những hận ý khác nhau đã bùng phát!

Trong số bọn họ, có hận ý được hình thành bởi ham muốn độc quyền và thống trị, cũng có hận ý dị dạng vì tình yêu mãnh liệt, còn có hận ý cảm thấy bất công vì cảnh ngộ bi thảm của con gái mình.

Trong thế giới dị hóa này, hận ý tột độ là sức mạnh đáng sợ nhất. Và không ai có thể nghĩ rằng sẽ có nhiều thù hận như vậy tề tựu trong bệnh viện hoàn toàn dị hóa!

Chỉ là một lần va chạm, bầu trời đêm phía trên bệnh viện đã bị xé toạc, trái đất dị hóa thành máu thịt sụp đổ xuống.

Người phụ nữ nhảy xuống từ tòa nhà cao tầng không thể cùng lúc ngăn chặn được quá nhiều hận ý như vậy, cô ấy không bị thương đơn giản chỉ bởi vì mục tiêu của những hận ý kia căn bản không phải là cô ấy, mà là tòa nhà phía sau.

Tòa nhà số 7 vốn giống như một cái điện thờ khổng lồ bị đục thủng một lỗ lớn, vô số máu thịt bị xé nát, tất cả hận ý đều nhìn thấy hành lang bên ngoài phòng cấp cứu.

Những sợi xiềng xích méo mó quấn lấy nhau trên hành lang, bọn chúng mang theo hy vọng của chúng sinh, khoan sâu

vào bóng tối dưới mặt đất.

Tất cả hận ý trong bệnh viện đều nhìn thấy cảnh tượng này, bọn họ đi qua hành lang, đến bên trong phòng cấp cứu.

Nhìn cái hố to lớn sụp xuống, nhìn vô số linh hồn bị chôn vùi trong bệnh viện, cùng vô số xiềng xích.

Người vợ bước đến trước, cô ấy đưa tay nắm lấy sợi dây xích trên mặt đất, có ghi những lời cầu nguyện và thần văn, cùng kéo nó lên!

Hàn Phi bị vô số xiềng xích xuyên qua không ngừng rơi vào tuyệt vọng, cơ thể dừng một chút, tốc độ rơi xuống cũng chậm lại.

Ở nơi cách người vợ không xa, có một người phụ nữ gầy gò mặc đồ đỏ đứng ở cửa, cô nhìn tượng thần Đỗ Xu bị chém vỡ, sau một hồi im lặng, cũng đưa tay nắm lấy một sợi dây xích.

"Trưởng nhóm, sao gần đây anh lại tránh mặt em?" Người phụ nữ đeo kính mắt cũ kĩ nằm trên mép vực sâu, cô cười ngọt ngào, sau đó dùng hai tay nắm lấy một sợi dây xích.

"Tôi không ngại chia sẻ anh ấy với các cô, nhưng quá trình phân chia phải do tôi làm." Tiếng cưa điện ầm ầm cắt đứt xiềng xích đang trút xuống đất, dáng vẻ nhiệt huyết chẳng khác gì mối tình đầu.

Người phụ nữ bị nguyền rủa chết chóc bao phủ toàn thân nhìn xung quanh với vẻ nghi ngờ, cảnh bao vây phân thây mà cô tưởng tượng tạm thời đã không xuất hiện.

Chần chừ một chút, người phụ nữ toàn thân đầy nguyền rủa chết chóc này cũng giật lấy sợi dây xích trên mặt đất.

Những cánh tay màu đỏ như máu, mang theo hận ý vô bờ bến, nắm lấy những sợi dây xích tượng trưng cho niềm hy vọng.

Tiếng cười điên cuồng muốn trở thành điện thờ, hấp thụ tuyệt vọng của toàn bộ thế giới ký ức điện thờ.

Hàn Phi chỉ muốn để lại một chút kỷ niệm đẹp cho những người xung quanh, bị bảy hận ý truyền cho niềm hy vọng quý giá nhất trên thế giới này.

Màu máu phá vỡ bầu trời đêm, Hàn Phi chịu đựng tuyệt vọng của toàn bộ thế giới điện thờ, vậy mà lại không tiếp tục rơi xuống nữa.

Tiếng cười điên cuồng lúc này đang đưa tuyệt vọng trong điện thờ vào cô nhi viện màu máu, Phó Nghĩa thì đang cắn xé với ý thức chính của Hàn Phi, bọn họ hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài.

Máu thịt của Hàn Phi về cơ bản đã bị Phó Nghĩa chiếm giữ, giờ chỉ còn trái tim và một phần nhỏ của đại não vẫn chưa bị anh ta khuếch tán đến.

Khi Phó Nghĩa hoàn toàn chiếm giữ cơ thể, vậy thì ý thức của Hàn Phi rất có khả năng sẽ tiêu tan, anh ta sẽ tiếp quản lại cơ thể tàn tạ này.

Nếu như giữa đường không có tiếng cười điên cuồng xuất hiện, Phó Nghĩa có thể đã thành công, bây giờ đập phá điện thờ, trở thành vị thần mới chính là anh ta.

Đáng tiếc, tiếng cười điên cuồng không chỉ câu được đủ thời gian cho Hàn Phi, còn đem Đại Nghiệt in dấu vào quỷ văn, chỉ cần ý thức của hắn sắp tiêu tan, hắn liền có thể kích hoạt Đại Nghiệt, khiến cơ thể này nổ tung ngay lập tức.

Hắn có thể không thắng, nhưng nếu như hắn thua, nhất định sẽ kéo Phó Nghĩa chết chung, đây chính là âm mưu của tiếng cười điên cuồng.

Ngày càng có nhiều xiềng xích quấn lấy Hàn Phi, khi những xiềng xích đó xuyên vào cơ thể hắn, bệnh viện dưới lòng đất vốn được bao phủ bởi xiềng xích, từ từ lộ ra bộ mặt thật của nó.

Ngoài vô số linh hồn ra, cũng có một số lượng lớn những mặt người tuyệt vọng chìm dưới bệnh viện.

Chỉ có một chút nhan sắc của bọn họ đã bị Đỗ Xu lấy đi, đến trở thành thuốc thậm chí còn không có đủ tư cách, chỉ có

thể bị vứt bỏ trong bóng tối vô biên.

Chờ sau khi sợi xích cuối cùng quấn lấy Hàn Phi, bí mật sâu kín nhất dưới lòng đất của bệnh viện đã được phơi bày trước mặt mọi người.

Bên dưới tòa nhà số 7 là vực sâu của tuyệt vọng, nơi đây tối đen như mực, dường như tượng trưng cho cái kết cuối cùng của Phó Sinh.

Phó Sinh đã tìm thấy hộp đen trong tuyệt vọng sâu nhất, chân tướng cuối cùng của bệnh viện chính là cậu đã nhìn thấy hộp đen.

Trên bức tường xung quanh, thỉnh thoảng lại có những khuôn mặt vỡ vụn rơi ra, mặt tê dại bị nghiền nát trong quá trình rơi xuống vực sâu.

Hàn Phi lúc này không biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, cơ thể đã hóa thành một quả cầu bị xiềng xích quấn lấy, vô số sợi xích không ngừng xoay tròn siết chặt, dừng lại giữa không trung.

Bảy hận ý kéo lấy sợi xích, hận của mỗi người bọn họ đều khác nhau, duy chỉ có người vợ là thật lòng muốn cứu Hàn Phi.

Khi tình hình của tòa nhà số 7 đang rơi vào bế tắc, một chiếc xe cảnh sát không người lái đã lặng lẽ dừng lại ở lối vào của tòa nhà số 1.

Cửa xe mở ra, một lượng lớn mảnh vỡ thủy tinh rơi xuống đất, một người phụ nữ có thân hình hoàn hảo bước ra khỏi chiếc xe cảnh sát.

Cô ta bước chân trần lên những mảnh kính, mỗi mảnh vỡ đều phản chiếu khuôn mặt cô ta.

“Nếu như không phải mày đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian, tất cả mọi thứ đều sẽ không xảy ra.”

Người phụ nữ tức giận quở trách khuôn mặt người trong gương, sau đó nhìn về phía bệnh viện đã hoàn toàn dị hóa, khuôn mặt hoàn hảo dần dần méo mó.

Bước chân vào cổng bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, cơ thể người phụ nữ bắt đầu xuất hiện dị hóa sâu sắc, cô ta dường như kết nối với toàn bộ máu thịt của bệnh viện, lại dường như chính là trái tim của toàn bộ bệnh viện này.

Tất cả những vết máu đều tuôn ra từ cô ta, trên người của bác sĩ, bệnh nhân, nhân viên trong bệnh viện đều có những sợi tơ trong suốt, tất cả những người đã uống "thuốc", vận mệnh của bọn họ đều có liên hệ với người phụ nữ hoàn hảo này.

Khi người phụ nữ này quay lại đây, những bệnh nhân đã uống "thuốc" đều bước ra khỏi phòng bệnh.

Trong phòng bệnh nào đó ở tòa nhà số 2, nữ sinh bị hủy dung ngẩng đầu lên, cô bé vừa uống "thuốc" xong, vẻ mặt tê dại, ngồi bật dậy khỏi giường như bị mộng du.

Vặn vẹo cái cổ, cô bé như nghe thấy có một giọng nói đang kêu gọi, đột nhiên mở chăn ra, không màng tất cả muốn rời khỏi phòng bệnh.

Giáo viên hộ tống cô bé đang phải chịu đựng sự giày vò của hận ý, cô ấy vốn không muốn có bất kỳ mối liên hệ nào với Phó Nghĩa nữa, nhưng nhìn học sinh mà mình đang chăm sóc đã bị sợi dây sinh mệnh kéo đi, sau khi chạy ra khỏi phòng bệnh, đi thẳng về phía tòa nhà số 7.

"Tại sao em cũng muốn đến đó? Đến gần người đàn ông đó?"

Tiếng la hét vang lên, hận ý mới xuyên thấu tận đáy lòng và cả bầu trời.

Đỗ Xu vừa bước xuống xe cảnh sát cũng chú ý đến hận ý đó, trong mắt cô ta toàn là lửa giận.

"Anh ta là của một mình tôi, không ai có thể đem anh ta đi! Kể cả thi thể cũng không được!"

Nếu như nói bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ Hoàn Hảo là cung điện được cấu thành từ máu thịt thì Đỗ Xu chính là chủ nhân của cung điện, cô ta chạy trong máu thịt, tất cả mọi thứ đều nhường đường cho cô ta.

Nhìn tòa nhà số 7 sắp sụp đổ, Đỗ Xu đột nhiên bị hận ý nuốt chửng, cô ta hét lên một cách điên cuồng, đem theo ý muốn phá hủy mọi thứ vào phòng cấp cứu.

Tượng thần thuộc về cô ta đã bị chém vỡ, ngay cả phần chân đế của bức tượng cũng sụp đổ, chỉ còn lại vực thẳm của tuyệt vọng bên dưới tòa nhà số 7.

"Các! Người!"

Đỗ Xu vươn tay nắm lấy xiềng xích trên mặt đất, cô ta muốn lại trở thành nguồn gốc của tất cả xiềng xích, chỉ khi hòa nhập hoàn toàn, cô ta mới có thể làm chủ mọi tuyệt vọng, tiếp tục là thần linh trong thế giới ký ức này.

Khi Đỗ Xu nắm lấy sợi dây, những mảnh vỡ nhỏ của kính rơi ra khỏi tóc cô ta, lại một hận ý mờ nhạt khác xuất hiện!

Cảm nhận được khí tức từ cốt lõi của điện thờ, người phụ nữ không mặt vẫn luôn ẩn nấp sau lưng Đỗ Xu xuyên ra từ sau lưng, một phần nhỏ cơ thể của cô ta dung hợp với Đỗ Xu, nhưng cô ta lại không thể hoàn toàn chiếm giữ được.

Tại nơi cách Đỗ Xu hàng chục mét, cô giáo Lưu đã giữ chặt cơ thể học trò của mình, không biết làm cách nào để gỡ "thuốc" ra, để đề phòng học sinh bị Đỗ Xu nuốt chửng, cô cũng đã theo vào tòa nhà số 7 dưới sự dẫn dắt của sợi dây sinh mệnh.

Lại một đôi bàn tay màu máu khác nắm lấy xiềng xích, mười mối hận ý tụ lại trong tòa nhà số 7!

Oán hận ngút trời xé nát bầu trời đêm, Hàn Phi chìm vào vực sâu của tuyệt vọng, bị kéo lên từng chút một!

Xiềng xích dày đặc trên người hắn bị cưỡng bức kéo đi, tầm mắt bị xiềng xích che khuất cũng được khôi phục lại.

Hàn Phi và Phó Nghĩa, hai người đang điên cuồng cắn xé ý chí của nhau, đều mở mắt ra, trong tiếng cười cuồng loạn, cả hai đều nhìn thấy mười hận ý đang tụ tập trong tòa nhà số 7.

Xiềng xích trên tay chạy khắp cơ thể Hàn Phi, không ai trong số mười người phụ nữ chịu buông ra, mỗi người đều có lý do để tuyệt đối không buông tay.

Bên trong không gian chật hẹp, hận ý nồng đậm đến không thể hóa giải lại bắt đầu va chạm vào nhau.

Cùng với tiếng cưa điện, Ái Tình là người đầu tiên xông đến chỗ Hàn Phi!

Hàn Phi toàn thân bị vô số xiềng xích xuyên qua, nằm trên đế tượng vỡ nát, thân thể hoàn toàn bất động, giống như một món ăn được đặt trên bàn.

Miễn cưỡng mở mắt ra, Hàn Phi nhìn xung quanh, mười hận ý điên cuồng lao về phía hắn.

Nụ cười trên khóe miệng chậm rãi đông cứng lại, mãi đến khi Hàn Phi phát hiện mình lại có thể cảm nhận được sự tồn tại của Đại Nghiệt, hắn mới chợt nhận ra, tiếng cười điên cuồng kia đã mang theo tuyệt vong thu thập được trở lại cô nhi viện màu máu.

Phó Nghĩa trong đầu cũng đột nhiên không có động tĩnh, Hàn Phi một mình nằm trên bàn ăn của vợ, vợ cũ và các bạn gái.

Mím đôi môi khô khốc, Hàn Phi đã không nói nên lời.

Dùng trái tim cảm nhận, tiếng cười điên cuồng và Phó Nghĩa đều không thấy đâu nữa, Hàn Phi chỉ có thể cảm thấy sự phấn khích khó tả của Đại Nghiệt.

Nó phấn khích đến mức sắp chết ngay tại chỗ, cảnh tượng này đối với nó mà nói quả thực là quá đã!

Chương 599: Côi phu

Nhìn thoáng qua đều là màu đỏ như máu, mười hận ý đó chia cắt tất cả vẻ đẹp trên thế giới này, bọn họ giống như thần linh truỵ lạc, ngồi quanh bàn ăn cuối cùng.

Cơ thể bị xiềng xích xuyên thủng, Hàn Phi nằm trên đế tượng thần vỡ nát, thần văn màu vàng và quỷ văn màu đen đồng thời cùng lưu chuyển trong máu thịt của hắn, xuyên qua vết thương trên ngực, mơ hồ có thể nhìn thấy trái tim đang đập rực lửa.

Hàn Phi đã hoàn toàn không thể động đậy, hắn lắng nghe bài ca phúng điếu của thế giới ký ức, lời cầu nguyện của vô số linh hồn thông qua xiềng xích truyền vào cơ thể.

Chờ sau khi tất cả những lời cầu nguyện hoàn thành hợp nhất với cơ thể của hắn, có lẽ hắn sẽ trở thành vị thần mới của thế giới ký ức điện thờ này.

Tiếng cưa điện ầm ầm vang lên bên tai, trên đời này thứ sắc bén nhất chính là yêu cực độ và ghét cực độ, Ái Tình là người đầu tiên đến gần bàn ăn, cô ta muốn dùng cưa điện trong tay mình chia Hàn Phi thành mười phần.

Lưỡi cưa quay với tốc độ cao mang theo hận ý thấu xương chém về phía Hàn Phi!

Ái Tình đã bị máu che hai mắt, cô ta cười và khóc một cách điên cuồng, như thể muốn cưa vụn luôn cả những ký ức mà Phó Nghĩa để lại cho mình!

Nhìn chiếc cưa điện trước mặt, Hàn Phi muốn giãy dụa, nhưng hắn căn bản không thể khống chế được cơ thể của mình, hiện tại hắn thậm chí còn không thốt ra được một câu hoàn chỉnh.

Đồng tử bất an co giật, Hàn Phi đã tưởng tượng ra hình ảnh của level hạn chế, game mà hắn làm đã biến thành hiện thực, hắn đã vượt qua cửa ải cuối cùng.

“Có lẽ tôi không thể có được tất cả tình yêu của anh ấy, nhưng ít nhất quyền giết chết anh ấy tôi không muốn phân cho bất kì ai.” Một giọng nói ngọt ngào đột nhiên xuất hiện, ngay cả khi Lý Quả Nhi trở thành hận ý, biểu cảm của cô ấy vẫn rất đáng yêu rung động.

Cùng lúc cưa điện đưa xuống, Lý Quả Nhi buông lỏng xiềng xích, toàn thân cô ấy bị hận ý bao bọc, vẻ mặt bệnh hoạn, liều mạng đâm vào Ái Tình.

Đây thực ra cũng là thái độ của cô ấy đối với tình yêu, bốc đồng, bộc trực, yêu một cách triệt để, yêu đến không màng tất cả.

Hai hận ý va chạm với nhau, đều ra đòn chí mạng, tòa nhà số 7 bắt đầu sụp đổ diện tích lớn, cũng thổi bùng lên hận ý trong lòng tất cả mọi người.

Đỗ Xu đã phát hiện ra Hàn Phi đang dung hợp với ước nguyện của người đã khuất, trở thành một nguồn mới của xiềng xích, cô ta biết rõ điều này có ý nghĩa gì, vì vậy cô ta không chút do dự, nắm lấy xiềng xích muốn kéo Hàn Phi về phía mình.

Khuôn mặt hoàn hảo của cô ta đã bị nứt, lộ ra bộ mặt thật của linh hồn, khuôn mặt vốn chỉ duy trì bằng cách nuốt vô số “thuốc” đã bị xé nát, bản thân cô ta thực ra rất bình thường.

Sau khi có được sự hoàn hảo, sự bình thường đã trở thành nỗi đau không thể nguôi ngoai, để duy trì sự hoàn hảo trước đây, cô ta chuẩn bị nuốt sống Hàn Phi!

Trong từ điển của Đỗ Xu căn bản không có hai từ chia sẻ, Phó Nghĩa chỉ là món đồ chơi của riêng cô ta mà thôi.

Cơ thể vốn đã tàn tạ của Hàn Phi gần như bị xé nát ra, mắt thấy hắn bị kéo về phía Đỗ Xu, người phụ nữ gầy gò mặc áo đỏ nới lỏng bàn tay đang nắm chặt xiềng xích.

Một cỗ hận ý mạnh mẽ khiến ai cũng phải run sợ phát ra từ trong cơ thể người phụ nữ, mẹ ruột của Phó Sinh nhìn chằm chằm Đỗ Xu, so với Phó Nghĩa, người mà cô muốn giết hơn chính là Đỗ Xu!

Sau khi nhìn thấy bộ mặt thật của linh hồn Đỗ Xu, mẹ ruột Phó Sinh hét lên một tiếng chói tai, cô mang theo nửa đời hận ý đưa tay đâm về phía trái tim Đỗ Xu.

Cô giáo Lưu cách đó không xa cũng nhìn thấy cơ hội, lấy trong túi xách ra một con dao đỏ như máu.

Học sinh của cô đã dùng"thuốc" từ bệnh viện, trở thành con rối của Đỗ Xu, muốn cứu học sinh của mình chỉ có cách giải quyết cô ta.

Cô giáo Lưu không muốn có liên hệ gì với Phó Nghĩa nữa, cô ra tay là vì học sinh của mình, ít nhất là cô đã tự thuyết phục mình trong lòng như vậy.

Tất cả hận ý đều dồn hết vào con dao sắc nhọn, cô giáo Lưu và mẹ của Phó Sinh đã cùng lúc tấn công Đỗ Xu.

"Các người cũng xứng đứng cùng tôi sao?"

Bị bao vây tứ phía, Đỗ Xu đã nới lỏng xiềng xích, cô ta dung hợp với máu thịt của toàn bệnh viện, hấp thu oán hận từ đáy lòng của tất cả bệnh nhân và bác sĩ.

Đỗ Xu hoàn hảo không tì vết ban đầu, trên cơ thể lại mọc lên những khuôn mặt xấu xí, bản thân cô ta cũng trở thành một con quái vật với linh hồn phát ra mùi hôi thối, đây có thể mới là hình dáng thật sự của cô ta bây giờ.

Hận ý trên người Đỗ Xu cứ thế tăng vọt, nhưng sau khi cô ta hấp thu mất oán hận tích tụ trong bệnh viện, tốc độ dung hợp của Hàn Phi với lời cầu nguyện của tất cả chúng sinh hiển nhiên cũng bắt đầu tăng tốc!

Sau khi tiếng cười điên cuồng và Phó Nghĩa bỏ đi, bản thân Hàn Phi cũng rơi vào tuyệt vọng, nhưng lúc này, một tia hy vọng lại nhen nhóm trong trái tim đang đập của hắn.

Nếu hắn có thể kế thừa trọn vẹn điện thờ, vậy thì sẽ có cơ hội kết thúc đêm đen luân hồi bất tận này trước thời hạn.

"Vẫn còn có cơ hội, vẫn còn có cơ hội!"

Ngay khi ý nghĩ này xuất hiện trong lòng, Hàn Phi lại cảm thấy một cơn đau nhói, sát ý lạnh như dao đâm thẳng vào cơ

thể hắn.

Nhãn cầu chuyển động, Hàn Phi nhìn về phía sát ý truyền đến.

Mẹ của Phó Ức đứng bên bờ vực thẳm của tuyệt vọng, đôi tay chai sạn và đầy vết thương đang nắm chặt lấy xiềng xích.

Năm tháng đã làm khô đi vẻ đẹp trước đây của cô, cô rõ ràng cũng trạc tuổi Phó Nghĩa, nhưng lại trông rất già.

Sống một mình với đứa con bị bệnh nan y, cuộc sống, tìm cách chữa bệnh, di chuyển đến nhiều thành phố khác nhau, chịu đựng mọi ủy khuất, tất cả những điều này đều là vì Phó Nghĩa.

Một người mẹ một mình tần tảo nuôi con, rốt cuộc đã phải chịu bao nhiêu khổ nạn, đa phần chỉ có mình cô là rõ nhất.

Huyết lệ chảy dài trên má, cô luôn nghĩ cho người khác.

Trước đây tin lời lừa gạt của Phó Nghĩa, cô vẫn tin anh ta một thời gian cho đến khi anh ta tái hôn, mà người vợ lại không phải là cô.

Sau khi có con, cô thề sẽ khiến con gái mình trở thành người hạnh phúc nhất trên đời, cô quyết định một mình dành cho con gái tình yêu nhân đôi.

Toàn tâm toàn ý hi sinh tất cả, nhưng sau đó lại gặp phải tai hoạ đột ngột.

Khi nhìn thấy kết quả chẩn đoán lần đầu tiên, người phụ nữ này dựa lưng vào cửa phòng hội chẩn, che miệng lại, khóc không ra tiếng.

Khi bước ra khỏi phòng hội chẩn, cô không nói tình trạng bệnh cho con gái, mà vẫn nhìn con gái bằng ánh mắt yêu thương và ấm áp.

Ngôi nhà không có người bố, người mẹ là người mạnh mẽ nhất, cô không bao giờ khóc trước mặt con.

Từ thắc khắc con gái lâm bệnh, người mẹ đã bắt đầu kìm không được khóc, cô muốn cùng con vượt qua con đường sinh tử.

Con gái của chính mình, nhìn con chào đời, nhìn con dần lớn lên, cuối cùng nhìn con rời khỏi thế giới không hoàn hảo này.

Người mẹ chưa bao giờ khóc trước mặt con gái, lần này huyết lệ nóng chảy ròng ròng, cô từng bước đi về phía Hàn Phi.

Cô luôn sống vì người khác, nỗi hận và đau khổ đan xen vào nhau sâu sắc, tất cả những cay đắng đều bóp chết hạnh phúc của cô.

Hai tay duỗi ra, mẹ của Phó Ức nới lỏng xiềng xích, hai tay của cô đưa về phía cổ Hàn Phi.

"Mẹ!" Một giọng nữ non nớt vang lên từ xa, hai chân Phó Ức bị biến dạng nghiêm trọng nằm trên mặt đất, nắm lấy vết sẹo da thịt, từng chút một tiến lên phía trước: "Đừng giết bố!"

Mẹ Phó Ức dừng lại một chút, hai tay cô dừng ngay trước mặt Hàn Phi, huyết lệ trên má rơi xuống người hắn.

Sau khi tạm thời dừng lại, ngón tay cô ấn vào cổ Hàn Phi: "Không ai có thể thay mẹ tha thứ cho bố, không ai có thể."

"Anh ấy không phải là Phó Nghĩa!" Giọng nói của một người phụ nữ đột nhiên vang lên giữa mười hận ý, giọng nói đã từng dịu dàng đó, lúc này đã kiệt sức khản giọng.

Mẹ của Phó Ức khẽ nhìn sang một bên, người vợ một mình nắm lấy tất cả xiềng xích đã bị vứt bỏ bởi những hận ý khác, cô đem những xiềng xích đó quấn quanh người của mình, khổ sở chống đỡ, cắn chặt răng để ngăn không cho Hàn Phi rơi xuống vực sâu một lần nữa!

Tất cả mọi người hoặc là muốn giết Hàn Phi, hoặc là muốn lấy được hắn, hoặc là muốn chiếm cơ thể của hắn, chỉ có người vợ là nắm hết tất cả xiềng xích, cô chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ lấy thứ gì từ hắn.

Hận ý ngưng tụ trong lòng mẹ Phó Ức khẽ dao động, hay tay nắm cổ Hàn Phi không hề dùng sức.

"Mẹ!" Phó Ức liều mình muốn đến gần bố và mẹ mình, nhưng ngay khi cô bé vừa chạm vào phạm vi bao trùm của hận

ý, cơ thể yếu ớt của cô bé đã bị ép lùi lại.

Khi mẹ Phó Ức do dự, người phụ nữ không mặt ẩn sau lưng Đỗ Xu dường như cảm nhận được cơ hội đã đến, cô ta lao về phía Hàn Phi với tốc độ nhanh nhất, cô ta với Đỗ Xu đều có cùng suy nghĩ, đều chuẩn bị nuốt chửng hắn, trở thành chủ nhân mới của điện thờ.

Chiếm đoạt điện thờ cũng là mục đích ban đầu khi cô ta vào đây, nhân lúc người thợ sơn và giày trắng nhỏ rời đi, độc chiếm điện thờ!

Động tác của người phụ nữ không mặt rất nhanh, nhưng đáng tiếc là Trang Văn vẫn luôn chú ý quan sát cô ta.

Nói thẳng ra, khi Trang Văn nhìn thấy chín hận ý xuất hiện trong bệnh viện, cô đều ở trong tình trạng không biết phải làm sao.

Một người sống phải có tài năng như thế nào mới có thể bị chín hận ý yêu đến chết cùng một lúc như vậy?

Đây đã không phải là chuyện có thể làm được bằng cách chăm chỉ, nó chỉ có thể dùng thiên phú để miêu tả.

Nếu chỉ đơn thuần là một chọi chín, Trang Văn cảm thấy chỉ cần mình cố gắng hết sức, có lẽ cũng có thể cố gắng cứu giúp Hàn Phi được toàn thây, nhưng may mà tình huống xấu nhất đã không xảy ra.

Khi người phụ nữ không mặt muốn nuốt chửng Hàn Phi, đôi tay đầy nguyền rủa chết chóc của Trang Văn đã giữ lấy đầu cô ta, lửa đen lan ra khắp cơ thể, cô vô cùng bạo lực đá vụn nửa thân trên của người phụ nữ không mặt.

Nguyền rủa chết chóc đếm không kể xiết xuyên vào cơ thể người phụ nữ không mặt, Trang Văn được xuất thân trong tòa nhà chết chóc, đồng thời có cả sát ý từ Mười Ngón và nguyền rủa chết chóc của Cánh Bướm, bất cứ người hay quỷ chạm vào cô, đều có xác suất rất lớn sẽ bị hồn phi phách tán.

Người phụ nữ không mặt cũng biết rằng đây là cơ hội cuối cùng, cô ta không che giấu thực lực của mình, lần đầu tiên sử dụng năng lực.

Khuôn mặt không có ngũ quan, dần dần biến thành giống như Đỗ Xu, khí tức của người phụ nữ không mặt ngày càng tăng, cô ta và Trang Văn cùng nhau tán sát.

Bầu trời đêm đầy những vết nứt màu máu, mặt đất toàn là vết thương thối rữa, bệnh viện dị hóa này sắp bị mấy hận ý đâm thủng.

Hận ý lúc này vẫn nắm chặt sợi xích, chỉ còn lại nữ netizen trẻ tuổi nhất, Triệu Thiến lớn tuổi nhất và người vợ.

Khi từng hận ý đến gần bàn ăn, nữ netizen mặc váy vàng cũng từ từ tiến lên phía trước.

Trong số tất cả những người phụ nữ, cô ấy là người nhỏ nhất, bị ảnh hưởng nhiều nhất bởi cảm xúc của tình yêu, cô ấy hoàn toàn không nghe thấy tiếng nói từ thế giới bên ngoài, đang dần dần bị hận ý chi phối.

Cô không biết mình đã nới lỏng xiềng xích từ lúc nào, nhìn Hàn Phi người đầy vết bầm tím.

Khi cô bị đuổi ra khỏi nhà không còn nơi nào để đi, chính Phó Nghĩa là người đã cứu giúp cô.

Khi cô rơi vào tuyệt vọng, có thù địch rất sâu với mọi thứ, chính Phó Nghĩa đã phá vỡ cái vỏ của cô, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng người mà cô luôn nghĩ mình đã dùng hết mọi may mắn mới gặp được, cuối cùng lại không ngần ngại bỏ rơi chính mình.

Một cô gái không tin tưởng vào bất cứ thứ gì, sự tin tưởng cuối cùng của cô lại bị người ta coi như rác rưởi tùy tiện có thể vứt bỏ.

Cô như một con mèo hoang không ai muốn, hễ có người lạ đến gần là nhe răng trợn mắt, vô cùng dữ tợn, sau vô số lần bị thương và trốn chạy, cuối cùng cô cũng gặp được một ngôi nhà ấm áp.

Chủ ngôi nhà dành cho cô sự dịu dàng và tình yêu chưa từng có, hứa hẹn tất cả với cô, cho đến khi cô chuẩn bị theo vào căn nhà nhỏ đó, thì anh ta đột nhiên quay người, đóng sầm cửa lại.

Bị bỏ rơi hết lần này đến lần khác, cô gái ôm chặt trái tim đã chết đứng bên cạnh Hàn Phi.

"Anh có thể trả lại trái tim cho em không?"

Hận ý bị thế giới dị hóa lan ra khắp cơ thể cô gái, đôi mắt cô đỏ như máu, sớm đã không còn lý trí, sở dĩ bây giờ chưa lập tức ra tay, hoàn toàn là vì những chuyện cuối cùng mà Hàn Phi đã làm xẹt qua trong tâm trí.

Ở cổng công ty, Hàn Phi dọn sạch cà phê có độc trên đất để tránh mèo hoang tò mò liếm vào, vào đêm mưa to ấy, hắn đã bế cô đang hôn mê bị sốt đến bệnh viện.

Trước đây chưa từng có người bên cạnh chăm sóc, cô luôn một mình đến bệnh viện.

Đêm đó, khi cô đang sốt cao ý thức mờ mịt, cô mơ hồ nhìn thấy bóng dáng bận rộn của Hàn Phi.

Những kí ức đó cứ hiện lên trong đầu, lại rất nhanh bị hận ý xóa mất, nhưng có một cảnh tượng vẫn còn lưu lại sau khi bị hận ý rửa trôi.

Nữ netizen đứng cạnh giường bệnh mở kết quả chẩn đoán của bác sĩ cho Hàn Phi, cô là người duy nhất biết rằng hắn sẽ không sống được bao lâu nữa.

Bàn tay đưa về hướng trái tim của Hàn Phi dừng lại, hận ý đã sớm nuốt chửng lý trí của cô, nhưng cô vẫn không muốn ngắt trái tim hắn ra như thế này.

Bây giờ đứng ở phía xa chỉ còn lại Triệu Thiến, từ khi vào phòng cấp cứu cô vẫn chưa đến gần Hàn Phi.

Đôi mắt đẹp ấy quét qua mọi hận ý trong phòng, cuối cùng rơi vào trên người Hàn Phi.

Khi vợ cũ của Phó Nghĩa vẫn còn sống, Triệu Thiến đã quen biết với anh ta, là một tay cô đề bạt Phó Nghĩa, từ một nhân viên nhỏ không ai để ý đến trở thành người thiết kế game hàng đầu của công ty.

Cô luôn cảm thấy mình trưởng thành và lý trí, nhưng không biết bắt đầu từ bao giờ, mọi thứ đã bắt đầu đi sai hướng.

“Tôi biết rằng số người phụ nữ mà cậu đã liên lạc trong điện thoại di động không chỉ dừng lại ở mười người, mười người đến đây, chỉ là mười người bị cậu làm tổn thương và đau khổ nhất.”

“Tất cả lý trí của tôi đều đang nói với tôi rằng, cái chết mới là kết thúc tốt nhất cho cậu, tôi đáng lẽ nên giết chết cậu, như vậy sẽ không ai bị cậu làm tổn thương nữa, nhưng…”

Ánh mắt của Triệu Thiến phức tạp đau khổ, ánh mắt của cô lại chậm rãi chuyển từ Hàn Phi sang người vợ.

Sau khi những hận ý khác vứt bỏ xiềng xích, người vợ nắm lấy gần như tất cả, cô ấy rõ ràng cũng bị hận ý chiếm giữ, nhưng lại không muốn buông ra.

“Thực ra, khi tôi phân chia tệp tài liệu game cho cậu, tôi đã mơ hồ cảm thấy cậu không phải là cậu ta.”

“Phó Nghĩa, người trong đầu chỉ có danh, lợi và tình dục, làm sao có thể kiên nhẫn không tán tỉnh những người phụ nữ khác, và chơi game có độ khó thực vật đại chiến zombies khi đi làm chứ?”

“Cậu có biết suốt ngày theo dõi máy tính của cậu nhàm chán đến như thế nào không?”

Nước mắt chảy dài trên khóe mắt, người phụ nữ trưởng thành và gợi cảm nhìn người vợ của Phó Nghĩa: “Có thể lần này tôi lại thua cô ấy rồi, dù sao thì tôi cũng không đủ dũng khí để cùng cậu rơi xuống vực sâu như cô ấy.”

Sau khi nới lỏng xiềng xích trên tay, Triệu Thiến đi về phía Đỗ Xu, đôi mắt cô bị hận ý nhuộm đỏ nhìn người phụ nữ đã biến thành quái vật: “Có lẽ giết chết cô ta, sẽ là một kết cục tốt hơn.”

Hận ý lấn át hết lý trí, Triệu Thiến ngăn lại tất cả các bệnh nhân và bác sĩ trong bệnh viện chạy về phía Đỗ Xu, muốn cắt đứt mối liên hệ giữa bệnh viện và cô ta.

Chín hận ý nới lỏng xiềng xích, một mình người vợ quấn mười xiềng xích quanh người, nhưng một mình cô ấy không thể chống chọi lại tuyệt vọng của cả thế giới điện thờ.

Cô không những không thể kéo Hàn Phi ra khỏi vực thẳm của tuyệt vọng, mà thậm chí chính mình cũng bị kéo xuống vực sâu.

Bản thân Hàn Phi không sợ chết, nhưng cũng không muốn kéo người vợ xuống vực cùng mình.

"Tại sao không buông tay?" Cơ thể Hàn Phi tàn tạ, hắn thậm chí không nói nên lời, tất cả lời nói chỉ là làm cho đôi môi khẽ run lên.

"Anh căn bản không làm gì cho em cả! Đừng đánh cược tất cả cho chút hạnh phúc giả tạo này!"

Không ai có thể nghe thấy tiếng nói trong lòng của Hàn Phi, hắn nhìn người vợ từ khóe mắt, người vợ với xiềng xích quấn quanh người bốn mắt nhìn nhau với hắn. Cô ấy đang từng bước tiến tới vực sâu, rất miễn cưỡng để lại cho hắn một nụ cười.

Mỉm cười của hận ý?

Cũng có lẽ vì đã đánh mất quá nhiều thứ, đã từng bị đẩy xuống vực sâu nhất của tuyệt vọng, nên sau khi mọi thứ đã thay đổi, người vợ mới muốn nắm lấy tia sáng của sự tốt đẹp ấy như thế này.

Cho dù biết đó là giả, biết sự tốt đẹp ấy chỉ là nhất thời, nhưng cô vẫn không muốn buông tay.

Hàn Phi lúc này thậm chí còn không nói được, không thể ngăn cản chính mình cùng người vợ rơi xuống vực sâu.

Mười hận ý tàn sát lẫn nhau, người duy nhất vẫn chưa đưa ra quyết định cuối cùng là mẹ của Phó Ức và nữ netizen nhỏ tuổi nhất, bọn họ là niềm hy vọng cuối cùng của Hàn Phi.

Đôi môi run lên, cơ thể Hàn Phi hoàn toàn sụp đổ, bên trong máu toàn là độc hồn, da thịt bị vô số xiềng xích xuyên qua, tất cả năng lực của hắn đều không thể sử dụng.

Gọi ra bảng thuộc tính, Hàn Phi liều mình nhìn xuống dưới, ánh mắt cuối cùng rơi vào nghề nghiệp trống thứ hai.

Đến bước này, đã không còn cách nào khác nữa.

Liếc mắt nhìn mười hận ý, Hàn Phi đã đưa ra lựa chọn cuối cùng của mình.

Ý thức chạm vào nghề nghiệp trống thứ hai, nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã liên tiếp năm lần hoàn thành vượt mức nghề nghiệp ẩn —— Tiền nhiệm vụ côi phu, mức độ phù hợp với nghề nghiệp này đã đạt đến giới hạn trên 100%! Có chuyển nghề nghiệp thứ hai thành côi phu không!"

"Có!"

Chương 600: Anh ấy không phải là Phó Nghĩa

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Khi người chơi chuyển nghề mức độ hoàn toàn phù hợp, sẽ kích hoạt một thiên phú nghề nghiệp bổ sung cực kỳ hiếm! Có xác suất nâng nghề nghiệp này lên một tầm cao mới!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã mở khóa thành công nghề nghiệp ẩn thứ hai —— Côi phu!"

"Năng lực nghề nghiệp 1: Khả năng chống lại các nguyền rủa loại tình cảm +30%."

"Năng lực nghề nghiệp 2: Mức độ thân thiện của quỷ quái khác giới đối với bạn có xác suất chuyển hóa thành ái ý và hận ý, hãy lựa chọn cẩn thận việc tăng mức độ thân thiện của người khác giới."

"Năng lực nghề nghiệp 3: Sau khi chuyển nghề thành công, mức độ thân thiện ban đầu của tất cả tiếc nuối, oán niệm và hận ý khác giới đối với bạn sẽ không còn là 0, mà là 1, bạn sẽ có xác suất nhận được sự giúp đỡ của bọn họ, nhưng có những sự giúp đỡ sẽ phải trả giá."

"Năng lực nghề nghiệp 4: Năng lực chủ động duy nhất của côi phu, mỗi đêm có thể được sử dụng ba lần. Bạn có thể giảm bớt hận ý của bất kỳ người khác giới nào đối với bạn trong một thời gian ngắn, cũng có thể nhất thời nâng cao ái ý của bất kì một người khác giới nào đối với bạn. Nhưng trước khi sử dụng năng lực này xin hãy nhớ rằng, sau khi bạn bắt đầu thao túng yêu và hận của một người đối với bạn, bạn sẽ vĩnh viễn mất đi tư cách được cô ấy yêu! Hận ý của cô ấy đối với bạn sẽ tăng gấp đôi sau khi thời gian sử dụng năng lực kết thúc!"

"Chú ý! Giá trị mị lực của người chơi càng thấp, hiệu quả năng lực này càng mạnh!"

"Chú ý! Sau khi năng lực này được sử dụng cho những người khác giới của tiếc nuối, oán niệm, hận ý, v.v … , hiệu

quả thực tế sẽ khác nhau!”

“Mức độ phù hợp nghề nghiệp đạt 100%! Mở khóa năng lực nghề nghiệp độc quyền 5: Sau mỗi lần nâng cấp, thuộc tính mị lực giảm đi 1 điểm, đối với bạn mà nói sẽ càng dễ dàng cải thiện mức độ thân thiện của quỷ quái khác giới.”

“Bởi vì mức độ phù hợp nghề nghiệp của người chơi đã đạt đến hạn mức cao nhất, hơn nữa còn nhiều lần từ chối chuyển nghề, đặc tính nghề nghiệp đã phát sinh thay đổi!”

“Đặc tính nghề nghiệp: Từ chối quan hệ mập mờ, không bao giờ lăng nhăng, bạn là một người thậm chí chưa bao giờ chủ động nắm ngón tay của người khác giới, nhưng lại có thể năm lần hoàn thành tiền nhiệm vụ côi phu, có lẽ bạn có thể đem đến một hàm nghĩa mới cho nghề nghiệp ẩn này.”

“Côi phu chung thủy: Bạn là một người không có khái niệm gì về gia đình, chưa bao giờ được ai yêu, một mình bước đi trong đêm tối, đợi đến khi nào mới có linh hồn thật lòng muốn ôm lấy bạn?”

“Đặc tính nghề nghiệp độc quyền 1 của côi phu chung thủy: sau khi linh hồn mất kiểm soát tiếp cận bạn, sẽ dần dần nhớ lại ký ức liên quan đến tình yêu.”

“Đặc tính nghề nghiệp độc quyền 2 của côi phu chung thủy: Trước khi bạn thực sự hiểu được tình yêu, mỗi khi giết chết một quỷ quái phản bội tình cảm, đều sẽ có xác suất đạt được 1 điểm thuộc tính tự do!”

Nghề nghiệp ẩn thứ hai đã chuyển thành công, Hàn Phi căn bản không còn thời gian để suy nghĩ, hắn dùng tốc độ nhanh nhất kiểm tra tất cả năng lực của côi phu.

Sau khi hắn chuyển nghề đồ tể nửa đêm, khi hắn đối mặt với đồ tể có bàn tay nhuốm máu tươi, con dao đồ tể của hắn sẽ càng trở nên sắc bén hơn, hắn trở thành một đồ tể chuyên đi săn đồ tể.

Bây giờ sau khi có được nghề nghiệp ẩn côi phu, đặc tính nghề nghiệp của hắn lại phát sinh thay đổi, chỉ cần giết được quỷ quái phản bội tình cảm, hắn sẽ có cơ hội nhận được điểm thuộc tính tự do quý giá nhất trong game, hệ thống này dường

như là đang khuyến khích hắn trở thành một côi phu chuyên đi săn côi phu.

Nói chung, nghề nghiệp ẩn côi phu vẫn là một nghề dựa vào quỷ quái khác giới nhiều hơn, nghề nghiệp này có một số năng lực quả thực rất khủng khiếp.

Hàn Phi nhìn vào năng lực chủ động duy nhất của côi phu, hắn có thể tạm thời giảm bớt hận ý của một hận ý khác giới, nhưng với cái giá phải trả là sau khi thời gian sử dụng năng lực kết thúc, sẽ thu lại hận ý gấp đôi của đối phương.

Bây giờ mẹ của Phó Ức đang bóp lấy cổ Hàn Phi, nữ netizen muốn ngắt trái tim hắn xuống, cả hai người bọn họ đều đang chống chọi với hận ý cuối cùng trong nội tâm, rất có thể giấy tiếp theo sẽ bị hận ý nuốt chửng.

Hàn Phi dùng khóe mắt nhìn xung quanh, Đỗ Xu dung hợp với bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, dưới tầng hầm bệnh viện này đã tích lũy vô số mặt người và "thuốc", không chỉ có thể liên tục bổ sung tiêu hao cho cô ta, mà còn làm cho khí tức của cô ta càng mạnh mẽ hơn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, kết cục cuối cùng sẽ là Hàn Phi và người vợ rơi xuống vực thẳm của tuyệt vọng, còn Đỗ Xu đang dần chiếm thế thượng phong, sẽ giành lại quyền kiểm soát bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

"Nếu như để Đỗ Xu sống, vậy thì Phó Sinh rất có khả năng vẫn sẽ phải chịu mọi đau khổ và tuyệt vọng. Người phụ nữ với ham muốn kiểm soát mạnh mẽ đó sẽ làm cho khuôn mặt của Phó Sinh giống như Phó Nghĩa, tiếp tục hành hạ Phó Sinh như một món đồ chơi." Hàn Phi rất hiểu tính tình của Đỗ Xu, cũng vì vậy mà hắn buộc phải giết cô ta ở đây!

"Không có bố và mẹ, Phó Sinh và Phó Thiên sẽ rơi vào tay Đỗ Xu, cái kết sẽ còn bi thảm hơn cả hiện thực."

Cuối cùng ánh mắt của Hàn Phi nhìn về phía người vợ, cô vẫn không muốn buông tay, không muốn để hắn rơi xuống vực thẳm, nhưng chính cô lại đang càng ngày càng gần đến vực sâu.

"Mình nghĩ mình biết là nên làm gì rồi."

Thu ánh mắt lại, Hàn Phi nhìn mẹ Phó Ức, lần đầu tiên sử dụng năng lực chủ động của côi phu.

Trái tim đang đập, ở một khắc nào đó, âm thanh của hai nhịp tim dường như trùng lặp với nhau.

Giữa mẹ Phó Ức và Hàn Phi dường như có một mối liên hệ đặc biệt, hắn không biết cô ấy có cảm giác gì, nhưng bản thân hắn dường như đã trực tiếp nhìn thấy nội tâm của cô ấy.

Trong trái tim bị hận ý bao bọc, mẹ Phó Ức mang một bản thân xinh đẹp, thanh tú, yêu thích các loại đồ ăn và âm nhạc, đặt vào bên trong tủ quần áo cũ nát, cô dùng những tờ bệnh án niêm phong tủ quần áo đó lại.

Sau khi biết về tình trạng bệnh của Phó Ức, cô thường xuyên quên đi cách ăn mặc trang điểm và những thứ mình từng thích, cô đã cất đi con người trước đây của mình, chỉ để lại một người mẹ "bất lực", mạnh mẽ và kiếm tiền đi khám bệnh.

Gương mặt cô không còn thanh tú, bàn tay đầy vết chai, làn da lão hóa, đã rất lâu không còn lộ ra nụ cười.

"Anh…" Giọng nói trong nội tâm Hàn Phi truyền đi, người mẹ càng ngày càng già dường như đã nghe thấy gì đó, cô ngẩng đầu lên.

"Có lẽ anh nên giúp em xé tất cả các tờ bệnh án trên tủ quần áo ra, mang em của ngày trước đi ra ngoài, nhưng anh hiện tại không thể làm được những điều đó."

Hàn Phi đã chọn giảm bớt hận ý của mẹ Phó Ức, sau khi hắn đưa ra lựa chọn, khung cảnh kí ức mà hắn nhìn thấy bắt đầu tan biến.

Mối liên hệ giữa hai người từ từ bị ngắt kết nối, bàn tay của mẹ Phó Ức trên cổ Hàn Phi cũng từ từ buông lỏng, ánh mắt đối với hắn càng trở nên phức tạp.

Khi sử dụng năng lực chủ động của côi phu, nhịp tim của cả hai sẽ trùng với nhau, cả hai bên đều có thể nhìn thấy điều gì đó trong trái tim của nhau.

Hàn Phi không biết mẹ Phó Ức rốt cuộc đã nhìn thấy gì, hắn chỉ nhìn thấy sau khi cô ấy buông lỏng tay bóp cổ hắn, đã đi thẳng tới chỗ Đỗ Xu.

"Giết chết Đỗ Xu là nguyện vọng mạnh mẽ nhất trong tim mình, chẳng lẽ bọn họ có thể nhìn thấy tâm nguyện của mình à?"

Khi Hàn Phi còn đang nghi ngờ, trong đầu hắn vang lên giọng nói của hệ thống: "Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Năng lực chủ động côi phu đã được kích hoạt thành công, thời gian có hiệu lực là một phút."

Năng lực chủ động của côi phu có thể trực tiếp ảnh hưởng hận ý, nhưng cái giá phải trả cũng rất lớn, sau một phút, cừu hận trong nội tâm mẹ Phó Ức sẽ tăng lên gấp đôi, càng trở nên điên cuồng hơn, đến lúc đó cô ấy sẽ không còn áp chế được hận ý nữa, hoàn toàn mất kiểm soát.

Đỗ Xu đã từng có tượng thần và bệnh viện, là quỷ gần gũi nhất với chủ nhân của điện thờ, bây giờ cô ta đã hoàn toàn biến thành một con quái vật điên loạn, thực lực vô cùng khủng khiếp.

"Thời gian một phút, dùng để nói lời từ biệt hẳn là đủ." Hàn Phi lại nhìn nữ netizen: "Anh không có cách nào giao trái tim mình cho em, nhưng anh sẽ giúp em giết chết Phó Nghĩa."

Khi nhịp tim trùng khớp với nhau, Hàn Phi đã nhìn thấy một con mèo hoang rất xinh đẹp trong tim nữ netizen.

Lông của nó rất đẹp, thân hình cân đối, có hoa văn đẹp nhất, nhưng lúc này nó đang ngồi xổm trên hàng rào, nhìn căn phòng đóng chặt cửa sổ trước mặt.

Ánh sáng ấm áp xuyên qua ô kính cửa sổ chiếu vào thảm cỏ ngoài sân, con mèo hoang cắn xé trái tim đang chảy máu của mình, lúng túng không biết phải làm sao.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Năng lực chủ động của côi phu đã được kích hoạt thành công, thời gian có hiệu lực là một phút mười lăm giây."

Nữ netizen dừng bên cạnh Hàn Phi, sau khi cô chạm nhẹ vào hắn, đã đi về phía Đỗ Xu.

Nữ netizen tham gia vây giết Đỗ Xu, tình hình đã hoàn toàn đảo ngược.

Cho dù Đỗ Xu có mạnh mẽ đến đâu cũng không thể cùng lúc đối phó với năm hận ý, chuyện cô ta bị giết chết chỉ còn là vấn đề thời gian.

"Sau một phút nữa, mẹ của Phó Ức và nữ netizen sẽ mang theo hận ý gấp đôi trở lại, nếu như bọn họ tấn công mình, vậy thì tình thế bao vây giết chết Đỗ Xu sẽ lại tan vỡ." Hàn Phi đã đi đến bước đường này, hắn tuyệt đối không bao giờ cho phép bất ngờ xảy ra, Đỗ Xu phải chết ở đây!

Chín hận ý tàn sát lẫn nhau, bây giờ chỉ còn một mình người vợ gồng mình nắm lất tất cả xiềng xích, cô ấy đang đứng trên bờ vực của tuyệt vọng.

Cho dù cô ấy có cố hết sức kiên trì, hiện tại cũng đã đến cực hạn. Tiến thêm một bước nữa, thì sẽ cùng với Hàn Phi rơi xuống vực thẳm.

Một mình cô ấy, làm sao có thể một mình chống lại tuyệt vọng của toàn bộ thế giới điện thờ?

"Sau khi Phó Nghĩa chết, cô ấy đã một mình nuôi dưỡng Phó Sinh và Phó Thiên trưởng thành. Có lẽ trong hiện thực, cô ấy đã từng chiến đấu chống lại tuyệt vọng của cả thế giới."

Cuối cùng Hàn Phi nhìn sang người vợ, hắn không thể nói được, cũng không muốn dùng năng lực côi phu với cô ấy. Chỉ có thể lặng lẽ nhìn đối phương, nhìn cô ấy nắm lấy tất cả xiềng xích, muốn kéo mình ra khỏi vực thẳm.

"Rất xin lỗi, nhưng đã đến lúc phải nói lời tạm biệt rồi."

Lời cầu nguyện của tất cả chúng sinh đến nay mới thu thập được một phần ba, muốn trở thành thần mới vẫn còn rất lâu, nhưng Hàn Phi chỉ còn chưa đầy một phút nữa.

"Thế giới này mang đến cho Phó Sinh hai tuyệt vọng, lần lượt là Phó Nghĩa và Đỗ Xu."

“Điều cuối cùng mà mình có thể làm chính là giúp cô ấy phá hủy hai tuyệt vọng này.”

“Nếu như mình chết, Phó Nghĩa sẽ biến mất cùng với mình.”

“Nếu như mình chết, mẹ của Phó Ức và cô gái kia sẽ không mang theo hận ý gấp đôi trở lại nữa, bọn họ sẽ tiếp tục bao vây và giết chết Đỗ Xu.”

“Nếu như mình chết, cô ấy cũng có thể bỏ xiềng xích quấn quanh người xuống, dừng lại ở bên bờ vực thẳm.”

Khóe mắt nhìn người vợ, sau đó từ từ nhìn về phía xa, nơi đó là hướng về nhà.

“Dường như mình đã có chút hiểu được ông ấy, tại sao sau khi bị ép đến phát điên, vẫn nguyện ý bảo vệ thế giới này rồi?”

Một phút đồng hồ đã chuẩn bị hết, Hàn Phi thu hồi ánh mắt, ra mệnh lệnh cuối cùng cho Đại Nghiệt.

“Đại Nghiệt!”

Đại Nghiệt trong quỷ văn màu đen phát ra một tiếng kêu khóc, nó không muốn từ trong quỷ văn đi ra ngoài.

“Ăn tao đi!”

Một giọng nói chân thật đáng tin phát ra từ tận đáy tim Hàn Phi, sau khi hắn ra quyết định phải chết, Phó Nghĩa dường như cũng đã nhận ra điều gì đó, lại xuất hiện khắp cơ thể, anh ta vẫn luôn đợi hắn dỗ dành lừa gạt người vợ và các tình nhân, cuối cùng muốn chiếm lấy điện thờ.

Máu thịt đột nhiên mất kiểm soát, Hàn Phi chỉ còn lại trái tim vẫn đang đập của mình.

“Ăn tao đi!!”

Quỷ văn màu đen xuyên qua da thịt, một con quỷ cực kỳ to lớn chui ra khỏi thân thể Hàn Phi!

Khi Đại Nghiệt xuất hiện, cơ thể máu thịt của Hàn Phi cũng hoàn toàn bị xé nát, mười sợi xiềng xích đều bị gãy, một phần ba cầu nguyện tụ tập trong thế giới điện thờ cũng bị phát

tán ra, trong bệnh viện hoàn toàn dị hóa, một cơn mưa nhẹ ập xuống

Trái tim hóa thành những hạt máu trôi dạt trong không khí, bên trong cơ thể vỡ nát, hai ý thức đan xen chặt chẽ, không thể tách rời.

Hàn Phi nắm lấy Phó Nghĩa đang cố gắng chạy trốn, hắn với khuôn mặt dữ tợn, hai tay đào vào cơ thể anh ta.

"Anh cho rằng tôi sẽ cho anh có cơ hội làm quỷ sao?"

Linh hồn nhuốm đầy sương mù dữ dội cắn cổ Phó Nghĩa, cho dù chính Hàn Phi có hồn phi phách tán, cũng phải hoàn toàn giết chết anh ta.

Mất đi sức kéo của xiềng xích, Hàn Phi và Phó Nghĩa cùng nhau rơi xuống vực thẳm của tuyệt vọng.

Phó Nghĩa cố hết sức để trốn thoát, nhưng Hàn Phi cho dù ý thức đang rơi xuống, cũng không muốn buông tha.

Ý thức linh hồn của hắn và Phó Nghĩa quấn lấy nhau, nếu muốn xóa sổ mọi thứ về anh ta, vậy thì phải kéo anh ta cùng rơi xuống vực sâu.

Đánh đấm, cào xé, Hàn Phi từng chút từng chút cắn nát ý thức của Phó Nghĩa!

Mãi cho đến khi Phó Nghĩa không còn có thể gào thét, mảnh ký ức cuối cùng cũng bị Hàn Phi bóp nát, mọi thứ mới trở nên yên tĩnh.

Hắn kéo theo ý thức đang hấp hối của mình, ngẩng đầu nhìn lối ra càng lúc càng cách xa, dần dần bị tuyệt vọng nhấn chìm.

Không biết đã rơi xuống bao lâu, Hàn Phi dường như đã đến đáy vực thẳm của tuyệt vọng.

Hắn chỉ còn lại một ý thức tàn tạ, đã nhìn thấy nguồn gốc của mọi tuyệt vọng trong thế giới điện thờ.

Bên dưới đáy vực thẳm, có để một cái hộp màu đen.

Không ai biết bên trong ẩn chứa thứ gì, cũng không ai biết chiếc hộp từ đâu ra, nó được đặt ở nơi sâu thẳm nhất của tuyệt vọng, dường như chỉ có những người đã rơi vào tuyệt vọng sâu thẳm nhất mới có thể nhìn thấy nó.

"Phó Sinh dưới sự tra tấn của bệnh viện, đã nhìn thấy chiếc hộp đen, cậu ấy lúc đó có lẽ cũng giống như mình hiện tại. Thương tích khắp mình, ý thức sắp bị tiêu tan."

Hàn Phi đã trở nên không thể suy nghĩ, rất nhanh hắn sẽ sớm có một cái chết thực sự.

Tia ý thức tàn tạ cuối cùng đã tiếp cận chiếc hộp đen, trước khi ý thức của Hàn Phi hoàn toàn bị biến mất, mơ hồ khẽ đọc ra hai chữ —— Hồi hồn.

……

Một phần ba lời cầu nguyện trong thế giới điện thờ bùng nổ trong cơ thể Hàn Phi, trong bệnh viện hoàn toàn dị hóa đổ một cơn mưa dịu dàng.

Những đốm sáng đều mang theo những kỳ vọng đẹp đẽ, tiến trình dị hóa bị gián đoạn.

Người vợ nắm tất cả xiềng xích đứng bên vực thẳm, chứng kiến cái chết của Hàn Phi, cũng nhìn thấy ý thức cuối cùng của hắn và Phó Nghĩa quấn lấy nhau, cô đã nhìn thấy khuôn mặt của hắn.

Sợi xích trong tay rơi xuống đất, người vợ chậm rãi xoay người lại, đi về phía Đỗ Xu người đã hoàn toàn rơi vào thế bị động.

Hận ý bùng cháy trong tim, người vợ rất muốn để hận ý nuốt chửng lý trí của mình, để không phải cảm thấy buồn nữa.

Cùng với một tiếng hét chói tai, Đỗ Xu dung hợp với bệnh viện, đã bị mấy hận ý tiêu diệt, cô ta từng là người đẹp nhất trong thế giới điện thờ này, nhưng cuối cùng, chỉ còn lại thân thể xấu xí nhất.

Sau khi Đỗ Xu chết, tất cả "thuốc" trong bệnh viện đều trở lại bình thường, dị hóa cũng chỉ giới hạn trong bệnh viện, không lan rộng ra ngoài.

Về phía điện thờ của bệnh viện và tượng thần, thì toàn bộ đều bị sập.

Nếu không có sự tồn tại của hai điện thờ trong thế giới ký ức, e rằng cả thế giới này sẽ đứng trước bờ vực sụp đổ.

"Trưởng nhóm…"

Khi những hận ý khác bao vây giết chết Đỗ Xu, Lý Quả Nhi nhìn xuống vực thẳm, cô không còn quan tâm đến Ái Tình kia nữa, cô đeo cặp kính tàn tạ đó, ra sức thu thập xác của Hàn Phi xung quanh mình.

Trái tim tan nát, Hàn Phi đã chết trong thế giới ký ức của điện thờ, cô ấy không ngừng nỗ lực, nhưng ngay cả thi thể của hắn cũng không thể ghép lại hoàn chỉnh được.

Sau khi Đỗ Xu chết, mấy hận ý khác cũng đi đến.

Tất cả mọi người đều xúm quanh đáy bức tượng, nhìn thi thể vỡ vụn tan nát của Hàn Phi.

Cuối cùng hắn vẫn nằm trên bàn ăn của thần sắc đẹp, nhưng không còn ai làm hại hắn nữa.

"Tình yêu giống như một cái cưa điện, đây chính là bộ dạng sau khi yêu." Ái Tình ném chiếc cưa điện trong tay xuống, cô đặt tay của mình lên cổ của Hàn Phi, đem tất cả ái ý và hận ý để lại trong cơ thể hắn: "Khi chúng ta gặp nhau đều không có gì hết, khi chúng ta chia tay cũng nên như vậy."

Ái ý và hận ý quấn lấy giữa cổ và đầu của Hàn Phi, y phục đẫm máu trên người Ái Tình cũng từ từ tan biến, khi cô chuẩn bị đi, người vợ đang im lặng đột nhiên lên tiếng.

"Anh ấy không phải là Phó Nghĩa." Người vợ nhìn khuôn mặt của từng người, hai tay cô nắm chặt: "Mọi người biết không? Anh ấy không phải là Phó Nghĩa!"

****

Chạm mốc 600 chương rồi nè! Chúng ta đã cách tác không còn bao xa nữa. Tung hoa, tung hoa! Cầu 500 anh em ủng hộ Ngọc Phiếu!

Chương 601: Hãy đi đi, tiến về phía trước, đi đến nơi xa hơn

Bên trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đổ cơn mưa, đốm sáng và giọt máu hòa vào nhau, rửa trôi những kiến trúc dị hóa.

Người vợ luôn dịu dàng bao dung đứng dưới cơn mưa, toàn thân cô đầy những vết thương do xiềng xích gây ra.

"Tôi đã nhìn thấy khuôn mặt của anh ấy, khi Phó Nghĩa sắp kéo tôi xuống vực sâu, là anh ấy đã ngăn Phó Nghĩa lại."

"Chẳng lẽ các cô không phát hiện ra sao? Bắt đầu từ một ngày nào đó, Phó Nghĩa dường như đã biến thành một người khác vậy."

Người vợ nhìn sang Lý Quả Nhi vẫn đang cố gắng ghép các mảnh thi thể lại với nhau, ánh mắt của cô ấy bi thương đau khổ.

"Lợi dụng chức quyền tiếp cận cô, ngang ngược làm tổn thương cô, cuối cùng khi cô rung động, thoát thân bỏ đi chính là Phó Nghĩa. Chiều hôm đó, người thấy chiếc xe bị mất kiểm soát, bất chấp an toàn của chính mình, lao vào cứu cô chính là anh ấy."

Giọng nói dần trở nên to hơn, ngón tay của người vợ chỉ về phía nữ netizen nhỏ tuổi nhất.

"Người dùng lời ngon tiếng ngọt lừa dối cô, sau khi đạt được tất cả, lại phá tan mọi lời hứa, vứt bỏ cô lại chính là Phó Nghĩa. Giữa đêm mưa gió, người đã cõng cô sốt đến hôn mê đến bệnh viện, ngồi túc trực bên cạnh giường bệnh đến khi tình trạng bệnh của cô được cải thiện chính là anh ấy."

Người vợ dường như muốn nói hết những điều trong lòng ra, cô lại nhìn sang mẹ Phó Ức.

"Tôi biết cô đã phải trải qua một khoảng thời gian rất khó khăn, Phó Nghĩa đã bỏ rơi vợ con, để một mình cô phải gánh

chịu những thử thách không đáng có này. Nhưng người trốn tránh trách nhiệm, chạy trốn như một con chuột là Phó Nghĩa. Còn người bị hàng trăm người vây quanh, vẫn dám xông vào giật lấy ảnh của con gái mới là anh ấy. Vứt bỏ công việc, vứt bỏ danh tiếng, anh ấy không hề để ý, lúc đó sự lo lắng lớn nhất của anh ấy chính là bệnh tình của con gái cô!"

Khóc ra máu, ánh mắt của người vợ quét qua cô giáo Lưu.

"Tôi biết về mối quan hệ giữa cô và Phó Nghĩa, cũng đã đọc lịch sử trò chuyện của hai người, mỗi lần Phó Nghĩa tìm cô, đều nói rằng tôi là người vợ tồi tệ nhất, ở nhà không có được tình yêu, sau đó cố gắng hết sức để vu khống tôi và lũ trẻ, chỉ để đổi lấy sự cảm thông, khiến cô mềm lòng."

"Bố cô trước đây bị vu oan, Phó Nghĩa cũng chưa từng quan tâm đến chân tướng, anh ta chỉ đảm bảo với cô rằng tuyệt đối sẽ không bao giờ thay đổi giống như bố của cô. Nhưng người đang nằm ở đây bây giờ, anh ấy chưa bao giờ nghe mấy tin đồn đó, đích thân giúp cô điều tra, chính là anh ấy đã đào ra chân tướng bị che giấu hơn mười năm trước, trả lại sự trong sạch cho bố của cô!"

Giọng nói của người vợ càng lúc càng to, như muốn nói hết những lời tâm sự trong lòng.

"Mẹ Phó Sinh, ngoài tôi ra cô có lẽ là người hiểu Phó Nghĩa nhất."

"Sau lưng cô tròng hoa ghẹo nguyệt là Phó Nghĩa, vì để duy trì cái gọi là uy nghiêm của người bố mà ra tay đánh đập Phó Sinh cũng chính là Phó Nghĩa, người khiến Phó Sinh hoàn toàn cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài, tự nhốt mình trong phòng vẫn là Phó Nghĩa."

"Anh ta chưa bao giờ làm tròn nghĩa vụ của một người bố và người chồng, đem gia đình này phá hủy đến tan tành vụn nát!"

"Khi tôi đã từ bỏ mọi thứ, không thể chịu đựng thêm được nữa, thì có một người đã xuất hiện, anh ấy hoàn toàn khác với Phó Nghĩa, cố gắng hết sức để gắn bó gia đình đã tan vỡ này lại với nhau."

“Anh ấy không bao giờ mang tâm trạng tồi tệ về nhà, đối xử dịu dàng và tôn trọng nhưng lại không nuông chiều bọn trẻ, anh ấy sẽ đeo tạp dề và nấu những bữa ăn ngon cho bọn trẻ, sẵn sàng cúi đầu chơi đủ trò trẻ con với Phó Thiên, nhưng khi Phó Sinh bị bắt nạt, anh ấy đã lao đến mà không cần suy nghĩ. Vì để Phó Sinh trở lại trường học, vì để con trai không bị bắt nạt nữa, anh ấy đã tìm giáo viên lý luận, còn đánh cả hiệu trưởng can ngăn, những chuyện này cô giáo Lưu cũng biết.”

“Người dẫn dắt con chị bước ra khỏi tuyệt vọng là anh ấy, người đã cứu cô một giây trước khi vụ tai nạn ô tô xảy ra là anh ấy, người đã cõng cô đến bệnh viện là anh ấy, người giúp bố cô lật lại vụ án là anh ấy, người vứt bỏ công việc, bị vạn người chỉ trích sau lưng cũng phải cứu con gái cô vẫn là anh ấy.”

Toàn thân người vợ đều bị hận ý bao trùm, ánh mắt cô lướt qua khuôn mặt của từng người một, cuối cùng dừng lại trên thi thể của Hàn Phi.

“Người cho tôi chút hy vọng, vẫn là anh ấy.”

Nói xong hết tất cả, người vợ đứng nguyên ở chỗ cũ, hận ý xung quanh cô cũng không ngăn cản được nước mưa trên bầu trời.

Những đốm sáng của lời cầu nguyện và những hạt máu dị hóa rơi trên áo khoác của cô, nhưng cô dường như không cảm nhận được chút nào.

Khẽ thở dài, Triệu Thiến muốn an ủi người vợ một câu, nhưng cô phát hiện mình không thể làm được.

Đặt tay lên vai thi thể của Hàn Phi, cô cũng đem tất cả ái ý và hận ý để lại, sau đó xoay người bỏ đi.

Ái Tình và Triệu Thiến bước ra khỏi bệnh viện dị hóa, bọn họ có thể sẽ không bao giờ quay trở lại nữa.

Từng hận ý đem tất cả ái ý và hận ý để lại trên thi thể của Hàn Phi, trong đám người chỉ có một mình Trang Văn mím chặt môi.

Quản lý tòa nhà chết rồi, cơ thể đều đã bị vỡ thành nhiều mảnh…

Nhìn thấy những người khác đều trút hận ý vào thi thể Hàn Phi, Trang Văn cũng tóm lấy người phụ nữ không mặt sắp hồn phi phách tán bên cạnh, đem hận ý của cô ta trút vào thi thể của hắn, sau đó thao túng hận ý muốn tu bổ thi thể này.

Người thì đã không có cách nào mang về rồi, kết quả tốt nhất là mang về một cái xác hoàn chỉnh.

Do dự hồi lâu, cuối cùng Trang Văn cũng đưa ra quyết định, cô đang định nói với người vợ thì Lý Quả Nhi bên cạnh đột nhiên nói: "Tôi có thể đưa anh ấy đi không."

Con ngươi màu máu của Trang Văn đột nhiên co rút lại, cái này mà cũng có người cướp nữa sao?

Thấy người vợ đã hồn bay phách lạc, như thể thờ ơ với tất cả mọi thứ của thế giới bên ngoài, Lý Quả Nhi dường như đã biết câu trả lời.

Cô bỏ chiếc kính mắt tàn tạ xuống, thu lại nụ cười trên mặt, khom người cúi đầu chào người vợ: "Em xin lỗi."

Hận và yêu toàn bộ đều dồn vào trong thi thể, những người phụ nữ quanh đế tượng thần lần lượt bỏ đi.

Bọn họ có người buông bỏ mọi thứ, có người giả vờ quên, có người duy trì vẻ kiên cường bề ngoài, có người lại bỏ lại tất cả hận ý và ái ý, nhưng lại không thể quên được ký ức về những khoảnh khắc ngắn ngủi ấy.

Cùng với việc từng hận ý này đến hận ý khác bước ra khỏi bệnh viện dị hóa, những kiến trúc đẫm nước mưa cầu nguyện dường như bắt đầu trở lại bình thường.

Dị hóa rõ ràng là không thể thay đổi, nhưng trong lời cầu nguyện của mọi người, những kiến trúc dị hóa dần dần bị những điều bình thường bao phủ.

Đau khổ và tuyệt vọng bị che đi, những vết nứt trên mặt đất và bầu trời đêm từ từ lành lại.

Trên đáy tượng thần, cơ thể vỡ vụn của Hàn Phi bị hận ý và ái ý quấn quanh, từ từ chắp nối lại với nhau.

Người vợ vẫn luôn đứng bên cạnh Hàn Phi, cho đến khi cơn mưa trong đêm tạnh.

Hận ý trên cơ thể cô đã tiêu tan, chuyển hóa thành một thứ tình cảm đặc biệt, cô muốn giúp Hàn Phi khôi phục lại trái tim tan vỡ.

Chạm vào trái tim tan nát vỡ vụn đó, nước mắt của người vợ rơi dài trên má, trái tim vốn đã sớm lạnh lẽo có một chút ấm áp.

"Đáng lẽ em nên đưa anh về nhà, nhưng em biết vẫn còn có người đang đợi anh."

Sau khi tất cả hận và yêu tiêu tan, người vợ đặt lại trái tim của Hàn Phi vào lồng ngực.

Cô rút hai tay về, ngẩng đầu nhìn Trang Văn với đủ loại bất đắc dĩ: "Đưa anh ấy về nhà đi."

Trang Văn hoàn toàn không ngờ người vợ lại nói ra những lời này, lửa đen trong mắt cô khẽ đung đưa, có điều cô rất nhanh cũng nhận thức ra một điểm, hận ý trong thế giới ký ức điện thờ toàn bộ đều không có lửa đen, hận và yêu của bọn họ không cần lửa đen thiêu đốt, đã là tinh khiết nhất rồi.

"Cô tin tưởng tôi?"

"Mấy người không thuộc về nơi này, khi bị hận ý làm cho méo mó, tôi đã nghĩ đến rất nhiều thứ và rất nhiều người." Người vợ từ từ quay người lại: "Đây đã là kết thúc tốt đẹp nhất rồi."

Cô đã tiêu tan toàn bộ hận và yêu, đi ra phía bên ngoài của bệnh viện, sau khi đi được vài bước thì lại dừng lại.

Người vợ nhìn sâu vào thi thể Hàn Phi một cái, nhẹ giọng nói với Trang Văn: "Đưa anh ấy về nhà đi, đừng để những người yêu thương anh ấy lo lắng."

Hận và yêu của mười hận ý in dấu trên thi thể của Hàn Phi, cơ thể hắn dần dần trở nên hoàn chỉnh.

Đi về phía bên ngoài của bệnh viện, người vợ không ngoảnh đầu lại nữa, cô đi trên phố trong đêm tối, ôm chặt lấy trái tim trống rỗng của mình.

Bước từng bước về nhà, cô chợt cảm thấy thành phố quá rộng lớn, về được nhà phải đi bộ rất xa.

Màn đêm dày đặc từ từ nhạt đi, ánh nắng sớm chiếu vào trên người.

Lấy chìa khóa ra, người vợ mở cửa như thường lệ, cô thay giày, đeo tạp dề rồi vào bếp.

Cô muốn chuẩn bị bữa sáng cho gia đình như trước đây, nhưng sau khi chạm vào đồ dùng trong nhà bếp, cô mới nhận ra rằng mình căn bản không thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Tựa lưng vào tủ bếp, người vợ chậm rãi ngồi trong góc, hai tay ôm gối không dám khóc quá lớn vì sợ đánh thức lũ trẻ.

Cánh cửa phòng bếp khép hờ nhẹ nhàng được đẩy ra, Phó Sinh cả đêm không ngủ đứng ở cửa. Bố thường đi cả đêm không về, nhưng lần này cậu lại cảm thấy hoảng loạn và sợ hãi không thể giải thích được.

Đưa khăn giấy cho mẹ, Phó Sinh ngồi xổm xuống bên cạnh, cậu không dám hỏi ra câu đó.

Một lúc lâu sau, người vợ mới ngẩng đầu lên, đôi mắt sưng đỏ nhìn Phó Sinh: "Bố đã đi đến một nơi rất xa, có thể sẽ không bao giờ trở về nhà nữa."

Nghe những lời mẹ nói, đại não của Phó Sinh như ngừng lại một giây, cậu có chút hoảng hốt, dường như cơ thể không thể tiêu hóa được tin tức này, như vẫn đang sống theo thói quen hàng ngày.

"Tối hôm qua bố ở đâu?"

"Bệnh viện đó, cuộc điện thoại cuối cùng bố gọi điện nói rằng tuyệt đối không được để con đến bệnh viện đó…" Người vợ còn chưa nói xong, Phó Sinh đã chạy ra khỏi nhà.

Cậu cũng không biết tại sao mình lại liều mình chạy đến đó, như thể cố gắng chạy thật nhanh đến nơi ấy thì có thể giữ bố lại vậy.

Đại não trống rỗng, nên làm chuyện gì đó, cậu dường như đang đuổi theo thứ gì.

Bệnh viện dị hóa dưới ánh mặt trời trông thật bình thường, đối với bệnh viện mà nói, ngày này dường như chỉ là một trong vô số ngày, bình thường đến mức không ai nhớ đến.

Chạy vào bệnh viện, Phó Sinh vừa thấy có người liền hỏi về bố mình, cậu biết bố mình làm hộ lý ở đây.

Bên trong bệnh viện hỏi một cách không mục đích, không ai có câu trả lời.

Cậu đang chạy cuối cùng bị bảo vệ chặn lại, khi cậu sắp bị đuổi ra ngoài thì một nữ bác sĩ và em trai hộ lý của cô ấy vội vàng chạy tới.

“Hai người có biết Phó Nghĩa ở phòng bệnh nào không? Ông ấy là hộ lý ở đây, cháu muốn gặp ông ấy!” Phó Sinh nắm lấy cánh tay nam hộ lý, ánh mắt của hộ lý đó có chút phức tạp: “Chú biết ông ấy ở đâu đúng không! Mau nói cho cháu biết!”

“Anh ấy đã ra đi rồi.” Nữ bác sĩ lấy ra một tờ báo cáo chẩn đoán nhàu nát: “Anh ấy bị bệnh này đã lâu, cứ cố gắng cầm cự kéo dài.”

“Bác sĩ, bây giờ cháu chỉ muốn gặp ông ấy! Bác cho cháu gặp ông ấy được không!” Phó Sinh nắm lấy tờ báo cáo chẩn đoán, cảm xúc của cậu càng ngày càng kích động, bảo vệ xung quanh lại vây xung quanh.

“Xin lỗi.”

Phó Sinh bị bảo vệ kéo đi, nam hộ lý kia an ủi Phó Sinh, đưa cậu đến xem nơi Phó Nghĩa đã làm việc trước đây, mọi thứ vẫn ở đó, chỉ là người đã không đến nữa.

Mặt trời từ từ mọc lên, trong bệnh viện càng ngày càng có nhiều người, Phó Sinh đi theo hộ lý như một xác chết biết đi, cho đến cuối cùng cuốn trôi trong đám đông.

Cầm bản báo cáo chẩn đoán được che giấu đến cuối cùng, Phó Sinh ngồi trên bậc thang của bệnh viện, cậu không biết mình đang nghĩ gì, chỉ là ngồi rất lâu.

Mặt trời đổ bóng trên cửa sổ, khi mặt trời mọc và lặn, bóng của cửa sổ cũng từ từ thay đổi.

Không biết sau đó tại sao lại đứng dậy, Phó Sinh cầm báo cáo chẩn đoán bước xuống cầu thang.

Cậu bước ra khỏi bệnh viện, đi trên con phố lớn.

Người đi bộ đi qua đi lại, xe cộ không ngừng chạy qua bên cạnh, Phó Sinh nhìn thành phố sầm uất này, cậu cảm thấy mình giống như một bức thư được ném vào hộp thư không có địa chỉ, không có đường đi, cũng không có tương lai.

"Phó Sinh!"

Dường như có ai đó trong đám đông đang gọi tên cậu, nhưng cậu nhìn quanh một lúc lâu vẫn không tìm thấy người đó.

Đi theo hướng phát ra giọng nói, Phó Sinh nhìn thấy mẹ của Phó Thiên đang vội vàng chạy về hướng này.

"Sau này đừng chạy ra ngoài một mình nữa, mẹ sợ không tìm được con…" Biểu cảm của người vợ đã trở lại bình thường, nhưng đôi mắt vẫn còn hơi đỏ và sưng lên, cô kéo Phó Sinh đến bên cạnh mình.

"Sau này bất kể đi đâu, con cũng sẽ đều nói với mẹ." Phó Sinh nhìn mẹ của Phó Thiên, cậu chưa bao giờ gọi người phụ nữ trước mặt mình là mẹ, nhưng đối phương thì chưa bao giờ để ý đến chuyện đó.

"Ừm, mẹ đã nấu xong rồi, chúng ta trở về cùng ăn thôi." Người vợ và Phó Sinh bước qua đám đông náo nhiệt, quay trở lại khu cư xá cũ kĩ.

Mở cánh cửa chống trộm đã cũ ra, người vợ dọn thức ăn từ nhà bếp lên, Phó Sinh lặng lẽ gấp bản báo cáo chẩn đoán lại, giấu trong túi quần.

Vẫn là chiếc bàn ăn trước đây, nhưng một chiếc ghế bị bỏ trống.

Phó Sinh và người vợ cúi đầu ăn, nhưng Phó Thiên ở trên ghế thì lại nhìn mẹ rồi lại nhìn anh trai, cậu cầm lấy thìa đột nhiên nói: "Bố đâu? Bố vẫn chưa về sao?"

"Bố đã đi làm việc ở tỉnh khác rồi, có thể phải một hoặc hai năm mới về. Bố đã làm việc rất chăm chỉ cho gia đình này." Giọng của người vợ hơi khác so với mọi khi.

"Vậy con gọi cho bố được không? Con muốn bố trở về càng sớm càng tốt, con còn muốn chơi trò trốn tìm với bố, nhất định lần này con sẽ tìm được bố!" Phó Thiên cười rất vui vẻ, ăn từng miếng cơm lớn.

"Bố làm công việc bí mật nên không gọi điện thoại được." Phó Sinh cầm bát đũa của mìm vào bếp: "Con ăn xong rồi."

Sau khi rửa bát đũa xong, cậu trở về phòng của mình.

Đóng cửa phòng lại, kéo rèm cửa sổ, ngồi xuống giường.

Thấy Phó Sinh khóa trái cửa, người vợ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại vẫn không nói gì.

Cúi xuống nhìn Phó Thiên, cậu bé ghét cà rốt nhất, lần này lại không kén ăn, cậu dường như để cho mẹ vui, chỉ tìm cà rốt để ăn thôi.

"Không phải bình thường con rất ghét ăn cà rốt sao?"

"Con đã không còn là trẻ con nữa rồi, chỉ có trẻ con mới kén ăn thôi." Phó Thiên không lãng phí chút nào, ăn hết cơm: "Có một lần trước khi ra ngoài bố đã từng nói với con rằng nếu một ngày nào đó bố đi, bảo con phải bảo vệ mẹ, còn nói tuyệt đối không được làm cho mẹ tức giận."

"Bố đã nói với con như vậy sao?"

"Vâng, bố còn nói với con rất nhiều thứ nữa! Bố nói rằng mẹ là người vợ tốt nhất trên đời này, nếu như bố mẹ cãi nhau thì chắc là lỗi của bố! Bố còn nói rằng con và anh sau này nhất định sẽ trở thành nhân vật lớn thay đổi thế giới! Mẹ ơi, nhân vật lớn là gì?"

“Chính là một người lợi hại giống như bố con vậy.” Người vợ quay đầu lại, một lúc sau mới nói: “Sau khi ăn xong, mau đi làm bài tập.”

“Vâng!”

Chờ sau khi Phó Thiên trở về căn phòng nhỏ của mình, người vợ bắt đầu dọn dẹp, cô ấy liên tục tìm kiếm các công việc cho mình, không ngừng bận rộn.

Thời gian chầm chậm trôi qua, mặt trời mọc rồi lặn, sau đó khuất dần ở đường chân trời.

Người vợ vất cả cả một ngày bước vào phòng ngủ, cô nằm nghiêng trên giường, mặt hướng ra khoảng không bên cạnh giường, nhìn chằm chằm xuống sàn nhà như đang nghĩ đến ai đó.

“Thùng Thùng Thùng!”

Cánh cửa phòng ngủ đột nhiên vang lên tiếng gõ, người vợ ngồi bật dậy từ trên giường, chạy ra mở cửa phòng.

Phó Thiên đang mặc đồ ngủ đứng ở cửa phòng ngủ, cậu không ngừng lau nước mắt, hình như đã mơ thấy gì đó.

“Con sao vậy?”

“Con nhớ bố, không thể ngủ được.”

Người vợ cắn chặt môi, không nói gì, vươn tay, nhẹ nhàng ôm lấy Phó Thiên.

Người lớn sẽ ngầm hiểu không nói ra hoặc không nghĩ đến, nhưng trẻ con không hiểu, cậu sẽ chọc thủng sự hiểu ngầm của người lớn, thể hiện tất cả nỗi buồn trên khuôn mặt.

“Vậy mẹ sẽ kể chuyện cho con được không?”

Để Phó Thiên nằm trên giường, người vợ lấy cuốn truyện ra, kể cho cậu nghe những câu chuyện cổ tích đẹp đẽ đó.

Thời gian tích tắc trôi qua, không bởi vì ai ra đi mà ngừng lại.

Vượt qua đêm đen, một ngày mới lại đến.

Người vợ vẫn dậy sớm nấu ăn như trước, chỉ là cô ấy sẽ chuẩn bị bữa sáng ít đi một phần.

Cửa phòng bị đẩy ra, sau khi cơm nước chuẩn bị xong xuôi, Phó Sinh cũng bước ra.

Cậu mặc một bộ đồng phục học sinh mới tinh, xách theo cặp sách của mình, giống như lúc trước lần đầu tiên bước ra khỏi phòng vậy.

"Hộp cơm đã chuẩn bị cho con xong rồi, lúc ăn thì cẩn thận một chút."

"Vâng ạ." Phó Sinh cầm hộp cơm lên: "Con đi học đây."

Bước ra khỏi khu cư xá cũ, Phó Sinh mở cặp sách, đang định đặt hộp cơm vào, đột nhiên nhìn thấy hộp thức ăn mà cậu mua cho lũ mèo hoang vẫn còn ở đó.

Cậu vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng ngày hôm đó, bố bị công ty game đuổi việc, đi tìm việc mới, kết quả vô tình gặp bố ở cổng trường, phát hiện bố đã đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ để làm hộ lý.

"Trước đây đều không muốn nhớ đến tất cả mọi thứ về bố, bây giờ mới phát hiện ra, hóa ra từng chi tiết nhỏ mình đều nhớ rất rõ ràng."

Cầm lon pate mèo sắp hết hạn sử dụng, Phó Sinh không đến trường, cậu đi đến bến xe buýt.

Khi chiếc xe buýt quen thuộc tấp vào bến, cậu trong tiềm thức đi lên xe.

Chuyến xe sáng sớm đã chật cứng người, có cả dân văn phòng, các cô chú bác tập thể dục buổi sáng trở về và các em học sinh đi học.

Mọi người chen chúc nhau, lắc lư đung đưa theo chiếc xe, những người quen biết thỉnh thoảng trò chuyện vài câu.

"Cho các bạn xem một thứ hay ho, trò chơi này chính thức phát hành vào lúc 5 giờ sáng nay, tôi đã ngồi chờ cả đêm, cuối cùng cũng chờ đến lúc này! Cực kì hấp dẫn!"

“Không phải chỉ là một trò chơi phát triển tình yêu hay sao?”

“Phát triển tình yêu? Bạn đeo tai nghe vào trước đi, trò chơi này tuyệt đối không được phát ở nơi công cộng.”

Xe buýt chạy hết trạm này đến trạm khác, Phó Sinh xách cặp đi học, nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ xe buýt.

Sau khoảng nửa tiếng, cậu xuống xe, đến một công viên nhỏ sắp bị bỏ hoang.

Đi trên con đường đầy cỏ, Phó Sinh mở lon pate mèo ra, nhưng kỳ lạ thay, không có con mèo hoang nào chạy đến trong công viên nhỏ.

Cậu xách cặp đi về phía trước, đột nhiên nhìn thấy một người đang ngồi trên băng ghế đằng xa.

Những bụi cây không có người tỉa cành lá chắn gần hết cơ thể của người đàn ông, trong vô thức, Phó Sinh bắt đầu tăng tốc độ, cậu nhảy qua bãi cỏ, chạy đến băng ghế công viên.

Tim đập càng lúc càng nhanh, cậu gần như là lao tới.

Không biết tại sao, trong lòng đầy mong đợi, Phó Sinh gạt bụi cây sang một bên, nhìn băng ghế ở cự ly gần.

Một nam thanh niên ngồi ở bên ghế đá, tay xách một túi lớn chứa đầy bia, xung quanh người có rất nhiều mèo hoang.

Phó Sinh nhìn vào chiếc ghế dài mà người thanh niên đang ngồi, nhớ lại buổi sáng hôm đó.

Sau khi cậu trốn học, đã gặp bố mình, người đang thất nghiệp không có nơi nào để đi.

Cầm lon pate mèo đã mở, Phó Sinh ngồi ở phía bên kia của chiếc ghế dài, cậu đặt lon pate mèo xuống đất, nhìn lũ mèo hoang đang ăn.

“Này, sao cậu lại trốn tiết thế?” Người thanh niên nhìn Phó Sinh với nụ cười trên môi.

Phó Sinh không hề có tâm trạng nói chuyện với người lạ, cậu cứ nhìn chằm chằm vào mấy cái lon pate mèo trên mặt

đất.

"Uống rượu không? Sau khi uống say, có thể cảm thấy dễ chịu hơn một chút." Người thanh niên mở một lon bia, đặt nó trước mặt Phó Sinh.

Nghe giọng điệu có chút quen thuộc, Phó Sinh quay đầu nhìn người thanh niên, rồi chuyển mắt sang chai bia, cậu cau mày, lắc lắc đầu.

"Cậu nói xem, cậu một đứa trẻ đang độ thanh xuân như thế này, sao ngày nào cũng cau mày nhăn mặt vậy, cậu phải đứng lên chứ!"

Người thanh niên đút bàn tay tan ra dưới ánh nắng của mình vào túi áo, tiếp theo một tay kia lấy từ trong túi bia ra một chiếc hộp màu đen.

"Tôi đã do dự mất mấy ngày liền, không biết có nên đưa cái này cho cậu không."

Người thanh niên dường như đang nói với chính mình, cuối cùng hắn không đưa hộp đen cho Phó Sinh, mà tự mình cất nó đi.

"Thôi bỏ đi, thật vất vả mới thay đổi được tương lai, sao có thể lại quay trở lại được?"

Đứng dậy, người thanh niên giống như lần cuối nhìn Phó Sinh vậy: "Trên đời này vẫn còn rất nhiều người yêu thương cậu, tôi biết chính bởi vì bọn họ, nên cậu mới kiên trì đưa ra lựa chọn đó. Về đi, đừng trốn học nữa, cậu không phải đã từng hứa như vậy với ai đó sao?"

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Phó Sinh, người thanh niên loạng choạng đi về phía bên ngoài công viên, trước khi rời khỏi công viên, hắn quay lưng về phía Phó Sinh lấy điện thoại di động ra, khẽ ấn một cái.

Chuông điện thoại vang lên, mất vài giây Phó Sinh mới chợt nhận ra điều gì đó, cậu lục tung cặp sách để tìm chiếc điện thoại mà bố đã mua cho mình.

Chiếc di động chỉ lưu số điện thoại của bố đổ chuông, cậu mở nó ra xem, trên đó có một tin nhắn của bố.

“Hãy đi đi, tiến về phía trước, đi đến nơi xa hơn, ngắm nhìn nhiều cảnh đẹp hơn, hãy là một phiên bản tốt hơn của chính mình.”

Chương 602: Bàn ăn của Từ Cầm

Điện thoại di động chỉ có một dãy số gửi tin nhắn đến, Phó Sinh nhìn những lời bố gửi, chợt nhớ ra điều gì đó.

Đây không phải là lần đầu tiên cậu nhìn thấy người thanh niên ngồi trên băng ghế kia!

Sau khi biết rằng bố mình không có ở đó, cậu chạy ra khỏi nhà, người thanh niên dường như đã đứng ở bên ngoài cư xá.

Sau đó, cậu vào bệnh viện và ngồi một mình trên bậc thang, người thanh niên này còn xảy ra cự cãi với nhân viên bảo vệ ở góc hành lang phía xa.

Tiếp theo cậu rời khỏi bệnh viện, khi đang lang thang trên phố, cậu mơ hồ nghe thấy có người gọi tên mình.

Cậu nhìn quanh cũng không thấy ai gọi mình cả, trong tiềm thức lần theo tiếng nói đó, cậu vô tình nhìn thấy mẹ của Phó Thiên trong đám đông.

Cậu đi về phía mẹ của Phó Thiên, giữa đám đông, người thanh niên đi ngang qua cậu.

Cầm điện thoại, Phó Sinh đứng dậy nhìn ra phía ngoài công viên.

Mặt trời chiếu rọi khắp thế gian, người thanh niên kia dường như biến mất mang theo tất cả bóng tối và tuyệt vọng.

“Đi về phía trước, đi đến nơi xa hơn…”

Phó Sinh siết chặt chiếc điện thoại di động mà bố mua cho mình, ghi tạc câu nói đó vào tận đáy lòng, cậu ôm cặp sách chạy ra bến xe buýt, lần này chắc là lần cuối cùng cậu trốn học.

“Thật sự là không đành lòng, nhưng đã đến lúc phải đi rồi.”

Hàn Phi đứng trong bóng râm của con ngõ nhỏ, nhìn xe buýt đi xa.

Hắn sử dụng thiên phú hồi hồn của Phó Sinh ở trong vực sâu tuyệt vọng, ý thức đã bao bọc lấy hộp đen, sau một thời gian dài tập hợp linh hồn, nó đã xuất hiện trở lại bên cạnh thi thể của hắn.

Sau khi Hàn Phi hồi hồn thành công, cũng không thấy vợ và những người bạn gái của Phó Nghĩa, tất cả mọi người đã bỏ đi.

Nhưng cho dù có gặp lại bọn họ cũng không thành vấn đề, Phó Nghĩa đã hoàn toàn chết rồi, linh hồn tái tụ lại của Hàn Phi hoàn toàn là hình dáng của hắn.

Hắn giống như một người xa lạ, đã dùng khoảng thời gian cuối cùng có thể ở lại, đứng từ phía xa thăm vợ, Phó Thiên, Phó Ức và Phó Sinh.

Đợi đến đêm đèn trong nhà tắt, Hàn Phi quay lại bệnh viện để giúp Đỗ Tĩnh tìm con gái, cô con gái nhỏ của cô ấy đã trở thành một bà lão, chính những người chơi ở tòa nhà số 2 đã cứu con gái cô.

Sau khi nhận được thông báo đã hoàn thành nhiệm vụ, Hàn Phi bớt chút thời gian chạy đến nhà anh giai cây giả, sau khi hù đối phương sợ chết khiếp, hắn đã tự tay viết nên cái kết có thật của trò chơi tình ái.

“Thời gian hồi hồn sắp đến rồi.”

Hàn Phi lấy ra hộp đen, dùng tay trái sắp tan rã nâng phía dưới, tay phải nắm lấy phía trước hộp đen.

“Khi bước vào thế giới ký ức điện thờ mình đã nhận được lời nhắc nhiệm vụ. Có một mảnh ký ức của Phó Sinh được giấu trong thế giới ký ức này. Nếu mình đưa hộp đen cho Phó Sinh, giống như lúc trước ông ấy đưa hộp đen cho mình, mới có thể đánh thức được ông ấy. Ông ấy sẽ nhớ lại tất cả tuyệt vọng, nhớ lại quá khứ đau buồn, tiếp theo nói với mình điều gì đó, nói không chừng còn có thể để mình thừa kế điện thờ.”

“Lý trí thì mách bảo mình nên làm như thế, nhưng tuyệt vọng luân hồi như vậy có ý nghĩa gì đâu?”

“Chủ nhân trước đây của hộp đen là ông ấy, nhưng chủ nhân hiện tại của hộp đen lại là mình.”

“Chỉ cần mình có thể hoàn toàn mở từng lớp một của hộp đen và lấy thứ ở bên trong ra, thì sẽ không có người tuyệt vọng nào bị hộp đen lựa chọn nữa.”

Hàn Phi nhìn xuống cái hộp trong tay, hai tay hắn sắp tan rã nắm lấy hai mặt trái phải của nắp hộp: “Sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại, có lẽ đây là hộp đen cất giấu trong tuyệt vọng sâu nhất, giam giữ hy vọng tốt đẹp nhất trên thế giới.”

Trước khi hai tay tan rã, Hàn Phi dùng sức mở ra hai mặt trái phải của hộp đen.

Thời gian của thế giới ký ức dường như ngưng kết, Hàn Phi cảm thấy dường như có thứ gì đó cũng được mở ra trong sâu thẳm linh hồn mình.

Hộp đen trong tay biến mất, nhưng tận sâu trong linh hồn hắn lại truyền đến một cơn đau đớn kịch liệt.

Cùng lúc đó, vô số lời cầu nguyện xuất hiện trong điện thờ, thần văn bị hỏng dường như được kêu gọi, bắt đầu tiến vào cơ thể hắn.

Mười hận ý và ái ý như ẩn như hiện trên người hắn, mười nhân cách hoàn toàn khác nhau hòa vào thân thể.

Khoảnh khắc đó, Hàn Phi cảm giác như mình chính là thế giới điện thờ này, hắn dường như có thể nhìn thấy mọi thứ, có thể chạm được đến vận mệnh của mình.

Trong khi ảnh hưởng của hắn đối với thế giới ký ức điện thờ ngày càng lớn, một tiếng cười quái dị đột nhiên vang lên ở sâu trong công viên trò chơi phía xa.

Gần như ngay lúc tiếng cười quái dị xuất hiện, một tiếng cười cuồng loạn cũng vang lên trong linh hồn Hàn Phi.

“Những thứ trong công viên trò chơi có thể dẫn xuất tiếng cười điên cuồng? Xem ra phải đi qua đó kiểm tra một chút mới được.”

Sau khi tiếng cười xuất hiện, tất cả những người ngoài trừ Hàn Phi dường như đều bị khai trừ ra khỏi thế giới ký ức điện thờ.

Còn Hàn Phi chỉ kiên trì được một lúc, linh hồn của hắn cũng tan rã dưới ánh mặt trời cùng với hộp đen.

Thế giới ký ức trở lại bình thường, ngoại trừ tiếng cười quái dị ở công viên trò chơi, không ai để ý rằng thế giới đã mất đi một giây.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã thành công bảo vệ Đỗ Tĩnh cho đến hừng đông, giúp cô ấy tìm thấy con gái mình, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên —— Người cùng phòng bệnh! Nhận được nhiều phần thưởng kinh nghiệm! Nhận được ký thác của những người bệnh cùng phòng."

"Ký thác của những người bệnh cùng phòng: Hành động của bạn đã được những người bệnh cùng phòng công nhận. Họ ký thác cái 'thiện' còn sót lại của chính mình vào lưỡi dao của bạn, hy vọng bạn có thể trân trọng lòng tốt của họ."

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên —— Trò chơi cuối cùng! Nhận được nhiều phần thưởng kinh nghiệm! Đạt được trình độ tối thiểu của nghề nghiệp ẩn Nhà thiết kế tử vong! Danh vọng +3!"

"Nhà thiết kế tử vong (nghề nghiệp ẩn hiếm có): Thiết kế tử vong là sở trường của bạn. Có quá nhiều người đã tưởng tượng đến rất nhiều cách để giết chết bạn."

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã sử dụng nhân cách tồi tệ nhất để hoàn thành cuộc đảo ngược hoàn hảo nhất! Bạn đã kéo chủ nhân điện thờ ra khỏi tuyệt vọng, để ông ấy giữ lại hình ảnh đẹp đẽ trong nhân tính, bù đắp lượng lớn tiếc nuối của chủ nhân điện thờ!"

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ kế thừa điện thờ rank E - Nhân cách hoàn hảo! Nhiệm vụ kế thừa điện thờ là nhiệm vụ khó nhất ở giai đoạn này, nhận được phần thưởng kinh nghiệm gấp ba lần!"

“Chúc mừng bạn đã nhận được sự chấp thuận của chủ nhân điện thờ, thành công kế thừa điện thờ level 4 bị hư hỏng nặng – Chỉnh hình nhân cách.”

“Chỉnh hình nhân cách: năng lực độc nhất của điện thờ level 4, có thể làm lại ký ức và chỉnh hình nhân cách. Không giới hạn tần suất sử dụng năng lực này, tuy nhiên trong quá trình sử dụng yêu cầu người bệnh phối hợp mức độ cao, mặt khác sẽ gây ra đau đớn kịch liệt cho linh hồn người đó! Xin hãy sử dụng cẩn thận!”

“Thuộc tính cụ thể của điện thờ sẽ thay đổi một chút do tượng thần xuất hiện biến hóa, vui lòng kiểm tra sau khi tượng thần được thành lập!”

“Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Tiếc nuối của chủ nhân điện thờ đã được bù đắp một phần, ông ấy sẽ đáp ứng một nguyện vọng của bạn!”

“Hãy chọn một trong năm phần thưởng bên dưới!”

“Cấp bậc tăng lên một level (chỉ giới hạn trước level 40); điểm thuộc tính ngẫu nhiên +3; chữa lành vô điều kiện linh hồn ma quỷ dưới hận ý, cũng làm tăng sự thân thiện của họ đối với bạn lên mười điểm; đánh thức một thiên phú rank F tồn tại trong thế giới ký ức này; mang một vật phẩm hoặc ma quỷ (dưới hận ý) trong thế giới ký ức ra.”

“Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Trong thế giới ký ức điện thờ, bạn đã có hiểu biết mới về gia đình và cuộc sống, kỹ năng diễn xuất bậc thầy được nâng cấp thành công lên level 3.”

“Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã thành công thăng cấp lên level 21! Điểm thuộc tính tự do +1!”

……

Cố gắng chống lại cơn đau kịch liệt khắp người, Hàn Phi phát hiện mình còn không có sức để mở mắt, nghe tiếng gọi bên tai, thật lâu sau mới tỉnh táo lại một chút.

Đại não, nội tạng, từng tấc da đều đau đớn, Hàn Phi nhướng mi, nằm trong căn phòng đầy những bức tranh hình

mặt người, cách đó không xa còn có một điện thờ bị sụp đổ.

Miệng không nói nên lời, Hàn Phi cũng không quan tâm đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống, từ trong ô vật phẩm hắn lấy ra một quả tim lợn.

Bàn tay không cách nào cầm được, quả tim lợn được nấu chín vừa lấy ra khỏi ô vật phẩm đã rơi ngay xuống đất.

Bác sĩ Nhan với khuôn mặt không có ngũ quan nhặt quả tim lợn lên, chia thành từng phần nhỏ nhét vào miệng Hàn Phi, viết những chữ bằng máu để giao tiếp với hắn: "Còn sống là tốt, điện thờ đã bị phá hủy, chúng ta hãy mau chóng rời khỏi đây."

Với khả năng tiêu hóa mạnh mẽ của đồ tể nửa đêm và thiên phú nghề nghiệp ăn uống quá độ, sau khi Hàn Phi buộc mình phải nuốt tim lợn, tình hình đã được cải thiện một chút.

Hàn Phi hơi vặn vẹo cái cổ, Đại Nghiệt cũng bị thương nặng nằm bên cạnh hắn, tò mò dùng đầu dựa vào điện thờ của Phó Sinh, tựa hồ muốn kiểm tra xem còn bỏ sót vật phẩm nào không.

Trang Văn gần như không bị thương, toàn thân tỏa ra ngọn lửa màu đen, hai tay cô ấy nắm lấy đầu của một người phụ nữ.

Người phụ nữ kia không có ngũ quan, khuôn mặt đầy vết nứt, còn có hận thù mờ nhạt chảy ra từ những vết nứt đó.

"Hàn Phi? Quả nhiên là anh!" Một tiếng hét vang lên bên tai, Thẩm Lạc đang mặc quần áo bệnh nhân chen vào bên cạnh Hàn Phi, như thể đã nhìn thấy người thân của mình.

So với Đại Nghiệt, bác sĩ Nhan không có khuôn mặt và Trang Văn bị bao phủ bởi những nguyền rủa chết chóc đang chơi với đầu người, Hàn Phi ít nhất mang đến cho Thẩm Lạc một cảm giác đồng loại.

"Tôi có thể cảm nhận được có hận ý đang đến gần, đừng ở lại đây nữa." Bác sĩ Nhan lau sạch chữ máu trên mặt đất, cõng Hàn Phi trên lưng, mang theo Thẩm Lạc, chạy ra ngoài bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Trang Văn nắm lấy đầu của người phụ nữ không mặt, Đại Nghiệt cõng điện thờ bị hư hỏng nghiêm trọng lên, bọn họ không chút do dự, toàn lực chạy trốn về phía khu vực tòa nhà chết chóc.

Làm người phụ nữ không mặt bị thương nặng, còn cướp đi điện thờ, đám người Hàn Phi đêm nay đã đạt được mục đích chính.

Hai hận ý sốt ruột trở về bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, khi đi ngang qua bách hóa thương mại lại bị Gương Thần tấn công, làm chậm trễ rất nhiều thời gian.

Khi chúng trở lại bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, Trang Văn đã đưa đám người Hàn Phi về đến khu vực sương mù của tòa nhà chết chóc.

"Thành công!"

Hàn Phi nhìn chằm chằm cái đầu của người phụ nữ không mặt, hắn hiện tại so với bất kỳ ai đều hưng phấn.

Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ nguyên bản có ba hận ý, khu vực tòa nhà chết chóc sau khi Cánh Bướm chết, chỉ còn lại một mình Trang Văn là hận ý. Nếu như tất cả hận ý của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ tiến vào tòa nhà chết chóc đại khai sát giới, hầu hết cư dân thậm chí còn không có cơ hội để trốn thoát.

Nhưng bây giờ thế cục đã thay đổi, Hàn Phi tìm thấy cơ hội, lợi dụng lúc giày trắng nhỏ và thợ sơn đi đến công viên trò chơi, phế bỏ người phụ nữ không mặt trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ. Bây giờ thực lực của khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ và khu vực tòa nhà chết chóc đang dần được cân bằng, mọi người không còn phải lo lắng hàng ngày nữa.

Mặc dù bị thương nặng nhưng Hàn Phi vẫn rất vui vẻ, thậm chí hắn còn cố gắng nở nụ cười cho đến khi hàng xóm của cư xá Hạnh Phúc xuất hiện.

Từ Cầm, Huỳnh Long và những người khác cùng nhau chạy tới, chỉ có Lý Tai lộ vẻ khó xử: "Mấy ngày không gặp, sao tình hình của quản lý tòa nhà lại xấu thế này? Đúng là vận may chết tiệt."

Những người khác đều không sao, duy chỉ có khi Từ Cầm đi tới, Trang Văn lại hơi mất tự nhiên.

Những gì xảy ra trong thế giới ký ức đủ để cho cô nàng hận ý này không thể nào khống chế được biểu hiện.

Nếu chỉ có một hoặc hai người bạn gái, còn có thể tìm lý do để giải thích qua loa, đằng này lại là cả một đoàn quân, vậy thì phải giải thích thế nào?

Trang Văn quay đầu lại muốn nói chuyện với bác sĩ Nhan, nhưng ông ấy lại cúi đầu xuống, như thể tôi làm gì có khuôn mặt, tôi không nhìn thấy gì hết.

"Quản lý tòa nhà!"

Tất cả mọi người đều đang lo lắng cho Hàn Phi, cũng không có hỏi thêm những chuyện khác, Trang Văn và bác sĩ Nhan phối hợp rất ăn ý đưa hắn tới tòa nhà chết chóc.

Đại Nghiệt ngốc nghếch cõng điện thờ trên lưng, vui vẻ đi theo phía sau chủ nhân sắp chết.

Thẩm Lạc không dám cách Hàn Phi quá xa, trong thời gian anh ta điều trị ở bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, sức chịu đựng đã tốt lên rồi, nhìn thấy tình cảnh bách quỷ dạ hành này cũng không còn bị dọa sợ chết khiếp nữa, chỉ là đi đứng có vẻ yếu ớt và hơi ngẩn ngơ tí thôi.

"Không đúng nha, hình như mình đã từng gặp người phụ nữ đó!" Thẩm Lạc nhìn Từ Cầm, anh ta nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy là ở khách sạn khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ. Lúc ấy anh ta gặp một người chơi siêu cấp, người chơi đó đã cứu những người chơi khác, còn nói Từ Cầm là vợ của mình.

"Mình hiểu rồi! Người chơi siêu cấp đeo mặt nạ trong khách sạn ngày hôm đó chính là Hàn Phi! Ta nói sao cảm thấy rất quen! Hóa ra bọn họ là cùng một người! Chẳng trách Hàn Phi lại cứu mình, chứa chấp mình, còn mời mình ăn cơm nữa!"

Nghĩ đến đây, Thẩm Lạc có chút cảm động, anh ta biết rõ thế giới này nguy hiểm, nhưng Hàn Phi lại nguyện ý giúp anh

ta hết lần này đến lần khác, ân tình này nhất định phải ghi nhớ trong lòng.

Đoàn người đến căn phòng lớn nhất của tòa nhà chết chóc, bác sĩ Nhan đặt Hàn Phi lên chiếc bàn gỗ lớn dùng để ăn tiệc, ông ấy điều khiển vết máu tạo thành chữ viết để giao tiếp với những cư dân khác của tòa nhà chết chóc.

"Cơ thể của cậu ấy đã tan vỡ hơn một lần, bây giờ còn bị rất nhiều hận ý trói buộc lại với nhau, duy trì sự cân bằng mong manh. Nếu hận ý lộn xộn trong cơ thể cậu ấy không được tiêu trừ, vết thương trên người sẽ không cách nào lành lại. Nó sẽ không ngừng chảy máu, cho đến khi một hận ý nào đó không khống chế được, thân thể cậu ấy sẽ hoàn toàn vỡ vụn. Nhưng nếu nóng vội xua đuổi hận ý sẽ khiến cơ thể cậu ấy suy sụp ngay lập tức."

"Tôi cũng không biết tại sao lại xảy ra tình huống như vậy. Thông thường, những hận ý đó sẽ tiêu tan sau khi rời khỏi thế giới ký ức điện thờ, nhưng lần này các cô ấy lại vô cùng ngoan cường bám lấy cơ thể cậu ấy, như thể là một nguyền rủa phải mang theo bên mình mãi mãi……"

Bác sĩ Nhan đang viết, đột nhiên đưa tay ra lau hết toàn bộ chữ viết bằng máu, đặc biệt là mấy chữ "các cô ấy".

Sau khi đọc những dòng chữ bằng máu mà bác sĩ Nhan lưu lại, mọi người đều nhận ra mức độ nghiêm trọng của sự việc.

"Cuối cùng là mọi người đã trải qua những chuyện gì ở trong bệnh viện? Tại sao chỉ trong một đêm mà Hàn Phi lại bị thương như thế này?" Từ Cầm bước đến bên cạnh Hàn Phi với ánh mắt lo lắng, sau khi kiểm tra vết thương của hắn, cô nhìn Trang Văn và bác sĩ Nhan.

"Đó là cảnh tượng nguy hiểm nhất mà tôi từng thấy." Trang Văn kích hoạt nguyền rủa chết chóc lên toàn thân, chế ngự người phụ nữ không mặt, sau đó cô ấy giống như đã tiêu hao hết sức lực, yếu ớt dựa vào cửa sổ, ngay cả nói cũng không ra.

"Cảnh tượng nguy hiểm nhất?" Từ Cầm lại nhìn bác sĩ Nhan.

Bác sĩ Nhan ngẩng khuôn mặt không có ngũ quan, cứ như vậy đối mặt với Từ Cầm, cho đến khi cô ấy cau mày: "Ông nói đi!"

Nhìn thấy bác sĩ Nhan giống như đột nhiên mất hồn, Từ Cầm đành phải hỏi thăm những người khác, Đại Nghiệt đang cõng điện thờ trên lưng, không hiểu sao lại bắt đầu hưng phấn, không thể giao tiếp được.

Nguyền rủa lóe lên trong mắt Từ Cầm, khí tức toát ra từ cơ thể cô vô cùng kinh người, cô từng bước đi tới trước mặt Thẩm Lạc: "Anh tới nói cho tôi biết, vì sao Hàn Phi lại trở nên như thế này?"

Thẩm Lạc bị Từ Cầm làm cho sợ đến mức run rẩy nói: "Chị, chào chị dâu, lúc trước chúng ta đã gặp nhau một lần, chị hẳn là chị dâu thứ mười một đúng không?"

Âm khí trong tòa nhà chết chóc lập tức ngưng kết, xung quanh yên lặng như thể thời gian ngừng trôi, trái tim Hàn Phi giống như treo lơ lửng trên không trung, quên cả nhịp đập.

"Chị dâu thứ mười một?"

Khi Thẩm Lạc nói ra mấy chữ này, khóe miệng Hàn Phi phun ra một ngụm máu tươi, suýt chút nữa đã kéo thân thể đang gục xuống của mình ngồi dậy.

Chịu đựng cơn đau nhức kịch liệt không cách nào hình dung được, Hàn Phi dùng ngón tay run run rẩy rẩy, nhuốm máu của chính mình phác họa lên chiếc bàn gỗ —— mau đưa anh ta đến công viên trò chơi, ngay lập tức, nhanh lên!

Tất cả cư dân của tòa nhà chết chóc đều bị sốc bởi lời nói của Thẩm Lạc, Trang Văn đang ở gần cửa sổ, từ từ di chuyển đến trên bệ cửa sổ, khi cánh cửa được mở ra, cô ấy không cẩn thận ngã xuống.

Bác sĩ Nhan vốn bị biến thành một con rối, nhìn thấy Trang Văn chẳng may bị ngã, liền "vụt" một cái chạy tới cứu người, cùng theo cô ấy nhảy xuống.

Trong phòng chỉ còn lại Đại Nghiệt cõng điện thờ chạy loạn, nó rất hưng phấn, gặp được chủ nhân hoàn hảo nhất trên

thế giới!

Thẩm Lạc nhìn thấy bầu không khí này, cũng cảm thấy được có lẽ mình đã nói sai.

Từ Cầm không nhìn Thẩm Lạc nữa, cô chậm rãi đi đến bên cạnh Hàn Phi, giọng điệu không có mấy thay đổi: "Cưng bị thương, chớ có lộn xộn, thông qua người giấy kia chị cũng biết đại khái một số chuyện. Nhưng chị rất tò mò, tại sao về sau liên hệ giữa chị và người giấy lại bị đứt đoạn? Cưng vứt bỏ người giấy chị đưa cho cưng hay sao?"

"Nói ra có thể chị không tin." Hàn Phi ngẩng đầu nhìn Từ Cầm, nói đứt quãng: "Em đã ăn nó."

Chương 603: Tôi muốn cầu nguyện với thần linh

“Cưng ăn mất người giấy chị đưa cho cưng rồi sao?”

Sau khi Từ Cầm mất liên lạc với người giấy, trong lòng nảy ra rất nhiều suy nghĩ, cô đã suy đoán rất nhiều nguyên nhân khác nhau, nhưng duy nhất không ngờ đến Hàn Phi lại tự mình ăn người giấy đó.

Người giấy màu máu còn là vật nguyền rủa rank E chứa đầy âm khí, đừng nói là người bình thường, ngay cả lệ quỷ cũng không dám nuốt nó.

Đôi mắt xinh đẹp nhìn sang Hàn Phi, ánh mắt Từ Cầm khó hiểu, nhưng cô biết Hàn Phi chưa từng lừa gạt mình.

Trong lòng bàn tay Từ Cầm xuất hiện con dao ăn bọc da người, Thẩm Lạc ở cách đó không xa nhìn thấy cô lấy dao ra, trong lòng thực sự hoảng sợ, vội vàng chạy tới nói: “Chị, chị dâu, chị đừng hấp tấp!”

“Xin hãy giơ cao đánh khẽ.” Huỳnh Long, người đang mặc đồng phục của cửa hàng tiện lợi, kéo theo Ứng Nguyệt và Khóc chạy tới, một mình anh ấy không thể ngăn cản được Từ Cầm.

“Cậu ấy gọi cô là chị dâu thứ mười một, nghĩa là Hàn Phi lúc trước còn có mười người vợ? Nhưng cậu ấy chỉ chạy đi có một đêm, làm sao vô cớ lại có mười người vợ được?” Lý Tai cũng đi tới: “Tôi đây đến lúc chết vẫn còn độc thân, chuyện yêu đương không dễ dàng như mọi người nghĩ nên chắc chắn là có sự hiểu lầm nào đó ở đây.”

Thấy mọi người đều vây quanh bàn gỗ, trên mặt Hàn Phi nặn ra một nụ cười gượng gạo, chịu đựng cơn đau dữ dội khắp người, khẽ mở miệng: “Mọi người hãy đi ra ngoài trước, nhớ dẫn cả người này đi cùng.”

Ngón tay Hàn Phi đẫm máu chỉ về phía Thẩm Lạc, vị sư huynh này không thể ở đây lâu.

Huỳnh Long vẫn có chút lo lắng cho quản lý cửa hàng, nhưng vì Hàn Phi đã nói như vậy rồi, anh chỉ đành rời đi trước.

Khóc và Ứng Nguyệt bên cạnh đều không biết chuyện gì đang xảy ra, hai đứa trẻ bối rối, chỉ cảm thấy Từ Cầm hôm nay xinh đẹp lạ thường, toàn thân toát ra vẻ quyến rũ chết người.

"Em dâu à, đây vốn là chuyện trong nhà ở tòa nhà số 1 của cư xá Hạnh Phúc các cô, một người ngoài ở tòa nhà số 2 như tôi đây không nên nói nhiều, nhưng tôi vẫn mong cô có thể trò chuyện thẳng thắn với Hàn Phi." Sau khi Lý Tai nói xong thì nhìn về phía Thẩm Lạc đang lúng túng, anh ta vòng tay qua vai Thẩm Lạc: "Tiểu huynh đệ còn ít tuổi mà đã có khí thế phi thường như vậy, nhất cử nhất động tai họa đi kèm, cậu đặc biệt tài giỏi, thành tựu sau này nhất định sẽ vượt qua tôi, chi bằng bây giờ chúng ta xuống lầu kết bái trở thành anh em khác họ? Không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng cầu được chết cùng ngày cùng tháng cùng năm!"

Thẩm Lạc nhìn Lý Tai, người đã chết không biết bao nhiêu năm rồi, vẻ mặt tràn đầy bất lực, vốn dĩ anh ta vẫn đang suy nghĩ xem tối nay sẽ ăn gì sau khi thoát game, kết quả bây giờ trong đầu đều là suy nghĩ mình đêm nay sẽ bị chôn cất ở đâu.

Cư dân của tòa nhà chết chóc và những người hàng xóm cư xá Hạnh Phúc đều đã rời đi, trong phòng ngoài Hàn Phi và Từ Cầm ra, chỉ còn lại Đại Nghiệt đang phấn khích đến mức toàn thân run rẩy, nó cũng điện thờ, nằm bên cạnh chiếc bàn gỗ khổng lồ.

Chờ sau khi bên trong yên lặng trở lại, Hàn Phi nhìn sang Từ Cầm, con dao ăn trên tay đối phương vẫn được bọc trong một lớp da người để cách ly nguyền rủa.

Khi hắn mới vào game, Từ Cầm đã làm miếng lót cho con dao để hắn có thể sử dụng con dao này.

Nhìn thấy Từ Cầm chậm rãi đi tới bàn ăn, Hàn Phi cũng không nói gì.

Không giống như trong thế giới ký ức điện thờ, khi hắn nằm bên cạnh Từ Cầm, chưa bao giờ từng cảm thấy sợ hãi.

Chính hắn cũng không biết tại sao, lúc đầu khi ở cùng phòng với vợ của Phó Nghĩa, cho dù sau khi hận ý của người vợ tiêu tan, trong nội tăm hắn vẫn cảm thấy một sự bất an.

Nhưng bây giờ ngay cả khi Từ Cầm cầm con dao nhọn đi về phía mình, hắn vẫn không có cảm giác sợ hãi đó, đây là một loại tin tưởng rất đặc biệt.

Ngón tay mảnh khảnh nắm lấy con dao ăn tiến lại gần, lưỡi dao dính đầy nguyền rủa đè lên cổ Hàn Phi.

Từ Cầm ở rất gần Hàn Phi, cô có thể cảm nhận được hơi thở của hắn, nghe được nhịp tim ổn định của hắn.

Ngay cả khi bị con dao sắc bén kề vào cổ họng, Hàn Phi vẫn không bật công tắc diễn xuất bậc thầy, cũng không sử dụng bất kỳ kỹ năng nào liên quan đến côi phu.

Để tồn tại trong một thế giới nguy hiểm rình rập tứ phía, một diễn viên ưu tú thường luôn đeo mặt nạ để biểu diễn, nhưng trên thế giới này ít nhất phải có một nơi, để hắn có thể tháo mặt nạ của mình xuống, giữ con người thật của chính mình.

Cư xá Hạnh Phúc đối với Hàn Phi mà nói chính là một nơi như vậy, Từ Cầm, người đã cứu hắn rất nhiều lần, càng là người quan trọng nhất trong gia đình này.

Lưỡi dao từ từ trượt xuống dưới, cởi áo của Hàn Phi ra, để lộ cơ thể được khâu lại với nhau bằng hận ý.

Từ Cầm từ từ nâng cánh tay lên, sau đó cẩn thận hạ xuống, con dao ăn đâm vào một vết nứt dưới cổ Hàn Phi, nguyền rủa và hận ý chảy ra từ vết thương, bên trong máu còn có một mảnh giấy vụn màu đỏ.

Đưa tay chạm vào mảnh giấy vụn, mối liên hệ giữa Từ Cầm và người giấy dần dần khôi phục, chỉ có điều người giấy đã phân tán khắp nơi trên người Hàn Phi.

Chậm rãi thu dao lại, Từ Cầm dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm vết máu trên con dao ăn.

Máu Hàn Phi nhuộm đỏ đôi môi cô, khiến cô càng thêm quyến rũ.

"Bác sĩ Nhan nói không sai, trong cơ thể cưng quả thật tồn tại nguyền rủa của mười hận ý để lại, bọn họ hận cưng, nhưng lại yêu cưng, bọn họ muốn giết chết cưng, nhưng lại vì được cưng cứu, cuối cùng lựa chọn từ bỏ." Từ Cầm hồi tưởng lại dư vị nguyền rủa trong máu, đôi môi đỏ như máu khẽ mở: "Cưng đã cứu bọn họ, chị sẽ cứu cưng, chị sẽ không để cưng bị bọn họ hại chết như thế này."

Hàn Phi không biết Từ Cầm định làm cái gì, hắn rất khó khăn nói: "Em hóa thân thành kí ức của chủ nhân điện thờ, mọi thứ quá khứ đều là của anh ta."

"Chị tin cưng."

Từ Cầm lấy ra mấy con dao ăn để trên bàn gỗ.

"Lát nữa có thể sẽ hơi đau một chút."

Cầm dao ăn lên, Từ Cầm nhìn Hàn Phi trên bàn gỗ, như thể đang nhìn chằm chằm nguyên liệu quý giá nhất trên bàn.

"Chỗ thịt mà trước đây chị làm cho cưng còn không?"

"Còn." Hàn Phi mở ô vật phẩm ra, thịt mà Từ Cầm làm đều được bảo quản rất tốt.

Nhìn thấy vậy, nét mặt Từ Cầm dịu đi một chút: "Mười hận ý trong cơ thể cưng méo mó đan xen vào nhau, lấy ra một cái thì tổng thể cân bằng sẽ bị phá vỡ. Với trạng thái hiện tại của cưng, cơ thể hắn sẽ bị nguyền rủa của chín hận ý mất kiểm soát còn lại trực tiếp xé nát, muốn cứu cưng chỉ có thể thử cùng một lúc di chuyển mười hận ý ra ngoài."

Sau khi Từ Cầm nói xong, liền lấy một con dao ăn đâm vào vai trái của chính mình: "Mười hận ý lưu lại trong cơ thể cưng là chấp niệm, cũng là nguyền rủa, có lẽ chị có thể ăn bọn chúng."

Từng con dao đâm vào cơ thể, khí tức toát ra từ trên người Từ Cầm càng ngày càng đáng sợ, nhưng biểu cảm của cô càng ngày càng đau đớn, cả người và quần áo đều nhanh chóng bị nhuộm đỏ.

“Từ Cầm……”

“Đừng nói chuyện.”

Từ Cầm cầm lấy con dao ăn bọc trong da người cuối cùng, cẩn thận cảm nhận những mảnh vụn cơ thể của người giấy màu máu, cô rất nhẹ nhàng rạch rách làn da của Hàn Phi, máu đen cùng những mảnh giấy vụn không ngừng từ trên người hắn chảy ra.

“Người quản lý tòa nhà cũ nói rằng chị là một tập hợp nguyền rủa, có sức hút đặc biệt với hầu hết các nguyền rủa, cũng có thể nuốt chửng và trấn áp hầu hết chúng.”

“Chị muốn làm gì vậy?” Hàn Phi cảm thấy có chút không ổn, nhưng hắn nằm ở trên bàn gỗ đến nhúc nhích cũng không thể.

“Đồng thời kéo chấp niệm của mười hận ý ra, ngay cả Trang Văn là hận ý cũng không thể làm được. Nhưng chị thì khác, bản thân chị đã có sức hút đối với nguyền rủa của bọn họ, cộng thêm mối liên hệ đặc biệt giữa chị và người giấy màu máu, có lẽ chị có thể đưa hận ý và nguyền rủa trong cơ thể cưng vào mảnh vụn màu máu, sau đó rút tất cả những mảnh vụn của người giấy màu máu đó ra ngoài.” Từ Cầm đứng bên cạnh bàn ăn, đặt con dao quấn da người cuối cùng vào tay Hàn Phi: “Cưng cầm chắc lấy con dao cuối cùng này, sau khi chị mở phong ấn bản thể ra sẽ mất đi lý trí, đến lúc đó con dao này chính là cầu nối giữa hai chúng ta.”

Không cho Hàn Phi có cơ hội nói, Từ Cầm đã nhấc tay Hàn Phi lên, cô nắm tay hắn, đâm nhát dao cuối cùng vào tim của mình.

Ngay lúc nhát dao cuối cùng đâm vào cơ thể Từ Cầm, vô số nguyền rủa từ trong cơ thể cô bộc phát ra, toàn bộ tầng lầu đều bị ảnh hưởng, giống như một oán niệm cỡ lớn đã bị dồn đến đường cùng vậy!

Hai mắt Từ Cầm bị lấp đầy bởi màu máu, nguyền rủa độc ác nhất trên thế gian này đan xen vào nhau trên cơ thể cô.

Tất cả đồ đạc trong nhà nhanh chóng mục nát, nguyền rủa không ai trói buộc điên cuồng lan truyền khắp nơi.

Đứng giữa muôn vàn nguyền rủa, khuôn mặt của Từ Cầm méo mó vì đau đớn, người đầu tiên bị hành hạ bởi vô số nguyền rủa là chính cô.

"Chị! Từ Cầm!"

Hàn Phi cố gắng để mình lại gần Từ Cầm, côi phu của một người sau khi đặc tính nghề nghiệp phát sinh thay đổi, có thể khiến linh hồn mất kiểm soát nhớ lại một số thứ, giúp bọn họ khôi phục.

Từ Cầm hoàn toàn bị nguyền rủa chiếm giữ, nhìn khuôn mặt của Hàn Phi, cô dường như nhớ ra điều gì đó.

Đứng ở bên cạnh bàn ăn, cô chậm rãi nghiêng người về phía Hàn Phi, khuôn mặt xinh đẹp càng ngày càng gần với hắn!

Chóp mũi chạm vào da thịt Hàn Phi, Từ Cầm nhẹ nhàng hôn lên trái tim của hắn.

Vết thương bị xé rách, tất cả hận ý đều dồn vào mảnh vụn của người giấy màu máu, sau đó bọn chúng dường như bị một loại lực lượng nào đó thu hút, cùng nhau lao thẳng về phía trái tim Hàn Phi!

Hàng trăm loại nguyền rủa khác nhau vây quanh Hàn Phi, quấn lấy hắn và Từ Cầm, trái tim hắn bắt đầu đập, tất cả hận ý đan xen vào nhau và mảnh vụn người giấy màu máu trong cơ thể hắn đều bị Từ Cầm nuốt vào trong cơ thể mình!

Sau khi mười hận ý và chấp niệm rời khỏi cơ thể của Hàn Phi, sự cân bằng mong manh bị phá vỡ, bọn chúng đều muốn trở lại cơ thể hắn, điều này trực tiếp khiến chấp niệm của mười hận ý toàn bộ đều mất kiểm soát.

Oán niệm cỡ lớn thông thường nhiều nhất chỉ có thể chịu đựng nguyền rủa của hai hận ý khác nhau áp đặt, nhưng Từ Cầm một hơi đã nuốt sạch nguyền rủa và chấp niệm của mười hận ý, hận và yêu của mười hận ý đó trộn lẫn vào nhau, bộc phát ra sức lực kinh hoàng không thể tưởng tượng nổi.

Hai tay ôm lấy linh hồn của chính mình, Từ Cầm hét lên một tiếng đau đớn không gì sánh được, khí tức của hận ý

xuyên thấu da thịt cô, ngay cả sương mù bao phủ tòa nhà chết chóc cũng bị cuốn trôi.

Là một bản thể tập hợp nguyền rủa, Từ Cầm có thể nuốt được hầu hết các nguyền rủa, nguyền rủa mà cô nuốt càng mạnh, số lượng nuốt càng nhiều thì thực lực của chính cô càng trở nên kinh khủng.

Thông thường mà nói, cho dù là nguyền rủa của hận ý cô cũng có thể nuốt trôi, nhưng phải mất một thời gian dài mới có thể tiêu hóa được.

Lần này Từ Cầm vì để cứu Hàn Phi, đã trực tiếp nuốt hết nguyền rủa và chấp niệm do mười hận ý để lại vào cơ thể mình, cho dù cô có là một bản thể tập hợp nguyền rủa, hiện tại cũng có chút không chống đỡ nổi.

Chấp niệm của mười hận ý đã vượt quá giá trị giới hạn, bản thể của Từ Cầm đang trên bờ suy sụp.

Từ Cầm đã đâm mười ba con dao ăn, mở hết tất cả các phong ấn còn đáng sợ hơn so với oán niệm cỡ lớn bình thường, cộng với bản chất đặc biệt của bản thể tập hợp nguyền rủa, cô ấy gần như không bị thương. Nhưng bây giờ bản thể cốt lõi nhất của cô lại bị phá hủy, có thể tiêu tan bất cứ lúc nào.

Từ Cầm đã mất đi lý trí, đang phải chịu đựng nỗi đau không thể tưởng tượng được.

Hàn Phi, tất cả hận ý và mảnh vụn người giấy đã bị lấy ra, cơ thể đang từ từ khôi phục.

Hắn cắn trái tim lợn do Từ Cầm nấu, dần dần đã có sức lực.

Tình hình hiện tại của Từ Cầm rất nguy cấp, một khi cô bị hận ý hủy diệt hoàn toàn, thân là một bản thể tập hợp nguyền rủa sẽ trực tiếp nổ tung, vô số nguyền rủa đó sẽ khiến Hàn Phi trải nghiệm phương thức chết tàn nhẫn nhất trên thế gian này.

Trong trường hợp này, Hàn Phi đã có khả năng để di chuyển, không những không rời đi, ngược lại còn di chuyển cơ thể của mình về phía Từ Cầm.

Hắn cầm con dao ăn quấn da người đâm vào tim Từ Cầm, đến bên cạnh cô ấy.

Trước đây khi Từ Cầm mất kiểm soát ở ngõ Súc Sinh, chính Hàn Phi là người đã đánh thức cô.

Cầm con dao trên tay, Hàn Phi từ từ ngồi dậy, toàn thân hắn đầy máu, vẫn còn rất yếu ớt.

"Chị đã cứu em rất nhiều lần, mời em ăn cơm, còn cùng em lần đầu tiên rời khỏi cư xá, cái mạng này của em có thể nói là có một nửa là của chị."

Trước đây Hàn Phi không có khái niệm cụ thể về gia đình, nhưng trong thế giới ký ức điện thờ của Phó Sinh, hắn cảm nhận được rất nhiều cảm xúc mà trước đây chưa từng trải qua.

Chống đỡ cơ thể, Hàn Phi dựa vào vai Từ Cầm, hắn gối đầu lên tất cả nguyền rủa và ác độc, cố gắng chạm vào Từ Cầm thật sự.

"Chị còn không nghe lời biện hộ của em, đã tin vào em, chị như vậy sẽ bị những người xấu lừa gạt đấy." Hàn Phi nắm chặt cán dao, rút con dao ăn thứ mười ba ra, Từ Cầm sẽ chậm rãi tìm lại lý trí, nhưng cô ấy đã mất đi bản thể mạnh nhất, Từ Cầm trong hoàn cảnh bình thường, càng không thể áp chế chấp niệm của mười hận ý kia. Cũng chỉ có trong trạng thái giải bỏ tất cả phong ấn, cô ấy mới có thể nuốt trôi mọi hận ý và nguyền rủa.

"Em đã trải qua tất cả những thăng trầm, khó khăn và tuyệt vọng, có kỹ năng diễn xuất tốt nhất trong thế giới tầng sâu này, nhưng trước mặt chị em chỉ muốn thực sự là chính mình, thể hiện mọi thứ của em trước mặt chị mà không cần phải che giấu điều gì."

"Không cần đeo mặt nạ, không cần lo lắng bị thương, không cần lo lắng về một ngày mai mà mặt trời sẽ không bao giờ mọc."

"Em đã trải qua một đoạn nhân sinh đặc biệt ở nơi đó vào đêm qua, em đã thay thế thành ký ức của chủ nhân điện thờ, gặp rất nhiều người xa lạ, gặp phải nhiều điều mà có lẽ cả đời này em cũng không bao giờ gặp phải."

“Tên đó được rất nhiều người thích, nhưng anh ta lại không biết nâng niu quý trọng, không biết yêu là gì, nên cuối cùng không còn ai yêu anh ta nữa, chỉ có nỗi hận vô cực.”

“Thật ra cho đến bây giờ em cũng không biết tình yêu là gì, từ nhỏ đến lớn không có ai nhắc đến từ đó với em, cho nên em cũng chưa từng nói những lời yêu với ai.”

“Trong kí ức của em, trong cuộc sống của em, dường như thiếu những cảm giác như vậy, nhưng trên thế giới bị bao phủ bởi đêm tối này, mọi người đã mang đến một cảm xúc chưa từng có.”

“Em cũng không biết liệu chị có nghe thấy giọng nói của em hay không, nhưng em sẽ luôn ở bên cạnh chị.”

“Thật kỳ lạ, so với cái chết, em lại càng sợ phải rời xa chị hơn.”

Dựa vào vai Từ Cầm một cách yếu ớt, lồng ngực của Hàn Phi đã bị nguyền rủa thấm đẫm.

Sau khi hắn tới gần, hận ý trong cơ thể Từ Cầm dường như cảm nhận được điều gì đó, không còn tùy ý hủy diệt nữa, bắt đầu chảy về một hướng, giống như muốn khoan ngược vào trong cơ thể Hàn Phi.

Từ Cầm mất kiểm soát lại phát ra một tiếng gào thét, vô số nguyền rủa dồn dập ập vào bên trong chấp niệm của hận ý.

Dưới sự ra sức ngăn cản của cô, có hai cỗ hận ý như có người thao túng, đột nhiên ngừng va chạm, bắt đầu chủ động phối hợp với cô trấn áp những chấp niệm của hận ý khác!

Cửa sổ trên tầng đã bị nguyền rủa phá hủy, Trang Văn ôm đầu lâu của người phụ nữ không mặt ngồi trên bệ cửa sổ, cô ấy đang cưỡng ép người phụ nữ không mặt phải cùng với mình giúp đỡ Từ Cầm.

Chấp niệm của bốn hận ý tấn công lẫn nhau, nguyền rủa mất kiểm soát tập trung để nuốt chửng chấp niệm của một hận ý.

Chấp niệm của mỗi một hận ý đều mạnh hơn cả trăm nguyền rủa thông thường, nuốt chửng toàn bộ chấp niệm của

hận ý đều có lợi lớn với Từ Cầm, nhưng cơ thể của cô tàn tạ, cho dù có được sự giúp đỡ của Trang Văn và người phụ nữ không mặt, cũng không thể ngăn cản được sự tan vỡ của cơ thể.

Hàn Phi nắm lấy con dao ăn đang đâm vào tim Từ Cầm, cho dù toàn thân có nhuốm đầy nguyền rủa, hắn cũng không buông tay, chỉ nhìn chằm chằm vào cô ấy.

Từ Cầm đang mất đi lý trí dường như cảm nhận được điều gì đó, rõ ràng cô đang ở trong tình trạng mất kiểm soát hoàn toàn, nhưng lại vô thức giơ một cánh tay lên, cố gắng đẩy Hàn Phi ra xa.

"Làm sao em có thể để chị lại một mình mà đi vào lúc này? Em đâu có phải là tên khốn kiếp Phó Nghĩa kia!" Hai mắt Hàn Phi đỏ như máu, sau vài lần hắn bị Từ Cầm đẩy ra, bất chấp đi tới, ôm chặt lấy cô.

Để mặc cho nguyền rủa xâm chiếm toàn bộ cơ thể mình, hai mắt hắn đỏ rực nhìn vào điện thờ tàn tạ đằng sau Đại Nghiệt.

"Tôi muốn cầu nguyện với thần linh!"

Hàn Phi mở bảng thuộc tính, sau khi bù đắp tiếc nuối cho chủ nhân điện thờ, ông ấy cho hắn năm lựa chọn, hắn có thể chọn một cái trong đó.

"Tôi muốn chữa lành và sửa chữa linh hồn của cô ấy một cách vô điều kiện!"

Sau khi Hàn Phi nói ra nguyện vọng của mình, tượng thần bên trong điện thờ hoàn toàn vỡ vụn, những sợi cầu nguyện màu đen thoát ra khỏi tượng thần, rơi vào người của Từ Cầm.

Tất cả nguyền rủa đều được tăng cường sức mạnh, được nhuộm một kí tức đặc biệt, cơ thể tàn tạ của Từ Cầm cũng bắt đầu nhanh chóng khôi phục lại, cô ấy đang mất đi lý trí, chỉ biết điên cuồng mà nuốt những chấp niệm của hận ý kia vào bên trong.

Cũng cùng lúc đó, sau khi nghe được nguyện vọng từ sâu trong nội tâm Hàn Phi, cỗ lực lượng mạnh nhất bên trong chấp

niệm của mười hận ý đã ngừng vùng vẫy và kháng cự.

Bản thân chấp niệm mạnh nhất này dường như là dịu dàng nhất, cô ấy lưu luyến không nỡ rời đi, nhưng cũng biết cách buông tay. Dường như cô ấy biết rằng đã đến lúc phải trả lại nguyện vọng của mình cho người khác.

Dần dần vỡ tan, chấp niệm mạnh nhất đó nhanh chóng bị nguyền rủa nuốt chửng và biến mất.

Nguyền rủa nhuốm đầy hận ý ngày càng trở nên kinh khủng hơn, cùng với việc linh hồn không ngừng được sửa chữa, chấp niệm của những hận ý khác đều bị Từ Cầm nuốt chửng.

Cuối cùng, vô số nguyền rủa trong mắt Từ Cầm hội tụ lại với nhau, một ngọn lửa màu đen từ từ cháy lên.

Chương 604: Hận ý thứ hai của khu vực tòa nhà chết chóc

Ngọn lửa màu đen cháy lên trong vô số nguyền rủa, giống như bông hoa ác nở rộ trong hố sâu tuyệt vọng.

Cô dùng nguyền rủa đan thành một chiếc áo khoác, đôi môi nhuốm máu đang nếm những hận ý khác nhau, tao nhã, trưởng thành, gợi cảm, mang theo sự quyến rũ chết người và bệnh hoạn.

Hai cánh tay từ từ mở ra, bông hoa ác ý nở ra trong đêm đen, tất cả oán hận bao hàm trong nguyền rủa cô đọng lại với nhau trong ngọn lửa. Hận ý đó lan ra bốn xung quanh, xua tan sương mù, bao bọc toàn bộ tòa nhà chết chóc vào bên trong.

Khuôn mặt tuyệt mỹ nhìn xuống người trong lòng, ác ma ôm ác quỷ, huyết dịch giao hội, bốn mắt nhìn nhau.

"Thật muốn ăn cưng, hoặc là bị cưng ăn mất."

Vô số nguyền rủa nhấn chìm chấp niệm cuối cùng, ngọn lửa màu đen trong mắt Từ Cầm bao trùm toàn thân, cô đỡ lưng Hàn Phi, lý trí vừa hiện lên trong đáy mắt dần dần bị thay thế bằng một loại điên cuồng khác.

Cơ thể trăm loại nguyền rủa đột nhiên giãn nở ra gấp mấy lần, khi Từ Cầm sắp mất kiểm soát một lần nữa, Hàn Phi cầm cán dao bọc da người, nhìn khuôn mặt cô ấy từ khoảng cách gần như vậy.

Chấp niệm của mười hận ý toàn bộ đều bị nuốt chửng hết, bây giờ Từ Cầm không cần thiết phải duy trì trong trạng thái đau đớn tột cùng này nữa.

Cánh tay dùng lực, Hàn Phi muốn rút con dao ăn thứ mười ba ra.

Khi hắn rút ra phía ngoài, toàn bộ nguyền rủa xung quanh Từ Cầm đều nổi lên, suýt chút nữa đã bóp chết hắn.

May mắn thay vào thời khắc cuối cùng, những nguyền rủa đó dường như bị thứ gì đó ràng buộc, thay vì làm tổn thương Hàn Phi, chúng đã đi vào bên trong con dao ăn thứ mười ba.

Hận ý và nguyền rủa đã biến thành những hoa văn quỷ dị, mang đến cho mười ba con dao ăn những năng lực khác nhau.

Toàn bộ quá trình duy trì rất lâu, cho đến khi toàn bộ nguyền rủa mất kiểm soát được kéo trở lại cơ thể của Từ Cầm, cuối cùng Hàn Phi cũng rút được con dao ra khỏi trái tim của cô.

Cùng với việc những con dao ăn rơi xuống, hận ý bao trùm tòa nhà chết chóc và sự điên cuồng trong mắt Từ Cầm từ từ tan biến.

Tất cả nguyền rủa lại bị phong ấn lại, nhưng lửa đen trong mắt Từ Cầm vẫn không tắt.

Hàn Phi cả người đầy thương tích lo lắng nhìn Từ Cầm, hắn không muốn đối phương bị thương vì cứu mình.

Sau vài hơi thở, Từ Cầm đã tìm lại được lý trí cúi đầu nhìn Hàn Phi, lửa đen trong mắt cô lấp lánh, đôi môi khẽ mở: "Cưng ở gần chị như vậy là muốn nũng nịu với chị hay sao?"

Từ Cầm vừa mở miệng, sự thèm ăn trong nội tâm Hàn Phi lại bị khơi dậy, yết hầu hắn chuyển động, nhưng vẫn hơi chút ngại ngùng lùi lại phía sau.

"Sau này chị đừng làm những chuyện bốc đồng như vậy nữa, nguyền rủa của mười hận ý để lại mà chị cũng dám nuốt, thật sự quá nguy hiểm." Hàn Phi thẳng thừng chuyển đề tài, nhưng Từ Cầm cứ nhìn chằm chằm vào hắn, khiến hắn không dám nhìn thẳng.

"Lúc chị mất lý trí có phải cưng đã nói gì đó với chị phải không? Chị vẫn mơ hồ nhớ được cảm giác lúc đó, rất muốn ở lại bên trong thế giới tuyệt vọng tột độ đó."

"Em cũng không nói gì cả." Hàn Phi vừa từ trong thế giới ký ức điện thờ ra ngoài, hồn phi phách tán một lần, cảm xúc rất nhiều, trong nội tâm đè nén rất nhiều cảm xúc. Khi Từ Cầm mất kiểm soát sắp gục ngã, những cảm xúc mà hắn luôn đè

nén trong lòng bùng phát ra, loại ủy khuất giữa sự sống và cái chết và sự lưu niệm đối với gia đình khiến hắn rất tự nhiên nói ra tất cả những gì trong lòng.

Nhưng lúc đó là lúc đó, bây giờ là bây giờ, bảo hắn nói lại một lần nữa những lời đó với Từ Cầm đã khôi phục lý trí, hắn quả thực cũng không làm được. Dù sao thì hắn đã lớn đến tuổi này rồi mà đến nắm tay con gái cũng chưa từng, cộng thêm tự khép kín và hướng nội, hầu như không có mối quan hệ nào với người khác giới còn sống.

"Không nói cũng không sao." Từ Cầm cầm những con dao ăn sắc bén trên bàn lên: "Chị sẽ hỏi, cưng trả lời là được rồi."

"Trả lời cái gì?" Hàn Phi ngồi ở trên bàn gỗ, giống như một món ăn vậy.

"Trước hết chị rất tò mò là, tại sao trong cơ thể của cưng lại đan xen hận ý của hai người bọn họ?" Từ Cầm nhìn về phía Trang Văn và đầu lâu của người phụ nữ không mặt: "Cưng không cảm thấy mối quan hệ này có chút phức tạp à?"

Mặc dù trước đây thực lực của Trang Văn mạnh hơn Từ Cầm rất nhiều, nhưng cô ấy vẫn lựa chọn rời đi, chủ yếu là vì thực sự không thể nói được.

Cô ấy gặp Hàn Phi lần cuối trong thế giới ký ức điện thờ, cũng không biết hắn có quan hệ như thế nào với tám người phụ nữ kia, từ lúc còn sống đến khi chết đi cũng chưa gặp chuyện như vậy, càng không giải thích được là chính hận ý của cô cũng ở trong cơ thể của hắn.

"Thực ra em không định giấu giếm chị chuyện gì." Hàn Phi ngăn Trang Văn đang chuẩn bị rời khỏi cửa sổ lại, hắn thật sự cũng không làm chuyện gì trái với lương tâm, kể hết chuyện mình thay thế thành Phó Nghĩa ra.

Vừa ăn tim lợn, Hàn Phi vừa kể cho Từ Cầm nghe những gì hắn đã trải qua trong thế giới ký ức điện thờ, những lựa chọn mà hắn đã đưa ra.

Khi hắn kể lại những sự việc trong điện thờ, những cư dân khác của tòa nhà chết chóc cũng lén lút trở lại.

Vừa nãy khi hận ý bao trùm tòa nhà chết chóc mọi người đều bị dọa sợ, tất cả mọi người đếu cho rằng Từ Cầm bởi vì Hàn Phi có mười cô bạn gái, nên đã trực tiếp đột phá đến hận ý.

Khi tất cả mọi người đều tưởng rằng quản lý tòa nhà chết chắc rồi, bọn họ quay lại thì lại thấy Hàn Phi vẫn không sao mà đang ngồi ở trên bàn ăn, hận ý trong cơ thể cũng đã được loại bỏ.

Lặng lẽ mở cửa ra, mọi người ai nấy đều tự tìm chỗ của mình, dần dần cũng bị câu chuyện của Hàn Phi thu hút.

Hàn Phi phải mất gần nửa tiếng đồng hồ mới giải thích được mọi chuyện, mọi người mới biết đây quả thực là đã hiểu lầm hắn.

"Tôi đã nói rồi mà quản lý sao có thể là người như vậy?" Trong một mắt của Huỳnh Long tràn đầy kính nể nhìn Hàn Phi.

"Không ngờ quản lý tòa nhà cũ lúc còn sống lại bi thảm như vậy, Hàn Phi cũng coi như là đã giúp ông ấy bù đắp được một tiếc nuối."

"Xem ra tôi thật sự đã hiểu lầm quản lý tòa nhà rồi."

Cư dân trong tòa nhà chết chóc cùng hàng xóm của cư xá Hạnh Phúc đều vây lại, Hàn Phi xua xua tay: "Mọi người hiểu lầm là chuyện bình thường, không trách mọi người, đều trách Thẩm Lạc."

Sau khi ăn lượng lớn tim lợn, cuối cùng Hàn Phi cũng lấy lại được chút sức lực, hắn gượng đi xuống khỏi bàn gỗ, tìm Thẩm Lạc trong đám người.

Nếu chỉ là xui xẻo thuần túy thì bỏ đi, nhưng Thẩm Lạc lại có năng lực tuyệt xứ phùng sinh, Hàn Phi thật sự sợ sau khi đưa anh ta đến công viên giải trí, cơ hội cuối cùng của tên này lại sẽ rơi vào trên người mình.

"Thẩm Lạc, người đâu rồi? Đừng sợ, chúng tôi đều là người tốt, sẽ không làm hại anh đâu." Trong đầu Hàn Phi bật lên công tắc diễn xuất bậc thầy, kích hoạt năng lực trốn tìm bị

động của mình, với khuôn mặt tràn đầy dịu dàng tìm được Thẩm Lạc đang núp trong góc phía trước điện thờ.

"Hàn Phi, vừa rồi thật sự xin lỗi, tôi chỉ tùy tiện nói thôi." Thẩm Lạc hết lần này tới lần khác xin lỗi Hàn Phi, bản thân anh ta đúng là không xấu, nhiều lần chính mình cũng là người bị hại.

"Anh đừng nói nữa, tôi sẽ đưa anh ra khỏi bản đồ ẩn, lát nữa có thể sẽ có một chút khó chịu, hy vọng anh có thể chịu đựng." Hàn Phi để Thẩm Lạc ngồi ở phía trước điện thờ, lần đầu tiên dùng năng lực chỉnh hình nhân cách.

Điện thờ đầy vết nứt sau khi Hàn Phi đến gần, dường như nghe thấy các loại kêu gọi nào đó.

Những mảnh vỡ của tượng thần trước đó đã biến thành bột, sau khi Hàn Phi chạm vào điện thờ, một tượng thần rất nhỏ rất nhỏ đã tái sinh trong đống đổ nát và cát bụi.

Cột máu vốn không nhiều đột nhiên giảm xuống nhanh chóng, Hàn Phi chỉ có thể phục hồi bằng cách ra sức ăn thịt do Từ Cầm làm, sau đúng nửa giờ, trên tượng thần nhỏ xuất hiện khuôn mặt của tiếng cười điên cuồng.

Khuôn mặt méo mó, dữ tợn cười điên cuồng, Hàn Phi vừa nhìn đã thấy sự khác biệt giữa khuôn mặt đó và chính mình.

"Tại sao lại là tiếng cười điên cuồng?"

Hàn Phi liếc nhìn Thẩm Lạc một cái, hắn cảm thấy lần này hẳn là không có liên quan gì đến anh ta, điện thờ đầu tiên của hắn cũng là tượng thần của tiếng cười điên cuồng.

"Anh à, tôi thật sự biết mình đã sai rồi." Thẩm Lạc bị hàng xóm vây xung quanh, lúc này anh ta đến thở cũng cảm thấy khó khăn.

"Đừng kích động, tôi là thật sự muốn giúp anh." Hàn Phi một tay sờ vào điện thờ, một tay giữ đầu Thẩm Lạc: "Tôi đã cứu anh nhiều lần như vậy, anh không tin tôi à? Nhắm mắt lại, hít thở sâu, hãy thả lỏng."

Sau khi Thẩm Lạc bán tín bán nghi nhắm mắt lại, Hàn Phi quyết đoán sử dụng chỉnh hình nhân cách.

Phút ngẩn ngơ, Hàn Phi dường như đã nhìn thấy cuộc đời của Thẩm Lạc, bên trong cuộc đời hào hoa đó, viết đầy bi kịch, nhưng anh lại sống rất mạnh mẽ và vui vẻ.

Có thể là bởi vì điện thờ vẫn chưa được sửa chữa hoàn toàn, Hàn Phi hiện tại không biết làm thế nào để sửa đổi ký ức của người khác, chỉ có thể hủy đi những ký ức liên quan đến chính mình.

Mỗi lần hủy đi ký ức, tượng thần trong điện thờ đều sẽ nở nụ cười, Thẩm Lạc thì đau đến run lên, cảm giác như linh hồn bị xé ra từng mảnh một vậy.

Một khi việc chỉnh hình nhân cách bắt đầu, quyền chủ động sẽ nằm trong tay Hàn Phi, Thẩm Lạc có hét to thế nào cũng vô ích.

Sau khi hoàn thành việc chỉnh hình nhân cách, Thẩm Lạc đã bất tỉnh.

Hàn Phi kiểm tra trạng thái của Thẩm Lạc, sau khi chắc chắn anh ta chỉ bị đau đến ngất đi chứ không có gì đáng lo ngại, hắn sử dụng thiên phú hồi hồn để đưa Thẩm Lạc đi.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã nhận được một điểm danh vọng và một điểm âm đức."

Sau khi sử dụng chỉnh hình nhân cách trên người chơi, Hàn Phi còn ngạc nhiên phát hiện vết nứt trên điện thờ dường như đã được sửa chữa một chút, biểu cảm của tượng thần cũng có chút thay đổi.

"Được rồi, mọi việc đã xong xuôi, bây giờ khu vực tòa nhà chết chóc đã có hai hận ý là Từ Cầm và Trang Văn, thừa sức tự bảo vệ mình, tôi cũng có thể yên tâm đi rồi." Hàn Phi nhìn sang những người hàng xóm, đột nhiên phát hiện bác sĩ Nhan không có trong số đó: "Mọi người có nhìn thấy bác sĩ Nhan không? Ông ấy chính là đại công thần trong cuộc đột kích của chúng ta vào bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ lần này."

"Bác sĩ Nhan vừa rồi hình như đã nhảy xuống dưới cùng với Trang Văn rồi." Sau khi Lý Tai nói xong, tất cả mọi người đều nhìn sang Trang Văn: "Ông ấy không lên cùng cô à?"

Trang Văn lắc lắc đầu: “Tôi là nhảy từ tầng này xuống tầng sau.”

“Bác sĩ Nhan thì sao?”

“Ông ấy nhảy từ tầng này xuống tầng một, khuôn mặt đã vỡ nát hết, đang ở dưới tầng lắp ghép lại cơ thể của mình.”

Sau khi nghe xong tin buồn này, Hàn Phi lắc lắc đầu, lão ca này đơn thuần chỉ là muốn tránh sự nổi điên của Từ Cầm mà thôi.

Lại nói chuyện phiếm với mọi người một lát, Hàn Phi mới chuẩn bị thoát game, trạng thái tinh thần của hắn đã rất tệ rồi.

Đi qua hành lang dài, Hàn Phi một mình bước vào một gian phòng.

Hắn đang định ấn nút thoát thì cửa đột nhiên bị đẩy ra, Từ Cầm lại xuất hiện ở cửa.

Sau khi đóng cửa lại, Từ Cầm tiến đến trong ánh sáng mờ ảo, dừng lại trước mặt Hàn Phi.

“Sao vậy?” Hàn Phi dựa lưng vào tường.

“Chị đã ghép nó lại rồi.” Từ Cầm lấy ra một người giấy màu máu, mỗi một mảnh trên người của người giấy đó đều thấm máu của cô và Hàn Phi: “Lần này đừng có ăn mất nó nữa đấy.”

Hai tay đón lấy người giấy màu máu, Hàn Phi nhìn hoa văn nguyền rủa phức tạp trên đó, trong đầu vang lên nhắc nhở của hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý ! Bạn đã đạt được vật phẩm nguyền rủa cấp cao nhất rank E —— người giấy bị nguyền rủa.”

“Người giấy bị nguyền rủa (rank E): Trên người giấy này có 1001 nguyền rủa, bọn chúng sẽ nguyền rủa tất cả những người làm tổn thương bạn.”

“1001 nguyền rủa?” Hàn Phi rất nghiêm túc cất người giấy màu máu đi: “Chị yên tâm, lần này em nhất định sẽ bảo quản nó thật tốt.”

“Không cần phải hứa với chị bất cứ điều gì, chỉ cần sống tốt là được rồi.” Từ Cầm ép Hàn Phi vào góc tường, nguyền rủa quanh người cô dâng trào, môi hơi hé mở, cười cười nhìn Hàn Phi đang có chút xấu hổ.

Bởi vì chinh chiến thời gian dài trong thế giới tầng sâu, trên người Hàn Phi có một loại sắc bén và trưởng thành mà người cùng tuổi không có, nhưng trước mặt Từ Cầm hắn lại không có được loại bình tĩnh như vậy, xem ra mãi mãi luôn là cậu bé hàng xóm ban đầu.

“Cưng đã nhìn thấy quá khứ của Phó Sinh trong điện thờ của ông ấy, cũng hiểu được một số quyết định của ông, điều quan trọng nhất là cưng đã mang ra chấp niệm của mười hận ý.” Từ Cầm gần như dính vào Hàn Phi mà nói: “Sau khi nuốt nguyền rủa và chấp niệm của mười hận ý này, chính chị cũng đã trở thành hận ý, nhưng cưng có cảm thấy chuyện này quá trùng hợp không?”

Ngừng một chút, Từ Cầm nói tiếp: “Cưng còn nhớ Gương Thần ở bách hóa thương mại không? Ông ấy và chị đều là cư dân của cư xá Hạnh Phúc, còn điện thờ trong bách hóa thương mại và bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ lại đều là do Phó Sinh cố ý để lại, vì vậy, chị nghĩ rằng những thứ này rất có khả năng là do ông ấy đã sắp xếp trước.”

“Một mình chị tới là muốn nói cho em biết chuyện này sao?” Hàn Phi sửng sốt một chút.

“Vậy cưng đang nghĩ là cái gì?” Nụ cười trên mặt Từ Cầm càng thêm rạng rỡ rung động lòng người, cô nhìn Hàn Phi trên người đầy thương tích, sau đó bước ra khỏi phòng: “Hãy nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho tốt, ngoài ra đừng tin tưởng Phó Sinh một trăm phần trăm, ông ấy đã từng muốn hủy diệt thế giới này.”

“Thực ra, em cũng hiểu con đường của ông ấy và em dù sao cũng khác nhau, ông ấy luôn muốn thay đổi em, nhưng tại sao em lại không thử cố gắng thay đổi ông ấy chứ?”

Hàn Phi nhìn Từ Cầm rời đi, sau đó bổ sung điểm thuộc tính của bản thân có được khi lên level vào thể lực: “Nhất định

là do tố chất thể lực của mình quá kém, cho nên mới bị khí thế của Từ Cầm áp đảo.

Hàn Phi đã ở level 21, hiện tại thể lực đã đạt 34 điểm, nhưng hắn vẫn chưa thỏa mãn.

Sau khi nhấn nút thoát, Hàn Phi cuối cùng cũng thoát khỏi trò chơi sau một thời gian dài.

Thế giới bị màu máu bao phủ, Hàn Phi mơ hồ cảm giác được phía sau mình còn có một người khác, anh ta và mình áp lưng vào nhau, trong miệng phát ra tiếng cười chói tai.

"Người phía sau lưng đã dính lại với mình rồi, dường như số lần cười điên cuồng xuất hiện càng nhiều thì người phía sau mình lại càng hưng phấn…"

Mở hai mắt ra đã thoát khỏi game, Hàn Phi lại một lần nữa cảm thấy đau đớn suy sụp về tinh thần và thể xác.

"Nhiệm vụ điện thờ quả thật quá kinh khủng."

Nằm ở trong cabin trò chơi, Hàn Phi cảm thấy muốn di chuyển một chút cũng rất chật vật, nhưng đúng vào lúc này, hắn nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động của mình từ bên ngoài cabin trò chơi truyền đến.

Buộc chính mình đứng dậy, trước khi Hàn Phi mở cửa cabin trò chơi, hắn đột nhiên dừng lại mọi động tác.

Chóp mũi giật giật, hắn ngửi thấy một mùi sơn nhàn nhạt.

"Người thợ sơn?"

Do dự một chút, Hàn Phi mới chậm rãi mở cửa cabin trò chơi: "Ba hận ý của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ nhất định phải phối hợp với nhau, dưới sự trợ giúp của một thứ đặc biệt nào đó, mới có thể ảnh hưởng đến hiện thực, bọn họ hiện tại nhất định sẽ không đến tìm mình."

Chương 605: Tôi còn là nhân vật phản diện chuyên nghiệp

Hàn Phi phải rất cố gắng mới leo được ra khỏi cabin trò chơi, nhấc điện thoại di động liên tục đổ chuông lên, liếc nhìn ID người gọi, phát hiện đó là cuộc gọi video của đạo diễn Trương.

"Sao đạo diễn tìm mình còn chăm chỉ hơn cả cảnh sát thế này?"

Sau khi kết nối cuộc gọi video, Hàn Phi nhìn thấy đạo diễn Trương: "Đạo diễn, chào buổi sáng."

"Hàn Phi, sao giờ cậu mới nghe điện thoại?" Đạo diễn Trương xem bộ dạng phờ phạc của Hàn Phi qua đoạn video, cũng bị dọa sợ: "Cậu đây là lại đi hành hiệp trượng nghĩa rồi à? Nhớ chú ý an toàn đấy!"

"Không sao ạ." Hàn Phi như thế này quả thật không giống như đã chơi game cả đêm: "Anh có chuyện gì thế?"

"Không phải chúng ta đã gặp Lý tổng của Tinh Đồ Entertainment lúc trước hay sao? Kịch bản cho bộ phim huyền nghi mới đã được hoàn thiện, tiếp theo sẽ chính thức bắt đầu quay, nếu bên phía cậu không có vấn đề gì, hay là hôm nay đến ký hợp đồng đi." Các diễn viên khác đều có ít nhất một người đại diện bên cạnh, Hàn Phi là người ngoại lệ trong số các minh tinh, nếu muốn liên lạc, chỉ có thể gọi điện cho chính hắn.

"Tinh Đồ Entertainment?" Hàn Phi ấn huyệt suy nghĩ một chút, hắn ở trong thế giới ký ức điện thờ quá lâu, hiện tại đầu óc có chút hỗn loạn.

"Mấy ngày trước không phải đã cùng nhau uống rượu hay sao? Chính là công ty điện ảnh và truyền hình nơi có Hạ Y Lan và Vũ Uy, bọn họ tương đối có thực lực trong công ty điện ảnh và truyền hình lâu đời, tiền vốn hùng hậu, vô cùng

coi trọng bộ phim truyền hình huyền nghi về phẫu thuật thẩm mỹ mà chúng ta sắp quay."

Dưới sự thuyết minh bổ sung của đạo diễn Trương, Hàn Phi nhớ lại mọi chuyện.

Thông qua nhiệm vụ kế thừa điện thờ, Hàn Phi hiểu được bận tâm trong lòng của Phó Sinh, cũng biết rằng ông ấy đã rơi vào tuyệt vọng sâu sắc nhất trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, nhìn thấy chiếc hộp đen.

Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ là nơi khởi đầu cho sự tuyệt vọng của Phó Sinh, sau này khi thực sự trở thành chủ nhân của hộp đen, ông không hề tránh bệnh viện này mà ngược lại còn tự mình xây dựng một bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ mới toanh.

Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ do hai anh em Phó Sinh và Phó Thiên xây dựng với sự hậu thuẫn của tập đoàn Vĩnh Sinh Pharmaceutical, kinh khủng hơn rất nhiều so với bệnh viện do Đỗ Xu xây dựng trước đây.

"Cậu hãy nghỉ ngơi thật tốt, mười hai giờ trưa chúng ta sẽ gặp nhau ở Tinh Đồ Entertainment. Sau khi ký hợp đồng, công ty của bọn họ cũng sẽ cấp tài nguyên cho cậu, điều này rất tốt cho sự phát triển của cậu sau này." Đạo diễn Trương có thể nhìn thấy Hàn Phi rất mệt mỏi, ông không quấy rầy việc nghỉ ngơi của hắn, sau khi nói xong chuyện quan trọng liền cúp điện thoại.

"Tinh Đồ Entertainment, Hạ Y Lan, phim về phẫu thuật thẩm mỹ…" Hàn Phi dựa vào cabin trò chơi, ngồi trên mặt đất: "Phó Sinh rơi vào tuyệt vọng trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ của Đỗ Xu, nhân cách bị định hình lại. Sau này ông ấy đã xây dựng một bệnh viện đặc biệt có thể chỉnh hình nhân cách, nhằm tạo ra nhân cách hoàn hảo, rất nhiều trẻ em đã trở thành nạn nhân, trong đó có những đứa trẻ mồ côi như Tường Vi và Mèo Lưu Ly."

Ký ức bị đánh thức, Hàn Phi ấn chặt cái gáy đang không ngừng truyền đến những cơn đau nhức, bò đến bên cạnh tủ lạnh, lấy ra thịt dự trữ, bắt đầu ăn nhồm nhoàm.

Ăn uống có thể giúp hắn giảm đau, phục hồi nhanh chóng.

Sau khi ăn no, Hàn Phi bật máy tính, nhìn lướt qua tin tức hot search.

“Hoàng Doanh ngày ngày đều ở trên hot search, đây chính là độ hot của người chơi số 1 trong 《Cuộc sống hoàn hảo》 à? Anh ấy không debut thật là đáng tiếc.”

Trên bảng danh sách xếp hạng hot search quốc gia, ngoài Hoàng Doanh ra, còn có một hot search khác mang tên ban chấp hành cư dân cư xá Hạnh Phúc.

Với tư cách là cư xá của người chơi số 1 trong《Cuộc sống hoàn hảo》, đừng nói là trong nước, mà cả thế giới đều đang ngỡ ngàng, rốt cuộc là đám người như thế nào mà lại tạo ra một guild games tầm thường như vậy?

Cũng có những người chơi tò mò đã phải trải qua muôn vàn gian khó để tìm được nơi sinh sống của cư xá kia.

Bọn họ không thể vào lãnh địa cá nhân, chỉ có thể tranh thủ khoảnh khắc sương mù tan ra, đứng nhìn từ xa.

Nói thế nào nhỉ? Cảm giác bãi tha ma còn tràn đầy sức sống hơn nơi đó.

“Anh Hoàng không phải thật sự sẽ để thứ từ thế giới tầng sâu vào đấy chứ?”

Thông qua đoạn video do người chơi quay, Hàn Phi mơ hồ nhìn thấy bên trong trụ sở cư xá có xây dựng tượng thần cổ quái, tượng thần đó có tám chín phần giống với hắn, xung quanh còn bày đủ các loại đạo cụ âm u kinh dị, ngay cả một người chơi ở thế giới tầng sâu như hắn cũng có chút không thể xem nổi.

Lấy điện thoại di động ra, Hàn Phi gọi cho Hoàng Doanh: “Anh Hoàng? Bên phía cư xá người chơi có vấn đề gì không?”

“Em yên tâm, mọi thứ đều trong tầm kiểm soát.”

“Em đã xem một video về cư xá nơi cư trú của chúng ta trên internet, phong cách kiến trúc của anh có kiểu gô-tích quá không?”

Hàn Phi rất tin tưởng Hoàng Doanh, hắn chỉ lo dưới sự chữa trị của thế giới tầng sâu, anh ấy sẽ đi đến một cực đoan khác.

"Không sao, những gì họ nhìn thấy chỉ là lớp ngoài cùng, kiến trúc cốt lõi thực sự anh đã đặt ở trong cùng rồi." Hoàng Doanh vỗ ngực bảo đảm: "Hơn nữa đây là trụ sở cá nhân, không có sự cho phép của anh, ngay cả AI cũng sẽ không tùy tiện do thám, những người chơi khác càng không thể vào được hơn."

"Trong lòng anh biết rõ là được."

Hàn Phi đang định cúp máy thì Hoàng Doanh đột nhiên nói: "Hàn Phi, em có thấy những người chơi khác ở đó không? Lúc trước mười hai người chơi biến mất trong mê cung, hiện tại sáu người chơi khác được phái đi cũng đều mất liên lạc, đây không phải là hồ lô cứu ông nội nữa rồi, mà là bánh bao nhân thịt đánh chó một đi không trở lại."

"Ý anh là bọn Tường Vi à?" Hàn Phi cũng có chút đau đầu, khi hắn rời khỏi thế giới ký ức điện thờ, đụng phải tiếng cười quỷ dị trong công viên giải trí, cuối cùng dẫn đến tất cả những người đến từ bên ngoài đều bị đuổi ra khỏi thế giới ký ức, cũng có nghĩa là những người chơi đó bây giờ lại trở về công viên giải trí trong thế giới tầng sâu.

"Những người khác đều ổn, trong số bọn họ có một người chơi có ID là Ông Chủ, người đó là người khởi xướng và là nhà tài trợ chính của trang web Chân Lý Tất Nhiên, bản thân cũng là một trong mười doanh nhân tân binh hàng đầu ở Tân Hỗ, đứng sau anh ta hình như còn có công ty lớn khác. Nếu có chuyện gì xảy ra với anh ta, vậy hắn sẽ là một tin lớn rồi." Hoàng Doanh đã điều tra một lượt tất cả những người mất tích.

"Em sẽ nhanh chóng tiếp xúc với bọn họ càng sớm càng tốt." So với Ông Chủ, Hàn Phi quan tâm đến Tường Vi và A Trùng hơn, hiện tại bên cạnh hắn có quá ít trợ thủ, vì vậy với những người có tiềm năng tuyệt đối không thể bỏ qua, đương nhiên với người như Thẩm Lạc thì thôi.

Sau khi cúp điện thoại, Hàn Phi cũng lấy lại được một chút sức lực, hắn lướt hot search một cách nhàm chán, ánh mắt đột nhiên quét đến một cái tên quen thuộc —— Đỗ Tĩnh, người thử nghiệm thuốc mới số 5 của Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã có xu hướng lấy lại vẻ trẻ trung! Nhân loại có hi vọng nâng cao giới hạn trên của tuổi thọ một lần nữa!

"Đỗ Tĩnh?" Hàn Phi nhớ lại những gì đã xảy ra trong thế giới ký ức điện thờ, là em gái của Đỗ Xu, Đỗ Tĩnh đã bị ngược đãi, bà và Phó Sinh trở thành người chung phòng bệnh, đều từng bị giam giữ trong phòng bệnh cách ly.

Nhấp vào hot search đó, hàng trăm báo cáo liên quan xuất hiện bên dưới.

"Người thử nghiệm thuốc mới số 5 Đỗ Tĩnh có một thể chất cực kì đặc biệt, từ nhỏ đã xuất hiện các triệu chứng lão hóa sớm, sau khi mẹ bà qua đời, bà đổi tên mình thành Đỗ Tĩnh, tuyên bố sẽ thay mẹ sống thật tốt."

"Bệnh nhân này từng giữ một vị trí quan trọng trong Vĩnh Sinh Pharmaceutical, là bạn thân của Phó Thiên cố chủ tịch Vĩnh Sinh, còn sở hữu một số cổ phần ban đầu của Vĩnh Sinh, sau khi cơ thể bị suy kiệt nghiêm trọng, tự nguyện phối hợp với Vĩnh Sinh Pharmaceutical để thử nghiệm thuốc mới. Bản thân bà đã nhiều lần đột phá gông cùm sinh mệnh của chính mình, vào tối ngày hôm qua, thậm chí còn xuất hiện xu hướng lấy lại vẻ trẻ trung!"

"Chịu ảnh hưởng bởi tin tốt này, giá cổ phiếu của Vĩnh Sinh Pharmaceutical lại đạt mức cao mới."

Những tin tức tương tự có rất nhiều, Hàn Phi không nhìn ra tốt đẹp gì, ngược lại còn ngửi thấy một tia "khí tức" nguy hiểm như tòa nhà sắp sập vậy.

Hắn cũng không thể nói rõ tại sao, chỉ là trực giác mà thôi.

"Không ngờ con gái của Đỗ Tĩnh lại có thể sống đến bây giờ? Mình nhớ tuổi của bà ấy cũng bằng với Phó Thiên."

Nhớ lại lần trước gặp Vương Bình An, Hàn Phi cảm thấy mình nhất định phải tìm cơ hội gặp con gái của Đỗ Tĩnh một lần.

Đối Phương hẳn là không còn nhớ gì nữa rồi, nhưng cũng có khả năng sẽ mơ thấy thứ gì đó đặc biệt.

Sau đầu vẫn còn đau nhức, Hàn Phi chuyển sang tư thế thoải mái, nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi.

Khi gần đến mười hai giờ trưa, Hàn Phi mới bị đồng hồ báo thức gọi dậy, hắn nhớ tới cuộc hẹn với đạo diễn Trương, vội vàng đứng dậy tắm rửa, sau đó thay một chiếc áo khoác sạch sẽ đi ra ngoài.

Mở cửa chống trộm ra, Hàn Phi còn chưa đi vài bước thì đã dừng, hắn ngửi được mùi sơn nhàn nhạt trong không khí liền quay đầu nhìn lại.

Trên cửa chống trộm của nhà mình bị người ta dùng sơn màu đỏ vẽ một kí hiệu rất cổ quái, giống như một khuôn mặt đang chảy máu liên tục.

“Cũng khá đẹp đấy chứ.”

Hàn Phi lấy điện thoại di động ra gọi cho Lệ Tuyết, sau khi liên lạc với cảnh sát đang làm nhiệm vụ gần đó, bọn họ kiểm tra camera giám sát được lắp đặt trước cửa nhà hắn.

4 giờ 44 phút sáng nay, đèn trước cửa nhà Hàn Phi đột nhiên chập chờn, nhất thời chìm vào bóng tối, ngoài điểm này ra không có chuyện gì bất thường phát sinh.

Vì đã hẹn thời gian với đạo diễn Trương nên Hàn Phi không điều tra cùng với cảnh sát mà một mình rời đi.

Sau khi bị khuôn mặt sơn trì hoãn, Hàn Phi vội vàng chạy tới thì đã hơi muộn rồi.

Mười hai giờ hai mươi, hắn mới bước vào phòng riêng của một nhà hàng cao cấp.

“Xin lỗi, vì đã gặp phải một số chuyện phiền phức.”

“Không sao, một diễn viên nổi tiếng như cậu sẽ có rất nhiều việc phải làm, chúng tôi đều hiểu được.” Người đàn ông vừa lên tiếng dập điếu thuốc trên tay, anh ta mặc âu phục, bình thường hắn là thường xuyên tập thể dục, nên duy trì được vóc dáng rất cân đối.

“Hàn Phi, để tôi giới thiệu một chút.” Lý tổng của Tinh Đồ Entertainment đứng dậy mời Hàn Phi ngồi xuống, cố ý sắp xếp hắn bên cạnh Hạ Y Lan, sau đó giới thiệu những người khác trong phòng với hắn.

“Đây là nhà sản xuất gameshow giỏi nhất trong ngành —— Đường Nghị, mấy chương trình gameshow mà anh ấy phụ trách trước đây đã khiến cho rất nhiều minh tinh nổi tiếng, hiện tại anh ấy chuẩn bị một chương trình gameshow hoàn toàn mới có tên là Bí sự bộ ngày 4 tháng 4, gameshow mới bao gồm nhiều yếu tố khác nhau thể loại huyền nghi điều tra phá án mật thất mạo hiểm. Mỗi một kì sẽ mời một số minh tinh tham gia, tiến vào ngôi nhà ma ám đã được sắp xếp trước, tiến hành giải mã thoát thân.” Lý tổng đứng bên cạnh người đàn ông hút thuốc vừa rồi, đối phương nghe lời giới thiệu của Lý tổng, chỉ mỉm cười lịch sự mà không nói gì cả.

“Hôm nay đến cùng nhà sản xuất Đường còn có đạo diễn Giả Gia, anh ấy chính là đạo diễn chính của Bí sự bộ ngày 4 tháng 4.” Lý tổng lại chỉ vào một người đàn ông béo bên cạnh Đường Nghị và nói: “Gameshow mới này sẽ sắp xếp trước kịch bản và hậu trường cho mọi người, tuy là tiến vào ngôi nhà ma ám để quay nhưng chắc chắn sẽ đảm bảo an toàn cho mọi người.”

“Hôm nay không phải chúng ta đến hoàn thiện kịch bản, và ký hợp đồng cho bộ phim truyền hình mới hay sao?” Hàn Phi nhìn Đường Nghị và Giả Gia, hắn không hề muốn làm thêm những chuyện thừa thãi.

“Tôi đã thảo luận với nhà sản xuất Đường rất lâu, cuối cùng quyết định, tập đầu tiên của gameshow này sẽ được quay trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ. Để tăng cường mức độ thảo luận và sự chú ý cho bộ phim của chúng ta, tôi chuẩn bị để cậu và Hạ Y Lan cũng tham gia vào tập quay đầu tiên của Bí sự bộ ngày 4 tháng 4.” Lý tổng nâng ly rượu lên: “Cục diện này đôi bên cùng có lợi.”

Hàn Phi khẽ nhíu mày: “Địa điểm tập đầu tiên của các anh đã xác định rồi à?”

“Đúng vậy, sẽ quay trong một bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ bỏ hoang ở ngoại ô Tân Hỗ, cách đây một thời gian, ở đó còn phát sinh vụ án giấu xác trong vali.” Lý tổng rất hào hứng nói.

“Nghe có vẻ quen quen.” Hàn Phi xoa xoa thái dương của mình: “Chẳng lẽ là chỗ Bạch Hiển mở vali sao?”

“Cậu đã giúp cảnh sát giải quyết nhiều vụ án như vậy, khám phá ngôi nhà ma ám đối với cậu mà nói không phải rất dễ dàng hay sao?” Giả Gia căng bụng ra, khuôn mặt đầy mỡ, cảm giác mà anh ta mang lại cho người ta dường như là luôn tươi cười, nhưng thực tế nội tâm đang nghĩ gì thì không ai biết.

“Cá nhân tôi không khuyến khích các anh đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đó để quay phim, ở đó thật sự đã từng xảy ra chuyện.” Hàn Phi nói rất nghiêm túc.

Nghe thấy giọng điệu nghiêm túc của Hàn Phi, Đường Nghị khẽ lắc đầu: “Vẫn là nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt không bằng nghe danh, cậu mà tôi nhìn thấy trong phim hoàn toàn khác với ngoài đời.”

Hàn Phi lúc này đang ở trạng thái yếu ớt nhất, toàn thân khó chịu, sau gáy vẫn không ngừng truyền đến cơn đau dữ dội, nhìn có vẻ ốm yếu bệnh tật, dường như một đấm là có thể gục ngã.

“Lý tổng, trường quay ở bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ vẫn chưa hoàn thành, tôi và đạo diễn Giả đi trước. Sau khi các anh thảo luận xong thì trước sáu giờ tối đến đó. Tối nay chúng ta sẽ chính thức bắt đầu quay tập đầu tiên.” Đường Nghị đã gặp qua rất nhiều diễn viên, cũng vì điều này, mà anh ta căn bản không tin có diễn viên nào có thể suốt ngày giúp cảnh sát phá án, đối với anh ta, đó chỉ là mưu đồ để xây dựng hình ảnh mà thôi.

Tinh Đồ entertainment trước đây đã từng rất huy hoàng, nhưng hiện giờ đã sa sút, Lý tổng tuy không vui, nhưng cũng không dám thể hiện ra ngoài mà đích thân tiễn Đường Nghị và Giả Gia đi.

“Hàn Phi, tôi biết cậu là người tập trung vào diễn xuất, có điều thời thế thay đổi rồi, thỉnh thoảng nhận một vài chương trình gameshow chất lượng cao sẽ rất có lợi cho sự phát triển và tương lai của cậu.” Đạo diễn Trương không ép Hàn Phi đưa ra lựa chọn, ông ấy chỉ làm người dẫn đường cho hắn, hy vọng sự nghiệp diễn xuất của hắn có thể suôn sẻ hơn.

“Game show này của anh ấy có thể sẽ xảy ra chuyện.” Hàn Phi cầm đũa bắt đầu ăn, một bàn đồ ăn ngon không nên lãng phí.

“Hẳn là không có vấn đề gì đâu, đến lúc đó chúng ta cứ làm theo kịch bản là được.” Hạ Y Lan nghiêng người về phía Hàn Phi: “Trông cậu có vẻ rất mệt mỏi.”

Vốn dĩ Hàn Phi đang ăn rất ngon miệng, nhưng đột nhiên ngửi thấy mùi hôi thối kỳ lạ trên người Hạ Y Lan, cảm giác thèm ăn lập tức tiêu tan.

Cửa phòng riêng lại mở ra, Lý tổng đi tiễn Đường Nghị và Giả Gia đã trở lại, nụ cười trên mặt có chút miễn cưỡng: “Đừng để tâm đến bọn họ, chúng ta cứ ăn uống đi.”

Sau khi cơm no rượu say, Lý tổng lấy ra kịch bản đã được tinh chỉnh và một hợp đồng đặc biệt dành riêng cho Hàn Phi, bọn họ là thật sự hy vọng hắn gia nhập công ty của mình, trở thành nghệ sĩ ký hợp đồng cho công ty bọn họ, nhưng cũng biết Hàn Phi rất kháng cự với việc gia nhập công ty, vì vậy chuẩn bị hẳn hai bản hợp đồng.

“Hàn Phi, đây là thành ý của chúng tôi.”

Nhìn bản hợp đồng trong tay Lý tổng, ánh mắt Hàn Phi khẽ chớp, mắt hắn bị tiền lương trong hợp đồng thu hút, là nam diễn viên phụ xuất sắc nhất năm, tuy chỉ là diễn viên tuyến ba nhưng tiền lương lại vô cùng khả quan, cũng chả trách mà những công ty lớn luôn tìm đủ mọi cách tranh giành giải thưởng cho nghệ sĩ của họ.

“Có số tiền này, gia đình của các nạn nhân sẽ có một cuộc sống tốt hơn, mình cũng sẽ nhận thêm nhiều âm đức hơn.” Hàn Phi không quan tâm quá nhiều đến những ham muốn vật

chất trên đời, hắn càng hy vọng đạt được âm đức của thế giới tầng sâu hơn, đây chính là tầm nhìn của người sở hữu hộp đen.

Sau khi đọc chi tiết hợp đồng, Hàn Phi lại đọc một lượt kịch bản, cuối cùng ký hợp đồng diễn xuất, hắn không gia nhập Tinh Đồ Entertainment mà chỉ xuất hiện trong bộ phim mới của Tinh Đồ với tư cách là nam chính.

"Hàn Phi, gameshow tối nay là cơ hội rất tốt cho cậu, cũng là trailer cho bộ phim mới của chúng ta, đến lúc đó cậu cứ làm theo yêu cầu của Giả Gia là được, giống như đóng phim kinh dị vậy." Thái độ của Lý tổng đối với Hàn Phi rất tốt, trông không giống một nhà đầu tư điện ảnh chút nào.

"Được rồi, tối nay tôi sẽ chơi cùng với bọn họ." Hàn Phi tính toán thời gian, bắt đầu từ sáu giờ tối và kết thúc muộn nhất là mười giờ, không ảnh hưởng đến việc chơi game của hắn: "Nếu như có thứ gì đó xuất hiện, mình còn có thể tan làm sớm hơn."

Ba giờ chiều, Lý tổng đích thân lái xe đưa Hàn Phi và Hạ Y Lan đến địa điểm quay Bí sự bộ ngày 4 tháng 4 ở ngoại thành.

Nhìn tòa nhà bỏ hoang của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ quen thuộc trước mặt, trên mặt Hàn Phi lộ ra nụ cười điển trai quyến rũ.

"Nếu như mười giờ tối vẫn không thể tan làm, vậy thì tập đầu tiên trong gameshow mới của anh ta, e rằng có thể sẽ trở thành tập cuối cùng."

Chương 606: Sáu diễn viên và một đồ tể

Đây là lần đầu tiên Hàn Phi đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ này vào ban ngày, nhìn từ bên ngoài chỉ là một tòa nhà bỏ hoang rất bình thường, cũng không có gì đặc biệt.

Để chuẩn bị cho gameshow mới, đạo diễn Giả và các nhân viên đã xây dựng một địa điểm quay ở đây trong nhiều ngày, chạy vào bên trong tòa nhà để dựng các cơ quan khác nhau.

Có thể là bởi vì có quá nhiều người ra vào, khiến cho nơi này so với lần trước Hàn Phi tới có chút hơi người hơn, trông cũng không quá âm u.

"Vốn dĩ đây là một địa điểm có quỷ ám, bị bọn họ làm như này, cảm giác kinh dị ban đầu cũng đã bị giảm bớt."

Hàn Phi vẫn trong bộ dạng phờ phạc, trông rất yếu ớt.

"Đạo diễn Giả!" Lý tổng tìm thấy Giả Gia, ông ấy ở trong nhà hàng vẫn còn mặt mũi tối sầm, lúc này nhìn thấy Giả Gia, vẫn cười rất nhiệt tình: "Hai diễn viên chính trong bộ phim mới của chúng tôi đều được đưa đến cho anh đây, hy vọng anh có thể sắp xếp nhiều cảnh hơn cho bọn họ."

"Đương nhiên là tôi sẽ đáp ứng yêu cầu của Lý tổng, kịch bản của hai bọn họ chúng tôi đã viết xong rồi." Giả Gia đưa kịch bản cho Hàn Phi và Hạ Y Lan: "Mặc dù chúng tôi tuyên bố với bên ngoài là không có kịch bản, nhưng nội dung manh mối chính thì vẫn phải có, chúng tôi đã thiết kế một số địa điểm rất thú vị, mọi người có thể làm quen một chút với nhau trước đi."

"Đây không phải là một trò chơi chạy trốn kinh dị thực sự hay sao?" Hạ Y Lan cầm lấy kịch bản, tựa vào người Hàn Phi: "Tiêu rồi, tiêu rồi, tôi sợ nhất là cái này."

"Tôi cũng sợ." Hàn Phi nhẹ giọng đáp, sau đó hắn mở kịch bản ra đọc.

Bí sự bộ ngày 4 tháng 4 chủ yếu kể về ngày 4 tháng 4, có một số người bị lôi vào một chuyện quỷ dị, bọn họ sẽ sử dụng manh mối hữu tuyến để khôi phục lại chân tướng của hung án và tin đồn quỷ quái, cuối cùng thành công thoát thân.

Địa điểm quay của tập đầu tiên là tại bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ bị bỏ hoang ở ngoại ô Tân Hỗ, phim chủ yếu nói về bốn người đàn ông và ba người phụ nữ có mối quan hệ vô cùng phức tạp cùng nhau đi nghỉ mát, kết quả là do một trận mưa to bất chợt, bọn họ tiến vào một bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ bỏ hoang để trú mưa.

Kịch bản của Hàn Phi đảm nhận là vai nam số hai, thân phận là một người thất nghiệp, hắn là người có cuộc sống kém nhất trong số các bạn thời đại học.

Tính cách bốc đồng bạo lực, căm ghét thế tục, từng hẹn hò với vai nữ số hai trong thời đi học, sau khi tốt nghiệp bị đối phương chia tay.

So với kịch bản của những người khác, kịch bản của Hàn Phi có hơi tệ, không có gì đặc sắc, cũng không có năng lực gì giỏi.

"Hàn Phi, kịch bản thế nào?" So với Hàn Phi, Lý tổng hiển nhiên chăm chú hơn, ông ấy hy vọng hắn và Hạ Y Lan sẽ có nhiều vai diễn hơn một chút.

"Cũng được." Hàn Phi tùy tiện gật gật đầu, hắn cách xa Hạ Y Lan, bắt đầu đi vòng quanh tòa nhà quan sát.

Lần trước khi hắn và Bạch Hiển đến, chỉ tiến vào tòa nhà đầu tiên, thật ra bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ này có diện tích rất lớn, là bệnh viện tư nhân đa chức năng kết hợp khám chữa bệnh, làm đẹp, nghỉ dưỡng…v…v…

"Đây rõ ràng là cảnh quay hiện trường, tại sao lại có nhiều thiết bị phát sóng bị che giấu như vậy? Chẳng lẽ bọn họ muốn phát sóng trực tiếp à? Để lộ ra hoàn toàn bộ mặt thật của các minh tinh?"

Hàn Phi đi dạo khắp xung quanh, nhìn thấy một số thứ, hắn lấy điện thoại di động ra tìm kiếm thông tin liên quan đến Đường Nghị.

Là một nhà sản xuất gameshow hàng đầu trong nước, người này rất can đảm, thường tạo ra những chương trình gameshow mà người khác thậm chí không thể tưởng tượng được ra.

Anh ta đã tạo ra rất nhiều thần thoại trên TV, nhưng hầu hết các chương trình của anh ta đều không thể quay trong thời gian dài.

Tiếp tục tìm kiếm về Bí sự bộ ngày 4 tháng 4, ê-kíp chương trình đã quảng bá công khai từ hai tháng trước, bọn họ đang chuẩn bị công bố đội hình minh tinh và bản preview bất ngờ của mùa đầu tiên vào tối nay.

Trên các nền tảng video lớn, chủ đề thảo luận của Bí sự bộ ngày 4 tháng 4 vô cùng cao, thật không giống với một bản bản preview được công bố, mà giống như một màn khởi động cho buổi phát sóng hơn.

"Đường Nghị có khi nào muốn đổi từ quay phim thành phát sóng trực tiếp không?"

Trong thời gian giao tiếp ngắn ngủi của Hàn Phi với Đường Nghị, có thể thấy anh ta không quá coi trọng diễn viên minh tinh lắm, có lẽ trong mắt anh ta, diễn viên minh tinh chính là công cụ dùng để kiếm lượng truy cập, sự nổi tiếng và đề tài bàn luận, anh ta vì để có thể tạo nên kỳ tích một lần nữa cho gameshow mới, chuyện gì cũng có thể làm.

"Phát sóng trực tiếp cũng được, chỉ hy vọng rằng đến lúc đó đừng phát phải thứ gì đó thái quá."

Bốn giờ chiều, một số minh tinh khác cũng lần lượt đến hiện trường, bầu không khí tại hiện trường trở nên sôi động hơn, không ít nhân viên cũng trở nên phấn khích.

"Mọi người đi trang điểm trước, kịch bản cầm theo bên người, chờ sau khi ra khỏi phòng hóa trang, chúng ta sẽ thống nhất thu lại kịch bản."

Đạo diễn Giả Gia đang cầm micro chỉ đạo tại hiện trường, khi anh ta nhìn Hàn Phi, còn cố ý mỉm cười, như thể đang chờ đợi màn kịch hay diễn ra.

Nghe thấy nhắc nhở, Hàn Phi cầm kịch bản bước vào phòng hóa trang, hắn vừa mở cửa ra đã nhìn thấy Bạch Trà đang bị ba chuyên gia trang điểm vây quanh, anh ta cười vô cùng rạng rỡ, đi đến đâu cũng là tâm điểm.

"Hàn Phi?" Bạch Trà cũng nhìn thấy Hàn Phi, nụ cười trên mặt liền đông cứng lại.

Tại liên hoan phim, Bạch Trà và Hàn Phi đã cạnh tranh gay gắt, kết quả không ai ngờ rằng Hàn Phi cuối cùng lại giành được giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất của năm với lợi thế đè bẹp, hắn chỉ mới 26 tuổi, cách nam diễn viên chính xuất sắc nhất chỉ còn một bước.

Bạch Trà được hậu thuẫn bởi công ty điện ảnh và truyền hình hàng đầu như Deep Space Entertainment, nhưng bất kể là giám khảo của liên hoan phim hay hầu hết cư dân mạng trên mạng, mọi người đều cho rằng kỹ năng diễn xuất của Hàn Phi tốt hơn anh ta rất nhiều, điều này khiến Bạch Trà vẫn luôn thuận buồm xuôi gió từ khi ra mắt cảm thấy rất khó chịu.

"Không ngờ anh cũng ở đây." Bạch Trà nhìn chằm chằm Hàn Phi, những minh tinh tham gia quay hình đều được giữ bí mật, mọi người cũng đều không biết lẫn nhau.

Hàn Phi không để ý đến Bạch Trà, chọn một góc rồi ngồi xuống, đợi nhân viên trang điểm đến trang điểm cho mình.

Nhìn thấy Hàn Phi không đếm xỉa đến mình, trong lòng Bạch Trà bùng lên một ngọn lửa không tên, ân oán giữa các minh tinh với nhau rất nhiều, nhưng ít ra ngoài mặt ai cũng tỏ ra hòa hợp, còn Hàn Phi không hề có ý định mở miệng, như thể Bạch Trà chỉ là không khí.

"Chim nhạn có đàn có lũ, kẻ đầu tiên rơi xuống đầu gió, nhất định là kẻ không hoà nhập nhất." Bạch Trà nén sự không vui lại, ngồi trở lại vị trí cũ.

Mấy minh tinh khác cũng lần lượt bước vào phòng hóa trang, trong số bọn họ còn có người quen của Hàn Phi, nam diễn viên trẻ đó tên là Ngô Lễ, là diễn viên thể loại kinh dị chuyên nghiệp, từng nhiều lần đạt được đề cử giải diễn viên trẻ xuất sắc.

Ngoài người mà Hàn Phi biết, ba minh tinh còn lại lần lượt là ca sĩ nổi tiếng A Lâm, bạn trai quốc dân ra mắt với tư cách là một học giả Tiêu Thần, nữ diễn viên tuyến hai hàng đầu Lê Hoàng.

Mối quan hệ giữa bảy người trong kịch bản rất mập mờ lại phức tạp, mối quan hệ giữa bảy người ngoài kịch bản cũng rất tệ.

Cuộc chiến giữa Hàn Phi và Bạch Trà về kỹ năng diễn xuất vẫn tiếp tục cho đến hiện tại, độ hot không những không giảm mà còn ngày càng cao.

Ngô Lễ với tư cách là diễn viên phim kinh dị nổi tiếng nhất trước đây và Hàn Phi phim kinh dị hàng đầu hiện tại, cũng khó tránh khỏi có xung đột.

Tiếp theo là Tiêu Thần, nghe nói có người từng chụp được ảnh Tiêu Thần và bạn gái tin đồn của Bạch Trà đi ăn cùng nhau.

Cuối cùng là Lê Hoàng và Hạ Y Lan, Hạ Y Lan lúc hot nhất là minh tinh tuyến đầu, từng có thông tin cho rằng Lê Hoàng đã bị chèn ép đến mức phải rời khỏi Tinh Đồ Entertainment.

Về sau Lê Hoàng không những không sa sút, ngược lại còn từ vai nữ phụ tuyến ba lên tuyến hai hàng đầu, danh tiếng còn lớn hơn cả Hạ Y Lan.

So với kịch bản gay cấn và hấp dẫn, các mối quan hệ và chuyện phiếm bên ngoài kịch bản cũng đầy điểm bùng nổ, Đường Nghị cuối cùng vẫn là một con cáo già, mỗi một vai diễn đều được lựa chọn cẩn thận.

Trong phòng hóa trang có thể coi là khó xử nhất này, chỉ có duy nhất Hàn Phi đang nhắm mắt nghỉ ngơi, buổi tối hắn còn phải trở về chơi game, nên phải nghỉ ngơi dưỡng sức.

6 giờ chiều, bảy minh tinh bước ra khỏi phòng hóa trang, được nhân viên đưa đến cổng bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

“Nào, chúng ta hãy cùng quay đoạn mở đầu tiêu đề trước, cố gắng thể hiện sự ngạc nhiên và sợ hãi, như thể nhìn thấy

thứ gì đó không thể tin được.”

Sau khi quay một đoạn ngắn mở đầu, đạo diễn Giả Gia đứng trước mặt mấy người với cái bụng bia nói: “Chúng tôi đã lắp một số lượng lớn máy quay trong tòa nhà này, các bạn sẽ phải nhập vai ngay khi vừa chạy vào cánh cửa này. Tôi sẽ không có bất kì can thiệp nào với các bạn, các bạn hãy thể hiện những khía cạnh chân thật nhất của mình là được. Cần nhớ những điểm chính của kịch bản, những tình tiết còn lại có thể tự do phát huy, tôi tin rằng với kỹ năng diễn xuất và khả năng cá nhân của bạn, hoàn toàn có thể dễ dàng kiểm soát mọi thứ.”

Nói xong, đạo diễn Giả Gia liếc mắt nhìn mọi người mỉm cười: “Chờ sau khi khóa cửa, các bạn nhất định phải tìm cách thoát ra, tôi rất mong chờ biểu diễn của các bạn tối nay.”

Anh ta dẫn nhân viên ra ngoài, để bảy minh tinh lại chỗ cũ.

“Không có bảng hiệu, không có VJ nào đi theo quay phim, chỉ dựa vào mấy người chúng ta diễn thôi sao?” Lý Hoàng rất hiếm khi tham gia gameshow, không giống như Hạ Y Lan, đi theo con đường diễn xuất, có rất nhiều tác phẩm nổi tiếng.

“Gameshow của Đường Nghị sẽ luôn có những đột phá mới, chúng ta phải tin vào anh ấy.” Tiêu Thần cười rất rạng rỡ, anh ta cho người ta cảm giác là kiểu bạn trai gần như hoàn hảo: “Chúng ta hãy cùng nhau cố gắng nhé”.

Sau khi tham khảo ý kiến của một số người khác, Tiêu Thần dùng hai tay ấn vào tấm cửa, anh ta đang định đẩy cửa thì một tiếng sấm bất ngờ từ trên trời truyền xuống.

Mây đen từ từ bao phủ bầu trời đêm, dường như đêm nay thực sự sẽ có một trận mưa xối xả.

“Ông trời biết chúng ta sẽ quay gameshow kinh dị, còn cố tình tạo thêm bầu không khí cho chúng ta nữa, xem ra gameshow này của chúng ta chắc chắn sẽ rất hot.” Tiêu Thần mỉm cười và đẩy cửa tòa nhà chính số 1 của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ ra, sau khi đi vào bên trong, biểu cảm trên mặt anh ta từ từ phát sinh thay đổi.

Ngoại trừ A Lâm, tất cả mọi người đều là diễn viên chuyên nghiệp, những phẩm chất nghề nghiệp cơ bản thì vẫn có.

“Có ai không?” Tiêu Thần đeo balo đi phía trước, anh ta diễn xuất một cách tự nhiên theo kịch bản.

Theo nhắc nhở của kịch bản, trong bệnh viện bỏ hoang sẽ có hai bảo vệ khả nghi, bọn họ cùng tương đương như NPC trong game, sẽ hướng dẫn cho mấy diễn viên.

Nghe thấy giọng nói của Tiêu Thần, hai bảo vệ một cao một lùn đi xuống tầng.

“Mấy người từ đâu tới đây? Ở đây buổi tối không thể ở! Mau đi đi!”

“Bên ngoài trời đang mưa to, chúng tôi thật sự không có chỗ để đi, hai vị hãy châm chước cho chúng tôi tránh mưa ở đây một chút, chờ sau khi mưa tạnh chúng tôi sẽ đi ngay.” Tiêu Thần đeo balo đi về phía trước, còn nhét cho bảo vệ một hộp thuốc lá.

“Không phải là chúng tôi không cho mấy người ở đây trú mưa, bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ này đến buổi tối sẽ xảy ra chuyện rất cổ quái.” Người bảo vệ cao còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị người lùn ngăn lại, anh ta dùng ánh mắt cảnh cáo bảo vệ cao.

“Chúng tôi chỉ trú mưa thôi, sẽ không chạy lung tung.” Hạ Y Lan mặc quần áo rất tôn dáng, tiến lên trước một bước: “Hơn nữa nơi này trước đây chúng tôi đã từng tới qua, không có chuyện gì cả.”

Nhìn Hạ Y Lan, bảo vệ lùn dường như đột nhiên nghĩ tới điều gì kinh hãi, quay đầu chạy về phía sâu trong tòa nhà.

Biến cố đột ngột này khiến cho tất cả các diễn viên đều bối rối, trong kịch bản làm gì có đoạn này!

Bảo vệ cao cũng rất bất ngờ nhưng vẫn gượng gạo diễn tiếp: “Thật xin lỗi, em trai tôi tính cách có phần đặc biệt. Mọi người có thể trú mưa ở đây, nhưng nhớ kĩ tuyệt đối không được lên tầng 3, không được đi đến những nơi mà đèn không thể chiếu sáng đến, không được……”

Anh ta còn chưa kịp nói xong, thì phía sâu trong tòa nhà vang lên tiếng kêu thảm thiết của bảo vệ lùn, bảo vệ cao cũng không quan tâm đến việc nói gì nữa, ngoảnh đầu chạy vào sâu trong tòa nhà kiểm tra.

"Thật kỳ lạ, tại sao bọn họ không làm theo kịch bản?" Tiêu Thần tỏ vẻ khó hiểu.

"Đừng giỡn nữa." Ngô Lễ khẽ nhắc nhở, trong số bảy minh tinh, địa vị trong làng giải trí của anh ta là thấp nhất.

"Không sao đâu, dù sao những lời không thích hợp sau này cũng sẽ bị cắt bỏ, chi bằng chúng ta tự làm theo nhịp độ của mình." Tiêu Thần liếc nhìn Bạch Trà và Hàn Phi một cái, rồi đặt ba lô của mình lên chiếc bàn trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ: "Mọi người cũng đều đói rồi đúng không? Tôi có mang theo đồ ăn đây."

Đồ đạc trong túi đều bị đổ ra bàn, trong đó có một bức ảnh chụp chung đã thu hút sự chú ý của Ngô Lễ.

Đó là bức ảnh tổng hợp, bên trên tổng cộng có tám thanh niên mặc lễ phục tốt nghiệp đại học, bốn nam bốn nữ.

Trong đó có bảy người là đám bảy người Hàn Phi, người cuối cùng là một nữ sinh không quen biết, khuôn mặt có chút mơ hồ.

"Tiêu Thần, không ngờ cậu vẫn còn giữ tấm ảnh này, có phải cậu không thể quên được cô ấy không?" Bạch Trà liếc nhìn bức ảnh, có lẽ vừa rồi bị Hàn Phi làm cho tức điên, tâm tình không tốt nên cố tình nói thêm một câu thoại: "Thứ mà người khác không cần nữa, sau cậu vẫn còn coi như bảo bối vậy?"

Vốn dĩ câu này cũng không có gì cả, nhưng trong hiện thực Tiêu Thần hình như từng phát sinh một số chuyện không vui với Bạch Trà, cho nên những lời này nghe có vẻ đặc biệt gay gắt.

Nụ cười trên mặt Tiêu Thần tiêu tan đi một chút: "Mọi người đều là bạn học, có nhớ đến cũng là chuyện bình thường, dù sao thì tôi cũng không giống mấy thứ máu lạnh, với người phụ nữ đối xử tốt với mình như vậy, nói bỏ rơi là bỏ rơi."

“Đều tại trận mưa xối xả này, nếu không bây giờ chúng ta đã không bị mắc kẹt ở đây.” Ngô Lễ bước ra hoà giải, anh ta đứng giữa Bạch Trà và Tiêu Thần, lộ ra ánh mắt cầu cứu nhìn Hàn Phi, nhưng dường như hắn đến nói chuyện cũng không muốn, trực tiếp ngồi vào bàn, ăn đồ trong ba lô.

“Đó là đạo cụ, anh ăn từ từ thôi.” Lê Hoàng từng là diễn viên của Tinh Đồ Entertainment, sau đó vì Hạ Y Lan mà bị đuổi, vì vậy cô ta đối với các diễn viên và phim của Tinh Đồ Entertainment đều rất phản cảm.

“Mọi người không ăn chút gì sao?” Hàn Phi cúi đầu, giọng nói có chút kỳ lạ: “Ăn no rồi mới có thể lên đường.”

Ngay khi giọng nói của Hàn Phi rơi xuống, ngoài cửa sổ lại nổi lên một trận sấm sét, sau đó mưa đập vào kính cửa sổ, xem ra bên ngoài trời đang mưa thật sự.

Mấy người minh tinh vốn dĩ đều không hề sợ hãi, nhưng kể từ khi Hàn Phi nói vậy, thì cứ luôn cảm thấy hơi sởn da gà, như thể sắp xảy ra chuyện gì đó.

“Bùm!”

Âm thanh của vật nặng rơi xuống từ sâu trong tòa nhà, một số diễn viên nhìn về phía bên trong của tòa nhà chính.

Một lúc sau, bảo vệ cao với khuôn mặt máu me bê bết bước ra, vẻ mặt thất thần, sắc mặt đờ đẫn, môi run run nói: “Chết người rồi, bên trong thật sự chết người rồi!”

Chương 607: Tình cờ chữa trị cho người khác

Bảo vệ cao không làm chủ được tinh thần, đồng tử co rút, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Anh ta loạng choạng chạy đến chiếc bàn gỗ chỗ mấy diễn viên đang ngồi, như thể không cẩn thận, trực tiếp nằm sấp lên chiếc bàn gỗ, khiến chiếc bàn vốn đã không vững chắc lật úp.

Chính diện nhìn chiếc bàn gỗ không có bất kì vấn đề gì, nhưng mặt sau lại viết đầy những dòng chữ nguyền rủa, còn dính đầy những thứ như tóc và da.

“Chết người rồi! Thật sự chết người rồi!”

Bảo vệ cao ôm đầu mình, kỹ năng diễn xuất của anh ta cảm giác còn tốt hơn cả một vài diễn viên tại hiện trường.

“Đừng lo lắng, từ từ nói, anh đã nhìn thấy gì ở bên trong tòa nhà?” Ngô Lễ ngồi xổm trước mặt bảo vệ cao, nhẹ giọng hỏi.

“Báo ứng! Báo ứng đến rồi! Không thể trốn thoát được đâu! Tất cả chúng ta đều sẽ chết! Không ai có thể trốn thoát ra ngoài!” Bảo vệ cao đột nhiên rất kích động, người bảo vệ trông có vẻ bình thường này, nhưng trên cánh tay của anh ta lại đầy vết sẹo.

Ngô Lễ giật bắn mình, nhanh chóng lùi lại.

“Vậy mà cũng là diễn viên phim kinh dị?” Bạch Trà đỡ lấy Ngô Lễ: “Tố chất tâm lý của cậu cần phải được cải thiện…”

“Diễn xuất của diễn viên quần chúng này rất tốt, hơn hẳn một số diễn viên nào đó.” Tiêu Thần nắm lấy vai bảo vệ cao: “Anh nói chết người rồi, thế thi thể ở đâu? Người chết là ai? Bảo vệ lùn vừa rồi à?”

Bảo vệ cao dường như sợ hãi đến phát điên, chỉ vào bên trong tòa nhà run rẩy, nửa ngày cũng không nói được lời nào.

“Xem ra đây là muốn chúng ta đi vào điều tra rồi, kịch bản không phải là như này sao?” Tiêu Thần đứng dậy đeo balo lên, quay đầu nhìn về phía ba người phụ nữ: “Cùng nhau đi đi, tôi sẽ đi trước mở đường.”

“Được.” Hạ Y Lan vỗ nhẹ Hàn Phi: “Hàn Phi, cậu không đi à?”

“Vẫn còn ăn, cậu tới đây là để ăn đạo cụ hay sao?” Lê Hoàng đã từng gặp qua rất nhiều diễn viên, nhưng người như Hàn Phi, cô ta là lần đầu tiên thấy. Tham gia gameshow mà giống như trở về nhà của chính mình vậy, tùy tiện lấy đạo cụ lên ăn, cũng không nói thoại theo kịch bản.

Gật gật đầu, Hàn Phi cũng đứng dậy, hắn nhìn vào chỗ sâu trong tòa nhà.

Lúc trước khi cùng Bạch Hiển đến, bọn họ chỉ tìm kiếm tòa nhà chính số 1, cũng không đi sâu vào kiểm tra.

“Tôi đề nghị chia thành hai đội. Một số người ở lại canh giữ bảo vệ vẫn còn sống này, những người còn lại đi vào bên trong thăm dò.” Hàn Phi làm như vậy thực ra là muốn bảo vệ cho người bảo vệ cao kia, bên trong tòa nhà quỷ ám này chỉ có một mình rất có khả năng sẽ là mục tiêu của quỷ.

“Cậu cũng nhập vai rồi sao?” Bạch Trà cười lạnh, đi thẳng về phía tòa nhà.

“Hàn Phi, đi cùng đi, chúng ta cần có một cảnh chung.” Ca sĩ A Lâm mở miệng thuyết phục, cô là ca sĩ chuyển đổi, cũng biết mọi người đều có mâu thuẫn, vì để ghi lại chương trình này một cách suôn sẻ, cô chỉ có thể để mình làm người hoà giải.

“Vậy thì được rồi.” Hàn Phi liếc nhìn bảo vệ cao một cái, trong mắt có chút lạnh lẽo: “Anh đừng có chạy lung tung đấy.”

Bảy diễn viên rời khỏi đại sảnh, đi trong hành lang dài tối tăm, nhiệt độ đang không ngừng giảm xuống, Hạ Y Lan mặc quần áo có chút hở hang đã cảm thấy hơi lạnh.

Đôi giày giẫm lên nền gạch nứt nẻ, những con bọ không rõ thỉnh thoảng chui qua khe nứt. Tường hai bên đầy những biểu

tượng và hoa văn kỳ lạ, hầu hết đều liên quan đến cơ thể con người, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra tất cả cơ thể con người đều bị phân chia, không có cơ thể nào hoàn chỉnh.

Đèn trên đầu rất mờ, có thể là do hệ thống dây điện bị lão hóa, thỉnh thoảng còn nhấp nháy một chút.

"Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ này trông thật âm u." Tiêu Thần đi phía trước càng lúc càng chậm, nụ cười trên mặt vẫn tỏa nắng như vậy, nhưng cơ thể lại rất thành thật không ngừng co rút lại phía sau.

Phía sau đại sảnh số 1 của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ nơi Hàn Phi đến thăm lần trước có một khu sáu tầng dành cho bệnh nhân VIP, còn được trang bị thang máy.

Bảy diễn viên băng qua hành lang, dừng lại trước cửa phòng, bọn họ nhìn thấy rất nhiều vết máu trên mặt đất.

"Hiện trường cái chết đầu tiên là ở đây, nhưng thi thể đã biến mất, Bây giờ bảo vệ cao sợ hãi phát điên, bảo vệ lùn bị hại, có nghĩa là trong tòa nhà còn có người lạ mặt thứ ba, anh ta chính là kẻ sát nhân!" Ngô Lễ phân tích rất có lý, các diễn viên khác cũng liên tục gật đầu.

"Các bạn có nghĩ đến một tình huống khác không?" Hàn Phi chỉ vào vết máu trên mặt đất: "Chúng ta chỉ nghe thấy tiếng thét của bảo vệ lùn, nhưng lại không hề nhìn thấy thi thể của anh ta, bảo vệ cao cũng không nói người chết là ai. Vì vậy hai bảo vệ đó cũng có thể là hung thủ, bọn họ vừa rồi giết người ở đây, bởi vì chúng ta bất ngờ đến, bọn họ vì để câu giờ, phi tang thi thể, nên mới cố ý biểu diễn trước mặt chúng ta."

"Ừ nhỉ." Ngô Lễ hơi sửng sốt: "Là tôi đã nghĩ quá đơn giản rồi."

"Muốn xác minh, cách đơn giản nhất là lần theo vết máu để tìm thi thể, thông qua thái độ và mức độ thành thạo xử lý thi thể của hung thủ, cũng có thể suy đoán được tính cách và một số thông tin của đối phương." Hàn Phi đi vào tòa chữa bệnh nói, màn trình diễn của hắn đã cho mọi người cảm giác như một "đối tác chuyên nghiệp".

“Lời thoại đọc không tồi, giả bộ cũng giống lắm.” Bạch Trà đứng ở cửa, mấy diễn viên khác thì đi theo Hàn Phi vào tòa chữa bệnh, mãi đến khi chỉ còn lại duy nhất một mình, anh ta mới miễn cưỡng đi vào.

Đi theo vết máu trên mặt đất, Hàn Phi đẩy cửa lối đi an toàn ra, vết máu chia làm hai phần, một phần đi lên tầng, còn một phần được đưa vào tầng 1 tầng hầm.

“Đây là bị phân thây rồi sao?” Ngô Lễ gãi gãi đầu: “Tại sao không theo kịch bản? Không phải trước tiên bảo vệ giới thiệu cốt truyện, sau đó chúng ta cùng khám phá à?”

“Hoàn toàn không cho manh mối, đây là để làm cho màn trình diễn của chúng ta càng chân thực hơn phải không?” Lê Hoàng nghiền ngẫm suy nghĩ của đạo diễn, hai tay cô ôm trước ngực, trên cánh tay còn có thể nhìn thấy những đường cơ bắp.

“Hay là chúng ta chia ra hành động? Một đội xuống tầng hầm, một đội đi lên tầng?”

Trong khi sáu diễn viên còn lại đang thảo luận, Hàn Phi ngồi xổm bên cạnh huyết tương, hắn giống như một đứa trẻ nghịch bùn, cầm một cây gậy vừa nhặt vừa khuấy cho máu chảy ra một chút.

“Cũng thú vị đấy.”

Nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, mấy người vây lại.

“Cậu có phát hiện gì sao?” Hạ Y Lan cảm thấy hơi lạnh, như có một đôi mắt đang nhìn cô ta chằm chằm.

“Trong vết máu này có một phần là huyết tương nhân tạo, và một phần là máu thật, mọi người có nghĩ rằng trong tòa nhà thực sự có người chết không?” Hàn Phi dùng một thanh gỗ để lấy ra một mảnh vải nhỏ thấm máu từ trong huyết tương: “Màu sắc của mảnh vải giống với màu đồng phục của hai nhân viên bảo vệ, có thể là được xé ra từ trên người bọn họ.”

Quan sát tỉ mỉ tinh tế, trí nhớ mạnh mẽ, kinh nghiệm điều tra các vụ án giết người của Hàn Phi thực sự quá phong phú.

“Vậy thì điều này càng cho thấy hai nhân viên bảo vệ bị tình nghi phạm tội!” Tiêu Thần dùng giọng điệu rất ngầu nói: “Bây giờ chúng ta hãy quay lại tìm nhân viên bảo vệ kia, khống chế anh ta trước.”

Tiêu Thần bắt đầu bước ra ngoài, sau gáy anh ta nổi da gà, người đàn ông cao ráo, đẹp trai và tỏa nắng này thực ra không được can đảm cho lắm.

“Đèn trên tầng dưới tầng đều rất tối, bảo vệ hình như đã nói rằng, đừng đến những nơi không có đèn, chúng ta vẫn nên về trước đi.” Những minh tinh quen được săn đón thường ngày không chịu nổi bầu không khí trong tòa chữa bệnh, sau khi có lý do, lập tức cùng Tiêu Thần đi theo con đường ban đầu trở về.

“Chẳng trách Đường Nghị muốn bí mật phát sóng trực tiếp, nếu như nói ra chân tướng với bọn họ, những người này nhất định sẽ không để lộ ra con người thật của chính mình.” Hàn Phi đứng ở ngã ba giữa ánh sáng và bóng tối: “Mình có nên kiềm chế hơn không? Nếu như biểu diễn quá đáng, có thể bị khán giả hiểu nhầm là vai phản diện thực sự.”

Hàn Phi là người đến đầu tiên, lại trở thành người cuối cùng của đội. Khi bọn họ quay trở lại đại sảnh tòa nhà chính một lần nữa, bảo vệ cao đã biến mất, cửa đi ra ngoài cũng đã bị khóa lại.

“Đáng nhẽ nên nghe lời Hàn Phi, như vậy chúng ta vừa rồi sẽ không để cho anh ta chạy mất.” A Lâm cảm thấy hơi đáng tiếc, vốn dĩ đã có thể tan làm sớm, mọi người cứ phải tự tăng thêm độ khó cho mình.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Ngô Lễ nhìn Hàn Phi, lúc này hắn đã đi tới cái bàn gỗ đã bị bảo vệ cao lật lên, chăm chú nhìn những dòng chữ nguyền rủa phía trên.

“Cậu đang nhìn cái gì vậy?” A Lâm ngồi xổm bên cạnh Hàn Phi, cố kiềm chế sự khó chịu, nhìn chằm chằm vào các loại nguyền rủa khác nhau ở mặt sau bàn gỗ.

“Nguyền rủa có thể phản ánh oán hận trong nội tâm một con người, người để lại những nguyền rủa này là một người

phụ nữ, cô ta nói rằng khuôn mặt của mình đã bị đánh cắp, còn bị phản bội bởi người bạn thân nhất, cô ấy đã nguyền rủa tất cả những người phản bội mình bằng cách chết thê thảm nhất." Hàn Phi vươn tay gạt đi mớ tóc bết dính dưới mặt bàn gỗ, tựa như đang vuốt ve đầu nữ nhân, khiến A Lâm bên cạnh tê liệt luôn.

"Người phụ nữ hạ nguyền rủa hẳn là cô gái thứ tám trong bức ảnh, còn bảy người chúng ta chính là những người đã phản bội cô ấy."

"Câu chuyện sắp đặt này quá cổ hủ rồi, ai còn tin mấy thứ này nữa?" Tiêu Thần cười tỏ vẻ không quan tâm, đứng bên cạnh ánh đèn và bạn đồng hành, anh ta không hề sợ hãi.

"Vậy bức ảnh kia hẳn là phương tiện đầu tiên của nguyền rủa, người tiếp xúc với nó lâu nhất có lẽ sẽ là người đầu tiên gặp tai nạn." Hàn Phi nghiên cứu chiếc bàn gỗ, cũng không ngẩng đầu lên.

"Thật sao?" Tiêu Thần lục trong ba lô lấy bức ảnh ra, sau đó nhìn sang mấy người khác: "Hay là chúng ta thay phiên nhau bảo quản thì thế nào?"

Không ai trong số các diễn viên có mặt chú ý đến Tiêu Thần, anh ta ho khan một tiếng, có chút xấu hổ.

"Trong bức ảnh có tám người, nhưng trong kịch bản mà tôi cầm không có chút thông tin nào về người thứ tám." Hàn Phi nhìn những người khác: "Còn mọi người thì sao?"

"Tôi không biết tên của người phụ nữ đó, nhưng tôi biết khi còn đi học tôi đã từng yêu thầm cô ấy, còn muốn tỏ tình với cô ấy nữa." Tiêu Thần nhớ lại nội dung kịch bản: "Tôi chỉ như là yêu từ một phía, còn chưa nói mấy câu với cô ấy, sau khi cô ấy chết nhất định sẽ không đến tìm tôi."

"Tôi hình như đã mất trí nhớ một thời gian, tôi cũng không nhớ tên của người phụ nữ đó, chỉ mơ hồ nhớ rằng cô ấy là bạn học thời đại học với mình. Chúng tôi sống chung với nhau rất ngọt ngào, vô cùng ân ái." Bạch Trà cũng nói ra nội dung vai diễn của mình trong kịch bản.

“Tôi và cô ấy đều là thành viên của câu lạc bộ ca kịch, trong kịch bản nói rằng cô ấy rất xinh đẹp, chỉ cần bước lên sân khấu là sẽ thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, so sánh ra tôi rất bình thường.” A Lâm nghĩ một lúc, sau đó nói thêm: “Tôi cũng không biết cô ấy tên là gì.”

“Tôi là hàng xóm của cô ấy, những chuyện khác tôi không biết gì hết.” Ngô Lễ xòe hai tay ra.

“Tôi từng là chủ tịch hội sinh viên, không có ấn tượng gì với cô ấy cả.” Lê Hoàng lắc đầu, cuối cùng mọi người đều quay sang Hạ Y Lan.

Hạ Y Lan mặc quần áo hơi hở hang có vẻ rất lạnh, hai tay ôm ngực, sắc mặt không tốt lắm, dùng giọng vô cùng trầm nói: “Trong kịch bản nói rằng tôi với cô ấy là bạn, bởi vì cô ấy vô cùng xinh đẹp, vì vậy tôi… sau đó đã phẫu thuật thẩm mỹ theo khuôn mặt của cô ấy.”

“Cô là bạn thân nhất của cô ấy, nhất định phải biết tên cô ấy đúng không?” Lê Hoàng không khách khí hỏi.

“Không biết, tôi thực sự không biết, tôi đã quên hết rồi, những chuyện đó nhất định phải quên đi.” Kỹ năng diễn xuất của Hạ Y Lan dường như đột nhiên tiến bộ rất nhiều, cô ta run lẩy bẩy lắc đầu, như thể đại não đang chịu kích thích bởi thứ nào đó không rõ.

“Kịch bản này dường như được viết theo một số thứ nào đó trong hiện thực.” Lê Hoàng nhìn Hạ Y Lan nói một cách ẩn ý.

“Cửa lớn đã bị khóa, đừng nghĩ ngợi lung tung, phải tranh thủ thời gian thoát ra ngoài mới được.” Hàn Phi đứng dậy, bất ngờ hỏi Hạ Y Lan: “Trước đây cô làm phẫu thuật thẩm mỹ ở đây đúng không?”

Hạ Y Lan vô thức gật đầu, rồi lại lắc đầu.

“Muốn thoát ra ngoài, không thể chỉ dựa vào sức của một người, chúng ta nên bỏ đi thành kiến, phối hợp tốt với nhau.” Hàn Phi vừa cổ vũ nâng cao tinh thần, vừa bình tĩnh suy nghĩ.

Trong số bảy minh tinh, chỉ có hắn hoàn toàn không nhớ đến người chết thứ tám, điều này rất đặc biệt.

“Chẳng lẽ người phụ nữ đó muốn mình giết chết tất cả bọn họ sao? Điều này thật quá tàn nhẫn.”

Hàn Phi đang suy nghĩ thì A Lâm đột nhiên hét toáng lên, kêu mọi người đến chỗ hành lang.

Cô tìm thấy một cuốn nhật ký tuần tra dưới đất, hình như đã bị bảo vệ cao đánh rơi khi anh ta trốn thoát, nó ghi lại một số chuyện kỳ lạ mà bảo vệ cao gặp phải trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ bỏ hoang.

Chương 608: Thang máy không nói dối

Nhặt cuốn nhật ký tuần tra của bảo vệ lên, mấy người diễn viên mở nó ra.

"Ngày 1 tháng 1, 0 giờ nửa đêm, tôi không hiểu sao tòa nhà bỏ hoang này vẫn cần bảo vệ? Nghe nói nhân viên bảo vệ tòa nhà trước đây nếu không bị tai nạn, thì cũng là bị sợ hãi phát điên, cũng không biết có phải thật hay không."

"Ngày 4 tháng 1, 0 giờ nửa đêm, trực ban trong bệnh viện còn vô vị hơn tôi nghĩ, một mình ở nơi quỷ quái này, không có bạn bè để nói chuyện, tín hiệu mạng cũng rất kém, xem một chương trình phát sóng trực tiếp của thần tượng ảo cũng bị đứng hình, tôi không biết có thể chịu đựng được bao lâu nữa."

"Ngày 31 tháng 1, 0 giờ nửa đêm, tháng đầu tiên cuối cùng cũng kết thúc rồi, vừa nhận được cuộc gọi từ ông chủ, mức lương cả tháng gấp bốn lần, tôi rất muốn trực tiếp khoe khoang rằng, mình sinh ra là để làm công việc này!"

"Đêm ngày 4 tháng 2, hôm nay có một đồng nghiệp mới đến, nhưng tôi không thấy lãnh đạo nói có người khác đến. Thôi bỏ đi, chỉ cần lương không giảm, bao nhiêu người đến cũng được."

"Đêm ngày 9 tháng 2, đồng nghiệp mới thật kỳ lạ, cả ngày lảm nhảm, cũng chưa bao giờ lười biếng, mỗi đêm đều tuần tra năm lần, đây là muốn cuốn chết tôi sao?"

"Đêm ngày 14 tháng 2, tôi luôn cảm thấy đồng nghiệp mới cứ nhìn chằm chằm mình từ phía sau, đó là tầm mắt của anh ấy à? Gần đây có rất nhiều chuyện kỳ lạ, từ sâu trong bệnh viện bỏ hoang này thường có âm thanh phát ra."

"Ngày 24 tháng 2, hai giờ sáng, đồng nghiệp mới sau lần kiểm tra thứ tư vẫn chưa quay lại, điện thoại của ông chủ cũng không liên lạc được, tín hiệu bị ngắt hoàn toàn. Bây giờ tôi sẽ vào trong để kiểm tra, nếu như tôi không quay lại, hy vọng người nhìn thấy cuốn nhật kí này, có thể đi vào căn phòng bên

cạnh phòng bảo vệ, tôi đã giấu một số thông tin mà mình tìm kiếm được ở đó."

"Ngày 24 tháng 2, 4 giờ sáng, tôi phát hiện đồng nghiệp mới bị thương ở chân trong thang máy, anh ấy nói rằng có người đi thang máy đã bị hỏng lên tầng rồi, còn nói người đó không có bóng, đi đến đâu tất cả đèn ở đó đều sẽ tắt. Vãi! Vốn dĩ một mình tôi cũng không sợ!"

"Ngày 28 tháng 2, tám giờ sáng, cuối cùng cũng vượt qua được một tháng nữa! Tôi đã hơi muốn nghỉ việc rồi, nhưng ông chủ đã cho tôi quá nhiều, khổ não quá."

"Ngày 1 tháng 3, ông chủ không chỉ tăng lương gấp bốn lần mà còn phát tiền thưởng cho tôi, nhưng sao tôi luôn cảm thấy giọng điệu của ông ấy rất kỳ lạ? Tôi cảm thấy hơi bất an khi lấy số tiền này."

"Ngày 29 tháng 3, tháng này lại sắp kết thúc rồi, không thể làm tiếp được nữa, tôi buộc phải đi!"

"Ngày 29 tháng 3, sáu giờ tối, trời đổ mưa to khi sắp tối, có bốn nam bốn nữ đến bệnh viện để tránh mưa, bọn họ đều trông như những ngôi sao lớn trên TV, nam thì đẹp trai, nữ thì xinh gái, nhưng có hai người phụ nữ trông rất giống nhau, bọn họ là chị em sinh đôi à?"

"Ngày 29 tháng 3, 6:30 chiều, tôi bây giờ đang rất hoảng! Mưa càng lúc càng lớn, trước khi tín hiệu bị ngắt hoàn toàn, tôi đã nhận được tin nhắn của ông chủ."

"Ông ấy nói rằng một mình tôi ở bệnh viện quá nguy hiểm, quyết định tìm một nhân viên bảo vệ khác đến ở cùng tôi, người đó tối nay lên núi, ông chủ hy vọng tôi đi đón anh ấy!"

"Nhân viên bảo vệ do ông chủ sắp xếp tối nay mới lên núi, vậy thì người bảo vệ trực ban cùng tôi tháng trước là ai? Anh ta mọc ra từ đâu vậy!"

"Ngày 29 tháng 3, 7 giờ tối, tên mạo danh bảo vệ đã mất tích! Nguồn điện của phòng bảo vệ bệnh viện bỏ hoang cũng bị cắt! Là anh ta làm à?"

“Ngày 29 tháng 3, 7:30 tối, tám người đến trú mưa đó có vấn đề! Bọn họ…”

Mấy trang ở cuối cuốn nhật ký đã bị xé đi, bên trên tất cả chỉ có từng đó nội dung.

“Tên này cũng thật lắm mồm.” Tiêu Thần sau khi xem xong cuốn nhật ký, liền nhìn sang Hàn Phi, cứ như học sinh lười biếng chờ lớp trưởng tổng kết.

“Tên gameshow của chúng ta là Bí sự bộ ngày 4 tháng 4, nhưng vào ngày 29 tháng 3 trong nhật ký, bảo vệ lại nhắc đến việc có bốn người đàn ông và bốn người phụ nữ đến bệnh viện để trú mưa, chứng tỏ chúng ta có khả năng tháng trước đã từng ở đây rồi.” Hàn Phi nhìn những người khác: “Trong kịch bản của mọi người có nói gì đến chuyện tháng trước không?”

“Không, đây là chuyến đi chơi đầu tiên của chúng ta.”

“Cũng có nghĩa là chúng ta thực sự đã quên chuyện gì đó, chính là vào tháng trước chúng ta đã từng đến đây, lúc đó người phụ nữ số 8 vẫn còn sống, nhưng bây giờ cô ấy đã chết rồi, khuôn mặt trên bức ảnh cũng đã trở nên mơ hồ, hình như bị người ta không ngừng dùng lực chà xát mạnh.” Hàn Phi chỉ tay về phía các diễn viên khác: “Theo cốt truyện thông thường, rất có thể là bảy người chúng ta đã giết cô ấy, mỗi người chúng ta đều tham gia vào trong đó, có thể là cô ra tay, cũng có thể là cậu phân thây.”

“Làm ơn, đừng nói chuyện đáng sợ như vậy có được không?” Tiêu Thần cảm thấy khi Hàn Phi nói, giọng nói bình tĩnh lạnh lùng, như thể thực sự làm những chuyện đó vậy.

“Theo như lời cậu nói như vậy, chúng ta giết người rồi, tại sao còn phải đặc cách trở lại?” Lê Hoàng cũng cảm thấy những gì Hàn Phi nói là có lý, ấn tượng của cô đối với hắn đang dần thay đổi.

“Tôi biết rồi! Có lẽ là do chúng ta đã làm chuyện rất tàn nhẫn với số 8, khiến chúng ta bị kích thích nên mất đi một số ký ức về cô ấy, hoặc cũng có thể là do mọi người cố ý không nhắc đến cái tên đó!” Ngô Lễ nói.

“Tôi thì lại cảm thấy người phụ nữ số 8 đã trở thành lệ quỷ, bởi vì chúng ta đã giết cô ấy, vì vậy cô ấy đã sử dụng các biện pháp siêu nhiên để xóa ký ức của chúng ta, sau đó lại tập hợp chúng ta ở đây, chuẩn bị giết chết tất cả mọi người!” Giọng A Lâm trở nên đanh thép, cô không ngờ rằng gameshow đầu tiên của mình lại thú vị đến vậy.

“Mọi người nói đều rất có lý, nhưng vẫn còn có một cái khả năng khác.” Trên mặt Hàn Phi lộ ra một nụ cười có chút lạnh lẽo: “Tháng ba có 31 ngày, ngày 29 tháng 3 chúng ta lần đầu tiên đến bệnh viện, gameshow này được gọi là Bí sự bộ ngày 4 tháng 4, kể về câu chuyện xảy ra vào ngày 4 tháng 4.”

“Cái này thì có thể chứng minh điều gì?” Bạch Trà cau mày, anh ta rất ngứa mắt với Hàn Phi, nhưng bởi vì bọn họ đang bị camera ẩn quay phim, nên không dễ để phát tác.

“Ngày 29 tháng 3 đến ngày 4 tháng 4 vừa hay là bảy ngày, bảy ngày đầu là ngày người chết hồi hồn.” Hàn Phi sờ vào chỗ bị xé rách trên cuốn nhật ký: “Một khả năng nữa là, số tám vẫn còn sống, người chết là bảy người chúng ta.”

“Cậu cũng thật biết nói chuyện, chúng ta đều là quỷ, vậy còn quay cái gì?”

“Cậu đã quên biểu hiện trên khuôn mặt của bảo vệ khi nhìn thấy Hạ Y Lan rồi sao?” Hàn Phi đứng cách Hạ Y Lan xa nhất.

“Đúng! Lúc đó bảo vệ lùn như nhìn thấy quỷ vậy, nhanh chóng chạy về phía sâu trong bệnh viện!” Ngô Lễ nhớ lại cảnh tượng đó.

“Có lẽ anh ta đã từng nhìn thấy thi thể của Hạ Y Lan, có thể cô ấy chính là bị anh ta giết chết, có thể anh ta vội vàng chạy về, chỉ để đào thi thể của Hạ Y Lan ra rồi kiểm tra lại.” Hàn Phi phân tích rất có lý, nhưng sau khi nghe xong phân tích của hắn, sáu minh tinh khác đều bất giác cách xa hắn.

“Mọi người cách tôi xa như vậy làm gì?” Hàn Phi có chút khó hiểu: “Hoặc là chúng ta đều là người, hoặc là chúng ta đều là quỷ, chúng ta sẽ luôn ở trên cùng một con thuyền.”

Sau khi nói xong, Hàn Phi cầm cuốn nhật ký lên: “Bảo vệ viết từ ngày 24 tháng 2, nếu như anh ta không còn sống quay

trở lại, vậy thì xin người phát hiện cuốn nhật ký này, đến phòng bên cạnh phòng bảo vệ tìm tài liệu mà anh ta để lại. Đi thôi, chúng ta đến chỗ anh ta nói xem trước, sau đó sẽ đến thang máy mà đồng nghiệp của anh ta nói là bị quỷ ám xem thử."

Môi trường tối tăm khép kín, bầu không khí đáng sợ quỷ dị, Hàn Phi điềm tĩnh như không, ba thứ này kết hợp lại, tạo ra một cảm giác rất hài hòa trước ống kính, như thể bọn họ vốn là một vậy.

"Quay phim ma đúng là khác, những diễn viên quay phim tình cảm đô thị chốn công sở như chúng tôi rất khó thích ứng với bầu không khí này." Tiêu Thần và Ngô Lễ cũng đi theo sau Hàn Phi.

Mấy người tìm rất lâu mới phát hiện ra căn phòng mà bảo vệ thường ở trên tầng 2, bên trong chỉ có một số đồ dùng cần thiết hàng ngày rất cơ bản.

Bọn họ lại đến gian bên cạnh, phát hiện một phòng bệnh đổ nát đã bị khóa.

"Cửa bị khóa rồi, trước tiên chúng ta vẫn cần tìm được chìa khóa." Ngô Lễ bước vào phòng bảo vệ: "Manh mối của chiếc chìa khóa có lẽ đã bị chúng ta đã bỏ qua…"

"Bùm!"

Ngay khi Ngô Lễ vừa nói xong, mấy người diễn viên liền nghe thấy một tiếng động lớn, bọn họ ngây người nhìn cánh cửa bị Hàn Phi đá bay ra, lông mày nhảy dựng lên.

"Xin lỗi, tôi quen rồi." Hàn Phi vừa vào phòng đã ngửi thấy một mùi xú uế nhàn nhạt, ngẩng đầu nhìn lên, trên tường có treo ảnh màu của bảy người bọn họ.

"Ảnh của chúng ta tại sao lại xuất hiện ở đây? Mọi người còn vẫn đang mặc lễ phục tốt nghiệp?"

"Những bức ảnh này chụp trông thật đáng sợ, cảm giác như không có linh hồn vậy, họ đã ghép lại như thế nào thế?"

"Mọi người mau nhìn xem! Dưới mỗi bức ảnh đều có đặt một thứ, dưới ảnh của Bạch Trà là một cái lồng sắt nhỏ, dưới

ảnh của Tiêu Thần là y phục, dưới ảnh của Hạ Y Lan là… mặt người?!"

Sáu diễn viên dừng lại trước bức ảnh của Hạ Y Lan, nhìn khuôn mặt lột ra từ ma nơ canh, lần lượt quay lại nhìn cô ta.

Lúc này, Hạ Y Lan đang trong trạng thái rất tệ, cô ta lạnh đến phát run.

"Cô bị ốm rồi sao?" Ngô Lễ cởi áo khoác của mình ra, có lòng tốt đưa nó cho Hạ Y Lan, nhưng cô ta đột nhiên hất tung quần áo của Ngô Lễ như thể bị thứ gì đó kích thích.

"Tôi không bao giờ mặc quần áo mà người khác đã từng mặc."

Dường như biết mình hơi thất lễ, Hạ Y Lan vội vàng nhặt quần áo của Ngô Lễ lên, cô ta cố nặn ra một nụ cười: "Đừng hiểu lầm, đây là lời thoại trong kịch bản, xây dựng tính cách của tôi là như thế này."

"Hiểu rồi, hiểu rồi." Ngô Lễ chỉ là một diễn viên phim kinh dị tuyến ba bình thường, cho dù Hạ Y Lan có nói gì, anh ta cũng đều sẽ cho đối phương đường lui.

"Hàn Phi, thứ dưới bức ảnh này có ý nghĩa gì?" Lê Hoàng bắt đầu suy nghĩ theo dòng suy nghĩ của Hàn Phi: "Chẳng lẽ là động cơ giết người của chúng ta sao? Bạch Trà từng nhốt người phụ nữ thứ tám vào lồng sắt, Hạ Y Lan đã từng đánh cắp khuôn mặt của cô ấy?"

"Cô đừng có nói nhảm!" Bạch Trà lo lắng.

Mấy vị minh tinh không ngừng nghị luận, Hàn Phi thì nhìn bảy bức ảnh màu, bức ảnh của sáu người còn lại đều được dùng bút đỏ viết một câu —— Trả lại mặt cho tôi, chỉ có trên bức ảnh của Hàn Phi bị người ta dùng sơn vẽ một dấu X.

"Có thật là người thợ sơn không? Nhưng làm sao anh ta lại có thể xuất hiện ở đây được?"

Hận ý kỳ lạ và bí ẩn nhất trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ chính là người thợ sơn, bác sĩ Nhan cũng không biết nội tình của đối phương, bản thân Hàn Phi cũng chỉ biết rằng trong cô nhi viện màu trắng, người thợ sơn chỉ dựa vào bức

tranh sơn dầu trên tường đã làm Mười Ngón bị thương nghiêm trọng.

"Người thợ sơn không mạnh bằng Cánh Bướm, có điều lúc trước khi mình giết chết Cánh Bướm vừa hay là đêm hồi hồn, một nửa bên thân xác của nó đang ở trong ác mộng, một nửa còn lại ở trong thế giới tầng sâu, lại cộng thêm sự áp chế của tiếng ca, nên mới may mắn giết chết được nó."

May mắn giết được Cánh Bướm chiếm phần nhiều, Cánh Bướm mà Hàn Phi đối mặt có thể chỉ còn 50% sức mạnh của thời kỳ hoàng kim.

"Người thợ sơn dù có yếu thế nào đi chăng nữa, nhưng chắc chắn anh ta cũng mạnh hơn 50% sức mạnh của Cánh Bướm, tên này có chút khó đối phó đây."

Hàn Phi thực ra không muốn gặp người thợ sơn bây giờ, sau khi Từ Cầm đột phá thành hận ý, trong đầu hắn đã có một kế hoạch.

Hắn chuẩn bị đem thiện ý của giày trắng nhỏ và hai hận ý trong tòa nhà chết chóc, dẫn dụ hận ý của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đến "nơi trung lập" bách hóa thương mại để thương lượng.

Nếu mọi việc suôn sẻ, mọi người có thể cùng nhau vào công viên giải trí.

Nếu như không suôn sẻ, vậy thì vừa hay mượn sức mạnh của Gương Thần tạo ra cục diện lấy nhiều đánh ít, bao vây tấn công giày trắng nhỏ.

"Hàn Phi? Hàn Phi!" A Lâm vỗ vỗ vai Hàn Phi: "Chúng tôi tìm thấy một trang bị xé rách từ nhật ký của bảo vệ."

Hàn Phi quay đầu lại nhìn, A Lâm lôi ra mấy mảnh vụn từ trong khe hở gạch lát nền, sau khi ghép chúng lại với nhau, trên đó chỉ có viết một câu —— Trong số tám người bọn họ có quỷ!

"Thực sự bị anh đoán được rồi, nội dung của cuốn nhật ký tuần tra của bảo vệ bị xé nát ở phần cuối, hẳn là phỏng đoán về

thân phận của quỷ.” Ngô Lễ lục tung căn phòng, nhưng không tìm thấy manh mối nào khác: “Bây giờ lại rơi vào bế tắc rồi.”

“Đi thôi, đến thang máy ở bên trong tòa nhà xem thử.” Hàn Phi cất mảnh giấy vụn đi: “Bảo vệ trong nhật ký từng nói, đồng nghiệp của anh ta từng nhìn thấy người không có bóng tiến vào thang máy, có lẽ thang máy đó chỉ có quỷ có thể đi.”

“Vẫn muốn đến tòa nhà đó nữa sao?” Tiêu Thần không còn duy trì được hình ảnh một người đàn ông tỏa nắng nữa: “Tôi biết các gameshow của Đường Nghị luôn gây bất ngờ, nhưng không ngờ được quá trình ghi hình lại như cực hình vậy.”

Hàn Phi căn bản không nghe Tiêu Thần phàn nàn, hắn đi thẳng vào bên trong tòa nhà.

Trong tòa nhà lắp đặt một số lượng lớn camera ẩn, Hàn Phi cũng muốn xem người thợ sơn liệu có xuất hiện ở trước camera không.

Bảy người vào lại hành lang dài, đến tòa nhà phụ.

Bên trong tòa nhà lớn tối hơn rất nhiều, ngoại trừ chỗ thang máy có một ngọn đèn khá sáng.

“Tòa nhà này đã bị bỏ hoang nhiều năm như vậy rồi, thang máy còn hoạt động được không?” A Lâm có chút lo lắng, đây là lần đầu tiên cô ấy tham gia một gameshow, hoàn toàn là một người mới.

“Về mặt an toàn, cô có thể hoàn toàn tin tưởng Đường Nghị, tất cả các đạo cụ dùng trong gameshow của bọn họ đều đã được kiểm tra đi kiểm tra lại hơn năm lần.” Sau khi Ngô Lễ nói xong liền nhấn nút thang máy.

Cửa thang máy cũ nát từ từ mở ra, một mùi hôi thối toát ra từ trong buồng, bên trong có ném một cái chân bị gãy.

“Hẳn, hẳn là đạo cụ, đừng căng thẳng.” Ngô Lễ dũng cảm tiến vào thang máy để kiểm tra, kết quả trong màn hình hiển thị đầy vết nứt của thang máy đột nhiên xuất hiện ánh sáng quỷ dị màu xanh lục: “Bên trên đạo cụ chân gãy có khắc chữ, muốn đi vào thang máy buộc phải cho nó ăn cái gì đó! Người sống cần các cơ quan và bộ phận cơ thể, người chết là…”

Ngô Lễ còn chưa đọc xong, buồng thang máy bắt đầu rung lên, cửa thang máy từ từ đóng lại, dọa Ngô Lệ sợ đến vội vàng chạy ra ngoài.

“Đây là cơ quan gì vậy?” Ngô Lễ sợ hãi: “Cũng may mà tôi chạy tương đối nhanh.”

“Xem ra có vẻ giống như tôi suy đoán, chúng ta có thể dùng thang máy để xác minh thân phận của nhau, chỉ cần tìm được thi thể giấu trong tòa nhà, thì có thể để thang máy mở trong một phút.” Hàn Phi cũng đi tới bên cạnh thang máy, nhưng hắn vừa đến gần, đèn ở lối vào thang máy đột nhiên vụt tắt.

Mấy minh tinh không chút đề phòng sợ hãi hét lên, nhưng Hàn Phi thì lại hơi sửng sốt, hắn nhớ rằng bảo vệ đã nói trong nhật ký của mình, đồng nghiệp kia nhìn thấy một con quỷ không có bóng, nơi mà quỷ đi đến, đèn sẽ đều vụt tắt.

“Chẳng lẽ mình là quỷ? Hay là quỷ đang đến gần?”

Chương 609: Người trong bức tranh bước ra rồi

Đèn vụt tắt, tất cả mọi người rơi vào hỗn loạn.

Mấy diễn viên đều đứng nguyên tại chỗ, nhưng Hàn Phi có thể nghe thấy rõ ràng tiếng bước chân.

Hắn nhìn theo hướng bước chân, hình như có thứ gì đó đang đứng sau cánh cửa của lối đi an toàn.

Đưa tay chạm vào chiếc điện thoại di động mà ê-kíp chương trình gửi cho mọi người, Hàn Phi đột nhiên giơ điện thoại lên, dùng đèn pin đi kèm điện thoại chiếu về phía lối đi an toàn.

Ánh sáng xuyên qua bóng tối, sau tấm kính của cánh cửa an toàn là khuôn mặt của một người phụ nữ.

"Ah…ah….!"

A Lâm đang đứng bên cạnh Hàn Phi cũng nhìn thấy mặt người, cô sợ hãi hét lên, liên tục lùi lại, còn va vào Tiêu Thần.

Mấy minh tinh loạn cào cào hết lên, hoàn toàn khác với hình ảnh thường thấy trên màn ảnh rộng, cũng chỉ Hàn Phi vẫn giữ vững được "hình tượng nội gián cảnh sát" của mình.

"Hét cái gì!" Tiêu Thần cũng giật nảy mình, anh ta vừa rồi suýt chút nữa đã đẩy A Lâm ra, tay đã giơ cả lên rồi, mới chợt nhận ra đây là ghi hình gameshow, để giữ vững hình tượng của mình, anh ta chỉ đành cố gắng chịu đựng.

"Có quỷ! Ở ngay sau cửa an toàn! Là khuôn mặt của một người phụ nữ!" A Lâm che mặt gào lên, cô làm ra phản ứng chân thật nhất, đây cũng là điều mà Đường Nghị muốn.

"Đều là giả, Đường Nghị giỏi nhất là đánh tráo thật giả." Bạch Trà giả bộ bình tĩnh: "Trên đời này làm gì có quỷ?"

Nữ diễn viên tên Lê Hoàng cũng phản ứng lại, cô lấy điện thoại di động ra soi, sau đó nhìn Hàn Phi có chút nghi ngờ:

“Làm sao cậu biết đằng sau cánh cửa đó có người? Tôi thấy cậu không chút do dự chiếu đèn vào chỗ đó.”

“Tôi nghe thấy tiếng bước chân.” Hàn Phi cầm điện thoại di động đi về phía hành lang: “Khuôn mặt của người phụ nữ kia rất kỳ lạ, không giống quỷ cho lắm.”

“Chỉ trong tích tắc đó mà cậu có thể nhìn rõ được sao?” Vẻ mặt Lê Hoàng khó hiểu, một lúc sau mới nhận ra điều kinh dị hơn: “Không giống quỷ cho lắm là có ý gì? Cậu đã từng gặp quỷ rồi à?”

“Chưa từng gặp.” Hàn Phi đi tới bên cạnh cửa an toàn, mở cửa ra, vết máu trên mặt đất lại nhiều hơn rồi: “Tôi muốn đi lên tầng kiểm tra, mọi người có đi cùng không?”

“Tôi muốn bỏ cuộc!” A Lâm vô cùng sợ hãi, là một ca sĩ nổi tiếng, lần đầu tiên tham gia gameshow, kết quả không ngờ lại gặp phải tình huống này.

Thực tế trước khi đến đây đã có rất nhiều bạn bè can ngăn cô, nhưng cô lại rất tham vọng, muốn sử dụng gameshow mới của Đường Nghị, để khiến cho sự nổi tiếng của mình cao hơn nữa.

“Bây giờ muốn bỏ cuộc vẫn còn kịp, nếu tiếp tục nữa đến lúc đó có muốn bỏ cuộc cũng không được đâu.” Hàn Phi giống như người chăm sóc của tổ ekip chương trình vậy, có điều những gì hắn nói là sự thật, bởi vì hắn biết nơi này thực sự có thể bị quỷ ám.

“Tôi…” A Lâm do dự một chút, lấy điện thoại di động ra muốn gọi cho người đại diện của mình, nhưng lại bất ngờ phát hiện điện thoại di động do ekip chương trình cấp cho bọn họ không hề có tín hiệu, còn điện thoại di động của chính bọn họ đã bị ekip thu lại trước khi vào đây: “Tình huống gì vậy? Tại sao điện thoại di động của ekip chương trình phát lại không có tín hiệu?! Thật là quá đáng mà!”

“Trong kịch bản điện thoại di động của chúng ta không có tín hiệu, Đường Nghị là đang cố gắng hết sức để hoàn nguyên, muốn tạo ra một chương trình thực tế gần với hiện thực nhất.” Lê Hoàng vừa nhận điện thoại đã kiểm tra qua, cô tưởng tất cả

mọi người đều biết: “A Lâm, gameshow này hiện tại đã hội tụ đủ mọi điều kiện để bùng nổ, chỉ cần chúng ta trốn thoát suôn sẻ hoặc trở thành khách mời thường xuyên, vậy thì sẽ rất có lợi cho sự phát triển sau này của chúng ta, vì vậy tôi nghĩ cô nên cố gắng chịu đựng thì hơn.”

A Lâm cuối cùng nghe theo lời của Lê Hoàng, bật đèn pin của điện thoại di động lên, cô chen vào bên cạnh Lê Hoàng.

“Đừng sợ.” Bạch Trà cố gắng an ủi A Lâm: “Cô cho rằng Đường Nghị sẽ thực sự làm cô bị thương à? Ông ấy dám làm như vậy không?”

A Lâm lắc đầu và lau nước mắt.

“Đúng rồi, nếu như cô sẽ không sao, vậy thì cô là bất khả chiến bại trong này rồi, cho dù là kẻ giết người hay là quỷ, cũng đều không phải sợ.” Bạch Trà rất ngầu bước đến bên cạnh A Lâm: “Hãy coi đây như là một loại show thực tế là được rồi.”

“Show thực tế ?” Hàn Phi nhìn Bạch Trà cười híp mắt: “Tôi cảm thấy gọi là show quỷ dữ càng hay hơn, mọi người tuyệt đối không được biến chính mình thành nhân vật chính, chúng ta chỉ là những người đến từ bên ngoài.”

“Cậu muốn nói cái gì?” Bạch Trà cùng Hàn Phi đối mặt với nhau, anh ta cảm thấy hắn chính là đang gây chuyện.

“Tôi sợ mọi người chết một cách không rõ ràng, cho nên có lòng tốt nhắc nhở.” Hàn Phi không nói thêm, cầm điện thoại di động tiến vào lối đi an toàn, hắn nhìn dấu chân dính đầy máu trên mặt đất: “Nhìn dấu giày giống như một đôi giày của phụ nữ, cô ấy chạy xuống hướng tầng hầm rồi.”

Đá tung cánh cửa tầng 1 tầng hầm, Hàn Phi men theo bậc thang đi xuống.

Trên bức tường của tầng 1 tầng hầm có vẽ một số hình ảnh hoạt hình rất dễ thương, còn có các bức tranh vẽ các bạn nhỏ đang chơi đùa.

Bức tranh tràn đầy ngây thơ chất phác hoàn toàn trái ngược với tòa nhà hoang tàn đổ nát, khuôn mặt tươi cười của những

đứa trẻ đối diện với số lượng lớn các túi thuốc trên mặt đất, cũng như những ống tiêm bị vứt bỏ và những bộ quần áo máu do bệnh nhân thay ra.

"Người thiết kế cảnh này thật là biến thái!" Ngô Lễ nhỏ giọng thì thào.

"Có khả năng nào cảnh tượng này là vốn dĩ đã tồn tại không?" Hàn Phi đi theo vết máu lần lượt đẩy các cánh cửa ra, thực sự không đẩy được thì đạp.

Trong tiếng động bùm bụp, dũng khí của những người khác cũng dần dần tăng lên.

"Thô bạo phá hủy đạo cụ và cảnh của trò chơi, chờ sau khi tiết mục được phát sóng, cậu cứ chờ bị khán giả mắng chửi đi." Bạch Trà đi theo phía sau đội ngũ, lạnh lùng cười nói.

Trong suốt chặng đường đi về phía trước, Hàn Phi thay vì nói tham gia chương trình, thì giống như một "cuộc điều tra do nhà nước đài thọ chi phí" hơn.

Có sáu lá chắn thịt bảo vệ, hắn có thể rất yên tâm kiểm tra kỹ lưỡng toàn bộ tòa nhà, đi bất cứ nơi nào mình muốn, cho dù hận ý có đến, hắn cũng chỉ cần chạy nhanh hơn đồng đội là được rồi.

"Nếu như lần này thực sự có thể phát hiện ra điều gì đó, có lẽ sau này mình có thể hợp tác với Đường Nghị, để anh ta sắp xếp địa điểm quay tại nơi mà mình muốn điều tra."

Khi đi vào sâu hơn, Hàn Phi cũng có những phát hiện.

Tầng 1 tầng hầm này rất giống với tầng hầm của cô nhi viện màu trắng ở thế giới tầng sâu, chỉ khác là có thêm rất nhiều phòng nuôi dạy trẻ.

"Những đứa trẻ nhà giàu đang chờ trên mặt đất để tiếp nhận cải tạo nhân cách, những đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa được nuôi dưỡng thành những nhân cách khác nhau dưới mặt đất, như thể chúng là hàng hóa để mọi người lựa chọn. Điều này thực sự thật điên rồ." Hàn Phi cảm thấy Vĩnh Sinh Pharmaceuticals thực sự nghiên cứu ra một số thứ rất

đáng sợ, chính mình sau này có thể cũng sẽ ngày càng tiến gần hơn đến những thứ quỷ dị đó.

Hàn Phi đi đến cuối hành lang dài, mở cửa phòng cuối cùng ra, trong phòng giải trí trẻ em được cải tạo từ phòng bệnh có một cái lồng sắt gỉ sét, trong lồng sắt có đặt một đạo cụ trái tim thối rữa.

"Lồng sắt bị khóa, bên dưới còn có chữ viết bằng máu." Hàn Phi chiếu đèn pin điện thoại di động xuống đất: "Tình yêu của anh đối với em giống như một cái lồng giam giữ chim, em muốn rời đi, thì anh lại uy hiếp muốn đập vỡ cả em và lồng chim."

"Trong phòng bảo vệ, dưới bức ảnh của Bạch Trà có đặt một cái lồng sắt, việc giải mã này nên do Bạch Trà hoàn thành." Ngô Lễ nhìn sang Bạch Trà: "Trong kịch bản của cậu có gợi ý gì về cảnh này không?"

"Hình như có, trong kịch bản, tôi là một người có tính ham muốn kiểm soát rất cao, bẩm sinh không được những động vật nhỏ yêu thích, vì để ngăn không cho chúng thoát khỏi tôi, tôi luôn thích nhốt những con vật vào trong lồng." Bạch Trà đi xung quanh lồng sắt, đi một vòng, phát hiện xung quanh lồng sắt hàn này có viết tên của các loài động vật khác nhau: "Thế này có nghĩa là gì?"

Bạch Trà bây giờ là nhân vật chính, anh ta cần dựa vào một số thứ trong kịch bản của mình để mở lồng sắt và lấy cánh tay của mình ra.

Lúc này trông anh ta tuy rất ngầu và bình tĩnh, nhưng thật ra con người lại không thông minh lắm, anh ta đang dùng kỹ năng diễn xuất khập khiễng để che đậy sự mơ hồ của mình.

Sau khi đợi khoảng năm sáu phút, Hàn Phi đột nhiên ngửi thấy mùi sơn nhàn nhạt, mùi đó vô cùng cổ quái, giống như trong sơn có lẫn máu.

Quay đầu nhìn ra bên ngoài căn phòng, trong hành lang dài âm u, có một quả bóng tròn từ trên tường rơi xuống, tiếp sau đó có một bóng người thấp lùn đi ra khỏi bức tường, nhặt lại quả bóng lên.

“Những bức tranh này là do người thợ sơn đã vẽ lúc trước? Chẳng lẽ tất cả những bức tranh trong tòa nhà này đều là do người thợ sơn vẽ?”

Nơi nguy hiểm như này, một mình Hàn Phi chắc chắn không dám tới, nhưng ekip chương trình đã giúp hắn giải quyết được một vấn đề lớn.

Bóng đen mờ mờ đang ôm bóng dường như bị lạc đường, anh ta không quay lại bức tường, mà lại tò mò đi lên tầng.

“Không có thời gian ở đây chơi như ở nhà đâu.” Hàn Phi nói với Bạch Trà: “Cậu rút cuộc có làm được không vậy?”

“Tôi đang suy nghĩ, lập tức sẽ có kết quả!” Bạch Trà vẫn còn cố chấp.

“Vậy cậu hãy nói cho tôi biết, hiện tại suy nghĩ của cậu là gì? Tư duy giải quyết vấn đề là gì? Cậu thông qua những con vật này hồi tưởng đến thứ gì?” Hàn Phi đứng trước mặt Bạch Trà: “Cậu hãy nói hết những thông tin trong kịch bản của mình đi, tôi giúp cậu phân tích.”

“Tôi…” Bạch Trà vội đến đỏ cả mặt, ấp úng cả nửa ngày không nói được một câu.

“Cũng may cậu có một khuôn mặt đẹp, nếu không tôi cũng không biết cậu còn có thể làm gì nữa?” Hai tay Hàn Phi nắm lấy lồng sắt, lắc lắc nhẹ, đạo cụ do Đường Nghị làm ra rất vững chắc, nhưng với sức của Hàn Phi, vẫn là chưa đủ.

Lồng sắt cố định bị đụng đổ, Hàn Phi cầm hai cánh tay bước ra phía bên ngoài.

“Này! Cậu lỗ mãng như vậy, thì chương trình làm gì còn hiệu ứng gì nữa!” Bạch Trà quát lớn với Hàn Phi.

“Muốn có hiệu ứng chương trình? Lát nữa sẽ có đầy.” Hàn Phi cầm tay bị gãy quay trở lại tầng một: “Nếu như Đường Nghị muốn theo đuổi sự thật tuyệt đối, vậy thì tôi sẽ dùng hành động thực tế nói với anh ta rằng, một cuộc điều tra thực sự thì sẽ không có sự ràng buộc, mọi thứ đều có thể vận dụng, anh ta hẳn có thể hiểu được những điều này.”

“Hiểu cái quỷ gì! Ông chủ Đường nói không chừng bây giờ đang rất mất kiểm soát phía màn hình bên kia đấy!”

“Đưa ra quy tắc là anh ta, nhưng người chơi trò chơi là tôi.” Hàn Phi đẩy cửa an toàn ra, phát hiện đèn trước cửa thang máy lại sáng lên: “Đèn lại sáng rồi?”

Ánh sáng đã mất từ lâu chiếu vào mấy người, mấy diễn viên vội vã chạy ra khỏi lối đi an toàn, như thể trong hành lang có quái vật ăn thịt người vậy.

“Lần này ai sẽ mang nó vào?” Lần trước Ngô Lễ vào thang máy đã bị dọa cho sợ phát khiếp, lần này anh ta kiên quyết không đi vào nữa.

“Để tôi.” Hàn Phi nhìn đèn trên thang máy, sau khi hắn đến gần, đèn lại tắt lần nữa.

A Lâm hét lên một tiếng, ôm lấy Lê Hoàng bên cạnh, còn các diễn viên khác thì đã chuẩn bị tinh thần từ trước, đều cầm điện thoại di động lên chiếu sáng.

Nhấn nút thang máy, cánh cửa cũ nát từ từ mở ra, một mùi sơn nồng nặc bay ra từ bên trong, bên trong toa thang máy cũ nát bị người ta dùng sơn đỏ viết đầy chữ tử!

Từng nét chữ hung dữ, kết hợp với màu sơn đỏ như máu đang chảy từ trên xuống, trông giống như những khuôn mặt người.

“Oh Shit!” Ngô Lễ lần đầu tiên chửi bậy trong một chương trình gameshow, quá chấn kinh rồi, cảnh tượng máu me này khiến người ta cảm thấy kinh hãi trong lòng.

“Chỉ rời đi có mấy phút mà lúc trở về thang máy đã thành ra thế này rồi?” Lê Hoàng che miệng mũi lại, cô rất không quen với mùi sơn này.

Mấy vị minh tinh thu người lại phía sau, Hàn Phi một mình đứng ở cửa thang máy.

“Anh ta ở ngay quanh đây, cách tôi rất gần.” Hàn Phi ném đạo cụ hai cánh tay gãy vào trong toa thang máy, không bao lâu, trên màn hình hiển thị của thang máy xuất hiện ánh sáng màu đỏ nhạt, tiếp theo đó hiện ra một con số “4”.

“Đây là số tầng sao? Là muốn chúng ta lên tầng bốn à?” Nhìn cánh tay trên mặt đất, Hàn Phi khẽ nhíu mày: “Nếu như Đường Nghị đều bố trí một cảnh quay và giải mã riêng cho từng người, vậy thì chỉ mỗi ghép lại thi thể đạo cụ trong thang máy này cũng đã cần rất nhiều thời gian, xem ra chỉ có thể áp dụng một phương pháp thô bạo hơn rồi.”

Sau khi đợi thang máy đóng cửa lại, Hàn Phi đang chuẩn bị lên tầng bốn thì đồng tử đột nhiên nheo lại, ánh mắt nhìn chằm chằm mấy diễn viên.

“Sao vậy? Người anh em? Cậu đừng nhìn chúng tôi như vậy!” Ngô Lê lần đầu tiên cảm thấy được sự áp bức từ ánh mắt của Hàn Phi.

“Thiếu mất một người.” Hàn Phi chỉ về phía cuối đội: “Hạ Y Lan biến mất rồi!”

Chính là lúc tất cả mọi người bị những chữ “tử” trong thang máy thu hút, Hạ Y Lan đã mất tích.

“Cô ấy không phát ra bất cứ âm thanh nào, hẳn là tự mình rời đi, hoặc là đạo diễn đã sắp xếp một thân phận đặc biệt cho cô ấy.” Lê Hoàng vẫn đang cố gắng suy nghĩ theo hướng mà con người có thể hiểu được.

“Tại sao người biến mất lại là cô ấy?” Hàn Phi nhờ vào ánh sáng của điện thoại di động, không tìm thấy bất cứ thứ gì có giá trị của Hạ Y Lan để lại, cô ta giống như là cứ đi cứ đi rồi đột nhiên biến mất vậy.

“Chúng ta buộc phải tăng tốc độ rồi, Hạ Y Lan có khả năng sẽ xảy ra chuyện!” Hàn Phi biết Hạ Y Lan có vấn đề, nhưng trước khi làm rõ cuối cùng chuyện gì đã xảy ra trên người cô ta, hắn không hy vọng cô ta sẽ chết như thế này.

Sau khi tìm kiếm lại lần nữa, mấy người vẫn không tìm thấy dấu vết của Hạ Y Lan, bọn họ chỉ đành làm theo gợi ý đi lên tầng bốn.

“Kỳ lạ, nơi này không phải là bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ hay sao? Tại sao trên tường đều vẽ những đứa trẻ đang chơi đùa vậy?” Ngay cả người ngốc nghếch nhất như Tiêu

Thần cũng nhận ra sự bất thường: “Bây giờ tôi luôn cảm thấy có người theo dõi chúng ta? Là Hạ Y Lan à?”

“Cô ấy không có lý do gì để theo dõi chúng ta cả!” A Lâm nắm lấy áo của Lê Hoàng, bởi vì cô ấy là người nhát gan nhất, vì vậy đi bên cạnh Lê Hoàng ở phía sau cùng của đội ngũ.

Sau khi nghe xong lời của Tiêu Thần, cô nhìn ra phía sau lưng, ánh sáng trong tòa nhà bỏ hoang vô cùng tối, trong đêm tối hình như đúng là có thứ gì đó đang di chuyển.

Đôi mắt vừa khóc xong có chút khó chịu, sự tập trung của A Lâm chú ý vào góc hành lang, có một quả bóng tròn đang từ từ lăn ra khỏi hành lang tầng hai.

“Bóng?”

Một lúc sau, có một cậu bé đi ra, cậu ôm quả bóng trên mặt đất lên, sau đó dường như phát hiện ra A Lâm.

Cơ thể từ từ quay lại, đứa trẻ cầm quả bóng, nhìn về phía A Lâm.

“Tại sao Đường Nghị lại tìm trẻ con tới đây?”

Không đợi cô kịp hiểu tại sao, một đứa trẻ khác lại đột nhiên bước ra khỏi góc hành lang.

Đứa trẻ đó bước đi loạng choạng, hai tay nó mò mẫm trong bóng tối, trên cổ một mảnh trần trụi, nó dường như đang tìm kiếm cái đầu của chính mình.

Chương 610: Hàn Phi bị cô lập

"Cái thứ tròn tròn đó có phải là quả bóng không? Đứa trẻ đó đang ôm đầu của một đứa trẻ khác!"

Đồng tử của A Lâm nhanh chóng giãn ra, cô hết sức chăm chú nhìn chằm chằm vào đêm tối phía xa, nỗi sợ hãi như nước hồ tràn khắp cơ thể, cô cảm thấy cơ thể mình đến cử động cũng trở nên khó khăn.

Khí lạnh bị hút vào phổi, A Lâm đột nhiên cảm thấy có người đang kéo áo của mình, cô vốn cho rằng đó là Lê Hoàng, nhưng khi ngoảnh đầu nhìn lại, thì phát hiện là một cánh tay màu trắng đang nắm lấy cổ tay cô, như muốn tách cô và Lê Hoàng ra.

Nhìn theo hướng của cánh tay, một đứa trẻ sáu hoặc bảy tuổi, ngũ quan bị khoét rỗng, đang ngồi xổm trên bậc thềm ngước nhìn cô.

"Có người!!"

A Lâm hét to đến nỗi cổ họng gần như vỡ ra.

Cô chủ động thả cánh tay đang nắm lấy Lê Hoàng ra, điên cuồng vung tay trái của mình, như thể có thứ gì đó đang bám trên cánh tay vậy.

Kêu gào, la hét, ngồi bệt xuống cầu thang, nước mắt tuôn trào, A Lâm thực sự bị dọa sợ thê thảm.

"Cô nhìn thấy người gì?" Hàn Phi ở phía trước dừng lại, hắn không có thù hận gì với A Lâm, khả năng cho phép có thể cứu hắn nhất định sẽ cứu.

"Là một đứa trẻ! Không đúng! Có ba đứa trẻ! Một đứa không có đầu, còn có một đứa ngũ quan bị khoét rỗng, trên mặt toàn là lỗ đen!" A Lâm kích động, vừa khóc, vừa kêu gào.

"Nơi chúng ta ở là bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, sao có thể có trẻ con?" Bạch Trà thử an ủi A Lâm: "Những thứ cô

nhìn thấy hẳn là những con quỷ nhỏ do Đường Nghị thiết kế, đó đều là hình ảnh ảo, đều là giả."

"Nhưng mà…" A Lâm nước mắt lưng tròng phản bác nói: "Con quỷ nhỏ đó hình như là thực sự chạm vào tôi, vừa rồi tôi cảm thấy có người đang kéo tay tôi, nó muốn tách tôi ra khỏi Lê Hoàng! Nó muốn kéo một mình tôi đi! Hạ Y Lan có lẽ là bị chúng nó kéo đi như thế này! Thật sự là có quỷ!"

"Chúng ta là đang quay gameshow thôi, cô đừng nhập vai quá." Ngô Lễ cũng cảm thấy không thể giải thích được: "Tôi đã hiểu tại sao Đường Nghị lại tìm cô một người mới tham gia gameshow rồi, hiệu ứng chương trình của cô nhiều khi còn chân thực hơn rất nhiều so với những người cố tình diễn như chúng tôi."

"Tôi không làm hiệu ứng chương trình! Tôi thực sự không phải là đang làm hiệu ứng chương trình!" A Lâm cảm thấy vô cùng ủy khuất, cuối cùng vẫn là Lê Hoàng kéo cô lên, ôm cô vào lòng, cho cô sự an ủi thực sự.

So với mấy diễn viên nam không đáng tin cậy đó, Lê Hoàng trông trưởng thành ổn định, là một người thực sự đáng tin.

"Mấy người đừng nói cô ấy nữa, bị dọa sợ là chuyện bình thường, trong lòng mấy người chẳng lẽ không sợ sao?" Ánh mắt Lê Hoàng quét qua từng người một, cuối cùng rơi xuống trên Hàn Phi: "Đương nhiên, trừ cậu ấy."

"Tôi muốn bỏ cuộc rồi." A Lâm lắc lắc đầu, cô lau nước mắt trông thật đáng thương.

"Các chương trình gameshow của Đường Nghị sản xuất không có cái nào mà không nổi, sự nổi tiếng của cô đã bị kẹt ở giai đoạn này rất lâu rồi, nếu muốn đột phá lần nữa, đây quả thực là một cơ hội." Lê Hoàng rất chín chắn, cũng rất hiểu nhu cầu của khán giả: "Cô và mấy người diễn viên chúng tôi không giống nhau, là lần đầu tiên tham gia một chương trình gameshow, có phản ứng chân thật nhất, mà đây chính là điều mà khán giả muốn xem. Chờ sau khi chương trình được phát sóng, sức ảnh hưởng của cô sẽ được nâng cao hơn nữa, muốn

chuyển sang làm diễn viên hoặc một cái gì đó, sẽ vô cùng thuận lợi.”

Bản thân A Lâm cũng biết rằng đây là một cơ hội, cô buộc phải nắm bắt lấy nó, ngoài ra nếu bây giờ bỏ cuộc, thì sẽ là vi phạm hợp đồng, công ty đứng sau cô có thể sẽ phải đền một khoản tiền lớn vì quyết định cá nhân của cô.

“Chúng ta là đang quay gameshow, nếu như thật sự có quỷ, Đường Nghị nhất định sẽ ngừng quay, anh ta dù có điên rồ đến đâu cũng không thể trêu đùa tính mạng của diễn viên được, đúng không? Hơn nữa, trên thế giới này làm gì có quỷ?”

Bạch Trà và Lê Hoàng rất vất vả mới an ủi được A Lâm, nhưng Hàn Phi lại lên tiếng vào ngay lúc này.

“Tất cả các gameshow của Đường Nghị đều rất nổi, nhưng tuổi thọ tất cả các gameshow của anh ta đều rất ngắn, liệu một nhà sản xuất chương trình gameshow hàng đầu tự phụ kiêu ngạo như vậy có từ bỏ lưu lượng truy cập và sự chú ý lớn hay không?”

Bước tới trước mặt A Lâm, Hàn Phi nắm lấy cánh tay của cô, hắn nhìn thấy trên cổ tay A Lâm có một chút vết sơn đỏ.

“Nếu hiện trường quay thực sự có quỷ, vậy thì Đường Nghị nhất định là người vui nhất, ít nhất cho đến trước khi có người bị thương nặng, anh ta nhất định sẽ không làm gián đoạn cảnh quay, đây rất có thể sẽ là một trò chơi phải chết thật, chúng ta là những diễn viên trên sân khấu đang đánh cược sinh mệnh của mình.” Hàn Phi buông tay A Lâm ra: “Tôi đã có dự cảm rất xấu, nếu như thật sự rất sợ hãi, bỏ cuộc càng sớm càng là một lựa chọn sáng suốt, người sống tuyệt đối đừng bị lòng tham làm mờ mắt.”

“Cậu nói những lời này không cảm thấy mình rất tự phụ hay sao?” Bạch Trà trực tiếp cười nhạo Hàn Phi: “Kịch bản của cậu cũng hợp với tính cách thật đấy, đạo diễn Giả Gia rất biết nhìn người.”

“Tùy thôi, chỉ cần lát nữa cậu đừng có khóc là được.” Hàn Phi mỉm cười, hắn lại đi đầu đội ngũ, là người đầu tiên tiến vào tầng bốn.

Đường Nghị vô cùng để tâm đến chương trình gameshow mới này nên đã dành rất nhiều thời gian để sắp xếp bối cảnh, anh ta đã thiết lập một số cơ quan có thể điều khiển được ở hậu cảnh trong tòa nhà ban đầu vốn đã rất đáng sợ, chỉ cần có người đi ngang qua là âm thanh khiến người ta rùng rợn và bóng đen quỷ dị sẽ xuất hiện, có điều những thứ đó đều sẽ giữ khoảng cách an toàn với các diễn viên, sẽ không tuỳ tiện chạm vào họ.

Tầng 4 của tòa nhà chữa bệnh, trên tường có vẽ bức tranh những đứa trẻ đang chơi đùa, phía trước tường có chất rất nhiều vòng hoa, trên mỗi vòng hoa đều có viết những chữ rất khủng khiếp, ví dụ như tôi sẽ trả thù cho bạn, nhất định phải giết chết bác sĩ đã làm hại bạn, nhất định phải bắt được kẻ ăn cắp khuôn mặt, v.v.

Giẫm lên tiền giấy bị gió thổi bay, mấy diễn viên từ từ di chuyển vào bên trong.

Tất cả các khoa bệnh trên tầng 4 đều có dán câu đối màu trắng, trên cửa bị người ta vấy những thứ bẩn thỉu, trên trục cửa của một phòng phẫu thuật còn treo cờ trắng.

“Toàn bộ tầng bốn đều bị bố trí thành linh đường?” Tiêu Thần khẽ run lên, chỉ cần đứng ở đây thôi, anh ta đã cảm thấy tinh thần bất an rồi.

“Số 8 là bị chúng ta giết chết ở đây à? Đây là hiện trường vụ án đầu tiên?” Ngô Lễ nhìn dòng chữ trên vòng hoa: “Tất cả vòng hoa ở hành lang hình như đều là do một người tặng, người này tự xưng là muốn trả thù cho số 8, theo kinh nghiệm mà tôi đã đóng rất nhiều phim kinh dị thì rất có thể một anh chàng nào đó đã thầm thương trộm nhớ người phụ nữ số 8, sau khi biết tin số 8 đã bị mấy người chúng ta giết chết, giả thần giả quỷ, muốn giết chết bảy người chúng ta.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy.” Lê Hoàng gật gật đầu: “Kẻ báo thù đó rất có khả năng chính là bảo vệ kia, người báo thù giả làm bảo vệ, lấy thân phận của số 8 để lừa chúng ta quay trở lại nơi này, sau đó bịa đặt ra mọi thứ, lợi dụng sự áy náy và sợ hãi của chúng ta đối với số 8, giết chết toàn bộ mọi người!”

“Tôi thì lại cho rằng so với bảo vệ, cậu ta còn đáng ngờ hơn.” Bạch Trà thấp giọng, bĩu môi với Hàn Phi: “Trong kịch bản của sáu người chúng ta đều có ký ức liên quan đến số 8, nhưng trong kịch bản của cậu ta lại không đề cập đến bất cứ thứ gì liên quan đến số 8, hơn nữa cô không cảm thấy rất kì lạ sao? Cậu ta và Hạ Y Lan đều là người cùng một công ty, nghe nói rằng bộ phim tiếp theo sẽ đóng chung với nhau, chắc chắn là quan hệ cộng tác, mọi người hãy nhìn xung quanh đi, bây giờ người mất tích đầu tiên là ai?”

“Ý cậu là Hạ Y Lan và Hàn Phi đang phối hợp cùng nhau à? Cô ấy là cố ý mất tích, muốn một tối một sáng đối phó với chúng ta?” Ngô Lễ cũng cảm thấy có khả năng này.

“Đạo lý rất đơn giản mà! Một người lớn sống sờ sờ như Hạ Y Lan sao có thể biến mất một cách lặng lẽ được? Suy nghĩ về nó từ một khía cạnh khác, giả sử có quỷ bắt mọi người, mọi người sẽ vùng vẫy và la hét, hay là sẽ để mặc nó kéo đi?” Bạch Trà dần dần thuyết phục bản thân: “Nơi này kinh dị như vậy, mọi người nhất định phải tập hợp lại mới có thể an toàn, kết quả cô ấy lại lựa chọn âm thầm hành động một mình, trong này không có vấn đề mới là lạ!”

“Đúng vậy.” Tiêu Thần cũng cảm thấy những gì Bạch Trà nói có lý: “Tôi nghe nói bộ phim tiếp theo của bọn họ là thuộc thể loại bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, tập đầu tiên của chương trình gameshow này vừa hay được quay ở bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, hai người này nhất định là có vấn đề!”

Sau một loạt phân tích, mấy người diễn viên bắt đầu giữ khoảng cách với Hàn Phi, thậm chí còn bắt đầu có chút sợ hãi hắn, bọn họ cho rằng hắn rất có khả năng sẽ cho bọn họ vào tròng.

Bạch Trà thành công cô lập Hàn Phi, nhìn hắn cười haha, trong lòng cuối cùng cũng thoải mái hơn một chút.

Anh ta cảm thấy trong khung cảnh đáng sợ như thế này, càng có nhiều người thì càng an toàn, Hàn Phi sẽ dần dần tự tìm đường chết.

Hàn Phi đi đầu tiên mở đường cũng nghe thấy tiếng bàn tán của đám người đó, hắn căn bản lười để ý tới, chờ khi người thợ sơn thực sự xuất hiện, đám người đó sẽ biết con quỷ thật khủng khiếp như thế nào, cũng biết hắn là một người lương thiện đến như thế nào.

Lần lượt mở các gian phòng bệnh ra, cuối cùng Hàn Phi vén lá cờ hồn màu trắng treo ở phòng phẫu thuật lên, tiến vào bên trong căn phòng.

Trong phòng phẫu thuật khổng lồ, có đặt những dụng cụ y tế hoen gỉ, còn có chiếc bàn phẫu thuật mà Hàn Phi vô cùng quen thuộc.

"Nhiều dụng cụ đắt tiền như vậy mà cũng không mang đi sao? Xem ra bệnh viện này phong tỏa rất đột ngột, thật là lãng phí." Ngô Lễ đứng bên ngoài phòng phẫu thuật, anh ta không dám một mình vào, càng không dám vào phòng với Hàn Phi.

"Thông thường đều là phát sinh bệnh truyền nhiễm cấp tính mới trực tiếp bị phong tỏa, nhưng đây chỉ là bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ."

Các diễn viên khác cũng bước vào trong phòng, mọi người đều giữ khoảng cách với Hàn Phi, co hết lại phía sau, dường như là đang cố tình cô lập hắn.

"Đây là cái gì?"

Hàn Phi nhấc tấm vải trắng che bàn phẫu thuật lên, sau đó dùng lực đẩy bàn phẫu thuật ra, bên dưới bàn có đặt một chiếc quan tài.

Chiếc quan tài màu đen đỏ vừa hay nằm kẹt dưới bàn phẫu thuật, ở khe hở của nắp quan tài vẫn còn có vết máu và xác một số con giòi nhỏ ở thi thể.

Lau sạch vết bẩn trên bề mặt quan tài, có thể nhìn thấy một dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo được khắc bên trên —— Tôi chết ở đây, các người cũng sẽ chết ở đây.

Bên dưới câu này là một khuôn mặt bị xé ra từ trên người ma nơ canh, sau khi bị người ta cắt vụn, lại được ghép lại từng chút một với nhau trên quan tài.

“Trông kinh thật đấy.” Tiêu Thần không muốn tùy tiện tới gần, những minh tinh khác cũng đều đứng tại chỗ.

“Tôi nhớ trong phòng bảo vệ bên dưới ảnh của Hạ Y Lan có đặt một khuôn mặt người, cửa ải này hẳn là cần kịch bản của cô ấy mới có thể thuận lợi thông qua.” Lê Hoàng cau mày, bây giờ Hạ Y Lan đã biến mất, bọn họ dường như đã bị mắc kẹt ở cửa này rồi.

Đưa tay nắm lấy nắp quan tài, Hàn Phi thử một chút nhưng không mở được ra, hắn tháo một cái chân ghế ở bên cạnh, cuối cùng cố cạy nắp quan tài.

“Cậu trước đây đã từng đi cướp mộ à?” Nhìn hành động đơn giản của Hàn Phi, Lê Hoàng có chút khó hiểu, nếu như nói hắn là kẻ giết người, vậy tại sao hắn lại giúp mọi người qua cửa? Hắn dường như luôn rất vội vàng, muốn nhanh chóng xác minh điều gì đó.

“Đã tìm thấy phần thân rồi.” Hàn Phi từ trong quan tài lấy ra một đạo cụ phần thân cơ thể được bọc bằng vải đỏ, phần thân là của một người phụ nữ, cô ấy không có tứ chi, đầu và hầu hết các cơ quan nội tạng.

“Một cái chân gãy, hai cánh tay gãy và phần thân đã được tìm thấy, thi thể trong thang máy sẽ sớm được ghép lại hoàn chỉnh rồi.” Hai tay Hàn Phi bưng phần thân của thi thể người phụ nữ, quay đầu nhìn về phía các diễn viên khác: “Thứ này rất nặng, mấy người nam chúng ta thay phiên di chuyển đi.”

Các diễn viên ở phía xa không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ là trên khuôn mặt tràn đầy biểu cảm từ chối.

Đạo cụ phần thân thi thể nữ làm rất chắc chắn, còn đặc biệt nặng, nếu như gặp phải bất kỳ tình huống nguy hiểm nào, mà bê nó chắc chắn sẽ không thể chạy nhanh được.

“Hiện tại đang ghi hình chương trình, mấy người cũng nên diễn một chút chứ? Bình thường không phải là mấy người giỏi nhất việc đeo mặt nạ biểu diễn hay sao?” Hàn Phi cảm thấy mình thật sự không thể trông cậy vào những người này nữa.

“Hay là để tôi khiêng cùng với cậu đi.” Lê Hoàng khác với những diễn viên bình hoa thông thường, nếu như cánh tay cô

dùng lực, có thể nhìn thấy đường cơ bắp rất đẹp.

"Bỏ đi, để tôi tự mình làm." Hàn Phi để phần thân thi thể nữ trên vai, cảnh tượng này nhìn đặc biệt đáng sợ, nhưng hắn lại không quan tâm.

Mấy người quay lại đi xuống cầu thang, nhưng chính lúc A Lâm quay người lại, các diễn viên khác toàn bộ đều sững sờ.

Lê Hoàng, người ở gần A Lâm nhất cũng chậm rãi lùi lại một bước, cô nhìn chằm chằm vào bóng lưng A Lâm, sắc mặt có chút nhợt nhạt.

Cảm thấy mọi người không theo kịp, A Lâm vẫn không biết chuyện gì xảy ra: "Mọi người sao vậy?"

"A Lâm, khi đi lên tầng cô có cảm thấy có gì lạ không?" Vẻ mặt Lê Hoàng cứng ngắc.

"Không!" A Lâm tỏ vẻ khó hiểu: "Mọi người đừng làm tôi sợ nhé! Rút cuộc có chuyện gì vậy?"

"Cậu nhìn sau lưng của mình đi." Lê Hoàng chậm rãi tới gần, kéo áo của A Lâm lên.

Trên phía sau lưng của A Lâm đầy những dấu tay sơn đỏ do trẻ con để lại, dày đặc cả một vùng rộng lớn, như thể có rất nhiều đứa trẻ đã từng túm lấy áo của cô đi về phía trước vậy!

Chương 611: Phát sóng trực tiếp đầu tiên của Hàn Phi

Nếu như nói lúc đầu nhìn thấy đứa trẻ trong đêm tối, A Lâm chỉ cảm thấy sợ hãi thôi, thì giờ đây nội tâm của cô đã hoàn toàn bị nỗi sợ hãi chiếm giữ.

"Tại sao lại như vậy? Tôi hoàn toàn không cảm giác gì cả!" A Lâm cố gắng quay đầu nhìn lại sau lưng mình, dấu tay của những đứa trẻ dày đặc dán vào áo cô, giống như nguyền rủa chết nhanh vậy.

Cô ra sức kéo xé áo của mình, cả người trở nên có chút điên cuồng.

"Trang phục chúng ta mặc đều do Đường Nghị cung cấp, có khả năng là do anh ta đã làm gì đó đặc biệt trên quần áo của chúng ta trước không?" Bạch Trà cố gắng dùng nhận thức của mình để lý giải: "Tôi thấy Đường Nghị thường xuyên giả mạo người khác như thế này trong các chương trình gameshow khác."

Tình trạng của A Lâm đã trở nên không ổn lắm, đôi mắt đã khóc mấy lần liền của cô ngày càng sưng đỏ, hai tay dần mất kiểm soát, trực tiếp xé chiếc áo của mình ra thành những cái lỗ.

"Đừng đi theo tôi! Đừng tới bắt tôi!" Móng tay cô thậm chí cào cả vào thịt của mình, không cẩn thận còn cào ra các vết máu trên lưng.

"Cô hãy vứt cái áo khoác kia đi." Hàn Phi cởi áo khoác của mình ra đưa cho A Lâm: "Lát nữa cô đừng đi cuối đội nữa, cô cùng Lê Hoàng đi giữa đội, tôi sẽ đi cuối cùng."

Nghĩ đến việc có thể có camera ẩn được lắp đặt xung quanh, một số diễn viên quay lưng lại A Lâm, để cô ấy ở giữa, để cô cởi bỏ chiếc áo có dấu tay đẫm máu, mặc áo của Hàn Phi lên.

“Cảm ơn…” Sau khi A Lâm thay áo xong, cuối cùng cũng lấy lại được bình tĩnh, nhưng ánh mắt của cô dường như đã có chút thay đổi so với vừa rồi, vết sơn màu đỏ như thể đã bắn vào trong mắt cô, khiến khóe mắt phồng lên đỏ tươi.

“Không sao đâu, quỷ chắc hẳn là không thể trực tiếp làm bị thương đến con người, nhưng nó sẽ dùng đủ loại ám thị, khiến cô sản sinh ảo giác và lầm tưởng, cuối cùng tự sát hại chính mình.” Hàn Phi cảm thấy còn chưa đủ đảm bảo, lại nói thêm một câu: “Nhớ kĩ, tôi nói là chắc hẳn là, tôi cũng không chắc chắn.”

Hàn Phi đã từng giao đấu với Cánh Bướm, biết thủ đoạn của hận ý, nhưng trên hận ý còn có không thể nhắc đến.

Một số hận ý có thể bản thân không thể trực tiếp giết người, nhưng ngộ nhỡ bọn chúng có thể sử dụng một số thứ gì đó do không thể nhắc đến để lại thì sao? Trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ bỏ hoang này đã xảy ra quá nhiều chuyện, không ai biết sự kinh khủng ở nơi sâu nhất rút cuộc là gì, vì vậy có cẩn thận hơn nữa cũng không thừa.

Một mình vác phần thân của thi thể nữ, Hàn Phi đi ở phía sau cùng của đội, sau khi cởi áo, thân hình hoàn hảo của hắn lộ ra, ngay cả Lê Hoàng cũng bất giác liếc mắt nhìn vài lần.

So với các diễn viên điển trai như Tiêu Thần và Bạch Trà, trên người Hàn Phi có một khí chất đặc biệt, rất khó để miêu tả cụ thể, như thể đến quỷ cũng đều không ghét hắn vậy.

“Để tôi đi trước cho.” Bạch Trà cảm thấy không thể để Hàn Phi cướp hết ánh đèn sân khấu, nên chủ động đi phía trước.

Rời khỏi phòng phẫu thuật, khi Bạch Trà tới hành lang dài, đột nhiên cảm thấy có chút ngơ ngác.

Trong hành lang vốn trống rỗng và tối tăm lúc trước, bây giờ có thêm một chiếc bàn cúng màu đen, trên bàn có đặt một bức ảnh đen trắng rất lớn.

Càng quỷ dị hơn nữa là, ảnh đại diện của người phụ nữ trong bức ảnh không có khuôn mặt của chính mình.

Trong một hành lang rải đầy tiền giấy và chất đầy vòng hoa hai bên, bị một khuôn mặt như vậy chiếu thẳng, bất cứ ai cũng sẽ cảm thấy sợ.

Bạch Trà bây giờ rất hối hận vì đã đi đầu tiên, nhưng lại ngại mở miệng, nên chỉ có thể cố gắng đi về phía trước: "Mọi người cẩn thận một chút, ở hành lang bên ngoài có thêm một bức ảnh, lúc chúng ta vào phòng phẫu thuật, trên tầng 4 đã có người khác tới đây."

Mấy minh tinh đều đi ra đến ngoài, tất cả đều nhìn thấy chiếc bàn cúng đột nhiên xuất hiện trên hành lang dài.

"Rõ ràng kẻ chủ mưu đằng sau chuyện này là để trả thù cho người phụ nữ số 8, người chết làm sao có thể tự tạo linh đường cho mình được? Tôi cảm thấy nhiều khả năng là người sống đóng giả quỷ." Ngô Lễ đã từng đóng nhiều phim kinh dị, hầu hết chúng đều kết thúc như vậy, anh ta rất hiểu những chuyện này.

"Chúng ta đừng dừng lại ở trên tầng này nữa, xuống lầu trước đi." A Lâm sợ tới mức giọng nói cũng run rẩy.

"Được, mọi người đi theo sát tôi." Bạch Trà căn bản không thể hiện được dũng khí như Hàn Phi, anh ta dùng điện thoại soi hồi lâu mới dám tiến lên phía trước, mỗi một bước đều vô cùng thận trọng.

"Cậu rút cuộc có làm được không vậy? Có thể đi nhanh hơn được không?" Hàn Phi vác cái đạo cụ phần thân thi thể nữ, sốt ruột thúc giục, mình buổi tối phải về chơi game, trước mười giờ phải tan ca.

"Giục cái gì mà giục? Tôi đây là thận trọng, cậu hiểu không? Đã từng chơi game kinh dị chưa hả?" Bạch Trà kiểu vịt chết còn mạnh miệng, nhưng anh ta cũng biết mình không thể quá nhát gan, vì vậy bước nhanh hơn một chút.

Trên lối đi an toàn vẫn là một vùng đen tối, hệ thống điện của cả tòa nhà dường như đã bị hư hỏng, đạo cụ do ekip cố tình thiết kế cũng không kích hoạt được bình thường, tóm lại cả hành lang trông rất quỷ dị.

“Mọi người chú ý một chút! Tôi chính là đã nhìn thấy ba tiểu quỷ kia ở tầng hai này!” A Lâm đứng giữa đội ôm lấy Lê Hoàng, cô thậm chí không dám mở mắt nhìn con đường phía trước, vì sợ rằng trong đêm tối sẽ lại mọc ra khuôn mặt của trẻ con.

“Không cần lo lắng cho tôi.” Bạch Trà trong lòng tự cổ vũ cho mình, mất nửa phút mới từ tầng ba di chuyển đến tầng hai, anh ta quay đầu nhìn về phía hành lang tầng hai, cả người lại ngẩn ra tại chỗ: “Sao có thể như vậy?”

“Xảy ra chuyện gì rồi sao?” Mấy người diễn viên đi theo phía sau như chim sợ cành cong, thấy Bạch Trà dừng lại, tất cả đều trở nên căng thẳng.

“Mọi người tự mình xem đi.” Bạch Trà chỉ tay lên hành lang tầng 2, ở trung tâm hành lang tối đen, có đặt một chiếc bàn phẫu thuật kim loại nặng, trên chiếc bàn phẫu thuật cực lớn có để một chiếc bánh kem “dâu tây” màu đỏ, trên bánh kem có cắm mấy ngọn nến màu trắng.

Dao nĩa và quần áo của trẻ em cũ nát cũng được ném xung quanh bàn phẫu thuật, trên mặt đất mơ hồ có thể nhìn thấy dấu giày của trẻ con.

“Một thứ nặng nề như vậy làm thế nào mà có thể đem ra khỏi phòng được?”

Mấy minh tinh ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng vẫn là A Lâm mở miệng nói: “Lúc trước tôi đã nhìn thấy một quả bóng lăn từ tầng hai ra, nhưng thực ra nó là đầu của một đứa trẻ, ở tầng này có vẻ như có một số lượng lớn trẻ em tụ tập!”

“Không thể nào! Kịch bản của chúng ta là về tình yêu và sự trả thù, bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ cũng không phải là cô nhi viện, tại sao lại xuất hiện nhiều trẻ em như vậy?“Ngô Lễ cảm thấy khó hiểu.

“Có thể là số 8 trước khi chết rất thích trẻ con.” Bạch Trà có chút sợ hãi, anh ta băng qua hành lang tầng hai với tốc độ nhanh nhất xuống đến tầng một.

Trở lại tầng một lần nữa, nhìn thấy ánh đèn trước cửa thang máy, Bạch Trà mới thở phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng cũng an

toàn rồi.”

Đi phía trước của đội ngũ quả thực rất nguy hiểm, bởi vì phải là người đầu tiên đối mặt với tình huống khẩn cấp, nhưng Bạch Trà sẽ không bao giờ thừa nhận rằng mình thua kém Hàn Phi, anh ta muốn chứng minh trước tất cả các máy quay rằng mình mạnh hơn hắn!

“Hạ Y Lan đã biến mất khi cửa thang máy mở ra, mấy người tốt nhất nên lấy lại tinh thần, chú ý xung quanh, đừng để bị bất cứ thứ gì bắt đi như cô ấy.” Hàn Phi vác phần thân của thi thể nữ đi về hướng thang máy, đám diễn viên này rất biết cách giả vờ, trên thực tế đều không dám đến gần thang máy.

“Cậu còn bảo chúng tôi chú ý xung quanh sao? Cậu đừng có ở đó làm hoang mang dư luận, rõ ràng cậu và Hạ Y Lan là cùng một nhóm.” Bạch Trà làm ra bộ dạng tôi sớm đã nhìn thấu anh rồi.

“Nếu như đây là phát sóng trực tiếp, hẳn là khán giả sẽ cho rằng cậu giống như một kẻ ngốc.” Hàn Phi đang định đến gần thang máy thì đèn trước thang máy đột nhiên nhấp nháy, như thể là kết nối kém.

Một mùi máu nhàn nhạt lướt qua chóp mũi, Hàn Phi lập tức trở nên cảnh giác, hắn phát hiện nhiệt độ xung quanh bắt đầu xuống thấp, thực sự là có thứ gì đó không hay đang ập đến.

“Cẩn thận!”

Hàn Phi lớn tiếng nhắc nhở, hắn nhìn về phía lối đi an toàn ở bên phải.

Lúc trước, mọi người đi lối đi an toàn ở bên trái, ekip cũng chỉ dọn dẹp bên trái, lối vào của lối đi an toàn bên phải chất đầy rác và các loại vật phẩm bỏ đi khác nhau, trên tường cũng có dán biển báo cấm đi lối này.

“Cậu lại bắt đầu giả thần giả quỷ rồi?” Bạch Trà cười khinh thường: “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất nhập vai rồi?”

Hàn Phi đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, hắn cũng không nói gì, ánh mắt nhìn thẳng vào lối đi an toàn bên phải.

Lê Hoàng ở bên cạnh cũng cảm giác được có gì đó không đúng, nhẹ giọng hỏi: “Hàn Phi, cậu đã nhìn thấy cái gì thế?”

Còn chưa kịp đợi cô nói xong, các đồ vật lộn xộn chắn ở lối đi an toàn bên phải đã rơi đầy xuống đất.

Khi những mảnh rác và đồ vật rơi xuống, một cánh tay được bao phủ bởi nhiều loại sơn khác nhau vươn ra khỏi lối đi an toàn bên phải.

“Đúng là có thật sao?” Trái tim Tiêu Thần thắt lại, anh ta và A Lâm cùng nhau nép vào phía sau Lê Hoàng.

Mùi hôi thối và mùi máu tanh từ từ bay ra, bảo vệ lùn mất tích đã xuất hiện, trên khuôn mặt anh ta trang điểm như một xác chết, trên người có bôi lượng lớn huyết tương nhân tạo, tạo ra một dáng vẻ chết rất thê thảm.

Ánh đèn ở lối vào thang máy lúc tối lúc sáng, cánh tay của bảo vệ lùn bóp méo thành một góc rất cổ quái, anh ta cầm theo một con dao, giống như một cỗ máy rỉ sét, đi về phía đám người.

Nhiệt độ càng ngày càng thấp, linh cảm xấu trong lòng Hàn Phi cũng càng ngày càng mạnh mẽ.

“Không phải chứ? Không phải chứ? Một diễn viên đóng vai tử thi mà cậu cũng nhập vai như vậy à?” Bạch Trà không nể tình cười nhạo Hàn Phi, anh ta sợ quỷ, nhưng không sợ người sống.

Bảo vệ lùn hẳn là NPC do ekip sắp xếp, người như thế này bất kể có diễn như thế nào, cũng sẽ không gây thương tích cho mình.

Nghĩ đến đây, Bạch Trà vượt qua sự sợ hãi trong lòng, anh ta vẫn đứng ở vị trí đầu tiên của đội ngũ, không trốn cũng không né.

“Để tôi xem, anh có thể mang đến cho chúng tôi những tin tức gì nào?” Bạch Trà lau mồ hôi trên trán, giả vờ bình tĩnh.

Ánh đèn trên đầu nhấp nháy ngày càng thường xuyên hơn, bảo vệ lùn dường như cũng dần dần quen với thân thể của mình, chạy càng ngày càng nhanh!

Sau khi đèn lại tắt lần nữa, tất cả các diễn viên đều nhìn thấy cái bóng đang chạy nhanh trong đêm tối.

Khi đèn bật sáng trở lại, bảo vệ lùn đã lao đến trước Bạch Trà!

Trên khuôn mặt được trang điểm như người chết, có thể mơ hồ nhìn thấy rất nhiều chữ tử được viết bằng sơn đỏ, bảo vệ lùn không chút do dự, chém thẳng một nhát về hướng cổ Bạch Trà!

Lưỡi dao sắc bén phản chiếu khuôn mặt sợ hãi đến biến dạng của Bạch Trà, khi con dao chuẩn bị chém xuống cổ anh ta, cơ thể anh ta đã bị đá văng sang một bên.

Anh ta tránh sang một cách nguy hiểm, con dao chỉ cứa vào mặt thôi.

Máu rơi xuống đất, Bạch Trà chạm vào vết thương nông trên má, lúc này mới bàng hoàng bừng tỉnh.

“Con dao là dao thật sao?!”

Khuôn mặt của bảo vệ lùn gần như bị chữ tử chiếm giữ hết, đôi mắt đỏ ngầu, ngay cả kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra sát khí của anh ta.

“Chảy máu rồi? Chảy máu rồi!” Tiêu Thần nhìn thấy Bạch Trà suýt nữa đã bị con dao đó chém, phản ứng của anh ta còn lớn hơn cả Bạch Trà, liền quay đầu chạy về phía lối đi dẫn đến tòa nhà chính.

Nhưng mới chạy được nửa đường đã rất tuyệt vọng phát hiện, cánh cửa giữa tòa chữa bệnh và lối đi bên ngoài đã bị khóa, bọn họ đã bị mắc kẹt ở đây.

Bạch Trà chỉ dám ngạo mạn trước mặt nhân viên ekip chương trình, thật sự gặp phải kẻ sát nhân, thì đầu óc hỗn loạn, cuối cùng chỉ còn lại một ý niệm là chạy thoát thân.

Nhìn khuôn mặt đầy chữ tử của bảo vệ lùn, Bạch Trà ngồi dưới đất bò lui lại, sau đó cùng với Tiêu Thần húc mạnh vào cửa sắt, muốn rời đi.

Nhưng đúng vào thời khắc mấu chốt này, đèn trước cửa thang máy đột nhiên vụt tắt.

Mất đi ánh sáng là cọng rơm cuối cùng lấn át lý trí của bọn họ, đa phần những người bình thường đều sẽ không dám ở cùng với một kẻ sát nhân trong bóng tối.

Mọi người vội lùi lại, la hét và chạy về phía lối đi an toàn, bọn họ đều sợ chạy quá chậm sẽ bị tên sát nhân chém giết.

Tiếng bước chân lộn xộn vang lên, có người ngã xuống rồi đứng dậy với tốc độ nhanh nhất, mấy người đi phía trước đều chạy thoát, cuối cùng chỉ còn lại Hàn Phi đang vác thi thể nữ ở nguyên tại chỗ.

“Hai người bảo vệ là thành viên của ekip, vì để hướng dẫn các diễn viên đi vào cốt truyện, bọn họ chắc chắn đã ở trong tòa nhà này rất lâu rồi, cũng không biết bọn họ cụ thể đã bị trúng chiêu vào lúc nào.” Hàn Phi nhìn những chữ tủ trên mặt của bảo vệ lùn, chủ động tiến lên trong bóng tối.

“Nếu như anh chỉ có thể thể thông qua những người khác gián tiếp tấn công tôi, vậy thì e rằng đêm nay anh sẽ không có khả năng thắng.” Một tay tóm lấy phần thân thi thể nữ, Hàn Phi không che giấu sức lực của mình nữa, hắn lộ ra nụ cười trong đêm tối, thay đổi hình tượng ốm yếu lúc trước: “Cơ thể vẫn chưa hoàn toàn bình phục, nhưng cũng tương đối rồi”.

Bảo vệ tay cầm con dao sắc bén lao về phía Hàn Phi, anh ta hoàn toàn bị sát khí chi phối, như thể muốn khắc tất cả những chữ tử trên mặt mình lên người hắn vậy.

Khuôn mặt méo mó, bảo vệ đâm thẳng vào tim Hàn Phi, nhưng lại bị đạo cụ thi thể nữ chắn lại.

Con dao nhọn đâm thẳng vào đạo cụ, Hàn Phi nhân lúc con dao chưa được rút ra, trực tiếp đá một cước vào đầu gối của bảo vệ, sau đó nhấc đạo cụ thi thể nữ lên đập thẳng vào mặt anh ta.

Trong sự nghiệp ngắn ngủi của mình, bảo vệ lùn là lần đầu tiên bị một thi thể nữ đập vỡ. Anh ta ngã về phía sau, nhưng rất nhanh lại đứng dậy, trong đầu anh ta dường như có một thế

lực nào đó đang tác động lên, khiến anh ta trong tiềm thức cảm thấy phải giết Hàn Phi bằng mọi giá.

Người bình thường chắc chắn sẽ hoảng sợ khi gặp phải tên cướp cầm dao, nhưng Hàn Phi đã nhìn thấy quá nhiều cảnh tượng tương tự, cộng với việc hắn có vũ khí trong tay nên hắn căn bản không có dự định sẽ chạy trốn.

Dùng đạo cụ thi thể nữ để đỡ dao, Hàn Phi tìm chuẩn cơ hội đánh giáp lá cà với bảo vệ, kỹ năng chiến đấu của hắn được học từ Lệ Tuyết, luyện tập trên lệ quỷ, được rèn giũa trong các trận chiến sinh tử.

Thực ra Hàn Phi muốn phế bỏ bảo vệ rất dễ, nhưng dù sao ở đây vẫn đang ghi hình, hắn chỉ có thể cố khống chế anh ta, xem có thể giúp đối phương khôi phục lại thần trí hay không.

Khoá cổ tay của bảo vệ lùn đang cầm dao, Hàn Phi không cẩn thận làm nó bị gãy, sau khi con dao sắc bén rơi xuống, hắn ném vai bảo vệ đập xuống đất, nhìn thấy những dấu tay màu đỏ như máu của vô số đứa trẻ để lại sau lưng anh ta.

“Lúc trước sau lưng áo của A Lâm cũng có những thứ này, may mắn là đã phát hiện được sớm.”

Hàn Phi cởi chiếc áo khoác của bảo vệ lùn ra, sự phản kháng của anh ta rõ ràng trở nên yếu đi đáng kể.

Hắn lại lấy áo khoác của bảo vệ, lau đi một số chữ tử trên mặt anh ta.

Bảo vệ vốn đang chống cự rất dữ dội, từ từ ngừng vùng vẫy, nằm trên mặt đất với khuôn mặt tái nhợt.

“Trên người tên này cũng không có manh mối gì sao?”

Hàn Phi mò mẫm trên người bảo vệ, tìm thấy một chiếc máy quay thu nhỏ có thể đeo trước ngực, còn có điện thoại di động được Đường Nghị đặc biệt trang bị cho anh ta.

Mở điện thoại ra, Hàn Phi nhìn thấy hệ thống phát sóng bình thường, cùng với các phòng phát sóng trực tiếp độc lập, độ nổi tiếng của mỗi phòng phát sóng trực tiếp đều cao đến mức khó tin, mà đứng đầu tiên bất ngờ là phòng phát trực tiếp có Hàn Phi.

“Mỗi người đều có phòng phát sóng trực tiếp riêng, còn có một phòng phát sóng trực tiếp chung, Đường Nghị cũng chơi lớn thật đấy?”

Hàn Phi đang cầm điện thoại di động của bảo vệ, hắn không ngờ mình lần đầu tiên phát sóng trực tiếp, kết quả lại gặp gỡ mọi người qua cách này.

Chương 612: Bọn họ đã từ bỏ hy vọng duy nhất

"Đã nói là quay phim, Đường Nghị anh lại phát sóng trực tiếp? Anh không tử tế, vô cùng không tử tế."

Hàn Phi đã nhìn thấy trước khi vào bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng lúc này hắn cảm thấy nên giả bộ vừa mới phát hiện thì sẽ tốt hơn, ít nhiều giữ cho Đường Nghị một chút thể diện, dù sao thì người ta cũng là đại boss trong ngành.

Bấm vào phòng phát sóng trực tiếp của mình trên điện thoại di động, Hàn Phi thông qua góc độ quay của phòng phát sóng trực tiếp, tìm ra vị trí của camera giấu kín gần đó.

Hắn tiện tay lau sạch vết máu và bụi bẩn trên tường, để lộ chiếc camera thu nhỏ theo dõi thông minh vốn được giấu trong vết nứt của bức tường.

Đứng trước ống kính máy quay, Hàn Phi nhìn nhìn máy quay, sau đó lại nhìn phòng phát sóng trực tiếp, bão bình luận tràn ngập màn hình, hiệu ứng phát sóng trực tiếp bùng nổ.

"Toi rồi, BBQ rồi!"

"Thật là xấu hổ mà, bây giờ tôi cảm thấy mình như ngoại tình bị phát hiện vậy, còn các bạn thì sao?"

"Khó khắn lắm tôi mới được thỏa mãn một lần nhìn trộm, anh lại để cho tôi thua triệt để đến vậy, shit!"

"Mới bắt đầu nửa tiếng, đã ném vai tên sát nhân?! Anh là diễn viên sao! Anh hãy nói thật lớn cho tôi biết anh là diễn viên sao!"

"Một tên cuồng sát nhân lại có thể chịu ủy khuất vậy? Mau đứng lên đi!"

"Các diễn viên khác khi tham gia gameshow đều sợ mất hình tượng, Hàn Phi rõ ràng là không có lo lắng này."

“Lúc nãy khi tôi nghe thấy những lời Bạch Trà nói mà tức chết đi được, gặp phải nguy hiểm cả sáu người bọn họ đều bỏ chạy hết! Bọn họ vậy mà lại muốn để cho kẻ sát nhân đối mặt với một mình Hàn Phi, chẳng lẽ bọn họ không lo lắng cho tình huống của tên sát nhân hay sao? Bạch Trà anh đúng là không có tâm!”

“Có gì nói nấy, vừa rồi Bạch Trà hình như đã thực sự bị thương, có phải là đã xảy ra tai nạn gì không? Tôi cảm thấy bình thường Hàn Phi sẽ không ra tay nặng như vậy, hẳn là.”

“Mấy diễn viên đó đã từ bỏ hy vọng duy nhất của chính mình…”

Bình luận quá nhiều, Hàn Phi căn bản không thể xem hết.

Thời khắc hắn phát hiện ra đang phát sóng trực tiếp, mức độ phổ biến của phòng phát sóng trực tiếp của hắn lại tăng vọt lần nữa, cao hơn mức độ phổ biến của tất cả các phòng phát sóng trực tiếp khác cộng lại.

Đường Nghị ở bên kia màn hình cũng đang căng thẳng, anh ta đã chuẩn bị cho ngày này rất lâu rồi, đây là chương trình gameshow thực tế hoàn toàn mới được anh ta lên kế hoạch cẩn thận sử dụng công nghệ mới nhất, khi cuộc cạnh tranh trong chương trình gameshow đến mức gay cấn nhất, anh ta sẽ tìm những cách giải quyết không bình thường, muốn tạo ra một kì tích nữa.

Phản ứng chân thực của các minh tinh được phát trực tiếp từ hiện trường, khiến khán giả có thể nhìn thấy một mặt chân thực nhất của các diễn viên.

Thực ra Đường Nghị cũng biết làm như vậy sẽ đắc tội đến các diễn viên, vì vậy những diễn viên anh ta mời đều là diễn viên tuyến hai và tuyến ba được nhắc đến nhiều nhất, những người nổi tiếng tuyến một anh ta căn bản không dám mời, bởi vì sợ rằng với thân phận của mình sẽ không thể áp chế được.

Sự thật đã chứng minh, anh ta đã thực sự thành công, chương trình gameshow mới đã trở thành một hit ngay lập tức, khi bảy minh tinh còn hoàn toàn trong bóng tối, phòng phát

sóng trực tiếp của Đường Nghị đã xuất hiện trên đầu bảng các nền tảng video lớn.

Bên trong và bên ngoài chương trình, bảy diễn viên này đều có đủ loại quan hệ phức tạp, muốn xem chuyện phiếm ở đây có, muốn tìm kiếm sự kích thích ở đây có, muốn biết diện mạo thực sự của các minh tinh ở đây cũng có.

Tất cả mọi thứ đều nằm trong dự đoán của Đường Nghị, cho đến khi bảo vệ lùn bắt đầu mất kiểm soát, không thực hiện theo kịch bản đã định trước.

Lúc đó Đường Nghị cũng rất hoảng sợ, nhưng sau đó chuyện càng ngoài dự đoán của anh ta xuất hiện, Hàn Phi đã khuất phục được kẻ sát nhân, còn phát hiện ra buổi phát sóng trực tiếp.

Nếu như Hàn Phi lúc này nói điều gì đó không tốt, thì chương trình gameshow mà anh ta dày công chuẩn bị sẽ bị hủy hoại, chi phí liên quan trong này sẽ là vô cùng lớn.

Đường Nghị lúc này rất hối hận không đối xử tốt với Hàn Phi, nhanh chóng nhờ người gửi tin nhắn vào điện thoại di động của bảo vệ, muốn nói với Hàn Phi một cách uyển chuyển rằng —— có thể thêm tiền.

Cầm điện thoại di động của bảo vệ, Hàn Phi đem máy quay lấy ra từ trên người bảo vệ cố định lại lên áo của mình.

“Ông chủ Đường, anh muốn tạo một bất ngờ cho mọi người tôi có thể hiểu được, anh cố gắng khôi phục hiện trường nhiều nhất có thể, nhưng những thứ anh dựng lên vẫn quá khác với cảnh truy sát thực tế.” Hàn Phi nhìn camera: “Tối nay tôi sẽ vượt qua những bối cảnh này của anh, hy vọng sau này anh có thể tạo ra những chương trình gameshow hay hơn và thực tế hơn trong tương lai, cũng hy vọng rằng khán giả trước màn hình có thể hiểu được cảnh sát thường ngày khi truy đuổi kẻ sát nhân khó khăn như thế nào, ở một đất nước thanh bình, bọn họ là một trong những nghề gần gũi với nguy hiểm nhất.”

Sau khi bị lừa dối, Hàn Phi không tức giận, cũng không quay lưng lại với Đường Nghị, hắn không chỉ đồng ý tiếp tục

qua cửa trò chơi, mà thậm chí còn thăng hoa chủ đề ở cuối bài phát biểu của mình.

Nếu là người khác nói những điều này có thể khiến khán giả cảm thấy làm màu, nhưng Hàn Phi thì khác, "lý lịch" danh dự cá nhân của hắn được đăng trên trang web chính thức của cảnh sát.

Phòng phát sóng trực tiếp lại bị bình luận lấp đầy một lần nữa, Hàn Phi cũng nhìn thấy tin nhắn phía Đường Nghị gửi đến, bọn họ cầu xin Hàn Phi tiếp tục chơi.

Bỏ qua tin nhắn đó, Hàn Phi tìm đến phòng phát sóng trực tiếp của Hạ Y Lan trên điện thoại di động, người phụ nữ đó đang đi một mình trong một vùng tối đen, cô ta cúi thấp đầu, không ai có thể nhìn rõ được mặt.

Không ai biết cô ta đang làm gì, ngay cả bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp của cô ta cũng đều là dấu chấm hỏi, đương nhiên, thỉnh thoảng sẽ có một hoặc hai bình luận khen ngợi kỹ năng diễn xuất của Hạ Y Lan, nói rằng cô ta diễn trúng tà giống như thật vậy.

"Cô ta ở tầng bảy?" Hàn Phi mơ hồ nhìn thấy số tầng được dán trên tường trong phòng phát sóng trực tiếp —— "7".

"Cô ta đến đó làm gì? Ai đang gọi cô ta?" Hàn Phi chuẩn bị lát nữa sẽ đi tìm cô ta, trước khi hỏi rõ một số chuyện, Hạ Y Lan vẫn không thể xảy ra chuyện được.

Nhấn nút thang máy, ánh sáng trên đầu Hàn Phi lập tức vụt tắt.

Cửa thang máy từ từ mở ra hai bên, trên màn hình thang máy hiện ra một tia sáng xanh lục quỷ dị.

Mùi tanh nồng của sơn và máu thoang thoảng phát ra từ buồng thang máy, những chữ màu đỏ như máu kia lại trở nên nhiều hơn một chút, hầu hết trong số đó dường như vừa được vẽ ra.

Nâng phần thân của thi thể nữ lên, Hàn Phi ném nó vào trong thang máy, trên màn hình nứt vỡ xuất hiện một con số khác —— "7".

“Tình cờ chính là tầng nơi Hạ Y Lan đang ở?” Hàn Phi vốn nghĩ rằng mình sẽ có thêm manh mối, nhưng đợi đến khi thang máy đóng lại, hắn cũng không có thêm manh mối nào.

“Vậy thì mình sẽ đi lên tầng bảy xem xem.” Hàn Phi liếc mắt nhìn phòng phát sóng trực tiếp, phong cách phòng phát sóng trực tiếp của hắn rất khác với những người khác, không biết còn tưởng hắn là kẻ giết người, đang đuổi theo sáu minh tinh kia.

Đường Nghị sau khi nghe Hàn Phi nói đồng ý tiếp tục chơi cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn còn dùng camera trên người bảo vệ mở một phòng phát sóng trực tiếp riêng biệt, phòng phát sóng trực tiếp này là góc nhìn thứ nhất của Hàn Phi.

Trước khi cửa thang máy đóng hoàn toàn, Hàn Phi lại lôi đạo cụ thi thể nặng nề ra.

Trong tòa nhà thiếu vũ khí tiện dụng, gậy gộc và những thứ khác quá dễ gây thương tích cho người khác, ngược lại, cái đạo cụ thi thể rắn chắc này không có góc cạnh, nếu có đập trúng người sống, cũng sẽ không chảy máu.

……

Khi bóng tối ập đến, Bạch Trà và Tiêu Thần đều quên giữ phong thái quý ông của mình, bọn họ làm gì còn nhớ được câu ưu tiên phụ nữ trước nữa, người nào cũng chạy rất nhanh.

Sau khi sáu người cố gắng điên cuồng để trốn thoát lao vào lối đi an toàn, một hơi chạy đến tầng ba, Bạch Trà dừng lại đầu tiên.

Anh ta cầm điện thoại di động trên tay chiếu sáng về phía sau, xác định kẻ giết người không đuổi theo nữa.

“Nghỉ, nghỉ ngơi một chút đi, tên bảo vệ điên kia không đuổi theo nữa rồi.” Bạch Trà dựa vào tường, hai tay đặt ở trên đầu gối, thở phì phò.

“Không đúng! Hàn Phi vẫn chưa chạy ra ngoài!” Ngô Lễ sau khi nhìn xong số người, mặt tái mét: “Vừa rồi tôi nghe thấy tiếng vật nặng bị đập xuống đất dưới tầng, còn nghe thấy tiếng dao chém qua lại, Hàn Phi có phải đã bị hại rồi không?”

“Hàn Phi không phải đã phối hợp với cảnh sát giải quyết nhiều vụ án sao? Anh ấy chắc không sao đâu.” Tiêu Thần cũng không biết Hàn Phi có chuyện gì không, dù sao anh ta cũng sẽ không bao giờ xuống tầng để kiểm tra nữa.

“Không có ánh sáng, hoàn toàn không quen thuộc với địa hình, cho dù là Hàn Phi cũng khó có thể khuất phục được một bảo vệ đang cầm dao.” Biểu cảm Lê Hoàng rất nghiêm túc, cô nhìn bốn xung quanh, bắt đầu tìm camera giấu kín: “Chương trình này đã hoàn toàn thoát khỏi phạm trù của một show thực tế rồi, chúng ta nhất định phải bắt Đường Nghị dừng ghi hình.”

“Nhưng tất cả chúng ta đều đã ký hợp đồng rồi, nếu vi phạm hợp đồng sẽ phải đền một khoản tiền rất lớn.”

“Bây giờ còn quan tâm tiền bạc gì nữa? Cậu không thấy Bạch Trà đã bị thương rồi sao? Vừa rồi nếu như không phải Hàn Phi đá anh ta ra, nói không chừng đã bị bảo vệ một dao chém chết rồi!” Khuôn mặt Lê Hoàng lạnh lùng.

“Không đúng.” Bạch Trà che vết thương nông trên má: “Tôi càng nghĩ càng thấy không đúng!”

“Cậu lại làm sao nữa?” Lê Hoàng cau mày nhìn chằm chằm Bạch Trà.

“Vừa rồi sau khi chúng ta đến tầng một, ánh đèn liền vụt tắt, trong bóng tối, Hàn Phi nhìn đến lối đi an toàn bị bỏ hoang nơi có người bảo vệ một cách khó hiểu! Mọi người hãy nghĩ kỹ lại đi, lúc đó bảo vệ còn chưa có xuất hiện.” Bạch Trà dường như đã phát hiện thứ gì đó rất quan trọng: “Bảo vệ còn chưa xuất hiện, Hàn Phi đã nhìn vào nơi anh ta có thể xuất hiện trước, điều đó có nghĩa là việc bảo vệ tấn công chúng ta có lẽ là một kịch bản! Và Hàn Phi đã biết chuyện này!”

Trên mặt truyền đến cơn đau, còn có bộ dạng xấu xí vừa rồi, đều khiến Bạch Trà cảm thấy xấu hổ, sắc mặt có chút méo mó: “Bảo vệ xông tới như chó điên, ánh đèn lúc tối lúc sáng, mọi người đều không kịp phản ứng lại, tại sao lại cứ là Hàn Phi đá tôi ra? Cứu tôi một cách trùng hợp như vậy?”

“Cũng đúng.” Tiêu Thần gật đầu: “Chúng ta đều chạy, nhưng cậu ấy lại bình tĩnh như vậy lưu lại, còn cứu được Bạch Trà vào thời khắc mấu chốt, chẳng lẽ cậu ấy và Đường Nghị đã thương lượng trước sao? Cậu ấy còn cầm kịch bản giấu kín?”

Tiêu Thần và Bạch Trà đều có gia cảnh rất tốt, giàu có lại đẹp trai, thường ngày đều được nâng lên tận trời, muốn bọn họ thừa nhận sự hèn nhát và nhu nhược của mình trước ống kính rất khó, bọn họ sẽ tìm đủ mọi lý do để tự lừa dối mình.

“Cậu nên cảm thấy mừng vì hiện tại mình chỉ bị thương, nếu như Hàn Phi không đá cậu ra, cậu đã chết rồi.” Lê Hoàng sẽ không chiều theo Bạch Trà.

“Tôi cảm thấy mình bị thương, hoàn toàn là bởi vì Hàn Phi và bảo vệ phối hợp không tốt. Chính sai sót của bọn họ đã khiến mặt tôi bị thương, chờ sau khi quay xong, tôi sẽ để công ty nói chuyện với Đường Nghị.” Bạch Trà mặc dù là một diễn viên tân binh, nhưng đằng sau anh ta là Deep Space Entertainment.

“Nếu như cậu đã cảm thấy mọi thứ đều là giả, vậy tại sao bây giờ không xuống tầng xem thử?” Lê Hoàng chỉ vào hành lang tối nói: “Vừa hay Hàn Phi vẫn chưa theo kịp, bây giờ cậu có thể xông tới cứu cậu ấy, giống như việc cậu ấy đã cứu cậu vậy, cứu cậu ấy từ tay bảo vệ.”

Nhìn lối đi an toàn tối tăm, mặt Bạch Trà từ từ đỏ lên: “Không cần thiết phải làm như vậy, tôi không muốn làm đứa nhỏ vạch trần bộ quần áo mới của hoàng đế.”

“Cậu là không dám phải không? Chạy còn nhanh hơn bất cứ ai, nói nhảm cũng nhiều hơn bất cứ ai.” Lê Hoàng biết Bạch Trà và Tiêu Thần không đáng tin cậy, vì vậy cô nhìn về phía Ngô Lễ và A Lâm: “Vừa rồi mọi chuyện đột ngột, nhưng nghĩ kỹ lại, chúng ta không thể để Hàn Phi ở đó một mình. Cho dù là đang quay chương trình hay là có chuyện gì đó thực sự xảy ra, chúng ta đều nên quay trở lại.”

A Lâm đang mặc áo khoác của Hàn Phi, cô đã bị dọa sợ đến khóc mấy lần, hiện tại trong lòng vô cùng do dự, cô thực

sự là vô cùng sợ hãi.

Ngô Lễ cũng cảm thấy nên đi cứu Hàn Phi, nhưng trong nội tâm lại có một giọng nói khác đang không ngừng ngăn cản anh ta.

Sự phức tạp của bản chất con người được phản ánh một cách sống động vào lúc này, năm minh tinh dừng lại ở tầng ba khoảng hơn mười phút, cho đến khi Tiêu Thần nghe thấy tiếng bàn di chuyển trên tầng.

"Mọi người có nghe thấy tiếng động gì không?"

Tất cả mọi người đều nhìn sang Tiêu Thần, mọi người đều nín thở, cẩn thận lắng nghe.

Giữa tầng 4 và tầng 3 truyền đến âm thanh gỗ ma sát vào mặt đất, âm thanh đó rất nhỏ, nếu không nghe kỹ sẽ không thể nghe thấy.

"Hình như là truyền tới từ trên tầng?"

Mấy người nhìn nhau với vẻ mặt khó hiểu, trong bóng tối tiếng gỗ chuyển động dần rõ ràng hơn, bọn họ tiến đến tay vịn cầu thang, lấy đèn pin điện thoại di động soi lên phía trên tầng.

Chiếc bàn cúng ban đầu được đặt ở hành lang tầng 4 đã bị ai đó chuyển lên giữa tầng 4 và tầng 3, di ảnh khổng lồ không mặt đang dựa vào tay vịn cầu thang, như thể đang nhìn chằm chằm vào bọn họ!

"Ai, ai đặt bàn cúng ở đây?"

Tiêu Thần chân mềm nhũn, anh ta sợ tới mức không dám thở mạnh, những người khác cũng choáng váng.

Trong không gian yên lặng chết chóc, lại vang lên tiếng gỗ cọ trên mặt đất, cả năm diễn viên đều nhìn thấy chiếc bàn từ từ di chuyển xuống dưới!

"Nó đang đến đây!"

Di ảnh khổng lồ rơi khỏi bàn cúng, giống như một người phụ nữ không mặt đang lao về phía mấy người bọn họ.

Năm diễn viên không ai dám dừng lại, bắt đầu bỏ chạy một cách điên cuồng.

Tầng một có tên sát nhân, di ảnh trực tiếp rơi xuống tầng ba, năm diễn viên đó cũng không thể toàn bộ chạy vào tầng hai nơi có đặt chiếc bánh kem màu đỏ.

Chương 613: Quá khứ của người thợ sơn

A Lâm từng nhìn thấy một vài đứa trẻ chạy ra từ hành lang tầng hai, bản thân cô rất kháng cự khi bước vào đây, nhưng chỉ vì quá sợ hãi nên cô đã vô tình lao vào tầng hai cùng những người khác.

Đến khi cô phản ứng lại, muốn ngăn cản mọi người thì đã quá muộn.

“Không hay rồi! Sao lại chạy đến nơi này?” A Lâm hét lên và lùi lại, không cẩn thận va vào Tiêu Thần đang ở phía sau.

“Đừng dừng lại!” Tiêu Thần vốn đã sợ hãi, chiếc bàn di chuyển và di ảnh khổng lồ không mặt đã trở thành một bóng đen không thể thoát khỏi trong lòng.

“Tầng này có quỷ! Thật đấy!” A Lâm muốn ngăn những người xung quanh lại, nhưng lúc này lại xảy ra một chuyện cực kỳ kinh khủng khác.

Bàn cúng vốn được đặt ở góc tầng ba và tầng hai, tự nó chạy tới cửa lối đi an toàn tầng 2, di ảnh không mặt dán vào cửa kính của cửa an toàn, như thể đang dùng khuôn mặt trống rỗng của mình nhìn chằm chằm vào bọn họ.

“Di ảnh đuổi đến rồi!” Tiêu Thần hất tay A Lâm ra, vội vàng chạy về phía trước.

Vài giây sau, năm diễn viên đến trung tâm của hành lang dài ở tầng hai, nơi đặt một chiếc bàn phẫu thuật bằng kim loại nặng.

Không ai biết rốt cuộc là ai đã chuyển chiếc bàn phẫu thuật ra ngoài, càng không ai biết tại sao trên bàn phẫu thuật lại đặt một chiếc bánh kem màu máu.

“Có lẽ chúng ta có thể chặn cửa an toàn bằng thứ này.” Lê Hoàng chưa kịp nói hết lời thì Bạch Trà đã chạy ngang qua người cô, Bạch Trà lúc trước “dũng cảm” hơn bất cứ ai, khi thực sự gặp phải nguy hiểm lại chạy nhanh hơn bất cứ ai.

Leo lên bàn phẫu thuật, Bạch Trà lao về phía lối đi an toàn chưa mở bên phải.

Theo sau Bạch Trà là Ngô Lễ, thấy cả hai diễn viên đều không muốn dừng lại, Lê Hoàng không còn cách nào khác đành phải đi theo họ, có điều cô vẫn khá có tâm, đứng đợi A Lâm một lúc.

Trong khi Lê Hoàng đang đợi A Lâm, Tiêu Thần cũng trèo lên bàn phẫu thuật, anh ta quá hoảng loạn đến mức giẫm phải chiếc bánh kem màu máu, phẩm màu đỏ và vật sền sệt bắn tung tóe khắp người.

"Fuck!"

Tiêu Thần chửi thầm, anh ta vừa lăn vừa bò rời khỏi bàn phẫu thuật.

"Đến đây trước đi!" Ngô Lễ kéo Tiêu Thần dậy, ngoảnh đầu nhìn lại Lê Hoàng và A Lâm ở phía bên kia bàn phẫu thuật, anh ta đưa tay ra muốn giúp hai nữ diễn viên: "Nhanh lên!"

Ngay khi ánh mắt nhìn về lối đi an toàn phía sau A Lâm, mặt Ngô Lễ liền biến sắc.

Không có bất kì ai chạm vào, nhưng cửa lối đi an toàn đã được mở hoàn toàn!

Ngay bên ngoài cửa an toàn là bàn thờ tối tăm, toát ra đầy điềm không may mắn, trên bàn thờ còn đặt di ảnh rất lớn của một người phụ nữ không mặt, con quỷ này âm hồn bất tán, có vẻ như nó vẫn sẽ tiếp tục đuổi theo!

"Cô, cô , cô ta vào rồi!" Bàn tay đang vươn ra của Ngô Lễ theo bản năng co rút lại, nhưng còn chưa kịp hoàn toàn rút lại thì đã cảm thấy có thứ gì đó nắm lấy tay mình.

Cúi đầu nhìn xuống, một đứa trẻ chỉ có hai lỗ đen trên mặt đang ngồi xổm dưới bàn phẫu thuật, dùng đôi tay dính đầy bánh kem màu máu tóm lấy anh ta!

"Có quỷ!"

Ngô Lễ chưa bao giờ bị dọa sợ đến như vậy, trong hai mươi năm qua cũng chưa bao giờ dùng lực lắc cánh tay của mình một cách mạnh mẽ đến như thế.

Vì để thoát khỏi ngón tay của đứa trẻ đó, anh ta hận không thể trực tiếp bẻ gãy cánh tay của mình.

"Tôi đã bị vấy thứ màu đỏ đó lên người rồi! Dấu tay màu đỏ trên lưng A Lâm chính là bọn nó bôi lên!"

Hất tay đứa trẻ ra, Ngô Lễ ngã ngồi xuống đất, điện thoại di động của anh ta rơi xuống bên cạnh.

"Mau đi thôi!"

Ngô Lễ hét lớn để nhắc nhở đồng đội, nhưng bị đánh thức bởi giọng nói của anh ta không chỉ có đồng đội, còn có những thứ khác nữa.

Màn hình điện thoại di động rơi xuống đất phát ra ánh sáng yếu ớt, tấm vải rách đậy trên bàn phẫu thuật rơi xuống, bên dưới chiếc bàn đó lộ ra khuôn mặt của hết đứa trẻ này đến đứa trẻ khác!

Cơ thể của Ngô Lễ đang run lên cầm cập, anh ta gần như ngất đi vì sợ hãi, trước đây đều là anh ta đóng phim kinh dị để hù dọa mọi người, bây giờ báo ứng đã đến.

Những đứa trẻ bị tước đi khuôn mặt của chính mình, những tâm hồn trẻ thơ tan tành vụn nát, bọn chúng nằm cuộn tròn dưới bàn phẫu thuật, trên tay đầy "bánh kem" đỏ tươi.

Cùng lúc Ngô Lễ ngã xuống đất, Lê Hoàng kéo A Lâm trèo qua bàn phẫu thuật, hai nữ diễn viên cũng lao về phía bên kia của lối đi an toàn.

"Cửa khóa mất rồi!" Bạch Trà là người đầu tiên chạy đến lối đi an toàn bên phải, nhìn sợi dây xích rỉ sét trên cửa an toàn, trên trán lo lắng đổ mồ hôi, anh ta ra sức lắc mạnh khóa cửa.

"Đá cửa đi! Giống như Hàn Phi lúc trước đó! Bây giờ cậu còn lo lắng cái gì nữa!" Tiêu Thần nói xong liền tự mình đạp trước một cái, cửa an toàn phát ra tiếng động rất lớn, nhưng khóa cửa vẫn nguyên vẹn không chút hư hại, cũng không có

chút dấu vết nào của việc bị phá: "Không thể chứ! Tôi thấy Hàn Phi đá cửa, một cước đạp là đủ rồi cơ mà."

Tiêu Thần và Bạch Trà lần lượt thử, nhưng vẫn không thể mở được cửa, âm thanh cổ quái của chiếc bàn gỗ di chuyển ngày càng gần bọn họ.

Trong sự bức bối đến tột cùng đó, năm diễn viên đã có chút tuyệt vọng, lúc này bọn họ mới nhận ra rằng hóa ra sự mưu sinh của những người bình thường là gian nan đến như vậy, chỉ một cánh cửa an toàn bị khóa chặt có thể cắt đứt con đường sống của họ.

Tấm cửa đang rung lên, nếu như bọn họ được cho thêm một hoặc hai phút nữa, thì chắc chắn có thể phá được khóa cửa, nhưng thứ đằng sau lưng đã đến gần trong bóng tối.

Quỷ quái áp bức, kinh khủng, không rõ danh tính và kẻ giết người có thể tồn tại dường như đang cùng nhau lao về phía bọn họ.

"Tìm chỗ trốn trước đã!"

Cửa an toàn không thể mở được, lúc này chỉ có thể tìm một chỗ để trốn, năm người bọn họ cùng nhau chui vào một căn phòng cũ cạnh cửa an toàn.

Một vùng tối đen như mực, bọn họ cũng không biết căn phòng bỏ hoang này dùng để làm gì.

"Trong phòng này thối quá."

"Đừng quan tâm đến những thứ khác nữa! Chặn ở cửa trước đã!"

Để cứu mạng mình, Bạch Trà và Tiêu Thần lần đầu tiên rất tích cực, hai người đã đẩy chiếc tủ gần cửa đến sau cánh cửa.

"Không được! Như này không an toàn! Còn cần có nhiều thứ hơn nữa mới có thể chặn được!"

Năm diễn viên từ khi bước vào bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đến hiện tại, cuối cùng cũng đã đoàn kết được một lần, dùng tốc độ nhanh nhất để chất đống mọi thứ có thể di chuyển ra sau cánh cửa!

“Chắc là được rồi.”

“Không được rồi, mệt chết mất, quay phim tôi cũng chưa bao giờ mệt như vậy.”

“Ngón tay của tôi đã bị xước da rồi, vì gameshow này, tôi thực sự đã phải bỏ ra quá nhiều.”

Tiêu Thần ngồi dưới đất nắm chặt hai tay, tim vẫn đang đập rất nhanh, đến bây giờ vẫn chưa chậm lại được.

Thở hổn hà hổn hển, anh ta còn chưa kịp nói nhiều hơn, thì đột nhiên thấy dưới mông mình ướt nhẹp.

Di chuyển điện thoại, Tiêu Thần sau đó dùng ánh sáng điện thoại nhìn xuống dưới người mình.

“Ah…ah….! Dưới đất! Mau nhìn dưới đất!”

Tiêu Thần như thể bị lửa đốt đứng bật dậy, chỉ ngón tay của mình xuống đất một cách lộn xộn.

Một vài người khác cũng cúi đầu nhìn xuống, căn phòng không khóa này dường như là phòng giải trí của trẻ em, trên bức tường có vẽ cửa sổ dẫn ra thế giới bên ngoài, trên mặt đất viết những dòng chữ màu máu dày đặc đầy oán khí và hận ý.

“Mẹ không cần con nữa, nhưng con không hận mẹ, con biết mình là một con quái vật, các bạn từ nhỏ đều nói con như vậy, con không nên ở cùng với họ trong một căn phòng nhỏ, càng không nên sống cùng với họ. Tất cả mọi người đều ghét con, không sao, ai bảo con là quái vật cơ chứ, con là một quái vật xấu xí, là một quái vật nhỏ không ai cần.

“Rất nhiều người hỏi tôi tại sao lại cắn chết nó, bọn họ hỏi tôi có còn nhân tính hay không?”

“Thật sự là buồn cười, nói tôi là quái vật là các người, đòi hỏi tôi phải có nhân tính vẫn là các người, sao các người lại bỉ ổi như vậy!”

“Hahaha, hôm nay tôi đã cầu nguyện điều ước sinh nhật của mình, nhưng tôi sẽ không nói điều ước này ra, từ giờ tôi sẽ luôn theo sát cậu, để xem điều ước trong ngày sinh nhật có thành hiện thực được không?”

“Những bác sĩ này thu thập tất cả các trẻ em có vấn đề như thu thập những con búp bê vậy, bọn họ sẽ mở não của chúng tôi ra, nghiên cứu sự khác biệt giữa chúng tôi và những đứa trẻ khác.”

“Bác sĩ rất nhân từ, mỗi lần trước khi mở não của chúng tôi ra, đều cho chúng tôi ăn ‘yêu’, ở nơi này, ‘yêu’ là thứ quý giá nhất, rất lâu trước kia, mẹ cũng nói rất hối hận vì đã không yêu tôi cẩn thận.”

“Tôi quên mất hôm đó mình đã cắn chết bác sĩ như thế nào, có lẽ là do tôi đã ăn quá nhiều ‘yêu’ nên có chút không kiểm soát được bản thân.”

“Hôm nay tôi đã gặp một người rất thú vị, anh ấy là một nghệ sĩ đến vẽ cửa sổ cho chúng tôi, người điên này vẽ những cánh cửa sổ dẫn ra thế giới bên ngoài trong một căn phòng hoàn toàn đóng kín, anh ấy còn nói mình đã đặt cả thế giới vào trong cửa sổ, bảo chúng tôi hãy ngắm nhìn những cánh cửa sổ khi khao khát ‘yêu’.”

“Thế giới bên ngoài có gì hay ho? Mọi người đều gọi tôi là quái vật, đối với tôi bọn họ chỉ là những con ròi bọ đang nhúc nhích, ròi bọ cũng không xứng! Thật kinh tởm!”

“Đại nghệ sĩ lại đến rồi, xách theo cái xô nhỏ chứa đầy các loại sơn khác nhau, tôi thật ra chẳng thích anh ấy chút nào, chỉ có điều vào ngày sinh nhật của tôi, anh ấy đã bí mật mang cho tôi một viên ‘kẹo’, cảm giác ngọt ngào đó nếu như dùng màu sắc để miêu tả, có lẽ là cùng màu với mặt trời, ấy? Đã bao lâu tôi không nhìn thấy mặt trời rồi?”

“Cuộc sống ngày qua ngày, sự lớn lên của tôi chính là bộ não không ngừng bị mở ra, bọn họ đang cải tạo tôi, nhưng chẳng ích gì, quái vật vẫn là quái vật, cuộc sống vẫn là cuộc sống.”

“Người nghệ sĩ đã vẽ xong cửa sổ thứ ba mươi mốt, anh ấy nói rằng mình phải đi rồi, sau này có lẽ sẽ không có cơ hội quay lại nữa.”

“Anh ấy còn thú nhận với nhóm quái vật chúng tôi, nói rằng anh ấy không có năng lực giải cứu chúng tôi ra ngoài.”

“Hóa ra công việc của một nghệ sĩ là làm cho mọi người cười, vậy mà lại có người muốn cứu một nhóm quái vật? Tôi thừa nhận rằng tôi đã bị anh ấy chọc cho cười, để đáp lại, tôi đã cắn vào bàn tay vẽ tranh của anh ấy, khoét ra một con số trên cánh tay anh.”

“Tôi từ lâu đã quên mất tên của mình, bác sĩ nói rằng số bốn là tất cả đối với tôi, vậy thì tôi sẽ để lại số của mình trên cánh tay anh ấy, liệu như vậy có phải là anh ấy đã có tất cả những gì của tôi rồi không?”

“Một viên kẹo, đổi lấy tất cả mọi thứ của một con quái vật, anh ấy hẳn là sẽ không cảm thấy mình bị thiệt thòi đâu?”

“Người nghệ sĩ đã đi rồi, sẽ không bao giờ trở lại nữa.”

“Thực ra, tôi rất nhớ anh ấy, dù sao thì anh ấy là người duy nhất nói lời chúc mừng sinh nhật vui vẻ với tôi.”

Những dòng chữ màu đỏ dày đặc bao phủ căn phòng không khóa này, những dòng chữ đó đều chỉ vừa mới được viết ra, giống như những chữ “tử” trong thang máy vậy, mỗi một nét đều đẫm máu, khiến người ta vô cùng kinh sợ.

“Ở đây đều viết những cái gì vậy! Thật kinh khủng!” Năm diễn viên sợ tới mức đứng nguyên tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Nhà dột lại gặp ngay đúng trận mưa suốt đêm, lúc bọn họ sợ hãi nhất, cửa phòng đột nhiên bị thứ gì đó đập vào, phát ra âm thanh chói tai, như thể vật đó không đập vào cửa mà trúng tim của mấy diễn viên.

Chiếc tủ chặn sau cánh cửa khẽ rung lên, khi các diễn viên đang choáng váng thì cánh cửa lại bị đập vào lần nữa.

Cánh cửa đóng kín bị đập ra một khe hở, qua khe hở có thể nhìn thấy khuôn mặt của một số đứa trẻ, hai tay bọn chúng dính đầy bánh kem màu đỏ, khuôn mặt toàn là các lỗ, không có ngũ quan thuộc về mình.

“Nhanh! Chặn cửa lại!”

Ngô Lễ là người đầu tiên phản ứng lại, một đám trẻ con làm sao có sức mà đập được tủ quần áo ra, đúng là có quỷ thật

rồi!

Dùng lưng đẩy vào tủ quần áo, năm diễn viên chen chúc sau cánh cửa.

Nhưng khi mọi người quay lưng về phía căn phòng, A Lâm, Ngô Lễ và Tiêu Thần đồng thời phát hiện ra trong căn phòng này còn có một người khác tồn tại!

"Mọi người hãy nhìn kia kìa!"

Ánh sáng của điện thoại di động chiếu vào góc tường, có một người đàn ông gầy gò mặc đồng phục thợ sơn, xách một cái thùng nhỏ đầy sơn đỏ đang viết gì đó lên tường.

"Có ai đâu? Ba người bị sợ đến phát điên rồi à! Đừng có phát bệnh vào lúc nguy cấp như này được không!" Bạch Trà cũng nhìn về phía góc tường, nhưng anh ta chỉ thấy những dòng chữ màu máu không ngừng hiện ra, chứ không thấy thứ gì khác.

"Có ai không?" Chính Lê Hoàng cũng không nhìn thấy, cô suy tư một chút: "Tiêu Thần vừa rồi giẫm lên cái bánh kem màu máu, thứ đó bắn lên người Ngô Lễ, A Lâm lúc đầu bị bọn trẻ con bôi đầy dấu tay màu đỏ trên lưng, chẳng lẽ chỉ có người bị dính sơn màu máu mới có thể nhìn thấy quỷ? Bánh kem màu máu đó dường như cũng ứng với một câu nói nào đó trên mặt đất, bánh kem là tặng cho quỷ hay sao?"

"Thực sự là có người! Anh ta đang đứng đó!" A Lâm sợ hãi đến mức gần như không nói nên lời, cô run rẩy chỉ vào người thứ sáu trong phòng.

"Não cô có vấn đề sao?" Bạch Trà không nhìn thấy gì, chỉ biết cao giọng hét lên.

"Không đúng! Có lẽ đúng là có thứ gì đó!" Lê Hoàng nhìn thấy hết vết giày này đến vết giày khác xuất hiện trên những chữ máu dưới đất.

"Anh ta đi đến rồi!" Ngô Lễ nghiến răng không biết phải làm sao, lúc này lại xảy ra một chuyện còn kinh khủng hơn!

A Lâm cảm thấy sau lưng mình rất ngứa ngáy, khi cô đưa tay ra sau gãi thì hình như gãi trúng thứ gì đó, quay đầu lại

nhìn thì thấy dấu tay đẫm máu của những đứa trẻ đó đã thấm đẫm lưng, lúc này đang có một cánh tay tái nhợt thò ra từ trong áo của cô.

A Lâm đã hoàn toàn bị dọa sợ đến suy sụp hét toáng lên và chạy về phía trước, kết quả không cẩn thận làm Ngô Lễ ngã xuống.

Thiếu mất hai người, khe hở trên cánh cửa càng ngày càng lớn.

Khi thấy sắp không giữ nổi nữa, Bạch Trà là người đầu tiên bỏ cuộc, anh ta đột ngột né về phía trước.

Lê Hoàng thấy đã thiếu mất ba người, cũng quyết đoán né tránh, Tiêu Thần cuối cùng cũng muốn chạy, nhưng đã quá muộn, trên lưng bắt đầu xuất hiện những dấu tay trẻ con, bánh kem nhuốm máu đã bị bôi lên toàn thân anh ta.

"Bùm!"

Cánh cửa bị bật ra, chiếc tủ đổ xuống, còn đè lên Tiêu Thần.

"Hãy giúp tôi!"

Trong bóng đêm đen tối và hỗn loạn, Tiêu Thần hét lên thê thảm, nhưng không có ai giúp anh ta cả.

Bạch Trà nhắm chuẩn cơ hội, một chân đạp lên tủ quần áo bỏ chạy ra ngoài. Ngô Lễ theo sát sau đó, tiếp theo Lê Hoàng tóm lấy A Lâm cũng hoảng loạn bỏ chạy.

"Đừng bỏ mặc tôi!"

Tiếng bước chân lộn xộn vang lên, Tiêu Thần và Hàn Phi giống nhau, đều bị hầu hết mọi người bỏ rơi.

"Quay lại! Quay lại đi!"

Tiêu Thần, người luôn xuất hiện trên màn ảnh trong hình ảnh một chàng trai tỏa nắng ấm áp, lần này đã thể hiện khả năng diễn xuất "siêu phàm" của mình, cả khuôn mặt méo xệch vì kinh hãi, nước mắt nước mũi giàn giụa.

Bốn người bị dọa sợ đến mất cả lý trí, những chuyện vô lý chồng chất lên nhau, phá vỡ tuyến phòng thủ tâm lý của bọn họ.

Cửa an toàn bên phải đã bị chặn, bọn họ chỉ có thể rút về bên trái.

Ngay khi cánh cửa vừa mở ra, bốn người liền nhìn thấy chiếc bàn cúng và di ảnh khổng lồ bên ngoài, càng quỷ dị hơn là, trên di ảnh vốn không có mặt bắt đầu xuất hiện vết máu nhàn nhạt, một khuôn mặt có chút quen thuộc đang hiện ra trên bức ảnh của người chết.

"Chạy xuống dưới tầng!"

Tầng một có kẻ sát nhân, bốn người không dám ở lại, bọn họ dưới sự dẫn dắt của Bạch Trà xông thẳng vào tầng hầm của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Chạy qua tầng hầm thứ nhất, tầng hầm thứ hai, rồi đến tầng hầm thứ ba, Bạch Trà ở phía đầu đội ngũ lúc này mới đứng hình, cuối cùng là bệnh viện có bao nhiêu tầng hầm?

"Tại sao tầng hầm của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ hình như lại xây dựng một khu vui chơi trẻ em vậy? Toàn bộ biển hiệu trên những bức tường này tại sao đều bị bôi bẩn hết?"

Nhìn các thể loại vật phẩm xung quanh, bốn diễn viên có chút không dám tiếp tục đi xuống nữa.

Nhưng khi bọn họ dừng chân lại, trong hành lang nơi bọn họ đến lại vang lên tiếng cười của những đứa trẻ, hình như có người đang nói đi nói lại —— Chúc bạn sinh nhật vui vẻ.

Chương 614: Kí ức thời thơ ấu chân thực

Sau khi có được nhắc nhở trong thang máy, một tay Hàn Phi kéo đạo cụ thi thể lên đến tầng 7, tất cả cửa sổ ở đây đều được chặn bằng ván gỗ, cả tầng lầu trông áp bức ngột ngạt một cách đặc biệt.

Lấy điện thoại của bảo vệ ra, Hàn Phi bấm vào phòng phát sóng trực tiếp của Hạ Y Lan, điều kỳ lạ là trong phòng phát sóng trực tiếp không có một ai.

"Tất cả các camera được lắp đặt trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đều là camera theo dõi động, chỉ cần Hạ Y Lan đi ngang qua, nhất định sẽ quay theo cô ta cho đến khi cô ta đi vào điểm mù trong tầm nhìn của camera. Hiện tại trong phòng phát sóng trực tiếp của cô ta không có một ai, vậy có nghĩa là cô ta hẳn là đang dừng ở đâu đó trong một điểm mù của camera."

Hàn Phi chậm rãi đi về phía trước, dần dần, hắn đột nhiên nhìn thấy chính mình trong phòng phát sóng trực tiếp của Hạ Y Lan.

"Cô ta đang trốn ngay xung quanh mình?"

Vừa dừng lại, Hàn Phi liền cảm thấy phía sau có người đang tiến đến rất nhanh, hắn nhặt đạo cụ thi thể lên vung lại phía sau, nhưng không trúng gì cả.

Dựa vào vị trí khóa camera trong phòng phát sóng trực tiếp của Hạ Y Lan, Hàn Phi có thể chắc chắn rằng cô ta đang ở gần đây, nhưng hắn lại không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

"Người đâu?"

Hạ Y Lan trước đây có thể đã có vài lần gặp phải cảnh ngộ đặc biệt, nhưng bản thân cô ta cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, cho dù bị quỷ bám thân, trúng tà, Hàn Phi vẫn không sợ, điều hắn đang lo lắng bây giờ là có thứ khác đang ở cùng với Hạ Y Lan.

“Quả thực vừa rồi có thứ gì đó đang đến gần.”

Kéo theo đạo cụ thi thể nặng trĩu, Hàn Phi lui về phía sau từng chút một, hắn tìm thấy camera của phòng phát sóng trực tiếp Hạ Y Lan, chiếc camera đó bị kẹt trong vết máu.

Khi hắn đang kiểm tra máy quay, trong hành lang đột ngột vang lên tiếng bước chân!

Không có dấu hiệu báo trước, khi Hàn Phi nghe thấy tiếng động, bước chân đó đã cách hắn rất gần rồi.

Lui về phía sau, Hàn Phi thấy một đôi giày trắng đi ngang qua hành lang, vào một căn phòng.

“Đôi giày trắng?”

Thiện ý của giày trắng nhỏ bị Hàn Phi bắt cóc, hiện tại trên đôi giày trắng tinh đó chỉ còn lại có ác ý và hận ý.

Hít một hơi thật sâu, Hàn Phi không trực tiếp đuổi theo giày trắng nhỏ, đến một nơi xa lạ, việc đầu tiên cần làm là làm quen với môi trường, liều lĩnh lao về phía trước rất có thể sẽ rơi vào cái bẫy đã được kẻ địch bố trí cẩn thận.

Đá tung cánh cửa, Hàn Phi bắt đầu kiểm tra từng phòng một, nhìn thấy dáng vẻ thô bạo của hắn, khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp lại được đã mắt một lần nữa.

Đều cùng là bị mắc kẹt trong một tòa nhà bỏ hoang, cũng đối mặt với nguy hiểm không rõ và kẻ sát nhân, biểu hiện của Hàn Phi hoàn toàn khác với sáu người đồng hành khác, không biết còn tưởng hắn đang đóng vai kẻ sát nhân, đang truy đuổi sáu người còn lại.

Hàn Phi đem camera lấy từ trên người bảo vệ, cố định trên vai mình, như vậy hắn có thể thông qua phòng phát sóng trực tiếp để quan sát phía sau lưng, tương đương với có thêm một con mắt.

Đường Nghị biết rõ sở thích của khán giả, đã đặc biệt mở một phòng phát sóng trực tiếp cho camera này, đồng thời cũng để mọi người trải nghiệm một buổi phát sóng trực tiếp từ góc nhìn thứ nhất của “sát thủ”.

Không có kịch bản của những người khác, cũng không có sự giúp đỡ của "bạn đồng hành", Hàn Phi dựa trên manh mối được tiết lộ trong kịch bản của chính mình, cộng thêm một chút bạo lực, đã lấy được một chân còn lại và nội tạng của tử thi ở tầng bảy, bây giờ chỉ còn lại trái tim và cái đầu vẫn chưa tìm được.

Các phòng phát sóng trực tiếp khác đã trở nên hỗn loạn lộn xộn, ai cũng chạy lấy mạng, ngay cả máy quay nhanh cũng không bắt được rõ, rất nhiều fan của các minh tinh đã chạy đến chỗ Hàn Phi cầu cứu, nói rằng thần tượng của mình sắp "sập phòng" vật lí rồi.

So sánh một chút những phòng phát sóng trực tiếp này, có thể thấy rõ sự đặc biệt của Hàn Phi, tất cả mọi người dù là người hay quỷ đều bỏ chạy, chỉ có Hàn Phi là nghiêm túc suy nghĩ thông quan qua cửa.

Thực ra Hàn Phi hiện tại cũng đang trong tình trạng căng thẳng cao độ, hắn căn bản không có thời gian để xem những bình luận kia, mà tập trung vào căn phòng giày trắng nhỏ vừa bước vào.

Cùng với từng cửa phòng lần lượt bị đá ra, khoảng cách của Hàn Phi với căn phòng đó cũng càng ngày càng gần.

"Chính là ở đây."

Tay cầm lấy khóa cửa, Hàn Phi chậm rãi dùng lực, cánh cửa đáp lại cũng mở ra.

Trong căn phòng không lớn bị người ta phủ đầy sơn trắng, trông giống như một tấm vải trắng tinh, mọi thứ trong phòng đều là màu trắng, dù trải qua một thời gian dài như vậy vẫn là màu trắng tinh khiết như trước, tựa như mỗi đêm đều có người tới dọn dẹp vậy.

"Đây là phòng của ai?"

Chiếc giường đơn màu trắng được phủ một chiếc ga màu trắng, ga trải giường màu trắng rủ xuống đất, trước giường còn đặt một đôi giày màu trắng.

Có một chiếc bàn nhỏ màu trắng, nơi mũi giày trắng hướng vào, trên bàn có một vài hình người nhỏ được gấp lại từ giấy trắng.

Đầu của mỗi người nhỏ đều bị mở ra, bọn chúng không có ngũ quan và quần áo của riêng mình, điều này như thể đang ám chỉ rằng bọn chúng chưa bao giờ có bản thân mình, thậm chí căn bản chưa bao giờ hình thành khái niệm về bản thân.

Hàn Phi bước vào trong phòng, tiếng mưa to đập vào cửa sổ càng lúc càng dữ dội, nước mưa như xuyên qua kính rơi vào trong phòng.

Một giọt chất lỏng rơi xuống gáy Hàn Phi, hắn đưa tay chạm vào, đầu ngón tay đã bị nhuộm đỏ.

"Máu?"

Ngẩng đầu nhìn lên, trên mái nhà màu trắng xuất hiện vết nứt, như thể trái tim trắng tinh bị xé nát, máu toát ra mùi tanh hôi chảy ra từ các vết nứt.

Máu ngày càng nhiều thấm qua các bức tường trắng, các vết nứt lan ra xung quanh, vết máu dính đầy trần nhà, rơi xuống dưới như nước mưa.

Cơ thể của Hàn Phi bị ướt đẫm, hắn cảm giác cả căn phòng như đang bị xé nứt thô bạo từ bên ngoài, tất cả bí mật trong phòng đều phải bị nhuốm đầy sắc máu.

Đứng vững, Hàn Phi cúi đầu nhìn xuống màn hình điện thoại.

Cảnh tượng trong phòng phát sóng trực tiếp hoàn toàn khác với những gì mắt Hàn Phi nhìn thấy, Hàn Phi trong phòng phát trực tiếp đang đứng ở cửa một căn phòng màu trắng cũ nát, trên trần nhà bị người ta sơn rất nhiều thứ giống sơn đỏ từ trước, lúc này những thứ đó đang không ngừng nhỏ giọt xuống lưng hắn.

"Anh ta dùng giày trắng nhỏ để thu hút sự chú ý của mình, chỉ để đem những thứ 'sơn' đó lên người mình?"

Bản thân Hàn Phi cũng bị ảnh hưởng, hắn nhìn thấy thứ mà người thợ sơn muốn hắn nhìn thấy, đó không biết là ảo giác,

hay là giấc mơ, hoặc có thể là một loại thôi miên tâm lý.

Kẻ đứng đằng sau đã thành công, nhưng Hàn Phi trong thế giới tầng sâu đã nhìn thấy quá nhiều cảnh tượng còn kinh hãi hơn thế này nữa, vì vậy hắn biểu hiện vô cùng bình thường, các khán giả trong phòng phát trực tiếp cũng không phát hiện ra vấn đề gì.

Sơn đỏ trượt qua tóc rơi xuống, sau đầu Hàn Phi dường như bị thứ gì đó thiêu đốt, từng trận nhói đau đến thần kinh, hắn đã tìm thấy một số kí ức xuất hiện trong thế giới tầng sâu, trong đó đa số đều liên quan đến cô nhi viện màu máu.

Trong tâm trí những ký ức màu đỏ như máu đó, dường như có mối liên hệ nào đó với "sơn đỏ" nhỏ giọt sau đầu, Hàn Phi muốn tìm hiểu quá khứ của mình. Hắn tàn nhẫn, buông lỏng ý thức, chủ động đắm chìm trong ảo giác.

Được rèn giũa trong thế giới sâu trong một thời gian dài, Hàn Phi tự tin rằng mình có thể thoát khỏi ảo giác, vì vậy hắn mới đưa ra quyết định, muốn xem trong ảo giác kia có thứ gì.

Tầm mắt dần dần có chút mơ hồ, bên ngoài lại vang lên tiếng bước chân, Hàn Phi nhìn ra bên ngoài, giày trắng nhỏ nhỏ lên sơn đỏ bước qua hành lang lại tiến vào một gian phòng khác.

Lúc này, bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ mà Hàn Phi nhìn thấy không giống như trước, màu sơn đỏ như máu giống như cọ vẽ trong tay quỷ, vẽ ra đủ loại hoa văn kỳ quái cùng những dòng chữ xiêu vẹo, đang không ngừng lan tràn trên tường.

"Chỉ có những đứa trẻ ngoan mới có thể ra ngoài hít thở, ngắm nhìn thế giới bên ngoài, nhưng đối với quái vật, thế giới của chúng ta chính là căn phòng nhỏ này, không ra được, trốn cũng không thoát."

"Tôi không hề ngưỡng mộ những đứa trẻ có thể đi ra khỏi tầng hầm, ánh sáng mà bọn chúng nhìn thấy chỉ là giả dối, ánh đèn đầy sự giả tạo hoàn toàn khác với ánh sáng từ mặt trời."

"Chúng thật ngu ngốc, bọn chúng nghĩ rằng nghe theo lời bác sĩ sẽ được coi là những đứa trẻ ngoan, thực ra trong mắt bác sĩ, bọn chúng giống như tôi, đều là quái vật."

“Những đứa trẻ rời đi luôn nói với tôi rằng thế giới bên ngoài tươi đẹp như thế nào, những ô cửa sổ rực rỡ, những tán lá xanh và thậm chí một chú chim đang bay đều có thể khiến chúng phấn khích trong một thời gian dài.”

“Nhìn bộ dạng vui vẻ của bọn chúng, tôi không đành lòng nói cho chúng biết sự thật. Thế giới bên ngoài có đẹp đến đâu cũng không liên quan gì đến bọn chúng, thế giới của bọn chúng chỉ có căn phòng này, chiếc hộp đen lớn nơi chúng ta đang sống này mới là diện mạo thực sự của thế giới.”

“Các bác sĩ thường gạt chúng tôi nói rằng thế giới rất tươi đẹp, chừng nào những con quái vật chúng tôi từ từ trở thành người bình thường, chúng tôi sẽ có thể mở ra một cuộc sống mới ở thế giới bên ngoài, tôi biết họ đang nói dối tôi.”

“Các bác sĩ đó hoàn toàn không nói sự thật, họ chỉ đang lợi dụng chúng tôi, bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến việc để chúng tôi rời đi.”

“Tôi thấy hơi nhớ người nghệ sĩ đó rồi, anh ấy mới là người thực sự muốn giúp chúng tôi, mặc dù anh ấy chưa bao giờ nói rằng anh ấy sẽ đưa chúng tôi trốn thoát, nhưng ít nhất anh ấy đã để lại những ô cửa sổ giả trên tường của căn phòng tối tăm này.”

“Trong khoảng thời gian cuối cùng của cuộc đời này, tôi cảm thấy mình nên gặp anh ấy. Bởi vì tôi đã có một phát hiện mới trong đêm tối, phòng bệnh màu đỏ ở cuối hành lang được nghe nói trước đây cũng là màu đen, hình như đã từng có một đứa trẻ thí nghiệm thành công ở đó, tôi còn nghe nói đứa trẻ gần nhất với sự hoàn hảo đó, cuối cùng đã giết tất cả mọi người.”

“Anh ấy không thể nghe thấy tôi nói, tôi cũng không thể rời đi.”

“Tôi không biết làm sao để gặp được anh ấy, vì vậy chỉ có thể ở bên trong ô cửa sổ do anh ấy vẽ, vẽ ra chính mình.”

“Dần dần, tôi đã lớn lên trong căn phòng màu đen này. Trong số tất cả những đứa trẻ, tôi là người duy nhất chưa bao giờ rời khỏi đây. Tôi biết kết cục của tôi đã được định sẵn, là

vật thí nghiệm thất bại nhất sẽ chết vào sinh nhật thứ mười tám của mình."

"Đây có lẽ là điều ước sinh nhật cuối cùng của tôi, tôi hy vọng… người nghệ sĩ đó đừng bao giờ quay trở lại nữa."

Phẩm màu và sơn màu đỏ đẫm máu tung tóe trên tường, những dòng chữ đó như có sinh mệnh, nhìn vào chúng, giống như nhìn thấy một thiếu niên ốm yếu.

"Đứa trẻ đó thực sự không muốn người nghệ sĩ quay lại nữa? Hay là bởi vì tất cả những điều ước trong ngày sinh nhật của nó đều không thành hiện thực, nên cuối cùng nó đã nói điều gì đó trái với trái tim mình?"

Mọi thứ trong phòng phát sóng trực tiếp đều bình thường, khán giả chỉ nhìn thấy máu chảy ra, nhưng sau khi tiếp xúc với huyết tương, Hàn Phi đã bị ảnh hưởng nhất định, hắn nhìn thấy những dòng chữ cuồn cuộn trong máu.

Đi giữa những dòng chữ đẫm máu đó, giống như bước vào giấc mơ của mộ bệnh nhân, bên tai tràn đầy những lời nói mê của cậu ta.

Đi về phía trước, mở cánh cửa tiếp theo ra.

Trong căn phòng tối, ngoại trừ số "4" trên cánh cửa, mọi thứ đều được sơn thành màu đen.

Không chờ Hàn Phi bước vào, tất cả các cánh cửa gần đó đều bị đẩy ra, cách bài trí của mỗi một căn phòng đều hoàn toàn khác nhau.

Có phòng được sơn màu; có phòng bên trong chất đầy các đồ vật không đối xứng và biến dạng; có phòng không có gì trong đó, trực tiếp bị làm thành một quả cầu; còn có phòng viết đầy các công thức và đề khó bí hiểm…

Hàn Phi cứ nhìn về phía cuối hành lang, ở đó, có một phòng bệnh không có số, căn phòng này đã hoàn toàn bị nhuộm thành màu đỏ.

"Xin lỗi, xin lỗi, tôi sẽ không bao giờ làm như vậy nữa, cầu xin các người hãy để tôi đi."

“Tôi chỉ là một y tá tuân theo mệnh lệnh của bọn họ, tôi chỉ muốn có được một khuôn mặt, các người hãy đi tìm những bác sĩ đó, đi tìm những người đã hại chết các người đi!”

“Đừng phá hủy khuôn mặt của tôi, tôi không còn gì nữa rồi, các người hãy buông tha cho tôi đi!”

Một người phụ nữ ăn mặc gợi cảm hở hang bò ra khỏi căn phòng màu máu, cô ta ngồi bệt xuống đất, giữa khuôn mặt và cơ thể có một cảm giác bất đồng kỳ lạ, như thể khuôn mặt đó không thuộc về cô ta.

“Hạ Y Lan?”

Người phụ nữ ở đằng xa nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, dường như người sắp chết đuối nắm được cọng rơm cuối cùng, vừa khóc vừa đưa tay về phía hắn, nhưng hai chân của cô ta dường như bị thứ gì đó trong phòng khóa chặt không thể thoát ra.

“Cứu tôi! Cứu tôi với!”

“Cô rút cuộc đã làm những chuyện gì? Tại sao những đứa trẻ đó lại muốn giết cô?” Hàn Phi còn nhớ lần đầu tiên đến gặp Tường Vi, hắn vô tình phát hiện Tường Vi đang dùng một danh sách đe dọa Hạ Y Lan.

Khả năng cao Tường Vi là đứa trẻ được đánh số trong cô nhi viện, Hạ Y Lan sẽ là mục tiêu của anh ta, điều này cho thấy Hạ Y Lan có khả năng dính líu vào một việc gì đó.

Cộng thêm Hạ Y Lan vừa nãy khi cầu xin, mơ hồ có nhắc đến những từ như y tá, mệnh lệnh, Hàn Phi lại càng chắc chắn suy đoán của mình, hắn muốn nhân cơ hội này hỏi cho rõ ràng.

“Tôi không làm gì cả! Tôi chỉ là một trong những người trung gian, chỉ là một tờ danh thiếp người sống của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ!” Hạ Y Lan vừa khóc vừa mắng Hàn Phi: “Những đứa trẻ đó đều là nguyên liệu để chỉnh hình nhân cách! Tôi chỉ chịu trách nhiệm đưa khách có nhu cầu đến bệnh viện, những việc khác tôi không biết gì hết!”

“Cô còn không nghĩ kĩ lại đi?”

“Bọn, bọn họ đã hứa với tôi sau khi hoàn thành năm lần giao dịch sẽ thay mặt cho tôi!” Cơ thể Hạ Y Lan bị kéo đi: “Tất cả những người trung gian đều đã từng thay mặt!

Sau khi hét lên câu cuối cùng, cơ thể của Hạ Y Lan bị kéo vào phòng bệnh màu đỏ.

Hàn Phi vác đạo cụ thi thể xông tới, càng đến gần phòng bệnh đó, sau đầu càng đau dữ dội!

“Tất cả nỗi đau đều đến từ vị trí của hộp đen!”

Khoảnh khắc hốt hoảng, Hàn Phi thậm chí còn tưởng rằng mình đã trở lại thế giới tầng sâu, cơ thể sẽ rất tự nhiên có các loại phản ứng khác nhau.

“Những dòng chữ đó là do những cô nhi chết ở đây để lại? Anh ta đã phát hiện ra căn phòng màu đỏ?”

Đạp tung cánh cửa phòng cuối cùng trên hành lang, Hàn Phi nhìn thấy Hạ Y Lan đang bị đè trên bàn phẫu thuật, xung quanh là những đứa trẻ không có ngũ quan, mất đi chính mình.

Những đứa trẻ đó trên tay cầm một chiếc bánh kem làm từ máu người, sau đó dùng chính đôi tay nhỏ bé của mình nhét chiếc bánh dính máu vào miệng Hạ Y Lan.

Khuôn mặt xinh đẹp của cô ta như bị xé toạc, miệng không phát ra được âm thanh, hai mắt lồi ra ngoài trông rất đáng sợ.

Hàn Phi không thích Hạ Y Lan, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không để cô ta chết trước mặt mình như thế này.

Nhanh chóng đi vào trong phòng, ngay khoảnh khắc khi hắn bước vào bên trong, một cảm giác quen thuộc chưa từng có trước đây hiện lên trong đầu, như thể hắn đã từng ở trong một căn phòng màu máu như vậy rất lâu, rất lâu.

“Chẳng lẽ nào ký ức thời thơ ấu thực sự của mình là… luôn ở trong một căn phòng như thế này?”

Chương 615: Show độc diễn

"Phẩm màu đỏ" nhỏ giọt sau gáy Hàn Phi hình như là đến từ căn phòng màu đỏ này, khi nó vấy lên trên người hắn, hắn cảm thấy mình có một mối liên hệ đặc biệt với căn phòng.

Nếu so sánh căn phòng với một chiếc hộp, vậy thì hắn chính là người bị nhốt trong hộp.

Không bao giờ nhìn thấy ánh sáng của ban ngày, không có khái niệm về thời gian, chỉ không ngừng tiếp tục lặp lại những chuyện tuyệt vọng và đau khổ.

Hai tay nắm chặt, đáy mắt Hàn Phi hiện lên những tia máu, hắn có thể cảm nhận thấy trái tim mình như bị đâm, cảm giác đau đớn đó vượt xa đau đớn thể xác.

"Mình thậm chí đã quên mất tuyệt vọng mà mình từng gặp phải, chỉ là mơ hồ nhớ cảm giác đó…"

Sau đầu đột nhiên truyền đến tiếng cười rất thấp, tiếng cười đó dường như là phát ra từ một đứa trẻ, nó không quen với thế giới, chỉ biết cười, theo thời gian, nụ cười của nó bắt đầu chứa đựng những cảm xúc tiêu cực khác nhau.

Sợ hãi, bi thương, đau buồn, suy sụp, theo sau là từng bước từng bước trong cơn cuồng loạn, đã trở thành một thứ hoàn toàn khác.

"Nó lúc nào cũng cười, đầu tiên nụ cười là để chữa trị, nhưng sau khi chữa trị cho rất nhiều rất nhiều người, nụ cười của nó đã khiến tất cả mọi người đều kinh sợ, mọi người bắt đầu sợ hãi, lo lắng một ngày nào đó nó sẽ giết chết tất cả!"

Đứng trong căn phòng đỏ như máu này, Hàn Phi đang chìm trong ảo giác, lần đầu tiên hiểu được ý nghĩa sâu xa của tiếng cười quỷ dị đó.

"Người đó là mình sao? Nhưng rõ ràng là mình chưa bao giờ phát ra tiếng cười từ tận đáy lòng mà?"

Những ký ức trong đầu chợt vụt qua, rất nhiều ký ức vụn vặt được ghép lại với nhau hiện ra trước mắt Hàn Phi…

Mỗi khi hắn thoát game đều sẽ dừng trong một thành phố bị sắc máu ngưng kết, mà trong khoảng thời gian thoát ra ngắn ngủi đó, sau lưng hắn còn có một người máu me đầm đìa khác đang đứng.

Hàn Phi không nhìn rõ bóng dáng và dung mạo của người phía sau, nhưng hắn nhớ rõ mỗi khi tiếng cười điên cuồng bị thả ra, người đứng phía sau lưng hắn sẽ càng có nhiều cảm xúc, trở nên càng giống như một người sống!

Trong game là như vậy, trong hiện thực cũng xảy ra một chuyện vô cùng đặc biệt.

Hàn Phi sẽ không bao giờ quên, có một lần sau khi thoát game, lật xem điện thoại di động của mình, vô tình phát hiện hình ảnh mình đang đội mũ bảo hiểm chơi game trên điện thoại di động.

Cửa và cửa sổ đều đóng và khóa hết, bên ngoài có cảnh sát canh gác, một người sống rất khó có thể lẻn vào nhà trong hoàn cảnh như vậy để lấy điện thoại di động của hắn chụp ảnh khi hắn đang chơi game.

Hàn Phi vẫn luôn muốn biết người chụp bức ảnh đó là ai, nhưng hắn không có câu trả lời, bức ảnh chụp đó hắn cũng không xóa đi, vẫn luôn lưu giữ nó suốt thời gian qua.

“Tiếng cười điên cuồng và mình rút cuộc là có quan hệ gì? Chẳng lẽ anh ta vẫn luôn nhìn mình suốt? Hay là anh ta trốn trong hộp đen?”

Hộp đen xuất hiện sớm hơn tiếng cười điên cuồng, cho nên suy đoán này trước tiên bị Hàn Phi phủ nhận.

Hắn càng nghĩ, đại não càng hỗn loạn, hắn hiện tại vô cùng muốn biết sự thật.

“Các người biết câu trả lời không? Các người đã từng thấy người trong căn phòng màu đỏ như máu chưa!” Hàn Phi hét lên với đám trẻ bên cạnh bàn phẫu thuật. Những đứa trẻ đó đều đã mất đi chính mình, bọn chúng giống như những món

hàng hóa chất lượng tốt chuyên để cung cấp cho những đứa trẻ khác, sau khi bị lấy đi nhân cách, đều trở thành phế vật vô dụng, thậm chí còn không có mặt mũi của chính mình.

Nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, một số đứa trẻ tiến về phía hắn, Hạ Y Lan trên bàn phẫu thuật đã lợi dụng cơ hội này mà hét lên như điên, khuôn mặt cô ta đã biến dạng hoàn toàn.

"Đưa tôi đi! Tôi biết căn phòng màu đỏ! Căn phòng màu đỏ thực sự chỉ có một, căn phòng đó được dùng để lấy đi tính cách của những đứa trẻ, tất cả phẫu thuật đều được thực hiện trong căn phòng màu máu đó!"

Sau khi Hạ Y Lan nói xong những lời này, trong miệng cô ta chảy ra máu màu đỏ thẫm, khuôn mặt hoàn mỹ cũng như muốn nứt ra.

"Cứu tôi với! Cứu tôi! Căn phòng đỏ ở dưới tầng hầm, tôi đã từng đến! Tôi có thể đưa cậu đến căn phòng màu đỏ thực sự!"

Đám trẻ con bôi bánh kem màu đỏ lên mặt cô ta, không ngừng nhét vào miệng cô ta, Hạ Y Lan từ trước đến nay bởi vì thay mặt, không thể làm ra biểu cảm tinh tế, lần này thể hiện ra sự hiểu biết sâu sắc nhất về nỗi sợ hãi của mình, tiếng hét của cô ta gần như xuyên thủng màng nhĩ của Hàn Phi.

Chủ động đắm chìm trong ảo giác, Hàn Phi đang để mặc cho những thứ cổ quái đó chi phối, cũng hơi tỉnh táo lại một chút.

"Được , tôi sẽ tin tưởng cô thêm một lần."

Hàn Phi nắm lấy bắp chân của Hạ Y Lan, muốn kéo cô ta về phía mình.

Những tiểu quỷ không có ngũ quan thấy Hàn Phi định cướp người, toàn bộ đều xông tới.

Một đôi bàn tay nhỏ dính đầy bánh kem màu máu tóm lấy Hàn Phi, "bánh kem máu người" màu đỏ kia bôi đầy lên trên người hắn.

Nhưng quỷ dị là, hắn không cảm thấy đau đớn và điên cuồng, chỉ cảm thấy một nỗi bi thương không thể giải thích

được.

Mơ mơ hồ hồ, hắn dường như nghe thấy tiếng khóc của lũ trẻ.

Những dòng chữ nguyền rủa màu đỏ máu xuất hiện trên quần áo của Hàn Phi, một đứa trẻ tự gọi mình là số "4" để lại những nguyền rủa tràn đầy hận ý và ác ý, nó muốn căn phòng của mình trở thành căn phòng đỏ như máu thứ hai, nó khao khát có được căn phòng đó, mơ ước trở thành người tiếp theo được sống trong căn phòng màu máu, nhưng tiếc rằng nó căn bản không làm được.

Khi những dòng chữ máu bắt đầu xuất hiện trên cơ thể Hàn Phi, lần đầu tiên hắn đã thực sự bị ảnh hưởng.

Khác với những ám thị tâm lý mà Cánh Bướm mang đến cho hắn trước đó, đứa trẻ số 4 liên tục kêu gọi, sau đó những mảnh ký ức đỏ như máu vụn vặn trong tâm trí hắn bắt đầu chủ động hưởng ứng.

Trước đây trong thế giới tầng sâu, Hàn Phi chưa bao giờ cảm thấy những mảnh ký ức màu máu đó có vấn đề gì, nhưng khi chúng bị đánh thức bởi nguyền rủa của đứa trẻ số 4, hắn phát hiện ký ức thời thơ ấu trong quá khứ của mình dường như hoàn toàn bị xé nát.

"Tất cả những ký ức về thời thơ ấu của mình đều là giả sao?"

Hạt giống của sự nghi ngờ đã được gieo từ lâu, nó đang bén rễ dưới xúc tác của ký ức màu máu.

Cảm giác chối bỏ quá khứ là vô cùng đau đớn và giày vò, những đứa trẻ đó vẫn đang không ngừng bôi "bánh kem" mới lên cơ thể của Hàn Phi, như thể dùng chính máu thịt của mình để chúc mừng hắn đã có được cuộc sống mới.

"Đưa tôi đi…" Giọng Hạ Y Lan đứt quãng, cô ta sắp không xong rồi.

Chịu đựng cảm giác giằng xé trong tâm trí, Hàn Phi bế Hạ Y Lan chạy ra khỏi căn phòng màu đỏ máu.

Ra khỏi căn phòng đó, cơn đau sau gáy Hàn Phi từ từ giảm bớt, nhưng cảm giác ngột ngạt bao trùm nội tâm và trong đầu của hắn vẫn không tiêu tan.

Hắn thực sự không thể nhớ những gì đã xảy ra trong thời thơ ấu của mình, loại cảm giác rõ ràng đã từng trải qua, nhưng không thể nhớ ra, đã từng chút một bào mòn đi lớp ngụy trang của hắn trước mặt khán giả.

Đúng vậy, hắn cũng như bao diễn viên khác đều đang lừa gạt khán giả.

Chỉ có điều các diễn viên khác cố ý biểu hiện ra sự táo bạo và dũng cảm trước mặt khán giả, trong khi Hàn Phi thì không ngừng kìm nén bản thân, cố gắng không để bản thân trở nên quá lố.

"Có vẻ như không thể áp chế được nữa, nếu đã như vậy, thì cứ thuận theo tự nhiên đi."

Ánh mắt Hàn Phi biến đổi gần như ngay lập tức, cảm giác áp chế đến từ âm gian khiến Hạ Y Lan cảm thấy khó thở.

Bước về phía trước, Hàn Phi định đi xuống tầng, nhưng cửa an toàn cuối hành lang lại bị đẩy ra.

Một bảo vệ cao, tay cầm hai con dao nhọn xuất hiện ở lối đi an toàn.

Toàn thân anh ta từ trên xuống dưới viết đầy những chữ "tử" màu đỏ, cả người đứng trong đêm tối.

Điện thoại di động của bảo vệ rung lên, lúc này hình như có người gửi tin nhắn đến, bên ngoài tòa nhà cũng vang lên tiếng còi xe dồn dập.

Hàn Phi không biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, bình thường vào lúc này, cách tốt nhất là tìm nơi ẩn nấp, trì hoãn thời gian.

Nhưng Hàn Phi lại nhìn chằm chằm tên điên có đầy chữ tử trên người, năm ngón tay đâm vào tim thi thể, nắm chắc vết sẹo do con dao sắc bén chọc ra.

Huyết tương trượt xuống vai, dính chặt vào cánh tay và rơi xuống đất từng giọt một.

Đám quỷ trong bóng tối sau lưng dâng trào, hắn giống như đem sắc đêm làm thành y phục, đi lại trong bóng tối sau khi đèn tắt.

Mưa xối xả đập vào cửa sổ, kính vỡ vụn đầy đất.

Giữa những tiếng còi liên hồi, gió hòa với nước mưa thổi bay tóc hắn.

Chớp sẹt qua!

Ánh sáng nhất thời vẽ ra đường nét của hắn, tất cả mọi người đều nhìn thấy một đôi mắt lạnh lùng nguy hiểm.

Trên hành lang tối tăm, bầu không khí ngột ngạt bị xé nát, đêm tối với đêm tối va chạm vào nhau!

"Bùm!"

Cả cánh cửa an toàn đổ xuống, kẻ sát nhân toàn thân viết đầy chữ tử, vừa nhìn đã thấy vô cùng khủng khiếp, cứ như vậy bị đánh bay rất xa.

Miệng của Hạ Y Lan và bảo vệ cao trúng tà mở ra rất to, biểu cảm của họ nhất quán một cách đáng ngạc nhiên, đều không đoán được rằng sẽ có kết quả như vậy.

Hàn Phi hiện tại đã sớm không còn là Hàn Phi bị Cánh Bướm truy sát, sau khi trải qua hai lần nhiệm vụ kế thừa điện thờ, ở một thời gian rất dài trong game, thực lực, kinh nghiệm, trải nghiệm và tâm thái tổng thể đều khác hẳn so với trước đây.

"Bây giờ chúng ta đi xuống tầng hầm, hãy nói cho tôi biết căn phòng màu đỏ thực sự ở đâu!" Hàn Phi lao vào lối đi an toàn, chạy rất nhanh.

"Chính, chính là ở dưới tầng hầm." Hạ Y Lan cảm thấy hình như mình đã tỉnh táo hơn một chút, nhưng cô ta khi nói ngược lại càng run hơn.

"Nói cụ thể một chút!" Hàn Phi đang rất vội, bên ngoài vang lên tiếng chuông báo động, nói không chừng rất nhanh sẽ

có người tiến vào, đến lúc đó muốn làm chuyện gì cũng đều sẽ rất phiền phức.

"Tầng hầm thứ tư, phía trong cùng của hành lang!" Hạ Y Lan vô thức trả lời câu hỏi của Hàn Phi.

Chạy như điên, Hàn Phi rất nhanh đã tới tầng một.

"Hàn Phi, Hàn Phi! Cậu có thể bỏ tôi xuống được không, cậu không cần phải dẫn tôi đi cùng đâu!" Hạ Y Lan dường như rất kiêng kỵ việc xuống tầng hầm của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng Hàn Phi không có chút ý định buông tay nào, hắn thật ra không thực sự tin tưởng cô ta.

"Mấy diễn viên khác hình như cũng đã đến nơi này rồi."

Nhìn dấu giày lộn xộn trên mặt đất, còn có một chiếc giày thể thao bị rơi, Hàn Phi đã có thể tưởng tượng ra sự thảm hại của mấy vị đồng hành bị truy đuổi rồi.

"Vừa hay coi như là sự quan tâm của tôi đến an toàn của bọn họ, cố gắng hết sức để chạy tới cứu người đi."

Phẩm màu đỏ bắn khắp mọi ngóc ngách dưới lòng đất, tranh sơn dầu trên tường như đang chớp chớp mắt, Hạ Y Lan tuyệt vọng kêu gào, sau đó bị Hàn Phi cõng vào tầng hầm thứ ba.

Nghe thấy tiếng la hét và tiếng than khóc bên tai, Hàn Phi có thể chắc chắn rằng các diễn viên cũng bị mắc kẹt ở tầng hầm thứ tư.

Đá văng các đồ lộn xộn giữa hành lang sang một bên, Hàn Phi nhìn dọc theo khe hở giữa tay vịn cầu thang, ánh sáng của điện thoại di động hoàn toàn không thể chiếu đến đáy.

"Đừng xuống nữa, thật sự là đừng xuống nữa! Bốc đồng là sẽ chết đấy!" Hạ Y Lan ra sức thuyết phục, nhưng không có chút tác dụng nào.

"Những diễn viên khác có thể đang gặp nguy hiểm, cô kêu tôi bỏ rơi họ chạy một mình sao?" Hàn Phi nói câu này thật lớn, đủ để tất cả mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp đều có thể nghe rõ.

Không sai, sau khi tất cả những người khác bỏ rơi hắn, một mình chạy thoát thân.

Đến khi người khác gặp nguy hiểm, Hàn Phi đã bỏ qua những hiềm khích trước đó, bất chấp nguy hiểm đến tính mạng, chạy lại cứu những người đã bỏ rơi mình.

Khiến cho người ta chấn kinh, lại khiến cho người ta có chút cảm động và tôn trọng.

Nhất thời Hạ Y Lan không nói được gì, cô ta suy nghĩ hồi lâu mới đưa ra phản bác, nhưng Hàn Phi đã đến tầng hầm thứ tư.

Tầng này không có lắp đặt camera, là nơi nằm ngoài kịch bản, nhưng cũng không thành vấn đề, tự Hàn Phi có mang theo camera.

Hắn coi camera của bảo vệ như chính đôi mắt của mình, mặc dù tín hiệu ở tầng hầm thứ tư rất kém nhưng hắn vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy một số hình ảnh phát lại.

“Khí tức mạnh quá.”

Dùng ánh sáng của điện thoại di động soi chiếu, toàn bộ tầng hầm thứ tư treo đầy những bức tranh sơn dầu đỏ, người bước vào tầng này trên người chắc chắn sẽ bị vấy lên người “phẩm màu đỏ”.

“Ba tên kia của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ rút cuộc đã ở đây bao lâu vậy?”

Những ô cửa sổ màu đỏ như máu được sơn trên những bức tường nứt nẻ, cỏ và hoa màu đỏ được vẽ trên mặt đất, đây giống như một nơi vui chơi được sơn bằng màu đỏ.

Có điều trông thì giống như một nơi vui chơi nhưng cảm giác mà nó mang lại thật khó tả, như thể người sống bước vào cơn ác mộng, hay là kiểu ác mộng không bao giờ có thể thoát ra được.

“Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đột nhiên bị bỏ hoang, có phải cũng tồn tại nguyên nhân nhất định liên quan đến những thứ này không?”

Nơi mà người bình thường cảm thấy không thoải mái, lại khiến Hàn Phi cảm thấy vô cùng quen thuộc, hắn đứng trong nơi vui chơi nhỏ màu máu do người thợ sơn vẽ ra, ký ức về thời thơ ấu trong tâm trí đang dần phai màu.

Hắn giống như đã trở lại thế giới tầng sâu, khí chất đặc biệt trên người đó hoàn toàn lộ ra ngoài.

"Nhà?"

Một từ mà hắn đã nhắc đến vô số lần, nhưng chưa bao giờ có, tràn ngập trong tâm trí.

Nhưng sau đó hắn lại lắc lắc đầu, mặc niệm trong lòng: "Nơi không có người nhà, cho dù có xây dựng giống hơn nữa, thì nó cũng không phải là nhà".

Trong đầu hiện lên những ý nghĩ mâu thuẫn trái ngược, Hàn Phi nghe theo tiếng kêu hét ngoài hành lang đi về phía sâu bên trong.

Cửa sổ sơn dầu màu máu càng ngày càng nhiều, đồ vật trong cửa sổ càng ngày càng phức tạp, dưới sự kích thích của "phẩm màu đỏ" sền sệt, ánh mắt của Hàn Phi càng trở nên nguy hiểm.

Tiếp tục đi về phía trước, khi Hàn Phi còn cách cuối hành lang khoảng mười mấy mét thì nhìn thấy đám người Lê Hoàng.

"Tại sao chỉ còn lại có ba người?"

"Đừng tới đây! Hàn Phi!" Lê Hoàng sắc mặt tái nhợt, cả người như đã sợ hãi đến suy sụp, cô hét lớn sau khi nghe thấy giọng nói của Hàn Phi.

"Mau chạy đi! Thứ đó đang ở gần đây!" Giọng nói của Lê Hoàng khàn khàn, nhưng bất kể cô hét như thế nào, Hàn Phi vẫn tiếp tục đi về phía trước.

"Cậu sẽ chết đấy! Cứu chúng tôi sẽ hại chết cậu đấy! Mau quay lại!" Biểu cảm của Lê Hoàng dần dần trở nên kinh hãi, cô chỉ vào một bức tranh sơn dầu trên tường bên cạnh Hàn Phi: "Thứ đó đang ở đằng kia!"

Khi cô hét lên, Hàn Phi đã đi đến cuối hành lang, dừng lại trước mặt mấy người.

“Tại sao cậu còn đến đây để tìm chết?” Lê Hoàng ngồi dưới đất, nỗi sợ hãi chưa từng trải qua khiến trái tim cô suy sụp: “Chúng tôi đã bỏ rơi cậu để chạy trốn, cậu vẫn còn quay lại cứu chúng tôi? Là chúng tôi đã hại chết cậu, xin lỗi! xin lỗi!”

“Không sao.” Hàn Phi nhìn Ngô Lễ cùng A Lâm đã ngất đi, sau đó quay đầu nhìn về phía bức tranh sơn dầu màu máu: “Thật ra cô hoàn toàn có thể kéo tôi cùng rơi xuống vực sâu, nói không chừng, tôi lại thích loại cảm giác này thì sao?”

Giọng nói của Hàn Phi ra khỏi tai, nội tâm Lê Hoàng đã bị sợ đến suy sụp, sững sờ nhìn khuôn mặt hắn.

Hàn Phi của hiện tại đã hoàn toàn khác trước, đầy trầm uất và bệnh hoạn, sự hoang dại và điên cuồng ẩn sâu của hắn đã lộ ra.

Chương 616: Số 4

Lê Hoàng ở trong làng giải trí, đã nhìn thấy đủ loại người, cũng đã nhìn thấy đủ thứ chuyện ghê tởm, cô giấu tất cả những yếu đuối của mình trong sâu thẳm trái tim, sau đó tự trang bị cho mình một lớp áo giáp dày cộp.

Những tưởng cô sẽ trở nên cứng cỏi hơn, nhưng không ngờ trong bệnh viện bỏ hoang tăm tối này lại có một linh hồn lười biếng, gợi cảm, tà ác, có thể phá tan mọi sự phòng hộ của cô một cách dễ dàng như vậy.

Nhìn vào góc nghiêng của Hàn Phi, trong đầu Lê Hoàng hiện ra các loại tin đồn có liên quan đến hắn.

Sau khi thực sự gặp mặt rồi, cô mới phát hiện ra rằng hóa ra những tin đồn đó không hề phóng đại, ngược lại còn miêu tả quá uyển chuyển rồi.

Tầng hầm thứ ba và tầng hầm thứ tư đều không có lắp đặt camera, ở đây cũng là địa điểm nằm ngoài kịch bản. Nếu khán giả muốn xem chuyện gì đang xảy ra, họ chỉ có thể dựa vào chiếc máy quay nhỏ xíu mà Hàn Phi gắn trên người. Nhưng ngay khi bức tranh sơn dầu có vấn đề, Hàn Phi đã đưa tay ra gỡ chiếc camera cuối cùng xuống.

Một diễn viên không có sự theo dõi của khán giả có thể trở nên đáng sợ như thế nào, đáp án của câu hỏi này chỉ có một số ít "người may mắn" biết được.

Phẩm màu đỏ dọc theo trần nhà trượt xuống, những bức tranh sơn dầu đó dưới sự nuôi dưỡng của máu tươi toàn bộ đều sống lại, những đứa trẻ bị dị tật trong tranh thò đầu ra nhìn bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ chìm trong bóng tối.

Cảnh tượng như trong địa ngục này khiến Lê Hoàng hét lên, cô gần như nghẹt thở, theo cô thì không ai có thể đối mặt với nỗi sợ hãi đến như vậy.

Nhưng mỗi khi cô sắp ngã quỵ, ánh mắt của cô vẫn luôn hướng về Hàn Phi, cho dù trong trường hợp này, hắn vẫn đứng

nguyên trong bóng tối.

“Chẳng lẽ cậu ấy không sợ cảm xúc này ư?”

Trong tay cầm đạo cụ thi thể, Hàn Phi dừng ở giữa hành lang, mỗi lần nhiệm vụ điện thờ đều sẽ xé nát ý thức của hắn rồi lại ghép lại, mài bén ý chí như dao sắc.

Trong hiện thực, hận ý bị hạn chế rất lớn, cho dù là Cánh Bướm cũng chỉ có thể liên tục đánh bại và thao túng một người thông qua các ám thị tâm lý, với những người kiên quyết như Hàn Phi là điều mà nó sợ nhất.

Bởi vì bọn họ không bao giờ dễ dàng rung động, trái tim ấy luôn thuộc về chính họ.

Lúc này mặc dù trên người Hàn Phi dính đầy phẩm màu máu, đắm chìm trong ảo giác, nhưng ý thức của hắn vẫn vô cùng rõ ràng.

Người thanh niên từng bị kẻ bên ngoài biến thái truy sát, hiện tại đã có thể dùng đủ loại sức mạnh để giết chết làm trọng thương hận ý.

Nhát dao mà tiếng cười điên cuồng vung ra, không chỉ dập tắt ngọn lửa đen của Mười Ngón, mà còn đánh tan nỗi sợ hãi đối với hận ý trong lòng Hàn Phi.

“Cánh Bướm giết người không bao giờ tự mình ra tay, còn anh thì sao?”

Hai mắt Hàn Phi nhìn thẳng phía bên kia hành lang, trong bóng đêm dày đặc, có một người đàn ông cao gầy bước ra.

Anh ta ít nói trầm mặc, mặc quần áo của thợ sơn, tay phải xách một cái thùng nhỏ chứa đầy “sơn màu đỏ”.

Đây không phải là lần đầu tiên Hàn Phi và người thợ sơn gặp nhau, trên thực tế hận ý của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đã tìm kiếm những người có liên quan đến Cánh Bướm, bọn họ muốn tìm hiểu xem tòa nhà chết chóc rút cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Là hận ý bí ẩn nhất trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, người thợ sơn biết rất nhiều chuyện, anh ta cũng biết rõ về sự

đặc biệt của tòa nhà chết chóc, bởi khu vực đó từng là nơi lớn lên của một người nào đó.

“Anh đã bỏ lỡ cơ hội duy nhất của mình.” Hàn Phi rất không khách khí nói, trước khi Từ Cầm trở thành hận ý, ba hận ý trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ có thể dễ dàng phá nát tòa nhà chết chóc, nhưng bây giờ tình thế đã đảo ngược.

Người phụ nữ không mặt sắp hồn phi phách tán, thiện ý của giày trắng nhỏ bị Hàn Phi bắt đi, khu vực tòa nhà chết chóc không tính Gương Thần, cũng đã có hai hận ý, bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đã không còn khả năng tiêu diệt tòa nhà chết chóc nữa.

Trên hành lang dài treo đầy tranh sơn dầu, Hàn Phi cùng người thợ sơn đứng ở hai bên hành lang, không ai vội vàng ra tay.

Hàn Phi theo dõi từng nhất cử nhất động của người thợ sơn, anh ta cũng đang yên lặng nhìn hắn, tựa hồ chắc chắn điều gì đó.

Một lúc lâu sau, người thợ sơn giơ tay trái lên và xé ống tay áo bên phải xuống.

Trên cánh tay nhợt nhạt có một vết thương bị người ta khoét ra, đó hình như là một con số “4”.

Vết thương này chưa bao giờ lành lại, máu đen rỉ ra từ vết thương sẽ không ngừng nhỏ xuống chiếc xô nhỏ mà anh ta đang cầm trên tay phải.

“Màu sơn đỏ mà người thợ sơn sử dụng thực ra là máu của chính anh ta?”

Hàn Phi nhớ tới những nguyền rủa mình đã đọc trước đó, hắn nhìn chằm chằm vết thương số 4 trên cánh tay phải của người thợ sơn: “Anh và cô nhi số 4 rút cuộc là có quan hệ gì? Nếu như hai người là bạn bè, vậy thì chúng ta có lẽ không nên đánh nhau như thế này, bởi vì người mà cậu ấy mơ ước và muốn trở thành nhất chính là tôi.”

Hàn Phi đã lập xong kế hoạch trước khi thoát game, hắn định tìm cơ hội thương lượng với hận ý của bệnh viện phẫu

thuật thẩm mỹ ở một nơi trung lập là bách hóa thương mại, nên cố gắng hết sức để tránh những trận ẩu đả.

Nghe Hàn Phi nói, nét mặt của người thợ sơn vẫn không thay đổi, dường như anh ta đã mất hết cảm xúc của con người, đem mọi thứ của mình lồng ghép hết vào trong các bức tranh.

Máu đen từ vết thương số 4 chảy vào trong xô nhỏ, "phẩm màu" màu đỏ dính trong xô phát ra mùi thối đặc biệt, nếu như cảm xúc có thể thối rữa, vậy thì mùi thối đó nhất định chính là mùi thối rữa của các loại cảm xúc.

Những đứa trẻ trong các bức tranh sơn dầu đều không dám đến gần người thợ sơn, như thể một ngày nọ người cha tốt bụng và hiền từ của chúng bỗng nhiên say rượu và nổi điên, cầm con dao bếp vung vẩy bừa bãi.

Đứa trẻ không có khuôn mặt chạy ra bốn xung quanh để lẩn trốn, người thợ sơn thò tay trái của mình vào trong cái thùng, sau khi khuấy động xong, anh ta dùng tay trái vẽ một cửa sổ trên mặt đất.

Bên kia cửa sổ là một thành phố tăm tối với nhiều tòa nhà cao tầng, trong mỗi tòa nhà đều ẩn chứa những điều vô cùng đáng sợ.

Hàn Phi đã nhìn thấy bức tranh này một lần khi cứu Sẹo Xấu, bức tranh sơn dầu dường như được kết nối với một thế giới khác, một khi đã rơi vào đó, thì sẽ không thể quay lại được nữa.

Người thợ sơn im lặng hoàn thành bức tranh, sau đó anh ta dùng một tay ấn cánh cửa sổ vừa vẽ, dùng lực đẩy nó thật mạnh vào trong.

Điều không thể tưởng tượng đã xảy ra, cửa sổ được vẽ đó đã bị đẩy mở!

Gió lạnh thổi ra từ cửa sổ vẽ, nhiệt độ giảm mạnh, các loại la hét và tiếng gầm rú của quái vật như vang lên bên tai, đằng sau cánh cửa sổ đó có ẩn chứa một vùng ác mộng.

Sau khi người thợ sơn làm xong những chuyện này, đôi mắt vốn đã tê dại với tất cả mọi thứ nhìn Hàn Phi, anh ta giơ

tay trái dính đầy "phẩm màu đỏ" lên.

Tầng hầm thứ tư của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, tất cả các bức tranh vẽ trên tường đều được mở ra, những đứa trẻ không mặt đang chơi đùa bên ngoài cửa sổ, lần lượt lăn qua bệ cửa sổ, chạy ra ngoài.

Bọn chúng mất đi chính mình, chạy theo những thú vui giả tạo như một đám xác sống bị mắc kẹt trong nơi vui chơi.

Những bức tranh trong tầng hầm của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ quả thực quá nhiều, có lẽ ngay cả người thợ sơn cũng không biết cuối cùng có bao nhiêu bức tranh.

Anh ta trước đây không thể làm gì được với hoàn cảnh của những đứa trẻ đó, chỉ có thể vẽ cho chúng ba mươi mốt cái cửa sổ, anh ta hiện tại vẫn như vậy không thể thay đổi được gì, sau khi trở về nơi hoang phế này, chỉ có thể không ngừng lặp lại vẽ phong cảnh bên ngoài cửa sổ, nhưng bất kể phong cảnh bên ngoài có đẹp đến đâu, thì những đứa trẻ ngắm nhìn những phong cảnh đó đã không còn có thể quay trở lại được nữa.

"Hàn Phi!" Lê Hoàng từ phía sau lớn tiếng nhắc nhở, cổ họng như sắp vỡ ra.

Vô số đứa trẻ không mặt đến bên cạnh Hàn Phi, bọn chúng kéo xé cơ thể của hắn, muốn kéo hắn đến bên cửa sổ do người thợ sơn vẽ.

Nhìn khuôn mặt của những đứa trẻ này, khi Hàn Phi tiếp xúc với chúng, trong tâm trí lại vang lên tiếng cười cuồng loạn.

Tiếng cười này rất bệnh hoạn, ẩn chứa sự điên cuồng, nhưng nếu lắng nghe kỹ, còn có thể cảm nhận được một nỗi bi thương khó tả.

Một đứa trẻ sở hữu nhân cách hệ chữa trị, biến thành một kẻ điên chỉ biết cười một cách cuồng loạn, khi lớn lên lại trở thành một người lớn đến nụ cười cũng mất đi.

"Đây là nhân cách thành công nhất? Hay là nhân cách thất bại nhất?"

Dưới ảnh hưởng kép của tiếng cười điên cuồng và lũ trẻ, Hàn Phi từng bước từng bước đến gần cửa sổ màu đen đó.

Những đứa trẻ mất đi chính mình hy vọng Hàn Phi cũng sẽ trở thành người giống như bọn chúng, tiếng cười điên cuồng cũng dần dần lớn hơn, hắn cũng càng ngày càng gần bên cửa sổ.

Ba mét, hai mét…

Bước chân của Hàn Phi cuối cùng dừng lại cách cửa sổ chỉ còn vài cm, hắn và người thợ sơn đứng ở hai bên cửa sổ, như thể là người đến từ hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

"Nếu như anh gặp được tôi sớm hơn một đêm, ý chí của tôi e rằng sẽ không ngăn cản được những thứ này, sẽ bị bọn chúng đẩy vào trong cửa sổ, bị nhốt trong đêm tối."

Nhiệm vụ kế thừa điện thờ là sự rèn luyện và thử thách ý chí tàn khốc nhất, trong thế giới kí ức điện thờ của Phó Sinh, ý thức của Hàn Phi đã bị xé nát, trên bờ vực hồn phi phách tán hắn đã hồi hồn thành công, cuối cùng bị hận và yêu của mười hận ý ghép lại với nhau.

Sau khi bị vỡ lại đứng vững, ý chí ngoan cường của hắn đã vượt quá sức tưởng tượng của hầu hết mọi người.

"Bất kể có chuyện gì đã từng xảy ra trong quá khứ, ít nhất tôi vẫn còn sống. Nếu như tôi vẫn còn sống, vậy thì tôi sẽ thay đổi, trên con đường chạy đến cái chết, thay đổi vận mệnh, tôi sẽ thay đổi tương lai của người khác giống như trong thế giới ký ức điện thờ."

Đáy mắt đỏ ngầu, trên khuôn mặt của Hàn Phi có thể thấy rõ các đường gân xanh, hắn đang chiến đấu trận đối đầu cuối cùng với người thợ sơn.

Người thợ sơn dường như vẫn không thể trực tiếp giết người trong hiện thực, nhưng năng lực quỷ dị của anh ta có thể ảnh hưởng trực tiếp đến những người có thể nhìn thấy bọn họ, lúc này Hàn Phi đang chịu áp lực vô cùng lớn, nhưng chẳng qua cũng chỉ là áp lực mà thôi.

Sở hữu hộp đen, trải qua bao nhiêu chuyện trong thế giới tầng sâu, Hàn Phi có thể nói là người không bao giờ bị khuất phục nhất.

Không ai có thể chỉ dựa vào ảo giác mà khiến hắn phát điên, hắn đã cảm nhận được sự điên cuồng triệt để nhất, điên rồ mất trí nhất trên người tiếng cười điên cuồng.

Cuộc đối đầu qua cửa sổ kéo dài rất lâu, cho đến khi tòa nhà bắt đầu rung chuyển, tiếng chuông báo động bên ngoài tòa nhà ngày càng rõ ràng hơn.

Hai bên đang bế tắc, từ từ, trong cửa sổ đang mở trên mặt đất truyền đến giọng nói của một đứa trẻ đang tự nói chuyện với chính mình.

Sau khi nghe thấy âm thanh đó, đôi mắt tê dại của người thợ sơn khẽ thay đổi, anh ta vươn tay đóng cửa sổ trên mặt đất lại.

Bức tranh màu đen khô héo vì máu, từ từ tan biến.

Người thợ sơn đi ngang qua cửa sổ, anh ta không dừng lại bên cạnh Hàn Phi, mà đi thẳng vào chỗ sâu trong hành lang.

Anh ta giống như không nhìn thấy Hàn Phi và Lê Hoàng, trực tiếp đẩy cửa phòng ở nơi sâu nhất của hành lang ra.

Cảnh tượng trước mắt khiến người ta chấn kinh, căn phòng này rộng đến mức đáng kinh ngạc, toàn bộ là màu đỏ sẫm, tất cả các viên gạch đều được khắc hình khuôn mặt tươi cười của trẻ con.

Nụ cười hồn nhiên non nớt của bọn chúng tạo nên một sự tương phản rõ rệt với căn phòng màu đỏ máu, những khuôn mặt dễ thương ban đầu giờ chỉ khiến người ta rợn tóc gáy.

“Đây mới là căn phòng đỏ thực sự à? Đứa trẻ mà Hạ Y Lan mang đến để hoàn thành giao dịch cuối cùng ở đây sao?”

Tất cả các thiết bị y tế trong phòng đã được dọn sạch sẽ, chỉ còn lại một chiếc ghế màu đỏ trong căn phòng trống.

Chiếc ghế này được đặt ở trung tâm của căn phòng, đối diện với một bức tranh sơn dầu màu đen trên tường.

Bức tranh sơn dầu là một cửa sổ, nó tạo cảm giác rằng ai đó đang ngồi trên ghế , nhìn chằm chằm vào khung cửa sổ sơn dầu trên tường.

Sau khi người thợ sơn đợi Hàn Phi vào trong phòng, liền đóng cửa lại.

Anh ta đi đến mép tường với một cái xô đầy máu của chính mình, nhìn chằm chằm vào cửa sổ một cách vô hồn.

Không giống như các cửa sổ sơn dầu khác, bức tranh sơn dầu này dường như đã được hoàn thành từ nhiều năm trước, bề mặt đã bị nứt nhẹ.

Sau khi yên tĩnh ngắm nhìn một lúc, người thợ sơn bất ngờ dùng hai tay cầm cái thùng lên, làm đổ cả thùng "phẩm màu đỏ" lên ô cửa sổ màu đen!

Cửa sổ màu đen bị nhuộm đỏ, những giọt máu rơi xuống theo cửa sổ, như thể trong phòng đang mưa, toàn là sương mù màu máu.

Khi Hàn Phi đang thắc mắc tại sao người thợ sơn lại làm như vậy thì đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa sổ.

Kinh ngạc nhìn bức tranh sơn dầu trên cửa sổ màu đen, Hàn Phi phát hiện cùng với những giọt máu đang chảy trên cửa sổ sơn dầu, bên trong cửa sổ vậy mà lại xuất hiện một đứa trẻ, trên người cậu bé mặc áo bệnh viện có viết số "4".

"Tôi không biết làm sao để gặp được anh ấy, nên chỉ có thể ở bên trong cửa sổ mà anh ấy đã vẽ, vẽ ra chính mình…"

Hàn Phi đột nhiên nhớ tới nguyền rủa của cô nhi số 4 để lại: "Đứa trẻ trong cửa sổ sơn dầu này chính là đứa trẻ số 4?"

Tiếng gõ cửa sổ càng lúc càng lớn, Hàn Phi bước nhanh về phía trước, hắn nghe thấy số 4 sau cửa sổ đang nói.

"Bọn họ vẫn luôn tìm kiếm đứa trẻ như thế này, sinh ra trong bi kịch, lớn lên trong tuyệt vọng, mất đi tất cả dưới sự lừa dối của vận mệnh, tôi là đứa trẻ như vậy, bọn chúng cũng là đứa trẻ như vậy."

“Các bác sĩ ở đây chưa bao giờ nghĩ đến việc chữa trị cho chúng tôi, nhân cách hoàn hảo chỉ là một trò lừa bịp, bệnh viện không phải là nơi cứu người, nơi vui chơi dành riêng cho trẻ em, cũng không phải là nơi mang lại vui vẻ hạnh phúc.”

“Thật ra, tôi thực sự rất ngưỡng mộ người đó, thật kỳ lạ, người có tính cách tự hủy hoại bản thân như tôi, vậy mà lại ngưỡng mộ người có nhân cách chữa trị như cậu ấy?”

“Có điều vẫn còn có những chuyện kì lạ hơn nữa, người muốn phá hủy mọi thứ như tôi, cuối cùng chỉ giết chết chính mình; nhưng người có tính cách chữa trị như cậu ấy, thì lại ngoại trừ chính mình ra, đã giết chết tất cả những đứa trẻ cùng một đợt.”

“Nghe nói sau cái đêm màu máu đó, trong nơi vui chơi chỉ còn lại một mình cậu ấy, cũng kể từ đó, nơi vui chơi trở thành nơi chuyên dùng để xử lý các sản phẩm thất bại của bệnh viện.”

Chương 617: Chương trình đã kết thúc rồi

Trên bức tường màu đỏ vẽ lên ô cửa sổ màu đen, giọt máu rơi xuống theo khung cửa, đứa trẻ mặc áo bệnh viện đứng bên ngoài cửa sổ, một tay cậu đặt lên trên kính.

Hàn Phi đứng ngay trước, nhìn cậu bé bên ngoài cửa sổ, không ngờ lại có thể nhìn thấy đứa trẻ đã chết theo cách này.

"Bên trong cửa sổ là linh hồn của cậu ấy? Hay chỉ là một tia ý thức?"

Từ từ đến gần, Hàn Phi cũng không biết tại sao, giống như hắn đã từng nhìn thấy cậu bé số 4 trước đây vậy. Lòng bàn tay bất giác nâng lên, hắn cũng đặt tay của mình lên trên kính cửa sổ.

Cách một cánh cửa sổ được vẽ trên bức tường, Hàn Phi và cậu bé số 4 đứng đối mặt với nhau.

Lòng bàn tay của cậu bé ngoài cửa sổ với của Hàn Phi dán lên nhau, cậu ngẩng đầu lên, giống như đang so sánh hắn với người nào đó trong trí nhớ của mình.

Cùng với sự trùng lặp của ký ức và hiện thực, cậu bé số 4 lắc lắc đầu.

"Cho dù là nhân cách chữa trị, cũng không thể chữa trị cho một con quái vật như vậy, con người tôi có một khuyết điểm lớn nhất, chính là luôn thích ôm những tưởng tượng viển vông. Quái vật chính là quái vật, có khoác lên lớp da người, thì vẫn là quái vật."

Cậu bé nhìn chằm chằm qua khung cửa, không biết là đang nhìn Hàn Phi, hay là nhìn thế giới trong cửa sổ.

"Cho dù cậu có tin hay không, thì tôi cũng phải nói với cậu rằng, tôi chính là người duy nhất sống sót trong đêm màu máu, tôi đã không còn nhớ tất cả những gì đã xảy ra sau đó, cậu có thể giúp tôi nhớ lại được không?"

Khi Hàn Phi nói ra ba từ đêm màu máu, cậu bé vốn đang đứng ngoài cửa sổ, trên người bắt đầu xuất hiện những vết nứt màu máu, giống như vô số vết dao vậy.

Cái đầu vốn đang nhìn về nơi khác của cậu đột nhiên ngẩng lên, lại nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Hàn Phi trong cửa sổ.

"Anh đúng là cậu ấy sao? Dưới sự kích thích điên cuồng như vậy mà anh vẫn có thể trở lại bình thường? Chẳng lẽ nhân cách chữa trị thực sự là nhân cách hoàn hảo? Không thể nào! Không có nhân cách hoàn hảo nào trên thế giới này!" Cơ thể của cậu bé số 4 đang từ từ căng ra, như thể từ vài tuổi lớn thành mười mấy tuổi trong nháy mắt vậy, trạng thái của cậu cũng trở nên ngày càng tồi tệ hơn, vết thương trên người dần dần nối liền với nhau, giống như đang mặc một bộ quần áo dệt bằng sợi chỉ đỏ.

"Nói cho tôi biết những gì cậu biết! Về bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, những đứa trẻ có mang số hiệu, còn có anh em Phó Sinh và Phó Thiên!" Tiếng chuông báo động bên ngoài tòa nhà vang lên, lòng bàn tay của Hàn Phi dán lên trên cửa sổ, giọng điệu trở nên vội vã, hắn quá muốn biết sự thật rồi.

"Phó Sinh, Phó Thiên…" Số 4 thân thể đang nhanh chóng thay đổi mở mắt ra, hai mắt cậu đầy tia máu, biểu cảm trên mặt vô cùng đau khổ, như thể hai cái tên này đại diện cho sự tuyệt vọng không thể tha thứ nhất: "Là ông ta đã biến tôi thành ra thế này!"

Những cái bóng đen chui ra từ dưới lớp da của số 4, cơ thể cậu càng ngày càng lớn, đã vượt ra ngoài phạm vi của một con người, không có hình dáng cơ bản nhất của con người.

"Là ông ta? Không phải là bọn họ à? Cậu đang nói về Phó Sinh hay là Phó Thiên?" Hàn Phi tinh ý phát hiện ra một chi tiết: "Có phải cậu cũng đã quên mất mọi chuyện về Phó Sinh không? Chẳng lẽ tôi là người sống duy nhất trên thế giới này còn nhớ đến sự tồn tại của Phó Sinh ư?"

"Đừng đến công viên vui chơi giải trí nữa! Công viên chính là âm mưu lớn nhất, tất cả phần thưởng sau khi qua cửa trò

chơi chính là —— Ông ta sẽ tái sinh trên cơ thể của anh!”

Toàn thân số 4 suy sụp, biến thành một con quái vật bị ham muốn hủy diệt thống trị, cậu điên cuồng lao vào cánh cửa sổ đang đóng chặt, mất đi tất cả nhân tính.

“Phẩm màu đỏ” chảy ra từ vết thương ở cánh tay của người thợ sơn rơi xuống đất, khi số 4 đập vào cửa sổ bức tranh sơn dầu, người thợ sơn quay lưng lại với bức tranh chặn phía trước cửa sổ.

Sau đó một cảnh tượng rất kỳ lạ đã xảy ra, bức tranh sơn dầu trên cửa sổ bắt đầu tan chảy, như thể nó từ từ chui vào lưng người thợ sơn.

Người thợ sơn trầm mặc im lặng, nhìn chằm chằm Hàn Phi trong suốt quá trình dung hợp vào bức tranh cửa sổ.

Bây giờ là một thời điểm rất quan trọng đối với anh ta, nếu như Hàn Phi ra tay can thiệp có thể sẽ gây ra hậu quả vô cùng nghiêm trọng cho anh ta.

Đúng mười giây trôi qua, Hàn Phi vẫn đứng ở bên cạnh, không có dự định ra tay, người thợ sơn cũng đã hoàn thành bước cuối cùng của dung hợp.

Từ vết thương số “4” trên cánh tay của anh ta truyền ra tiếng rống lên của số 4, áo sau lưng anh ta đã hoàn toàn bị xé nát, lộ ra một cửa sổ được vẽ lên, bên trong có nhốt một con quái vật đã hoàn toàn chìm trong điên cuồng.

Mỗi khi con quái vật vùng vẫy, linh hồn của người thợ sơn đều sẽ nứt vỡ, có điều rất nhanh anh ta sẽ lại phục hồi, cảm giác như anh ta đã coi cơ thể của mình như một bức tranh, bất cứ khi nào bức tranh xuất hiện khiếm khuyết, anh ta sẽ dùng chính mọi thứ của mình để sửa lại nó.

“Cậu ấy vẫn còn một số thứ chưa nói với tôi! Tại sao phần thưởng cuối cùng của công viên giải trí lại là người khác tái sinh trên cơ thể tôi? Người tái sinh đó là Phó Sinh? Hay là Phó Thiên, chủ tịch của Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã qua đời?”

Hàn Phi đã thực hiện nhiệm vụ kế thừa điện thờ của Phó Sinh, hắn biết rõ rằng cả Phó Sinh và Phó Thiên đều là những

thiên tài cực kỳ hiếm có, ở một mức độ nào đó, em trai Phó Thiên chắc chắn không kém hơn anh trai Phó Sinh của mình.

Người thợ sơn nhìn Hàn Phi thật sâu, hốc mắt lõm xuống, không nói bất cứ thứ gì với hắn, đi ra phía bên ngoài căn phòng.

Những bức tường mà anh ta đi qua bắt đầu phai màu, tất cả các bức tranh trở lại bình thường, trở nên nặng trĩu tử khí, cũ nát tồi tàn.

Chuông báo động bên ngoài càng ngày càng gần, Hàn Phi đuổi theo ra khỏi phòng, người thợ sơn đã biến mất.

"Số 4, nhân cách tự hủy diệt chính mình, vật thất bại, chết vào ngày sinh nhật mười tám tuổi, tên này rút cuộc là biết bao nhiêu chuyện?"

Âm thanh báo động càng ngày càng gần, thỉnh thoảng có vài luồng ánh sáng mạnh xuyên qua bóng tối chiếu xuống.

"Người của đoàn ekip đi vào rồi?" Hàn Phi nhìn xung quanh, sau đó đi về phía Lê Hoàng đang cuộn mình trong góc, ngồi xổm trước mặt cô ấy, nhìn vào mắt cô: "Còn có thể đứng dậy được không? Cô đi dìu A Lâm, tôi sẽ cõng Ngô Lễ."

"Hàn, Hàn Phi, vừa rồi là cái gì?"

"Hẳn là cô đã bị ảo giác, tôi vừa bước vào đã thấy cô gào thét về phía tôi."

"Không thể nào, không thể nào!" Lê Hoàng lại lắc đầu nguầy nguậy, cô nắm lấy bức tường, móng tay cào nét vẽ những bức tranh trên tường ra: "Những bức tranh này đều sống dậy! Tôi đã tận mắt nhìn thấy những đứa trẻ đó bước ra khỏi bức tranh mà."

"Đây là công nghệ đánh lừa thị giác mới nhất, cô đã quá căng thẳng, tôi khuyên cô tối nay về nhà hãy thư giãn một chút, chơi những game giải trí một chút." Tốc độ nói của Hàn Phi không nhanh không chậm, mang theo một loại giai điệu đặc biệt: "Cô có chơi 《Cuộc sống hoàn hảo》 không?"

Trạng thái của Lê Hoàng dần dần phục hồi lại, cô gật gật đầu: "Thỉnh thoảng có chơi, tôi là người chơi thuần giải trí."

“Tôi cũng là người chơi giải trí, có thể cho tôi biết ID game của cô không, còn có ngày sinh của cô, buổi tối chúng ta có thể chơi cùng nhau.” Hàn Phi đứng dậy, đưa tay mình về phía Lê Hoàng.

Hỏi về ID game rất bình thường, nhưng hỏi ID game lại hỏi cả ngày sinh, cảm giác trong sự bình thường còn mang theo một mùi vị khác.

Lê Hoàng ngây ra, có chút ngại ngùng, nhưng vẫn nói cho Hàn Phi tất cả thông tin, dù sao thì hắn cũng vừa cứu cô một mạng.

Kéo Lê Hoàng đứng dậy, Hàn Phi lại cõng Ngô Lễ lên, hắn lấy điện thoại của bảo vệ ra soi đường, đi một mạch lên phía trên.

Sau khi hắn đến tầng hầm thứ hai, phòng phát trực tiếp khôi phục bình thường, tất cả bọn họ đều được máy quay bắt được lần nữa.

Sau khi khán giả trong phòng phát trực tiếp nhìn thấy Hàn Phi toàn thân đầy vết máu, cứu được những người diễn viên khác ra thì náo nhiệt như tết đến.

So với bên phía Hàn Phi, hai phòng phát trực tiếp của Bạch Trà và Tiêu Thần có sự khác biệt rõ rệt.

Tiêu Thần là diễn viên phái thần tượng bị đè bên dưới chiếc tủ ở tầng hai, miệng sùi bọt trắng, bất tỉnh nhân sự.

Bạch Trà bỏ lại tất cả mọi người, một mình trốn trong nhà vệ sinh ở tầng hầm thứ hai, sắc mặt anh ta nhợt nhạt, đem tất cả các thứ chặn sau cánh cửa, cả người đã bị dọa đến mức có chút không bình thường.

Vốn dĩ mọi người đã rất coi thường hành vi Bạch Trà bỏ lại đồng đội một mình tháo chạy, nhìn bình luận nói anh ta có thể thoát thân là bởi vì đã đem đồng đội thành vật hi sinh, để đồng đội thu hút sự chú ý của quái vật, sau đó một mình trốn thoát.

Rất nhiều bình luận đang mắng anh ta, có điều cũng có fan của Bạch Trà lại phản bác, con người khi gặp phải nguy hiểm, khó tránh khỏi sẽ có những hành động quá khích.

Nhưng sau khi Hàn Phi giải cứu người ra, những lời phản bác của đám fan đó cũng gần như biến mất.

Người với người đều như nhau, trái tim đều là làm bằng thịt, máu đều nóng; nhưng người với người cũng khác nhau, có những người khi đối mặt với nguy hiểm, vẫn sẵn sàng đứng lên.

Những gì Hàn Phi làm không phải là khuyến khích mọi người hành hiệp trượng nghĩa, mà là suy nghĩ từ góc độ cơ bản nhất, giả sử khán giả bị kẻ sát nhân truy đuổi, vậy thì bọn họ muốn một người như hắn làm đồng đội, hay là muốn một người như Bạch Trà làm đồng đội?

Số lượng người xem trong phòng phát sóng trực tiếp đã đạt đến đỉnh điểm, mức độ yêu thích và độ nổi tiếng cũng tăng trở lại lần nữa, hắn đang từng bước tiến lên hàng ngũ diễn viên tuyến hai.

Bạch Trà và Hàn Phi đã từng là đối thủ của nhau, nhưng sau buổi phát sóng trực tiếp tối nay, e rằng sẽ không ai còn nghĩ rằng Bạch Trà xứng được so sánh với hắn nữa rồi.

Các nhân viên đã can thiệp vào, bây giờ phòng phát sóng trực tiếp của Bạch Trà và Hàn Phi là hoàn toàn khác nhau, điều buồn cười là Bạch Trà cho đến hiện tại vẫn không biết là đang phát sóng trực tiếp, vẫn nghĩ rằng đây là quay phim.

Anh ta đang nỗ lực đem bồn cầu, cây lau nhà chặn sau cánh cửa, trên mặt đẫm nước mắt, trong miệng chửi rủa đủ loại từ ngữ xấu xa khó nghe.

Lúc này phòng phát sóng trực tiếp của Bạch Trà càng giống như đang tự đánh mình liên tục, chờ sau khi người cứu hộ đến, anh ta biết được sự thật, hẳn là sẽ trực tiếp ngất lịm.

Ánh đèn pin mạnh xuyên qua bóng tối, khi Hàn Phi và các nhân viên gặp nhau, tất cả phát sóng trực tiếp đều bị ngắt.

Chương trình mới phát được một nửa, toàn bộ phòng phát sóng trực tiếp đã hết, Đường Nghị cũng coi như lại phá thêm một kỷ lục nữa.

Tiếng bước chân lộn xộn vang lên, ánh đèn pin chiếu vào Hàn Phi, các nhân viên y tế chạy tới với nhiều thiết bị y tế di động trên tay, bắt đầu kiểm tra cơ thể tại chỗ cho một số diễn viên.

Còn có một số nhân viên thì đến những nơi khác trong tòa nhà để giải cứu Bạch Trà và Tiêu Thần.

Trên người Hàn Phi phủ đầy "phẩm màu đỏ", nhìn có vẻ như bị thương nặng nhất, nhưng thật ra hắn không bị thương chút nào, ngay cả bác sĩ cũng kinh ngạc về thể lực tốt của hắn.

"Hàn Phi! Cậu không sao chứ!" Đường Nghị và đạo diễn Giả Gia chạy từ cửa vào, hoàn toàn khác với lần đầu tiên gặp Hàn Phi, bọn họ chạy từng bước dài với vẻ mặt lo lắng, như thể hắn là động vật bảo hộ cấp quốc gia vậy.

"Tôi không sao, anh nên quan tâm những người khác đi." Hàn Phi đang suy nghĩ xem những lời số 4 nói, nhưng Đường Nghị lại nắm lấy tay hắn.

"Hàn Phi, có thể nói chuyện một chút được không?" Tay của Đường Nghị rất lạnh, trên trán đầy mồ hôi, tim đập rất nhanh, từ trước đến nay đều nổi tiếng táo bạo, nhưng lần này thực sự đã bị dọa sợ.

Không đợi Hàn Phi trả lời, Đường Nghị đã lặng lẽ kéo hắn ra sau đám người, tay còn lại cũng nắm tay hắn, trong lòng bàn tay giấu một tờ giấy ghi những con số: "Đây là mật khẩu tài khoản, tôi đã chuẩn bị xong tiền cho cậu rồi, những chuyện xảy ra trong chương trình lần này cậu tuyệt đối không được nói ra!"

"Không được nói ra?"

"Cho dù là ai hỏi, cậu cứ khẳng định, tất cả mọi chuyện đều là kịch bản!" Đường Nghị lau mồ hôi trên trán: "Lão ca à, lần này tôi đã chơi lớn rồi, khi phát sóng trực tiếp được một nửa, đã suýt nữa bị cấm chiếu, nhưng có hai thế lực mà tôi hoàn toàn không thể đắc tội đang đánh nhau. Một bên muốn dừng ngay chương trình phát sóng trực tiếp lại, nhưng bên còn lại thì dùng đủ các mối quan hệ khác nhau để ngăn chặn, có vẻ

như muốn có càng nhiều người nhìn thấy cảnh tượng bên trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ hơn.”

“Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ này là do Vĩnh Sinh Pharmaceutical xây dựng, muốn dừng phát sóng trực tiếp hẳn là Vĩnh Sinh, vậy còn một bên kia là ai? Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã hợp tác nghiên cứu《Cuộc sống hoàn hảo》, không cần thiết ra tay với đồng minh của mình, ngoài nó ra, còn có ai dám chống lại một gã khổng lồ như Vĩnh Sinh?” Hàn Phi nhìn Đường Nghị, nhưng anh ta chỉ lắc lắc đầu.

“Tôi không dám nói, cậu đừng hỏi nữa.” Đường Nghị nắm lấy tay Hàn Phi không buông: “Người anh em, tôi vượt qua được kiếp nạn này, sau này nhất định sẽ báo đáp cậu cẩn thận! Lần này nếu không có cậu giúp đỡ, nói không chừng thực sự sẽ có chuyện lớn xảy ra!”

“Ý anh là nói đến chuyện bảo vệ lùn mất kiểm soát, muốn giết Bạch Trà trong buổi phát sóng trực tiếp à?”

“Đây chỉ là một trong số đó, cậu đừng hỏi những chuyện khác nữa.” Giọng nói của Đường Nghị đang run lên, có thể thấy lần này anh ta thực sự đã bị dọa sợ.

Tuy nhiên, là một kẻ cáo già, sự hoảng sợ của Đường Nghị cũng chỉ dám thể hiện trước mặt Hàn Phi, anh ta trước mặt nhân viên và phóng viên lại khôi phục phong thái tự tin của mình, như thể mọi chuyện đều thực sự là kịch bản vậy.

“Tên Đường Nghị này hình như thực sự biết một số thông tin nội bộ, chờ khi nào rảnh, mình phải hỏi anh ta có chơi《Cuộc sống hoàn hảo》không?” Hàn Phi là người đầu tiên rời khỏi bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, có mấy chiếc xe cảnh sát đậu bên ngoài tòa nhà, cảnh sát Tân Hỗ vô cùng coi trọng sự an toàn của hắn, hoàn toàn là cảm giác quan tâm đến kẻ tình nghi chính.

Được một cảnh sát đi cùng, Hàn Phi đã rửa sạch “phẩm màu đỏ”, sau đó thay quần áo, lấy lại điện thoại di động của mình.

“Vừa đúng chín giờ.” Hàn Phi quay đầu lại liếc nhìn bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ bao trùm trong bóng tối, hôm nay hắn đã có được manh mối rất quan trọng, có chút nóng lòng muốn tiến vào thế giới tầng sâu.

“Chương trình đã kết thúc rồi, mình tan làm trước hẳn là không ai phát hiện ra chứ?”

Chương 618: Món ăn ngon nhất

"Bên cạnh bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ chính là công viên vui chơi giải trí, điện thờ trong công viên có lẽ chính là điện thờ cuối cùng mà Phó Sinh để lại cho mình rồi."

Sau khi nhận được nhắc nhở từ số 4, Hàn Phi cũng hơi do dự một chút, nhưng công viên là nơi hắn nhất định phải đến, bây giờ bên trong công viên vẫn còn 18 người chơi bị mắc kẹt. Nếu như không quan tâm, nói không chừng Chân Lý Tất Nhiên sẽ còn phái nhiều người đến đó hơn nữa.

"Tối nay sẽ tiếp xúc một chút với bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, hy vọng mọi người có thể hòa khí cùng phối hợp đối phó với bên ngoài."

Hàn Phi có con át chủ bài của mình, nếu đối phương muốn tử tế thì mọi người sẽ đều tử tế, nếu đối phương không muốn tử tế, vậy thì hắn cũng có năng lực thể giúp đối phương tử tế.

"Tan làm thôi! Về nhà chơi game!"

Các nhân viên xung quanh đều đang chạy vội vào bên trong tòa nhà, ngoài bác sĩ và cảnh sát ra, những người từ công ty của các diễn viên cũng lần lượt chạy đến.

"Buông ra! Tôi không điên! Những gì tôi nói đều là sự thật!"

Cửa lớn của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ bị ai đó bật mở, tiếng la hét của Bạch Trà từ bên trong truyền ra, hai nhân viên hợp lực cũng không thể khống chế được anh ta.

"Bệnh viện toàn là trẻ con! Trẻ con đó! Bọn chúng đi ra từ trong bức tranh, máu phun ra cao như thế này!" Bạch Trà vô cùng kích động: "Mọi người mau nhìn mặt của tôi đi! Bảo vệ cầm dao chém tôi! Tôi đã bị thương rồi!"

Những chuyện xảy ra vừa rồi đã phá vỡ tâm lý phòng bị của Bạch Trà, anh ta đã thể hiện hết toàn bộ những khía cạnh chân thật nhất của mình ra: "Đừng có quay nữa! Tôi nói cho

mấy người biết! Chuyện này chưa kết thúc đâu! Trả lại điện thoại cho tôi! Quản lý của tôi đâu! Tôi muốn tìm luật sư!"

Hất tay nhân viên ra, Bạch Trà ôm vết máu và nước mắt trên mặt, bộ dạng anh ta vô cùng thê thảm.

Nhưng cứ đúng lúc này, anh ta lại nhìn thấy Hàn Phi vừa thay quần áo xong, mình thì vô cùng nhếch nhác, mà kẻ thù lại sạch sẽ, lửa giận trong lòng liền bộc phát.

"Hàn Phi! Chính là cậu! Tôi biết ngay mà, cậu là cùng một giuộc với bọn họ!"

Anh ta bỏ qua sự ngăn cản của những người bên cạnh, xông tới trước mặt Hàn Phi: "Có phải Đường Nghị đưa cho cậu kịch bản ẩn không! Các người hợp lực vào chơi chúng tôi phải không!"

"Không phải, cậu hiểu lầm rồi." Hàn Phi lắc lắc đầu.

"Nói xạo!" Bạch Trà rống lên rất lớn, lúc này các phóng viên báo đài bên ngoài cũng đã tới nơi.

Đây là một sự kiện chấn động, làm sao những phương tiện truyền thông cung cấp lượng truy cập nóng hổi đó có thể buông tha cho được.

Bọn họ lao thẳng qua hàng rào do các nhân viên dựng lên, lấy ra nhiều thiết bị khác nhau để quay, hoặc phát trực tiếp.

Thấy phóng viên truyền thông đi tới, Bạch Trà cũng bình tĩnh lại một chút, nhưng giọng nói vẫn rất lớn: "Nếu không nói rõ mọi chuyện, hôm nay cậu đừng mong rời đi!"

Bạch Trà cũng không biết dũng khí từ đâu ra, đứng chặn trước mặt Hàn Phi, cảnh sát và nhân viên bên cạnh đều cảm thấy rất quỷ dị, ánh mắt bọn họ nhìn Bạch Trà vô cùng cổ quái.

"Mấy người nhìn cái gì mà nhìn?! Tôi ở đó quyết chiến với quỷ quái! Cậu ta thì lại trốn ra ngoài trước!"

"Quyết chiến?"

Nghe thấy Bạch Trà nói vậy, có một nhân viên thực sự không kìm được mà bật cười.

Bọn họ đều là những người làm việc chuyên nghiệp, thông thường sẽ không cười, trừ khi thực tế không thể kìm được.

"Cười? Đây là chuyện rất buồn cười sao?!" Bạch Trà tức đến nhảy dựng lên.

"Tôi khuyên cậu nên lấy lại điện thoại của mình trước, rồi gọi cho người đại diện, hỏi xem vừa rồi đã xảy ra chuyện gì." Hàn Phi có thể có ý nghĩ xấu gì chứ, hắn chỉ muốn mau chóng tan làm thôi.

Bạch Trà bị người thợ sơn dọa sợ đến mất trí, lúc này nhận ra mọi người xung quanh đều rất kỳ lạ, anh ta túm lấy quần áo của nhân viên bên cạnh, cưỡng ép mượn điện thoại di động của đối phương, sau đó gọi cho người đại diện của mình.

Sau khi bị cúp máy vài lần, người đại diện của Bạch Trà mới trả lời điện thoại, điều này khiến anh ta càng thêm bất mãn: "Là tôi! Anh đang ở đâu vậy? Mau tới đây!"

"Bạch, Bạch Trà?" Người đại diện ngây ra một chút, sau đó lập tức nói: "Cậu mau đến chỗ xe van! Nhớ đừng để những phóng viên truyền thông đó chặn đường! Nhất định phải nhanh!"

Bạch Trà nhìn đám phóng viên lao về phía mình như một bầy cá mập, trong lòng hơi chút khó hiểu: "Tại sao? Rút cuộc là xảy ra chuyện gì? Tại sao lại có nhiều phóng viên đến địa điểm quay phim như vậy? Có phải bọn họ nhận được tin đồn gì không?"

"Đại ca! Chúng ta bị Đường Nghị gài rồi! Đây căn bản không phải là quay phim, mà là truyền hình trực tiếp từ hiện trường! Tất cả những chuyện cậu làm trong tòa nhà đó đều đã bị hàng triệu người nhìn thấy rồi!"

Giọng của người đại diện truyền vào tai như sấm nổ vang trời, ngón tay đang cầm điện thoại của Bạch Trà trực tiếp buông ra.

Điện thoại rơi xuống đất, cuộc gọi bị gián đoạn, nhưng một lúc sau, người đại diện của Bạch Trà lại gọi lại, tiếng chuông tươi đẹp vang lên bên cạnh anh ta.

“Bầu trời trong xanh, ngoài cửa sổ có hàng nghìn con hạc giấy, từng phút từng giây cùng con đánh đàn viết nhạc. Con đã viết ra một bài hát để tặng mẹ, bỏ công việc trong tay xuống và lắng nghe mẹ nhé……”

Bộp một tiếng, Bạch Trà không đứng vững, ngã ngồi trên mặt đất.

Nhìn thấy anh ta như vậy, những người xung quanh sao có thể nhịn được, có mấy nhân viên đã bật cười thành tiếng.

“Trông người ta đã thê thảm thế này rồi, mọi người còn cười được nữa.” Hàn Phi ráng nhịn sự thôi thúc vỗ tay, lắc lắc đầu, lên xe cảnh sát rời đi.

Người cảnh sát lái xe chính là đàn em của Lệ Tuyết, anh ta dặn dò Hàn Phi rất nhiều chuyện, trước khi Cánh Bướm thực sự bị bắt về quy án, hy vọng hắn đừng chạy lung tung, càng không nên tham gia vào loại chương trình có sự nguy hiểm nhất định như này.

Hàn Phi ngoài miệng đồng ý, sau đó bắt đầu lấy điện thoại di động ra kiểm tra các thể loại thông tin.

Buổi phát sóng trực tiếp của Đường Nghị đã xông vào bảng xếp hạng hot search toàn quốc, bản thân Hàn Phi cũng lên bảng theo, chỉ trong vài giờ đã đạt được gần 300.000 lượt theo dõi, hiện tại đề tài và độ nổi tiếng của hắn còn cao hơn cả Bạch Hiển.

Tuy nhiên, căn cơ của hắn vẫn kém xa anh ấy, chỉ có thể nói là tạm thời trong thời gian ngắn có thể áp đảo được người khác, qua thời gian nữa nếu như hắn không có tác phẩm mới, mọi người có thể sẽ dần dần lãng quên.

“Tiếp tục phát triển theo xu hướng này, e rằng mình sẽ trở thành diễn viên có tốc độ thăng hạng nhanh nhất.”

Đại khái xem qua các chủ đề liên quan đến buổi phát sóng trực tiếp, rất nhiều khán giả đã mạnh miệng bày tỏ rằng họ còn xem chưa đã, nếu mùa đầu tiên đã kết thúc ngay tập đầu tiên, bọn họ hy vọng Đường Nghị sẽ chuẩn bị cho mùa thứ hai càng sớm càng tốt, một gameshow như này thực sự quá thú vị.

Trong tình huống này, Lý tổng của Tinh Đồ Entertainment e rằng sẽ trở thành người chiến thắng lớn nhất.

Việc phát sóng trực tiếp gameshow đã bị dừng lại, có rất nhiều chi tiết chưa được xử lý tốt, ông ta có thể thêm bổ sung trong phim, nuốt trọn sức nóng lần này.

Điều duy nhất ông ta lo lắng lúc này là liệu nó có gây ra phản ứng ngược hay không, sức nóng này nếu không xử lý tốt, ông ta có thể sẽ gặp phải rắc rối lớn như Đường Nghị.

Sau khi thoát khỏi trang web, Hàn Phi lại mở ngân hàng của mình ra, sau khi tìm được một tài khoản đặc biệt, hắn nhập vào chuỗi mật khẩu mà Đường Nghị để lại.

Không bao lâu, "phí bịt miệng" mong đợi không xuất hiện, hắn nhận được một bức thư thoại được mã hóa từ quản gia ngân hàng thông minh.

Đeo tai nghe vào, Hàn Phi mở hộp thư thoại, giọng nói của Đường Nghị truyền vào tai hắn.

"Hàn Phi, cậu đã cứu tôi một lần, tôi cũng không muốn nợ cậu. Thực ra, lần này mời cậu và Hạ Y Lan tham gia chương trình, không chỉ là vì Lý tổng của Tinh Đồ Entertainment, mà còn có nhà đầu tư lớn đứng sau công ty của tôi. Tôi không tiện nói cho cậu biết cụ thể tên của cô ấy, cậu có thể gọi cô ấy là Lam tiên sinh, bản thân cô ấy là một trong những thành viên hội đồng quản trị của Deep Space Technology, cũng là một đứa trẻ mồ côi được cố chủ tịch của Vĩnh Sinh Pharmaceutical Phó Thiên nhận nuôi. Tôi không biết tại sao cô ấy lại để ý đến cậu, hy vọng cậu hãy cẩn thận hơn, người đó vô cùng đáng sợ. Nhớ kĩ, là vô cùng đáng sợ!"

Tin nhắn thoại mã hóa chỉ được phát một lần, sau đó sẽ tự động bị hủy.

Hàn Phi nhìn số dư tiền gửi vẫn không thay đổi: "'Phí bịt miệng' này của anh ta có chút đặc biệt đấy."

Trở về nhà của mình, Hàn Phi đóng cửa lại, ngồi ở trên giường nghỉ ngơi hồi lâu.

“Chủ nhân của hộp đen là Phó Sinh, nhưng trong quá trình nghiên cứu phát triển của game《Cuộc sống hoàn hảo》, đóng góp nhiều nhất lại là Deep Space Technology… Bỏ đi, nghĩ nhiều cũng vô ích, bám chắc lấy cảnh sát, từng bước tìm lại ký ức thực sự rồi tính sau.”

Những công ty lớn đó liên lụy đến quá nhiều thứ, Hàn Phi không muốn nhúng tay vào, hắn muốn nhân lúc mình vẫn đang được cảnh sát bảo vệ, nhanh chóng công lược trò chơi, khôi phục lại quá khứ đã mất.

Hơn mười một giờ tối, Hàn Phi đã ăn uống no say đang định nằm xuống cabin máy chơi game, điện thoại di động đột nhiên vang lên, là Hoàng Doanh gọi cho hắn.

“Anh Hoàng? Có chuyện gì thế?”

“Buổi phát sóng trực tiếp của em hôm nay khốc liệt thật đấy, bố anh còn muốn mời em làm người phát ngôn hình ảnh của bệnh viện bọn anh.” Hoàng Doanh trước tiên lịch sự nói một câu xã giao.

“Bác trai cũng xem chương trình phát sóng trực tiếp của em á?”

“Đúng vậy, anh còn nói với ông ấy rằng đây là người anh em của con, ông ấy cảm thấy em là một người xứng đáng để kết thân.” Hoàng Doanh bởi vì những chuyện xảy ra thời thơ ấu, nên mối quan hệ với bố không mấy tốt đẹp, anh cũng là sau khi gặp Hàn Phi, mới “mở nút thắt trong lòng”, bắt đầu cố gắng giao tiếp với bố mình.

Từ những gì anh nói hiện tại, có thể thấy rõ ràng rằng mối quan hệ của anh và bố đã được cải thiện rất nhiều, đây có thể nói đều là do công lao của trò chơi hệ chữa trị.

“Không nói chuyện khác nữa, anh chủ yếu muốn nói với em một chuyện, Chân Lý Tất Nhiên chuẩn bị phái đội thứ tư tiến vào thăm dò mê cung, vẫn là một nhóm sáu người tiêu chuẩn.”

“Đội thứ tư?” Hàn Phi cũng không nói nên lời, hắn cảm thấy phải càng sớm càng tốt tìm ra sự thật của công viên giải trí rồi, dù thế nào thì đây cũng là 24 mạng người.

“Em xem có thể tìm cách đưa người chơi có biệt danh là Ông Chủ ra ngoài trước không, nếu không ước chừng sẽ càng có thêm nhiều người rơi vào đó.”

“Được, em biết rồi.”

Hàn Phi cúp điện thoại, nằm ở trong cabin máy chơi game, đội mũ bảo hiểm trò chơi lên.

Sắc máu buông xuống, Hàn Phi rõ ràng nghe thấy tiếng cười điên cuồng truyền đến từ sau lưng.

Hắn biết rằng có một người đầy máu đang đứng phía sau mình, khoảnh khắc tiến vào trò chơi, cảm giác đó giống như có thứ gì đó nằm dưới cabin trò chơi của mình vậy.

Hàn Phi cố gắng quay đầu lại, nhưng mỗi lần sắp nhìn thấy mặt đối phương, lại đăng nhập thành công.

Mở hai mắt ra, Hàn Phi đã xuất hiện trong tòa nhà chết chóc, cơ thể còn chưa hoàn toàn khôi phục, đến bước đi cũng cảm thấy rất vất vả.

Vừa đi được một bước, cửa căn phòng hắn ở bị mở ra, Khóc ôm bể cá nhìn vào trong phòng, Ứng Nguyệt thì đang ngồi trên linh đàn của Khóc, nghịch ngợm con rối đang gào thét.

“Cảm giác hai người giống như anh em ruột vậy.” Trước khi Hàn Phi rời khỏi phòng, đã ngửi thấy mùi thơm của thịt khiến người ta say mê, khát vọng đối với thịt của đồ tể nửa đêm càng được khuếch đại, hắn vịn vào bức tường, đi thẳng về hướng truyền tới mùi thơm.

Khi cư dân của tòa nhà chết chóc dọc đường nhìn thấy Hàn Phi, đều chào hỏi hắn, biểu cảm của bọn họ hơi chút cổ quái, dường như muốn ngăn cản hắn tiến lên, nhưng lại không dám.

Khi lên đến tầng năm, Hàn Phi đẩy cánh cửa trước mặt ra, phát hiện căn phòng ở tầng này đã đập thông hết, cải tạo thành một căn bếp khổng lồ, bên trong có rất nhiều thứ có lẽ là “nguyên liệu”, chẳng hạn như tóc chứa những nguyền rủa khác nhau, động vật không biết tên toàn thân khắc đầy nguyền

rủa chết chóc, "rượu vang" ủ từ máu tươi, tim lợn màu đen chất thành đống như núi…

"Trở về rồi à?" Giọng Từ Cầm vọng ra từ sâu trong "phòng bếp": "Đói không? Chị chuẩn bị cho cưng một chút đồ ăn."

Hàn Phi đi về phía phát ra giọng nói, hắn nhìn thấy Từ Cầm đang đặt những đĩa thịt đẹp mắt thơm ngon trên bàn ăn.

Món ăn nào cũng toát lên sức hấp dẫn khó cưỡng, mùi thơm như sợi dây quấn quanh cổ thực khách, khiến người ta sẵn sàng trở thành tù binh của món ăn ngon.

"Thơm vậy sao?"

Nghe được lời khen ngợi chân thành của Hàn Phi, Từ Cầm dừng công việc lại, mỉm cười: "Cũng chỉ có cưng sẽ nói như vậy, những người khác thấy chị nấu nướng là đã trốn đi thật xa, đến nếm thử cũng không dám, bây giờ tầng này chỉ còn duy nhất một mình chị thôi."

"Bọn họ là không có lộc ăn." Sự thèm ăn của Hàn Phi không thể kìm nén được nữa, nhưng hắn vừa ngồi vào bên cạnh bàn ăn, ngoài hành lang liền vang lên âm thanh cực lớn, không bao lâu cửa đã bị mở ra, vẻ mặt Đại Nghiệt tràn đầy hưng phấn lăn lộn bên bàn ăn, nhìn Hàn Phi đầy mong đợi.

"Tên này sao càng ngày càng giống chó lớn vậy?" Nhìn thấy Đại Nghiệt kích động như thế, mặt Hàn Phi hơi hơi giật giật, nội tâm hắn biết rất rõ điều này có nghĩa là gì.

"Chỉ cần ăn không chết thì không sao." Hàn Phi tự an ủi mình, sau đó cầm lấy quả tim lợn mà mình quen thuộc nhất nhồm nhoàm nuốt xuống miếng lớn.

Cũng không biết Từ Cầm đã làm nó như thế nào, dùng những nguyên liệu gì ở âm gian, rõ ràng là tim lợn rất bình thường, nhưng cô ấy làm ra lại cực kỳ thơm ngon, khiến người ta bị nghiện.

"Người chơi số 0000 hãy chú ý! Bạn đang thưởng thức món ăn rank E được chế biến bởi hận ý —— tim lợn, lần đầu thưởng thức món ăn rank E, nhận được danh hiệu có thể nâng cấp —— Chuyên gia ẩm thực."

“Chuyên gia ẩm thực (danh hiệu rank F): Danh hiệu này có thể được nâng cấp cùng với việc thưởng thức món ăn ngon! Sau khi đạt được danh hiệu này, khả năng chống lại nguyền rủa liên quan đến thực phẩm tăng lên 10%, có đủ điều kiện chuyển nghề tối thiểu của nghề nghiệp ẩn chuyên gia ẩm thực!”

“Tim lợn (món ăn rank E): Món ngon được nấu chín cẩn thận bởi hận ý, trong đó chứa đựng tất cả hận ý và ái ý của cô ấy dành cho bạn, còn có nguyền rủa vô danh không bao giờ có thể giải trừ, nếu như bạn không chắc chắn 100%, tốt nhất là không nên tùy tiện thưởng thức.”

“Sau khi nuốt xong món ngon này, có xác suất 60% bị nguyền rủa, có xác suất 30% cơ hội bị nguyền rủa giết chết, và xác suất 10% cơ hội nhận được một buff đặc biệt.”

Hàn Phi nuốt xuống được một nửa, trong đầu vang lên âm thanh của hệ thống, sau đó hắn cảm giác mình như cá mắc lưới, thân thể ngay lập tức căng thẳng, ngay cả thở cũng không nổi!

Những đường vân nguyền rủa bò trên da hắn, Hàn Phi ngã rầm xuống đất, trên mặt hiện ra những nguyền rủa chết chóc khác nhau, giống như có một đóa hoa hồng đen nở rộ trên mặt hắn.

Nghe thấy tiếng động, Từ Cầm vội vàng chạy tới, cô vươn tay ấn vào lồng ngực của Hàn Phi.

Nguyền rủa từ từ lắng xuống, toàn bộ bị Từ Cầm hấp thu hết.

“Hình như là đã kích hoạt nguyền rủa…” Hàn Phi mặt mày tái mét, thân thể vốn đã yếu ớt không thể chống đỡ được nữa, nhưng hắn không dừng lại, thể lực vừa hồi phục được một chút liền cầm lấy tim lợn còn lại tiếp tục ăn.

Ngoại trừ việc ăn vào có thể sẽ chết ra, thức ăn của Từ Cầm hầu như không có khuyết điểm, nó có đủ màu sắc, hương thơm và mùi vị.

Nhìn thấy Hàn Phi mặc dù bị trúng nguyền rủa vẫn thích ăn thức ăn của mình làm như vậy, bờ môi Từ Cầm từ từ nhếch

lên.

Sau khi ăn liên tiếp hai quả tim lợn, cuối cùng Hàn Phi cũng kích hoạt buff đặc biệt của món ăn rank E.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý ! Bạn đã ăn thành công tim lợn dính đầy nguyền rủa, tốc độ hồi phục cơ thể tăng 35%! Trạng thái buff đặc biệt này có thể kéo dài trong năm phút!”

Vẻ mặt Hàn Phi từ từ trở lại bình thường, hắn đang dùng cách của chính mình để cơ thể quen với nguyền rủa.

Trong khi những người chơi khác vẫn đang trồng hoa trồng cỏ uống cà phê, thì Hàn Phi đã bắt đầu dùng đồ ăn của hận ý để rèn luyện sức khỏe.

“Đừng miễn cưỡng chính mình.” Từ Cẩm dìu Hàn Phi lên, trước khi rời đi, lại quay đầu nhẹ giọng hỏi: “Cưng ăn nhiều như vậy, thịt chị làm thực sự rất ngon phải không?”

“Đây là món ăn ngon nhất mà em từng ăn trên thế giới! Em nghĩ rằng nó có thể chữa trị tất cả nỗi đau của em.”

Hàn Phi nói một cách vô cùng quyết đoán, không có chút do dự nào, hắn vì để nhanh chóng khôi phục cơ thể yếu ớt của mình, ngồi vào bàn ăn nhồm nhoàm.

Chương 619: Quái vật trong cửa sổ

Đại Nghiệt nhìn Hàn Phi và Từ Cầm đang ở khoảng cách rất gần, nó có chút mất mát.

Cảnh tượng kích thích chết đi sống lại trong tưởng tượng không hề xuất hiện, tâm trạng nó rất không tốt lăn lộn trên mặt đất, sau đó không cẩn thận xô đổ chiếc tủ nơi Từ Cầm để thịt.

Khi chiếc tủ đổ xuống, Đại Nghiệt dường như nhận ra điều gì đó, ngay lập tức lao ra ngoài.

Đại Nghiệt cái tên không sợ trời không sợ đất này dường như có chút sợ Từ Cầm, mới một đêm không gặp, cũng không biết cô ấy đã thuần hóa nó như thế nào.

"Bỏ đi, mặc kệ nó." Hàn Phi ngăn Từ Cầm đang chuẩn bị đuổi theo lại, đây không phải là hắn muốn bảo vệ Đại Nghiệt, mà chỉ là không dám ăn bừa bãi mấy món ăn đó nếu cô ấy không có bên cạnh mà thôi, sợ mình không được giải cứu kịp thời sẽ gục tại chỗ.

Có một nói một, thịt do Từ Cầm làm ra cực kỳ ngon, nhưng đối với hầu hết mọi người, có lẽ cả đời chỉ có cơ hội nếm thử một lần, dù sao thì cũng chỉ có một cái mạng.

Nhưng Hàn Phi thì khác, có Từ Cầm ở bên cạnh hộ tống, hắn có thể nhảy qua nhảy lại nhiều lần bên bờ vực của cái chết, sử dụng phương pháp thô lỗ và trực tiếp nhất để nâng cao khả năng chống lại một số nguyền rủa, cho đến khi cơ thể quen với những nguyền rủa đó.

Không ngừng ăn, thân thể gầy yếu của Hàn Phi dần dần khôi phục, hắn là đêm nay có cơ hội khôi phục hoàn toàn.

Với ý nghĩ sẽ không lãng phí bất cứ thời gian nào, Hàn Phi mở bảng thuộc tính của mình ra, ánh mắt nhìn đến năng lực thiên phú chiêu hồn.

Mỗi khi quỷ môn xuất hiện, đều sẽ có một linh hồn được chữa trị, cảm nhận sự ấm áp, chăm sóc đặc biệt nhất trên thế

giới.

“Cái tên chiêu hồn này rất dễ gây hiểu lầm, chi bằng đổi thành lực kéo của tình yêu.”

Sau khi ăn xong thịt trên đĩa đầu tiên, Hàn Phi gọi Phong Tử Du đến, bảo anh ta triệu tập các bảo vệ của tòa nhà chết chóc, để chuẩn bị tiếp đón những người chơi mới.

Sau khi Hàn Phi nhận được tín hiệu từ Phong Tử Du rằng mọi thứ đã sẵn sàng, hắn bước ra khỏi phòng bếp, sử dụng chiêu hồn ở một góc.

Bảng thuộc tính bị xé toạc bởi những tia máu, đằng sau quỷ môn là một biển máu dâng trào.

Hàn Phi lắc lắc chiếc chuông dẫn hồn trong tay, trong đầu hiện lên hình ảnh của Lê Hoàng và ngày sinh của cô, cuối cùng hắn khẽ gọi tên Lê Hoàng.

Đối với những người hiện đại làm việc cường độ cao mỗi ngày, trở về nhà nằm nghỉ ngơi trong cabin trò chơi ảo đã trở thành thói quen, cabin trò chơi càng cao cấp thì người chơi càng được thư giãn.

Biển máu cuộn trào, một đám lông vũ vừa trồi lên mặt biển liền bị mặt quỷ chờ đợi bấy lâu nuốt chửng!

Bóng người mờ nhạt chạy ra khỏi quỷ môn, ngẫu nhiên xuất hiện trong một căn phòng của tòa nhà chết chóc.

Quỷ môn đóng lại, Hàn Phi cất chuông dẫn hồn đi, bước ra bên ngoài.

“Có điện thờ chỉnh hình nhân cách của Phó Sinh, có thể bỏ qua rất nhiều phiền phức, có điều Lê Hoàng có thể duy trì tỉnh táo dưới sự truy sát của người thợ sơn, chứng tỏ cô ấy có thiên phú, mình có thể thử giúp cô ấy phát huy thiên phú này.”

Khi Lê Hoàng ở trong tình thế vô cùng nguy hiểm, ý nghĩ đầu tiên của cô khi nhìn thấy Hàn Phi không phải là cầu cứu, mà là yêu cầu hắn nhanh chóng rời đi.

Cuộc khảo nghiệm giữa sự sống và cái chết có thể nhìn ra tính cách của một con người, Lê Hoàng khiến cho Hàn Phi

cảm thấy cô cũng là một "vật liệu có thể cải tạo", một ngày nào đó trong tương lai có lẽ có thể để cô ấy cũng biết chân tướng.

Đối với nhân tài như vậy, Hàn Phi rất coi trọng, trực tiếp thu xếp việc chỉnh hình nhân cách cho đối phương có chút đáng tiếc, hắn chuẩn bị dạy học sinh theo năng khiếu của họ, để Phong Tử Du chuẩn bị một số bài kiểm tra nhỏ cho Lê Hoàng.

Để xem xét tình huống trước, sau đó mới lên kế hoạch.

Cảm nhận vị trí của du hồn, Hàn Phi lặng lẽ tiến lại gần, quan sát mọi thứ trong bóng tối.

Mười phút sau, Lý Tai hơi ngại ngùng cõng Lê Hoàng đến bên cạnh điện thờ, lúc nãy anh ta không nói theo lời thoại, không cẩn thận thả em trai trong bụng ra, Lê Hoàng vốn đã vô cùng căng thẳng, bị những thay đổi lớn của người sống ở khoảng cách siêu gần này dọa sợ đến ngất xỉu.

"Nhìn chung, các mục biểu hiện của Lê Hoàng đều vô cùng xuất sắc, thể chất và tố chất tâm lý đều rất tốt, khi trốn thoát, trong đầu cũng có kế hoạch cho lộ trình, còn biết cách quan sát môi trường xung quanh." Phong Tử Du cầm tài liệu mà mình chỉnh lý, đi về hướng Hàn Phi.

"Ngoài ra, trên người cô ấy còn có hai điểm thưởng, thứ nhất là khi cô ấy đang đối mặt với tình huống tuyệt vọng, chỉ cần cơ thể còn có thể cử động, thì sẽ không chủ động bỏ cuộc. Cô ấy là một người có nội tâm kiên cường, không dễ dàng bị đánh gục."

"Điểm thứ hai, sau khi cô ấy gặp Khóc, phát giác ra Khóc có vấn đề, nhưng khi gặp phải nguy hiểm, vẫn sẵn sàng mang theo nó cùng chạy trốn, còn để nó trốn sau lưng mình. Cô ấy bề ngoài lạnh lùng mạnh mẽ, nhưng nội tâm thật ra rất dịu dàng ấm áp."

Phong Tử Du giống như một nhân viên trong bộ phận nhân sự vậy, giao những thứ mà mình đã chỉnh lý xong cho Hàn Phi.

“Là một người chơi rất có tiềm năng, nếu như thời gian cô ấy có thể chống đỡ lâu hơn nữa thì thật tuyệt.” Hàn Phi mở tấm vải đen trên điện thờ lên, đặt lòng bàn tay lên đầu Lê Hoàng, trước khi hắn sử dụng chỉnh hình nhân cách, đã xem thuộc tính của cô ấy trước.

Lê Hoàng thường ngày bận rộn công việc nên level rất thấp, thuộc tính cũng không có gì nổi bật, thậm chí đến một thiên phú cũng không có, hoàn toàn là khuôn mẫu của một người bình thường.

“Cô ấy thực sự đến đây là để thư giãn.”

Nếu như không phải bị người thợ sơn truy đuổi, khiến cho Lê Hoàng bị nhiễm một số thứ không sạch sẽ, e rằng Hàn Phi sẽ không thể chiêu hồn cô vào thế giới tầng sâu.

Sau khi kiểm tra trạng thái tinh thần của Lê Hoàng, Hàn Phi đánh thức cô dậy, không đợi cô kịp phản ứng liền sử dụng chỉnh hình nhân cách.

Hắn xóa những ký ức liên quan đến người thợ sơn, trẻ con và số 4 trong kí ức Lê Hoàng, các phần khác hắn không động đến.

Video phát trực tiếp được lan truyền khắp mọi nơi trên internet, có một số thứ mà Lê Hoàng chỉ cần tìm kiếm là có thể biết, đây chính là hạn chế của chỉnh hình nhân cách, nó chỉ có thể xóa ký ức của một người, nhưng nỗi đau và sự tuyệt vọng mà nó gây ra trong quá khứ thực ra không hề biến mất.

Tiếng hét của Lê Hoàng vang lên bên tai, trong giai đoạn cuối cùng của quá trình chỉnh hình nhân cách, Hàn Phi cũng đã xóa kí ức của Lê Hoàng về việc đi vào thế giới tầng sâu, sau đó dùng năng lực hồi hồn để đưa cô trở về.

Toàn bộ quá trình chỉ kéo dài ba phút, động tác của Hàn Phi ngày càng thành thạo, ngoài ra hắn còn phát hiện khi số lần sử dụng hồi hồn càng tăng lên, sau mỗi lần hồi hồn, mối liên hệ đặc biệt giữa hắn và những linh hồn lạc đường cũng càng ngày càng mạnh mẽ.

Mối liên hệ đặc biệt này chỉ có một mình hắn cảm nhận được, như thể tất cả những linh hồn được hắn đưa về đều sẽ bị

đóng dấu của hắn vậy.

Thiên phú hồi hồn là thiên phú tự mang theo của Hàn Phi vào game, level không rõ, chỉ nhìn vào hiệu quả sử dụng hiện tại, còn mạnh hơn rất nhiều so với hồi hồn sơ cấp của Phó Sinh trong thế giới điện thờ.

"Kéo người chơi vào trong thế giới tầng sâu, sau đó có thể xóa một phần kí ức của đối phương, đây là một năng lực vô cùng kinh khủng."

Hàn Phi không thể thay đổi kí ức của người chơi, nhưng chỉ cần xóa đi một số điểm then chốt, đen nói không chừng sẽ trở thành trắng, kẻ địch nói không chừng cũng sẽ trở thành bạn bè.

"Không biết Phó Sinh trước đây đã bao giờ dùng năng lực của mình đối với người sống chưa."

Ngồi ở trước điện thờ, Hàn Phi một tay chống cằm.

Hắn cảm thấy trong đầu mình có một số ký ức nào đó sắp hiện lên, khi màu máu nhuộm đỏ tâm trí, hắn sẽ tìm được con người thật của chính mình, cũng sẽ đối mặt với nhân cách chỉ biết cười điên cuồng kia.

"Sau khi qua cửa tất cả các trò chơi trong công viên vui chơi giải trí, ông ấy sẽ tái sinh trên cơ thể mình, ông ấy ở đây có thể là Phó Sinh, cũng có thể là tiếng cười điên cuồng, hoặc có thể là thứ khác."

Nghĩ đến đây, Hàn Phi cảm thấy rất đau đầu, hắn đứng dậy trở lại tầng năm, ngồi bên cạnh bàn của Từ Cầm, ngấu nghiến ăn thức ăn ngon trên bàn.

Khi tâm trạng không tốt, áp lực lớn, hãy chiêu đãi bản thân một bữa ăn ngon.

Chờ sau khi qua ba tiếng đồng hồ hạn chế, cơ thể Hàn Phi đã khôi phục không ít, hắn gọi những cư dân của tòa nhà chết chóc và hàng xóm của cư xá Hạnh Phúc chuẩn bị cho việc quan trọng nhất đêm nay.

"Khu vực tòa nhà chết chóc giờ đã có khả năng tự bảo vệ, nhưng trong thế giới tầng sâu, đứng im một chỗ chính là tự sát

mãn tính, chúng ta nhất định phải nỗ lực hết sức, để tiến xa hơn mới được."

"Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ là hàng xóm của chúng ta, đối với thực lực của bọn họ chúng ta biết rất rõ, vì để tránh một cuộc tàn sát, cuối cùng để cho công viên vui chơi được hời. Tôi quyết định thử liên thủ với bọn họ trước, mọi người cùng nhau đánh đổ công viên, sau đó lại dựa vào khả năng để giành được quyền kiểm soát khu vực này."

Với tư cách là người quản lý trên danh nghĩa của khu vực tòa nhà chết chóc, Hàn Phi dùng mị lực nhân cách -15 của mình để quy tụ mọi người lại với nhau, với đề xuất hắn đưa ra về cơ bản sẽ không có ai phản bác.

"Bọn họ sẽ đồng ý chứ?" Lý Tai nhăn mặt.

"Hận ý không mặt và một phần chấp niệm của hận ý giày trắng đều nằm trong tay chúng ta, bọn họ không đồng ý cũng phải đồng ý." Hàn Phi nhìn sang Trang Văn, đối phương dường như có điều muốn nói.

"Hận ý của người phụ nữ này không hề hoàn chỉnh, tôi đã hỏi qua bác sĩ Nhan, muốn hoàn toàn giết chết cô ta, cần phải tìm đủ những cảm xúc như hỉ nộ ai lạc oán. Mỗi cảm xúc đó là một khuôn mặt, những khuôn mặt xinh đẹp đó mới là mệnh môn của cô ta." Kể từ sau khi Trang Văn theo Hàn Phi vào thế giới ký ức của điện thờ, trên người cô lại có thêm một chút cảm xúc của con người, điều này cũng có thể liên quan đến những gì cô ấy đã nhìn thấy và nghe thấy trong thế giới ký ức điện thờ.

"Vốn dĩ tôi còn định ăn cô ta, nhưng cho dù bây giờ tôi có ăn cô ta đi chăng nữa thì đối với tôi cũng chẳng cải thiện được bao nhiêu, chỉ sau khi hoàn toàn tìm đủ tất cả các khuôn mặt, ăn cô ta mới có thể…"

Trang Văn đứng trước mặt nạn nhân, thảo luận về chuyện rất đáng sợ, hơn nữa đây còn là ở trong phòng bếp.

Điều kinh hãi hơn nữa là vẻ mặt của những người hàng xóm đều phát sinh thay đổi sau khi nghe thấy có thể ăn nuốt

hận ý, khuôn mặt lạnh lùng đáng sợ của bọn họ cùng nhau nhìn vào đầu của người phụ nữ không mặt.

"Tạm thời vẫn không thể giết chết cô ta, mọi người cứ hạ chú lên đầu cô ta trước đi, còn lại giao cho tôi."

Sau khi đơn giản thảo luận, Trang Văn đặt đầu của người phụ nữ không mặt lên bàn ăn, cô và Từ Cầm đã khắc ghi những nguyền rủa chết chóc và những nguyền rủa vào lòng căm thù của người phụ nữ không mặt.

Hơn nữa người phụ nữ không mặt cũng thật sự xui xẻo, nếu như gặp phải hận ý khác có lẽ cô ta có thể dựa vào năng lực quỷ dị của mình mà rời đi, nhưng Trang Văn đã thừa hưởng tất cả nguyền rủa của tòa nhà chết chóc, Từ Cầm thì lại là tập hợp bản thể của nguyền rủa, hai hận ý này gần như đã nhét tất cả những nguyền rủa độc ác nhất có thể tưởng tượng ra vào đầu người phụ nữ không mặt, cô ta căn bản không có cơ hội trốn thoát.

"Đây đúng là một tác phẩm nghệ thuật." Trang Văn giơ đầu người phụ nữ lên, cô và Từ Cầm dùng nguyền rủa để vẽ ra một khuôn mặt cho người phụ nữ, cho đến khi nguyền rủa bị phá vỡ, hận ý này sẽ không thể dung hợp với khuôn mặt của người khác.

"Đi thôi, chuẩn bị xuất phát." Hàn Phi nóng lòng muốn gặp lại người thợ sơn.

Trang Văn ôm đầu người phụ nữ không mặt, Từ Cầm dắt tay thiện ý của giày trắng nhỏ, Hàn Phi đi giữa bọn họ, màu máu xua tan sương mù, đêm tối dường như cũng bị nhuộm đỏ.

"Hãy đi gặp Gương Thần trước, trước lúc đó, cố gắng tránh xung đột."

Đi nhanh về phía trước, sau khi đầu người phụ nữ không mặt rời khỏi sương mù, lập tức có sự thay đổi trong khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Một bóng người mờ ảo lóe lên trong tòa nhà biến dạng vặn vẹo, hận ý trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đã phát hiện ra đám người Hàn Phi.

Hai bên đều tỏ ra ngầm hiểu, không ai chủ động ra tay trước, bọn họ chạy dọc theo con ngõ nhỏ ở rìa bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đến bách hóa thương mại.

Mở cánh cửa rỉ sét của bách hóa thương mại ra, Hàn Phi đặt đầu người phụ nữ không mặt vào điện thờ của bách hóa.

Đầu tiên hắn thử trước để xem mình có thể trực tiếp hiến tế người phụ nữ không mặt không.

Sau nhiều lần cố gắng, điện thờ đều không có phản ứng, có thể là do chấp niệm còn lại của người phụ nữ không mặt quá mạnh.

"Tôi đặt cô vào trong điện thờ, nếu như cô dám có ý đồ gì, tôi sẽ trực tiếp tế cô cho nó." Hàn Phi nhìn chằm chằm người phụ nữ không mặt, bật công tắc diễn xuất bậc thầy, hắn có lẽ là người sống đầu tiên dám đe dọa hận ý trong thế giới tầng sâu.

Người phụ nữ không mặt rơi vào tay Hàn Phi coi như đã xui xẻo tám đời, hoàn toàn không đoán được tâm tư của người trước mặt, đối phương căn bản không tuân theo quy luật của thế giới tầng sâu.

"Hàn Phi, bọn họ đến rồi." Sau khi Gương Thần nhẹ nhàng nhắc nhở Hàn Phi, ông ấy mở cửa sau của bách hóa thương mại ra, một người đàn ông cao gầy mặc áo sơ mi cởi trần xuất hiện ở cửa sau của bách hóa.

"Người thợ sơn? Anh ta vậy mà lại dám đến đây một mình?" Hàn Phi rất ngạc nhiên khi nhìn thấy người đàn ông ở cửa sau.

Lấy ba đấu một, người thợ sơn không có cơ hội thắng nào, nhưng ngay cả trong tình huống hoàn toàn bất lợi này, anh ta vẫn dám một mình vào bách hóa thương mại.

Sau khi anh ta bước vào bách hóa, tất cả các cửa ra vào và cửa sổ của bách hóa đều bị đóng lại, nơi này trở thành một không gian khép kín.

Hàn Phi còn chưa có kế hoạch tiếp theo, Gương Thần đã chuẩn bị xong vây sát.

Bốn hận ý tụ lại với nhau, cho dù tất cả bọn họ đều khống chế khí tức, cảm giác áp bức đáng sợ đó khiến cho linh hồn trên giá hàng đều run lên.

Có điều đối với Hàn Phi đây chỉ là cảnh tượng nhỏ, trước đây hắn còn bị tận mười hận ý đặt lên bàn phân thây.

"Tại sao chỉ có một mình anh?"

Hàn Phi ngồi bên cạnh điện thờ, ăn tim lợn do Từ Cầm làm, hắn nuốt từng miếng lớn, không bởi vì mấy hận ý mà ảnh hưởng đến sự thèm ăn của mình chút nào.

Bị Từ Cầm, Trang Văn và Gương Thần bao vây, nhưng ánh mắt của người đàn ông cao gầy vẫn luôn ở trên người Hàn Phi.

Biểu hiện của anh ta lúc này giống như trong hiện thực, trầm mặc, lạnh lùng, như thể đã thất vọng với tất cả mọi thứ, nhưng sự thất vọng đó không hề chuyển hóa thành hận ý và ác ý, mà chỉ trở thành sự tê dại sâu sắc.

Nhìn thấy Thần Gương chuẩn bị động thủ, từ vết sẹo có số "4" trên cánh tay phải của người đàn ông cao gầy chảy ra máu đen, trong máu đó còn có tiếng khóc của những đứa trẻ con.

Người đàn ông cao gầy nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay của mình, tựa như đang ôm một đứa bé, trên khuôn mặt trầm mặc lộ ra vẻ dịu dàng hiếm thấy.

Máu đen chảy xuống dưới, mỗi giọt máu như là một bức tranh cấu thành từ kí ức, lại dường như là những cánh cửa sổ thông với nội tâm của những đứa trẻ khác nhau.

"Thật là quỷ dị." Gương Thần tinh tường nhíu mày, ông phát hiện khí tức của người thợ sơn càng ngày càng kinh người, thực lực của đối phương dường như không phải xuất phát từ hận ý trong nội tâm, mà là từ thứ khác: "Chẳng trách Cánh Bướm không chiếm được bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, trên người của hận ý này có ẩn chứa rất nhiều thứ!"

Khi máu đen nhuộm hết phần thân trên, người thợ sơn từ từ quay người lại, sau lưng anh ta vẽ một cửa sổ màu đen.

Khi máu chảy trên khung cửa sổ, dường như có thứ gì đó đang di chuyển đằng sau khung cửa, một lúc sau, một con mắt

to lớn mở ra sau!

Thân hình to lớn của nó dường như không có tận cùng, lúc này nó đang dán vào bên cạnh cửa sổ, dùng nhãn cầu đó nhìn Hàn Phi phía bên kia.

Chương 620: Vật phẩm nguyền rủa rank D

Con mắt của quái vật chiếm gần như toàn bộ cửa sổ, thân hình nó vô cùng to lớn, mang theo cảm giác áp chế vượt qua cả hận ý.

"So với tiếng ca còn kém hơn một chút, chưa phải là không thể nhắc đến, nhưng mạnh hơn hận ý?"

Bị nhìn chằm chằm bởi đôi mắt to lớn, Hàn Phi như đang đối mặt với một bức tượng thần đã sừng sững hàng trăm năm, mọi bí mật của hắn đều không thể che giấu.

Máu đen trượt xuống khung cửa sổ, xương cốt người thợ sơn phát ra âm thanh bị chèn ép kinh khủng, da thịt xoay tròn sang hai bên, cửa sổ sau lưng dường như sắp mở ra.

Nó rõ ràng là một cửa sổ được vẽ ra, nhưng lại tạo cảm giác rằng có một thế giới thực sự ở đó.

Khi cửa sổ được đẩy ra một chút, trong nhãn cầu kia bắt đầu xuất hiện những tia máu.

Chỉ trong một hai giây, tia máu màu đỏ thẫm hoàn toàn chiếm trọn con ngươi to lớn, bóng dáng Hàn Phi cũng hiện lên trong đôi mắt quái vật.

Tuy nhiên, Hàn Phi mà con quái vật nhìn thấy khác với Hàn Phi bình thường.

Chịu đựng áp lực cực lớn, Hàn Phi nhìn quái vật ngoài cửa sổ, hắn trong mắt quái vật chính là hai người khác nhau.

Một người bình thường đang đứng ở phía trước, phía sau là một bản thân đầy máu với nụ cười cuồng loạn trên khóe miệng.

Hai người dựa lưng vào nhau, một người vĩnh viễn mất đi nụ cười, người còn lại mãi mãi giữ được nụ cười.

“Quái vật này chính là bản thể của số 4? Tất cả sức mạnh của người thợ sơn đều đến từ số 4?” Hàn Phi tiến lên một bước, ba hận ý đề phòng chuyện ngoài ý muốn xảy ra cũng cùng nhau tiến lên, bọn họ vây người thợ sơn ở giữa.

“Tôi phải làm gì mới có thể giao tiếp được với người ngoài cửa sổ?” Hàn Phi muốn giao tiếp với quái vật ngoài cửa sổ, nhưng cả người thợ sơn cùng quái vật đều không lên tiếng.

Một lượng lớn máu đen chảy ra, cơ thể của người thợ sơn bị xé nứt biến dạng, nếu tiếp tục cưỡng bức mở cửa sổ, anh ta sẽ hoàn toàn bị xé nát.

Vết sẹo số “4” trên cánh tay không còn chảy ra huyết dịch, người thợ sơn chỉ tay vào đầu người phụ nữ không mặt trong điện thờ.

Hàn Phi đã hiểu đại khái ý của người thợ sơn, bên kia muốn lấy đi cái đầu của người phụ nữ không mặt, nếu hắn không đồng ý, anh ta sẵn sàng phá lưới thả con quái vật ngoài cửa sổ phía sau lưng ra.

“Yêu cầu của anh là mang hận ý này đi à? Thật ra thì cũng không phải là không thể.” Hàn Phi chuyển một cái ghế đến ngồi bên cạnh điện thờ, hắn kỳ thực mới là chủ nhân thực sự của bách hóa thương mại này.

“Tôi vốn không có ý định làm tổn thương đến các anh. Mọi thứ tôi làm đều là vì tự vệ. Nếu anh đến cư xá nơi tôi sống, anh sẽ thấy rằng tôi là một người theo chủ nghĩa hòa bình điển hình, ủng hộ sự hòa thuận láng giềng, theo đuổi cuộc sống hạnh phúc yên ổn.” Hàn Phi từng một mình đối mặt với tiếng ca, hắn thừa nhận quái vật ngoài cửa sổ rất kinh người, nhưng hắn không hề sợ hãi.

“Tòa nhà chết chóc, bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ và công viên vui chơi nằm ở gần nhau. Công viên vui chơi là nơi bí ẩn nhất, ẩn chứa nhiều điều nhất. Nếu anh nguyện ý cùng chúng tôi khám phá công viên vui chơi, anh không chỉ có thể mang cái đầu của hận ý này đi, mà sau này gặp phải bất kỳ khó khăn nào cũng đều có thể đến tìm chúng tôi.”

Hàn Phi mở ra bảng thuộc tính, liếc nhìn nút thoát vẫn còn là màu xám, trong đầu bật công tắc diễn xuất bậc thầy.

"Thành thật mà nói, tôi đã quên một điều gì đó trong quá khứ, nhưng từ những manh mối mà tôi có được, hy vọng cứu được tất cả những đứa trẻ mồ côi được đánh số."

"Có lẽ tôi có thể chữa trị hết đau thương của bọn chúng, giải cứu chúng khỏi cơn ác mộng tuyệt vọng."

Nhìn đôi mắt to lớn ngoài cửa sổ, Hàn Phi đứng lên: "Tôi và anh gặp nhau ở bên ngoài, hẳn là anh còn nhớ số 4 đã nói gì với tôi."

Khi nhắc đến đứa trẻ mồ côi số 4, trên khuôn mặt hình thành sự không thay đổi của người thợ sơn như nổi lên gợn sóng, anh ta đã từng muốn cứu những đứa trẻ đó, nhưng tiếc rằng điều duy nhất anh ta có thể làm cho lũ trẻ lúc đó là vẽ mấy chiếc cửa sổ tràn ngập màu sắc lên trên bức tường bị phong kín.

"Tôi sẽ làm những gì mà lúc đầu anh không làm được. Tôi không mong anh hết lòng giúp đỡ, chỉ mong anh có thể hợp tác với tôi một chút. Sau khi mọi chuyện thành công, chúng ta sẽ cùng nhau chia đều bí mật trong công viên vui chơi, tôi cũng có thể mang hận ý này trả lại cho anh."

Hàn Phi quay đầu nhìn về phía công viên vui chơi: "Ở tầng hầm thứ tư của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, anh cũng đã nghe thấy cảnh báo từ số 4. Sau khi qua cửa trò chơi trong công viên vui chơi, có một con quái vật sẽ phục sinh trên người tôi, nó sẽ chiếm giữ tất cả những gì tôi có. Nhưng ngay cả khi đối mặt với những mối đe dọa chết chóc này, tôi vẫn sẽ không dừng bước vì tôi biết rằng một số thứ còn quan trọng hơn cả mạng sống của chính mình, có một số việc nhất định phải có người làm mới được."

Tất cả những gì Hàn Phi nói đều là sự thật, hắn biết rất rõ công viên vui chơi vô cùng nguy hiểm, nhưng trong nội tâm hắn còn rõ hơn rằng nếu hắn dừng lại, mọi thứ hắn có bây giờ có thể sẽ bị phá hủy vào một ngày không xa.

Hắn không thể chấp nhận được việc những người hàng xóm đồng hành cùng mình đều bị hồn phi phách tán, từ lâu hắn đã coi họ như gia đình.

"Nếu như có ai đó phải tiến lên, tôi hy vọng người đó là tôi."

Nội tâm Hàn Phi thật sự có suy nghĩ như vậy, cùng với kỹ năng diễn xuất bậc thầy và giọng nói như ma quỷ, mỗi lời hắn nói ra đều đi thẳng vào trái tim.

Người thợ sơn đã tê liệt trước mọi thứ vặn vẹo cái cổ nhìn Hàn Phi từ một góc độ quỷ dị.

Anh ta vẫn trong bộ dáng trầm mặc, không ai biết đến cùng là anh ta đang suy nghĩ cái gì.

Vài giây sau, cửa sổ trên lưng người thợ sơn đã xuất hiện vết nứt, Hàn Phi trong con ngươi khổng lồ kia càng ngày càng trở nên rõ ràng.

Quái vật ngoài cửa sổ dường như nhớ ra cái gì đó, Hàn Phi trong đôi mắt nó bắt đầu thay đổi thân thể, da dẻ trở nên nõn nà, vóc dáng trở nên thấp hơn, giống như người trưởng thành trở về thời thơ ấu.

Hình dáng của Hàn Phi thay đổi, con quái vật càng lúc càng mất kiểm soát, tròng mắt nó gần như bị màu máu chiếm giữ, cảm giác áp chế kinh khủng dường như muốn nghiền nát hắn.

"Nó nhớ ra mình…"

Hàn Phi và quái vật nhìn nhau, hắn nhìn vào nhãn cầu khổng lồ của quái vật, giống như đang nhìn vào một tấm gương kích thước to bằng người, trong gương là những ký ức về quá khứ của nó, phản ánh diện mạo thật của hắn thời thơ ấu.

Hàn Phi không bao giờ cười và Hàn Phi không bao giờ ngừng cười lưng tựa lưng đứng cùng nhau.

Bọn họ đồng thời trở về thời thơ ấu, hai đứa trẻ lưng tựa lưng chậm rãi dung hợp, nhưng khi vừa chuẩn bị trở thành một người, đôi mắt to lớn của con quái vật bị đâm thủng, huyết

dịch bắn tung tóe trên cửa sổ, một tiếng gầm giận dữ truyền đến từ bên ngoài cửa sổ, toàn bộ bách hóa thương mại đều chấn động run rẩy.

Trên tấm kính của cửa sổ màu đen xuất hiện những vết nứt lớn, những vết nứt đó lan trực tiếp đến người thợ sơn, có vẻ như chỉ cần mở hết cửa sổ, anh ta cũng sẽ hồn phi phách tán, đây dường như là ý nghĩa sự tồn tại của anh ta.

Giơ cánh tay lên, vào phút cuối người thợ sơn đã khống chế được cửa sổ, toàn bộ máu đen chảy ngược về trong vết sẹo, hình vẽ cửa sổ trên lưng anh ta từng chút một trở lại bình thường, nhãn cầu khổng lồ cũng biến mất.

Cửa sổ đã trở thành một bức tranh bình thường, nhưng những vết thương trên khắp cơ thể của người thợ sơn vẫn chưa biến mất, bây giờ là lúc anh ta suy yếu nhất.

Đứng dậy, người thợ sơn không nói một lời, trầm mặc đi về phía cửa sau của bách hóa thương mại.

Anh ta không đồng ý yêu cầu của Hàn Phi, cũng không lấy đầu người phụ nữ không mặt, thậm chí ngay cả biểu cảm khuôn mặt cũng không thay đổi, vẫn là sự tê dại.

Gương Thần cảm thấy đây là một cơ hội, ông ấy giao tiếp với Hàn Phi thông qua điện thờ, chuẩn bị động thủ.

Nhưng Hàn Phi lại lắc đầu, sau khi nhìn thấy cửa sổ sau lưng người thợ sơn, hắn cảm thấy cái giá phải trả cho việc giết chết anh ta thực sự quá lớn.

Một khi con quái vật bên ngoài cửa sổ được thả ra, thật khó để nói ai thắng ai thua.

Mặt khác ưu tiên hàng đầu lúc này là tiến vào công viên vui chơi tìm lại ký ức, nhân tiện giải cứu nhóm người chơi kia. Nếu như không quản đám người đó, chắc chắn sẽ có thêm nhiều người vượt qua mê cung công viên vui chơi, lạc vào thế giới tầng sâu.

“Chúng ta không chắc chắn trăm phần trăm sẽ giết chết được người thợ sơn, một khi để anh ta trốn thoát, mọi kế hoạch sẽ bị trì hoãn.”

Nếu muốn sống sót ở một nơi như thế giới tầng sâu, không thể chỉ biết giết chóc. Tất nhiên, cứ mãi lương thiện và nhường nhịn cũng không được.

Hàn Phi không động thủ, người thợ sơn thành công đi tới cửa sau của bách hóa thương mại, anh ta vừa mở cửa chuẩn bị bước ra khỏi bách hóa thì đột nhiên dừng lại.

Từ từ vặn vẹo cái cổ, người thợ sơn chộp lấy thứ gì đó từ vết sẹo trên cánh tay rồi ném xuống đất.

Đề phòng Hàn Phi gặp nguy hiểm, Từ Cầm đã nhặt thứ dính đầy máu đen trên mặt đất lên để kiểm tra.

Đó là một bức ảnh nhóm đã bị nhàu nát và thấm đẫm máu, cô cẩn thận mở bức ảnh ra từng chút một, bên trong còn có một viên kẹo cứng.

“Viên kẹo đó là quà sinh nhật của người thợ sơn cho số 4 ư? Đứa trẻ mồ côi số 4 một mực không ăn?”

Hàn Phi nhận lấy bức ảnh nhóm, trong ảnh chụp chen chúc có ba mươi mốt đứa trẻ, nhưng dưới bức ảnh lại có ba mươi hai con số, từ 0 đến 31.

Bởi vì thời gian trôi qua quá lâu, ký ức tạo nên bức ảnh đã trở nên mờ mịt, khuôn mặt của những đứa trẻ đó cũng đã nhàu nát, Hàn Phi nhìn kỹ mấy lần đều không tìm được chính mình.

“Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã thành công phát hiện vật phẩm nguyền rủa rank D - ảnh nhóm của bọn họ.”

“Ảnh nhóm của bọn họ (vật phẩm nguyền rủa rank D): Khi trong số bọn họ có người không thể đọc ra tên, điều đó có nghĩa là trong đó có tồn tại không thể nhắc đến.”

“Chú ý! Bức ảnh này có thể mang đến cho bạn tai họa lớn, xin đừng tụng niệm số hiệu của họ!”

“Rank D?” Hai tay đang cầm bức ảnh của Hàn Phi sững lại giữa không trung, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một vật phẩm nguyền rank D: “Người thợ sơn vẫn còn ẩn giấu thứ này trên người?”

“Đó cũng là điều bình thường. Lúc trước với tư cách là chủ nhân của tòa nhà chết chóc, Cánh Bướm có đến hai điện thờ dưới lòng đất, còn đang lột xác thành không thể nhắc đến. So với Cánh Bướm, anh ta xem như là rất nghèo.” Gương Thần thuận miệng nói, không hổ là một người đã từng gặp phải sóng to gió lớn.

“Thế thì cũng đúng.” Hàn Phi cất bức ảnh vào trong ô vật phẩm, bình thường thì bức ảnh này cũng được coi như bình thường, nhưng nếu tụng niệm số hiệu của mọi người, nguyền rủa trên bức ảnh rất có thể sẽ bị kích hoạt. Đến lúc đó người bị nguyền rủa và những người xung quanh đoán chừng đều sẽ bị rủa chết.

“Cũng coi như là một con át chủ bài tốt.” Sau khi cất ảnh chụp đi, Hàn Phi lại cầm viên kẹo rất bình thường lên.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công phát hiện vật phẩm nhiệm vụ rank E - kẹo thay đổi vận mệnh.”

“Kẹo thay đổi vận mệnh (chứng nhận nhiệm vụ rank E): Kẹo này đã thay đổi vận mệnh của cậu ấy, nói không chừng cũng có thể thay đổi vận mệnh của bạn.”

“Chú ý! Kẹo này có thể sử dụng được trong thế giới ký ức điện thờ, có được hiệu quả đặc biệt!”

Người thợ sơn rời đi, nhưng mà để lại cho Hàn Phi hai thứ rất quan trọng.

“Tên đó khá kiêu ngạo, bước vào mà không nói một lời, lại còn tiện tay ném một vật phẩm nguyền rủa rank D khi bỏ đi.”

Hàn Phi không nghĩ mình thuyết phục được người thợ sơn mà là quái vật bị giam ngoài cửa sổ lựa chọn hắn.

“Cậu đề nghị đợi đến khi liên thủ khám phá xong công viên vui chơi rồi sẽ trả lại đầu của người phụ nữ không mặt cho người thợ sơn. Vừa rồi cậu ta đi không những không lấy đầu người phụ nữ không mặt, mà còn để lại hai phần ‘đại lễ’, đây không phải là đã đồng ý đấy chứ?” Gương Thần xuất hiện bên cạnh điện thờ, ông ấy nhìn cái đầu của người phụ nữ không mặt, sự cân bằng trong mắt rung lên, như thể ông ấy đang định giá hận ý.

“Trước tiên chúng ta hãy mang đầu của người phụ nữ không mặt đi, chờ thời cơ chín muồi bắt đầu khám phá công viên vui chơi, tôi sẽ đưa đầu của cô ta vào trong điện thờ rồi nhờ ông lo liệu.” Hàn Phi đã lên kế hoạch cho mọi việc: “Công viên vui chơi có thể cất giấu điện thờ cuối cùng mà Phó Sinh để lại cho tôi, ông ấy là người như thế nào, chắc lần này sẽ có thể hoàn toàn thấy rõ.”

“Hàn Phi, tôi vẫn cảm thấy cậu không nên tin tưởng Phó Sinh. Quản lý tòa nhà cũ chấp niệm sâu nặng, để đạt được mục đích của mình, ông ấy có thể làm bất cứ điều gì.” Gương Thần do dự một chút rồi mới nói: “Tôi đã từng thấy tận mắt, ông ấy… tái sinh trên đứa con của chính mình, chỉ để đi đến những nơi tối tăm hơn, tuyệt vọng hơn của thế giới tầng sâu.”

Nghe thấy lời nói của Gương Thần, vẻ mặt của Hàn Phi cũng trở nên nghiêm túc, hắn bước đến bên cửa sổ, nhìn công viên vui chơi bị bao phủ bởi bóng tối.

“Ý của ông là, lần này ông ấy có thể tái sinh trên người tôi sao?”

Thu hồi ánh mắt, Hàn Phi nhìn về phía ba hận ý, đột nhiên lộ ra vẻ vô cùng thoải mái: “Nếu như ông ấy muốn hại tôi, mọi người đồng ý giúp ông ấy, hay là nguyện ý giúp tôi?”

Từ Cầm kiên định đứng về phía Hàn Phi, Trang Văn không quen Phó Sinh nên đương nhiên cũng chọn hắn.

Sau khi sững sờ một lúc, Gương Thần như hiểu được ý của Hàn Phi: “So với ông ấy cậu quả thật là một người thích hợp hơn.”

“Đạo lý này Phó Sinh hẳn là cũng hiểu rõ.” Con đường của Hàn Phi khác với Phó Sinh, hắn tin rằng lựa chọn của mình là đúng đắn.

Sau khi ăn tim lợn, Hàn Phi bước ra khỏi bách hóa thương mại, với sự giúp đỡ của hai hận ý hắn đã hoàn thành một nhiệm vụ rank G. Sau khi trở về tòa nhà chết chóc, hắn logout rời khỏi trò chơi.

Cởi mũ bảo hiểm trò chơi, Hàn Phi leo ra khỏi cabin trò chơi, hắn lập tức bắt đầu tìm kiếm thông tin liên quan đến

công viên trên internet.

Phó Thiên đến từ Tân Hỗ, sống ở ngoại thành khi còn nhỏ, theo thông tin trên mạng, cuối cùng Hàn Phi đã xác định được công viên vui chơi mà ông ấy đi cùng với Phó Sinh thời thơ ấu hẳn là công viên vui chơi nằm ở ngoại ô phía bắc Tân Hỗ.

Công viên đã bị bỏ hoang cách đây nhiều thập niên, sau đó được Vĩnh Sinh Pharmaceutical mua lại, đơn giản là nó được xây dựng lại và trở thành một công viên vui chơi tư nhân không mở cửa cho công chúng.

"Nếu không mở cửa công khai, vậy thì sẽ hơi phiền phức."

Hàn Phi liếc nhìn đồng hồ trên tường, hôm nay hắn thoát game tương đối sớm, bây giờ mới 3 rưỡi sáng.

Hàn Phi suy nghĩ một chút rồi thay quần áo, bước ra khỏi nhà.

Suy tính tối hôm qua vừa mới làm ra một tin tức lớn, Hàn Phi thậm chí không dám rời khỏi cửa chính của cư xá, hắn lo lắng sẽ bị các phóng viên ngồi xổm nên trèo tường rời đi.

Chương 621: Chú hề biến mất

Năm giờ, trời vừa tờ mờ sáng, Hàn Phi đã đến công viên vui chơi ở ngoại ô phía bắc Tân Hỗ.

Ngày nay, với sự phát triển vượt bậc của khoa học kỹ thuật, có rất nhiều hình thức vui chơi giải trí đa dạng, rất ít du khách còn chọn thể loại công viên thực thể offline như này, chưa kể bản thân công viên cũng không mở cửa cho công chúng tham quan, bình thường còn từ chối du khách vào trong.

"Có tiền thật là tốt. Để lưu giữ ký ức, còn có thể xây dựng hẳn một công viên vui chơi cho chính mình."

Hàn Phi nhìn công viên chiếm diện tích khổng lồ trong hàng rào bảo vệ với vẻ mặt hết sức kinh ngạc.

Ban đầu hắn nghĩ rằng công viên vui chơi sẽ rất đổ nát, nhưng khi thực sự đến, hắn mới phát hiện ra rằng công viên tư nhân này có đầy đủ các loại phương tiện giải trí, bên trong còn có rất nhiều kiến trúc kỳ lạ, tổng diện tích còn lớn hơn nhiều so với các công viên vui chơi thông thường.

Lấy điện thoại di động ra, Hàn Phi phóng to bản đồ, hắn lại có một phát hiện mới.

Công viên vui chơi do Vĩnh Sinh Pharmaceutical mua lại và bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ do Vĩnh Sinh xây dựng vừa vặn nằm ở hai phía của vùng ngoại ô phía bắc. Bố cục của hai kiến trúc này cũng giống như trong thế giới điện thờ. Hai kiến trúc khổng lồ một trái một phải chiếm cứ ký ức của Phó Sinh.

"Cả Phó Sinh và Phó Thiên đều không còn sống, hiện tại ai đang điều hành công viên vui chơi?"

Công viên vui chơi Tân Hỗ đã bị đóng cửa nhiều năm trước khi Vĩnh Sinh Pharmaceutical tiếp quản, cũng không có nhiều thông tin liên quan đến nó trên internet, chỉ biết rằng cuối cùng nó đã bị thời đại đào thải do kinh doanh không tốt.

“Không có án mạng, không có ai bị thương, cũng rất ít xảy ra tai nạn. Tại sao một công viên vui chơi như vậy lại trở thành nỗi đau vĩnh viễn trong lòng Phó Sinh?”

“Chẳng lẽ có cái gì đó đã biến mất cùng Phó Sinh?”

Cổng công viên vui chơi đóng chặt, xung quanh vắng vẻ, không một bóng người, nhưng ánh đèn trong công viên lại sáng choang, các loại phương tiện giải trí vẫn hoạt động bình thường, như thể mở cửa 24/24.

“Mỗi ngày không biết lãng phí bao nhiêu tiền điện nữa?”

Hàn Phi theo thói quen kiểm tra vị trí của camera giám sát, hắn đi vòng quanh hàng rào bảo vệ của công viên vui chơi, phải đi bộ hàng trăm mét mới phát hiện được góc chết của một cái camera.

“Khi camera giám sát bên trái và bên phải chuyển động đến ba mươi độ, sẽ có một khoảng cách một giây. Mình phải lợi dụng lúc này để trèo qua hàng rào bảo vệ.”

Cúi đầu xuống, Hàn Phi giống như một người chạy bộ buổi sáng sớm bình thường, dọc theo con đường bên ngoài công viên, hắn dùng tầm nhìn ngoại vi chú ý camera giám sát.

Khi camera bắt đầu chuyển động, Hàn Phi đột nhiên tăng tốc, hắn nhìn chuẩn vị trí, một phát bắt được hàng rào.

Nhưng ngay khi hắn định dùng sức nhảy qua, có một chú hề đột nhiên xuất hiện ở phía bên kia của hàng rào bảo vệ.

Hàn Phi thậm chí còn không nhìn thấy chú hề kia xuất hiện khi nào, anh ta mặc một bộ quần áo lòe loẹt, trên mặt được che phủ bởi một lớp phấn lót dày với nhiều màu sắc khác nhau, trông rất kỳ quái và ngớ ngẩn.

Hàn Phi đang nắm lấy hàng rào bảo vệ đột ngột dừng lại, dù sao hắn cũng được coi là người của công chúng, không thể tiếp tục cưỡng ép tiến vào công viên vui chơi khi bị nhìn thấy.

Xuyên qua lỗ hổng trên hàng rào sắt, Hàn Phi nhìn chú hề ở bên kia, hắn cảm thấy mình nên nói gì đó.

“Chào buổi sáng, tôi chỉ tùy ý xem một chút thôi.”

Hàn Phi cảm thấy chú hề kia rất kỳ quái, trên người đối phương có một loại cảm giác quỷ dị, giống như ẩn dưới lớp trang điểm của anh ta không phải là người mà là một con quỷ.

Chú hề nghiêng đầu nhìn Hàn Phi, lộ ra một nụ cười khoa trương, cũng không có buộc tội hắn cái gì, mà là từ phía sau lấy ra một quả bóng bay màu đỏ như máu đưa cho hắn.

"Cho tôi?" Hàn Phi cầm lấy quả bóng bay, nhìn thấy trên quả bóng có in một khuôn mặt người, nếu nhìn từ xa dường như không phải bóng bay, mà là một cái đầu người lơ lửng: "Thẩm mỹ của công viên vui chơi các người thật là hơi méo mó đó nha?"

Nhìn thấy Hàn Phi tiếp nhận bóng bay, chú hề vui vẻ phủi tay, sau đó lảo đảo bước đi.

"Thật là một người kỳ lạ." Người có thể khiến Hàn Phi cảm thấy kỳ quái chắc chắn không phải là kỳ quái một cách bình thường.

Cầm lấy bóng bay, lúc này Hàn Phi đã bị camera giám sát quay tới, hắn cũng không thèm lén lút lẻn vào mà đi thẳng tới cổng chính của công viên vui chơi.

"Xin lỗi, mấy giờ công viên vui chơi của các bạn mở cửa?"

Hàn Phi đến quầy bán vé, quầy bán vé được vẽ bằng tranh hoạt hình trông giống như một túp lều trong truyện cổ tích, nhân viên mặc đồng phục ngồi ở cửa sổ bán vé.

"Ngủ rồi à?"

Kêu cả nửa ngày bên kia cũng không có trả lời, Hàn Phi lại gõ gõ cửa kính, sau đó đưa tay vươn qua cửa sổ, định vỗ vai đối phương.

Nhưng không chờ tay hắn tới gần, đầu của nhân viên trực tiếp rơi khỏi vai và rớt xuống lòng bàn tay hắn.

"Quản gia thông minh?"

Cái đầu của nhân viên đột ngột rơi xuống đã là một chuyện kinh khủng, nhưng chuyện kinh khủng hơn là Hàn Phi không

hề cảm thấy sợ hãi, hắn còn trực tiếp đưa đầu của người đó ra khỏi cửa sổ.

"Bị trục trặc gì à? Đây cũng không phải là do tôi làm nha!"

Cầm lấy cái đầu của người bán vé thông minh, Hàn Phi bước vào phòng bán vé, vẫy tay với camera giám sát nửa ngày cũng không có người đến, cho nên hắn chỉ có thể một mình đi tìm bảo vệ của công viên vui chơi.

Đi thêm vài phút nữa, Hàn Phi mới nhìn thấy chốt bảo vệ, hắn hết kiên nhẫn gõ mạnh vào cửa sổ.

Nhân viên bảo vệ đang ngủ say bừng tỉnh từ trong mộng, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy ngôi sao lớn Hàn Phi đang đứng ôm đầu người bên ngoài cửa sổ.

"Xoạch!"

Bảo vệ ngã khỏi ghế, cảm giác như mình đang nằm mơ.

"Đừng hiểu lầm, tôi tới đây tìm người, vừa hay thấy đầu người máy bán vé của các anh rơi xuống!" Hàn Phi giải thích cả nửa ngày nhân viên bảo vệ mới đi ra khỏi phòng.

"Hàn Phi? Có phải là Hàn Phi từ bệnh viện phát sóng trực tiếp tối hôm qua không?" Nhân viên bảo vệ lắp bắp không nói nên lời, thật sự không ngờ trước cửa chốt bảo vệ lại có thể nhìn thấy diễn viên trên màn ảnh, điều này khiến anh ta có một loại cảm giác không chân thực.

"Lá gan của anh bé như vậy, sao mà có thể làm bảo vệ được chứ?" Hàn Phi đặt cái đầu của người soát vé lên bàn: "Bình thường mấy giờ công viên vui chơi của các anh mở cửa kinh doanh? Tôi muốn đi vào thì cần phải làm thủ tục gì?"

"Chúng tôi là công viên vui chơi riêng, không mở cửa cho công chúng." Nhân viên bảo vệ có chút ngượng ngùng: "Nếu anh có việc gấp, tôi có thể giúp anh liên hệ với lãnh đạo của chúng tôi. Tôi không có quyền cho người ngoài vào".

Sau khi nhân viên bảo vệ nói xong, anh ta gọi vài cuộc điện thoại, sau đó một nhân viên mặc đồng phục bước ra từ trong công viên vui chơi, đưa Hàn Phi vào bên trong công viên.

Nhân viên này dường như cũng vừa mới ngủ dậy, đầu tóc bù xù, bơ phờ, trên ngực treo thẻ nhân viên.

“Thầy Hàn, sao mà mới sáng sớm anh đã đến công viên vui chơi của chúng tôi rồi?” Nhân viên họ Đào tên Đào là một fan hâm mộ của Hàn Phi, anh ta đã nghe nói về những việc làm anh hùng của hắn. Vì vậy, sau khi biết hắn tới, anh ta lập tức từ trên giường chạy tới.

“Anh không cần phải căng thẳng, tôi chỉ xem một chút thôi.”

“Vậy thì tôi sẽ đi cùng anh.” Đào Đào lau mồ hôi trên trán rồi cẩn thận nhìn chằm chằm vào Hàn Phi từng chút một, anh ta biết rõ có một số người biểu hiện ra là diễn viên, nhưng trên thực tế lại giống như con trai của tử thần, đi đến đâu là xác chết xuất hiện ở đó.

“Công viên vui chơi này của các anh đến một du khách cũng không có. Tại sao tất cả các phương tiện giải trí vẫn hoạt động bình thường? Đây không phải là lãng phí tiền bạc hay sao?” Hàn Phi hỏi với sự nghi hoặc.

“Đây là mệnh lệnh do cố chủ tịch Phó Thiên của chúng tôi đưa ra. Bất kể ngày hay đêm, chúng tôi phải đảm bảo công viên vui chơi hoạt động bình thường. Ông ấy làm điều này dường như là để… đợi một người.”

“Đợi một người?”

“Đúng vậy, ông ấy không nhớ rõ mình đang đợi ai. Ông ấy chỉ biết rằng một ngày nào đó người kia sẽ trở về công viên vui chơi và tìm thấy bản thân bị lạc đường.” Đào Đào dang hai tay: “Tôi không biết cụ thể, nhưng Phó Thiên là một thiên tài thay đổi thời đại, một người phàm như tôi, khó có thể lý giải cũng là một điều hết sức bình thường.”

Trong công ty Vĩnh Sinh Pharmaceutical, cố chủ tịch Phó Thiên đã được phong thần.

“Chỉ vì một lời nói mơ hồ, các anh muốn duy trì hoạt động của công viên vui chơi khổng lồ này cả ngày lẫn đêm?” Hàn Phi cảm thấy có chút không hợp thói thường.

Đào Đào nở một nụ cười gượng gạo: "Thật ra trong công ty có rất nhiều người cũng nghĩ như anh, cho nên từ khi Phó Thiên qua đời, công viên vui chơi đã ngừng bảo trì, chỉ duy trì hoạt động ở mức tối thiểu thôi."

"Nghe nói lúc trước di thư của Phó Thiên đã được sửa lại. Trong di thư thật sự hình như có nói đến công viên vui chơi này? Vậy hộp đen có thể liên quan gì đến công viên?" Hàn Phi thản nhiên nói.

"Đây nhất định là tin đồn thôi. Tôi đã quản lý công viên này hơn mười năm rồi. Ngóc ngách nào cũng đã đến, làm gì có hộp đen nào?" Đào Đào xua tay.

"Phó Thiên đã từng đến công viên vui chơi chưa? Ông ấy có nói gì không? Có làm chuyện gì đáng chú ý không?" Hàn Phi không khách khí mà hỏi thẳng Đào Đào.

"Trước kia chủ tịch Phó Thiên cũng đã từng đến thăm công viên vui chơi. Mỗi lần ông ấy đều ngồi một mình trên băng ghế ở trung tâm công viên và nhắm mắt suy ngẫm, như thể ông ấy đang đợi một ai đó."

"Chờ một ai đó?"

"Haizz, nhưng mà cuối cùng ông ấy vẫn không đợi được, người đã chết như đèn tắt, vĩnh sinh thật sự rất khó." Đào Đào cùng Hàn Phi đi dạo quanh công viên. Vài phút sau, anh ta nhận được một cuộc gọi, dường như anh ta phải tham gia một hoạt động diễu hành nào đó nên phải rời đi.

Sau khi Đào Đào liên tục dặn dò Hàn Phi đừng tùy tiện chơi những trò chơi giải trí kia xong, anh ta đã đi về phía tây của công viên một mình.

Trong công viên rộng lớn dường như chỉ còn lại duy nhất Hàn Phi, hắn đi qua các khu vui chơi giải trí liên tục phát ra nhiều âm thanh khác nhau, đi qua nhiều ánh đèn khác nhau, đến trung tâm của công viên.

Bên cạnh đài phun nước khổng lồ, Hàn Phi nhìn thấy băng ghế dài của công viên mà Đào Đào nói.

Điều hắn không ngờ tới là khi cột nước của đài phun nước đổ xuống, hắn phát hiện còn có một người khác đang ngồi trên băng ghế đối diện.

Đó là một bà lão có khuôn mặt nhân hậu, bà ấy chăm sóc da rất tốt, khí chất xuất chúng, như thể xuất thân từ một gia đình giàu có và quyền quý vậy.

Bà lão nhìn thấy Hàn Phi, vẻ mặt cũng rất kinh ngạc, dường như bà nhớ ra cái gì, cười vẫy tay với hắn, ra hiệu cho hắn đi qua.

Hàn Phi cũng cảm thấy có chút quen thuộc khi nhìn thấy bà lão, đi vòng quanh đài phun nước, ngồi trên băng ghế với bà.

"Có phải trước đây tôi đã từng gặp cậu ở đâu không?" Giọng bà lão rất ấm áp.

"Có lẽ là nhìn thấy cháu trong phim? Cháu là một diễn viên." Hàn Phi nhìn bà lão, hắn phát hiện mái tóc của bà rất đặc biệt, thoạt nhìn thì gần như chỉ toàn một màu trắng, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra rằng chân tóc của bà là màu đen, như thể đang trẻ ra, vi phạm một số quy luật sinh học.

"Tôi đã rất nhiều năm không xem phim rồi." Bà lão lắc đầu, sau đó nhìn hai tay của mình, vân tay của bà khác với bình thường, như thể đã bị thứ gì đó làm mòn đi.

"Thật ra sau khi gặp bà cháu cũng cảm thấy rất quen thuộc." Hàn Phi xoa xoa thái dương: "Cháu phải xưng hô với bà thế nào?"

"Tôi tên là Đỗ Tĩnh, cái tên này vốn dĩ thuộc về mẹ tôi, nhưng tôi muốn sống tiếp thay bà." Bà lão không ngẩng đầu, tựa hồ còn đang suy nghĩ điều gì.

"Đỗ Tĩnh?" Hàn Phi nghe đến cái tên kia cũng không bình tĩnh được, hắn đã từng nhìn thấy bà lão này trong thế giới ký ức điện thờ!

Đối phương chính là con gái ruột của Đỗ Tĩnh, là người bị coi làm "thuốc" thử nghiệm của Đỗ Xu.

Trong hiện thực, Đỗ Tĩnh đã giúp đỡ Phó Sinh, chết trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Sau đó, Phó Sinh đã cứu con gái của Đỗ Tĩnh, cố gắng hết sức để bà vĩnh sinh, còn chuyện gì xảy ra với Đỗ Xu, Hàn Phi cũng không rõ, bởi vì không có bất cứ thông tin nào về Đỗ Xu trên mạng, người phụ nữ đó dường như đã bị Phó Sinh trực tiếp xóa đi.

"Tôi đang cố gắng sống tiếp, nhưng những người xung quanh lại lần lượt ra đi, nếu như vĩnh sinh biểu thị cho việc từ biệt mọi người, vậy thì vĩnh sinh còn có ý nghĩa gì nữa?"

"Một mình vĩnh sinh rất vô vị, nhưng nếu tất cả mọi người đều vĩnh sinh thì lại khác, một thế giới như vậy cháu thật không dám tưởng tượng." Hàn Phi nhìn bà lão, trầm mặc một hồi vẫn hỏi ra những nghi ngờ trong lòng: "Bà còn nhớ Phó Sinh không?"

"Phó Sinh… đó là ai?" Nếp nhăn nơi khóe mắt bà lão hằn sâu thêm vài phần.

"Chính là bởi vì ông ấy, mà công viên vui chơi giải trí này mới tồn tại."

"Người xây dựng công viên này là Phó Thiên." Bà lão dường như nhớ ra điều gì đó: "Nhưng tôi lại đã từng nghe ông ấy nói rằng, ông ấy muốn ở công viên này đợi một người. Hình như ông ấy đã giao ước với người đó từ khi còn rất nhỏ rằng, cho dù ai đi lạc, đều phải đến băng ghế của công viên này để chờ người kia."

"Phó Thiên đã đợi được người đó chưa?"

"Chưa." Bà lão nhẹ nhàng lắc đầu, khi bà nói ra những lời này, mặt trời vừa hay mọc lên ở phía chân trời, tất cả ánh đèn trong công viên vui chơi đều tắt: "Đêm quỷ đã kết thúc, lát nữa diễu hành sẽ bắt đầu, cậu có muốn cùng tôi đi xem không?"

"Đêm quỷ? Diễu hành?"

"Trong công viên này có rất nhiều trò chơi do Phó Thiên để lại, đêm quỷ là trò chơi bắt quỷ, bắt đầu lúc 0 giờ cho đến rạng sáng kết thúc, tiếp theo là diễu hành, mọi người sẽ đưa những con quỷ bị bắt đi diễu hành qua các đường phố, cuối cùng đặt chúng dưới ánh nắng." Bà lão đứng lên: "Phó Thiên thích đủ

các thể loại trò chơi, rất nhiều trò chơi do ông ấy thiết kế nghe nói ngoài ông ấy, không ai có thể vượt qua."

Giọng nói của bà lão còn chưa dứt, mặt đất bắt đầu rung chuyển, một cánh cổng ở nơi sâu nhất của công viên mở ra, trên đường ray xuất hiện một chiếc xe hoa màu đen khổng lồ.

Mặt trời chiếu vào công viên từ phía đông, chiếc xe hoa màu đen vô cùng kì quặc hết chiếc này đến chiếc khác lần lượt lao ra khỏi các tòa nhà ở phía tây.

Trên những chiếc xe hoa đó có chiếc buộc hoa màu đen và màu đỏ, có chiếc trông giống như một con quạ khổng lồ, còn có chiếc bên trên buộc đầy những quả bóng bay có vẽ hình mặt người trên đó.

Quái gở, áp bức, điên loạn, ác mộng dường như là chủ đề của cuộc diễu hành, trên xe hoa thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy các diễn viên mặc trang phục lộng lẫy, bọn họ điều khiển các phương tiện giải trí trong công viên, biểu diễn đủ các thể loại trình diễn khác nhau trên xe hoa.

Trong toàn bộ công viên, có lẽ chỉ có hai vị khán giả là Hàn Phi và bà lão, nhưng bọn họ vẫn biểu diễn rất chăm chỉ.

"Có phải là rất chấn kinh không?" Bà lão nhìn về phía đội ngũ xe hoa: "Mỗi lần sau khi tôi thử một loại thuốc mới, đều sẽ ở lại trong công viên một đêm, nhìn mọi thứ Phó Thiên thiết kế, cảm giác như thể ông ấy vẫn còn sống."

"Quả thật không tồi." Thẩm mỹ của Hàn Phi được bồi dưỡng trong thế giới tầng sâu, hắn nhớ kĩ cách trang trí của từng chiếc xe hoa, cũng như ngoại hình của những người trên xe.

Sau khi so sánh cẩn thận, Hàn Phi không hề tìm ra chú hề mà mình gặp lúc sáng sớm.

Chương 622: Một ngày kia, ông ấy chờ người đó đến

Xe hoa vô cùng kỳ quặc chạy qua đường ray cố định, những phương tiện đáng sợ và kỳ lạ đó như mang theo ác mộng, lao về phía mặt trời dưới dòng chảy của số phận, cuối cùng biến mất khỏi tầm nhìn của Hàn Phi.

Với sự giúp sức của khoa học kỹ thuật và các loại đạo cụ khác nhau, cuộc diễu hành hoành tráng này đã khiến Hàn Phi cảm thấy kinh ngạc.

"Mỗi một chiếc xe hoa đều được thiết kế tỉ mỉ, nó dường như tượng trưng cho từng đoạn ký ức của Phó Sinh và Phó Thiên. Bây giờ Phó Sinh đã bị thế giới lãng quên, chỉ còn lại những chiếc xe hoa trong công viên vui chơi này vẫn còn lặp đi lặp lại."

Hàn Phi biết một phần sự thật, hắn có thể nhìn thấy những thứ ẩn chứa đằng sau những chiếc xe hoa. Tỉ dụ như có chiếc xe treo ba mươi mốt quả bóng bay có in hình khuôn mặt của từng đứa trẻ, chiếc xe đó được tạo hình như một căn phòng tối, đây chính là đại diện cho ba mươi mốt đứa trẻ ở cô nhi viện. Trên chiếc xe này có một diễn viên mặc áo khoác đạo sư, đeo mặt nạ màu đen. Anh ta hát vở ca kịch do một nhà triết học cổ đại viết và đưa tay ra vuốt ve đầu người trên quả bóng bay. Nhân vật anh ta sắm vai không phải là Phó Sinh thì chính là Phó Thiên.

Ngoài ra còn có một chiếc xe hoa được bố trí giống như linh đường, một tấm ảnh trống được đặt ở chính giữa, đứng trước di ảnh là ba diễn viên, hai nam và một nữ, anh cả mặc đồ đen nhánh, chị hai mặc áo khoác màu đỏ tươi, chỉ có em trai là bình thường nhất.

Bà lão nói rằng những chiếc xe hoa này đều là do Phó Thiên thiết kế, nhưng bây giờ ông ấy cũng đã mất, người duy nhất trên thế giới này có thể thực sự hiểu được nội hàm của những chiếc xe hoa khả năng cũng chỉ có Hàn Phi.

“Thế giới đã thay đổi, ta không biết còn có thể xem được cuộc diễu hành này bao nhiêu lần nữa.” Bà lão nắm lấy tay vịn lan can, đôi mắt mờ đục chứa đầy cảm xúc phức tạp: “Sau khi Phó Thiên qua đời, các con của ông ấy và các cổ đông lớn đã tiếp quản công ty. Công viên vui chơi này rất có khả năng sẽ bị đóng cửa, đội ngũ diễu hành ngày này qua ngày khác, dù mưa hay nắng cũng có thể sẽ bị giải tán.”

“Đó thực sự là một điều đáng tiếc. Phó Thiên hẳn đã phải dành rất nhiều tâm huyết để thiết kế ra công viên vui chơi này.”

“Chưa nói tới đáng tiếc, ông ấy xây dựng lại công viên vui chơi này chỉ để đợi một người. Nếu ông ấy thực sự chờ đợi người đó, sứ mệnh của công viên cũng không được tính là hoàn thành.” Đôi mắt của bà lão ẩn chứa những cảm xúc phức tạp, ánh mắt chuyển từ đội ngũ diễu hành qua Hàn Phi: “Phó Sinh thực sự tồn tại à? Cháu có thể cho ta biết ông ấy là người như thế nào không?”

“Đúng vậy, cháu hẳn là người duy nhất trên thế giới này còn nhớ rõ được ông ấy. Công viên vui chơi này cũng vì ông ấy mà được xây dựng, Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã từng thuộc về ông ấy.” Hàn Phi suy nghĩ một chút: “Cháu không ủng hộ với nhiều cách làm của ông ấy, cũng không cảm thấy ông ấy là một người hoàn hảo, nhưng cháu không thể không nói rằng ông ấy đã bảo vệ mọi người.”

“Dường như trong cuộc đời ta… đã từng tồn tại một người như vậy.” Bà lão lại nhìn về đoàn diễu hành ở phía xa: “Ta vốn đã quên chuyện đó rồi, nhưng đêm hôm trước ta lại có một giấc mơ, một giấc mơ vô cùng kỳ lạ, trong giấc mơ đó mẹ ta không chết, tất cả những tuyệt vọng ta trải qua đều bị thay đổi, ta vẫn già nua, nhưng lại vui vẻ hạnh phúc. Giấc mơ đó vô cùng chân thực, như thể nó đã thực sự xảy ra.”

“Nằm mơ?” Đêm hôm trước tình cờ là khi Hàn Phi đang làm nhiệm vụ kế thừa điện thờ. Lúc trước khi hắn hoàn thành nhiệm vụ kế thừa điện thờ, dường như Vương Bình An cũng có một giấc mơ tương tự, cảm giác như thế giới tầng sâu được kết nối với những bí mật sâu thẳm nhất của giấc mơ.

Hàn Phi có vẻ không chắc chắn hỏi: "Bà gặp Phó Sinh trong giấc mơ?"

"Không chỉ là Phó Sinh mà cháu nói, còn có Phó Thiên, và… cháu."

Mặt trời từ từ mọc lên, ánh nắng nhấn chìm đoàn xe hoa diễu hành kỳ lạ, tất cả "ác mộng" đều biến mất dưới ánh sáng, chỉ còn đường ray vẫn cố định trên mặt đất.

Đoàn diễu hành giải tán, một số nhân viên trong đó có Đào Đào đi về phía Hàn Phi.

"Thầy Hàn, thật xin lỗi, chúng tôi vừa nhận được thông báo từ lãnh đạo rằng công viên vui chơi sẽ đóng cửa hoàn toàn từ hôm nay, nơi này sẽ bị niêm phong lại."

"Tôi cũng hy vọng Hàn Phi anh có thể phối hợp với công việc của chúng tôi một chút."

"Xin lỗi, mời anh bên này."

Mấy người nhân viên tách Hàn Phi ra khỏi bà lão, khi họ chuẩn bị đưa hắn đi, bà lão đứng ở bên cạnh lan can lại lên tiếng.

Bà chỉ vào đường ray trên mặt đất và nói một câu rất kỳ quái với Hàn Phi.

"Công viên vui chơi này là do Phó Thiên thiết kế. Ông ấy đặt tên cho mọi thứ trong công viên, chẳng hạn như đường ray vận chuyển xe hoa, nó bị cố định trên mặt đất, không ai có thể thay đổi được, tên của nó là vận mệnh."

Hàn Phi khẽ nhíu mày, còn muốn cùng bà lão trò chuyện một lát, nhưng bà ấy nói xong liền đi về phía xa xa.

Ánh mặt trời hoàn toàn bao phủ công viên vui chơi, Hàn Phi bị nhân viên đuổi ra ngoài, bà lão lại ngồi trên băng ghế dài ở trung tâm công viên, lẳng lặng nhìn mọi thứ.

Sau khi Hàn Phi rời khỏi công viên vui chơi, bà lão nhìn hai chiếc vòng sức khỏe trên cổ tay mình.

Cái mới nhất là chiếc vòng đeo tay theo dõi mà Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã trang bị cho những người thử nghiệm thuốc

mới, chiếc còn lại trông đã cũ nát. Đây dường như là chiếc vòng đeo tay sức khỏe thế hệ đầu tiên cách đây hơn mười năm. Thứ này dường như có một ý nghĩa đặc biệt đối với bà lão, vì vậy mặc dù chiếc vòng đã bị loại bỏ, nhưng bà ấy vẫn không tháo nó ra, vẫn đeo nó bất kể chuyện gì.

"Phó Sinh, Phó Thiên…"

Bà lão chạm nhẹ vào chiếc vòng tay đã sờn cũ, chiếc vòng tay sáng lên ánh sáng nhạt, sau khi nhập một chuỗi ký hiệu phức tạp, hai thông tin lưu lại trong chiếc vòng tay hiện ra trước mặt bà lão.

Người gửi Phó Thiên —— thời khắc ký ức giao hội, vận mệnh được định sẵn sẽ dao động, công viên vui chơi hẳn là đã đợi được người nên xuất hiện. Sau khi tôi chết, xin hãy nhớ kỹ, phải giết chết người đó bất luận là thế nào đi nữa. Anh ta là tuyệt vọng của toàn bộ thế giới, là thiên địch của tất cả ý thức vĩnh sinh giả lập, anh ta sẽ trở thành thảm họa lớn nhất trong cuộc sống, mang đến nỗi kinh hoàng và bất hạnh không thể cứu vãn. Giết chết anh ta! Hủy diệt toàn bộ anh ta!

Người gửi ??? —— Có lẽ giờ phút này không còn ai nhớ đến tôi nữa, nhưng may mắn thay, công viên vui chơi hẳn là đã đợi được người nên xuất hiện. Anh ta là đáp án cho tất cả mọi thứ, tôi hi vọng em có thể giúp anh ta, dốc toàn lực giúp anh ta, để anh ta có thể tiến xa hơn tôi, đi những nơi tôi chưa từng đặt chân đến.

Hai tin nhắn, một cái là ủy thác từ Phó Thiên người bạn thân nhất của bà lão trước khi bà qua đời, còn một cái là do một người xa lạ không quen biết gửi đến, nội dung của hai tin nhắn lại hoàn toàn trái ngược.

"Ta thực sự không chắc chắn còn có một người khác tồn tại, nhưng ta nhớ rõ rằng Phó Thiên không phải là người đeo chiếc vòng cho ta."

Bà lão xem hồi lâu vẫn chưa đưa ra quyết định, đưa tay vuốt nhẹ chiếc vòng, mọi thứ lại trở về như cũ.

……

Hàn Phi không ngờ rằng mình sẽ gặp được con gái của Đỗ Tĩnh ở công viên vui chơi, càng không ngờ được người bên kia còn thấy mình trong mơ, điều này khiến hắn cảm thấy vô cùng kỳ quái.

"Thế giới tầng sâu và nơi sâu thẳm trong giấc mơ của con người có kết nối với nhau à? Vương Bình An dường như cũng đã từng mơ thấy mình. Lúc trước Cánh Bướm cũng rời khỏi thế giới tầng sâu qua cơn ác mộng, vậy cuối cùng thế giới tầng sâu này ở nơi đâu?"

[Cuộc sống hoàn hảo] tải lên ý thức của con người và mục tiêu cuối cùng là suy nghĩ vĩnh sinh. Một phần lớn lý do tại sao Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical có thể nghiên cứu phát triển ra [Cuộc sống hoàn hảo] là Phó Sinh có được hộp đen và đã từng vào thế giới tầng sâu.

"Khám phá thế giới tầng sâu có thể gác lại một chút, kế tiếp mình phải nỗ lực hết sức để giành lấy công viên vui chơi, sau đó kết nối công viên, bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ và tòa nhà chết chóc với nhau."

Hàn Phi còn chưa có đi đến nơi xa hơn, hắn mở bản đồ do hệ thống cho mình, khu vực mà hắn khám phá chỉ là một phần nhỏ của toàn bộ thế giới tầng sâu.

Quay đầu lại lần cuối cùng nhìn về phía công viên vui chơi, Hàn Phi lại càng kinh ngạc phát hiện có một chú hề đang đứng chỗ hàng rào của công viên.

Chú hề mặc một chiếc áo khoác màu sắc sặc sỡ, hóa trang rất khoa trương, môi được tô màu đỏ, đang nhếch miệng cười nhìn Hàn Phi.

"Lại là anh ta?"

Hàn Phi lao về phía hàng rào, nhưng khi chạy đến nơi, chú hề lại không thấy bóng dáng đâu, trên hàng rào chỉ còn lại một quả bóng bay có hình mặt người.

Hắn gỡ quả bóng bay xuống, trên hình mặt người có vẽ một chữ thập đỏ, mặt kia của quả bóng được gắn con số "11".

“Chú hề này là một đứa trẻ trong cô nhi viện? Số của anh ta là ‘11’?”

Hàn Phi còn chưa kịp chắc chắn suy nghĩ của mình thì quả bóng bay đột nhiên nổ tung, chất bột màu đỏ chứa trong quả bóng bay tung tóe khắp nơi, còn có một tờ giấy nhỏ rơi ra ngoài.

“Người giết chết bạn vĩnh viễn muốn giết chết bạn. Cho dù bạn không chết, người ta cũng sẽ giết chết bạn hết lần này tới lần khác, hee hee.”

Chữ viết trên tờ giấy được cắt ra từ nhiều chỗ khác nhau, không thể thông qua bút tích để phán đoán được điều gì.

“Có người muốn giết mình?”

Hàn Phi cất tờ giấy, hắn không vào công viên vui chơi nữa mà đón xe rời đi.

Trở lại khu phố cổ, Hàn Phi phát hiện cư xá mà hắn ở đang bị phóng viên bao vây tứ phía, lúc này hắn mới nhận ra rằng mình đã trở nên nổi tiếng đến như thế nào.

“Buổi phát sóng trực tiếp tối hôm qua vì mình mà tăng rất nhiều fan. Khi sức ảnh hưởng của mình ngày càng lớn, tiếng nói của mình càng có thể được nhiều người nghe thấy.” Hàn Phi đã âm thầm tích lũy thực lực, đợi đến một ngày nào đó, danh vọng và tín nhiệm tích lũy được cũng sẽ trở thành trợ lực lớn nhất của hắn.

Đăng nhập vào tài khoản mạng xã hội của mình, Hàn Phi thấy số lượng các tin nhắn riêng tư với đơn vị là vạn, hắn không thể trả lời hết được nếu không có đội nhóm.

Tổng cộng có bảy diễn viên tham gia buổi phát sóng trực tiếp tối qua, hiện tại không một ai lên tiếng, chỉ có Đường Nghị là đã công khai rằng đây thực chất là một kịch bản và mọi thứ đã được an bài.

Tất nhiên cư dân mạng không tin nhưng các bên đều chọn cách im lặng, khó ai có thể bới móc ra được điều gì đó.

Hàn Phi cũng không định lên mạng đổ thêm dầu vào lửa, hắn luôn luôn thành thật, chỉ làm những gì mình nên làm.

Sau khi kiểm tra tài khoản ngân hàng cá nhân, Đường Nghị chẳng những trả thù lao trước thời hạn cho Hàn Phi mà còn đưa thêm cho hắn một "phần ăn chia phát sóng trực tiếp" vào tối hôm qua.

Hàn Phi hơi bất ngờ trước khoản chia một lần bảy con số, lúc trước hắn không nghĩ lại kiếm được nhiều tiền như vậy.

"Cái này có thể chuyển thành bao nhiêu âm đức đây?"

Sau khi giữ lại một phần, trên xe Hàn Phi đã liên lạc với cảnh sát Tân Hỗ, hắn dự định quyên góp số tiền lớn này cho những người thực sự cần giúp đỡ thông qua cảnh sát Tân Hỗ.

Lệ Tuyết đang nghe điện thoại của Hàn Phi cũng cảm thấy bối rối khi nhận được yêu cầu của hắn. Cô ấy ngạc nhiên trước khả năng kiếm tiền của Hàn Phi, càng ngạc nhiên hơn trước sự lựa chọn của hắn.

Giờ đây, Hàn Phi đã có tiếng vang lớn với cảnh sát Tân Hỗ, hầu như ai nghe đến việc làm của hắn cũng đều sẽ giơ ngón tay cái lên, họ chưa bao giờ nghĩ rằng trên đời sẽ có một người như vậy.

Hàn Phi đương nhiên sẽ không nói với đối phương rằng hắn làm việc đó là vì âm đức, hắn nhấn mạnh rằng mình muốn giúp đỡ nhiều người hơn vì rất cảm động sau khi tiếp xúc sâu với gia đình của các nạn nhân.

Xe taxi không chạy vào cư xá mà lái thẳng đến chi cục Tân Hỗ. Qua nhiều lần hợp tác và không ngừng hiểu biết sâu rộng, mối quan hệ giữa Hàn Phi và cảnh sát Tân Hỗ ngày càng tốt hơn. Họ cảm thấy rằng hắn là một người tốt theo đúng nghĩa, một người như vậy gần như không thể trở thành tội phạm siêu cấp.

Chương 623: Xác suất một phần mười vạn

Trong lòng cảnh sát và công chúng việc thiết lập một hình ảnh tích cực là vô cùng quan trọng, đặc biệt là đối với một người như Hàn Phi, sự bảo vệ của cảnh sát có thể giúp hắn bớt đi rất nhiều rắc rối, một số công ty lớn cũng không dám bỏ qua công lý, trực tiếp làm ra những chuyện quá đáng với hắn.

Mỗi một việc nhỏ mà Hàn Phi làm đều là tăng lợi thế cho mình, chờ đợi khoảnh khắc có thể phản công cuối cùng.

Đến phân cục thành phố, cấp trên của Lệ Tuyết đã gặp Hàn Phi, đích thân nói với hắn về hoàn cảnh của một số gia đình nạn nhân, cũng rất ủy khuất mà nói với hắn rằng, không nhất thiết mỗi lần làm việc tốt đều đến tìm cảnh sát Tân Hỗ, bây giờ có rất nhiều tổ chức từ thiện đều rất công khai minh bạch.

Hàn Phi cũng có cơ sở lý luận rằng, hắn muốn giúp đỡ những người thực sự cần giúp đỡ, giúp đỡ những gia đình bị người ta phá hoại. Cảnh sát ra mặt, có thể đảm bảo số tiền đó sẽ thực sự vào túi của các gia đình nạn nhân.

Cũng chỉ sau khi giúp đỡ những người thực sự gặp khó khăn, tiền của Hàn Phi mới có thể chuyển hóa thành âm đức.

Cấp trên của Lệ Tuyết đã có hơn 20 năm kinh nghiệm điều tra các vụ án, đã từng gặp đủ loại người, nhưng đây là lần đầu tiên thấy một người như Hàn Phi.

Ban đầu trong cục còn có người nghi ngờ Hàn Phi chính là Cánh Bướm, nhưng dần dần khi tiếp xúc nhiều với nhau, mọi người không biết bắt đầu từ bao giờ, đã coi hắn như là người của mình.

Đúng vậy, ngay cả bác gác cổng của phân cục thành phố nhìn thấy Hàn Phi đều cũng sẽ tươi cười chào hỏi, chuyện này quả thực đã quen thuộc đến một mức độ nhất định.

Sau khi quyên góp xong, Hàn Phi chuẩn bị ngồi ké một chiếc xe cảnh sát về nhà, nhưng không ngờ đúng lúc này lại nhận được điện thoại của Hoàng Doanh.

Người chơi số một trong thế giới tầng cạn này, muốn nói trực tiếp với hắn một số chuyện.

Thấy vẫn còn sớm, Hàn Phi tự mình bắt xe đến thành phố thông minh.

Hơn một giờ chiều, Hàn Phi đến quán cà phê góc đường do Hoàng Doanh mở, sau khi xác minh thông tin thân phận xong, hắn đi lên tầng hai.

Đẩy cửa, một mùi hương thoang thoảng bay ra, Hàn Phi nhìn vào trong phòng thì thấy ba người đàn ông đang ngồi bên bàn cà phê trên tầng hai.

Hoàng Doanh mặc áo khoác phòng thí nghiệm màu trắng, đang xay cà phê như một bác sĩ pha chế thuốc. Bạch Hiển ăn mặc kín mít, đang ngửi ngửi mùi rượu trắng trong cốc. Kim Tuấn ăn mặc bình thường nhất, ngồi trong góc với một tách trà đậm trước mặt.

“Ba người các anh đều ở đây à?” Hàn Phi đã từng cứu ba người này, ba người này đều biết đến sự tồn tại của thế giới tầng sâu, bọn họ là người mà hắn tin tưởng nhất, cũng là thành viên của ủy ban chủ sở hữu cư xá Hạnh Phúc.

“Uống gì không? Cà phê của anh cũng gần pha xong rồi.” Hoàng Doanh đứng dậy, tìm một chiếc ghế cho Hàn Phi.

“Em uống nước là được rồi.” Hàn Phi cũng ngồi vào bàn, bốn người đàn ông với tính cách khác nhau đang uống bốn loại “đồ uống” khác nhau.

“Mèo Lưu Ly muốn đi tham gia cuộc thi hát thần tượng ảo, bác gái kia bệnh còn chưa khỏi, nên hôm nay bọn họ không đến.” Hoàng Doanh nhấp một ngụm cà phê do anh pha, sắc mặt trở nên hơi khó coi một chút: ” Cà phê này có hương vị cũng giống như cuộc sống trước đây của anh.”

“Mấy ngày không gặp, anh đã trở thành văn nhân rồi à?” Hàn Phi liếc mắt nhìn ba người: “Có chuyện gì mau nói đi.”

“Chuyện thứ nhất là chuyện tốt.” Hoàng Doanh đặt điện thoại di động lên bàn, ấn nút chiếu ảnh, một chiếc hộp màu trắng tinh đang không ngừng quay xuất hiện trong ảnh chiếu: “Trong sự kiện quy mô lớn lần đầu tiên được tổ chức của 《Cuộc sống hoàn hảo》, bởi vì giới hạn dưới của giá trị hạnh phúc quá thấp, anh thành công trở thành người chơi có mức độ tăng giá trị hạnh phúc nhanh nhất trong sự kiện, giành được một cơ hội rút thăm trúng thưởng cực kì quý giá.”

“Sau đó anh đã bốc được một cái hộp trống rỗng?” Hàn Phi không có chút hi vọng nào vào giá trị hạnh phúc của Hoàng Doanh, người chơi có thể được Lý Tai đánh giá cao, có thể sống thôi cũng đã không dễ dàng gì rồi.

“Anh đã nhờ Bạch Hiển bốc thay anh, em đừng có coi thường chiếc hộp này, nó có thể nói là đạo cụ quý giá và đặc biệt nhất của trò chơi ở giai đoạn này đấy.” Hoàng Doanh cũng không úp mở nữa, anh phóng to hình chiếu lên: “Cái hộp màu trắng này có tên là hy vọng giả tạo, là một đạo cụ đặc biệt không có cấp độ, ở phiên bản close beta anh chưa bao giờ nghe nói về nó, xác suất bốc được nó là một phần mười vạn.”

“Tác dụng của nó là gì?” Hàn Phi cũng trở nên tò mò.

“Chiếc hộp này có thể đem một NPC không quan trọng trong 《Cuộc sống hoàn hảo》 vào hiện thực.” Sau khi Hoàng Doanh nói xong, đồng tử Hàn Phi lập tức co rút lại, hắn nhận thức được sự đặc biệt của đạo cụ này, nếu như đem đạo cụ này vào thế giới tầng sâu? Có phải là có khả năng đưa được Từ Cầm ra khỏi đó không? Có phải có thể để Ngụy Hữu Phúc ở bên cạnh bố anh ở một hình thức khác không?

Trong thế giới tầng sâu hội tụ quá nhiều tiếc nuối, nếu như ý tưởng của Hàn Phi có thể thành công, ít nhất một trong những tiếc nuối đó hắn là có thể được bù đắp.

“Anh biết em đang nghĩ gì, nhưng việc sử dụng chiếc hộp này cũng rất hạn chế, trước hết, mức độ thân thiện của em với NPC phải đạt được level cao nhất, không thể ép buộc NPC tuân theo mệnh lệnh của mình. Thứ hai, NPC đó không được là chìa khóa trong cốt truyện của trò chơi, hơn nữa còn có những giới hạn cấp độ nhất định. Cuối cùng, ngay cả khi đối

phương được đưa thành công ra khỏi《Cuộc sống hoàn hảo》, đối với NPC đó, chẳng qua chỉ là một sự thay đổi từ cái lồng giam này sang lồng giam khác mà thôi, vì vậy đạo cụ này mới được gọi là hy vọng giả tạo."

Hoàng Doanh đưa điện thoại di động đến trước mặt Hàn Phi: "Đạo cụ này hẳn là được chuẩn bị cho những người chơi giàu có hàng đầu, nếu như bọn họ tìm được tình yêu đích thực trong game, hoặc là đặc biệt muốn có được ai đó, thì có thể dùng đạo cụ này để đưa người đó ra khỏi trò chơi, sau đó đưa ý thức của NPC vào cơ thể của quản gia thông minh, người tình thông minh để độc chiếm nó."

"Không ngờ rằng《Cuộc sống hoàn hảo》chuyên tập trung vào việc chữa trị cũng có thứ như thế này."

"Đó là em chưa từng thấy những người chơi suy sụp trong《Cuộc sống hoàn hảo》thôi, bọn họ hoàn toàn coi NPC là vật phẩm để trút bỏ những cảm xúc tiêu cực, nếu như bộ não AI không bảo vệ NPC, e rằng《Cuộc sống hoàn hảo》có lẽ sẽ trở thành một game sinh tồn tận thế." Hoàng Doanh đã trải qua nhiều lần close beta, biết rất nhiều chuyện: "Vì vậy, đôi khi anh nghĩ rằng sự tồn tại của thế giới đêm tối cũng là có ý nghĩa cả."

Một số ý nghĩ của Hoàng Doanh rất giống với Hàn Phi, có thể nói hai người họ là những người bạn ăn ý nhất.

"Không nói chuyện khác nữa, nếu không có sự giúp đỡ của em, anh và Bạch Hiển căn bản không có cơ hội đạt được những thứ này, vì vậy bọn anh chuẩn bị tặng em đạo cụ này." Hoàng Doanh liếc nhìn Bạch Hiển và nói tiếp: "Nhưng nếu như đạo cụ này không thể có hiệu lực ở bên đó, hoặc là em không có ứng cử viên thích hợp, nhất định phải nhớ giữ nó cho Bạch Hiển, anh ấy đã kết hôn với một nữ cảnh sát trưởng trong trò chơi, chiếc hộp này nói không chừng có thể giúp anh ấy đưa được vợ của mình ra ngoài."

Vì để che giấu cảm xúc của mình, Bạch Hiển cúi đầu uống rượu, giọng nói rất thấp: "Anh biết bên phía cậu là âm dương cách biệt, vượt qua sinh tử, vì vậy cậu cứ nghĩ đến bản thân mình trước đi. Dù sao anh ngày nào cũng có thể gặp cô ấy,

điều quan trọng nhất là cô ấy dường như vẫn không muốn rời đi."

"Chiếc hộp màu trắng này rất quan trọng, em sẽ bảo quản cẩn thận và thận trọng xem xét." Hàn Phi gật gật đầu.

"Tối nay anh sẽ xuống đưa cho em." Sau khi Hoàng Doanh tắt máy chiếu, anh nói sang chuyện khác: "Tin vui đã nói xong, tiếp theo là một tin không được tốt."

Vuốt màn hình điện thoại di động, một hình chiếu mới xuất hiện trên bàn: "Mười tám người chơi hàng đầu đã biến mất trong mê cung của công viên vui chơi, tin tức này Chân Lý Tất Nhiên sắp không giấu nổi nữa rồi, anh vốn còn tưởng rằng bọn họ sẽ trì hoãn thêm một thời gian nữa, kết quả trong vòng 24 giờ bọn họ đã triệu tập được 12 người chơi level 20 trở lên, chia thành hai đội chuẩn bị tối nay tiến vào khám phá mê cung của công viên."

"Hai đội cùng một lúc?"

"12 người chơi này là những người chơi hàng đầu mà Chân Lý Tất Nhiên có thể liên hệ được, theo anh được biết, trong đó còn có một người chơi có thiên phú rank A, anh ta là quân bài ẩn sâu nhất của Chân Lý Tất Nhiên." Hoàng Doanh cười gượng: "Ông chủ kim chủ mất tích, Chân Lý Tất Nhiên lần này là đã thực sự vội đến phát điên rồi, bọn họ thậm chí còn liên hệ với anh, đưa ra một mức giá cực kỳ ngất ngưởng, hy vọng có thể thuê anh tham gia."

"Anh có đồng ý không?"

"Chắc chắn sẽ không đồng ý rồi, cái không có được thì sẽ luôn gây rối loạn, số 1 thực sự không thể có điểm yếu, từ chối sự cám dỗ của tiền bạc chỉ là điều cơ bản nhất." Bản thân Hoàng Doanh quả thực cũng không thiếu tiền.

"Anh làm rất đúng." Hàn Phi xoa xoa thái dương: "Công viên vui chơi đó rút cuộc đang làm cái quái gì vậy? Chẳng lẽ ở đó thật sự có lối vào hay sao?"

"Chuyện này phải được giải quyết càng sớm càng tốt, trong《Cuộc sống hoàn hảo》có một số ít bộ phận người chơi cực đoan đang đổ xô đi tìm hộp đen, tất cả mọi thứ liên quan đến

bản đồ ẩn đều sẽ khiến bọn họ phát điên, bây giờ người chơi ở gần mê cung của công viên đã càng ngày càng nhiều rồi. Nếu như không phải là Chân Lý Tất Nhiên đã phong tỏa mê cung, e rằng người chơi tiến vào sẽ còn nhiều hơn." Hoàng Doanh cũng cảm thấy có chút áp lực: "Có một số chuyện một khi đã mất kiểm soát, thì nó thực sự là đã mở ra chiếc hộp pandora rồi, nói không chừng còn thả thứ gì đó ra ngoài."

"Đêm nay em sẽ qua đó kiểm tra."

"Em cũng phải chú ý an toàn, nếu thực sự không được… thì cứ từ bỏ bọn họ." Hoàng Doanh đã tiến vào thế giới tầng sâu, anh biết rất rõ sự kinh hãi của nơi đó: "Hàn Phi, em đã ở đó rất lâu rồi, bây giờ đã làm rõ nơi đó rút cuộc là tồn tại ở dạng nào chưa?""Chờ em ra khỏi công viên, hẳn là có thể tìm ra câu trả lời." Hàn Phi cảm thấy mình không thể tiếp tục kéo dài thêm được nữa.

"Thực ra bây giờ bọn anh có lẽ cũng có thể giúp cho cậu được một chút."

Kim Tuấn và Bạch Hiển đồng thời lên tiếng, ngược lại là Hoàng Doanh có thực lực mạnh nhất lại khẽ lắc đầu: "Hai người các anh hãy ngoan ngoãn ở lại《Cuộc sống hoàn hảo》giúp tôi đi, người chơi ở giai đoạn này rất khó có thể can thiệp vào vùng ác mộng đó, tôi đoán người chơi ít nhất phải đạt level 40, sau khi mở khóa tất cả các thiên phú của nghề chính rồi mới có thể giúp được Hàn Phi."

"Level 40?" Bạch Hiển và Kim Tuấn nhìn nhau, level 40 đối với bọn họ mà nói là quá xa vời.

"Các anh đừng suy nghĩ nhiều, cứ làm tốt việc của mình là được rồi, thứ trong đêm tối cứ giao cho em." Hàn Phi lại tiếp tục cùng với bọn Hoàng Doanh bàn bạc về quy hoạch trong tương lai của cư xá người chơi, không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai, nhưng có kế hoạch sớm thì không bao giờ là sai.

Nếu như có một ngày thứ ở trong thế giới tầng sâu thoát ra, bọn Hoàng Doanh cũng có thể giúp đỡ Hàn Phi ở thế giới tầng cạn của《Cuộc sống hoàn hảo》.

Bốn người vừa trò chuyện vừa ăn uống, đến hơn hai giờ chiều, Hàn Phi đột nhiên nhận được điện thoại của Lệ Tuyết.

"Xảy ra chuyện gì thế? Không phải em vừa mới ra khỏi cục sáng nay hay sao?"

"E rằng em sẽ lại phải đến đây một chuyến nữa rồi."

"Hả?"

"Hạ Y Lan đã mất tích rồi, sau khi buổi phát sóng trực tiếp của các em kết thúc vào tối qua, cô ấy đã được người đại diện đưa về nhà, chiều nay khi người đại diện liên lạc với cô ấy, phát hiện điện thoại di động đã bị tắt. Bởi vì lo lắng cho sự an toàn của Hạ Y Lan, người đại diện đã đích thân đến kiểm tra, kết quả phát hiện ra cô ấy không hề có ở nhà." Giọng nói của Lệ Tuyết vô cùng bình tĩnh.

"Camera giám sát không quay được cô ấy đi đâu à?"

"Camera giám sát chỉ quay được lúc cô ấy trở về nhà chứ không hề quay được cô ấy rời đi như thế nào, người phụ nữ đó như thể đã biến mất trong phòng mình vậy." Tạp âm bên phía Lệ Tuyết rất nhiều, mọi người trong cục đều đang rất bận rộn: "Đêm qua em là người tiếp xúc một mình nhiều nhất với Hạ Y Lan, chúng tôi muốn hỏi em một số chuyện. Em cho chị biết địa chỉ, chị sẽ đến đón ngay."

"Em đang ở thành phố thông minh mới." Để tránh việc quán cà phê bị phát hiện, Hàn Phi tạm biệt Hoàng Doanh và những người khác rồi bước ra ngoài.

Hạ Y Lan với tư cách là một ngôi sao tuyến hai, nếu như cô ta biến mất một cách vô duyên vô cớ, vậy thì sẽ ảnh hưởng vô cùng tồi tệ, Hàn Phi cũng biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, nhanh chóng rời khỏi quán cà phê trong góc phố.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Hoàng Doanh thu lại ánh mắt, nhìn Bạch Hiển đã ngà ngà say: "Diễn viên các anh bình thường đều bận rộn như vậy sao?"

"Cũng khá bận, nhưng cậu ấy bận khác với chúng tôi." Bạch Hiển nằm trên bàn: "Anh còn rượu này không?"

“Uống ít thôi, có thời gian chi bằng chơi game đi để nâng cao level.” Hoàng Doanh lắc lắc đầu, lại lấy ra hai chai rượu từ dưới quầy rồi đặt chúng lên bàn.

Chương 624: Điều gì phải đến sẽ đến

Năm giờ chiều, Hàn Phi và Lệ Tuyết cùng nhau trở lại phân cục thành phố, rất nhiều nhân viên tham gia vào buổi phát sóng trực tiếp tối hôm qua cũng đều có mặt.

Những người đó vừa nhìn thấy Hàn Phi đã lập tức đứng dậy, phủ sạch trách nhiệm của mình, trong số đó người đại diện của Hạ Y Lan còn trực tiếp đi đến trước mặt hắn, hy vọng hắn có thể hợp tác tốt với cảnh sát.

Đối với Hàn Phi mà nói đây chỉ là những cảnh tượng nhỏ, khi hắn vừa ngồi vào bàn, nhất thời không phân biệt được rõ rút cuộc hắn ở đây để tiếp nhận tra khảo hay là đến tra khảo người khác.

"Hàn Phi, chúng tôi suy luận theo hướng ngược lại, Hạ Y Lan sau khi rời khỏi bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đã trở nên không bình thường, nhưng cô ấy vẫn còn vô cùng tỉnh táo trước khi vào bệnh viện, vì vậy anh có lẽ là người cuối cùng tiếp xúc với cô ấy lúc còn tỉnh táo." Một người cảnh sát Hàn Phi rất quen mở miệng nói: "Rút cuộc chuyện gì xảy ra ở bệnh viện vậy? Mọi chuyện có thực sự đều là kịch bản không?"

"Thực sự là kịch bản."

"Nhưng theo phản ánh tổng hợp từ mọi người, kỹ năng diễn xuất của Hạ Y Lan không hề tốt, một số cảm xúc mà cô ấy thể hiện trong buổi phát sóng trực tiếp, rất có khả năng không phải là diễn, mà là thực sự rơi vào sợ hãi." Khi cảnh sát nói câu này, nhân viên đoàn phim bên cạnh gật đầu lia lịa, ấn tượng của mọi người về Hạ Y Lan chỉ dừng lại ở cô ta chỉ là một diễn viên bình hoa thôi.

"Kịch bản của bảy diễn viên tham gia buổi phát sóng trực tiếp tối hôm đó đều không giống nhau, tôi cũng không thể chắc chắn, nếu như các anh thực sự có nghi ngờ, tôi nghĩ tốt hơn là nên hỏi Đường Nghị và đạo diễn Giả Gia. Dù sao thì hai người bọn họ là nhà sản xuất, một người là đạo diễn chính,

chính là bọn họ đã thiết kế ra trò chơi và buổi phát sóng trực tiếp đêm đó."

"Đêm hôm đó trong bệnh viện, anh và Hạ Y Lan thực sự không gặp phải điều gì kỳ lạ chứ? Theo tôi biết, Hạ Y Lan hình như đã tách khỏi đội ngũ, bắt đầu đi khám phá một mình. Chúng tôi đã kiểm tra giao diện phát sóng trực tiếp của cô ấy rất nhiều lần, từ sau khi cô ấy tách khỏi đội ngũ, cả người như trở nên có chút vấn đề về thần kinh, trong miệng không ngừng nói những câu có liên quan đến chết chóc, sám hối, trẻ con, diện mạo, thân thể, …." Một cảnh sát khác lên tiếng, trong máy vi tính trước mặt anh ta, có ghi chép lại tất cả manh mối của vụ án Hạ Y Lan mất tích.

Hàn Phi khẽ nhíu mày, bắt đầu trở nên trầm ngâm.

Cảnh sát đã biết về "chiến tích" anh dũng của Hàn Phi trước đây, nên cũng không làm phiền.

Mấy phút sau, Hàn Phi nhìn xung quanh: "Có thể để những người không liên quan xung quanh này rời đi trước được không, tôi nghĩ tới một số chuyện."

Sau khi cảnh sát để những người khác rời đi, Hàn Phi đứng dậy ngồi bên cạnh viên cảnh sát kia: "Tôi không biết vì sao Hạ Y Lan lại biến mất, nhưng tối hôm qua tôi có nghe cô ấy nhắc đến mấy chữ về Vĩnh Sinh Pharmaceutical và người trung gian."

"Vĩnh Sinh Pharmaceutical?" Biểu cảm của hai cảnh sát thay đổi ngay lập tức, trong thời đại cải cách công nghệ, Vĩnh Sinh Pharmaceutical và Deep Space Technology đại diện cho một thế lực đặc biệt nhất và tiên tiến nhất, bọn họ ngoài mặt nói rằng muốn nỗ lực vì tương lai của cả nhân loại, trước đây cũng thực sự có làm như vậy.

"Hàn Phi, anh hãy chờ một chút, tôi đi gọi lãnh đạo đến đây." Vụ án dù nhỏ đến đâu, một khi liên quan đến Vĩnh Sinh Pharmaceutical thì sẽ trở nên rất khó khăn, hai người cảnh sát cũng không dám tùy tiện đưa ra quyết định.

Không bao lâu, cấp trên của Lệ Tuyết đi vào trong phòng, ra hiệu cho cấp dưới tạm thời xua đuổi những người ngoài cửa

đi.

“Hàn Phi, hãy nói hết tất cả những gì cậu biết đi, ở đây không có người nào khác.”

“Tôi tin rằng là mọi người cũng đã điều tra rồi, bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đó trước đây từng thuộc về Vĩnh Sinh Pharmaceutical, Hạ Y Lan đã từng phẫu thuật thẩm mỹ ở đây.”

“Điểm này chúng tôi đã biết rồi, tài liệu Hạ Y Lan làm phẫu thuật lúc đó chúng tôi cũng đã tìm thấy.”

“Vậy mọi người có biết ở bệnh viện này ngoài chỉnh hình tướng mạo ra, còn từng tiến hành chỉnh hình nhân cách không?” Hàn Phi không định giấu giếm nữa, Hạ Y Lan mất tích một cách vô cớ, cũng mang đến cho hắn một chút cảm giác nguy hiểm.

“Chỉnh hình nhân cách là cái gì?”

“Trong đại não của một đứa trẻ mà nhân cách chưa phát triển kiện toàn, tiêm vào một nhân cách đã bồi dưỡng tốt, để nó sở hữu tư duy thiên tài nhất và các loại tính cách cần thiết cho người thành công.” Hàn Phi nói với cảnh sát những gì hắn biết, những chuyện này nghe thì có vẻ khó tin, nhưng lại là thật sự tồn tại.

Hàn Phi nói những điều này cũng chỉ là để đưa ra phương hướng cho cảnh sát, nếu thật sự muốn vén tấm màn đen lên, còn phải dựa vào cảnh sát tự mình điều tra.

Vụ mất tích của Hạ Y Lan đã gây ảnh hưởng lớn hơn mọi người tưởng tượng, cơn bão này bây giờ mới chỉ hình thành, khi nó bắt đầu không ngừng mở rộng, thì sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều người và sự việc.

Trong hiện thực cảnh sát phải tiến hành điều tra sâu hơn, Hàn Phi cũng đang chuẩn bị để tìm ra chân tướng ẩn giấu ở công viên vui chơi giải trí trong game.

Trò chuyện đến khi trời tối, Hàn Phi rời khỏi cục cảnh sát, lực lượng cảnh sát bố trí gần nơi ở của hắn lại tăng lên, hắn đã trở thành mục tiêu bảo vệ trọng điểm.

Ngồi xe cảnh sát trở về cư xá, các phóng viên và nhân viên truyền thông túc trực có to gan lớn mật đến đâu cũng không dám dừng xe cảnh sát lại, Hàn Phi rất thuận lợi về đến nhà.

Sau khi dùng bữa no nê, Hàn Phi nằm trên giường, sắp xếp lại những manh mối khác nhau trong đầu.

"Cho dù cảnh sát có luôn bảo vệ mình, có một số thứ cũng không thể để lại." Hàn Phi bật máy tính, dọn dẹp chuyên sâu một số hồ sơ, rồi lại hủy hết những thứ trong ngăn kéo có liên quan đến thế giới tầng sâu và hộp đen.

"Số 4 nói rằng sẽ có người tái sinh trên cơ thể mình, nếu như mình thất bại trong việc khám phá công viên vui chơi, vậy thì người thoát khỏi game lần sau có thể sẽ không phải là mình nữa rồi." Nghĩ đến đây, Hàn Phi lấy ra giấy bút, ngụy tạo một ít thông tin sai lệch, lại bật máy tính và điện thoại di động lên để thiết lập một số bẫy nhận dạng thân phận.

Sau khi làm xong những việc này, hắn lấy điện thoại di động ra lần lượt gọi cho Hoàng Doanh và Lệ Tuyết, trong hiện thực hai người bọn họ hiểu rõ Hàn Phi nhất, đây là đường lui mà Hàn Phi đã dành cho mình.

Sau khi bàn giao xong hậu sự, Hàn Phi lại kiểm tra phòng một lượt, sau khi không có bất thường nào, hắn nằm vào trong cabin trò chơi.

Ban đầu khi hắn vào game là hoàn toàn bị ép buộc, vì để sống sót, chỉ có thể không ngừng tiến về phía trước.

Nhưng bây giờ hắn đã thay đổi suy nghĩ, đây có thể cũng là một sự trưởng thành.

Đội chiếc mũ bảo hiểm vào game, thế giới trong mắt Hàn Phi lập tức bị ngưng tụ bởi sắc máu.

"Tôi……"

Một giọng nói truyền đến từ phía sau, Hàn Phi vừa quay đầu lại nhìn thì người máu me phía sau cũng quay đầu lại, khi ánh mắt hai bên sắp va chạm với nhau, Hàn Phi đã đăng nhập vào trò chơi thành công.

Sắc máu nhạt dần, Hàn Phi xuất hiện trong tòa nhà chết chóc.

"Thiếu một chút, chỉ thiếu một chút nữa thôi mình đã có thể nhìn thấy anh ta rồi." Hàn Phi vươn vai cơ thể một chút, tối hôm qua cả đêm ăn "món ngon", vết thương của hắn cũng gần như đã lành hẳn.

Mở bảng thuộc tính ra, Hàn Phi phát hiện âm đức của mình đã tăng thêm 30 điểm.

"Mình đây cũng được coi là một người chơi đập tiền rồi."

Hàn Phi bước ra khỏi phòng, cư dân của tòa nhà chết chóc chỉ cần nhìn thấy hắn đều sẽ chào hỏi, một số người thậm chí còn học cách của bọn Lý Tai, cũng bắt đầu gọi hắn là quản lý tòa nhà.

Một người sống có thể có được ngày hôm nay trong thế giới tầng sâu, đã vô cùng khó khăn rồi.

Tập hợp mọi người lại, Hàn Phi dẫn mọi người vào nhà bếp của Từ Cầm ở tầng năm.

"Tôi có một chuyện rất quan trọng cần bàn với mọi người." Hàn Phi rất nghiêm túc nhìn từng "người" có mặt, hắn biết rất rõ quá khứ của mọi người, hiểu được nỗi đau và sự tuyệt vọng của từng người.

"Tối nay phải đi giành địa bàn rồi sao? Công viên vui chơi giải trí đó tôi cũng đã thèm muốn từ lâu rồi, nghe nói rằng những đứa trẻ bất hạnh nhất trên thế giới này đều bị nhốt ở nơi sâu nhất của công viên." Lý Tai trở nên phấn khích.

"Công viên tối nay sẽ đi, nhưng trước đó, tôi muốn mọi người xem một thứ." Hàn Phi bước vào phòng đơn, sử dụng thiên phú chiêu hồn kéo Hoàng Doanh xuống.

Sau khi bị Cánh Bướm tra tấn đến chết đi sống lại vô số lần trong ác mộng, Hoàng Doanh đã sớm thay da đổi thịt, Hàn Phi có thể cảm nhận rõ ràng sự khác biệt giữa anh ấy và những người chơi khác, anh quả thực không hổ là người chơi số một.

"Anh đã mang đồ đến cho em rồi đây." Hoàng Doanh định mở ba lô ra, nhưng Hàn Phi đã ngăn anh lại.

“Anh cũng đến gặp mọi người một chút đi.” Hàn Phi nhìn Hoàng Doanh: “Nếu như em gặp tai nạn, hoặc nói cách khác là trở thành một người khác, bọn họ có thể sẽ cần anh giúp đỡ rồi.”

“A e rằng không thể…” Hoàng Doanh chưa kịp nói xong, Hàn Phi đã đẩy cánh cửa phòng đơn ra.

Nhìn thấy những người hàng xóm bên ngoài, Hoàng Doanh vốn đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng vẫn có chút kinh hãi.

“Lấy món đồ đó ra đi, chúng ta cần đưa cho những người cần nó nhất sử dụng.” Hàn Phi vỗ vỗ vai Hoàng Doanh, hai tay đối phương khép lại, từ trong ô vật phẩm bê ra một cái hộp màu trắng đang không ngừng xoay tròn.

Chiếc hộp màu trắng tinh này không ăn nhập chút nào với thế giới tầng sâu bị bao trùm bởi bóng tối, khí tức mà nó toát ra cũng khiến mọi người cảm thấy xa lạ, nhưng lại khiến người ta không tự chủ được muốn đến gần.

“Chiếc hộp màu trắng này được gọi là hy vọng giả tạo, sau khi đáp ứng một số điều kiện, thì có thể mang một ý thức ra khỏi thế giới tuyệt vọng này.”

Giọng nói Hàn Phi vừa dứt, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào chiếc hộp đó.

Hoàng Doanh bên cạnh cũng rất ngạc nhiên, anh biết về mối quan hệ giữa Hàn Phi, Từ Cầm và Ngụy Hữu Phúc, tưởng rằng Hàn Phi sẽ giữ thứ này lại dùng vào những người thân cận nhất, nhưng ai ngờ hắn vậy mà lại trực tiếp tiết lộ bí mật của chiếc hộp cho mọi người.

“Tôi hy vọng chiếc hộp này có thể được sử dụng cho những người cần nó nhất.”

Chiếc hộp màu trắng xoay tròn lần đầu tiên xuất hiện trong thế giới tầng sâu, giống như một chiếc lông vũ của thiên thần rơi xuống vực thẳm, bản thân nó không thể coi là hy vọng, nhưng ít nhất nó cũng cho mọi người thấy rằng hy vọng vẫn tồn tại.

“Cho người khác đi, chị sẽ không đi đâu.” Từ Cầm chủ động từ bỏ không chút do dự.

“Em cũng không cần, nhà của em ở trong cư xá Hạnh Phúc.” Khóc ôm linh đàn nhìn cái hộp màu trắng, cậu còn rất ít tuổi, tựa hồ nhìn ra sự khác biệt trên cái hộp này.

“Ở đây vẫn phù hợp với tôi hơn” Lý Tai sờ sờ bụng mình: “Em trai tôi cũng nghĩ như vậy.”

Trái ngược với mong đợi của Hoàng Doanh, hầu hết cư dân của thế giới tầng sâu đều trực tiếp từ bỏ, bọn họ đã không còn bất cứ lưu luyến gì với thế giới của con người nữa.

Đám đông giải tán, bác sĩ Nhan cao lớn xuất hiện bên cạnh bàn ăn, vẻ mặt thất thần đối diện với chiếc hộp màu trắng, hai tay nâng lên hạ xuống, cuối cùng xoay người bước đi, một mình đi vào góc tường.

“Bác sĩ Nhan, ông không muốn sống cùng vợ và con mình hay sao?” Lý Tai ngạc nhiên trước sự lựa chọn của bác sĩ Nhan.

Bác sĩ Nhan lắc lắc đầu, để lại một dòng chữ bằng máu trên tường sau lưng —— bọn họ đã mất hơn mười năm mới thoát khỏi nỗi đau đó, tôi không thể hủy hoại cuộc sống của họ chỉ vì sự ích kỷ của bản thân.

Khi những người hàng xóm lần lượt bước đi, trong số bọn họ cũng có người rất muốn có cơ hội này, nhưng bọn họ lại cảm thấy rằng có những người còn cần nó hơn chính họ.

“Sao lại cảm thấy ở chỗ em còn ấm áp hơn cả ở thế giới của con người?” Hoàng Doanh cầm cái hộp màu trắng, anh chưa từng nghĩ tới những quỷ quái này vậy mà lại ấm áp đến như vậy: “Bây giờ anh cảm thấy mình cũng không còn sợ bọn họ nữa, ngoại trừ ông bác bảo vệ kia.”

“Anh cất cái hộp này đi trước, chờ sau khi em còn sống sót ra khỏi công viên, đồng thời anh chắc chắn em vẫn là em của trước đây, rồi hãy đưa cho em.” Hàn Phi không ngờ lại như vậy, hắn bảo Hoàng Doanh cất chiếc hộp màu trắng đi, đang định cùng Hoàng Doanh đi nhặt một số đặc sản và vật tư của

âm gian, thì ở một căn phòng nào đó trong tòa nhà chết chóc đột nhiên truyền ra tiếng hét thảm thiết.

“Giọng này sao nghe quen quen?”

“Có vẻ như nó đến từ căn phòng nơi cất giữ tủ quần áo của Cánh Bướm! Lại có kẻ xui xẻo thông qua điểm kết nối trong sâu thẳm của ác mộng, tiến vào tòa nhà chết chóc rồi!”

“Thực sự không phải thời điểm thích hợp để đến.” Hàn Phi cau mày, hắn mỗi ngày chỉ có thể sử dụng năng lực hồi hồn một lần, vì để Hoàng Doanh duy trì vị trí đứng đầu trong thế giới tầng cạn, hắn nhất định phải ưu tiên hàng đầu đưa anh ấy về, không thể làm mất thời gian cả một ngày của anh được.

Dẫn theo tất cả những người hàng xóm, Hàn Phi và Hoàng Doanh cùng nhau vào phòng có tủ quần áo kia.

Hắn đưa tay đẩy cửa ra, một bóng người quen thuộc đang nằm trước tủ quần áo, bộ dạng đáng thương đang cầm mảnh sành sứ vỡ, đối đầu với Đại Nghiệt.

Sau khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, không chỉ Hàn Phi mà ngay cả sắc mặt của những lệ quỷ trong tòa nhà chết chóc cũng đều trở nên kỳ lạ.

Bác sĩ Nhan có tầm nhìn nhất, đã lẻn đi mất.

Nghe thấy tiếng mở cửa, bóng dáng quen thuộc run rẩy nhìn về phía cửa, anh ta sau khi nhìn thấy Hàn Phi, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

“Hàn Phi ?! Oh shit! Mình vậy mà lại có thể gặp được Hàn Phi ở nơi này!” Người đàn ông khó khăn rời khỏi tủ quần áo, anh ta vừa di chuyển về phía Hàn Phi, vừa cẩn thận dõi theo Đại Nghiệt, giữa chừng còn không ngừng vung vẩy mảnh sứ vỡ trong tay, như thể đó là một loại tuyệt thế thần binh vậy.

Người đàn ông này rất không biết cách quan sát lời nói và biểu cảm, hoàn toàn không nhận ra vẻ mặt cứng đờ của Hàn Phi, sau khi đến gần, còn đưa tay về phía hắn: “Hôm nay tôi coi như đã gặp được người thật rồi! Xin chào! Lần đầu gặp mặt! Tên tôi là Thẩm Lạc! Là một nhà kinh doanh tài chính hàng đầu.”

“Chậc.”

Nhìn Thẩm Lạc đưa tay trên không, Hàn Phi thật sự không biết nên nói cái gì, từ trong ô vật phẩm lấy ra con dao tái sinh.

“Anh có thể đừng chơi game《Cuộc sống hoàn hảo》nữa có được không?”

“Tại sao? Tôi đã bỏ ra rất nhiều tiền để mua trò chơi này tại sao lại không thể chơi? Con người anh thật là kỳ lạ?” Thẩm Lạc cầm mảnh sứ vỡ, co lại đến bên cạnh Hàn Phi, như thể muốn cùng hắn kề vai chiến đấu vậy: ” Trông anh lạnh lùng hơn rất nhiều so với trên TV, có điều tôi luôn cảm thấy anh rất thân thiết, có lẽ đây là nhãn duyên chăng.”

Sự chú ý của Thẩm Lạc hoàn toàn bị thu hút bởi Đại Nghiệt trước mặt, không để ý đến những người hàng xóm đông nghịt trên hành lang.

Nghĩ đến những lời Thẩm Lạc đã nói với Từ Cầm vài ngày trước, sau khi mọi người phát hiện anh ta đến đây, cũng rất tự giác rời khỏi tầng này, cháy cửa thành cá trong hào cũng gặp tai họa, mọi người đều hiểu được đạo lý này.

Sau khi Thẩm Lạc vô tình đã khiến rất nhiều hàng xóm rút lui, Hoàng Doanh cũng nhận ra người chơi trước mặt không đơn giản, anh lặng lẽ lui ra xa mười mét.

“Hàn Phi? Tại sao anh không nói gì? Anh lạnh lùng thế.”

“Anh hãy để cho tôi yên tĩnh một mình trước đã.”

Hàn Phi chỉ có một cơ hội hồi hồn, nếu như không phải Hoàng Doanh ở trong thế giới tầng sâu, hắn nhất định sẽ đuổi Thẩm Lạc trở về trước khi anh ta rời khỏi tủ quần áo.

Chương 625: Bản đồ ẩn công viên vui chơi giải trí

Hoàng Doanh là người chơi số một trong thế giới tầng cạn, nếu như làm lỡ một ngày của anh, vậy thì những người chơi khác rất có thể sẽ dùng một ngày này để rút ngắn khoảng cách với anh ấy, điều này rất bất lợi cho kế hoạch chung của Hàn Phi.

Hắn phải đảm bảo cho Hoàng Doanh ngồi vững ở vị trí người chơi số một, sau này mới có thể lợi dụng tên tuổi người chơi số một để tiến hành các hoạt động khác.

Nhưng nếu như dùng kỹ năng hồi hồn với Hoàng Doanh, vậy thì Thẩm Lạc sẽ phải ở lại trong thế giới tầng sâu đến ngày mai, Hàn Phi hiện tại vô cùng kiêng dè với người chơi này, rất lo lắng anh ta lại gây ra một chuyện gì đó.

Với tư cách là một người chơi chỉ dựa vào thực lực của mình đã khám phá thế giới tầng sâu lần thứ hai, Hàn Phi thực sự cảm thấy Thẩm Lạc có chút không tầm thường.

Phải biết rằng giá trị may mắn thấp nhất là 0, thuộc tính cụ thể của Thẩm Lạc là bao nhiêu Hàn Phi cũng không thể nhìn thấu, anh ta là người đặc biệt nhất trong số tất cả những người chơi.

“Hàn Phi, tôi đếm đến ba, chúng ta hãy cùng nhau chạy đi.” Thẩm Lạc cầm lấy mảnh sứ vỡ, cùng Hàn Phi bàn bạc đường chạy thoát.

“Anh hãy chạy lên tầng cao nhất, tìm chỗ nào đó trốn đi, tôi sẽ giúp anh đánh lạc hướng của nó.” Hàn Phi không phải là tùy tiện nói ra, hắn biết Từ Cầm đang ở tầng năm, cho nên để Thẩm Lạc đi lên tầng cao nhất, có thể hạn chế mức tối đa hai người tiếp xúc với nhau.

“Không được! Sao tôi có thể để một mình anh làm chuyện nguy hiểm như vậy?” Thẩm Lạc dứt khoát từ chối, tuy rằng anh ta không may mắn lắm, nhưng con người thì vẫn rất tốt.

“Đừng nói nhảm nữa!” Hàn Phi đã cảm nhận được sự phấn khích của Đại Nghiệt, mỗi khi nó bắt đầu phấn khích, thì có nghĩa là hắn lại sắp gặp phải nguy hiểm sinh tử.

Đại Nghiệt vô cùng vui vẻ lao về phía Hàn Phi, bề mặt tường bị xé nứt, vụn gạch bay tứ tung, hắn dứt khoát kéo Thẩm Lạc ra khỏi phòng: “Đi! Không được rời khỏi tầng cao nhất!”

Lần đầu gặp mặt đã hy sinh hết mình vì người khác, hành động của Hàn Phi đã sưởi ấm cả mùa đông của Thẩm Lạc, vốn dĩ anh ta cảm thấy rất có nhãn duyên với hắn, lúc này lại càng cảm thấy hắn rất tốt.

“Người anh em! Tôi…” Thẩm Lạc chưa kịp nói xong đã thấy Hàn Phi bị Đại Nghiệt húc văng ra xa ba mét.

Đại Nghiệt nhìn thấy Hàn Phi, kích động muốn chủ nhân dành cho nó một cái ôm yêu thương, trong mắt Đại Nghiệt đây là một cảnh rất ấm áp, nhưng trong mắt Thẩm Lạc lại giống như một bộ phim kinh dị hạng nặng không dành cho người dưới 18 tuổi vậy.

Một người sống bị một dị hình màu đen đánh ngã, giây phút tiếp theo hẳn sẽ xuất hiện cảnh tượng cực kỳ đẫm máu.

Nói đến đây, Thẩm Lạc cũng thật sự rất thú vị, anh ta đã sợ tới mức hai chân mềm nhũn, nhưng vẫn ném mạnh mảnh sứ vỡ trong tay vào đầu Đại Nghiệt, như thể muốn giúp thu hút sự chú ý của nó, tạo cơ hội cho Hàn Phi trốn thoát.

“Anh đi mau! Lên tầng cao nhất trốn đi!” Hàn Phi thậm chí còn lười dùng đến công tắc diễn xuất bậc thầy, cứ như vậy chiếu lệ diễn cảnh phân ly tử biệt, sau đó để cho Đại Nghiệt mang mình đi.

“Hàn Phi!” Thẩm Lạc thu hết can đảm đuổi theo, nhưng tốc độ của anh ta kém xa Đại Nghiệt.

Nhìn hành lang trống trải tối tăm, Thẩm Lạc nhớ tới lời nói của Hàn Phi, cắn môi, chạy về phía tầng cao nhất.

Sau khi Thẩm Lạc rời đi, Hàn Phi từ trong bóng tối đi ra, cau mày ngồi ở trên lưng Đại Nghiệt: “Đã tiễn đi rồi, vẫn có

thể tự mình tìm lại được?”

Nếu như Thẩm Lạc là loại người có phẩm hạnh cực kỳ xấu, thì Hàn Phi sẽ tùy ý ném anh ta vào thế giới tầng sâu là được rồi, để anh ta tự sinh tự diệt.

Mấu chốt Thẩm Lạc nhìn chung là một người tốt, cũng không có ý đồ gì xấu, Hàn Phi không muốn để một người như vậy đến một nơi nguy hiểm hơn như công viên vui chơi.

“Anh chàng này đã mất trí nhớ rồi vẫn còn cảm thấy có nhãn duyên với mình, vừa rồi còn nghĩ đến việc cứu mình nữa… Bỏ đi, cứ nhốt anh ta ở tầng cao nhất trước là được.” Hàn Phi gọi Phong Tử Du đến, đặc biệt dặn dò đối phương, tìm cách nhốt anh ta vào căn phòng khó thoát ra nhất ở trên tầng cao nhất, tuyệt đối không được thả anh ta ra ngoài.

“Vậy nhốt anh ta vào căn phòng mà giày trắng nhỏ ở đi? Đó là căn phòng nơi Cánh Bướm từng ở, là nơi bí mật nhất.” Phong Tử Du và những bảo vệ khác nhanh chóng hiểu ý của Hàn Phi, bọn họ cũng biết Thẩm Lạc chính là thời cơ để Từ Cầm đột phá hận ý ngày hôm đó, đối với người chơi suýt chút nữa đã phá hủy tòa nhà chết chóc này, tất cả mọi người đều rất coi trọng.

“Tối nay, tôi sẽ dẫn hầu hết những người hàng xóm đến bách hóa thương mại, lấy nơi đó là điểm khởi đầu, chính thức bắt đầu khám phá công viên vui chơi. Lát nữa tôi sẽ mang theo giày trắng nhỏ, mấy người còn lại các anh, trên cơ sở bảo vệ chính mình, chú ý đừng để Thẩm Lạc chạy lung tung.”

Hàn Phi vô cùng coi trọng công viên vui chơi, có thể nói là lần này hắn sẽ dốc hết toàn lực.

Đầu tiên hắn sử dụng hồi hồn để đưa Hoàng Doanh đi trước, sau đó đến gặp Kim Sinh và Ngụy Hữu Phúc.

Lần trước sau khi Kim Sinh hạ chú cho Hàn Phi, liền chìm vào giấc ngủ sâu, cho đến hiện tại vẫn chưa hồi phục.

Ngụy Hữu Phúc thì khoác chiếc áo khoác mà Hàn Phi mang ra từ bách hóa thương mại, che đi khí tức đặc biệt của mình, cùng với những người hàng xóm khác đi ra khỏi sương mù.

Hai hận ý, cộng thêm Đại Nghiệt và các nạn nhân oán niệm hạng nhất trong vụ án ghép xác người, Hàn Phi hiện tại đã tràn đầy tự tin.

"Công viên vừa mới bị không thể nhắc đến công kích, chính là lúc yếu ớt nhất, cơ hội này không thể bỏ qua."

Hàn Phi đã huy động gần như toàn bộ lực lượng có thể sử dụng, cùng mọi người tập trung ở bách hóa thương mại.

"Cậu có chắc hôm nay muốn ra tay không?" Gương Thần đứng bên cạnh điện thờ với vẻ mặt lo lắng: "Công viên vui chơi đó cũng là một nơi rất đặc biệt đối với Phó Sinh, quỷ và người ở đó vô cùng quỷ dị, năng lực không giống chúng ta cho lắm."

"Tôi đã suy nghĩ rất lâu rồi, nếu cứ tiếp tục kéo dài, thực lực của chúng ta cũng không cải thiện được bao nhiêu, nhưng công viên thì lại đang dần hồi phục sau sự phá hoại của không thể nhắc đến." Hàn Phi vô cùng lý trí, mỗi một quyết định của hắn đều là đã suy nghĩ rất lâu mới đưa ra.

"Đã suy xét kĩ đến hậu quả là được rồi." Gương Thần lo lắng nói thêm hai câu: "Quỷ quái trong công viên có số lượng rất ít, nhưng thực lực tổng thể là đáng sợ nhất trong mấy khu vực này, nếu như trong công viên cậu gặp một "người", nhớ tuyệt đối phải đứng sau lưng Từ Cầm."

"Ông nói thế như thể bảo tôi bám váy phụ nữ vậy?" Hàn Phi cũng không tiếp tục phản bác, hắn đưa đầu của người phụ nữ không mặt vào điện thờ của trung tâm thương mại, sau đó lấy một đôi giày nhỏ màu trắng được bọc trong sương mù ra: "Bọn họ phải nhờ ông chăm sóc rồi."

"Trong đôi giày này có giấu thứ gì? Không phải các cậu đã đem thiện niệm của hận ý kia ra ngoài đấy chứ?" Gương Thần nhìn đôi giày trắng nhỏ không có gì nổi bật, ông lo lắng hận ý của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ sẽ ập đến, nhanh chóng nhận lấy đôi giày, dùng điện thờ trấn áp nó.

"Trong tòa nhà chết chóc hiện tại đang nhốt một nhân vật rất đặc biệt, tôi lo lắng sẽ xảy ra chuyện không hay, nên chuyển những thứ quan trọng cho ông trước." Lo trước tính

sau, sau khi Hàn Phi nói xong liền bước ra khỏi trung tâm thương mại với những người khác, dưới sự giúp đỡ của những người hàng xóm, hoàn thành một nhiệm vụ rank G.

Không đầy ba giờ nữa, là Hàn Phi có thể offline, đến lúc đó hắn sẽ có thêm một con át chủ bài.

Mọi việc chuẩn bị xong xuôi, mọi người dừng lại tại giáp ranh giữa khu vực công viên vui chơi và bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Bầu trời đêm vĩnh viễn đen tối giống như một bức màn khổng lồ, không ai biết được điều gì ẩn sau bức màn, nhưng hôm nay, có người sẵn sàng thử nắm lấy một góc của nó, thử đi tìm ra chân tướng ẩn sau nó.

Khí tức nặng nề ngột ngạt truyền ra từ khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, người thợ sơn đang cõng một bức tranh đi trong tòa nhà méo mó xiêu vẹo, anh ta và Hàn Phi rõ ràng cách rất xa nhau, nhưng chỉ mất vài giây đã xuất hiện trước mặt hắn.

"Bùm!"

Khung tranh nặng nề đập xuống đất, máu và phẩm màu đỏ rơi xuống, trong bức tranh do người thợ sơn mang đến có một người phụ nữ mặc váy dài.

Chiếc váy trên người người phụ nữ có một nửa là màu đỏ máu, thấm đẫm vải tranh; nửa còn lại là màu trắng tinh khiết, sạch sẽ trang nhã, như thể không thuộc về thế giới đầy bẩn thỉu này vậy.

"Váy đỏ đã ở trong bức tranh của anh?"

Oán niệm cỡ lớn váy đỏ của tòa nhà chết chóc, trước đây đã đuổi theo Mười Ngón, sau đó biến mất trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, không ngờ rằng cô ấy vậy mà lại bị người thợ sơn bắt được.

Người thợ sơn xách một cái xô sơn màu đỏ vẫn không lên tiếng, chỉ đưa bức tranh cho Hàn Phi, về việc làm thế nào để đưa người trong tranh ra ngoài, thì đó có thể là một "cái giá" khác.

“Nếu như anh đã đến, chắc chắn là đồng ý cùng chúng tôi đi thăm dò công viên. Nếu như anh đã có thành ý như vậy, tôi cũng sẽ không nói nhiều nữa, sau khi thăm dò xong, tôi sẽ trả lại người phụ nữ không mặt cho anh, anh thả váy đỏ ra ngoài.”

Nghe được lời của Hàn Phi, người thợ sơn quay lại nhìn công viên, sau khi anh ta khẽ gật đầu, là người đầu tiên đi về phía cái bóng đen khổng lồ méo mó đó.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Hàn Phi đứng bên cạnh Ngụy Hữu Phúc, khi bước vào kiến trúc méo mó xung quanh công viên, trên bản đồ khám phá trò chơi của hắn có một khu vực mới được thắp sáng, trong đầu cũng vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý ! Bạn đã thành công tiến vào bản đồ ẩn cỡ lớn —— Công viên vui chơi giải trí.”

“Công viên vui chơi giải trí (bản đồ ẩn): Không biết bắt đầu từ khi nào, tiếng cười ở đây càng ngày càng nhiều.”

……

Sương mù bên rìa tòa nhà chết chóc bắt đầu dâng lên, một đôi giày nhỏ trắng tinh bước ra khỏi sương mù, bước chân của cậu ẩn chứa giai điệu cố định, mỗi bước chân dường như đều có linh hồn vô tội đang than khóc.

Cánh cửa sắt nặng nề dễ dàng bị đẩy ra, cậu giẫm lên bậc thềm, từng bước đi lên trên, như bước vào vùng đất không người.

Tòa nhà chết chóc đã trống trải, cậu không gặp bất cứ cản trở nào, dễ dàng vượt qua vô số nguyền rủa chết chóc.

Trái tim đang cháy lên ngọn lửa đen chậm rãi đập, cảm nhận bị sương mù cản trở nghiêm trọng dường như khôi phục được một chút, cậu cảm nhận được khí tức thiện ý từng tồn tại của mình!

Tăng nhanh tốc độ, đôi giày trắng đó rất nhanh đến được tầng cao nhất.

Ngọn lửa đen cháy càng càng dữ dội, cánh cửa có hình cánh bướm bị cậu đẩy tung, cậu bước vào căn phòng bí mật

nhất của tòa nhà chết chóc.

Ở đây đã sớm không còn tung tích của Cánh Bướm, trên tất cả đồ đạc đều còn lưu lại khí tức thiện niệm của mình.

Đứa trẻ nhút nhát lương thiện đó dường như bị giam cầm ở đây!

Giày trắng nhỏ di chuyển khắp phòng, cậu nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ ra.

Một thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi đang mai phục sau cánh cửa, hai tay anh ta giơ chiếc ghế gỗ lên, đang định đập xuống thì phát hiện có một đứa trẻ bước vào, anh ta đột ngột đổi hướng, đập chiếc ghế gỗ xuống đôi giày màu trắng.

"Cũng may là anh đã đổi hướng, vừa rồi suýt chút nữa đã đánh vào đầu em rồi." Thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi đó thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó nhìn đứa nhỏ trước mặt có chút nghi hoặc: "Ở đây còn có trẻ con?"

Anh ta đá chiếc ghế sang một bên nhìn đứa trẻ mặc áo khoác đồng phục của cô nhi viện: "Tại sao khuya thế này rồi em còn chạy lung tung? Bố mẹ em đâu? Có cần anh đưa em đi tìm bọn họ không?"

Cậu bé đi giày màu trắng cúi đầu, cậu nhìn vết bẩn đen trên giày, đáy mắt từ từ mọc ra tia máu.

"Nói đi chứ!" Cúi người xuống, người thanh niên dùng một chút ánh nến trên bàn cúng, lúc này mới nhìn rõ dòng chữ trên áo khoác của đứa trẻ: "Không phải em là một cô nhi đấy chứ? Em là được nhận nuôi sao? Vậy bố mẹ nuôi của em sống ở trong tòa nhà này à?"

Từ trong ngọn lửa đen truyền ra âm thanh linh hồn bị xé nát, mỗi khi nam thanh niên nói một câu, thì ngọn lửa đó lại càng trở nên mạnh hơn một phần!

"Bị câm? Người câm điếc à?" Người thanh niên vẫn còn nhớ《Cuộc sống hoàn hảo》là một trò chơi hệ chữa trị, sau khi suy nghĩ một lúc, anh ta vỗ vai cậu bé, dùng tay ra hiệu bằng ngôn ngữ ký hiệu không chuẩn lắm: "Anh tên là Thẩm Lạc, còn em thì sao? Bạn nhỏ?"

Cái đầu cúi xuống của cậu bé chậm rãi ngẩng lên, trên khuôn mặt non nớt, ngũ quan toàn bộ đều biến thành hố đen như mực.

Ngọn lửa hận ý màu đen không còn có thể áp chế mọc ra từ đáy tim, cậu bé hét lên một tiếng cực kỳ chói tai, sau đó một tay tóm lấy Thẩm Lạc, đập vỡ kính trên tầng cao nhất, mang theo hận ý vô biên phi nước đại trên tòa nhà!

Gió đêm tràn vào hai tai, Thẩm Lạc nhìn mảnh thủy tinh vỡ vụn đầy trời, đầu óc mông lung.

Phải mất khoảng ba giây, anh ta mới hét lên tiếng thét thấu tim.

Cậu bé đã bị hận ý sai khiến, tóm lấy Thẩm Lạc lao thẳng về phía công viên vui chơi, khuôn mặt cậu dữ tợn méo mó, thề sẽ không để Thẩm Lạc chết một cách dễ dàng như vậy.

……

Khi Hàn Phi bước vào công viên vui chơi, mắt phải đột nhiên khẽ co giật, hắn cảm nhận được điều gì đó liền liếc nhìn xung quanh.

“Mắt trái giật tiền, mắt phải giật họa, có phải sắp xảy ra chuyện không?”

Hít sâu một hơi, Hàn Phi bình tĩnh lại, tiếp tục đi theo mọi người về phía trước.

Khu vực công viên lấy công viên làm chủ thể, xung quanh còn có rất nhiều các loại công trình khác, chỉ có điều có thể là do ảnh hưởng của công viên, những kiến trúc đó méo mó xiêu vẹo, trong toàn bộ khu vực này không tìm thấy một tòa nhà vuông vức nào.

“Quỷ quái trong khu vực công viên quả nhiên là ít nhất, những kiến trúc này cơ bản đều trống rỗng, đến cái bóng quỷ cũng không thấy.”

Không chỉ Hàn Phi mà tất cả mọi người đi vào khu vực công viên đều sẽ cảm thấy khó chịu, thực lực càng mạnh thì cảm giác khó chịu cũng càng mạnh.

“Nhà giữ trẻ? Trường tiểu học? Trường mẫu giáo? Viện phúc lợi? Trung tâm cứu hộ trẻ em tàn tật?”

Xung quanh công viên có rất nhiều kiến trúc liên quan đến trẻ em được xây dựng, những kiến trúc đó trống rỗng, bên trong đã sớm không còn sự náo nhiệt vui vẻ trước đây, chỉ còn lại sự im lặng chết chóc.

Người thợ sơn đi đầu dẫn đường, không biết đã đi bao lâu, sự im lặng bị phá vỡ, tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng cười của trẻ con.

“Hình như là truyền ra từ trong công viên?”

Tăng tốc đi về phía trước, khi mọi người đều đang tập trung sự chú ý vào tiếng cười của đứa trẻ đó, Hàn Phi đột nhiên nhìn thấy ở cửa sổ của một căn phòng nào đó, có một chú hề ăn mặc sặc sỡ đang đứng.

Anh ta lặng lẽ đứng bên cửa sổ, trên người không toát ra một tia sinh khí, cũng không toát ra một tia âm khí nào, trông giống như một tấm bia hình người đang đứng.

Tất cả những người hàng xóm bao gồm cả hận ý đều bỏ qua anh ta, chỉ có Hàn Phi là vô tình nhìn thấy đối phương.

Trang điểm khoa trương, khuôn miệng luôn cười lớn, còn có một giọt nước mắt màu đỏ khó nhận ra bên má trái, chú hề này rất giống với chú hề mà Hàn Phi đã nhìn thấy trong công viên sáng nay.

“Số 11?”

Hàn Phi dừng lại, hắn đang định thông báo cho những người khác, thì chỗ sâu trong công viên đột nhiên xảy ra biến cố, vô số quả bóng bay được thả ra, trên đó mỗi một quả bóng đều có vẽ khuôn mặt của một đứa trẻ.

Chương 626: Nhiệm vụ kế thừa điện thờ rank D——Tái sinh

Bóng bay mặt người che trời rợp đất bay ra từ bên trong công viên, tiếng cười của những đứa trẻ vang vọng trong đêm tối, trong công viên vui chơi đã vắng lặng bao nhiêu năm tháng, giống như lại bắt đầu kinh doanh trở lại vào đêm nay.

Người thợ sơn đi đầu tiên dừng lại, công viên đêm nay dường như hoàn toàn khác với lần trước lúc anh ta bước vào.

Vết thương trên cánh tay bắt đầu chảy máu, người thợ sơn ngoảnh lại nhìn Hàn Phi một cái, biến cố của công viên chính là bắt đầu từ khi hắn bước vào đây.

Trong đầu hắn xẹt qua lời nói của số 4, công viên trước đây chính là được xây dựng cho một mình hắn.

"Công viên vui chơi đã có chủ nhân mới…"

Tất cả các kiến trúc xung quanh công viên đều trở nên ngày càng méo mó, cả khu vực này giống như giấc mơ của một đứa trẻ, các kiến trúc dường như đều sẽ biến mất trong tích tắc, bất kỳ thứ cổ quái nào cũng đều có khả năng sẽ xuất hiện trong giây tiếp theo.

Lửa đen cháy lên trong mắt ba hận ý, người thợ sơn không nghĩ rằng trong hoàn cảnh như vậy, công viên vẫn còn có thể chống cự.

Cầm chặt máu đen chảy ra từ vết thương, người thợ sơn chậm rãi đi về phía trước, anh ta có lý do buộc phải tiến vào công viên.

"Cẩn thận xung quanh!" Lý Tai lớn tiếng hét lên, Từ Cầm chậm rãi đi đến bên cạnh Hàn Phi.

Bên trái là Ngụy Hữu Phúc, bên phải là Từ Cầm, sau lưng là Đại Nghiệt, Hàn Phi không nghĩ rằng chú hề kia lại có thể xuyên qua đám đông làm mình bị thương được.

“Vừa rồi tôi đã nhìn thấy một chú hề bên cánh cửa sổ đó, anh ta dường như có thể che giấu tất cả khí tức của mình.”

“Cửa sổ?” Trang Văn vào trong tòa kiến trúc đó, một lúc sau cô nhảy ra từ cửa sổ: “Trong phòng không có gì hết.”

“Anh ta đã đi rồi sao?”

“Quỷ quái trong công viên cực kì đặc biệt, mỗi một con đều có những khả năng rất đáng sợ. Đây mới chỉ là ở vùng ngoại vi thôi, chờ sau khi vào công viên, cậu sẽ thấy nhiều điều khủng khiếp hơn nữa.”

Công viên vui chơi giải trí khổng lồ này cách mọi người càng ngày càng gần, vô số bóng bay trên bầu trời như những khuôn mặt đang nhìn chằm chằm bọn họ, tiếng cười của lũ trẻ cũng dần dần trở nên rõ ràng hơn.

“Đến rồi, chính là ở đây.”

Cổng chính của công viên đã bị mở ra, nhưng khi mọi người nhìn vào bên trong, thì công viên trong mắt mỗi người đều không giống nhau.

Có người nhìn thấy hàng núi xác biển máu, đèn lồng được làm từ đầu người, da người quấn quanh đu quay ngựa gỗ, bánh xe đu quay màu đỏ đang nhỏ máu, tàu lượn dẫn đến vực sâu; còn có người nhìn thấy vô số những đứa trẻ đang chơi đùa trong công viên, bọn chúng cười vô cùng vui vẻ, như thể ở đây chính là nơi hạnh phúc nhất trên thế giới.

“Mọi người nhìn thấy cái gì?” Ngụy Hữu Phúc dụi dụi mắt, thật khó tin quay đầu lại: “Tại sao tôi lại nhìn thấy bố tôi đang chờ tôi ở trong công viên vui chơi?”

Mọi người dừng ở cửa công viên bàn tán xôn xao, chỉ có Hàn Phi nhìn vào bên trong, không nói một lời nào.

Hắn nhìn thấy tại chỗ sâu trong công viên vắng lặng, có một đứa trẻ đang ngồi một mình trên xích đu quay lưng về phía đám người.

“Đó là mình sao?”

Tiếng bước chân vang lên, người thợ sơn là người đầu tiên đi về phía trước, nhưng khi anh ta chuẩn bị đến gần, có một chú hề với hai màu đen trắng xuất hiện ở lối vào của công viên.

Chú hề đó có màu trắng tinh ở bên trái và màu đen tuyền ở bên phải, anh ta vô cùng khôi hài di chuyển về phía trước, tay trái cầm một lá cờ đồ chơi trẻ em màu trắng, tay phải ôm một điện thờ màu đen.

Ba hận ý đều giống như lâm trận gặp cường địch, điện thờ ở tay phải của chú hề khác với tất cả những điện thờ mà bọn họ từng thấy trước đây, đó là một điện thờ hoàn chỉnh, không có bất kỳ tổn hại nào!

"Tên hề này có ý gì vậy? Quỷ hung dữ độc ác cũng giương cờ trắng à?" Huỳnh Long chớp một mắt của mình, anh ấy không nhìn ra được ý đồ của đối phương.

Trước mặt tất cả mọi người, chú hề đen trắng xé rách quần áo của mình, trải trên mặt đất.

Đặt điện thờ xuống đất là một chuyện không tôn kính, chú hề đó trông có vẻ điên điên khùng khùng, nhưng đối với điện thờ vẫn tương đối coi trọng.

Ý cười trên mặt càng ngày càng đậm, tay của chú hề đen trắng túm lấy cánh cửa điện thờ, ánh mắt anh ta quét qua ba hận ý, cuối cùng rơi vào trên người Hàn Phi.

Sau khi xác nhận điều gì đó, anh ta bắt đầu từ từ kéo cánh cửa của điện thờ ra ngoài!

Những quả bóng bay lơ lửng trên bầu trời không ngừng nổ tung, cả khu công viên đều bị khuấy động, tất cả các kiến trúc bắt đầu trở nên mơ hồ, tiếng cười của lũ trẻ cũng dần biến thành những tiếng khóc chói tai.

Bên trong điện thờ dường như có ẩn chứa một sức mạnh vượt xa hận ý, sức mạnh đó chính là nền móng của cả công viên vui chơi.

Trên người ba hận ý cháy lên ngọn lửa đen, vết máu dưới chân bọn họ lan tràn ra xung quanh, đối mặt với sức mạnh của

không thể nhắc đến trong điện thờ, không một ai dám lơ là dù chỉ một chút.

Chú hề cầm cờ trắng cười thành tiếng, anh ta thưởng thức biểu cảm của đám người, rồi đột nhiên mở toang cửa điện thờ ra!

Bên trong điện thờ tối đen như mực, trống rỗng, đến tượng thần cũng không có.

“Làm sao có thể? Thứ quan trọng nhất trong công viên chính là điện thờ do người đó để lại! Đó là điện thờ hoàn chỉnh duy nhất trong mấy khu vực này! Là nơi ông ấy lưu giữ mảnh vụn ký ức lớn nhất của mình!” Người thợ sơn sau khi nhìn thấy điện thờ trống rỗng, đôi mắt tê dại từ từ mở to, dường như anh ta đã bị lừa gạt mấy chục năm rồi.

Khi chú hề haha cười lớn, Hàn Phi cảm thấy có một bàn tay đặt trên vai mình.

Hắn quay đầu nhìn lại, đó là một cánh tay bằng gỗ, bên trên đầy vết nấm mốc, còn có vẽ một số hoa văn đặc biệt.

Thuận theo hướng cánh tay, tiếp tục nhìn về sau, Hàn Phi phát hiện có một con rối đeo mặt nạ đang đứng sau lưng mình.

Con rối luôn bị tất cả mọi người phớt lờ này, cũng là cư dân của cư xá Hạnh Phúc, sau khi Từ Cầm thất bại trước quản lý tòa nhà cũ, nó và cô ấy đã bị Phó Sinh nhốt trong cùng một căn phòng, hình như nó và cô ấy đều là những người từng thách thức ông.

Sau khi Hàn Phi hoàn thành nhiệm vụ người quản lý tòa nhà, khi hắn cứu Từ Cầm ra, cũng tiện tay giải cứu con rối tàn tạ này.

Nghe nói con rối này là do Phó Sinh tự mình mang ra khỏi công viên vui chơi hơn mười năm trước, ý thức chính bị tổn hại nghiêm trọng, giống như thực sự là một người gỗ vậy, không nói một từ, cũng không giao tiếp với bất kỳ ai.

Dần dần mọi người đều phớt lờ nó, hoặc là trên người nó có một loại năng lực, loại năng lực đó đang che giấu cho nó.

Bình thường Hàn Phi cũng rất ít khi đem theo nó ra ngoài, lần này chủ yếu là vì để tập trung toàn lực thăm dò công viên, cho nên hắn mới mang theo tất cả những người hàng xóm ra.

Vừa nãy khi điện thờ mở ra, tất cả mọi người bao gồm cả hận ý đều bị kinh sợ bởi sức mạnh của không thể nhắc đến, con rối gỗ chính là tranh thủ lúc đó đi đến sau lưng Hàn Phi.

"Tất cả những điều này đều đã được lên kế hoạch sẵn?"

Khi Hàn Phi nhìn thấy bàn tay của con rối trên vai mình, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ.

Trước đây có khả năng là quản lý tòa nhà cũ đã cố tình nhốt con rối và Từ Cầm lại với nhau!

Cách giam giữ của Phó Sinh đối với con rối và Từ Cầm rất giống nhau, ông ấy muốn tạo ra một loại ảo giác để Hàn Phi nhầm tưởng rằng con rối và Từ Cầm đều là những người thất bại trong việc thách thức người quản lý tòa nhà.

Hàn Phi lúc đó mới vừa vào game, thập tử nhất sinh hoàn thành nhiệm vụ người quản lý tòa nhà, sau khi buông lỏng từ trong căng thẳng cao độ, hắn cho dù có nghi hoặc, cũng không thể phát hiện được cái gì.

Bởi vì manh mối cùng thông tin trong tay có quá ít, hắn mới vừa tiến vào thế giới tầng sâu, vấn đề cấp bách nhất cần phải giải quyết chính là làm sao để sống sót.

Vô số ý nghĩ xẹt qua trong đầu, nhưng khi cơ thể Hàn Phi chuẩn bị phản ứng lại thì đã muộn rồi.

Trên cơ thể con rối xuất hiện những vết nứt, trái tim thối rữa chất trên ngực rơi xuống đất, mặt nạ trên mặt cũng sụp đổ hoàn toàn, lộ ra khuôn mặt đầy hoa văn cổ quái.

Sau khi hoa văn bị nứt vỡ, một luồng khí tức kinh khủng không thể tưởng tượng không còn che giấu được nữa.

Con rối hoàn toàn tan vỡ, một tượng thần hoàn chỉnh xuất hiện bên trong cơ thể nó.

Tượng thần đó giống hệt Phó Sinh, hai mắt chậm rãi mở ra, Hàn Phi cảm giác cơ thể mình như sắp bị xé rách.

“Người chơi số 0000 hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ kế thừa điện thờ rank D —— Tái sinh!”

“Tái sinh (nhiệm vụ kế thừa điện thờ rank D): Bên trong mỗi điện thờ hoàn chỉnh đều có một vị thần, bọn họ là tồn tại của không thể nhắc đến, muốn hoàn toàn giết chết bọn họ, gần như là điều không thể.”

“Yêu cầu nhiệm vụ: Số lần chết dưới 100!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Vì cấp độ của bạn thấp hơn nhiều so với yêu cầu cấp độ tối thiểu cho nhiệm vụ này, thêm năm gợi ý sẽ được tiết lộ!”

“Gợi ý 1: Quên đi mọi thứ, mới có thể nhớ lại mọi thứ.”

“Gợi ý 2: Sau khi bạn chết lần thứ 100, người tái sinh sẽ không còn là bạn nữa.”

“Gợi ý 3: Chơi game bạn sẽ chết, nếu không chơi game bạn sẽ còn chết nhanh hơn, hãy sử dụng phần thưởng game một cách hợp lý.”

Gợi ý 4: Ngay cả nhiệm vụ kế thừa điện thờ level thấp nhất rank D, độ khó cũng vượt xa rank E.”

“Gợi 5: Vĩnh viễn đừng bao giờ quên mất chính mình!”

Lời nhắc của hệ thống vang lên quá muộn, Hàn Phi chỉ nghe thấy mấy từ nhiệm vụ kế thừa điện thờ rank D, tất cả mọi thứ của hắn đều bị lôi về phía bức tượng thần không có một chút khiếm khuyết kia.

“Hàn Phi!”

Có người nắm lấy tay Hàn Phi, nhưng hắn đã không nhìn rõ nữa.

Ý thức và linh hồn bị cưỡng ép vào trong tượng thần, Hàn Phi cảm thấy tất cả ký ức của mình đều bị nghiền nát, phân tán khắp tất cả các ngóc ngách trên thế giới.

Khi hắn ngay cả chính mình cũng sắp quên mất, một tấm bùa hộ mệnh mà hắn luôn mang theo bên người đã chạm vào tượng thần.

“Cuối cùng ông ấy vẫn không lựa chọn tôi, mà lại đem chìa khóa trở thành thần cho cậu. Nếu như cậu không làm được, ông ấy sẽ tái sinh trên người cậu, trở thành cậu.”

Giọng nói của Nhện phát ra từ chiếc bùa hộ mệnh, chín cái bóng đã bảo vệ ký ức cuối cùng của Hàn Phi, cùng với hắn bị tượng thần nuốt chửng.

“Hàn Phi, không bao giờ được quên chính mình!”

……

Hai mắt mở ra, Hàn Phi ngơ ngác nhìn bức tường màu trắng của bệnh viện.

Ánh mắt hắn chậm rãi di chuyển, hắn đang nằm trên giường bệnh, mặc áo bệnh viện, tay chân bị dây trói lại.

Dường như bởi vì vừa tiêm thuốc an thần, hắn cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, tựa hồ như không còn nhớ gì nữa.

Tiếng bước chân vang lên, người phụ nữ trung niên vẫn luôn ngồi ở cửa đứng dậy ngăn cản bác sĩ.

“Bác sĩ Phó, con tôi rút cuộc là bị bệnh gì vậy?”

“Gia đình chị có tiền sử di truyền về bệnh tâm thần không?”

“Không !”

“Hiện tại chúng tôi đang nghi ngờ rằng cậu ấy là do tâm thần phân liệt gây ra mất trí nhớ và hoang tưởng bị bức hại, căn bệnh này rất khó chữa trị, cần sự phối hợp của gia đình mới được.” Bác sĩ đi vào phòng bệnh: “Mọi người hãy nhớ kĩ, thời gian này tuyệt đối không được kích thích cậu ấy, cũng đừng biểu hiển rõ sự ủng hộ, phản đối hoặc chất vấn về niềm tin hoang tưởng của cậu ấy, càng đừng cố gắng khiến cậu ấy thay đổi ý định ngay lập tức, chúng ta cần thuận theo niềm tin hoang tưởng của cậu ấy gây ra đau khổ chủ quan để tiến hành chữa trị.”

Chương 627: Chứng hoang tưởng bị bức hại

"Cậu tỉnh rồi à? Thuốc phát huy tác dụng nhanh vậy?" Vị bác sĩ họ Phó kia đi tới bên giường, nhìn thấy Hàn Phi đã tỉnh lại, biểu cảm hơi chút kinh ngạc.

So với bác sĩ, người phụ nữ trung niên có phản ứng còn lớn hơn, bà vội vàng đi đến bên cạnh Hàn Phi, duỗi tay ra kiểm tra tình trạng của hắn.

Hai tay bị người ta cào thương, vết thương rất sâu, người phụ nữ trung niên cũng nhận ra điều này, sau khi nhớ đến lời bác sĩ vừa nói, nhanh chóng thu tay lại.

"Xem ra cậu ấy đã bình tĩnh lại rồi." Bác sĩ Phó vẫy tay với y tá, đối phương cởi dây trói trên người Hàn Phi ra, cho hắn tự do.

"Máu bình thường, nước tiểu bình thường, MRI não và điện não đồ đều không có vấn đề, bây giờ cũng có thể loại trừ rằng cậu ấy bị chấn thương đầu và các bệnh hữu cơ khác, ở lại đây tiếp cũng không giải quyết vấn đề gì, mỗi ngày còn phải trả viện phí, cá nhân tôi khuyên chị nên đưa cậu ấy về nhà trước." Bác sĩ Phó là một người rất tốt, rất quan tâm đến bệnh nhân và gia đình bệnh nhân: "Nói không chừng điều trị tại nhà có thể tốt hơn, dù sao thì đó cũng là môi trường mà cậu ấy quen thuộc, có thể làm giảm nỗi sợ hãi trong cậu ấy…"

"Dạ được, cảm ơn anh, bác sĩ Phó." Người phụ nữ trung niên liên tục cảm ơn.

Hàn Phi đang nằm trên giường bệnh cũng nghe được ba chữ bác sĩ Phó, thần kinh nào đó trong não như bị kích động, ánh mắt chuyển qua ông ấy.

Rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng Hàn Phi luôn cảm thấy đối phương muốn giết mình, khuôn mặt hiền hậu kia dường như sẽ lộ ra vẻ nham hiểm và hung ác trong giây tiếp theo.

“Ông ấy không muốn cứu mình, ông ấy muốn giết mình!”

Một ý nghĩ hiện lên, Hàn Phi chật vật ngồi dậy khỏi giường bệnh, hắn phải trốn đi càng sớm càng tốt.

“Đưa cậu ấy về nhà đi, chịu khó nói chuyện với cậu ấy, nhớ chú ý những điều tôi đã dặn dò, rồi nhớ uống thuốc đúng giờ.” Bác sĩ Phó an ủi người phụ nữ trung niên, sau đó cùng y tá rời đi.

Cho đến khi bác sĩ bước ra khỏi phòng, tâm trạng lo lắng của Hàn Phi mới dịu đi.

“Hàn Phi…” Người phụ nữ trung niên ngồi ở bên giường, biết con mình rất nguy hiểm, cho dù trước đó không lâu bị tấn công, nhưng vẫn ngồi ở chỗ gần Hàn Phi nhất.

“Hàn Phi?” Hàn Phi nhắc lại cái tên này một lần, đây hẳn là tên của mình, nhưng hắn không nhớ được cái gì khác ngoài cái tên này.

“Con ở lại đây trước, mẹ sẽ đi làm thủ tục xuất viện cho con.” Người phụ nữ trung niên đi tới tủ quần áo, lấy quần áo của Hàn Phi ra: “Mẹ sẽ quay lại rất nhanh thôi.”

Người phụ nữ rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại một mình Hàn Phi, hắn ngơ ngác cúi đầu, nhìn lòng bàn tay, nhìn những dấu vân tay.

“Mình, Hàn Phi?”

Trên đầu có tiếng kẽo kẹt vang lên, Hàn Phi bị âm thanh hấp dẫn, ngẩng đầu nhìn thấy chiếc quạt trong phòng bệnh đang không ngừng quay.

Yết hầu chuyển động, Hàn Phi cứ nhìn chằm chằm vào cái quạt, sắc mặt dần trở nên tái mét.

Hắn luôn cảm thấy chiếc quạt sẽ rơi vào giây tiếp theo, cánh quạt kim loại quay với tốc độ cao sẽ cắt cổ và cắt đứt đầu hắn.

Ngón tay có chút cứng ngắc, Hàn Phi di chuyển cơ thể, dùng chân trần giẫm trên mặt đất, ngồi xổm bên cạnh giường bệnh.

Quạt vẫn đang quay, công tắc cách hơi xa chỗ này, Hàn Phi cứ nhìn chằm chằm vào cái quạt, trên má mồ hôi lạnh càng ngày càng nhiều, trốn bên cạnh giường có vẻ cũng không an toàn, hắn lại trốn vào gầm giường.

Cuộn mình lại, Hàn Phi nhìn phòng bệnh trống trải càng thêm bất an hơn.

Hắn không nhớ gì hết, ở đây hình như chỉ còn lại một mình hắn.

Hô hấp trở nên gấp gáp, hai tay ôm trước ngực, bất an trong nội tâm dần dần khuếch đại, khi hắn sắp không thở nổi thì người phụ nữ trung niên vừa chạy ra ngoài kia đã quay lại.

"Hàn Phi?"

Cầm giấy xuất viện trong tay, người phụ nữ trung niên nhìn thấy Hàn Phi thì liền đẩy giường bệnh ra, đỡ hắn dậy.

"Bác sĩ nói bệnh của con không có vấn đề gì lớn, con đừng suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là được." Người phụ nữ trung niên giúp Hàn Phi mặc quần áo vào, một tay bà đỡ hắn, tay còn lại xách một cái túi lớn đựng nhu yếu phẩm hàng ngày: "Cứ từ từ."

Người phụ nữ trung niên đi cùng Hàn Phi ra khỏi phòng bệnh, khi họ đến tầng một, trên tầng vang lên một âm thanh kỳ lạ, như thể đã xảy ra chuyện gì đó.

Bước ra khỏi bệnh viện, tiếng ồn lớn ập đến ngay lập tức, Hàn Phi liên tiếp lùi về phía sau mấy bước.

"Không sao, mẹ sẽ bảo vệ con."

Dưới sự hướng dẫn của người phụ nữ trung niên, Hàn Phi lần nữa bước ra khỏi bệnh viện, hai mắt rung rung, ánh mắt không ngừng bị âm thanh hấp dẫn, nhìn những thứ khác nhau, mỗi giây thần kinh đều trở nên căng thẳng.

"Hãy thả lỏng ra, đừng nghĩ quá nhiều." Người phụ nữ vỗ nhẹ lưng Hàn Phi, bà để hắn đi trên vỉa hè, mình thì đi bên ngoài.

Đầu óc trống rỗng, Hàn Phi không nhớ được gì, mọi thứ xung quanh khiến hắn sợ hãi một cách sâu sắc.

Có thể một chiếc ô tô chạy ngang qua sẽ bất ngờ mất lái và tông vào hắn; có thể một chiếc xe nào đó sẽ đột ngột dừng lại bên cạnh hắn, sau đó người trong xe sẽ lao ra và đưa hắn đi; hoặc có thể vào lúc này, không xa phía sau lưng có người đang theo dõi hắn.

Mỗi bước đi đều vô cùng khó khăn, thế giới xa lạ này dường như chỉ để lại cho hắn nỗi sợ hãi vô tận.

"Nào, từ từ đi về nhà." Người phụ nữ trung niên nắm lấy tay Hàn Phi, kiên nhẫn đi cùng hắn.

Bà không thúc giục, cũng không dùng giọng cứng rắn để nói chuyện, nếu như Hàn Phi đứng yên không nhúc nhích, bà cũng sẽ dừng lại.

Cứ như thế vừa đi vừa dừng, mất gần bốn mươi phút, người phụ nữ trung niên mới đưa Hàn Phi đến cổng một cư xá.

Cư xá này rất cũ, cũng rất lớn, mấy tòa nhà tập thể sát cạnh nhau, cho người ta cảm giác rất ngột ngạt.

Hàn Phi dừng lại trước cổng cư xá, nhìn những tòa nhà dân cư cũ kỹ, luôn cảm thấy những tòa nhà đó sẽ sụp đổ về phía mình bất cứ lúc nào, chôn sống hắn bên trong.

"Hàn Phi, đến nhà rồi, sắp về đến nhà rồi."

Mấy chữ này lọt vào tai, Hàn Phi chậm rãi quay đầu nhìn về phía người phụ nữ, sau khi do dự một chút mới đi theo bà vào cư xá.

"Chào buổi sáng! Chị lại đưa con đi làm à?" Nhân viên bảo vệ cư xá là một người đàn ông béo tròn trạc ngoài 30, rất nhiệt tình, gặp ai cũng chào hỏi.

"Đã tan làm rồi." Người phụ nữ trung niên cười đáp, sau đó cùng Hàn Phi bước vào khu nhà tập thể số 4.

Người phụ nữ dường như biết Hàn Phi không bao giờ đi thang máy, vì vậy bà đã đẩy cửa của lối đi an toàn, dẫn hắn đi lên cầu thang.

Tiếng ồn ào từ bên ngoài dần dần biến mất, Hàn Phi từ từ cũng bình tĩnh lại.

Bọn họ đi lên tầng chín, dừng lại ở cửa phòng 4904.

Chìa khóa tra vào ổ, tiếng khóa cửa chuyển động khiến Hàn Phi có chút khó chịu, hắn nhìn số nhà, trong nội tâm xuất hiện một loại kích động muốn trốn tránh không giải thích được.

"Đến nhà rồi, đừng đứng bên ngoài nữa."

"Đây… không phải là nhà của tôi." Hàn Phi chậm rãi mở đôi môi nứt nẻ ra, dùng âm thanh rất thấp nói.

Người phụ nữ trung niên nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay Hàn Phi, bà không phản bác lại lời của hắn, chỉ nhẹ giọng an ủi: "Hãy nghỉ ngơi một chút, đừng suy nghĩ quá nhiều, hãy giải phóng bản thân."

Đi vào trong nhà, Hàn Phi cảnh giác nhìn quét qua một lượt.

Trong phòng khách chật ních chất đống đủ loại đồ đạc, ở vị trí gần cửa có hai bộ quần áo mascot bị xé rách, hình như có người trong gia đình này là diễn viên mascot trong công viên vui chơi giải trí.

"Con hãy về phòng nghỉ ngơi đi, mẹ lập tức sẽ làm xong cơm." Người phụ nữ trung niên đóng cửa lại, bà thấy Hàn Phi vẫn đứng đó, hình như đã quên phòng mình ở đâu: "Ở bên này, không sao, đều sẽ ổn thôi."

Phòng ngủ của Hàn Phi ở nơi sâu nhất trong nhà, bên trong có để nhiều thứ khác nhau, trông hơi lộn xộn.

Thường thì Hàn Phi có vẻ không thích người khác vào phòng mình, nên người phụ nữ trung niên đã rời đi sau khi nhìn thấy hắn bước vào phòng.

Trong căn nhà này, phòng ngủ trong cùng là không gian riêng của Hàn Phi.

Thẫn thờ ngồi trên giường, mọi thứ xung quanh đều không mang lại cho Hàn Phi cảm giác quen thuộc, vuốt ve ga trải

giường hắn nhìn thấy tờ giấy nháp vứt trên giường.

Đưa tay lấy và mở nó ra, bên trên có viết mở đầu của một kịch bản.

"Ngày hôm đó, tôi phát hiện tất cả những câu chuyện tôi viết đều đã trở thành hiện thực."

"Câu chuyện đầu tiên của mười năm trước là tủ quần áo."

"Bất cứ khi nào tôi đứng quay lưng vào tủ, cánh cửa tủ luôn mở ra một kẽ hở, tôi biết có một người đang trốn bên trong."

Vừa mới đọc xong câu đầu tiên, Hàn Phi lập tức quay đầu nhìn về phía sau.

Bên cạnh chiếc giường đơn là chiếc tủ quần áo kê rất sát bàn làm việc của hắn, mỗi khi hắn nằm trên bàn viết thứ gì đó, chiếc tủ sẽ ở ngay sau lưng hắn.

Hàn Phi đứng dậy mở cửa tủ, bên trong chỉ có mấy bộ quần áo cùng những thùng sách cũ.

"Sách?"

Hàn Phi vươn tay lấy một quyển sách ra đọc, quyển sách nói về biểu diễn cơ bản.

Hắn quên tất cả mọi thứ, nhưng hắn cảm thấy quen thuộc với những gì được kể trong cuốn sách, thậm chí chính mình sẽ bất giác thả lỏng biểu cảm cùng với nó.

"Mình là một diễn viên sao?" Hàn Phi quay đầu nhìn bộ đồ mascot đặt cạnh cửa phòng khách: "Diễn viên mascot hoạt hình ở công viên vui chơi giải trí?"

Dịch chuyển thùng các-tông, Hàn Phi muốn lấy thùng sách ra, nhưng quần áo treo trong tủ dường như bị gió thổi qua bỗng nhiên rung một cái.

Động tác của Hàn Phi sững lại, hắn nhìn chằm chằm quần áo trong tủ, như nhận ra điều gì đó, cứ thế lùi về phía sau cho đến khi lưng đập vào cửa sổ.

Căn phòng im phăng phắc, quần áo trong tủ cũng ngừng rung rinh.

Nghe bên ngoài có tiếng gió rít, Hàn Phi quay đầu lại liếc mắt nhìn phía sau.

Vị trí bệ cửa sổ hơi thấp, sàn bê tông tầng dưới dường như không ngừng phóng to lên trong mắt Hàn Phi, lúc này hình như có người đi tới, đẩy nhẹ hắn một cái, hắn sẽ trực tiếp ngã xuống sàn bê tông.

Hơi thở dần trở nên nặng nhọc, hai tay Hàn Phi nắm lấy bệ cửa sổ, trên mu bàn tay nổi lên gân xanh, hắn cảm thấy đây không phải là lần đầu tiên mình đứng ở đây, trong đầu hắn dường như đã xuất hiện mình hết lần này đến lần khác rơi xuống đất ở nhiều tư thế khác nhau!

Thi thể bày ra nhiều tư thế khác nhau trên nền bê tông cứng màu xám, máu không ngừng chảy xung quanh, thi thể trên mặt đất kia dường như đang động đậy theo cách này!

Đại não truyền đến cơn đau nhói, Hàn Phi hét lớn một câu: "Đây không phải lần đầu tiên tôi chết!"

"Hàn Phi?"

Người phụ nữ trung niên ở phòng bếp vội vàng đi tới, bà nhanh chóng kéo Hàn Phi ra khỏi cửa sổ, đóng rèm cửa dày cộp lại.

"Hàn Phi, đừng nghĩ quá nhiều, hãy nghỉ ngơi thật tốt."

Chương 628: Ai ở trong phòng

Người phụ nữ trung niên luôn bảo Hàn Phi đừng nghĩ ngợi lung tung, hãy nghỉ ngơi thật tốt, bà dường như là người duy nhất trên thế giới này quan tâm đến hắn, nhưng hắn thật sự không nhớ bà là ai.

Không có bất kì ấn tượng gì về khuôn mặt đó, người phụ nữ trung niên giống như một người xa lạ đối với Hàn Phi.

Mất đi gần như toàn bộ ký ức, hắn không thể xác định được danh tính của những người xung quanh, thậm chí không thể xác định đây có phải là nhà của mình không.

"Đừng đến quá gần cửa sổ." Người phụ nữ trung niên đỡ Hàn Phi đến bên giường, nhìn thấy hắn như vậy, trong mắt tràn đầy đau khổ, nhưng lại không dám biểu lộ ra: "Cơm nước sắp chuẩn bị xong rồi, ăn cơm xong đi tắm rửa một chút, con vừa ra viện xong, ở đó có quá nhiều bệnh nhân."

Người phụ nữ trung niên không thúc giục Hàn Phi, mỗi lời nói ra đều là hỏi ý kiến của hắn.

Sau khi nói xong, bà bước vào phòng bếp, đóng cửa lại, dường như đang cố ý ngăn cản Hàn Phi nhìn thấy lửa và các loại dao.

Không lâu sau, người phụ nữ trung niên bưng hai đĩa đồ chay vào phòng khách, sau khi dọn bàn ăn và chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, bà đỡ Hàn Phi ra khỏi phòng ngủ.

Như để trấn an Hàn Phi, bà ăn thử từng món trước mặt hắn: "Nguội thì sẽ không ngon nữa."

Nhìn đồ ăn trên bàn trà, Hàn Phi như một cái máy gỉ sét, hắn có chút cứng ngắc cầm đũa lên, nhưng sau khi gắp được thức ăn rồi, lại không dám cho vào miệng.

Chẳng hiểu lý do gì, trong đầu hắn lại hình dung ra cảnh tượng người phụ nữ trung niên đóng cửa bếp, sự dịu dàng trên khuôn mặt thay bằng sự hung dữ độc ác, mở một vài lọ thuốc

đã bị xé rách nhãn dán, tiếp theo nghiền nát các viên thuốc khác nhau cho vào trong các món ăn.

"Ăn nhiều một chút." Dưới sự thuyết phục không ngừng của người phụ nữ trung niên, Hàn Phi bưng bát cơm lên, bắt đầu ăn mấy món chay đó.

Hắn ăn rất nhiều, dường như có thể không ngừng nhét mọi thứ vào bụng mình, cho đến khi bụng căng phồng lên.

Khi nhai nuốt thức ăn, tâm trạng lo lắng của Hàn Phi dịu đi đôi chút, hắn im lặng ngồi ở góc ghế sô pha, liên tục quan sát từng món đồ trong phòng khách.

Thấy Hàn Phi đã ăn cơm, trên mặt người phụ nữ trung niên cuối cùng cũng nở một nụ cười: "Trong vòi hoa sen có nước nóng, lát nữa con đi tắm đi, sau đó ngủ một giấc thật ngon."

"Đi tắm……"

Chuyện như vậy trong ấn tượng chắc chắn đã xảy ra, nhưng Hàn Phi không nhớ được cảnh tượng cụ thể nữa.

Người phụ nữ trung niên để quần áo sạch vào phòng tắm, lại điều chỉnh sẵn nhiệt độ nước: "Con cứ ném quần áo bẩn vào máy giặt là được."

Đại não Hàn Phi trống rỗng, cái gì cũng không biết, tất cả mọi việc mà người phụ nữ làm dường như đều là để tốt cho hắn, trong lòng hắn cũng không có phản kháng lời nói của bà, vì vậy căn cứ theo những gợi ý của đối phương, đi làm từng việc một.Đồng hồ trên tường đã dừng lại, thời gian ấn định tại 12:01.

Hàn Phi mờ mịt bước qua những đồ đạc khác nhau trong nhà, dưới sự đồng hành của người phụ nữ trung niên bước vào phòng tắm.

"Đừng sợ, mẹ ở ngay bên ngoài."

Người phụ nữ trung niên nhẹ giọng an ủi Hàn Phi, sau đó đóng cửa phòng tắm lại.

Gạch lát nền được kết nối với gạch trên tường, phòng tắm này giống như một chiếc hộp vuông khép kín.

Hàn Phi đứng nguyên tại chỗ, hắn cảm giác trần nhà đang chậm rãi thấp xuống, vô cùng ngột ngạt.

Đi đến dưới vòi hoa sen, Hàn Phi kiểm tra tất cả các phích cắm điện, sau đó mới dám bật vòi hoa sen lên.

Nước làm ướt quần áo, Hàn Phi ngẩn người đứng dưới vòi hoa sen. Khi màn sương trắng bay lên, hắn đột nhiên cảm thấy có ai đó đang nhìn chằm chằm vào mình.

Cảm giác đó vô cùng mạnh mẽ, đôi mắt nhìn trộm như đang ẩn sau cửa sổ, lại như đang ẩn trong khe cửa.

"Trong phòng này vẫn còn có một người khác."

Hàn Phi không biết tại sao lại có ý nghĩ như vậy, hắn vẫn mặc nguyên quần áo đứng dưới vòi hoa sen, cơ thể càng ngày càng cứng ngắc, nước nóng chẳng những không thể mang đến cho hắn ấm áp, ngược lại như đang không ngừng lấy đi nhiệt độ trên cơ thể hắn.

Hơi thở dần trở nên gấp gáp, con ngươi của Hàn Phi cũng dần dần bắt đầu nhanh chóng rung động, hắn không ngừng quay đầu nhìn về phía sau, như thể trong phòng tắm còn có một người khác, người đó luôn trốn sau lưng hắn.

"Không nhìn thấy, không nhìn thấy nó."

Môi hắn khẽ run lên, tim đập càng ngày càng nhanh, tâm trạng khó khăn lắm mới bình tĩnh trở lại, lại bắt đầu trở nên vô cùng lo lắng.

Dường như nghe thấy âm thanh từ phòng tắm, người phụ nữ trung niên gõ cửa, đứng ở cửa phòng tắm hỏi.

Nhận ra tình hình của Hàn Phi không tốt, bà vội vàng đẩy cửa bước vào.

Hàn Phi vẫn mặc quần áo đứng dưới vòi hoa sen, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ, giống như là sắp chết đuối vậy.

Người phụ nữ trung niên cũng không sợ mình bị ướt, vội vàng chạy tới, bà đặt hai tay đầy vết xước lên vai hắn: "Hàn Phi, Hàn Phi!"

Sau khi không ngừng kêu gào, cuối cùng Hàn Phi cũng bình tĩnh lại, hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, ngồi ở trên sàn nhà tắm.

Trong đại não trống rỗng không có bất kì ký ức nào, hắn chỉ biết tên của chính mình.

Nhìn thấy bộ dạng hiện tại của Hàn Phi, người phụ nữ trung niên cảm thấy có chút đau xót, bà không biết phải làm thế nào để giúp hắn, cũng không biết phải làm cách nào để dịu nỗi đau của hắn.

"Để mẹ giúp con tắm nhé."

Hàn Phi mất trí nhớ giống như một món đồ chơi, người phụ nữ trung niên dùng nước làm ướt tóc hắn, giúp hắn từng chút một gội đầu.

Bọt nước trượt theo tóc rơi xuống, cho dù sắp nhỏ xuống mắt, Hàn Phi vẫn không nhắm mắt lại, như thể chỉ cần nhắm mắt lại, thì sẽ xuất hiện thứ gì đó rất đáng sợ vậy.

"Nào, con tự mình lau khô đi, sau đó thay quần áo ra."

Sau khi người phụ nữ trung niên giúp Hàn Phi xả sạch bọt, bà đặt vòi hoa sen trở lại vị trí ban đầu, ra hiệu cho hắn xả lại lần nữa, nhưng hắn lại làm ngơ trước những chỉ dẫn phức tạp này, hắn không nghe vào cái gì hết, chỉ cố gắng để mình không chớp mắt.

Cảm giác như hắn đang giận dỗi với chính mình, như thể hắn có thể nhận được một phần thưởng nào đó nếu như không nhắm mắt trong khi tắm.

Người phụ nữ trung niên đã quen với việc này từ lâu, bà kiên nhẫn nói cho Hàn Phi biết phải làm gì, rồi tiếp theo phải làm gì.

Phải mất đúng một tiếng đồng hồ Hàn Phi mới tắm xong, thay quần áo sạch sẽ thoải mái.

Đỡ Hàn Phi trở lại phòng ngủ, người phụ nữ trung niên bảo hắn nằm lên giường, đích thân đắp chăn cho hắn.

“Đừng nghĩ ngợi lung tung, yên tâm ngủ một giấc, nghỉ ngơi thật tốt.”

Trong giọng nói của người phụ nữ trung niên mang theo sự mệt mỏi và yêu thương quan tâm, bà toàn tâm toàn ý chăm sóc Hàn Phi, dường như thực sự coi hắn như con ruột của mình.

Thu mình trong chăn, Hàn Phi muốn suy nghĩ một vài vấn đề, nhưng lại không có manh mối để bắt đầu, trong đại não của hắn không có chút ký ức nào, thậm chí còn quên mất mình là ai.

Mi mắt trở nên nặng trĩu, không biết là do quá mệt mỏi hay là do người phụ nữ trung niên bỏ thuốc vào trong cơm, Hàn Phi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Người không có trí nhớ thậm chí tư cách để mơ cũng bị tước đoạt, Hàn Phi trong khi ngủ mê mệt nghe thấy đủ thứ âm thanh kỳ lạ, nhưng không nhìn thấy bất kì hình ảnh nào.

Hắn như đang đi một mình trong một chiếc hộp màu đen, lên xuống trái phải, nhìn thấy tất cả chỉ toàn một màu đen.

Ngây người nhìn xung quanh, Hàn Phi đi theo những âm thanh cổ quái, cũng không biết đã đi được bao lâu thì bên tai vang lên giọng nói của người phụ nữ trung niên.

“Bác sĩ nói bệnh này nên điều trị từ từ, không thể vội vàng.”

“Tối nay khi nào anh về? Đồng hồ ở nhà đã ngừng hoạt động rồi, anh nhớ mang theo hai cục pin AA.”

“A lô? Anh đang nói gì cơ? Anh xảy ra chuyện gì sao?”

“Được! Em sẽ đến ngay!”

Giọng nói đó càng ngày càng rõ ràng, Hàn Phi như nhận ra gì đó, hắn đột nhiên mở mắt ra.

Hắn bất giác nhìn về phía cửa phòng ngủ, khuôn mặt người phụ nữ trung niên ở ngay cạnh khung cửa, đang cầm điện thoại di động nhìn hắn đầy quan tâm.

“Hàn Phi, mẹ phải đi làm đây, bố con hôm nay có thể sẽ về muộn một chút, một mình con ở nhà đừng chạy lung tung, cứ

ở trong phòng ngủ của mình, được không?”

Ngoài cửa sổ trời đã tối hẳn, người phụ nữ trung niên đợi hồi lâu, Hàn Phi cũng không lên tiếng.

Bà khẽ thở dài, xoay người đi về phía cửa phòng khách: “Nhớ kĩ, tuyệt đối đừng chạy lung tung.”

Cửa chống trộm được mở ra, người phụ nữ trung niên cầm điện thoại di động, đeo balo rời đi.

Trong căn phòng xa lạ này chỉ còn lại một mình Hàn Phi, hắn từ trên giường chậm rãi ngồi dậy, trong đầu dần dần xuất hiện một cảm giác bất an.

“Trời tối rồi……”

Trong người có một cảm giác khẩn trương không thể giải thích được, Hàn Phi mặc quần áo bước xuống giường, bật hết đèn ở tất cả các phòng trong nhà.

Ánh đèn rực rỡ không xua đi được cảm giác xa lạ, Hàn Phi đứng ở góc phòng khách lặng lẽ quan sát những gian phòng khác.

“Nó sẽ trốn ở đâu?”

Trong lòng hiện lên một câu hỏi kỳ quái, Hàn Phi càng nghĩ càng thấy bối rối.

Hắn không thể tìm ra đáp án cho câu hỏi, nên chỉ có thể dựa vào tường, nhanh chóng chạy về phòng ngủ, đóng cửa lại.

Ghé sát cửa, vểnh tai lên nghe, phòng khách yên tĩnh, không một tiếng động.

Nhịp tim Hàn Phi dần trở lại bình thường, căn phòng này thuộc về hắn, mang đến cho hắn một chút chút cảm giác an toàn.

Trở lại ngồi trên giường, tay Hàn Phi chạm vào mấy tờ giấy nháp giấu dưới gối, hắn nghi hoặc lấy mấy tờ giấy nháp ra, bên trên có viết những câu chuyện tưởng như thật sự đã xảy ra.

“Câu chuyện thứ hai tên là —— phòng tắm, cách đây khoảng bảy năm, có một lần khi tôi đang tắm, không cẩn thận bị bọt vào mắt, tôi nhanh chóng rửa lại bằng nước sạch, nhưng dù có rửa như thế nào thì cảm giác đau nhói đó cũng không giảm, tôi cố gắng mấy lần rồi mới mở mắt ra.”

“Kết quả nhìn thấy một đôi tay màu trắng đang móc mắt của tôi.”

“Câu chuyện thứ ba tên là —— khách mời, kể từ ngày tôi bắt đầu bị bệnh, mỗi khi đến 0 giờ 1 phút, sẽ có người gõ cửa phòng chống trộm của nhà tôi. Tôi nói chuyện này với người nhà, bọn họ canh giữ cho đến khi 0 giờ có tiếng gõ cửa, nhưng sau khi bọn họ mở cửa ra, bên ngoài lại không có một ai.”

“0 giờ 1 phút của ngày hôm sau, không có ai đến gõ cửa phòng khách nhà tôi nữa, nhưng cửa phòng ngủ của tôi thì lại luôn truyền đến tiếng bụp bụp.”

“Câu chuyện thứ tư tên là —— mẹ, dần dần tôi đã phát hiện ra một chuyện, thật ra mẹ…”

Tờ giấy nháp có viết truyện thứ tư đã bị xé mất một phần, Hàn Phi cầm gối lên, nhưng không nhìn thấy phần còn lại đâu.

Hắn đứng dậy ngồi xuống chiếc ghế trước bàn làm việc, nhặt thùng rác lên, phát hiện không có gì trong đó, rồi bắt đầu mở từng ngăn kéo ra.

Những động tác này đều là được thực hiện theo phản ứng bản năng, như thể hắn đã trải qua nó trước đây.

Tìm một hồi lâu, Hàn Phi cũng không tìm được phần còn lại, hắn thất thần ngồi trên ghế nhìn dãy sách và kịch bản trước bàn làm việc.

“Mình là một người rất thích đọc sách.”

Nhìn lướt qua các kịch bản, có một cái tên đã thu hút Hàn Phi.

“Tiểu thuyết gia huyền nghi?”

Tiện tay rút cuốn kịch bản ra, khi Hàn Phi cầm kịch bản lên, có một tờ giấy chứng nhận tuyển dụng đã vượt qua phỏng

vấn rơi trên bàn.

Hàn Phi mở tờ giấy chứng nhận tuyển dụng ra, bên trên nó yêu cầu hắn phải tập trung ở cửa phía tây của công viên vui chơi giải trí lúc 8 giờ sáng để nhận trang phục mascot.

"Mình thật sự là diễn viên mascot trong công viên vui chơi giải trí à?"

Có thể là bởi vì cơ thể hoàn toàn được bao bọc trong trang phục mascot, sẽ cho Hàn Phi cảm giác an toàn, cho nên hắn mới chọn một nghề nghiệp như vậy.

Nhìn kỹ giấy chứng nhận tuyển dụng, Hàn Phi cảm thấy thứ này vô cùng quan trọng, nhất định phải giữ gìn cẩn thận.

"Tám giờ buổi sáng……"

Khi sự chú ý của Hàn Phi đang hoàn toàn tập trung vào tờ giấy chứng nhận tuyển dụng, hắn mơ hồ nghe thấy một tiếng kẽo kẹt.

Âm thanh đó vô cùng yếu ớt, có lẽ hầu hết mọi người đều sẽ nghĩ rằng mình đã nghe nhầm.

Dùng tốc độ nhanh nhất giấu tờ giấy chứng nhận tuyển dụng vào trong túi áo, Hàn Phi quay đầu lại nhìn về phía sau, cánh cửa tủ quần áo dường như không đóng chặt, mở ra một kẽ hở.

Đầu óc Hàn Phi trở nên trống rỗng, máu chảy trong toàn bộ cơ thể đang tăng tốc, tim bắt đầu đập một cách không kiểm soát.

Sau khi ngồi ở trên ghế một lúc, Hàn Phi đi về phía tủ quần áo.

Hô hấp có chút lộn xộn, Hàn Phi mím môi, chậm rãi tiến đến gần chiếc tủ.

Đầu ngón tay chạm vào cánh cửa tủ quần áo, nhưng Hàn Phi lại do dự, trong đầu hắn hiện lên một vài ảo ảnh kinh khủng, chẳng hạn như nếu mở tủ, một bàn tay sẽ duỗi ra lôi mình vào; hoặc là sau khi cửa tủ, sẽ có vô số tóc lao ra ngoài;

hoặc là có một đứa trẻ toàn thân chảy máu đang trốn trong tủ…

Bàn tay đang muốn mở cửa ra dừng lại, Hàn Phi đóng chặt cửa tủ lại.

Tay hắn còn chưa rời khỏi chiếc tủ, trong phòng khách đột nhiên vang lên tiếng kim đồng hồ chuyển động, tích tắc, tích tắc.

Mặc dù Hàn Phi đã mất hết ký ức trong quá khứ, nhưng hắn vẫn nhớ những gì đã xảy ra sau khi từ bệnh viện tỉnh lại, người phụ nữ trung niên nói rõ ràng đồng hồ trong nhà bị hỏng, thời gian luôn được ấn định là 12:01.

Choáng váng một chút, Hàn Phi phát hiện tủ quần áo vừa đóng đã lại mở một ra kẽ hở khác.

Có lẽ là do chiếc tủ này đã quá cũ, căn bản không thể đóng chặt.

Những lý do tương tự có rất nhiều, có nghĩ như thế nào đây cũng chỉ là một chuyện rất nhỏ, nhưng lại khiến nội tâm Hàn Phi càng thêm bất an.

Hắn không dám tiếp tục ở lại trong phòng ngủ chật hẹp này, quyết đoán mở cửa phòng ngủ bước ra ngoài.

Ánh sáng trong phòng khách chiếu vào Hàn Phi, hắn liếc trái nhìn phải, sự bất an trong lòng lại càng thêm mãnh liệt.

Sau khi người phụ nữ trung niên rời khỏi nhà, Hàn Phi đã bật hết đèn trong nhà lên, nhưng khi bước đến phòng khách lại thấy đèn trong nhà vệ sinh đã bị tắt.

“Câu chuyện thứ nhất là tủ quần áo, câu chuyện thứ hai là bồn tắm, bồn tắm chính là ở trong nhà vệ sinh.”

Tim đập thình thịch, Hàn Phi dựa lưng vào tường, nhìn chằm chằm căn phòng hoàn toàn xa lạ này.

Trong đầu hắn không nghĩ ra được gì, mọi thứ đều trống rỗng, tất cả chỉ còn lại một cái tên, cùng với bản năng của cơ thể.

Nín thở, Hàn Phi cách xa nhà vệ sinh, đi về phía cửa chống trộm của phòng khách, hắn có một linh cảm mạnh mẽ rằng nếu như tiếp tục ở trong căn nhà này, nhất định sẽ bị giết chết.

Chương 629: Là cô sao?

Trên tường phòng khách có treo một chiếc đồng hồ bị hỏng, thời gian được ấn định là 12:01, kim đồng hồ rõ ràng không chuyển động, nhưng ở đâu đó trong nhà lại có tiếng tích tắc, tích tắc.

Hàn Phi dựa lưng vào tường, không biết ai đã tắt đèn trong nhà vệ sinh, hắn hiện giờ không muốn đi tìm ra thứ ẩn giấu ở đó, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi "căn nhà" xa lạ này.

Sải bước đến trước cửa chống trộm trong phòng khách, Hàn Phi nắm lấy tay nắm cửa, còn chưa đợi hắn kịp mở cửa, một tiếng gõ rất nhẹ đột nhiên vang lên!

Đại não Hàn Phi như bị thứ gì đó kích thích, rụt tay lại như bị điện giật.

Tiếng gõ cửa càng ngày càng rõ ràng hơn, trái tim Hàn Phi cũng dần dần treo lên, chậm rãi nghiêng người về phía trước, khi mặt sắp chạm vào mắt mèo, hắn đột nhiên nhận ra một chuyện.

"Tiếng gõ cửa dường như không phải từ ngoài cửa truyền đến?"

Sắc mặt không còn chút máu, Hàn Phi quay đầu nhìn về phía phòng ngủ của mình.

Khi tiếng gõ cửa ngày một lớn hơn, hắn có thể chắc chắn rằng tiếng gõ cửa đang phát ra từ phòng ngủ.

Đồng tử co rụt lại, Hàn Phi phát hiện khóa cửa phòng ngủ đang khẽ chuyển động.

"Lần đầu tiên khách mời gõ cửa lúc 0:01 là ở bên ngoài căn nhà, lần thứ hai là ở trong phòng khách, lần thứ ba là trong phòng ngủ của mình…"

Đầu óc hoàn toàn trống rỗng, Hàn Phi không biết đối phương chạy vào trong phòng mình từ lúc nào, cảm giác như có người cố ý lẻn vào vậy.

Không dám ở lại, Hàn Phi muốn chạy ra ngoài, nhưng hắn cũng biết bên ngoài còn ẩn chứa nhiều nguy hiểm hơn, sẽ phải đối mặt với đủ loại thương tổn không thể biết trước.

Hô hấp càng ngày càng trở nên khó khăn, cuối cùng Hàn Phi hạ quyết tâm, hắn chậm rãi xoay tay nắm cửa.

Khi lò xo hãm nảy lên, hắn mơ hồ nghe thấy tiếng thở dốc, âm thanh của tiếng thở giống như tiếng dã thú.

Năm ngón tay nắm lấy tay nắm cửa ướt đẫm mồ hôi lạnh, Hàn Phi nhấc nắp mắt mèo nhìn ra bên ngoài, bảo vệ béo mà hắn nhìn thấy hồi sáng đang đứng ở trước cửa nhà mình.

Bảo vệ ban ngày vô cùng nhiệt tình với mọi người và luôn mỉm cười, bây giờ như thay đổi một bộ mặt khác, trên mặt nổi những đường gân xanh dày như ngón tay, trong tay anh ta dường như đang cầm thứ gì đó, chờ đợi Hàn Phi mở cửa.

Bảo vệ béo nghe thấy tiếng khóa cửa, nhưng có thể là do đợi một lúc mà cửa vẫn chưa mở ra, anh ta cảm thấy hơi khó hiểu, khuôn mặt trực tiếp dán vào mắt mèo, anh ta muốn thông qua mắt mèo xem trong nhà có gì.

Khuôn mặt toàn gân xanh phóng đại lên trong mắt Hàn Phi, hắn lập tức lùi lại, đậy lại cái nắp trên mắt mèo.

“Không thể đi ra ngoài, ít nhất là bây giờ không thể đi ra ngoài.”

Hàn Phi lùi lại phía sau, những âm thanh khác nhau lọt vào tai, ảnh hưởng đến khả năng phán đoán, khiến hắn càng thêm nóng nảy.

“Anh ta đang đứng ở cửa nhà mình? Tại sao không nói một lời mà đứng chờ mình mở cửa?”

Đồng hồ đã hỏng, nhưng tiếng tích tắc càng ngày càng rõ ràng, Hàn Phi ôm cái đầu trống rỗng, cơ thể hắn cảm thấy khó chịu, từng cơn choáng váng ập đến.

“Bên ngoài cửa chống trộm có bảo vệ đang đứng, người trong phòng ngủ dường như sắp ra ngoài rồi, mình phải tìm một nơi để trốn càng sớm càng tốt.”

Tủ quần áo và tủ lạnh để đầy đồ, cửa phòng ngủ của bố mẹ bị khóa, trong phòng bếp không có vật che khuất, đèn phòng tắm đã bị tắt, bên trong có thể có thứ gì đó.

Trong thời gian chưa đầy một phút đại não lóe lên tất cả thông tin đã biết, trong quá trình Hàn Phi di chuyển đã va vào bộ trang phục mascot rách nát bên cửa.

Hai bộ trang phục mascot của công viên vui chơi giải trí và một số bộ quần áo bẩn chưa kịp giặt chất lên nhau thành đống, trong đó có một bộ bị xé rách, trông đã vô cùng cũ kĩ; bộ còn lại mặc dù lấm lem những vết bẩn, nhưng ít ra trông nó vẫn hoàn chỉnh.

"Trốn trong mascot."

Ngón tay chạm vào trang phục mascot, Hàn Phi không biết mình nên chọn bộ nào, mặc dù bộ quần áo hoàn chỉnh của búp bê có thể che kín toàn thân nhưng vết bẩn để lại trên đó khiến hắn rất khó chịu.

Đây không phải là mắc bệnh sạch sẽ, hắn chỉ cảm thấy vết bẩn đó giống như máu rỉ từ trong ra ngoài, nếu như vết bẩn có thể thấm vào bề mặt trang phục mascot, thì có nghĩa là bên trong trang phục đó đã rất bẩn rồi.

Nắm lấy bộ trang phục mascot bị rách, Hàn Phi nhanh chóng mặc nó vào.

Một người bình thường lần đầu tiên mặc trang phục mascot sẽ rất chậm, cần xác định các bộ phận khác nhau, nhưng Hàn Phi lại vô cùng thuần thục, như thể hắn đã mặc nó rất nhiều lần, cơ bắp ghi nhớ hết tất cả thứ tự.

Đội cái đầu nặng nề lên, Hàn Phi hoàn toàn ẩn mình trong bộ trang phục mascot cồng kềnh, nằm xuống vị trí ban đầu.

Hoàn toàn bị bao trùm trong bóng tối, âm thanh bên ngoài dường như cũng không thể nghe rõ.

Trong bóng tối nhỏ bé này, Hàn Phi chỉ có thể nghe thấy nhịp tim và tiếng thở hổn hển của chính mình, ép mình không phát ra tiếng động, cố gắng đóng vai một xác chết.

Nhìn ra qua khe hở trên mũ trùm đầu mascot, mọi thứ trong nhà dường như đều trở lại bình thường, mọi thứ mà hắn trải qua vừa rồi dường như chỉ là ảo giác của chính mình mà thôi.

Nín thở, Hàn Phi nằm yên bất động.

Khoảng nửa phút sau, bộ trang phục mascot khác mà vừa rồi hắn không chọn đột nhiên động đậy một cái!

Có vẻ như là do lúc nãy Hàn Phi chưa kịp để ngay ngắn, cái đầu mascot của bộ trang phục lăn ra từ đống quần áo bẩn, đập vào khung cửa nhà vệ sinh.

Cái đầu lẽ ra phải dừng lại khi va phải thứ gì đó, dường như bị thứ gì đó bắt lấy, lại lăn thẳng vào trong bóng tối của nhà vệ sinh.

Âm thanh giòn giã vang lên, đây chắc chắn không phải là âm thanh của cái đầu mascot va chạm với thứ gì đó, mà giống như có người dùng tay chọc thủng nhãn cầu trong suốt của cái đầu mascot hơn.

“Bàn tay nhợt nhạt, móc mắt của tôi…”

Lồng ngực Hàn Phi rất ngột ngạt, hắn điều chỉnh tầm mắt của mình, nhìn sang bộ trang phục mascot không còn đầu.

Bề ngoài bộ trang phục tương đối hoàn chỉnh, bên trong có một ít máu đã đóng vảy, giống như còn có độc trùng không rõ đang di chuyển.

Kẽo kẹt…

Tiếng mở cửa lọt vào tai, từ góc của Hàn Phi không thể nhìn thấy tình hình trong phòng ngủ của mình, chỉ có thể dựa vào thính giác.

Sau khi cửa phòng ngủ được mở ra, trong nhà hình như có người đang đi lại, sau đó là tiếng lật đồ vang lên, có một người đang đi tìm hắn!

Bước ra khỏi phòng ngủ của hắn, đi vào phòng bếp, sau đó dừng lại ở cửa nhà vệ sinh, cuối cùng bước đến phòng khách.

Hàn Phi không thấy ai trong phòng khách, nhưng khi ánh đèn chiếu vào trước bàn trà, trên kính của bàn trà xuất hiện một bóng người.

Nó dừng một lúc lâu ở giữa phòng khách, sau đó dường như phát hiện ra những chiếc áo khoác mascot chất đống bên cửa.

Hàn Phi không nhìn thấy bất cứ thứ gì đến gần, nhưng bộ trang phục bẩn mà hắn mặc lên người liền rơi xuống đất.

Hắn đã không dám thở nữa, nhưng càng hồi hộp, tim hắn càng đập nhanh.

Cái đầu mascot nặng nề dường như bị ai đó giật lấy, khi lực lượng đó đang muốn tháo cái đầu xuống thì giọng nói của một người đàn ông xa lạ đột nhiên vang lên từ ngoài cửa chống trộm.

“Lưu béo, đêm hôm khuya khoắt cậu chạy tới nhà chúng tôi làm gì?”

“Chị dâu nói Hàn Phi ở nhà một mình, chị không yên tâm, nên bảo em canh giữ ở gần đây.”

“Vậy hay là cậu vào trong nhà ngồi đi.” Giọng người đàn ông xa lạ có vẻ trưởng thành chững chạc, nhưng trong giọng nói cũng có một cảm giác mệt mỏi.

“Dạ thôi, lần trước Hàn Phi kích động lên, suýt chút nữa đã đánh cả em, cậu ấy ngoại trừ hai người ra, không tin ai cả.” Bảo vệ béo vừa cười gượng vừa nói: “Nếu như anh đã về rồi, vậy em cũng không cần ở lại đây nữa, tạm biệt.”

Tiếng bước chân của bảo vệ béo vang lên, đồng thời chìa khóa cũng được tra vào ổ, khi cửa chống trộm được đẩy ra, Hàn Phi cũng nghe thấy tiếng đóng cửa ở phòng ngủ của mình.

Bốn loại âm thanh gần như truyền vào tai cùng một lúc, Hàn Phi vô cùng nhạy bén phân biệt được ra, hắn cũng không biết tại sao mình lại có thể làm được như vậy.

“Hàn Phi?”

Cửa chống trộm bị đẩy ra, một người đàn ông có chút già nua bước vào nhà, ông hình như là bác sĩ pháp y ở sở cảnh sát, vừa từ phòng giải phẫu ra, vì vậy trên người bốc một mùi hôi rất khó tắm rửa sạch được.

Tóc của người đàn ông đã bạc trắng một nửa, sau khi vào nhà cất chiếc cặp lên tủ, ông đi vào phòng ngủ của Hàn Phi, có thể thấy dường như ông đang rất lo lắng cho hắn.

Bước nhanh về phía trước, khi người đàn ông đi ngang qua nhà vệ sinh thì hơi ngây ra một chút, ông tiện tay bật đèn nhà vệ sinh lên, sau đó đưa tay lấy ra cái đầu mascot từ bên trong.

Đôi mắt của cái đầu to bị chọc thủng hai lỗ, nụ cười trên môi nó cũng trở nên càng vui hơn.

“Con còn chưa ngủ sao?”

Người đàn ông đi về phía phòng ngủ của Hàn Phi với cái đầu to, khi ông đi sâu vào trong phòng, Hàn Phi đang nằm bất động trên mặt đất lập tức đứng dậy, hắn dứt khoát mở cửa chống trộm ra, mặc trên người bộ trang phục mascot rách nát chạy về phía hành lang.

“Đêm nay không thể ở trong phòng được, nhất định phải đi, nếu không mình rất có thể sẽ chết trong đó! Có thứ gì đó nấp trong tủ quần áo của mình!”

Hàn Phi chạy vào lối đi an toàn, người đàn ông trong nhà cũng nghe thấy tiếng mở cửa chống trộm nên vội vàng ra ngoài kiểm tra.

“Hàn Phi? Hàn Phi!”

Người đàn ông tóc bạc trắng một nửa đuổi theo, Hàn Phi mặc áo khoác mascot nên động tác có chút bất tiện, khoảng cách hai bên cũng từ từ thu hẹp lại.

Hàn Phi trước giờ vẫn luôn từ chối đi thang máy, hắn chạy lên tầng sáu, điên cuồng đập nút thang máy.

Cửa thang máy màu xám bạc chậm rãi mở ra, Hàn Phi bước vào, lập tức ấn tầng một.

Người đàn ông xa lạ đuổi theo gọi tên Hàn Phi, vẻ mặt ông tràn đầy lo lắng, nhưng vẫn chậm một bước.

Cửa thang máy đóng lại, ông bắt đầu chạy xuống dưới.

Sau khi người đàn ông đứng ngoài thang máy hét lên vài tiếng, ông lê cơ thể mệt mỏi của mình vào hành lang, bắt đầu chạy xuống.

Thang máy xuống đến tầng một trước, Hàn Phi không đợi cửa thang máy mở hoàn toàn liền chạy ra ngoài.

Hắn không dám tiếp tục ở trong tòa nhà này nữa, nhân lúc người đàn ông còn chưa đuổi kịp, hắn đã rời khỏi tòa nhà số 4.

Những tòa nhà trong cư xá trông giống như những chiếc quan tài được dựng lên trong đêm tối, chỉ nhìn chúng thôi cũng khiến Hàn Phi cảm thấy vô cùng ngột ngạt.

Hắn nhảy vào bụi cây, mặc nguyên bộ trang phục mascot nằm bò trên mặt đất, để bụi cây che mình đi.

"Bất luận thế nào cũng không thể quay lại căn nhà đó, bất luận thế nào cũng phải sống sót qua đêm nay, sau đó trước 8 giờ sáng đến công viên vui chơi giải trí kia!"

Trong tâm trí không có ký ức liên quan, nhưng hắn lại cảm thấy đây là chuyện quan trọng nhất.

Giấy chứng nhận tuyển dụng hắn đều có mang theo bên người, chỉ cần gắng gượng đến khi trời sáng là được.

Hàn Phi cố hết sức để cơ thể dán chặt xuống đất, hắn nhúc nhích từng chút một.

"Hàn Phi!"

Giọng của người đàn ông xa lạ vang lên gần đó, ông có vẻ lo lắng Hàn Phi rời khỏi cư xá, nên chạy ngay đi tìm bảo vệ.

Sau khi người đàn ông đi khỏi, Hàn Phi cởi bỏ mũ trùm đầu mascot ra, hắn theo bản năng nhìn xung quanh để xác định vị trí của camera giám sát.

Sau khi phát hiện mình bị camera giám sát quay được, hắn lập tức di chuyển, lại lẩn trốn ở nơi khác.

Bảo vệ đang làm nhiệm vụ đã được báo động, bắt đầu tìm kiếm với người đàn ông, nhưng Hàn Phi hình như rất có thiên phú trốn tìm, mấy lần đều là suýt bị phát hiện.

Khoảng cách hai bên thực ra rất gần, Hàn Phi thậm chí có thể nghe được tiếng nói chuyện của những người bảo vệ.

"Tên điên ở tòa nhà số 4 lại chạy ra ngoài rồi, mọi người chú ý một chút!"

"Đây không phải là gây rắc rối cho chúng ta hay sao? Không thể đưa nó đến bệnh viện tâm thần được à?"

"Nghe nói nó mắc chứng hoang tưởng bị bức hại, cảm thấy tất cả mọi người trên thế giới đều muốn làm hại mình, thường làm ra những chuyện phi lý, nó báo động giả với cảnh sát nhiều quá nên đã bị cảnh sát đưa vào danh sách đen rồi."

"Thật không?"

"Lại còn không nữa, đến bố mẹ mình nó còn không tin, đến thức ăn cũng không dám tùy tiện ăn, luôn cho rằng bên trong có độc, anh nói xem có nực cười không?"

"Đừng nói nhảm nữa! Chú ý một chút! Gần đây, trong cư xá cũ gần công viên vui chơi giải trí có người mất tích, chúng ta hãy coi đây như một bài diễn tập thực tế!"

Mấy người bảo vệ với người đàn ông trung niên tóc bạc trắng một nửa cùng nhau tìm kiếm, nhưng Hàn Phi lại giỏi lợi dụng đêm tối hơn bất kì người nào.

Bầu trời từ từ trở nên sáng hơn, Hàn Phi biết mình không thể tiếp tục trốn được nữa, sau khi hắn trèo qua hàng rào của cư xá xác định được vị trí của công viên, liền chạy đến đó trong bộ trang phục mascot rách nát của mình.

Trong đầu hắn không có kí ức, cái gì cũng không biết, manh mối duy nhất chính là tờ giấy chứng nhận tuyển dụng.

"Kí ức mà người khác nói với mình không thể tin được, chỉ có ký ức mà mình tìm thấy mới thực sự thuộc về mình."

Mặc dù đã quên hết mọi thứ, nhưng nội tâm Hàn Phi vẫn kiên trì như vậy, hắn mặc bộ trang phục mascot rườm rà chạy

qua đường, vừa đi vừa trốn, cuối cùng bảy giờ đã đến công viên.

Nhìn công viên còn chưa chính thức mở cửa kinh doanh, Hàn Phi nắm chặt túi áo của mình, hắn không biết bước tiếp theo phải làm gì.

Lại đợi một lúc lâu, cổng công viên vẫn đóng, nhưng đã có người xếp hàng ở bên ngoài, Hàn Phi mặc bộ trang phục mascot rách nát bẩn thỉu bước tới, tất cả những người xếp hàng đều đang nhìn hắn.

Ánh mắt của mọi người khiến Hàn Phi không khỏi cảm thấy bất an, hắn tăng tốc, chạy tới phía trước hàng, nằm bò bên cửa sổ bán vé, gọi hai nhân viên.

Lấy giấy chứng nhận tuyển dụng ra, Hàn Phi không nhớ gì hết cố gắng hết sức để giải thích.

Nhân viên kiểm tra giấy chứng nhận tuyển dụng, giấy chứng nhận đó quả thực không có vấn đề gì, nhưng biểu hiện của Hàn Phi lại có vấn đề rất lớn.

Làm gì có ai mặc trang phục mascot sờn rách như vậy chạy đến công viên vui chơi vào buổi sáng sớm?

Hai nhân viên liếc mắt nhìn nhau, sau đó gọi điện thoại cho lãnh đạo.

Năm phút sau, một người đàn ông để ria mép đưa Hàn Phi vào trong công viên, lúc đầu anh ta rất nhiệt tình, nhưng khi hỏi Hàn Phi được mấy câu, liền phát hiện hắn cư xử rất kỳ quái, vẻ mặt anh ta cũng phát sinh thay đổi.

Công viên sắp chính thức mở cửa kinh doanh, ria mép không dám để Hàn Phi đi làm, uyển chuyển đuổi hắn ra khỏi đây, dặn bảo vệ trông chừng không được để hắn vào bên trong.

Cầm tờ giấy chứng nhận tuyển dụng yêu cầu đến công viên lúc tám giờ, Hàn Phi mặc bộ trang phục mascot đã sờn rách đang ngồi trên bậc thềm.

Khi mặt trời lên, du khách càng ngày càng nhiều, Hàn Phi có vẻ rất sợ những cảnh như vậy, ẩn mình trong bộ trang phục

mascot, dường như chỉ khi ở trong bộ trang phục sờn rách này thì hắn mới có thể bình tĩnh được.

Cách bên kia hàng rào cao cao, những người mặc trang phục mascot khác đều là những nhân vật hoạt hình xinh đẹp, xung quanh là những đứa trẻ và người lớn vui vẻ vây lấy, bọn họ phân phát kẹo và những món quà nhỏ; Hàn Phi đứng một mình bên ngoài hàng rào, hắn rất sợ náo nhiệt, co ro trong bộ trang phục mascot.

"Ở đây còn có một con búp bê cô đơn này, chú ấy thật là xấu!"

Giọng nói của một đứa bé vang lên từ phía sau, Hàn Phi cảm thấy có người gõ vào chiếc mũ đội đầu nặng nề của mình, hắn vốn đã sợ hãi với tất cả mọi thứ, lập tức né sang một bên.

Trong quá trình di chuyển, hình như là đã đụng vào đứa bé vừa nói hắn xấu.

Đứa bé ngã xuống đất, ngay sau đó Hàn Phi cảm thấy mình bị người ta đẩy ngã, cũng ngã theo.

"Sao búp bê của công viên vui chơi này còn đánh người hả!"

"Gọi quản lý của mấy người đến đây!"

Tiếng khóc của đứa bé vang lên, bố mẹ của nó lớn tiếng trách móc Hàn Phi, cái đầu của búp bê cũng bị ướt, hình như là bị người ta đổ đồ uống vào.

Hàn Phi lùi lại trong bộ trang phục mascot cồng kềnh, tiếng mắng nhiếc càng ngày càng lớn, hắn muốn bỏ chạy, nhưng tất cả mọi thứ xung quanh đều khiến hắn cảm thấy vô cùng bất an.

Cái đầu nặng nề lại bị người ta đánh vào, khóe mắt Hàn Phi bên trong trang phục bị đụng trúng, truyền đến một cơn đau nhói.

"Rõ ràng là do con của anh chị tự mình đụng phải, anh còn muốn vu oan cho người khác?" Một giọng nói có phần quen thuộc vang lên: "Tôi đã dùng điện thoại quay lại hết rồi đấy, anh chị đừng có mà quá đáng quá!"

Người qua đường cũng tiến đến thuyết phục, lúc đó cả nhà này mới chửi bới bỏ đi.

Hàn Phi đã quen với những cơn đau, mở mắt ra nhìn qua khe hở trên cái đầu.

Một người mẹ dắt theo một cậu bé từ xa đi về phía Hàn Phi, người mẹ này cho người ta cảm giác vô cùng dịu dàng, trong sâu thẳm đôi mắt dường như ẩn chứa một nỗi buồn bi thương, đứa bé bên cạnh cô cũng trưởng thành hơn rất nhiều so với bạn bè cùng trang lứa, lúc nào cũng trong bộ dạng như ông cụ non.

"Con búp bê này cũng thê thảm thật đấy, bị ức hiếp thành như này rồi còn không dám phản kháng, con sau này nhất định sẽ cố gắng, tuyệt đối không thể trở thành một người như chú ấy." Cậu bé thì thào nói, cậu có vẻ không muốn đến gần con búp bê bẩn thỉu, lại rách nát này.

Nghe thấy lời nói của con mình, người phụ nữ dừng lại, cô nhìn sang đứa con.

"Sao vậy ạ? Con nói sai gì sao?" Cậu bé nhìn mẹ khó hiểu: "Mặc bộ quần áo búp bê rách nát, kì lạ, giữa phố lại bị lũ trẻ bắt nạt, đổ đồ uống lên người, con cảm thấy như vậy thật mất mặt."

"Sống ở một nơi như này, khi con dần trưởng thành, những gì con nhìn thấy cũng sẽ khác." Người phụ nữ không trực tiếp bắt bẻ con mình, cô ngồi xổm trước mặt đứa bé, nhẹ nhàng nói: "Khi mẹ bằng tuổi con, có thể cũng cảm thấy công việc này không đủ đàng hoàng, nó sẽ khiến con cảm thấy mất mặt."

"Nhưng sau này, khi mẹ bằng tuổi anh trai con, mẹ không còn cảm thấy bọn họ mất mặt nữa, chỉ cảm thấy bọn họ thật đáng thương, mẹ sẽ giúp đỡ bọn họ hết sức có thể."

"Sau này nữa, khi mẹ bằng tuổi bố con, mẹ cảm thấy bọn họ rất đáng để chúng ta tôn kính, dựa vào hai bàn tay của mình nỗ lực kiếm tiền, nỗ lực sống, một người như vậy không ai có tư cách để cười nhạo."

Sau khi người phụ nữ nghiêm túc nói xong, cô sờ sờ đầu cậu bé: "Con có hiểu không? Phó Thiên."

Chương 630: 99 lần

Nhìn diễn viên búp bê ngã xuống đất, Phó Thiên vẫn không thể hiểu được, cậu lắc đầu: "Mặc dù có như thế nào, con cũng không muốn trở thành một người như chú ấy."

Người phụ nữ không áp đặt ý kiến của mình lên Phó Thiên, cô đứng dậy đi về phía Hàn Phi.

Khi cô muốn nâng Hàn Phi dậy, hắn theo bản năng bắt đầu né tránh.

Mặc trang phục mascot rách rưới, Hàn Phi chật vật ngã trên mặt đất, đồ uống từ khe hở trên đầu búp bê chảy vào bên trong, lộ ra cái cổ rất dơ của hắn.

"Đừng sợ, đừng sợ." Người phụ nữ cảm thấy diễn viên bên trong búp bê tuổi hẳn là không nhiều lắm, giọng nói nhẹ nhàng, cô lấy từ trong túi ra một chiếc khăn tay, muốn giúp Hàn Phi lau vết bẩn đồ uống ở cổ, nhưng chỉ cần cô đến gần, hắn ngược lại sẽ càng lùi về phía sau.

Mất trí nhớ, mọi thứ trên thế giới này đối với Hàn Phi đều xa lạ, đáng sợ, hắn không có cách nào tin tưởng bất luận kẻ nào, cho nên đề phòng là chuyện bình thường.

Dường như nhìn thấy Hàn Phi vô cùng đau đớn, cuối cùng người phụ nữ cũng chỉ biết nhét khăn vào tay hắn: "Tại sao bên ngoài công viên vui chơi chỉ có mỗi mình anh là búp bê? Có cần tôi đưa về nhà không?"

Nghe thấy từ về nhà, đầu óc Hàn Phi trở nên tỉnh táo, hắn nhất định sẽ không trở lại.

Đầu óc hắn trống rỗng, hắn không biết bố mẹ có phải là bố mẹ mình không, đây thực sự là một cực hình không thể tưởng tượng nổi đối với một người.

Từ trên mặt đất bò dậy, Hàn Phi nắm lấy hàng rào bảo vệ, trốn vào trong bộ trang phục mascot, nhìn về phía công viên vui chơi.

“Trước 8 giờ mình phải đến công viên với giấy chứng nhận tuyển dụng. Mình đã làm tất cả những điều này, nhưng dường như không có chuyện gì xảy ra.”

Hàn Phi thu hồi ánh mắt, nhìn xuống khăn tay: “Sau khi đi vào công viên vui chơi, mình lại bị đuổi ra ngoài, sau khi bị người ta đẩy ngã, hai mẹ con tốt bụng đã giúp mình giải vây.”

Từ khi rời khỏi cư xá đến bây giờ, trong tâm trí Hàn Phi đã ghi nhớ tất cả những người mà hắn tiếp xúc, hắn cảm thấy trí nhớ của mình vô cùng tốt, những người đã gặp qua hầu như đều không thể nào quên được.

“Có được trí nhớ tốt như vậy tại sao mình lại bị mất trí nhớ?”

Nắm chặt chiếc khăn tay, Hàn Phi đang định sửa sang lại manh mối mà mình biết được thì nhân viên bảo vệ của công viên vui chơi đột nhiên đi tới.

Gia đình xảy ra xung đột với Hàn Phi vừa rồi đứng ở phía sau lưng bảo vệ, bọn họ chỉ chỉ trỏ trỏ vào hắn.

“Công viên vui chơi của chúng tôi có yêu cầu rất cao đối với nhân viên. Cậu đã rất thô lỗ với khách hàng, lại còn đánh ngã cả trẻ em. Điều này đã vi phạm nghiêm trọng nội quy nhân viên của chúng tôi.” Bảo vệ ngăn ở trước mặt Hàn Phi: “Hiện tại chúng tôi cảm thấy cậu rất nguy hiểm, nơi này không chào đón cậu, vui lòng mau chóng rời khỏi đây.”

Nhân viên bảo vệ muốn đuổi Hàn Phi đi, nhưng người mẹ không thể nhịn được nên đã lấy đoạn video quay được đưa cho bảo vệ xem: “Các anh có thể nhìn rõ, ngay cả khi bị ăn hiếp thành như vậy, anh ấy vẫn tuân theo nội quy nhân viên của các anh, căn bản không hề chống trả. Tôi nghĩ các anh nên điều tra rõ ràng rồi hãy tiến hành trách phạt.”

“Chúng tôi nhận được thông báo của lãnh đạo, cậu ấy đã không qua được vòng phỏng vấn. Thật xin lỗi.” Bảo vệ chỉ muốn giải quyết nhanh gọn, thái độ lạnh lùng, dường như là quyết tâm phải đuổi bằng được Hàn Phi đi.

Nhìn thấy Hàn Phi thật lâu cũng không nhúc nhích, bọn họ bắt đầu động thủ.

Hàn Phi còn chưa tìm ra manh mối nên không muốn rời đi, hắn liều mạng giãy dụa trong trang phục mascot cũ nát, trông vô cùng chật vật và đáng thương.

"Nếu như anh ấy không phải là nhân viên của các anh, cũng không có ảnh hưởng gì đến người khác, vậy thì các anh càng không đủ tư cách để quản anh ấy. Anh ấy cũng là khách hàng ở đây. Bây giờ, các anh có phải là nên đối xử với anh ấy như một khách hàng không?"

Vốn dĩ, người phụ nữ cũng không định nhiều chuyện, nhưng không hiểu vì lý do gì, cô ấy nhìn thấy nam diễn viên búp bê này đứng một mình bên ngoài công viên vui chơi, lại nghĩ về một số kỷ niệm đã xảy ra trước đây. Cô ấy không muốn bi kịch đó tái diễn.

Cô lập, bài xích, bạo lực là những thứ cô ghét nhất.

Thấy người phụ nữ nhất quyết can ngăn, nhân viên bảo vệ đành bó tay, bản thân bọn họ cũng đuối lý nên giờ càng khó nói hơn.

"Tại sao cô phải làm vậy?" Một trong những nhân viên bảo vệ của công viên vui chơi tương đối thẳng thắn: "Đầu óc cậu ta có vấn đề. Nếu cô giúp cậu ta, nói không chừng còn có thể bị cậu ta làm tổn thương đấy."

"Đó cũng là việc của tôi." Người phụ nữ cố gắng giao tiếp với Hàn Phi: "Bây giờ anh có muốn về nhà không? Hay là đi đâu?"

Nghe thấy giọng nói của người phụ nữ, Hàn Phi luôn cảm thấy có chút quen thuộc, hắn giơ tay chỉ về phía công viên vui chơi: "Tôi có một số việc muốn biết rõ ràng, sau này tôi sẽ trả lại tiền vé cho cô."

Mọi người xung quanh đều nghĩ Hàn Phi bị bệnh, bao gồm cả người thân thiết nhất là bố mẹ, nhưng người phụ nữ lại không nghe ra lời nói của hắn có vấn đề gì.

Cầm lấy vé vào cửa, Hàn Phi lại đi theo nhân viên bảo vệ vào công viên vui chơi, hắn nhìn biển người chen chúc như thủy triều mà trong lòng có chút sợ hãi, trong người cũng có vẻ hơi khó chịu, dường như hắn mắc chứng sợ giao tiếp xã hội

cực kì nghiêm trọng, nếu ở chỗ đông người lâu sẽ xảy ra bất thường của bệnh lý.

"Sao anh không cởi mũ đội đầu của búp bê ra, đội một đồ vật chạy khắp nơi như vậy sẽ rất khó chịu." Vừa rồi người phụ nữ nghe thấy giọng nói của Hàn Phi thì cảm thấy hơi kỳ quái, như thể cô đã gặp được con người kỳ lạ này ở đâu đó: "Anh muốn đến gặp quản lý công viên để yêu cầu giải thích à?"

Hàn Phi giữ một khoảng cách nhất định với người phụ nữ, hắn lắc cái đầu của con búp bê to lớn.

"Vậy tại sao chú lại muốn vào công viên vui chơi này?" Phó Thiên cũng cảm thấy rất kỳ quái, chớp chớp đôi mắt sáng ngời nhìn Hàn Phi.

Lại lắc đầu, Hàn Phi cái gì cũng không nhớ rõ, hắn chỉ biết mình nhất định phải tới đây, nhưng lý do tới đây là gì thì lại quên mất.

"Nếu không thì anh đi dạo cùng với chúng tôi." Người phụ nữ lo lắng Hàn Phi sẽ xảy ra chuyện, cũng sợ hắn thật sự sẽ làm bị thương những người vô tội khác.

Nhìn vẻ mặt của người phụ nữ, lần này Hàn Phi không từ chối, hắn khẽ gật đầu rồi lẳng lặng đi theo cô.

Lúc đầu Phó Thiên có chút không vui, nhưng cậu nhanh chóng bị hấp dẫn bởi các phương tiện giải trí trong công viên vui chơi, lại bắt đầu chơi tiếp một cách hào hứng.

"Thật tốt khi làm một đứa trẻ, nỗi buồn đến nhanh mà đi cũng nhanh. Trên đời này luôn có những thứ có thể thu hút bọn chúng." Người phụ nữ nhìn Phó Thiên đang chơi đùa, khẽ thở dài một hơi.

Hàn Phi im lặng nhìn Phó Thiên, đứa trẻ đó thông minh hơn rất nhiều so với các bạn cùng lứa tuổi, công viên vui chơi có rất nhiều trò chơi đấu trí cậu đều có thể chiến thắng.

Mỗi khi chiến thắng một trò chơi, nhân viên của công viên sẽ dán một sticker dễ thương lên thẻ, có vẻ như nếu thu thập đủ sticker thì có thể đổi lấy một món quà bí ẩn.

Trong khoảng thời gian rất ngắn, Phó Thiên đã liên tiếp lấy được bốn sticker, cầm lấy thẻ, cậu có vẻ rất vội vàng chạy đến quầy trò chơi có ít người xếp hàng nhất.

"Cháu muốn chơi cái này." Phó Thiên đưa thẻ cho nhân viên rồi ngoan ngoãn ngồi xuống ghế.

"Đã có bốn sticker rồi? Người bạn nhỏ thật lợi hại nha!" Nhân viên mỉm cười, đầu tiên là khen ngợi Phó Thiên, sau đó lấy ra hai bộ bài tú lơ khơ: "Chú sẽ trộn hai bộ bài vào với nhau, sau đó úp từng quân bài một xuống bàn, trước khi úp chúng xuống chú sẽ cho cháu xem. Cháu cần nhớ vị trí của tất cả các quân bài. Sau khi chú trải hết ra, cháu sẽ bắt đầu lật bài. Cháu có thể loại bỏ hai quân bài khi chúng có cùng màu sắc, hoa văn và con số giống nhau. Nếu không đúng, các quân bài chưa được lật sẽ phải trộn lại."

"Luật chơi rất đơn giản, nếu có thể dọn bàn sạch sẽ trong ba phút, cháu sẽ thắng."

"Ba phút?" Phó Thiên khẽ gật đầu: "Cháu sẽ thử một chút."

Động tác của nhân viên rất nhanh, sau khi xáo bài, anh ta giơ ra từng quân bài một rồi lại úp xuống bàn.

Lúc đầu, Phó Thiên vẫn có thể nhớ, nhưng sau lá bài thứ 30, cậu đã hơi bối rối.

"Bắt đầu tính giờ!" Nhân viên bỏ tay ra khỏi bàn và hô một tiếng với Phó Thiên.

Cậu nhóc lật qua lật lại các quân bài trên bàn một cách nhanh chóng, nhưng tỷ lệ chuẩn xác cũng rất bình thường.

Đây là một trò chơi thuần túy kiểm tra trí nhớ, Phó Thiên vẫn còn nhỏ, càng thiếu kiên nhẫn thì càng sai.

Ba phút trôi qua nhanh chóng, và Phó Thiên đã không thành công.

"Thật xin lỗi, người bạn nhỏ, chú không thể đưa sticker cho cháu được rồi." Nhân viên thu hồi lại tấm thẻ nhỏ của Phó Thiên rồi đưa cho cậu một hộp văn phòng phẩm.

“Cháu không muốn hộp văn phòng phẩm, chú có thể trả lại thẻ cho cháu được không?” Phó Thiên nhìn tấm thẻ đã bị lấy đi.

“Chú có thể cho cháu một cơ hội khác để thử thách, nhưng nếu cháu vẫn thua, thì chú chỉ có thể tước bỏ tấm thẻ này.” Vẻ mặt nhân viên tươi cười, nhưng giọng điệu lại rất kiên định, quy tắc của công viên vui chơi này không thể phá vỡ.

“Làm lại lần nữa sao?” Phó Thiên do dự, biết rằng mình không thể làm được: “Nhưng cháu không muốn hộp văn phòng phẩm, bố đã cho cháu rồi.”

“Vậy thì cháu cũng có thể nhờ bố và mẹ chơi thử xem.” Nhân viên rất giỏi đối phó với trẻ, bất cứ khi nào gặp đứa trẻ ồn ào, họ sẽ chọn cách giao tiếp với cha mẹ của chúng, để có thể giải quyết vấn đề một cách nhanh nhất.

Người phụ nữ và Hàn Phi cũng nghe được lời nói của nhân viên, cô ấy mỉm cười, không cho là chuyện lớn.

Hàn Phi ở bên cạnh lại dường như bị thứ gì đó chạm tới, hắn thuận theo khe hở trên đầu búp bê nhìn ra bên ngoài, ánh mắt dán vào bảng đen phía sau quầy hàng, nơi ghi lại thời gian qua cửa trò chơi của những du khách khác.

“Trò chơi……”

Trong tâm trí trống rỗng dường như có một giọng nói vang lên, Hàn Phi không nghe rõ, hắn theo bản năng ngồi ở bên cạnh bàn.

Nhìn thấy một diễn viên búp bê đi tới, nhân viên hơi khó hiểu: “Cậu là ai?”

“Tôi ở đây để giúp cậu bé chơi trò chơi này.”

Người đáng lẽ phải chơi trò này là Phó Thiên, nhưng bây giờ Hàn Phi đã chơi thay cậu bé.

Sau gáy Hàn Phi truyền đến một cơn đau nhói, đây rõ ràng là chuyện rất nhỏ, nhưng hắn lại mơ hồ cảm thấy đó là lựa chọn của vận mệnh.

“Vì là người lớn nên thời gian sẽ được rút ngắn một chút. Cậu cần phải hoàn thành trong vòng hai phút ba mươi giây.” Nhân viên bắt đầu chia bài, Hàn Phi lột bỏ cánh tay trái rách nát của búp bê.

Nhân viên mất hơn một phút để đặt tất cả các lá bài xuống, sau đó hai tay anh ta rời khỏi bàn: “Bắt đầu tính giờ!”

Vào lúc nhân viên hô bắt đầu, Hàn Phi đã đưa tay ra, nhớ rõ chính xác vị trí của từng quân bài!

Hai mươi tấm, bốn mươi tấm…

Hàn Phi dường như không cần suy nghĩ gì cả, hắn như một cỗ máy tinh vi, đừng nói sai lầm, động tác lật bài của hắn còn rất tiêu chuẩn, giống như đã được huấn luyện vô số lần vậy.

Nhân viên ngây người đứng xem, Phó Thiên ngồi bên cạnh Hàn Phi cũng choáng váng, cảnh tượng trước mắt ảnh hưởng rất lớn đến tâm lý của đứa trẻ.

Trong vòng chưa đầy một phút, Hàn Phi đã làm trống bàn và thành công lật ra tất cả các quân bài.

Tốc độ này khiến nhân viên kinh hãi, anh ta sững sờ một chút mới bấm dừng thời gian.

“Một phút? Tôi chia bài còn không có nhanh như vậy? Làm thế nào mà cậu nhớ được thế?”

“Trả lại thẻ cho đứa nhỏ này đi.” Hàn Phi không nhớ rõ Phó Thiên là ai, nhưng hắn vẫn muốn giúp đứa trẻ có được thứ mình muốn.

“Được rồi, được rồi.” Nhân viên dán sticker thứ năm cho Phó Thiên, sau đó anh ta cầm bút viết lên bảng đen thời gian qua cửa trò chơi của Hàn Phi. Bởi vì tấm thẻ là của Phó Thiên, nên ghi chép trên bảng cũng là tên của cậu bé.

Sau khi nhân viên viết xong, giọng nói ở sâu trong tâm trí Hàn Phi truyền ra rất mơ hồ, so với lúc trước, giọng nói này đã lớn hơn một chút.

“Thật là quen thuộc, ai đang ở trong đầu mình?”

Cảm giác đau đớn sau gáy càng ngày càng rõ ràng, Hàn Phi không thể chạm được vào đầu của mình qua cái đầu của búp bê, vì vậy hắn chỉ có thể không ngừng đánh bản thân.

Vài hình ảnh vỡ vụn nhanh chóng lóe lên, Hàn Phi nhìn thấy cánh tay đẫm máu của mình.

Hắn đấm vào đầu mình dữ dội, hất thẳng cái đầu của búp bê xuống đất.

"Cánh tay? Tại sao tôi không nhớ được?"

Hàn Phi nắm chặt lấy cánh tay mình, như muốn xé nát nó ra, hắn cảm thấy mình phải làm gì đó.

Mọi người bắt đầu chú ý đến sự dị thường của hắn và nhìn hắn với ánh mắt khác thường. Hắn cảm thấy tất cả những người đó đều là quỷ, càng lúc càng sợ hãi, thậm chí còn không lấy cái đầu búp bê rơi xuống đất, nhanh chóng chạy về phía có ít người.

"Này! Anh đi đâu vậy?" Người phụ nữ và Phó Thiên bị bất ngờ trước hành động đột ngột của Hàn Phi, họ nhặt cái đầu búp bê trên mặt đất lên rồi đuổi theo hắn.

Áo khoác trên cánh tay của búp bê bị xé rách, móng tay Hàn Phi cắm vào da thịt, sự đau đớn ở cánh tay làm dịu đi cơn đau trong não.

Hắn không biết tại sao mình lại làm chuyện như vậy, dường như đó là một thói quen mà hắn tự ép bản thân phải hình thành.

Móng tay hắn đào ra những vết máu có độ dài khác nhau, nhưng thay vì dừng lại, hành động của hắn lại càng thô bạo hơn.

Máu chảy dài trên cánh tay, trong móng tay cũng đầy máu, nhưng hắn vẫn không dừng lại, giống như một kẻ điên tự hành hạ bản thân.

Đôi mắt của những người xung quanh ngày càng kỳ lạ hơn, cả thế giới dường như đều coi hắn như một con quái vật và một người ngoài hành tinh.

Càng đông người qua lại như vậy, trong lòng Hàn Phi càng cảm thấy sợ hãi, cứ chạy liên tục mà không dám dừng lại.

Sau khi chạy được một lúc lâu, Hàn Phi đã đến phía sau nhà ma của công viên vui chơi và trốn ở bên cạnh một cái cây đại thụ.

Ý muốn làm tổn thương bản thân đã ngừng lại, Hàn Phi nhìn xuống cánh tay đẫm máu của mình.

"Đau đớn không mang lại cho mình khoái cảm, có nghĩa là mình không có khuynh hướng tự ngược đãi bản thân, nhưng tại sao mình phải liều mạng để lại những vết thương này?"

Nhìn những vết thương dày đặc có độ dài khác nhau trên cánh tay, lông mày Hàn Phi nhíu chặt lại.

"99 cái? Con số này có ý nghĩa gì?"

Khi Hàn Phi đang cúi đầu suy nghĩ thì hai mẹ con ôm đầu của búp bê đuổi đến nơi.

"Tại sao lại làm tổn thương chính mình!" Giọng nói của người phụ nữ nhẹ nhàng nhưng lại nghiêm túc, cô đi tới bên người Hàn Phi, đang định nói gì đó thì hắn chậm rãi ngẩng đầu lên.

Cái đầu của búp bê trong tay lăn xuống đất, người phụ nữ sững sờ nhìn khuôn mặt của Hàn Phi.

"Anh tên là gì?"

"Hàn Phi."

Chương 631: Lần này, cô ấy là hy vọng duy nhất

Khuôn mặt của Hàn Phi phản chiếu trong đôi mắt của người phụ nữ, cô tiến lên phía trước từng bước một.

Tay không tự chủ được giơ lên, nhưng khi sắp chạm vào mặt Hàn Phi thì dừng lại, cô chậm rãi thu ngón tay.

"Tại sao anh lại ở đây? Người nhà anh đâu?"

Hàn Phi nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của người phụ nữ, hắn không còn nhớ người phụ nữ trước mặt này nữa, tất cả những ký ức liên quan đến cô ấy hắn đã quên hết toàn bộ, chỉ mơ hồ cảm thấy đối phương không giống với những người qua đường khác, trong ánh mắt của cô không có ẩn chứa ác ý.

Khẽ lắc đầu, Hàn Phi từ từ bình tĩnh lại, giấu cánh tay đầy máu lại phía sau: "Tôi có trí nhớ rất tốt, nhưng bây giờ lại bị mất trí nhớ rồi. Ngoại trừ tên của mình ra, tôi không còn nhớ bất cứ thứ gì nữa."

"Mất trí nhớ?" Trong lòng người phụ nữ có chút do dự, Hàn Phi trước mặt giống như một tờ giấy trắng, lần này gặp gỡ có thể là một lần khởi đầu.

"Đúng, tôi mở mắt ra trong bệnh viện, có một người nói là mẹ của tôi, bà ấy đưa tôi về nhà, ở đó quả thật có dấu vết sinh hoạt của tôi, nhưng trong ngôi nhà đó có đầy quỷ, tất cả bọn chúng đều muốn giết chết tôi!" Ngữ khí của Hàn Phi trở nên vội vã: "Sau đó tôi đã tìm thấy một tờ giấy chứng nhân tuyển dụng của công viên vui chơi giải trí, bên trên có viết thời gian, tôi cảm thấy mình nên đến đây, nhưng tôi không nhớ tại sao mình phải đến đây nữa."

Hàn Phi lục tìm được tờ giấy chứng nhận tuyển dụng, đưa cho người phụ nữ trước mặt: "Tôi chắc chắn có một lý do cần thiết phải đến đây!"

“Lý do cần thiết?” Người phụ nữ liên tục kiểm tra giấy chứng nhận tuyển dụng, ánh mắt của cô di chuyển giữa tờ giấy và Hàn Phi, cuối cùng nói ra một câu trả lời không chắc chắn: “Anh tới đây có phải là để gặp tôi không?”

Cô nói xong liền cảm thấy có chút không đúng, liên tục lắc lắc đầu, trả lại giấy chứng nhận tuyển dụng cho Hàn Phi.

“Tôi không biết, đến cả lý do đó tôi cũng đã quên mất rồi.” Hàn Phi nhìn cánh tay đầy máu của mình: “Sau khi tôi kết thúc trò chơi, trong đầu mơ hồ có âm thanh gì đó vang lên, sau đó hiện ra một cảnh tượng ký ức vỡ vụn, hình như là một cánh tay đầy máu, sau đó tôi không khống chế được mà rạch ra những vết thương trên cánh tay của mình, chơi game dường như có thể giúp tôi lấy lại trí nhớ.”

Lau sạch vết máu trên cánh tay, Hàn Phi bình tĩnh đếm những vết thương: “Tôi không có xu hướng tự ngược đãi bản thân, những vết thương này cũng được rạch ra khá ngay ngắn, như thể là đang đếm số vậy.”

“Anh còn đếm được xem mình đã rạch ra bao nhiêu vết thương à?”

“Tổng cộng có chín mươi chín vết, một con số rất đặc biệt, cũng là một con số khiến tôi cảm thấy vô cùng sợ hãi.” Hàn Phi ôm đầu mình, ánh mắt trở nên kiên định: “Tôi luôn cảm thấy con số này tượng trưng cho một thứ gì đó rất tồi tệ, mỗi khi có thêm một vết thương, dường như là tôi sẽ đến gần hơn với cái chết.”

Cố gắng đứng dậy, Hàn Phi nhìn thẳng người phụ nữ: “Thông qua cuộc trò chuyện của chúng ta vừa rồi, còn có phản ứng đầu tiên của cô khi nhìn thấy tôi, tôi có thể chắc chắn, trước đây cô có quen biết tôi! Có thể nói cho tôi biết tôi rút cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

Cho dù mất hết trí nhớ, cho dù vô cùng đau đớn và khó chịu, Hàn Phi vẫn giữ được năng lực quan sát vô cùng nhạy bén.

“Anh…” Trong đầu người phụ nữ nhớ rất nhiều thứ, là mẹ của Phó Sinh và Phó Thiên, là vợ của Phó Nghĩa, cô ấy dường

như là người đặc biệt nhất trong thành phố này.

Sau một hồi suy nghĩ, cô nhẹ nhàng nói: "Anh là một người ngay thẳng, dũng cảm đầy nhân hậu, không bao giờ cúi đầu trước vận mệnh, cũng không sợ tuyệt vọng và đau đớn, tôi mới gặp anh một lần, nhưng tôi cảm thấy anh chắc chắn là một người bố một người chồng tốt nhất trên thế giới này."

"Có thể." Hàn Phi suy tư một chút: "Nói những cái tôi có thể nghe hiểu được không?"

Sự bi thương trong mắt người phụ nữ đã tiêu tan đi rất nhiều, giọng điệu của cô cũng không còn mang theo cảm giác thương cảm nữa: "Tôi cũng không biết thân phận thực sự của anh là gì? Nhưng anh có thể tin tưởng tôi 100%!"

"Cô nói cô đã gặp tôi một lần? Lúc đó tôi mặc quần áo gì? Ở đâu? Xung quanh có tòa nhà đặc biệt gì không? Cô nói càng chi tiết, tôi càng có thể suy luận ra nhiều thứ." Hàn Phi phát hiện mình đứng trước mặt người phụ nữ, quả thực không có cảm giác sợ hãi nữa.

"Khung cảnh trong mơ rất mơ hồ, tôi nhớ rằng anh là một linh hồn." Người phụ nữ nhớ lại một cách rất nghiêm túc, đôi khi cô còn không thể phân biệt được hiện thực và giấc mơ, dù sao thì lần gặp gỡ đó quá khó tin, mà cô cùng với hận ý tiêu tan, cũng đã hoàn toàn buông bỏ quá khứ.

"Linh hồn?" Sự tin tưởng của Hàn Phi đối với người phụ nữ đã có chút lung lay: "Cô cũng vừa mới xuất viện à?"

"Chúng ta thực sự đã gặp nhau trong bệnh viện."

"Bạn chung phòng bệnh?"

"Không phải."

Người phụ nữ đang chuẩn bị kể chi tiết hơn, thì ở lối vào công viên đột nhiên truyền đến sự náo động, có bảo vệ và bác sĩ mặc áo khoác trắng bước ra khỏi đám đông, bọn họ nhìn ngó xung quanh như thể đang tìm kiếm ai đó.

"Không thể trốn ở đây nữa, chúng ta đi trước đi." Người phụ nữ muốn đưa Hàn Phi theo, nhưng hắn lại lắc lắc đầu.

“Vô dụng thôi, tôi đã xem qua rồi, camera giám sát của công viên không có góc chết, bọn họ vừa rồi thực ra đã đi vào rồi, bây giờ đã bao vây cả phía trước và phía sau, tôi không thể chạy thoát.” Hàn Phi cũng đang tích cực tìm cách trốn thoát, nhưng vì không tìm được đường thoát khỏi công viên vui chơi, nên cuối cùng mới lựa chọn nơi này.

Hàn Phi nói xong, nhìn sang Phó Thiên: “Cầm chắc tấm thẻ công viên đó, chú sẽ giúp cháu qua cửa tất cả các trò chơi.”

Phó Thiên vốn dĩ có chút coi thường Hàn Phi, nhưng từ sau khi hắn bộc lộ trí nhớ phi thường, đứa trẻ cảm thấy hắn rất lợi hại.

“Dạ được, món quà bí ẩn sau khi qua cửa cháu sẽ chia cho chú một nửa.” Dù sao Phó Thiên vẫn còn nhỏ, tất cả niềm vui của đứa trẻ đều trực tiếp thể hiện trên khuôn mặt.

“Trước đây đã có ai nhận được món quà bí ẩn đó chưa?” Hàn Phi có chút tò mò.

“Nghe nói là vé năm vào công viên và một bức thư mời, du khách nhận được thư mời có thể chơi những trò chơi khó và thú vị hơn, phần thưởng của những trò chơi đó vô cùng hay.” Phó Thiên thông minh và trưởng thành hơn rất nhiều so với những người bạn đồng trang lứa, tính hiếu thắng cũng rất mạnh, cậu thích thử thách những trò chơi cực kỳ khó khăn hết lần này đến lần khác, cho đến khi thành công mới thôi.

“Để chơi các trò chơi thông thường, cần phải mua vé vào cổng công viên, tiền là cái giá phải trả. Chơi các trò chơi có phần thưởng hậu hĩnh hơn, chắc chắn cũng sẽ phải trả một số cái giá, hoặc là tiền, hoặc là thứ gì đó khác.”

Hàn Phi vô thức bắt đầu nghĩ theo hướng này, hắn muốn tham gia nhiều trò chơi hơn nữa.

“Phải trả giá là bao nhiêu cháu không rõ, một người thực sự có thể nhận được thư mời cháu cũng chưa bao giờ thấy.” Phó Thiên cẩn thận cất tấm thẻ đi.

“Nhà anh ở đâu? Nếu như anh bị bắt đi, tôi phải đi đâu tìm anh?” Thấy bác sĩ cùng bảo vệ càng ngày càng gần, người phụ nữ vội vàng hỏi.

“Đi ra từ cổng chính của công viên, đi thẳng 2000 mét, đến ngã tư rẽ phải, cô sẽ nhìn thấy một cư xá rất cũ kĩ, tôi sống ở tòa nhà số 4, tầng chín, phòng 4904.” Hàn Phi nói nhanh hơn: “Nơi đó thực sự có quỷ, đừng đến vào ban đêm, đừng tin tưởng bất cứ ai.”

Sau khi bác sĩ và bảo vệ đến gần, Hàn Phi lập tức ngừng nói, hắn bị thô bạo đè xuống đất.

“Mọi người hãy tránh xa anh ta ra! Người này rất nguy hiểm!” Bảo vệ công viên đưa hai mẹ con sang một bên, bọn họ nhìn Hàn Phi bị các y tá khống chế.

Cơ thể bị người lạ giữ chặt, Hàn Phi theo bản năng cảm thấy vô cùng sợ hãi, cảm giác không thể làm chủ vận mệnh của mình được khiến hắn vô cùng đau đớn.

Gục mặt xuống sàn bê tông, Hàn Phi trong bộ trang phục mascot liều mình phản kháng, nhưng hắn càng phản kháng lại càng bị mọi người coi như kẻ điên.

“Bệnh tâm thần sao lại trà trộn vào công viên vui chơi giải trí được vậy?”

“Nghe nói là có người đã mua vé cho anh ta, đây không phải là đang hại mình hại người khác hay sao? Xảy ra chuyện, cô ta có chịu trách nhiệm được không?”

“Mau dẫn anh ta đi ngay!”

Khóe miệng Hàn Phi bị cọ xát, cơ thể còn chưa hoàn toàn khôi phục, tất cả phản kháng đều vô ích.

“Sao con lại làm tay mình thành ra như thế này?” Người đàn ông trung niên với mái tóc bạc một nửa nhìn Hàn Phi vô cùng lo lắng: “Mới được một ngày, sao lại tái phát rồi? Xem ra phải tăng liều lượng thuốc lên mới được…”

Đầu Hàn Phi bị đè xuống đất, ánh mắt của hắn cuối cùng rơi vào trên người hai mẹ con.

“Có lẽ người phụ nữ đó nói không sai, mình cố gắng hết sức để đến đây, chính là để gặp cô ấy và con của cô ấy.”

Người đàn ông tự xưng là bố của Hàn Phi muốn tăng liều thuốc, hắn không biết mình có thể tỉnh táo được bao lâu, hắn cảm thấy vận mệnh của mình đã bị giao vào tay người khác rồi.

Người phụ nữ ở cách đó không xa nhìn thấy Hàn Phi bị bảo vệ đối xử thô bạo, nhìn thấy hắn bị tất cả mọi người coi như kẻ điên và bị bệnh tâm thần, cũng nhìn thấy hắn chật vật bất lực.

Ánh mắt cô vẫn luôn nhìn về phía Hàn Phi, tay cầm túi cũng chậm rãi nắm chặt.

Cả thế giới này đều coi Hàn Phi là kẻ điên, lần này dường như chỉ có cô mới có thể cứu được đối phương.

Hàn Phi vì mất trí nhớ nên đã quên đi quá khứ, không còn bị quá khứ ràng buộc, điều này cũng có nghĩa là trong đầu hắn có thể dệt ra một tương lai mới.

Ánh mắt của người phụ nữ dần trở nên phức tạp, nhưng vào thời khắc cuối cùng, cô đã cắn chặt môi mình.

“Tôi sẽ giúp anh tìm lại trí nhớ, cho dù làm như vậy sẽ lại mất anh lần nữa.”

Chương 632: Bố mẹ xa lạ

Bảo vệ lôi Hàn Phi ra khỏi bộ trang phục mascot, dùng dây trói hắn vào cáng, cuối cùng mấy người hợp lực khiêng hắn vào xe cứu thương.

Trong suốt quá trình, người đàn ông bạc nửa đầu đều không bước tới ngăn cản, ông dường như là một người vô cùng lý trí, biết rằng chỉ có nhanh chóng đưa Hàn Phi đến bệnh viện mới có thể giải quyết vấn đề.

Vì vậy ông cũng giống như những khán giả xung quanh, chỉ đứng vây quanh Hàn Phi…

Cửa xe cứu thương bị bác sĩ đóng lại, cuối cùng Hàn Phi cũng không còn phải chịu đựng những ánh mắt kỳ quái kia nữa, hắn từ từ bình tĩnh.

Bác sĩ mặc áo khoác trắng bắt đầu băng bó cánh tay cho hắn, khi mọi người nhìn thấy những vết thương dày đặc trên cánh tay, cũng bị dọa sợ không nhẹ.

“Bác sĩ Hàn, bệnh tình của con trai ông lại nghiêm trọng rồi, nhiều vết thương như vậy, có cào cũng phải mất rất nhiều thời gian mới được.” Bác sĩ trong xe cấp cứu biết người đàn ông bạc nửa đầu, ông xử lý vết thương cho Hàn Phi rất cẩn thận để vết thương không bị nhiễm trùng.

“Đều là lỗi của tôi, đều là lỗi của tôi…” Người đàn ông được gọi là bác sĩ Hàn tự lẩm bẩm, như thể Hàn Phi trở thành như thế này còn có ẩn tình bên trong.

Xe cấp cứu nhanh chóng lái đến một bệnh viện rất gần công viên, Hàn Phi được đưa lên tầng bốn của bệnh viện.

“Bác sĩ Phó, bệnh nhân xuất viện ngày hôm qua lại phát bệnh rồi, cậu ấy một mình trốn khỏi nhà, sau khi trời sáng lại chạy vào trong công viên vui chơi giải trí.” Bác sĩ trong xe cấp cứu nói ngắn gọn với bác sĩ Phó về tình hình của Hàn Phi.

Là bác sĩ chăm sóc trước đây của Hàn Phi, ông biết rất rõ về bệnh tình của hắn: "Lần này cậu ấy có làm ai bị thương không?"

"Cậu ấy tự rạch cánh tay của mình ra, tôi đã xử lý vết thương rồi."

"Có nghiêm trọng không?"

"Toàn bộ đều là do tự mình cào ra, số lượng vô cùng nhiều, có điều vết thương đều không sâu, giống như là cố ý trải nghiệm cảm giác đau đớn vậy." Bác sĩ chỉ vào cánh tay Hàn Phi nói.

"Xuất hiện xu hướng tự ngược đãi bản thân à? Là do ảo giác nghiêm trọng gây ra? Hay là do nguyên nhân nào khác?" Bác sĩ Phó cau mày suy nghĩ, trước đây ông chưa từng gặp một bệnh nhân nào khó đến như vậy.

Sau khi cân nhắc một hồi, bác sĩ Phó ngẩng đầu nhìn người đàn ông bạc nửa đầu: "Bác sĩ Hàn, con trai ông lúc trước rút cuộc đã làm những chuyện gì? Có phải ông còn giấu chúng tôi chuyện gì không?"

Bác sĩ Hàn lắc lắc đầu: "Tôi đã nói hết tất cả mọi thứ với mọi người rồi."

"Anh chắc chứ?" Bác sĩ Phó chống cằm nhìn chằm chằm bố Hàn Phi : "Chỉ khi bị kích thích mạnh hoặc tác động vật lý mạnh, mới có thể dẫn đến bệnh nhân bị mất trí nhớ và rối loạn chức năng não bộ…"

"Anh nghi ngờ tôi đang cố tình che giấu bệnh tình? Nếu như có thể cứu được con trai, tôi sẵn sàng trả giá bằng mọi thứ!" Bác sĩ Hàn nói một cách chắc nịch.

"Tôi không có ý nghi ngờ anh." Bác sĩ Phó xòe tay ra: "Không nói những chuyện này nữa, gần đây trong thành phố ngày càng có nhiều thi thể không tên, bác sĩ pháp y các anh chắc cũng khá bận, nên tôi không lãng phí thời gian quý báu của anh nữa."

"Chờ mẹ của Hàn Phi đến, rồi tôi đi." Bác sĩ Hàn vô cùng lạnh lùng, tính khí của ông cũng khá cổ quái.

Nửa giờ sau, người phụ nữ trung niên đưa Hàn Phi về nhà đã xuất hiện, bà đi cùng với hắn đến tiếp nhận điều trị của bác sĩ Phó, bố của hắn là bác sĩ Hàn thì rời đi trước.

Quá trình điều trị tiếp tục cho đến một giờ chiều, Hàn Phi vẫn không nhớ ra được bất cứ thứ gì, hắn đến tên của bố mẹ mình cũng không biết, nhìn thấy bọn họ giống như lần đầu gặp mặt vậy.

"Nhất định phải kiên trì uống thuốc, tuy rằng hành vi cử chỉ của cậu ấy vẫn rất khác so với người bình thường, nhưng đã học được cách tự kiềm chế bản thân mình, ít nhất lần này cậu ấy đã không làm bị thương người vô tội nữa, đây đã là một tiến triển rất tốt rồi." Bác sĩ Phó đã nói rất nhiều với người phụ nữ trung niên, nhưng tổng kết lại cũng chỉ trong một câu —— thuốc tuyệt đối không được ngừng.

Thấy bệnh tình của con trai có chuyển biến tốt, người phụ nữ trung niên liên tục cảm ơn bác sĩ Phó, bà đi theo ông vào sâu trong bệnh viện như để lấy thuốc mới.

Một mình ngồi trên giường bệnh, Hàn Phi phát hiện chỉ cần mình vào bệnh viện, nội tâm sẽ cảm thấy vô cùng bất an.

Nơi này rõ ràng là nơi cứu mạng trị thương, nhưng lại mang đến cho hắn cảm giác giết chóc nguy hiểm.

Luôn luôn duy trì cảnh giác, Hàn Phi trông thì có vẻ đang thất thần, nhưng thật ra là đang quan sát từng người đi ngang qua mình.

Bất kể là bác sĩ, hay là y tá và hộ lý, khi bọn họ đi ngang qua đều sẽ nhìn hắn một cái.

Ánh mắt của mọi người khiến Hàn Phi cảm thấy đặc biệt khó chịu, đó là ánh mắt nhìn một kẻ khác loại, thậm chí có thể nói, đó là ánh mắt của con người khi nhìn thấy một loại đồ vật có hại nào đó.

Đứng ngồi không yên, hai tay Hàn Phi đan vào nhau, hắn buộc mình không được sợ hãi, nỗ lực suy nghĩ.

"Người đàn ông trung niên với mái tóc bạc nửa đầu tự xưng là bố mình, ông ấy là một bác sĩ pháp y, nhưng hình như

ông ấy đang che giấu điều gì đó với bác sĩ phụ trách điều trị chính của mình." Lông mày Hàn Phi nhíu lại với nhau, hắn không biết trên thế giới này ai mới là người thực sự sẽ giúp đỡ hắn, là một người mất trí nhớ, hắn luôn cảm thấy rằng tất cả mọi người trên thế giới này đều muốn giết chết mình. Mọi người dường như rất ăn ý đang chơi một trò chơi, điều mà Hàn Phi cần làm là không bị giết chết và sống sót đến cuối cùng, những người khác cần làm là tự tay giết chết hắn.

Bởi vì dùng sức quá mạnh, máu từ cánh tay lại chảy ra, nhưng đau đớn về thể xác không là gì đối với Hàn Phi.

"Mình dường như đã quen với nỗi đau, nhưng nhìn những kịch bản và sách trong phòng ngủ, mình hẳn là một nhà biên kịch hay một diễn viên, chẳng lẽ mình luôn có thói quen tự làm đau bản thân?"

"Hàn Phi, về nhà thôi." Giọng người phụ nữ trung niên vọng ra từ phía bên kia hành lang, trên tay bà ta đang cầm một gói thuốc.

Nhìn thấy những lọ thuốc đó, Hàn Phi lại có ý muốn trốn thoát, những lọ thuốc đó đều là độc trong mắt hắn, nếu uống thì phải sẽ chết.

"Thuốc này sẽ có một chút tác dụng phụ, sẽ kích thích tương đối lớn lên cơ thể, cố gắng uống ngay sau bữa ăn, những loại khác cũng có thể tăng liều lượng." Bác sĩ Phó viết một tờ đơn đưa cho người phụ nữ trung niên, sau đó ông quay sang nhìn Hàn Phi: "Quả thực cảm thấy cậu ấy đã hồi phục rất nhiều, cho thấy điều trị là có hiệu quả."

Bác sĩ Phó chỉ thản nhiên nói một câu, nhưng Hàn Phi cảm thấy đằng sau câu này ẩn chứa ý nghĩa sâu xa hơn, sự điều trị của bác sĩ Phó có thể không phải là muốn chữa khỏi bệnh cho mình, sự giấu diếm của bác sĩ Hàn cũng không hẳn là vì tốt cho mình.

Hàn Phi bị mất trí nhớ sẽ không tin tưởng vào những người này, lựa chọn trước mắt bây giờ chỉ có tồi tệ, vô cùng tồi tệ và càng tồi tệ hơn.

Người phụ nữ trung niên rõ ràng đã vui hơn rất nhiều sau khi nghe những gì bác sĩ Phó nói, bà đưa Hàn Phi ra khỏi bệnh viện.

Tương tự như cảnh ngày thứ nhất, người phụ nữ dẫn Hàn Phi về nhà, bảo hắn nghỉ ngơi trên ghế sô pha trước, sau đó chạy vào bếp nấu nướng.

Người phụ nữ trung niên chăm sóc Hàn Phi rất tốt, có thể nói là từng li từng tí, loại chăm sóc này hoàn toàn xa lạ đối với hắn, kiểu người như vậy cũng chưa từng xuất hiện trong trí nhớ của hắn.

"Bà ấy thật sự là mẹ của mình sao?" Hàn Phi có ấn tượng rất mờ nhạt đối với bố mẹ của mình, hắn cố gắng hồi tưởng lại, nhưng trong đầu chỉ có một vùng trống rỗng.

"Trên kịch bản bị xé mất nửa trang cuối cùng có viết cái gì? Nếu như nói mẹ không phải là mẹ của mình, sau khi mẹ nhìn thấy kịch bản, bà nhất định sẽ phá hủy toàn bộ câu chuyện, chứ không thể chỉ xé đi phần then chốt nhất…" Chắp hai tay vào nhau, trong đầu Hàn Phi hiện lên một suy đoán: "Chẳng lẽ là do mình đã tự tay xé nó? Mình đã giấu phần quan trọng nhất ở đâu đó?"

Kỳ thật Hàn Phi rất chống cự việc về nhà, vừa vào nhà đã nhớ tới những chuyện gặp phải tối hôm qua.

Hắn biết ở đây rất nguy hiểm nhưng hắn không thể không quay lại, vì ở đây có dấu vết sinh hoạt của hắn, hắn muốn tự mình tìm lại ký ức đã mất.

Chẳng mấy chốc người phụ nữ trung niên đã nấu cơm xong, bà bưng hai đĩa đồ chay đặt lên trên bàn.

"Lại ăn chay sao?" Hàn Phi nhìn đồ ăn giống y như ngày hôm qua, ngôi nhà này giống như một vòng tuần hoàn kinh dị, hắn nhất định phải tìm cách trốn ra ngoài mới được.

"Đây đều là những món ăn yêu thích nhất của con." Người phụ nữ trung niên đau xót nhìn Hàn Phi: "Nếu như con muốn đổi khẩu vị, ngày mai mẹ có thể làm cho con."

“Mình thích ăn món chay nhất?” Hàn Phi gắp một miếng bỏ vào miệng, món ăn mà người phụ nữ trung niên xào rất ngon, nhưng hắn vẫn cho rằng bà đang nói dối.

So với các món ăn chay, hắn hẳn là thích thịt hơn, thịt có thể nhai và nuốt miếng lớn, đây là phản ứng bản năng của hắn.

Sau khi thấy Hàn Phi ăn xong, người phụ nữ thu dọn bát đĩa, đi vào bếp.

Hàn Phi đang ngồi trên sô pha lập tức đứng dậy, để tránh bị người phụ nữ trung niên phát hiện, hắn chạy về phòng ngủ, đóng cửa lại.

Ôm thùng rác lên, Hàn Phi tìm một cái túi để đậy lại, bắt đầu ép mình nôn ra, cố gắng phun ra hết những thứ vừa ăn.

Bác sĩ Phó đã dặn dò với người phụ nữ trung niên rằng loại thuốc có tính kích thích mạnh nhất nên uống ngay sau bữa ăn, nhưng sau khi thấy Hàn Phi ăn xong, bà ấy hoàn toàn không hề đề cập đến việc uống thuốc, thuốc đó rất có khả năng đã trộn lẫn trong thức ăn rồi.

Bên cạnh đó, sau khi người phụ nữ trung niên mở cửa bước vào nhà liền đi thẳng vào bếp, bà mang cả thuốc vào, nhưng khi ra khỏi phòng bếp thì thuốc đã không thấy nữa.

“Lần trước sau khi ăn cơm xong, mình đã rất buồn ngủ, ngủ một mạch đến buổi tối, đến khi tỉnh dậy thì thấy cả nhà đầy quỷ, khả năng cao là đồ ăn có vấn đề.”

Bịt kín cái túi lại, Hàn Phi giấu ở chỗ sâu nhất của tủ quần áo, sau đó nhanh chóng khôi phục lại mọi thứ.

Trong lòng thầm tính toán thời gian ngủ lần trước, Hàn Phi nằm im ở trên giường giả bộ đang ngủ.

Khoảng hai mươi phút sau, cửa phòng ngủ bị mở ra, người phụ nữ trung niên cởi tạp dề, đắp chăn cho Hàn Phi, lại ngồi ở bên cạnh hắn thật lâu.

“Chúng ta cũng không biết làm như vậy rút cuộc có đúng hay không, nhưng có một số sai lầm một khi bắt đầu thì sẽ không thể dừng lại được nữa, có thể con trở nên như thế này, chính là sự trừng phạt của thần dành cho chúng ta.”

Trong mắt người phụ nữ trung niên, ngoài sự nhân ái còn ẩn chứa nỗi đau và sự tự trách sâu sắc.

“Con sẽ trở nên tốt hơn, trở thành một phiên bản tốt hơn của chính mình.”

Nói xong, bà đứng dậy đi ra ngoài, sau đó Hàn Phi nghe thấy tiếng bà gọi điện thoại trong phòng khách.

“Anh luôn ở dưới tầng hầm có khiến bọn họ nghi ngờ không? Cần mang theo dụng cụ gì qua đó? Được rồi, tầng hầm một em sẽ dọn dẹp sạch sẽ.”

Người phụ nữ trung niên cúp máy, bà lục lọi trong phòng khách một lúc rồi sau đó rời đi.

“Mình có thể thực sự là một diễn viên, giả vờ ngủ cũng tự nhiên như vậy, đến thở cũng rất đều.”

Hàn Phi mở mắt ra, hắn mở tủ quần áo, thu dọn sạch sẽ chỗ nôn trước, tiêu hủy chứng cứ, sau đó đứng ở giữa phòng khách.

“Bây giờ là hai giờ chiều, đến khi trời tối vẫn còn rất nhiều thời gian.”

Trước khi trời tối, Hàn Phi ở nhà một mình cũng không cảm thấy quá sợ hãi, hắn cảm thấy rất nhiều khác thường hắn là đều bắt đầu từ buổi tối.

“Xem những thứ mình đã để lại trước.” Hàn Phi cầm kịch bản trên bàn lên, hắn phát hiện mình có lẽ là một nhà biên kịch phim kinh dị, tất cả kịch bản mà hắn viết đều là truyện kinh dị, cộng thêm những bản chưa hoàn thành và hư hỏng, tổng cộng vừa hay là 99 câu chuyện ma.

“Lại là con số 99?”

Rất nhiều kịch bản chỉ là một câu nói, hoặc một cảm hứng dường như được viết ra một cách ngẫu nhiên, rất khó để đọc ra mối liên hệ từ trong đó, Hàn Phi chỉ có thể ghi nhớ tất cả chúng bằng trí nhớ siêu phàm của mình.

“Câu chuyện thứ sáu —— khách thuê, người phụ nữ đó chuyển đến vào tháng bảy, bụng cô ấy đang to lên từng ngày.”

“Những câu chuyện này diễn ra ở nhiều nơi khác nhau trong thành phố, rất nhiều cái khi đọc lên như thể là có thật vậy.”

Sau khi đọc xong kịch bản, Hàn Phi lại xem sách, lật từng cuốn một, kiểm tra vị trí của các đánh dấu để xác định xem có ghi chú nào trong sách hay không.

Khi cầm cuốn 《The Heart of a Broken Story》 của Salinger, hắn phát hiện dấu trang vừa hay chỉ vào một trang nào đó, sau khi mở nó ra, trong cuốn sách có một dòng chữ đã được đánh dấu lại.

“Có người cho rằng tình yêu là tình dục, hôn nhân, là nụ hôn lúc sáu giờ sáng, là một đám trẻ con, có lẽ đúng là như vậy, cô Lester. Nhưng cô biết tôi nghĩ gì không? Tôi nghĩ tình yêu là bàn tay muốn chạm vào nhau rồi lại thu lại.”

“Là ý gì?” Hàn Phi nỗ lực nhớ lại, trong đầu đột nhiên hiện ra một cảnh tượng.

Mới sáng hôm nay, khi mẹ của đứa trẻ đó nhìn thấy khuôn mặt của mình, đến gần theo bản năng, rồi lại lý trí giữ một khoảng cách.

“Nếu như nghĩ như vậy thì?” Hàn Phi lắc đầu: “Mình thấy quả thực không đúng lắm.”

Nhìn thời gian, Hàn Phi mơ hồ nhớ tới những thứ vừa rồi người phụ nữ trung niên nói chuyện trong điện thoại: “Lúc đó bà ấy đang nói chuyện với ai vậy? Mang dụng cụ qua đó? Còn cần dọn dẹp sạch sẽ tầng hầm một?”

Sau khi do dự một hồi, Hàn Phi quyết định đi qua xem một chút, dù sao sớm muộn gì hắn cũng sẽ rời khỏi căn nhà này.

Cho tất cả kịch bản và cuốn sách quan trọng vào ba lô, Hàn Phi mở cửa phòng khách bước ra ngoài.

“Trước khi trời tối, mình vẫn có thể đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, chờ sau khi trời tối, mình e rằng sẽ hoàn toàn bị nỗi sợ hãi nhấn chìm, nhất định phải tận dụng tốt khoảng thời gian này.”

Hàn Phi bước vào lối đi an toàn, lặng lẽ đi xuống dưới, rất nhanh hắn đã đến tầng một.

"Tầng hầm một……"

Chỉ là nhìn xuống dưới lòng đất thôi, Hàn Phi đã sởn hết da gà, từng tế bào trong cơ thể đều đang kháng cự hắn tiếp tục đi xuống, tựa như có thứ gì đó vô cùng kinh khủng đang ẩn giấu ở đó.

Nhưng kì lạ là, hắn nhìn cầu thang dẫn xuống tầng hầm lại cảm thấy vô cùng quen thuộc, như thể chính hắn đã đi qua không biết bao nhiêu lần rồi.

Theo bản năng đi xuống tầng hầm, Hàn Phi bước vào hành lang tối tăm ở tầng hầm 1, hắn đang định đi tiếp về phía trước thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân.

Không kịp suy nghĩ, Hàn Phi trốn vào một căn phòng gần mình nhất.

Một mùi lạ nhàn nhạt xộc vào mũi, trong đầu Hàn Phi hiện lên một ý nghĩ: "Đây là mùi của formalin sao?"

Hắn cũng không rõ tại sao mình lại quen với mùi của formalin, theo lý mà nói, nghề nghiệp của hắn hẳn là một nhà biên kịch và diễn viên mới đúng.

Nín thở, một bóng người lướt qua trong bóng tối, đối phương không hề phát hiện ra hắn.

Kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng, Hàn Phi theo bóng người vài bước, liền nhìn thấy trên mặt đất có vết máu và những dòng chữ màu đỏ cực kỳ điên cuồng chưa được dọn dẹp sạch sẽ.

"Người đó đang dọn dẹp vết máu trên mặt đất?"

Hàn Phi che miệng đi theo, nhưng đúng lúc này, bóng người liền dừng lại.

Bà lấy điện thoại di động ra, kết nối một cuộc gọi.

Hàn Phi không hiểu người phía bên kia điện thoại đang nói gì, nhưng hắn có thể nghe thấy rõ giọng nói của cái bóng đen.

“Thi thể không dễ xử lý sao? Bây giờ em không thể qua đó, còn có rất nhiều vết máu cần dọn dẹp… Được, em biết rồi.”

Bóng đen lau vết máu trên sàn tầng hầm chính là người phụ nữ trung niên tự xưng là mẹ của Hàn Phi. (Còn tiếp)

Chương 633: Kẻ sát nhân và người cứu chuộc

Sau khi người phụ nữ trung niên cúp điện thoại, bà ấy đi về phía mặt đất, hình như là có trường hợp gì khẩn cấp.

Khi người phụ nữ trung niên rời đi, Hàn Phi đeo túi nhìn vào sâu trong tầng hầm 1.

Mấy căn phòng ở tầng hầm này dường như đã được ai đó mua lại, chủ sở hữu có lẽ là một người điên, anh ta viết ra đủ thứ ngôn từ mà người thường khó có thể hiểu được lên đầy bức tường, tràn ngập hủy diệt và tuyệt vọng.

Hàn Phi vừa đọc những dòng chữ đó, vừa mò mẫm vào chỗ sâu.

Mùi formalin trong không khí dần dần đặc quánh lại, vết máu trên mặt đất cũng càng ngày càng nhiều, tầng hầm giống như hiện trường một vụ án mạng vậy mà lại mang đến cho Hàn Phi một cảm giác quen thuộc đến khó tả.

"Mình là một diễn viên hoặc nhà biên kịch, tại sao lại biết rõ mùi vị của formalin? Tại sao lại quen thuộc với hiện trường giết người đến vậy?"

Liên tưởng đến những câu chuyện mình viết trong kịch bản, nội tâm Hàn Phi lại càng thêm mờ mịt: "Mình rút cuộc là một người như thế nào?"

Cẩn thận tránh vết máu trên mặt đất, người bình thường khi gặp phải cảnh này nhất định sẽ cảm thấy sợ hãi và hoảng hốt.

Nhưng Hàn Phi là một bệnh nhân tâm thần mắc chứng hoang tưởng bị bức hại, sau khi bước vào hiện trường máu me này, không những không phát bệnh, ngược lại hô hấp còn dần trở nên mượt mà hơn.

Hắn cảm thấy chính mình như một thể kết hợp mâu thuẫn méo mó, càng điều tra, hắn càng mờ mịt.

“Bố mẹ mà mình hoàn toàn không có ấn tượng gì, xử lý thi thể dưới tầng hầm, sau đó vận chuyển chúng ra ngoài… Bác sĩ Phó kia nói rằng gần đây có rất nhiều xác chết không tên trong thành phố, mà người tự xưng là bố của mình, ông lại vừa hay là một pháp y rất ưu tú.”

“Chẳng lẽ bố mẹ mình là một kẻ biến thái giết người? Mình bởi vì vô tình nhìn thấy hiện trường vụ giết người của bọn họ, nên mới dẫn đến mất trí nhớ?”

“Hoặc có thể là, bọn họ vẫn luôn cho mình uống thuốc, khiến cho mình quên đi quá khứ? Trở thành một bệnh nhân ngây ngây ngô ngô?”

Bất kể nghĩ từ phương diện nào, căn nhà này cũng vô cùng kinh khủng.

“Mình vậy mà lại sống với một cặp vợ chồng giết người, hơn nữa bọn họ cũng chưa chắc đã là bố mẹ của mình!”

Đối với khái niệm về bố mẹ, Hàn Phi hoàn toàn không có, hắn thậm chí còn không tìm được điểm xuất phát của ký ức.

Trong đầu không ngừng xuất hiện đủ loại suy nghĩ, Hàn Phi đi qua vết máu, đến căn phòng cuối cùng ở tầng hầm.

Cửa đã bị người ta khóa lại, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra, còn có vết máu rỉ ra từ dưới khe cửa.

“Máu đã đông lại, những vết máu này là do người mẹ kia để lại khi lau các khe hở, xem ra hiện trường đầu tiên của vụ án hẳn là ở trong căn phòng này.” Nhìn chằm chằm vết máu trên mặt đất, Hàn Phi lẩm bẩm một mình: “Vết máu bên trong khe hở không thể rửa bằng nước, như vậy sẽ rửa trôi mất vết máu có chứa tin tức nạn nhân, nên thu thập từng chút một, sau đó dùng hóa chất…”

Hàn Phi bị suy nghĩ trong đầu mình làm cho giật bắn người: “Tại sao mình lại biết cách xử lý thi thể?”

Hắn mất hết tất cả kí ức, nhưng bản năng cơ thể vẫn còn, chỉ là bản năng này đôi khi thật kì lạ.

“Bởi vì mình là một nhà biên kịch, vì vậy mình sẽ tra cứu những thứ như vậy?”

Hàn Phi dùng quần áo để lót, nhẹ nhàng kéo cánh cửa sắt, nhưng cửa phòng cuối cùng này đã khóa chặt, không thể mở được.

"Lần này bỏ đi, mình có lẽ sẽ không quay lại căn nhà đáng sợ đó nữa, trước khi đi, nhất định phải làm rõ những chuyện này."

Nhìn xung quanh, Hàn Phi phát hiện một sợi dây thép rất mảnh, sau khi uốn thành hình dạng thích hợp, hắn nhét nó vào ổ khóa.

Vốn dĩ Hàn Phi chỉ muốn thử thôi, nhưng khi dựa vào trụ khóa và lắng nghe âm thanh bên trong, tay và não phối hợp cực kỳ ăn ý, tựa như mở khóa vốn là một kỹ năng của hắn vậy.

Khi vòng hãm nảy lên, cánh cửa sắt cũ nát ở tầng hầm một đã trực tiếp bị hắn mở ra.

Nhìn cánh cửa sắt được mở ra, bản thân Hàn Phi còn cảm thấy khó tin, hắn thành thục một khả năng mà hầu hết các nhà biên kịch đều không biết.

Nhìn vào trong phòng, cảnh tượng trước mắt đã gây ra một sự chấn động rất lớn đến Hàn Phi.

Bên trong căn phòng tối tăm ngột ngạt có đặt một chiếc bàn gỗ, trên bàn gỗ nằm rải rác rất nhiều giấy viết tay và nhiều loại bút khác nhau, bên dưới bàn gỗ thấm đẫm máu.

Phía sau chiếc bàn gỗ có đặt ba cái giá hàng, một cái giá chứa đầy sách, một cái giá khác chứa đầy các lọ đựng mẫu vật khác nhau, trên cái giá cuối cùng chứa đầy các dụng cụ giết người, có rìu cầm tay, có dao găm, có dây thừng, còn có các loại thuốc.

Bức tường ngay trước bàn gỗ không hề sơn, nhưng trên bề mặt tường lại văng tung tóe những bông hoa máu rất lớn, tựa như có người chính là bị giết ở đó.

"Đây là phòng của ác quỷ sao? Chiếc bàn đối diện với bức tường đầy máu, chủ nhân căn phòng là vừa viết, vừa quan sát thi thể nạn nhân?"

Hiện trường vụ giết người đã bị phá hoại nghiêm trọng, trong không khí nồng nặc mùi cay nồng của formalin và một mùi hôi thối khó giải thích.

Hàn Phi chậm rãi tiến lên phía trước, hắn nhận ra một chuyện có hơi đáng sợi, cơ thể hắn vậy mà lại quen với mùi hăng hắc đó.

Khi một người bình thường ngửi thấy những thứ này lần đầu tiên, theo bản năng sẽ cảm thấy khó chịu, thậm chí còn nôn mửa, nhưng hắn lại chỉ cau mày một chút, có nghĩa là trước khi hắn bị mất trí nhớ, rất có thể thường xuyên ngửi những thứ này!

"Tại sao mình lại quen thuộc?"

Bước tới bàn làm việc, Hàn Phi lót tay áo, cầm tập kịch bản đang viết dở trên bàn lên.

"Câu chuyện thứ 6 —— Khách thuê, người phụ nữ chuyển đến vào tháng 7, bụng của cô ấy càng ngày càng to, tâm trạng của cô ấy cũng ngày càng không ổn định, cáu kỉnh dễ tức giận, tối nào cũng cãi nhau với người khác. Tôi cũng có lúc cảm thấy tò mò, rõ ràng cô ấy một mình sống ở tầng sáu, tại sao lại luôn cãi nhau với người khác vào buổi tối?"

"Lần thứ hai tôi gặp cô ấy là một tháng sau đó, trạng thái tinh thần của cô ấy rất tệ, không muốn đi thang máy, ngày nào cũng vác cái bụng to đi lên đi xuống cầu thang, trong miệng thường không ngừng mắng nhiếc gì đó."

"Cô ấy từ chối tiếp xúc với bất kỳ ai, người trong cư xá đều nghĩ rằng cô ấy bị bệnh, dần dần cũng phớt lờ cô ấy."

"Tiếng cãi nhau của người phụ nữ vào buổi tối càng to hơn rồi, nhưng không ai biết cuối cùng cô ấy đang cãi nhau với ai, rất nhiều người đồn đoán cô ấy đang tranh cãi với người đàn ông đã bỏ rơi mình qua điện thoại, nhưng tôi cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy."

"Lần thứ ba tôi gặp cô ấy là một ngày trước khi cô ấy chết."

“Tối hôm đó tôi muốn xuống tầng mua một bao thuốc, khi đi ngang qua tầng sáu, nghe thấy có động tĩnh trong nhà cô ấy.”

“Tôi đứng ở lối vào hành lang một lúc, người phụ nữ đã lâu không ra ngoài chậm rãi bò ra khỏi phòng, khuôn mặt cô ấy gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, trong miệng không ngừng mắng mỏ gì đó, cổ cũng gầy khô đến mức chỉ còn lại lớp da.”

“Khi cô ấy từ từ bò ra ngoài, tôi không thể tin vào mắt mình, tôi nhìn thấy bụng của người phụ nữ đang phình lên cao.”

“Người phụ nữ này không hề mang thai, trong bụng cô ấy không phải là người.”

Kịch bản hoàn chỉnh để trên bàn làm việc, nhưng Hàn Phi cảm thấy kịch bản này vẫn còn nữa, hắn liếc mắt nhìn vết máu trên sàn nhà: “Làm sao mà anh ta lại biết trong bụng cô ấy không phải là người?”

Nhẹ nhàng đặt kịch bản xuống, trái tim Hàn Phi bị hàn ý bao bọc, nửa đầu kịch bản là hắn thấy trong phòng của mình, bây giờ nửa sau lại xuất hiện trên bàn làm việc này, vậy có phải là chủ nhân ban đầu của căn phòng này là hắn không?

Suy nghĩ cẩn thận, trái tim Hàn Phi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, huyết quản trên trán phồng lên.

“Có khả năng này không?”

Quen thuộc với mùi formalin và thi thể, biết cách mở khóa và xử lý thi thể, khi nhìn thấy những con dao kia trên giá, thậm chí còn muốn lấy nó vung vẩy, tất cả những điều này dường như đều đang chứng minh một chuyện.

“Kẻ sát nhân thực ra là mình? Cặp vợ chồng đó là đang giúp mình xử lý thi thể?”

Hàn Phi không có trí nhớ về quá khứ, hắn không thể nhớ lại thân phận trong quá khứ của mình, nhưng năng lực quan sát nhạy bén và bản năng cơ thể kinh ngạc của hắn vẫn còn đó.

Phi tang thi thể tiêu hủy dấu vết là một chuyện có độ khó rất lớn, người bình thường chỉ suy nghĩ thôi cũng cần rất nhiều

thời gian dài mới hiểu được các bước bên trong, nhưng khi hắn nhìn thấy vết máu, trong đầu đã tự động mô phỏng các phương pháp khác nhau để xóa chứng cứ.

"Thành thạo đến mức không giống như lần đầu tiên làm việc đó, mình, kẻ sát nhân của một vụ án giết người hàng loạt?"

Đeo cái túi đầy kịch bản, Hàn Phi đứng nguyên tại chỗ, không có chuyện gì có thể đả kích hắn lớn hơn chuyện này nữa.

"Nhưng nếu như mình là một kẻ giết người hàng loạt, vậy thì tại sao cặp vợ chồng đó lại xử lí thi thể?"

"Bọn họ có phải đã sớm phát hiện ra những chuyện mình làm, dùng thuốc từng bước khiến mình mất trí nhớ, muốn thay đổi mình?"

"Bố mẹ giúp mình xử lí thi thể, để một người mất trí nhớ là mình có cơ hội khác làm lại từ đầu? Nhìn từ quan điểm này, bọn họ thực sự là những người đối xử với mình tốt nhất trên thế giới này, nhưng…"

Hàn Phi nắm chặt tay: "Nếu như mình thật sự giết người, mình thật sự có tội, mình tình nguyện bị trừng phạt, cũng sẽ không để cho bọn họ làm ra chuyện như vậy, đây mới là suy nghĩ thực sự của mình vào lúc này."

"Mình có thể có suy nghĩ như này, tại sao lại đi làm việc như vậy?"

Mâu thuẫn, Hàn Phi đang ở trong sự mâu thuẫn tột cùng, hắn quên mất rất nhiều linh hồn đã từng có trong đầu, mọi người đều muốn tự mình vẽ ra dáng vẻ của bản thân trên một tấm vải trắng.

Dùng tay áo lót tay, Hàn Phi đẩy cửa dẫn vào phòng sau, hắn thực sự rất chuyên nghiệp, dấu vân tay hay dấu giày toàn bộ đều sẽ không để lại, khi bước đi cũng không gây ra bất kì tiếng động nào.

Một mùi hôi thối nồng nặc hơn bốc ra từ căn phòng phía sau, trong căn phòng này có chứa một số bộ trang phục.

Trang phục đầu tiên là đồng phục của viện phúc lợi, vô cùng rách nát, bị người ta dùng dao rạch rất nhiều vết rách.

Tìm kỹ, trong túi áo nông của trang phục rơi ra một vo giấy vụn.

Vo giấy đó dường như bị xé ra từ cuốn kịch bản, nét chữ trên đó méo mó mơ hồ, hoàn toàn khác với những chữ viết trên kịch bản bình thường, giống như là một người khác.

"Thứ hai lúc 0:01, có một đứa trẻ trốn khỏi trại trẻ mồ côi đã chết, nguyên nhân tử vong là do ngạt thở. Tôi nhớ khuôn mặt của nó lúc hấp hối, là màu tím đen, nó cho đến phút cuối vẫn còn giãy dụa, giống như một con chim bị tóm lấy cánh. Tôi biết nó không bao giờ có thể bay khỏi thế giới này nữa, bởi vì đã có người xé mất đôi cánh của nó."

Chữ trên vo giấy vẫn còn dính máu, hình như kẻ sát nhân đã viết nó tại hiện trường vụ án mạng.

"Mỗi khi giết một người, còn ghi lại nữa?"

Hàn Phi lại nhìn đến bộ trang phục thứ hai, là một chiếc áo khoác búp bê rách nát, không giống với bộ trang phục lúc trước hắn mặc, thon thả hơn một chút, trong bộ trang phục này cũng có giấu một mảnh giấy.

"Vào một đêm thứ ba, có một người thanh niên tan ca trực đêm, kết thúc lễ hội hóa trang bắt quỷ trong công viên vui chơi giải trí, anh muốn nghỉ ngơi một chút, nhưng lại không thể cởi bỏ lớp vỏ bên ngoài của mình, nguyên nhân tử vong là do ngạt thở. Tôi đoán anh ấy chắc hẳn đã rất sợ hãi khi bị bao trùm trong bóng tối, nhưng tôi đã không còn sợ nữa rồi."

Cất mảnh giấy đi, Hàn Phi lại nhìn đến bộ trang phục thứ ba, đó là một chiếc áo khoác của chú hề, được sơn đủ các loại màu sắc, còn đi kèm với mũ và mặt nạ.

Kích thước của bộ trang phục này giống hệt như của Hàn Phi, như thể nó được làm cho hắn vậy.

Giơ tay tìm mảnh giấy, Hàn Phi chưa kịp đến gần, chiếc mặt nạ của chú hề đột nhiên rơi xuống đất.

Đó là một chiếc mặt nạ cười có phần đáng sợ, chú hề cười quá vui vẻ, thậm chí còn có chút cuồng loạn.

Tìm thấy mảnh giấy sau mặt nạ, Hàn Phi nhìn dòng chữ đỏ như máu trên đó.

"Buổi tối chủ nhật sẽ rất náo nhiệt, tôi thích xuống phố đi bộ một mình, để tất cả mọi người nhìn thấy nụ cười của tôi, sau đó tôi sẽ đi thu thập nụ cười của bọn họ. Từ trước đến nay tôi luôn muốn làm một người có thể chữa trị mọi nỗi đau và tuyệt vọng, nhưng đáng tiếc là đến bệnh của mình tôi còn không thể chữa khỏi. Suỵt, đừng nhìn lại sau, bạn hãy đoán xem, khuôn mặt dưới chiếc mặt nạ của tôi bây giờ đang khóc hay là đang cười? "

Bộ trang phục cuối cùng dường như là của riêng Hàn Phi, hắn luôn cảm thấy dường như mình đã từng mặc nó, còn mặc bộ trang phục này đi làm rất nhiều chuyện.

"Người tự xưng là bố mẹ của mình, chiều cao và thân hình của bọn họ đều không phù hợp với bộ trang phục, cho nên xem ra, bọn họ càng không có khả năng là chủ nhân của căn phòng này." Hàn Phi ôm trán của mình: "Chẳng lẽ mình thật sự là một tên sát nhân biến thái?"

Khi tâm trí đang vô cùng bối rối, những gì mẹ Phó Thiên nói chợt lóe lên trong đầu Hàn Phi, hắn nhớ đến cảnh người phụ nữ nhìn thấy mình.

"Không đúng!"

Ánh mắt Hàn Phi lại thay đổi: "Ít nhất trong suy nghĩ của người phụ nữ đó, mình là một người dũng cảm lương thiện, theo đuổi công bằng chính nghĩa, không sợ vận mệnh, cô ấy cảm thấy mình là người chồng, người bố tốt nhất trên thế giới này, đây đã là lời khen cao nhất mà mình có thể nghĩ đến."

Những thứ này trong phòng hoàn toàn trái ngược với những gì người phụ nữ đã nói, Hàn Phi đã bị mất trí nhớ, lúc này dường như bị xé nát, một nửa ấm áp dịu dàng, một nửa biến thái điên cuồng.

"Cuối cùng cái nào mới thực sự là mình?"

Không nhớ ra quá khứ, Hàn Phi bị mất trí nhớ, cần phải định nghĩa lại bản thân, rút cuộc là một kẻ sát nhân biến thái, kẻ sát nhân thực sự của một vụ án giết người hàng loạt, hay là một người tốt bị liên lụy một cách vô tội.

“Là một người sống sờ sờ, mình là người như thế nào?”
(Còn tiếp)

Chương 634: Tôi thực sự đến mình còn sợ chính mình

Ba bộ trang phục, mỗi một bộ đều đại diện cho một mạng người, lại suy đoán theo thông tin trên mảnh giấy, từ thứ hai đến chủ nhật, mỗi ngày có một nạn nhân, trong tay của chủ nhân căn phòng này có ít nhất bảy mạng người.

"Chẳng lẽ những vết máu trên cánh tay của mình là số lần chết ư? Mỗi một mạng sẽ khắc một đường? Vậy chín mươi chín đường cũng thật quá vô lý."

Ánh mắt dịch chuyển từ vết máu xuống mặt đất, Hàn Phi nhìn mặt nạ của chú hề, trong đầu hắn hiện lên một loại cảm giác rất kỳ là, rõ ràng chỉ chăm chú nhìn một cái mặt nạ, nhưng lại mơ hồ như có thể nhìn thấy khuôn mặt của chính mình…

Mặt nạ đó giống như một tấm gương, phản chiếu nội tâm hắn, hoặc có thể nói là biểu lộ ra con người thật của chính hắn.

Cười một cách không kiêng dè, cười một cách cuồng loạn, cười điên cuồng hơn bất kì ai, nhưng trên má lại mang theo một giọt nước mắt không thể nào lau đi được.

"Đây mới thực sự là mình ư?"

Cơ thể như bị thứ gì đó kêu gọi, Hàn Phi bất giác nhặt chiếc mặt nạ trên mặt đất lên.

"Chú hề giết người? Chú hề cười điên cuồng? Chú hề khóc lóc?"

Hàn Phi do dự một chút, đem mặt nạ chú hề bỏ vào trong ba lô, hắn chuẩn bị rời đi.

Mùi thối ở phòng sau quá nồng nặc, ở lâu rồi, mùi đó sẽ ngấm vào trong quần áo và tóc tai, đây có thể là lý do hôm đó khi bố về nhà trên người có một mùi hôi thối.

"Tối nay tuyệt đối không thể ở trong căn nhà đó nữa."

Bất kể nơi đó có quỷ hay không, Hàn Phi đều không chuẩn bị quay về, hắn càng không muốn có bất cứ tiếp xúc nào cùng "bố mẹ" của mình.

Mặc dù cặp vợ chồng đối xử với Hàn Phi rất tốt, nhưng trong đầu hắn thật sự không có bất cứ kí ức nào liên quan tới bố mẹ, bọn họ giống như người xa lạ ở bên đường vậy.

Đeo túi lên, Hàn Phi đang định rời đi thì đột nhiên nghe thấy tiếng động bất thường từ chiếc tủ ở phòng sau.

"Bên trong vẫn còn có giấu thi thể sao? Không đúng, hắn là còn nạn nhân sống dở chết dở trong đó?"

Đối với Hàn Phi, lựa chọn tốt nhất lúc này là bỏ đi, không nên lo chuyện bao đồng.

Tò mò giết chết mèo, nếu như trong tủ thực sự có giấu một nạn nhân, bây giờ hắn đi mở tủ ra, đối phương có khả năng sẽ nhìn thấy mặt của hắn, đến lúc đó nên giết người diệt khẩu? Hay là để anh ta đi?

Lý trí nói với Hàn Phi rằng hắn nên bỏ đi, đừng lo chuyện bao đồng, ngoài ra người phụ nữ trung niên kia cũng sắp quay trở lại rồi.

"Nếu như không nghĩ đến việc mình có thể là hung thủ giết người, không nghĩ về bất cứ điều gì khác, mình của hiện tại sẽ đưa ra quyết định như thế nào?"

"Nếu như mình đi rồi, người đó nhất định sẽ chết, đây là một mạng người."

Sau một lúc im lặng, Hàn Phi bước tới, nhìn vào bên trong dọc theo khe cửa tủ.

Trong đó tối đen như mực, không thể nhìn thấy gì.

"Chỉ có thể mở ra thôi."

Dùng bạo lực tháo khóa, Hàn Phi mở cửa tủ ra, bên trong không có nạn nhân như trong tưởng tượng, chỉ có một con mèo đen đang hấp hối.

Con mèo này trông rất xấu xí, da trên người bị mất từng mảng, giống như một con búp bê được khâu lại với nhau vậy.

Càng quỷ dị hơn nữa là, trên da mèo còn có tới chín đường vân màu đen kỳ lạ, những đường vân đó tập trung ở tim của mèo hoang, không giống như bị vẽ lên, mà trông như trời sinh.

"Đây là con mèo do chủ nhân căn phòng nuôi? Tại sao lại hành hạ nó thành ra như thế này?"

Nhận thấy có người đến gần, con mèo kêu lên một tiếng yếu ớt, dường như nó có thái độ thù địch rất lớn với con người.

"Bị tổn hại thành ra thế này, cũng chả trách mày sẽ hận những người đó." Hàn Phi khẽ thở dài: "Để mày ở đây, có lẽ cũng sẽ bị bọn họ giết chết, hoặc là trực tiếp vứt đi, tao sẽ tìm cách giúp mày."

Hàn Phi bế con mèo lên, cho nó vào trong ba lô.

"Phải đi thôi."

Đi về phía cửa ra vào, Hàn Phi còn chưa đi đến đã nghe thấy tiếng bước chân, tai hắn động đậy, đột nhiên cảm thấy không ổn.

Bây giờ ra ngoài, có thể sẽ gặp phải người bên ngoài!

Gần như trong một phần mười giây, Hàn Phi đã phản ứng lại, hắn ném trang phục ở phòng sau xuống đất, tạo ra hiện trường giả rằng đã bị lục tung.

Sau khi nhanh chóng làm xong, hắn đứng ở cửa sau của cánh cổng sắt.

Bước chân càng ngày càng gần, chủ nhân của bước chân đó dường như phát hiện ra cái gì, đột nhiên chạy tới.

"Có người?!"

Người phụ nữ trung niên vội vàng chạy vào gian phòng trong cùng, kinh ngạc nhìn cánh cửa bị mở ra, biểu cảm trên mặt hoàn toàn khác trước, xen lẫn sợ hãi và méo mó.

"Ai đi vào!"

Bà nhìn thấy trang phục vứt trên mặt đất ở phòng sau, lập tức chạy nhanh về phía đó.

Khi người phụ nữ trung niên chạy vào phòng sau, Hàn Phi từ sau cửa bước ra, hắn vụt qua sau lưng người phụ nữ trung niên, rồi rời khỏi căn phòng này.

Nhanh chóng chạy ra ngoài, Hàn Phi không dám dừng lại, hắn chạy ra khỏi tòa nhà số 4, cố gắng hết sức tránh camera, vượt tường thoát ra khỏi cư xá.

"Mình không chắc mình có bị chứng hoang tưởng bị bức hại không, nhưng mình biết sau khi trời tối, mình sẽ nhìn thấy một số thứ rất kinh khủng, vì vậy sẽ phải tìm được một nơi an toàn trước khi trời tối."

Từ trong ba lô truyền ra tiếng kêu yếu ớt của con mèo, con mèo hoang này có vẻ như không còn sống được bao lâu nữa, nếu như còn chậm chễ thêm thời gian sẽ mất hẳn sự sống.

"Để tao giúp mày tìm một bệnh viện thú y."

Hàn Phi biết vị trí của một cửa hàng thú cưng, trí nhớ của hắn vượt trội hơn nhiều so với người bình thường, ngày đầu tiên khi trở lại từ bệnh viện, đã ghi nhớ tất cả các tòa nhà đi qua, đây dường như cũng là một trong những "thói quen" của hắn.

"Mình nhớ những kiến trúc đó để tiện cho việc trốn chạy sao? Rút cuộc phải sống trong hoàn cảnh thảm khốc như thế nào, mới rèn luyện ra một bản năng như vậy?"

Vẫn còn một khoảng thời gian mới đến khi trời tối, Hàn Phi đè nén nỗi sợ hãi với mọi thứ xung quanh, cúi đầu, bước nhanh qua đường.

Khoảng nửa giờ sau, Hàn Phi bước vào một cửa hàng thú cưng ở góc phố, có thể là bởi vì vị trí rất kém nên việc kinh doanh của cửa hàng không được tốt lắm.

Trong cửa hàng thú cưng vắng tanh, ít khách, cũng không có mấy con thú cưng.

"Có thể giúp tôi cứu con mèo này không?" Hàn Phi mở khóa ba lô, bế con mèo thương tích đầy mình ra.

Hắn đang định để con mèo vào trong cửa hàng thú cưng thì một người đàn ông có ngoại hình trông rất cay nghiệt đi đến:

“Đừng đặt lung tung! Đây là mèo hoang đúng không? Cậu có biết trên người những con mèo như này có thể có nhiều các loại bệnh khác nhau không?”

“Xin lỗi.” Hàn Phi ngồi xổm, tự mình ôm con mèo: “Anh có thể cứu nó được không?”

“Bị thương thế này rồi có cần phải cứu nữa không?” Người đàn ông cay nghiệt nhìn Hàn Phi: “Nếu như cậu vẫn nhất quyết muốn cứu cũng không phải là không được, nhưng chi phí rất cao, cậu phải nghĩ cho kỹ.”

“Có thể cứu là được rồi.” Trên người Hàn Phi dù sao cũng không có tiền, đối phương có ra giá cao bao nhiêu cũng không sao.

“Nhanh gọn.” Vẻ mặt của người đàn ông lập tức thay đổi, bộ dạng giống như đã nhìn thấy thần tài, anh ta cũng không còn chán ghét con mèo ốm yếu nữa, ôm con mèo giống như ôm cục vàng: “Trước đây tôi từng là bác sĩ thú y nổi tiếng nhất ở con phố này, bởi vì con gái thích động vật nhỏ, nên mới mở cửa hàng này, lần này coi như cậu đã đến đúng nơi rồi.”

Phải mất gần hai tiếng đồng hồ, người đàn ông mới ôm con mèo hoang ra ngoài, anh ta sát trùng và làm sạch vết thương trên da nó, sau đó khâu vết thương lại từng chút một, rồi lại đưa con mèo đi kiểm tra toàn diện.

“Con mèo này của cậu bản thân không có bệnh gì, chỉ là thường xuyên bị hành hạ, lại lâu ngày không được ăn uống gì nên mới yếu ớt như vậy.” Người đàn ông tháo găng tay ra: “Cũng may là đưa tới sớm, nếu muộn thêm vài tiếng, có lẽ nó sẽ phải trở về hành tinh mèo rồi.”

“Cảm ơn anh.”

“Đừng khách sáo, đây đều là những chuyện tôi nên làm.” Người đàn ông có khuôn mặt cay nghiệt nở một nụ cười tự mãn, sau đó anh ta đưa tay về phía Hàn Phi: “Tôi đã kiểm tra toàn diện cho nó, còn sử dụng loại thuốc tốt nhất, tổng cộng chi phí là năm nghìn hai trăm tệ. Thế này đi, để kết bạn, tôi sẽ không tính phần số lẻ nữa, cậu đưa cho tôi năm nghìn là được rồi.”

“Năm nghìn không thành vấn đề, nhưng hiện tại tôi không có nhiều tiền như vậy.” Hàn Phi nói đều là thật, biểu cảm của hắn cũng rất thành khẩn.

“Shit? Muốn ăn quỵt sao? Cậu cứ thử xem hôm nay có thể bước ra khỏi cánh cửa này được không?”

“Mèo có thể để ở chỗ anh, tôi sẽ ghi giấy nợ cho anh, sau này tôi nhất định sẽ quay lại trả.”

“Cậu nằm mơ à! Con mèo hoang xấu xí này ai thèm? Nó có đáng năm mươi tệ không? Cậu đừng có bốc phét với tôi nữa vô dụng thôi! Lấy tiền ra!” Người đàn ông thấy Hàn Phi không giỏi nói chuyện, anh ta bước tới, túm lấy cổ áo hắn: “Người như cậu tôi đã thấy rất nhiều rồi, không có thực lực thì đừng có cứu mèo hoang, kéo dài nỗi đau của nó, cũng làm tội cho mọi người.”

“Tôi thực sự sẽ trả mà.” Hàn Phi phải tìm một nơi an toàn trước khi trời tối, hắn vội vàng muốn bỏ đi.

“Trông cậu cũng giống người đấy, sao có thể làm ra chuyện như vậy?” Người đàn ông một tay túm lấy cổ áo Hàn Phi, một tay túm lấy cánh tay hắn: “Lập tức đưa tiền cho tôi! Nếu không tôi sẽ gọi cảnh sát..!”

“Gọi cảnh sát?” Con ngươi Hàn Phi co rụt lại, hắn quay đầu nhìn vào mắt người đàn ông: “Anh đừng ép tôi, tôi thực sợ đến mình còn sợ chính mình.”

“Cậu nhìn cái gì mà nhìn!” Người đàn ông bị Hàn Phi nhìn đến có chút chột dạ, đang định nói vài câu để phấn chấn tinh thần, nhưng đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay nhớp nháp.

Nhìn xuống, bàn tay đang nắm lấy cánh tay của Hàn Phi đã bê bết máu.

“Máu?” Lùi lại một bước, người đàn ông nhìn cánh tay Hàn Phi, dưới tay áo dài dày đặc toàn là vết thương.

“Tôi nghĩ tốt hơn hết là anh không nên gọi cảnh sát, ngoài ra tôi hy vọng anh có thể trực tiếp quên tôi đi.” Vẻ mặt của Hàn Phi hơi đau khổ: “Trên con phố này tổng cộng có mười một camera giám sát, tôi đã tránh tất cả khi đến đây, cửa hàng

của anh nằm ở góc phố, thường ít người lui đến. Nếu như tôi làm gì ở đây, thậm chí còn có thể có đủ thời gian để xử lý hiện trường vụ án. Đúng rồi, camera giám sát trong cửa hàng của anh được lắp đặt tại quầy thu ngân, từ lúc đến tới giờ tôi chưa hề đặt chân vào khu vực camera giám sát đó."

"Cậu, cậu đang nói cái gì vậy?"

"Cây phơi quần áo trong tay không thể giết chết người, nhưng ở trong tay tôi thì khác, đôi mắt của tôi dường như đã nhìn thấy mấy cách chết của anh, thật đấy, tôi cũng rất ghét cái cảm giác kỳ lạ này, nhưng tôi không thể kiềm chế được." Hàn Phi túm lấy người đàn ông đang muốn lùi lại, không để anh ta quay lại khu vực camera giám sát: "Anh có phát hiện ra một chuyện không?"

"Chuyện gì…" Người đàn ông phát hiện mình căn bản không thể thoát ra được, bây giờ mới cảm thấy không ổn.

"Từ khi tôi bước vào nhà, lũ chó mèo trong cửa hàng thú cưng của anh cũng không sủa nữa, toàn bộ đều nằm sấp không dám nhúc nhích, có phải bọn chúng đã ngửi thấy mùi gì đó trên người tôi không?"

Nghe được câu này của Hàn Phi, người đàn ông thật sự có chút sợ hãi rồi, anh ta cảm thấy hôm nay cực kỳ không bình thường, nhưng lại không nói ra được không ổn ở đâu, lúc này mới đột nhiên tỉnh ra.

"Anh, anh xem anh nói gì vậy. Anh giải cứu mèo hoang, nhất định là một người tốt lương thiện." Trên mặt người đàn ông rặn ra một nụ cười: "Chúng ta đều rất yêu động vật nhỏ, tôi còn không tin anh nữa sao? Vừa rồi tôi chỉ nói đùa thôi, tổng cộng 700 tệ, anh cũng không phải đặc biệt quay lại trả tiền đâu, hay là tôi tặng thêm anh hai túi thức ăn cho mèo nữa nhé?"

"Đưa điện thoại của anh cho tôi." Hàn Phi liếc nhìn bàn tay mà người đàn ông đang chuẩn bị cho vào túi, tựa hồ đã đoán được hết suy nghĩ của anh ta.

"Được rồi, anh trai." Người đàn ông lấy điện thoại di động từ trong túi ra, vẻ mặt buồn bã.

“Đừng gọi cảnh sát, tôi có thể đảm bảo với anh rằng, khi tôi duy trì được lý trí tuyệt đối sẽ không làm tổn thương anh.” Hàn Phi mở máy lên, sau khi phát hiện không có mật khẩu màn hình khóa, liền bỏ điện thoại của người đàn ông vào túi áo: “Điện thoại và năm nghìn tệ tôi đều sẽ trả lại anh, hy vọng anh có thể tin tưởng tôi.”

“Hay là anh đừng trả lại nữa, tôi nói thật đấy.” Người đàn ông không muốn nhìn thấy Hàn Phi nữa, đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy một khách hàng không bình thường đến như vậy.

“Anh đang sợ tôi à?” Hàn Phi nhíu mày, bác sĩ chẩn đoán hắn mắc chứng hoang tưởng bị bức hại nghiêm trọng, hắn rất ghét loại cảm xúc sợ hãi này. (Còn tiếp)

Chương 635: Thịt

“Tôi thường luôn sợ hãi đêm tối, nhưng đêm tối không hề bởi vì tôi sợ hãi mà không đến nữa, thứ cảm xúc sợ hãi này, một khi đã dính vào, thì sẽ không thể thoát ra được.”

“Có thể bởi vì sự yếu đuối của tôi mà sợ hãi đã tìm thấy nơi sinh sôi, tôi của trước đây hẳn không phải như vậy, ít nhất tôi sẽ không chán ghét thứ cảm xúc sợ hãi thứ này.”

Hàn Phi kéo ông chủ cửa hàng thú cưng đến trước mặt, hắn nói ra những suy nghĩ trong lòng mình.

Người đàn ông có ngoại hình tương đối cay nghiệt kia đã trở nên ngây ngốc, anh ta hoàn toàn không biết Hàn Phi đang nói cái gì, chỉ có thể không ngừng gật đầu.

“Đừng gọi cảnh sát, chi phí thuốc men là tôi nợ anh, điện thoại là tôi mượn đi, tôi sẽ trả lại cho anh.” Hàn Phi từ đầu đến cuối đều vô cùng lịch sự: “Nếu như có thiệt hại gì, tôi sẽ bồi thường cho anh theo giá gốc.”

“Tặng, tặng anh đấy, coi như là để làm quen, tôi thật tâm nghĩ rằng những người giải cứu động vật hoang đều rất tuyệt vời, phàm là người giải cứu bọn chúng đến cửa hàng của tôi đều được giảm giá 20%.” Người đàn ông cay nghiệt dường như đã trở nên không còn cay nghiệt nữa.

“Cảm ơn.” Hàn Phi nói lời cảm ơn chân thành, hắn buông tay chậm rãi lui về phía sau, trái tim của ông chủ cửa hàng cũng dần dần trở lại trong lồng ngực theo sự rời đi của hắn.

“Nếu như có thể, tôi còn muốn hỏi anh một vấn đề nữa.” Giọng nói của Hàn Phi từ ngoài cửa truyền đến, khiến ông chủ cửa hàng giật bắn mình.

“Vấn đề gì?”

“Từ khi gặp mặt đến giờ, anh cảm thấy tôi là một người như thế nào?” Hàn Phi đã quên mất chính mình, vì vậy hắn muốn dùng đôi mắt của người khác để làm chiếc gương soi.

“Giàu lòng yêu thương, giàu lòng cảm thông, và…” Ông chủ cửa hàng thật sự không bịa được nữa.

“Anh cứ nói sự thật là được, nói cho tôi biết cảm giác trực quan và ấn tượng đầu tiên của anh.”

“Thoạt nhìn trông anh rất ấm áp, giống kiểu người dễ bắt nạt và không giỏi ăn nói, nhưng sau khi tiếp xúc lại phát hiện anh là một người vô cùng… đặc biệt.” Ông chủ cửa hàng chua ngoa cay nghiệt hèn hạ, mềm nắn rắn buông, bình thường rất biết cách đối xử với từng loại người.

“Đặc biệt?” Hàn Phi lắc lắc đầu: “Cám ơn thức ăn cho mèo của anh.”

Bỏ con mèo hoang vào trong túi, Hàn Phi bước ra khỏi cửa hàng thú cưng, tắt điện thoại của ông chủ, giấu ở đâu đó rồi đi về hướng ngược lại.

“Điện thoại di động có thể đã bị định vị, thứ này không thể tùy tiện dùng được.” Hàn Phi nghĩ thầm kế tiếp nên đi đâu: “Thế giới này tràn đầy thù địch đối với mình, chỉ có người phụ nữ kia cho rằng mình rất tốt, đáng tiếc buổi sáng đầu óc mình thật quá không tỉnh táo, thời gian lại quá eo hẹp, rất nhiều vấn đề chưa được hỏi rõ ràng.”

Hàn Phi không biết thông tin liên lạc của đối phương, chỉ nói một cái địa chỉ.

“Nếu như cô ấy thực sự quan tâm đến mình, vậy thì có khả năng sẽ đến tìm mình, mình không thể ở quá xa khu cư xá đó, tốt nhất là tìm một điểm cao có thể nhìn thấy cư xá, luôn để mắt đến nó.”

Hàn Phi chỉ chọn những con đường nhỏ không có camera giám sát để đi, đi đến cuối ngõ, hắn nhìn thấy một quán ăn nhỏ phục vụ đồ ăn nhanh.

Bình thường việc kinh doanh của quán này hẳn là khá tốt, nhưng hôm nay chủ quán có vẻ hơi xui xẻo, hai nhóm thanh niên cầm gậy gỗ đang ngồi trong quán, đối diện với nhau, bọn họ hình như đều là những tên côn đồ nhỏ ở phụ cận.

Hàn Phi đã một ngày không ăn gì nhiều, cơ thể hắn vô cùng yếu ớt, nếu tiếp tục như vậy, hắn chạy không được bao xa, chính mình sẽ ngã xuống trước.

Trong không khí có mùi thơm ngào ngạt của thịt, món hầm mới nấu xong tươi ngon trong quán nhỏ khiến Hàn Phi dừng lại.

"Thịt?"

Bản thân Hàn Phi cũng không hiểu tại sao mùi thơm của thịt lại hấp dẫn hắn đến như vậy.

"Mình đã ăn hai bữa tại căn nhà đó, tất cả đều là ăn chay, người tự nhận là mẹ cũng nói rằng ăn thịt không tốt cho sự phục hồi của mình, bọn họ dường như đang kiểm soát chặt chẽ chế độ ăn uống."

Ngay lúc những ý nghĩ này hiện lên trong đầu, Hàn Phi đã đi vào quán ăn nhỏ, bụng cồn cào vì đói, hắn hình như đã rất lâu không ăn thịt, trong lòng có chút mất kiểm soát.

Hai nhóm côn đồ lưu manh đang nói chuyện, đều có thể ra tay bắt đầu bất cứ lúc nào, tại thời điểm gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây này, ở cửa đột nhiên xuất hiện một người.

Hai bên đều nhìn về phía Hàn Phi, cảm thấy hắn là người của phe đối diện, cũng không ai nói gì.

Sau khi mất trí nhớ, Hàn Phi bắt đầu làm theo bản năng.

Hắn dưới sự kích thích bởi mùi thịt thơm, tìm một chỗ ngồi trong góc và ngồi xuống, mọi người đều đang bàn luận, chỉ có hắn bắt đầu gọi món.

Thực ra ý đồ của Hàn Phi cũng rất đơn giản, nếu hai nhóm xã hội đen đánh nhau trong quán, vậy thì món hầm mới nấu xong đó có khả năng sẽ bị đổ rất lãng phí, chi bằng để cho hắn ăn. Nếu như hai nhóm không đánh, vừa hay hắn ăn xong sẽ bỏ chạy, tiền sẽ tính trước lên cho hai nhóm côn đồ đó, chờ sau này có tiền sẽ quay lại trả.

Đây là cơ hội được ăn một bữa no nê, đương nhiên Hàn Phi phải nắm chắc.

Gọi người phục vụ đang trốn ở phòng bếp sau ra, Hàn Phi chỉ chỉ vào đĩa thịt kho lớn: "Mang tới đây."

Người phục vụ không hiểu sự tình, tại sao lại đột nhiên mở tiệc rồi, anh ta tuy rằng khó hiểu nhưng vẫn nghe theo lời Hàn Phi.

Cả hai nhóm người đều coi Hàn Phi là người của phe đối diện, thực khách thông thường ai lại đi vào quán lúc này chứ, còn gọi đồ ăn một cách bình tĩnh như vậy?

Đĩa thịt thơm phưng phức đặt trước mặt Hàn Phi, bản năng bị hắn kìm nén bấy lâu đã hoàn toàn bộc phát.

Đưa tay ra tóm lấy một miếng thịt, Hàn Phi cắn một miếng thật to.

Mùi thơm của thịt thoảng qua giữa môi và răng, con ngươi Hàn Phi dần dần co lại, trong ấn tượng thịt vô cùng quan trọng đối với hắn.

"Hình như nhớ ra điều gì đó? Mình vô cùng thích ăn thịt do một người làm!"

Lý trí cuối cùng nhanh chóng bị cơn đói cuốn trôi, bộ dạng ăn thịt của Hàn Phi có chút khiến người ta sợ hãi, thậm chí có thể dùng hai từ điên cuồng để miêu tả.

Cảm giác như một người đã khát nhiều ngày trong sa mạc, đột nhiên nhìn thấy một dòng suối trong vắt, hắn liền nhào đến bên dòng suối, vốc từng vốc nước ngon ngọt uống no nê.

Mùi thịt thơm như đánh thức con quái vật sống trong cơ thể Hàn Phi, hắn nhai ngấu nghiến nuốt ừng ực, căn bản không hề ngừng.

Hai nhóm côn đồ nhìn những cục xương đang dần nhô lên trên đĩa ăn, cũng liếm liếm môi.

"Ngon vậy sao?"

Đại ca dẫn đầu lộ ra vẻ không hài lòng, hắn vỗ bàn mắng về phía đối diện mấy câu, nhóm côn đồ còn lại không thèm đếm xỉa đến đại ca, thậm chí còn ra tay khiêu khích.

Xung đột ngôn ngữ nhanh chóng trở thành xung đột chân tay, hai bên lật bàn, vơ ghế và gậy gộc rồi bắt đầu đánh nhau.

Hàn Phi đang bị thịt thơm hấp dẫn hoàn toàn không hề xen vào, hắn ăn càng ngày càng điên cuồng, như thể đã đói đến cực điểm rồi, nhét thịt vào trong miệng của mình một cách thô bạo.

Người phục vụ và đầu bếp đứng ở phòng bếp phía sau đều rùng mình, vốn dĩ bị cảnh tượng đập phá của hai nhóm côn đồ dọa cũng đủ sợ rồi, trên chiếc bàn cách rất gần bọn họ còn có một người kỳ quái như vậy nữa, bọn họ lúc này đã không còn dám đi ra ngoài.

"Ăn thịt lại có thể khiến mình quên đi đau khổ, có thể khiến mình không còn sợ hãi, mình vậy mà lại có thể đạt được khoái cảm từ việc ăn thịt, đây đúng là một sở thích biến thái!"

Hàn Phi phát hiện năng lực tiêu hóa của mình vô cùng mạnh mẽ, thân thể yếu ớt của hắn đang từ từ khôi phục, đầu óc mờ mịt cũng dần dần tỉnh táo hơn.

"Hung thủ của vụ án giết người hàng loạt, mê mẩn ăn thịt, khi nhai nuốt có thể cảm thấy hạnh phúc, còn viết lại những trải nghiệm gây án thành kịch bản và nhật ký, mình rút cuộc là một người đáng sợ kinh khủng đến mức nào?"

Hai tay cầm thịt, Hàn Phi bảo vệ cái đĩa: "Bác sĩ và bố mẹ nói rằng mình mắc chứng hoang tưởng bị bức hại, nhưng khi mình ngồi ở một nơi hỗn loạn như vậy, có thể bị người ta đánh bất cứ lúc nào, nội tâm lại không có chút cảm giác sợ hãi! Thứ mình sợ không phải là những người này, mà là một số thứ đặc biệt nào đó!"

Suy nghĩ càng ngày càng rõ ràng, Hàn Phi nhớ lại những gì đã trải qua từ lúc mở mắt ra đến nay, có một chi tiết rất dễ bị bỏ qua lại trở thành đột phá.

"Lúc mới ra viện, mình rất sợ chiếc quạt quay tốc độ cao trên đầu rơi xuống nên trốn vào gầm giường bệnh, hành động này thật là ngu ngốc, nhưng sau khi mình đi xuống tầng, mình nghe thấy rõ có giọng nói truyền đến từ tầng 4! Hình như là chiếc quạt đã rơi xuống thật!"

Đáy mắt hiện ra tia máu, Hàn Phi hung hăng nhai miếng thịt trong miệng: "Những thứ đó khiến mình cảm thấy khiếp sợ, là thật sự có khả năng sẽ giết chết mình! Mình không phải là bị chứng hoang tưởng bị bức hại, mình hẳn là đã có được một loại năng lực tiên đoán được cái chết!"

Con người điên rồ, ý tưởng điên rồ, hành động điên rồ.

Ánh mắt Hàn Phi đã bớt trống rỗng đi rất nhiều, hắn vẫn không nhớ ra quá khứ, nhưng khi không ngừng ăn, chức năng cơ thể của hắn đang hồi phục nhanh chóng.

"Cảm giác yếu ớt của cơ thể đã giảm đi rất nhiều, đây có thể là do hai nguyên nhân, được ăn thịt, và nôn ra thức ăn mà người phụ nữ trung niên nấu cho mình."

Trong thức ăn chắc chắn có bỏ thuốc, Hàn Phi cảm thấy mình trở nên yếu ớt như vậy, là vì hai vợ chồng cố tình làm ra.

"Bọn họ muốn kiểm soát mình, 'chữa trị' hoặc tiêu diệt mình theo cách riêng của họ."

"Nếu như mình thực sự là một kẻ giết người hàng loạt, vậy thì bọn họ làm như vậy quả thực cũng có lý, dù sao thì mình thực sự rất nguy hiểm."

Ngay khi ý nghĩ này xuất hiện trong đầu, chiếc bàn trước mặt Hàn Phi đã bị lật tung, một tên lưu manh ngã xuống trước mặt hắn, đĩa thịt đầy ắp rơi xuống đất.

Con ngươi gần như co rút lại một chút, hai tay Hàn Phi túm lấy tên côn đồ kia, tia máu trong mắt hắn khiến người ta vô cùng kinh hãi.

Thở phì phò từ mũi, cuối cùng Hàn Phi không ra tay, hắn đi về phía phòng bếp sau.

Toàn thân đầy sát khí, người đầu bếp và người phục vụ nhìn thấy con quái vật háu ăn đi đến, tất cả đều bắt đầu lùi lại, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một thực khách như vậy.

"Còn thịt không?"

"Còn, trong nồi vẫn còn!" Đầu bếp nhanh chóng mở nắp nồi ra.

Ngửi thấy mùi thịt, Hàn Phi không quan tâm gì nữa, tự mình đi tới, bắt đầu ăn tiếp.

Tên côn đồ vừa ngã xuống thấy Hàn Phi coi thường mình như vậy, liền nắm lấy cây gậy trên mặt đất lặng lẽ tiến lại gần, nhưng đúng lúc anh ta giơ gậy định đánh vào gáy hắn, hắn trong mồm đang cắn miếng thịt liền quay đầu lại.

Tên côn đồ đó có thể thề rằng mình đã nhìn thấy đôi mắt đáng sợ nhất trên thế giới này, đẫm máu, tàn nhẫn, đôi mắt đó dường như là của ác quỷ vừa leo ra khỏi địa ngục vậy.

Hàn Phi không nói lời nào, nhưng tên côn đồ muốn đánh lén dường như hiểu được ý của hắn, xem ra chỉ cần anh ta tiến lên thêm một bước, thì thứ bị bỏ vào nồi hầm sẽ không phải là thịt heo nữa, mà là chính anh ta.

"Hóa ra là người của mình?" Tên côn đồ quay đầu xông ra bên ngoài, lớn tiếng quát lên, nhưng lại chỉ đứng ở ngoại vi, xem ra là còn chưa hoàn hồn lại được.

Hai nhóm côn đồ đánh từ trong quán đánh ra đến ngoài đường, gây ra ồn ào rất lớn, Hàn Phi ước định thời gian, cảm giác được cảnh sát sắp tới, hắn cũng không ở lại nữa, đeo túi chạy đi.

Sau khi ăn một lượng lớn thịt, tốc độ của hắn trở nên nhanh hơn đáng kể, cơ thể bị tàn phá bởi thuốc dường như đang từ từ tự chữa lành.

Xuyên vào trong ngõ nhỏ, Hàn Phi còn chưa đưa đi được bao xa đã nghe thấy tiếng còi báo động của cảnh sát, hắn lập tức tăng tốc.

Bản năng của cơ thể đang dẫn dắt Hàn Phi, hắn có vẻ đặc biệt giỏi trốn tìm, lần nào cũng có thể tránh được sự truy lùng của cảnh sát.

Núp ở hướng đông, màn đêm từ từ buông xuống, cảm giác hoảng sợ trong lòng Hàn Phi lại quay trở lại.

"Tại sao cứ đến buổi tối thì lại như vậy? Lúc nào cũng có cảm giác cái chết đang ở rất gần mình."

Không dám tiếp tục ở trong ngõ, nhưng Hàn Phi nhìn xung quanh, mỗi một tòa nhà đều giống như một hung trạch, phảng phất đầy âm khí.

"Trong thành phố này vậy mà lại không có một nơi nào để mình có thể trốn? Đêm nay sẽ khó khăn đây."

Chương 636: Trợ thủ xuất hiện

Màn đêm dày đặc, trên đường phố không một bóng người, xung quanh tử khí âm u, cảm giác vô cùng ngột ngạt.

Những ánh đèn neon nhấp nháy lúc sáng lúc tối tỏa ra ánh sáng lạnh, bây giờ còn chưa đến 0 giờ nửa đêm, các cửa hàng trên phố đều đã đóng cửa.

"Ngày và đêm ở thành phố này như là hai thế giới vậy, hình như mình trước đây đã từng đến qua thành phố tương tự như này."

Hàn Phi đeo túi đứng trong bóng tối ở lối vào con ngõ, hắn nhìn về phía xa.

Tận cùng của đêm đen này là một công viên vui chơi giải trí, đu quay cao ngất ngưởng nhìn xuống vạn vật, xe tham quan phủ đầy đèn trông giống như những con mắt.

So với thành phố hoang vắng, công viên ấy dường như đã độc chiếm mọi niềm vui và ánh sáng trong đêm tối.

"Công viên ban đêm vẫn mở cửa bình thường?"

Hàn Phi nhớ mình đã tìm thấy một bộ trang phục mascot ở trong tầng hầm, mảnh giấy giấu trong bộ trang phục hiển thị, người bị hại chính là diễn viên mascot phụ trách ca đêm trong công viên.

"Cứ cảm giác công viên đó mới là trung tâm của thành phố, tất cả các kiến trúc đều là tồn tại xung quanh công viên đó."

Sự bất an trong lòng dần trở nên mạnh mẽ hơn, Hàn Phi biết mình không thể ở một chỗ quá lâu, hắn rời khỏi con ngõ, men theo bóng đen dọc con phố nhanh chóng di chuyển.

Trên đường không nhìn thấy người đi bộ và xe cộ, tiếng còi báo động cũng càng ngày càng xa, cho đến khi biến mất hoàn toàn.

“Thành phố này thật quá cổ quái, không biết đó chỉ là thành phố trong mắt mình, hay thành phố trong mắt mọi người cũng đều như vậy.”

Vừa đi vừa dừng lại, khi Hàn Phi đi ngang qua một con phố, cuối cùng cũng gặp được một người.

Cô ấy đang ngồi trên ghế ở trạm xe buýt, đeo kính, đeo balo, mặc trang phục công sở.

Người phụ nữ không cố trưng diện, cô ấy hình như vì tăng ca đến quá muộn nên đến tận bây giờ giờ mới về nhà.

Ấn ngón tay vào bắp chân bị đau, người phụ nữ tháo giày cao gót ra, đặt chân lên trên giày.

Cô ấy dường như có tâm sự gì đó, nhìn con phố tối đen, vẻ mặt trống rỗng.

Nhìn chằm chằm vào người phụ nữ, Hàn Phi mơ hồ cảm thấy đối phương có phần quen thuộc, nhưng không thể nhớ được mình đã gặp cô ở đâu.

Không dám hấp tấp tiếp xúc, Hàn Phi đang định lặng lẽ rời đi, nhưng hắn còn chưa kịp đi xa, trái tim đã nhảy loạn lên, hắn phát hiện cách đó ở trong một con ngõ không xa còn có một người khác.

Một nửa khuôn mặt của đối phương bị khuất trong bóng tối, mặc một bộ vest màu đen, hình như đang cầm thứ gì đó trong tay.

“Mục tiêu của anh ta là người phụ nữ đang đợi xe buýt?”

Hàn Phi nhớ tới lời bác sĩ Phó từng nói, gần đây có rất nhiều xác chết không tên trong thành phố.

“Có nên thông báo cho người phụ nữ đó một tiếng không?” Bản thân Hàn Phi cũng không ngờ rằng, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu hắn sẽ là giúp đỡ người phụ nữ, một tên điên biến thái giết người hàng loạt, khi nhìn thấy một người đang ở trong tình thế nguy hiểm, làm sao có thể nghĩ ngay đến việc đi cứu người?

Phản ứng này trong tiềm thức khiến Hàn Phi có chút dao động: "Suy đoán trước đây của mình có thể có chút vấn đề, có thể người phụ nữ mình gặp ở công viên, mới là người nói thật."

Càng nghĩ Hàn Phi càng cảm thấy có lý, hắn cảm thấy mình thật sự không phải loại người có sở thích biến thái.

"Có khi nào có khả năng mình thực ra không phải là hung thủ giết người hàng loạt, mình chỉ là một nhà biên kịch đang điều tra một vụ án giết người, nhưng đã vô tình bị cuốn vào nó, cuối cùng hung thủ đã giá họa tội giết người cho mình."

Trong khi Hàn Phi đang suy nghĩ, người phụ nữ đứng chờ xe buýt đã xỏ giày vào, dường như cô ấy biết rằng mình đã bỏ lỡ chuyến xe buýt cuối cùng, chuẩn bị đi bộ về nhà.

Khi người phụ nữ đeo kính di chuyển, người đàn ông ẩn mình trong bóng tối cũng di chuyển theo.

Người phụ nữ không nhận ra rằng nguy hiểm đang lặng lẽ đến gần, cô ấy chỉ mơ hồ cảm thấy có chút sợ hãi, từ từ bắt đầu tăng tốc.

Lúc đầu, cô chỉ chọn đường lớn để đi, nhưng muốn về đến nhà cô buộc phải đi qua một con ngõ rất hẹp.

Đứng nhìn trái phải một lúc lâu ở lối vào của con ngõ, sau khi người phụ nữ chắc chắn không có gì nguy hiểm mới đi vào bên trong, nhà của cô ấy dường như nằm trong khu dân cư ở cuối ngõ.

Con ngõ âm u rất tối, tòa nhà hai bên không có ngọn đèn nào, tất cả cửa sổ đều đóng chặt.

Đầu của camera giám sát ở lối vào cụp xuống, sớm đã bị phá hủy, những chuyện xảy ra trong con ngõ này có thể sẽ bị đêm tối che lấp hoàn toàn.

Nhẹ nhàng thở ra một luồng khí mát, người phụ nữ nắm chặt ba lô, bước đi càng lúc càng nhanh.

Đôi giày cao gót giẫm lên mặt đất, phát ra âm thanh lộc cộc, cô liên tục quay đầu lại, chỉ sợ sau lưng sẽ xuất hiện thêm một người khác.

Đêm tối càng lúc càng dày đặc, người phụ nữ cảm giác có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình, khi quay đầu lại lần thứ tư, trong mắt hiện lên một sự sợ hãi đằng sau cặp kính cận!

Ngay chỗ bóng đen cách cô không xa sau lưng, có một người đàn ông mặc vest màu đen, đeo mặt nạ, tay cầm một cái hòm màu đen, đột nhiên lao về phía cô.

Người đàn ông đeo mặt nạ giống như một con cá sấu khổng lồ ẩn mình trong dòng sông tối tăm, sau khi phát hiện ra con mồi, anh ta xé bỏ lớp ngụy trang và há cái miệng đầy răng nanh của mình ra.

Người phụ nữ sợ đến tái mặt, vội vàng đi về phía trước, nhưng có lẽ vì quá sợ hãi nên khi bước lên đã sơ ý làm bong gân chân.

Bây giờ đã quá muộn để cởi giày cao gót ra, cô trơ mắt nhìn người đàn ông đeo mặt nạ tiến lại gần, nhưng đúng lúc này, một viên đá đã đập chính xác vào phía sau đầu của người đàn ông.

Máu chảy ra, người đàn ông đeo mặt nạ đang đuổi theo người phụ nữ kia cũng dừng lại, quay đầu nhìn về phía sau.

Hàn Phi đứng ở đầu ngõ, mặc quần áo bình thường, trong ba lô còn thò ra một cái đầu mèo. Không ai lên tiếng, trong lúc căng thẳng cao độ này, không ai dám gây ra những tiếng động không cần thiết, tất cả đều tập trung trên người đối phương.

Sau khi tạm thời dừng lại, người đàn ông đeo mặt nạ xách cái hòm màu đen lao vào Hàn Phi, so với người phụ nữ kia, hắn mới là một mối đe dọa lớn hơn.

Tốc độ của người đàn ông này rất nhanh, xem ra đã được huấn luyện chuyên nghiệp, sau khi thu hẹp khoảng cách, anh ta trực tiếp ném cái hòm màu đen trong tay về phía Hàn Phi!

Hòm đen đó dường như là hòm đạo cụ của nhà ảo thuật, nắp hòm mở ra giữa không trung, nhưng bên trong dường như không có gì.

Chóp mũi khẽ nhúc nhích, Hàn Phi đột nhiên ngửi thấy mùi hăng hắc, tiếp theo đó hắn cảm thấy hai mắt của mình

truyền đến cơn đau nhói.

"Trong hòm có chứa cái gì vậy?"

Vào giây phút cuối cùng khi nhắm mắt lại, Hàn Phi nhìn thấy người đàn ông đeo mặt nạ từ trong âu phục lấy ra một con dao sắc bén, hắn biết bây giờ là lúc nguy hiểm nhất, nhưng mắt cứ như bị kim châm vậy, hoàn toàn không thể nào mở được ra.

Bên tai có tiếng mèo kêu yếu ớt, Hàn Phi bây giờ có muốn chạy trốn cũng không kịp, hắn đến đường còn không thể nhìn rõ, hoảng loạn chạy trốn chỉ khiến bản thân trở nên hỗn loạn, đưa lưng mình cho kẻ thù đang cầm dao sắc.

Nín thở, Hàn Phi vung hai cánh tay lên, cũng chỉ trong nháy mắt, người đeo mặt nạ đã lao tới trước mặt hắn.

Dao sắc chém xuống, Hàn Phi nghe thấy tiếng gió lạnh.

Hắn chịu đựng cơn đau mở mắt ra để lộ một khe hở, con dao sắc nhọn sắp chạm vào cổ hắn.

Món thịt trong bụng đang bùng cháy, thời khắc một mất một còn, cơ thể của Hàn Phi đã tự mình đưa ra phản ứng.

Lưỡi dao chém xuống, đầu của hắn né sang một bên, lưỡi dao lướt qua mặt.

Lưỡi dao chói lọi phản chiếu trên khuôn mặt Hàn Phi, hắn dùng lưỡi dao như một tấm gương, sau khi thấy mình đã thoát khỏi đòn chí mạng, bản năng của hắn như hoàn toàn thức tỉnh.

Khi người đàn ông đeo mặt nạ định chém tiếp lần thứ hai, cánh tay của Hàn Phi đã ôm lấy cánh tay của đối phương như một con trăn khổng lồ đang săn mồi, hắn không nhìn thấy, vì vậy dứt khoát kéo đối phương vào trong lòng mình.

Cận chiến, đấu tay đôi với kẻ địch.

Hàn Phi quên mất mình đã học được những gì trong quá khứ, nhưng tất cả những chiêu mà hắn sử dụng đều là những chiêu thức sát thủ nguy hiểm nhất, tất cả các phương thức tấn công và thế tấn công đều chỉ có một mục tiêu, đó là giết chết đối thủ trong thời gian ngắn nhất.

Loại kỹ năng giết người này cần phải được luyện tập vô số lần và phong phú trong thực chiến mới có thể có được, mà Hàn Phi lại có tất cả những thứ này.

Người đàn ông đeo mặt nạ căn bản không tưởng tượng rằng mình sẽ thất thủ, cái tên ốm yếu ăn mặc bình thường này, vậy mà lại tránh được đòn tấn công của mình khi không thể nhìn thấy, còn sử dụng những kỹ năng chiến đấu chuyên nghiệp đáng sợ đến như vậy.

Rất nhiều cơ hội chỉ có một lần, anh ta có động cơ và lợi thế đầu tiên, nhưng khi anh ta ở gần Hàn Phi, cơ hội đã đến với hắn.

Không giống như người đàn ông đeo mặt nạ, Hàn Phi có mất trí nhớ hay không, hắn đều biết rất rõ một điều, muốn thoát khỏi tuyệt vọng, nhất định phải nắm chắc mọi cơ hội!

Nắm đấm lao ra như một quả đạn đại bác, đập thẳng lên chiếc mặt nạ.

Đòn tấn công của Hàn Phi vô cùng nặng, hơn nữa là liên tục không ngừng, chỉ cần đối thủ bị hắn tìm được lỗ hổng, vậy thì hắn nhất định sẽ đánh cho đến khi mất khả năng phản kháng mới thôi.

Mềm lòng trước một kẻ sát nhân biến thái, tức là tàn nhẫn với người bị hại, người đàn ông đeo mặt nạ có lẽ đã bị chấn động mạnh và chấn thương sọ não nghiêm trọng, đến dao cũng không thể cầm chắc, ngã xuống đất.

Hai mắt Hàn Phi vẫn chưa hồi phục nên không dám bất cẩn, hắn vô cùng điêu luyện bẻ gãy cổ tay người đàn ông.

Nghe thấy âm thanh thô bạo của tiếng xương gãy, trái tim Hàn Phi như bị kích động, âm thanh không vui tai này gợi lên trong hắn một số ký ức đẹp đẽ.

“Mình đã từng làm việc này?”

Mắt rất đau, vì vậy Hàn Phi buộc phải ra đòn mạnh, hắn không thể cho đối thủ có cơ hội đánh trả.

Người đàn ông đeo mặt nạ đến một câu hoàn chỉnh cũng không nói được, đã hôn mê bất tỉnh, chiếc mặt nạ màu trắng

mà anh ta đang đeo đã bị Hàn Phi đập vỡ, máu chảy ra từ khe hở giữa mặt nạ và khuôn mặt.

"Trong hòm của anh đựng cái gì vậy? Có thuốc giải không?" Hàn Phi vỗ một cái vào má người đàn ông, đáng tiếc người kia không nói được lời nào.

Chịu đựng cơn đau nhói trong mắt, Hàn Phi cố gắng lui lại phía sau chuẩn bị bỏ đi, hắn không muốn cùng người phụ nữ trước mặt có chút giao du gì.

"Này! Anh chờ một chút!" Người phụ nữ đeo kính cởi giày cao gót ra, bám vào tường từng chút một đi về phía Hàn Phi: "Cảm ơn anh đã cứu tôi."

Người phụ nữ trông rất ngọt ngào và dễ thương, rất dễ khơi dậy mong muốn bảo vệ của người khác.

"Cô mau về nhà đi." Mắt của Hàn Phi càng ngày càng đau, với trạng thái hiện tại của hắn, một mình đi trên phố, rất có khả năng không sống sót qua đêm nay.

"Hay là anh cùng tôi về nhà đi? Tôi sẽ giúp anh xử lý vết thương ở mắt, loại thuốc đó rất có thể sẽ khiến anh bị mù đấy." Người phụ nữ rất lo lắng cho Hàn Phi, khi hắn nhắm mắt lại lần nữa, cánh tay khẽ giơ lên.

Ngay sau đó, một luồng điện xuyên vào trong cơ thể Hàn Phi, hắn còn chưa kịp hoàn hồn đã bị choáng váng ngã xuống đất.

Ánh mắt cuối cùng mà hắn nhìn thấy là, người phụ nữ kéo chiếc xe đã được giấu từ trước khỏi đống rác.

"Xem ra phải phân ra làm hai lần để đem bọn họ về rồi."

Ngơ ngác mở mắt ra, Hàn Phi cảm thấy hốc mắt không còn đau nhức nữa, hắn muốn đứng dậy, nhưng lại phát hiện mình đã bị xích lại vào tường, quần áo cũng đã bị mất.

"Tỉnh rồi à?" Người phụ nữ chống cằm ngồi bên cạnh, sau lưng cô chất đống đủ các thể loại quần áo của đàn ông.

Hàn Phi nhìn chằm chằm khuôn mặt của người phụ nữ, hắn cảm thấy đối phương nhất định là một người nào đó trong trí

nhớ của mình, nhưng lại không thể gọi ra tên đối phương. Cũng chính vì sự quen thuộc này mà Hàn Phi mắc "chứng hoang tưởng bị bức hại" không có nhiều phòng bị đối với người phụ nữ, bản năng của hắn dường như không nghĩ rằng đối phương sẽ làm tổn thương mình.

"Nói đi, Bả Đông Ức ở đâu?" Người phụ nữ tháo kính ra, lau mắt kính: "Trong hầu hết các trường hợp, tôi chỉ muốn điểm tích lũy của công viên vui chơi giải trí, không giết người".

"Tôi không biết điểm tích lũy gì hết, nhưng tôi cảm thấy trông cô rất quen, có lẽ trước đây chúng ta đã từng quen biết …" Hàn Phi cố gắng nhìn chằm chằm vào người phụ nữ: "Có phải cô đã từng thích tôi không?"

Người phụ nữ đang lau mắt kính dừng lại, biểu cảm trên mặt vô cùng đặc sắc: "Xem ra anh quả thực đã sống đủ rồi."

"Tôi mất trí nhớ rồi, đã quên rất nhiều chuyện trong quá khứ, nhưng ngay khi vừa nhìn thấy cô đã cảm giác hình như chúng ta đã từng quen biết nhau, thế nên tôi mới đi cứu cô." Những gì Hàn Phi nói là sự thật: "Tôi biết trong trường hợp đó, việc một người phụ nữ cố tình đi vào trong một con ngõ nhỏ thì chắc chắn là có vấn đề, hơn nữa kỹ năng diễn xuất trật chân của cô hơi thiếu tự nhiên, cảm giác như một diễn viên tuyến ba chưa hiểu rõ bản chất của kỹ năng diễn xuất, chỉ có thể đánh lừa người ngoài ngành thôi."

"Biết là tôi có vấn đề, anh vẫn còn đuổi tới cứu tôi? Anh chọc cho tôi cười rồi đấy." Người phụ nữ lại đeo kính vào, bỏ vài viên thuốc vào trong cốc.

"Bác sĩ nói rằng tôi mắc chứng hoang tưởng bị bức hại, nhưng tôi cảm thấy hình như mình có thể tiên đoán được cái chết, khi cô đến gần tôi, tôi không hề cảm thấy sợ hãi hay lo sợ, đây chính là lý do thứ hai khiến tôi sẵn sàng cứu cô." Hai tay của Hàn Phi bị khóa lại bằng xích sắt, nhưng thật kỳ lạ là ngay cả trong tình huống này, hắn vẫn không hề cảm thấy sợ hãi, mà ngược lại còn có một cảm giác kỳ lạ rằng ước mơ của người khác đã thành hiện thực.

“Chứng hoang tưởng bị bức hại? Tiên đoán được cái chết? Còn mất trí nhớ? Anh đang BUFF kép ở đây đấy à?” Người phụ nữ bưng cốc nước bỏ thuốc đi tới trước mặt Hàn Phi, cô nhìn kĩ khuôn mặt hắn: “Đừng có lôi kéo làm quen nữa, nếu như anh không muốn cho tôi biết điểm tích lũy ở đâu, vậy hãy cho tôi biết di ngôn của anh là gì?”

Sau khi im lặng một lúc lâu, Hàn Phi vẫn không nhớ ra được cái gì, hắn lắc lắc đầu, sau đó vô cùng nghiêm túc cầu xin: “Đừng giết con mèo của tôi, được không?”

“Hết rồi?”

“Tôi thực sự là bị mất trí nhớ, không nhớ được gì hết, con mèo đó cũng là hôm nay tôi mới giải cứu được.”

“Anh có biết vừa rồi suýt chút nữa đánh chết một người sống không? Còn phế hai cánh tay của đối phương, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, một gã như anh mà lại đi cứu một con mèo sao?” Người phụ nữ căn bản không tin lời Hàn Phi, cô đặt chén nước thuốc lên miệng hắn: “Có phải anh cho rằng tôi sẽ không giết anh không? Nào, ngoan ngoãn uống chỗ thuốc này đi cho tôi xem…”

Người phụ nữ chưa kịp nói xong, Hàn Phi đã cúi đầu uống ừng ực, hắn thật sự cũng hơi khát.

“Còn nữa không? Có thể cho tôi thêm chút nước nữa được không?”

Nhìn vẻ mặt của Hàn Phi, người phụ nữ lại nhìn cái cốc trống rỗng: “Anh cũng dứt khoát thật đấy, tôi nghi ngờ là anh đang đánh cược tính mạng của mình, có điều cũng phải nói rằng, tại sao tôi lại có chút không nỡ giết anh? Có chút muốn giam giữ anh ở đây, để hành hạ anh mỗi ngày nhỉ.”

Đứng dậy, người phụ nữ lại rót một cốc nước khác: “Anh thực sự không biết về điểm tích lũy của công viên vui chơi giải trí à? Nhưng nếu như anh không nhận được thư mời của công viên, tại sao trong ba lô của anh lại có mặt nạ chú hề của công viên?”

“Tôi không nhớ nữa…” Hàn Phi uống cạn ly nước thứ hai, mím môi nhìn khuôn mặt của người phụ nữ.

“Có thể cho tôi biết tên của cô không? Như vậy biết đâu có thể để tôi nhớ ra cô là ai nhanh hơn.”

“Tôi tên là Lý Quả Nhi, một tội phạm đang bị truy nã.” Người phụ nữ nhìn Hàn Phi cười: “Anh có sợ không?”

Chương 637: Không thể thoát ra

"Cô là tội phạm bị truy nã?" Giọng điệu của Hàn Phi không có gì ngạc nhiên, hắn miễn cưỡng rặn ra một nụ cười, nhưng cuối cùng cũng không làm được: "Thật trùng hợp, tôi cũng đang bị cảnh sát truy đuổi."

"Tại sao bị trói bằng dây xích anh vẫn có thể thoải mái trò chuyện với tôi như vậy? Anh có sở thích đặc biệt gì à?" Lý Quả Nhi lấy ra một con dao từ trong túi, cô dùng mũi dao đỡ cằm Hàn Phi: "Tôi có thể nói cho anh biết rất rõ ràng, trước đây tôi chưa từng gặp anh, có lẽ là anh nhận nhầm người rồi. Nhưng vì anh nguyện ý cứu tôi, tôi sẽ không giết anh, anh cứ ở lại đây chờ đi. Chờ đến khi tôi tích lũy đủ điểm của công viên vui chơi thì sẽ thả anh."

"Điểm tích lũy của công viên vui chơi mà cô nhắc đến cuối cùng là cái gì?" Ngày hôm đó khi Hàn Phi đi đến công viên vui chơi, hắn nhìn thấy Phó Thiên cầm một tấm thẻ của công viên với nhiều sticker trên đó, nhưng nó giống như một thứ để đánh lừa trẻ con, làm sao người lớn lại có thể chiến đấu sinh tử vì thứ đó?

"Trước đây tôi cũng không tin vào sự tồn tại của thứ này, cho đến khi xảy ra chuyện…" Lý Quả Nhi ngồi đối diện với Hàn Phi, cô giơ chân lên: "Tôi từng làm việc trong một công ty game, sau khi trải qua một số chuyện đau lòng, tôi đã chọn từ chức, đúng vào thời điểm đó trò chơi do bộ phận chúng tôi phát triển đã gây sốt, công ty chia cho chúng tôi rất nhiều tiền."

"Tiền bạc không có lực hấp dẫn đối với tôi. Khi đó, tôi luôn cảm thấy trong lòng trống rỗng, tưởng chừng như không bao giờ có thể lấp đầy được nên tôi muốn thử làm một điều gì đó để đánh thức lại cuộc đời mình."

"Nhưng tôi chưa kịp xác định mục tiêu mới thì cảnh sát đã tìm đến. Họ cho rằng tôi có liên quan đến việc lập kế hoạch

cho một vụ bắt cóc và giết người, nạn nhân cũng là một người nổi tiếng trong thành phố."

Biểu cảm ngọt ngào trên khuôn mặt từ từ biến mất, Lý Quả Nhi nghịch con dao trên tay: "Nhưng thật ra, tôi chẳng có chút ấn tượng nào. Làm sao một nhân viên văn phòng bình thường như tôi lại có thể tham gia vào vụ án bắt cóc?"

"Tôi đã tìm mọi cách giải thích, nhưng tình hình lại phát triển theo chiều hướng ngày càng bất lợi. Tôi có cảm giác như ai đó đang nhắm vào mình."

Nghe xong lời nói của Lý Quả Nhi, Hàn Phi không hiểu: "Cái này thì có liên quan gì đến công vui chơi?"

"Vào thời điểm đó, tôi kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, vốn đã bị mất đi thứ quan trọng nhất, rồi còn bị vu khống nữa. Cuộc sống của tôi từng bước trượt xuống vực sâu nhất của tuyệt vọng. Cũng chính ở lần cuối cùng bị hỏi thăm, tôi áp lực đến mức suy sụp, đêm hôm đó tôi đã muốn rời khỏi thế giới này, nhưng có một người kỳ quái lại tìm thấy tôi. Anh ấy nói rằng chỉ cần tôi có thể tham gia trò chơi này thì sẽ vĩnh viễn thoát khỏi tuyệt vọng, cứu chuộc cuộc đời của tôi."

"Sao tôi lại cảm thấy việc cô trải qua rất quen thuộc, hình như tôi cũng đã từng trải qua những chuyện tương tự." Ánh mắt Hàn Phi hơi bối rối: "Cái người kỳ quái kia trông như thế nào?"

"Anh ấy đeo một chiếc mặt nạ tươi cười và nói rằng mình có thể nhìn thấy tương lai, anh ấy còn nói mình có thể giúp đỡ tất cả những người rơi vào tuyệt vọng sâu sắc nhất." Sau khi Lý Quả Nhi nói xong, cô lại nhìn Hàn Phi: "Ban đầu tôi không để lời nói của anh ấy ở trong lòng. Dù sao thì trông anh ấy cũng giống như anh vậy, một kẻ mất trí với đầu óc không được sáng sủa cho lắm, nhưng những gì xảy ra sau đó đã thay đổi quan điểm của tôi."

"Những gì đã xảy ra tiếp theo?"

"Anh ấy đưa cho tôi một tấm thư mời đến công viên vui chơi, còn có một chiếc mặt nạ, sau đó bỏ đi. Không lâu sau khi anh ấy đi, tôi đã bị theo đuôi và theo dõi bởi một kẻ điên. Tôi

hoàn toàn không biết anh ta, nhưng người đàn ông đó lại muốn giết chết tôi!" Ngón tay của Lý Quả Nhi vuốt ve mũi dao: "Dù tôi có muốn tham gia trò chơi hay không, trò chơi đã bắt đầu rồi, nếu tôi không muốn bị giết chết thì chỉ có thể tìm cách chống trả."

"Tôi vẫn không hiểu." Hàn Phi mất hết trí nhớ, nhưng những gì Lý Quả Nhi nói thỉnh thoảng sẽ thắp lên tâm trí hỗn loạn và đen tối của hắn như một ngọn lửa.

"Nói tóm lại, chúng ta có thể đã bị cuốn vào một trò chơi sinh tử mà không thể thoát ra được. Chỉ những người tuyệt vọng nhất mới đủ tư cách tham gia trò chơi này, phần thưởng cuối cùng của trò chơi hẳn là phương pháp giúp chúng ta thoát khỏi tuyệt vọng." Ánh mắt của Lý Quả Nhi cũng từ từ trở nên lạnh lẽo: "Về quá trình trò chơi, nó có một chút đẫm máu và tàn nhẫn. Mỗi khi giết chết một người tham gia, có thể nhận được một ít điểm tích lũy. Đây là con đường an toàn nhất để có được điểm."

"Giết chóc lại là con đường an toàn nhất? Những cách khác để lấy điểm là gì?"

"Bắt quỷ." Lý Quả Nhi mặt không chút máu, bộ dáng cô rất đẹp nhưng có chút đáng sợ: "Tôi không biết trên đời có quỷ hay không, nghe nói những người biết đáp án đều đã bị giết chết."

"Quỷ?" Hàn Phi nhớ tới những kịch bản trong phòng của mình. Chín mươi chín kịch bản dường như là chín mươi chín câu chuyện ma thật sự đã xảy ra: "Thế này có ai đạt được điểm tích lũy không?"

"Có." Lý Quả Nhi nói với vẻ chắc chắn: "Sẽ có thẻ tích điểm bên cạnh tất cả các phương tiện giải trí trong công viên vui chơi, hầu hết thẻ tích điểm được dùng để ghi lại thành tích của du khách, nhưng vào lúc nửa đêm, một phần thẻ tích điểm đặc biệt sẽ ngẫu nhiên xuất hiện trong công viên. Những tấm thẻ tích điểm đó liệt kê số thứ tự và điểm tích lũy của tất cả những người tham gia trò chơi tuyệt vọng. Tôi đã từng thấy một lần, có ba mươi hai người tham gia và người xếp hạng cao nhất có chín mươi chín điểm."

“Chẳng lẽ là anh ta đã giết chết chín mươi chín người chơi?”

“Không có nhiều người tham gia như vậy, chắc chắn anh ta đã thành công bắt được quỷ rồi!” Lý Quả Nhi dựa vào tường: “Nếu tích lũy đủ 100 điểm, sẽ có thể thực hiện được nguyện vọng của mình, vĩnh viễn thoát khỏi tuyệt vọng. Không biết về sau liệu anh ta có đạt được một điểm cuối cùng không.”

“Trò chơi vẫn chưa kết thúc, vậy có lẽ anh ta đã không thành công.” Hàn Phi cau mày, con số chín mươi chín đối với hắn có hơi đặc biệt một chút, trên cánh tay hắn có đến chín mươi chín vết thương, biên kịch đã viết chín mươi chín cái kịch bản, bây giờ lại nghe nói có người chơi đã tích lũy được chín mươi chín điểm: “Liệu tôi có phải là người đứng thứ nhất kia hay không? Hoặc là nói tôi đã làm được rồi?”

Nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, Lý Quả Nhi trợn tròn mắt, không nói nên lời: “Lần đầu tiên gặp mặt, anh đã nghi ngờ tôi thích anh, bây giờ còn nói mình là cao thủ số một trên bảng xếp hạng?”

“Chỉ là một cảm giác.”

“Cảm giác của anh cũng rất tốt đẹp đấy.” Lý Quả Nhi không định giết Hàn Phi, cô đặt ba lô của hắn lên bàn, lấy hết đồ bên trong ra.

Con mèo con đầy vết thương, trông như được lắp ghép lại bằng lông cũng nằm gục trên bàn, nó đau đớn, cũng không dám kêu quá to.

“Thật sự là không có thư mời?” Lý Quả Nhi cẩn thận tìm kiếm mấy lần, cuối cùng chỉ tìm được cái mặt nạ màu trắng tươi cười.

“Cô có thể cho tôi biết thư mời trông như thế nào không? Có lẽ tôi có thể nhớ ra điều gì đó.” Hàn Phi không cảm thấy sự đe dọa hay sợ hãi từ Lý Quả Nhi, vì vậy hiện tại dù là bị trói bằng dây xích hắn vẫn rất bình tĩnh, hắn thà bị nhốt trong phòng giam mà cười, còn hơn là trở về căn nhà xa lạ đó để khóc.

“Thư mời là một tấm thiệp đen tuyền. Từ các góc độ anh có thể tìm thấy các chữ viết khác nhau, trên đó có viết số thứ tự của anh. Cầm lấy nó anh mới có thể vào công viên vui chơi lúc đêm khuya và thấy những thứ khác biệt.” Lý Quả Nhi nghĩ ngợi một lúc, sau đó lại bổ sung thêm: “Cũng chỉ khi có được thư mời, anh mới có thể tham gia vào trò chơi bắt quỷ hàng đêm và đi dạo cùng bách quỷ trước khi trời sáng.”

“Sau khi giết chết những người khác, có cần phải nhận được thư mời của anh ta để có được điểm tích lũy mà anh ta đã lưu hay không?”

“Điểm tích lũy trong thư mời không thể chuyển đổi, mỗi thư mời chỉ được tính một điểm.” Bản thân Lý Quả Nhi không phải loại người thích giết chóc, phần lớn thời gian cô chỉ lấy thư mời của đối phương. Đối với một số người chơi, nó có thể khó chịu hơn là giết chết họ.

“Thật là một trò chơi bịp bợm.”

“Trò chơi dành cho kẻ tuyệt vọng này cũng không khuyến khích người chơi chém giết lẫn nhau. Nó hy vọng mọi người sẽ cùng nhau đi bắt quỷ, nhưng nhân tính luôn có thể mang đến cho mọi người ‘điều bất ngờ’. Khi những con đường tắt tồn tại, nhất định sẽ có người chấp nhận rủi ro để thử.” Lý Quả Nhi ngáp một cái, tiện tay xem kịch bản trong ba lô của Hàn Phi: “Anh từng là nhà biên kịch?”

“Hẳn là biên kịch kiêm diễn viên.” Mặc dù Hàn Phi bị Lý Quả Nhi khóa chặt, nhưng trong lòng đã dần dần bình tĩnh lại. Nhà giam riêng tư này cho hắn cảm giác an toàn hiếm có: “Cảm ơn cô đã nói chuyện rất nhiều với tôi.”

“Anh còn cảm ơn tôi?” Lý Quả Nhi thực sự kinh ngạc: “Anh thật sự có sở thích này?”

“Tôi không nhớ.” Hàn Phi lắc đầu, bởi vì mất trí nhớ nên hắn không rõ nhiều chuyện: “Tôi đã lâu không nói nhiều như vậy, không dám tùy tiện giao tiếp với mọi người, tôi cảm thấy tất cả bọn họ đều muốn giết chết tôi.”

Cúi đầu, Hàn Phi nhìn chằm chằm vết thương dày đặc trên cánh tay: “Tôi thường chỉ nói khi ở một mình.”

“Nếu là người khác mà cứ nói nhảm với tôi, tôi đã sớm cho một dao rồi.” Lý Quả Nhi đánh giá Hàn Phi ở khoảng cách gần: “Thôi bỏ đi, hình như anh không phải đang giả vờ.”

“Hình như tôi cũng có một con dao, một con dao không có lưỡi.”

“Được rồi, được rồi, đừng nói lung tung nữa.” Lý Quả Nhi ngồi trở lại bên cạnh bàn, trong lòng cũng cảm thấy có chút kỳ quái, đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt, nhưng đối với những lời nói của Hàn Phi cô cũng không cảm thấy quá chán ghét, như thể trước đây họ đã từng là bạn bè.

Nghĩ đến hai chữ bạn bè, một số ký ức rất tồi tệ trong lòng Lý Quả lại hiện ra, cô không nghĩ thêm về những điều đó nữa, tập trung xem kịch bản do Hàn Phi viết.

Trong nhà giam dưới lòng đất với ngọn đèn mờ nhạt, một nam một nữ cùng một con mèo đã trải qua một đêm yên bình.

Sáng hôm sau, Hàn Phi ngửi thấy một mùi thơm, hắn mơ mơ màng màng mở mắt ra.

“Cái mũi cũng khá tinh đấy.” Lý Quả Nhi ngồi trước mặt Hàn Phi: “Anh có vấn đề phải không? Tôi giam anh ở đây, đêm qua anh còn ngủ say như chết vậy? Tôi kề dao vào cổ anh, một chút phản ứng anh cũng không có? Đây không phải là rất không tôn trọng tôi đấy chứ?”

“Từ khi tỉnh lại trong bệnh viện, tôi ngủ không được bình thường, đều là bị người ta dùng thuốc mê hoặc, khi ở bên ngoài, mọi lúc mọi nơi tôi đều cảm thấy hoảng sợ bất an. Chỉ có ở đây tôi mới có cảm giác yên tâm.”

“Tôi sẽ không phản bác những gì anh nói.” Lý Quả Nhi ngồi vào bàn đồ ăn mà cô đã làm, còn Hàn Phi thì cứ nhìn cô như vậy.

“Không thể nào? Không thể nào? Không phải là anh muốn ăn đồ ăn tôi làm đấy chứ?” Lý Quả Nhi cảm nhận được ánh mắt của Hàn Phi: “Anh thật sự không coi mình là người ngoài?”

“Tôi đặc biệt thèm ăn thịt. Nếu cô có thể cung cấp đủ thịt cho tôi, tôi sẽ nói cho cô biết một số thông tin.” Hàn Phi nói thẳng ra một số suy đoán của mình: “Những điều ghi lại trong kịch bản đều có thể là câu chuyện có thật, mỗi kịch bản hẳn là đại diện cho một con quỷ, nếu cô muốn nhanh chóng tăng điểm tích lũy của mình, cô có thể sử dụng kịch bản của tôi để đi bắt quỷ.”

“Đuôi hồ ly lộ ra rồi hả? Anh cố ý muốn tôi đến những nơi đó rồi giết chết tôi phải không?” Lý Quả Nhi nhướng mày, không đeo kính trông cô càng dễ thương hơn.

“Tôi chỉ muốn ăn thịt.” Ánh mắt Hàn Phi vô cùng đơn thuần, hắn thật sự chỉ là muốn ăn thịt.

Bối rối một hồi, Lý Quả Nhi khẽ gật đầu: “Được rồi, tôi sẽ tin tưởng anh một lần.”

Cô đứng dậy rời đi, nửa tiếng sau, cô bước vào tầng hầm với một đĩa thịt cừu: “Ăn đi, sau khi ăn xong anh phải nói cho tôi biết kịch bản nào dễ bắt được quỷ nhất.”

Ngửi thấy mùi thơm của thịt, bụng Hàn Phi kêu rên, hắn ăn từng ngụm lớn, đĩa thịt cừu đã sớm biến mất.

Nhìn cái đĩa trống không, Lý Quả Nhi cũng nuốt nước miếng: “Đây là thịt tôi chuẩn bị để ăn trong một tuần, trong bụng anh có quái vật sống hay sao vậy?”

“Có lẽ tôi vẫn thích ăn thịt lợn hơn, đặc biệt là tim lợn.” Hàn Phi liếm môi: “Cô làm thịt chung quy vẫn cảm thấy thiếu thứ gì đó, tôi nhớ miếng thịt ngon nhất mà tôi từng ăn có chứa thứ rất nguy hiểm, ăn vào từng ngụm, cảm giác như quẩn quanh giữa thiên đường và địa ngục.”

“Nếu không thì tôi đưa anh đến bệnh viện tâm thần, đồ ăn ở đó rất ngon đấy.” Lý Quả Nhi có chút không vui, cô để toàn bộ kịch bản trước mặt Hàn Phi: “Nói cho tôi biết, kịch bản nào là an toàn nhất?”

“Kịch bản chỉ là để cho cô biết có quỷ tồn tại, đồng thời cung cấp cho cô những gợi ý nhất định, điều này đã làm giảm độ khó đi rất nhiều, để cô có mục tiêu mà lựa chọn.”

“Nói cách khác, chính anh cũng không biết, đúng không?”

“Tôi quên mất rồi.”

Lý Quả Nhi cầm con dao sắc nhọn lên, sau đó lại chậm rãi đặt xuống: “Coi như anh hảo tâm cứu tôi nên tôi tin tưởng anh một lần.”

Cô giấu kỹ con dao sắc nhọn, ghi nhớ chữ viết trên một kịch bản nào đó, rồi bỏ đi một mình.

“Chú ý an toàn, quỷ có thể không giống người.”

Hàn Phi đợi Lý Quả Nhi đi rồi mới khẽ thở dài, hắn rõ ràng cảm thấy quen thuộc, nhưng lại hoàn toàn không nhớ ra, điều này làm cho hắn rất đau đớn.

“Meo meo…” Sau một đêm nghỉ ngơi, con mèo con bị thương đã đỡ hơn rất nhiều, nó chạy ra khỏi hộp các tông mà Lý Quả Nhi đã chuẩn bị cho rồi đi đến bên cạnh Hàn Phi.

Cái đầu xấu xí đáng yêu cọ vào chân của Hàn Phi, chín hoa văn màu đen trên người nó cũng từ từ trở nên rõ ràng, chín hoa văn hình như kết thành một hình vẽ.

“Mày thật sự là con mèo mà tao nuôi à?” Hàn Phi nhìn mèo con đáng thương: “Cảm giác như mày còn quen biết tao, nhưng tao thì lại quên mất mày rồi. Có phải trước đây tao đã đặt tên cho mày không?”

Đếm hoa văn trên người con mèo, Hàn Phi đột nhiên thốt ra một cái tên: “Tiểu Bát? Là mày phải không? Trước kia mày tên là Tiểu Bát sao?”

Nghe thấy cái tên này, con mèo trở nên vui mừng và lăn lộn trên mặt đất.

“Nó thực sự được gọi với cái tên này? Nhưng tại sao mình lại đặt tên cho một con mèo với chín cái hoa văn là Tiểu Bát?”

Chương 638: Đứa trẻ bị bỏ rơi mười một lần

Con mèo bị thương tích đầy mình rất quấn Hàn Phi, điều này cũng gián tiếp chứng tỏ hắn có thể là chủ nhân thực sự của căn phòng dưới tầng hầm.

Ký ức đã không còn, nhưng con thú cưng từng ở chung phòng vẫn nhớ đến mùi của Hàn Phi, hắn vẫn là hắn, không hề thay đổi.

"Thật tiếc mèo không thể nói chuyện, không thể nói cho mình biết những gì đã xảy ra trong quá khứ."

Hàn Phi sờ sờ đầu con mèo: "Nếu như mày thật sự là một con mèo do kẻ giết người nuôi dưỡng, vậy thì mày nhất định là con thú giữ lớn lên nhờ uống máu và ăn thịt người, hẳn là không nên vừa xấu xí, vừa dễ thương lại yếu ớt như vậy."

Dường như hiểu được lời Hàn Phi nói, con mèo nhe răng ra, rồi nằm nghiêng bên chân hắn, như thể vẻ mặt dữ tợn vừa rồi mà nó làm ra đã dùng hết sức lực rồi.

"Yếu ớt một cách kinh ngạc."

Hàn Phi đã không còn mong đợi có được bất kỳ thông tin nào từ con mèo, nhưng nó vẫn rất cố gắng thể hiện bản thân.

Trong nhà tù dưới tầng hầm của Lý Quả Nhi, Hàn Phi ăn rồi lại ngủ, ngủ rồi lại ăn, trải qua 24 giờ thoải mái nhất.

Dự tính thời gian, có lẽ là trời sắp tối, trên đầu Hàn Phi truyền đến tiếng bước chân vội vã, không bao lâu, Lý Quả Nhi chạy vào nhà tù dưới tầng hầm.

"Mặc quần áo vào, lập tức đi cùng tôi ngay!" Lý Quả Nhi lấy ra một chiếc chìa khóa, mở khóa trên cổ tay Hàn Phi, ném bộ đồ của người đàn ông mặc đồ đen tối hôm qua cho hắn: "Đeo mặt nạ của anh vào, chúng ta phải rời đi trước khi trời tối!"

"Đã xảy ra chuyện gì thế?"

“Những câu chuyện được viết trong kịch bản của anh quả thực là sự thật.” Lý Quả Nhi nhìn Hàn Phi với một nỗi sợ hãi, chậm rãi nói: “Tôi đã gặp quỷ rồi.”

“Có thể cho tôi biết quỷ trông như thế nào không?”

“Nó hình như còn đi theo tôi, thế nên đừng nói nhảm nữa, chúng ta phải nhanh chóng rời đi!”

Dây xích rơi xuống đất, Hàn Phi mặc bộ âu phục màu đen vào, nhưng hắn không muốn đeo cái mặt cười kia lên lắm: “Tôi có thể đội mấy thứ như mũ trùm đầu được không?”

“Đừng nói nhảm! Đi theo tôi!” Lý Quả Nhi dường như đã biết trước sẽ có một ngày như này, cô gỡ một mảnh gỗ xuống, lấy ra ba lô bên trong: “Lát nữa ra ngoài, nếu như có người gọi tên anh, hoặc bảo anh quay đầu lại, anh tuyệt đối không được làm theo.”

“Được.” Hàn Phi mặc quần áo mới vào, hắn và đêm tối dung hợp với nhau một cách hoàn hảo, trang phục này dường như mới phù hợp với hắn hơn.

Sắp xếp xong ba lô, Hàn Phi lại nhét con mèo vào.

“Trông coi con mèo của anh cho cẩn thận, nếu như nó phát ra tiếng động, tôi sẽ ném nó đi ngay lập tức.” Biểu cảm của Lý Quả Nhi lạnh lùng, nhưng khi ánh mắt nhìn thấy Hàn Phi mặc bộ đồ đen cầm trên tay chiếc mặt nạ tươi cười, lại có chút hơi sững sờ. Người đàn ông trước mặt này toát ra một sức hút vô cùng nguy hiểm: “Anh trông cũng được đấy.”

“Cô cũng từng vì lý do này mà thích tôi sao?”

“Thật muốn nhốt anh vào trong lồng.”

“Có phải tôi nên cảm thấy vinh hạnh không?”

“Tùy anh.” Lý Quả Nhi nhìn Hàn Phi mất trí nhớ, cô phát hiện mình vậy mà lại nói chuyện rất hợp với một người có bệnh tâm thần, điều này làm cho cô bắt đầu nghi ngờ liệu có phải đại não của mình cũng có vấn đề không?

Đẩy vách ngăn ra, Lý Quả Nhi leo ra khỏi nhà tù dưới tầng hầm, cô vẫy tay với Hàn Phi, cả hai cùng nhau quay trở lại mặt

đất.

"Ngôi nhà cũ này từng thuộc về một người tham gia trò chơi khác, sau khi anh ta bị người ta giết hại, tôi ở lại đây và trở thành chủ nhân mới của ngôi nhà này." Lý Quả Nhi mở cửa sau của ngôi nhà, ra hiệu cho Hàn Phi tăng tốc: "Nhân lúc trời còn chưa tối, chúng ta phải tranh thủ thời gian thay đổi chỗ ẩn nấp khác."

"Nếu như bị quỷ đi theo, bất kể trốn đi đâu, đều cũng sẽ bị nó tìm ra…" Sau khi Hàn Phi nghe xong lời của Lý Quả Nhi, trí nhớ hình như bị kích động, lác đác xẹt qua điểm sáng, ở sâu trong tâm trí cũng mơ hồ vang lên một giọng nói.

"Anh chắc chứ?" Lý Quả Nhi hiển nhiên có chút hoảng.

"Mơ hồ nhớ là như thế." Hàn Phi không nghe rõ giọng nói trong tâm trí rút cuộc đang nói cái gì, nội tâm hắn có một thứ cảm giác rất kỳ lạ, hình như chỉ cần làm theo chỉ dẫn của giọng nói kia thì sẽ có được lợi ích: "Quỷ mà ban ngày cô nhìn thấy là thuộc quyển kịch bản nào?"

"Câu chuyện thứ mười một —— số 11, câu chuyện này xảy ra ở một tòa nhà rất gần công viên, vì vậy tôi đã chọn nó."

Lật xem kịch bản, Hàn Phi đọc lại một lượt.

"Đứa trẻ số 11 có ngoại hình dễ thương, rất được mọi người yêu quý, cậu nhiều lần được người ta nhận nuôi, nhưng cũng nhiều lần bị người ta bỏ rơi, tất cả những gia đình nhận nuôi cậu đều nói đứa bé này rất ngoan ngoãn, rất hiểu chuyển, không có một câu bình luận tiêu cực, nhưng mọi người đều vô cùng ăn ý với nhau mà chọn bỏ rơi nó. Bất kể cái giá phải trả là bao nhiêu, những người lớn từng nhận nuôi đó, đều sẽ gửi cô nhi số 11 trở lại viện phúc lợi."

"Đứa trẻ số 11 dần lớn lên, cậu có khuôn mặt anh tuấn, tính cách ôn hòa, điểm số xuất sắc mà không một cô nhi nào có, cậu là đứa trẻ nghe lời nhất trong viện phúc lợi."

"Vào năm đứa trẻ này mười một tuổi, lần thứ mười một được nhận nuôi, từ đó cũng không có tin tức gì về cậu ấy nữa."

“Có người nói đứa trẻ đó bị cha nuôi lỡ tay giết chết, có người nói đứa trẻ đó thực ra là một con quái vật không lớn, còn có người nói trong nội tâm đứa trẻ đó có ẩn chứa oán hận độc ác mãnh liệt, nói cậu là một con quỷ còn sống.”

“Vì để tìm ra chân tướng, vào ngày 11 tháng 11 tôi đã vào ngôi nhà cũ nơi cậu ấy từng sống.”

“Ở đó tôi đã hiểu ra một chuyện, ranh giới giữa người và quỷ đôi khi rất mơ hồ, bạn muốn chạm vào bọn họ, vậy bạn phải cố gắng chạm vào ranh giới nguy hiểm nhất đó trước.”

Câu chuyện này rất dài, cũng tương đối chi tiết, thông tin mà nó tiết lộ cũng khá nhiều.

“Tìm ra ranh giới giữa người và quỷ hẳn là mấu chốt, ranh giới đó sẽ là thứ gì?” Khi Hàn Phi đang suy nghĩ, trên cửa sổ sau lưng đột nhiên xuất hiện một vết nứt, khi nhiệt độ trong nhà giảm dần, vết nứt đó cũng đang từ từ mở rộng, hình như có một khuôn mặt đang dán trên cửa sổ, không ngừng chen vào trong nhà!

“Đi mau! Nó đuổi đến rồi!” Lý Quả Nhi đẩy cửa sau, kéo Hàn Phi cùng chạy ra ngoài.

Trong quá trình chạy trốn, Hàn Phi quay đầu lại nhìn cửa sổ, cửa kính tự nhiên vỡ tung, mảnh thủy tinh rơi vãi khắp sàn nhà.

“Có phải cô đã lấy thứ gì của nó không? Nhà tôi lúc trước có vị khách rất kì lạ vào ở, nhưng bọn họ hình như sẽ không rời khỏi nhà tôi.” Hàn Phi hơi chút khó hiểu.

“Tôi rất tò mò về phong thủy của nhà anh, nhưng bây giờ không phải lúc để nói về nó.” Lý Quả Nhi lấy trong túi ra hai tờ thư mời: “Tôi không đích thân vào tòa nhà đó để kiểm tra, chỉ là bán tin tức cho những người tham gia trò chơi khác, tôi cũng không biết hai tên xui xẻo đó đã làm gì ở bên trong, khi tôi đi vào thu lại thư mời, thì đột nhiên bị bám lấy.

“Vứt thư mời đi cũng không được à?”

“Tôi đã thử rồi, vô dụng thôi.”

Trời càng ngày càng tối, khi đêm tối bao trùm hoàn toàn thành phố, mọi thứ sẽ phát triển theo chiều hướng tồi tệ hơn nữa.

“Theo như trên kịch bản nói, chúng ta buộc phải tìm ra ranh giới giữa người và quỷ, mới có thể tiếp xúc, giao tiếp hoặc chống lại bọn chúng.” Hàn Phi toàn lực vận hành đại não trống rỗng của mình: “Cô còn biết những người tham gia trò chơi nào nữa không? Chúng ta hãy tung tin tức này ra ngoài, dẫn theo bọn họ cùng trở lại tòa nhà đó, xem xem sự khác biệt giữa số 11 và con người rút cuộc là gì.”

******

Chương 639: Nhà thực sự của Hàn Phi

"Đại đa số người tham gia trò chơi đều sẽ không để lộ thân phận của mình, bởi vì nó sẽ mang đến họa sát thân, có điều trong thành phố này đúng là có một người chơi khác loại, anh ấy tên là Tường Vi, cũng có rất nhiều người gọi anh ấy là số 19." Lý Quả Nhi rất động tâm với đề nghị của Hàn Phi, một mình cô rất khó đối phó với "quỷ", lúc này cách tốt nhất là kéo càng nhiều người hơn xuống nước.

"Tường Vi? Lại là một cái tên khiến tôi cảm thấy rất quen." Hàn Phi và Lý Quả Nhi duy trì tốc độ như nhau, hai người chạy như điên trong bóng đêm trên phố.

"Tên Tường Vi này từ nhỏ là một cô nhi, tính cách cổ quái, anh ấy từng ở trên ti vi công khai thân phận của mình và sự tồn tại của trò chơi, hy vọng tất cả những người chơi có thể đoàn kết lại với nhau, khi mọi người đều cảm thấy anh ấy không sống được qua ba lần mất tích, thì vào đêm ngày thứ hai anh ấy lại xuất hiện trong chương trình trên tivi, bên cạnh còn có rất nhiều người tụ tập."

"Rất nhiều người?" Hàn Phi cảm thấy khó hiểu:"Anh ấy đã tụ tập những người tham gia trò chơi kia lại với nhau bằng cách nào vậy?"

"Những người đó mặc dù đều đeo mặt nạ màu trắng, nhưng trong đó đại đa số đều là mặt nạ giả do chính mình chế tạo, trong đám người đó tỉ lệ người tham gia trò chơi thực sự rất ít, có điều đây cũng đã là một chuyện rất giỏi rồi." Lý Quả Nhi không rõ Tường Vi làm được bằng cách nào, đa số người tham gia trò chơi bởi vì điểm tích lũy, mà căn bản không thể nào tín nhiệm lẫn nhau, nhưng Tường Vi và người tham gia trò chơi bên cạnh anh ấy lại có thể làm được việc giao phía sau lưng mình cho đối phương canh giữ.""Đúng là rất lợi hại." Hàn Phi chuyển giọng nói: "Vậy thì bây giờ chúng ta sẽ đi đem quỷ cho bọn họ giải quyết?"

“Đúng, Tường Vi là người tham gia trò chơi duy nhất công khai sự tồn tại của mình, anh ấy còn tổ chức một bữa tiệc hóa trang cho trò chơi chết chóc tuyệt vọng này, muốn tăng thêm sự tín nhiệm giữa mọi người.” Lý Quả Nhi thay đổi phương hướng, vốn dĩ cô không tin tưởng Tường Vi, cũng không chuẩn bị tiếp xúc với đối phương, nhưng bây giờ cô đã không còn lựa chọn nào tốt hơn nữa.

“Cái tên số 19 Tường Vi này quả thực có chút bản lĩnh, số 19……” Hàn Phi đọc đi đọc lại mã số của Tường Vi, lại liếc nhìn kịch bản của mình, hắn phát hiện ra một chuyện rất kì lạ: “Câu chuyện đầu tiên tên là số 11, câu chuyện số 44 tên là số 4, hai cuốn kịch bản này đều là dùng bút mực đỏ để viết, số trang cũng dài hơn rất nhiều những câu chuyện khác, cảm giác như là đặc biệt đánh dấu vậy.”

Tình hình nguy cấp, Hàn Phi tạm thời cũng không có cách nào suy nghĩ về mối liên hệ giữa hai câu chuyện này, hắn chuẩn bị sẽ tìm hiểu quá khứ của số 11 trước, sau đó sẽ kiểm tra lại câu chuyện của số 4.

“Hàn Phi…”

Trong đầu đang suy nghĩ về những vấn đề khác nhau, Hàn Phi đột nhiên nghe thấy một giọng nói rất quen thuộc gọi mình, cổ hắn vô thức xoay chuyển, khi sắp quay lại, mới đột nhiên nhớ đến lời dặn dò của Lý Quả Nhi.

Không thể quay đầu lại!

Chạy trên con đường tối và chật hẹp, Hàn Phi cố nhịn không quay đầu nhìn lại, loại kích thích ngàn cân treo sợi tóc này giống như một loại thuốc kích thích nào đó, khiến Hàn Phi cảm thấy vừa sợ, nhưng đại não cũng trở nên phấn khích.

“Mình đã từng làm những chuyện tương tự trước đây! Khi buộc mình không được quay đầu lại, bản năng của cơ thể hình như lại được đánh thức một lần nữa.”

Hàn Phi đã mất tất cả quá khứ, nhưng bản năng được trau dồi giữa ranh giới sinh tử đang giúp hắn ghép lại mạch ký ức.

“Mình có thể đã thực sự tham gia một trò chơi tương tự như này, người được 99 điểm đó có lẽ là mình, nhưng sau khi

trải qua mọi chuyện, tại sao mình lại bị mất trí nhớ? Chẳng lẽ bản thân trò chơi là một trò lừa đảo à? Sau khi đạt được 100 điểm, sẽ bị tước mất trí nhớ trở thành một tên ngốc?"

Hàn Phi cảm thấy mình đang tiến gần đến chân tướng, trò chơi đó bắt buộc phải chơi, nhưng lần này hắn không thể là người về đích đầu tiên.

Nhìn Lý Quả Nhi, Hàn Phi cảm thấy rằng mình cần phải giúp đỡ một người, để cô ấy trở thành vị vua mới của trò chơi này.

Giọng nói lúc có lúc không vẫn đang không ngừng vang lên từ phía sau, nhưng Hàn Phi lại có cảm giác như đã quen rồi, trong đầu hắn thường xuyên nghe thấy đủ các thể loại giọng nói khác nhau.

Đôi khi Hàn Phi cảm thấy mình như đang đứng ở ngã ba đường, trước mặt có vô số con đường, trên mỗi con đường đều có một người đang gọi mình.

Hầu hết những con đường này đều dẫn đến cái chết, chỉ một con đường duy nhất là dẫn đến điều chưa biết.

Cánh tay lại bắt đầu đau nhức, từ những vết thương dày đặc bắt đầu thấm ra máu, Hàn Phi cúi đầu nhìn xuống thì phát hiện trên cánh tay mình có lưu lại một dấu tay màu đen, giống như bị người ta tóm lấy vậy.

Khi hắn nhìn lại theo dấu tay, toàn bộ cơ thể cũng bị kéo lại phía sau, hắn nhanh chóng thu lại ánh mắt.

Bất kể trên người mình, sau lưng mình có cảm giác gì, hay có thứ gì bám vào, hắn đều sẽ không quay đầu lại nữa.

10:30 tối, Lý Quả Nhi dẫn Hàn Phi đến một tòa nhà trên trục trung tâm của thành phố.

Nơi này cách xa công viên vui chơi, nhìn từ bên ngoài chỉ là một cái homestay rất bình thường, trước cửa có một tấm biển rất lớn ghi bốn chữ —— Cuộc sống hoàn hảo.

"Cuộc sống hoàn hảo? Cô có chắc là không đi nhầm chỗ đấy chứ? Ở đây trông giống như một khách sạn tình yêu."

Hàn Phi dừng ở cửa homestay, nhìn chằm chằm vào tấm bảng hiệu được làm thủ công, bốn chữ cuộc sống hoàn hảo phản chiếu trong mắt hắn.

“Đeo mặt nạ vào, đừng để con mèo của anh chạy lung tung.” Lý Quả Nhi vỗ vỗ vai Hàn Phi: Tuyệt đối đừng để lộ chuyện anh mất trí nhớ, anh càng mạnh, chúng ta mới có cơ hội thuyết phục bọn họ, ở đây không có ai thích kết bạn với những kẻ yếu đuối, cho dù là bạn ngoài bề mặt cũng không.”

Sau khi nói xong, Lý Quả Nhi đeo mặt nạ của mình lên.

“Mặt nạ của các cô hình như chỉ có mặt cười, không có nước mắt…”

Đẩy cửa homestay ra, hai người đi qua dãy hành lang dài, cuối hành lang là một quầy bar đầy rượu và hoa.

“Ba vị, mời đi bên này.” Nhìn thấy Lý Quả Nhi và Hàn Phi đeo mặt nạ màu trắng, người phục vụ quầy bar mỉm cười, đích thân dẫn bọn họ lên tầng hai của homestay.

“Ba vị?” Lý Quả Nhi vươn tay vỗ vỗ vai của người phục vụ: “Anh đừng nhìn lại, nói cho tôi biết, người thứ ba trông như thế nào?

“Anh…” Người phục vụ theo tiềm thức nhìn lại, nhưng người thứ ba lại biến mất rồi: “Người đâu?”

“Anh đi cùng với chúng tôi đi, đừng tùy tiện ra ngoài.” Lý Quả Nhi nói năng gọn gàng gai góc, vô cùng ngầu.

“Được.” Người phục vụ cảm thấy có chút áp lực, không dám hỏi thêm, dẫn hai người đến một căn phòng cuối hành lang trên tầng hai.

Đẩy cửa bước vào, tiếng nhạc từ bên trong vang lên, khi ánh đèn chiếu đến cả chục con mắt nhìn về phía cửa.

“Chào mừng hai người bạn mới!” Một giọng nói khiến Hàn Phi cảm thấy rất quen vang lên, người đó mặc áo sơ mi kẻ sọc, tay cầm chai rượu, nằm nghiêng ngả xiêu vẹo trên ghế sô pha.

Người đàn ông này là người duy nhất trong phòng không đeo mặt nạ, khi thấy có người đi vào, anh ta loạng choạng

đứng dậy, cầm ly rượu đi về phía Lý Quả Nhi.

"Tôi là ông chủ của homesaty cuộc sống hoàn hảo này, mọi người thường ngày đều gọi tôi là Ông Chủ, nếu như không chê, hai người cũng có thể gọi tôi như vậy."

Người đàn ông tự xưng là Ông Chủ còn chưa đến gần, đã bị một người đàn ông để tóc dài chặn lại: "Đeo mặt nạ của cậu vào."

Người đàn ông nói chuyện không có giữ chút thể diện nào cho Ông Chủ, giọng nói lạnh lùng, nhưng kì lạ là Hàn Phi cũng rất quen thuộc với giọng nói của người đàn ông tóc dài này, giống như đã từng nghe thấy ở đâu đó vậy.

"Tường Vi, anh đừng cứ giữ vẻ mặt ủ rũ nữa. Từ bỏ đi, chúng ta đã không thể ra ngoài được rồi." Ông chủ ngà ngà say nói: "Tôi không muốn hộp đen nữa, tôi sẽ đổi mục tiêu cho anh."

"Cậu uống say rồi." Người đàn ông tóc dài Tường Vi vẫy vẫy tay: "A Trùng, đưa Ông Chủ về phòng nghỉ đi."

Một người đàn ông thấp bé với vết sẹo trên cánh tay từ trong góc bước ra, định kéo ông chủ đi thì đột nhiên nhìn thấy những vết thương trên chỗ tay áo của Hàn Phi.

"Anh có thể cho tôi xem cánh tay của anh được không?" A Trùng đẩy Ông Chủ lên ghế sô pha, đi thẳng đến chỗ Hàn Phi, chỉ vào cánh tay của hắn: "Anh hình như có cùng sở thích với tôi à."

Hàn Phi ngơ ngác xắn tay áo lên, cánh tay dày đặc vết thương khiến tất cả mọi người trong phòng đều hít vào một hơi lạnh.

"Không ngờ lại gặp được người cùng chí hướng ở đây, có cơ hội có thể giao lưu với nhau nhiều hơn."

"A Trùng, đưa Ông Chủ vào phòng." Tường Vi cắt ngang lời của A Trùng, anh ta nhìn chằm chằm vào Hàn Phi đang đứng phía sau Lý Quả Nhi, đôi mắt dưới lớp mặt nạ đầy sợ hãi và nghi ngờ: "Hai vị hẳn là biết quy tắc chỗ chúng tôi chứ?"

“Tôi có thể cho anh một tin tức về ‘quỷ’.” Lý Quả Nhi kể những gì đã xảy ra với cô vào lúc chập choạng tối, cũng giải thích tình hình hiện tại, cô đã bị quỷ nhắm tới, quỷ cũng đã đến đây rồi.

Sau khi Lý Quả Nhi nói xong, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn A Trùng, mặt nạ trắng che mất khuôn mặt của bọn họ, Hàn Phi cũng không biết tại sao bọn họ lại làm như vậy.

Sau khi A Trùng dìu Ông Chủ về phòng, lại đi về phía Lý Quả Nhi, anh ta nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra điều gì, nhưng khi đến gần Hàn Phi, thì đột nhiên như nhìn thấy một con hổ đói đang nằm trong bụi cỏ bên vệ đường vậy, bị dọa sợ liên tục lùi lại phía sau.

“Anh, anh, anh ấy là người chết!” A Trùng trốn sau lưng Tường Vi, tất cả những người khác trong phòng cũng toàn bộ như chuẩn bị lâm trận.

Bị những chiếc mặt nạ đó nhìn chằm chằm, Hàn Phi cũng không cảm thấy khó chịu hay sợ hãi, chính hắn cũng cảm thấy rất kì lạ, tại sao nhiều người như vậy lại không thể khiến hắn có chút dao động nào?

“Họa từ miệng mà ra, tôi cảnh cáo anh đừng có nói nhảm.” Lý Quả Nhi lui về sau một bước, cô đến để nói chuyện hợp tác, cô không muốn chính mình trở thành con mồi.

“Tường Vi, A Trùng, tôi hình như đã thực sự nhìn thấy quỷ ở bên ngoài, bọn họ không nói dối.” Người phục vụ đột nhiên lên tiếng, anh ta chỉ về phía sau Hàn Phi: “Lúc nãy khi bọn họ bước vào, có một người đàn ông mặc áo bệnh viện cúi đầu đi theo sau anh ấy, ở khoảng cách rất gần, tôi còn tò mò mối quan hệ giữa ba người họ rút cuộc là gì?”

“Có lẽ bị quỷ đi theo quá lâu sẽ bị tiêm nhiễm thứ gì đó, gây ra hiểu lầm của mọi người.” Lý Quả Nhi đang cố bào chữa cho Hàn Phi, cô biết mình mới là mục tiêu thực sự của con “quỷ” đó, thời gian quỷ đi theo mình lâu hơn rất nhiều thời gian đi với Hàn Phi.

Căn phòng chìm vào im lặng, một phút sau, Tường Vi kéo A Trùng lại, anh ta giơ tay của mình lên: “Giơ tay biểu quyết

đi, ai phản đối bọn họ gia nhập thì giơ tay."

Sau bàn rượu có hai người phụ nữ, sau khi bọn họ nhìn thấy Tường Vi giơ tay, cũng giơ lên theo.

"Chúng ta lấy mạng người để lấp đầy, cũng không hiểu rõ 'bắt quỷ' rút cuộc có ý nghĩa gì, anh lại cấm chúng ta săn những người tham gia trò chơi khác, cư như thế này phải đợi đến năm nào mới tích đủ điểm tích lũy?" Một người đàn ông đầu trọc thân hình vạm vỡ, vô cùng dũng mãnh đứng lên: "Tôi cảm thấy nên để bọn họ nên tham gia, vừa hay nhân cơ hội này đi xem 'quỷ' là cái gì ."

"Cũng có lý." Mấy người xung quanh người đàn ông đầu trọc đều không muốn giơ tay.

"Thiên Dạ, F, hai người nghĩ thế nào?" Tường Vi khẽ cau mày, giọng nói cũng có chút trầm thấp.

"Tôi thế nào cũng được, tôi bỏ phiếu trắng, xảy ra chuyện tôi cũng sẽ không gánh hộ đâu." Người đàn ông tên là Thiên Dạ vô cùng phô trương, ăn mặc lẳng lơ, anh ta không giống như đến đây để chơi trò chơi sinh tồn, mà giống như đi nghỉ dưỡng hơn.

"Không hành động, là lỗi của đội trưởng." Tường Vi không quản được Thiên Dạ, anh ta lại nhìn người cuối cùng trong đám người, người đó mặc một chiếc áo gió màu đen, khí chất vô cùng u ám, trong tay đang đùa giỡn với một thư mời màu đen.

"Tôi không phản đối bọn họ gia nhập, đương nhiên tiền đề là bọn họ không nói dối." Người đàn ông mặc áo gió cất thư mời màu đen đi, đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Người đàn ông này không cao lắm, nhưng anh ta vừa đứng lên, mọi người xung quanh đều ngậm miệng lại, như thể ngay cả âm nhạc cũng trở nên ảm đạm hơn.

Uống cạn rượu trong ly, người đàn ông bước đến gần Hàn Phi và Lý Quả Nhi: "Đêm dài lắm mộng, bây giờ chúng ta hãy đến tòa nhà đó luôn."

“Nếu như quỷ đã theo bọn họ đến, chi bằng chúng ta cứ ở lại đây, ôm cây đợi thỏ.” Tường Vi tương đối thận trọng.

“Chúng ta hoàn toàn không biết gì về ‘quỷ’, cứ ở đây có khác gì cừu đợi giết thịt, chi bằng qua đó tìm hiểu về quá khứ của quỷ và lý do quỷ hình thành, chỉ cần làm rõ những chuyện này, chúng ta mới có cơ hội để ‘bắt quỷ’, đạt được nhiều điểm tích lũy, đưa tất cả mọi người ra ngoài.” Người đàn ông mặc áo gió quay đầu lại nhìn Tường Vi: “Cơ hội là thoáng qua, nếu chúng ta không nỗ lực nắm bắt, sau này nhất định sẽ hối hận.”

“Trong số chúng ta chỉ có ba người nhận được thư mời, thực ra so với quá khứ của quỷ, tôi càng muốn biết nhiều hơn về quá khứ của cậu.” Tường Vi bỏ tay của mình xuống, hầu hết mọi người trong phòng đều đồng ý Hàn Phi và Lý Quả Nhi gia nhập, bọn họ muốn đi xem nơi bị quỷ ám.

“Sau này tôi sẽ nói với anh, nhưng bây giờ không được, tôi chỉ có thể nói rằng tôi hiểu rõ về trò chơi này hơn anh.” Người đàn ông có biệt danh F đứng bên cạnh Tường Vi: “Tối nay chuẩn bị cùng tôi qua đó, tìm Tường Vi báo cáo một chút.”

“Tôi sẽ đi với cậu.” Giọng Tường Vi có chút không hài lòng, nói chính xác thì anh ta mới là người phụ trách ở đây.

“Tôi và anh nếu như đều bị chết, vậy thì mọi người có thể thực sự sẽ không thể thoát ra ngoài được, vì vậy bất luận thế nào hai chúng ta cũng phải có một người ở nơi an toàn.” F nói xong liền nắm lấy A Trùng: “Để anh ấy đi cùng với tôi là được rồi.”

Những người chơi bắt đầu sắp xếp đồ đạc của họ, 15 phút sau, bảy người chơi, bao gồm cả F và A Trùng, đi theo Lý Quả Nhi và Hàn Phi ra khỏi Cuộc sống hoàn hảo.

Có lẽ vì có nhiều người hơn nên con quỷ đó không đuổi theo, Hàn Phi cũng không nghe thấy ai gọi tên của mình nữa.

“Chúng ta hãy tranh thủ thăm dò xong và quay lại trước 0 giờ, tôi nghe nói ‘quỷ’ sẽ trở nên mạnh mẽ và đáng sợ hơn sau 0 giờ.” Mục tiêu của Lý Quả Nhi đã đạt được, cô đưa tất cả người chơi đến nơi được đánh dấu trên kịch bản —— Cư xá

Hạnh Phúc tòa số 11, đây là nơi cuối cùng mà số 11 biến mất, cũng là nơi bố mẹ nuôi cuối cùng của cậu ấy sống.

Đi qua những con phố bao trùm trong đêm tối, Hàn Phi càng đến gần khu vực cư xá đó, tim đập càng nhanh, cứ như hắn trước đây cũng từng sống ở đây vậy, những cư xá đó mới chính là nhà thực sự của hắn.

"Bố mẹ ruột của mình có khi nào sống ở đây không?"

Những tòa nhà cư xá cũ được xây dựng nối tiếp với nhau, mỗi tòa đều có mã số riêng, nơi bọn Hàn Phi cần đến là tòa nhà số 11, nhưng Hàn Phi lại đứng rất lâu dưới tòa nhà số 1.

"Hẳn có một ngọn đèn là dành cho mình, không sai, nhà thực sự của mình phải ở đây mới đúng!"

Chương 640: Lần đầu tiên bắt quỷ

Những đứa trẻ bất hạnh dường như đều sống trong cư xá tên là Hạnh Phúc, mỗi tòa nhà đứng trong đêm tối, đều đang hát những bài hát mà bọn chúng yêu thích, dỗ cho bọn chúng ngủ, dệt cho bọn chúng những giấc mơ.

Đứng hồi lâu ở trước tòa nhà số 1, trái tim của Hàn Phi dường như đã đi vào động tối của tòa nhà.

"Nhà của mình hẳn là ở đây, nhưng tại sao tất cả các đèn đều tắt rồi?"

Ánh mắt di chuyển lên trên từng chút một, Hàn Phi nhìn qua từng nhà từng căn hộ.

Tòa nhà số 1 của cư xá Hạnh Phúc, chỉ mấy chữ này thôi đã khiến đầu óc trống rỗng của Hàn Phi dậy sóng.

"Mau đi thôi! Đừng dừng lại ở đây!" A Trùng đến gần Hàn Phi, giọng nói thúc giục, ấn tượng đầu tiên của anh ta về người đàn ông trước mặt này rất tốt, như thể hai người đã từng là bạn của nhau.

"Tôi…" Hàn Phi lắc lắc đầu, hắn định đi về động tối của tòa nhà số 1, nhưng đã bị A Trùng tóm lấy.

"Anh bị điên à?" A Trùng hoàn toàn không hiểu hành động của Hàn Phi, đối phương vậy mà lại tràn ngập khao khát nhìn tòa nhà cũ kỹ âm u quỷ dị.

"Chú ý! Đừng tách khỏi đội ngũ!" F mặc áo gió, lạnh lùng nói, anh ta từ sau khi rời khỏi homestay Cuộc sống hoàn hảo, cả con người trở nên cực kì nghiêm túc, duy trì cảnh giác cao độ với tất cả mọi thứ xung quanh.

F không phải là người lỗ mãng, những quyết định của anh ta đều là được đưa ra sau khi đã cân nhắc kỹ lưỡng, một khi đã quyết định, sẽ luôn kiên định, phải hoàn thành bằng mọi giá, thật ra người như vậy vô cùng đáng sợ.

Tòa nhà 11 của cư xá Hạnh Phúc là tòa nhà trong cùng, cách bố trí tòa nhà ở đây khá cổ quái, các tòa nhà 1 đến 10 giống như những bức tường của giếng nước, bao bọc tòa nhà số 11 ở giữa.

Để vào được tòa nhà số 11, trước tiên phải đi qua lối đi hẹp giữa tòa nhà số 1 và số 10.

Đoạn đường dài hơn chục mét nhìn từ bên ngoài rất bình thường, nhưng sau khi thực sự bước vào, sẽ phát hiện lối đi này giống như một cây cầu nối giữa nhân gian và quỷ vực.

Cả thành phố đều bị đêm tối bao phủ, nhưng bầu trời trong cư xá ở cuối lối đi dường như có màu đỏ sẫm.

Đi trong lối đi, những bức tường cũ kỹ hai bên dường như có thể đẩy ra bóp chết người bất cứ lúc nào, nghiền nát người ở giữa thành thịt băm.

Bên tai cũng sẽ không ngừng vang lên những tiếng la hét kỳ lạ, giống như tiền kiếp của bản thân đang lớn tiếng la hét, không hy vọng mình sẽ tiến lên.

Càng quỷ dị hơn nữa là lối đi rõ ràng không dài, lối ra đã ở ngay trước mặt, nhưng nếu như ngoảnh đầu nhìn lại, lối vào lúc đến dường như lại cách đó cả ngoài trăm mét.

“Lối vào kia dường như sẽ tự lùi về phía sau, đây là một lối đi không trở lại!” Một người phụ nữ gầy yếu lấy tay từ trong túi ra, lòng bàn tay cô có vẽ một con quỷ nhỏ, dường như là một nhà ngoại cảm không chuyên nghiệp lắm.

“Nếu như đã không thể quay lại rồi, vậy thì hãy tăng tốc đi về phía trước.” F vô cùng bình tĩnh, sự bình tĩnh của anh ta không phải là giả vờ, trong đôi mắt kia đang không ngừng tính toán điều gì đó.

“Khi tôi đến đây vào ban ngày, bên trong cư xá hoàn toàn không phải như thế này, trên lối đi vẫn có người chơi cờ, trong đại viện có người thu quần áo, có những đứa trẻ đang chơi đùa, có những hơi thở khác nhau của cuộc sống.” Lý Quả Nhi đi đầu tiên, hiện tại cô sợ nhất, cô rõ ràng đã cảm nhận được sự biến đổi ở đây.

Không phải là một tòa nhà thay đổi, mà là toàn bộ cư xá đều dường như đã rơi vào địa ngục, tất cả mọi thứ đều thay đổi.

Bước ra khỏi lối đi, Hàn Phi ngẩng đầu liếc nhìn, bầu trời đêm biến thành màu đỏ sẫm, mây màu đen dường như bị tách rời, những vết thương dày đặc khắp người đều đang rỉ máu.

"Bây giờ cô nói nơi này có quỷ, tôi chắc chắn là tin, nhưng vấn đề là chúng ta có khả năng bắt quỷ hay không?" Một người đàn ông đi theo sau Tù Nhân đầu trọc nói, anh ta là tiểu đệ của Tù Nhân, bề ngoài cao lớn thô kệch, nhưng lá gan lại không lớn lắm.

"Nếu như mãi mãi không bao giờ thử gặp quỷ, vậy thì chúng ta sẽ không thể nào tìm ra cách đối phó với quỷ được." F liếc nhìn người đó một cái: "Tôi hy vọng mọi người có thể hiểu, nếu muốn làm được chuyện gì đó sẽ phải trả giá rất nhiều, vì kết quả cuối cùng, mọi người và tôi đều có thể trở thành cái giá lớn."

"Đừng cãi nhau nữa, chuẩn bị vào trong tòa nhà, hãy im lặng đi." Lý Quả Nhi kéo Hàn Phi đến bên cạnh mình, cô cảm thấy vẫn là hắn đáng tin hơn một chút, những người khác đều không thể hoàn toàn tin tưởng được.

Đẩy cánh cửa hành lang hoen rỉ, kèm theo âm thanh kẽo kẹt vang lên, tất cả những người tham gia trò chơi chính thức bước vào bên trong cư xá Hạnh Phúc.

"Mô tả trong kịch bản so với nơi này thực sự khác biệt quá lớn." Hàn Phi đứng trong đám người, chứng hoang tưởng bị bức hại chết tiệt của hắn lại phát tác rồi, lần này mạnh hơn bất kì lần nào trước đây, hắn cảm thấy tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Anh không khỏe sao?" Người chơi nữ duy nhất mở miệng hỏi, hai tay cô có vẽ tiểu quỷ, con ngươi đang bất an chuyển động dưới lớp mặt nạ.

Hàn Phi không trả lời, ánh mắt hắn đảo qua lan can cầu thang sơn đỏ, tường hành lang ố vàng, còn có bậc thềm dán những mẩu quảng cáo nhỏ.

Nỗi sợ hãi ngày càng trở nên mạnh mẽ, nhưng hắn không thể tìm thấy đối tượng mình sợ hãi ở đâu.

Hắn biết rằng mình ở đây rất có khả năng sẽ bị giết chết, nhưng lại không biết mình rút cuộc bị thứ gì giết.

"Năng lực tiên đoán cái chết của tôi dường như xuất hiện chút vấn đề."

Lý Quả Nhi đi đầu tiên đã lên đến tầng 2, mặt nạ che kín khuôn mặt, không ai có thể nhìn thấy biểu cảm của cô, nhưng mọi người có thể đoán được nội tâm bất an của cô ấy thông qua bước chân ngập ngừng.

Mỗi bước đi đều cân nhắc rất lâu, dường như bước sai một bước thì sẽ vạn kiếp bất phục vậy.

Những người chơi phía sau lấy trong ba lô ra đèn pin ánh sáng mạnh và súng điện, bọn họ chuẩn bị vô cùng kỹ lưỡng, nhưng bọn họ vừa lấy những thứ đó ra, Lý Quả Nhi đã vội vàng giục bọn họ tắt đèn pin ánh sáng mạnh đi.

Đốt lửa trong một khu rừng tối có thể xua đuổi thú dữ, nhưng cũng sẽ để lộ chính mình, trở thành mục tiêu cho những thứ khác.

"Ánh sáng mạnh cũng có thể thu hút 'quỷ' trong các tòa nhà khác tới, mọi người tốt nhất chú ý một chút."

"Không bật đèn, cô bảo chúng tôi thắp nến chắc?" Tù Nhân đầu trọc vừa than thở một câu, liền nhìn thấy Lý Quả Nhi lấy trong ba lô ra vài cây nến.

"Thật là thái quá."

Mấy người chơi có người thắp nến, có người dùng đèn pin đi kèm với điện thoại di động, mọi người từ từ dò dẫm lên đến tầng bốn.

"Mọi người có phát giác những quảng cáo dán trên bậc thang có vấn đề không?" Thiên Dạ đi sau cùng đội ngũ đột nhiên lên tiếng, anh ta ăn mặc rất lòe loẹt, cũng cho người ta cảm giác hơi tuỳ tiện, có điều ngữ khí anh ta nói chuyện bây giờ lại đang dần trở nên nghiêm túc: "Ngoài những quảng cáo như mở khóa, nạo vét cống rãnh ra, còn có một số lượng lớn

thông báo tìm người, nhưng khuôn mặt của mấy đứa trẻ trên những quảng cáo đó toàn bộ đều bị vạch nát hết rồi.”

“Những loại quảng cáo nhỏ như mở khóa không đi dọn dẹp mà lại chuyên tâm hủy hoại khuôn mặt của những đứa trẻ trên tờ giấy thông báo tìm người, trong tòa nhà này có phải có kẻ biến thái không? Anh ta chính là không muốn những đứa trẻ đó tìm được đường về nhà?” A Trùng rất nhanh hiểu ý của Thiên Dạ.

“Cũng có khả năng đứa bé bị thất lạc ở ngay trong tòa nhà này.” Lý Quả Nhi dẫn đầu dừng lại ở tầng năm, cô nhìn cánh cửa chống trộm trước mặt, nội tâm bất an lên đến đỉnh điểm.

“Ban ngày tôi chính là lần đầu tiên gặp quỷ ở đây, mọi người chú ý canh gác hành lang, tôi cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đâu.”

Lý Quả Nhi từ từ mở cửa chống trộm, mùi thuốc khử trùng nồng nặc từ trong bay ra.

F kéo A Trùng đi theo Lý Quả Nhi, cả ba người đi vào căn nhà đó trước.

Đặt ngọn nến thắp sáng trong góc phòng khách, A Trùng đang định gọi những người khác đi vào thì chợt nghe thấy tiếng nhai.

Nói là tiếng nhai thôi, nhưng nó giống như một người đã mài mòn hết răng, đang gặm nhấm thứ gì đó.

Nhìn theo chỗ âm thanh phát ra, A Trùng phát hiện cửa phòng ngủ bị mở ra một kẽ hở, nửa khuôn mặt đang nhìn mình từ sau cánh cửa.

“Phòng ngủ! Trong phòng ngủ có người!”

Ngón tay của A Trùng chỉ vào chỗ sâu trong căn nhà, còn chưa kịp nói hết lời, đã cảm thấy thế giới quay cuồng, có một bàn tay nắm lấy mắt cá chân của mình.

“Cứu tôi!”

Cơ thể va đập vào cửa phòng ngủ, A Trùng nhìn thấy một khuôn mặt trụi lủi, thân hình dị dạng, tứ chi to khỏe, trong tay

đang cầm một lọ thuốc, hình như là muốn đổ lọ thuốc đó vào miệng của A Trùng.

"Tránh ra!" F vươn tay túm lấy cổ áo của A Trùng, anh ta cầm một con dao màu đen chém về phía người phụ nữ sau cánh cửa.

Lọ thuốc rơi xuống đất, bên trong không phải là đựng thuốc mà toàn là răng của trẻ em.

Người phụ nữ trong phòng ngủ bị kinh sợ, tứ chi to khỏe của cô ta tóm lấy đường ống ngoài cửa sổ, rồi thoát ra ngoài.

"Đó là quái vật gì vậy?" A Trùng nằm liệt trên mặt đất, sợ tới mức đã bắt đầu nói lắp, vừa rồi nếu như F đến muộn một bước, e rằng anh ta đã ăn sạch số răng của những đứa trẻ đó rồi.

"Không biết." F lắc đầu, sau đó nhìn Lý Quả Nhi: "Cô ta chính là quỷ?"

"Quỷ thì không thể chạm vào được, đó hẳn là một thứ nằm giữa quỷ và người." Lý Quả Nhi cũng không chắc chắn lắm: "Tóm lại đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy."

Mọi người đều có chút căng thẳng, Hàn Phi lại đúng lúc này đi về phía F, ánh mắt hoàn toàn dán chặt vào con dao đen trên tay F.

"Anh đang nhìn gì đó?"

"Dao…" Hàn Phi cảm thấy con dao của đối phương nhìn rất quen, đặc biệt là tay cầm.

Chỉ cần nhìn con dao đó, năm ngón tay của Hàn Phi sẽ bất giác gập lại, giống như có mối liên hệ nào đó tồn tại giữa hắn và con dao vậy.

F phát giác ra ánh mắt của Hàn Phi, ánh mắt anh ta trở nên kì lạ, nhưng cũng không nói gì, chỉ cất con dao đen đi.

"Đừng dòm ngó những thứ vốn không thuộc về mình."

"Vậy sao?" Hàn Phi không nhớ được ra, hắn không có xung đột với F, bắt đầu kiểm tra căn nhà này.

Trong căn nhà không lớn lắm có đủ các loại thuốc nằm rải rác, tủ lạnh, trên mặt bàn ăn và TV có dán rất nhiều giấy nhớ, tất cả đều là viết thời gian và những lưu ý khi dùng thuốc.

Nhìn thấy những thứ này, nội tâm Hàn Phi phát sinh một sự đồng cảm, trước kia khi hắn ở căn nhà xa lạ đó cũng như vậy.

Người tự nhận là mẹ của hắn, sẽ mang một gói thuốc lớn từ bệnh viện về, không ngừng cho hắn uống.

“Số 11 có cùng trải nghiệm với mình, con số này có ý nghĩa gì? Nếu như chúng ta là cùng một loại người, vậy thì mã số của mình là gì?”

Hàn Phi bước tới cửa sổ nhìn ra bên ngoài, tòa nhà số 11 bị những tòa nhà khác vây lại ở giữa, người sống ở đây giống như bị mắc kẹt dưới đáy giếng, dù có cố gắng thế nào cũng không thể trèo ra ngoài.

“Mau! Mau đến đây! Mọi người mau xem cái này đi!” Tiếng hét của A Trùng vang lên, những người chơi tò mò tụ tập đến, trong căn phòng chứa đồ gần phòng ngủ chất đầy các loại đầu người được làm thủ công.

Những đầu người đó toàn bộ đều được xếp thành từng cặp, một nam một nữ, tổng cộng là 22 cái.

“Số 11 mô phỏng mô hình đầu người của những người đã nhận nuôi cậu ấy?”

“Số 11 đem tất cả những người nhận nuôi cậu ấy làm thành con rối?”

Lý Quả Nhi và Hàn Phi đồng thời nhìn nhau, suy đoán theo bản năng của hai người đều có chút kinh dị. (Còn tiếp)

Chương 641: Hạnh phúc là một con quái vật giết người không chớp mắt, nhưng tôi vẫn muốn đến gần nó

“Ban ngày lúc cô đến đây không nhìn thấy những thứ này hay sao?” Ngày càng có nhiều người chơi bước vào căn nhà, mọi người đều có chút sợ hãi khi nhìn thấy một tủ những mô hình đầu người đó, những cái đầu làm quá giống thật rồi, cứ như là thật vậy.

“Lúc đó tôi bị quỷ bám lấy, không có thời gian để kiểm tra căn nhà.” Lý Quả Nhi không cần thiết phải lừa gạt những người chơi.

“Thiên Dạ, anh dẫn người canh giữ hành lang, những người khác vào nhà, đừng bỏ qua bất kì manh mối nào.” Địa vị của F trong team còn cao hơn Tường Vi, ngay cả Tù Nhân cũng phải nói gì nghe nấy.

Những ngọn nến được thắp sáng trong các góc nhà, căn nhà nơi số 11 từng ở từ từ được khôi phục lại.

Toàn bộ căn phòng vẫn duy trì phong cách trang trí của cuối thế kỷ trước, cộng với việc lâu ngày không được dọn dẹp, trông tồi tàn bừa bộn, giống như một bệnh nhân bị đông cứng trí nhớ, không thể tự chăm sóc bản thân.

Dẫm lên những viên thuốc vương vãi trên mặt đất, Hàn Phi từ từ di chuyển khỏi cửa sổ, cảm giác sợ hãi gần như nhấn chìm hắn, đứng bên cạnh cửa sổ, hắn luôn cảm thấy mình sẽ bị ai đó đẩy ngã xuống dưới vào giây phút tiếp theo.

“Tại sao mình cứ đứng cạnh cửa sổ, lại nghĩ đến cái chết, thậm chí gần hơn một bước còn nhìn thấy thi thể của chính mình?”

Nhặt thuốc trên mặt đất lên, Hàn Phi dùng ngón tay lau bụi trên viên thuốc, phát hiện những loại thuốc này rất giống với thuốc mà bác sĩ Phó kê cho mình.

“Số 11 mắc cùng một căn bệnh với mình? Hay là bác sĩ kia chỉ biết kê loại thuốc này?”

Không giống như những người chơi khác đi lung tung như ruồi không đầu, từ khi bước vào căn nhà Hàn Phi đã nảy sinh một thứ cảm giác sợ hãi quen thuộc, hắn trước kia không chỉ đã từng đến đây, mà còn từng chết ở đây.

Tránh những người chơi khác ra, Hàn Phi đi thẳng vào phòng ngủ nơi sâu nhất của căn nhà, “mở” cánh cửa đã bị khóa ra, hắn nhìn thấy một căn phòng ngủ với tông màu đỏ nhạt làm chủ đạo.

Chủ nhân của căn phòng ngủ này có vẻ là một học sinh, bài kiểm tra chưa hoàn thành và sách vở nằm ngổn ngang trên bàn, trên sàn nhà chất đống đủ các thể loại giày dép của trẻ em.

“Mục đích của anh hình như rất rõ ràng?” F vẫn luôn kiểm soát đại cục, phản ứng của mỗi một người hắn đều quan sát hết, lúc này anh ta đến gần Hàn Phi: “Anh cũng từng tới đây rồi à?”

Hàn Phi lắc đầu, đi vào bên trong phòng ngủ.

Thoạt nhìn căn phòng này, sẽ không cảm thấy có bất kì vấn đề gì, nhưng càng quan sát kỹ, càng phát hiện ra điểm quỷ dị.

Kích cỡ những đôi giày của trẻ em trên sàn nhà hoàn toàn không giống nhau, có giày bé trai, có giày bé gái, rõ ràng là chúng không thuộc về cùng một người.

Kiểu dáng của những đôi giày đó cũng rất khác nhau, khoảng thời gian gần hai mươi năm, chủ nhân căn phòng dường như có sở thích quái gở trong việc sưu tập giày, hơn nữa còn phải là những đôi giày mà người khác đã đi rồi.

Tiện tay nhặt một chiếc giày lên, Hàn Phi thấy bên trong giày còn nhét nhiều thứ khác nhau, có đinh nhọn, có kẹp giấy, có mảnh thủy tinh vỡ và rất nhiều thuốc.

“Đôi giày như thế này thì đi lại như thế nào?”

“Căn phòng màu đỏ sẫm này dường như là một phép ẩn dụ tâm lý nào đó, đại diện cho trạng thái tinh thần của chủ nhân

căn phòng.” Tay trái F cầm con dao màu đen, anh ta bình tĩnh quan sát: “Trong hành lang có dán rất nhiều thông báo tìm người khác nhau, trong đó có một tờ thông báo tìm người bên trên có viết một bé gái năm tuổi bị lạc ở phụ cận, lúc đó cô bé đi một đôi dép màu hồng, nhìn mô tả có vẻ gần giống với đôi giày trên tay anh.”

“Ý anh là… chính chủ nhân của căn phòng đã bắt cóc những đứa trẻ đó?”

“Chính xác mà nói, tôi nghi ngờ bố mẹ nuôi của đứa trẻ này đã luôn trộm trẻ con.” F nhìn những đôi giày khắp sàn nhà: “Giày tượng trưng cho chân, có thể mở rộng ra nghĩa là đi và chạy, ở đây có nhiều giày như vậy, trong mỗi đôi giày đều nhét đầy mảnh vỡ thủy tinh và những viên thuốc, đây rõ ràng là có nghĩa giam cầm và kiểm soát, anh nghĩ sao?”

“Tôi nghĩ rằng anh nói đúng.” Hàn Phi ngơ ngác nhìn F.

Sở hữu dao đen có thể làm tổn thương quái vật, một nhóm thuộc hạ cũng được coi là trung thành, còn có một cái đầu lý trí bình tĩnh và thực lực cá nhân khó lường, người F bí ẩn này có tất cả các lợi thế, anh ta rất có khả năng trở thành người chơi đầu tiên tích lũy đủ 100 điểm.

Nhìn lại bản thân mình, Hàn Phi khẽ thở dài, hắn đã quên hết tất cả, chỉ còn lại một đống kịch bản cũ nát và một con mèo xấu xí.

Đi qua những đôi giày đó, Hàn Phi đi tới bên cạnh bàn học, hắn lật xem những tờ giấy thi còn dang dở, cảm thấy có một luồng không khí mát lạnh bao trùm lấy mình.

Chủ nhân của căn phòng ngủ dường như bị bệnh tâm thần nghiêm trọng, mọi khả năng đọc hiểu của cậu ấy sẽ được diễn giải dưới một góc độ cực kỳ đen tối, rõ ràng đó là một bài văn rất tích cực, nhưng cậu ấy luôn có thể giải mã ra những điều khủng khiếp từ những câu chữ đó.

Chỉ nhìn vào những câu hỏi đọc hiểu sẽ cảm thấy chủ nhân căn phòng là một người điên, nhưng khi nhìn vào bài kiểm tra của các môn khác sẽ phát hiện ra cậu ấy là một thiên tài, bởi vì

bên cạnh bàn học là những chồng bài kiểm tra toàn đạt điểm tuyệt đối.

“Một người điên ngu ngốc không đáng sợ, mà một người điên vô cùng tỉnh táo như một thiên tài mới là điều đáng sợ.” F đi tới, khoảng cách của anh ta và Hàn Phi rất gần, điều này khiến hắn rất không thoải mái: “Có phải anh cũng nghĩ như vậy không?”

Đôi mắt của F dường như có thể nhìn thấu mặt nạ của Hàn Phi, hắn cũng cảm thấy F khác với những người chơi khác, đó là một thứ khác biệt về bản chất.

Không đáp lại F, Hàn Phi mở ngăn bàn ra, bên trong có một gói bóng bay, trên mỗi quả bóng bay hình như đều có in hoa văn.

Hàn Phi lấy ra một quả bóng bay, thử thổi to lên, tiếp theo một hình ảnh rất kinh dị đã hiện ra.

Hoa văn trên quả bóng bay là một cái đầu người, khi Hàn Phi thổi quả bóng, một cái đầu người từ từ to ra từ bên cạnh miệng hắn, biểu cảm khiếp sợ và ánh mắt sống động đó đều được hoàn nguyên một cách hoàn hảo.

“Anh đang làm gì vậy?” Lý Quả Nhi và A Trùng bước vào,Tù Nhân đi phía sau cũng nhìn thấy cảnh này, Hàn Phi trong bóng tối đang thổi một cái đầu người cực lớn.

“Tôi phát hiện chủ nhân của căn phòng có vẻ đặc biệt yêu thương bố mẹ mình, cậu ấy làm mô hình đầu lâu 1:1 cho bọn họ, rồi lại làm thành bóng bay.” Hàn Phi nhìn quả bóng bay cực lớn trong tay: “Mọi người hãy tưởng tượng ra cảnh, chủ nhân căn phòng khóa chặt cửa, một mình nằm trên giường trong phòng ngủ, trần nhà bay đầy đầu lâu của bố mẹ nuôi, như vậy có phải cậu ấy sẽ không cảm thấy cô đơn nữa không?”

Nghe Hàn Phi nói, ánh mắt của những người chơi ngoại trừ F ra đều phát sinh thay đổi, bọn họ không thể hiểu nổi, nhưng cũng không tránh khỏi chấn kinh trong lòng.

“Làm thế nào mà anh lại nghĩ tới những chuyện này?” Lý Quả Nhi phát hiện mình đã đánh giá thấp Hàn Phi rồi.

“Ngẩng đầu có thể nhìn thấy các bố mẹ, nên tôi nghĩ không biết cái này có tính là một loại bầu bạn không?” Hàn Phi buông lỏng tay, khí trong bóng bay ra ngoài hết, cái đầu khổng lồ nhanh chóng co rút nhăn lại, còn phát ra âm thanh kì lạ, như thể ai đó đang nhỏ tiếng khóc.

Hàn Phi nhét hết tất cả bóng bay vào trong túi, sau đó ấn cho F, thứ kinh dị như vậy, hắn cảm thấy mình không thể kiểm soát nổi.

Mở ngăn kéo thứ hai ra, bên trong có chứa một con dao gọt hoa quả sắc bén.

Trong ngăn kéo sạch sẽ chỉ có một con dao, sự việc này xảy ra trong phòng ngủ của một đứa trẻ, vốn dĩ đã rất đáng suy ngẫm rồi.

“Trong ngăn kéo thứ nhất là những quả bóng bay vẽ đầy khuôn mặt của bố mẹ nuôi, trong ngăn kéo thứ hai là một con dao sắc bén…” Hàn Phi vươn tay mở ngăn kéo thứ ba, bên trong là một cuốn sổ ghi chép.

Lấy cuốn sổ ghi chép ra, Hàn Phi tùy tiện lật xem.

“Ngày 4 tháng 1, tôi phát hiện mình thực sự ngày càng thích chơi với mèo con, kể từ sau khi con mèo kia của nhà tôi chết, tôi đã luôn muốn nhận nuôi một con mèo khác, nhưng không có cơ hội.”

“Ngày 7 tháng 2, con mèo của nhà hàng xóm suốt ngày sang nhà, con mèo con đó vô cùng dễ thương, còn đặc biệt nghe lời, tôi đang tìm cách mua cho bằng được.”

“Ngày 7 tháng 7, nhận nuôi một con mèo ta đi lạc, cơ thể mạnh khỏe, không kiêu căng, cũng khá nghe lời, ở nhà cũng không kêu bừa bãi, đã được thuần hóa xong. Giá 150 bán ra.”

“Ngày 9 tháng 8, bắt được một con mèo hoang đi lạc trong công viên vui chơi giải trí, trông có vẻ bẩn thỉu, sau khi tắm rửa xong lại ngạc nhiên phát hiện ngoại hình trông rất được, chỉ có điều dường như đầu óc hơi có vấn đề, có thể nuôi để chơi. Giá 95. Đã bán hết.”

“Ngày 21 tháng 9, vận khí rất tốt, nhận được một con mèo anh lông ngắn, một giống mèo rất được ưa chuộng trong những năm gần đây, tròn trịa mập mạp, vô cùng dễ thương, yên tĩnh, ôn thuận, hàng cao cấp, là mèo con cực phẩm quý hiếm. Giá 1200 bán ra.”

“Ngày 11 tháng 11, trong trại mèo nhận một con mèo Garfield lớn tuổi, nghe lời, ngoan ngoãn, rất biết cách lấy lòng chủ nhân, điều quan trọng nhất là nó còn vô cùng thông minh, nói thật là tôi còn không nỡ bán nó đi. Giá 2500 chưa bán.”

Trên sổ ghi chép có rất nhiều thông tin, thoạt nhìn cũng không có gì, nhưng khi Hàn Phi nhìn thấy thông tin cuối cùng, đôi mắt chậm rãi nheo lại.

“Ngày 11 tháng 11, chủ nhân của cuốn sổ ghi chép nhận một con mèo trong trại mèo, còn nói rằng không nỡ bán nó đi?”

Bố mẹ nuôi cuối cùng của số 11 đã nhận nuôi cậu vào chính ngày 11 tháng 11, nhìn từ góc độ này, trại mèo có thể không phải là ám chỉ trại mèo thực sự, mà là tên gọi thay thế của viện phúc lợi.

Suy nghĩ sâu hơn một chút, tất cả những con mèo trong cuốn sổ ghi chép này thực ra đều không phải là mèo, mà là trẻ em!

Cuốn sổ ghi chép mỏng, dùng cách nói đơn giản nhất, chứa đầy những tội lỗi khiến người ta ghê tởm.

Bất giác Hàn Phi vô tình lật đến trang cuối cùng, những gì chưa viết rõ trong kịch bản đã được bổ sung tại đây.

Ở mặt sau của sổ ghi chép, có một số hình vẽ bằng tay của trẻ em, với dòng chữ xiêu vẹo trên đó.

“Người làm vườn bí mật hái hoa tươi, giấu bọn chúng trong túi áo, mang ra khỏi hàng rào, ném xuống đường phố lầy lội.”

“Chó hoang đi ngang qua cắn chặt thân hoa non mềm, ngậm hoa tươi vào trong con ngõ tối đen.”

“Thế giới bên ngoài dường như đã đóng chặt cánh cửa kể từ đó, hoa tươi bị trồng trong phòng tối, có cái khô héo trong bóng tối, có cái bén rễ trong bóng tối, còn có cái thì trở thành một hạt giống hoa.”

“Hạt giống hoa đó trong miệng hét lên tên của bố và mẹ, bị trồng trong các chậu hoa khác nhau, gửi đến hết phòng tối này đến phòng tối khác.”

“Cuối cùng vào một ngày, hạt giống chôn sâu trong chậu hoa đã nảy mầm, mọi người bắt đầu cảm thấy sợ hãi khi nhìn vào nó, bởi vì bông hoa đó hoàn toàn khác với những gì người ta tưởng tượng ra.”

Dòng chữ cuối cùng của sổ ghi chép đã hoàn toàn méo mó, hầu như không thể nhìn ra ý nghĩa của nó.

“Bố mẹ cuối cùng nhận nuôi số 11 thực ra là những kẻ buôn người. Ban đầu có lẽ bọn họ đã rất hài lòng với số 11, sau đó khi chuẩn bị bán lại, thì xảy ra vấn đề.” Lý Quả Nhi cũng đi vào phòng, cô nhìn cuốn sổ ghi chép, rất nhanh đã hiểu ý trong đó: “Kẻ buôn người chết không đáng tiếc.”

“Về điểm này, tôi cũng đồng quan điểm với cô.” F lấy cuốn sổ ghi chép từ tay Hàn Phi, liên tục lật xem.

“Số 11 đã được nhận nuôi 11 lần, tại sao đứa trẻ này lại bị bỏ rơi hết lần này đến lần khác? Trên người nó rút cuộc có cái gì?” Kẻ buôn người nhận nuôi số 11, lần này nó không cho kẻ buôn người con đường sống, nó cũng không bao giờ trở lại trại trẻ mồ côi nữa, nhìn từ điểm này dường như nó vẫn là một con “quỷ” tốt.

Nội tâm Hàn Phi vừa có ý nghĩ như vậy, liền nghe được F nói: “Đứa trẻ bị nhận nuôi cuối cùng chính là nguyên nhân chủ yếu thay đổi ở đây, nó trả thù kẻ buôn người, nhưng cũng hại người khác, con quỷ này có vẻ vừa tà vừa chính.”

F không có thành kiến với quỷ, anh ta nhìn nhận vấn đề ở góc độ tương đối công bằng và khách quan.

“Người phụ nữ trèo qua cửa sổ vừa rồi có phải là mẹ của đứa trẻ không? Nếu như bọn họ là kẻ buôn người, tại sao lại

không nhanh chóng ra tay với số 11? Còn muốn cứu nó?" A Trùng có chút khó hiểu.

"Uống thuốc không nhất định là để cứu người, có một số thuốc tác dụng lớn nhất không phải là chữa khỏi bệnh cho một người, mà là khiến một người trở nên nghe lời." F cất quyển sổ ghi chép đi, còn Hàn Phi thì lại lấy đi con dao số 11 cất ở ngăn kéo.

Tay cầm con dao, Hàn Phi cảm thấy cơ thể mình như dài ra thêm một bộ phận, hắn dường như rất giỏi dùng dao.

"Cắt, chặt, tìm đúng vị trí cắt rời, mình cũng không thể giải thích được mình là một nhà biên kịch tại sao lại hiểu những chuyện này…" Hàn Phi lặng lẽ giấu con dao đi, tiếp tục tìm kiếm, dừng lại trước tủ quần áo duy nhất trong căn phòng.

Mở cửa tủ ra, bên trong có đủ các loại mặt nạ khác nhau, từ nhỏ đến lớn, trên mỗi mặt nạ đều có viết mấy chữ nhuốm máu.

Trên chiếc mặt nạ nhỏ nhất chỉ có hai chữ —— Hoàng Thịnh, đây dường như là cái tên đầu tiên của số 11, chiếc mặt nạ nhỏ nhất cũng là chiếc sạch nhất.

Tên của Hoàng Thịnh trên chiếc mặt nạ thứ hai đã bị gạch xóa, bên trên có viết rất rất nhiều chữ cười, nhưng bản thân chiếc mặt nạ lại là một khuôn mặt khóc.

Chữ viết trên chiếc mặt nạ thứ ba lại càng nhiều hơn, có thể nhìn ra, khi chiếc mặt nạ càng lớn, thì chủ nhân của chiếc mặt nạ cũng càng trở nên điên loạn và bất thường.

"Những chiếc mặt nạ này dường như thể hiện trải nghiệm bị bỏ rơi mười một lần của nó, từ ban đầu muốn sống một cuộc sống tốt đẹp, đến cuối cùng hoàn toàn biến thành một con quái vật." Ánh mắt của Hàn Phi liếc qua tất cả mặt nạ, trong lòng hắn có chút nghi hoặc: "Một đứa trẻ cho dù có xui xẻo đến đâu cũng không thể lúc nào cũng gặp phải bố mẹ tồi tệ, trừ khi bố mẹ nhận nuôi nó đã được viện phúc lợi lựa chọn cẩn thận."

"Liệu có khả năng như vậy không, viện phúc lợi đặc biệt tuyển dụng những người lớn có vấn đề và khiếm khuyết để

nhận nuôi nó, thậm chí cuối cùng nhét nó vào tay của những kẻ buôn người?"

Hàn Phi càng nghĩ càng cảm thấy kinh hãi, khi người phụ trách nhân hậu lương thiện thối rữa biến chất, thì thiên đường cũng sẽ trở thành địa ngục.

Từ chiếc mặt nạ thứ sáu trở đi, những chữ viết đó đã hoàn toàn không bình thường, đứa trẻ đeo mặt nạ đã học được cách ngụy trang.

Nó sẽ ngụy trang thành nhiều biểu cảm và tính cách khác nhau để làm vừa lòng bố mẹ nuôi, nhưng thực ra nó đã phát triển thành một loài cỏ độc trong chậu hoa đen tối.

Biểu cảm trên mặt nạ đều là ngụy trang ra, càng ngày càng có nhiều chữ và màu sắc che mất ngũ quan của mặt nạ, nó đã mất đi khuôn mặt của mình.

Hàn Phi nhìn sang chiếc mặt nạ cuối cùng, đó là một chiếc mặt nạ của chú hề được sơn nhiều màu sắc, nụ cười cường điệu của nó không thể che giấu được những giọt nước mắt xanh lam trong khóe mắt.

Lật mặt sau của mặt nạ ra xem, ở đó có một dòng chữ màu đen.

"Hạnh phúc là một con quái vật giết người không chớp mắt, nhưng tôi vẫn muốn đến gần nó, còn bạn thì sao?"

***

Chương 642: Dao

Câu nói đằng sau chiếc mặt nạ kia dường như được viết cho Hàn Phi vậy, đây là một câu hỏi vượt qua thời gian và không gian.

“Cho dù hạnh phúc là quái vật, có lẽ mình cũng sẽ đến gần?”

Khi nhìn thấy câu hỏi, Hàn Phi đã có được đáp án, càng thiếu cái gì, thì lại càng quan tâm cái đó.

Từ tận đáy lòng hắn muốn nắm thật chặt lấy hạnh phúc, bởi vì trong ký ức của hắn chưa bao giờ có được hạnh phúc.

“Mặt nạ của nó lúc đầu vẫn có thể nhìn ra bộ dạng của chính mình, nhưng đến cuối cùng lại trở thành một chú hề bị bao phủ bởi lớp sơn.” F cũng nhìn vào mặt nạ của số 11: “Nó muốn trở thành một chú hề chỉ biết cười, một chú hề không nghĩ đến chuyện bi thương. Tôi rất thông cảm với những gì đã xảy ra với đứa trẻ này, nhưng tôi không hề tán thành với cách làm của nó.”

“Có thể nó cũng không cần sự thông cảm và tán thành của anh?” Hàn Phi nhàn nhạt nói, hắn giương mắt nhìn F lấy mặt nạ chú hề đi, bỏ vào trong ba lô do nhóm người chơi mang tới.

“Hạnh phúc là thứ mà chỉ trẻ con mới đi tìm kiếm, đối với người lớn mà nói, hạnh phúc là cần phải do chính mình tạo ra.”

“Tôi sao?” Hàn Phi không phản bác, hắn đã quên quá nhiều chuyện, bao gồm cả thời thơ ấu của mình.

Bước tới cửa sổ phòng ngủ, Hàn Phi nhìn về phía tòa nhà số 1, cửa sổ phòng ngủ của số 11 đối diện với tòa nhà đó, hắn luôn cảm thấy có thứ gì đó trong tòa nhà đang thu hút mình.

“Rõ ràng là khi đến gần cửa sổ sẽ sợ hãi, cảm giác có người sẽ đẩy mình xuống, nhưng mình vẫn hết lần này đến lần khác muốn đến gần.”

Từ trong ba lô truyền ra một tiếng mèo kêu yếu ớt, Hàn Phi đưa tay ra sờ sờ đầu con mèo: "Mày cũng cảm giác được à? Trước đây có phải chúng ta sống ở tòa nhà số 1 không? Người nhà của tao hẳn là ở đó, bọn họ để lại một ngọn đèn không bao giờ tắt cho tao, còn chuẩn bị cháo nóng và thịt ngon cho tao nữa. Tao nên đến đó, nhưng lại vô cùng sợ hãi, tao không biết rút cuộc mình đang sợ cái gì?"

Kể từ sau khi mất trí nhớ, Hàn Phi sẽ thường xuyên hoảng hốt, nói chuyện thỉnh thoảng cũng sẽ có cảm xúc bất ổn, hắn nhìn tất cả mọi thứ đều như được khoác lên một tấm màn mang tên ác mộng.

Tiếng mèo kêu càng lớn, trái tim Hàn Phi cũng đập dữ dội hơn, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên.

Ngoài cửa sổ, có một cái đầu không có sợi tóc nào, cái đầu trọc lóc trông giống như một quả bóng bay dựng ngược bên cửa sổ!

Hốc mắt đục ngầu nhét đầy những viên thuốc, hai tay to khỏe đến dị dạng của người phụ nữ lao mạnh về phía Hàn Phi.

"Cẩn thận!"

F và Lý Quả Nhi chạy về phía Hàn Phi, nhưng bọn họ cách quá xa với hắn, căn bản không thể giúp hắn được.

Cánh tay có mạch máu căng phồng vươn ra trước mặt Hàn Phi, hắn hoàn toàn không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, đầu óc trống rỗng, trong mắt như đông cứng lại khuôn mặt của người phụ nữ.

Nhưng ngay khi mọi người cho rằng Hàn Phi sẽ bị người phụ nữ kéo ra ngoài cửa sổ, hắn đã giơ tay cầm dao lên.

Lưỡi dao phản chiếu ánh sáng yếu ớt của ngọn nến cắt xuyên qua bóng tối, trên cánh tay người phụ nữ có hai vết thương rõ ràng.

Không có máu chảy ra từ vết thương, nhưng người phụ nữ có vẻ giật mình, kéo theo cánh tay bị thương ngã xuống đường ống.

Khi Hàn Phi đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, thì không thấy dấu vết của người phụ nữ đâu nữa, chỉ thấy cửa sổ tầng ba dường như đang mở.

"Anh không sao chứ!" Lý Quả Nhi chạy tới trước mặt Hàn Phi, vẻ mặt đầy kinh ngạc: "Anh còn biết dùng dao?"

"Tôi… không nhớ nữa." Hàn Phi nhìn hai tay của mình, sau khi ép người phụ nữ rút lui, trong tâm trí lại vang lên một giọng nói khác, hắn vẫn không nghe được giọng nói đó là gì, nhưng hắn có thể cảm thấy rõ giọng nói đó càng ngày càng rõ ràng, như thể càng ngày càng gần hắn.

"Tại sao trong đầu mình cứ luôn có nhiều giọng nói như vậy?" Hàn Phi bình thường thể hiện ra rất ngốc nghếch, nhưng sau cú chém vừa rồi, cả Lý Quả Nhi và F đều không dám xem thường hắn nữa.

"Con dao do số 11 để lại có thể làm bọn họ bị thương, nhưng…" Hàn Phi khẽ liếc nhìn con dao màu đen trên tay F, hắn luôn cảm thấy con dao màu đen có chút không hài hòa, cán dao và thân dao hình như là được ghép lại với nhau: "Con dao kia hình như mới là của tôi."

Hàn Phi đối với F không có bất cứ ấn tượng gì, nhưng đối với con dao trên tay F lại có một cảm xúc vô cùng mãnh liệt, thứ cảm giác này vô cùng kỳ lạ.

"Anh có vẻ cũng rất giỏi dùng dao, bây giờ người biết chơi dao không còn nhiều, người thường xuyên sát sinh bằng dao lại càng ít hơn." F lạnh lùng cất con dao đen đi, anh ta lấy tất cả mặt nạ trong tủ cất vào ba lô của mình, bước ra khỏi phòng ngủ.

"Này, đừng chọc giận F." A Trùng thấp giọng nhắc nhở Hàn Phi: "Anh ấy thật sự đã từng giết người, hơn nữa còn không chỉ một đâu."

Hàn Phi khẽ gật đầu: "Vậy nên con dao trong tay anh ta mới biến thành màu đen à?"

"Tôi không hiểu anh đang nói gì, tóm lại anh chỉ cần chú ý là được." A Trùng gãi gãi đầu: "Có phải tôi đã từng nghe thấy giọng của anh ở đâu không nhỉ?"

Tất cả mọi người đều đeo mặt nạ màu trắng, trí nhớ của mọi người dường như cũng không hoàn chỉnh, không ai dám xác định danh tính của đối phương.

“Tôi không biết.” Hàn Phi không để ý tới A Trùng, hắn cúi đầu nhìn con dao trên tay, con dao sắc do số 11 để lại nhìn rất bình thường, chỉ là trên cán sao có viết hai chữ xiêu vẹo —— bầu bạn.

“Con dao này tên là bầu bạn? Dùng con dao sắc nhọn để bầu bạn?”

Hàn Phi không thể hiểu được, nhưng Lý Quả Nhi bên cạnh lại cho rằng đó là chuyện rất bình thường: “Khi tình cảm đạt đến một mức độ nồng cháy nhất định, cộng thêm không có cách thể hiện chính xác, tình yêu và sát ý sẽ bị méo mó lại với nhau, để người yêu sâu đậm sẽ mãi mãi bầu bạn cùng mình, tôi đã từng có thứ cảm xúc bốc đồng như vậy.”

“Xem ra trên thế giới này không phải chỉ một mình tôi bị bệnh.” Hàn Phi khẽ thì thầm, khiến Lý Quả Nhi trợn tròn mắt.

Hai người bước ra khỏi phòng ngủ, khi Hàn Phi cầm dao ra khỏi phòng, mây mù phía trên cư xá chậm rãi tản đi, bầu trời dính đầy vết máu, tựa như một con mắt cực lớn đang từ từ mở ra.

“Con dao mà đứa trẻ giấu trong phòng ngủ tên là bầu bạn, phía sau mặt nạ thì lại nói rằng hạnh phúc là quái vật, thế giới quan của đứa trẻ này giống hệt như cơn ác mộng mà mình từng gặp phải.”

Bị bỏ rơi hết lần này đến lần khác, bị đối xử như chó như mèo, ngày ngày đều uống rất nhiều thuốc, thành phố trong tâm trí đứa trẻ đã hoàn toàn thay đổi, có lẽ cư xá mà bọn Hàn Phi bước vào lúc này chính là thế giới trong mắt của số 11.

Hoàn toàn bị phong ấn, như thể đang sống trong giếng sâu, bầu trời phía trên mọc ra một con mắt khổng lồ, tràn đầy ác ý.

“Người phụ nữ có tứ chi to khỏe có thể là mẹ nuôi cuối cùng của số 11, trong hốc mắt cô ta bị nhét đầy những viên thuốc, trong mắt chỉ có thuốc, cô ta dường như vẫn luôn thúc giục đứa trẻ uống thuốc; con mắt phía trên cư xá có lẽ đại diện

cho sự giám sát của kẻ buôn người đối với đứa trẻ, cho dù có trốn đi đâu cũng không thể tránh khỏi tầm mắt."

Hàn Phi càng nghĩ về điều đó, lại càng tò mò không biết hạnh phúc trong mắt số 11 là như thế nào.

"Lúc trước không phải cô đã gặp quỷ rồi hay sao? Quỷ trông như thế nào? Khi cô nhìn thấy nó, nó đang làm gì?" Ngày càng nhiều người chơi bắt đầu cảm thấy bất an, bọn họ vây quanh bên cạnh Lý Quả Nhi, hỏi đủ các vấn đề liên quan đến quỷ.

"Quỷ chỉ có thể nhìn thấy trong trường hợp đặc biệt nhất định." Giọng của Lý Quả Nhi phát ra từ dưới lớp mặt nạ: "Ví dụ khi anh ấy ra tay giết người, hay là khoảnh khắc lúc một người sống bị chết."

"Bùm!"

Trong hành lang truyền đến một tiếng động cực lớn, sau đó vang lên tiếng la hét, tất cả những người chơi khi nghe thấy tiếng hét đều bắt đầu chạy ra ngoài.

"Đừng hoảng loạn!" Nhắc nhở của F vẫn là chậm một bước, Thiên Dạ và hai người chơi khác đang canh ngoài hành lang đã đuổi theo lên trên tầng.

"Đã xảy ra chuyện gì ?" A Trùng lớn tiếng hét lên.

"Lính Gác bị lôi đi rồi! Là người phụ nữ đó! Cô ta chạy lên trên tầng!"

"Đừng vội đuổi theo, tuyệt đối đừng vội đi lên!" Nhắc nhở của Lý Quả Nhi hoàn toàn vô dụng, những người chơi kia đã chạy đi rất xa rồi.

"Thiên phú ẩn của Lính Gác là cường hóa cảm nhận, chúng ta không thể để mất anh ấy." F dường như biết rõ thiên phú ẩn của từng người chơi, những người chơi này hình như cũng là được hắn lựa chọn kĩ lưỡng, mỗi một người đều có một tác dụng đặc biệt.

Người chơi chạy đầu tiên dường như đã giao đấu với thứ gì đó, người đó bị một lực rất lớn ném ra xa, cơ thể bị đập vào tường, lăn xuống cầu thang.

“Bảy, tầng bảy, ở tầng bảy!” Tố chất thể lực của những người chơi này vô cùng tốt, sau khi té ngã, chật vật vài lần rồi lại đứng dậy, anh ta nhặt chiếc mặt nạ trên mặt đất lên, vội vàng đeo vào.

Chửi rủa, mắng mỏ và tiếng bước chân hỗn loạn vang lên trong hành lang, tất cả mọi người đều chen chúc giữa tầng sáu và tầng bảy.

“Tránh ra!” F mặc áo gió túm lấy A Trùng chen qua đám đông, nhưng Lính Gác và người phụ nữ đã biến mất trong hành lang: “Lính Gác đâu?”

“Không đuổi kịp.” Thiên Dạ lắc đầu, từ trong túi lấy ra một điếu thuốc, sau đó lấy bật lửa ra châm: “Tốc độ của thứ đó nhanh hơn tôi rất nhiều, trên thế giới này đúng là có quỷ thật?”

“Nhanh hơn anh không nhất định là quỷ.” Khóe mắt của F liếc nhìn Hàn Phi.

“Đúng vậy, người đàn ông năm giây như anh nhanh hơn tôi.” Thiên Dạ đang hút thuốc, cơ thể từ từ trở nên phấn khích, ánh mắt bắt đầu thay đổi so với sự lười biếng trước đó: “Không phải anh nói con dao đó có thể giết quỷ hay sao? Tôi sẽ giúp anh tạo ra cơ hội để giết nó.”

Thở ra một hơi khói, Thiên Dạ và F cách nhau một người, đi đến tầng bảy.

Anh ta ăn mặc sặc sỡ, nhưng có vẻ con người thực sự cũng có một số bản lĩnh, ít nhất thì anh ta cũng có sự tự tin để đối mặt với những điều chưa biết, khi bao nhiêu người chơi đều sợ hãi, anh ta dám một mình đi phía trước.

“Anh cũng qua đó đi.” F đẩy mạnh A Trùng một cái, dường như anh ta còn biết cả thiên phú và năng lực ẩn của A Trùng, biết rằng A Trùng càng gặp nguy hiểm càng bộc phát tiềm năng, từ đó kích hoạt một nhân cách khác.

Cảnh tượng này tình cờ được Hàn Phi nhìn thấy ở phía sau đội ngũ, trong đầu hắn tự nhiên nảy ra một suy nghĩ: “Trước đây hình như chỉ có mình có thể nhìn thấy năng lực của bọn họ? Nhưng bây giờ, tại sao mình lại mất đi khả năng này?

Những người tham gia trò chơi là những người thật kỳ lạ, có cảm giác hoàn toàn lệch tông với mình và Lý Quả Nhi."

Đầu óc của Hàn Phi vẫn còn hỗn loạn, vấn đề rất đơn giản hắn đều cần suy nghĩ rất lâu.

Bên này hắn còn chưa có câu trả lời, Thiên Dạ và A Trùng đã mở cửa trên tầng bảy.

Một con búp bê da mèo khổng lồ rơi ra từ phía sau cánh cửa, con búp bê to bằng một đứa trẻ năm, sáu tuổi nhưng lại được bọc bằng da mèo, trông vô cùng quỷ dị lại đáng sợ.

"Đây là mèo?" A Trùng trốn sau lưng Thiên Dạ, cơ thể anh ta gần như thu nhỏ lại trong cái bóng của Thiên Dạ.

"Nhìn bộ dạng nhát gan của anh kìa, tôi thực sự không biết tại sao Tường Vi và F lại coi trọng anh như vậy." Thiên Dạ hất tàn thuốc về phía con búp bê, anh ta đang định đi vào trong nhà thì con búp bê toàn thân được quấn da mèo đột nhiên như sống lại, giống như một đứa trẻ, dùng cả tay và chân, nhanh chóng bò vào trong nhà.

"Còn sống hả?" Những người chơi đều giật bắn mình, tất cả "vật sống" trong tòa nhà này đều rất dị dạng.

"Cuốn sổ ghi chép dùng mèo để thay cho trẻ con, mèo trong mắt 'quỷ' có khả năng là trông như thế này." A Trùng níu chặt áo hoa của Thiên Dạ: "Thật là một cư xá khó tin, người sống ở đây đều bị điên rồi sao?"

Hàn Phi và F ở tầng dưới đồng thời hắt hơi, nhưng cả hai người đều không để tâm đến chuyện này.

"Quái vật không chỉ một con, anh hãy giúp tôi nhìn phía sau lưng." Thiên Dạ lo lắng cho sự an toàn của Lính Gác, quyết đoán đi vào trong nhà.

Một mùi hôi thối nồng nặc xộc vào lỗ mũi, anh ta nhìn sang hai bên nhưng không thể tìm ra nguồn gốc của mùi hôi thối đó.

Lại tiến thêm một bước nữa, con búp bê da mèo trốn thoát vừa rồi len lén thò đầu ra khỏi phòng ngủ, nó kinh sợ nằm trên mặt đất, cơ thể không ngừng run rẩy.

“Mày là đang sợ tao sao? Mày vậy mà lại sợ một người đàn ông dịu dàng có mị lực cao tới tám điểm?” Mùi hôi thối trên chóp mũi càng lúc càng nồng nặc, Thiên Dạ dần dần nhận ra có điều gì đó không ổn, anh ta phát hiện ra rằng mắt của con búp bê da mèo đang lén lút nhìn lên trên.

“Mùi hôi thối kia dường như cũng bay từ trên đầu mình xuống.” Thiên Dạ ngẩng đầu lên, anh ta nhìn thấy một người đàn ông có chất béo toàn thân đang bám trên trần ở lối vào căn nhà.

Ngón tay dị dạng như những ống tiêm, trên lưng mọc lên xúc tu như dải dây buộc, toàn thân anh ta toát ra một mùi hôi thối và man rợ, cái miệng đang há không ngừng chảy ra nước bọt màu vàng nâu.

“What… the fuck?” Thiên Dạ vừa cao vừa đẹp trai, khuôn mặt anh ta đang rất gần với khuôn mặt của người đàn ông.

Sau khi hai bên quan sát nhau trong chốc lát, một cái xúc tu như bị dải dây buộc đâm thẳng vào mặt Thiên Dạ, như thể chuẩn bị xuyên qua mắt anh ta.

“Tránh ra!”

Tránh sang một bên, Thiên Dạ phản ứng rất nhanh, trong khi tránh những xúc tu, anh ta hét lên về phía sau, nhắc nhở những người đồng hành của mình: “Nó ở trên trần nhà!”

Anh ta vừa nói xong, thì người đàn ông rơi từ trần nhà xuống, ngón tay dị dạng thành ống tiêm đâm về phía cơ thể của Thiên Dạ.

Thiên Dạ sợ đến lăn trên mặt đất, nhanh chóng tránh ra: “F! Ra tay đi!”

F đang chờ cơ hội, dùng dao chém vào cổ con quái vật trước khi nó kịp đứng dậy.

Khi anh ta sử dụng con dao đen đó, trái tim của Hàn Phi dường như đột nhiên bị kim đâm, hắn như nghe thấy tiếng khóc trong con dao.

Chính xác mà nói, khi F vung dao, trong cán dao của con dao đen có rất nhiều người đang la hét và phản kháng.

“F giết người chủ yếu dùng lưỡi dao, nhưng hình như mình thì khác…” Hàn Phi lại rơi vào mờ mịt: “Không có lưỡi, chỉ có cán dao làm sao sát sinh được?”

Hiệu quả chém của con dao đen vượt xa dự đoán của mọi người, con dao xẹt qua, trên cổ quái vật xuất hiện một vết thương rộng bằng ngón tay, căn bản không thể lành lại được.

Con quái vật suýt chút nữa bị chặt đầu đâm về phía cánh cửa của phòng bếp bên cạnh, nó trốn thoát qua cửa sổ đang mở.

F dường như không nghĩ tới con dao đen lại lợi hại như vậy, hai mắt chậm rãi nheo lại: “Xuất phát điểm giống nhau, lần này hẳn là mình sẽ đạt được 100 điểm trước tiên?”

“Nếu anh chậm chút nữa, thì tôi đã bị anh ta giết chết rồi, thứ đó trông thật kinh tởm.” Thiên Dạ từ trên mặt đất đứng dậy, lần mò hai tay trong túi, một lúc lâu sau mới lấy ra một chiếc lược tự chải đầu cho mình.

“Người phụ nữ là mẹ nuôi, người đàn ông này có lẽ là bố nuôi của con ‘quỷ’, xúc tu tượng trưng cho dây thừng và dây buộc, còn ống tiêm ở đầu ngón tay tượng trưng cho việc bị ép phải tiêm.” F lau con dao đen, trên lưỡi dao không có một giọt máu, thứ bị chém ra cứ như là đã bị con dao đen ăn mất vậy: “Thiện sau khi dị hóa sẽ trở nên đáng sợ như vậy? Nhân tính quả là khó lường.” (Còn tiếp)

Chương 643: F

F vô cùng hài lòng với con dao đen đó, anh ta dường như đang cố ý cho con dao ăn, hy vọng nó có thể ăn nhiều thứ hơn, lột xác trở nên đáng sợ hơn.

Mỗi khi F vung dao, Hàn Phi đều có thể nghe thấy tiếng kêu khóc trong cán dao, hắn rất muốn giật lấy con dao đó, nhưng lại không thể tìm ra lý do để làm như vậy.

"Quỷ sẽ hiện hình khi giết người, muốn chém được nó, e rằng sẽ cần một người làm mồi nhử." Thiên Dạ vừa rồi suýt chút nữa bị giết, quay đầu lại nhìn Lý Quả Nhi và Hàn Phi: "Hai người cũng đừng nói là chúng tôi bắt nạt cô, thật ra chút ý nghĩ nhỏ của cô chúng tôi cũng có thể hiểu được, chẳng qua là muốn dùng năng lực của chúng tôi để giúp cô thoát khỏi sự truy đuổi của 'quỷ'. Mọi người đều là người tham gia trò chơi, tôi sẽ nói thẳng ra luôn, hai người đừng nghĩ đến việc không làm mà hưởng, tôi muốn hai người cũng cử ra một người, đi đầu làm mồi nhử cùng với tôi."

Mặc dù Thiên Dạ trông hơi bất hảo nhưng thực ra con người anh ta rất khôn ngoan, có thể tự mình phụ trách một đội sáu người, điều này cũng đã đủ chứng tỏ được khả năng của anh ta.

"Quỷ" có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, những người đi đầu tiên là có khả năng bị tấn công nhất.

Lý Quả Nhi không đợi Hàn Phi mở miệng, cô trực tiếp đi tới: "Tôi đi cùng với anh."

Những người chơi chơi chút bất ngờ, bọn họ còn tưởng rằng sẽ là Hàn Phi đi đầu.

"Cô chắc chứ?" Ánh mắt Thiên Dạ rời khỏi Lý Quả Nhi, nhìn về phía Hàn Phi: "Anh cũng đồng ý sao?"

"Đừng nói nhảm nữa, nhanh chóng kết thúc thăm dò, bất kể cuối cùng có thành công bắt được quỷ hay không, chúng ta đều phải rời đi trước 0 giờ." Lý Quả Nhi lật xem những kịch

bản của Hàn Phi: "Ban ngày quỷ yếu nhất, nhưng cũng là khó gặp nhất, bọn chúng sẽ xuất hiện sau khi màn đêm buông xuống, sức mạnh cũng đang dần khôi phục, sau 0 giờ bọn chúng sẽ bước vào trạng thái đáng sợ nhất."

"Cô làm thế nào mà biết những chuyện này?"

"Tin hay không thì tùy." Nói xong Lý Quả Nhi bước lên tầng, trong lòng cô hoảng sợ hơn ai hết, "quỷ" đó đang theo đuổi cô, nếu như không tìm ra cách giết quỷ, cô cũng ăn ngủ không yên.

"Đây rõ ràng là một trò chơi bắt quỷ, nhưng khi chơi rồi thì lại hoàn toàn ngược lại." A Trùng lặng lẽ lùi lại, nhưng lại bị F đẩy lên: "Sao anh cứ luôn nhắm vào tôi thế? Tôi ngoài việc có thể nhận thức được sự tồn tại của linh dị ra, không có khả năng gì khác cả!"

Sau khi nhìn thấy con quái vật vừa rồi, A Trùng cuối cùng cũng đã bộc phát.

"Thiên phú của anh còn mạnh mẽ và hoàn hảo hơn những gì anh tưởng tượng, tôi là đang giúp anh kích hoạt nó thôi." Giọng nói của F không có chút cảm xúc, sau khi người ta nghe thấy xong, rất khó để nảy ra ý nghĩ phản bác.

"Anh biết thiên phú của tôi?" A Trùng bán tín bán nghi, cuối cùng vẫn là im lặng đi theo Lý Quả Nhi.

Thời gian trôi qua, bầu trời bên ngoài cửa sổ càng ngày càng tối, thoạt nhìn toàn bộ cư xá dường như đều được sơn màu đỏ.

Tất cả các loại tiếng động lạ bắt đầu xuất hiện trong cư xá, trong những tòa nhà dường như tồn tại một thứ gì đó đặc biệt.

Những tờ thông báo tìm người trên các bức tường của hành lang dần dần nhiều lên, trên các bậc thang bắt đầu xuất hiện đủ các thể loại đồ vật lộn xộn, còn có một số đất mịn trộn với giấy vàng.

"Tôi có một cảm giác rất tồi tệ." Bước chân của A Trùng càng ngày càng chậm, nếu như không phải có người đẩy, anh ta căn bản sẽ không tiến lên phía trước: "Những thứ bẩn thỉu

trên tầng hẳn là không chỉ có một, tôi có thể cảm nhận được sát khí tỏa ra từ cơ thể của bọn chúng!”

Không ngừng phát ra cảnh báo, nhưng không có ai dừng lại, những người chơi tập hợp đội ngũ tinh nhuệ nhất, bọn họ nhất định phải thành công bắt được quỷ trong đêm nay.

Đối mặt với con dao đen của F và sự thúc giục của Thiên Dạ, A Trùng chỉ còn cách cắm đầu đi lên tầng tám.

Từ đây đi lên phía trên, diện mạo của tòa nhà đã bắt đầu thay đổi, những thông báo tìm người trên tường toàn bộ như vừa được dán lên, khuôn mặt của những đứa trẻ không bị đào mất, mà được thay thế thành bộ dạng lúc bọn chúng chết.

Thành thật mà nói, loại thông báo tìm người này còn kinh dị hơn những cái trước, đi trong hành lang tối đen, cảm giác như bị một đám trẻ con đã chết theo dõi.

Ngoài những thông báo tìm người đó, trên tường cũng bắt đầu xuất hiện những quảng cáo về công viên vui chơi giải trí, những tờ rơi công viên có hình ảnh về vòng đu quay, tàu lượn,… hoàn toàn trái ngược với những thông báo tìm người, những đứa trẻ đáng thương đó có lẽ chỉ có thể tiếp cận công viên vui chơi theo cách này.

“Bắt quỷ là trò chơi ở công viên vui chơi giải trí, ở đây cũng có dán quảng cáo của công viên nữa, có khi nào tất cả đều là do công viên đang giở trò quỷ?” Lý Quả Nhi khẽ cau mày: “Nếu như thực sự là do bọn họ làm hại những đứa trẻ đó, vậy thì công viên làm thế để làm gì?”

Không ai trả lời Lý Quả Nhi, Thiên Dạ đang đi đầu tiên đã mở cửa của căn hộ tầng tám.

Trong căn nhà chật hẹp không có chút ánh sáng, tất cả các cửa sổ đều bị bịt kín lại.

Tiến vào kiểm tra, trong nhà có chỗ để rửa ảnh, trong các phòng tối chất đống các chậu hoa.

Hầu hết các chậu đều bị sứt mẻ, một số đổ đầy đất, một số khác thì nhét đầy đồ chơi.

Giật bức ảnh trên tường xuống, Thiên Dạ cầm nó trên tay kiểm tra, tất cả những bức ảnh đó đều là chụp chậu hoa.

"Chậu hoa thì có gì mà chụp? Bên trong đến một bông hoa cũng không có."

"Có khi nào những chậu hoa này không phải là để trồng hoa mà là trẻ con không?" Hàn Phi chậm rãi đi tới trung tâm của đội, càng đến gần tầng cao nhất, tim của hắn đập càng nhanh.

"Không sai, mặt sau của cuốn sổ ghi chép có viết tương tự như một bài hát ngắn, chậu hoa tượng trưng cho nơi giam giữ trẻ em, những bông hoa hẳn là tượng trưng cho những đứa trẻ." Suy nghĩ của F và Hàn Phi giống nhau, anh ta cầm chậu hoa lên xem, phát hiện rất nhiều chậu hoa bên dưới có viết tên người: "Những chậu hoa này có kích thước khác nhau, nhưng viết cùng một cái tên, chậu hoa thì vẫn còn, nhưng thứ mọc trong chậu đã không thấy đâu nữa."

Khi thăm dò sâu hơn, bên tai F truyền đến tiếng khóc nức nở, anh ta cầm con dao đen đẩy cánh cửa của căn phòng tối trong cùng, tiếng khóc bên tai càng trở nên rõ ràng hơn.

"Đây là thứ gì?"

Trong góc phòng tối là một chậu hoa to bằng cái ang nước, trong chậu có một đứa trẻ béo phì đến dị dạng, dường như nó chưa từng nhìn thấy mặt trời, làn da như thể bị tẩy trắng vậy.

Cậu bé béo phì quay lưng về phía những người chơi, cơ thể của nó hình như bị mắc kẹt trong ang, đang nhỏ giọng khóc lóc.

Hai vai nhún nhún, bên dưới làn da cậu bé dường như đều là nước, toàn thân đều đang run rẩy.

F nhìn chằm chằm cậu bé hồi lâu, sau đó lấy con dao đen ra: "Cuối cùng cũng gặp được một người không chạy được, không biết giết chết nó, có thể tăng thêm điểm không."

"Anh có chắc là muốn qua đó không?" Bản thân A Trùng thu mình lại phía sau: "Ý của tôi là, có lẽ chúng ta có thể giải

quyết theo hướng ôn hòa hơn? Dù sao thì đứa nhỏ trong chậu hoa này hình như không có ý tấn công chúng ta.”

“Chờ nó có ý, thì mọi thứ đã quá muộn rồi.” Đôi mắt dưới lớp mặt nạ của F có chút lạnh lùng: “Quỷ, không nên tồn tại.”

Cậu bé không thể di chuyển, lần này cũng không cần một người sống làm mồi nhử, F một mình tiến về phía trước.

“Hồn phi phách tán, mới là sự giải thoát thực sự cho nó.” F nâng con dao đen lên, vô số người trong cán dao hét lên, nhưng họ căn bản không thể ngăn cản F.

Cậu bé bị mắc kẹt trong chậu hoa cũng nhận ra nguy hiểm đang đến gần, liều mạng quay đầu lại, để lộ khuôn mặt không cân đối với cơ thể, cơ thể của cậu không ngừng phát triển nhưng khuôn mặt vẫn y nguyên như lúc ban đầu bị bắt cóc.

Khi lưỡi dao rơi xuống, cậu bé bị dọa đến khóc oa oa, những giọt nước mắt rơi vào chậu hoa như chứa đựng những hạt giống của nỗi buồn và sự tuyệt vọng nhanh chóng bén rễ và nảy mầm trong đất.

Nhưng trước khi những thứ trong đất lớn lên, lưỡi dao đen đã rơi xuống đỉnh đầu của cậu bé.

“Bùm!”

Lưỡi dao va chạm với nhau!

Con dao đen của F bị một con dao khác chặn lại, đồng tử nheo lại nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt.

Hàn Phi mặc bộ đồ đen đeo một chiếc mặt nạ trắng cười, đứng trước chậu hoa, tay cầm con dao tên là bầu bạn.

“Muốn chết sao?”

“Chính anh cũng đã đọc sổ ghi chép, biết trong chậu hoa trồng những đứa trẻ bị bắt cóc, cậu nhóc này cho dù có là quỷ, vậy nó cũng là một con quỷ đáng thương bị bắt cóc đem bán.” Hàn Phi yên lặng thu dao lại: “Đôi vợ chồng đó có thể giết, nhưng đứa trẻ này không kiến nghị anh giết nó.”

Hàn Phi và F đối đầu gay gắt, thái độ của hai người đối với quỷ hoàn toàn không giống nhau.

Một người là muốn giết chết tất cả, người kia chỉ muốn giết những kẻ đáng bị giết.

“Quỷ có thể quy đổi thành điểm, món nợ này anh nên biết rõ hơn tôi.” Giọng F trở nên âm trầm: “Tránh ra.”

“Nơi này là chúng tôi đưa anh tới, quỷ bên trong cũng nên phân cho tôi một phần, cặp vợ chồng đó nhường cho anh, đứa trẻ này là của tôi.” Hàn Phi vô tình phát sinh mâu thuẫn với đối phương, vì vậy đề xuất ra một thỏa hiệp.

“Anh muốn bảo vệ nó, nhưng nó chưa chắc đã sẵn lòng nhận ý tốt của anh đâu.” F cười lạnh thu lại dao lui về sau.

Nhìn thấy thái độ của F đột ngột thay đổi, Hàn Phi lập tức nhận ra điều gì đó, không chút do dự mà né sang một bên.

Những giọt nước mắt của cậu bé rơi xuống đất mọc ra những chiếc gai đen, những chiếc gai đen đó bị treo đầy gai độc, cậu bé béo phì dị dạng từ chối bất cứ ai đến gần, những chiếc gai độc đó là vật bảo vệ cho chính mình.

“Cho nên khai thông tâm lý cho những đứa trẻ bị bắt cóc này cũng rất quan trọng, nếu như không có dũng khí xông qua bụi gai xung quanh, thì đừng tùy tiện nói đến việc cứu chúng.” F nhìn Hàn Phi ngã dưới đất: “Bọn chúng vẫn luôn ở trong phòng tối, đã biến thành quái vật, cho dù thỉnh thoảng có một tia sáng chiếu vào, bọn chúng cũng chỉ cảm thấy chói mắt thôi.”

Trong chậu hoa bắt đầu mọc ngày càng nhiều gai, nhưng hầu hết những chiếc gai đó đều cuộn quanh cậu bé, không hề có ý định làm tổn thương người khác.

F cũng nhìn thấy điều này nhưng anh ta vẫn không muốn buông tay, cậu bé được trồng trong chậu hoa này có thể để cho anh ta làm một vài thử nghiệm.

“Đừng cản đường nữa.” Anh ta làm ngơ trước tiếng khóc của cậu bé, cầm dao tiến về phía trước.

“Đứa trẻ sợ đêm tối, về tình có thể lượng thứ, bi kịch thực sự của cuộc đời chính là việc người lớn sợ ánh sáng.” Sau khi Hàn Phi nhận ra cậu bé chỉ biết tự bảo vệ mình và khóc lóc,

hắn đứng giữa cậu bé và F một lần nữa: "Tôi quên mất là ai đã nói câu này rồi, nhưng tôi nghĩ nó rất có lý."

"Rất nhiều người sống một cách hồ đồ, chính là vì đã nghe quá nhiều đạo lý." F nắm chặt con dao đen, thấy Hàn Phi nhất quyết không chịu buông ra, sau khi đối mặt một lúc, anh ta xoay người bước ra khỏi phòng.

Bị mắc kẹt trong quỷ lầu, nội bộ những người chơi không thể xảy ra mâu thuẫn, F làm như vậy không có nghĩa là anh ta đồng ý với Hàn Phi, anh ta chỉ là nghĩ đến đại cục mà thôi.

Sau khi F rời đi, Hàn Phi cũng cất con dao, hắn quay lại nhìn cậu bé béo phì kia.

Vô cùng kỳ lạ, Hàn Phi một người vô cùng sợ hãi trong chính căn nhà của mình, khi thực sự đối mặt với một con quái vật dị dạng như này, hắn ngược lại không hề sợ hãi, nội tâm rất bình tĩnh.

"Xin lỗi, chú không có khả năng giúp cháu tìm được bố mẹ, tất cả những gì chú có thể làm chỉ là tạm thời không để họ tổn thương cháu."

Hàn Phi không mong đợi gì được đáp lại, nói xong chuẩn bị rời đi, nhưng cậu bé bị mắc kẹt trong bụi gai lại khóc một cách vô cùng thương tâm.

Hàn Phi không có trí nhớ, hoàn toàn không biết phải dỗ trẻ con như nào, thò tay lấy từ trong túi ra một quả bóng bay, đó là món đồ chơi duy nhất mà hắn có.

Thử thổi quả bóng lên, một cái đầu người lớn xuất hiện.

Nhìn khuôn mặt dần dần nở ra, cậu bé càng khóc thảm thiết hơn, cậu biểu hiện vô cùng sợ hãi, trên chậu hoa ngày càng có nhiều gai nhọn bắt đầu nổi lên.

"Xin lỗi, chú tưởng rằng cháu sẽ thích cái này." Hàn Phi không biết làm sao vội vàng ném quả bóng mặt người đi, khuôn mặt đó vừa hay đụng phải gai nhọn quanh người cậu bé, lập tức bị nổ.

Phát hiện mặt người đáng sợ nổ tung trước mặt, cậu bé bị thu hút sự chú ý, tiếng khóc cũng nhỏ đi rất nhiều.

“Sở thích của cháu có chút đặc biệt đấy?” Phần lớn bóng bay đều nằm trong tay F, Hàn Phi thấy cậu bé ngừng khóc, nặn ra một nụ cười ẩn hiện dưới lớp mặt nạ: “Nếu như chú có thể sống qua đêm nay, chú sẽ cho nổ tung tất cả các quả bóng bay trước mặt cháu.“Cậu bé cũng không biết có nghe hiểu không, dù sao khi Hàn Phi đến gần, gai nhọn xung quanh cũng lùi lại một chút.

“Mình hình như cũng rất được lòng trẻ con, Lý Quả Nhi và người phụ nữ ở công viên vui chơi cũng cảm thấy mình rất tốt.” Hàn Phi đã nghe thấy những lời Thiên Dạ nói lúc trước: “Những người tham gia trò chơi này dường như coi mị lực là một thuộc tính có thể định lượng được, nếu người đàn ông ăn mặc như gà tây kia có tận tám điểm mị lực, vậy thì mị lực của mình sẽ cao đến đâu?”

Trong tiềm thức, Hàn Phi cảm thấy mị lực hẳn cũng là một vũ khí của riêng mình.

Sau khi rời khỏi tầng tám, nhóm người lên tầng chín.

Trên hành lang ngày càng có nhiều chậu hoa, cửa và hành lang mọc đầy gai, lúc đầu mọi người còn miễn cưỡng đi về phía trước, nhưng đến khoảng từ tầng chín đến tầng mười, hành lang đã bị gai đen chặn lại hoàn toàn.

“Những thứ này hình như là nước mắt của trẻ con, bi thương và đau khổ của chúng mọc ra gai trong chậu hoa.” Hàn Phi kiên nhẫn giải thích, nhưng lại không có ai nghe, F càng cầm dao đi về phía trước, chặt đứt những cái gai chặn đường kia.

Con dao đen lúc trước chém quái vật rất dễ dàng, nhưng lúc này lại có vẻ chật vật khi chém những cái gai, con dao đó dường như không thích chặt những thứ vô tội.

Mở đường từng chút một, F cuối cùng đã dẫn tất cả người chơi lên đến tầng mười.

Thông báo tìm người rên tường đã bị che hoàn toàn bởi quảng cáo của công viên vui chơi, ở nơi nổi bật nhất trên đầu bọn họ, có mấy chữ được viết bằng sơn màu đỏ —— chào

mừng đến nhà của tôi! Chào mừng đến với công viên vui chơi nhỏ bé của tôi!

Dòng chữ được viết bằng sơn giống với dòng chữ trong chiếc mặt nạ chú hề, số 11 lúc này dường như đã hoàn toàn điên cuồng rồi.

"Cứ luôn có cảm giác tầng mười là tầng trọng yếu nhất." Hàn Phi mơ hồ nghĩ tới điều gì đó, trải nghiệm của số 11 dường như đang cố ý nhắc nhở hắn: "Mình dường như đã gặp một người rất quan trọng ở tầng mười, chính là người đó đã thay đổi mình, cho mình tất cả những gì người đó mất."

Trong đầu chợt lóe lên một tia sáng, Hàn Phi ấn mạnh đầu của mình, hắn liếc nhìn tất cả người chơi, cuối cùng nhìn về phía F đeo mặt nạ cầm một con dao đen: "Người đó có khi nào cũng ở tầng mười không? Thứ mà mình quên mất, có phải toàn bộ đều bị anh ta lấy đi rồi không?"

Chương 644: Thế giới trong mắt một người điên

Những giọt nước mắt tuyệt vọng bi thương của đứa trẻ nhỏ giọt vào chậu hoa, những chiếc gai màu đen mọc ra từ lớp sỏi sần sùi.

Những chiếc gai dày đặc bảo vệ những đứa trẻ bị thương tổn, bảo vệ công viên vui chơi cuối cùng trong trái tim bọn chúng.

Đám người Hàn Phi đã đến tầng mười, nơi đây cho dù là đối với số 11, hay là đối với Hàn Phi, đều là một nơi vô cùng quan trọng.

"Làm theo kế hoạch mà lúc trước tôi đã nói với mọi người, tất cả mọi người đứng vào vị trí tương ứng của mình." F dùng dao đen chặt gai, anh ta túm lấy vai A Trùng, dùng A Trùng làm lá chắn, kéo đến phía trước người mình.

"Lính Gác mất tích, không có sự trợ giúp của thiên phú cường hóa cảm nhận của anh ấy, tôi không thể nắm bắt được 100% vị trí của 'quỷ'." A Trùng ra sức co người lại về sau, anh ta thích cảm giác bị thương, nhưng không phải là muốn tìm cái chết.

"Không sao, anh chỉ cần làm theo kế hoạch ban đầu là được." F và Thiên Dạ đạp tung cánh cửa chống trộm mọc đầy gai, tầng mười đã hoàn toàn dị hóa thành một diện mạo khác.

Thảm trải sàn được khâu lại với nhau bằng những tấm da mèo, hầu hết những con mèo vẫn còn sống, có lúc còn nhìn thấy mắt chúng đang chớp chớp.

Trên tường có rất nhiều gai nhọn như những con rết đen đang bò, tường phòng chịu lực chất đầy những mảnh vỡ của chậu hoa, bức tường cũng không còn là bê tông cốt thép nữa, mà là những đứa trẻ khổng lồ.

Trong căn phòng tội lỗi này khắp nơi đầy ớn lạnh, cặp vợ chồng đang dùng chính cơ thể của những đứa trẻ để mua nhà và đồ đạc, bây giờ những đứa trẻ này đã là một hình thức khác chống đỡ cho căn nhà.

“Đây chính là nhân gian trong mắt của ‘quỷ’?”

“Có lẽ chúng ta đã tới quỷ vực, dù sao tôi cũng chưa từng mơ thấy những thứ này, thật sự quá điên rồ.”

Bốn căn phòng trên tầng mười bị mở ra, trong nhà im lặng đến chết người, quỷ dị đến mức khiến người ta ớn lạnh sống lưng.

“Vào đi.”

F, Thiên Dạ và A Trùng cùng nhau bước vào căn bên trái của tầng mười, khi bọn họ giẫm lên tấm thảm da mèo, cảm giác như bước vào một vũng lầy, một bước lên không, cơ thể sẽ ngã xuống dưới .

“Hãy cẩn thận, dưới những tấm da mèo này hình như vẫn còn có khoảng trống.”

“Những đứa trẻ bị coi là mèo, nếu như anh khoác da mèo lên, thì sẽ vĩnh viễn bị mắc kẹt trong đêm tối, mất đi tự do.” F biết ý nghĩa sâu xa hơn của mọi thứ, nhưng anh ta không hề nói hết tất cả những gì mình biết cho những người khác.

Cả ba hợp tác với nhau để tìm ra một con đường an toàn, những người chơi khác đi theo phía sau bọn họ, tất cả mọi người đều đi qua những đứa trẻ khổng lồ kia.

Cả tầng mười, chỉ có một phòng ngủ khác với tất cả các phòng khác.

Trên bức tường trong phòng ngủ được dán đầy những bức tranh nhiều màu sắc khác nhau, trong tủ quần áo còn có một cửa sổ khổng lồ, bên ngoài cửa sổ là phong cảnh tươi đẹp.

Căn phòng này giống như bong bóng lơ lửng trong ánh mặt trời, muôn màu muôn vẻ, đẹp như mơ nhưng vẻ đẹp lại có phần hư ảo.

Dường như nó chỉ là tưởng tượng của những đứa trẻ thôi.

Đẩy tủ quần áo ra, đằng sau tủ quần áo có ẩn giấu những bậc thang đi lên, đi dọc theo bậc thang, dường như có thể trực tiếp rời khỏi căn nhà buồn tẻ ngột ngạt này, một mình chạy lên sân thượng.

“Trong phòng ngủ của đứa trẻ trong hiện thực căn bản không thể nào có cầu thang như vậy, vì vậy căn phòng này, và những gì chúng ta sẽ thấy sau đây, có thể chỉ là tưởng tượng tươi đẹp của ‘quỷ’, đều là ảo ảnh khiến người ta nhầm lẫn, mọi người chú ý đừng để lạc ở bên trong.” F trở nên cảnh giác, anh ta đã quen nghĩ về nhân tính từ góc độ tồi tệ nhất, đối với quỷ cũng như vậy.

“Hiểu rồi.” Thiên Dạ đưa tay chạm vào cầu thang của phòng đứa trẻ, trên đó có những cánh hoa rải rác, còn có mùi thơm tỏa ra, hoàn toàn khác với mùi thuốc nồng nặc trong nhà.

Đưa tay vạch những cánh hoa ra, trên bậc thềm có viết những dòng chữ rất nghịch ngợm —— cho dù có là người tuyệt vọng hơn nữa, thì trong tim cậu ấy vẫn ẩn chứa một công viên vui chơi. Bây giờ chào mừng bạn đến với công viên vui chơi nhỏ bé của tôi, đây là lãnh địa của tôi, hy vọng bạn thích nơi đây.

Những người chơi lần lượt đi lên, chỉ có Hàn Phi ngây người một lúc bên cạnh tủ quần áo.

Hắn nhìn chằm chằm vào cửa sổ trong tủ, so với cửa sổ trong phòng ngủ, cửa sổ được sơn trong tủ có vẻ giống thật hơn.

“Phong cảnh ngoài cửa sổ thật đẹp, đáng tiếc không ai có thể đi ra ngoài.” Hàn Phi cũng nhìn thấy dòng chữ trên bậc thang, nội tâm dường như bị khuấy động: “Trong tim mình cũng ẩn chứa một công viên vui chơi ư? Những bí mật mà mình bị mất có phải đều được giấu ở đó không?”

Dưới sự thúc giục của những người chơi phía sau, Hàn Phi cũng thông qua bậc thềm trong phòng ngủ đi lên mái nhà.

Không khí trở nên trong lành hơn, không còn mùi nồng nặc của thuốc khử trùng và mùi thối rữa, nhưng lại thoang thoảng mùi máu tanh.

Mái của tòa nhà số 11 được cải tạo thành một công viên vui chơi, trên mặt đất trồng đầy những bông hoa màu đỏ, nhiều đồ chơi khác nhau chất đống, còn làm xích đu, cầu trượt và bập bênh.

Ai có thể nghĩ rằng trên tầng cao nhất của tòa nhà cũ nát này lại ẩn chứa một nơi như vậy.

Màn đêm đỏ như máu bao phủ cư xá, tất cả các tòa nhà dường như được bao phủ bởi một lớp màn mỏng màu đỏ, khu công viên vui chơi nho nhỏ này rất đẹp, hoàn toàn không ăn khớp chút nào với thành phố này.

"Bọn họ ở kia!"

A Trùng hét lên chỉ vào một nơi nào đó, trong góc bụi hoa, cặp vợ chồng quái vật mặc áo khoác rách rưới đang đặt Lính Gác lên một cái cối xay khổng lồ, bọn họ có vẻ là người làm vườn ở đây, muốn nghiền Lính Gác thành phân bón để tưới hoa.

"Người làm vườn hái trộm hoa trong vườn hoa…" F nheo mắt lại, anh ta và Thiên Dạ nhìn nhau một cái, hai người một trái một phải lao về phía cặp vợ chồng quái vật: "Những người khác đề phòng xung quanh!"

Thực ra F cũng không muốn trực diện ra tay, nhưng nếu như anh ta chậm hơn chút nữa, e rằng Lính Gác sẽ bị cặp vợ chồng quái vật giết chết mất.

Người đàn ông nắm lấy chân Lính Gác trong miệng gầm lên một tiếng, anh ta phối hợp với vợ mình, xé xác cơ thể Lính Gác ra.

Cối xay bằng đá đỏ như máu đang tự quay, ngón tay của Lính Gác sắp bị cối xay nghiền nát.

"Tránh ra!"

Nhìn Thiên Dạ đang tuôn trào lao ra với tốc độ kinh ngạc, hình như anh ta chuyển nghề lần thứ hai từ một nghề đặc biệt nào đó, thể lực cũng cao hơn hẳn những người chơi bình thường.

Để cứu người bạn đồng hành, anh ta không để ý quá nhiều, toàn lực tiến về phía trước.

So với Thiên Dạ, F rõ ràng chậm lại hơn, anh ta dường như đã lường trước được nguy hiểm.

"Cặp vợ chồng đó có đủ thời gian để giết chết Lính Gác, nhưng bọn họ đã không làm vậy, đây là một cái bẫy, đối phương đang cố ý dụ chúng ta đến đó."

Hàn Phi khẽ nói, vấn đề mà F có thể nghĩ tới, hắn cũng nghĩ tới rồi.

Khi Thiên Dạ lao tới cối xay tiếng cười như chuông bạc của lũ trẻ vang lên từ biển hoa trên mái nhà.

Những nụ hoa đều nở ra hết, giống như khuôn mặt của những đứa trẻ.

Gió màu đỏ thổi ngang qua những cành hoa, biển hoa trên mái nhà nổi sóng, bên trong sự nhấp nhô này, có một con quái vật vô cùng xấu xí và đáng sợ trèo ra ngoài.

Trái tim của nó lộ ra bên ngoài, bên trên có khắc hai mươi hai cái tên, trên làn da không có một miếng thịt nào tử tế, tất cả viết đầy cầu nguyện và níu kéo.

Nước bọt hôi thối không ngừng chảy ra từ cái miệng đang mở, nét mặt của con quái vật đã hoàn toàn biến dạng, căn bản không thể phân biệt được đó là gì.

Biển hoa bị xé toạc, hai mươi hai cánh tay của con quái vật duỗi ra từ bên dưới, mỗi cánh tay đang cầm một thứ gì đó, có cái là đồ chơi, có cái là thuốc, còn có cái là dao sắc.

"Rút lui! Nhanh lên!"

Kích thước của con quái vật vượt xa dự đoán của những người chơi, hai mươi hai cánh tay bao trùm màn đêm đẫm máu, nó la hét và vặn vẹo cơ thể trên mái nhà, tất cả người và vật ở gần nó đều sẽ bị xé nát.

"Không phải nói là công viên vui chơi hay sao? Sao còn giấu một con quái vật như vậy?" A Trùng liên tục lùi lại, những người chơi khác cũng đi theo sau.

Hàn Phi vốn dĩ đứng ở giữa đội ngũ, cũng bị Lý Quả Nhi lặng lẽ kéo về cuối đội, bọn họ đứng rất gần lối ra.

"Đây là 'quỷ' mà chúng ta phải bắt à?"

Hàn Phi mơ hồ cảm giác có gì đó không đúng, nỗi sợ hãi cái chết trong lòng hắn dường như không phải là từ con quái vật kia, thứ mà hắn vẫn luôn sợ hãi không phải là con quái vật đó!

"Quỷ thật sự còn chưa xuất hiện!" Ngay khi ý nghĩ này xẹt qua trong đầu, một giọng nói hoàn toàn xa lạ đột nhiên vang lên bên tai Hàn Phi.

"Đó quả thực không phải là quỷ, nó chỉ là hạnh phúc mà quỷ muốn đến gần."

Khi giọng nói kia vang lên, nỗi sợ hãi trong nội tâm Hàn Phi gần như lập tức dâng lên đến cực điểm, hắn thậm chí không dám quay đầu lại nhìn.

"Hạnh phúc trong mắt tôi là một con quái vật giết người không chớp mắt, là tình yêu của hai mươi hai người bố mẹ của tôi, anh thì sao? Hạnh phúc mà anh theo đuổi trông như thế nào?"

Ôm chặt lồng ngực, Hàn Phi gần như muốn tắt thở, đột nhiên quay đầu lại!

Ở cuối cùng của đội ngũ, một bóng người đứng bên cạnh người chơi, anh ta để lộ ra khuôn mặt bị biến dạng một nửa.

Trên gương mặt lỗ chỗ, anh ta tự trang điểm cho mình như một chú hề, như thể muốn dùng những sắc màu tươi sáng để che đi khuôn mặt bị tổn thương nghiêm trọng của mình.

Một quả bóng bay vẽ mặt người bay ra từ lối vào, sau đó bóng người đó bám vào sau lưng người chơi, từ từ mở miệng.

"Trên bóng bay có vẽ bố và mẹ, khuôn mặt nào cũng đều kinh khủng đáng sợ, bọn họ không dám ngủ say khi về khuya, không dám ở nhà một mình, càng không dám quay lưng lại với tôi." (Còn tiếp)

Chương 645: Gợi ý của chú hề

Chú hề đáng sợ có khuôn mặt hủy dung đang đứng phía sau, nhưng người chơi đó hoàn toàn không nhận ra, vẫn chăm chú nhìn vào con quái vật khổng lồ trên mái nhà.

Dường như chỉ có Hàn Phi mới có thể nghe thấy chú hề nói, giọng nói của anh ta trực tiếp vang lên trong đầu hắn, anh ta dường như biết hết những tâm tư trong lòng.

Nỗi sợ hãi như một cơn sóng lớn ập đến với Hàn Phi, không chút do dự, hắn hét lên với người chơi đứng cuối cùng trong đội: "Chạy! Quỷ đang ở sau lưng anh!"

Ngay lúc cổ họng phát ra âm thanh, thân hình Hàn Phi đã lao thẳng về phía người chơi, tất cả những điều này đều được thực hiện trong tiềm thức, trong tình huống nguy hiểm như vậy, hắn không hề tính đến sự an nguy của bản thân mà ra tay rất quyết đoán.

"Tốt lắm, anh đã đưa ra lựa chọn đầu tiên." Chú hề há miệng đến gần người chơi, hàm răng viết đầy nguyền rủa cắn vào cái cổ mềm mại: "Anh muốn cứu gã, vậy gã sẽ phải chết vì anh."

Cho đến lúc này, người chơi phía sau cùng vẫn chưa nhận ra đau đớn, sửng sốt trước tiếng hét đột ngột của Hàn Phi, nhưng quay lại thì không thấy gì, anh ta nói một câu đồ thần kinh với hắn.

Nhưng ngay khi anh ta định nói câu thứ hai, trên cổ chỗ chú hề cắn đã xuất hiện những tia máu màu đen, những tia máu đó dần dần nở ra, rất nhanh biến thành những mạch máu đen to dày!

Cơn đau dữ dội ập đến, người chơi lần thứ hai quay đầu lại, anh ta nhìn thấy đầu của chú hề trên cổ mình.

Tiếng hét vang lên, nhưng mọi thứ đã quá muộn, người bình thường dường như chỉ nhìn thấy quỷ khi mình chết và khi quỷ ra tay giết người.

Đối với người chơi đó, bất kể lý do khiến anh ta có thể nhìn thấy "quỷ" là gì, thì kết cục của anh ta cũng đã định rồi.

Sau khi cắn nhẹ một cái xong, chú hề mặt hủy dung nhếch khóe miệng lên, anh ta đẩy người chơi đó ngã xuống đất.

"Quỷ! Có quỷ! Quỷ đang ở phía sau chúng ta!" Chiếc mặt nạ trắng vỡ tan thành từng mảnh, người chơi ôm chặt cổ mình, vặn vẹo và giãy giụa tuyệt vọng như một con bọ chỉ còn nửa người trên mặt đất, nhưng làm như vậy chỉ khiến nỗi đau của anh ta thêm nhiều hơn.Tất cả các người chơi đều nhìn về phía lối vào của cầu thang, nhưng bọn họ không nhìn thấy sự tồn tại của "quỷ", chỉ thấy đồng đội của mình đang vật lộn và la hét điên cuồng trên mặt đất.

"Đoản Mao, anh sao thế?" Tù Nhân đầu trọc đi về phía đó.

"Đừng tới đây! Là quỷ giết anh ấy! Quỷ ở ngay đó!" Hàn Phi nhìn chằm chằm chú hề giữa vô số bóng bay đầu người, trong số tất cả những người tham gia trò chơi, hắn dường như là người duy nhất có thể nhìn thấy quỷ!

Ngay từ khi hắn vội vã đến homestay Cuộc sống hoàn hảo, trên đường hắn cảm thấy cánh tay bị nắm lấy, liếc nhìn xung quanh liền thấy một cánh tay tái nhợt, lúc đó hắn đã cảm thấy có chút kỳ lạ, tại sao mình lại có thể nhìn thấy quỷ?

"Bởi vì khi quỷ muốn anh nhìn thấy, thì anh sẽ nhìn thấy." Giọng chú hề lại vang lên trong đầu Hàn Phi: "Anh hắn là đã quên giao dịch giữa chúng ta, nhưng không sao cả, tôi tin anh vẫn sẽ đưa ra lựa chọn đó, bởi vì anh luôn luôn là anh."

Bóng bay lơ lửng, như thể những cái đầu người muốn thoát khỏi tay chú hề, trong những kẽ hở của những quả bóng bay đó, khuôn mặt chú hề hoàn toàn lộ ra.

"So với bọn họ, tôi vẫn xem trọng anh nhất, cho nên tôi sẽ đặt cược hy vọng lên anh."

Tiếng cười điên cuồng vang lên, thân hình của chú hề bị kéo dài ra, anh ta biểu hiện vô cùng quái dị, ngoại trừ Hàn Phi ra thì không ai có thể nhìn thấy anh ta.

“Đôi mắt may mắn được chúc phúc, có thể nhìn thấy quỷ, cơ hội hồi hồn một lần, thiên phú mà anh có được từ kí ức của ông ấy đều vẫn còn đó, cho thấy ông ấy cũng rất xem trọng anh, dường như tôi đã biết nguyện vọng của ông ấy rồi, đó chính là được anh tự tay giết chết.” Chú hề cười đến khàn cả tiếng, nhưng anh ta vẫn không ngừng cười, như thể gặp phải chuyện vui nhất trên thế giới này vậy.

“Ông ấy là ai?” Hàn Phi hỏi câu hỏi đầu tiên của mình, hắn gần như là buột miệng nói ra, như thể câu trả lời cho câu hỏi này rất quan trọng đối với hắn vậy.

“Tôi cũng không biết lần này ông ấy sẽ ẩn trên thân xác của ai, dùng linh hồn của ai để giết chết anh.” Chú hề nhìn sang cánh tay Hàn Phi: “Anh đã trực tiếp hoặc gián tiếp bị ông ấy giết chết chín mươi chín lần, đây chính là sự khác biệt giữa anh và ông ấy, tất nhiên, cũng có thể tất cả những thứ này là do anh cố ý. Có điều bây giờ không quan trọng, anh chỉ có một cơ hội cuối cùng nữa để lựa chọn.”

Người chơi trên mặt đất trong sự dày vò như mất đi sức sống, trạng thái chết của anh ta vô cùng bi thảm, làn da toàn thân bị những mạch máu đen to dày chiếm giữ.

“Nếu anh lựa chọn thiện, có thể sẽ có nhiều người không đáng chết bị chết; nếu anh lựa chọn ác, có thể sẽ có nhiều người tội đáng muôn chết sống lại.” Tất cả bóng bay bên cạnh chú hề đều bay lên, dưới chân anh ta xuất hiện một cái đồng hồ màu đen.

Trên bề mặt là khuôn mặt của một đứa trẻ, xung quanh có viết tuổi của cậu, trên kim ngưng đọng kí ức, dính đầy hỉ nộ ái ố của cậu.

“Mọi thứ diễn ra mỗi giây mỗi ngày đều ở đây, sinh mệnh giống như một chiếc đồng hồ đếm ngược, con lắc một bên là mãn nguyện, một bên là tuyệt vọng, cả chiếc đồng hồ chỉ thiếu duy nhất hạnh phúc và nụ cười.”

Chú hề ngồi xổm bên cạnh đồng hồ, nhìn thẳng vào Hàn Phi: “Muốn tìm lại nụ cười, trước tiên phải nhìn thấy hạnh

phúc của chính mình, hạnh phúc của tôi chính là ở kia, hạnh phúc của anh trông như thế nào?"

Chú hề cười điên cuồng giống như một tên điên cuồng loạn, anh ta nói những lời mà không ai có thể hiểu được, cứ cười cho đến khi nước mắt rơi xuống.

"Anh đang nói chuyện với ai vậy?" Lý Quả Nhi đứng sát bên cạnh Hàn Phi, cô cảm thấy trạng thái của hắn không đúng lắm, giống như mộng du vậy, vô cùng quỷ dị.

Hàn Phi đứng yên không trả lời câu hỏi của Lý Quả Nhi, ánh mắt hắn di chuyển từ chú hề sang đồng hồ.

Đứa trẻ trên mặt đồng hồ dường như là chính hắn, chiếc đồng hồ được làm thủ công này dường như đang ám chỉ đến cuộc đời của hắn.

"Hình như anh đang giúp tôi? Tại sao anh lại làm vậy? Giao dịch mà anh đề cập lúc nãy tại sao tôi không có chút ấn tượng nào?" Chỉ cần Hàn Phi nảy sinh suy nghĩ gì, giọng nói đối phương sẽ vang lên trong đầu hắn, năng lực của chú hề đó vô cùng đáng sợ, chắc chắn không phải là một "quỷ" bình thường.

"Khi chết lần thứ mười một, anh đã hoàn thành tiếc nuối của tôi, làm được điều mà tôi không làm được. Anh để dành phần thưởng đó cho lần này, có lẽ từ lần đó anh đã quyết định sẽ chết chín mươi chín lần rồi." Chú hề cười đến mức bụng đã bắt đầu đau, dường như bởi vì anh ta đã nói quá nhiều điều mà lẽ ra không nên nói, da mặt nứt nẻ, lớp sơn rơi ra, gương mặt càng thêm đáng sợ: "Tôi sẽ giúp người thành công cuối cùng, hy vọng người đó sẽ là anh, trước khi cơ thể tượng trưng cho ký ức tuổi thơ của tôi hoàn toàn sụp đổ, tôi có thể tặng anh một món quà nữa."

Nụ cười trên mặt anh ta trở nên kinh khủng, con quái vật với hai mươi hai cánh tay dường như bị chọc giận, bắt đầu điên cuồng tấn công mọi người xung quanh.

"Mau giết hết tất cả những người có thể là ông ấy càng sớm càng tốt, anh đã không có cơ hội để làm lại nữa rồi." Chú

hề cười toe toét, nụ cười của anh ta không thể mang lại hơi ấm cho người khác, chỉ cảm thấy tuyệt vọng và đau khổ.

"Anh cứ luôn cười một cách cuồng loạn như vậy, có phải là bởi vì anh sợ một khi mình ngừng cười, nước mắt sẽ không ngừng chảy ra không?" Hàn Phi không biết tại sao mình lại nói ra lời như vậy, hắn chỉ là nói ra suy nghĩ thật trong lòng.

Biểu cảm của chú hề đang cười từ từ thay đổi, nụ cười trên mặt cũng dần dần thu lại: "Câu này là anh nói với chính mình sao?"

Đồng hồ dưới chân bắt đầu chuyển động, đây dường như là dấu hiệu cho thấy trò chơi thực sự bắt đầu.

Chú hề dường như cũng đã hoàn thành xong nội dung của giao dịch, cơ thể của anh ta và chiếc đồng hồ vỡ tan trong vô số bóng bay đầu người.

Sự bất an cực độ trong lòng Hàn Phi đã biến mất, trong tim hắn có thêm một số đoạn tử vong, chính mình hình như bị chú hề đó giết chết mười lần.

Lắc lắc đầu, Hàn Phi chỉ nhớ tới sự đau đớn khi chết đi, mà quên mất những thứ khác.

Chính vì nỗi đau khắc cốt ghi tâm đó, dẫn đến hắn xuất hiện chứng hoang tưởng bị bức hại nghiêm trọng, chỉ cần nghĩ đến cái chết, sẽ cảm thấy bất an và khủng hoảng.

"Anh rút cuộc sao vậy?" Lý Quả Nhi không yên tâm về Hàn Phi, khi cô hỏi, hắn đã đi về phía trước.

Chú hề cùng đồng hồ chôn trong biển hoa, như thể chưa từng xuất hiện vậy, trên mặt đất chỉ còn lại có một mảnh giấy.

Nó hình như là được xé ra từ trang bìa của kịch bản, bên trên có viết những lời của một nhà thơ.

"Có một đêm tôi đã đốt hết ký ức của mình, từ đó giấc mơ của tôi đã trở nên trong suốt."

"Có một buổi sáng sớm tôi đã vứt bỏ tất cả hôm qua, từ đó bước chân của tôi đã nhẹ nhàng hơn."

Lật xem mặt kia của mảnh giấy, trên đó có chữ viết tay của chính Hàn Phi —— Không có quá khứ, không có tương lai, có lẽ mình sẽ nhìn thấy chính mình chân thật nhất? (Còn tiếp)

Chương 646: Trái tim của hạnh phúc

"Trang bìa của kịch bản tại sao lại là những thứ này? Là mình chủ động nghênh đón cái chết, quên hết tất cả quá khứ? Vậy thì mình làm như thế là để làm gì?"

Một người phải trải qua những chuyện như thế nào, mới điên cuồng đến mức muốn quên hết kí ức, chẳng lẽ tất cả kí ức đó chỉ toàn là nỗi đau và tuyệt vọng ư?

Trái tim Hàn Phi đập liên hồi, lần này không phải vì sợ hãi, mà là vì một thứ cảm xúc khác mà hắn chưa thể hiểu được.

"Có một người muốn giết mình, ông ấy đã thành công chín mươi chín lần, hoặc là có thể nói là mình đã phối hợp với ông ấy chết chín mươi chín lần…"

Đầu óc trống rỗng chỉ còn lại những đoạn về cái chết, Hàn Phi đứng dưới đêm máu, ánh mắt hướng về những người tham gia trò chơi xung quanh.

"Người đó sẽ là ai đây? Ông ấy sẽ trốn trong thân xác của ai? Là người tham gia trò chơi, là bố mẹ của mình, hay bác sĩ trị liệu cho mình?"

Chú hề đã nói với Hàn Phi rất nhiều thông tin quan trọng, mà đó dường như là giao dịch giữa bọn họ.

Sự xuất hiện của chú hề đó càng khiến Hàn Phi chắc chắn một chuyện, mình tuyệt đối không phải là một nhà viết kịch bản chỉ biết ở nhà, có khả năng hắn chính là người chơi đạt được 99 điểm trước đó, là người gần nhất với việc qua cửa trò chơi.

Cất kĩ mảnh giấy xé ra khỏi trang bìa kịch bản đi, khuôn mặt Hàn Phi trông rất kì lạ trong đêm máu: "Chú hề tùy ý là có thể giết chết một người tham gia trò chơi, chính mình cũng cảm thấy mình đã bị anh ta giết rất nhiều lần, anh ta nhất định không phải là một người tốt, nhưng những gì anh ta nói lại cảm giác không phải là đang nói dối, mình cần phải lựa chọn

như thế nào? Hay là nói lựa chọn như thế nào mới là đúng đắn?"

Hàn Phi trầm tư suy nghĩ, những người chơi khác đều đã hoảng sợ hết cả rồi.

Một bộ phận người vây quanh thi thể của người chơi kia, lúng ta lúng túng muốn làm anh ta tỉnh dậy, trong khi người chơi thực lực mạnh nhất thì toàn lực đối phó với con quái vật được gọi là hạnh phúc kia.

Càng bị tấn công, con quái vật càng trở nên điên cuồng, hai mươi hai cánh tay dường như tượng trưng cho một ý chí bất khả xâm phạm, nó muốn nghiền nát tất cả mọi người, biến họ thành phân bón cho hoa.

"F! Có người chết rồi!"

"Tôi không thể chịu đựng được nữa! Rút lui!"

"Để những người có thiên phú đặc biệt đi trước!"

Giọng nói của các người chơi liên tục vang lên, nhưng F thì lại cầm con dao đen vẫn giữ im lặng, sau khi anh ta né được đợt tấn công đầu tiên của con quái vật khổng lồ, vô cùng lạnh lùng nói: "Không ai được phép rời đi! Con quỷ giết chết Đoản Mao đang ở trong chính tòa nhà này, bây giờ các anh hoảng loạn chạy xuống dưới, nhất định sẽ bị quỷ giết chết! Đoản Mao chết thê thảm như vậy chính là kết cục của các anh!"

Nếu như F chỉ đơn giản là không để người chơi thoát đi, có lẽ hầu hết mọi người đều sẽ bất mãn, nhưng F đã nói lý do rất rõ ràng rồi.

"Con quỷ đó đã đi rồi, đây chính là cơ hội duy nhất nếu như bây giờ các anh muốn trốn thoát." Hàn Phi không có ý muốn chống lại F, sự bất an trong lòng hắn đã tan biến, chứng tỏ con quỷ chú hề thật sự đã đi, nếu còn chậm trễ, nói không chừng "quỷ" ở các tòa nhà khác sẽ ập đến, dù sao thì không ai biết có bao nhiêu "quỷ" sống trong khu cư xá này.

Nghe Hàn Phi nói như vậy, các người chơi còn chưa kịp phản ứng lại, ánh mắt F đã thay đổi trước tiên, anh ta không

thích tiếng nói chất vấn, trong một đội ngũ nếu như có hai tiếng nói thì nhiều dự án đều rất khó triển khai.

Những người chơi khác cũng tỏ ra nghi ngờ những gì Hàn Phi nói, bọn họ không quen với hắn, sao có thể tin một người xa lạ?

Hơn nữ thi thể của Đoản Mao còn ở cách đó không xa, thậm chí vẫn còn ấm.

Lối ra ở ngay đó, vô cùng an toàn, nhưng không có một ai đi qua.

"F, tử khí bên đó quả thực đang tiêu tan." A Trùng chỉ nói giúp Hàn Phi một câu, đã bị F đẩy đến trước mặt con quái vật khổng lồ.

"Lúc nào cũng vâng vâng dạ dạ, làm sao để anh có thể tồn tại trong thế giới đầy ác mộng này? Hãy thể hiện khía cạnh khác của anh ra đây, để tôi dạy anh trở thành một phiên bản tốt hơn của chính mình!"

Sau khi mấy chữ phiên bản tốt hơn của chính mình được F vô thức thốt ra, Hàn Phi và F dường như đều ngây ra một lúc, nhưng bọn họ vẫn không quan tâm.

"Đừng! Tôi thực sự không thể làm được!" Người mà A Trùng sợ nhất chính là F, anh ta có một nỗi sợ bẩm sinh với F, đó là phản ứng bản năng của cơ thể sau khi đã cận kề cái chết không biết bao nhiêu lần, anh ta biết rằng nếu F thật sự có sát ý, thì anh ta căn bản không có khả năng sống tiếp.

A Trùng bị đẩy ra không kịp né tránh, trực tiếp bị cánh tay dài của con quái vật tóm lấy, anh ta kêu cứu thảm thiết nhưng không người chơi nào dám đối mặt với con quái vật đáng sợ đó.

Suy cho cùng, đội ngũ này tập hợp lại với nhau cũng chỉ vì lợi ích chung, bọn họ có thể hỗ trợ lẫn nhau, nhưng sẽ không liều chết để cứu người khác.

Con quái vật vô cùng to lớn và hung dữ đó đã gây ra áp lực rất lớn cho tất cả mọi người, ngay cả thể chất tốt như Thiên Dạ

cũng do dự, anh ta liếc F một cái, dường như là để xác định suy nghĩ thực sự của F.

Mặc áo gió đen, đeo mặt nạ màu trắng, F đứng gần con quái vật và A Trùng nhất, anh ta không lùi bước bỏ rơi A Trùng, cũng không bước tới để cứu, có vẻ như anh ta thực sự chỉ muốn cưỡng ép ra tiềm năng của A Trùng.

Có thể anh ta làm như vậy không sai, nhưng trong mắt những người chơi đó, hành vi của anh ta quả thực đã đi quá xa.

"Theo kế hoạch, hãy đứng ở vị trí của mình! Đừng lãng phí cơ hội do A Trùng tạo ra!" F và thể chất của quái vật khác nhau quá lớn, căn bản không cùng đẳng cấp, buộc phải có người thu hút sự chú ý của quái vật, anh ta mới có thể nhắm vào điểm trọng yếu của nó.

Tiếng hét của A Trùng vang lên, cơ thể anh ta bị vài bàn tay nắm lấy, cảm giác như sắp bị xé nát.

"Ra tay!"

F đã ra lệnh, nhưng chỉ một nửa số người chơi tuân theo sự sắp xếp của anh ta, một nửa trong số những người chơi còn có người đang trốn sau cùng, dao động không quyết đoán.

"Nếu không nghe lời tôi, tất cả mọi người đều sẽ chết ở đây, mọi người và tôi đều không còn lựa chọn nào khác!"

Một giọng nói lạnh như băng phát ra từ sau chiếc mặt nạ, F luôn luôn là như thế, lạnh lùng, ngang tàng, theo đuổi hiệu quả và kết quả ở mức độ cao nhất.

Cầm con dao đen trên tay, không ai biết anh ta đang nghĩ gì, nhưng qua lời nói đó có thể nghe thấy được sự tự tin của anh ta, dường như chỉ cần làm theo lời anh ta nói, mọi khó khăn đều có thể giải quyết.

Thiên Dạ có mối quan hệ tốt nhất với F, là người đầu tiên hành động, dưới sự dẫn động của anh ta, những người chơi là một trong mười nghìn người có thiên phú đặc biệt bắt đầu tấn công con quái vật.

Bọn họ đã tập trận trước nhiều loại quái vật khác nhau, mỗi người thực hiện nhiệm vụ của riêng mình, chuyển hướng sự

chú ý của quái vật, tạo cơ hội cho F, nhưng A Trùng lại không được tốt như vậy.

Anh ta bị quái vật bắt lấy cánh tay, trên người có tiếng xương cốt truyền ra, còn có một tay cầm bình thuốc, nhét hết vào trong miệng.

"Cứu tôi với! F! Cứu tôi!" Nếu nuốt phải những viên thuốc đó, A Trùng có lẽ không chết thì cũng biến thành một con quái vật, tiếng kêu sợ hãi của anh ta đang run rẩy, cả mặt kinh sợ.

F chăm chú theo dõi mọi thứ, anh ta không phát hiện ra bất kỳ kẽ hở nào ở con quái vật, để tất cả mọi người thoát khỏi nguy hiểm, anh ta đã chọn cách tiếp tục chờ đợi.

Đoàn tàu vận mệnh đang chạy lên, một nhóm người bị trói vào đường ray phía trước, còn trên đường ray khác bên cạnh chỉ có A Trùng bị trói.

F giống như người đang lái tàu, anh ta đổi hướng không chút do dự, nếu cứu được hầu hết tất cả mọi người, vậy thì có phải tự tay giết chết một người thì đã sao?

"F! Anh lừa tôi!" A Trùng rất nhanh không nói nên lời nữa, lọ thuốc đến gần, anh ta nhìn thấy những viên thuốc đang toát ra tử khí trong lọ.

Trên mỗi viên thuốc dường như có một khuôn mặt đứa trẻ đang khóc, viên thuốc như dính nước mắt của chúng, mọc ra một thứ gì đó màu đỏ thẫm giống như lông tơ.

Bốn cánh tay của "hạnh phúc" nắm lấy tứ chi của A Trùng, cánh tay thứ năm ấn lọ thuốc vào miệng anh ta.

Những viên thuốc màu đỏ thẫm lăn từ trong lọ thuốc, chuẩn bị rơi vào miệng A Trùng thì một con dao từ xa bay tới, dễ dàng cắt đứt cánh tay đang cầm lọ thuốc.

Lưỡi dao rơi xuống, A Trùng sợ đến phát khóc quay đầu lại nhìn, Hàn Phi đeo mặt nạ trắng đang trốn trong biển hoa đỏ tươi.

Không có bất kỳ kỹ năng nào đáng nói, hắn tiếp cận nhanh chóng với khả năng phản xạ tuyệt vời của mình.

Nhìn thấy Hàn Phi cầm đầu khiêu khích quái vật, những người chơi khác cũng nhen nhóm hy vọng, lần lượt tiến lên phía trước.

F vốn là không hài lòng với Hàn Phi, nhưng khi nhìn thấy hắn có ý muốn hợp tác với mình, sự bất mãn từ từ lắng xuống, anh ta không thích hắn, nhưng đó chỉ là cảm xúc cá nhân.

Là một người chơi muốn tích đủ 100 điểm để qua cửa trò chơi, tất cả mọi thứ có thể giúp anh ta qua cửa, anh ta đều sẽ cố gắng hết sức để lôi kéo và lợi dụng.

Trong tình huống vừa rồi, không ai có thể đến gần con quái vật, chỉ có thể đứng từ xa làm bị thương tay cầm lọ thuốc mới được.

Con dao đen trong tay F cũng có thể làm được điều tương tự, nhưng anh ta không làm như thế, những điều này đều được A Trùng để vào trong mắt, ghi nhớ trong lòng.

Những người chơi mỗi người thu hút từ hai đến ba cánh tay, trên mái nhà có hạn, xen kẽ trái phải.

Điều mà Hàn Phi không nghĩ đến là, những người chơi này dường như đã thực sự dự đoán được sẽ gặp phải con quái vật này, tất cả đều đã được huấn luyện có mục tiêu.

Bọn họ khác với Hàn Phi, hắn là né tránh theo bản năng cơ thể, trong khi những người đó dường như đã được báo trước đáp án.

“Trong số những người chơi, có một người giống như chú hề, đã biết trước đáp án của vận mệnh.”

Căn bản không cần nghĩ nhiều, trong đáy mắt Hàn Phi hiện lên thân hình của F, người chơi đó thật sự rất kì lạ.

Lao vào cánh tay của con quái vật, mục tiêu của Hàn Phi rất rõ ràng, hắn chỉ muốn cứu A Trùng, nhân tiện lấy lại con dao sắc bén mà hắn vừa ném ra.

F có vẻ là chủ nhân thực sự của homestay Cuộc sống hoàn hảo, thuộc hạ của anh ta thật thật giả giả đã tập hợp một số lượng lớn người tham gia trò chơi, trực tiếp lật mặt với F

không có chút lợi ích nào đối với Hàn Phi, vì vậy hắn muốn áp dụng các biện pháp khác, từng bước làm cho tan rã.

Một điểm nữa là khi Hàn Phi nghe thấy giọng nói của A Trùng, hắn mơ hồ cảm thấy mình có quen biết đối phương, bọn họ có lẽ đã từng là bạn bè.

Nhanh chóng thu hẹp khoảng cách, mỗi bước đi Hàn Phi như bước vào điểm nút của vận mệnh, hắn như đang đi trong khoảng cách giữa sự sống và cái chết, luôn có thể tránh được đòn tấn công của con quái vật từ một góc độ khó tin.

Cảm giác như thể hắn đã luyện tập vô số lần, tất cả quá khứ đều in sâu trong xác thịt.

Hàn Phi càng đến gần, quái vật càng hoảng sợ, hai mươi hai cánh tay chia ra một phần lớn tóm lấy hắn.

"Tại sao nó không cho mình đến gần?" Hàn Phi nhớ tới dòng chữ đằng sau chiếc mặt nạ chú hề: "Cho dù số 11 biết hạnh phúc là một con quái vật, cậu ấy vẫn lựa chọn tiếp cận, đứa trẻ đáng thương không có yêu cầu gì về hạnh phúc, ngay cả khi bị bầm dập khắp người cũng sẽ không khinh thường hạnh phúc của bản thân mình."

Hàn Phi dường như đã tìm ra mấu chốt, ánh mắt lướt qua những cánh tay của hai mươi hai người bố mẹ nuôi, nhìn vào khuôn mặt xấu xí của quái vật và trái tim viết đầy những lời khẩn cầu kia.

"Đây chính là hạnh phúc của số 11, nó xấu xí đầy hung dữ, nhưng về bản chất là hình ảnh hạnh phúc trong trái tim của một đứa trẻ."

Thịt vừa ăn đang tiêu hóa nhanh trong bụng, Hàn Phi tăng tốc lao về phía trước.

F ở đằng xa nhận ra điều gì đó, anh ta không còn chần chừ gì nữa, cầm con dao tiến về phía trước.

Cánh tay của bố mẹ nuôi đều bị kéo ra, tốc độ của F nhanh đến kinh ngạc, ở giai đoạn này dường như anh ta đã đạt tới giới hạn của một người chơi, vô cùng linh hoạt luồn qua

những cánh tay, cùng với Hàn Phi lao tới phía trước con quái vật.

Cả hai một trái một phải đứng đó, cùng nhìn chằm chằm vào trái tim lộ ra bên ngoài của con quái vật.

Chỉ là kế tiếp phản ứng của hai người hoàn toàn khác nhau, F chém vào trái tim hạnh phúc, Hàn Phi thì duỗi tay ra, hắn muốn hái trái tim hạnh phúc được bao bọc trong vòng tay của bố mẹ nuôi xuống, đặt vào trong lòng mình.

"Dừng tay!"

"Dừng tay!"

Hàn Phi và F đồng thời nhắc nhở nhau, nhưng cả hai đều không giảm tốc độ.

Khi hai người chuẩn bị chạm vào trái tim của con quái vật, vô số gai đen nổi lên từ những bông hoa xung quanh.

Điều khiến người ta chú ý là, những cái gai đó không hề ngăn cản được Hàn Phi mà chỉ cản đường mỗi F.

"Mình từng cứu đứa trẻ trong chậu hoa!"

Lựa chọn của quá khứ đã thay đổi hiện tại, trong đầu Hàn Phi có cái gì đó lóe lên, hắn đã chạm đến trái tim của hạnh phúc trước một bước.

F phản ứng cũng rất nhanh, nhìn không giống như một người bình thường.

Anh ta liều mình mang cánh tay bị thương, chém những cái gai ra, sau đó lưỡi dao không hề giảm tốc độ, chém thẳng vào trái tim trên tay Hàn Phi, như thể chuẩn bị chặt đứt hai ngón tay của hắn.

Hàn Phi muốn bảo vệ tay của mình, dường như chỉ còn cách duy nhất là vứt trái tim đi, nhưng tại thời khắc mấu chốt cuối cùng này hắn do dự, hắn không muốn giao trái tim đã phải chịu đựng đủ trắc trở này cho F.

Trong nháy mắt, con dao đen của F đã chạm vào ngón tay của Hàn Phi, nhưng lúc này từ trong cán dao lại vang lên vô số tiếng gào thét.

Chương 647: Trò chơi của hai người quản lý

Sát nghiệp mà con dao đen gây ra rất nặng, mỗi khi giết một người hoặc một ác quỷ, lưỡi dao của nó sẽ càng trở nên sắc bén, sát ý và tử khí trong thân dao sẽ càng nặng hơn.

Nhưng cho dù là như vậy thì hung dao ngay cả đến lệ quỷ cũng phải né tránh, khi chạm vào ngón tay của Hàn Phi lại xuất hiện biến cố khiến người ta kinh ngạc.

Những tiếng gào thét bên trong cán dao vang vọng xuyên đêm máu, âm thanh đó khiến linh hồn của tất cả mọi người run rẩy.

Lưỡi dao màu đen dừng ở trên ngón tay Hàn Phi, sương mù màu đen giống như thú dữ bị xiềng xích trói chặt, chỉ cách một milimét nữa là có thể chặt vào ngón tay của hắn và trái tim kia, nhưng nó lại không thể tiếp tục đi xuống.

F đang cầm dao và Hàn Phi bảo vệ trái tim đều không ngờ tới sẽ xuất hiện cảnh tượng như này, bọn họ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ nhìn thấy chiếc mặt nạ trắng trên má của nhau.

F chưa từng gặp phải tình huống như vậy bao giờ, anh ta có thể cảm nhận được con dao trên tay đang kháng cự lại mình!

Trong lòng anh ta nảy ra sát khí, con dao này là chỗ dựa duy nhất để anh ta giết quỷ, bất cứ ai muốn nhúng tay vào nó, đều không thể giữ lại.

Sát khí phát ra từ con dao đen cắt qua da của Hàn Phi, máu đỏ tươi trượt khỏi đầu ngón tay của hắn, thuận theo lưỡi dao chảy xuống cán dao.

“Trong con dao đó có rất nhiều người đang gọi tên mình, bọn họ muốn đến gần mình!”

Giọt máu giống như một chiếc chìa khóa, nhưng nó còn chưa chạm vào cán dao, F đã vung cánh tay mình, thu lại con

dao đen, Hàn Phi cũng không nhìn rõ giọt máu đó có rơi vào cán dao hay không.

Thật ra lúc nãy khi F vung dao, không hề muốn giết Hàn Phi, nếu như mục tiêu đầu tiên của anh ta là hắn, vậy thì lúc này căn bản sẽ không kịp thu dao lại, giọt máu đó cũng nhất định sẽ rơi xuống cán dao.

"Đưa trái tim đó cho tôi!" Giọng nói của F vẫn bình thản như vậy, nhưng đó dường như là dấu vết kiềm chế cuối cùng trước khi cơn bão tố ập đến, bàn tay cầm con dao đen của anh ta đang từ từ dùng lực.

"Anh không cứu người, tôi chạy vào cứu. Tôi đã cứu được các anh, anh còn muốn giết tôi?" Sau khi Hàn Phi lấy trái tim ra khỏi lồng ngực của quái vật, hành động của con quái vật được gọi là hạnh phúc trở nên chậm hơn, bề mặt đồng hồ bắt đầu mọc ra các mạch máu màu tím đen, dường như có thể vỡ ra bất cứ lúc nào.

"Anh bị quỷ truy đuổi, là chúng tôi đã giúp anh thoát khỏi rắc rối, chúng ta mỗi người một nửa." F không chút nhượng bộ, đối chọi gay gắt với Hàn Phi.

"Trái tim của một người nếu như bị cắt làm đôi, liệu người đó có thể sống nữa hay không?"

Trái tim của hạnh phúc đập trong vòng tay của Hàn Phi, như một mảnh hổ phách màu đỏ, bên trong ngưng tụ tất cả cầu nguyện và cái tên, đều là mong muốn và ký ức đơn giản nhất của số 11.

Chú hề gợi ý cho Hàn Phi, đồng thời không cản trở hắn làm bất cứ chuyện gì, có vẻ anh ta rất yên tâm về hắn.

Đúng vậy, dường như anh ta đang muốn đặt trái tim hạnh phúc mà mình giữ lại ở chỗ Hàn Phi.

Thân thể khổng lồ của hạnh phúc bị người chơi vây quanh tấn công, biển hoa bị giẫm nát, lộ ra thân rễ mập mạp của một loại thực vật nào đó bên dưới.

Con quái vật được gọi là hạnh phúc lớn lên trên tòa nhà này, hợp nhất với tòa nhà đại diện cho cuộc sống thời thơ ấu.

“Tôi nói lại lần nữa, đưa trái tim cho tôi.”

“Trái tim của cậu ấy lộ ra bên ngoài, bất cứ ai cũng có thể dễ dàng hái xuống. Cậu ấy bộc lộ tiếng lòng một cách không có điểm giới hạn, chỉ muốn đổi lại được đối xử bình đẳng, nếu như anh có thể suy nghĩ từ góc độ của cậu ấy, có lẽ anh sẽ có một đáp án khác. ”Trái tim mà Hàn Phi bảo vệ trong lồng ngực đang đập liên hồi, tần số đập đó chậm rãi trùng với nhịp tim của chính hắn, tiếp theo đã xảy ra chuyện mà hắn không ngờ tới.

Tên người và cầu nguyện trên trái tim của hạnh phúc đang tiêu tan, quái vật khổng lồ trên mái nhà dường như đang hồi quang phản chiếu, mạch máu toàn thân phồng lên, bắt đầu cơn điên cuồng cuối cùng.

Cùng với những tiếng nổ không ngừng vang lên, những vết nứt từ từ xuất hiện trên trái tim trong tay Hàn Phi và trên cơ thể khổng lồ của quái vật, không cần F phá hủy, trái tim đó đã vỡ tan thành bột trong vòng tay của hắn.

Nhịp tim trong lồng ngực càng lúc càng mạnh, những dòng chữ vốn khắc trên trái tim của hạnh phúc như in vào chính trái tim của Hàn Phi, đây dường như mới là món quà thực sự mà chú hề tặng cho hắn.

Cơ thể khổng lồ của con quái vật ngã quỵ xuống đất, Hàn Phi đứng trước mặt F, một người hai bàn tay trống rỗng, một người thì cầm một con dao đen.

Nhìn thì tưởng F chiếm thế thượng phong, nhưng trong lòng cả hai đều biết rõ, hung dao màu đen dường như không thể giết chết Hàn Phi.

Nếu như F dùng con dao đó để tấn công Hàn Phi, cuối cùng ai sẽ giết ai thật sự còn chưa chắc chắn.

“Hai người làm được rồi!” Thiên Dạ giải cứu Lính Gác, kích động chạy lại xem thử, anh ta hoàn toàn không nghĩ Hàn Phi và F lại có thể giết được một con quái vật đáng sợ như vậy: “Thứ này chính là ‘quỷ’, đúng không? Mau xem thư mời, điểm tích lũy của hai người đã tăng lên chưa?”

“F!” A Trùng với cổ tay méo mó bò ra khỏi cơ thể con quái vật đang tiêu tan, anh ta vô cùng phẫn nộ lao về phía F, vừa rồi suýt chút nữa anh ta đã bị F hại chết.

Nhìn thấy A Trùng đi tới, F lặng lẽ cầm con dao đen lên, lửa giận trên mặt A Trùng lập tức tiêu tan hơn phân nửa.

“Thực tế chứng minh, lựa chọn của tôi là đúng. Hãy tin tôi, tất cả chúng ta mới có thể sống sót.” Giọng F vẫn bình tĩnh như thế.

“Tất cả chúng ta mới có thể sống sót? Thế Đoản Mao chết như thế nào? Chẳng lẽ cái chết của anh ấy cũng là trong tương lai mà anh nhìn thấy sao? Không phải anh nói chỉ cần chúng ta làm theo kế hoạch của anh thì sẽ không có ai phải chết à?” A Trùng may mắn thoát chết, hiện tại tín nhiệm của anh ta đối với F đang ở điểm thấp nhất.

“Cái chết của Đoản Mao…” F và Hàn Phi đồng thời nhìn sang thi thể của người chơi, F nhíu mày, nhưng Hàn Phi tựa hồ cũng từ từ hiểu được tại sao chú hề muốn giết chết một người rồi.

“Trong tương lai mà tôi nhìn thấy, Đoản Mao không chết, ngoài ra cũng không có sự tồn tại của anh ta.” F vươn tay chỉ vào Hàn Phi: “Vận mệnh của tương lai đã thay đổi, mất đi một người, lại có thêm một người khác.”

“Anh đang nói linh tinh cái gì vậy? Anh đem cái chết về người của mình đổ hết hết lên đầu chúng tôi sao?” Lý Quả Nhi là người duy nhất ở hiện trường nói giúp Hàn Phi: “Nhìn trước được tương lai? Mấy người tin vào khả năng nhảm nhí này à?”

Lý Quả Nhi căn bản không hề tin, nhưng điều khiến cô không ngờ tới là, những người chơi kia dường như đã mặc định với những gì F nói.

“Không phải chứ? Các anh thật sự cho rằng năng lực của anh ta là có thể đoán trước được tương lai à?” Lý Quả Nhi không biết phải nói gì nữa rồi, cô có chút không nói nên lời đi về phía một góc: “Nếu như anh ta thực sự có năng lực đáng sợ như vậy, e rằng sớm đã tích đủ 100 điểm rồi, còn cần dẫn các anh đến đây thăm dò hay sao?”

“Tôi biết cô rất khó có thể hiểu được, nhưng năng lực của anh ấy quả thực là nhìn thấy một phần tương lai, dự đoán trước hầu hết các nguy hiểm và đưa ra các biện pháp đối phó.” Thiên Dạ và Tù Nhân trọc đầu đều lên tiếng: “Năng lực này của F đã giúp chúng tôi vượt qua rất nhiều cửa ải khó khăn, tránh được vô số nguy hiểm, tất cả chúng ta đều có thể hy sinh, duy có anh ấy là không được, anh ấy nhất định phải sống sót rời khỏi nơi này.”

Những người chơi này dường như đều bị tẩy não rồi, như thể chỉ cần F có thể rời đi thành công, thì tất cả mọi người đều có thể được giải cứu vậy.

Lý Quả Nhi không hiểu được suy nghĩ của những người đó, cô nhân lúc hai bên còn chưa trở mặt, lặng lẽ nhặt con dao nhọn do Hàn Phi ném ra, trả lại cho hắn.

Cầm lại con dao tên gọi bầu bạn, sau khi Hàn Phi nắm vào cán dao, nhịp tim của hắn bắt đầu tăng nhanh, hai mươi hai cái tên đó dường như bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh thay đổi nào đó.

“Số 11 là một đứa trẻ đã bị bỏ rơi mười một lần, nếu ai đó có thể vượt qua hai mươi hai cánh tay đó, cứu cậu ấy khỏi tay bố mẹ nuôi, vậy thì cậu ấy sẽ tìm được hạnh phúc thực sự, bây giờ cậu ấy có lẽ đã tìm thấy rồi.” Hàn Phi đã nghe chú hề kể về chuyện trong quá khứ, dường như hắn đã giúp chú hề bù đắp tiếc nuối nào đó, đây cũng là một trong những lý do khiến chú hề sẵn sàng giao dịch với Hàn Phi.

Quái vật đã chết, không có kẻ thù chung, lợi ích khác nhau có thể dễ dàng chia rẽ.

Không cần F phải nói nhiều, một số người chơi đã tập trung xung quanh.

“Tôi mang theo theo thành ý muốn gia nhập với các anh, còn cung cấp manh mối quan trọng như vậy cho các anh, đây là cách mà các anh trả ơn phải không?” Giọng Lý Quả Nhi trở nên lạnh lùng, cô thò tay vào trong túi áo.

“Chúng tôi đã giết một con quái vật đáng sợ như vậy, nhưng điểm của tôi không tăng lên chút nào.” Sau khi F nói

xong, Thiên Dạ cũng bắt đầu kiểm tra, điểm trên thư mời của bọn họ đều không thay đổi.

“Bởi vì cái này mà anh muốn giết chúng tôi ư?” Lý Quả Nhi không chút hoảng sợ: “Hôm nay anh giết chúng tôi vì lý do này, ngày sau anh cũng sẽ giết những người khác xung quanh vì lý do tương tự.”

“F, thả anh ấy đi đi.” A Trùng kìm chế nỗi sợ hãi, nói giúp Hàn Phi lần nữa, anh ta luôn cảm thấy hắn rất quen, có lẽ là bởi vì trên cánh tay hắn đầy vết sẹo, anh ta cảm thấy hai người là người cùng chung một con đường.

“Quả thực cũng không cần ra tay, mục tiêu của chúng tôi là tập trung tất cả lực lượng, khi tích đủ 100 điểm, nghĩ cách giết chết chủ nhân của trò chơi trong công viên vui chơi.” Thiên Dạ cũng không muốn phát sinh xung đột với Hàn Phi, anh ta và Tường Vi đều muốn lôi kéo càng nhiều người tham gia trò chơi hơn, mọi người hợp sức chống lại người tổ chức trò chơi.

Những người chơi xung quanh thấy Thiên Dạ nói, bắt đầu lùi lại phía sau.

Lý Quả Nhi không dám tiếp tục ở lại, nắm lấy Hàn Phi và chạy về phía cửa ra vào, cô ấy lo lắng đối phương sẽ nghĩ lại.

Cả quá trình, F không nói lời nào, mắt cứ nhìn chằm chằm bóng dáng Hàn Phi, sát khí trong lòng càng lúc càng nặng.

“Tương lai mà tôi nhìn thấy không có anh ta, đối với tôi mà nói, giải pháp an toàn nhất chính là giết chết anh ta.” Ngón tay F chuyển động, trong lòng bàn tay xuất hiện một thư mời màu đen, anh ta cầm thư mời chiếu thẳng với đêm máu màu đỏ sẫm, khi điều chỉnh đến một góc độ nào đó, trên thư mời xuất hiện một con số —— 16.

Trong tình huống không thành công bắt được quỷ, con số này đại diện cho mười sáu mạng người.

“Trò chơi đã bắt đầu chưa?”

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ngày càng đến gần 0 giờ, ở một số tòa nhà khác cũng bắt đầu xảy ra những thay đổi .

“Chúng ta cũng đi thôi, nơi này sau 0 giờ không thể rời khỏi được nữa.”

F và những người chơi khác đi đằng sau, Lý Quả Nhi và Hàn Phi xung trận ngựa lên trước đi đầu tiên.

Lý Quả Nhi từ trên tầng cao nhất rời khỏi, chạy rất nhanh, giống như nhìn thấy nhà mình bị cháy vậy, kéo Hàn Phi vội vàng chạy xuống tầng.

“Cách 0 giờ vẫn còn một khoảng thời gian, không cần lo lắng.”

“Anh cứ đi theo tôi là được rồi.”

Lý Quả Nhi đến đầu cũng không quay lại, cô và Hàn Phi chạy ra khỏi tòa nhà số 11, đi đến thông đạo giữa tòa nhà số 1 và số 10.

“Tôi muốn đến tòa nhà số 1 xem thử, hạnh phúc của số 11 được giấu trong tòa nhà số 11, còn hạnh phúc của tôi có thể giấu trong tòa nhà số 1.” Hàn Phi đeo ba lô muốn đi vào hành lang, dọa cho Lý Quả Nhi và con mèo xấu xí trong ba lô đều cùng nhau hét lên.

“Sau này còn nhiều cơ hội! Sắp 0 giờ đến nơi rồi! Tất cả quỷ đều sẽ phát điên, anh tuyệt đối không được làm càn vào lúc này!” Lý Quả Nhi kéo Hàn Phi đi vào thông đạo.

“Chỉ có thể rời đi với một món đồ trong tòa nhà, mà chỉ cần mang món đồ đó ra ngoài, chắc chắn sẽ bị con ‘quỷ’ nào đó truy đuổi, đây là một cục diện không có lời giải, nhưng dường như cũng là cách duy nhất để rời đi.” Lý Quả Nhi nắm lấy áo của Hàn Phi, bảo hắn cầm dao đi về phía trước.

“Lát nữa có thể sẽ có đủ các thể loại âm thanh khác nhau quấy nhiễu anh, còn có thể gặp những con quỷ khác, con đường nhỏ này trông có vẻ ngắn, nhưng muốn rời đi lại vô cùng khó khăn…”

Lý Quả Nhi còn chưa nói xong, Hàn Phi đã rất nhanh đưa cô ra ngoài.

Sau khi có được trái tim của hạnh phúc, Hàn Phi dường như có mối liên hệ nào đó với cư xá bị bao phủ bởi đêm máu

này, hắn giống như là một thành viên ở đây, khi rời đi không có bất kì cản trở nào.

Tiến lên một bước, đêm tối buông xuống, bầu trời đêm trở lại màu sắc bình thường, gió lạnh phả vào gò má, đèn đường bên cạnh tỏa ra ánh sáng nhợt nhạt.

"Đi ra rồi?" Lý Quả Nhi nắm lấy áo khoác Hàn Phi, ngây ra một lúc tại chỗ: "Có khi nào chúng ta lại rơi vào một ảo giác khác không?"

"Chắc là không, cái tên quỷ chú hề kia hình như biết tôi." Hàn Phi mơ hồ nói.

"Tôi cũng cảm thấy anh ta biết anh." Lần này Lý Quả Nhi không phản bác: "Điểm tích lũy có được khi giết con quái vật vừa rồi hình như đều tính hết cho tôi."

Nhanh chóng rời đi, Lý Quả Nhi và Hàn Phi trên đường chạy trốn lấy ra thư mời: "Sau khi con quái vật lớn nhất chết đi, tôi trực tiếp có được 11 điểm tích lũy, hiện tại tôi có 16 điểm! Anh có biết đây là khái niệm gì không? Một con quỷ điên trong tay có mười sáu mạng người!"

"Chỉ giết con quái vật đó thôi thì không thể nhận được 11 điểm tích lũy, số điểm tích lũy mà chúng ta nhận được hẳn là liên quan đến việc quỷ chú hề đó chủ động tiêu tan, anh ta nói rằng phải phá vỡ ký ức tuổi thơ, có lẽ anh ta đã đem số điểm sau khi thể xác của mình chết đi tính hết cho chúng ta." Hàn Phi mất trí nhớ, nhưng năng lực phân tích cơ bản vẫn còn.

"11 điểm tích lũy, nếu như để đám người đó biết chuyện, có lẽ sẽ tức đến phát điên mất." Tâm tình Lý Quả Nhi rất tốt, thậm chí nhìn Hàn Phi cũng trở nên vừa mắt hơn.

"Tiếp theo chúng ta không thể dựa vào bọn họ nữa, chúng ta phải tự mình tích lũy điểm và cố gắng hoàn thành qua cửa tất cả các trò chơi càng sớm càng tốt." Hàn Phi không biết chuyện gì sẽ xảy ra sau khi tích lũy đủ điểm, ngoài ra người lần này phải qua cửa không phải là hắn, mà là Lý Quả Nhi.

Nhìn người phụ nữ bên cạnh mình, trong lòng Hàn Phi có cảm giác đặc biệt kỳ lạ, dường như người phụ nữ này là do hắn cố ý sắp đặt vậy.

“Để đạt được 100 điểm thì khó quá, nhưng có sự giúp đỡ của anh, tôi vẫn rất tự tin.” Lý Quả Nhi cất thư mời đi, nụ cười trên mặt vừa ngọt ngào vừa nguy hiểm.

“Tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp cô.” Hàn Phi vô cùng dứt khoát trả lời.

“Tại sao anh lại giúp tôi? Chúng ta mới quen nhau được hai ngày, trong khi đó anh còn bị giam trong tầng hầm cả một ngày.” Lý Quả Nhi vươn vai, nhìn thẳng vào mắt Hàn Phi: “Chẳng lẽ anh là thực sự thích bị giam cầm và tra tấn à? Chẳng lẽ anh không phải là mắc chứng hoang tưởng bị bức hại, mà là hội chứng Stockholm?”

“Không biết.” Hàn Phi lắc đầu.

“Anh thực sự là người đàn ông thật thà nhất mà tôi từng gặp, đơn thuần như một tờ giấy trắng.” Lý Quả Nhi dường như nhớ đến một số chuyện không vui nên không tiếp tục chủ đề này nữa: “Kế hoạch của anh tiếp theo là gì??”

“Quay lại homestay Cuộc sống hoàn hảo, tìm đến một thủ lĩnh khác trong số bọn họ.” Hàn Phi bình tĩnh một cách dị thường nói.

Lý Quả Nhi hơi chút khó hiểu: “Chúng ta đã trở mặt với bọn họ rồi, bây giờ còn qua đó làm gì?”

“Kẻ ác tố cáo trước.” Ánh mắt Hàn Phi xẹt qua bóng dáng của F: “Trò chơi giữa tôi và anh ta hình như đã bắt đầu rồi.”

Chương 648: Mã số 0

“Khi chúng ta đưa ra đề nghị tham gia, cái người chơi tên Tường Vi đã giơ tay phản đối, bây giờ anh quay lại tìm anh ta, liệu anh ta có tin những gì anh nói không?” Lý Quả Nhi không hiểu tại sao Hàn Phi phải quay lại: “Người ta đều là một nhóm, chắc chắn sẽ nghiêng về phía người của mình rồi.”

“Cái tên Tường Vi đó rất lý trí, anh ta đưa ra lựa chọn không phải vì tình cảm, mà là tối đa hóa lợi ích của tất cả mọi người. Tôi không cần anh ta phải giúp tôi, chỉ cần nói với anh ta những gì F đã làm, để anh ta tự phán xét là được.” Hàn Phi luôn cảm thấy nhóm người tham gia trò chơi của Cuộc Sống Hoàn Hảo rất đặc biệt, khác hẳn những cư dân trong thành phố, như thể bọn họ đến từ nơi khác vậy.

“Tôi vẫn cảm thấy làm như vậy rất mạo hiểm.” Lý Quả Nhi đi theo sau lưng Hàn Phi: “Nếu anh nhất quyết muốn quay lại, vậy thì chúng ta tốt nhất hãy nhanh lên, lệch thời gian ra, đừng để bị đám người của F chặn lại.”

“Chúng ta bắt xe đi.” Khi Hàn Phi đi qua góc phố, từ xa nhìn thấy một chiếc taxi màu đen đang từ từ lái tới, giống như một chiếc xe tang không người lái, đang tìm kiếm chủ nhân của nó.

“Anh chê mình sống quá lâu rồi đấy à?” Lý Quả Nhi liên tục từ chối, con mèo xấu xí trong ba lô của Hàn Phi cũng kêu meo meo, muốn chạy trốn.

“Đi bộ bình thường quay lại, thời gian quá gấp.” Hàn Phi ôm lồng ngực của mình: “Quan trọng hơn là, tôi muốn kiểm chứng một số suy nghĩ.”

“Kiểm chứng cái gì?”

“Cái tên F đó dường như có năng lực tiên đoán tương lai, còn tôi dường như có năng lực tiên đoán cái chết, mỗi khi cái chết đang đến gần, tôi đều cảm thấy vô cùng kinh hoàng sợ hãi” Hàn Phi bước đến bên đường, vẫy tay về phía xa: “Nhưng

khi tôi nhìn thấy chiếc taxi màu đen này thì lại không hề cảm thấy sợ hãi, tôi không sợ, điều đó có nghĩa là tôi sẽ không chết, nếu như đã không chết, thì tại sao lại không thể đi nó?"

Sau khi Lý Quả Nhi nghe Hàn Phi nói xong, nhất thời không tìm ra lý do để phản bác: "Tôi vốn còn nói cái người dự đoán tương lai là không bình thường, bệnh tình này của anh cũng không phân cao thấp rồi."

Chiếc taxi màu đen chạy trên đường phố vào nửa đêm, giống như một con thuyền đơn độc lênh đênh trên con tàu Styx, chờ đợi những người có duyên vội vã đầu thai.

Không nhìn thấy chiếc xe tới gần như thế nào, nó đã đậu ở bên cạnh Hàn Phi, từ trong thân xe màu đen phát ra âm thanh quỷ dị, làm cho người ta cảm thấy rất không thoải mái.

"Lên xe!" Hàn Phi mở cửa xe, một mùi thối rất kì lạ bay ra từ trong xe, cụ thể cũng không phân biệt được là thứ gì thối.

"Không phải, anh có chắc là không suy nghĩ thêm không?"

Lý Quả Nhi còn đỡ, ít nhất còn có thể kháng cự một chút, nhưng con mèo xấu xí trong ba lô của Hàn Phi chỉ có thể kêu rống lên, không có chút sức lực phản kháng nào đã bị hắn ném vào trong xe taxi.

"Được rồi, tôi tin anh thêm một lần nữa." Lý Quả Nhi cũng lên xe, ngồi ở ghế phía sau.

Sau khi Lý Quả Nhi lên xe, Hàn Phi mở cửa trước, hắn dường như vì để trò chuyện với tài xế dễ hơn, tạo ra trải nghiệm tốt hơn, nên trực tiếp ngồi vào ghế lái phụ.

"Đến homestay Cuộc sống hoàn hảo, làm phiền anh chạy nhanh một chút, chúng tôi rất vội." Khi Hàn Phi nói, luôn chú ý tới tình trạng cơ thể của mình, tim đập đều đặn ổn định, đại não cũng không có chút sợ hãi nào.

So với sự bình tĩnh của Hàn Phi, tài xế taxi có chút bồn chồn, hai tay giữ chặt vô lăng, ngón trỏ khẽ run, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu.

"Cuộc sống hoàn hảo… homestay…" Người tài xế lặp đi lặp lại địa chỉ đó, cả người như thể sẽ đổ bệnh bất cứ lúc nào,

ngồi trong xe của người đàn ông này, có cảm giác như đang đi cắm trại với tử thần vậy.

Lý Quả Nhi nắm chặt ba lô của Hàn Phi, cô thử đẩy cửa xe ra, nhưng cửa xe đã bị khóa, bây giờ muốn rời đi, chỉ có thể đập vỡ cửa sổ.

Không cần trao đổi gì thêm, tài xế đã khởi động xe.

Chiếc taxi đen xì đang lái đi trong đêm tối, hình như người tài xế lần đầu tiên lái xe, anh ta đang cầm vô lăng bằng cả hai tay, áo sơ mi ướt đẫm mồ hôi, ánh mắt thất thường, có lúc nhìn vào kính chiếu hậu, có lúc sẽ lại nhìn vào đồng hồ điện tử trong xe.

"Bác tài này, tốt hơn là anh nên lái xe nghiêm túc vào, đừng phân tâm như vậy." Trong tay áo của Hàn Phi có con dao sắc bén bầu bạn, nếu như tài xế không nghe lời, vậy thì hắn chỉ có thể đổi một phương thức bầu bạn khác rồi.

"Được rồi, tôi biết… Đúng rồi, hai người muốn đi đâu?"

"Homestay Cuộc sống hoàn hảo, nếu như anh không biết đường, tôi có thể chỉ đường cho anh." Lúc đến, Hàn Phi đã ghi nhớ đường đi, trong đầu hắn dường như đã có sẵn một bản đồ, hắn dựa vào trí nhớ của mình để dần dần hoàn thiện bản đồ đó.

"Không cần, tôi biết đường." Ngoài vẻ ngoài không bình thường, tài xế không có vấn đề gì khác, ít nhất kỹ năng lái xe của anh ta không tệ, cũng không lái sai hướng.

Hàn Phi ngồi trong xe nhìn kiến trúc hai bên, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy thành phố bao phủ trong đêm tối từ góc độ này, có cảm giác kỳ lạ như chạy vào trong một bộ phim kinh dị vậy.

Sau khi đi qua hai ngã tư, chân của người lái xe từ từ bắt đầu run rẩy, anh ta liếc nhìn đồng hồ điện tử một cái: "Homestay Cuộc sống hoàn hảo, tôi biết nơi đó, anh là muốn tới Cuộc sống hoàn hảo đúng không?"

"Đúng."

"Homestay Cuộc sống hoàn hảo, Homestay Cuộc sống hoàn hảo…" Người lái xe cứ lặp đi lặp lại địa điểm này, đến

khi đèn xanh bật lên, anh ta đạp ga chọn một con đường và phóng xe thẳng qua.

“Khụ khụ!” Lý Quả Nhi ở ghế phía sau ho khan vài tiếng, sau đó lấy điện thoại di động ra đưa cho Hàn Phi: “Có người gửi tin nhắn tìm anh, hỏi anh tối nay có về nhà ăn cơm không?”

Hàn Phi có chút nghi hoặc đón lấy điện thoại, mở tin nhắn ra, bên trong là tin nhắn do chính Lý Quả Nhi biên tập —— Mùi thối bốc ra từ gầm ghế sau, trên mép đệm ghế còn có vết máu chưa lau sạch, hàng ghế sau hẳn là đã có người chết, anh hãy xem đoạn video bên dưới, điện thoại quay không được rõ lắm.

Hàn Phi vuốt xuống, liền nhìn thấy đoạn video Lý Quả Nhi vừa quay.

Đối phương chắc là muốn dùng điện thoại để xem dưới gầm ghế có gì, nên đã lén lấy điện thoại thò xuống dưới ghế để quay.

Sau khi tắt âm thanh đi trước, Hàn Phi bình tĩnh như không bấm vào video.

Đoạn video vài giây nhanh chóng kết thúc, dưới ghế ngồi tối đen như mực, không thể nhìn rõ cái gì.

“Mùi thối đúng là bay ra từ dưới ghế ngồi.” Hàn Phi đọc đi đọc lại mấy lần, cuối cùng phát hiện ra một điểm khác thường, dưới ghế ngồi của Lý Quả Nhi có một vùng nhỏ màu trắng rất mờ.

“Đi cùng với em rồi, anh sao còn phải về nhà ăn cơm nữa?” Video trên điện thoại nhìn không rõ, Hàn Phi quay đầu lại thản nhiên nói một câu, khi hắn trả lại điện thoại cho Lý Quả Nhi, ánh mắt nhìn về phía dưới ghế ngồi.

Dưới gầm của hàng ghế sau đen xì có kẹt cái đầu của một người đàn ông, hai mắt mở to, trên mặt toàn là máu.

“Em nói với cô ấy, kế tiếp anh còn có nhiệm vụ quan trọng phải làm, nên tối nay không về được, bảo cô ấy tự lo cho an toàn của mình.” Bản lĩnh lời thoại của Hàn Phi rất mạnh, khả

năng ứng biến càng mạnh hơn, trong tích tắc đã diễn ra hình tượng một tên đàn ông cặn bã.

Lấy lại điện thoại, Lý Quả Nhi dường như hiểu được ám thị của Hàn Phi, đút tay vào túi áo, trông rất bình tĩnh, nhưng trên thực tế đã bắt đầu cảnh giác cao độ.

Lại đi qua một ngã tư khác, má tài xế ướt đẫm mồ hôi, hình như tim anh ta có vấn đề gì đó, đầu từ từ cúi xuống, miệng lộ ra cử chỉ điên khùng: "Muốn đến homestay Cuộc sống hoàn hảo, tôi biết đường, muốn đến homestay Cuộc sống hoàn hảo, muốn đến homestay Cuộc sống hoàn hảo, ở đó có một ngôi nhà, trong nhà trồng đầy hoa, những đứa trẻ cười đùa vui vẻ, tôi còn nhìn thấy con của mình, đúng rồi, tôi phải đón nó tan học, đón nó đến khu vườn bí mật màu lam trắng đầy bướm."

Đồng hồ điện tử trên xe taxi cho thấy đã 11 giờ 58 phút tối, chỉ còn hai phút nữa là đến 0 giờ, sự bất thường thực sự trong xe taxi dường như đang dần hiện ra.

Người tài xế vẫn đang trên đường đến homestay Cuộc sống hoàn hảo, nhưng anh ta lẩm bẩm bắt đầu thốt ra những từ hoàn toàn không liên quan.

"Con trai tôi thích nhất là ngắm biển, nó và các bạn nhỏ khác được gửi đến nơi có hoa màu xanh lam, bọn chúng vừa được trồng xong, thì ở đó xảy ra hỏa hoạn, khi tôi đến nơi thì thấy con mình đang nở hoa trong biển lửa, tiếng kêu của nó như một bông hoa màu đen đang nở rộ, nở ở nơi nóng bỏng nhất, nở trong trái tim tôi… "

Trong khi người tài xế taxi đang lẩm bẩm một mình, Lý Quả Nhi ở hàng ghế sau phát hiện ra một tờ báo được chèn trên ghế, có hai bức ảnh màu trắng xám được đăng trên tờ báo cũ.

Trong một lần tham gia lớp huấn luyện, một đám cháy đã xảy ra, trong ảnh là một đứa trẻ lăn lộn trong lửa, cuối cùng ngã vào trong biển lửa.

Trong một bức ảnh khác, một chiếc taxi bị tông đến biến dạng, tài xế và hành khách đều vô cùng thê thảm, toàn thân đều đã bị làm mờ.

Cảm thấy bất an, Lý Quả Nhi lấy tờ báo ra, khi cô nhìn thấy tiêu đề tin tức, nhịp tim liền bắt đầu tăng nhanh.

"Tài xế taxi giết liên tiếp 9 người, chỉ vì tin vào mượn xác hoàn hồn?"

"Một tài xế taxi đã trút giận vì cái chết của đứa con mình lên những hành khách vô tội, anh ta tuyên bố rằng mình có thể đem linh hồn của hành khách làm tế phẩm cho đứa trẻ, giúp đứa trẻ tái sinh, còn nói rằng có chín cách khác nhau để làm cho người chết tái sinh, anh ta là cấp thấp nhất, có tỷ lệ thành công thấp nhất."

"Để hoàn thành buổi lễ, người đàn ông đã phải tán gia bại sản để chuẩn bị chín nghi thức, cố ý sát hại tám hành khách và một người qua đường vô tội…"

Xem đến đây, sắc mặt của Lý Quả Nhi đã đã trở nên rất xấu, trùng hợp là thời gian cũng đã đến 0 giờ nửa đêm.

Khi thời gian trên đồng hồ điện tử đã báo hết và chuyển về con số 0, người tài xế đang thều thào bỗng như bừng tỉnh, mắt mở to nhìn thẳng vào con đường phía trước: "Tôi phải đi đâu ý nhỉ? Ồ, tôi nhớ ra rồi, tôi phải đến lớp sở thích màu lam trắng để đón con trai tôi về nhà!"

Khi tài xế xuất hiện thay đổi, đại não của Hàn Phi cũng bị kích thích rất mạnh, tất cả tên trên tim đều đỏ như máu, những cầu nguyện thuộc về số 11 không ngừng vang vọng trong đầu.

0 giờ nửa đêm là lúc quỷ quái hoàn toàn giải phóng sức mạnh của nó, trái tim mà Hàn Phi hái xuống và con dao hắn giấu trong tay áo dường như đều được kích hoạt.

Trái tim đập thình thịch, máu chảy dồn dập, mạch máu trong cơ thể Hàn Phi căng phồng, cảm giác đau đớn chưa từng thấy.

Đau đớn này là do Hạnh Phúc mang đến, Hàn Phi cảm giác như có hai mươi hai cánh tay đang giằng xé đại não, muốn xét nát hoàn toàn não của hắn.

Tiếng chuông 0 giờ vang lên, tiếng này tiếp nối tiếng kia, khi tiếng chuông thứ mười hai ngừng lại, não của Hàn Phi

dường như bị xé toạc ra thành một vết nứt.

Cũng chính vào lúc đó, hắn nghe thấy một giọng nói cực kỳ lạnh lùng, nhưng lại vô cùng quen thuộc.

“Mã số 0…”

Khi giọng nói kỳ quái đó vang lên, Hàn Phi như bị sét đánh trúng, hắn ôm trái tim đang đập, thân thể run rẩy kịch liệt.

Đau đớn, phấn khích, tuyệt vọng, đủ loại cảm xúc tràn ngập bộ não trống rỗng của hắn.

0 giờ đã đến, thời gian của quỷ bắt đầu, tài xế ngồi trên ghế lái chính mặt đầy tử ý, hung dữ méo mó; Hàn Phi ở ghế phụ run rẩy không thể kiểm soát, sắp cắn môi chảy cả máu.

Hai người ngồi phía trước đều phát điên rồi, Lý Quả Nhi bị lừa lên xe ôm chặt con mèo xấu xí, sắc mặt tái nhợt, có phần bất lực.

“Chú hề và tôi có giao dịch, món quà mà anh ta tặng tôi chính là chỗ dựa để tôi phá vỡ thế cục.” Hàn Phi dựa vào nghị lực đáng kinh ngạc, từ từ thích ứng với cơn đau, hắn cảm thấy sau khi tất cả máu toàn thân được bơm vào tim, đến khi chảy ra đã biến thành máu quỷ, trên làn da vốn dĩ bình thường của hắn bắt đầu xuất hiện những hoa văn rất nhạt, như thể đó là một loại vật tổ nào đó của ác quỷ.

Mở mắt ra, nước mắt chảy ra từ khóe mắt, mỗi khi như này, hắn đều có thể nhìn thấy một số thứ mà lúc trước đây không thể nhìn thấy.

“Bây giờ mình vẫn không nhớ ra quá khứ, nhưng tấm vải đen che mờ trí nhớ của mình đã bị chú hề xé ra một lỗ nhỏ, tiếp theo mình phải dựa vào chính mình từ từ mở rộng lỗ thủng ấy, lấy lại tất cả những thứ đã mất, tìm thấy con người thực sự của mình!”

Hàn Phi một vùng trống rỗng, lúc này lại biết thêm một thông tin quan trọng nữa —— Mã số 0.

“Trong kịch bản có số 11, còn có số 4 nữa, còn mã số của mình hình như là số 0.”

“Con số 11 này dường như là mã số của đứa trẻ kia trong cô nhi viện, nếu nghĩ về nó theo cách này, có phải mình và số 4 cũng đều là những đứa trẻ trong cô nhi viện?”

“Số 11 đã bị bỏ rơi mười một lần, còn bị cô nhi viện toàn gửi đến cho những bố mẹ nuôi rất kỳ lạ, nhìn từ góc độ này, cô nhi viện dường như đang cố tình tra tấn những đứa trẻ mồ côi đó, cố gắng biến chúng thành quái vật.”

Thông qua sự từng trải của số 11, Hàn Phi đã suy đoán ra rất nhiều thông tin.

“Số 11 đã xây dựng một công viên vui chơi nho nhỏ trên nóc nhà của cậu ấy, ở cuối thành phố này còn có một công viên vui chơi thực sự, có phải cậu ấy đang muốn ám chỉ cho mình rằng, cô nhi và công viên vui chơi có mối liên hệ với nhau?”

Năng lực quan sát nhạy bén, cộng thêm trực giác và bản năng kinh khủng, sau khi Hàn Phi nắm được manh mối, hắn nhanh chóng suy đoán ra.

“Cặp vợ chồng đưa mình đi khám bệnh có khi nào cũng là bố mẹ nuôi của mình không? Có khả năng nào bọn họ thật sự là những kẻ giết người hàng loạt, cô nhi viện lại đặc biệt tìm ra một cặp bố mẹ như vậy cho mình?”

Vô số phỏng đoán thoáng qua trong đầu, Hàn Phi nhanh chóng nghĩ tới việc nên làm tiếp theo: “Món quà từ số 11 đã nhận rồi, tối mai mình phải nhanh chóng đến chỗ số 4 càng sớm càng tốt, tên F đó có thể đoán được tương lai, anh ta rất có thể cũng sẽ qua đó, mình nhất định phải tăng tốc!”

Sau khi nghĩ đến đây, Hàn Phi ngẩng đầu lên, phát hiện chiếc taxi đang phóng nhanh về phía một con đường xa lạ, tài xế dường như đã phát điên, muốn lái taxi đi đến một nơi nào đó.

Chương 649: Hình đại diện màu đen

"Ngăn anh ta lại! Hàn Phi!" Lý Quả Nhi không thể để ý gì nữa, cô hét lớn kêu gào muốn đánh thức Hàn Phi.

Lúc 0 giờ, quỷ sẽ bùng phát toàn bộ sức mạnh, nếu như chỉ có như vậy thì Lý Quả Nhi cũng không sợ, vấn đề là trong một không gian kín hoàn toàn như này, ngoài sự biến dị của người tài xế bị nghi là quỷ ra, đồng đội thân nhất của mình cũng bắt đầu phát điên rồi!

Thân thể Hàn Phi kịch liệt run rẩy, hai mắt lồi ra, mạch máu phồng lên, trông còn đáng sợ hơn cả người tài xế điên kia.

Tài xế người ta dường như chỉ là chịu kích thích, tinh thần không bình thường, phía Hàn Phi bên này nhìn càng giống như bị quỷ cấp cao trực tiếp nhập vào, như thể sắp hủy diệt mọi thứ xung quanh.

Đồng hồ điện tử trong xe ngừng chuyển động, thời gian được ấn định vào lúc 0:01, thời gian này dường như có một ý nghĩa đặc biệt nào đó.

Có vẻ như vào thời khắc này, cả thế giới sẽ bước vào thời gian thuộc về "quỷ", mà chỉ có những người bị quỷ ảnh hưởng, hoặc những người ở bên cạnh quỷ, mới bước vào thời gian này, trải qua khoảnh khắc cực kỳ dài này.

"Tôi phải đến lớp học thêm lam trắng, ở đó có một biển hoa, tôi phải đi đón con tôi!" Tay của tài xế như đã hàn chặt vào vô lăng, Lý Quả Nhi có chút lo lắng đối phương sẽ trực tiếp rút cả cái vô lăng ra.

Thông qua cửa kính xe, Lý Quả Nhi đồng thời nhìn thấy hai người đàn ông biến thái, bởi vì cú sốc do hai người đó gây ra quá dữ dội nên cô thậm chí còn bỏ qua sự thay đổi nào đó đang diễn ra trong chính chiếc xe.

Ngọn đèn nhỏ trên nóc xe bắt đầu nhấp nháy, ánh đèn giống như ảo giác, xuất hiện một vài con thiêu thân nhỏ.

Trên người con thiêu thân có hoa văn kỳ lạ, giống như tro tàn và khói đen bốc lên từ hiện trường vụ cháy.

Những con thiêu thân đó cũng không biết đến từ đâu, số lượng của chúng ngày càng nhiều.

Nóc xe mới thay cũng xuất hiện vết nứt, những sợi tóc xõa xuống qua kẽ hở.

Đệm ghế trở nên nhớp nháp và ẩm ướt, mông ngồi lên trên, dường như chiếc quần sẽ dính đầy máu, cơ thể sẽ không ngừng sụt lún.

Lý Quả Nhi lo lắng lấy ra súng bắn điện đã được sửa đổi, nhưng thứ này không thể đối phó với tất cả các loại quỷ dị trong xe.

Bắp chân rung chuyển, Lý Quả Nhi đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó cọ vào bắp chân mình, như thể một con chuột đang chạy xung quanh trong xe.

Bản thân Lý Quả Nhi không quá sợ chuột, cô dùng bình xịt hơi cay đập về phía bắp chân của mình, nhưng khi cúi đầu xuống mới phát hiện ra, đó không phải là một con chuột, mà là một bàn tay thò ra từ dưới ghế!

Có một "người" cơ thể vỡ thành nhiều mảnh nhỏ đang bò ra ngoài!

Lý Quả Nhi bật súng bắn điện ở mức tối đa, một luồng điện sáng và nguy hiểm vụt qua và đâm thẳng vào cánh tay của người đàn ông.

Nếu như là một người bình thường bị điện giật như thế này, hôn mê là chuyện nhỏ, thậm chí có thể trực tiếp bị điện giật chết, nhưng cánh tay đó không hề bị ảnh hưởng gì hết, nắm lấy bắp chân của Lý Quả Nhi.

Một lực không thể tưởng tượng nổi ập đến, Lý Quả Nhi bị cánh tay đó kéo xuống dưới ghế, đầu cô va vào lưng ghế trước của xe taxi.

Ánh mắt chuyển động, Lý Quả Nhi và đầu người dưới ghế sau vừa hay đối diện nhau, khuôn mặt đầy máu hoàn toàn biến dạng, trong mắt tràn đầy hận và ghen tị với người sống, anh ta

dường như muốn nghiền nát xương cốt của Lý Quả Nhi, kéo cô ấy xuống dưới ghế của chiếc taxi, để cô vĩnh viễn không được siêu sinh.

"Hàn Phi! Dùng con dao đó giết bọn họ đi!"

Điện giật không có tác dụng với quỷ, Lý Quả Nhi cố gắng hết sức muốn đánh thức Hàn Phi, muốn đối phó với quỷ quái dường như chỉ có những vật phẩm do quỷ quái để lại.

Hàn Phi lúc này cũng đã tỉnh táo lại, lật tay lấy ra con dao sắc bén bầu bạn.

Sau khi một lỗ nhỏ trên tấm vải đen ký ức bị xé ra, nội tâm sợ hãi mọi thứ của Hàn Phi suy yếu đi rất nhiều, hắn vung tay ném con dao vào camera trong xe.

"Fuck! Đã là lúc nào rồi, anh còn để tâm đến cái camera làm gì!" Âm thanh trật xương phát ra từ bắp chân của Lý Quả Nhi, cô hét lên thê thảm.

"Xin lỗi, bệnh nghề nghiệp quen rồi." Sau khi Hàn Phi phá camera, hắn đập bộ đàm trên taxi rồi kề dao nhọn vào cổ tài xế: "Lập tức dừng lại!"

"Tôi phải đi đón con tôi, muộn chút nữa, có thể sẽ xảy ra chuyện vô cùng tồi tệ! Tôi nhất định phải nhanh lên!" Người tài xế quay đầu nhìn Hàn Phi, ngũ quan anh ta càng ngày càng trở nên không giống người, mà giống một con quái vật hình người hơn.

Hàn Phi biết rất khó để nói đạo lý với một người không bình thường, bàn tay cầm dao của hắn dùng lực ấn xuống.

Cổ tài xế chảy ra máu, người tài xế này đã biến thái đến mức này rồi, vậy mà anh ta vẫn còn sống, là một người còn sống sờ sờ.

Anh ta dường như là một hình thái của cái xác không hồn, bị thứ gì đó chi phối, hoàn toàn đánh mất chính mình, linh hồn trở thành một chấp niệm tà ác.

Nhìn thấy cổ tài xế sắp bị cắt ra, nhưng sắc mặt của anh ta và Hàn Phi đều không thay đổi.

Người tài xế hoàn toàn không để ý đến đau đớn, trong mắt chỉ có sự điên rồ.

Biểu hiện của Hàn Phi khiến chính hắn cũng cảm thấy sợ hãi, giết chết một người dường như không phải là chuyện khó chấp nhận đối với hắn, càng tồi tệ hơn là, hắn cảm thấy trước đây mình nhất định đã từng làm chuyện tương tự, thậm chí còn kinh khủng hơn chuyện này.

Khi con dao sắc bén cắt qua da và máu chảy ra, hắn vậy mà lại cảm nhận được sự quen thuộc mà lâu rồi không có.

Tiếng hét của Lý Quả Nhi phát ra từ hàng ghế sau, tài xế điều khiển xe không ngừng tăng tốc, hình như là chuẩn bị tông thẳng vào kiến trúc nào đó phía trước.

Trong trường hợp này, bản năng của Hàn Phi lại đưa ra một lựa chọn.

Lưỡi dao cắt ngang, hắn quyết định vĩnh viễn bầu bạn cùng linh hồn của người tài xế.

Máu bắn tung tóe trên cửa kính xe, khi sinh khí trong cơ thể người tài xế không ngừng biến mất, sắc mặt kinh hãi trên gương mặt anh ta rốt cuộc cũng dần dần thu lại, dường như lúc này anh ta mới trở lại bộ dạng ban đầu của mình.

"Tôi phải đến lớp học thêm lam trắng, con tôi bị trồng trong một khu vườn bí mật màu lam trắng, nó đang đợi tôi đến đó giữa muôn vàn bông hoa…"

Trong miệng nói ra những lời không thể giải thích được, Hàn Phi đã tranh lấy vô lăng, đạp phanh xe.

Cũng ngay sau khi hắn tự tay giết chết người tài xế, lại nghe thấy giọng nói trong đầu: "Mã số 0…"

Giọng nói phía sau không thể nghe rõ, Hàn Phi lúc này mới chậm rãi ý thức được, dường như mỗi khi hoàn thành việc gì đó hoặc đưa ra lựa chọn nào đó, giọng nói đó sẽ xuất hiện.

"Mình đã từng giết thứ gì đó trước đây, nhưng mình không cảm thấy có lỗi chút nào, rút cuộc đây là do tính cách biến thái méo mó của mình trong quá khứ? Hay là vì mình không hổ thẹn với lương tâm, chỉ giết những người đáng bị giết?"

Trí nhớ bị kỉ niệm khuấy động, Hàn Phi nắm chặt con dao trong tay: "Đúng vậy, con dao của mình, hình như chỉ giết được những kẻ xấu xa tay nhuốm đầy máu."

Chiếc xe còn chưa dừng lại hẳn, Hàn Phi đã mở khóa cửa xe taxi, trực tiếp nhảy ra khỏi xe.

Người bạn đồng hành duy nhất rời đi một cách dứt khoát như vậy, khoảnh khắc đó trái tim của Lý Quả Nhi như rơi xuống đáy vực.

"Bùm!"

Lưỡi dao cứa vào cửa kính xe, vô số thiêu thân màu đen bị nhiễu loạn, bay tứ tung loạn xạ, rải ra bột có mùi thối khét.

Hàn Phi kéo một cái mở cửa sau, không nói lời nào, trực tiếp chồm lên đầu người núp dưới ghế ngồi, dùng dao chặt đứt cánh tay tái nhợt của anh ta.

"Nắm chặt tôi!"

Hàn Phi đưa tay về phía Lý Quả Nhi, cô ấy vừa mới bị quỷ quái kéo đi nhìn về phía hắn, có chút hoảng hốt.

Trong ấn tượng của cô, hình như cũng có một người đã không màng tất cả lao đến cứu cô như vậy.

Giống quá, hai bóng dáng đó gần như trùng khớp với nhau.

Khi Hàn Phi cứu Lý Quả Nhi ra, trực tiếp lao vào trong xe, điên cuồng chặt chém con "quỷ" ẩn dưới ghế ngồi bằng con dao sắc nhọn.

"Cẩn thận nóc xe!" Lý Quả Nhi ngã xuống đất, cô cũng không kêu đau, lập tức đứng dậy đến giúp đỡ, hai người giống như là đồng nghiệp lâu năm, hợp tác với nhau rất ăn ý.

Tóc đen trên đỉnh đầu xõa xuống, trên xe xuất hiện những khuôn mặt trên lớp da mới, dường như hấp thụ máu của tài xế chảy ra.

Hàn Phi toàn lực đối phó với con quỷ trong xe, Lý Quả Nhi nhắm thẳng cơ hội lôi xác người tài xế ra ngoài.

Ý tưởng của Lý Quả Nhi rất hay, nhưng đã xảy ra sự cố trong quá trình thực hiện, hai chân của người lái xe bị kẹt vào ghế lái chính, phần thân dưới của anh ta dường như đã mọc vào chiếc xe rồi.

"Hỏng rồi!"Lý Quả Nhi phát hiện trên thành xe từ từ xuất hiện những đường vân giống như mạch máu, chiếc xe quỷ có rất nhiều người chết này hình như sắp dị hóa hoàn toàn rồi.

Lý Quả Nhi thò tay vào túi xách lấy con dao của mình ra, không chút do dự mà chém vào chân tài xế.

Dao của cô không thể làm tổn thương "quỷ", nhưng phân xác thì không có vấn đề gì.

Hiểu ngầm với nhau, phối hợp tanh máu, trước mặt cái chết, Hàn Phi và Lý Quả Nhi đều đang nỗ lực hết mình để đạt được cái kết tốt đẹp nhất.

Máu chảy dài trên khung kính, khuôn mặt ngọt ngào đó khiến người ta cảm thấy sợ hãi kinh hoàng.

Lý Quả Nhi chỉ mất hơn mười giây để lôi xác tài xế ra khỏi xe thành công, hai chân của anh ta và vô số mạch máu li ti dính vào xe taxi đã bị xé đứt, những khuôn mặt trên nóc xe giận dữ hét lên, nhưng đã không còn tác dụng nữa.

Hàn Phi ngồi ghế sau cũng thành công chặt tan cái đầu người kia ra sau một trận đôi co kịch liệt, chiếc taxi quỷ dị từ từ trở lại bình thường.

Thở ra hổn hển, Hàn Phi ngồi phịch xuống ghế sau, nhìn vết dao dày đặc trên xe, lúc này mới cảm thấy có chút sợ hãi.

"Bây giờ vẫn chưa đến lúc để nghỉ ngơi, chúng ta phải nhanh chóng rời đi." Lý Quả Nhi mặt bê bết máu, cầm dao đứng dậy, giọng điệu lạnh lùng, so với Hàn Phi cô trông giống một kẻ giết người hàng loạt hơn.

"Tại sao phải rời đi, khó khăn lắm chúng ta mới có một chiếc xe của chính mình." Hàn Phi vỗ vỗ đệm: "Một chiếc xe tang second hand."

"Xe bị quỷ ám anh cũng dám ngồi?" Lý Quả Nhi cau mày: "Nếu như chuyện tương tự lại xảy ra thì sao? Quá nguy hiểm!"

“Chú hề số 11 đã nói rồi, anh ta sẵn lòng giúp đỡ tôi vì tôi đã hoàn thành một tiếc nuối nào đó của anh ta trước đó, cũng có nghĩa là, chỉ cần chúng ta hoàn thành tiếc nuối của một con quỷ nào đó, những con quỷ đó cũng có thể là trợ lực của chúng ta.” Hàn Phi cầm con dao ngồi dậy: “Tôi không chắc kẻ thù thực sự của chúng ta là ai, để đảm bảo an toàn, thì sẽ coi tất cả bọn họ như kẻ thù, cố gắng giết chết tất cả mọi người bao gồm cả công viên và người tổ chức trò chơi.”

“Nhưng chỉ dựa vào sức của chúng ta thì rất khó làm được, vì vậy chúng ta phải mượn sức.”

“Hầu hết những người tham gia trò chơi cũng không hợp với chúng ta lắm, vì vậy chúng ta chỉ có thể tập trung vào những ‘người’ khác.”

“Nếu như công viên vui chơi muốn chúng ta bắt quỷ, vậy thì chứng tỏ bọn chúng ít nhiều cảm thấy quỷ là rắc rối của mình, có lẽ chúng ta có thể liên thủ với những con quỷ này để làm suy yếu sức mạnh của công viên vui chơi.”

Trong bộ đồ đen xộc xệch, Hàn Phi cầm dao ngồi ở hàng ghế sau, hắn vừa giết chết một con quỷ, trên người đang toát ra một thứ khí chất khó tả.

Lý Quả Nhi nhìn chằm chằm Hàn Phi, lau vết máu trên má, dường như thấy rằng bộ dạng này của mình quá hung tàn, quay đầu nhìn sang bên cạnh: “Vậy cụ thể anh định làm gì? Anh có thể giao tiếp với quỷ không?”

“Cứ thực hiện từng bước một, chiếc xe tang này chính là một khởi đầu rất tốt, chúng ta hãy đi tìm hiểu những người chết oan này trước, sau đó mới có thể cho thuốc bắt bệnh, tìm ra vấn đề của bọn chúng.” Hàn Phi cũng không biết tại sao, hắn luôn cảm thấy mình rất có kinh nghiệm về vấn đề này.

“Nghe có vẻ hơi điên rồ.” Lý Quả Nhi muốn từ chối Hàn Phi, nhưng lời nói lại biến thành: “Vậy thì thử xem, có tin tức về tài xế được viết trên báo ở ghế sau.”

Lý Quả Nhi xoay người đi xử lý thi thể của tài xế, Hàn Phi cẩn thận kiểm tra xe taxi, trong đầu ghi lại thông tin trên báo,

phát hiện điện thoại di động của tài xế và một lượng lớn ghi chú do anh ta để lại trên ghế lái chính.

Đứa con của người tài xế chết trong đám cháy do có người gây ra, anh ta không thể chấp nhận được việc con mình bị chết, nên cả người phát điên.

Mở điện thoại di động của anh ta ra có thể nhìn thấy vòng kết nối bạn bè và lịch sử trò chuyện của người tài xế đầy rẫy các thể loại tà thần và quỷ quái khác nhau, còn thường chuyển tiếp những câu nói rất kỳ lạ.

Khoảng vài tuần trước, có một người lạ mặt có hình đại diện là màu đen tuyền đã thêm bạn bè với tài xế, người lạ đó nói với tài xế rất nhiều nghi thức khiến người chết tái sinh, mượn dương thọ, kéo dài sinh mệnh, cũng bắt đầu từ đó, mà tài xế từng bước từng bước bắt đầu trở thành con rối của ác quỷ.

“Hung thủ thực sự có lẽ là người này, là anh ta đã hại chết những hành khách đó.”

Bấm vào thông tin của người này, tên của đối phương là một hàng dấu chấm hỏi, trong phần giới thiệu chỉ viết một câu —— Bạn là ai?

Cảm giác như anh ta biết Hàn Phi sẽ nhìn thấy câu này vậy.

“Không có bất kì manh mối nào.” Hàn Phi nhìn hình đại diện màu đen của người đó, giống như đang nhìn vào vực sâu màu đen, không ai biết trong bóng tối sâu hơn đó ẩn chứa thứ gì.

“Đối phương hẳn là vẫn chưa biết chuyện tài xế bị giết, tôi có thể lấy điện thoại di động của tài xế, chờ đợi tin tức của đối phương, hoặc là nói giả làm tài xế để làm một số chuyện.”

Tiếp tục đọc đoạn lịch sử trò chuyện giữa tài xế và hình đại diện màu đen, Hàn Phi cũng biết được địa điểm tài xế tổ chức nghi thức, thi thể của người qua đường hình như đều được giấu ở đó.

“Xem ra tối nay sẽ rất bận rồi.”

Hàn Phi cất điện thoại di động và những tư liệu đó đi, xuống xe giúp Lý Quả Nhi cùng giấu xác.

“Chờ sau khi chúng ta xoa dịu những linh hồn trong xe taxi, thì có thể có một chiếc xe của riêng mình rồi.” Hàn Phi rất vui mừng, phương tiện giao thông có thể lái đi trong đêm tối này vô cùng quan trọng.

“Khi bàn tay của anh đang dính đầy máu như thế, thì đừng nói với một giọng điệu vui vẻ như vậy, đây cũng không phải là một bộ phim tình yêu đô thị.” Lý Quả Nhi trừng mắt với Hàn Phi, cả hai hợp sức dọn sạch vết máu, mai táng thi thể.

“Cứ như vậy đi, trước tiên hãy đến homestay Cuộc sống hoàn hảo nhắc nhở những người tham gia trò chơi đó một cái, nhân tiện lấy thuốc men và dụng cụ giấu xác mà chúng ta cần, sau đó lại quay lại.” Bọn họ không hề lãng phí quá nhiều thời gian, sau khi xử lý qua loa, lập tức lên xe.

“Chiếc xe này lái thực sự kỳ quặc.” Lý Quả Nhi ném hai chân của tài xế xuống dưới ghế phụ lái, điều khiển xe đi vào đêm tối.

Chương 650: Tôi đã thấy dáng vẻ hồi hồn của anh ấy

"Này, lúc nãy sau khi giết chết tài xế và con quỷ dưới ghế sau, điểm trên thư mời của cô có thay đổi không?" Hàn Phi ngồi ở ghế sau lau sạch vết máu còn sót lại trên xe.

"Điểm tích lũy chỉ tăng một điểm, tôi cũng không biết làm thế nào mà có được, cái tiêu chuẩn cho cái gọi là 'bắt quỷ' rất mơ hồ." Lý Quả Nhi đang chăm chú lái xe, tốc độ lái của cô rất nhanh, như thể căn bản không lo sẽ bị đụng xe vậy.

"Vậy thì cũng có nghĩa là bây giờ chúng ta đã có mười bảy điểm rồi?"

"Đúng vậy, nhìn thế này, 100 điểm cũng không ngoài tầm tay."

Khi xe khởi động, không khí ẩm ướt và lạnh lẽo từ từ nổi lên, trên xe taxi bắt đầu xuất hiện các loại quỷ dị, nhưng có Hàn Phi tay cầm dao bầu bạn ở đây, những dị thường đó không chuyển biến xấu hơn nữa.

"Chiếc xe này thực sự là một thứ tốt, không chỉ có thể thay cho việc đi bộ, hình như còn bị nguyền rủa rồi, sau này nói không chừng còn có thể dùng làm cái bẫy và nhà tù."

"Vẫn là anh suy nghĩ chu đáo."

Hàn Phi và Lý Quả Nhi giống như đồng nghiệp đang bàn bạc công việc vậy, tán gẫu về những nội dung khiến người bình thường phải cảm thấy đứng tim.

Tiếng tích tắc vang lên, chiếc đồng hồ điện tử hỏng trong xe lại bắt đầu chuyển động, khi đến 0h45, bọn họ đến homestay Cuộc sống hoàn hảo.

"Cô ở trong xe, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng tiếp ứng cho tôi." Hàn Phi một mình xuống xe, chạy vào trong homestay.

Phát hiện chỉ có một mình hắn quay lại, những người chơi cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng vì bọn họ đã nhận được cuộc gọi

báo bình an từ những người chơi khác, nên cũng không quá làm khó Hàn Phi.

Sau khi tìm thấy Tường Vi, Hàn Phi nói với đối phương một số quan điểm và suy đoán của mình về F.

Trong đó điểm mấu chốt nhất chính là Hàn Phi cảm thấy F dường như là một người đã chết từ rất lâu, hắn không có cách nào để xác nhận, cũng không cần Tường Vi tin những gì hắn nói, chỉ muốn duy trì liên hệ riêng tư với Tường Vi, hy vọng anh ta hãy chú ý hơn.

Khi bức màn ký ức đen tối bị xé toạc, Hàn Phi ngày càng cảm thấy có một số người chơi rất quen thuộc, bọn họ hẳn đã từng là bạn bè.

Tường Vi bị những lời đột ngột này của Hàn Phi dọa cho hoảng sợ, anh ta vô cùng tín nhiệm F, loại tín nhiệm đó giống như là đã cắm rễ vào trong linh hồn, từ khi sinh ra đã được định sẵn.

Nếu như không phải bị Hàn Phi đánh thức, anh ta thậm chí sẽ không bao giờ nghĩ tới tại sao mình lại tin tưởng F đến như vậy.

“Tôi sẽ cho anh biết một bí mật nữa về tôi, mấy ngày trước khi tôi tỉnh dậy trong bệnh viện, sau đó phát hiện hình như đã bị mất trí nhớ, quên hết tất cả mọi thứ xảy ra trong quá khứ. Bác sĩ không chẩn đoán ra được vấn đề gì, đầu của tôi cũng không bị thương, chứng mất trí nhớ này không thể giải thích được, cảm giác như có người có thể thao túng trí nhớ vậy.” Hàn Phi gần như là đang nói rõ: “Trước đây tôi luôn cho rằng là mình đã suy nghĩ quá nhiều, nhưng từ sau khi nghe thấy F có thể đoán tương lai, tôi cảm thấy năng lực thao túng trí nhớ cũng rất có khả năng tồn tại.”

Tường Vi im lặng, anh ta sẽ không tin những gì mà một người xa lạ như Hàn Phi nói, nhưng anh ta cũng đã có chút cảnh giác với F.

“Anh luôn là người duy trì lý trí và tỉnh táo, có trách nhiệm với tất cả những người tham gia trò chơi trong homestay Cuộc sống hoàn hảo, tôi không cần anh phải đồng ý với tôi, tôi chỉ

hy vọng anh có thể duy trì khả năng suy nghĩ độc lập, đừng bị trí nhớ và bề ngoài lừa dối.” Hàn Phi chậm rãi lùi lại: “Những gì mắt thấy tai nghe chưa chắc đã là sự thật, những ký ức mơ hồ trong đầu càng có khả năng là có vấn đề.”

“Đây là số điện thoại riêng của tôi.”

Tường Vi do dự hồi lâu, cuối cùng cũng trao đổi thông tin liên lạc với Hàn Phi.

“Sau này anh nhất định sẽ không bao giờ hối hận về sự lựa chọn này.”

Hàn Phi không dừng lại, bỏ đi ngay sau khi đạt được mục đích.

Hắn quay lại taxi, sau khi cửa đóng lại, Lý Quả Nhi đã khởi động xe.

“Tiếp theo đi đâu?”

“Bên cạnh cô còn có bạn bè nào có thể tin tưởng không?” Hàn Phi lấy điện thoại di động của tài xế ra: “Chúng ta phải chuẩn bị làm một lô công cụ xử lý thi thể, sau này có thể sẽ thường xuyên phải dùng đến.”

“Anh nghĩ tôi thế này có thể có bạn bè gì?” Lý Quả Nhi nhìn kính chiếu hậu, vết máu trên mặt cô còn chưa lau sạch.

“Con gái vẫn phải chú ý ngoại hình một chút.” Hàn Phi nhìn chằm chằm vào mắt kính của Lý Quả Nhi: “Ít nhất sau khi giết người xong, cần phải lau sạch vết máu.”

“Hai thứ này tôi không có mối liên hệ cần thiết nào cả.” Lý Quả Nhi vừa lái xe vừa nói sau khi suy nghĩ hồi lâu: “Tôi vẫn còn có một người bạn, anh ấy rất nhát gan, có lẽ sẽ không chủ động giúp đỡ. Nhưng nếu như tôi dùng tính mạng anh ấy ra để uy hiếp, anh ấy nhất định sẽ ngoan ngoãn phối hợp với chúng ta.”

“Cô cũng biết anh ấy khá rõ đấy, xem ra quan hệ của hai người rất tốt.”

Chiếc taxi băng qua những con phố vắng vẻ, nhanh chóng lái đến một cư xá mới xây dựng ở ngoại ô thành phố.

“Anh ấy họ Giả, là đồng nghiệp cũ của tôi, năng lực làm việc bình thường, nhưng rất thích thể hiện bản thân trước mặt lãnh đạo, trước đây còn từng tưới nước cho cây giả của lãnh đạo trong một tuần liền.” Lý Quả Nhi đậu xe taxi ở chỗ camera giám sát không quay đến, cô và Hàn Phi đã trèo qua hàng rào, lẩn vào bên trong cư xá.

“Anh ấy từng mời tôi đến khi chuyển nhà mới, hôm đó anh ấy đã uống rất say.” Lý Quả Nhi dừng lại trước cửa tầng 1, nhập mật khẩu, cửa hành lang mở ra.

Để tránh camera giám sát, cả hai cùng nhau leo cầu thang bộ lên tầng chín.

“Chính là ở đây.” Lý Quả Nhi mở ba lô, lấy ra một túi đầy mỹ phẩm, nhanh chóng trang điểm cho mình một chút, sau đó ấn chuông cửa, Hàn Phi rất tự giác đi tới một chỗ khuất.

Không lâu sau, cửa chống trộm bên trong được mở ra, một người đàn ông mặc đồ ngủ đầu trọc xuất hiện ở cửa: “Tiểu Quả? Sao cô lại chạy tới đây?”

Lý Quả Nhi sắc mặt tái nhợt, giống như bị bệnh rất nặng, cô vô cùng yếu ớt muốn nói gì đó, nhưng chưa kịp nói ra, liền ngã xuống đất.

“Lý Quả Nhi? Oh shit! Cái quái gì thế này!” Đồng nghiệp nam hói đầu khoảng hai mươi tuổi ở trong nhà do dự một lúc, sau đó vươn tay mở cửa chống trộm ra ngoài: “Mặc dù tôi biết có thể là cô bị oan, nhưng bây giờ cô đến tìm tôi, ít nhiều cũng có phần không thích hợp!”

Đồng nghiệp nam họ Giả bước ra khỏi nhà, định kéo Lý Quả Nhi vào phòng thì ánh mắt anh ta nhảy dựng lên!

Lúc này anh ta mới nhận ra bên cạnh mình còn có một người khác đang đứng!

Toàn thân mặc âu phục màu đen, đeo một chiếc mặt nạ hề màu trắng, cả người tỏa ra sát khí, mép tay áo còn có vết máu.

Kẻ sát nhân đang ở cửa!

“Người anh em, tôi thấy cậu nhìn rất quen.”

Trước khi người đàn ông hói đầu kịp kêu lên, Hàn Phi đã lao tới khóa cổ đối phương, bịt miệng lại.

Người này muốn vùng vẫy, nhưng Lý Quả Nhi đã nắm lấy bàn tay đang dang ra của anh ta.

Lý Quả Nhi lúc nãy vẫn còn nửa sống nửa chết, bây giờ sức lực từ cánh tay hoàn toàn không thua kém một người đàn ông.

"Đừng sợ, chúng tôi không bao giờ giết nhầm người tốt." Giọng nói dịu dàng của Hàn Phi vang lên bên tai Tiểu Giả, khuôn mặt anh ta biến sắc, tựa hồ chỉ nghe thấy một chữ "giết".

Vào trong nhà, đầu tiên Hàn Phi đi dạo một vòng, trong lòng hắn rất bình yên, không cảm thấy có cái chết đang đến gần.

"Căn nhà này rất an toàn, có thể sử dụng như một nơi nghỉ ngơi tạm thời."

"Vậy thì tốt."

Hàn Phi và Lý Quả Nhi không hề làm khó Tiểu Giả, chờ sau khi anh ta bình tĩnh lại, mới bắt đầu thuyết phục đối phương.

Đầu tiên, Lý Quả Nhi kể về quá trình bị oan, có người đang cố tình hãm hại cô, đem cái chết của bác sĩ hào môn Đỗ Xu đổ lỗi hết cho cô, dẫn đến việc cô bị hai bên trắng đen truy tìm.

Chuyện của Lý Quả Nhi Tiểu Giả có nghe nói một chút, nghe xong lại càng chắc chắn rằng cô đã bị gài bẫy.

Sau khi Lý Quả Nhi nói xong, Hàn Phi lấy điện thoại di động của tài xế taxi và tất cả bằng chứng về vụ giết người của tài xế, hắn logic rõ ràng, đặt chuỗi chứng cứ hoàn chỉnh trước mặt Tiểu Giả.

Sau khi nghe xong vụ án giết người hàng loạt kinh hoàng như vậy, trán Tiểu Giả toát mồ hôi vì sợ hãi, nhưng điều mà anh ta không ngờ là Hàn Phi không những không phải là hung thủ giết người, mà còn là anh hùng giết chết hung thủ giết người.

Nhìn hai người tới thăm vào lúc đêm khuya, đầu óc Tiểu Giả vô cùng hỗn loạn, xét theo nội dung cuộc nói chuyện, Hàn Phi và Lý Quả Nhi đều là người qua đường vô tội, nhưng khi thật sự ngồi trước mặt hai người này, nhìn thế nào cũng thấy hai người bọn họ chính là hung thủ giết người hàng loạt thực sự.

"Được rồi, tôi có thể giúp hai người." Tiểu Giả thở dài, khát vọng sống sót mãnh liệt đã thúc đẩy anh ta đưa ra lựa chọn này: "Hai người cần tôi làm những gì? Muốn tôi đi làm thứ gì?"

"Tiêu hủy thi thể… một số loại thuốc và dụng cụ để ngăn chặn việc tiêu hủy chứng cứ do thi thể bị phân hủy." Hàn Phi lấy ra một danh sách: "Tôi đã liệt kê hết đây rồi."

Tiểu Giả nhìn danh sách, sắc mặt xám xịt: "Anh thế này cũng quá chuyên nghiệp rồi đấy."

"Cám ơn đã quá khen." Hàn Phi khẽ gật đầu: "Hai chúng tôi chỉ ở tạm thời thôi, cũng không ảnh hưởng anh quá lâu. Ân tình này của anh, tôi cũng sẽ ghi lòng tạc dạ."

"Anh đừng nói nữa." Ánh mắt Tiểu Giả đảo qua đảo lại giữa Lý Quả Nhi và Hàn Phi: "Tôi và Lý Quả Nhi là đồng nghiệp vào cùng một thời điểm, trước đây cũng rất chiếu cố tôi, cũng coi như là bạn bè của tôi, còn về anh… … tại sao tôi lại cảm thấy như trước đây đã gặp anh rồi?"

"Gặp tôi rồi?" Chính Hàn Phi cũng cảm thấy rất kì lạ.

"Tôi từng làm một trò chơi tình ái, vào phần cuối trò chơi, nhà tôi hình như bị quỷ ám, con quỷ đó trông hơi giống anh một chút."

"Tôi gần giống 'quỷ'?" Hàn Phi sờ sờ cằm: "Mình đã từng xuất hiện dưới hình dáng quỷ? Đây là một manh mối rất quan trọng, có thể là một loại năng lực của mình!"

Sau khi lấy được tín nhiệm của Tiểu Giả, Hàn Phi yêu cầu anh ta mang đủ tiền và những vật dụng cần thiết, rồi cả ba người cùng nhau rời đi.

Hàn Phi và Lý Quả Nhi đều không thể lộ diện, rất nhiều việc chỉ có thể để Tiểu Giả ra mặt.

Xuống dưới tầng, khi Tiểu Giả ôm túi của mình ngồi lên taxi, anh ta đã có chút hối hận rồi.

Vết dao khắp xe, khiến người ta cảm thấy rùng rợn.

"Những hành khách đó có phải bị giết trong chiếc xe này không?"

"Đúng vậy, bên dưới chỗ mà anh đang ngồi, trước đây còn nhét một cái đầu người, mặt đầy máu, trông thê thảm lắm."

Sau khi thản nhiên an ủi Tiểu Giả, Hàn Phi theo anh ta vào trong xe.

Vẫn là Lý Quả Nhi lái xe, bọn họ hoặc là mua hoặc là mượn đủ đồ cần thiết, sau đó trở về nơi chôn cất thi thể của tài xế.

Nhưng khi Hàn Phi chuẩn bị xử lý lại thi thể của người tài xế, hắn phát hiện ra thi thể đã không còn nữa, xung quanh nơi chôn giấu có những vết xước dày và rất nhiều vết cắn.

"Sao trong thành phố lại có thể có một con dã thú cỡ lớn như vậy?"

"Ban đêm ở thành phố này khác với ban ngày." Hàn Phi ngồi xổm xuống kiểm tra: "Con quái vật ăn mất thi thể, chiều dài hẳn là trên ba mét, khoảng cách giữa móng vuốt cũng rất lớn, xung quanh không có một sợi lông thú nào rơi xuống, nhưng lại có rất nhiều tóc đen dài của con người."

"Bây giờ cái chết của người tài xế đã bị phát hiện, chúng ta hãy nhanh chóng đến nơi mà anh ta tổ chức nghi thức tái sinh càng sớm càng tốt."

Ba người quay trở lại xe, Hàn Phi lấy điện thoại di động ra, bắt đầu chỉ đường.

"Nghi thức được tổ chức ở lớp học thêm lam trắng, chính là nơi con anh ta bị tai nạn, trong kịch bản của tôi cũng đề cập đến tòa nhà đó, hai người có chắc sẽ đến đó đêm nay không?"

Chương 651: Cướp đoạt tế phẩm

“Câu chuyện thứ 90 —— Lớp học thêm lam trắng, thực ra tôi nên sớm chú ý đến, con bướm nguy hiểm nhất là sống trong khu vườn mà ban đầu bị bỏ quên, màu lam tượng trưng cho giấc mơ bi thương u sầu, màu trắng tượng trưng cho tâm hồn trong sạch của những đứa trẻ, con bướm bay lượn trong biển hoa lam trắng đan xen.”

“Lớp học thêm này thường xuyên xảy ra những chuyện rất kì lạ, nghe nói tòa nhà cũ nơi nó tọa lạc từng là một phòng khám chui, quảng cáo phá thai không đau, để kiếm tiền bẩn.”

“Sau đó thông tin của một cô gái đã bị rò rỉ ra ngoài, đối phương đã nhảy từ trên mái nhà xuống trong chiếc áo khoác màu lam, giống như một con thiêu thân bay về phía ngọn lửa địa ngục.”

“Vợ của ông chủ phòng khám chết một cách bí ẩn không lâu sau đó, ngày càng có nhiều điều khủng khiếp và kỳ quặc bắt đầu xảy ra trong phòng khám.”

“Ông chủ phòng khám may mắn sống sót, mời rất nhiều phù thuỷ và phương sĩ đến xem, cuối cùng có người nghĩ ra cách cho ông, bảo ông mở một nhà trẻ ở đây, nữ quỷ đó thích trẻ con, như vậy có thể mượn sức sống trên người bọn trẻ để xoa dịu nữ quỷ.”

“Theo điều tra của chính tôi, mục đích thực sự của nhà trẻ do đối phương xây dựng có thể còn độc ác hơn, có rất nhiều trẻ sơ sinh đã bị phá thai trong phòng khám, ông ta là muốn để những oán hài kia đi vào trong cơ thể của những đứa trẻ, đi theo về nhà, bằng cách này, để giảm nhẹ tội lỗi của chính mình.”

“Ông chủ chạy khắp nơi để chuẩn bị khai giảng trường mẫu giáo, nhưng trước khi ngày đó đến, đã đột nhiên biến mất.”

“Có người nói ông ta bị nữ quỷ giết chết, chết không có nơi mai táng, có người nói ông ta đã trốn đi thành phố khác, cũng có người nói ông ta bị phù thủy biến thành oán thi nửa người nửa quỷ, kết cục rất thảm.”

“Cứ luẩn quẩn vòng quanh vài năm, nơi này cuối cùng đã trở thành một lớp học thêm, bởi vì sân vườn của tòa nhà trồng đầy những bông hoa màu lam và trắng, vì vậy ở đây cũng còn được gọi là lớp học thêm lam trắng.”

Đóng lại kịch bản, Hàn Phi lướt qua một lượt tất cả thông tin trong đầu: “Mở đầu trong kịch bản có một câu —— thực ra tôi nên sớm chú ý đến, nhìn từ câu này, dường như tất cả các câu chuyện đều được ghi lại theo một thứ tự cố định nào đó? Đây là thứ tự mà tôi khám phá những cảnh tượng kinh dị khác nhau, hay là thứ tự mà tôi… chết?”

“Khụ khụ, anh đừng có đáng sợ như có vậy được không?” Tiểu Giả vò đầu bứt tóc giả, đội tóc giả là tôn nghiêm cuối cùng của anh ta khi đi ra ngoài: “Phiền anh có thể giải thích cho tôi một chút, tình huống hiện tại của chúng ta là như thế nào không?”

“Rất khó hiểu sao?” Hàn Phi cất kịch bản đi: “Thi thể mà chúng ta cần tìm đã bị dã thú ăn mất, tiếp theo chúng ta phải đi vào tòa nhà này, để xem tài xế tổ chức nghi thức tái sinh như thế nào. Tôi có một trực giác, cái gọi là nghi thức tái sinh đó rất quan trọng đối với tôi.”

Tiểu Giả khẽ thở dài, anh ta hoàn toàn không hiểu Hàn Phi đang nói cái gì.

“Đến rồi, chuẩn bị xuống xe!” Lý Quả Nhi quyết đoán mạnh mẽ, sau khi đỗ xe xong, một tay cầm dao, một tay cầm túi xách rồi bước ra khỏi xe.

“Cậu chọn ở trong xe hay vào cùng chúng tôi?” Hàn Phi quay đầu lại liếc nhìn Tiểu Giả: “Trong xe này có chín người chết, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện.”

“Anh bạn tốt, đây là lần đầu tiên tôi thấy câu hỏi trắc nghiệm có ghi chú đấy.” Tiểu Giả căn bản không dám ở trong xe, đi theo sát Lý Quả Nhi.

Hàn Phi mang theo tất cả tài liệu mà tài xế để trong xe ở bên người, hắn xách túi, là người cuối cùng rời khỏi xe taxi.

"Tôi sẽ đi theo trông coi giúp hai người, hy vọng mọi người có thể cho nhau một cơ hội để tin tưởng lẫn nhau."

Trên xe taxi vẫn có giam cầm "quỷ", Hàn Phi quyết định sử dụng bọn chúng để làm một thí nghiệm để xem liệu "quỷ" có thể trở thành trợ lực cho mình hay không.

Giấu "bầu bạn" vào trong tay áo, Hàn Phi toàn thân trong bộ âu phục màu đen, đi đến phía trước của đội ngũ.

Lớp học thêm lam trắng nằm ở cuối con phố, vốn đã là nơi âm khí tích tụ, lớp vỏ ngoài cùng của toàn bộ tòa nhà bị cháy đen, có thể thấy ngọn lửa lan ra rất nhanh, người trong tòa nhà hoàn toàn không có thời gian để trốn thoát.

"Đây có vẻ như là cố ý phóng hỏa, có rất nhiều điểm bắt đầu đám cháy."

"Trên báo nói hung thủ đến hiện tại vẫn chưa bắt được, bọn họ nghi ngờ rằng do một số đứa trẻ làm, cũng có nghĩa là kẻ phóng hỏa đã chết trong biển lửa." Lý Quả Nhi gỡ bỏ máu đông trên tóc: "Bây giờ đã là 0 giờ, sức mạnh của 'quỷ' không ngừng tăng cường, chúng ta tốt hơn không nên đi sâu, đơn giản kiểm tra qua một chút là được rồi."

"Được, tôi sẽ dựa theo tình huống thực tế để phán đoán." Hàn Phi khẽ gật đầu.

"Này này! Tôi cần làm gì?" Tiểu Giả nắm chặt một thanh gỗ, vẻ mặt đầy lo lắng hỏi.

"Đừng chết là được."

Hàn Phi lấy điện thoại di động của tài xế ra, so sánh vị trí tổ chức nghi thức tái sinh, trèo qua hàng rào an ninh, đi vào tòa nhà qua cửa sổ tầng một.

"Mã số 0…"

Khoảnh khắc Hàn Phi bước vào tòa nhà, giọng nói lạnh như băng lại vang lên trong tâm trí, âm thanh mỗi lần vang lên đều rõ ràng hơn lần trước. Nếu mọi chuyện cứ tiếp diễn như

thế này, không bao lâu nữa hắn sẽ có thể nghe được những lời hoàn chỉnh của đối phương rồi.

Mặt đất cháy đen, ngọn lửa đã thiêu rụi mọi thứ, dù đã trải qua một thời gian dài nhưng mùi khét lẹt vẫn còn phảng phất trong không khí.

"Ôi trời ơi, thê thảm quá đi mất!" Tiểu Giả nhìn thấy chiếc bàn và chiếc ghế dài đen xì, nơi này trước đây tràn ngập tiếng cười của trẻ con và tiếng đọc sách, nhưng giờ chỉ còn lại một đống tro tàn.

"Im lặng."

Hàn Phi đứng trong hành lang bị đốt cháy, nhịp tim càng lúc càng nhanh, hai mươi hai cái tên như cắm sâu vào trong lòng, khiến toàn thân hắn toát ra một thứ khí tức âm u lạnh lẽo.

"Tôi dự đoán thấy cái chết, ở ngay trong tòa nhà này."

Hàn Phi vừa dứt lời, Lý Quả Nhi liền nghe thấy phía sau có tiếng động lạ, cô lập tức quay đầu lại, mơ hồ nhìn thấy một người bị cháy đen, lặng lẽ chạy vào góc hành lang.

Hít một hơi thật sâu, Lý Quả Nhi nâng kính mắt của mình lên: "Ở đây 'quỷ' có thể không chỉ một con, kinh nghiệm và thực lực hiện tại của chúng ta, e rằng vẫn chưa đủ để vào một tòa nhà nào đó bắt 'quỷ', tôi đề nghị thoát ra trước, ngày mai hãy quay lại."

Bình tĩnh yên lặng, mỗi câu nói của Lý Quả Nhi đều là suy nghĩ một cách cẩn thận, tất cả đều vì lợi ích của cả đội.

"Thi thể của người tài xế đã bị đánh cắp, người sau hậu trường rất nhanh sẽ phát giác ra, đến lúc đó nghi thức tái sinh trong tòa nhà rất có thể sẽ bị phá hủy, đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta." Hàn Phi sải bước về phía trước, nội tâm hắn cảm nhận được cái chết, thực ra hắn còn sợ hơn bất cứ ai khác, nhưng hắn không thể dừng lại.

Men theo cầu thang bị cháy lên đến tầng bốn, Hàn Phi đi qua cánh cửa bị cháy, dừng lại bên ngoài lớp học cuối cùng.

Cánh cửa của phòng học này vẫn còn nguyên, ô cửa đã được lau sạch sẽ, chỉ còn lại những vết đen.

“Hai người có hiểu những cái này không?” Hàn Phi quay đầu nhìn Lý Quả Nhi và Tiểu Giả, hai người đều lắc đầu: “Xem ra chúng ta còn cần phải lừa một người thạo nghề gia nhập mới được.”

“Tôi vẫn còn ở đây đấy, hơn nữa tôi cũng không định gia nhập đâu.” Lời nói của Tiểu Giả bị Hàn Phi bỏ qua, hoặc nói cách khác hắn hoàn toàn không có sinh lực để xem xét đến cảm xúc của Tiểu Giả, hắn vươn tay đẩy cửa lớp học ra.

Lửa lớn thiêu rụi nhiều đồ đạc trong tòa nhà nhưng ổ khóa trên cửa không bị hư hại, Hàn Phi dùng lực đẩy mạnh, cánh cửa không mở ra, nhưng có một tấm vải màu vàng rơi từ trên cửa xuống.

Nhặt tấm vải màu vàng lên, trên đó có viết đủ các loại nguyền rủa khác nhau, nói rằng chỉ cần mở cửa là có thể gặp phải bất trắc, giải thoát cho ác quỷ, bị nhiễm những điềm không may.

“Theo cốt truyện của hầu hết các bộ phim kinh dị, lúc này chúng ta chỉ cần ngoan ngoãn trở về nhà, thì sẽ không có chuyện gì cả.” Tiểu Giả đề xuất.

“Phim kinh dị đều là diễn thôi.” Hàn Phi nhắm ngay khóa cửa, dùng lực đạp nó ra.

Khi cánh cửa phủ đầy bùa chú được mở ra, nhịp tim của Hàn Phi lại tăng nhanh, máu trong toàn thân như hòa vào hai mươi hai cái tên trên tim, nhiệt độ cơ thể không ngừng giảm xuống, ánh mắt trở nên lạnh lẽo hơn.

Nhìn vào bên trong phòng học, con ngươi của Hàn Phi hơi nheo lại, Lý Quả Nhi và Tiểu Giả đi theo phía sau thì lại hít vào một hơi thật sâu.

Ngọn lửa thiêu rụi lớp học, biến những bức tường và sàn nhà gọn gàng trở nên biến dạng, giữa nền gạch nứt nẻ và đống tro tàn, một số lượng lớn bàn ghế chất thành đống.

Những bộ bàn ghế bị khiếm khuyết đó được buộc bằng những sợi dây mỏng màu đỏ để tạo thành một tổng thể, trong đống bàn ghế có giấu thi thể một cậu bé.

Mặt nó hướng xuống dưới, lưng hướng lên trời, tứ chi bị kẹt giữa bàn và băng ghế, thi thể không chạm vào mặt đất, hay sợi dây đỏ.

“Trước đây hình như có một câu nói rằng, muốn người chết sống lại thì không được để quan tài rơi xuống đất, nếu không thi thể sẽ thay đổi.” Tiểu Giả nói xong lại bù thêm một câu nữa: “Tôi quên mất là xem ở trong bộ phim nào rồi.”

“Mọi người hãy chú ý đến cậu bé đó, trên báo nói rằng đứa con của tài xế đã chết trong đám cháy, cơ thể đều đã bị cháy xém, nhưng làn da của cậu bé này rất bình thường mà! Cậu ấy có lẽ không phải là con của tài xế.” Lý Quả Nhi cũng bước vào lớp học.

“Tiểu Quả, cô can đảm thật đấy, tôi còn không dám nhìn cơ thể của nó.” Tiểu Giả rụt rè đáp lại, nhưng không ai để ý đến anh ta.

“Không nhất thiết.” Hàn Phi tiến lên vài bước, ngồi xổm xuống, nhìn ở một góc độ khác: “Phần mặt, ngực và bụng của cậu bé đều bị cháy hết, chỉ có phần da ở lưng là đã được tu sửa. Nhưng tôi không nhìn thấy dấu vết khâu, có lẽ không phải là ghép da, chẳng lẽ anh ta đã dùng biện pháp nào đó để khiến cái xác mọc ra da mới?”

“Bây giờ phải làm thế nào? Chúng ta có cần phá hủy bàn ghế và dây đỏ không, giết chết thi thể biến dạng bên trong?” Lý Quả Nhi nói xong liền lấy ra con dao sắc bén: “Nó hẳn cũng đổi được không ít điểm tích lũy.”

Đồng nghiệp trước đây, nữ thần trong lòng, bây giờ hở ra là cầm dao muốn làm những chuyện vô cùng khủng khiếp, Tiểu Giả lúc này cảm thấy rất kỳ lạ.

“Đừng vội, nghi thức tái sinh này có chút thú vị.” Hàn Phi duỗi cánh tay ra, những vết thương dày đặc trên đó còn chưa lành: “Người chết rồi thật sự có thể tái sinh?”

Hắn đã xem qua đoạn hội thoại giữa hình đại diện màu đen và người tài xế, người bí ẩn đã dạy cho tài xế 9 loại nghi thức để khiến người chết tái sinh, 9 phương pháp này, không có

ngoại lệ, sẽ tạo ra nhiều vụ giết người hơn, thay vì nói là tái sinh, chi bằng nói chính là lấy một mạng đổi một mạng.

Để giữ mạng sống cho đứa con của mình, tài xế đã nghe theo lời người bí ẩn, giết chết 9 người và biến mình thành con rối bị ác quỷ chi phối, nhưng cho dù là như vậy, anh ta vẫn thất bại, cơ thể của con anh ta chỉ mọc thêm vài lớp da mới.

“Cho dù cỗ thi thể này có mở mắt trở lại, người sống trong thi thể e rằng cũng không phải là con trai anh ta.”

Hàn Phi bảo Lý Quả Nhi và Tiểu Giả sử dụng điện thoại di động chụp lại những câu nguyền rủa trong lớp học, còn mình thì căn cứ theo cuộc trò chuyện giữa tài xế và người bí ẩn, ở bốn góc phòng học và bốn hướng đông, tây, bắc, nam tìm thấy một số vật phẩm đặc biệt để tái sinh, ví dụ như loại cát đặc biệt nhuộm máu của trái tim, tế phẩm của ba con vật được sinh ra vào giờ âm phút âm, bình ngọc đựng chất lỏng màu đen có mùi hôi, ký tự ngày sinh của người quá cố, gương mà người đã khuất nhìn vào trước khi chết, v.v.

“Hàn Phi, nguyền rủa đã chụp xong rồi, chúng ta hãy mau đi đi.” Tiểu Giả thúc giục lần nữa, anh ta thật sự rất sợ hãi.

“Không được, điểm đến tay rồi sao có thể vứt bỏ được.” Lý Quả Nhi nhìn thi thể cậu bé ở giữa bàn ghế: “Giết cậu ta đi.”

“Chưa vội, mọi người đừng quên mục đích chính của việc chúng ta đến đây.” Hàn Phi muốn giúp những linh hồn đã chết trong xe taxi báo thù và giải thoát cho họ, từ đó thực sự đạt được một chiếc xe tang cho riêng mình.

Trong đêm tối vô cùng nguy hiểm này, việc có một phương tiện để di chuyển trong thành phố là vô cùng quan trọng.

Đưa đạo cụ đã thu thập được cho Tiểu Giả, Hàn Phi bước đến giữa đống bàn ghế, ngồi xổm trên mặt đất nhìn thi thể trong cùng.

Cậu bé bị cố định giữa không trung, với chín tấm ảnh màu chụp người sống được đặt dưới cơ thể, mỗi tấm ảnh có một vật dụng của người đã khuất, một chùm chìa khóa, bấm móng tay, son môi, v.v.

Nếu quan sát kỹ có thể phát hiện ra, tất cả các khuôn mặt trong bức ảnh đều được phủ bởi tro hương, các di vật thuộc về người đã khuất đều có tóc đen quấn quanh, được nối với cơ thể của cậu bé.

"Thật kì lạ."

Khóe mắt ươn ướt, Hàn Phi dường như đã kích hoạt thiên phú nào đó mà mình sở hữu, hắn phát hiện người trong bức ảnh đang động đậy, những người sống toàn thân đầy thi ban đang vẫy tay với hắn, dường như là muốn hắn cứu bọn họ ra.

Cúi người xuống, Hàn Phi tháo mặt nạ chú hề ra, hắn cắn chặt bầu bạn, giữa đống bàn ghế miễn cưỡng tìm ra một khoảng trống vừa vặn có thể ra vào.

"Hàn Phi? Anh muốn làm gì vậy? Đừng có hấp tấp!"

"Hai người chú ý nhìn xung quanh, tôi vào xem một chút."

Sự khống chế của Hàn Phi đối với cơ thể đã trở thành bản năng, hắn leo lên đống bàn ghế mà không hề chạm vào dây đỏ.

Tim đập thình thịch, càng chui vào bên trong, Hàn Phi càng cảm thấy sợ hãi, hắn cũng dần dần ngửi thấy một mùi thối xộc vào mũi.

Trên cơ thể cậu bé không ngừng chảy ra một chất lỏng màu đen, một vật thể không rõ giống như dầu xác chết ngấm hết vào những bức ảnh trên mặt đất, chảy ra một câu nguyền rủa rất kỳ lạ.

"Trên hành lang hình như có người đi tới!"

"Hàn Phi! Có thứ gì đó đang tới gần!"

Đồng đội đưa ra nhắc nhở, Hàn Phi bên này cũng đang ở thời điểm quan trọng nhất, hắn trèo xuống dưới thi thể cậu bé, đưa tay chạm vào di ảnh của những người chết oan kia.

Nhịp tim nhanh đến có chút không bình thường, Hàn Phi nghiến răng nghiến lợi vươn tay về phía tấm ảnh.

Đầu ngón tay chạm vào tấm ảnh, nhưng ngay lúc Hàn Phi đang định thu tay lại, một mùi hôi thối nồng nặc xộc thẳng vào lỗ mũi hắn!

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, cậu bé đã chết từ lâu kia đang nhìn hắn.

Khuôn mặt bị bỏng không còn ngũ quan, chỉ còn vài cái lỗ đầy máu.

Bản năng cơ thể bị kích hoạt, Hàn Phi ngay lúc đó phản ứng lại, hắn vừa vung dao chém vào người cậu bé, vừa nắm lấy bức ảnh trên mặt đất.

Dây đỏ bị co kéo, bàn ghế cháy đen đều bắt đầu rung lên, cỗ thi thể bị kẹt ở giữa dường như động đậy một cái.

Chương 652: Xe taxi nửa đêm

“Hàn Phi!”

Có tiếng bước chân vội vã bên ngoài lớp học cuối cùng, những đám mảnh vỡ đen tuyền đang tiến đến bên ngoài khung cửa sổ bị đốt cháy, giống như những búi tóc màu đen.

Hàn Phi hiểu rõ tình hình nguy cấp hiện tại hơn ai hết, ngay khi xác chết động đậy hắn đã đưa ra quyết định sẽ ra tay trước.

Con dao sắc bén kèm theo nó vẽ nên một vòng cung sáng trong đêm đen, lưỡi dao cứa thẳng vào cổ thi thể của cậu bé, nhưng điều mà Hàn Phi không ngờ là con dao dường như đã đâm trúng thứ gì đó, căn bản không thể chặt được cái đầu của thi thể!

Trên cổ có thêm một vết thương dài, mỡ xác chết hôi thối và máu của tóc đen chảy ra từ bên trong, trong cổ cậu bé bị chém trúng phát ra tiếng kêu cót két, khuôn mặt bị lửa thiêu rụi chỉ còn lại những lỗ máu vậy mà lại đang chuyển động từng chút một, nhìn chằm chằm Hàn Phi!

Một nhát dao không thể giết chết đối phương, Hàn Phi đã biết mình phải làm gì rồi.

Hắn lập tức rút hai tay đang cầm tấm ảnh và con dao nhọn, ra sức lùi lại phía sau.

Những sợi dây đỏ lần lượt đứt hết, toàn thân cậu bé phát ra âm thanh cót két, cái đầu bị vẹo do Hàn Phi cắt cũng đã đặt ngay ngắn lại.

Người chết động đậy rồi!

Đống bàn ghế chất như núi sụp lún vào trong, Hàn Phi không ngừng vung dao muốn tạo ra một con đường sống cho mình.

“Nhanh! Đi giúp anh ấy!” Trong lúc Lý Quả Nhi đang chú ý tới bên ngoài hành lang, cô cũng luôn để mắt đến Hàn Phi,

lúc này hắn đang gặp khó khăn, cô một giây cũng không chậm trễ, ngay lập tức lao đến chỗ hắn.

Bên ngoài có thứ không rõ đang đến gần, chân Tiểu Giả run lên vì sợ hãi, nếu tiếp tục ở lại đây, có lẽ anh ta sẽ bỏ lỡ cơ hội cuối cùng để trốn thoát.

Anh ta liếc nhìn cửa sau phòng học gần ngay trong gang tấc, sau đó lại liếc nhìn Hàn Phi và Lý Quả Nhi, cuối cùng nghiến răng nghiến lợi chạy đến bên đống bàn ghế: "Đúng là chịu hai người rồi đấy!"

Bàn ghế bên ngoài bị ném tung tóe, hai đồng đội ứng phó, vào giây phút cuối khi đổi bàn ghế sụp đổ hoàn toàn Hàn Phi đã thoát được ra ngoài.

"Đi mau!"

Bàn ghế giam giữ thi thể cậu bé đã sụp đổ, tất cả những sợi dây đỏ quấn quanh nó cũng bị đứt hết, cỗ thi thể treo trên không cũng đã chạm đất.

Âm thanh của xương cốt xuyên qua da lọt vào tai của ba người họ, thi thể sau khi chạm đất đang không ngừng rung chuyển, làn da sau lưng của đứa trẻ giống y hệt như của người sống, nhưng mặt và bụng của nó đã bị cháy hoàn toàn, các vết thương đó còn đang không ngừng xấu đi, có rất nhiều máu đen trào ra từ bên trong.

Sau khi Hàn Phi bò được ra ngoài cũng cảm thấy sợ hãi, nếu như chậm một hai giây nữa thôi, e rằng hắn cùng với cỗ thi thể đó sẽ cùng nhau bị đè xuống dưới đống bàn ghế đó.

Cả ba người ôm theo đủ các thể loại đồ vật khác nhau chạy đến cửa trước lớp học, vừa định mở cửa thì nghe thấy tiếng đập cửa từ bên ngoài.

Cánh cửa vốn đã bị hư hỏng nặng rung lên, ổ khóa trực tiếp rơi xuống đất.

"Có thứ gì đó ở bên ngoài!" Tiểu Giả hét lên.

"Câm miệng! Đi theo tôi!" Máu đen trên con dao sắc bén trong tay Hàn Phi còn chưa lau sạch, hắn biết tuyệt đối không

được để bị nhốt lại trong phòng học: "Xuống tầng! Mặc kệ những thứ khác đi! Lao về phía trước!"

Chồng bàn ghế ở trung tâm lớp học không còn đủ sức bẫy cậu bé nữa, khi tiếng kêu bang bang bang vang lên, trong chồng bàn vốn đã sập xuống duỗi ra một cánh tay.

Mu bàn tay tái nhợt, bên phía còn lại đầy những vết sẹo bỏng dữ tợn.

"Bang!"

Sợi dây đỏ cuối cùng bị xé đứt, nhiệt độ trong lớp học đột ngột giảm mạnh, rèm cửa bị gió lạnh thổi bay, một mùi hôi thối khó tả phảng phất xung quanh.

"Cót két…"

Cái đầu treo trên cổ đã bị chặt đứt một nửa, người của cậu bé như con nhện vậy, tay chân co quắp, trồi lên khỏi đống bàn ở một góc độ kỳ lạ mà một người bình thường không thể làm được.

Lỗ máu trên mặt nhìn chằm chằm Hàn Phi, quanh thân có rất nhiều oán khí màu đen.

"Đi!"

Hàn Phi một cước đá tung cửa trước phòng học, bên ngoài không có quỷ quái đáng sợ như trong tưởng tượng, chỉ có một ít dấu tay đen kịt.

Trong tình thế nguy cấp, bản thân Hàn Phi cũng sợ chết đi được, nhưng không phải vì sợ hãi mà mất đi lý trí.

"Tiền thân của lớp học thêm lam trắng là phòng khám chui, nơi này ngoài thi thể của cậu bé ra, còn có con quỷ đã giết cả nhà ông chủ, mức độ khủng khiếp của con 'quỷ' đó chắc chắn không dưới cậu bé đâu."

Cầm dao mở đường ở phía trước, Hàn Phi không nhìn thấy quỷ vừa gõ cửa, khi chạy về phía góc hành lang, hắn vô tình phát hiện trong phòng học bị cháy nghiêm trọng, còn có mấy đứa trẻ đang học bài.

Mấy đứa trẻ ăn mặc chỉnh tề ngồi vào chỗ của mình, khi Hàn Phi đi ngang qua cửa sổ, những đứa trẻ nghe thấy tiếng động đều đồng loạt quay đầu lại, nhìn hắn với khuôn mặt đã bị thiêu rụi hết.

Lý Quả Nhi và Tiểu Giả suýt chút nữa tim phổi đã ngừng đột ngột, nhưng Hàn Phi lại tìm thấy một cảm giác từ lâu không có, trước đây hình như hắn cũng từng bị rất nhiều ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú.

"Người không có kinh nghiệm sân khấu, đột nhiên bị nhiều quỷ nhìn như vậy, nhất định sẽ vô cùng hoảng loạn, nhưng mình lại cảm thấy mơ hồ quen thuộc. Mình trước đây chắc chắn không chỉ là một diễn viên mascot bình thường trong công viên vui chơi, có lẽ còn từng đóng những vai khác nữa."

Khi ba người Hàn Phi chạy vào trong hành lang, thi thể của cậu bé cũng hoàn toàn thoát khỏi dây đỏ, cậu ta bò ra khỏi phòng học với tốc độ cực nhanh, tứ chi chạm đất, cơ thể méo mó, đuổi theo sau bọn họ.

Nhiệt độ tiếp tục giảm xuống, khi Hàn Phi xuống tầng, nhân tiện ngoảnh đầu liếc nhìn lại, thi thể cậu bé không lớn, nhưng âm khí màu đen tụ tập xung quanh nó lại như một đám mây đen vậy, nguyền rủa trong cả căn phòng dường như đều bị nó hấp thu hết vào trong cơ thể.

Nhìn thấy cậu bé như vậy, Hàn Phi bất giác nói ra hai chữ: "Oán niệm?"

Mọi thứ đều là bản năng của cơ thể, hắn dường như đã quá quen với oán niệm đến mức cơ thể có phản ứng ngay lần đầu tiên khi nhìn thấy đối phương.

Bây giờ Hàn Phi vẫn không hiểu oán niệm rút cuộc là cái gì, hắn chỉ nghĩ oán niệm phải lợi hại hơn rất nhiều so với mấy người chết trên xe taxi lúc trước.

"Hai bên quả thực không cùng đẳng cấp, nhưng mình lại cảm thấy chú hề và oán niệm cũng không phải là cùng một đẳng cấp."

Tòa nhà bị thiêu rụi không thể chịu được sự chà đạp của thi thể cậu bé, nơi nó bò qua toàn là vết nứt, những đứa trẻ đang

học trong lớp nhìn thấy thi thể xuất hiện cũng hoảng sợ bỏ chạy, cả tòa nhà đều hỗn loạn.

"Nó sắp đuổi kịp rồi! Sao người chết còn chạy nhanh hơn người sống vậy!" Tiểu Giả ở phía sau cùng, thể lực anh ta kém nhất, một tay cầm thanh gỗ, một tay giữ tóc giả của mình. Nếu cứ tiếp tục như thế này thì việc bị đuổi kịp chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.

"Giữ ba lô của tôi cẩn thận! Hai người tiếp tục đi xuống, tôi sẽ chuyển hướng cậu ta đi!" Hàn Phi cầm di ảnh của người chết oan, còn chém cậu bé một dao, vì vậy sự chú ý chính của cậu bé là trên người hắn.

Sau khi đến tầng ba, Hàn Phi tách khỏi đồng đội của mình, hắn yêu cầu Lý Quả Nhi và Tiểu Giả tiếp tục chạy xuống, trong khi hắn chạy vào hành lang trên tầng ba.

Thi thể cậu bé không chút do dự, tiến vào tầng ba đuổi theo Hàn Phi, một người một quỷ chạy qua tòa nhà đổ nát, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần!

"Nếu cứ tiếp tục như vậy, mình nhất định sẽ bị đuổi kịp."

Hàn Phi không ngờ đối thủ lại di chuyển nhanh như vậy, tệ hơn nữa là con quái vật này dường như có thể hấp thụ một phần âm khí còn sót lại trong tòa nhà, khuôn mặt bị thiêu rụi vậy mà lại có những biểu cảm vô cùng giống người.

Một khuôn mặt cháy đen nhếch mép cười với bạn trong đêm tối, cảnh tượng như này chỉ cần nghĩ đến thôi là đã thấy ớn lạnh sống lưng rồi.

"Ở đây là tầng ba, mình nhảy từ cửa sổ xuống hẳn là sẽ không chết. Mình nhớ là ở góc phía bắc của khu vườn còn trồng một cái cây lớn, nếu như nhảy trực tiếp lên cây hẳn sẽ không thành vấn đề."

Trong quá trình chạy trốn, Hàn Phi đã nghĩ sẵn đường thoát thân, trong đầu mô phỏng lại một lượt, cảm thấy hoàn toàn có thể thực hiện được.

Nhìn chằm chằm vào khung cửa sổ cuối hành lang, Hàn Phi nghiến răng dùng hết sức chạy, trong cơn khát khao tột độ

này, tốc độ chạy của hắn thực sự tăng lên, cảm giác như thể thiên phú đã từng bị hoang phế của hắn lại được kích hoạt.

"Hình như mình rất giỏi chạy vào ban đêm."

Nín thở, Hàn Phi nhắm thẳng cửa sổ bị cháy, khi chuẩn bị tới gần liền nhảy dựng lên, chuẩn bị dùng sức nặng của bản thân đập vỡ cửa sổ rồi nhảy ra ngoài.

Cánh tay ôm chặt đầu, Hàn Phi đạp lên bệ cửa sổ, không chút do dự mà đâm sầm vào!

Chỉ nghe thấy một tiếng động lớn, Hàn Phi ngã về phía sau, lăn xuống cầu thang.

Cửa sổ cháy xém tưởng chừng có thể dễ dàng mở tung, nhưng khi Hàn Phi đâm vào nó mới phát hiện ra vấn đề, lan can trên cửa sổ đã bị cháy rụi hoàn toàn, trên đó vẫn còn vết cháy của da người, chỉ cần người sống đến gần, trên lớp da người bị cháy xém sẽ xuất hiện những đường hoa văn màu đen kỳ lạ.

"Cả tòa nhà này đều bị nguyền rủa rồi à?"

Khi phát sinh hỏa hoạn, rất nhiều người trong tòa nhà cuối cùng buộc phải nhảy ra khỏi cửa sổ, cái cây phía xa trở thành niềm hy vọng của bọn họ.

Bản thân cửa sổ không ngăn được họ, nhưng sự tranh giành của những người sống sót trong tòa nhà đã ngăn không cho họ thành công từ đây rời đi.

Khi Hàn Phi ngã xuống, còn cố ý liếc mắt nhìn về phía cửa sổ, khung cửa sổ bình thường tràn đầy oán khí, như thể có những đôi bàn tay cháy đen ẩn hiện trong bóng tối gần cửa sổ, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng kéo người muốn chạy thoát thân trở lại.

"Ác ý trong lòng người quả thực đáng sợ."

Khống chế thân thể, Hàn Phi cố ý để mình lăn đến tầng 2, khi hắn từ dưới đất đứng dậy, thi thể cậu bé đã gần bò đến trên đỉnh đầu.

Ngửi thấy mùi khét nồng nặc, Hàn Phi ngẩng đầu nhìn, đồng tử lập tức co rút lại một chút.

Thi thể cậu bé nằm trên tầng ba, cách rất gần hắn, nhìn lên theo khoảng trống của cầu thang, giữa tầng sáu và bảy còn có một cỗ "thi thể" khác đang đứng.

Cô ta mặc một chiếc váy màu xanh lam, trong đôi mắt như viết điều gì đó, đôi chân đang đứng trên lan can hành lang, chiếc cổ hõm vào một mảng lớn.

"Chiếc váy lam? Chiếc mũ trắng? Thi thể này trông giống như một bông hoa trồng ngoài vườn vậy."

Thi thể người phụ nữ dường như đang treo lơ lửng trên hành lang, khuôn mặt vô cảm, trên gấu váy có rất nhiều dấu tay đẫm máu của trẻ con, những dấu tay đó tụ lại thành một con bướm lớn màu đỏ thẫm.

"Con bướm? Nhất định phải giết chết?"

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Hàn Phi, tròng mắt của người phụ nữ chuyển động trong hốc mắt, lộ ra con ngươi quỷ dị.

Không đợi Hàn Phi kịp phản ứng, người phụ nữ đã tiến lên trước một bước, thi thể rơi thẳng xuống.

Một cậu bé đã đủ khó khăn rồi, thêm một người nữa chắc chắn sẽ không thể chống đỡ được, trái tim của Hàn Phi sợ đến mức muốn nhảy ra ngoài, hắn dứt khoát chạy xuống tầng.

Lúc này hắn cũng không quan tâm mình đang ở tầng mấy, nhảy ra khỏi cửa sổ có bị thương không nữa, hắn biết nếu mình còn không nghĩ cách trốn thoát, vậy thì kết cục có lẽ sẽ còn kinh khủng hơn gấp trăm lần cái chết.

Cửa sổ tầng hai bị cháy nghiêm trọng, nhiều chỗ không có lan can bảo vệ, Hàn Phi thậm chí không thèm quay đầu nhìn lại, không dám lãng phí một giây nào, chớp lấy thời cơ lao tới.

Lần này hắn thông minh hơn rồi, thay vì giang tay bảo vệ cơ thể, hắn rút dao nhọn ra, nếu ai dám cản đường, hắn sẽ trực tiếp chém người đó.

Bước lên bệ cửa sổ, khi cơ thể Hàn Phi hướng ra ngoài, những cánh tay cháy sém khoan từ khe nứt trên tường ra, như thể chuẩn bị kéo hắn lại.

Hàn Phi sớm đã có chuẩn bị, điên cuồng vung dao chém lung tung, nhảy ra ngoài vào giây phút cuối cùng.

Cơ thể bị gió lạnh thổi tới, Hàn Phi hết sức cố gắng điều chỉnh thân thể, còn chưa kịp chuẩn bị ngã xuống thì lại nhìn thấy một cảnh tượng khác khiến hắn vô cùng bất an.

Thi thể cậu bé vậy mà lại nhảy ra ngoài cùng với hắn!

"Âm hồn bất tán? Không chết không thôi?"

Hàn Phi rơi vào trong biển hoa màu lam trắng, hắn lăn lộn trên mặt đất, sau đó mặc kệ vết thương trên cơ thể, đứng dậy là bỏ chạy.

Cánh hoa màu lam trắng dính vào quần áo Hàn Phi, hắn nghe thấy tiếng bò quỷ dị sau lưng, chịu đựng cơn đau chạy như điên.

"Hàn Phi!"

Lý Quả Nhi chạy đi trước đã lên xe taxi, cô khởi động xe đến đón hắn.

"Lên xe!"

Thi thể cậu bé theo sát không từ bỏ, Lý Quả Nhi không dám dừng lại, chỉ có thể tăng tốc. Tiểu Giả ngồi ở ghế sau mở cửa xe vẫy tay với Hàn Phi.

Hy vọng trốn thoát trong tầm mắt, Hàn Phi cũng coi như là đã bộc phát tiềm năng, khi thi thể cậu bé chỉ còn cách hắn một hai mét, hắn đã chui lên xe taxi.

"Bùm!"

Cửa xe bị đóng lại, Hàn Phi ngồi trong xe, cả người ngã quỵ.

Vừa rồi thật sự là quá nguy hiểm, chính hắn còn không nghĩ mình có thể trốn thoát.

“Tiểu Quả! Lái nhanh lên! Đứa nhỏ kia vẫn còn đang đuổi theo!”

“Bùm! Bùm! Bùm!”

Tiếng va chạm liên tục vang lên, khuôn mặt cháy xém của cậu bé dán vào cửa kính xe taxi, nhưng khi chuẩn bị bước vào xe, một vài cánh tay nhợt nhạt từ trên đầu xe vươn ra, ném mạnh nó qua một bên.

Chiếc taxi tăng tốc thành công nhưng thi thể cậu bé vẫn đuổi theo sát.

“Tại sao nó cứ đuổi theo không buông anh thế!” Tiểu Giả đã làm mất bộ tóc giả của mình, nói với cái trán cao chót vót: “Có phải vì chúng ta đã lấy đồ của nó không? Tôi xem trong phim đều phải trả lại những thứ đó cho nó, mới có thể kết thúc được ân oán.”

“Không nghiêm trọng như cậu nghĩ đâu, tôi đoán nó cứ theo sát tôi là bởi vì tôi đã chém nó một nhát, suýt chút nữa đã chém đứt đầu nó.”

Hàn Phi không tiếp tục nói về chủ đề này nữa, lấy ra chín tấm ảnh tìm được trong phòng học, dán lên nóc xe nơi có khuôn mặt xuất hiện lúc trước.

“Anh đang làm gì đấy?”

“Tôi rất khó giải thích với cậu, vì vậy tốt hơn là cậu đừng có hỏi nhiều như vậy.” Hàn Phi nhìn chằm chằm vào bức ảnh, không bao lâu, chuyện khiến hắn ngạc nhiên đã phát sinh.

Đồng hồ điện tử trong xe đột nhiên ngừng chuyển động, những người trong bức ảnh đang giãy dụa đau đớn trở lại bình thường, trên nóc xe cũng bắt đầu xuất hiện những khuôn mặt.

Điểm khác biệt so với lúc trước là những khuôn mặt này không còn méo mó, gớm ghiếc nữa, thậm chí họ còn bày tỏ lòng biết ơn đối với Hàn Phi.

“Mã số 00…” Giọng nói lạnh lùng trong đầu đột nhiên vang lên, khiến Hàn Phi giật mình, hắn hoàn hồn lại cẩn thận lắng nghe, nhưng lại không nghe thấy gì nữa.

“Tôi không cảm thấy ác ý của người đã khuất nữa, chiếc xe này bây giờ hình như đã hoàn toàn thuộc về tôi, chín người chết oan đó đã chấp nhận chúng ta rồi!” Hàn Phi cảm thấy vui vẻ từ tận đáy lòng, hắn cảm thấy con đường mình chọn là đúng đắn, thời gian sẽ chứng minh tất cả.

Chương 653: Đêm quỷ dị

Kể từ khi mở mắt ra trong bệnh viện cho đến hiện tại, đây là lần đầu tiên Hàn Phi cảm thấy thứ cảm xúc vui vẻ này.

Ngay cả hắn cũng không biết tại sao, sau khi nhìn thấy những thay đổi trên khuôn mặt của những người chết oan trên xe taxi, hắn cảm thấy có một thứ bình yên và an toàn.

"Có phải trước đây tôi đã từng tham gia vào một số nghề nghiệp đặc biệt nào đó."

"Trông thân hình anh quả thực khá tốt, tôi cảm thấy cũng không phải là không có khả năng, đột nhiên nói cái này để làm gì?"

Hàn Phi và Tiểu Giả liếc nhau một cái: "Có khi nào tôi khá giỏi trong những việc như xoa dịu vong hồn, siêu độ oan quỷ không?"

"Thế thì cũng khá đặc biệt đấy." Tiểu Giả sờ sờ mái tóc mỏng của mình, không nói gì nữa, cẩn thận ôm đống đạo cụ của nghi thức tái sinh.

Xoay người, Hàn Phi nhìn về phía sau xe, sau khi thi thể cậu bé bị đẩy ra, hất văng ra bãi rác bên đường, máu và mỡ xác chết trên người cậu ta văng khắp nơi, nhưng không bao lâu, lại như cỗ máy không biết mệt mỏi, bắt đầu đuổi theo chiếc taxi.

"Vẫn còn đuổi theo?"

Thi thể cậu bé được khắc lên những nguyền rủa dày đặc, oán khí ngấm vào trên nguyền rủa, giống như những mạch máu đen chạy xuyên qua lớp da chết cháy, tạo cho nó những khả năng vượt xa "quỷ" thông thường.

Nhìn xa hơn, Hàn Phi lại nhìn về phía tòa nhà, biển hoa lam trắng gợn sóng trong cơn gió, một người phụ mặc váy màu lam đang đứng ở bên cửa sổ bị lửa thiêu trụi.

Những con bướm máu trên váy của cô ta dường như có sự sống, bay xung quanh cơ thể.

"Trên người của người phụ nữ váy lam và thi thể cậu bé đều có viết một số ký hiệu kỳ lạ, bọn họ biến thành như vậy liệu có liên quan gì đến những nguyền rủa đó không?" Tòa nhà lớp học thêm lam trắng không phải là nơi mà Hàn Phi có thể đặt chân đến bây giờ, vừa rồi có thể may mắn trốn thoát đã vô cùng khó khăn rồi.

"Trước khi mình mất trí nhớ đã chiến đấu chống lại 'quỷ' như thế nào vậy? Chỉ dựa vào thực lực của mình sao có thể là đối thủ của những oán niệm này?"

Hàn Phi nắm chặt con dao tên là bầu bạn, lưỡi dao và những cái tên trong tim ăn ý với nhau, như thể con dao này là do chú hề chuẩn bị cho hắn vậy.

"Đây là con dao của chú hề, không phải là dao của mình. Thật kỳ lạ, sau khi mình gặp F, luôn nghe thấy con dao màu đen trên tay anh ta đang gọi mình, cứ như con dao trên tay anh ta mới là của mình vậy."

Năm ngón tay bất giác nắm chặt lại, Hàn Phi cảm thấy trong lòng dâng lên một loại khát vọng, hắn muốn cướp con dao của F.

"Ngoài con dao ra, hình như mình còn đánh mất rất nhiều thứ quan trọng!" Hàn Phi day day thái dương, hắn muốn xé nát tấm vải đen che mờ trí nhớ.

Trong ba lô có tiếng động, Hàn Phi cảm thấy có thứ gì đó cọ vào cánh tay, nhìn xuống thì phát hiện con mèo thương tích đầy mình đã bò ra khỏi ba lô.

Nó rất có linh tính uốn éo trong vòng tay của Hàn Phi, đôi mắt đó nhìn thẳng vào hắn, như muốn xác nhận điều gì đó.

"Con mèo ngốc này muốn làm gì vậy? Không phải là tè vào trong ba lô của tao rồi đấy chứ?" Hàn Phi nhíu mày, khi hắn nhìn con mèo, phát hiện một điểm rất kinh ngạc.

Mắt của con mèo này không giống mắt mèo, ngược lại rất giống với mắt người, cảm giác như con mèo bị buộc phải khâu

lại từ cơ thể động vật và cơ thể người, bên dưới lớp da ẩn chứa lượng lớn vết khâu.

Con mèo xấu xí nhìn Hàn Phi trước, sau đó lại nhìn lên nóc xe taxi, hình như nó cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt và vong hồn trên nóc xe.

Đôi mắt từ từ chuyển động, hình như mãi cho đến sau khi Hàn Phi ra tay giúp đỡ quỷ hồn, cuối cùng con mèo mới chắc chắn rằng người trước mặt chính là chủ nhân của mình, trên khuôn mặt xấu xí của nó vậy mà lại nở một nụ cười.

Con mèo đang cười, cảnh này khiến cả Hàn Phi và Tiểu Giả đều ngây ra.

"Anh à, con mèo của anh vừa rồi có phải đang cười không?"

"Không biết, tôi còn chưa cười nữa là."

Hàn Phi không có ấn tượng gì với con mèo này, lúc đầu chỉ nghĩ nó sắp chết nên tiện tay cứu nó thôi.

Hành động nhân ái vô tình dường như là chân dung của Hàn Phi mà chính hắn cũng không nhận ra.

Con mèo nhìn chằm chằm Hàn Phi rồi cọ cọ vào người hắn một cách trìu mến, nhưng mới được vài giây, thân thể nó đột nhiên co giật dữ dội, nó không ngừng nôn khan, giống như muốn nôn ra thứ gì đó.

"Bị bệnh rồi sao? Có phải mày đã ăn thứ gì đó trong tòa nhà kia không?" Hàn Phi đang định giúp con mèo, liền thấy từ trong miệng nó nôn ra một mảnh giấy nhỏ màu đỏ.

Giấy này không biết là chất liệu gì, nhìn thì có vẻ như giấy thông thường, nhưng không thể xé được, bên trên còn tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc.

"Trên giấy có vẽ một con mắt, đây là bị xé ra từ một bức tranh chân dung người à?" Tiểu Giả cúi đầu nhìn nó: "Vẽ rất tốt, con mắt này thật đẹp."

"Không phải, đây không phải là vẽ." Khi tay Hàn Phi chạm vào mảnh giấy đỏ, tim như bị kim châm, trong lòng chợt nhói

đau, buột miệng nói: "Đây là mắt của người giấy!"

Nói xong lời này, trái tim Hàn Phi càng thêm đau đớn, hình như trước đó đã xảy ra chuyện không hay, cho dù đại não đã mất trí nhớ, cơ thể vẫn nhớ tới thứ đau đớn đó.

"Cô ấy chết rồi?"

"Ai?"

"Không biết…" Hàn Phi cầm con mắt của người giấy đỏ như máu, có một mối liên hệ kì lạ nào đó giữa cơ thể hắn và người giấy, như thể máu và tình cảm của họ được kết nối với nhau: "Hình như là một người rất quan trọng đối với tôi."

Nhìn vào con mắt của người giấy, khuôn mặt của Hàn Phi được phản chiếu trong đó, hắn nhìn một lúc mới nhận ra, mình đang đeo một chiếc mặt nạ chú hề màu trắng, nhưng trong con mắt của người giấy vẫn phản chiếu dung mạo thật của hắn.

"Cô là ai?"

Hàn Phi khẽ chạm vào đôi mắt đỏ như máu của người giấy, ngay lúc đó hắn dường như cảm nhận được vị trí ẩn của các bộ phận cơ thể khác của người giấy.

"Dường như có một mối liên hệ huyết mạch giữa người giấy và mình, mình phải ghép nó lại hoàn chỉnh mới được!"

Cất mảnh vụn của người giấy màu máu vào trong túi áo gần trái tim, Hàn Phi sờ sờ đầu con mèo: "Tại sao mày lại đưa cho tao tờ giấy vào lúc này? Chẳng lẽ lúc trước mày vẫn chưa chấp nhận tao à?"

Trái với mong đợi của Hàn Phi, con mèo thương tích đầy mình lại khẽ gật gật đầu, dường như nó có thể hiểu được vài câu nói đơn giản của hắn.

"Khi tao hòa giải với những người chết oan trong taxi, mày mới hoàn toàn chấp nhận tao, chẳng lẽ đây là tiêu chuẩn để đánh giá tao à? Con người thật sự của tao sẵn sàng giao tiếp với 'quỷ', còn giả mạo tao sẽ giết 'quỷ' một cách bừa bãi?"

Con mèo không đáp lại nữa, nó có vẻ mệt rồi.

“Chú hề để lại một con dao cho mình, để mình nhìn thấy hạnh phúc, cho mình năng lực giết quỷ; sau đó con mèo thấy mình có năng lực giết quỷ, lựa chọn hòa giải với ‘quỷ’, nó mới yên tâm nôn ra mảnh giấy vụn, trả lại cho mình mảnh giấy toàn là mắt này; vòng này nối tiếp vòng khác, trông thì có vẻ tinh xảo, nhưng trên thực tế chỉ cần mình lựa chọn sai một bước, vận mệnh sẽ bị đảo lộn hoàn toàn.”

“Nếu như mình không thành công thoát khỏi căn phòng đó, nếu như mình bởi vì sợ hãi không dám xuống tầng hầm để kiểm tra, nếu như mình không cứu con mèo, nếu như mình không giải cứu Lý Quả Nhi, nếu như mình bị chết trong lớp học thêm lam trắng…”

Muốn làm được những gì Hàn Phi đã hoàn thành như bây giờ, không chỉ cần thể chất và tâm lý mạnh mẽ, mà còn phải có lý trí, sự bình tĩnh và lòng nhân ái, sau khi nhìn thấy đêm tối vẫn có thể duy trì một trái tim hướng về mặt trời.

“Trở thành một người như thế nào không phải do bẩm sinh quyết định, mà phụ thuộc vào những lựa chọn hết lần này đến lần khác, mình dường như tin rằng ngay cả khi mình lặp đi lặp lại vô số lần, cũng vẫn sẽ đưa ra lựa chọn tương tự.”

Hàn Phi đặt tay lên ngực, cách bộ âu phục sờ mảnh giấy: “Một người đến cả tên cũng quên, vậy mà cũng có thể mang đến cho mình đau đớn như vậy.”

“Hàn Phi! Con tiểu quỷ kia không cắt đuôi được! Cứ bị nó đuổi như thế này, chúng ta căn bản không thể quay về, có lẽ sẽ trực tiếp đuổi đến tận nhà luôn!” Kỹ năng lái xe của Lý Quả Nhi rất tốt, nhưng vẫn không thể thoát khỏi thi thể của cậu bé.

Hàn Phi nhìn lại thì thấy hai chân và hai tay của cậu bé đã gần như bị mòn hết, thay vào đó là sương mù màu đen, nguyền rủa trên người chuyển động như những con bọ, sắc mặt hoàn toàn méo mó, tốc độ càng lúc càng nhanh!

“Tên này thật khó đối phó.” Sắc mặt Tiểu Giả tái nhợt: “Hiện tại tuyệt đối không thể trở về nhà của tôi!”

“Xem ra nhất định phải tìm cách giết chết nó mới được.” Hàn Phi từ trong túi lấy ra đạo cụ nghi thức, cố gắng tìm cách

chống lại tiểu quỷ từ đống này.

Đối chiếu với thông tin mà người bí ẩn gửi cho tài xế, Hàn Phi thật sự có thu hoạch ngoài mong đợi.

“Một khi nghi thức bắt đầu thì sẽ không thể dừng lại, chín loại nghi thức, giả sử nghi thức tái sinh đầu tiên không có hiệu quả đối với người chết, nghi thức tiếp theo phải được tổ chức trước khi xác chết phân hủy, cứ như vậy cho đến khi nghi thức cuối cùng thành công.”

“Trong quá trình tiến hành nghi thức nếu như thi thể có động đậy bất thường, hoặc phát sinh thay đổi nào khác, vậy thì sẽ dùng chiếc gương mà người chết đã soi trước khi chết nhắm thẳng vào khuôn mặt của nó, nguyền rủa trên gương có thể ảnh hưởng đến nó.““Sau khi tất cả chín nghi thức đều được tổ chức xong, bất kể cuối cùng có thành công hay không, đều phải hủy đi ảnh của tế vật sống, nếu không có thể sẽ bị người chết oan phản phệ.”

Kẻ lạ mặt kia chỉ dạy người tài xế cách thực hiện nghi thức chứ không nói cho anh ta biết cách đối phó khi thi thể cậu bé thay đổi, mục đích ban đầu của đối phương dường như là để tạo ra một con quái vật.

“Chiếc gương này có vẻ hữu dụng.”

Hàn Phi cầm lấy chiếc gương trong tay trước, trong gương mơ hồ có lưu lại bóng dáng của một đứa trẻ, nó có bảy tám phần giống với thi thể cậu bé, nhưng lại trông có vẻ rụt rè nhút nhát, hoàn toàn không thể liên hệ với con quái vật điên cuồng phía sau xe được với nhau.

Bên trên chiếc gương nhỏ còn có sinh thần bát tự của cậu bé và đủ loại chữ viết kỳ lạ, nhìn thế nào cũng cảm thấy rùng rợn.

“Thi thể cậu bé đã nuốt sạch sinh khí và hầu hết linh hồn của của chín người chết oan, nếu như tôi có thể khống chế được cậu ta, vậy thì chín người chết oan có thể lấy ra linh hồn và oán hận của chính mình được không?”

Hàn Phi nhìn chiếc xe taxi: “Tôi căn cứ phương hướng và vị trí sắp xếp đồ vật trong phòng học, đem cái nghi thức gì đó

kia bố trí trên xe taxi, sau đó dụ thi thể cậu bé vào trong xe, nói không chừng có thể bẫy được cậu ta."

"Anh nói thì đơn giản, tên đó vẫn luôn đuổi theo chúng ta, muốn bẫy cậu ta vào trong xe taxi, trừ phi có người dám vào trong xe làm mồi nhử." Tiểu Giả lắc lắc đầu: "Quá nguy hiểm."

"Không sao, tôi có thể thử xem." Hàn Phi nói ra kế hoạch của mình: "Một lát nữa mọi người giảm tốc độ, tôi sẽ xuống xe giữ chân cậu bé đó trước, hai người tranh thủ thời gian sắp đặt các vật phẩm cần thiết cho nghi thức, sau đó hãy nhanh chóng rời đi, tôi sẽ nghĩ cách dẫn nó vào trong xe."

Khi Hàn Phi nói những điều này, không ngừng nhìn những khuôn mặt trên nóc xe, những người chết oan kia chẳng những không lộ vẻ tức giận, ngược lại còn có cảm giác nóng lòng muốn thử, bọn họ cũng muốn được trở lại hoàn chỉnh.

"Nghi thức đó làm sao có thể khôi phục dễ dàng như vậy! Chỉ những mấy cái nguyền rủa đầy phòng học chúng ta đã không thể hoàn nguyên được rồi." Tiểu Giả cảm thấy Hàn Phi thật là viển vông: "Hay là chúng ta cứ trực tiếp ném những thứ đó đi? Hoặc là chúng ta lái xe đến quận Hạ Thành? Ở đó có nhiều xã hội đen, nói không chừng bọn họ có thể giúp chúng ta dịch chuyển cừu hận của thi thể."

"Không sao, hầu hết các nguyền rủa tôi đều đã ghi nhớ hết." Hàn Phi lấy trong ba lô ra một cây bút, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Giả và Lý Quả Nhi, bắt đầu vẽ những câu nguyền rủa trong trí nhớ của mình lên thành bên trong của xe taxi: "Tôi cũng không biết ý nghĩa cụ thể của những thứ này, chỉ có thể chép lại từng cái một, cũng may là trí nhớ của tôi cũng không tệ."

Để câu được đủ thời gian cho Hàn Phi, Lý Quả Nhi đã trổ tài lái xe, luôn giữ khoảng cách với thi thể cậu bé.

Hai người phối hợp vô cùng ăn ý, hoàn toàn không cần phải nói nhiều, nhưng Tiểu Giả lúc này lại dường như có chút cản trở.

Trong thành phố chạy nhanh một tiếng đồng hồ, những con đường bao trùm trong bóng tối dường như giống như một mê cung vô tận, có chạy thế nào cũng không thể thoát ra được.

“Còn chưa vẽ xong sao?” Lý Quả Nhi căng thẳng cao độ, sau khi cô rẽ qua một ngã tư, đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe buýt đang lao tới!

Xoay mạnh vô lăng, Lý Quả Nhi cố hết sức ổn định xe, nếu như không phải cô phản ứng nhanh, vừa rồi đã trực tiếp tông vào xe buýt rồi.

“Có biết lái xe không vậy?” Lý Quả Nhi kêu lên, cô nhìn chiếc xe buýt, chiếc xe cũ nát đang chầm chậm lái trên đường như một con tàu ma, tất cả mọi người trong xe bao gồm cả tài xế đều đang cúi đầu xuống: “Lái xe tang vẫn có thể gây tai nạn à?”

Chiếc xe buýt từ từ dừng lại ở một trạm gần đó, chiếc taxi mà Lý Quả Nhi đang lái vừa rồi có chút mất kiểm soát, tốc độ của chiếc xe cũng đã giảm xuống.

“Tôi đã vẽ xong xuôi rồi, bắt đầu hành động đi!” Hàn Phi mang theo chiếc gương bên mình, sau đó đẩy những thứ dùng trong nghi thức khác cho Tiểu Giả: “Vị trí sắp đặt đã ghi nhớ hết chưa!”

“Chắc là sẽ không sai.”

“Cậu mà làm sai, thì tôi sẽ mất mạng đấy!” Hàn Phi đeo mặt nạ màu trắng lên, nhìn chằm chằm Tiểu Giả: “Nếu tôi mà chết, tối nào cũng sẽ tới tìm cậu chơi game!”

“Đừng mà, chúng ta dù gì cũng từng hoạn nạn có nhau.” Tiểu Giả sợ đến lắp bắp.

“Thi thể của đứa nhỏ tới gần rồi!” Lý Quả Nhi giảm tốc độ lần nữa, Hàn Phi nhân tiện mở cửa xe nhảy ra ngoài.

Thấy Hàn Phi xuất hiện, cậu bé mà tứ chi đã hoàn toàn biến thành sương mù màu đen kêu lên tiếng quái dị rồi lao tới, tốc độ của nó quả thực quá nhanh.

“Hai người sắp đặt xong hãy mau rời đi!” Hàn Phi quay đầu lại quát lên một câu, sau đó hắn không nói lời nào lao

thẳng lên chiếc xe buýt.

Vừa xuống xe, Hàn Phi đã nhận thấy chiếc xe buýt có vấn đề, chỉ dựa vào sức lực của bản thân hắn hoàn toàn không đủ thời gian, cho nên mục tiêu của hắn ngay từ đầu là dùng chiếc xe buýt để kéo dài thời gian.

"Mình không hề cảm thấy sợ hãi khi nhìn thấy chiếc xe buýt, không sợ có nghĩa là không nhìn thấy trước cái chết, vậy cũng có nghĩa là sẽ không chết." Hàn Phi cũng là xuất phát từ sự tin tưởng vào "năng lực đặc biệt" của mình, hắn không quan tâm đến hình ảnh của mình, bảo vệ tốt chiếc gương, cầm con dao lao đến trạm dừng.

Thi thể cậu bé theo sát phía sau, Hàn Phi không dám dừng lại, trực tiếp cầm dao chạy lên xe.

Nhiệt độ giảm mạnh, hắn giống như vừa lao vào tủ đông, đại não ngay lập tức tỉnh táo lại.

Tài xế và hành khách chậm rãi ngẩng đầu lên, những khuôn mặt nhợt nhạt nhìn về phía Hàn Phi.

Chương 654: Người thứ ba

Gió đêm thổi vào từ khe hở trên kính cửa sổ, ít nhiều có chút ồn ào.

Hàn Phi trông như một tên thổ phỉ muốn cầm dao xông lên cướp xe, nhưng sau khi cảm nhận qua bầu không khí trong xe, hắn dứt khoát bắt đầu lật tìm trong túi áo, cố gắng tìm ra đồng một tệ.

Hắn không cảm thấy đây là đang biểu hiện trân trọng mạng sống, hắn chỉ cho rằng mọi người nên tuân thủ trật tự công cộng, xe tang thì cũng phải bỏ tiền vào thì mới được.

"Hình như tôi không mang theo tiền, xin lỗi đã làm phiền rồi."

Thi thể cậu bé đã kéo gần khoảng cách, nếu lại xuống xe từ cửa trước, có lẽ sẽ đâm sầm vào lòng của đối phương, Hàn Phi lập tức chạy về phía cửa sau xe buýt.

Hắn vừa lao đi được nửa đường thì một bà cụ ngồi cạnh cửa xe bất ngờ đứng dậy: "Đã lên xe rồi thì cùng đi đi, trời tối đường dài, bên ngoài không an toàn."

Bà thím ăn mặc rất giản dị, trên đầu còn bọc một chiếc khăn quàng đỏ, che gần hết khuôn mặt.

Bà ấy lấy ra tờ một tệ từ trong túi nhét vào hộp đựng tiền của xe buýt, sau khi xong việc còn phát ra tiếng cười kỳ lạ.

"Tiền âm phủ?"

Nhìn tờ tiền mà bà thím trả giúp mình, Hàn Phi càng không dám dừng lại, nhưng cửa sau của xe đúng lúc này đã đóng lại.

Tệ hơn nữa là, cửa trước của xe buýt oán khí hội tụ, thi thể của cậu bé bị kẹt ở chỗ cửa!

Thi thể cậu bé nãy giờ vẫn luôn mất kiểm soát không dám trực tiếp lên xe, nguyền rủa khắp người nó đang rỉ ra máu đen, như thể đang chống lại một thứ vô hình nào đó trong xe buýt.

“Thằng nhóc không dám lên xe, còn mình thì lại lên rồi?”

Hàn Phi cũng không biết mình nên vui hay nên buồn nữa, cuối cùng hắn liếc mắt nhìn bà thím thích giúp người khác kia, đối phương đang cúi đầu, con mắt giấu dưới cái khăn cũng đang nhìn hắn.

“Ánh mắt của bà ấy cảm giác không giống như đang nhìn một người, giống như mình đang ở trung tâm mua sắm chọn quần áo mới vậy.”

Thi thể cậu bé bị chặn ở cửa trước, cửa sau lại đã đóng chặt, nếu Hàn Phi muốn rời đi chỉ có nhảy ra khỏi cửa sổ.

Kế hoạch ban đầu của hắn là muốn giữ chân cậu bé một lúc, bây giờ hình như chính mình cũng bị kéo vào trong đó rồi.

Tiếng đài phát thanh trong xe vang lên, cảnh tượng trước mắt vừa quen lại vừa lạ, Hàn Phi hình như cũng đã từng đi một chuyến xe buýt tương tự ở nơi khác, hắn có cảm giác vô cùng thân thiết với loại phương tiện này.

Chiếc xe bắt đầu nổ máy, thi thể cậu bé và Hàn Phi đồng thời cùng phản ứng lại.

Thi thể cậu bé ở cửa trước gào thét thảm thiết, khuôn mặt cháy xém rách ra một cái lỗ máu, bên dưới lớp da cháy đen dường như vẫn còn ẩn chứa một khuôn mặt thu nhỏ, sương đen trên người dâng trào dữ dội, như thể đã đập vỡ thứ gì đó, thành công vào được trong xe.

Hàn Phi ở cửa sau thấy tình hình không ổn, liền lao tới cửa sổ gần nhất, vươn tay mở cửa sổ ra, chuẩn bị nhảy ra ngoài, nhưng cơ thể lại không thể nhúc nhích được.

Quay đầu lại nhìn, hành khách ở ba hàng ghế phía trước và phía sau đều túm lấy hắn, đám người chết cúi đầu lúc này đang nhìn chằm chằm hắn từ một góc độ quỷ dị, trong ánh mắt đầy vẻ tham lam.

“Chiếc xe toàn người này không phải muốn bắt mình làm quỷ chết thay đấy chứ?”

Một người sống xuất hiện trên chuyến xe chở người chết, nếu như có thể kéo được người sống đến vị trí của người chết,

thì nói không chừng lại có một cơ hội sống sót.

"Bỏ tay ra!"

Hàn Phi vội vàng muốn rút dao ra, những hành khách thoạt nhìn có vẻ bình thường thấy hắn phản kháng, trên mặt chậm rãi hiện lên nụ cười.

Đôi môi tái nhợt nhếch lên, trong miệng những hành khách nói thầm cái gì đó, toàn bộ bọn họ đều nhìn về phía Hàn Phi.

Cảnh tượng trước mắt khiến người ta kinh sợ, một số hành khách thậm chí đầu còn quay 180 độ, trên mặt đều mang theo nụ cười kinh dị, như thể là đang chào mừng Hàn Phi gia nhập vậy.

Chiếc xe buýt chậm rãi chạy ra khỏi trạm dừng, thi thể cậu bé đã leo lên xe nhìn chằm chằm Hàn Phi, toàn thân nó bị sương đen bao phủ, lỗ máu trên mặt cũng từ từ mở rộng.

Cùng với một tiếng hét, thi thể cậu bé lao nhanh về phía đuôi xe, tất cả cừu hận của nó dường như đều tập trung trên người Hàn Phi.

Không còn nơi nào để chạy, Hàn Phi còn đang bị các hành khách giữ chặt, đến hành động né tránh cơ bản nhất cũng không thể làm được.

Nhưng ngay khi Hàn Phi tưởng rằng mình sẽ bị cậu bé xé xác, các hành khách cũng vươn tay túm lấy thi thể cậu bé.

Động thái không phân biệt đối xử này khiến Hàn Phi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng trước khi trái tim của Hàn Phi kịp trở lại trong lồng ngực, cậu bé đã mạnh bạo hất những cánh tay ra, sương đen dày đặc bắt đầu trực tiếp tấn công những hành khách xung quanh.

Bà thím bỏ tiền giúp Hàn Phi là người đầu tiên gặp nạn vì khoảng cách gần nhất, chiếc khăn trùm đầu và nửa khuôn mặt của bà bị rơi, lộ ra một nửa khuôn mặt đã thối rữa.

Bà vội vàng nhặt chiếc khăn trên mặt đất lên, sau khi tóm được chiếc khăn, trực tiếp há cái miệng bê bết máu ra, rồi cắn

vào tấm lưng mịn màng và nguyên vẹn của cậu bé.

Các hành khách khác cũng đã hành động, những vong hồn đã chết kia vồ cắn cậu bé, cố gắng xua tan sương đen bao phủ cơ thể của nó.

Thấy các hành khách dũng cảm như vậy, Hàn Phi hoàn toàn không có ý định phản kháng, ít nhất ngoài mặt hắn cũng tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn, thậm chí còn vỗ vỗ vào tay đại ca bên cạnh, để ra hiệu cho đối phương đừng nắm chặt như vậy.

Những gì xảy ra trước mắt khiến người ta vô cùng cảm khái, giống như một thanh niên bị kẻ gian đuổi giết, nghĩ quẩn định nhảy xuống xe thì những người nhiệt tình vội vàng khuyên can, cả xe hợp sức đánh đuổi kẻ gian.

"Các hành khách muốn bắt mình làm quỷ chết thay, mình là con đường sống của bọn họ, tất nhiên bọn họ sẽ không ngồi nhìn mình bị giết chết."

Sau khi hiểu ra điều này, Hàn Phi không phản kháng nữa, ngồi xuống giữa một học sinh và một đại ca.

Ba người chen vào chỗ ngồi hai người, nhưng Hàn Phi lại rất bình thường, giống như đây vốn dĩ là chỗ ngồi của hắn vậy.

Thấy Hàn Phi ngoan ngoãn như vậy, những cánh tay tóm lấy hắn từ từ buông lỏng, các hành khách đều tập trung chú ý vào thi thể cậu bé.

Chỉ khi giải quyết được kẻ đến từ bên ngoài này trước, mới có thể nội bộ tiêu hóa Hàn Phi.

"Đánh đi, đánh đi."

Xung đột giữa các hành khách trên xe và cậu bé đột nhiên bùng phát, hai bên còn chưa kịp chuẩn bị đã trực tiếp tàn sát lẫn nhau.

Đây là lần đầu tiên Hàn Phi nhìn thấy cuộc chiến giữa "quỷ", bọn chúng gần như dùng hết tất cả mọi thứ để có thể làm tổn thương đối phương, vô cùng điên cuồng và mãnh liệt.

Chỉ trong một thời gian ngắn, một nửa người của bà thím trả tiền xe cho Hàn Phi đã chìm trong sương đen, nhưng bà

cũng không để cho thi thể cậu bé được yên ổn, bàn tay còn lại chọc vào hốc mắt của nó, ngón tay xuyên vào lỗ máu trên khuôn mặt đối phương.

Thi thể cậu bé bị thương càng trở nên điên loạn hơn, sương đen ngưng tụ từ oán khí giống như một bầy côn trùng tuôn ra từ chỗ tứ chi bị đứt lìa, bắt đầu tấn công tất cả các hành khách.

Hoạn nạn cùng chịu, Hàn Phi như có chỗ dựa, hiện tại hắn cùng những hành khách trên xe coi như đã cùng chung một mặt trận.

Những cái cúi đầu của hành khách đều ngẩng hết lên, bọn họ lộ ra dáng vẻ trước khi chết của mình dưới sự tấn công của sương đen, cũng khiến cho Hàn Phi được mở mang tầm mắt.

"Chiếc xe buýt này dường như dùng để chở linh hồn người chết, trông bọn họ đều giống như vừa mới chết không lâu."

Từng hành khách dũng cảm quên mình lao về phía thi thể cậu bé, như thể đang sửa chữa lỗi lầm của nó bằng chính linh hồn của mình.

Cuộc chiến tàn khốc hơn Hàn Phi tưởng tượng gấp nhiều lần, chỉ cần chạm vào đối phương, vậy thì nhất định sẽ có một bên hồn phi phách tán.

Số lượng hành khách bắt đầu giảm dần, cậu bé giết càng nhiều, sương đen xung quanh càng dày.

Nếu như không nhanh chóng loại bỏ nó, chờ nó hấp thụ hết tất cả sương đen kia, e rằng sau này sẽ càng khó đối phó hơn.

"Bang!"

Cửa sổ bên cạnh Hàn Phi bị thứ gì đó đập vào một cái, hắn quay đầu lại nhìn, Lý Quả Nhi lái xe taxi đuổi theo. Hai chiếc xe tang song song với nhau, diễn cảnh rượt đuổi trên đường, một cảnh chỉ thấy trong các bộ phim bắn súng trước đây.

"Sao anh còn ngồi xuống nữa?" Tiểu Giả hạ kính xe xuống, hét về phía Hàn Phi: "Phải làm thế nào bây giờ? Chiếc xe khởi động, mấy món vật phẩm đó không thể cố định ở vị trí tương ứng!"

Hàn Phi cũng đang lo lắng, chỉ dựa vào những hành khách trên xe dường như không phải đối thủ của thi thể cậu bé, hắn buộc phải tìm cơ hội nhảy xuống xe rời đi.

Sương đen xung quanh thi thể cậu bé vẫn đang lan rộng, nguyền rủa màu đen trên người nó phồng lên như mạch máu, nghiền nát những hành khách đang đến gần một cách liều lĩnh.

Oán niệm bành trướng, những vết nứt xuất hiện trên kính cửa sổ xe, thân xe nhanh chóng lão hóa, tay vịn gỉ sét, ghế bắt đầu bong tróc, có vẻ như đây mới chính là diện mạo thật của chiếc xe buýt.

"Hỏng rồi, nó sắp tới rồi." Đại ca ngồi bên cạnh Hàn Phi đã bị mắc kẹt trong sương đen, nếu cứ tiếp tục như thế này, thì sẽ đến lượt hắn mất: "Cả một xe chở đầy người đều không phải đối thủ của nó?"

Chiếc xe buýt giống như là say rượu, lái xe về phía trước một cách xiêu vẹo, cổ tài xế đã bị đứt, chỉ còn hai cánh tay trên vô lăng.

Nhìn thấy chiếc xe buýt mất kiểm soát chuẩn bị đâm vào tòa nhà bên cạnh, tiếng cười của một người đàn ông ở hàng ghế cuối cùng vang lên.

Lúc đầu tiếng cười rất yếu ớt, thậm chí hơi giống tiếng khóc một chút, nhưng dần dần tiếng cười trở nên to hơn, bệnh hoạn và quỷ dị hơn.

Nếu như âm thanh cũng có hình dạng, vậy tiếng cười đó sẽ giống như một con rắn độc có vô số cái đầu.

Các hành khách khi nghe thấy tiếng cười này lập tức bình tĩnh trở lại, Hàn Phi nghe thấy tiếng cười này, trái tim của hắn lại bắt đầu tăng tốc đột ngột, trong cái đầu trống rỗng dường như có thứ gì đó bị khuấy động.

"Sao mà lại cảm giác như tiếng cười của mình vậy?"

Dùng khóe mắt nhìn sang bên cạnh, một thanh niên mặc đồng phục công viên vui chơi cởi mũ ra, anh ta trông khác Hàn Phi hoàn toàn, cả khuôn mặt đều bị ảnh hưởng bởi cơ bắp, lộ ra một nụ cười cực kỳ điên cuồng biến thái.

“Trên xe có người của công viên vui chơi? Nhưng tại sao tiếng cười của anh ta lại khiến mình cảm thấy quen thuộc như vậy?”

Đây là lần đầu tiên Hàn Phi gặp nhân viên công viên vui chơi ở bên ngoài công viên, những người đó cư xử hoàn toàn khác với ban ngày, dường như bị thứ gì đó bóp méo tâm trí, trở thành con rối chỉ biết cười điên cuồng.

“Một cảm giác thật là kỳ lạ, ngoài mình và F ra, dường như vẫn còn có một người mà mình rất quen thuộc muốn qua cửa.”

Chương 655: Bản năng!

Tiếng cười điên cuồng vang lên bên tai Hàn Phi, gẩy lên sợi dây của linh hồn, trong tâm trí trống rỗng xuất hiện vòng xoáy ký ức, trong sâu thẳm đại dương nơi lưu giữ quá khứ, dường như thiếu mất một thứ gì đó rất quan trọng.

"Nhân viên công viên vui chơi này dường như bị điều khiển bởi một thế lực nào đó, tiếng cười điên cuồng giống như một thứ độc tố điều khiển thần kinh, ăn mòn ý thức của hắn, biến hắn thành bộ dạng như hiện tại."

Từ khi nhân viên xuất hiện đến khi va chạm vào thi thể cậu bé, đại khái cũng chỉ trong thời gian vài giây, hai bên không hề có chút dè dặt nào, đều đang trong trạng thái cuồng loạn nhất.

Sương máu và sương đen oán niệm va chạm với nhau, bầu không khí ngột ngạt vô hình trong xe bị cuốn trôi, trên kính cửa sổ xe toàn là vết nứt, thân xe cũng trở nên càng cũ nát hơn.

Chỉ là một lần va chạm, lớp da toàn thân của nhân viên công viên vui chơi giống như đồ sứ bị cháy xém, xuất hiện lượng lớn vết nứt màu đen, cơ thể của anh ta cũng bị bẻ cong ra sau gần 90 độ.

Khuôn mặt bị treo ngược ở sau lưng, nhân viên đó nhìn thấy Hàn Phi từ góc độ này, nụ cười trên mặt càng trở nên tàn nhẫn, môi khẽ mấp máy, con ngươi như sắp sắp vọt ra khỏi hốc mắt, như thể phát hiện ra hung thủ giết người đã truy sát từ lâu.

"Tôi ở đây là để cho anh sống?" Hàn Phi hiểu được tiếng môi của nhân viên công viên vui chơi, hắn nhìn khuôn mặt tươi cười kinh dị của đối phương, cảm giác quen thuộc trong đầu càng trở nên mạnh mẽ.

"F, tiếng cười, mình, ba người chúng ta dường như đang chiến đấu vì cùng một thứ."

"Bang!"

Tiếng va chạm lại vang lên, thi thể cậu bé xô ngã nhân viên công viên vui chơi, hai tay nó đã hoàn toàn hòa quyện với sương mù đen kịt ôm lấy eo của nhân viên, oán hận như gai nhọn xuyên vào trong cơ thể của nhân viên, như thể muốn cắt đứt anh ta.

Cảnh tượng này Hàn Phi chỉ nhìn thôi đã cảm thấy đau, nhưng nụ cười trên khuôn mặt nhân viên lại càng rạng rỡ, dường như càng đau anh ta lại càng vui.

"Giết tôi đi, giết tôi đi!"

Ngẩng đầu rống lên, miệng của nhân viên sắp bị xé nát, vẻ mặt vô cùng hung tợn, giống như đang trải qua chuyện tuyệt vọng nhất trong đời.

Bị ác quỷ xé xác chắc chắn khiến người ta rất sợ hại, nhưng Hàn Phi rất nhanh đã phát hiện ra ngọn nguồn khiến nhân viên đau đớn không phải là thi thể của cậu bé, mà là một thứ khác!

Khuôn mặt của nhân viên bị xé toạc ra từng chút một, da thịt tách rời, không ngừng ngả ra sau, anh ta cười đến mức nước mắt đầy mặt, dùng tất cả mọi thứ trong sinh mệnh của mình để thể hiện nụ cười điên cuồng cuối cùng này.

Thi thể cậu bé dường như cũng cảm nhận được điều gì đó, nghi ngờ ngẩng khuôn mặt bị cháy xém lên, nó nhìn vào lồng ngực của nhân viên.

Tiếng tim đập không ngừng lớn hơn, dần dần bắt đầu dồn dập, trong xe lại vang lên một tiếng cười khác khiến người ta vô cùng sợ hãi, mà tiếng cười đó tình cờ phát ra từ trái tim đang không ngừng mở rộng của nhân viên.

Khung xương sườn bắt đầu biến dạng, xương sườn bị gãy, một thứ gì đó di chuyển lên trên trong lồng ngực của nhân viên.

Thi thể cậu bé chỉ chú ý vào anh ta, toàn bộ sát khí và tử ý trong xe buýt đều bị một lực lượng nào đó kéo đi, dồn về phía mặt của anh ta mà ngưng tụ.

Chiếc xe buýt đang di chuyển đột ngột dừng lại, tất cả vong hồn đều sợ đến run rẩy.

Khi tử ý ngưng tụ đến mức nồng đậm nhất, một cánh tay duỗi ra từ trên người của nhân viên, trực tiếp xuyên qua sương đen của oán niệm, xuyên qua ngực của cậu bé!

Không ai biết cánh tay đó thuộc về ai, cũng không ai biết tại sao anh ta lại xuất hiện trong tiếng cười điên cuồng, dường như tất cả những người bị ảnh hưởng bởi tiếng cười điên cuồng đó đều là con rối do anh ta điều khiển, anh ta có thể tùy ý ảnh hưởng đến những người này, lật đổ cả thành phố.

"Hỗn loạn, lại chính là thiên đường!"

Miệng của nhân viên đã không thể ngậm lại được, anh ta chảy nước mắt cười điên cuồng, nói ra những lời cuồng loạn.

Thi thể cậu bé không thể tin được nhìn cơ thể của mình, sương đen biến thành oán niệm không thể ngăn cản cánh tay, làn da phủ đầy nguyền rủa cũng giống như tờ giấy trắng trước mặt nó, cánh tay đó bất chấp tất cả, xuyên qua tất cả quy tắc.

Trái tim đang đập trong lồng ngực bị bàn tay đó giữ lấy, thi thể cậu bé còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã nghe thấy âm thanh như bong bóng vỡ ra từ cơ thể mình.

Rất thấp, rất đặc biệt, nó chỉ nghe thấy một lần.

Cúi đầu nhìn xuống, trái tim nửa tươi nửa thối của cậu bé trực tiếp bị năm ngón tay bóp nát.

Máu đen hôi thối và da chết cháy xém trộn lẫn vào nhau, sương đen oán niệm tiêu tán, nhân viên công viên vui chơi kia cũng đã hoàn toàn chết vào thời khắc này.

Khi nhân viên công viên vui chơi mất đi sức sống, ngừng cười điên cuồng, cánh tay duỗi ra từ cơ thể anh ta rút lại vào trong rồi biến mất.

Biến cố khiến người ta sợ hãi này nằm ngoài dự đoán của mọi người, Hàn Phi cũng muốn ở lại, nhưng lúc này điều quan trọng nhất vẫn là bảo toàn mạng sống.

"Nhân viên công viên vui chơi hẳn chỉ là con rối của tiếng cười kia, chủ nhân thực sự của tiếng cười là một tên điên hoàn toàn không tuân theo quy tắc nào cả, thành phố hỗn loạn và

điên cuồng này chỉ đơn giản là một sân khấu được chuẩn bị cho một mình anh ta.”

Không từ thủ đoạn, giống như ác quỷ, quỷ dị điên cuồng, bí ẩn khó lường, tiếng cười điên cuồng khơi dậy cảnh giác cao độ của Hàn Phi, so với F, chủ nhân của tiếng cười này có thể mới là phiền phức lớn nhất.

“Điểm cuối của chuyến xe buýt này dường như là công viên vui chơi, nhân viên đó có trách nhiệm áp giải những vong hồn này à? Tại sao anh ta lại đem một chiếc xe buýt chở đầy người chết đến công viên vui chơi của người sống? Công viên vui chơi đó có thực sự dành cho người sống không? Tiếng cười điên cuồng là muốn lẻn vào công viên qua chiếc xe này hay sao?”

Khuôn mặt Hàn Phi từ từ méo mó dưới lớp mặt nạ, cố gắng điều khiển cơ mặt để lộ ra một nụ cười, nhưng hắn phát hiện ra rằng mình hoàn toàn không làm được, dường như hắn đã vĩnh viễn mất đi khả năng cười rồi.

“Phải đi thôi!” Hàn Phi lén lút liếc nhìn nhân viên công viên cùng thi thể cậu bé, hắn nắm lấy bầu bạn trong tay áo, đặt lên cổ học sinh bên cạnh: “Đổi vị trí đi.”

Trong khi đe dọa nam sinh, Hàn Phi đã đưa tay làm ám hiệu với Lý Quả Nhi, người luôn dõi theo hắn trên taxi, hắn chuẩn bị nhảy ra khỏi xe.

Trái tim của thi thể cậu bé bị bóp nát nhưng nó không vì thế mà tiêu tan, nếu tiếp tục ở lại đây còn bị những hành khách khác chú ý, tốt nhất nên tránh xa đám quỷ chết thay này một chút.

Nhận được tín hiệu của Hàn Phi, Lý Quả Nhi lập tức duy trì khoảng cách với xe buýt, đồng thời giảm tốc độ, bảo Tiểu Giả nhanh chóng sắp đặt xong các đạo cụ cho nghi thức.

Hàn Phi cũng không do dự nữa, hắn nhân lúc thi thể của cậu bé vẫn đang phát tiết vào nhân viên công viên, đẩy cửa sổ xe buýt và nhảy ra ngoài.

“Sắp đặt vật phẩm!”

Lớn tiếng hét lên, Hàn Phi vung dao chém những hành khách muốn tóm lấy hắn, tẩu thoát thành công.

Thấy Hàn Phi đi, thi thể cậu bé hoàn toàn phát điên, vì để giết hắn nó mới lên xe, không ngờ bây giờ hắn vẫn ổn, còn trái tim của mình thì đã bị bóp nát.

Thi thể cậu bé dần dần suy yếu gào thét ra huyết lệ, nó mặc kệ vết thương ở ngực, đập vỡ kính cửa sổ, đuổi theo Hàn Phi với khuôn mặt đầy mảnh vỡ thủy tinh!

Thằng nhóc này thực sự đã tức giận đến phát điên rồi, nó vừa tỉnh dậy từ trong bóng tối, đã gặp phải một tên khốn mà có giết thế nào cũng không chết.

Loại hận thù đó cứ tích tụ dần, oán hận trong toàn thân nó bùng cháy như một ngọn lửa cuồng nộ.

“Hai người xuống xe!”

Tiểu Giả nhanh chóng sắp xếp xong các đồ vật cho nghi thức, sau đó cùng với Lý Quả Nhi xuống xe, còn Hàn Phi nhìn chằm chằm vào cánh cửa xe taxi đang mở.

Hắn không thể thoát khỏi thi thể cậu bé, nếu không muốn bị đối phương tiếp tục đuổi giết, vậy thì chỉ có thể tìm cách thủ tiêu đối phương.

Muốn lừa cậu bé lên xe taxi, nhất định phải có người làm mồi nhử, lúc này Hàn Phi không chút do dự, hắn biết đây là việc mình phải làm.

Thật sự cận kề cái chết rồi, Hàn Phi phát hiện cảm xúc trong nội tâm của mình trở nên khác với lúc trước, linh hồn đang ca hát, bản năng bị thức tỉnh, thậm chí cả người run lên vì phấn khích!

“Hóa ra sợ hãi đến một mức độ nhất định, cũng sẽ khiến người ta say mê như vậy, mình dường như từ lâu đã quen với việc nhảy múa trên bờ vực của cái chết, nhảy xuống vực sâu, sống sót trước cái chết!”

Chui vào trong xe, Hàn Phi đã ghi nhớ vị trí của tất cả các vật phẩm cho nghi thức, khi tay hắn nắm lấy cửa xe phía bên kia, thi thể cậu bé lao vào trong xe.

Sương đen của oán niệm khiến người ta ngạt thở, thân thể bị cháy xém ở ngay trước mặt Hàn Phi, máu đen chảy ra từ mắt và miệng của cậu bé rơi trên mặt nạ trắng của hắn.

Ở khoảng cách gần với oán niệm như vậy, lại bị một thứ vô cùng đáng sợ đè lên cơ thể, vận mệnh dường như đã giơ lên lưỡi dao.

Người bình thường rơi vào bước đường này có thể đã bỏ cuộc rồi, không còn cách nào giãy giụa nữa, hoàn toàn không thể đối mặt với tuyệt vọng như vậy, còn không bằng nhắm chặt mắt lại.

Trong con ngươi bay ra tia máu, con ngươi Hàn Phi ẩn dưới mặt nạ màu trắng lúc này bình tĩnh đến mức không giống với con người.

Bàn tay đã sờ vào chiếc gương của hắn vung lên trên, quay mặt gương chiếu thẳng vào mặt cậu bé, tay còn lại cầm con dao đâm thẳng vào vết thương trên ngực, dùng bầu bạn xuyên thủng cổ nó.

Tiếng khóc của trẻ con vang lên trong chiếc gương bình thường, thi thể cậu bé cũng bị ảnh hưởng, khi nó sắp mất kiểm soát hoàn toàn, Hàn Phi đã đặt chiếc gương vào vị trí trống cuối cùng.

Những khuôn mặt lặng lẽ xuất hiện trên nóc xe, Hàn Phi siết chặt bầu bạn, dùng thân mình đè nén oán niệm, ấn thi thể cậu bé mất trái tim bị trọng thương đến trước gương.

Quái vật với bộ xương hoàn toàn méo mó, làn da cháy sém và máu đen tung tóe, tất cả những thứ mà người thường sợ hãi này, cũng không thể ngăn cản được Hàn Phi.

Vào thời khắc cận kề cái chết, Hàn Phi đã làm một việc mà người khác hoàn toàn không thể làm được, lựa chọn của hắn vừa điên rồ lại vừa lý trí, quyết định của hắn vô cùng mạo hiểm, nhưng đó dường như là cách duy nhất để tồn tại trong hoàn cảnh tuyệt vọng.

“Hàn Phi! Mau ra ngoài!” Lý Quả Nhi và Tiểu Giả lo lắng hét lên, nhưng Hàn Phi lại như bị điếc, đeo mặt nạ cười màu trắng nhưng lại như tử thần đang khóc, đem tuyệt vọng và đau

khổ của mình vào con dao, điên cuồng đâm vào cái thi thể vừa mọc ra lớp da mới!

Hắn không có thiên phú của F và nhiều người trợ giúp, cũng không có năng lực quỷ dị và kỹ năng mạnh mẽ như tiếng cười điên cuồng.

Hắn không có gì hết, ngay cả trí nhớ cũng đã mất, nhưng hắn biết mình mới là Hàn Phi thật sự!

Độc nhất vô nhị, thực hiện mọi thứ theo bản năng, cố gắng hết sức để sống sót!

Tám vật phẩm nghi thức được đặt đúng vị trí, những khuôn mặt trên nóc giang những cánh tay ra giúp Hàn Phi giữ chặt thi thể.

Tiếng khóc trong chiếc gương càng dữ dội hơn, trong gương xuất hiện một cậu bé tội nghiệp cô đơn, khuôn mặt vẫn chưa bị hủy hoại, nó sợ những thứ xung quanh, sợ bóng tối, sợ cô đơn, nó bị nhốt trong chiếc gương, khóc đẫm nước mắt.

Bị ảnh hưởng bởi cậu bé trong gương, thi thể vùng vẫy không còn dữ dội như trước, máu đen chảy ra từ cơ thể nó bắt đầu đổ xuống nguyền rủa trên xe taxi.

Với trí nhớ siêu phàm của mình, Hàn Phi đã tái hiện một cách hoàn hảo hầu hết các nguyền rủa, giờ đây máu đen đang đổ dồn vào, tất cả các nguyền rủa dường như có sự sống, giống như những mạch máu nhỏ bám rễ trên xe taxi.

Tạp âm và tiếng cười vang lên, những khuôn mặt trên nóc xe trở nên rõ ràng hơn, những cánh tay gần như rắn chắc, những gì thi thể cậu bé đã hấp thụ từ chín nạn nhân, đang được bọn họ lấy lại.

Thi thể bị thương nặng cũng muốn giãy dụa trong khoảng thời gian này, nhưng lại bị Hàn Phi giữ chặt, hắn giam cầm chắc thi thể, những oán niệm và sương đen kia bị chín người chết oan kềm chế, không bên nào chịu thua.

Tiếng khóc và tiếng la hét của cậu bé hòa trộn với nhau, trên tấm gương nguyên vẹn ban đầu bắt đầu xuất hiện những vết nứt, tiếng khóc cũng trở nên tuyệt vọng hơn.

Cho đến khi máu đen sắp khô, chiếc gương có ghi sinh thần bát tự của cậu bé đột nhiên vỡ tan, một cậu bé bị những người chết oan nắm trong tay.

Phẫn nộ, căm ghét, oán hận, mọi cảm xúc tiêu cực đều được trút hết về phía cậu bé, nhưng lúc này Hàn Phi lại đặt "bầu bạn" vào giữa hai bên.

"Giết chết mọi người là bố của cậu ấy, còn cậu ấy cũng chỉ là một đứa trẻ bị lửa thiêu chết, oan có đầu nợ có chủ, mọi người đừng để phẫn nộ dẫn dắt thành ác quỷ, chúng ta nên giết chết hung thủ thực sự."

Đối mặt với kẻ đáng phải giết, Hàn Phi sẽ không chần chừ một giây phút nào, nhưng đối với người có thể cứu chuộc, hắn cũng sẽ không thấy chết mà không cứu.

Một người mềm lòng không thể sống sót tồn tại ở đây, nhưng nếu không có nguyên tắc của riêng mình, vậy thì sẽ trở thành một tên đồ tể chỉ biết giết chóc.

Mặc dù Hàn Phi đã cố gắng hết sức để ngăn cản, nhưng những người chết oan vẫn xé toạc linh hồn của cậu bé, khiến nó đứng trước bờ vực hồn phi phách tán bất cứ lúc nào.

Sau khi cậu bé bị thương nặng, giọt máu đen cuối cùng trong thi thể bị nguyền rủa hấp thụ, thi thể cháy đen cuối cùng tan thành sương đen cùng với chiếc gương, biến thành sức mạnh của chín người chết oan.

Tro tàn khắp mặt đất, máu me quanh người, Hàn Phi ngồi trong xe vẽ đầy máu nguyền rủa, thu lại con dao sắc nhọn bầu bạn.

Lý Quả Nhi và Tiểu Giả ở bên ngoài xe ngây ra, kế hoạch ban đầu của bọn họ là đưa thi thể vào trong xe, chờ sau khi Hàn Phi trốn thoát thì đóng cửa xe lại, để quỷ trong xe taxi đối phó với thi thể cậu bé, nhưng bây giờ hắn lại trực tiếp tự mình lên luôn!

"Dữ dội quá, anh ấy không sợ à? Đó là 'quỷ' đấy!"

Hai người bạn đồng hành lúc này mới tỉnh lại sau cú sốc, bọn họ chạy đến chỗ Hàn Phi, kiểm tra thân thể của hắn, nhìn

chiếc taxi dường như đã thay đổi.

Hấp thụ oán niệm của thi thể cậu bé xong, chiếc xe càng trở nên đáng sợ hơn, bên trong mơ hồ có tiếng nói chuyện, còn có tiếng gào khóc và tiếng kêu cứu của mọi người, sau khi đến gần có thể cảm thấy nhiệt độ giảm mạnh, giống như đi trên chiếc xe này sẽ đến một thế giới khác vậy.

"Hàn Phi, anh không sao chứ?" Lý Quả Nhi chậm rãi đi đến bên cạnh Hàn Phi, cô đã chứng kiến toàn bộ quá trình, nhìn thấy rõ dáng vẻ của hắn trông như thế nào khi chiến đấu vừa rồi, Hàn Phi lúc đó hoàn toàn khác với Hàn Phi bình thường.

"Tôi không sao." Hàn Phi quay đầu lại, ánh mắt của hắn khiến Lý Quả Nhi cảm thấy bất an: "Sau khi tôi phá hủy thi thể của cậu bé, trong đầu lại vang lên giọng nói lạnh lùng đó."

"Giọng nói gì?"

"Không nghe rõ, có điều hiện tại ít nhất tôi đã có thể làm rõ một chuyện." Hàn Phi cởi bỏ mặt nạ, nhìn chính mình trên kính cửa sổ: "Cho dù tôi có quên bao nhiêu chuyện, Hàn Phi vĩnh viễn cũng chỉ có một người, đó chính là tôi."

Chương 656: Diêm La tám tay

Lý Quả Nhi ngơ ngác nhìn Hàn Phi trước mặt, so với lúc mới gặp, quả thật là hai người hoàn toàn khác nhau.

Chỉ trong hai ngày, người đàn ông mất trí nhớ này không chỉ thích nghi với đêm tối, mà còn trở thành dã thú trong khu rừng thép và bê tông này.

Trên người hắn toát ra hơi thở của một thợ săn, nhưng trong mắt lại luôn mang theo sự cảm thông và đau buồn, như thể hắn là người sống duy nhất trong thành phố chết chóc này vậy.

“Tôi biết anh tên là Hàn Phi, anh chính là anh.” Lý Quả Nhi mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc khác trên người của Hàn Phi, nhưng cô nhanh chóng lắc đầu xua tan ý nghĩ viển vông này.

Mỗi người là một cá thể riêng biệt, Lý Quả Nhi sẽ không nói những lời có thể ảnh hưởng đến Hàn Phi.

“Sau khi chúng ta hợp lực giết chết cậu bé đó, điểm tích lũy của cô đã tăng bao nhiêu rồi?” Hàn Phi không nhìn mình trong cửa sổ xe nữa, đeo mặt nạ lên.

“Thêm 6 điểm, bây giờ là 23 rồi.”

“Khi tôi nhìn thấy thi thể cậu bé bước ra từ lớp học, trong đầu vô thức hiện lên cái danh từ oán niệm, phàm là quỷ được gọi là oán niệm, hắn là lợi hại hơn rất nhiều quỷ thông thường. Trước đây chúng ta có được 1 điểm từ trong chiếc taxi, cũng có nghĩa là quỷ thông thường có thể chỉ có 1điểm, oán niệm có thể cung cấp từ 5 điểm trở lên.” Hàn Phi lại nghĩ đến chú hề gặp ở cư xá hạnh phúc: “Sau khi ký ức thời thơ ấu của chú hề đó không còn nữa, đã cho cô 10 điểm, nó có thể là một loại quỷ còn đáng sợ hơn cả oán niệm.”

“Đừng quá tham vọng, chúng ta hãy bắt đầu với những con quỷ nhỏ 1 điểm đi.” Lý Quả Nhi có ý tốt nhắc nhở.

“F bọn họ người đông thế mạnh, tốc độ tích lũy điểm chắc chắn nhanh hơn chúng ta, nếu như muốn qua cửa trước bọn họ, chúng ta chỉ có thể mạo hiểm thôi. Dù sao thì thực lực của quỷ càng đáng sợ, điểm cho được cũng càng nhiều.” Đội của Hàn Phi chỉ có ba người, trong đó có một người chỉ được coi là nhân viên hậu cần, một đội như bọn họ rất khó có thể cạnh tranh với những người chơi đó.

“Người qua cửa đầu tiên có phần thưởng đặc biệt gì sao?” Lý Quả Nhi nhìn Hàn Phi, cô càng ngày càng cảm thấy hắn chính là người đầu tiên qua cửa trò chơi, nguyên nhân khiến hắn mất trí nhớ, rất có khả năng là do đã qua cửa rồi.

“Tôi không biết, nhưng trực giác cho tôi biết, người đầu tiên qua cửa rất quan trọng.” Hàn Phi nhìn Lý Quả Nhi bằng đôi mắt ẩn dưới lớp mặt nạ: “Cô nhất định có thể làm được.”

“Anh nói như vậy làm tôi cảm thấy áp lực lớn quá.” Lý Quả Nhi cất con dao đi, đưa tay ra chuẩn bị mở cửa trước của chiếc taxi, nhưng ngay khi cô vừa chạm vào cửa, một chuyện quỷ dị đã xảy ra.

Trên cửa kính xe hơi trong suốt xuất hiện một khuôn mặt người, bàn tay của Lý Quả Nhi dường như bị thứ gì đó cắn vào, đầu ngón tay có cảm giác như chạm vào răng.

Cô nhanh chóng rụt tay lại, chiếc taxi trước mặt nhìn bên ngoài vẫn ổn, nhưng nếu như đến gần sẽ phát hiện, trong xe có mười thi thể chen chúc, thân thể của bọn họ được hợp nhất với toàn bộ chiếc xe, giống như những con cá có thể bơi trên thân xe.

Sau khi hấp thụ thi thể cậu bé, chiếc taxi đã giết chết 9 người biến thành một vật nguyền rủa đáng sợ, khí tức mà nó tỏa ra đạt đến mức độ oán niệm.

“Sao không vào đi?” Hàn Phi cũng đi đến bên cạnh xe, dễ dàng mở cửa xe mà không có chút trở ngại nào: “Lên xe đi, rời khỏi đây trước đã.”

Hàn Phi không muốn cách quá gần chiếc xe buýt, nếu như người ở công viên vui chơi biết có vấn đề với chiếc xe tang áp giải linh hồn, có lẽ sẽ cử người tới đây.

Chờ sau khi Hàn Phi lên xe, tiếng nói chuyện trong xe taxi đã giảm đi nhiều, Lý Quả Nhi và Tiểu Giả cũng không bị tấn công nữa.

“Tại sao đám ‘quỷ’ đó đều rất thích anh vậy? Cảm giác thái độ của bọn họ đối với anh và tôi hoàn toàn khác nhau?” Lý Quả Nhi khởi động xe.

“Có lẽ có liên quan đến mị lực cá nhân, dường như tôi là một người rất có mị lực.”

Nghe Hàn Phi nói, sau khi suy nghĩ hồi lâu, Tiểu Giả sờ sờ trán, nghĩ chắc hắn đang nói đùa.

“Tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?”

“Cô có biết ở thành phố này còn có những câu chuyện kỳ quái nào tương đối nguy hiểm không? Chúng ta có thể đối chiếu với kịch bản để sàng lọc ra một số quỷ phù hợp.” Hàn Phi mất trí nhớ nên chỉ có thể hỏi Lý Quả Nhi.

“Có rất nhiều câu chuyện kỳ lạ, câu chuyện nổi tiếng nhất và nguy hiểm nhất hẳn là truyền thuyết liên quan đến Diêm La.” Lý Quả Nhi nói chậm lại: “Trong kịch bản của anh cũng có nhắc đến, tương truyền trong thành phố này có một cư xá được xây dựng ở nơi âm dương giao nhau, ban ngày là một cư xá bình thường, ban đêm có một số người có thể vô tình đi đến cư xá âm gian, Diêm La chính là ở đó.”

Hàn Phi lật giở kịch bản, lấy ra câu chuyện thứ chín mươi —— Diêm La tám tay.

“Tôi luôn không tin vào sự tồn tại của âm gian, cho đến khi gặp phải con quỷ đó.”

“Cô ta trốn trong tòa nhà được đặt tên là Hạnh Phúc, có vẻ ngoài đáng sợ nhất.”

“Đúng vậy, tôi chưa bao giờ nhìn thấy một con quỷ đáng sợ như vậy, sinh ra có hai mặt, có tám cánh tay, giống như Diêm La canh giữ cổng tử thần vậy, nếu như anh muốn tiếp cận cô ta thì nhất định phải chuẩn bị tâm lý trước.”

Chỉ xem miêu tả trong kịch bản thôi đã có thể thấy được quái vật kia không tầm thường, Hàn Phi cảm thấy đối phương

có thể là thứ còn đáng sợ hơn oán niệm.

“Sống trong tòa nhà tên là Hạnh Phúc, Diêm La tám tay này cũng ở trong cư xá Hạnh Phúc? Tôi nhớ hình như chú hề còn từng ám chỉ cho tôi, bảo tôi tự đi tìm hạnh phúc của mình, xem hạnh phúc của mình đã trở thành con quái vật như thế nào.”

Sau khi bước vào cư xá được bao phủ bởi bầu trời đêm màu đỏ, Hàn Phi dừng lại rất lâu trước tòa nhà số 1, hắn cảm thấy có thứ gì đó ở tòa nhà này đang gọi mình.

“Diêm La tám tay…”

Sau một lúc suy nghĩ, Hàn Phi nói với Lý Quả Nhi: “Hay là chúng ta đi một chuyến nữa đến cư xá Hạnh Phúc?”

“Anh điên rồi? Khó khăn lắm mới trốn thoát, còn đi tới nơi nguy hiểm như vậy làm gì?” Lý Quả Nhi có chút không hiểu suy nghĩ của Hàn Phi.

“Số 11 là chú hề, hạnh phúc của anh ta được giấu trong tòa nhà số 11, tôi cũng có một mã số của riêng mình, hạnh phúc của tôi cũng có thể được giấu ở đó.” Những gì Hàn Phi nói đều là sự thật.

“Anh và chú hề đều từ cô nhi viện ra à? Không phải anh đã quên quá khứ hay sao?” Lý Quả Nhi rất kinh ngạc.

“Tôi chỉ nhớ mã số của mình - số 0.”

“Nhưng trong cư xá cũng làm gì có mã số 0?” Tiểu Giả cảm thấy đôi lúc Hàn Phi rất đáng tin cậy, nhưng đôi lúc cũng rất lảm nhảm.

“Trong cư xá của người sống ở đúng là không có mã số 0, nhưng cư xá của người chết ở thì chưa chắc.” Hàn Phi rất cố chấp.

“Hôm nay đã quá muộn rồi, chúng ta có thể đi xem trước một chút, nhưng nhất định không được tiến vào bên trong cư xá, khi đêm tối sắp tàn, bình minh sắp tới, tất cả quỷ quái…” Lý Quả Nhi vừa nói đến đây, một vầng sáng đỏ sẫm đột nhiên xẹt qua bầu trời đêm đen.

“Hình như là ở phía công viên vui chơi, có người bắn pháo hoa?”

Tốc độ xe giảm xuống, Hàn Phi ló đầu ra khỏi cửa sổ xe nhìn ra ngoài, trên bầu trời đêm phía trên công viên có vô số pháo hoa màu đỏ như máu, những pháo hoa đó không mang lại cho người ta cảm giác lộng lẫy và đẹp đẽ, mà giống như nhãn cầu khổng lồ vỡ tan trong không khí hơn, ngập trời những giọt máu đang rơi xuống.

“Chuyện gì vậy?”

“Haizz, đây chính là những gì tôi chuẩn bị nói với hai người. Nửa đầu của đêm quỷ là người bắt quỷ, nhưng khi đêm tối dày đặc nhất, thực lực quỷ quái mạnh nhất, ‘ác quỷ’ không bị công viên vui chơi khống chế sẽ xuất hiện.” Lý Quả Nhi chuyển hướng một cách dứt khoát: “Sau khi những ‘ác quỷ’ đó xuất hiện, tính chất của trò chơi sẽ thay đổi, không còn là người bắt quỷ nữa mà là quỷ giết người. Chúng ta cần nhanh chóng tìm một nơi an toàn để trốn đi.”

“‘Ác quỷ’ không bị công viên vui chơi khống chế?”

“Bọn chúng sẽ không ở một nơi cố định nữa, lang thang khắp nơi, chủ động săn lùng và giết những người chúng gặp, tàn nhẫn bạo lực, đại diện cho tà ác thuần túy, do đó cũng có một số người tham gia trò chơi gọi chúng là ác ý.” Lý Quả Nhi đã nói rất rõ ràng rồi: “Tốt hơn hết hai người hãy cầu nguyện để không gặp phải ác ý đi, tất cả những người từng gặp ác ý đều sẽ chết, xung quanh chúng ta chỉ còn lại những câu chuyện kỳ lạ về chúng.”

“Là phúc hay là họa, là họa có trốn cũng không được, bây giờ chúng ta muốn tìm một nơi an toàn cũng rất khó, còn không bằng sử dụng tính cơ động cao của phương tiện di chuyển, để tìm hiểu rõ những thứ đó, bởi vì sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ phải đối mặt với bọn chúng.” Hàn Phi suy nghĩ rất thấu đáo, chỉ cần bọn họ lựa chọn con đường là qua cửa, sẽ không thể tránh khỏi có chút khó khăn.

Theo gợi ý của Hàn Phi, chiếc taxi lái trở lại cư xá Hạnh Phúc lúc gần bốn giờ sáng.

Khi cách cư xá đó rất xa, người giấy mà Hàn Phi để trong lồng ngực bắt đầu chảy máu, hắn lấy mảnh giấy đó ra, trong đôi mắt màu máu của người giấy không còn là hắn nữa, mà là phần thân bị hư hỏng nghiêm trọng của người giấy.

"Người giấy có phản ứng, một số phần còn lại của nó dường như đang ở trong cư xá Hạnh Phúc."

Vuốt ve con mắt đó, tim Hàn Phi đập thình thịch, cũng không biết tại sao mình lại nôn nóng như vậy, như thể người giấy này đại diện cho thứ gì đó tuyệt đối không thể đánh mất.

"Trời sắp rạng sáng rồi, anh mà đi vào bây giờ chính là tự tìm cái chết đấy." Lý Quả Nhi liếc nhìn Hàn Phi qua gương chiếu hậu, Hàn Phi vốn bình tĩnh vững vàng nhưng khi có liên quan đến người giấy, lại trở nên cảm tính, như thể tất cả tình cảm về con người của hắn đều ủy thác trên một mảnh người giấy nhỏ: "Không ngờ một tên dữ tợn như anh cũng thích người giấy?"

Lý Quả Nhi khóa cửa xe, giảm tốc độ rồi từ từ đến gần khu phức hợp cư xá Hạnh Phúc.

Quay lại lối đi giữa tòa nhà số 1 và số 10 lần nữa, bọn họ nhìn thấy rải rác tiền giấy màu trắng bay trên mặt đất, ở phía xa còn có tiếng kèn Xô-na và tiếng bước chân hỗn loạn.

"Không thể đi xa hơn nữa."

Ba người ngồi trong xe nhìn lối đi chật hẹp, bố cục của tòa nhà như một chiếc giếng cạn của nhân gian vô cùng ngột ngạt, ánh trăng màu máu tuôn xuống bức tường bên ngoài của tòa nhà như thác nước, trong đêm tối thăm thẳm và tuyệt vọng, có hai hàng bé gái trang điểm lộng lẫy đang đứng, chính giữa lối đi là bốn đại quỷ đang khiêng một cái kiệu hoa màu đỏ như máu.

"Đám cưới quỷ?"

Nếu như không nhìn những quỷ quái kia, cảnh tượng trước mắt giống như một gia đình nào đó đang gả con gái đi, vô cùng long trọng.

Kiệu hoa từ từ được khiêng vào trong cư xá Hạnh Phúc, khi sắp hoàn toàn chìm vào đêm tối, tiếng kèn xô-na thê lương dừng lại, đầu của hai hàng bé gái hơi quay đầu lại, đại quỷ khiêng kiệu hoa cũng đều dừng tại chỗ.

Kiệu hoa lớn màu đỏ máu treo tiền giấy màu trắng đầy mặt đất, rèm kiệu từ từ mở ra một khe hở, bên trong một vùng máu me nhầy nhụa, hoàn toàn không nhìn rõ gì hết.

"Đây là đang cử hành nghi thức gì à?" Tiểu Giả hỏi Hàn Phi, nhưng ánh mắt hắn lại nhìn thẳng vào Lý Quả Nhi.

Khi tấm rèm kiệu được vén lên, Lý Quả Nhi trở nên hơi hoảng hốt, cô từ từ xoay tay cầm vô lăng, vô thức bắt đầu tăng tốc, giống như muốn đánh xe taxi đi vào thông đạo, cùng kiệu hoa lớn đi vào cư xá Hạnh Phúc.

"Lý Quả Nhi!" Hàn Phi ở đằng sau hét lên nhưng cũng không có tác dụng, cửa xe còn bị khóa rồi, hắn phải tìm cách giao tiếp với vong hồn trong xe, bắt chiếc xe taxi dừng lại ở lối vào cư xá.

Thấy Lý Quả Nhi không chịu đi vào, rèm của kiệu hoa lại đóng lại, thứ máu me nhầy nhụa tiếp tục trốn vào bên trong kiệu hoa, cùng với đội ngũ đám cưới quỷ biến mất ở đầu kia của lối đi.

"Tỉnh lại đi! Lý Quả Nhi!" Dừng ở lối vào rất nguy hiểm, Hàn Phi liên tiếp hét lên mấy lần liền, Lý Quả Nhi mới có phản ứng lại.

Cô mở mắt ra nhìn thấy mình đang đậu ở lối vào, trên mặt cũng lộ ra vẻ sợ hãi: "Tại sao tôi lại ở đây?"

"Vừa rồi cô như mất hồn vậy, còn chuẩn bị trực tiếp lái xe vào trong cư xá." Tiểu Giả cũng kinh ngạc đổ mồ hôi lạnh, chuyện xảy ra đêm nay đối với anh ta mà nói có chút kích thích quá.

"Thật là kỳ lạ! Khi nhìn vào bên trong kiệu hoa, tôi hình như trở thành một tân nương. Tôi biết người tôi yêu nhất đã chết rồi, nhưng tôi vẫn chuẩn bị gả cho anh ấy, đến nơi anh ấy sống, ở cùng anh ấy mãi mãi!" Lý Quả Nhi dường như vẫn

chưa hoàn toàn tỉnh lại sau cú sốc, cô đã bị cảm xúc đó ảnh hưởng hoàn toàn.

"Quỷ liên quan đến kiệu hoa không ở trong kịch bản của tôi, trong 99 câu chuyện quỷ đều không có cô ấy, xem ra kịch bản của tôi chỉ ghi lại phần lớn những câu chuyện quỷ mà thôi, vẫn còn thiếu rất nhiều…" Hàn Phi đang lật xem kịch bản đột nhiên dừng lại, hắn quả thật không tìm thấy quỷ nào liên quan đến cái kiệu hoa trong những kịch bản kinh dị đó, nhưng hắn ở trong 99 câu chuyện quỷ phát hiện một kịch bản chưa hoàn thành chỉ đơn giản là ghi lại cảm xúc.

Kịch bản đó rất ngắn, còn chưa viết xong, một khoảng trống lớn, ngẫu nhiên xen lẫn vô số câu chuyện kinh dị khác, nếu không xem kỹ, thậm chí sẽ bỏ qua nó.

"Câu chuyện thứ một trăm này tôi đã viết rất lâu, đã thử chín mươi chín lần mà vẫn chưa hoàn thành."

"Ngày mà tôi gặp cô ấy, là khởi đầu của mọi câu chuyện, ngày mà tôi rời xa cô ấy, cũng là kết thúc của mọi câu chuyện. Tôi rất yêu cô ấy, nhưng chúng ta không nên tiếp tục nữa."

"Chín mươi chín lần sinh ly tử biệt đã cho tôi biết một đạo lý, cô ấy đã từng luôn đồng hành cùng tôi, luôn ở bên cạnh tôi, tôi sẽ viết xong những gì cuối cùng về cô ấy, ít nhất lần này tôi sẽ sắp xếp một cái kết tốt nhất cho cô ấy."

Chương 657: Căn hộ ma ám

“Có phát hiện gì không?” Lý Quả Nhi và Tiểu Giả đều cảm thấy cảm xúc của Hàn Phi có vẻ không đúng lắm.

“Không có gì, chỉ cảm thấy kì lạ, tại sao kịch bản chưa viết xong này lại có phong cách khác với những kịch bản khác.” Ngón tay Hàn Phi chạm vào con mắt của người giấy: “Cô ấy thật sự đã chết rồi sao?”

“Đại ca, chúng ta đang thảo luận về quỷ kiệu hoa, sao đột nhiên anh lại nhắc đến chuyện khác vậy?” Tiểu Giả không hiểu lắm.

“Mỗi lần tôi đến cư xá Hạnh Phúc đều đều trở nên kì lạ, sát khí trong nội tâm dần được xoa dịu, cảm tính sẽ áp đảo lý trí, suy nghĩ những thứ mà bình thường hoàn toàn không bao giờ nghĩ đến.” Hàn Phi đặt con mắt của người giấy vào lòng bàn tay, không muốn buông ra.

“Có lẽ là bởi vì nhà của anh thực sự ở đây, không phải anh đã quên hết mọi chuyện trong quá khứ rồi hay sao? Chờ trời sáng chúng ta hãy cùng nhau đi vào, xem có thể giúp anh nhớ ra điều gì không.” Thời gian tiếp xúc với nhau của Lý Quả Nhi và Hàn Phi vẫn chưa lâu, nhưng cô là thật lòng muốn tốt cho hắn, bất giác cô đã đã coi hắn là một người vô cùng quan trọng.

“Được rồi, chờ trời sáng rồi tính.” Hàn Phi cũng không muốn đưa Lý Quả Nhi cùng Tiểu Giả rơi vào tình cảnh tuyệt vọng.

“Thực ra chúng ta nên thực sự cảm thấy may mắn, đêm nay vận khí rất tốt, không gặp phải ác ý.” Lý Quả Nhi ngồi ở ghế lái chính, rất cảm khái: “Bình thường cứ đến 0 giờ tôi sẽ tìm một nơi để trốn đi, sợ sẽ bị người khác phát hiện, còn không bằng con chuột trong cống ngầm, không ngờ bây giờ tôi lại dám phóng xe ngoài đường, thậm chí còn tích lũy được hơn 20 điểm.”

“Tôi sẽ giúp cô qua cửa.” Hàn Phi nói ra câu này một lần nữa.

“Anh thực sự không hối hận sao? Nếu như phần thưởng sau khi qua cửa thực hiện một nguyện vọng, anh nguyện ý để cơ hội này cho tôi?” Lý Quả Nhi biết rất rõ, mình có thể có nhiều điểm như vậy, toàn bộ là đều dựa vào Hàn Phi, nên có một số vấn đề cô muốn hỏi cho rõ ràng.

“Đừng có nghĩ tốt đẹp như vậy, có thể sau khi qua cửa không có phần thưởng gì cả, ngược lại còn làm cho cô mất trí nhớ thì sao?” Hàn Phi không muốn lừa gạt Lý Quả Nhi.

“Nếu đó là hình phạt tôi sẽ nhận, nếu như có thể nhận được nhiều lợi ích, tôi cũng sẽ không quên anh đâu.” Lý Quả Nhi nói rất ngầu, cô ấy vẫn luôn là một cô gái rất thẳng thắn.

“Còn tôi thì sao?” Tiểu Giả giơ tay mình lên, nhưng chiếc taxi lại rơi vào trầm mặc ngay lúc này.

“Tôi cảm thấy như mấy người đang nhắm vào tôi…”

“Phần thưởng cũng sẽ cho anh.” Hàn Phi không tiếp tục nói về chủ đề này nữa, giấu bầu bạn trong tay áo, ngồi vào trong xe, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tia nắng đầu tiên chiếu vào phía chân trời, bóng tối từ từ mất đi, bọn Hàn Phi thành công sống sót qua đêm này.

“Mã số 00…”

Giọng nói vang lên trong đầu, Hàn Phi không đợi được mở cửa xe: “Đi thôi, cùng nhau đi vào xem, cư xá này ban ngày hẳn là không đáng sợ như vậy nữa.”

Hít thở bầu không khí trong lành, Hàn Phi vươn vai, sau khi trời sáng, sự căng thẳng ngột ngạt biến mất, mọi thứ trở lại như cũ.

“Quái lạ, chỗ tiền giấy và hoa kia ở trên mặt đất vẫn còn đó? Mấy thứ này không phải là ảo giác?” Tiểu Giả chỉ vào lối đi giữa tòa nhà số 1 và số 10, nơi kiệu hoa đi qua vào đêm qua đầy tiền giấy, hai bên lối đi còn để đầy những cây nến trắng.

“Những bé gái đêm qua hình như là đứng gần nến trắng.” Hàn Phi thản nhiên nhặt một cây nến trắng lên: “Nến trắng chưa cháy hết trên mặt đất vậy mà lại cho tôi cảm giác rất quen thuộc.”

“Đừng tùy tiện đụng vào những thứ này.” Lý Quả Nhi đỗ xe xong, ba người lại đi vào cư xá Hạnh Phúc khi sắc trời vừa hừng đông.

Bọn họ đi qua lối đi giữa hai tòa nhà cư xá, đứng trước tòa nhà số 1 của cư xá Hạnh Phúc.

Bầu trời đỏ sẫm đã trở lại bình thường, cư xá lúc này trông rất đổ nát và cũ kỹ, như thể đã lâu không có ai sống trong đó vậy.

“Không ngờ trong thành phố lại có một khu dân cư cũ nát như vậy.” Lần đầu tiên Tiểu Giả bước vào, anh ta không nhận ra tính chất nghiêm trọng của sự việc, chỉ cảm thấy cư xá này vô cùng bình thường.

“Nến trắng được đặt đến tận lối vào của tòa nhà số 1, cảm giác như đang chỉ đường dẫn hồn, có phải kiệu hoa lớn tối qua đã trực tiếp đi vào tòa nhà này không?” Lý Quả Nhi đứng bên cạnh Hàn Phi, vẻ mặt căng thẳng.

“Chắc là ở đây.” Hàn Phi cởi mặt nạ của mình ra, nhìn tòa nhà cổ trước mặt, không thể giữ được bình tĩnh nữa, sải bước đi vào bên trong.

“Cưới quỷ là có ý gì? Người sống lấy quỷ về nhà sao?” Tiểu Giả đi theo sau lưng Hàn Phi, trong lòng tràn đầy nghi vấn: “Chiếc kiệu hoa lớn mà chúng ta nhìn thấy đêm qua là được gả cho một người đàn ông trong tòa nhà này? Còn có thể làm như vậy được nữa à?”

Hàn Phi hoàn toàn không để ý tới suy nghĩ của Tiểu Giả, bước chân bước ra, ngay cả đến độ cao giữa các bậc thang cũng cảm thấy quen thuộc như vậy, giống như đã lên xuống ở đây không biết bao nhiêu lần.

“Nhà mình thật sự ở đây?”

Mọi thứ đều rất quen thuộc, và cũng thật xa lạ, đây chính là điều đau khổ nhất đối với người mất trí nhớ.

Đưa tay chạm vào những hình vẽ graffiti và chữ viết trên tường, Hàn Phi cứ thế đi đến tận tầng ba mới dừng lại.

Có một ông lão mặt đầy nếp nhăn đang cầm chổi quét những cây nến trắng đặt trước cửa nhà mình lại với nhau, trong miệng còn nhỏ giọng mắng: "Ngày nào cũng phát bệnh, như thế này rồi còn không đưa đến bệnh viện? Nếu còn kéo dài, cậu ta không điên, thì mình cũng sẽ phát điên."

"Ông ơi, ông là cư dân sống ở tòa nhà này à?" Trong tay áo Hàn Phi có giấu con dao, thực ra hắn vốn dĩ chuẩn bị hỏi ông lão là người hay là quỷ.

"Vớ vẩn, tôi không sống ở đây, sao lại phải tới quét sàn cho nó." Tuổi tác ông lão rất lớn, tính tình lại càng lớn: "Tôi đúng là thực sự đen đủi mới sống ở cái nơi tồi tàn này."

"Ông ơi, những cây nến trên mặt đất này là ông đặt à? Đốt nhiều nến trắng như vậy… rất dễ gây ra hỏa hoạn." Hàn Phi không cố ý biểu diễn, nhưng ai nhìn thấy cũng đều nghĩ hắn là nhân viên phục vụ của cư xá.

"Đặt cái rắm ý! Chỗ nến này đều do cái tên ngốc ở tầng năm kia bày ra đấy!"

"Cư dân của tầng năm?" Hàn Phi trở nên hứng thú: "Anh ấy làm việc này nhất định phải có lý do, đúng không?"

"Có nói ra chắc cậu cũng không tin, trước đây có một cặp tình nhân sống ở tầng 5, sau đó bọn họ bị tai nạn xe, nữ thì chết ngay tại chỗ, còn nam thì trở thành người thực vật." Ông lão cầm chổi, đứng ngay trong hành lang nói: "Người nam đó là một đứa trẻ mồ côi, không có bố mẹ, cậu ấy chỉ dựa vào làm việc chăm chỉ cũng tiết kiệm được không ít tiền. Sau khi cậu ấy trở thành người thực vật, những người họ hàng xa và những người ở viện phúc lợi mà trước đây rất ít khi liên lạc đều lần lượt quay sang chăm sóc cậu ấy."

"Đây không phải là rất ấm áp hay sao?"

“Ấm áp?” Ông lão cười lạnh lùng: “Họ hàng xa và hộ lý ở viện phúc lợi nhận được tin tức đều là vì tiền của cậu ấy, người của hai bên đều không thật tâm chăm sóc đâu, hai bên thậm chí còn đánh nhau để giành quyền chăm sóc cậu ấy một mình.”

“Thế cuối cùng là ai đã giành được quyền chăm sóc cậu ấy?” Hàn Phi có chút tò mò.

“Họ hàng xa đã thắng.” Ông lão thở dài: “Mấy người nhà như chó đội lốt người đó, thật ra rất xấu xa, căn bản không đối xử với người thực vật như con người.”

“Không ai quản bọn họ sao?”

“Mấu chốt là không ai biết! Họ hàng xa của cậu ấy bề ngoài đối với ai cũng đều rất khách khí, cảm thấy con người cũng không tệ, nhưng ai mà ngờ sau khi người nhà đó chiếm được nhà thì bắt đầu không ngừng hành hạ cậu ấy, những nơi có nhiều thịt đều là vết kim đâm, trên người có rất nhiều vết bầm tím, động tí là ném cậu ấy xuống đất. Đây chỉ là những gì chúng tôi biết, còn những điều không biết chắc chắn còn đáng sợ hơn, không dám nghĩ đến nữa.” Ông lão đến bây giờ khi nghĩ đến những điều này vẫn còn cau mày.

“Sau đó làm sao mà mọi người lại phát hiện ra được? Họ hàng xa của cậu ấy đã bị cảnh sát bắt chưa?”

“Bắt? Mấy người họ hàng xa của cậu ấy đều đã chết hết rồi!” Giọng ông lão trầm xuống, trên hành lang dường như có một trận gió lạnh vù vù thổi qua.

“Chính là vào đêm tròn bảy ngày chết của bạn gái cậu ấy, những người thân đã tra tấn cậu ấy đều bị giết hết rồi, cái chết cực kì bi thảm, khi cảnh sát đến còn nói rằng đã rất lâu chưa gặp phải một vụ án kinh hoàng như vậy.”

Không ai dám tiếp lời, ông lão lại tự mình nói tiếp: “Nghe cảnh sát nói khi bọn họ bước vào, cả căn phòng toàn là người chết, chỉ có người thực vật là khuôn mặt đang cười. Mấy đứa có dám nghĩ? Một người thực vật đã mất hết biểu cảm, vậy mà lại biết cười không?”

“Quả thực rất ly kỳ.” Hàn Phi gật gật đầu.

“Không ai biết cuối cùng chuyện gì đã xảy ra, mọi người đều đoán rằng là bạn gái cậu ấy đã hồi hồn, sau đó vừa hay nhìn thấy nhóm người đó đang hành hạ người yêu mình nên đã giết hết tất cả mọi người trong cơn tức giận.” Ông lão lắc lắc đầu: “Quỷ quái này, nghe biết là được rồi, mấy đứa cũng đừng có đi rêu rao khắp nơi.”

“Sau đó thì sao? Người đàn ông kia thế nào rồi?”

“Chết rồi, ngay đêm mà cảnh sát tới là chết, nghe nói cho đến khi chết vẫn đang cười.” Ông lão nói xong liền chuẩn bị tiếp tục dọn dẹp.

“Nếu như người đàn ông đó đã chết rồi, vậy chỗ nến này là ai đặt? Chẳng lẽ ở tầng năm lại có cư dân mới vào sống rồi hay sao?” Hàn Phi đối với chuyện này càng thêm tò mò, ở thành phố quỷ dị này, có một số nghi thức không thể tùy tiện cử hành.

“Đúng.” Ông lão gật gật đầu: “Một căn hộ ma ám như vậy, mọi người đều muốn tránh xa, nhanh chóng dọn ra ngoài càng sớm càng tốt, kết quả lại có một tên điên mua lại căn hộ đó, còn ngày nào cũng phát điên trong đó nữa!”

Chương 658: Chiêu hồn? Hay tìm bạn trăm năm?

"Có người đặc biệt mua lại căn hộ ma ám?" Hàn Phi nhìn những cây nến trắng trên mặt đất: "Những thứ này đều là anh ta bày ra à?"

"Hỏi thừa, ngoài tên điên đó ra, còn ai đi làm chuyện như này nữa… Không đúng, có chút không nghiêm túc rồi, trong tòa nhà quả thật vẫn còn những kẻ lập dị khác." Ông lão dường như nhớ ra điều gì đó: "Nhưng nến trắng chắc chắn là do cậu ta làm, tôi đã từng bắt được cậu ta trước đây."

"Tại sao anh ta phải làm như vậy?"

"Ai mà biết được? Hỏi cậu ta cũng không nói, tìm quản lý cư xá cũng không ai quan tâm, chúng tôi thậm chí đã báo cảnh sát, nhưng tên đó sống chết cũng không sửa đổi." Ông lão cũng rất đau đầu: "Nếu như mấy đứa thực sự tò mò, thì hãy tự mình tìm cậu ta mà hỏi, nhưng tôi vẫn nên khuyên mấy đứa một câu, không thể tin tất cả những gì một tên điên nói, nếu như cậu tin những gì một tên điên nói, vậy thì khoảng cách đến lúc phát điên cũng không còn cách xa nữa đâu."

Sau khi dọn dẹp cửa nhà xong, ông lão đóng cửa lại.

"Bạn gái của người thực vật hồi hồn ở tuần đầu, cư dân mới ở tầng năm làm như vậy có phải là muốn gặp bạn gái của mình không?" Sắc mặt Lý Quả Nhi thay đổi: "Chết rồi, tối hôm qua chúng ta nhìn thấy đám cưới quỷ, quỷ nói không chừng đã chạy vào nhà anh ta rồi! Chủ nhân của ngôi nhà có thể đã bị hại rồi!"

"Đi, đi lên xem một chút."

Đi qua giữa nến trắng, cả ba lên đến tầng bốn.

Lý Quả Nhi sợ chủ nhân của căn nhà đã bị hại nên đi rất nhanh, còn Hàn Phi khi đi qua tầng bốn đã dừng lại.

“Anh sao vậy?” Tiểu Giả không kịp phòng bị va vào lưng Hàn Phi.

“Căn nhà này…” Hàn Phi nhìn thẳng vào cánh cửa chống trộm rỉ sét, đồng tử co rút lại từng chút một, tròng trắng mắt không ngừng nhiều lên, vẻ mặt bắt đầu mất kiểm soát: “Tôi hình như đã từng đến đây.”

“Bùm!”

Hàn Phi dùng hai tay nắm lấy khóa cửa, âm thanh phát ra làm cho cả Lý Quả Nhi và Tiểu Giả đều giật mình.

“Anh bình tĩnh một chút!” Tiểu Giả cố gắng kéo Hàn Phi ra, nhưng tay của Hàn Phi như là mọc trên cửa sắt vậy.

“Tôi không di chuyển, là cơ thể của tôi di chuyển. Cánh cửa này hình như tôi đã mở ra rất nhiều lần, nhiều đến nỗi tay tôi đã ghi nhớ cảm giác đó.”

Không có chìa khóa, bàn tay nổi gân xanh của hắn cứ tự nhiên vặn nắm cửa như thế này, căn nhà trước mặt dường như cực kỳ quan trọng đối với hắn, hắn cũng không nghĩ đến mình sẽ làm chuyện như vậy.

“Chẳng lẽ ở đây thực sự là nhà của mình ư?”

Không lâu sau, trong nhà có tiếng bước chân vội vã truyền đến, chủ nhân căn nhà nghe thấy tiếng động liền chạy tới.

Cánh cửa bên trong nhanh chóng được mở ra, một ông lão với mái tóc bạc trắng xuất hiện ở cửa, trên khuôn mặt ông đầy những đốm đồi mồi, mặc bộ đồ ngủ rộng rãi, trong miệng ngậm điếu thuốc đang hút dở.

“Cậu tìm ai vậy?”

“Đây là nhà của ông ạ?”

“Nếu không thì sao?” Ông lão nhìn Hàn Phi từ trên xuống dưới qua cửa chống trộm bên ngoài: “Trong cư xá lại xảy ra chuyện gì à?”

“Ông vẫn luôn sống ở đây?”

“Tôi không sống ở đây, không lẽ là cậu sống ở đây?” Ông lão tính tình rất xấu, nóng nảy thở ra một hơi thuốc: “Cậu cứ nhìn vào nhà tôi làm gì? Cậu đang tìm người à?”

“Ông có chắc là ông vẫn luôn sống ở đây? Từ hơn hai mươi năm trước đã bắt đầu ở rồi?”

“Tôi đã sống ở đây gần bốn mươi năm rồi, cư xá vừa mới xây xong tôi đã chuyển đến rồi, có vấn đề gì không?” Đồi mồi trên mặt ông lão có màu sắc rất đậm, bộ dạng như sắp không còn sống được bao lâu nữa, nhưng ông căn bản không quan tâm, trong nhà chất đống rất nhiều bình rượu, lúc thì hút thuốc, lúc thì uống rượu.

“Nếu tiện, cháu có thể vào nhà ông xem một chút được không? Gần đây luôn có trẻ em bị mất tích, chúng cháu đang đi thăm hỏi điều tra.” Giọng nói của Hàn Phi rất dịu dàng, khiến người ta có cảm giác rất chính trực.

“Vào nhà của tôi?” Ông lão cau mày, ánh mắt của ông lướt qua Hàn Phi, nhìn sang Lý Quả Nhi và Tiểu Giả.

Lý Quả Nhhi đeo kính nhìn điềm đạm nho nhã dễ thương, trông có chút yếu ớt, Tiểu Giả đầu hói thì có vẻ ngây ngây ngô ngô, cảm giác hoàn toàn không có mưu mô gì cả.

“Được rồi.” Ông lão mở cửa cho ba người vào nhà.

“Cám ơn ông, cháu nên xưng hô thế nào?”

“Tôi họ Phó, trước đây làm việc trong trại trẻ mồ côi, hàng xóm trong tòa nhà đều gọi tôi là viện trưởng Phó.” Ông lão gạt tro tàn xuống, đá chai rượu trên mặt đất vào một góc: “Trong nhà hơi lộn xộn một chút, các cậu ngồi đâu cũng được.”

“Viện trưởng Phó?” Hàn Phi chỉ dựa vào thần thái và nội dung mà đối phương nói, thì không thể phán đoán có nói dối hay không.

Căn nhà rõ ràng mang lại cho Hàn Phi cảm giác vô cùng quen thuộc, nhưng viện trưởng Phó lại nói rằng đây là nhà của ông ấy.

“Các cậu cứ tùy ý kiểm tra, tôi già rồi, làm gì có sức mà đi bắt cóc bán trẻ con? Tôi đề nghị các cậu có thể đến tòa nhà 11

xem, nói không chừng sẽ có thu hoạch bất ngờ.” Ông lão ngậm điếu thuốc ngồi bên cửa sổ, cảm giác là một người rất thăng trầm, đôi mắt dường như ẩn chứa biến đổi ánh sáng và bóng tối của cả một thế kỉ.

“Tòa nhà số 11 sao?” Giữa Lý Quả Nhi và Hàn Phi có một sự ăn ý đặc biệt, cô không biết tại sao hắn lại cố chấp căn nhà này, nhưng nếu như hắn đã muốn điều tra nơi này, vậy thì cô cũng sẽ phối hợp.

Không có bất kỳ giao tiếp gì, Lý Quả Nhi ngồi đối diện với ông lão, như thể đúng là tới đây để điều tra trẻ em bị mất tích, bắt đầu đối thoại cùng ông lão, câu giờ để Hàn Phi tự mình kiểm tra căn nhà.

Ông lão dường như căn bản không chuẩn bị sẽ đếm xỉa đến, ông đã sống một cuộc sống đủ thanh bạch, không màng đến danh lợi tiền tài, để mặc cho Hàn Phi đi lang thang trong nhà.

Sau khi kiểm tra tất cả các phòng, Hàn Phi dừng lại ở phòng ngủ trong cùng, chỉ nhìn vào cách bày trí trong nhà thì không nhìn ra vấn đề gì, nhưng thứ khiến hắn chú ý đến chính là một khung ảnh.

Sau khi mở ngăn kéo bàn bằng gỗ ra, một khung tranh lộn ngược được đặt cùng với đủ các loại chìa khóa dự phòng trong nhà.

“Đây là ai?”

Hàn Phi cầm khung ảnh lên, trong bức ảnh là một cô bé mặc đồ đỏ đang ôm một chậu hoa đầy đất, như thể đang chờ hạt bén rễ và nảy mầm.

“Đó là cháu gái của tôi.” Ông lão ở phòng khách hét vào mặt Hàn Phi khi thấy hắn đang nhìn chằm chằm vào khung ảnh.

“Còn những người thân khác của ông đâu?”

“Đều không còn nữa rồi, cháu gái nhỏ cũng đi lạc mất rồi, tôi chỉ còn lại một tấm ảnh của nó.” Viện trưởng Phó lặng lẽ hút điếu thuốc, ánh mắt vẫn hằn sâu.

“Cháu gái?” Bàn tay Hàn Phi nhẹ nhàng chạm vào cô gái trong bức ảnh, hắn hoàn toàn không có kí ức gì về cô bé đó, nhưng trong lòng không khỏi thôi thúc, như muốn kéo cô ra khỏi bức ảnh.

“Các cậu còn vấn đề gì nữa không?” Viện trưởng Phó có chút mệt mỏi, càng ngày càng nóng nảy.

“Chúng cháu sẽ đi bây giờ đây.” Hàn Phi đặt khung ảnh lại chỗ cũ, vừa quay đầu lại liền bắt gặp một cảnh tượng kỳ lạ nơi khóe mắt.

Khung cảnh trong bức ảnh đã thay đổi, không còn là cô bé nhìn chằm chằm vào lọ hoa nữa mà là một cô bé thò đầu ra khỏi bụng người sống, vẻ mặt dữ tợn đưa tay về phía Hàn Phi, như thể đang chuẩn bị bắt lấy hắn.

Thẫn thờ nhìn vào bức ảnh, nhưng mọi thứ dường như chỉ là ảo ảnh.

“Mình nhìn nhầm rồi ư?”

Cho đến khi bước ra khỏi nhà của ông lão, Hàn Phi vẫn không quên được cô bé đó, cô bé còn ít tuổi, toàn thân đầy máu, liều mạng muốn nói với mình điều gì đó.

“Phấn chấn lên nào!” Lý Quả Nhi vỗ vỗ vai Hàn Phi: “Ban ngày cư xá rất bình thường, ban đêm nơi này mới trùng hợp với quỷ vực, nếu như anh không tìm được thứ mình muốn thì cũng đừng nản chí, chờ sau khi trời tối, chúng tôi có thể cùng anh đến đây một chuyến nữa.”

Ba người đi đến tầng năm, nến trắng cũng không tiếp tục bày lên phía trên nữa, mà là dừng ở cửa của một căn hộ nào đó.

“Nến trắng, tiền giấy, thiệp mời đám cưới màu trắng và câu đối, tên này rút cuộc muốn làm gì vậy?” Nhìn chữ Hỉ màu trắng lớn trên cửa, Tiểu Giả lùi lại một bước, nhưng Lý Quả Nhi đã chủ động tiến lên gõ cửa.

Không lâu sau, cánh cửa của căn nhà ở tầng năm tự mở ra, mùi thơm của thịt thoang thoảng từ trong nhà bay ra, tiếng nấu nướng của các món ăn từ trong bếp truyền đến.

“Trời vừa sáng đã đi nấu ăn rồi? Còn toàn là các món thịt?” Lý Quả Nhi nhìn vào trong nhà, căn nhà nhỏ hoàn toàn được dựng thành phòng tân hôn, chăng đèn kết hoa, rất náo nhiệt, chỉ có điều tất cả mọi thứ đều là màu trắng và màu đen.

“Có ai không? Chúng tôi muốn hỏi anh một số chuyện” Lý Quả Nhi lặng lẽ bước vào nhà, cô nhìn thấy những tấm thiệp mời đen trắng chưa được gửi rải đầy khắp sàn nhà, còn có bức ảnh cưới màu đen trắng khổng lồ trong phòng ngủ.

Càng quỷ dị hơn nữa là dường như có một người đang nằm trên chiếc giường đôi dưới bức ảnh cưới.

Toàn thân bị chăn đắp lên, đầu cũng không lộ ra ngoài, bất động rất lâu, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra hình dạng một con người.

Chương 659: Đây không phải là thịt tôi muốn ăn

"Nằm trên giường trong phòng ngủ là thi thể à?" Tiểu Giả đã cùng Hàn Phi chạy cả đêm, hiện tại góc độ suy nghĩ vấn đề cũng dần dần giống với hắn.

"Đừng nói nhảm." Ngửi mùi hương thịt trong không khí, ánh mắt của Hàn Phi từ từ trở lại bình thường, hắn từ trong suy nghĩ bừng tỉnh, trong bụng phát ra tiếng kêu ùng ục.

Hàn Phi vốn nghiêm nghị lạnh lùng đột nhiên lại như thế này, khiến cho cả Lý Quả Nhi và Tiểu Giả đều hơi ngạc nhiên một chút.

"Tôi đặc biệt thích ăn thịt, hình như có một loại thịt rất quan trọng đối với tôi, tôi nhất định phải ăn được nó." Khi Hàn Phi mở miệng nói, chủ nhân căn nhà đang nấu ăn trong bếp nghe thấy tiếng động, bê theo chảo thức ăn bước ra ngoài.

Mùi hương thịt trong không khí càng nồng đậm, mũi Hàn Phi giật giật, bất giác nhìn về nơi có mùi hương nồng đậm nhất.

Một người đàn ông trung niên cao 1 mét 85 xuất hiện trong phòng khách, mặc bộ quần áo màu trắng, mặt, cổ, hai tay, phàm là lớp da lộ bên ngoài đều bị bỏng để lại sẹo.

Ngũ quan trên khuôn mặt của người đàn ông như đã tan chảy, gần như không nhìn ra hình dạng của con người, nhưng vẻ ngoài xấu xí đó lại tương phản hoàn toàn với kỹ năng nấu ăn tuyệt vời của anh ta.

Chỉ là đứng lại ở đó thôi, mùi thơm của chảo thịt đã tỏa ra khắp nhà, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

"Ai cho các cậu vào đây?"

Khoé miệng bị bỏng mất một nửa chậm rãi mở ra, giọng nói của người đàn ông khàn khàn khó nghe, vết sẹo trên mặt sẽ run lên cùng với cơ bắp, vô cùng đáng sợ.

“Gần đây, trong cư xá có trẻ con bị mất tích, chúng tôi muốn đến tìm hiểu sự việc.”

Lý Quả Nhi tiếp tục lấy cái cớ vừa rồi, nhưng người đàn ông hoàn toàn không tin, vết sẹo trên mặt anh ta trở nên méo mó, cả khuôn mặt dường như chụm lại với nhau: “Tôi không biết chuyện gì liên quan đến trẻ con cả, các cô cậu mau đi đi.”

Thái độ của người đàn ông rất quyết liệt, Lý Quả Nhi còn muốn thuyết phục thêm một câu, nhưng Hàn Phi lại đột nhiên nói: “Tôi có thể đưa ra một yêu cầu hơi mạo muội được không? Tôi có thể nếm thử món thịt mà anh làm không, tôi bỏ tiền ra mua cũng được.”

Mới năm sáu giờ sáng sớm chạy đến nhà người khác ăn chực, Lý Quả Nhi và Tiểu Giả đều không ngờ Hàn Phi lại đưa ra yêu cầu như vậy.

Người đàn ông với khuôn mặt biến dạng đang cầm chảo rán cũng ngây ra, đôi mắt ẩn hiện trong vết sẹo của anh ta nhìn chằm chằm Hàn Phi rất lâu, dường như đã nhìn thấy khát vọng muốn ăn thịt của hắn: “Cậu… là chuyên gia ẩm thực à?”

“Không, tôi chỉ đơn thuần là thích ăn thịt, hình như tôi đã ăn qua đủ các loại thịt rồi, có một loại thịt khiến tôi không thể nào quên được, nhưng bây giờ lại quên mất đó là loại thịt gì?” Vẻ mặt của Hàn Phi hơi chút bệnh hoạn, trong mắt hắn lại lộ ra hai cảm xúc tiêu cực là ham ăn và tham lam.

“Thật là trùng hợp, tôi chỉ thích nấu các món thịt, làm đủ các loại thịt ngon và hiếm có, vừa hay vợ tôi vẫn chưa thức dậy, tôi có thể cho các cậu nếm thử tay nghề của tôi trước.” Người đàn ông hủy dung miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười vô cùng rùng rợn.

Những lời mà hai người bọn họ vừa nói, cẩn thận suy nghĩ, đều cảm thấy vô cùng kinh dị.

Tiểu Giả vẫn đang đứng ở cửa, Lý Quả Nhi vừa bước vào nhà, rất kháng cự ăn thịt do đối phương làm, nhưng Hàn Phi lại cố chấp đi vào, bọn họ chỉ đành đi theo.

“Cừ lắm, đây cũng coi như là chủ đề nhà hàng rồi.” Tiểu Giả tránh những tấm thiệp mời màu trắng trên mặt đất ra, còn

có những chữ Hỉ màu trắng bị cắt, anh ta thậm chí đến ngồi cũng không dám.

Lý Quả Nhi cũng hơi nhíu mày, cô không hiểu tại sao Hàn Phi lại đột nhiên đi vào ăn cơm, cô cảm thấy hắn không nên là loại người bị cảm giác thèm ăn chi phối mới đúng.

Khi hai người đang chần chừ, Hàn Phi đã vô cùng ngoan ngoãn ngồi vào bàn ăn, hắn dùng ngón trỏ khẽ gõ bàn, tựa hồ không thể chờ đợi để được ăn nữa.

"Hàn Phi, cẩn thận thịt có vấn đề."

"Tôi biết."

Vài phút sau, cửa phòng bếp được mở ra, người đàn ông hủy dung bưng hai đĩa thức ăn ra.

Trên cái đĩa to màu đỏ toàn là thịt, nạc mỡ xen kẽ lẫn nhau, hình như đã được tẩm ướp sẵn những nguyên liệu bí mật từ trước, sau khi xào xong, không cho thêm bất kì đồ ăn kèm nào, đã tỏa ra một mùi thơm khác lạ.

Trên chiếc đĩa trắng còn lại thì dùng thịt để nặn ra thành một chữ Hỉ màu trắng, tất cả thịt đều là được lựa chọn cẩn thận kĩ lưỡng, trông thì không có gì nổi bật, nhưng sau khi đến gần, nước miếng sẽ không kiềm được mà chảy ra.

"Nếm thử xem."

Một đĩa thịt đỏ, một đĩa thịt trắng, người đàn ông hủy dung chắc chắn là một đầu bếp bậc thầy, anh ta nắm bắt chính xác đặc điểm của từng loại thịt một, để thực hiện các phương pháp nấu ăn tương ứng.

Tiểu Giả và Lý Quả Nhi nhìn nhau, hai người ngồi bên bàn ăn như thể đang bị tra tấn, trong khi Hàn Phi thì không thể chờ được nữa cầm đũa lên, nuốt miếng thịt trên đĩa dưới ánh mắt kinh ngạc của bạn đồng hành.

Cách ăn thịt của Hàn Phi có chút đáng sợ, tất cả các loại thịt trong miệng hắn như thể tan chảy ra, chưa nhai mấy đã nuốt trôi.

Cảnh tượng này không chỉ khiến Lý Quả Nhi và Tiểu Giả choáng váng, mà người đàn ông hủy dung bên cạnh cũng nhìn chằm chằm vào Hàn Phi, như thể đang liên tục xác nhận lại mục đích hành động của hắn.

Trước đây nhà anh ta cũng từng có khách đến nhà, những người đó trước khi biết anh ta trông như thế nào, rất thích ăn thịt do anh ta làm, nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy đầu bếp, bọn họ thậm chí không thể nuốt trôi miếng thịt được nữa.

Gió cuốn mây tan, Hàn Phi tựa hồ sợ Lý Quả Nhi và Tiểu Giả bị làm khó, tự mình ăn hết sạch hai đĩa thịt, hắn sờ sờ bụng mình, trên mặt lộ ra ba phần mãn nguyện.

Ăn thịt có thể khiến cho thân thể Hàn Phi phục hồi nhanh chóng, hắn cũng đang dần dần thoát khỏi tình trạng suy nhược.

Sau khi ăn hết các loại thịt, lông mày giãn ra của Hàn Phi lại nhanh chóng nhăn lại với nhau, thịt do người đàn ông hủy dung làm rất ngon, chứa đủ loại thịt và nhiều phương pháp khác nhau, nhưng đây không phải là mùi vị trong kí ức của hắn, hắn vẫn chưa ăn được loại thịt mà mình thực sự muốn ăn.

“Cậu có vẻ có chút không hài lòng với món thịt mà tôi làm?” Người đàn ông hủy dung toàn thân mặc đồ trắng bước đến bàn ăn, nhìn vào chiếc đĩa đã trống rỗng.

“Tôi vẫn luôn tìm kiếm một loại hương vị, loại hương vị đó rất độc đáo, nguy hiểm, đẹp đẽ, ẩn chứa một sức hấp dẫn khó cưỡng, tôi muốn ăn nó, như thể muốn ăn cô ấy vậy.” Hàn Phi ngẩng đầu nhìn lên người đàn ông hủy dung, hắn không quan tâm đến bộ dạng đáng sợ của đối phương, chỉ muốn tìm được loại thịt mà mình muốn ăn.

Lý Quả Nhi và Tiểu Giả không thể hiểu được những gì Hàn Phi đang nói, bọn họ nghĩ rằng người cổ quái nhất trong nhà này sẽ là người đàn ông hủy dung, không ngờ tình hình của hắn còn nghiêm trọng hơn.

“Tôi đại khái hiểu ý cậu rồi.” Ngay khi người đàn ông hủy dung nói xong, cả Lý Quả Nhi và Tiểu Giả đang ngồi cùng bàn lại ngoảnh đầu lại nhìn anh ta, hai người là thật sự không biết anh ta hiểu cái gì, đoạn hội thoại này như là có mật mã vậy,

bệnh tình chưa đến một mức độ nhất định thì thực sự không thể hiểu được.

Vào lại phòng bếp, người đàn ông hủy dung khóa cửa phòng bếp rất cẩn thận.

Ba người bên ngoài nghe thấy tiếng lục tung đồ đạc, Lý Quả Nhi nhân lúc đầu bếp đóng cửa, lặng lẽ đứng dậy, kéo Tiểu Giả đang ngây ra vào phòng tân hôn, cô sớm đã rất hiếu kì cái thứ nằm bên dưới chăn kia là cái gì.

"Trực tiếp lật chăn lên à? Có khi nào không được hay cho lắm?" Tiểu Giả hơi căng thẳng một chút, anh ta còn chưa chuẩn bị tâm lý: "Ngộ nhỡ bên dưới cái chăn là một thi thể, có lẽ cảnh tượng này sẽ ám ảnh tôi trong vài ngày tới mất."

"Anh yên tâm, so với những thứ anh có thể gặp phải trong vài ngày tới, cái này căn bản không là gì, con người thì phải không ngừng trưởng thành." Lý Quả Nhi nắm lấy một góc chăn, ngay lúc đó, cô cảm thấy có một thứ cảm giác rất kỳ lạ, như thể nhất cử nhất động của cô đều bị thứ gì đó theo dõi, cô cảm nhận được ánh mắt của người khác trong căn phòng này.

Ngẩng đầu lên, Lý Quả Nhi nhìn tấm ảnh cưới đen trắng treo trên đầu giường, cặp vợ chồng mới cưới trong ảnh đang nhìn thẳng vào cô.

"Anh cho rằng như này là có thể hù dọa được tôi chắc?" Lý Quả Nhi dùng sức lật chăn ra, trên chiếc giường đôi mềm mại có đặt một con rối có kích thước tương đương người thật, cơ thể con rối bị khoét rỗng, giữa con rối có nhét đủ thứ bùa chú và những bức ảnh cắt nhỏ, mặc một chiếc váy cưới màu đỏ tươi, còn có những sợi chỉ đỏ buộc quanh người.

"Không phải thi thể." Tiểu Giả thở phào nhẹ nhõm: "Tiểu Quả, chúng ta mau ra ngoài đi, căn phòng này thật quỷ dị."

Lý Quả Nhi gật gật đầu, cô đắp lại chiếc chăn, khi cô vuốt phẳng các nếp gấp của chăn, dường như đã không cẩn thận chạm vào sợi dây đỏ, chân của con rối động đậy một cái.

Bởi vì quá căng thẳng nên cả hai đều không nhận ra điều này.

Bọn họ khôi phục lại mọi thứ, trở lại bàn ngồi xuống, lại đợi thêm nửa tiếng nữa thì cánh cửa phòng bếp bị khóa cuối cùng cũng được mở ra.

Người đàn ông hủy dung bước ra với đĩa thức ăn được đậy bằng nắp kim loại, như thể lo lắng mùi thơm sẽ bay mất.

"Cách nấu loại thịt này rất đặc biệt, rất ít người đã từng ăn, hôm nay các cô cậu có lộc ăn rồi." Người đàn ông hủy dung đặt đĩa lên bàn ăn, trong mắt lóe lên một tia phấn khích: "Vốn dĩ thịt này chuẩn bị cho vợ tôi, nếu như không phải hôm nay gặp cậu, tôi cũng sẽ không lấy ra đâu."

"Tôi rất mong đợi." Hàn Phi không khống chế được cơ mặt, lộ ra một nụ cười rất khó coi.

Mở nắp kim loại, mùi thơm lập tức tỏa ra, ngay cả Lý Quả Nhi và Tiểu Giả cũng bị thu hút, vô thức đến gần cái đĩa.

Những lát thịt bày trên chiếc đĩa đầy màu sắc, nước sốt sệt sệt chảy ra từ miếng thịt trong như pha lê, giống như một tác phẩm nghệ thuật.

Tiểu Giả nuốt nước miếng, anh ta đã rất đói sau khi chạy cả đêm, làm thế nào có thể chịu được sự cám dỗ như vậy?

Mùi hương thịt giống như một cánh tay vững chãi, túm lấy người anh ta đưa sát vào đĩa thịt.

Cầm chiếc đũa lên trong tiềm thức, Tiểu Giả liếm môi: "Hay là? Thử xem?"

Lý Quả Nhi trừng mắt nhìn Tiểu Giả, như thể không cho anh ta ăn, nhưng anh ta hoàn toàn không hiểu ý của cô.

"Thịt này nói quý giá cũng quý giá, nói không quý giá cũng thực sự không quý giá, mọi người có thể ăn thử, nhưng sau khi ra ngoài đừng công khai, bản thân nhớ mùi vị là được." Người đàn ông hủy dung bình thường hình như chỉ ở nhà nghiên cứu đồ ăn, hiếm khi ra ngoài giao tiếp với mọi người, cũng dần nói chuyện nhiều hơn.

"Mùi thơm rất độc đáo." Hàn Phi gắp một miếng thịt cho vào miệng nhai chậm rãi, hồi tưởng mùi thơm của miếng thịt rồi từ từ nhắm mắt lại.

Lý Quả Nhi vừa rồi muốn ngăn cản Hàn Phi, nhưng động tác của hắn lại quá nhanh.

Thấy Hàn Phi ăn xong không có vấn đề gì, Tiểu Giả tham lam cũng ăn một miếng, đưa miếng thịt vào miệng, mùi thơm độc đáo lưu lại giữa môi và răng.

"Đây là thịt gì vậy? Thơm quá! Không có mùi tanh của thịt cừu, cũng không có vị chua của thịt ngựa, khác hẳn với thịt lừa và thịt bò, lớp mỡ rất rõ ràng, rất mềm! Thơm quá!"

Tiểu Giả lại gắp một miếng nữa lên ăn, anh ta càng ăn càng ghiền, trong đầu cứ như có giọng nói không ngừng thúc giục.

"Haha." Người đàn ông hủy dung chỉ cười, không trả lời câu hỏi của Tiểu Giả mà quay lại nhìn Lý Quả Nhi: "Cô không ăn một chút à? Thịt hiếm như vậy không có ở nơi khác để ăn đâu."

"Tôi là một người ăn chay." Lý Quả Nhi vỗ vai Tiểu Giả, như để trấn an anh ta: "Chúng ta vẫn nên nói một chút về vụ mất tích gần đây của những đứa trẻ trong cư xá đi, những đứa trẻ sẽ không thể biến mất một cách vô cớ, thịt của anh mềm như vậy, không phải là những đứa trẻ ở trong này đấy chứ?"

Vốn dĩ Tiểu Giả đang ăn rất vui vẻ, nhưng những lời của Lý Quả Nhi lại văng vẳng bên tai như sét đánh.

Anh ta đột nhiên nhớ ra một chuyện, vừa rồi người đàn ông hủy dung nói rằng thịt này là để dành cho vợ anh ta, nhưng vợ anh ta dường như đã chết rồi, vì vậy anh ta mới cử hành những nghi lễ khủng khiếp đó.

Nói cách khác, miếng thịt mà mình đang ăn bây giờ, dường như là được chuẩn bị cho "quỷ".

Thịt trong miệng vẫn còn rất thơm, nhưng Tiểu Giả không thể nuốt nổi nữa, sắc mặt từ từ trở nên tím tái, cả người như nhũn ra.

"Thịt của anh làm thực sự rất ngon, nhưng không phải là mùi vị mà tôi muốn, hoặc là khác xa so với loại thịt mà tôi quen thuộc." Hàn Phi đặt đũa xuống, liếc nhìn Tiểu Giả: "Đừng lo lắng, những lát thịt mỏng này là được làm từ thịt

cừu, thịt bò và thịt gà theo một tỷ lệ nhất định, không như những gì cậu nghĩ đâu.”

“Ồ, hóa ra là vậy.” Tiểu Giả tự tin nuốt xuống miếng thịt trong miệng, nhưng ngay sau đó lại như nhớ ra cái gì, đột nhiên trừng to mắt nhìn Hàn Phi!

Người đàn ông hủy dung và Lý Quả Nhi cũng nhận ra, ba người trong phòng, ngoại trừ Hàn Phi, đều lui về phía sau một chút.

Bầu không khí trong phòng lập tức trở nên rất vi diệu, im lặng chết chóc, ngoại trừ tiếng ngón trỏ gõ nhẹ lên bàn của Hàn Phi.

“Các cô cậu rút cuộc là ai?” Những vết sẹo trên khuôn mặt hủy dung của người đàn ông bắt đầu méo mó, anh ta đẩy Tiểu Giả bên cạnh mình ra, trong mắt hiện lên một sự cảnh giác.

“Anh đừng đẩy tôi, tôi cũng không biết! Thật đấy!” Tiểu Giả cảm thấy hơi buồn nôn, hiện tại anh ta đang rất sợ hãi.

“Đừng căng thẳng, thật ra nó khác với những gì mọi người đang nghĩ, tôi chỉ thích ăn thịt mà thôi, tuyệt đối chưa bao giờ làm điều gì cấm kỵ, hương vị đặc biệt mà tôi đang tìm kiếm không phải là loại thịt đó.” Trong mắt Hàn Phi hiện lên vẻ thất vọng, hắn vẫn chưa tìm được loại thịt yêu thích của mình: “Tài nghệ nấu ăn của anh là học từ ai?”

“Điều này có quan trọng không?” Sau một lúc im lặng, người đàn ông hủy dung nói: “Là một người phụ nữ dạy cho tôi, cô ấy rất giỏi nấu các loại thịt khác nhau.”

“Cô ấy đâu?”

“Mất tích rồi.”

“Anh cử hành nghi thức chiêu hồn cưới quỷ ở nhà, chính là để mời cô ấy về nhà sao?” Hàn Phi không quên mục đích cơ bản của mình.

“Không, tôi chỉ muốn gọi vợ tôi trở lại. Nghi thức này, cùng với những chuyện xảy ra trong căn hộ ma ám, đều là người phụ nữ dạy tôi nấu ăn nói với tôi.” Người đàn ông hủy

dung cũng nhận ra một số vấn đề: “Chẳng lẽ cậu quen người phụ nữ đó à?”

“Tên cô ấy là gì?”

“Tôi không biết tên cô ấy, tôi chỉ biết là cô ấy dường như đang tìm kiếm một người nào đó trong thành phố này, khi cô ấy tìm thấy người đó cũng là lúc cô ấy phải chết, nhưng lại vẫn muốn đi tìm.”

Chương 660: Thỉnh thoảng thư giãn một chút

Chưa từng gặp mặt, không biết diện mạo, không biết tên của đối phương, thậm chí đến một chút ký ức có liên quan đến đối phương cũng không có, nhưng Hàn Phi cảm thấy người đó vô cùng quan trọng đối với mình.

"Gặp được mình, cô ấy sẽ chết, nhưng cô ấy vẫn đang không ngừng tìm kiếm mình?"

Hàn Phi nhìn miếng thịt trên đĩa, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả, hắn lại lấy mắt của người giấy ra: "Anh hẳn là vẫn nhớ cô ấy trông như thế nào đúng không? Có thể miêu tả một chút về cô ấy cho tôi được không?"

"Rất đẹp, rất nguy hiểm, rất đặc biệt…" Người đàn ông hủy dung cúi đầu: "Thật ra tôi vẫn chưa bao giờ dám nhìn mặt cô ấy, tôi chỉ dám nhìn đôi tay của cô ấy thôi, đó là đôi tay đẹp nhất tôi đã từng thấy, cũng là đôi tay biết dùng dao nhất."

"Chỉ có những thông tin này thôi sao?" Hàn Phi nhìn thân thể khiếm khuyết phản chiếu trong mắt người giấy: "Cô ấy và tôi có lẽ là bạn, anh có khó khăn gì thì cứ nói cho tôi biết, có lẽ tôi có thể giúp được cho anh."

Lý Quả Nhi và Tiểu Giả ở bên kia bàn ăn không ngờ Hàn Phi lại nói ra lời này, vốn dĩ họ đến để điều tra, muốn nhờ người ta giúp đỡ, nhưng hắn đột nhiên lại nắm quyền chủ động, như thể hắn mới là chủ nhân thực sự của căn nhà này vậy.

"Không cần đâu." Người đàn ông hủy dung cố ý hay vô ý liếc về phía phòng ngủ, anh ta không muốn người khác xen vào "hôn sự" của mình.

"Anh có sự lựa chọn của mình, đương nhiên tôi hiểu. Sau này nếu như anh gặp phải vấn đề gì, có thể gọi tới số này." Hàn Phi vẫy tay với Tiểu Giả, thanh niên Tiểu Giả đầu trọc

ngây ra hồi lâu mới lấy điện thoại di động, trao đổi thông tin liên lạc với người đàn ông hủy dung.

Thân phận của Hàn Phi rất nhạy cảm, Lý Quả Nhi đang bị cảnh sát truy nã, Tiểu Giả là người bình thường duy nhất trong nhóm, cũng chỉ có điện thoại của anh ta mới có thể sử dụng bình thường.

"Đừng cứ suốt ngày kêu tôi liên lạc, nếu như trong điện thoại đều là những người như này, chắc là buổi tối tôi không dám nghe điện thoại đâu." Tiểu Giả thì thào nói nhỏ.

"Còn một chuyện nữa muốn làm phiền anh." Hàn Phi đưa mắt của người giấy đến trước mặt người đàn ông hủy dung: "Thân thể khiếm khuyết trong mắt người giấy anh đã nhìn thấy trong tòa nhà này bao giờ chưa?"

"Người giấy?" Ánh mắt của người đàn ông hủy dung trở nên hơi kỳ lạ: "Có lẽ cậu có thể lên tầng chín xem thử, ở đó có một người thợ làm hàng mã, trong nhà anh ta trước đây từng có đủ các loại người giấy."

"Cám ơn." Hàn Phi không hỏi những chuyện về cưới quỷ nữa: "Sau này chúng ta có thể giữ liên lạc? Tôi tên là Hàn Phi, còn anh thì sao?"

"Tôi họ Phó, đã từng cùng vợ mở cửa hàng bán đồ ăn vặt trong thành phố, sau đó cửa hàng bốc cháy, tôi bị bỏng nặng." Người đàn ông hủy dung nhớ lại thảm kịch năm xưa, vết sẹo trên mặt anh ta bị ảnh hưởng, bắt đầu co giật nhẹ.

"Anh cũng họ Phó?" Hàn Phi phát hiện có rất nhiều người xung quanh mình đều mang họ Phó, những người này đều sẽ có liên quan đến hắn theo một cách nào đó: "Người giết chết mình có khi nào cũng họ Phó không?"

Trong nhà không tìm thấy manh mối nào khác, ba người Hàn Phi bước ra khỏi phòng, Tiểu Giả ở phía sau thở phào nhẹ nhõm.

"Căn nhà của anh ấy thật u ám, ra ngoài cảm thấy ấm áp hơn nhiều, chúng ta đừng tiếp tục chạy lung tung nữa, nhân lúc bên ngoài chưa có nhiều người, nhanh chóng về nhà trốn thôi."

“Lên tầng chín một chuyến trước, sau khi tìm hiểu về tòa nhà này rồi, buổi tối quay lại sẽ cảm thấy yên tâm hơn.” Hàn Phi cầm con mắt của người giấy bước lên tầng.

“Hai người tội phạm bị truy nã này mà làm như thám tử tư vậy, tôi đúng là chịu rồi đấy!” Tiểu Giả thấy không khuyên can được Hàn Phi, đành phải đi theo hành động.

Càng đi lên tầng, cơ thể Hàn Phi càng cảm thấy khó chịu, hắn dường như bị thứ gì đó nhìn chằm chằm, nhưng lại không phát hiện được ánh mắt đó ẩn nấp ở đâu.

“Ban ngày tòa nhà này đã kinh khủng như vậy, đến ban đêm không biết còn kinh khủng đến nhường nào?” Lý Quả Nhi vốn tưởng rằng tòa nhà số 11 là đáng sợ nhất, nhưng lúc này cô mới nhận ra mình đã sai.

“Kinh khủng là việc của kinh khủng, nhưng nơi này thực sự mang lại cho tôi cảm giác như đang ở nhà, đặc biệt là căn nhà nơi Phó viện trưởng sống.” Hàn Phi hạ thấp giọng: “Phó viện trưởng và Phó đầu bếp dường như đều đang nói dối, chín câu nói thật thì có lẫn một câu nói dối, thậm chí có thể tất cả những gì họ nói đều là sự thật, chỉ là che giấu đi một phần nội dung.”

“Làm thế nào mà anh nhìn ra thế?”

“Trực giác, nhà của tôi chắc là ở trong tòa nhà này, vốn dĩ nơi đây đối với tôi mà nói là nơi an toàn nhất, nhưng bởi vì những cư dân đến từ bên ngoài, tòa nhà này đã trở thành một cái bẫy nguy hiểm.” Hàn Phi hít sâu một hơi, cảm thấy được nỗi sợ hãi ẩn sâu trong lòng: “Tôi đã chết trong tòa nhà này không chỉ một lần, nhưng tôi sẽ vẫn quay lại nơi này. Cảm giác tôi cũng giống như người phụ nữ đang tìm kiếm tôi, chúng tôi đều đang làm chuyện giống nhau, dùng cái chết hết lần này đến lần khác để đổi lấy sự thay đổi nào đó.”

“Tôi không hiểu anh đang nói gì, nhưng hình như cũng có lý.” Tiểu Giả đã từ bỏ việc giao tiếp với Hàn Phi, nhưng Lý Quả Nhi lại đang trầm ngâm suy nghĩ.

Cả ba nhanh chóng đến tầng 9, cửa căn hộ 109 vừa hay đang mở, trước cửa chống trộm còn bày rất nhiều hàng mã

khác nhau, những người sống ở đây dường như đang bán đồ cho người chết trong khu dân cư.

"Việc kinh doanh của người chết được thực hiện trong cư xá nơi người sống ở? Cư dân xung quanh vậy mà không hề đuổi anh ta đi? Tôi thực sự không biết ai là người có dã tâm lớn hơn nữa." Tiểu Giả cảm thấy thật khó tin, nếu như nơi mình sống có căn hộ như này, vậy anh ta có thể sẽ chuyển ra ngoài ngay trong đêm.

"Tôi bán hàng mã ở đây, tất nhiên là bởi vì ở đây có người cần rồi." Một giọng nói già nua vọng ra từ trong nhà, một bà lão mặt đầy nếp nhăn chống nạng thò đầu ra ngoài: "Trông mấy người có vẻ như không phải đến đây để mua đồ, hẳn là đến hỏi thăm phải không?"

"Bà ơi, cháu muốn mua một người giấy." Hàn Phi cũng lười vòng vo: "Cháu có thể vào xem một chút được không?"

"Chàng trai à, người giấy không thể tùy tiện mua được đâu." Bà lão không tránh ra, cứ đứng ở cửa: "Nếu như cô cậu hỏi việc ma chay vậy buổi tối hãy quay lại, nếu như hỏi những thứ khác, mời về đi, ông lão nhà tôi vừa mới ngủ, hiện tại không tiện lắm."

"Không tiện?" Hàn Phi nhìn vào trong nhà, nơi chất đống đủ các thể loại người giấy khác nhau, nếu đi ngang qua đây vào buổi tối, hẳn sẽ bị dọa sợ chết khiếp: "Thợ làm hàng mã mà hàng xóm nói là chồng bà à?"

"Phải, mà cũng không phải." Bà lão lắc lắc đầu mỉm cười, hiền từ nhân hậu.

Khi Hàn Phi đang do dự không biết có nên xông vào hay không, bên ngoài cư xá đột nhiên vang lên một tiếng còi báo động, sắc mặt Lý Quả Nhi lập tức trở nên rất xấu, cô khẽ ho một tiếng.

"Nếu như ông đã ngủ rồi, vậy mấy ngày nữa chúng cháu sẽ quay lại." Hàn Phi lễ phép chào tạm biệt bà lão, ba người cùng nhau đi xuống tầng.

"Hành tung của chúng ta hẳn là chưa bị lộ, đừng hoảng sợ." Hàn Phi vô cùng bình tĩnh: "Lối vào cư xá chỉ có một,

nếu như nơi đó bị chặn, chúng ta sẽ từ cửa sổ của cư dân cư xá nhảy ra rời đi.”

“Được rồi.” Lý Quả Nhi căng thẳng hơn bất cứ ai khác: “Chúng ta phải nhanh chóng ra ngoài, nếu như chiếc taxi bị cảnh sát giam giữ thì sẽ rất phiền phức, dù sao thì trên đó cũng có mười người chết.”

Khi xuống đến tầng một, ba người phát hiện mục tiêu của cảnh sát rất rõ ràng, toàn bộ đều lao đến tòa nhà trung tâm nhất, số 11.

“Vụ bắt cóc đã được giải quyết rồi à? Tại sao bọn họ lại đến tòa nhà số 11? Là đám người tham gia trò chơi đó đã gọi cảnh sát hay sao? Đây là kế hoạch của F?”

Khi cảnh sát huy động lực lượng tiến vào hành lang, ba người Hàn Phi nhân cơ hội rời đi, lên taxi bỏ chạy.

Cả đường nơm nớp lo sợ, cũng may cảnh sát không đuổi theo, khoảng chín giờ sáng, bọn họ về đến nhà của Tiểu Giả.

Đã lăn lộn cả một đêm rồi, ba người đều mệt rã rời, những việc của đêm này còn khắc nghiệt hơn những gì nhiều người đã trải qua trong một năm.

“Tôi đi ngủ trước đây, mọi người cứ tự nhiên nhé.” Tiểu Giả có chút cam chịu, anh ta biết sau khi lên tàu hải tặc rồi thì chắc chắn sẽ không hề dễ dàng.

“Chờ một chút.” Hàn Phi gọi Tiểu Giả lại: “Tôi cảm thấy tốt nhất cậu không nên rời khỏi tầm mắt của chúng tôi, một mình ở trong phòng.”

“Cái gì? Anh sợ tôi gọi cảnh sát à?” Tiểu Giả hơi chút tức giận, anh ta vì muốn giúp Lý Quả Nhi, hiện tại đã bị liên lụy, nói dễ nghe thì là anh ta đã tham gia giấu thi thể khi không biết nội tình, nói khó nghe thì anh ta hiện tại đã là đồng phạm rồi.

“Đêm qua cậu cũng đã chứng kiến rất nhiều thứ kinh khủng, tôi muốn nói với cậu là, một khi bị những thứ đó bám lấy, muốn thoát ra sẽ vô cùng khó, bọn họ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, có thể khi cậu thức dậy, bọn họ sẽ đứng ngay bên

cạnh giường. Hoặc là khi cậu đang nằm muốn xoay mình, có khi khuôn mặt của họ sẽ ở ngay sau lưng cậu đấy."

"Anh à, anh đừng nói nữa, tôi sai rồi." Tiểu Giả sa sầm mặt, tóc vốn đã ít lại rụng thêm vài sợi nữa.

"Ba người chúng ta tốt hơn hết nên ở cùng nhau, đừng rời khỏi tầm mắt của nhau, bảo vệ lẫn nhau, chỉ có như vậy mới có thể sống sót trong thành phố này." Hàn Phi vỗ vai Tiểu Giả: "Chờ sau khi qua cửa trò chơi trong đêm tối, phần thưởng tôi không cần một xu, cậu cùng Lý Quả Nhi chia đều là được rồi."

"Tại sao anh lại giống với lãnh đạo của tôi lúc trước vậy? Ngày nào cũng vẽ bánh?" Tiểu Giả lẩm bẩm, nhưng cơ thể lại rất thành thật, ôm chăn nằm trên sàn phòng khách: "Tiểu Quả, cô ngủ sofa đi."

Không quan tâm đến Tiểu Giả và Lý Quả Nhi nữa, Hàn Phi trải chăn ở cửa, trước đây hình như hắn thường xuyên trải nệm nằm dưới sàn, ngay cả khi ngủ trên mặt đất cũng cảm thấy rất quen thuộc.

Khoảng 4 giờ chiều, ba người lần lượt thức dậy, sau khi ăn qua loa chút gì đó, Hàn Phi chiếm máy tính của Tiểu Giả.

Hắn lên mạng tìm kiếm thông tin liên quan đến cư xá Hạnh Phúc, kỳ lạ là nhiều thông tin dường như đã bị chặn, không có gì bất thường.

"Cư xá đó rõ ràng là có vấn đề, buổi sáng cảnh sát còn đến đó, làm sao có thể không tìm thấy bất cứ điều gì liên quan đến nó?"

Sau khi ngồi trước máy tính một lúc lâu, Hàn Phi đột nhiên nhìn thấy cư xá Hạnh Phúc trong một bài đăng cho thuê phòng.

Người đăng bài là một nữ sinh, trên diễn đàn hỏi làm cách nào để được chủ nhà trả lại tiền thuê nhà, lý do cô bỏ tiền thuê nhà sớm là do cô luôn cảm thấy trong nhà có tiếng động lạ, ngủ không ngon giấc, còn thường xuyên gặp ác mộng.

Dưới bài đăng có người đưa ra lời khuyên cho cô gái, có người hỏi cô ấy có cần người thuê cùng hay không, còn có

người ý kiến cho rằng cô nên gọi điện trực tiếp cho cảnh sát.

Hầu hết mọi người đều là nói đùa, nhưng điều khiến tất cả mọi người không ngờ tới là, bài đăng đã biến mất không lâu sau đó.

"Chạy đến cư xá Hạnh Phúc để thuê nhà ở? Cô gái này to gan thật." Hàn Phi ghi nhớ lại ID của cô gái, sau khi bài đăng biến mất nhắn tin riêng cho đối phương, hắn nói rằng mình sẵn sàng trả giá cao để cô gái cho thuê lại căn nhà cho mình, nhưng tiền đề là cô gái phải nói cho hắn trong căn nhà đó rút cuộc có bất thường gì.

Để tỏ thành ý, Hàn Phi còn nói với cô gái rằng mình sẵn sàng trả một phần ba số tiền thuê nhà trước, hy vọng đối phương để lại số tài khoản.

Một lúc lâu sau, cô gái gửi đến một đường link, Hàn Phi bảo Tiểu Giả chuyển tiền, đồng thời để lại số điện thoại của Tiểu Giả.

Dưới sự cảm hóa của tiền bạc, cô gái tin tưởng vào thành ý của Hàn Phi, bắt đầu giao tiếp với hắn.

"Tôi họ Giả, cô cứ gọi tôi là Giả tiên sinh là được, có thể cho tôi biết những điều kỳ lạ đã xảy ra trong căn nhà đó được không?"

"Xin chào Giả tiên sinh, tôi tên là Tiểu Vưu, rất cảm ơn sự giúp đỡ của anh, nhưng tôi chân thành khuyên anh không nên thuê nhà trong cư xá đó." Giọng cô gái phát ra từ điện thoại di động: "Tôi sống ở tầng 7 của tòa nhà số 1 ở cư xá Hạnh Phúc, lựa chọn ở đó hoàn toàn là bởi vì bị người thuê trước lừa, tên chủ nhà đáng chịu ngàn nhát dao nói rằng phải có người sau chuyển đến ở, mới trả lại tiền đặt cọc!"

Cô gái khá là tốt bụng, nói thẳng với Hàn Phi sự thật.

"Tôi chỉ muốn biết cô đã nghe thấy gì trong căn nhà đó?"

"Hình như là tiếng bước chân." Cô gái cũng không chắc chắn lắm.

"Trong hành lang à?"

“Không, là ở trong nhà của tôi.”

Hai bên đều trầm ngâm một hồi, sau đó Hàn Phi nói: “Cô vẫn ở trong căn nhà đó à? Tôi nghĩ tốt hơn hết cô nên đi ra ngoài gọi điện thoại cho tôi.”

“Không cần đâu, thực ra, tôi cũng không chắc lắm, chủ yếu là thái độ của chủ nhà khiến tôi rất khó chịu, có cảm giác như mình bị lừa vậy.”

“Rất cần thiết! Bây giờ cô hãy thu dọn đồ đạc, rời khỏi cư xá, chúng ta gặp nhau rồi nói tiếp. Nếu như cô nghĩ tôi là kẻ lừa gạt, tôi có thể chuyển thêm tiền cho cô, ngoài ra tôi nói cho cô biết, trong cư xá Hạnh Phúc có rất nhiều căn hộ ma ám đã từng có người chết.” Hàn Phi nói như vậy là để cứu cô gái, hắn còn không dám ở qua đêm trong cư xá Hạnh Phúc, huống chi là một cô gái bình thường.

“Làm gì có kẻ lừa gạt nào còn chưa gặp mặt đã chuyển tiền trước rồi? Vậy chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu…” Cô gái chưa kịp nói hết câu thì cuộc gọi đã bị ngắt.

Nghe thấy âm thanh điện thoại bận, Hàn Phi ngẩng đầu nhìn Lý Quả Nhi và Tiểu Giả: “Chúng ta cũng chuẩn bị một chút đi.”

“Chuẩn bị cái gì? Vẫn muốn đến cư xá đó hay sao?” Chân Tiểu Giả đã mềm nhũn, hai mắt tối sầm lại.

“Tôi muốn xem hạnh phúc của mình trông như thế nào.” Hàn Phi tắt trang web, ánh mắt dừng một giây trên biểu tượng trò chơi của phiên bản cũ thực vật đại chiến Zombies, rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng.

……

“Sao lại không có âm thanh rồi? Cái nơi tồi tàn này tín hiệu thật kém, mình còn chưa nói với bọn họ gặp nhau ở đâu mà!” Tiểu Vưu lại thử gọi điện lại, nhưng không gọi được, điện thoại của đối phương có vẻ đang bận: “Thật là kỳ lạ.”

Gọi mãi mà không được, Tiểu Vưu chán nản ngồi bên cạnh giường, trong đầu tràn đầy lời cảnh cáo của Hàn Phi, bảo cô ấy mau chóng rời đi.

“Chẳng lẽ thực sự là căn hộ ma ám à? Nghe anh ta nói không giống như đang nói đùa, mình vẫn nên thu dọn đồ đạc nhanh chóng rời đi thôi, tối nay sẽ ở bên ngoài là được.” Tiểu Vưu đặt điện thoại của mình trên bàn cạnh giường, nhanh chóng thu dọn đồ trang điểm, cô ấy sắp xếp lọ này lọ kia, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ hành lang, có một người đang chạy từ dưới lên trên tầng.

“Giật cả mình, hóa ra là âm thanh từ bên ngoài.” Vừa định an ủi bản thân một chút, Tiểu Vưu phát hiện tiếng bước chân đã biến mất, người ở bên ngoài dường như đã dừng lại trước cửa nhà cô.

Mạnh dạn đi về phía phòng khách, Tiểu Vưu không dám phát ra tiếng động nào, cô nghiêng người nhìn bên ngoài, hành lang vắng tanh không một bóng người.

“Không được, mình phải nhân lúc trời còn chưa tối, nhanh chóng rời đi.” Tiểu Vưu chạy về phòng ngủ, cô cầm điện thoại lên đang định gọi lại cho Hàn Phi thì chợt phát hiện ra một chuyện.

Thời gian để điện thoại tự động khóa màn hình là 30 giây, từ lúc cô đặt điện thoại xuống đến bây giờ tuyệt đối đã hơn 30 giây rồi, nhưng không chỉ màn hình điện thoại không bị khóa, mà album ảnh của cô cũng bị người ta mở ra.

Nhìn xuống bức ảnh tự sướng trên điện thoại di động, Tiểu Vưu có chút hoảng sợ, khi cô sợ hãi thì đầu tiên sẽ nghĩ ngay đến mẹ, lập tức lấy điện thoại di động gọi video cho mẹ.

Chỉ sau hai hồi chuông, cuộc gọi video đã được kết nối, một người phụ nữ trung niên nhìn Tiểu Vưu âu yếm: “Bảo bối à, sao con tự nhiên lại nhớ mà gọi video cho mẹ vậy?”

“Mẹ, mẹ tuyệt đối đừng cúp máy, chỗ con ở đây xảy ra một số chuyện.” Tiểu Vưu không kịp giải thích, mặc áo khoác càng nhanh càng tốt, chỉ nhét những thứ quan trọng vào túi xách, sau đó hướng phòng khách chạy đi.

“Bảo bối, xảy ra chuyện gìvậy? Con đừng có suốt ngày chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, con thử nói mẹ nghe

xem nào! Có cần mẹ đến tìm con ngay không!” Người phụ nữ trung niên trong cuộc gọi video rất lo lắng cho Tiểu Vưu.

“Mẹ ở cùng với con là được rồi, một mình con hơi sợ.” Tiểu Vưu một tay cầm điện thoại lên, sau đó một tay xách túi ra mở cửa.

“Một mình? Vừa rồi người đứng ở trong phòng khách không phải bạn trai của con ư?”

Chương 661: Hơi ấm gia đình

Giọng nói hơi ngạc nhiên của người phụ nữ trung niên truyền ra từ điện thoại di động, Tiểu Vưu cảm thấy ớn lạnh sau gáy ngay khi nghe thấy.

"Vừa rồi mẹ nhìn thấy người khác trong phòng khách?!"

"Đúng vậy! Cậu ta lấy quần áo bẩn của con rồi đi vào nhà vệ sinh rồi! Mẹ còn tưởng đó là bạn trai của con!"

"Nhà vệ sinh?" Lúc này Tiểu Vưu mới nhận ra cánh cửa nhà vệ sinh không biết đã bị ai đóng lại, bình thường cô không hề có thói quen đóng cửa nhà vệ sinh.

Nỗi sợ hãi nhất thời bao trùm, Tiểu Vưu chẳng quan tâm giải thích với mẹ mình nữa, cô vội vàng ra mở cửa, điên cuồng vặn tay nắm cửa, nhưng chuyện thực sự tuyệt vọng đã xảy ra với cô.

Dường như có thứ gì đó bị kẹt trong ổ khóa, tay nắm cửa không thể ấn xuống, cửa cũng không thể mở được!

"Soạt, soạt, soạt…"

Âm thanh kỳ quái phát ra từ nhà vệ sinh bên kia phòng khách, Tiểu Vưu mở cửa bằng cả hai tay, không ngừng quay đầu nhìn về phía nhà vệ sinh.

Trên tấm kính mờ mờ đục đục có những giọt nước trượt xuống, hình như có người đang giặt quần áo trong nhà vệ sinh, nhưng tựa như càng giặt thì quần áo lại càng bẩn, tần suất phát ra âm thanh kỳ quái cũng bắt đầu tăng dần.

"Cứu tôi với! Có ai không!"

Tiểu Vưu suy sụp tinh thần, hoảng sợ, dùng hết sức đập cửa và hét lên, nhưng bên ngoài im lặng chết chóc, không có bất kỳ ai đáp lại.

"Mau gọi cảnh sát! Mẹ giúp con gọi cảnh sát!"

Sau khi Tiểu Vưu hét lên, âm thanh kỳ quái trong nhà vệ sinh đột nhiên dừng lại, sau khoảng vài giây, dường như có thứ gì đó đang tới gần phía sau tấm kính mờ, đen sì, như thể có một khuôn mặt dán vào tấm kính.

Tay nắm cửa nhà vệ sinh từ từ chuyển động xuống phía dưới, Tiểu Vưu không thể mở được cửa phòng khách, nếu cứ tiếp tục như vậy, cô sẽ phải đối mặt với thứ trong nhà vệ sinh.

Trong cơn hoảng loạn, cô nắm lấy điện thoại chạy về phòng ngủ.

Khi cô chuẩn bị đóng cửa phòng ngủ, cửa nhà vệ sinh đã tự mở ra.

Tiểu Vưu vội vàng đóng cửa lại, cũng không dám nhìn kỹ, chỉ nhìn thoáng qua thấy một đôi chân.

Khóa cửa phòng ngủ lại, Tiểu Vưu chạy tới mở cửa sổ, nhưng đây là tầng 7, nhảy từ đây xuống nhất định sẽ chết.

"Đừng nhảy! Gọi cảnh sát! Để hàng xóm giúp đỡ con!" Tiểu Vưu bình tĩnh lại một chút khi giọng nói của mẹ truyền đến từ điện thoại di động.

Cô không dám cúp điện thoại của mẹ, thu nhỏ cửa sổ video call lại, chuẩn bị gọi cảnh sát.

Nhưng điều khiến Tiểu Vưu bất ngờ hơn nữa đã xảy ra, cuộc gọi đến cảnh sát vậy mà không thể kết nối được!

Cuộc gọi khẩn cấp là những số đặc biệt không bị hạn chế bởi bất kỳ dịch vụ của công ty truyền thông nào, chỉ cần có trạm phát sóng điện thoại di động gần đó là có thể nhận và gửi tín hiệu cho nhau.

Không thể liên lạc được với cảnh sát chỉ khiến Tiểu Vưu cảm thấy bất ngờ, điều thực sự kích thích nỗi sợ hãi bên trong cô chính là, ngay cả cuộc gọi khẩn cấp còn không thể kết nối được vậy mà cô lại có thể kết nối với mẹ của mình qua video!

Mồ hôi lạnh lập tức chảy xuống, lúc này nền cuộc gọi video lại xuất hiện, Tiểu Vưu nhìn khuôn mặt của mẹ trên màn hình điện thoại di động, tay run run.

Mãi đến lúc này, cô mới nhận ra hôm nay làn da của mẹ có vẻ trắng lạ thường.

“Con yêu, con làm sao thế? Đừng sợ! Mẹ qua ngay!”

“Không cần!” Tiểu Vưu hét lên, thiếu chút nữa là cô ném điện thoại của mình ra ngoài.

“Mẹ đã đến cư xá của con rồi! Đừng sợ!”

“Đừng! Đừng đến đây!” Giọng Tiểu Vưu trở nên sắc nhọn, cô run rẩy toàn thân.

“Con yêu! Mẹ đã vào hành lang rồi!”

“Bà! Bà là ai!” Hình ảnh video càng ngày càng mờ, tín hiệu đã hoàn toàn biến mất, nhưng Tiểu Vưu vẫn có thể nhìn thấy khuôn mặt của mẹ trên màn hình điện thoại di động, khuôn mặt đó dường như có thể nhìn thấy cô qua màn hình, gắt gao nhìn chằm chằm vào cô.

“Mẹ đến tầng 3 rồi! Tầng 4! Tầng 5…”

Tâm lý phòng vệ của Tiểu Vưu đã sụp đổ, cô sợ hãi đến mức không thể cầm chắc điện thoại của mình. Ngay khi chiếc điện thoại rơi xuống đất, lời nói cuối cùng của mẹ truyền ra từ trong video: “Mẹ đang ở cửa nhà con!”

“Bành! Bành! Bành!”

Trong phòng khách đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Tiểu Vưu nín thở, hoàn toàn không biết phải làm sao bây giờ.

Vào lúc ngột ngạt nhất này, trong phòng khách lại vang lên tiếng bước chân kỳ quái, cứ như có ai đó đang đi ở bên ngoài.

Bầu trời bắt đầu tối dần, trong nhà giống hệt như một hầm băng, nhiệt độ xuống thấp một cách đáng kinh ngạc.

Sau khoảng vài giây, Tiểu Vưu nghe rõ tiếng cửa phòng khách được mở ra, nhưng đây là âm thanh cuối cùng cô nghe thấy.

Sau khi cửa phòng khách mở, bên ngoài hoàn toàn chìm vào im lặng.

Bịt miệng và mũi, Tiểu Vưu dừng lại tại chỗ, một lúc lâu sau, cô mới vượt qua nỗi sợ hãi và tiến đến gần cửa phòng ngủ.

“Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?”

Ngón tay run rẩy không ngừng, Tiểu Vưu đang định chạm vào cửa phòng ngủ thì chiếc điện thoại rơi xuống đất đột nhiên bắt đầu rung lên.

Cô nhận được nhiều tin nhắn liên tiếp, bao gồm cả tin nhắn từ ông Cổ chủ nhà, còn có một số tin nhắn từ bố cô gửi đến.

“Tín hiệu đã khôi phục?”

Tiểu Vưu vượt qua nỗi sợ hãi trong lòng, cầm lấy điện thoại di động gọi cảnh sát đồng thời kiểm tra tin nhắn của bố gửi đến.

“Vưu Y, điện thoại của con bố không liên lạc được. Bố biết con vẫn còn rất hận bố, nhưng bố hy vọng con có thể đến bệnh viện thành phố một chuyến.”

“Con có thể trả lời tin nhắn của bố được không? Dù gì thì con cũng là con gái duy nhất của bố, bố cam đoan với con sau này sẽ không bao giờ đi đánh bạc nữa!”

“Lúc hơn bốn giờ chiều, mẹ muốn đi gặp con. Trên đường bị tai nạn xe cộ, khả năng cứu được rất thấp.”

“Về nhà đi Vưu Y, bố chỉ có mình con.”

Vưu Y vừa nhìn thấy những tin nhắn này, đầu óc cô choáng váng.

“Mẹ?”

Dường như nghĩ ra điều gì đó, Vưu Y siết chặt điện thoại, mở cửa phòng ngủ lao ra ngoài.

Phòng khách khắp nơi đều dính đầy vết chân đọng nước, vòi nước trong nhà vệ sinh chưa tắt, gương bị đập vỡ, những mảnh sắc nhọn văng khắp sàn, cứ như có người vừa đánh nhau trong nhà.

Đi về phía cửa phòng khách, cánh cửa vốn dĩ đang đóng chặt lại được mở ra một khe nhỏ, Tiểu Vưu thử kéo tay nắm cửa, lần này cô đã dễ dàng mở được.

Cô còn chưa kịp phản ứng thì một lực từ phía sau đã đẩy cô ra khỏi phòng.

Quay đầu nhìn lại, Tiểu Vưu trông thấy mẹ của mình đang bị thứ gì đó treo trên ngọn đèn phòng khách, trên cổ treo một chiếc điện thoại di động dính máu, hai tay nắm chặt lấy quần áo của một người đàn ông lạ mặt.

"Vưu Y! Chạy mau lên!"

Nghe thấy giọng nói của mẹ mình bên tai, Vưu Y bò về phía sau, cô lăn xuống cầu thang, lại lấy điện thoại ra gọi cảnh sát.

Chịu đựng cơn đau, dưới sự kích thích của nỗi sợ hãi Tiểu Vưu chạy một mạch đến tầng 1, nhưng trên cửa sắt của hành lang có dán một tờ giấy màu vàng, còn bị người ta khóa lại.

Tuyệt vọng không ngừng dâng lên trong lòng, Tiểu Vưu đã cố gắng nhiều lần nhưng không thể mở được cửa hành lang, kêu cứu hàng xóm cũng không được, dường như không ai nghe thấy tiếng hô hoán của cô, ngược lại tiếng bước chân từ trên lầu lại truyền đến.

"Anh ta xuống rồi!"

Nỗi sợ hãi ngập tràn đầu óc, Tiểu Vưu kiểm tra trái phải, phát hiện cửa của một số hộ gia đình ở tầng một không khóa. Cô tùy ý lẻn vào một căn hộ.

Không có một ai ở trong nhà, Tiểu Vưu giảm tốc độ rồi lặng lẽ trốn vào trong một cái tủ quần áo.

Cắn chặt môi, Tiểu Vưu để điện thoại về chế độ im lặng, cô không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Đêm tối đã phủ xuống, Tiểu Vưu căng thẳng đến mức không dám thở mạnh, thỉnh thoảng cô chỉ có thể quan sát tình hình bên ngoài qua khe cửa tủ.

Một lúc sau, chiếc điện thoại mà Tiểu Vưu đang cầm trong lòng bàn tay đột nhiên sáng lên, cô nhìn xuống và phát hiện ra rằng chính mẹ đang gọi video call cho mình.

Khoảnh khắc bất ngờ khiến cô kết nối điện thoại, nhưng sau khi cuộc gọi được kết nối, cô không thấy bóng dáng mẹ của mình trên màn hình điện thoại di động, chỉ có cầu thang và bậc thang đang rung lắc liên tục, cùng với biển số tầng hai.

"Không đúng! Đây không phải mẹ! Đó là góc nhìn của con quỷ kia! Nó đang đến rồi!"

Vội vàng cúp máy, Tiểu Vưu căng thẳng đến mức cắn môi chảy cả máu.

Nhưng ngay khi cô vừa cúp máy, mẹ lại liên tục gọi video call, pop up không ngừng rung lên, màn hình điện thoại phát ra một thứ ánh sáng lạnh lẽo yếu ớt kinh người.

Không dám trả lời, Tiểu Vưu tắt máy rồi đặt vào một góc tủ nhưng đúng lúc này, cô nghe thấy tiếng cửa phòng đối diện bị đẩy ra.

"Nó vào rồi?!"

Nhịp tim như sắp ngừng lại, Tiểu Vưu ôm chặt lấy thân thể mình.

Thời gian dường như chậm lại rất nhiều trong bóng tối, thậm chí Tiểu Vưu còn không dám nghe động tĩnh bên ngoài.

Tiếng bước chân ở ngay chỗ không xa, nó đang đi tới đi lui.

Khoảng mười phút sau, tiếng bước chân xuất hiện trong phòng ngủ nơi Tiểu Vưu đang trốn, sau đó dừng lại trước tủ quần áo.

Ngũ quan của Tiểu Vưu biến dạng vì sợ hãi, cô run rẩy nhìn về phía khe hở của cửa tủ.

Cùng lúc đó, bên ngoài hành lang cũng vang lên giọng nói của hai người đàn ông.

"Hàn Phi, chạy chậm hơn một chút được không!"

“Tình hình nguy cấp, tuyệt đối không được chậm trễ!”

“Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ? Cửa hành lang bị khóa, điện thoại của khách nữ thuê nhà lại không gọi được. Sao chúng ta không đợi ở dưới tầng?”

“Không sao, tôi có kỹ năng mở khóa chuyên nghiệp.”

“Anh còn có thể mở khóa?”

“Rầm!!”

Chương 662: Thời gian mãnh quỷ

Cửa hành lang được mở ra một cách thô bạo, tiếng cửa kim loại va vào tường lọt vào tai Tiểu Vưu, mang đến cho cô một tia hy vọng.

Trước đó cô đã nghe thấy giọng nói của người đàn ông này qua điện thoại, đối phương chính là anh Giả muốn thuê lại nhà của cô.

Vốn tưởng mình đang ở trong tình thế tuyệt vọng, nhưng ngay lúc sắp chết đuối, lại có một sợi dây thừng từ trên bờ văng ra.

Tiểu Vưu biết con quỷ đang ở trong nhà, nhưng cô không còn lựa chọn nào khác.

Nắm chặt ngón tay, lồng ngực phập phồng dữ dội, sau khi hít một hơi thật sâu, Tiểu Vưu dùng hết sức đẩy cửa tủ ra: "Cứu tôi! Trong tòa nhà có quỷ! Tôi ở đây!"

Cô không quan tâm đến điện thoại, dùng tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi phòng, nhưng khi tràn đầy mong đợi chạy vào hành lang, cảnh tượng trước mắt khiến cô nghẹt thở.

Cửa hành lang rỉ sét vẫn còn nguyên vẹn như cũ, căn bản không có ai đá văng ra cả.

"Làm sao có thể! Rõ ràng mình đã nghe thấy tiếng đạp cửa mà!"

Hai tay túm lấy tóc, sợ hãi dường như trong tích tắc có vô số con rắn độc trườn khắp người, Tiểu Vưu gần như sắp phát điên.

"Hàn Phi, sao anh lại dừng ở đây? Chúng ta không phải lên tầng bảy hay sao?"

"Chờ một chút, tôi luôn cảm giác có thứ gì đó ở đâu đây, vừa rồi cậu có nghe thấy tiếng kêu cứu không?"

"Không có! Anh bị ảo giác à?"

Giọng nói chuyện của hai người đàn ông vang lên bên cạnh Tiểu Vưu, nhưng mà cô không thể nhìn thấy họ, như thể hai bên đang đứng ở hai thế giới khác nhau, và tòa nhà này là một góc mà hai thế giới từ từ trùng lặp.

Linh cảm mãnh liệt có thể cảm nhận được một chút gì đó, nhưng cũng chỉ vẻn vẹn dừng lại ở cảm nhận mà thôi.

"Tôi ở đây! Tôi ở ngay bên cạnh các anh!"

Tiểu Vưu điên cuồng cầu cứu, cô lấy tay định gọi vào số máy của Hàn Phi, nhưng lại bất ngờ phát hiện thời gian trên điện thoại đã dừng lại ở 6 giờ 01 phút.

"Cứu tôi với! Các anh có nghe thấy tiếng của tôi không!" Nước mắt của Tiểu Vưu chảy ra, lúc này cô còn chưa kịp nức nở thì tiếng bước chân kinh hoàng vang lên trong phòng, trong một căn phòng nào đó ở tầng một xuất hiện một dấu giày ướt sũng.

Chiếc gương bên cạnh tủ quần áo phản chiếu phía trên dấu giày, bên trong chiếc gương còn có một người đàn ông lạ. Cổ gã dường như bị gãy, lõm xuống một góc độ kinh khủng, cột sống thì kéo dài lên trên.

Cả người gã giống như bị một sợi dây thừng kéo lại cái cổ, treo một thời gian rất lâu, khiến đầu và thân sắp bị tách rời.

Tiểu Vưu vô tình liếc nhìn vào gương, cô sợ hãi trước bộ dạng đáng sợ của người đàn ông này đến mức mất hồn, làm sao dám ở yên tại chỗ, vang lên tiếng thét chói tai rồi lồm cồm chạy lên tầng.

Cửa hành lang bị khóa, hành lang cũng trở nên vô cùng u ám, sau khi thời gian bị dừng cố định, nơi này căn bản trông không giống như nơi cô sống lúc trước, dường như không hiểu bằng cách nào đó cô đã bước vào thế giới của quỷ.

"Tiểu Giả, cậu thực sự không nghe thấy tiếng kêu cứu à? Tôi cảm giác như có người ở ngay bên cạnh."

"Đừng làm tôi sợ nha."

"Tay của tôi giống như có thể chạm vào linh hồn, vừa rồi tôi thực sự cảm thấy có ai đó chạy lướt qua tôi!"

Ngập ngừng một hồi, hai người cũng cùng nhau chạy lên tầng.

"Tôi ở ngay bên cạnh các anh! Tại sao không nhìn thấy các anh! Tại sao các anh cũng không nhìn thấy tôi!"

Tiểu Vưu chạy lên trên như điên, tiếng bước chân sau lưng cô không xa không gần cũng theo đằng sau, người đàn ông bị treo cổ dường như không hề lo lắng về việc Tiểu Vưu trốn thoát, không có một người sống nào có thể sống sót rời đi sau khi tiến vào đây.

"Không đúng, thực sự có thứ gì đó ở xung quanh chúng ta. Dường như cô ấy đang kêu cứu. Tôi có thể mơ hồ nghe thấy tiếng la khóc! Cô ấy đã chạy lên tầng! Chúng ta hãy theo kịp!"

"Anh chậm lại một chút! Hàn Phi! Chờ tôi với! Tôi sợ!"

Giọng nói của hai người đàn ông theo sát người phụ nữ, bọn họ dường như đồng điệu với cô ấy ở một thế giới khác, cùng nhau di chuyển.

Bị tiếng bước chân bức bách, Tiểu Vưu chỉ có thể quay lại đường cũ, khi cô đi xuống thì hành lang vẫn bình thường, khi cô chạy lại thì khu cư xá đã bắt đầu không ngừng biến đổi, như thể nó đã bị thời gian lãng quên, bị phong ấn ở một góc của thế giới.

Những vết nứt lan tràn trên bức tường, dường như có một cái đầu đang cúi xuống ở bên trong khe hở màu đen, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy đôi mắt đang từ từ mở ra.

Cửa của mỗi hộ gia đình cũng đều khác trước, màu sắc trở nên sẫm hơn, có hộ bị dính những vết máu không thể rửa sạch, có hộ trên cửa dán giấy vàng, có hộ lại bị cảnh sát dùng giấy niêm phong.

Sau khi trốn vào tủ quần áo rồi đi ra, cả tòa nhà đã phát sinh thay đổi, tất cả mọi thứ đều khác trước.

Tiểu Vưu đã bị dọa sợ đến suy sụp, vừa kêu khóc vừa chạy lên trên tầng nhưng không có một người hàng xóm nào ra giúp đỡ, bây giờ cô đã hoàn toàn bị nỗi sợ hãi chi phối.

Đại não không thể suy nghĩ lý trí, hai chân lặp đi lặp lại động tác một cách máy móc, Tiểu Vưu không dám quay đầu nhìn lại, một hơi chạy lên tầng bốn.

Đèn kích hoạt bằng giọng nói trên tầng này đã bị hỏng, trong đó cánh cửa của một hộ gia đình đang khép hờ, ánh sáng yếu ớt xua tan đi bóng tối.

"Có ai ở đó không! Cứu tôi với!"

Tiểu Vưu cao giọng kêu cứu, cô mở cửa phòng ra, hy vọng những người hàng xóm trong tòa nhà có thể giúp mình.

Nhưng khi vào trong nhà, cô cảm thấy cơ thể như đông cứng lại, toàn thân dựng ngược tóc gáy.

Căn phòng tối om không có bật đèn, trong phòng khách không có một ai, chỉ có một chiếc TV đang chiếu hình ảnh kỳ quái.

Giữa những bông tuyết trắng đen, mơ hồ có thể nhìn thấy một ngôi nhà màu đen, trong nhà có bảy người tí hon màu đen và một cô bé màu đỏ, bọn chúng tàn sát lẫn nhau, xé nát thân thể, tiếp đó không ngừng lặp lại quá trình lắp ghép.

Hình ảnh kinh hãi này khiến Tiểu Vưu xua tan ý định đến gần, cô căn bản không dám vào nhà, quay đầu chạy lên chỗ cao hơn.

Khi đến tầng năm, đèn kích hoạt bằng giọng nói phát ra ánh sáng màu đỏ tươi, phản chiếu các câu đối màu trắng ở hai bên cửa và chữ Hỷ màu trắng ở trung tâm cửa thành màu đỏ.

Khi đi ngang qua, còn có thể mơ hồ ngửi thấy một mùi thịt quỷ dị.

Quay đầu lại nhìn, sắc mặt Tiểu Vưu trở nên tái nhợt trong nháy mắt, bên cạnh bàn ăn của gia đình, có một con rối trong bộ váy cưới đang ngồi, toàn thân nó quấn đầy sợi chỉ đỏ.

Lúc Tiểu Vưu nhìn con rối, đầu của nó bị kéo bởi sợi chỉ đỏ, cọt kẹt..t..tttt một tiếng rồi chuyển động!

"A!"

Bước chân bị hụt, điện thoại di động của Tiểu Vưu rơi xuống đất, dấu giày ướt sũng kia đã cách cô rất gần, cô căn bản không buồn quan tâm nhặt điện thoại, dùng cả tay chân bò lên tầng.

Nỗi sợ hãi liên tiếp ập đến khiến cả thể xác và tinh thần của Tiểu Vưu đều đến cực hạn, nhưng cô không dám dừng lại, ý chí sinh tồn khiến cô nhất định phải tiếp tục chống đỡ.

Tiểu Vưu chạy qua tầng 6 rồi quay trở lại tầng 7, nhưng cô không dám đi vào, cô biết rằng ban đầu "con quỷ" chính là xuất hiện trong nhà mình.

"Mẹ không có trong nhà."

Người mẹ treo trên chiếc đèn chùm biến mất, ký thác duy nhất trong lòng Tiểu Vưu sụp đổ, chân của cô ngày càng vô lực.

"Người yêu thương mình nhất đã ra đi. Không biết tiếp theo mình sẽ phải đối mặt với nỗi sợ hãi và giày vò như thế nào nữa. Nếu như vậy, không bằng bản thân nên kết thúc hết thảy mọi chuyện."

Chạy lên là ngõ cụt, bản thân Tiểu Vưu cũng biết điều đó, chỉ là trong lúc tuyệt vọng cô chỉ biết chạy như điên mà thôi, tất cả mọi thứ đều là vô ích.

Tiểu Vưu không lên tầng 8. Cô sợ hãi sắp phát điên chạy về nhà mình, thẳng một mạch đến phòng ngủ.

Chỉ cần mở cửa sổ ở đó, nhảy xuống là có thể chấm dứt nỗi sợ hãi này, trước đây khi gặp ác mộng, khi sợ hãi đến mức không chịu nổi, cô cũng sẽ lựa chọn như vậy.

"Đúng vậy, đây chỉ là một cơn ác mộng, nhanh thôi mình sẽ được giải thoát!"

Mở cửa phòng ngủ ra, cửa sổ đang ở trước mặt, Tiểu Vưu bước từng bước một, rất nhanh là có thể chạm vào bầu trời đêm bên ngoài cư xá.

"Vưu Y!"

Tiếng hét tê tâm liệt phế vang lên, Tiểu Vưu quay đầu nhìn về phía phòng khách.

Người mẹ toàn thân đầy máu trèo lên khỏi những mảnh gương vỡ trên sàn và lao đến một nơi nào đó.

Máu bắn tung tóe, một người đàn ông lạ mặt từ từ xuất hiện, mẹ bắt đầu tranh giành chiếc điện thoại di động đẫm máu với gã ta.

Cơ thể của mẹ Tiểu Vưu có sức mạnh kém hơn rất nhiều so với người đàn ông lạ mặt, làn sương đen nhàn nhạt tỏa ra từ cơ thể của đối phương có thể dễ dàng thiêu cháy làn da của bà, nhưng bà không quan tâm chút nào, một bên hét to để ngăn cản con gái nhảy lầu, một bên dốc toàn lực để mang linh hồn của mình vào chiếc điện thoại đó.

"Mẹ!"

Tiểu Vưu cũng nhìn thấy mẹ đang đấu tranh cho sự sống của mình, ngay lúc đó, nỗi sợ hãi của cô như bị một cảm xúc khác đè nén, cô nắm lấy chiếc ghế trong phòng bằng đôi tay run rẩy, chạy đến mà không cần suy nghĩ nhiều, ném mạnh chiếc ghế vào người đàn ông lạ mặt trong phòng khách.

Chiếc ghế xuyên qua người đàn ông, không gây tổn hại gì cho gã mà chỉ khơi dậy nỗi uất hận trong lòng.

Đôi mắt trắng dã nhìn chằm chằm Tiểu Vưu, đúng vào lúc gã phân tâm, người mẹ đã dùng cơ thể chia thành mảnh nhỏ chui vào chiếc điện thoại.

Cùng lúc đó, Hàn Phi và Tiểu Giả xông vào căn nhà của Tiểu Vưu trên tầng 7. Bọn họ nhìn phòng khách trống rỗng, đang cảm thấy không ổn thì điện thoại di động của Tiểu Giả đột nhiên rung lên, có một người lạ gọi đến.

"Số lạ? Chúng ta có nghe máy không?" Tiểu Giả nhìn Hàn Phi, lúc này biểu cảm của hắn vô cùng ngưng trọng, tay cầm dao chậm rãi đi về phía phòng khách.

Thấy Hàn Phi không nói gì, Tiểu Giả tiện tay bấm trả lời.

Kết quả, vào đúng thời điểm Tiểu Giả lựa chọn trả lời, điện thoại di động của anh ta thời gian như bị đóng băng ở một

khắc nào đó, nhiệt độ xung quanh giảm xuống nhanh chóng, tất cả mọi thứ đều biến đổi, bọn họ như bị "quỷ" lôi vào một nơi nào đó!

Hàn Phi đang đi về phía trước cũng dừng lại, nhìn con quỷ treo cổ đứng ở trước mặt mình, thân cao đến gần hai mét, còn có Tiểu Vưu đang cầm ghế, nhẹ nhàng hít một hơi khí lạnh.

"Cái quái gì vậy?!" Tiểu Giả cầm điện thoại di động ngây ngốc đứng ở cửa, trả lời điện thoại xong tay vẫn còn run run.

"Hãy cứu lấy con gái tôi! Tôi sẵn sàng làm bất cứ điều gì cho các cậu!"

Tiếng hét thảm thiết đồng thời phát ra từ điện thoại của Tiểu Giả và điện thoại trong lòng bàn tay của con quỷ treo cổ, Hàn Phi không chút do dự, tốc độ phản ứng của hắn còn nhanh hơn cả con quỷ treo cổ, một bước về phía trước, hắn vung tay dùng dao chém vào cổ gã.

Ánh sáng bạc xẹt qua, đầu của con quỷ treo cổ trực tiếp rơi xuống đất.

"Mau tới đây!" Hàn Phi hô lớn về phía Tiểu Vưu, hắn biết con quỷ treo cổ không thể bị giải quyết dễ dàng như vậy nên liên tiếp bổ dao.

Hàn Phi còn nhớ rõ chỗ hiểm của người là gì, mỗi lần chém một nhát dao đều đi thẳng vào chỗ hiểm, nhưng quỷ khác với người, cho dù con quỷ treo cổ không có đầu nhưng thân thể của gã vẫn có thể hoạt động tự do.

"Làm sao để giết chết cái thứ này?"

Bị mất trí nhớ, Hàn Phi hành động theo bản năng, cố hết sức nhớ lại những câu chuyện ma quái trong kịch bản.

Lúc trước giết chết thi thể cậu bé là do dùng nghi thức hấp thu hết sương đen trên người nó, sau đó để những con quỷ khác ăn tươi nuốt sống, bây giờ Hàn Phi chỉ có thể dựa vào con dao mà chú hề đưa cho.

"Sương đen mỏng manh kia dường như là thù hận của con quỷ, con quỷ treo cổ này cũng là một oán niệm! Muốn thật sự

giết chết gã, trước tiên phải đánh tan sương mù đen trên người."

Hàn Phi thừa dịp lúc con quỷ treo cổ chưa kịp phản ứng, điên cuồng xuất dao, hắn biết mình chỉ có một cơ hội.

"Điện thoại! Điện thoại của mẹ!"

Tiểu Vưu vừa ngã xuống đất, nhìn thấy Hàn Phi và Tiểu Giả đi vào, cô cảm thấy như có hai luồng ánh sáng xuyên qua tầng mây dày đặc, trong lòng lại nhen nhóm một chút hy vọng.

Nhanh chóng đứng dậy khỏi mặt đất, cô biết mình tuyệt đối không được gây thêm phiền phức cho Hàn Phi vào lúc này.

Nghe Tiểu Vưu nhắc nhở, Hàn Phi dùng dao chặt đứt cánh tay của con quỷ treo cổ, nhưng ngay cả khi cơ thể bị tách ra, ngón tay của gã vẫn giữ chặt điện thoại không chịu buông.

"Cái thứ này sao không giết chết được vậy?" Tiểu Giả từ phía sau hô lớn, "Hàn Phi! Chú ý sau lưng!"

Thân thể của con quỷ treo cổ bị Hàn Phi băm thành tơi tả, nhưng với sự giúp đỡ của sương mù đen, vết thương trên cơ thể của gã không chỉ bắt đầu lành lại mà thậm chí còn có những thứ dị dạng mọc lên ở một số chỗ, căn bản nhìn không giống các bộ phận của con người.

Một dao đâm xuyên qua tay của con quỷ treo cổ, sau khi Hàn Phi lấy được chiếc điện thoại di động dính máu, hắn lập tức rút lui.

"Trước tiên tránh ra!"

Đột nhiên gặp phải oán niệm, trước tiên Hàn Phi có thể làm ra những phản ứng này đã hơn hẳn người thường.

"Đi mau lên!"

Ba người cùng nhau chạy xuống tầng, nhưng Tiểu Vưu lại nói ra một tin xấu: "Tòa nhà này dường như đã bị phong tỏa, không có cách nào rời đi một cách bình thường được."

Khi cả ba người chạy xuống, họ nghe thấy một âm thanh kinh hoàng từ phòng của Tiểu Vưu, như thể một người đã kéo toàn bộ xương cốt của mình ra rồi ghép chúng lại với nhau.

“Tiểu Vưu, nhờ mẹ cô gọi điện thoại cho chủ nhà! Hỏi rõ ràng xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trong căn phòng đó, tại sao lại có con quỷ treo cổ như vậy!” Hàn Phi cũng lo lắng, vừa ngẩng đầu lên đã thấy con quỷ treo cổ, đối với một bệnh nhân mất trí nhớ đã tạo ra một kích thích tâm lý rất lớn.

Khi con quỷ treo cổ dị hóa, ba người Hàn Phi đã chạy đến tầng 1. Họ đã thử nhiều cách “mở khóa” nhưng đều không mở được cửa hành lang. Cảm giác như thể đêm tối chặn ở ngoài cửa, vây họ lại trong tòa nhà.

“Không được!” Tiểu Giả nhìn Hàn Phi đã bắt đầu chém vào cánh cửa, nhanh chóng khuyên can hắn bình tĩnh lại: “Mọi người có nghe thấy tiếng bước chân không? Tôi cảm giác có quá nhiều tiếng bước chân, có khi nào là con quỷ treo cổ mọc ra thêm mấy cái chân không?”

“Không có cách nào đi ra ngoài, cho nên chỉ có thể đối mặt với nó.” Tim Hàn Phi đập rất nhanh, nhưng đại não lại hết sức tỉnh táo: “Trong tòa nhà có nhiều hộ gia đình như vậy, nhất định phải có nhiều hơn một con quỷ, đêm hôm qua chúng ta cũng đã nhìn thấy cưới quỷ ở tầng năm rồi, nếu thật sự không được thì sẽ dẫn nó đến đó!”

“Nhưng cùng lúc chúng ta phải đối mặt với hai ‘con quỷ’ thì sao?” Tiểu Giả gượng cười, lần đầu tiên anh ta thấy có người dùng phương pháp như vậy để đối phó với quỷ.

“Chống lại một con quỷ cũng chết, mà chống lại hai con quỷ cũng vẫn phải chết. Nghĩ theo cách này, cảm giác chúng ta đã kiếm lời rồi có phải hay không?”

Hàn Phi không hề nói nhảm, hắn cầm dao đi lên trên: “Ngoại trừ tầng 5, căn phòng có TV đang mở ở tầng 4 cũng rất đáng ngờ. Lúc nãy khi đi ngang qua đó, trong lòng tôi nảy sinh một cảm xúc khác.”

“Cảm xúc gì?” Tiểu Giả theo sát sau lưng Hàn Phi, lúc này anh ta chỉ có thể ôm chặt lấy đùi Hàn Phi.

“Giống như là hoài niệm.”

“Hoài… cái gì?” Tiểu Giả gần như không tin vào tai mình.

“Nói như thế nào đây? Trong khoảnh khắc, tôi cảm giác như mình vừa trở về nhà.”

Chương 663: Chìa khóa mở ra kí ức

"Về nhà?" Tiểu Giả nhìn hành lang ngày càng âm u đáng sợ, anh ta thật sự không thể tin được Hàn Phi vậy mà có thể nói ra lời này.

"Lúc trước không phải tôi đã nói với cậu và Lý Quả Nhi rồi hay sao? Tôi có cảm giác đặc biệt quen thuộc với tòa nhà số 1, như thể trước đây tôi đã sống ở đây một thời gian dài. Khi chúng ta đến vào ban ngày, mặc dù vẫn có cảm giác đó, nhưng không hề mãnh liệt, nhìn chung tòa nhà này vẫn còn rất xa lạ với tôi, nhưng bây giờ thì khác." Tốc độ của Hàn Phi rất nhanh, khi hắn nói xong những lời này, thì người đã lên đến tầng hai rồi.

"Sau khi bị mẹ của Tiểu Vưu kéo vào thế giới nhìn thấy quỷ, tôi mới nhận ra rằng thứ mà tôi thực sự quen thuộc không phải là tòa nhà số 1 vào ban ngày của cư xá Hạnh Phúc, mà là tòa nhà số 1 vào ban đêm, hình như trước đây tôi đã từng sống chung cùng với quỷ."

Cầm dao lên, nội tâm Hàn Phi vô cùng mâu thuẫn, hắn cũng sợ chết như người bình thường, có thể cảm thấy sợ hãi, nhưng ngoài sợ hãi ra, hắn còn cảm thấy một tia ấm áp cùng đẹp đẽ.

Kí ức đẹp nhất của hắn dường như xảy ra ở đây, ký ức tồi tệ nhất dường như cũng là xảy ra ở đây.

Khi Hàn Phi nói chuyện với Tiểu Giả, chiếc điện thoại di động dính máu sáng lên một tia sáng lạnh lẽo, Tiểu Vưu đã dùng điện thoại di động của mẹ mình để gọi cho chủ nhà.

"Tại sao anh lại hại tôi! Tại sao!"

Ngay sau khi cuộc gọi được kết nối, Tiểu Vưu bắt đầu mất kiểm soát, tất cả ủy khuất và sợ hãi của cô đều biến thành chất vấn.

Sau khi trải qua chuyện kinh khủng như vậy, không tránh khỏi việc suy sụp tinh thần, nhưng hiện tại thời gian cấp bách,

không thể lãng phí cơ hội quý giá, vì vậy Hàn Phi trực tiếp lấy điện thoại di động từ trong tay Tiểu Vưu, hỏi vào trong điện thoại: "Căn nhà mà anh cho Tiểu Vưu thuê đã từng xảy ra chuyện gì? Con quỷ treo cổ kia là xuất hiện như nào?"

"Chuyện này không liên quan đến tôi!" Chủ nhà nhất định là người biết rõ nội tình, Hàn Phi còn chưa hỏi kĩ, anh ta đã bắt đầu đổ lỗi trước.

"Nó xuất hiện khi nào?"

"Tôi cũng là nạn nhân mà! Tôi mua căn nhà này từ một người bạn với giá rẻ, kết quả ai ngờ bạn lại lừa tôi, căn nhà này của anh ta trước đây có một người thuê nhà đã tự tử, thi thể bốc mùi rồi mới được phát hiện. Tôi nghe những người hàng xóm nói, lúc đó khi cảnh sát phá cửa ập vào, thi thể người thuê nhà đã bị treo cổ đến biến dạng, đầu và thân trong tình trạng sắp rời ra, cổ bị kéo rất dài." Trong giọng nói của chủ nhà tràn đầy hoảng loạn.

"Nhà bị ma ám rồi tại sao anh còn cho thuê!" Cơ thể Tiểu Vưu run lên, không biết là vì tức giận hay sợ hãi.

"Tôi cũng không còn cách nào khác mà, căn nhà đó ban đầu tôi cũng không muốn cho thuê, chỉ muốn nhanh chóng bán đi với giá rẻ. Nhưng ai mà biết khi căn nhà không có ai, đêm nào tôi cũng gặp ác mộng, mơ thấy một người đàn ông treo cổ ở đầu giường, cổ anh ta bị kéo dài, xương sống cũng lộ ra ngoài!" Bản thân chủ nhà cũng rất sợ hãi: "Tôi đã tìm rất nhiều người để trừ quỷ, nhưng đều không có tác dụng, sau đó có một người hình đại diện là màu đen tuyền đã chủ động add tôi, anh ta nói có cách giúp tôi."

"Một người lạ với hình đại diện màu đen tuyền?" Hàn Phi lập tức nghĩ đến người tài xế taxi, lúc trước người tài xế giết chết chín hành khách, tổ chức nghi thức tái sinh cho con trai mình, chính là bởi vì bị một người lạ có hình đại diện màu đen mê hoặc, cũng là người đó đã dạy anh ta lưu trình cử hành nghi thức.

"Đúng vậy, người đó bảo tôi cho thuê căn nhà đó đi, chỉ cần trong căn hộ ma ám có chín người sống khác nhau sống ở

đó, tà ma của căn hộ ma ám sẽ bị dương khí rửa sạch, quỷ cũng sẽ đi theo người thuê cuối cùng bỏ đi, không còn bám lấy tôi nữa.

"Anh ta bảo anh làm như vậy thì anh làm hay sao? Anh có biết là như vậy sẽ hại chết người khác không?" Tiểu Giả cũng lớn tiếng hét lên, người khác có bị hại chết không anh ta không rõ, nhưng chính anh ta bị liên lụy vào, bây giờ sống chết cũng khó lường.

"Tôi cũng không còn cách nào khác mà! Tôi cũng không muốn chết mà!" Chủ nhà không biết đám người Hàn Phi bị mắc kẹt trong cư xá của quỷ, anh ta cho rằng mình đã bị bại lộ sẽ bị trừng phạt, vì vậy mới tích cực phối hợp như vậy.

"Anh có biết vì sao quỷ treo cổ lại tự tử không? Chấp niệm trước khi chết của anh ta là gì?" Hàn Phi nhớ những lời chú hề nói với mình, trước đây chính vì hắn đã giúp chú hề mở nút thắt trong lòng, nên chú hề mới đồng ý giao dịch với hắn.

Bây giờ ý tưởng của Hàn Phi rất đơn giản, hắn cần phải tìm ra chấp niệm của quỷ treo cổ, xem liệu có thể sử dụng "bầu bạn" để phá hủy cốt lõi oán hận của gã không.

"Người đó hình như từ nhỏ đã bị bắt nạt, sau này tại nơi làm việc bị mang tiếng oan, nhất thời nghĩ quẩn nên mới chọn cách cực đoan nhất. Bạn tôi khi nhận nhà đã kiểm tra qua, người đó đã để lại rất nhiều những lời lẽ thù hận với thế giới này ở rất nhiều nơi trong căn nhà, trong mắt anh ta toàn là căm hận, đến cuối cùng nhìn cái gì cũng đều thấy chống lại mình." Chủ nhà cảm thấy Hàn Phi có vẻ rất chuyên nghiệp, anh ta nhanh chóng kể ra những gì mình biết, dù sao thì anh ta cũng không muốn bị quỷ treo cổ bám lấy nữa.

"Vậy thì anh ta căm hận nhất hắn là người đã khiến anh ta phải mang tiếng oan, tại sao anh không tìm cách lừa sếp anh ta vào cư xá này? Hoặc là anh để cho anh ta bám vào cơ thể của mình, rồi ban đêm đi tìm sếp của anh ta?" Phương pháp giải quyết mà Hàn Phi đưa ra vẫn còn quá cao cấp đối với một người bình thường, chủ nhà còn chưa kịp phản ứng lại, không biết phải trả lời như thế nào.

Tiếng bước chân lộn xộn từ trên tầng truyền xuống, như thể vài người mất đi lý trí đang chạy loạn xạ trong tòa nhà, có cảm giác rất ngột ngạt.

Chỉ dựa vào thông tin từ một mình chủ nhà thì vẫn chưa thể đối phó được với quỷ treo cổ, Hàn Phi tranh thủ thời gian hỏi lại lần nữa: "Anh thử nghĩ kĩ lại xem! Khi người thuê nhà chết, trong phòng còn sót lại thứ gì đặc biệt, hay có chuyện gì đặc biệt xảy ra không?"

Thi thể cậu bé biến thành oán niệm bởi vì nghi thức phục sinh, bây giờ hình đại diện màu đen lại chủ động liên lạc với chủ nhà, Hàn Phi có lý do để nghi ngờ quỷ treo cổ cũng có thể liên quan đến hình đại diện màu đen.

"Ờ…" Khi Hàn Phi sắp mất kiên nhẫn, cuối cùng chủ nhà cũng nhớ ra một chuyện: "Thường thì người ta khi treo cổ sẽ giẫm lên trên ghế hay thứ gì đó, nhưng người đó lại giẫm lên một cái hũ màu đen, tôi nghe bạn tôi nói rằng cái hũ đó có chứa đồng phục học sinh cũ của anh ta, còn có những thứ như tẩy bút chì, cặp, bấm ghim và tách cà phê rỗng."

"Cái hũ? Vừa rồi anh nói khi còn nhỏ anh ta bị bắt nạt, những thứ đựng trong hũ có liên quan đến việc anh ta bị bắt nạt à? Chính chủ nhân của những món đồ đó đã khiến anh ta từng bước đi đến chỗ chết, trở thành bậc thềm cho anh ta treo cổ tự tử?" Hàn Phi phản ứng rất nhanh: "Cái hũ đó anh đã vứt đi chưa?"

"Bạn tôi nói đã làm mất cái hũ rồi, nhưng mỗi lần gặp ác mộng, tôi đều mơ thấy cái hũ đó, nó hình như vẫn ở trong phòng." Bản thân chủ nhà cũng rất khổ não: "Nhưng tôi đã tìm kiếm trong nhà rất lâu mà không thấy."

"Quan hệ của anh với bạn anh như thế nào?" Hàn Phi đột nhiên mở miệng hỏi.

"Anh ta nợ tôi rất nhiều tiền, sau đó không trả được nên để lại căn nhà cho tôi. Nói thẳng ra là trước khi cho anh ta mượn tiền, quan hệ của chúng tôi rất tốt, sau này có thể vì giục nhiều quá mà mối quan hệ dần phai nhạt." Giọng điệu của chủ nhà

hơi chút kinh ngạc: “Không phải anh nghi ngờ là bạn tôi cố ý hại tôi đấy chứ?”

“Mỗi lần anh mơ thấy quỷ treo cổ đều là ở đầu giường à?”

“Tôi luôn nghe thấy âm thanh trước, nó là đi từ bên ngoài vào phòng ngủ.”

“Quỷ treo cổ luôn xuất hiện từ bên ngoài phòng ngủ.” Hàn Phi lại nhìn sang Tiểu Vưu: “Không phải cô thường xuyên nghe thấy tiếng bước chân hay sao? Vậy đầu tiên âm thanh bắt đầu từ căn phòng nào trong căn nhà cho thuê đó?”

“Hình như là phòng tắm.” Tiểu Vưu suy nghĩ một lúc, rồi nói một cách chắc chắn.

“Quỷ treo cổ âm hồn bất tán, bạn của chủ nhà rất có khả năng đã nói dối, anh ta hẳn là chưa vứt chiếc hũ đó đi mà là giấu nó trong phòng tắm.” Hàn Phi đã có quyết định của riêng mình: “Lát nữa tôi sẽ tìm cách giữ chân anh ta lại, mấy người tìm cơ hội quay lại phòng tắm tầng 7 xem thử nhé.”

Trong lúc trao đổi ba người đã gặp tiếng bước chân, quỷ treo cổ có cơ thể đã phát sinh thay đổi cực lớn xuất hiện trên tầng 4.

Màn sương mỏng màu đen lơ lửng như những xúc tu vô hình trên bề mặt cơ thể, đầu của quỷ treo cổ này thô bạo cắm vào xương sống, thân hình to gấp đôi, tất cả những vết thương do Hàn Phi chém trước đó đều đã lành lại.

“Nhanh như vậy đã khôi phục rồi?”

Cầm dao đứng ở phía trước, Hàn Phi nhìn chằm chằm vào quỷ treo cổ đang di chuyển trên hành lang.

Nó đang nằm ở giữa hành lang như một con bọ khổng lồ, đôi chân mảnh mai như bị thịt khô, kiễng chân chống đỡ phần lớn cơ thể.

Ở hai bên xương sườn của nó lại mọc ra hai bàn tay da gầy bọc xương, trên móng tay treo đầy những mảnh vụn đồng phục học sinh, nắm lấy tay vịn cầu thang, bịt kín lối đi.

“Trông thật đáng sợ, hóa ra đúng là có thứ chỉ cần nhìn thôi sẽ khiến người ta sợ hãi từ trong lòng.” Hai chân Tiểu Giả mềm nhũn, theo bản năng muốn bỏ chạy, nhưng anh ta cũng biết rằng cửa hành lang đã bị khóa, đi xuống dưới chỉ có một con đường chết.

“Cái hũ mà quỷ treo cổ giẫm lên rất quan trọng, lát nữa tôi sẽ giành lấy một cơ hội cho hai người.” Hàn Phi không thích đánh cược vận mệnh của mình, nhưng đôi lúc vận mệnh thường nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn, vì để nắm bắt cơ hội đó, hắn buộc phải liều mình cố gắng.

“Chỉ dựa vào hai chúng tôi thôi sao?”

“Còn có mẹ của Tiểu Vưu!” Hàn Phi còn chưa kịp nói thêm nữa, con quái vật oán niệm đã lao tới, nó bò trên tay vịn cầu thang, cơ thể suýt nữa đâm thẳng vào hắn.

Để tránh cho Tiểu Giả và Tiểu Vưu bị thương, Hàn Phi không né về phía sau mà lao thẳng về phía trước.

Người sống dám rút dao về phía lệ quỷ, chỉ những sự dũng cảm của việc rút dao này đã vượt qua rất nhiều người tham gia trò chơi.

“Sau khi quỷ treo cổ biến thành quái vật, chặn hết hành lang, mọi người căn bản không thể thoát đi, mình chỉ có thể dẫn dụ anh ta vào căn nhà bên cạnh, thì bọn Tiểu Giả mới có thể vượt qua một cách suôn sẻ.”

Kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng, Hàn Phi một lần nữa dùng dao chém đứt đầu quỷ treo cổ, một người bình thường chắc chắn sẽ chết nếu bị tấn công như thế này, nhưng quỷ treo cổ đó lại không hề bị ảnh hưởng gì, cánh tay với sương đen quấn quanh trực tiếp bóp về phía cổ của Hàn Phi.

Xoay người tránh né, Hàn Phi phát hiện mình đánh giáp lá cà rất giỏi, tốc độ phản ứng nhanh đến kinh ngạc.

“Không gian hành lang quá hẹp, cứ tránh mãi như này chắc chắn cũng không được, mình phải tấn công!”

Nắm chặt bầu bạn, Hàn Phi còn chưa kịp chém nhát dao thứ hai, trong cổ đột nhiên cảm thấy thắt lại, sau đó cảm giác

ngột ngạt truyền đến, cổ như bị thứ gì đó trói chặt, một lực trực tiếp nhấc hắn lên.

Hàn Phi cúi đầu nhìn xuống, đầu của quỷ treo cổ rơi xuống bậc thềm, người đàn ông xa lạ đó há to miệng, làn sương mỏng màu đen phun ra từ miệng nối với cái cổ gãy của gã, ngưng tụ thành một sợi dây gai màu đen, siết chặt cổ hắn.

Không cần thao tác gì nhiều hơn, Hàn Phi đã bị sương đen treo lơ lửng, hai chân hắn rời khỏi mặt đất.

Theo quỷ treo cổ, bộ dạng liều mình giãy giụa của Hàn Phi chẳng khác nào cá cắn câu, mọi phản kháng đều là vô ích.

Mặt mày tím tái, cổ Hàn Phi biến dạng vì bị siết chặt, hắn muốn chặt sương đen trên cổ xuống, nhưng hai tay lại bị quỷ treo cổ bắt được, đối phương chính là muốn nhìn Hàn Phi sống sờ sờ bị treo cổ đến chết.

Vào thời khắc mấu chốt, một con mèo ốm yếu nhảy ra khỏi ba lô sau lưng Tiểu Giả, vồ lên đầu quỷ treo cổ, chín đường hoa văn màu đen trên người nó tạm thời chặn được sương đen, nhưng nó cũng phải trả giá rất đắt.

Vết thương trên cơ thể con mèo vỡ ra ngay lập tức, một lượng lớn máu đen bắn ra từ cơ thể nhỏ bé của nó.

“Hàn Phi!” Tiểu Giả lúc này mới phản ứng lại, anh ta hoảng sợ lấy ra chiếc gương từ trong ba lô, hô to tên Hàn Phi để mình mạnh mẽ hơn, cầm chiếc gương đến phía trước quỷ treo cổ.

Chiếc gương có ghi sinh thần bát tự của thi thể cậu bé thực sự rất hữu dụng đối với quỷ quái bình thường, nhưng hiệu quả sử dụng đối với oán niệm lại không quá rõ ràng, chỉ kiềm chế được một phần sương đen.

Mèo xấu xí và Tiểu Giả đã tạo cơ hội cho Hàn Phi, hắn nắm bắt cơ hội quỷ treo cổ không tập trung, cầm dao đâm về phía cơ thể của gã.

Người sống không thể chạm vào quỷ quái, nhưng Hàn Phi có vẻ là một ngoại lệ, khi hắn muốn đẩy quỷ treo cổ vào căn nhà trên tầng 4, hai bàn tay của hắn dường như được kết nối

với linh hồn, khoảnh khắc đó hắn cảm thấy hai tay mình không chỉ chạm vào quỷ, còn cảm nhận được kí ức và nội tâm tràn đầy oán hận.

Quỷ treo cổ hoàn toàn không ngờ tới một người sống có thể chạm vào người mình, kí ức bị phong ấn của gã bị đẩy ra, hồn thể rơi về phía sau cùng với Hàn Phi vào một căn nhà ở tầng 4.

"Nhanh lên tầng bảy! Có đào ba tấc đất cũng phải tìm ra cái hũ đó!"

"Được!" Tiểu Giả cũng biết bọn họ hiện tại không thể hoàn toàn giết chết quỷ treo cổ, anh ta kéo Tiểu Vưu chạy lên tầng với tốc độ nhanh nhất.

Hàn Phi cũng muốn rời đi, nhưng hai cánh tay của hắn vẫn bị quỷ treo cổ giữ chặt.

"Oan có đầu nợ có chủ! Tôi có thể giúp anh mang chín người đó tới đây!" Hàn Phi hết sức nghiêm túc thuyết phục, giọng nói của hắn dường như có một loại năng lực đặc biệt nào đó, nhưng loại uy lực đó đối với quỷ treo cổ cũng không có tác dụng gì, dù sao thì đầu của người ta vẫn còn ở ngoài cửa.

Cùng với tiếng mèo kêu vang lên, Hàn Phi nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng kinh hãi, cái đầu của quỷ treo cổ hất con mèo đen toàn thân đầy máu ra, nó dường như bị một sợi chỉ đen xách lên, treo lơ lửng trên không trung, mở to hai tròng mắt đầy lòng trắng!

"Không đúng! Hình như nó không dám tiến vào!"

Sau lưng Hàn Phi không có bất kì phòng bị nào, cái đầu đó hoàn toàn có thể xông vào cắn xé cơ thể không phòng bị của hắn, nhưng đối phương lại không hề làm như vậy.

"Mình đã đánh cược chính xác, trong nhà này còn có quỷ khác!"

Sau này sẽ xảy ra chuyện gì, Hàn Phi không muốn nghĩ tới, cũng không có khả năng nghĩ tới, trước tiên cần phải thoát khỏi tình trạng khó khăn hiện tại đã.

Quỷ treo cổ tóm lấy Hàn Phi, hắn cũng dùng tay kéo đối phương, có ý chết cũng phải chết cùng nhau.

Khi một người và một quỷ tra tấn lẫn nhau, trên màn hình TV trong phòng khách xuất hiện thay đổi quỷ dị.

Những bông tuyết trắng đen nhấp nháy, trong màn hình TV mờ ảo hiện ra một ngôi nhà gỗ, trong ngôi nhà có một cô bé áo đỏ cô đơn đang chơi trò ghép hình với cơ thể của một người sống, cô bé đã cố gắng hết lần này đến lần khác để ghép mọi người lại với nhau, nhưng cho dù có làm như thế nào đi nữa, cô bé cũng không thể ghép những xác chết kia lại được.

Cảnh tượng kinh dị đẫm máu, chấn động vô cùng, tâm trí Hàn Phi cũng như bị kim đâm, vải đen phong tỏa kí ức lại xuất hiện một kẽ hở nhỏ nữa.

"Vụ án chặt thây ghép xác?"

Cũng ngay lúc Hàn Phi có ý nghĩ này, cô bé áo đỏ đang ngồi trong đống xác chết dường như cảm nhận được điều gì đó, cô chậm rãi quay đầu lại, ở trong nhà gỗ TV nhìn về phía hắn đang ở.

Cô bé mơ hồ đứng dậy khỏi đống xác chết, cô mặc bộ quần áo đang không ngừng chảy máu, từng bước đi về phía màn hình TV, như thể đang chuẩn bị trực tiếp bước ra khỏi màn hình vậy!

"Đứa trẻ này nhìn quen quá!"

Tiếng ồn ào trên TV càng ngày càng chói tai, cô bé áo đỏ bước đi càng lúc càng nhanh, lần trước còn ở trong nhà gỗ, giây sau đã ở rất gần màn hình, lại qua một giây nữa, một khuôn mặt dữ tợn điên cuồng của cô bé dán trực tiếp vào màn hình TV!

Con mắt toàn là tia máu và tuyệt vọng nhìn chằm chằm Hàn Phi, như thể chuẩn bị ăn hắn vào trong bụng.

Chương 664: Trở lại nơi bắt đầu ký ức

Cô bé trên màn hình TV dường như là một linh hồn cực kỳ hung ác, khí tức tỏa ra từ cơ thể cô bé hoàn toàn khác với quỷ treo cổ, loại sợ hãi đó thậm chí đến ký ức thời thơ ấu của chú hề cũng thể không thể so sánh, chỉ là bị cô bé nhìn thôi cũng cảm thấy linh hồn như thể bị tan chảy bởi ánh nhìn đó.

Cảnh tượng xảy ra trong căn phòng ở tầng 4 này cả Hàn Phi lẫn quỷ thắt cổ đều không nghĩ tới. Nguyên lai Hàn Phi chỉ cảm thấy căn phòng này rất quen thuộc với mình, muốn vào xem thử một chút, nhưng ai mà biết trong TV lại ẩn chứa một gương mặt quỷ đáng sợ như vậy.

Vẻ mặt trên cái đầu quỷ treo cổ ở bên ngoài căn nhà thay đổi đột ngột, làn sương đen nhàn nhạt với vào trong, hai tay túm chặt Hàn Phi buông lỏng định rút lui ra ngoài.

Nó muốn rời khỏi đây, nhưng Hàn Phi thật sự sợ hãi khi ở lại đây một mình, hắn dùng hai tay ôm chặt lấy thi thể của con quỷ treo cổ.

Lòng bàn tay chạm vào linh hồn và ký ức của quỷ treo cổ, cảnh tượng trước mắt khiến Hàn Phi cảm thấy vô cùng quen thuộc, trước đây hắn cũng đã từng làm như vậy trong căn phòng này!

Đầu óc trống rỗng bắt đầu nổi sóng, trên tấm màn đen che lấp ký ức lại một lần nữa xuất hiện khe hở, khe hở đó vẫn đang không ngừng lớn lên.

“Mình đã từng làm chuyện như vậy! Mình sống đến ngày hôm nay! Cho thấy đây chính là sự lựa chọn đúng đắn!”

Dùng cả hai tay hai chân, Hàn Phi suýt chút nữa đem cả thân thể treo trên người con quỷ treo cổ, cái đầu quỷ ở ngoài cửa sốt ruột nhe răng nhếch miệng.

Nói thật, Hàn Phi bây giờ thực sự sợ hãi, khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn của cô bé kia che kín cả màn hình, cảm giác bị áp

bức khó tả khiến hắn lạnh buốt toàn thân, chỉ có ôm một con quỷ đến từ bên ngoài mới có thể yên tâm hơn một chút.

"Một trong những câu chuyện kinh hoàng nhất trong kịch bản đã xảy ra ở cư xá Hạnh Phúc. Không phải là mình đã gặp con quỷ được gọi là Diêm La tám tay kia đấy chứ?"

Cô bé mặc đồ đỏ lúc nãy sửa chữa xác chết trong phòng tối, nó tàn bạo đến mức coi thi thể như những mảnh ghép hình để chơi đùa, quỷ như vậy chắc chắn là ác quỷ!

Càng hoảng sợ, Hàn Phi lại càng nắm chặt lấy con quỷ treo cổ, lúc này hắn không còn nghĩ cách giết gã nữa, mà là làm thế nào để giữ cho chính mình sống sót.

"Đôi mắt của cô bé kia hoàn toàn bị sát khí bệnh hoạn chiếm giữ. Mình chưa bao giờ nhìn thấy đôi mắt điên cuồng như vậy."

Kẻ giết người biến thái sẽ lộ rõ bản chất khi phạm tội, nhưng ngay cả khi kẻ đó ở thời điểm điên cuồng nhất cũng không có đôi mắt đáng sợ như cô bé trên TV.

Thật sự không thể tưởng tượng nổi tại sao một đứa trẻ còn nhỏ tuổi như vậy lại có được đôi mắt làm người ta rung động đến như thế, Hàn Phi thậm chí còn không dám đoán đến cùng là cô bé đã giết qua bao nhiêu người.

Màn hình TV đen trắng bắt đầu nhấp nháy, vết máu trên mặt cô bé như từ màn hình thủy tinh chảy ra, mỗi một giọt máu đều mang theo sát khí nồng đậm.

Khoảng cách ba bốn mét, cô bé chỉ có thể nhìn Hàn Phi như thế, dường như không thể nào đi ra từ TV, hắn cũng nhận ra điều này.

Nhưng ngay khi hắn thở phào nhẹ nhõm thì máu lại nhỏ giọt xuống từ màn hình, chiếc tủ đặt TV dường như đang vô duyên vô cớ bắt đầu từ từ chuyển động.

Trong phòng khách tối om, chiếc TV đang phát hình mặt quỷ của cô bé di chuyển về phía hắn, khuôn mặt đó đã gần hơn một chút rồi!

Trên cổ Hàn Phi nổi lên da gà, hắn muốn rời khỏi, nhưng thân thể lại không tuân lệnh, hai chân vô lực, chỉ có cánh tay chạm vào ký ức của con quỷ treo cổ còn có thể miễn cưỡng cử động.

"Anh còn đứng ngây ra đó làm cái gì! Mau chạy đi! Chẳng lẽ anh muốn chết cùng với tôi hay sao?" Hàn Phi hét lớn với con quỷ treo cổ, chỉ tiếc là rèn sắt không ra thép, ở trong phòng, hai "người" đều không muốn bị sát khí không khống chế được nghiền nát.

Cái đầu con quỷ treo cổ ở bên ngoài phát ra tiếng gào thét chói tai, làn sương đen không ngừng tiến vào trong cơ thể, nó muốn kéo thân thể của mình ra, con mèo xấu xí nhân cơ hội trả đũa, cào vào mặt gã.

Khuôn mặt của con quỷ treo cổ vốn vô cảm tràn đầy vết thương, gã đã nổi điên, con mắt đầy tròng trắng chuyển động nhanh chóng, hận không thể lập tức quẳng con mèo xấu xí vào cùng với Hàn Phi ở trong phòng, để người chủ mèo chó được ở cùng nhau, dừng lại lửa giận kia.

"Nhanh lên!"

TV càng ngày càng gần, con quỷ treo cổ tiêu hao lượng lớn sương mù màu đen, cố hết sức kéo thân thể.

"Nhanh lên!" Hàn Phi hét lớn một tiếng, khi hắn và con quỷ treo cổ lùi về phía sau, tủ ti vi cũng gần như di chuyển đến trước mặt hắn.

"Anh đâu có giết em, sao lại nhìn anh như vậy chứ?"

Cô bé điên cuồng tựa như nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, môi khẽ mấp máy, dường như đang nói gì đó.

"Chìa khóa?" Hàn Phi phát hiện mình nhất định đã từng tìm hiểu qua về ngôn ngữ môi, nhưng bởi vì thời gian quá ngắn, chỉ có thể nhìn ra cô bé nhắc tới chìa khóa.

"Chìa khóa gì? Chìa khóa cửa? Cô bé muốn mình trợ giúp tìm chìa khóa?"

Điên cuồng lùi về phía sau, trước khi TV chạm vào Hàn Phi, con quỷ treo cổ đã tiêu hao rất nhiều sương mù đen mới

có thể kéo thân thể của mình và Hàn Phi đang treo trên người ra khỏi phòng.

Hai chân trở lại bình thường, Hàn Phi và con mèo xấu xí gần như không có chút do dự nào, bọn họ phóng đi, ba bước thành hai bắt đầu chạy lên tầng.

Cái đầu và thân thể bị tách ra của con quỷ treo cổ ngã nhào trên hành lang tầng 4, mất cả nửa ngày gã mới có thể đứng dậy trở lại.

Vừa rồi để đưa thi thể của mình ra khỏi phòng, con quỷ treo cổ đã phải tiêu hao quá nhiều sương đen oán niệm, hiện tại vết thương trên mặt gã cũng không cách nào lành lại.

Con quỷ treo cổ dùng hai tay tách cái đầu ra, gã thấy chấp niệm ở bên trong đã xuất hiện thân ảnh của Hàn Phi, giết chết hắn đã trở thành chấp niệm mới của gã.

Giơ mũi chân trên mặt đất, người đàn ông như bị một sợi dây vô hình trói buộc, gã đuổi theo Hàn Phi với tốc độ nhanh nhất.

"Mọi người có tìm được gì không!"

Khi chạy đến tầng 7, Hàn Phi cũng không dám nói quá lớn, vì sợ thu hút thêm nhiều thứ không tốt.

"Đã tìm thấy rồi!"

Tiểu Giả đã đập vỡ một viên gạch lát sàn trong góc và tìm thấy một cái bình màu đen được chôn ở nơi sâu nhất của nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh là nơi có nhiều âm khí nhất trong cả căn nhà, cái bình này lại đặc biệt được người ta đặt ở góc trong cùng, người bạn của chủ nhà rõ ràng cố ý muốn hại chết anh ta.

"Đưa cho tôi!"

Cầm "bầu bạn", Hàn Phi chạy tới chỗ Tiểu Giả, hắn nhìn thoáng qua đã phát hiện ra được vấn đề.

Trên chiếc bình màu đen là hai mảnh giấy trắng, trên đó có viết ngày tháng năm sinh của một người nào đó. Điều đáng chú ý hơn là nét chữ trên tờ giấy trắng rất giống nét chữ trên

tấm gương của thi thể cậu bé, hắn là được viết bởi cùng một người.

Tiếng xương cốt trật khớp kinh hoàng vang lên ở cửa, con quỷ treo cổ đã vào nhà.

Hàn Phi không do dự nữa, hắn xé toang tờ giấy trắng rồi đập vỡ chiếc bình màu đen.

Thứ nước đen ngòm có mùi hôi thối chảy ra từ trong bình, thấm đẫm bộ đồng phục học sinh với đủ thứ ngôn từ ô uế trên đó, còn có một vài bức ảnh màu.

Khung cảnh này đã từng xuất hiện trong lớp học thêm màu lam trắng, những hình người trong các bức ảnh màu đang kêu khóc vẫy gọi.

Nhưng mà Hàn Phi không giải cứu người trong ảnh như lần trước, hắn nhìn lướt qua với tốc độ nhanh nhất, có bức ảnh xấu xí chụp lúc học sinh đang trắng trợn ức hiếp người khác, còn có bức ảnh chụp lại văn kiện mà ông chủ đưa cho, cũng có bức ảnh chụp chung các đồng nghiệp đang cười cười nói nói.

Các bức ảnh được chụp vô cùng tốt, trên mỗi tấm cũng đều có xuất hiện con quỷ treo cổ, nhưng lúc nào gã cũng đứng trong góc, hoặc nằm té trên mặt đất, hay bị đẩy ra bên ngoài.

"Những thứ này chính là tức giận và hận thù của anh, tôi ở đây giúp anh tiêu diệt chúng."

Dùng bầu bạn đâm vào bức ảnh, hắn vô cùng quyết đoán, giống như lần trước đi cứu người mà không hề nghĩ ngợi.

Cùng là ảnh chụp, cùng là cứu chuộc, nhưng kết cục của những người trong ảnh lại hoàn toàn khác nhau.

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết trong bức ảnh, Tiểu Giả hơi sửng sốt một chút, anh ta không ngờ Hàn Phi sẽ lựa chọn như vậy.

Mỗi khi đâm thủng một bức ảnh, sương mù màu đen mỏng manh trên người quỷ treo cổ lại tản ra nhiều hơn một chút, gã càng lúc càng điên cuồng, dùng hết sức tấn công Hàn Phi.

Hàn Phi đang tập trung phá hủy mấy bức ảnh, rất khó né tránh, nhưng điện thoại di động nhuốm máu lại vang lên đúng lúc này, mẹ của Tiểu Vưu toàn thân đầy máu chui ra đánh nhau với con quỷ treo cổ.

Nắm bắt thời gian, sau khi hủy hết ảnh chụp, từ trong nước đen Hàn Phi nhặt lên đồng phục học sinh hôi hám, hắn đâm bầu bạn vào đúng tâm của bộ đồng phục học sinh.

Máu đen chảy ra từ bộ đồng phục hôi hám, trên thân thể con quỷ treo cổ cũng xuất hiện vết thương tương tự.

Vẻ mặt có chút đau đớn, chấp niệm trong lòng bị khuấy động, gã bắt đầu liều mạng làm tổn thương những người xung quanh.

“Không ai giúp anh ta cả. Khi còn là học sinh, con người tràn đầy hy vọng và hoài bão có thể đã chết, chỉ còn lại một cái xác không hồn.”

Sau khi chém nát bộ đồng phục học sinh, máu đen thấm vào con dao sắc bén mang tên bầu bạn, khi hồn thể của con quỷ treo cổ tiêu tán, trên trái tim Hàn Phi lại xuất hiện thêm một cái tên.

“Cảm giác thật là kỳ quái, cơ thể mình hình như lại khôi phục một chút, đây chính là năng lực của bầu bạn à?”

Làn sương đen oán niệm còn sót lại trong phòng đã bị mẹ của Tiểu Vưu nuốt chửng, bà dường như không muốn đối mặt với Tiểu Vưu theo cách này, sau khi hấp thụ xong, bà lập tức quay trở lại chiếc điện thoại di động nhuốm máu.

“Mẹ!”

Dù Tiểu Vưu có hét lên như thế nào, mẹ của cô cũng không quay lại nữa.

Con quỷ treo cổ hồn phi phách tán, Tiểu Vưu thoát khỏi nguy hiểm lúc này mới dám khóc thành tiếng, cô ngồi dưới đất, cầm điện thoại di động, không ngừng gọi cho mẹ, nhưng không có ai trả lời.

Có lẽ chỉ khi Tiểu Vưu gặp nguy hiểm một lần nữa, mẹ cô mới rời khỏi điện thoại di động.

“Mẹ cô không muốn cô nhìn thấy bộ dạng đáng sợ của bà ấy, hơn nữa bà cũng muốn giữ lại phần xinh đẹp nhất của mình trong lòng cô.” Hàn Phi nhẹ giọng an ủi Tiểu Vưu: “Cô cũng cần phải hiểu cho bà ấy, phụ nữ đều rất thích làm đẹp, mẹ cô đã từng là một công chúa, mãi đến khi có cô mới bước ra khỏi cung điện, cầm vũ khí, mặc áo giáp, bảo vệ trước mặt cô, trở thành anh hùng của cô.”

Nhiều câu chuyện cổ tích đều là hư cấu, đặc biệt là trong một thế giới đáng sợ như vậy, nhưng Hàn Phi vẫn sẵn sàng nói với người khác trên thế giới này còn có những điều tuyệt đẹp.

Sau khi Tiểu Vưu bình tĩnh lại một chút, cả ba lại rơi vào những rắc rối mới.

Hàn Phi và Tiểu Giả là bị mẹ của Tiểu Vưu kéo vào đây, nhưng đối phương dường như không biết làm thế nào để đưa bọn họ thoát khỏi.

“Lúc trước khi lên xe taxi, sau khi giết chết thi thể cậu bé, mọi thứ đều trở lại bình thường, thời gian bị ngừng lại cố định cũng bắt đầu hoạt động…” Tiểu Giả cảm thấy nhiệt độ xung quanh càng ngày càng thấp, tình hình dường như đang phát triển theo hướng tồi tệ hơn.

“Cư xá Hạnh Phúc là nơi trùng lặp của hai thế giới khác biệt giữa quỷ và người. Chúng ta muốn thoát khỏi đây e là không có dễ dàng như vậy.” Hàn Phi thật sự muốn quay trở lại tầng 4 vào lúc này, nhưng hắn rất sợ hãi: “Xe đến trước núi ắt phải có đường. Ít nhất thì bây giờ căn nhà này là an toàn, trước tiên chúng ta lấy nơi này làm điểm xuất phát, đơn giản là thăm dò tầng tiếp theo.”

“Anh chắc chứ?” Tiểu Giả hơi chút lo lắng.

“Tôi có một con dao có thể làm thương quỷ, mặt khác tôi còn phát hiện ra mình có thể chạm vào ký ức của quỷ, lại thêm sự trợ giúp của mẹ Tiểu Vưu, chắc không có vấn đề gì.” Hàn Phi nâng Tiểu Vưu dậy, hắn mang theo hai đồng đội của mình rời khỏi tầng 7: “Trước tiên chúng ta hãy lên tầng xem một chút, để chắc chắn rằng trên tầng không có nguy hiểm, sau đó

mới khám phá từng tầng một ở phía dưới, đề phòng bị cả hai bên tấn công."

Ngay khi ba người đi đến giữa tầng 7 và tầng 8, họ nghe thấy tiếng chuông ngân vang.

"Hình như là truyền đến từ tầng 9?"

"Tầng 9 không phải là bán hàng mã hay sao?" Hàn Phi còn nhớ buổi sáng mình muốn lên tầng 9 tìm người giấy, nhưng vì bị cảnh sát đến thăm đột xuất mà hắn buộc phải rời đi: "Chúng ta đến xem một chút, có thể phần còn sót lại của người giấy là ở chỗ đó!"

Dựa người vào tường để di chuyển về phía trước, tiền giấy xuất hiện rải rác trên hành lang, kỳ quái hơn nữa chính là mỗi tờ tiền đều có ghi tên của một người, như thể đó là tiền bán mạng.

"Nơi này thật sự không phải là nơi người sống nên đến." Tiểu Giả đi theo sau lưng Hàn Phi, anh ta liếc mắt nhìn tầng 9.

Nơi này cũng giống như lúc ban ngày đến, cánh cửa của hộ gia đình mở rộng, trước cửa có bày người giấy.

Những người giấy đó có khuôn mặt mượt mà căng mọng, mặc quần áo mới sáng sủa, biểu cảm của chúng rất sinh động, dường như sẽ quay đầu mỉm cười trong giây tiếp theo.

"Bình tĩnh."

Hàn Phi cẩn thận quan sát người giấy, càng ngày càng cảm thấy mình đã đến đúng chỗ rồi.

Đặt lòng bàn tay lên ngực, Hàn Phi yên lặng lấy ra con mắt của người giấy màu máu, hắn cảm nhận được mối liên hệ giữa con mắt của người giấy và bộ phận thân thể còn sót lại.

"Một phần cơ thể của người giấy màu máu ở ngay trong phòng này." Hàn Phi chậm rãi tiến lên: "Bà lão kia nói rằng chồng bà ấy là thợ làm vàng mã. Chẳng lẽ người giấy mà tôi đang tìm là do chồng bà ấy làm?"

"Bà già đó rất hiền lành, cảm giác rất dễ nói chuyện." Tiểu Giả nhớ lại những gì đã xảy ra vào buổi sáng: "Tôi hy vọng

lần này sẽ không có chuyện gì xảy ra.”

“Hai người đợi một lát.” Tiểu Vưu nắm lấy cánh tay của Hàn Phi: “Tốt hơn hết, anh không nên đụng vào hàng mã ở tầng 9, cũng đừng tin lời bà già điên đó nói.”

“Bà già điên?” Tiểu Giả và Hàn Phi đều dừng lại.

“Đúng thế! Tôi vừa mới chuyển đến chủ nhà đã cảnh cáo, còn dặn tôi không được tùy tiện đi lên tầng, đặc biệt là không được nói chuyện với bà lão ở tầng 9.” Tiểu Vưu thấp giọng: “Chồng bà lão đã chết từ sớm rồi, nhưng bà ấy lại nói chồng mình vẫn còn sống, đêm nào bà ấy cũng ngồi ngoài hành lang làm người giấy, ban ngày thì lại nói rằng tất cả những đồ hàng mã đó là do chồng mình làm.”

“Người thợ vàng mã chính là bản thân bà lão à? Chồng bà ấy chết lâu rồi?” Sự thay đổi đột ngột này khiến Tiểu Giả hết sức hoảng sợ, lúc trước anh ta còn cho rằng bà lão là cư dân bình thường nhất trong tòa nhà.

“Nói không chừng sau khi chồng bà lão qua đời, quỷ hồn vẫn luôn ở trong nhà, hàng đêm bà ấy ra ngoài làm người giấy là để tiễn vong hồn.” Hàn Phi không ngạc nhiên chút nào, hắn bình tĩnh như vậy khiến cho Tiểu Vưu kinh ngạc: “Bất kể thế nào, tôi cũng phải đi xem một chút, tôi cần phải tìm được người giấy màu đỏ kia!”

Giấu kỹ bầu bạn đi, Hàn Phi lên đến tầng 9.

Chuông linh hồn ngoài cửa vang lên, Hàn Phi đứng ở giữa đám người giấy đồng nam đồng nữ, nhìn vào trong nhà.

So với ban ngày, ban đêm căn nhà này trở nên vô cùng u ám, mấy người giấy giống như những đứa trẻ đang ngủ, bất cứ lúc nào cũng có thể thức giấc.

Chương 665: Bí mật của thế giới tầng sâu

Trong căn nhà trống không, dường như không có một ai, nhưng lại dường như chật ních người.

Hàn Phi đứng ở cửa, nghe tiếng chuông linh hồn trên đầu, trong đầu hiện lên gợn sóng lăn tăn.

"Chuông dẫn hồn?"

Vô thức nói ra ba chữ này, Hàn Phi yên lặng ở dưới cái chuông một hồi.

Lúc trước khi bước vào bất cứ căn nhà nào, ngoài cảm giác quen thuộc ra, hắn còn cảm thấy sát khí trần trụi, loại sợ hãi đó không thể che giấu được, hắn đã chết trong tòa nhà này không chỉ một lần.

Nhưng tất cả nỗi sợ hãi về cái chết đều biến mất một cách rất kỳ lạ sau khi bước vào căn nhà này, như thể đây là nơi an toàn duy nhất của toàn bộ quỷ vực.

"Nơi khiến mình yên tâm nhất? Chẳng lẽ căn nhà này chính là nhà của mình hay sao?"

Di chuyển bước chân, Hàn Phi bước vào trong nhà, ánh mắt quét qua đồ đạc cũ kỹ, lướt qua những người giấy, ký ức trong đầu bị che mờ bởi vải đen dường như bị kích thích.

Tiện tay cầm lấy một người giấy, đó là một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, cô bé mặc một chiếc váy nhỏ dính đầy lông thú, hai mắt nhắm nghiền, đang ôm một cái bể cá trống không.

"Cô bé này…"

Rõ ràng là chạm vào người giấy, nhưng ngón tay lại không tự chủ được mà run lên, như thể trong tay hắn đang ôm là thi thể của chính con gái mình vậy.

"Mình nhớ phải có thứ gì đó trong bể cá mới đúng."

Trên người tất cả những người giấy trong căn nhà này đều có viết tên tương ứng của bọn chúng, Hàn Phi lật người giấy

ra, tìm thấy một vài chữ trên lưng cô bé —— Lần đầu tiên phẫn nộ.

“Phẫn nộ? Tại sao cô bé không có tên? Lần đầu tiên phẫn nộ là có ý nghĩa gì?”

Hàn Phi lại cầm người giấy bên cạnh cô bé lên, đó là một cậu bé cuộn tròn mình lại, gầy gò đến đáng thương, đang ngồi trên một linh đàn được biến tấu từ hộp các tông, nước mắt mơ hồ, gương mặt bi thương, trong mắt đầy tuyệt vọng.

“Tại sao cậu ấy lại khóc?”

Trong lòng cảm thấy hơi khó chịu, Hàn Phi nhìn lồng ngực của cậu bé người giấy, nơi đó có viế t—— Lần đầu tiên thương xót.

“Khi mình nhìn thấy đứa trẻ này, quả thực cảm thấy hơi chút đau lòng, mình không muốn cậu ấy khóc nữa.”

Hàn Phi không muốn đặt hai đứa nhỏ trong tay xuống, tuy bọn chúng chỉ là những người giấy nhưng hắn chính là không thể tiếp tục để chúng bị ném ở trong nhà này được, trong lòng có ý muốn đem những người giấy ra khỏi căn nhà u ám lạnh lẽo này.

“Còn có bà lão người giấy, thợ làm hàng mã đó thật lợi hại, đã thể hiện sự hiền từ của bà lão một cách sống động đến mức tôi cảm thấy có chút nhớ nhà rồi.” Tiểu Giả đi theo sau Hàn Phi, chỉ vào một bà lão người giấy đang đứng trong nhà, người giấy đó ăn mặc giản dị, trên tay cầm một cái nồi giấy, như thể vừa bước ra từ phòng bếp, chuẩn bị đón những đứa trẻ về quê ăn Tết.

Nhìn kỹ bà lão, con ngươi Hàn Phi chậm rãi nheo lại, giống như bị vật gì đó đâm trúng, trong lòng tràn đầy sợ hãi cảm thấy một cỗ ấm áp đã lâu không có.

Đi đến sau lưng bà lão người giấy, Hàn Phi thấy có viết mấy chữ “lần đầu tiên cảm thấy ấm áp”.

“Ấm áp?”

Hàn Phi từ từ phát hiện ra sự cổ quái của căn nhà này, những dòng chữ trên người giấy, tình cờ tương ứng với cảm

xúc mà Hàn Phi cảm thấy trong lòng khi nhìn thấy, những dao động tinh tế tập hợp lại với nhau, tâm trí bình tĩnh của Hàn Phi cuối cùng cũng nổi sóng.

"Bọn họ hình như là người nhà của tôi? Người nhà của tôi đã bị làm thành người giấy?"

Bàn tay cầm con mắt người giấy bất giác siết chặt, giọng nói của Hàn Phi hơi khàn đi.

"Không phải chứ? Người nhà anh sao có thể trông như thế này được?" Tiểu Giả chỉ vào góc tường, nơi đó có một ông lão người giấy mặc đồng phục bảo vệ đang dựa nghiêng vào tường, ông khom lưng, trên mặt luôn nở nụ cười, nhưng sau lưng ông lại cõng đầy đầu người và tứ chi khiếm khuyết.

Bên cạnh bảo vệ người giấy còn có một người giấy khác đáng sợ hơn nữa, cột sống của người giấy đó được tạo thành từ đầu người, những cái đầu của tổ tiên bọn họ dường như được kết nối với nhau, tạo thành một con quái vật dị dạng khổng lồ có một không hai.

"Khi thờ cúng tổ tiên lại đốt một người giấy đáng sợ như vậy, có khi nào bị tổ tiên đánh chết không?" Bước chân của Tiểu Giả vô lực, có chút sợ hãi.

Biểu hiện của Hàn Phi với Tiểu Giả vừa hay hoàn toàn trái ngược, hắn từng bước đi tới chỗ những người giấy đáng sợ đó, lật đọc những dòng chữ bên trên.

Trên người của ông lão bảo vệ có viết là —— Lần đầu tiên được tôn kính, ở những đầu người sau lưng viết là —— Lần đầu tiên hiểu được chia ly.

"Nếu những người giấy này đều từng là người nhà của anh, vậy thì tôi cũng ngưỡng mộ anh lắm. Trên người những người giấy có viết nhiều lần đầu tiên như vậy, bọn họ dừng như là đang ghi lại từng bước trưởng thành của anh, dõi theo anh, đồng hành cùng anh, dạy cho anh đủ mọi chuyện." Tiểu Vưu treo điện thoại di động của mẹ mình quanh cổ: "So với anh, cuộc sống của tôi có vẻ ảm đạm, căn bản không thể tìm thấy nhiều người như vậy…"

“Tôi chỉ cảm thấy bọn họ là người nhà của tôi, trên thực tế quỹ đạo cuộc sống của tôi hẳn là không có liên hệ gì với bọn họ mới đúng.” Hàn Phi nhấn mạnh đầu mình: “Tôi thật sự không thể nhớ được.”

“Đừng lo lắng, không phải anh vẫn chưa tìm được người giấy màu đỏ quan trọng nhất hay sao? Chúng ta cứ từ từ, nói không chừng anh có thể nhớ lại điều gì đó thông qua những người giấy này.” Tiểu Vưu rất dịu dàng với Hàn Phi, trong lúc sinh tử, là hắn đã cứu cô và mẹ, ân tình này cô đã lưu giữ lại trong tim.

“Không đúng!” Tiểu Giả dường như nhận ra điều gì đó: “Người giấy là do thợ hàng mã tạo ra, nếu như ông ấy có thể tạo ra nhiều người giấy khiến anh cảm thấy quen thuộc như vậy, vậy thì chứng tỏ ông ấy phải biết rất rõ về anh! Chúng ta chỉ cần tìm thấy người thợ hàng mã, thì có thể giúp anh tìm lại những ký ức đã mất rồi!”

“Đúng là như vậy, nhưng tiền đề của mọi chuyện là những người giấy này thực sự là người nhà của tôi, chứ không phải là một loại ảo giác hay quỷ thuật nào đó.” Hàn Phi đi lướt qua những người giấy, trong lòng có chút rối tung lên rồi, vì vậy hắn buộc phải ép bản thân duy trì lý trí, xem xét tất cả các loại tình huống.

Người mất trí nhớ là người không có cảm giác an toàn nhất, hắn cần phải tìm lại con người thật của mình chứ không phải là con người thật của mình trong mắt người khác.

Hàn Phi còn chưa kịp nhận ra thì đã bước đến cửa phòng ngủ, lật hết người giấy này đến người giấy khác, đắm chìm trong thế giới của riêng mình.

“Chúng ta cũng giúp anh ấy tìm đi.” Tiểu Giả khẽ nói: “Chờ sau khi tìm được người giấy màu đỏ, chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây, nơi này âm phủ quá.”

Anh ta đeo balo của Hàn Phi, lật xem những người giấy bên cạnh tường, cứ lật xem như vậy, đột nhiên phát hiện có một “người giấy” mặc quần áo được làm bằng vải.

Ngẩng đầu nhìn lên, một ông lão với khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy đang đứng giữa những người giấy nhìn anh ta.

Sau một giây im lặng ngắn ngủi, Tiểu Giả hét lên lùi lại phía sau: "Có người! Có người ở đây!"

Ngồi sụp trên mặt đất, Tiểu Giả di chuyển cơ thể về phía sau, anh ta quả thực bị dọa sợ đến thảm hại.

Nghe thấy tiếng hét, Hàn Phi cũng nhanh chóng chạy tới, ba người cùng nhau xúm lại nhìn đống người giấy.

"Nhỏ giọng chút, đêm hôm khuya khoắt, đừng có thu hút quỷ đến." Làn da của ông lão tái nhợt y như người giấy, vừa rồi ông vẫn luôn đứng ở đó, lẳng lặng nhìn đám người Hàn Phi.

"Thợ hàng mã?" Hàn Phi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của ông lão, sóng biển trong đầu không ngừng dâng trào, máu tăng tốc chảy khắp người, hắn có thể chắc chắn ông lão trước mặt này hắn không những đã từng gặp, mà đối phương còn là một người đóng vai trò rất quan trọng trong cuộc đời của mình.

Chậm rãi di chuyển tầm mắt, Hàn Phi phát hiện trên quần áo của ông lão cũng viết mấy chữ —— Lần đầu tiên gặp mặt.

"Chuông linh hồn không ngừng vang lên, ba người sống các người vào đây như thế nào?" Trong tay ông lão vẫn còn đang cầm một người giấy chưa làm xong, ông chậm rãi đi ra từ trong góc, dừng lại trước mặt Hàn Phi.

"Lão tiên sinh, chúng cháu là không cẩn thận chạy vào đây, ông có thể nói cho chúng cháu biết làm thế nào để rời đi không?" Tiểu Giả sợ gần chết, nhưng vẫn gắng gượng hỏi, ông lão hoàn toàn không đáp lại anh ta, ánh mắt vẫn để trên mặt Hàn Phi.

"Vì cứu người nên mới vào đây." Hàn Phi trả lời xong, lại dò hỏi: "Chúng ta thật sự là lần đầu tiên gặp nhau à?"

"Cậu đừng nghĩ nhiều quá, cửa hàng đồ mã của tôi tên là lần đầu tiên, làm ra vô số lần đầu tiên của con người từ lúc sống đến lúc chết, sau đó thiêu hủy bọn chúng, để bọn chúng

không còn lưu niệm nữa.” Ông lão dường như cũng quen biết Hàn Phi, nhưng ông không thừa nhận, chỉ là ánh mắt nhìn hắn cực kỳ phức tạp.

“Không, tuy rằng cháu đã quên mọi chuyện xảy ra trong quá khứ, nhưng cháu chắc chắn đây không phải là lần đầu tiên cháu và ông gặp nhau!” Hàn Phi giơ cánh tay đầy vết thương ra, nắm lấy tay ông lão: “Ông biết chân tướng có đúng không? Lý do cháu mất trí nhớ? Quá khứ cháu đã quên? Tất cả những gì cháu đã trải qua có phải ông đều biết hết phải không?”

Hàn Phi nắm đến biến dạng ngón tay của ông lão, nhưng ông lão lại không cảm thấy chút đau đớn nào, ông giống như một người giấy không có chút cảm xúc, chỉ yên lặng nhìn hắn.

“Tôi và cậu thật sự là lần đầu tiên gặp nhau, trước đây có thể cậu đã từng gặp một người rất giống tôi, nhưng người đó không phải là tôi.” Ông lão lắc đầu: “Tôi chỉ là một người thợ hàng mã thậm chí còn không thể ra khỏi nhà, cậu thực sự nhận nhầm người rồi.”

“Vừa rồi ông khẳng định rất chắc chắn rằng người đó không phải là ông, có phải ông biết ở thành phố này có người giống hệt ông phải không? Có thể cho cháu biết ông ấy ở đâu không?” Hàn Phi buông tay ra.

Ông lão rất ngạc nhiên về câu hỏi mà Hàn Phi hỏi, ông nhìn những ngón tay biến dạng của mình, khẽ cười một tiếng: “Tôi tên là Phó Sinh, trong thành phố này cũng có rất nhiều người có tên như vậy, tuy rằng là cùng một cái tên, nhưng tính cách mỗi người lại mỗi khác.”

“Phó Sinh?” Hàn Phi lặp đi lặp lại cái tên này: “Trong bệnh viện có bác sĩ Phó, tầng dưới có viện trưởng Phó, F người tham gia trò chơi… Trước đây cháu đã từng cảm thấy sợ hãi rất nhiều thứ, nội tâm đầy sợ hãi trước cái chết, những người có họ Phó dường như đều đã từng giết cháu, chỉ khi đi vào căn nhà nhỏ này của ông, tâm trạng cháu mới bình tĩnh, ông có vẻ khác với bọn họ.”

“Có gì khác nhau đâu? Con người đều giống nhau cả. Một người dù xấu đến đâu thì trong lòng sẽ có một chút tốt đẹp;

một người dù tốt bụng đến đâu thì tính cách cũng sẽ có một số khuyết điểm.” Ông lão cúi đầu bắt đầu làm người giấy trong tay, Hàn Phi phát hiện người giấy đó khác với những người giấy khác, nó có màu đỏ như máu.

“Vừa rồi ông nói mình không thể ra khỏi căn nhà này?” Hàn Phi ngồi bên cạnh ông lão, nửa bước không rời: “Ông là bị theo dõi à? Hay là có người hay quỷ nào đó canh giữ bên ngoài muốn giết ông?”

“Lựa chọn của tôi không giống với bọn họ, cho nên tôi sẽ kiên trì ở lại nơi này.” Ông lão cười cười chỉ vào chữ viết trên người mình: “Tôi muốn kinh doanh tốt cửa hàng Lần đầu tiên này.”

“Lần đầu tiên……”

“Lần đầu tiên gặp mặt, cũng là duyên phận, lát nữa tôi có thể giảm giá cho cậu để cậu chọn một người giấy ở chỗ tôi.” Ông lão tiện tay bật radio bên cạnh, ông vừa vẽ quần áo cho người giấy, vừa nghe chương trình, hình như đang phát chương trình của một diễn viên hài.

Người bên cạnh nghe cảm thấy vô cùng lúng túng, nhưng ông lão lại nghe một cách say sưa, một nhà người giấy dường như cũng đang yên lặng lắng nghe.

Hàn Phi yên lặng đứng bên cạnh, chỉ hỏi những chuyện liên quan đến hắn, ông lão sẽ nói mấy câu cho qua chuyện, hắn không còn cách nào khác, đành phải đổi chủ đề.

“Ông này, chúng cháu là bị quỷ kéo vào đây, ông có biết làm thế nào để đi ra khỏi nơi này không?” Hàn Phi liếc mắt nhìn thời gian đã bị đông cứng: “Nơi này với thế giới hiện thực rút cuộc có quan hệ như thế nào?”

“Nơi này không có tên gọi cụ thể, tôi gọi nó là thế giới tầng sâu.” Ông lão phối xong màu để chuẩn bị sơn màu cho người giấy, sau đó bắt đầu cùng Hàn Phi tán gẫu.

“Một người sau khi chết đi, cảm xúc và ký ức của anh ta cũng sẽ tiêu tan, nhưng phần mãnh liệt nhất và không thể tách rời, có xác suất biến thành chấp niệm.”

“Chấp niệm không ngừng tích tụ, lắng đọng, hình thành nên một thế giới mà người bình thường không nhìn thấy, cũng chính là thế giới tầng sâu nơi quỷ trú ngụ.”

“Tất cả những cảm xúc tiêu cực chất đống ở đây, bao phủ trong một màn sương đen của oán hận, từ từ phát triển ra đủ loại tuyệt vọng.”

“Không ai biết thế giới tầng sâu xuất hiện từ khi nào, nhưng rất nhiều người đã từng vô tình đến đó.”

“Một số người trong số họ may mắn sống sót, bỏ lại sau lưng tất cả những câu chuyện kỳ quặc, có những người thì biến mất và trở thành người mất tích.”

Ông lão tóc trắng dùng que tre chống người giấy lên, người giấy trong tay ông đang dần trở nên hoàn chỉnh.

“Người bình thường đều có thể tùy ý tiến vào thế giới tầng sâu?” Hàn Phi cảm thấy vấn đề này đối với hắn rất quan trọng.

“Phân làm nhiều loại tình huống, đa phần bọn họ đều giống như các cậu bị quỷ kéo vào.” Ông lão cúi đầu, bận bịu công việc: “Thế giới tầng sâu là thế giới của ‘quỷ’, khi cảm xúc và chấp niệm nào đó của ‘quỷ’ đạt đến đỉnh điểm, hai thế giới sẽ trùng lặp một phần vào một thời điểm nhất định. Bất cứ ai xuất hiện gần đó vào thời điểm này đều sẽ đụng phải quỷ.”

“Sau khi đi vào rồi, thì phải làm sao để ra ngoài?”

“Quỷ thông thường chỉ có thể ảnh hưởng trong chốc lát, các cậu có thể hồi phục ngay lập tức, nhưng có một số nơi lại khác, ở đó có quá nhiều quỷ sống, bọn chúng ảnh hưởng đến toàn bộ tòa nhà hoặc toàn bộ khu vực. Nếu muốn rời đi, e rằng phải chạy thoát ra khỏi phạm vi ảnh hưởng của chúng mới được.” Ông lão lấy bút ra và tô màu cho người giấy: “Cư xá này lại là một quỷ vực, đối với các cậu, chuyện tốt nhất nên làm bây giờ là rời khỏi đây. Tôi khuyên các cậu vẫn nên nhanh chóng đi đi, nếu muộn hơn, e rằng sẽ rất khó trốn thoát.”

“Tại sao? Ở lâu trong thế giới tầng sâu có biến thành quỷ không?”

“Cái đó thì không phải.” Ông lão lắc đầu, tô lên miệng người giấy màu đỏ như máu: “Có người muốn tách hoàn toàn thế giới tầng sâu ra khỏi hiện thực, phong tỏa hoàn toàn hai thế giới, cắt đứt lối đi giữa hai bên, đem tất cả tuyệt vọng dồn vào thế giới tầng sâu, chỉ còn lại những điều tốt đẹp trên nhân gian. Bọn họ đã bắt đầu hành động rồi, khoảng cách giữa hai thế giới càng ngày càng xa, các cậu sẽ sớm được chứng kiến tất cả.”

Chương 666: Người chơi số 0000 hãy chú ý

"Nếu ngăn cản hoàn toàn, vậy chẳng phải lối thoát cuối cùng của những 'con quỷ' đó sẽ bị cắt đứt rồi ư? Chấp niệm của bọn họ không thể buông bỏ được nữa, bọn họ cũng không bao giờ có thể được giải thoát." Cách suy nghĩ của Hàn Phi rất kỳ lạ, việc đầu tiên mà hắn nghĩ đến không phải là mình làm thế nào để thoát thân, mà là đứng về góc độ của "quỷ".

"Ngay cả khi không ngăn cản, cậu cho rằng những con quỷ đó có thể buông xuống à? Hầu hết mọi người trên thế giới này đều không lý trí, tuyệt vọng càng là một cảm xúc sẽ không ngừng lan rộng, nếu như không hoàn toàn ngắt kết nối giữa thế giới tầng sâu và thành phố này, bi kịch đi lạc vào thế giới tầng sâu như các cậu sẽ tiếp tục xảy ra." Ông lão vẽ đôi mắt màu đỏ như máu cho người giấy: "Chẳng lẽ ba người các cậu cảm thấy còn chưa đủ tuyệt vọng à? Nếu như không phải là sợ hãi lo sợ, thì tại sao các cậu lại vội vàng rời đi?"

"Lúc nào cũng bị tiêm nhiễm tuyệt vọng và cảm xúc tiêu cực, thế giới tầng sâu mà ông nói đến nhất định sẽ xuất hiện quỷ mà không ai có thể tưởng tượng được, đến lúc đó, thành phố này có lẽ sẽ xảy ra một thảm họa thực sự." Hàn Phi vẫn kiên định với suy nghĩ của mình: "Ông hẳn là còn biết rõ một chuyện hơn cháu, bọn họ cũng đã từng là con người, nói không chừng trong đó còn có cả người nhà của ông."

Tay của ông lão không kiểm soát tốt lực, đâm thủng nhãn cầu của người giấy, sau khi ông trầm mặc một hồi, ngẩng đầu nhìn Hàn Phi: "Cậu chỉ là một trường hợp đặc biệt, đối với hầu hết mọi người mà nói, lựa chọn tốt hơn chính là phong tỏa hoàn toàn."

"Không hẳn như vậy."

"Hai người bên cạnh là bạn đồng hành của cậu, cậu có thể hỏi về lựa chọn của bọn họ." Ông lão đổi tư thế cầm bút, bắt đầu lục tìm giấy vụn, muốn khắc phục đôi mắt của người giấy.

“Nếu như cái giá của việc ngăn cản hoàn toàn là không bao giờ được gặp lại mẹ nữa, vậy thì cháu sẽ không đồng ý.” Tiểu Vưu ôm điện thoại di động của mẹ, mặc dù cô bị dọa sợ đến mức sắp suy sụp tinh thần, bị thương khắp người, nhưng vẫn nói một cách rất quyết đoán.

“Cháu…” Tiểu Giả vẫn luôn sống một mình, anh ta dường như cũng nhớ đến một số chuyện nào đó, không nói tiếp được.

Ba người tiến vào quỷ vực, kết quả là cả ba người sống dường như đều không đồng ý với ý kiến của ông lão, đây là điều mà ông không ngờ tới.

“Không thể quên quá khứ là chuyện rất bình thường, nhưng một người nếu muốn tiến về phía trước, thì nên học cách buông bỏ…”

“Vậy ông đã buông bỏ chưa?” Hàn Phi ngồi trước mặt ông lão: “Những người họ Phó kia hình như đều muốn giết chết cháu, duy chỉ có ông là khác. Nếu như ông thật sự buông bỏ rồi, vậy ông cũng không nên xuất hiện ở đây.”

Ông lão vùi đầu sửa lại nhãn cầu của người giấy, không để ý tới Hàn Phi nữa.

“Ông không muốn tiết lộ quá khứ của cháu, vậy ông có thể nói cho cháu biết rút cuộc ông là ai không? Bọn họ đều họ Phó, chỉ có ông cho cháu biết họ tên đầy đủ của mình, ông khác với bọn họ, có lẽ ông là người duy nhất lên tiếng chất vấn chính mình trong lòng.” Hàn Phi nói xong những điều này, hắn vô cùng kinh ngạc, những lời nói đó dường như đã nhịn rất lâu rồi, cuối cùng cũng tìm được cơ hội nói ra sau vô số kiếp luân hồi sinh tử.

“Tôi chỉ là một người thợ hàng mã, không phức tạp như cậu nghĩ.” Ông lão sửa hồi lâu, cũng không sửa xong mắt người giấy: “Xem ra thứ không thuộc về tôi, thực sự không thể cưỡng ép.”

Ông tiện tay ném người giấy vào đống rác ở cửa, cánh tay chống lên ghế đứng dậy: “Mấy cô cậu chưa trải qua nỗi sợ hãi và tuyệt vọng thực sự, vì vậy mới có ý nghĩ như vậy, ngăn chặn hoàn toàn thế giới tầng sâu và hiện thực quả thực là sai

lầm, nếu như có thể, tôi muốn phá hủy hoàn toàn thế giới tầng sâu, không cho những tuyệt vọng đó có cơ hội bén rễ."

Ông lão bắt đầu ho khan kịch liệt mà không báo trước, Hàn Phi muốn lại gần, nhưng ông lại xua xua tay: "Hãy ở trong thành phố mà nhìn đi, nhìn quá khứ, nhìn tương lai, nhìn trái tim của chính mình, tôi kì vọng vào sự lựa chọn của cậu."

"Ý ông là gì?"

"Nguyên do của mọi thứ đều ở thành phố này, hãy cố gắng sống, hy vọng cậu không phụ sự kiên trì và lương thiện cuối cùng của tôi."

Chuông hồn ngoài cửa vang lên, ông lão hình như đã nói gì đó kỵ phạm, sắc mặt càng tái nhợt, phất tay không cho Hàn Phi định ngắt lời, như đang rất vội lại tiếp tục: "Trong thành phố này cậu phải đề phòng năm loại người, một loại là người họ Phó, một loại là người cười điên cuồng không ngừng nghỉ, một loại là người của công viên vui chơi, một loại là người tín ngưỡng quỷ thần và các nghi thức khác nhau, loại cuối cùng là những người yêu cậu."

"Người yêu cháu?"

"Người họ Phó muốn giết cậu, người cười điên cuồng muốn chiếm giữ cậu, người của công viên vui chơi sẽ truy lùng tất cả những người chơi muốn phá vỡ quy tắc, kẻ tín ngưỡng quỷ thần sẽ đem cậu làm tế phẩm, người yêu cậu đều đang lừa dối cậu, bởi vì trong thành phố này căn bản không có ai yêu cậu hết." Ông lão ho ngày càng dữ dội hơn: "Chỗ sâu trong công viên có hai lối thoát, một cái dẫn đến con đường rời đi, cái còn lại dẫn đến nó."

"Nó?" Hàn Phi cảm thấy trạng thái của ông lão rất kém, khi ông nói ra những lời này, cơ thể càng thêm già nua.

"Đừng hỏi kĩ, có một số thứ không thể nhắc đến." Ông lão che vết máu ở khóe miệng, vội vàng đi về phía gian phòng đằng sau.

Trước khi ông đóng cửa phòng ngủ, quay đầu chỉ vào đống rác: "Lần đầu tiên gặp mặt, cậu có thể chọn một thứ trong cửa

hàng của tôi, nói không chừng nó có thể thay đổi tình huống tồi tệ của cậu."

Ông lão như vậy mà vội vàng tránh đi, để lại Hàn Phi cùng ba người đứng ở trong nhà.

Chuông hồn không ngừng vang lên kia rất là đáng sợ, ba người sống đều có chút hoảng sợ.

"Tôi cảm thấy có thứ gì đó sắp đến đây rồi! Chúng ta mau chóng trốn đi!" Tiểu Giả thúc giục.

"Chờ đã." Hàn Phi nghĩ đến những lời cuối cùng ông lão nói: "Thật là kỳ lạ, lần đầu tiên tôi gặp ông ấy, ông ấy hình như cũng tặng cho tôi một thứ, chính là thứ đó đã hoàn toàn thay đổi tôi."

"Đại ca! Đừng lo lắng chuyện đó nữa! Hay là chúng ta trốn trong đống người giấy trước đi?" Tiểu Giả tiện tay nhặt người giấy khổng lồ có đầu người làm xương sống lên: "Hay là chúng ta lấy người giấy lớn nhất này? Có đốt cũng khí thế, trông cũng nổi trội, có lẽ đến lão diêm vương nhìn thấy cũng sẽ phải lắc đầu."

"Ông ấy chỉ vào đống rác." Hàn Phi đi đến cửa, nhặt người giấy mà ông lão sửa chữa hồi lâu không xong đã vứt bỏ, người giấy này toàn thân màu đỏ, chỉ có một con mắt: "Cứ có cảm giác ông ấy đặc biệt lưu lại cho tôi."

Vô số người họ Phó trong thành phố đều muốn giết Hàn Phi, duy chỉ có người hàng mã sống ở nơi âm dương giao nhau lại khác, hắn đến đây cũng không biết là do vận mệnh hay là do sắp đặt trước.

Lấy con mắt kia ra, Hàn Phi đem nó dán lên trên mặt người giấy, thời điểm hai thứ chạm vào nhau, người giấy bỏ đi dường như có sinh mệnh, hai tay của nó nở ra như đóa hoa, những vết nứt lan ra từ trên xuống dưới, từng mảng giấy đỏ rực phân tán, phần thân được ghép xong của người giấy từ từ thay đổi hình dạng.

Đó không còn là một đứa trẻ co ro mà trở thành một người phụ nữ khiếm khuyết nghiêm trọng.

Trên cơ thể người phụ nữ đó chi chít những vết sẹo, trong đó có 13 vết thương đã đến mức kinh hoàng, chúng gần như hoàn toàn rời ra.

Hai tay cầm người giấy màu máu đã vỡ vụn, Hàn Phi chậm rãi lật người nó lại, một tờ giấy rơi xuống, trên đó có viết —— Lần đầu tiên gặp.

"Cô ấy là ai?"

Khi câu hỏi này hiện lên trong đầu Hàn Phi, tiếng chuông hồn vang lên vô cùng khẩn trương như thúc giục sinh mệnh, ánh mắt của tất cả những người giấy trong nhà dường như đều đang nhìn về phía hắn, nét chữ trên người bọn chúng cũng nhanh chóng tiêu tán.

"Mọi người?"

Những nét chữ không thể nắm bắt cứ lởn vởn trong tâm trí Hàn Phi, từng câu từng chữ đều tương ứng với khuôn mặt của từng người giấy một.

Hàn Phi không nhớ được tên của tất cả bọn họ, nhưng hắn không muốn lại phải xa cách với mọi người một lần nữa, hắn biết những người này đối với hắn đều vô cùng quan trọng.

Từ sâu trong đại não truyền đến một cơn đau dữ dội, Hàn Phi đứng tại chỗ nghiến răng nghiến lợi, cảm giác đau đớn trong cơ thể không thể so sánh với nỗi đau mất trí nhớ.

Các mạch máu xuất hiện trên mặt và cánh tay, máu chảy ra từ nướu răng, hình bóng của tất cả các người giấy trong tâm trí và những dòng chữ tương ứng trên cơ thể của bọn họ liên tục lóe lên, đập vào bức màn đen ngăn chặn ký ức hết lần này đến lần khác.

Sau vô số lần cố gắng, Hàn Phi đột nhiên mở mắt ra, nhìn chằm chằm người giấy màu máu trong lòng bàn tay, đôi môi bất giác phát ra một cái tên.

"Từ Cầm?"

Ổ khóa lớn trong tâm trí trở nên lỏng lẻo, hai mắt Hàn Phi đỏ ngầu, sự kích thích của cái tên này đối với hắn vượt xa tưởng tượng của chính mình.

“Hóa ra thực sự là có một cái tên như vậy, quên đi cô ấy còn khó chịu hơn quên đi chính mình.”

Ngồi trên chiếc ghế gỗ mà ông lão đã ngồi trước đó, bức màn đen phong tỏa kí ức trong đầu Hàn Phi hiện ra một khe hở rõ ràng, khe hở đó chính là cái tên Từ Cầm.

Khi nhớ ra Từ Cầm, cuối cùng Hàn Phi cũng nghe được giọng nói lạnh lùng mơ hồ từ sâu trong đầu.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã đạt đến giai đoạn bốn.”

“Ai đang nói? Trong đầu mình vẫn còn có một người khác? Giai đoạn bốn là cái gì?”

Hàn Phi đối với giọng nói xa lạ lạnh lùng kia không có bất kì ấn tượng gì, cũng không biết mình đã đánh thức ai: “Chẳng lẽ mình phải trải qua các giai đoạn khác nhau mới có thể đi đến cuối cùng?”

“Hàn Phi! Anh tỉnh táo lại đi!”

Tiểu Vưu rất lo lắng, điện thoại di động của mẹ cô không ngừng rung lên, như thể có một thứ gì đó rất kinh khủng sắp đến, đến quỷ cũng bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Chương 667: Hàn Phi cưới quỷ

"Đi!"

Điện thoại di động của mẹ Tiểu Vưu đổ chuông, người phụ nữ toàn thân đầy máu nắm lấy cơ thể cô, ôm lấy cô lôi ra bên ngoài căn nhà.

Lệ quỷ hiện thân, tình thế đã tới mức vô cùng nguy cấp, Tiểu Vưu và Tiểu Giả cũng nhanh chóng tóm lấy Hàn Phi còn đang rơi vào suy tư.

"Ra khỏi đây trước đã!"

Tiếng chuông hồn trên khung cửa khiến người ta hoảng sợ, cả ba người đều nghe thấy tiếng cửa hành lang bị ngoại lực đập vào, có thứ gì đó sắp sửa từ ngoài tòa nhà đi vào!

"Nhanh lên!"

Khi bọn Tiểu Vưu bước ra khỏi nhà, cánh cửa hành lang ở tầng một đã hoàn toàn bị bật mở!

Nhìn xuống cầu thang dọc theo khe hở giữa tay vịn cầu thang, một màu máu gần như ngay lập tức nhuộm đỏ tầng một của tòa nhà.

Tốc độ của nó quá nhanh, căn bản không nhìn rõ là thứ gì, chỉ biết nơi nó đi qua, mọi thứ đều bị nhuộm thành một màu đỏ như máu.

"Nó đến rồi!"

Không ai biết rõ nó là cái gì, thứ cảm giác ngột ngạt kinh khủng cứ kéo dài tầng tầng lớp lớp khiến mẹ của Tiểu Vưu cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

"Đến tầng bảy! Mục tiêu của nó dường như là căn nhà nơi người giấy ở đó!"

Chuông hồn vẫn vang lên không ngừng, vừa là một loại cảnh báo, vừa là một loại thu hút con quái vật chưa biết đến.

Cả ba chạy xuống tầng trong tiếng chuông hồn, bọn họ không còn lựa chọn nào khác.

Lao tới tầng tám, tới góc tầng tám và tầng bảy, lúc này màu đỏ như máu đó đã lan đến tầng bốn!

"Vào nhà!"

Chạy như điên về phía trước, mẹ của Tiểu Vưu kéo cô trở lại tầng bảy đầu tiên, theo sau là Tiểu Giả đeo ba lô, Hàn Phi chạy ở phía sau cùng.

Hắn sải bước vào nhà, tiện tay nhẹ nhàng đóng cánh cửa đang mở lại.

Cũng ngay lúc vừa đóng cửa lại, màu máu lan qua tầng bảy, trên cửa nhà cũng truyền đến âm thanh kỳ lạ, giống như có vô số con rết bò qua, lại giống như những ngón tay mọc ra từ khe hở.

Không cần nhìn, chỉ nghe âm thanh thôi cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Ba người trốn ở tầng bảy, không dám xuất ra khí tức, bọn họ hiện tại rất may, con quái vật màu máu đó không phải là đi tìm họ.

Nếu như ở trong cư xá đối mặt với thứ kinh khủng như vậy, Hàn Phi không thể tưởng tượng được rằng mình còn có cơ hội sống sót hay không.

"Nó đi rồi à?" Tiểu Giả khẽ hỏi, nhưng đổi lại là ánh mắt nghiêm nghị của Hàn Phi và mẹ của Tiểu Vưu.

Bị một người một quỷ nhìn chằm chằm, Tiểu Giả rụt cổ lại, hắn rất kinh ngạc phát hiện, ánh mắt của Hàn Phi còn đáng sợ hơn cả Lý Quả Nhi.

Biết điều ngậm miệng lại, Tiểu Giả giữ nguyên tư thế của mình, thậm chí không dám nhúc nhích.

Hơn mười giây sau, tiếng va chạm, tiếng nhai và tiếng xé toạc từ tầng 9 truyền đến, ông lão sống ở tầng 9 dường như đã sớm đoán được điều này, nên tránh vào phòng ngủ trước.

Lại một lúc lâu sau, chuông hồn không vang lên nữa, cỗ khí tức ngột ngạt đó cũng chậm rãi rút đi.

Hàn Phi từ từ đứng dậy, hắn nằm bò ở trên mắt mèo liếc nhìn bên ngoài, thuỷ triều máu đã hạ xuống, hắn mơ hồ nhìn thấy một người bị quấn đầy máu.

Người đàn ông đó người đầy vết thương, ở tất cả chỗ những vết thương đều có mọc ra khuôn mặt mỉm cười, dường như không có chân, phần thân dưới biến thành thuỷ triều máu.

Con quái vật này khác với tất cả những con quái vật mà Hàn Phi đã gặp trước đây, hắn không cảm thấy oán khí và âm khí từ trên người nó, nó không phải là cùng một loại quỷ giống với thi thể cậu bé và quỷ treo cổ, khí tức phát ra cũng khác với của chú hề, có vẻ như đó là thứ mà thế giới tuyệt vọng này đã tự mọc ra.

"Tuyệt vọng của con người nếu cứ để vậy không quản, nhất định sẽ mang lại sự tuyệt vọng sâu sắc hơn…"

Quái vật dường như cảm nhận được điều gì đó, tốc độ nó đi xuống dưới chậm lại, quay đầu lại liếc nhìn, Hàn Phi liền nhanh chóng tránh ra.

"Thật là nhạy bén! Đến ánh mắt cũng có thể phát giác ra?"

Hàn Phi bịt chặt miệng mũi, nếu lúc này hắn phát ra bất kì âm thanh nào, quái vật đó đều có thể xông vào!

Trong nhiều bộ phim kinh dị cũng có cảnh tương tự như vậy, ác quỷ định bỏ đi nhưng nhân vật phụ lại vô tình làm đổ chai lọ.

Để ngăn chặn điều đó xảy ra, Hàn Phi đã kiểm soát mọi cơ bắp của mình, làm cho bản thân hoàn toàn tĩnh lặng.

Tiểu Vưu và Tiểu Giả thấy Hàn Phi cảnh giác như vậy, cũng không dám hỏi gì.

Đúng mười lăm phút trôi qua, trên hành lang không có bất kì tiếng động nào nữa, Hàn Phi hít sâu một hơi, lại nhìn về phía cửa.

Đôi mắt từ từ đến gần mắt mèo, khi Hàn Phi nhìn ra bên ngoài, một con mắt vẩn đục màu đen trắng cũng đang nhìn vào trong nhà qua mắt mèo!

"Nó chưa đi!"

Mồ hôi lạnh lập tức chảy ra, cơ thể của Hàn Phi trở nên cứng ngắc, hắn hoàn toàn không có khả năng đối mặt với một con quái vật đáng sợ như vậy.

Sau một thời gian ngắn ngủi dừng lại, Hàn Phi đột nhiên nhận ra một chuyện, với năng lực của con quái vật đó, có lẽ ngay khi mình nhìn thấy đối phương đã bị nó giết chết rồi, tên đó căn bản sẽ không cho mình thời gian để hoảng sợ, trừ khi nó vẫn còn muốn chơi đùa hắn.

"Thế nào? Thứ đó đi chưa?" Tiểu Giả mở miệng hỏi, thấy sắc mặt Hàn Phi hơi kỳ quái, trong lòng đột nhiên có linh cảm rất xấu: "Vẫn ở đó?"

"Tôi cũng không chắc chắn." Hàn Phi nắm chặt bầu bạn, sau một lúc do dự, hắn chậm rãi mở cửa nhà ra.

Lạnh lẽo ẩm thấp, kèm theo gió thổi mùi hôi thối xộc vào nhà.

Cả ba người đều lùi lại, bọn họ nhìn thấy một con rối có chiều cao tương đương người thật đang đứng ở cửa.

Con rối nam này mặc đồng phục đầu bếp, trên tay cầm một con dao làm bếp chặt xương dày cộp, khuôn mặt bị lửa thiêu rụi, chỉ còn lại hai tròng mắt đục ngầu như hạt thủy tinh.

"Thứ này đến đây khi nào vậy?"

Hành lang đã trở lại bình thường, nhưng những vết nứt trên tường lại tăng lên, con quái vật màu máu cũng bỏ đi, nhưng không ngờ trước cửa nhà lại có một thứ kỳ lạ khác.

"Anh ta hơi giống người đàn ông chúng ta gặp ở tầng 5 vào ban ngày." Tiểu Giả nhắc nhở: "Người đàn ông cưới quỷ ở tầng 5 cũng là đầu bếp, khuôn mặt cũng bị ngọn lửa làm cho biến dạng, chiều cao cơ thể của anh ta cũng tương tự như con rối này."

“Vấn đề là tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây?” Hàn Phi nhìn chằm chằm con dao làm bếp trong tay đối phương, chậm rãi tiến lại gần thử tháo con dao làm bếp của đối phương ra, nhưng con dao làm bếp đó dường như đã mọc trên người con rối, căn bản không thể tháo được.

“Thật quỷ dị! Trong hiện thực người đàn ông hủy dung đã làm một con rối cho vợ mình để chiêu hồn cưới quỷ, chờ sau khi trời tối, một con rối trông giống như anh ta lại cầm con dao làm bếp chạy lung tung.” Tiểu Giả hơi chút sợ hãi, anh ta không không dám nhìn thẳng vào mắt của con rối, càng không dám đi ngang qua người nó, sợ rằng một giây tiếp theo nó sẽ cầm dao chém lên người mình.

Sau một hồi bế tắc, Hàn Phi thấy con rối vẫn không hề động đậy, hắn cảm thấy không thể tiếp tục ở lại đây được nữa.

“Thợ hàng mã nói không sai, chúng ta còn việc quan trọng hơn phải làm.”

Hàn Phi là người đầu tiên đi ngang qua người con rối, hắn muốn quay lại tầng 9 xem ông thợ hàng mã có an toàn không, nhưng hắn vừa đến tầng 9, chuông hồn lại khẽ vang lên, ba người sống bọn họ hình như không thể tùy tiện tiếp cận tầng này được nữa.

“Con quái vật màu máu kia có lẽ còn chưa đi xa, hay là thôi bỏ đi.” Tiểu Giả thuyết phục: “Ông lão đó là người tốt ắt được trời giúp, ông ấy sống ở đây lâu như vậy, kinh nghiệm đối với nguy hiểm nhất định phong phú hơn chúng ta. Chúng ta vẫn nên làm theo lời ông mau chóng rời đi thôi, có một câu tục ngữ như này, cá không ăn muối cá ươn.”

Tiểu Giả đã bị dọa sợ đến vỡ mật rồi, Hàn Phi cũng không ép buộc, khi ba người trở lại tầng 7, con rối đầu bếp kia vẫn đứng ở nơi đó, duy trì tư thế trước đó.

“Con rối này trông thật dữ dội, tôi rất sợ nó sẽ đột ngột lao tới cho tôi một nhát dao.” Tiểu Giả nấp sau lưng Hàn Phi và Tiểu Vưu.

“Đừng nói nhảm, cẩn thận tai họa từ miệng mà ra.” Hàn Phi dẫn cả nhóm lên tầng 5, Tiểu Vưu đang cầm điện thoại di

động của mẹ đột nhiên dừng lại.

"Cô sao thế?"

"Tôi nhớ là điện thoại của tôi bị đánh rơi ở đây, nhưng hiện tại lại không tìm được." Tiểu Vưu nhìn hành lang trống trải, có chút kỳ lạ.

Tiểu Giả thì lại cảm thấy không có gì: "Cô đang mò kim đáy bể à? Vừa rồi nhiều thứ kinh khủng đi qua như vậy, điện thoại di động của cô có lẽ đã bị đem đến nơi khác rồi."

"Tôi chỉ nghĩ thật đáng tiếc, trong đó có rất nhiều ảnh và video của tôi và mẹ." Tiểu Vưu hơi thất vọng một chút, cô nắm chặt điện thoại của mẹ, ngầm thề sẽ không bao giờ làm mất nó nữa: "Không sao, chúng ta đi thôi."

Ngoài miệng thì nói không sao, nhưng Tiểu Vưu vẫn tiếp tục nhìn xung quanh, cố gắng tìm lại điện thoại của mình.

Khi cô đi qua tầng 5, ánh mắt quét đến một căn hộ, mí mắt chợt giật giật.

"Ấy?"

Nâng cánh tay lên, Tiểu Vưu chỉ vào căn nhà với một khuôn mặt khác lạ: "Mọi người nhìn con rối mặc váy cưới kia đi!"

Hàn Phi và Tiểu Giả cũng dừng lại, cả ba người đều nhìn vào trong nhà.

Bên trong linh đường bị bố trí thành phòng tân hôn, có đặt một chiếc bàn ăn, bên trên có đầy đủ các loại thịt và món ăn khác nhau, con rối nữ mặc váy cưới ngồi bên cạnh bàn.

Nó ăn mặc vô cùng sang trọng, sợi chỉ đỏ quấn khắp người, tay trái bằng gỗ đặt trên bàn, tay phải nhuốm vết máu đang cầm điện thoại di động của Tiểu Vưu.

"Con rối nhặt lấy điện thoại của tôi?"

Con rối làm trông rất giống người, vốn dĩ trông đã vô cùng kỳ quặc và đáng sợ.

Ba người dừng lại tại chỗ, một lúc sau, Tiểu Vưu đi về phía căn nhà ở tầng 5: "Trong điện thoại có chứa kỷ niệm của tôi và mẹ, tôi đi lấy lại nó."

"Để tôi đi." Hàn Phi ngăn Tiểu Vưu lại: "Tôi vừa hay muốn xem xem con rối kia là cái gì, làm rõ nguyên lý cười quỷ."

Ôm người giấy màu máu khiếm khuyết, tay trái Hàn Phi nắm chặt bầu bạn, hắn giẫm lên chữ "Hỉ" màu trắng trên mặt đất, tiến vào trong nhà.

Vừa mới đi vài bước, lỗ tai Hàn Phi liền động đậy, ngũ quan vượt xa người thường của hắn bắt được tiếng bước chân rất nhẹ.

Quay đầu lại nhìn, con ngươi Hàn Phi co rút lại, đột nhiên hét lớn: "Cẩn thận!"

Tiểu Giả và Tiểu Vưu chậm hơn, cũng liếc nhìn về phía sau lưng, con rối đầu bếp có khuôn mặt bị cháy sém lặng lẽ di chuyển đến phía sau lưng của Tiểu Giả.

Nó đứng trên bậc thềm, thân hình cao lớn đổ bóng, con dao làm bếp khổng lồ giơ lên cao, như thể sẽ nhắm xuống cổ Tiểu Giả vào giây tiếp theo!

"Fuck!"

Nhìn lưỡi dao sắc bén kia, chân Tiểu Giả lập tức mềm nhũn ra, tất cả chuyện này xảy ra quá đột ngột, anh ta không hề có sự chuẩn bị tâm lý nào, trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất.

Khi sự chú ý của ba người bị con rối đầu bếp ngoài cửa thu hút, Hàn Phi đột nhiên cảm thấy tay mình đau nhói, định thần lại thì nhận ra là con rối áo cưới đang ngồi cạnh bàn ăn đã đứng trước mặt hắn.

Con rối áo cưới tay trái cầm đũa, khi Hàn Phi quay đầu lại, chiếc đũa vừa hay dừng lại ngay bên cạnh thái dương của hắn.

Khuôn mặt của con rối chỉ cách Hàn Phi vài centimet, Hàn Phi có thể thấy rõ nét trang điểm tinh xảo trên gương mặt đối phương.

“Giống người thật quá, như thể là từ đầu con rối mọc ra khuôn mặt người vậy.” Hàn Phi nhìn chằm chằm con rối, không dám dời mắt: “Hai người chú ý một chút! Hình như chỉ khi chúng ta nhìn nó, nó mới không có động tĩnh khác thường, chúng ta nhất định phải đảm bảo bọn chúng luôn nằm trong tầm mắt của mình.”

Sau khi nhắc nhở Tiểu Giả và Tiểu Vưu, Hàn Phi vươn tay nắm lấy điện thoại di động trong tay phải của con rối, con rối áo cưới không hề phản kháng, khi bị nhìn thì nó dường như chỉ là một con rối rất bình thường.

Dễ dàng lấy được điện thoại, Hàn Phi kêu Tiểu Giả đến nhìn người phụ nữ áo cưới, trong khi hắn tranh thủ thời gian khám phá căn nhà.

“Cư dân ở tầng 5 có thể cưới quỷ, hẳn là mình cũng có thể, nếu như mình học được nghi thức này, nói không chừng mình cũng có thể tìm thấy người đã mất!”

Người thợ hàng mã đã từng nói rằng, người tin vào quỷ thần và cử hành nghi thức rất nguy hiểm, nhưng Hàn Phi không quan tâm đến những điều đó, hắn không thuộc bất kỳ loại người nào trong năm loại người đó, cũng sẽ không thiên về bất kỳ một bên nào cả, hắn chỉ làm những chuyện mà mình cho là đúng đắn.

“Cảm giác như cặp vợ chồng con rối này đang chơi trò chơi người gỗ một, hai, ba vậy.” Tiểu Vưu nhìn chằm chằm vào con rối đầu bếp ngoài cửa, Tiểu Giả rụt rè nhìn con rối áo cưới, Hàn Phi thì nhanh chóng tìm kiếm trong nhà.

Nghi thức cưới quỷ trong âm trạch và nghi thức cưới quỷ trong dương gian là tương ứng với nhau, trong hiện thực người đầu bếp hủy dung đã chuẩn bị rất nhiều thứ, ở đây cũng có.

“Đầu bếp đó có phải đã từng thành công không? Sau khi trời tối, anh ta sẽ nhập vào xác con rối nam và gặp người vợ đã chết của mình ở âm gian?”

Ban ngày khi Hàn Phi đến tầng 5, con rối áo cưới được giấu ở dưới chăn, toàn thân được đắp chăn bông dày cộm, không tiếp xúc đến một chút ánh sáng mặt trời nào.

Sau khi màn đêm buông xuống, Hàn Phi lại vào phòng ngủ, hắn nhìn thấy người đàn ông mình gặp ban ngày đang trần truồng trên chiếc giường đôi, trên người có đủ thứ ký hiệu quỷ dị.

"Hiện tại người điều khiển linh hồn con rối nam chính là đầu bếp kia à?"

Nhìn chằm chằm vào những ký hiệu trên người của người đàn ông, Hàn Phi đã dùng trí nhớ biến thái của mình ghi nhớ lại toàn bộ chúng, hắn chuẩn bị sau khi rời đi sẽ tự mình thử xem.

"Hàn Phi? Xong chưa? Tôi có chút sắp không chịu được nữa rồi! Tôi luôn cảm thấy con rối này có thể giết chết mình bất cứ lúc nào!"

"Cố chịu một chút nữa." Sau khi ghi nhớ lại tất cả kí hiệu và chữ viết, Hàn Phi lại nhìn về phía đầu giường, tấm ảnh cưới khổng lồ bị một tấm vải đen che lại.

"Ban ngày mình đã cảm thấy bức ảnh cưới này rất kỳ lạ rồi, không biết buổi tối trông nó sẽ như thế nào."

Hàn Phi vươn tay tháo tấm vải đen xuống, trong ảnh cưới không có chân dung, chỉ có hai cái hố máu cực lớn.

"Người trong bức ảnh đã ra ngoài rồi?"

Di chuyển khung ảnh, một mảnh giấy vàng rơi xuống, bên trên ghi chép chi tiết quá trình chiêu hồn cưới quỷ.

"Cưới quỷ cần lấy ký ức của nhau làm cầu nối, cần ba bước: dẫn hồn, chiêu hồi, hồi hồn, còn phải có được một vật quan trọng trong cuộc đời của người đã khuất để làm vật trung gian…"

Sau khi Hàn Phi đọc xong, nghĩ đến rất nhiều thứ.

"Vật trung gian để đầu bếp chiêu hồn cưới quỷ hẳn là tấm ảnh cưới mà bọn họ chụp cùng nhau này, vật trung gian của mình…" Hàn Phi nhìn xuống người giấy màu máu trong tay, hắn cảm thấy mọi thứ đều dường như đã được sắp xếp một cách cẩn thận: "Cái người phụ nữ kia đã dạy cho đầu bếp cưới quỷ, mình đến đây, lại vừa hay chứng kiến tất cả, còn có được

người giấy, vừa vặn đáp ứng được những điều kiện cơ bản nhất để cử hành nghi thức.”

Trông thì có vẻ là trùng hợp, trên thực tế là cơ hội đã phải dùng không biết bao nhiều lần chết để đổi lấy, tay Hàn Phi khẽ nắm lấy cơ thể người giấy, hắn thầm đọc ra cái tên đó.

Chương 668: Ảnh gia đình

"Hàn Phi! Anh đã xem xong chưa?" Tiểu Giả nhìn chằm chằm vào con rối mặc váy cưới, nhìn không chớp mắt một con rối linh dị với khoảng cách gần như vậy quả thực là một điều vô cùng kinh hãi. Anh ta cảm thấy mình đã ghi tạc tất cả mọi thứ về con rối vào trong đầu, không cách nào xua đuổi được: "Chắc là thật lâu về sau, đến trong mơ tôi cũng sẽ mơ thấy khuôn mặt này mất. Quan trọng cô ấy lại là vợ của người ta."

"Chuẩn bị xuống tầng."

Hàn Phi ghi nhớ tất cả các bước của nghi thức cưới quỷ, hắn dùng miếng vải đen che lại ảnh cưới lần nữa rồi mới cầm tờ giấy vàng rời đi.

"Lát nữa chúng ta lên tầng 4 xem xét một chút."

Nhìn thấy Hàn Phi đi ra khỏi phòng ngủ, Tiểu Giả chỉ mới thở phào nhẹ nhõm được một hơi thì lại nghe thấy Hàn Phi quyết định đi tìm đường chết: "Anh chắc chứ? Đừng có đùa với tính mạng của mình! Lúc trước tôi cảm thấy anh cũng không giống một kẻ liều lĩnh, thế nào mà sau khi vào tòa nhà này anh lại bốc đồng như vậy!"

"Cậu không hiểu, tòa nhà này mang đến cho tôi cảm giác như nhà của chính mình vậy. Cậu ở trong nhà của mình mà còn có nhiều kiêng dè như thế à?" Đương nhiên Hàn Phi biết tầng 4 rất nguy hiểm. Trước đó nếu không phải con quỷ treo cổ liều mạng lôi hắn ra thì rất có thể hắn sẽ bị nhốt trong căn phòng đó vĩnh viễn.

Nhưng chính vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, hắn nhìn đến cô bé bên trong TV, bé gái vô cùng kinh khủng kia nói gì đó với hắn, hắn mơ hồ cảm thấy những lời đó rất quan trọng, nếu bỏ lỡ e rằng sẽ hối hận cả đời.

Tiểu Giả và Tiểu Vưu mỗi người nhìn chằm chằm vào một con rối, Hàn Phi đi trước dẫn đường, ba người đi đến góc cầu thang.

Cũng chính vào lúc tầm nhìn bị chặn lại bởi cầu thang, tiếng bước chân lộp cộp lại vang lên, chờ bọn họ phản ứng lại, con rối đầu bếp bị hủy dung và con rối mặc váy cưới đã đi ra khỏi phòng cưới trên tầng 5 và đi theo bọn họ đến hành lang.

Hai con rối bị quấn quanh bởi những sợi chỉ đỏ, như thể chúng sẽ gắn kết với nhau đời đời kiếp kiếp, đến chết cũng không rời.

"Sợi chỉ đỏ? Hai người lại đợi một lát nhé." Hàn Phi để Tiểu Giả và Tiểu Vưu nhìn chằm chằm vào hai con rối, hắn lấy ra bầu bạn đi tới chỗ bọn chúng, cắt đứt mấy sợi chỉ đỏ, nhét vào ba lô của mình.

"Anh còn muốn lấy cả sợi chỉ đỏ của con rối?"

"Đây không phải là chúng tôi tự tìm đến nhé." Hàn Phi đứng trước mặt hai con rối, chắp tay vái lạy: "Chúc hai người bách niên giai lão, sớm sinh quý tử, ân tình của hai người tôi sẽ ghi nhớ kỹ, có cơ hội nhất định sẽ báo đáp."

Hàn Phi không quan tâm hai con rối có thể hiểu được hay không, hắn đi thẳng lên tầng 4.

Cánh cửa của căn phòng kỳ quái nhất hé mở, mọi thứ trong căn phòng tối om đã trở lại bình thường, tủ TV cũng đã về vị trí cũ.

"Anh thật sự muốn đi vào?"

Tiểu Giả cảm thấy nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nhưng anh ta căn bản không thể ngăn cản được Hàn Phi.

Khi anh ta đang nói, Hàn Phi đã quyết định xong, cất con dao gọi là bầu bạn đi, hắn ôm người giấy màu đỏ như máu bước vào nhà.

Cửa chống trộm rỉ sét phát ra tiếng kẽo kẹt, ngay cả tiếng xoay của trục cửa cũng rất quen thuộc với Hàn Phi, như thể hàng đêm hắn đều nghe thấy âm thanh này.

Vào nhà, Hàn Phi đã làm ra một hành động không ai ngờ tới, hắn nhắm mắt lại, không còn nghĩ đến cái chết và sợ hãi, thả lỏng bản thân, buông bỏ tất cả phòng bị.

Nếu có người công kích hắn một đòn chí mạng vào lúc này, có lẽ hắn sẽ không có thời gian để phản ứng, sẽ trực tiếp bị giết chết.

Hàn Phi tập trung toàn bộ sự chú ý trong tâm trí, hắn dành hết suy nghĩ của mình vào những mảnh ký ức duy nhất còn sót lại, để những chữ viết trên mỗi người giấy lưu lại ý thức của mình ở xung quanh.

Mỗi người đều có nhà của riêng mình, dù đã lâu lắm rồi chưa trở về và quên hết những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, nhưng khi bước chân vào nơi đó, nhiều thứ lãng quên sẽ được đánh thức, đây chính là điều đặc biệt của nhà.

Nó không chỉ đại diện cho một ngôi nhà được đúc bằng bê tông cốt thép, mà là một bông hoa được chăm sóc theo thời gian và năm tháng, dù cuộc đời có tăm tối, khi quay đầu nhìn lại, bông hoa ấy sẽ mang sắc màu đến thế giới của mình.

“Tôi đã đến đây rất nhiều lần.”

Nhiều cảm xúc đã thấm đẫm bản năng trong cơ thể Hàn Phi, hắn đi về phía trước, trong lòng cảm thấy sợ hãi, cô đơn, bất an, nhưng cũng cảm thấy một loại hạnh phúc được ỷ lại, được dựa dẫm.

Ngay cả khi nhắm mắt lại, Hàn Phi cũng đi tới được bên cạnh ghế sô pha, hắn ngồi ở góc xa, tựa hồ còn có những người khác ngồi ở chỗ trống.

Trong đầu chợt lóe lên một cảnh tượng, bảy người với ngoại hình và tính cách khác nhau đang ngồi chen chúc trên ghế sô pha, và mọi người cùng nhau xem TV.

Hàn Phi mở mắt ra, trên ghế sô pha trống rỗng chỉ có một mình hắn.

Trong lòng đột nhiên hơi khó chịu, Hàn Phi cảm giác mình đã mất đi một người rất quan trọng.

Che mặt lại, hai khuỷu tay Hàn Phi chống trên đầu gối, khi hắn bị giày vò vì mất trí nhớ, cảm thấy đau đớn, thì TV lại tự bật lên.

Tiếng dòng điện sột soạt vang lên, một ngôi nhà màu đen từ từ hiện ra giữa những bông tuyết đen trắng.

Ngôi nhà được xây dựng ở nơi sâu nhất của một khu rừng đen, có khi ngay cả những nhà thám hiểm lợi hại nhất cũng khó tìm tới được nơi này.

Xung quanh không có lối ra, ngôi nhà trơ trọi trong bóng tối.

Cánh cửa ngôi nhà chậm rãi được mở ra, trên màn hình xuất hiện một cô bé mặc quần áo đẫm máu.

Cô bé nhìn thấy Hàn Phi đã trở lại thì rất kích động, khuôn mặt biến dạng, sát khí tuôn trào.

Hàn Phi không biết tại sao cô bé này lại căm hận hắn đến vậy, hắn hoàn toàn không nhớ mình đã làm gì nó.

Cô bé mặc đồ đỏ muốn bước ra khỏi nhà, nhưng trên quần áo của nó có một vài cánh tay đứt lìa, nhìn từ xa thì dường như những cánh tay đó đang ngăn cản nó lại.

Cô bé bị sát khí chi phối gào thét, nó không cam lòng hét lớn, cuối cùng vẫn ngồi xuống và tiếp tục trò chơi đáng sợ.

Đây cũng là lần đầu tiên Hàn Phi đứng dưới góc nhìn của cô bé, nhìn vào bên trong căn phòng tối.

Sàn nhà, bức tường, trần nhà, ánh mắt quét qua, tất cả đều là màu máu đỏ.

Cô bé ngồi trong vũng máu lắp ghép từng mảnh thi thể không trọn vẹn, ngay cả khi những xác chết tách rời được ghép lại với nhau thì người cũng không thể tái sinh.

Cô bé cố gắng hết lần này đến lần khác cho đến khi nước mắt chảy ra từ đôi mắt méo mó vì hận ý, nó ngã nhào trên mảnh ghép cơ thể người và khóc trong bất lực.

“Hàn Phi! Mau trở về đi!” Tiểu Giả và Tiểu Vưu ở bên ngoài căn nhà thúc giục, nhưng Hàn Phi lúc này hoàn toàn không nghe thấy tiếng của bọn họ, chính hắn cũng không để ý, không biết từ lúc nào, mình đã đi tới trước màn hình TV rồi,

hắn ngồi xổm trước TV, khuôn mặt sắp chạm vào màn hình đến nơi, cơ thể như muốn hòa nhập vào trong đó.

Căn phòng đó thực sự rất tuyệt vọng, không thể nhìn thấy bất kỳ tia sáng nào, Hàn Phi cũng bị ảnh hưởng bởi sự tuyệt vọng đó, hắn cảm giác thân thể và linh hồn của mình đang không ngừng chìm xuống, mọi thứ của hắn dường như đều bị tuyệt vọng đó cuốn vào trong TV, trở thành một thành viên của ngôi nhà.

"Sự hiện hữu của mình không thay đổi bất cứ điều gì…"

Trong đầu xuất hiện một ý nghĩ như vậy, giọng nói của Tiểu Giả và Tiểu Vưu đã ở xa, nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên nghe thấy tiếng mèo kêu.

Con mèo bị thương chạy đến, nếu Hàn Phi không cứu, có lẽ nó đã chết trong chiếc tủ đó mấy ngày trước.

"Tiểu Bát?"

Môi khẽ thốt ra hai chữ, Hàn Phi cúi đầu nhìn về phía con mèo, đôi mắt cô bé mặc đồ đỏ hoàn toàn bị sát khí chi phối run lên, cô bé cũng nhìn vào một chỗ nào đó trong phòng tối.

Trong góc phòng luôn phủ đầy máu và bóng tối, có một chậu hoa nhỏ.

Chậu hoa không lớn, cũng không có bất kỳ bông hoa nào, bên trong chỉ là nửa chậu đất màu vàng sẫm.

Hạt giống vẫn chưa nảy mầm, nhưng so với toàn bộ căn phòng màu đen, ít nhất sự hiện diện của chậu hoa cũng đại diện cho một khả năng.

Cô bé mặc đồ đỏ rơi vào trạng thái điên cuồng từ từ đứng dậy khỏi vũng máu, làn váy kéo lê trên thi thể bị phá thành mảnh nhỏ, hai tay nâng chậu hoa trong góc lên.

Thế giới vẫn còn tăm tối, căn phòng vẫn còn tràn ngập mùi xác chết và tuyệt vọng, nhưng ít nhất sự xuất hiện của hắn đã mang đến một sự thay đổi nho nhỏ.

"Liệu hạt giống trên trần gian có nở thành bông hoa trong thế giới sâu hay không?"

Cô bé mặc đồ đỏ điên cuồng đang đứng trong phòng đen cầm chậu hoa, quay đầu nhìn Hàn Phi, đôi mắt bị sát khí chiếm cứ đã xuất hiện thân ảnh hắn.

Cô bé lần lượt di chuyển những thi thể đã được lắp ghép của mình tới ghế sô pha.

Ghế sô pha dài nhanh chóng được lấp đầy bởi bảy thi thể, khi chỉ còn một chỗ trống, cô bé giơ ngón tay chỉ vào Hàn Phi qua màn hình TV.

Màn hình TV dừng chiếu, khung cảnh bi thương tuyệt vọng giống như là một bức chân dung gia đình đặc biệt. Không biết mọi người đã chết bao nhiêu lần mới có thể chắp vá hoàn chỉnh lại với nhau.

"Hình như tôi nhớ."

Hình ảnh phát trên TV kết thúc ở đây, một cuộn băng ghi hình dính máu rơi xuống đất dưới tủ TV.

Hàn Phi vươn tay nhặt lên, đầu ngón tay vừa chạm vào, ở chỗ sâu trong đầu hắn truyền đến giọng nói xa lạ.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã đạt đến giai đoạn năm!"

Không quan tâm đến giọng nói trong đầu, Hàn Phi nhìn cuốn băng ghi hình, trên bìa có viết rất nhiều chữ.

"Nếu em đọc được những dòng chữ này, nghĩa là em vẫn là chính mình, không phải Phó Sinh, cũng không phải linh hồn của tiếng cười điên cuồng."

"Những ngày này anh rất lo lắng, liệu chúng ta có từ từ mất đi những người quan trọng và lạc đường trong thành phố này không."

"Nhưng sau đó anh phát hiện ra rằng không phải ai chúng ta gặp nói quên là có thể quên, chính là nhờ gặp những người đó mà chúng ta mới có được bản thân như hiện tại."

"Hi vọng em có thể nghe được thanh âm của chúng tôi, đừng hoài nghi, đừng dao động, ít nhất chúng tôi đều nhớ

được em, nhớ được tên của em, nhớ rõ dáng vẻ vì người khác quên mình của em."

Trong đầu Hàn Phi, hình ảnh hắn một mình ngồi xem TV với bảy cô hồn ngày càng rõ ràng, tấm màn đen che mờ ký ức đã xuất hiện ngày càng nhiều vết nứt.

"Mình đã nhìn thấy bức ảnh của cô bé này trong phòng của viện trưởng Phó. Trong bức ảnh bình thường, cô bé đang ôm một chậu hoa chưa nở. Khi rời khỏi phòng, mình còn thấy bức ảnh sau khi dị biến. Cô bé này đang bò ra từ trong bụng máu thịt của người khác."

"Ở thành phố này, ngoại trừ người thợ hàng mã, tất cả những người họ Phó không ai có thể tin tưởng được, những lời viện trưởng Phó nói ra tuyệt đối cũng không thể tin. Cô bé trong bức ảnh có lẽ không phải người nhà ông ta, mà là người nhà của mình! Căn nhà đó cũng không phải là nhà của ông ta, mà là nhà của mình!"

Băng ghi hình và người giấy màu máu rất quan trọng đối với Hàn Phi, chỉ cần chạm vào hai thứ này là hắn sẽ cảm thấy an tâm, như có gia đình ở bên cạnh.

"Hàn Phi, đi được chưa? Chẳng lẽ anh định qua đêm ở đây luôn à?" Tiểu Giả lo lắng khi thấy Hàn Phi đã hoàn toàn dung nhập vào bóng tối.

"Được rồi." Hàn Phi đứng dậy liếc nhìn xung quanh, sau đó đi tới bên cửa sổ, cầm một chậu hoa lên.

Hắn cào trong lớp đất tơi xốp một lúc lâu, rồi lấy ra một hạt giống màu đỏ như máu giống như một trái tim.

"Thật sự có đồ vật trong chậu hoa?"

Cất hạt giống đi, Hàn Phi cùng đồng đội đi xuống tầng, trong khi hai con rối cứ một mực bám theo họ.

Cánh cửa hành lang đã bị con quái vật màu máu phá hủy, ánh sáng đỏ sẫm chiếu vào tòa nhà tối tăm.

Cư xá Hạnh Phúc đã thay đổi về diện mạo vào lần đầu tiên Hàn Phi đến, toàn bộ cư xá bị màu máu bao trùm, dường như có một con mắt đỏ rực to lớn trên bầu trời đêm.

“Thế giới nơi ma quỷ sống chính là thế giới tầng sâu. Cư xá này nằm ở giao giới giữa thế giới tầng sâu và hiện thực. Nếu những kẻ đứng sau muốn ngăn chặn hoàn toàn hai thế giới, bọn họ nhất định sẽ hủy diệt nơi này.”

Hàn Phi còn chưa có năng lực để tham gia vào những chuyện đó, lúc này hắn giống như một nhân chứng, đứng nhìn lịch sử tái diễn ở thành phố này.

Lặng lẽ bước ra khỏi hành lang, hai con rối không đuổi theo, ba người Hàn Phi đi vào lối đi giữa tòa nhà số 1 và tòa nhà số 10. Bọn họ không bị bất kỳ trở ngại nào, rời khỏi cư xá Hạnh Phúc một cách dễ dàng.

Màu máu biến mất sau lưng, màn đêm tối như mực bao phủ mấy người.

“Cuối cùng cũng thoát được!” Tiểu Giả dựa vào bốt điện thoại, hai tay không ngừng run rẩy, chân cũng đã mềm nhũn.

“Bây giờ chưa phải lúc để nghỉ ngơi.”

Hàn Phi kéo Tiểu Giả và Tiểu Vưu đi vào một con hẻm nhỏ vắng vẻ, một chiếc taxi đen kịt chậm rãi chạy nhanh ra, Lý Quả Nhi đã đợi bọn họ rất lâu: “Tại sao lại đi lâu như vậy chứ?”

“Cứu một đứa nhỏ, trên đường đi chúng ta sẽ nói chuyện.” Hàn Phi ngồi ở ghế phụ, trong ngực còn ôm người giấy màu máu.

“Cô ấy có đáng tin không?” Lý Quả Nhi là tội phạm bị truy nã, tạm thời không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

“Tôi sẽ hỏi ý kiến của cô ấy trước.” Hàn Phi kiên nhẫn nói chuyện với Tiểu Vưu trong xe, hắn bất ngờ nhận ra rằng mình dường như còn có thiên phú thuyết phục, không mất nhiều thời gian để cô ấy gia nhập cùng bọn họ.

Tiểu Vưu chỉ là một người bình thường, nhưng mẹ cô ấy thì khác, bà là một “con quỷ” có thể mang theo ra ngoài được, điều quan trọng nhất là bà còn có thể sử dụng điện thoại di động của mình để kéo những người đặc biệt vào thế giới tầng sâu.

Sau khi xác định có thể tin tưởng được Tiểu Vưu, Lý Quả Nhi không nói thêm gì nữa, cô ấy chỉ đưa thư mời của công viên vui chơi cho Hàn Phi.

Điều chỉnh góc độ, Hàn Phi nhờ đèn trong xe nhìn thấy con số trên thư mời —— 30.

"Tôi nhớ lúc trước điểm tích lũy hình như là 23? Sao lại đột nhiên tăng nhiều như vậy?" Con quỷ treo cổ không mạnh bằng thi thể cậu bé, cho nên không thể trực tiếp tăng thêm 7 điểm. Hàn Phi nghi ngờ vợ chồng con rối và người giấy cũng cho mình điểm tích lũy.

"Tôi còn thấy kỳ quái? Chỉ ngồi ở trong xe chờ, điểm tích lũy sẽ tự tăng lên, có cảm giác như mình đang nằm trên chiến thắng vậy." Lý Quả Nhi lại đặt thư mời ngay ngắn: "Kế hoạch tiếp theo của anh là gì?"

"Chuyến này đã thu hoạch được không ít thứ, tôi cũng cần phải từ từ tiêu hóa." Hàn Phi lật xem kịch bản mà hắn viết: "Đúng rồi, cô có biết nơi nào có âm trạch tương đối nổi tiếng không?"

"Âm trạch?" Lý Quả Nhi nhướng mày: "Anh muốn làm gì?

"Kết hôn." Hàn Phi cúi đầu thản nhiên đáp.

Chương 669: Buộc chỉ đỏ

Bàn tay cầm vô lăng của Lý Quả Nhi suýt chút nữa buông ra, cô rất nghi hoặc có phải tai mình có vấn đề không.

Tiểu Giả và Tiểu Vưu ở ghế sau cũng trừng to mắt, trong xe lập tức trở nên yên tĩnh.

Việc Hàn Phi tìm muốn tìm âm trạch cũng không phải là chuyện quá đáng, điều mà mọi người không ngờ tới chính là lý do mà hắn tìm.

Nắm chặt vô lăng, sau khi Lý Quả Nhi xác định đây là đường về nhà, liền giảm tốc độ: "Anh hãy để tôi nghỉ một cái, bây giờ cả hai chúng ta đều đang bị cảnh sát truy nã, bị kẻ thù truy giết, bị quỷ quái truy đuổi, anh có chắc muốn kết hôn trong một hoàn cảnh khó khăn như vậy không? Vẫn muốn đến âm trạch cử hành hôn lễ? Cho tôi nhiều chuyện hỏi thêm một chuyện nữa, cô dâu của anh là ai?"

Đối mặt với những câu hỏi không ngừng nghỉ của Lý Quả Nhi, Hàn Phi cúi đầu, ánh mắt hơi phức tạp: "Không nhớ nữa."

"Đến cô dâu là ai mà anh còn không biết, vậy mà còn muốn kết hôn với người ta?" Lý Quả Nhi chấn kinh, nếu như không phải đang lái xe, cô đã túm lấy cổ áo Hàn Phi, lắc mạnh cho hắn tỉnh táo lại: "Bây giờ quả thực là đề xướng tự do kết hôn, nhưng anh cũng không thể chạy vào âm trạch mà kết hôn với một con quỷ xa lạ chứ!"

"Đúng đấy, đến lúc đó tôi gọi đối phương một tiếng chị dâu, có lẽ nửa đêm cũng gặp ác mộng." Tiểu Giả cũng cảm thấy Hàn Phi càng ngày càng khó tin: "Anh hai à, anh đừng có thấy người ta cưới quỷ thành công rồi, anh cũng muốn làm theo, ngộ nhỡ mời đến một bà già trăm tuổi thì làm sao? Chúng ta có thể ở rể, nhưng cũng không thể để mình chịu ủy khuất quá được."

Tiểu Vưu cuối cùng đã không dám nói nữa, cô chỉ ôm điện thoại di động của mẹ, có chút muốn xuống xe.

“Mọi người yên tâm, tôi có sự chắc chắc nhất định thì mới làm.” Hàn Phi vẫn không ngẩng đầu lên, chăm chú lật xem kịch bản, rất nhanh hắn đã phát hiện ra một câu chuyện trong kịch bản.

“Câu chuyện số 51 - nhà tổ, hai chị em sống trong căn nhà cũ do bố mẹ để lại, chị gái ban ngày ra ngoài đi làm, em trai ban đêm ra ngoài đi làm, nhưng bắt đầu từ một ngày nào đó, em trai không bao giờ ra ngoài nữa, chị gái cũng trở thành một người điên.”

“Có người nói là do em trai đã yêu chị gái, chị gái đã lỡ tay giết chết em trai; có người nói là công viên vui chơi muốn lấy mảnh đất đó, em trai bán nhà tổ đi, lừa gạt chị gái; còn có người nói chị gái được thừa hưởng thiên phú y học của bố mình, làm việc trong một công ty dược phẩm. Bởi vì cô phát hiện ra một loại thuốc phát triển đại não, kết quả là bị công ty thù địch uy hiếp, đối phương đã giết chết em trai cô, tiêm cho cô ấy một loại thuốc nào đó, biến cô trở thành một người điên.”

“Cho dù là vì lý do gì, cái kết của câu chuyện vẫn không thay đổi. Kể từ sau khi chị gái điên mất tích, ngôi nhà tổ gần công viên vui chơi đã bị bỏ hoang. Người qua đường đi ngang qua, thỉnh thoảng sẽ nghe thấy trong nhà vang lên tiếng băm thịt.”

“Trên này đều là truyền thuyết. Khi tôi đến kiểm tra thực tế, đã phát hiện ra nhiều chuyện cổ quái hơn.”

“Ban ngày tôi đã tìm khắp xung quanh công viên vui chơi mà cũng không không thể tìm thấy ngôi nhà tổ trong câu chuyện kỳ lạ, nhưng đến đêm khuya, tòa nhà quỷ dị đó lại tự xuất hiện.”

Trong kịch bản không nói rõ vị trí chính xác của ngôi nhà tổ, mà chỉ nói rằng nó được xây dựng gần công viên vui chơi.

“Mọi người có nghe ai nhắc đến, gần công viên vui chơi có một ngôi nhà cổ chỉ xuất hiện vào ban đêm không?” Khi

những người trên xe còn chưa thoát khỏi chủ đề kết hôn, Hàn Phi đã đại khái xác định địa điểm tổ chức hôn lễ.

"Tốt nhất không nên đến công viên vui chơi vào ban đêm, bất kể là nhân viên của công viên hay là ác quỷ lang thang, đều là mối đe dọa lớn đối với chúng ta." Lý Quả Nhi tập trung lái xe: "Đây là sự đồng thuận của những người tham gia trò chơi."

"Nhưng ngôi nhà tổ đó chỉ xuất hiện vào ban đêm, tôi đã đọc hết tất cả kịch bản, xem ra chỉ có nơi đó là nơi thích hợp nhất để cưới quỷ." Hàn Phi nhìn người giấy màu máu đặt trên đùi, giữa hắn và người giấy dường như cũng tồn tại mối quan hệ nào đó, đối phương dường như cũng muốn đến: "Nói không chừng tôi còn có thể tìm thấy một số phần khiếm khuyết còn lại của người giấy ở đó, ghép nó lại hoàn chỉnh."

"Câu chuyện kỳ lạ mà anh nói trước đây tôi cũng đã từng nghe qua, hình như có người tham gia trò chơi đã từng đi khám phá nó, nhưng sau đó những người kia dường như đã bị nhiễm nguyền rủa, mỗi một người đều chết rất thê thảm." Lý Quả Nhi có vẻ lo lắng Hàn Phi hiểu lầm, còn đặc biệt nói thêm một câu: "Tôi không có ý dọa anh, tất cả những tòa nhà chỉ xuất hiện vào ban đêm đều rất nguy hiểm, 80% trong số đó có ác quỷ sinh sống."

"Hàn Phi, hay là chúng ta hãy tính kế lâu dài? Hôm nay mọi người đã đủ mệt rồi, chúng ta trở về nghỉ ngơi trước?" Tiểu Giả phát hiện khoảng cách giữa một người bình thường như mình với Hàn Phi quá lớn, người bình thường nhìn thấy người khác cưới quỷ, đều tránh càng xa càng tốt, còn hắn nhìn thấy người khác cưới quỷ, thì giống như ghen tị với người ta vậy, chính mình cũng phải thử mới được.

"Cách 100 điểm qua cửa vẫn còn 70 điểm nữa, chúng ta không thể lãng phí thời gian giới hạn của mình cho việc ngủ." Hàn Phi biết rất rõ rằng hầu hết quỷ chỉ xuất hiện vào ban đêm, bọn họ muốn đạt được 100 điểm nhanh hơn F, thì buộc phải tận dụng tốt thời gian ban đêm này.

"Được rồi, vậy thì đến gần công viên xem thử." Lý Quả Nhi quay đầu xe: "Chúng ta có một phương tiện có thể lái

trong đêm tối, tốt hơn nhiều so với hoàn cảnh của những người tham gia trò chơi khác, ít nhất không đánh lại được vẫn còn cơ hội chạy trốn."

Chỉ mới ở cùng nhau vài ngày, Lý Quả Nhi đã trở nên rất tin tưởng Hàn Phi, cô tôn trọng quyết định của hắn, cũng sẽ làm theo lời khuyên của hắn, chỉ cần không quá đáng thì sẽ đều tìm cách thỏa mãn.

Đôi khi cô cũng không biết tại sao mình lại làm như vậy, có thể là do cô luôn bị cảnh sát truy nã, không có ai để tin tưởng, kết quả là Hàn Phi đột nhiên xuất hiện vào lúc này, sẵn sàng giúp đỡ cô, cùng nhau tiến về phía trước.

Chiếc taxi chạy nhanh qua đêm đen, xuyên qua những tòa nhà u ám.

Càng đến gần công viên vui chơi, các tòa nhà xung quanh càng trở nên trừu tượng và quỷ dị, như thể chúng bước vào cơn ác mộng từ hiện thực.

Bầu không khí bên ngoài xe trở nên kỳ quái, nhưng không ai trong xe muốn chạy trốn, đội ngũ được thành lập tạm thời này còn "chắc chắn" hơn tưởng tượng rất nhiều.

Trời đã về khuya, xung quanh xuất hiện một làn sương mờ ảo.

Hàn Phi yên lặng ngồi ở ghế lái phụ, ngơ ngác nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ xe.

Chiếc taxi chạy ngang qua cư xá nơi hắn sinh sống đầu tiên, vòng qua tòa nhà dân cư và đến phía sau cư xá.

"Ở đây……"

"Chuyện gì vậy?"

"Khi tỉnh lại trong bệnh viện, bị một người tự xưng là mẹ mình đưa đến đây, tôi còn ở đây một đêm, suýt nữa thì chết trong đó." Hàn Phi ngồi trong xe, nhìn về phía tòa nhà cao tầng xa xăm, một căn nhà của một hộ gia đình nào đó vẫn sáng đèn, hình như có người vẫn luôn đứng ở đó.

“Bố mẹ nuôi của anh muốn giết anh ư?” Tiểu Giả có chút tò mò.

“Không phải, căn nhà mà họ ở bị quỷ ám.” Hàn Phi lắc đầu: “Chính xác mà nói, trong cư xá đó có rất nhiều quỷ ẩn nấp.”

“Vậy hay là chúng ta đón bố mẹ nuôi của anh ra ngoài?” Tiểu Giả là có ý tốt, nhưng sau khi nói xong lại phát hiện vẻ mặt của Hàn Phi rất kỳ quái: “Tôi nói sai gì sao?”

“Bố nuôi của tôi là một bác sĩ pháp y khá giỏi ở thành phố này, công việc của mẹ tôi thì tôi không biết, hai người họ đã xử lý ít nhất năm thi thể sau lưng tôi. Bây giờ tôi cũng không chắc những thi thể đó có phải do tôi giết không, bọn họ đang giúp tôi xử lý, hay là bọn họ giết, muốn đổ cho tôi.” Hàn Phi nói xong, Tiểu Giả mồ hôi lạnh toát ra, đây là bối cảnh gia đình gì vậy?

“Hãy coi như tôi chưa nói gì.” Hàn Phi có thành tựu như hiện tại, không thể tách rời với việc tu dưỡng của gia đình và ảnh hưởng của môi trường sống. Thậm chí Tiểu Giả còn nghĩ tới điển cố [Ba lần chuyển nhà của Mạnh mẫu].

“Khu vực rộng lớn này là khu vực đang phát triển, về cơ bản là những ngôi nhà cổ, ngôi nhà tổ mà chúng ta đang tìm kiếm đã từng xuất hiện ở đây.” Giọng nói của Lý Quả Nhi thay đổi: “Nhưng tôi có một tin xấu muốn nói với anh, đứng trên nóc tòa nhà ở của anh, có thể nhìn thấy khu vực này, chúng ta rất có thể sẽ bị người nhà anh nhìn thấy.”

“Không sao, động tác của chúng ta nhanh một chút là được.”

Sau khi trao đổi với Hàn Phi xong, Lý Quả Nhi lái xe rẽ vào một con đường nhỏ, hai bên đường là những tòa nhà thấp ba bốn tầng, trông rất cũ nát.

“Thành phố sắp giải phóng mặt bằng, những người này vì để có thêm chút tiền đền bù, đều lần lượt xây dựng thêm lên trên, tạo ra một số lượng lớn các tòa nhà nguy hiểm, cũng đã xảy ra rất nhiều chuyện không hay.”

Lý Quả Nhi điều khiển xe đi loanh quanh giữa một tòa nhà lớn thấp tầng rất lâu, khi cô rẽ vào một ngã ba đường, đồng hồ điện tử trên xe đột nhiên ngừng chuyển động!

"Đường… không có rồi?"

Cuối con đường gồ ghề gập ghềnh xuất hiện một tòa nhà nhỏ ba tầng màu xám đất, tầng 1 và tầng 2 mang phong cách của mấy chục năm trước, tầng 3 phía trên có vẻ như đã bị che lấp.

Tòa nhà này nối liền với các tòa nhà hai bên, tạo thành một ngõ cụt.

"Nó chính là nhà tổ trong câu chuyện kì lạ đó à? Không giống với trong tưởng tượng của tôi lắm." Hai tay Tiểu Giả nắm lấy ba lô, hơi chút căng thẳng.

"Chuẩn bị xuống xe." Hàn Phi không có bất kì lời thừa thãi nào, chờ sau khi xe taxi dừng hẳn, lập tức nắm lấy cửa, hắn giống như cảnh sát hình sự tham gia truy bắt tội phạm, ánh mắt vừa đến hiện trường liền phát sinh thay đổi.

"Lý Quả Nhi ở trong xe canh giữ, những người khác đi sát theo tôi." Hàn Phi ra hiệu cho mọi người, sau đó mở cửa xe, cầm người giấy đi về phía toà nhà được xây dựng ở tận cùng ngõ cụt.

"Cứ cảm thấy chúng ta thiên đường có đường thì không lên, địa ngục không cửa thì cứ xông vào." Tiểu Giả đang không ngừng lẩm bẩm trong khi xách balo.

Đá tung cánh cửa, Hàn Phi cầm con dao trên tay tiến lên, tòa nhà này đã lâu không có người ở, bụi dày bám đầy sàn nhà và đồ đạc, nhưng điều khiến người ta cảm thấy kỳ lạ là trong nhà không có mùi gì lạ, lại còn thoang thoảng một mùi thơm.

"Mọi người có ngửi thấy mùi thịt thơm không?" Hàn Phi đứng ở phòng khách tầng một, tay cầm bầu bạn, trên người mặc âu phục màu đen, toát ra một tia lạnh lùng cùng nguy hiểm.

"Còn có mùi thơm, hình như có người đang nấu ăn trong phòng bếp." Tiểu Giả rụt cổ: "Hàn Phi, anh hiểu biết nhiều,

anh thấy mùi này có phải là mùi thịt không?"

"Sau 0 giờ nửa đêm thực lực của tất cả quỷ đều sẽ tăng cường hơn, đừng lãng phí thời gian, chúng ta hãy kiểm tra căn nhà cũ này trước, sau đó nhanh chóng hoàn thành nghi thức." Mới vào tòa nhà chưa được một phút, Hàn Phi đã có một cảm giác rất tồi tệ.

Âm khí ở đây quá nặng, những giọt nước sẫm màu đọng trên da, tất cả đồ đạc, vật dụng trang trí đều là màu da, có rất nhiều thứ đã mục nát biến chất, nhưng trong không khí lại chỉ có mùi thịt thơm.

"Hàn Phi! Anh nhìn đây!" Tiểu Vưu chỉ vào cầu thang dẫn lên tầng hai, nơi có một tấm biển gỗ có đủ các thể loại chữ tử viết trên đó, rất đáng sợ: "Vừa rồi tôi đã định qua đó, nhưng mẹ tôi đã ngăn tôi lại, bà rất bất an."

Nhìn chằm chằm tấm biển gỗ một hồi, Hàn Phi cùng người giấy trong tay đồng thời chớp mắt: "Chữ tử quen thuộc quá, sao lại có cảm giác về nhà ở đây vậy?"

"Quen thuộc? Tôi không dám tưởng tượng được tuổi thơ của anh đã trải qua những gì nữa?" Tiểu Giả lắc lắc đầu: "Anh tốt nhất nên cẩn thận một chút, không phải Lý Quả Nhi đã nói có rất nhiều người vào trong nhà đã bị nguyền rủa hay sao? Có thể trong ngôi nhà cổ này thực sự ẩn chứa một nguyền rủa rất khủng khiếp! Mấy bộ phim kinh dị đều đã diễn rồi đó, không tuân theo…"

Tiểu Giả còn chưa nói xong, Hàn Phi đã đặt tấm ván sang một bên và kéo anh ta lên tầng.

"Các đạo cụ cần thiết để cưới quỷ đều ở trong ba lô, cậu đi lên đây với tôi đi."

"Lần sau anh có thể nói trước một tiếng, rồi hãy kéo tôi đi được không!"

"Vậy thì đợi lần sau đi."

Hàn Phi bước lên cầu thang gỗ, vừa đi được nửa đường đã dừng lại.

“Phát hiện ra gì sao?” Tiểu Giả trốn sau lưng Hàn Phi, đến nói cũng rất cẩn thận.

“Cậu hãy chú ý lắng nghe.”

Cả hai người đều không nhúc nhích, nhưng trong nhà lại có tiếng “bốp”, “bốp”, như có người đang băm thịt ở trên tầng.

“Thỉnh thoảng có người qua đường nghe thấy tiếng băm thịt từ nhà cổ.” Hàn Phi vẫn nhớ lời miêu tả trong kịch bản.

“Anh thấy có phải em trai muốn bán nhà tổ, nhưng chị gái không cho phép, rồi trong lúc cãi vã, chị gái đã lỡ tay giết chết em trai không?”

“Vậy nên có mùi thịt thơm?”

“Anh đừng có nói đáng sợ như vậy!” Tiểu Giả nhét con mèo xấu xí của Hàn Phi vào lòng mình, trong ngôi nhà tổ lạnh lẽo này, chỉ có con mèo xấu xí mới có thể mang lại cho anh ta một chút ấm áp.

Khi lên đến tầng hai, Hàn Phi thấy nơi đây đã được bố trí thành linh đường, trên bàn cúng bày đầy các loại thịt thối rữa và hoa quả, nhưng lại không nhìn thấy người được cúng tế.

Không có ảnh, không có chữ viết, trên bàn cúng chỉ có một chiếc túi xách của một người phụ nữ.

Hàn Phi vươn tay mở chiếc túi ra, bên trong khá dày, có đủ các thể loại ảnh của phụ nữ.

Những người phụ nữ đó hẳn là đã từng rất xinh đẹp, nhưng thật đáng tiếc những bức ảnh đó là chụp lại bộ dạng của bọn họ khi chết.

Niềm hi vọng trong mắt đã sớm biến mất, chỉ còn lại tuyệt vọng và nguyền rủa.

“Cái bàn cúng này dùng để cúng tế những người phụ nữ đó á?” Chỉ nhìn mấy tấm ảnh, Tiểu Giả đã cảm thấy lạnh sống lưng: “Ở đây chắc chắn phải có hơn một người chết rồi! Hàn Phi, hay là chúng ta quay về đi?”

“Bây giờ đi về, cậu bảo tôi đến nhà cậu để cử hành nghi thức cưới quỷ chắc?” Hàn Phi liếc nhìn Tiểu Giả.

“Vậy, vậy anh đã nói như thế, tôi cảm thấy phong thủy ở đây cũng rất tốt.”

“Đi lấy mấy cây nến trắng trên bàn đến đây, dẫn hồn vào nhà cần đến chúng.” Hàn Phi thuộc lòng tất cả các bước để cưới quỷ, hắn cúi đầu nhìn xuống những bức ảnh, tất cả những người chết hắn đều không có ấn tượng, những người phụ nữ này cũng đều không phải là người mà hắn muốn tìm kiếm: “Có khi nào sẽ chiêu đến những thứ khác không?”

Mùi thịt thơm trong không khí dường như đã trở nên nồng đậm hơn, Hàn Phi không dám lãng phí thời gian, từ trong ba lô lấy ra tờ giấy màu vàng có ghi các bước cưới quỷ.

“Tôi nhớ khi con rối cưới quỷ, cần dùng chỉ đỏ để buộc lại, chúng ta không có con rối cũng không có chỉ đỏ, hay là chờ một ngày đẹp trời khác rồi quay lại?” Tiểu Giả vẫn muốn giãy giụa thêm một chút, anh ta cảm thấy Hàn Phi thực sự quá điên rồ.

“Không sao, tôi có mang rồi.” Hàn Phi buộc sợi chỉ đỏ lấy từ con rối vào thân người giấy màu máu, sau đó đầu còn lại quấn quanh ngón tay mình.

Chương 670: Bạn biết quá khứ của tôi, tôi hứa tương lai với bạn

“Cưới quỷ được chia làm ba bước, dẫn hồn, chiêu hồn và hồi hồn, bất kỳ bước nào trong ba bước này có vấn đề sẽ gây ra hậu quả vô cùng khủng khiếp.”

Tất cả các nghi thức liên quan đến quỷ, nếu thành công thì tốt, nhưng một khi thất bại thì toàn bộ những người tham gia nghi thức đều có thể sẽ phải hy sinh mạng sống của mình.

Cũng chính vì nguy hiểm như vậy, rất nhiều nghi thức bị cấm kỵ ở thành phố này, những tên tín ngưỡng quỷ thần cũng rất ít người thích.

“Hàn Phi, bây giờ hối hận cũng chưa muộn.” Tiểu Giả nhìn Hàn Phi, người đàn ông trước mặt này đang ở phía trước một cái bàn cúng trong một căn nhà âm trạch, trói hai tay của mình vào với người giấy, cảnh tượng này trông vô cùng quỷ dị .

“Sau khi nghi thức chính thức bắt đầu, cậu và Tiểu Vưu rời đi trước, tôi ở đây một mình là được. Nếu như nửa tiếng sau tôi vẫn chưa ra ngoài, mọi người hãy vào kiểm tra.” Hàn Phi dọn dẹp sạch sẽ bàn cúng: “Cậu mang theo bật lửa chưa? Mang theo những cây nến trắng này đặt chúng từ ngã tư đường đến cổng của căn nhà âm trạch này.”

“Tôi đi đây, anh ở đây một mình được không vậy?”

“Đừng lo lắng cho tôi, tôi hiện tại rất tốt.” Hàn Phi đặt người giấy lên cánh tay mình, đúng là có cảm giác gắn bó keo sơn.

“Vậy thì anh hãy cẩn thận.” Tiểu Giả đặt ba lô xuống, ôm đống nến trắng chạy ra khỏi nhà.

Trên tầng hai chỉ còn lại có Hàn Phi, hắn lẳng lặng liếc nhìn người giấy màu máu.

“Hiện tại chỉ còn có chúng ta.”

Tay trái là bầu bạn, tay phải là người giấy có ngưng tụ những kí ức đặc biệt, Hàn Phi đeo ba lô, một mình bước lên tầng ba.

Tiếng băm thịt từ trên tầng truyền ra, nếu như Tiểu Giả ở đây, Hàn Phi còn phải phân tâm chăm sóc cho anh ta.

Bây giờ Tiểu Giả đã đi, Hàn Phi có thể tự tin đi thăm dò rồi.

Con mèo xấu xí rất ngoan nhảy lên vai Hàn Phi, sau đó tự mình chui vào trong ba lô, chỉ lộ ra cái đầu. Sau khi đi vào tòa nhà nguyền rủa này nó liền trở nên rất ngoan ngoãn, có vẻ như bà chủ ở đây rất độc ác, chỉ cần nó cư xử tốt sẽ không bị biến thành súp mèo.

Men theo cầu thang đi lên trên, Hàn Phi lên đến tầng 3 là tầng được xây thêm, cảnh tượng trước mắt khiến hắn có chút kinh ngạc.

Trong tòa nhà cổ này, tầng một là chỗ ở bình thường, tầng hai bị bố trí thành linh đường, còn tầng ba thì bố trí thành phòng tân hôn.

"Nhà tổ này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Chuyện hỉ gặp chuyện tang thật không may mắn, nhưng đây lại chính là cách bố trí nội thất của tòa nhà này.

Tiếng băm thịt càng lúc càng lớn, thần sắc Hàn Phi cũng hơi hoảng hốt, ngoài tiếng băm thịt, hắn còn mơ hồ nghe thấy những giọng nói khác, giống như là hai người đàn ông đang nói chuyện.

"Còn ai khác trong tòa nhà không?"

Cũng chính lúc tiếng nói chuyện của hai người đàn ông vang lên, người giấy trong tay Hàn Phi đã mở mắt ra.

Nấp bên cạnh tủ quần áo có chữ Hỉ lớn màu đỏ, Hàn Phi nhìn về nơi phát ra giọng nói. Trên ghế sô pha trong phòng khách ở tầng ba, có một người đàn ông mặc bộ quần áo thể thao hàng hiệu, thân hình cao lớn khôi ngô, ngũ quan đứng đắn, khiến người ta có cảm giác khí tiết chính trực lẫm liệt.

“Từ Phi, người đã chết rồi, nếu như anh không muốn ngồi tù thì hãy làm theo lời tôi đi.”

Thật khó tưởng tượng, những lời nói lạnh lẽo như vậy lại có thể phát ra từ miệng của người đàn ông tỏa nắng ấm áp ấy.

“Ban đầu chúng ta không nói là sẽ giết người mà!” Một người đàn ông cao gầy đứng bên cạnh ghế sô pha, trong mắt anh ta đầy màu máu, trên cổ nổi đầy gân xanh, không biết là do sợ hãi hay lý do gì khác, mà cả người anh ta đang ở trong trạng thái rất cáu kỉnh.

“Đừng la lên, anh đang muốn thu hút tất cả những người hàng xóm xung quanh đến à?” Người đàn ông mặc đồ thể thao vươn vai, nụ cười giễu cợt hiện lên trên khuôn mặt chính trực: “Người phụ nữ đã chết thử thuốc mới của chị gái anh, anh chỉ cần đẩy tất cả mọi thứ lên chị gái mình là được rồi.”

“Bác sĩ pháp y sẽ kiểm tra thuốc…”

“Chuyện còn lại anh không cần lo, thứ tôi cần là chị anh đừng chạy ra làm loạn.” Người đàn ông gác chân lên bàn trà, giày đặt ngay cạnh tách trà của Từ Phi: “Thuốc là anh bỏ vào, tôi chỉ tham gia một cách thụ động chơi cho vui, cho dù cuối cùng làm lớn chuyện, anh cảm thấy kết cục của hai chúng ta ai sẽ tốt hơn?”

“Phó Đông, anh đừng có ép người quá đáng.”

“Tôi chỉ đang nói với anh những chuyện rất hiện thực thôi, mặc dù người nhà của tôi luôn có ý kiến với tôi, nhưng nếu có chuyện gì xảy ra, bọn họ cho dù là để duy trì hình ảnh của công ty, cũng nhất định sẽ giúp tôi.” Người đàn ông cười híp mắt nhìn Từ Phi: “Bố tôi là một người hồ đồ, công ty sớm muộn gì cũng sẽ là của tôi, tôi sẽ giúp anh san phẳng đường đi.”

Người đàn ông cao gầy có vẻ hơi bị thuyết phục rồi, anh ta lấy ra một chiếc áo mưa trong gói màu đen, vô cùng tốn sức mặc vào.

“Thế mới đúng chú, chúng ta đã chơi rất nhiều người tham gia thử nghiệm, hầu hết bọn họ ngay cả trong giấc mơ xảy ra chuyện gì cũng không biết, người phụ nữ đó phản kháng lại

cũng chỉ là tai nạn, chúng ta chỉ cần giải quyết tai nạn này, tất cả sai lầm đều có thể bù đắp.” Người đàn ông được gọi là Phó Đông mở ví tiền, lại lấy ra một tấm thẻ đưa cho Từ Phi: “Anh đưa ra quyết định này thật không dễ dàng, số tiền này anh mang đi tiêu, chịu khó thư giãn một chút.”

Từ Phi mặc áo mưa sau một hồi do dự, đưa tay về phía Phó Đông, lúc này Phó Đông lại thu lại tấm thẻ một chút: “Anh có thể chơi thế nào cũng được, nhưng nếu có đi vào rồi, tất cả mọi thứ anh sẽ không thể tận hưởng nó nữa.”

“Tôi hỏi lại anh một lần cuối cùng, không còn cách nào khác sao?” Hai mắt Từ Phi đỏ ngầu, lương tâm cùng nội tâm sợ hãi tham lam đang tiến hành trận chiến cuối cùng.

“Chị gái anh phụ trách điều trị cho tất cả các bệnh nhân nữ ở khu A, cũng như thử nghiệm các loại thuốc mới, cô ấy hẳn là đã phát hiện ra vấn đề rồi. Nữ bệnh nhân đó bản thân đã mắc bệnh tâm thần nặng, trong quá trình điều trị ý thức tầng sâu lại bị chúng ta tra tấn chơi đùa, thuốc mới đã không có tác dụng nữa rồi.” Phó Đông vô cùng điềm tĩnh nói những chuyện bẩn thỉu.

“Người làm những chuyện đó chỉ có anh, đừng có kéo tôi vào.”

“Người khác sẽ không quan tâm đâu, tốt hơn hết anh nên tiếp tục cầm tiền làm việc đi.” Nụ cười trên mặt Phó Đông từ từ biến mất: “Tôi có thể xáo trộn hồ sơ và dữ liệu trong máy tính, nhưng trí nhớ trong não người cần anh loại bỏ. Hãy giấu kĩ thuốc và thuốc tiêm mà tôi đã đưa cho anh, nhớ đưa chúng cho chị gái anh dùng mỗi ngày, dần dần cô ấy sẽ quên những chuyện này thôi.”

“Anh có chắc những loại thuốc đó chỉ là để xóa trí nhớ không?” Từ Phi mặc áo mưa, trong mắt hiện lên một tia do dự: “Mấy ngày nay chị tôi sau khi uống những loại thuốc đó, trạng thái tinh thần vô cùng kém, tính khí thay đổi đáng kể.”

“Có tác dụng phụ là chuyện bình thường.” Phó Đông lại ngồi dậy tử tế: “Mau đi đánh thức chị anh dậy đi, đã đến lúc cô ấy phải uống thuốc rồi.”

Tiếng dao băm thịt trong bếp càng lúc càng nhanh, nhưng hai người đàn ông trong phòng dường như hoàn toàn không nghe thấy, còn đang bày mưu tính kế đủ thứ ghê tởm.

Hàn Phi nấp bên cạnh tủ, trong đầu ghi nhớ lại tất cả.

Nữ chủ của căn nhà tổ này cũng họ Từ, là chị gái của Từ Phi, giữ một vị trí rất quan trọng trong một công ty dược phẩm, có vẻ như cô ấy phụ trách thử nghiệm các loại thuốc mới cho nữ bệnh nhân tâm thần.

Phó Đông đó có thể là con của ông chủ công ty, anh ta đã lợi dụng nữ bác sĩ để làm những điều không thể tha thứ với một số bệnh nhân khi họ đang điều trị.

Bây giờ sự việc bị bại lộ, Phó Đông và Từ Phi cố gắng hết sức để che đậy, để bịt miệng chị gái lại, dường như bọn họ đang chuẩn bị sử dụng thuốc để biến cô thành một người điên.

“Hai người đàn ông đó trên người không có âm khí cũng không có dương khí, không phải người cũng không phải quỷ, cảm giác giống như là ảo giác của mình, có lẽ hiện tại mình đã bị chấp niệm của con quỷ nào đó ảnh hưởng, tiến vào tuyệt vọng của cô ấy.”

Hàn Phi cùng người giấy màu máu mở mắt ra nhìn cùng một chỗ, trong phòng khách chỗ ánh mắt giao nhau, lại xảy ra chuyện mới.

Em trai Từ Phi mở cửa phòng ngủ ra, tiếp theo dìu một người phụ nữ có mái tóc dài ra khỏi phòng.

Người phụ nữ có nét mặt thanh tú, dáng người tuyệt vời, cho dù là mặc những bộ quần áo bình thường nhất, cô ấy cũng rất quyến rũ trong trạng thái hoảng hốt.

“Chị, đến giờ ăn rồi.” Từ Phi khéo léo đổ thuốc vào cốc nước, từ trong ngăn kéo đã khóa lấy ra thuốc tiêm chưa mở.

“Để tôi tiêm cho chị gái anh, anh mau chóng đi xử lý thi thể đi.” Phó Đông đột nhiên trở nên nhiệt tình, Từ Phi như hiểu ra điều gì đó, anh đứng đó một lúc, mặc áo mưa bước xuống tầng.

Sau khi Từ Phi đi, nét mặt Phó Đông thay đổi hẳn: "Cứ giả bộ làm một người nghiêm túc, thật là mệt."

Anh ta lấy ra thuốc tiêm, ánh mắt không thể kiềm chế nhìn người phụ nữ: "Dù sao thì cô cũng sắp trở thành người điên rồi, chờ sau này có cơ hội, tôi sẽ đưa cô đến công ty làm người thí nghiệm, đích thân điều trị cho cô."

Tiện tay cởi áo mình ra, Phó Đông nhìn chằm chằm khuôn mặt của người phụ nữ, rồi chồm đến: "Trước kia tôi đến nghĩ còn không dám, nhưng cô cứ muốn chống lại tôi, đây cũng là do cô tự chuốc lấy thôi."

Lòng bàn tay anh ta vươn đến cổ áo của người phụ nữ, nhưng đúng vào lúc này, người phụ nữ vốn đang tinh thần hoảng hốt đột nhiên ngẩng đầu lên, trong đôi mắt dịu dàng đó lúc này phản chiếu một vài khuôn mặt phụ nữ khác nhau!

Đồng tử run lên, người phụ nữ vớ lấy con dao ăn trên bàn trà đâm thẳng vào mắt trái của Phó Đông.

Lưỡi dao đâm vào, Phó Đông không hề có phòng bị sau khi bị sắc máu bao trùm cả thế giới, phát ra một tiếng hét chói tai.

Anh ta ngã xuống đất, nhưng người phụ nữ căn bản không chuẩn bị buông tha cho anh ta.

Những đường nét trên khuôn mặt thanh tú bị thù hận và nguyền rủa làm cho méo mó, người phụ nữ dường như vì để tìm ra sự thật, đã dịch chuyển ý thức của nạn nhân sang tâm trí của chính mình.

Cô vớ lấy con dao ăn trên bàn, đâm vào người Phó Đông như một ác quỷ.

Xét về thể lực và sức mạnh, Phó Đông so với người phụ nữ trước mặt mạnh hơn rất nhiều, nhưng anh ta hoàn toàn sợ hãi, sau khi bị dồn vào đường cùng, nhảy thẳng từ ban công tầng ba xuống.

Tiếng băm thịt bộp bộp bộp như nhịp trống dồn dập, bản giao hưởng của vận mệnh đã đến thời khắc gay cấn nhất.

Từ Phi đang xử lý thi thể ở tầng dưới, nghe thấy tiếng động, vội vàng chạy lên tầng, anh ta lao về phía chị gái của

mình, nhưng chào đón anh ta là một con dao sắc nhọn.

Người phụ nữ từ nhỏ đến lớn luôn yêu thương em trai, khi mất đi lý trí phát điên, đã tự tay dùng con dao ăn đâm vào tim em trai mình.

Cô ấy biết rất rõ về cơ thể con người, biết rằng một con dao là đủ để giết chết một người.

Miệng gầm lên một tiếng, nước mắt chảy ròng ròng, người phụ nữ hoàn toàn điên cuồng vung dao, trong mắt người phụ nữ không ngừng biến đổi, đứng trên bàn trà, chém hết nhát này đến nhát khác vào tội lỗi.

Động tác càng lúc càng nhanh, tiếng dao chém dần dần hòa cùng tiếng băm thịt, cũng chính vào lúc này, người phụ nữ trên người bê bết máu mới ngẩng đầu lên.

Cô cầm lấy con dao ăn, thất thần nhìn lối ra cầu thang.

Hàn Phi đứng ở chỗ lối ra đó, bọn họ đã nhìn thấy nhau.

“Từ Cầm?”

Khẽ gọi một tiếng, tiếng băm thịt điên cuồng trong nhà đã biến mất.

Ánh mắt xa lạ giao nhau, đàn bà, đàn ông và tất cả máu trong nhà đều sụp đổ như bong bóng, chỉ còn lại Hàn Phi đang ôm người giấy trên tầng ba của nhà tổ.

Vừa rồi Hàn Phi nhìn thấy cảnh tượng này, hắn cũng không có ấn tượng gì, dường như đây là bí mật về quá khứ của người phụ nữ ấy, khi hắn quên hết những khoảnh khắc đặc biệt, cô muốn nói với đối phương mọi chuyện mà không giữ lại.

Chương 671: Hôn lễ bị nguyền rủa

Ai cũng có quá khứ riêng, ai cũng có những bí mật riêng, nếu may mắn sẽ gặp được người sẵn sàng chia sẻ mọi điều với mình.

Dù là buồn hay vui, dù chỉ là chuyện vụn vặt cũng đủ để hai người trò chuyện thật lâu, cười khúc khích thật lâu.

Hàn Phi hoàn toàn mất trí nhớ đã nhìn thấy quá khứ mà người đó cố gắng che giấu, giữa hai người không có bí mật gì, càng không còn che đậy, cứ như hai tờ giấy trắng được ghép lại với nhau, có thể hoàn toàn vẽ nên giấc mơ tốt đẹp.

"Cô ấy chính là Từ Cầm? Mình dường như nhìn thấy một mặt mà cô ấy không muốn người khác nhìn thấy nhất."

Quỷ ảnh bên trong nhà tổ đều biến mất, nhưng âm khí và tà khí còn mạnh hơn gấp mấy lần, người sống ở nơi này căn bản không ở được quá lâu, thoạt nhìn chính là nhà của "quỷ".

Cảnh tượng kinh hãi trong đầu không thể nào quên được trong một thời gian dài, Hàn Phi ôm người giấy màu máu bước về phía trước.

Rất kỳ lạ, ngay cả khi cái gì cũng không nhớ rõ, Hàn Phi vẫn không cảm thấy sợ hãi sau khi nhìn thấy người phụ nữ điên cuồng kinh khủng, khi hắn và người phụ nữ đối mặt, ngoài cảm giác khó chịu ra thì hắn không có cảm xúc nào khác.

Những tấm thiệp cưới trống trơn nằm rải rác trên mặt đất, những dải ruy băng màu đỏ treo trên bức tường cũ nát, trên bàn còn bày một đĩa bánh kẹo cưới.

Tầng ba của nhà tổ này được bố trí thành phòng cưới, chủ nhân của ngôi nhà vẫn luôn chờ đợi một người nào đó.

Mong ước của cô đã nhiều lần thất bại, nhưng lần này có vẻ như vận mệnh đã thay đổi.

“Có phải cô ấy muốn nhân cơ hội lúc mình mất trí nhớ để xem mình rút cuộc là người như thế nào?”

Hàn Phi cởi áo, từ trong ba lô lấy ra cây bút đã chuẩn bị sẵn, vẽ lên người mình những ký hiệu và thần chú mà hắn đã thuộc lòng trong căn phòng trên tầng 5.

Từng trận âm phong, nhưng nội tâm Hàn Phi rất bình tĩnh, âm trạch quỷ lầu này xem ra còn an toàn hơn nhà bố mẹ nuôi của hắn rất nhiều lần.

Sau khi vẽ xong nửa người trên, Hàn Phi lại cởi giày và quần, đang định dùng bút vẽ thần chú khắp người, thì trong cầu thang đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

“Hàn Phi! Nến trắng đều đã sắp đặt xong rồi! Bây giờ có đốt luôn không?” Tiểu Giả thở hổn hển chạy lên tầng, vừa mở mắt ra đã thấy Hàn Phi đang ngồi trên giường cưới, còn chưa kịp mặc quần áo.

“Đây là một phần của nghi thức.”

“Tôi hiểu, tôi hiểu.” Khuôn mặt Tiểu Giả kinh sợ, anh ta lùi về phía sau, không muốn tiếp tục ở lại đây: “Còn có cái gì cần tôi giúp không?”

“Thắp hết nến lên, sau đó tất cả mọi người hãy rời khỏi ngôi nhà này.”

“Được.” Tiểu Giả gật đầu với Hàn Phi, trước đây anh ta chỉ ngưỡng mộ dũng khí của hắn, nhưng hiện tại ánh mắt lại nhìn hắn với vẻ tôn kính.

Bắt đầu từ tầng 3, Tiểu Giả lấy bật lửa châm lần lượt nến trắng trên cầu thang.

Ánh lửa chập chờn, ánh nến tạo thành con đường như ẩn như hiện trong bóng đêm.

Con đường này được kết nối với âm và dương, dao động giữa thế giới tầng sâu và hiện thực.

Hàn Phi không quan tâm đến Tiểu Giả, hắn chăm chỉ viết tất cả thần chú khắp người.

Hàn Phi không hiểu ý nghĩa của những câu thần chú đó, hắn chỉ sao chép lại chúng từ trí nhớ của mình. Hắn cũng không chắc cưới quỷ cuối cùng có thành công hay không. Dù sao thì đầu bếp với khuôn mặt bị hủy dung sống ở tầng 5 cũng đã cố gắng rất nhiều lần mà không bao giờ thực sự thành công.

"Đã đến lúc bắt đầu rồi."

Nhìn về phía cửa sổ, Hàn Phi phát hiện nến trắng đã được châm đến ngã tư đường, ánh sáng yếu ớt trong đêm đen rất dễ làm người khác chú ý.

Để tránh việc thu hút những thứ khác, Hàn Phi không chút do dự, cất hết đồ dùng vào trong ba lô, sau đó ngồi bên cạnh người giấy màu máu ở mép giường.

"Âm trạch, con rối, sợi chỉ đỏ, thần chú, mọi thứ đã sẵn sàng. Điều duy nhất mình cần lo lắng lúc này là mình không biết bất cứ điều gì ngoại trừ tên của cô ấy và quá khứ mà cô ấy đã che giấu."

Đầu bếp với khuôn mặt bị hủy dung và vợ của anh ta ân ái nhiều năm, cầu nối tưởng niệm vượt qua sinh tử, ký ức của họ hòa quyện với nhau, so với anh ta thì Hàn Phi không có bất kỳ lợi thế nào.

"Nếu là cô ấy, chắc hẳn cô ấy sẽ đến."

Dẫn đường cho linh hồn về nhà đã được bố trí xong, bước tiếp theo mới là bước quan trọng nhất.

Lấy ra "bầu bạn", Hàn Phi cứa vào lòng bàn tay, để máu thấm ướt sợi dây đỏ.

Nắm chặt vết thương trong lòng bàn tay, Hàn Phi chậm rãi nâng cánh tay lên, hai mắt đỏ ngầu, hắn khẽ đọc lên hai chữ.

"Chiêu hồn!"

Âm khí lưu chuyển trong toàn bộ căn nhà tạm dừng một chút, sau đó điên cuồng hội tụ về phía Hàn Phi. Từng tia máu xuất hiện trong đôi mắt hắn, tan vỡ tầm mắt của hắn, cũng tan vỡ cả thế giới trong mắt.

Một quỷ môn vô hình hiện ra trước mặt, mang theo cảm giác ngột ngạt khó tả.

Tấm màn đen trong đầu che lấp ký ức của hắn lại nứt vỡ, hắn không ngừng lặp lại cái tên Từ Cầm!

Hàn Phi mất đi ký ức về đối phương, nhưng vừa rồi hắn đã nhìn thấy tuyệt vọng ẩn giấu ở sâu nơi sâu thẳm trong trái tim, hắn nhìn thấy bộ dáng ban đầu, chân thật nhất, tuyệt vọng nhất của người phụ nữ đó.

"Từ Cầm!"

Hình ảnh người phụ nữ cầm dao ăn hiện lên trong tâm trí trống rỗng, quần áo đẫm máu, lúc này dường như cô ấy đang đứng trong phòng khách, đối mặt với Hàn Phi qua một quy tắc hạn chế nào đó.

Tia máu văng tung tóe, làn sóng cuốn vào cơ thể Hàn Phi, ngửi thấy mùi máu tanh nồng đậm, nhưng trong mắt hắn lại không nhìn thấy gì.

Theo từng tiếng gọi, kính cửa sổ của nhà tổ đột nhiên vỡ tan, nến trắng đặt ở ngã tư đường đột nhiên vụt tắt!

Những ánh nến chập chờn đã bị dập tắt từ ngã tư, dường như có một thứ gì đó lôi kéo toàn bộ bóng đêm đang di chuyển.

Tất cả ánh sáng đều bị cắn nuốt, con đường dẫn hồn làm bằng nến trắng biến mất từng đoạn, sau đó cánh cửa ở tầng 1 của nhà tổ được mở ra.

Tiếng mở cửa, tiếng bước chân, ánh nến ở cầu thang biến mất một cách khó hiểu, có người đang bước lên phía trước!

Bàn cúng lễ trên tầng 2 dường như bị thứ gì đó lật úp, tiếng bát, đũa, đĩa rơi xuống, mùi thịt trong không khí cũng càng nồng đậm.

Khi âm khí hội tụ đến đỉnh điểm, một bàn tay to lớn nhợt nhạt nắm lấy tay vịn cầu thang tầng 3, cuối cầu thang xuất hiện một chiếc khăn trùm đầu màu đỏ, một người mặc váy cưới cao gần ba thước đang đi về phía Hàn Phi.

Thân hình cao lớn chạm nóc nhà, tay chân của cô ấy bị buộc chiếc chuông hồn màu bạc, mỗi bước đi đều phát ra âm thanh kích thích thần kinh của người khác.

Giẫm lên thiệp mời đầy bụi bặm, cô dâu dừng lại trước mặt Hàn Phi, cô cúi xuống, hướng khuôn mặt trùm khăn cô dâu màu đỏ về phía hắn.

Khoảng cách hai bên rất gần, cô dâu dường như hội đủ mọi điều kiện, người giấy màu máu cũng không có phản kháng, hiện tại chỉ muốn vén khăn cô dâu lên, niệm chú hồi hồn bước cuối cùng là có thể hoàn thành nghi thức cưới quỷ.

Nhìn cô dâu cao lớn, Hàn Phi từ từ giơ tay buộc sợi chỉ đỏ lên, nhưng khi sắp chạm vào khăn trùm đầu màu đỏ hắn đã dừng lại.

"Cô không phải cô ấy."

Cho dù mất trí nhớ, Hàn Phi vẫn khẳng định một cách chắc chắn rằng không biết người sống khi biến thành quỷ sẽ có bộ dáng như thế nào, càng không biết Từ Cầm bây giờ đã trở thành bộ dáng gì nữa, nhưng hắn chỉ cảm thấy cô dâu trước mặt mình không phải là Từ Cầm.

Con quỷ khổng lồ ở trước mặt Hàn Phi dừng lại trong chốc lát, khuôn mặt trùm khăn cô dâu màu đỏ từ từ quay lại, nhưng cánh tay vừa to vừa thô của cô ta lúc này đột nhiên giơ lên, lòng bàn tay nhợt nhạt còn to hơn cả đầu của Hàn Phi định khoét vào trái tim hắn!

Vung dao chặn lại, lưỡi dao của Hàn Phi chạm vào lòng bàn tay của con quỷ khổng lồ, móng tay của cô ta đào ra những vết thương trên ngực hắn, một số con trùng mang theo độc hồn thuận thế chui vào huyết quản của hắn, nhưng một lúc sau, những con trùng độc đó đều bị trúng độc chết, trộn lẫn với máu của hắn trào ra ngoài.

Một giọt, hai giọt…

Máu của Hàn Phi rơi trên mặt đất của nhà tổ, rơi trên vũng máu nơi người phụ nữ vừa đứng.

Tiếng băm thịt lại vang lên, mùi thịt thơm phức xông vào mũi, âm khí tràn ngập tòa nhà tiêu tán ra khắp nơi, toàn bộ chữ Hỉ bắt đầu rỉ máu.

Nguyền rủa đen kịt lần lượt chui ra từ những bức ảnh của các nạn nhân, vọng lại tuyệt vọng còn sót lại trong nhà tổ.

Cô dâu quỷ khổng lồ rút lui về phía sau, cô ta cảm nhận được một luồng khí tức cực kỳ tà ác.

Những bức ảnh trong chiếc túi xách vô duyên vô cớ bị xé nát, từng nguyền rủa dung nhập vào tuyệt vọng trong nhà tổ, thân ảnh của họ khắc sâu ở trong tuyệt vọng, họ không ngừng thay đổi hình dạng cho đến khi cô dâu quỷ khổng lồ lại giơ móng vuốt sắc bén lên, có năm ngón tay duỗi ra từ trong nguyền rủa đen kịt!

Cô nắm tay con quỷ khổng lồ, nguyền rủa độc ác bá đạo lập tức bao phủ cơ thể cô dâu, trong nháy mắt, cô dâu bị giày vò đến hồn phi phách tán.

“Tôi có thể không phải là cô dâu của anh ấy, thế nhưng cũng không đến lượt cô.”

Người phụ nữ đan xen với nguyền rủa và tuyệt vọng từ từ quay lại, trên người cô đầy vết thương, không có một chỗ nào lành lặn, trên khuôn mặt đã từng vô cùng xinh đẹp kia cũng có những vết sẹo, cô dường như có thể tiêu tán bất cứ lúc nào.

“Từ Cầm?”

Hàn Phi nhìn người phụ nữ bên trong nguyền rủa, cô gần như hoàn toàn hòa làm một thể với nguyền rủa đen kịt, dường như ngay cả linh hồn cũng đã bị phế bỏ.

“Em chính là người trong trí nhớ của tôi? Nhưng mà tôi cảm giác không phải là như vậy.” Hàn Phi ấn mạnh đầu, trong đại não nhói lên một cảm xúc đau đớn không rõ.

“Thân thể bị xé nứt, xương cốt nát vụn, tàn hồn bị mười ba nhát dao xuyên qua, tổng cộng em đã chết đến chín mươi chín lần…” Người phụ nữ trong nguyền rủa xoay người, sát khí vô biên cùng hận ý đánh thẳng vào bức tường của nhà tổ, khuôn mặt cho dù có bị trầy da tróc vảy mà vẫn còn tràn đầy mị lực

chết người của cô gần sát Hàn Phi, trong đôi mắt đầy nguyền rủa lại có một tia sáng khác: “Nhưng em không để tâm, vì anh lại chết thêm lần nữa.”

*****

Đôi lời của dịch giả: “cơm tró” cũng hơi bị nhiều rồi mà cứ chị chị em em thì hơi kỳ. Trong lúc sinh ly tử biệt, lại tình củm như này ta quyết định hai người bắt đầu đổi xưng hô thành anh em cho hợp lý.

Dạo này không biết nhà ta tích chương hay đi đâu hết rồi ấy buồn thế, cầu Ngọc Phiếu!

Chương 672: Cỡ lớn trở lại

Đôi mắt đầy nguyền rủa, đôi môi đã nếm mùi tuyệt vọng, đôi má mang theo sự mê hoặc chí mạng dán trước mặt Hàn Phi.

Cô thương tích đầy mình, từ bỏ linh hồn, lúc này mới bước ra khỏi nguyền rủa, hai tay ôm lấy đầu Hàn Phi, trên cao nhìn xuống, nhìn khuôn mặt căn bản không nhớ rõ chính mình.

"Em có thể không có thuốc nào cứu chữa được nữa, có thể trong cái nháy mắt tiếp theo của anh, sẽ hồn phi phách tán, vì vậy xin anh đừng buông tay khi nhìn thấy em. Hãy ôm em thật chặt, giống như em vậy."

Hàng ngàn nguyền rủa dâng lên vết thương của cô, chín mươi chín lần chết, chín mươi chín đoạn ký ức, khiến Từ Cầm trở thành bộ dạng như bây giờ, nhưng trong lời nói của cô không có một chút hối hận hay buồn bã nào.

Cô vô cùng tin tưởng vào Hàn Phi, cô đặt cược tất cả cuối cùng của mình vào hắn mà không chút do dự.

"Đúng vậy, như thế này, ôm chặt em!"

Cúi người xuống dưới, người phụ nữ từ nguyền rủa hóa thành chiếm trọn đôi mắt của Hàn Phi, cô đã đem mình khắc vào tâm trí của hắn.

Bức màn đen ký ức bị năng lực chiêu hồn đánh vỡ, hai cánh tay Hàn Phi dùng lực, trong miệng đọc ra bước cuối cùng của nghi thức cưới quỷ.

"Hồi hồn!"

Hàng ngàn nguyền rủa khác nhau chảy vào trong cơ thể người giấy dọc theo sợi chỉ đỏ ở đầu ngón tay, người giấy tàn tạ mở hai mắt ra, trong ánh mắt phản chiếu màn đêm vô tận, thành phố cô đơn vô biên, còn có Hàn Phi.

Người giấy không thể nói được, nhưng biểu cảm của nó lại vô cùng nhanh nhẹn, tâm ý tương thông với Hàn Phi, như thể

cô ấy đã sống trong cơ thể của người giấy.

Tuyệt vọng và âm khí của nhà tổ đổ dồn vào cơ thể người giấy, hận ý yếu ớt chuyển động trên lồng ngực người giấy, nó kéo sợi chỉ đỏ, dựa vào bên cạnh Hàn Phi.

Ngay lúc hồi hồn hoàn thành, mắt của Hàn Phi khẽ nheo lại, hắn nhìn thấy những sự việc trải qua của chín mươi chín cái chết của người phụ nữ.

Chết một cách thê thảm hết lần này đến lần khác, giống như con dao đâm vào trái tim hắn, tâm trí bình tĩnh nổi lên sóng lớn, điên cuồng tấn công bức màn đen phong tỏa ký ức, vết nứt trên bức chướng không ngừng mở rộng!

Cơ thể hắn không ngừng run lên, vết nứt trên màn đen ký ức nhanh chóng sụp đổ, giọng nói của chính mình vang lên trong tâm trí.

"Hóa ra anh đã ngăn cản em chín mươi chín lần…"

"Cuối cùng anh phải làm gì để giữ chân em?"

"Là mang đến cho em hy vọng và an ủi? Hay là đẩy em ra ngay từ đầu? Hoặc là phá hủy thành phố này, để hoàng hôn tuyệt vọng, để ánh trăng khóc lóc, để trăm quỷ khởi hành ban đêm!"

Chữ nguyền rủa trên toàn thân đã biến mất, Hàn Phi đang cúi đầu chậm rãi ngẩng lên, ánh mắt so với trước kia cũng thay đổi đáng kể.

Khoác lên người bộ âu phục màu đen, đeo chiếc mặt nạ màu trắng mỉm cười, Hàn Phi ôm chặt người giấy màu máu bên cạnh.

"Mọi thứ đều đã được sắp xếp trong kịch bản, diễn viên nên diễn xuất theo kịch bản."

Một nụ cười tàn nhẫn xuất hiện trên khuôn mặt dưới lớp mặt nạ, đôi mắt của hắn không biết từ khi nào đã không còn mờ mịt nữa.

"Anh vẫn chưa nhớ ra quá khứ của mình, nhưng anh đã nhớ ra em, đối với anh, như vậy là đủ rồi."

Đi xuống dưới tầng, từng bước vượt qua đống tro tàn của nến trắng, từ âm phủ trở về hiện thực, đồng hồ lại bắt đầu kêu tích tắc trở lại.

Mở cánh cửa ở tầng một của căn nhà tổ ra, khi Hàn Phi rời đi, tòa nhà được cô đọng bởi ký ức hận ý của Từ Cầm đã tan biến trong thành phố.

Cô đã giao chấp niệm cuối cùng của mình cho Hàn Phi, gửi nó vào trong người giấy, cô bây giờ đã không còn gì nữa rồi.

Gió lạnh thổi qua mái tóc của Hàn Phi, sau lưng hắn không còn là ngôi nhà quỷ ám nữa mà là một con đường đêm hiểm trở.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã đạt tới giai đoạn 6!" Giọng nói lạnh lùng trong đầu nhanh chóng biến mất, phía xa có tiếng hét của Tiểu Giả.

"Hàn Phi! Cưới quỷ thành công không?"

Tiểu Giả và Tiểu Vưu đều chạy tới, Hàn Phi chỉ gật gật đầu.

"Sao lại cảm thấy anh khác với vừa nãy nhỉ?" Điện thoại di động treo trên cổ Tiểu Vưu khẽ rung lên, mẹ của cô đang sợ hãi.

"Chắc là ảo giác của cậu thôi, lên xe đi, đêm nay chúng ta còn rất nhiều việc phải làm." Hàn Phi nhìn về phía cư xá xa xa, nhìn chằm chằm vào một tòa nhà nào đó, đối diện với một cửa sổ, nhìn về phía đó một cách trắng trợn.

"Vẫn chưa được về nhà sao?"

"Nhà? Ở đâu có nhà của mọi người?" Hàn Phi lên taxi, đóng cửa lại.

"Vừa rồi lại tăng thêm năm điểm tích lũy, hiện tại chúng ta tổng cộng có 35 điểm rồi, anh đã giết chết một oán niệm trong căn nhà đó à?" Lý Quả Nhi khởi động xe, cô phát hiện Hàn Phi quả thực đã khác so với lúc trước hắn rời đi rồi, cảm giác đó giống như những người vốn dĩ đã ở gần nhau, đột nhiên dần dần bước ra xa, vơi đi một chút ấm áp, thêm một phần nguy hiểm.

“Vừa rồi cướp quỷ còn thu hút những thứ khác đến, sau đó cô ta đã bị người giấy giết chết rồi.” Hàn Phi gõ cửa kính ô tô, trên nóc xe xuất hiện những khuôn mặt, hắn đưa tay ấn lên khuôn mặt của những người đã khuất: “Chúng ta an táng thi thể của những người đã khuất trước, sau đó đến đồn cảnh sát.”

“Đồn cảnh sát?” Lý Quả Nhi khó tin quay đầu lại: “Anh chắc chứ?”

“Chúng ta sẽ tặng cho F một món quà lớn trước.”

“Anh muốn đem cái chết của những hành khách trên xe taxi đổ cho F à?” Lý Quả Nhi rất thông minh, cô lập tức đã hiểu ngay: “Làm như vậy có nguy hiểm quá không, chúng ta cũng có khả năng sẽ bị bại lộ.”

“Làm sao có thể đạt điểm trước khi bắt quỷ?” Hàn Phi nhìn phía trước: “F đã giết không chỉ một người, con dao đen toát ra sát khí trong tay anh ta chính là bằng chứng tốt nhất, anh ta không thể chống lại điều tra.”

Lý Quả Nhi không phản bác nữa, Tiểu Giả và Tiểu Vưu ở ghế sau cũng không dám nói gì, từ khi gặp Hàn Phi đến giờ, đây dường như là lần đầu tiên bọn họ cảm nhận được sự phẫn nộ của hắn.

Đó là một loại phẫn nộ bình lặng, khiến cho người ta từ xa đã cảm thấy sợ hãi.

Chiếc taxi chạy trong đêm tối, một số di vật và mảnh thi thể của người đã khuất được tài xế giấu kín đã bị Hàn Phi tìm thấy.

“Thật đáng tiếc cho nơi đây, cả thành phố này chỉ có chủ nhân của homestay muốn đoàn kết tất cả những người tham gia trò chơi lại, để mọi người hợp tác qua cửa trò chơi.” Lý Quả Nhi biết rất rõ, một khi cảnh sát bắt đầu điều tra, không cần biết F có bị ảnh hưởng hay không, homestay này chắc chắn sẽ phải đóng cửa.

“Cuộc sống hoàn hảo?” Hàn Phi ngồi trong xe nhìn bảng hiệu của homestay kia: “Nếu như bọn họ không ngừng chặn đường tôi, vậy thì người phá hủy 《Cuộc sống hoàn hảo》 sẽ là tôi.”

Lý Quả Nhi luôn cảm thấy trong lời nói của Hàn Phi có ẩn chứa cái gì đó, như thể Cuộc sống hoàn hảo mà Hàn Phi nói đến, không phải homestay trước mặt.

“Lái xe, đến đồn cảnh sát.”

Tội phạm truy nã đến đồn cảnh sát vào đêm muộn, Hàn Phi đã tặng cảnh sát món quà mà mình đã làm sẵn, như thể đây là vai diễn mà hắn thường xuyên đảm nhận.

Nhưng những người khác trên xe thì lại không có được tố chất tâm lý như hắn, mà nơm nớp lo sợ.

Sau khi Hàn Phi quay lại xe, Lý Quả Nhi không nói lời nào chỉ lặng lẽ khởi động, chạy nhanh như bay.

“Đừng lái lung tung, bây giờ chúng ta đi đến trạm xe buýt ở dọc đường.” Hàn Phi dựa vào lưng ghế, bởi vì hắn đeo mặt nạ cười màu trắng, những người khác trên xe đều không biết biểu cảm trên khuôn mặt hắn vào lúc này.

“Tại sao lại đến đó?”

“Mọi người còn nhớ chiếc xe buýt đến công viên trước đây không? Tiếng cười điên cuồng muốn lẻn vào công viên bằng chiếc xe buýt đó, chúng ta cần tìm thấy anh ta.” Hàn Phi nghịch ngợm bầu bạn, con dao sắc bén xẹt qua đầu ngón tay: “Trong thành phố này có quá nhiều người chơi cờ, phải dọn dẹp một số đi mới được.”

“Anh chuẩn bị hợp tác với tên điên đó à?” Tiểu Giả liên tiếp lắc đầu: “Hôm đó tôi đã thấy rất rõ, một người đang bình thường đột nhiên bắt đầu cười điên cuồng, sau đó trong cơ thể duỗi ra một cánh tay, cái người cười điên cuồng đó đã chết ngay tại chỗ! Anh muốn hợp tác với tiếng cười điên cuồng, cẩn thận chính mình cũng rơi vào kết cục như vậy đấy!”

“Tôi với anh ta không phải là hợp tác, chúng tôi sẽ giết chết tất cả mọi người, sau đó tìm cách giết chết lẫn nhau.” Ngón tay Hàn Phi gõ gõ cửa sổ xe, giai điệu đơn điệu, súc tích giống như giơ tay vung dao, đầu người liền lăn xuống đất.

Xe taxi chạy xuyên qua đêm đen, đến trạm dừng xe dọc đường, bọn Hàn Phi đã chặn xe buýt đi đến công viên vui

chơi.

“Xe này không biết chạy bao nhiêu lần mỗi đêm, chúng ta cũng không thể chắc chắn người anh tìm đang ở đây.”

“Không sao, đi theo nó, giết chết tất cả những con quỷ có ý xấu.” Hàn Phi nhìn trạm xe ngoài cửa sổ, nếu như trên xe buýt đã ngồi đầy quỷ, vậy thì ai đi lên cũng rất nguy hiểm, cho nên cách tốt nhất là loại bỏ bọn họ trước khi hành khách lên xe.

Xe taxi có thể đi theo sau xe buýt, sau khi giết chết quỷ trên trạm dừng xe, thì sẽ tiếp tục đến trạm tiếp theo, nếu như tiếng cười điên cuồng muốn trà trộn vào hành khách lên xe, vậy hai bên nhất định sẽ gặp nhau.

Nếu như tiếng cười điên cuồng đã bám trên người nhân viên trong xe từ trước, anh ta nhìn thấy bất thường nhiều như vậy cũng sẽ xuống xe kiểm tra, giống như lần trước sau khi thi thể cậu bé tàn sát quá nhiều người, tiếng cười điên cuồng đã ra tay.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, bây giờ đã là nửa đêm rồi.

Sau khi dọn dẹp hai trạm liên tiếp, Hàn Phi nhìn thấy một học sinh ở trạm dừng thứ 3, nói chính xác hơn thì là một người lớn mặc đồng phục học sinh.

Người đó trạc hai mươi tuổi, mặt mũi xanh xao, đeo kính cận, đeo một chiếc cặp sách rất cũ.

Cậu ta không dám ở cùng với những hành khách khác, một mình đứng ở góc bến xe buýt, để mặc cho người khác chen vào hàng cũng không sao cả, dường như đã quen là người sau cùng.

“Dừng lại.” Sau khi Hàn Phi nói với Lý Quả Nhi xong, hắn xuống xe, đi tới trạm dừng.

Người lớn mặc đồng phục học sinh sau khi nhìn thấy Hàn Phi thì chủ động lùi lại phía sau, để hắn chen vào hàng.

“Cậu không ngại nếu tôi đứng ở trước cậu à?” Hàn Phi ngoảnh đầu lại nhìn người đàn ông, ánh mắt đối phương có chút né tránh: “Vị trí này vốn thuộc về cậu.”

“Dù sao thì cũng phải có người đứng cuối cùng mà.” Người đàn ông do dự hồi lâu mới nói câu đầu tiên, cậu ta gãi gãi mái tóc đã mấy ngày không gội, đứt quãng nói.

“Sao cậu lại thành ra thế này? Có thể nói cho tôi biết cậu đã xảy ra chuyện gì không?” Hàn Phi đến bây giờ vẫn chưa rõ điều kiện tiên quyết của đối tượng mà tiếng cười điên cuồng nương tựa là gì, có vẻ là người có nội tâm càng yếu đuối, thì càng dễ bị anh ta xé toạc hàng phòng ngự tâm lý, dị hóa thành quái vật.

“Tôi không có chuyện gì cả, cũng không có ai bắt nạt tôi hết, tôi chỉ bình yên sống cuộc sống của mình, không trộm không cướp cũng không tranh đoạt…” Người đàn ông dường như đã lâu không nói nhiều như vậy, cậu ta có vẻ hơi suyễn.

“Vậy thì cậu cũng là người dịu dàng đấy.”

“Dịu dàng?” Người đàn ông ngại ngùng cười cười, nụ cười đó vừa chua xót vừa khó coi: “Mặc cảm tự ti tràn ngập, sẽ trở thành cái gọi là dịu dàng mà người ta nhìn thấy, bởi vì tôi không có gì khác ngoài những thứ này.”

“Cậu đây là loại dịu dàng giả tạo, đối xử tử tế với mọi người xung quanh, chỉ có hà khắc với bản thân, cậu không cảm thấy như vậy là rất bất công với mình à?” Hàn Phi tiến lên trước một bước: “Cậu đã lớn thế này rồi, mà vẫn còn mặc đồng phục học sinh, cứ sống trong quá khứ, giậm chân tại chỗ.”

“Anh đừng nói nữa, đừng nói nữa…” Người đàn ông mặc đồng phục học sinh muốn đi về phía trước, nhưng đường đi đã bị Hàn Phi chặn lại: “Xe sắp chạy rồi, nếu còn không lên xe, thì sẽ không thể đến công viên vui chơi được đâu.”

“Tại sao cậu phải đến công viên vui chơi? Bởi vì cậu vẫn còn là một đứa trẻ à?”

“Để tôi đi.” Người đàn ông mặc đồng phục học sinh bước đi, Hàn Phi cũng đi về phía trước không hề nhượng bộ.

Cậu ta không kịp né tránh, ngã xuống đất.

“Tôi có xe riêng, cậu trả lời câu hỏi của tôi, tôi có thể lái xe đưa cậu đến đó.”

“Không cần.” Người đàn ông từ dưới đất đứng dậy, nhìn chiếc xe buýt đã nổ máy, biểu cảm trên mặt càng ngày càng lo lắng: “Để tôi lên xe, tránh đường, tránh đường đi!”

Tốc độ nói của cậu ta ngày càng nhanh hơn, biểu cảm trên gương mặt từ từ thay đổi, đôi môi mím chặt dường như chưa bao giờ cười khẽ nhếch lên, những cảm xúc tích tụ trong lòng bấy lâu nay dường như được dẫn dắt bởi một sức mạnh nào đó, hoàn toàn bộc phát ra ngoài.

“Cầu xin anh, để tôi lên xe đi, tôi phải đến công viên vui chơi.” Người đàn ông nhặt cặp sách của mình lên, nhưng có vẻ như do cậu ta không cầm chắc, rất nhiều quần áo dính máu và con dao quấn lại từ bên trong rơi ra, cậu ta vội vàng nhặt lên, muốn cất những thứ đó lại vào trong cặp, nhưng khóa kéo của cặp lúc này dường như bị hỏng rồi, không thể kéo lại được nữa.

“Không phải như thế đâu, tôi vẫn luôn rất nghe lời, từ nhỏ tôi đã rất nghe lời bố và mẹ, không bao giờ gây sự, lúc nào cũng chủ động xin lỗi và nhận lỗi. Lần này cũng không phải lỗi của tôi, tôi không giết chết bọn họ, những thứ này không phải của tôi, là người khác nhét nó vào cặp của tôi đấy.”

“Anh nghe tôi nói, tôi không giết bố và mẹ của mình đâu, anh có thể đi hỏi những người hàng xóm, tôi luôn là đứa trẻ ngoan ngoãn nhất trong cư xá! Tôi chưa bao giờ làm chuyện gì quá giới hạn! Anh tin tôi đi, anh hứa với tôi đừng nói chuyện này ra, được không?”

Cầm chiếc cặp sách bị hỏng, người đàn ông mặc đồng phục học sinh tương phản hoàn toàn với bộ quần áo dính máu trong cặp, cậu ta không ngừng nói những lời đó, nhưng nụ cười kỳ quái trên khóe miệng càng ngày càng lộ rõ.

Sau khi sợi dây tinh thần bị đứt, vô số cảm xúc tiêu cực tích tụ trong lòng cậu ta đột nhiên bộc phát!

Khóe miệng cậu ta hé mở, hai mắt lồi ra, lộ ra một nụ cười vô cùng cường điệu.

“Sẽ không có ai tin là tôi giết chết bọn họ đâu, chính bọn họ cũng còn không tin! Tôi vẫn luôn là đứa trẻ nghe lời nhất, nhưng tại sao những đứa trẻ nghe lời lại thường bị bắt nạt hơn?”

Tiếng cười chói tai vang lên, Hàn Phi chứng kiến toàn bộ quá trình cảm xúc của đối phương suy sụp, bị tiếng cười điên cuồng chi phối.

Hắn bây giờ vẫn chưa rõ tiếng cười điên cuồng rút cuộc là dạng tồn tại gì, hiện tại đang có sức mạnh như thế nào, nhưng ít nhất hắn đã rõ một vài điều kiện mà anh ta cần để điều khiển một người.

Người có lỗ hổng tâm lý càng lớn, cảm xúc tiêu cực tích tụ trong lòng càng nhiều, sẽ càng dễ bị ảnh hưởng bởi tiếng cười điên cuồng, trở thành con rối của anh ta.

“Nếu như tiếng cười điên cuồng chỉ có chút bản lĩnh này, vậy thì anh ta cũng không gây đe dọa gì lớn cho mình.”

Hàn Phi lấy bầu bạn ra, hắn lặng lẽ nhìn chằm chằm người đàn ông cười điên cuồng: “Có một ông lão nhiều chuyện nói với tôi, ở thành phố này phải cẩn thận năm loại người, anh chính là một trong số đó. Lý do tôi tìm anh rất đơn giản, có hứng thú, cùng tôi đuổi bốn loại người khác ra khỏi thành phố này không.”

Chương 673: Đây có phải là trứng phục sinh trong game không?

Nếu những cảm xúc tiêu cực tích tụ trong trái tim không được chuyển hóa đúng cách, nó sẽ bào mòn tinh thần và ý chí, phát triển thành nấm mốc và cỏ dại, biến một người bình thường thành một con quái vật.

Bên ngoài trông bọn họ vẫn như xưa, nhưng tâm hồn thì sớm đã khác.

Người bình thường đến vui vẻ cũng không dám biểu lộ quá rõ ràng, hiện tại lại xé rách khóe miệng của mình, cười một cách điên cuồng.

"Điểm yếu trong nhân tính của cậu bị quái vật kia nhìn ra, anh ta sẽ không giúp cậu, mà chỉ…" Hàn Phi còn chưa kịp nói xong, đã bị người đàn ông mặc đồng phục thô bạo cắt ngang.

"Nhưng anh ta có thể để tôi là một tôi khác! Một cái tôi mà tôi không dám nghĩ tới!"

Trạng thái của người đàn ông mặc đồng phục học sinh này hơi kỳ lạ, cậu ta không nhịn được cười điên cuồng, nhưng mắt thì cứ rưng rưng, cậu ta than thở với thế giới trong tiếng cười của mình, trút bỏ mọi tức giận và bất mãn trong lòng.

"Đây không phải là lý do mà cậu giết bọn họ." Hàn Phi lấy bầu bạn ra: "Để anh ta ra đây, tôi muốn nói chuyện với anh ta một chút."

Đôi mắt đỏ ngầu như sắp nổ tung, những mạch máu dày đặc tụ lại nơi khóe mắt, người đàn ông mặc đồng phục cười cho đến khi miệng sắp tách ra, vẻ mặt hoàn toàn khác trước.

Tiếng cười điên cuồng lại tăng lên, Hàn Phi có thể nghe rõ ràng tiếng cười không phải từ miệng của người đàn ông mà là từ trong bụng của cậu ta.

Tiếng cười đáng sợ đó giống như một bào thai của quỷ, tóm lấy thực quản của người đàn ông mặc đồng phục học sinh,

bò lên từng chút một.

Tiếng cười trong bụng dần trở nên chói tai, tiếng cười điên cuồng xa lạ dần dần thay thế tiếng cười của chính người đàn ông. Cũng chính vào lúc này, trong mắt người đàn ông không có đau đớn cùng hối hận, chỉ còn lại ngọn lửa điên cuồng.

Hỗn loạn, chết chóc, tuyệt vọng, tất cả đều là những thứ anh ta muốn, anh ta thích sự hủy diệt hoàn toàn.

"Xem ra anh chính là người mà tôi đang tìm, thực sự tò mò không biết quái vật anh trông như thế nào?" Hàn Phi đeo mặt nạ, vươn tay về phía người đàn ông mặc đồng phục học sinh: "Trong mờ mịt có một giọng nói đang dẫn dắt tôi, bảo tôi tiếp cận anh, ăn thịt anh, hoặc là bị anh ăn thịt, tôi tin rằng anh cũng có cảm giác như vậy."

Người đàn ông mặc đồng phục đang cười điên cuồng liếc nhìn tay Hàn Phi, cậu ta nhìn thấy sợi dây màu đỏ quấn quanh ngón tay hắn, máu chảy ra từ khóe miệng rách nát, hoàn toàn không có ý định bắt tay với hắn.

Một đầu sợi dây đỏ nằm trong tay Hàn Phi, đầu kia nằm trên người giấy trong áo của hắn, chỉ cần bắt tay, hàng ngàn loại nguyền rủa sẽ tuôn ra.

Cơ thể của Từ Cầm gần như sắp vỡ nát, tổng cộng cũng không thể bộc phát được mấy lần, cho nên lần nào cũng phải dùng đến thời khắc quan trọng để đối phó với những người mấu chốt.

Kỹ năng diễn xuất của Hàn Phi là thiên phú, ý tưởng của hắn thực ra rất đơn giản, có cơ hội giết tiếng cười điên cuồng thì sẽ trực tiếp ra tay luôn, nếu không có cơ hội thì thử hợp tác.

Nguyên nhân hắn chọn tiếng cười điên cuồng ngay từ đầu cũng rất đơn giản, trong chín mươi chín lần Từ Cầm chết, anh ta chưa từng giết cô ấy một lần.

Lý trí của người đàn ông mặc đồng phục học sinh đã bị nuốt chửng, những cảm xúc tiêu cực bùng phát, mọi thứ đều lấn át cậu ta, bây giờ ý chí của tiếng cười điên cuồng đã tiếp quản cơ thể cậu ta.

“Tôi thật tò mò, trong thành phố này có bao nhiêu người bị anh chiếm hữu, bị anh khống chế vậy?” Bản thể của tiếng cười điên cuồng đến bây giờ Hàn Phi cũng chưa thấy, chỉ có thể giao tiếp với những người bị anh ta nương tựa.

Nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, người đàn ông mặc đồng phục học sinh chỉ nhìn chằm chằm hắn, sau đó đi qua, ra hiệu hắn ngồi cùng mình trên xe buýt đến công viên vui chơi.

Sau một hồi suy nghĩ, Hàn Phi nhờ bọn Lý Quả Nhi một chuyện, lái xe taxi đi trước xe buýt suốt quãng đường, mỗi khi đến một trạm dừng sẽ dọn sạch sẽ trạm dừng đó.

Về cách thức dọn sạch cũng rất đơn giản, bản thân chiếc taxi là một chiếc xe tang có gắn 9 linh hồn cô đơn, bọn họ chỉ cần kéo những hành khách trên trạm dừng vào taxi, sau đó gọi mẹ của Tiểu Vưu đến giúp là mọi việc có thể được thực hiện.

Giải quyết những quỷ quái thông thường cũng có thể nhận được điểm tích lũy, nuốt những thứ đó cũng có thể cải thiện được chiếc taxi và mẹ của Tiểu Vưu, có thể nói là vẹn cả đôi đường.

Chờ sau khi chiếc taxi khởi động, Hàn Phi và người đàn ông mặc đồng phục học sinh lên xe.

Cả xe chỉ có bốn người, tài xế lái xe, Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng, cùng với một người đàn ông trung niên mặc đồng phục công viên.

Không có tiền âm phủ nào trên người, nhưng cả hai đều không quan tâm, cứ như thể họ đã thương lượng trước. Hàn Phi đứng cạnh tài xế, trong khi người đàn ông mặc đồng phục học sinh đi về phía nhân viên công viên ở hàng ghế cuối cùng.

“Tại sao hai người lại không mua vé?”

Người nhân viên vừa đứng dậy liền bị người đàn ông mặc đồng phục học sinh đè xuống, khuôn mặt cười toe toét chồm tới trước mặt người nhân viên mà không hề báo trước, anh ta vớ lấy con dao nhọn trong cặp đâm thẳng vào cổ của người nhân viên.

Quá nhanh, gần như trong nháy mắt, nhân viên mặc đồng phục công viên đã gục xuống.

Người đàn ông mặc đồng phục học sinh được dẫn dắt bởi tiếng cười điên cuồng chính là một tên điên, mất đi tất cả sức tự chủ, để những cảm xúc tiêu cực chi phối hoàn toàn.

"Tất cả những người bình thường có cảm xúc tiêu cực ở thành phố này đều là phương tiện của tiếng cười điên cuồng, bọn họ có thể trở thành những cỗ máy chỉ biết giết người bất cứ lúc nào, nghĩ như vậy thành phố này thật sự rất nguy hiểm."

"Người bình thường có thể trở thành kẻ giết người cười bất cứ lúc nào, có đủ thứ quỷ quái ẩn nấp trong đêm khuya, còn có kẻ dị thường tín ngưỡng tà thần cử hành đủ các nghi thức khác nhau, chuẩn bị phong tỏa hoàn toàn những thế lực vô danh trong thế giới tầng sâu, và công viên vui chơi đưa ra các quy tắc coi cái chết như một trò chơi."

"Mình không chỉ cần sống sót ở một nơi như thế này, mà còn cần tìm cách giết hết bọn họ."

"Thử thách rất khó khăn, những thứ này có phải có ai đó đã từng làm trước đây không?"

Hàn Phi còn chưa khôi phục hết trí nhớ, hiện tại hắn chỉ nhìn thấy Từ Cầm chết chín mươi chín lần, hắn không biết đây có phải là con người thật của mình hay không, nhưng hắn không hận chính mình của hiện tại.

Người tài xế chỉ là một con rối lạnh lùng, trên tay còn treo sợi dây đỏ của nhà xác và bảng tên, anh ta không hề quan tâm đến mọi thứ xảy ra trong xe.

Nhân viên công viên trên xe đã bị người đàn ông mặc đồng phục học sinh lột sạch quần áo, cướp đi thẻ làm việc, sau khi lấy được thứ mình muốn, người đàn ông cởi bỏ đồng phục học sinh, mặc quần áo của nhân viên công viên rồi ném cái xác ra ngoài cửa kính ô tô.

Đến vết máu cũng không thèm lau, người đàn ông mỉm cười ngồi vào chỗ người nhân viên vừa ngồi, còn vỗ nhẹ lên ghế bên cạnh ra hiệu cho Hàn Phi đi đến.

Tất cả hành khách trên trạm dừng đều bị đám người Lý Quả Nhi giải quyết, Hàn Phi và người đàn ông do tiếng cười điên cuồng điều khiển dường như đang ngồi trên con thuyền nhỏ cô độc, từ từ trôi vào biển sâu.

Từ khi Hàn Phi mở mắt đến nay cũng đã một thời gian rồi, hắn chưa từng có trải nghiệm như vậy, ngồi ở hàng cuối cùng xe buýt cùng với tên điên nguy hiểm nhất, nhìn thành phố được bao phủ bởi những câu chuyện kì lạ bên ngoài.

Không gian yên tĩnh bên trong xe tạo nên sự tương phản với đường phố thỉnh thoảng lại vang lên tiếng la hét, như thể cả hai chỉ là những người qua đường trong thành phố, những người ngoài cuộc lang thang trong ký ức của người khác.

Cái xác đã bị ném ra khỏi xe, máu ấm vẫn còn đang chảy trên mặt đất, người đàn ông mỉm cười, dùng đầu ngón tay vấy máu và viết vài chữ trên lưng ghế xe buýt — Phó Sinh, người quản lý của thế giới tầng sâu, quỷ thế hệ đầu tiên, công viên vui chơi của tôi.

Ban đầu Hàn Phi không hiểu ý của người đàn ông cười điên cuồng, cho đến khi anh ta giơ con dao sắc nhọn lên đâm vào nơi có viết chữ Phó Sinh, đâm nát cái tên đó.

“Ngoài anh và tôi ra, vẫn còn có bốn lựa chọn khác à?” Hàn Phi nhìn người đàn ông, đối phương cũng nhìn hắn, trong mắt hai người đều có một loại điên cuồng ẩn chứa: “Một người phụ trách hai cái sao? Rất công bằng.”

Thành phố này là hình ảnh thu nhỏ của một thời kỳ nào đó trong quá khứ, tiếng cười điên cuồng vô cùng căm thù Phó Sinh, dường như anh ta muốn giết Phó Sinh hơn Hàn Phi, vì vậy lựa chọn đầu tiên anh ta đưa ra là giết chết Phó Sinh.

Đối với Hàn Phi mà nói, hắn càng hứng thú đối với thế giới tầng sâu hơn, chỉ nhìn bốn chữ này thôi, bản năng trong cơ thể của hắn dường như đã bừng tỉnh.

Lấy ra “bầu bạn”, Hàn Phi xuyên vào chữ người quản lý thế giới tầng sâu.

Sau khi hắn bỏ con dao xuống, người đàn ông cười điên cuồng đâm nát mấy chữ “công viên vui chơi của tôi”.

“Anh để lại quỷ thế hệ đầu cho tôi?” Hàn Phi giơ tay vung dao, đâm thủng mấy chữ cuối cùng, lưng ghế mất đi điểm tựa, đổ về phía trước.

Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng đều rất giỏi trong việc trả lời các câu hỏi trắc nghiệm, nếu loại trừ tất cả các đáp án, thì không cần phải lo lắng về đáp án chính xác nữa rồi.

Chiếc xe buýt vẫn tiếp tục đi về phía trước, không có hành khách nào lên xe ở dọc đường, cứ như vậy đã lái đến tận trạm cuối cùng —— công viên vui chơi.

Đây là lần Hàn Phi đến gần công viên vui chơi vào ban đêm nhất, công viên rực rỡ ánh đèn trông sống động hơn ban ngày, có rất nhiều tiếng nói chuyện, nhưng nhìn thoáng qua không thấy bất kì một bóng người nào.

Khi xe dừng ở trạm cuối cùng, cửa sổ bị đập vang lên, Tiểu Vưu và Tiểu Giả lo lắng làm nhiều cử chỉ khác nhau với Hàn Phi.

“Tôi phải xuống xe rồi.” Hàn Phi đứng dậy lau vết máu trên giày: “Anh cứ cười không ngớt, tôi thì cố gắng thế nào cũng không thể cười được, thật sự không biết giữa tôi với anh ai mới là người hạnh phúc hơn nữa.”

Sau khi xuống xe, Hàn Phi nhìn chiếc xe buýt chạy vào công viên, công viên vào ban đêm rộng hơn ban ngày, xe buýt nhanh chóng bị tiếng cười vui vẻ nhấn chìm, rồi biến mất không còn tăm hơi, giống như đã đi vào một thế giới khác.

“Hàn Phi, đàm phán thành công rồi hả?” Tiểu Giả mở cửa xe taxi, anh ta nhìn Hàn Phi trong bộ âu phục, trong lòng mơ hồ cảm thấy có chút quen thuộc: “Càng nhìn anh càng thấy giống với sếp cũ của tôi, anh ấy sau khi đàm phán kinh doanh xong cũng như vậy.”

“Đây không phải là lần đầu tiên tôi nghe thấy anh nói câu này rồi, khi nào có thời gian, có thể dẫn tôi đi gặp anh ấy.” Hàn Phi ngồi ở ghế phụ, hắn không bỏ qua bất kì thứ khả nghi xung quanh nào.

“Tôi e rằng không được nữa rồi, anh ấy đã bị các bạn gái của mình đâm chết, nghe nói còn không thể toàn thây.” Tiểu

Giả không để ý đến vẻ mặt u ám của Lý Quả Nhi, nói tiếp: "Chúng tôi đã cùng nhau tạo ra một trò chơi dựa trên câu chuyện của chính anh ấy."

"Trò chơi?"

"Trong điện thoại di động của tôi có, anh có muốn chơi một chút không?" Tiểu Giả đưa điện thoại di động cho Hàn Phi: "Trên điện thoại di động là bản giản lược, chỉ có mười lăm cái kết, bản chính thức trên máy tính có chín mươi chín cái kết, những người chơi có vẻ đặc biệt thích nhân vật chính bị chết."

Mở game ra, thứ đầu tiên Hàn Phi nhìn thấy là một hàng chữ —— tác phẩm này phỏng theo câu chuyện có thật, để bảo vệ quyền riêng tư của người đã khuất, tất cả tên trong game đều được thay bằng bút danh.

"Trò đó chẳng có gì vui cả." Lý Quả Nhi khởi động xe: "Vừa rồi anh suýt chút nữa đã theo xe buýt vào công viên, anh có biết vào công viên ban đêm nguy hiểm như thế nào không?"

"Vậy cô có biết công viên đó được xây dựng cho ai không?" Hàn Phi thản nhiên nhấp vào trò chơi, cảnh ban đầu là một nam nhân vật chính đang ngủ trong phòng ngủ, anh ta nghe thấy âm thanh của phòng khách trong lúc nửa mê nửa tỉnh, mở mắt ra liền phát hiện vợ mình đang đứng cạnh cửa phòng ngủ với một con dao nhọn.

"Xì……"

Cảnh tượng đơn giản như vậy nhưng lại khiến đại não Hàn Phi truyền đến cơn đau nhức, tựa hồ người nằm ở trên giường không phải là người khác, mà là chính hắn vậy.

"Trong game có lẫn lộn kí ức ủa tôi?"

"Hả?" Tiểu Giả nghiêng người: "Anh cũng là hải vương sao? Trước kia tôi còn tưởng rằng anh là Ninh Thải Thần cơ đấy?"

"Trên máy tính của anh có phiên bản chính thức của trò chơi không?" Hàn Phi không nói nhảm, hắn cảm thấy mình đã

tóm được một đường tối rất quan trọng.

“Tất nhiên, đây là game do bộ phận của chúng tôi phát triển, tất cả kết cục tử vong tôi đều đã chơi hết rồi.”

“Kết cục tử vong? Trò chơi này không phải là kết thúc có hậu à?” Hàn Phi khẽ nhíu mày.

“Có một cái, nhưng chỉ có sếp của tôi biết kết thúc đó, hiện tại vẫn chưa có người chơi nào chơi được đến nó.”

“Tới nhà cậu ngay lập tức, tôi muốn xem trò chơi này.” Hàn Phi cúi đầu tiếp tục chơi trò chơi, càng chơi, dao động trong đầu hắn càng lớn, trò chơi nhỏ này thực sự đã khiến cho vết nứt trong trí nhớ của hắn mở rộng.

Nghe thấy Hàn Phi bằng lòng ngoan ngoãn về nhà, Tiểu Giả đương nhiên rất vui, anh ta không muốn đi đối phó với quỷ quái chút nào.

Trở lại cư xá nơi Tiểu Giả sống, mấy người giống như lần trước, tránh camera giám sát ra, lặng lẽ bước vào tòa nhà.

Vừa mở cửa, Hàn Phi đã kéo Tiểu Giả ngồi vào máy tính.

“Anh đừng vội, trò chơi này có rất nhiều kết thúc, có lẽ đủ cho anh chơi rất lâu rồi.” Sau khi Tiểu Giả giúp Hàn Phi mở trò chơi, anh ta yên lặng ngồi bên cạnh xem: “Nghe nói những hải vương và kẻ cặn bã hàng đầu cũng không thể cầm cự quá ba mươi ngày, có một chuyên gia tâm lý giới tính đã từng dẫn một nhóm sinh viên đến nghiên cứu trong một thời gian dài, mới sống được một tháng.”

Khi Tiểu Giả nói, Hàn Phi đã sống đến ngày thứ hai, trong mắt hắn, tùy chọn lạnh lùng trên màn hình máy tính ẩn chứa một loại cảm xúc rực lửa nào đó, hắn gần như đưa ra quyết định theo bản năng, chẳng mấy chốc đã sống đến ngày thứ tư.

Hắn không những không chết mà còn nâng cao được độ thân thiện của người vợ.

“Chỉ công lược một người thôi thì cũng vô dụng, người vợ không thể bảo vệ chu toàn cho anh, hơn nữa độ thân thiện của người vợ quá cao sẽ dẫn đến những người khác không hài lòng, tình hình của anh trong công ty sẽ rất khó khăn.” Tiểu

Giả bị Hàn Phi bắt nạt rất lâu rồi, muốn thể hiện kỹ năng chơi game tuyệt vời của mình, nhưng anh ta rất nhanh đã phát hiện, Hàn Phi một người lần đầu tiên chơi game, vậy mà tốc độ qua cửa lại nhanh hơn một người biết quá trình trò chơi như mình, cảm giác ấy như thể hắn đã thực sự trải qua chuyện này vậy.

"Khó tin?" Tiểu Giả đứng bên cạnh: "Sao độ thân thiện của đồng nghiệp cũng tăng lên rồi?"

Lý Quả Nhi từ ngoài cửa bước vào, cô đã nhìn thấy tất cả những lựa chọn của Hàn Phi.

Hàn Phi bị chứng mất trí nhớ và quên hết mọi chuyện trong quá khứ nên chắc hẳn là lần đầu tiên tiếp xúc với trò chơi này.

Khi không biết câu trả lời chính xác, hắn đã đưa ra lựa chọn đó, giống như người ban đầu kia vậy.

Lý Quả Nhi nhớ đến lúc khi gặp Hàn Phi lần đầu tiên trên phố, người này đã nhìn ra mình có vấn đề, nhưng vẫn lựa chọn ra tay cứu giúp.

"Rõ ràng không phải là cùng một người, tại sao lại như vậy?"

Hàn Phi đang đắm chìm trong trò chơi, không để ý đến dị thường xung quanh, hắn đã sống được qua một tuần rồi, cái khóa lớn trong trí nhớ cũng càng ngày càng lỏng lẻo.

Chương 674: Bắt đầu từ ác

“Chuyện này tuyệt đối không thể, cho dù là sếp của tôi có tự mình tới chơi, cũng không thể thành thạo như vậy.” Tiểu Giả ngây người nhìn màn hình máy tính, nhìn Hàn Phi đang lang thang giữa sự sống và cái chết, lang thang giữa năm người bạn gái.

Những trò chơi khác có thể giải thích bằng thiên phú, nhưng trò chơi tình yêu kinh dị thành thị này căn bản không cần thao tác gì cả, chỉ cần phán đoán chính xác và phân tích chính xác tâm lý của từng nhân vật là được, Tiểu Giả chưa từng thấy ai chơi lần đầu tiên mà có thể sống được hơn một tuần.

Điều kỳ lạ hơn nữa là, người khác chơi, vì để không chết, mỗi lựa chọn sẽ được cân nhắc rất lâu, nhưng Hàn Phi lại không chớp mắt khi lựa chọn, dường như hắn không phải đang chơi trò chơi, mà là đang nhìn lại cuộc đời của mình.

Lý Quả Nhi đứng ở bên kia Hàn Phi cũng chìm trong suy nghĩ, cô nhìn hắn lựa chọn giống như người đàn ông đó trong trò chơi, không chút do dự khi cứu người, không giống với những người chơi khác đi thử tất cả các khả năng, hắn quá nhập vai, hoàn toàn coi mọi nhân vật trong game như một người sống.

Đối với người ngoài không hiểu, có thể nghĩ rằng Hàn Phi rất ngốc, nhưng trong mắt Lý Quả Nhi, một trong những nhân vật trong trò chơi, hắn lúc này đang toát ra một khí chất rất đặc biệt.

Cô đã từng nhìn thấy khí chất đó ở một người khác, nhưng bây giờ hai bóng người từ từ gặp nhau, ánh mắt của cô đã thay đổi.

Trong nửa giờ, Hàn Phi đã mở khóa được bảy người bạn gái, bắt đầu bị nữ quỷ truy đuổi.

Khi trên màn hình trò chơi xuất hiện nữ quỷ đầu tiên, tốc độ công lược của Hàn Phi chậm lại đáng kể, hắn nhìn chằm chằm vào màn hình một lúc lâu.

"Nữ quỷ này trông hoàn toàn khác với Từ Cầm."

Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, Hàn Phi cũng lấy lại một chút tỉnh táo, hắn vừa rồi cứ chơi cứ chơi rồi đã hoàn toàn nhập vào vai, coi mình như là nam chính trong game.

Điều đáng ngạc nhiên hơn nữa là trên màn đen phong tỏa kí ức trong đầu hắn, bắt đầu xuất hiện những vết nứt mới.

"Sao không chơi nữa?" Tiểu Giả dời ghế ngồi bên cạnh Hàn Phi: "Xem anh chơi game thật là thích thú, thật mượt mà, anh mất trí có phải là do bị bạn gái cũ đánh không?"

"Tôi đang suy nghĩ một vấn đề." Hàn Phi quay sang nhìn Lý Quả Nhi: "Trò chơi này do công ty của hai người phát triển, phỏng theo sự việc có thật, nhân vật nam chính trong game là sếp của hai người, nữ đồng nghiệp trong game có phải chính là cô không?"

Câu hỏi này có chút không lịch sự, Lý Quả Nhi dừng một chút rồi gật đầu: "Nam chính là trưởng nhóm của tôi, anh ấy đã chết vì bệnh cách đây một năm."

"Một năm trước?" Hàn Phi cầm giấy bút trên bàn vẽ một cặp mẹ con: "Tôi đã từng gặp hai mẹ con này ở lối vào công viên vui chơi, cô có biết bọn họ không?"

Khi Hàn Phi yếu đuối nhất, hắn đã chạy đến công viên vui chơi thông qua những manh mối được để lại trong kịch bản, đi gặp hai mẹ con đó.

Hắn không biết tại sao mình lại làm vậy, chỉ cảm thấy nó là một việc rất quan trọng đối với mình.

"Người phụ nữ mà anh vẽ chính là vợ thứ hai của trưởng nhóm của tôi, đứa bé đó tên là Phó Thiên, con trai thứ hai của trưởng nhóm." Lý Quả Nhi nhận ra mẹ con mà Hàn Phi vẽ.

"Tại sao vợ con của trưởng nhóm của cô lại giúp tôi? Tại sao cô ấy lại tỏ ra tin tưởng tôi vô điều kiện như vậy?" Trong lòng Hàn Phi có một suy đoán, lại hỏi tiếp một câu khác: "Cô

hãy nói hết tất cả người nhà và những gì có liên quan đến trưởng nhóm của cô cho tôi đi.”

Sau khi Hàn Phi nói câu này ra, Lý Quả Nhi và Tiểu Giả đều rất dứt khoát từ chối hắn.

Mặc dù trưởng nhóm đã chết, nhưng trưởng nhóm trong lòng bọn họ vẫn có một vị trí đặc biệt, bọn họ dường như lo lắng Hàn Phi sẽ làm tổn thương đến người nhà của anh ấy.

“Mọi người yên tâm, tôi làm như vậy là chỉ muốn chứng minh một chuyện.” Hàn Phi không ép buộc Lý Quả Nhi và Tiểu Giả nữa, tiếp tục tập trung vào trò chơi.

Trong trò chơi tình yêu kinh dị có tổng cộng 99 cái kết thúc tử vong này, Hàn Phi chỉ ngoan cường tồn tại được một tháng, độ thân thiện của tất cả bạn gái đều được duy trì ở một giai đoạn rất vi diệu, không quá cao cũng không quá thấp, vừa hay không để hắn chết.

“Xem ra anh cũng sắp đến giới hạn rồi, tôi đã nói rồi mà làm sao có người có thể qua cửa trò chơi này được?” Tiểu Giả thì thào: “Trò chơi này có lẽ căn bản không có kết thúc, cái đêm mà tôi phát hành nó lần đầu tiên, trong nhà bị quỷ ám, chiếc máy tính tự sáng lên, cốt truyện của phiên bản cuối cùng đến tôi cũng không biết sẽ hoạt động như thế nào…”

Vốn là vô ý nhắc đến chuyện quỷ ám, nhưng khi Tiểu Giả lại cúi đầu nhìn xuống Hàn Phi đang ngồi trước máy tính, nỗi hoảng sợ trong lòng anh ta nổi lên mà không kiểm soát được.

Cảnh tượng này quá quen thuộc, con quỷ ngồi trước máy tính đêm đó dường như chính là người trước mặt này!

Cũng ngay lúc Tiểu Giả há hốc miệng vì sợ hãi, Hàn Phi đã kích hoạt đường nhánh của tất cả các bạn gái, kích hoạt thời gian đếm ngược cuối cùng để sinh tồn.

Mỗi khi đưa ra một lựa chọn, trên bức màn ký ức trong tâm trí Hàn Phi lại xuất hiện thêm một vết nứt.

Tất cả những quyết định trong quá khứ đều ảnh hưởng đến tương lai tuyệt vọng này, mỗi một nhân vật xuất hiện trong trò

chơi đã khắc sâu trong trí nhớ của Hàn Phi, đánh vào ổ khóa lớn phong tỏa ký ức.

"Hình như tôi đã biết cái kết là gì rồi, cái kết này là do tự tay tôi viết ra."

Sau khi bù đắp những tiếc nuối của mười người phụ nữ, Hàn Phi đưa ra lựa chọn cuối cùng của mình là chết hay là tiếp tục sống.

Toàn bộ game vận hành cho đến hiện tại, vì để không chết, đã tiêu tốn vô số trí óc và sức lực, hầu hết mọi người hẳn là đều chọn tiếp tục sống, nhưng Hàn Phi lại chọn cái chết sau khi do dự một lúc.

Đây là một trò chơi về sự chuộc lỗi, mục đích cuối cùng không phải là để nhân vật chính được sống hạnh phúc mà là giúp anh ta chuộc tội.

"Đừng mà! Anh khó khăn lắm mới đánh được tới đây! Sao lại có thể lựa chọn từ bỏ?" Tiểu Vưu không hiểu lựa chọn của Hàn Phi, nhưng thực tế chứng minh, đây đã là cái kết tốt nhất rồi.

Sau khi nhân vật nam chính của trò chơi tự sát, không có ai nhìn thấy trứng phục sinh của game xuất hiện.

Trên thi thể của nam chính đi ra linh hồn của một người khác, linh hồn của người đó hoàn toàn khác với nam chính, anh ta là một thanh niên anh tuấn, ánh mắt dịu dàng.

Nhìn thấy trứng phục sinh trên màn hình máy tính, đại não Hàn Phi như bị va đập mạnh, ngây người nhìn thi thể trên mặt đất và linh hồn đi ra từ thi thể!

"Đây là manh mối do mình để lại cho chính mình!"

Trong cơ thể của trưởng nhóm có một linh hồn khác sống, ý nghĩa tồn tại của linh hồn đó là giúp trưởng nhóm chuộc tội, linh hồn này sẽ chỉ xuất hiện trở lại sau khi trưởng nhóm chuộc lại tội lỗi của mình.

Linh hồn trong màn hình máy tính đi qua các góc thành phố, đứng từ xa nhìn về phía gia đình và bạn bè của trưởng nhóm, rồi dần dần đi mất.

“Hóa ra cái kết thực sự là như thế này!”

Chủ đề của trò chơi là tình yêu, nhưng nó đầy cạm bẫy và tuyệt vọng, tất cả mọi kết thúc đều dẫn đến cái chết, ngay cả công ty sản xuất trò chơi cũng không biết kết thúc tốt đẹp thực sự là gì, bởi vì nhà thiết kế chính duy nhất biết kết thúc đã chết.

Trong trường hợp này, Hàn Phi đã chơi rồi diễn lại đoạn kết thật.

Lý Quả Nhi và Tiểu Giả bên cạnh kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Hàn Phi, bóng dáng họ chôn trong lòng hoàn toàn trùng lặp với người đàn ông trước mặt.

“Trưởng nhóm?”

“Người cứu tôi là anh phải không?”

Hai cấp dưới đồng thời lên tiếng, đại não Hàn Phi cũng truyền đến cơn đau như bị xé nát!

“Tôi đã chuộc tội cho người đàn ông đó, trong game đã ghi lại những khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời tôi.”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã đạt đến giai đoạn bảy!”

Hai đoạn ký ức khác nhau va vào nhau, Hàn Phi nhớ ra điều gì đó, nhưng những mảnh ký ức đó không phải của hắn mà đến từ một người tên Phó Nghĩa.

“Hai người hãy nói cho tôi biết tất cả thông tin về Phó Nghĩa.” Giọng nói của Hàn Phi không dễ từ chối.

Sau khi trao đổi ngắn ngủi, Hàn Phi đã đoán ra được rất nhiều điều, cũng biết vì sao hai mẹ con lại giúp đỡ mình.

“Người vợ đã nhận ra tôi, cô ấy dường như là người đầu tiên nhận ra sự bất thường.”

Hàn Phi chắp nối những mảnh ký ức lại với nhau trong tâm trí: “Đứa con lớn của Phó Nghĩa tên là Phó Sinh, thợ hàng mã trên tầng cao nhất của tòa nhà số 1 trong cư xá Hạnh Phúc cũng tên là Phó Sinh, tất cả những người trong thành phố này muốn giết tôi cũng đều họ Phó, chỉ trong một năm, trong thành

phố đã xảy ra chuyện gì? Tôi cứu cậu ta thoát khỏi vực sâu, tại sao cậu ta lại cố hết sức để giết tôi."

"Phó Sinh đã rời khỏi thành phố này nửa năm trước, cậu ấy nói rằng muốn đi học ở tỉnh khác, nhưng sau đó tôi đã gặp cậu ấy một lần ở công viên vui chơi." Sau khi Lý Quả Nhi biết được sự thật, ánh mắt cô nhìn Hàn Phi vô cùng phức tạp: "Cậu ấy có vẻ như đã biến mất trong công viên vui chơi rồi."

"Phó Sinh thật sự đã biến mất trong công viên vui chơi, sau đó trong thành phố xuất hiện vô số người điên họ Phó, cứ như Phó Sinh từ mọi giai đoạn của cuộc đời đều tụ tập ở thành phố này vậy." Hàn Phi tắt game: "Có lẽ tôi nên nói với mẹ của Phó Sinh về việc này, giúp cô ấy tìm lại con của mình."

Rất nhiều chuyện khó hiểu giờ đã được giải đáp, Hàn Phi yên lặng nhìn màn hình máy tính, ánh mắt rơi vào biểu tượng của trò chơi thực vật đại chiến Zombies: "Hai ký ức, hai người trợ giúp khác nhau, có người, cũng có quỷ, so với năm loại thế lực kia, chúng ta cũng không kém nhiều lắm."

Yêu cầu Tiểu Giả tải các kho lưu trữ trò chơi vào máy tính xách tay, còn Hàn Phi thì liệt kê tất cả những người tương ứng trong trò chơi.

"Hóa ra gia tăng độ thân thiện là được dùng như thế này."

Màn đêm ngoài cửa sổ dày đặc, chuẩn bị đến thời khắc ác ý xuất hiện, những ác quỷ đến công viên cũng không thể kiểm soát sẽ săn lùng những người tham gia trò chơi và những người vô tội trong thành phố.

"Còn một tiếng nữa mới rạng sáng, mọi người mang theo máy tính xách tay, cùng tôi đi tìm mẹ của Phó Sinh." Hàn Phi đứng dậy khỏi chỗ ngồi, giọng nói lạnh lùng dứt khoát, không có chút mệt mỏi.

"Chúng ta vừa mới trở về thôi mà." Tiểu Giả với vẻ mặt chua xót nói: "Trước đây, trưởng nhóm của tôi không bao giờ bắt chúng tôi làm thêm giờ cả."

"Tôi không yêu cầu mọi người làm thêm giờ, tôi đang tìm con đường sống duy nhất cho mọi người thôi." Hàn Phi đi về phía phòng khách: "F sẽ không chịu ngồi yên đâu, anh ta có

khả năng dự đoán tương lai, ngày mai hẳn sẽ là khởi đầu của sự hỗn loạn, ban ngày và ban đêm của thành phố rất nhanh sẽ trở nên mơ hồ."

Trước đây Lý Quả Nhi còn sẽ phản đối Hàn Phi, đưa ra ý kiến riêng của mình, nhưng từ khi biết hắn có thể là linh hồn gắn bó với người đó, cô đã trở thành trợ thủ trung thành nhất, thậm chí sẽ không nói bất kỳ lời chất vấn nào.

Cả hai đeo mặt nạ màu trắng lên, cất hung dao vào ba lô rồi mở cửa nhà ra.

"Trời ạ! Mọi người cũng quá liều mình rồi đấy!" Tiểu Giả ôm laptop đi theo sau, nhìn Tiểu Vưu đầy hối lỗi: "Xin lỗi, kéo cả cô vào chuyện này rồi."

"Không sao, tôi không muốn rời xa mẹ, nếu ai muốn bắt mẹ đi, tôi nhất định sẽ chống cự đến cùng." Tiểu Vưu ôm điện thoại trên cổ, ánh mắt rất kiên định.

Trở về nhà chưa lâu, mấy người lại lên xe taxi.

Đêm sắp tàn, bây giờ là thời khắc đen tối nhất, tất cả mọi vật sống đều có khả năng trở thành mục tiêu của ác ý.

Để cảnh báo tất cả những người tham gia trò chơi, pháo hoa màu máu cũng nổ tung khắp công viên, các nhãn cầu khổng lồ nổ tung trên không trung, máu khắp bầu trời có nghĩa là nguy hiểm đang đến gần.

"Lần trước chúng ta may mắn không gặp phải bất kỳ ác ý nào, nhưng lần này có lẽ sẽ không may mắn như vậy, cho nên mọi người nhất định phải chuẩn bị trước." Hàn Phi hiểu rõ hơn ai hết: "Tôi nghe được mấy chữ quỷ thế hệ đầu từ miệng của quái vật cười điên cuồng, những ác quỷ không thể kiểm soát đó có khả năng chính là quỷ thế hệ đầu."

"Quỷ thế hệ đầu? Chẳng lẽ là quỷ được chế tạo ra?"

"Tôi không biết quỷ đầu tiên là ai, nhưng tôi biết trại trẻ mồ côi của viện trưởng Phó vẫn luôn hành hạ những đứa trẻ mồ côi, cố gắng để bọn chúng đạt đến một trạng thái nào đó, giống như số 11, và tôi." Ánh mắt Hàn Phi ở dưới mặt nạ sắc

bén lãnh đạm: “Thành phố này cất giấu bí mật căn bản nhất, tôi sẽ đào nó lên từng chút một!”

Xe taxi chạy trong đêm tối, khi chỉ còn cách trời sáng nửa giờ nữa, màn hình neon trên các tòa nhà cao tầng bắt đầu nhấp nháy.

Trên màn hình lớn không còn phát những quảng cáo vô nghĩa nữa, mà bắt đầu phát ra cảnh báo màu đỏ, toàn bộ màn hình là màu đỏ chói.

“Hàn Phi! Làm sao mà anh và Lý Quả Nhi lại xuất hiện trên màn hình lớn của những tòa nhà cao tầng trong thành phố vậy?” Tiểu Giả kêu lên, anh ta vốn nghĩ mình đã nhìn nhầm.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Hàn Phi phát hiện đồn cảnh sát đã phát lệnh truy nã cấp A mới nhất, Lý Quả Nhi bị tình nghi đã giết chết Đỗ Xu, đứng ở vị trí đầu tiên; F công khai hành hung cảnh sát, tham gia vào nhiều vụ án ác độc, bị tình nghi giết người hàng loạt, đứng thứ hai; Hàn Phi bị bệnh tâm thần, đa nhân cách, tấn công nhân viên y tế và bị tình nghi giết người hàng loạt, đứng thứ ba; Tường Vi phụ trách Homestay Cuộc sống hoàn hảo, đứng thứ tư……

Cảnh sát đã phát ra tổng cộng 11 thông báo truy nã, tên của mọi người đều được đánh dấu bằng chữ cái đỏ tươi nguy hiểm nhất, bọn họ đều là những người điên hai tay nhuốm máu, coi thường luật lệ!

“Fuck! Hai người đều bị truy nã rồi!” Tiểu Giả nói không sợ đều là giả: “F kia hình như cũng có cùng suy nghĩ với anh! Có phải anh biết anh ta sẽ làm như vậy, nên muốn kéo cả anh ta vào phải không?”

“Anh ta có thể đoán trước được tương lai, vì vậy khi đưa ra quyết định, tôi phải tính đến trường hợp xấu nhất.” Mặt nạ trắng bệch trên mặt Hàn Phi bị ánh đèn trên màn hình chiếu lên màu đỏ như máu: “Bị truy nã cũng chẳng có gì, mặc dù tôi luôn cảm thấy mình là một người tốt, nhưng tôi mơ hồ nhớ có người từng gọi mình là hồn ác.”

Tiểu Giả sau khi nghe giọng nói lạnh lùng của Hàn Phi, tự nhiên rùng mình một cái, trên màn hình tổng cộng mười một

người, trong đó có người được đánh giá mức độ nguy hiểm là cấp A, nhưng cũng có người được phân vào cấp A vì mức độ phân loại của cảnh sát cao nhất cũng cũng chỉ đến cấp A.

Tiểu Giả và Tiểu Vưu ngồi ở hàng ghế sau đều toát mồ hôi hột, trong thành phố có mười một tội phạm bị truy nã cấp A, trong chiếc xe này đã có hai người rồi, làm sao có thể không hoảng sợ chứ.

Trong đội ngũ chỉ có Lý Quả Nhi vẫn đang nắm chặt tay lái, cùng Hàn Phi sát cánh lái xe đi về phía trước.

"Gần đến nơi rồi."

Mười phút sau, chiếc taxi tối màu từ từ lái vào một khu cư xá cũ nát.

Bọn họ còn chưa đi lên cầu thang, đã nghe thấy tiếng bước chân lộn xộn.

Người đàn ông đi đầu mặc một chiếc áo khoác gió màu đen, anh ta đang ôm một đứa trẻ đang ngủ trên tay.

"F?"

Xe dừng lại hẳn, cửa ô tô màu đen bị Hàn Phi đẩy ra, hắn mặc âu phục cầm bầu bạn bước xuống xe.

"Anh hình như đều luôn đi trước tôi một bước trong mọi việc, đây chính là khả năng dự đoán tương lai của anh à?"

Hàn Phi đứng giữa đường, chặn lối ra duy nhất.

"Tránh ra." Giọng nói của F đang ôm đứa trẻ bình tĩnh, không nghe ra chút cảm xúc nào.

"Tránh ra cũng được, nhưng anh phải để lại hai thứ." Hàn Phi buộc chặt sợi dây đỏ trên ngón tay.

"Anh muốn lấy đi thứ gì của tôi?" Khi F nói, một người chơi bước ra từ phía sau lưng anh ta.

"Con dao đen không giết chết được tôi, còn có đứa trẻ mà tôi đã nuôi nấng trong tay của anh."

Đèn đường lóe lên một hồi rồi vụt tắt, nguyền rủa bò dọc theo sợi dây đỏ, Hàn Phi đứng ở trong bóng tối, hai mắt dưới

lớp mặt nạ nhìn thẳng vào F.

Chương 675: Giết nó

“Đứa trẻ mà anh nuôi nấng?” Cậu bé đang ngủ trong vòng tay của F chính là Phó Thiên, F có khả năng dự đoán tương lai, đến đây trước một bước so với Hàn Phi, chuẩn bị mang đứa trẻ đi.

“Anh có thể hỏi một câu như vậy, chứng tỏ khả năng dự đoán tương lai của anh không hề kinh khủng như tôi tưởng tượng.” Hàn Phi đứng ở giữa đường, hắn căn bản không quan tâm trước mặt rút cuộc có bao nhiêu người: “Khi tôi muốn hiểu ra một số chuyện, anh cũng đã có phản ứng, nhưng có lẽ anh chỉ có thể nhìn thấy xu hướng của vận mệnh, biết một số nút thắt mấu chốt, chứ không thể dự đoán chính xác mọi thứ sẽ xảy ra trong tương lai.”

Sau khi Hàn Phi phát hiện ra trứng phục sinh trong game, quỹ đạo của vận mệnh đã thay đổi, F đã đưa ra biện pháp cứu chữa tạm thời, kết quả dẫn đến anh ta phải đối mặt với Hàn Phi trong cư xá cũ nát này.

“Những gì hai mắt tôi nhìn thấy chính là tương lai, mọi thứ đều đã được định sẵn.” F đeo một chiếc mặt nạ, không ai có thể nhìn thấy biểu cảm của anh ta, nhưng giọng nói của anh ta vô cùng kiên định.

“Tại sao anh lại nói như vậy? Có phải vì chín mươi chín tương lai anh nhìn thấy trước đây đã trở thành hiện thực?” Hàn Phi liếc nhìn cánh tay mình, nơi chín mươi chín vết thương được đào ra dày đặc: “Đừng bao giờ đặt quá nhiều niềm tin vào năng lực và thiên phú của bản thân, tương lai anh nhìn thấy có thể chỉ là một lựa chọn mà người khác từ bỏ thôi.”

Sợi dây đỏ quấn quanh đầu ngón tay, Hàn Phi đi về phía trước, một mình tiến đến, tất cả người chơi đều như đang gặp phải kẻ địch mạnh.

“Đừng đi lên nữa! Mọi người đều là người tham gia trò chơi, chúng ta không nên là kẻ thù của nhau!” Thiên Dạ mặc áo khoác bình thường cầm dao tiến về phía trước, anh ta là

cánh tay phải của F, đồng thời cũng là người có thực lực chiến đấu mạnh nhất trong nhóm người chơi ngoài F.

Lúc trước khi giao đấu với số 11 trong cư xá Hạnh Phúc Hàn Phi đã phát hiện, thể chất của Thiên Dạ khác với người bình thường, anh ta dường như đã chấp nhận một số cải tạo từ F.

Khi Thiên Dạ bị đe dọa, trên cơ thể anh ta sẽ mơ hồ xuất hiện những lời nguyền rủa giống như hình xăm, đó dường như là dấu vết mà F đã khắc vào da thịt anh ta bằng con dao đen.

"Tôi chưa bao giờ coi mọi người là kẻ thù, là mọi người muốn dồn tôi vào ngõ cụt đấy chứ." Hàn Phi kéo sợi dây đỏ bước ra khỏi bóng tối, khi hắn đi ngang qua, tất cả đèn đường sẽ tối đi, ánh sáng bị nguyền rủa làm cho méo mó, đó là một loại cực kỳ tà ác và nguy hiểm.

"Con dao đen là của tôi, đứa trẻ cũng là của tôi, thậm chí những người chơi này cũng nên đứng sau lưng tôi. Anh đã ăn trộm quá nhiều thứ của tôi, sau đó tưởng rằng như vậy là có thể thay thế tôi hay sao?"

Hàn Phi như một người điên lý trí, trong bộ âu phục màu đen, từng bước đi về phía trước.

"Một ngày một đêm không gặp, tại sao anh lại trở nên như thế này?" Thiên Dạ thầm sợ hãi, anh ta biết mọi chuyện mà F đã làm với Hàn Phi, nhưng anh ta luôn cảm thấy F chỉ là chuyện nhỏ làm ầm ĩ lên thôi, bây giờ anh ta mới nhận ra rằng mình đã quá ngây thơ rồi. Nếu chiến đấu thực sự, anh ta có lẽ sẽ không thể trụ được đến một phút.

"Tia sáng đầu tiên của bình minh sắp đến, anh có chắc muốn trở mặt với tôi vào lúc này không?" F giao đứa trẻ trong tay mình cho người chơi bên cạnh, trên tay anh ta cầm con dao đồ tể màu đen.

"Không phải anh có thể đoán trước được tương lai hay sao? Tại sao vấn đề đơn giản như vậy lại không biết câu trả lời?" Hàn Phi tiếp tục đi về phía trước, như thể không có gì trên thế giới này có thể ngăn cản hắn.

Hắn chỉ có một mình, nhưng lại dường như được bao quanh bởi tất cả đêm tối, giống như thủy triều đen đang dâng trào.

Lông mày của F nhăn lại, khi Hàn Phi đến gần, con dao đen trên tay anh ta run lên, phấn khích vang lên tiếng kêu, giống như một kẻ lang thang cuối cùng đã gặp được bố mẹ mình.

"Kẻ thù thực sự của chúng ta chính là công viên vui chơi, nếu như anh cứ quyết nội bộ tàn sát, tôi cũng có thể thỏa mãn anh." F nắm lấy con dao màu đen sắp mất kiểm soát đâm thẳng vào lòng bàn tay, máu đổ vào lưỡi dao màu đen, tiếng kêu gọi trong lưỡi dao ngay lập tức trở thành tiếng than khóc, như thể một xô sắt nóng chảy được đổ vào ngực.

Lưỡi dao đen phồng lên ngay lập tức, một con mắt đỏ như máu mở ra bên trên lưỡi dao!

Tiếng hét trong cán dao bị áp chế, sau khi lưỡi dao ăn sạch máu của F, nó dường như giải phóng phong ấn trên cơ thể, bóng tối sâu nhất cùng sát khí lạnh lẽo tỏa ra.

Lưỡi của con dao đen vậy mà lại là một con quỷ!

"Chẳng trách nó có thể ăn thịt những quỷ quái khác, hấp thu máu và sinh khí." Hàn Phi nhìn thấy chỗ dựa của F, nhưng vẫn không dừng lại, sau khi ác quỷ trên con dao đen xuất hiện, hắn càng thêm chắc chắn suy đoán của mình.

Con dao màu đen trong tay F được ghép lại mà thành, lưỡi dao là một con ác quỷ tràn đầy sát khí, cán dao thì được tạo thành bởi một số lượng lớn ý thức cá nhân ngưng tụ lại với nhau.

Một ý thức thì rất yếu ớt, nhưng khi chúng tụ lại với nhau thì không ai có thể hoàn toàn nuốt chửng và đồng hóa được.

"Quỷ trên lưỡi dao rất ác độc với mình, giọng nói kêu gọi mình lại phát ra từ cán dao." Hàn Phi vốn dĩ chỉ muốn gặp hai mẹ con kia thôi, nhưng nếu như đã gặp F, vậy thì hắn cũng không ngại việc ra tay trước, giải phóng nguyền rủa ở đây, nhanh chóng giết chết F.

Càng kéo dài thêm thời gian, F sẽ càng mạnh, bởi vì anh ta có thể dự đoán tương lai, thời gian chính là người trợ giúp cho anh ta.

"Cũng không biết anh đã từng làm gì với linh hồn cười điên cuồng đó, anh ta lại muốn giết chết anh như vậy, có điều cũng không quan trọng, trong thành phố có vô số người họ Phó, tôi chỉ giết một mình anh, số còn lại giao cho anh ta giết là được." Những vết thương trên cánh tay của Hàn Phi bắt đầu chảy máu, tất cả những người họ Phó trừ người thợ hàng mã trong thành phố này dường như đều đã giết hắn trước đây, bây giờ hắn đã sẵn sàng trả những món nợ máu đó.

Không bên nào chịu thua bên nào, cả hai sẵn sàng tung ra lá bài ẩn của mình, đòn tấn công của nguyền rủa và sát khí trong con dao đen va vào nhau, âm khí xung quanh bị rút cạn, cảnh tượng quỷ dị này cũng đã thu hút những thứ khác đến.

Mặt đất khẽ run lên, những người tham gia trò chơi trong cư xá đột nhiên nhận ra ánh trăng trên đầu bị chặn lại, một khí tức lạnh lẽo như xiềng xích quấn quanh trái tim của tất cả mọi người.

Ngẩng đầu nhìn lên, một khuôn mặt khổng lồ ló ra từ phía sau của tòa nhà, bên cạnh tòa nhà nơi Phó Thiên sống, có một con búp bê vải cao bằng tòa nhà ba tầng đang đứng.

Con búp bê lặng lẽ xuất hiện, mặc một chiếc váy cũ ố màu, khuôn mặt bị cắt một mảng lớn, một cái nhãn cầu tách ra khỏi mắt treo bên cạnh miệng, nó thè lưỡi ra là có thể liếm đến.

"Nguy rồi! Ác ý đến rồi!" Thiên Dạ lớn tiếng nhắc nhở những người chơi xung quanh, hình như trước đây bọn họ đã từng gặp những thứ này rồi.

"Ác ý?" Hàn Phi nhìn đám quái vật bên cạnh tòa nhà, ác ý mà đám người chơi nói đến, chắc là ác quỷ mà công viên không kiểm soát được, trên người bọn chúng tập hợp những cái ác nguyên thủy nhất của con người, tích tụ không biết bao nhiêu cảm xúc tiêu cực, mỗi một cái đều vô cùng đáng sợ.

"Hàn Phi!" Lý Quả Nhi chạy ra khỏi xe: "Tạm thời rút lui thôi, đây không phải là thứ mà chúng ta có thể chống lại, ngay

cả công viên cũng không thể giết chết bọn chúng trong đêm tối."

"Những ác quỷ mà công viên không kiểm soát được này dường như không có ý thức của riêng mình, chúng chính là tập hợp của những cảm xúc tiêu cực, chẳng lẽ quỷ ban đầu chính là lớn lên trong tuyệt vọng như thế này ư?" Vô số oán hận tích lại với nhau, chèn ép và nuốt chửng lẫn nhau, cuối cùng hình thành nên một trạng thái cộng sinh quỷ dị.

"Các thể loại ác quỷ rất nhiều, ngoại hình của mỗi loại cũng khác biệt lớn, bọn chúng có thể là thứ gần nhất với quỷ thế hệ đầu, nhưng có lẽ không phải là quỷ thế hệ đầu mà anh muốn tìm." Tốc độ nói của Lý Quả Nhi rất nhanh, cô vô cùng lo lắng cho Hàn Phi: "Chúng ta vẫn nên nhanh chóng tránh xa nó ra, nếu còn không đi e rằng sẽ muộn mất."

"Không còn bao nhiêu thời gian nữa là trời sẽ sáng, cô quay về lái xe, tôi đi cướp người." Hàn Phi không phải là đang thương lượng với Lý Quả Nhi, khi hắn nói những lời này thì người đã xông về phía F.

"Hàn Phi!"

Khi Lý Quả Nhi hét lên sợ hãi, tất cả người chơi cũng nghe thấy tên của Hàn Phi, trong số bọn họ có người cảm thấy cái tên này thật quen thuộc.

"Đừng tụ lại với nhau! Tản ra!" Thiên Dạ chỉ huy người chơi đối phó với ác quỷ, Hàn Phi và F thì đều tập trung về đứa trẻ đang ngủ say.

Khí âm ác bên phía bọn họ là nồng đậm nhất, ác quỷ săn lùng người sống và những người tham gia trò chơi khắp nơi cũng bị thu hút đến.

Cơ thể khổng lồ tiến về phía trước, chiếc váy của búp bê vải kéo lê trên mặt đất, khi đến gần mới phát hiện ra chiếc váy đó thực ra là được cắt từ quần áo, bên trên có đủ thứ mùi quái dị khác nhau.

"Hihihihi……"

Tròng mắt trên má lắc lư qua lại, con búp bê vươn tới chỗ F có âm khí nồng đậm nhất, trên các đoạn cánh tay của nó viết đầy lời nói tục tĩu, món đồ chơi này cũng không biết đã bị người ta ghét đến mức như thế nào nữa, cảm giác như cả đời của nó không ngừng bị người ta vứt bỏ.

F có thể đoán trước được tương lai, nhưng rõ ràng anh ta kém Hàn Phi về giá trị may mắn, nhiều người có mặt tại hiện trường như vậy, vậy mà con búp bê vải lại cứ nhắm vào anh ta.

Vung dao về phía Hàn Phi có thể ngăn hắn tiến về phía trước, nhưng anh ta sẽ bị con búp bê vải bắt lấy, người chơi đang bế Phó Thiên phía sau cũng có thể bị tấn công.

Không suy nghĩ nhiều, F vung nhát dao đầu tiên vào thẳng lòng bàn tay khổng lồ của búp bê vải.

Lưỡi dao đã uống máu của F hóa thành một con quỷ đêm khổng lồ, hơi thở của con quái vật này toát ra không yếu hơn so với Từ Cầm đi ra từ trong nguyền rủa, có điều khác với việc Từ Cầm tự tiêu hao bản thân để trợ giúp Hàn Phi, quỷ do dao đen hóa thành cần phải uống máu của F thì mới ra tay.

Để bảo vệ cậu bé phía sau, F đã đưa ra lựa chọn của riêng mình, sau khi chém ra con quỷ dữ trong dao đen, nắm chặt cán dao không ngừng cố gắng thoát khỏi tay, anh ta quay lại phía sau, một giây cũng không dừng lại.

"Đi!"

Lòng bàn tay khổng lồ của búp bê vải lơ lửng trên đầu cách F một mét, sau vài giây, lòng bàn tay bị xé toạc bởi một lực cực lớn, bên trong đống vải rách đó không phải là bông gòn, mà là những xác chết đang thối rữa!

Sau khi chém ra một nhát dao, quỷ dữ toàn thân sát ý thuận tiện cắt nát luôn cánh tay trái của búp bê vải, nó nhảy múa điên cuồng trong máu thịt, khi sắp mất kiểm soát, phần thân dưới của nó được gắn trong cán dao bị đâm bởi ánh sáng trắng tinh khiết, ánh sáng rất hiếm thấy trong đêm tối này, như chiếc đinh đóng phần thân dưới của nó vào với chuôi dao.

Trong miệng phát ra tiếng gầm không cam chịu, quỷ dữ muốn rút lui về sau, nhưng làm sao con búp bê vải mất đi cánh

tay trái có thể bỏ qua cho nó rời đi được.

"Hihihihihi……"

Tiếng cười khiến tất cả mọi người đều sởn da gà vang lên, nhãn cầu duy nhất còn lại của con búp bê giẻ rách chuyển động nhanh chóng, sợi dây mỏng manh được khâu trên cơ thể nó cũng từ từ bị đứt, con búp bê vải được may từ quần áo của người đã khuất này dường như được bọc trong một thứ gì đó rất đáng sợ.

"Đồ ngu! Quay lại!" F rống lên với quỷ dữ, nhưng đã hơi muộn rồi.

Bên trong cơ thể của búp bê vải bắn ra các mạch máu, tấn công một cách bừa bãi, gần như trong nháy mắt đã phong tỏa hết một số tòa nhà gần đó, thiết lập nên một cái lồng màu đỏ từ các mạch máu.

Quỷ dữ trong con dao đen đứng mũi chịu sào, cơ thể nó bị nhiều mạch máu đâm thủng, nhưng vết thương không làm nó sợ hãi mà ngược lại càng khơi dậy sự dữ tợn của nó hơn.

Cắn một miếng thật lớn vào mạch máu, quỷ dữ nuốt chửng mọi thứ, dường như cái gì cũng tiêu hóa được, càng ăn nhiều thì nó càng mạnh.

Nếu như trong cư xá chỉ có một con búp bê vải, F sẽ không kiềm chế con quỷ dữ, nhưng vấn đề là Hàn Phi, người đang mang theo nguyền rủa cũng sắp tới rồi.

"Kí ức của cô ấy mình đã xóa đi nhiều lần như vậy rồi, làm sao còn có thể tồn tại? Chẳng lẽ giết chín mươi chín lần cũng không thể giết chết được cô ấy hay sao?"

Đôi mắt dưới lớp mặt nạ F vô cùng lạnh lùng, anh ta có thể từ bỏ một phần năm lượng máu của mình để bảo vệ một cậu bé, cũng vì để hoàn thành kế hoạch, không từ thủ đoạn giết chết một người chín mươi chín lần.

Bởi vì trải nghiệm đặc biệt và môi trường lớn lên khi còn nhỏ, bản thân F là một người có tính cách rất phức tạp, không thể đơn giản dùng tốt và xấu để định nghĩa.

Chỉ có thể nói, anh ta trong mắt Hàn Phi lúc này, là một mục tiêu nhất định phải giết chết.

“Tôi biết anh có khả năng đặc biệt, tôi cũng chưa chắc đã có thể giết chết được anh ở đây, nhưng nếu như anh không đưa con dao đen đó cho tôi, tôi sẽ làm hết sức mình để giết chết cậu bé đó!” Nguyền rủa bùng cháy trong mắt, ai nghe được những lời như vậy đều sẽ kinh hãi, không thể phân biệt được đây là đang diễn kịch hay là thực sự có ý đồ này.

Con dao đen là chìa khóa để F giết quỷ, mất con dao đen tương đương với việc giao cơ hội phản kháng vào tay người khác, nhưng nếu không giao con dao đen ra, cậu bé này chỉ cần chạm vào nguyền rủa sẽ mất mạng ngay!

Hàn Phi không hề nói đùa, hắn có thể giết cậu bé bằng rất nhiều cách, trong trường hợp này, F không có khả năng bảo vệ đứa trẻ.

“Trái tim của anh tàn nhẫn thật đấy.” Giọng nói của F vang lên sau lớp mặt nạ, anh ta và Hàn Phi có thể lực tương đương nhau, hai người có vẻ cùng đẳng cấp và thuộc tính, nhưng vừa rồi anh ta vì để chém ra nhát dao đó, đã tiêu hao rất nhiều máu, lúc này trạng thái rất xấu.

“Lựa chọn ở anh.” Khoảng cách giữa Hàn Phi và F càng ngày càng gần, lúc này F vẫn chưa thu lại con dao đen, hai tay đầy máu thậm chí đã không còn cầm được chắc cán dao đồ tể.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, có thể anh ta sẽ không bảo vệ được cậu bé và còn đánh mất con dao đen.

Đôi mắt dưới chiếc mặt nạ đầy tia máu, thời khắc đó ánh mắt của anh ta có vài phần giống với con quỷ dữ kia.

“Hàn Phi, vận mệnh của anh đã định rồi, tôi sẽ ở trong tương lai mà mình nhìn thấy chờ anh.”

Khi đưa ra quyết định cuối cùng, anh ta bỏ rơi người chơi đang ôm cậu bé, một mình rời đi về phía bên kia.

“F?!” Người chơi ôm cậu bé là A Trùng, đây là lần thứ hai anh ta bị F bỏ rơi, trên mặt không thể che giấu được vẻ thất vọng.

“Cũng quyết đoán thật đấy.” Khi A Trùng phản ứng lại, Hàn Phi đã dừng lại phía sau anh ta.

Vừa rồi anh ta nghe thấy Hàn Phi nói có ý muốn giết chết cậu bé.

Do dự một lát, A Trùng đẩy cậu bé ra phía sau lưng, anh ta lấy ra một con dao nhọn, bảo vệ phía trước cậu bé.

“Anh muốn đánh với tôi à?” Hàn Phi chỉ cười cười: “Bảo vệ đứa nhỏ đó, đừng có chạy lung tung, tôi sẽ không làm hại mọi người đâu.”

Giọng nói của ác quỷ phát ra sau chiếc mặt nạ, mang theo một ma lực khó có thể diễn tả được.

A Trùng gần như cho rằng mình nghe nhầm rồi, một giây trước anh ta còn ở trong địa ngục, giây tiếp theo thì đã lên thiên đường: “Anh không giết chúng tôi?”

“Đó là con của tôi, làm sao tôi có thể làm tổn thương nó chứ?”

Kéo sợi dây đỏ trên đầu ngón tay, Hàn Phi nhìn sang con búp bê vải vẫn đang đuổi giết những người chơi khác một cách ngang ngược.

Hắn lấy điện thoại di động của Tiểu Giả, liếc nhìn thời gian vẫn đang trôi đi: “Trời sắp sáng rồi, nếu như con búp bê vải này còn không đi, có lẽ chúng ta có thể thử xem.”

“Anh muốn thử cái gì?” A Trùng ôm lấy cậu bé, không dám đến quá gần Hàn Phi.

“Thử làm một chuyện mà vừa rồi tôi muốn làm.” Vô số nguyền rủa leo lên người Hàn Phi, làm cho nụ cười trên mặt nạ của hắn trở nên vô cùng tàn nhẫn: “Giết nó.”

Chương 676: Đánh mất trái tim

“Toàn bộ phân tán! Tránh xa cư xá!” Thiên Dạ con người này bình thường trông không đáng tin cậy, nhưng sau khi F bị ngăn cản, anh ta ngay lập tức tiếp quản F bắt đầu chỉ huy, giảm thiểu tổn thất của người chơi đến mức ít nhất có thể.

“F đâu? Trong tương lai mà anh ta nói với chúng ta hình như không có thứ này!” Những người chơi đã bị con búp bê vải khổng lồ cao bằng ba tầng này dọa sợ, trong đầu họ toàn là tiếng cười ghê rợn của búp bê, lúc này giữa mấy tòa nhà còn bị các mạch máu phong tỏa, có muốn trốn thoát cũng không được.

“Hãy tin tưởng F! Anh ấy đã dẫn dắt chúng ta cắm rễ ở thành phố này, tất cả những gì chúng ta có thể làm là tin vào anh ấy! Giống như những lần trước vậy!” Giọng điệu của Thiên Dạ không thể nghi ngờ, không còn cách nào tốt hơn bây giờ, buộc phải giữ vững lòng tin không thể lay chuyển.

“Ah ah!”

Tiếng hét thấu tim vang lên, một người chơi trong quá trình chạy trốn, bị mạch máu đâm thủng người.

Máu bắn tung tóe khắp nơi, mạch máu xung quanh anh ta giống như một con trăn khổng lồ ngửi thấy mùi máu, lao nhanh như chớp, cuốn lấy nó, khi mạch máu tản đi, trên mặt đất chỉ còn lại bộ quần áo mà người chơi đó vừa mặc.

Điều kinh hoàng hơn nữa là con búp bê dường như đến quần áo của người chết cũng không muốn bỏ qua, bộ quần áo đẫm máu bị mạch máu từ từ kéo lê, mọi người có mặt đều có thể thấy rõ quần áo cuối cùng đã được dán lại trên người nó, trở thành một phần của váy nó.

Cuộc đời đôi khi mong manh như bông hoa máu, chỉ cần một tay là có thể bóp nát, cảnh tượng này đã gây ảnh hưởng không nhỏ đến những người chơi đó.

Ai cũng không còn quan tâm đến đội hình và dặn dò của F nữa, bỏ chạy tứ phía, bây gờ bọn họ chỉ muốn chạy nhanh hơn đồng đội của mình.

“F đã bỏ chạy rồi! Anh ta đã bỏ lại chúng ta, một mình chạy trốn rồi!” Giọng một người phụ nữ phát ra từ bên cạnh chiếc taxi, những người chơi vốn là một đội được tạm thời tạo nên, bọn họ có thể đều có thiên phú rất cao, nhưng kỷ luật thì không mạnh, là bị những người lãnh đạo mạnh mẽ tập hợp lại với nhau, lúc này F đã rời đi trước, tất cả mọi người đều đã hoảng loạn.

Các mạch máu phong tỏa con phố, con búp bê vải dính đầy thịt thối bốc mùi, chiếc váy nhỏ trên người được tạo thành từ vô số bộ quần áo của người chết xuất hiện sự thay đổi.

Những tia máu bung ra, dưới lớp váy của người chết xuất hiện khuôn mặt của một người phụ nữ, cơ thể của cô ta ngập sâu trong vô số xác thịt thối rữa, trong mắt có khắc một chữ hận đang không ngừng biến đổi.

Con búp bê vải này có một sự căm ghét tột độ đối với con người, cô ta dường như muốn giết chết tất cả mọi người trong thành phố này.

“Bản thể của búp bê vải chính là người phụ nữ đó à?” Hàn Phi yên lặng nhìn búp bê vải phong tỏa cư xá, nhốt những người chơi vào một cái lồng màu máu và tàn sát họ.

“Hàn Phi…” A Trùng có chút chịu không nổi nữa, nhưng lại không dám đưa ra yêu cầu.

“Mấy người là F đưa tới đây, còn chĩa mũi dao vào tôi, bây giờ F bỏ rơi mấy người chạy trốn, mấy người lại muốn cầu xin tôi cứu mấy người à?” Nguyền rủa bò khắp cơ thể của Hàn Phi, giống như người yêu dịu dàng ôm hắn từ phía sau, quan hệ hoà hợp gắn bó.

A Trùng ôm đứa nhỏ, anh ta biết mình không đủ tư cách hỏi Hàn Phi, quỷ đáng sợ như vậy, không ai dám một mình đối mặt cả.

“Trong số những người chơi cũng có rất nhiều người có ý kiến với F, chúng tôi cũng chỉ vì để tồn tại.”

“Vì để tồn tại mà có thể ngang ngược làm hại tôi hay sao?” Khuôn mặt tươi cười trên chiếc mặt nạ trắng của Hàn Phi tựa hồ đang giễu cợt thế giới trắng đen đảo lộn này, nhưng sau khi hắn nói xong, vẫn đi về phía cư xá: “Nếu như tôi thật sự là một người xấu, e rằng sẽ trốn trong một khu vực an toàn rồi nhìn các người bị tàn sát, thưởng thức màn trình diễn đẫm máu này, nhưng từ trong xương cốt của tôi hắn vẫn là một người tốt.”

Tất cả người chơi đều nháo nhào chạy về phía ngoại vi, chỉ có Hàn Phi ngược lại tiến lên phía trước, cầm dao tiến vào nơi bị mạch máu phong tỏa.

Những người chơi lần lượt chạy qua người hắn, mọi người đều kinh ngạc nhìn bóng dáng mặc âu phục màu đen này, bọn họ mơ hồ vẫn nhớ có ai đó đã gọi tên hắn.

Hàn Phi!

Khí tức nguyền rủa không còn kìm nén được nữa, Hàn Phi nhẹ nhàng vuốt ve sợi dây đỏ, hắn đứng trong đêm tối, mặt hướng về nơi mặt trời mọc.

Khi ánh bình minh đầu tiên xuyên qua màn đêm, Hàn Phi cầm dao tiến lên, hàng ngàn nguyền rủa đồng thời tuôn ra!

Lao qua vô số mạch máu, tốc độ phản ứng kinh người của hắn khiến những người chơi đang ẩn nấp từ xa phải choáng váng.

Khi trí nhớ nới lỏng từng chút một, ý chí của Hàn Phi đang được hợp nhất với bản năng của hắn.

Hắn bộc phát ra một tiềm năng vượt xa sự mong đợi của mọi người, mỗi bước đi dường như đang giẫm lên tiếng trống giết chóc.

Đêm tối xâm chiếm, đối mặt với con quỷ khổng lồ to hơn mình gấp mấy lần, nhưng Hàn Phi không hề tỏ ra có một chút do dự, dường như hắn đã quen với hiểm nguy và chưa bao giờ chịu cúi đầu trước áp lực của vận mệnh.

Ánh trăng trên trời, Hàn Phi nhanh chóng tiến đến, tay cầm dao giơ lên cao.

Cùng lúc khi hắn vung dao, hơn chục cái tên trong trái tim hắn lóe lên ánh sáng máu, nguyền rủa bao phủ toàn thân hắn biến thành một người phụ nữ trong mắt tràn ngập tình yêu.

Cô ấy trông như không có gì cả, thân hình bay bổng, nhưng lại dường như đang ôm lấy món quà cuối cùng mà thế giới đã ban tặng cho mình.

Khi lưỡi dao rơi xuống, hàng ngàn nguyền rủa tà ác mang theo oán hận và phẫn nộ vô biên, trút vào lồng ngực của búp bê vải!

Chiếc váy dệt từ quần áo của người chết đột nhiên vỡ tan, khuôn mặt của người phụ nữ bị rạn nứt, không chỉ cô ta mà máu thịt xung quanh cô ta cũng bị nguyền rủa màu đen cắt đứt.

Nguyền rủa chết chóc màu đen tuyệt vọng đó là chất độc khó tan nhất trên thế giới, khuôn mặt người phụ nữ bên trong con búp bê vải thối rữa, hận ý trong mắt cô ta biến thành một màu máu mơ hồ.

Tiếng hét chói tai vang lên, cánh tay duy nhất còn lại của con búp bê vải đập vào người Hàn Phi.

Khi mọi người nghĩ rằng Hàn Phi sẽ rút lui về sau, hắn trở tay cầm dao, đột nhiên lao về phía trước!

Mỗi khi nguyền rủa trên người Từ Cầm giải phóng ra một lần, đều sẽ gây ra thương tổn nhất định cho người giấy, vì Hàn Phi từ lúc quyết định sử dụng nguyền rủa một lần, thì hắn đã không chuẩn bị sẽ rút lui rồi.

Một con người có sát ý với ác quỷ mất kiểm soát!

Vung dao lên lần nữa, dao thuật của Hàn Phi cực kỳ siêu phàm, lưỡi dao giống như cánh tay nối dài của hắn, chỉ cần hắn có một con dao là có thể đập tan mọi thứ, hắn sẽ dám thách thức bất kỳ ai.

Ác quỷ trong búp bê vải ban đầu bị con dao đen đánh lén, sau đó mất cảnh giác lại bị nguyền rủa của Từ Cầm tấn công trực diện, càng tồi tệ hơn nữa là, bình minh đã đến, tia sáng đầu tiên chiếu vào sau lưng của búp bê vải.

Mọi chuyện đều nằm trong tính toán của Hàn Phi, thực lực của ác quỷ không ngừng suy yếu, lúc này chính là thời điểm tốt nhất để giết chết đối thủ.

Tác động của ánh sáng mặt trời đối với ác quỷ lớn hơn nhiều so với Hàn Phi tưởng tượng, đặc biệt là những ác quỷ đến công viên vui chơi cũng không thể kiểm soát này, bọn chúng vì nhiều lý do khác nhau, dường như không dám xuất hiện vào ban ngày.

Trời bắt đầu sáng dần lên, búp bê vài bị trúng nguyền rủa kia đè nén oán hận và phẫn nộ trong lòng, chủ động xé đứt mạch máu trên người, di chuyển cơ thể to lớn, chạy trốn ra phía ngoài cư xá.

Cơ thể của đối phương từ từ co rút lại dưới ánh sáng, so với lúc trước đã kém kinh khủng hơn rất nhiều.

Nguyền rủa bao phủ khắp cơ thể từ từ biến mất, sợi dây đỏ cũng trở nên mờ nhạt, Hàn Phi cầm dao đứng giữa máu thịt vương vãi của búp bê vải.

Những người chơi chạy xung quanh cũng dừng lại, bọn họ ngoảnh đầu nhìn lại cư xá, có chút không thể tin vào mắt mình.

F đã rời đi trước mối đe dọa của ác quỷ, còn người đàn ông này lại buộc ác quỷ phải rời đi.

Thiên Dạ là một người ủng hộ trung thành của F, nội tâm cũng cảm thấy chấn kinh.

Hàn Phi nhỏ bé và thân hình khổng lồ của búp bê vải tạo thành một sự tương phản rõ rệt, nhưng lúc này chạy trốn lại là con quỷ khổng lồ hung dữ kia!

“Hàn Phi!” Lý Quả Nhi lái taxi dừng lại bên cạnh Hàn Phi, A Trùng cũng ôm đứa trẻ lên xe, bọn họ chen chúc ở hàng ghế phía sau: “Chúng ta bây giờ đang bị truy nã, mau rời đi thôi.”

“Đừng vội.” Hàn Phi mở cửa xe, nhìn chằm chằm con búp bê vải ở phía xa: “Lái xe đuổi theo, hôm nay nhất định phải giết chết nó!”

Lời nói nhàn nhạt mang theo sát khí chết người, những người chơi vốn đang muốn tới gần cũng nghe được mấy lời này của Hàn Phi, bọn họ ngây người nhìn hắn.

Nụ cười trên chiếc mặt nạ thật đáng sợ, đôi mắt đằng sau chiếc mặt nạ khiến người ta phải sợ hãi.

Xe taxi bắt đầu khởi động, Hàn Phi đưa Phó Thiên đi, để A Trùng ở lại.

A Trùng từng được Hàn Phi cứu hai lần, biểu cảm đang rất phức tạp, sau hai lần liên tiếp bị F bỏ rơi, anh ta không còn hy vọng gì đối với F nữa, anh ta càng cảm thấy Hàn Phi có khả năng mới chính là người thực sự có thể dẫn dắt mọi người ra khỏi tình cảnh này.

"A Trùng! Anh không sao chứ?" Thiên Dạ và những người chơi xung quanh đi đến: "Cái tên người đầy nguyền rủa đó không làm hại anh chứ?"

A Trùng lắc đầu: "Tôi không biết phải làm gì nữa, tôi muốn đi tìm Tường Vi."

Lúc này, A Trùng không đi tìm F mà ngay lập tức muốn liên hệ với Tường Vi càng sớm càng tốt, những người chơi xung quanh thực ra cũng đều hiểu ý của A Trùng.

Lần trước trong tòa nhà số 11 của cư xá Hạnh Phúc, A Trùng đã bị F đẩy ra, lần này anh ta lại bị bỏ rơi.

Suy nghĩ sâu hơn một chút, F quả thực đã giúp mọi người vượt qua giai đoạn nguy hiểm nhất, nhưng anh ta là một người sẽ không từ bất kì thủ đoạn nào, không quan tâm đến bất kì hậu quả gì để đạt được mục tiêu của mình, hôm nay anh ta có thể hy sinh A Trùng, ngày mai khi anh ta đối mặt với lợi ích đủ lớn, cũng sẽ hy sinh người khác.

Bây giờ mọi người đã dần hiểu rằng, người chơi trong mắt của F chỉ là vật tiêu hao có thể từ bỏ bất cứ lúc nào.

Không có ai lên tiếng thuyết phục A Trùng, thậm chí đến Thiên Dạ cũng chỉ biết thở dài: "Tôi sẽ không can thiệp vào bất kỳ quyết định nào của anh, nhưng tôi mong anh đừng đưa ra bất kì lựa chọn sai lầm nào, càng đừng cản đường của F.

Trời sáng rồi, chuẩn bị rút lui thôi, đến điểm hẹn số 3 tập hợp.”

Những người chơi giúp người bị thương đứng dậy, rời đi cùng với màn đêm, chỉ có A Trùng nhìn về phía Hàn Phi, anh ta cảm thấy nơi đó có lẽ thích hợp với mình hơn.

Chiếc xe taxi màu đen đang phóng nhanh qua con phố vắng lặng, thân hình của búp bê vải càng ngày càng nhỏ, nhưng tốc độ càng lúc càng nhanh, nếu không có chiếc xe tang này, Hàn Phi và những người khác sẽ không bao giờ có cơ hội đuổi theo nó.

“Tên đó dường như biết chúng ta đang đuổi theo.”

“Biết thì đã sao?” Hàn Phi ngồi ở ghế phụ, ánh mắt chăm chú nhìn vào bóng dáng đang tan dần dưới nắng sớm: “Đi theo nó, tôi muốn tìm hiểu xem những con quỷ này xuất hiện và mất kiểm soát như thế nào.”

Rượt đuổi hơn mười phút, cậu bé đang ngủ từ trong giấc mơ tỉnh lại, đầu óc mơ màng, câu đầu tiên cậu mở mắt ra là gọi mẹ.

“Tiểu Giả, đưa điện thoại cho thằng bé để nó gọi cho mẹ mình.” Hàn Phi luôn muốn liên lạc với người phụ nữ, nhưng không có cơ hội.

“Không tốt lắm thì phải? Cảm giác như chúng ta chính là kẻ bắt cóc đòi tiền chuộc vậy?” Đây là lần đầu tiên Tiểu Giả làm việc như vậy, anh ta luôn cảm thấy mình càng ngày càng tiến xa hơn trên con đường phạm tội.

“Vừa rồi chúng ta cứu đứa nhỏ này khỏi mười mấy tên côn đồ, tôi không hiểu cậu chột dạ cái gì?” Hàn Phi nhìn chằm chằm con búp bê vải, không dám phân tâm.

“Được rồi.” Tiểu Giả vò đầu bứt tóc giả, cố bày ra vẻ mặt tử tế: “Bạn nhỏ này, con có nhớ số điện thoại của mẹ không? Chúng ta sẽ gửi con lại cho mẹ.”

Phó Thiên ngồi giữa Tiểu Giả và Tiểu Vưu, cơ thể cậu bé vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, đôi mắt bắt đầu nhìn khắp các

hành khách trong xe, muốn lén lút ghi nhớ lại hết diện mạo của những người này.

Mãi đến khi cậu nhìn thấy Hàn Phi, lông mày nhỏ mới chợt nhăn lại, hơi nghi ngờ một chút nói: "Chú là người mặc trang phục mascot buổi sáng hôm đó phải không?"

Hàn Phi cởi bỏ mặt nạ, ngoảnh đầu lại nhìn Phó Thiên: "Lập tức liên hệ với mẹ cháu đi, có người muốn hại hai người."

"Mẹ đi tìm chú rồi, hình như mẹ đã phát hiện ra một số chuyện gì đó, đã một ngày một đêm không có về nhà." Biểu hiện của Phó Thiên hoàn toàn không hề giống như một đứa trẻ, cho dù rất sợ hãi nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh: "Mẹ bảo cháu ngoan ngoãn ở nhà, còn chuẩn bị một tủ lạnh đồ ăn cho cháu."

"Cháu có nhớ số điện thoại của mẹ không?"

"Cháu đã gọi rồi, nhưng điện thoại của mẹ luôn ở trạng thái tắt máy." Phó Thiên lấy trong túi ra một chiếc điện thoại di động cũ nát, to hơn bàn tay mình: "Mẹ từng gửi cho cháu một vài tin nhắn, nhưng chiếc điện thoại này đã bị những người chạy vào nhà cháu làm hỏng rồi."

"Đại khái nghĩ lại xem, mẹ cháu đã nói những cái gì?" Hàn Phi đối với đứa nhỏ giao tiếp rất thuận lợi, cảm thấy được biểu hiện của đứa nhỏ khi đối mặt với tình huống khẩn cấp tốt hơn Tiểu Giả rất nhiều.

"Mẹ nói hình như đã nhìn thấy anh trai ở trong công viên vui chơi, còn nói chú đã từng cứu nhà cháu, lần này mẹ muốn đi cứu chú." Cậu bé có vẻ muốn khóc, nhưng lại kìm lại: "Cháu muốn mau lớn, anh biến mất rồi, mẹ cũng đi rồi…"

"Mẹ cháu đi đến công viên vui chơi?" Việc đầu tiên sau khi Hàn Phi tỉnh lại là vội vàng chạy tới công viên vui chơi tìm hai mẹ con, biểu thị đây là chuyện quan trọng nhất đối với hắn, cũng chỉ sau khi hoàn thành chuyện này, thì nền móng của vận mệnh mới bị lung lay.

"Chú ơi, trước đây chú có quen biết mẹ cháu à?" Phó Thiên hỏi ra nghi vấn trong lòng: "Cháu cũng luôn cảm thấy chú rất

thân thiết.”

Nghe được lời nói của Phó Thiên, Tiểu Giả bên cạnh bật cười thành tiếng, thở dài vì sự ngây thơ của đứa trẻ, nhưng Hàn Phi ở ghế phụ không trực tiếp trả lời câu hỏi, chỉ thúc giục Lý Quả Nhi lái xe nhanh hơn.

Trước khi mặt trời mọc hoàn toàn, con búp bê chạy trốn đến một khu dân cư cao cấp ở phía bắc thành phố.

“Một con ác quỷ kinh khủng thế vậy mà lại nấp trong một khu giàu có? Thảo nào ban ngày công viên vui chơi không tìm được nó.”

Chiếc xe tang không thể đi vào cư xá, để tránh thu hút sự chú ý của cảnh sát, Hàn Phi và Lý Quả Nhi, những người có thể lực tốt nhất, đã xuống xe truy đuổi, trong khi những người còn lại ở trong xe tiếp ứng.

Máu thịt vương vãi trên cơ thể con búp bê vải rơi tứ tung, Hàn Phi nhìn con búp bê vải đã thu nhỏ lại cỡ nửa mét leo lên hành lang của tòa nhà số 1.

“Hàn Phi, ở nơi này đừng gây ra ồn ào quá lớn.”

“Cô đừng quên thân phận hiện tại của chúng ta.” Hàn Phi đeo mặt nạ lên, bước vào hành lang với con dao trên tay, thậm chí còn không thèm tránh camera giám sát.

Lần theo vết máu trên mặt đất, Hàn Phi lên tầng 3, hắn phát hiện cả một hộp đồ chơi cũ trong hành lang rộng rãi, những đồ chơi đó chất thành đống bên cạnh rác thải, dường như tất cả đều đã bị bỏ đi.

Chương 677: Bí mật của quỷ thế hệ đầu

“Bản thân con búp bê vải đó cũng là một món đồ chơi.” Hàn Phi dùng dao nhọn lật thùng rác để đảm bảo rằng con búp bê vải không trốn trong đó.

Có thể do tiếng lật thùng rác và món đồ chơi phát ra âm thanh quá lớn, có tiếng bước chân truyền đến từ một gia đình bên cạnh, ngay sau đó cửa được mở ra, một người đàn ông đang dùng keo xịt tóc vuốt ngược về đằng sau ra mở cửa rồi hét ra phía bên ngoài: “Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi? Thu gom rác thì nhẹ nhàng một chút, mấy người muốn nhặt nhạnh cái gì, chuyển xuống tầng dưới mà nhặt, đừng có dừng lại trước cửa nhà tôi.”

Mặt mũi người đàn ông với vẻ cạn lời, trong mắt cũng là sự chán ghét, nhưng ngay sau đó ánh mắt đã thay đổi ngay.

Anh ta nhìn thấy Hàn Phi đang đeo một chiếc mặt nạ màu trắng, lấy con dao nhọn ra khỏi bụng món đồ chơi, sau đó đi về phía mình.

Lọ keo xịt tóc vẫn còn đầy rơi xuống đất, người đàn ông trông hơi thừa mỡ dù thế nào cũng không bao giờ nghĩ đến sẽ có hai người đứng trước cửa nhà mình vào sáng sớm, một người là tội phạm truy nã và một người kia cũng là tội phạm bị truy nã.

“Anh cũng nhiều tóc thật đấy.” Hàn Phi lãnh đạm nói ra một câu, câu nói này có khả năng được người đàn ông kia khắc ghi cả đời.

Lui về phía sau, người chủ nhà muốn đóng cửa lại, nhưng năm ngón tay Hàn Phi đã nắm chặt cánh cửa.

“Chào buổi sáng, người hàng xóm thân yêu của tôi.”

Thực lực của hai bên căn bản không hề ngang bằng, thân thể của một người đã lâu không được luyện tập làm sao có thể đọ sức với Hàn Phi.

Cánh cửa chống trộm được kéo mở từng chút một, khuôn mặt tươi cười trắng bệch đáng sợ chiếm cứ tầm mắt của người đàn ông.

Mang dép lê, lúc này anh ta mới nhớ gọi cảnh sát, quay người định lao đến chiếc điện thoại cố định trong nhà, nhưng anh ta mới bước được một bước thì đã bị Hàn Phi khóa cổ, bịt chặt miệng.

"Tôi sẽ không làm hại anh, để tôi tự giới thiệu…"

Hàn Phi còn chưa kịp nói xong, trên TV đang chiếu bản tin buổi sáng trong phòng khách đã phát ra thông báo khẩn cấp. Cảnh sát liệt kê tất cả thông tin về 11 tên tội phạm truy nã cấp A, đầu tiên là Lý Quả Nhi, thứ hai chính là Hàn Phi.

"Nếu tôi nói tôi không phải là kẻ tâm thần giết người hàng loạt, chắc chắn anh sẽ không tin phải không?" Hàn Phi nắm lấy cổ áo của người đàn ông và ném anh ta lên ghế sô pha.

"Tôi tin, tôi thực sự tin!" Người đàn ông vừa thở hổn hển vừa căng thẳng nói, mỡ trên mặt khẽ run lên, trong mắt đầy vẻ kinh hoàng: "Tôi có thể cho các anh bao nhiêu tùy ý! Tất cả mọi thứ trong căn phòng này anh có thể lấy hết, miễn là không làm hại tôi, tôi còn có 10 triệu trong ngân hàng, trong két sắt cá nhân cũng có cả vàng miếng, chúng ta có thể cùng nhau đi lấy."

"Anh nghĩ tôi vì tiền chắc?" Hàn Phi ngồi đối diện với người đàn ông: "Tiếp theo tôi sẽ hỏi anh vài câu, nếu anh nói dối một lần, tôi sẽ chặt tay anh."

Giọng điệu lạnh lùng dường như đang kể một câu chuyện nhỏ nhặt hàng ngày. Người đàn ông thậm chí không dám cử động. Những nhân vật phản diện mà anh ta nhìn thấy trên TV còn yếu hơn cả người trước mặt.

"Hỏi, hỏi đi, tôi sẽ không bao giờ giấu diếm chuyện gì, nhất định cũng sẽ không báo cảnh sát." Đôi mắt người đàn ông khẽ di chuyển, mồ hôi lạnh không ngừng trượt xuống từ trán.

"Câu hỏi đầu tiên." Hàn Phi giơ một ngón tay lên: "Ngoài anh ra còn có ai ở trong phòng không?"

Người đàn ông chớp mắt, mồ hôi trên trán đã chảy ròng ròng: "Vợ con tôi đang ngủ trong phòng ngủ, tôi có thói quen dậy sớm."

"Chỉ có hai người bọn họ thôi à?" Hàn Phi lấy ra bầu bạn: "Đặt hai tay lên bàn."

Hô hấp của người đàn ông trở nên dồn dập, hai tay anh ta run lên, cơ thể nghiêng về phía trước.

"Từ lúc tôi vào cửa đến giờ, anh bất giác liếc nhìn phòng ngủ phụ mấy lần. Anh còn lo lắng cho người ở phòng ngủ phụ hơn cả vợ con." Giọng nói của Hàn Phi phát ra dưới lớp mặt nạ làm cho trái tim của người đàn ông sắp đóng băng đến nơi.

"Vợ và con của tôi ngủ trong phòng ngủ chính, còn con của vợ cũ thì ngủ ở phòng ngủ phụ."

"Tôi hiểu anh muốn bảo vệ gia đình của mình, nhưng anh cũng phải hiểu rằng anh chỉ có hai cái tay và hai cái chân thôi." Hàn Phi đứng dậy ngồi vào bên cạnh người đàn ông trung niên, bởi vì vừa chém giết với ác quỷ, cơ thể của hắn vẫn còn âm khí chưa tản đi, mang theo một mùi máu tanh nồng nặc.

"Câu hỏi thứ hai, anh đã bao giờ nhìn thấy một con búp bê vải hết sức cũ nát chưa, một nhãn cầu của nó đã bị móc ra treo trên mặt, chiếc váy trên người nó là dùng quần áo cũ ghép thành." Mỗi câu Hàn Phi nói ra, sắc mặt của người đàn ông sẽ trở nên biến sắc kém đi một chút, chắc hẳn anh ta đã nhớ tới một số chuyện nào đó.

"Các anh đến đây là để tìm con búp bê vải đó à? Tôi biết ngay nó chính là sao chổi mà." Người đàn ông càng hoảng sợ hơn: "Tôi cũng không biết con búp bê vải đó đến nhà tôi từ khi nào. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy nó là ở trong phòng con trai lớn. Tôi với nó có quan hệ không tốt, lúc đó tôi ném con búp bê đi mà không suy nghĩ nhiều, không ngờ sau này con búp bê lại xuất hiện trong tủ quần áo của con trai lớn."

"Nói cách khác, con búp bê vải đó là đồ chơi của con trai anh?" Hàn Phi hơi nheo mắt lại: "Tôi nhìn thấy rất nhiều búp

bê chất đống trong hộp ở cửa nhà anh. Con trai anh rất thích búp bê hay sao?"

"Không phải! Chắc là nó chỉ vô tình nhặt con búp bê rách rưới đó về nhà thôi!" Người đàn ông trung niên chắp tay van xin: "Gia đình chúng tôi trên dưới đều giữ khuôn phép, chỉ cần anh tha cho chúng tôi lần này, mọi yêu cầu của anh tôi đều sẽ cố gắng hết sức để thỏa mãn."

"Câu hỏi thứ ba." Vẻ mặt Hàn Phi có bất kỳ dao động: "Đừng có giấu diếm bất kỳ chuyện gì, tôi cần biết tình hình cụ thể của gia đình anh, bao gồm cả lý do tại sao quan hệ giữa anh và con trai lớn lại xấu đi, còn có thông tin về vợ cũ của anh, biểu hiện thường ngày của con trai lớn trong sinh hoạt và học tập."

Hàn Phi muốn biết rõ ràng một điều, tại sao con búp bê vải lại trốn trong khu này.

"Người vợ đầu tiên của tôi đã bị chết trên bàn đẻ. Cô ấy mang song thai, còn đứa em gái không cứu được. Chỉ có đứa con trai lớn được bác sĩ cứu. Nhưng từ nhỏ nó có vẻ không giống với những đứa trẻ khác, tính cách quái gở, không thích giao tiếp với người khác." Người đàn ông trung niên thận trọng nói: "Tôi đã tìm rất nhiều bác sĩ, nhưng đều không có tác dụng. Nó rất kháng cự điều trị, vì thế chúng tôi thường xuyên cãi lộn, tình trạng của nó cũng càng ngày càng xấu.

"Con gái và vợ đã chết, chỉ có một đứa trẻ còn sống." Hàn Phi để Lý Quả Nhi trông chừng người đàn ông trung niên, hắn đi về phía phòng ngủ.

Cầm bầu bạn trong tay, Hàn Phi chậm rãi mở cửa phòng ngủ phụ.

Mùi nước hoa xịt phòng thoang thoảng bay ra, hắn nhìn thấy một đứa trẻ da xanh xao, tóc dài, mặc bộ đồ ngủ màu hồng nữ tính đang nằm trên giường.

Trong phòng cực kì sạch sẽ, bàn học ngăn nắp gọn gàng, sàn nhà không nhiễm một hạt bụi, trên tường dán giấy dán tường ấm áp và xinh xắn, ga trải giường cũng không có bất kỳ nếp nhăn.

“Đây là con trai của anh? Anh nuôi nó thành con gái sao?” Hàn Phi ra hiệu cho người đàn ông trung niên đi tới, đối phương cũng rất ấm ức tủi thân.

“Tôi luôn muốn làm cho nó trở nên nam tính hơn, vì thế đã đánh nó rất nhiều lần, nhưng tôi càng giáo dục, nó càng kháng cự.” Người đàn ông trung niên không dám nhúc nhích, con dao của Lý Quả Nhi đã ở trên cổ anh ta.

“Là sao?”

Nghe thấy bên ngoài có tiếng động, đứa nhỏ trên giường mở mắt, như thể vừa mới tỉnh ngủ, sợ hãi cuộn mình, giấu đi đôi chân vừa lộ ra ngoài vào trong chăn.

“Đừng diễn nữa, chắc cháu không biết trạng thái của người ta sau giấc ngủ đúng không?” Hàn Phi cầm dao tiến lên, đầu ngón tay kéo sợi dây màu đỏ có phần mờ mịt: “Trước khi ta vào, cháu đã tỉnh rồi phải không? Có phải con búp bê vải vừa rồi chạy vào đã đánh thức cháu?”

Mái tóc dài xõa xuống che mất nửa khuôn mặt của thằng bé, trông nó rất ưa nhìn, nếu như người em gái mà còn sống thì chắc là sẽ như thế này.

“Cháu rút cuộc là anh trai hay em gái?”

Lưỡi dao giơ lên, giọng nói của Hàn Phi làm người ta hít thở không thông, hắn không nghĩ con búp bê vải lại trốn ở nơi có người sống, trong ấn tượng của hắn, những ma quỷ đáng sợ kia hẳn là đều ẩn trong thành cổ nhà hoang, những ác quỷ mà công viên vui chơi không thể khống chế này quả thật hơi đặc biệt.

Thằng bé lùi người về phía sau, nó yếu ớt đáng thương, biểu cảm kinh hoàng, nhưng trong đáy mắt lại ẩn chứa một hận ý ác độc.

“Đại ca ơi, hãy tha cho đứa nhỏ này đi.” Người đàn ông trung niên lại nói: “Nó bị bệnh thần kinh, là một kẻ ngu ngốc chậm phát triển, nhận thức không rõ ràng, cho dù có nhìn thấy anh cũng sẽ nhất định không nói ra.”

“Nhiều người luôn bị lừa dối bởi biểu hiện mà họ nhìn thấy. Có thể tên sát nhân biến thái đang bị truy nã đang cứu anh, còn người thân sống chung dưới một mái nhà mới là muốn giết anh đấy.” Hàn Phi lười biếng giải thích, hắn ngẩng đầu lên, mũi co rúm lại, ngửi thấy mùi hôi thối thoang thoảng trong máy làm mát không khí: “Nó ở ngay đây.”

Hàn Phi có vẻ rất giỏi trốn tìm, năng lực tìm được đồ vật cực mạnh, chỉ cần một chút chi tiết nhỏ cũng có thể suy đoán ra rất nhiều thứ.

Chậm rãi đến gần chiếc giường đơn nơi thằng bé nằm, Hàn Phi đột nhiên vung dao chém vào giường, chăn bị rách toạc, sợi bông lộ ra ngoài, phía dưới ga giường cũng bị rách ra một đường.

Sau khi nhìn thấy Hàn Phi một dao uy lực, người đàn ông trung niên càng thêm hoảng hốt, giọng nói bắt đầu run rẩy, thân thể chậm rãi ngồi xổm xuống: “Tha cho nó đi, nó vẫn còn là một đứa trẻ, van xin anh đấy, tôi có thể làm tất cả khả năng để phối hợp với anh.”

“Ngủ cả một đêm mà ga giường lại không hề có một nếp nhăn, anh có tin không?” Hàn Phi thu hồi bầu bạn: “Con trai anh chắc cả đêm không nằm trên giường. Nó sẽ ở chỗ nào trong phòng? Đang làm gì sau lưng anh?”

Một tay nắm lấy mép giường, Hàn Phi nhấc tấm ga trải giường lên khi đến gần thằng bé.

Mùi hôi thối không thể che giấu phát ra từ dưới gầm giường, còn có thể nghe thấy âm thanh của chất lỏng sền sệt nhỏ xuống, như thể có một cái miệng hôi thối khổng lồ dưới gầm chiếc giường đơn.

“Xuống đi.” Hàn Phi chĩa mũi dao vào thằng bé, nó do dự một chút rồi ngoan ngoãn xuống giường đứng ở bên cạnh.

Hàn Phi không chút do dự, dùng sức nhấc ván giường lên!

Một mùi hôi thối nồng nặc xộc thẳng vào lỗ mũi, tấm ván giường được phủ lên bởi nhiều mảnh quần áo khác nhau, ở giữa tất cả những mảnh đó là một con búp bê vải cực kỳ xấu xí đang ôm chặt tấm ván giường.

Nhãn cầu của nó bị treo ở bên miệng, da mặt tróc ra hơn phân nửa, một cánh tay đã mất, kim chỉ may vá trên bụng bị đứt đoạn, không chừng chảy xuống máu thịt.

“Cái này…” Người đàn ông trung niên choáng váng, anh ta chưa từng nghĩ tới dưới gầm giường nhà mình lại có thứ kinh khủng như vậy!

Nghĩ về việc con trai mình hàng đêm đều ngủ lưng tựa lưng với con búp bê xấu xí này khiến anh ta cảm thấy rùng mình.

“Dán dưới ván giường có phải là quần áo của người chết không? Ta thấy rất nhiều trong số đó là quần áo trẻ em. Những người kia đều do cháu giết à?” Hàn Phi nắm chặt bầu bạn, bây giờ chắc hẳn là lúc búp bê suy yếu nhất, hắn cũng không chuẩn bị buông tha đối phương.

“Hì hì……”

Giọng nói lanh lảnh của một cô bé phát ra từ trong miệng thằng bé, trên khuôn mặt thanh tú hiện lên những mạch máu tím đen.

Cùng lúc đó, con búp bê vải đang ôm tấm ván giường cũng buông lỏng tay, rặc một cái nó rơi xuống đất, bắn ra rất nhiều máu.

“Tôi, tôi ở đây, ở đây.” Một giọng nói cực kỳ yếu ớt phát ra từ cơ thể của búp bê vải.

Con búp bê vải nằm trong vết máu vất vả trở mình, tất cả đường kim mũi chỉ được may vá trên bụng nó đứt đoạn, để lộ sợi bông màu đen và mảnh vụn cơ thể người ở bên trong, cùng một đứa trẻ sơ sinh bị chết yểu với cái đầu to.

Kinh khủng nhất là cơ thể trẻ sơ sinh chưa lớn nhưng trên đầu lại xuất hiện một khuôn mặt bé trai không cân xứng với cơ thể.

“Con trai?” Người đàn ông trung niên giật mình khi nghe giọng nói của đứa bé.

“Đối với những nhà đạo đức học mà nói, bây giờ có thể sẽ gặp phải vấn đề, người ở trong bụng quỷ, quỷ ở trong thân thể

người, giết quỷ tương đương với giết người, mà cứu người cũng có nghĩa là cứu quỷ.” Hàn Phi lắc đầu: “May mắn thay, tôi chỉ là một tên sát nhân biến thái bị truy nã, căn bản cũng không có bị bối rối bởi chuyện như vậy, cùng lắm thì giết chết tất cả.”

Mặt nạ của Hàn Phi vẫn luôn nở nụ cười lạnh lùng: “Đừng căng thẳng, kỳ thực giữa ta và cháu cũng không có mối thù chết người nào. Ta đến đây chỉ là muốn hỏi cháu vài câu. Ta muốn biết rút cuộc quỷ thế hệ đầu là cái gì?”

“Hì hì……”

“Nếu cháu lại cười như vậy, ta sẽ xé toạc miệng cháu ra đấy.” Hàn Phi hết sức ghét bỏ tiếng cười tương tự.

“Tôi nói, tôi sẽ nói cho chú.” Đứa trẻ sơ sinh đầu to trong búp bê vải mở miệng, tất cả huyết mạch trong cơ thể đều kết nối với con búp bê: “Nó là em gái ruột của tôi, được sinh ra cùng với tôi, tình huống bất ngờ, chỉ giữ được một trong hai đứa, bố mẹ giữ tôi và bỏ nó.”

Từ miệng thằng bé đầu to, Hàn Phi đã biết lý do xuất hiện của búp bê vải.

Em gái là đứa trẻ bị vứt bỏ ngay khi sinh ra, ngay cả cơ hội mở mắt cũng không có, sống chết đã được định đoạt.

Sau khi “giải cứu” thất bại, cơ thể của nó bị vứt bỏ, linh hồn mới bị mắc kẹt trong một làn da tuyệt vọng, nó ở cùng vô số rác rưởi đang chờ được xử lý.

Không ngừng hấp thu đủ loại cảm xúc bị vứt bỏ, dần dần, nó mở mắt trong vô số rác rưởi và hiểu được cảm xúc đầu tiên —— hận.

Hận của người em gái là do bị vứt bỏ, càng tiếp xúc với nhiều đồ bỏ đi, nó càng hấp thụ thêm oán hận từ những đồ vật đó, những thứ này không ngừng hội tụ lại khiến nó biến thành bộ dạng như bây giờ.

Thoạt nhìn, người em gái có vẻ không khác gì những con quỷ khác, nhưng Hàn Phi lại để ý một vài chi tiết.

Em gái chết trước khi được sinh ra, linh hồn cũng không hoàn chỉnh, nó không có ký ức hay chấp niệm.

Nguyên nhân hình thành những con quỷ khác là chấp niệm, người em gái là sau khi bị vứt bỏ, không ngừng hấp thu và đồng hóa những cảm xúc bị vứt bỏ vào rác rưởi, cuối cùng may may vá vá lại với nhau ghép thành một con quái vật.

"Có phải quỷ thế hệ đầu cũng được hình thành bởi sự tổng hợp của nhiều loại cảm xúc khác nhau? Nó không phải là một người duy nhất?"

"Cái này giống với nguyên nhân hình thành thế giới tầng sâu như thế nào? Người thợ hàng mã nói rằng thế giới tầng sâu được hình thành bởi những cảm xúc tiêu cực của con người tập hợp lại với nhau, không ngừng hội tụ hình thành, chẳng lẽ toàn bộ thế giới tầng sâu chính là quỷ?"

Chương 678: Con đường tôi lựa chọn

Thế giới tầng sâu có phải là quỷ không? Có phải là quỷ thế hệ đầu mà tiếng cười điên cuồng đã nói không? Những chuyện này Hàn Phi tạm thời không thể xác minh, hắn cảm thấy hiện tại mình giống như đang bị bịt mắt đứng trong một mê cung khổng lồ, dựa vào nhiều giọng nói vi diệu khác nhau để xác định phương hướng, thăm dò về phía trước.

"Người sau khi chết cơ thể thối rữa, linh hồn tiêu tan, nếu coi cả thành phố này là một người, đô thị vào ban ngày chính là xác thịt đang thối rữa, thế giới tầng sâu lắng đọng tuyệt vọng vào ban đêm chính là linh hồn đang từ từ tan biến."

Trong lúc Hàn Phi đang suy nghĩ, đứa trẻ sơ sinh đầu to trong con búp bê vải nhanh chóng đóng mở miệng, máu đen hòa cùng nguyền rủa tuôn ra từ cổ họng, tất cả mạch máu toàn thân đều đang co rút lại.

"Cứu, cứu tôi, tôi không muốn chết, không muốn chết trong bụng của con búp bê vải này." Đứa bé đầu to dùng sức lực cuối cùng cầu cứu, bố của nó chịu không nổi, cho dù nó có biến thành một con quái vật, vẫn chậm rãi tiến về phía trước.

"Đừng đến đó." Hàn Phi chắn con dao sắc bén trước mặt người đàn ông.

"Nhưng mà nó là con trai của tôi."

"Thế còn con gái của anh thì sao." Giọng Hàn Phi vẫn lạnh lùng như cũ: "Bây giờ đã đến lúc phải đưa ra lựa chọn, nếu chỉ có thể giữ lại một đứa con, anh chọn con quỷ có cơ thể của con trai, hay chọn đứa con trai bị nhốt trong bụng con quỷ?"

"Tôi…" Người đàn ông trung niên nắm chặt hai tay, anh ta quỳ về phía cơ thể của con trai mình: "Xin lỗi, tôi đã mất đi con gái của mình rồi, không muốn lại mất đi con trai nữa. Nếu có thể cứu, xin hãy cứu con trai bị mắc kẹt trong bụng quỷ."

Em gái lại một lần nữa bị bố bỏ rơi, cô bé từ khi sinh ra đến khi mất đi, cho đến tận bây giờ, vận mệnh của nó dường như

hoàn toàn được cấu thành bởi sự ruồng bỏ.

Cũng ngay lúc người bố đưa ra lựa chọn, người con trai để tóc dài liền bật cười, trên khuôn mặt thanh tú hiện lên một nụ cười xinh đẹp, dần dần nụ cười bắt đầu méo mó, hai mắt lồi ra ngoài, như muốn chảy máu!

"Hihihihi!"

Tiếng cười chói tai phát ra từ miệng thằng bé, có thể rõ ràng nghe ra, đó là giọng của bé gái.

"Cháu cũng thật thê thảm, cho dù đã có được cơ thể của con người, vẫn bị người thân thiết nhất bỏ rơi." Lời nói của Hàn Phi đối với quỷ mà cũng vô cùng đau lòng: "Tình cảm và sự gắn bó giữa con người với nhau rất khó thay thế, trong mắt cháu chỉ có hận, hẳn là sẽ không thể hiểu được những điều này."

Hàn Phi cầm sợi dây đỏ đi về phía trước: "Nếu như có kiếp sau, hi vọng cháu có thể sống vui vẻ hạnh phúc trọn đời."

Biểu cảm của thằng bé đứng trong góc vô cùng kinh khủng, hận của những lần bị bỏ rơi tụ lại trong mắt, từ trong xương cốt của nó phát ra âm thanh giòn tan, thân thể bình thường ban đầu cũng bắt đầu biến dạng, giống như kiếp "người" của cô bé vậy.

"Sở dĩ ác quỷ có thể thoát khỏi sự kiểm soát của công viên vui chơi, có lẽ là vì có thể ẩn mình trong cơ thể người sống, ban ngày cháu chui vào thân xác của anh trai mình để đóng vai anh trai, ban đêm khi cơ thể của anh trai đã ngủ say, cháu lại nhập vào cơ thể búp bê vải đi săn lùng tất cả những người tham gia trò chơi để có thêm nhiều tuyệt vọng và hận hơn nữa."

"Từ đây có thể thấy, một số ít người ở thành phố này có quỷ ẩn trong người, tâm lý đột biến vô cùng dị thường, có thể là quỷ đang lớn dần trong tim."

Những ác quỷ không chịu sự kiểm soát bởi công viên vui chơi này đều là tập hợp của một số loại cảm xúc, Từ Cầm cũng có thể được xếp vào loại này theo nghĩa chặt chẽ.

Thực ra nội tâm Hàn Phi còn đang nghĩ tới một chuyện khác nữa, cán dao màu đen trong tay F hình như là do vô số ý chí hình thành, chỉ có điều cán dao đó khác với tất cả ác quỷ, ý thức hình thành cũng hoàn toàn không ăn nhập với thế giới tầng sâu.

Chậm rãi đi về phía trước, thân thể của thằng bé đã phát sinh biến hóa rất lớn, nhưng chỉ cần em gái không trở lại cơ thể của con búp bê, thì mối đe dọa của cô bé đối với Hàn Phi là rất hạn chế.

Khi xiềng xích của ký ức dần dần bị phá vỡ, bản năng chiến đấu đáng sợ của Hàn Phi, thể lực đáng kinh ngạc và ý chí kiên định vô song đang dần được hợp nhất, hắn ngày càng trở nên mạnh mẽ và tự tin hơn.

"Hi hi hi……"

Thằng bé cúi thấp nửa đầu, đôi mắt lồi ra nhìn Hàn Phi qua kẽ hở trên tóc, hận ý trong mắt gần như biến thành thực chất.

"Hận, hẳn là cảm xúc đáng sợ hơn oán, có lẽ nếu thu thập đủ hận ý, thì có thể tạo ra quỷ còn mạnh hơn cả oán niệm."

Hàn Phi bây giờ không còn chút kinh sợ nào với hận ý, khi hắn vừa cách thằng bé ba bước, nó đã như con chó hoang trong ngõ, đáp xuống bằng bốn chân vồ cắn hắn!

Đưa tay túm cổ thằng bé, Hàn Phi đè nó xuống đất, dùng dây đỏ trong ba lô và ga trải giường trói chặt nó lại.

"Tôi cũng không biết nghi thức này có tác dụng hay không, tôi sẽ cố gắng giúp anh, xem liệu có thể cứu cả con gái và con trai của anh hay không." Hàn Phi dùng đầu gối ấn vào lưng thằng bé, từ trong ba lô lấy ra đủ các thể loại đạo cụ cần thiết cho nghi thức tái sinh.

Người đàn ông trung niên vẫn đang quỳ trên mặt đất đột nhiên nghe thấy Hàn Phi nói lời này, trong lòng có chút không thích ứng, anh ta thật sự đã coi hắn là kẻ giết người hàng loạt tâm lý biến thái, nhưng hiện tại tên sát nhân này lại rất có lý trí, muốn cứu con trai và con gái của chính mình?

“Tôi… cảm ơn?” Anh ta quỳ trên mặt đất, không biết nên nói gì.

Trước đây anh ta cũng đã mời đại tiên và phương sĩ giang hồ cho con mình, tốn rất nhiều tiền nhưng đều vô ích.

Hiện tại thì tốt rồi, sáng sớm ngày ra đã có hai người xa lạ xông vào nhà trừ tà cho mình, tuy rằng quá trình có chút kinh hãi nhưng kết quả có vẻ khá tốt.

“Hai người thật sự là tội phạm bị truy nã sao?” Trong lòng người đàn ông có chút nghi hoặc.

“Đến đây giúp đi! Đốt hết quần áo của người đã khuất trên giường đi, ghi sinh thần bát tự của con trai anh lên trên gương!” Đây không phải là lần đầu tiên Hàn Phi cử hành nghi thức tái sinh nữa, động tác của hắn cũng khá điêu luyện.

Đặt các vật phẩm cần thiết cho nghi thức vào vị trí tương ứng, Hàn Phi cởi áo khoác của thằng bé, đem những chữ bùa trên thi thể cậu bé lúc trước vẽ lên người nó.

Người đàn ông trung niên cũng cầm một chiếc chậu kim loại đi vào nhà, anh ta ném tất cả quần áo của người đã khuất dưới tấm ván giường vào trong chậu.

Những bộ quần áo đó trông thì rất bình thường, nhưng thực sự rất khó bắt lửa.

Phải mất vài phút ngọn lửa mới bùng cháy trong chậu kim loại, mùi xác chết bốc lên nồng nặc, chất lỏng sền sệt màu đen chảy ra từ quần áo của người chết, mấy người ở hiện trường còn nghe thấy tiếng than khóc của người chết.

Càng ngày càng có nhiều quần áo bị đốt, động tác giãy giụa của thằng bé cũng càng ngày càng yếu, có điều hận trong mắt vẫn không hề giảm bớt.

“Mở rèm cửa ra, cho ánh nắng chiếu vào!”

Mặt trời sớm đang mọc, mặt trời tượng trưng cho hy vọng và sức sống chiếu vào nhà, đứa bé đầu to trong con búp bê vải và thằng bé đồng thời hét lên.

Hàn Phi đã dọn sạch ra một khu vực, dùng sợi dây đỏ kết nối con búp bê và thằng bé lại với nhau.

Nghi thức được giảng dạy bởi người bí ẩn với hình đại diện màu đen đến đây là kết thúc rồi, Hàn Phi cũng không biết phải làm gì tiếp theo, vì vậy hắn chỉ có thể đứng chờ đợi.

Cả con búp bê vải và thằng bé đều đang giãy giụa đau đớn, người bố bên cạnh cũng rất đau lòng, chỉ biết kìm lòng mà đổ thêm dầu vào chậu lửa.

Khi những bộ quần áo cuối cùng của người chết bị đốt cháy, người em gái đang trốn trong cơ thể thằng bé không ngừng vùng vẫy, hận trong mắt cô bé tan ra trong ánh lửa.

Vẻ mặt của thằng bé từ từ trở lại bình thường, nó hơi ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông đang quỳ trước mặt mình, miệng mở ra, nói những thứ mà mình chưa từng có.

Ngọn lửa từ từ tắt, khi Hàn Phi cảm thấy nghi thức đã thất bại, trên sợi dây đỏ xuất hiện vô số chữ viết nguyền rủa, một người giấy màu máu leo ra khỏi quần áo của Hàn Phi, cô từ từ mở mắt ra.

Nguyền rủa như xiềng xích xuyên vào cơ thể thằng bé và con búp bê vải, cả hai phát ra những tiếng hét chói tai, thằng bé vùng vẫy trong tuyệt vọng và dùng hết sức chống cự.

Phương thức độc đoán này khiến người đàn ông trung niên sợ chết khiếp, anh ta nhìn sang Hàn Phi, nhưng hắn đang đeo mặt nạ, không có hành động gì hết.

Liếm liếm môi, Hàn Phi cũng không biết Từ Cầm muốn làm gì, nhưng hắn tin tưởng cô ấy, cho dù đối phương có làm gì, hắn cũng sẽ không can thiệp, chỉ có hỗ trợ.

Khi mạch máu cuối cùng bị vỡ, đứa bé đầu to bị nguyền rủa khoét thủng, đáp xuống rốn của thằng bé, đầu nó vừa hay gối vào lồng ngực thằng bé.

Đứa bé đầu to cố chịu đau khổ, dường như bị một thế lực nào đó thúc đẩy, dùng tay thọc sâu vào bụng thằng bé, như chuẩn bị chui đầu vào trong đó.

Thằng bé càng đau đớn hơn, vô số nguyền rủa hiện ra khắp cơ thể, cuối cùng hội tụ về vị trí của trái tim.

Những ngón tay của người giấy màu máu từ từ chụm lại, khi tiếng hét thấu tim vang lên, những sợi dây xích tạo thành bởi nguyền rủa đã đào ra linh hồn khiếm khuyết của một cô bé khỏi trái tim của thằng bé.

Thực ra nó căn bản không giống linh hồn của một người, một nửa cơ thể của đứa trẻ được khâu lại với món đồ chơi búp bê bị bỏ đi, trong mắt cô bé chỉ có hận, không có bất kì cảm xúc nào mà con người nên có khác.

Sau khi nguyền rủa đào linh hồn cô bé ra, nó trực tiếp nghiền nát đứa bé đầu to, linh hồn một đứa bé trai gầy gò chảy vào trong cơ thể thằng bé theo dòng máu.

Cơ thể bị trói bởi sợi dây đỏ và tấm ga trải giường ngừng chuyển động, các chữ bùa được vẽ trên khắp cơ thể bắt đầu biến mất, thằng bé chết dưới ánh lửa và ánh sáng mặt trời, rồi lại tái sinh trong nguyền rủa.

Nó há to miệng, phun ra một vũng lớn chất dính màu đen, như thể người rơi xuống vực sâu cuối cùng đã được kéo ra ngoài.

Sợi dây đỏ giữa thằng bé và đứa bé đầu to bị đứt, sợi xích nguyền rủa đã trói chặt linh hồn lẫn lộn với con búp bê vải cũ nát, từng chút một kéo nó về phía người giấy.

Người giấy đói bụng dường như đã lâu không được ăn, cô rất hứng thú với linh hồn cô bé vốn tập hợp rất nhiều cảm xúc tiêu cực.

Cô bé bị ghép lại với con búp bê hét lên, trên mặt nó ngoài hận ra, còn bộc lộ loại cảm xúc thứ hai —— sợ hãi.

Xiềng xích nguyền rủa xẹt qua, Hàn Phi đứng sau người giấy màu máu, chặn ánh sáng mặt trời cho cô.

Không còn nơi nào để ẩn náu, linh hồn của búp bê vải bị kéo về phía trước của người giấy, bị hàng ngàn nguyền rủa nhấn chìm.

Trên cơ thể cô bé búp bê hội tụ tất cả hận ý bị bỏ rơi, nguyền rủa của những người đó luôn văng vẳng bên tai, giờ mọi thứ đều bị người giấy màu máu nuốt chửng hết.

"Hi hi hi, bố ơi, hi hi hi…"

Linh hồn dị dạng vào giây phút cuối cùng, liếc nhìn người bố đã bỏ rơi mình một lần nữa, hận ý trong mắt và linh hồn cùng nhau tan biến.

Sợi xích nguyền rủa quay trở lại cơ thể của người giấy, quần áo của người giấy này đã không có cảm giác là giấy nữa, mà như đang thực sự mặc quần áo vậy.

Cơ thể khiếm khuyết bị bao phủ, đôi mắt của người giấy mở ra, một ngọn lửa đen yếu ớt lay động trong nguyền rủa, cô vẫn cần thêm nhiều thức ăn hơn nữa, nhiều hận ý và nhiều nguyền rủa hơn nữa!

Nguyền rủa trôi nổi rơi xuống trên quần áo mới, người giấy màu máu thổi tro bụi trên mặt đất, cầm sợi dây đỏ, dựa vào người Hàn Phi.

"Mình chưa từng thấy ai dịu dàng như vậy."

Hàn Phi ôm người giấy lên, chiếc mặt nạ mặt cười màu trắng của hắn và bộ quần áo mới của người giấy màu máu phản chiếu lẫn nhau, quỷ dị lại điên cuồng, nguy hiểm lại lãng mạn.

"Con thấy khá hơn chưa?" Người đàn ông trung niên bế đứa con trai còn đang nôn mửa trên mặt đất lên, cả căn phòng tràn ngập mùi hôi thối.

"Thằng bé chắc là không có vấn đề gì lớn nữa rồi." Hàn Phi thu dọn toàn bộ vật phẩm cử hành nghi thức lại: "Mùi thối này nồng nặc quá, những người hàng xóm rất nhanh sẽ ngửi thấy."

"Để tôi tiễn anh đi." Người đàn ông trung niên từ dưới đất đứng dậy: "Lúc trước tôi thật sự đã hiểu lầm mọi người rồi, tôi có thể chứng minh cho cảnh sát thấy mọi người đều là người tốt…"

“Không cần đâu, vợ anh trốn trong phòng ngủ chính đã gọi cảnh sát rồi, hơn nữa anh cũng không có khả năng chứng minh tôi có phải là người tốt hay không.” Hàn Phi lạnh lùng liếc mắt nhìn đối phương, sau đó vẫy tay với Lý Quả Nhi: “Chúng ta đi thôi.”

“Không giết bọn họ để bịt miệng à?” Lý Quả Nhi kề lưỡi dao vào cổ người đàn ông trung niên.

“Đây là khu dân cư, tiếng la hét sẽ càng thu hút sự chú ý của hàng xóm hơn.” Hàn Phi sải bước ra ngoài, một giây cũng không dừng lại.

Từ lúc đột nhập vào chung cư cao cấp đến lúc rời đi, Hàn Phi cũng không mất nhiều thời gian, hắn trông thì có vẻ liều lĩnh, nhưng trên thực tế lại tính toán chính xác từng bước một.

Hai người rời đi theo lối khác, trèo qua hàng rào, lên xe taxi.

“Bây giờ đi đâu?”

“Hỏi Lý Quả Nhi, cô ấy có kinh nghiệm vượt ngục phong phú, tôi vẫn còn đang trong trạng thái mất trí nhớ.” Hàn Phi nhìn sợi dây đỏ trên đầu ngón tay, sau khi ăn xong quỷ thai hận ý, sợi dây đỏ vốn mờ nhạt lại mang một màu máu đỏ như cũ.

Nghe thấy Hàn Phi nói mình mất trí nhớ, mấy người trong xe không biết phải trả lời như thế nào, với trí tưởng tượng của bọn họ, căn bản không thể đoán được hắn ngày xưa tàn nhẫn như thế nào.

Còi báo động vang lên, bọn họ gần như vừa rời đi xong, thời gian rất đúng lúc.

“Hàn Phi, sao anh biết vợ anh ta ở trong phòng ngủ đã gọi cảnh sát?” Lý Quả Nhi hơi sợ hãi một chút, cô có chút nhìn không thấu Hàn Phi: “Biết rõ là đối phương gọi cảnh sát, anh vẫn còn bình tĩnh cử hành nghi thức như vậy? Nếu như chúng ta đi vào trực tiếp giết chết bọn họ, có phải là sẽ nhanh hơn và an toàn hơn không?”

“Tôi chỉ đưa ra quyết định dựa trên bản năng của mình, thực ra tôi cũng rất muốn biết đến cùng mình là người như thế nào.”

Thoát khỏi cư xá chưa bao lâu, Hàn Phi để Tiểu Vưu xuống xe trước, để cô quan sát các hoạt động của cảnh sát trong thành phố, thuận tiện đến thăm người nhà của mình.

Trời đã sáng rồi, nhưng trên đường lúc này vẫn còn khá ít xe cộ, hai người bị thành phố truy nã lái xe về một nơi xa hơn.

Khoảng chín giờ sáng, Hàn Phi nhận được cuộc gọi của Tiểu Vưu cho Tiểu Giả.

Trong thành phố đã hỗn loạn rồi, người dân hoang mang, vô cùng sợ hãi và căm ghét 11 tên tội phạm bị truy nã, những thông báo truy nã về bọn họ được phát trên tất cả các đài truyền hình và quảng cáo, mặt nạ màu trắng cũng trở thành một hình tượng rất không tốt.

“Rõ ràng là chúng ta muốn đi cứu nhiều người hơn, nhưng lại bị coi như tội phạm bị truy nã, bị mọi người ghét bỏ và hắt hủi, chỉ có thể trốn trong đêm tối mà bọn họ không thể nhìn thấy, thực sự cảm thấy ngột ngạt.” Tiểu Giả cởi tóc giả lau mồ hôi trên đỉnh đầu: “Bị quỷ trong đêm tối đuổi giết cũng đã đành, trời sáng rồi còn bị cảnh sát truy nã, thật sự là không cho chúng ta đường sống mà.”

“Đường sống?” Hàn Phi ngoảnh đầu lại nhìn Tiểu Giả: “Ban đêm và ban ngày dường như đại diện cho hai sự lựa chọn khác nhau, hình như tôi đã nhớ ra một số thứ nào đó.”

Chương 679: Cô gái được tái sinh

Thành phố của ban ngày và thành phố của ban đêm đại diện cho hai mặt của thành phố, đồng thời cũng đại diện cho hai lựa chọn khác nhau, có lẽ hoàn toàn dựa vào một phía mới là đúng đắn, nhưng Hàn Phi lại vô tình đứng ở giữa hai con đường, đi về phía tuyệt vọng và đêm tối vô tận.

Phương hướng mà hắn muốn đi, chưa có ai từng đi, bản thân hắn cũng không biết tận cùng của đêm tối và tuyệt vọng này có gì, chỉ làm theo bản năng tiến về phía trước.

Trên đài phát thanh trong xe không ngừng lặp lại tin tức truy nã Hàn Phi và Lý Quả Nhi, hình ảnh và thông tin của mười một tên tội phạm bị truy nã được phát trên màn hình lớn bên ngoài cửa kính xe, thỉnh thoảng có tiếng còi báo động, người qua đường cũng bàn luận ầm ĩ.

Trị an của thành phố ngày càng trở nên tồi tệ, mọi thứ bắt đầu trở nên hỗn loạn, sự mất kiểm soát ban đầu có thể chỉ vì một chuyện nhỏ, nhưng sáng nay thành phố đã thực sự trở nên khác lạ so với ngày thường.

“Một ngày nào đó, có thể tôi sẽ đối lập với tất cả mọi người, bởi vì tôi cùng một giuộc với bọn họ, cũng không cam tâm chết chìm trong tuyệt vọng, bởi vì tôi muốn khiến càng nhiều người giống như tôi hơn.”

Hàn Phi không biết rút cuộc mình đang nói cái gì, đầu óc hắn đang rất hỗn loạn, tất cả ký ức đều liên quan đến cái chết, một người như này vậy mà vẫn chưa phát điên, đã là một kỳ tích rồi.

Cả thành phố truy nã, thành phố này giống như một cỗ máy băng giá khổng lồ, gầm rú bắt đầu hoạt động.

So với nó, Hàn Phi trông vô cùng nhỏ bé, hắn căn bản không có tư cách chống lại, ít nhất là trong mắt của hầu hết mọi người là như thế.

“Trốn thôi! Nếu chúng ta trốn thoát khỏi thành phố này, chúng ta sẽ thắng!” Tiểu Giả chưa bao giờ trải qua cảnh tượng như này, con ngươi chuyển động trong hốc mắt, lấy con dao trong ba lô ra, sau đó múa may về phía mình.

Anh ta đang nghĩ nên đâm vào chỗ nào trên cơ thể mình để ít đau nhất, nghĩ đến việc cải trang mình trở thành một nạn nhân.

“Trốn sao?”

Chiếc taxi lao băng băng dọc theo đường quốc lộ, kỹ năng lái xe của Lý Quả Nhi rất tốt, sau khi cô tránh được vài trạm kiểm tra của cảnh sát, đã lái chiếc xe taxi đến rìa thành phố.

“Hàn Phi! Mọi con đường ra khỏi thành phố đều bị phong tỏa rồi! Phía trước có trạm kiểm tra của cảnh sát!”

“Lao qua đi.”

Giọng nói nhàn nhạt phát ra từ ghế lái phụ, mấy người trên xe gần như không dám tin vào tai mình.

“Anh chắc chắn?”

“Bọn họ coi tôi là tội phạm truy nã, vậy thì tôi sẽ làm cho họ xem.” Hàn Phi rạch cánh tay mình ra, để mặc cho máu chảy xuống trong xe taxi, hơi quỷ dị là toàn bộ máu này đã bị những khuôn mặt người xuất hiện trong xe uống hết.

Lòng bàn tay ấn vào mặt người, lòng bàn tay của Hàn Phi chạm vào linh hồn người chết oan.

“Bằng cách này mọi người hẳn là có thể cảm nhận được vị trí của tôi, chờ sau khi trời tối, mọi người hãy tự nghĩ cách đến tìm tôi nhé.” Hàn Phi tự nói với chính mình trong xe taxi như một người điên: “Trong máu mà mọi người vừa uống có nguyền rủa của người giấy, chính là loại nguyền rủa đầu độc ác quỷ, tôi hy vọng mọi người có thể tìm thấy tôi ở thành phố này trước 0 giờ nửa đêm, nếu như không thể, vậy thì chúng ta có thể vĩnh viễn cũng không thể gặp lại nữa.”

Nghe thấy lời của Hàn Phi, Tiểu Giả nhanh chóng bịt tai Phó Thiên lại, ông chú xấu xa này đến xe taxi mà cũng dám uy hiếp.

Mặt người uống máu tươi của Hàn Phi khuôn mặt chua xót, từ từ biến mất, chiếc xe tang màu đen cũng nhanh chóng trở lại bình thường.

Khi Hàn Phi làm những việc này, Lý Quả Nhi cũng đã hoàn toàn chuẩn bị xong.

Cô phấn khích nắm chặt vô lăng, lau đi lớp trang điểm trên mặt, đeo lên chiếc mặt nạ màu trắng.

Nhấn ga, Lý Quả Nhi nhìn chằm chằm vào con đường ra khỏi thành phố, bắt đầu tăng tốc!

Chiếc xe tang màu đen lao ra khỏi ánh nắng, khi cảnh sát nhận thấy sự bất thường, chiếc xe tang đã lao qua chướng ngại vật, lao ra khỏi thành phố.

"Không biết tận cùng của thành phố này là ở đâu?"

Sau khi rời khỏi thành phố, Lý Quả Nhi trở nên khác hẳn trước đây, sự trói buộc trong linh hồn cô như được mở ra, bật ra những tiếng cười chói tai, có vẻ như cú va chạm vừa rồi không chỉ phá vỡ kết giới, mà còn phá vỡ xiềng xích vận mệnh của cô.

Hàn Phi nhìn thấy những thay đổi trong cơ thể của Lý Quả Nhi, hắn lại nhìn sang Phó Thiên.

Sau khi đứa trẻ này rời khỏi thành phố, nét trẻ con và sự ngây thơ trên khuôn mặt nó cũng nhanh chóng biến mất, nó cau mày chơi với một tấm thẻ đã được đóng dấu trong túi, đó là thẻ qua cửa của trò chơi của công viên vui chơi.

"Thành phố đó trói buộc ký ức của tất cả mọi người, đối với người dân trong thành phố mà nói, nơi đó có thể là cả thế giới."

Lý Quả Nhi được cởi bỏ trói buộc, lái xe lao nhanh về phía tận cùng của thành phố, cô giống như cuối cùng cũng đã thoát khỏi cái lồng, nhưng bi kịch thực sự cũng xuất hiện vào chính lúc này.

Trừ Hàn Phi ra, trên xe không ai phát hiện, không biết bắt đầu từ lúc nào, cảnh vật bên đường đã không còn thay đổi nữa.

Cho dù bọn họ rời khỏi thành phố đó bao xa, cũng đều thật sự không thể thoát ra được.

Thế giới trông như vô tận, thực ra cũng chỉ là một thành phố không ngừng lặp lại.

“Chuẩn bị dừng xe, lát nữa Tiểu Giả cậu tiếp tục lái xe dụ cảnh sát đi, Lý Quả Nhi và Phó Thiên xuống xe cùng với tôi.” Sau khi biết rằng Lý Quả Nhi và Phó Thiên thực sự không thể trốn khỏi thành phố, Hàn Phi đã thay đổi kế hoạch của chính mình.

Tạm thời cắt đuôi cảnh sát, Lý Quả Nhi và Tiểu Giả nhanh chóng thay đổi vị trí, bọn Hàn Phi thuận lợi xuống xe.

“Mục tiêu của chiếc taxi quá lớn, tôi đã hẹn bọn họ mười hai giờ đêm sẽ gặp nhau.”

Hàn Phi lấy điện thoại di động của Tiểu Giả ra, sau khi dặn dò một số chuyện với Tiểu Vưu xong, ghi nhớ lại những thứ có thể sử dụng trong điện thoại di động của Tiểu Giả, hắn chuẩn bị vứt bỏ điện thoại di động bất cứ lúc nào để đề phòng bị định vị.

“Chúng ta hãy tìm chỗ nào trốn trước đã? Cố gắng chờ đến ban đêm là được rồi.” Lý Quả Nhi có rất nhiều kinh nghiệm trốn thoát.

“Thành phố này rất đặc biệt, là một thành phố mà người và quỷ sống cùng nhau, ban ngày thuộc về người, ban đêm thuộc về quỷ, tất cả bi kịch và hỗn loạn dường như đều do quỷ gây ra, vì vậy những người quản lý thế giới tầng sâu muốn hoàn toàn phong tỏa nó lại.” Hàn Phi đi cùng Lý Quả Nhi về phía xa, trong đầu nghĩ đến đủ các vấn đề khác nhau: “Nếu như đúng là vậy, tôi cũng có thể hiểu được bọn họ, nhưng tầm nhìn của bọn họ xem ra có chút thiển cận. Thế giới tầng sâu được hình thành bởi vô số tuyệt vọng và cảm xúc tiêu cực, không thể hóa giải, chờ sau khi thai nghén ra kinh khủng thực sự không thể chống lại, thì tất cả đã muộn rồi.”

Nếu như so sánh thành phố này với một bệnh nhân mắc bệnh tâm lý, thì việc chặn hoàn toàn tuyệt vọng tương đương với việc không cố gắng tìm cách giúp anh ta thoát khỏi sương

mù chữa trị nội tâm, mà chỉ đơn giản là dùng thuốc để xóa tan lý trí và suy nghĩ của anh ta, biến anh ta trở thành một kẻ ngốc với hận ý tích tụ trong lòng.

"Nhưng ngoài việc ngăn cản hoàn toàn, anh có cách nào tốt hơn không?" Lý Quả Nhi không hiểu suy nghĩ của Hàn Phi, nhưng cô tình nguyện đi theo hắn hoàn thành những việc đó.

"Có lẽ đây chính là ý nghĩa tồn tại của chúng ta." Hàn Phi nắm lấy tay Phó Thiên: "Ít nhất cũng phải làm cho thành phố này tốt hơn một chút."

Nhanh chóng rời khỏi khu vực mà chiếc taxi đã lái đến, ba người đi về hướng cách xa công viên vui chơi và thành phố, Hàn Phi cũng tranh thủ thời gian dùng điện thoại kiểm tra tình hình trong thành phố.

Mới có một buổi sáng, trong thành phố đã xảy ra rất nhiều chuyện, những người tham gia trò chơi bị truy nã bắt đầu liều mình phản kháng.

Trong những tài liệu mà Hàn Phi gửi cho cảnh sát trước đó, ngoài việc chỉ ra F có liên quan đến vụ án taxi, còn phanh phui trò chơi chết chóc của công viên vui chơi ra, homestay Cuộc sống hoàn hảo bị đổ oan lần nữa, những người chơi đó hắn sẽ không bỏ qua cho bất kì ai.

Hắn vội vàng làm việc này như vậy còn một lý do nữa, hắn sợ rằng F sẽ liên lạc với cảnh sát, dẫn dắt tập thể những người chơi lựa chọn ban ngày.

"Nếu muốn thực sự loại bỏ ung nhọt, thiết lập một trật tự mới, buộc phải quét sạch mọi thứ, bắt đầu lại từ đầu."

Vốn dĩ ban ngày và ban đêm không xen vào nhau, nhưng Hàn Phi đã phá vỡ các quy tắc ngầm đã giao kèo.

Một mình hắn phải đối mặt với thế lực của cả đêm tối và ban ngày cùng một lúc, thực ra cũng khá nguy hiểm, vì vậy hắn mới mạo hiểm đi tìm tiếng cười điên cuồng, hợp tác với kẻ đã mất trí hoàn toàn đó.

Sau khi nắm rõ tình hình hiện tại trong thành phố, Hàn Phi đã tiêu hủy thông tin trong điện thoại di động, ném nó vào

trong một cái hồ.

Ba người trốn tránh sự truy đuổi của cảnh sát dọc theo vùng ngoại ô thành phố cho đến tận 4 giờ chiều.

Khi bọn họ đi ngang qua một trường học, Lý Quả Nhi đề nghị tránh xa nơi đó để tránh bị phát hiện, nhưng ngón tay của Hàn Phi đã bị sợi dây đỏ kéo đi, hắn quay đầu lại nhìn thấy một nữ sinh mặc đồng phục học sinh đang ngồi trên tầng cao nhất của tòa nhà văn phòng của trường học.

Mặc dù khoảng cách tương đối xa, nhưng Hàn Phi vẫn có thể nhìn thấy rõ, thần sắc bi thương của cô gái, vẫy tay phía sau, tựa hồ muốn người phía sau cũng leo lên sân thượng.

"Chờ một chút, chúng ta đi đến trường học kia đi." Hàn Phi chỉ vào cô gái trên mái nhà.

"Anh định cứu cô ấy à?" Lý Quả Nhi thật không ngờ Hàn Phi lại muốn cứu một người qua đường hoàn toàn không liên quan khi mà hắn còn đang bị truy nã: "Vừa rồi anh còn chỉ huy tôi xông vào vật cản trên đường, bây giờ lại muốn cứu người?"

"Nếu như chúng ta rời đi như vậy, cô ấy có thể rơi từ trên tòa nhà cao tầng xuống trong vài phút nữa, biến thành một bông hoa máu nở trên nền bê tông." Hàn Phi tháo mặt nạ xuống, lấy ra một số dụng cụ trang điểm đặc biệt từ trong ba lô của Lý Quả Nhi, đơn giản thay đổi một chút ngũ quan, tiếp đến hắn khéo léo vận động cơ mặt, rất nhanh đã cảm thấy như thành một người khác, khí chất tổng thể đều khác với vừa rồi, giống như một giáo viên dịu dàng vậy.

"Mọi người hãy trốn vào trong căn nhà bỏ hoang đó trước, tôi rất nhanh sẽ tới ngay."

"Vậy nếu như đối phương không đồng ý đi xuống với anh thì sao?" Lý Quả Nhi vẫn cảm thấy Hàn Phi làm như vậy quá nguy hiểm.

"Rất đơn giản, tôi sẽ đánh cho cô bé ngất đi, ném vào cửa lớp học của bọn họ." Hàn Phi đi về phía xa.

“Nhưng nếu giả sử anh không kịp cứu cô ấy, mọi người nhìn thấy anh ở hiện trường cái chết, nhất định sẽ nghĩ rằng anh đã giết người! Trong mắt bọn họ, anh là một tên tội phạm bị truy nã, một kẻ điên tâm phần phân liệt, bọn họ sẽ thêm một tội nữa vào tội của anh.” Lý Quả Nhi vươn tay muốn ngăn cản, nhưng Hàn Phi lại cho cô một ánh mắt không cần lo lắng.

“Không sao, tôi đã là tội phạm bị truy nã rồi. Hơn nữa tôi muốn cứu cô ấy, cũng không liên quan gì đến lời khen ngợi và vu khống của người khác, chỉ bởi vì tôi nhìn thấy cô ấy mà thôi.”

Đi về phía trường học, Hàn Phi di chuyển rất nhanh, hắn là loại người đã ra quyết định, liền thực hiện ngay.

Đi qua đường, Hàn Phi trèo qua tường vào trường, để tránh thảm cảnh phát sinh, hắn gần như chạy trong suốt cả quá trình.

Men theo cầu thang lên trên, Hàn Phi đến tầng cao nhất của tòa nhà văn phòng, hắn không hề báo động bất kì ai, lẳng lặng mở cửa gỗ lên sân thượng.

Tiếng khóc ngột ngạt truyền đến từ mép sân thượng, trên sân thượng khổng lồ chỉ có cô gái đang ngồi bên mép tòa nhà.

“Không có ai? Vậy thì cô ấy đang vẫy tay với ai?”

Bộ dạng cô gái trông thật kì lạ, cô dường như có một người bạn không nhìn thấy ở bên cạnh, vừa khóc, vừa nói về điều gì đó.

Đi trên sân thượng, Hàn Phi chậm rãi di chuyển theo bóng râm bên bức tường, hắn dần dần nghe rõ giọng nói của cô gái.

“Tôi nhất định phải giết cô ta, đẩy cô ta từ trên này xuống.”

“Còn có Tề Diễm, tôi phải tóm cổ cô ta, ấn đầu cô ta vào trong bồn cầu.”

“Tại sao những người như vậy lại có bạn bè, tại sao hạnh phúc và niềm vui đều là của bọn họ?”

“Thật đáng thương, hiện tại tôi chẳng còn gì nữa rồi, chỉ có bạn nguyện ý lắng nghe tôi, bọn họ đều là cố ý xa lánh tôi, bọn họ đều là nhắm vào tôi!”

Hàn Phi dừng chân lại, nhưng rất nhanh cô gái lại đổi sang giọng điệu khác.

“Ban đầu tôi cũng không phải như vậy, tại sao tôi lại trở thành như thế này? Bạn vẫn nghe tôi nói đấy chứ? Bạn có thể ngồi ở bên cạnh tôi không?”

“Tôi có thể cho bạn biết những gì tôi đã thấy trong giấc mơ của mình, nhưng bạn phải hứa với tôi sẽ là bạn của tôi mãi mãi.”

“Bạn không nói thì tôi sẽ coi như là đồng ý rồi nhé. Tôi nhìn thấy mọi người đều đang sống trong một chiếc hộp màu đen, phía trên chiếc hộp là bầu trời đêm, bên dưới chiếc hộp là mặt đất, bức tường bao quanh thành phố là bốn bức tường của chiếc hộp. Chúng tôi tự rạch trái tim mình ra, đặt thứ quý giá nhất vào bên trong chiếc hộp nhỏ, để mặc nó thối rữa.”

“Cảm giác giữa sự sống và cái chết thực sự rất kì diệu, tôi căn bản không thể diễn tả hết được, mẹ cũng không ngờ rằng nghi thức tái sinh kia một lần là đã thành công. Bà ấy đoán rằng nó có liên quan đến người giấy mà chúng tôi đã nhặt được, trong trái tim của người giấy đó có quá nhiều cảm xúc không nỡ.”

“Bạn có thể nói chuyện khác với tôi được không? Tôi cảm giác có phải mình quá tham lam rồi không? Bọn họ nói tôi là một người rất dễ đố kị, nhưng tôi… ai ở đó!”

Cô gái đột ngột quay đầu lại, chữ hận từ từ hình thành trong mắt tiêu tan ngay lập tức.

Khi cô gái còn chưa kịp phản ứng lại, Hàn Phi đã nắm lấy cánh tay của cô.

Tai nghe bluetooth rơi xuống đất, cô gái da thịt mềm mại ngã trên mặt đất bên cạnh Hàn Phi, cánh tay bị cọ xát trầy da.

“Trên người con búp bê vải là bởi vì bị bỏ rơi nên sinh ra hận, trên người cô gái này dường như bởi vì đố kị mà sinh ra hận.”

Hàn Phi khống chế cô gái: “Đừng có nghĩ quẩn.”

“Em không nghĩ quẩn.” Cô gái không thể thoát khỏi tay Hàn Phi, sức cô ấy quá yếu.

“Em vừa rồi đang nói chuyện với ai?”

“Em đang gọi điện thoại!” Cô gái lấy điện thoại di động từ trong túi ra, cuộc gọi đã bị gián đoạn, cô đang nói chuyện phiếm với một người lạ có hình đại diện màu đen.

“Lại là tên này.” Hàn Phi cầm điện thoại lên nhìn, người lạ với hình đại diện màu đen lấy danh nghĩa khuyên bảo cô gái, nhưng trong lời nói từng bước dẫn cô đến một nơi tuyệt vọng hơn.

“Anh quen anh ấy sao?” Cô gái lau nước mắt: “Khi em buồn bã đau khổ, chính anh ấy là người luôn an ủi em.”

“Đây mà là an ủi à? Anh ta muốn biến em thành một con quái vật.” Hàn Phi nhìn quanh, trên sân thượng ngoài bọn họ ra thực sự không có ai khác.

“Không có ai quan tâm đến những gì em nói, chỉ có anh ấy hiểu em và sẵn sàng tin em.” Cô gái từ trên mặt đất đứng dậy, trong mắt cô không tìm thấy một tia ác ý, như thể cô với cô gái vừa rồi là hai người hoàn toàn khác nhau vậy.

“Anh cũng có thể là khán giả của em, có chuyện gì đã xảy ra với em vậy?” Hàn Phi muốn cứu người rồi rời đi, nhưng sự xuất hiện của người đàn ông bí ẩn với hình đại diện màu đen đã làm thay đổi sự chú ý của hắn.

“Có nói ra, có lẽ anh cũng sẽ sợ.” Cô gái ngẩng đầu lên: “Thật ra, em đã chết mấy ngày trước rồi, chính là mẹ đã tái sinh cho em, anh có tin không?”

Hoàng hôn buông xuống trên người Hàn Phi và cô gái, sau khoảng thời gian ngắn bình tĩnh lại, hắn khẽ gật đầu: “Anh đã từng tái sinh cho một cậu bé chết trong trận hỏa hoạn, lúc đó anh đã chuẩn bị mười nghi thức tái sinh, thao tác cụ thể là…”

Hàn Phi nói ra một loạt nghi thức, những thứ đó hắn đã thuộc làu như cháo chảy, cảm giác còn thành thạo hơn cả hình đại diện màu đen.

Chương 680: Người quản lý thế giới tầng sâu ban đầu

Hàn Phi chưa bao giờ cảm thấy mình là người tốt, hắn làm việc chỉ cần không hổ thẹn với lương tâm.

Sau khi thấy trong trường học có người muốn nhảy lầu, hắn liền đi tới can ngăn mà không nói lời nào, thiện ý nhất thời này cũng mang lại cho hắn một thu hoạch ngoài mong đợi.

Đứng bên cạnh cô gái, Hàn Phi nói đủ thứ "thuật ngữ chuyên môn" liên quan đến nghi thức tái sinh, khiến cô gái có chút tâm thần phân liệt ngây ra.

"Anh biết em ghét những người đó, muốn giết chết bọn họ, nhưng nếu em nghe theo hình đại diện màu đen, cuối cùng em không những không thể làm tổn thương bọn họ, còn khiến mình chìm vào nỗi đau sâu hơn."

So với hình đại diện màu đen, Hàn Phi giống như ác quỷ chui ra khỏi vực thẳm.

Hắn hiền lành, nho nhã, diện mạo ở thành phố này cũng được coi là anh tuấn, khí chất tự thân phi phàm, trong giọng nói có ma lực đặc biệt, lời nói nào cũng đâm thẳng vào lòng người.

So với Hàn Phi, người bí ẩn với hình đại diện màu đen không dám lộ mặt kia có chút thô tục và đen tối, một người có vẻ là cưỡi tuấn mã Hắc Quản Gia, người kia thì lại giống như một con chuột hôi hám trốn trong cống rãnh của thành phố.

Có lẽ vì ánh sáng của nghề diễn viên nên Hàn Phi thấy rằng hắn có vẻ rất giỏi trong việc thuyết phục người khác, đặc biệt là khi đối mặt với lệ quỷ nữ và trẻ em.

Hắn biết cô gái bây giờ không muốn tiếp tục ở lại trường học nữa, nên chủ động đề nghị dẫn cô ra khỏi trường mà không đánh động đến giáo viên và các học sinh khác.

Hàn Phi làm như vậy là để bản thân không bị người khác phát hiện, nhưng trong mắt cô gái lại trở thành, người đàn ông trước mặt thật sự tôn trọng suy nghĩ của mình.

Về phần Hàn Phi có hại cô hay không, cô dường như không nghĩ tới, dù sao vừa rồi lúc nguy hiểm như vậy, hắn là người đầu tiên tới cứu cô.

Hai người lặng lẽ rời khỏi tòa nhà dạy học, Hàn Phi tránh camera giám sát, trèo lên hàng rào, nắm lấy tay cô gái và đưa cô ra khỏi trường.

"Nhà của em ở đâu? Anh muốn nói chuyện một chút với mẹ em."

Cô gái lúc nãy có nhắc đến trái tim của người giấy, sợi dây đỏ có phản ứng cũng có thể là vì trái tim của người giấy đã được sử dụng trong nghi thức tái sinh của cô gái.

"Mẹ em chỉ ra ngoài vào buổi tối, nếu như anh thực sự muốn gặp bà, có thể ở lại nhà em một đêm." Chỉ dựa vào lời nói của cô gái thì không nghe ra bất kì ác ý nào, nhưng Hàn Phi cứ cảm thấy khi cô gái nói câu này, ánh mắt đã thay đổi, khoảnh khắc đó, trong đôi mắt của cô dường như hiện ra hai ánh mắt khác nhau.

Khi mặt trời sắp lặn, Hàn Phi dẫn cô gái đến tập hợp cùng Lý Quả Nhi trước, sau đó đi bộ về phía khu dân cư ở rìa thành phố.

Những ngôi nhà được xây dựng ở khu vực ngoài cùng của thành phố rất dột nát, chúng dường như đã bị bỏ hoang theo thời gian, cùng với một số lượng lớn các tòa nhà bị bỏ hoang, dần dần, nhiều tòa nhà đã được thu gọn lại thành những khu ổ chuột cho người vô gia cư và động vật.

Đi qua các con ngõ, trước khi mặt trời lặn hẳn, bọn Hàn Phi cuối cùng cũng đến nhà cô gái.

Trước mắt là một cư xá sắp bị bỏ hoang, rêu phủ kín tường, lan can hoen gỉ, đường đầy ổ gà, thậm chí đến tên cư xá cũng bị rụng sơn nham nhở, chỉ khi đến gần hơn mới có thể nhìn thấy.

“Khu tập thể công viên vui chơi Tân Hỗ?” Hàn Phi cảm thấy hơi kỳ lạ: “Công viên vui chơi được xây dựng ở tận cùng thành phố, tại sao bọn họ lại xây dựng khu tập thể công viên vui chơi cách xa công viên như vậy?”

“Nhà trong khu tập thể này được phân bổ đặc biệt cho những người xây dựng công viên vui chơi, bọn họ đã có những đóng góp to lớn cho công viên, hầu hết đều là nhân viên ở đó.” Cô gái đi tới cổng cư xá, cổng gần như hoang phế có một ông lão đang ngồi, ông hình như bị đục thủy tinh thể nặng, hai mắt trắng dã, một tai bị lửa thiêu rụi, một chân cũng bị què.

“Chú Lý từng là người xây công viên, sau này ông ấy nhận được một căn nhà miễn phí.” Cô gái chỉ tay về phía ông lão, đối phương đã phải trả cái giá để xây dựng công viên nhiều hơn mọi người tưởng tượng.

“Em gọi ông ấy là chú Lý? Anh cảm thấy tuổi tác của ông ấy có thể gọi là ông rồi.” Hàn Phi lúc này đang bị truy nã, hắn thử đi ngang qua ông lão, nhưng ông lão ngồi ở cửa bảo vệ không có chút phản ứng nào: “Chú Lý? Chú có nghe thấy cháu nói không?”

Hàn Phi đứng bên cạnh ông lão một hồi, đối phương mới chậm rãi ngẩng đầu lên, chỉ vào lỗ tai còn lại duy nhất của mình, mở miệng: “Đừng có rống to như vậy, tôi có thể nghe thấy. Mặt trời sắp lặn, tôi cũng chuẩn bị phải đóng cửa rồi, cô cậu mau về nhà đi.”

“Trước đây chú làm việc ở công viên vui chơi à? Vết thương trên người có được coi là tai nạn lao động không?” Lý Quả Nhi cũng cảm thấy kì lạ, làm sao lại có thể bị thương thành thế này khi làm việc ở công viên?

Ông lão mỉm cười, sau đó liếc nhìn cô gái bên cạnh: “Đừng có dính líu gì đến công viên đó, sẽ chết người đấy.”

“Chú có biết chuyện gì đã xảy ra ở công viên không?” Hàn Phi vừa mở miệng hỏi, cô gái đã cắt ngang lời hắn.

“Công viên trước đây không phải như vậy, chính mẹ em cũng làm việc ở đó.” Cô gái khi nói chuyện lúc thì nhẹ nhàng, lúc thì hấp tấp, biểu hiện của cô có chút giống với con búp bê

vải ngưng tụ nhiều hận ý, cảm giác nội tâm có tận mấy nhân cách đang sống trong đó: "Công viên trước đây đã từng là một công viên thực sự, mẹ em luôn nở nụ cười trên môi mỗi ngày sau khi tan làm, nhưng bắt đầu từ một ngày nào đó, bà đã thay đổi, luôn phàn nàn và tức giận, không bao giờ mỉm cười nữa."

"Công viên là cốt lõi của thành phố này, duy trì một trật tự nhất định của thành phố, nếu như công viên thay đổi, đồng nghĩa với việc trật tự ban đầu đã bắt đầu sụp đổ." Hàn Phi cảm thấy tất cả những điều này đều là phản ánh mô hình thu nhỏ của thế giới, công viên, thế giới tầng sâu, người tin quỷ, người giết quỷ, người điên không bình thường ngày càng nhiều, tất cả đều có thể tìm thấy từng thứ tương phản với nhau.

"Em không hiểu những đạo lý to lớn đó, em chỉ biết công viên đó đã tước đoạt nụ cười của mẹ em mãi mãi, khiến cả gia đình nhà em bị đau khổ bao trùm."

"Công viên sẽ tước đoạt nụ cười của một người?" Nơi được cho là tạo ra niềm vui lại trở thành nơi tước đoạt niềm vui, điều này khiến Hàn Phi nghĩ đến chính mình, từ khi tỉnh dậy hắn chưa từng cười qua.

"Đừng đứng ngoài nữa, mau về nhà đi." Đôi mắt trắng dã của ông lão trợn ngược lên, từ hốc mắt chảy ra một ít chất dính màu đen, nhưng dường như ông ấy không hề để ý, xua tay ra hiệu Hàn Phi và những người khác nhanh chóng rời đi.

"Mẹ luôn xuất hiện vào ban đêm, em đồng ý để anh gặp mẹ, anh cũng phải giữ lời hứa của mình." Cô gái dẫm phải lũ kiến trên đường, dùng mũi giày nghiền nát chúng: "Em muốn bọn họ phải ngưỡng mộ em, làm cho bọn họ giống như em trước đây."

"Anh đã hứa với cô ấy điều gì à?" Lý Quả Nhi khẽ cau mày, cô cảm thấy cô gái mà Hàn Phi cứu không phải người tốt đẹp gì.

Hàn Phi khẽ lắc đầu, đi theo cô gái vào trong hành lang.

Cư xá này ban đầu được xây dựng cho các nhân viên của công viên, nó là phúc lợi được phân phát cho bọn họ, nhưng

khi thực sự bước vào bên trong lại cảm thấy rất âm u, như thể bước vào địa phủ vậy.

Trên bậc thềm cũ kĩ có vết máu chưa lau sạch, còn có thể nhìn thấy xác của một số động vật nhỏ, các thể loại đồ vật cũng chất thành đống trên hành lang.

"Mọi người phải theo sát em đấy, tòa nhà trong cư xá được thông với nhau như một mê cung." Cô gái quay lại khẽ nhắc nhở một câu, việc xây dựng cư xá này rất khác so với cư xá bình thường, nó không lấy sự thoải mái của cư dân làm mục tiêu hàng đầu mà đề cao tính "giải trí" của công viên.

Chiều cao của mỗi tòa nhà dân cư là khác nhau, chúng được nối với nhau bằng những dải hành lang màu xám, giống như một con bạch tuộc khổng lồ đang trườn ra khỏi biển trong cơn ác mộng, xấu xí, hiếu kỳ, khiến người ta nhìn vào là cảm thấy khó chịu.

Mấy người vừa bước lên tầng hai thì cánh cửa của căn hộ ở gần hành lang đột nhiên bị mở ra, một bà lão tóc bạc phơ bước ra khỏi nhà.

Bà chống nạng, run rẩy, trông có thể ngã bất cứ lúc nào.

Cô gái rất tự giác nhường đường, yên lặng chờ bà lão đi qua.

"Mới tới à?" Bà lão hình như đã lâu không ra khỏi nhà, buổi chiều tối dù có ánh nắng yếu ớt nhưng bà vẫn hơi khó chịu, tay còn lại che mắt: "Mấy người tốt nhất tranh thủ trời còn chưa tối, mau đi đi. Chờ trời tối rồi thì không đi được nữa đâu."

"Bà ơi, bà là cư dân sống ở đây à? Trong khu cư xá này có phải đã xảy ra chuyện gì không?" Hàn Phi không bỏ qua bất kì ai, lập tức mở miệng hỏi.

"Xảy ra quá nhiều chuyện rồi, trước đây tôi vui vẻ bao nhiêu thì giờ tôi tuyệt vọng bấy nhiêu, tất cả những lỗi lầm do dục vọng gây ra đều cần phải có người bồi hoàn." Bà lão lấy một bao rác lớn trong nhà, đặt tại cửa.

Những túi rác bốc mùi hôi thối, bên trong nhồi nhét đủ thứ mục nát thối rữa.

“Đừng nói với bà ấy quá nhiều, người trong cư xá này ít nhiều đều có chút vấn đề gì đó, những người không có vấn đề gì về tay chân sớm đều đã dọn ra ngoài rồi.” Cô gái nắm lấy cổ tay Hàn Phi, kéo hắn về phía trước.

Khi ba người lớn đi ngang qua cửa nhà bà lão, không có tai nạn nào xuất hiện, nhưng khi Phó Thiên đi qua, cửa chống trộm khép hờ đột nhiên mở hẳn ra!

Một cánh tay gầy guộc, đầy vết đồi mồi bỗng nhiên vươn ra!

Năm ngón tay gầy guộc nắm lấy vai Phó Thiên như phát điên vậy, cố gắng kéo nó vào trong nhà.

“Bà muốn làm gì?” Lý Quả Nhi phản ứng rất nhanh, dùng cơ thể chặn giữa cánh cửa và Phó Thiên, tay cô nắm chặt con dao giấu trong áo, nhìn chằm chằm vào bà lão trong nhà.

“Tôi là đang cứu nó! Một đứa trẻ còn nhỏ như vậy, làm sao có thể cùng mấy người đi tìm cái chết!” Khuôn mặt đầy nếp nhăn của bà lão đang run rẩy: “Các người đã gặp phải cô gái bất hạnh nhất trên thế giới này, các người đều sẽ phải chết!”

“Đừng để ý tới bà ấy! Bà ấy là một bà già điên!” Cô gái kéo Hàn Phi về phía trước, khi cô gái phản bác lại lời nói của bà lão, giọng nói đã thay đổi, càng trở nên chói tai hơn.

“Buông ra.” Lý Quả Nhi nhìn chằm chằm bà lão, trong mắt đối phương đầy vẻ đáng tiếc và thương hại, cuối cùng bà buông Phó Thiên ra, đóng cửa chống trộm lại.

Tiếng xích trượt vang lên, bà lão còn lắp thêm vài ổ khóa lớn khác trong nhà, đảm bảo không ai có thể vào nhà bằng cánh cửa này.

Vừa rồi Phó Thiên cũng bị dọa sợ, nó ôm lấy vai mình, biểu cảm có chút ủy khuất, nó lại nhớ mẹ rồi.

“Nam tử hán đại trượng phu, không thể bị chút chuyện này dọa sợ.” Hàn Phi quanh đầu lại liếc nhìn Phó Thiên một cái: “Lại đây, cháu đi theo sau chú.”

Phó Thiên bước đến bên cạnh Hàn Phi, nhìn bóng dáng cao lớn của hắn, không hiểu sao trong lòng lại dâng lên cảm giác an toàn chưa từng có, dường như người đàn ông này đã bảo vệ mình như vậy từ rất lâu rồi.

Bước qua hành lang, mấy người đến trước cửa phòng 404 trên tầng 4 của tòa nhà số 4.

"Đến rồi, đây chính là nhà tôi." Cô gái gõ cửa thật mạnh: "Mở cửa, mau mở cửa! Chậm chết đi được!"

Trong nhà vang lên tiếng bước chân, một lúc sau, cửa chống trộm được mở ra.

Trái với dự đoán của Hàn Phi, người mở cửa cho bọn họ là một cô bé khoảng bảy tám tuổi, đứa nhỏ này rất sợ nữ sinh bên ngoài, rụt rè nhìn chằm chằm vào bọn họ, thân hình gầy yếu dựa vào tủ giày.

"Không thấy có khách đến à? Mày ngoài việc giả vờ đáng thương trước mặt bố tao thì còn biết làm gì nữa?" Nữ sinh càng nói càng tức giận, đưa tay ra muốn véo tai cô bé, đứa trẻ sợ đến mức nhanh chóng chạy vào trong bếp: "Lại đi tố cáo à! Đúng là con chó cái!"

Hàn Phi ở bên cạnh chứng kiến mọi chuyện, càng ngày càng không hiểu tính khí của nữ sinh, cảm xúc của đối phương rất cực đoan, một khi bị kích động, căn bản không thể kiểm soát chính mình.

"Diêm Lạc? Không phải con ở trường à? Sao lại lẻn về thế này?" Một người đàn ông bước ra khỏi phòng bếp, trên người ông ta có xăm những hoa văn kì lạ giống như mê cung, có vẻ lo lắng rằng hoa văn sẽ bị lộ ra ngoài, phần lớn cơ thể ông ta bị lửa thiêu rụi, trên hình xăm chi chít những vết sẹo.

"Trên đời này chỉ có mẹ là yêu tôi, còn bố thì đã trở thành bố của người khác rồi." Nữ sinh tên là Diêm Lạc nói với Hàn Phi, cô căn bản không thèm để ý đến người đàn ông kia, trực tiếp ngồi trên ghế sô pha trong phòng khách: "Đây cũng là nhà của tôi, tôi muốn quay lại lúc nào, thì quay lại lúc đó."

"Làm càn! Bố đã trả tiền ở kí túc xá cho con, còn phải nói bao nhiêu điều tốt đẹp nhà trường mới đồng ý cho con quay

lại! Con muốn làm bố tức chết hay sao?"

"Dù sao thì con là người cũng đã chết một lần rồi, chết thêm lần nữa cũng chẳng sao." Nữ sinh nhặt con dao gọt hoa quả trên bàn lên: "Con dao có đâm vào người con không bố căn bản không quan tâm, điều bố quan tâm là miễn sao không đâm vào người con chó cái đó là được."

"Con và Diêm Hỉ đều là con của bố, hai đứa…"

"Đừng có nói những chuyện vô nghĩa đạo đức giả kia nữa, là mẹ đã cứu con, bố chưa bao giờ quan tâm đến con cả, cho dù con có chết, bố cũng chẳng buồn." Diêm Lạc cầm dao gọt hoa quả đi về phía phòng bếp, người đàn ông nhanh chóng ngăn cô lại, đoạt lấy con dao.

"Con không muốn đi học cũng không sao, ngày mai bố đưa con đi gặp bác sĩ!"

"Bố không có tư cách quyết định thay con! Con cũng không bị bệnh!" Diêm Lạc lại muốn đoạt lấy dao lần nữa, nhưng lần này người đàn ông ra tay nặng hơn, trực tiếp đẩy Diêm Lạc xuống ghế sô pha.

Hai bố con vừa gặp nhau đã phát sinh xung đột, Diêm Lạc rõ ràng là trạng thái tinh thần có chút bất thường đã đánh nhau với người đàn ông, sau đó bị Hàn Phi kéo đi, cô chạy thẳng vào phòng ngủ, tự nhốt mình lại.

"Thật ngại quá, để mọi người chê cười rồi." Người đàn ông sờ vào vết thương trên cánh tay bị Diêm Lạc cào phải, khẽ thở dài: "Nếu như trước kia tôi không đưa nó đến công viên chơi, có lẽ cũng sẽ không xảy ra những chuyện như bây giờ."

"Tình hình của con gái ông bây giờ tương đối nguy hiểm." Hàn Phi nhờ Lý Quả Nhi đưa Phó Thiên đi tìm bé gái chơi cùng, trong khi hắn và người đàn ông ngồi trên ghế sô pha: "Tôi phát hiện một chuyện rất kinh khủng trên điện thoại của con gái ông, có một kẻ lạ mặt với hình đại diện màu đen vẫn luôn nhắn tin cho cô bé, dẫn dắt nó rơi vào tình trạng tuyệt vọng sâu sắc hơn, tôi nghi ngờ việc con gái ông từ chối điều trị, chính là có liên quan đến gã đó."

“Hình đại diện màu đen?” Sắc mặt của người đàn ông trở nên kém đi một chút, ông lấy điện thoại di động ra, cho Hàn Phi xem tài khoản xã hội của mình: “Có phải giống hình đại diện này không?”

Lúc nhìn thấy ảnh đại diện của tài khoản, Hàn Phi đã nắm chặt bầu bạn, có thể vung dao ngay giây tiếp theo.

“Đừng đừng đừng! Sao tôi có thể làm hại con gái mình?” Người đàn ông liên tục xua tay, chỉ vào hình xăm mê cung bị cháy trên người: “Tất cả những người quản lý công viên vui chơi đều sử dụng hình đại diện này.”

Chương 681: Năm vị quản lý

Phòng 404, tầng 4, tòa nhà số 4, khu tập thể công viên vui chơi.

"Ông chính là người quản lý của công viên vui chơi đó?" Hàn Phi trở nên phấn khích, lần này mình đã câu được một con cá lớn rồi.

"Chính xác mà nói, tôi từng là một trong những người quản lý công viên đó." Người đàn ông gượng cười: "Khoảng mười năm trước, tôi vừa ra trường đi va chạm khắp nơi, sau đó được sự giúp đỡ của người họ hàng, mà trở thành nhân viên làm ca đêm ở công viên. Nhưng sau một thời gian dài làm việc tôi mới biết, người họ hàng đó đã mất cách đây rất lâu rồi."

"Ông đang kể chuyện kinh dị cho tôi đấy à?" Cơ toàn thân Hàn Phi căng cứng, hắn không hoàn toàn tin tưởng người đàn ông trước mặt này.

"Cậu cũng coi như đã cứu con gái tôi một mạng, thế nên tôi mới nói cho cậu biết những thông tin này." Người đàn ông nhìn Hàn Phi từ trên xuống dưới, do dự một lát, vẫn nói ra: "Ngài tội phạm truy nã, tôi không có bất kì ác ý nào với cậu, tôi cũng đại khái đã biết tại sao cậu lại giết người, cậu và người bạn gái của cậu hẳn là đều tham gia vào trò chơi giết người đó đúng không?"

"Những thứ ông biết cũng nhiều đấy." Hàn Phi không ngờ bây giờ mình lại nổi tiếng như vậy, chỉ trong một ngày đã trở thành cái tên nổi đình nổi đám.

"Thật ra, trò chơi giết người đó ban đầu được thiết kế để sàng lọc những người quản lý công viên." Người đàn ông vén áo mình lên, lộ ra đủ các thể loại vết sẹo: "Chỉ những người đầy cảm xúc tiêu cực và tuyệt vọng mới đủ tư cách tham gia trò chơi, tôi là người tuyệt vọng nhất bên cạnh người họ hàng đó, vì vậy tôi tham gia trò chơi với tư cách là người thừa kế của người này."

“Nhưng trông ông yếu ớt như vậy, tôi không tin ông có thể tích đủ 100 điểm.” Hàn Phi nói chuyện tương đối thẳng thắn.

Người đàn ông nhếch môi: “Tôi cũng chưa từng thấy ai có thể tích được 100 điểm.”

“Vậy ông qua cửa bằng cách nào?”

“Không cần phải qua cửa, cũng không cần tích lũy đủ 100 điểm, chỉ cần giết hết tất cả những người tham gia trò chơi khác, trở thành người duy nhất tại một thời điểm nhất định, thì có thể tiến vào sâu trong công viên, trở thành người quản lý công viên.” Khuôn mặt của người đàn ông đầy hối hận: “Đây có lẽ là chuyện sai lầm nhất mà tôi từng làm trong đời.”

Hàn Phi không hề cảm thấy có chút mùi máu tanh nào từ trên người đàn ông, đối phương giống như người bình thường vậy: “Vừa rồi ông nói mình là một trong những người quản lý công viên? Vậy công viên đó tổng cộng có bao nhiêu người quản lý?”

“Số lượng người quản lý công viên là cố định, tổng cộng có năm vị. Chỉ sau khi một vị trí nhất định bị bỏ trống, những người quản lý còn lại sẽ tổ chức trò chơi cho đến khi người quản lý mới được lựa chọn.”

“Năm người?” Ánh mắt Hàn Phi u ám, hắn vốn tưởng rằng trong công viên chỉ có một người quản lý: “Ông có biết năm người đó là ai không?”

“Bọn họ không có tên cụ thể, chỉ có mã số. Trong đó có một vị tên là Người, quản lý công viên vào ban ngày; một vị tên là Quỷ, quản lý công viên vào ban đêm; một vị tên là Mộng, quản lý vòng đu quay và lâu đài trẻ em; một vị tên là Não, quản lý mê cung ở sâu trong công viên; vị cuối cùng tên là ‘Tôi’ quản lý tất cả các cơ sở hạ tầng của công viên.”

“Đều là những cái tên kì lạ, trước đây ông phụ trách bộ phận nào vậy?” Hàn Phi nhìn chằm chằm người đàn ông, quan sát biểu hiện thay đổi của ông ta.

“Cậu đã nhìn thấy bản đồ mê cung trên người tôi chưa? Tôi được thừa kế quyền quản lý mê cung từ người họ hàng đó, là vị Não trước đó.” Người đàn ông sờ vào những vết sẹo bỏng,

có thể dùng cách này để che giấu bản đồ mê cung, ông ta cũng thật là tàn nhẫn.

"Ai là người mạnh nhất trong số năm quản lý này? Ông có biết năng lực của bọn họ là gì không?" Hàn Phi dò hỏi.

Người đàn ông lắc đầu: "Tôi đã quên rất nhiều chuyện rồi, chỉ có một số ấn tượng rất mơ hồ. Trong tất cả quản lý, năng lực của Mộng quỷ dị nhất, anh ta thích ẩn mình trong một cái kén đen; năng lực của Não là yếu nhất, hầu như không có sức chiến đấu, nhưng lại là quan trọng nhất, anh ta là chìa khóa và cũng là câu trả lời; thực lực của Quỷ là mạnh nhất, có thể ngăn chặn đêm tối; 'Tôi' rất bí ẩn, gần như rất ít khi nhìn thấy trong công viên, nhưng trong khắp nơi ở công viên đều có dấu vết do anh ta để lại. Cuối cùng tôi muốn nói với cậu là, trong số năm vị quản lý, Người mới là kinh khủng nhất, anh ta còn đáng sợ hơn cả Quỷ."

"Vậy ông cảm thấy ai là người gửi tin nhắn cho con gái của ông?" Hàn Phi không có tự tin một chọi năm, hắn muốn kéo người đàn ông cùng đối phó với một vị quản lý trước.

"Chắc là Mộng, anh ta giỏi đùa giỡn với trái tim của con người nhất, dùng thất tình lục dục của con người làm vũ khí, chỉ cần trái tim cậu để lộ một chút sơ hở, anh ta sẽ kéo cậu vào trong tuyệt vọng, khiến cậu đánh mất chính mình mãi mãi." Người đàn ông nói một cách rất chắc chắn.

"Vậy tại sao anh ta lại làm như vậy?"

"Mộng có thể đang cố gắng nhắm vào tôi, anh ta làm chuyện gì đều không màng hậu quả, làm mọi thứ có thể để đạt được mục tiêu của mình. Anh ta tin rằng cho dù tà ác đến đâu, miễn là không bị phát hiện, thì có nghĩa là chưa từng làm. Anh ta coi người và quỷ như đồ chơi, bị bốn người còn lại coi như thù địch. Quỷ muốn giết chết toàn bộ quỷ quái, phá hủy tất cả đêm tối; Người thì chuẩn bị cách ly hoàn toàn hiện thực quỷ quái." Người đàn ông cố hết sức nhớ lại, nhưng cuối cùng anh ta chỉ lắc đầu: "Xin lỗi, tôi chỉ biết có những chuyện này thôi, một bộ não không nhớ được gì, chính là một phế vật vô dụng."

Người đàn ông ngồi trên ghế sô pha khẽ thở dài.

“Tôi nghi ngờ ông đang chỉ gà mắng chó.” Hàn Phi day day thái dương của mình, suy nghĩ về những gì người đàn ông nói.

Công viên vui chơi là một mô hình thu nhỏ của thành phố, những người quản lý dường như đại diện cho năm tương lai khác nhau.

“Mình nên tham gia vào một bên trước thì tốt hơn? Hay là giết hết tất cả bọn họ thì tốt hơn?” Khi Hàn Phi tự lẩm bẩm một mình, người đàn ông đứng dậy đi tới phòng ngủ của Diêm Lạc, ông hơi chút lo lắng cho con gái của mình.

“Diêm Lạc, bố muốn nói chuyện tử tế với con.”

“Trên đời này chỉ có mẹ yêu con! Bố không giúp con cũng không sao, sẽ có người giúp con! Những kẻ ức hiếp con sẽ phải chết một cách thê thảm nhất!” Diêm Lạc nhốt mình trong phòng, cô hét lên một cách cuồng loạn: “Tôi muốn tất cả mọi người đều phải trải qua những bất hạnh của tôi!”

Sau khi Diêm Lạc hét xong câu này, một tiếng thét chói tai đột nhiên từ trên tầng truyền đến, có một người phụ nữ đang liều mạng kêu cứu.

Nghe giọng nói, cô gái có vẻ trạc tuổi Diêm Lạc, đều đang còn là học sinh.

“Haha! Báo ứng tới rồi! Mấy người không giúp tôi! Có người giúp tôi!” Tiếng cười của Diêm Lạc bắt đầu méo mó, vẻ mặt của bố cô âm trầm, cũng không thèm đếm xỉa đến cô nữa, nhanh chóng chạy ra khỏi nhà, lao lên tầng.

…

Phòng 405 trên tầng 5 của tòa nhà số 4.

“Khi bạn nhìn thấy cuốn băng này, có thể tôi đã bị hại rồi, thật đấy, tôi không đùa đâu.”

“Hành vi của mẹ tôi ngày càng kỳ lạ, bà ấy sẽ đột nhiên tranh cãi với ai đó, luôn nói những điều khiến người ta khó hiểu.”

“Nửa đêm đột nhiên ngồi dậy khỏi giường, nhìn chằm chằm góc phòng khách không nói lời nào.”

“Còn vào những lúc rất yên tĩnh, cười ngây ngốc với một căn phòng không có người.”

“Trên mặt mẹ thường lộ ra những biểu hiện khiến tôi cảm thấy rất xa lạ, đặc biệt là vào ban đêm, đêm đó khi tôi đi vệ sinh, đột nhiên nhìn thấy mẹ đang đứng giữa phòng khách trong một bộ quần áo trắng.”

“Tôi hỏi mẹ đang làm gì vậy, mẹ đột nhiên nói rằng có người trong nhà vệ sinh rồi?”

“Mẹ tôi ban ngày rất thiếu cảm giác an toàn, đặc biệt để hai ổ khóa trước cửa phòng khách, cứ đến ban đêm mẹ lại nói nghe thấy tiếng gõ cửa, chạy lại chỗ mắt mèo để nhìn ra ngoài hết lần này đến lần khác, còn mô tả cho tôi về thứ đang đứng ngoài cửa.”

“Có một lần tôi thật sự rất tò mò đã mở cửa ra, nhưng không có gì trong hành lang, những quỷ quái đó dường như chỉ tồn tại trong não của mẹ.”

“Mọi chuyện ở trên đều bắt đầu khi mẹ nhận được cuộc gọi đó, có một gã kỳ lạ với hình đại diện màu đen đặc đã liên lạc với mẹ, tôi không biết giữa bọn họ đã nói những gì, nhưng tôi cảm thấy mẹ dường như đang dần dần xa cách tôi.”

“Mẹ đã bắt đầu không còn tin tưởng tôi nữa, mẹ đã bị cái người có hình đại diện màu đen kia mê hoặc rồi.”

“Bây giờ bọn họ bắt đầu nghĩ rằng tôi bị bệnh, cho tôi uống những loại thuốc kỳ lạ, nhưng trên thực tế, người thực sự bị bệnh không phải là tôi, mà chính là mẹ của tôi.”

“Tôi nhất định phải ghi lại những chuyện này, tôi muốn mọi người nhìn thấy sự thật…”

Nữ sinh mặc áo sơ mi ngồi xổm trước ống kính, trông vô cùng lo lắng, khi ghi hình, cô không quên lắng nghe tiếng bước chân bên ngoài nhà.

Sau khi xác định bước chân của mẹ đã đi rất xa, cô mới dám hạ giọng và tiếp tục nói trước ống kính: “Tôi cảm thấy

mình rất có thể sẽ bị mẹ nhốt lại, mẹ bây giờ đã không cho phép tôi rời khỏi căn nhà này, trong thức ăn mà mẹ làm cho tôi hình như cũng có bỏ loại thuốc nào đó, mỗi lần ăn xong đều rất buồn ngủ, điều đáng sợ hơn là, tôi luôn cảm thấy sau khi mình ngủ, chăn đều bị vạch lên, có một thứ khác bò lên giường của tôi."

"Bất kể bạn là ai, nếu bạn có thể tìm thấy đoạn video này, nhất định hãy giúp tôi, tôi sống ở phòng 405, tầng 5, tòa nhà số 4, khu tập thể công viên vui chơi, tôi tên là…"

Tay nắm cửa chuyển động, cửa phòng ngủ đột nhiên từ bên ngoài mở ra, một người phụ nữ trung niên trang điểm rất đậm đứng ở phòng khách: "Con đang làm gì vậy?"

"Máy ảnh hơi bẩn, con muốn lau nó một chút." Nữ sinh lau ống kính một cách rất tự nhiên.

"Ra ngoài ăn cơm đi." Người phụ nữ gọi nữ sinh ra khỏi phòng, hai người cùng nhau ngồi vào bàn ăn.

Căn phòng chỉ có hai người có vẻ hơi trống trải và bất an, nhưng hai người phụ nữ dường như đều đã quen rồi.

"Lát nữa nhà có khách, tốt hơn con nên hạn chế những tật xấu của mình, tự mình không có ai lấy, cũng đừng ảnh hưởng đến mẹ." Người phụ nữ hôm nay cố ý mặc một chiếc váy đỏ tươi, giống như máu vậy.

Nữ sinh lấy tay túm mái tóc ngắn của mình, không dám nhìn thẳng vào mắt mẹ, cô vừa cầm đũa lên, chưa kịp gắp gì thì đã bị người phụ nữ bắt đầu nặng lời nạt nộ.

"Đừng để khách nghĩ rằng chúng ta không có gia giáo."

Mặt trời đã sắp lặn, hai mẹ con ngồi vào bàn ăn cho đến khi tia nắng cuối cùng bị màn đêm nuốt chửng.

Người phụ nữ trung niên im lặng đứng dậy không hề báo trước, quay đầu nhìn về phía cửa phòng khách: "Đến đây, đến đây."

Mở cửa phòng khách, bên ngoài không có ai, nhưng người phụ nữ trung niên nở nụ cười rất ấm áp: "Tôi đã đợi ngày này rất lâu rồi."

Bà nói vào hành lang trống không, dừng lại khoảng năm sáu giây, rồi mới đưa tay đóng cửa.

Không quay đầu lại, người phụ nữ trung niên nắm lấy sợi dây xích bên cạnh cửa và hai ổ khóa lớn mới, rồi trực tiếp khóa cửa chống trộm của phòng khách lại.

Sợi xích hoen gỉ và cánh cửa chống trộm bằng kim loại đóng sầm lại, tạo ra những tiếng động kinh hoàng, nữ sinh sợ hãi, từ từ cúi đầu nhìn về phía cửa phòng, kết quả là cô tình cờ nhìn thấy mẹ mình đang trộm liếc nhìn mình chằm chằm.

Khuôn mặt vùi trong bóng tối mờ mịt, xa lạ, trong đôi mắt của người mẹ mọc ra những tia máu, ánh mắt đó như sợ con gái sẽ bỏ trốn vậy.

Nữ sinh nổi da gà, giả vờ như không thấy, nhìn chằm chằm vào bát canh trước mặt.

“Đêm nay tuyệt đối không được ngủ say…”

Sau khi khóa cửa, người mẹ mặc váy đỏ ngồi trở lại chỗ của mình, bà ta căn bản không hề nhìn nữ sinh, mọi sự chú ý đều đổ dồn vào một chiếc ghế trống bên cạnh chiếc bàn.

Trên bàn chỉ có hai người, nhưng lại bày ba bộ bát đĩa.

“Tại sao không ăn? Mẹ làm không ngon à?” Giọng của người mẹ lại trở nên dịu dàng.

“Bụng con hơi khó chịu, nên…” Nữ sinh ngẩng đầu lên, lời nói nghẹn ở cổ họng, không thể nói ra được.

Mẹ hoàn toàn không phải đang nói chuyện với cô, người phụ nữ trang điểm đậm đang nhìn chằm chằm vào chiếc ghế trống bên cạnh, mắt nhìn vào người không tồn tại, trên mặt nở một nụ cười xa lạ.

Hít nhẹ một hơi, cô gái từ trên bàn đứng lên: “Con ăn no rồi, mẹ cứ ăn từ từ nhé.”

Cô cố tình nhấn mạnh lời nói, muốn nhắc nhở người mẹ, nhưng người phụ nữ trung niên lại có vẻ vui vẻ nói chuyện phiếm, hoàn toàn không để ý tới nữ sinh.

Nhanh chóng rời khỏi bàn ăn, nữ sinh chạy vào phòng ngủ đóng cửa lại.

“Tình trạng của mẹ hôm nay có vẻ trở nên tồi tệ hơn.” Cô đang ghé sát sau cánh cửa nghe trộm, còn mẹ cô đang ngồi một mình trong phòng khách, không ngừng nói chuyện gì đó.

“Đồ ăn tôi nấu có hợp khẩu vị của anh không? Anh thấy ít thịt sao? Gần đây tôi không ra ngoài nhiều, ở nhà chỉ có mấy thứ này thôi, anh thông cảm nhé.”

“Miếng thịt lớn nào? Đúng vậy, trong phòng ngủ vẫn còn một miếng thịt lớn nữa, anh nói đúng.”

“Đúng vậy, đúng vậy, tôi cũng không vội, đủ ăn trong nhiều ngày rồi.”

“Khi còn trẻ quả thật có rất nhiều người thấy tôi đẹp, nhưng tiếc là bây giờ tôi đã già, sắc đẹp, sức khỏe và niềm vui của tôi đều đã bị nó cướp mất rồi.”

“Về bệnh của con tôi, phải làm phiền anh rồi, nó luôn nghĩ rằng tôi bị bệnh, không ngừng phản bác tôi, vô cùng nổi loạn.”

“Đêm nay sẽ bắt đầu điều trị sao? Được rồi, cảm ơn anh rất nhiều. Nhưng tôi vẫn chưa thu thập xong những thứ mà anh yêu cầu tôi chuẩn bị, thi thể của trẻ sơ sinh sống ba ngày rồi chết, và chiếc vòng tay cuối cùng âm khí nặng nhất trong nhà xác khó tìm quá.”

“Anh có đồ thay thế sao? Cảm ơn anh lần nữa, lòng tốt của anh cả đời này tôi cũng sẽ không bao giờ quên.”

“Được, sau khi nó ngủ rồi tôi sẽ đi vào, sẽ làm theo lời anh nói.”

Giọng một người phụ nữ đang nói chuyện với chính mình liên tục phát ra từ phòng khách, ngữ khí nói chuyện của bà ta cũng khá bình thường, nhưng nội dung những gì bà ta nói rất đáng sợ.

Nữ sinh lùi lại sau vài bước, cô không biết điều trị gì mà phải dùng thi thể trẻ sơ sinh và vòng tay của nhà xác.

“Mẹ bị thứ đó mê hoặc rồi!” Cô gái càng nghĩ đến càng sợ hãi, cô lại chạy đến bên giường, vừa định bật máy quay phim thì vô tình liếc nhìn đến khung ảnh đầu giường.

Cô ở trong ảnh đang cầm giấy khen đứng cùng mẹ của mình, nét mặt hai người vô cùng hạnh phúc.

Ngoài giấy khen trong ảnh, tủ sách của cô gái còn có nhiều danh hiệu khác nhau, bao gồm các cuộc thi hát, ngâm thơ và bơi lội, cô là một đứa trẻ vô cùng ưu tú, ngoại hình cũng đặc biệt xinh đẹp.

“Trước đây chúng ta đã vui vẻ như vậy, tại sao mẹ lại đột nhiên trở nên như thế này?”

Nữ sinh thực sự không thể hiểu nổi, cầm khung ảnh lên, nhìn chính mình và mẹ đang cùng đứng trên bậc giải nhất.

“Sẽ không liên quan gì đến bạn ấy đấy chứ?” Bức ảnh cũng chụp được một nửa khuôn mặt của người giải nhì, người sống ở tầng dưới với cô, một cô gái không thích nói nhiều.

“Tôi nghe bạn bè kể rằng, Diêm Lạc thường tự nói chuyện một mình, còn có một lần bạn ấy ngồi một mình trong nhà vệ sinh nguyền rủa tôi, kết quả bị bạn của tôi phát hiện ra.”

“Tôi không làm gì tổn thương bạn ấy, nhưng bạn ấy lại nguyền rủa tôi chết đi, còn nói cái gì mà muốn tôi cũng phải chịu đau khổ giống như bạn ấy.”

Nữ sinh lắc đầu: “Chắc là tôi đã suy nghĩ quá nhiều rồi.”

Bật máy ghi hình, nữ sinh muốn ghi lại nốt những gì đã chuẩn bị trước đó nhưng đúng lúc này, tất cả đèn trong nhà đều vụt tắt, như có ai đó đã dập cầu dao vậy.

Bóng tối ập đến đột ngột, cơ thể nữ sinh đông cứng lại, chiếc áo sơ mi không còn mang lại hơi ấm cho cô.

“Chuyện gì vậy?”

Nữ sinh từ từ lần mò về phía cửa phòng ngủ, việc đầu tiên cô làm là dùng lưng chặn cửa lại.

Mắt cô phải mất một lúc mới thích nghi được với bóng tối, khi đang đến gần cửa phòng ngủ, cô đột nhiên nghe thấy tiếng

mở cửa.

“Không ổn!”

Cô chạy về phía nơi phát ra âm thanh nhanh nhất có thể, cuối cùng đầu ngón tay cũng chạm vào tấm cửa.

Cơ thể cô đã phản ứng trước não, cô không màng tất cả đóng cửa phòng ngủ lại.

Dựa lưng vào tấm cửa, nhịp tim của nữ sinh tăng vọt, cô nghiến răng nghiến lợi.

“Tại sao lại mất điện đột ngột? Tại sao giọng nói của mẹ lại biến mất? Mình đã chạy ngay đến đóng cửa, chắc không có thứ gì đi vào phải không?”

Càng nghi ngờ, càng sợ hãi, mà sợ hãi thì sẽ càng thêm nghi ngờ bản thân, cô gái dùng thân chắn cửa, ngồi trong bóng tối không dám thở mạnh.

Sau khoảng mười giây, đôi mắt của cô gái cuối cùng cũng thích nghi với bóng tối, cô dựa vào cửa phòng ngủ để lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Phòng khách im lặng chết chóc, không một tiếng động.

Chống tay trái xuống đất, cô gái đứng dậy từng chút một nắm lấy tay nắm cửa.

Nhưng cô chỉ mới xoay được một nửa, cơ thể đã đông cứng lại, dường như có một bàn tay khác trên nắm cửa.

Chậm rãi quay đầu lại nhìn, mẹ cô mặc đồ đỏ đang đứng ngay sau lưng cô, khuôn mặt rất gần.

“Con muốn đi đâu?”

Chương 682: Ác mộng bắt đầu

Khoảnh khắc nhìn thấy mẹ mình, nữ sinh sợ hãi đến mức suýt bất tỉnh, cô chưa bao giờ nghĩ có ngày người mình yêu thương nhất lại trở nên xa lạ như vậy.

Khuôn mặt được trang điểm đậm ở trước mắt, so với bộ quần áo màu đỏ thì hơi chút nhợt nhạt.

"Không phải con nói muốn ở cùng với mẹ cả đời, vĩnh viễn sẽ luôn yêu mẹ hay sao?"

Nhãn cầu lồi ra ngoài, những tia máu trào lên tròng trắng mắt, một giọng nói khàn khàn phát ra từ cổ họng của người phụ nữ.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện có một khuôn mặt khác ẩn trong cổ họng sâu và tối của bà ấy!

Đó là một người đàn ông, mắt gã nằm trong thực quản của người mẹ, miệng mở ra đóng lại, là gã đang bắt chước giọng nói của người mẹ.

Cơ thể của nữ sinh bắt đầu không tự chủ được run lên, cô lùi về phía sau, vẻ mặt càng ngày càng sợ hãi: "Bà không phải là mẹ, bà không phải là mẹ!"

Tiếng la hét vang lên, cô gái hoảng sợ bật dậy, nắm lấy tay nắm cửa, dùng sức mở ra.

Người mẹ ngồi sau không ngăn cản, nữ sinh lao ra khỏi phòng ngủ chạy thẳng ra cửa phòng khách kéo mạnh dây xích vào cửa rồi đập mạnh nhưng vô ích.

Mãi đến tận lúc này, nữ sinh mới hiểu mẹ cắm nhiều ổ khóa cửa như vậy không phải để ngăn quỷ vào, mà là để tránh cho chính mình trốn thoát!

"Mẹ, mẹ hãy nhìn cho rõ! Là con đây!"

Chìa khóa đều nằm trong tay người mẹ, cánh cửa chống trộm bị khóa chặt đã chặn đường sống của cô gái.

Đèn trong nhà tắt hết, cô gái vừa khóc vừa van xin thương xót, vừa đập lưng vào cửa sắt, cô không còn cách nào khác chỉ có thể giương mắt nhìn mẹ bước ra khỏi phòng ngủ.

Trong bóng tối, người mẹ mặc một chiếc váy đỏ tươi chậm rãi tiến lại gần.

Bà ta có một nụ cười đáng sợ và cường điệu trên khuôn mặt trang điểm đậm, miệng mở rộng để lộ hàm răng trắng và một thực quản sâu tối.

“Đừng chạy, đến đây với mẹ.”

Người phụ nữ trung niên vươn tay giấu sau lưng ra, bà ta đang cầm con dao trong phòng bếp: “Con bị bệnh rồi, chờ khi nào con khỏi bệnh, chúng ta sẽ lại vui vẻ như trước.”

“Không phải con bị bệnh, là mẹ!” Cô gái hét lên để cầu cứu, nhưng căn phòng tối giống như một nhà tù được xây dựng đặc biệt cho cô, căn bản không thể trốn thoát.

“Mẹ sẽ luôn yêu con, chính vì yêu con nên mới giết người, cướp xác vì con, con đừng sợ đau đớn, rất nhanh là sẽ hết thôi, lập tức chúng ta sẽ vĩnh viễn bên nhau, vĩnh viễn sống hạnh phúc trong công viên vui chơi.” Lời nói của người mẹ ngày càng nhanh hơn, bà đột ngột lao về phía con gái, nâng con dao trên tay lên.

“Hôm nay vì con mà mẹ đã đặc biệt mặc một chiếc váy đỏ rực rỡ, rất nhanh con cũng sẽ giống như mẹ, con yên tâm, mẹ sẽ không bao giờ bỏ con một mình đâu, bất kể đi đâu cũng đều sẽ đồng hành với con, đều sẽ đưa con đi cùng!”

Giọng người phụ nữ trung niên phát ra từ sâu trong cổ họng, bà ta hùng hổ vung dao chém con gái ruột của mình mà không chút do dự.

“Đừng lại đây!” Nữ sinh hét lên kinh hoàng, lăn lê bò toài né tránh, con dao trên tay mẹ cô chém mạnh vào cửa chống trộm.

Nếu nhát dao này chém vào người, dù nữ sinh không bị thương nặng, cũng sẽ mất khả năng phản kháng, người phụ nữ này thực sự đã muốn giết người.

“Con yêu, đừng chạy, đến đây với mẹ.” Người mẹ mặc chiếc váy đỏ quay đầu lại nhìn chằm chằm nữ sinh ngã trên mặt đất: “Con xem con đã ốm nặng đến thế này rồi, trước đây con nghe lời mẹ nhất, sao bây giờ lại thay đổi thành một người khác vậy?”

Người phụ nữ trung niên di chuyển trong đêm tối, động tác cũng không nhanh, nhưng lại có khí thế áp chế mạnh mẽ: “Mẹ nhất định sẽ chữa khỏi cho con, mẹ sẽ lại biến con thành một đứa bé ngoan.”

Không khí trong phòng như bị rút cạn, nữ sinh nhìn người mẹ đang đến gần mà như sắp chết ngạt.

Bên dưới chiếc áo khoác đỏ rực của mẹ, có một số thứ không ngừng rơi xuống, vì trong nhà không bật đèn nên nhìn từ xa rất khó nhìn rõ.

Nữ sinh mãi cho đến khi người mẹ đến gần, tay cô chạm vào thứ dính dính kia, mới phát hiện những thứ rơi từ trong y phục ra là đủ các thể loại thịt.

“Thế nào? Có thích không? Đây là thuốc mà mẹ đã tìm rất lâu mới chuẩn bị được cho con, đủ mọi lứa tuổi đều có, hahaha!”

Người mẹ gần ngay gang tấc, bà ta ép nữ sinh vào trong góc, thấy cô gái không còn chỗ nào để trốn, cánh cửa đang khóa bất ngờ bị gõ vang lên, có người ở bên ngoài đang dùng lực phá cửa!

“Cứu! Cứu tôi với!”

Âm thanh ngoài cửa phá vỡ sự im lặng chết chóc trong căn nhà, mang đến cho cô gái một tia hy vọng, cô thu hết can đảm cuối cùng, đẩy mẹ ra và lao về phía cửa chống trộm.

“Mẹ tôi muốn giết tôi! Bà ấy bị bệnh rồi!”

Hai tay cào vào sợi dây xích trên cửa, nữ sinh liều lĩnh giật lấy chiếc khóa to bằng kim loại, nhưng dù có cào đến chảy máu, móng tay sắp nứt ra, cũng vẫn không mở được cửa.

“Cứu tôi, cứu tôi với!”

Nữ sinh liều mạng giật sợi dây xích trên cửa, cô biết mình không còn đường thoát, không ai mở được cánh cửa được khóa bằng nhiều ổ khóa này.

Sau lưng có tiếng bước chân, nữ sinh nhìn lại, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Cơ thể của người mẹ giống như một con bọ, bò trên mặt đất một cách vô cùng quỷ dị, khuôn mặt trang điểm đậm của mẹ lại càng đáng sợ hơn!

"Trước đây con rất nghe lời, chưa bao giờ chống lại mẹ như thế này, xem ra bệnh của con đã đến mức rất nghiêm trọng rồi." Người mẹ dùng cả hai tay nắm chặt con dao, bà ta mặc trang phục đỏ rực đứng ở phòng khách, nhãn cầu lồi ra ngoài nhìn chằm chằm nữ sinh, sau đó lao về phía cô!

Nữ sinh đẩy đổ tủ giày, nhặt giày dưới đất lên để chống cự lại, tiếng la hét của cô vang khắp hành lang.

Đúng lúc nguy cấp này, tiếng kính vỡ bất ngờ phát ra từ phòng ngủ của cô gái, có người mở cửa sổ từ bên ngoài.

Tiếng bước chân nặng nề vang lên, khi nữ sinh đã nhắm mắt lại, hoàn toàn chìm trong nỗi tuyệt vọng, một người đàn ông lao ra khỏi phòng ngủ, đẩy người mẹ điên loạn ra.

"Em không sao chứ?" Người đàn ông bật đèn pin, chĩa đèn về phía người phụ nữ trung niên mặc đồ đỏ.

"Em, em…" Nữ sinh bị dọa sợ đến tê liệt, ngồi dưới đất thậm chí không thốt ra được một câu hoàn chỉnh.

"Mau đi xem cầu dao trong nhà, để anh khống chế mẹ em." Người đàn ông dường như không biết sợ hãi chút nào, tránh lưỡi dao của người phụ nữ trung niên, hất bà ta ngã xuống đất.

Một cú đánh đã đủ choáng váng đối với một người bình thường, nhưng nó lại không ảnh hưởng gì đến người phụ nữ, bà ta vẫn vùng vẫy dữ dội.

"Bà có lẽ cũng không muốn tự tay giết chết con gái của mình, phải không?"

Hai tay cầm sợi dây đỏ bị nguyền rủa, Hàn Phi bóp cổ người phụ nữ và giữ chặt.

Nguyền rủa độc ác nhất trên đời xuyên vào cơ thể người phụ nữ trung niên, trên da hiện lên những hoa văn quỷ dị, như thể xăm một đôi cánh bướm có thể bay trong giấc mơ.

Những dòng chữ nguyền rủa tiếp tục ăn mòn hoa văn, người phụ nữ dường như chịu đựng cơn đau lột da, há miệng hét lên thảm thiết.

Khi hoa văn bị nguyền rủa phá hủy, làn da của người phụ nữ nhanh chóng lão hóa, từ miệng bà ta phun ra một lượng lớn bọt máu và những miếng thịt vụn màu đen.

Khi đau đớn đạt đến đỉnh điểm, bà ta đã nhổ ra một cái kén màu đen có kích thước bằng ngón tay cái, cái kén được khắc hình mặt người, kết nối với các mạch máu trong cơ thể bà ta.

"Đây là cái gì?"

Sau khi kén đen gặp ánh sáng, nó lập tức khô héo và nứt ra, quỷ hồn trẻ con ẩn trong kén cũng tan vỡ theo.

"Quỷ sơ sinh?"

Người phụ nữ trung niên ngã ra đất, bất tỉnh nhân sự, đèn trong nhà lúc này mới hoạt động trở lại.

Nữ sinh chạy đi tìm cầu dao quay lại phòng khách, cô nhìn người đàn ông đột ngột xuất hiện cứu mình, trong mắt hiện lên một tia cảm kích, cũng có một tia sợ hãi.

"Cám ơn anh vừa rồi đã cứu em." Nữ sinh trầm giọng nói.

"Không cần cảm ơn, anh chỉ là một người hàng xóm nhiệt tình đi ngang qua." Người cứu nữ sinh chính là Hàn Phi, hắn đang cùng Não tiền nhiệm trò chuyện thì chợt nghe thấy tiếng kêu cứu từ trên tầng, liền lập tức chạy lên.

Cửa của nhà này đã được gia cố thêm, không thể đá tung ra được, vì vậy Hàn Phi đã mở cửa của nhà hàng xóm, sau đó nhảy vào từ cửa sổ.

Toàn bộ quá trình đều rất nguy hiểm, cũng cực kỳ hạn chế, người bên cạnh trông thấy còn ngây ngốc, nhưng Hàn Phi lại

cho rằng không có gì.

“Ơn cứu mạng, em nhất định sẽ báo đáp anh.” Nữ sinh cũng bị dọa sợ, thật lâu sau mới bình tĩnh lại.

Nhìn người mẹ bất tỉnh, nữ sinh mím môi, ngập ngừng một lúc vẫn nói: “Mẹ em không phải người điên, cũng không phải quái vật, chắc là có thể chữa khỏi.”

“Anh cảm thấy hiện tại bà ấy đã bình phục rồi.” Hàn Phi lấy lại sợi dây đỏ và nguyền rủa, hắn tìm được chìa khóa từ trên người phụ nữ trung niên, mở cửa chống trộm ra: “Vào đi.”

Ngay khi bố của Diêm Lạc vừa bước vào nhà, anh ta đã đi thẳng tới trước mặt nữ sinh và người mẹ: “Tất cả là lỗi của tôi! Giá như tôi có thể phát hiện ra sự bất thường của Diêm Lạc sớm hơn.”

Sau khi kiểm tra chất nôn của người phụ nữ trung niên, người đàn ông nói một cách chắc chắn: “Chính là do Mộng làm, gã có thể giữ quỷ và người trong cơn ác mộng, điều khiển lệ quỷ, đùa giỡn trái tim của con người!”

“Tôi đã nhìn thấy hoa văn trên người mẹ này vài lần rồi, Mộng là quản lý của công viên vui chơi, nhưng gã lại tổ chức đủ các thể loại nghi thức kỳ lạ trong thành phố này, có vẻ như muốn làm náo loạn cả thành phố, mục đích gã làm những chuyện này hẳn không đơn giản là chỉ nhằm vào anh, đúng không?” Hàn Phi đã từng nhìn thấy những hoa văn tương tự trên thi thể của cậu bé trong lớp học thêm, cũng ở trong chiếc hũ của quỷ treo cổ trong cư xá Hạnh Phúc phát hiện ra dấu vết cử hành nghi thức, rất nhiều náo động có liên quan đến quỷ trong thành phố này, gần như đều có liên quan đến Mộng.

Nghe được lời nói của Hàn Phi, người đàn ông im lặng, chỉ cúi đầu kiểm tra vết thương của nữ sinh và mẹ cô.

“Nếu anh không nói cho tôi biết, sẽ có thêm nhiều người vô tội bị chết, cái tên Mộng đó vô cùng biến thái, dường như rất đam mê phá hoại hạnh phúc của người khác, càng là người có cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn thì càng dễ bị gã nhắm tới.” Hàn Phi đối với cái tên Mộng này thật kinh tởm, thậm chí khi

hắn nhìn thấy cái kén màu đen và hoa văn con bướm cũng đều cảm thấy rất phản cảm và căm ghét.

"Mộng… không phải là người, gã hình như là quỷ. Gã vẫn luôn tìm đủ mọi cách để tái sinh, nhưng chỉ dựa vào một mình gã thì rất khó làm được, bốn vị quản lý kia cũng sẽ không để cho gã ta làm loạn." Sau khi người đàn ông nhìn thấy tình cảnh bi đát của hai mẹ con, cuối cùng nói: "Năng lực của Mộng rất quỷ dị, có điều gã cũng không thể cùng lúc đấu với bốn vị quản lý kia, nhưng hiện tại thế cục có chút vi diệu."

"Công viên xảy ra chuyện rồi à?"

"Đúng vậy, 'Quỷ' kiểm soát bóng đêm bị thương rất nặng; tôi với tư cách là Não tiền nhiệm bị xóa sạch kí ức; mấu chốt nhất là 'Tôi' cũng đã mất tích. Bây giờ người quản lý có thể dựa vào trong công viên chỉ còn lại hai người, Người kiểm soát ban ngày, Mộng thân phận bất minh." Kí ức của người đàn ông khiếm khuyết trầm trọng, tình cảnh của anh ta cũng có phần giống với Hàn Phi.

"Theo như anh nói, Mộng không còn bị trói buộc rất có khả năng cử hành nghi thức phục sinh cho mình, đối với gã mà nói đây là cơ hội ngàn năm có một." Lúc trước Hàn Phi còn cho rằng mình phải cùng lúc đối phó với năm vị quản lý, nhưng bây giờ thế cục cũng không tồi tệ đến mức ấy.

"So với Mộng, thực ra tôi càng lo lắng về Người hơn, Người không còn bị trói buộc còn đáng sợ hơn cả Mộng." Người đàn ông muốn nói cái gì đó nhưng lại thôi, dưới sự không ngừng truy hỏi của Hàn Phi mới tiếp tục nói: "Người là hay thay đổi nhất, anh ta có dã tâm mãi mãi không bao giờ thỏa mãn, dục vọng bành trướng vô hạn, nuốt chửng mọi lòng tham, đồng thời anh ta cũng là người giỏi ngụy trang nhất. Trên sân khấu vào ban ngày, anh ta còn ấm áp và chói lọi hơn cả mặt trời, nhưng một khi màn đêm buông xuống, anh ta sẽ dị hóa ở ngoài tầm nhìn, trở thành bộ dạng thật sự ẩn trong nội tâm."

"Người đáng sợ như vậy à?"

“Trước khi trí nhớ của tôi bị xóa, cảnh cuối cùng tôi nhìn thấy là Người bước vào phòng của tôi, anh ta dường như đã thăm dò ra bí mật ở sâu trong mê cung.” Não tiền nhiệm cảm thấy sợ hãi trước Người, chỉ cần nhắc đến đối phương đã cảm thấy bất an: “Chúng ta đừng nói chuyện này nữa, giải quyết cho bọn họ trước đã.”

“Não” bế người phụ nữ trung niên vào phòng ngủ đặt lên giường nữ sinh, anh ta cũng nhìn thấy bức ảnh cạnh giường và chiếc máy quay phim vẫn đang hoạt động: “Rất xin lỗi, con gái tôi đã làm hại hai người, tôi sẽ đền bù cho hai người.”

“Tôi gần như đã chữa khỏi cho bà ấy rồi, anh có thời gian rảnh thì có thể nói chuyện với con gái nhiều hơn.” Hàn Phi cầm máy ghi hình lên, xem đoạn phim vừa rồi, hắn đột nhiên rút con dao nhọn ra.

“Cậu, cậu sao vậy?”

“Trong nhà vẫn còn một con quỷ khác ! Hai người nhìn đi!” Hàn Phi phát lại đoạn băng ghi hình, sau khi đèn tắt, cô gái rơi vào tuyệt vọng, cô bị người mẹ yêu dấu của mình truy sát.

Đó là lý do tại sao không có ai trong phòng ngủ vào thời điểm đó, nhưng ống kính camera của máy quay video bắt đầu tự quay, tất cả những bức ảnh tuyệt vọng đã được ghi lại, đối phương dường như đang thu thập những cảm xúc tiêu cực và tuyệt vọng của những người sống theo cách này.

“Tôi đã xem một đoạn video tương tự về sự tuyệt vọng trên tầng 4 của cư xá Hạnh Phúc! Hình ảnh trong cuốn băng tuyệt vọng đến mức nghẹt thở, căn bản không thể nhẫn tâm xem lâu hơn.”

Hàn Phi không ngờ lại tìm ra manh mối liên quan đến cư xá Hạnh Phúc ở đây, hắn cũng không biết là có người đang âm thầm dẫn dắt hắn, hay là vì hắn nhận được một loại chúc phúc nào đó mà vận khí trở nên rất tốt.

Đang phát lại đoạn video, Hàn Phi đã chạy tới cửa, dường như có người vừa đi ngang qua cuối hành lang, đêm tối đã xóa sạch mọi dấu vết của gã.

“Là Mộng tới à?”

Hàn Phi tiến lên một bước, hắn vừa bước ra khỏi cửa, “Não” đang xem video trong phòng ngủ đột nhiên hét lên thảm thiết, anh ta dường như đã nhìn thấy một thứ gì đó rất đặc biệt, hai mắt đang chảy máu.

Theo lẽ thường bây giờ nên quay lại kiểm tra tình hình của “Não”, nhưng nhịp tim của Hàn Phi đột nhiên tăng nhanh, trong đầu hiện lên một suy đoán rất kinh khủng.

“Mộng có khi nào sẽ đến tầng bốn không? Đến tìm Phó Thiên và Diêm Lạc?” Nếu lưu lại ở tầng năm, Phó Thiên và Lý Quả Nhi ở lại tầng bốn sẽ gặp nguy hiểm, Diêm Lạc kia bản thân cũng vô cùng bất thường.

Nhưng nếu bây giờ đến tầng 4, Não tiền nhiệm nói không chừng có thể bị diệt khẩu.

Chỉ trong vài giây, Hàn Phi đã đưa ra lựa chọn của mình, hắn dứt khoát chạy xuống tầng bốn!

“Mình đã phá hủy mấy nghi thức của Mộng rồi, mà gã không đối đầu trực tiếp với mình, nhưng rất có thể gã đã bí mật để mắt đến!”

“Diêm Lạc và Mộng có giao tiếp với nhau, cô gái lại tình cờ xuất hiện trên đường mình chạy trốn, cũng là cô ta đã đưa mình đến với cư xá này.”

Trong nháy mắt Hàn Phi đã đi tới góc cầu thang.

Khi chạy đến tầng 4, vừa hay nhìn thấy một người lạ đi vào phòng 404.

Chương 683: Vợ anh ở trong cơ thể của con gái anh

Hàn Phi vội vàng chạy tới phòng mà Phó Thiên đang ở với tốc độ nhanh nhất, rõ ràng hành lang không dài lắm, nhưng hắn cảm giác mình đã chạy rất lâu.

Để đề phòng tai nạn, Hàn Phi kéo sợi dây màu đỏ trên đầu ngón tay, khi nguyền rủa xuất hiện thì mọi thứ dường như đã trở lại bình thường.

Mở cánh cửa khép hờ, trong phòng khách không có ai, Hàn Phi hô lớn gọi tên Lý Quả Nhi.

Không lâu sau, Lý Quả Nhi và Phó Thiên bước ra khỏi phòng bếp, không biết tại sao cô gái nhỏ gầy yếu cũng đi theo bên cạnh họ.

"Vừa rồi mọi người có thấy người lạ đi vào không?" Hàn Phi cầm dao đi về phía Lý Quả Nhi.

"Không có, đã xảy ra chuyện gì à?"

"Chúng ta đã bị một thứ rất hung ác để mắt đến, tên đó rất khó đối phó." Hàn Phi cẩn thận nhìn xung quanh, chợt nghe thấy tiếng kêu từ trong phòng của Diêm Lạc: "Tên đó đang trốn trong phòng ngủ?"

Hàn Phi cũng không có dễ nói chuyện như bố của Diêm Lạc, hắn một cước đá văng cánh cửa phòng ngủ xông thẳng vào.

"Diêm Lạc?"

Trong phòng ngủ không bật đèn, thân thể Diêm Lạc như bị thứ gì đó chống đỡ, tứ chi vặn vẹo, lơ lửng trên không trung. Miệng của cô há cực kì lớn, bụng cũng phình lên cao, tự hồ như có một con rắn đã chui vào bụng rồi không ngừng di chuyển thân thể.

Tiếng hét chói tai của cô gái nhỏ vang lên từ phía sau lưng Hàn Phi, Lý Quả Nhi và Phó Thiên cũng bị hù không hề nhẹ.

“Mục tiêu của ‘Mộng’ là Diêm Lạc?”

Quấn sợi dây đỏ quanh ngón tay, Hàn Phi cầm dao đi về phía trước, hắc ám trong phòng nồng đặc như mực, cho người ta cảm giác sau khi bước vào sẽ hít thở không thông.

“Tôi có một loại căm thù bẩm sinh và ghê tởm đối với cái tên Mộng này. Không một con quỷ bình thường nào có thể thực hiện hành vi chui vào bụng một cô gái và hoạt động như vậy.”

Cơ thể bị vặn vẹo biến dạng của Diêm Lạc cũng cảm thấy đau đớn, trong cơ thể cô phát ra ba loại tiếng kêu khác nhau.

“Bản thân Diêm Lạc? Mẹ của Diêm Lạc? Còn có Mộng nữa?” Chớp mắt trong đầu Hàn Phi hiện ra một suy đoán, hắn phát hiện tiếng khóc đang từ từ dung hợp, để ngăn chặn bước cuối cùng thành công, hắn rút dao chém tới ngay chỗ hắc ám trước mắt.

Nhắc tới cũng thật kỳ quái, lưỡi dao bị nguyền rủa đã chạm vào hắc ám bên trong căn phòng, vậy mà lại xé toạc hắc ám vô hình, để ánh sáng bên ngoài căn phòng chiếu vào.

“Thật là một thế giới quỷ dị.”

Hàn Phi dùng hết sức tiến lên, túm lấy thân thể cô gái, lôi cô ra bên ngoài.

Đúng lúc này, phòng ngủ tối đen lại phát sinh thay đổi, những tấm poster trên tường chảy ra từng giọt máu, hình người bên trong vặn vẹo cái đầu, ánh mắt trống rỗng tập trung vào người Hàn Phi. Trong góc tối, những cánh tay nhuốm đầy oán hận và ghen ghét duỗi ra tóm lấy Diêm Lạc và hắn!

“Mình chỉ nhìn thấy fan hâm mộ theo đuổi minh tinh, chứ chưa bao giờ thấy một minh tinh lại điên cuồng đến mức níu kéo fan hâm mộ như vậy cả.” Khí tức của nguyền rủa phát ra từ thân thể Hàn Phi, người giấy trong ngực hắn cũng mở mắt.

Không làm bất cứ chuyện gì, người giấy chỉ nhìn về phía hắc ám, những cánh tay kia đã lùi lại toàn bộ, Hàn Phi cũng nhân cơ hội kéo Diêm Lạc ra khỏi phòng ngủ.

Sau khi rời khỏi phòng ngủ, tình trạng của Diêm Lạc cũng không có chuyển biến tốt đẹp.

"Đừng tách nhau! Lên tầng cùng với tôi!"

Hàn Phi muốn tập hợp những người quan trọng lại với nhau, đây là cách an toàn nhất trước khi hắn biết mục tiêu thực sự của Mộng là gì.

Không quan tâm kiểm tra thương thế của Diêm Lạc, Hàn Phi mang theo mấy người trở lại tầng năm, "Não" ngồi chồm hỗm trên mặt đất, hai mắt đỏ như máu, tình thế có vẻ không ổn.

"Nếu có lời trăn trối thì hãy tranh thủ lúc còn có thể hoạt động, mau nói ra. Đừng đợi đến khi tính mạng cận kề mới mở miệng." Hàn Phi muốn nâng "Não" dậy, nhưng hắn phát hiện "Não" nhẹ hơn người trưởng thành bình thường rất nhiều, cơ thể của anh ta dường như đã bị khoét rỗng.

"Nhanh lên! Hủy hết băng ghi hình quay cảnh chết chóc đi, những đứa trẻ kia bị lợi dụng, trong băng ghi hình có quỷ ẩn giấu!" Tai của Não cũng có vấn đề, anh ta hét lớn, như lo lắng người xung quanh sẽ không nghe thấy.

"Chú, em và Diêm Lạc đều ở câu lạc bộ nhiếp ảnh của trường. Chúng em thường quay chụp nhiều hoạt động khác nhau do trường tổ chức. Khoảng nửa năm trước, Diêm Lạc đã ngừng tham gia với chúng em. Bạn ấy luôn đi quay chụp một mình, tích góp từng tí một được rất nhiều băng ghi hình." Nữ sinh nén lo lắng muốn giúp Hàn Phi: "Em đã lén xem những thứ Diêm Lạc quay chụp, một số ghi lại cái chết của côn trùng, một số ghi lại quá trình thối rữa của xác mèo hoang, thậm chí còn có cả ảnh của người tự sát! Bạn ấy như thể biết trước rằng người bạn học kia sẽ chết nên đã sớm đến hiện trường."

"Chính Mộng đã nói cho Diêm Lạc biết thời gian và địa điểm của người chết đấy! Vợ tôi đã giao dịch với Mộng, để hồi sinh Diêm Lạc họ đã đưa ra lựa chọn sai lầm!" Não bịt lại con mắt đang chảy máu của mình, anh ta đã nghe thấy tiếng khóc của nữ sinh, đưa tay sờ lên cái bụng căng phồng của cô, cuối cùng tiết lộ bí mật của gia đình: "Vợ chồng tôi đều là

nhân viên trực ca đêm trong công viên, hơn mười năm trước chúng tôi gặp và yêu nhau."

"Tôi không có hứng thú với chuyện tình cảm của anh chị, vợ anh đã làm cái quái gì vậy?"

Người đàn ông ngước khuôn mặt vẫn đang chảy máu: "Mộng' kia đã bắt đầu bố cục từ hơn mười năm trước, vợ tôi cũng đã từng bị gã thôi miên trước khi quen biết tôi."

"Bắt đầu chuẩn bị từ hơn mười năm trước? Cái tên Mộng này mưu mô cũng thật là sâu."

"Vợ tôi chưa bao giờ có biểu hiện gì bất thường cho đến khi Diêm Lạc bị 'tai nạn' trọng thương sắp chết. Tình yêu của cô ấy đã mất kiểm soát. Cô ấy muốn tái sinh Diêm Lạc như phát điên, dù có phải hại thêm nhiều người hơn nữa cũng được." Não tiền nhiệm bò đến trước người con gái, đưa tay chạm vào cơ thể giống như quái vật của con: "Tôi đã được hưởng sự ấm áp của tình yêu, nhưng lại quên rằng tình yêu cũng là ích kỷ và cuồng nhiệt."

Bàn tay của anh ta đặt trên chiếc bụng căng phồng của Diêm Lạc, dường như quỷ đã chui vào bụng con gái của anh ta.

Tự trách, hối hận và phẫn nộ tràn ngập trong đôi mắt đẫm máu của người đàn ông, anh ta nghiến răng.

"Não là người thường xuyên bị thay thế nhất trong số năm người quản lý, bởi vì bốn người quản lý khác đều muốn biết bí mật do Não lưu giữ. Tôi quên mất ai đã khiến tôi trở nên như thế này, nhưng chắc chắn không phải chỉ có một người." Nhìn thấy bộ dạng của người đàn ông phẫn nộ, lại không có sức lực, Hàn Phi tựa hồ nhìn thấy chính mình mấy ngày trước, quên mất những thứ quan trọng nhất, cho nên cũng chỉ có thể bị ức hiếp như vậy.

Để không phải rơi vào tình cảnh như đối phương, Hàn Phi quyết định làm mọi thứ trong khả năng của mình để giết những người quản lý khác và tạo ra một thành phố không có công viên vui chơi.

“Sự thật là một con quái vật có miệng. Chỉ cần xảy ra chuyện, nhất định sẽ lưu lại dấu vết.” Hàn Phi nói chắc chắn: “Anh đã quên mất quá khứ, nhưng những người xung quanh chung quy còn nhớ rõ? Tôi có thể giúp anh nhớ lại một chút xíu.”

“Không cần, người duy nhất trong thành phố này biết về quá khứ của tôi chỉ có vợ. Cô ấy đang ở trong cơ thể con gái tôi. Tôi có thể thử đánh thức cô ấy.”

“Vợ anh ở trong thân thể của con gái anh?” Hàn Phi không hiểu ý của người đàn ông.

“Nghi thức tái sinh đòi hỏi phải có vật tế sống. Quỷ tái sinh càng kinh khủng thì vật tế sống càng cần chuẩn bị nhiều hơn. Đối với người bình thường nhất như Diêm Lạc, mẹ con bé ước chừng cũng phải làm chín mươi chín người bị thương và giết chết chín người để nghi thức thành công. Nhiều oán hận như vậy căn bản Diêm Lạc không chịu nổi, cho nên cô ấy đã chủ động hiến thân trở thành một trong những tế phẩm để trấn áp những oán hận đó trong cơ thể của con bé.”

“Nghi thức tái sinh lại kinh khủng như vậy sao?” Hàn Phi mơ hồ lại nhớ ra điều gì đó, hình như hắn đã từng trải qua nghi thức tái sinh ở trong tòa nhà số 4: “Nếu như quản lý cấp bậc như ‘Mộng’ muốn tái sinh, vậy thì sẽ ảnh hưởng không biết bao nhiêu nữa.”

“Khó mà nói, rất có thể gã sẽ kéo theo cả nửa thành phố chôn cùng.” Người đàn ông trung niên với con mắt chảy máu nhìn Diêm Lạc, lại nhìn cái bụng đang không ngừng phình to của con gái mình, nếu cứ tiếp tục như vậy, cơ thể của cô gái có thể sẽ bị nổ tung: “Mộng nhất định sẽ đuổi tận giết tuyệt tôi. Tôi cũng không có ai có thể tin tưởng được ở thành phố này. Nếu tôi gặp tai nạn, hy vọng cậu có thể chăm sóc cho Diêm Lạc. Con bé vốn là một đứa trẻ rất tốt.”

“Anh định làm gì?”

“Tôi đã quên mất quá khứ, nhưng vợ tôi vẫn còn nhớ được một ít gì đó, tôi sẽ cố gắng đánh thức cô ấy. Với tình yêu mà cô ấy dành cho Diêm Lạc, hẳn là sẽ giúp ích cho chúng ta. Ít

nhất cô ấy nhất định sẽ tìm cách cứu con bé.” Lúc anh ta nói những lời này, vết thương đã khép lại bỗng nứt ra, những vết sẹo do lửa để lại chảy ra máu đen, hoa văn bản đồ trên người càng ngày càng mờ: “Tình yêu thực sự là thứ quý giá nhất và bất đắc dĩ nhất trên đời, nhưng cũng lại là thứ đáng buồn nhất.”

Huyết dịch phủ đầy hình xăm mê cung trên cơ thể người đàn ông, đồng thời, những đường vân đen kịt lặng lẽ xuất hiện ở nơi anh ta và bụng của Diêm Lạc chạm vào nhau.

“Trước khi ‘Não’ mới xuất hiện, đáp án trên cơ thể tôi sẽ mờ đi từng chút một. Từ lâu tôi đã quên mất vai trò của những đường hoa văn này rồi. Cũng chỉ có Não mới mới có thể tìm ra những thứ ẩn sâu trong mê cung.” Thân thể của Não tiền nhiệm đang bị lão hóa nhanh chóng: “Mộng có thể tấn công con người thông qua các loại ám thị tâm lý, băng ghi hình, ảnh, phim, tất cả những thông tin bên ngoài mà cậu nhận được đều có thể đang đánh lừa cậu, để cậu vô tình bước vào cơn ác mộng mà gã dệt ra, tôi cũng không biết làm thế nào mới có thể đánh bại con quái vật đó, thật xin lỗi, tất cả những gì tôi giúp được cậu chỉ có những thứ này.”

Hình xăm mê cung không trọn vẹn đã xuất hiện trên người Diêm Lạc, bụng của cô gái không còn phình to nữa nhưng lại vùng vẫy dữ dội hơn.

“Mẹ cô gái sắp xuất hiện rồi. Chúng ta lên phòng 444 ở cuối hành lang tầng 4, nơi bà ấy thực hiện nghi thức cho Diêm Lạc.”

Mấy người đỡ nhau đứng dậy, khi đi tới phòng khách, Hàn Phi đột nhiên phát hiện con mèo xấu xí của mình đang ngồi xổm trên sô pha, chăm chú nhìn cái kén đen do mẹ nữ sinh nhổ ra.

Kén đen đã bị phá vỡ, nhưng mà sương đen đang từ từ tiêu tán trong kén đã bị những đường hoa văn màu đen gớm ghiếc trên cơ thể con mèo xấu xí hấp thụ.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Phi vội vàng nhấc con mèo xấu xí lên, cảm giác giống như con mèo của mình chạy vào bồn cầu

uống nước vậy.

“Hả? Vết thương trên người nó có vẻ đỡ hơn nhiều?”

Không cho con mèo vào lại ba lô, Hàn Phi đặt nó lên vai Phó Thiên, để hai đứa bảo vệ lẫn nhau, sau đó đi ra ngoài.

Vừa mở cửa phòng khách, Hàn Phi đã cảm thấy bên ngoài có gì đó không đúng, đêm nay sắc trời vô cùng đen tối, cả một vùng khắp cư xá đều không có ánh sáng, áp lực đến mức thở không nổi.

“Nhanh lên! Sau khi vào căn hộ số 444, đêm nay đừng ra ngoài nữa!”

Người đàn ông trung niên không ngừng thúc giục, nhưng Hàn Phi lại cảm thấy căn hộ số 444 trên tầng 4 của tòa nhà số 4 có vấn đề rất lớn. Hắn gần như có ác cảm trời sinh với chữ số 4 này.

Chương 684: Nhân viên tốt nhất Tiểu Giả

Căn hộ số 444 cuối hành lang nhìn từ bên ngoài cũng giống các căn hộ khác, nhưng có vẻ như ở đây rất ít người đến, lan can và bậc thềm hành lang phủ đầy bụi.

Có vẻ như vì sự tồn tại của căn hộ này, toàn bộ lối thoát hiểm bên phải hiếm khi được sử dụng.

"Chìa khóa ở đây." Người đàn ông tháo chiếc chìa khóa đeo trên cổ ra, để Hàn Phi mở cửa, thân thể của chính mình dường như đã đến cực hạn.

"Anh không thể ngã xuống, chúng ta phải cùng nhau tìm lại trí nhớ." Hàn Phi đỡ người đàn ông đi đến cửa căn hộ số 444.

Hắn mở cửa, đỡ lấy người đàn ông trung niên rồi cùng nhau đi vào.

Có thể do hệ thống dây điện của căn hộ 444 đã cũ, tất cả đèn đều không thể bật được, may mà trong túi của Hàn Phi vẫn còn sót lại nến trắng lúc trước khi cưới quỷ.

Ngọn lửa xua tan bóng tối, Hàn Phi cũng nhìn thấy cảnh tượng bên trong nhà.

Không có đồ đạc ở bên trong, những lời chửi bới ác độc bị viết đầy trên tường, mặt đất và trần nhà, cùng với những dấu tay và dấu chân đẫm máu.

Quỷ dị hơn nữa chính là một số dấu tay và dấu chân đó lại nằm trên trần nhà, cảm giác giống như một con quái vật bốn chân liên tục bò quanh nhà.

Sau khi so sánh cẩn thận, những dấu tay đó có kích thước bằng bàn tay của Diêm Lạc.

"Đây chính là biến con gái tôi thành một con quái vật. Họ đổ những thứ gì đó khác vào cơ thể con gái tôi, người trở lại đã không còn là con bé lúc đầu nữa rồi."

“Con gái của anh hẳn là vật thí nghiệm gần nhất với thành công. Biết được mọi chuyện xảy ra với anh và con gái có thể giúp chúng tôi đối phó với Mộng.” Hàn Phi đặt từng cây nến trắng vào trong góc rồi mang một chiếc ghế đến trói Diêm Lạc vào.

“Đóng cửa lại, đêm nay chúng ta sẽ không ra ngoài, cư xá này vào ban đêm còn đáng sợ hơn ban ngày gấp trăm lần.” Người đàn ông trung niên chỉ vào hành lang tối đen ngoài cửa, quả nhiên có thứ gì đó đang lại gần trong bóng tối: “Bây giờ những hộ gia đình vẫn chưa dọn đi đều là nhân viên ban đầu của công viên vui chơi, hầu hết đều là nhân viên ca đêm, cơ thể bọn họ bị tàn tật, linh hồn cũng đã bị biến dạng.”

Sau khi đóng cửa, người đàn ông ra hiệu cho Hàn Phi tránh xa Diêm Lạc một chút: “Cậu phải cẩn thận, mẹ của con bé không thể khống chết hết được thù hận, khi cô ấy tỉnh lại, những hận thù và nguyền rủa kia cũng sẽ bùng phát. Ngoài ra, chúng ta cũng cần đề phòng Mộng, tôi vừa chạm vào bụng của Diêm Lạc, phát hiện có thứ gì đó đang động đậy ở bên trong.”

“Tôi sẽ chú ý.”

“Nhất định phải cẩn thận, Mộng có thể tạo ra hắc ám và tà ác, biến suy nghĩ nội tâm đáng sợ nhất của một người thành ác mộng.”

“Vậy nếu tôi mất trí nhớ, có phải là năng lực của gã sẽ vô hiệu đối với tôi không?” Hàn Phi mơ hồ cảm thấy mình có thể mở rộng trái tim, để Mộng đi vào, bản thân hắn trước kia dường như đã từng chơi chết một cái “ác mộng”.

“Nếu cậu có thể chịu đựng được đau đớn, nói không chừng nó sẽ giúp cậu nhớ lại một ít gì đó, nhưng cậu vẫn có 90% xác suất trở thành búp bê của gã.” Người đàn ông trung niên lắc đầu: “Có quá ít người sẵn sàng giúp đỡ chúng ta. Người chúng triêu càng ít, thoát ra khỏi mộng cảnh lại càng khó, gã có thể một mình dệt nên ác mộng cho mỗi người chúng ta, cho nên tôi khuyên cậu đừng nên khinh thường bất cẩn.”

“Càng ít người, càng nguy hiểm?” Hàn Phi hơi nghi hoặc: “Vậy thì tại sao chúng ta không mời những người hàng xóm

khác qua? Nếu thật sự không được thì có thể kéo mấy con quỷ xui xẻo đi ngang qua là được rồi?”

…

Ở ngoại ô thành phố, tiếng còi báo động phá tan sự tĩnh lặng của màn đêm.

Đèn báo hiệu nhấp nháy, vài chiếc xe cảnh sát theo sát phía sau một chiếc taxi màu đen.

“Đội trưởng Trương, chuyện gì đang xảy ra với chiếc xe đó vậy? Kỹ năng lái xe của đào phạm có vẻ không bình thường? Chúng ta nhiều người như vậy cũng không thể bao vây ngăn chặn được nó?”

Người cảnh sát ở ghế lái phụ đã súng vác vai đạn lên nòng, anh ta nhìn chằm chằm vào chiếc taxi ma quái đang phóng nhanh trong bóng tối.

Chiếc xe kia cũng không phân biệt được là xe gì, chỉ biết là một chiếc xe tang, nhưng lạ ở chỗ là nhiều người như vậy mà cũng không thể đuổi kịp.

“Tsb nhà nó, hôm nay tôi nhất định phải hạ được nó!” Người cảnh sát ngồi trên ghế lái chính đã đuổi đến nóng hết cả mặt, vốn dĩ anh ta còn tưởng là kỹ thuật lái xe của thanh niên ở ghế lái phụ quá tệ, nhưng sau đó chính anh ta động tay mới phát hiện ra là chiếc xe tang kia quá nhanh!

Bọn họ đuổi theo từ chiều đến tận tối, mỗi lần sắp đuổi kịp thì lại bị chiếc xe tang hất ra, cảm giác như chiếc xe dường như có sinh mệnh, sẽ cảm nhận được nguy hiểm báo trước.

Hiện tại họ xác định chắc chắn có một nghi phạm bị truy nã được giấu trong xe tang, ngày càng nhiều xe cảnh sát tham gia truy đuổi, nhưng theo cảnh sắc ban đêm, chiếc xe như hòa làm một thể với bóng tối, ngoài thành phố lại nổi lên sương mù, làm tăng độ khó lên gấp đôi.

“Đội trưởng Trương, trong thành phố cũng đang loạn như cào cào. Chúng ta phải chia một bộ phận lực lượng cảnh sát quay trở lại. Gần đây, đều có những người tâm thần không bình thường, làm những sự việc điên rồ không thể hiểu nổi…”

“Câm miệng! Tội phạm truy nã đang ở ngay trước mặt. Nếu để y chạy thoát, vậy thì bao nhiêu người vô tội sẽ bị hại?” Đội trưởng Trương nghiến răng tiếp tục đuổi theo.

Khoảng mười phút sau, chiếc xe tang ẩn trong bóng tối đột nhiên bắt đầu giảm tốc độ.

“Hết xăng rồi à? Cơ hội đây rồi!” Đội trưởng Trương đạp ga đến cùng, xe cảnh sát phía sau ầm ầm lao qua, khoảng cách của bọn họ với chiếc xe tang màu đen đã không ngừng gần hơn rồi, thậm chí cảnh sát ngồi ở ghế lái phụ cũng có thể nhìn thấy được tài xế bên trong chiếc xe!

“Nhìn xem lần này mày có thể đi đâu!” Cảnh sát đang hừng hực khí thế chuẩn bị hoàn thành việc bao vây, nhưng vào thời khắc mấu chốt nguy cấp này, người tài xế trên xe tang lại làm ra một hành động mà không ai ngờ tới.

Anh ta rời tay khỏi vô lăng và cố gắng mở cửa, nhưng cửa lại không mở ra.

“Y muốn làm gì? Nghi phạm muốn làm gì?!”

Thấy xe cảnh sát ngày càng gần, chiếc xe tang màu đen đột nhiên chuyển hướng về phía một con đường nhỏ.

“Tôi muốn xuống xe! Đừng lái nữa!”

Tiểu Giả đang ngồi trong xe vội vàng đạp phanh nhưng không được, chín khuôn mặt hiện lên nguyền rủa màu đen nhạt, quỷ hồn của người chết oan trong xe tang tiếp quản chiếc xe.

Khi tách ra vào ban ngày, Hàn Phi đã đút máu của mình cho vong hồn, thuận tiện để Từ Cầm để lại một chút nguyền rủa.

Kỳ thực nguyền rủa kia cũng không chí mạng, nhưng vong hồn trong xe không biết, chỉ biết Hàn Phi nói trước nửa đêm nhất định phải tìm được hắn thì nguyền rủa mới được giải trừ.

Thật ra thì kế hoạch ban đầu của Hàn Phi là Tiểu Giả lái xe sẽ không thể thoát khỏi sự truy đuổi của cảnh sát, sau khi Tiểu Giả bị sa lưới, xe tang bị bắt sẽ tự mình đến tìm hắn.

Nhưng ai có thể ngờ rằng Tiểu Giả và chiếc xe tang lại phối hợp ăn ý với nhau đến mức đến giờ vẫn chưa bị cảnh sát tóm gọn.

Thời gian ước định đang đến gần, người chết oan trong xe tang cũng không quan tâm đến chuyện khác, vì để cho Hàn Phi giải trừ nguyền rủa, bọn họ trực tiếp quay xe, lái về phía nơi phát ra nguyền rủa trong máu!

Tiểu Giả đang ngồi ở ghế lái chính nhìn một hàng dài xe cảnh sát phía sau, thật sự sợ hãi muốn tè ra quần: "Thật sự là do xe không phải do mình, nhưng bọn họ nhất định sẽ không tin đâu."

Chiếc xe tang màu đen dẫn đầu một hàng dài xe cảnh sát xuyên qua đêm đen và nhanh chóng tiếp cận khu nhà ở thuộc công viên vui chơi.

Ở thành phố này, quy tắc bất thành văn người kiểm soát ban ngày còn quỷ kiểm soát ban đêm đã hoàn toàn bị phá vỡ, đèn cảnh sát nhấp nháy, chiếu sáng cả con đường ban đêm.

Sau khi một nhóm xe cảnh sát rời đi, vài chiếc xe tải lặng lẽ lái ra khỏi bóng tối, Thiên Dạ đang ngồi ở ghế lái chính dập tắt điếu thuốc trên tay rồi quay lại nhìn F: "Anh chắc chắn là hiện tại chúng ta không cần tiếp tục giết quỷ? Mà là giết Hàn Phi trước?"

"Trong tương lai mà tôi nhìn thấy, anh ta sẽ giết hết tất cả chúng ta." F có thể dự đoán tương lai, hầu hết tương lai mà anh ta dự đoán trước đây đều trở thành sự thật, vì vậy đám người chơi cũng không rõ ràng lắm liệu F đang nói dối hay liệu anh ta thực sự có thể thấy được tương lai.

"Nhiều cảnh sát đuổi theo anh ta như vậy, tôi cảm thấy anh ta chắc hẳn không thể trốn thoát được?"

"Tôi nhất định phải tự tay giết chết anh ta mới được." F vuốt ve con dao đen trên tay: "Đáng lẽ lần đầu gặp mặt tôi nên động thủ. Thương cảm trong nhân tính đã khiến tôi do dự. Giá như tôi có thể nhẫn tâm như anh ta, nói không chừng đã sớm qua cửa rồi."

“Tính cả những người gián tiếp chết vì anh, trên tay anh ít nhất cũng có đến 20 cái mạng rồi.” A Trùng ngồi ở hàng ghế sau, sắc mặt lạnh lùng: “Người như anh mà cũng xứng nói mình có nhân tính?”

“Tôi biết anh rất có thành kiến với tôi, nhưng đúng là do tôi nhìn thấy được tương lai nên mới đẩy anh ra. Tôi biết anh sẽ không chết.” F không quay đầu lại, chỉ là thản nhiên nói.

“Tôi không chết là bởi vì anh ta không giết tôi, chứ không phải do anh dự đoán được cái tương lai nhảm nhí gì đó!” A Trùng có vẻ kích động, đổi lại là ai bị bán nhiều lần như vậy cũng sẽ cảm thấy không hề dễ chịu.

Khi A Trùng tức giận, Sắc Vi bên cạnh đã vỗ nhẹ vào vai anh ta.

Sắc Vi vẫn luôn ở trong đại bản doanh lần này cũng phải xuất trận. F muốn tập hợp sức mạnh của tất cả người chơi, giải quyết biến số Hàn Phi trước thời hạn, nhưng tiếng nói của đám người chơi trong đội kỳ thực cũng không thống nhất. A Trùng kiên quyết phản đối việc giết chết Hàn Phi, Sắc Vi dường như cũng có kế hoạch riêng của mình.

Chiếc xe tải theo sau xe cảnh sát từ xa, mục tiêu của bọn họ tất cả đều là khu nhà ở thuộc công viên vui chơi.

Đến 11 giờ 45 phút đêm, chiếc taxi màu đen đẩy ra cánh cổng sắt không khóa tiến vào bên trong cư xá.

Theo sau đó là một hàng dài xe cảnh sát, tiếng còi báo động chói tai đã đánh thức không biết bao nhiêu người khỏi cơn ác mộng.

Xe taxi dừng trước tòa nhà số 4, cửa xe cuối cùng cũng có thể mở được, Tiểu Giả nhanh chóng chạy ra khỏi xe, chưa kịp đi vài bước đã nhìn thấy xe cảnh sát chạy vào bên trong cư xá.

“Đừng nhúc nhích!”

“Hai tay ôm đầu! Ngồi xổm xuống!”

Tiểu Giả đứng yên tại chỗ, anh ta phải trải qua trận địa này như thế nào, thật lâu mới phản ứng kịp.

“Haha, này, các anh đừng hiểu lầm tôi.” Tiểu Giả đưa tay lên đặt nửa thân trên lên kính cửa sổ xe: “Các anh có tin tôi thực sự là con tin bị xe taxi khống chế không?”

Chương 685: Ác mộng của hắn có thể so sánh với thiên tai

Hàn Phi đứng ở phòng 444 tòa nhà số 4 của khu tập thể công viên vui chơi, ánh mắt của hắn từ từ rời khỏi Diêm Lạc, một mình đi vào phòng, bắt đầu kiểm tra căn phòng quỷ dị này.

"Đừng đi lung tung!" Người đàn ông trung niên có ý tốt nhắc nhở, nhưng Hàn Phi đã đi vào phòng ngủ rồi.

Đi trong căn phòng viết đầy những nguyền rủa, cả người sẽ cảm thấy ngột ngạt và hoảng sợ tột độ, những chữ viết đó giống như khuôn mặt méo mó, không ngừng chen vào bên trong tròng mắt.

"Tứ có hàm ý tử, tứ lầu (tầng 4) dường như cũng là tử lầu (tòa nhà chết chóc), tôi cảm thấy trong đầu có những ký ức về nơi này, nhưng lại không thể nhớ được gì."

Nhìn lướt qua những nguyền rủa nhìn mà phát hoảng trên tường, Hàn Phi đi về phía trước dọc theo những dấu tay máu, hắn tìm thấy một số thứ trong phòng ngủ.

Trên sàn nhà viết đầy những nguyền rủa ác độc có đặt một chiếc giường gấp, ở chân giường có treo dây xích, dường như được dùng để cố định người bên trên.

Bên dưới gầm giường, Hàn Phi còn tìm thấy một hộp các-tông chứa đầy những cuộn băng ghi hình.

Thuận tay cầm một cái lên, Hàn Phi nhíu mày khi nhìn thấy dòng chữ trên bìa.

Đoạn băng trong hộp các-tông này ghi lại thời gian cuối cùng trong cuộc đời của một con người, quay lại sự tuyệt vọng cuối cùng, dừng lại ở hình ảnh về cái chết của bọn họ, là một video về cái chết thực sự.

Ở phía bên kia của giường là máy chiếu, nhìn vào vị trí của nó, hình ảnh được phát bởi máy chiếu chỉ có thể được nhìn

thấy bởi người trên giường.

"Người nằm cố định trên giường, mỗi đêm đều phải xem những video tuyệt vọng về cái chết như này à?"

Để xác minh cho suy đoán của mình, Hàn Phi đã đưa đoạn băng vào máy chiếu.

Đèn bật sáng, có những tiếng động lạ từ máy chiếu, giống như rất nhiều con bọ đang bò giữa các khúc xương.

"Mau dừng lại! Mộng sẽ thông qua đoạn băng ghi hình để can thiệp vào hiện thực, kéo chúng ta vào trong cơn ác mộng." Người đàn ông trung niên ở ngoài chật vật đi tới, muốn ngăn cản Hàn Phi.

"Mọi người ra ngoài hết đi, tôi sẽ ở lại đây một mình, nếu như tôi rơi vào ác mộng, mọi người hãy mở cửa trốn đi, không cần lo lắng cho tôi." Đã ở trong một căn phòng quái dị như vậy xem video chết chóc thì chớ, Hàn Phi lại còn muốn xem một mình, từ chối những người khác đi đến, người đàn ông trung niên không biết nên khâm phục sự gan dạ của hắn, hay nói rằng hắn ngu dốt nên không biết sợ nữa.

Ngồi trên chiếc giường đơn, Hàn Phi nhìn chằm chằm màn hình đang phát, cẩn thận thưởng thức tuyệt vọng.

Mở đầu tất cả các video đều là hình ảnh một con bướm sặc sỡ bay từ xa đến, những hoa văn trên cơ thể nó rất rực rỡ lộng lẫy, như thể cô đọng tất cả vẻ đẹp trong đêm tối này.

Con bướm xuất hiện vô cùng đột ngột, biến mất cũng rất đột ngột, sau khi nó biến mất, video bắt đầu phát bình thường.

Nạn nhân đầu tiên là hàng xóm của Diêm Lạc, một đứa trẻ bị bố mẹ chối bỏ trong một gia đình đơn thân, cả hai bên đều coi nó như gánh nặng, dần dần, nó cho rằng sự tồn tại của mình là một sai lầm, dưới sự hợp tác của cánh bướm và mẹ Diêm Lạc, đứa trẻ đó đã sớm kết liễu cuộc đời của mình.

Trong cả đoạn video, Diêm Lạc không hề xuất hiện trong ống kính, nhưng nếu suy nghĩ kỹ thì có lẽ cô ta chính là nhiếp ảnh gia đã ghi lại những cảnh quay tàn khốc và điên cuồng này.

Chín nạn nhân đã chết, một số lượng lớn nạn nhân rơi vào bờ vực suy sụp tinh thần, mỗi người đều sống trong nỗi tuyệt vọng của riêng mình, như một đứa trẻ lạc giữa ngã ba đường, bàng hoàng, sợ hãi và bơ vơ.

Cảm xúc của những người đó lây nhiễm cho người xem qua đoạn băng, nhưng Hàn Phi lại vô cảm, chỉ im lặng xem.

Hắn cũng không biết tại sao mình lại không có phản ứng, có lẽ bởi vì đã nhìn thấy thứ gì đó tuyệt vọng hơn thế này ở đâu đó.

Tua nhanh, gấp đôi tốc độ, Hàn Phi xem băng ghi hình, hắn cũng phát hiện một chuyện rất kỳ quái.

Mỗi khi đoạn băng được phát, cánh bướm trong phần đầu đều sẽ bay về phía trước một chút.

Vào thời điểm hắn xem cuộn băng cuối cùng, cánh bướm đã chuẩn bị đáp xuống trên màn hình.

"Thật muốn đập cho nó một phát chết luôn." Hàn Phi tiếp tục xem, nhân vật chính của cuốn băng cuối cùng là ông chủ cho thuê băng, anh ta vô tình nhìn thấy tác phẩm quay phim của Diêm Lạc, rồi sinh ra cộng hưởng.

Vào một đêm nọ, anh ta nằm trên giường giống như Hàn Phi lúc này, xem đi xem lại nhiều lần.

Đến nửa đêm, gần mười hai giờ sáng, anh ta cũng xem đến cuốn băng cuối cùng.

Anh ta lúc này đã hoàn toàn bị một loại cảm xúc nào đó chi phối, biểu cảm trên mặt càng ngày càng kinh dị. Anh ta suy nghĩ về rất nhiều chuyện trong cuộc sống, rồi lấy con dao trong bếp ra gõ cửa nhà hàng xóm.

Trong cảnh cuối cùng của hình ảnh, ông chủ và người hàng xóm đều ngã trên vũng máu, người hàng xóm tỏ ra sợ hãi và đau đớn, nhưng ông chủ lại tỏ ra nhẹ nhõm và hài lòng một cách kỳ lạ khi chết.

Cũng đúng vào lúc anh ta chết, một con bướm đầy màu sắc bay ra khỏi đầu của ông chủ, vỗ cánh lên xuống, tiến đến màn hình.

Nó càng lúc càng gần, cuối cùng dường như bay ra khỏi màn hình.

Hàn Phi cảnh giác nhìn chằm chằm con bướm, khi phản ứng lại, trong đầu hắn hiện đã ra một con bướm màu sắc sặc sỡ.

Trong đầu óc trống rỗng chỉ còn lại màn đen ngăn cách ký ức, cánh bướm miệt mài rải bụi mộng tuyệt vọng, nhưng không dệt nên giấc mơ nào, nó không cam tâm thất bại như thế này, thế là dứt khoát bám vào khe hở lớn nhất của màn đen, muốn đào mất kí ức tốt đẹp của Hàn Phi, sau đó hủy diệt toàn bộ chúng.

"Chỉ khi biết quá khứ, mới có thể dệt nên cơn ác mộng tồi tệ nhất trong lòng, mình có thể hiểu được nó." Hàn Phi ôm người giấy màu máu nằm trên giường, người bình thường chắc chắn sẽ cảm thấy sợ hãi vào lúc này, dù sao thì trong đầu cũng có thứ đặc biệt kinh khủng bay vào, đã có chín người vì nó mà tự sát trước đó, nhưng hắn lại rất dửng dung, như thể đã lên kế hoạch từ trước.

Bản thân Hàn Phi cũng không hiểu được tự tin của mình đến từ đâu, cảm giác như trước đây đã từng rèn luyện qua.

Để chui vào khe nứt, con bướm sặc sỡ không ngần ngại vấy máu đôi cánh lộng lẫy của mình, thề sẽ kéo Hàn Phi vào cơn ác mộng kinh hoàng nhất.

Người giấy màu máu mở mắt ra, nhưng Hàn Phi lắc đầu, hắn thậm chí còn không để cho người giấy ngăn cản con bướm.

"Mình có thể đoán trước được cái chết, nhưng con bướm nhỏ khiếm khuyết này không hề khơi dậy được nỗi sợ hãi trong nội tâm của mình." Hàn Phi đổi tư thế thoải mái hơn: "Nhìn dáng vẻ sững sờ của con bướm sau khi vào đầu mình, vậy thì người xóa kí ức của mình hẳn không phải là Mộng. Nếu như mình thực sự đã qua cửa trò chơi trước đây, vậy thì người xóa kí ức của mình có khả năng là một vị quản lý khác, cũng là kẻ thù của Mộng."

Đại não là cốt lõi của một người, là ngôi nhà của ý thức và linh hồn, nhưng Hàn Phi lại để người khác đi vào.

Hắn là đang sử dụng sự tấn công của một kẻ thù, để phá vỡ xiềng xích do kẻ thù khác để lại.

"Hình như mình hơi buồn ngủ rồi." Trong đầu truyền đến âm thanh su su su, như có cát mịn lọt vào tai, Hàn Phi buộc chặt người giấy và chính mình bằng sợi dây đỏ, cắn nhẹ đầu lưỡi, dùng ý chí của mình để chống lại cơn buồn ngủ.

Con bướm đầy màu sắc chui vào bức màn đen, có thể khơi dậy nỗi tuyệt vọng và xấu xa sâu thẳm nhất trong trái tim của một người.

Sau một lúc yên tĩnh, các vết nứt trên bức màn đen lại mở rộng, tuyệt vọng ngột ngạt trào ra từ đó.

Nếu tuyệt vọng của người khác là một căn phòng tối hoàn toàn khép kín, thì tuyệt vọng của Hàn Phi giống như biển sâu vô tận!

Thay vì nhốt mình trong bóng tối, hắn muốn nhấn chìm mọi thứ!

Con bướm vốn màu sắc sặc sỡ cũng xuất hiện vết nứt, đôi cánh xinh đẹp bị xé nát, mảnh vỡ ký ức của Hàn Phi giống như mảnh vỡ thủy tinh sắc bén, đâm sâu vào cơ thể nó.

Con bướm run rẩy như sắp rơi xuống, mảnh vụn ký ức sắc bén được đưa ra khỏi khe hở, Hàn Phi cũng nhìn thấy một số ký ức liên quan đến nó.

Trước đây hắn đã từng giết Cánh bướm!

Những mảnh vỡ đâm vào cơ thể con bướm đều là ký ức liên quan đến Cánh bướm, Hàn Phi nhìn thấy cảnh cuối cùng khi nó chết.

Trong sâu tâm trí hắn là một trại trẻ mồ côi màu đỏ như máu, bên trong chính mình cười điên cuồng đưa tay ra nhéo Cánh bướm đến chết.

Đoạn ký ức màu máu này đã gây ra phản ứng dây chuyền, toàn bộ bức màn đen ngăn ký ức bị bao phủ bởi những vết

máu, khi vết nứt lại mở rộng, tuyệt vọng và sợ hãi trong kí ức của Hàn Phi cũng men theo vết nứt trào ra.

Cánh bướm sắc màu muốn dệt nên những cơn ác mộng bằng tuyệt vọng và đau đớn của Hàn Phi, nhưng không ngờ rằng tuyệt vọng và đau đớn của hắn lại vượt xa sức tưởng tượng của nó, không kịp phòng bị, ác mộng đã mất kiểm soát.

Cánh bướm sặc sỡ đó cuối cùng cũng không thoát khỏi tâm trí của Hàn Phi, bị tuyệt vọng xé nát và trở thành một phần của ác mộng.

Tuyệt vọng và đau đớn trong tâm trí Hàn Phi cũng giống như lũ vỡ đập, đủ loại ảo giác và hình ảnh đáng sợ bắt đầu xuất hiện xung quanh hắn, trong đó có cây đại thụ được hình thành từ vô số bàn tay người; thầy giáo không có mắt, trên mặt mọc ba cái miệng; tiếng ca lúc có lúc không, v.v.

"Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã thành công đạt đến giai đoạn tám!"

Cánh bướm sặc sỡ như sao hỏa rơi vào thùng thuốc nổ, dệt nên cơn ác mộng tự nhấn chìm luôn cả mình.

Nằm trên giường, khóe mắt Hàn Phi chảy ra một giọt máu, mạch máu nơi thái dương phồng lên cao, ý chí liên tiếp bị sợ hãi đánh đập.

Hắn hiện tại đã biết vừa nãy "Não" đau đớn như thế nào rồi, chống lại ác mộng không dễ dàng chút nào.

Nhưng có một điểm hắn lại thoải mái hơn "Não" là, ác mộng của hắn đã mất kiểm soát, lúc này không chỉ hắn nhìn thấy những cảnh tượng kinh hãi kia mà mọi người xung quanh đều bị ảnh hưởng. Bởi vì cánh bướm trực tiếp chết trong giấc mơ, ác mộng của hắn đang lan rộng ra xung quanh.

"Không ngờ tên phản diện ghê tởm mà mình ghét nhất lại có thể kích hoạt kí ức cho mình." Hàn Phi nhìn về phía phòng khách, "Não" vẽ hoa văn mê cung còn chưa bị tiêu tan trên cơ thể mình lên bụng của Diêm Lạc, cái thứ chui vào trong bụng của Diêm Lạc lúc này đang ở ngay dưới hình xăm mê cung.

Sau khi con bướm sặc sỡ trong cuộn băng chết đi, một tiếng hét vang lên từ bụng của Diêm Lạc, hình xăm mê cung bắt đầu lan nhanh.

"Đã mười một giờ rưỡi tối rồi, sao mẹ của Diêm Lạc vẫn chưa xuất hiện?" Lý Quả Nhi đang canh cửa dần dần mất kiên nhẫn, cô liên tục kiểm tra thời gian.

"Tôi cũng không rõ." Người đàn ông trung niên ngồi trong góc, máu trong mắt đã khô, trên má vẫn còn hai vết máu đáng sợ.

"Mẹ của Diêm Lạc yêu cô bé như vậy, nếu chúng ta cứa dao vào cổ nó hay làm gì đó để nó bị thương, nói không chừng có thể ép mẹ nó hiện thân." Lý Quả Nhi không phải là đang đưa ra ý kiến, cô thật sự đã rút dao ra: "Căn nhà này quá quỷ dị, chúng ta mau chóng gọi mẹ của Diêm Lạc ra, sau đó rời đi thôi."

"Nếu như cô làm như vậy, sẽ bị mẹ của Diêm Lạc nghĩ là đang uy hiếp, bà ấy càng không thể nào hợp tác với cô, nói cho cô biết những gì đã xảy ra trong quá khứ." Người đàn ông trung niên rất hiểu tính tình của vợ mình, anh ta nói một cách yếu ớt.

"Vậy thì chúng ta phải đợi bao lâu nữa?" Lý Quả Nhi bảo vệ hai đứa trẻ, áp lực của cô rất lớn.

"Vào 0 giờ nửa đêm oán niệm sẽ hoàn toàn bùng phát, mẹ con bé có lẽ cũng sẽ xuất hiện." Người đàn ông trung niên vừa dứt lời, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, toàn bộ những chữ nguyền rủa trong căn nhà đều chuyển động, một cảm giác khiến người ta bất an tột độ lặng lẽ nổi lên: "Vợ của tôi đã trở nên đáng sợ như vậy rồi sao?"

"Khụ khụ." Hàn Phi ho khan bước ra khỏi phòng, lau vết máu trên khóe mắt, nhìn chằm chằm vào "Não" tiền nhiệm: "Có một con bướm sặc sỡ ẩn trong những cuộn băng chết chóc do con gái và vợ ông để lại."

"Đó là một trong những hiện thân của 'Mộng' khi giết người, khi chìm vào giấc mộng nó sẽ giống như vậy." Người

đàn ông trung niên liếc nhìn Hàn Phi, kinh ngạc nói: "Sao mắt cậu lại chảy máu?"

"Tôi có một tin tốt và một tin xấu muốn nói với anh." Hàn Phi duỗi một ngón tay ra: "Tin tốt là một trong những hiện thân của Mộng đã chết trong tâm trí của tôi, nó bị cơn ác mộng do chính mình dệt nên nghiền nát."

"Không thể nào, Mộng chưa từng bị giết chết, không ai có thể có ký ức về cái chết của nó, huống chi là tuyệt vọng có thể lay chuyển ý chí." Người đàn ông trung niên lắc đầu: "Thôi bỏ đi, cậu nói tin xấu là gì đi?"

"Tin xấu là sau khi nó chết, ác mộng trong tâm trí tôi hoàn toàn không thể kiểm soát, tất cả tuyệt vọng và đau đớn cũng bao trùm lấy mọi người, mọi người lát nữa có thể cũng sẽ nhìn thấy sự kinh khủng mà tôi đã trải qua, cũng có khả năng cần phải giúp tôi chia sẻ nỗi đau." Hàn Phi vừa dứt lời, tiếng ca nhàn nhạt vang lên bên tai mọi người.

Diêm Lạc đang bị trói trên ghế đột nhiên hét lên, trước đây cô gái chưa từng có cảm giác khó chịu như vậy.

Vẻ mặt non nớt kia từ từ trở nên âm u, xương cốt phát ra âm thanh giòn tan, như thể một linh hồn khác ẩn trong cơ thể cô cảm thấy một mối nguy hại chết người, muốn đi ra để thay thế thân thể.

Lúc đầu, người đàn ông trung niên tưởng Hàn Phi nói bậy, bây giờ cũng không nói gì nữa, anh ta phát hiện ra dù mình có làm gì đi nữa cũng không thể thoát khỏi tiếng ca, tiếng ca vang lên trong cơn ác mộng dường như trực tiếp bao trùm lấy toàn bộ cư xá.

"Rút cuộc cậu đã gặp con quái vật đáng sợ đến như nào vậy?" Người đàn ông trung niên đứng dậy khỏi mặt đất, bất chấp nguy hiểm bịt tai con gái mình lại.

"Tôi cũng không biết, tôi mất trí nhớ rồi." Hàn Phi nghe thấy tiếng ca, sau gáy nổi da gà.

Trước khi mọi người có thể hiểu được ý nghĩa của bài hát, thì tiếng còi chói tai đã tạm thời lấn át tiếng ca.

Hàn Phi mở cửa nhìn ra bên ngoài, một chiếc taxi màu đen dẫn đầu một hàng xe cảnh sát giống như một con cự long tiến vào trong cư xá.

"Tiểu Giả ở đầu hàng luôn?"

Tiếng còi, tiếng ca và tiếng khóc hòa vào nhau, càng ngày càng có nhiều người vào cư xá, Hàn Phi cảm thấy nỗi đau mà mình phải chịu đang dần vơi đi, ác mộng mất kiểm soát trực tiếp kéo tất cả mọi người vào trong mộng, khiến bọn họ luôn bị những ảo giác tuyệt vọng trước đây của hắn quấy rầy, dần dần bọn họ sẽ không phân biệt được đâu là hiện thực và đâu là giấc mơ, tiếp theo làm đủ thứ chuyện đáng sợ.

"Có vẻ sắp lẫn lộn hết rồi." Hàn Phi nhìn về phía xa hơn, đằng sau xe cảnh sát có mấy chiếc xe van, những người chơi kia sau khi đi một vòng thì đi vào bằng cửa sau của cư xá.

Chương 686: Ngọn nguồn của ác mộng

Trong kí ức của Não, chưa từng có ai giết chết Mộng, nhưng người đàn ông bị mất trí nhớ tên Hàn Phi này đã bẫy chết hóa thân của Mộng trong tâm trí mình.

Anh ta thừa nhận lần đầu tiên gặp Hàn Phi, đã nhận thấy hắn khác với những người khác, anh ta cũng có ý muốn lợi dụng đối phương.

Nhưng hiện tại tình huống rõ ràng đã nằm ngoài khả năng kiểm soát, giống như một người câu cá luôn tay không về nhà, cuối cùng nhìn thấy con cá cắn câu, anh ta tràn đầy mừng rỡ tưởng mình đã câu được một con cá chép, nhưng ai ngờ lại là một con cá sấu khổng lồ bò ra khỏi sông.

"Tiếng ca này có chuyện gì vậy?! Tại sao nó lại khơi dậy nỗi sợ hãi trong sâu thẳm linh hồn mình?" Người đàn ông trung niên bịt tai con gái lại, nhưng không có ích gì, âm thanh đó từ xa truyền đến, sau đó trực tiếp vang lên trong tâm trí, như thể một cây roi đầy gai đang đánh vào linh hồn.

"Đây cũng là lần đầu tiên tôi nghe bài hát này, cảm giác như một người chết đang hát, trong âm thanh toàn là oán hận." Hàn Phi yên lặng đóng cửa lại, không kinh động đến bất kì ai.

Cửa trước và cửa sau của cư xá lần lượt bị cảnh sát và người chơi chặn lại, Hàn Phi muốn mang "Não" tiền nhiệm và Diêm Lạc bị thương, cũng như hai đứa trẻ kia rời đi, đó chắc chắn là giấc mơ của một kẻ ngốc.

Nếu như đã không có cách nào chạy thoát, vậy thì chỉ có thể thay đổi chiến thuật, dù sao cư xá cũng có nhiều căn hộ như vậy, cảnh sát và người chơi nhất thời cũng không tìm ra được Hàn Phi.

"Cảm giác cũng không có gì phải sợ cả, nếu như mọi người đều biết rằng đây là một cơn ác mộng, chỉ cần chúng ta giữ vững trái tim của mình, hẳn là sẽ không có vấn đề gì."

“Cậu đánh giá thấp Mộng rồi, gã là bậc thầy trong việc thao túng lòng người, sẽ nhắm đúng vào điểm yếu của nhân tính, tất cả những người bị kéo vào cơn ác mộng đều sẽ bị nhằm vào, cho đến cuối cùng sẽ tự sát trong giấc mơ.” Người đàn ông trung niên không ngừng nhắc nhở Hàn Phi, anh ta luôn cảm thấy Hàn Phi quá coi nhẹ “Mộng” rồi.

“Nhưng bây giờ chúng ta cũng không có cách nào tốt hơn, tôi chỉ là một tên tội phạm truy nã bị oan vướng bận gia đình.” Hàn Phi lau huyết lệ trên má.

“Bị oan?” Người đàn ông trung niên cũng không biết vướng bận gia đình mà Hàn Phi nhắc đến là chỉ người giấy trong lòng, hay là nữ tội phạm bị truy nã khác đang canh ngoài cửa.

“Cơn ác mộng này cũng coi như là đang giúp tôi nhớ lại quá khứ, sợ hãi cũng là một gia tài, đối mặt với nỗi sợ hãi là một trải nghiệm hiếm có và quý giá.”

“Ký ức quý giá của cậu vẫn nên giữ lại tự mình từ từ trải nghiệm đi.” Người đàn ông trung niên không ngừng nhìn chằm chằm Diêm Lạc, hiện tại tình huống của cô gái không được lạc quan, chịu kích thích từ ác mộng của Hàn Phi, oán niệm của rất nhiều người chết trong cơ thể Diêm lạc bắt đầu mất kiểm soát, mẹ cô đã có vẻ không áp chế nổi.

Người chết như đèn tắt, linh hồn sẽ từ từ tiêu tan, nhưng để tái sinh Diêm Lạc, mẹ cô và Mộng đã buộc phải cắt đứt mạng sống của mười người, dùng linh hồn của những người đó để hàn gắn linh hồn khiếm khuyết của cô, cuối cùng tuy rằng cô đã tỉnh lại, nhưng trên linh hồn mỏng manh lại có đầy khuôn mặt của những người khác, cô còn giống quái vật hơn cả quái vật.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, 11 giờ 55 phút tối, thân thể gầy yếu của Diêm Lạc đột nhiên căng lên, cô ngẩng đầu há miệng to hết cỡ, hét lên một tiếng thảm thiết!

Những con mắt mở ra trong cổ họng của cô, những khuôn mặt của những cô gái xa lạ đang cố thoát ra khỏi miệng.

Trong số đó, có một cô gái buộc tóc đuôi ngựa có oán hận mạnh nhất, cô ta dẫm lên những linh hồn khác, phần thân trên sắp chạy thoát được ra ngoài, thì bị một cánh tay nhợt nhạt nắm lấy, rồi lại kéo về phía sau đột ngột.

"Vương Gia Nhữ?" Nữ sinh ở tầng năm che miệng, ánh mắt đầy vẻ khó tin: "Cô gái buộc tóc đuôi ngựa đó là hoa khôi của lớp chúng em, học kì trước đột nhiên chuyển trường, sau đó nghe nói bởi vì bị hủy dung mà tự sát! Sao cô ấy lại có thể ở trong bụng Diêm Lạc!"

Nữ sinh nhìn thấy những khuôn mặt khác nhau trong miệng của Diêm Lạc, trong đó có một số là bạn bè của hai người, trên những cô gái đó đều có điểm để Diêm Lạc đố kị, ví dụ như xinh đẹp, gia đình hạnh phúc, thành tích học tập tốt, tốt chất cơ thể…v..v…

"Tất cả mọi người đều là bị Diêm Lạc giết chết? Cô ta chính là kẻ giết người!" Nữ sinh ngã xuống đất, cô nghĩ đến trải nghiệm kinh hoàng đã xảy ra với mình: "Mọi người vốn nên được sống hạnh phúc, đều vì sự đố kị của cô ta mà bị hủy đi tất cả, trên đời này sao lại có người như vậy, cô ta thậm chí còn kinh tởm hơn cả quỷ!"

Diêm Lạc không ngừng nhét linh hồn vào trong miệng mình, dường như đã nghe thấy lời của nữ sinh, đôi mắt đỏ ngầu đảo qua đảo lại, một tia hận ý màu đen từ từ bốc cháy, vẻ mặt dữ tợn nhìn về phía nữ sinh.

Hận trên người búp bê vải là do bị bỏ rơi, còn hận trong Diêm Lạc là bị đố kị đốt cháy, cô gái liều mạng lắc người, mang theo cả chiếc ghế lao về phía nữ sinh.

"Diêm Lạc!"

Người đàn ông trung niên từ phía sau ôm lấy Diêm Lạc: "Đừng tiếp tục phạm sai lầm nữa!"

Giọng nói của người bố vang lên bên tai, Diêm Lạc trên mặt đất đột nhiên ngừng giãy dụa, cổ vặn lại từng chút một, cả khuôn mặt nhìn người đàn ông trung niên từ một góc độ quỷ dị.

Đôi môi nứt nẻ khẽ mở, ngữ điệu của Diêm Lạc hoàn toàn thay đổi: "Anh vĩnh viễn chỉ biết nói như vậy, anh có xứng làm bố của con bé không?"

Nghe thấy lời của Diêm Lạc, người đàn ông trung niên sững sờ, hai mắt chảy ra huyết lệ nhìn cô gái, miệng há ra, nhưng lại không nói được gì.

"Vì để giữ bí mật mà có thể từ bỏ mọi thứ, kể cả con gái của chúng ta, đúng không?"

"Anh……"

"Anh có sự kiên trì của riêng mình, tôi cũng có lựa chọn của chính mình, con gái là tất cả của tôi, là toàn bộ thế giới của tôi, nếu trên đời này không có con bé, tôi sẽ không bao giờ yêu thế giới này dù chỉ một chút." Trong thực quản của Diêm Lạc mở ra những cái miệng, bọn họ lặp lại những lời mà cô gái nói, nhưng giọng điệu chắc chắn không phải là của chính cô.

"Người đã chết rồi, có quay lại thì cũng không phải là con bé nữa rồi." Người đàn ông trung niên nhìn vào mắt Diêm Lạc, lòng như dao cắt, tình yêu dành cho con gái của ông cũng không kém gì vợ mình, chỉ là rất ít khi bày tỏ ra thôi: "Mộng gieo rắc hạt giống tái sinh khắp thành phố, em giúp gã ta, có khả năng sẽ đem cả thành phố chôn cùng."

"Vậy thì sao?" Diêm Lạc cười cuồng loạn, xương cốt cả người đều phát ra một tiếng giòn tan: "Vậy thì đã sao!"

Sợi dây trói chặt da thịt cô, mạch máu căng phồng khắp người, dưới da hiện ra những hoa văn màu máu như cánh bướm.

Mọi hoa văn dường như đã được vẽ từ trước, từng chút một đùn khỏi da, muốn trùng khớp với hình xăm mê cung trên bụng của Diêm Lạc.

"Con bướm đó muốn khắc hình xăm mê cung trên cánh à?" Hàn Phi đã nhìn thấu kế hoạch của Mộng, hắn lấy bầu bạn ra, mang theo ác mộng đang không ngừng lan tràn, ngồi xổm xuống bên cạnh Diêm Lạc.

“Này, có lẽ chị cũng muốn Diêm Lạc được hạnh phúc phải không? Chị có lẽ cũng muốn cô bé được sống một cuộc sống đường đường chính chính như một con người chứ?”

Là ngọn nguồn của ác mộng, khởi điểm của mọi ảo tưởng đáng sợ, Hàn Phi vừa đến gần đã khiến Diêm Lạc vô cùng khó chịu, đầu tóc cô dựng đứng, quay đầu sang một bên.

“Có những người còn sống, nhưng lại như đã chết. Mộng chỉ muốn lợi dụng chị và con gái của chị, nhưng tôi thì khác, chỉ cần chị chịu nói cho tôi biết quá khứ của Não, tôi sẽ bảo vệ Diêm Lạc, để cô bé được vui vẻ hạnh phúc như trước đây, lộ ra nụ cười.”

Nói xong, Hàn Phi kéo sợi dây đỏ, một tay kéo cằm Diêm Lạc, đưa bầu bạn vào trong miệng cô gái.

“Tôi và Mộng là kẻ thù không đội trời chung, nếu gã tái sinh, cả thành phố sẽ gặp tai họa, nếu như chị thực sự không muốn phối hợp với tôi, vậy thì tôi chỉ có thể giết chết con gái chị ngay bây giờ, đem hàng ngàn nguyền rủa khác nhau đánh vào linh hồn của cô bé, khiến cô bé có chết trăm ngàn lần cũng không thể siêu sinh.”

Giọng điệu lạnh lùng, tiếng ca khiến người ta run rẩy, ảo ảnh như có như không của trăm quỷ. Vào thời khắc này, khuôn mặt của Hàn Phi đã in sâu vào trong tim của mẹ Diêm Lạc.

Chương 687: Chân tướng sắp được tiết lộ

Hợp tác với Hàn Phi có xác suất nhất định khiến con gái bà có thể sống một cuộc sống hạnh phúc, nếu không đồng ý, sẽ bị tra tấn đến chết ngay bây giờ.

Mẹ Diêm Lạc đã cố gắng hết sức để tái sinh Diêm Lạc, bà không thể để con gái mình chết trước mặt mình một lần nữa.

Lưỡi dao trong miệng toát ra sát ý cùng mùi máu tanh, hai mắt Diêm Lạc không ngừng đảo trong hốc mắt, phát hiện mình hoàn toàn không nhìn thấu được Hàn Phi, người đàn ông trước mặt thật hung tợn và điên cuồng, dường như chỉ cần bà chậm trễ, bầu bạn sẽ lập tức xuyên qua cổ của cô gái.

Trong cổ họng phát ra tiếng thút thít, mẹ của Diêm Lạc và linh hồn chết chóc bị giam cầm trong cơ thể cô gái cùng đồng thuận, bọn họ ngừng phản kháng.

Nhưng ngay cả khi họ ngừng giãy giụa, hoa văn cánh bướm dưới làn da của Diêm Lạc cũng dần dần sâu hơn.

Những hoa văn đó như hòa vào mạch máu, giống như một đôi cánh đang từ từ xuyên qua cơ thể.

“Thấy rõ rồi chứ, Mộng hoàn toàn không hề chuẩn bị giúp chị tái sinh Diêm Lạc, nó chỉ coi cơ thể con gái chị như một cái kén lớn, chờ khi con sâu nó gieo vào cơ thể con gái chị lớn lên, sẽ nuốt chửng mọi thứ của cô bé, mang theo hình xăm mê cung của chồng chị, chui ra từ trong cơ thể này!”

Mục đích của Mộng đã đạt được, hình xăm mê cung đã sắp in dấu trên cánh bướm.

“Bây giờ người duy nhất trong cư xá này có thể giúp chị chỉ có tôi, tôi sẽ giúp chị giết nó!”

Mẹ của Diêm Lạc và vong hồn trong cơ thể Diêm Lạc cũng nhận thấy những thay đổi trên cơ thể của cô gái, hoa văn con bướm đó đã sử dụng toàn bộ bọn họ làm vật nuôi dưỡng.

Thực ra mục đích của Mộng rất rõ ràng, đầu tiên làm mọi cách để Hàn Phi và Não tiền nhiệm rơi vào cơn ác mộng, chờ khi cả hai bị mắc kẹt trong cơn ác mộng rồi sẽ tìm cơ hội để hoàn thành lột xác trên người Diêm Lạc, có được hình xăm mê cung, thử giải mã bí mật tại nơi sâu nhất của công viên vui chơi.

Nhưng nó không ngờ rằng, một trong những hóa thân đi vào tâm trí Hàn Phi không những không bẫy được hắn mà còn gây ra vết nứt lớn hơn trong ký ức bị phong tỏa của hắn, cơn ác mộng thuộc về chính hắn đã vượt khỏi tầm kiểm soát.

Hàn Phi đã kéo tất cả mọi người cùng chia sẻ đau đớn, giờ đây đang đứng trước mặt Diêm Lạc, thuyết phục đối phương từng chút một.

“Mộng thực ra không đáng sợ, nó chỉ là một con sâu thối không thể nhìn thấy ánh sáng mà thôi. Chính bởi vì xấu xí và ghê tởm, nên nó mới tự tạo cho mình một đôi cánh lộng lẫy nhất trên thế gian. Có lẽ chị cũng hiểu, nhiều khi người càng thiếu cái gì, thì lại càng để tâm đến cái đó.”

Lưỡi dao đưa xuống, mẹ của Diêm Lạc cuối cùng cũng bị Hàn Phi thuyết phục: “Cậu muốn biết chuyện gì?”

“Tất cả những thông tin liên quan đến công viên vui chơi, quá khứ của Não, còn có điểm yếu của Mộng.” Hàn Phi từ miệng của Não biết được vợ anh ta cũng là nhân viên trực ca đêm ở công viên vui chơi, biết rất nhiều bí mật.

“Tuyệt vọng và đau khổ của mọi người tích tụ lại với nhau, dần dần hình thành một con quái vật vô hình, không ai biết nên mô tả thứ đó như thế nào, cơ thể của nó dường như được kết nối với một thế giới, những người có thể nhìn thấy con quái vật lúc đầu gọi nó là quỷ thế hệ đầu.” Mẹ của Diêm Lạc điều khiển cô gái lùi về phía sau một chút, để cơ thể con gái không bị dao sắc làm bị thương.

“Quỷ thế hệ đầu với công viên vui chơi lại là mối quan hệ gì?”

“Con quái vật vô hình đó trộn lẫn quá nhiều cảm xúc tiêu cực, vì để tìm cách xoa dịu nó, ngăn nó tiếp tục phát triển,

những người có thể nhìn thấy nó đã xây dựng một thành phố ở nơi ấm áp nhất hướng về mặt trời, dụ con quái vật đó vào bên trong thành phố, sau đó lại xây dựng một công viên vui chơi và một học đường ở nơi có khí tức tuyệt vọng nồng đậm nhất của con quái vật." Tốc độ nói của Diêm Lạc dần trở nên nhanh hơn.

"Mọi người đến công viên chơi, tiếng cười nói vui vẻ vang vọng cả bầu trời, để lại cảm giác vui sướng hạnh phúc, làm hao mòn con quái vật từng chút một. Ý định ban đầu của mọi người rất tốt, nhưng con người thì phức tạp vô cùng, sau khi con quái vật vô hình không còn tiếp tục lớn lên nhiễu sóng nữa, có một số người trở nên tham lam, bọn họ bắt đầu suy nghĩ về việc liệu có thể tìm cách để kiểm soát con quái vật này không?"

"Sự bất đồng cũng bắt đầu từ thời điểm đó, có người muốn giết chết con quái vật hoàn toàn, có người muốn lợi dụng con quái vật, mọi người thường luôn sợ hãi khi đối mặt với điều chưa biết, nhưng sau khi vén bức màn của điều chưa biết lên thì lại kiêu ngạo và tham lam."

"Kết quả cuối cùng chính là, những người muốn cố gắng kiểm soát con quái vật tuyệt vọng đã gặp tai nạn khi họ bí mật cố gắng, công viên vui chơi và những người đó đã bị con quái vật đồng hóa."

"Càng đáng sợ hơn là, chuyện này mất một thời gian rất lâu mới được phát hiện."

"Chờ khi mọi người nhận ra có điều gì đó không ổn, con quái vật vô hình đã bao phủ cả thành phố, ban ngày vẫn là ban ngày bình thường, nhưng ban đêm ở thành phố này đã không còn là ban đêm bình thường nữa."

"Mọi thứ đang vượt quá tầm kiểm soát, những người có thể nhìn thấy con quái vật vô hình bị buộc phải tập hợp lại với nhau, thực hiện một số giao dịch nào đó với con quái vật bên dưới công viên vui chơi."

"Năm vị quản lý của công viên vui chơi cũng xuất hiện vào thời điểm đó, ba vị quản lý 'Người, Quỷ, Tôi' là do những

người tuyệt vọng nhất đảm nhận, Mộng là được sinh ra từ con quái vật vô hình đó, có thể nói là thứ gần nhất với quỷ thế hệ đầu, sự tồn tại của Não tương đối đặc biệt, được người sống đảm nhận, nhưng tác dụng chủ yếu của anh ta là dùng để truyền đạt ý chí của quái vật đó, Não cũng từ đó có thể biết được bí mật của quái vật."

Mẹ của Diêm Lạc nói đến đây, bà đã liếc nhìn chồng mình một cái: "Những người có thể trở thành Não, đều là những người có ý chí mạnh nhất và thông minh nhất thành phố, nhưng cho dù là vậy, kết cục của mỗi một đời Não đều vô cùng thê thảm, bọn họ sẽ biến thành những kẻ ngốc và điên khùng khi giải nhiệm, ngoài bọn họ ra, không ai biết khi họ giải nhiệm đã trải qua những chuyện gì."

Hàn Phi gật gật đầu, hắn tổng hợp tất cả thông tin lại với nhau và suy nghĩ: "Nếu như nói một phần của thế giới tầng sâu là 'quỷ thế hệ đầu', vậy vai trò ban đầu của công viên vui chơi là dùng cảm xúc có lợi để xoa dịu cảm xúc tiêu cực, nhưng khi đối mặt với thế giới tầng sâu không ngừng mở rộng, một công viên vui chơi rõ ràng là không đủ. Hoặc chỉ khi xây dựng một cụm thành phố công viên vui chơi rộng lớn có một không hai đầy chữa trị ấm áp mới có cơ hội hóa giải tuyệt vọng của thế giới tầng sâu."

Khi nghĩ đến điều này, một vài từ đột nhiên hiện lên trong đầu Hàn Phi —— Cuộc sống hoàn hảo.

Homestay đó khiến Hàn Phi cảm thấy rất kì lạ, những người chơi trong homestay tạo cho hắn cảm giác tách rời, trên những người đó có cảm giác lạc quẻ với thành phố này, bọn họ dường như không thuộc về nơi đây.

Trong đầu nghĩ đến giọng nói lạnh lùng kia, Hàn Phi lại càng có một suy đoán điên cuồng hơn.

"Vừa hay những người chơi đó cũng đã đến đây, lần này hẳn là mình có thể hỏi rõ ràng." Ban đêm là sân khấu của quỷ quái, bên trong cư xá hỗn loạn và nguy hiểm này, người có đông bao nhiêu cũng vô dụng.

“Điểm yếu của Mộng tôi cũng không biết, bốn vị quản lý khác đều đã từng muốn giết chết Mộng, nhưng không biết đã thay bao nhiêu quản lý đó rồi, mà Mộng vẫn tồn tại.” Hoa văn cánh bướm trên người Diêm Lạc ngày càng nặng, bề mặt da của cô gái xuất hiện vết thương, máu loang lổ, trông rất đáng sợ.

“Nhưng bây giờ Mộng cũng đã có cảm giác khủng hoảng, bởi vì trong những vị quản lý lần này xuất hiện hai loại khác biệt.” Mẹ của Diêm Lạc nhìn Hàn Phi nói một bí mật khác của công viên: “Trong số năm vị quản lý, thông thường mà nói thực lực mạnh nhất nên là quỷ, anh ta quản lý đêm tối, chịu trách nhiệm giết chóc và canh gác. Nhưng bây giờ năng lực của Người và Tôi đều đã vượt qua quỷ, bọn họ liên thủ chuẩn bị phong tỏa hoàn toàn thế giới tuyệt vọng này.”

“Tôi vẫn luôn rất tò mò, làm thế nào để có thể tách biệt hoàn toàn hai thế giới trùng lặp với nhau? Chỉ cần trên thế giới này vẫn có quỷ, bọn họ vẫn có thể kéo người sống vào thế giới tầng sâu, tôi cũng đã từng trải qua điều đó.”

“Cách thức vận hành cụ thể chỉ có người quản lý mới biết, hình như có liên quan đến một chiếc hộp màu đen.” Diêm Lạc quay đầu nhìn người đàn ông trung niên, nhìn chằm chằm những vết sẹo bị ngọn lửa thiêu đốt khắp người: “Bí mật của quỷ thế hệ đầu Não nắm được nhiều nhất, chồng tôi cũng đã chọn hợp tác với hai vị quản lý khác, ba người bọn họ là cùng một nhóm, chỉ có điều ngay cả những điều này anh ta cũng đã quên mất.”

Mẹ của Diêm Lạc dường như rất có thành kiến với chồng mình, bà muốn bảo vệ gia đình của mình, nhưng chồng bà dường như lại chọn cách hy sinh tất cả: “Anh ta nghĩ mình là Não tồi tệ nhất, nhưng trên thực tế anh ta là người duy nhất trong tất cả những thế hệ Não dám nổi dậy chống lại quỷ thế hệ đầu, cũng là người duy nhất có thể giữ được sự tỉnh táo sau khi giải nhiệm.”

“Tôi đại khái hiểu rồi, Mộng bận tái sinh, quỷ thì bị thương nặng, tiếng nói của năm vị quản lý được thống nhất thông qua giao dịch và bạo lực.” Hàn Phi biết hiện tại mình đang ở trong

tình huống đại biến, quá khứ và tương lai sẽ thay đổi vào thời điểm này, và bây giờ một người nào đó trong thành phố sẽ là bước ngoặt của hai thời đại.

Hắn cũng không biết người đó là ai, nhưng hắn muốn trở thành người đó. Bởi vì chỉ có cách này, mới có thể nắm chắc vận mệnh của mình trong tay.

Sau khi làm rõ cục diện hiện tại, Hàn Phi bắt đầu suy nghĩ thấu đáo hơn, theo kinh nghiệm 99 lần chết của Từ Cầm, rất có thể hắn cũng đã chết 99 lần rồi.

Bỏ mệnh 99 lần, cuối cùng là để thay đổi điều gì?

"Một kết cục thế nào mới là thứ mình muốn?"

Một tiếng súng đột ngột đã đưa Hàn Phi về thực tại, hắn hé cửa nhìn ra ngoài.

Tiếng ca vốn đã bị dập tắt bởi tiếng còi, lại vang lên cùng với những tiếng la hét, chiếc xe cảnh sát đang lái xe ở phía sau không biết đã nhìn thấy gì, đột ngột tăng tốc vào bốt bảo vệ, chặn ngang trước cổng cư xá.

Bầu không khí quỷ dị vẫn đang không ngừng lan ra, người sống có nhiệm vụ bảo vệ trật tự trị an ban ngày đã đặt chân đến khu vực cấm của đêm tối, bọn họ không chỉ phải đối mặt với những quỷ quái ẩn mình trong cư xá, mà còn bị bị ảnh hưởng và quấy rầy bởi ác mộng, rất nhiều người đã rơi vào ảo ảnh, nhìn thấy sự sợ hãi mà Hàn Phi từng phải đối mặt.

Vốn dĩ Hàn Phi sợ tiếng la hét của Diêm Lạc sẽ thu hút cảnh sát, nhưng giờ hắn cảm thấy lo lắng là không cần thiết, khu tập thể vốn đại diện cho quá khứ của công viên vui chơi đã cho thấy một mặt khác của ác mộng và đêm tối.

Rất nhiều nhân viên cảnh sát khi vào tòa nhà dân cư trong cư xá sẽ biến mất không lý do, cửa các căn nhà dường như có thể mở ra bất cứ lúc nào, sẵn sàng nuốt chửng những người sống đi qua.

So với cảnh sát ở thành phố này, những người chơi do F dẫn dắt có kinh nghiệm hơn, mục tiêu của bọn họ rõ ràng là đến vì Hàn Phi.

F hình như lại nhìn thấy tương lai, anh ta hướng dẫn những người chơi tránh một số nguy hiểm trong cư xá, nhưng lại phớt lờ ảnh hưởng từ cơn ác mộng của Hàn Phi, những người chơi đó cứ đi cứ đi rồi đột nhiên tinh thần sup sụp, rời khỏi đội ngũ lao nhanh về phía đêm tối, sự xuất hiện của bọn họ đã thu hút sự chú ý của cảnh sát.

Kể từ sau cuộc đối đầu với Hàn Phi, sắc mặt của F cũng không khá hơn, anh ta và Thiên Dạ cũng là tội phạm bị truy nã cấp A, việc bị lộ trước mặt cảnh sát cũng không có bất kì lợi ích gì.

"Đánh nhanh thắng nhanh! Cùng tôi đến tòa nhà số 4!"

Khu tập thể của công viên vui chơi tuy không lớn, nhưng cư xá sau 0:00 là nguy hiểm rình rập, Hàn Phi trước đó quyết định không dẫn mọi người chạy loạn là đúng đắn.

"F, những con quỷ khổng lồ này cũng nằm trong tương lai mà anh nhìn thấy hay sao?" Thiên Dạ chỉ vào trung tâm cư xá, giọng anh ta run lên vì sợ hãi.

Người chơi bên cạnh Thiên Dạ nhìn về nơi mà anh ta chỉ, nơi đó chỉ có một vùng bóng tối dày đặc.

"Anh nhìn thấy gì?"

"Một cây đại thụ! Nó mọc đầy những cánh tay, có một khuôn mặt cực kỳ tham lam, bên cạnh nó còn có một cái giếng sâu không thấy đáy, tôi chỉ nhìn lướt qua thôi đã cảm thấy linh hồn mình như sắp bị hút vào trong giếng rồi." Tay chân Thiên Dạ lạnh toát, anh ta luôn tin vào phán đoán của F, nhưng lần này anh ta có chút sợ rồi, bất kể là cây đại thụ hay giếng sâu, có vẻ như chúng không phải thứ mà những người chơi như bọn họ có thể đối phó được.

Nếu như những người chơi khác nói vậy thì mọi người cũng không quan tâm, nhưng Thiên Dạ lại là cánh tay phải của F, là người chơi quan trọng số 2 trong nhóm, ngay khi anh ta vừa mở miệng, sự hoảng sợ liền bắt đầu lan ra.

"Tại sao tôi không nhìn thấy cây đại thụ?" Một người chơi đứng cạnh Thiên Dạ hít một hơi dài: "Tôi chỉ nhìn thấy một bà già với làn da sần sùi như một thân cây trong căn phòng ở góc

hành lang, bà ta da thịt khô héo, cơ thể cứ duỗi ra, bà ta đang vẫy tay với tôi!"

"Đừng lo lắng! Tương lai mà tôi nhìn thấy không có con quỷ khổng lồ nào như vậy đâu!" F vô cùng chắc chắn nói, anh ta nhìn lướt qua bãi đất trống ở trung tâm cư xá: "Đó không phải là quỷ trong thành phố này, là một loại sợ hãi trong kí ức của một người bên ngoài, là ảo ảnh! Là Mộng! Toi rồi! Anh ta đã liên thủ với Mộng rồi!"

F không do dự lao thẳng về phía tòa nhà số 4, những người khác thấy F nói đó là ảo ảnh, cũng đều bán tính bán nghi chạy về phía trước. Nhưng ngay lúc người chơi bên cạnh Thiên Dạ đi qua góc cầu thang, một cánh tay khô khốc như rễ cây hàng trăm năm tuổi ôm lấy trái tim người chơi đó, năm ngón tay chỉ còn lại xương đã trực tiếp đâm thẳng vào tim anh ta.

Tiếng hét như xé ruột xé gan vang lên, khi những người chơi khác muốn ra tay giúp đỡ, người chơi đó đã bị kéo vào bên trong một căn hộ.

Cửa chống trộm đóng chặt, tiếng hét thê thảm từ trong nhà truyền ra, chỉ sau mười giây ngắn ngủi thì không có động tĩnh gì nữa.

Một người vừa đây vẫn còn sống sờ sợ, vậy mà chết ngay trước mắt, tinh thần các người chơi khác lại bị lung lay.

"Không phải anh nói đó là ảo giác hay sao?" A Trùng là người đầu tiên đứng lên: "Bởi vì tương lai anh nhìn thấy, anh ấy đã chết rồi! Anh muốn giết chết Hàn Phi, nên bây giờ lấy mạng của chúng tôi ra lót đường cho anh!"

Trước đây mọi người đều dựa vào F để tồn tại, nhưng khi ngày càng có nhiều người chết vì F, những tiếng nói chống lại F trong đội ngũ người chơi bắt đầu lớn hơn, A Trùng cũng không còn cô đơn nữa, càng có nhiều người chơi đã đứng về phía anh hơn.

"Tôi đã cứu mọi người nhiều lần như vậy? Mọi người đều quên hết rồi à?" F không có thời gian giải thích với những người chơi khác rằng anh ta phải giết Hàn Phi càng sớm càng tốt để mọi thứ phát triển theo tương lai mà anh ta nhìn thấy!

“Chúng ta đã đến thời điểm này, chỉ có thể tin tưởng anh ấy thôi.” Tường Vi mở miệng nói, nhưng trong lời nói của anh ta không nghe ra chút tin tưởng nào, chỉ có nghi ngờ không ngừng sâu hơn.

Trải nghiệm trong quá khứ của F là một điều bí ẩn, ngoại trừ việc anh ta là người chơi ra, thì mọi người đều không biết bất cứ thông tin gì khác, cảm giác đó như thể có người đã thao túng trí nhớ của bọn họ, cưỡng ép in sâu thông tin F là người chơi trong tâm trí mọi người.

Trước kia Tường Vi không để ý, nhưng bây giờ càng nghĩ lại càng cảm thấy sợ hãi, ngoài ra so với F thần bí, anh ta còn quen với cái tên Hàn Phi hơn, dù sao thì anh ta cũng đã từng xem phim của Hàn Phi, do đó có thể chắc chắn hắn cũng hẳn là một trong những người chơi.

“Giả sử có một tiền đề là, tất cả ký ức của những người chơi đều bị thao túng, chúng ta đều rất tự nhiên nghĩ rằng F là người chơi. Vậy thì trí nhớ của Hàn Phi cũng có khả năng đã bị thao túng, nhìn bộ dạng của cậu ấy như vậy, có lẽ ngay cả việc mình cũng là một người chơi cũng đã quên mất.” Bề ngoài Tường Vi đồng ý với F, nhưng trong đầu lại đang lên kế hoạch cho một chuyện khác: “Chờ lát nữa gặp được Hàn Phi, mình sẽ nói cho cậu ấy biết thân phận trong hiện thực của mình, cậu ấy là một diễn viên phim kinh dị rất ưu tú.”

Tường Vi nhớ lại những vinh dự và tuyên dương mà anh ta nhìn thấy trên trang web chính thức của cảnh sát, đó là quá khứ của Hàn Phi trong hiện thực, có lẽ do quá sốc khi nhìn thấy nó nên đến bây giờ anh ta vẫn còn nhớ rất rõ.

Chương 688: Gia đình của Hàn Phi

Kế hoạch của Tường Vi không nói với bất kì ai, thậm chí đến anh ta cũng không dám thường xuyên nghĩ về nó, vì sợ bị người có thể đọc được suy nghĩ nhìn ra tường tận.

Về con người F, nỗi sợ hãi bên trong nội tâm của Tường Vi lớn hơn sự tin tưởng, anh ta không biết trong tương lai mà F nhìn thấy có bao nhiêu người chơi có thể sống sót đến cuối cùng, F cũng chưa bao giờ chia sẻ tương lai mà mình nhìn thấy với những người khác, chỉ nói với mọi người rằng phải làm như thế nào.

Tất cả mọi người đều mù quáng đi theo F, nhưng F không coi người chơi là bạn đồng hành, mà coi mọi người như một công cụ có giá trị.

Tường Vi không phủ nhận khả năng, nhưng anh ta không thích phong cách làm việc của F.

Khi F dự đoán tương lai hết lần này đến lần khác, tất cả các người chơi đều tập trung xung quanh, càng ngày càng có ít người mà Tường Vi có thể tin tưởng, điều này càng làm tăng thêm sự lo lắng của anh ta.

Tường Vi không thích cảm giác này cho lắm, thay vì đi theo người khác để dự đoán tương lai, anh ta thích tự mình nắm bắt vận mệnh của chính mình hơn.

Những người chơi đã đến tòa nhà số 4, nhưng nhiều điều rắc rối hơn đã xuất hiện.

Tiếng ca vang lên bên tai mọi người, tâm hồn bọn họ như tách khỏi thể xác, bị cuốn vào một nơi nào đó.

“Tiếng ca này dường như đang chiêu hồn?”

Người không thể nhìn thấy tiếng ca, không thể tìm thấy nguồn gốc của âm thanh, những ảo ảnh khác trong cơn ác mộng đều chỉ ảnh hưởng đến một người, duy chỉ có tiếng ca này là bao trùm cả cư xá.

Nó dường như đại diện cho một sức mạnh chưa xác định vượt ngoài hận ý, ngay cả trong cơn ác mộng, nó vẫn mang một nỗi kinh hoàng không thể nhắc đến.

"Đừng để bị quấy nhiễu! Giữ vững tinh thần!" F cũng bị tiếng ca ảnh hưởng, anh ta còn cảm nhận được rõ hơn ai hết, tiếng ca dường như đặc biệt nhắm vào anh ta, tựa hồ muốn kể ra một thảm cảnh tuyệt vọng trong tâm trí.

Cáu kỉnh vung vẩy con dao đen, F càng gần với tầng nơi Hàn Phi ở, tác động của cơn ác mộng càng lớn. Ý chí anh ta kiên định có thể chịu đựng điều đó, nhưng những người chơi phía sau anh ta đều từng người một đang đạt đến giới hạn rồi.

Tệ hơn nữa là, những cư dân và quỷ quái ẩn trong cư xá cũng bị quấy rầy bởi ác mộng của Hàn Phi, tất cả những lệ quỷ ẩn nấp sau cánh cửa đều phát điên.

Tiếng la hét không dứt, khi tính mạng bị đe dọa, những cảnh sát bị mắc kẹt trong cư xá bắt đầu rút súng chống trả.

Đủ các thể loại âm thanh khác nhau vang lên, sự im lặng bị phá vỡ, nhưng nỗi sợ hãi vẫn chưa được loại bỏ.

Khi tất cả người chơi lên đến tầng 3 của tòa nhà số 4, Hàn Phi ở phòng 444 cũng đạt được sự đồng thuận với bố mẹ của Diêm Lạc, chỉ cần hắn có thể giúp đỡ cô gái vượt qua kiếp nạn này, mẹ của cô gái sẽ giúp hắn vô điều kiện.

Thực lòng mà nói, tình hình hiện tại của Diêm Lạc rất không lạc quan, chính mẹ của cô cũng cảm nhận được điều đó.

Mộng chỉ coi mẹ con họ như quân cờ, nhưng để giữ mạng sống cho con gái, bà biết mình bị lợi dụng nên chỉ có thể lựa chọn hợp tác với Mộng, con gái là duy nhất của bà, đã chiếm hết toàn bộ tình yêu của bà.

Bây giờ mục đích của Mộng đã đạt được, nó muốn hóa thân của cánh bướm sinh ra trong cơ thể Diêm Lạc mang theo mê cung bay ra ngoài, về phần sống chết của cô gái thì không liên quan gì đến nó.

"Tất cả những người trong thành phố đã từng cử hành nghi thức tái sinh và nghe theo sự chỉ dẫn của Mộng, đều có một

cái kén được trồng trong người, ẩn giấu một cánh bướm với hoa văn độc đáo.” Mẹ của Diêm Lạc nói: “Tôi cũng không biết trong thành phố này có bao nhiêu tín đồ của Mộng, bọn họ vô cùng kính trọng quỷ thần, phần lớn đều bị Mộng làm cho mù quáng, kỳ thực đều là do nó chuẩn bị cho chính mình tái sinh.”

Sắc mặt của Diêm Lạc gớm ghiếc, trong mắt hiện lên một sự hung ác, khi mẹ cô nói Mộng không tốt, linh hồn của cô bắt đầu phản kháng, cô giống như đã bị con bướm tẩy não, không phân thị phi đúng sai, điên cuồng mất não không có bất kì chủ kiến nào.

Nhìn thấy con gái mình như vậy, người mẹ trong cơ thể Diêm Lạc và người đàn ông trung niên vô cùng đau xót.

Cánh bướm hoàn thành nhiệm vụ muốn bay ra khỏi bụng Diêm Lạc, trên bề mặt da của cô phồng lên, cuối cùng tụ lại ở phần bụng, hình thành một con bướm được tạo thành từ mạch máu.

Chiếc bụng phình to của Diêm Lạc sắp vỡ tung ra, chỉ còn lại một lớp da mỏng.

Phải biết rằng cô gái chỉ là một đứa trẻ mới lớn, nỗi đau này ngay cả người lớn cũng khó có thể chịu đựng được.

Vong hồn đang gào thét, bọn họ bị tế sống đang cố hết sức chống cự, cô gái từ cõi chết trở về sẽ sớm vỡ tung bụng, chết đi một cách thê thảm nhất.

“Cánh bướm là một trong những hóa thân của Mộng, có thể che giấu tâm trí và giấc mơ của một người, muốn đối phó với nó là không hề dễ dàng.” Hàn Phi biết mẹ của Diêm Lạc rất yêu thương con gái mình, nhưng đây không phải là lý do để bà giết con gái của người khác, con gái của người khác cũng là con gái. Sở dĩ Hàn Phi vẫn chưa trở mặt với mẹ con Diêm Lạc là bởi vì bọn họ hiểu rõ Mộng, ít nhất đến trước khi ngăn cản được Mộng, bọn họ không thể chết.

“Chị đã nói cho tôi nhiều chuyện như vậy, tôi cũng sẽ không thất hứa, tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp Diêm Lạc trở lại bình thường.” Hàn Phi dùng sợi dây đỏ, người giấy và chính

hắn quấn lại với nhau, rồi lại đem tất cả các vật dụng cần thiết cho nghi thức tái sinh đặt bốn xung quanh.

"Đây là để làm gì?" Mẹ của Diêm Lạc hơi chút bất an.

"Cánh bướm của Mộng muốn phá vỡ bụng con gái chị, phương pháp thông thường chắc chắn sẽ không thể dụ nó ra, vì vậy tôi chuẩn bị dùng chính mình làm mồi nhử, tìm cách cưỡng bức nó vào tâm trí của tôi."

Người thường đối với cánh bướm tránh còn chẳng được, ngay cả những vị quản lý khác của công viên vui chơi cũng không dám để cánh bướm xâm nhập vào tâm trí của mình, nhưng Hàn Phi lại làm ngược lại, chủ động dùng đại não của mình để làm lồng giam giữ.

"Trong tâm trí có chứa tất cả những ký ức quá khứ của cậu, nơi sinh ra của ý thức, nơi cư ngụ của linh hồn, là nền tảng cho sự tồn tại của một người, cậu có chắc chắn muốn làm điều này không?" Mẹ của Diêm Lạc vừa mới tỉnh dậy, bà chưa bao gờ thấy người nào tàn nhẫn với chính mình đến vậy. Trước đây bà còn cho rằng Hàn Phi chỉ giả vờ giúp đỡ mẹ con bọn họ, kết quả hắn không nói một lời lấy luôn đại não của mình ra để làm mồi nhử, điều này khiến bà sốc thực sự.

"Không sao, Hàn Phi tôi trước giờ lời hứa đáng giá ngàn vàng." Hàn Phi không nói với mẹ của Diêm Lạc đầu óc mình chỉ là một vùng trống rỗng, kí ức bị phong tỏa, cánh bướm có làm gì đi chăng nữa cũng không sao, càng không nói với đối phương ý tưởng thực sự của mình muốn sử dụng cánh bướm để giúp hắn phá vỡ bức màn phong tỏa kí ức, tùy tiện nuốt chửng hình xăm mê cung in trên người nó!

Cơ hội thường ẩn trong nguy hiểm, Hàn Phi lần này sẽ đánh một canh bạc lớn.

Kéo sợi dây đỏ, Hàn Phi cùng người giấy đồng thời mở mắt ra, nguyền rủa khiến mọi người tê dại da đầu bắt đầu hiện lên trên người Hàn Phi, sau đó truyền đến Diêm Lạc dọc theo sợi dây màu đỏ.

Từng chút một rút ngắn khoảng cách, Hàn Phi suýt chút nữa dán cả trán của mình lên mấy đường mê cung của Diêm

Lạc, hắn sẽ dùng nguyền rủa ép hiện thân của Mộng ra ngoài, ép nó vào trong tâm trí của mình.

Hàng ngàn loại nguyền rủa khác nhau, mang theo hận ý, từ từ thấm đẫm cơ thể Diêm Lạc.

Vong hồn trong cơ thể Diêm Lạc bắt đầu gào thét, hiện thân của Mộng trong bụng cô gái cũng vỗ cánh bất an, dưới cái bụng gần như trong suốt có một cánh bướm khổng lồ mặt người đang nhìn Hàn Phi.

Thấy Hàn Phi không tiếc bản thân như vậy, mẹ của Diêm Lạc cũng không phụ lòng tốt của hắn, tích cực hợp tác để trấn áp những vong hồn đó, hướng mọi nguyền rủa vào phần bụng.

Tất cả mọi người trong nhà đều là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nguyền rủa đen kịt như thác nước, gột rửa cả thể xác và linh hồn của Diêm Lạc. Dần dần, từng giọt máu trong cơ thể cô gái đều ẩn chứa nguyền rủa của Từ Cầm.

Bây giờ chỉ cần một suy nghĩ của Hàn Phi, Diêm Lạc sẽ hoàn toàn chết đi, mẹ của cô gái cũng vô cùng căng thẳng.

"Mày đã không còn nơi nào để chạy trốn nữa rồi." Hàn Phi chậm rãi thắt chặt sợi dây đỏ, trong mắt người giấy màu máu bốc lên một ngọn lửa đen, toàn bộ nguyền rủa cùng đổ vào hóa thân của Mộng.

Tiếng nứt da thịt truyền đến, máu chảy ra, trong âm thanh kinh hãi kia, một cánh bướm to lớn màu sắc rực rỡ bay ra khỏi bụng Diêm Lạc.

Cánh bướm đó đã chiếm hết tất cả sắc màu của đêm tối, bản đồ mê cung công viên vui chơi in trên đôi cánh thật huyền bí khó lường, chỉ có một chút chưa đủ là, trên cơ thể của nó đã bị nhiễm nguyền rủa, trên cánh xuất hiện hận ý màu đen có chút không hài hòa.

Nguyền rủa và sợi dây đỏ đã kéo vết thương trên bụng của Diêm Lạc, thông qua khe nứt, Hàn Phi nhìn thấy một cái kén khổng lồ màu đen còn sót lại trong cơ thể của cô gái.

Trên cái kén có những khuôn mặt tuyệt vọng đã ăn sâu vào nội tạng của Diêm Lạc, gần như đã trở thành một phần cơ thể

của cô.

Sau khi cánh bướm bị nguyền rủa của Từ Cầm ép ra, cái kén đen cũng vỡ tan tành, con mèo xấu xí canh cửa dường như ngửi thấy mùi tanh tưởi, lại như trước bắt đầu hấp thu một loại chất đen thoát ra từ kén đen.

Nó càng hấp thụ nhiều, chín đường hoa văn màu đen quỷ dị trên cơ thể nó sẽ càng sáng hơn, những đường hoa văn màu đen đó sẽ bắt đầu phát ra một luồng khí tức rất mạnh của điềm gở và tai họa.

Xung quanh đều là nguyền rủa, cánh bướm không còn nơi nào có thể thoát, nó lao thẳng vào tâm trí Hàn Phi.

Hiện thân của Mộng lần này lớn hơn nhiều so với lần trước, hẳn là sở hữu rất nhiều sức mạnh của nó.

Sau khi cánh bướm khổng lồ lọt vào tâm trí của Hàn Phi, sự đố kị và hận ý trong mắt Diêm Lạc biến mất ngay lập tức, thay vào đó là nỗi đau và sự sợ hãi, bây giờ cô gái trông giống như một nữ sinh bình thường.

Bầu không khí quỷ dị trong phòng 444 biến mất, những dòng chữ ác độc khắp căn nhà mờ đi, không còn cảm giác u ám như trước nữa.

“Hàn Phi?” Lý Quả Nhi muốn đi tới, nhưng Hàn Phi xua xua tay, ra hiệu cho cô hãy trông chừng Phó Thiên, đừng quan tâm đến những thứ khác.

“Đầu tôi hơi đau, cần nghỉ ngơi một chút.”

“Thất khiếu của anh đang chảy máu, da mặt đang nứt ra kìa!” Lý Quả Nhi thực sự lo lắng.

“Chỉ là vết thương ngoài da thôi, không sao.” Hàn Phi ôm người giấy, cầm lấy ba lô, từng bước đi tới phòng ngủ trong cùng: “Đừng cho người khác vào, tôi muốn ngủ một lát.”

“Tôi có thể giúp gì cho cậu không?” Não tiền nhiệm đi tới, vì để cứu con gái mình, Hàn Phi đã dùng chính bộ não của hắn làm vật chứa, hành vi hy sinh bản thân như thế này bây giờ quá hiếm rồi.

“Đưa băng ghi hình này vào máy chiếu.” Hàn Phi đã đứng không vững, hai mắt lộ ra hoa văn mê cung, đầu óc trống rỗng suýt chút nữa bị cánh bướm xé nát, nếu đổi là người khác thì sớm đã bị chết một cách thảm hại rồi.

“Cậu vẫn muốn tiếp tục xem video?” Não tiền nhiệm không hiểu, nhưng anh ta vẫn làm theo lời Hàn Phi.

Anh ta lấy đoạn băng mà Hàn Phi mang ra từ tầng 4 tòa nhà số 1 của cư xá Hạnh Phúc nhét vào máy chiếu, tiếng sột soạt của dòng điện vang lên, người khác nghe có vẻ chói tai, nhưng hắn lại cảm thấy rất quen thuộc.

Nội dung của cuốn băng bắt đầu được phát, trong căn phòng tối lạnh lẽo và đáng sợ, bảy con quỷ với thân hình khiếm khuyết không toàn vẹn nhìn vào người đàn ông đang bất tỉnh trong phòng khách, người đàn ông đó chính là Hàn Phi.

“Đoạn video này hình như được quay từ góc nhìn của quỷ, lấy đi ký ức của bọn họ, có phải là góc nhìn của những người nhà của mình không?” Đặt người giấy màu máu bên cạnh gối, Hàn Phi gối lên hai chân người giấy màu máu, để mặc người giấy đưa nguyền rủa vào tâm trí.

Trên màn hình, bảy bóng quỷ cao thấp già trẻ lớn bé khác nhau, vây quanh Hàn Phi đang bất tỉnh, trong đó có đứa trẻ nhỏ tuổi nhất tò mò vươn ngón tay chọc vào mặt hắn.

Cảm nhận được nhiệt độ đầu ngón tay, đưa trẻ đó ngây ra, quay đầu 180 độ quay lại hỏi ý kiến của sáu con quỷ kia.

Trong ngôi nhà ma ám của các nạn nhân vụ án chặt thây ghép xác, vào một đêm nọ lại đột nhiên có một người sống chạy vào, đối phương trông còn khá ngốc, bộ dạng không được thông minh cho lắm.

Còn chưa kịp chờ bảy con quỷ đồng nhất ý kiến, Hàn Phi trên mặt đất đã tỉnh lại, hắn như một tên ngốc đứng dậy, vươn tay bấm ngẫu nhiên trong khoảng không, trong miệng nói ra mấy câu kỳ quái.

“Đầu đau quá, có cảm giác như sau gáy đã mở ra một cái lỗ vậy.”

“Xem phần giới thiệu trò chơi thì đây là một trò chơi mô phỏng cuộc sống con người hệ chữa trị, một thế giới mở, không có lối chơi cố định, mình có thể chăm chỉ nâng cấp nhân vật của mình để cải thiện thuộc tính, cũng có thể tìm một người bạn gái ảo, có một gia đình và tình yêu ảo.”

Sau khi nói xong những lời này, Hàn Phi nghe thấy có tiếng gõ cửa, một bà lão đi vào truyền hơi ấm, hắn ngây ngốc đi theo người ta xuống tầng.

Bảy con quỷ bước ra khỏi nơi ẩn nấp, cùng nhìn ra cửa, đã lâu rồi không có một người sống trong căn nhà này rồi.

Bọn họ dường như không thể duy trì tỉnh táo được mọi lúc, chỉ sau thời gian ngắn ở lại, đã chạy tán loạn khắp các nơi trong nhà.

Không lâu sau, Hàn Phi vội vàng trở vào nhà, thần sắc hoang mang, khóa cửa chống trộm lại.

Sau khi tự lẩm bẩm với mình xong, hắn quyết định đi vào phòng ngủ để ngủ.

Nghe thấy tiếng cửa bị đẩy ra, nam quỷ đang nằm trên giường lăn xuống đất, lộ ra nửa khuôn mặt, nghi ngờ nhìn Hàn Phi.

Nhìn thấy Hàn Phi cầm con dao làm bếp nằm trên giường, sau đó giấu toàn thân dưới chăn, chỉ lộ ra hai con mắt, nhìn chằm chằm vào phòng khách.

Người trong chăn đang nhìn cảnh vật, còn quỷ bên giường đang nhìn người trong chăn.

Không bên nào dám nhúc nhích, cho đến khi màn đêm sâu hơn.

Nạn nhân nhỏ tuổi ở phòng khách không chịu được sự cô đơn liền chạy quanh phòng, con quỷ trốn trong phòng tắm trước đó cảm thấy Hàn Phi chắc hẳn đã ngủ nên nhẹ nhàng mở cửa phòng tắm rồi chuẩn bị đi ra.

Đối với mọi người mà nói, hôm nay là ngày đầu tiên bạn cùng phòng mới đến, có người đang ngủ, hành động nhẹ nhàng là phép lịch sự cơ bản nhất.

Nhưng khi cửa phòng tắm mở ra, Hàn Phi đang núp dưới chăn dường như bị kích thích, hắn khoác chiếc chăn màu đỏ ngồi dậy, nửa quỳ trên giường, nhìn thẳng vào bóng đen bên cạnh sô pha.

Nạn nhân ngồi xổm bên cạnh ghế sô pha không biết mình làm sai điều gì, liếc mắt nhìn nạn nhân đang đứng bên giường Hàn Phi, đồng thời cảnh cáo nhau không được làm bạn cùng phòng mới sợ hãi.

Hàn Phi cư xử không bình thường kéo dài thời gian, hai con quỷ đó cũng phối hợp rất tốt, nhưng sau một hồi phát hiện hắn vẫn như cũ, ít nhiều cũng cảm thấy có chút buồn chán.

Khi bọn họ chuẩn bị rời đi, Hàn Phi đang núp dưới chăn đột nhiên giãy nảy người như cá chép, cầm dao làm bếp chạy thẳng đến cửa chống trộm.

Đã gần ba giờ sáng, bạn cùng phòng mới cầm dao làm bếp chạy ra hành lang, con quỷ ở cửa đưa tay ra ngăn cản, bảo bên ngoài nguy hiểm nhưng hắn đã lao ra ngoài rồi.

Bảy nạn nhân bước ra từ tất cả các góc của căn nhà, bọn họ đang cố gắng hết sức để duy trì sự tỉnh táo còn lại của mình. Khi họ đang thảo luận xem có nên đuổi theo người bạn cùng phòng mới hay không, thì từ tầng dưới vang lên tiếng hét của Hàn Phi.

“Mấy người gọi đây là trò chơi hệ chữa trị hay sao?!”

Những đoạn ký ức được diễn ra, bảy nạn nhân của vụ án chặt thây ghép xác đứng từ góc độ của chính bọn họ, chứng kiến chứng sợ xã hội tự kỷ và không mấy thông minh, từng bước trở thành người quản lý tòa nhà số 1 của cư xá Hạnh Phúc.

Bọn họ nhìn Hàn Phi chiến đấu với đám người ngoại lai, nhìn hắn cố gắng vượt qua nỗi sợ hãi muốn hòa nhập với gia đình này, nhìn hắn ngày càng gần gũi hơn với mọi người, nhìn hắn lần đầu tiên ra khỏi cư xá, đã trực tiếp đem quan tài của quản lý cửa hàng về nhà…

Những hình ảnh như vậy quá nhiều, càng khó tin hơn là những khung cảnh bình thường ấm áp này đều xuất phát từ kí

ức của quỷ.

Đoạn video về cái chết vẫn đang phát, khóe miệng Hàn Phi run lên, hắn từ từ nhắm mắt lại.

Càng ngày càng nhiều vết nứt xuất hiện ở bức màn ký ức trong tâm trí, Hàn Phi lại nhớ ra một số thứ.

“Nhìn như này, quả thực là một trò chơi rất chữa trị.”

Chương 689: Giai đoạn 9

Đoạn phim về cái chết được quay dưới góc nhìn của quỷ quái đã chạm đến trái tim của Hàn Phi.

Hắn nhìn thấy chính mình trong đôi mắt của người nhà, bản thân mà sớm đã bị lãng quên.

Có cảm động, có ngại ngùng, có vui vẻ, còn có một chút hạnh phúc, mà những cảm xúc này đều là những cái mà hắn chưa từng có trước đây.

Nằm trên hai chân của người giấy, ý thức của Hàn Phi được bao bọc bởi nguyền rủa nhập vào tâm trí, cánh bướm khổng lồ sặc sỡ gây ra bão táp trong tâm trí hắn, vì để mang mê cung của công viên vui chơi ra ngoài, nó hận không thể xé nát đại não của Hàn Phi, phá hủy đi mọi thứ trong bộ não.

Ác mộng cần được dệt nên từ những ký ức và tuyệt vọng trong quá khứ của một người, hóa thân của "Mộng" sau khi bị nguyền rủa ép vào tình thế tuyệt vọng, đem theo tất cả lửa giận lao vào vết nứt lớn nhất trên bức màn ký ức.

Đau đớn của thời khắc đó khiến Hàn Phi cảm giác đầu mình như bị xé nát, trong ấn tượng đau đớn như vậy cũng đã từng xảy ra, rất lâu trước đây, có người mở đầu hắn ra nhét thứ gì đó vào bên trong.

Cánh bướm in hình xăm mê cung là một trong những hóa thân quan trọng nhất của Mộng, kích thước cơ thể khổng lồ của nó ngập tràn màu sắc của toàn thành phố. Mỗi lần vỗ cánh đều sẽ rơi ra vô số bụi mộng, gây ra bão tố trong tâm trí.

Mà với tư cách là chủ nhân của cỗ thân thể này, Hàn Phi không có bất kì phản kháng nào trước sự xâm lược của cánh bướm, hắn muốn dùng kẻ phản diện độc ác và nguy hiểm nhất làm con dao phẫu thuật trong tay mình, mở ra gông cùm mà vận mệnh đã ban cho.

"Lần này hẳn là mình có thể nhớ ra bọn họ rồi?"

Cánh bướm khổng lồ không có cách nào thoát ra, mang theo hình xăm mê cung trên cơ thể, đi vào bên trong bức màn ký ức.

Hàn Phi không những không ngăn cản mà còn để cho người giấy màu máu đem đủ thứ nguyền rủa của kí ức vào trong não, hắn để những nguyền rủa ác độc và ghê rợn nhất theo cánh bướm bay vào sâu trong tâm thức quý giá nhất của con người.

Nơi chạm đến tận gốc rễ của linh hồn, nơi cất giấu tất cả quá khứ và tình cảm, là nền tảng làm nên nét riêng biệt của một con người. Nhưng Hàn Phi lại không chút do dự dám trút vào nguyền rủa, kiên quyết, tàn nhẫn, đây cũng chính là sự tin tưởng vô điều kiện của hắn đối với người giấy màu máu.

Ý thức được không nhìn thấy cảnh tượng phía sau kết giới ký ức, Hàn Phi chỉ biết vết nứt trên kết giới càng ngày càng lớn, huyết sắc tuyệt vọng không ngừng rỉ ra, chỉ nhuộm đỏ tâm trí hắn.

Ngày càng nhiều mảnh vụn ký ức cũng chảy ra theo dòng máu tuyệt vọng, Hàn Phi nhìn thấy rất nhiều những đoạn ngắn về cuộc sống trước đây của mình.

“Đến cùng là mình đã trải qua cái gì vậy?”

Tần suất gặp lệ quỷ và quái vật còn nhiều hơn số bữa ăn hàng ngày, sau 0 giờ nửa đêm, không phải là chạy thoát thân, thì cũng là đang trên đường chạy thoát thân, những trải nghiệm nhân sinh đó đến phim kinh dị cũng không dám quay, sợ sẽ làm quỷ mệt chết.

Những đoạn ngắn liên tục khiến Hàn Phi nhớ lại nhiều thứ, trong sâu tâm trí của hắn dường như có bốn loại ký ức khác nhau.

Một loại ký ức đến từ ban ngày tê liệt hướng nội, một loại đến từ ban đêm kích thích rùng rợn, một loại đến từ nhập vai vào quá khứ của người khác, loại cuối cùng lại là một câu đố toàn là màu đỏ như máu.

“Mình của ban ngày tự ti hướng nội, mình của ban đêm lại điên cuồng đến chính mình cũng phải sợ hãi, rút cuộc đâu mới

là con người thật của mình?”

Cánh bướm rất đùa giỡn nhân tính, thiên phú của nó chính là dệt nên nỗi tuyệt vọng và ký ức của một người, để thoát khỏi tâm trí của Hàn Phi, nó đã chấp nhận rủi ro hồn phi phách tán, tập hợp những ký ức đau khổ và tuyệt vọng nhất đằng sau bức màn ký ức của hắn lại với nhau.

Ý định ban đầu của nó là để cho mọi tuyệt vọng và đau đớn bùng phát, tiêu diệt hoàn toàn Hàn Phi, biến hắn thành một con rối mãi mãi chìm trong tuyệt vọng, nhưng nó không biết rằng đây chính là điều mà hắn đang chờ đợi.

Những kí ức không muốn nhắc đến đó đã thiêu đốt tâm trí hắn như ngọn lửa, tất cả những quá khứ đau buồn đều biến thành ngọn lửa, thiêu rụi tâm hồn Hàn Phi, ném ý chí của hắn vào biển lửa.

Mọi dây thần kinh đều bị đau đớn tác động, ý thức của Hàn Phi giống như con thuyền cô độc trong bão táp, tuyệt vọng và đau đớn không ngừng ập đến.

Khi hắn gần như không thể cầm cự được nữa, thì đoạn băng ghi hình do bảy con quỷ để lại đã tiếp thêm cho hắn một loại sức mạnh.

Tình cảm gia đình, sự quan tâm, tình bạn, sự đồng hành, những cảm xúc mà hắn không hề có trong đầu, cùng với những hình ảnh video hiện lên trong đầu, hóa ra hắn không hề đơn độc, trong nỗi tuyệt vọng sâu thẳm nhất, vẫn còn có những người sẵn sàng đồng hành cùng hắn, không bao giờ bỏ cuộc.

Đôi mắt nhắm nghiền bắt đầu run lên, Hàn Phi cảm thấy người giấy màu máu đang nhẹ nhàng xoa đầu mình, bảy bóng quỷ trong video lo lắng nhìn mình.

Linh hồn sắp bị xé nát đã được tiếp thêm sức mạnh để tiếp tục kiên trì, thứ tình cảm ấm áp ấy, có người gọi là mong đợi, cũng có người gọi là hy vọng.

“Tôi sẽ không biến mất như vậy! Sự tồn tại của tôi có ý nghĩa riêng của nó! Cho dù thành phố này sau này sẽ như thế nào đi chăng nữa, thì ít nhất trong thời điểm này, ở đây vẫn có

những người quan tâm đến tôi, cho dù là vì những người đang nhớ tôi, tôi cũng sẽ không lựa chọn từ bỏ!"

Đầu Hàn Phi sắp bị xé nát, nhưng linh hồn thì gầm rú, chưa bao giờ hắn có thể chắc chắc tâm nguyện của mình như lúc này.

"Tôi có gia đình của riêng mình, có bạn bè của riêng mình, có người mà mình yêu, chính là bọn họ đã biến tôi trở thành sự tồn tại độc nhất vô nhị trên thế giới này, không ai có thể thay thế tôi!"

Vô số ký ức bị tuyệt vọng nghiền nát, dưới đại dương ký ức màu đỏ như máu, là một cô nhi viện màu máu bị phong tỏa hoàn toàn!

Cánh bướm đã tập hợp tất cả những cảm xúc tiêu cực trong tâm trí Hàn Phi lại với nhau, nhưng nó vẫn không thể lay chuyển cô nhi viện đằng sau bức màn ký ức, nó đã không còn đường lui, cuối cùng lựa chọn kích thích lớn nhất lên Hàn Phi, sau khi phóng đại tất cả những cảm xúc tiêu cực, đi va chạm với cô nhi viện dưới sâu đáy biển máu.

Cánh bướm đã nhìn thấu rồi, căn cơ ký ức của Hàn Phi chính là cô nhi viện đó, chỉ bằng cách phá hủy nó mới có thể coi là thực sự hủy diệt hắn.

Lớp gỉ sét trên cánh cổng bắt đầu rơi ra, cánh bướm đập cánh tuyệt vọng tạo ra một cơn bão ký ức tiêu cực, nó đem tất cả những trải nghiệm trong đêm tối của Hàn Phi đập vào cô nhi viện.

Cánh cửa cô nhi viện bị đóng lại từ lâu, giờ phút này đã bị mở ra!

Chuông báo tử vang lên, một dòng thác máu tuôn ra từ cô nhi viện, tiếng cười của ba mươi mốt đứa trẻ đồng thời xuất hiện.

Cánh bướm vỗ cánh muốn trốn thoát, nhưng mọi thứ đã quá muộn rồi.

Ký ức của Hàn Phi là một biển máu, cánh bướm luôn nghĩ rằng cô nhi viện đó ẩn trong biển máu, nhưng thực tế là trong

cô nhi viện ẩn giấu một biển máu và món nợ máu vô tận, chính là nó nhuộm đỏ tâm trí của Hàn Phi.

Người vốn bị nhốt trong cô nhi viện màu máu đã biến mất, nơi hắn từng đứng chỉ còn lại những mảnh vụn của một cánh bướm.

Cảm nhận được hơi thở của đồng loại, cánh bướm khổng lồ thực sự sợ hãi, nó có thể đọc được ký ức của người khác, nhìn thấy toàn bộ quá trình bị nghiền nát của cánh bướm kia.

Mà tên điên vốn bị nhốt trong cô nhi viện màu máu, cũng chính vì đã nghiền nát cánh bướm kia, mới trong quá trình Hàn Phi không ngừng chết đi và hôn mê, tìm được đường rời đi.

Phần lớn tính cách của hắn vẫn còn ẩn giấu đâu đó trong cô nhi viện màu máu, nhưng một phần nhỏ ý thức đã thoát ra khỏi cô nhi viện.

Ký ức đầy máu và giết chóc đã nhấn chìm cánh bướm, một làn sóng máu lớn ập vào bức màn của ký ức.

Biển máu trong cô nhi viện được giải phóng, kết giới ngăn chặn ký ức của Hàn Phi đang vỡ vụn, một số lượng lớn mảnh ký ức chảy ra theo khe hở.

Những tiếng cười của lũ trẻ vang lên trong tâm trí hắn, Hàn Phi nhìn thấy khuôn mặt của 31 đứa trẻ và sự đối xử vô nhân đạo mà chúng đã phải chịu đựng, 31 đứa trẻ đó chỉ là phần nổi của tảng băng chìm được chọn ra trong vô số những đứa trẻ vô tội khác.

Số lượng quá nhiều, hầu hết những đứa trẻ đều rơi vào nỗi đau không dứt, đến cuối cùng chỉ có một đứa trẻ, dựa vào nhân cách đặc biệt tự chữa trị của mình đi đến cuối cùng.

Nhân cách từng được đánh giá là không có xu hướng công kích nào, vào đêm cuối cùng của cuộc thử nghiệm, nhặt con dao lên trong tuyệt vọng, trước khi hắn phát điên hoàn toàn, đã tự tay giúp những đứa trẻ kết thúc những đau khổ và tuyệt vọng.

Màn đêm màu máu bao phủ tất cả, Hàn Phi được nguyền rủa bảo vệ ở trung tâm, nhìn những mảnh ký ức sâu thẳm trong tâm trí, hắn đang chấp nhận quá khứ của mình trong hình dạng này.

Hai nhân cách bị tách ra, vào ngày sau khi kí ức bị xóa sạch hoàn toàn, bắt đầu thôn tính lẫn nhau, đều muốn trở thành chính mình thật sự.

"Cái nào là mình? Cái nào mới là chính mình thực sự!"

Những ký ức màu máu tràn ra từ cô nhi viện đã nhấn chìm mọi thứ, bao phủ trải nghiệm ban đầu của Hàn Phi, nghiền nát cánh bướm màu sắc sặc sỡ kia.

Đôi cánh đẹp như mơ biến thành bong bóng, những hình xăm mê cung công viên vui chơi khổng lồ nằm rải rác trong tâm trí của Hàn Phi, vị trí cốt lõi của hình xăm bản đồ mê cung tình cờ ở nơi sâu nhất trong tâm trí hắn.

Dường như có một chiếc hộp đen được giấu ở nơi đó mà ngay cả ý thức cũng không thể chạm vào, không ai biết tại sao nó lại ở đó, cũng không ai biết trong hộp có chứa cái gì, nhưng nó dường như là câu trả lời cho mê cung.

"Hàn Phi! Hàn Phi!"

Những tiếng gọi vang lên bên tai, nhưng nhanh chóng bị tiếng cười của lũ trẻ che đậy, Hàn Phi cố gắng chống đỡ ý thức của mình, không để cho mình bị hòa vào trong biển máu, hắn vô cùng nỗ lực để phân biệt những âm thanh níu giữ hắn lại, giống như một đứa trẻ rất bướng bỉnh muốn lấy lại những viên ngọc sáng trong cơn bão.

Cuộc đời hắn đã từng là một vùng máu, nhưng bây giờ đã có người trở thành nỗi nhớ mong và bận tâm của hắn.

"Hàn Phi! Tôi nhớ ra anh rồi! Anh cũng là một người chơi giống như chúng tôi!" Giọng nói của một người đàn ông xa lạ không ngừng vang lên bên tai: "Tỉnh lại đi! F tạm thời bị giữ chân rồi, Tường Vi bảo tôi lén lút nói với anh, đây chỉ là một trò chơi! Chúng ta đang ở trong《Cuộc sống hoàn hảo》! Anh là diễn viên xuất sắc nhất, tên của anh là Hàn Phi!"

Đối phương móc nối những ký ức trong hiện thực của Hàn Phi lại, trên bức màn phong tỏa kí ức tất cả các vết nứt trên liên kết với nhau, cùng với tiếng nứt vỡ, Hàn Phi cảm thấy ổ khóa lớn trong tâm trí đã bị mở ra, thủy triều máu tuôn ra cuốn lấy hầu hết kí ức của hắn đập vào bức màn kí ức, nhấm chìm tâm trí hắn!

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công đạt đến giai đoạn chín! Chỉ còn lại một giai đoạn cuối cùng!"

Ở nơi sâu nhất của mê cung, một giọng nói lạnh như băng phát ra từ gần chiếc hộp đen, nhưng lúc này Hàn Phi đã không còn tinh lực để chú ý đến những thứ đó.

Ý thức của hắn chìm trong biển máu, vô số mảnh vụn ký ức tràn vào tâm trí, một số trong số đó thuộc về hắn, một số hắn chẳng có chút ấn tượng nào. Điều khiến hắn băn khoăn hơn cả là những người trốn thoát khỏi trại trẻ mồ côi, cũng đã mang theo một phần ký ức của hắn rồi!

"Tôi nhìn thấy rồi, anh ta chính là tôi, người có nhân cách hệ chữa trị."

Nhân cách hệ chữa trị có thể chữa trị cho tất cả các nhân cách khác, chỉ là không thể tự chữa trị hoàn toàn cho chính mình.

Những dòng ký ức lóe lên đã bảo vệ ý thức của Hàn Phi, ngoài nỗi tuyệt vọng và đau đớn, trong tâm trí hắn còn có quá nhiều cảm xúc và niềm vui, chính những điều đó đã hỗ trợ, khiến hắn luôn hy vọng và hướng về phía trước.

"Hóa ra anh ta vẫn luôn một mình ở trong biển máu…"

Hàn Phi với người trốn khỏi cô nhi viện kia không giống nhau, cho dù biển máu có hung hãn đến đâu, tốt đẹp trong ký ức của hắn vẫn luôn che chở, cho đến khi hắn thích nghi được với mọi thứ.

"Hóa ra mình sớm đã không còn cô đơn một mình…"

Nguyền rủa kéo ý chí của Hàn Phi ra ngoài, khi ý thức của hắn rời khỏi tâm trí, hắn mở mắt ra.

Trong đôi mắt toàn màu máu của hắn chìm đắm sự điên cuồng, nhưng sự điên cuồng này khác với sự cuồng loạn của tiếng cười điên cuồng, nó yên tĩnh, rực lửa và đầy kiên cường, giống như một cái nồi nung trong mùa đông lạnh giá, bắn tung tóe những giọt sắt nóng chảy trong hang động băng giá.

"Tôi nhớ ra rồi!"

Chương 690: Tôi level bao nhiêu ấy nhỉ?

Những mảnh ký ức va vào nhau trong dòng chảy màu máu, như thể một ngọn đèn thủy tinh xinh đẹp rơi xuống đất, mỗi mảnh vỡ phản chiếu hình ảnh của quá khứ, hỉ nộ ái ố tỏa ra ánh sáng khác nhau.

Hàn Phi từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, khí chất trên người đã hoàn toàn thay đổi, trong mắt hắn đã không còn sự mờ mịt, ánh mắt đó dường như là tia sáng đầu tiên xuyên qua đêm đen.

"Ở đây là điện thờ ký ức cuối cùng của Phó Sinh!"

Trong đầu hiện lên vô số hình ảnh ký ức, Hàn Phi nhìn thấy quá khứ của mình, biết rất nhiều chuyện, nhưng hắn vẫn chưa hoàn toàn hòa nhập với những ký ức đó, bây giờ hắn giống như từ góc độ của một bên thứ ba, nhìn cuộc đời của chính mình.

"Hàn Phi! Tường Vi đã giữ chân F rồi, anh mau đi đi, F muốn giết anh!" A Trùng giơ hai cánh tay đầy vết thương lên, anh ta muốn giúp Hàn Phi, nhưng khi vươn tay ra lại bị người giấy nằm trên giường trừng mắt một cái.

Chỉ là một cái nhìn thôi, anh ta đã sợ đến đứng nguyên tại chỗ, thân thể hoàn toàn đông cứng.

"Anh ta muốn giết tôi, thì tôi phải đi hay sao?"

Từ trên giường ngồi dậy, ý thức và thân thể của Hàn Phi đã phối hợp hoàn toàn, hắn nhìn chín mươi chín vết thương trên cánh tay: "Tôi đã nhớ ra rất nhiều thứ, nhưng đây mới chỉ là giai đoạn chín, còn một phần cuối cùng còn thiếu, hẳn là đã bị người trong cô nhi viện màu máu mang đi rồi, đáng tiếc là bây giờ tôi không biết anh ta đã lấy đi thứ gì."

Ôm người giấy màu máu lên, Hàn Phi không hoảng sợ chút nào, hắn lại đi về phía máy chiếu.

"Hàn Phi! Nếu còn không đi sẽ không kịp nữa đâu!" A Trùng cố chống đỡ nỗi sợ hãi với người giấy, nắm lấy tay Hàn

Phi: “Anh đã cứu tôi hai lần, ân tình này tôi vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.”

“Số lần tôi cứu anh không chỉ có hai lần.” Hàn Phi liếc nhìn tên tự ngược đãi bản thân bên cạnh, hắn cũng không biết tại sao, bản thân mình rất được những kẻ biến thái tôn trọng.

Lấy cuộn băng ghi hình ra, Hàn Phi vô cùng trịnh trọng cất vào ba lô: “Đây là món quà tuyệt vời nhất mà tôi từng nhận được, rất giống với video mà bố mẹ đã quay cho con khi còn rất nhỏ, có điều cũng may mọi người đều là quỷ, tôi hoàn toàn không phải lo lắng mình sẽ bị quê.”

“Không còn thời gian nữa rồi! Hàn Phi!” A Trùng thúc giục Hàn Phi rời đi, đúng vào lúc này, cửa chống trộm của phòng 444 bị một lực rất lớn đánh tung, nhiệt độ trong phòng đột ngột giảm xuống.

Tiếng súng, tiếng ca, tiếng kêu cứu, tiếng la hét, quỷ khóc sói gào, đủ loại âm thanh tràn vào trong nhà.

“Mọi người tránh xa cửa ra, cẩn thận kẻo bị đạn lạc bắn trúng.” Là trung tâm của sự hỗn loạn, nguồn gốc của cơn ác mộng, Hàn Phi trông vô cùng bình tĩnh, như thể đã sớm quen với mọi thứ.

Đưa tay tóm lấy con mèo xấu xí vẫn đang hút kén đen trên mặt đất, Hàn Phi kiểm tra chín đường hoa văn đen trên người của nó.

“Không hẳn là tất cả cánh bướm đều được sinh ra trong kén đen, còn có cái chết, tai họa và đại nghiệt.” Đầu ngón tay chạm vào linh hồn gãi cằm mèo, Hàn Phi nghe được giọng nói của linh hồn con mèo xấu xí: “Đừng lo, tôi sẽ trả lại tất cả những gì Phó Sinh đã làm với mọi người. Ông ta đã giết tôi chín mươi chín lần, tôi đem ông ta làm thành quỷ văn, chắc là ông ta sẽ không tức giận đâu nhỉ?”

Đi về phía cửa chống trộm, khi Hàn Phi bước ra khỏi nhà, hắn nhìn thấy Tường Vi bị Thiên Dạ khóa chặt cổ, ném vào mép lan can.

Những người chơi đã hoàn toàn chia thành hai phe, một phần nhỏ do Tường Vi đứng đầu, còn một phần khác đứng về

phía F, có điều có nhiều người chơi vẫn đang do dự, bọn họ thích ai thắng thì giúp người đó.

"Trong ấn tượng của tôi, ông vì để bảo vệ người sống, muốn hủy diệt toàn bộ thế giới tầng sâu, tại sao bây giờ lại thay đổi lập trường rồi? Đến người của mình cũng giết?" Hàn Phi nhìn "bầu bạn" trong tay: "Đúng rồi, tôi suýt chút nữa quên mất, ông vì để thực hiện mục tiêu của mình, đến ba đứa con quỷ của mình còn bỏ rơi cơ mà. Ông đã nghe thấy tiếng ca này chưa? Đứa trẻ đó vừa khóc vừa cầm chiếc hộp nhạc ông tặng, nó cho đến khi chết rồi vẫn không hiểu, tại sao người mình tôn trọng nhất lại dứt khoát từ bỏ nó như vậy?"

"Hàn Phi…" F đeo mặt nạ màu trắng đứng ở bên kia hành lang, trong mắt hiện lên vẻ đáng sợ hơn bao giờ hết.

"Tôi không biết nên gọi ông là F, hay nên gọi ông là Phó Sinh, hay gọi là quản lý tòa nhà cũ?" Hàn Phi bước về phía trước với con dao trên tay: "Trong nhiệm vụ người quản lý đầu tiên, tôi đã chết hơn 40 lần, trong lần làm nhiệm vụ người quản lý thứ hai, tôi lại chết rất rất nhiều lần, mỗi lần chết đi, linh hồn đều như bị xé vụn ra, ông có biết cảm giác đó cũng rất đau đớn không?"

"Đừng tới đây! Cẩn thận!" Tường Vi vừa hét vừa nắm lấy tay vịn cầu thang, anh ta muốn nhắc nhở điều gì đó, nhưng đã bị Thiên Dạ đá vào trong hành lang.

"Bất kể ý định ban đầu của ông có vĩ đại đến đâu, con đường mà ông lựa chọn đều là sai lầm! Bọn nhỏ trong cô nhi viện, còn có tôi, chỉ cần chúng tôi vẫn còn sống, thì đều là những bằng chứng đẫm máu!" Trong mắt Hàn Phi tràn đầy tia máu: "Đoàn tàu được gọi là tương lai đang tiến về phía trước, trên đường ray ban đầu vốn có năm người lớn bị trói buộc, trên đường ray phía bên trái có trói một đứa trẻ, trong tình huống này, ông không do dự mà chọn đổi đường ray, để đoàn tàu được gọi là tương lai kia đâm vào đứa trẻ vô tội, để vận mệnh nghiền nát tất cả mọi thứ vốn có."

Từ góc độ của người ngoài cuộc, đưa ra câu trả lời nào cũng có lý, nhưng bản thân Hàn Phi chính là đứa trẻ bị trói vào đường ray đó.

Giọng nói dần trở nên lạnh lùng, khi cánh cửa của cô nhi viện màu máu bị cánh bướm mở tung, ký ức màu máu của 31 đứa trẻ đã dung hợp với Hàn Phi, bọn họ cùng nhau hình thành nên điều cấm kỵ đó —— Đêm màu máu.

Trong số 31 đứa trẻ của đợt đầu tiên, chỉ có Hàn Phi sống sót, Tường Vi, giày trắng nhỏ, mèo lưu ly, số 4 và số 11 đều là lứa trẻ mồ côi thứ hai mà Phó Thiên mang về.

"Cảnh tượng tồi tệ nhất trong tương lai đã xuất hiện, xem ra tôi vẫn đến chậm một bước, cánh bướm cho dù lúc này bay ra khỏi kén đen thì vẫn gây rắc rối cho tôi." F có chút không thể nắm bắt được Hàn Phi, anh ta lấy con dao đen ra, đối đầu với hắn trên hành lang.

"Bất kể ở đâu, khi nào, cánh bướm đều phải chết, những gì tôi đang trải qua bây giờ hẳn là kí ức của ông, cũng là bước ngoặt của cuộc đời ông. Tôi rất biết ơn ông, đã cho tôi thấy tất cả những điều này, điện thờ chắc cũng sẽ trở thành bước ngoặt của đời tôi." Trạng thái hiện tại của Hàn Phi rất không đúng, tưởng như kí ức đã được khôi phục, nhưng hình như vẫn chưa khôi phục hoàn toàn.

"Tôi không hiểu cậu đang nói cái gì, tôi chỉ biết rõ một chuyện, tương lai mà tôi nhìn thấy không có cậu." F không mong đợi gì vào sự giúp đỡ của những người chơi khác, anh ta chưa bao giờ nghĩ rằng Hàn Phi có thể một đối một đánh bại được anh ta.

"Rất nhanh ông sẽ hiểu thôi, người lúc trước có thể dự đoán tương lai sau khi rơi vào tay tôi, ngay sau đó đã chọn cách tự sát, ông đoán xem anh ta đã nhìn thấy gì?" Hàn Phi chạy nhanh về phía trước, năm ngón tay kéo sợi dây màu đỏ, nguyền rủa lập tức bao trùm toàn thân.

"Cậu đang nói cái gì vậy?" F không nhớ đã từng xảy ra chuyện như vậy, đâm con dao đen vào lòng bàn tay, sau khi nuốt đủ máu, lưỡi dao biến thành một con ác quỷ màu đen khổng lồ.

"Có khả năng tiên đoán tương lai, còn có một con dao đồ tể có thể ăn thịt quỷ quái, ông có điều kiện trời sinh tốt như vậy,

vậy mà lại lâm vào cảnh khốn cùng như thế này à?" Giọng nói của Hàn Phi truyền ra từ trong nguyền rủa, không ngừng quấy nhiều F: "Tôi thực sự cảm thấy buồn cho ông, ông bây giờ làm gì có đủ tư cách để chiếm lấy cơ thể của tôi, tái sinh trong thân thể của tôi?"

Vung dao xuống dưới, hàng ngàn nguyền rủa dồn về phía ác quỷ màu đen, Hàn Phi chưa từng nghĩ tới sẽ trực tiếp giết chết tên ác quỷ, mục đích của hắn là tạm thời kìm chân đối thủ.

Đúng lúc ác quỷ màu đen bị nguyền rủa giữ chân, Hàn Phi đã rút ngắn khoảng cách, hắn hướng về phía con dao đồ tể gọi tên một cậu bé.

"Vương Thịnh!"

Cán dao đồ tể đột nhiên run lên khi nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, vô số linh hồn đã đáp lại hắn, tất cả những phẩm chất tốt đẹp trên thế gian đều quy tụ trên cán dao, họ như những chiến binh bò về phía trước trong đêm đen, cho dù gặp phải bao nhiêu trở ngại, nguy hiểm, khi có ánh sáng chiếu qua, vẫn sẽ lao về phía trước không chút do dự.

Tay cầm dao của F đầy máu, dưới tiếng gọi của Hàn Phi, anh ta sắp không cầm được chắc con dao nữa rồi.

"Anh hùng muốn giải cứu thế giới, nhưng lại giam cầm nhân tính tốt đẹp nhất trên thế giới này bằng đôi tay nhuốm máu, ông hãy nhìn lại bộ dạng của chính mình bây giờ đi, đây chính là bản thân mà ông muốn trở thành à?"

Lưỡi dao va vào nhau, những cái tên trong lòng Hàn Phi bắt đầu tan biến, mỗi lần bầu bạn và đồ tể va chạm, một cái tên sẽ biến mất.

Xét riêng về vật chất, "bầu bạn" mà chú hề để lại cho Hàn Phi còn thua xa con dao đồ tể trên tay F.

Tuy nhiên, ngay từ đầu Hàn Phi đã không chuẩn bị chiến đấu liều lĩnh, có một lý do lớn khiến hắn muốn giết F, chính là để đoạt dao!

Thể lực hai bên ngang nhau, kinh nghiệm chiến đấu của F cũng nhỉnh hơn một chút, nhưng anh ta lại không thể áp chế Hàn Phi, F cũng không biết vấn đề nằm ở đâu.

Những người chơi vốn đứng sau F đã sớm tản hết ra, bọn họ nhìn thấy F đánh nhau với Hàn Phi, chấn kinh đến mức không nói nên lời, kĩ năng chiến đầu và năng lực phản kháng mà hai người biểu hiện ra căn bản không phải là thứ mà những người chơi ở giai đoạn này có thể đạt được. Nếu như chỉ là sự khác biệt về thuộc tính thì thôi, chiêu thức chiến đấu của bọn họ vừa nhìn là thấy là thuộc phái thực chiến đã giết không ít người rồi.

Trong khoảng thời gian rất ngắn, hai người đều bị thương, máu me đầm đìa khắp nơi.

Hàn Phi và F trong lúc này không thể nói ai là người chiến thắng, người bị vấn đề đầu tiên là con ác quỷ màu đen bị nguyền rủa trói buộc.

Ác quỷ chỉ xuất hiện sau khi nuốt máu của F, khi F không có thời gian để cân nhắc đến nó, nó đã kéo một người chơi lại gần mình vào, suýt chút nữa gần như hút sạch máu toàn thân người chơi đó.

Ác quỷ màu đen vùng vẫy càng lúc càng quyết liệt, F cần phân tâm để kiểm tra, anh ta bất đắc dĩ lại phải rút ra một con át chủ bài khác của mình.

Một bức ảnh rơi ra khỏi túi áo khoác gió, một nữ sinh mặc đồng phục học sinh với chân tay vặn vẹo xuất hiện bên cạnh F, cô ta gần như đã hoàn toàn mất đi lý trí vì đã ăn quá nhiều quỷ quái, cứ gặp ai là sẽ tấn công người đó.

“Đây dường như là cô gái trong trường cùng ông ăn cơm mỗi ngày, cô ấy coi ông là người bạn duy nhất của mình, vậy mà ông lại biến cô ấy thành vũ khí không có ý thức của chính mình?” Hàn Phi không để cho Từ Cầm tấn công nữ sinh, hắn lấy một chọi hai: “Phó Sinh, ông bây giờ, e rằng ngay cả chính ông nhìn thấy mình cũng sẽ cảm thấy thất vọng.”

“Người mà cậu nhắc đến tôi chưa gặp, tôi chỉ đang làm chuyện đúng đắn.” Trên người F bê bết máu tươi, nhưng phần

lớn đều thuộc về Hàn Phi, sức chiến đấu của anh ta thật sự rất kinh người.

"Đúng đắn? Chỉ dựa vào thực lực level 20 còn chưa có điện thờ cho riêng mình của ông, làm thế nào để giữ vững sự đúng đắn?" Hàn Phi phát ra tiếng cười: "Trong thế giới ký ức điện thờ này có vô số ông, ông trước mắt này hẳn là người sẽ được dùng để thay thế tôi đúng không? Có điều chắc chắn ông sẽ không ngờ rằng, khi tôi level 20 đã bước vào điện thờ cuối cùng của ông rồi!"

"Có phải ông cảm thấy với thực lực hiện tại của mình, ở trong thành phố này mỗi bước đều rất khó khăn? Thế nên mới nghĩ đến việc tập hợp những người chơi lại, tích lũy sức mạnh một cách bảo thủ?"

"Tôi nói cho ông biết, từ trước đến nay tôi đều chạy trong giới hạn này suốt, không ai cho tôi thời gian, thứ tôi cần phải đối mặt chính là cục diện tồi tệ nhất mà ông đã để lại!"

"Phó Sinh, ông thực sự quá yếu rồi! Cùng một level, cho dù ông có ở ngay trong điện thờ của mình cũng không phải là đối thủ của tôi!"

Tốc độ của Hàn Phi càng ngày càng nhanh, hắn đổi "bầu bạn" sang tay trái, giải thoát cho tay phải cầm dao đang rỉ máu.

"Tôi thật sự không ngờ tới cậu ở level này lại có thể đi được tới đây, nhưng có phải cậu đã quá khinh địch rồi không?" Giọng nói của F vô cùng lạnh lùng, anh ta âm thầm ra lệnh, Thiên Dạ đang ẩn nấp trong bóng tối cầm một con dao sắc bén đâm vào trái tim Hàn Phi từ phía sau.

Bị nữ sinh lệ quỷ và F hạn chế, Hàn Phi tránh đòn thì chắc chắn sẽ trúng một nhát, nhưng nhìn dáng vẻ hiện tại của hắn, dường như không có ý định né tránh.

Nghiêng người tới trước!

Hàn Phi toàn thân đẫm máu lại rút ngắn khoảng cách lần nữa, hắn tay trái cầm bầu bạn, tay phải xòe năm ngón tay ra: "Tôi đương nhiên sẽ không coi thường ông, dù sao thì hổ phụ cũng sinh hổ tử!"

Con dao sắc bén của Thiên Dạ đã cắt xuyên qua quần áo của Hàn Phi bị một người giấy tóm gọn.

Cùng lúc đó, bàn tay đẫm máu của hắn cuối cùng cũng cầm được con dao của đồ tể trong tay F.

“Tái sinh!”

Lưỡi dao chói lọi chiếu sáng màn đêm lập tức xuyên thẳng vào cơ thể của ác quỷ, những cánh tay từ cán dao phóng ra, bọn họ và Hàn Phi cùng nắm chặt con dao đó.

Chương 691: Sự kiện linh dị toàn thành phố

Khi máu của Hàn Phi nhỏ xuống cán dao, tất cả các linh hồn bị giam cầm và nô dịch đều gầm lên!

Những cánh tay cùng với Hàn Phi nắm chặt dao tái sinh, lưỡi dao hóa thành từ nhân tính trực tiếp xuyên vào trong cơ thể của ác quỷ.

Ác mộng trôi đi, nguyền rủa ập đến, Hàn Phi giống như ác quỷ đáng sợ nhất trong đêm đen nhưng trong tay hắn lại nắm ngọn đèn sáng nhất cả thành phố.

Phần vai bị nữ sinh làm bị thương, lồng ngực bị Phó Sinh đánh mạnh, nhưng Hàn Phi không hề quan tâm đến những vết thương đó, lần này bất luận thế nào hắn cũng sẽ không buông con dao này ra nữa.

"Ông cho rằng mình xứng đáng dùng con dao này à?" Đôi mắt đỏ hoe của Hàn Phi và con ngươi dưới lớp mặt nạ của F nhìn nhau, chủ nhân hai thời đại của hộp đen đang nhìn nhau.

Tiếng hét biến thành tiếng gầm rú trong dao tái sinh, khi Hàn Phi nắm chặt con dao đó, tất cả những người đi cùng hắn dường như đã tìm thấy ý nghĩa tồn tại của mình, để giữ lại ngọn đuốc cuối cùng trong đêm lạnh giá, để thuyết phục những người đã quen với bóng tối tin vào ánh sáng, để cùng tất cả linh hồn rời khỏi thế giới tầng sâu, để bọn họ có thể nhìn thấy một ngày mai trong tương lai chưa từng xuất hiện.

Con dao này chắc chắn không phải là con dao đen dùng để giam cầm ác quỷ, nó là con dao mà ngay cả F cũng muốn sở hữu, là con dao thuộc về Hàn Phi!

Cũng giống như ở nhà máy sản xuất máu thịt ở ngõ Súc Sinh vậy, Hàn Phi cầm dao đồ tể đứng với tất cả linh hồn đẹp đẽ nhất của nhân tính, bọn họ không hề sợ hãi, cho dù có thịt nát xương tan, vẫn tiến về phía trước.

Nhân tính không hề sắc bén, nhưng bọn họ sẵn sàng trở thành lưỡi dao của Hàn Phi, đập tan mọi đêm tối để giành lấy hy vọng cuối cùng.

Những đôi tay cầm cán dao chém lên phía trên, trong tiếng gầm rú của tất cả những người đồng hành, ánh sáng rực lửa của con dao đâm ra từ bụng con ác quỷ màu đen, cắt eo nó làm đôi!

Bàn tay cầm cán dao của Phó Sinh hoàn toàn không thể ngăn được những linh hồn đó, dao đồ tể đã hoàn toàn mất kiểm soát.

Sau khi chém được ác quỷ, dao đồ tể hướng xuống dưới, F biết mình không thể lấy lại được tái sinh, anh ta quyết định dứt khoát, buông tay cầm dao, để mình dung hòa vào với ác quỷ màu đen kia.

Lưỡi dao chói lọi cắt xuyên qua mặt nạ của F, dừng lại trên cổ nữ sinh lệ quỷ dưới sự điều khiển của Hàn Phi, chết chín mươi chín lần, Hàn Phi điên cuồng phẫn nộ, nhưng vẫn không ra tay với lệ quỷ đó.

Hắn không phải là một kẻ khát máu, con dao của hắn cũng như vậy.

“Cô gái này yêu ông như vậy, vậy mà ông lại khiến cô ấy trở nên như thế này? Xem ra thứ mà tôi thay đổi trong ký ức điện thờ lần trước chỉ là hư ảo, đây mới là hiện thực lạnh lùng.” Hàn Phi hít sâu một hơi: “Tôi biết những chuyện mà ông đã từng gặp phải, cũng có thể đoán được tại sao ông lại trở nên như thế này, bây giờ tôi cũng đã hiểu mình nên làm gì rồi.”

Lưỡi dao nâng lên, nhắm thẳng vào F.

“Ông đại diện cho quá khứ, giống như việc tôi có làm gì trong thế giới điện thờ cũng đều không thể thay đổi được tính cách của ông, ký ức khủng khiếp tồi tệ đó nên được mai táng rồi. Tương lai hãy cho tôi đi, tôi không dám hứa sẽ làm được điều tốt nhất, nhưng hẳn là sẽ mạnh hơn ông.”

F dung nhập với ác quỷ, dừng ở cách đó không xa, xương cốt anh ta phát ra tiếng kêu giòn tan, cơ thể không ngừng biến

dạng, nhưng anh ta dường như không hề cảm thấy đau đớn.

F im lặng nhìn Hàn Phi cho đến khi chiếc mặt nạ trắng trên mặt vỡ tan.

Dưới lớp mặt nạ là một khuôn mặt tuấn tú u ám, làn da trắng bệch có chút gì đó không bình thường, có vẻ như là do dùng thuốc lâu ngày, nên sắc mặt rất xấu.

"Đây có phải là bộ dạng khi ông trạc tuổi với tôi không?" Đây là lần đầu tiên Hàn Phi nhìn thấy Phó Sinh như thế này, khuôn mặt ẩn dưới lớp mặt nạ còn rất trẻ, cũng khoảng ở độ tuổi hai mươi: "Thật ra tôi rất không hiểu, cô gái này ngày đêm ở bên ông, khi ông bị những người trong trường học bắt nạt hành hạ, chính là cô ấy đã ở bên cạnh ông vô điều kiện, nghĩ đến ông, tại sao bây giờ ông lại nỡ lòng nào biến cô ấy thành ra như thế này? Ông không biết… Cô ấy thích ông hay sao?"

Mặt nạ màu trắng rơi xuống đất, biến thành toàn mảnh vỡ.

"Nếu không phong tỏa hoàn toàn thế giới tầng sâu, toàn bộ thành phố sẽ bị đồng hóa, tôi đã nhìn thấy tương lai." F để cho ác quỷ ăn sạch cơ thể của mình, cho tới bây giờ giọng nói của anh ta vẫn rất bình tĩnh: "Nhân gian biến thành quỷ vực, linh dị sẽ thường xuyên xảy ra, thời gian của ban ngày sẽ càng ngày càng ngắn, đêm tối sẽ càng ngày càng dài hơn, tất cả mọi người sẽ phát điên trong cơn hoảng sợ, cái chết sẽ trở thành chuyện bình thường."

"Bởi vì như vậy, mà ông đã chọn con đường hủy diệt hoàn toàn thế giới tầng sâu?"

"Tôi sẽ trở thành người quản lý mới của công viên vui chơi, sau khi hoàn thành việc ngăn chặn hoàn toàn một mình tiến vào thế giới bên kia, do một mình tôi phá hủy thế giới tầng sâu." F trẻ tuổi giống như một bác sĩ thực tập sức khỏe không được tốt, anh ta tràn đầy nhiệt huyết, muốn độ tất cả mọi người.

"Hèn gì trên thế giới này không có ai nhớ tới ông, ông đã tự phong ấn mình vào trong thế giới tầng sâu rồi."

“Đúng vậy, đây chính là những gì tôi muốn làm.” Cơ thể của F đã bị ác quỷ ăn mất một nửa, nhưng anh ta vẫn có thể duy trì được lý trí, đây dường như chính là con bài tẩy mà anh ta đã chuẩn bị sẵn: “Lúc trước cậu đã hỏi tôi câu hỏi về chiếc xe lửa, nhưng cậu đã nhầm một điều. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ hy sinh ai, vì chính bản thân tôi cũng đang đứng trên đường ray. Tôi không phải là người lái tàu, tôi không thể lay chuyển vận mệnh! Lựa chọn mà tôi cần phải đưa ra là đi cứu vô số người bị trói trên đường ray bên trái, hay là đi cứu các người và chính tôi trên đường ray bên phải!”

Ác quỷ gặm nhấm trái tim của F, khuôn mặt của nó dần trở nên giống hệt F.

“Rất nhanh cậu sẽ nhìn thấy, dưới nghi thức của Mộng, thế giới tầng sâu sẽ trùng khớp với thành phố này. Nếu như sau khi xem xong những sự kiện bi thảm đó cậu vẫn kiên quyết với lựa chọn của mình, vậy thì tôi không có gì để nói nữa.”

“Tôi hiểu rồi, ông muốn dùng phương pháp này, để cho tôi thấy hậu quả của việc không phong tỏa thế giới tầng sâu đúng không?” Lập trường của Hàn Phi khác với Phó Sinh, hắn đồng thời mở ra cả hai mặt của hộp đen, giết chết và chuộc tội tồn tại cùng nhau, một người như vậy có khả năng sẽ mở ra một con đường mới, để tuyệt vọng lắng đọng tràn ngập vào nhân gian.

“Đừng đem tương lai của tất cả mọi người ra đánh cược, thế giới tầng sâu và thế giới hiện thực đã được định sẵn sẽ phải hủy diệt một trong hai, ngay cả thần linh của không thể nhắc đến cũng không thể chiến đấu chống lại cả hai thế giới cùng một lúc.” Ác quỷ màu đen dọc theo cổ F lên trên, khi nó hoàn toàn ăn mất F, F đưa tay ấn chặt trái tim mình, con ác quỷ dường như cảm nhận được điều gì đó, xâm nhập vào cơ thể của F một cách rất bất đắc dĩ.

Sau khi anh ta để lại lời cảnh cáo cuối cùng, nhìn chằm chằm Hàn Phi rất lâu rồi rút lui.

Dùng thân mình để nuôi dưỡng ác quỷ là hạ sách bất đắc dĩ, hậu hoạn khó lường, anh ta buộc phải nhanh chóng rời đi.

Anh ta bây giờ không phải là đối thủ của Hàn Phi và Từ Cầm sau khi sở hữu con dao đồ tể, anh ta cũng đã biết con dao đồ tể đó đáng sợ như thế nào trong tay hắn.

Nữ sinh lệ quỷ nhìn thấy Phó Sinh rời đi, trong nháy mắt liền biến mất, bao gồm cả một bộ phận người chơi trong đó có Thiên Dạ, cũng kiên quyết theo F đi.

Có thể nhìn ra F vẫn có chút mị lực nhân cách, ít nhất trong một khoảng thời gian ngắn đã có được sự chấp nhận chân thành của một bộ phận nhỏ người chơi.

Kế hoạch săn lùng Hàn Phi của người chơi đã thất bại hoàn toàn, F vốn muốn giết chết hắn khi hắn đạt đến giai đoạn 8, nhưng vẫn là muộn một bước.

"Chúng ta có cần đuổi theo không?" Tường Vi từ dưới đất bật dậy thở hổn hển: "Cuối cùng tên đó có phải là người chơi không? Sao tôi không có chút ấn tượng nào về khuôn mặt của anh ta."

"Thôi bỏ đi." Sau khi Hàn Phi nói xong, nguyền rủa trên khắp cơ thể cũng giảm bớt, hắn ôm người giấy màu máu trong tay, cẩn thận kiểm tra cơ thể đối phương.

Đôi mắt của người giấy càng ngày càng có nhiều vết nứt, sức mạnh của Từ Cầm không thể dùng trong thời gian dài, cô đã cùng Hàn Phi chết chín mươi chín lần, bây giờ chỉ còn lại nguyền rủa, nếu như tiêu hao hết sức mạnh của những nguyền rủa này, vậy thì cô rất có khả năng sẽ biến mất.

Thực ra Hàn Phi và F đều là đang cố gắng mạnh mẽ thôi, bọn họ đều rất kiêng dè lẫn nhau.

"Tôi đã đoạt lại thứ mình muốn, tiếp theo chúng ta sẽ từ từ chiếm thế chủ động." Hàn Phi liếc nhìn cư xá hỗn loạn, ác mộng đã lan tràn, hắn cũng không biết phải giải quyết thế nào, mọi chuyện chỉ có thể chờ đến khi trời sáng.

Trở lại phòng 444, Hàn Phi kiểm tra thương tích của mọi người một lượt: "Những ác quỷ không chịu kiểm soát của công viên vui chơi có thể cung cấp cho Từ Cầm chút ít hận ý, giúp cô ấy phục hồi; nghi thức tái sinh của Mộng sẽ gieo kén

đen vào trong cơ thể người sống, thứ gì đó trong kén có thể để con mèo đó hấp thụ."

Hàn Phi tóm gáy con mèo lên, cẩn thận quan sát chín đường hoa văn màu đen trên người nó, hoa văn đó cơ bản giống với hoa văn trên người Đại Nghiệt: "Tại sao quỷ văn của mình lại biến thành một con mèo?"

"Hàn Phi, những người ở dưới tầng có cần cứu giúp không?" Tường Vi không chắc chắn lắm nói: "Một phần tư lực lượng cảnh sát của thành phố đều đang ở đây, nếu như bọn họ xảy ra chuyện, e rằng chúng ta không thể đối phó được với đại loạn của ngày mai."

"Đại loạn của ngày mai?" Hàn Phi quay đầu nhìn Tường Vi.

"F thấy trước tương lai, trong công viên vui chơi có người muốn phong tỏa hoàn toàn thế giới tầng sâu, những con quỷ của thế giới tầng sâu cũng bắt đầu những phản công cuối cùng, đêm nay chính là bước ngoặt." Địa vị của Tường Vi trong số những người chơi chỉ đứng sau F, anh ta cũng biết rất nhiều bí mật từ F.

"Mọi người cũng biết rồi, tôi với cảnh sát vẫn luôn có quan hệ rất tốt, nên việc tôi đi cứu bọn họ không phải là chuyện đương nhiên hay sao?" Hàn Phi cầm dao tái sinh bước xuống tầng, những người chơi khác cũng đi cùng hắn.

Hàn Phi đích thân bước vào cơn ác mộng của từng nạn nhân một, hắn với tư cách là người khởi xướng và là nguồn gốc của những cơn ác mộng, nhưng lại hành động như một vị cứu tinh, kéo những người kia ra khỏi đó.

Có thể vẫn có rất nhiều người cảm thấy hắn là tội phạm bị truy nã, nhưng trong tim của những người cảnh sát được hắn cứu, ít nhiều cũng sẽ có chút nghi ngờ.

"Hàn Phi! Tôi ở đây!" Tiểu Giả đang nấp dưới gầm xe vẫy tay ra hiệu với Hàn Phi: "Tôi dựa vào kỹ năng lái xe của mình đã giữ chân cảnh sát, nhưng ai mà biết chiếc taxi này lại sẽ quay đầu đi tìm anh vào ban đêm chứ, tôi có thuyết phục nó

thế nào cũng chẳng ích gì! Nên đây không phải là tôi dẫn cảnh sát đến đây đâu nhé!”

“Vất vả rồi.”

Hàn Phi kéo Tiểu Giả ra khỏi gầm xe taxi, bọn họ ngoài việc cố gắng biểu hiện trước mặt cảnh sát ra, cũng không quên giết những quỷ quái ẩn nấp trong cư xá tập thể công viên vui chơi, thành phố này sắp đại loạn rồi, bọn họ buộc phải nhanh chóng nâng cao thực lực.

“Không biết thành phố sẽ trông như thế nào sau khi trời sáng, để người như Phó Sinh lại lựa chọn phá hủy thế giới tầng sâu…”

Khi Hàn Phi đang suy nghĩ về vấn đề này, bất thường đã xuất hiện ở mọi ngóc ngách trong thành phố.

……

“Chồng à, sao đã bảy giờ sáng rồi mà trời vẫn chưa sáng? Hình như dự báo thời tiết nói hôm nay trời sẽ mưa.” Một người phụ nữ trở mình trên giường, cô đột nhiên phát hiện chồng mình không có trong phòng ngủ, cái cũi sơ sinh bên cạnh cũng trống không: “Người đâu rồi?”

Kéo cơ thể khó chịu của mình ra khỏi giường, người phụ nữ đẩy cửa phòng ngủ nhìn ra ngoài.

Bộ đồng phục nhân viên công viên mà chồng cô thay ra vứt trên ghế sô pha, cô mơ hồ nghe thấy tiếng khóc của em bé.

“Chồng ơi? Anh đang ở đâu?”

Đi theo tiếng khóc, người phụ nữ từ từ mở cửa phòng tắm, cô nhìn thấy chồng mình mặc bộ đồng phục công viên mới tinh, quay lưng về phía cô, đang ngồi xổm trong bồn tắm.

“Anh đang làm gì đấy?”

“Sắp bị quỷ ám rồi, quỷ có thể xuất hiện ở bất cứ đâu, ở đâu cũng không an toàn! Chúng ta cũng phải sớm có sự chuẩn bị mới được!” Giọng người chồng xen lẫn tiếng khóc của em bé.

“Vậy chúng ta có cần mua một số vật dụng gì không?”

“Không, không, không, anh nghe nói trẻ sơ sinh có thể nhìn thấy những thứ mà người lớn không thể…” Người chồng quay người lại, trong hốc mắt đang chảy máu của anh ta có đặt hai con mắt nhỏ hơn một cỡ: “Nhà của chúng ta tạm thời an toàn.”

Tiếng hét vang lên, một nam sinh đi qua bên ngoài chung cư liếc nhìn lên tầng: “Bạo lực gia đình à? Có nên báo cảnh sát không?”

Khi cậu đang lưỡng lự, thì bất ngờ nhìn thấy bạn cùng bàn của mình đang lén lút chạy ra từ một con ngõ nhỏ, ném thứ gì đó vào thùng rác.

“Anh Cẩu, sáng sớm đã chạy đến đây rồi? Em nhớ nhà anh ở phía bắc mà?” Nam sinh vẫy tay về phía đối phương: “Trời sắp mưa rồi, có muốn che ô cùng em đi học không?”

“Mày là bạn thân nhất của tao, tao sẽ nói nhỏ cho mày một chuyện tốt, mày đừng nói với ai nhé.” Nam sinh được gọi là anh Cẩu bí ẩn nói: “Tối qua hoa khôi lớp chúng ta nói rằng con chó của nó thật phiền phức, luôn thích liếm tay và mặt nó vào ban đêm.”

“Vậy thì sao?”

“Hahahaha.” Anh Cẩu cười chạy vào trong con ngõ, chiếc quần của cậu ta dường như bị dính vết máu.

Nam sinh có chút tò mò, cậu đi tới thùng rác, mở cái túi rác màu đen mà bạn cùng bàn vừa vứt, bên trong là một con chó bị tách rời.

“Thật kinh tởm!”

Cảm thấy có chút buồn nôn, nam sinh vội vàng tránh xa khỏi thùng rác: “Sao sáng nay cảm thấy mọi người ai cũng đều rất kì lạ, mẹ thì mới sáng sớm đã nấu canh thịt, mình hỏi mẹ có cần đánh thức bố dậy không, mẹ cứ khăng khăng nói bố đã đến rồi. Bây giờ bạn cùng bàn thì bắt đầu giết chó, thế giới này có phải xảy ra chuyện rồi không?”

Nam sinh không hiểu, đang định rời khỏi đây để đi học thì mưa hoa bay lả tả trên bầu trời.

Mở ô ra, nam sinh còn chưa tiến lên vài bước đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông cao gầy cầm ô màu đỏ đi tới trước mặt, mép ô che khuất khuôn mặt của người đàn ông.

"Xin lỗi, đã không cẩn thận va phải anh." Nam sinh nhanh chân đi qua người đàn ông cao gầy: "Người đàn ông này đứng trước mặt mình lúc nào vậy nhỉ?"

Vì tò mò, nam sinh liếc nhìn phía dưới ô của đối phương một cái, cậu điều chỉnh góc độ, khi nhìn thấy khuôn mặt của đối phương, não liền đông cứng trong giây lát.

Người đàn ông với chiếc ô đỏ, trên mặt trống rỗng không có gì hết!

Tim đập loạn xạ, nam sinh tăng tốc, nhưng dù có chạy nhanh đến đâu thì người đàn ông cầm ô đỏ cũng sẽ xuất hiện xung quanh cậu.

"Đây là cái gì? Sao nó lại đi theo mình vậy?!"

Không biết đã chạy bao lâu, nam sinh cuối cùng cũng thoát khỏi anh ta, cậu cầm ô cẩn thận nhìn xung quanh, người đàn ông cầm ô đỏ thực sự đã biến mất.

Trái tim treo lủng lẳng lại chui vào trong ngực, nam sinh đang định hít một hơi thì đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó đang nhỏ giọt trên đầu.

"Mình không phải đang che ô hay sao?"

Chậm rãi ngẩng đầu lên, trong chiếc ô của mình có một khuôn mặt của người đàn ông với thất khiếu đang chảy máu.

"Cậu nhìn thấy tôi rồi sao?"

Chương 692: Một ngày bình dị của người bình thường

Nam sinh nhìn khuôn mặt người dưới ô, máu chảy ròng ròng từ hốc mắt người đàn ông xuống trán cậu, nhãn cầu vỡ vụn cũng trượt xuống bên dưới.

"Người đàn ông cầm ô đỏ… khuôn mặt của anh ta đang ở dưới ô của mình?"

Cậu học sinh hét lên một tiếng, ném chiếc ô xuống đất.

Mưa làm ướt tóc cậu, cảm giác ướt át nhớp nháp đó khiến cậu nhớ đến cảm giác máu chảy trên tóc lúc nãy.

Cậu đưa tay ra vò đầu bứt tóc mình, nhưng đầu ngón tay lại càng ngày càng dính: "Chuyện gì vậy? Tại sao nước mưa lại là màu đỏ?"

Chiếc ô vừa bị ném xuống đất bị gió lung lay, nam sinh nhìn xuống dưới ô, khuôn mặt người với thất khiếu chảy máu đã biến mất.

"Không đúng, nó đã chạy đi đâu rồi?"

Tái đi vì hoảng sợ, nam sinh vô cùng bất an nhìn xung quanh, người đàn ông cầm ô đỏ đang đứng ở đối diện con đường, quái vật đó vẫn chưa rời đi!

"Mặt anh ta đã không còn ở dưới ô của mình nữa, tại sao anh ta vẫn đi theo mình?"

Nước máu chảy dọc hai bên thái dương, cảm giác nhớp nháp rất khó chịu, đầu nam sinh như được quấn một lớp keo dính rất nhanh đông, cậu cảm thấy vừa đau vừa ngứa, không ngừng dùng hai tay gãi lên đỉnh đầu.

Cậu càng gãi, đỉnh đầu càng ngứa, máu chảy ra cũng càng nhiều!

"Không phải chứ……"

Đầu tóc sạch sẽ không biết từ khi nào trở nên lồi lõm gồ ghề, bên dưới tóc hình như mọc ra một khuôn mặt người.

“Ah!”

Nam sinh nhìn hai tay dính đầy máu tươi và vụn tóc, chạy về phía trước như điên.

Rõ ràng là trời đang mưa, mà tầm mắt của nam sinh lại bị bao phủ bởi máu đỏ tươi, cậu không ngừng phát ra tiếng kêu quái dị, và trên phố cũng càng ngày càng có nhiều người giống như cậu!

Chịu đựng cơn đau từ trên đỉnh đầu truyền đến, nam sinh vội vàng chạy vào một cửa hàng nhỏ bên cạnh, tầng 1 bán văn phòng phẩm và đồ ăn vặt, tầng 2 là nơi ở của chủ cửa hàng.

“Có người không! Giúp tôi với!”

Nam sinh hận không thể xé rách da đầu mình ra, cậu thực sự không thể chịu nổi nữa, cầm lấy kéo trên quầy, đưa mặt đến trước chiếc gương.

Cầm cây kéo sắc bén cắt phăng mái tóc ướt đẫm máu của mình, động tác của nam sinh ngày càng hung bạo, biểu cảm ngày càng gớm ghiếc.

“Cút ra mau! Cút ra khỏi đầu tôi ngay!”

Cây kéo cắt qua lớp da, đau đớn và ngứa ngáy thay phiên nhau giày vò, khiến cậu mất đi lý trí, trong miệng phát ra tiếng gầm, cậu đâm mạnh cây kéo vào đỉnh đầu: “Chết đi! Chết đi! Chết đi!”

Nghe thấy tiếng gào thét của nam sinh, chủ cửa hàng từ trên tầng 2 đi xuống: “Ai ở đó?”

Đến gần góc tường, chủ cửa hàng nhìn thấy nam sinh ngồi xổm sau kệ hàng, trên người mặc bộ quần áo dính máu với một chiếc kéo cắm trên đầu.

Cảnh tượng này khiến chủ cửa hàng kinh hãi: “Bạn, bạn học, đầu của cậu…”

“Đầu của tôi? Đầu của tôi ở đâu? Tôi không sờ thấy nữa. Tôi cảm thấy rất ngứa! Rất đau! Khuôn mặt đó muốn chui vào

trong cơ thể của tôi!" Nam sinh quay đầu lại, thất khiếu của cậu đang chảy máu, ngũ quan sai lệch, trong tròng mắt làm thành một mảng máu bẩn.

Hai tay run run đưa tới chỗ chủ cửa hàng, nam sinh nhanh chóng bò trên mặt đất: "Anh có nhìn thấy đầu của tôi không? Trên đầu của tôi có phải có thứ gì không? Lấy nó ra, dùng dao đào nó ra!"

Chủ cửa hàng liên tục lùi lại phía sau, lấy điện thoại di động ra gọi cảnh sát nhưng máy bận, anh ta không dám lại gần nam sinh: "Cậu, cậu đợi ở đây! Tôi sẽ gọi người đến giúp cậu!"

Ông chủ chạy về phía cửa của cửa hàng, chưa kịp đến gần thì đã thấy trước cửa xuất hiện một người đàn ông cầm ô đỏ.

"Đứa trẻ đó có vẻ không ổn, anh có thể…"

Mới nói được một nửa, ông chủ nhận ra có gì đó không đúng, người đàn ông đang cầm ô đỏ đó hình như không có mặt!

Hai chân run lẩy bẩy, ông chủ lập tức quay trở lại tầng 2, anh ta không quan tâm đến điều gì nữa, khóa trái cửa tầng 2 lại.

"Hôm nay làm sao vậy? Hình như khắp nơi đều có tiếng la hét?" Vuốt điện thoại, màn hình nền điện thoại của ông chủ là ảnh của vợ anh ta, đối phương hình như đang mang thai mấy tháng.

Trong lòng lo lắng trùng trùng, ông chủ nhanh chóng gọi điện cho vợ.

Sau hơn mười giây, người vợ mới kết nối, ông chủ cửa hàng lo lắng nói: "Tiểu Vân, em đi khóa hết các cửa lại ngay lập tức, hôm nay trong thành phố có gì đó rất không ổn! Em còn đang mang thai nữa, tuyệt đối đừng chạy lung tung!"

"Ừm, em biết rồi, anh cũng phải cẩn thận một chút." Giọng nói dịu dàng của người vợ vang lên từ trong điện thoại.

Biết vợ không sao, ông chủ cửa hàng cũng thở phào nhẹ nhõm: "Bây giờ anh sẽ tìm cách về ngay, đợi anh nhé!"

“Anh vẫn luôn trông cửa hàng, thật sự đã vất vả rồi.” Người vợ như nhớ ra điều gì đó: “Đúng rồi, em vẫn còn có một tin vui khác muốn nói với anh.”

“Tin gì?”

“Không phải lúc nào anh cũng muốn có con trai hay sao? Sáng nay em đã giúp anh kiểm tra rồi, quả thật là con trai đó.” Giọng nói dịu dàng của người vợ trở nên khàn khàn, tiếng cười càng lúc càng kinh khủng.

Cúp điện thoại, ông chủ cửa hàng ngây ra, anh ta không dám nghĩ đến những lời người vợ nói.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, cánh cửa khóa chặt trên tầng hai đột nhiên bị đâm sầm vào, máu màu đỏ tươi thấm vào nhà theo khe cửa.

“Không thể ở lại đây nữa rồi! Cái gã cầm ô sớm muộn gì cũng sẽ tới!” Điều quan trọng nhất mà ông chủ cửa hàng muốn làm bây giờ là về nhà, để xem người vợ đang mang thai của mình.

Anh ta chạy đến cửa sổ tầng hai, vừa mở rèm ra thì thấy người hàng xóm ở bên kia ngõ, luống cuống đặt một thứ gì đó dưới người.

“Ở đây không an toàn! Mau rời đi ngay!” Ông chủ cửa hàng hét vào mặt người hàng xóm, sắc mặt của người hàng xóm càng kỳ lạ hơn.

“Tôi biết rồi, tôi đã nhìn thấy rồi.”

“Sao anh lại nhìn thấy vậy?” Ông chủ cửa hàng mở cửa sổ, cố gắng tìm cách trèo xuống.

“Dùng mắt chứ sao.” Kính mắt từ trên ghế rơi xuống, người hàng xóm ló đầu ra ngoài cửa sổ, cổ anh ta đang dần dần dài ra, rất nhanh đã từ cửa sổ nhà anh ta vươn đến nhà ông chủ cửa hàng: “Thật đáng tiếc tối hôm qua anh đã khóa cửa sổ.”

Nhìn mặt người hàng xóm, ông chủ cửa hàng không còn dám chần chừ nữa, anh ta nhảy từ cửa sổ tầng hai xuống.

Một cái chân truyền đến tiếng xương trật khớp, anh ta lê cái chân bị thương tập tễnh chạy ra khỏi ngõ.

Giọng nói của người hàng xóm vang lên sau lưng, ông chủ cửa hàng đau đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng không dám dừng lại.

"Cứu mạng! Cứu mạng!"

Ông chủ cửa hàng cố hết sức đi về phía trước, cặp đôi trẻ kinh doanh cửa hàng điện thoại di động bên cạnh vừa hay ngả vào nhau đi vào trong ngõ.

"A Muội! Tiểu Thành! Mau đến giúp tôi! Con ngõ này bị quỷ ám rồi!"

Ông chủ cửa hàng nhận ra cặp đôi trẻ, liền tri hô lớn tiếng nhưng khi tiến lại gần thì phát hiện đôi nam nữ có điều gì đó bất thường.

Bạn trai Tiểu Thành ôm chặt eo bạn gái, các cơ trên mặt co giật không thể kiểm soát.

Bạn gái A Muội hơi cúi đầu xuống, gương mặt trang điểm rất dày rất xấu.

"A Muội, trang điểm trên mặt em là thế nào vậy?" Ông chủ cửa hàng cảnh giác dừng lại: "Là người khác trang điểm cho em à?"

Thấy ông chủ đã nhìn ra, một đường gân xanh nổi lên trên mặt Tiểu Thành: "Là tôi trang điểm cho cô ấy, tôi cũng không ngờ, mới chưa được bao lâu, những đốm xác chết đã phủ kín cả khuôn mặt!"

Bàn tay giấu ở phía sau chậm rãi duỗi ra, Tiểu Thành càng lúc càng cười to, trong tay cầm một con dao dính đầy mảnh vụn: "Không sao, lần này tôi sẽ trang điểm cẩn thận cho anh!"

Cầm dao lao tới, khuôn mặt của Tiểu Thành đầy điên cuồng.

Ông chủ cửa hàng muốn chạy thoát, nhưng vết thương ở chân đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến anh ta.

Miệng bị bịt chặt, máu chảy ra, anh ta đá lung tung vào Tiểu Thành, dùng sức lực cuối cùng lật úp thùng rác bên cạnh.

Đủ thứ rác rưởi vương vãi khắp nơi, trong đó có một chai coca rơi từ thùng rác xuống, lăn ra ngoài ngõ, va vào một đôi giày thể thao.

Chủ nhân của đôi giày có mái tóc nhuộm vàng, cậu ta đeo tai nghe, miệng đang đọc tiếng Anh theo giọng nói trong tai nghe.

Liếc nhìn chai coca, học sinh tóc vàng hơi khó hiểu, cậu quay lại nhìn con ngõ bên cạnh.

Rác thải vương vãi khắp nơi, cứ như thể có ai đó đã đánh nhau ở đó.

"Trước đây mình cũng đã từng ra vào các con ngõ, cảm thấy đánh nhau rất ngầu, cho đến khi gặp phải ác quỷ đó." Học sinh tóc vàng rùng mình một cái, cậu nhớ lại những gì mình đã trải qua, bố của học sinh cùng trường vì để dụ những kẻ xấu ở Hạ Thành ra, đã lấy cậu ra làm mồi nhử, cố tình dụ các thành viên băng đảng cướp cậu, còn giả quỷ để hù dọa, dùng đủ mọi thủ đoạn đe dọa cậu.

"Không được! Mình nhất định phải vượt qua kỳ thi, cho dù có học lại mười năm, cũng phải hoàn thành thỏa thuận với bố của Phó Sinh! Chết tiệt, mình phải vượt hẳn mọi người, không bao giờ trở lại thành phố này nữa!"

Vặn to tai nghe, tóc vàng chuyên tâm luyện nói ngoại ngữ, cậu ta từng không chút hứng thú gì với việc học, giờ để thi đậu, mặc cho gia đình can ngăn, ngày nào cũng học ngày học đêm, hoàn toàn bị mê hoặc.

Nói thẳng ra là, gia đình cậu ta đều rất lo lắng, để tránh làm tổn thương lòng tự trọng của cậu, đều lén mời một bác sĩ tâm lý về đóng giả làm gia sư.

"Nỗ lực! Phấn đấu! Chăm chỉ sẽ được đền đáp!"

Sau khi động viên tinh thần cho mình xong, tóc vàng cúi đầu đi về phía trước, cậu muốn dùng toàn bộ thời gian rời rạc để học tập, hoàn toàn đắm chìm trong đại dương tri thức.

Đèn giao thông ở ngã tư đổi màu, tóc vàng dừng lại, cậu đang sửa phát âm theo giọng nói trong tai nghe, nhưng bên tai đột nhiên vang lên tiếng khóc của trẻ con.

"Tại sao lại có người đang khóc?" Nhìn xung quanh, tóc vàng phát hiện hôm nay trên đường rất ít người, hơn nữa đã hơn bảy giờ rồi, trời còn chưa sáng: "Mình đã nhìn nhầm thời gian hay sao?"

Tiếng khóc càng ngày càng rõ ràng, tóc vàng cẩn thận lắng nghe hồi lâu đột nhiên nhận ra, âm thanh đó không phải phát ra từ xung quanh, mà là từ tai nghe của mình.

Cậu nhanh chóng tháo tai nghe ra, tiếng la hét, tiếng kêu cứu và tiếng khóc truyền tới từ bốn phương tám hướng, tóc vàng sững sờ đứng ở ngã tư.

Dần dần, tiếng khóc của đứa trẻ ban đầu chỉ có trong tai nghe, trực tiếp vang lên ở phía sau đầu cậu.

Tóc vàng vặn vẹo cổ, nhìn về phía cửa kính cửa hàng bên cạnh, có một đứa trẻ dị dạng đang nằm sau lưng cậu, hai tay nhỏ bé đang nắm lấy tai nghe của cậu.

"Không phải mình đã cõng nó đi suốt cả quãng đường đấy chứ?"

Đứa trẻ cũng biết rằng mình đã bị nhìn thấy, nó thả chiếc tai nghe ra, giơ hai tay lên và dùng những ngón tay sắc nhọn chọc về phía hai tai tóc vàng.

Tóc vàng hoàn toàn bị sợ ngây ngốc đứng tại chỗ, nội tâm cậu hoàn toàn bị sợ hãi chi phối.

"Cẩn thận!"

Một khuôn mặt quỷ máu thịt mơ hồ lặng lẽ xuất hiện, tóc vàng bị người ta đẩy ngã xuống đất, tiểu quỷ bám sau lưng cậu bị một nữ quỷ trung niên nghiền nát hấp thu.

Ngồi dưới đất, tóc vàng còn chưa kịp định hình tình huống, cánh tay đã bị một người phụ nữ cầm điện thoại di động túm lấy: "Đi theo tôi!"

“Tôi không! Chị nhất định cũng là quỷ! Chị kéo tôi đến nơi không có người, sau đó…” Tóc vàng chưa kịp nói xong đã thấy nữ quỷ trung niên lao về phía mình, khiến cậu ta sợ đến mức lăn bò đi theo người phụ nữ trẻ, chạy về phía một con đường nhỏ bên cạnh.

Mười phút sau, tóc vàng vẫn còn đang bàng hoàng, trốn trong nhà kho của một cửa hàng tiện lợi, người phụ nữ đã cứu cậu cũng ở bên cạnh.

“Cảm ơn chị.” Tóc vàng thở hổn hển, lúc này cậu đến nói cũng không dám lớn tiếng: “Bên ngoài rút cuộc có chuyện gì vậy? Mọi người đều như bị điên rồi!”

“Cậu phải học cách làm quen với nó, hôm nay có thể là một ngày bình dị nhất trong cuộc sống tương lai của cậu.” Tiểu Vưu cầm chiếc điện thoại di động dính máu treo trên cổ, mẹ cô luôn ở bên cạnh cô: “Tôi tên là Vưu Y, bà ấy là mẹ tôi, có người nhờ tôi đến gặp cậu hỏi vài chuyện.”

“Hỏi tôi?” Tóc vàng với vẻ mặt khó hiểu.

“Người đó tự nhận là bố của Phó Sinh, anh ấy muốn hỏi một số thông tin có liên quan đến Phó Sinh. Trong một năm qua Phó Sinh có làm chuyện gì rất đặc biệt không?” Tiểu Vưu bấm một dãy số, rồi đưa điện thoại cho tóc vàng.

Nhìn điện thoại di động đẫm máu, hai chân tóc vàng mềm nhũn, cậu chỉ là nghe thấy mấy chữ bố của Phó Sinh, cơ thể đã không khỏi run lên, cảm giác sợ hãi bị chi phối đó lại quay trở lại!

Chương 693: Thể xác của Mộng

Chuẩn bị tinh thần một lúc lâu, cuối cùng tóc vàng cầm lấy chiếc điện thoại di động dính máu dưới sự cưỡng ép của lệ quỷ.

Cậu từ từ đưa điện thoại lên tai, tim đã treo cạnh ngay cổ họng: "Alo? Xin chào?"

"Tôi nhớ cậu và Phó Sinh là học sinh cùng trường, trong một năm vừa qua cậu ấy có làm chuyện gì quá giới hạn trong trường không?" Giọng của Hàn Phi truyền ra từ trong điện thoại, sau khi tóc vàng nghe thấy thì hơi chút nghi hoặc, bởi vì giọng của Hàn Phi không giống với giọng của Phó Nghĩa.

Khi cậu ta còn đang kinh ngạc, Hàn Phi lại lên tiếng: "Cậu tốt nhất nên thành thật trả lời tôi, nếu dám có ý tứ lệch lạc nào, lần này tôi sẽ ném cậu ra đường, dùng cậu để dụ dỗ quỷ quái đấy."

Ngay cả khi giọng nói đã thay đổi, nhưng ngữ khí nói chuyện thì không lẫn đi đâu được, mọi nghi ngờ trong lòng tóc vàng lập tức biến mất: "Cháu chào chú, cháu cũng không quen thân với Phó Sinh cho lắm. Nghe các bạn cùng lớp của cậu ấy nói rằng, cậu ấy sau một khoảng thời gian nỗ lực học tập chăm chỉ, đã dễ dàng thi đỗ thủ khoa trong toàn trường, sau đó thì trở nên hơi… khác người."

"Khác người?"

"Đúng vậy, tình trạng cậu ấy nói chuyện với 'quỷ' ngày càng nghiêm trọng, trên mặt cậu ấy không còn nhìn thấy sự vẻ vui nữa, như thể ngày tận thế sắp đến, nhưng chỉ có một mình cậu ấy biết vậy." Vì để không bị làm mồi nhử, tóc vàng cố gắng để cho Hàn Phi thấy những giá trị khác của mình: "Chúng cháu đều không biết chuyện gì đã xảy ra với cậu ấy, từ một thời điểm nào đó, cậu ấy dường như đặc biệt ghét việc phải đưa ra lựa chọn, tất cả các đề trắc nghiệm trong giấy kiểm tra cậu ấy đều để trống, mỗi ngày cố định một quỹ đạo cuộc

sống như nhau, ăn món ăn giống nhau, nếu như món ăn đó đã bán hết, cậu ấy thà đói còn hơn đi ăn thứ khác."

"Đây đã không còn là chứng khó lựa chọn nữa rồi, cậu ấy đang khủng hoảng lựa chọn." Hàn Phi cảm thấy Phó Sinh trong hiện thực chính là từ lúc này đã lấy được hộp đen, cậu ấy phải đưa ra quyết định sẽ ảnh hưởng đến cả đời mình.

"Có điều cậu ấy dường như rất biết ơn chú, khi đau khổ và khó chịu nhất, cậu ấy đều sẽ viết thư cho chú, lấy điện thoại di động mà chú mua cho cậu ấy để soạn thảo tin nhắn, chú là chỗ dựa cho cậu ấy." Tóc vàng biết cách nói chuyện hơn trước nhiều: "Mọi chuyện cứ tiếp diễn như vậy trong một thời gian, sau đó Phó Sinh không bao giờ đến trường học nữa."

"Cậu có biết cậu ấy đã đi đâu không?"

"Có người đã nhìn thấy cậu ấy ở công viên vui chơi vào ban đêm, có người nói cậu ấy thích quay lại trường học vào ban đêm để tự học, còn có người nói cậu ấy đã chết rồi, bọn họ nhìn thấy thi thể của cậu ấy bị treo trên chiếc đồng hồ trong tòa nhà Thời Đại: "Tóc vàng nói đến đây, hình như chợt nghĩ ra điều gì đó: "Đúng rồi, khoảng vài tháng trước, trong trường học có một giáo viên đã đến tìm Phó Sinh, cô ấy đã nhìn thấy Phó Sinh ở bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, cô ấy nói rằng lúc đó bên cạnh Phó Sinh tập hợp rất nhiều thứ đặc biệt, cậu ấy dường như đang chuẩn bị khâu tất cả những thứ đó vào cơ thể mình."

"Cậu ấy muốn dung hợp với quỷ hay sao?" Hàn Phi cau mày khi nghe thấy điều này, Phó Sinh dường như không còn lựa chọn nào khác ngoài việc thử một thứ điên rồ như vậy.

"Cũng không nhất định là quỷ…" Tóc vàng quay đầu lại liếc mắt nhìn về phía mẹ Tiểu Vưu một cái: "Dù sao thì cháu nghe vị giáo viên đó nói, những thứ vây quanh cậu ấy không hề làm hại đến cô ấy, còn khuyên cô ấy đừng quan tâm đến cảm xúc của bọn họ, hãy cùng nhau tìm cách cứu nhiều người hơn."

"Quỷ hy vọng lựa chọn của Phó Sinh đưa ra là cứu người, những con quỷ đó đang giúp cậu ấy đưa ra lựa chọn." Hàn Phi

đã có chút hiểu tại sao nữ sinh lại trở thành bộ dạng như vậy, cả chuyện này phức tạp hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

"Chú ơi, những dự đoán của Phó Sinh không phải đều là thật đấy chứ?"

"Cậu nói xem? Lệ quỷ, quái vật và người điên xuất hiện khắp nơi trong thành phố, cái gọi là luyện ngục, cũng chỉ có vậy thôi." Hàn Phi bảo tóc vàng trả lại điện thoại cho Tiểu Vưu: "Hai người cứ ở nguyên chỗ cũ, tôi sẽ đưa người đó đến đó ngay lập tức, chú ý bảo vệ chính mình."

……

Hàn Phi đang ngồi trong xe taxi cúp điện thoại, hắn nhìn thấy tình cảnh thê thảm ngoài cửa sổ, trái tim cứng rắn lạnh lùng cũng có chút dao động.

Trong thành phố siêu lớn với dân số hơn 10 triệu người này, mỗi giây mỗi phút đều đang phát sinh đủ các loại thảm kịch khác nhau, mặt trời không mọc như đã định, quỷ quái chui ra từ đêm đen, tiếng khóc và tiếng kêu cứu đã trở thành những âm thanh mà mọi người quen thuộc nhất.

"Thật là kinh khủng." Tiểu Giả hít vào một hơi lạnh, anh ta thậm chí không dám nhìn cảnh tượng ngoài cửa kính xe.

"Cậu có phát hiện ra một chuyện không?" Hàn Phi nhìn chằm chằm quang cảnh lướt nhanh qua ở hai bên đường: "Lúc chúng ta ra khỏi khu tập thể công viên vui chơi, tình hình còn chưa nghiêm trọng đến như vậy, càng tới gần khu vực công viên vui chơi, xác suất quỷ xuất hiện ngày càng nhiều, con người cũng càng trở nên điên rồ bất thường hơn."

"Bây giờ tôi không dám nghĩ đến điều gì nữa rồi." Tiểu Giả ôm đầu của mình: "Thế giới tầng sâu dung hòa với hiện thực, quỷ quái xuất hiện khắp nơi, điều này còn đáng sợ hơn cả ngày tận thế, tôi cảm thấy thà chết đi còn nhẹ nhõm hơn."

Sự kiện linh dị thường xuyên xảy ra, thành phố bị nhuốm màu máu, số lượng và chủng loại của quỷ quái quá nhiều, con người dường như chỉ là những món đồ chơi.

Không chỉ Tiểu Giả, mà ngay cả những người chơi khác cũng phải khiếp sợ, đây nào phải là một trò chơi ấm áp và chữa trị, tất cả các trò chơi thuộc thể loại ngày tận thế đều không đáng sợ và tuyệt vọng như thành phố này.

"So với bọn họ, chúng ta vẫn còn may mắn, ít nhất chúng ta còn có công cụ để phản kháng." Hàn Phi nhìn mấy tòa cao ốc bên ngoài cửa sổ xe, khi sự kinh khủng chưa xác định ập đến, phần lớn mọi người chỉ có thể khóa trái cửa, trốn ở trong nhà của mình, chờ đợi cái chết đến gõ cửa.

Trong tất cả mọi người, chỉ có duy nhất Lý Quả Nhi im lặng lái xe, cô không tham gia vào cuộc nói chuyện của mọi người, bây giờ có nói gì cũng vô ích, phải làm nhiều chuyện hơn nữa mới có thể cứu được nhiều người hơn.

Chiếc xe taxi màu đen đi phía trước mở đường, hai chiếc xe van của những người chơi đi theo phía sau, đội ngũ của Hàn Phi đã mở rộng đến mười ba người, những người này đều được hắn lựa chọn cẩn thận, năng lực của bọn họ ít nhiều đều có khả năng gây ra ảnh hưởng đến quỷ quái.

Thực ra Hàn Phi hoàn toàn có thể mặc kệ những người chơi đó, nhưng hắn còn có một kế hoạch sâu xa hơn, hắn muốn huấn luyện những người chơi đã chết không biết bao nhiêu lần trong thế giới ký ức điện thờ này, để bọn họ cũng có một trái tim dũng cảm, không còn sợ quỷ của thế giới tầng sâu nữa.

Nếu thế giới tầng sâu trong tương lai thực sự vượt ra khỏi tầm kiểm soát và dung hợp với hiện thực, thì những người chơi này có thể trở thành hạt giống, bén rễ và nảy mầm trên mảnh đất tương ứng của bọn họ, phát triển thành những cái cây có thể che chở cho nhiều người hơn.

Một giờ sau, Hàn Phi đến nơi Tiểu Vưu và tóc vàng đang trốn, mang theo bọn họ cùng đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

Hàn Phi có ấn tượng rất sâu sắc với bệnh viện đó, nhưng hắn vẫn còn một số chi tiết cụ thể chưa nhớ ra.

Đẩy cửa lớn bệnh viện ra, Hàn Phi lập tức giơ tay, ra hiệu cho mọi người chậm lại.

Bên ngoài bệnh viện khắp nơi đều là tiếng la hét và tiếng than khóc, nhưng bên trong bệnh viện lại yên tĩnh đến mức có thể nghe rõ cả một cây kim rơi xuống đất.

"Trong bệnh viện không có quỷ? Hay là trong bệnh viện có một con quỷ khủng khiếp nhất, nó đã giết chết tất cả mọi người?" Hàn Phi tóm lấy tóc vàng đến trước mặt mình: "Dẫn đường."

"Cái gì? Tại sao lại là cháu?" Khóe môi tóc vàng chua xót, cảm thấy mật đang dâng trào lên từng đợt, nếu như thời gian có thể quay ngược lại, cậu ta sẽ không bao giờ bắt nạt Phó Sinh nữa.

"Đừng nói nhảm nữa, giáo viên của cậu nói nhìn thấy Phó Sinh ở đâu?"

"Phòng cấp cứu ở tòa nhà số 7, chính là nơi mà mẹ cậu ấy qua đời." Tóc vàng miễn cưỡng đi phía trước, Hàn Phi cùng tất cả người chơi đi theo.

Thăm lại những ám ảnh cũ, nhưng ở đây cảnh còn người đã mất, trong bệnh viện không nhìn thấy một bóng người nào, cứ như tất cả những thứ có thể động đậy đều đã bốc hơi.

"Hàn Phi, hãy cứu con gái tôi trước đi, vết thương trên người của Diêm Lạc cần phải được chữa trị cẩn thận một lần nữa." Não tiền nhiệm cũng rời khỏi tập thể công viên vui chơi cùng Hàn Phi, hiện tại tình trạng của con gái anh ta không được khả quan.

Tình trạng của cô gái Diêm Lạc này tương đối phức tạp, cô bé dưới sự dụ dỗ của cánh bướm đã bị đố kị chiếm giữ tâm thần, làm hại rất nhiều người, mẹ cô bé càng vì để sửa chữa linh hồn cho con gái, đã giết chết tất cả những cô gái mà Diêm Lạc đố kị.

Cặp mẹ con này thực ra cũng chẳng khác gì ác quỷ, đến những người chơi còn rất căm ghét bọn họ.

“Bọn họ có lỗi, bọn họ đáng chết, nhưng bây giờ bọn họ vẫn chưa thể chết được, năng lực của vợ tôi có thể giúp đỡ cho mọi người.” Não tiền nhiệm cố hết sức thuyết phục Hàn Phi: “Cô ấy đã giết chết mười người, nếu như bọn họ có thể cứu được một trăm người…….”

“Nhưng mười người bị bọn họ giết chết cũng không thể sống lại nữa.” Hàn Phi không đôi co vấn đề này với Não tiền nhiệm nữa, đi qua khắp các gian phòng bệnh.

Càng đi vào bên trong bệnh viện, xung quanh càng vắng lặng.

Các y tá và bệnh nhân có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi vào ngày bình thường dường như đều đã bị nhốt lại, thoạt nhìn chỉ có những bức tường nhợt nhạt, sàn nhà nhợt nhạt và những cánh cửa khép hờ.

“Có người hình như đã đi trước chúng ta một bước, rất nhiều cửa phòng bệnh đã bị phá hoại.”

Khi bọn họ đến tòa nhà 6, con mèo xấu xí trong ba lô của Hàn Phi đã nhảy ra, nó men theo cầu thang chạy vào lối đi của tầng hầm.

Dưới lòng đất của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ có một lối đi bí mật, nối liền bảy tòa nhà lại với nhau, chỉ có một số ít bác sĩ đủ tiêu chuẩn vào đó.

“Có cảm giác nhiệt độ đã giảm xuống rất nhiều.” Tiểu Giả vô thức hạ thấp giọng xuống, như thể nói to sẽ thu hút quái vật gì đến vậy.

“Mọi người hãy chú ý đến những bức tường xung quanh, những hoa văn vẽ trên đó rất giống với những hoa văn trong nghi thức tái sinh của lớp học thêm lam trắng.” Ngón tay của Lý Quả Nhi nhẹ nhàng chạm vào bức tường, những hoa văn đó giống như những xúc tu có sự sống vậy còn biết tự động co lại.

“Xem ra Mộng đã đến đây rồi.” Hàn Phi chắp nối những mảnh ký ức rải rác trong tâm trí lại: “Phó Sinh và Mộng đã là kẻ thù của nhau từ rất lâu, sau khi thế giới tầng sâu bị phong tỏa, hai người dường như đều bị nhốt trong thế giới tầng sâu.”

Phó Sinh ban đầu có được sự hỗ trợ của những người quản lý khác, kế thừa ý tưởng của bọn họ, nhưng cho dù là như vậy vẫn không thể giết được cánh bướm hoàn toàn, Hàn Phi bây giờ không có gì cả, đối địch với tất cả mọi người, liệu hắn có thể tiến xa đến đâu?

"Tiếng cười điên cuồng đến từ cô nhi viện màu máu trong tâm trí của mình, anh ta hẳn cũng được coi là một người khác của mình." Hàn Phi không có sự hỗ trợ của lực lượng bên ngoài, hắn thực ra đã nhận ra một chuyện từ rất sớm, khi hắn rơi vào tuyệt vọng, chỉ có thể tự cứu lấy mình thôi.

Những hoa văn nghi thức dưới tầng hầm đã nối liền thành một mảng, nhìn như thế này trông rất đáng sợ, Mộng hình như chuẩn bị dùng toàn bộ bệnh viện để làm tế đàn, tế sống tất cả các bác sĩ và bệnh nhân trong bệnh viện.

"Nếu như trước đây mình không thay đổi vận mệnh của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, vậy thì ở đây sẽ giam cầm hầu hết những người tuyệt vọng và điên rồ trong thành phố, cho dù đó là những người giàu có điên cuồng vì tuổi thọ và sắc đẹp, hay những người bình thường bị cuộc đời xô đẩy đến gục ngã, thì những sơ hở trong trái tim bọn họ đều sẽ bị cánh bướm lợi dụng, trở thành tế phẩm tái sinh cho nó."

Hàn Phi biết bệnh viện này rất quan trọng, nhưng không ngờ Mộng với tư cách là người quản lý công viên vui chơi cũng nhắm vào đây.

Tiếp tục đi xuống dưới, màu sắc của hoa văn đậm hơn, trong đó bắt đầu có lẫn cả vết máu.

Khi đến tầng hầm thứ hai, tất cả các hoa văn đã được thay thế bằng đủ các thể loại tóc, tóc lấy từ bệnh nhân và bác sĩ phủ đầy mặt đất, cuối cùng Hàn Phi cũng nhìn thấy người sống đầu tiên trong bệnh viện.

"Đỗ Tĩnh?"

Khi nhìn thấy khuôn mặt đó, trong đầu Hàn Phi nảy ra một cái tên, sau khi Đỗ Xu qua đời, chị gái của cô ta là Đỗ Tĩnh trở thành người đứng đầu mới của bệnh viện.

Trong ấn tượng vận mệnh đã được thay đổi, người đáng lẽ phải chết lại được Hàn Phi cứu sống, mọi chuyện đều phát triển theo chiều hướng tốt đẹp, nhưng Đỗ Tĩnh lại không có được hạnh phúc.

"Tại sao lại như vậy?"

Trong tay của tân viện trưởng Đỗ Tĩnh cầm hai cây bút nhọn, trên thân một cây bút viết hận, trên thân một cây bút viết yêu, cô ấy giống như đang đan áo, đan những sợi tóc đen đầy trên mặt đất.

Những chiếc đầu lâu treo lơ lửng giữa tầng hầm thứ 2 và tầng hầm thứ 3, có bệnh nhân, cũng có bác sĩ, Mộng mang đến cho mọi người một cái kết công bằng nhất, để những con người ấy vẫn đắm chìm trong cơn ác mộng do cánh bướm dệt nên cho đến chết.

Như nhận ra được điều gì đó, Đỗ Tĩnh đột nhiên dừng động tác trên tay, cô quay đầu lại, liếc nhìn mọi người, sau đó lại tiếp tục đan tóc đen.

"Đỗ Tĩnh?"

Hàn Phi nhận thấy đôi mắt của đối phương đờ đẫn, như mất hết hy vọng, trở thành con rối bị ác mộng thao túng.

Đi về phía trước, Hàn Phi nhìn thấy Đỗ Tĩnh đang đan tóc đen của bệnh nhân thành những thứ khác nhau, bao gồm có quần áo trẻ em, có quả bóng đá, còn người không thể quên nhưng sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Mỗi lần dệt xong một món đồ, thì sẽ có một cái đầu của bệnh nhân nhắm mắt lại, Đỗ Tĩnh như đang dùng cách này để đánh cắp nguyện vọng và kỳ vọng tốt đẹp của từng người bệnh.

Những thứ cô đan ra sẽ tồn tại trong một thời gian, sau đó tóc của những người chết sẽ trở thành một phần của hoa văn khổng lồ trên tường.

"Mộng để lại tất cả những cảm xúc tiêu cực cho người sống, cướp đi tốt đẹp duy nhất còn lại của bọn họ?" Hàn Phi muốn ngăn Đỗ Tĩnh lại, nhưng sau khi tay hắn chạm vào cô

ấy, đối phương không có bất kì phản ứng nào, khi hắn muốn ngăn không cho Đỗ Tĩnh đan nữa, cô ấy đột nhiên vung bút trong tay như điên, trong miệng hét tên con gái mình, rồi tấn công hắn.

"Chẳng lẽ Mộng đã mang con gái của cô ấy đi, dùng con gái của cô ấy để uy hiếp?" Trong hiện thực, con gái của Đỗ Tĩnh vẫn còn sống, thậm chí còn trở thành bạn của Phó Sinh và Phó Thiên: "Có thể lúc đầu chính cái chết của Phó Sinh đã giữ được người con gái đó, thật tiếc là trong hiện thực ngoài mình ra không còn ai biết về sự tồn tại của Phó Sinh nữa."

Đi ngang qua Đỗ Tĩnh, Hàn Phi đến tòa nhà số 7 qua hành lang tầng hầm, hắn cũng nhìn thấy cảnh tượng kinh ngạc nhất của mình tại bệnh viện sau khi tỉnh lại.

Toàn bộ phần ngầm của tòa nhà số 7 đã bị khoét rỗng, thi thể của các bệnh nhân và bác sĩ được sử dụng làm gạch xây, xây nên một tòa nhà số 8 hướng xuống dưới.

Giữa tòa nhà số 7 và tòa nhà số 8, có đặt một tấm gương khổng lồ, trên chiếc gương có viết ngày sinh của một người, trong gương thì giam cầm một người thanh niên rất giống Phó Sinh.

"Cánh bướm trong tòa nhà chết chóc lấy mình làm thể xác để hồi hồn tái sinh, còn thể xác mà Mộng chọn có khi nào là Phó Sinh trước đây không?"

Chương 694: Mặt gương nhân gian

Tám loại công cụ được sử dụng trong nghi thức tái sinh, chiếc gương có ghi sinh thần bát tự là một trong những thứ gương quan trọng nhất, nó phản chiếu quá khứ, ngăn cách giữa giấc mơ và hiện thực, một mặt là âm, một mặt là dương, trong tất cả nghi thức tái sinh đều có sự tồn tại của nó.

"Đứa trẻ đó sao lại ở trong chiếc gương?" Tiểu Giả sáp đến gần Hàn Phi, anh ta muốn ôm chặt lấy đùi của lãnh đạo cũ.

"Nghe nói con người khi chết đi, một phần linh hồn của bọn họ sẽ lưu lại trong chiếc gương mà họ thường soi khi còn sống, có lẽ đây cũng dùng nguyên lý tương tự." A Trùng đứng ở phía bên kia của Hàn Phi, kể từ sau khi anh ta nhìn thấy cánh tay đầy vết thương của hắn đã cảm thấy hắn và mình là cùng một loại người, trở thành kẻ bám đít.

Hàn Phi không trả lời câu hỏi của hai người, chỉ cầm sợi dây đỏ bước về phía trước.

"Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ được bố trí như một tế đàn, tám tòa nhà lớn tương ứng với tám loại công cụ, Mộng sẽ hoàn thành tái sinh ở đây…"

Ban đầu Hàn Phi nghĩ rằng Phó Sinh là lựa chọn của ba vị quản lý công viên vui chơi, bây giờ hắn mới nhận ra, Mộng cũng đang nhắm vào Phó Sinh, Phó Sinh hẳn là "sản vật" của sự thỏa hiệp và tính toán lẫn nhau của tất cả những người quản lý của công viên vui chơi.

Bên dưới lòng đất của tòa nhà số 7 đã từng xảy ra một vụ sập quy mô lớn, người phụ trách dự án trùng tu vẫn luôn là Đỗ Tĩnh, đáng tiếc cô ấy sớm đã bị Mộng kiểm soát, toàn bộ bệnh viện đều bị cải tạo thành hình dạng mà gã muốn.

Những thi thể lấp đầy hố sâu tạo thành "tòa nhà số 8", kinh khủng, tuyệt vọng, cảm xúc tiêu cực đang không ngừng lên men, dường như tương ứng với thế giới tầng sâu.

Bên trên tòa nhà số 8 lại là tòa nhà số 7 sạch sẽ ngăn nắp, tượng trưng cho chữa trị, hy vọng và cái chết.

Những bệnh nhân hồi phục đã lấy lại nụ cười, ra về cùng với gia đình, những bệnh nhân không được cứu bị chuyển xuống lòng đất, thi thể lạnh dần của bọn họ trở thành một viên gạch xây nên thế giới tầng sâu.

Hàn Phi dẫm lên thi thể trèo lên trên, hắn túm lấy sợi tóc đen treo trên không trung, như đang trèo lên một tảng đá đến chỗ nối liền giữa tòa nhà số 7 và tòa nhà số 8.

Hít sâu một hơi, Hàn Phi không quan tâm đến mùi hôi thối thoát ra trong không khí, ngón tay của hắn cắm vào thi thể, từng chút một lại gần chiếc gương.

Người thanh niên bị nhốt trong chiếc gương nghe thấy tiếng động, quay lưng về phía gương, cuộn mình trong góc, ôm chặt hai chân, vùi đầu vào giữa hai đầu gối.

Cậu không dám nhìn ra thế giới bên ngoài, càng không có đủ dũng khí để bước ra khỏi chiếc gương.

"Phó Sinh?"

Hàn Phi dừng lại trước chiếc gương cực lớn, hắn nhìn người thanh niên trong gương, những ký ức vụn vỡ trong tâm trí dần dần được ghép lại với nhau, khôi phục lại ra từng cảnh tượng.

Người thanh niên trong gương cũng giống như Phó Sinh trong kí ức của hắn, mọi thứ dường như đều trở lại lúc mới gặp nhau lần đầu.

Phó Sinh nhốt mình trong phòng, không chịu giao tiếp với bất kỳ ai, thế giới đầy ác ý đối với cậu, cậu cô đơn và đau đớn.

"Phó Sinh!" Hàn Phi hét lên về phía chiếc gương, nhưng người thanh niên lại bất động, thậm chí cũng không ngẩng đầu lên.

Người thanh niên co ro trong góc phòng mới là Phó Sinh trong ký ức của Hàn Phi, không phải là những mảnh vụn ký ức của Phó Sinh.

“Cậu hẳn vẫn còn nhớ tôi chứ! Trong công viên nhỏ đó, chúng ta đã cùng nhau ăn trưa, cho mèo ăn.”

Tay của Hàn Phi chạm vào mặt gương, nhưng chiếc gương cứng rắn lạnh lẽo giống như một cái lồng không bao giờ có thể phá vỡ, giọng nói của Hàn Phi cũng không thể truyền vào.

“Thứ bảo lưu trong chiếc gương là hồn dẫn, Mộng có thể thông qua tàn hồn trong gương để thao túng người thanh niên kia, dần dần đạt được mục đích khống chế đối phương.” Diêm Lạc bị thương đột nhiên lên tiếng, mẹ của cô gái muốn thể hiện giá trị của mình: “Mộng đã chuẩn bị cho mình tám thể xác, Diêm Lạc và Phó Sinh đều là sự lựa chọn của gã, có điều hoàn cảnh của Phó Sinh rất đặc biệt, những người quản lý khác cũng đều coi trọng cậu ấy.”

“Làm thế nào mà chị biết những chuyện này?”

“Tôi đã từng nhìn thấy cậu ấy vào ban đêm ở công viên vui chơi, ‘người’ và ‘quỷ’ đều muốn truyền ý tưởng của mình vào đứa trẻ đó, để cậu ấy trở thành chủ nhân mới của công viên vui chơi.” Vẻ mặt của Diêm Lạc đầy dữ tợn, bây giờ vẫn là mẹ cô gái đang kiểm soát thân thể: “Tập thể công viên vui chơi, bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, ngoài hai nơi này, trong thành phố còn có sáu nơi khác cũng cất giấu thể xác của Mộng. Mọi người nếu như muốn phá hủy nghi thức của Mộng, buộc phải phá hủy tất cả thể xác mới được.”

Đều nói thỏ khôn ba lỗ, Mộng đã chuẩn bị cho mình tám con đường lui.

“Xem ra thời gian rất eo hẹp.” Hàn Phi gật gật đầu, để Tiểu Giả bế Phó Thiên đến, bọn họ hợp lực đặt cậu bé Phó Thiên đến phía trước gương.

Không cần Hàn Phi lên tiếng, Phó Thiên đã nằm bò lên trên gương, trong miệng gọi tên anh trai mình, cậu bây giờ là một đứa trẻ mới mấy tuổi, tách khỏi mẹ, ở cùng với một đám người đang trên đường chạy trốn, bình thường vẫn duy trì được sự điềm tĩnh, bây giờ vừa nhìn thấy người thân của mình, lập tức lộ ra mặt yếu đuối.

Phó Thiên đã khóc, cậu nhìn thấy anh trai người mà cậu coi như hình mẫu của mình đang bị nhốt trong chiếc gương, trông vô cùng nhếch nhác.

“Mẹ vẫn luôn đi tìm anh! Mẹ còn nói dối em rằng anh đã sang tỉnh khác học rồi! Tối nào mẹ cũng gọi điện thoại, thu thập các manh mối, mẹ thực sự rất nhớ anh!”

Giọng nói non nớt mang theo tiếng khóc, người thanh niên trong gương khẽ động đậy tai, nhưng cơ thể vẫn không có bất kì phản ứng gì.

“Anh!”

Khi giọng nói của Phó Thiên trở nên lớn hơn, sự im lặng của bệnh viện cũng bị phá vỡ, trên những thi thể được dùng làm gạch xây dường như có côn trùng đang bò.

Mái tóc đen rũ xuống khẽ đung đưa, trong lòng đất rõ ràng không có gió, vậy mà tóc đen lại xoắn lại với nhau, giống như một con bọ mắc vào bụi đất.

“Mộng đều có bố trí cạm bẫy ở gần mỗi nghi thức tái sinh, cạm bẫy trên người của Diêm Lạc chính là cánh bướm có thể rơi vào trong mơ, cạm bẫy ở đây tôi cũng không biết là gì, mọi người tốt hơn hết nên cẩn thận một chút.” Sau khi mẹ của Diêm Lạc nói xong, nắm lấy cánh tay của Não tiền nhiệm, nhìn đối phương một cái, ra hiệu cho ông sẵn sàng rút lui.

Trong thế giới của mẹ Diêm Lạc, tất cả mọi thứ cộng lại đều không quan trọng bằng con gái, con gái đã trở thành chấp niệm của bà.

Cậu bé Phó Thiên thì không hiểu những điều này, trên cả đường đi cậu rất sợ hãi, sau khi nhìn thấy người anh trai mà cậu đã lâu không gặp, ủy khuất và bất an trong lòng cậu hoàn toàn bùng phát, cậu muốn thức tỉnh anh trai mình.

Sau khi bố đi, anh trai là trụ cột của gia đình, đã hứa sẽ cùng nhau chăm sóc mẹ, cố gắng hết sức để sống tiếp, nhưng anh ấy đã bỏ chạy một mình, biến mất trong đám đông mà không có tin tức gì.

Cậu không hiểu, cũng nghĩ không thông, nhưng để không làm mẹ buồn, cậu không dám hỏi.

“Anh trai cháu có nỗi khổ riêng, giữa người và quỷ, cậu ấy đã lựa chọn người, từ khía cạnh này, cậu ấy thực sự không thể bị coi là một người xấu. Ít nhất là so với chú, cậu ấy càng giống một người tốt hơn.” Điện thờ ký ức này chính là tái hiện lại mọi chuyện đã xảy ra trong quá khứ trước mắt Hàn Phi, cũng coi như là lần cuối cùng Phó Sinh muốn thuyết phục hắn.

“Đã bị chứng minh là con đường sai lầm, không cần thiết phải đi tiếp một lần nữa. Để bước đi trên một con đường mới rất khó, sẽ phải đối mặt với những trở ngại từ mọi thế lực cũ và mới, nhưng trên đời này có rất nhiều thứ, không vì khó khăn mà có thể bỏ cuộc.”

“Tòa nhà số 8” được xây dựng từ thi thể bắt đầu dị biến, những thi thể vốn sẽ chết đi lại bị những sợi tóc đen đâm thủng, ngực của bọn họ hơi nhấp nhô, sau khi kết nối thành một mảng lớn, giống như cả tòa nhà đều đang thở vậy.

Lấy con dao đồ tể tái sinh ra, Hàn Phi yêu cầu Phó Thiên lui lại phía sau, ý tưởng của hắn rất đơn giản, Mộng giam giữ tàn hồn của Phó Sinh trong chiếc gương, vậy thì hắn sẽ tách chiếc gương ra, giải cứu cho cậu ấy.

“Càng đối mặt với kẻ thù giết chóc nhiều, tái sinh sẽ càng sắc bén, Mộng xây dựng nên chiếc gương đã tạo ra sát nghiệp vô biên, thứ mà gã để lại hắn là tôi có thể chém vỡ.”

Dị biến của “tòa nhà số 8” bắt đầu tăng tốc, tất cả bệnh nhân và nhân viên y tế trong bệnh viện đều tập trung tại đây, số lượng nhiều đến đáng sợ, cho dù tất cả bọn họ cuối cùng đều biến thành chấp niệm cấp thấp nhất, cũng có thể không tốn chút sức lực nào giết chết tất cả mọi người ngoại trừ Hàn Phi.

“Hàn Phi! Chúng ta rút lui ra ngoài trước đi!” Tiểu Giả là người ở gần Hàn Phi nhất, trải qua mấy ngày nay còn kinh hãi hơn tất cả những cơn ác mộng nửa đời trước mà anh ta gặp phải.

“Cậu mang theo Phó Thiên, mọi người hãy trở về trên mặt đất trước!”

“Anh thì sao?”

“Không cần lo cho tôi!” Hàn Phi hai tay cầm dao, hắn cùng với tất cả những người đồng hành trong cán dao đứng cạnh nhau, ý niệm tập trung, ý chí trùng hợp.

Chém!

Một ánh sáng chói lọi lóe lên trong tòa nhà tối tăm dưới lòng đất, phần tốt đẹp nhất của nhân tính biến thành lưỡi dao, chém lên trên mặt gương.

Một mất một còn, Hàn Phi dùng hết sức vung dao, nhưng tiếng gương vỡ trong tưởng tượng không được nghe thấy.

Kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, Hàn Phi thấy mặt gương lưu chảy như sóng nước, dao tái sinh chém vào trong gương, nhưng không thể phá hủy mặt gương đó, ngược lại còn có dấu hiệu dung hợp với nó.

Cũng vào lúc dao tái sinh chém vào trong gương, trên gương hiện ra những khuôn mặt kỳ lạ, trên mặt không hề có vẻ đau khổ hay buồn bã, chỉ có nụ cười nhàn nhạt và nhẹ nhõm.

“Dao tái sinh không chém được? Chiếc gương này được làm bằng gì vậy?”

Hàn Phi một nhát chém xuống, tất cả thi thể cấu tạo nên “tòa nhà số 8” đều xuất hiện thi biến, bọn họ bắt đầu tức giận không có lý do, như có ai đó đã phá hủy kỳ vọng còn lại của bọn họ.

Đôi mắt trên bức tường thi thể từ từ mở ra, vết thương đóng vảy rỉ máu, mảng lớn thi ban rơi ra, những đôi mắt hung ác nhìn chằm chằm Hàn Phi đang cầm dao.

“Mình hình như hiểu được mánh khóe của cánh bướm đó rồi.” Hàn Phi trong thời gian rất ngắn đã tìm ra điểm mấu chốt: “Mộng giỏi đùa giỡn với trái tim con người, gã có thể dệt nên ác mộng, cũng có thể dệt nên mộng đẹp, gã hắn là đã bóc tách tất cả những cảm xúc tốt đẹp trong trái tim bệnh nhân và bác sĩ ra, dùng hy vọng và lưu niệm của người khác để tạo ra mặt gương.”

“Chiếc gương treo trên hang động xác chết dưới địa ngục này không chỉ là chiếc lồng giam giữ tàn hồn của Phó Sinh, mà còn là tập hợp những chấp niệm tốt đẹp nhất của tất cả những người đã chết. Chỉ cần có người phá hủy mặt gương, vậy thì chính là phá hủy ký ức đẹp đẽ của tất cả mọi người, tự nhiên sẽ kích hoạt phẫn nộ của bọn họ, khiến bọn họ không màng tất cả mà ra tay.”

Mộng vô tình tạo nên một sự cân bằng vi diệu, thế giới nhân gian ở trên, thế giới tầng sâu ở dưới, hai thế giới được kết nối với nhau bởi ký ức tốt đẹp nhất trong nhân tính, hy vọng và tuyệt vọng cũng đồng thời tồn tại.

Càng vi diệu hơn nữa là tất cả những điều tốt đẹp này đều không có liên quan gì đến Phó Sinh, thế giới nhân gian mà cậu ấy muốn cứu không hề yêu mà còn để lại cho cậu ấy sự tuyệt vọng sâu sắc nhất. Đây cũng có thể là một trong những lý do mà tàn hồn bị giam giữ trong chiếc gương không có bất kì phản ứng nào với thế giới bên ngoài.

“Mộng bóc tách tất cả ký ức tốt đẹp của mọi người ra, biến nó thành tấm gương giam giữ linh hồn, khiến người ta đắm chìm trong đó, không thể rời xa. Còn mình thì biến nhân tính mà mọi người còn kiên trì đến cuối cùng trở thành một lưỡi dao, có thể cắt xuyên qua mọi tà ác.”

Đưa lòng bàn tay chạm vào mặt gương, Hàn Phi nhìn chằm chằm người thanh niên đang cuộn tròn ở góc trong gương, tựa như trở về thế giới điện thờ trước đây.

“Cậu thực sự đã phải chịu đựng quá nhiều thứ, đây có thể là nghiệp chướng bị hộp đen lựa chọn.”

Hàn Phi muốn truyền đi giọng nói của mình, nhưng thi thể trong tòa nhà đều đang thi biến, nếu hắn còn không rời đi, có lẽ đến Từ Cầm cũng khó có thể bảo vệ được hắn.

“Mình hình như đã bỏ sót thứ gì đó…” Khi Hàn Phi đang chuẩn bị quay người đi, khóe mắt hắn phát hiện có một sợi dây trên cổ của người thanh niên, đó hình như là dây đeo của điện thoại di động.

Nhìn kỹ hơn cơ thể đang cuộn tròn của người thanh niên, dường như có thứ gì đó đè lên giữa ngực và đầu gối của cậu ấy.

Mím môi, Hàn Phi nhớ tới cảnh tượng cuối cùng của hắn và Phó Sinh gặp nhau, sau một lúc do dự, hắn hét về phía Tiểu Vưu: "Đưa điện thoại di động của cô cho tôi!"

Mẹ của Tiểu Vưu đưa chiếc điện thoại di động dính máu đến, Hàn Phi cố hết sức nhớ lại dãy số cuối cùng.

Ghép những mảnh ký ức lại với nhau, hắn mở máy, bấm lần lượt từng số một.

Rất nhanh, điện thoại đã gọi được.

Tiếng nhạc chuông quen thuộc của điện thoại di động vang lên cả trong và ngoài gương, Phó Sinh, người đang cúi đầu trong góc, khẽ nhúc nhích, lần đầu tiên, cậu ấy có phản ứng với thế giới bên ngoài, từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt tê dại đó đã nhìn thấy số hiển thị trên điện thoại.

Sau một thoáng sững sờ, ánh mắt cậu đã phát sinh thay đổi.

Hai tay cầm điện thoại đứng dậy, liếc nhìn bốn xung quanh, thời khắc đó cậu đã trở lại như một người bình thường.

Thi biến của "tòa nhà số 8" đã bắt đầu, hai chân của Hàn Phi bị tay vươn ra từ bức tường xác chết tóm lấy, nhưng hắn không hề có ý định né tránh, hai mắt nhìn thẳng vào người thanh niên trong gương, sau đó đặt điện thoại vào bên tai.

Tiếng chuông không ngừng vang lên, Phó Sinh nhìn chằm chằm vào màn hình hồi lâu, cuối cùng ấn nút trả lời.

Trong micro truyền ra tiếng thở của cậu, sau khi do dự một lúc lâu, Phó Sinh mới nói ra một câu.

"Có phải bố không?"

"Là bố đây."

Màn hình điện thoại trở nên mơ hồ.

"Bố đang ở đâu?"

"Bên ngoài chiếc gương, bố vẫn luôn nhìn theo con."

Phó Sinh đang cầm điện thoại bước ra khỏi bóng tối, cậu không hề biết mặt gương ở đâu, thế giới trong gương tối đen như mực, không một tia sáng.

"Không sao, đừng lo lắng, con hãy làm theo lời bố nói, đi về phía trước, đúng, tiếp tục đi về phía trước."

Giọng nói của Hàn Phi từ trong điện thoại truyền ra, người thanh niên đó giống như lúc trước, dưới sự giúp đỡ của Hàn Phi từng bước tới trước chiếc gương, tay của cậu cũng đã chạm vào mặt gương.

"Bố ở bên ngoài phải không?"

"Đúng vậy, chúng ta cách nhau một mặt gương, bố đang nhìn con, nhưng con không thấy bố, khi con ở trong bóng tối, bố vẫn muốn làm cho con phấn chấn lên."

Những mảnh ký ức cứ thế mở ra trong đầu, chỉ với vài câu nói đơn giản, Hàn Phi đã xác định Phó Sinh trước mặt hắn chính là Phó Sinh mà hắn đã gặp trước đây, cũng là Phó Sinh đầu tiên trong thế giới ký ức điện thờ này.

"Không nhìn thấy sao?" Phó Sinh đặt tay lên mặt gương: "Con có thể nhìn thấy tất cả quỷ, nhưng lại không thể nhìn thấy bố và mẹ."

"Con hãy lui về sau một bước, bố sẽ đâm con dao của mình vào mặt gương, con hãy xem có thể bắt được nó không." Hàn Phi không phải loại người dễ dàng bỏ cuộc, hắn giơ dao tái sinh lên một lần nữa, cùng với tất cả những người đồng hành với mình chém về phía gương, lưỡi dao rực rỡ chói lóa giống như là những bàn tay đưa ra giúp đỡ của mọi người đối với Phó Sinh.

Chương 695: Dao đồ tể độc quyền rank D

Trên tòa nhà chất đống thi thể, ngay thời khắc trước khi tất cả vong hồn phát điên, Hàn Phi và vô số người đồng hành đưa tay của mình ra phía trước chiếc gương.

Người có sự kiên trì với thế giới này không hề đơn độc, bọn họ sẽ đợi được những người có cùng triết lý sống, hỗ trợ nhau, cứu chuộc nhau, cầm đuốc cho nhau, bước đi kiên định về phía tận cùng của đêm tối.

Lưỡi dao chói mắt lóe lên trong vô số cặp mắt đã thi biến, soi sáng cơn ác mộng của bọn họ.

Khi ánh sáng này yếu đi, tất cả các linh hồn thi biến đều vô cùng phẫn nộ, bọn họ đã quen với đêm tối không thể chịu đựng được ánh sáng này, cảm thấy thực sự có tội là nó.

Nhưng khi ngày càng có nhiều nhân tính tiêm vào ánh sáng của con dao, những thi thể bị gắn trong tường và ẩn trong bóng tối đó không dám manh động nữa rồi, bởi vì ánh sáng đó đã không còn có thể dễ dàng bị chặn lại.

"Phó Sinh!"

Hàn Phi là một người lạnh lùng và lý trí, nhưng đôi khi lại ngây thơ hơn hầu hết mọi người trên thế giới này, chẳng hạn như bây giờ, hắn thà liều mình bị vô số ác niệm nghiền nát, cũng phải đứng trên hang động thi thể để giải cứu Phó Sinh thực sự.

Ánh sáng xuyên qua mặt gương, những khuôn mặt tươi cười tạo thành tấm gương không hề ngăn cản, lưỡi dao dễ dàng rơi vào trong gương, mang lại hy vọng cho Phó Sinh người đang bị mắc kẹt ở sâu bên trong.

Theo quan điểm của Phó Sinh, xung quanh cậu vốn là một vùng tối đen như mực, không một ánh sáng hay âm thanh nào lọt vào được, nhưng bây giờ mọi thứ đã khác.

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ chiếc điện thoại di động không bao giờ rời khỏi người, một tia sáng từ bóng tối vĩnh cửu đi vào.

Vô thức đưa tay ra, Phó Sinh tóm lấy tia sáng đó.

Ấm áp, yên bình, hiền hậu, cậu cũng không biết phải diễn tả cảm giác mà ánh sáng đó mang lại cho mình như thế nào.

Mặt gương bị tấn công, tất cả thi thể tăng tốc thi biến, bệnh nhân và bác sĩ đều biến thành quái vật, thoát khỏi xiềng xích của cái chết, lao về phía Hàn Phi với đầy vẻ tức giận và phẫn uất.

Những cánh tay thối rữa nắm lấy cơ thể của Hàn Phi, tiếng xương trật khớp phát ra và tiếng gầm rú của quái vật thi biến truyền đến tai người thanh niên qua điện thoại di động, cậu không nhìn thấy những chuyện xảy ra bên ngoài chiếc gương, cậu chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng trước mặt mình vẫn ở nguyên vị trí cũ, bất kể gặp phải chuyện kinh khủng khó khăn đến đâu, nó vẫn không biến mất.

“Bố vẫn ổn chứ?”

“Vẫn ổn, bố sẽ tìm cách đưa con ra ngoài.”

“Thực ra, một mình con ở đây cũng khá tốt, bố đừng lo lắng.”

“Bố cũng giống như con, từng bước từng bước đi tới, trên thế giới này nếu như có một người vẫn có thể hiểu con, vậy thì nhất định sẽ là bố, nên con không cần phải dè dặt mà hãy dựa vào bố.”

Khí tức của nguyền rủa từ trong cơ thể phát ra, thi thể thối rữa cắn vào cơ thể Hàn Phi, để lại một hàng vết thương mưng mủ trên vai hắn, nhưng thi thể thối rữa đã trúng độc hồn rơi xuống từ trên cao, rơi xuống thịt nát xương tan, không thể bò lên trên nữa

Người thanh niên trong chiếc gương có thể nghe thấy âm thanh bên ngoài, cậu do dự một chút, ngoảnh đầu nhìn lại bóng tối phía sau.

“So với việc bị giam cầm mãi mãi trong bóng tối, dung nhập vào lưỡi dao này, trở thành một phần của ánh sáng này có thể là một lựa chọn tốt hơn.”

Hàn Phi ở bên ngoài gương còn đang muốn tìm cách phá vỡ gương, nhưng người thanh niên trong gương đã chủ động đi về phía lưỡi dao, cậu để cho ánh sáng đó xuyên qua lồng ngực của mình!

Hai tay ấn lên mặt gương, người thanh niên nhìn bóng tối trước mặt, cậu biết người mà mình chờ đợi đang ở ngay trước mắt, ở trong tương lai mà mình không thể nhìn thấy.

Hàn Phi hai tay cầm dao, cũng không ngờ người thanh niên lại hành động như vậy, hắn muốn biến Phó Sinh thành quỷ văn, nhưng là chính mảnh vụn ký ức Phó Sinh đã giết hắn chín mươi chín lần, chứ không phải là đứa trẻ mà tự tay mình đã cứu chuộc.

“Từ trước đến giờ vẫn chưa nói một lời cảm ơn với bố, con không muốn gây thêm rắc rối cho bố nữa.”

Tàn hồn của người thanh niên đang tan chảy, cậu nắm lấy những đôi tay cứu mình, nhưng lại không thể tìm cách rời khỏi bóng tối, vì vậy lựa chọn đứng cùng với những người đó.

Nếu không thể chiếu sáng cho người khác, vậy thì hãy làm một bó củi khô, trở thành một phần của ngọn lửa.

Hàn Phi đập vào mặt gương, hắn muốn rút lại con dao tái sinh, nhưng đã quá muộn.

Trái tim tàn hồn của Phó Sinh đã bị dao tái sinh đâm xuyên qua, cậu đã đem những tốt đẹp còn sót lại trong ký ức của mình dung nhập vào trong dao tái sinh.

“Quá khứ của con là một mảng tuyệt vọng, những ký ức tốt đẹp này cũng vì bố mà xuất hiện, bây giờ con muốn trả lại chúng cho bố, hy vọng bố không từ chối lòng tốt của con, đây là chuyện duy nhất con có thể làm cho bố.”

Cứu chuộc là tương hỗ lẫn nhau, tàn hồn của Phó Sinh không thể thoát ra khỏi mặt gương, vì vậy cậu đã nghĩ ra cách này.

Khi Hàn Phi dùng lực rút dao ra, tấm gương tạo thành từ ký ức tốt đẹp của con người đã nổi sóng, mặt nước phẳng lặng trở nên cuộn trào mãnh liệt.

Kỷ niệm khiến cho người ta lưu niệm, có bình dị đẹp đẽ, cũng có nhiệt huyết hăng hái, khi bọn họ bị kích động, thì sẽ bộc phát ra sức mạnh khó có thể tưởng tượng.

Con đường đúng đắn luôn rất khó đi, nhưng cho dù là vậy, vẫn có vô số người bình thường đang chạy theo hướng đó.

Sự dung nhập của tàn hồn Phó Sinh làm cho ánh sáng trên con dao đồ tể tái sinh càng thêm chói mắt, những ký ức canh giữ cậu suốt thời gian qua trên mặt gương, cũng cùng với cậu tuôn vào trong tái sinh.

Hàn Phi nắm lấy cán dao, cùng với việc dao tái sinh được rút ra bên ngoài từng chút một, trên mặt gương toàn bộ đều xuất hiện vết nứt, những khuôn mặt mỉm cười kia dường như bị thứ gì đó thu hút, mang theo thiện ý và kiên trì cuối cùng đi theo Phó Sinh vào trong dao đồ tể.

“Bang!”

Chiếc gương vỡ tung, con dao tái sinh trong tay Hàn Phi trở nên khác hẳn lúc trước, trên cán dao mơ hồ hiện ra thứ gì đó.

“Phó Sinh?”

Hàn Phi không bao giờ ngờ rằng tàn hồn của Phó Sinh bị giam giữ trong chiếc gương sẽ đi vào dao tái sinh, đứa trẻ đó ban đầu cũng là một người lương thiện dịu dàng, trong cả thành phố này chỉ có một mình cậu là âm thầm chăm sóc cho những quỷ quái cô đơn.

Nhìn lưỡi dao, kể từ sau khi Hàn Phi tiến vào thế giới ký ức điện thờ, ánh mắt lần đầu tiên phức tạp như vậy.

Trong điện thờ ký ức khác của Phó Sinh, hắn đã thay đổi vận mệnh của cậu, thời khắc đó, hắn thực ra cũng đã thay đổi vận mệnh của chính mình.

Nếu như Phó Sinh không nghe thấy giọng nói của hắn, chiếc gương đó căn bản sẽ không thể bị đánh vỡ; nếu như Hàn

Phi không tìm lại được phần lớn ký ức trước đó, càng không thể nhớ lại số điện thoại mà hắn đã để lại cho Phó Sinh.

Chín mươi chín lần chết đi khiến cho Hàn Phi thử ra một con đường, hắn vẫn không thể đảm bảo có thể đi đến cuối cùng, nhưng ít nhất hắn đã càng ngày càng gần tới mục tiêu rồi.

Giơ con dao tái sinh lên, các bác sĩ và bệnh nhân tóm lấy tay Hàn Phi đều buông tay ra, vào một khoảnh khắc nào đó, bọn họ dường như đã nhìn thấy con người mà mình từng mong muốn trở thành.

Những thân ảnh đứng sau Hàn Phi, hắn vẫn luôn một mình, nhưng cũng chưa bao giờ có chỉ có một.

"Thứ nhốt trong gương là tưởng tượng tốt đẹp của Phó Sinh, tàn hồn đó là nhân cách bị Mộng bóc tách từ trên người cậu ấy." Thấy không còn nguy hiểm, Diêm Lạc nắm lấy Não, dừng bước, bắt đầu vội vàng trở lại.

Bà là người đầu tiên trốn thoát, cũng là người đầu tiên trở lại, rất biết cách "xem xét thời thế".

"Phó Sinh có lẽ đã từ bỏ hoàn toàn tốt đẹp trong trái tim mình ở đây, hạ quyết tâm đi vào công viên vui chơi. Không phải cậu học sinh tóc vàng đã nói rằng có một giáo viên đã nhìn thấy Phó Sinh khâu quỷ quái vào cơ thể mình trong bệnh viện hay sao?" Mẹ của Diêm Lạc không ngờ tới Hàn Phi có thể sống sót trong tình huống này, bà có chút sợ con dao đồ tể trên tay hắn, lần này, bà hoàn toàn không có ý nghĩ xấu nào khác.

Những chuyện tương tự, Hàn Phi cũng đã gặp phải trong các điện thờ ký ức khác, sớm nhất là Gương Thần, trong phòng khám đen dưới lòng đất, Gương Thần bị khoét rỗng nội tạng đã vứt bỏ thiện ý và tất cả những tưởng tượng tốt đẹp, mở rộng vòng tay để ôm lấy bóng tối.

Lần này Hàn Phi lại gặp phải tình huống tương tự, Mộng đã thu thập nhân tính tốt đẹp mà Phó Sinh vứt bỏ, sử dụng nó làm thân xác tái sinh cho mình, nhưng gã không ngờ lại gặp phải Hàn Phi.

“Rõ ràng là mình đã thay đổi vận mệnh của Phó Sinh, nhưng ông ấy vẫn lựa chọn con đường trước đó, ông ấy là đang muốn nói với mình rằng tương lai đã được định sẵn rồi?”

Ánh mắt Hàn Phi dán chặt vào lưỡi dao sáng ngời, lưỡi dao này có ý nghĩa đặc biệt đối với hắn, lưỡi dao không hấp thu những oan hồn bị chém, mà ngược lại để lại tất cả những người có lòng tin ở hắn.

“Hàng hóa” trong nhà máy chế biến máu thịt ở ngõ Súc Sinh, lão quỷ gánh vác huyết mạch nguyền rủa trong tòa nhà chết chóc, còn có nhân cách tốt đẹp mà Phó Sinh để lại trên đường đời.

“Tái sinh…”

Khi Hàn Phi đang im lặng, ánh sáng của lưỡi dao nhân tính từ từ mờ đi, một giọng nói lạnh lùng vang lên trong tâm trí hắn.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công có được con dao đồ tể độc quyền ranh D —— Tái sinh!”

Chương 696: Nhà của đứa trẻ số 4

Thoát khỏi sự trói buộc của nghiệp chướng quá khứ để có được cuộc sống mới, đây là một định nghĩa đối với tái sinh.

Hàn Phi cầm cán dao trong tay, hắn cảm thấy con dao này vô cùng nặng nề, nhưng cũng lại vô cùng nhẹ nhàng, những người đồng hành giao tất cả tốt đẹp cho hắn, bọn họ lại vừa cùng hắn cầm con dao này.

"Độc quyền rank D."

Con dao tái sinh trước đây đã có thể giết chết hận ý, con dao tái sinh hiện tại dường như đã trở nên sắc bén hơn rồi.

Khi tấm gương kết nối tòa nhà số 7 và "tòa nhà số 8" bị phá vỡ, tất cả nhân tính tốt đẹp bị con dao tái sinh hấp thụ, sự cân bằng vi diệu đã hoàn toàn sụp đổ.

Những linh hồn đến chết vẫn bị mắc kẹt trong cơn ác mộng mang theo hận thù lao thẳng lên trên, tòa nhà xây bằng thi thể sụp đổ, những thi thể thối rữa như những viên gạch rơi khỏi tường, dưới lòng đất sâu thẳm nổi lên một trận mưa thi thể.

Những linh hồn đầy cảm xúc tiêu cực đó lướt qua Hàn Phi, bọn họ điên cuồng xâm chiếm từng tấc đất trong bệnh viện, trút hết phẫn nộ, để lại nguyền rủa và oán hận, cho đến khi thân thể trở nên trong suốt, từ từ tiêu tan.

Hàn Phi dẫn những người khác rời khỏi tòa nhà số 7, hắn lại một lần nữa nhìn thấy hậu quả nghiêm trọng của việc thế giới tầng sâu xâm chiếm hiện thực, một khi oán hận đè nén lâu ngày bùng phát, hiện thực sẽ trở thành nơi để bọn họ trút hết phẫn nộ.

"Phó Sinh bọn họ đã tạo ra trò chơi Cuộc sống hoàn hảo, lẽ nào chính là vì để trò chơi có thể truy cập ý thức của con người, đóng vai trò làm 'chiếc gương' của thế giới tầng sâu và hiện thực?"

Trò chơi Cuộc sống hoàn hảo tập trung vào sự ấm áp chữa trị, sở hữu tất cả tốt đẹp của thế gian, giống như chiếc gương kết nối giữa tòa nhà số 7 và "tòa nhà số 8", tòa nhà số 7 đại diện cho hiện thực, tòa nhà số 8 đại diện cho thế giới tầng sâu, nếu nghĩ như vậy thì mọi thứ đã khớp rồi.

"《Cuộc sống hoàn hảo》là vùng hoà hoãn xung đột, ý định thực sự của Phó Sinh có thể là để 《Cuộc sống hoàn hảo》 chữa trị cho thế giới tầng sâu."

Ý tưởng rất hay, nhưng lại quá lý tưởng hóa, đối mặt với lợi ích khổng lồ, chưa kể đến người khác, ngay cả em trai ruột của Phó Sinh là Phó Thiên cũng đã có quan điểm bất đồng với anh mình.

Cục diện hiện tại đã đến bước phức tạp nhất, một khi không xử lý tốt, rất có thể sẽ dẫn đến kết cục xấu nhất.

Thành phố điên cuồng, hỗn loạn và đẫm máu bên ngoài không phải là giả thuyết và tưởng tượng, mà là những chuyện đã thực sự xảy ra, chỉ là bị chôn vùi đi mà thôi.

Tất cả mọi thứ trong thế giới ký ức điện thờ đều được xây dựng dựa trên những ký ức đã thực sự xảy ra.

Liếc nhìn phòng cấp cứu bị oán linh nhấn chìm một cái, Hàn Phi gọi Diêm Lạc đến bên cạnh: "Chị nói cánh bướm đã chuẩn bị tám thể xác, sáu người kia ở những đâu?"

"Còn có một người ở tòa nhà số 4 của cư xá Hạnh Phúc, là một đứa trẻ mồ côi." Mẹ của Diêm Lạc chỉ vào vết thương trên bụng của con gái: "Năm người còn lại tôi đều sẽ nói cho cậu."

Cư xá Hạnh Phúc là một nơi rất đặc biệt đối với Hàn Phi, khi nghe mẹ của Diêm Lạc nói đến nơi này, lông mày của hắn hơi nhướng lên, nhưng ngay sau đó đã trở lại bình thường.

Trong bệnh viện tìm thấy các thể loại dụng cụ y tế khác nhau, để bác sĩ chuyên nghiệp trong số những người chơi giúp Diêm Lạc xử lý một chút vết thương, sau đó mấy người chạy xe vội vã đến cư xá Hạnh Phúc.

“Cư xá Hạnh Phúc ban đầu là chuyên để nuôi dưỡng những đứa trẻ mồ côi, cư xá đó chắc là nơi không hạnh phúc nhất trong thành phố.” Mẹ của Diêm Lạc thấy tình trạng của con gái mình đang tốt hơn, nên cũng nói nhiều hơn: “Người quản lý công viên cần phải từ trong những người tuyệt vọng lựa chọn ra, nhưng đại đa số những người tuyệt vọng đều không thể đáp ứng được yêu cầu của bọn họ, vì vậy một nhiệm kì ‘Người’ nào đó đã nghĩ ra một cách, anh ta lấy danh nghĩa làm từ thiện, mở một viện phúc lợi tư nhân, chuyên dùng để thu nhận trẻ sơ sinh và trẻ mồ côi bị bỏ rơi. Theo ý tưởng của riêng mình, anh ta bồi dưỡng những đứa trẻ với đủ các thể loại tuyệt vọng, gieo rắc những cảm xúc tiêu cực khác nhau vào mỗi mội người, nhân tạo để tạo ra những con quái vật.”

Nghe mẹ Diêm Lạc nói xong, sắc mặt những người trong xe đều không tốt lắm, vốn tưởng rằng “Mộng” là kẻ tàn bạo và ghê tởm nhất trong năm vị quản lý, không ngờ “Người” cũng tương tự.

“Mỗi đứa trẻ đều có nhân cách của riêng mình, các nhân viên sẽ sàng lọc bọn chúng, cuối cùng, những đứa trẻ được bồi dưỡng trưởng thành sẽ được gửi đến trại trẻ mồ côi Hạnh Phúc, chọn bố mẹ thích hợp cho chúng.”

“Bố mẹ thích hợp là có ý gì?”

“Những đứa trẻ không có quyền lựa chọn bố mẹ, đối với những đứa trẻ mồ côi trong cô nhi viện cũng như vậy, để tạo ra nhân cách mà bọn họ mong muốn, nhân viên sẽ đặc biệt tìm kiếm những người trưởng thành có một số khiếm khuyết về tính cách, để những đứa trẻ mồ côi vào gia đình của bọn họ, méo mó lớn lên trong sự khiếm khuyết đó.” Mẹ của Diêm Lạc biết rất nhiều chuyện, Não tiền nhiệm cũng ở bên cạnh im lặng lắng nghe, hai tay ông nắm chặt, lại vừa vô lực buông lỏng.

“Nhà của tôi cũng ở trong cư xá Hạnh Phúc, chẳng lẽ tôi đã lớn lên trong môi trường như vậy sao?” Về những ký ức thời thơ ấu, Hàn Phi cho đến bây giờ vẫn chưa nhớ lại, phần đau khổ nhất hình như đã bị tiếng cười điên cuồng mang đi rồi.

“Cậu cũng sống ở cư xá Hạnh Phúc?” Mẹ của Diêm Lạc nhất thời không nói nên lời, bà nhìn chằm chằm vào Hàn Phi

một lúc lâu, sau đó lại cất một giọng điệu khác: "Tôi biết cậu nhất định rất oán hận bọn họ, nhưng bây giờ đại cục làm trọng, chúng ta tập trung vào đối phó 'Mộng' là được rồi, tuyệt đối đừng kéo những vị quản lý khác vào trong."

"Yên tâm đi, đối phó với công viên vui chơi là một người khác, việc chúng ta cần làm là dọn sạch quỷ trong thành phố, phá hủy nghi thức của Mộng." Tiếng cười điên cuồng nói rằng sẽ đối phó với Phó Sinh và công viên vui chơi, Hàn Phi rất tin tưởng vào anh ta, ở một mức độ nào đó, đây cũng có thể coi là tự tin.

Chiếc taxi màu đen đang phóng nhanh trên đường, sau khi cứu được tàn hồn của Phó Sinh, Hàn Phi cũng thay đổi cách nhìn về thành phố này, có một số người cho dù chỉ tồn tại trong ký ức, cũng nên được cứu chuộc.

Trên đường đi Hàn Phi chỉ cần nhìn thấy quỷ quái xuất hiện liền sẽ ra tay, trong lúc hắn giúp Lý Quả Nhi tích lũy điểm công viên vui chơi, đội ngũ đi theo phía sau hắn cũng càng ngày càng dài hơn.

Trong thành phố quỷ quái hoành hành hỗn loạn, Hàn Phi đã mang đến hy vọng cho mọi người, chiếc taxi đen đó cũng đã trở thành một câu chuyện kỳ lạ mà ai cũng muốn được gặp.

"Hàn Phi, chúng ta có phô trương quá không? Nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta cũng sẽ là mục tiêu của những con quỷ lớn đó." Tiểu Giả nhìn đoàn xe phía sau, càng ngày càng có nhiều người chạy trốn, trong nhà đã không còn an toàn nữa, quỷ quái nói không chừng sẽ lao ra từ nơi nào đó, không có bất kỳ dấu hiệu nào, nỗi sợ hãi khôn tả này có thể trực tiếp hành hạ người ta đến phát điên.

"Tiếng cười điên cuồng có trách nhiệm tạo ra sự hỗn loạn, tôi chịu trách nhiệm duy trì trật tự cơ bản nhất, những người này lát nữa có thể được gửi đến cư xá Hạnh Phúc, tôi muốn biến nơi đó thành cư xá Hạnh Phúc được mọi người công nhận."

Trên đường đi Hàn Phi gặp phải đủ loại quỷ quái, có con thì ẩn nấp trong bóng tối, có con thì cải trang thành người sống

trà trộn vào đội ngũ, có đủ loại kỳ quái khó đề phòng, cũng may hắn có nhiều kinh nghiệm trong việc đối phó với những quỷ quái này, nên mới bảo đảm được an toàn cho hầu hết các công dân.

Việc giảng dạy tại hiện trường của Hàn Phi cũng mở mang tầm mắt cho những người chơi, bọn họ hoàn toàn không thể ngờ rằng một diễn viên phim kinh dị lại có thể trở thành một đại sư bắt quỷ thực sự. Bọn họ cho đến bây giờ mới hiểu, hoá ra những người khác đều là đóng kịch, chỉ có hắn là làm thực sự.

Ngày càng nhiều đoàn xe đi theo Hàn Phi, bọn họ đều là được Hàn Phi tiện tay cứu giúp.

Hàn Phi cũng không bao giờ ép buộc bọn họ, những công dân đó đều là chủ động đi theo sau chiếc taxi màu đen, lái xe về phía rìa thành phố.

Mười hai giờ trưa, sắc trời đã sáng hơn một chút, quỷ quái tạm thời ẩn nấp vào trong bóng tối, cả thành phố đều chìm trong tiếng khóc.

Sống sót sau tai nạn, những người sống sót lúc này mới có thời gian để đau buồn, nhưng bọn họ không biết rằng những ngày trong tương lai sẽ ngày càng trở nên tuyệt vọng hơn, thời gian của ban ngày sẽ ngày càng ngắn lại, cho đến khi mặt trời sẽ không bao giờ mọc lại nữa.

Hàn Phi nửa đường tập hợp với những cảnh sát gặp ác mộng đêm qua, sau đó cùng nhau đến cư xá Hạnh Phúc.

“Mọi người đừng chạy lung tung, chờ tôi dọn dẹp sạch sẽ những tòa nhà này một lượt đã.” Cư xá Hạnh Phúc có ý nghĩa đặc biệt với Hàn Phi, hắn không muốn nhà của mình bị quỷ bên ngoài hoành hành, nên chuẩn bị cải tạo nó thành một nơi tránh nạn không chịu sự tấn công của quỷ.

Hàn Phi chưa bao giờ đánh giá thấp sự kinh khủng của quỷ, nhưng hắn sẽ không đánh giá thấp khả năng tự thích ứng của con người, nhiều công dân tụ tập ở đây như vậy, như Tiểu Vưu một người đặc biệt như thế kiểu gì cũng sẽ có vài người, bọn họ sẽ là hy vọng cho một con đường khác.

Con đường này định sẵn là khó đi, cũng sẽ chết rất nhiều người, trong hiện thực Hàn Phi thật sự không dám thử, cho nên chỉ có thể làm trong thế giới ký ức điện thờ.

Hắn không phải nghĩ đến sinh tử của người khác, chỉ cần đánh cược sinh mệnh của chính mình là được.

Cầm dao tái sinh bước vào tòa nhà số 1, Hàn Phi phát hiện toàn bộ cư dân họ Phó trong tòa nhà đã rời đi hết, bọn họ dường như đã thấy trước được thảm họa.

"Chạy cũng nhanh thật, vốn dĩ còn chuẩn bị nhét mấy người vào trong quỷ văn."

Trong tòa nhà chỉ còn lại một vài tiểu quỷ, Hàn Phi đã đưa chúng cho mẹ của Tiểu Vưu và xe tang ăn. Trên cả đường đi, mẹ của Tiểu Vưu cũng đã ăn thịt rất nhiều quỷ quái, bà đã thành công hóa thành oán niệm.

Thực ra, mẹ của Tiểu Vưu và mẹ của Diêm Lạc giống nhau về rất nhiều mặt, chỉ là bọn họ có định nghĩa khác nhau về bảo vệ, dẫn đến kết quả cũng khác nhau.

Tòa nhà số 1, tòa nhà số 2…

Khi Hàn Phi đi đến tòa nhà số 4, con mèo xấu xí trong ba lô đột nhiên xù lông, sợi dây đỏ trên tay hắn cũng siết chặt ngay lập tức.

"Xem ra trong tòa nhà này có một gã lớn rồi." Hàn Phi không quên những chuyện gặp phải trước đây khi đến với cư xá Hạnh Phúc, ở nơi sâu trong đêm tối ẩn nấp quỷ quái kinh khủng được hình thành hoàn toàn từ tuyệt vọng.

"Lần trước là tôi vấn vương Từ Cầm, lo lắng cho sự an toàn của cô ấy, vội vàng đi gặp cô ấy, nếu không các người nghĩ rằng thật sự có thể dọa tôi sợ chạy chắc?" Hàn Phi cầm chặt tái sinh, để Tiểu Vưu, Diêm Lạc và những người chơi khác đi theo phía sau, từ từ đi vào tòa nhà số 4.

Hành lang tối đen như mực, ánh sáng lọt vào đây đều sẽ bị méo mó, mùi nhang nghi ngút, trên mặt đất vương vãi rất nhiều giấy vàng đang cháy dở.

“Không phải là tiền giấy, hình như là bùa chú để phong ấn quỷ.” Não tiền nhiệm nhặt một nửa tờ giấy màu vàng lên, nghiên cứu hồi lâu: “Cậu xem hoa văn trên đó, có phải giống với hoa văn được tạo thành từ tóc của người chết trên tường bệnh viện không?”

“Bùa chú này có thực sự hữu dụng với quỷ không?”

“Xác suất lớn là vô dụng, nếu không thì tất cả cũng sẽ không bị tiêu hủy.” Não tiền nhiệm ném tờ giấy màu vàng đi, kỳ quái nhìn hành lang: “Mỗi một nghi thức của Mộng hình như đều khác nhau, lấy Diêm Lạc làm thể xác là để lấy được bản đồ mê cung, lấy Phó Sinh của trước kia làm thể xác là vì cậu ấy bị những người quản lý khác lựa chọn, không biết trong tòa nhà số 4 này lại có thứ gì đáng để gã mưu đồ.”

“Mỗi tòa nhà trong cư xá Hạnh Phúc tương ứng với một đứa trẻ mồ côi, số tòa nhà là số của đứa trẻ mồ côi, có thể Mộng tương đối coi trọng đứa trẻ số 4 này.” Mẹ của Diêm Lạc dường như đã nhận ra điều gì đó, cau mày: “Trong cư xá này có ẩn chứa một khí tức khiến tôi rất khó chịu.”

Mẹ của Tiểu Vưu cũng đã cảm nhận được, không ngừng rống lên, như thể đang cảnh báo Hàn Phi.

“Khí tức khiến quỷ quái đều ghét.” Hàn Phi nắm chặt sợi dây đỏ, đi đầu tiên.

Tầng một không có ai ở, các căn hộ ở tầng hai cũng đều trống không, khi Hàn Phi lên tầng ba liền nhìn thấy một bà lão đang quỳ ở chính giữa hành lang.

“Hình như là người sống?”

Bà lão nhìn chừng tám mươi tuổi, thân thể co lại, mặt hướng về giữa hành lang.

“Bà ơi? Có cần cháu gọi xe cấp cứu cho bà không?” Tiểu Giả có lẽ đã từng bị ăn vạ, khi đến gần, theo thói quen lấy điện thoại di động ra quay lại.

Bà lão gầy gò có vẻ tai không được tốt, trong miệng bà đang lẩm bẩm điều gì đó, không đáp lại thế giới bên ngoài.

Tiểu Giả ngập ngừng bước tới, vừa định đưa tay ra đỡ bà lão, thì hai tay ở hai bên người bà lão đột nhiên giơ lên, tóm lấy vai anh ta: "Đừng có chắn đường! Mấy người đang chắn mất đường của âm thần rồi đấy!"

Bên dưới mái tóc cáu bẩn có chứa một khuôn mặt vô cùng khủng khiếp, ngũ quan trên khuôn mặt của bà ta viết đầy các loại kinh văn, trong miệng dường như đang ngậm một đốt xương ngón tay.

Bà ơi, trong nhà bà xảy ra chuyện gì sao?" Hàn Phi cảm thấy bà lão rất đặc biệt, phần lớn người sống và quỷ ở các tòa trước đều đã rời đi, chỉ có bà lão này một mình ở lại đây.

"Mấy người mau tránh ra! Đừng có chắn đường của âm thần!" Bà lão rất xúc động, đôi tay gầy guộc của bà bốc lấy tro tàn trong lư hương ném về phía mấy người.

"Đừng kích động, trông bà thế này, xem ra là trong nhà có người đã trúng tà rồi. Cháu có năng lực ngoại cảm bẩm sinh, mấy thứ như mời âm thần cháu cũng có chút kiến thức, cũng có chút giao tình qua đường với âm sai." Khi Hàn Phi nói những lời này, khí chất trên người đã thay đổi, kĩ năng diễn xuất của hắn đã sớm đạt đến mức tự nhiên âm thầm ảnh hưởng tới sự vật.

Thấy thái độ của bà lão đã dịu đi, Hàn Phi từ trong ba lô lấy ra một vài đạo cụ dùng trong nghi thức tái sinh: "Nếu bà không phiền, cháu có thể giúp bà xem thử."

Sau khi hai bên đối đầu nhau một hồi trên hành lang, bà lão buông Tiểu Giả ra, đứng dậy khỏi mặt đất.

"Cháu trai tôi không biết bị thứ gì đó bám vào người, tôi muốn đuổi thứ đó ra khỏi người nó."

"Có thể dẫn cháu đi xem cậu ấy được không?"

"Cũng được, nhưng chỉ có một mình cậu được vào phòng." Bà lão run rẩy bước lên tầng, Hàn Phi ra hiệu cho những người khác ở lại chỗ cũ, một mình hắn đi theo phía sau bà lão.

Càng lên tầng, không khí ngột ngạt càng mạnh, trên tường có thể thấy bùa chú khắp nơi, trên tay vịn cầu thang còn treo

những cái chuông đồng, trong góc có đặt lư hương và bát đũa.

"Những thứ này đều là do một mình bà làm à?"

"Ừ." Bà lão bám vào tường bước lên trên: "Lát gặp cháu tôi, cậu cũng đừng quá ngạc nhiên, nó chỉ là bị thứ gì đó ám vào người thôi, thật ra nó vẫn là một con người."

Bà lão không nói còn đỡ, nhưng bà ấy nhắc nhở như vậy, ngược lại khiến Hàn Phi có chút căng thẳng: "Ý của bà là, cậu ấy đã không còn giống người rồi nữa sao?"

Gió lạnh thổi qua, bùa chú trên tường rơi xuống đất, bà lão không nói lời nào nữa, dẫn Hàn Phi lên đến tầng bốn.

Bọn họ tổng cộng cũng không đi lên mấy tầng, nhưng cảm giác như đã đi rất xa, đến một nơi hoàn toàn khác.

Chương 697: Cô nhi có bố mẹ ruột

“Chuẩn bị xong chưa?” Bà lão nắm lấy tay nắm cửa, những chữ trên mặt hơi run lên cùng với da thịt: “Lát nữa bất kể cậu nhìn thấy cái gì, hi vọng cậu có thể duy trì bình tĩnh, đặc biệt phải nhớ kỹ, đừng lộ ra vẻ sợ hãi với nó.”

Cánh cửa chống trộm cũ kỹ được mở ra từng chút một, trong nhà không bật đèn, tối đen như mực, không giống một cư xá có người sống ở mà giống một cái hang có quái vật ẩn nấp hơn.

“Đừng giẫm lên những thứ trên mặt đất, những bùa chú đó là tôi phải vất vả lắm mới xin được đấy.” Bà lão cúi đầu, từ sau khi bước vào nhà, bà cố ý không để mắt nhìn loạn xung quanh, như thể đang sợ hãi nhìn vào thứ gì đó.

“Nếu như bọn chúng hữu dụng, thì bà sớm đã không phải lo lắng rồi.” Hàn Phi lặng lẽ nắm chắc cán dao tái sinh, lòng bàn tay hắn ướt đẫm mồ hôi lạnh, bầu không khí trong nhà vô cùng quỷ dị.

“Đừng có nói nhảm, âm thần đều nghe được đấy, cậu có thể không tin, nhưng cũng đừng bất kính.” Bà lão vội vàng xua tay với Hàn Phi, vẻ mặt nghiêm nghị.

Bà cẩn thận bước qua phòng khách, kéo sợi dây giấy có dán bùa chú ra, liếc nhìn phòng ngủ ở nơi sâu nhất trong nhà một cái.

Cánh cửa dán đầy những bùa chú bằng giấy màu vàng được đóng chặt, trước cửa có năm cái bát, bên trong lần lượt là tứ chi và đầu lâu của con người dùng bột nặn ra.

Nhìn thấy năm cái bát đều có chứa đồ, bà lão bắt đầu từ từ lùi lại.

“Sao vậy?” Hàn Phi hơi chút khó hiểu.

“Nó vẫn chưa ăn no, chúng ta không thể làm phiền.” Bà lão lẩm bẩm, trông rất căng thẳng.

“Bình thường bà hay cho cậu ấy ăn những thứ này à? Không có rau xanh và thịt làm sao có thể duy trì cân bằng dinh dưỡng?” Hàn Phi cảm thấy bà lão này đã bị quỷ ám rồi, cho dù đứa nhỏ có thật sự bị quỷ nhập vào người, cậu ấy vẫn phải có chế độ ăn uống bình thường mới được.

“Bên trong đó được trộn với tro hương và tro lò, còn có thần dược do đại tiên tặng.”

“Hay thật, thế cháu trai của bà bây giờ vẫn còn sống, quả thực có thể nói là đã được quỷ quái trên người nó che chở rồi đấy.” Hàn Phi lắc lắc đầu, tìm lại được một phần ký ức, hắn hiểu rất rõ ràng một chuyện, trong phần lớn các trường hợp, có thể đối phó với quỷ quái chỉ có quỷ quái, những thứ khác có thể đối phó với quỷ, cũng ít nhiều đều có liên quan đến quỷ, vì vậy hắn hoàn toàn không tin những lời đại tiên đó nói.

Hắn thực sự rất muốn bà lão trực tiếp gọi đại tiên đến đây, mọi người kiếm thật giáo thật đánh một trận, dùng sự thật để nói chuyện.

“‘Người’ trong bát chính là để cho thứ trên người nó ăn, chỉ khi thứ đó ăn no ngủ say rồi, cháu tôi mới có thể trở lại bình thường trong thời gian ngắn.”

Bà lão không để cho Hàn Phi vào trong, bà nắm lấy cánh tay hắn cùng đi tới bên cạnh sô pha: “Chờ một lát đi, thứ đó trước đây đều sẽ ngủ say vào buổi trưa.”

“Bà ơi, bà làm thế nào mà chắc chắn rằng có thứ khác trên người cháu của bà? Bà đã nhìn thấy rồi à?”

“Nếu như không phải trúng tà, một đứa trẻ làm sao có thể làm những chuyện đó?” Lời nói của bà lão khơi dậy lòng hiếu kỳ của Hàn Phi.

“Cậu ấy đã làm những gì vậy?”

“Cụ thể bắt đầu từ khi nào tôi đã quên mất rồi, tôi chỉ biết rằng đứa trẻ đó đã không chỉ một lần muốn giết người trong căn nhà này, bao gồm cả tôi và bố mẹ của nó.” Bà lão vừa mở miệng nói, tất cả bùa chú trong nhà hình như bị gió thổi lay động, toàn bộ phát ra âm thanh sột soạt, dường như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào: “Ban đêm khi tôi đang ngủ say, có thể

cảm thấy có điều gì đó không ổn trước mặt, mở mắt ra liền nhìn thấy đứa trẻ đó đang ngồi xổm bên mép giường, mặt dán vào gần mặt tôi, mắt nhìn vào mắt tôi."

"Hỏi nó đang làm gì vậy, nó cũng không nói, cứ cười một cách ngây ngốc."

"Đứa trẻ đó rất thích tươi cười, nhưng nếu nói nó là một tên ngốc chỉ biết cười thì cũng không đúng, khi nó còn rất nhỏ, đã có thể nhận biết được rất nhiều loài côn trùng và động vật, nó còn biết dùng dao nĩa bằng nhựa được tặng khi mua bánh kem để tách ra hoàn chỉnh một con sâu."

"Những điều này thực ra cũng vẫn bình thường, nhưng dần dần biểu hiện của nó càng ngày càng trở nên… đáng sợ."

Bà lão liếc nhìn vào sâu trong nhà một cái, thấy bát đũa vẫn không di chuyển, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Không có nỗi hận vô cớ, cậu ấy trở nên như thế này nhất định phải có lý do nào đó chứ?" Hàn Phi cẩn thận quan sát biểu hiện thay đổi của bà lão, hắn muốn làm rõ lý do Mộng lại chọn số 4.

"Thực ra, cũng trách tôi." Bà lão nói tiếp: "Con trai tôi là một đứa súc sinh, từ nhỏ đã bị nuông chiều hư hỏng, rất xấu tính, cũng không có bản lĩnh gì, lại thích đánh bạc. Nó chính là ở trong sòng bạc gặp được vợ nó, nghe những lời chửi rủa khi chúng nó cãi nhau, hình như con trai tôi cho rằng cháu trai tôi không phải con của mình."

"Bố mẹ khi cãi nhau thông thường rất ít khi lôi con cái ra trút giận, nhưng cả hai đứa nó đều coi đứa trẻ như cái thùng rác để trút giận, con trai tôi động tí là đánh cháu tôi, mẹ đứa trẻ cũng không ngăn cản, có đôi khi con dâu tôi bị đánh rồi, tức quá cũng đánh thằng nhỏ."

"Ban đầu đứa nhỏ chỉ đơn giản là bị đánh, bảo cười thì cười, bảo khóc thì khóc."

"Chờ khi nó lớn hơn một chút, nó sẽ chỉ về phía bố mẹ mình niệm một số câu nguyền rủa kỳ lạ, không ai có thể hiểu đó là gì, cũng không biết những thứ giống với kinh văn có tác

dụng hay không, dù sao sau mỗi lần nó niệm xong, bố mẹ nó sẽ đánh nó mạnh hơn.”

“Mọi thứ chuyển biến là bắt đầu từ khi nó lên năm tuổi, đứa con súc sinh của tôi cố ý đem đứa nhỏ đến một nơi rất xa, muốn vứt bỏ nó, nhưng lần nào nó cũng có thể tự tìm được đường về.”

“Có điều mỗi lần cháu trai trở về, trên người hình như đều bị thứ gì đó ám, trong miệng nó sẽ phát ra tiếng của những người khác, ban đêm sẽ trốn trong góc phòng khách và phòng bếp, ngồi xổm ở đó một mình.”

“Con trai tôi thấy nó như thế, càng cáu kỉnh hơn, nó đã dùng thắt lưng đánh đứa nhỏ mấy lần.”

“Khoảng một tuần sau, con trai và con dâu tôi đang ngủ thì bất ngờ nghe thấy động tĩnh bên giường, mở mắt ra thì thấy đứa nhỏ đang cầm dao làm bếp đứng bên cạnh.”

“Đứa con trai súc sinh của tôi lần đầu tiên đã thấy sợ, nó đã dạy những điều tồi tệ nhất của mình cho đứa nhỏ, điều đáng sợ hơn nữa là đứa nhỏ học rất nhanh.”

“Về sau nữa, con trai của tôi cảm thấy lúc nào đứa nhỏ cũng muốn giết nó, cuối cùng nó giấu tôi, bán con mình cho một viện phúc lợi tư nhân.”

Nghe đến đây Hàn Phi đã nhíu mày, đa số trẻ em trong cô nhi viện đều là cô nhi, chỉ có số 4 này là do bố mẹ ruột của mình gửi đến, cậu có bố có mẹ, nhưng người hủy hoại cuộc đời của cậu cũng chính là cặp bố mẹ bất tài đó.

“Sau này thì sao?”

“Viện phúc lợi tư nhân kia tìm được vài gia đình mới cho cháu trai nhỏ của tôi, nhưng sau khi chọn đi chọn lại, đứa nhỏ cuối cùng cũng bị gửi trả về.” Bà lão cảm thấy viện phúc lợi tư nhân đó có lương tâm, còn Hàn Phi thì đại khái đã đoán ra chân tướng, viện phúc lợi tư nhân cố tình nuôi dưỡng tuyệt vọng đó hoàn toàn không phải vì muốn tốt cho số 4, bọn họ chỉ muốn nhìn thấy một bi kịch lớn hơn nữa, bọn họ cảm thấy việc trả đứa trẻ này lại chính là chuyện tuyệt vọng nhất đối với cậu.

Trông thì có vẻ giống như đã thử cố gắng thay đổi, nhưng trên thực tế không có gì thay đổi hết.

Hy vọng cuối cùng bị phá vỡ, nỗi tuyệt vọng sâu nhất sẽ nuốt chửng cậu hoàn toàn.

"Cháu có thể gặp bố mẹ của đứa trẻ đó được không?" Hàn Phi muốn dạy cặp bố mẹ đó cách làm người.

Sau khi nghe xong câu hỏi của Hàn Phi, bà lão mím chặt môi, hồi lâu sau mới nói: "Con trai tôi đã bị thứ trong cơ thể cháu trai tôi giết rồi, là bị cắn chết, cậu nói xem người sao có thể dùng răng cắn được chết cơ chứ? Chính là thứ bẩn thỉu bám trên người cháu tôi gây ra!"

Giọng nói bà lão rất to, cảm xúc của bà đang rất kích động, có vẻ như là không muốn chấp nhận một thực tế như vậy, nên mới một mực cho rằng cháu mình đã bị trúng tà.

"Thế mẹ của đứa bé thì sao?" Nguyền rủa hiện lên trên sợi dây đỏ trên đầu ngón tay Hàn Phi, hắn hoàn toàn không giao tiếp với Từ Cầm, lần này là cô ấy cảm nhận được nguy hiểm chí mạng, chủ động nắm lấy tay hắn.

"Cô ta? Cô ta vài ngày trước vẫn ở trong căn nhà này, đột nhiên thì không tìm thấy nữa. Tôi cũng không nhớ cô ta ở đâu, cô ta hẳn là vẫn đang ở trong nhà?" Khi bà lão đang nói, hình như có một người phụ nữ đang cào cửa bằng móng tay của mình muốn ra ngoài.

"Ba phòng ngủ, một người mẹ?"

Dị biến bắt đầu, trên cánh cửa ở nơi sâu nhất tất cả bùa chú thấm ra máu tươi, tấm cửa động đậy nhẹ, đầu lâu đặt trong bát rơi xuống đất, lớp bột ngoài cùng bị vỡ, lộ ra những sợi tóc đen.

Chương 698: Bức ảnh của chúng tôi

Mọi thứ biến hóa quá nhanh, Hàn Phi và bà lão còn chưa kịp chuẩn bị thì trong căn nhà đã hoàn toàn tối om.

Bọn họ nín thở, nhìn chằm chằm vào cái đầu lâu lăn trước cửa phòng ngủ.

"Mẹ của đứa nhỏ, hình như cháu đã tìm được rồi…" Khi Hàn Phi nhìn lại lần nữa, bà lão đã quỳ trên mặt đất, chắp tay cúi bái về phía phòng ngủ đó, trong miệng niệm lời cầu khẩn, hi vọng thứ trên người cháu trai mình có thể rời đi.

Căn nhà bị gió lạnh bao trùm, cộng với những lời cầu nguyện không ngớt của bà lão, nơi đây dường như có một cỗ sức lực rất thần kì muốn kéo mọi thứ vào bóng tối chưa biết.

Bùa chú trên tấm cửa rơi xuống đất, cánh cửa vẫn luôn động đậy đột nhiên trở lại bình thường.

Tay nắm cửa bằng kim loại từ từ vặn xuống, cánh cửa dán đầy bùa chú bị mở ra như thế này.

Ánh mắt Hàn Phi dán chặt vào khe cửa, trái tim viết đầy những cái tên của hắn đột nhiên đập dữ dội, cảm giác như linh hồn của mình hình như bị thứ gì đó thu hút, cơ thể bất giác muốn tiến về phía trước.

Sau đầu truyền đến một cơn đau nhói, mảnh vụn ký ức trong tâm trí va chạm lung tung vào nhau, nỗi sợ hãi về cái chết đã mất từ lâu lại trỗi dậy.

Tai có thể nghe rõ tiếng tim đập thình thịch, ánh mắt Hàn Phi đã hoàn toàn bị bóng tối sau cánh cửa thu hút, linh hồn hắn như bị lôi lên một đoàn tàu đang phóng nhanh trong đường hầm tối tăm, đâm thẳng xuống vực sâu của cái chết.

"Ai đứng sau cánh cửa đó!"

Đầu lâu bị bột hồ bao phủ va vào bức tường, giấy vàng bùa chú dán gần đó rơi xuống, để lộ bức vẽ bằng bút màu đơn giản trên tường, một đứa trẻ đầy màu sắc chơi trong nhà, cậu bị mẹ

mình chê ghét, bị bố đánh đập, cậu đang chạy khắp nơi, đuổi theo những người bạn máu thịt mơ hồ, chạy này, nhảy này, khi thương tích đầy mình, ôm lấy nhau kể những cậu chuyện cổ tích.

Những bức tranh dưới giấy vàng bùa chú, đủ các màu sắc, ngộ nghĩnh đáng yêu, giống như một đứa trẻ đang hát.

Chiếc hộp nhạc ding dong ding dong được mở ra, những đứa trẻ vẽ bằng bút lông màu cứ chạy trên tường dưới lớp giấy màu vàng bùa chú.

Cậu và những người bạn máu thịt mơ hồ của mình cũng nhảy múa, chơi trốn tìm, căn nhà này chính là công viên vui chơi của cậu, một công viên vui chơi nhỏ đầy sự dối trá, bạo lực và u ám.

Ngày càng nhiều giấy vàng rơi xuống, dưới lớp áo khoác hiện thực và ngu dốt, ẩn chứa một tuổi thơ méo mó.

Nhiệt độ càng ngày càng thấp, đứa trẻ trên tường chạy càng ngày càng nhanh, dường như cậu đang mời Hàn Phi vào nhà chơi cùng mình.

Lòng bàn tay phủ đầy những nguyền rủa, những cơn đau nhói không ngừng nhắc nhở Hàn Phi, chờ khi hắn phản ứng lại thì đã đến cửa phòng ngủ rồi.

“Đã lâu lắm không có cảm giác hoảng hốt này rồi…”

Với ý chí kiên cường của Hàn Phi, rất khó lay chuyển được hắn, hắn cũng không thể nói rõ vừa rồi rút cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Những bức vẽ cuộc sống hàng ngày được đứa trẻ vẽ trên tường tạo nên sự tương phản rõ nét với những vật phẩm quỷ dị đầy phòng, đứa trẻ trên tường đang chào đón hắn đến, trong khi những tượng thần xấu xí trong phòng lại nháy mắt khi hắn quay đầu lại.

Bức vẽ của đứa trẻ là hiện thực hắn nhìn thấy, cũng là đang phản ánh thế giới tinh thần của đứa trẻ, tượng thần uy nghiêm trang trọng, là hiện thực ngột ngạt trong mắt người lớn, cũng là sự trói buộc và áp chế đối với hắn.

Yết hầu chuyển động, bên tai Hàn Phi xuất hiện đủ thứ tạp âm khác nhau, giống như ai đó đang niệm kinh, vừa giống như có người đang không ngừng lặp lại một số âm tiết kỳ lạ, lại vừa giống như có người đang cầu cứu.

Bà lão mặt đầy thần văn quỳ trong phòng khách, trong miệng lẩm bẩm những lời không ai có thể hiểu được, bà cách Hàn Phi rõ ràng chỉ vài bước chân, nhưng lại có cảm giác khoảng cách giữa hai người rất xa.

"Xem ra đã không thể trở lại rồi."

Bóng tối đằng sau khe cửa mang theo một sức mạnh bí ẩn, như thể những bàn tay nhỏ bé nắm lấy trái tim, kéo một người sống bình thường từng chút một vào trong đó.

Đứa trẻ số 4 trước đây có thể đã từ từ bị tiêu diệt như thế này, từ từ bị nhốt vào bóng tối của phòng ngủ, sau đó không bao giờ thoát ra được nữa.

Vốn dĩ khi Hàn Phi bước vào tòa nhà này còn tưởng rằng sẽ không gặp phải thứ gì quá nguy hiểm, dù sao thì tòa nhà số 4 tổng cộng cũng chỉ lớn như vậy, không thể tồn tại số lượng lớn chấp niệm và quỷ quái như bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng thực tế chứng minh hắn đã quá sai lầm.

Đối với một đứa trẻ tâm trí chưa trưởng thành mà nói, một căn phòng có thể là thế giới mà nó không thể đi ra, một vật phẩm có thể khơi dậy nỗi sợ hãi của nó, một chiếc tủ quần áo có thể mang đến cho nó sự tuyệt vọng ngột ngạt.

Nắm lấy tay nắm cửa từ từ đẩy về phía trước, căn phòng ngủ sau cánh cửa tràn ngập các loại hình vẽ bằng bút màu, che giấu mọi ác mộng và nỗi sợ hãi của một đứa trẻ.

Tuyệt vọng trở thành tinh linh đang hát, trên chiếc thắt lưng của bố mọc ra những con mắt, đồ mỹ phẩm của mẹ đã trở thành cơ quan trong cơ thể quý giá của con người, chỉ cần chạm nhẹ là sẽ vỡ tan.

Trên mỗi viên gạch lát sàn đều có viết các câu hỏi và lựa chọn, trong căn phòng này mỗi một bước đi đều phải cẩn thận, nếu trả lời sai liền sẽ bị trừng phạt và chửi mắng.

Những tấm rèm nặng nề dường như chứa đầy chì, người bình thường không thể tùy tiện mở ra đóng lại được.

Trên chiếc giường phủ đầy gai đen, bên dưới giường là đủ các loại thi thể của nhiều loài bọ, một con rối khổng lồ đang nằm ở bên giường giả vờ như đang ngủ, cô ấy để tóc rất dài, cúc áo làm thành đôi mắt rất sáng rất to, nhưng vì cái đầu và vai được khâu vào nhau, cô không thể cúi đầu xuống, không thể nhìn thấy một đứa trẻ yếu ớt và cần được bảo vệ hơn cô.

Trên thể xác màu trắng bôi đủ loại mỹ phẩm kém chất lượng, cô có một làn da toát ra mùi thơm, nhưng từ những vết nứt trên da có thể thấy trong cơ thể cô toàn là xác động vật đã chết.

Tiếng ding dong ding dong lại vang lên, công viên vui chơi nhỏ của đứa trẻ bắt đầu hoạt động, những bức vẽ trên tường sống lại, đứa trẻ và bạn máu thịt mơ hồ chơi đùa vui vẻ, cho đến khi tiếng chuông cửa reo lên.

Hàn Phi liếc nhìn về phía sau một cái, trong nhà sớm đã thay đổi, bùa chú và tượng thần toàn bộ đều đã biến mất, phòng khách cũng trở nên giống như phòng ngủ, hắn dường như đã rơi vào cơn ác mộng của đứa trẻ số 4.

Con mèo ở tầng dưới đang sinh, phát ra những tiếng kêu kì lạ, con thạch sùng ở tầng trên thò đầu ra nhìn trộm, dù sao thì bọn chúng cũng chỉ nhìn thôi chứ không ai có gan đập kính cả.

Tiếng chuông cửa vang lên càng lúc càng thúc giục, người bên ngoài cửa chống trộm dần dần mất đi kiên nhẫn, bắt đầu điên cuồng đập cửa, anh ta càng ngày càng dùng lực, cánh cửa kim loại cũng bắt đầu rung lên càng lúc càng kịch liệt.

“Con rối bằng vải tượng trưng cho người mẹ, vậy thì người ngoài cửa đại diện cho người bố sao?”

Con mèo khó sinh và con thạch sùng nhìn trộm dường như là những người hàng xóm hờ hững, mọi thứ trong mắt đứa trẻ đều khác xa với hiện thực, lại vừa có mối quan hệ nhất định với hiện thực.

Sau khi tiếng gõ cửa dữ dội vang lên rất lâu, cánh cửa kim loại cuối cùng cũng bị mở ra.

Giày da giẫm trên mặt đất, âm thanh ngột ngạt có chút đáng sợ, Hàn Phi quay đầu nhìn về phía phòng khách, một bóng đen vô cùng to lớn từ ngoài cửa tràn vào.

Bố của số 4 xuất hiện rồi, đại diện cho bóng tối và ngột ngạt, là bóng đen không thể thoát khỏi trong trái tim của đứa trẻ.

Cơ thể to lớn cọ vào nét vẽ bằng bút màu trên tường, Hàn Phi phản ứng rất nhanh, muốn kéo sợi dây đỏ, nhưng sau khi siết chặt ngón tay lại, phát hiện sợi dây đỏ không còn ở đó, mà mình đã chạm vào ngón tay lạnh lẽo của một đứa trẻ.

Quay đầu lại nhìn, Hàn Phi kinh ngạc nhìn cánh tay của mình.

Hắn không biết mình đã biến thành một đứa trẻ trong bộ quần áo rách nát từ lúc nào, trên người vẫn còn vương mùi hôi thối, giống như mùi của những vết thương mưng mủ.

"Bang!"

Cửa chống trộm bị đóng chặt lại, Hàn Phi còn chưa kịp suy nghĩ về việc mình đã bị trúng chiêu khi nào, thì hắn đã thấy một người đàn ông trung niên có mùi hôi thối từ bóng đen khổng lồ đi ra.

Đôi mắt gã lúc nào cũng luôn đỏ hoe, khuôn mặt gớm ghiếc, không chút yêu thương, chẳng khác gì một con ác quỷ.

Cởi chiếc áo khoác có vật nôn, cơ thể của người đàn ông gần như dung hợp với bóng đen, gã một bước là đã đi tới trước mặt Hàn Phi, bóp lấy cổ của hắn.

Khoảnh khắc đó, Hàn Phi đã thật sự cảm nhận được sự đe dọa của cái chết, nhưng rất nhanh, người đàn ông bóng đen lại nhìn thấy bộ nội tạng mới toanh trên bàn con rối.

Gã ném mạnh Hàn Phi xuống đất, dùng hai tay nắm lấy góc bàn, hất bàn trang điểm lật đổ xuống đất.

Những thứ nội tạng đó hét lên thảm thiết, điều quỷ dị là tất cả những tiếng hét đều đến từ một người đàn ông khác.

Sau khi nghe xong âm thanh đó, bố của số 4 càng tức giận hơn, gã giẫm nát nội tạng trên mặt đất, lại tóm lấy một vài cái nhét vào người con rối.

Con rối để tóc dài vẫy vẫy hai tay, nhưng dù sao sức lực cũng không thể bằng người đàn ông, cô ta muốn hét lên, nhưng cô ta là một con rối lại không có miệng.

Người đàn ông xé bụng con rối, đem những thứ nội tạng vỡ nát ấn vào bụng cô ta, như vậy cũng chưa vừa ý, gã lại đem đầu của mình nhét vào người con rối, cắn xé cơ thể nó.

Ý nghĩa của những cảnh tượng này, Hàn Phi đã không muốn nghĩ tới nữa, hắn lẳng lặng chạy vào phòng bếp.

Phải làm như thế nào, số 4 đã đưa ra câu trả lời ngay từ đầu.

Không phân biệt đúng sai, rất nhiều bi kịch đã xảy ra ở những góc khuất không thể để ý, đáng tiếc những chuyện trong quá khứ là không thể thay đổi, Hàn Phi chỉ muốn thay đổi những bi kịch có thể xảy ra trong tương lai.

Cơ thể đã bị thu nhỏ lại rất nhiều, nhặt con dao làm bếp lên, Hàn Phi lại bước tới cửa phòng ngủ.

Bụng con rối trên giường bị xé nát, những mảnh vải rơi trên xác những con vật, hai tay cô ta bóp lấy cổ của bóng đen, nhưng vẫn không có cách nào ngăn cản đối phương.

Hàn Phi chậm lại, cố hết sức để không phát ra tiếng động, hắn lặng lẽ đi vòng qua phía sau người đàn ông.

Với tư cách là một đồ tể chuyên đi săn đồ tể, hắn biết rất rõ cách giết gã chỉ bằng một đòn tấn công, nhưng số 4 không hiểu những điều này, cậu rất có thể đã luyện tập rất nhiều lần trong đêm khuya, do dự nhiều lần, thử nhiều lần, cho đến cuối cùng hoàn toàn biến bản thân mình thành một con quái vật!

Tiến về phía trước, tìm chuẩn góc độ, nhấn người xuống, dùng sức nặng cơ thể, đâm con dao sắc bén!

“Bà lão nói rằng con trai mình là bị số 4 cắn chết, chuyện mà mình đang làm bây giờ hẳn là chuyện mà cậu ấy chưa làm được trước đây, nhưng lại là chuyện muốn làm.”

Hàn Phi với kí ức khiếm khuyết, đưa ra lựa chọn trong cơn ác mộng điên cuồng ngớ ngẩn này, trong lòng hắn cũng rất khó chịu, nhưng đây có lẽ là cách nhanh nhất để kết thúc cơn ác mộng.

Sự rùng rợn của nơi này rất khó để miêu tả, trên thực tế có một số cảnh tượng mà người bình thường chỉ cần nhìn thôi cũng sẽ suy sụp, cũng chỉ có hắn một người chơi đã thử thách trong thế giới tầng sâu, mới có thể giữ được bình tĩnh.

Hàn Phi nhập vai vào góc nhìn của đứa trẻ, cũng hoàn thành chuyện mà cậu không làm được, người bố là ngọn nguồn của mọi tuyệt vọng bị đâm trúng, trái tim thối rữa và bóng đen bao trùm toàn thân gã đang thu nhỏ lại nhanh chóng, máu màu đen bắn lên người Hàn Phi và con rối.

Hàn Phi vốn đã quen với việc đâm nhiều nhát nên không dừng lại ở đó, hắn muốn rút con dao nhọn của mình ra chém vào đầu con quái vật, nhưng gã đàn ông tức giận không cho hắn cơ hội, vung tay tóm lấy hắn.

Đầu ngón tay sắc bén xuyên thấu vào da thịt của Hàn Phi, những đứa trẻ bình thường có thể đã sớm thấy sợ hãi, nhưng hắn hoàn toàn nhập vào vai số 4, khoảnh khắc đó lại biểu hiện như một con dã thú phát điên, hắn vậy mà lại chủ động cắn vào cổ người đàn ông.

Khi đối mặt với nỗi sợ hãi và tuyệt vọng, người đàn ông có sức mạnh vô song lại trở nên rụt rè, cư xử y như trong hiện thực, mất cảnh giác bị Hàn Phi cắn chặt vào cổ.

Cho dù gã có giằng co, đánh đập thế nào, Hàn Phi cũng không chịu buông ra.

Thực ra Hàn Phi hiểu rõ hơn ai hết rằng đây có thể là cơ hội duy nhất của mình.

Cơn ác mộng của số 4 là để tất cả mọi người trải qua nỗi tuyệt vọng và đau đớn của mình, rồi chìm nghỉm tại đây, Hàn Phi dứt khoát dùng cách mà số 4 phản công trong hiện thực để phân định thắng bại.

Trên người hắn ngày càng có nhiều vết thương, bị đánh đập, hành hạ, hắn cắn răng chịu đựng cho đến khi bóng đen

của người đàn ông đó dần dần lui xuống.

Số 4 đã luôn sống trong nỗi sợ hãi trước khi cắn chết người đàn ông, sau khi cắn xé nỗi sợ hãi đó, cậu đã đi đến một thái cực khác, trở thành biểu tượng của cái chết và bất hạnh trong số 31 đứa trẻ mồ côi.

Máu đen xộc vào miệng thấm ướt y phục, người đàn ông không chống đỡ được nữa, Hàn Phi giẫm lên lưng gã đứng lên.

Con rối trên giường ném đủ các loại vật phẩm về phía Hàn Phi, loại căm ghét và sợ hãi được thể hiện rõ ràng mà không cần dùng đến giọng nói.

"Đến lượt mày rồi…" Hàn Phi thương tích khắp người, rút con dao sắc bén đi về phía con rối, hắn cũng có khoảnh khắc do dự, nhưng cuối cùng lý trí vẫn khiến hắn đưa ra lựa chọn thứ hai.

Hàn Phi không biết tiếng cười điên cuồng rốt cuộc đã lấy đi kí ức gì trong tâm trí hắn, nhưng trực giác cho hắn biết có lẽ trước đây hắn chưa từng làm chuyện như này.

Giẫm phải máu đen, khi Hàn Phi dùng dao nhọn đâm vào má con rối, tất cả rèm dày trên khung cửa sổ phòng ngủ đều rơi xuống đất.

Bụi bay mù mịt, ánh trăng đỏ như máu chiếu vào Hàn Phi, hắn dừng việc đang làm, nhìn về phía cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ thủy tinh là một nhãn cầu màu đỏ rất lớn, dường như có một con quái vật cao bằng căn hộ đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Hàn Phi mơ hồ nhớ tới đã từng nhìn thấy một cảnh tượng tương tự, còn chưa kịp phản ứng lại thì đã nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ vụn.

Một ngón tay đầy sẹo thò vào trong nhà, như thể bóp chết con bọ, đè lên đầu Hàn Phi.

"Hóa ra cậu vẫn còn chưa buông tha cho mẹ mình."

Ngón tay đi thẳng qua vỏ não của Hàn Phi, đi vào tâm trí hắn, không gì có thể ngăn cản, tất cả ký ức mà nó chạm vào

đều vỡ vụn.

Nhưng ngay khi ngón tay đó sắp hoàn toàn bóp nát ý thức của Hàn Phi, lại chạm vào một cảnh tượng ký ức nhỏ.

Trong cảnh tượng là một bức ảnh chụp nhóm của ba mươi đứa trẻ mồ côi, bức ảnh đó là của người thợ sơn đã tặng cho Hàn Phi ở trung tâm thương mại lúc nửa đêm, cũng là vật phẩm nguyền rủa rank D đầu tiên mà Hàn Phi có được.

Những ngón tay khổng lồ lướt trên bức ảnh, như thể đang vuốt ve khuôn mặt của những đứa trẻ.

Con ngươi toàn tia máu chớp chớp, lập tức phá tan cơn ác mộng mà Hàn Phi đang bị mắc kẹt, cũng vào lúc này, hàng ngàn nguyền rủa bao phủ khắp cơ thể hắn, bao bọc hoàn toàn cho hắn.

Tầm mắt Hàn Phi trở lại bình thường, hắn đã bước ra khỏi cơn ác mộng của số 4, vẫn dừng ở cửa phòng ngủ.

“Tại sao anh lại có… bức ảnh của chúng tôi?”

Giọng nói non nớt của đứa trẻ phát ra từ trong phòng, giọng điệu của cậu ấy nghe rất dịu dàng.

Chương 699 : Thủy quái, quỷ nước

"Bức ảnh của chúng tôi?"

Hàn Phi vừa bước ra khỏi cơn ác mộng bị nguyền rủa bao phủ, hắn dùng hết sức đẩy cửa ra.

Trong căn phòng ngủ tối om toát ra một mùi hôi thối nồng nặc, căn phòng nhỏ chứa đầy những bức vẽ bằng bút màu khác nhau, ở giữa những bức vẽ đó là một cậu bé bị khóa lại bằng dây xích.

Cậu cầm một ngón tay bị đứt, nhúng vào nhiều loại màu khác nhau, bò trên mặt đất để vẽ.

"Số 4?"

Hàn Phi nhìn thấy quần áo trên người của cậu bé, chiếc áo khoác đồng phục của viện phúc lợi bị hư hại nặng, con số sau lưng cũng hơi mờ rồi.

"Tại sao anh lại có bức ảnh của chúng tôi?" Cậu bé không ngẩng đầu lên, tiếp tục vẽ trên mặt đất, lần này cậu vẽ một đứa trẻ, đứa trẻ đó trong đầu vẫn luôn mơ tưởng về cái chết, nhưng cậu lại không hề làm tổn thương bất cứ ai, chỉ thông qua việc không ngừng tổn thương chính mình để kìm nén sự thôi thúc đó.

"Tôi cũng giống như các cậu, đều là đứa trẻ bước ra từ cô nhi viện đó." Hàn Phi chưa kịp nói hết câu, ba lô của hắn đã bị xé rách, con mèo xấu xí đã lấy một bức ảnh từ một trang sách ra.

Ảnh nhóm chụp chung của những đứa trẻ vẫn luôn được giấu ở trong quyển kịch bản dưới tầng hầm, món quà này là của người thợ sơn tặng cho Hàn Phi, dường như là để dùng vào lúc này.

Như cảm nhận được khí tức gì đó, cậu bé đang cúi đầu chậm rãi nhìn về phía Hàn Phi, mí mắt nhuốm máu chậm rãi

chớp động, sau đó lao thẳng về phía hắn như một con báo phẫn nộ!

"Bang!"

Xiềng xích siết chặt, siết vào da thịt, hai tay cậu bé lơ lửng trước mắt Hàn Phi, cậu há miệng ra, lộ ra một cái miệng đầy hàm răng khiếm khuyết.

Mẹ và bà dường như lo lắng cậu sẽ lại tiếp tục làm bị thương người khác, nên đã nhổ răng, cắt đi móng tay của cậu.

"Đừng kích động, nếu cậu muốn xem, tôi có thể đưa cho cậu." Hàn Phi đưa cho cậu bé tấm ảnh những cô nhi chụp chung, hai tay cậu nắm lấy bức ảnh, vẻ mặt gớm ghiếc từ từ bình tĩnh lại, như thể một đứa trẻ đang nằm vòng tay người bạn đời của mình, có được cảm giác an toàn đã mất từ lâu.

Vết vảy máu trên mi mắt cậu bắt đầu rơi ra, trong mắt khôi phục lại một tia lý trí.

"Khi anh bước vào toà nhà số 11, hẳn đã nhìn thấy hóa thân kí ức tuổi thơ của số 11 đúng không?" Giọng cậu bé dịu dàng bình tĩnh, trái ngược hoàn toàn với những gì cậu vừa làm, còn đáng sợ hơn cả tâm thần phân liệt.

"Đúng vậy." Hàn Phi không phủ nhận, hắn phát hiện sau khi cậu bé chạm vào bức ảnh, khuôn mặt của một đứa trẻ trong bức ảnh đã dần dần trở nên rõ ràng, bức ảnh này dường như là mấu chốt để những đứa trẻ mồ côi hồi tưởng lại quá khứ.

"Tôi và số 11 đã chết cách đây rất lâu rồi, chúng tôi bị Phó Thiên đưa vào công viên vui chơi của thế giới tầng sâu, sau đó hình như chúng tôi gặp được Phó Sinh, người đó đã biến chúng tôi thành một phần của công viên vui chơi." Số 4 sau khi chạm vào bức ảnh mà người thợ sơn tặng cho Hàn Phi, đã nhớ ra rất nhiều chuyện: "Điện thờ ký ức này là thuộc về Phó Sinh, tất cả mọi thứ đều hoạt động theo kí ức và ý thức của Phó Sinh, tôi và số 11 đã vận hành và quản lý rất nhiều năm rồi cũng không thể thay đổi được gì, cho đến khi anh xuất hiện ở đây. Trong cái chết hết lần này đến lần khác, anh đã di chuyển vận mệnh, biến cư xá Hạnh Phúc trở thành một nơi đặc biệt."

“Một nơi đặc biệt?”

“Cư xá này là được cải tạo ra dựa trên kí ức của anh, khi chết đi hết lần này đến lần khác, anh dần dần bị điện thờ của Phó Sinh nuốt chửng, ký ức của hai người cũng đang không ngừng dung hợp. Dần dần đánh mất chính mình, trở thành một phần của thế giới ký ức điện thờ này, mà một phần dung nhập chậm rãi này chính là cư xá Hạnh Phúc.” Cậu bé số 4 nằm bò trên mặt đất: “Cả thế giới đều thuộc về Phó Sinh, chỉ có cư xá Hạnh Phúc này thuộc về những đứa trẻ mồ côi, đây là cái giá mà anh đã dùng 99 lần chết mới có được, cũng chính là sự giúp đỡ lớn nhất mà tôi và số 11 có thể làm cho anh.”

Hàn Phi chấp nhận nguy hiểm bị mất hết ký ức, chết đi hết lần này đến lần khác, thậm chí còn chủ động cầu chết, khi hắn cùng lúc bị thế giới ký ức điện thờ nuốt chửng, cũng cố gắng nghĩ cách tác động và thay đổi thế giới này.

Phó Sinh muốn được tái sinh trên cơ thể của Hàn Phi, còn hắn thì muốn leo lên điện thờ của ông ấy, nhìn về nơi rất xa.

Đập nồi dìm thuyền liều chết đến cùng, Hàn Phi quả thực đã thắng cược, cư xá Hạnh Phúc này đã không còn là cư xá trong ký ức của Phó Sinh nữa mà đã bị thay đổi bởi ba đứa trẻ của viện phúc lợi, trong đó đã tích hợp ký ức của Hàn Phi, số 4 và số 11.

“Chả trách tôi cảm thấy rất kì lạ, rõ ràng tôi đã bước vào thế giới ký ức của Phó Sinh, khi Phó Sinh và tôi trạc tuổi nhau, tôi còn chưa được sinh ra, nhưng trong cư xá này lại khắp nơi đều có dấu vết lưu lại của tôi.” Hàn Phi đã dần dần hiểu ra: “Có sự phối hợp của mọi người, xem ra công viên vui chơi đã bị thay đổi.”

“Công viên vui chơi vẫn là công viên vui chơi đó, bao nhiêu năm đều sẽ không thay đổi, bi kịch cứ lặp đi lặp lại, chỉ là thay đổi những đứa trẻ trong công viên thôi. Cuối cùng tất cả chúng ta chỉ trở thành một con số, cuộc đời của chúng ta chỉ là một con số trong miệng người khác.” Cậu bé số 4 nằm bò trên mặt đất, giọng nói cậu non nớt, nhưng lời nói lại đầy thành thục hoàn toàn không phù hợp với lứa tuổi của mình.

“Tôi không hiểu lắm cậu đang nói cái gì.” Hàn Phi cầm con dao tái sinh, hắn không có ấn tượng gì với số 4, chỉ nhớ rằng cậu có quan hệ rất tốt với người thợ sơn của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

“Cư xá Hạnh Phúc ban đầu được dùng để nuôi dưỡng những đứa trẻ mồ côi, mười một tòa cư xá là mười một kiểu tuyệt vọng sống ở đó, đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, cư xá Hạnh Phúc vẫn là nơi ươm mầm tuyệt vọng, những đứa trẻ ở đó cũng đã từ 11 trở thành 31.” Máu chảy ra từ miệng số 4, những tia máu trong mắt cậu như những con sâu mảnh mai, xoắn xuýt điên cuồng: “Cơ thể này là hóa thân kí ức tuổi thơ của tôi, nhưng không ngờ rằng Mộng lại nhắm vào tôi, anh nhất định phải cẩn thận nó! Mộng từng cùng một thời với Phó Sinh đã trở thành không thể nhắc đến, nó là quỷ duy nhất còn tồn tại cho đến bây giờ, nó thậm chí có thể thông qua ấn tượng kí ức của Phó Sinh, để ảnh hưởng đến thế giới điện thờ của Phó Sinh. Trong thế giới kí ức điện thờ này, tám nghi thức tái sinh mà Mộng chuẩn bị cho chính mình phát sinh thay đổi, rất nhiều nghi thức đã khác với trước đây, tôi nghi ngờ rằng mục tiêu thực sự của nó chính là anh.”

“Nói cách khác, trong thế giới ký ức này, tôi chẳng những phải cẩn thận Phó Sinh, mà còn phải đặc biệt chú ý đến người quản lý Mộng?”

“Đúng vậy, Mộng đã bị phong ấn vào thế giới tầng sâu bởi Phó Sinh, nó thề sẽ khiến Phó Sinh hồn phi phách tán, xóa mọi dấu vết về sự tồn tại của Phó Sinh.” Trên cơ thể cậu bé số 4 bắt đầu xuất hiện những vết nứt, bụng hơi phình ra: “Ký ức tuổi thơ của tôi sắp sụp đổ rồi, chờ sau khi anh vào công viên vui chơi có thể đi tìm thấy bản thể của tôi và số 11.”

“Bản thể của hai người ở trong công viên vui chơi?”

“Tôi bị chôn dưới đất, trên da có vẽ những bức tranh của những đứa trẻ, số 11 hóa trang thành khách du lịch, cậu ấy sẽ chủ động liên lạc với anh.” Bụng cậu bé bắt đầu phình ra nhanh chóng, cậu nhìn vào con dao trong tay Hàn Phi, lao mạnh về phía nó: “99 lần chết, anh đã từ bỏ tất cả để đổi lấy

cơ hội này, hi vọng anh có thể thuận lợi đi tiếp, đừng giẫm lên vết xe đổ, đi lại con đường cũ của Phó Sinh."

Ánh sáng chói mắt của con dao xuyên qua bụng cậu bé, dưới lớp da bụng, một cái kén đen khắc số 4 rơi ra.

Cái kén này chứa đựng nhiều chết chóc và tuyệt vọng hơn tất cả những cái kén trước đó cộng lại, con quái vật trong kén dường như sắp trồi ra khỏi kén.

Chân mèo đè lên cái kén, mèo xấu xí cúi đầu, chín đường quỷ văn trên thân kéo dài trên lông, chui vào trong kén, nuốt chửng tất cả những thứ có trong đó.

Sau khi hấp thụ càng nhiều kén sâu, các đường quỷ văn như sống lại, dường như có thứ gì đó trong chín đường quỷ văn đang sốt sắng gọi Hàn Phi, muốn gắn bó mật thiết với hắn.

"Mình đã phá hủy ba nghi thức tái sinh của Mộng, tiếp theo sẽ phải nhanh hơn rồi. Càng kéo dài, càng nhiều người trong thành phố sẽ chết, nỗi tuyệt vọng và cảm xúc tiêu cực sẽ tiếp tục lan rộng, sức mạnh của quỷ cũng sẽ tăng lên." Hàn Phi không muốn trở thành người giải cứu thế giới, nhưng giờ đây có vẻ như hắn là người duy nhất trong thành phố vẫn quan tâm đến cuộc sống của những người bình thường, sẵn sàng giúp đỡ những người đó.

Hàn Phi rút con dao tái sinh ra, ký ức tuổi thơ của cậu bé tiêu tan, không còn ở trong nhà nữa.

Phòng ngủ trở lại bình thường, mọi cảm giác u ám đều biến mất, Hàn Phi bước ra khỏi phòng, tìm đến bà lão.

Hắn không nói với đối phương rằng cậu bé đã chết rồi, mà nói rằng cậu bé không có trong nhà, có thể cậu bé đã trốn thoát khi bà lão không để ý.

Bà lão có tin hay không cũng không quan trọng, số 4 đã tự mình chọn con dao tái sinh, có lẽ cậu cũng cảm thấy sau khi mình biến mất, bà lão mới có thể thực sự được giải thoát.

Tiếng mèo kêu meo meo truyền đến, con mèo xấu xí hấp thụ sức mạnh của cái kén trở nên khác hẳn trước đây, với bộ lông óng ả và đôi mắt sắc lạnh. Nó không còn là một con mèo

hoang ốm yếu bên vệ đường nữa, trông nó giống thú cưng được tử thần nuôi hơn, trong mắt tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

"Hàn Phi, bà lão đó không làm gì anh chứ?" Tiểu Giả đang canh giữ dưới tầng nhìn thấy Hàn Phi đi xuống, vội vàng đi lên đón.

"Tòa nhà số 4 đã được dọn dẹp sạch sẽ, chúng ta hãy nhanh chóng đi đến các tòa nhà khác." Khi đi về phía tòa nhà số 5, Hàn Phi đã gọi bố con Diêm Lạc đến bên cạnh mình, nhìn bọn họ một hồi rất lâu.

"Đây là ánh mắt gì vậy?" Não tiền nhiệm có chút không hiểu: "Chúng tôi bị quỷ ám rồi hay sao?"

"Tôi chỉ cảm thấy gặp được mấy người quá tình cờ, giống như bị một loại thế lực nào đó dẫn dắt vậy." Hàn Phi không đi sâu vấn đề này, hắn nhìn sang Diêm Lạc: "Nghi thức tái sinh gần nơi này nhất của Mộng ở đâu?"

"Ra khỏi cư xá Hạnh Phúc đi về phía tây, khu ngoại ô đó có một cái hồ lớn, chỗ thứ 4 ở bên cạnh hồ, hình như có liên quan đến thủy quái, quỷ nước."

"Hồ?" Mặt Hàn Phi không cảm xúc, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ đủ chuyện.

Hơn ba giờ chiều, tất cả các tòa nhà trong cư xá Hạnh Phúc đều được Hàn Phi dọn dẹp sạch sẽ, những người dân đi theo hắn lần lượt chuyển vào.

Có Hàn Phi ở đây, sợ hãi trong nội tâm của mọi người cũng được xua tan đi đôi chút, nhưng chính hắn lại cau có mặt mày, con quái vật dính liền hoàn toàn do tuyệt vọng hình thành mà hắn nhìn thấy vẫn chưa xuất hiện.

Trời lại tối sầm, lần này sau khi mặt trời lặn, không biết lần sau mọc sẽ là khi nào.

Cư xá Hạnh Phúc chìm trong bóng tối, cư dân không dám bật đèn nên họ chỉ có thể đóng chặt cửa ra vào và cửa sổ rồi tập trung vào một tòa nhà.

"Nhân lực vẫn chưa đủ." Hàn Phi dạy cho những người chơi cách đối phó với quỷ quái, đồng thời yêu cầu Tiểu Vưu

và mẹ cô ấy canh giữ lối vào cư xá.

Từ đêm qua đến giờ, tất cả quỷ quái mà đám Hàn Phi giết cuối cùng đều chui vào bụng mẹ Tiểu Vưu, hiện tại thể hình bà ấy đã to lên gấp nhiều lần, so với oán niệm cũng được coi là một tồn tại rất kinh khủng rồi.

"Tôi đi ngoại ô phía tây một chuyến, cố gắng trở về trước mười hai giờ đêm, mấy người hãy bảo vệ tốt cho mọi người."

Ngồi lên chiếc taxi màu đen, Hàn Phi lần này chỉ đem theo Lý Quả Nhi, Diêm Lạc và một người chơi có đặc tính nước tốt, người chơi đó từng là một nhân viên cứu hộ, bản thân cũng là thuần cộng điểm thể lực, vào lúc mấu chốt có thể giúp đỡ một tay.

Vùng hồ lớn mà mẹ của Diêm Lạc nói cách cư xá Hạnh Phúc không xa, đám người Hàn Phi chỉ mất mười phút lái xe là đến nơi.

Quỷ dị là khi chiếc xe tang đen đến gần hồ, tự nó rẽ vào một con đường nhỏ cách xa hồ lớn, 9 nạn nhân trên xe dường như không muốn tiếp cận cái hồ đó.

Mặt trời đã sớm lặn, bóng tối như một bàn tay to che khuất tầm mắt mọi người.

Đèn pha bật sáng, xe tang phóng đi vài trăm mét dọc theo con đường đất gần hồ lớn, cuối cùng dừng lại ở cuối đường.

Bảng hiệu neon phát ra ánh sáng lạnh lẽo ở bên đường, bên hồ có một thị trấn nghỉ dưỡng, nhưng bây giờ hình như trong thị trấn không có một ai.

"Địa điểm thứ 4 cử hành nghi thức của Mộng là ở thị trấn này? Hay là ở bên trong hồ?" Hàn Phi không xuống xe, cảnh giác nhìn xung quanh.

"Tình hình cụ thể tôi cũng không rõ, tôi chỉ biết rằng nó có liên quan đến cái hồ này." Mẹ của Diêm Lạc khống chế thân thể của cô gái, khóe môi động đậy, dừng một lúc lâu sau mới nói: "Đúng rồi, Mộng đã đặt một cái tên rất đặc biệt cho cái hồ lớn này, là Tâm Trí."

"Tâm Trí?"

Hàn Phi gật đầu, khoác ba lô vào, đẩy cửa xe.

“Lý Quả Nhi, cô ở trong xe, sẵn sàng tiếp ứng bất cứ lúc nào, những người khác đi cùng tôi.” Hàn Phi nắm lấy vai Diêm Lạc, cả hai cùng đi song song về phía trước.

Thị trấn nghỉ dưỡng này không lớn, tổng cộng chỉ có vài tòa nhà, hình như đang thi công nửa chừng thì chủ đầu tư đã bỏ chạy.

“Khách sạn suối nước nóng, trung tâm cho thuê dụng cụ câu cá, trung tâm cho thuê thuyền, trung tâm thông tin du lịch, nhà hàng cá…”

Nhìn kiến trúc hai bên đường, bước chân Hàn Phi đột nhiên dừng lại, mũi giật giật, xoay người đi về phía trung tâm cho thuê thuyền.

“Trong phòng thoang thoảng mùi máu tanh, dấu giày trên mặt đất cũng còn mới, cỏ dại bị giẫm lên còn chưa hồi phục, có người vừa ở đây.”

Hàn Phi yên lặng đến gần, vươn tay mở cửa trung tâm cho thuê thuyền ra.

“Bụp!”

Đĩa đầy thức ăn rơi xuống đất, một bóng người trong bóng tối mở cửa sổ nhảy ra ngoài.

“Mọi người có nhìn thấy thứ đó không?” Hàn Phi có chút khó hiểu, bóng đen vừa rời đi không phải hình dạng của người.

Lấy đèn pin ra soi vào đĩa thức ăn đã rơi vỡ vụn, bên trong là một miếng thịt sống đẫm máu, như thể nó vừa được xé ra từ một loài động vật.

“Trên đĩa có ghi ba chữ nhà hàng cá, nhưng thịt là một loại thịt của động vật có vú lớn.” Hàn Phi nhặt những mảnh vỡ của đĩa trên mặt đất, nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi bóng đen rời đi không có dấu giày, chỉ có dấu vết của một vật nặng bị kéo lê ra ngoài.

“Trong thị trấn nghỉ dưỡng này có phải không còn người sống nữa không?” Hàn Phi cầm mảnh vỡ của đĩa thức ăn nhảy

ra khỏi cửa sổ, lần theo dấu vết trên mặt đất, đi đến cửa sau của nhà hàng cá.

“Hai người chú ý phía sau lưng.” Hàn Phi cầm dao tái sinh, chậm rãi mở cửa, một mùi tanh thối hăng hắc bốc ra.

Cầm dao tiến lên, Hàn Phi nhìn vào bên trong.

Có một bà lão đi giày cao su, đội khăn trùm đầu đang ngồi trước tủ đá khổng lồ, bà ta quay lưng về phía Hàn Phi, tay cầm một con dao chuyên dụng để cạo vảy cá trong bóng tối.

Tủ đông ở gian bếp sau đã ngừng hoạt động, rất nhiều cá đựng trong đó đã thối rữa, nhưng bà lão dường như không ngửi thấy mùi thối, vẫn tiếp tục công việc của mình.

Tiếng sột soạt vang lên, vảy cá văng tung tóe khắp nơi.

Chương 700: Tâm trí, thần hồ

Bà lão ngồi một mình trước tủ đá, dùng hai tay vung con dao một cách điêu luyện, tiếng cạo vảy cá và đoản ca ngân nga trong miệng kết hợp với nhau, khiến người nghe cảm thấy toàn thân nổi hết da gà.

Hàn Phi đứng ở cửa khẽ ho nhẹ một tiếng, động tác trên tay bà lão lập tức dừng lại, căn nhà phút chốc trở nên im lặng.

Đôi bàn tay đầy vảy cá và vết máu từ từ duỗi ra, bà lão kéo chiếc khăn trên đầu xuống, sau khi che được nửa khuôn mặt, mới rụt rè quay đầu nhìn ra cửa sau.

Đôi mắt sáng trong như viên ngọc đen, căng mọng, như được đánh bóng bởi dòng nước không ngừng.

"Mọi người đến đây ăn tối à? Thật ngại quá, đầu bếp không có ở đây, nếu như thực sự quá đói, tôi có thể tùy tiện làm thứ gì đó cho mọi người ăn." Giọng của bà lão trẻ hơn nhiều so với tuổi của mình, cũng không có cảm giác già nua khàn khàn: "Yên tâm đi, không tính tiền."

Ngửi thấy mùi hôi thối trong nhà, Diêm Lạc và người chơi kia đều không muốn ăn, nhưng trên mặt Hàn Phi lại nở ra nụ cười: "Vậy thì làm phiền bà rồi."

Hắn nói chuyện rất lễ phép, dáng vẻ nho nhã dịu dàng hoàn toàn khác với trước đây, cứ như là hai con người vậy.

"Không phiền đâu, thị trấn của chúng tôi là dựa vào du lịch để phát triển, giúp đỡ mọi người chính là giúp đỡ cho chúng tôi." Trong lời bà lão dường như còn có ẩn ý khác, khi Hàn Phi đang muốn nhìn rõ biểu cảm của bà lão, bà đã xoay người lại rồi.

Bà cởi chiếc tạp dề phủ đầy vảy cá ra, ném xuống bồn nước bên cạnh, cầm con dao chuyên dùng để cạo vảy cá đi vào một căn phòng khác ở phòng bếp phía sau.

“Hàn Phi, anh có chắc muốn ăn ở đây không?” Người chơi là nhân viên cứu hộ trong hiện thực có chút sợ hãi, anh ta có biết một số kỹ năng sinh tồn, kỹ năng nước cũng rất tốt, nhưng đó chỉ là so với người bình thường, nếu thực sự bảo anh ta cướp người từ trong tay thủy quái, anh ta cũng rất lo sợ.

“Khó khắn lắm mới gặp được một người sống, vẫn nên chịu khó trò chuyện thì tốt hơn.” Sau khi bà lão đi khỏi, Hàn Phi đi về phía tủ đông và bồn rửa, hắn nhìn vảy cá trên mặt đất, nhặt lên một cái vảy màu đen vẫn còn dính thịt và máu: “Anh có biết đây là vảy của loại cá nào không?”

“Chưa từng thấy cái vảy nào to và cứng như vậy, chẳng lẽ là cá rắn xương khổng lồ?” Nhân viên cứu hộ cau mày đi theo sau Hàn Phi, anh ta bịt miệng và mũi lại, dịch axit cứ trào từ trong dạ dày lên, căn nhà này thật sự quá thối.

“Vậy anh thử nhìn xem trong tủ đông này có những loại cá nào? Có loài nào tương đối đặc biệt không?” Hàn Phi bảo nhân viên cứu hộ đi kiểm tra tủ đông, còn mình thì đứng bên cạnh bồn rửa.

Khi bà lão đi khỏi, có một hành động tưởng như rất ngẫu nhiên nhưng lại là có chủ ý, sau khi bà cởi tạp dề ra, không treo nó vào móc mà ném thẳng vào bồn rửa, để tạp dề nổi lên trong bồn, che đi mặt nước.

“Anh đang nhìn gì đó?”

“Khi chúng ta đi vào, bà lão đang cạo vảy cá, nhưng sau khi chúng ta vào rồi, con cá mà bà ấy đang cạo đã biến mất. Tôi nghi ngờ rằng khi bà ấy cởi tạp dề ra, đã quấn con cá vào trong tạp dề, rồi ném thẳng vào bồn rửa.” Hàn Phi nói ra một số chi tiết mà người khác hoàn toàn không để ý, hắn không để ý đến Diêm Lạc, cầm móc sắt bên cạnh vớt tạp dề ra.

Bồn nước dài hai mét rộng một mét cũng không biết là được dùng để làm gì, bên trong chứa đầy một bồn nước bẩn đục ngầu, bốc mùi hôi thối nồng nặc.

“Dùng nước này bất kể là để nuôi hay rửa cá, nếu ăn vào chắc sẽ chết người?” Nhân viên cứu hộ đã kiểm tra xong tủ

đông: "Trong đó đều là những loại cá thường thấy, không có gì đặc biệt."

Hàn Phi không đáp lại nhân viên cứu hộ, mắt nhìn chăm chú vào trong bồn rửa, trong đầu bắt chước động tác ném tạp dề của bà lão.

"Nếu có con cá giấu trong tạp dề, có lẽ nó sẽ rơi xuống đây." Xắn tay áo lên, Hàn Phi thò tay vào bồn rửa dưới ánh mắt kinh ngạc của nhân viên cứu hộ.

Trái với dự đoán của hắn, cái bồn có vẻ nhỏ nhưng lại rất sâu, cả cánh tay đã hoàn toàn chìm trong đó, mà còn chưa chạm đến đáy.

"Sâu vậy sao?"

Không tìm được thứ ném vào bồn rửa, Hàn Phi đành phải bỏ cuộc, nhưng vừa định rút tay ra, thì đầu ngón tay chạm phải thứ gì đó trơn tuột, giống như thịt cá bị cạo vảy ra vậy.

Hắn duỗi năm ngón tay ra nắm lấy nó, nhưng điều khiến sắc mặt hắn hơi thay đổi là, thứ mình bắt được không phải là một con cá, mà là năm ngón tay.

"Đó là bàn tay của một người!"

Thứ mà bà lão cứ cạo vảy nãy giờ không phải là cá, mà là một bàn tay bị đứt?

Khoảnh khắc trong đầu đang suy nghĩ, Hàn Phi đột nhiên cảm giác được một cỗ lực lượng rất lớn, cánh tay của hắn như bị miệng một con cá lớn cắn vào, cả người ngã về phía bồn rửa!

Vào thời khắc mấu chốt, một chân Hàn Phi giẫm lên thành bồn rửa, con mèo xấu xí trong ba lô cũng kêu lên, "con cá lớn" đó mới chịu buông ra.

Nước bắn tung tóe khắp nơi, khuôn mặt Hàn Phi chỉ còn cách mặt nước đục ngầu bẩn thỉu một xíu, hắn vội vàng rút cánh tay ra.

Nội tạng của cá và máu chảy xuống dọc theo cánh tay, Hàn Phi không chút để tâm, hắn chú ý nhìn kỹ bàn tay của mình,

trên cổ tay có một vòng dấu răng, không phải dấu răng sắc nhọn, là dấu răng của một người sống.

"Trong bồn nước có thi thể của thi biến?" Hàn Phi còn muốn tiếp tục kiểm tra, nhưng bà lão từ một căn phòng khác sau bếp đã đi ra, nhân viên cứu hộ cũng rất hiểu chuyện đứng trước mặt hắn, dùng cơ thể giúp hắn che đi cánh tay.

Bà lão vẫn chưa phát hiện ra điều gì bất thường, đầu và mặt của bà đều bị khăn đội đầu che kín, cũng không nhìn ra được biểu cảm gì: "Chỗ này khá lộn xộn, mọi người vào nhà hàng đợi đi."

Trang phục trên người bà cũng toát ra một mùi tanh của cá, như thể đã rất lâu chưa thay, toàn thân từ trên xuống dưới, ngoại trừ đôi mắt, chỉ còn hai tay lộ ra bên ngoài, trong đó cổ tay trái của bà vẫn còn đang quấn băng, không biết là do bị thương hay là để che dấu thứ gì đó trên da.

"Vậy thì làm phiền bà rồi." Hàn Phi và nhân viên cứu hộ đi cạnh nhau cũng rời phòng bếp, Diêm Lạc theo sát phía sau.

Ở giữa bếp sau và đại sảnh nơi thực khách dùng bữa là một hành lang, những thực khách hoàn toàn không thể nhìn thấy quang cảnh ở bếp sau, cũng rất khó ngửi thấy mùi thối ở đó.

Tùy tiện tìm một chỗ trong đại sảnh ngồi xuống, Hàn Phi lau sạch vết máu trên cánh tay, liếc nhìn bốn xung quanh.

Nhà hàng cá này trông không giống như một tòa nhà bỏ hoang, trên bàn, ghế ngồi và quầy thu ngân không có một hạt bụi, chỉ có một số vết nước, như thể trên người thực khách đến đây đều bị ngâm qua nước vậy.

Tổng thể nơi đây cũng khá sạch sẽ, trang trí rất đặc sắc, trên tường có treo rất nhiều ảnh, đa số đều là khách du lịch câu được con cá lớn bên hồ, sau đó cùng nhau chụp ảnh lại.

"Hàn Phi, anh nhìn cái này đi." Nhân viên cứu hộ chỉ vào khung ảnh trên tường: "Mặt con cá này sao lại giống người vậy?"

Càng đến gần ảnh chụp ở quầy, con cá bên trên lại trông càng kỳ lạ, mà nơi gần quầy nhất chỉ có khung ảnh, ảnh bên

trong đã bị người ta bỏ đi.

Sau gần 20 phút chờ đợi, mùi thơm nhàn nhạt tỏa ra từ hành lang tối om, bà lão bê một cái chậu sắt đi ra.

"Đợi lâu rồi, hiện giờ chỉ có mình tôi ở nhà hàng, nên làm cũng hơi chậm." Bà lão đặt cái chậu sắt lên bàn ăn, thịt cá màu trắng sữa bị ớt nhuộm đỏ, cá thơm cay, khiến người ta nhìn đã muốn ăn.

Khách du lịch chưa nhìn thấy quang cảnh bếp sau chắc chắn sẽ ăn ngấu ăn nghiến, nhưng đám người Hàn Phi đều không có chút cảm giác ngon miệng nào.

"Hiện tại trong nhà hàng không có cơm hay mì, nếu không đủ, tôi có thể làm thêm cho mọi người một cá nữa."

"Một cá?" Khóe môi Hàn Phi khẽ động đậy, hắn mới chỉ nghe nói qua một người, đây là lần đầu tiên hắn nghe cách dùng từ một cá như vậy (trong tiếng trung lượng từ dùng cho một con cá và cho một người là khác nhau, ở đây bà lão đã dùng lượng từ dùng cho người để ám chỉ con cá), cảm giác cá đó không phải là người bình thường.

Nhân viên cứu hộ và Diêm Lạc đều không dám động vào, đến con mèo xấu xí khi nhìn thấy cũng lắc đầu không ngừng kêu meo meo.

"Nhân lúc còn nóng mau ăn đi, để nguội rồi sẽ bị tanh đấy." Bà lão đặt chậu sắt xuống, định đi vào bếp sau, nhưng lại như nghĩ ra điều gì, dừng lại dặn dò một câu: "Trời tối rồi, tốt nhất mọi người đừng đi lung tung bên hồ, hãy tìm một nơi ngủ lại trong thị trấn đi."

"Bên hồ rất nguy hiểm à? Chúng cháu còn đang chuẩn bị đi câu cá buổi tối nữa." Vẻ mặt Hàn Phi trông thì rất đơn giản, thoạt nhìn chỉ giống như một người mê câu cá bình thường.

"Tuyệt đối đừng đi." Giọng bà lão vô cùng nghiêm túc: "Tôi cũng không muốn gạt mọi người, sở dĩ thị trấn này đang xây dở bị buộc phải dừng lại là bởi vì hình như trong hồ có một con thủy quái, đã có tận mấy người mất tích ở đó rồi."

“Thủy quái?” Nhân viên cứu hộ lau mồ hôi trên trán, anh ta biết Hàn Phi là muốn mình xuống nước, nếu như thực sự có thủy quái trong hồ, vậy thì đi xuống sẽ chính là tự tìm cái chết.

Vừa nghĩ đến con quái vật kinh khủng chưa rõ đó, anh ta đã không kiểm soát được mà bắt đầu hoảng sợ.

“Vốn dĩ thị trấn này rất náo nhiệt, còn chưa xây dựng xong đã có rất nhiều người đam mê câu cá đến đây chơi, bọn họ có mối quan hệ rất tốt với những công nhân làm ca đêm, câu được cá sẽ mang thẳng đến nhà hàng để chế biến, chúng tôi cũng chỉ thu phí chế biến thôi. Mọi người đều rất vui vẻ thân thiện, ông chủ và nhà đầu tư cũng rất coi trọng nơi này, nhưng từ một đêm nọ, mọi thứ đã thay đổi.” Bà lão không có vẻ là người xấu, bà đang nhắc nhở Hàn Phi rất nghiêm túc.

“Xảy ra chuyện gì thế ạ?” Sự chú ý của ba người Hàn Phi đều tập trung vào lời nói của bà lão.

“Đầu tiên là người câu cá đêm biến mất, các nhân chứng nhìn thấy cũng nói rất khác nhau, có người nói rằng người mất tích dường như đã câu được một con cá rất lớn, không cẩn thận đã bị kéo xuống hồ, sau đó không bao giờ xuất hiện nữa. Còn có người thì nói rằng người mất tích cứ câu câu rồi tự mình đi xuống hồ, biến mất bặt vô âm tín.”

“Sau đó, các công nhân xây dựng trong thị trấn cũng lần lượt xảy ra chuyện, có người chết một cách bí ẩn trong giấc ngủ, người nằm trên giường, nhưng nguyên nhân tử vong lại là do đuối nước mà chết.”

“Về sau nữa, lại xảy ra những chuyện quỷ dị hơn, những người thường ăn cá lớn ở hồ gần đó bắt đầu mọc một thứ giống như vảy cá trên cơ thể, trong cơ thể những người đó vào ban đêm sẽ phát ra tiếng động lạ, chờ đến ban ngày, người ta đến kiểm tra, phát hiện trên giường của bọn họ chỉ còn lại vảy cá và một ít máu thịt, người đã biến mất, mọi người đều nghi ngờ là chạy xuống hồ, trở thành quỷ nước.”

Trong nhà hàng cá chỉ có một ngọn đèn nhỏ, ánh đèn leo lét chiếu vào khuôn mặt bà lão đang trùm khăn, có chút đáng sợ.

“Tóm lại mọi người đừng đến gần hồ lớn vào ban đêm. Ngủ một giấc thật ngon, chờ đến khi trời sáng hãy rời đi.”

“Cám ơn bà đã nhắc nhở.” Hàn Phi sẽ không để cho bà lão cứ như vậy rời đi, hắn chú ý tới một chi tiết: “Vừa rồi bà nói từ một đêm nọ, mọi thứ đều đã thay đổi, vậy bà còn nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì vào đêm đặc biệt đó không?”

Mộng cử hành nghi thức tái sinh bên hồ, đêm đó hẳn là lúc Mộng chuẩn bị cho buổi lễ.

“Đêm đó là ngày cúng thần hồ, đóng cửa hồ, cấm câu cá, những người dân gần đó dựa vào hồ để kiếm miếng ăn đều sẽ đến, mọi người đều rất náo nhiệt vui vẻ, cầu mong mưa thuận gió hòa trong năm tới. Nửa đêm sau, người già trong làng sẽ thỉnh tượng thần hồ đã đặt ở từ đường ra, sau đó tìm một đứa trẻ mồ côi, mang theo cống phẩm tam sinh lên đảo cúng bái.”

“Lên đảo?” Hàn Phi chớp mắt một cái.

“Giữa trung tâm hồ lớn có một hòn đảo biệt lập, khi cúng thần hồ sẽ đặc biệt tìm được một đứa trẻ mồ côi không cha, không mẹ, không vướng bận, ăm cơm của trăm họ lớn lên, đêm đó vấn đề lớn nhất nằm ở trên người cô nhi đó.” Giọng bà lão trở nên vội vã: “Bao năm qua cuộc sống tốt lên rồi, làng xóm và thị trấn gần đó không có cô nhi và phù thủy, ông chủ của thôn nghỉ dưỡng đã tự mình đến viện phúc lợi đón một đứa trẻ về, kết quả trong quá trình đứa trẻ đó ngồi thuyền lên đảo, đã rơi xuống hồ cùng với tượng thần, đến nay vẫn chưa tìm thấy thi thể.”

“Quả thật là một điềm không lành.” Hàn Phi cảm thấy bà lão không biết đến tồn tại của Mộng, cho nên đã đổ lỗi mọi chuyện cho nghi thức cúng thần, đứa trẻ mồ côi đêm đó rất có thể liên quan đến Mộng, thậm chí ông chủ xây dựng khu nghỉ dưỡng ở đây cũng có khả năng là người bị Mộng mê hoặc: “Vậy chúng ta có cách nào để bù đắp được không?”

“Không biết, bây giờ chúng tôi còn không rõ sống trong hồ rút cuộc là thần hồ hay là quỷ hồ nữa.” Bà lão lắc lắc đầu: “Nếu như cậu có hứng thú với những thứ này, có thể chờ đến khi trời sáng, đến trung tâm cho thuê thuyền để hỏi, người phụ

trách ở đó từ nhỏ đã lớn lên bên hồ, được ông chủ khu nghỉ dưỡng đặc biệt thuê đến.”

“Được, cháu biết rồi.”

Hàn Phi vừa dứt lời, phòng bếp sau đột nhiên nghe thấy tiếng đập cửa, kẽo kẹt vang lên, một cánh cửa phòng bếp sau dường như bị mở ra.

Ánh mắt của bà lão đột nhiên trở nên có chút hoảng hốt: “Mọi người hãy nhớ kĩ, tuyệt đối không được đến gần hồ nước đó, buổi tối hãy ngoan ngoãn ở trong phòng, cũng đừng nghĩ ngợi lung tung. Đúng rồi, vẫn còn một điểm quan trọng nhất, tuyệt đối đừng ngủ say.”

Sau khi nói xong, bà lão vội vàng chạy về phía phòng bếp sau, có lẽ là bởi vì quá vội vàng, tay trái của bà không cẩn thận va vào quầy, băng quấn quanh cổ tay hơi lỏng ra một chút, lộ ra thịt đỏ tươi hở cả mạch máu bên dưới.

“Thịt thật mềm, giống như cá bị cạo vảy vậy.”

Ánh mắt Hàn Phi hoàn toàn khác với vừa rồi, hắn quay đầu lại nhìn chằm chằm Diêm Lạc: “Nghi thức của Mộng tổ chức ở bên hồ, hồ này gọi là Tâm Trí, bà lão dặn dò chúng ta buổi tối tuyệt đối không được ngủ, ba điều này dường như có liên quan đến nhau.”

“Càng kéo dài, thì xác suất tái sinh của Mộng sẽ càng cao, tối nay chúng ta hãy hành động đi?” Mẹ của Diêm Lạc có chút bất an, bà không thích Mộng, cũng không thích Hàn Phi cho lắm.

“Đương nhiên.” Hàn Phi từ trong túi lấy ra một tờ tiền, đặt ở trên bàn, xách ba lô đi đến trung tâm cho thuê thuyền.

Trong toàn bộ khu nghỉ dưỡng, trung tâm cho thuê thuyền là tòa nhà gần hồ lớn nhất, đám người Hàn Phi lần này cẩn thận kiểm tra tất cả các phòng, cuối cùng họ tập trung vào phòng ngủ riêng của người phụ trách.

Trong phòng có một mùi tanh của cá, trên tường vương vãi một ít cỏ nước bốc mùi thối, trên giường trong phòng ngủ có một vệt nước lớn và máu, còn có một ít vảy cá mỏng.

“Hình như nó vừa mới rời đi chưa lâu.”

Hàn Phi đang tìm đồ hữu dụng trong nhà, khi hắn lật giường lên, phát hiện dưới giường có một pho tượng thần cổ quái.

Chương 701: Mộng chìm dưới đáy hồ

"Tượng thần?"

Hàn Phi ngồi xổm bên giường quan sát một hồi, ngũ quan của vị thần kia cũng tương tự người, nhưng toàn thân có khắc vảy cá, sau lưng có hoa văn gợn sóng lan rộng.

"Đây chính là tượng thần hồ trong lời bà lão à? Nhưng tượng thần không phải cùng cô nhi chìm xuống đáy hồ rồi hay sao?" Nhân viên cứu hộ hơi chút tò mò, định đến gần, nhưng bị Hàn Phi cản lại.

"Đừng đi lung tung." Hàn Phi gỡ một chân của chiếc ghế gỗ ra, dùng thanh gỗ đó gõ nhẹ vào bức tượng.

Bên trong tượng thần một xích (1 mét=3 xích) đó chảy ra nước bẩn đục ngầu, trong cái miệng đang mở bò ra một con bọ đen có tám chân mảnh khảnh.

Trông giống như nhện nước, nhưng lại lớn hơn nhiều so với nhện nước, trên bụng còn khắc những hoa văn giống như mặt người, giống như một người chết đuối đang gào thét.

"Tái sinh."

Lưỡi dao lóe lên, Hàn Phi trực tiếp cắt con bọ đen ra làm đôi, tám cái chân mảnh khảnh của nó nảy lên vài cái, toàn thân hóa thành nước đen hôi thối.

"Kẻ địch có sát nghiệp càng nặng, càng dễ dàng bị con dao trong tay mình chém chết, con trùng độc này nhìn thì trông không lớn lắm, nhưng số người chết trong tay nó nhất định không chỉ một hai người rồi."

Tiêu chí Hàn Phi xác định một thứ gì đó có nguy hiểm hay không rất đơn giản, đầu tiên chém một nhát trước, dựa trên thiệt hại gây ra để xác định đối phương có phải là mối đe dọa hay không.

Nhân viên cứu hộ sợ hãi lùi lại vài bước, nếu như vừa rồi Hàn Phi không ngăn cản anh ta, có lẽ con bọ đen đó đã chui

vào trong tay áo của anh ta rồi.

Tiếng mèo kêu vang lên, con mèo xấu xí nhảy ra khỏi ba lô của Hàn Phi ngồi xổm bên cạnh bức tượng, móng vuốt của nó ép vào chân bức tượng. Chín hoa văn màu đen trên thân nó dường như được kết nối với bức tượng này. Nước chảy ra từ bức tượng bị quỷ văn màu đen trên cơ thể nó hấp thụ.

Sau hơn mười giây, những con "nhện nước" màu đen đã rơi ra khỏi miệng và mũi của bức tượng, cơ thể chúng co rút lại, tám cái chân mảnh khảnh co lại với nhau, hoa văn phần bụng biến mất, như thể chúng đã bị hút khô vậy.

Nhìn thấy thi thể của những con "nhện nước" đó, nhân viên cứu hộ và Diêm Lạc đều cảm thấy da đầu tê dại.

"Đại Nghiệt và Cửu Mệnh ẩn chứa trong quỷ văn của mình, bây giờ Cửu Mệnh xuất hiện trong bộ dạng của mèo, Đại Nghiệt dường như vẫn còn bị mắc kẹt trong quỷ văn không thể thoát ra được. Nhưng chờ khi nó hấp thụ đủ sức mạnh, hẳn là sẽ có thể phá vỡ sự trói buộc." Hàn Phi đã có thể cảm nhận được tiếng gọi mạnh mẽ trong những đường vân màu đen.

Để con mèo xấu xí vào lại ba lô, Hàn Phi cầm tượng thần lên, nhìn tượng thần chỉ cao một xích, nhưng trên thực tế rất nặng.

"Hàn Phi, những thứ ở đây chúng ta tốt nhất không nên động đến, cẩn thận lại bị kéo vào trong." Nhân viên cứu hộ có ý tốt nhắc nhở: "Lúc trước khi làm công tác tìm kiếm cứu nạn, tôi đã nghe rất nhiều chuyện xảy ra dưới nước, nếu muốn sống lâu hơn, đừng lo nhiều chuyện bao đồng."

"Chúng ta không lo chuyện bao đồng, thì chuyện bao đồng cũng sẽ tự tìm đến chúng ta." Hàn Phi liếc nhìn cửa sổ hé mở, ngoài cửa sổ là cái hồ lớn, trên khung cửa vẫn còn sót lại một mảnh vảy cá nhỏ dính máu: "Người phụ trách trung tâm cho thuê thuyền đã biến thành quỷ nước à? Hay là bản thân anh ta chính là quỷ nước ngụy trang?"

Sau khi lục tung mọi thứ, Hàn Phi tìm thấy một cuốn sổ ghi chép trong ngăn ngầm phía sau bàn làm việc.

Nửa phần đầu ghi lại bằng chứng về việc ông chủ khu nghỉ dưỡng ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, làm giả sổ sách, nửa phần sau có ghi một số từ ngữ rất kì lạ.

"Ngày 1 tháng 11, Giả tổng tham tài nhát gan hình như có vẻ khác hẳn, trước đây anh ta không bao giờ quan tâm đến cảm xúc của những cư dân gần đó, nhưng hôm nay anh ta lại chủ động đến tìm tôi, muốn cùng mọi người đi cúng thần hồ, đúng là mặt trời mọc hướng tây rồi."

"Ngày 2 tháng 11, hình như tôi có thành kiến quá sâu sắc với người trong thành phố rồi, Giả tổng mặc dù ngày thường keo kiệt, nhưng thời khắc mấu chốt vẫn rất tốt, quy mô cúng bái thần hồ năm nay lớn hơn trước rất nhiều, sang năm thần hồ phù hộ, chắc chắn sẽ mưa thuận gió hòa."

"Ngày 10 tháng 11, Giả tổng ra tay hào phóng như vậy, tôi phải đợi thêm vài ngày nữa, nếu anh ta sẵn sàng trả thêm tiền cho tôi, vậy thì việc phá hủy các sổ sách này cũng không phải là không thể."

"Ngày 14 tháng 11, không đúng, không đúng, không đúng! Hình như có chuyện gì đó xảy ra! Anh ta không phải là cúng thần hồ, anh ta đem thi thể của con mình xây lại thành tượng thần! Tên điên đó muốn làm gì vậy!"

"Ngày 15 tháng 11, Giả tổng rút cuộc là ai? Tại sao vợ anh ta nói rằng anh ta đã chết lâu rồi? Tại sao gần đây đêm nào tôi cũng có một giấc mơ giống nhau, mơ thấy Giả tổng biến thành một con cá lớn, muốn cắn tôi xuống nước."

"Ngày 16 tháng 11, tại sao giấc mơ của tôi vào ban đêm dường như đã trở thành sự thật? Thứ trên cánh tay trông giống như vảy cá này là gì?!"

"Ngày 18 tháng 11, ngày mai là ngày cúng tế thần hồ, tại sao cảm thấy mọi người đều như phát điên vậy! Bọn họ không phát hiện trong thị trấn có gì khác thường à?"

"Ngày 19 tháng 11, toi rồi! Toi rồi! Cả một thuyền chở người đều chết trong hồ, tượng thần hồ do tổ tiên để lại cũng chìm rồi, quan địa quan xá miễn, thủy quan giải cứu, tai họa lần này nhất định sẽ mở rộng! Đại nạn đến nơi rồi!"

“Cách duy nhất bây giờ là tìm một đứa trẻ mồ côi khác để đưa tượng thần ngâm trong giếng nhà cổ đến đảo trong lòng hồ, làm lễ lại, nhưng tôi biết đi đâu để tìm một đứa trẻ mồ côi bằng lòng đi đây? Bây giờ đã đồn đại hết các thôn xung quanh rồi, cũng không dám đi qua vào ban đêm nữa. Haizz, bởi vì tham lam mà tôi đã có lỗi với tổ tiên rồi!”

“Ngày 22 tháng 11, thi thể của Giả tổng đã được tìm thấy, cảnh sát nói rằng anh ta là vì muốn tái sinh cho con của mình nên muốn kéo cả làng cùng tuẫn táng, anh ta còn đầu độc vào nghi thức cúng tế, xem ra mấy ngày nay tôi nằm mơ, cũng đều do chất gây ảo giác.”

“Ngày 25 tháng 11, tại sao? Tại sao? Sự việc đã kết thúc nhiều ngày như vậy, mà tôi vẫn còn mơ thấy ác mộng đó! Trên người càng ngày càng nhiều vảy cá, cảnh tượng trong mộng cũng đã trở thành hiện thực!”

“Không được ngủ! Tuyệt đối không được ngủ! Bằng không tỉnh lại sẽ bị chìm trong hồ!”

“Ngày 1 tháng 12, tôi nhìn thấy rồi! Bọn họ đều ở dưới đáy hồ, dưới đáy hồ không có long cung của thần hồ, chỉ có mộ của tất cả mọi người!”

“Ngày 2 tháng 12, tôi sẽ nhổ hết mấy cái vảy này ra! Đau quá! Ai cứu tôi với, cứu chúng tôi với!”

“Ngày 4 tháng 12, phải đưa tượng thần đó lên! Nó ở ngay trên đảo giữa hồ!”

Phía sau sổ ghi chép vẫn còn một số chữ nữa, nhưng những chữ đó đã không còn là chữ nữa, mà là ký hiệu mà không ai có thể hiểu được, dường như lúc này người viết đã quên cách viết.

“Xem ra cách phá giải cục diện chính là nửa đêm lên đảo, cử hành lại nghi thức cúng tế thần hồ một lần nữa.” Hàn Phi nhét cuốn sổ vào ba lô, hắn để nhân viên cứu hộ ôm tượng thần, ba người tìm hết trung tâm cho thuê thuyền cũng không thấy bóng người nào.

“Đi thôi, đến địa điểm tiếp theo xem thử.”

Ngay khi cả ba vừa bước ra khỏi trung tâm cho thuê thuyền, bọn họ nghe thấy tiếng taxi khởi động, chiếc xe này đã đâm vào một thứ gì đó với tốc độ cao.

"Lý Quả Nhi gặp nguy hiểm rồi à?"

Hàn Phi lập tức chạy về phía nơi phát ra âm thanh, chiếc xe taxi màu đen đậu bên cạnh khách sạn suối nước nóng, phía trước chiếc xe tang bị trũng một phần, lấm tấm vài vảy cá rơi xuống.

"Cô không sao chứ?" Nhìn vào trong xe, Hàn Phi thấy lo lắng của mình hoàn toàn không cần thiết, Lý Quả Nhi phát hiện ra quái vật, cô không những không lựa chọn chạy trốn, còn lái xe đuổi theo, tông vào nó.

"Vừa rồi sau khi anh rời đi, tôi luôn cảm thấy bên ngoài xe có thứ gì đó. Trên cửa sổ như đang mưa vậy, giọt nước không ngừng rơi xuống."

"Cô đã nhìn thấy con quái vật đó trông như thế nào chưa?"

"Trông khá giống người." Lý Quả Nhi rất bình tĩnh nói: "Anh ta hình như vừa mới đi lên từ dưới nước, quần áo đều ướt sũng, anh ta luôn tìm cách chui vào trong xe, còn biết bắt chước giọng nói của mọi người."

Nếu như đổi lại là người khác tới đây, hẳn là đã sợ đến ngốc luôn rồi, cũng chỉ có Lý Quả Nhi có thể bình tĩnh, sau khi bị quái vật nhắm tới, việc đầu tiên nghĩ đến là giết đối phương.

"Thi thể đã bay đi đâu rồi?"

"Trong sân khách sạn phía trước."

Lấy dao tái sinh ra, Hàn Phi đi thẳng đến khách sạn suối nước nóng, hắn đẩy cánh cửa sắt đầy gỉ sét, bên tai vang lên tiếng nhạc êm dịu.

Ai đó trên tầng ba của khách sạn đang phát nhạc cổ, bản nhạc không tên dường như có tác dụng thôi miên, như thể giọt nước đang nhỏ giọt, dòng nước từ từ trượt vào trong tim.

Nhìn xung quanh, khoảng sân trồng đủ các loại hoa và cây cỏ, cũng không biết chủ nhà dùng phân bón đặc biệt gì mà cây cối đều phát triển rất tươi tốt.

Đi về phía trước, bản nhạc cổ êm dịu đột nhiên thay đổi, xen lẫn tiếng cắt vảy cá và xẻ thịt, có vẻ như tiếng động đã vô tình được ghi lại trong quá trình thu âm.

Quái vật bị tông vào trong khách sạn đã biến mất, sau khi Hàn Phi đi vào chỉ nhìn thấy nước gợn sóng trong bể, giống như vừa có một con cá lớn nhảy ra khỏi mặt nước.

"Cái bể này không phải thông với cái hồ lớn kia chứ? Có cảm giác rất sâu, không thể nhìn thấy đáy."

Nhân viên cứu hộ hơi sợ, anh ta là một người rất giỏi về nước, nhưng ở đây, anh ta thậm chí còn không dám đến gần mép nước.

"Đừng tách ra nữa, chúng ta cùng nhau lên tầng kiểm tra đi." Hàn Phi dẫn đầu đám người đi qua sân, vào khách sạn.

Những chiếc đèn lồng treo cao trên cửa tỏa ra ánh sáng mờ ảo, khách sạn này mang phong cách cổ kính, nhưng không hiểu sao lại được xây dựng giống như nghĩa trang cổ đại vậy.

"Có ai ở đây không?"

Những ngọn nến trên quầy vẫn chưa tắt, trên tường treo cuốn lịch ngày, chỗ rẽ hành lang còn đặc biệt xây dựng một điện thờ nhỏ, chỉ là bên trong không có bức tượng nào.

"Ngày hôm nay trên cuốn lịch bị đặc biệt khoanh lại, tính theo thời gian bình thường hôm nay nên là ngày mở hồ câu cá, sau khi cúng tế thần hồ xong, mọi người có thể yên tâm đi câu cá trong hồ, nhà nào cũng thu hoạch lớn, đêm nay hẳn cũng là lúc nhộn nhịp nhất." Nhân viên cứu hộ hạ quyển lịch xuống, anh ta đối với những tập tục ven sông này cũng khá hiểu biết.

"Người sống sẽ không tụ tập đêm nay, có điều người chết thì chưa chắc." Hàn Phi vừa nói xong, từ tầng hai truyền đến một tiếng ho khan, có một cánh cửa chậm rãi bị đẩy ra.

Tiếng cót két vang lên, mùi tanh thoang thoảng từ trên tầng bốc ra.

Giọt nước lăn dài, bản nhạc cổ trong tòa nhà đột ngột dừng lại, mọi người đều nhìn chằm chằm vào hành lang.

Có một âm thanh kì lạ truyền đến từ cầu thang gỗ, ai đó đang đi xuống cầu thang, nhưng thay vì tiếng bước chân, nó giống như một con cá trượt xuống hơn.

Âm thanh đó càng ngày càng gần, trái tim Hàn Phi cũng chậm rãi treo lên, khi hắn đang kéo sợi dây đỏ, một ông lão quấn chặt toàn thân bước ra khỏi bóng đen.

"Mọi người đến đây ở à?" Ông lão cũng giống như bà lão ở nhà hàng cá, đều dùng khăn trùm lại đầu và mặt, chỉ để hở ra hai mắt.

"Thời tiết cũng không quá lạnh, ông ơi, có phải ông mặc quá dày rồi phải không?" Hàn Phi nhìn chằm chằm vào chân của ông lão, đối phương mặc trang phục giống như áo choàng dài, trực tiếp che đi đôi chân, càng quỷ dị là, tất cả những nơi ông đi qua đều lưu lại vệt nước dài khắp nơi.

"Lớn tuổi rồi, sợ lạnh." Ông lão đi đến sau quầy: "Một đêm 50 tệ, đây là bản đồ của khách sạn, trừ mấy phòng ven hồ ra, những phòng khác mọi người tùy ý chọn. Sau khi chọn xong, hãy vào phòng cho đến khi trời sáng cũng đừng ra ngoài."

Nhìn thấy ông lão vào quầy, xung quanh không còn đường nào khác để đi nữa, ánh mắt Hàn Phi từ từ thay đổi, thông tin cần biết hắn cũng đã nắm được tương đối rồi, cứ tiếp tục nữa chỉ là lãng phí thời gian.

"Ông à, ông đã từng nghe đến một câu thành ngữ, tên là đồ cùng dao hiện chưa?"

Hàn Phi nhảy vào quầy, chặn lối ra duy nhất mà ông lão có thể chạy thoát.

"Ý cậu là gì?"

"Có nghĩa là khi tôi xem xong bản đồ, thì sẽ lấy dao đồ tể ra." Một con dao sắc bén chói mắt hiện ra trước mắt ông lão, Hàn Phi nhìn chằm chằm vào mặt ông: "Cởi khăn trùm đầu ra đi, tôi đến đây là để giúp mọi người giải quyết vấn đề, hy vọng ông có thể phối hợp với tôi."

Đêm khuya đi vào, dùng dao uy hiếp, hai tay ông lão co trong ống tay áo khẽ run lên, ông có thể nghe thấy vẻ kiên định trong lời nói của Hàn Phi, nếu như chính mình không phối hợp với đối phương giải quyết vấn đề, thì đối phương rất có thể sẽ giải quyết chính mình.

Sau một hồi do dự, ông lão thở dài, cởi khăn trùm đầu ra.

Những mảnh vảy cá rơi xuống đất, ông lão lộ ra khuôn mặt xấu xí đáng sợ của mình.

Đời này ông đã ăn không biết bao nhiêu con cá, nhưng chắc chắn ông không ngờ rằng một ngày nào đó, những vết sẹo đáng sợ như vảy cá lại mọc trên mặt mình.

"Tôi chỉ sợ sẽ làm cho cậu sợ hãi…"

"Mọi người trong thôn nghỉ dưỡng đều giống như ông sao?" Hàn Phi đã sớm đoán được ra, trong lòng hắn cũng không quá kinh ngạc.

"Tôi không biết." Ông lão lắc đầu: "Chúng tôi có lẽ đã bị thần hồ nguyền rủa, đây là lỗi của chúng tôi, nên bị trừng phạt."

"Quả thực là thần hồ năm xưa phù hộ cho mọi người, nhưng khoảng thời gian trước thứ mà mọi người cúng tế lại là một thứ khác, tên đó nhất định không xứng được gọi là thần, chỉ là một con bọ thối thích hút máu người." Lời nói của Hàn Phi khiến ông lão giật mình: "Tôi có một đôi tay có thể chạm vào linh hồn, vừa nãy khi ông đi ngang qua, tôi đã kiểm tra linh hồn của ông, ông mặc dù bề ngoài đã trở nên như một con quái vật, nhưng linh hồn vẫn là con người ban đầu của mình. Vẫn là câu nói đó, tôi có thể cứu ông và tất cả mọi người, nhưng ông cần cho tôi biết tất cả mọi chuyện đã xảy ra ở đây."

Nhìn chằm chằm con dao đồ tể trên tay Hàn Phi, ông lão không còn cách nào khác, mím môi mở miệng kể lại những chuyện gần đây đã xảy ra.

Ông lão tên là Quản Miểu, là trưởng thôn của thôn này, cũng là người hợp tác với Giả tổng, hiện tại người trong thôn đã mất tích rất nhiều, ông ngày nào cũng sống trong mặc cảm

tội lỗi, cũng thường xuyên nằm mơ mình bị chìm xuống hồ, vô số dân làng dường như đều đang đợi ông dưới nước.

Vốn dĩ cơ thể của ông bình thường, nhưng kể từ khi bắt đầu có giấc mơ đó, vảy bắt đầu phát triển trên cơ thể, như thể sức mạnh của giấc mơ đang dần ảnh hưởng đến hiện thực vậy.

Quản Miểu cũng giúp Hàn Phi xác nhận nội dung trong cuốn sổ ghi chép, muốn phá hủy nghi thức, chỉ có thể tìm cách lên đảo một lần nữa, vì nghi thức thực sự là được tổ chức trên đảo giữa lòng hồ.

Ngoài ra, trưởng thôn Quản còn tiết lộ một thông tin nữa với Hàn Phi, hình như thật sự có "thần hồ" trong hồ lớn này, cũng chính là thủy quái mà người bên ngoài hay gọi.

"Hàn Phi, anh tốt nhất không nên dễ dàng tin tưởng bọn họ." Nhân viên cứu hộ muốn thuyết phục Hàn Phi bình tĩnh lại, anh ta biết rất rõ nguy hiểm khi lên đảo bây giờ.

"Tôi cũng biết hiện tại chúng ta nên tính kế lâu dài, nhưng chúng ta không có nhiều thời gian như vậy nữa rồi." Hàn Phi dùng bí mật chạm sâu tận linh hồn, không hề phát hiện ông lão đang nói dối, hắn không do dự nữa, lập tức bảo Quản Miểu gọi những người còn duy trì được lý trí trong thôn nghỉ dưỡng lại, để làm những chuẩn bị cuối cùng cho việc đi vào "Tâm Trí".

Chương 702: Nghi thức Hàn Phi tham gia

"Đây chính là tất cả những người còn sống sót trong thôn nghỉ dưỡng à?"

Hàn Phi cau mày nhìn chín người già tụ tập ở cửa khách sạn suối nước nóng, hắn vốn còn muốn dùng sức lực của thanh niên trong thôn, nhưng hiện tại xem ra không thể trông cậy được rồi.

Lòng bàn tay chạm vào cơ thể của những người già đó, Hàn Phi sử dụng chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn để dò xét trái tim của bọn họ.

Những người già còn sống sót trong thôn này đều bị ác mộng ám ảnh, trong linh hồn bọn họ đầy hối hận, lo lắng và sợ hãi trước nguyền rủa.

"Bọn họ hẳn không nói dối." Với sự giúp đỡ của chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, Hàn Phi đã nhìn ra được suy nghĩ thực sự của những người già, bọn họ không cùng một giuộc với Mộng, chỉ là một nhóm những nạn nhân đáng thương.

Nếu như Mộng định dùng mạng sống và tuổi tác của vô số người để luyện một lò thuốc, vậy thì những người già đã đặt nửa chân trong quan tài này chính là cặn thuốc, bọn họ không hề nằm trong sự cân nhắc của gã.

"Cậu thực sự sẵn sàng liều mạng để giúp chúng tôi ư?" Quản Miểu là người lớn tuổi nhất trong thôn, ông biết rất rõ những thứ ẩn trong hồ lớn kinh khủng như thế nào, bây giờ lên đảo gần như chắc chắn sẽ chết.

"Thành phố này đã phát sinh thay đổi, sau khi mặt trời lặn, nói không chừng sẽ không bao giờ mọc nữa, sau này chúng ta dần dần sẽ phải đối mặt với những đêm dài, con quái vật trong hồ cũng sẽ trở nên kinh khủng hơn trong đêm tối." Hàn Phi trả lại chiếc khăn trùm đầu cho ông lão: "Tôi biết mọi người cũng là các nạn nhân, vì vậy tôi hy vọng mọi người có thể cùng tôi

hoàn thành lại nghi thức, giải cứu những người khác trong thôn về, trong số bọn họ hẳn có cả gia đình và bạn bè của mọi người."

"Nhưng để hoàn thành nghi thức cần có tượng thần và đứa trẻ mồ côi ăn cơm trăm nhà lớn lên, còn có rất nhiều thứ phải chuẩn bị." Bà lão trong nhà hàng cá cũng có mặt, bản thân bà cũng không phải là người xấu, chỉ là hiện tại tinh thần có chút không bình thường rồi, nếu như tiếp tục bị ác mộng hành hạ, bà rất có thể sẽ chọn cách nhảy xuống hồ để đoàn tụ với các con.

"Dưới gầm giường của ông chủ thuyền có một bức tượng thần, tôi từ nhỏ lớn lên trong viện phúc lợi, những điều kiện mà ông nói chúng ta đều đã đáp ứng đủ." Vẻ mặt Hàn Phi bình tĩnh, hắn đã hạ quyết tâm đêm nay sẽ lên đảo.

Mấy người già nhìn nhau, bọn họ đều là thế hệ già nhất trong thôn, đã tham gia qua rất nhiều nghi thức, rất hiểu về những thứ này.

"Được, nếu như cậu đã sẵn lòng giúp đỡ chúng tôi, vậy chúng tôi cũng nhất định sẽ cố gắng hết sức để đảm bảo an toàn cho cậu." Quản Miểu và bà lão nhà hàng cá trao đổi một lúc lâu, rồi vẫy tay với Hàn Phi: "Mọi người đi theo tôi."

Bọn họ băng qua khách sạn suối nước nóng, đến một nơi không mở cửa cho khách du lịch ở phía sau, nơi đây có xây một từ đường có cảm giác rất cổ xưa.

"Để tôi giúp mọi người mời thần hồ." Quản Miểu có khuôn mặt xấu xí hung dữ, dung mạo không còn giống người, nhưng linh hồn của ông thì vẫn có dòng máu của tổ tiên đang chảy: "Thắp hương! Đem tam sinh (ba loại gia súc để cúng tế là bò, dê, lợn) mang hết ra!"

Cởi bỏ khăn trùm đầu, Quản Miểu cùng vài người già quỳ xuống bái lạy tổ tiên trong từ đường, sau đó đổ tro từ lư hương vào bức tượng thần hồ cổ quái.

Thôn này sắp tuyệt hậu rồi, nhưng những người Quản Miểu còn không thể tự bảo vệ mình, căn bản không thể thay đổi tình thế, sự xuất hiện của Hàn Phi đã cho bọn họ nhìn thấy một tia

sáng, vì vậy bọn họ chỉ trao đổi ngắn gọn, đã quyết định giúp đỡ hắn.

Mọi việc diễn ra đơn giản, sau khi cúng tổ tiên xong, mấy người già cùng nhau hợp lực mời tượng thần hồ ra, trên tay bọn họ cầm đủ loại đồ tế lễ, trong miệng hát đoản ca cổ quái.

Những người già chuyển tượng thần từ từ đường đến trung tâm cho thuê thuyền gần hồ nhất rồi đưa tượng thần lên một chiếc thuyền gỗ đặc biệt.

Phần đầu thuyền khắc thành hình đầu cá, đuôi thuyền khắc thành hình đuôi cá, thân thuyền khắc đầy những dòng chữ cầu nguyện.

"Dùng con thuyền này ấy hả?"

"Chờ đã, chúng tôi vẫn còn một số thứ đưa cho cậu." Quản Miểu trở về khách sạn, cởi đèn lồng treo ở đầu cửa xuống: "Nếu như thuyền có chèo như thế nào cũng không đi về phía trước, thì hãy treo đèn lồng lên, quỷ nước dưới đáy hồ nhìn thấy chiếc đèn lồng được lưu truyền từ đời này sang đời khác này, hẳn là sẽ dọn ra một con đường cho cậu."

Ngoài chiếc đèn lồng ra, những người già khác cũng đều về nhà lấy một số đồ cũ mang đến, có tiền đồng, đồ chơi trẻ em, quần áo thêu tay, bà lão ở nhà hàng cá thì tặng cho Hàn Phi một quyển album ảnh, bên trong là ảnh chụp của khách du lịch với cá lớn, còn có cả ảnh lúc bà còn trẻ chụp chung với các con ở nhà.

"Nhà tôi khá nhiều con, nhưng cuối cùng đều bị chôn dưới hồ, hoặc là vì lòng tham, hoặc là vì cứu người, nếu như cậu gặp bọn chúng, hãy cho chúng xem bức ảnh, nói không chừng chúng có thể nhớ đến tôi."

Mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn sàng, Hàn Phi, Quản Miểu và người chơi nhân viên cứu hộ lên thuyền.

"Thuyền nhỏ có thể ngồi được bốn người, nếu còn chỗ trống, rất dễ trở thành mục tiêu của quỷ nước." Quản Miểu muốn Lý Quả Nhi lên thuyền, nhưng Hàn Phi đã kéo Diêm Lạc đến.

“Cô bé vẫn còn là một đứa trẻ, thế này quá nguy hiểm.”

“Không sao.” Hàn Phi không yên tâm với mẹ của Diêm Lạc, cho tới bây giờ hắn vẫn không biết bà ấy có năng lực gì, để bà ấy ở lại trên bờ, hắn không yên tâm.

Bốn người như vậy ngồi lên chiếc thuyền gỗ, chèo tay chèo dọc con sông nhân tạo bên ngoài trung tâm cho thuê thuyền để đến hồ lớn.

“Liệu có liều lĩnh quá không?” Nhân viên cứu hộ không ngờ mọi chuyện lại phát triển theo hướng này, hơn một tiếng trước anh ta vẫn còn ở trong cư xá, bây giờ đã phải chuẩn bị đối mặt với quỷ nước và thủy quái có thể tồn tại: “Trên bờ chạy thế nào cũng được, nếu như gặp phải nguy hiểm trong hồ, chúng ta đến trốn cũng không có chỗ trốn đâu!”

“Bây giờ nói những chuyện này làm gì?” Hàn Phi ngồi ở đầu thuyền, bình tĩnh nhìn mặt hồ tối đen.

Trước đây khi Hoàng Doanh mang những cuốn sách kỹ năng của thế giới tầng cạn xuống, Hàn Phi đã học được rất nhiều kĩ năng linh tinh, chẳng hạn như mở khóa, khâu vết thương, leo núi, lặn nước và phá bằng thuốc nổ, cùng với việc tìm lại được kí ức, những kĩ năng đó cũng đã được lấy về.

Đèn của thôn nghỉ dưỡng dần dần mờ đi, bên tai Hàn Phi chỉ còn có tiếng nước chảy.

Con thuyền gỗ chèo ra khỏi dòng sông của thôn nghỉ dưỡng, trước mặt là hồ nước vô tận.

Hàn Phi ngồi ở đầu thuyền hít sâu một hơi, kĩ năng dưới nước của hắn cũng khá tốt, nhưng khi thật sự đối mặt với hồ nước trong đêm tối, trong lòng hắn lại nảy sinh đủ loại cảm xúc tiêu cực.

Đêm tối và hồ nước liên kết với nhau, xung quanh hoàn toàn chìm trong bóng đêm, vô cùng ngột ngạt.

Con thuyền lắc lư theo dòng nước, thân thuyền như chìm xuống, tưởng như có thể chìm xuống vùng nước sâu bất cứ lúc nào.

Đêm tối, biển sâu, sợ hãi, tuyệt vọng, chìm đắm, nghẹt thở…

Không chỉ Hàn Phi mà người chơi nhân viên cứu hộ cũng chịu không nổi, anh ta cúi đầu không dám nhìn về phía xa, khi thực sự sợ hãi, chỉ liếc nhìn bóng lưng Hàn Phi một cái.

Trên con thuyền lẻ loi, Hàn Phi đã tạo cho mọi người một cảm giác rất đáng tin cậy, dường như hắn là phương hướng của tất cả mọi người.

Tay chèo khuấy động mặt nước, thôn nghỉ dưỡng càng ngày càng xa, nhưng hòn đảo giữa lòng hồ vẫn chưa thấy xuất hiện trong tầm mắt.

Bọn họ chèo thuyền hơn mười phút, ánh đèn của thôn nghỉ dưỡng đã hoàn toàn biến mất, xung quanh ngoại trừ tiếng nước ra chỉ còn đêm tối vô tận.

"Trưởng thôn Quản, chúng ta còn mất bao lâu nữa mới đến nơi?" Tay nhân viên cứu hộ cầm tay chèo đã ướt đẫm mồ hôi.

"Chắc là sắp đến rồi." Quản Miểu không chắc chắn lắm: "Bình thường, nửa giờ chắc chắn sẽ chèo đến nơi."

"Nửa giờ?" Nhân viên cứu hộ tiếp tục chèo mạnh, nhưng Hàn Phi ở phía trước đã dừng lại, con mèo trong ba lô bắt đầu kêu lên meo meo.

"Cậu có nhìn thấy gì không?" Mẹ của Diêm Lạc cũng có chút bất an, lúc này sắc mặt của Diêm Lạc đã hoàn toàn trắng bệch, bà che miệng vết thương trên bụng, mồ hôi lạnh chảy dài trên trán.

"Chuẩn bị đốt đèn lồng đi, chúng ta đã đi loanh quanh một hồi tại chỗ rồi, hình như có thứ gì đó dưới thuyền." Giọng nói của Hàn Phi không lớn, nhưng lời hắn nói khiến ba người còn lại hơi chút sợ hãi.

"Được." Quản Miểu đốt lửa trong đèn lồng, thò người ra, treo lên đầu thuyền.

Ngọn lửa yếu ớt lập lòe, có thể tắt bất cứ lúc nào.

“Quả thực chèo thuyền không mệt như vậy nữa.” Nhân viên cứu hộ rất ngạc nhiên, liếc nhìn mặt nước được chiếu sáng bằng đèn lồng, dưới mặt hồ nước đục có vài bóng người tản ra xung quanh, hình như là mấy con cá lớn.

“Đừng nhìn lung tung.” Mẹ của Diêm Lạc khống chế thân thể của cô gái, ép cô cúi đầu xuống: “Hồ này tên là Tâm Trí, nếu nhìn nhiều quá, có thể sẽ chìm vào trong đó.”

“Hiểu rồi, hiểu rồi.” Nhân viên cứu hộ định quay đi chỗ khác thì tay chèo trên tay đột nhiên va phải một vật cứng.

Lúc đầu anh ta nghĩ rằng mình đã va phải một tảng đá, nhưng sau khi nghĩ lại, làm sao mà có một tảng đá trên mặt nước ở giữa lòng hồ được?

Vô thức nhìn xuống nơi đó, nhân viên cứu hộ nhìn thấy một bụi cỏ nước màu đen, dày đặc, đung đưa theo làn sóng.

“Cỏ nước không nên cứng như vậy chứ?” Tay chèo treo lơ lửng trên không, nhân viên cứu hộ nhìn thấy cỏ nước trôi về phía mình với tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt đã tới mạn thuyền.

Anh ta muốn dùng tay chèo để đẩy đám cỏ nước đó đi, nhưng khi tay chèo nhấc cỏ nước lên, anh ta lại nhìn thấy bên dưới đám cỏ màu đen có một đôi mắt sưng phồng lên vì ngâm nước.

“Đầu người!”

Kinh sợ xảy ra bất ngờ khiến nhân viên cứu hộ suýt đánh trúng Diêm Lạc, chiếc thuyền gỗ cũng rung chuyển dữ dội.

“Đừng có hoảng!” Một tay Hàn Phi cầm dao tái sinh, cố gắng giữ thăng bằng cho chiếc thuyền.

“Trong nước! Cái đầu người đó đang đứng dưới nước! Đó không phải là thi thể!” Nhân viên cứu hộ biết rất rõ thi thể đều sẽ nổi trên mặt nước, không thể đứng thẳng lên trong nước như vậy.

Kéo sợi dây đỏ, Hàn Phi chờ sau khi nguyền rủa phủ đầy lòng bàn tay, hắn đưa thẳng tay xuống, muốn bắt thứ đó lên xem.

“Tuyệt đối đừng đụng vào nước, cẩn thận bị bọn chúng kéo xuống!” Quản Miểu bị hành động của Hàn Phi làm cho hoảng sợ, ông vội vàng ngăn lại, sau đó rút trong túi ra một đồng xu, miệng lẩm bẩm những tiếng địa phương mà không ai có thể hiểu được, tiếp theo ném đồng xu đến nơi xuất hiện đầu người: “Phá tài trừ tai họa, chúng ta mau đi thôi.”

“Người thiện bị người khác ức hiếp, ngựa thiện bị người khác cưỡi, chúng ta không thể cứ mãi nhân nhượng bọn họ.” Hàn Phi nhìn nguyền rủa đang sụt giảm: “Giết một người để làm gương, nếu thật sự không hiệu quả, thì bỏ cái đèn lồng này xuống, treo con quỷ nước bị nguyền rủa lên.”

“Chúng ta cúng tế thần hồ, tế cúng là phải thành tâm. Cậu chú ý là chúng ta đang cầu mong sự phù hộ của thần, không phải là uy hiếp ngài.” Quản Miểu không ngờ Hàn Phi lại nghĩ như vậy, cậu thanh niên này đang có hiểu lầm lớn trong nghi thức cũng tế thần hồ.

“Ông thành tâm thành ý cầu khẩn, thần hồ nghe thấy lời khẩn cầu của ông chưa?” Hàn Phi liếc nhìn họa tiết vảy cá trên cổ Quản Miểu: “Chúng ta có thể kính trọng ông ta, nhưng ông ta không thể rượu mời không uống lại uống rượu phạt.”

Chương 703: Điện thờ của Mộng

Nghi thứ cúng tế thần hồ không có gì sai sót, vấn đề nằm ở việc người cúng tế đã khác trước.

Quản Miểu khẽ liếc Hàn Phi một cái, không dám tiếp tục nói nữa, ông sợ hắn lại nói gì lung tung.

Sau khi đồng xu rơi xuống nước, tốc độ thuyền gỗ đã nhanh hơn rất nhiều, quỷ nước trong hồ dường như thực sự chỉ muốn thu thập tiền đi qua.

Nước chảy va vào thuyền gỗ, tiếng nước chảy róc rách như mang theo một giai điệu đặc biệt, khiến lòng người bất giác cũng theo đó mà lên xuống.

Càng chèo thuyền về phía trung tâm hồ, xung quanh càng vắng lặng, như thể bọn họ đến một không gian khác.

Ở đây chỉ có hồ không đáy và đêm dài vô tận.

Cảm giác phương hướng dần dần suy yếu, mấy người trên thuyền cảm thấy thân thể cũng có biến hóa vi diệu, bọn họ rõ ràng là đang ngồi trên thuyền, nhưng lại cảm thấy như thân thể đang dần chìm xuống.

Mọi thứ dường như đang ở trong một giấc mộng không thể thoát ra, ý thức có thể cảm nhận được rõ ràng thân thể ngập trong nước lạnh, tầm mắt bị hồ nước nhấn chìm, hô hấp dần dần trở nên khó khăn.

"Đừng có ngủ!"

Hàn Phi đang ngồi trên đầu thuyền đột ngột lên tiếng, hắn vung tay đưa nguyền rủa của Từ Cầm vào thân thể của ba người đồng hành, nỗi đau đớn phát ra từ trong tim khiến họ tỉnh táo trở lại.

"Nguyền rủa hạ lên sẽ không làm tổn thương mọi người đâu, chỉ là để tránh cho mọi người bị đưa vào trong giấc mộng thôi." Thời khắc quan trọng, Hàn Phi chỉ có thể dùng cách đơn giản và hiệu quả nhất để đối phó, đó là dùng nguyền rủa lấy

độc trị độc, mặc dù sẽ hơi đau đớn một chút, nhưng dù sao còn tốt hơn là chết trong giấc mộng.

Trong khi Diêm Lạc và nhân viên cứu hộ bị nguyền rủa, bọn họ chỉ cảm thấy đau đớn dữ dội, thì Quản Miểu sau khi tiếp xúc với nguyền rủa của Từ Cầm lại biểu hiện ra bất an mãnh liệt.

Máu chảy rất nhiều từ dưới khăn trùm đầu, còn có những vết sẹo giống như vảy cá rơi ra, điều đáng sợ hơn là có một số con bọ đen chui ra từ vết thương trên da của ông ấy.

Những con bọ đó dường như cũng chui ra từ cái kén đen, bọn chúng trông khác hoàn toàn với cánh bướm, vô cùng xấu xí, giống như tập hợp sự xấu xí và thảm họa của toàn thế giới vậy.

Nhân viên cứu hộ muốn tránh Quản Miểu ra, nhưng con thuyền cũng chỉ có từng đó, anh ta chỉ có thể không ngừng co lại thân thể về phía sau để ngăn những con bọ đó bò lên người.

"Này ông, những thứ này trên người ông có phải là kí sinh trùng không? Có phải thường ngày mọi người thích uống nước lã?" Nhân viên cứu hộ chịu đựng một lúc, rồi vẫn hỏi ra.

"Tôi cũng không biết những thứ này vào cơ thể tôi từ lúc nào." Quản Miểu lắc đầu, ông cởi bỏ khăn trùm đầu dính máu, lộ ra khuôn mặt có phần đáng sợ: "Trong kí ức của tôi chỉ là không ngừng nằm mơ, sau đó cơ thể bắt đầu bị bệnh."

"Chỉ cần nằm mơ biến thành cá, cơ thể sẽ mọc ra những đường vảy cá, còn xuất hiện những thứ giống như sẹo này, Mộng thực sự có thể ảnh hưởng đến hiện thực hay sao?"

Nhân viên cứu hộ vô cùng ngạc nhiên sau khi kiểm tra cơ thể của những người già, anh ta nghĩ rằng Mộng chỉ mang đến cho con người sự đau đớn và hành hạ về tinh thần, ai ngờ được Mộng cũng có thể thay đổi cơ thể của một người.

"Những cơn ác mộng liên miên ảnh hưởng đến nội tâm, tinh thần và ý thức của một người, nguyên nhân thực sự khiến cơ thể dị biến chính là những cái kén." Hàn Phi cũng coi như có chút hiểu biết về Mộng: "Mộng dường như có đủ loại kén khác nhau, trong mỗi một cái kén lại có những con bọ khác

nhau, mà những con bọ đó rất có khả năng là con người biến thành.”

Hàn Phi nhớ tới nhộng người do cánh bướm tạo ra, nó chính là đem một số linh hồn độc nhất vô nhị thành những con sâu, để những linh hồn thối rữa đó có thể tái sinh trên một cơ thể khác theo cách này.

Tay chèo liên tục bắn nước tung tóe, thuyền chèo về phía sâu trong đêm tối hơn mười phút nữa, hòn đảo giữa hồ mà ông lão nói vẫn không xuất hiện.

Cả nhân viên cứu hộ và mẹ của Diêm Lạc đều bắt đầu bồn chồn bất an, đã nói là khoảng hai mươi phút sẽ đến, bây giờ đã nửa giờ trôi qua rồi.

“Có khi nào chúng ta bị lừa rồi không?” Mẹ của Diêm Lạc nhìn chằm chằm Quản Miểu, miệng há to, trong cổ họng hiện ra một khuôn mặt phụ nữ trưởng thành. Bà không quan tâm việc Hàn Phi có thể phá hủy nghi thức của Mộng hay không, mà chỉ quan tâm đến sự an toàn của con gái mình, Hàn Phi cũng đã lợi dụng điều này, mà trói bà lại bên mình.

“Sắp rồi, chắc là sắp đến rồi.” Quản Miểu cũng không chắc chắn, ông từ trong áo lấy ra một thứ giống như la bàn, loay hoay vài lần thì thấy kim chỉ trên la bàn không ngừng quay tròn: “Sao lại thế này?”

Nhặt đèn pin trong khoang thuyền lên, Quản Miểu buộc nó vào dây thừng, rồi từ từ đưa xuống hồ.

Ánh sáng rực rỡ từ chiếc đèn pin đã xua tan một phần bóng tối, giúp mọi người có thể nhìn rõ bên dưới chiếc thuyền gỗ.

“Đó là gì!”

Ngay bên dưới thuyền, có một bóng đen lớn, dường như đang theo sát.

“Lớn quá!”

Ước tính sơ sơ, cái bóng đen đó có chiều dài hơn sáu mét, dài gấp đôi chiếc thuyền gỗ.

“Thủy quái?” Người chơi nhân viên cứu hộ chưa bao giờ nhìn thấy một con cá lớn như vậy trong hồ nước ngọt, hơn nữa trông hình dạng không giống một con cá chút nào!

Tất cả mọi người trên thuyền đều hoảng sợ, Quản Miểu cơ thể cũng cứng đờ, ông không biết có nên thu lại đèn pin hay không, vật dưới nước dường như đã cảm nhận được ánh sáng.

Dòng chảy rõ ràng trở nên hỗn loạn, con thuyền gỗ nhấp nhô lên xuống khá lớn, có khả năng bị lật úp bất cứ lúc nào.

“Nhanh! Tắt đèn pin đi!”

Bóng đen bên dưới nổi dần về phía mặt nước, Quản Miểu nghe thấy tiếng Hàn Phi, lập tức kéo dây lại, tắt đèn pin.

Bóng tối khôi phục trở lại, chỉ có đầu thuyền là vẫn còn ánh sáng yếu ớt.

“Thủy quái đó dường như đang bám theo ánh sáng của đèn lồng? Tôi hình như đã biết tại sao treo đèn lồng có thể phá bỏ sự cản trở của quỷ nước rồi.” Nhân viên cứu hộ liếc nhìn đèn lồng trên mũi thuyền: “Thủy quái dưới nước bị thu hút bởi ánh lửa, bơi đến dưới thuyền, những con quỷ nước kia đường nhiên không dám đi đến, bọn chúng không vì nể mặt tổ tiên các ông, mà là sợ bóng đen khổng lồ kia.”

Quản Miểu sống bên hồ lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy quái vật khổng lồ dưới nước, ông lau mồ hôi lạnh trên trán: “Cũng không thể nói như vậy, từ đời ông nội tôi, đã lưu truyền việc treo đèn lồng dẫn đường, thủy quái đó nói không chừng là bạn của tổ tiên tôi đấy.”

“Đừng nói chuyện, giữ im lặng đi.” Hàn Phi cũng nhìn thấy thứ dưới nước, thị lực của hắn hơn hẳn người thường, có thể mơ hồ nhìn rõ đường nét của cái bóng khổng lồ nhờ ánh sáng của đèn pin.

Mặt nước không còn tĩnh lặng, Hàn Phi đứng trên mũi thuyền cẩn thận quan sát những vân nước đang thay đổi, vẻ mặt dần trở nên ngưng trọng, một lúc sau hét vào mặt mấy người: “Bám chặt vào thuyền!”

Chỉ một giây sau khi Hàn Phi nói xong, đáy thuyền gỗ bị va đập dữ dội, cả con thuyền suýt nữa bị lật!

"Chèo về phía trước! Đi tới hòn đảo giữa hồ!"

Hàn Phi đã chèo nửa giờ rồi, bây giờ quay về chắc chắn là không kịp, bọn họ chỉ có thể đánh liều đi về phía trước.

Không đợi thuyền gỗ ổn định, Hàn Phi nắm lấy tay chèo bắt đầu chèo, 30 điểm thể lực của hắn hoàn toàn bộc phát.

Sự va chạm của quái vật dưới nước dường như là một loại tín hiệu nào đó, đêm tối bị đánh tan, những bụi cỏ nước màu đen xung quanh nhanh chóng chạy trốn.

"Nhanh!"

Bốn người trên thuyền không dám dừng lại, cố hết sức chèo về phía trước, bóng đen cực lớn không chuẩn bị buông tha cho bọn họ, va chạm vừa rồi xem ra chỉ là một sự thăm dò.

Cảm giác khẩn trương khó tả ập đến trong lòng mấy người, tất cả những gì họ có thể làm bây giờ là bảo vệ chiếc thuyền duy nhất này, nếu như rơi xuống nước thì hậu quả sẽ rất khó tưởng tượng.

Khi đối mặt với nguy hiểm khôn lường, mẹ của Diêm Lạc là người phản ứng đầu tiên, bà biết con gái mình không biết bơi, một khi rơi xuống nước thì cho dù trong cơ thể có phong ấn nhiều quỷ quái hơn nữa cũng rất khó giúp con gái thoát thân, vì để ngăn không cho tình huống tồi tệ nhất xảy ra, bà đưa tay xuống cổ họng, rút ra một túi thịt đẫm máu.

"Đây là thịt thối có khí tức của 'Mộng', những quỷ quái đó hẳn là sẽ rất thích."

Túi thịt không lớn, lớp da gần giống quả cam, đầy các đường vân màu trắng và nâu, khi dùng tay sờ vào sẽ co lại và nở ra một cách có quy luật.

Mẹ của Diêm Lạc vung vẩy cánh tay, ném mạnh thứ đó ra xa.

Túi thịt thối bắn ra những giọt máu đen, lúc sắp rơi xuống nước hồ thì sóng lớn nổi lên, một bóng đen khổng lồ nhảy ra

khỏi mặt nước, cái miệng bị rách nuốt chửng lấy túi thịt ngay lập tức.

"Ôi trời ơi!" Nước bắn ra làm ướt người của nhân viên cứu hộ, anh ta ngây người nhìn nơi cách mình vài mét, cảnh tượng bóng đen nhảy ra khỏi mặt nước vừa rồi đã in sâu vào trái tim.

"Chèo nhanh lên! Đừng có ngây ra thế!" Mẹ của Diêm Lạc phun ra một ngụm máu, bà ta túm lấy dây thừng trói Diêm Lạc vào thuyền gỗ: "Quái vật dưới đáy hồ rất nhạy cảm với khí tức của 'Mộng', bọn chúng đều bị ảnh hưởng bởi nghi thức tái sinh, chẳng lẽ Mộng còn chuẩn bị cho mình một thể xác không phải là người?"

Tâm Trí là hồ lớn nhất của thành phố, lòng hồ rất sâu, còn thông với sông ngầm, nghe nói qua những con sông đó, có thể đến được mọi ngóc ngách của thành phố.

Nếu so Tâm Trí với đại não, thì vô số sông ngầm giống như các dây thần kinh và mạch máu kéo dài từ não. Mộng cử hành nghi thức tái sinh ở đây, chắc chắn vẫn còn có nguyên nhân sâu xa hơn.

Con quái vật dưới nước bị thu hút bởi cái túi thịt, điều này đã khiến cho đám người Hàn Phi tranh thủ được thời gian, bọn họ liều mạng chèo về phía trước, trong tầm mắt cuối cùng cũng xuất hiện một hòn đảo không lớn lắm.

Hòn đảo lúc ẩn lúc hiện trong đêm tối, bề ngoài trông như một con mắt màu đen.

Hy vọng ở ngay trước mắt, bốn người cực kỳ chăm chỉ, ngay khi bọn họ đang ngày càng tiến gần hơn đến hòn đảo giữa lòng hồ, xung quanh lại rơi vào im lặng chết chóc, dưới nước nguy hiểm rình rập, nhưng trên mặt nước lại rất bình lặng.

"Mọi người có nghe thấy tiếng trẻ con khóc không?" Quản Miểu đột nhiên ngẩng đầu lên, mắt của ông không biết từ lúc nào đã khác với người bình thường, có vẻ giống như mắt cá, trông vô cùng đáng sợ.

"Hình như là thực sự có…" Nhân viên cứu hộ vểnh tai lên nhìn về hướng phát ra tiếng khóc, ở phía bên trái của hòn đảo

giữa lòng hồ, có một chiếc thuyền bị hỏng đang úp ngược trên mặt nước, có một chiếc giỏ tre treo ở đuôi thuyền bị vỡ và có rất nhiều quần áo cũ được nhét trong đó, tiếng khóc của đứa trẻ sơ sinh là được phát ra từ chiếc giỏ tre.

"Mấy người cúng tế thần hồ còn đem trẻ sơ sinh ra tế sống à?" Hàn Phi liếc mắt nhìn Quản Miểu, động tác trên tay không dừng, giữ nguyên tốc độ của thuyền.

"Làm sao có thể chứ!" Quản Miểu liên tục lắc đầu: "Tế phẩm chỉ có tam sinh và…"

"Và cái gì?"

"Tóm lại chúng tôi tuyệt đối không bao giờ đem trẻ sơ sinh ra tế sống, như vậy thật quá cuồng loạn." Quản Miểu cúi đầu không dám nhìn Hàn Phi lần nữa.

"Vậy thì chúng ta không cần phải đi cứu đứa bé đó rồi, ai lại vô duyên vô cớ đem trẻ sơ sinh đi theo đánh cá chứ? Trong cái giỏ tre hẳn là còn đựng những thứ khác." Hàn Phi không phải là người lòng sắt dạ đá, hắn chỉ là bất kể lúc nào cũng đều duy trì tỉnh táo.

"Thứ khác đang giả làm trẻ sơ sinh à? Nhưng mà tiếng khóc này giống quá." Nhân viên cứu hộ là một người tốt, nếu không thì anh ta cũng sẽ không đi làm nhân viên cứu hộ, lương không bao nhiêu, có khi còn liều mạng.

"Hãy nghe tôi!" Hàn Phi là trụ cột của cả đội, hắn tiếp tục chèo về phía đảo mà không chút do dự.

Thấy bọn họ đi ngang qua chiếc thuyền bị hỏng, quần áo cũ trên giỏ tre bỗng nhiên tuột ra, một con cá không vảy xấu xí nhảy ra khỏi chiếc giỏ, rơi xuống nước.

"Con cá đó có thể phát ra tiếng khóc của một đứa trẻ sơ sinh?" Nhân viên cứu hộ hít một hơi thật sâu, định nói gì đó thì chiếc thuyền hỏng cách đó không xa đã bị lật, bên trong thuyền đầy máu và dấu răng, một khối lớn màu đen đang bò dưới thuyền.

Nếu vừa rồi Hàn Phi và những người khác tiếp cận, chỉ cần tiến vào khu vực nước đó, rất có thể sẽ là mục tiêu của lũ bọ

nước bò lổm ngổm kia.

"Cái quái gì đang xảy ra trên thế giới này vậy?" Nhân viên cứu hộ cảm thấy thế giới này có vấn đề lớn, giống như là ngày tận thế của người sống, đủ loại chuyện kỳ quái cùng quái vật lần lượt xuất hiện, không có nơi nào là an toàn.

Sau khi tránh được con tàu bị hỏng, đám người Hàn Phi đã tiếp cận thành công hòn đảo ở trung tâm hồ.

Dưới sự hướng dẫn của Quản Miểu, bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất buộc chiếc thuyền vào chiếc phà đơn giản, bốn người nhanh chóng leo lên bờ.

"Những thứ trên thuyền đừng có quên, đem hết lên đảo!"

Đặt chân xuống đất, cảm giác khẩn trương trong lòng có chút phai nhạt, Hàn Phi ôm tượng thần nhìn xung quanh.

Đảo ở trung tâm hồ nhìn thoáng qua có thể thấy tận cùng, ngoài những tảng đá và cây cối kỳ lạ, bắt mắt nhất là một ngôi nhà đá ba tầng.

"Đặt tượng thần hồ vào điện thờ, làm nốt nửa còn lại của nghi thức, chắc là có thể được rồi." Trái tim của Quản Miểu bừng lên hy vọng, ông không ngờ rằng mọi người thực sự có thể thành công lên đảo, rất kích động, ông thậm chí còn không phát hiện ra giọng nói của mình đã khác hẳn so với trước đây, như thể bị ngâm trong nước, phát âm ngày càng mơ hồ.

Đi dọc con đường đá thờ thần, Hàn Phi ôm tượng thần, sắc mặt hơi kỳ quái, hắn mơ hồ cảm thấy có thứ gì đó đang gọi mình.

Trong tâm trí rõ ràng là nghi thức tái sinh của Mộng, nhưng sâu trong nội tâm hắn lại cảm thấy một tia đau đớn, như thể người bị hiến tế và hành hạ là chính mình!

Càng đến gần nhà đá, cảm giác đó càng mãnh liệt, nhưng lúc này hắn cũng không nghĩ được nhiều chuyện như vậy, có Từ Cầm và dao tái sinh ở đây, hắn tự tin có thể đối phó với hầu hết quỷ quái.

Chẳng mấy chốc, bốn người đã đến cửa nhà đá, xung quanh trồng đầy cây hòe, trong đó hầu hết đều đã chết khô, chỉ

có một số cây gần nhà đá là đặc biệt tươi tốt.

"Mở cửa ra đi vào là được rồi, nghi thức tiếp theo cần cậu phải tự mình hoàn thành." Hai tay Quản Miểu nắm chặt, trông có vẻ căng thẳng.

"Một mình tôi vào?"

"Đúng vậy, thông thường, hòn đảo cô lập này chỉ có đứa trẻ mồ côi tham gia nghi thức mới có thể đi lên, những người khác đều đợi cậu ấy ở trên thuyền, sau khi cậu ấy đặt tượng thần xong, mọi người sẽ cùng nhau quay trở lại." Quản Miểu nói ra truyền thống của thôn.

"Thật sự là như vậy sao?" Hàn Phi nắm lấy cổ áo Quản Miểu: "Mọi người hãy đi cùng với tôi."

Đẩy cửa ngôi nhà đá ra, một mùi hôi thối ẩm ướt bốc ra.

Bên trong ngôi nhà đá không phải là mặt đất, ở đây hoàn toàn bị khoét rỗng, là một cái hồ nước sâu không thấy đáy.

Cầm đèn pin chiếu xuống, dưới mặt nước đục ngầu, có thể mơ hồ nhìn thấy có thứ gì đó đang bơi.

"Bậc thang gỗ ở cạnh tường bên trái, điện thờ trên nóc nhà đá, trấn áp toàn bộ vùng hồ nước." Ông lão chỉ vào tầng ba của nhà đá nói.

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay của ông, trên tường của ngôi nhà đá có treo những chiếc thang gỗ mục nát, chiếc thang nối với tầng trên cùng của ngôi nhà.

Vị trí chính giữa nóc nhà, cũng chính là trung tâm của toàn Tâm Trí, có xây một điện thờ bằng gỗ.

Điện thờ này dường như được gia cố hàng năm, hình dạng của nó khác với tất cả những điện thờ mà Hàn Phi từng thấy trước đây.

"Mở điện thờ ra, đặt tượng thần vào trong là được rồi."

Nói thì dễ nhưng làm thì rất khó, chiếc thang gỗ mục nát nghiêm trọng, nếu dẫm lên sẽ rơi thẳng xuống hồ nước có thứ gì đó đang ẩn nấp bên dưới. Hơn nữa tượng thần rất nặng, một

tay ôm tượng thần đã rất vất vả, còn phải cẩn thận đi men theo thang gỗ lên nóc nhà đá.

Dừng ở cửa một lát, Hàn Phi ôm tượng thần hồ lên: "Tất cả các điện thờ trong thế giới điện thờ đều là một biểu tượng nào đó, để tôi xem điện thờ mà 'Mộng' chuẩn bị cho mình trông như thế nào?"

Cử động cánh tay một chút, Hàn Phi bước vào nhà đá, một tay hắn nắm lấy thang gỗ leo lên.

Tiếng vết nứt mở rộng không ngừng vang lên trên thang gỗ, mùn cưa từ trên cao rơi xuống, chìm xuống hồ nước sâu, trong nháy mắt đã biến mất không tung tích.

Chương 704: Điềm báo Đại Nghiệt thức tỉnh

Nhà đá trên đảo giữa lòng hồ đã có lịch sử hàng trăm năm, theo truyền thuyết, thần hồ sống ở bên trong, dân làng gần đó nếu gặp khó khăn gì thì chỉ cần chuẩn bị tam sinh, ném vào hồ nước của nhà đá, thần hồ sẽ giúp thực hiện ước nguyện.

Ở các ngôi làng xung quanh hồ lớn đều lưu truyền câu chuyện như vậy, nhưng trên thực tế không ai thực sự nhìn thấy thần hồ, bản thân thần linh có thể chỉ là một loại mong đợi tốt đẹp.

Nắm vào chiếc thang gỗ mục nát, Hàn Phi vô cùng cẩn thận, mỗi lần cử động cơ thể đều rất chú ý.

Chiếc thang gỗ đó không biết được xây dựng từ bao giờ, bề mặt trơn trượt, phủ đầy rêu màu xanh nhạt, phần gần mặt nước đã mục nát hết, bên trên mơ hồ vẫn có thể nhìn thấy những dấu răng dày đặc.

“Duy trì yên lặng, đừng quấy rầy cậu ấy.” Quản Miểu ra dấu hiệu tay im lặng, đến thở mạnh ông cũng không dám.

Trong nhà đá vô cùng yên tĩnh, ai nấy đều đổ mồ hôi thay cho Hàn Phi, bọn họ dõi theo từng cử chỉ của hắn, hy vọng hắn có thể hoàn thành nghi thức cúng tế thần hồ.

Hàn Phi không mất nhiều thời gian đã leo lên tầng hai của nhà đá, chiếc thang gỗ từ lâu không được tu sửa lúc này dường như không thể chống đỡ nổi nữa, những chiếc đinh cắm vào trong tường đã hơi lỏng lẻo, những âm thanh cót két ở khắp mọi nơi, thang gỗ cũng bắt đầu rung chuyển, có thể bị đứt bất cứ lúc nào.

Hàn Phi cúi đầu liếc nhìn xuống dưới một cái, trong bể nước sâu không thấy đáy dường như có thứ gì đó đang dần nổi lên, nhịp tim của hắn bắt đầu tăng nhanh, cảm giác kỳ quái dự đoán cái chết lại ập đến.

“Dường như có thứ gì đó dưới nước đang gọi mình.”

Có một vài người khi đứng ở trên cao, sẽ nảy sinh một thứ cảm giác bốc đồng muốn nhảy xuống, Hàn Phi lúc này chính là như thế, trong đầu dường như có một giọng nói không ngừng ám chỉ hắn, để hắn thả tay nhảy xuống bể nước phía dưới.

Lắc lắc đầu, Hàn Phi xua tan ý nghĩ quỷ dị kia đi, hắn nắm lấy thang gỗ nhanh chóng leo lên.

Khi Hàn Phi càng ngày càng gần với điện thờ trên nóc nhà, dưới nước đột nhiên vang lên tiếng động rất nhỏ, trong nước hồ đục ngầu xuất hiện mấy bọt nước.

“Mang đèn pin đến đây.” Mẹ của Diêm Lạc có dự cảm rất không tốt, bà lấy đèn pin trong tay của nhân viên cứu hộ, lùi lại sau vài bước, từ từ chiếu đèn pin về phía mặt nước.

“Cô muốn hại chết cậu ấy hay sao!” Quản Miểu thấy vậy nhanh chóng chặn trước người Diêm Lạc: “Ánh sáng có thể thu hút thứ dưới nước lên, cô sẽ quấy nhiễu đến thần hồ!”

“Tôi chỉ muốn xem dưới nước rút cuộc là thứ gì, nếu như có nguy hiểm, cũng tốt để Hàn Phi xuống kịp thời.” Mẹ của Diêm Lạc biện hộ cho mình.

“Leo lên thang gỗ, trả tượng thần hồ về, nghi thức đã đến giai đoạn cuối cùng rồi, bây giờ nếu như bỏ cuộc giữa chừng, ba người cô cậu cũng sẽ chịu chung số phận như chúng tôi, biến thành những con quái vật nửa người nửa cá!” Quản Miểu với giọng nói rất thấp, nhưng ngữ khí lại cực kỳ nghiêm túc, ông cũng không quan tâm đến việc che giấu gì nữa, cởi bỏ chiếc áo dày cộp của mình ra: “Mọi người cũng muốn giống như tôi à?”

Cơ thể gầy gò của ông lão đầy những hoa văn nước, bên trong những hoa văn nước đó còn mọc ra những dị vật như vảy, điều càng khiến da đầu tê tái hơn nữa là, khi cảm xúc của ông lão kích động thở hổn hển, những hoa văn nước đó và các dị vật còn mở rộng và thu nhỏ theo.

“Tất cả mọi người tham gia buổi lễ trong thôn đều không thoát được, đây là cơ hội duy nhất để chúng tôi có thể cứu

vãn.”

Sau khi nhìn thấy cơ thể của Quản Miểu, mẹ của Diêm Lạc không kiên quyết nữa, người chơi nhân viên cứu hộ bên cạnh càng không dám nói một lời, anh ta kéo bà lại, tắt đèn pin.

Hàn Phi trên thang gỗ thì không hề quan tâm đến có chuyện gì xảy ra ở cửa nhà đá, trong mắt hắn chỉ có điện thờ.

Trong trí nhớ hắn tìm lại được, tất cả các điện thờ đều được lập trên bàn cúng và trên mặt đất, chú trọng đến việc bốn bề yên ổn vững chãi, với một điện thờ treo lơ lửng trên không như thế này, dưới đáy còn có một cái bể nước hắn là lần đầu tiên thấy.

Sự việc khác thường ắt có chuyện, hắn càng đến gần điện thờ, nội tâm càng thấy bất an, như thể bên trong điện thờ có nhốt thứ gì đó vô cùng kinh khủng.

Hàn Phi dùng cả tay và chân bám vào chiếc thang gỗ vừa trơn vừa ướt, khi hắn chuẩn bị leo lên tầng ba của nhà đá, một con bọ đen bất ngờ bò ra từ phía sau chiếc thang gỗ mục nát.

Hàn Phi không quá sợ hãi đối với oán niệm và lệ quỷ, hắn ghét nhất là những thứ kỳ quái kia: “Đi, cắn chết nó.”

Con mèo xấu xí dường như hiểu được lời nói của Hàn Phi, nó trèo ra khỏi vòng tay của hắn, tát một cái con bọ đen rơi xuống bể nước.

Xác của con bọ không nổi trên mặt nước, mà chìm xuống trong nháy mắt, như thể nó đã trở thành một phần của nước hồ.

Không khí trong nhà đá trở nên càng ẩm thấp, mùi tanh thối đó càng nồng nặc.

“Mày cũng khá hữu dụng đấy.”

Sau khi nhận được lời khen của Hàn Phi, mèo xấu xí có chút phấn khích, có điều rất nhanh đã lại khôi phục vẻ ngoài lạnh lùng, chỉ là hành vi giúp Hàn Phi thăm dò đường đi đã bộc lộ nội tâm của chính mình.

“Cái thang gỗ này không chịu được hành hạ đâu, mày nhảy chậm thôi.”

Càng đi lên, trên tường bắt đầu xuất hiện ngày càng nhiều vết khắc, trong đó hầu hết chúng được đào ra bằng móng tay.

Không chờ Hàn Phi có thể hiểu được ý nghĩa của những vết khắc đó, bên tai hắn liền truyền đến những âm thanh kinh hoàng hơn.

Cót két cót két…

Một âm thanh kỳ lạ phát ra từ phía sau và ở giữa chiếc thang gỗ cùng một lúc, như thể có mũi kim nhỏ đang liên tục xuyên qua chiếc thang.

Con mèo xấu xí đang bò phía trước cũng dừng lại, nó kêu vang về phía trước, cả người xù lông.

“Không tốt lắm.”

Một con bọ đen chui ra từ khe hở của thang gỗ, sau đó càng ngày càng nhiều bọ đen chui ra, chúng chiếm lấy thang gỗ và phần trên của nhà đá, thậm chí còn xây tổ dưới điện thờ.

Nhà đá không có ánh sáng, nhìn không rõ, cả đám bọ đen kịt kia đều ẩn hiện trong bóng tối.

Nếu như đổi lại là người khác, e rằng sớm đã bị nó ăn thịt, rơi xuống bể nước rồi.

Kéo sợi dây đỏ, Hàn Phi tuy rằng thật sự không muốn thừa nhận, nhưng hắn quả thực hơi hoảng rồi.

Không phải là sợ chết, mà là bản năng của cơ thể nảy sinh một cảm giác chán ghét.

“Những con bọ này có hình dáng rất khác nhau, vô cùng kì quặc, chúng tập hợp tất cả những thứ xấu xa trên thế giới, bọn chúng không cùng một loài nhưng lại cùng nhau xây tổ dưới điện thờ, điểm này đủ cho thấy chúng hẳn có nguồn gốc giống nhau.” Hàn Phi cũng không dám động đậy, cẩn thận quan sát con mèo xấu xí và đám trùng độc kia, rất nhanh phát hiện ra một chuyện rất thú vị.

Tất cả những con bọ đen sẽ phát ra những tiếng kêu kì lạ khi đối mặt với con mèo xấu xí, bọn chúng không phải là sợ con mèo mà là chín đường hoa văn màu đen trên người nó.

Trong chín đường hoa văn màu đen dường như có thứ gì đó giống với bọn chúng tồn tại, chỉ có điều không giống với những sản phẩm lỗi như bọn chúng, khí tức của cái tên đó bẩm sinh đã đè bẹp chúng rồi.

Con mèo xấu xí cáo mượn oai hùm do dự một lát, tiếp tục bò về phía trước, đám bọ đen xấu xí kia thậm chí còn chủ động tránh ra.

Con mèo xấu xí không biết tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, vừa thấy đối phương nhượng bộ, nó liền tung đòn tấn công.

Chín đường quỷ văn trườn trên làn da bị khâu lại, tất cả những con bọ bị con mèo xấu xí chạm vào đều rơi xuống, thân thể cũng nhanh chóng khô quắt, khí tức tà ác nhất trong cơ thể đều bị chín đường quỷ văn hấp thu.

Trong không khí đổ "cơn mưa xác chết" đen kịt, đoạn đường khó đi nhất đối với người khác, nhưng Hàn Phi lại đi qua rất dễ dàng.

Hắn đi theo sau con mèo xấu xí, nhưng ánh mắt lại liếc nhìn Quản Miểu ở cửa một cái.

Với sự tồn tại của những con bọ đen này, hầu như không ai có thể thành công mở điện thờ và đặt tượng thần về đúng vị trí của nó, có thể nói những người đi chuyển tượng thần hàng năm cũng đều chết ở đây, vậy mà trong thôn vẫn cứ lưu truyền tục lệ là tìm một đứa trẻ mồ côi lớn lên nhờ ăn cơm trăm nhà để chuyển tượng thần.

Hàn Phi chỉ nghe Quản Miểu nói để cô nhi đến chuyển tượng thần, nhưng không nghe ông ta nói cuối cùng cô nhi có thể sống sót trở về hay không.

Ở những thôn làng coi trọng huyết thống, một đứa trẻ mồ côi không cha, không mẹ, không người thân thích cho dù có biến mất thì cũng chẳng mấy ai quan tâm đến nó.

“Chả trách hàng năm đều phải thỉnh thần, điện thờ này nói không chừng chỉ là mượn danh nghĩa, tam sinh là tế phẩm, cô nhi chuyển tượng thần bản thân cũng chính là tế phẩm! Bọn họ là đang tế sống!”

Hàn Phi nhìn lại lần nữa những vết khắc trên tường, lập tức hiểu ngay, những vết xước và vết khắc đó đều là của những đứa trẻ mồ côi trước khi chết để lại, đó là dấu vết giãy giụa cuối cùng của bọn chúng.

Có một số cô nhi rất lương thiện, khi bị hàng trăm con bọ cắn, cũng muốn cảnh báo cho người đến sau, bọn chúng miễn cưỡng khắc lên tường một số chữ.

Nhưng thật đáng tiếc, tất cả các chữ viết đều quá xa mặt đất, khi những người đến sau leo lên vị trí này, nhận ra có điều gì đó không ổn thì mọi chuyện đã muộn rồi.

Nhìn những dấu vết đau lòng trên tường, Hàn Phi không lập tức đi tìm Quản Miểu, hắn tiếp tục leo lên trên.

Ở tầng ba của nhà đá, Hàn Phi nhìn thấy nhộng người quen thuộc phía dưới điện thờ, bên trên những cái kén màu đen có khắc hình mặt người, tất cả đều được tạo ra từ linh hồn của người sống.

“Ngoại hình của những con bọ đen này đúng là thứ xấu xí và kinh tởm nhất trên thế giới, nhưng bản thân chúng lại chính là bộ dạng trái tim con người thay đổi.”

Hàn Phi chỉ còn cách điện thờ hai mét, chiếc thang gỗ với phần trên rỗng ruột có thể gãy đổ bất cứ lúc nào.

So với Hàn Phi, con mèo có phần khá gan dạ, sau khi hấp thụ năng lượng tà ác trong con bọ đen, lại đặt tầm mắt vào cái tổ phía dưới điện thờ.

Hàn Phi chưa kịp ngăn cản thì con mèo xấu xí đã thực hiện một hành vi cực kỳ mạo hiểm, nó từ thang gỗ nhảy lên, một phát đến ngay tổ bọ.

Điện thờ lơ lửng được cố định trên đỉnh mái đá bằng nhiều sợi xích, cánh cửa của điện thờ dường như chưa bao giờ được mở ra, đã mọc cùng với điện thờ.

Dịch chuyển người từng chút một, Hàn Phi cẩn thận giữ thăng bằng, hắn đã hết sức chú ý rồi, nhưng thang gỗ trên tầng ba của nhà đá vẫn phát ra tiếng rắc rắc.

Ngay từ đầu những người đóng thang gỗ đã không chuẩn bị cho người ta tiếp cận điện thờ, đoạn cuối này là đường cụt.

Ngay khi nhận thấy thang gỗ có vấn đề, Hàn Phi vô cùng quyết đoán nhảy về phía điện thờ, một tay hắn nắm lấy sợi xích, dùng sức kéo mạnh người lên xích bằng sức lực của chính mình.

Nắm chặt sợi xích sắt, Hàn Phi nhìn lại thì thấy thang gỗ đã sập hoàn toàn, những mảnh gỗ lớn rơi xuống dưới bể nước.

Nước hồ đục ngầu bắn tung tóe khắp nơi, sự tĩnh lặng hoàn toàn bị phá vỡ.

Ba người đứng ở cửa có vẻ mặt khác nhau, nhân viên cứu hộ thì tràn đầy lo lắng sợ hãi, mẹ của Diêm Lạc thì trầm tư, trong mắt hiện lên sự nghi ngờ và hạnh phúc, Quản Miểu thì vẻ mặt phức tạp, nhưng bàn tay đang nắm chặt lại từ từ buông lỏng.

Hít sâu một hơi, Hàn Phi nằm bò trên sợi xích, hắn muốn xem trong điện thờ cuối cùng có cái gì.

Đưa tay về phía điện thờ, Hàn Phi dùng hết sức kéo cửa điện thờ ra.

Cái kén khô héo từ không trung rơi xuống, mùi hôi thối xộc từ điện thờ ra, bên trong điện thờ tối đen có đặt một cái đầu người đã thối rữa đến nỗi không thể nhìn ra ngũ quan.

Đầu người quay lưng về hướng cánh cửa điện thờ, đang đối diện với một mặt gương bên trong, phía sau đầu đầy những vết nứt, hình thành nên một cánh bướm cực lớn toát ra hơi thở của cái chết.

Khi Hàn Phi mở điện thờ ra, khuôn mặt của hắn được phản chiếu lên gương, cái đầu thối rữa lập tức phát sinh thay đổi, bộ dạng của nó trong gương nhanh chóng tu sửa, sắc mặt và tướng mạo cũng từ từ giống với Hàn Phi!

“Thần hồ!”

Quản Miểu ở cửa đột nhiên hét lớn về phía điện thờ, trong miệng ông niệm tiếng địa phương, có điều ông chỉ mới niệm được vài câu đã bị mẹ của Diêm Lạc đẩy ngã xuống đất: "Hàn Phi! Cẩn thận dưới nước!"

Mẹ của Diêm Lạc động tác rất nhanh, nhưng vẫn không kịp.

Trong bể nước bên dưới nhà đá có một cỗ sức mạnh đang tụ lại, sóng nước run rẩy, một cái bóng đen khổng lồ bên dưới đang không ngừng phóng đại lên!

Hàn Phi lúc này đang ngồi ở trước điện thờ, sự chú ý của hắn hoàn toàn bị cái đầu lâu trong điện thờ thu hút: "Chiếc gương, điện thờ, đầu lâu, đây chính là nghi thức tái sinh lần thứ tư của Mộng? Nhưng đối tượng tái sinh của nó là ai?"

Con mèo xấu xí sau khi hút xong ổ bọ không còn kìm hãm được sức mạnh trong người nữa, chín đường quỷ văn hoàn toàn mất kiểm soát, cơ thể được khâu lại của nó bị xé toạc ra, không ngừng phồng to trong tia máu và xương gãy.

Quỷ văn trên người con mèo xấu xí dường như cảm nhận được gì đó, móng vuốt sắc nhọn bám chặt vào đáy điện thờ, dễ dàng xé toạc nó ra, sau đó đâm thủng vào hoa văn cánh bướm trên đầu lâu.

Đầu lâu thối rữa và mặt gương cùng vỡ tan, đằng sau não của đầu lâu ẩn chứa một cái kén máu đang đập như trái tim.

Kén máu không lớn, nhưng bên trên có khắc vô số tên của linh hồn, khí tức mà nó tỏa ra vượt xa bất kỳ cái kén nào mà Hàn Phi từng thấy trước đây.

Ngay khi con mèo xấu xí chuẩn bị đập phá và hấp thụ kén máu, mặt nước bên dưới nhà đá trực tiếp nổ tung, một thân ảnh vô cùng to lớn nhảy lên khỏi mặt nước!

Nhìn thể xác to lớn kinh khủng đó, tất cả mọi người có mặt đều vô cùng chấn kinh.

"Trong Tâm Trí này thực sự có thủy quái?"

Thủy quái trông gần giống cá và rắn, trên mỗi cái vảy của nó đều là mặt người gào thét, vô số quỷ nước đan xen vào

nhau phía sau lưng, khí tức điên cuồng đó giống như hồ lớn bị vỡ bờ vậy.

"Nghi thức thứ tư mà Mộng chuẩn bị cho mình, nó muốn tái sinh không phải là người, mà là quái vật không biết đã sống bao lâu trong hồ nước này?"

Cái kén từ trước đến nay luôn có hai hướng dị biến hoàn toàn trái ngược nhau, một là giống như cánh bướm, tập trung toàn bộ vẻ đẹp của thế giới, đánh cắp tốt đẹp của nhân tính, trở thành người có ngoại hình hoàn hảo nhất; còn hướng còn lại giống như Đại Nghiệt, tập hợp tất cả xấu xí, bất hạnh và cái chết, trở thành con quái vật đáng sợ nhất trên thế gian này.

Nghi thức thứ tư này hẳn là một con đường lui Mộng chuẩn bị cho mình, nếu nghi thức làm người không thể thành công, vậy thì chỉ có thể rút lui.

Hàn Phi cũng vào lúc này nghĩ đến cái kén khổng lồ giống như hẻm núi dưới tòa nhà chết chóc, Mộng cuối cùng dường như đã trở thành sự kết hợp giữa quái vật và con người, gã không thể coi là thành công, cũng không phải thất bại hoàn toàn.

Rút dao đồ tể tái sinh ra, Hàn Phi dùng chân giẫm lên sợi xích, hắn với tư cách là chủ nhân, sẽ đem tính mạng ra câu giờ cho thú cưng của mình.

"Nó đã ăn thịt nhiều người như vậy, chắc cũng được coi là đồ tể đầy sát nghiệp đúng không?"

Chương 705: Anh không cảm thấy nó rất đáng yêu à

Quái vật như cá như rắn mang theo vô số quỷ nước nhảy lên khỏi mặt nước, cảm giác áp lực khoảnh khắc đó mang lại đủ để khiến hầu hết mọi người sợ đến ngây ngốc.

Nhân viên cứu hộ ở cửa nhà đá đã sớm ngã ngồi trên mặt đất, Quản Miểu và mẹ của Diêm Lạc cũng bị thủy quái đó làm cho sợ không nói nên lời.

Làn nước đục ngầu tung tóe lên mấy người, khi bọn họ phản ứng lại, muốn nhắc nhở Hàn Phi, quái vật đã há miệng ra ngay trước điện thờ.

Mùi hôi thối xộc thẳng vào lỗ mũi, Hàn Phi nắm chặt con dao đồ tể nhìn chằm chằm vào miệng con quái vật.

Hàng trăm chiếc răng nanh chằng chịt, trên đó còn sót lại những chiếc xương gãy, trong kẽ răng còn có tóc màu đen, ở sâu trong cổ họng của con quái vật vẫn có thể nhìn thấy một vòng tròn răng ẩn trong thịt.

Nếu như bị quái vật cắn phải, vậy cũng không khác gì rơi vào chiếc máy xay thịt tốc độ cao.

"Trong hồ này vậy mà lại có thứ kinh khủng đến vậy?"

Không có thời gian để do dự, Hàn Phi đã giẫm lên dây xích, tiến về phía sau của điện thờ.

Cái miệng khổng lồ của quái vật dường như muốn nuốt chửng cả Hàn Phi và điện thờ, trên nóc nhà đá căn bản không có không gian cho hắn né tránh.

"Mèo của mình vẫn còn đang hấp thụ cái kén máu, không thể để nó đến quấy nhiễu."

Đối mặt với một con quái vật to gấp mấy lần mình, Hàn Phi nhanh chóng điều chỉnh trạng thái, trong đôi mắt bình tĩnh có sự điên cuồng ẩn hiện, cùng lúc con thủy quái cắn về phía điện thờ, trong tay hắn lóe lên lưỡi dao chói lọi!

“Tái sinh!”

Ánh sáng nhân tính đã xua tan tuyệt vọng tích tụ vô số năm trong nhà đá, bóng tối lùi dần, Hàn Phi cũng nhìn thấy vô số vết xước kinh hoàng trên tường xung quanh.

Những đứa trẻ mồ côi bị coi là tế phẩm, bọn họ nghĩ rằng mình cũng có ý nghĩa tồn tại trong thôn, nhưng có lẽ cho đến cuối cùng bọn họ mới hiểu ra, hóa ra mình là những người không cần thiết nhất, thậm chí có thể nói rằng những dân làng kia căn bản không coi bọn họ là con người.

Xấu xí và đêm tối không có nơi nào để trốn dưới lưỡi dao của tái sinh, Hàn Phi dùng hết sức vung dao, dao đồ tể va chạm vào miệng quái vật!

Máu đen bắn tung tóe trong nhà đá, con quái vật hét lên một tiếng chói tai, cái miệng bị thương của nó cắn vào điện thờ và xiềng xích.

“Bang!”

Điện thờ treo lơ lửng trực tiếp bị cắt nát hơn phân nửa, vài sợi xích cũng bị đứt gãy, Hàn Phi rất vất vả mới có thể giữ được thăng bằng.

Mạt cưa bay tứ tung, xiềng xích run rẩy, con quái vật mắt đỏ nhìn chằm chằm Hàn Phi rồi lại rơi xuống nước.

Nước hồ đục ngầu hắt lên tường, Hàn Phi nắm chặt vài sợi xích còn sót lại, nơm nớp lo sợ.

Nhà đá cao ba tầng, thủy quái kia nhảy khỏi mặt nước mà đã có thể trực tiếp cắn đến đỉnh điện thờ!

Dịch chuyển cơ thể, Hàn Phi nhìn về phía điện thờ bị hư hại nghiêm trọng, con mèo xấu xí đang hấp thụ sức mạnh của kén máu leo lên đỉnh điện thờ. Cơ thể của nó rõ ràng đã thay đổi, không còn giống một con mèo nữa, mà càng giống một người vô cùng xấu xí bất hạnh.

Quỷ văn lan tràn khắp cơ thể, da lông của nó bị rách ra, xương thịt không ngừng nở to, nó dường như đang lớn lên dựa theo cơ thể Hàn Phi!

“Con mèo này muốn dị biến thành hình dáng của mình?”

Hàn Phi đã từng nghe qua một số chuyện kỳ quái, chó mèo ở nhà nuôi lâu ngày sẽ bắt chước các hành vi khác nhau của người, đứng thẳng đi lại, nấp sau cánh cửa để nhìn người, học bộ dạng của con người ăn cơm, còn có một bộ phận thì trở thành con thú tốt lành trấn nhà, xua đuổi tà ma.

“Thú cưng của mình rất thích bộ dạng sống dở chết dở của mình, nhưng hẳn là nó sẽ không nảy sinh ý nghĩ muốn giết mình, đúng không?”

Dị biến của con mèo xấu xí vẫn đang tiếp tục, Hàn Phi cũng không dám phân tâm, tình hình hiện tại đối với hắn không tốt lắm.

Những sợi xích cố định điện thờ bị kéo đứt, chiếc thang gỗ leo xuống cũng hư hỏng, bức tường bên trong nhà đá nhẵn nhụi, rêu phong phủ kín khiến người ta không thể leo lên được, Hàn Phi muốn trở lại mặt đất một cách thuận lợi, dường như chỉ còn cách duy nhất là nhảy xuống nước.

Nhưng nếu như chủ động nhảy xuống bể nước, thì có gì cho thủy quái ăn?

Hàn Phi bây giờ chỉ có thể câu giờ, chờ con mèo xấu xí kết thúc dị biến.

Mấy người trước cửa nhà đá cũng hết sức căng thẳng, hiện tại tình thế đã đến lúc nguy cấp nhất, thủy quái tuy đã bị Hàn Phi chém một nhát, nhưng với sức sống mãnh liệt của nó, nhát dao đó hoàn toàn không thể giết chết được.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào làn nước đục ngầu, Hàn Phi thì càng nín thở, cơ bắp toàn thân căng thẳng.

Những bọt khí nhỏ từ từ xuất hiện trên hồ nước nơi có nhiều mảnh vụn khác nhau lơ lửng, một bông hoa máu từ từ nở trên bùn cát, rồi mặt nước lại bùng lên, con quái vật nhảy lên với tốc độ nhanh hơn trước, cắn về phía Hàn Phi!

Điện thờ đã bị phá hủy, Hàn Phi không còn chỗ để né tránh, hắn đem cơ thể đang dị hóa của con mèo xấu xí cõng

sau lưng, giẫm lên sợi xích duy nhất còn sót lại để chém vào đôi mắt đỏ tươi của con quái vật!

Ánh dao chói mắt xẹt qua, trên đầu quái vật có thêm một vết máu rất sâu, một bên mắt của nó đã bị Hàn Phi chém nát.

Cơn đau khiến con quái vật phát điên, cái miệng há ra của nó cắn nát điện thờ và sợi xích còn lại, khi cơ thể nó rơi xuống nước trở lại, những sợi xích trên đỉnh mái đá cũng bị nó kéo xuống.

Sợi dây sắt gỉ cọ xát vào tường, Hàn Phi quấn chân quanh sợi xích, dùng miệng cắn vào cán dao tái sinh, một tay nắm lấy sợi xích treo, tay còn lại ôm con mèo xấu xí đang dị hóa.

"Hàn Phi!" Mấy người ở cửa trông còn còn căng thẳng hơn cả Hàn Phi, lúc này đỉnh mái đá đã bị phá hủy hoàn toàn, điện thờ đổ xuống, trên tường chỉ còn lại một sợi dây xích.

Cơ thể của Hàn Phi lắc lư cùng với xích sắt trên bể nước, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

"Mày còn cần bao lâu nữa?" Hàn Phi quay đầu lại liếc nhìn con mèo xấu xí kia một cái, thân hình của đối phương vẫn đang lớn lên, sợi xích này hoàn toàn không thể chống đỡ được trọng lượng của hai người.

Nơi liên kết giữa sợi xích và nhà đá đã lỏng lẻo, con quái vật trong bể nước sẽ sớm nhảy ra khỏi mặt nước một lần nữa.

Các bức tường trơn trượt căn bản không thể leo lên được, cơ hội duy nhất của hắn là đung đưa sợi dây xích, cố gắng nhảy đến lối vào của nhà đá.

"Không thể đợi thêm được nữa!" Hàn Phi dùng sợi dây đỏ nhiễm đầy nguyền rủa buộc chặt con mèo xấu xí dị hóa vào người mình, hắn đang định thử nhảy về phía lối vào, thì cả căn nhà đá đột nhiên bắt đầu rung chuyển, bên dưới nước có thứ đang phá hủy nền móng.

Màu máu càng ngày càng nhiều xuất hiện trên mặt nước đục ngầu, đáy của điện thờ đang trôi nổi đột nhiên bị một lực đánh bật mở ra, cả mặt nước dường như đang bắt đầu dâng lên!

Quái vật đầy răng nanh nhảy lên lần thứ ba, mặt người trên vảy ở người nó đều đang kêu gào, lần này Hàn Phi chắc chắn sẽ không tránh được.

"Đến đi!"

Đồng tử nheo lại, Hàn Phi dùng lực đẩy mạnh vào tường, đồng thời thả tay cầm sợi xích ra ngay lúc con quái vật cắn mình.

Tiếp tục ở lại đó giống như một miếng mồi sống, muốn sống sót, chỉ có thể thả tay ra liều một phen!

Một tay không nắm chặt dao đồ tể tái sinh, khi con quái vật nhảy lên thì Hàn Phi đã rơi xuống, hắn miễn cưỡng kiểm soát phương hướng, lướt qua con quái vật kia.

Con dao sắc bén cứa vào cơ thể của thủy quái, đôi mắt đầy tia máu của Hàn Phi lộ rõ vẻ tàn nhẫn và quyết tâm, hắn dùng hết tất cả sức lực để cắt một vết thương dài trên sườn của nó.

Mổ bụng rạch da!

Vảy giam cầm mặt người bay khắp nơi, mùi máu đen nồng nặc lan tràn khắp cơ thể, Hàn Phi lợi dùng mấy giây ngắn ngủi này, điên cuồng vung dao, phá hủy nội tạng mỏng manh của quái vật.

Con quái vật được gọi là thần hồ không biết đã ăn thịt bao nhiêu đứa trẻ mồ côi, nó chưa bao giờ nghĩ rằng có người lại có thể dễ dàng lột vảy, gây ra thương tích lớn đến như thế cho mình.

Lửa giận trào lên, con quái vật kêu lên một tiếng chói tai, cơ thể to lớn của nó đè Hàn Phi xuống rồi cùng rơi xuống bể nước!

Hàn Phi biết dưới nước là địa bàn của quái vật, khi hắn chạm vào mặt nước, lập tức chuẩn bị chạy trốn theo hướng lối vào trong kí ức của mình, tuy nhiên quái vật kia lại cực kỳ thông minh, nó dùng cơ thể chắn mặt nước lại, càng kinh khủng hơn là vô số quỷ nước đều đang tập trung về phía hắn.

Những bụi tóc màu đen giống như cỏ nước đang bồng bềnh dưới đáy hồ, dưới làn nước sâu chìm đầy những tượng thần

hồ, mỗi một bức tượng ở đây đều tượng trưng cho một lần hiến tế một đi không trở lại, tượng trưng cho một sinh mệnh trẻ trung.

Nước hồ đục ngầu tràn vào lỗ tai, Hàn Phi cố hết sức mở mắt, tìm cơ hội chạy thoát, nhưng con mèo xấu xí dị hóa trên lưng đã bị đuôi quái vật quấn lấy.

Sợi dây đỏ mà Hàn Phi buộc vào con mèo xấu xí lập tức căng ra, thủy quái kia muốn kéo nó xuống đáy hồ sâu.

Cầm dao đồ tể, Hàn Phi không cắt đứt sợi dây đỏ để thoát thân một mình mà chém vào đuôi thủy quái.

"Từ Cầm!"

Nguyền rủa đang trườn trên người, tất cả quỷ nước đều không dám tới gần, nhưng quái vật kia lại không hề bị ảnh hưởng, kéo theo con mèo xấu xí dị hóa và Hàn Phi cùng chìm xuống!

Áp lực nước dần dần trở nên không thể chịu nổi, cơ thể Hàn Phi bị đau dữ dội, xung quanh sưng tấy nhăn nhó trắng bệch, dưỡng khí trong phổi cũng cạn dần, nhưng cơ thể lại càng ngày càng cách xa mặt nước.

Mỗi tấc da đều bị bao bọc trong đêm tối băng giá, khi Hàn Phi ngày càng đến gần với cái chết, quỷ văn trên người con mèo xấu xí bộc phát ra một cỗ tử ý mãnh liệt, những đường quỷ văn màu đen giống như xúc tu đâm ra từ cơ thể nó, mang theo cả máu thịt và xương cốt lao về phía hắn.

Thần hồ lại gào thét lần nữa, quỷ nước do dự bị buộc không còn cách nào khác, hồn phi phách tán cũng phải liều mạng ngăn cản Hàn Phi.

Những khuôn mặt sưng vù trắng bệch cắn vào người Hàn Phi, độc hồn và nguyền rủa tiêm vào cơ thể hai bên, sinh khí của hắn càng ngày càng yếu, tử khí toát ra từ quỷ văn màu đen càng ngày càng mãnh liệt.

Khi cả hai đạt đến cực hạn, chín đường quỷ văn hoàn toàn xé rách cơ thể con mèo xấu xí, quỷ văn hóa thành màu đen đỏ in dấu trên làn da của Hàn Phi.

Máu thịt dung hợp, tố chất thể xác của Hàn Phi đã được cải thiện lên vài bậc, điều mấu chốt nhất là một thứ gì đó bị mắc kẹt trong quỷ văn, cuối cùng đã lấy lại được tự do.

Cái bóng màu đen cao gần năm mét, giống như một bầy cá ăn thịt người đói khát, rất nhanh ôm trọn lấy "thần hồ".

"Đại Nghiệt!"

Thể xác không phải người mà Mộng chuẩn bị cho mình, hoàn toàn bị bao trùm bởi tử ý, tai họa, bất hạnh và tuyệt vọng, quái vật đó ra sức giãy giụa, dùng sức lực cuối cùng muốn chôn sống Hàn Phi tại đáy hồ.

Thế trận dâng cao, đôi bên bước vào cuộc đối đầu cuối cùng.

Hàn Phi sắp chết ngạt rồi, hắn không ngừng vung dao về phía thủy quái, vào thời khắc mấu chốt nhất này, một sự thay đổi bất ngờ đã xảy ra.

Lưỡi dao được cấu thành từ nhân tính chém vào người thủy quái, tất cả những nơi bị dao tái sinh chém vào đều dường như được thanh tẩy, tàn hồn của những đứa trẻ mồ côi chui ra từ vảy và da thịt của "thần hồ", bọn chúng trong lúc hoảng hốt, vậy mà lại chủ động hội tụ về phía lưỡi của con dao tái sinh.

Tái sinh trở thành con dao đồ tể độc quyền rank D, dường như không chỉ có đặc tính sắc bén, mà còn có thể đánh thức oán niệm của những người đã bị giết.

Vảy bay tứ tung, nội tạng tan nát, tàn hồn của những đứa trẻ mồ côi bị hiến tế đã trở thành cọng rơm cuối cùng nghiền nát "thần hồ", nó đã không còn sức chống chọi với Đại Nghiệt, hoàn toàn bị Đại Nghiệt nuốt chửng.

Dưới đáy hồ sâu, chỉ có dao tái sinh phát ra tia sáng chói mắt, xung quanh có rất nhiều đôi mắt đang chú ý vào đây, không biết là bầy cá, hay là những thứ gì khác.

Hàn Phi lúc này cũng không có thời gian quan tâm đến những thứ đó, hắn dùng sức lực cuối cùng bơi về phía mặt nước.

“Đều là ông! Chúng tôi có lòng tốt muốn giúp ông, vậy mà ông lại lấy chúng tôi ra làm tế phẩm!” Nhân viên cứu hộ hai tay túm lấy cổ áo Quản Miểu, đập ông ta vào tường bên ngoài nhà đá: “Tôi giết chết ông!”

“Giết đi, chỉ cần có thể dập tắt cơn giận của thần hồ, dỡ bỏ nguyền rủa, bảo tôi làm gì cũng được.” Quản Miểu nhìn thân thể xấu xí của mình: “Tôi đã sớm không muốn sống nữa rồi, chỉ hy vọng các con cháu được sống một cuộc sống bình thường.”

“Hàn Phi đã cứu được vô số người trong thành phố, mọi người đều đang mong anh ấy dẫn chúng ta chạy thoát!” Nhân viên cứu hộ vừa nói vừa định ném Quản Miểu xuống bể nước, nhưng đúng lúc này, mặt nước đục ngầu nổi lên bọt nước.

Ba người bên ngoài nhà đá đều sợ hãi lùi lại, cho đến khi mẹ của Diêm Lạc cảm nhận được hơi thở của nguyền rủa: “Không phải quái vật! Là Hàn Phi đang lên!”

Một cánh tay vươn ra khỏi mặt nước, ôm lấy mảnh điện thờ đang bồng bềnh, sắc mặt Hàn Phi nhợt nhạt hít một hơi thật sâu không khí trong lành.

Nhìn thấy Hàn Phi từ trong nước đi ra, cả ba người ở cửa đều sững sờ, không ngờ hắn vẫn có thể sống sót trở về sau khi bị một con quái vật như vậy kéo xuống nước.

Nhân viên cứu hộ phản ứng nhanh nhất, có thể là anh ta lại mắc bệnh nghề nghiệp, không chần chừ gì nữa, anh ta nhảy xuống bể nước ngay lập tức, nắm lấy mảnh vỡ điện thờ đang nổi, đưa Hàn Phi vào bờ.

“Cậu vẫn còn sống? Thế thần hồ thì sao?” Quản Miểu ngã xuống đất, ông ta không dám tin những gì được tận mắt nhìn thấy.

“Thần hồ? Nếu như ông muốn gặp nó, tôi có thể tiễn ông đi cùng nó luôn.” Hàn Phi phục hồi được một chút sức lực, sau khi hắn lên bờ thì ngã vật trên mặt đất: “Mộng hiến tế hầu hết thanh niên trai tráng của các thôn quanh đây, cái kén máu dị biến đó là khác biệt với những cái khác, độc nhất vô nhị, bên trên được nhuộm bằng sức sống, huyết mạch và những lời cầu

nguyện chân thành của các người. Nể mặt cái kén máu đó, tôi sẽ không giết các người."

Nếu như không có kén máu, Đại Nghiệt không thể rời khỏi quỷ văn, sau khi nuốt kén máu, dường như đã thoát ra khỏi sự trói buộc của điện thờ Phó Sinh đối với nó.

"Cậu đã giết chết thần hồ?" Giọng nói của Quản Miểu run run.

"Tôi chỉ mang đến một vị thần mới cho các người." Giọng nói Hàn Phi vừa dứt, một bóng đen cực lớn chậm rãi nổi lên dưới mặt nước tĩnh lặng, trong mùi máu tanh nồng nặc, Đại Nghiệt sau khi nuốt chửng "thần hồ" và vô số quỷ nước xuất hiện trước mặt mấy người.

Cơ thể của nó đang dần trở nên giống người, tuy có hình dáng giống người nhưng nhìn tổng thể nó vẫn vô cùng xấu xí, đáng sợ hơn gấp nhiều lần so với "thần hồ" trước đây.

Nhìn thấy quái vật xuất hiện, nhân viên cứu hộ phản ứng nhanh nhất đã kéo hai chân của Hàn Phi chuẩn bị chạy ra ngoài, mẹ của Diêm Lạc cũng kinh ngạc không nói nên lời, bà ở trong công viên vui chơi cũng chưa từng thấy thứ gì đáng sợ như vậy.

Thấy chủ nhân bị lôi đi, Đại Nghiệt hung hãn đâm nát nhà đá, vô cùng hào hứng đi theo phía sau, nó thật sự thích cái thế giới biến thái, điên cuồng, đầy chết chóc này rồi.

"Tại sao nó cứ đuổi theo chúng ta vậy!"

"Buông ra! Đó là thú cưng mà tôi nuôi đấy." Đầu của Hàn Phi suýt chút nữa va vào tảng đá trên mặt đất.

"Thú cưng?"

"Anh không thấy khi nó cười rất đáng yêu hay sao?" Hàn Phi ngăn nhân viên cứu hộ vẫn đang chạy như điên lại: "Nó chỉ muốn dính lấy tôi thôi."

Chương 706: Tiểu Bát là một chiếc chìa khóa

Còn chưa kịp tận hưởng niềm vui đoàn tụ sau một thời gian dài vắng bóng, Hàn Phi kéo theo thân thể sắp rã rời từ mặt đất đứng dậy, lúc nãy khi bị "thần hồ" kéo xuống nước, có thể nói là hắn đã giẫm lên bờ vực của cái chết.

Cũng trong trường hợp đó, Đại Nghiệt bị ràng buộc bởi các quy tắc của điện thờ trong con mèo xấu xí đã bị kích thích hơn bao giờ hết, cộng thêm kén máu được tạo ra từ vô số sinh linh mà Mộng hiến tế, tất cả các loại sức mạnh kết hợp lại với nhau, khiến Đại Nghiệt thành công thoát ra.

Con quái vật xấu xí này đã tìm thấy một sự nguyên bản của "Mộng" trong điện thờ của Phó Sinh, nó trở nên mạnh mẽ và kinh khủng hơn, điềm gở và tử ý tỏa ra từ cơ thể nó cũng ngày càng trở nên dữ dội.

"Anh, anh là thú cưng của nó?" Nhân viên cứu hộ túm lấy quần áo của Hàn Phi, co lại sau lưng hắn, anh ta thậm chí còn không dám mở mắt nhìn Đại Nghiệt.

"Nó là thú cưng của tôi." Sau khi Hàn Phi nhìn thấy Đại Nghiệt xuất hiện, cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn lại có thêm một người trợ giúp đắc lực, Đại Nghiệt trong rất nhiều trường hợp phát huy tác dụng không hề nhỏ hơn hận ý: "Thần hồ đã bị nó ăn thịt, sau này nó sẽ là thần hộ mệnh bảo vệ cho tất cả cư dân trong thành phố, mặc dù trông nó hơi xấu một chút, nhưng bản chất nó không xấu, là bạn của chúng ta."

"Bạn?" Nhân viên cứu hộ ép mình nhìn Đại Nghiệt to lớn, con quái vật kinh khủng gần giống người đó đang nằm rạp xuống bên cạnh Hàn Phi, để mặc cho hắn sờ đầu mình, chỉ là gai nhọn trên đầu nó đâm vào tay hắn máu me be bét, nhưng một người và một thú cưng đều không quan tâm, như thể đó là cách bọn họ chung sống với nhau.

"Hàn Phi, tay của anh chảy máu rồi."

“Không sao, tôi đây là đang nâng cao khả năng chống lại độc hồn, anh không phát hiện ra sau khi lũ nhện nước đen đó cắn tôi, tất cả chúng đều bị trúng độc chết à?” Hàn Phi vỗ nhẹ sau đầu Đại Nghiệt, lúc này hắn đang tràn đầy tự tin: “Anh có muốn thử không?”

“Không, bỏ đi, tôi không thử đâu.” Nhân viên cứu hộ liên tục lắc đầu, anh ta hiện tại đã thấy hơi sợ Hàn Phi rồi.

“Nó thật ra khá hiền lành, mọi người có thể giao lưu thêm, tên nó là Đại Nghiệt.” Ngồi ở trên lưng Đại Nghiệt, Hàn Phi quay về gần nhà đá.

Nhân viên cứu hộ nhìn Hàn Phi và Đại Nghiệt, vẻ mặt chấn kinh, trong miệng lặp lại cái tên đó: “Lần này được cứu rồi, ông lớn đến rồi.”

Đại Nghiệt cõng Hàn Phi đến chỗ Quản Miểu, ông lão xấu xí sợ hãi quỳ xuống trước mặt Đại Nghiệt, trong miệng không ngừng hét lên bằng tiếng địa phương, như thể đang cầu xin thần linh tha thứ.

“Thần hồ đó chẳng qua chỉ là một con quái vật sống lâu năm, bởi vì cầu nguyện và tín ngưỡng của các người, nó mới trở thành ‘thần hồ’, vừa tận hưởng những tế phẩm mà các người mang đến, vừa gây ra sóng gió ăn thịt dân làng.” Hàn Phi túm lấy cổ áo Quản Miểu, chăm chú nhìn họa tiết vảy cá trên người ông, sau khi Đại Nghiệt ăn cái kén máu, dị thường trên cơ thể Quản Miểu bắt đầu từ từ khôi phục, có điều sinh mệnh và sinh lực mà ông ta bị hút đi thì không còn có thể lấy lại được nữa, lúc này trông ông ta càng già hơn.

“Những thanh niên trong thôn nghỉ dưỡng đã bị chế tạo thành kén máu, tàn hồn biến thành quỷ nước, bọn họ đã không thể quay trở lại được nữa. Nếu như ông thực sự muốn thay đổi, sau này hãy giao tín ngưỡng thành khẩn nhất của ông cho Đại Nghiệt, nó đáng tin cậy hơn nhiều so với thần hồ.”

Đại Nghiệt chính là hóa thân của tai họa, mỗi lần xuất hiện đều chắc chắn sẽ kèm theo tai họa, con đường mà nó đi quá cực đoan, nếu như được người sống tôn thờ sùng bái, nói

không chừng có thể giảm bớt một chút nghiệp chướng trên người, để lại một tia sinh khí.

Sau khi kiểm tra xong nhà đá, Hàn Phi lại đi một vòng quanh hòn đảo giữa hồ, xác định không sót thứ gì, hắn mới mang mấy người rời đi.

Phá hủy nghi thức thứ tư của Mộng đã mất rất nhiều thời gian, hắn phải nhanh chóng trở lại cư xá Hạnh Phúc, đề phòng ở đó xảy ra chuyện.

Bốn người lên thuyền nhỏ, Đại Nghiệt lặn dưới nước đẩy thuyền về phía trước.

Ngọn lửa trong chiếc đèn lồng lập lòe, tất cả quỷ nước ẩn nấp dưới đáy hồ đều rất ngoan ngoãn, Đại Nghiệt dường như đã trở thành chủ nhân mới của bọn chúng.

Người xưa có câu làm ma giúp hổ, ở đây Đại Nghiệt chính là hổ, những vong hồn chết dưới nước thì là ma của hổ.

Trở lại trung tâm cho thuê thuyền, Hàn Phi còn chưa lên bờ, những thôn dân đã rất nhiệt tình vây xung quanh, bọn họ cũng đều cảm nhận được sự thay đổi trên cơ thể mình, cảm thấy hắn đã thành công hoàn thành nghi thức.

Quản Miểu cũng rất phối hợp với Hàn Phi, ông không nói cho những thôn dân khác biết chuyện xảy ra trong nhà đá, mà nói Đại Nghiệt chính là thần hồ đã che chở cho bọn họ.

Những gợn sóng lắc lư trên mặt nước, khi Đại Nghiệt leo lên bờ hồ, những thôn dân kia sợ đến ngã trên mặt đất, không ngừng quỳ xuống bái lạy.

Đại Nghiệt hưởng thụ được mọi người tôn sùng, thì lại chỉ cảm thấy vô vị, nó tràn đầy dữ tợn, tử ý toàn thân khiến cho gió đêm cũng nhuốm mùi máu tanh.

“Đã muộn rồi, chuẩn bị quay lại cư xá Hạnh Phúc.” Sau khi Hàn Phi dặn dò một số chuyện với Quản Miểu xong thì chuẩn bị rời đi.

Bốn người ngồi lên taxi, Đại Nghiệt thì chạy theo phía sau, tốc độ của nó cực nhanh, còn có thể biến thành bóng đen, hoàn toàn không cần lo lắng không theo kịp.

“Hàn Phi, thú cưng của cậu có lai lịch thế nào? Tại sao nó có thể nuốt chửng sức mạnh của ‘Mộng’?” Mẹ của Diêm Lạc không thể hiểu được, nghi thức mà Mộng chuẩn bị cho mình, cuối cùng lại trở thành váy cưới cho con quái vật này.

“Tôi cũng không rõ.” Hàn Phi không định giải thích nguồn gốc của Đại Nghiệt, tùy tiện nói cho qua.

“Nó chiếm giữ kén máu, ăn thịt thần hồ, cướp đoạt con đường lui mà ‘Mộng’ chuẩn bị cho mình, nó bây giờ có thể khống chế vô số vong hồn và quỷ nước trong hồ lớn, điều này rất quan trọng đối với chúng ta.” Mẹ của Diêm Lạc chỉ vào thành phố trong đêm tối: “Mạng lưới nước ngầm của thành phố này nối liền với hồ nước, cậu hoàn toàn có thể bảo nó sai khiến lũ quỷ nước kia chui vào cống thoát nước của thành phố để trở thành đôi mắt của chúng ta, vào thời khắc mấu chốt cũng có thể trợ giúp rất nhiều.”

“Lợi dụng cống thoát nước của thành phố? Chị nói cũng có lý.” Hàn Phi gật gật đầu, nghiêm túc suy nghĩ.

“Chủ yếu là thú cưng này của cậu trông quá đáng sợ, những người dân đó khi nhìn thấy nó có lẽ sẽ sợ chết khiếp, vì vậy nên để nó nấp trong bóng tối thì tốt hơn.” Chưa nói đến những người khác, đến mẹ của Diêm Lạc khi nhìn thấy Đại Nghiệt còn cảm thấy tim đập nhanh, với cơ thể mỏng manh của Diêm Lạc, một khi bị Đại Nghiệt cọ vào, rất có thể sẽ bị độc hồn xâm nhập, sống còn hơn chết.

Trước 0 giờ nửa đêm, chiếc taxi đen chạy vào cư xá Hạnh Phúc, không giống như bầu trời đêm bên ngoài, bầu trời bên trong cư xá Hạnh Phúc có màu đỏ như máu.

Mức độ trùng hợp giữa khu vực này và thế giới tầng sâu không ngừng sâu hơn, sẽ hoàn toàn trở thành điểm giao nhau của hai thế giới vào lúc 0 giờ hàng đêm.

Những người dân bỏ trốn tập trung tại các khu cư xá số 1, số 2 và số 3, bọn họ bị thế giới bên ngoài dọa cho sợ đến không dám chạy lung tung, tất cả đều trốn trong nhà của mình.

“Cuối cùng anh cũng về rồi!” A Trùng đang đứng ở lối vào hành lang nhìn thấy Hàn Phi đã an toàn trở về, trái tim đang

treo lơ lửng cuối cùng cũng buông xuống: "Bầu trời biến thành màu đỏ, trong những tòa nhà cư xá đã được dọn dẹp sạch sẽ lại bắt đầu xuất hiện đủ kiểu quỷ dị, hiện tại tất cả đều dựa vào mẹ của Tiểu Vưu miễn cưỡng chống đỡ."

"Không sao, tôi sẽ biến nơi này thành khu vực an toàn." Hàn Phi vẫy tay về phía sau, Đại Nghiệt bước ra khỏi lối đi màu máu giữa tòa nhà số 1 và tòa nhà số 10, thân hình khổng lồ hơn năm mét của nó phối hợp với màn đêm đỏ như máu, mang đến cho người ta cảm giác áp bức khó tả.

"Anh bảo mọi người ở trong nhà, tối nay tôi sẽ tuần đêm."

Ngồi trên vai Đại Nghiệt, Hàn Phi lấy kịch bản từ trong ba lô ra, bắt đầu đọc những câu chuyện kỳ lạ còn lại.

Sau khi Đại Nghiệt tỉnh lại, hắn đã thật sự có năng lực phản kháng, rất nhiều chuyện có thể làm rồi.

A Trùng ngẩng đầu nhìn Hàn Phi đang đọc kịch bản, cảm nhận được tử ý từ Đại Nghiệt, môi anh ta khẽ run lên: "Chỉ cần khí chất đủ kinh khủng, đọc sách cũng chẳng khác nào lên kế hoạch giết người hàng loạt, đây chính là thực lực của một diễn viên phim kinh dị hàng đầu à?"

Tiếng chuông nửa đêm vang lên, cư xá Hạnh Phúc hoàn toàn trùng lặp với thế giới tầng sâu, khí tức tuyệt vọng từ mặt đất xuyên thấu vào vách tường, giống như một đôi bàn tay vô hình, chậm rãi túm lấy cổ mọi người.

Những người dân chạy trốn đều run rẩy, không ai biết ai sẽ là mục tiêu tiếp theo, người duy nhất có thể mang lại hy vọng cho họ là Hàn Phi.

Khi bọn họ vô cùng sợ hãi liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng dáng ngồi trên vai quái vật đã trở thành Định Hải Thần Châm (Gậy Như Ý của Tôn Ngộ Không) trong lòng bọn họ.

"Đến đây, để tôi xem điều gì ẩn chứa dưới cư xá Hạnh Phúc? Trong tòa kiến trúc xây dựng cho trẻ mồ côi này cuối cùng đã tích tụ bao nhiêu tuyệt vọng?"

Lần đầu tiên bước vào cư xá Hạnh Phúc, Hàn Phi đã hoảng loạn bỏ chạy; lần thứ hai bước vào cư xá Hạnh Phúc, hắn tìm

thấy cảm giác trở về nhà; lần thứ ba trở lại, hắn đã trở thành chủ nhân ở đây, chuẩn bị đuổi cùng giết tận tất cả những thứ bẩn thỉu sinh vật ký sinh.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khi một tiếng hét vang lên, cư xá Hạnh Phúc đã lộ ra một khía cạnh khác của mình.

Trên bề mặt của tòa phức hợp bị màu máu bao trùm, hiện ra một số lượng lớn những bức vẽ màu được vẽ bởi những đứa trẻ đang nô đùa, bọn chúng chơi đủ các trò chơi khác nhau, trên mặt luôn nở những nụ cười vô cùng vui vẻ, nhưng điều khiến người ta phải sởn tóc gáy là, mỗi một trò chơi phải có một đứa trẻ bị giết.

Trên con đường trải nhựa chết chóc này, nhân cách của bọn trẻ bị bóp nghẹt giới hạn, cuối cùng chỉ còn lại 31 đứa trẻ.

Tiếng khóc và tiếng cười không ngừng vang lên bên tai, Hàn Phi cũng không biết những tiếng đó phát ra từ đâu, những người lớn trốn trong căn hộ bắt đầu có những hành vi khác thường, có người đang cầu xin được chết, có người nhìn thấy người thân đã mất, đương nhiên nhiều nhất vẫn là cảm thấy sợ hãi, bọn họ dường như bị buộc phải tham gia vào trò chơi tuyệt vọng đó.

Trong toàn bộ quá trình dị biến của cư xá Hạnh Phúc, Hàn Phi vẫn luôn âm thầm quan sát, hắn dõi theo tầm mắt của Đại Nghiệt, sau khi quét qua các tòa nhà, cuối cùng hắn cũng đặt tầm mắt vào tòa nhà số 11.

“Nguồn gốc của tuyệt vọng là bên dưới tòa nhà đó!”

Đại Nghiệt lao về phía tòa nhà số 11, thân hình to lớn đâm vào phần móng cư xá, trên mặt đường xi măng xuất hiện những vết nứt, tất cả cửa sổ tầng một đều vỡ tung.

Dưới sự sai khiến của Hàn Phi, Đại Nghiệt điên cuồng tấn công tòa nhà số 11 một cách liều lĩnh, Hàn Phi cũng lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ Đại Nghiệt ra tay toàn lực.

Là hóa thân của tai họa và bất hạnh, toàn thân Đại Nghiệt được bao bọc bởi đủ các khí tức không may khác nhau, khi cần thiết, cơ thể của nó thậm chí có thể lớn lên một lần nữa!

Giống như cánh tay của một người đập xuống đất, da của nó dính vào mặt đất, tử ý tuôn thẳng vào mặt đất dọc theo vết nứt, cái tên này giống như vua của các loại độc dược, không gì có thể làm nó bị thương, bất cứ thứ gì chạm vào nó, cho dù có sự sống hay không, là người sống hay quỷ quái, tất cả đều sẽ bị nó nuốt chửng.

Dưới sự gột rửa của tử ý, có một âm thanh sột soạt kỳ lạ từ dưới đáy của tòa nhà số 11 truyền ra, không bao lâu, một con quái vật được hình thành hoàn toàn bởi tuyệt vọng xuất hiện.

Thứ đó Hàn Phi đã từng nhìn thấy trước đây, thân hình như một con rết, những cái đầu người kết nối vào nhau, vẻ mặt nào cũng tràn đầy tuyệt vọng.

Những người khác đều sợ hãi con quái vật này, một khi bị nó bắt được, sẽ trở thành cái xác không hồn, cuối cùng đầu của chính mình sẽ bị treo trên cột sống của nó, bị đồng hóa thành một phần của nó.

Nhưng Đại Nghiệt hoàn toàn không lo lắng về vấn đề này, nó không đợi con quái vật phản ứng lại, đã vươn tay tóm lấy, sau đó nhét vào miệng của mình!

Cách Đại Nghiệt phán đoán một vật không rõ có độc hay không thực sự thô lỗ, đó chính là cắn một miếng và nếm thử, thứ không thể giết được nó sẽ làm cho nó mạnh hơn.

Cầm con dao tái sinh, Hàn Phi nhảy sang một bên, hắn kéo sợi dây đỏ, nhìn chằm chằm vào vết nứt trước tòa nhà số 11.

“Lúc trước mày đuổi theo tao rất gắt gao đấy?”

So với sự tàn bạo của Đại Nghiệt, Hàn Phi càng theo đuổi hiệu quả hơn, hắn mỗi lần ra tay đều là nhắm thẳng vào điểm yếu của đối phương, cố gắng dùng tốc độ nhanh nhất giết chết đối thủ.

Những cư dân ở các tòa nhà khác đều nằm bò lên cửa sổ nhìn xem, Hàn Phi càng mạnh mẽ bao nhiêu thì trong lòng bọn họ càng có nhiều hi vọng bấy nhiêu.

“Chúng ta có nên đi giúp anh ấy không?”

“Thôi đừng làm loạn.”

“Tính cả lần này, tôi được anh ấy cứu hai lần rồi, người như vậy thật sự là tội phạm bị truy nã ấy hả?”

“Anh ấy hẳn là đã bị hãm hại rồi.”

Những người sống sót trong tòa nhà ngày càng có ấn tượng tốt hơn về Hàn Phi, bọn họ dần đứng về phía hắn.

Những vết nứt dưới lòng đất tiếp tục toát ra khí tức tuyệt vọng, những con quái vật hoàn toàn hình thành bởi cảm xúc tiêu cực tuôn ra một cách điên cuồng, trong đó 90% đã bị Đại Nghiệt ngăn lại, Hàn Phi tay cầm dao tái sinh nấp đằng sau nó, tìm kiếm cơ hội cho đối phương một đòn chí mạng.

Có sự phối hợp của Đại Nghiệt, Hàn Phi cảm thấy dễ dàng chưa từng có, hắn cảm khái từ đáy lòng: “Hóa ra hai chúng ta thật ác liệt?”

Cuộc chém giết tiếp tục kéo dài đến tận nửa đêm, khi tuyệt vọng cuối cùng tan vỡ, mặt trước của tòa nhà số 11 bị phá hủy hoàn toàn, mặt đất lún xuống gần nửa mét, những vết nứt đan xen chằng chịt như mạng nhện.

Trên người Đại Nghiệt đầy thương tích, nhưng nó không quan tâm, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn, cảm thấy có vẻ như vẫn chưa đủ đã.

“Đi, xuống xem một chút.” Hàn Phi và Đại Nghiệt đập thủng đường đi, bọn họ cùng nhau xuống lòng đất của tòa nhà số 11.

Mảnh đất dưới đáy cư xá Hạnh Phúc đều chứa đựng những cảm xúc tiêu cực, những tuyệt vọng đó dính lại với nhau, như những mạch máu dày đặc, kết nối tất cả các tòa nhà trong cư xá Hạnh Phúc lại với nhau.

Lần theo mạch tuyệt vọng, Hàn Phi đã tìm ra nguồn gốc của mọi sự tuyệt vọng.

Ở trung tâm dưới lòng đất của toàn bộ cư xá, có đặt một điện thờ chưa được xây xong.

Tấm vải đen che điện thờ được vén lên, trong cánh cửa không có tượng thần, chỉ có một chiếc chìa khóa.

Chiếc chìa khóa dường như được làm bằng xương người, được ghép lại từ 8 bộ phận, tất cả những tuyệt vọng và bất hạnh trong cư xá Hạnh Phúc cuối cùng đều ký thác vào chiếc chìa khóa này.

"Ý nghĩa sự tồn tại của cư xá Hạnh Phúc là để làm ra chiếc chìa khóa này à?"

Hàn Phi nhớ tới một số chuyện gặp phải khi mới vào game: "Mình nhớ có người từng nói rằng Tiểu Bát là một chiếc chìa khóa có thể mở lối ra, lúc đó mình vẫn còn tự hỏi, người làm sao có thể là chìa khóa?"

Chương 707: Nó sống trong cơ thể của mọi người

Chiếc chìa khóa trong điện thờ dưới lòng đất của cư xá Hạnh Phúc vô cùng đặc biệt, khí tức tuyệt vọng toát ra từ đó khiến Hàn Phi cảm thấy rất khó để tiếp cận.

"Những người quản lý công viên vui chơi hợp lực xây dựng cư xá Hạnh Phúc, chính là để làm một chiếc chìa khóa tuyệt vọng như này? Bọn họ muốn dùng chiếc chìa khóa này để mở cái gì ra?"

Sau đầu truyền đến một cơn đau nhói, Hàn Phi nghĩ đến hộp đen ở sâu trong tâm trí mình.

Phó Sinh từng nói rằng chỉ những người tuyệt vọng nhất mới có thể sở hữu hộp đen, chìa khóa nói không chừng chính là dùng để mở hộp đen ra.

Đưa tay nắm lấy chiếc chìa khóa, tay Hàn Phi vừa chạm vào điện thờ, ngón tay suýt chút nữa bị khí tức tuyệt vọng cướp đi sinh khí, cảm xúc tiêu cực trên chiếc chìa khóa này quá mạnh, nó đố kị với tất cả vật sống và quỷ quái.

Không còn cách nào, Hàn Phi đành phải để cho Đại Nghiệt ra tay.

Đại Nghiệt đặc biệt thích ăn trộm cống phẩm trong điện thờ, lại hiểu lầm ý của Hàn Phi, nó cắm thẳng đầu vào trong điện thờ, một miếng nuốt chiếc chìa khóa vào bụng.

Với thể chất vua của muôn loài độc dược như Đại Nghiệt, sau khi nuốt chìa khóa xong cũng ngã lăn ra đất đau đớn, nó cuộn mình lại, biểu cảm gớm ghiếc, qua rất lâu mới dần thích ứng.

"Thế mà mày cũng không sao?" Hàn Phi nhìn Đại Nghiệt đang chậm rãi đứng lên, vẻ mặt rất kinh ngạc.

Sau khi nuốt kén máu và thần hồ, đạt được một tia "nguyên bản" của Mộng, Đại Nghiệt hiện tại rất có khả năng đã trở

thành "thú cưng" rank D, hơn nữa còn không phải là một rank D bình thường.

"Cứ cảm thấy hàm nghĩa về thú cưng đã bị Đại Nghiệt định nghĩa lại, không biết thế giới quan của những người chơi trong thế giới tầng cạn đó có bị bóp méo vì điều này không, sau này cũng sẽ bắt đầu tìm kiếm đủ các loại quái vật xấu xí làm thú cưng."

Bí mật nằm sâu dưới lòng đất của cư xá Hạnh Phúc đã được tiết lộ, Hàn Phi cũng yên tâm hơn một chút, kể từ thời khắc này, cư xá Hạnh Phúc đã thực sự trở thành một khu vực an toàn trong thành phố.

Sau khi giao tiếp ngắn gọn với Đại Nghiệt, xác nhận rằng nó vẫn có thể nhổ chìa khóa ra, Hàn Phi không tiếp tục hỏi nữa, tiếp theo hắn vẫn cần phải làm hai việc.

Đầu tiên là phá hủy các nghi thức khác của Mộng, thứ hai là giúp Lý Quả Nhi nhanh chóng đạt được 100 điểm, sau đó tiến vào công viên vui chơi.

Hiện tại cục diện đã mất kiểm soát, trăm quỷ khởi hành ban đêm, cả thành phố chìm trong đêm tối, tất cả công dân trong thành phố đều mất đi tôn nghiêm cơ bản của con người trong cơn thiên tai này, bị hành hạ bởi nỗi sợ hãi, trở nên ốm yếu và điên loạn, cuối cùng bị đồng hóa và trở thành một trong những con quái vật.

Phó Sinh đã khôi phục lại tất cả mọi thứ phát sinh ban đầu cho Hàn Phi thấy, dùng cách trực quan nhất nói cho Hàn Phi biết sự đáng sợ khi pha trộn thế giới tầng sâu và hiện thực.

Thân trong cơn thiên tai, Hàn Phi vẫn không bỏ cuộc, hắn tìm mọi cách để lật ngược tình thế, cố gắng thay đổi vận mệnh đã định sẵn.

Sự nỗ lực của hắn được mọi người nhìn thấy, khi gặp nguy hiểm, người đứng ra bảo vệ mọi người là hắn; tìm ra nơi trú ẩn, dọn ra một vùng an toàn không có quỷ quái vẫn là hắn; ở một thành phố nơi pháp quyền và đạo đức không còn, Hàn Phi giống như một tấm gương.

Công bằng tự do nhân đạo đôi khi chỉ là một lời nói suông, nhưng Hàn Phi thực sự cứu được mọi người, đây chính là ân huệ cứu mạng.

"Ôi trời! Có phải anh dũng mãnh quá rồi không?" A Trùng và Tiểu Giả đi ra từ hành lang, bọn họ vốn muốn tiếp ứng cho Hàn Phi, kết quả ai ngờ hắn và Đại Nghiệt đã hợp tác ăn sạch sẽ tất cả quái vật trong lòng đất rồi.

"Tiếp theo, tôi sẽ lấy cư xá Hạnh Phúc làm trung tâm, dọn dẹp sạch sẽ ra bốn xung quanh, mọi người hãy chú ý đến các cư dân trong cư xá, nếu như phát hiện có người có thể giao tiếp với quỷ quái như Tiểu Vưu, hãy cho tôi biết ngay lập tức." Hàn Phi biết rất rõ, quỷ quái đa phần đều bởi vì chấp niệm mới tồn tại, mà gốc rễ chấp niệm của bọn họ vẫn là con người.

Cũng giống như mẹ của Tiểu Vưu, vì để cứu con gái mình, sau khi chết đã vội vã đến luôn, vong hồn của bà vẫn kiên định với di nguyện cuối cùng của mình.

Khi thế giới tầng sâu và thành phố hiện thực trùng lặp, những tình huống tương tự cũng không phải là ngoại lệ nữa, nếu như có thể tập hợp những người như vậy lại với nhau, vậy thì bản thân bọn họ đã có thể trở thành một thế lực không thể xem thường.

Dưới sự kêu gọi của Hàn Phi, những người chơi đã kiểm tra tất cả những người còn sống sót, cuối cùng thật sự tìm thấy hai công dân đặc biệt.

Trong đó một người tên là Triệu Cô, cậu là một đứa trẻ thoát ra từ viện phúc lợi, năm nay 14 tuổi, bình thường rất hay chăm sóc cho những đứa trẻ mồ côi nhỏ tuổi hơn mình, sau khi cả ký túc xá bị quỷ ám, chỉ có cậu là may mắn sống sót. Cậu ghét sự nhu nhược và hèn nhát của mình, thậm chí đã nghĩ đến việc kết liễu cuộc đời, nhưng khi đang thực hiện, cậu nghe thấy giọng nói của những đứa em, những đứa trẻ mồ côi đã chết hóa thành tàn hồn canh giữ bên cạnh cậu.

Một công dân đặc biệt khác là San San, chồng cô đã chết trong một vụ tai nạn xe hơi cách đây vài năm, kể từ đó cô đã không còn mỉm cười nữa. Cho đến khi có một kẻ sát nhân điên

cuồng lẻn vào nhà cô đêm qua, khi cô đang vô cùng tuyệt vọng, một tàn hồn đã ôm lấy cô như đôi cánh mở rộng.

Với những người đặc biệt sống sót như thế này hẳn là vẫn còn, chỉ là bọn họ không muốn tiết lộ bí mật của mình, thật ra Hàn Phi cũng hiểu cách nghĩ của bọn họ, vì vậy hắn không hề ép buộc, mà lựa chọn dẫn Triệu Cô và San San đi ra ngoài để dọn dẹp những tòa kiến trúc kia, giúp đỡ người nhà quỷ quái của hai bọn họ nâng cao thực lực.

Chờ đến khi những người sống sót khác nhìn thấy việc đi theo Hàn Phi thực sự có lợi ích lớn, bọn họ sẽ tự nhiên lựa chọn nói thật.

"Mọi người ở lại canh giữ cư xá, những người khác đi cùng tôi."

Xe taxi màu đen chậm rãi khởi động, Hàn Phi bắt đầu điên cuồng săn ác quỷ trong đêm tối, Triệu Cô và San San cũng lộ ra một mặt rất kiên cường, bọn họ đều đang cố gắng để trở nên mạnh mẽ hơn.

Con người là một sinh mệnh vô cùng phức tạp, có lúc sẽ tự tử tìm đến cái chết, có lúc lại làm mọi cách để tồn tại, cố gắng thích nghi và thay đổi. Tất nhiên Hàn Phi biết sự dung hợp giữa thế giới tầng sâu và hiện thực sẽ mang lại đại họa, nhưng ngay cả khi ở trong một đại họa như vậy, ánh sáng của nhân tính vẫn tỏa sáng không tắt.

Sự lưu niệm, lưu luyến, thiện ý và đồng hành của quá khứ, đã đưa những vong hồn đã khuất trở về bên cạnh người nhà của bọn họ, bọn họ giống như sự bù đắp cho những con người trong thế giới điên rồ và xấu xa này.

Hàn Phi đã ở trong thế giới tầng sâu rất lâu, tìm thấy cảm giác chơi game ban đầu, hắn đã dành thời gian một đêm để xây dựng một khu vực an toàn xung quanh cư xá Hạnh Phúc, những chuyện chưa làm được ở thế giới tầng sâu đã thành công ở đây rồi.

Những đứa trẻ xung quanh Triệu Cô và chồng của San San cũng theo Hàn Phi không ngừng ăn quỷ quái, thuận lợi trở

thành oán niệm, cộng thêm với mẹ của Tiểu Vưu, ba người bọn họ đã đủ để bảo vệ cư xá Hạnh Phúc.

"Cho dù là Phó Sinh, hay là tiếng cười điên cuồng, bọn họ đều đã bỏ qua những cư dân gốc của thành phố này, cá nhân mặc dù không đáng kể so với thời đại, nhưng không thể phủ nhận rằng bất kì thời đại nào cũng đều là do những người không đáng kể đó khai phá ra."

Tiếng cười điên cuồng và Phó Sinh liều lĩnh phá hủy thành phố vì kế hoạch của riêng họ, duy chỉ có Hàn Phi là đang cứu người, bọn họ có tầm nhìn xa của riêng mình, còn hắn thì không có nghĩ nhiều đến thế, hắn chỉ làm mọi thứ theo trái tim của mình.

Hơn năm giờ sáng, Hàn Phi đã trở lại cư xá Hạnh Phúc với đủ loại vật tư sinh hoạt, một bộ phận những người may mắn sống sót sau khi nhìn thấy sự thay đổi ở Triệu Cô và San San, cũng đã gạt bỏ bớt lo lắng, lại có thêm ba công dân được canh giữ bởi những linh hồn đã chết đứng lên.

Hàn Phi nhờ người tính toán sơ bộ tỉ lệ, cứ ba trăm người thì có một công dân đặc biệt, dựa theo cách tính này, ở thành phố với dân số mười triệu, ít nhất 30.000 người có "linh hồn bảo vệ" của riêng mình.

"Ngay cả khi thế giới tầng sâu và hiện thực trùng hợp, con người hắn vẫn có thể tồn tại, chỉ là sẽ phải trả một cái giá rất đắt."

Mặt đối mặt trao đổi với những người dân đặc biệt đó, Hàn Phi đã dạy cho họ cách hòa hợp với quỷ, cũng nói với những linh hồn đã chết đó cách để trở nên mạnh mẽ hơn. Để khiến họ tin tưởng 100% vào mình, hắn còn cho họ xem sợi dây đỏ của Từ Cầm, kể cho mọi người nghe câu chuyện của mình và cô ấy.

Sau khi xử lý xong những chuyện này, hắn đi nghỉ ngơi một lát, cho đến chín giờ sáng.

Tất cả cư dân đều rất mong chờ trời sáng, nhưng điều khiến tất cả mọi người thất vọng là, mặt trời đã không bao giờ mọc

lại sau khi lặn đêm qua, cả thành phố dường như bị kéo vào đêm tối vĩnh viễn.

"Muốn phơi nắng quá…" Tiểu Giả nghịch máy tính của mình, anh ta đã cả đêm không ngủ, hơi chóng mặt một chút, ngay khi chuẩn bị đi ngủ bù thì một thông báo tin tức khẩn cấp đột nhiên hiện lên trong máy tính.

Không chỉ có anh ta, mà tất cả những người sống sót trong thành phố dường như đều nhận được tin nhắn trên điện thoại di động của họ.

Mọi người nghi ngờ mở ra xem, dần dần, biểu cảm trở nên hơi kỳ lạ.

"What the fuck! Thật là quá không biết xấu hổ rồi!" Tiểu Giả từ trên ghế giãy nảy như cá chép ngồi dậy, ôm máy tính vội vàng chạy đi tìm Hàn Phi: "Xảy ra chuyện rồi! Hàn Phi!"

Gần như là cùng một lúc, Tường Vi và Lý Quả Nhi cũng đến phòng của Hàn Phi, bọn họ đều đang cầm điện thoại di động phát video.

"Sao vậy?" Hàn Phi ngủ không sâu giấc, sau khi có người tới gần, hắn lập tức tỉnh lại.

"Anh nhìn điện thoại đi! Tên F kia cùng với bố mẹ nuôi của anh đã đến đài truyền hình thành phố, bọn họ nói thảm họa này xảy ra hoàn toàn đều là do anh! Bọn họ đã coi anh như người chịu tội thay!" Tiểu Giả hét lớn, sau đó đặt máy tính trước mặt Hàn Phi.

Chương trình phát sóng trực tiếp trên màn hình hơi mờ, cặp vợ chồng trung niên đưa Hàn Phi từ bệnh viện về nhà đứng trong máy quay, bọn họ tóc đã bạc, trông vô cùng tiều tụy, dường như là đã vì hắn mà lo lắng không yên, cuối cùng vượt qua áp lực mới lựa chọn nói ra sự thật.

Người chủ trì lấy tất cả các công cụ giết người, nhật ký giết người và kịch bản giết người mà Hàn Phi đã cất giữ dưới tầng hầm ra, bố mẹ nuôi của hắn trước mặt toàn người dân thành phố chỉ đích xác hắn chính là kẻ giết người hàng loạt, còn đem thảm họa và sóng gió xảy ra trong thành phố dồn hết lên người hắn, nói rằng hắn là đứa con của ác quỷ, từ nhỏ đã là một đứa

trẻ tinh thần không bình thường, thích giết chóc và ngược đãi, có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng.

Bọn họ nói rằng mình đứng trước thảm họa cuối cùng đã hối cải tỉnh ngộ, lần này vì để cứu nhiều người hơn, nên mới lựa chọn đại nghĩa diệt thân.

Bố mẹ nuôi của Hàn Phi còn kêu gọi những người còn sống hãy cẩn thận với hắn, bất luận hắn có nói gì cũng đừng tin, nhìn thấy hắn phải tìm đủ mọi cách giết chết.

Nếu như chỉ xem những thứ nói trong video, ai cũng đều sẽ nghĩ rằng Hàn Phi là một tên khốn nạn tội ác tày trời, hắn sẽ không có cách nào phản bác lại.

F đã phát video trực tiếp này cho toàn thành phố trước khi màn đêm buông xuống, trước khi mọi tín hiệu đều bị cắt đứt.

Mọi người đều sống trong nỗi sợ hãi và tuyệt vọng, lửa giận và đau khổ trong nội tâm bọn họ cần được trút bỏ, F chính là muốn biến Hàn Phi trở thành đối tượng để mọi người trút giận, để hắn không thể đoàn kết thêm nhiều sức mạnh hơn.

"Hàn Phi, lời bố mẹ nuôi anh nói… là thật à?" Lý Quả Nhi rất tin tưởng Hàn Phi, nên khi người khác còn đang do dự, cô dám lên tiếng hỏi thẳng, bởi vì cô biết hắn không phải loại người thích giết chóc.

"Tôi đã tìm lại rất nhiều ký ức, cũng đã hiểu ra rất nhiều chuyện." Biểu cảm của Hàn Phi vô cùng bình tĩnh, không bởi vì bị vu oan mà tức giận, cũng không có chút bất an nào: "Viện phúc lợi trực thuộc công viên vui chơi sẽ chọn bố mẹ cho những đứa trẻ mồ côi, nuôi nấng bọn chúng trở thành những đứa trẻ tuyệt vọng nhất. Bố mẹ mà bọn họ tìm cho số 11 là những kẻ buôn người, còn bố mẹ nuôi mà bọn họ tìm cho tôi là những kẻ giết người hàng loạt."

Hàn Phi nhớ lại rất nhiều chi tiết: "Cặp vợ chồng già đó đã phát điên rồi, bọn họ tạo một hiện tượng giả rằng con của mình mới là kẻ giết người, mỗi ngày đều lấy danh nghĩa giúp con mình che giấu tội ác để giấu xác, giết nhiều người hơn, bọn họ đem tội ác của mình mượn danh tình yêu, nội tâm đã sớm méo mó biến dạng rồi."

Đi ra khỏi phòng, Hàn Phi đi xuống tầng, hắn tay không đi dạo một vòng trong cư xá.

Rất nhiều người âm thầm quan sát, hắn cũng cảm nhận được sự thay đổi trong ánh mắt của những người sống sót đó.

"Người tạo ra tai họa này, bây giờ muốn đổ hết tội lên đầu tôi." Hàn Phi đứng ở trung tâm cư xá, nhìn thẳng vào mọi người: "Làm hại mọi người là bọn họ, cứu mọi người là tôi, tôi sẽ nói ra chân tướng với mọi người, cũng hy vọng mọi người có thể cẩn thận lắng nghe hết những lời tôi nói. Nếu như cuối cùng vẫn cảm thấy không yên tâm, thì mọi người có thể rời đi bất cứ lúc nào, người canh gác của cư xá Hạnh Phúc này chỉ ngăn cản quỷ quái xâm nhập, tuyệt đối không ngăn cản ai đi cả."

Từ khi bắt đầu chơi 《Cuộc sống hoàn hảo》 đến nay, Hàn Phi đã bị công kích vu oan không biết bao nhiều lần, tâm lý chịu đựng của hắn vô cùng vững vàng.

Trước sự bôi nhọ của kẻ thù, cách tốt nhất là cứu thêm nhiều người hơn nữa, đoàn kết nhiều lực lượng có thể tín nhiệm hơn.

Hàn Phi đã kể cho những người sống sót nghe tất cả về công viên vui chơi và quá khứ của mình, hắn đã không còn muốn giấu giếm nữa.

Còn chưa đợi Hàn Phi nói xong, ở cửa sau của cư xá Hạnh Phúc đã có một vài bóng người rời đi, những người không tin vào hắn lần lượt ra đi, còn lại đều là những người cảm thấy hắn vô tội.

"Thực sự không cần lo lắng cho họ à?" Tiểu Giả nhìn những người sống sót rời đi: "Chúng ta có ơn cứu mạng đối với bọn họ, nhưng bọn họ lại bởi vì một đoạn video không biết đến từ đâu mà ra đi, thực sự khiến người ta thất vọng."

"Rất bình thường, chỉ cần cậu chọn một con đường đi về phía trước, trên hành trình sẽ luôn có người ra đi." Nhìn những người còn lại, Hàn Phi cảm thấy trong lòng có một tia ấm áp đã lâu không có, những chuyện hắn làm được đại đa số mọi người chấp nhận, cảm giác được tin tưởng này thật là tốt: "Tôi

sẽ biến cư xá Hạnh Phúc trở thành nơi hạnh phúc nhất, bất luận là trong ký ức hay là trong hiện thực."

Sau khi nói xong, Hàn Phi tìm đến Diêm Lạc: "Xem ra mặt trời sẽ không mọc nữa, không phải những người quản lý công viên vui chơi chuẩn bị hoàn toàn cắt đứt mối liên hệ giữa thế giới tầng sâu với hiện thực hay sao? Sao bây giờ tình hình càng trở nên tồi tệ vậy?"

"Cách cắt đứt mối liên hệ tôi cũng không rõ, bọn họ chắc là đang tiến hành trận đấu cuối cùng." Mẹ của Diêm Lạc liếc nhìn về phía công viên vui chơi, bầu trời đêm đằng kia dường như bị rò rỉ vậy, xuất hiện một cái lỗ đen nuốt chửng mọi thứ: "Công viên vui chơi hiện tại cũng đang gặp phiền phức."

"Xem ra là tiếng cười điên cuồng đã ra tay rồi." Hàn Phi không quan tâm đến công viên vui chơi nữa, mục tiêu của hắn là giết chết Mộng: "Nói cho tôi biết vị trí của bốn nghi thức khác, hôm nay chúng ta tranh thủ phá hủy hết bọn chúng."

"Cái thứ năm và cái thứ sáu diễn ra ở cùng một nơi, đó là một bệnh viện nằm trong thành phố, nó sở hữu kho nội tạng và nhà xác lớn nhất trong thành phố này. Mộng ở đó lựa chọn các cơ quan nội tạng phù hợp với mình, sau đó lại đặt chúng vào cơ thể của người sống để làm ấm nó, cậu có thể hiểu là thể xác dự trữ của Mộng đang nằm rải rác khắp thành phố, chúng ta cần phải kiểm soát được tất cả những người đó, mới có cơ hội thực sự phá hủy."

"Rải rác khắp thành phố, e rằng cần quỷ nước hỗ trợ tìm người rồi." Hàn Phi bảo Đại Nghiệt cố gắng sai khiến đám quỷ nước kia, để chúng lan vào bên trong mạng lưới nước ngầm.

"Hy vọng những bàn tay thò ra khỏi bồn cầu, những nhãn cầu ẩn trong ống nước, đừng có làm những công dân vô tội sợ hãi."

Chương 708: Trong sâu thẳm của tuyệt vọng, thiện ý cũng chưa từng rời đi

Bầu trời 10 giờ sáng vẫn là một mảng tối đen, người dân toàn thành phố đều đang đợi mặt trời mọc lên, nhưng mở mắt ra lại không nhìn thấy bất kì ánh sáng nào.

Thế giới tầng sâu tựa như đại dương sâu thẳm, lặng lẽ nhấn chìm toàn thành phố, quỷ quái lộng hành, sự kiện linh dị xảy ra thường xuyên, ngày càng có nhiều người trong tim bắt đầu méo mó, cái ác mà bọn họ bị đạo đức và pháp luật trói buộc giải phóng ra ngoài, trở nên còn đáng sợ hơn cả quỷ quái.

"Toàn bộ tuyệt vọng của nhân gian đều tích tụ tại thế giới tầng sâu, khi thế giới tầng sâu và hiện thực dung hợp, thứ đáng sợ nhất không phải là quỷ quái, mà là những tuyệt vọng bị bỏ rơi lại chiếm cứ lấy trái tim con người."

Cảnh tượng điên cuồng tanh máu mỗi một phút đều đang diễn ra trong thành phố, giới hạn làm người ta không ngừng bị đâm thủng, rất nhiều người sống sót lúc này mới ý thức được, hóa ra khoảng cách của mọi người với cái ác lại gần đến như vậy.

Sau khi tạm thời nghỉ ngơi một chút, Hàn Phi mang theo bộ phận người chơi và Diêm Lạc lại ngồi xe tiến vào thành phố.

Chỉ trong thời gian hai ngày ngắn ngủi, đường phố đã hoàn toàn thay đổi hình dạng, trật tự cũ đã bị phá vỡ, trật tự mới đến nguyên lý cơ bản cũng không có, tất cả mọi người đều bị tuyệt vọng bao phủ, nhìn vào chỉ thấy hỗn loạn vô tận.

"Cuối cùng thế giới tầng sâu có bao nhiêu quỷ?"

Ngồi trong xe taxi, Hàn Phi vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này, trong quá trình hắn đến đích đến, chỉ cần nhìn thấy quỷ quái là sẽ ra tay, một là vì để tăng thêm điểm tích lũy cho Lý Quả Nhi, hai là để nâng cao thực lực cho mẹ của Tiểu Vưu.

Ban đầu hắn cho rằng chỉ cần mình kiên trì thì sớm muộn gì cả thành phố cũng có thể được quét sạch, nhưng dần dần hắn nhận ra mình đã quá ngây thơ rồi, rất nhiều tòa nhà sau khi được quét sạch một lượt xong, rất nhanh lại có quỷ quái mới xuất hiện.

"Xem ra vẫn phải giải quyết vấn đề từ gốc rễ mới được." Hàn Phi biết Phó Sinh muốn dùng thế giới kí ức trong điện thờ này để thuyết phục hắn, để hắn hiểu được tính cần thiết của việc phá hủy hoàn toàn thế giới tầng sâu, trên thực tế hắn cũng vẫn đang suy nghĩ, hắn luôn cảm thấy vẫn còn con đường khác có thể lựa chọn.

Ngang qua thành phố, phía sau xe tang của Hàn Phi lại xuất hiện một đoàn xe dài. Tất cả những người sống sót vẫn còn giữ được nhân tính, Hàn Phi đều sẽ giúp một tay, kĩ năng trông không có tác dụng gì mấy —— Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, lại phát huy hiệu quả cực lớn trong thành phố hỗn loạn này, tất cả những người sống sót chỉ cần sau khi Hàn Phi bắt tay xong, ngay cả hình dạng linh hồn của bọn họ cũng đều bị hắn nhìn thấu.

"Hàn Phi, chúng ta mỗi lần đều làm chuyện như này có phải là quá phô trương không?" Tiểu Giả nhìn về phía đội ngũ phía sau: "Chúng ta bây giờ giống như ngoại tộc trong đêm tối, những quỷ quái kia cũng không ngốc, bọn chúng có khi nào sẽ liên thủ bao vây tấn công chúng ta không?"

"Tôi cũng có lo lắng tương tự, vì vậy chúng ta cần nhanh chóng tìm càng nhiều công dân đặc biệt càng tốt, để bọn họ đứng về phía ta, trở thành trợ lực cho chúng ta."

Di chuyển rất nhanh, mười một giờ trưa, taxi của Hàn Phi lái đến bệnh viện tư nhân Nhân Ái trong thành phố.

……

"Mọi người có nghe thấy âm thanh trong nước không?" Y tá Tiểu Hà ló đầu ra khỏi gầm bàn, sắc mặt cô tái nhợt, giọng nói rất trầm.

"Đừng nói chuyện, thứ đó có thể còn chưa đi." Giọng một người đàn ông phát ra từ trong tủ quần áo, anh ta đang cực kỳ

lo lắng, cơ thể dường như đang run lên khi nói.

Tiểu Hà co người lại phía sau, cô liếc nhìn thùng nước trong văn phòng, có một cái đầu người nổi lên trong thùng nước được chuyển đến từ nhà máy.

Miệng của thùng nước rất nhỏ, cô không thể hiểu nổi làm thế nào mà nhét được cái đầu lâu vào, càng không thể hiểu được tại sao cái đầu lại có vẻ còn đang nói chuyện.

Cỏ nước đen xì mọc trên chỗ gãy ở cổ của đầu lâu, trong tai và lỗ mũi mơ hồ có những con bọ bị nhiễm độc hồn bò ra bò vào.

Đầu lâu từ từ chuyển động trong thùng nước một nửa trong suốt, khi nó quay đến bên cạnh Tiểu Hà, đôi mắt đang nhắm chặt bỗng nhiên mở ra!

Đôi mắt sưng vù trắng dã nhìn thẳng vào Tiểu Hà, cái đầu lâu ẩn trong nước há miệng hướng về phía cô, nó đang nói gì đó với cô, nhưng lúc này cô đã sớm bị dọa sợ, co cả người lại dưới gầm bàn.

Thân thể gầy gò run rẩy, Tiểu Hà nằm bò trên mặt đất, ép mình không nhìn những thứ kinh khủng kia.

Cô và bốn đồng nghiệp trong khoa đã bị mắc kẹt ở đây hai ngày, tối hôm qua có một đồng nghiệp muốn ra ngoài kiểm tra tình hình, nhưng sau khi anh ta ra ngoài đã không bao giờ quay lại nữa.

Mọi thứ đều đang phát triển theo chiều hướng tồi tệ hơn, tinh thần của Tiểu Hà cũng sắp đạt đến cực hạn rồi, cô bắt đầu nhìn thấy đủ loại ảo giác, đôi khi cô không thể phân biệt được mình có phải là bị trúng tà rồi không, hay là thật sự tinh thần có gì đó không ổn.

“Tiểu Hà, cô không sao chứ?” Ngoài cửa truyền đến một giọng nói già nua, nghe xong giọng nói này, Tiểu Hà cố gắng che miệng và mũi, không dám có bất kì đáp lại nào.

“Bệnh nhân ở phòng bệnh số 1 bị thương nặng cần được cấp cứu, mọi người có thể qua đó giúp được không? Ruột của anh ấy đã bị xổ ra, khắp nơi đều là máu…”

Không cần biết ông lão cầu cứu thế nào, Tiểu Hà vẫn giả vờ như không nghe thấy, thật ra cô đã rất quen thuộc với giọng nói này.

Ông lão nhiệt tình là một bệnh nhân ở phòng bệnh số 2, bình thường rất vui vẻ, cũng rất ít nói, nhưng ông đã mất cách đây ba ngày rồi, thi thể thậm chí vẫn còn đang trong bệnh viện, chưa kịp mang đi.

"Tiểu Hà? Nếu cô có ở đây hãy kêu một tiếng? Bệnh nhân đó sắp không qua khỏi rồi, các con của anh ấy cứ khóc suốt, chúng ta không thể để mặc như vậy." Bắt đầu từ tối qua, ông lão không ngừng chạy đến gõ cửa, hy vọng Tiểu Hà có thể cùng ông đi cứu người. Điều khiến Tiểu Hà khó hiểu nhất là, trong văn phòng có bốn người đồng nghiệp đang ẩn nấp, nhưng ông lão luôn chỉ gọi tên mình, đặc biệt đáng sợ.

Tiếng gõ cửa một lúc lâu mới ngưng, ông lão lang thang ở ngoài cửa hồi lâu, nhưng cuối cùng vẫn không vào, mà lặng lẽ rời đi.

"Đi chưa?" Tiểu Hà nằm liệt trên mặt đất, cô đột nhiên rất muốn khóc, thế giới tuyệt vọng đến mức ngạt thở, không có nơi nào là an toàn, nơi nào cũng đều là địa ngục.

"Đã trưa rồi, sao trời còn chưa sáng? Vào lúc này ngày hôm qua, đám quỷ quái kia còn tạm thời rời đi để chúng ta có cơ hội hít thở." Giọng một người phụ nữ trung niên phát ra từ nơi sâu nhất của văn phòng, Tiểu Hà leo ra khỏi bàn liếc nhìn qua đó một cái, nơi phát ra tiếng nói không có ai, đối phương rất biết cách ẩn nấp.

"Chị Khánh?" Cô thận trọng gọi về phía đó.

"Sao vậy? Tiểu Hà?" Nghe thấy câu trả lời của chị Khánh, Tiểu Hà lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng rất nhanh chóng cô lại căng thẳng, trầm giọng nói: "Y tá thực tập mới đến từ nửa đêm qua đến giờ sao không còn thấy nói gì nữa? Cô ấy vẫn ổn chứ?"

"Cô ấy trốn trong tủ cùng với tôi, vẫn còn đang ngủ." Giọng bác sĩ Vương từ trong tủ quần áo truyền ra, cũng chính lời nói của anh đã khơi dậy sự nghi ngờ của Tiểu Hà.

Tủ quần áo không lớn, chen chúc hai người vào cũng có chút miễn cưỡng, một người làm sao có thể ngủ ngon cả đêm trong hoàn cảnh khó chịu như vậy?

"Bác sĩ Vương, hay là anh đánh thức cô ấy dậy? Tôi muốn hỏi cô ấy một số chuyện."

Sau khi Tiểu Hà nói câu này xong, giọng nói của bác sĩ Vương trong tủ cũng biến mất, cả văn phòng trở nên vô cùng yên tĩnh.

"Bác sĩ Vương? Chị Khánh?"

Tim đập thình thịch, Tiểu Hà nhìn tủ quần áo cách đó không xa, trong lòng bao trùm một nỗi sợ hãi không thể giải thích được.

Hai ngày nay cô đều giao tiếp bằng giọng nói với bác sĩ Vương và chị Khánh, bắt đầu từ tối hôm qua, cô chưa nhìn thấy mặt của đối phương.

Từ từ đến gần tủ quần áo, Tiểu Hà run rẩy đưa tay lên, cô nắm lấy cửa tủ, hít một hơi thật sâu rồi mở ra từng chút một.

Trái tim như nhảy lên cổ họng, con ngươi của Tiểu Hà không ngừng co lại, cô dùng hết sức kéo cánh tủ ra.

Trong tủ quần áo có treo vài chiếc áo khoác trắng mới, ngoại trừ những chiếc áo khoác này ra, không thể nhìn thấy thứ gì khác.

"Người đâu? Giọng nói rõ ràng là phát ra từ đây mà!"

Mồ hôi lạnh toát ra ngay lập tức, trong lòng Tiểu Hà vô cùng sợ hãi, nếu như giọng nói đó không phải là của đồng nghiệp, vậy thì cả đêm qua mình đã nói chuyện với thứ gì?

"Mình đã ở cả một đêm trong cùng một căn phòng với quỷ!"

Da gà nổi lên, trong lúc Tiểu Hà đang bối rối thì phòng làm việc lại vang lên một giọng nói quen thuộc.

"Chúng tôi vốn tưởng rằng có thể giấu cô thêm một lúc…" Giọng nói của bác sĩ Vương và chị Khánh truyền vào tai, lúc

này lại nghe thấy bọn họ nói chuyện, có cảm giác rợn cả người.

Tiểu Hà vội vàng quay lại, cô nhìn thấy bác sĩ Vương và chị Khánh bị đâm thủng ngực khuôn mặt âm u nhìn mình, trên mặt bọn họ mọc ra những thi ban, nụ cười khiến người ta rùng mình.

Điều khiến Tiểu Hà kinh hãi hơn cả là cô y tá thực tập trốn cùng bác sĩ Vương đang đứng bên cạnh họ, cơ thể đầy vết thương, cổ bị cắn đứt lìa, không nói được lời nào.

"Mọi người… đã chết rồi?"

"Tiếp theo, đến phiên cô rồi!"

Ba linh hồn méo mó lao về phía Tiểu Hà, nhưng lúc này cửa phòng làm việc bị đánh bật ra, bệnh nhân ở phòng bệnh số 2 lao vào phòng, nắm lấy cổ tay cô rồi chạy ra ngoài.

"Chú Anh?" Tiểu Hà cảm nhận được sự mát lạnh trên cổ tay, bàn tay của ông lão giống như một cục nước đá vậy.

"Tôi bắt đầu từ tối hôm qua đã nhắc nhở cô rồi, nhưng cô cứ không nghe, trong bệnh viện tư nhân này cũng chỉ có cô là đứa trẻ tốt, mấy tên bác sĩ có tâm hồn thối nát kia đã bị báo ứng rồi." Ông lão chạy rất nhanh, hoàn toàn không giống một bệnh nhân nặng.

"Cảm ơn chú đã cứu cháu, tối hôm qua cháu thực sự đã rất sợ hãi." Tiểu Hà không ngờ rằng ông lão đã khuất lại đến cứu cô, trong lòng cô vừa cảm thấy sợ hãi, lại vừa cảm thấy áy náy, khi cô đang chuẩn bị cảm ơn ông lão, đột nhiên lại nhận ra không đúng lắm.

Ông lão không có dẫn mình chạy ra bên ngoài bệnh viện, ngược lại là xông vào lối đi an toàn lao thẳng xuống tầng hầm!

"Hướng đó… hình như là nhà xác!"

Tiểu Hà muốn thoát khỏi tay ông lão, nhưng cô cảm thấy ông lão càng ngày càng siết chặt hơn, hơi lạnh xuyên thấu qua da thịt, trực tiếp xâm nhập vào tận xương tủy.

"Chú Anh, chúng ta đi đâu vậy?"

“Đến nơi rồi cô sẽ biết, trong bệnh viện này không có chỗ nào an toàn, cô cứ trốn ở trên giường của tôi trước.” Ông lão nói mà không hề quay đầu nhìn lại.

Nhiệt độ xung quanh càng ngày càng thấp, Tiểu Hà càng ngày càng sợ, cánh cửa mà cô rất ít khi tới gần nằm ở cuối hành lang.

“Nhớ kĩ, tuyệt đối không được phát ra âm thanh, cứ coi mình như xác chết.” Đẩy nhẹ cánh cửa sắt ra, ông lão nắm lấy tay Tiểu Hà bước vào trong.

Bệnh viện tư nhân này có nhà xác và kho xác lớn nhất thành phố, cách đây rất lâu đã có tin đồn rằng bệnh viện này âm thầm bán nội tạng của người sống, bán máu số lượng lớn,… có điều vì nhiều lý do khác nhau, bệnh viện này không hề bị đóng cửa, chỉ là hành vi đã khiêm tốn hơn rất nhiều.

“Nào, giường của tôi ở đây.”

Nhìn những chiếc bàn kim loại được phủ bằng vải trắng, nỗi sợ hãi trong mắt Tiểu Hà như muốn trào ra, cô biết rất rõ những đường viền dưới tấm vải trắng đại diện cho điều gì. Lúc này cô bị ông lão tóm lấy cũng không thể chống cự nên chỉ có thể đi theo vào.

Khi sắp đến khu vực trung tâm, ông lão vén tấm vải trắng của một chiếc “giường trống” lên: “Nằm xuống đi, sau khi tôi đắp tấm vải trắng lên cho cô xong, cô hãy nhắm mắt ngủ một giấc thật ngon, đừng mở mắt, đừng động đậy.”

Trong suốt quá trình, ông lão không ngừng nắm chặt tay Tiểu Hà, không biết là để ngăn cô chạy thoát hay vì khí tức trên cơ thể Tiểu Hà sẽ bị những thứ khác cảm nhận được sau khi ông thả tay ra.

“Cô nhớ kỹ, không được tháo tấm biển này ra bất cứ lúc nào.” Sau khi ông lão phủ một tấm vải trắng lên người Tiểu Hà, lại tháo tấm biển buộc trên bàn chân trái của mình ra, buộc nó vào mắt cá chân của cô.

“Chú Anh…”

“Trong bệnh viện bây giờ toàn là quỷ, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, chờ khi tôi tìm được cách rời đi, tôi sẽ đưa cô ra ngoài.” Ông lão nói xong thì rời đi, lặng lẽ như chưa từng xuất hiện vậy.

Tiểu Hà nằm dưới tấm vải trắng cũng không dám nhúc nhích, đầu óc cô bắt đầu suy nghĩ lung tung, cô cũng không chắc chắn chú Anh rút cuộc là tốt hay xấu nữa.

“Bình thường mình đối xử với bệnh nhân như bố mẹ ruột vậy, bọn họ khi còn sống cũng hiếm khi làm khó mình, đặt mình trong hoàn cảnh người khác…” Tiểu Hà đang tự an ủi bản thân, cô đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó đang ở bên cạnh kéo mép tấm vải trắng.

Quay đầu lại nhìn, một thi thể nội tạng đã bị khoét rỗng, chỉ còn lại phần thân đang nằm ngửa trên mặt đất, tứ chi nó chống ngược xuống đất, trườn về phía trước với cái bụng rạn nứt như một sinh vật chưa xác định nào đó.

“Đây là quái vật gì?”

Phần bụng của thi thể bị rạch ở giữa, giống như đôi cánh của một con bướm bằng xương bằng thịt, rõ ràng là có hình dạng của một con người, nhưng khi di chuyển lại quỷ dị như con bọ bò ra từ trong nhộng người.

Âm thanh sột sà sột soạt truyền đến, Tiểu Hà nín thở cho đến khi con quái vật rời đi mới dám quay đầu lại, có một cậu nhóc béo khoảng tám chín tuổi thò đầu ra khỏi tấm vải trắng bên cạnh Tiểu Hà, trên mặt cười híp mắt.

“Tể Tể?”

Cậu bé giường bên cạnh có biệt danh là Tể Tể, mắc căn bệnh ung thư xương ác tính, đã qua đời cách đây 3 ngày.

Cậu nhóc béo nháy mắt với Tiểu Hà, cánh tay còn lại duy nhất đặt lên đôi môi ngả đen, như muốn ra hiệu cho Tiểu Hà đừng lên tiếng.

Tiểu Hà đã sớm bị dọa sợ ngây ngốc, cố gắng chống lại nỗi sợ hãi của mình, nhưng đúng vào lúc này, cô cảm thấy có thứ gì đó đang nằm bò bên cạnh mình.

Nước xác chết nhớp nháp hôi thối nhỏ giọt trên tấm vải trắng, con quái vật với tứ chi đảo ngược chống đất đang ngoẹo cổ, chúi đầu mình vào bên dưới tấm vải trắng.

Ngàn cân treo sợi tóc, tấm vải trắng trên chiếc "giường" nào đó phía xa đột nhiên tự rơi xuống, một bà lão ăn mặc đẹp, nhân hậu đang nằm trên tấm kim loại lạnh lẽo.

Con quái vật nằm bên cạnh Tiểu Hà như bị kích thích, nó lao về phía bà lão như điên, dùng cái "miệng" nứt ra trên bụng cắn vào bà lão, sau đó nhanh chóng bò về phía sâu của kho xác.

"Dì Trương?"

Bà lão bị quái vật mang đi cũng đã chết cách đây ba ngày, trước khi lâm chung vẫn luôn là cô trông nom đối phương.

"Dì là vì cứu mình?"

Chương 709: Đạo cụ đặc biệt loại chúc phúc

Trong hai ngày qua, Tiểu Hà đã nhìn thấy vô số quỷ giết người, bọn chúng rất tàn bạo, độc tài, coi người sống như một món đồ chơi, chỉ muốn trút bỏ những cảm xúc tiêu cực trong linh hồn.

Điều đáng sợ hơn nữa là những linh hồn bị quỷ giết hại, trong đó có một phần chịu ảnh hưởng bởi nguyền rủa và cảm xúc tiêu cực, bọn họ cũng biến thành quái vật, tham gia vào giết chóc.

Chứng kiến sự thay đổi của những người xung quanh, Tiểu Hà vốn dĩ đã tuyệt vọng, thậm chí cô đã nghĩ đến việc tự kết liễu cuộc đời mình, nhưng mỗi lần lựa chọn cái chết là lại có tai nạn, bây giờ cô mới biết những tai nạn đó có thể không hề là tai nạn, mà là một số "bệnh nhân" tạo ra sự "trùng hợp".

Nằm ở trên giường của chú Anh, Tiểu Hà nhìn quái vật giống như con bọ, cơ thể của dì Trương đang bị cái miệng trên bụng con quái vật từng chút một ăn thịt, một bà lão thường ngày rất để ý đến dáng vẻ đẹp đẽ của mình, cuối cùng chỉ nháy nháy mắt với Tiểu Hà, dường như là hy vọng cô nằm im.

Cuộc chia tay diễn ra trong tích tắc, Tiểu Hà còn chưa kịp nói một lời, dì Trương đã bị con quái vật kéo vào bóng tối.

Cô cảm thấy dì Trương cố tình ra tay để bảo vệ mình và Tể Tể, một bà cụ bị bệnh nan y hàng ngày vẫn ăn mặc đẹp, tính cách của bà cũng tốt đẹp thanh tú như dáng vẻ vậy.

Nằm trên chiếc bàn kim loại trong nhà xác, Tiểu Hà đột nhiên cảm thấy không còn sợ hãi như vậy nữa, cô chưa làm bất kì chuyện gì có lỗi với các bệnh nhân, là một trong số ít y tá ở bệnh viện tư nhân này hoàn toàn nghĩ cho bệnh nhân, bây giờ tai họa đang ập đến, những người từng được cô chăm sóc cũng bắt đầu che mưa che nắng cho cô.

“Hành lang sâu trong nhà xác dẫn đến đâu? Mình nhớ bác sĩ Vương đã nghiêm khắc cảnh báo mọi người trong khoa không được tùy tiện vào nhà xác.”

Không lâu sau, cửa nhà xác đột nhiên bị đẩy ra, có thêm nhiều quái vật chui vào hơn, cái bụng bị rạch ra như cái miệng cắn người sống.

“Bọn chúng muốn làm gì?”

Tiểu Hà nhìn ra theo khe hở trên tấm vải trắng, cô thấy tất cả những người bị quái vật bắt đều có một đặc điểm, đó là vẻ ngoài anh tuấn, thân hình cường tráng, ít nhất thì nhìn từ bề ngoài không có khiếm khuyết gì quá rõ ràng.

“Những người này dường như không phải là người trong bệnh viện, quái vật đang tuân theo mệnh lệnh của một thứ gì đó, bọn chúng sử dụng bệnh viện làm tổ của mình, chủ động vào trong thành phố để tìm những người sống với cơ thể gần như hoàn hảo!” Tiểu Hà nhận thức được bệnh viện nơi mình đang ở, rất có thể ẩn nấp một con quái vật vô cùng kinh khủng, tên đó khác với những oán linh bình thường, nó vẫn giữ được tư duy và lý trí của con người, thậm chí có thể điều khiển và tạo ra quái vật!

“Chẳng trách chú Anh không đưa mình ra ngoài, nếu như vừa rồi chúng ta đi ra bên ngoài bệnh viện, vừa hay đã chạm trán với đám quái vật đông đảo này rồi, xung quanh bệnh viện có lẽ cũng vẫn còn có những con quái vật tương tự chưa quay trở lại.”

Càng nghĩ Tiểu Hà càng sợ hãi, trong lòng cô cũng có chút lo lắng cho sự an nguy của chú Anh, ông lão đó nổi tiếng nhiệt tình và thích lo chuyện bao đồng, ông ấy cứu người trong bệnh viện như thế này, rất có khả năng sẽ bị con quỷ kinh khủng nhất trong bệnh viện kia chú ý đến.

Ngay khi ý nghĩ này xuất hiện trong đầu, Tiểu Hà nghe thấy giọng nói của bác sĩ Vương trong khoa mình, cô đột nhiên có một linh cảm rất xấu.

“Cái thứ già này, trước đây tôi nể tình ông từng giúp tôi, mới không quản ông. Nhưng ông cứ đến gây rắc rối, vậy thì

đừng trách tôi không nói đến tình bằng hữu.”

“Vương Quý Linh! Trước đây tôi thật sự đã bị mù rồi mới giúp anh đi an ủi người nhà bệnh nhân! Anh là đồ cầm thú đội lốt người! Đến nội tạng cứu mạng của bệnh nhân mà anh cũng dám ăn trộm!” Giọng nói của chú Anh rất lớn, ông nghiến răng nghiến lợi, giống như một con sư tử giận dữ.

“Mắng đi, mắng thêm vài câu nữa, chờ sau khi tôi hiến tế ông cho thần linh rồi, ông sẽ quên hết tất cả, biến thành một con chó ngoan ngoãn, không còn phải chịu đựng nỗi đau làm người nữa.” Tiếng da bị xé rách truyền đến, trái tim của Tiểu Hà cũng giật mạnh, cô khẽ xoay đầu, dùng ngón tay vén mảnh vải trắng lên, dọc theo khe hở nhìn ra ngoài.

Hai y tá tóm lấy cánh tay của chú Anh, bác sĩ Vương đã xé rách phần ngực bụng của tàn hồn chú Anh ra tầm một chiếc cúc áo dài, để lộ nội tạng mưng mủ hôi thối bên trong.

“Cho dù ông là người tốt đến đâu trước khi còn sống, cơ thể sau khi chết của ông sẽ vẫn bốc mùi, trở nên rất bẩn.” Bác sĩ Vương sau khi nhìn thấy nội tạng trong cơ thể người, nhãn cầu anh ta đầy tia máu, cơ thể bắt đầu hưng phấn dị thường, tay tùy ý xé nát nội tạng của chú Anh: “Làm người tốt thì có ích lợi gì? Ông từng giúp tôi, nhưng tôi sẽ vì thế mà tha cho ông chắc?”

Anh ta đưa tay nâng trái tim của chú Anh lên: “Tôi còn tưởng trái tim của người tốt đều là màu đỏ như máu, không ngờ trái tim người tốt mà cũng thối rữa và bốc mùi à?”

“Vương Quý Linh, tôi có chết cũng không quan trọng, ít nhất tôi đã cảm thấy rất hạnh phúc khi còn sống! Không giống như anh, khi còn sống mọi chuyện không thuận lợi, chết rồi cũng bị oán hận bám lấy người! Đáng đời!” Chú Anh cho dù trái tim mình đã bị đối phương nắm lấy, cũng không hề sợ hãi, trên mặt ông còn nở một nụ cười.

“Ông sống rất hạnh phúc à?” Vẻ mặt Vương Quý Linh trở nên u ám: “Trước đây ông đã giúp nhiều người như vậy, cứu được nhiều người như vậy, bây giờ chính ông gặp nạn rồi, ông nhìn xem có ai tới cứu mình không?”

Năm ngón tay bấu chặt, Vương Quý Linh đang chuẩn bị bóp nát trái tim của chú Anh thì đột nhiên thấy bắp chân mình đau nhói.

Nhìn xuống, cậu bé tên Tể Tể đang ôm chân anh ta, cắn mạnh không buông.

Tể Tể bị ung thư xương, chỉ có một chân và một tay, nhưng cậu ấy là người đầu tiên bò đến.

"Tể Tể?" Vẻ mặt của chú Anh thay đổi, sự lo lắng hiện lên trong mắt ông.

Cậu bé nghe thấy chú Anh gọi tên mình, môi hơi nhếch, cậu ngẩng đầu lên, trên mặt không có một chút sợ hãi nhìn bác sĩ Vương, cậu cảm thấy từ khi sinh ra đến nay, chỉ có khoảnh khắc này dường như là thật sự còn sống.

"Lẽ ra trước đây tao phải chặt hết tay chân của mày đi!" Vương Quý Linh vô cùng tức giận, dùng giày giẫm lên đầu Tể Tể. Nhìn thấy cảnh này, Tiểu Hà cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, hai tay cô nắm chặt, khi cô nhấc tấm vải trắng lên, trong nhà xác tất cả những mảnh vải trắng khác cũng rơi xuống đất, tất cả những bệnh nhân đã chết đều ngồi bật dậy.

"Mấy, mấy người muốn làm gì?" Vương Quý Linh không ngờ mọi chuyện lại phát triển đến mức này, trong lòng có chút hoảng hốt.

Không biết là ai ra tay đầu tiên, Vương Quý Linh và hai y tá lập tức bị linh hồn người chết đè xuống đất, oán hận của tất cả mọi người bị kích nổ.

"Thần linh ở ngay dưới tầng hầm, các người dám phản kháng à?!" Vương Quý Linh hét lên, trong cơ thể của hai y tá dường như có ẩn chứa thứ gì đó, dưới dự dẫn động của anh ta, da đầu của hai người nứt ra, vô số con bướm bay ra từ trong đại não của bọn họ.

Mặt đất của nhà xác run lên, rất nhiều vết máu như hoa văn cánh bướm bò lên khỏi mặt đất, giống như một bàn tay to muốn nghiền nát mọi thứ.

Cửa sắt của nhà xác lúc này cũng bị một cỗ lực lượng bắt đầu từ từ đóng lại.

"Tiểu Hà! Cô đi trước đi! Chạy về phía đông! Những con quỷ trên con đường đó không biết đã xảy ra chuyện gì, đều không thấy nữa!" Chú Anh và linh hồn của những bệnh nhân khác hợp lực cùng nhau đẩy Tiểu Hà ra ngoài, còn bọn họ thì bị nhốt trong trong nhà xác.

Những tiếng la hét liên tục vang lên trong nhà xác, Tiểu Hà biết rằng không thể cứu tất cả mọi người bằng sức lực của mình, cô nghiến răng chạy về phía lối đi phía đông.

"Bên ngoài bệnh viện hẳn là vẫn còn những người khác, chạy ra ngoài! Tìm những người khác đến cứu mọi người!"

Dùng hết sức chạy thật nhanh, nhưng mới chạy được vài bước, một con quái vật đã nhảy ra khỏi bàn y tá, da bụng nó hướng lên trên, tứ chi chống trên mặt đất, cái đầu gấp ngược lại, khuôn mặt tái nhợt nhìn chằm chằm Tiểu Hà.

"Đến đi! Tao không sợ mày đâu!" Tiểu Hà nhìn xung quanh, không có thứ gì có thể dùng làm vũ khí, khi cô quay lại lần nữa, con quái vật dùng tứ chi chống đỡ cơ thể, đang bò lộn ngược trên mặt đất, chuẩn bị bò đến rồi!

Cắn môi chảy cả máu, nỗi tuyệt vọng mà Tiểu Hà đã kìm nén trong hai ngày bùng cháy, cô hét lên, lao về phía con quái vật.

Nhưng cô còn chưa chạm được vào nó, một cánh tay bị ngâm đến trắng bệch vươn ra từ cống của bệnh viện, có một con quỷ nước kinh hoàng bò ra.

Con quái vật lao về phía con quỷ nước, Tiểu Hà nhân cơ hội này chạy qua con quái vật, lao về phía lối đi phía đông.

Cô không biết tại sao phía đông của bệnh viện lại an toàn, nhưng cô tin tưởng chú Anh.

Con quái vật da bụng hướng lên trên không tốn nhiều thời gian vào quỷ nước, nó nhìn chằm chằm vào thân hình khá tốt của Tiểu Hà, nhanh chóng bò về phía cô.

Khoảng cách hai bên càng ngày càng gần, Tiểu Hà căn bản không thể cắt được đuôi đối phương, trong lòng càng ngày càng tuyệt vọng, khi cô chuẩn bị từ bỏ, ở lối đi phía đông lại có một vài người sống đi ra.

Người đàn ông đi đầu cầm một cái cán dao, toàn thân mặc âu phục màu đen.

Khoảnh khắc đầu tiên Tiểu Hà nhìn thấy người đàn ông, trong lòng thầm nghĩ chết rồi, đám quái vật kia đang chuyên đi tìm người sống đẹp trai tuấn tú, mà người đàn ông trước mặt này nhất định sẽ trở thành mục tiêu của bọn chúng!

"Chạy mau!" Cô hét lớn về phía người sống trong lối đi, nhưng sau đó cô đã nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng chấn kinh. Một con quái vật to lớn với kích thước cơ thể hơn năm mét đã xé nát lớp vỏ của bức tường bệnh viện, vô cùng hung ác bước ra khỏi lối đi từ phía sau người đàn ông.

"Đây, đây là loại quái vật gì vậy?"

"Đừng sợ, đó là thú cưng của tôi." Người đàn ông nhìn Tiểu Hà, nội tâm cũng rất kinh ngạc: "Tại sao trên người cô lại có mấy chục lời chúc phúc của quỷ quái? Trăm quỷ hộ tống? Cô là con gái của quỷ vương hay sao?"

Tiểu Hà không hiểu đối phương đang nói gì, cô vẫn chưa hình dung ra được tình hình hiện tại.

"Không đúng, những khí tức kia đều đến từ tấm bảng trên mắt cá chân của cô, đây là một đạo cụ đặc biệt hiếm có đấy!" Người đàn ông và quái vật cùng nhau tiến về phía trước, trong mắt hắn căn bản không có con quái vật da bụng rách ra kia, chỉ có Tiểu Hà: "Tôi tên là Hàn Phi, là thành viên của tổ chức tự cứu công dân, cô có thể cho tôi biết ai đã tặng cho cô tấm bảng trên chân không?"

Chương 710: Nhà máy nội tạng

Khoảnh khắc Tiểu Hà nhìn thấy Hàn Phi, trong lòng nảy sinh ý nghĩ cuối cùng cũng được cứu, nhưng chỉ vài giây ngắn ngủi sau đó cô lại nhìn thấy Đại Nghiệt, con quỷ khổng lồ còn kinh khủng hơn quái vật đó khiến cho trái tim cô lại rơi xuống đáy vực một lần nữa.

Tiểu Hà vừa thoát khỏi tổ quỷ, co cái chân có buộc cái bảng của mình về phía sau một chút, cái bảng đó là thứ đồ cuối cùng do chú Anh để lại cho cô.

"Đừng sợ, trông tôi không giống người xấu, đúng không?" Khuôn mặt Hàn Phi mỉm cười, tay cầm cán dao. Lưỡi dao sáng chói cắt xuyên qua đêm tối, hắn phóng mạnh về phía trước, lưỡi dao nhân tính chém xuống bên cạnh má Tiểu Hà!

Lướt ngang qua người, Hàn Phi đã chém con dao trong tay mình về phía con quái vật sau lưng Tiểu Hà, máu như hai dải ruy băng màu đỏ nhảy múa trên hành lang, chờ khi cô định thần lại quay đầu nhìn vào, con quái vật da bụng mà cô vẫn luôn sợ hãi đã bị chém thành hai phần.

Hàn Phi đứng ở trên thi thể quái vật, lưỡi dao nhân tính chiếu sáng khuôn mặt của hắn.

"Sở dĩ lối đi phía đông không có quỷ, là do những thứ bẩn thỉu đó đã bị mọi người giết hết rồi à?" Tiểu Hà vẫn luôn lo lắng thế giới bên ngoài cũng sẽ trở nên giống như trong bệnh viện, sự xuất hiện của Hàn Phi khiến ánh mắt của cô lại cháy lên hi vọng: " Anh là đến cứu chúng tôi?"

"Ngoài tôi ra, chắc không có ai ở thành phố này sẽ đi khắp nơi cứu người vào lúc nguy cấp như vậy, đúng không?"

Khi Hàn Phi nói, càng ngày càng có nhiều công dân được hắn cứu đi vào bên trong, mọi người không dám cách hắn quá xa.

Trong đó có rất nhiều người sống sót đã xem được đoạn video về Hàn Phi, cũng biết rõ những lời buộc tội của bố mẹ

nuôi đối với hắn, nhưng khi mọi người đã thực sự tiếp xúc, đều cảm thấy rằng hắn không phải là loại côn đồ như video mô tả.

Mị lực nhân cách là thật sự tồn tại, Hàn Phi tay cầm dao luôn đi đầu đoàn người, tất cả những người đến sau chỉ cần nhìn bóng lưng của hắn, là có thêm sức mạnh để tiến về phía trước, tin tưởng vào hy vọng.

Trong mắt mọi người có Hàn Phi không ngừng tiến lên, nhưng trước mắt hắn lại chỉ là đêm tối, đây có thể là điểm khác biệt lớn nhất giữa hắn và những người sống sót bình thường.

"Cái bảng trên mắt cá chân của cô là của ai? Tên trên tấm bảng có ý nghĩa gì không?"

"Đây là cái bảng treo dùng để phân biệt xác chết ở nhà xác, người đưa cho tôi cái bảng tên là Lưu Anh Hùng. Hãy nghe tôi nói, ông mặc dù sau khi chết đã trở thành quỷ, nhưng ông hoàn toàn khác với những quỷ khác! Không những không làm ai bị thương, mà còn vắt óc suy nghĩ để cứu nhiều linh hồn vô tội và các nhân viên y tế!" Tiểu Hà hy vọng Hàn Phi có thể đi cứu được chú Anh và những bệnh nhân khác trong nhà xác, nhưng cô lại lo hắn một nhát sẽ chém chết những tàn hồn kia, vì vậy đã cố gắng hết sức để giải thích.

"Trăm quỷ chúc phúc, tôi lại thực sự muốn xem vị quý vương trời sinh này trông như thế nào?" Hàn Phi bước tới cửa nhà xác, lúc này trên cánh cổng sắt dẫn đến tầng hầm bắt đầu xuất hiện một số lượng lớn hoa văn hình cánh bướm, những vết máu hình thành nên một đôi cánh bướm đang không ngừng mở rộng, bởi vì hắn không ngừng phá hủy nghi thức của Mộng, nên nó dường như đang chuẩn bị bắt đầu kế hoạch tái sinh của mình sớm hơn.

"Bang!"

Cánh cổng sắt kiên cố bị Đại Nghiệt dễ dàng đánh bật, nhà xác sau cánh cửa đã trở thành luyện ngục trần gian, tất cả những tàn hồn dám phản kháng đều bị những mạch máu xuyên thủng, những sắc màu trong linh hồn bọn họ đang dần dần bị

xóa sạch, kí ức quý giá nhất trong cuộc đời bị Mộng đánh cắp mất.

"Chú Anh!" Tiểu Hà vừa nhìn đã thấy ông lão đó, cơ thể của đối phương bị bốn con quái vật da bụng nứt toát đang lôi kéo, trong nháy mắt biến mất.

"Ông lão bị nhắm vào đó chính là chủ nhân của cái bảng à?" Chú Anh và hình tượng quỷ vương trong lòng Hàn Phi chênh lệch quá xa, nhưng hắn dường như đã nhìn ra được bản chất của thế giới tầng sâu trong người ông ấy, có thể những thứ thế giới tầng sâu bình thường mang đến không phải đều là tuyệt vọng.

Có nguyền rủa của Từ Cầm và sự giúp đỡ của Đại Nghiệt, Hàn Phi rất nhanh đã tiếp quản hiện trường, quái vật và tàn hồn trong bệnh viện đều bị hắn cho những công dân đặc biệt ăn, quỷ quái thông thường không có tác dụng gì lớn với việc nâng cao thể chất của Đại Nghiệt, Từ Cầm lại càng phải là quỷ gần với hận ý mới có thể khôi phục lại ngọn lửa đen.

"Nhà xác trong bệnh viện của các cô có phải hơi lớn rồi không?" Hàn Phi đã đến rất nhiều bệnh viện, vì yêu cầu chuyên môn hắn cũng đã đến rất nhiều nhà xác.

"Dưới tầng hầm vẫn còn một tầng, bình thường chủ nhiệm cấm chúng tôi đến đó."

"Chủ nhiệm của các cô vẫn còn sống à?" Hàn Phi cần thêm nhiều manh mối hơn.

Tiểu Hà nhìn quanh rồi chỉ vào vũng máu ở cửa: "Anh ta ở đây."

Sử dụng bí quyết chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, Hàn Phi mò rất lâu trong vũng máu, cũng không phát hiện được gì, bác sĩ Vương đã hồn phi phách tán rồi.

"Xem ra chúng ta chỉ có thể tự mình đi xuống." Hàn Phi vẫy tay về phía sau, Triệu Cô và San San từ trong nhóm người bước ra, bắt đầu để người nhà ăn thịt những con quái vật trong bệnh viện, giải cứu tàn hồn của những bệnh nhân đó.

“Nhìn thấy những bệnh nhân trong bệnh viện, mình lại có thêm một tia hy vọng vào tương lai, sẵn sàng giữ gìn trật tự và ánh sáng không chỉ có người, mà còn có cả một số quỷ.”

Đập tung cánh cổng sắt sâu trong nhà xác, Hàn Phi để Đại Nghiệt mở đường phía trước, hắn cùng Diêm Lạc đi phía sau.

Thật ra bây giờ Diêm Lạc cũng đã quen đi cùng với Hàn Phi rồi, cô gái chưa từng nghĩ Hàn Phi có thể đi xa đến mức này, người thanh niên trước mặt đã mang đến cho cô kinh ngạc quá mức, khiến cho cô lần đầu tiên cảm thấy hóa ra thực sự vẫn còn người sống có thể thách thức người quản lý toàn năng của công viên vui chơi.

“Tại sao Mộng lại thu thập thể xác của nhiều người sống như vậy? Theo thông tin mà chúng ta thu thập được, bệnh viện này vẫn luôn âm thầm kinh doanh nội tạng, Mộng dường như chiếm giữ cơ thể của viện trưởng và phần lớn những người quản lý, dùng lợi ích tăng tuổi thọ để sai khiến bọn họ phục vụ cho mình.” Hàn Phi không phải là người liều lĩnh, khi hắn vào bệnh viện việc đầu tiên là bắt đầu thu thập các loại tài liệu.

Trong thời đại hỗn loạn này, tội trạng của bệnh viện tư nhân ngày xưa không còn là vấn đề gì to tát nữa, những yêu ma quỷ quái của thời đại tươi sáng kia cuối cùng cũng không cần phải ẩn nấp, trực tiếp đi từ hậu trường đến trước sân khấu, giơ nanh múa vuốt tước đoạt quyền lợi của người sống, ngang ngược làm tổn thương những người đã từng là đồng loại.

“Mộng chuẩn bị cho mình tám nghi thức tương ứng với tám thể xác khác nhau, thủy quái trong Tâm Trí tượng trưng cho tà ác, xấu xa và thảm họa tột cùng, nghi thức trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ tượng trưng cho tiềm năng vô tận và một tương lai có thể đoán trước được, bệnh viện tư nhân thực hiện các giao dịch nội tạng này thì là trạm trung chuyển của thí nghiệm thể xác cho Mộng, nó muốn tạo ra một thể xác có sức sống mạnh mẽ nhất.” Mẹ của Diêm Lạc hiện tại không còn giấu diếm Hàn Phi điều gì nữa, bà là một người rất thực tế, ai thắng thì giúp người nấy, mà bây giờ hắn có cơ hội chiến thắng rất lớn.

“Dùng đủ các loại cơ quan khác nhau để chắp nối? Đầu óc của Mộng có phải có vấn đề gì không? Nó nghĩ rằng con người là xếp gỗ hay sao?” Muốn chế tạo bồi dưỡng ra một người hoàn hảo, cách làm của Phó Sinh và Phó Thiên mới là chính xác, dành thời gian mấy chục năm để nghiên cứu cơ thể con người từ đủ mọi mặt để hoàn thiện cơ thể, còn Mộng thì hoàn toàn làm việc theo tư duy của một con quái vật.

“Thứ nó muốn không phải là các cơ quan, nó đưa một phần của mình vào trong cơ quan của những người khác nhau để nuôi dưỡng, cuối cùng đem thể xác của mình chắp nối lại với nhau.”

“Cho đến bây giờ chị vẫn chưa nói cho tôi biết Mộng là dạng tồn tại như thế nào, chị có thể miêu tả đại khái nó hiện tại trông như thế nào không?” Hàn Phi đầy tò mò về Mộng, Mộng này là người quản lý của thời đại đó, cũng là một trong những tồn tại không thể nhắc đến đã biết.

Mẹ của Diêm Lạc lắc lắc đầu, không dám nói nữa.

“Không nói thì thôi, tôi cũng không làm khó chị nữa, chờ lát tôi tìm được cơ hội, nhất định phải để cho Đại Nghiệt ăn sạch Mộng ngay trước mặt chị, phá tan nỗi sợ hãi mà nó để lại trong lòng mọi người.”

Men theo lối đi xuống dưới, bên tai Hàn Phi dần nghe thấy tiếng khóc của trẻ con, bên trong căn phòng bí mật được che giấu sâu trong nhà xác vậy mà lại còn có rất nhiều trẻ sơ sinh.

“Trẻ mới sinh?” Lông mày Hàn Phi hơi nhăn lại, với phong cách hành sự của Mộng, nó căn bản sẽ không mềm lòng nương tay với trẻ sơ sinh. “Cậu có nhớ tôi đã nói với cậu rằng, ở bệnh viện tư nhân Nhân Ái này có tồn tại hai nghi thức của Mộng không?” Mẹ của Diêm Lạc nói ra sự thật: “Một trong số đó là chính là những nội tạng rải rác khắp thành phố, nghi thức đó cũng là được Mộng chuẩn bị một con đường lui cho mình, nó sợ một trong những chuyện mình làm bị những vị quản lý khác phát hiện, vì vậy không ngừng phân tách cơ thể, chỉ cần trong thành phố vẫn còn nội tạng của một người bị tiêm nhiễm thể xác của nó, thì nó không tính là bị giết chết hoàn toàn, vẫn còn hy vọng chuyển mình.

“Còn một nghi thức thì sao?”

“Một nghi thức khác trong bệnh viện tư nhân Nhân Ái là Mộng thêm vào tạm thời, khi nó đánh cắp sức khỏe và nội tạng của người sống, không chỉ nhìn thấy nỗi sợ hãi cái chết của mọi người, mà còn nhìn thấy vẻ đẹp tỏa sáng của nhiều người. Khi đối mặt với sự sống chết, thái độ đối mặt và sự lựa chọn của mọi người đều không giống nhau, trong đó có một bộ phận người ngay cả khi ở giai đoạn cuối cùng của sinh mệnh, vẫn như một đóa hoa nở rộ, đến cái chết cũng không thể lấy đi sự diễm lệ của bọn họ, những tốt đẹp thuộc về con người này khiến cho Mộng động lòng.” Mẹ của Diêm Lạc lén nhìn dao đồ tể trong tay Hàn Phi một cái: “Mộng thử gắn kết những phẩm cách tốt đẹp của tất cả mọi người lại với nhau, dùng linh hồn đẹp nhất để tạo hình cho cơ thể của mình.”

“Nhưng những điều này có liên quan gì đến những đứa trẻ sơ sinh đó?”

“Màu sơn tốt đến đâu cũng cần được vẽ trên tờ giấy sạch sẽ mới có thể thể hiện ra được.”

Linh hồn tốt đẹp là màu sắc, đứa trẻ sơ sinh là tờ giấy vẽ, Mộng có thể nói là làm bất cứ điều gì để tái sinh.

“Tám nghi thức tái sinh, sử dụng tám phương pháp khác nhau, nó cũng chuẩn bị cho mình tám thể xác, kẻ địch kinh khủng như vậy, cũng chả trách với năng lực của Phó Sinh và những người quản lý khác đều không thể giết chết nó hoàn toàn.”

Với tiếng khóc của đứa trẻ sơ sinh, Hàn Phi cùng mọi người tiến vào sâu trong nhà xác.

Ở trong bệnh viện tư nhân Nhân Ái này, Hàn Phi cũng nhìn thấy cảnh tượng phi lý quỷ dị nhất từ trước đến nay.

Bên dưới nhà xác, nơi để tất cả những người đã mất trong bệnh viện, là phòng sinh nơi tập trung rất nhiều trẻ sơ sinh, cái chết và sơ sinh chỉ ngăn cách có một bức tường, trên dưới gạch tường lại là hai thế giới khác nhau.

“Không phải tôi đã nói không được phép đi vào khi chưa có sự cho phép của tôi hay sao!” Một giọng nói áp bức vang

lên trong hành lang, ong ong, làm lỗ tai Hàn Phi đau nhói.

Nhìn về hướng phát ra tiếng nói, Hàn Phi khẽ nhướng mày, ngoài phòng sinh sơ sinh và nhà xác ra, trong bệnh viện tư nhân này còn có một nhà máy sản xuất nội tạng người, những người sống bị con quái vật da bụng bắt đến chính là những nguyên liệu, bọn họ từ sau khi vào đây thì không có tên, tuổi, tôn nghiêm nữa, chỉ là những "vật phẩm" giống người mà thôi.

Những người sống phù hợp sẽ bị quái vật bỏ lại sâu trong nhà máy, đi vào bước tiếp theo, nếu như có thể vượt qua được vài lần sàng lọc liên tiếp, bọn họ sẽ trở thành vật chủ ký sinh cho một phần thể xác của "Mộng".

Còn những người không vượt qua được vòng kiểm tra, bọn họ sẽ vào một lối khác, bị biến thành quái vật da bụng. "Hóa ra những con quái vật này đều đã từng là những người sống!" Tiểu Giả sau khi nhìn thấy những thứ này, đã che mắt lại: "Quái vật bắt người sống đến, biến người sống thành quái vật, sau đó lại đi bắt người sống mới, trên thực tế căn bản không có quái vật, chỉ là người bắt bớ và giết hại lẫn nhau dưới sự can thiệp của các thế lực bên ngoài, không ngừng lặp lại cùng một bi kịch."

"Lời cậu nói rất có lý." Hàn Phi nhẹ nhàng vỗ đầu Đại Nghiệt: "Bi kịch cứ lặp đi lặp lại, nhưng kiểu gì cũng sẽ có người đứng lên, phá vỡ vòng tròn này."

Nhận được tín hiệu từ Hàn Phi, Đại Nghiệt sinh ra từ nhộng người lao thẳng về phía nhà máy nội tạng, tất cả tội lỗi đều sẽ bị hủy diệt, không còn lưu lại bất cứ thứ gì.

"Là ai ở đó! Cút ngay!" Giọng nói áp bức lại vang lên, tất cả máy móc trong nhà máy nội tạng đều bị cưỡng bức dừng lại, một người đàn ông với vô số hình xăm cánh bướm khâu trên người bước ra từ một cỗ máy nào đó, máu thịt của ông ta dính liền với máy móc của bệnh viện, mạch máu thay thế cho các ống dẫn của máy móc.

Sau đầu ông ta bị đào ra, bên trong có đặt một cái kén đen xì, điểm khác biệt so với những cái kén mà Hàn Phi gặp phải trước đó là có thứ gì đó đã mọc ra từ trong cái kén. Nửa sau cơ

thể của nó vẫn nằm trong kén, trong khi nửa đầu của nó chui vào não của người đàn ông, hòa nhập làm một với ông ta.

"Viện trưởng?" Đôi mắt của Tiểu Hà đầy kinh ngạc khi nhìn thấy người đàn ông ở sâu trong nhà máy nội tạng, viện trưởng mà mình tôn kính vậy mà lại là ngọn nguồn của những bi kịch này.

"Hóa ra là cô đã đưa bọn họ đến đây! Chết tiệt! Tôi nên nhét cô xuống tầng hầm ngay ngày đầu tiên đi làm mới đúng!" Cơ thể méo mó của người đàn ông từ từ tiến về phía trước, các dụng cụ hợp nhất bằng máu thịt phía sau ông ta bắt đầu biến dạng, dường như đang kéo toàn bộ nhà máy nội tạng đến.

"Mộng lúc nào cũng làm ra những thứ thật kỳ quái." Mẹ của Diêm Lạc chỉ cảm thấy chán ghét, những người khác đi theo Hàn Phi cũng đều không dám tiếp tục nhìn nữa.

"Tôi sẽ biến tất cả các người thành món quà! Hiến tế cho thần linh!"

Trưởng khoa cảm nhận được khí tức kinh khủng trên người Đại Nghiệt, các mạch máu trên người ông ta vỡ ra từng cái một, những con quái vật với cái bụng nứt toác bò ra khỏi nhà máy nội tạng.

Có Đại Nghiệt ở đây, Hàn Phi căn bản không cần ra tay, một mình nó là có thể chống lại toàn bộ nhà máy nội tạng này. "Mộng vẫn luôn muốn bồi dưỡng ra cực ác và tai họa, nhưng có lẽ nó cũng không thể nghĩ đến, cuối cùng bồi dưỡng ra quỷ cực ác, vậy mà lại là một người cực lương thiện như mình." Hàn Phi cho rằng tạo hóa thật biết trêu đùa, nhưng khi nghĩ kĩ lại, những nhộng người kia rất có khả năng không phải là cánh bướm đã bỏ sót, mà là quản lý tòa nhà cũ đã đặc biệt thu thập để nuôi dưỡng.

Phó Sinh không giúp Hàn Phi nhưng lại để lại cho hắn rất nhiều thứ, nếu hắn có thể tận dụng tốt thì thật tuyệt vời, còn nếu như hắn không làm được, vậy thì ông ấy cũng có thể tái sinh trên cơ thể của hắn, lấy lại mọi thứ.

Hàn Phi tự nhận mình là người cực lương thiện, vẫn luôn quan sát viện trưởng, sau khi nhận thấy toàn bộ sự chú ý của

ông ta đều đổ dồn vào Đại Nghiệt, hắn quyết đoán thu lại khí tức, lặng lẽ ẩn mình phía sau nó, chờ sau khi đến gần ông ta, mới lộ dao đồ tể ra.

Chương 711: Nhân cách hệ chữa trị đầu tiên

Khí tức tỏa ra từ Đại Nghiệt quá kinh khủng, đến mức ai cũng nghĩ rằng Hàn Phi là kẻ ăn bám, chỉ là chủ cậy chó.

Hàn Phi thì không quan tâm đến ánh mắt của người khác, hắn đợi đến khi viện trưởng hoàn toàn tê liệt rồi mới gọi dao tái sinh ra!

Ánh sáng chói lọi xẹt qua trong tích tắc, giống như hoa quỳnh chỉ nở rộ dưới vực thẳm, lại giống như sao băng lướt qua bầu trời đêm, đặc tính chém tất cả tà ác trong một nhát của dao tái sinh, đủ để khiến bất kỳ tên côn đồ có bàn tay nhuốm máu phải khiếp sợ.

Cơ thể của viện trưởng dễ dàng bị xuyên thủng, khi ông ta còn chưa kịp phản ứng lại, vỏ não được bảo vệ tầng tầng lớp lớp đã rơi xuống hai bên trái và phải, cái kén cắm sâu trong đầu ông ta cũng bị chém nát.

Đại Nghiệt tuy rằng rất kinh khủng, nhưng Hàn Phi lại có dao đồ tể sắc bén nhất, chỉ cần thời cơ thích hợp là có thể giết hết quỷ quái dưới hận ý ở dưới tầng hầm.

Viện trưởng mất đi khả năng phản kháng đã bị Đại Nghiệt nuốt chửng, những con quái vật da bụng nứt nẻ cũng từ từ bị áp chế, Hàn Phi chiến đấu kiên định, từng chút một tiến vào bên trong, hắn không chỉ có chính mình phải mạnh hơn, còn phải dạy cho những công dân đặc biệt cách để tồn tại trong thành phố này, để bọn họ trở thành ngòi lửa mới.

Quỷ quái thức tỉnh, thế giới tầng sâu dung hợp, trong một thời đại mới cũng phải có những quy tắc mới.

Hàn Phi chỉ mất ba giờ đã lấy được nhà máy nội tạng của Mộng, hắn đã tìm thấy tất cả thông tin của bệnh nhân trong phòng làm việc của viện trưởng, Mộng đã khâu thể xác của mình vào cơ thể một số bệnh nhân, để bọn họ ẩn nấp ở khắp

mọi ngóc ngách của thành phố, để mình ẩn nấp trong biển người theo cách này.

Muốn giết Mộng hoàn toàn quả thực rất khó, nhưng Hàn Phi cũng có biện pháp đối phó của riêng mình, hắn phân phát tài liệu và thông tin cho tất cả những người sống sót, lại để cho những con quỷ nước ẩn trong hồ lớn dốc toàn lực bắt tay hành động, để bọn chúng hoàn thành việc "chữa trị" cho những bệnh nhân đó.

"Quỷ nước và những người sống sót có thể phối hợp với nhau, người và quỷ cùng tồn tại là cũng có thể xảy ra."

Sau khi kiểm tra nhà máy nội tạng, Hàn Phi bước vào phòng sinh ngay bên dưới nhà xác, mẹ của những đứa trẻ sơ sinh đều hết sức cảnh giác nhìn hắn, bọn họ có thể làm bất cứ điều gì để bảo vệ con của mình.

"Tôi biết anh ta! Anh ta là phạm nhân bị truy nã trong thành phố!" Một người phụ nữ mang thai vài ngày trước bị tống vào tầng hầm chỉ vào Hàn Phi và hét lên, biểu cảm của cô ta đáng sợ, thậm chí còn cầm con dao gọt hoa quả bên cạnh lên.

Hàn Phi không phủ nhận, hắn nhìn ổ khóa lớn trên cửa phòng sinh.

Các sản phụ này được đưa đến đây trước khi sinh vài tuần, viện trưởng đã tạo điều kiện cho họ một môi trường thoải mái nhất, trang thiết bị phụ trợ tiên tiến nhất, toàn bộ phòng sinh và khu sinh hoạt của sản phụ được xây dựng rất khang trang.

Nhà máy nội tạng ngoài cửa không ngừng sản sinh ra máu tanh tà ác, nhưng nơi nằm của sản phụ và trẻ sơ sinh bên trong lại ấm áp dễ chịu, giống như thiên đường nhân tạo vậy.

Nếu như không phải thế giới tầng sâu bắt đầu dung hợp với hiện thực, đủ các hiện tượng quỷ dị xuất hiện, thì bọn họ có thể vẫn chưa ý thức được nơi này nguy hiểm như thế nào.

"Tôi đến đây là để cứu mọi người, nhưng cô lại cầm dao chỉ vào tôi? Cô đối đãi với ân nhân của mình như vậy à?"

Thời gian có hạn, Hàn Phi cũng không biện hộ quá nhiều, hắn cầm dao đồ tể đi vào trong phòng, sử dụng chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn để kiểm tra từng đứa trẻ sơ sinh một.

"Mộng đã lấy mất tất cả kí ức tốt đẹp bao nhiêu năm của những bệnh nhân, nó hẳn là đã chế tạo ra thể xác mà mình muốn mới đúng." Hàn Phi kiểm tra hết toàn bộ căn phòng, cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Nhìn qua từng khuôn mặt các bà mẹ, khi Hàn Phi nhìn vào một bà mẹ nào đó, cô ta bất giác thoáng nhìn về nơi nào đó một cái.

"Tủ quần áo à?" Trong lòng Hàn Phi tủ quần áo là một đồ gia dụng vô cùng đặc biệt, tất cả thời thơ ấu của cánh bướm đều chọn cất ở đó, Hoàng Doanh bạn tốt nhất của mình cũng dưới sự bức hại của cánh bướm, chết đi sống lại vô số lần trong tủ quần áo.

Đi về phía tủ quần áo, Hàn Phi vừa bước chân ra, một bà mẹ có cơ thể khôi phục khá tốt đứng chắn trước mặt hắn: "Anh muốn làm gì?"

"Cứu tất cả mọi người, chỉ vậy mà thôi."

Thấy xung đột sắp phát sinh, chú Anh ở sâu trong nhà máy nội tạng loạng choạng bước tới, trên cơ thể ông toàn là vết thương, nhưng kì lạ là những vết thương đó đều đang hồi phục với tốc độ cực nhanh: "Đừng hiểu nhầm! Cậu ấy thực sự đến để giúp chúng ta!"

Hàn Phi trước đây chưa từng gặp mặt chú Anh, nhưng đối phương lại vô cùng nhiệt tình giải thích giúp hắn, ông ấy làm việc dường như chỉ cầu không hổ thẹn với lương tâm của mình.

"Bệnh viên căn bản không phải là đang bảo vệ mọi người, viện trưởng muốn bồi dưỡng ra một đứa trẻ sơ sinh hoàn hảo không tì vết, ngoại trừ đứa trẻ sơ sinh đó ra, tất cả mọi người trong mắt ông ta đều chỉ là công cụ mà thôi, một khi mọi người đã mất đi giá trị lợi dụng thì sẽ bị nhốt vào bên trong nhà máy gia công nội tạng bên cạnh. Chẳng lẽ mọi người không phát hiện ra tất cả những người rời khỏi đây đều mất

liên lạc hay sao? Bọn họ không phải là đã rời khỏi bệnh viện, mà là đã rời khỏi thế giới này rồi!" Chú Anh đưa rất nhiều chứng cứ mà mình tìm thấy cho những thai phụ kia, những người sống sót cũng đem những manh mối mà bọn họ phát hiện trong nhà máy nội tạng ra.

Ngay cả khi bằng chứng đã rõ ràng, vẫn có một số người không muốn tin rằng bọn họ đã sống trong một giấc mơ hão huyền quá lâu, nhất thời rất khó chấp nhận.

"Tránh ra đi."

Hàn Phi đi tới trước tủ quần áo, dùng dao đồ tể mở cánh cửa ra, trong tủ quần áo rộng lớn có treo những bộ quần áo sạch sẽ, có một người phụ nữ khuôn mặt tái nhợt đang ẩn nấp, trong lòng cô đang ôm một đứa trẻ sơ sinh trông rất đáng yêu.

Khác với những đứa trẻ khác, đứa trẻ này khi mới sinh ra đã có những hoa văn giống như cánh bướm ở sau đầu, cổ và lưng, lộng lẫy rực rỡ, trông cậu bé giống như là tạo vật của thần, đẹp đến mức kinh ngạc.

Tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo nhất trên thế giới này không bằng một phần mười của cậu bé, loại hoàn mỹ bẩm sinh đó cũng đã khiến Hàn Phi nhìn rất lâu.

"Hoa văn cánh bướm kéo dài từ sau đầu, giống như đôi cánh mở ra, lan đến sống lưng, đứa nhỏ này có quan hệ như thế nào với cánh bướm?" Hàn Phi nhìn chằm chằm người phụ nữ đó, đối phương yếu ớt đáng thương, ôm chặt hài nhi của mình, dùng cơ thể bảo vệ cậu bé, tình yêu vị tha và thuần khiết của người mẹ đã tiêm vào cơ thể, khiến đứa trẻ sơ sinh cảm nhận được hơi ấm đầu tiên trên thế giới.

"Mộng thu thập tất cả những ký ức tốt đẹp và hạnh phúc của quá khứ từ tất cả các bệnh nhân để tạo ra một đứa trẻ như vậy? Nhìn vào kết quả, gã hắn đã thành công rồi." Ánh mắt từ trên người hai mẹ con trong tủ quần áo dịch chuyển, Hàn Phi nhìn một tập tài liệu phía chân của người phụ nữ, bệnh viện muốn cùng với người phụ nữ nuôi dưỡng đứa trẻ này, bọn họ dự định sau này sẽ gửi đứa trẻ đến một nơi nào đó, đồng thời gọi cậu bé là số 3.

“Số 3 chính là cánh bướm? Nhưng cánh bướm bị mình giết chết cực kỳ xấu xí, sinh ra đã giống như một con quái vật, bị tất cả mọi người khinh thường. Còn đứa trẻ này ngoại hình khôi ngô, vô cùng dễ thương, chỉ là những vết bớt như hình cánh bướm thì hơi đáng sợ thôi.” Hàn Phi thầm đọc con số đó, trong điện thờ ký ức của Phó Sinh chôn giấu những bí mật của quá khứ, đi sâu khám phá thành phố này, giống như làm rõ mạch của thế giới.

“Đứa trẻ này rất hoàn hảo, cũng vô tội, nhưng dù sao thì nó cũng là một thể xác do cánh bướm chuẩn bị cho chính mình.”

Hàn Phi biết về quá khứ của cánh bướm, nếu như nói đứa trẻ số 3 là cánh bướm, vậy thì trước khi Mộng dựa vào cơ thể của cậu bé để tái sinh, cậu bé hẳn là sở hữu tất cả hoàn hảo.

Sau khi Mộng hoàn thành tất cả nghi thức, số 3 mới trở thành con quái vật ai thấy cũng ghét.

Mộng đã từng lấy đi tất cả tốt đẹp của cánh bướm, sau đó cánh bướm cũng đi theo bước chân của Mộng, tước đi tốt đẹp của người khác, để tội ác và tuyệt vọng đó tiếp diễn.

“Kết quả xử lý tốt nhất hiện tại chính là giết chết cậu bé.”

Lưỡi dao trong tay hướng lên trên, tất cả mọi người bao gồm cả chú Anh vội vàng chạy đến, muốn ngăn cản Hàn Phi.

“Này! Đừng hấp tấp!”

“Nó chỉ là một đứa trẻ!”

Khi ánh sáng dao rơi xuống, Hàn Phi có sát khí, nhưng không hề dùng toàn lực ra tay.

Con dao tái sinh cuối cùng chém vào sau đầu đứa trẻ sơ sinh, lưỡi dao được hình thành hoàn toàn từ nhân tính không làm đứa trẻ bị thương, thứ nó chém chỉ là hoa văn cánh bướm.

Tiếng hét không thuộc về đứa trẻ sơ sinh vang lên, hình xăm cánh bướm vỡ nát trên người đứa trẻ, những mảnh vỡ ký ức chứa đựng những cảm xúc tốt đẹp khác nhau của con người văng ra xung quanh, tạo thành một đôi cánh mộng ảo cực lớn trên không trung.

Thông thường mà nói, Đại Nghiệt không hề thích sự tốt đẹp này của nhân gian, nhưng trên những ký ức đó vẫn còn dấu vết của Mộng, nó theo thói quen há miệng ra, nuốt trọn những tốt đẹp mà Mộng đã chuẩn bị cho mình vào trong bụng.

Đại Nghiệt trước đây tà ác cùng cực, sự tồn tại của nó chính là thiên tai, mỗi ngày đều hi vọng Hàn Phi ở bên bờ vực của cái chết, lúc nào cũng toát ra khí tức tử ý và không may.

Nhưng sau khi nó xé xác và nuốt chửng những cánh bướm đầy màu sắc mộng ảo trong không khí, dường như cũng đã có một chút màu sắc trong tâm hồn xấu xa hỗn độn.

Những tốt đẹp này không đủ để thay đổi bản tính của nó, nhưng sẽ làm cho nó càng có khả năng trở trở thành một sự tồn tại đặc biệt hơn.

Khi Hàn Phi chém nhát dao xuống, trái tim của tất cả mọi người đều treo lên, cho đến khi biết được đứa trẻ sơ sinh vẫn còn sống, bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Hà và những người sống sót khác đến chăm sóc các sản phụ, trong khi Hàn Phi nhìn chằm chằm vào đứa trẻ sơ sinh trong tủ quần áo.

Trong điện thờ ký ức của Phó Sinh, Hàn Phi đã phá hủy nghi thức của Mộng, nhưng trong hiện thực, Mộng đã tái sinh thành công, chỉ là không biết nó đã chọn nghi thức nào.

Nội tâm Hàn Phi cứ luôn có một linh cảm xấu, quá trình phá hủy nghi thức tái sinh diễn ra suôn sẻ, tuy rằng cũng gặp phải một số nguy hiểm như thủy quái, hang xác trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng hắn đều dựa vào một số thứ độc nhất vô nhị để tự cứu mình.

“Tám nghi thức này cảm giác không giống như nghi thức tái sinh mà Mộng chuẩn bị cho mình, mà càng giống như có một loại lực lượng nào đó đang thúc đẩy mình trải nghiệm những chuyện này.”

Gọi Diêm Lạc đến, Hàn Phi lại sử dụng chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn để kiểm tra lại một lượt đối phương, hắn có thể chắc chắn rằng Diêm Lạc và tất cả vong hồn trên người cô gái đều không có vấn đề, đối phương không phải là do Mộng

cố ý sắp đặt, nhưng không thể phủ nhận rằng, hắn ban đầu là đã bị Diêm Lạc dẫn dụ đến khu tập thể của công viên vui chơi.

Từ nghi thức đầu tiên đến nghi thức thứ sáu, Hàn Phi đã lấy lại được rất nhiều thứ, có một số cảnh tượng chỉ có chính mình mới có thể phá giải, chẳng hạn như khiến tàn hồn của Phó Sinh bước ra khỏi gương, hay như in dấu bản đồ mê cung vào sâu trong tâm trí, hắn đang dần từng bước trở nên hoàn chỉnh, việc mở khóa kí ức cũng đã đạt đến giai đoạn chín.

Nhưng càng đến gần hoàn chỉnh, hắn càng cảm thấy bất an, Mộng tái sinh hẳn là không đơn giản như vậy.

"Cô nhi số 4 từng nói, Mộng đã trở thành không thể nhắc đến, có năng lực đặc biệt của không thể nhắc đến, thậm chí có thể can thiệp vào hoạt động bình thường của thế giới ký ức điện thờ thông qua ấn tượng về gã trong tâm trí của Phó Sinh."

Sự tồn tại của không thể nhắc đến vô cùng kinh khủng, chỉ cần đọc ra tên của bọn họ là có thể bị cảm nhận được, thực lực của bọn họ vượt xa hận ý, đủ các thủ đoạn khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Hàn Phi bây giờ nghi ngờ rằng, Mộng trong điện thờ ký ức của Phó Sinh, có nhiễm một tia khí tức của Mộng trong hiện thực, tiếp theo hắn rất có khả năng là lần đầu tiên sẽ "giao đấu" với không thể nhắc đến.

"Nói cho tôi biết địa điểm tổ chức hai nghi thức cuối cùng, không thể đợi thêm được nữa rồi."

"Vị trí của nghi thức thứ bảy tôi không rõ lắm, nhưng tôi biết có một bác sĩ pháp y đã từng vào công viên vui chơi lúc đêm khuya, nói chuyện với Mộng, nghi thức thứ bảy rất có khả năng chính là tại nơi anh ta làm việc." Mẹ của Diêm Lạc nói một cách không chắc chắn.

"Nơi bác sĩ pháp y làm việc thì nhiều lắm." Bố nuôi của Hàn Phi ở thành phố này chính là bác sĩ pháp y, hắn nhớ lại một chút quỹ đạo cuộc sống thường ngày của đối phương: "Phòng làm việc pháp y của đội ngũ cảnh sát hình sự, phòng khám pháp y của bệnh viện não, phòng giải phẫu của học viện y khoa, còn có tất cả các hiện trường án mạng, cũng như

những nơi trong và ngoài thành phố thích hợp để cất giấu xác chết.”

“Tôi chỉ biết có vậy thôi.” Mẹ của Diêm Lạc nhìn Hàn Phi một cách chân thành: “Nghi thức thứ tám có thể là ở trong công viên vui chơi, Mộng không hề tiết lộ bất kỳ thông tin nào về nghi thức cuối cùng”.

“Không thành vấn đề.” Ánh mắt Hàn Phi từ từ phát sinh thay đổi: “Tôi cảm thấy tất cả nghi thức tái sinh của Mộng đều tiến hành xoay quanh tôi, tôi là do Phó Sinh đưa vào thế giới tầng sâu, cũng được coi là người mà ông ấy coi trọng nhất. Mộng và Phó Sinh thì lại là kẻ thù không đội trời chung, nếu như gã biết đến sự tồn tại của tôi, nhất định sẽ tiêu diệt tôi bằng mọi cách, cắt đứt con đường lui của Phó Sinh.”

Nếu là ở trong thế giới tầng sâu, khi Hàn Phi gặp không thể nhắc đến, năng lực duy nhất có thể chống lại chính là ngoại tuyến với tốc độ ánh sáng. Nhưng đây là trong điện thờ ký ức của Phó Sinh, bản thể của Mộng cách xa ngàn dặm, thứ Hàn Phi phải đối phó bây giờ chỉ là một ý nghĩ mà thôi.

Sau khi dọn dẹp tầng hầm của bệnh viện xong, Hàn Phi gọi chú Anh đến bên cạnh, hắn phát hiện thấy trên người ông ấy có rất nhiều điều kỳ lạ.

Chú Anh đã chết, nhưng linh hồn ông vậy mà vẫn như người còn sống, vẫn còn bảo lưu được nhiệt độ.

Hầu hết quỷ quái đều sợ ánh nắng mặt trời, nhưng theo miêu tả của Tiểu Hà, khi mặt trời ló dạng vào ngày hôm qua, chú Anh đã thoải mái đi dạo dưới ánh mặt trời mà không hề cảm thấy bất kì khó chịu nào.

Ngoài ra, chú Anh đã chịu đủ sự tra tấn mới trèo ra từ nhà máy nội tạng, vừa rồi trên người ông toàn là vết thương, linh hồn cũng đã sắp tiêu tán, nhưng chỉ vừa mới qua một giờ, tất cả vết thương trên linh hồn vậy mà đều đã lành lại.

Quỷ quái này có một khả năng tự chữa trị mạnh mẽ, linh hồn của ông dường như có thể tự chữa lành vết thương của mình mọi lúc.

“Chú Anh, chú có muốn giúp nhiều người hơn không?”

“Tất nhiên là có rồi!” Chú Anh gật đầu không chút do dự.

“Vậy chú có thể nói cho cháu biết, tại sao linh hồn của chú lại đặc biệt như vậy không?” Khi Hàn Phi đến gần ông lão, phát sinh một thứ cộng hưởng, rất khó hình dung, đó dường như là một loại công nhận từ trong nhân cách.

“Tôi cũng không rõ, trước đây khi tôi bị giam trong bệnh viện tâm thần, bác sĩ đã chẩn đoán tôi là nhân cách hệ chữa trị hướng nội, khi bù đắp được những tiếc nuối và không hài lòng cho người khác, sẽ có được một niềm vui đặc biệt…” Chú Anh nhìn đôi tay của mình: “Tôi chưa bao giờ cố ý đi làm chuyện gì, đều là hành động theo trái tim của mình, cuộc đời cứ ngẩn ngơ như thế mà qua đi, cuối cùng thì trở thành những gì cậu nhìn thấy bây giờ.”

“Chú cũng là nhân cách hệ chữa trị?” Ánh mắt Hàn Phi chậm rãi từ trên người ông lão rời đi, nhìn về phía những bệnh nhân phía sau lưng ông, đối phương ở một mức độ nào đó rất giống với hắn.

Chương 712: Chín mươi chín đoạn kí ức tử vong

Chú Anh là một con quỷ có thể hoạt động dưới ánh mặt trời, linh hồn của ông có nhiệt độ. Sau khi biết được ông cũng là nhân cách hệ chữa trị, Hàn Phi nghĩ đến bản thân mình, nếu như một ngày nào đó mình chết đi, cũng có thể được an táng dưới ánh mặt trời, sau đó trở thành giống như ông.

"Thảo nào lần đầu tiên cháu nhìn thấy chú, đã cảm thấy chú có khả năng trở thành quỷ vương, hóa ra là do chú và cháu sở hữu nhân cách giống nhau.

Hàn Phi luôn rất tò mò về nhân cách hệ chữa trị, sự tồn tại của chú Anh là một sự đối chiếu rất tốt, khi còn trẻ ông bị nhốt trong bệnh viện tâm thần, cả một đời gian khổ, nhưng từ đầu đến cuối ông đều không bị hoàn cảnh xung quanh thay đổi, luôn luôn lạc quan, luôn luôn vui vẻ, luôn luôn là người mà ông muốn trở thành.

Nói thẳng ra, Hàn Phi rất ngưỡng mộ Chú Anh, đều cùng là nhân cách hệ chữa trị, nhưng cách sống thì lại rất khác, nếu như có thể, hắn muốn đưa chú Anh ra khỏi thế giới ký ức điện thờ. "Tôi thì lại không cảm thấy mình có gì đặc biệt." Chú Anh mỉm cười khi nghe thấy lời Hàn Phi nói, nụ cười của ông giống như một đứa trẻ, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái, nhưng khi ông mỉm cười, thì những linh hồn và oán niệm bò ra từ các góc của bệnh viện, từ từ đi vào trong cơ thể của ông, những người đã khuất dường như coi linh hồn của ông như một ngôi nhà để bọn họ ở.

Hàn Phi đã từng nhìn thấy tình huống tương tự trên một người khác, nhân viên bảo vệ già của học viện tư thục Ích Dân, trên người ông cũng toàn là quỷ, sau khi chết cũng được mọi người bảo vệ.

"Cậu khiến tôi cảm thấy rất thân thiết, nếu có gì tôi có thể giúp, thì cứ dặn dò." Chú Anh trông không khác gì một người sống, thậm chí ông còn thân thiện hơn rất nhiều người.

Sau khi phá hủy nghi thức của bệnh viện tư nhân Nhân Ái, Hàn Phi mang tất cả những người sống sót rời đi, bọn họ quay trở lại cư xá Hạnh Phúc một chuyến trước.

Số lượng người sống sót dựa vào cư xá Hạnh Phúc đã vượt quá 5.000 người, dưới sự giúp đỡ của cảnh sát và rất nhiều người dân, thông tin rằng có một nơi lánh nạn trong thành phố đã lan rộng, rất nhiều người đã tự phát di chuyển đến cư xá Hạnh Phúc, tốp người đã rời đi lúc trước cũng vô cùng hối hận, nhưng cho dù bọn ho có quay lại, cũng không thể vào cư xá được nữa.

Sinh ra ở thành phố gần với thế giới tầng sâu nhất, vận mệnh của mọi người bị những người quản lý kiểm soát, bọn họ đều coi cư xá Hạnh Phúc như cọng rơm cuối cùng trong tay kẻ sắp chết đuối.

Hàn Phi cũng đánh giá thấp khả năng chống chọi với tai nạn của mọi người, trong thành phố có rất nhiều tổ chức tự cứu công dân như hắn, có một số công dân đặc biệt có thể nhìn thấy quỷ quái thậm chí còn liên hợp lại với nhau, cẩn thận thích ứng với đêm tối. Thảm họa chỉ là mới bắt đầu, nhưng ngay cả khi mặt trời không bao giờ mọc nữa, con người vẫn sẽ tìm ra cách để sinh tồn, đây có thể chính là sức mạnh của con người.

Những người chơi《Cuộc sống hoàn hảo》 đi theo Hàn Phi cũng đã được trải qua một lần rèn luyện tại thành phố này, bọn họ trở thành lực lượng nòng cốt của cư xá Hạnh Phúc, giúp hắn duy trì trật tự, đảm bảo hoạt động cơ bản của cư xá. Tường Vi cũng tích cực giao tiếp với những người sống sót, bọn họ đã phát hiện 17 công dân đặc biệt được quỷ quái che chở trong số 5.000 công dân, sức mạnh của cư xá Hạnh Phúc đang không ngừng tăng lên.

“Lúc đầu tôi nghĩ Cuộc sống hoàn hảo là một trò chơi hệ chữa trị, sau đó tôi cảm thấy nó là một trò chơi kinh dị, bây giờ tôi mới phát hiện nó là một trò chơi quản lý và phát triển ngày tận thế linh dị.”

A Trùng và nhân viên cứu hộ đang chạy đôn chạy đáo trong đám người, bọn họ nói với những người sống sót một số

thông tin mà mình nắm được, sau khi để những người sống sót không còn sợ hãi, Hàn Phi đã gọi tất cả người chơi tập hợp lại: "Mọi người đã vất rồi, các bạn đã làm rất tốt."

"Không vất vả, chỉ cần có thể sống sót rời đi, bảo tôi làm gì cũng được. Cái trò chơi rách nát này, cả đời này tôi cũng không muốn động vào nữa."

Rất nhiều người chơi đã nói những lời từ trái tim của họ. "Mọi người cho rằng rời khỏi trò chơi rồi, trong hiện thực sẽ không xảy ra bi kịch như vậy nữa hay sao?" Hàn Phi nghiêm túc nhìn mọi người: "Trò chơi này là một cơ hội học tập hiếm có, tôi hi vọng mọi người có thể nghiêm túc nhớ kỹ tất cả những gì xảy ra ở đây, nếu như có một ngày các loại dị thường bắt đầu xuất hiện trong hiện thực, mọi người sẽ trở thành ngòi lửa và hy vọng."

"Hiện thực?" Tường Vi cau mày, anh ta mở miệng ra, nhưng không nói công khai. "Muốn làm gì thì cứ làm đi, tổ chức những người sống sót tự cứu thăm dò, thử nghiệm đủ các phương pháp tăng cường thực lực, mọi người có thể không ngừng sai lầm, thành phố hỗn loạn này chính là nơi thử nghiệm của mọi người, phải làm quen với cơn ác mộng này, học cách dẫn dắt nhiều người ở đây sống sót hơn."

"Hàn Phi, thành phố này rút cuộc tình hình là như thế nào?" A Trùng nhìn bầu trời đêm: "Cái người phá vỡ quy tắc trò chơi, chuyển chúng ta tới đây là muốn làm cái quái gì?"

"Thành phố hỗn loạn này chính là lời khuyên cuối cùng của một ông lão dành cho tôi, cũng là món quà cuối cùng mà ông ấy dành tặng cho nhân gian. Tôi đến bây giờ vẫn không chắc ông ấy là một người tốt, hay là một người xấu, nhưng không cần nghi ngờ, bởi vì ông ấy đã từng tồn tại, đại đa số chúng ta mới có đủ tư cách để theo đuổi hạnh phúc."

Có thể nói Hàn Phi đã nói xong, hắn chuẩn bị giao hậu phương cho những người chơi, cảnh sát và những người bình thường khác sống trong thành phố, trong khi hắn sẽ đi phá hủy hai nghi thức cuối cùng của Mộng.

Đoàn xe chạy trong đêm tối, chiếc xe tang màu đen mà Hàn Phi ngồi đã trở thành biểu tượng của cư xá Hạnh Phúc, ngày càng có nhiều người sống sót biết đến sự tồn tại của hắn, người dân trong thành phố đối với hắn thì lại hoàn toàn có hai quan điểm cực đoan khác nhau, có người cảm thấy hắn là bị vu oan, muốn chạy đến cư xá Hạnh Phúc; lại có một bộ phận người thì cho rằng hắn chính là nguồn gốc của mọi thảm họa, cái gọi là cư xá Hạnh Phúc cũng chỉ là lò mổ cá nhân của hắn.

Hàn Phi không hề quan tâm đến ý kiến của người ngoài, hắn quay trở lại đồn cảnh sát cùng với những người cảnh sát mà mình đã giải cứu trước đó. Dưới sự giúp đỡ của mấy người cảnh sát, Hàn Phi đã nhìn thấy tất cả những lời buộc tội về mình, F đã gửi tất cả chứng cứ giả mạo cho cảnh sát, hàng chục vụ giết người, biến Hàn Phi thành một kẻ điên chỉ biết giết chóc. "Trương đội, chuyện khó tin như vậy mà ông cũng tin à?"

"Chuyện khó tin hơn chuyện này còn đã xảy ra, tôi còn có thể không tin được chắc?" Trương đội là đội phó của đội điều tra hình sự, ban đầu ông có rất nhiều ý kiến với Hàn Phi, cảm thấy tất cả mọi người đều đã bị hắn lừa dối, bởi vì trực giác điều tra tội phạm nhiều năm của ông đã nói với ông rằng, hắn vẫn luôn đang diễn kịch. Nhưng những gì xảy ra sau đó đã từ từ thay đổi cách nhìn của Trương đội, khi toàn thành phố rơi vào hỗn loạn, mọi người còn khó tự bảo vệ cho mình, Hàn Phi đã lựa chọn đứng ra, đối mặt với nguy hiểm, đi ở phía trước.

Một người có thể giả vờ mình là người tốt, nhưng nếu như anh ta giả vờ cả đời, cứu được vô số người, vậy thì anh ta chính là một người tốt theo đúng nghĩa. "Tôi là đồng nghiệp với bố nuôi của cậu, mỗi khi ông ấy nhắc đến cậu, đều sẽ tỏ ra rất lo lắng, tôi vẫn luôn không biết ông ấy đang lo lắng điều gì, vì vậy sau khi nhìn thấy bằng chứng chống lại cậu, tôi lập tức đã tìm ra mấu chốt, ông ấy là đang giúp cậu tiêu hủy chứng cứ giết người."

Trương đội ném những tập tài liệu lên trên bàn: "Bác sĩ Hàn là bác sĩ pháp y nổi tiếng nhất ở chỗ chúng tôi, ông ấy còn có một phòng giải phẫu riêng ở học viện y khoa, càng là giáo

viên đặc biệt được trường thuê, nếu như ông ấy muốn xử lý thi thể, người bình thường sẽ thực sự rất khó tìm ra kẽ hở."

"Ông đến bây giờ vẫn cho rằng tôi là hung thủ giết người?" Hàn Phi khẽ nhướng mày.

Trong mắt Trương đội có mang theo một sự mệt mỏi và buồn bã, ông và bố nuôi của Hàn Phi đã từng cùng nhau phá rất nhiều vụ án, giờ đây người đồng đội thân cận nhất của mình lại trở thành một tên sát nhân biến thái giấu mặt, cho dù là với tố chất tâm lý của Trương đội, nhất thời ông cũng không thể chấp nhận được. "Đi thôi, chúng ta cùng đi xem môi trường làm việc của bác sĩ Hàn, nói không chừng sẽ có thu hoạch bất ngờ." Hàn Phi và Trương đội lần lượt đi vào khoa vật chứng và khoa kiểm tra, mọi thứ đều bình thường, bác sĩ dường như chỉ là một bác sĩ pháp y nghiêm khắc cẩn thận. "Trương đội, các vật chứng trong khoa vật chứng và thông tin trên bảng ghi chép của các ông có sự khác biệt, ngoài ra bác sĩ Hàn dường như đặc biệt quan tâm đến các trường hợp mất tích, camera giám sát cho thấy ông ấy đã ra vào phòng dữ liệu và khoa vật chứng rất nhiều lần."

Hàn Phi ở trong đồn cảnh sát giống như trở lại công việc quen thuộc vậy, hắn biết chức năng và hoạt động của các bộ phận khác nhau.

"Điều này cũng không thể chứng minh được gì, đúng không?" Trương đội đóng cửa kho vật chứng lại: "Có muốn đi nơi khác xem xem không?" Dưới sự dẫn dắt của Trương đội, đám người Hàn Phi đến học viện y khoa cách đồn cảnh sát không xa, điều khiến mọi người cực kì ngạc nhiên là, ngôi trường này vậy mà không bị ảnh hưởng quá nhiều, không một giáo viên và học sinh nào ngoan ngoãn ở lại trong trường có tâm lý không bình thường, cũng không có ai gặp quỷ, ngược lại là những người lén lút rời khỏi trường học đều đã mất liên lạc. Trương đội vừa bước vào cổng trường đã bị thầy giáo trực ban nhìn thấy, hai bên cũng là người quen cũ, đều quen biết nhau.

"Trương đội, cuối cùng anh cũng đến rồi, thành phố này rút cuộc đang xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao mọi cuộc gọi cầu cứu

đều không thể gọi được? Hình như là có liên quan đến một công viên vui chơi.” Trương đội bước tới chỗ giáo viên đang làm trực ban: “Chủ nhiệm Từ, trong trường học của anh có chuyện kì lạ gì xảy ra không?” “Trong trường mọi thứ vẫn bình thường, chỉ là sắp không có đủ đồ dùng rồi, nhưng chúng tôi không dám ra ngoài bây giờ, mấy nhóm người rời khỏi trường học lúc trước không có một ai trở về, điện thoại của bọn họ cũng không gọi được nữa.

“Kì lạ, tại sao trường học này không bị quỷ ám?” Lý Quả Nhi cũng cảm thấy tò mò, cả thành phố đều đã hỗn loạn, nhưng học viện y khoa thì lại vẫn duy trì bình thường. “Có vẻ như chúng ta đã tìm đúng chỗ rồi.” Hàn Phi và Trương đội đứng cạnh nhau: “Đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta đến phòng giải phẫu ngay bây giờ đi.” “Cậu là Hàn Phi?!” Chủ nhiệm Từ ban đầu không nhận ra hắn, ông ngây ra hai giây mới phản ứng lại, vẻ mặt đầy kinh ngạc: “Trương đội, sao anh lại ở cùng kẻ giết người hàng loạt đó!”

Giọng của chủ nhiệm Từ rất lớn, ông ta liên tục lùi lại sau, ánh mắt nhìn Trương đội cũng thay đổi, như thể đang muốn nói rằng nếu như anh đang bị đe dọa hãy chớp chớp mắt.

“Có thể trước đây mọi người đã có một số hiểu lầm.” Trương đội phía sau còn có những cảnh sát khác đi theo: “Cậu ấy là bị hãm hại, trong thời gian này, cảnh sát của chúng tôi cũng vẫn luôn theo dõi, cậu ấy không những không giết ai mà còn cứu được hàng nghìn công dân.” “Chắc là cậu ta đã cố tình bày trò trước mặt anh rồi!” Chủ nhiệm Từ vẫn không thể không cẩn thận, ông phải có trách nhiệm với học sinh, không thể để một người nguy hiểm như vậy tùy tiện vào trường.

“Bày trò?” Trương đội mím môi, ông cũng cảm thấy ngại không muốn nói với chủ nhiệm Từ rằng chính ông cũng được Hàn Phi cứu giúp: “Yên tâm đi, tôi có thể bảo đảm với anh, cậu ấy nhất định không phải người xấu, đưa chúng tôi đến phòng giải phẫu của bác sĩ Hàn đi, ở đó có thể có ẩn giấu chân tướng.” “Chìa khóa của phòng giải phẫu ở trong tay bác sĩ Hàn, ở đó vẫn luôn do anh ấy phụ trách.”

Chủ nhiệm Từ vẫn đang suy nghĩ với tư duy bình thường, nhưng Hàn Phi đã mất kiên nhẫn, trực tiếp dẫn theo Đại Nghiệt bước vào khuôn viên trường. Sau khi Đại Nghiệt xuất hiện, chủ nhiệm Từ đã ngậm miệng lại, ông đã biết tại sao Trương đội không ngăn cản Hàn Phi rồi, bởi vì căn bản không có cách nào để ngăn chặn cả.

"Hàn Phi, trường học này thật sự cổ quái, tất cả quỷ quái đều bị một loại ý chí nào đó trấn áp." Mẹ của Diêm Lạc chỉ vào ngực của con gái: "Tất cả vong hồn trong cơ thể con gái tôi đều không dám nhúc nhích, tôi cũng cảm thấy rất khó chịu, như bị lửa thiêu đốt vậy. Sau khi vào khuôn viên, phản ứng của Đại Nghiệt lại hoàn toàn trái ngược với mẹ của Diêm Lạc, nó phấn khích dùng hai tay đập đất, toàn thân tràn đầy tử ý, hai mắt cũng đã hoàn toàn biến thành màu đỏ.

"Lúc mình sắp chết, Đại Nghiệt cũng không phấn khích như vậy, nó đã cảm nhận được gì?"

Nếu không phải Hàn Phi nỗ lực khống chế Đại Nghiệt, thì nó đã xông ra từ lâu. Không cần chủ nhiệm Từ dẫn đường đi, Đại Nghiệt lao thẳng về phía tòa nhà thí nghiệm của trường học, một tòa nhà đang bình thường bị nó trực tiếp tạo ra một lỗ hổng, nó bắt đầu đào xuống phía dưới, toàn thân đang dâng trào tử ý. Động tĩnh lớn như vậy cũng thu hút sự chú ý của các học sinh khác trong trường, đầu tiên là sợ hãi nhìn Đại Nghiệt, sau đó lại nhìn về phía Hàn Phi đang đứng bên cạnh nó có chút tò mò.

Quái vật tàn bạo và Hàn Phi hiền lành tạo thành một sự tương phản, đặc biệt ấn tượng về mặt thị giác, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy hài hòa đến khó hiểu. "Chẳng trách cậu ta không cần chìa khóa." Chủ nhiệm Từ nắm lấy vai Trương đội: "Anh mời hung thần từ đâu đến vậy? Tôi cảnh cáo anh, nếu như các học sinh xảy ra chuyện gì, tôi sẽ liều mạng với anh đấy!"

"Tình hình bây giờ tương đối phức tạp, anh tốt hơn hết nên bảo các học sinh chuẩn bị tâm lý, thế giới bên ngoài đã thay đổi rồi."

Trương đội thở dài bước vào tòa nhà thí nghiệm dọc theo con đường mà Đại Nghiệt đã đánh sập, ông và những cảnh sát khác nhìn vào lỗ hổng ở trung tâm của tòa nhà này. Phòng giải phẫu nằm ở tầng 1, các dụng cụ, tiêu bản, và giáo viên tổng hợp đều ở dưới tầng hầm, thường ngày nơi đây hoàn toàn do bố nuôi của Hàn Phi phụ trách, trừ ông ta ra thì hầu như không có ai đi vào. "Cái mùi này không đúng lắm." Thứ bốc lên từ tầng hầm không phải là mùi formalin, mà là một mùi máu tanh nồng nặc.

"Trương đội! Anh mau nhìn cái bể đó!" Cảnh sát bên cạnh hét lên, Trương đội liếc nhìn cái bể một cái, hai mắt ông tròn xoe tràn đầy kinh ngạc. Cái bể thường ngày dùng để ngâm thi thể có rất nhiều ảnh chụp Hàn Phi nổi lên, tất cả các bức ảnh đều được chụp khi Hàn Phi đang ngủ say hoặc hôn mê. "Tại sao bố nuôi của cậu lại để ảnh của cậu vào trong nước thi thể?" Trương đội hỏi Hàn Phi, nhưng hắn không nói một lời, hắn đứng bên cạnh bể, đôi mắt lạnh lùng đến đáng sợ.

"Chín mươi chín."

"Cậu đang nói về cái gì vậy?"

"Ở đây tổng cộng có 99 bức ảnh, vừa vặn tương ứng với số lần chết của tôi, mỗi khi tôi tỉnh lại, đều là được bọn họ đón về từ bệnh viện." Hàn Phi từ từ vươn tay xuống bể nước, trên mặt nước xuất hiện ảnh phản chiếu của hắn, sau đó càng ngày càng có nhiều ảnh phản chiếu, cuối cùng có chín mươi chín bóng dáng thê thảm đang nhìn chằm chằm hắn từ dưới nước, như thể hỏi hắn tại sao không đến nhanh hơn.

Chương 713: Giao dịch của Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng

Đầu ngón tay của Hàn Phi lơ lửng phía trên mặt nước, chín mươi chín hư ảnh chết thảm bên dưới chen lấn lao tới muốn nắm lấy tay hắn.

Những gương mặt quen thuộc đó tụ tập trước mặt, một vài phần cuối cùng còn thiếu trong kí ức của Hàn Phi đang dần được lấp đầy.

Ngộ độc, ngạt thở, ngã từ tòa nhà, thương tích xuyên thấu, rạch cổ họng,…

Chín mươi chín cách chết khác nhau đủ để khiến ai nhìn thấy cũng phải suy sụp tâm lý, nhưng biểu cảm của Hàn Phi lại không thay đổi quá nhiều, hắn lẳng lặng nhìn chính mình chết thảm giãy giụa trong bể nước.

"Nghi thức tái sinh thứ bảy của Mộng có liên quan đến mình?"

Quá khứ đã bị thay đổi, trong thành phố trước đây Hàn Phi không hề tồn tại, nhưng bây giờ thể xác mà Mộng sử dụng trong nghi thức thứ bảy lại có liên quan đến hắn.

Bố nuôi đã bí mật chụp ảnh hôn mê và cái chết của Hàn Phi, biến bể nước này trở thành "tâm trí" ngâm quá khứ của hắn.

Khi nhìn thấy những bức ảnh đó, trong tâm trí Hàn Phi có một giọng nói đang kêu gọi hắn tiến về phía trước, bản năng của cơ thể cũng sai khiến hắn đi vào bể nước, như thể chỉ khi nhặt tất cả những bức ảnh đó lên, hắn mới là chính mình hoàn chỉnh.

"Kí ức, bản năng, tất cả mọi thứ đều đang muốn kéo mình đến gần, bọn chúng muốn mình ôm lấy cái chết."

Những hình ảnh phản chiếu về cái chết bi thảm chen chúc nhau dưới nước, ký ức đại diện cho cái chết dường như sợ

mình bị lãng quên, bọn họ không ngừng lao về phía Hàn Phi.

"Mình đến những người qua đường không quen biết còn ra tay cứu giúp, lại làm sao có thể từ bỏ quá khứ của mình được? Cho dù nó có tanh máu hơn nữa, nặng nề hơn nữa, mình cũng sẽ mang theo nó, bởi vì chính những quá khứ này đã làm nên con người của mình." Dưới ánh mắt vô cùng mong chờ của Đại Nghiệt, dưới sự điều khiển của bản năng cơ thể, ngón tay của Hàn Phi chạm vào bức ảnh trên mặt nước.

Bức ảnh gần bờ của bể nước rất bình thường, Hàn Phi trong lúc ngủ say đã bị một con dao sắc cứa vào cổ họng, hắn đến hét lên thậm chí cũng không kịp.

Trên cổ truyền đến một cơn đau khó tả, như thể bị một con dao cùn đâm vào, đang từ từ chuyển động, khoảnh khắc Hàn Phi chạm vào bức ảnh, ý thức của hắn hoàn toàn bị kéo về phía bể nước.

Bang!

Nước bắn tung tóe, mọi người xung quanh đều sững sờ, Hàn Phi đang đứng ở mép bể nước, vậy mà lại nhảy vào bên trong bể!

Phải biết rằng bể nước này trước đây được sử dụng để bảo quản thi thể, bên trong chứa đầy formalin!

"Hàn Phi!"

"Điên rồi! Cậu ta điên rồi à!" Chủ nhiệm Từ tóm lấy áo của Trương đội, có thế nào ông cũng không ngờ tới người thanh niên mà mình sợ nhất lại làm ra chuyện như vậy: "Còn ngây ra đấy làm gì nữa! Mau đi vớt cậu ấy lên!"

"Cậu ấy dường như là tự ý nhảy vào?"

"Cho dù lý do là gì, mau cứu người đi!" Mấy người tìm được cây chổi lau nhà, thò vào trong bể nước, muốn kéo Hàn Phi lên, nhưng trong nháy mắt hắn đã biến mất trong làn nước đục.

"Bể ngâm thi thể này sâu bao nhiêu?" Lý Quả Nhi lo lắng, hỏi chủ nhiệm Từ.

“Chúng tôi bây giờ đã không còn dùng loại bể này để ngâm thi thể nữa rồi, tầng hầm này cũng đã bỏ hoang từ lâu, bình thường đều là bác sĩ Hàn dọn dẹp, bảo dưỡng.”

“Tôi hỏi ông cái vực này sâu bao nhiêu!” Lý Quả Nhi lấy con dao nhọn trong ba lô ra, dí vào cổ chủ nhiệm Từ: “Nói!”

“Hai, khoảng hai mét, cũng có thể sâu hơn, bác sĩ Hàn đã từng mở rộng khu vực này.” Chủ nhiệm Từ đã từng trải qua cảnh này, người phụ nữ trước mặt không hề do dự rút dao ra, trông bộ dạng là chuẩn bị cắt cổ mình.

“Hai mét?” Lý Quả Nhi cởi áo ra, ném sang một bên, cô đứng ở mép bể, nhìn chằm chằm nơi Hàn Phi chìm xuống.

“Đừng hấp tấp!” Tiểu Giả và Trương đội vội vàng chạy tới khuyên can: “Hàn Phi không phải loại người hấp tấp, cô đã thấy anh ấy chịu thiệt chưa? Anh ấy làm như vậy chắc chắn là có lý do!”

“Đúng đấy! Cậu ấy có lẽ là đã phát hiện ra gì đó mới nhảy vào, nếu như mấy phút nữa cậu ấy không đi ra, chúng ta hãy đi xuống cũng không muộn!” Trương đội nói, rồi nhìn về phía sau: “Tôi nhớ ở đây không phải là có một nhân viên cứu hộ hay sao?”

Người chơi nhân viên cứu hộ đứng ở cuối hàng miễn cưỡng bước ra ngoài, anh ta chỉ cứu người dưới sông chứ chưa cứu người ở trong bể ngâm thi thể bao giờ.

Dù sao thì chỉ cần là người bình thường một chút, đều sẽ không nhảy xuống bể chứa thi thể, tranh đoạt vị trí với thi thể.

“Đừng nóng vội, bể nước này không sâu, dựa vào kinh nghiệm tìm kiếm cứu nạn nhiều năm của tôi, chúng ta có thể cố gắng đập đáy của bể nước ra, hạ thấp mực nước, sau đó xuống cứu người.” Nhân viên cứu hộ với khuôn mặt khổ sở.

“Dù sao thì nước đục thế này, có đi xuống cũng không thể nhìn thấy gì, ngộ nhỡ vớt lên thứ hình người nhưng không phải là Hàn Phi thì thật tồi tệ.” Mấy người đứng xung quanh bể nước thảo luận kế hoạch cứu hộ, mặt nước dần dần khôi phục yên tĩnh, điều đáng chú ý là, tất cả các bức ảnh đều bị lật

ngược lại sau khi Hàn Phi nhảy xuống nước, mặt có hình người dường như vĩnh viễn chỉ đối mặt với hắn.

Toàn thân đau nhức dữ dội, Hàn Phi cảm thấy mình không ngừng chìm xuống, bể nước này dường như không có đáy vậy.

"Hàn Phi, tại sao mày lại thông minh như vậy? Chúng ta vốn dĩ đã có thể cùng nhau sống tốt, mày chỉ cần đóng vai một đứa con ngoan là được rồi, tại sao đột nhiên lại muốn phản kháng?"

Bức ảnh gần Hàn Phi nhất chạm vào cơ thể của hắn, kèm theo đau đớn kịch liệt, hình ảnh trên bức ảnh bắt đầu biến mất, trong tâm trí Hàn Phi xẹt qua một cảnh tượng hơi tàn nhẫn. Bác sĩ Hàn, bố nuôi của Hàn Phi, đứng bên cạnh, gần như ngay lúc hắn tỉnh dậy, đã cắt rách cổ hắn.

Hai mắt lồi ra ngoài, mạch máu toàn thân của Hán Phi nổi lên, hắn trải nghiệm lại cảm giác bị giết chết một lần nữa.

"Con à mẹ nói cho con một bí mật, con nhất định phải cẩn thận bố con, từ cách đây rất lâu mẹ đã nghi ngờ ông ấy là một tên sát nhân hàng loạt đang ẩn nấp. Con đừng dùng ánh mắt đó để nhìn mẹ, mẹ không giống với ông ấy! Mẹ, mẹ, mẹ chỉ hành hạ bọn họ thôi, mẹ chưa từng giết ai, đương nhiên, trừ con ra." Lại một bức ảnh khác dán lên đùi Hàn Phi, kí ức tử vong mới lại hiện lên, mẹ nuôi giấu thi thể bị Hàn Phi phát hiện, mẹ nuôi hoà nhã dễ gần thường ngày lập tức trở thành một con quái vật hung dữ xấu xí, bà ta không ngừng đem những viên thuốc trong lọ nhét vào trong miệng hắn, vừa cầu xin hắn tha thứ, vừa không ngừng nói rằng uống nhiều thuốc vào là có thể quên hết phiền muộn.

Thực quản nóng đến mức như muốn xé nát, hai tay Hàn Phi bất giác vung lên, chạm vào càng nhiều ảnh hơn.

Những cái chết không ngừng lặp đi lặp lại khiến Hàn Phi tuyệt vọng hơn bao giờ hết, nhưng hắn không vì thế mà mất đi lý trí, trong lúc chịu đựng cái chết, hắn lặng lẽ nhìn lại những ký ức trước khi chết.

Từng khuôn mặt của kẻ sát nhân hắn đều ghi nhớ kĩ trong lòng, mỗi một nơi tử vong hắn đều khắc sâu trong tâm trí, chín

mươi chín lần tử vong đó dần dần được kết nối lại với nhau, tạo thành một sợi dây ký ức, trên sợi dây này có treo chín mươi chín trái tim.

Trải nghiệm của chín mươi chín lần tử vong bị đè lên một người, linh hồn của Hàn Phi đã bị méo mó, ý chí của hắn cũng sắp sụp đổ, lúc này sau đầu hắn chợt truyền đến sự mát lạnh, một giọng nói quen thuộc vang lên.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Lòng trung thành của thú cưng Đại Nghiệt của bạn lại tăng lên lần nữa, đạt đến 96 điểm."

Hàn Phi thoáng khôi phục tỉnh táo, hắn liếc mắt nhìn lên trên, Đại Nghiệt đang cúi đầu nhìn xuống dưới ở bên mép bể nước. Còn không đợi hắn nhìn kĩ, lại một bức ảnh khác rơi xuống trên mặt hắn.

"Xem ra tôi luôn ở trong tâm trí của Phó Sinh vẫn là có tác dụng, tôi có thể mượn khuôn mặt này của cậu dùng được không?" Ký ức xa lạ lặng lẽ hiện lên, cảnh tượng tử vong trong tâm trí khiến Hàn Phi cảm thấy chấn kinh. Cánh bướm đã chết đang đứng giữa biển hoa trong lớp luyện thi lam trắng, gã cười quỷ dị: "Nếu như ông đã có thể nhận ra khuôn mặt này của tôi, vẫn có thể sống sót tiến vào điện thờ ký ức của Phó Sinh, chứng tỏ là cánh bướm bay vào thế giới tầng sâu đã chết rồi, là ông đã giết ông ấy!"

"Không cần biện giải, không ai có thể lừa gạt thần linh, tôi biết cậu là đứa trẻ do Phó Sinh chọn, cũng giống như hồi đó chúng tôi đã chọn ông ta vậy."

"Tôi không muốn cậu tiếp tục đi con đường cũ của Phó Sinh, hãy đưa hộp đen cho tôi, tôi sẽ nói toàn bộ bí mật với cậu."

Cùng lúc giọng nói kết thúc, cơ thể Hàn Phi giống như chiếc thuyền xếp gỗ từng cái từng cái rơi ra, hắn còn không biết mình đã chết như thế nào.

"Đó là 'Mộng'? Tại sao gã lại trông giống cánh bướm vậy? Mộng không có bản thể, chẳng lẽ gã sẽ xuất hiện thành hình tượng mà con người chán ghét nhất, hận nhất trong lòng?"

Hàn Phi ngâm mình chìm trong bể nước, cũng sắp đạt đến giới hạn rồi, nhưng hắn vẫn còn lâu mới nhớ lại tất cả những ký ức tử vong. Giãy giụa đi lên trên, lại một bức ảnh khác chìm xuống, dần dần dán lên trên trái tim hắn.

"Tôi muốn có một giao dịch với anh."

Tiếng cười điên cuồng truyền vào tai, Hàn Phi nhìn thấy mình sau một lần tỉnh lại nào đó, chủ động liên lạc với tiếng cười điên cuồng trong cô nhi viện màu máu, hắn giải thoát toàn bộ sức lực để áp chế, muốn thả tiếng cười điên cuồng trong cô nhi viện ra ngoài!

Ký ức trong tâm trí vô cùng điên cuồng, Hàn Phi lần này không phải là mở ra một kẽ hở để mang cười điên cuồng tiếp quản cơ thể mình, mà là chuẩn bị giúp anh ta hoàn toàn thoát khỏi xiềng xích của cô nhi viện màu máu đó, để anh ta xâm nhập vào cơ thể người khác dưới dạng một ý thức độc lập khác!

Sau khi va chạm với ý thức của tiếng cười điên cuồng, Hàn Phi biết được chỉ có quên đi mọi thứ, giảm sự trói buộc nhân cách này của mình đối với tiếng cười điên cuồng đến mức thấp nhất, anh ta mới có cơ hội thoát khỏi xiềng xích trói buộc của cô nhi viện màu máu.

Để đạt được mục đích này, Hàn Phi đã phải mất chín mươi chín sinh mạng.

"Là chính mình đã tự tay giải thoát cho quái vật ở sâu trong cô nhi viện màu máu ra ngoài? Mình ở thành phố này rút cuộc đã gặp phải thứ kinh khủng đến mức nào? Bị ép đến bước đường tuyệt vọng đến đâu mới chọn giao dịch với tiếng cười điên cuồng?"

Hồi tưởng lại điện thờ ký ức của Phó Sinh, bạn bè của Hàn Phi thực sự có rất ít, vì vậy hắn với tính cách cô độc, quyết định trở thành bạn thân nhất của chính mình.

Chương 714: Kĩ năng diễn xuất lừa gạt không thể nhắc đến

Chín mươi chín cách chết khác nhau tái hiện lại trên người Hàn Phi, hắn chịu đựng thứ đau đớn, mở to đôi mắt đỏ ngầu, xem kĩ những kí ức tử vong tanh máu tàn nhẫn đó.

Bên trong cô nhi viện màu máu trong tâm trí, Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng đã hoàn thành giao dịch điên rồ nhất.

Phó Sinh muốn dùng thể xác của hắn để hoàn thành tái sinh, Mộng cũng muốn lấy đi cơ thể của hắn, vì để không phải trao cơ thể này cho người khác, hắn và tiếng cười điên cuồng đi đến quyết định, liên thủ nuốt chửng bọn họ!

Cho dù đó là Phó Sinh, hay tàn niệm của Mộng, thậm chí là công viên vui chơi và toàn bộ thành phố, bọn họ đều không chuẩn bị bỏ qua.

Điện thờ này đại diện cho lịch sử đau thương của quá khứ, Phó Sinh muốn cho Hàn Phi thấy rõ cái giá phải trả của sự dung hợp giữa thế giới tầng sâu và hiện thực thông qua điện thờ ký ức này, nhưng sau khi hắn và tiếng cười điên cuồng xem xong lại chỉ muốn lật đổ mọi thứ, sửa chữa bi kịch từ tận gốc rễ.

Ý thức của Hàn Phi đã chui vào chỗ sâu nhất của đại dương ký ức, hắn và tiếng cười điên cuồng bị ngăn cách bởi cánh cửa cô nhi viện màu máu, có thể nói là hai người hoàn toàn khác nhau, nhưng không thể phủ nhận rằng, bọn họ đều từng sống trong cơ thể này, có sự đồng cảm với những trải nghiệm của nhau.

Phó Sinh hẳn là không nghĩ tới Hàn Phi lại quyết đoán thả tiếng cười điên cuồng ra, ông ấy đã đánh giá quá cao sự hiểu biết của mình về hắn, đánh giá thấp cười điên cuồng của hắn.

Sự xuất hiện của Mộng và tiếng cười điên cuồng, cũng đã phá vỡ hoàn toàn bố cục của Phó Sinh, tương lai rõ ràng trở nên hỗn loạn, giống như một bể nước đục ngầu này, mọi người

có thể nhìn thấy những bức ảnh nổi trên mặt nước, nhưng lại không thể nhìn thấy dưới mặt nước chôn vùi bao nhiêu thi thể và tuyệt vọng.

Bức ảnh trên trái tim chậm rãi rơi xuống, ký ức tử vong trong tâm trí Hàn Phi cũng bắt đầu tiêu tan, hắn biết mình đã hoàn thành một giao dịch nào đó với tiếng cười điên cuồng, nhưng hắn đã quên mất nội dung cốt lõi của giao dịch, phần kí ức đó đã bị tiếng cười điên cuồng mang đi.

"Nếu như thành công đánh bại Mộng và Phó Sinh, đến cuối cùng mình vẫn cần phải đối mặt với anh ta." Tiếng cười điên cuồng là kẻ trợ giúp đáng sợ, cũng là kẻ thù đáng sợ nhất, nhưng Hàn Phi không bận tâm quá nhiều về những điều này, đã trả một cái giá nhất định, nhận được đền đáp tương ứng, đây mới là giao dịch.

Hết ảnh này đến ảnh khác rơi xuống người Hàn Phi, hắn nhớ tới tất cả người thay thế mình đã chôn vùi lúc trước, thế giới ký ức điện thờ đến bước này, tình thế đã hoàn toàn trở nên rõ ràng, hắn cũng phải bắt đầu chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng rồi.

Hàn Phi đã không chết vô ích chín mươi chín lần trước đó, hắn đã chạy khắp thành phố, hoàn thành tất cả các nhiệm vụ điện thờ có thể được kích hoạt, mở khóa tất cả các đường nhánh, rất nhiều bí mật của thành phố này đã bị chôn giấu trong ký ức tử vong của hắn.

Nỗi đau đớn của cái chết bi thảm hành hạ từng dây thần kinh, trong cơn tuyệt vọng không thể chịu đựng được, cơ thể Hàn Phi chìm xuống đáy bể.

Từng cỗ thi thể khiếm khuyết không hoàn chỉnh xếp chồng lên nhau một cách ngổn ngang, mà ở trung tâm của đống thi thể có một điện thờ nho nhỏ được người ta xây dựng.

Điện thờ màu đen không biết dùng vật liệu gì tạo thành, trên điện thờ đó không có bất cứ thứ gì che chắn, cổng thần rộng mở, tất cả những sợi dây mảnh trên mắt cá chân của các thi thể đều kéo dài từ trong cổng thần ra.

Chịu đựng cảm giác đau nhói trong mắt, Hàn Phi liếc nhìn vào bên trong điện thờ một cái.

Bên trong điện thờ nhỏ đó là một đứa trẻ sơ sinh sinh non, cơ thể chưa phát triển hoàn thiện, việc sinh non đã cướp đi cơ hội trải nghiệm thế giới tuyệt vời này của nó.

Nằm trong điện thờ, đứa bé như thể vẫn còn trong bụng mẹ, cơ thể lơ lửng lên xuống, ngón tay miễn cưỡng nhìn ra đang nắm những sợi dây mảnh kéo dài từ những thi thể, trên cổ nó vẫn còn treo một cái bảng kim loại nho nhỏ, bên trên có viết một cái tên — Hàn Phi.

Trong một lần bị bố nuôi giết chết, Hàn Phi đã phát hiện ra bí mật về người bố nuôi bác sĩ Hàn của mình, nguyên nhân khiến đối phương trở thành kẻ sát nhân, bước ngoặt chính là bắt đầu từ đứa bé sinh non này.

Đứa trẻ trong điện thờ là máu thịt của chính cặp vợ chồng bác sĩ Hàn, đứa trẻ đó không giữ được, bác sĩ Hàn tính cách vốn đã cố chấp càng trở nên cực đoan hơn, cuối cùng dưới sự dụ dỗ của Mộng, ông ta hoàn toàn trở thành một con ác quỷ.

Khi Hàn Phi nhìn đứa bé, mi mắt của đứa trẻ đã chết nhiều năm trước khẽ chớp chớp, vô cùng đột ngột mở mắt ra.

Nó trườn về phía cổng thần, kéo sợi dây mỏng trói tất cả thi thể, trên khuôn mặt kinh khủng ấy, làn da từ từ vặn vẹo, nở ra một nụ cười. “Cậu vẫn tìm được nơi này rồi, lặp lại nhiều lần như vậy, cậu vẫn là bộ dạng mà tôi muốn nhìn thấy.” Giọng nói xa lạ lọt vào tai Hàn Phi, tốc độ bò của đứa bé nhìn rất chậm, nhưng trong nháy mắt nó đã xuất hiện ngay bên cạnh đầu của hắn.

Trên cổ đứa trẻ sơ sinh đã chết có treo một cái biển có tên Hàn Phi, trong làn da bị rạch ra trên ngực bị người ta cẩn thận khâu vào một bức ảnh. “Xem ra cậu đã đưa ra lựa chọn, không đi theo con đường mà Phó Sinh đã sắp đặt cho mình, để thế giới tầng sâu nhấn chìm mọi thứ! Tôi sẽ giúp cậu, tôi sẽ để thể xác này của cậu phát huy tác dụng thực sự.” Đứa trẻ sơ sinh nằm bò trên ngực Hàn Phi, ngón tay sắc bén của nó xuyên qua

xương sườn hắn, bức ảnh cuối cùng cũng chạm vào cơ thể hắn.

Ký ức về cái chết thứ chín mươi chín hiện lên trong tâm trí, Hàn Phi dừng lại trước một cánh cửa làm bằng xương của Phó Sinh, trên cánh cửa đó thấm đẫm máu linh hồn của tất cả mọi người.

Khi cuối cùng chuẩn bị bước vào cửa, hắn đã do dự.

Hắn ôm hộp đen trong tay, cuối cùng vẫn không lựa chọn mở mặt chính của hộp ra, cảnh tượng này cũng bị tròng mắt khổng lồ trên tường mê cung nhìn thấy, tròng mắt vẽ đầy hoa văn cánh bướm hài lòng chớp chớp mắt.

"Nếu như cậu đã chọn một mặt khác của hộp đen, vậy thì tôi sẽ giúp cậu trở thành một con người hoàn toàn mới, để cậu thoát khỏi nguyền rủa của Phó Sinh, trở thành sự kinh khủng không thể nhắc đến của thế giới tầng sâu!"

Cũng chính giây phút do dự này, cánh cửa được xây bằng xương của Phó Sinh đã sụp đổ, Hàn Phi cùng mọi bí mật bị chôn vùi trong mê cung của công viên vui chơi.

Sau khi nhìn thấy ký ức này trong đầu, Hàn Phi đã hiểu ra một điểm chủ chốt nhất —— Tại sao Mộng lại dẫn dắt để mình trở nên hoàn chỉnh.

Con đường mà Phó Sinh chọn là mở mặt chính của hộp đen, Mộng muốn mở mặt sau của chiếc hộp, vào giây phút cuối cùng của lần lựa chọn trước, Hàn Phi đã không mở mặt chính ra, theo Mộng, nếu như hắn đã không chọn mặt chính, vậy nhất định sẽ nghe theo nó, muốn mở mặt sau của hộp đen.

Nhưng tình hình thực tế chỉ có Hàn Phi và người quản lý tòa nhà tiền nhiệm Phó Sinh biết, con đường mà hắn lựa chọn là mở mặt chính và mặt sau của chiếc hộp cùng một lúc!

Đây là con đường chưa ai từng đi, lừa được cả không thể nhắc đến như Mộng.

"Mộng lợi dụng bố nuôi để thu thập kí ức tử vong của mình, đây chính là nghi thức thứ bảy của nó, nó sẽ không tốt đến mức mà giúp mình nhớ lại quá khứ, nó làm như vậy là vì

chính mình! Mộng từng bước dẫn dắt mình để trở nên hoàn chỉnh, bảy nghi thức trước của nó đã khác với trong kí ức của Phó Sinh, tàn niệm của Mộng đã thay đổi quá khứ, bảy nghi thức trước đó của nó đều là để mở đường cho nghi thức thứ tám! Mục tiêu thực sự của nó là mình, nó muốn tàn niệm được tái sinh trên thể mình! Còn mình cũng đang diễn kịch phối hợp với nó, từng bước tê liệt nó, thậm chí bỏ cuộc khi sắp tiếp nhận con đường của Phó Sinh, tất cả mọi thứ là để lừa gạt nó!"

Nhìn đứa trẻ sơ sinh trên ngực đang chờ tái sinh, Hàn Phi đã hiểu rõ mọi chuyện, để hoàn thành kế hoạch cuối cùng, hắn đến Mộng cũng lợi dụng!

Lần tái sinh này, hắn dùng cái giá nhỏ nhất, hoàn thành chuyện mà trước đây chưa làm được.

"Cảm ơn vì tấm bản đồ mê cung đã in sâu trong tâm trí tao, cảm ơn vì đã giúp tao thức tỉnh Đại Nghiệt, cảm ơn vì đã giúp tao tìm lại thiện ý của Phó Sinh, cảm ơn vì đã giúp tao gặp được một con quỷ khác có nhân cách hệ chữa trị…" Ý chí của Hàn Phi nói xuyên thấu cơn đau do cái chết gây ra, năm ngón tay hắn khép lại, nắm chặt con dao đồ tể: "Để cảm ơn, tao sẽ tự tay giết chết mày! Giống như trước đây giết chết cánh bướm vậy, chém nát đầu của mày, khiến mày không thể siêu sinh!"

Đứa trẻ sơ sinh nhận ra có điều gì đó không ổn, nhưng khi nó muốn né tránh thì đã quá muộn rồi.

"Tái sinh!"

Vô số bàn tay và Hàn Phi cùng nắm lấy cán dao, lưỡi dao được cấu thành từ nhân tính chém về phía đứa trẻ sơ sinh và điện thờ phía sau.

Một nhát chém xuống, cả đứa bé đã chết và điện thờ đều bị tái sinh chẻ ra!

Một tia tàn niệm ẩn chứa trong cơ thể đứa bé đã chết có thế nào cũng không thể hiểu nổi, tại sao Hàn Phi không lựa chọn mở mặt chính của chiếc hộp như Phó Sinh, cũng cự tuyệt mở mặt sau của hộp đen cùng với nó, ngoài hai con đường này ra, nó không thể nghĩ ra còn lựa chọn nào khác.

Ánh sáng dao chói lọi quét sạch tất cả ô uế, những tấm ảnh dán trên người Hàn Phi từ từ rơi xuống.

Ký ức tử vong không ngừng xuất hiện dung hợp với Hàn Phi, để tìm ra con đường thực sự có thể đảo ngược vận mệnh của mình trong điện thờ này, hắn đã dùng chính mạng sống của mình để thử, chín mươi chín lần chết mới đổi được cơ hội cuối cùng này.

Tái sinh lần thứ một trăm, hắn tránh né tất cả những sai lầm mắc phải trước đây, hợp nhất tất cả các lực lượng có thể chiến đấu.

Để kẻ thù lớn nhất "Mộng" phối hợp, không ngừng làm suy yếu ảnh hưởng của Phó Sinh, để tiếng cười điên cuồng níu chân những người quản lý khác, sau đó dùng thời gian nhanh nhất để lấy lại tất cả ký ức, giành lại thế chủ động một lần nữa.

Nước bắn tung tóe xung quanh, Hàn Phi bơi ra khỏi mặt nước, ánh mắt hắn đã hoàn toàn khác với lúc trước.

Chín mươi chín lần tử vong không chỉ mang lại cho hắn đau đớn, mà còn tôi luyện ý chí của hắn đến mức người thường không thể tưởng tượng được.

Từng bức ảnh lần lượt rơi xuống, Hàn Phi từ trong bể nước leo lên, khí tức toát ra từ trên người hắn khiến tất cả mọi người đều không dám tới gần, lúc này hắn còn đáng sợ hơn cả oán niệm.

"Thời gian mà tôi đã hẹn với tiếng cười điên cuồng vẫn còn một chút." Hàn Phi nhìn sang Trương đội và A Trùng: "Mọi người đi triệu tập tất cả các người chơi và công dân đặc biệt, nói rằng tôi chuẩn bị thành lập một tổ chức công dân tự cứu hộ, muốn tập hợp tất cả lực lượng, dọn sạch toàn bộ tà ác trong thành phố!"

"Dọn dẹp toàn thành phố?" A Trùng chắc chắn mình không nghe nhầm: "Chúng ta có khả năng này à?"

"Có khả năng này hay không không quan trọng, điều quan trọng là khi mặt trời không thể mọc lại nữa, cần có một ánh sáng mới xuất hiện, để mang lại cho mọi người niềm tin và hy vọng."

Hàn Phi cầm dao đồ tể bước ra khỏi đây, những người khác cũng vô thức đi theo phía sau hắn.

Chương 715: Quản lý Quỷ

Trong thế giới điện thờ, mỗi khi tử vong sẽ mất đi một phần ký ức, hầu hết những ký ức đó sẽ được hợp nhất với thế giới điện thờ, cho đến khi người chơi mất hết ký ức, trở thành người qua đường ở đây.

Thông thường mà nói là như vậy không sai, nhưng rõ ràng là điện thờ cuối cùng của Phó Sinh có vấn đề, dấu vết ý thức của Mộng và một số người quản lý công viên vui chơi khác không hề bị xóa hoàn toàn, tất cả bọn chúng đều đang ảnh hưởng đến hoạt động của thế giới điện thờ này, mỗi người đều có kế hoạch và sắp xếp của riêng mình.

Nếu thế giới ký ức điện thờ được so sánh với bộ não của Phó Sinh, vậy thì tình hình hiện tại tương đương với một số nhân cách phụ phân liệt đang tranh giành vị trí với nhân cách chính, ngay khoảnh khắc nhân cách chính thực sự xuất hiện, tất cả nhân cách phụ đều bị xóa hết, biến mất vĩnh viễn trong tâm trí.

Để trở thành nhân cách chính, các nhân cách phụ chiến đấu và lợi dụng lẫn nhau, giở mọi mánh khoé, Mộng cũng vì đủ loại cân nhắc mới lựa chọn giúp đỡ Hàn Phi.

Trong mắt Mộng, Hàn Phi là yếu nhất, nhưng không ngờ rằng kẻ yếu ớt nhất này đã lừa gạt mình thành công.

Cố gắng hết sức để thu thập ký ức tử vong của Hàn Phi, nhưng khi sắp thu hoạch thì xảy ra một vấn đề lớn, bảy nghi thức đã làm áo cưới cho hắn.

“Lý Quả Nhi, trên thư mời của cô đã tích lũy được bao nhiêu điểm rồi?”

Bước ra khỏi tòa thí nghiệm của học viện y khoa, Hàn Phi nhìn xung quanh, thế giới tầng sâu bắt đầu dần dần hợp nhất với học viện, trước đây nơi này không bị ảnh hưởng là bởi vì điện thờ của Mộng, có điều bây giờ cả điện thờ và tàn niệm của Mộng đều đã bị Hàn Phi chém nát.

“Chúng ta đã dọn dẹp rất nhiều nơi, cũng giết rất nhiều quỷ, nhưng sau khi đạt 70 điểm thì không tăng nữa, 30 điểm cuối cùng có thể cần phải giết những ác quỷ không thuộc quyền kiểm soát của công viên vui chơi mới được.” Lý Quả Nhi đưa thư mời màu đen cho Hàn Phi, con số trên đó dừng lại ở 70.

Thực lực của ác quỷ tương đương với oán niệm cỡ lớn, thậm chí có người còn sinh ra một ngọn lửa của hận ý, rất khó đối phó.

“Vừa hay Từ Cầm cần lửa đen, tiếp theo trọng điểm của chúng ta là tiêu diệt những con quỷ kinh khủng nhất kia, nói với những người dân khác trong thành phố rằng quỷ quái không phải là bất khả chiến bại.”

Hàn Phi nói xong lại nhìn về phía chủ nhiệm Từ: “Ngôi trường này đã không còn an toàn nữa rồi, nếu ở lại đây có thể sẽ chết, nếu như ông tin tôi, có thể dẫn các học sinh đến cư xá Hạnh Phúc.”

Bị ánh mắt Hàn Phi quan sát, môi của chủ nhiệm Từ khẽ run lên, ông cảm thấy mình như bị ác quỷ vừa leo ra khỏi vực thẳm nhìn chằm chằm, mùi vị máu tanh nhớp nháp gần như muốn nuốt chửng ông.

“Được… ” Chờ khi đại não phản ứng lại, miệng ông đã nói ra chữ được, bản năng của cơ thể bảo ông đừng từ chối Hàn Phi.

Hàn Phi cũng nhận thấy sự thay đổi trước và sau trong thái độ của chủ nhiệm Từ, sau khi hắn dung hợp với chín mươi chín đoạn ký ức tử vong, còn mạnh hơn trước khi bước vào thế giới ký ức điện thờ, chín mươi chín cái chết này khiến hắn đã có sự lột xác.

“Bây giờ kí ức của mình đã mở khóa đến giai đoạn chín, chờ khi mở khóa đến giai đoạn cuối cùng, tất cả mọi thứ của mình hắn sẽ trở lại.” Trong chín mươi chín lần nhân sinh trước, Hàn Phi đào ba tấc đất, hoàn thành tất cả nhiệm vụ điện thờ và các nhiệm vụ phụ khác nhau trong toàn bộ thành phố, phần thưởng và kinh nghiệm của các nhiệm vụ này đã tích lũy

đến mức kinh khủng, chỉ đáng tiếc là hiện tại hắn vẫn chưa nhớ lại hết được toàn bộ.

Từ khi Hàn Phi bắt đầu chơi trò chơi cuộc sống hoàn hảo cho đến nay, tổng cộng cũng chưa được bao lâu, nhưng hắn đã phát triển đến một trình độ mà Phó Sinh cũng không bao giờ ngờ tới. Những lần tử vong và tái sinh lặp đi lặp lại trong thế giới ký ức điện thờ đã giúp hắn có thêm thời gian để suy nghĩ và khám phá, hắn của hiện tại có được bao nhiêu năng lực, giới hạn thể chất là bao nhiêu, bản thân hắn cũng không rõ.

"Chờ sau khi chuẩn bị đầy đủ, thì sẽ đến công viên vui chơi hoàn thành giao dịch cuối cùng với tiếng cười điên cuồng.

Mở kịch bản trong ba lô ra, Hàn Phi lại gọi tóc vàng ở sau cùng của đội ngũ đến: "Cậu nói mình từng nhìn thấy một người đàn ông cầm ô màu đỏ?"

"Vâng." Tóc vàng gật đầu lia lịa, ánh mắt cậu ta nhìn Hàn Phi, giống như một tên xã hội đen vừa bước chân vào xã hội thì gặp cha đỡ đầu vậy.

"Đưa tôi đến đó." Trong kịch bản của Hàn Phi có ghi chép tận mấy câu chuyện về ác quỷ, chiếc ô đỏ là một trong số đó.

Cầm ô đỏ không phải là người, mà là một nhóm ý thức kết hợp lại với nhau, nếu như không nhanh chóng loại bỏ chúng, trên đường phố sẽ có ngày càng nhiều quái vật cầm ô đỏ.

Chiếc xe tang đi đầu mở đường, Hàn Phi trước tiên đưa các học sinh và những người sống sót trở lại cư xá Hạnh Phúc, sau đó chọn ra những công dân đặc biệt nhất để cùng nhau rời đi.

Trong ký ức tử vong mà Mộng đã giúp Hàn Phi tìm lại, hắn còn biết một chuyện, rất nhiều người trong thế giới ký ức điện thờ này có thể được đưa ra ngoài, trong đó có rất nhiều quỷ quái không phải do Phó Sinh tưởng tượng ra, mà là do ông ấy đã giam cầm linh hồn của đối phương trong thế giới ký ức của chính mình, vì vậy chờ sau khi hắn trở thành chủ nhân của điện thờ này, chỉ cần đáp ứng được yêu cầu nhất định, là có thể đưa một số công dân đặc biệt vào thế giới tầng sâu!

Hàn Phi chiếm giữ ngày càng nhiều kiến trúc trong thế giới tầng sâu, nhân lực bị thiếu trầm trọng, một số lượng lớn công

dân vào ở có thể giúp hắn xây dựng một thành phố thực sự thuộc về mình!

"Tận lực ăn tươi nuốt sống, để người nhà quỷ quái bảo vệ các bạn trở thành oán niệm mạnh hơn, tôi sẽ hộ tống bảo vệ cho mọi người."

Đi khắp thành phố chính, bầu trời trên công viên vui chơi đã bắt đầu sụp đổ, nếu so bầu trời đêm với một đại dương màu đen, vậy thì phía trên của công viên vui chơi giống như một cơn lốc xoáy nuốt chửng mọi thứ, nghiền nát mọi thứ ở gần nó.

"Cháu nhìn thấy rồi! Chiếc ô đỏ!" Tóc vàng trong xe đột nhiên hét lớn, cậu ta chỉ vào một người phụ nữ cao lớn ở ngã tư đường, người phụ nữ đó một tay cầm chiếc ô màu đỏ như máu, phần trên cơ thể được che bởi chiếc ô màu đỏ, đôi chân mảnh mai lộ ra bên ngoài.

"Để cho tôi." Trong chiếc xe van đi phía sau xe tang phát ra giọng một người phụ nữ, đối phương tên là A Hoa, là một nữ hán tử vô cùng thẳng thắn, làm việc trong một công ty chuyển nhà, nhiệt tình khoẻ mạnh, tính cách rất tốt. Quỷ quái bảo vệ cô là bà nội đã qua đời rất lâu, đối phương sống trong một mặt dây chuyền ngọc bích, không ngừng tiếp thêm sức mạnh cho A Hoa, để cô không sợ đêm tối, đến quỷ quái cũng dám đánh bại.

Chiếc xe van dừng lại, A Hoa mở cửa bước về phía chiếc ô đỏ: "Lúc còn sống bà nội đã từng nói rằng gia đình chúng tôi đã nhận được sự giúp đỡ từ nhiều người tốt bụng, bảo tôi khi lớn lên nhất định phải trả ơn cho xã hội, bây giờ tôi sẽ giúp mọi người lập lại trật tự."

Bàn tay băng bó tóm lấy chiếc ô đỏ, A Hoa nhìn về phía dưới chiếc ô: "Nhuộm đỏ chiếc ô này chắc cần không ít máu tươi đúng không?"

Tóc đen rủ xuống, người phụ nữ gầy guộc dưới ô không có mặt, ngũ quan của cô ta ẩn giấu bên trong chiếc ô.

Tiếng hét vang lên, mười ngón tay của người phụ nữ gầy guộc đâm vào mặt A Hoa như dao găm.

Mắt thấy đối phương tới gần, A Hoa cũng không né tránh, mặt dây chuyền ngọc bích trên cổ toát ra sương mù màu đen, sau đó cô trực tiếp khóa chặt cổ người phụ nữ gầy guộc, ấn nó vào trong ô.

Nắm đấm được bao quanh bởi sương mù đen xuyên qua chiếc ô đỏ, đồng thời cũng xuyên qua trái tim của người phụ nữ gầy guộc.

"Yếu ớt vậy sao?" Sương đen nuốt oán hận trên chiếc ô đỏ, nhưng A Hoa không để ý đến những vết máu li ti xuất hiện trên nắm tay của cô.

"Chị Hoa! Cẩn thận!" Triệu Cô giọng nói có phần non nớt phát ra từ chiếc xe van, mấy đứa trẻ có vẻ còn rất nhỏ đẩy A Hoa sang một bên.

"Bùm!"

Một chiếc tủ lạnh rơi từ trên cao xuống trúng chỗ lúc nãy A Hoa đang đứng.

Cô ngẩng đầu nhìn lên, thấy một người đàn ông không có mặt cầm ô thò đầu ra từ tầng ba.

"Thật nguy hiểm! Cảm ơn cậu, Triệu Cô." A Hoa ra hiệu với Triệu Cô: "Không hổ là cư dân cấp năm của cư xá Hạnh Phúc, quả thực lợi hại."

Cấp độ của cư dân là những người sống đặc biệt phân chia căn cứ theo thực lực của bản thân, từ cấp một đến cấp mười, khi bọn họ nói đến những chuyện này sẽ đặc biệt phấn khích, nhưng trong mắt Hàn Phi chỉ giống như những đứa trẻ chơi đồ hàng.

Những công dân đặc biệt bước ra khỏi xe van, bọn họ đi theo xe tang đến ngã tư tiếp theo.

Khi tầm nhìn dịch chuyển, biểu cảm của những công dân đặc biệt đó trở nên nghiêm trọng, bọn họ nhìn thấy rất nhiều những người cầm ô đỏ đang lang thang trên con đường phía trước!

"Cũng may là đã phát hiện sớm, nếu muộn hơn một chút, có lẽ sẽ có thêm nhiều ô đỏ hơn nữa." Lý Quả Nhi bắt đầu hỏi

ý kiến của Hàn Phi: "Chúng ta xuống xe không?"

"Không cần." Hàn Phi nhàn nhạt nói: "Chạy xe qua, mở đường cho bọn họ."

Hàn Phi từ đầu đến cuối đều không nhìn đến những chiếc ô đỏ kia, ánh mắt của hắn luôn nhìn về phía quảng trường nhỏ cuối con phố, trong quảng trường nhỏ có đài phun nước, có một người đàn ông cầm ô đỏ đang nói gì đó.

"Được."

Nhấn ga hết cỡ, chiếc taxi đen như một tia sét đánh xuống dòng sông màu đỏ, chín oan hồn trên xe gầm rú, lao vút qua.

Những người sống sót đặc biệt ở phía sau nhìn thấy thế, nội tâm vừa chấn kinh, lại phấn khích, bọn họ hét lên, đi theo Hàn Phi lao nhanh trong đêm tối.

Màu máu bị nghiền nát, những chiếc ô đỏ rơi xuống đất, chiếc xe tang lao ra khỏi con đường đông đúc.

Mở cửa, Hàn Phi bước ra khỏi chiếc xe taxi màu đen với con dao đồ tể trên tay, hắn lặng lẽ đeo chiếc mặt nạ mặt cười màu trắng lên.

"Anh là ai? Tại sao lại làm hại tín đồ của tôi? Tôi nhìn thấy sự cực kỳ tham lam và tà ác trên người anh! Tội lỗi của anh cần phải được tẩy rửa!" Người đàn ông đứng trên bục cao cạnh đài phun nước ở quảng trường tay cầm ô đỏ chỉ tay về phía Hàn Phi: "Thế giới này chính bởi vì các người mới trở nên tồi tệ và hỗn loạn như này! Các người chính là nguồn gốc của mọi tai họa!"

"Anh nói đúng, tôi chính là nguồn gốc của tai họa." Hàn Phi rút dao đồ tể ra: "Vậy thì sao?"

"Chúng ta sẽ cạo sạch những nội tạng thối rữa và hôi thối của anh, để tâm hồn anh nhẹ nhàng hơn, để anh ăn năn trong đau đớn, để anh…."

"Đừng nói nhảm nữa, ở đây tôi cũng có một con đường tắt để đến thế giới mới." Lưỡi dao trong tay Hàn Phi từ từ hiện ra: "Mọi thứ trên thế gian này đều là khổ, nhưng may mắn là cánh cửa tái sinh cực lạc đã vì anh mà mở ra."

Lời còn chưa nói xong, đài phun nước bên cạnh người đàn ông với chiếc ô màu đỏ đột nhiên vỡ tung, một con quỷ khổng lồ hung dữ và đáng sợ trồi lên từ mặt đất, tử ý và điềm gở nồng đậm cắn mạnh vào anh ta.

Đại Nghiệt và Hàn Phi cùng nhau đi qua, khi hắn đang nói, Đại Nghiệt kiềm chế khí tức của mình thoát ra khỏi mạng lưới nước ngầm, khi nó cắn người đàn ông cầm ô đỏ, hắn rút dao đi về phía trước.

Không mượn sức mạnh từ nguyền rủa của Từ Cầm, Hàn Phi chỉ dựa vào cơ thể người sống của mình, đã tránh được vô số đòn tấn công, xuất dao từ một góc độ khó tin, chẻ đôi người đàn ông và chiếc ô của anh ta ra.

"Ngươi có tội! Ngươi có tội!"

Một cuốn sách trong tay người đàn ông rơi xuống đất, trên mỗi trang bìa trang trọng đều viết đầy ý nghĩ và cách giết người. Sự hèn nhát, rụt rè trong tính cách và tâm lý biến thái đan xen với nhau, khiến người đàn ông sau khi chết trở thành ác niệm không ngừng lớn lên, dần dần tích lũy, cuối cùng xuất hiện một ngọn lửa màu đen yếu ớt.

Sau khi người đàn ông bị giết, tất cả những người cầm ô đỏ trở nên điên cuồng, cảm giác đó giống như mảnh vải che chắn cuối cùng bị xé toạc, tất cả những suy nghĩ bẩn thỉu của bọn họ bị phơi bày ra ngoài.

Hàn Phi không quan tâm đến những người đó, hắn nhặt chiếc ô đỏ bên cạnh người đàn ông lên, trút nguyền rủa của Từ Cầm vào đó.

Chỉ trong vài giây, ngọn lửa màu đen đã bùng cháy trong chiếc ô đỏ, tất cả những suy nghĩ méo mó và bẩn thỉu đều biến thành nhiên liệu của hận ý, những người cầm ô đỏ trên cả con phố cũng bị ảnh hưởng, bọn họ làm mọi cách để ngăn cản Hàn Phi, nhưng tiếc là không thể vượt qua được Đại Nghiệt.

"Đánh bại một oán niệm cỡ lớn chỉ cần mình và Đại Nghiệt là đủ, nhưng nếu muốn giết nó hoàn toàn với tốc độ nhanh nhất, vẫn cần Từ Cầm ra tay mới được."

Đôi mắt dưới lớp mặt nạ lạnh như băng, Hàn Phi nhìn chằm chằm ngọn lửa trong chiếc ô máu, cho đến khi chiếc ô màu đỏ nhạt dần, nguyền rủa quay trở lại trên người giấy, ánh mắt hắn mới trở nên dịu dàng.

Sau khi đốt cháy một oán niệm cỡ lớn, lửa đen hận ý của Từ Cầm trở nên sáng hơn một chút.

"Hàn Phi, thư mời của công viên vui chơi đã được cộng thêm 10 điểm." Lý Quả Nhi trên xe vẫy vẫy tay nói với Hàn Phi.

Đang định đáp lại, Hàn Phi đột nhiên cảm giác có người đang theo dõi mình, hắn đứng bên cạnh thi thể của người đàn ông cầm ô đỏ, đột ngột ngoảnh đầu nhìn lại.

Ở góc đường, có một người đàn ông mặc đồng phục công viên vui chơi, đeo mặt nạ mặt quỷ, tay trái bị đứt lìa, tay phải còn lại của anh ta cũng đang cầm một con dao đồ tể, nhưng lúc này mũi dao đang hướng xuống dưới.

Người đàn ông này dường như cũng ở đây để giết ác quỷ ô đỏ, nhưng đã bị Hàn Phi đi trước.

"Cánh tay gãy còn đang chảy máu, anh ta bị thương nặng như vậy, vẫn còn muốn giết ác quỷ trong thành phố? Duy trì trật tự?" Hàn Phi nhớ tới mấy lời mà "Não" tiền nhiệm đã nói: "Nhân viên của công viên vui chơi bị thương nặng này, có khi nào là Quỷ một trong những người quản lý của công viên vui chơi không?"

Trong số những người quản lý công viên vui chơi, Quỷ chịu trách nhiệm giết chết quỷ quái, duy trì trật tự, hành vi của đối phương rất giống với quản lý Quỷ. "Anh ta vẫn còn sống?"

Trong nháy mắt, người đàn ông đeo mặt nạ mặt quỷ đã biến mất, Hàn Phi nhìn về phía cuối phố trầm tư.

Những công dân đặc biệt khác mà hắn đưa đi cùng đang chiến đấu với những quái vật ô đỏ còn lại, không có sự hỗ trợ của bản thể, thực lực của những con quái vật ô đỏ đó đã suy yếu rất nhiều, những cư dân hoàn toàn có thể đối phó.

"Đã đến lúc đến địa điểm tiếp theo rồi."

Quỷ thần từ mọi đường đều đã xuất hiện, bộ kịch lớn lấy cả thành phố làm sân khấu đã đi đến giây phút cuối cùng.

Sau khi các công dân đặc biệt giết hết ô đỏ, Hàn Phi mở kịch bản của mình ra, khoanh vào mục tiêu tiếp theo.

"Từ Cầm và Đại Nghiệt đều đã tìm thấy, nhưng lại không thấy bóng dáng của Tiểu Bát đâu, đoạn video của cô bé được lưu giữ trong cư xá Hạnh Phúc, chứng tỏ cô bé chắc chắn đã theo mình vào điện thờ. Cô bé với tư cách là chìa khóa, hiện tại đang ở đâu vậy?"

Chương 716: Đường không lối về

Trong mắt của quản lý công viên vui chơi và Phó Sinh, Tiểu Bát là chìa khóa, nhưng trong lòng Hàn Phi lại tồn tại giống như người nhà, hắn muốn tìm được cô bé chủ yếu là vì lo lắng nhiều hơn.

Chờ sau khi Từ Cầm đã hấp thụ hết ngọn lửa hận ý trên chiếc ô đỏ, Hàn Phi lái xe đến nơi tiếp theo xảy ra câu chuyện kỳ lạ.

"Cao ốc Bác Minh, bởi vì mang phong cách kiến trúc vô cùng âm gian nên bị người dân địa phương coi là kiến trúc chẳng lành, từng xảy ra nhiều vụ nhảy lầu. Theo các nhân chứng tại hiện trường, mỗi khi xảy ra sự việc nhảy lầu, ở cửa sổ nơi nạn nhân rơi xuống đều có thể nhìn thấy một đứa trẻ trong trang phục hoạt hình màu đỏ, đang cầm một chiếc đồng hồ màu đỏ."

Hàn Phi chia sẻ thông tin lưu lại trong kịch bản với những công dân khác, sau đó dẫn mọi người vào bên trong tòa nhà, nhưng điều khiến hắn thất vọng là, tìm hết cả cao ốc Bác Minh cũng không thấy bóng dáng con quỷ nào.

Bên trong kiến trúc khắp nơi đều có vết máu và ác ý để lại, có lượng lớn những dấu vết của rất nhiều cuộc giao tranh.

Hàn Phi lần theo dấu vết đánh nhau đến tận tầng 14, trong căn nhà có rất nhiều người ngã xuống đó, hắn nhìn thấy một chiếc đồng hồ bị giẫm nát.

Nhặt đồng hồ lên dùng chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, Hàn Phi có thể cảm nhận được sự tiếc nuối và đau đớn còn sót lại trong đồng hồ, ác quỷ ẩn nấp trong cao ốc Bác Minh đã bị người ta tiêu diệt, có người đã đến đây trước một bước.

"Quỷ quản lý mà tôi gặp vừa rồi bị thương rất nặng, hung khí anh ta dùng là dao đồ tể, anh ta không có khả năng giết chết ác quỷ này trong khoảng thời gian ngắn như vậy." Hàn

Phi khẽ nhíu mày: "Ác ý còn sót lại tại hiện trường khiến tôi cảm thấy vô cùng quen thuộc, rất giống với quỷ quái màu đen trên người F, chẳng lẽ chính F đã giết chết ác quỷ ở cao ốc Bác Minh?"

Trong khu tập thể của công viên vui chơi, Hàn Phi và F đã hoàn toàn đoạn tuyệt, hai bên tự mang theo một bộ phận người chơi, mục tiêu của bọn họ là giành được 100 điểm, qua cửa tiến vào sâu trong công viên vui chơi.

"Xem ra chúng ta cũng phải tăng tốc rồi, không thể để F dẫn trước."

Hàn Phi có một cảm giác nguy hiểm, hắn không dừng lại, quyết đoán rời đi, vội vàng chạy tới nơi tiếp theo. Thành phố đang dần dung hòa với thế giới tầng sâu, khắp nơi đều có ẩn hiện quỷ quái và những câu chuyện kỳ lạ, nhưng tạm thời, những ác quỷ có thực lực mạnh đến một trình độ nhất định vẫn còn tương đối ít.

Hàn Phi cũng không quan tâm đến việc lựa chọn cẩn thận nữa, hắn phóng thẳng tới những nơi xảy ra mấy câu chuyện kỳ lạ gần nhất với hắn trong kịch bản.

Tiếng hét bên tai dần dần yếu đi, quỷ quái trên đường càng ngày càng ít, kiến trúc hai bên cũng dần dần phát sinh thay đổi, một vùng tĩnh mịch, như thể người hôn mê đang dần chìm vào đầm lầy, âm thầm chết đi.

"Anh có chắc là chúng ta không đi sai đường không? Con đường này cảm thấy không ổn lắm." Lý Quả Nhi nắm lấy vô lăng, thần sắc nghiêm nghị, trong lòng cô có hơi bất an.

"Không sai, con đường này bản thân chính là một con ác quỷ." Hàn Phi cũng không ngẩng đầu, chỉ lật xem kịch bản trong tay.

Có một con đường thường xuyên xảy ra tai nạn giữa khu đô thị và công viên vui chơi, cảnh sát giao thông đã nhiều lần điều tra, lần nào xảy ra tai nạn cũng không thể giải thích được. Có người đang phóng xe máy về phía trước, bất ngờ nhìn thấy một chiếc xe tải cực lớn lao về phía mình, người điều khiển phương tiện kinh hãi vội vàng né sang bên đường, nhưng sau

khi chiếc xe máy tông vào gốc cây, anh ta mới phát hiện con đường vắng tanh, căn bản không hề có bóng dáng của chiếc xe tải lớn nào.

Những chuyện tương tự có rất nhiều, những người bị tai nạn được cảnh sát giao thông tìm thấy là may mắn rồi, có những phương tiện cứ đi cứ đi trên con đường này rồi biến mất luôn.

Không ai biết bọn họ đã đi đâu, cũng không ai biết bọn họ còn sống hay không, tận cùng con đường này dường như dẫn đến một thế giới ẩn, vì vậy được người dân địa phương gọi là đường không lối về.

"Hàn Phi, chúng ta vẫn lái về phía trước hay sao?" Bộ đàm trên ô tô phát ra giọng nói của A Trùng, anh ta và những công dân đặc biệt đều đang ngồi trong chiếc xe van, theo sát chiếc xe taxi màu đen.

"Tốc độ chậm lại, nhưng đừng dừng xe, quỷ sẽ tự tìm đến chúng ta." Kinh nghiệm đối phó với các loại quỷ quái của Hàn Phi thực sự quá phong phú, kinh nghiệm của hắn vốn chính là chỉ nam cuối cùng để cùng tồn tại với quỷ quái. Bên ngoài cửa kính xe dần dần xuất hiện sương mù, sương mù màu đen nhàn nhạt bao phủ các tòa nhà hai bên đường, bọn họ dường như đang tiến về phía trước trong một biển sương mù, đi đến một nơi nào đó.

Định vị dẫn đường bắt đầu không hiệu quả, điện thoại di động cũng mất tín hiệu, sau khi đoàn xe đi lên phía trước một đoạn, ngoại trừ chiếc xe tang màu đen ra, mấy chiếc xe phía sau đều bị trục trặc, chiếc xe cuối hàng còn tắt máy ngay lập tức.

"Chuyện gì vậy? Trước khi rời khỏi cư xá Hạnh Phúc tôi vừa mới kiểm tra xe xong, không thể nào có vấn đề được?" Tài xế chiếc xe cuối hàng tên là A Mãnh, từng là một người tài xế xe tải, anh và người anh em tốt thế chấp vay tiền mua xe, cùng nhau vận chuyển, nhưng sau đó bị tai nạn, người anh em tốt không may qua đời, còn anh thì may mắn sống sót.

Không kịp đau buồn, anh chăm chỉ kiếm tiền, đối xử tốt với bố mẹ của người anh em, coi họ như bố mẹ ruột của mình, sau này vận may của anh vẫn rất kém, nhưng mỗi lần gặp tai nạn đều có thể biến nguy thành an.

Thế hệ cũ cho rằng anh là người tốt sẽ được đền đáp, sau đó mãi cho đến khi thế giới tầng sâu dung hợp với thành phố này, anh mới nhận ra hóa ra người anh em tốt của mình vẫn chưa rời đi, mà vẫn luôn bảo vệ anh.

"Hãy nghe theo sự sắp đặt của Hàn Phi đi, chúng ta đừng hành động hấp tấp." Triệu Cô đã cho thấy sự trưởng thành hoàn toàn không phù hợp với độ tuổi của mình, cậu lớn lên trong viện phúc lợi từ nhỏ, dường như càng dễ thích nghi hơn với thời đại hiện tại. A Mãnh nhấc máy bộ đàm lên, đang chuẩn bị nói thì đột nhiên phát hiện ra chiếc xe đã bị bao quanh bởi sương mù, điều càng tồi tệ hơn là, những chiếc xe phía trước bọn họ dường như không nhận ra có điều gì đó không ổn với chiếc xe này, những chiếc đèn xe đó đang nhanh chóng di chuyển cách xa khỏi bọn họ, dường như là đang bỏ bọn họ lại trên đường.

"Hỏng rồi!" A Mãnh cảm thấy không ổn, anh hét lớn vào máy bộ đàm nhưng không có bất kì phản ứng lại: "Chúng ta bị bỏ lại đây rồi!"

Tính cách A Mãnh hơi hấp tấp túm lấy cửa xe, anh đang định thò đầu ra khỏi xe hét lên, nhưng mắt đã nhìn thấy cảnh tượng vô cùng kinh khủng, mồ hôi lạnh trên trán lập tức chảy xuống.

Ngay bên ngoài cửa kính ô tô bên cạnh anh, có một bà lão khuôn mặt nhăn nheo đang áp mặt vào cửa kính, bà lão mở to mắt, như muốn nhìn rõ những người trong xe.

"Đừng mở cửa vội!" Mấy người trong xe cũng không có hành động hấp tấp, bà lão đó đợi khá lâu, thấy không có ai chú ý tới mình, bà ta trực tiếp giơ cánh tay lên, bắt đầu gõ vào cửa kính xe. "Mọi người có nhìn thấy cháu trai nhỏ của tôi không? Trời sương mù quá, nó chơi ở bên đường, sau đó thì biến mất rồi." Giọng nói bà lão vẫn khá bình thường, giọng điệu cũng

không có vấn đề gì, nhưng tình hình hiện tại không ai dám mở cửa ra cho bà ta.

"Gần đây tôi nghe người dân trong thôn nói, trên đường có kẻ ăn trộm trẻ con, chỉ cần nhìn thấy trẻ con ở ven đường thì sẽ lừa lên xe chở đi nơi khác." Con ngươi của bà lão như muốn lồi ra ngoài, bà ta ra sức ép mặt vào cửa sổ, như thể muốn đập vỡ tấm kính.

"Tại sao không nói chuyện? Có phải là ăn trộm nên giật mình không?"

Tiếng va chạm càng lúc càng lớn, vỏ xe bị móp vào bên trong, nếu như người trên xe còn không ra ngoài, thì dường như tất cả đều sẽ bị bẹp dúm vậy.

"Mọi người mau nhìn bên ngoài!"

A Mãnh thần sắc hoảng hốt, anh chính là chuyên về vận chuyển, nhưng cũng chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Những thi thể oan hồn nối liền với mặt đường, bọn chúng như những con sóng xô vào chiếc xe van, cố gắng lật chiếc xe và kéo linh hồn của những hành khách xuống đường.

"Có bao nhiêu oan hồn bị giam cầm trên con đường này vậy! Không thể nhìn thấy đồng đội, trong sương mù đầy những vong hồn than khóc, mấy người đã bị đẩy đến tình cảnh tuyệt vọng.

Bà lão bắt đầu dùng tay gõ vào kính, A Mãnh vốn chất phác và thật thà, không nhịn được, trả lời bà lão một câu.

"Chúng cháu không có thấy cháu trai của bà, trên đường nguy hiểm, bà nên tránh sang một bên thì hơn."

Sau khi nhận được câu trả lời, nếp nhăn trên khuôn mặt bà lão khẽ giãn ra: "Không thấy sao? Vậy thì thôi, mọi người cũng nên chú ý an toàn, con đường này được gọi là đường không lối về, là nơi xảy ra rất nhiều tai nạn."

Bà ta cứ nói cứ nói rồi biểu cảm đột nhiên trở nên rất đau đớn, như thể đột nhiên phát bệnh, có vẻ thở không ra hơi.

“Mọi người có thể cho tôi đi nhờ một đoạn không? Nhà tôi ở ngay cuối đường, thuốc đều để hết ở nhà rồi.”

Biểu cảm và thần thái của bà lão không có một chút sơ hở nào, nhưng không ai trong xe tin những gì bà ta nói.

Ngón tay ấn vào kính cửa sổ, ngũ quan của bà lão méo mó vì đau đớn, bà vỗ vào cửa sổ, dùng sức lực cuối cùng để kêu cứu.

“Hay là xuống xe xem thử, cho dù bà ấy có là quỷ thì chúng ta cũng có năng lực giải quyết được bà ấy.” A Hoa có chút không chịu nổi.

“Đừng tự mình mạo hiểm, bây giờ lựa chọn đúng đắn nhất là ở trong xe đợi bọn Hàn Phi tới.” Cô gái vừa nói tên là Hạ Băng, là một bác sĩ pháp y, cũng là học trò của bố nuôi Hàn Phi.

Cô bình thường hiếm khi nói chuyện với người sống, dành cả tuổi thanh xuân và cuộc đời của mình cho những người đã khuất, hỗ trợ cảnh sát giải quyết nhiều vụ án giết người, đã ẩn danh quyên góp cho gia đình các nạn nhân, sau khi thế giới tầng sâu xâm chiếm hiện thực, có rất nhiều vong hồn của người đã khuất bảo vệ bên cạnh cô, thậm chí bên cạnh còn có hai oán niệm.

Bà lão bên ngoài xe không ngừng giãy dụa, động tác càng ngày càng lớn, nhưng mấy người trong xe đều thờ ơ, oán hận trong mắt bà lão chậm rãi ngưng tụ, thân thể ngã xuống bên cạnh xe.

“Thấy chết không cứu, các người đều là những kẻ sát nhân.”

Giọng nói của bà lão đã biến mất, A Mãnh liếc nhìn ra ngoài cửa sổ xe, ở đó căn bản không hề có thi thể của bà lão, chỉ có vứt một ít quần áo bẩn thỉu, nếu nhìn kỹ có thể thấy, những quần áo đó giống hệt như bà lão vừa mặc.

“Bang!”

Phần nóc xe bất ngờ bị va chạm mạnh, mấy người ngẩng đầu nhìn lên thì thấy phần mui đã biến dạng.

“Có cái gì đó trong sương mù!”

Mặt đất đang rung chuyển, chiếc xe dường như đang dần chìm xuống, con đường như một dòng sông bị sương mù bao phủ, chiếc xe van trở thành một chiếc thuyền có thể lật úp bất cứ lúc nào.

“Chiếc xe đã bị hư hỏng, nếu cứ tiếp tục như thế này, cửa sẽ không mở ra được!” A Hoa lớn tiếng nhắc nhở: “Chuẩn bị xuống xe! Mấy người chúng ta cùng nhau!”

Bọn họ đếm ngược đến ba, sau đó mở cửa xe cùng nhau lao ra ngoài, nhưng khi đang chuẩn bị cho một trận huyết chiến, lại phát hiện ra tất cả những oan hồn bên ngoài xe đều ẩn nấp trong sương mù.

“Tại sao bọn họ không tới đây?” Nhìn sương mù dày đặc, A Hoa có chút bối rối, cô muốn giao lưu với đồng đội, nhưng khi nhìn lại, cô bị sương mù vây quanh, không có ai trong tầm mắt!

“Triệu Cô! Hạ Băng!” Bất kể cô có hét lên như thế nào cũng không có ai đáp lại, nỗi sợ hãi và bất lực tràn ra tận đáy lòng.

“Mọi người đâu rồi?”

Lấy điện thoại di động ra soi sáng, ánh sáng không thể xuyên qua sương mù khiến cô không dám động đậy, nhưng đúng lúc này lại nghe thấy giọng nói hơi non nớt của Triệu Cô.

Lo lắng cho sự an toàn của Triệu Cô, A Hoa vội vàng chạy về hướng phát ra giọng nói.

Đại khái chạy đi được khoảng mười mấy mét, một cánh tay bê bết máu đột nhiên duỗi ra túm lấy vai A Hoa. Cô nhảy dựng lên, quay người lại định cho đối phương một cái bạt tai, đáng tiếc đối phương lại dễ dàng né được.

“Ở nguyên tại chỗ, đừng di chuyển.” Người đó rút cánh tay lại, im lặng liếc nhìn A Hoa một cái.

“Anh là ai?” Người đàn ông đưa tay tóm lấy A Hoa chạy về phía trước mặt, có đeo một chiếc mặt nạ mặt quỷ.

Giọng nói anh ta hơi yếu ớt, chỉ có một cánh tay. “Cô có thể gọi tôi là A Quỷ, sinh mệnh của tôi sắp hết, chuẩn bị sẽ chọn ra vị quỷ tiếp theo trong thành phố này.” Nói xong câu này, người đàn ông nhìn vào sâu trong sương mù, ánh mắt của anh ta sau mặt nạ có chút phức tạp.

“Tôi nghĩ tôi đã tìm thấy người đó rồi.”

Một tia sáng chói mắt xuyên qua biển sương mù, xung quanh như có động đất, trên đường trơn nhẵn xuất hiện những vết nứt, lộ ra vô số quần áo của người chết chôn dưới đường.

Sương mù từ từ tan biến, A Hoa nhìn về phía nơi phát ra ánh sáng, Hàn Phi tay cầm dao đồ tể đã chém vỡ một bức tượng thổ địa đào từ dưới đất lên, trong mắt bức tượng thổ địa đó lóe lên ngọn lửa màu đen, từ trong cơ thể chảy ra rất nhiều máu tươi, còn biết la hét như một con người.

Hàn Phi buộc sợi dây đỏ vào bức tượng, để nguyền rủa bò khắp người nó, để mặc Từ Cầm ăn tươi nuốt sống.

“Tượng thần thổ địa này là ác quỷ?”

Sương mù tan đi, A Hoa gãi gãi đầu, cô phát hiện mình không biết đã rời khỏi con đường từ lúc nào.

Quay đầu nhìn lại, cô nhìn thấy phía sau lưng có một vách đá cao hơn mười mét, nếu người đeo mặt nạ mặt quỷ vừa rồi không đỡ lấy cô thì chắc cô đã ngã xuống rồi.

A Hoa cảm thấy sợ hãi, cô chạy đến chỗ Hàn Phi, nói với hắn những gì người đàn ông đeo mặt nạ mặt quỷ nói.

Hàn Phi đang chờ Từ Cầm ăn tượng thần sau khi nghe A Hoa nói xong, gật gật đầu, trong lòng hắn mơ hồ có một suy đoán.

Năm người quản lý của công viên vui chơi trước đây đều chọn Phó Sinh, nhưng với sự xuất hiện của hắn cùng với rất nhiều thứ đã thay đổi, ngoài việc Mộng bị lừa gạt ra, Quỷ dường như cũng muốn chọn hắn.

“Cán cân của vận mệnh đã bắt đầu từ từ nghiêng về phía tôi.”

“Tên đó đeo chiếc mặt nạ kinh khủng nhất, nhưng cảm giác lại là một người rất tốt, ít nhất anh ta đã cứu tôi.”

A Hoa sợ Hàn Phi đang yên đang lành sẽ giết chết đối phương, vì vậy vội cố gắng chuyển chủ đề: “Tượng thần thổ địa này là ác quỷ trốn trong đường à?”

“Đúng vậy, con đường này lúc xây dựng đã bị ông chủ lợi dụng, bên dưới vốn dĩ có chôn thi thể, sau đó lại luôn xảy ra tai nạn, tất cả oán khí dồn lại với nhau. Tượng thần thổ địa đó vốn là do ông chủ có tật giật mình, muốn dùng để trấn áp vong hồn, nhưng không ngờ rằng cuối cùng tất cả các vong hồn đều tụ tập trên người nó, cuối cùng dẫn đến việc cả con đường trở nên tà ác kinh khủng.”

Hàn Phi kéo sợi dây màu đỏ, sau khi Từ Cầm nuốt xuống ngọn lửa màu đen trong mắt tượng thần, ngọn lửa hận ý màu đen của chính cô bắt đầu từ từ cháy lên.

Nhìn thấy Từ Cầm rời đi, Đại Nghiệt lén lút chạy đến, ăn hết tất cả mảnh vỡ của tượng thần thổ địa vào bụng, động tác của nó rất nhanh, như thể lo lắng những người khác sẽ giành với nó vậy.

“Tượng thần thổ địa được 10 điểm, chúng ta hiện tại đã tích lũy được 90 điểm rồi.” Lý Quả Nhi đậu xe tang màu đen bên cạnh Hàn Phi, cô có chút phấn khích, chỉ còn thiếu mười điểm cuối cùng nữa, là bọn họ có thể qua cửa trò chơi tử vong này, có xác suất lớn sẽ trở thành quản lý công viên vui chơi nhiệm kì tiếp theo.

Chương 717: Thừa kế của Quỷ

"Những ác quỷ không thuộc sự kiểm soát của công viên vui chơi có giá trị 10 điểm, chỉ cần giết thêm một ác quỷ nữa là đủ rồi.

Sương mù tan đi, Hàn Phi đứng trên con đường nứt nẻ, hắn nhìn về công viên vui chơi cuối đêm tối: "Xuất phát thôi."

Lên xe taxi, Hàn Phi lấy tập kịch bản ra, sau khi lật xem một hồi, hắn nhớ lại cảnh tượng nhìn thấy tại một lần tử vong nào đó.

"Quay đầu, chúng ta đến lớp học thêm lam trắng."

"Là nơi tài xế taxi tổ chức nghi thức tái sinh à?" Lý Quả Nhi hơi khó hiểu: "Đến đó làm gì?"

"Có một ác quỷ liên quan đến Mộng đang ẩn nấp ở đó, nó đã từng giết chết tôi một lần." Hàn Phi không chỉ đơn thuần là muốn báo thù, hắn chuẩn bị hỏi đối phương một số chuyện.

Vài chiếc xe lao vút qua, Hàn Phi rất nhanh lại đi tới ngã tư quen thuộc.

Hắn trước đây từng bị một oán niệm truy đuổi bởi không còn nơi nào để chạy, phải mượn sự giúp đỡ của xe buýt công viên vui chơi mới có thể thoát thân, vậy mà chỉ sau vài đêm trôi qua, tình thế đã có những thay đổi kinh thiên động địa.

Hàn Phi tìm lại kí ức, trong xương cốt có một luồng lạnh lẽo, bất kể là quỷ quái kinh khủng đến đâu cũng đều không thể khiến hắn sợ hãi.

"Lớp học thêm trồng đầy những bông hoa màu trắng và màu lam, thẩm mỹ viện đã bị lửa thiêu rụi, những đứa trẻ ngây thơ như tờ giấy trắng, những người phụ nữ sở hữu dung mạo kiều diễm, đây đều là những thứ mà cánh bướm yêu thích nhất.

Càng thiếu cái gì nó sẽ càng theo đuổi cái đó, cánh bướm trông vô cùng xấu xí, nên nó đã dùng mọi cách để làm cho vẻ

ngoài của mình trở nên hoàn hảo; nội tâm nó méo mó bẩn thỉu đến cực điểm, chỉ cần nhìn thoáng qua đã khiến người ta muốn nôn mửa, vì vậy nó đặc biệt thích những đứa trẻ đơn thuần đáng yêu.

"Tòa kiến trúc này trông cũng không có gì đặc biệt lắm, bên trong thực sự có chứa ác quỷ à?" A Trùng dẫn những công dân đi theo sau Hàn Phi, cẩn thận phòng bị.

"Trong kí ức nó đang trốn ở đây." Hàn Phi vỗ nhẹ lên đầu Đại Nghiệt: "Mày đi gõ cửa đi."

"Hay là để tôi đi cho?" A Trùng rất khó có thể tưởng tượng Đại Nghiệt sẽ gõ cửa như thế nào.

"Mọi người đừng qua đó, tòa nhà này rất nguy hiểm." Hàn Phi vừa dứt lời, một tiếng nổ lớn vang vọng khắp đường phố, Đại Nghiệt phóng hết tốc lực đâm vào cửa chính của tòa nhà.

Cánh cổng sắt bay xa mấy mét, kính tầng một của tòa nhà đều vỡ vụn, hoa cỏ trong sân bị giẫm nát, cánh hoa lam trắng bay đầy trời, như thể tòa nhà đang khóc vậy.

"Âm thanh nó gõ cửa có phải hơi lớn rồi không?" A Trùng còn đang định thuyết phục Hàn Phi, nhưng chuyện xảy ra tiếp theo đã khiến anh ta phải ngậm miệng lại.

Cánh hoa bay khắp bầu trời phát ra tiếng động kỳ lạ, bọn chúng ngược chiều gió đêm về phía Hàn Phi.

Khi đến gần hơn, A Trùng và những người sống sót khác mới nhìn thấy rõ, đó căn bản không phải là những cánh hoa màu lam trắng, mà là những con quái trùng gần giống con bướm có màu lam trắng thì đúng hơn.

"Mẹ kiếp! Nhiều thế! Quay lại xe! Nhanh!"

Bầy con trùng màu lam trắng rất giống như cát bụi trong giấc mơ, nhìn từ xa thì rất đẹp, nhưng khi nhìn gần lại vô cùng hung dữ, như thể sẽ ăn tươi nuốt sống tất cả những người sống có liên quan.

"Lệ quỷ, quái vật, trong thế giới tầng sâu này cuối cùng còn có bao nhiêu thứ chưa biết nữa?" Hàn Phi giơ con dao tái sinh trong tay lên, nguyền rủa ngay lập tức bao phủ cơ thể, nếu

như hắn cũng rút lui, vậy thì những người sống sót sau lưng sẽ bạo lộ trong đám côn trùng.

"Đám côn trùng mà Mộng nuôi dưỡng cũng giống như chính nó vậy, bề ngoài đẹp đẽ và thơ mộng, nhưng trên thực tế xấu xí, nguy hiểm, khiến người ta chán ghét."

Hàn Phi xông lên chống lại đám côn trùng, nếu như không có tái sinh và nguyền rủa của Từ Cầm, chỉ dựa vào một mình hắn thì căn bản không thể sống sót. Có điều vận mệnh đã thay đổi, Mộng đã bỏ lỡ thời điểm tốt nhất để giết hắn.

Mỗi lần vung dao, trong không trung sẽ có một đám côn trùng lớn bị cuốn bay, Hàn Phi và Đại Nghiệt phối hợp, chỉ trong mười mấy phút đã giải tán hết đám côn trùng.

Mất đi lớp ngụy trang của đám côn trùng, tòa nhà trước mặt cũng lộ ra nguyên hình.

Trong sân vô cùng hoang vắng, dưới nền đất nứt nẻ có chôn vùi thi thể của những đứa trẻ, bọn chúng bị thân rễ của một loại cây màu đen nào đó đâm qua, mà những cái cây màu đen kia lại là tổ của những con côn trùng làm trắng.

"Mộng này thật là táng tận lương tâm, dùng những đứa trẻ để nuôi dưỡng cánh bướm." Chờ sau khi bên ngoài an toàn, mấy người A Trùng mới xuống xe, nếu vừa rồi bọn họ không chạy nhanh, hẳn là đã bị đám côn trùng cuốn đi rồi.

Hàn Phi không quan tâm đến những người sống sót, hắn chăm chú nhìn Đại Nghiệt, căn bản không có ý định tiến vào tòa nhà đó.

Mộng là một trong những người quản lý, còn là "quỷ" được sinh ra ở thế giới tầng sâu, bất luận có cẩn thận thế nào cũng không thừa.

Giả sử quỷ trong tòa nhà không ra ngoài, vậy thì hắn sẽ để Đại Nghiệt dỡ cả tòa nhà này, dù sao thì phá đi cũng dễ hơn xây lại.

Được Hàn Phi ra hiệu, cảm giác luôn muốn đập phá của Đại Nghiệt hoàn toàn được giải phóng, nó trèo lên trên từng tầng một, tử ý toàn thân dâng trào khắp lớp da tường của tòa

nhà, tất cả những nơi bị nó trèo qua đều có nhiễm vận rủi nồng đậm.

Tiếng la hét không ngừng vang lên trong tòa nhà, Hàn Phi không chuẩn bị bỏ qua cho bất kì vật sống nào, chính hắn đã từng bị quỷ trong tòa nhà đuổi theo như vậy.

Khi Đại Nghiệt leo đến tầng bốn, trong lớp học thêm lam trắng truyền ra một tiếng hét thảm thiết, có một người phụ nữ mặc váy màu lam trắng xuất hiện ở cửa sổ.

Toàn thân cô ta toàn là vết máu, dường như đã từng bị ngã từ trên cao xuống, chân tay méo mó, xương cốt xuyên qua da, có một đôi cánh biến dạng xiêu vẹo sau lưng.

Sau khi người phụ nữ nhìn thấy Đại Nghiệt, không do dự mà lao thẳng về phía nó, hai ác quỷ khủng khiếp từ trên cao rơi xuống, tàn sát lẫn nhau.

"Những gì tôi nhìn thấy trong kí ức của mình là, có một người trông giống như cánh bướm đã giết tôi, không phải người phụ nữ này."

Cầm chặt con dao tái sinh, kéo sợi dây đỏ, Hàn Phi cẩn thận nhìn xung quanh, không tìm thấy cánh bướm, nhưng lại bất ngờ phát hiện người đàn ông đeo mặt nạ mặt quỷ đứng ở góc đường, đối phương dường như đang bí mật quan sát hắn.

"Người quản lý Quỷ này không phải là Mộng đang giả mạo đấy chứ?"

Hai bên đối đầu nhau trên một con phố dài, cho đến khi Đại Nghiệt áp chế được ác quỷ trong lớp học thêm lam trắng, nó bạo phát đấm vào lưng đối phương. Bộ xương như đôi cánh trắng hoàn toàn vỡ nát, một con bướm được cấu thành từ máu thịt đột nhiên bay ra từ sau lưng nữ quỷ.

Đôi cánh như màng nhầy giương ra, kéo theo những sợi tơ máu, ngay lúc con bướm máu thịt đó xuất hiện, người đàn ông đeo mặt nạ mặt quỷ ở góc phố lập tức ra tay.

Anh ta dường như đã chờ đợi giây phút này rất lâu, dùng cánh tay duy nhất còn lại ném con dao đồ tể của mình ra! Cũng không biết anh ta lấy tự tin ở đâu ra, con dao đồ tể đó dễ

dàng xuyên qua màn đêm, băng qua con phố dài, ngay lập tức đâm thủng con bướm máu thịt, đóng đinh nó vào mặt đất khô héo của khu vườn.

Sau khi giết chết com bướm máu thịt, người đàn ông mặt quỷ dường như đã đưa ra quyết định cuối cùng, anh ta bước ra khỏi góc phố tối tăm, không còn che giấu sự tồn tại của mình nữa. Hàn Phi ngăn lại Đại Nghiệt muốn giết chiếc váy lam trắng, gọi nó đến bên cạnh mình, một người một quỷ cùng nhau đối mặt với người đàn ông mặt quỷ.

Khoảng cách từng chút một gần hơn, người đàn ông mặt quỷ bước vào khu vườn, sau khi xác định con bướm máu thịt đã bị giết, mới thu lại con dao đồ tể, tiếp theo một chân giẫm nát nó, sau đó lau sạch máu trên con dao từng chút một.

“Anh không chuẩn bị nói gì đó à?” Hàn Phi đeo một chiếc mặt nạ cười màu trắng, nhưng chiếc mặt nạ của hắn khác với những người quản lý khác, khóe mắt có lệ. “Tôi đã phát giác ra cậu rất lâu rồi, tôi có một vài câu hỏi muốn hỏi cậu. Nếu như cậu có sức mạnh có thể bảo vệ kẻ yếu, cậu sẽ sử dụng nó như thế nào?” Giọng của người đàn ông mặt quỷ trưởng thành nặng trĩu, giống một người đàn ông trung niên không thích nói nhiều.

“Tôi sẽ thiết lập những quy tắc cơ bản nhất, sử dụng sức mạnh đó để duy trì giới hạn của kẻ yếu.”

“Chỉ là giới hạn thôi sao?”

“Sức mạnh không thể lạm dụng, kẻ yếu muốn trở thành kẻ mạnh, họ cần phải chiến đấu cho chính mình.” Hàn Phi không nói bất cứ điều gì dối lòng để làm vừa lòng đối phương, hắn cho rằng là như nào, thì sẽ làm như thế đó.

“Vậy thì cậu sẽ thiết lập quy tắc như thế nào?” Người đàn ông mặt quỷ rất có hứng thú với Hàn Phi.

“Thiết lập một mục tiêu dài hạn, để tôi và tất cả mọi người cùng hướng tới mục tiêu chung này, rồi từ từ xây dựng một khuôn khổ, để mọi người thực hiện nhiệm vụ của riêng mình, phân chia tốt lợi ích cho bọn họ, sau đó giao cho bọn họ điều hành khuôn khổ này.

“Để bọn họ tự mình điều hành? Thế cậu thì sao?”

“Tôi cần dốc sức giúp đỡ mọi người đạt được mục tiêu đó, trừng phạt những kẻ phá vỡ quy tắc, loại bỏ những nhân tố bất ổn ra khỏi khuôn khổ, giết hết tất cả người và quỷ quái cản đường chúng tôi tiến về phía trước.” Hàn Phi không biết người đàn ông mặt quỷ muốn hỏi cái gì, điều hắn đang nói là quan điểm của mình về tương lai của thành phố này, cũng là một số ý tưởng mà hắn chuẩn bị xây dựng thành phố trong thế giới tầng sâu.

“Ý tưởng rất nguy hiểm, nếu như cậu có thể đồng cảm nhiều hơn với kẻ yếu thì tốt.” Trong lời nói của người đàn ông mặt quỷ có chút thất vọng.

“Đương nhiên tôi có thể đồng cảm với kẻ yếu, nhưng quỷ quái ở thế giới tầng sâu thì không hề đồng cảm với tôi.” Hàn Phi trực tiếp đi về phía người đàn ông mặt quỷ: “Một tên tù nhân sống trong ngục tối, anh ta sẽ nguyện ý lấy một bữa ăn no mà người khác bố thí cho, hay là muốn cùng với tôi đập tan nhà giam, trốn ra thế giới đầy nắng bên ngoài?”

Người đàn ông mặt quỷ hồi lâu không trả lời, một lúc lâu sau mới nói: “Tôi cũng không biết đáp án, có lẽ mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình.”

“Anh sai rồi, đa số mọi người đến cơ hội lựa chọn cũng không có, bọn họ bị mắc kẹt rồi chìm xuống, mà tôi có thể cho bọn họ cơ hội này.” Hàn Phi cũng từng nghĩ tới dùng bạo lực để giữ quản lý Quỷ lại, nhưng đối phương dường như không có ác ý gì: “Anh đi theo tôi suốt đoạn đường dài, chỉ là để tìm hiểu những chuyện này hay sao?”

“Vốn dĩ là tôi muốn giết cậu, bởi vì Mộng lấy cậu làm thể xác của nó, nhưng hiện tại tôi đã thay đổi chủ ý. Thành phố này sau khi rơi vào hỗn loạn, chỉ có cậu là đang không ngừng cứu người, duy trì tôn nghiêm của con người và trật tự cuối cùng.” Người đàn ông mặt quỷ lấy con dao đồ tể của mình ra, nói với Hàn Phi: “Ngoài cậu ra, tạm thời không có ứng cử viên nào tốt hơn nữa rồi. Tôi sẽ giấu con dao này trong tim, nếu cậu có thể tìm thấy nó trước khi tôi chết, vậy sau này cậu chính là chủ nhân của nó.”

Sau khi nói xong câu cuối cùng, người đàn ông mặt quỷ rời đi về hướng công viên vui chơi.

“Ý của anh ta là gì? Muốn cho tôi kế thừa quản lý Quỷ của công viên vui chơi à?” Dao đồ tể chịu trách nhiệm giết chóc và trừng phạt, Hàn Phi cũng tình cờ sở hữu một con dao đồ tể đặc biệt.

Chương 718: 100 điểm tích lũy

Hàn Phi nhớ lại câu nói cuối cùng kia của người đàn ông mặt quỷ, cho đến khi đối phương biến mất hoàn toàn. "Bây giờ chúng ta cũng đi tới công viên vui chơi à?" Lý Quả Nhi cầm thư mời bước xuống xe: "Vừa rồi sau khi con bướm thịt bị giẫm chết, chúng ta lại được thêm chín điểm, hiện tại là chín mươi chín điểm."

"Còn thiếu 1 điểm?"

"Thông thường mà nói, giết chết một ác quỷ sẽ được thưởng 10 điểm, tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì." Lý Quả Nhi đưa thư mời cho Hàn Phi: "Nếu những người tham gia trò chơi khác biết chúng ta đã đạt được 99 điểm, nhất định sẽ giết chúng ta bằng mọi giá."

"Nếu giết một con ác quỷ chưa đủ, thì giết mười con, để máu linh hồn nhuộm đỏ tấm thẻ."

Hàn Phi vừa dứt lời, Diêm Lạc ở bên cạnh đột nhiên nói: "Mục đích chính của trò chơi tử vong trong công viên vui chơi là lựa chọn người quản lý mới, với tư cách là người quản lý công viên, không thể chỉ biết giết chóc."

"Chị biết làm thế nào để đạt được 1 điểm cuối cùng à?"

"Bây giờ cậu có hai cách để qua cửa, một là giết chết những người tham gia trò chơi khác, giống như Não tiền nhiệm vậy, còn có một cách khác chính là cứu người."

"Cứu người?"

"Đúng vậy, thật ra cứu mạng một người cũng sẽ được cộng điểm tích lũy, chỉ là rất ít, kém xa so với điểm cộng giết người. Nhưng nếu cậu muốn có được 1 điểm cuối cùng thì vẫn phải dựa vào cứu người mới được." Mẹ của Diêm Lạc cũng không có cố ý che giấu, bà biết rất rõ việc đạt được 100 điểm khó khăn như thế nào: "Tôi chưa bao giờ nghe nói có ai qua cửa với 100 điểm, vì vậy tôi cũng không biết cần cứu được bao nhiêu người mới có thể tròn 100 điểm."

“Số người tôi cứu còn chưa cứu đủ hay sao?” Hàn Phi nhìn xuống dao tái sinh: “Trò chơi tử vong là để lựa chọn ra quản lý Não, nếu cuối cùng Lý Quả Nhi đạt được 100 điểm, cô ấy rất có khả năng sẽ trở thành người quản lý Não nhiệm kì tiếp theo, giả sử nếu như mình lại nhận được sự chấp nhận của quản lý Quỷ, vậy thì trong số năm người quản lý của công viên vui chơi phía mình đã chiếm hai vị trí rồi.”

Qua cửa rất khó, nhưng Hàn Phi vẫn không chuẩn bị từ bỏ.

“Hãy để tiếng cười điên cuồng kéo dài thêm đi, anh ta làm người xấu, còn mình làm người tốt, chờ khi công dân của cả thành phố phát hiện ra rằng công viên vui chơi là nguồn gốc của thảm họa, không có công viên vui chơi mới là vì lợi ích của mọi người, thì mọi thứ sẽ càng dễ dàng để hoạt động hơn.”

Sau khi xác định kế hoạch, Hàn Phi lập tức khởi hành, để cho Đại Nghiệt sai khiến quỷ nước trải khắp mạng lưới nước ngầm, dẫn dắt tất cả những công dân đặc biệt đi săn giết quỷ quái.

Oán niệm thông thường để cho những công dân đó tự giải quyết, còn Hàn Phi chỉ chịu trách nhiệm với ác quỷ, oán niệm cỡ lớn và một số lệ quỷ biến dị.

Trong suốt thời gian cả một đêm, Hàn Phi đã quét dọn tất cả mười con phố gần cư xá Hạnh Phúc, có điều hắn cũng phát hiện rất khó để giết hết những con quái vật tuyệt vọng liều mạng trốn khỏi thế giới tầng sâu, để khôi phục hoạt động cơ bản nhất của thành phố, vậy thì cần nhiều hơn thế những công dân đặc biệt có năng lực mới được.

Sức mạnh của một người là có hạn, may mắn thay, Hàn Phi đã sớm hiểu điều này, hắn vẫn luôn bồi dưỡng và giúp đỡ những công dân đặc biệt đó, coi bọn họ như những hạt giống hy vọng.

Bệnh viện, trường học, nhà máy chế biến thực phẩm và các tòa nhà đã được Hàn Phi chiếm lại, cuối cùng hắn đến trung tâm phát sóng và đài truyền hình.

F và bố mẹ nuôi của hắn đã vu khống hắn ở đây, bây giờ hắn muốn mọi người nhìn thấy một mặt thật của mình.

Sau khi dọn sạch đài truyền hình, Hàn Phi nhờ nhân viên ẩn náu ở đây phát tín hiệu, đồng thời nhờ vài nhiếp ảnh gia đi cùng chụp ảnh hắn giải cứu công dân.

Ngày càng có nhiều công dân được Hàn Phi cứu giúp, hầu hết bọn họ đều trở thành những người ủng hộ hắn, cái tên Hàn Phi cũng được lưu truyền trong thành phố, hắn dựa vào hành động thực tế dần dần xoay chuyển ấn tượng của mọi người đối với mình.

Nhân lúc thông tin liên lạc hoàn toàn bị gián đoạn, một số lượng lớn công dân đặc biệt đã liên lạc với những người sống sót trong cư xá Hạnh Phúc, mạng xã hội bị sập đã được kết nối lại, tòa nhà đổ nát dưới nỗ lực của Hàn Phi vậy mà đã ổn định nền móng. Mặt trời có mọc hay không không còn quan trọng, quan trọng là có ánh sáng trong mắt những người còn sống, hắn đang cố gắng truyền tải từng thông điệp một, trong thành phố sụp đổ này, thực ra mỗi một người đều có thể trở thành mặt trời.

Rất nhiều công dân đặc biệt được quỷ quái bảo vệ đã đứng lên, một số lượng lớn các tổ chức tự cứu ra đời, mọi người bắt đầu phân loại các loại quỷ quái, khắc phục nỗi sợ hãi để quan sát điểm yếu của bọn chúng và những thói quen hành vi có thể lợi dụng.

Rất nhiều người quả thực đã chết trong thảm họa này, nhưng mọi người không hề bị đánh sụp, ác ý và thiện ý xung đột ở mọi ngóc ngách của thành phố, từng con người đều đang cố gắng hết sức để tồn tại. Bước qua đêm tối, Hàn Phi đã dành đúng bốn ngày giết chết tất cả những ác quỷ được đề cập trong kịch bản, cứu được hàng chục nghìn người sống sót, giúp đỡ một phần tư thành phố lập lại trật tự.

Những con số trên tấm thẻ màu đen từ từ chuyển sang màu đỏ như máu, sau khi đạt được 1 điểm cuối cùng, con số đã biến thành một bản đồ công viên vui chơi thu nhỏ. Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, trên bản đồ đó có một tòa nhà được đánh dấu lại.

“Tôi coi như đã biết tại sao nó được gọi là thư mời rồi, chỉ sau khi tích đủ 100 điểm, người được mời mới có thể nhìn

thấy địa chỉ."

"Cuối cùng có thể kết thúc rồi à?"

Những người đồng hành xung quanh Hàn Phi cũng vô cùng phấn khích, đặc biệt là những người chơi từng đi theo F, bọn họ vẫn còn nhớ những gì F đã nói, chỉ cần tích lũy đủ 100 điểm là có thể rời khỏi trò chơi này, trở về hiện thực.

"Hàn Phi, bây giờ chúng ta tới đó đi! Tôi không thể đợi được nữa rồi!" Nhân viên cứu hộ lớn tiếng thúc giục, anh ta không kiềm chế được cảm xúc của mình, sau khi sống trong địa ngục này lâu như vậy, cuối cùng đã có thể tự do rồi.

Không giống như nhân viên cứu hộ, Tường Vi sau khi biết được Hàn Phi đã tích đủ điểm thì có chút lo lắng, không biết hắn sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào, một vài người chơi khác cũng trở nên căng thẳng, mọi người lo lắng hắn một mình rời đi, bỏ bọn họ lại đây.

"Từ khi bắt đầu dị biến đến nay, chúng ta đã mất khoảng một tuần để thiết lập trật tự cơ bản nhất cho thành phố, bây giờ những công dân được quỷ quái che chở đã có thể bảo vệ được mọi người, chúng ta cũng có thể yên tâm rời đi rồi." Hàn Phi bảo tất cả người chơi thu dọn đồ đạc, cùng hắn nhanh chóng rời đi, hắn sẽ không bỏ lại bất kì ai.

"Lão đại, để tôi đi cùng với mọi người đi." A Mãnh muốn đi cùng Hàn Phi, anh vừa mở miệng, rất nhiều công dân đặc biệt được quỷ quái che chở đã đứng ra.

Mấy ngày nay khi Hàn Phi dẫn những công dân đặc biệt đi săn bắt quỷ quái, mọi người dần dần tin lời hắn nói, tất cả tai họa đều là do công viên vui chơi, theo ý bọn họ, hắn lần này qua đó chính là quyết chiến với BOSS phản diện lớn nhất.

"Thành phố này vẫn còn rất nhiều người đang vật lộn bên bờ vực của cái chết, việc mọi người cần làm nhất bây giờ là cứu người, cứu thêm nhiều người hơn nữa!" Hàn Phi gọi mấy người công dân thực lực mạnh nhất đến bên cạnh: "Lần này tôi rời đi có thể rất lâu, mọi người phải tự mò mẫm tìm cách sống chung với quỷ quái, đừng chỉ giết và ăn, mọi người hãy nhớ kĩ, những quỷ quái đó cũng đã từng là người sống."

“Tôi hiểu rồi.” Triệu Cô có chút không nỡ để Hàn Phi rời đi, cậu cảm thấy hắn rất giống với thầy giáo và bố mình: “Vậy khi nào anh trở về?”

“Chờ đến khi mặt trời mọc trở lại.” Hàn Phi đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, đợi sau khi những người chơi thu dọn đồ đạc xong, đoàn người lái xe đến công viên vui chơi.

Càng đến gần công viên vui chơi thì càng hỗn loạn, khắp nơi đều là những kẻ điên mất đi lý trí và quỷ quái hung dữ khủng khiếp, trong đó có rất nhiều người dường như đang mắc chứng cười điên cuồng, điên rồ, quái dị, cơ thể dị dạng, bọn họ dường như bị thu hút bởi âm thanh nào đó, không màng tất cả lao về phía công viên.

Để không thu hút sự chú ý của công viên, Hàn Phi đã bắt chước những tiếng cười điên cuồng kia, hắn nhét Đại Nghiệt vào trong quỷ văn.

Với sự hợp tác hết mình của Đại Nghiệt, Hàn Phi thử rất nhiều lần và cuối cùng đã thành công, quỷ văn trên người hắn hoàn toàn biến thành màu đen, nếu không cẩn thận cơ thể sẽ nổ tung.

Tránh toàn bộ quỷ quái ra, những kẻ điên cười điên cuồng kia dường như cũng không quan tâm đến đội của Hàn Phi, bọn họ thuận lợi đến công viên vui chơi mà không gặp quá nhiều trở ngại.

So với trước đây, toàn bộ công viên đã trải qua những thay đổi kinh thiên động địa.

Bầu trời đêm phía trên công viên treo đầy những nhãn cầu to lớn màu đỏ tươi, bọn chúng đang rơi nước mắt máu, vô số tia máu từ xung quanh nhãn cầu buông xuống.

Trong công viên bị vô số nhãn cầu màu máu quan sát, tất cả các thiết bị giải trí đều trở nên nham hiểm và đáng sợ, giống như những công cụ giết người siêu lớn, vô số sinh mệnh chết đi trong tiếng la hét, nhưng lại càng có nhiều những người nhiệt tình đổ xô đến các thiết bị giải trí hơn, không thể chờ đợi để bắt đầu trải nghiệm.

Tất cả mọi người trong công viên dường như đã phát điên, bọn họ cuồng loạn, hoàn toàn bị mê hoặc bởi một giọng nói nào đó, thậm chí hầu hết các nhân viên trong công viên cũng trở nên giống như bọn họ.

"Đây chính là buổi biểu diễn đêm trong công viên hay sao? Quả thật rất khác so với ban ngày." A Trùng hơi sợ hãi, anh ta vươn tay che mắt Phó Thiên lại: "Trẻ con không nên xem cái này thì tốt hơn."

Trên hàng rào cao cao treo đầy "đạo cụ đầu người", bức tường được nhuộm đỏ bằng máu ấm, trên mặt đất còn sót lại rất nhiều quần áo và di vật, một công viên hoạt động vào lúc nửa đêm giống như một cái máy xay thịt hoạt động hết công suất.

"Trong công viên hẳn là vẫn còn hai người quản lý, bọn họ không ra ngoài kiểm soát tình hình à?" Mẹ của Diêm Lạc kinh ngạc khi thấy nơi mình từng làm việc nay lại thành ra thế này: "Không phải chứ! Cho dù là Mộng trèo ra từ thế giới tầng sâu cũng sẽ không tạo nên cảnh tượng hỗn loạn và điên cuồng như vậy!"

"Mộng là một tên khốn nạn, nó thích lợi dụng quy tắc và lòng người. Nhưng bây giờ công viên đang phải đối mặt với một kẻ mất trí hoàn toàn. Không ai trên thế giới này biết gã đó đáng sợ đến thế nào." Hàn Phi dùng chín mươi chín cái mạng xóa sạch ký ức của mình, giúp tiếng cười điên cuồng cởi bỏ mọi gông cùm của ký ức, nói đúng ra, những gì anh ta làm cũng là chuyện người thường không thể tưởng tượng ra được.

Đoàn xe dừng cạnh một tòa nhà bỏ hoang cách công viên không xa, tất cả mọi người xuống xe, đeo mặt nạ của mình lên.

"Tôi đều đã để lại một chút nguyền rủa trên cơ thể mỗi người, nếu là người của mình khi ở gần nhau đều có thể cảm nhận được, chờ sau khi vào công viên, mọi người nhất định phải theo sát tôi, tụt lại phía sau có thể đồng nghĩa với cái chết." Hàn Phi và những người chơi khác lần lượt đeo mặt nạ mặt cười lên.

“Những người đã thiệt mạng hẳn là những du khách không nhận được thư mời, chúng ta biết căn phòng thật hẳn sẽ không có vấn đề gì.” A Trùng không ngừng tự an ủi chính mình, vốn dĩ những người chơi kia đều rất phấn khích, nhưng sau khi bọn họ nhìn thấy công viên giống như địa ngục, toàn bộ đều trở nên thấp thỏm.

“Vượt qua cửa ải cuối cùng, là có thể sống sót, mọi người đã không có lựa chọn nào khác nữa rồi.” Hàn Phi nắm lấy tay Phó Thiên, đi về phía trước.

Những kẻ điên cười điên cuồng đó đã tránh bọn họ một cách cố ý hay vô ý, một đoàn người đi vào từ cửa chính, đến khung cảnh công viên cuối cùng của thế giới điện thờ này.

Khoảnh khắc bước qua cửa lớn, thế giới trở nên vô cùng ồn ào, âm thanh của tiếng cười điên cuồng gần như xuyên thủng màng nhĩ, tất cả mọi người trong công viên này đều đang điên cuồng cười lớn, bọn họ không thể dừng lại được, vừa cười vừa chạy trốn, vừa cười vừa chơi, vừa cười vừa khóc, cho đến khi chết, vẫn có một nụ cười cường điệu trên khuôn mặt.

“Bọn họ dường như đang không ngừng thử đủ loại trò chơi trong công viên, mục đích của những kẻ điên này là gì?”

Công viên đông nghịt người, ngoài những kẻ điên cười điên cuồng ra, còn có những du khách đeo mặt nạ, nhân viên đờ đẫn như con rối, và đủ loại quỷ quái bám trên thể xác người sống.

Đám yêu quái nhảy múa đều không đủ để miêu tả cảnh tượng trước mắt, Hàn Phi vừa bước vào cũng cảm thấy hơi chấn kinh, có điều hắn rất nhanh đã trấn tĩnh lại, liếc mắt nhìn qua từng du khách một.

Theo như thỏa thuận ban đầu của hắn với tiếng cười điên cuồng, anh ta lúc này hẳn là đang trốn trong một du khách nào đó, anh ta vẫn luôn ở trong công viên không rời đi, nhưng không ai kể cả quản lý công viên tìm thấy anh ta.

“Một người mà đã tạo ra một mớ hỗn độn như vậy, tôi đã đánh giá hơi thấp anh ta rồi.” Nhóm người Hàn Phi có mục

tiêu rõ ràng, trước khi bọn họ thu hút thêm sự chú ý, đã lao thẳng về phía địa chỉ hiển thị trên thư mời.

Công viên vui chơi dị hóa đang không ngừng lớn lên, diện tích chiếm dụng cũng lớn đến khó tin, đủ các loại thiết bị giải trí màu máu như quái vật bò ra từ ác mộng, hung tợn đáng sợ, số lượng còn nhiều đến kinh ngạc.

“Chính là phương hướng đó, động tác nhanh lên!”

Những người chơi theo bước chân của Hàn Phi, bọn họ đi qua nhiều thiết bị giải trí khác nhau, tránh một số hạng mục giải trí lớn ở đây, cuối cùng dừng lại trước một khu phức hợp cao ốc kỳ lạ.

Chương 719: Mê cung của công viên vui chơi

"Địa chỉ trên thư mời chính là ở đây?"

Nhìn từ bên ngoài, căn bản không thể phán đoán tòa phức hợp trước mặt này được sử dụng để làm gì, bọn chúng đan xen vào nhau như thể một con người méo mó biến thái.

"Mê cung của công viên vui chơi?" Mẹ của Diêm Lạc suýt chút nữa không nhận ra tòa nhà trước mặt, so với khi bà rời đi, mê cung của công viên đã phát sinh thay đổi quá lớn, giống như một đứa trẻ sơ sinh đang không ngừng bị tiêm vào các thứ khủng khiếp, dần dần trở thành dị dạng: "Trò chơi chết chóc lần này là để chọn ra 'Não' mới, mê cung của công viên vui chơi vừa hay là địa bàn quản lí của 'Não', địa chỉ cuối cùng ở đây cũng bình thường."

"Đừng đến đó, chúng ta dường như đang bị theo dõi." Tường Vi đột nhiên lên tiếng, anh ta lặng lẽ đi đến bên cạnh Hàn Phi: "Trợ lý của tôi đã bí mật thu thập máu của F, nghề nghiệp ẩn của người chơi nổi tiếng đó là nô lệ máu, cậu ấy có thể phân biệt được mùi vị của máu, vừa rồi tôi nhận được nhắc nhở của cậu ấy rằng F cũng đang ở trong công viên, lần gần nhất chỉ cách chúng ta mười mét."

"Tôi biết anh ta nhất định sẽ đến." Hàn Phi không trực tiếp đi vào mê cung mà nhìn sang một cửa hàng quần áo bên cạnh, để tăng thêm tính vui chơi cho mê cung, nên sẽ miễn phí cung cấp cho người chơi các loại đạo cụ trang phục, để người chơi nhập vai vào các nhân vật khác nhau khám phá mê cung.

Hàn Phi không có hứng thú với việc nhập vai, điều khiến hắn thực sự chú ý đến là một danh sách xếp hạng được treo trong cửa hàng quần áo.

Ngoại trừ ba người đứng đầu danh sách ra, các thứ tự còn lại đều đang liên tục thay đổi, còn có rất nhiều cái tên vừa lọt vào danh sách đã lập tức biến thành màu đỏ như máu, rồi sau

đó biến mất. “Bảng xếp hạng tích điểm mê cung của công viên vui chơi?”

Trong góc của công viên này có treo rất nhiều danh sách, mỗi danh sách đều có những cái tên khác nhau, hầu hết trong số đó là dành cho du khách, còn có một phần nhỏ dành cho những người được mời tham gia trò chơi chết chóc.

Trong bảng xếp hạng mà Hàn Phi nhìn thấy, người đứng thứ nhất đang là Lý Quả Nhi, trong đó mấy chữ 100 điểm còn đặc biệt được đánh dấu bằng màu máu, tựa hồ sợ người khác không nhìn thấy vậy.

Người đứng thứ hai là F, với 99 điểm; người đứng thứ ba là “Hàn Phi”, cũng có 99 điểm.

“Tại sao tên của cậu lại có trong bảng xếp hạng?” Tường Vi nhỏ giọng hỏi, Lý Quả Nhi và mẹ của Diêm Lạc bên cạnh cũng cảm thấy hơi khó hiểu, Hàn Phi đến thư mời còn không có, tất cả số điểm hắn giết chóc rõ ràng là đều đã tính cho Lý Quả Nhi rồi.

“Khi tôi xem bảng xếp hạng trước đây, tên của cậu còn chưa xuất hiện trên đó, có khi nào là có người đã mạo danh cậu không?” Tường Vi cau mày: “Nhưng người biết tên cậu chỉ có những người chơi, chẳng lẽ trong số những người chơi ngoài F ra, còn ẩn nấp thứ khác nữa?”

“Trên thế giới này người tên là Hàn Phi không phải chỉ có mình tôi.” Hàn Phi nhìn bảng xếp hạng, tiếng cười điên cuồng từ một ý nghĩa nào đó cũng là một Hàn Phi khác, tên của bọn họ giống nhau.

Mấy người vừa mới đi chậm lại, xung quanh có một số du khách đã bắt đầu chú ý tới bọn họ, quỷ quái yêu ma của toàn thành phố đều hội tụ tại công viên, một khi trở thành tiêu điểm, vậy thì sẽ chết rất thảm.

“Mấy người mới đến đây à?” Một giọng nói khàn khàn truyền ra từ cửa hàng quần áo, một người đàn ông mặc đồng phục công viên không vừa người bước ra, anh ta cao lớn đẹp trai, khiến cho bộ đồng phục dán chặt vào da thịt. “Đừng căng

thẳng, tôi là nhân viên của công viên, nếu như mấy người có nhu cầu thuê trang phục, có thể đến gặp tôi."

"Anh lau sạch vết máu trên quần áo đi rồi hãy quay lại." Tường Vi và A Trùng đều đút tay vào túi áo, sẵn sàng rút vũ khí ra bất cứ lúc nào.

"Hửm, sao mấy người vừa nhìn là biết tôi đã giết nhân viên cửa hàng rồi vậy?" Trên khuôn mặt của người đàn ông anh tuấn nở ra nụ cười vô cùng tỏa nắng: "Thực ra tôi cũng là người tham gia trò chơi, nhưng đối với tôi tích đủ 100 điểm thì khó quá, vì vậy tôi đã vào công viên trước, muốn phục kích bên cạnh bảng xếp hạng, để xem liệu tôi có thể giết tất cả những người tham gia khác hay không."

Người đàn ông vui vẻ đẹp trai, ăn nói thẳng thắn, nếu như không nghe thấy những gì anh ta nói, chắc sẽ nghĩ rằng anh ta là một người rất hài hước.

"Nếu còn tiến thêm một bước, đầu và thân của anh sẽ bị tách ra." Hàn Phi không một lời nói thừa, hắn không muốn thu hút quá nhiều sự chú ý khác, cố gắng khiêm tốn.

"Đừng như vậy, tôi đã ở đây mai phục rất lâu rồi, biết rõ tất cả biến cố của công viên, nếu như có thể cho tôi gia nhập đội ngũ của mọi người, tôi rất vui lòng chia sẻ tất cả những gì mình biết." Người đàn ông không chờ Hàn Phi đồng ý, liền tiếp tục nói: "Như anh đã thấy, công viên vui chơi này đã bị hỏng hết rồi, người quản lý công viên đều mất tích cả, nhân viên thì gần như đã bị giết sạch, nhưng điều khiến mọi người bất ngờ là, cho dù không có nhân viên điều khiển thì công viên này vẫn vận hành như bình thường, có phải rất kì diệu không?"

Anh ta chậm rãi tiến lên một bước, thu hẹp khoảng cách với Hàn Phi: "Anh cho rằng những kẻ điên bị giết chóc chi phối này rất kinh khủng à? So với công viên vui chơi, bọn họ chỉ có thể coi là đứa trẻ nghịch ngợm mà thôi. Tôi đã ở đây rất lâu rồi, tận mắt chứng kiến thiết bị giải trí khi được tưới máu tươi, từng bước lớn lên thành quái vật và cỗ máy giết chóc. Anh hãy nhìn đu quay ngựa gỗ kia đi, một khi du khách ngồi lên sẽ bị cố định trên lưng ngựa, bọn họ cần phải tránh những

lưỡi dao xoay chuyển tốc độ cao trên đầu và dưới chân, còn cần phải tránh những cái bẫy giết người bất cứ lúc nào, cùng với những ác quỷ cải trang thành du khách, chỉ khi kiên trì như vậy cho đến cuối cùng mới có thể có được một manh mối."

"Manh mối? Manh mối gì?"

"Manh mối về một chiếc hộp, tất cả mọi người trong công viên đều đang tìm một chiếc hộp màu đen." Người đàn ông anh tuấn giang hai tay ra: "Mọi người thật sự không biết chút gì à? Vào đêm mà người quản lý công viên biến mất, tiếng cười điên cuồng vang khắp công viên, đài phát thanh trong công viên cả đêm đều phát cùng một thông tin, cốt lõi của công viên là một chiếc hộp màu đen, mọi thay đổi trong công viên đều do hộp đen đó thúc đẩy, vì vậy ai tìm thấy hộp đen trước sẽ trở thành chủ nhân mới của công viên này."

"Chính anh cũng đã nói, vào đêm mà người quản lý mất tích, thì đài phát thanh xuất hiện, cũng có nghĩa là đài phát thanh đó rất có khả năng không phải là do người quản lý phát ra." A Trùng cảm thấy lý do mà người đàn ông anh tuấn nói thật nực cười.

"Có phải là do người quản lý phát hay không đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là tất cả mọi người đều nghĩ như vậy." Người đàn ông giang hai tay ra, tận hưởng sự hỗn loạn và huyên náo: "Mọi người có nghe thấy những tiếng gào thét của những kẻ điên kia không? Bây giờ cho dù quản lý công viên xuất hiện, mọi người cũng sẽ xé xác anh ta ra. Mọi người đều đã bị điên rồi, toàn thành phố rơi vào hỗn loạn, những kẻ điên tụ tập ở công viên sẽ ngày càng nhiều, cho đến khi nhét đầy cỗ máy xay thịt này!"

"Anh ấy nói không sai, chân tướng nhiều khi không quan trọng, quan trọng là tất cả mọi người đều tin. Chỉ cần mọi người tin, vậy thì lời nói dối cũng sẽ trở thành sự thật." Sắc mặt Tường Vi có vẻ không tốt, anh ta nhìn Hàn Phi, dùng ánh mắt hỏi đối phương xử lý người đàn ông này thế nào.

"Đúng vậy! Chính là đạo lý này!" Giọng nói của người đàn ông anh tuấn càng lúc càng lớn, dáng vẻ điên rồ thu hút sự chú

ý của rất nhiều người, càng ngày càng có nhiều du khách tụ tập về phía Hàn Phi.

"Im lặng." Hàn Phi vươn tay tóm lấy cổ của người đàn ông anh tuấn, hắn rất giỏi giao tiếp với biến thái, đối với loại người này, càng để ý tới anh ta, anh ta lại càng hăng hái, cho nên cách tốt nhất chính là trực tiếp làm cho anh ta không nói được nữa: "Chúng ta hãy vào mê cung trước."

Khóa chặt cổ người đàn ông, Hàn Phi đang định đi về phía trước thì đột nhiên xa xa truyền đến tiếng ầm ầm, mặt đất cũng rung lên.

Mọi người đều nhìn về hướng phát ra âm thanh, tốc độ quay của vòng đu quay ở trung tâm công viên dần chậm lại, những du khách bị nhốt trong xe ngắm cảnh trên cao dường như đang phải chịu đựng nỗi đau không thể tưởng tượng nổi, từng người một không ngừng đập đầu vào kính.

"Mọi người mau nhìn kìa! Lửa màu đen!"

Mặt đất dưới vòng đu quay nứt ra mấy vết nứt, những mạch máu to dày lộ ra ngoài, quỷ dị hơn là, trên máu thịt chôn dưới đất đang bùng cháy lửa đen không tắt, toát ra khí tức vượt qua cả hận ý!

Sau khi Hàn Phi nhìn thấy cảnh tượng phía xa này, trong đầu lập tức hiện lên cảnh tượng hắn nhìn thấy dưới tòa nhà chết chóc, Mộng lột xác từ cái kén màu đen giống như những dãy núi liên miên, không thể nhắc đến khi hoàn thành lột xác cuối cùng, dường như đều sẽ để lại một số thứ.

"Đó chính là bí mật bên dưới của công viên vui chơi!"

Cẩn thận quan sát, mạch máu dưới đất vẫn còn hơi trào dâng, xem ra nó vẫn chưa chết hẳn.

"Phó Sinh sẽ không giam giữ một không thể nhắc đến bị thương nặng trong điện thờ của mình đấy chứ? Tất nhiên, cũng có thể là ông ấy đã đưa thể xác mà mình lột ra vào trong điện thờ." Khoảng cách giữa hận ý và oán niệm cỡ lớn không quá lớn, nhưng khoảng cách giữa không thể nhắc đến và hận ý thì đã đạt đến một mức vô cùng lớn, chỉ là đứng trong công viên

thôi, Hàn Phi cũng có thể cảm nhận được đau đớn và bất an của Từ Cầm.

"Phải nhanh lên thôi."

Lửa đen bốc lên từ những thi thể khổng lồ dưới lòng đất lan dọc theo chân vòng đu quay, những chiếc xe tham quan trên cao lần lượt bị thiêu rụi, không ít du khách trực tiếp từ trên cao nhảy xuống, vô cùng tuyệt vọng.

Mà so với lượng du khách ở lại ít ỏi, những du khách rời khỏi vòng đu quay còn may mắn chán, ít nhất cái chết của họ không đau đớn.

Những du khách không kịp rời khỏi vòng đu quay từ thể xác đến linh hồn, toàn bộ đều tan chảy trong ngọn lửa đen, bọn họ trở thành một phần của vòng đu quay, lửa đen bốc lên từ mặt đất đang dùng sinh mệnh và linh hồn của du khách để tạo hình lại công viên. Chiếc xe ngắm cảnh thấm đẫm máu tươi, giá đỡ biến thành xương trắng, toàn bộ vòng đu quay biến thành một nhãn cầu khổng lồ, từ từ mở ra giữa mặt đất và bầu trời đêm của thành phố!

Có người đang nói thầm, nhưng không ai nghe rõ, như thể nội dung không thể truyền ra, nói ra ắt sẽ gặp họa. "Đó rút cuộc là quái vật gì vậy? Tôi vốn cho rằng các chị dâu đã đủ đáng sợ rồi, không ngờ vẫn có quái vật còn khủng khiếp hơn cả các chị dâu nữa!" Tiểu Giả choáng váng, nói không suy nghĩ, không cẩn thận mà nói ra những lời trong lòng trước mặt Hàn Phi.

"Xem ra quản lý công viên quả thực đã gặp phiền phức, nếu không bọn họ sẽ không để mặc cho thứ dưới đất kia mọc ra." Hàn Phi vẫn chưa nhìn thấy tiếng cười điên cuồng, cũng không nhìn thấy quản lý công viên, hắn bây giờ càng muốn biết giao dịch cuối cùng của mình và tiếng cười điên cuồng là gì, tại sao khi anh ta thoát ra, nhất định phải mang một phần kí ức của hắn đi?

"Hiện tại mình đang ở giai đoạn 9, cách khôi phục kí ức chỉ còn 1 giai đoạn, phải nhanh chóng tìm thấy tiếng cười điên cuồng mới được." Hàn Phi nhân lúc tất cả du khách đang bị

vòng đu quay thu hút, vẫy tay với những người chơi, bọn họ lặng lẽ chia làm hai nhóm, một nhóm đi thẳng vào mê cung của công viên, còn một nhóm thì đi dạo một vòng, đi về phía lâu đài trẻ em của "Mộng". Hai nhóm liên hệ dựa vào Tiểu Vưu và điện thoại của mẹ cô, quan sát chặt chẽ các biến cố trong công viên.

"Địa chỉ trên thư mời hẳn là một căn phòng, có điều trong mê cung này có rất nhiều căn phòng, mỗi cánh cửa của mỗi căn phòng lại kết nối với những nơi khác nhau." Mẹ của Diêm Lạc rất muốn liếc nhìn thư mời một cái, nhưng Lý Quả Nhi ngoại trừ Hàn Phi ra thì không cho bất cứ ai xem, bà chỉ có thể không ngừng chứng minh giá trị bản thân, hy vọng Lý Quả Nhi và Hàn Phi có thể tin tưởng mình.

"Chị có chắc nơi này cũng được gọi là mê cung không?" A Trùng mở trừng mắt, nhìn những tầng tầng kiến trúc thông xuống tầng hầm, sau mỗi một cánh cửa hình như đều là một không gian kí ức độc lập, thay vì nói đây là mê cung, thì nó giống đại não của một người hơn, mỗi một cảnh tượng đều là một mảnh vụn kí ức mà anh ta không thể quên.

"Thế giới điện thờ được hình thành theo kí ức của Phó Sinh, chúng ta hiện tại giống như đang đi trong đại não của ông ấy, chúng ta cần tìm ra bí mật quan trọng nhất trong những cảnh tượng mà ông ấy đã trải qua." Hàn Phi vẫn còn một nửa câu nữa chưa nói ra, hộp đen thay đổi vận mệnh của Phó Sinh chắc là ở sâu trong mê cung này.

Phó Sinh cho rằng hộp đen có sức mạnh thay đổi mọi thứ, vì vậy trong thế giới ký ức điện thờ của mình, quản lý công viên, tiếng cười điên cuồng, F, tất cả mọi người đều sẽ đi tranh giành nó.

"Tính toán thời gian, Phó Sinh đã sở hữu hộp đen hơn 50 năm, lại là người thừa kế được 5 vị quản lý công viên lựa chọn, ông ấy chắc chắn phải biết rất nhiều thứ."

Theo chỉ dẫn trên thư mời, Hàn Phi và Lý Quả Nhi đẩy cánh cửa đầu tiên ra, phía sau cánh cửa là một phòng học rất bình thường, ở phía bên kia phòng học còn có hai cánh cửa phía trước và sau nữa.

Có một chiếc cặp sách treo ở cửa trước, và một cái đầu người treo ở cửa sau.

"Sơ đồ trên thư mời đề cập đến cửa sau, chẳng lẽ tiêu chuẩn để lựa chọn là kinh dị à?" Lý Quả Nhi không thể tìm ra quy tắc bên trong.

"Không, những gì chúng ta sẽ đi dường như là sự lựa chọn của chính chủ nhân điện thờ trước đây." Hàn Phi đã từng ở bên cạnh Phó Sinh thời kì trung học, chiếc cặp sách ở cửa trước tượng trưng cho một Phó Sinh thông minh, ham học và thích đọc sách, đầu người ở cửa sau tượng trưng cho một Phó Sinh bị bắt nạt, cô lập và cuối cùng đã đi đến cực đoan.

"Đây là mê cung cuộc đời của ông ấy, chỉ bằng cách không thay đổi tất cả các lựa chọn, mới có thể đi đến điểm sâu nhất của tuyệt vọng và nhìn thấy chiếc hộp đen đó hay sao?"

Hàn Phi vốn còn muốn nhìn xung quanh một lần nữa, nhưng điện thoại di động của mẹ Tiểu Vưu đột nhiên vang lên, người chơi bên ngoài mê cung gọi điện thoại đến, bọn họ nói rằng có người đang cố tình dẫn dắt du khách, khiến một lượng lớn du khách điên cuồng đang lao về phía mê cung!

"Là F đang giở trò? Hay là tiếng cười điên cuồng đã phát hiện ra mình?"

Đưa tay lấy cặp sách ở cửa trước xuống, Hàn Phi nhét cái đầu người ở cửa sau vào trong cặp sách, sau đó cùng mọi người đẩy cửa sau lớp học ra.

Căn phòng thông với cửa sau là một quầy bar, bên trong có một nhân viên trông như một con rối đang đứng, đối phương toàn thân mặc âu phục, đang ôm con rối trên sô pha, làm ra cử chỉ thân mật.

Cửa của quán bar ở bên cạnh nhân viên, nhưng lộ trình ghi trên thư mời lại là cửa kính của quán bar. Phó Sinh dường như đã chứng kiến bố mình uống rượu bên ngoài không chỉ một lần, ra vào từ cửa dường như đại diện cho đối mặt và nhìn thẳng, rời đi từ cửa sổ có thể đại diện cho thất vọng và bỏ cuộc.

"Đi thôi."

Nhảy ra khỏi cửa sổ, bên ngoài cửa sổ được kết nối với một phòng khách.

Sau khi nhìn thấy đồ đạc trong phòng khách, Hàn Phi đã ngây ra một chút, đây từng là nhà của Phó Sinh, hắn cũng đã trải qua quãng thời gian khó quên ở đây.

“Có ba cánh cửa trong phòng khách, lần lượt dẫn đến phòng ngủ của bố mẹ, phòng ngủ của con và nhà bếp.” Lý Quả Nhi cầm thư mời, đang tìm đường đi chính xác, nhưng Hàn Phi đã đi đến trung tâm của phòng khách, hắn từng bước đến gần phòng ngủ của bố mẹ, nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng ngủ. “Người vợ đã từng đến đây?”

Có người dùng dao khắc một hàng chữ bên dưới tấm cửa - Tôi sẽ giúp anh tìm lại chính mình, trong mê cung này không chỉ giấu con trai, cũng giấu cả anh.

Chương 720: Hàn Phi và Hàn Phi bị hủy dung

Những dòng chữ trên cánh cửa khiến Hàn Phi phân tâm, việc đầu tiên hắn làm khi kí ức chưa được khôi phục là đi tìm người vợ, đó là khởi đầu của mọi thay đổi.

"Người vợ đã vào mê cung? Đây là gợi ý của cô ấy cho mình à?"

"Hàn Phi, những du khách bên ngoài đuổi đến rồi, đừng dừng lại ở đây." Lý Quả Nhi cầm thư mời đứng trước cửa phòng ngủ của đứa trẻ: "Chúng ta nên chọn con đường này."

Căn phòng khách trống trải khiến người ta cảm thấy hoang vắng, khi Phó Sinh bị bao phủ bởi những cảm xúc tiêu cực, cậu có thể chọn cách giao tiếp với bố mẹ mình, mặc dù bố cậu là một tên khốn, nhưng mẹ cậu và mẹ kế đều rất tốt. Thật tiếc khi cậu đã không chọn phòng ngủ của bố mẹ mình mà chọn cách tự nhốt mình trong phòng.

"Người vợ để lại lời nhắn trên cửa, cô ấy hẳn là đã đi theo hướng này." Hàn Phi do dự một lúc, nhưng vẫn quyết định làm theo thư mời, hắn phải đi đến chỗ sâu nhất của tuyệt vọng, tìm lại hộp đen đó: "Người vợ đã vào mê cung trước rất nhiều ngày, cô ấy có thể đã phát hiện ra điều gì đó."

Cảnh tượng sau lưng truyền đến tiếng bước chân lộn xộn và tiếng huyên náo, một lượng lớn du khách đổ vào mê cung do một thế lực nào đó điều khiển, bọn họ không có bản đồ hay gợi ý, nhưng số lượng lại rất đông, nếu ai đó đủ may mắn, cũng có thể đi vào căn phòng cuối cùng. "Tăng tốc lên, đừng chạm chán những du khách đó." Cả công viên đều điên rồi, tranh cãi và mắng chửi đã là rất lịch sự, nguy hiểm thực sự là những kẻ giết người, bọn họ lấy giết chóc và đập phá làm niềm vui, không có bất kỳ quy tắc nào, không có bất kỳ mục tiêu nào, chỉ đơn giản là để trút bỏ nỗi hận và lửa giận trong lòng.

Đẩy cửa phòng ngủ của đứa trẻ ra, phía sau là dãy hành lang dài của bệnh viện, có sáu phòng bệnh xây dựng cạnh nhau, dường như tương ứng với sáu bệnh nhân.

Trong phòng bệnh số 1 phát ra tiếng kêu cứu, trong phòng bệnh số 2 phát ra tiếng khóc của trẻ con, trong phòng bệnh số 3 có tiếng cãi vã gay gắt nổ ra giữa bệnh nhân và bác sĩ, trong phòng bệnh số 4 máu tươi đang không ngừng chảy.

Trong số sáu phòng bệnh, khiến người ta cảm thấy bất an là số 4, nhưng tuyến đường ghi trên thư mời lại là cửa số 4.

Lúc này, du khách đã đuổi tới, Hàn Phi và những người khác cũng không nghĩ ngợi nhiều nữa, chạy nhanh về phía trước theo lời nhắc nhở.

Phía sau cánh cửa phòng bệnh số 4 là hai chiếc giường bị treo trên không trung, một chiếc chất đống nhiều loại thuốc, còn một chiếc thì khăn trải giường và gối đều bị rạch rách bằng dao nhọn.

Lý Quả Nhi trèo lên giường bệnh bị dao rạch kia, mở vách ngăn ống thông gió trên trần nhà ra.

“Hóa ra đường ẩn giấu ở đây? Nếu không biết đáp án, người bình thường thật sự rất khó tìm được.”

Mấy người chui vào đường ống, bò trong đường ống tối tăm và hôi hám.

Càng đi về phía trước, đường ống càng hẹp lại, tệ hơn nữa là bọn họ nghe thấy cửa phòng số 4 bị đâm sầm vào, lượng lớn du khách đang điên cuồng đập phá đồ đạc trong phòng.

Vài phút sau, vách ngăn của ống thông gió do Hàn Phi khôi phục lại đã bị tháo ra, trong đường ống truyền đến âm thanh chuyển động nhanh của một “quả bóng da”. Tung! Tung! Tung!

Tiếng đập dồn dập chỉ là bắt đầu, ngày càng nhiều du khách đi vào đường ống, tiếng bước chân lộn xộn như những nốt nhạc đòi mạng.

“Hàn Phi, bên ngoài công viên lại có một lượng lớn những kẻ điên cười điên cuồng đang trèo hàng rào, mục tiêu của bọn

họ dường như cũng là công viên vui chơi! Mọi người nhất định phải cẩn thận đấy!"

Giọng nói của người chơi liên tục phát ra từ điện thoại di động của mẹ Tiểu Vưu, bọn họ trốn bên ngoài mê cung, bí mật báo cáo cho Hàn Phi.

Du khách và quái vật trong công viên không có bản đồ hay gợi ý, nhưng số lượng của bọn chúng quá nhiều rồi, không ngừng thử nghiệm cũng sẽ tìm ra một con đường.

"Đi về trước! Nhanh!"

Trèo ra khỏi ống thông gió, bên dưới là phòng phẫu thuật, trên bàn phẫu thuật máu me có vứt trang phục của bệnh nhân, đủ các dụng cụ y tế vương vãi trên mặt đất, rõ ràng đây là một ca phẫu thuật thất bại.

"Bên trái!"

Trong phòng phẫu thuật cũng có hai cánh cửa, cánh cửa bên trái có in dấu tay đẫm máu và cắm một con dao phẫu thuật, đằng sau cánh cửa là tiếng la hét của bác sĩ; phía sau cánh cửa bên phải là tiếng gọi lo lắng của bác sĩ và y tá, bọn họ dường như đang cấp cứu cho bệnh nhân.

Đẩy cánh cửa bên trái ra, bên ngoài căn phòng phẫu thuật này vẫn là phòng phẫu thuật, chỉ là cảnh tượng còn máu me hơn cái trước, bàn phẫu thuật cũng trở thành ghế trói buộc.

Những chiếc răng và kim tiêm rơi khắp sàn nhà, trên tường dán đủ thể loại những khuôn mặt của mỹ nam mỹ nữ khác nhau, trong khay có đặt các mảnh da được cắt từ da xuống.

"Từ cơ thể đến khuôn mặt, bệnh nhân này dường như bị buộc phải thay đổi thành một người khác."

"Vẫn là chọn cửa bên trái!"

Tiếp tục đi về trước, không ngoài dự đoán, xuất hiện trước mắt bọn họ vẫn là phòng phẫu thuật.

Hết cuộc phẫu thuật này đến cuộc phẫu thuật khác, không ngừng phá hủy linh hồn của bệnh nhân, biến anh ta thành một con quái vật từ ngoài vào trong.

Sau mười một cuộc phẫu thuật liên tiếp, khi Hàn Phi đẩy cửa căn phòng thứ mười hai ra, cảnh tượng bên ngoài cuối cùng cũng thay đổi.

Căn phòng không còn là màu sắc bình thường, mọi thứ đều có một lớp sương mù đen bám vào, lớp sương mỏng dường như là một loại nấm mốc nào đó bay lơ lửng trong không khí.

"Cuối cùng cũng không phải là phòng phẫu thuật nữa rồi, trông thấy những vết máu kia khiến tôi hãi hùng khiếp vía." A Trùng vừa muốn hòa hoãn một chút, thì phát hiện Hàn Phi đã dừng lại.

Hàn Phi với tư cách là người dẫn đầu đội ngũ, một khi dừng lại, chứng tỏ phía trước còn thứ còn đáng sợ hơn cả du khách và quỷ quái.

"Bệnh nhân rời khỏi phòng phẫu thuật, nhưng thế giới trong mắt anh ta đã bị bao trùm trong màn sương đen, nhìn cái gì cũng đều toát lên khí tức tuyệt vọng tà ác, con người này đã bị hủy hoàn toàn rồi."

Căn phòng trước mặt tối tăm, ngột ngạt, như thể mọi màu sắc đã bị lột sạch.

"Đây chẳng phải chứng tỏ con đường mà chúng ta chọn không sai hay sao? Bây giờ chúng ta đang từng bước đi sâu vào cốt lõi của mê cung." Mẹ của Diêm Lạc có chút phấn khích, trước đây bà chưa từng đến đây.

"Tốt hơn hết là nên cẩn thận." Hàn Phi tiện tay cầm lên một món đồ, màn sương đen bao bọc món đồ dính vào tay hắn như bào tử, phải mất nhiều sức mới có thể thoát ra được: "Ánh sáng trong thế giới của ông ấy đang dần dần bị dập tắt, bắt đầu sinh sôi một số thứ kỳ lạ, nếu cứ tiếp tục như thế này đi về phía trước, chúng ta cũng có thể chịu ảnh hưởng của ông ấy.

"Ý cậu là chúng ta sẽ bị chìm trong mê cung, trở thành giống như chủ nhân mê cung?" Tường Vi từ khi bắt đầu bước vào mê cung, vẫn luôn giữ vẻ mặt căng thẳng, trong lòng anh ta vô cùng bất an.

"Chúng ta đang từng bước tiếp cận tuyệt vọng cốt lõi nhất của ông ấy, nhưng con đường này không phải ai cũng có thể đi

hết, chỉ những người có ý chí mạnh mẽ nhất mới có thể chống đỡ đến cuối cùng. Hàn Phi nghiêm túc nhìn Tường Vi một cái : "Tôi và anh đều là những đứa trẻ trong cô nhi viện đó, cho dù sau này có thế nào, ít nhất ở đây tôi hy vọng anh có thể tin tưởng tôi."

Sau khi cân nhắc một chút, Tường Vi gật gật đầu: "Tôi sẽ tin."

"Đâu cần phải nghiêm túc như vậy đúng không? Chúng ta có bản đồ trong tay, ra khỏi mê cung không phải là chuyện rất dễ dàng hay sao?" Tiểu Giả cõng máy tính xách tay trên lưng, anh ta cả đường cứ bám chặt lấy Hàn Phi, không muốn buông ra: "Đừng bi quan như vậy."

Có lẽ Tiểu Giả có miệng quạ đen bẩm sinh, sau khi anh ta nói xong, mấy người tiến vào căn phòng tiếp theo, sương đen trong phòng hiển nhiên dày đặc hơn một chút. Những căn phòng này đều là những khung cảnh rất đỗi bình thường trong cuộc sống, nhưng trong mắt của chủ nhân mê cung, chúng đầy rác rưởi, tất cả các vật dụng đều toát lên tuyệt vọng, bất cứ thứ gì cũng có thể khiến ông ấy liên tưởng đến cái chết.

Và đây không phải là điều đáng sợ nhất, không thể tránh khỏi tiêm nhiễm; những người chơi vào sương đen dần dần bị ảnh hưởng, trong tâm trí bọn họ bắt đầu xuất hiện những cảm xúc tương tự.

"Chủ nhân của mê cung đã không thể quay trở lại, ông ấy đang tăng tốc đi về phía vực thẳm của sự tuyệt vọng."

Trong căn phòng tiếp theo, sương đen càng lúc càng lớn, thậm chí còn che mất cả ánh sáng.

Tiểu Giả lúc trước còn lạc quan, nay đã ngậm miệng lại, nếu tiếp tục đi về trước, nói không chừng sẽ là một vùng tối đen.

Đẩy hết cánh cửa này đến cánh cửa khác, bước vào hết những cảnh tượng đẫm máu quỷ dị, mọi người đều làm theo hướng dẫn trên thư mời, từng bước rơi vào vũng lầy của sự tuyệt vọng. "Căn phòng thứ năm mươi mốt."

Sau khi đẩy cánh cửa thứ năm mươi mốt ra, tất cả mọi người đều dừng lại, bọn họ nhìn căn phòng mới xuất hiện ngoài cửa.

Trong phòng không có ánh sáng gì, sương đen che khuất mọi thứ, không thể nhìn thấy gì cả, ngay cả khi tử thi và ác quỷ có ngồi xổm trước mặt, người chơi cũng chỉ có thể chạm vào đối phương, sờ mặt đối phương mới xác nhận được danh tính: "Có đi tiếp không?"

Ngay cả khi có bản đồ và gợi ý trong tay, những người chơi đó cũng không thể cầm cự được nữa, bọn họ không biết phía sau còn bao nhiêu căn phòng nữa, cảm giác này có thể ép mọi người đến phát điên.

"Đừng ép buộc bản thân, nếu như thực sự không thể tiến về phía trước, hãy cứ ở lại, tôi sẽ thay mọi người đi tiếp." Hàn Phi không ép buộc mọi người đi với nhau, sau khi hắn cùng Tường Vi thảo luận đơn giản, những người chơi chuẩn bị quay lại, đi đánh lừa những người đằng sau, nhân tiện khám phá những con đường khác trong mê cung.

Mẹ của Diêm Lạc rất muốn ở bên Hàn Phi, nhưng bà đã bị Tường Vi kéo đi.

Cuối cùng chỉ có Hàn Phi và Lý Quả Nhi bước vào căn phòng thứ 51, hai người mò mẫm trong bóng tối để xác định con đường chính xác.

Thực ra Hàn Phi không muốn Lý Quả Nhi đến, nhưng thư mời kia là thuộc về cô ấy.

Trong sương đen không thể nhìn thấy gì, chỉ khi chính Lý Quả Nhi cầm thư mời đến gần đúng lối ra, thư mời mới có phản ứng, sáng lên một ánh sáng máu mờ nhạt.

"Cô có sợ không?"

"Không sao." Lý Quả Nhi kéo áo của Hàn Phi, sương đen có thể nuốt chửng ánh sáng, ngay cả bật đèn ở đây cũng không có tác dụng gì.

"Xin lỗi, đã liên lụy cô rồi."

“Không liên quan gì đến anh, tất cả mọi chuyện tôi làm đều là vì chính mình.” Lý Quả Nhi đưa tay sờ sờ đồ vật trước mặt, như thể ở cùng với Hàn Phi, cô sẽ không cảm thấy sợ hãi nữa.

Màn sương đen che khuất tầm nhìn, tốc độ hai người giảm đáng kể, đôi khi phải mất nhiều thời gian mới xác định được vị trí của cánh cửa.

Trong lúc không còn cách nào khác, Hàn Phi rút dao tái sinh ra, dùng ánh sáng còn sót lại của nhân tính để mở đường.

52, 56, 60

Khi Hàn Phi và Lý Quả Nhi đến căn phòng thứ 70, cơ thể của cô ấy xuất hiện vấn đề, sương đen xuyên vào cơ thể, dưới làn da trắng nõn của cô ấy ngưng tụ những mạch máu màu đen, như thể có thứ gì đó đang tranh giành quyền kiểm soát cơ thể đó vậy.

“Không sao, tôi vẫn chịu được.”

Lại đi về phía trước mười căn phòng, chính Hàn Phi cũng cảm thấy sự khó chịu mãnh liệt, đủ các cảm xúc tiêu cực như cá ăn thịt người ngửi thấy mùi máu tanh, điên cuồng xuyên vào cơ thể hắn.

“Cô vẫn ổn chứ?” Hàn Phi nhìn sang Lý Quả Nhi, sắc mặt đối phương trắng bệch như tờ giấy, môi miệng ngả đen.

“Tôi không vấn đề gì.” Lý Quả Nhi đẩy cánh cửa trước mặt ra, căn phòng bên ngoài lại xuất hiện biến hóa, bọn họ như đi vào trong cơ thể của không thể nhắc đến, tất cả vật phẩm trong căn phòng đều là máu thịt đan thành, còn toát ra khí tức vô cùng khủng khiếp.

Rõ ràng là đã không chịu nổi nữa, nhưng Lý Quả Nhi không những không nghỉ ngơi, còn đẩy nhanh tốc độ, cô muốn đưa Hàn Phi đến nơi xa hơn.

Trên thực tế mọi người đều đã không còn đường có thể đi rồi, Hàn Phi cũng rất rõ kết cục của Lý Quả Nhi, nếu như cô không thể trở thành “Não” mới, vậy thì cô vĩnh viễn cũng không thể ra khỏi mê cung nữa.

“Đằng sau không biết còn bao nhiêu căn phòng nữa, nhưng không sao, tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ cảm thấy tuyệt vọng trong mê cung này. Yên tâm đi, nó không thể nào nhấn chìm tôi được đâu.” Lý Quả Nhi khẽ mở miệng: “Ước mơ lớn nhất trước đây của tôi chính là nhốt anh trong một căn phòng nhỏ màu đen chỉ có mình tôi biết, nếu như nhiệm vụ của chúng ta thất bại, vậy thì ước mơ lớn nhất của tôi đã thành hiện thực rồi. Vì vậy tôi không tuyệt vọng chút nào, thậm chí còn có chút ngại ngùng và kích động.”

Cô cố ý muốn lộ ra một nụ cười biến thái, đáng tiếc căn bản không làm được, hai tầng áp lực trên cơ thể và tinh thần sắp khiến cô suy sụp.

92, 95, 98

Sau khi đi vào căn phòng thứ 99, Lý Quả Nhi ngã lăn ra đất, bên dưới làn da của cô dường như có vô số tóc đen đang tuôn trào, bên trong mê cung tuyệt vọng mù mịt đã khiến thế giới tinh thần của Lý Quả Nhi sụp đổ.

“Căn, căn phòng bên trái.” Lý Quả Nhi đưa tay ra chỉ đường cho Hàn Phi, Hàn Phi cũng không bỏ lại cô ấy, hắn cõng cô lên đẩy cánh cửa căn phòng thứ 100 ra.

Nhìn vào căn phòng thứ 100, Hàn Phi sững sờ, căn phòng này toàn là màu đen, cho dù là ánh sáng huy hoàng trên con dao tái sinh cũng đều không thể thắp sáng cho nó.

Tất cả tuyệt vọng đều là toát ra từ căn phòng này, căn phòng này dường như là cốt lõi của mê cung!

Nhìn đen tối trước mặt, Hàn Phi đã do dự, hắn cảm thấy căn phòng này rất giống một chiếc hộp đen được mở ra.

“Trong phòng có chứa cái gì?”

Cõng Lý Quả Nhi, Hàn Phi từ từ nhấc chân lên, bước vào bên trong căn phòng thứ 100.

“Bụp!”

Khi tiếng cánh cửa đóng lại vang lên, bốn xung quanh hoàn toàn rơi vào bóng tối và tĩnh mịch.

“Mình đang bên trong hộp đen à? Đây cũng là những gì mà Phó Sinh lúc trước đã trải qua?”

Không nhìn thấy gì, không ngửi thấy gì hết, chỉ có tuyệt vọng sâu sắc.

Hàn Phi thử chạm vào viền của căn phòng, nhưng hắn vừa giơ tay lên thì chạm vào cánh tay của môt người.

“Ai?”

Căn phòng tĩnh mịch dần dần vang lên tiếng cười, nụ cười che mặt đó dần dần trở nên cường điệu, cuối cùng trở thành tiếng cười cuồng loạn!

“Là anh?” Hàn Phi đối với tiếng cười này quá quen thuộc rồi, chỉ là hắn không ngờ rằng tiếng cười điên cuồng bị giam trong tâm trí của mình, sẽ trốn ở căn phòng thứ một trăm trước.

“Anh thả tôi ra, nói rằng muốn giao dịch với tôi, bây giờ tất cả năm người quản lý công viên đã bị tôi giữ chân, những gì hứa với anh tôi đã làm rồi, đã đến lúc anh nên báo đáp tôi.” Giọng nói giống y hệt Hàn Phi vang lên trước mặt hắn, nếu là người không biết sự thật nghe được giọng nói này, hẳn là sẽ nghĩ đối phương mới là Hàn Phi thật sự.

“Cho anh tự do không phải là con bài mặc cả hay sao?”

“Con bài mặc cả thực sự anh đã quên rồi, để tôi giúp anh nhớ lại vậy.” Hàn Phi cảm giác được trong bóng tối có người nắm lấy mặt nạ của hắn, sức mạnh đó hắn căn bản không thể ngăn cản.

Khi hắn còn chưa phản ứng lại, cơn đau dữ dội từ khuôn mặt đã truyền tới.

Mặt nạ rơi xuống, tiếng cười điên cuồng trong bóng tối kéo xé khuôn mặt của Hàn Phi!

“Bắt đầu từ ngày hôm nay, tôi sẽ trở thành anh!”

Máu làm mờ mọi thứ, bên tai Hàn Phi tràn đầy tiếng cười cuồng loạn, khi hắn vừa định giãy dụa phản kháng, thân thể đã bị một cỗ lực lượng đánh bay ra xa.

“Giao dịch hoàn tất, tôi sẽ thay anh giết hết tất cả những người muốn tái sinh trên thân thể này, sau đó đưa anh vào cô nhi viện màu máu trong tâm trí đó.”

Chương 721: Khách sạn nghỉ dưỡng nhân cách

"Thảo nào lần này mình không nhận được thư mời, họ tên và linh hồn của mình đã bị tiếng cười điên cuồng đánh cắp rồi."

Toàn thân đau đớn dữ dội, đặc biệt là khuôn mặt, ngũ quan Hàn Phi như bị lửa lớn thiêu đốt, hắn nằm trong bóng tối nghiến răng nghiến lợi. Tiếng cười điên cuồng đã lấy đi một phần kí ức, giao dịch thực sự là gì, Hàn Phi không hề biết. Hắn cố gắng muốn đứng dậy, nhưng dường như cơ thể không phải là của mình vậy, sau khi bò ra được vài mét theo một hướng nào đó, hắn đã bất tỉnh. Tiếng cười cuồng loạn chậm rãi xa dần, Hàn Phi tựa hồ bị thế giới bỏ rơi, chung quanh chỉ có đêm tối vô tận.

Tiếng cười điên cuồng lấy đi khuôn mặt của Hàn Phi, anh ta muốn thay hắn sống ở trên thế giới này. Mọi người sẽ nhìn thấy một Hàn Phi mới xuất hiện, bọn họ sẽ không bao giờ tưởng tượng rằng Hàn Phi thực sự lại bị bỏ rơi trong căn phòng màu đen này.

Không biết đã qua bao lâu, đau đớn trên mặt Hàn Phi đã bớt đi một chút, hắn mơ hồ nghe thấy tiếng chuông điện thoại không ngừng vang lên, trước mặt dường như có một tia sáng rất yếu ớt.

Miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn lên, một tàn niệm được thiện ý bao quanh đang cầm điện thoại ngồi xổm trước mặt Hàn Phi.

"Phó Sinh?"

Tàn niệm trước mặt chính là Phó Sinh bị "Mộng" giam cầm trong chiếc gương, trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, Hàn Phi vì để giúp đối phương rời khỏi chiếc gương, đã để cậu đi vào dao tái sinh.

Trong điện thờ ký ức của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, Hàn Phi đã thay đổi vận mệnh của Phó Sinh, nhưng sau này

Phó Sinh vẫn lựa chọn quay lại con đường cũ, cậu bỏ lại thiện niệm và ký ức của mình trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, một mình đi đến công viên vui chơi.

Nhìn thấy Hàn Phi đã tỉnh, trên mặt của tàn niệm đó lộ ra một nụ cười, cậu đưa mặt nạ và con dao đồ tể trên mặt đất cho hắn, sau đó đi về phía xa. Trong căn phòng màu đen ở trung tâm mê cung, trong sự tuyệt vọng vô biên, thiện niệm của Phó Sinh dường như là ngọn nến duy nhất, trên người cậu có mang theo ánh sáng yếu ớt, đi phía trước dẫn đường cho Hàn Phi.

Căn phòng màu đen cuối cùng này vô cùng lớn, dường như không có ranh giới, Hàn Phi thậm chí cảm thấy lúc này mình đang đi trong hộp đen.

Thời gian mất đi ý nghĩa, không có vật tham chiếu, không có phương hướng, Hàn Phi chỉ lẳng lặng đi theo thiện niệm của Phó Sinh, bọn họ đi rất lâu rất lâu. Cho đến khi vết thương trên mặt hắn không chảy máu nữa, cảm giác đau đớn giảm dần, Phó Sinh đi phía trước mới dừng lại.

Cậu quay đầu cười với Hàn Phi, cơ thể tiêu tan trong đêm tối, hòa vào trong cơn gió tuyệt vọng.

“Phó Sinh!”

Hàn Phi đưa tay tóm lấy đối phương nhưng không bắt được gì, nhìn về hướng thiện niệm Phó Sinh biến mất, cách đó không xa có một tia sáng yếu ớt.

“Đó là lối ra?”

Hai chân bước về phía trước, ánh sáng trong tầm mắt của Hàn Phi từ từ trở nên rõ ràng, qua mấy phút cuối cùng hắn cũng nhìn rõ mọi thứ.

Ở trung tâm của đêm tối vô tận, có xây dựng một khách sạn đổ nát tả tơi, toàn là vết nứt, ánh sáng là hắt ra từ cửa sổ khách sạn đó. “Tại sao lại có một tòa nhà như vậy ở trung tâm mê cung? Tại sao thiện niệm của Phó Sinh lại đưa mình đến đây?”

Từ từ đi về phía trước, Hàn Phi nhìn thấy bảng hiệu của khách sạn, trên đó ngoại trừ một chữ “tâm” miễn cưỡng có thể

nhìn ra, những chữ khác đều đã bị thời gian xóa sạch.

"Ở đây chính là bí mật sâu nhất của mê cung? Một khách sạn có tên là Tâm?"

Bước tới trước khách sạn, khi Hàn Phi định mở cửa thì do dự một chút, hắn cố chịu đựng cơn đau, đeo lại chiếc mặt nạ mặt cười lên.

"Bây giờ bộ dạng của mình thật đáng sợ, nên đeo mặt nạ lên thì tốt hơn."

Chậm rãi đẩy cửa khách sạn ra, cùng với một tiếng kẽo kẹt nhẹ vang lên, Hàn Phi cảm thấy mọi thứ liên quan đến hộp đen trên người mình đều nhanh chóng biến mất, chỉ là một quá trình đơn giản là vào cửa, nhưng đã tước đi quỷ văn trên cơ thể hắn.

Thứ cảm giác đó vô cùng kì lạ, giống như những người nhảy xuống nước, nhưng vào thời khắc xuống nước, thể xác và linh hồn đã bị tách rời. Thể xác nổi trên mặt nước, nhưng linh hồn lại chìm xuống nước sâu.

"Hiện tại mình đang ở trong hộp đen à?" Hộp đen có rất nhiều lớp, cuối cùng mới có thể nhìn thấy bí mật bên trong, Hàn Phi cảm thấy mình đang ở trong một lớp nào đó của hộp đen.

Hắn rất thận trọng nhìn vào khách sạn, ở tòa nhà đổ nát này không có bất kì chỗ nào đặc biệt.

Bên cạnh cửa chính là đại sảnh dành cho du khách nghỉ ngơi, ở góc đại sảnh có một lối đi dẫn ra sân sau và cầu thang gỗ lên tầng 2. Mọi thứ đều vô cùng bình thường, điều không bình thường là những du khách đang tập trung trong khách sạn vào lúc này. Nghe thấy tiếng động từ ngoài cửa, trong nhà có tận mấy ánh mắt nhìn về phía Hàn Phi, trong khách sạn này ngoài hắn ra, đã rất nhiều người đến từ trước.

Ánh mắt nhìn lướt qua từng thân ảnh, cuối cùng tầm mắt của Hàn Phi dừng lại trên ghế sô pha trong đại sảnh, một thanh niên tuấn tú giống hệt hắn ngồi xổm bên cạnh ghế sô pha, chăm sóc cho người phụ nữ bất tỉnh trên ghế.

Người thanh niên điềm đạm nho nhã giống hệt hắn chính là tiếng cười điên cuồng, người phụ nữ đang hôn mê đeo kính trên ghế sô pha thì là Lý Quả Nhi.

Tiếng cười điên cuồng lấy khuôn mặt của Hàn Phi, bế Lý Quả Nhi đến khách sạn, anh ta muốn hoàn toàn thay thế hắn, có được tất cả những gì hắn sở hữu.

Phát giác ra ánh mắt của Hàn Phi, tiếng cười điên cuồng rất lịch sự mỉm cười với hắn, như thể đây là lần đầu tiên gặp nhau vậy.

Ngoài tiếng cười điên cuồng ra, tất cả mọi người trong đại sảnh biểu cảm đều rất nghiêm túc, không khí trong phòng ngột ngạt, như thể đã xảy ra chuyện gì rất đáng sợ không lâu trước đó.

"Anh hãy tìm một chỗ ngồi xuống trước đi." Người đàn ông đứng ở chính giữa ra hiệu cho Hàn Phi đi tới, anh ta mặc quần áo cảnh sát, cơ thể cao lớn vạm vỡ, ngũ quan chính trực, trông rất chính khí. Trên chiếc ghế gỗ cạnh viên cảnh sát, một người đàn ông trung niên bị thương nặng đang bị trói, người đàn ông mặc áo sơ mi dính máu, chỉ có một cánh tay, trên mặt và cổ có nhiều vết bầm tím.

"Một tay, nặng."

Hàn Phi nghĩ tới một người, nhưng hắn không nói gì, mà là đi tới góc đại sảnh, ngồi ở trên một chiếc ghế gỗ.

"Hẳn là không còn du khách nào khác nữa, đúng không?" Viên cảnh sát liếc nhìn mọi người, sau một lúc dừng lại, rồi vén tấm vải đen trên bàn ăn trong đại sảnh lên: "Cũng có nghĩa là, hung thủ đang ở trong mấy người chúng ta".

Mùi máu tanh xộc vào lỗ mũi, có một thi thể nam giới giấu dưới tấm vải đen của bàn ăn, phần sau đầu của người chết bị cạy ra, đại não bị đào mất. Bên cạnh hộp sọ của người chết, có đặt một chiếc hộp màu đen.

"Anh bị mắc kẹt ở đây bao lâu rồi? Anh không biết thế giới bên ngoài đã hoàn toàn hỗn loạn rồi hay sao? Ưu tiên hàng đầu của chúng ta là tìm cách rời đi, không phải là tiếp tục hao tổn nội bộ." Người đàn ông mở miệng nói dường như cũng là du

khách đi vào công viên vui chơi, anh ta tình cờ chạy đến đây, không tìm được lối ra.

"Anh nói như vậy là đang biện hộ cho hung thủ à?" Viên cảnh sát nhìn chằm chằm vào người đàn ông: "Hay là mấy người nguyện ý sống chung với kẻ sát nhân? Mấy người không sợ anh ta sẽ tiếp tục gây án, coi mấy người là mục tiêu tiếp theo của anh ta hay sao?"

Trong đại sảnh không có ai phản bác thêm, viên cảnh sát rất hài lòng với sự phối hợp của mọi người: "Tất cả mọi người đều nói họ tên, nghề nghiệp, cùng với tối qua đã ở đâu, làm những gì, toàn bộ nêu hết ra."

Khách sạn im lặng tĩnh mịch, một lúc lâu sau, ông lão lớn tuổi nhất ho lên hai tiếng, sức khỏe ông rất kém, không thể duy trì một tư thế ngồi lâu: "Để tôi nói trước, tôi chính là ông chủ của khách sạn này, vẫn luôn kinh doanh ở đây. Tuy nhiên, tôi bị chứng mất trí nhớ trầm trọng, tôi cũng quên mất đã mở khách sạn này từ bao giờ, trong ấn tượng là tôi đã ở đây trước khi công viên được xây dựng." Ông có vẻ mất sức di chuyển cơ thể: "Tối qua tôi đun xong nước nóng đặt ở đại sảnh, nhưng tôi không hề nhìn thấy người nào khả nghi cả, chính tôi càng không thể là kẻ giết người, cho dù tôi có muốn giết người, cũng không có năng lực đó.

Khi ông chủ khách sạn ho, một nam thanh niên đeo mặt nạ mặt quỷ bên cạnh nhanh chóng rót cốc nước, đưa cho ông.

"Tiểu Phó là người phục vụ duy nhất trong khách sạn, cũng là cháu trai của tôi, sau này tôi sẽ giao lại khách sạn cho nó quản lý, nó cũng không có lý do gì để hành hung giết người." Ông chủ vô cùng bảo vệ người phục vụ trẻ tuổi bên cạnh.

Khi mấy người đang nói chuyện, ánh mắt Hàn Phi dừng lại trên người phục vụ một hồi, đối phương cho hắn cảm giác rất giống F.

Viên cảnh sát gật gật đầu nhìn người phụ nữ tỉnh táo duy nhất trong đại sảnh: "Cô cũng là du khách à?"

Người phụ nữ đó trông vô cùng mệt mỏi, nhưng ánh mắt thì lại rất kiên định: "Tôi không phải du khách, tôi vào mê

cung để tìm con mình, nó tên là Phó Sinh, tôi muốn đưa nó về nhà."

Nghe thấy giọng nói của người phụ nữ, Hàn Phi rời tầm mắt đi, cho dù có kỹ năng diễn xuất bậc thầy, hắn cũng lo lắng mình sẽ không kiềm chế được cảm xúc, mà lộ ra sơ hở.

Người phụ nữ tỉnh táo duy nhất trong khách sạn là người vợ, cô không có bản đồ hay hướng dẫn, từng bước mà đến được đây.

"Đừng để tôi phải giục, mọi người nói tiếp theo thứ tự, ai cũng đừng hòng lừa bịp." Viên cảnh sát không làm khó người phụ nữ, nhìn sang người tiếp theo.

"Tôi là ảo thuật gia ở công viên vui chơi, đến đây lánh nạn, bên ngoài đã loạn hết rồi." Ngồi bên cạnh người phụ nữ là một người đàn ông vô cùng đẹp trai, giọng nói của anh ta trung tính, trên mỗi ngón tay đều có đeo một chiếc nhẫn, trên người còn treo rất nhiều búp bê.

"Tôi cũng là vì trốn tránh những kẻ điên đó mà đến đây." Người đàn ông trung niên trước đó đã phản bác viên cảnh sát nói: "Mọi người có thể gọi tôi là biên kịch, tôi đến công viên vui chơi là để tìm cảm hứng, nhưng không ngờ là cảm hứng lại nhiều đến mức não muốn nổ tung."

"Biên kịch?" Ánh mắt Hàn Phi lưu lại trên người đàn ông trung niên kia một hồi lâu, trong ba lô hắn từng chất đầy kịch bản, thật đáng tiếc là ba lô đã sớm thất lạc rồi.

Biên kịch trung niên nói xong, trong phòng lại chìm vào yên lặng, mọi người đều nhìn về phía sau biên kịch trung niên.

Ngồi ở góc đại sảnh là một cô bé bẩn thỉu, khuôn mặt tràn đầy kinh sợ, cơ thể co lại, có vẻ như là một người câm có vấn đề về tâm thần.

"Cô bé này không thể là hung thủ được đúng không?" Biên kịch trung niên cầm cốc nước trên bàn cà phê lên: "Nhưng có thể cô bé là nhân chứng vì đã nhìn thấy kẻ sát nhân, đó chính là lý do tại sao cô bé mới sợ hãi đến không dám mở miệng nói."

“Người tiếp theo.”

“Đến tôi rồi sao?” Người thanh niên có khuôn mặt giống hệt Hàn Phi đứng lên, hắn nho nhã điềm đạm, yên tĩnh khiêm tốn: “Tôi tên là Hàn Phi, là một diễn viên.”

Sau khi nói tên, tất cả mọi người trong khách sạn đều nhìn chằm chằm vào anh ta, chỉ là ánh mắt mỗi người nhìn anh ta đều không giống nhau. “Anh với người phụ nữ này có mối quan hệ gì? Tại sao anh luôn chăm sóc cô ấy?”

“Cô ấy là cấp dưới và là bạn của tôi, nếu như không có sự giúp đỡ của cô ấy, tôi sẽ không thể sống sót đến đây, vì vậy bất luận thế nào tôi cũng sẽ không bỏ lại cô ấy.” Tiếng cười điên cuồng nói ra những lời Hàn Phi biết, giọng nói của anh ta cũng giống y hệt hắn.

“Anh cũng khá coi trọng tình nghĩa đấy.” Viên cảnh sát kéo sợi dây gai và ấn người đàn ông chỉ có một cánh tay xuống bàn: “Tôi là một cảnh sát hình sự, đã theo chân tù trốn trại vào công viên vui chơi, cuối cùng thành công bắt được anh ta, tên này chính là một tên tù trốn trại.”

Người đàn ông trung niên nằm trên bàn vô cùng yếu ớt, ánh mắt anh ta nhìn viên cảnh sát đầy hối hận và đau đớn, khi viên cảnh sát nói xong, anh ta dùng hết sức hét lên: “Đừng tin anh ta! Tôi là cảnh sát truy bắt tội phạm, ‘người’ này mới là tù trốn trại!” Bất kể người đàn ông trung niên có hét lên như thế nào, không ai xung quanh sẵn sàng đứng ra lên tiếng, viên cảnh sát cũng lặng lẽ nhìn anh ta, khóe miệng còn có một nụ cười lạnh lùng.

“Vẫn còn một người cuối cùng nữa.” Viên cảnh sát không để ý đến tù trốn trại một tay nữa, anh ta cùng tất cả mọi người nhìn sang Hàn Phi đeo mặt nạ:“Anh tên là gì?”

“Tôi.” Vết máu dưới mặt nạ của Hàn Phi còn chưa đông lại, hắn biết tiếng cười điên cuồng đang quan sát mình, một lúc sau, hắn dùng giọng khàn khàn chậm rãi nói: “Tôi tên là Phó Nghĩa.” Gần như ngay lúc nghe thấy cái tên này, ánh mắt của người phụ nữ tỉnh táo duy nhất đã thay đổi, ánh mắt của cô

đảo qua đảo lại giữa tiếng cười điên cuồng và Hàn Phi, cuối cùng rơi xuống trên người hắn.

Chương 722: Bình đẳng nhân cách và bỏ phiếu chết

Cửa chính của khách sạn đã đóng, những người nên đến dường như đã đến đủ.

Mọi người ngồi quanh bốn góc bàn ăn, nhìn cái xác bị đào bới hết đại não dưới tấm vải đen.

“Hung thủ đang ở trong số chúng ta, tôi mong rằng anh ta sẽ không giãy giụa không cần thiết, càng đừng ôm hy vọng may mắn, chủ động đứng lên nhận tội đều có lợi cho mọi người, nếu như bị chúng ta bắt được, vậy thì sẽ không chỉ đơn giản là trừng phạt đâu.”

Hai tay viên cảnh sát dang rộng, chống lên bàn ăn, anh ta là người duy nhất đang đứng trong nhà lúc này, trịch thượng liếc nhìn những du khách khác, như để thể hiện uy quyền của mình.

“Tại sao anh lại khẳng định chắc chắn rằng hung thủ đang ở trong chúng tôi?” Biên kịch trung niên liên tục chất vấn viên cảnh sát: “Có khi nào hung thủ đã trực tiếp rời khách sạn sau khi giết người rồi không?”

“Không đâu.” Ông chủ khách sạn sức khỏe rất kém lắc lắc đầu: “Từ sau khi sương đen bao trùm khách sạn, nơi đây đã trở nên chỉ có thể vào chứ không thể ra được. Tất cả những người vào khách sạn rồi rời đi, đều sẽ bị thứ gì đó trong sương đen giết chết, tôi không biết đó là cái gì, tạm gọi nó là chưa biết.”

“Vậy chúng ta hãy suy nghĩ về nó ở một góc độ khác, hung thủ tại sao phải giết anh ta, có quan hệ như thế nào với người chết, động cơ của hung thủ là gì, tại sao phải đánh cắp đại não của người chết?” Biên kịch trung niên từ chỗ ngồi đứng dậy, khi không có ai dám thách thức quyền uy của viên cảnh sát, anh ta đã đứng ra, để khách sạn có một tiếng nói khác.

“Có lẽ chúng ta có thể kiểm tra quần áo của người chết và căn phòng mà anh ta đã ở trước đó, nói không chừng sẽ có thu

hoạch.” Tiếng cười điên cuồng đóng giả Hàn Phi nói, anh ta và biên kịch trung niên như đã quen nhau từ trước, phối hợp với nhau.

“Không thành vấn đề, tôi cũng nghĩ như vậy.” Viên cảnh sát kêu mọi người đều đi tới, trước mặt mọi người từng chút một kiểm tra quần áo của người chết.

“Vết thương chí mạng của người chết đến từ phần đầu, anh ta có thể đã bị một vật cùn đâm vào đầu trước, sau đó hung thủ đã cắt bỏ phần sau đầu và khoét rỗng não của anh ta. Cách chết này quả thực rất đặc biệt, hung thủ có thể là một tên biến thái thích thu thập cơ quan của con người.”

“Không thể là một tên thích thu thập cơ quan người.” Biên kịch trung niên ngắt lời viên cảnh sát: “Nếu là một tên biến thái thích thu thập não người, anh ta nhất định sẽ không tấn công đầu người, bởi vì như vậy sẽ phá hủy vật sưu tập của anh ta.”

“Anh nghe có vẻ như là một người rất chuyên nghiệp.” Trong lời nói của viên cảnh sát không có gì bất mãn, chỉ là nụ cười của anh ta khiến người ta cảm thấy khó chịu.

“Đối phương mặc đồng phục của nhân viên công viên, hung thủ cũng có thể là để trả thù cho công viên vui chơi, nên mới giết anh ta một cách dã man.” Biên kịch thách thức quyền hạn của viên cảnh sát, anh ta bước đến bên cạnh bàn ăn, “hỗ trợ” viên cảnh sát khám xét cơ thể.

Động thái nhỏ này khiến không khí trong nhà trở nên nghiêm trọng hơn, nhưng biên kịch không quan tâm, dường như anh ta cố tình làm vậy là vì không để cho viên cảnh sát làm chủ cục diện.

Sau khi lục soát một hồi, cảnh sát và biên kịch lấy từ trong túi ra một tấm thẻ làm việc công viên của người chết, người trên thẻ không có khuôn mặt, cơ thể bị mờ, đường nét tổng thể trông không giống người chết, mà càng giống người khác hơn.

“Đây không phải là giấy tờ của người chết.”

“Không phải giấy tờ của anh ta tại sao lại ở trong túi áo anh ta, chẳng lẽ là hung thủ để vào hay sao?”

Trong tình huống không phá hủy hiện trường hết mức có thể, cảnh sát và biên kịch đã tìm thấy nửa vé vào công viên, một lá thư tuyệt mệnh, một cây kẹo mút dính máu và một con dao bị hỏng trên thi thể.

"Bức thư tuyệt mệnh, anh ta có linh cảm rằng mình sẽ chết à?" Viên cảnh sát mở bức thư tuyệt mệnh ra đọc: "Nếu như khi đêm tối đến mà tôi đã chết rồi, xin mọi người đừng tiếp tục điều tra nữa, cứ coi như tôi tự sát, tuyệt đối đừng nghi ngờ lẫn nhau, chỉ bằng cách này mới có thêm nhiều người hơn sống sót. Mọi người thực ra đều đã có được thứ mình muốn, đừng có động vào thứ không nên động, nếu không người tiếp theo sẽ đến lượt bạn."

"Bộ não đã bị đào mất, vậy mà lại nói là tự sát, đây xác suất lớn là do hung thủ để lại rồi."

"Cũng chưa chắc." Biên kịch trầm ngâm, không động vào thi thể nữa.

Viên cảnh sát thì lại không cảm thấy gì, anh ta cởi cúc áo khoác của người chết ra, bất ngờ phát hiện trong tay áo của người chết có giấu một lá bài poker, tình cờ đó là một con phăng teo.

"Ảo thuật gia bài poker." Anh ta liếc mắt nhìn ảo thuật gia, sau đó tiếp tục lục tìm. Người chết không giãy dụa trước khi chết, hai tay còn nguyên vẹn, móng tay không có mảnh vụn gì lưu lại, trên người cũng không có vết trầy xước hay vết thương nhỏ nào khác, trông có vẻ là do người quen gây án, anh ta bị tấn công mà không chút phòng bị.

"Đây là cái gì?" Tiếng cười điên cuồng chỉ vào cổ người chết, đối phương đang đeo một mặt dây chuyền rất kỳ lạ, hai bông hoa đỏ như máu đan vào nhau, đồng thời mọc rễ trên một bia mộ.

"Đó chỉ là một mặt dây chuyền thôi." Sau khi viên cảnh sát thản nhiên trả lời, liền cởi áo khoác của người chết ra, anh ta muốn nhìn phần lưng của người chết.

Khi thi thể bị lật lại, từ đầu người chết phát ra âm thanh, mọi người đều nhìn về phía phần sau đầu bị khoét rỗng, một

vo giấy dính đầy máu lăn ra, vừa hay chạm vào chiếc hộp đen bên cạnh thi thể.

"Đừng nhúc nhích." Vẻ mặt của viên cảnh sát nghiêm túc, không để người khác xen vào, cẩn thận mở vo giấy ra, chữ trên đó được cắt ra từ báo chí và tài liệu, được người ta đặc biệt ghép lại với nhau.

"Tôi đã xây dựng một khách sạn trong đầu mình, bên trong có mười người khách, có tên trộm, có tên cướp, có kẻ dã tâm, còn có trẻ em, người thân và người mà tôi muốn trở thành. Mỗi người trong số bọn họ có một tính cách khác nhau, tôi vẫn luôn quan sát bọn họ. Cho đến một ngày, tuyệt vọng trong tâm trí lấn át tất cả kí ức, tôi rơi xuống nước sâu, cảm giác nghẹt thở từng giây từng phút."

"Tôi buộc phải đưa tay ra với bọn họ, nhưng không ai nguyện ý cứu tôi, tất cả những gì bọn họ nhìn thấy chỉ có chính mình."

"Tôi đã chết trong tâm trí của mình, hồn phi phách tán, ngay cả kí ức cũng bị đánh thành những mảnh vụn."

"Một màn sương đen lơ lửng trên đại dương tuyệt vọng, nước biển sền sệt sắp tràn vào khách sạn, tôi một con người mới sẽ được tái sinh trong số mười vị khách."

"Nhưng tôi chỉ có một, còn khách thì có mười."

"Tất cả linh hồn đều là bình đẳng, để ai trở thành tôi, sẽ do mọi người lựa chọn. Bỏ tên của đối phương vào hộp đen, vị khách có ít phiếu bầu nhất sẽ trở thành một phần của sương đen."

Sau khi xem xong những dòng chữ trên tờ giấy máu, Hàn Phi thầm cảm thấy không ổn.

Đại khái ý của hung thủ là trong số mười người chỉ có một người có thể sống, nhưng anh ta không yêu cầu mọi người chọn ra người có nhiều phiếu nhất, mà là loại bỏ những người không có phiếu bầu từng vòng một.

Mọi người sẽ nhìn những người bên cạnh mình chết đi, cho đến phút cuối cùng.

“Tôi dường như đã hiểu thứ trong bức thư tuyệt mệnh của người chết muốn bày tỏ rồi, chỉ cần mười người chúng ta lựa chọn lẫn nhau thì ai cũng có thể được sống.” Người phụ nữ rất dịu dàng, cũng rất lương thiện.

“Biết là như vậy, nhưng cô đừng quên, hung thủ cũng đang ở trong chúng ta, anh ta nhất định sẽ không làm như vậy, nếu như mười người chúng ta lựa chọn lẫn nhau, người phải ghép đôi với hung thủ, nhất định sẽ chết.” Viên cảnh sát nói một cách rất chắc chắn.

“Vì vậy, mấu chốt của vấn đề bây giờ vẫn là phải tìm ra hung thủ trước.” Biên kịch nhíu mày, anh ta luôn cảm thấy trò chơi này không đơn giản như vậy.

Chương 723: Hung thủ là ai đã không quan trọng nữa

Tiến vào công viên của cuộc đời, đi qua mê cung của kí ức, trải qua vô số lựa chọn của nhân tính, cuối cùng đến khách sạn ở sâu của tuyệt vọng.

Mỗi một vị khách đến đây vào đêm khuya đều có thân phận của riêng mình, đại diện cho điều gì đó, bọn họ sẽ chọn ra người có thể sống, trong các quy tắc do hộp đen đặt ra.

"Mỗi người đều có quyền lợi để cho người khác sống, nhưng cái giá phải trả là họ không thể làm chủ được vận mệnh của chính mình, con đường sống đều nằm trong tay người khác.

Hàn Phi cúi đầu, máu tươi thấm ra từ mép mặt nạ, cảm giác đau rát vẫn không biến mất, khuôn mặt của hắn đang mọc vào cùng với mặt nạ.

"Nếu như chúng ta đều không lựa chọn thì chuyện gì sẽ xảy ra? Chúng ta hoàn toàn không cần phải quan tâm đến những lời của một kẻ sát nhân, tất nhiên tiền đề là anh ta chỉ là một kẻ sát nhân mà thôi." Người phụ nữ không hy vọng mọi người bị kẻ sát nhân dắt mũi đi, nhưng ông chủ khách sạn vẫn luôn giữ im lặng lại lên tiếng vào lúc này.

"Ít nhất có một điểm, hung thủ nói không sai, sương đen càng dày đặc, thủy triều mà nó hình thành đang từ từ nhấn chìm khách sạn, giả sử khách sạn bị phá hủy, kết cục của tất cả chúng ta cũng giống như những người buộc phải rời khỏi khách sạn vậy."

"Chết sao?" Trước mắt mọi người có hai lựa chọn, hoặc là tất cả đều chết, hoặc là làm theo lời hung thủ nói.

Đồng hồ trên tường kêu lên tích tắc, mỗi khi kim phút chuyển động, bầu không khí trong phòng càng trở nên ngột ngạt hơn.

“Hay là chúng ta thử làm theo những gì hung thủ nói trước? Nhìn những dòng chữ anh ta để lại, trạng thái tinh thần của hung thủ rất không ổn định, tất cả những chuyện này nói không chừng đều là tưởng tượng của anh ta.” Ảo thuật gia ngồi trên ghế sô pha, chơi với những con rối trên người mình, anh ta không ngẩng đàu lên nhìn bất cứ ai, như thể đang nói chuyện với những con rối.

“Không được.” Viên cảnh sát từ chối một cách dứt khoát, anh ta nhìn chằm chằm vào ảo thuật gia: “Mọi người hãy bình tĩnh, trong tay áo của người chết có giấu một thẻ bài poker, ảo thuật gia có nghi ngờ rất lớn.”

“Tôi là ảo thuật gia của công viên vui chơi, không phải chú hề, nên một lá bài phăng teo không thể chứng minh được điều gì.” Lần đầu tiên anh ta ngẩng đầu lên, nhưng thay vì nhìn viên cảnh sát, anh ta đứng dậy và đi về phía cô bé câm trong góc tường. Đứa trẻ đó thấy có người đến, càng hoảng sợ, bất lực đáng thương, giống như một chú mèo con bị bỏ rơi.

“Tôi là một người rất nhiệt tình, cũng rất thích chơi với trẻ con, ảo thuật ban đầu mà tôi thiết kế chỉ đơn giản là khiến những đứa trẻ vui vẻ.” Anh ta ngồi xổm trước mặt cô bé, cởi một con rối treo trên người mình xuống, đặt nó vào trong lòng cô bé.

“Có thể nói cho chú biết tên của cháu không? Lát nữa chú sẽ viết tên của cháu, để cháu có thể sống sót rời đi.” Ảo thuật gia quay lưng về phía mọi người, không ai có thể nhìn thấy anh ta đang làm gì cô bé, chỉ có thể nghe thấy giọng nói của anh ta.

Khoảng mười giây sau, cô bé đưa tay ra, vẽ một bông hoa nhỏ trên bức tường đầy vết bẩn. “Cháu tên là Hoa à?”

Cô bé gật đầu một cách máy móc, sự sợ hãi trong mắt cô bé đã vơi đi rất nhiều, thay vào đó là sự mờ mịt.

“Được, chú biết rồi.” Ảo thuật gia sờ sờ đầu cô bé: “Trẻ con là hy vọng, là tương lai, nếu như trong chúng ta chỉ một người có thể sống sót rời đi, chú nghĩ rằng người đó nên là cháu”.

Không cần biết người khác lựa chọn như thế nào, ảo thuật gia dường như đã thương lượng xong với cô bé, sau khi làm xong những việc này, anh ta trở lại vị trí ban đầu của mình.

Biên kịch trung niên công khai khiêu khích cảnh sát quyền uy, ảo thuật gia phớt lờ đề nghị của viên cảnh sát.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, khi đồng hồ trên tường chỉ đến 23:55 phút, tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng mưa rơi tí tách. Trận mưa đen càng lúc càng lớn, như muốn phá hủy tòa nhà chôn giấu vô số tội lỗi này.

Hạt mưa to như hạt đậu đập vào bên ngoài tường của khách sạn, mọi người nhìn ra ngoài cửa sổ, sương mù đen kịt cùng mưa đen liên miên, cả thế giới không ngừng sụp đổ, áp bách về phía bọn họ.

"Mọi người có chắc sẽ không làm như lời hung thủ nói không? Chẳng lẽ mọi người muốn tất cả cùng chết hay sao?" Ảo thuật gia không hề kiêng rè người khác, anh ta cởi một con rối treo ở lồng ngực ra, cầm bút trên bàn ăn, viết một chữ "Hoa" lên trên.

"Hy vọng chiếc hộp đen này có thể đọc được suy nghĩ của tôi." Ảo thuật gia nhặt con rối và ném vào hộp đen: "Tôi muốn cô bé là người cuối cùng sống sót."

Con rối rơi vào hộp đen, rồi lặng lẽ biến mất, những du khách khác trong phòng đều vô cùng kinh ngạc nhìn ảo thuật gia.

Cho người khác một con đường sống là con bài mặc cả duy nhất trong tay mọi người để đảm bảo sự sống còn của chính họ, nhưng ảo thuật gia đã sử dụng nó mà không hề do dự, anh ta dường như là thật sự như những gì mình đã nói, hy vọng đứa trẻ có thể sống đến cuối cùng.

Sau khi anh ta đưa ra lựa chọn, cô bé trong góc tường lảo đảo đứng dậy, cúi đầu, bỏ một tờ giấy vào trong hộp đen.

"Đứa trẻ đó hình như không phải là tự nguyện bỏ phiếu, chúng ta đều không biết tên thật của ảo thuật gia, nhưng cô bé đã ném ra tờ giấy đã chuẩn bị sẵn, tôi nghi ngờ rằng ảo thuật gia đã thôi miên đứa trẻ, khiến nó làm chuyện trái với ý muốn

của mình.” Tiếng cười điên cuồng nheo mắt, anh ta vô cùng tự tin và bình tĩnh, anh ta dường như thật sự tới chỉ là để chơi trò chơi, chờ khi trò chơi kết thúc sẽ giết chết tất cả mọi người.

“Có lẽ chúng ta không cần thiết phải biết tên đối phương, chỉ cần xác định hình ảnh của đối phương trong lòng, phiếu bầu sẽ được tính là có giá trị.” Ảo thuật gia chỉ vào đại não của mình: “Không tin, cậu cũng có thể bỏ phiếu đi, khi cậu bỏ tờ giấy có viết tên đối phương vào hộp đen, sẽ xuất hiện một cảm giác rất đặc biệt, như thể ném linh hồn của người đó xuống vực sâu vậy.”

“Anh biết cũng nhiều đấy.” Viên cảnh sát trở nên ít nói hơn, cho người khác cảm giác cũng trở nên nguy hiểm rồi.

“Người mà chúng ta lựa chọn sẽ có được một cuộc sống mới, tại sao lại xuất hiện cảm giác như ném người đó xuống vực sâu?” Biên kịch trung niên hơi khó hiểu, anh ta lấy giấy bút từ trong túi áo ra, nhanh chóng viết ra một cái tên, rồi ném nó vào trong hộp đen.

Khi mảnh giấy rơi vào hộp đen, biên kịch trung niên ngẩn ngơ một chút, anh ta quay đầu lại nhìn tiếng cười điên cuồng một cái.

Có người bắt đầu trước, mọi người đều bắt đầu bỏ phiếu, hiển nhiên đã quên lời cảnh báo trước đó của viên cảnh sát.

Sau khi biên kịch bỏ phiếu, tiếng cười điên cuồng cũng bước đến bàn ăn, anh ta viết ra một cái tên, ném nó vào hộp đen.

“Haizz.” Ông chủ khách sạn khẽ thở dài, ông và nhân viên khách sạn cùng nhau bước tới, viết ra tên của nhau.

“Mấy người sẽ phải hối hận.” Viên cảnh sát thấy mọi người đều bỏ phiếu rồi, anh ta đã có chút không thể ngồi yên, trực tiếp bước đến chỗ người phụ nữ trung niên, trông bộ dạng dường như muốn thuyết phục đối phương, hai người bầu chọn tên cho nhau.

Nhưng trái với dự đoán của viên cảnh sát, người phụ nữ trung niên trực tiếp lắc đầu từ chối, vừa rồi bà đã viết tên xong vo trong tờ giấy, ném vào hộp đen rồi.

Tiếp theo Hàn Phi cũng bước đến bàn ăn, bỏ mảnh giấy có viết tên người vợ vào hộp đen.

Mọi người bắt đầu bỏ phiếu, cuối cùng chỉ còn lại viên cảnh sát và tù trốn trại.

"Viết đi! Tôi muốn xem anh viết tên tôi!" Viên cảnh sát đại diện cho công lý cũng là người đầu tiên sử dụng bạo lực uy hiếp, so với anh ta tên tù trốn trại kia có vẻ giống một cảnh sát thực thụ hơn.

Hết cú đấm này đến cú đấm khác giáng vào tù trốn trại, viên cảnh sát chọc ngón tay vào vết thương đứt lìa cánh tay của tên đó, dưới sự hành hạ không ngừng, tên đó đã bị viên cảnh sát ép viết ra tên của anh ta.

"Mọi người đừng hiểu nhầm, bạo lực không phải là cách duy nhất để giải quyết vấn đề, mà nó còn phụ thuộc vào tình huống nữa." Viên cảnh sát nói xong, anh ta cũng viết ra tên của tù trốn trại, trước khi tìm ra mục tiêu nghi ngờ mới, anh ta vẫn còn cần tù trốn trại đưa ra con đường sống cho mình.

Tất cả mọi người đã bỏ phiếu xong, nhưng trong nhà không có gì thay đổi, ngay khi mọi người nghĩ rằng mình đã bị hung thủ lừa gạt thì tiếng chuông báo 0 giờ nửa đêm vang lên.

Kim giờ và kim phút trùng với nhau, trong nhà vang lên một âm thanh kỳ lạ, mọi người đều nhìn về phía nơi phát ra âm thanh.

Lý Quả Nhi được tiếng cười điên cuồng cõng vào khách sạn, bên dưới làn da toát ra một lượng lớn sương đen, mạch máu của cô dường như đều vỡ tung, làn da trắng như tuyết của cô chuyển thành màu đen đỏ, cơ thể nhỏ nhắn nhanh chóng bị bao phủ bởi sương đen.

Sau đó tất cả sương đen dồn về phía chiếc hộp đen, chờ sau khi sương đen tan biến, Lý Quả Nhi đã không còn ở trên ghế sô pha nữa, như thể mọi thứ về cô có trên thế giới này đều đã bị xóa sạch.

"Khách sạn được xây dựng ở sâu trong đại não, du khách trong khách sạn hẳn đều là ý thức và linh hồn, cô ấy có thể vẫn còn cơ hội thức tỉnh." Hàn Phi bật công tắc diễn xuất bậc thầy,

từng chuyện xảy ra ở đây đều ảnh hưởng đến cảm xúc của hắn, nhưng hắn không thể để lộ bất kỳ sơ hở nào, chỉ có sống đến cuối cùng, thì mới có cơ hội thực sự để thay đổi.

Mưa đen bên ngoài đập vào cửa sổ như sóng vỗ, mười người trong nhà lặng lẽ nhìn chằm chằm chiếc ghế sô pha nơi Lý Quả Nhi vừa nằm, một người còn đang sống sờ sờ, cứ thế mà biến mất rồi.

"Hóa ra hung thủ không nói dối, người có ít phiếu bầu nhất trong khách sạn thực sự sẽ chết." Ảo thuật gia bước đến ghế sô pha, chạm nhẹ vào bề mặt ghế, không ai có thể nhìn ra một phút trước vẫn có một người đang nằm ở trên.

Sau khi chứng kiến toàn bộ quá trình Lý Quả Nhi hòa vào màn sương đen, tiếng cười điên cuồng ban đầu vốn rất tự tin đã bớt lại rất nhiều, sự điên cuồng trong mắt anh ta bị dấy lên, trước đây dường như anh ta đã từng thấy qua trường hợp tương tự.

"Hung thủ đã không ra tay trong vòng đầu tiên, có thể anh ta lo lắng mình bị bại lộ." Giọng nói của viên cảnh sát cũng đã thay đổi, vừa rồi nếu không phải giai đoạn cuối cùng anh ta và tù trốn trại không viết tên của nhau, có lẽ anh ta cũng đã giống với Lý Quả Nhi rồi.

Những người khác trong nhà dường như đều có người cộng tác của mình, duy chỉ có viên cảnh sát với tù trốn trại là bị trói buộc lại với nhau; giữa bọn họ hoàn toàn không có chút tin tưởng nào, giao cả mạng sống cho nhau thực sự là quá mạo hiểm.

Sau khi Lý Quả Nhi biến mất, biển sương bên ngoài khách sạn dường như lắng xuống một chút, nhưng chỉ mười phút sau, biển sương đang rút đi lại bắt đầu đập vào khách sạn lần nữa.

Khách sạn cũ kỹ vốn dĩ không thể chịu đựng nổi va đập, nó giống như một con tàu bị đắm trong cơn bão có thể chìm bất cứ lúc nào.

"Bùm!"

Cửa sổ của một căn phòng nào đó trên tầng hai bị thổi tung, lượng lớn nước mưa đen tràn vào nhà.

“Tôi đi đóng cửa sổ.”

Ngay khi người phục vụ định quay người lại, biên kịch liền hét vào mặt anh ta: “Tốt hơn hết là cậu không nên tùy tiện rời khỏi tầm mắt của chúng tôi.”

Ảo thuật gia cũng cười híp mắt nhìn chằm chằm người phục vụ: “Mọi người còn chưa phát hiện ra sao? Nếu như chúng ta lâu không chọn ra người chết, tai họa sẽ nuốt chửng tất cả mọi người, hung thủ đang thúc giục chúng ta nhanh chóng chọn ra người sống sót cuối cùng.”

Anh ta vuốt ve con búp bê trên người rồi lại tiến về phía cô bé câm: “Thật là tàn nhẫn, chúng ta nhiều người như vậy lại đi tranh đấu với một đứa trẻ để tìm con đường sống duy nhất.”

“Anh đừng có tiếp tục lừa gạt đứa trẻ đó nữa.” Người phụ nữ trung niên không hề quen biết cô bé, cô chỉ cảm thấy ảo thuật gia đang lợi dụng đứa trẻ, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, ánh mắt của cô bé đã hoàn toàn khác trước, tê dại mờ mịt, như thể đang dần đánh mất chính mình.

“Làm sao có thể nói là lừa gạt chứ? Bao nhiêu người ở đây chỉ tôi là bảo vệ cô bé.” Ảo thuật gia lại tiến về phía cô bé, những người khác cũng không hề ngăn cản, bọn họ dường như không bận tâm đến việc ảo thuật gia sử dụng cô bé làm “bảo hiểm” của mình, có lẽ vì cô bé quá yếu, những người lớn có thể dễ dàng thao túng đứa trẻ, giả sử thực sự không thể thao túng, cũng có thể giết chết cô bé, để mọi người đều mất đi nguồn phiếu ổn định này.

Bởi vì bất cứ ai cũng có thể dễ dàng giết chết cô bé, đây mới là lý do để cô bé có thể sống sót.

“Chờ đã, tôi cũng nghi ngờ là anh đang cưỡng ép cô bé đó.” Viên cảnh sát đột ngột nói, anh ta bế cô bé trong góc tường đến bên cạnh bàn ăn, để cô bé ở dưới ánh đèn.

“Không sao, tôi có thể không tiếp xúc với cô bé, anh để cho cô bé tự lựa chọn đi.” Ảo thuật gia lãnh đạm nhún vai, sau đó lại viết chữ “Hoa” trên mảnh giấy, trong lòng nghĩ về cô bé, sau đó ném mảnh giấy vào hộp đen. Vòng bỏ phiếu thứ hai lại bắt đầu, điều không giống như lần trước, viên cảnh sát rõ ràng

cảm thấy bất an. Hộp đen khi đánh giá lựa chọn của một người, dường như không dựa trên cái tên mà đối phương đã viết, mà là căn cứ tại thời điểm bỏ phiếu, trong đầu đang nghĩ về ai.

Ảo thuật gia dường như cố ý muốn nói với mọi người điểm này, cho nên anh ta chỉ tùy tiện viết một chữ Hoa trong hai vòng liên tiếp để tiến hành bình chọn.

Phiếu trên giấy không phải là đáp số, suy nghĩ sâu kín nhất trong tim mới là chân thật nhất.

"Đến lượt mọi người rồi."

Màn sương đen điên cuồng đập vào khách sạn, cả tòa nhà đều phát ra tiếng kêu cót két, nhưng ảo thuật gia lại có vẻ rất thích thú với bầu không khí này.

Ánh mắt viên cảnh sát nhìn ảo thuật gia vô cùng lạnh lùng, anh ta biết rằng việc ép tù trốn trại viết ra tên của mình cũng chưa chắc đã có tác dụng, tù trốn trại hoàn toàn có thể phản bội vào giây cuối cùng, mà trong lòng nghĩ đến những du khách khác. Loại bầu chọn về tinh thần này hoàn toàn không thể thay đổi bằng bạo lực, nó thực sự tương ứng với thông điệp trên tờ giấy để lại - tất cả nhân cách và linh hồn đều bình đẳng.

Mọi người đều có đối tượng hợp tác của mình, cũng đã thành công vượt qua vòng trước, nhưng vòng này thì chưa chắc rồi.

Viên cảnh sát khẽ cúi đầu, trong mắt ẩn chứa sát khí, nếu như chính mình không thể an toàn có được bình chọn của người khác, vậy thì phải làm thế nào mới không trở thành người có ít phiếu nhất?"

Đáp án chỉ có một, đó chính là giết chết tất cả các ứng cử viên trước khi cuộc bỏ phiếu được thực hiện.

"Chúng ta có mười người, bầu chọn cho nhau có thể gắng gượng đến cuối cùng, nhưng nếu như có người xảy ra sự cố, vậy thì người mà không bầu cho anh ta chính là hung thủ, được xác định là sẽ bị cô lập, trở thành người chết tiếp theo, cho nên hiện tại mọi người tạm thời cũng không cần lo lắng."

Biên kịch dường như là cố ý nói như vậy, muốn trấn an cảm xúc của viên cảnh sát: “Nhân lúc thời gian bầu chọn kết thúc, chúng ta có thể đi điều tra khách sạn, làm rõ mục đích thực sự của hung thủ, nói không chừng có thể tìm ra con đường sống khác.”

“Có lý.” Tiếng cười điên cuồng và biên kịch trung niên bình chọn, tiếp theo là ông chủ khách sạn và người phục vụ, Hàn Phi và người vợ vòng trước đã nhận ra nhau cũng bầu chọn cho nhau.

Trong đại sảnh chỉ còn lại viên cảnh sát và tù trốn trại, khi bọn họ đang do dự, tiếng cười điên cuồng đột nhiên nói: “Phiếu của anh hãy bầu cho biên kịch đi, anh ấy bầu cho tôi, tôi bầu cho anh, anh bầu cho anh ấy, cả ba người chúng ta đều sẽ không chết.”

Viên cảnh sát nếu như tin vào tiếng cười điên cuồng, vậy thì tù trốn trại nhất định sẽ chết, nếu như tiếng cười điên cuồng nói dối, vậy thì tù trốn trại và viên cảnh sát đều sẽ chết.

Cục diện vốn dĩ đơn giản, bởi vì một câu nói của tiếng cười điên cuồng, đã trở nên phức tạp.

Chương 724: Thời gian mười phút giết hại

Hai người bầu chọn cho nhau còn an toàn chút, bởi vì không còn lựa chọn nào khác ngoài tin tưởng lẫn nhau.

Nhưng nếu ba người bầu chọn lẫn nhau, bọn họ sẽ có thêm một lựa chọn, tâm lý nghi ngờ và áp lực phải chịu sẽ tăng lên.

"Anh nói anh là cảnh sát, còn anh ta là tù trốn trại; anh ta nói anh ta là cảnh sát, anh mới là tù trốn trại; chân tướng chỉ có hai người biết, vì vậy ai còn sống sót mới là cảnh sát." Tiếng cười điên cuồng như là đang tự lẩm bẩm.

"Tôi với cậu không hề quen biết, cậu sẽ bỏ phiếu cho tôi?" Viên cảnh sát không hề tin tưởng tiếng cười điên cuồng. "Tôi bầu chọn cho anh là bởi vì tôi đã có một phiếu bầu của người khác, tôi có thể đảm bảo sự sống cho mình, anh hãy suy nghĩ cho kỹ rồi hãy đưa ra lựa chọn." Tiếng cười điên cuồng ngồi trở lại vị trí ban đầu của mình: "Nếu như anh bỏ phiếu của mình cho biên kịch, vậy thì ba người chúng ta sẽ tạo dựng được niềm tin, anh cũng có thể thoát khỏi tên tù trốn trại đó rồi." Nếu như nói ảo thuật gia là một tiểu nhân xấu xa nham hiểm đê hèn, thích nhìn bộ dạng hủy diệt của nhân tính, thì tiếng cười điên cuồng lại là một ác quỷ vô cùng thuần khiết, anh ta không thích trật tự và quy tắc.

Ảo thuật gia nói với tù trốn trại, chỉ cần trong lòng nghĩ đến tên của đối phương là có thể bỏ phiếu, tiếng cười điên cuồng thì đổ thêm dầu vào lửa, đem viên cảnh sát và tù trốn trại buộc lên trên đống lửa.

Mưa đen ngoài cửa sổ càng ngày càng nặng, sóng đen ập vào khách sạn, tòa nhà cổ kính phát ra âm thanh không thể chống đỡ nổi, tất cả mọi người đều có thể cảm thấy sự rung lắc nhẹ.

"Mau đưa ra lựa chọn đi." Ảo thuật gia thúc giục một câu, anh ta ngẩng đầu nhìn lên mái nhà, như lo lắng nóc nhà bị dột.

“Không được! Tôi cảm thấy vẫn phải tìm ra hung thủ! Chúng ta đã hoàn toàn rơi vào nhịp điệu của hung thủ rồi, chẳng lẽ các người đều muốn trở thành đồng bọn của kẻ sát nhân hay sao?” Viên cảnh sát trán đổ đầy mồ hôi, anh ta đi về phía ảo thuật gia: “Tối hôm qua khi người chết xảy ra chuyện, anh đang làm gì! Tại sao trong tay áo người chết lại có một lá bài poker!”

“Anh bắt đầu cắn người rồi à? Đừng có thô lỗ, anh là cảnh sát, không phải tù giết người trốn trại.” Ảo thuật gia rời tầm mắt liếc nhìn viên cảnh sát một cái.

“Anh dám để cho tôi khám người không? Nếu như trên người anh có thứ tương đồng với người chết, chẳng hạn như những là bài poker khác, vậy thì anh là người khả nghi nhất!” Viên cảnh sát đang trì hoãn thời gian bỏ phiếu, anh ta cần tìm cách phá vỡ sự cân bằng của mọi người, cho dù có “lỡ tay” giết chết một người cũng được.

“Khám người?” Ảo thuật gia không đồng ý, cũng không từ chối, viên cảnh sát trực tiếp nắm lấy áo sơ mi của anh ta, kéo nó lên.

“Hi vọng anh có thể phối hợp, tôi cũng là vì mọi người!” Viên cảnh sát đưa tay vào túi áo của ảo thuật gia, nhưng ngay lúc đó anh ta hét lên một tiếng, chờ khi anh ta rút tay ra, ngón giữa đã xuất hiện hai vết thương rất nhỏ. “Trong túi áo của anh giấu thứ gì!” Ôm lấy ngón tay, vẻ mặt của viên cảnh sát trở nên hơi đáng sợ.

“Thú cưng nhỏ mà tôi nuôi.” Ảo thuật gia giơ tay lên, từ trong túi áo của anh ta bò ra một con bọ vô cùng xấu xí: “Yên tâm, thứ này không có độc, ngày thường rất ngoan ngoãn, vừa rồi chỉ là bị anh dọa cho sợ thôi.”

Khi ảo thuật gia và viên cảnh sát đối đầu, có tiếng thứ gì đó vỡ vụn từ nóc khách sạn truyền đến, mấy người nhìn lên nóc nhà, trên nóc khách sạn xuất hiện một vết nứt vô cùng rõ, nước mưa đã ngấm hết vào trong nhà.

“Hãy lựa chọn đi, nếu anh ấy muốn sống sót, hẳn vẫn sẽ chọn anh.” Ông chủ khách sạn nói, cau mày nhăn mặt nhìn tất

cả du khách trong phòng.

“Hãy hoàn thành vòng bầu chọn này trước, sau đó mới nghĩ đến những thứ khác.” Biên kịch trung niên bên cạnh cũng nói.

“Nói thì dễ, mấy người tự mình đã có cứu mạng rồi, cho nên mới luôn thúc giục. Nhưng mấy người đừng quên, hung thủ nói chỉ có một người có thể sống sót, sớm muộn gì mấy người cũng gặp phải tình huống như tôi!” Cảm xúc của viên cảnh sát không được ổn, anh ta bước lại bên bàn, hung ác nhìn tù trốn trại: “Hãy bầu phiếu của anh cho tôi, chúng ta sẽ lựa chọn lẫn nhau, tôi có thể bảo đảm anh sống đến cuối cùng!”

Tù trốn trại dường như biết rất rõ viên cảnh sát là người như thế nào, chỗ cánh tay bị đứt không ngừng chảy máu, khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy, anh ta vốn dĩ có vẻ cũng không còn sống được bao lâu nữa.

“Anh cũng có ngày cầu xin tôi à?” Tù trốn trại ngã xuống đất, anh ta nhìn viên cảnh sát với ánh mắt mỉa mai: “Hao tổn tâm sức biến tôi thành bộ dạng như thế này, sau khi lộ trần bản chất, hóa ra anh lại ngốc nghếch và tàn bạo đến như vậy, con người anh sao chẳng có gì khác với động vật vậy?”

“Cùng nhau sống sót không tốt hay sao?”

“Tốt chứ, đương nhiên là không có vấn đề gì.” Tù trốn trại run rẩy đứng dậy, anh ta nhúng máu của mình, viết hai chữ “cảnh sát” lên một tờ giấy, rồi lẳng lặng ném vào hộp đen. Trong cả quá trình, anh ta không nhìn viên cảnh sát lấy một lần, không ai biết rút cuộc anh ta đã lựa chọn ai. Sau khi tù trốn trại bỏ phiếu xong, viên cảnh sát tự mình bước tới hộp đen, trên tay cầm một tờ giấy trắng, nhưng rất lâu sau anh ta cũng không ném tờ giấy trắng vào.

“Tôi hiểu rồi, thời gian mười phút cho mỗi lần kết thúc bỏ phiếu, không phải là dùng để tìm chân tướng, mà là dùng để giết người!”

Cái chết đang dần đến gần, người không có phiếu, cũng sẽ không có đường sống, nếu muốn sống, bọn họ chỉ có thể chọn đáp án thay thế - cố gắng giết chết tất cả mọi người.

Dù sao cũng đã bị cô lập, dù sao cũng đã bị ép vào đường cùng, dù sao thì mình cũng không sống được nữa, chi bằng kéo cả những người khác cùng chết.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nhưng viên cảnh sát vẫn không bỏ phiếu, Hàn Phi dường như đã hiểu kế hoạch của anh ta, anh ta là đang kéo dài thời gian, chờ căn nhà an toàn bị phá hoại, rồi tìm cơ hội giết người, thiết lập cân bằng mới.

Lặng lẽ tiến về phía người phụ nữ trung niên, Hàn Phi lo lắng viên cảnh sát sẽ làm gì đó với người phụ nữ có vẻ ngoài lương thiện này.

"Anh còn định suy nghĩ bao lâu nữa?" Ảo thuật gia thò tay vào túi, chơi với con bọ.

Với sự đổ thêm dầu vào lửa của nhiều người, viên cảnh sát thử tạo ra quy tắc mới đã trở thành người bị cô lập.

Từ thời điểm viên cảnh sát lưỡng lự bỏ phiếu, anh ta đã bị đánh dấu nguy hiểm, tất cả du khách đều đang suy đoán suy nghĩ bên trong của anh ta, cảm thấy anh ta có lẽ đã bắt đầu mô phỏng cảnh tượng giết người.

"Trò chơi này hẳn vẫn còn cách khác để phá, hung thủ có thể chỉ là lợi dụng các quy tắc ở đây để cố tình tạo ra bầu không khí." Viên cảnh sát nỗ lực thuyết phục người khác, nhưng cuối cùng anh ta chỉ có thể thuyết phục chính mình, mạt gỗ và mảnh gạch đá rơi xuống, sau đó đèn tối đi, tất cả mọi người đều nghe thấy một âm thanh cực lớn!

"Bùm!"

Chiếc đèn thủy tinh khổng lồ treo trên mái nhà và một mảng tường lớn rơi xuống cùng một lúc!

Mưa đen chảy xuống khe hở vào khách sạn, dây điện bị kéo đứt, đèn điện xanh lam phát ra trong bóng tối; những âm thanh tanh tách vang lên.

"Cẩn thận xung quanh!"

Ngay khoảnh khắc ánh đèn tối đi, trong nhà liền có hai tiếng hét, sau đó là tiếng bước chân lộn xộn và tiếng đồ vật bị lật đổ.

“Hãy ở nguyên tại chỗ! Không ai được di chuyển!”

Sau khoảng một phút, người phục vụ lấy ra một chiếc đèn dự phòng trong quầy, ánh sáng lại xuất hiện trong đại sảnh.

Ánh sáng lờ mờ phản chiếu vào khuôn mặt của mấy người trong nhà, biên kịch gần bàn ăn ngã dưới đất, xương sườn của anh ta bị một mảnh thủy tinh đâm thủng, hung thủ là muốn đâm thẳng vào tim anh ta, nhưng có thể là do anh ta đã né tránh trong bóng tối, nên nhát dao đó mới lệch.

Máu rỉ ra từ vết thương, biên kịch đau đớn không nói nên lời.

Người bị thương khác trong nhà là ông chủ khách sạn, ông ấy từ vai đến ngực bị rạch ra một vết thương.

Hung thủ vô cùng dã man, kế hoạch vốn dĩ là sẽ cắt đứt cổ ông chủ, nhưng anh ta cũng đã bị trượt. Ông chủ khách sạn vốn đã già yếu, theo lý mà nói cũng không phải là một mối đe dọa nhiều, nhưng hung thủ lại lấy ông ta ra làm mục tiêu.

Đèn chỉ tắt trong một hai phút, trong mười đã có hai người bị thương, mọi người càng trở nên căng thẳng hơn.

“Hung thủ không chỉ một người?” Viên cảnh sát vẫn đứng bên cạnh chiếc hộp đen như cũ, vẻ kinh ngạc trên mặt không có vẻ gì là giả tạo.

“Rất kỳ lạ à? Chẳng lẽ anh là một trong số họ?” Ảo thuật gia nhìn chằm chằm vào viên cảnh sát. “Bỏ phiếu nhanh lên! Đừng có kéo dài thời gian nữa! Khách sạn sẽ sụp đổ đấy!” Ông chủ khách sạn bị thương nặng nắm lấy cánh tay của người phục vụ, vẻ mặt vô cùng đau đớn, trên mặt toàn bộ nếp nhăn chen chúc lại với nhau.

“Anh đừng tiếp tục kéo dài thời gian nữa, nếu như anh không bỏ phiếu, vậy thì chúng tôi sẽ cùng nhau giúp anh làm.” Ảo thuật gia nhìn viên cảnh sát cười híp mắt: “Có phải bây giờ anh đang rất hối hận, đã không lựa chọn giết tôi, mà lại chọn đi giết một ông lão?”

Mỗi một câu nói của ảo thuật gia dường như đều là đang thăm dò, anh ta biết viên cảnh sát rất mạnh, vì vậy muốn giải

quyết anh ta đầu tiên.

Mấy người trong nhà nhìn viên cảnh sát với ánh mắt không mấy thiện cảm, anh ta buộc phải đánh liều xem tù trốn trại có thực sự bỏ phiếu cho mình hay không.

Tờ giấy trắng có viết tên tù trốn trại rơi vào trong hộp đen, cảm giác bất an trong lòng viên cảnh sát càng lúc càng mãnh liệt. Kim đồng hồ chậm rãi chuyển động, sau mười phút trôi qua, viên cảnh sát đột nhiên ôm lấy tim mình, anh ta há hốc mồm ra nôn ọe, sương đen dày đặc tràn ra từ mũi miệng.

"Anh không viết tên của tôi!" Mạch máu toàn thân biến thành màu đen, làn sương kéo giãn da thịt, viên cảnh sát chật vật lao về phía tù trốn trại, anh ta muốn mang tù trốn trại cùng chết theo mình, nhưng còn chưa chạy đến đó, toàn bộ cơ thể đã bị sương đen bao phủ.

Sương mù lao về phía hộp đen, khi sương đen tan thì viên cảnh sát đã biến mất trong khách sạn. Tù trốn trại thở phào nhẹ nhõm, anh ta chật vật cởi bỏ sợi dây gai ra, đi về phía tiếng cười điên cuồng: "Đa tạ, nếu như không phải cậu gợi ý cho tôi, tôi cũng đã không thể thoát thân dễ dàng như vậy."

"Gợi ý?"

"Cậu nói với cảnh sát, để anh ta viết tên biên kịch, chẳng lẽ không phải là đang ám hiệu cho tôi à?" Tù trốn trại một tay nhận nhầm người rồi: "Tôi viết tên biên kịch."

"Nhưng tôi không hề viết tên của anh, người viết tên anh hẳn là viên cảnh sát." Biên kịch có sắc mặt tái nhợt, anh ta không dám tùy tiện rút mảnh vỡ thủy tinh ra, chỉ có thể cố gắng chịu đựng: "Anh ta tin tưởng anh, còn anh đã tự tay giết chết anh ta."

"Không phải anh?" Tù trốn trại sững sờ tại chỗ, anh ta nhìn chằm chằm tiếng cười điên cuồng, đột nhiên hỏi một câu không có đầu đuôi: "Tôi tặng cho con dao đồ tể đã giấu cho cậu, cậu hứa sẽ giúp tôi?"

Biểu cảm của tiếng cười điên cuồng không có chút dao động lớn nào, anh ta gật gật đầu: "Tôi sẽ giúp anh." Sau khi viên cảnh sát chết, mưa đen đã ngớt hơn một chút, nhưng chỉ

mười phút sau, mưa lại lớn hơn, dường như mỗi khi chết một người, tuyệt vọng sẽ mãnh liệt hơn trước một điểm.

Không khí hiện tại trong khách sạn trở nên rất nghiêm trọng, vừa rồi có hai người lợi dụng bóng tối ra tay, có nghĩa là cho dù cảnh sát đã chết, thì vẫn còn hung thủ trà trộn trong đám người.

"Không ổn! Nước đang dâng cao rồi." Người phục vụ đeo mặt nạ đứng bên cửa sổ, mực nước bên ngoài khách sạn không ngừng dâng cao, ngập cả bậc thềm, sắp tràn vào nhà.

"Chúng ta hãy lên tầng hai, trở về phòng của mình trước." Ông chủ khách sạn thử mấy lần đều không đứng dậy được, ông ta dường như biết tuổi thọ của mình không còn bao lâu nữa, vì vậy muốn dặn dò người phục vụ một số chuyện, những bí mật đó không thể để những người khác nghe thấy.

Mấy người lần lượt đi lên trên, Hàn Phi thấy mọi người đều cố ý tránh né hộp đen, cuối cùng là cô bé câm ôm hộp đen lên đi theo phía sau mọi người.

"Cô bé đã thay đổi rất nhiều."

Lên đến tầng hai, Hàn Phi đi chậm lại một chút, khi tù trốn trại đi ngang qua người hắn, hắn dùng giọng rất thấp nói: "Dao đồ tể không phải vẫn ở trong tim anh hay sao?"

Chương 725: Minh bài

Nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, sắc mặt của tù trốn trại thay đổi, trong mắt hiện lên sự nghi ngờ và khó hiểu.

Nhưng chỉ là một cái quay người, tất cả các biểu cảm của anh ta lại khôi phục bình thường.

Hai người không nói gì thêm, Hàn Phi đã đi tới giữa hành lang trước một bước, không đứng chung với những người khác, cùng giữ một khoảng cách nhất định với người vợ. "Nước sẽ không lên đến tầng hai được ngay, cháu hãy đi theo ta." Ông chủ khách sạn biết rằng mình sắp chết, nên ra hiệu cho người phục vụ đỡ ông trở về phòng.

"Có chuyện gì mà không thể nói ở đây, cứ phải nói sau lưng chúng tôi? Chẳng lẽ chỗ các ông là khách sạn ma à? Từ đầu đến cuối đều là các ông tự biên tự diễn?" Trong ánh mắt của ảo thuật gia không có bất kì sự tội nghiệp và đồng cảm nào, anh ta thấy sức khỏe ông lão càng ngày càng kém, phong thái dần dần trở nên thoải mái hơn, như thể trong số tất cả những người có mặt anh ta chỉ sợ ông lão.

"Tôi lớn tuổi rồi, không còn nhiều thời gian nữa, muốn nói với người nhà một vài điều." Ông lão giục người phục vụ đi theo ông vào phòng, nhưng tiếng cười điên cuồng lại tình cờ đang đứng ở cửa phòng của ông chủ, anh ta dường như không định tránh đường.

"Vết thương trên cổ của ông rất nghiêm trọng, cần phải cấp cứu, tình cờ tôi đã từng đóng vai bác sĩ, có học qua một số kiến thức sơ cấp cứu ngoại khoa." Tiếng cười điên cuồng dựa vào khung cửa: "Tôi có thể cứu ông."

"Không cần." So với ảo thuật gia và tù trốn trại, ông lão càng kiêng kị tiếng cười điên cuồng hơn, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú tươi cười kia, trong lòng không khỏi hừ lạnh một tiếng.

“Còn có chuyện gì quan trọng hơn tính mạng của mình à?” Tiếng cười điên cuồng vẫn không chịu tránh đường: “Trong khách sạn hẳn là có túi cấp cứu, tìm thêm một ít vải sạch đến, để tôi giúp ông cầm máu trước.”

“Ông vẫn luôn đề phòng chúng tôi, là lo lắng hung thủ hay sao? Hay là trong phòng của ông có giấu bí mật không thể cho người khác biết?” Ảo thuật gia cũng đi tới, anh ta nhìn vài bức vẽ treo trên tường: “Theo thông tin hung thủ nhét vào sau não của người chết, tất cả mọi người trong khách sạn đều là du khách, nhưng ông lại tự gọi mình là chủ khách sạn, điều này rất kì lạ.”

“Ít nhất có thể chứng minh tôi không phải là hung thủ.” Thương thế của ông chủ khách sạn không thể kéo dài thêm nữa, máu chảy dài trên cổ, trông vô cùng kinh khủng.

“Có thể ông chỉ là du khách bước vào khách sạn đầu tiên, ông coi nơi này thành nhà của mình, ông nói rằng mình là chủ khách sạn này, thực ra ông chính là một tên trộm! Nói không chừng hung thủ giết chủ nhân của khách sạn chính là ông!” Giọng của ảo thuật gia không lớn, nhưng những gì anh ta nói không khỏi khiến người khác phải suy nghĩ nhiều hơn.

Trong khách sạn mang tên có chữ Tâm này, mỗi một du khách đều có một thân phận bề ngoài, cũng như một thân phận thực sự.

Bề ngoài, viên cảnh sát là một cảnh sát duy trì trật tự và công lý, nhưng sau khi gặp nguy hiểm, anh ta nghĩ đến việc giết tất cả mọi người để cứu lấy mạng sống của mình, trên thực tế có thể anh ta mới là tù trốn trại. Tiếng cười điên cuồng càng không cần nói nhiều, thoạt nhìn thì anh ta cởi mở hơn ai hết, nhưng sau khi thực sự hiểu rõ thì sẽ biết sự cởi mở đó đáng sợ đến như thế nào.

Ông chủ khách sạn, ảo thuật gia, kể cả Hàn Phi, mọi người đều như vậy.

Con người chỉ thể hiện ra những khía cạnh mà họ muốn người khác nhìn thấy, còn bóng tối và phiền muộn sâu thẳm

hơn thì chôn chặt trong trái tim, chỉ đến lúc đối mặt với cái chết, bản chất mới bộc lộ.

"Trong số chúng ta có hai người có khả năng đều là hung thủ giết người, trước khi bỏ phiếu xong, không ai được lén lút rời khỏi tầm mắt của mọi người." Ảo thuật gia không biết sau lưng ông chủ khách sạn muốn nói gì với người phục vụ, ông chủ cũng không thể nào nói cho mọi người biết là ông ta chuẩn bị nói những gì, vì vậy cách tốt nhất lúc này là để mọi người không ai nghe được, để bí mật thối rữa trong tim ông ta, hay nói chính xác hơn là thối rữa trong thi thể của ông ta.

Gió thổi tạt vào kính cửa sổ, trần khách sạn nứt ra một khe rộng bằng ngón tay, nước mưa đen kịt tràn vào nhà.

Tầng 1 của khách sạn đã tích nước, nước mưa đen ngòm sền sệt, đục ngầu chẳng khác gì cuộc đời của một số du khách, ngột ngạt khiến người ta không thở nổi.

Khách sạn ở trung tâm mê cung đang chao đảo trong cơn bão, có thể sập bất cứ lúc nào, căn nhà này dường như có một ý nghĩa đặc biệt đối với cả công viên vui chơi, sự sụp đổ của nó cũng sẽ đánh dấu sự kết thúc của một điều gì đó.

"Tiếp tục bỏ phiếu đi." Người phục vụ rất ít khi nói đã mở miệng, dường như là vì để ông chủ khách sạn yên tâm.

"Không vấn đề, nhưng trước khi bỏ phiếu, tôi muốn nói một chuyện." Biên kịch trung niên dựa vào tường lối đi, ngồi trên mặt đất, chỉ vào vết thương trên ngực mình: "Tôi mơ hồ nhìn thấy người muốn giết tôi."

Hung thủ bị nhìn thấy, ngay khi nói điều này, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào anh ta. "Là ai?"

"Khuôn mặt của anh ta khá đặc biệt, không giống với mấy người chúng ta, tôi cần bọn họ cởi bỏ tất cả mặt nạ xuống mới có thể phán đoán." Biên kịch trung niên chỉ vào Hàn Phi và người phục vụ đang đeo mặt nạ trong nhà.

Tiêu điểm ban đầu trên người ông chủ khách sạn bị dịch chuyển sang Hàn Phi và người phục vụ.

“Người này là người cuối cùng đi vào, anh ta luôn đeo mặt nạ, quả thực rất đáng ngờ.” Ông chủ khách sạn muốn nhắm vào Hàn Phi, những người khác thì không hề quan tâm là ai bị nhắm đến, miễn là người bị nhắm vào không phải mình là được.

“Phải bỏ mặt nạ ra à?” Giọng nói khàn khàn của Hàn Phi từ dưới mặt nạ truyền ra: “Khuôn mặt của tôi bị người ta làm biến dạng, tôi sợ sẽ làm người khác sợ, vì vậy mới luôn đeo mặt nạ.”

“Tôi nhớ đường nét trên khuôn mặt của hung thủ, chỉ cần để tôi nhìn thấy, tôi nhất định sẽ nhận ra anh ta.” Biên kịch và tiếng cười điên cuồng, tù trốn trại đứng cùng với nhau, ba người bọn họ dường như đã trở thành một nhóm. “Đường nét khuôn mặt? Vậy người mà anh nhìn thấy chắc chắn không phải là tôi.” Hai tay Hàn Phi sờ lên mép mặt nạ, khi hai tay hắn chậm rãi dùng lực, máu chảy dọc xuống cằm. Khi hắn mở mặt nạ ra, mấy người trong phòng cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

Bên dưới chiếc mặt nạ mặt cười là một khuôn mặt máu thịt mơ hồ, hắn không có ngũ quan, má mọc vào với mặt nạ, căn bản không thể nhìn thấy đường nét nào cả. “Hung thủ không phải là tôi.” Hàn Phi cầm mặt nạ của mình, mặt nạ đó một mặt là trắng tinh, một mặt hoàn toàn thấm đẫm máu.

Biên kịch nhìn chằm chằm khuôn mặt biến dạng của Hàn Phi, xem xét kỹ lưỡng một hồi, dường như anh ta đang tham gia vào một cuộc đấu tranh tư tưởng gay gắt, một lúc lâu sau mới lắc đầu: “Hung thủ quả thực không phải là cậu ấy, hắn là một người khác.”

Vì để cởi mặt nạ, Hàn Phi khiến vết thương lại rách ra, sau khi nhìn thấy tình trạng thê thảm của hắn, người phục vụ dường như không có lý do gì để không tháo mặt nạ.

Do dự một chút, người phục vụ cũng tháo mặt nạ ra, người đó chính là người trà trộn vào trong những người chơi, chiếm hết tài nguyên của Hàn Phi, có cùng cấp độ và năng lực với hắn, tự gọi mình là người chơi – F.

Những người khác nhìn thấy không hề có biểu hiện gì bất thường, hiện trường chỉ có ánh mắt của người vợ thay đổi: "Phó Sinh F tránh tầm mắt của vợ Phó Nghĩa, biểu hiện của anh ta như một người xa lạ."

"Đúng rồi, tôi nhìn thấy rất rõ! Hung thủ chính là cậu ta!" Biên kịch đưa tay chỉ ra, sắc mặt tái nhợt, nhưng giọng điệu rất chắc chắn.

"Không thể nào! Cậu ấy ở bên cạnh tôi suốt, anh đang vu khống cậu ấy!" Ông chủ khách sạn chính mình đang hấp hối, nhưng vẫn bảo vệ người phục vụ. "Tôi nhìn thấy vô cùng rõ ràng, chính là cậu ta!" Biên kịch trung niên một mực khẳng định.

"Xem ra giống như những gì tôi suy đoán, ông chủ khách sạn và người phục vụ chính là hung thủ, bọn họ đã giết chủ nhân thực sự của khách sạn, chính hai tên trộm đã bày ra trò chơi này." Ảo thuật gia hùng hổ hăm doạ: "Hai người đừng giả vờ vô tội nữa, nói cho chúng tôi biết có cách nào để thoát khỏi đây không?"

Ngoại trừ người phụ nữ trung niên, những người khác đều đã nhất trí, chuẩn bị để ông chủ khách sạn cùng người nhà ông ta ra ngoài trước. Trong suốt quá trình, Hàn Phi không nói gì, hắn cầm mặt nạ, quay đầu liếc nhìn người vợ một cái.

Nếu như ông chủ khách sạn chết, người vợ sẽ bỏ phiếu cho Phó Sinh hay là mình?

Vết máu đã đông lại vỡ ra, Hàn Phi có chút mệt mỏi, hắn ngồi ở cửa hành lang nhìn nước dâng lên nhanh chóng.

"Người phục vụ không có lý do gì để giết biên kịch, khoảng cách giữa bọn họ rất xa, ở giữa còn có viên cảnh sát. Hung thủ nếu như không phải là người phục vụ, tại sao biên kịch lại vu khống anh ta? Khả năng lớn nhất là, mảnh kính vỡ đó thực ra là tiếng cười điên cuồng hoặc biên kịch tự đâm vào ngực, họ muốn tấn công ai đó bằng cách này."

Hàn Phi hồi tưởng lại giọng điệu của biên kịch, hắn cảm thấy mục đích thực sự của tiếng cười điên cuồng và biên kịch là nhắm vào hắn, nhưng biên kịch đã làm không đúng ý của

tiếng cười điên cuồng, mới dẫn đến mục tiêu tập trung vào F, người cũng đeo mặt nạ.

"Khi chiếc đèn chùm rơi xuống, cậu ấy đến quầy giúp mọi người tìm đèn, căn bản không có thời gian gây án, hung thủ phải là người khác! Mọi người đừng có bị lừa gạt nữa!" Ông chủ khách sạn muốn nói rõ, nhưng không ai quan tâm đến những gì ông ta nói, phải có người chết mới có thể hòa hoãn mạng sống cho những người khác, bọn họ cần phải tìm ra một lý do đường đường chính chính để giết người.

Nhìn ánh mắt của mọi người, ông chủ khách sạn tuyệt vọng rồi, sau khi ông ta chết, người tiếp theo hẳn sẽ đến lượt người phục vụ.

"Được rồi, nếu như mấy người không tin" Ông lão nắm lấy cánh tay của người phục vụ, nhỏ giọng nói vài câu bên tai anh ta, sắc mặt người phục vụ hơi thay đổi một chút, dường như là hoàn toàn không nghĩ tới còn có chuyện như vậy.

Khi người phục vụ vẫn còn đang chấn kinh, ông chủ khách sạn cố gắng bắt đầu dùng máu viết tên người phục vụ, ông vừa viết, vừa nhìn những du khách khác: "Bí mật về sự lựa chọn này bây giờ chỉ có cậu ấy và tôi biết, bỏ phiếu đi, nếu như sau khi tôi chết, cậu ấy không sống đến cuối cùng, tất cả các người sẽ phải chôn cùng!"

"Uy hiếp? Diễn tốt đấy chứ?" Hầu hết mọi người đều không tin lời ông chủ khách sạn nói, chỉ có Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng cứ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của người phục vụ, muốn nhìn ra gì đó.

"Trong tay mấy người có thể để cho người khác đường sống, nhưng đừng biến đường sống này thành một cái thòng lọng quấn vào chính cổ mình." Ông chủ khách sạn bỏ phiếu của mình vào hộp đen, ông tranh thủ lúc mình vẫn còn tỉnh táo, nhanh chóng bình chọn, giúp người phục vụ kéo dài thêm vài vòng nữa.

Mưa đen đã nhấn chìm tầng 1 của khách sạn, vòng thứ 3 kết thúc rất nhanh, sau khi viên cảnh sát chết, tù trốn trại tìm được tiếng cười điên cuồng, anh ta quyết định đưa lá phiếu của

mình cho biên kịch theo đề xuất trước đó của tiếng cười điên cuồng, để cả ba người họ đều được sống. Vì không có người chết nên trận mưa đen càng lớn hơn, các vết nứt trên mái nhà ngày càng lan rộng, rất nhiều nước mưa từ trên cao chảy thẳng vào nhà, nước ở tầng 1 của khách sạn đang sâu hơn.

"Tiếp tục bỏ phiếu." Ông chủ khách sạn cố gắng bỏ phiếu, cánh tay càng lúc càng run rẩy kịch liệt, vết thương trên cổ chảy nhiều máu đến mức thở không ra hơi.

Thời gian cho vòng bình chọn thứ 4 bị ảo thuật gia và biên kịch cố tình kéo dài, ánh mắt bọn họ nhìn ông chủ khách sạn không giống như đang nhìn một người, mà giống như đang nhìn một tế phẩm. Người phục vụ vội vã cầm máu cho ông chủ khách sạn nhưng vô ích, ông lão vốn dĩ đã có bệnh rồi.

Vòng bỏ phiếu thứ tư đã kết thúc, không có ai chết trong khách sạn, lúc này nước đen ngòm đã dâng lên cầu thang, những chiếc ghế sô pha họ ngồi trong hành lang cũng bị thấm nước đen ngòm, thi thể nằm trên bàn ăn cũng từ từ trôi nổi, cánh tay của nó bị cuốn ra, như thể đang đứng trong địa ngục dang rộng vòng tay, chờ đợi những người khác đi cùng với nó.

Cơn mưa xối xả đang hoành hành, phá hủy khách sạn, tòa nhà đang lắc lư, có thể sẽ sụp đổ trong một giây tới.

"Tiếp tục!" Ông chủ khách sạn như thể hồi quang phản chiếu, sau khi viết tên người phục vụ bỏ vào hộp đen, ông ta lảo đảo dựa vào tường đi về phía ảo thuật gia. Dưới sự chú ý của mọi người, ông ta nắm lấy áo của ảo thuật gia, nói nhỏ vài câu.

"Mọi người đừng hiểu lầm, ông ấy không nói gì với tôi cả." Ảo thuật gia giải thích cho những người xung quanh, nhưng không ai tin những gì anh ta nói. Sau khi ông lão nói những lời đó, dường như vì thể chất suy kiệt nên ông không còn khả năng trở về chỗ nữa.

Điều khiến Hàn Phi cảm thấy kì lạ là, người phục vụ cùng chiến tuyến với ông lão lần này không đến dìu ông lão, mà cầm bút đang do dự một lúc mới viết tên. "Có vấn đề."

Kết thúc vòng bỏ phiếu thứ năm, Hàn Phi linh tính có chuyện không hay nên đã đến gần người vợ trước. Quỷ dị là, chỉ cần hắn di chuyển, ông lão sống dở chết dở cũng khó khăn cử động cơ thể theo. "Ông ấy muốn làm gì?"

Ông lão bệnh nặng bị cắt rách cổ không có chút nào giả bộ, nhưng Hàn Phi lại đột nhiên nghĩ tới sự do dự khi người phục vụ viết tên lúc nãy. Khoảnh khắc do dự đó đã bị hắn bắt được.

Trong đầu hắn nảy ra một suy đoán.

"Có khi nào ông lão biết mình sẽ chết nên cố ý không để người phục vụ viết tên của mình? Ông ta muốn lợi dụng thời gian mấy giây sương đen phun ra từ trong cơ thể, để giết một người nào đó trong nhà!" Cũng ngay khi Hàn Phi nghĩ đến điều này, da của ông lão sắp chết nứt ra, sương mù từ mũi và miệng của ông ta phun ra, lao về phía hắn như một con quái vật!

"Mục tiêu của ông ta là mình?"

Ông lão dường như biết người vợ là mẹ của Phó Sinh, chỉ có giết Hàn Phi thì người vợ mới không do dự, toàn tâm toàn ý giúp đỡ cậu ấy. Trong thâm tâm ông ta biết rằng mình ắt sẽ chết, nhưng ông ta sẽ dùng chính cái chết của mình để đổi lấy một con đường sống cho Phó Sinh.

Màn sương đen nuốt chửng tất cả mọi thứ, bị chạm vào thì sẽ không thể nào thoát khỏi.

Trước sự tấn công bất ngờ của ông lão, Hàn Phi cũng may đã có sự chuẩn bị trước, hắn rút lui về sau với tốc độ nhanh hơn.

Thời gian ông lão giãy giụa trong sương đen rõ ràng lâu hơn viên cảnh sát, ông ta phát hiện không thể giết chết Hàn Phi, liền lập tức lao về phía cô bé không nói được.

Đối với Phó Sinh, giải pháp tốt nhất là giết chết Hàn Phi, để hai mẹ con nhận ra nhau; thứ hai là giết chết cô bé, để buộc ảo thuật gia hợp tác với mình. Màn sương đen gặm nhấm trái tim, phổi và da thịt, ông lão hiền lành tốt bụng giờ như một ác quỷ hung dữ, đôi tay bị làn sương đen ăn mòn tóm về phía cô bé.

Đứa trẻ sợ hãi cố gắng né tránh một cách tuyệt vọng, nhưng cô bé vốn dĩ đang đứng trên mép lan can. "Mày chết đi, mới có nhiều người có thể sống hơn, cậu ấy là sự lựa chọn thích hợp nhất" Bàn tay trong sương đen chạm vào cô bé, nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, chuyện không ai ngờ tới đã xảy ra.

Hàn Phi vốn đã tránh được, lại chủ động chạy tới, khi cô bé sắp bị sương đen của ông lão che mất, hắn chấp nhận rủi ro bị sương đen nuốt chửng, kéo cô bé sang một bên. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, ông lão đã hoàn toàn bị sương đen nhấn chìm, ông lão gầm lên một tiếng không cam chịu rồi biến mất vào trong hộp đen.

Hàn Phi sợ hãi ôm lấy cô bé, hắn vô thức kiểm tra cánh tay mà cô bé chạm vào sương đen, mà tất cả chuyện này biên kịch trung niên đều để ý quan sát. Rất nhiều người coi cô bé như một chiếc chìa khóa, chỉ có một người quản lý tòa nhà trẻ tuổi đối đãi với cô bé như một đứa trẻ thực sự.

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt máu thịt mơ hồ, biên kịch trung niên đã có phán đoán của riêng mình.

Cô bé có khuôn mặt giống Tiểu Bát, là người bạn sớm nhất của hắn, hắn sẽ không ngồi yên nhìn đứa trẻ bị giết trước mặt mình.

Chương 726: Nhân cách duy nhất

Động tác của Hàn Phi rất nhanh, nhưng cánh tay của cô bé vẫn bị dính sương đen, cô bé nhìn mạch máu màu đen đang lan nhanh dưới da, vẻ mê muội trong mắt cũng từ từ tiêu tán.

"Bắt đầu vòng bỏ phiếu thứ sáu đi." Ảo thuật gia đi tới chỗ Hàn Phi và cô bé, anh ta rất tự nhiên muốn nắm tay cô bé, nhưng lại bị hắn cho một cái tát hất ra.

"Thôi miên một đứa trẻ, anh còn muốn mặt mũi nữa à?"

"Tôi chưa bao giờ ép buộc bất cứ ai làm chuyện gì, nếu không tin, cậu có thể để cô bé tự mình lựa chọn." Ảo thuật gia chạm vào con búp bê trên áo của mình, anh ta nói với cô bé rất dịu dàng: "Lại đây đi, chú sẽ bảo vệ cháu đến cuối cùng, trẻ em là tương lai, mới là hy vọng."

Trong đôi mắt của cô bé có hai cảm xúc khác nhau, bên trái cô bé là Hàn Phi đang đứng đã mất đi ngũ quan, trông cực kỳ đáng sợ; bên phải là ảo thuật gia cao lớn tuấn tú, tỏa nắng hài hước.

Hai người hoàn toàn trái ngược nhau, nếu như trong cuộc sống bình thường, rất nhiều người gần như không cần suy nghĩ đều có thể dễ dàng đưa ra lựa chọn.

Cô bé cầm con búp bê vải do ảo thuật gia đưa cho, trên cánh tay ngày càng xuất hiện nhiều đường đen, cuối cùng cô bé không chọn ai hết, thu mình vào góc tường.

Lặng lẽ chứng kiến mọi chuyện, lúc này trong nội tâm người vợ cũng đang chịu đựng dày vò.

Cô nhận ra Phó Sinh, nhưng bây giờ ông chủ khách sạn đã chết rồi, tiếp theo cô sẽ phải lựa chọn một người giữa Phó Sinh và Hàn Phi.

Mỗi một người đều sẽ quyết định đường sống của một người còn lại, đưa đường sống cho một người, thì một người khác sẽ chết.

Cô cũng đã cân nhắc đến việc ba người lựa chọn lẫn nhau, nhưng không thể phủ nhận một điều, bất kể cô chọn ai, một trong hai người Hàn Phi và Phó Sinh sẽ có một người bỏ phiếu cho một người khác, liệu giữa bọn họ có thể tin tưởng lẫn nhau không?

Mấy du khách còn lại trong khách sạn, mỗi người đều có những suy nghĩ riêng, khi đứng trước những lựa chọn khác nhau, không ai có thể luôn làm mọi việc một cách hoàn hảo.

Vòng bỏ phiếu thứ sáu đã bắt đầu, trái với dự đoán của mọi người, lần này tù trốn trại là người bỏ phiếu đầu tiên. Anh ta dường như đã hạ quyết tâm sát cánh với biên kịch và tiếng cười điên cuồng, hoàn toàn không quan tâm đến chuyện sau này.

Tiếng cười điên cuồng ngoài mặt là người được ủng hộ nhiều nhất, cũng bỏ vào phiếu của mình, trong quá trình bỏ phiếu, anh ta mơ hồ liếc nhìn biên kịch một cái.

Biên kịch đã từng đồng ý với bất kỳ đề xuất nào của anh ta, sau khi chứng kiến Hàn Phi cứu người, trong mắt lại hiện lên sự do dự.

Sau khi bỏ phiếu xong, tiếng cười điên cuồng đã mỉm cười nói vài câu với tù trốn trại, sau đó đứng trở lại vị trí ban đầu của mình.

Tất cả những điều này biên kịch cũng đều nhìn thấy, anh ta giống như trước, tiếp tục viết ra tên của tiếng cười điên cuồng, rồi ném mảnh giấy vào hộp đen.

Sau khi ba người bỏ phiếu xong, Hàn Phi yên lặng đi tới bên cạnh hộp đen, sau khi xác định sương đen trên cánh tay cô bé bắt đầu lan ra, đem một phiếu của mình bầu cho người vợ.

Ảo thuật gia theo sát Hàn Phi, anh ta tiếp tục tập trung vào cô bé, nhưng cô bé không hề có ý định bầu chọn cho anh ta.

Từ từ, vẻ lãnh đạm trên khuôn mặt của ảo thuật gia đã biến mất, thứ mà anh ta gây ra lên người cô bé đã bị sương đen phá hủy, bây giờ anh ta không còn có thể ảnh hưởng đến đứa trẻ đó được nữa.

Con bọ trong túi bò lên trên vai, ảo thuật gia muốn nói gì đó với cô bé, nhưng Hàn Phi đã ngăn cách giữa hai người họ, căn bản không cho ảo thuật gia đi đến.

Sau khi ông chủ khách sạn chết, tình hình đã hoàn toàn hỗn loạn.

Nước mưa màu đen bào mòn khách sạn, nước trong nhà không ngừng dâng cao, đồ đạc và thi thể nổi trên mặt nước, người đã chết càng gần những du khách đứng trên tầng hai.

Sương đen quỷ dị lan tràn trên cánh tay của cô bé, sắc mặt của ảo thuật gia dần trở nên u ám, anh ta nhìn chằm chằm Hàn Phi đang cản đường, cố kìm nén sự bốc đồng muốn ra tay, quay đầu bước tới chỗ người phục vụ.

"Ông nội của cậu nói đúng, chúng ta nên hợp tác với nhau." Ảo thuật gia rất giỏi trở mặt, khi anh ta mở miệng nói chuyện mang đến cho người ta cảm giác ấm áp đáng tin cậy.

"Được thôi, hy vọng chúng ta có thể đi đến cuối cùng." Sau khi ông chủ khách sạn chết, tâm trạng của người phục vụ trở nên có chút không ổn, anh ta dường như là một người theo chủ nghĩa bi quan tuyệt đối.

Khác với sự suy nghĩ cặn kẽ của những người khác, sau khi người phục vụ đồng ý với ảo thuật gia, liền lấy ra một tờ giấy, tùy tiện viết gì đó rồi ném vào hộp đen, toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong vài giây, ảo thuật gia còn chưa kịp phản ứng lại, người phục vụ đã bỏ phiếu xong.

"Đến lượt anh rồi."

Sau khi người phục vụ bỏ phiếu xong, không đứng ở vị trí ban đầu, mà di chuyển vài bước về phía hành lang.

Ảo thuật gia bán tín bán nghi lấy giấy và bút ra, người phục vụ đồng ý quá dứt khoát, khiến anh ta ngược lại hơi khó thích ứng.

Những người khác cũng đều nhìn chằm chằm vào ảo thuật gia sắp bỏ phiếu, muốn xem lựa chọn của anh ta.

Trong khi tất cả mọi người đang bị ảo thuật gia thu hút, người phục vụ thò tay vào túi, dò dẫm tìm kiếm thứ gì đó.

Người phục vụ dán vào tường từ từ lùi lại sau, chờ khi có người nhận ra có gì đó không ổn, anh ta đột nhiên tăng tốc, chạy về phía cuối hành lang!

Bàn tay giấu trong túi duỗi ra, trong lòng bàn tay người phục vụ cầm một chiếc chìa khóa màu đen.

Anh ta mở cửa phòng của ông chủ khách sạn, sau khi vào, ngay lập tức khóa trái cửa.

"Dừng lại!"

Tất cả những hành khách còn sống sót chạy đến, đá vào cửa.

Cánh cửa được gia cố đặc biệt phải đá mạnh mấy lần liền mới mở được ra, chờ khi mọi người bước vào phòng, phát hiện người phục vụ đang quỳ trên mặt đất, trước mặt anh ta là một chiếc hộp cũ nát, bên trong chất đống đủ các thể loại sách khác nhau.

Những cuốn sách đó chưa từng thấy bao giờ, dường như mỗi một cuốn sách là một tập hợp tất cả những kí ức của một người.

"Cậu và ông chủ khách sạn rút cuộc đang âm mưu cái gì? Hai người còn giấu chúng tôi bao nhiêu thứ nữa?"

"Quả nhiên hung thủ là hai người!"

Đối mặt với sự tra hỏi của mọi người, người phục vụ thậm chí còn không thèm ngẩng đầu lên, biểu cảm của anh ta hoàn toàn tuyệt vọng, dường như không còn sức lực để nói nữa.

Đặt cuốn sách đó xuống đất, người phục vụ lật nó đến trang cuối cùng.

Trong khoảng trống cuối truyện, có chữ viết của ông chủ khách sạn để lại – người sống sót cuối cùng, sẽ trở thành chủ khách sạn mới, vĩnh viễn không bao giờ có thể rời đi, tiếp tục vận hành khách sạn trong sâu thẳm linh hồn này, chờ đợi du khách mới, lặp lại trò chơi mới.

"Trò chơi này là lừa đảo à? Không ai có thể rời đi? Chúng ta đã định sẵn là sẽ bị mắc kẹt ở đây?" Biên kịch trung niên

không ngờ sự thật lại như thế này, hẳn là ông chủ khách sạn trước đây đã từng tham gia trò chơi này, và ông ta đã sống đến cuối cùng.

"Cho dù là ở trong tuyệt vọng sâu thẳm nhất, thỉnh thoảng vẫn sẽ nhìn thấy những ngôi sao lạc đường, cậu và ông chủ khách sạn nhất định đang giấu chúng tôi chuyện gì đó!" Ảo thuật gia đổ hết sách trong hộp ra, trong đó có một quyển sách viết đầy tuyệt vọng, bị thiếu mất hai trang.

"Nhìn vào phần bị xé, mảnh giấy mà chúng ta tìm thấy ở phía sau não của tử thi kia là được xé ra từ cuốn sách này!"

"Thiết mất hai trang, cũng có nghĩa là quy tắc là hai trang, mà chúng ta chỉ nhìn thấy có một trang!"

"Nói mau! Quy tắc thật sự là gì!"

Trước sức ép của đám người, người phục vụ lấy trong túi áo ra một vo giấy khác.

"Tất cả linh hồn đều là bình đẳng, để ai trở thành tôi, sẽ do các bạn lựa chọn."

"Viết tên của đối phương bỏ vào hộp đen, vị khách có ít phiếu bầu nhất sẽ trở thành một phần của sương đen.

Hai câu đầu là quy tắc được viết ở tờ giấy trước, nhưng trên tờ giấy thứ hai bị người phục vụ giấu đi còn có một câu khác.

"Du khách nhận được hơn 1/3 tổng số phiếu bầu, sẽ trở thành 'tôi' mới". Những du khách nhìn chằm chằm vào câu nói trên mảnh giấy thứ 2, nếu ngay từ đầu bọn họ biết còn có quy tắc này, có lẽ mọi người đã không tàn sát lẫn nhau.

"Nhiều hơn một phần ba? Trên mười phiếu cần phải đạt được bốn phiếu mới được?" Muốn thỏa mãn được điều kiện thứ hai cũng không dễ dàng gì, thậm chí có thể nói xác suất gần như bằng không.

Du khách không được tự bỏ phiếu cho mình, cũng có nghĩa là ngoài mình ra, còn cần phải có 4 người ủng hộ.

Cần phải có sự hy sinh của bốn người để đổi lấy mạng sống của một người.

Ông chủ khách sạn cũng biết việc này khó khăn như thế nào, vì vậy ngay từ đầu đã không dự định chơi trò chơi bình thường, chỉ nghĩ đến việc đào tạo người phục vụ trở thành chủ khách sạn nhiệm kì tiếp theo.

"Hóa ra đây mới là quy tắc thực sự." Vẻ mặt tuyệt vọng hiện lên trên gương mặt của vài người trong phòng, khiến một người hy sinh bản thân đã khó, huống chi bốn người phải nhường đường sống cho một người.

"Bụp!"

Cửa sổ bị gió bão thổi tung, cơn mưa đen điên cuồng rơi xuống đất, tòa nhà này đã đến mức lung lay muốn sụp, nơi tránh gió duy nhất của tâm lịnh cũng bị cơn sóng tuyệt vọng nhấn chìm.

"Tiếp tục vòng bỏ phiếu thứ sáu, làm chủ khách sạn ít nhất vẫn còn cơ hội có thể làm lại." Sau khi bỏ phiếu, ảo thuật gia đặt chiếc hộp đen trước mặt người phụ nữ trung niên.

Đôi mắt của người vợ do dự giữa Phó Sinh và Hàn Phi, cô nhớ tới thỏa thuận vừa rồi giữa ảo thuật gia và Phó Sinh, vẫn bỏ phiếu cho Hàn Phi.

Tờ giấy bỏ phiếu biến mất trong hộp đen, tất cả mọi người đều trở nên căng thẳng, không biết vòng này ai sẽ biến mất.

Đồng hồ trên tường bị chìm trong nước, âm thanh của thời gian trôi qua được thay thế bằng tia chớp và tiếng sấm.

Khi một tia chớp xẹt qua cửa sổ, ảo thuật gia đột nhiên dùng hai tay ôm chặt cổ họng, oán hận nhìn người phục vụ và cô bé, một lượng lớn sương đen đặc trào ra khỏi miệng: "Hai người!"

Cùng lúc đó, người phục vụ nhìn đôi tay dần dần bị sương đen nhấn chìm của mình, sau đó liếc nhìn người phụ nữ trung niên một cái: "Chín mươi chín lần trước mẹ đều không tới, tại sao lại cứ phải là lần cuối cùng này tìm được con? Tất cả mọi

thứ trong ký ức đều là giả tưởng, chỉ có mẹ là thực tại được lưu giữ trong tâm trí con!"

Khẽ thở dài một cái, người phục vụ dường như đã sớm đoán được, khi ảo thuật gia muốn dùng thời gian cuối cùng của mình để giết chết người phụ nữ trung niên, toàn thân anh ta đầy sương đen đâm vào ảo thuật gia.

Người phục vụ và ảo thuật gia đều không đưa phiếu của mình cho đối phương, bọn họ đã là đối thủ nhiều năm, quá hiểu lẫn nhau.

Sương đen nuốt chửng mọi thứ của hai người, khiến bọn họ tan vào trong chiếc hộp đen.

Cô bé câm vẫn chưa chết, nhưng người đã bầu cho cô bé là Phó Sinh hay là Mộng, thì không ai biết.

Các cửa sổ bị gió thổi tung, đá vụn và mùn cưa rơi từ mái nhà xuống, các vết nứt trên tường lan ra xung quanh. Chỉ nghe thấy một tiếng động ầm ầm, cầu thang gỗ bị cuốn trôi, du khách trong nhà không thể xuống tầng một được nữa.

Con đường rút lui bị cắt đứt, tòa nhà trên mặt đất trở thành con thuyền lẻ loi trôi trên mặt nước.

Chỉ còn lại sáu người trên hành lang tầng 2, Hàn Phi và người vợ đứng bên trái, biên kịch và tù trốn trại đứng bên phải, cô bé ngồi xổm trong góc, chiếc hộp đen ở giữa đám người.

Tia chớp khiến những du khách còn sống có thể nhìn rõ mặt nhau.

"Bắt đầu đi, vòng thứ bảy."

Biên kịch trung niên dường như là người ủng hộ nhiệt thành của tiếng cười điên cuồng, anh ta cầm tờ giấy có ghi tên Hàn Phi, ôm chặt vết thương trên ngực, bỏ phiếu của mình vào hộp đen.

Ngoại trừ anh ta ra, những người khác không ai động đậy, cho đến khi bức tường bên ngoài của khách sạn sụp đổ, các vết nứt lan từ mái nhà xuống mặt đất, tầng hai mà họ đang ở cũng không còn an toàn nữa.

“Hi sinh bản thân, hay là để bản thân được sống tiếp.” Tù trốn trại sờ trái tim của mình, sau khi do dự rất lâu mới đưa ra lựa chọn, anh ta bỏ một tờ giấy màu trắng đã chuẩn bị vào hộp đen.

Có cách làm giống như anh ta là cô bé câm, đứa trẻ này không thể giao tiếp với bất kỳ ai.

Tất cả mọi người đều coi cô như một công cụ, ngoại trừ Hàn Phi.

“Tại sao con người ta phải trải qua quá nhiều sự lựa chọn trong cuộc đời? Nhìn thì tưởng chừng như có rất nhiều con đường để đi nhưng cuối cùng lại mang đến những đau khổ như nhau.” Người vợ lặng lẽ bỏ một tờ giấy có ghi tên vào hộp đen.

Tất cả bốn người còn lại đều bỏ phiếu xong, cuối cùng chỉ còn lại Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng.

Hai người đứng ở hai bên hành lang, ngoài cửa sổ sấm sét rền vang, sấm chớp cùng gió mạnh đan xen với nhau, mưa xối xả điên cuồng quét sạch khách sạn đầy tội ác này.

“Tôi rất tò mò, làm thế nào mà anh tìm thấy tòa nhà này? Tất cả ký ức về tranh đoạt nhân cách và mê cung đều đã bị tôi lấy đi, ngay cả thân phận chủ nhân hộp đen cũng đã bị tôi tước đoạt, tại sao anh vẫn có thể đến đây?” Tiếng cười điên cuồng đứng ở trước mặt Hàn Phi, cái hộp đen ngăn cách ở giữa hai người.

“Trong thế giới ký ức điện thờ này, chủ nhân của hộp đen có hai người, là chủ nhân tiền nhiệm của hộp đen đã chỉ đường cho tôi.” Hàn Phi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào tiếng cười điên cuồng với khuôn mặt máu thịt mơ hồ.

“Hóa ra là Phó Sinh? Ông ta cũng thực sự là một tên rất mâu thuẫn, thuyết minh chữ người một cách rất sâu sắc.” Tiếng cười điên cuồng nhặt vo giấy lên, đặt nó vào phía trên đầu hộp đen: “Anh cho rằng ai sẽ chiến thắng giữa hai chúng ta?”

“Hẳn là tôi.”

“Tại sao?”

“Có lẽ là bởi vì tôi có một người bạn tên là Hoàng Doanh.”

“Đây chính là lý do của anh?”

“Ít nhất bọn họ đều là bạn bè của tôi, mà trừ tôi ra, không có bất kì ai muốn lại gần anh cả.” Hàn Phi nhìn vẻ đẹp trai và nụ cười ấm áp của tiếng cười điên cuồng, cho dù biết đó là ngụy trang, hắn vẫn không vạch trần. Hắn chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười trên chính con người mình, bây giờ ít nhất hắn đã biết dáng vẻ của mình khi cười rồi.

“Anh có coi mình là bạn của tôi không?”

“Nếu như cuối cùng chỉ còn lại hai chúng ta, tôi sẽ bỏ phiếu của mình cho anh, không thể để anh gánh hết tất cả đau khổ, cuối cùng, chỉ có một mình tôi hy vọng.”

Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng nhìn nhau, sau đó đồng thời thả tay ra, vo giấy trong lòng bàn tay rơi vào trong hộp đen, một cảnh tượng hoàn toàn khác lúc trước đã xuất hiện.

Trên bề mặt chiếc hộp xuất hiện những vết nứt nhỏ, sau đó chiếc hộp đen bắt đầu nuốt chửng sương mù và mưa đen bên ngoài khách sạn.

Mười mấy giây sau, biên kịch và tù trốn trại ngã xuống đất, sương đen từ sâu trong mạch máu bọn họ nổi lên, nụ cười trên khuôn mặt tiếng cười điên cuồng cũng dần trở nên phóng đại, nụ cười mỉm nơi khóe miệng cũng từ từ biến thành tiếng cười cuồng loạn!

Càng chìm sâu vào tuyệt vọng, sương đen bên trong cơ thể càng dày, tiếng cười điên cuồng mở rộng hai cánh tay, anh ta chiến đấu chống lại sương đen bằng cơ thể bằng xương bằng thịt, khi biên kịch và tù trốn trại bị kéo đến hộp đen, anh ta vẫn đứng đó.

Biên kịch trung niên là Nhện đi vào cùng Hàn Phi, tất cả kịch bản đều là do ông để lại, khi hắn cứu cô bé ông đã nhìn ra ai mới là Hàn Phi thật sự.

Tù trốn trại một tay chính là quản lý Quỷ, anh ta chuẩn bị để Hàn Phi thay thế mình làm Quỷ mới, bí mật con dao đồ tể

giấu trong tim cũng chỉ có anh ta và Hàn Phi biết.

Cô bé câm đó là Tiểu Bát, nhưng trên người đứa trẻ này rõ ràng đã phát sinh một số thay đổi chưa rõ.

Cuối cùng là người vợ, cô là người quan trọng nhất, nếu như không có cô, Hàn Phi rất có khả năng là người đầu tiên bị giết chết.

Trong vòng bỏ phiếu thứ bảy, cả bốn người đều chọn Hàn Phi đã bị hủy dung, ngay cả khi hắn thay đổi ngoại hình, trở thành quái vật, bọn họ vẫn nhận ra hắn.

Thực ra tiếng cười điên cuồng đã phát giác ra khi biên kịch bỏ phiếu, trên tờ giấy của biên kịch trung niên vẫn viết tên Hàn Phi như cũ, nhưng biểu cảm của ông ấy khi bỏ phiếu đã hơi khác biệt so với lúc trước đó.

Trên bề mặt hộp đen càng ngày càng xuất hiện nhiều vết nứt, có vẻ như tuyệt vọng từ khắp nơi đổ về đây, tiếng cười điên cuồng cũng không thể chống đỡ được nữa, cơ thể anh ta dịch chuyển từng chút một về phía hộp đen, anh ta nhìn Hàn Phi với khuôn mặt đã bị sương đen ăn mòn mất một nửa.

Tiếng cười điên cuồng vang lên, trong mắt anh ta phản chiếu bóng dáng của Hàn Phi: "Vẫn còn một chuyện muốn nói với anh, giao dịch của chúng ta là anh giải cứu tôi ra ngoài, tôi giúp anh cầm chân tất cả quản lý của công viên vui chơi, chỉ như vậy thôi."

"Không sao, khuôn mặt này coi như là món quà cảm ơn vì đã bỏ một phiếu cuối cùng cho Tiểu Bát."

Hàn Phi từ đầu đến cuối đều là trao đổi phiếu với người vợ, ngoại trừ tiếng cười điên cuồng ra, những người khác dường như đều bỏ phiếu cho hắn, vì vậy Tiểu Bát không bị sương đen nuốt chửng chỉ có một khả năng, tiếng cười điên cuồng đã đưa một phiếu của mình cho cô bé câm.

"Cô bé chỉ là rất giống tôi mà thôi, đều bị coi là chìa khóa thấm đẫm tuyệt vọng."

Chương 727: Người quản lý công viên vui chơi Hàn Phi

Sương đen hoàn toàn nhấn chìm tiếng cười điên cuồng, mọi tuyệt vọng trên thế giới này đều dồn về phía hộp đen, chỉ còn lại Hàn Phi, người vợ và cô bé câm trong khách sạn được xây dựng trong sâu thẳm linh hồn.

"Chỉ cần một người có được sự lựa chọn của bốn người còn lại, thì những du khách với số phiếu không phải là 0 có thể sống sót, đây là cách duy nhất để hầu hết mọi người được sống." Hàn Phi liếc nhìn người vợ một cái, đối phương vẫn đang nhìn về nơi mà Phó Sinh biến mất.

Sau khi biết quy tắc thực sự, Phó Sinh không bỏ phiếu cho ảo thuật gia, mà lựa chọn cái chết.

Anh ta biết rất rõ mình không thể lấy được phiếu của bốn người, xác suất sống sót đến cuối cùng cũng rất thấp, trong trường hợp này, nếu như anh ta muốn để mẹ kế của mình sống tiếp, cách tốt nhất chính là kéo ảo thuật gia cùng chết, để Hàn Phi nhanh chóng có được bốn phiếu bầu.

Phó Sinh trước khi chết đã nói một câu, tất cả mọi thứ trong kí ức đều là giả tưởng, chỉ có những ký ức liên quan đến mẹ kế là chân thật. Sau cái chết của Phó Nghĩa, người duy nhất trên thế giới này quan tâm và bảo vệ anh ta chính là mẹ kế.

Anh ta muốn mẹ kế của mình sống sót, ông chủ khách sạn có thể cũng đoán được những gì anh ta suy nghĩ, vì vậy ban đầu đã giấu đi quy tắc thực sự.

Lập trường của mọi người là khác nhau, ông chủ khách sạn hy vọng Phó Sinh có thể thay thế mình, tiếp tục duy trì hoạt động ổn định của công viên vui chơi, ông ta không thể để Phó Sinh đưa ra bất kỳ quyết định bốc đồng nào, ông ta phải cố gắng giữ cho Phó Sinh sống sót, ngay cả khi cái giá là để cho người thân cận nhất với mình phải chết.

Mỗi một người trong khách sạn này đều đã từng lang thang trong nơi sâu thẳm của tuyệt vọng, đều là những kẻ điên thực sự, cũng đều có những mặt yếu ớt của riêng mình mà không muốn được nhắc đến, có thể đây là sự phức tạp của con người.

Lớp da tường của khách sạn và lớp vỏ bên ngoài của chiếc hộp đen cùng nhau rơi ra, tất cả các đồ vật trên thế giới này đều bị bao phủ bởi những vết nứt, mọi thứ dường như bị phá vỡ cùng với chiếc hộp.

"Kết thúc rồi sao? Chúng ta đã sống sót rồi?"

Cơn mưa lớn không biết đã dừng lại lúc nào, tia chớp đen, tiếng sét gầm rú, nước lũ tuyệt vọng nhấn chìm mọi thứ, tất cả mọi thứ đều bao quanh chiếc hộp đen.

"Hai người ôm chặt lấy tôi." Lúc trước đều là cô bé câm ôm chiếc hộp đen, nhưng lần này thì khác, khi tay cô bé đến gần chiếc hộp, đầu ngón tay nứt nẻ, trên làn da xuất hiện những vết nứt giống như vỏ ngoài của hộp đen.

Chiếc hộp đen đó dường như đã có chủ nhân mới, ngoại trừ hắn ra, không ai có thể đến gần nó nữa.

Hàn Phi đưa hai tay ra, chạm vào hộp đen, một giọng nói đã biến mất rất lâu sau đầu lại vang lên.

Ban đầu còn mơ hồ, cùng với cơn đau dữ dội, tất cả cảm giác quen thuộc toàn bộ đều quay trở lại.

Tia ảnh hướng cuối cùng của Phó Sinh đối với hộp đen đã biến mất, tất cả nhân cách đều không còn can thiệp vào Hàn Phi nữa, hiện tại chiếc hộp đen mới thực sự thuộc về hắn, hắn là người bảo quản duy nhất. Từ khi bước vào trò chơi Cuộc sống hoàn hảo, cho đến bây giờ, tất cả khảo nghiệm mà Phó Sinh để lại cho Hàn Phi đã kết thúc, trong lựa chọn cuối cùng, cả ông ấy và tiếng cười điên cuồng đều không chiếm lấy hộp đen một lần nữa, mà để lại tất cả mọi thứ cho hắn.

Hai cánh tay hướng lên trên, Hàn Phi từ từ cầm chiếc hộp đen lên, tia chớp, nước lũ, đêm tối vô tận cùng cuồn cuộn lên trên với chiếc hộp, hắn giống như đang đỡ lấy toàn bộ thế giới tuyệt vọng này.

Vỏ ngoài hộp đen bị vỡ nứt dần dần rơi xuống, mọi dấu vết thuộc về chủ nhân tiền nhiệm Phó Sinh đều đã bị xóa sạch.

Đêm tối vô tận tan vỡ cùng với vỏ ngoài hộp đen, từng mảnh từng mảnh biến mất.

Khi mảnh vụn cuối cùng rơi xuống, thế giới tối tăm tuyệt vọng hoàn toàn này sụp đổ, toàn bộ ký ức của Hàn Phi đều quay trở lại, cảnh cuối cùng hắn nhìn thấy chính là trong tay hắn xuất hiện một chiếc hộp đen mới, hộp đen đó kéo theo ý thức của hắn đi vào đại não của cỗ thi thể kia, có vẻ như đó là nơi hộp đen xuất hiện sớm nhất.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công đạt đến giai đoạn 10! Chúc mừng bạn đã tìm lại chính mình, thành công nhận được tất cả quyền hạn của người quản lý!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên 1 — Chú hề, thành công giúp chú hề số 11 ở công viên vui chơi tìm lại hạnh phúc! Nhận được rất nhiều phần thưởng kinh nghiệm, đạt được tình bạn của số 11."

"Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên 2 — cư xá Hạnh Phúc, giải cứu thành công thợ hàng mã, giúp đỡ ông tìm lại kí ức! Nhận được rất nhiều phần thưởng kinh nghiệm, đạt được tình bạn của thợ hàng mã.

"Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên 3 – bậc thầy lừa đảo, thành công gạt được ý chí của không thể nhắc đến! Nhận được rất nhiều phần thưởng kinh nghiệm, nhận được danh hiệu hiếm có – Bậc thầy lừa đảo."

"Bậc thầy lừa đảo (danh hiệu hiếm có): Mị lực -2, tất cả năng lực loại ngôn linh đều tăng."

"Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên 4 — thân thế, thành công phát hiện thân phận thực sự của bố mẹ nuôi, đồng thời sống ở nhà được thời gian một tuần, nhận được rất nhiều phần thưởng kinh nghiệm."

….

“Bạn đã hoàn thành mười nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên 10 — người chơi lớn, thành công qua cửa tất cả các trò chơi trong công viên vui chơi, nhận được rất nhiều phần thưởng kinh nghiệm, được tất cả nhân viên của công viên công nhận.”

“Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên 11 — thiêu huỷ, phá hủy thành công lâu đài trẻ em của Mộng, nhận được rất nhiều phần thưởng kinh nghiệm, mức độ thân thiện của quản lý Quỷ +3.”

….

“Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên 19 — tế phẩm, phá hủy thành công mười nghi thức tái sinh, giải cứu được hơn mười người sống bị coi làm tế phẩm, nhận được rất nhiều phần thưởng kinh nghiệm, nhận được năng lực bị động — Trừ tà.”

“Trừ tà (năng lực bị động rank F): dũng cảm bất khả chiến bại, dễ dàng xua đuổi tà ma, quỷ quái sẽ giảm bớt ham muốn tấn công bạn.”

“Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên 20 — trùng phùng, giải cứu thành công thiện ý còn sót lại của Phó Sinh, nhận được rất nhiều phần thưởng kinh nghiệm, được thiện ý của Phó Sinh che chở.”

“Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên 21 — kịch bản câu chuyện kỳ lạ, thu thập thành công hơn năm mươi câu chuyện kỳ lạ, nhận được rất nhiều phần thưởng kinh nghiệm, nhận được năng lực đặc biệt của điện thờ — Triệu linh.

“Triệu linh (năng lực đặc biệt của điện thờ): Chỉ có thể sử dụng trong thế giới ký ức của điện thờ, có thể đánh thức kí ức của một người đồng hành.

….

“Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên 35 — Điểm tối đa, thành công đạt được 100 điểm tích lũy, có thể lựa chọn linh hồn của một nhân viên trong công viên vui chơi chấp nhận bạn để mang ra khỏi điện thờ.”

“Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên 36 — chúa cứu thế, khi thế giới tần sâu và thành phố dung hợp, bạn đã cứu được tổng cộng hơn 10.000 người, nhận được phần thưởng duy nhất — giá trị may mắn +1!”

….

“Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên 99 — lần tử vong thứ 99, trong thế giới ký ức điện thờ tổng cộng tử vong 99 lần, nhận được phần thưởng ẩn — Năng lực rank D nhân cách bất diệt.”

“Nhân cách bất diệt (năng lực đặc biệt rank D): Sau khi sử dụng năng lực này, ý chí của bạn sẽ không thể bị phá hủy nữa, nhân cách của bạn sẽ thoát khỏi mọi sự trói buộc và quấy nhiễu, thời gian duy trì mười giây.”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công lên level 22! Điểm thuộc tính tự do +1!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công lên level 23! Điểm thuộc tính tự do +1!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công lên level 24! Điểm thuộc tính tự do +1!”

Hàn Phi mở hai mắt ra, khách sạn, hộp đen và thế giới tối đen như mực đều biến mất, người vợ và con bé cũng không ở bên cạnh.

Hắn nhìn xung quanh, những gì lọt vào mắt đã khiến hắn bị sốc.

Bầu trời bị màu máu nhuộm đỏ, vòng đu quay trên cao treo đầy thi thể, một trận hỗn chiến chưa từng có đã nổ ra trong công viên vui chơi ngày càng mở rộng này.

Đám người cười cuồng loạn xông vào các nhân viên công viên, vô số quái vật bước qua màn sương đen, tất cả lệ quỷ trong thành phố đều tụ tập về đây.

“Mình hẳn là đã tỉnh rồi…”

Hàn Phi muốn cử động thân thể, nhưng ý thức của hắn lại không khống chế được thân thể, sau khi hắn thu hồi ánh mắt

lại nhìn thấy một màn càng chấn kinh hơn.

Hắn vậy mà lại biến thành thi thể khổng lồ ẩn dưới lòng đất của công viên vui chơi!

Chính xác mà nói, là ý thức của hắn đã đi vào trong cỗ thi thể không thể nhắc đến đó, trở thành ý thức chính duy nhất trong tâm trí của thi thể! Hắn bây giờ chính là đại não, thậm chí còn có thể đơn giản điều khiển cỗ thi thể không thể nhắc đến!

"Tại sao lại xảy ra chuyện này? Mình là ý thức sống sót duy nhất trong khách sạn! Mình cũng thành công tìm lại được chính mình, nhưng tại sao lại trở thành đại não của không thể nhắc đến?"

Một loạt những thay đổi gây sốc buộc Hàn Phi phải suy nghĩ, nhưng lúc này, xung quanh hắn lại có rất nhiều người đang hò hét.

"Quỷ thế hệ đầu mở mắt ra rồi! Nhanh! Giết chết nó!"

"Chặn lối đi lại! Phong ấn thế giới tầng sâu vĩnh viễn!"

"Từ bỏ thỏa thuận! Hiến tế thành phố này cũng phải phá hủy nó!"

Những tiếng gầm thét vang lên, Hàn Phi cảm thấy toàn thân đau đớn: "Quỷ thế hệ đầu? Thi thể chôn ở dưới công viên vui chơi chính là quỷ thế hệ đầu? Chính là bởi vì nó đã mở ra cửa lớn của thế giới tầng sâu?"

Hàn Phi nhanh chóng hiểu ra, trong công viên có năm người quản lý, mỗi người đều có trách nhiệm riêng, trong đó Não là yếu nhất, tương tự như người bình thường, nhưng không ai dám coi thường ông ta.

"Năng lực của quản lý Não chính là trở thành ý thức của quỷ thế hệ đầu à?"

Trong điện thờ ký ức là những chuyện Phó Sinh đã trải qua trước đây, ông ấy đã từng chiến đấu với tất cả những người quản lý để giành quyền kiểm soát quỷ thế hệ đầu, cuối cùng, Phó Sinh thành công hoàn thành cuộc đời mới của mình,

khoảnh khắc đó cũng chính là khởi đầu trở thành người quản lý chiếc hộp đen thực sự.

Trong khách sạn ở tâm trí vừa rồi, tất cả mọi người lại tranh đoạt ý thức chính một lần nữa, lần này bọn họ không chỉ đánh cược quyền kiểm soát quỷ thế hệ đầu, mà còn đánh cược tất cả những gì Hàn Phi có được.

Ai có thể là người cuối cùng còn lại sẽ nhận được một cuộc sống mới thực sự. Ý thức của Hàn Phi đang từ từ hợp nhất với thi thể của không thể nhắc đến, thật lâu sau, trong lòng hắn hiện lên cảm giác sợ hãi.

Quá trình hợp nhất là không thể đảo ngược, chờ sau khi hợp nhất hoàn thành, hắn sẽ biết một số bí mật của thi thể, tạm thời điều khiển cỗ thi thể này đưa ra một số lựa chọn, nhưng sau đó ý thức của hắn sẽ hoàn toàn biến mất tại đây.

“Coi như mình đã biết tại sao quản lý Não không sống được lâu rồi, trong số năm người quản lý, chỉ có ông ta là vật tiêu hao.”

Chương 728: Tôi, quỷ thế hệ đầu

Tình hình trong công viên vui chơi lúc này vô cùng phức tạp, có người đang bảo vệ thi thể của không thể nhắc đến, có người muốn phá hủy thi thể, cũng có người chuẩn bị phong ấn lại nó.

"Quỷ thế hệ đầu" bên dưới công viên vui chơi trở thành tiêu điểm, vận mệnh của tất cả mọi người dường như đều xoay quanh nó.

Ý chí của Hàn Phi cũng từ từ hòa nhập với thi thể, đây là một trải nghiệm khó tả, hắn nhớ rõ mình là Hàn Phi, nhưng trong ý thức lại hiện lên vô số cái tên cùng cảm xúc xa lạ.

Thi thể của quỷ thế hệ đầu tích tụ cảm xúc tiêu cực của nhân gian, ý chí và thi thể của nó hợp nhất, chính là tương đương với việc chủ động ôm lấy những nỗi đau đã bị mọi người lãng quên.

Quá trình này vô cùng quỷ dị, bất cẩn một chút là sẽ bị đồng hóa, cũng chỉ có những đứa trẻ đã chìm đắm trong tuyệt vọng từ khi còn nhỏ mới có thể hợp nhất với tuyệt vọng một cách hoàn hảo.

Nếu như so sánh quỷ thế hệ đầu với đại dương tuyệt vọng, ngay lúc một người bình thường rơi xuống thì sẽ mất đi chính mình, rồi bị hành hạ đến phát điên, nhưng những người như Hàn Phi hay Tiểu Bát, thì sẽ dần dần chìm xuống đáy biển, thử trở thành cốt lõi của cả cùng đại dương tuyệt vọng này.

"Đây có phải là một quá trình mà mọi chủ sở hữu hộp đen đều phải trải qua không? Có khi nào Tiểu Bát là người sở hữu hộp đen tiếp theo do cánh bướm tạo ra?"

Khi tốc độ hợp nhất của Hàn Phi và thi thể tăng lên, hắn bắt đầu thử điều khiển cỗ thi thể của không thể nhắc đến này, khẽ vặn vẹo cổ, hắn nhìn thấy thi thể và công viên vui chơi mọc vào nhau, mỗi một thiết bị giải trí dường như là một cỗ

máy giết người đều có liên kết với các mạch máu kéo dài ra từ thi thể.

Chính là cỗ thi thể này đang thúc đẩy sự mở rộng không ngừng của công viên vui chơi, dần dần trở thành một con quái vật mất kiểm soát.

"Quỷ thế hệ đầu nhúc nhích rồi kìa! Nó đang tỉnh lại! Tăng tốc độ! Tiêu diệt nó bằng mọi giá!"

"Xông lên! Rút con dao trong tim nó ra!"

"Phong tỏa lối đi lại!"

Tiếng gầm thét như sấm vang, Hàn Phi nhìn về hướng phát ra giọng nói, những kẻ muốn tiêu diệt quỷ thế hệ đầu, phong tỏa hoàn toàn thế giới tầng sâu, đều mặc đồng phục của nhân viên công viên, nhưng lại trông giống như những con quái vật, bọn họ trèo ra từ tòa nhà ở nơi sâu trong công viên, đã mất đi hình dáng con người, giống như những quỷ quái, nhưng trong tình huống này bọn họ là những người xông lên đầu tiên.

Không sợ cái chết, có lẽ theo quan điểm bằng mọi giá của bọn họ, chỉ có hoàn toàn ngắt kết nối giữa thế giới tầng sâu và hiện thực, con người mới thực sự được cứu.

Không có công lý hay tà ác, chỉ có lập trường khác nhau, mỗi người đều chạy loạn trên con đường mình cho là đúng, cho dù có hy sinh mạng sống cũng tuyệt đối không bao giờ dừng lại.

"Bọn họ chính là lực lượng mà công viên vui chơi ẩn giấu?"

Đối nghịch với nhân viên của công viên là đám người của tiếng cười điên cuồng, dưới sự chi phối ý thức tập thể của tiếng cười điên cuồng, một thứ cảm xúc nào đó trên người anh ta mọc rễ ăn sâu vào trong tâm trí của đông đảo người dân. Nhân gian càng hỗn loạn và tuyệt vọng, số người bị anh ta ảnh hưởng càng nhiều, anh ta cũng sẽ càng mạnh mẽ hơn.

Nhìn thấy sóng người đang dâng trào, Hàn Phi biết tiếng cười điên cuồng nhất định là chưa chết, ý thức thật sự của anh

ta không biết đang trốn ở đâu, nhân viên công viên hẳn là cũng dang đi tìm anh ta.

Tàn sát lan tràn khắp mọi ngóc ngách của công viên, ngoài đám người của tiếng cười điên cuồng và các nhân viên ra, còn có vô số lệ quỷ và tín đồ cũng theo tế phẩm, tất cả bọn họ đều muốn đến gần cỗ thi thể này hơn, vì để tiến về phía trước thêm một bước, mà ngay cả mạng của mình cũng không cần.

Máu giao hội lại, ngày càng có nhiều người chết, thi thể bên dưới công viên cũng từ từ thay đổi.

Người chung quanh có thể không để ý, nhưng Hàn Phi với tư cách là ý thức chính cảm nhận rất rõ, cùng với lượng lớn sinh mệnh và máu tươi truyền vào, trái tim của cỗ thi thể này bắt đầu chậm rãi đập!

Hàn Phi cố hết sức vặn vẹo cái đầu, từ góc nhìn thứ nhất nhìn thấy cỗ thi thể khổng lồ này.

Vô số vết thương chi chít toàn thân, trong mỗi một vết thương đều mọc ra một lượng lớn mạch máu, giống như thân rễ của một cái cây lớn, trải khắp mặt đất của công viên, hấp thu tất cả những thứ mà công viên mang đến cho nó, con người xây dựng công viên là để hạnh phúc, niềm vui và giải trí triệt tiêu tuyệt vọng, dần dần mài mòn hết cỗ thi thể này, nhưng bây giờ công viên lại mang lại cho cỗ thi thể này sự tham lam, giết chóc, giận dữ, ghen tị và những điên rồ nhất trong nhân tính trải khắp công viên, thi thể không những không yếu đi mà ngược lại càng ngày càng đáng sợ hơn.

Mọi người đều biết rằng nếu cứ tiếp tục như vậy, quỷ thế hệ đầu tiên có thể sẽ thức tỉnh, phá hủy mọi thứ. Nhưng không một ai dừng tay, đã lên bàn poker rồi thì không thể làm gì khác được, tất cả mọi người kiên quyết bước chân vào chiếc máy xay thịt này vì những gì bọn họ cho là đúng đắn.

Hàn Phi cố gắng ngẩng đầu lên, linh hồn thê lương treo trên sợi tóc được biến thành từ hận và oán, toàn bộ vùng đất lớn đều đang chấn động.

“Quỷ thế hệ đầu đang hấp thu sát khí và oán niệm của mọi người! Nếu cứ tiếp tục như vậy, tất cả mọi người đều sẽ chết!”

“Các người là tội nhân của cả thành phố!”

“Nhân gian sắp trở thành luyện ngục rồi…”

“Vẫn còn cơ hội! Đừng từ bỏ!”

Hàn Phi ngẩng đầu nhìn thấy ở chỗ trái tim của quỷ thế hệ đầu có cắm một con dao bị gãy, con dao đó dường như được làm từ xương của cỗ thi thể này, nó vừa vặn đâm vào nơi giao nhau của tất cả các mạch máu, ở đó cũng chính là tiêu điểm của đám người.

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu rút con dao này?” Tiếp tục nhìn xuống dưới, Hàn Phi phát hiện phần bụng của quỷ thế hệ đầu có một vùng bẩn lớn, giống như máu màu đen, cũng giống một mảnh da người bị cưỡng bức khâu vào.

Vết bẩn đó không thể nào xóa được, nó vẫn đang ngấm ngầm hút máu và những cảm xúc tiêu cực của quỷ thế hệ đầu để lại.

Sau khi hấp thụ đủ cảm xúc tiêu cực, vết bẩn đó sẽ lan ra hai bên, rất giống với cánh của một con bướm.

“Mộng vẫn còn bên trong thế giới tầng sâu, nó là tồn tại không thể nhắc đến, chỉ cần nhắc đến tên của nó, là nó có thể cảm nhận được. Mộng trong điện thờ ký ức của Phó Sinh, rất có thể đã được thay thế bằng Mộng thật sự, ý chí của không thể nhắc đến đó đã giáng xuống điện thờ này.”

Nhớ lại tất cả manh mối có được trước đó, Hàn Phi đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Chờ khi mình có thể cử động được cánh tay, lập tức sẽ xé lớp da đó ra!”

Nhìn qua vết bẩn, Hàn Phi nhìn thấy phần thân dưới của thi thể, hai chân của quỷ thế hệ đầu bị một con quái vật toàn thân đầy tử ý quấn lấy.

Thể xác của con quái vật đó vô cùng khổng lồ, nhưng khuôn mặt của nó lại giống như một người bình thường vậy.

Lúc này quái vật cũng đang nhìn Hàn Phi, bốn mắt nhìn nhau, Hàn Phi nhận ra đối phương: “Số 4?”

Chú hề số 11 và cô nhi số 4 cũng đều đi vào điện thờ, bọn họ với tư cách là những người quản lý công viên do Phó Sinh lựa chọn, chịu trách nhiệm duy trì trật tự cơ bản nhất.

Điện thờ này là điện thờ quan trọng nhất của Phó Sinh, cũng là đường lui mà ông ấy đã chuẩn bị cho mình, không được phép xảy ra bất cứ vấn đề gì, vì vậy mới để hai đứa trẻ mồ côi trông coi.

Không lâu sau, số 4 và số 11 đều nghiêng về phía Hàn Phi.

So với việc để cho Phó Sinh tái sinh, bọn họ càng coi trong Hàn Phi hơn, nghĩ cách tránh các hạn chế trong quy tắc của điện thờ, vẫn luôn âm thầm giúp đỡ hắn.

"Mình nhớ rằng trong tòa nhà số 4 của cư xá Hạnh Phúc, cô nhi số 4 từng nói với mình — cậu ấy đang ở dưới lòng đất của công viên vui chơi." Hàn Phi không rõ số 4 đang làm gì, cậu ấy giống như đang chia sẻ áp lực cho hắn, tự mình hợp nhất làm một phần của quỷ thế hệ đầu.

Cuộc tàn sát đẫm máu vẫn tiếp tục, ý thức của Hàn Phi dường như bị vô số bàn tay đẫm máu nắm lấy, từng chút một lấp đầy thi thể thối rữa.

Cổ, vai, cánh tay, Hàn Phi dường như đã thực sự trở thành quỷ thế hệ đầu, hắn chịu đựng một biển cảm xúc tiêu cực, muốn kiểm soát cỗ thi thể này.

Hai cánh tay kéo đứt vô số mạch máu, màn đêm bị khuấy động, dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, cỗ thi thể lẽ ra đã chết từ lâu lại chậm rãi ngồi dậy!

Chương 729: Sống như một BOSS phản diện

Đã đến bước này, trong tâm trí Hàn Phi vẫn nhớ thông tin nhiệm vụ đã nghe trước khi vào thế giới ký ức điện thờ.

Nhiệm vụ thừa kế điện thờ rank D này có yêu cầu vô cùng thấp đối với hắn —— số lần tử vong không quá một trăm lần, nhưng hắn đã chết chín mươi chín lần trước đó, đây là mạng sống cuối cùng của hắn.

"Sau khi ý thức hoàn toàn hợp nhất với quỷ thế hệ đầu, vậy thì mình cũng sẽ không còn tồn tại nữa." Hàn Phi vô cùng tỉnh táo, hắn biết mình đã đến thời khắc mấu chốt nhất, mấy phút tiếp theo sẽ là khoảng thời gian cuối cùng hắn lưu lại ở trong thế giới ký ức điện thờ này.

"Đầu tiên cần phải phá hủy là Mộng! Đuổi ý chí không thể nhắc đến đó ra khỏi điện thờ của Phó Sinh!"

Thể xác khổng lồ mọc cùng với công viên vui chơi từ từ ngồi dậy, cả thành phố đều bị cơn sóng tuyệt vọng công kích, Hàn Phi không quan tâm đến ánh mắt của những người xem kia, hắn điều khiển cánh tay của thi thể, đưa tay ra tóm lấy thịt ở phần bụng của nó.

Ngón tay sắc bén đâm vào trong thịt, Hàn Phi kéo mảnh da bọc bị cánh bướm làm bẩn, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, xé rách toàn bộ mảnh da đó xuống!

Những người điên cuồng trong công viên vui chơi đều ngẩn ra, không ai nghĩ rằng, quỷ thế hệ đầu được đồn đại là đại diện cho nguồn cơn của tai họa, việc đầu tiên sau khi thức tỉnh vậy mà lại là tự làm hại mình.

Đau đớn truyền lên tận óc, vô số linh hồn tuyệt vọng hướng lên trời la hét, cả vùng bầu trời đêm đều đang run rẩy, tất cả quỷ quái có liên quan đến thế giới tầng sâu đều gầm lên cùng với Hàn Phi.

Lớp da nơi có vết bẩn đã bị xé ra, nhưng dấu vết do Mộng để lại vẫn chưa xóa được hết hoàn toàn, những chất không rõ màu đen đó đã xâm nhập vào nội tạng, giữa lục phủ ngũ tạng có ẩn chứa một cái kén khổng lồ.

Cái kén này có khắc một khuôn mặt tương đối trung tính, tuấn tú yêu dị, không phân biệt được là nam hay nữ, chỉ là cảm giác rất đẹp, như thể nhìn một cái là sẽ rơi vào trong giấc mộng.

Đôi má tuyệt mỹ, in hằn trên cái kén xấu xí ghê tởm, như thể một cái đầu người xinh đẹp mọc trên thân con trùng, nó dường như là quái vật chui ra từ cơn ác mộng.

Sau khi cái kén bị lộ ra, tất cả những tín đồ cõng theo tế phẩm đều phát điên, bọn họ mang theo tế phẩm lao về phía trước, cho dù có hy sinh tính mạng, cũng phải gần với thần của mình hơn một bước.

Oan gia ngõ hẹp, sau khi nhìn thấy cái kén giấu trong nội tạng thi thể, Hàn Phi đã trực tiếp túm lấy bụng dưới của mình.

“Mày có chắc muốn chọn con đường này hay không?” Một giọng nói yếu ớt như có như không lọt vào tâm trí Hàn Phi, giọng nói phát ra từ bên trong thi thể, dường như là được phát ra từ cái kén.

“Tiêu diệt mày với lựa chọn con đường thì có liên quan gì với nhau.” Ánh mắt Hàn Phi kiên định: “Cho dù tao chọn con đường nào, cũng đều sẽ tiêu diệt mày, cho dù một ngày nào đó tao rơi vào thế giới tầng sâu, trở thành phản diện lớn nhất trên thế giới, tao vẫn sẽ giết mày đầu tiên.”

Mộng đã làm quá nhiều chuyện táng tận lương tâm, tất cả các nghi thức tái sinh, tế sống trong thành phố đều là vì nó mà ra, con quái vật đó vì để hoàn thành kế hoạch của mình, số người bị giết trực tiếp hay gián tiếp đều là không thể đếm được, hơn nữa tất cả mọi người đều là bị đẩy đến nơi sâu nhất của tuyệt vọng rồi mới chết, cơ thể và tinh thần trước khi chết phải chịu sự tra tấn không thể tưởng tượng được, sự giày vò gấp đôi.

Loại ác ý thuần túy này, theo Hàn Phi phải tiêu diệt càng sớm càng tốt.

"Mày sẽ phải hối hận." Mặt người trên cái kén khẽ giật giật, tựa hồ chật vật muốn mở mắt ra để sinh sớm.

"Phó Sinh và tao có rất nhiều những lựa chọn khác nhau, nhưng về vấn đề phải xử lí mày như thế nào, chúng tao đã đạt được sự nhất trí, mày phải chết!"

Hàn Phi điều khiển cánh tay thi thể, nắm lấy cái kén kia.

Hắn cũng không biết cái kén đó đã tồn tại bên trong thi thể bao lâu rồi, số lượng lớn xúc tu và mạch máu mọc trên bề mặt cái kén đều xuyên vào nội tạng của thi thể, muốn tiêu diệt nó, thi thể cũng sẽ phải trả một cái giá rất lớn.

"Mày có thể cộng sinh với tao! Hà tất phải ngọc nát đá tan? Tất cả sự tuyệt vọng của mày đều đến từ hiện thực, mày bị họ bỏ rơi, bị bọn họ cô lập, bị bọn họ lãng quên trong một căn phòng nhỏ! Mày không nhớ bộ dạng thê thảm của mình lúc đó nữa à? Thậm chí đến nụ cười mày cũng đã quên mất!"

"Mày liều mạng của mình, cho đi mọi thứ, chính là để giải cứu bọn họ? Giải cứu những người muốn hại chết mày đấy?"

"Đôi khi bọn họ đối tốt với mày, cũng chỉ là vì mày có thể mang lại lợi ích cho bọn họ, trong hiện thực hoàn toàn không có ai thực sự quan tâm đến mày đâu!"

Hàn Phi làm lơ trước những lời nói phát ra từ cái kén, dùng hai tay nắm lấy cái kén trong bụng, xé bỏ xúc tu và mạch máu, dùng đôi tay dính máu kéo chiếc kén ra khỏi bụng từng chút một!

"Mày sẽ phải hối hận! Mày nhất định sẽ bị bọn họ bỏ rơi! Rất nhanh thôi mày sẽ nhìn thấy! Chờ khi mày rời khỏi thế giới ký ức điện thờ, mày sẽ nhìn thấy một mặt cực kỳ ích kỷ và đáng sợ của bọn họ! Mày cứu bọn họ, bọn họ cũng sẽ tự tay giết chết mày thôi!"

Giọng nói trong kén trở nên sắc bén hơn, tựa hồ không phải chỉ đang uy hiếp Hàn Phi, mà là đang nói ra một sự thật.

“Tao đã khiến rất nhiều người rơi vào tuyệt vọng, phá hủy vô số hạnh phúc và mỹ mãn, nhưng mày đừng quên, tao chỉ đang lợi dụng cảm xúc nguyên bản đã có sẵn trong trái tim bọn họ, nếu trong lòng bọn họ hoàn toàn không có sự ích kỷ và tàn nhẫn đáng khinh, làm sao tao có thể có được dễ dàng như vậy?”

Bất luận cái kén nói gì, Hàn Phi cũng không nghe, hắn lấy cái kén ra, bên dưới cái kén khổng lồ có dính nội tạng và mạch máu của thi thể, hai bên đã có một phần mọc vào với nhau.

“Mày có thể chọn một con đường khác!”

Cái kén dường như cũng biết rằng nó sắp bị phá hủy, lớp vỏ của nó nhanh chóng thay đổi, bắt đầu nuốt máu từ thi thể mà không cần ngụy trang nữa.

Những tín đồ cõng tế phẩm kia, bản thân cũng là một phần của tế phẩm, sau khi bọn họ đến gần thi thể, cơ thể và tế phẩm cùng nhau nổ tung thành một màn sương máu, những con bướm màu máu bay ra từ trong cơ thể của bọn họ.

Cái kén có sự giúp đỡ của đám bướm màu máu đó, càng điên cuồng hút máu của thi thể hơn, nhưng tiếc rằng Hàn Phi còn điên cuồng hơn nó.

Hai tay kéo lên trên, Hàn Phi hoàn toàn không cân nhắc hậu quả, mạnh mẽ xé đứt mạch máu và cơ quan nội tạng nối giữa cái kén và thi thể.

Một lượng lớn máu đen bắn tung tóe khắp công viên vui chơi, khuôn mặt trên cái kén kêu gào thảm thiết.

“Tao biết tên của mày, rất nhanh mày sẽ bị bọn họ bỏ rơi! Giống như Phó Sinh trước đây vậy! Trở thành tội nhân!” Bề mặt của cái kén nứt ra, những thứ bên trong dường như đã sẵn sàng để bị ép ra ngoài.

Hàn Phi lúc này phải đối mặt với rất nhiều kẻ thù, nhưng trong mắt hắn, giải quyết Mộng là ưu tiên hàng đầu.

Điều khiển thi thể ấn cái kén xuống, Hàn Phi dùng ngón tay đâm vào, giơ hai tay lên cao như đang cầm vầng trăng đỏ ngầu, sau đó đập mạnh cái kén xuống đất.

Vô số con bướm từ bốn phương tám hướng bay đến ngăn cản, Hàn Phi phát hiện như vậy cũng không thể làm tổn thương đến thứ bên trong cái kén, hắn cần phải chọc thủng cái kén mới được.

Tay trái Hàn Phi nắm lấy con dao đồ tể bị gãy nơi trái tim, khi hắn chuẩn bị rút ra, tất cả các nhân viên trong công viên bắt đầu không từ mọi cách ngăn cản hắn, con dao đồ tể đó dường như là chìa khóa để trấn áp thi thể.

Ý thức nhanh chóng hợp nhất với thi thể, Hàn Phi gầm lên một tiếng tuyệt vọng, con dao đồ tể ở ngực từng chút một bị rút ra.

Trái tim đã chết bắt đầu đập trở lại, máu của toàn thân đổ xuống mặt đất, công viên vui chơi được thi thể nuôi dưỡng như là một con quái vật mất kiểm soát bắt đầu nuốt chửng toàn bộ thành phố.

Chính Hàn Phi cũng cảm thấy không ổn, nếu như trước đây hắn có thể chống đỡ được vài phút, thì thời gian còn lại cho hắn bây giờ đã có thể tính bằng giây.

“Hỏng rồi, quỷ thế hệ đầu đã hoàn toàn tỉnh lại rồi!”

Màn đêm vĩnh cửu buông xuống, thành phố chìm trong đêm tối, tuyệt vọng giống như một cơn mưa xối xả, lật tung toàn bộ thành phố.

Lúc này, thi thể do Hàn Phi điều khiển chính là nguồn cơn của tuyệt vọng, ai cũng nhìn hắn như đang nhìn phản diện cuối cùng, rất ít người có thể nghĩ đến, hắn rút dao đồ tể ra là để chọc thủng cái kén.

Tiếng gầm như sấm vang, vang vọng khắp thế giới ký ức điện thờ, khi một tia chớp màu máu giáng xuống, Hàn Phi đã rút con dao đồ tể từ trong tim ra!

Sức sống không thể tưởng tượng nổi tuôn ra từ trong tim, nỗi tuyệt vọng vốn đã lắng đọng trong thi thể vô số năm được đánh thức, đồng thời thi thể cũng bắt đầu xuất hiện những thay đổi mới.

Những điều này Hàn Phi đều không quan tâm, mục tiêu duy nhất của hắn là cái kén kia.

"Hàn Phi!" Từ trong kén truyền ra ý thức mạnh mẽ vượt xa hận ý, vừa nói ra hai chữ, ý chí của Hàn Phi cùng thi thể suýt chút nữa bị xé nát.

Nếu như không phải hắn ẩn nấp ở trong tâm trí thi thể, một câu nói của đối phương có thể trực tiếp giết chết hắn.

"Nếu như tao không thể biết được bí mật cuối cùng mà Phó Sinh che giấu, vậy thì mày cũng đừng nghĩ đến việc kế thừa điện thờ cuối cùng của ông ấy!" Khuôn mặt trên cái kén méo mó biến dạng: "Trong công viên vui chơi của thế giới tầng sâu có một lối đi kết nối với thế giới bên ngoài, điện thờ nổ tung, lối đi đó sẽ bị mở ra, tao sẽ biến mày trở thành tội nhân thực sự! Để nghìn người chỉ trích, vạn người thóa mạ!"

"Tồn tại không thể nhắc đến cũng chỉ biết uy hiếp người thôi sao?"

Hàn Phi đâm con dao đồ tể bị gãy vào trong cái kén, không có một giây do dự.

Khi đối phó với những thứ liên quan đến không thể nhắc đến, nhất định không được cho nó cơ hội.

Con dao đồ tể bị gãy dễ dàng mở cái kén ra, xuyên thủng con quái vật được nuôi trong kén.

Tiếng hét thê thảm vang lên, tất cả những con bướm màu máu đang bay trên không trung rơi xuống.

Khi cái kén tan vỡ, một người đàn ông giống hệt Phó Sinh rơi từ trong ra, trái tim của người đó bị xuyên thủng, toàn thân xăm đầy hoa văn cánh bướm.

Hàn Phi cũng đã hiểu kế hoạch của Mộng, nó muốn dùng ấn tượng để lại trong ý thức của Phó Sinh để tạo ra một Phó Sinh khác trong điện thờ kí ức này, để tàn niệm của mình nuốt chửng những mảnh vụn ký ức của ông ấy, trở thành chủ nhân mới của điện thờ.

Bản thể của Mộng ở cách xa hàng ngàn dặm, chỉ dựa vào một tàn niệm mà có thể làm ra những chuyện này, không thể

không thừa nhận sự kinh khủng của nó, với tư cách là người thừa kế của Phó Sinh, Hàn Phi mới chỉ level 21 vậy mà đã chạy đến công viên vui chơi, bắt đầu nhiệm vụ kế thừa điện thờ, điều này càng phá vỡ kế hoạch của nó.

Phải biết rằng khi Phó Sinh đang vật lộn trong thế giới tầng sâu, level 19 mới ra khỏi tòa nhà đầu tiên.

Khoảng cách lớn đến mức ngay cả không thể nhắc đến cũng không thể hiểu nổi, Mộng sau đó tìm ra một lý do cho mình, nó phát hiện thấy Hàn Phi và Phó Sinh chọn con đường khác nhau, nên trong tiềm thức nghĩ rằng hắn lựa chọn giúp thế giới tầng sâu, vì vậy độ khó giảm đáng kể, điều này mới dẫn đến việc hắn có thể vào công viên vui chơi ở level 21.

Chính vì ý nghĩ này mà Mộng đã tự khiến cho mình thê thảm rồi.

Đối mặt với tiếng la hét của Mộng, lời đáp trả của Hàn Phi cũng vô cùng Hàn Phi, hắn hết nhát này đến nhát khác, chém nát cái kén của Mộng và con quái vật bên trong, vẫn còn chưa hết, hắn còn muốn gọi Đại Nghiệt ra, ăn hết tàn niệm của Mộng.

Sự tồn tại đặc biệt của Đại Nghiệt cũng là điều mà Mộng không ngờ tới, nó hy vọng Hàn Phi sẽ rơi vào trong thế giới tầng sâu, một phần nguyên nhân là ở trên người Đại Nghiệt. Nó đã dệt nên vô số kén mộng, nhưng một tồn tại đặc biệt như Đại Nghiệt lại chưa từng xuất hiện.

Có điều cục diện hiện tại, Đại Nghiệt ngược lại trở thành thứ mà Mộng không muốn nhìn thấy nhất, nó thật sự sợ là Đại Nghiệt thích phá hủy điện thờ sẽ chạy tới cắn xé mình.

Kế hoạch thất bại hoàn toàn, Phó Sinh giả mà mình khổ tâm nuôi dưỡng đã trở thành thịt xay nhuyễn, Mộng chưa bao giờ lại căm hận một người đến thế.

“Vậy thì hãy để bí mật của Phó Sinh được chôn giấu mãi mãi đi.”

Mộng dường như đã có quyết định, hoa văn cánh bướm trên cái kén lan ra như một vết sẹo độc trên thi thể, tiếp theo xuyên vào thi thể, nhuộm đen các mạch máu.

“Mục tiêu của nó là trái tim của quỷ thế hệ đầu!”

Cúi đầu nhìn xuống, Hàn Phi phát hiện ra thứ ẩn giấu sâu nhất trên người của quỷ thế hệ đầu.

Sau khi con dao đồ tể được rút ra, các mạch máu cuộn quanh trái tim của quỷ thế hệ đầu bị vỡ tung, trái tim của nó dần dần vỡ tan, ở đó xuất hiện một lối đi hoàn toàn được cấu thành từ tuyệt vọng, sương đen vô biên đang từ từ bay ra từ lối đi.

“Trái tim của quỷ thế hệ đầu kết nối với nơi nào vậy? Đó chính là thế giới tầng sâu đầu tiên ư?”

Chương 730: Nỗ lực cuối cùng

Trái tim của quỷ thế hệ đầu là một lối đi, cỗ thi thể được hình thành từ vô số tuyệt vọng và cảm xúc tiêu cực tích tụ này, vô tình được kết nối với một nơi nào đó, Mộng là thoát ra từ đó.

Rút con dao đồ tể đâm ở trái tim ra, sẽ mở ra lối đi.

Hàn Phi đã vô tình đưa ra lựa chọn, bây giờ hắn cũng hiểu tại sao trước đây Phó Sinh không thể giết được Mộng rồi, ông ấy lựa chọn phong ấn hoàn toàn lối đi lại, tiêu diệt quỷ thế hệ đầu, còn hắn thì lại đi một con đường khác với ông ấy.

Cũng ngay lúc lối đi xuất hiện, từ những tòa nhà ngày càng méo mó ở sâu trong công viên phát ra tiếng cười điên cuồng chói tai.

Lần lượt những tòa nhà quỷ dị ầm ầm sụp đổ, một ông lão với khuôn mặt nhăn nheo, trông có vẻ như đã bước một chân vào quan tài, bước ra khỏi đống đổ nát của tòa nhà, đồng phục công viên trên người ông ta khác với những người khác, là màu trắng tinh khiết.

“Haizz, cuối cùng cậu ấy không lựa chọn con đường giống như anh, thế giới có thể sẽ bị phá hủy trong tay cậu ấy.” Ông lão lặng lẽ nhìn vào quỷ thế hệ đầu do Hàn Phi điều khiển, trong mắt ngập tràn thất vọng.

Đằng sau ông lão, cảnh tượng bên trong những tòa nhà bị sụp đổ cũng tiết lộ trước mặt mọi người.

Trên vô số bàn kim loại lạnh lẽo có treo những du khách, những du khách đó dường như đều đã phát điên, tinh thần điên loạn, không ngừng phát ra tiếng cười điên rồ.

“Tôi đã sớm nói rồi, người sống là người không đáng tin cậy nhất, ông vẫn quá nhân từ.” Mùi máu tanh nồng nặc từ dưới đất bay ra, một người đàn ông trung niên mặc đồng phục công viên màu đỏ như máu chậm rãi bước ra, anh ta và viên

cảnh sát trong khách sạn trông giống hệt nhau, dường như anh ta chính là quản lý công viên – Người.

“Gây ra cục diện này, chúng tôi cũng có trách nhiệm.” Ông lão thở dài: “Nếu như mấy người có thể kiên định hơn đứng về phía Phó Sinh, thay vì nghĩ đến việc cướp lấy, có lẽ người đang điều khiển quỷ thế hệ đầu bây giờ đã là chúng ta rồi.”

“Quỷ đã phản bội chúng ta, lựa chọn đứa trẻ điên rồ này; Mộng ngay từ đầu đã chuẩn bị chiếm đoạt quỷ thế hệ đầu, bất luận thế nào chúng ta cũng không thể thắng.” Quản lý áo máu Người vẩy những vết máu trên cánh tay ra.

“Ý thức của chúng ta đã bị hộp đen nuốt mất một phần, bây giờ phải làm thế nào?”

“Không cần biết ý thức có hoàn chỉnh hay không, lập trường của tôi sẽ không thay đổi, phong ấn vĩnh viễn thế giới tầng sâu, cắt đứt sự kết nối của nó với hiện thực, mọi thứ mới có thể được đưa trở lại đúng hướng.” Ông lão liếc nhìn mê cung dưới lòng đất một cái, sau khi quỷ thế hệ đầu tỉnh lại, mê cung vô tận đã bị phá hủy, trong đống đổ nát đó hiện tại chỉ còn lại một thanh niên có biểu cảm đờ đẫn.

“Ông vẫn còn muốn mong đợi vào Phó Sinh à? Đứa trẻ đó đã hỏng rồi.” Trong mắt của quản lý Người có mang theo một tia thương xót.

Bọn họ đem ý thức của mình đặt vào trong biển ý thức của quỷ thế hệ đầu, muốn kiểm soát quỷ thế hệ đầu thông qua cách nguyên thủy nhất, nhưng trong quá trình tranh đoạt ý thức chính, tất cả bọn họ đều đã thất bại.

Ý thức đặt vào trong biển ý thức của quỷ thế hệ đầu bị hộp đen hấp thụ, nói cách khác, bây giờ tất cả bọn họ đều là khiếm khuyết, chỉ là đang miễn cưỡng chống đỡ thôi.

“Không phải là mong đợi, mà là cảm thấy có lỗi với cậu ấy, mặc dù chúng tôi đã cho cậu ấy mọi thứ, nhưng thực lòng cũng chỉ coi cậu ấy như một công cụ để lợi dụng.” Ông lão bước về phía quỷ thế hệ đầu, ông ta giống như lúc ở trong khách sạn vậy, vẫn luôn bảo vệ Phó Sinh sau lưng.

“Nguồn gốc của tiếng cười điên cuồng đó vẫn chưa tìm thấy, bây giờ chúng ta ra tay, có quá sớm không?” Quản lý Người không muốn lãng phí chút sức lực còn sót lại của mình.

“Chúng ta đã không còn thời gian nữa rồi.” Tất cả những cảm xúc dư thừa trong mắt ông lão đã dần bị tước đi, con ngươi trong hai mắt ông ta dần dần biến mất hoàn toàn, trong mắt chỉ còn lại là màu trắng.

Tóc, lông mày, nhãn cầu, làn da, màu sắc trên cơ thể ông lão đều nhanh chóng phai nhạt, khi mọi thứ đều biến thành màu trắng tinh, ông ta đưa ngón tay chỉ về phía quỷ thế hệ đầu.

Thi thể khổng lồ này dường như bị một loại sức mạnh nào đó trói buộc, động tác trở nên càng ngày càng chậm hơn.

Trong công viên vui chơi vốn bị bao phủ bởi màu máu cũng xuất hiện một số đốm sáng màu trắng, bọn chúng ẩn nấp bên dưới những tòa nhà khác nhau, đó là những bia mộ không có tên.

Quản lý “Tôi” mọi đời đều được chôn cất trong công viên vui chơi, linh hồn của bọn họ cùng tồn tại với công viên, nơi này chính là cơ thể và mọi thứ của bọn họ.

Bất luận ở thời đại nào, trong đám đông luôn có những con người không quản ngại nguy hiểm, đứng thẳng lưng, dùng máu thịt nâng đỡ mái vòm đã sụp đổ.

Hàn Phi hợp nhất ý thức với quỷ thế hệ đầu, cũng phát hiện ra động tác của mình đã trở nên chậm hơn, khi sắc máu và tuyệt vọng bao trùm tất cả, những ngôi mộ đó vẫn giữ vẻ ngoài của chúng, im lặng vững chắc.

“Thi thể dường như sắp mất kiểm soát rồi!”

Một phần thịt trong thi thể dường như có ý thức của riêng mình, Hàn Phi nhìn thấy những khuôn mặt trong máu đang chảy trong quỷ thế hệ đầu.

Quản lý “Tôi” các thời kỳ vào lúc lâm chung, đều sẽ đem máu thịt của mình hòa nhập vào trong thi thể của quỷ thế hệ đầu, để cơ thể của bọn họ trở thành một phần của nó. Theo

thời gian, máu thịt của những quản lý này vậy mà cũng có thể ảnh hưởng đến quỷ thế hệ đầu trong một phạm vi nhỏ.

Thấy ông lão sử dụng con bài cuối cùng, quản lý Người đang mặc áo máu khẽ lắc đầu, anh ta rất ghét cảm giác liều mạng này, nhưng bây giờ quả thực đã không có cách nào tốt hơn.

"Có lẽ là do tôi quá kiêu ngạo, không nên làm Quỷ trọng thương." Con người thường sau khi sự việc đã xảy ra, mới cảnh tỉnh bản thân, sau khi nhìn thấy những bài học của lịch sử, lần sau lại tái phạm.

Quản lý áo máu đi về phía quỷ thế hệ đầu, anh ta tập hợp cùng tất cả các nhân viên của công viên, một nhóm người đâm dao nhọn vào trái tim.

Sương đen quỷ dị bay ra từ dưới chân bọn họ, quản lý Người và cấp dưới của anh ta đã nuốt hết sương đen, bọn họ được gọi là người, nhưng trên thực tế đều là những con quái vật nửa người nửa quỷ, ngược lại cấp dưới của quản lý Quỷ lại đều là những người thật.

"Lợi dụng công cụ là bản năng của con người, dùng xương cốt của thú dữ để làm thành dao xương săn thú dữ, đây là một trong những lý do tại sao con người có thể tồn tại ban đầu."

Trong cơ thể của quản lý áo máu có ẩn chứa rất nhiều sương đen, biểu cảm của anh ta cũng ngày càng gớm ghiếc, không ai có thể nghĩ đến, cái tên trông tỏa nắng lương thiện này, vậy mà lại là tên đáng sợ nhất trong công viên vui chơi.

Anh ta đã hoàn toàn từ bỏ mọi thứ về con người, ý nghĩa của sự tồn tại là để một ngày nào đó có thể hủy diệt quỷ, cùng với tất cả những thứ ngăn cản anh ta.

Các nhân viên hợp nhất với sương đen thuận lợi xông đến bên cạnh quỷ thế hệ đầu, công cụ thông thường không thể làm tổn thương nó, bọn họ đã dùng chính thể xác đã được sương đen cải tạo của mình để tấn công.

Trung tâm của công viên đại loạn, vô số quỷ quái tập trung ở đây, căn bản không có ai chú ý đến, bên cạnh cửa hàng đồ ăn

vặt bên ngoài công viên vui chơi, có một cậu bé dễ thương đang khóc bù lu bù loa.

Cậu ấy dường như đã bị lạc người nhà, chạy mất một chiếc giày, còn có một nửa que kem rơi xuống chân.

Trong làn sóng âm thanh của tiếng cười điên cuồng, tiếng khóc của cậu bé có vẻ rất nhỏ, cậu lau nước mắt, từng bước đi về phía trung tâm của công viên vui chơi.

"Mau quay lại đây! Tiểu tử ngốc này!" Trong cửa hàng đồ ăn vặt có một thanh niên trèo ra từ sau quầy, anh ta mặc bộ đồng phục được cởi ra từ trên thi thể, dùng cả chân và tay vội vã chạy đến con đường nguy hiểm: "Gặp phải cậu đúng là xui xẻo của tôi."

Thanh niên tóm lấy cổ áo của cậu bé, vô cùng lo lắng nhìn xung quanh, may mắn thay, mấy tên điên cười điên cuồng đều không chú ý đến anh ta, hầu hết sự chú ý của quỷ quái cũng đều bị quỷ thế hệ đầu thu hút.

"Nếu còn chạy lung tung là chú sẽ đánh đón đấy!" Người thanh niên nói một cách rất hung dữ: "Vốn dĩ ở đây đã đủ nguy hiểm rồi, chú lại còn phải chăm sóc con quỷ nhỏ này nữa! Khóc khóc khóc! Cả ngày chỉ biết khóc!"

Mặc dù người thanh niên rất lắm mồm, nhưng trái tim thì lương thiện, anh ta lấy ra một chiếc khăn tay sạch từ trong túi áo, muốn giúp cậu bé lau nước mắt, nhưng khi vừa đưa tay ra liền cảm thấy có gì đó không ổn.

Trong đôi mắt của cậu bé đó xuất hiện những tia máu rất mỏng.

"Tại sao cháu lại dùng ánh mắt này nhìn chú?" Người thanh niên vỗ nhẹ vào khuôn mặt của cậu bé: "Trong thời gian này, nếu không phải chú nỗ lực để bảo vệ cháu, thì cho dù cháu có một trăm cái mạng cũng không thể sống sót được đâu! Cháu đừng có mà làm tên khốn vong ân bội nghĩa đấy!"

Anh ta bế cậu bé lên muốn tiếp tục trốn trong cửa hàng đồ ăn vặt, nhưng lại đột nhiên phát hiện cơ thể của cậu bé ngày càng nặng hơn.

“Nghe lời, đừng gây rắc rối, chúng ta quay lại ăn kem đi.”

Người thanh niên hơi sợ hãi rồi, bởi vì một số lý do, mà anh ta vừa mở mắt ra đã xuất hiện trong công viên vui chơi nguy hiểm nhất, còn tận mắt chứng kiến những tên điên giết người.

Loại cảm giác vừa tỉnh dậy phát hiện mình đang ở hiện trường vụ giết người mà hung thủ còn chưa rời đi, quả thực kích thích, sau đó anh ta bắt đầu ra sức chạy trốn.

Khu công viên vui chơi vốn phải vui vẻ này đã bị anh ta chơi thành thiết bị mô phỏng giết người, anh ta đi đến đâu, án mạng liền xảy ra ở đó.

Trên đường chạy trốn, anh ta vô tình giải cứu cậu bé thích khóc này, cưỡng ép lôi cậu ra khỏi hiện trường vụ giết người, vẫn luôn “bảo vệ” đối phương cho đến bây giờ.

Người thanh niên và cậu bé thích khóc không hề hợp nhau, nhưng thời gian khó khăn như vậy cũng đã vượt qua được rồi, bây giờ mắt thấy mọi thứ đã sắp kết thúc, người thanh niên làm sao có thể giương mắt nhìn cậu bé đi đến chỗ chết.

Cho dù trên người cậu bé đã có thay đổi gì, anh ta đều rất cứng rắn muốn kéo cậu bé trở lại cửa hàng đồ ăn vặt.

Dần dần, tiếng khóc của cậu bé trở nên yếu hơn.

Người thanh niên cảm thấy rất kỳ lạ ngoảnh đầu lại nhìn, anh ta phát hiện những giọt nước mắt trên khuôn mặt của cậu bé không khô, nhưng khóe miệng lại khẽ cong lên.

“Đứa trẻ này sao vậy? Khóc nhiều ngày như vậy, đột nhiên không khóc nữa, chú lại có chút không quen nha.”

Anh ta còn chưa nói xong, nụ cười ở khóe miệng của cậu bé bắt đầu ngày càng trở nên phóng đại hơn, có huyết lệ chảy ra từ trong đôi mắt đỏ ngầu, nhưng miệng lại phát ra tiếng cười cuồng loạn!

“Cháu đừng làm chú sợ, Thẩm Lạc chú có việc gì trên đời này chưa từng thấy qua?!”

Ngay cả vào lúc này, Thẩm Lạc vẫn không có ý định bỏ rơi cậu bé, anh ta lo lắng tiếng cười sẽ thu hút những con quái vật khác, đang định đưa tay ra bịt miệng cậu bé lại, thì một cánh tay đẫm máu đột nhiên vươn từ miệng cậu bé ra!

"Mẹ kiếp!"

Tất cả những tên điên cười điên cuồng trong toàn bộ công viên vui chơi như thể nghe thấy một âm thanh nào đó, vô số người điên đã lao về phía nơi mà cậu bé và người thanh niên đang ở, thể xác của bọn họ va chạm với nhau, những mảnh ý thức nằm rải rác trong trái tim của vô số người bắt đầu tụ tập lại dưới tiếng gọi của ý thức chính!

Máu thịt va chạm, những bông hoa máu nở rộ, tiếng cười cuồng loạn vang vọng khắp bầu trời đêm, cánh tay đẫm máu từng chút một bò ra khỏi vực sâu.

Người thanh niên quan sát tất cả những điều này ở khoảng cách gần, anh ta cảm thấy như trái tim nhỏ bé của mình bị một chuyến tàu đâm vào.

Đầu óc choáng váng, người thanh niên căn bản không dám tin vào cảnh tượng mà mắt mình nhìn thấy.

Cánh tay thấm đẫm máu tươi dường như nắm một cái là có thể bao trùm lấy tất cả sự điên rồ trên thế giới, kèm theo tiếng cười cuồng loạn, người thanh niên nhìn thấy khuôn mặt của Hàn Phi!

Anh ta là Hàn Phi, nhưng đem đến cảm giác không phải Hàn Phi cho người thanh niên.

Cánh tay đẫm máu đưa về phía người thanh niên, vỗ vỗ mặt anh ta, càng ngày càng nặng tay hơn, khi anh ta cảm thấy hộp sọ của mình sắp vỡ ra tới nơi, thì cái người Hàn Phi đi ra từ trong cơ thể của vô số người cười điên cuồng kia, xoay người nhìn về quỷ thế hệ đầu của công viên vui chơi.

"Cả đoạn đường tôi đã cứu anh nhiều lần như vậy, sao anh vẫn lấy ơn báo oán." Người thanh niên che mặt mình, có chút ủy khuất, nhưng sau khi anh ta nhìn thấy những cái xác còn sót lại của đám người cười điên cuồng, đột nhiên nhận ra một chuyện.

Có lẽ tiếng cười điên cuồng vì để không bị bại lộ, mà luôn cứu anh ta.

Chương 731: Thành phố thuộc về Hàn Phi

Việc gia nhập của tiếng cười điên cuồng đã đưa chiến trường công viên vui chơi đến giai đoạn cuối cùng, thế giới ký ức điện thờ này không thể chịu được mấy người quản lý, tiếng cười điên cuồng, và Mộng đồng thời cùng ra tay.

Là tiêu điểm của mọi chuyện, tình hình của Hàn Phi lúc này cũng không khả quan, sau khi kế hoạch của Mộng bị phá hoại, nó thẹn quá hoá giận, muốn kéo tất cả mọi người chôn cùng. Chất độc ẩn chứa trong thi thể của quỷ thế hệ đầu nhanh chóng lan ra, Mộng coi cỗ thi thể này làm vật trung gian, đang phát tán khắp thành phố một loại chất độc nào đó nhắm vào thế giới ký ức điện thờ.

Quản lý Người và quản lý Tôi cũng nhận thấy sự bất thường của Mộng, Mộng mà bọn họ đang đối mặt bây giờ, căn bản không phải là Mộng trong kí ức một lòng muốn được tái sinh nữa, mà là một gã ác độc và đáng sợ hơn.

Quỷ thế hệ đầu được chôn dưới công viên vui chơi, vô số mạch máu trên cơ thể nó được kết nối với nơi đây, thứ đầu tiên bị ảnh hưởng bởi những chất độc đó là cũng là công viên.

Trái đất nứt toác chảy ra máu bẩn, cho dù là kiến trúc, hay là người sống, mọi thứ trong thế giới ký ức điện thờ chỉ cần chạm vào máu bẩn sẽ biến thành tro tàn, chấp niệm và ký ức chống đỡ cho sự tồn tại của bọn họ hóa thành lửa đen, ngay lập tức đốt cháy bọn họ.

Năng lực này đã vượt quá giới hạn của hận ý, chỉ không thể nhắc đến mới có thể gây ra thiệt hại lớn như vậy cho thế giới ký ức điện thờ.

“Giết chết nó! Đây là cơ hội tốt nhất để giết nó hoàn toàn!” Độc mà Mộng giấu trong thi thể có vấn đề!

Giữa hai vị quản lý công viên xảy ra bất đồng, quản lý Người muốn nhân cơ hội này tiêu diệt quỷ thế hệ đầu, phong

ấn lối đi, còn quản lý Tôi cảm thấy buộc phải ngăn Mộng lại.

Khi cả hai còn đang do dự, tiếng cười điên cuồng từ trong vô số ý chí điên cuồng đi ra đến trước mặt quỷ thế hệ đầu, anh ta không có chút sợ hãi nào với nó, trên người phiêu tán một thứ điên cuồng không thể tả nổi.

"Đây là công viên vui chơi của tôi, bọn họ đã chuẩn bị biến tôi thành quỷ thế hệ đầu mới, bọn họ ngày đêm tiêm nhiễm tuyệt vọng vào cơ thể tôi, để tôi nhìn thấy và trải qua mọi nỗi đau trên thế giới; thậm chí bọn họ còn để tôi có được hạnh phúc ngắn ngủi, sau khi nếm trải được hương vị của hạnh phúc xong, lại đập tan tất cả những điều tốt đẹp đó ngay trước mắt; để hoàn thành mục tiêu của mình.

Cuối cùng, bọn họ thậm chí khiến tôi tự tay giết chết tất cả mọi người, muốn tôi mãi mãi bị bao quanh bởi sự tự trách và đau đớn…"

Tiếng cười cuồng loạn xen lẫn tiếng la hét của trẻ con, nếu chú ý lắng nghe, còn có thể phát hiện bài hát đồng dao trong tiếng la hét. Đó là một bài hát vô cùng tàn nhẫn, đan xen máu tanh và tội ác.

Thực lực của tiếng cười điên cuồng không có cách nào dùng phương thức của quỷ để phân chia, anh ta không phải là hận ý, cũng không phải là oán niệm, anh ta là một thứ tồn tại dị dạng đặc biệt.

Anh ta có thể mạnh hơn một chút so với Hàn Phi khi vừa vào thế giới ký ức điện thờ, nhưng nếu anh ta có đủ thời gian để truyền bá sự điên cuồng khắp thành phố, thì nhất định sẽ gây ra đại họa.

Mộng, Người, Tôi, tiếng cười điên cuồng, bốn "quỷ quái" có thể huy động sức mạnh của tâm linh, không có chút dè dặt, quỷ thế hệ đầu với tư cách là cốt lõi của điện thờ cũng bắt đầu phản kháng dưới sự điều khiển của Hàn Phi, hắn không có cách nào có thể xóa bỏ ảnh hưởng của quản lý Tôi và Mộng, nhưng cũng có cách riêng của mình.

Đau đầu thì chữa đầu, đau chân thì chữa chân, Hàn Phi để cho tất cả tuyệt vọng chứa đựng trong thi thể nổ tung, chất độc

lan truyền đến gan, thì cắt bỏ gan, lan đến đùi, thì chặt đùi.

Trong sự giằng co của năm thế lực, bầu trời đã cạn kiệt huyết lệ, màn đêm cũng bị chọc thủng, nhưng không giống như trước đây là, lối đi trên ngực của quỷ thế hệ đầu không hề bị phá hủy.

Độc của Mộng khuếch tán khắp thành phố, sương đen vô biên tràn ra khỏi lối đi, thế giới tầng sâu không những không bị phong ấn, mà ngược lại còn tiến thêm một bước dung hợp với hiện thực.

Lần này Hàn Phi không xuất hiện với tư cách là chúa cứu thế, bởi vì sự lựa chọn của hắn, thế giới ký ức điện thờ này mới trở thành bộ dạng như bây giờ.

"Đây chính là tương lai mà cậu muốn thấy à!" Ở sâu trong mê cung công viên vui chơi, có một người thanh niên hấp hối đang nằm trên đống phế tích, mặt nạ mặt cười trên mặt anh ta đã bị vỡ nát, lộ ra khuôn mặt bê bết máu.

F nhìn thành phố sụp đổ, trên gương mặt in hằn đủ loại cảm xúc vô cùng phức tạp. "Bây giờ cậu đã biết tại sao tôi chọn mở mặt chính của hộp đen rồi chứ?"

Từ trong miệng anh ta phát ra một tiếng thở dài, anh ta hét về phía quỷ thế hệ đầu: "Đóng lối đi lại đi, Hàn Phi! Trên thế giới này nhìn thì tưởng như có muôn vàn lựa chọn, nhưng thật ra không có lựa chọn nào cả, con đường mà cậu muốn đi là đường cụt!"

Cho đến khi Mộng không còn che giấu sức mạnh của mình, reo rắc độc ra khắp thành phố thì Phó Sinh mới xuất hiện, với tư cách là chủ nhân của điện thờ kí ức này, thứ mà ông ấy muốn Hàn Phi nhìn thấy, hắn đều đã thấy, tiếp theo phải xem lựa chọn của hắn rồi.

"Mộng vẫn chưa chết, nó vẫn luôn nhắm vào cậu, nếu như lúc này là cậu đang điều khiển quỷ thế hệ đầu, vậy thì độc mà Mộng nhắm vào sẽ ngay lập tức xâm nhập vào các mảnh ký ức của cậu đấy."

Hàn Phi rất thông minh, sau khi hắn nhìn thấy những kế hoạch khác nhau của Mộng, đã lập tức hiểu ra.

Có thể trở thành tồn tại không thể nhắc đến, làm sao có thể đơn giản như vậy? Phó Sinh biết Mộng sẽ làm gì, Mộng cũng biết rõ Phó Sinh sẽ đối phó với nó như thế nào, hai bên đều có âm mưu, va chạm trực diện, đã lợi dụng những biến cố tinh tế để trò chơi của hai tồn tại không thể nhắc đến đại diện cho hai con đường khác nhau, Hàn Phi trong 99 lần tử vong, lựa chọn mặt chính, nhưng sự lựa chọn đó chỉ để làm đệm cho lần cuối cùng này.

"Nếu như đã đến mức này, tôi nhất định phải xem thành phố sẽ như thế nào sau khi thế giới tầng sâu và hiện thực hợp nhất."

Không để ý đến F nữa, ý thức chính của Hàn Phi đã đưa ra quyết định cuối cùng, hắn buông bỏ mọi trói buộc, tập trung toàn bộ sức mạnh có thể huy động vào trong thi thể, xé nát mạch máu xung quanh lối đi, dùng máu của quỷ thế hệ đầu tưới vào lối đi đó.

Cơ thể khổng lồ của quỷ thế hệ đầu bắt đầu co lại, tuyệt vọng và những cảm xúc tiêu cực đã tích tụ ở thế giới trong vô số năm trở thành tế phẩm dùng để hiến tế, ngọn lửa màu đen tuôn ra khắp xung quanh lối đi, giống như hung thần đang nhảy múa điên cuồng.

Quản lý Người và quản lý Tôi bị tiếng cười điên cuồng ngăn lại, Hàn Phi quấy động vận mệnh, hoàn toàn mở ra lối đi tại trái tim của quỷ thế hệ đầu.

Sương đen lập tức lan tràn khắp thành phố, che mất bầu trời, bao trùm mặt đất, Hàn Phi được vô số người coi là hy vọng, không hề dẫn mọi người nhìn thấy mặt trời ló dạng, mà lại kéo tất cả sinh linh của thành phố vào đêm tối vĩnh viễn.

"Haizzz…"

Sương đen ở sâu trong lối đi dần dần mờ, Hàn Phi nhìn vào bên trong, phía bên kia lối đi không phải là thế giới tầng sâu, mà là một điện thờ cũ nát, bên trong điện thờ thờ phụng một pho tượng thần không mặt.

"Vốn dĩ trên tượng thần này sẽ in khuôn mặt của ông."

Trong thành phố sụp đổ có những ánh sáng máu bay về phía tượng thần, bao gồm bác sĩ đầu tiên mà Hàn Phi gặp, viện trưởng cô nhi viện, thợ hàng mã, v.v… tất cả ý thức rải rác trong thành phố của Phó Sinh đều quay trở lại, F đeo mặt nạ cũng từ từ biến mất.

Trên tượng thần không mặt dần dần xuất hiện ngũ quan của Phó Sinh, thần trong công viên vui chơi cuối cùng cũng xuất hiện. Cuối lối đi không phải là thế giới tầng sâu, Phó Sinh chỉ là giấu điện thờ ở đó.

Mọi thứ trong thế giới ký ức điện thờ đều được xây dựng dựa trên những ký ức của Phó Sinh khi còn sống, vận mệnh bị thay đổi, lối đi bị mở ra, thế giới tầng sâu và hiện thực dung hợp hoàn toàn, một chuyện như vậy chưa bao giờ xảy ra, Phó Sinh cũng tuyệt đối không bao giờ cho phép một chuyện như vậy xảy ra.

“Cậu thực sự rất cố chấp, rõ ràng có thể có được mọi thứ, nhưng lại lựa chọn con đường khó khăn nhất.” Giọng Phó Sinh phát ra từ trong tượng thần, trong hai mắt ông tràn đầy thăng trầm, nhìn bất cứ sự vật nào trong thành phố cũng đều thương xót, đây mới là dáng vẻ thực sự của ông ấy.

“Vốn dĩ ông có thể tái sinh trên cơ thể của tôi, nhưng lại không lựa chọn làm như vậy. Thực ra chính ông cũng muốn thử những lựa chọn khác, xem xem những con đường khác có thể đi được hay không?” Ý thức chính của Hàn Phi ẩn trong tâm trí của quỷ thế hệ đầu, ý thức của hắn sắp hợp nhất làm một với nó rồi, một khi hợp nhất xong, hắn sẽ không còn là chính mình nữa.

Phó Sinh trong tượng thần không phủ nhận, ông chỉ nhìn chằm chằm vào ý thức chính của Hàn Phi.

Trời long đất lở, thành phố sụp đổ, tất cả mọi thứ bị phá hủy, Phó Sinh muốn dùng những điều này để nói với Hàn Phi hậu quả của việc lựa chọn mặt sau của hộp đen.

Khi Hàn Phi đang đối mặt với Phó Sinh, ở phía xa lác đác truyền đến những tiếng hét. “Nguồn gốc của tai họa chính là

công viên vui chơi! Không thể để anh ấy chịu đựng một mình! Chúng ta cùng nhau! Hàn Phi!”

“Mẹ của Tiểu Vưu nói rằng bọn họ đang ở đây! Gọi tất cả mọi người đến đây!” “Sợ gì! Xông lên!”

“Đến chết ta còn không sợ, lẽ nào lại sợ đám quỷ quái các ngươi?”

“Những kẻ điên này vẫn còn muốn chặn đường, tôi nói cho các người biết, nếu như người bình thường mà điên lên, sẽ còn kinh khủng hơn những kẻ biến thái này đấy.” Mặt đất bên rìa của công viên vui chơi đang rung động, những chiếc xe lao nhanh qua, những đoàn xe dày đặc chạy trên mặt đất nứt nẻ, những người không đếm xuể đổ xô về phía nguồn gốc của thảm họa, bọn họ đi ngược chiều về trước, cùng với những quỷ hồn tốt bụng nhất, mang theo sự dịu dàng độc nhất trong trái tim, phát ra tiếng gầm của chính mình về phía ngày tận thế!

Không có đường chạy thoát, chỉ có thể chống cự, mặt trời nếu như đã không thể mọc lên, vậy thì chúng ta sẽ là ngọn lửa cháy rực soi sáng màn đêm!

“Thời gian sẽ chứng minh ai mới là đúng.” Hàn Phi và Phó Sinh đều nhìn thấy đám đông đang lao về phía rìa công viên vui chơi, người và quỷ quái cùng hóa thành ánh sáng, lao về ngày tận thế: “Con đường mà ông lựa chọn không thể đi qua, tại sao không thử con đường khác?”

Ý thức chính của Hàn Phi điều khiển quỷ thế hệ đầu, tóm về hướng điện thờ cuối lối đi, chỉ cần hắn có thể trở thành chủ nhân mới của điện thờ, mọi chuyện sẽ kết thúc.

Người có cùng ý nghĩ với Hàn Phi, còn có Mộng.

Đối phương đã tìm hết cả thế giới ký ức đều không thể tìm thấy điện thờ, cuối cùng phát hiện điện thờ lại được giấu ngay dưới mắt của mình, Mộng hết lần này đến lần khác bị tổn hại đã cuồng nộ, nó đem hết tất cả độc trong cơ thể quỷ thế hệ đầu tập trung hết về phía điện thờ.

Mắt thấy điện thờ sắp bị Mộng vấy bẩn, Phó Sinh lại không vội vàng chút nào, ánh mắt của ông vẫn nhìn về phía Hàn Phi

như cũ, như thể đang cân nhắc những tính toán cuối cùng. "Sau khi tôi sở hữu hộp đen, level 20 mới lần đầu tiên ra khỏi cư xá Hạnh Phúc, vậy mà cậu level 21 đã thông qua tất cả những khảo nghiệm mà tôi dành cho cậu." Phó Sinh trong tượng thần nhìn Hàn Phi: "Có thể cậu thực sự phù hợp với tượng thần này hơn tôi." Màu sắc của tượng thần từ từ mờ đi, ngũ quan của Phó Sinh cũng bắt đầu trở nên mơ hồ: "Mọi thứ cậu trải qua bây giờ có thể vẫn còn một chút thiện ý và hy vọng, nhưng tiếp theo cậu sẽ phải một mình đối mặt với nhân tính méo mó nhất, ác ý sâu thẳm nhất, cùng với rất nhiều thứ còn đáng sợ hơn cả quỷ."

"Bất luận đối mặt với điều gì, tôi cũng sẽ không lùi bước, bởi vì bất kể trong hiện thực, hay là trong thế giới tầng sâu, vẫn còn có rất nhiều người đặt cược hy vọng cuối cùng lên tôi."

Nghe được câu trả lời của Hàn Phi, biểu cảm trên mặt Phó Sinh hơi dịu lại, ánh mắt cuối cùng rời khỏi hắn, mang theo một tia lưu luyến nhìn thành phố bị phá hủy.

"Có lẽ cậu thực sự có thể đi xa hơn tôi, cũng chúc cậu lựa chọn được con đường đúng đắn." Khuôn mặt trên tượng thần ngày càng mơ hồ, chủ nhân của điện thờ Phó Sinh dường như cũng đã đưa ra quyết định cuối cùng: "Hãy sống thật tốt, chờ sau khi điện thờ này bị phá hủy, cậu có lẽ sẽ là người duy nhất trên thế giới biết rằng tôi đã từng tồn tại."

Cánh tay của tượng thần từ từ nâng lên, Hàn Phi người có ý thức chính và quỷ thế hệ đầu hợp nhất, đang bị một lực lượng nào đó kéo về phía điện thờ.

Chương 732: Là anh hùng, cũng là ác quỷ

Sau khi Phó Sinh nói xong câu cuối cùng với Hàn Phi, ông ấy đã tận tay giao hộp đen cho Hàn Phi này, cuối cùng không lựa chọn tái sinh trong linh hồn của hắn.

Ông đã thể hiện quá khứ của mình trước mặt Hàn Phi, từ khi còn là một đứa trẻ từng bước trở thành không thể nhắc đến, ngoảnh đầu nhìn lại, điều khó quên nhất đối với ông vẫn chính là cuộc sống trước khi sở hữu hộp đen.

Dưới sự hướng dẫn của điện thờ, Hàn Phi, người đang ẩn náu ở sâu trong tâm trí của quỷ thế hệ đầu càng ngày càng tiến đến gần tượng thần Phó Sinh trong điện thờ hơn, người thanh niên trải qua gian nguy đã trưởng thành chín chắn, từ trong tay của ông lão tiếp nhận ngọn nến tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Khi khuôn mặt của Phó Sinh bắt đầu mờ đi, trên tượng thần dần xuất hiện khuôn mặt của Hàn Phi.

Điều này dường như đại diện cho một loại kế thừa nào đó, cũng là một bước ngoặt giữa hai thời đại.

Ông lão trước đây từng dùng đôi vai mình gánh vác cả thế giới hoàn toàn biến mất, mọi thứ đều được giao lại cho Hàn Phi.

Việc trở thành lệ quỷ tàn phá thế giới, hay anh hùng giải cứu hiện thực, tất cả đều nằm trong một ý niệm của hắn.

Thử thách của Phó Sinh đối với Hàn Phi đến đây đã kết thúc toàn bộ, con đường tiếp theo sẽ hoàn toàn phụ thuộc vào hắn, trong số tất cả các thế giới ký ức điện thờ và các nhiệm vụ của người quản lý, sẽ không có lương thiện và hy vọng, hắn sẽ phải bắt đầu đối mặt với đêm tối thực sự.

“Phó Sinh, ông đừng nghĩ đến việc chết dễ dàng như vậy!” Trong cái kén thối rữa, trong chất độc đang lan tràn, trong cơ

thể của tất cả người sống đã từng cử hành nghi thức tái sinh, toàn bộ đều phát ra một giọng nói nham hiểm và lạnh lùng.

Đến thời khắc này, Mộng cuối cùng cũng không thể ngồi yên được nữa, nó đã kích hoạt tất cả những dấu vết mà mình để lại trong thế giới ký ức điện thờ. Nó giống như một loại virus trong thế giới điện thờ, ký sinh, tiềm ẩn, sinh sản với số lượng lớn và cuối cùng là bùng phát dịch bệnh. Thế giới ký ức điện thờ của Phó Sinh đã bị Mộng biết hết, nhưng có thể là do nó vẫn chưa nắm được bí mật mà nó muốn biết, nên mới chưa trở mặt với ông ấy.

Nhưng bây giờ đã khác, thứ mà nó không có được thì người khác cũng không thể có được, vì vậy nó thà phá hủy điện thờ còn hơn để Hàn Phi có được kí ức của Phó Sinh.

Những chất độc đó đang kêu gọi Mộng thật sự, một luồng khí tức đáng sợ vượt xa hận ý tỏa ra từ trong độc, nó không có hình dạng cụ thể, chỉ là một giọng nói, nhưng lại khiến người ta đến ý nghĩ chiến đấu lại cũng không có, đây không phải là một cuộc thi đồng cấp nữa rồi.

“Phó Sinh!” Giọng nói trong chất độc dường như được truyền đến từ cách xa hàng triệu dặm, cưỡng ép buông xuống điện thờ, cái hố sâu thẳm tối tăm trên bầu trời phía trên công viên vui chơi đột ngột bị xé toạc, rất nhiều máu tuôn, những ngôi sao màu máu từ trong cái hố ló ra, phủ kín bầu trời đêm, kết lại với nhau tạo thành một đôi cánh bướm khổng lồ.

Khi cánh bướm khổng lồ như trong ảo mộng xuất hiện, thế giới ký ức điện thờ cũng bắt đầu sụp đổ không thể cứu vãn, những tòa nhà cao tầng gần bầu trời đêm sụp đổ từng tầng một, sau đó cánh bướm khổng lồ đó lao về phía điện thờ ở trái tim của quỷ thế hệ đầu.

Công viên vui chơi không ngừng mở rộng đều ở dưới cánh bướm, ngày tận thế thực sự hủy diệt mọi thứ đã đến.

Bầu trời đêm ở đây không còn thuộc về Phó Sinh nữa, nhưng ông ấy không hề có bất kỳ phản ứng nào khác thường, như thể hoàn toàn không nhìn thấy vậy, chỉ dùng thời gian cuối cùng nói lời tạm biệt.

“Trong kí ức của tôi có lưu giữ ý thức của một số người sống, bọn họ vẫn không biết rằng mình đã chết, hy vọng cậu có thể đối xử tử tế với bọn họ.” Khuôn mặt của Phó Sinh trên tượng thần đã có vẻ không nhìn rõ nữa, các kiến trúc, lệ quỷ và quái vật trong thế giới điện thờ này bắt đầu trở nên mơ hồ như ông ấy, nhưng trong thành phố lại có rất nhiều người sống không bị ảnh hưởng chút nào. Đúng như Phó Sinh đã nói, bọn họ không phải được tạo thành dựa trên kí ức của ông ấy, mà là ông ấy đã nói với bọn họ một lời nói dối thiện ý, đã đưa những người không thể chịu đựng nỗi đau về cái chết vào trong tâm trí của mình, dùng kí ức của mình để xây dựng một thành phố cho bọn họ.

Thi thể của tóc vàng, Tiểu Giả và Lý Quả Nhi từ từ biến mất, những bóng dáng mà Hàn Phi thân quen đều đang rời xa, trong đám đông chỉ có người vợ và Tiểu Bát là đứng nguyên tại chỗ.

Người phụ nữ nhìn Phó Thiên tan vào màn sương đen, cô ấy từ từ nhớ ra một số chuyện.

“Hóa ra…” Những nếp nhăn xuất hiện trên khuôn mặt người vợ, hai bàn tay cô trở nên thô ráp, cơ thể đang nhanh chóng lão hóa, cô đã không còn là dáng vẻ trong kí ức của Phó Sinh nữa, mà trở thành dáng vẻ trước khi chết.

“Đứa trẻ đó, đã giữ tôi lại trong tâm trí của mình.” Người vợ là mẹ kế của Phó Sinh, nhưng cô đối xử với Phó Sinh còn hơn cả con ruột của mình. Nếu như nói Phó Sinh thực sự muốn tái sinh một người, người đó không phải là chính mình, mà là mẹ của Phó Thiên.

Màn đêm do cánh bướm biến thành bay xuống phía dưới, tất cả mọi người và quỷ trong thành phố này đều là mục tiêu bị công kích, nếu như không nhanh chóng ngăn Mộng lại, tất cả mọi người trong điện thờ đều sẽ chết.

Nhưng mấu chốt của vấn đề là, trong thế giới ký ức điện thờ này không có thế lực nào có thể ngăn cản ý chí của không thể nhắc đến.

Phó Sinh với tư cách là chủ nhân của điện thờ cũng không thể bảo vệ mọi thứ, điều duy nhất ông có thể làm là, gửi đi càng nhiều linh hồn vốn sống trong tâm trí mình càng tốt, giúp bọn họ tìm được người xứng đáng để đi theo trước khi bọn họ bị tiêu diệt.

"Kết thúc rồi, tôi đã nhận được hộp đen trong tuyệt vọng, bị chôn vùi trong thế giới tầng sâu với niềm tiếc nuối vĩnh viễn, cái giá phải trả là bị tất cả mọi người lãng quên để đổi lấy một chút hy vọng nhỏ nhoi."

"Hàn Phi, con đường tiếp theo, cậu phải tự mình đi rồi."

"Cuối cùng của cuối cùng, tôi muốn thay mặt Phó Thiên xin lỗi cậu, bi kịch của tiếng cười điên cuồng là một sự cố, sự xuất hiện của cậu lại là một sự cố khác, nếu như cậu muốn chữa trị cho tiếng cười điên cuồng, thì trước tiên phải chữa trị cho chính mình."

Khuôn mặt của Phó Sinh trên tượng thần hoàn toàn biến mất, thay vào đó là khuôn mặt của Hàn Phi.

Khi hắn hoàn toàn chiếm giữ tượng thần, vô số linh hồn và ý chí trong thành phố biến thành ánh sáng trắng lao về phía điện thờ, trước khi đôi cánh của con bướm rơi xuống, bọn họ đã đi vào trong tượng thần.

Quản lý Người và quản lý Tôi tiêu tan trong công viên vui chơi, tiếng cười điên cuồng vì để không bị Mộng nghiền nát, cũng bị buộc phải chui vào trong tượng thần, rồi lại dung hòa vào ý chí của Hàn Phi lần nữa.

Đến cuối cùng, toàn thành phố ngoại trừ Hàn Phi ra, chỉ còn lại một linh hồn không trốn trong tượng thần.

Người vợ trèo lên cơ thể của quỷ thế hệ đầu, một con quỷ thế hệ đầu mà tất cả mọi người đều khiếp sợ, nhưng trong mắt người vợ lại chẳng khác nào một đứa trẻ không nghe lời.

Cô cố gắng nhặt những mảnh vụn rơi ra từ điện thờ, từng bước đi vào lối đi, canh giữ bên cạnh điện thờ.

Ý chí của Hàn Phi trong tượng thần cố hết sức gọi người vợ, nhưng đối phương chỉ vẫy vẫy tay với hắn, sau đó khẽ nở

nụ cười ấm áp.

“Anh hãy mang mọi người đi đi, tôi sẽ ở lại với Phó Sinh, đó là niềm tự hào của cuộc đời tôi, tôi sẽ không để Phó Sinh cô đơn một mình.” Người vợ ôm mảnh vỡ điện thờ trong lòng, dựa vào bên cạnh điện thờ, cô ngẩng đầu nhìn cánh bướm khổng lồ đang hạ xuống, như thể đang tận hưởng cảnh hoàng hôn bên gia đình: “Phó Sinh trong mắt mọi người là tội đồ cũng được, là anh hùng cũng được, nhưng trong mắt tôi vĩnh viễn vẫn là một đứa trẻ, là con của tôi.”

Những linh hồn sống trong ký ức của Phó Sinh bị hút vào trong tượng thần, Hàn Phi cũng không ngờ rằng yêu cầu cuối cùng của Phó Sinh đối với mình không phải là chọn mặt chính của hộp đen, cũng không phải giết chết Mộng, mà là mang những linh hồn này đi.

Cánh bướm che rợp trời bay xuống, điện thờ bị nghiền nát, Hàn Phi hoàn toàn chiếm giữ tượng thần cũng nghe thấy hệ thống nhắc nhở.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn dùng 99 lần chết đã tìm lại con người thật của mình, bây giờ bạn đã mở ra một cuộc sống mới!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ kế thừa điện thờ rank D——Tái sinh! Nhiệm vụ kế thừa điện thờ là nhiệm vụ khó nhất ở giai đoạn này, bạn sẽ nhận được gấp ba lần phần thưởng kinh nghiệm!”

“Chúc mừng bạn đã được chủ nhân điện thờ chấp thuận, kế thừa thành công điện thờ level 7 đã bị phá hủy hoàn toàn—Tái sinh.”

“Tái sinh: Năng lực duy nhất của điện thờ level 7, khiến người chết tái sinh!”

“Thuộc tính cụ thể của điện thờ sẽ thay đổi một chút do sự thay đổi của tượng thần, vui lòng kiểm tra nó sau khi tượng thần được thành lập!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Tiếc nuối của chủ nhân điện thờ đã được bù đắp một phần, chủ nhân cũ của điện thờ sẽ thỏa mãn cho bạn một nguyện vọng!”

“Hãy chọn một trong năm phần thưởng bên dưới!”

“Level nâng lên một cấp (chỉ đối với trước level 40): điểm thuộc tính ngẫu nhiên +4; chữa trị và sửa chữa vô điều kiện cho linh hồn của quỷ quái dưới hận ý, đồng thời tăng mức độ thân thiện của chúng với bạn lên 15 điểm; đánh thức một thiên phú rank E tồn tại trong thế giới ký ức điện thờ này; đem một vật phẩm hoặc quỷ quái trong thế giới ký ức (hận ý trở xuống) ra ngoài.”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã nhận được âm đức từ Phó Sinh tặng.”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã nhận được tất cả linh hồn được che chở bởi mảnh vụn ký ức của Phó Sinh! Đây là món quà quý giá nhất mà Phó Sinh để lại cho bạn!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công lên level 25! Điểm thuộc tính tự do +1!”

Tiếng sấm nổ ầm vang bên tai, Hàn Phi tận mắt chứng kiến điện thờ kí ức của Phó Sinh bị cánh bướm do Mộng hóa thành nghiền nát, cùng với sự sụp đổ của điện thờ, thành phố ghi lại quá khứ của Phó Sinh cũng bắt đầu tan biến.

Những lỗ hổng trên bầu trời bị xé toạc ra xung quanh, lộ ra màn đêm vĩnh hằng của thế giới tầng sâu bên ngoài, khi Hàn Phi mở mắt ra lần nữa, hắn đã rời khỏi thế giới ký ức điện thờ.

Cơ thể bị ngã xuống đất, trên người hắn mang theo 99 vết sẹo, đang trên bờ vực của cái chết.

Mở bảng thuộc tính ra, Hàn Phi đem tất cả điểm thuộc tính tự do cộng vào điểm thể lực của mình, ở level 25, thể lực của hắn đã đạt 42 điểm.

Thể lực và trí lực cứ mỗi mười điểm thuộc tính sẽ có đột phá lớn, sau khi Hàn Phi cộng xong điểm thể lực, từ trên mặt đất đứng dậy, trong cơ thể cảm thấy có một luồng sức mạnh dồi dào, dường như chỉ cần ý chí không gục ngã, thì cơ thể cũng sẽ không ngã xuống.

Tiếng ầm ầm bên tai không bởi vì rời khỏi thế giới ký ức điện thờ mà biến mất, Hàn Phi nhìn xung quanh, lúc này hắn

đang đứng ở điểm cao nhất của công viên vui chơi, mặt đất toàn là mảnh vỡ của điện thờ và tượng thần.

"Hàn Phi! Hàn Phi!"

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ công viên vui chơi, Hàn Phi nhìn thấy biểu cảm của cư dân cư xá Hạnh Phúc đều rất kinh hãi, thân thể của bọn họ gần như trong suốt, trong thời gian hắn rời đi, dường như cũng đã có một biến cố lớn xảy ra trong công viên vui chơi của thế giới tầng sâu.

"Xuống đi! Mau rời khỏi đó ngay!"

Một cảm giác áp bức khó tả ập đến, Hàn Phi vô thức ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời đêm trở nên đầy màu sắc, như mơ như mộng, giống như một đôi cánh bướm đang dang rộng.

"Ý chí của Mộng?"

Cánh bướm khổng lồ lướt qua bên cạnh Hàn Phi, đập vào mê cung của công viên vui chơi!

Cùng với một âm thanh chói tai, mê cung của công viên vui chơi sụp đổ xuống dưới, một lối đi được xây dựng bởi vô số khóa sinh mệnh hiện ra trước mặt mọi người.

Lối đi đó một đầu kết nối với thế giới tầng sâu, đầu kia được kết nối với tầng tầng lớp lớp của cõi mộng.

Mà dưới sự tấn công của ý chí cánh bướm, cõi mộng chằng chịt như mê cung bị xuyên thủng, những người ở bên kia lối đi đã nhìn thấy cảnh tượng bên này của lối đi.

"Lối đi của mê cung công viên vui chơi kết nối với thế giới tầng cạn, Mộng đã hoàn toàn mở lối đi ra rồi!"

Mồ hôi lạnh túa ra, Hàn Phi lập tức từ trong ba lô lấy ra mặt nạ mặt thú đeo vào.

Ở phía bên kia của lối đi, một số lượng lớn người chơi tụ tập trong mê cung công viên vui chơi cũng nhìn về phía bên này, những ánh mắt đều khóa chặt trên người Hàn Phi.

"Đây là bản đồ ẩn sao?"

“Tên lập dị đeo mặt nạ kia là ai vậy? Anh ta cũng là người chơi à?”

“Tại sao tôi lại thấy anh ta trông hơi quen quen nhỉ?”

“Di sản mà chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical nhắc đến có phải là giấu trong đó không? Các huynh đệ, đi thôi!”

Tin tức về sự biến mất của một lượng lớn người chơi chuyên nghiệp trong Cuộc sống hoàn hảo đã không thể che giấu được nữa, hàng ngày có rất nhiều người chơi đến Cuộc sống hoàn hảo điều tra, lúc này tất cả bọn họ đều đã trở thành nhân chứng, nhìn thấy Hàn Phi đang đứng trên bục cao ở đầu bên kia của lối đi.

Những người chơi vẫn coi đây là một trò chơi, đã bắt đầu cố gắng đi vào lối đi, nhưng khi tất cả bọn họ bước vào lối đi sẽ bị quỷ quái và ma mộng còn sót lại trong mê cung truy sát, thậm chí bọn họ còn chưa kịp phản ứng lại nhân vật trong trò chơi đã chết rồi.

“Mộng là bậc thầy thao túng lòng người, nó dùng ý chí cuối cùng để mở ra lối đi, nó muốn tất cả mọi người nhìn thấy chân tướng thân phận của mình, biến mình trở thành kẻ thù của tất cả người chơi.”

Lối đi của thế giới tầng sâu sẽ mang đến những thảm họa vô tận, lúc này Hàn Phi, người đang đứng trên đài cao, là người sống duy nhất ở phía bên kia của lối đi mà người chơi có thể nhìn thấy.

Dáng vẻ của hắn đã bị ghi nhớ lại, những người chơi không biết rõ mọi chuyện, dưới sự xúi giục của Mộng, có thể dễ dàng nghĩ rằng hắn là kẻ chủ mưu đằng sau hậu trường, là nguồn gốc của mọi thảm họa.

Lựa chọn của Hàn Phi là mở ra cả hai mặt của hộp đen, theo một khía cạnh nào đó, hắn quả thực khác với Phó Sinh, Mộng chính là lợi dụng điểm này để khiến Hàn Phi bị những người hắn đang cố gắng bảo vệ phản bội, khiến hắn sống không bằng chết, cuối cùng ép hắn rơi vào đêm tối.

Cưỡng chế mở ra lối đi dẫn đến thế giới tầng cạn chỉ là bước đầu tiên, nếu tồn tại không thể nhắc đến muốn nhắm vào

một người, sẽ bắt đầu từ mọi phương diện.

"Phải tìm cách đóng lối đi lại mới được."

Một số lượng lớn người chơi không biết sự tình tử vong, những người hiếu kỳ và nhiều chuyện đều bắt đầu tụ tập về phía này, một đồn mười, mười đồn một trăm, tin tức về sự xuất hiện của lối đi trong mê cung công viên vui chơi đang lan truyền nhanh chóng.

Mê cung công viên vui chơi đã bị Mộng phá hủy, điện thờ của Phó Sinh trong công viên vui chơi cũng đã bị vỡ thành nhiều mảnh, tình hình hiện tại là vô cùng nguy hiểm đối với Hàn Phi, một khi không xử lý tốt sẽ hoàn toàn hủy hoại bản thân.

Nhặt tượng thần chỉ còn lại một nửa lên, Hàn Phi từ trên đài cao trèo xuống, giọng nói của hắn không lọt được sang bên kia lối đi, không thể ngăn cản người chơi qua đây, chỉ đành rời đi trước.

Tập hợp lại cùng với những người hàng xóm trong cư xá Hạnh Phúc, Hàn Phi cũng từ miệng mọi người biết được những chuyện đã xảy ra sau khi mình bước vào thế giới điện thờ.

Từ Cầm, Hữu Phúc đi vào điện thờ cùng với Hàn Phi, quỷ nhảy lầu và người thợ sơn ở lại đã xung đột gay gắt với chú hề trong công viên vui chơi, hai bên vẫn chưa phân định thắng bại, bầu trời đêm trở nên rực rỡ, ý chí của Mộng truyền ra từ nơi sâu nhất của thế giới này, đánh dấu lại vị trí công viên vui chơi.

Ngoài những điều này ra, còn xảy ra rất nhiều chuyện linh tinh, nhưng Hàn Phi không nghe kỹ, việc khẩn cấp trước mắt là xử lý lối đi của công viên vui chơi.

"Số lượng lớn người chơi đã nhìn thấy tôi, đầu tiên tôi phải tạo ra một chứng cứ ngoại phạm, để xóa bỏ hiềm nghi của mình mới được." Hàn Phi một mình đi vào một căn phòng, bảo Trang Văn canh giữ ngoài cửa, rồi sử dụng thiên phú chiêu hồn.

Quỷ môn từ từ mở ra, Hàn Phi gọi Bạch Hiển vào trong thế giới tầng sâu.

“Hàn Phi? Em bị sao vậy? Sao lại bị thương nặng như này!”

“Anh Bạch, em muốn nhờ anh giúp một việc.” Hàn Phi tháo mặt nạ mặt thú ra, đưa cho Bạch Hiển: “Anh có thể thay em diễn một vai được không?”

Chương 733: Đầu sóng ngọn gió

“Em kêu anh diễn một vai? Ở nơi này?” Bạch Hiển vừa mới bị kéo vào thế giới tầng sâu, đầu óc vẫn còn lơ mơ, còn chưa thay đổi kịp.

“Có người muốn vạch trần sự tồn tại của em, dồn em vào chỗ chết trong hiện thực, vì vậy em cần anh đóng vai em.”

“Đóng vai em?” Bạch Hiển lại đờ ra, đây hẳn là thử thách lớn nhất trong sự nghiệp của anh, vai diễn Hàn Phi này không phải là thứ mà ai cũng có thể làm được, phải có đầy sự điên cuồng và lý trí tuyệt đối, quan trọng nhất chính là khí chất chiến đấu giữa sự sống và cái chết trên người hắn, người khác căn bản không thể nào bắt chước được.

“Không có kịch bản, cũng không có lời thoại cố định, có thể anh sẽ phải tùy cơ ứng biến với tất cả mọi thứ.” Hàn Phi đơn giản viết ra một số nhận thức và thói quen của riêng mình, để Bạch Hiển “nghiền ngẫm nội tâm nhân vật” trong phòng, còn hắn thì tranh thủ rời khỏi phòng.

“Trang Văn, cô nhất định phải canh giữ nghiêm ngặt căn phòng này, không được cho bất kỳ ai vào trong.” Hàn Phi lê thân xác mệt mỏi đi đến bên cạnh đám người trong cư xá Hạnh Phúc, chín mươi chín vết thương trên người hắn vẫn chưa lành lại, thần văn vốn khắc bên ngoài điện thờ, không biết tại sao lại in hằn lên vết thương của hắn.

Ở phía bên kia lối đi của mê cung công viên vui chơi, một số lượng lớn người chơi không sợ chết vẫn đang cố gắng tiến vào, trong đó có rất nhiều người đã trực tiếp bị lạc trong cõi mộng, còn một số ít người chơi ý chí kiên định đã vượt qua cõi mộng, đang ngày càng tiến gần hơn đến thế giới tầng sâu.

“Mọi người có ai biết cách đóng lối đi này lại không?” Hàn Phi tìm thấy người thợ sơn trong đám người, hận ý đặc biệt nhất này đứng trơ trọi một mình giữa trung tâm công viên vui chơi, dưới chân anh ta là một hình vẽ màu quái vật chiếm 1/5

diện tích của công viên, quái vật đó trông rất giống với cô nhi số 4.

Khẽ lắc đầu, người thợ sơn đứng trên hình vẽ màu, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm rực rỡ sắc màu.

Sau khi ý chí của Mộng xuyên thủng mê cung công viên vui chơi, đã bắt đầu từ từ tiêu tan, bầu trời đêm của thế giới tầng sâu đang từ từ khôi phục bình thường.

"Lối đi này là do Phó Sinh để lại, vẫn luôn bị điện thờ của ông ấy trấn áp, bây giờ điện thờ bị phá hủy, trong thời gian ngắn nhất định sẽ không thể đóng lại được." Tiếng cười lạnh lẽo từ trong bóng tối ở phía bên kia công viên vui chơi truyền ra, một chú hề trên mặt vẫn còn vệt nước mắt đang ngồi trên vòng đu quay ngựa gỗ, diện mạo kinh khủng của anh ta với con ngựa gỗ đáng yêu hình thành nên sự tương phản rõ nét.

"Hoàng Thịnh?" Chú hề là cô nhi số 11, Hàn Phi đã từng giúp đối phương trong điện thờ ký ức của Phó Sinh, cũng đã tìm hiểu về quá khứ của đối phương.

"Anh có thể biết tên thật của tôi, điều đó có nghĩa là anh đã đạt được sự chấp thuận của tôi trong thế giới ký ức điện thờ, nhưng tiếc rằng tình thế hiện tại là một bế tắc, tôi cũng không thể giúp được anh." Chú hề cưỡi ngựa gỗ đang xoay vòng quanh, nụ cười trên mặt vừa cường điệu vừa bi thương, cơ thể anh ta hư ảo, có vẻ như cũng bị thương nặng: "Muốn đóng lối đi lại thì phải tu sửa điện thờ, anh là người kế thừa của Phó Sinh, còn phải đi một chặng đường rất xa mới có thể tu sửa được điện thờ level 7. Trước khi điện thờ được sửa chữa hoàn toàn, lối đi này có thể sẽ vẫn tồn tại."

"Không còn cách nào khác à?"

"Thực ra anh có thể nghĩ nó theo cách khác, Phó Sinh cũng biết có thể sẽ xảy ra tình hình như vậy? Nhưng tại sao ông ấy vẫn cố chấp giữ lại lối đi này?" Chú hề cười hi hi nhìn Hàn Phi: "Thế giới bên kia vui vẻ hạnh phúc, biết đâu có thể vừa vặn đảm đương tuyệt vọng của thế giới tầng sâu, mọi thứ đều nằm trong sự mong đợi của Phó Sinh, sự xuất hiện của Mộng chỉ đẩy nhanh quá trình này mà thôi."

“Anh cũng thật là lạc quan.” Hàn Phi nhìn một nửa tượng thần trong tay, điện thờ quan trọng nhất của Phó Sinh đã bị tan thành từng mảnh, hắn với tư cách là người kế thừa, cuối cùng chỉ nhận được một nửa tượng thần bị hư hỏng nặng: “Còn những người khác theo tôi vào điện thờ đâu? Tại sao bọn họ lại không ở đây?”

“Hãy nhìn tượng thần trong tay anh đi, bên trên đó có viết đầy tên của bọn họ, muốn để bọn họ ra ngoài, anh cần phải trở thành chủ nhân của điện thờ mới được.” Chú hề và số 4 là những người quản lý công viên do Phó Sinh để lại, bọn họ cũng đã từng là những đứa trẻ trong cô nhi viện đó như Hàn Phi, nhưng vì nhiều lý do khác nhau, bọn họ đã chết khi còn rất nhỏ, linh hồn bị đưa vào thế giới tầng sâu.

“Tôi cần phải làm gì?”

“Đi theo tôi.” Chú hề nhảy xuống khỏi vòng đu quay ngựa gỗ, gọi Hàn Phi cùng đi về phía mê cung.

Hai người này, một người cao gần ba mét, toàn thân toát ra sự quỷ dị; người còn lại đeo mặt nạ mặt thú, toàn thân đầy sát ý.

Hai người bọn họ vừa nhìn đã giống vai phản diện cuối cùng trong phim, hào quang hoàn toàn phù hợp.

Những người chơi bên kia lối đi truyền đến từng đợt kinh hô, lần lượt lấy ra máy ghi hình hệ thống rồi bắt đầu quay, Hàn Phi lúc này cũng không để tâm được nhiều như vậy, bất chấp khó khăn tiến vào mê cung.

Thế giới tầng sâu và thế giới tầng cạn chưa bao giờ gần nhau đến thế, hai thế giới hoàn toàn trái ngược nhau này, điều kỳ lạ là cả hai bên đều cảm thấy đối phương đang ở dưới lòng đất.

“Trong mê cung có điện thờ rỗng mà Phó Sinh đặt, mục đích chủ yếu là để ngăn chặn lối đi xảy ra sự cố, lát nữa anh hãy để một nửa tượng thần vào bên trong điện thờ. Nếu như mọi thứ thuận lợi, chúng ta có thể sẽ nhận được một phần năng lượng của điện thờ đó, đến lúc đó thì có thể đưa những linh hồn bên trong tượng thần kia ra ngoài.”

Chú hề và Hàn Phi đến một góc bí mật bên trong mê cung, sau khi mở liên tiếp nhiều cánh cửa bí mật ra, một điện thờ rỗng nguyên vẹn xuất hiện trước mặt hắn.

"Đi đi." Trong mắt xuất hiện lửa đen hận ý, chú hề cười hi hi nhìn Hàn Phi: "Hãy đi mở ra thời đại thuộc về anh."

"Tôi chỉ hy vọng có thể tiếp tục sống mà thôi." Hàn Phi cầm tượng thần đi đến phía trước điện thờ rỗng, đây không phải là lần đầu tiên hắn kích hoạt điện thờ, nhưng hắn lại vô cùng căng thẳng.

Căn cứ theo những gì chú hề nói, chờ sau khi kích hoạt điện thờ, tất cả những người bị giam cầm bên trong điện thờ đều sẽ quay trở lại, Từ Cầm, Tiểu Bát, Nhện sẽ trở lại, những linh hồn trong kí ức mà Phó Sinh thu nhận giúp đỡ, cả tiếng cười điên cuồng.

Người lúc đầu muốn tái sinh trên thể xác Hàn Phi, ngoài Phó Sinh ra, còn có tiếng cười điên cuồng, thực ra cứ giam giữ anh ta bên trong tượng thần cũng là một lựa chọn không tồi.

Nhìn những cái tên trên tượng thần, Hàn Phi từ từ mở cửa điện thờ ra, đặt một nửa tượng thần vào bên trong.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn có đồng ý trở thành chủ nhân của điện thờ Tái Sinh level 7 không, điện thờ này bị hư hại nghiêm trọng, sẽ tạo ra những ảnh hưởng chưa rõ cho bạn, thậm chí sẽ thay đổi vận mệnh và tương lai của bạn."

"Đồng ý!"

Sau khi Hàn Phi đồng ý, giá trị sinh mệnh của hắn đột nhiên giảm xuống còn 1 điểm, âm đức và danh vọng toàn bộ reset về 0, chín mươi chín vết thương trên người chảy ra máu màu đen.

Toàn bộ mọi thứ của hắn đều bị điện thờ nuốt hết, trải nghiệm tồi tệ này trước đây hắn cũng đã từng trải qua.

Vì để không bị hút cạn, hắn mở ô vật phẩm ra, lấy tim lợn và các loại thịt khác nhau do Từ Cầm nấu.

Nguyền rủa giống như nỗi nhớ da diết, tuôn ra hàng nghìn loại khác nhau từ trong tượng thần, bọn chúng đầu tiên là bao

phủ khắp cơ thể của Hàn Phi, cuối cùng tất cả những nguyền rủa đó đều bùng cháy thành ngọn lửa đen, một người phụ nữ tái sinh từ trong biển lửa.

Cô ấy xinh đẹp đến rung động lòng người, toát ra một khí tức nguy hiểm đáng sợ, điều đáng sợ hơn nữa là, cô ấy có mười ba con dao ăn cắm khắp người từ trên xuống dưới!

Thời điểm Từ Cầm xuất hiện, Hàn Phi lập tức xoay người, hắn nắm con dao ở trái tim cô ấy, cầm lấy miếng lót da người, rút nó ra.

Trong điện thờ ký ức của Phó Sinh, Từ Cầm đã đồng hành cùng Hàn Phi chết chín mươi chín lần, mối quan hệ của bọn họ đã có thể dùng sống chết có nhau để mô tả.

"Đó lại là cái gì vậy!"

"Cô ấy thật là xinh đẹp, nhưng tại sao trên người cô ấy lại có mười ba con dao cắm vào người? Thật là tàn nhẫn! Thật là biến thái!"

"Cô ấy là tế phẩm để hiến tế cho con quái vật vừa rồi à? Tín đồ tà giáo đáng chết! Giết chết hắn đi! "

"Mình thầm nói một câu rằng mình muốn làm con chó của cô ấy, chắc không ai nghe thấy đâu."

Nguyền rủa lan ra khắp xung quanh, bóp méo cõi mộng, những người chơi trong lối đi chỉ cần chạm vào, sẽ bị reset sinh mệnh về 0.

Bây giờ Hàn Phi cũng không thể chắc chắn liệu những người chơi đó có thực sự chết hay không, nhưng theo suy đoán trước đó, chỉ cần bọn họ không thực sự tiến vào thế giới tầng sâu, cái chết của nhân vật trong game sẽ không ảnh hưởng nhiều đến não bộ và linh hồn.

Sau khi rút dao ra, mắt Từ Cầm khôi phục bình thường, cô rơi vào trạng thái suy nhược cùng cực, hận ý trên người cũng giảm đi mấy lần.

Theo sau Từ Cầm là Tiểu Bát, tất cả nạn nhân trong vụ án ghép xác người đều bị cô bé nhét vào trong bụng, cô bé ôm một chậu hoa đựng đầy xương người xuất hiện.

Không lâu sau khi Tiểu Bát đi ra, những bóng đen lặng lẽ xuất hiện, Nhện từ từ bước ra khỏi điện thờ, khi ông rời khỏi tượng thần, không quên quay lại khẽ cúi đầu trước tượng thần một cái.

Phó Sinh cuối cùng vẫn không lựa chọn ông, nhưng ông vẫn luôn tôn trọng người đó.

"Tôi không biết mình còn có thể nhớ về ông được bao lâu nữa, ít nhất trước khi tôi quên ông, tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp ông hoàn thành những nuối tiếc đó."

Lần lượt từng bóng người bước ra từ điện thờ, có quái vật cơ thể to lớn, còn có số lượng lớn những người bình thường, tất cả những linh hồn còn sống sót trong kí ức của Phó Sinh đều ra hết bên ngoài.

Cuối cùng trên tượng thần đó chỉ còn lại một cái tên là Hàn Phi.

Tiếng cười nhàn nhạt phát ra từ trong miệng tượng thần, khuôn mặt tượng thần dần trở nên gớm ghiếc, tiếng cười đó càng lúc càng lớn, dần dần trở nên cuồng loạn.

Nghe thấy tiếng cười này, Hàn Phi biết tiếng cười điên cuồng sắp ra ngoài rồi.

Hắn không hề chống cự mà còn chủ động đặt tay lên đầu tượng thần.

Trước đây, hắn rất không thích tiếng cười điên cuồng, thậm chí có chút sợ hãi đối phương, nhưng thông qua nhiệm vụ kế thừa điện thờ lần này, hắn đã nghĩ thông một chuyện, không thể để tiếng cười điên cuồng phải chịu đựng tất cả đau khổ và tuyệt vọng, còn mình thì một mình ôm tất cả hy vọng.

Tiếng cười điên cuồng là nhân cách hệ chữa trị, từng chữa trị được rất nhiều người; bản thân Hàn Phi hắn cũng là một nhân cách hệ chữa trị.

Những người chơi bên kia lối đi cũng tò mò nhìn chằm chằm Hàn Phi, càng nhìn càng thấy ngứa ngáy, hắn trong mắt bọn họ giống như một con ác quỷ ăn sống tim người vậy.

Khi giá trị sinh mệnh của Hàn Phi không ngừng được tiêm vào, mạch máu sáng lên trên nửa bức tượng thần trong điện thờ, tượng thần vốn dĩ giống như một vật chết từ từ mở hai mắt ra, biểu cảm cũng dần giống với hắn.

Trong quá trình chạm vào giữa hai bên, lớp da bên ngoài của tượng thần bong ra, những vết nứt trên cơ thể bắt đầu lành lại, những cái tên viết trên tượng thần cũng lần lượt sáng lên.

Trong đó cái tên sáng chói nhất là Đại Nghiệt, hiện thân của thảm họa và diệt vong này dường như là bẩm sinh đã khắc điện thờ, tên của nó nhanh chóng biến thành một điểm sáng, biến mất trên tượng thần.

Cùng lúc đó, tiếng gầm thét như sét đánh vang lên bên cạnh Hàn Phi, thân hình khổng lồ cao hơn năm mét, Đại Nghiệt từ tượng thần chui ra, nó như một con ác quỷ đập xuống mặt đất, cả lối đi đều đang rung động.

"Đó là quái vật gì vậy?!"

"Gọi ác quỷ đến? Người đàn ông đeo mặt nạ kia là tín đồ tà giáo! Đây chính là bản đồ ẩn hay sao?"

"Chú hai, đừng câu nữa! Mau đến xem quái vật!"

"Mọi người ai là nghề nghiệp chiến đấu? Đi xuống xem đi!"

Sự xuất hiện của Đại Nghiệt đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy một con quái vật xấu xí như vậy trong game này, nó đúng là thứ không hoàn hảo nhất trong Cuộc sống hoàn hảo.

Vừa ăn tim lợn, Hàn Phi yên lặng nhìn chằm chằm điện thờ, sau khi Đại Nghiệt xuất hiện, lại có một cái tên sáng lên — Từ Cầm.

Phó Sinh đã thu nhận giúp đỡ mười vạn tàn hồn trong điện thờ của mình, nhưng cuối cùng chỉ có một vạn tàn hồn được Hàn Phi đưa ra ngoài, trong số bọn họ đại đa số đều là người bình thường, Phó Sinh dạy bọn họ cũng không yêu cầu phải có bất kì báo đáp gì.

Hàn Phi đã từng nghĩ rằng Phó Sinh muốn giết tất cả các quỷ quái trong thế giới tầng sâu, nhưng sau khi nhìn thấy những tàn hồn này, Hàn Phi cũng đã có một cái nhìn mới về ông ấy.

Phá hủy thế giới tầng sâu là mục tiêu cuối cùng của ông, nhưng trong quá trình hủy diệt, ông cũng sẽ cứu giúp cho những người vô tội đó.

"Tôi hy vọng mọi người nhanh chóng tu sửa lại mê cung này, đừng để những người chơi đó vào đây."

Một vạn tàn hồn, cho dù bọn họ đều là tiếc nuối, cũng đã đủ cho Hàn Phi xây dựng thành phố của riêng mình rồi, bây giờ công viên vui chơi, bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ và khu vực tòa nhà chết chóc đã được kết nối với nhau thành một tổng thể, hận ý thông thường không phải là đối thủ của hắn.

Đưa tay vào trong túi, Hàn Phi lấy ra những mảnh vỡ của điện thờ nhặt được trước đó, bỏ vào trong điện thờ. Bức tượng thần khiếm khuyết từ từ hấp thụ thứ gì đó từ các mảnh vỡ trong điện thờ, nó đang tự sửa chữa với tốc độ rất chậm.

"Những mảnh vỡ trong điện thờ của Phó Sinh có thể giúp mình tu sửa tượng thần, lát nữa có thể chuyển tất cả những mảnh vỡ khác từ trên đài cao xuống."

Điện thờ này cần phải trấn thủ lối đi, vị trí của nó không thể tùy tiện di chuyển, nếu Hàn Phi muốn tu sửa điện thờ chỉ có thể đến đây.

Sau khi bố trí xong nhiệm vụ, trạng thái tinh thần của Hàn Phi cũng đã đạt đến cực hạn, đại não của hắn dường như bị xé thành nhiều mảnh, nếu còn không thoát game, rất có thể sẽ xảy ra tổn thương vĩnh viễn.

Nhưng sự tồn tại của hắn hẳn là để chữa trị cho tiếng cười điên cuồng.

"Cái khóa lớn ở cô nhi viện màu máu đã bị phá hủy, anh có thể ra ngoài bất cứ khi nào anh muốn. Tôi sẽ không giam cầm anh nữa, trên thực tế trong tâm trí của tôi căn bản không có ký ức gì về việc giam cầm anh cả. Tôi cảm thấy chúng ta không nên là kẻ địch, mà là cộng sự tốt nhất và không thể tách rời

nhất trên thế giới, tôi sẽ cùng anh trả thù, bản cập nhật nhanh nhất của trò chơi hệ chữa trị của tôi sẽ khiến cho những người gieo rắc nỗi tuyệt vọng trải nghiệm nỗi đau mà chúng ta đã phải trải qua."

Trên khuôn mặt của tượng thần lộ ra một nụ cười gớm ghiếc, máu đặc quánh từ cánh tay của Hàn Phi thông đến đại não, đại dương ý thức tĩnh lặng đột nhiên bùng lên một cơn thủy triều máu lạ thường.

Ý chí vô cùng lớn và ký ức đau đớn gần như khiến Hàn Phi sụp đổ, hắn bất đắc dĩ phải dùng đến nhân cách bất diệt mới có thể chống đỡ được.

Mạch máu phồng lên, hai tay Hàn Phi ôm chặt vết thương trên người, hắn phải chịu đựng đau đớn, không được phát ra bất kì âm thanh nào quá lớn.

Tại thời điểm này, số lượng quỷ quái và linh hồn đứng xung quanh Hàn Phi đã không thể đếm xuể, bên phía lối đi những người chơi vốn dĩ đang leo xuống dưới, bây giờ lại đang liều mạng chạy lên trên.

"Đây là bức tranh địa ngục gì vậy! Bách quỷ hành đêm? Người đàn ông đeo mặt nạ rút cuộc có lai lịch như thế nào? Anh ta chính là đại BOSS muốn hủy diệt thế giới ư?"

"Cuộc sống hoàn hảo đã phát hành bản mở rộng mới rồi à?"

"Tên này liệu có phải là virus trò chơi không! AI bị tấn công rồi sao?"

Chờ sau khi tiếng cười điên cuồng trở lại trong cô nhi viện màu máu, Hàn Phi mới khôi phục bình thường, hắn nhận được một loạt nhắc nhở của hệ thống.

"Mình vẫn chưa đi được."

Hàn Phi âm thầm ra khỏi mê cung công viên vui chơi, để những người hàng xóm tìm được đám người chơi Tường Vi, sau đó cùng với Bạch Hiển, đưa hết bọn họ vào bên trong điện thờ của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.

“Anh Bạch, em đã tìm cho anh mấy người diễn cùng.” Hàn Phi chuẩn bị sửa đổi ký ức của tất cả người chơi, để bọn họ phối hợp với Bạch Hiển trong vô thức.

“Anh chỉ là một diễn viên, ngộ nhỡ…..” Bạch Hiển hơi căng thẳng một chút, anh biết rất rõ nếu như mình làm hỏng chuyện, vậy thì có thể trực tiếp hại chết Hàn Phi.

“Anh là diễn viên tốt nhất mà em từng gặp, cũng là diễn viên hiểu về em nhất.” Hàn Phi nắm tay Bạch Hiển: “Anh Bạch, đừng căng thẳng, anh làm được mà, anh là đỉnh nhất.”

Chương 734: Toàn dân chứng kiến

Sau khi trải qua chín mươi chín lần chết, kỹ năng diễn xuất của Hàn Phi đã đột phá đến level 4 cấp độ bậc thầy, hắn đã lần lượt hiểu ra tình thân, tình yêu và chính mình.

Chỉ riêng về kỹ năng diễn xuất, hắn đã đạt đến mức mà cả đời diễn viên bình thường cũng khó có thể đạt được, dù sao thì phương pháp rèn luyện kỹ năng diễn xuất này diễn viên bình thường cũng sẽ không dễ dàng thử nó.

Dưới sự kiên nhẫn dẫn dắt của hắn, Bạch Hiển cũng dần dần đi vào trạng thái, cẩn thận quan sát mọi thứ về Hàn Phi, từ những hành vi thói quen đơn giản nhất đến những thay đổi trong ánh mắt, tư tưởng tình cảm.

Để giúp Bạch Hiển hiểu rõ hơn về nhân vật, Hàn Phi đã không giấu giếm quá khứ của mình với anh ấy, chia sẻ rất nhiều bí mật với đối phương.

Nghe nói về cuộc đời giống như một bộ phim kinh dị, cuối cùng Bạch Hiển coi như cũng biết tại sao Hàn Phi lại có khí chất đặc biệt đó rồi.

Các diễn viên khác đóng phim kinh dị đều là diễn, chỉ có Hàn Phi là đang tái hiện cuộc sống.

“Anh sẽ cố gắng hết sức để diễn vai em thật tốt.” Bạch Hiển rất thích thử sức với tất cả các loại vai diễn khác nhau, đời này anh ấy chỉ còn thiếu một hạng mục giải thưởng diễn viên chính xuất sắc nhất là hoàn hảo, vì ngày đó mà anh cũng đang không ngừng nỗ lực.

“Cứ thư giãn, tìm đúng cảm giác, chờ sau khi em offline, anh sẽ chính là em.” Hàn Phi từ trong ô vật phẩm lấy ra những món “đồ ăn vặt” yêu thích thường ngày: “Những quả tim lợn này anh cầm lấy đi, đói bụng thì có thể bổ sung thể lực, những người hàng xóm và bạn bè của em cũng sẽ phối hợp với anh.

Hắn vẫy vẫy tay, mặt đất bắt đầu rung chuyển, không lâu sau, Đại Nghiệt vui vẻ chạy đến.

“Nó tên là Đại Nghiệt, là thú cưng nhỏ của em, anh có thể vuốt ve nó.” Hàn Phi bắt đầu giới thiệu người nhà của mình với Bạch Hiển.

“Anh? Vuốt ve nó?” Bạch Hiển vươn tay mình ra, dừng ở trên cái đầu đầy gai nhọn của Đại Nghiệt, anh là một diễn viên chuyên nghiệp, nhưng lúc này trong lòng vẫn có chút do dự.

“Hãy vuốt ve nó nhiều vào có thể nâng cao sức đề kháng của anh đối với độc hồn.” Hàn Phi nói xong liền chuẩn bị thị phạm, nhưng nghĩ đến việc bản thân hiện tại bị điện thờ hút hết chỉ còn lại một giọt máu, lòng bàn tay hắn cuối cùng cũng không đặt xuống: “Thôi bỏ đi, anh với nó cứ chịu khó vun đắp thêm tình cảm là được, em đã dặn dò nó rồi, nó sẽ không tùy ý giết chết anh đâu.”

“Có đáng tin cậy không?” Bạch Hiển khóc không được cười cũng chẳng xong, anh vẫn đang cố gắng điều chỉnh cảm xúc của mình.

“Nó là ngoại lệ, những người khác vẫn tương đối đáng tin cậy, có khó khăn gì anh có thể cầu cứu bọn họ.” Hàn Phi giới thiệu Ngụy Hữu Phúc và Từ Cầm với Bạch Hiển, mọi người cũng đều biết rõ về tình cảnh khó khăn hiện tại của hắn, nên đều sẵn sàng cùng nhau giúp đỡ.

Khi Bạch Hiển giao tiếp với những người hàng xóm, Hàn Phi sử dụng điện thờ của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ để thực hiện chỉnh hình nhân cách cho những người chơi tiến vào thế giới tầng sâu, thay đổi ký ức của bọn họ.

Sau khi mọi việc xong xuôi, Hàn Phi cũng thực sự không thể chịu đựng thêm được nữa.

Hắn giao áo khoác và mặt nạ của mình cho Bạch Hiển, sau đó tìm một góc không có người, ấn nút thoát game.

Trời đất quay cuồng, thành phố biến thành một màu đỏ như máu, người máu vẫn luôn quay lưng với Hàn Phi không hề biến mất, anh ta chỉ là trở nên yếu ớt hơn rất nhiều.

Nhìn về phía xa xa, phía cuối thành phố màu máu, có cõi mộng rực rỡ đang khuếch tán về phía bên này.

Mở hai mắt ra, Hàn Phi cảm thấy thân thể mình sắp rã rời, nhiệm vụ kế thừa điện thờ lần này là nhiệm vụ khó khăn nhất mà hắn từng làm, chín mươi chín lần chết đã rút cạn ý chí và tinh thần của hắn, suýt chút nữa thì hắn đã không thể trở lại được nữa.

"Không thể ngủ, bây giờ còn chưa đến lúc nghỉ ngơi." Hắn muốn trèo ra khỏi máy chơi game, nhưng đến sức để nhấc cánh tay lên cũng không có, khắp người truyền đến những cơn đau dữ dội, trong sự đau đớn tột cùng đó, hắn đã ngất xỉu.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Hàn Phi cảm thấy trên người lạnh như băng, hắn mở mắt ra lần nữa, trạng thái tinh thần ổn định hơn được một xíu, thể lực cũng khôi phục được một chút.

Dung dịch dinh dưỡng trong máy chơi game đã cạn kiệt, Hàn Phi cố hết sức mở cửa máy chơi game ra, kéo thân thể mệt mỏi đến tủ lạnh.

Lấy thịt nấu chín đã chuẩn bị từ trước ra, Hàn Phi nhai miếng nhỏ trong miệng trước, khi thể lực dần dần khôi phục, hắn mới bắt đầu nhai nuốt miếng lớn.

Sau khi ăn đúng nửa giờ, sự đau đớn và mệt mỏi của Hàn Phi mới giảm bớt.

Nằm trên mặt đất, con ngươi của Hàn Phi lấy lại được tiêu điểm, nhưng cánh tay và thân thể vẫn không ngừng run rẩy.

"Nhiệm vụ kế thừa điện thờ của Phó Sinh suýt chút nữa đã hạ bệ mình."

Năm giác quan trở lại, Hàn Phi lúc này mới bắt đầu quan sát chung quanh, hắn vô cùng nhạy bén phát giác ra, căn nhà của mình có vẻ không giống như trước.

Chính xác mà nói, bên ngoài nhà hắn có rất nhiều người đang ngồi túc trực, hắn thậm chí có thể nghe thấy tiếng thở của những người đang kiềm chế bản thân.

"Đã bị lộ rồi sao?"

Hít sâu một hơi, Hàn Phi cầm điện thoại sớm đã tự động tắt nguồn, cắm nguồn điện vào rồi bật lên.

Chín mươi chín tin nhắn chưa đọc và cuộc gọi nhỡ khiến hắn hơi cau mày, với số lượng bạn bè ít đến đáng thương của hắn, không ngờ rằng cũng có ngày nhận được chín mươi chín cái.

"Hình như lớn chuyện rồi."

Bật máy tính lên, Hàn Phi căn bản không cần tự mình tìm kiếm, trên trang chủ tin tức đã trực tiếp hiện lên tên của hắn.

"Kích hoạt bản đồ ẩn lớn nhất của《Cuộc sống hoàn hảo》! Giật mình người canh mộ vậy mà lại là diễn viên Hàn Phi?"

"Diễn viên phim kinh dị? Hay là một hacker hàng đầu?"

"Tàn sát hàng nghìn người chơi, khiến hàng vạn người mất tài khoản, chúng tôi cần một câu trả lời hoàn hảo từ《Cuộc sống hoàn hảo》!"

"BOSS phản diện lớn nhất phá hủy hạnh phúc hoàn hảo? Nghi ngờ là diễn viên Hàn Phi! Kẻ du côn của bản đồ ẩn! Ác linh vương của bách quỷ dạ hành!"

"Tập kết! Mười vạn người chơi đã tức giận! Đại quyết chiến mê cung công viên vui chơi! Nếu là huynh đệ thì đến chém hắn!"

"Mặc dù chúng ta chỉ là thợ làm vườn, ngư dân, bác sĩ thú y, nhưng chúng ta cũng sẽ bảo vệ hạnh phúc của chính mình! Bảo vệ《Cuộc sống hoàn hảo》! Bảo vệ ngôi nhà tinh thần của chính chúng ta!"

Chỉ cần nhìn những tin tức và những bài đăng cực kỳ hot kia Hàn Phi đã thấy đau đầu rồi, nhưng rắc rối thực sự vẫn không phải là những người chơi này, mà lúc này cần giải quyết hai nhân vật lớn là Vĩnh Sinh Pharmaceutical và Deep Space Technology.

Không ai cho phép trong trò chơi mà mình nghiên cứu phát triển, tồn tại một nhân tố như vi-rút máy tính không thể kiểm soát được.

Đoạn video về lối đi của mê cung công viên vui chơi đã lan truyền trên mạng, rất may là khi lối đi vừa mới xuất hiện cực

kỳ không ổn định, đủ các lực lượng va chạm vào nhau, tất cả các công cụ quay phim đều không thể ghi lại rõ ràng cảnh tượng lúc đó.

"Trước đây vẫn còn là anh hùng, nhưng bây giờ lập tức đã bị nói thành kẻ phản diện lớn nhất, kẻ gian lận trò chơi, siêu hacker." Hàn Phi nhìn những tin đồn khắp nơi trên internet, lối đi đến thế giới tầng sâu có ảnh hưởng rất lớn, mức độ phổ biến đang tăng lên, tất cả mọi người đều muốn cắn một miếng của cái bánh nóng hổi này.

"Những người này thật sự quá điên cuồng rồi, muốn biến mình thành kẻ thù chung của toàn dân hay sao?"

Nhiều video diễn giải trên mạng và các "chuyên gia" bắt đầu phân tích, nói rằng hành động hành hiệp trượng nghĩa của Hàn Phi trong hiện thực là để tạo ra một chiếc ô che chở cho chính mình, bản thân hắn nội tâm là một ác quỷ với trái tim vô cùng đen tối và điên cuồng, trong hiện thực và trò chơi là hai nhân cách hoàn toàn khác nhau.

Những người đó phân tích thề thốt, nhưng cũng không thể nói là hoàn toàn tào lao, ít nhất bọn họ đã khiến Hàn Phi ghi nhớ được tên của bọn họ, nói không chừng lúc rảnh rỗi có thể "có duyên gặp nhau trong thế giới tầng sâu".

"Đầu lại bắt đầu đau rồi, Mộng đúng là ác độc, nó đã lợi dụng một cách triệt để tâm lý của con người, hạ gục anh hùng, thường chỉ cần một lý do là đủ."

Ngồi bên bàn, ngón tay Hàn Phi không ngừng gõ, hắn đã rất lâu không lo lắng như vậy rồi.

Âm thanh tít tít truyến đến tai, điện thoại của Hàn Phi vừa bật lên, đã có tin nhắn được gửi đến.

Hắn cầm điện thoại lên còn chưa kịp mở tin nhắn ra, thì Lệ Tuyết đã gọi đến, gần như là cùng một lúc đó, Hoàng Doanh cũng gửi một video cho hắn trên máy tính, tất cả mọi người đều đang điên cuồng tìm hắn.

Nhìn vào màn hình, Hàn Phi điều chỉnh lại nhịp thở, hắn dùng cuộc gọi mã hóa gọi cho Hoàng Doanh trước.

“Hàn Phi! Lối đi đó là như thế nào? Lần này em động trời rồi đấy!”

Hoàng Doanh nói rất nhanh, còn lo lắng hơn cả Hàn Phi.

“Xảy ra một số chuyện, em cũng rất khó để nói rõ với anh.”

“Cần anh phải làm gì?”

“Anh là người chơi số một trong《Cuộc sống hoàn hảo》, cuộc khủng hoảng này là một cơ hội tốt để anh quét danh tiếng, đừng lãng phí.” Hàn Phi đã nói chuyện sửa lại kí ức của những người chơi với Hoàng Doanh, người thay thế mình trong thế giới tầng sâu là Bạch Hiển, người chơi đầu tiên trong thế giới tầng cạn là Hoàng Doanh, có hai người bọn họ ở đây, nói không chừng thực sự có thể thoát được kiếp nạn này.

“Đã lúc nào rồi, em vẫn còn muốn quét danh tiếng?”

“Sự việc đã xảy ra rồi, không thể tránh được, vậy thì chúng ta hãy hợp lí lợi dụng nó.”

Hàn Phi đã dặn dò Hoàng Doanh rất nhiều điều cần lưu ý, sau đó hắn cũng nhanh chóng đến mê cung công viên vui chơi.

Cúp điện thoại, Hàn Phi còn chưa kịp phản ứng lại, Lệ Tuyết lại gọi đến, khoảng thời gian này cô vẫn luôn gọi điện cho hắn.

“Nghĩ kĩ lại, thực ra mình cũng không làm chuyện gì trái pháp luật, vì vậy mình căn bản không cần hoảng sợ.” Sau khi tự an ủi bản thân, Hàn Phi trả lời điện thoại của Lệ Tuyết, hắn còn chưa kịp nói, thì giọng nói của cô ấy đã truyền ra ngoài.

“Người trong game《Cuộc sống hoàn hảo》kia chính là em?”

“Trên đường em đừng giao tiếp với bất kì ai, mọi chuyện đợi đến đồn cảnh sát rồi hãy nói.” Khi Lệ Tuyết cúp điện thoại, có tiếng gõ cửa vang lên, giống như hai bên đã thương lượng xong rồi vậy.

Hàn Phi không vội ra mở cửa, hắn biết sau khi mình bước ra ngoài, e rằng sẽ rất khó quay lại.

“Trong vòng 24 giờ sau khi thoát khỏi game, buộc phải đăng nhập lại, nếu không hộp đen sau đầu sẽ nổ tung.” Hàn Phi bây giờ đã trở thành chủ nhân thực sự của hộp đen, dấu ấn của Phó Sinh đã bị xóa hết, nhưng hắn không chắc chắn những hạn chế này có còn hay không, cũng không chắc chắn những thứ này rút cuộc có phải là thật không, hắn trước giờ vẫn chưa có “cơ hội” và “gan dạ” để thử.

Sau khi điều chỉnh trạng thái của mình xong, Hàn Phi hoàn toàn đắm chìm trong diễn xuất bậc thầy, hắn uống chút nước, đứng dậy mở cửa.

“Lùi lại, không được đến gần cửa.” Năm cảnh sát vũ trang dày đặc bước vào nhà, sắc phục trên người bọn họ hơi khác so với những cảnh sát bình thường.

Sau khi một trong những cảnh sát thân hình gần giống với Hàn Phi bước vào nhà, lập tức cởi bỏ trang bị và quân phục, đặt trước mặt hắn.

“Mặc quần áo vào, rồi đi với chúng tôi.”

Bản thân Hàn Phi là mục tiêu của cánh bướm, trước khi cánh bướm thực sự bị bắt, cảnh sát sẽ không có bất kì nới lỏng nào đối với việc bảo vệ hắn.

Mặc đồng phục vào, khuôn mặt của Hàn Phi bị cái mũ che lại, động tác của hắn trông cũng vô cùng chuyên nghiệp.

“Sẵn sàng chưa?”

Đội trưởng nói chuyện với Hàn Phi xong, bảo hắn đứng ở giữa mấy người, sau đó dẫn đội đi xuống tầng.

Lúc này vừa hay đến lúc hai đội cảnh sát thay ca, đám người Hàn Phi tự nhiên bước ra khỏi hành lang.

Trong cư xá vẫn còn ồn, không có bao nhiêu người ngoài, chỉ có một số người thuê cũ tò mò nhìn vào tòa nhà nơi Hàn Phi ở.

Sau khi bọn họ bước ra khỏi cư xá, Hàn Phi mới biết dụng ý cảnh sát làm như vậy, cả đường phố chật ních người, ở thời đại ai cũng có thể tự truyền thông này, tất cả bọn họ đều tới tìm hắn!

Có quá nhiều, những ống kính giống như những ngôi sao dày đặc, khiến khóe mắt Hàn Phi cay xè. "Xem ra mình thực sự cần đổi một chỗ ở mới rồi."

Với sự giúp đỡ của cảnh sát, Hàn Phi đã rời khỏi cư xá mà thần không biết quỷ không hay, cảnh sát lái xe dùng tốc độ nhanh nhất để đưa "sao chổi" này về tổng cục.

Một nhóm người đi qua hành lang không hề dừng lại, tiến vào một căn phòng ở sâu trong tổng cục.

Cửa mở ra, bốn người cảnh sát trừ Hàn Phi ra xếp thành hai hàng hai bên, đứng canh giữ hai bên trái phải cửa, bọn họ ra hiệu cho hắn một mình đi vào.

Nơi này không có cửa sổ, cũng không có những thứ như camera giám sát, cứ cách ba mét lại có đèn chiếu sáng để đảm bảo không có bất kì bóng tối nào xung quanh.

"Trước đây đều là đến phân cục thành phố, nơi này tôi còn chưa từng đến." Hàn Phi nhìn vào trong phòng, một ông lão đang ngồi trên xe lăn, bên cạnh ông còn có hai cảnh sát trung niên mặc áo sơ-mi trắng đang ngồi, còn về Lệ Tuyết và những cảnh sát khác toàn bộ đều đứng trong phòng.

"Mọi người đừng nói, bộ trang phục này mặc trên người cậu ấy thật vừa vặn." Ông lão ngồi trên xe lăn là thầy giáo của Lệ Tuyết, sức khỏe của ông ấy đã xấu hơn trước rồi, nhưng nét mặt lại dịu dàng hơn rất nhiều, trên khóe miệng có có một nụ cười như có như không.

Hàn Phi biết nguyên tắc nói nhiều sai nhiều, nói ít sai ít, sau khi hắn vào phòng, đã chuẩn bị ngoan ngoãn đứng cùng đám cảnh sát trẻ tuổi kia, nhưng không biết làm sao mọi người vừa nhìn thấy hắn thì liền tránh ra không dấu vết, chỉ có Lệ Tuyết là không ghét hắn.

"Mọi người đều ngồi xuống đi, nếu như Hàn Phi đã nói người đó không phải là cậu ấy, vậy thì có thể quả thực không phải là cậu ấy." Chỉ một câu nói, ông lão đã xua tan bầu không khí căng thẳng trong phòng: "Chúng ta đã tin tưởng cậu ấy nhiều lần như vậy rồi, lần này cũng không sai đâu, phải không?"

“Người của Vĩnh Sinh Pharmaceutical và Deep Space Technology đã đến đây rồi, lỗ hổng này đã khiến bọn họ thiệt hại rất lớn, tính theo đơn vị hàng tỷ, bây giờ bọn họ hy vọng chúng ta có thể thẩm vấn Hàn Phi một cách công khai, đổ lỗi mọi thứ cho cậu ấy.”

“Đây không phải chỉ là tìm người chịu tội thay hay sao? Dùng cả cuộc đời của người khác để bù đắp cho sự kém cỏi của mình.”

“Nếu như Hàn Phi là bị vu khống, vậy thì chúng ta nên giúp cậu ấy rửa sạch oan ức; giả sử nếu mọi chuyện thực sự là do cậu ấy làm, vậy một nhân tài đặc biệt như vậy cũng nên có một vị trí đặc biệt.”

Vài người nói chuyện trao đổi một hồi, sau đó đều nhìn về phía ông lão ngồi trên xe lăn.

“Đều nhìn tôi làm gì? Tôi hoàn toàn không quan tâm đến Vĩnh Sinh Pharmaceutical và Deep Space Technology, cũng chẳng để ý đến 《Cuộc sống hoàn hảo》, tôi chỉ muốn được bắt cánh bướm, để có được lời giải thích cho những người đã chết vì nó.” Ông lão lẩm bẩm một mình: “Bầu trời bên kia lối đi rực rỡ đầy màu sắc, giống như một con bướm ngang ngược nhảy múa trong đêm tối, đây mới là chuyện mà chúng ta nên suy nghĩ.”

Chương 735: 24/24

Ông lão ngồi trên xe lăn đã nói rất rõ ràng rồi, Hàn Phi là nhân chứng quan trọng trong việc bắt cánh bướm, tuyệt đối không được phép để hắn xảy ra sự cố, ít nhất trước khi bắt được cánh bướm là như vậy.

"Cho dù lỗ hổng xuất hiện trong 《Cuộc sống hoàn hảo》 có lớn đến đâu, thì đó cũng là việc của hai công ty đó, chúng ta có thể hợp tác với bọn họ để điều tra, nhưng nếu như bọn họ dám nhảy qua mặt chúng ta để làm những chuyện ngoài vòng pháp luật, vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí."

Một cảnh sát mặc áo sơ mi trắng tổng hợp ý kiến của mọi người, cuối cùng mọi người đi đến thống nhất — trước khi bắt được cánh bướm, toàn lực bảo vệ Hàn Phi.

"Vậy chúng ta phải đuổi người của Vĩnh Sinh Pharmaceutical đi như thế nào?" Một cảnh sát trẻ tuổi đứng trong góc hỏi, mọi người lúc này lại chuyển sự chú ý về phía Hàn Phi, ông lão ngồi trên xe lăn lại hỏi hắn lần thứ ba.

"Hàn Phi, người tối hôm qua xuất hiện ở sâu trong lối đi, cái người đeo mặt nạ đó có phải là cậu không?"

"Video cháu đã xem rồi, thẳng thắn mà nói, cháu cũng không hiểu tại sao mọi người lại gán ghép cháu với người đó?" Hàn Phi có chút bất lực, kỹ năng diễn xuất bậc thầy level 4 khiến ánh mắt của hắn trông vô cùng tự nhiên, lời hắn nói ngay chính hắn cũng không có chút nghi ngờ nào.

"Trên mạng đang có một thế lực cố tình dẫn dắt đẩy cho cậu, chỉ trong 12 giờ ngắn ngủi, toàn bộ internet bùng nổ, cậu đã trở thành kẻ thù chung của toàn dân, nếu như nói không có ai đứng sau giở trò, thì tôi sẽ không tin đâu." Người cảnh sát trung niên mặc áo sơ mi trắng rất có lý trí: "Cậu thử nghĩ xem, mình đã đắc tội với những ai?"

"Ông chủ của công ty điện ảnh và truyền hình của tôi trước đây, còn có một số tên sát nhân biến thái."

“Một số?”

“Ngoại trừ cánh bướm ra, những tên sát nhân biến thái kia về cơ bản đã bị đưa ra trước công lý.” Hàn Phi cũng đều là đang nói sự thật.

“Xem ra đây chính là kế hoạch của cánh bướm nhắm vào cậu.” Ông lão dựa vào lưng xe lăn: “Tìm một người có thân hình tương tự như cậu để phá hoại game《Cuộc sống hoàn hảo》, sau đó mượn dao giết người, đổ tất cả tội lỗi lên người cậu, để cậu trở thành kẻ thù của hai nhân vật công nghệ và hàng ngàn người chơi, chờ sau khi cậu bị mất sự bảo vệ của dư luận, rồi từng bước tấn công nội tâm, hủy hoại toàn bộ cuộc đời của cậu từ trong ra ngoài. Không sai, đây quả thực là phong cách hành xử của cánh bướm, nó giết người không bao giờ tự mình ra tay, thường ép nạn nhân tự sát.”

Thầy giáo của Lệ Tuyết và cánh bướm là đối thủ của nhau nửa đời người rồi, ông ấy vô cùng hiểu đối phương.

“Muốn phá hủy kế hoạch của cánh bướm, trước tiên phải giúp Hàn Phi xóa bỏ hiềm nghi, chúng ta có thể tạo chứng cứ ngoại phạm cho cậu ấy.” Cảnh sát trung niên liếc nhìn Hàn Phi một cái.

“Từ giờ cho đến khi người đàn ông đeo mặt nạ kia xuất hiện, chúng tôi sẽ theo dõi cậu 24/24, để đảm bảo cậu không có bất kỳ giao tiếp nào với thế giới bên ngoài.”

Nghe được đề nghị của cảnh sát trung niên, Hàn Phi hơi khó xử, hắn không lập tức đồng ý ngay.

“Đây là cách đơn giản nhất, nếu như cậu cảm thấy không tiện, chúng ta cũng có thể thử cách khác.” Ông lão không cưỡng ép Hàn Phi, đôi mắt có chút thăng trầm cuộc đời của ông nhìn chằm chằm hắn, cảm giác ông đã nhìn thấu rất nhiều chuyện, chỉ là không nói ra.

“Vậy nếu như người đàn ông đeo mặt nạ không xuất hiện thì sao?”

“Mục đích công khai cuộc sống của cậu là để tạm thời xoa dịu sự tức giận của dư luận, đồng thời tự chứng minh sự trong sạch của mình. Nhưng chúng tôi sẽ không đặt hy vọng cho đối

thủ, trong thời gian cậu thu hút công chúng, chúng tôi sẽ tranh thủ thời gian điều tra, lôi tất cả những bàn tay đen đằng sau hậu trường ra ngoài, chặt đứt từng cái một!"

"Được rồi, tôi đồng ý." Hàn Phi không biết làm thế nào đành đồng ý, trên thực tế đây chính là kế hoạch hắn tự chuẩn bị cho mình, Bạch Hiển đóng vai hắn phụ trách thế giới tầng sâu, Hoàng Doanh kêu gọi các người chơi phụ trách thế giới tầng cạn, còn hắn thì ở lại trong hiện thực để xóa bỏ sự nghi ngờ, ba người phân công hợp tác, mỗi người đều có vai trò của riêng mình.

Hàn Phi vừa đồng ý xong, ngoài hành lang liền có tiếng bước chân vội vã, không lâu sau, cánh cửa bị gõ vang, hai vị cảnh sát trung niên ngồi bên cạnh bàn hội nghị đều cau mày.

"Đại diện từ Vĩnh Sinh Pharmaceutical và Deep Space Technology đã đến rồi, bọn họ hy vọng có thể gặp Hàn Phi một chút."

"Làm sao bọn họ biết chúng ta đã đón người đến?" "Không rõ".

"Chúng ta đã xác định phương án giải quyết, gọi cả bọn họ nữa còn có thể bịt được miệng, để bọn họ giúp chúng ta điều tra cánh bướm." Ông lão nói mấy câu với người bên cạnh, ông không ra khỏi căn phòng này, chỉ để Lệ Tuyết đi cùng Hàn Phi đến đó trước.

Sau khi đi qua hành lang, Hàn Phi bị cảnh sát đưa tới phòng họp lớn nhất bên ngoài, đại diện của hai đại gia công nghệ đều đã tới, tổng cộng có bảy người.

Sáu người trong số họ mặc âu phục đi giày da, thoạt nhìn trông giống như những tinh anh đến từ các công ty lớn, nhưng điều khiến Hàn Phi chú ý nhất chính là một người đàn ông trẻ tuổi đứng ở giữa, lông mày của anh ta hơi giống với Phó Thiên.

Theo lẽ thường, sau khi《Cuộc sống hoàn hảo》khởi động chưa bao lâu đã xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy, chắc chắn sẽ giao cho một người dày dạn kinh nghiệm và cẩn trọng

đảm nhiệm, nhưng hai công ty công nghệ lớn lại giao việc quan trọng như vậy cho một chàng trai trẻ.

Khi Hàn Phi bước vào phòng họp, ánh mắt của người thanh niên cũng tập trung vào hắn, trông anh ta có phần giống với Phó Thiên, nhưng lại không thừa kế được sự nhân từ và lương thiện của ông ấy. Đôi mắt của anh ta vô cùng sắc bén, tạo cho người ta một cảm giác rất không thoải mái, giống như một con đại bàng đang bay trên trời cao, nhìn xuống mọi vật, sẵn sàng săn mồi bất cứ lúc nào.

Cảnh sát và người đại diện của Vĩnh Sinh Pharmaceutical bắt đầu trao đổi với nhau, người thanh niên đó ngồi đối diện với Hàn Phi, việc vặt vãnh giao cho cấp dưới xử lý, lần này anh ta đến đây dường như là để quan sát hắn.

Lúc trước nội bộ cảnh sát đã đi đến thống nhất, bọn họ cảm thấy Hàn Phi là bị vu khống, người của hai công ty công nghệ lớn đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn, yêu cầu điều tra kỹ lưỡng mọi thông tin liên quan đến hắn.

Nhưng mâu thuẫn giữa hai bên chính là ở điểm này, Hàn Phi đã hỗ trợ cảnh sát phá nhiều vụ án chấn động, liên quan đến rất nhiều vụ án, không tiện công khai.

Cộng thêm việc cánh bướm còn chưa bị bắt, hấp tấp để người ngoài biết được sự sắp xếp của cảnh sát, là điều rất bất lợi cho việc bắt giữ sau này.

Tất nhiên, điểm mấu chốt nhất là, cảnh sát căn bản không có nghĩa vụ phải hợp tác với hai gã khổng lồ công nghệ này, bọn họ có quyền nghi ngờ, nhưng không thể vượt quá giới hạn.

Đại diện của Vĩnh Sinh Pharmaceutical cũng rất rõ ràng điểm này, sau khi hai bên thảo luận rất lâu, quyết định làm theo đề nghị của cảnh sát, công khai toàn bộ cuộc sống của Hàn Phi trên toàn mạng, cho đến khi người đàn ông đeo mặt nạ kia xuất hiện lần nữa trong lối đi.

Hàn Phi cũng không phải loại người dễ bắt nạt, hắn một mực khẳng định rằng mình bị gài bẫy, bây giờ Vĩnh Sinh Pharmaceutical và Deep Space Technology đang cậy thế bắt

nạt người, chờ sau khi sự thật được phơi bày, hắn nhất định sẽ dùng pháp luật bảo để bảo vệ quyền lợi của mình.

Đại diện của hai gã khổng lồ công nghệ không hề để tâm đến những gì Hàn Phi nói, tùy tiện hứa sẽ bồi thường cho hắn một khoản tiền nhất định, ngược lại là người thanh niên kia lại như đang có suy tính, không ngừng ghi chép gì đó vào trong điện thoại.

Sau cái chết của cựu chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical, trong công ty đã xuất hiện mấy tiếng nói khác nhau, các con của Phó Thiên có sự bất đồng với những cấp dưới từng được coi trọng nhất, công ty đa quốc gia khổng lồ này thực ra không hề lành mạnh và mạnh mẽ như người ta tưởng.

Trong chuyện của Hàn Phi, nội bộ bọn họ đã có sự chia rẽ.

Có một bộ phận người muốn tương kế tựu kế, tuyển dụng Hàn Phi làm người phát ngôn đặc biệt, nói dối rằng sự cố lần này là một bản nâng cấp bản đồ mới, sau đó trả rất nhiều tiền cho những người chơi bị giết để dập tắt sự tức giận của công chúng.

Nếu như đây chỉ là một game đơn giản, vậy thì làm như vậy thực sự không có vấn đề gì.

Trong Vĩnh Sinh Pharmaceutical có một số ít trong số những người biết bí mật đều biết chuyện không hề đơn giản như vậy, bọn họ biết chuyện này không thể lừa gạt cho qua, phải bắt được hung thủ thực sự, sau đó phong ấn vĩnh viễn lối đi.

Cuối cùng, tiếng nói của người sau đã chế ngự được người trước, nhưng cũng để lại những mối nguy hiểm tiềm ẩn trong công ty.

“Bây giờ là 11 giờ trưa, chờ đến 1 giờ chiều, chúng tôi sẽ công khai tin tức này cho công chúng.” Cảnh sát xác nhận thời gian, Hàn Phi cho tới lúc này mới phát hiện ra, hắn đã trải qua hai ngày hai đêm trong game, nhiệm vụ kế thừa điện thờ của Phó Sinh mất nhiều thời gian hơn bất kỳ nhiệm vụ nào trước đó, cũng chả trách dung dịch dinh dưỡng trong máy chơi game lại cạn kiệt.

“Nếu như thời gian là do các anh quyết định rồi, vậy thì địa điểm và thiết bị sẽ do chúng tôi cung cấp.” Người thanh niên giành nói trước cảnh sát một bước: “Ở trên quảng trường của Deep Space Technology trong thành phố thông minh mới, có một màn hình khổng lồ của chúng tôi được xây dựng để quảng bá trò chơi, trước khi người đàn ông đeo mặt nạ xuất hiện lại lần nữa, Hàn Phi sẽ sống ở đó trước. Chúng tôi sẽ cung cấp cho anh ấy những thức ăn ngon nhất và nhiều dịch vụ khác nhau, đồng thời cũng sẽ trả công cho anh ấy mỗi ngày, còn về mặt an ninh, các anh càng không cần lo lắng, dưới sự chứng kiến của toàn dân, hắn là không có ai dám ra tay làm hại anh ấy đâu.”

Người đại diện của hai công ty công nghệ lớn trông có vẻ rất dễ nói chuyện, điều này khiến Hàn Phi chú ý tới, hắn luôn cảm thấy đối phương hình như có mục đích khác.

“Tôi không tin tưởng bọn họ, tôi cần cảnh sát đi cùng với tôi.” Hàn Phi đứng lên khỏi chỗ ngồi, nói rất thẳng thắn.

“Đương nhiên là cảnh sát sẽ đi cùng với anh, bọn họ sẽ chịu trách nhiệm về sự an toàn của anh.” Trong một không khí nghiêm túc như vậy, người thanh niên đến từ Vĩnh Sinh Pharmaceutical lại không hề cảm thấy căng thẳng, anh ta dường như biết rằng cảnh sát sẽ không từ chối.

Khoảng vài phút sau, cảnh sát dẫn đầu nhận được một cuộc gọi, cấp trên thông báo rằng bọn họ có thể đáp ứng yêu cầu không hề quá đáng này của hai công ty công nghệ.

“Xuất phát thôi.”

Sự thi hành của hai bên đều rất mạnh mẽ, cảnh sát lái xe đến thành phố thông minh cùng với những người từ hai gã khổng lồ công nghệ lớn, bọn họ đến màn hình khổng lồ của thành phố lúc 11 giờ 40 phút trưa, 11:50 đưa Hàn Phi và hai cảnh sát đi vào kiến trúc bên dưới màn hình khổng lồ.

Kiến trúc đó không lớn, trước đây dùng để trưng bày avatar của các nhân vật trong game, hiện tại đã được cải tạo thành nơi có thể sinh hoạt.

Phòng của hai cảnh sát ở hai bên trái và phải của Hàn Phi, còn phòng của hắn thì bị vô số camera chiếu thẳng vào, ngoại trừ phòng tắm ra, không để cho hắn có bất cứ sự riêng tư nào.

"Anh là một diễn viên, sống dưới ánh đèn sân khấu là nghề của anh rồi." Người thanh niên đích thân đón Hàn Phi xuống xe, anh ta vẫn luôn quan sát hắn, tựa hồ muốn xác định một số điều gì đó: "Hãy thay quần áo trước đi, trong phòng ngoài việc không thể đăng nhập game《Cuộc sống hoàn hảo》ra, thì không có bất cứ hạn chế nào, anh muốn làm gì cũng được."

"Nhất cử nhất động đều bị mọi người theo dõi, tôi có thể làm gì?" Hàn Phi cười lạnh, mở cửa phòng ra, bước vào.

"Hy vọng anh có thể sớm thích nghi với cuộc sống ở đây, thời gian tới, anh hẳn là sẽ phải ở đây rất lâu đấy." Người thanh niên xoay người bước đi, anh ta khóa cửa phòng lại, giao chìa khóa cho cảnh sát.

"Rất lâu?" Hàn Phi không có bất kì phản ứng khác thường nào, hắn nhìn chung quanh, con ngươi khẽ động đậy một chút.

Nội thất của căn phòng này giống hệt căn nhà mà Phó Sinh đã từng sống trong cư xá Hạnh Phúc!

"Vốn dĩ nơi này là một phòng triển lãm nhân vật ảo, bị bọn họ nhất thời cải tạo thành khu sinh hoạt, bọn họ quả nhiên là đang thăm dò mình, quản lý cấp cao của Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã nắm được một số manh mối." Hàn Phi ngoài mặt không chút dao động nào, giống như là lần đầu tiên bước vào căn phòng này vậy, kĩ năng diễn xuất bậc thầy của hắn khiến cho mọi thứ đều trở nên vô cùng tự nhiên.

Khác với vẻ ngoài điềm tĩnh, não bộ của Hàn Phi bắt đầu hoạt động nhanh chóng, Vĩnh Sinh Pharmaceutical và Deep Space Technology đồng ý công khai cuộc sống của Hàn Phi, bề ngoài thì chấp nhận đề nghị của cảnh sát, trên thực tế bọn họ còn muốn thông qua phương pháp của mình khiến cho hắn để lộ sơ hở.

Trong căn phòng này lắp camera ở khắp nơi, bất kỳ phản ứng nào của Hàn Phi dù chỉ nhỏ nhất sẽ được các chuyên gia ghi lại và phân tích nhiều lần, tình cảnh của hắn rất nguy hiểm.

12 giờ trưa, cảnh sát Tân Hỗ và hai công ty công nghệ lớn thông báo tin tức, bọn họ nói rằng Hàn Phi vì để chứng minh mình vô tội, nguyện ý chủ động tiết lộ cuộc sống của mình.

Tin đồn mà đồn một trăm lần thì sẽ trở thành sự thật, vốn dĩ đông đảo cư dân mạng đã xác định người đó là Hàn Phi, nhưng bọn họ không ngờ hắn lại cứng rắn như vậy, lựa chọn cách phát sóng trực tiếp 24/24 để chứng minh mình trong sạch.

Trên mạng cũng bắt đầu có người lên tiếng bênh vực Hàn Phi, một diễn viên phim kinh dị với kỹ năng diễn xuất siêu phàm, hàng ngày vẫn còn bận hành hiệp trượng nghĩa, thì lấy đâu ra thời gian học tập nghiên cứu, trở thành một hacker có khả năng phá hủy máy chủ siêu cấp?

Rất nhiều người lý trí ban đầu vốn coi đây là một trò đùa, nhưng không ai ngờ được mọi chuyện sẽ trở nên càng tồi tệ hơn, cuối cùng đem Hàn Phi nướng trên lửa, thậm chí có người còn bắt đầu yêu cầu hắn bồi thường cho các tổn thất vì nhân vật trong game đã bị xóa tài khoản.

Hàn Phi không để vào tai những lời nói bên ngoài này, hắn bắt đầu sống theo tiết tấu cuộc sống của riêng mình.

Trong căn phòng mà hắn đang ở khắp nơi toàn là những "cạm bẫy" và "ám thị", xen lẫn rất nhiều thứ mà chỉ những ai biết đến sự tồn tại của hộp đen và thế giới tầng sâu mới có thể hiểu được.

1 giờ chiều, tất cả các máy quay đều được kích hoạt, một ngày của Hàn Phi cũng bắt đầu được hiển thị ở tất cả các hướng không có góc chết trước mặt mọi người.

Nằm liệt trên sô pha, Hàn Phi cùng máy quay trừng mắt nhìn nhau, sau một hồi "đờ đẫn" rất lâu, cuối cùng chuẩn bị đi làm việc đầu tiên sau khi bước vào căn phòng này, lúc này trên màn hình khổng lồ của thành phố và trên các nền tảng phát sóng trực tiếp, vô số người đang nhìn chằm chằm vào "ác quỷ mặt thú", "ác linh vương", "kẻ gian lận xấu xa nhất trong lịch sử game" này.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, Hàn Phi từ trong tủ lấy ra chiếc chăn mỏng, sau đó nằm trên giường ngủ thiếp đi.

“Có khi nào anh ấy là ngủ thật không?”

“Hóa ra những người ưu tú như chúng ta đều thích ngủ trưa.”

“Tôi mở độ nét cao nhất, rồi chỉ cho tôi xem cái này thôi sao?”

Hàng triệu cư dân mạng đã xem online Hàn Phi ngủ, hắn quả thực rất mệt mỏi cũng đã ngủ thiếp đi, hắn ngủ trưa một cái mà ngủ cho đến khi trời tối.

Trong khi hắn đang ngủ, trong game 《Cuộc sống hoàn hảo》 lại xuất hiện biến cố mới, hàng trăm nghìn người chơi đã tập trung về phía mê cung công viên vui chơi, người đứng đầu trong bảng xếp hạng Hoàng Doanh cũng lần đầu tiên lộ diện trước công chúng.

Gió thổi báo giông tố sắp đến, đêm tiếp theo này, được định sẵn sẽ trở thành một đêm khó quên nhất đối với tất cả các người chơi.

Chương 736: Trận chiến thành danh của Hoàng Doanh

Việc đầu tiên một diễn viên phim kinh dị làm khi thức dậy là gì? Xem hot search của mình? Kiểm tra doanh thu phòng vé của bộ phim mình đóng vai chính? Hay là nghiên cứu luật hình sự, tìm kiếm các vụ án mạng trên internet?

8 giờ tối, Hàn Phi cầm giấy bút ngồi trước máy tính, hắn một bên xem livestream mê cung công viên vui chơi của《Cuộc sống hoàn hảo》, một bên bắt đầu suy luận án mạng.

Mọi thứ trông thì có vẻ thật hài hòa, không có cảm giác không bình thường nào, với những cư dân mạng theo dõi hắn cả buổi chiều cũng quen rồi.

Trên thế giới này làm gì có đứa trẻ nào của thần chết, hắn chỉ là dành thời gian giải trí của người khác để theo đuổi kẻ sát nhân mà thôi.

Khác với thời gian yên tĩnh của Hàn Phi bên này, trong game《Cuộc sống hoàn hảo》mọi thứ đã hoàn toàn đảo lộn, người quản lý thành phố, người chơi, các loại NPC thông minh đều tụ tập trong mê cung công viên vui chơi, một nhóm những người level mười mấy đang thảo luận về việc làm thế nào để san bằng "thế giới tầng sâu".

Hàn Phi nhìn cửa sổ phát sóng trực tiếp trên máy tính, hắn có lúc cũng phải đổ mồ hôi hột cho nhóm người chơi đó.

Chỉ cần không đặt chân vào thế giới tầng sâu, cho dù có chết trong lối đi thì cũng chỉ là cái chết của nhân vật game, đại não của người chơi tạm thời vẫn không nhìn ra có bất kỳ tổn thương nào.

Nhưng hình phạt của việc chết trong game《Cuộc sống hoàn hảo》cực kỳ nghiêm khắc, mỗi lần chết sẽ mất đi tất cả, không khác gì việc bị xóa tài khoản. Điều này cũng dẫn đến rất nhiều người chơi chết không rõ ràng trong lối đi, mà không cam tâm, bao công sức từ lúc open server đến giờ đều tan

thành mây khói chỉ là vì tò mò, đương nhiên bọn họ sẽ cảm thấy phẫn nộ và bất mãn.

Lúc đầu, sự phẫn nộ bị hướng đến Hàn Phi, nhưng từ khi hắn bắt đầu phát trực tiếp chứng minh mình vô tội, sự phẫn nộ của mọi người lại tập trung vào chính lối đi.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi ác quỷ đeo mặt nạ kia xuất hiện lần nữa, bên ngoài mê cung công viên vui chơi đã đông nghịt người chơi.

"Trong điện thờ ký ức của Phó Sinh, mình đã nhìn thấy quá khứ, quỷ thế hệ đầu bị trấn áp bên dưới công viên vui chơi, những người quản lý đã dùng niềm vui hạnh phúc của nhân gian để loại bỏ cảm xúc tiêu cực của quỷ thế hệ đầu. Bây giờ hai anh em Phó Sinh và Phó Thiên đã tiến thêm một bước nữa, tạo ra siêu công viên vui chơi《Cuộc sống hoàn hảo》, muốn dùng cảm giác hạnh phúc của tất cả người chơi để chữa lành những vết sẹo của thế giới tầng sâu."

"Ý tưởng của bọn họ rất hay, thế giới tầng sâu và thế giới tầng cạn sớm muộn gì cũng sẽ dung hợp, nhưng thời điểm đó tuyệt đối không phải là bây giờ, những người chơi vẫn chưa có chút sức mạnh tự bảo vệ nào, mở lối đi vào lúc này sẽ chỉ mang lại nhiều tuyệt vọng hơn mà thôi."

Sau khi Hàn Phi lập luận xong về vụ án, hắn nhìn lướt qua chương trình phát sóng trực tiếp chính thức của《Cuộc sống hoàn hảo》, Vĩnh Sinh Pharmaceutical và Deep Space Technology cũng đang nghĩ cách giải quyết chuyện này, nhưng đến nay vẫn chưa đưa ra được một câu trả lời xác đáng.

Phải biết rằng những công ty lớn này đều có đội ngũ quan hệ công chúng chuyên nghiệp, nhưng bọn họ cũng có những chia rẽ trong nội bộ, dẫn đến bọn họ đã bỏ lỡ hai mươi bốn giờ vàng trong quan hệ công chúng.

8:30 tối, những người đứng đầu cộng đồng game thủ lớn xuất hiện tại mê cung công viên vui chơi, bọn họ mang theo những đội ngũ người chơi tinh anh nhất của mình, chiếm giữ những vị trí tốt nhất.

Một số ông chủ lớn gật đầu ra hiệu với nhau, mỗi bang hội chịu trách nhiệm một khu vực khác nhau, sau khi bọn họ phân bổ xong, vẫn còn một khoảng trống lớn ở phía đông của công viên vui chơi.

Người chơi bình thường không biết được ý đồ của những ông chủ lớn đó, nhưng những người chơi tinh anh của guildgames thì dường như đã đạt được thỏa thuận ngầm nào đó, tất cả đều né tránh phương hướng này.

"Còn chưa ra tay à? Chúng ta có nhiều người chơi ở đây thế này, mỗi người nhổ một bãi nước bọt cũng có thể nhấn chìm tên ác quỷ mặt thú đó rồi."

"Đừng sốt ruột, mấy ông chủ lớn trong guildgames còn chưa có động tĩnh gì, bọn họ dường như đang đợi người."

"Ai mà danh tiếng lớn đến vậy? Dám để mấy guildgames hàng đầu trong nước cùng chờ đợi?"

"Có thể là người đó…"

Không ai dám hành động hấp tấp, cho đến 9 giờ tối.

Nhiệt độ trong game dường như giảm xuống một chút, mây đen che khuất ánh trăng, sương mù mờ ảo bị xé toạc, đường chân trời phía xa xuất hiện một bóng người.

Anh kiêu ngạo và cố chấp, đơn độc một mình.

Tất cả những người chơi tinh anh của các guildgames hàng đầu đều nhìn về phía đông, nhìn về truyền kì đó trong game, một thần thoại sống.

Người chơi số 1 trong top 5 – Hoàng Doanh!

Chiếc áo gió màu đen độc quyền che giấu tất cả các thuộc tính và năng lực của anh, mọi người chỉ có thể nhìn thấy những gì mà anh muốn cho họ nhìn thấy — level 33!

Quái vật duy nhất trong cuộc sống hoàn hảo đạt được ba nghề nghiệp ẩn!

Số lượng lớn người chơi chen chúc xung quanh công viên vui chơi, nhưng toàn bộ khu vực phía đông lại đều để ra cho Hoàng Doanh một chỗ trống.

Mấy ông chủ của guildgames lớn nhìn thấy anh xuất hiện, cũng đều thầm thở phào nhẹ nhõm, có Hoàng Doanh trong đội hình thì bọn họ cũng có thể yên tâm rồi. Tất cả những người chơi hàng đầu đều đã tổ chức các cuộc họp khẩn cấp trong cộng đồng, bọn họ còn đã liên lạc với người phụ trách game của Deep Space Technology, nhận được hồi đáp AI chỉ ra rằng mọi thứ vẫn bình thường, cũng có nghĩa đây là một cảnh game bình thường, rất có thể là một bản đồ ẩn do cố chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical đích thân thiết kế.

Dưới sự kích thích của hộp đen và di chúc của chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical, những ông chủ guildgames lớn biết một số tin tức bên trong đã không thể chờ đợi được nữa, bọn họ lập tức tổ chức người chơi cố gắng tiến vào lối đi.

Trong lối đi đan xen giữa ác mộng và chết chóc, ẩn chứa vô số lệ quỷ và du hồn, cho dù người chơi có cố gắng bằng cách nào đi chăng nữa, chỉ cần đi sâu hơn 50 mét vào lối đi, bọn họ sẽ bị chết một cách bí ẩn.

Nhìn thấy những tinh anh guildgames mà mình dày công đào tạo chỉ như những chiếc bánh bao, huhu lala bị vực sâu ăn mất, đến tiếng động cũng không có, ông chủ những guildgames lớn đó cảm thấy có chút xót xa. Có điều bọn họ cũng không còn cách nào khác, đây là cơ hội để thể hiện bản thân trước mặt tất cả người chơi, chưa nói đến việc có thể đóng lối đi lại, chỉ cần có thể khám phá đến nơi xa hơn, cũng đã đủ để khiến người khác phải ngưỡng mộ.

Con người đều không chịu thua kém, xung quanh đều là những đồng môn đang theo dõi, "bản đồ ẩn" lần này có thể nói là cơ hội tốt nhất để các guildgames phô trương thế lực, gia tăng độ nổi tiếng.

"Năm mươi mét chính là giới hạn của người chơi hiện tại à?"

"Bên kia lối đi đến cùng là có cái gì! Độ khó của bản đồ này thật quá vô lý?"

"Đến mép bản đồ cũng không vào được, thì chúng ta đánh BOSS thế nào?"

“Độ khó này mới phù hợp với phần thưởng mà di chúc của cố chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical nhắc đến, mấy người nghĩ cổ phần ban đầu của Vĩnh Sinh dễ dàng lấy được như vậy sao?”

Những người chơi thảo luận rất sôi nổi, đại đa số đều là xem náo nhiệt, chỉ có một số rất ít tự mình đi khám phá, nhưng tất cả những người chơi tưởng mình là thiên tử đều một đi không trở lại.

“Để tôi thử xem.” Một trong năm người sáng lập của Chân Lý Tất Nhiên bước ra khỏi đám người, guildgames của bọn họ vốn dĩ chiếm vị trí thứ 20 trong bảng xếp hạng top 100, nhưng bởi vì sự thăm dò mê cung công viên vui chơi, bây giờ chỉ còn lại 9 người trong top 100, nhắc đến chuyện này, Chân Lý Tất Nhiên hẳn là tổ chức người chơi hận mê cung công viên vui chơi nhất.

“Tất cả ánh sáng rơi vào lối đi đều sẽ biến mất, ngọn lửa lọt vào cũng sẽ bị dập tắt, thuốc nổ thông thường chỉ có thể phá hủy công viên vui chơi ở bên phía chúng ta, tác động lên phía bên kia của lối đi là rất hạn chế, chúng tôi cũng đã thử qua khí độc, lũ lụt và các phương pháp khác, cuối cùng đi đến một kết luận.”

Người tạo ra trang web Chân Lý Tất Nhiên không hề giấu giếm điều gì với những người khác: “Có vẻ như chỉ những năng lực ẩn loại linh năng, mới có thể ảnh hưởng đến thế giới bên kia lối đi.”

Anh ta giơ cánh tay lên, khẽ ra hiệu, sau lưng có chín người chơi bước ra. Level những người chơi này không hề cao, trông cũng không giống những người chơi chuyên nghiệp.

“Bọn họ là những người chơi loại linh năng mà tôi đã dành rất nhiều tâm sức để tìm ra, mỗi người đều có những thiên phú rất hiếm, Chân Lý Tất Nhiên của chúng tôi chưa chắc đã có thể đánh thông lối đi, nhưng tôi hy vọng mọi người có thể nhớ đến những đóng góp của chúng tôi.”

Sau khi ông chủ của Chân Lý Tất Nhiên nói xong, ra hiệu cho chín người chơi đi vào lối đi.

“Mọi người cứ yên tâm thăm dò, nếu như bị xóa tài khoản, tôi sẽ bồi thường theo như giá trên hợp đồng.”

Nghe được câu này, chín người chơi bước tới. Trong nhiều trường hợp không phải là người chơi không dũng cảm mà là phải tăng tiền.

Lối đi của mê cung kéo dài xuống phía dưới, trông thì tưởng chừng như vài trăm mét, nhưng một khi người chơi bước vào, ngũ quan sẽ dần dần bị lấy đi, từ từ biến mất.

Chín người chơi đó mới đầu vẫn còn bình thường, nhưng bọn họ vừa mới đi được mười mấy mét, đã có một người hét lên. Anh ta chỉ vào bóng đen trong lối đi trống trải, ánh mắt kinh sợ, sắc mặt trắng bệch vì sợ hãi.

“Mày là ai!”

Kinh hô của người chơi không nhận được phản hồi, sau đó anh ta như phát điên, ôm đầu mình, che mắt mình lại, ngã ra đất.

“Không thể nào! Mày đã chết cách đây ba năm rồi! Làm sao mày có thể ở đây! Mày cứ quấn lấy tao ba năm nay, chính là vì khoảnh khắc này hay sao?!”

Người chơi đó đau đớn lăn lộn trên mặt đất, những người chơi bên cạnh nhìn nhau.

“Mày nên ở dưới hoa viên, mày nên ở nơi đó!”

Anh ta vừa la hét, vừa bò ra khỏi lối đi, lòng bàn tay bị đá vụn cào rách cũng hoàn toàn không biết, anh ta cố gắng hết sức để thoát trở lại.

“Người này có chuyện gì vậy? Lề mà lề mề ba phút đi được mười mét, chạy lại thì chỉ mất năm giây?”

“Anh ta là nhà ngoại cảm? Hay là bị tâm thần vậy?”

Người xem bàn tán xôn xao, bàn luận rất nhiều, ông chủ của Chân Lý Tất Nhiên cũng hơi chút mất mặt, ông ta muốn kiểm tra tình hình của người đó, nhưng ai ngờ đối phương sau khi thoát khỏi lối đi đã lập tức offline ngay tại chỗ, có vẻ như có chuyện gì đó rất quan trọng cần xác nhận.

“Các cậu đừng để bị anh ta quấy nhiễu, tiếp tục đi xuống, nếu như có thể đi tới phía bên kia lối đi, tôi cho các cậu giá gấp đôi.”

Tám người chơi còn lại vừa nghe thấy câu này, tạm thời không còn sợ hãi nữa, chết trong game nhiều nhất sẽ bị xóa tài khoản, người cũng không phải là sẽ chết thực sự.

Chẳng mấy chốc, tám người bọn họ đã đi sâu được 50 mét, nhìn vào lối đi càng tối hơn, bốn người trong số bọn họ nắm tay nhau, miệng thầm tụng kinh gì đó, bọn họ đang bảo vệ một ngọn đèn dầu đã cũ.

Ngọn lửa trong chiếc đèn đó không ngừng biến dạng, khói đen bốc lên trông như một khuôn mặt tươi cười. “Chuẩn bị tiến vào.”

Ánh đèn xua tan bóng tối, một người trong số đó lấy hết can đảm cất bước, chiếc giày anh ta nhấc lên còn chưa rơi xuống, trong bóng tối đã có thứ gì đó kẹp lấy chân.

Mọi người còn chưa nhìn rõ, người đã bị kéo vào trong bóng tối, biến mất trong nháy mắt, đến hét lên cũng không kịp.

“Đừng sợ, chết trong game, cũng không phải là chết thật, nhưng tiền bồi thường mà chúng ta nhận được sau khi ngoại tuyến thì là tiền thật.” Một người đàn ông mặc đồng phục bệnh viện nhặt thiết bị mà đồng đội ném đi, cho vào ô vật phẩm của mình: “Nếu như đã có thể cho vào ô vật phẩm, xem ra anh ta đã chết rồi.”

Mấy người chơi khác lại không có tâm lý tốt như anh ta, run run rẩy rẩy, do dự rất lâu, mới từ từ tiến lên phía trước.

Bọn họ thu người lại dưới ánh đèn, lần đầu tiên tiến vào khu vực ngoài 50 mét, những người chơi bên ngoài lối đi cũng đều đang quan sát bọn họ, ánh sáng càng xa dần đã trở thành niềm mong đợi của tất cả mọi người.

“Mọi người có cảm thấy càng ngày càng lạnh hơn không?”

“Đừng nói nữa, hãy tiếp tục cầu nguyện đi.”

“Chúng ta tin vào tổ tiên, bài vị của tổ tiên có lẽ còn hiệu nghiệm hơn cả thần thánh.”

“Đừng làm ồn, mọi người nhìn kia là cái gì!”

Khi đi được 59 mét, bọn họ đột nhiên phát hiện một bóng người ở bên cạnh lối đi, người đó đứng quay lưng về phía bọn họ, trông rất gầy yếu.

“Là người chơi tiến vào lúc trước?”

“Tránh anh ta ra! Mục tiêu của chúng ta là tiến vào sâu hơn nữa! Đừng lãng phí thời gian vào những thứ tiềm ẩn nguy hiểm này.”

“Lão đại, có hàng trăm nghìn người đang theo dõi bên ngoài đấy, vô tình như vậy có được không?”

“Tôi là đang cứu mọi người đấy.”

Lối đi càng lúc càng dốc, mấy người tránh được bóng người kia, dán vào tường tiếp tục trèo xuống dưới, bọn họ không để ý đến bóng người đó, nhưng bóng người đó thì lại đi theo bọn họ.

Nhìn xung quanh, trong lối đi càng ngày càng có nhiều điểm bất thường bắt đầu xuất hiện, trên bức tường có vẽ những du khách đang chơi đùa trong công viên vui chơi, tất cả bọn họ đều quay lưng về phía người chơi, không nhìn thấy mặt, cơ thể hơi co giật và méo mó, chơi đủ các loại trò chơi tàn nhẫn tuyệt vọng.

“Trong một game lấy chủ đề chữa trị vậy mà lại có một nơi như thế này?”

“Sâu trong công viên vui chơi vốn đã là chủ đề kinh dị, được chuẩn bị đặc biệt cho những người chơi thích khẩu vị nặng, có một bản đồ ẩn như này cũng rất bình thường.”

“Thắt dây an toàn cho chắc, chúng ta chuẩn bị tiến vào khu vực 60 mét rồi!”

Bóng tối sâu thẳm dường như có thể dập tắt ngọn lửa bất cứ lúc nào, dưới sự che chở của ngọn đèn dầu, bọn họ tiến vào khu vực 60 mét thành công, môi trường xung quanh càng lúc càng trở nên khác biệt so với thế giới tầng cạn.

Khắp nơi đều là những dấu vết của tuyệt vọng, những trò chơi của du khách cũng ngày càng điên cuồng và máu me, nó gần như không thể gọi là trò chơi, giống như là một cuộc triển lãm về chủ đề chết chóc thì đúng hơn.

"Chân thật quá, mọi thứ dường như là thật vậy."

"Tôi dường như đã mơ thấy cảnh này từ nhiều năm trước, thật quá kỳ lạ."

"Mọi người có nghe thấy tiếng khóc không?"

"Lối đi này còn sâu bao nhiêu nữa!"

Sáu mươi mét, bảy mươi mét, tám mươi mét.

Tiểu đội linh năng của Chân Lý Tất Nhiên đã vượt qua kỷ lục của tất cả người chơi, nhưng tình hình của bọn họ thì không được tốt lắm, khi ở độ sâu 80 mét, ngọn lửa trong đèn dầu đã vô cùng yếu ớt, trông như có vẻ sẽ tắt bất cứ lúc nào.

"Vẫn muốn tiếp tục à?"

"Tại sao lại không chứ? Nếu chết trên đường vẫn có thể được bồi thường một khoản lớn, cũng có thể chiếu sáng thêm đoạn đường cho những người đi sau."

"Đúng vậy, ít nhất cũng phải chết có giá trị một chút, dù sao thì ông chủ cũng sẽ trả tiền."

Gần như ngay sau khi người đàn ông dẫn dầu nói xong những lời này, ngọn đèn dầu mà bọn họ đang bảo vệ ở giữa liền vụt tắt.

Ánh sáng lọt vào thế giới tầng sâu biến mất, bóng tối lập tức nhấn chìm mấy người, tiếng hét thấu tim vang vọng bên trong lối đi.

Mấy người chơi có thiên phú linh năng dường như đã gặp phải điều kinh hoàng nhất trong cuộc đời của họ, những người chơi bên ngoài chỉ mỗi nghe âm thanh từ bọn họ thôi, đều phải bất giác rùng mình.

"Chỉ có 81 mét thôi sao?" Người sáng lập của Chân Lý Tất Nhiên hơi thất vọng một chút, tiểu đội linh năng mà ông ta đã

tốn rất nhiều công sức lập nên, vậy mà lại chỉ tiến thêm được 31 mét so với những người chơi bình thường.

"Đừng nhụt chí, ít nhất ông đã giúp mọi người nhìn thấy diện mạo ngoài 50 mét của lối đi." Một người phụ trách guildgames khác đi ra: "Bọn họ sẽ không hy sinh vô ích, loài người không phải là dựa vào việc người sau tiếp bước người trước, mới từng bước đi đến ngày hôm nay hay sao?"

"Một cộng đồng nhỏ của chúng tôi làm sao có thể so sánh với liên minh kinh doanh của các anh được." Người sáng lập của Chân Lý Tất Nhiên lùi lại phía sau, nhường vị trí cho người đàn ông của liên minh kinh doanh.

Đối phương hướng về vị trí của Chân Lý Tất Nhiên cười cười, sau đó mở danh bạ liên lạc ra bắt đầu gọi người.

"Chúng tôi không có người chơi có thiên phú linh năng, nhưng tôi tin chắc rằng có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ, tiền có thể giải quyết hầu hết các vấn đề trên thế giới này."

Một lượng lớn người chơi đổ vào công viên vui chơi, hàng chục nghìn người chơi trang bị đầy đủ đã được tập hợp. "Hôm nay tôi sẽ phải lấp đầy nó."

Người đàn ông đã đưa ra mệnh lệnh cuối cùng, với một studio quy mô lớn, cộng thêm nhiều người chơi tự do nhận nhiệm vụ của guildgames, bọn họ từ tám phương hướng, tiến về vực sâu phía trước một cách trật tự.

Không sợ cái chết, không sợ đau đớn, người chơi vị trí đầu tiên bị thứ gì đó trong bóng tối nuốt chửng, người chơi theo sau lập tức đi lên. Danh hiệu liên minh sở hữu mười vạn bang hội, kinh doanh mọi thứ trong game, khả năng huy động của bọn họ cực kỳ mạnh mẽ, nhưng hầu hết những người chơi được phái đến đều là những người chơi mới, thậm chí còn chưa đến level 10.

"Tôi lại muốn xem thử, tốc độ bản đồ ẩn này giết người nhanh hay chúng ta mua tài khoản nhanh." Hết tốp này đến tốp khác, những người chơi lần lượt đăng nhập, liên minh kinh doanh là đang dùng mạng người để lấp đầy, cách làm này cũng khiến cho những người chơi bình thường đều bị sốc.

Đêm tối là vô cùng kinh khủng, nhưng sự nhiệt tình của các người chơi thì đã được khơi dậy, một số người đã bắt đầu tự nguyện tham gia.

50 mét đầu tiên của lối đi đã được người chơi hoàn thành khám phá, liên minh kinh doanh đã dựa vào rất nhiều nhân lực và tài chính để đẩy phạm vi an toàn về phía trước mười mét.

Cứ mỗi mười người lại có một người lao vào được khu vực 60 mét, bọn họ sẽ làm mọi thứ có thể để giữ ánh sáng ở đó.

Dưới sự giằng co của đám đông, người chơi cuối cùng đã nhìn thấy hung thủ giết người trong lối đi. "Mọi người hãy chú ý đến những bức tranh được khắc trong lối đi!"

Trên tường ngày càng có nhiều bóng người đứng quay lưng về phía người chơi, bọn họ quay mặt sang bên, nhìn chằm chằm vào những người chơi bước vào lối đi với đôi mắt lạnh lùng và tàn nhẫn, như thể đang nhìn vào những miếng thịt chuyển động.

"Xông lên!"

"Giết chết bọn chúng!"

Những người chơi may mắn đi vào khu vực 60 mét vẫn chưa bị mất đi lý trí, lấy dụng cụ trên người, bắt đầu phá tường, nhưng cho dù bọn họ có đập vỡ lớp vỏ ngoài bức tường, thì bóng của những du khách đó vẫn còn được khắc ghi bên trong, bọn chúng như không phải là vẽ lên, mà là những cô hồn dã quỷ đứng bên trong bức tường.

Càng đi xuống, thứ phải đối mặt càng kinh khủng, muốn giữ được ánh sáng ở đó không hề dễ dàng, tấm bản đồ ẩn này gần như dễ dàng tiêu diệt mọi ánh sáng và hy vọng.

Nửa giờ đã trôi qua, những người chơi của liên minh kinh doanh vẫn không thể sống sót bước vào khu vực 70 mét, vô số người chơi đã biến thành xác chết và ngã xuống, nhưng không có dấu hiệu cho thấy lối đi bị chặn, phía bên kia của lối đi dường như được kết nối với bầu trời của một thế giới khác.

Mồ hôi lạnh túa ra trên trán người đàn ông vốn dĩ tràn đầy tự tin, số lượng người chơi từ xa đến đã giảm hẳn, không phải

anh ta không có đủ tiền, cũng không phải là không nhận được tài khoản nữa, mà là cấp dưới của anh ta đã phản ánh lại rằng, một số người chơi sau khi bị giết liên tiếp hơn ba lần trong lối đi, đại não có cảm giác hỗn loạn, trạng thái tinh thần không ổn định.

Bản thân người đàn ông cũng không ngờ rằng bên trong lối đi lại kinh khủng như vậy, trực tiếp gây ra ảnh hưởng nhất định đến người chơi trong hiện thực.

Sau khi có người chơi tiến vào khu vực 80 mét thành công, người đàn ông của liên minh kinh doanh đã dứt khoát ra lệnh dừng cuộc thăm dò, đây cũng được coi là một sự ngăn chặn tổn thất kịp thời.

“Hàng chục nghìn tài khoản đã bị xóa, mà chỉ đi được 80 mét, lối đi tưởng chừng vài trăm mét này, thực sự là một cái động không đáy.” Ông chủ của liên minh kinh doanh lấy ứng dụng liên lạc ra trao đổi với những người khác, Bọn họ đi đến kết luận, nhất trí cho rằng lối đi không phải là thứ mà người chơi có thể chinh phục ở giai đoạn này, thậm chí có thể nói rằng sự xuất hiện của lối đi này là một sai lầm của hai gã khổng lồ công nghệ.

Sau khi liên minh kinh doanh thử xong, một số cộng đồng người chơi lớn trong top đầu thay phiên nhau đi vào, các cộng đồng nhỏ hơn hợp tác với nhau, thử đủ các biện pháp khác nhau, sau khi phải trả một cái giá vô cùng lớn, cuối cùng cũng có người chơi tiến vào khu vực 90 mét, nhưng đây cũng đã là giới hạn của những người chơi rồi.

“97 mét, người chơi có giá trị may mắn gần đầy cũng chỉ có thể đi xa như vậy, xem ra thật sự không còn hy vọng gì nữa rồi.” Sau khi cộng đồng người chơi đông đảo đã thử xong, tất cả mọi người đều nhìn về hướng đông, trên khoảng đất trống rộng lớn đó chỉ có một người đang đứng.

“Hoàng Doanh, đến lượt anh hành động rồi.” Người đàn ông của liên minh kinh doanh và người sáng lập của Chân Lý Tất Nhiên hét về phía Hoàng Doanh, chỉ một cái tên đơn giản cũng đủ thu hút sự chú ý của tất cả người chơi.

Không chỉ ở trong game, mà tất cả các nền tảng phát sóng trực tiếp ngoài game cũng đều dừng tại khung hình của Hoàng Doanh.

Trong 《Cuộc sống hoàn hảo》 chưa từng có người chơi thấy Hoàng Doanh ra tay bao giờ, vị đại thần đứng đầu trong top 5 bảng xếp hạng game này, là người chơi bí ẩn nhất trong toàn bộ《Cuộc sống hoàn hảo》.

“Anh ta rút cuộc chỉ là cái danh hão, hay là danh phó kì thực, tất cả đều trong tối nay.”

“Mọi người đã làm rất tốt rồi.” Hoàng Doang một mình đi về phía lối đi, anh đứng bên cạnh vực thẳm, mở rộng vòng tay, nhảy một cái xuống dưới.

Chương 737: Màn kịch đối thủ

Hàng chục nghìn người đã tận mắt chứng kiến, hàng triệu cư dân mạng theo dõi online, cú nhảy của Hoàng Doanh đã tác động đến trái tim của tất cả các người chơi, bất luận kết quả thế nào, cái tên Hoàng Doanh được định sẵn là sẽ được tất cả mọi người nhớ đến.

Bất chấp tất cả, rơi xuống vực sâu!

"Mẹ kiếp! Anh ấy trực tiếp nhảy xuống sao?!"

"Đó là cái hố tử thi đã chôn cất mười vạn người rồi đấy!"

"Liệu có khi nào anh ấy bị ngã chết không?"

Người phụ trách các guildgames lớn cũng trợn mắt há miệng, bọn họ vì để thăm dò lối đi, đã phải bố trí rất nhiều, vô cùng rõ sự quỷ dị và đáng sợ của lối đi đó.

Mọi người lần lượt đi tới gần, lấy máy ảnh ra.

Bọn họ muốn ghi lại cảnh tượng của truyền thuyết này, nhưng trên thực tế, truyền thuyết thực sự chỉ mới được vén màn thôi.

"Bùm!"

Tố chất cơ thể siêu mạnh, nghề nghiệp ẩn chưa rõ, trang bị thần bí đỉnh cao nhất, khiến thuộc tính của Hoàng Doanh đến mức biến thái, anh mượn sức mấy lần trước ở trên tường lối đi, ổn định hạ cánh xuống bậc thềm ở độ sâu 50 mét.

Ở đây vẫn còn sót lại đèn đuốc của các người chơi, ánh sáng yếu ớt này là dùng mạng của hàng vạn người để lấp đầy.

Năm mươi mét vẫn là một khu vực an toàn, nhưng nếu tiếp tục đi xuống sẽ tiến vào vực thẳm thực sự.

Mọi người đều đang quan sát, ai cũng muốn xem Hoàng Doanh sẽ sử dụng loại vũ khí và trang bị gì, nhưng đợi một lúc sau, bọn họ chỉ nhìn thấy anh giơ một cánh tay lên.

"Ma mộng!"

Làn da bị áo gió che phủ xuất hiện vết máu màu đỏ đen, cõi mộng khiếm khuyết trong lối đi tụ lại rồi tản ra theo ý muốn của Hoàng Doanh, ác mộng biến thành bậc thềm dưới chân anh!

Hoàng Doanh, người đã bị cánh bướm hành hạ đến chết hàng trăm lần, sở hữu thiên phú ác mộng, anh được sinh ra trong ác mộng, anh chính là con quỷ đáng sợ nhất trong sâu thẳm của ác mộng.

Đi xuống như thế nào? Từng bước giẫm lên đầu ác mộng mà đi xuống là được rồi.

Sáu mươi mét, bảy mươi mét, tám mươi mét…

Những người chơi bên ngoài lối đi mê cung đều ngây ra, bọn họ cho rằng Hoàng Doanh không hề đơn giản, nhưng không ai có thể ngờ rằng, anh ấy chỉ mất ba phút đã đi đến cuối.

Người thành lập Chân Lý Tất Nhiên đầy vẻ kinh sợ, trên khuôn mặt hơi chút ngượng ngùng: "Anh ấy như thế này làm cho tôi trông có vẻ ngu ngốc rồi."

Người phụ trách các guildgames lớn nhỏ và các nhóm người chơi lúc này cũng đang theo dõi Hoàng Doanh với những biểu cảm khác nhau.

Chín mươi mét, chín mươi lăm mét, chín mươi chín mét!

Bước chân xuống vực thẳm, giới hạn trong suy nghĩ của các người chơi dường như chỉ là điểm khởi đầu đối với anh.

Những quỷ quái trên bức tường gào thét gầm rú, những bóng đen trong đêm tối rên rỉ đau đớn, Hoàng Doanh, người hóa thân từ ác mộng không hề để ý đến những tồn tại khủng khiếp đó, anh có sứ mệnh của riêng mình.

Bàn tay giấu dưới áo gió lấy ra một ngọn đèn dầu, khác với ngọn đèn của Chân Lý Tất Nhiên, ngọn đèn này của anh là dùng dầu xác chết của thế giới tầng sâu, bốc ra lân tinh âm u lạnh lẽo.

"Đó là loại trang bị gì vậy? Hình như tôi chưa từng thấy qua?"

“Không nhìn ra được cấp độ, áo gió của Hoàng Doanh là một món trang bị đặc biệt, có thể ngăn chặn tất cả thăm dò, người này rút cuộc có bao nhiêu bảo vật đỉnh cao vậy?”

Những người chơi bên ngoài lối đi không thể hiểu được, bọn họ cũng sẽ không hiểu, Hoàng Doanh lấy ngọn đèn này ra không phải để soi đường, mà chỉ là để bọn họ có thể nhìn thấy chính mình.

Bước xuống dưới, Hoàng Doanh trở thành người chơi đầu tiên bước vào khu vực 100m, anh có thể cảm nhận được những mảnh vụn ác mộng hỗn loạn xung quanh mình.

Nói ra cũng thật trùng hợp, người mở ra lối đi, phá hủy điện thờ là Mộng, Mộng có chút liên quan đến năng lực của Hoàng Doanh, cho dù không có sự trợ giúp của công viên vui chơi trong thế giới tầng sâu, anh ấy vẫn có thể xâm nhập vào sâu trong lối đi.

Sau 100 mét, tần suất xuất hiện của lệ quỷ và quái vật tăng lên đáng kể, Hoàng Doanh mang theo đèn hồn của mình, giống như một người du hành trên sông Minh Hà, tránh hầu hết các quỷ quái, đi thẳng một mạch đến 150 mét dưới lòng đất.

Người chết và nguyền rủa điêu khắc trên tường càng ngày càng nhiều , trong nội tâm anh có một cảm giác quen thuộc: “Sắp đến thế giới tầng sâu rồi.”

Ban đầu vì để giảm bớt cảm giác hạnh phúc của mình, Hàn Phi đã biến giá trị hạnh phúc của Hoàng Doanh thành số âm, cho anh trải nghiệm combo du lịch một đêm trong thế giới tầng sâu, những ký ức đó đã in sâu vào xương tủy của anh, cả đời này cũng không thể xóa bỏ.

“Cứu!” Dưới lòng đất của mê cung vẫn còn rất nhiều giọng nói hấp hối phát ra từ các kẽ hở của vách đá, Hoàng Doanh nhìn thấy một người chơi còn sống bị nhốt bên trong một cái kén.

“Tên tôi là A Trùng, là thành viên của guildgames Chân Lý Tất Nhiên, chúng tôi tiến vào mê cung, gặp phải, gặp phải quỷ!”

Người chơi trong cái kén dùng chút sức lực cuối cùng để cầu cứu, Hoàng Doanh cũng nhìn về chỗ sâu hơn trong lối đi, một số lượng lớn người chơi đang bị cắm sâu vào các khe nứt của bức tường.

"Hãy nghỉ ngơi một chút, tôi sẽ đưa mọi người rời đi."

Hoàng Doanh một tay cầm đèn hồn, một tay kia lấy ra con dao đồ tể từ dưới áo gió, con dao đó khiếm khuyết tả tơi, bên trên mơ hồ có viết ba chữ Ác Quỷ Đạo.

Chém đứt khóa sinh mệnh, khi quỷ hỏa đến gần, nguyền rủa giảm bớt.

Hoàng Doanh vẫy tay đưa ra những đạo cụ quý giá trong game có thể nhanh chóng bổ sung thể lực và lượng máu, anh tiếp tục đi xuống mà không ngoảnh đầu nhìn lại.

Những người chơi mất tích được tìm thấy, anh đi xuống đến 200 mét dưới lòng đất.

Nơi này đã không khác mấy so với thế giới tầng sâu, ác mộng quấn lấy, âm khí quét ngang, chung quanh đầy khí tức tuyệt vọng.

"Đừng đi xuống dưới nữa." Một giọng nói yếu ớt chậm rãi lọt vào tai Hoàng Doanh, ở nơi 200 mét dưới lối đi, có một người đàn ông dáng vẻ trung tính đang nằm bên trong một cái quan tài bị treo lên, anh ta bị thương rất nặng, cổ cũng gần như bị chặt đứt.

Trông có vẻ như không sống được bao lâu nữa.

"Anh cũng là người mất tích đã khám phá mê cung công viên vui chơi trước đây à?"

"Tôi? Đương nhiên." Cổ của người đàn ông gầy yếu trong quan tài treo gập ngược lại, đầu anh ta ngửa ra sau, nhìn chằm chằm Hoàng Doanh từ một góc độ quỷ dị: "Không phải rồi!"

Một tiếng thét chói tai vang lên, con quỷ trong quan tài treo có thân hình cao gầy, toàn thân phát ra khí tức tai họa.

Phản ứng của Hoàng Doanh cũng cực kỳ nhanh, anh tránh đòn tấn công của đối thủ từ một góc khó tin, rút dao chém vào

bụng của con quỷ cao gầy kia.

Vô số người chơi bên ngoài lối đi đều đang dõi theo Hoàng Doanh, nhát dao mà anh chém ra, là nhát dao đầu tiên mà người chơi chém vào lệ quỷ.

Da bụng bị rạch ra, Hoàng Doanh là người chơi đầu tiên thực sự làm bị thương một con quỷ kể từ khi lối đi xuất hiện.

"Hóa ra bọn chúng cũng không phải là bất khả chiến bại."

"Con dao gỉ sét đó có lai lịch gì vậy?"

"Không đúng! Mọi người nhìn cái bụng của con quỷ đó đi!

Đã có người chơi phát hiện ra điều gì đó không ổn, Hoàng Doanh cũng nhận thức ra vấn đề, sau khi cái bụng của con quỷ cao gầy bị rạch ra, một con ác quỷ thấp béo hung dữ trồi lên từ trong bụng nó, lao thẳng về phía anh.

"Chán sống rồi à?"

Nhanh chóng lùi về phía sau, đòn đánh lén của ác quỷ chỉ lướt qua mép áo gió của Hoàng Doanh, nhưng đòn tấn công của anh lại vô cùng chí mạng.

Ác mộng tụ lại trên con dao đồ tể tàn tạ, con dao vốn cũ kĩ bị ác mộng mở ra, phát ra ánh sáng sắc lạnh.

Lưỡi dao dễ dàng xuyên qua cổ con quái vật, đóng đinh nó lên chiếc quan tài treo kia.

Khi quan tài bị rơi xuống, sự kinh khủng thực sự trong lối đi bị kích hoạt, những bóng quỷ vô biên leo ra khỏi đêm tối, lúc này đến cả khán giả xem truyền hình trực tiếp cũng bắt đầu toát mồ hôi hột thay cho Hoàng Doanh.

Anh là tài khoản đứng đầu, nếu như chết trong lối đi, vậy thì mọi công sức đều sẽ bị xóa sạch.

Đối mặt với sự kinh khủng chưa rõ, Hoàng Doanh không hề rút lui, anh đứng một mình trong lối đi sâu 200 mét dưới lòng đất, trên tay cầm con dao đồ tể.

Lấy tài khoản hàng đầu vô giá như một con bài mặc cả, anh đóng vai trò như mũi giáo của tất cả người chơi, thề sẽ xuyên

thủng đêm tối và tuyệt vọng.

"Vì để cứu người tùy ý lấy ra những loại thuốc quý hiếm; khi nguy hiểm cận kề, không hề lùi bước đứng ở phía trước, giúp những người bị thương có thời gian rút lui; khi tất cả người chơi đều bất lực, một mình anh lao vào vực thẳm 200 mét, đây chính là Hoàng Doanh à? Đây chính là game thủ số một trong《Cuộc sống hoàn hảo》?"

Hoàng Doanh lúc này vẫn chưa biết mọi người nghĩ gì về mình, anh đặt cây đèn hồn trong tay xuống chân, tay trống không kia lại lấy ra một con dao đồ tể khác.

Màn biểu diễn giết chóc, chính thức bắt đầu.

Đám quỷ gầm rú lao đến, Hoàng Doanh như đang nhảy múa điên cuồng trong cơn bão, chỉ cần anh bị quỷ quái chạm vào thì chắc chắn sẽ chết, nhưng anh đã tránh được mọi đòn tấn công bằng năng lực cá nhân siêu phàm và 100 triệu may mắn.

Trận chiến đó nhìn thì kinh hồn bạt vía, những người chơi bên ngoài lối đi cũng không ngờ, trong một game tập trung vào việc chữa trị và giải trí, Hoàng Doanh vậy mà lại có thể có một sức chiến đấu mạnh mẽ đến như vậy.

Xét về mọi mặt, anh là số một rất xứng đáng.

Quỷ khóc sói gào, tàn hồn bị xé nát rơi xuống như những chiếc lá khô, Hoàng Doanh không những không trốn tránh, mà anh còn chuẩn bị tiếp tục đi xuống.

Khi anh gánh áp lực chuẩn bị đi vào khu vực ngoài 200 mét, tất cả quỷ quái trong lối đi đột nhiên hoảng sợ bỏ chạy, tiếng ca chiêu hồn của người chết vang lên, một con ác quỷ màu đen khổng lồ có thân hình vượt quá năm mét leo ra từ vực sâu.

"Đại Nghiệt?"

Cho dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng chân của Hoàng Doanh vẫn mềm ra một chút, anh nắm lấy khe hở trên bức tường của lối đi, tập trung sự chú ý.

Con quái vật trước mặt này khác với những quỷ quái kia, chỉ cần bất cẩn là có thể sẽ chết thật.

Sự xuất hiện của Đại Nghiệt, đã ngưng tụ âm khí trong lối đi, khí tức không may và tai họa nồng đậm dâng lên như một cơn sóng, trực tiếp khiến các loại cảm xúc tiêu cực trào ra khỏi đây.

Những người chơi cũng lần đầu tiên cảm nhận trực quan được sự kinh khủng của thế giới tầng sâu, chỉ là một Đại Nghiệt thôi, đã có thể mang đến sự tuyệt vọng và thảm họa khôn lường như vậy.

Hít sâu một hơi, Hoàng Doanh đập vỡ đèn hồn bên cạnh, quỷ hỏa cháy lên trong mảnh vỡ của ác mộng, sau đó anh lại lấy ra một số lượng lớn đạo cụ quý hiếm từ trong ô vật phẩm, không ngừng thử chống lại Đại Nghiệt.

Quỷ hỏa quanh quẩn xung quanh Đại Nghiệt, không thể gây ra thương tổn gì cho nó, Đại Nghiệt ngủ đông trong đêm tối không hiểu Hoàng Doanh đang làm gì, nó chỉ cảm thấy trong quỷ hỏa kia có chứa khí tức mà nó quen thuộc, Hàn Phi từng nói với nó rằng tuyệt đối không được làm tổn thương người toát ra khí tức này.

Trong lòng nó vô cùng do dự, bản năng thôi thúc nó muốn một phát đâm chết người đàn ông làm màu trước mặt này, nhưng lý trí sót lại thì bảo nó phải kiềm chế.

Nếu như là Đại Nghiệt trước khi vào điện thờ của Phó Sinh, hiện tại có lẽ đã sớm xông đến, nhưng trong điện thờ ký ức, nó cũng đã dung hợp những thứ khác, nó của hiện tại đã không giống với quỷ quái mà Mộng muốn bồi dưỡng nữa rồi.

Trong miệng phát ra tiếng kêu đau khổ, Đại Nghiệt mâu thuẫn ở tại chỗ tấn công thân thể của chính mình, nó cực kỳ tàn bạo và điên cuồng, đang dần dần mất kiểm soát.

Hoàng Doanh nơm nớp lo sợ nhìn Đại Nghiệt, trong lòng sợ chết đi được, nhưng cảnh tượng này trong mắt những người chơi bên ngoài lại trông giống như anh đã vây hãm được nó.

Con quái vật đó càng vùng vẫy điên cuồng, càng chứng tỏ Hoàng Doanh lợi hại.

“Thông thường mà nói, Đại Nghiệt không phải nên ở trong thế giới tầng sâu hay sao? Sao mình còn chưa đến, nó đã chạy ra rồi?” Hoàng Doanh cảm thấy mình nên rút lui rồi, nhưng nhân vật chính thực sự của vở kịch lớn này vẫn còn chưa xuất hiện.

Mắt thấy lý trí của Đại Nghiệt đã cạn kiệt, tiếng ca chiêu hồn trong lối đi đột nhiên lớn hơn.

“Anh ta đến rồi?”

Tất cả quỷ quái trên tường đều quay người lại, tựa hồ như không dám nhìn thẳng vào bóng người đó.

Trong thế giới tối đen, tuyệt vọng bắt đầu sôi sục, những bóng hận ý khổng lồ lần lượt xuất hiện, mà ở trung tâm của những nỗi kinh hoàng tột độ đó là một người đàn ông đeo mặt nạ mặt thú đang đứng.

Trên người anh ta có khắc chín mươi chín vết sẹo đẫm máu, mặc dù chiếc mặt nạ gớm ghiếc đã che mất khuôn mặt, nhưng đôi mắt đó đã khiến tất cả những người từng thấy không ai có thể quên được!

Sâu xa lạnh lùng, lý trí lại chìm đắm trong sự điên cuồng, giống như ngọn lửa bùng cháy dưới đáy biển băng sâu thẳm!

Chương 738: “Cuộc đua sinh tử”

“Hàn Phi? Không đúng! Anh ấy không phải đang livestream hay sao?”

“Thật sự không phải anh ấy?”

“Ánh mắt đó tôi sẽ không bao giờ quên được! Trên đời này vậy mà lại có tên điên có khí chất tương tự như vậy?”

Đứng ở trung tâm của vô số hận ý, một người đàn ông đeo mặt nạ mặt thú xuất hiện từ chỗ sâu nhất của tuyệt vọng.

Khoảnh khắc anh ta lộ diện, cho dù là người chơi đứng xem bên ngoài lối đi, hay cư dân mạng xem livestream, tất cả đều hít một hơi thật sâu.

Không cần phải nói nhiều, khí tức kinh khủng toát ra từ cơ thể anh ta như thể xuyên thẳng qua màn hình, đâm thẳng vào trong trái tim.

“Tên này có phải người không vậy? Anh ta không để lại cho tôi chút cảm giác nào liên quan đến con người.”

“Toàn thể đề phòng! Người chơi tân binh lùi lại sau! Chú ý! Tôi lặp lại một lần nữa! Người chơi dưới level 10 chưa chuyển nghề lùi lại sau!”

“Mục tiêu xuất hiện! Nhanh! Liên hệ với Deep Space Technology! Đã đến lúc bọn họ thực hiện lời hứa rồi!”

Chỗ sâu trong lối đi, bàn tay cầm dao của Hoàng Doanh cũng khẽ run lên, cho dù đã biết trước chân tướng, nhưng anh vẫn cảm thấy người đàn ông trước mặt mình chính là Hàn Phi.

Giống, quá giống rồi.

Từ hình thể đến khí chất, đặc biệt là ánh mắt của anh ấy.

“Anh ấy đã trải qua những gì dưới vực thẳm vậy? Chín mươi chín vết thương trên cơ thể đó hình như là do tự mình khoét ra, bên trong vẫn còn có lẫn cả nguyền rủa và oán khí khiến máu không thể đông lại.”

Trước đây, Hoàng Doanh và Bạch Hiển chỉ là bạn bè bình thường, bởi vì sự tồn tại của Hàn Phi nên họ hợp tác với nhau, nhưng không hiểu rõ về nhau. Nhưng vào lúc này, Hoàng Doanh phát hiện Bạch Hiển này quả thực không tầm thường.

Tất cả những gì đối phương đã làm không còn có thể miêu tả là kính nghiệp nữa, anh ấy là thực sự cố gắng hết sức để diễn tốt vai diễn khó khăn nhất này, từ đó xóa tan sự nghi ngờ của Hàn Phi.

"Nhiều vết sẹo và nguyền rủa như vậy, nhất định là rất đau rồi?"

Tất cả những người chơi bên ngoài lối đi đều cảm thấy người đàn ông đeo mặt nạ mặt thú này thật đáng sợ, trên thế giới chỉ có Hoàng Doanh và Hàn Phi là biết được nỗi đau mà Bạch Hiển đang phải chịu đựng vào lúc này.

Chín mươi chín vết sẹo và nguyền rủa đó không đơn giản là thứ mà người thường có thể chịu đựng được, nhưng để khôi phục lại trạng thái của Hàn Phi lúc đó, Bạch Hiển đã phải để hận ý ra tay, biến mình thành bộ dạng như vậy.

Hoàng Doanh vì để cho Bạch Hiển được nghỉ ngơi càng sớm càng tốt, ngay lập tức bắt đầu bước tiếp theo mà không chậm trễ chút nào.

"Bạch Hiển là vì lo lắng Đại Nghiệt mất kiểm soát sẽ làm hại đến mình, nên mới xuất hiện sớm, mình không thể phụ tấm lòng tốt của anh ấy."

Quay người bỏ chạy lên phía trên, Hoàng Doanh không do dự chút nào.

Những người chơi bên ngoài lối đi cũng rất hiểu Hoàng Doanh, nếu như không chạy trong trận chiến này, mới là đầu óc không bình thường.

Hận ý đuổi sát phía sau, tính mạng của Hoàng Doanh đang ngàn cân treo sợi tóc, vở kịch lớn này cuối cùng đã đi đến cảnh cuối, cao trào của kịch bản là một cuộc rượt đuổi sinh tử.

Hoàng Doanh và Bạch Hiển biết rất rõ rằng cả hai bên đã đến giới hạn của mình, căn bản không thể kéo dài thêm được

nữa, vì vậy cả hai đang cố gắng rút ngắn thời gian cuối cùng lại.

"Nhanh! Chuẩn bị tiếp ứng Hoàng Doanh!"

"Tập hợp! Đội một thu hút sự chú ý của quỷ quái! Đội hai có nhiệm vụ cứu những người bị thương trong lối đi, hẳn là bọn họ biết thế giới ở phía bên kia lối đi đấy! Đội ba dọn đường cho Hoàng Doanh!"

"Chúng ta cũng đi cùng!"

Những người chơi đã thể hiện sự nhiệt tình chưa từng có, bọn họ nhặt chậu hoa, dao kéo, máy cắt cỏ và các công cụ khác của mình lên, trở nên đoàn kết trước mắt lệ quỷ.

Còn Hoàng Doanh một mình xuống vực sâu để cứu người, cũng vô thức trở thành biểu tượng tinh thần của các người chơi.

Trong một kịch bản bình thường, công lý luôn chiến thắng tà ác, nhưng trong cuộc sống hoàn hảo thì lại không phải là như vậy, người chơi rất nhanh thôi sẽ hiểu được ác quỷ đến từ thế giới tầng sâu rút cuộc kinh khủng đến mức nào.

Hận ý và quỷ quái thông thường có sự khác biệt về bản chất, thời điểm mà bọn chúng tấn công, cho dù có kiềm chế đến đâu, thì những người sống bị đụng phải cũng sẽ tàn lụi như một bông hoa lớn khô héo.

Nguyền rủa nhuốm đầy oán hận lan truyền khắp nơi, những người chơi cho dù chỉ là chạm phải một viên đá mà hận ý đã nhìn qua, giá trị sinh mệnh cũng sẽ bắt đầu giảm mạnh, bọn họ căn bản không có cơ hội để vùng vẫy và kháng cự, theo bọn họ, cho dù trình độ trung bình của người chơi trên thế giới này tăng lên mười cấp, cũng không ai có thể trực diện chém giết hận ý. Hình ảnh giết chóc tàn bạo một chiều quá đẫm máu và tàn nhẫn, tuyệt vọng và cảm xúc tiêu cực lây nhiễm càng ngày càng nhiều người chơi hơn.

Có người bắt đầu rút lui, có người đã chạy trốn, bọn họ không sợ chết trong game, nhưng sợ hãi quá trình chết chóc vô cùng rùng rợn này.

“Đi! Đừng quay đầu lại!”

Hoàng Doanh bên dưới vực sâu hét lên, anh muốn đưa A Trùng và những người chơi khác của Chân Lý Tất Nhiên ra khỏi lối đi, bởi vì những người đó khác với những người chơi khác, bọn họ đã ở trong thế giới tầng sâu quá lâu rồi, nếu như lại chết trong lối đi nữa, đại não rất có khả năng sẽ bị ảnh hưởng.

Cách đây rất lâu, Hoàng Doanh đã nghe Hàn Phi nói qua, nếu như chết ở trong thế giới tầng sâu có thể sẽ là chết thực sự, vì vậy bất luận thế nào cũng phải đưa tất cả người chơi đến thế giới tầng cạn phía bên kia lối đi.

Thuốc quý mà lúc trước hắn đưa cho những người chơi đó đã phát huy tác dụng, vì sợ hãi vực sâu, hầu hết người chơi ngay lập tức bò ra khỏi lối đi ngay sau khi tỉnh táo, nhưng cũng có một người ngoại lệ.

Trong khe nứt của bức tường, Thẩm Lạc xoa xoa cái đầu lơ mơ, đây là lần thứ hai anh trải qua chỉnh hình nhân cách, trong đầu luôn mơ hồ hiện lên một vài đoạn kí ức như có như không.

Anh cảm thấy mình đã trải qua những giấc mơ rất dài, sau khi tỉnh dậy đã quên rất nhiều thứ, nhưng trên cánh tay lại có thêm những đường hoa văn mà mình chưa từng nhìn thấy.

Màu sắc sặc sỡ, giống như hai cánh bướm bị xé rách.

“Nếu như những giấc mơ đều là giả, vậy tại sao trên cánh tay mình lại có những hoa văn này? Kí ức và trải nghiệm của mình hình như có sự sai lệch? Cuối cùng mình nên tin tưởng vào đại não, hay là nên tin vào trực giác?” Thẩm Lạc cảm thấy đại não của mình đang lừa gạt chính mình, thứ cảm giác này vô cùng khó chịu.

“Cánh bướm bị gãy?” Trong đầu Thẩm Lạc mơ hồ vẫn còn một số hình ảnh rời rạc, anh ta đã luôn bảo vệ một đứa trẻ thích khóc trong một công viên vui chơi giết người, nhưng thực tế đứa trẻ đó mới là kẻ giết người điên rồ nhất, trong cả thành phố có đến một phần năm số người bị nó thao túng.

Vết tích cánh bướm còn sót lại trên cánh tay anh ta, hình như là của đứa trẻ đó khắc lên trên người.

“Đứa trẻ đó dường như muốn mình đi tìm người cũng có hình xăm cánh bướm như vậy, sau đó gia nhập vào đội ngũ của bọn họ, cánh bướm gãy này dường như là một bằng chứng nào đó.”

Tiếng cười điên cuồng trong cô nhi viện màu máu đã từng bóp chết những con bướm cùng đường bí lối, những phần còn lại kia tiếng cười điên cuồng cũng không hề lãng phí, vẽ nên một cánh bướm mới trong trái tim của Thẩm Lạc.

Còn về việc tại sao anh ta lại chọn Thẩm Lạc, bản thân Thẩm Lạc cũng không hiểu nổi: “Mình có tài đức gì mà lại được quái vật đó xem trọng vậy? Trên người mình rút cuộc có phẩm chất ưu tú gì mà lại được cậu ta công nhận?” Cũng vào thời gian đầu óc Thẩm Lạc vẫn còn chưa tỉnh táo, Hoàng Doanh đã trở lại, sau lưng anh chính là hận ý.

“Đi thôi!”

Hoàng Doanh trong nháy mắt đã nhận ra Thẩm Lạc, nói thẳng ra là anh không muốn cứu Thẩm Lạc, chuyện về đối phương anh cũng đã nghe nói đến một chút, nhưng trước mặt hàng vạn người chơi, anh không thể hủy hoại hình ảnh mà mình vừa thiết lập.

Một tay tóm lấy Thẩm Lạc, Hoàng Doanh đâm kim tiêm vào trong cơ thể mình, tốc độ của anh lại lần nữa tăng vọt.

Là một bác sĩ, Hoàng Doanh có nhiều cách để kích thích cơ thể của mình, thậm chí anh ấy còn thực hiện một số chỉnh sửa nhỏ đối với cơ thể.

“Đi!”

Thẩm Lạc còn chưa định hình được tình hình thì đã bị Hoàng Doanh cõng lên, nói ra cũng thật kỳ lạ, ngay khi Hoàng Doanh và Thẩm Lạc chạy trốn ra ngoài, bầu trời đêm của thế giới tầng sâu bên kia lối đi đã bị xé toạc, một luồng khí tức đáng sợ trào dâng vào trong lối đi. Khí tức này này hoàn toàn khác với hận ý xuất hiện trước đó, nó không nhắm vào các người chơi, hình như là chỉ nhắm vào hai người Hoàng Doanh và Thẩm Lạc.

“Trên người anh có giấu thứ gì đấy?” Hoàng Doanh cảm thấy có gì đó không ổn, trong thế giới tầng sâu dường như có một ý chí đang ngăn cản không cho Thẩm Lạc rời đi.

“Tôi không biết!” Thẩm Lạc liếc nhìn cánh tay mình một cái: “Có khi nào là do hình xăm mảnh vỡ cánh bướm này không? Tôi cũng không biết tại sao nó lại xuất hiện trên người tôi nữa, thật đấy!”

Tình hình cấp bách, Hoàng Doanh cũng không thể quan tâm nhiều đến vậy, bàn tay trống không của anh lấy ra một con dao đồ tể khiếm khuyết: “Anh tự chặt, hay là để tôi chặt giúp anh?”

“Đừng, đừng, đừng!” Thẩm Lạc bị dọa sợ đến ngây ngốc, anh hùng không phải giúp người thì phải giúp đến cùng hay sao? Người này sao có thể chỉ vì một câu suy đoán mà đã muốn chặt tay của mình cơ chứ! Cũng may vừa rồi anh ta không nói là ở trong đầu mình có rất nhiều mảnh ký ức kỳ lạ.

Trong lúc đối thoại, hai người cũng vẫn nhanh chóng bỏ chạy, bọn họ rất nhanh đã chạy đến khu vực 150 mét.

Bị ảnh hưởng bởi luồng ý chí kia của thế giới tầng sâu, lối đi lại thay đổi lần nữa, một vùng lớn những mảnh đá vụn biến thành màu tối, lối đi lúc này tự nhiên lại hơi nhúc nhích, như thể là thực quản của một con quái vật khổng lồ nào đó.

“Lối đi này có khi nào là thi thể của tồn tại không thể nhắc đến nào đó không?” Hoàng Doanh liều mạng kéo Thẩm Lạc ra phía bên ngoài, vô số người chơi dũng cảm xông lên tiếp ứng, Bạch Hiển ở phía bên dưới lối đi cũng đã sắp đạt đến cực hạn rồi.

Máu không ngừng lưu truyền, cơ thể của anh bị nguyền rủa ăn mòn, hận ý vô biên vây quanh anh, cảm giác đứng chung với quỷ cũng không hề dễ chịu. Lựa chọn đêm tối là sẽ phải trả giá, cuối cùng anh cũng biết nỗi đau mà Hàn Phi đang phải chịu đựng rồi, nhưng hắn đã không thể dừng lại được nữa.

Quay một bộ phim có thể NG vô số lần, nhưng lần diễn này nhất định phải một lần thông qua luôn, Bạch Hiển cũng hiểu Hàn Phi đã rèn luyện kỹ năng diễn xuất của mình như thế

nào, hắn không thể mắc sai lầm, chỉ cần có sơ hở là sẽ phải bỏ mạng.

Khi cuộc đua sinh tử trong lối đi đang ở thời điểm gay cấn nhất, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào bên trong lối đi, nhưng đúng lúc này, ông chủ của liên minh kinh doanh đột nhiên dẫn đội ngũ cốt cán của mình rút lui, một số NPC từ các khu vực khác bắt đầu xuất hiện.

Bây giờ bất kể là trên mạng hay trong game, tâm điểm chú ý của mọi người đều là Hoàng Doanh trong lối đi, tất cả mọi người đều muốn xem người chơi level hạng nhất có thể thoát thân và giữ được tài khoản của mình hay không.

Tuy nhiên không giống như những người bình thường xem náo nhiệt, Hàn Phi phía bên này lại phát hiện có điều gì đó bất thường.

"Không đúng…… Sao ông chủ của liên minh kinh doanh lại rút sớm? Ông ta đã nhận được tin tức gì à?"

Hàn Phi, người đã được rèn luyện trong thế giới tầng sâu, vô cùng nhạy bén, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay, hắn đã có thể ngửi thấy sự nguy hiểm.

"Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical vẫn luôn chưa có hành động gì, bọn họ dường như còn có sắp xếp khác!"

Bất kể là là Hàn Phi đang livestream trên toàn mạng hay Hoàng Doanh, người trong lối đi đang ảnh hưởng đến tất cả người chơi vào thời điểm này, toàn bộ có vẻ như là do hai ông lớn công nghệ đang cố tình chuyển hướng sự chú ý của công chúng để đánh lạc hướng?

Ác quỷ mặt nạ mặt thú xuất hiện trong lối đi, Hàn Phi đã chứng minh mình vô tội, hắn đứng dậy đi về phía cửa: "Có ai không? Tôi muốn ra ngoài!"

Hoàng Doanh và Bạch Hiển đều là bạn tốt nhất và là anh em chí cốt của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không để bọn họ gặp rắc rối vì bản thân mình.

“Hàn Phi, tốt hơn là anh nên ở đây một thời gian, tình hình bây giờ còn chưa rõ ràng lắm.”

Nhân viên đưa cơm thuyết phục Hàn Phi qua cánh cửa, hắn đối đáp lại cũng vô cùng trực tiếp, một cước đạp tung cánh cửa ra.

“Mấy người đã hãm hại tôi, còn muốn giam giữ tôi bất hợp pháp à? Thật sự cho rằng tôi không có chút khí phách nào hay sao?”

Nghe thấy tiếng động, cảnh sát phòng bên cạnh cũng kinh động, lập tức đến tập hợp cùng Hàn Phi.

“Tôi đã rất phối hợp với Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical mấy người rồi, bây giờ vô số người đã nhìn thấy, người dưới vực sâu đó không phải là tôi, mấy người còn muốn thế nào nữa?” Nếu như Hàn Phi muốn làm chuyện gì đó mà không quan tâm đến hậu quả, thì người bình thường cũng thực sự không thể ngăn cản được.

“Anh đừng làm khó tôi.” Nhân viên kia nhíu mày, anh ta có vẻ sợ Hàn Phi tức giận.

“Tôi làm khó anh?” Hàn Phi nhìn nhân viên kia, từ biểu cảm đến giọng điệu của đối phương, vừa nhìn là đã thấy có gì đó gian xảo, lãnh đạo cấp cao của Vĩnh Sinh Pharmaceutical dường như không chuẩn bị để cho hắn đi.

“Tôi cũng không muốn làm cho quá mất thể diện, nhưng mấy người dường như đã quen với việc chà đạp lên tôn nghiêm của người bình thường rồi.” Ánh mắt Hàn Phi phát sinh thay đổi, một tay hắn đặt ở trên vai nhân viên kia:

“Đưa tôi đi gặp lãnh đạo của anh.”

Giọng nói ghê rợn truyền đến bên tai, nhân viên kia rùng mình một cái, anh ta cảm thấy vai mình không phải bị tay của Hàn Phi nắm lấy, mà là bị một cái cưa điện đè lên, chỉ cần hắn muốn, thì có thể bật công tắc của cái cưa bất cứ lúc nào.

“…” Nhân viên hơi cứng nhắc kia nhường đường một chút, lon ton chạy phía trước dẫn đường.

Hàn Phi cùng các cảnh sát đi thang máy đến cửa một văn phòng trên tầng 4. Lúc này, trong phòng vừa hay có tiếng chuông điện thoại. Nhân viên dường như ra hiệu ít nhất cũng phải gõ cửa, nhưng Hàn Phi đã mở thẳng cửa bước vào.

Lãnh đạo đang ngồi ở bàn làm việc hiển nhiên không ngờ Hàn Phi đi vào, đúng lúc ông ta vừa hay kết nối với cuộc gọi liên lạc từ văn phòng, trên màn hình chiếu ảo xuất hiện một thanh niên, bên kia mở miệng nói:

"Hàn Phi đã rời khỏi phòng livestream rồi, các ông tạm thời không thể để anh ta đi được, trên người anh ta dường như có giấu một số thứ của ông nội tôi để lại, các ông tìm cách giữ chân anh ta lại cho tôi." Màn hình ảo chiếu trước bàn làm việc, cả lãnh đạo và Hàn Phi vừa vào cửa đều đã nghe thấy những điều người thanh niên nói.

"Bị bắt quả tang rồi, mấy người vẫn còn muốn giam giữ tôi hay sao?" Hàn Phi đi về phía bàn làm việc, người thanh niên trên màn ảnh trước đó từng đến đồn cảnh sát, người phụ trách xử lý nguy cơ của lối đi lần này chính là anh ta.

Biết Hàn Phi đã nghe được lời mình nói, người thanh niên cũng không có chút nào hoảng sợ, còn lịch sự cười với hắn: "Chúng tôi chỉ muốn hiểu thêm về anh, để tiện cùng anh tiến hành một loạt các hợp tác sau này."

"Trở mặt cũng nhanh thật đấy."

"Xét về kỹ năng diễn xuất, đương nhiên vẫn là anh lợi hại." Người thanh niên cười đầy giả tạo: "Nghe nói anh và Đỗ Tĩnh đã gặp nhau ở công viên vui chơi, tôi rất tò mò anh quen bạn của ông nội tôi như thế nào vậy, nếu như anh đồng ý nói, có thể đến tầng mười một tìm tôi."

"Anh vẫn còn quá trẻ." Cho dù là ở trong thế giới tầng sâu, cũng có rất ít quỷ quái dám chủ động nói cho Hàn Phi biết địa chỉ của mình.

Chương 739: Cởi bỏ hiểm nghi

Con số trên màn hình thang máy chuyển thành mười một, Hàn Phi kéo tên lãnh đạo kia cùng với hai cảnh sát đi lên tầng mười một.

Cửa thang máy trong suốt mở ra hai bên, toàn bộ nhân viên đứng chật kín đại sảnh.

"Anh ta đâu?" Hàn Phi liếc nhìn xung quanh, nhưng không ai dám đối mặt với hắn.

"Tôi ở đây." Người thanh niên "mời" Hàn Phi đến ngồi trong một căn phòng đơn ở sâu trong đại sảnh. Bên ngoài anh ta là một màn hình thành phố khổng lồ. Có thể thấy rõ tin tức phát sóng ở đây là một nửa thành phố thông minh.

Nhìn thấy Hàn Phi đi tới, người thanh niên không có chút ý định đứng dậy nào, trong xương cốt lộ ra sự kiêu ngạo, ai cũng xem thường, dường như coi tất cả mọi người đều thấp hơn mình một cái đầu.

"Thật là thô lỗ, tôi thực sự muốn nói với anh ta rằng ngay cả bố anh ta khi nhìn thấy tôi còn phải gọi tôi một tiếng ông nội."

Hàn Phi đi về phía phòng đơn, màn hình ảo VR trong đại sảnh đang chiếu hình ảnh từ trò chơi《Cuộc sống hoàn hảo》, Hoàng Doanh và đám quái vật ở sâu trong lối đi vẫn đang diễn trò rượt đuổi gay cấn.

Trận chiến chạm đến trái tim của vô số người chơi, nhưng không thể thu hút sự chú ý của người thanh niên kia. Là nhân viên nội bộ thực sự của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, bọn họ dường như đã có biện pháp giải quyết phiền toán, chỉ là đang chờ đợi một thời cơ thích hợp mà thôi.

Đi vào phòng đơn, Hàn Phi nói thẳng vào vấn đề: "Có phải các người đã sớm biết quái vật đeo mặt nạ không phải tôi? Các người cố ý làm như vậy chính là muốn giam cầm tôi ở nơi này?"

“Đừng có vội vàng trước khi nổi giận.” Người thanh niên bưng ly nước trên bàn uống một ngụm: “Ngay từ đầu chúng tôi đã nghĩ anh chính là người đàn ông đeo mặt nạ ở bên kia lối đi, thậm chí công ty đã tập trung toàn bộ sự chú ý vào anh vì anh là kẻ khả nghi nhất. Có khả năng khi phá hoại trò chơi Cuộc Sống Hoàn Hảo, đứng sau lưng anh còn có một tổ chức lớn ẩn giấu.”

“Tôi? Phía sau có ẩn giấu một tổ chức cực lớn?” Hàn Phi không hề biểu diễn, hắn thật sự không nói nên lời, bản thân rõ ràng chỉ có một người.

“Phá rất nhiều vụ án chưa được giải quyết, truy bắt tội phạm cấp A, đấu tay đôi với siêu tội phạm Cánh bướm, nghịch chuyển dư luận trên internet, đồng thời đoạt giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất tại liên hoan phim. Anh nói rằng phía sau hoàn toàn không có ai hỗ trợ. Tôi thực sự không tin.”

“Vậy các anh điều tra được cái gì?”

“Ngoài cảnh sát ra, anh dường như rất ít tiếp xúc với những người khác.” Một tia nghi ngờ lóe lên trong mắt người thanh niên, cũng là điều anh ta khó hiểu nhất.

“Ý của anh là cảnh sát Tân Hỗ muốn phá hoại《Cuộc sống hoàn hảo》?”

“Tôi không có nói như vậy!” Người thanh niên cho dù có nghĩ như vậy cũng không bao giờ dám thừa nhận.

“Đừng nói những chuyện vô bổ nữa, các người định thu dọn đống hỗn độn này như thế nào đây?”

“Nếu như anh không phải thủ phạm, vậy công ty cũng không cần phải tiếp tục dông dài nữa. Chúng tôi sẽ sử dụng cửa ngầm do ông nội để lại để can thiệp vào AI, buộc phải xử lý lỗi.” Người thanh niên không có giấu giếm Hàn Phi cái gì, đây có thể là để tiến thêm một bước thăm dò hắn, hoặc có thể là bởi vì anh ta cho rằng sớm muộn gì mọi người cũng sẽ biết, cho nên căn bản không thiết phải giấu diếm.

“Sau khi 《 Cuộc sống hoàn hảo 》 chính thức open beta, không phải toàn bộ đều giao cho AI vận hành hay sao?” Đây

là lần đầu tiên Hàn Phi nghe thấy thông tin như vậy, trong lòng hắn đột nhiên có một dự cảm rất xấu.

"Đó là lý do tại sao chúng tôi gọi nó là cửa ngầm." Người thanh niên nhìn chằm chằm vào mặt Hàn Phi: "Anh có vẻ rất hứng thú với những thứ này nhỉ, anh không lo lắng về những con quái vật trong lối đi hay sao?"

Hai người trạc tuổi người thanh niên đứng trong phòng đơn với màn hình ảo VR khổng lồ trên đầu.

Hàn Phi đã nhận ra có điều không ổn, người thanh niên kia cố ý nói như vậy, đối phương không hề chịu thua, muốn lợi dụng khoảng thời gian cuối cùng trước khi Hàn Phi rời đi để tiến hành thử nghiệm.

Đại sảnh hoàn toàn trong suốt, mặc dù nhìn thoáng qua cũng không có camera giám sát, nhưng với thực lực của Vĩnh Sinh Pharmaceutical và Deep Space Technology, bọn họ hoàn toàn có thể giấu thiết bị quay phim ở vị trí mà mắt thường không thể nhìn thấy, có lẽ là khi đi vào đây mọi nhất cử nhất động đều bị đối phương ghi lại một cách đặc biệt.

Khi giọng nói của người thanh niên rơi xuống, tiếng la hét của rất nhiều người chơi phát ra từ màn hình, lối đi trong mê cung đã phát sinh thay đổi.

Lối đi gần thế giới tầng cạn đột nhiên sụp đổ diện tích lớn, toàn bộ người chơi đứng trên mép lối đi đều rơi xuống vực sâu.

"Thay đổi địa hình, anh gọi là cửa ngầm à?" Hàn Phi khẩn trương muốn biết những thứ này, Phó Sinh mở ra mặt trước của hộp đen, ông ấy muốn hủy diệt thế giới tầng sâu, cho nên thế giới tầng cạn hẳn là hậu thuẫn mạnh nhất. Phó Sinh giao đường lui của mình cho người em mà ông ấy tin tưởng nhất – Phó Thiên, vì vậy Vĩnh Sinh Pharmaceutical do Phó Thiên lãnh đạo có thể ảnh hưởng đến thế giới tầng cạn, Hàn Phi hoàn toàn không ngạc nhiên, hắn chỉ muốn tìm hiểu sau khi Phó Thiên chết, Vĩnh Sinh có bao nhiêu quyền hành?"

"Sự rò rỉ xuất hiện lần này liên quan đến hộp đen mà ông nội để lại và thế giới đã bị xóa bỏ trước đó. Phạm vi và ảnh

hưởng lớn hơn nhiều so với mọi người dự đoán. Vì vậy, nội bộ công ty mới có thể đạt được sự đồng thuận để sử dụng cửa ngầm can thiệp vào《 Cuộc sống hoàn hảo 》.” Người thanh niên bấm vào hoa văn trên bàn, Hàn Phi căn bản không hiểu được dữ liệu chiếu trên mặt bàn: “Số lượng cửa ngầm có hạn, AI cũng sẽ tự động sửa chữa. Khi toàn bộ cửa ngầm biến mất, AI sẽ thực sự thay thế con người trở thành cốt lõi của《 Cuộc sống hoàn hảo 》.”

“Tôi không hiểu, các người làm như vậy là để mưu đồ cái gì? Chẳng phải để con người kiểm soát thế giới trò chơi đó sẽ tốt hơn hay sao?”

“Chỉ cần có con người tham gia vào, sẽ không có sự công bằng tuyệt đối, huống chi là một thế giới hoàn hảo.” Người thanh niên lạnh lùng cười cười: “AI đã thu thập nhiều dữ liệu khác nhau từ người chơi, một ngày nào đó, ngay cả khi trong trò chơi không có người chơi nào, AI cũng sẽ không ngừng tạo ra những NPC vui vẻ, hạnh phúc và tràn đầy cảm xúc tích cực, họ sẽ được ở lại trò chơi và sống một cuộc sống thực sự hoàn hảo.”

“Tôi vẫn không thể hiểu được các người.” Kỳ thật Hàn Phi cũng đã hiểu đại khái rồi, Phó Thiên muốn dùng AI để mô phỏng cảm xúc của con người, đưa hạnh phúc và niềm vui mà anh ta tạo ra vào thế giới tầng sâu, trung hòa tuyệt vọng ở đó, để đảm bảo hiện thực không bị ảnh hưởng.

“Anh thật sự không hiểu, hay là giả bộ không hiểu?” Nụ cười trên mặt người thanh niên dần dần trầm xuống, bàn tay anh ta vuốt ve mặt bàn, hình chiếu lập tức thay đổi. Vô số thông tin về Hàn Phi đã được sắp xếp, một số đoạn video theo thời gian được tạo ra: “Ông nội là người thiết kế và sáng tạo ra《 Cuộc sống hoàn hảo 》, ông chính là Thần trong Cuộc Sống Hoàn Hảo, nhưng ông không để cho chúng tôi biết bí mật mà mình biết, trong đó quan trọng nhất chính là hộp đen kia.”

“Các người cũng không biết tung tích của hộp đen?” Hàn Phi thể hiện tối đa kỹ năng diễn xuất bậc thầy level 4 của mình, nhìn hắn không có bất kì sơ hở nào.

“Ông nội từng nói rằng trò chơi Cuộc Sống Hoàn Hảo xuất hiện là nhờ hộp đen. Đó cũng là một phần lý do tại sao Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical có thể phát triển đến quy mô hiện tại chỉ trong vài thập kỷ, tạo ra một làn sóng cách mạng sinh học và trí năng.” Người thanh niên nói xong lời này thì vươn tay ấn hư ảnh, hình chiếu trên bàn không ngừng thay đổi, rồi ngưng lại ở một cảnh nào đó: “Anh bây giờ có biết đối với chúng tôi hộp đen quan trọng đến như thế nào không?”

Lúc này, hình chiếu dừng lại trên bàn chính là cảnh Hàn Phi đi mua mũ bảo hiểm chơi game!

Hắn một mình bước vào đường phố kia, bị camera giám sát bên ngoài chụp được bóng lưng, sau đó toàn bộ đường phố chìm trong biển lửa. Điều kỳ lạ hơn nữa là khi camera giám sát trong khu phố cổ lần nữa chụp được, hắn đã về nhà lâu rồi.

Ban đầu cảnh sát nghi ngờ Hàn Phi là kẻ phóng hỏa, nhưng trong quá trình xâm nhập điều tra vụ án, cảnh sát đã nhanh chóng loại trừ khả năng này, đây cũng là lần đầu tiên hắn giao tiếp với cảnh sát.

Từ một thanh niên ngây ngô ban đầu cho đến hiện tại trở thành tay trong của cảnh sát, quá trình hắn trưởng thành và thay đổi cảnh sát thấu hiểu sâu sắc nhất.

“Anh có gì muốn nói không?” Người thanh niên bước tới chỗ ánh xạ trên mặt bàn: “Chúng tôi đã điều tra, người cuối cùng bước ra khỏi con phố là anh, và con phố đó cũng xuất hiện trong di chúc của ông nội.”

“Điều đó có nghĩa là gì?”

“Nếu anh chỉ là một người bình thường, đương nhiên chúng tôi sẽ không tùy tiện nghi ngờ, nhưng anh không nghĩ rằng mình đã thay đổi quá nhiều hay sao?” Người thanh niên liếc nhìn hình chiếu ảo trên mặt bàn: “Toàn bộ cuộc đời của anh đều ở trong đây, mọi thay đổi đều bắt đầu từ thời điểm đó.”

Biểu cảm của Hàn Phi không có bất kì thay đổi nào, hắn nhìn đối phương như một kẻ ngốc, đây không phải là đang

diễn kịch, hắn rất rõ ràng những gì xảy ra khi còn nhỏ của mình không khớp với video mà Vĩnh Sinh Pharmaceutical chế tạo: "Các người là một công ty lớn như vậy, ngay cả những chuyện xảy ra với tôi cũng tra không rõ ràng, thật là đáng thất vọng."

"Anh không nói cũng chẳng sao cả, hộp đen được giấu trong thế giới ở phía bên kia của lối đi, chúng tôi sẽ tìm ra bất kỳ mối liên hệ nào có thể tồn tại giữa anh và thế giới đó." Người thanh niên nhìn đồng hồ một chút: "Đã đến giờ rồi."

Anh ta nhìn lên màn hình chiếu cực lớn ở phía đại sảnh, Hoàng Doanh ở sâu trong vực thẳm của lối đi mang theo Thẩm Lạc phi nước đại thật nhanh, toàn bộ người chơi đều chú ý về bọn họ, cũng không để ý ông chủ của liên minh kinh doanh đã lui về sau, một số lượng lớn các NPC đã bị trộn lẫn vào đám đông.

Không giống như những NPC bình thường, đôi mắt của những người này rất kỳ quái, bọn chúng không có cảm xúc của riêng mình, dường như bị điều khiển bởi một âm thanh nào đó.

Khi hận ý và người đàn ông đeo mặt nạ thú ngày càng tiến gần đến lối ra của thông đạo, những NPC đó đột nhiên té xỉu và ngã lăn ra đất.

Toàn bộ khu vực mê cung của công viên vui chơi trở nên mờ ảo, một số lượng lớn NPC mất khống chế, can thiệp vào sự kiểm soát của AI đối với khu vực này trong một khoảng thời gian ngắn.

Ngay lúc này, hình vẽ du khách ma quái trên bức tường của lối đi bắt đầu tan rã, có một lực lượng cưỡng chế thúc đẩy lối đi ở phía thế giới tầng cạn "khép" lại.

Lối đi giống như là một vết sẹo trên mặt đất, và lực lượng kia đang chữa trị cho nó.

Vốn dĩ Hàn Phi chỉ đơn thuần là khán giả, nhưng điều hắn không ngờ là khi Vĩnh Sinh Pharmaceutical sử dụng "cửa ngầm" do Phó Thiên để lại, hắn cảm thấy sau gáy đau nhói, giống như có người cầm đinh nhọn, đóng từng cái từng cái một vào hộp sọ của hắn.

Người bình thường căn bản không thể chịu được nỗi đau này, nhưng Hàn Phi đã chết đến chín mươi chín lần trong thế giới ký ức điện thờ của Phó Sinh, hắn đã trải qua nhiều cách chết hơn người bình thường có thể tưởng tượng.

Khóe miệng hiện lên một nụ cười, Hàn Phi vươn tay sờ mũi, sau đó bình tĩnh tiếp tục xem.

Cơn đau dữ dội vẫn tiếp tục, những người chơi trong hình chiếu đều kinh hô, vì Hoàng Doanh và Thẩm Lạc vẫn chưa chạy thoát.

Khi lối đi bị đóng được khoảng chín phần mười, hình ảnh mờ ảo lại trở nên rõ ràng, một con mắt khổng lồ dường như mở ra trên bầu trời tối tăm trong trò chơi, tất cả sương mù đã bị thổi bay.

"Bùm!"

Trong hiện thực, ngay dưới tòa nhà nơi Hàn Phi đang ở, có một tiếng động lớn, như thể có thứ gì đó đã phát nổ. Cùng lúc đó, cơn đau sau đầu cũng biến mất hoàn toàn, như thể vừa rồi chỉ là ảo giác của hắn.

"Không đóng lại được?" Vẻ mặt của người thanh niên hơi thay đổi, không còn giữ được bình tĩnh ở trước mặt Hàn Phi, ánh mắt chăm chú nhìn vào lối ra thông đạo trên màn hình.

Tiếng la hét kinh người truyền ra từ lối đi, Hoàng Doanh và Thẩm Lạc đã mạo hiểm mười phần trốn thoát được.

Ma quỷ trong bản đồ ẩn không tiếp tục truy đuổi nhưng đã gieo mầm sợ hãi trong lòng tất cả người chơi, đặc biệt là người đàn ông đeo mặt nạ thú, anh ta bị tất cả người chơi trên toàn bộ server coi như là Boss phản diện nhất định phải tiêu diệt trong cuộc sống này.

Trong game, người chơi phát ra tiếng hoan hô rung trời, bọn họ coi Hoàng Doanh như một anh hùng, anh ấy là người chơi đầu tiên nhảy xuống vực sâu còn có thể sống sót trở về. Sự hiện hữu của anh ấy chính là niềm hy vọng của mọi người.

Tuy nhiên, khác với sự cuồng hoan của những người chơi trong game, Vĩnh Sinh Pharmaceutical bên này dường như

xuất hiện một vấn đề lớn, không ai nghĩ rằng "cửa ngầm" mà Phó Thiên để lại sẽ không thể đóng hoàn toàn được lối đi.

"Đây là giải pháp mà các anh đưa ra? Còn cố ý để hở một phần mười lối đi, các anh muốn người chơi luôn có cảm giác khủng hoảng à?" Nhìn thấy Hoàng Doanh an toàn, Hàn Phi thở phào nhẹ nhõm, hắn lo lắng nhất là anh ấy và Bạch Hiển vì mình mà bị thương.

Bây giờ Hoàng Doanh đã được cứu, lối đi đã được đóng lại hơn phân nửa, Bạch Hiển cũng không cần phải cố gắng chống đỡ nữa, xem như là một kết thúc tốt đẹp cho tất cả mọi người.

Người thanh niên đứng bên bàn hiển nhiên không để ý đến tâm trạng của Hàn Phi lúc này, anh ta khẩn trương liên hệ với nhân viên để bàn các bước tiếp theo.

"Nếu không có việc gì nữa thì tôi phải về nhà?" Hàn Phi bước tới bên cạnh bàn, quét qua tất cả thông tin trên mặt bàn, ghi nhớ lại trong đầu.

Sau khi làm xong, hắn thuận tiện vỗ vỗ vai của đối phương: "Hôm nay hao công tổn phí nhớ kết toán cho tôi đấy, vốn là trong ngày tôi định quay một bộ phim, nhưng đều tại các anh gây rắc rối, đoán chừng trong một tháng tới tôi cũng không có biện pháp làm việc tốt được."

Người thanh niên sốt ruột xua tay, nhân viên bên cạnh rất biết nhìn ánh mắt, vội vàng đến dẫn Hàn Phi đi ra ngoài.

"Không nói rõ ràng tôi sẽ không đi đâu cả." Cuối cùng nhân viên đành phải cầu cứu cảnh sát mới đưa được Hàn Phi ra ngoài.

Sau khi Hàn Phi đi, người thanh niên vẻ mặt âm trầm nhấn chốt mở ở trên bàn.

Bức tường vốn trong suốt ở bên ngoài đại sảnh dao động như thủy văn, cảnh tượng bên ngoài cửa sổ biến mất, lộ ra bộ dáng thực sự của đại sảnh.

Tất cả các loại thiết bị đều được bố trí xung quanh đại sảnh, trong đại sảnh dường như là một sân khấu, ở bên rìa là

những người điều hành cấp cao của Vĩnh Sinh Pharmaceutical và Deep Space Technology.

"Phó Sương, cậu đã làm rất tốt."

"Có thể anh ta cũng không tìm thấy hộp đen. Theo di chúc của Phó Thiên để lại, sức mạnh của hộp đen được bảo quản trong 'cửa ngầm'. Khi 'cửa ngầm' được kích hoạt, người sở hữu hộp đen sẽ cảm thấy đau đớn giống như bị mở sọ, nhưng màn trình diễn vừa rồi của anh ta rõ ràng không phải là đau đớn kịch liệt."

"Mấu chốt của vấn đề lúc này là lối đi chưa được đóng lại, chúng ta phải giải quyết như thế nào? Lại dùng 'cửa ngầm' một lần nữa?"

"Chúng ta không có mấy lần cơ hội, tuyệt đối không được lãng phí cho đến khi tìm thấy hộp đen."

"Vậy phải giải thích thế nào với cảnh sát?"

"Chúng ta không phạm pháp, cần phải giải thích với họ cái gì? Chúng ta cũng có quyền giải thích cuối cùng về trò chơi này, nhưng những ngày tiếp theo quả thực có thể không được tốt như vậy."

Mọi người đang thảo luận kịch liệt, ngoại trừ nhân viên không đủ tư cách xen vào, chỉ có một bà lão ngồi trong góc không nói lời nào.

Bà ấy bỏ món đồ chứng minh thân phận có viết hai chữ Đỗ Tĩnh vào trong túi, lẳng lặng nhìn về phía Hàn Phi rời đi.

Chương 740: Xây dựng thành phố ma quái

"Tại sao mình lại nhận được hai chữ cuối cùng thể hiện hàm nghĩa hoàn toàn trái ngược với di ngôn, ngoại trừ Phó Thiên, còn có ai biết toàn bộ những gì chúng ta đã từng trải qua?"

Hình bóng Hàn Phi hiện lên trong tâm trí bà lão: "Hình như mình đã thực sự quên mất một người, người đó rất giống cậu ấy, cũng từng một mình lao vào bóng tối như thế này."

Các giám đốc điều hành cấp cao khác vẫn đang thảo luận đối sách, nhưng Đỗ Tĩnh đã lặng lẽ đứng dậy, bà không quấy rầy những người quản lý thực sự của công ty, đi thang máy xuống tầng.

Bước ra khỏi màn hình khổng lồ của thành phố, bà lão nhìn đám người bên ngoài tòa nhà, không tìm thấy Hàn Phi vừa vội vàng rời đi.

"Hàn Phi, cái tên quen thuộc như vậy, trong mơ mình đã nghe mẹ nói rất nhiều lần."

Mười một giờ đêm, Hàn Phi trở về phòng trọ dưới sự hộ tống của xe cảnh sát. Kể từ sau sự việc này, cảnh sát bắt đầu bảo vệ hắn chặt chẽ hơn, mọi người đều cảm thấy Cánh bướm lại muốn ra tay với hắn một lần nữa.

Đổi quần áo với người cảnh sát ở trong phòng xong, Hàn Phi đuổi người cảnh sát bảo vệ mình ra khỏi phòng.

Sau khi đóng cửa lại, biểu cảm của hắn vẫn không thay đổi nhiều, hắn vào phòng tắm mở vòi nước, lợi dụng khoảng thời gian rửa mặt, hắn quan sát toàn bộ căn phòng qua tấm gương trên tường.

Hàn Phi có một trí nhớ siêu phàm chỉ cần nhìn qua là không thể quên được, hắn đã tạo rất nhiều ám hiệu nhỏ trong

phòng, nếu có ai lật qua lật lại, những ám hiệu đó nhất định sẽ bị phá hủy.

"Cảnh sát đã không khám xét căn phòng này, bọn họ thực sự tin tưởng mình."

Sau khi lau sạch nước trên mặt, Hàn Phi lại bắt đầu đi một vòng quanh phòng, cẩn thận từng li từng tí xem trong phòng có bị lắp đặt máy nghe trộm hay camera giám sát mini không.

Phải đến nửa giờ Hàn Phi mới hoàn toàn yên tâm, biểu cảm trên mặt thả lỏng, thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Hôm nay có thể nói là một ngày mạo hiểm nhất, suýt chút nữa hắn đã lộ ra sơ hở trong tòa nhà Deep Space Technology kia. Hộp sọ bị mở ra đau đớn đến nỗi không phải ai cũng có thể chịu đựng được.

"Hộp đen là bí mật lớn nhất của mình, tuyệt đối không được cho bất kỳ ai biết."

Sợi dây căng ra đã được nới lỏng, ánh mắt Hàn Phi lộ vẻ mệt mỏi, hắn mở tủ lạnh bắt đầu ăn ngấu nghiến. Sau khi cơm nước no nê, hắn nằm vào trong máy chơi game.

Còn cả đống chuyện ở thế giới tầng sâu chưa xử lý xong, ngoài ra phải mau chóng đưa Bạch Hiển trở về thế giới tầng cạn, để khôi phục một cách hoàn hảo khí chất của Hàn Phi, anh ấy không ngần ngại tự làm hại bản thân mình. Tinh thần chuyên nghiệp này khiến Hàn Phi cảm thấy liên hoan phim đã nợ anh ấy một giải thưởng.

Sau khi kết nối các đường dây khác nhau, Hàn Phi đội chiếc mũ bảo hiểm kết nối với trò chơi.

Mọi thứ trong tầm mắt đều nhuốm màu máu đỏ tươi, Hàn Phi cảm thấy người đàn ông máu đứng sau lưng mình dường như càng thêm yếu đi rồi, hắn muốn quay người lại nhưng cứ gần tới lúc nhìn thấy mặt đối phương là đã đăng nhập game thành công.

Vừa mở mắt ra, Hàn Phi đã xuất hiện ở nơi hắn logout, Khóc ôm đàn tế giống như một chú chó nhỏ chờ chủ nhân, chỉ ngồi im một chỗ đợi Hàn Phi trở về.

“Tình hình bên kia lối đi thế nào?”

Câu hỏi này có lẽ quá phức tạp đối với Khóc, đứa nhỏ cũng không biết trả lời như thế nào, chỉ dắt tay Hàn Phi bước ra ngoài.

Thấy Khóc vội vã như vậy, Hàn Phi tưởng có chuyện gì xảy ra, hắn chạy một mạch như điên.

Vị trí cao ở trung tâm của công viên vui chơi đã bị vỡ vụn, tất cả các mảnh vỡ của điện thờ được di chuyển vào bên trong mê cung, hư ảnh cánh bướm sặc sỡ bao phủ bầu trời cũng biến mất, dường như ý chí của Mộng cảm thấy kinh hãi nên tạm thời rút lui.

“Đây chính là mê cung?

Hàn Phi không thể tin vào mắt mình khi nhìn thấy cái hố khổng lồ. Lúc hắn rời khỏi đây, trong hố đan xen những cơn ác mộng, tất cả các kiến trúc đều bị phá hủy, nhưng mới chỉ sau một ngày, nguyên mẫu của mê cung mới đã xuất hiện trong hố, một số kiến trúc cũng được sửa chữa.

Nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, nguyền rủa vô biên từ trong bóng tối tuôn ra và tụ lại thành hình dáng của một người phụ nữ.

Phía sau Từ Cầm, những cư dân của cư xá Hạnh Phúc và tòa nhà chết chóc lần lượt leo ra khỏi hố sâu, trong đó có Bạch Hiển, sắc mặt anh tái nhợt, thân thể bị thương tích nhiều phần.

“Trước tiên em hãy mau đưa cậu ấy đi.” Ngụy Hữu Phúc đến gần Hàn Phi rồi thấp giọng nói: “Người bạn này của em thật là trượng nghĩa, vì để khôi phục một cách hoàn hảo khí chất của em mà cậu ấy để Từ Cầm dùng nguyền rủa đâm vào da thịt, còn bản thân thì tự rạch ra vô số vết thương.”

Hàn Phi vội vàng chạy đến bên cạnh Bạch Hiển: “Anh Bạch, nếu như lần này không có anh, có lẽ em đã trở thành kẻ thù của toàn bộ người chơi trên thế giới rồi.”

“Không phải là có lẽ, em đã trở thành kẻ thù của toàn dân rồi, tàn sát đến cả mười vạn người chơi luôn.” Bạch Hiển đưa mặt nạ thú cho Hàn Phi. “Em đừng bao giờ tùy tiện đeo chiếc

mặt nạ này, anh có cảm giác hiện tại những người chơi đó đang dồn hết sức lực để giết chủ nhân của mặt nạ. Nó đã trở thành biểu tượng của cái ác, ma quỷ, tuyệt vọng và tất cả những điều tồi tệ."

"Không hẳn là nghiêm trọng đến như vậy chứ?"

"Em thật là không có biết rõ! Chỉ là chơi trò chơi thôi mà em có thể chơi đến thành một đại nhân vật phản diện cuối cùng trong một trò chơi chữa trị ấm áp, anh cũng thật nể phục em đấy." Lời nói của Bạch Hiển đã không còn được lưu loát nữa rồi: "Sau này những chuyện kiểu như vậy em đừng tới tìm anh nữa, anh nhát gan, anh chịu không nổi đâu!"

"Khổ cực cho anh rồi, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, em cảm thấy kỹ năng diễn xuất của anh đã bước sang một giai đoạn mới chỉ trong vài phút ngắn ngủi." Hàn Phi vỗ nhẹ vào vai Bạch Hiển" "Anh bây giờ chắc chắn là một diễn viên bậc thầy hiếm có."

"Thật à? Vậy thì năm sau anh hẳn là có thể đạt được giải thưởng ảnh đế rồi." Bạch Hiển hiện tại thành ra như thế này, nhưng trong lòng vẫn không quên được giải thưởng ảnh đế.

"Hoàn toàn không có vấn đề gì." Hàn Phi dìu Bạch Hiển sang phòng bên cạnh, hắn định dùng thiên phú hồi hồn để đưa anh ấy về: "Anh Bạch, mở cánh cửa này ra là anh có thể về rồi."

"Đơn giản vậy thôi sao?" Cầm tay nắm cửa, Bạch Hiển như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, anh quay đầu nhìn Hàn Phi: "Cái kia… Hàn Phi, liệu anh có thể nhờ em một chuyện được không?"

"Anh nói đi."

"Sang năm em có thể không tham gia bình chọn giải thưởng ảnh đế được không, chỗ này nước sâu, để anh thử một năm nữa xem."

"Anh yên tâm, em sẽ không tham gia bình chọn ảnh đế cho đến khi anh đạt được." Hàn Phi vỗ vỗ bả vai Bạch Hiển, không đợi đối phương phản ứng, hắn đã dùng thiên phú hồi hồn của mình để đưa anh ấy trở lại thế giới tầng cạn.

Nhìn căn phòng trống trải, Hàn Phi cũng thở dài một hơi: "Hóa ra tất cả may mắn tích góp nửa đời đều dùng để gặp được mấy người anh em tốt các anh."

Bước ra khỏi căn phòng nhỏ, Hàn Phi cùng với những người hàng xóm của mình, lần đầu tiên bước vào lối đi.

Vì một lý do nào đó, hắn không thể đăng nhập trò chơi bằng máy chơi game bình thường, nhưng thông qua lối đi này, hắn dường như có thể đi đến thế giới tầng cạn.

"Nếu mình đến đó, liệu có bị coi như một con quỷ không?"

Càng vào sâu trong lối đi, Hàn Phi càng cảm thấy lối đi này không tầm thường, nó dường như thực sự có sinh mệnh và ý thức của chính mình.

Bức tường khẽ vặn vẹo, toát ra mùi máu tanh nhàn nhạt, lối đi này vẫn đang tiếp tục phát triển và tự sửa chữa, nó đang cố gắng rút ngắn khoảng cách giữa thế giới tầng sâu và thế giới tầng cạn.

"Bọn anh đã đến đây xem trước rồi. Muốn xây dựng một lối đi nối liền thế giới tầng sâu và thế giới tầng cạn, trước tiên chúng ta cần một cái xác của không thể nhắc đến." Ngụy Hữu Phúc vuốt ve bức tường của lối đi: "Cái này giống với cảnh tượng mà chúng ta nhìn thấy trong điện thờ ký ức của Phó Sinh, lối đi bên dưới công viên vui chơi chính là kéo dài từ ngực của quỷ thế hệ đầu ra ngoài đấy."

"Tại sao xác chết của không thể nhắc đến lại có thể kết nối hai thế giới?"

"Anh cũng không biết nữa." Ngụy Hữu Phúc lắc đầu cười gượng: "Đó là tồn tại mà bình thường chúng ta thậm chí không dám nhắc đến. Có lẽ đợi đến khi trong chúng ta có người trở thành không thể nhắc đến, toàn bộ sương mù mới có thể bị đẩy ra."

"Vậy thì các anh cũng phải cố gắng hết sức rồi." Hàn Phi rất thích nói chuyện với Ngụy Hữu Phúc, hắn có thể cảm nhận được những thay đổi cảm xúc trong người anh, anh đang dần dần tìm thấy nhân tính và tình cảm mà bản thân đã mất.

“Lão quản lý toà nhà tiền nhiệm và ba người con của ông ấy đều là không thể nhắc đến. Thật đáng tiếc sau khi bốn người tiến vào khu vực của thế giới tầng sâu thì chỉ có một mình Tiếng Ca nhỏ tuổi nhất trở về. Kẻ thù mà chúng ta phải đối mặt thực sự rất kinh khủng.” Ngụy Hữu Phúc không thể lạc quan nổi. Sau khi nhìn thấy năng lực đáng sợ của không thể nhắc đến, anh ấy đã rất lo lắng trong những ngày này.

“Từ từ thôi.”

“Chỉ sợ là chúng ta không thể giảm tốc độ. Mộng đã biết sự tồn tại của chúng ta rồi. Bản thể của nó có thể ập đến bất cứ lúc nào. Chúng ta phải chuẩn bị thật tốt để đối phó với nó.” Ngụy Hữu Phúc chạm vào ngực của mình, những nạn nhân của vụ án chặt thây ghép xác đều được giấu trong cơ thể anh: “Hiện tại anh có thể chắc chắn, Mộng cũng đang tìm kiếm Tiểu Bát, anh nhất định phải bảo vệ đứa nhỏ thật tốt.”

Cùng với rất nhiều ma quỷ, Hàn Phi đi sâu vào trong lối đi, mới đi được nửa đường, trong đầu hắn vang lên một âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Tiếp tục đi lên sẽ dẫn đến hậu quả chưa rõ, hãy cẩn thận lựa chọn!”

Dừng bước lại, Hàn Phi nhíu mày: “Không thể đi qua?”

“Em cũng không thể đi được à?” Ngụy Hữu Phúc hơi kinh ngạc, bọn họ không thể tiến xa hơn nữa bởi vì là quỷ từ thế giới tầng sâu, còn Hàn Phi thì một trăm phần trăm là người sống!

“Ý của anh là gì? Cư dân của thế giới tầng sâu không thể vào thế giới tầng cạn thông qua lối đi này?”

“Tất cả ma quỷ dường như bị ràng buộc bởi một loại sức mạnh nào đó, nếu muốn đi qua thì cũng có thể, nhưng sẽ phải trả một cái giá rất đắt.” Từ Cầm vươn tay ấn chặt vào bức tường, nguyền rủa từ đầu ngón tay truyền vào lối đi như làn sóng, nhưng sau khi tiến đến lối đi bên kia thế giới tầng cạn, chín mươi phần trăm đều từ từ biến mất: “Anh đang nghĩ tới nếu nhập vào một người nào đó thì có thể rời đi theo cách này được hay không.”

“Nếu là như vậy thì tốt rồi.”

“Em cũng đừng có vui mừng quá sớm. Khi lối đi từ từ phát triển, ràng buộc của thế giới tầng sâu đối với ma quỷ sẽ ngày càng yếu đi. Có lẽ sẽ không bao lâu nữa ma quỷ có thể tự do đi qua lối đi được.”

“Chỉ cần một chút thời gian hòa hoãn như vậy là đủ rồi.” Hàn Phi bây giờ cần phải nghỉ ngơi, hắn không muốn gây ra thêm bất kỳ hỗn loạn nào nữa: “Em đã mang hơn một vạn linh hồn từ điện thờ ký ức của Phó Sinh, em muốn cùng họ xây dựng một thành phố nơi người và quỷ cùng tồn tại, sau khi thành phố được xây dựng, chúng ta có thể từ từ dẫn một số người chơi ‘may mắn’ vào, cố gắng đưa hy vọng và hạnh phúc của thế giới tầng cạn vào thế giới tầng sâu.”

Sau khi Hàn Phi hoàn thành nhiệm vụ thừa kế điện thờ của Phó Sinh, hắn đã nhận được rất nhiều phần thưởng của nhiệm vụ mà còn chưa có thời gian sử dụng.

“Bây giờ chúng ta đã có được ba khu vực: công viên vui chơi, bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ và tòa nhà chết chóc. Có lẽ là quá đủ để xây dựng một thành phố nhỏ rồi.” Ngụy Hữu Phúc cũng đồng ý với ý tưởng của Hàn Phi: “Có điều chúng ta nên thương lượng một chút với những hận ý khác, đặc biệt là chú hề, anh không thể đoán được tâm tư của anh ta, đến bây giờ anh cũng không thể chắc chắn liệu anh ta có sẵn sàng giúp đỡ chúng ta hay không.”

Mấy người quay trở lại mặt đất, nhưng tìm kiếm thế nào cũng không thấy người thợ sơn và chú hề trong công viên vui chơi.

“Thôi quên đi, trước tiên cứ mặc kệ bọn họ đã.” Hàn Phi bước lên đài cao liếc mắt nhìn những linh hồn bị hắn đưa ra khỏi điện thờ, rất nhiều người trong số họ không nhận ra mình đã chết, ký ức vẫn còn lưu lại tại thời khắc đóa hoa sinh mệnh đang nở rộ mãnh liệt.

“Vưu Y, Tiểu Giả, chú Anh…”

Từng gương mặt quen thuộc lần lượt hiện ra trước mắt Hàn Phi. Những cư dân đặc biệt được ma quỷ che chở về cơ bản

đều là những linh hồn mà Phó Sinh đặc biệt bảo vệ. Bọn họ thiện lương và dũng cảm, là ngọn lửa phản kháng trong tai họa, là lá cờ của nhân loại.

"Có bọn họ ở đây, mình sẽ có thể xây dựng thành phố trong mơ của bản thân."

Chương 741: Gia sản của Hàn Phi

Hàn Phi trước giờ đều là một người cô độc, ít nhất người sống có thể giúp đỡ hắn trong thế giới tầng sâu, gần như là không có.

Ở lâu với quỷ quái, phong cách hành sự của Hàn Phi cũng nghiêng về quỷ quái hơn một chút, đơn giản, bộc trực, hiệu quả, dù có là nhân tình thù địch gì, khi trái tim ngừng đập rồi, còn cần gì quan tâm đến sắc mặt nữa….

Nhưng chỉ dựa vào sức của một mình hắn thì quả thực không đủ, hắn đã chọn mở cùng lúc mặt chính và mặt sau của hộp đen, đây là con đường khó nhất, hắn buộc phải cẩn thận để duy trì sự cân bằng giữa hai thế giới, để hai thế giới từ từ chấp nhận sự tồn tại của nhau, hòa hợp với nhau.

Nói thì dễ làm thì khó, một khi không xử lý đúng cách, Hàn Phi rất có khả năng bị cả hai thế giới cùng một lúc thiêu cháy, thế giới tầng sâu sẽ loại bỏ hắn như kẻ khác loài và phản bội, còn thế giới tầng cạn thì sẽ coi hắn là BOSS phản diện lớn nhất. Cũng để tránh tình trạng này xuất hiện, hắn cần có nhiều người hiểu cách làm của mình hơn.

Không phải là mù quáng giết chóc, cũng không phải là mù quáng nhượng bộ, hắn muốn tạo ra một thành phố đặc biệt, để thành phố này trở thành cầu nối giữa hai thế giới.

Nếu như thực sự có thể làm được, khoảng cách giữa sự sống và cái chết sẽ được rút ngắn vô hạn, rất nhiều nuối tiếc sẽ được bù đắp, rất nhiều tuyệt vọng có thể được cứu vãn, con người sẽ không còn bị chấp niệm và tư niệm quấy nhiễu, ký ức tồi tệ của quá khứ cũng sẽ không còn trở thành gông cùm, vĩnh viễn trói buộc trái tim nữa.

Những linh hồn mà hắn mang ra từ điện thờ ký ức của Phó Sinh đã trải qua sự hợp nhất giữa thế giới tầng sâu và hiện thực, bọn họ tìm cách sống trong thảm họa, kề vai sát cánh cùng với những linh hồn đã khuất, bọn họ là những người

sống sót, cũng là nhóm người có thể hiểu được suy nghĩ của hắn nhất.

Phó Sinh là một người dẫn đường rất không xứng đáng với chức danh, ông ấy thậm chí còn từng nghĩ đến việc thay thế Hàn Phi, tái sinh trên cơ thể của hắn.

Trong số tất cả "di sản" mà Phó Sinh để lại cho Hàn Phi, quan trọng nhất không phải là những điện thờ kia, mà là hơn một vạn linh hồn đặc biệt này, bọn họ là những thiện ý mà cả đời Phó Sinh gặp được, hiện tại ông ấy đã giao hết cho hắn.

"Mọi người hãy nghe tôi nói, thành phố ban đầu mà mọi người sống đã biến mất, chúng ta cần phải xây dựng lại quê hương của mình trên mảnh tàn tích bị bao phủ bởi bóng tối này."

"Không biết khi nào mặt trời sẽ mọc trở lại, nhưng tôi đảm bảo với mọi người, tôi nhất định sẽ đưa mọi người nhìn thấy được ánh sáng một lần nữa."

Hàn Phi từng cứu đại đa số những người trong bọn họ, vì để ổn định tình hình, cho mọi người hiểu rõ tình huống hiện tại, Hàn Phi đã tìm đến một vài người sống sót mà mình thân quen nhất, nhờ bọn họ đi thống kê và tìm hiểu năng lực và thực lực của mỗi một linh hồn.

Chỉ mất một giờ đồng hồ, hơn một vạn linh hồn đó về cơ bản đã chấp nhận hiện thực.

Bọn họ chia tất cả công dân thành năm cấp theo cấp độ đã thiết lập trong thế giới ký ức điện thờ trước đó.

Cấp độ không phải là biểu tượng của địa vị, cũng không phải là cao thấp nghèo hèn, chỉ là thứ hạng của sự đóng góp.

Thực lực càng mạnh, đóng góp càng lớn, công dân càng có cấp độ cao, ngoài danh tiếng ra, cũng không có đặc quyền nào. Hàn Phi mang tổng cộng 14.700 người từ điện thờ của Phó Sinh ra, trong số bọn họ có 14.000 người chỉ là tiếc nuối, trong số 700 người còn lại có 600 người là oán niệm, đáng chú ý là một trăm linh hồn cuối cùng.

Chín mươi chín trong số một trăm linh hồn này là oán niệm có năng lực thiên phú đặc biệt, trong đó có ba người có thực lực của oán niệm cỡ lớn.

Còn về người cuối cùng, ông là hận ý đặc biệt nhất mà Hàn Phi từng thấy!

Nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người, ngay cả bản thân đương sự cũng không ngờ tới.

Bệnh nhân sở hữu nhân cách hệ chữa trị, có tên là Lưu Anh Hùng, tận sâu trong linh hồn của ông vậy mà lại ẩn chứa một ngọn lửa đen đang cháy!

Nhìn bề ngoài, chú Anh không khác gì những linh hồn khác, nếu không phải là Từ Cầm dùng nguyền rủa nhiễm đầy hận ý thăm dò, thì người ngoài khó mà biết được.

Bản thân Lưu Anh Hùng cũng không hề biết đến sự tồn tại của ngọn lửa đen, dường như ông là tự nhiên có được ngọn lửa này, bên trong thế giới kí ức điện thờ, mỗi khi có người chết đi, chỉ cần người đó lúc còn sống từng nhận sự giúp đỡ của ông, thì sau khi người đó chết, ngọn lửa đen sâu trong linh hồn ông lại càng cháy rực hơn, bản thân Lưu Anh Hùng cũng không hiểu tại sao lại như vậy, khi Hàn Phi hỏi ông, ông chỉ đáp rằng người tốt thì sẽ được báo đáp.

Theo suy đoán của Hàn Phi, trường hợp của Lưu Anh Hùng hẳn có liên quan đến nhân cách hệ chữa trị, quỷ có nhân cách này, ít nhiều đều sẽ bộc lộ thiên phú đặc biệt.

Sau khi thử nghiệm, Hàn Phi còn phát hiện ra lửa đen của Lưu Anh Hùng khác với lửa đen của những hận ý khác, lửa đen của người khác chứa đầy sự độc ác và bạo ngược, bùng cháy khát vọng hủy diệt tột cùng, còn lửa đen của Lưu Anh Hùng thì có thể hợp nhất với những ngọn lửa đen hận ý khác, chữa trị vết thương cho hận ý!

Năng lực kỳ lạ này ngay cả Từ Cầm là hận ý khi nhìn thấy cũng thấy rất khó hiểu.

Sau khi nghiên cứu xong năng lực của tất cả các linh hồn, Hàn Phi lấy bản đồ ra, để mọi người tự lựa chọn nơi mà họ

muốn cư trú, ba khu vực công viên vui chơi, bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ và tòa nhà chết chóc đã được kết nối với nhau.

Bên phía Hàn Phi nếu như tính cả lão Lưu, thì hắn đã có ba vị hận ý và rất nhiều oán niệm cỡ lớn, thực lực đủ để chống lại cả công viên vui chơi và bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ cùng một lúc.

Hơn nữa chú hề và số 4 là những người quản lý công viên do Phó Sinh để lại, bản thân bọn họ cũng đều là cô nhi như Hàn Phi, có cùng trải nghiệm, đối tượng căm hận hoàn toàn giống nhau, bọn họ cũng không có lý do gì để chiến đấu với hắn, dưới tiền đề ý chí của Mộng không biết sẽ xuất hiện lúc nào, cùng nhau đối phó với bên ngoài mới là quyết định phù hợp với lợi ích của tất cả mọi người nhất.

Hàn Phi muốn xây dựng thành phố, cũng có ý định thống nhất tất cả tài nguyên và quỷ quái trong ba khu vực, chờ sau khi đã có hậu phương vững chắc, hắn sẽ có thể tiếp tục thăm dò đến những nơi sâu hơn.

Thế giới tầng sâu quá rộng lớn, cho dù có sở hữu ba khu vực, Hàn Phi cũng chỉ thắp sáng một mảnh nhỏ trên bản đồ, trước kia hắn là đom đóm dưới màn đêm, hiện tại cùng lắm chỉ là trở thành một ngọn nến mà thôi.

"Một vạn linh hồn còn giữ được nhân tính này sẽ trở thành nền tảng của thành phố, hy vọng bọn họ sẽ không bị ảnh hưởng bởi thế giới tầng sâu, mà có thể trở thành người ảnh hưởng đến thế giới tầng sâu."

Ngọn lửa đã lan rộng, một ngày nào đó bọn họ sẽ chiếu sáng cho đêm tối. Hai tiếng sau, Hàn Phi tìm thấy chú hề và người thợ sơn ở trung tâm của cuộc diễu hành xe hoa.

Người thợ sơn xách thùng máu đang vẽ nhãn cầu cho quái vật trên mặt đất, còn chú hề thì đang cưỡi trên con ngựa gỗ của bọn trẻ, không ngừng tấn công anh ta về mặt tinh thần, nói đủ thứ rác rưởi, như thể hy vọng người thợ sơn có thể để ý đến đến mình.

Luận tuổi tác, người thợ sơn lớn tuổi hơn chú hề rất nhiều, trong hiện thực người thợ sơn hẳn cũng đã nhìn thấy chú hề

khi còn nhỏ, có điều người thợ sơn lại dành hết sự quan tâm cho cô nhi số 4, không đáp lại bất kỳ lời nào của chú hề.

"Số 4 đã hợp nhất với công viên vui chơi, anh muốn cứu cậu ấy như vậy, tại sao không lợi dụng lúc Mộng đến mà phá hủy công viên luôn? Những năm này không phải là anh vẫn luôn bảo vệ cho cậu ấy hay sao?"

"Thực ra là cậu ấy không muốn ra ngoài, cậu ấy không muốn mọi người nhìn thấy bộ dạng xấu xí của mình, càng không muốn dọa mọi người sợ hãi bằng sát ý và tử ý trên người."

"Cậu ấy đã biến thành một con quái vật, một con quái vật rất rất lớn. Cậu đã nhìn thấy cá voi chưa? Nó còn lớn hơn cả một con cá voi, bằng một phần ba kích thước của công viên vui chơi, nó là hận ý lớn nhất trong tất cả những hận ý mà tôi từng thấy."

"Sao anh không nói gì? Lúc đầu không phải anh đã hứa sẽ quay lại cứu chúng tôi hay sao? Tại sao cuối cùng mọi người đều vẫn rơi vào tuyệt vọng?"

"Anh đừng tưởng rằng lộ ra bộ dạng hối hận như vậy, thì chúng tôi sẽ tha thứ cho anh, anh với những người đó đều là cùng một giuộc với nhau cả."

Chú hề ngồi trên ngựa gỗ, thân hình cao lớn, nhưng động tác lại như một đứa trẻ vậy.

Người thợ sơn vẫn cứ cúi gằm mặt vẽ tranh, anh ta bôi lớp sơn màu máu trong thùng lên mắt của quái vật, họa tiết đồng tử mơ hồ trên mặt đất dần trở nên rõ hơn.

Sau khi đã dùng hết sơn trong thùng, người thợ sơn trực tiếp xé rách da mình, để mặc cho máu hồn chảy vào thùng, điều chế ra sơn mới.

"Hai người trông có vẻ là bạn cũ." Hàn Phi không hề sợ hãi khi giao tiếp với hận ý, điều này không phải là bởi vì hắn có kinh nghiệm phong phú, thực lực mạnh mẽ, mà là bởi vì Từ Cầm đang đứng sau lưng.

“Hàn Phi, thực sự không ngờ anh có thể sống sót, tôi vốn dĩ đã chuẩn bị để tiếp đón lão khốn kiếp kia rồi.” Khi chú hề nhắc tới lão khốn kiếp kia, ở giữa có ngây ra một chút: “Tại sao tôi lại gọi ông ấy là lão khốn kiếp, bởi tôi không thể nhớ ra tên của ông ấy nữa.”

“Ông ấy là Phó Sinh.”

“Thật sao? Một cái tên rất quen thuộc.” Chú hề cưỡi ngựa gỗ đi đến phía trước Hàn Phi: “Bất kể ông ấy là ai, theo thỏa thuận giữa tôi và ông ấy, sau này anh chính là người quản lý mới của công viên vui chơi này rồi, tôi cũng được tự do hoàn toàn rồi.”

“Anh muốn đi à?” Hàn Phi đã từng giao tiếp với chú hề trong thế giới ký ức điện thờ, hắn cảm thấy đối phương là một người khá tốt.

“Không còn ai có thể giới hạn tôi nữa, tôi sẽ trở thành một chú hề khiến tất cả mọi người đều phải sợ hãi, tôi muốn khiến những đứa trẻ hạnh phúc đó phải sợ đến phát khóc khi nghe đến tên tôi!” Biểu cảm trên mặt của chú hề càng lúc càng cường điệu, bản thân anh ta tuyệt đối không thể được coi là chính phái, anh ta cũng chưa bao giờ chuẩn bị trở thành một người tốt.

Chú hề vẫn chưa xảy ra xung đột với Hàn Phi, chỉ vì họ có cùng một lập trường khi đối mặt với cánh bướm và Phó Sinh mà thôi. “Công viên vui chơi không thể không có anh.”

“Số 4 sẽ ở lại đây, tiếp tục đóng vai trò là nền tảng của công viên vui chơi, nếu như có một ngày nào đó công viên bị phá hủy, mọi người có thể thả nó ra.” Chú hề giẫm giẫm lên mặt đất, trên mặt mang theo nụ cười xấu xa: “Số 4 lợi hại hơn tôi rất nhiều, nó và tôi là hai thái cực, thực lực của tôi rất yếu nhưng trí não lại rất tốt. Nó thì lại ngược lại, thực lực mạnh đến khó tin, nhưng thật tiếc đó đều là nó dùng bộ não để đánh đổi.”

Chính xác thì thỏa thuận giữa Phó Sinh và chú hề là gì, cùng với sự tan vỡ của mảnh vụn kí ức của Phó Sinh, hiện tại

cũng không có ai biết nữa rồi, chú hề cố chấp muốn rời đi thì Hàn Phi cũng sẽ không ngăn cản.

"Tiếp theo anh chuẩn bị sẽ đi đâu?"

"Công viên vui chơi và tòa nhà chết chóc chỉ là những khu vực bậc thấp ở rìa ngoài cùng của thế giới tầng sâu, tôi muốn đi vào trung tâm, xem xem tuyệt vọng thực sự trên thế giới trông như thế nào." Hai chân chú hề nhảy lên, đứng trên lưng của con ngựa gỗ: "Trong trái tim của tôi, sự tuyệt vọng lý tưởng nhất là một cái cây, một nửa nở đầy hoa màu đỏ như máu, một nửa kết đầy trái có màu đen sẫm, nó cắm rễ trên mặt đất sinh trưởng vô hạn, đầu đội bầu trời đêm che hết tất cả ánh sáng, sau đó tôi sẽ ở trên cái cây đó, dựng một căn nhà nhỏ, hoặc là trở thành một phần của cái cây.

"Tuyệt vọng không có màu mè như vậy đâu, chỉ là một vùng im lặng chết chóc thôi." Hàn Phi nhìn chằm chằm chú hề: "Tôi hi vọng trước khi anh đi, có thể dẫn tôi đi dạo một vòng công viên vui chơi, để tôi tìm hiểu một chút về nơi này."

"Thật ra hẳn là anh hiểu về nơi này nhiều hơn tôi, bản thân công viên chính là xây dựng cho anh mà." Chú hề bắt chước bộ dạng của tiếng cười điên cuồng: "So với anh thì tôi vẫn còn may mắn, ít nhất tôi biết mình là một người điên."

"Đi trước dẫn đường đi." Hàn Phi không quan tâm chú hề nói gì, chỉ để ý xem trong công viên vui chơi có cái gì.

Công viên vui chơi không có tên này lớn hơn rất nhiều so với hiện thực, mỗi một thiết bị giải trí cỡ lớn đều không đơn giản như bề ngoài của nó, dưới sự giải thích của chú hề, cùng với những nhắc nhở của hệ thống, Hàn Phi mới từ từ hiểu rõ công viên vui chơi rút cuộc kinh khủng đến mức nào.

Thay vì nói rằng đây là công viên vui chơi, thì nó giống một nơi hành quyết hơn.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công nhận được sự chấp thuận của người quản lý tạm thời của công viên vui chơi, bạn sẽ thay thế anh ấy trở thành người quản lý tạm thời mới của công viên vui chơi!"

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã nhận được kiến trúc đặc biệt vòng đu quay hạnh phúc — mỗi một chiếc hộp của vòng đu quay đều chứa đầy hạnh phúc, nhìn lên vòng đu quay là nhìn lên hạnh phúc, hạnh phúc cao như thế nào, thì vòng đu quay cao như thế đó.

“Vòng đu quay hạnh phúc (kiến trúc đặc biệt rank D): Khi sống sót ngồi vòng đu quay đến điểm cao nhất, có xác suất nhất định nhìn thấy tương lai.”

“Bạn đã nhận được kiến trúc đặc biệt đu quay ngựa gỗ tình yêu — theo đuổi, chờ đợi, tốt đẹp rõ ràng đưa tay ra là có thể chạm vào, nhưng lại vĩnh viễn không bao giờ có thể bắt được.”

“Đu quay ngựa gỗ tình yêu (Rank E): Ngồi lên ngựa gỗ, bắt đầu đu quay, nó sẽ đưa mọi người đến thiên đường, hoặc là địa ngục.”

“Bạn đã nhận được kiến trúc đặc biệt nhà của chú hề — tất cả mọi người trong công viên vui chơi đều đang cười, chỉ có một mình chú hề đang khóc.”

“Nhà của chú hề (Rank E): Chú hề nhốt tất cả những người cười nhạo mình vào Nhà của chú hề, không một người sống nào có thể trốn thoát khỏi đó, kiến trúc này có thể làm giảm tất cả các thuộc tính của người chơi.”

Chương 742: Linh dị xâm nhập, cười điên cuồng và hỗn loạn

Có mười lăm kiến trúc đặc biệt trong công viên vui chơi, chín kiến trúc trong số đó có thể sử dụng bình thường được; tên của chúng nhẹ nhàng hơn những kiến trúc khác, nhưng thực tế sử dụng mà nói, không chết thì cũng muốn lột da.

Tất cả các kiến trúc đặc biệt đều cần phải hiến tế số lượng lớn sinh mạng mới có thể hoạt động được. Một trăm người tham gia, cuối cùng ước tính chỉ có một người có thể nhận được chúc phúc của tòa kiến trúc đặc biệt. Có thể nói đó là một trò chơi tử vong danh xứng với thực. Dưới sự dẫn dắt của chú hề, Hàn Phi đã quen và hiểu toàn bộ công viên vui chơi, có một mối liên hệ vi diệu giữa hắn và từng kiến trúc đặc biệt, giống như trước đây hắn thường xuyên đến chơi những phương tiện giải trí này vậy, thậm chí một số phương tiện giải trí xuất hiện dị biến cũng là bởi vì hắn.

Bây giờ tiếng cười điên cuồng đang chìm vào cô nhi viện ở sâu trong tâm trí, Hàn Phi không thể liên lạc với đối phương. Nhưng thông qua tất cả các dấu vết để lại, có thể thấy được trước kia anh ta đã từng sống ở công viên vui chơi này.

Hàn Phi thử hỏi thăm chú hề, nhưng anh ta không trực tiếp trả lời hắn, khi không thể ngăn mình lại được, anh ta lập tức bắt chước tiếng cười điên cuồng, giống như một người điên có vấn đề lớn về tâm lý.

“Trong số tất cả các kiến trúc trong công viên vui chơi, đây chính là nơi quan trọng nhất, cũng chính là kiến trúc cuối cùng mà tôi sẽ giới thiệu với anh.” Chú hề cưỡi một con ngựa gỗ, cứ một bước lại có một dấu chân máu. Anh ta và Hàn Phi đã đến một tòa kiến trúc ở nơi sâu nhất của công viên vui chơi.

Nhìn từ bên ngoài, tòa nhà giống như ký túc xá dành cho nhân viên, không có gì đặc biệt.

“Nó có một cái tên rất đặc biệt, gọi là công viên vui chơi của số 0.”

“Công viên vui chơi của số 0?” Hàn Phi trước đó đã suy đoán rằng số thứ tự của tiếng cười điên cuồng trong cô nhi viện là số 1 hoặc số 0. Diện mạo của tòa nhà này có vẻ như gián tiếp chứng minh rằng công viên vui chơi của thế giới tầng sâu được xây dựng chính là vì tiếng cười điên cuồng.

“Anh có thể vào xem. Kỳ thực nó chính là nơi trẻ em chơi đồ hàng. Rất nhiều ma quỷ bên ngoài đều sẽ bị tẩy não sau khi vào đây rồi trở thành nhân viên của công viên vui chơi.”

Trong mắt chú hề lộ một chút ghen ghét: “Đáng tiếc, tôi không hiểu được cách sử dụng tòa nhà này, chỉ có quyền mở ra hoặc đóng lại.”

Dừng ở ngoài cửa một lúc, Hàn Phi đi vào bên trong kiến trúc sâu nhất của công viên vui chơi, hắn vừa mở cửa ra, trong đầu liền vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã thành công thu được kiến trúc độc quyền rank D —— Công viên vui chơi của số 0.”

“Công viên vui chơi của số 0 (độc quyền rank D): Công viên vui chơi này luôn là công viên vui chơi của riêng bạn. Ngoại trừ bạn, không có một người nào sống trong toàn bộ nơi đây, bạn bè của bạn, người thân, đồng nghiệp, tất cả chỉ là một loại tâm lý an ủi mà bạn tưởng tượng. Bạn là đứa trẻ cô đơn và đáng thương nhất trên thế giới, bạn cũng sẽ bị giam cầm vĩnh viễn trong công viên vui chơi của riêng mình.”

“Chú ý! Có bảy căn phòng trong tòa nhà đặc biệt này, được đặt tên từ Thứ Hai đến Chủ Nhật, mỗi căn phòng có một câu chuyện. Nếu linh hồn bị nhốt trong căn phòng không thể qua cửa bảy câu chuyện trong vòng một tuần, anh ta sẽ bị lạc vĩnh viễn trong tòa nhà này, trở thành một phần của câu chuyện và quên đi quá khứ của chính mình.”

“Chú ý! Tòa nhà này cũng có thể sử dụng đối với không thể nhắc đến, nhưng mỗi lần sử dụng đều cần phải hiến tế tế

phẩm có thực lực tương ứng. Hiến tế càng nhiều, xác suất thành công càng lớn."

"Chú ý! Công viên vui chơi của số 0 là một kiến trúc độc quyền, vô cùng quý giá, cũng là nền tảng của công viên vui chơi này. Tất cả những du khách mà bạn nhìn thấy bây giờ về cơ bản đều được chuyển hóa từ căn phòng này. Bạn càng sử dụng nhiều, kiến trúc đặc biệt sẽ thay đổi càng kinh khủng, xác suất chuyển hóa thành công cũng càng cao!"

Hàn Phi nhìn vào bên trong tòa nhà, tiếng cười điên cuồng trong đầu vẫn luôn không có phản ứng gì dường như bị kích thích, một đôi mắt màu máu chậm rãi mở ra.

Hai người đang nhìn về cùng một hướng, nhưng cảnh tượng họ nhìn thấy lại hoàn toàn khác nhau.

Hàn Phi chỉ nhìn thấy cách bài trí đơn giản và bảy gian phòng quái dị, nhưng tiếng cười điên cuồng dường như lại nhìn thấy một nơi kinh hoàng đẫm máu, anh ta ở trong cô nhi viện màu máu phát ra tiếng cười phấn khích chói tai.

"Người chơi số 0000! Bạn có sử dụng công viên vui chơi của số 0 không? Hãy đưa tế phẩm đến căn phòng cuối cùng!"

"Không!"

Hàn Phi đi ra khỏi công viên vui chơi của số 0, vừa rồi toàn bộ sự chú ý của hắn đều đổ dồn vào tòa nhà này, hoàn toàn không để ý tới chú hề.

Bây giờ khi hắn lại đi ra, chú hề đã biến mất, nơi hắn đang đứng chỉ còn lại một con ngựa gỗ đẫm máu.

"Anh ta đã đi rồi, đi đến nơi sâu hơn để gieo rắc sự hỗn loạn và kinh hoàng." Một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau công viên vui chơi của số 0, Nhện bị trọng thương đang ngồi trong bóng tối, trên tay là một vài mảnh vỡ của điện thờ.

"Cảm ơn ông, cho dù là lần trước đối phó với cánh bướm hay là trong thế giới ký ức điện thờ, nếu không có sự giúp đỡ của ông, tôi nhất định không thể sống nổi đến bây giờ." Hàn Phi rất cảm kích Nhện, dao tái sinh có thể nói là ông ấy tặng

cho, vì sự an toàn của hắn, ông ấy không nề hà, hai lần ẩn nấp trong bùa hộ mệnh, che chở cho hắn hết lần này đến lần khác.

"Trước đó ông lão đã chọn tôi, nhưng dù thế nào thì hộp đen cũng không chấp nhận tôi." Nhện không hiểu: "Có lẽ là do con người tôi tương đối lạc quan."

Ông ấy đứng dậy khỏi mặt đất, như một người bình thường, đôi mắt mang theo sự mỏi mệt, thậm chí còn đứng không vững.

"Cậu đã trưởng thành đến mức không cần tôi che chở nữa, kế tiếp cậu phải dựa vào chính mình rồi." Nhện bước ra khỏi bóng tối, sau lưng là tám bóng đen hình dạng khác nhau: "Đừng căm hận ông lão, ông ấy đã mang cuộc đời của mình thể hiện trước mặt cậu, chờ sau khi tôi dần quên ông ấy, cậu sẽ là người duy nhất trên thế giới này còn nhớ rõ, đánh giá của cậu về ông ấy chính là bản tóm tắt cuộc đời của ông ấy đấy."

"Tôi không biết làm thế nào để đánh giá Phó Sinh. Có lẽ bây giờ tôi còn chưa có đủ tư cách để đánh giá ông ấy."

"Con đường của cậu sau này sẽ khó đi hơn. Tôi hy vọng cậu có thể luôn kiên định với lựa chọn của mình." Nhện đi về phía bên ngoài công viên vui chơi: "Tôi cũng sẽ thực hiện một lời hứa khác của mình. Tôi đã hứa với ông lão là giúp ông ấy gửi một lá thư."

"Ông cũng muốn đi hay sao?" Hàn Phi không nỡ, Nhện là một hận ý đặc biệt, ông ấy trí tuệ chín chắn, lại biết rất nhiều bí mật.

"Tương lai chúng ta còn có thể gặp lại." Đi được vài mét, Nhện lại dặn dò Hàn Phi mấy câu nữa: "Trong tất cả bạn bè của cậu, Từ Cầm là người dễ trở thành không thể nhắc đến nhất, dường như chỉ cần thu thập đủ nguyền rủa cô ấy sẽ có thể đột phá."

"Hàng ngàn nguyền rủa khác nhau cũng không dễ dàng thu thập được như vậy."

"Nhưng đây đã là cách đơn giản nhất để đột phá. Cậu phải trân trọng cô ấy." Nhện xua tay: "Ngoài ra, trước khi cậu

chuẩn bị đầy đủ thì đừng tiếp tục khám phá về phía bắc, ở đó có ẩn giấu một số thứ không tốt.”

“Tôi hiểu rồi.” Hàn Phi nhìn chằm chằm vào bóng lưng Nhện, suy nghĩ một chút rồi đuổi theo: “Lần này không có bùa hộ mệnh để lại cho tôi à?”

Nhện vẻ mặt vẫn luôn lạnh lùng mỉm cười, khẽ lắc đầu rồi đi ra từ cửa sau của công viên vui chơi, hướng ông ấy đi chính xác là phía Bắc.

“Chú hề và Nhện đều đi rồi. Hai hận ý cứ lẳng lặng mà đi như vậy, thật là đáng tiếc.” Hàn Phi không thể cưỡng cầu đối phương, hắn biết mình muốn tiếp tục đi về phía trước thì phải dựa vào chính bản thân mình.

Mở bảng thuộc tính, Hàn Phi chọn tất cả các điểm thuộc tính cần cộng, sau đó nhìn lại thông tin nhiệm vụ, hắn phát hiện mình đã bỏ sót một điểm rất quan trọng.

“Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên 35 — Điểm tối đa, thành công đạt được 100 điểm tích lũy, có thể lựa chọn linh hồn của một nhân viên trong công viên vui chơi chấp nhận bạn để mang ra khỏi điện thờ.”

Trong thế giới điện thờ, có rất nhiều nhân viên công viên chấp nhận Hàn Phi, trong đó mạnh nhất, có giá trị nhất, hẳn là quản lý Quỷ.

“Nếu như có thể mang anh ta ra ngoài được thì quả thật là có lợi, nhưng bây giờ điện thờ cũng đã vỡ nát, không biết có thể gọi ra được hay không.”

Hàn Phi quyết định thử một chút, nếu thật sự có thể mang quản lý Quỷ trong thế giới ký ức của điện thờ ra ngoài, thật sự sẽ thu được lợi lớn.

Chạm vào màn hình, thông tin của quản lý Quỷ hiện lên trong đầu Hàn Phi. Sau một lúc, một số lượng lớn vết nứt màu máu bắt đầu xuất hiện trên bảng thuộc tính của hắn, giống hệt như khi hắn sử dụng thiên phú chiêu hồn.

“Không đúng nha!”

Máu bao phủ tất cả mọi thứ, bảng thuộc tính của Hàn Phi từ từ mở ra như quỷ môn, cùng lúc đó, điện thờ trong mê cung của công viên vui chơi phát ra một âm thanh nhỏ.

Một ý thức mờ nhạt bị kéo vào quỷ môn như một sợi dây câu, rơi xuống đại dương đẫm máu.

Khí tức kinh khủng truyền đến từ bên trong cánh cửa, vài giây sau, một bàn tay đẫm máu với da thịt bị xé toạc nắm lấy sợi tơ do thần thức hình thành.

Trước khi quỷ môn dao động sắp đóng lại, người dưới biển máu đã bị lôi ra khỏi quỷ môn.

Thần thức giống như một sợi dây câu khoan vào cơ thể dọc theo cánh tay, người đàn ông già nua trèo ra khỏi quỷ môn này đã khôi phục được một phần nhỏ trí nhớ của mình.

Đôi mắt vẩn đục của ông ấy nhìn Hàn Phi, không chắc chắn nói: "Hàn Phi? Chẳng phải tôi đã bị giết chết rồi hay sao?" Ký ức lúc trước của quản lý Quỷ đã bị xóa sạch từ lâu, hiện tại ký ức trong đầu ông ấy là một phần nhỏ được lưu giữ bên trong điện thờ của Phó Sinh. Hàn Phi cũng không chắc chắn quản lý Quỷ trước mặt có phải là quản lý Quỷ trước đây hay không:

"Ông còn nhớ không, ở khách sạn linh hồn, cuối cùng ông đã bầu chọn cho tôi."

"Đúng rồi, cuối cùng người tôi chọn là cậu, chuyện này sẽ không thay đổi." Quản lý Quỷ nhìn xung quanh, nhìn mấy vạn tàn hồn, dường như hiểu ra điều gì đó: "Tôi lại trở về thế giới tầng sâu? Cuối cùng Phó Sinh vẫn thất bại à?"

"Tôi có thể giúp ông nhớ lại, sau này có lẽ phải phiền ông tiếp tục quản lý công viên vui chơi rồi." Hàn Phi có ấn tượng rất tốt đối với quản lý Quỷ, không chỉ bởi vì cuối cùng đối phương chọn hắn, mà còn bởi vì quản lý Quỷ là người quản lý duy nhất giải cứu những người sống sót ở khắp mọi nơi sau khi thảm họa giáng xuống.

"Tôi e rằng bây giờ tôi không có đủ năng lực và tư cách để làm người quản lý, mối liên hệ giữa tôi và quỷ thế hệ đầu đã bị cắt đứt."

“Không thành vấn đề, ông và ‘quỷ thế hệ đầu’ mới đã trở thành bạn bè rồi.” Hàn Phi chỉ vào chính mình, sau đó bắt tay với quản lý Quỷ.

Khi hắn chạm vào đối phương, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên trong đầu.

“Người chơi số 0000 – Hãy chú ý! Bạn đã được Ân Hòe chấp thuận. Đã từng là quản lý Quỷ của công viên vui chơi, ông ấy có một năng lực thiên phú rất đặc biệt.”

“Ân Hòe (tàn hồn tiềm năng rank C): Độ thân thiện của bạn vẫn còn rất thấp, không đủ để có được thông tin của ông ấy.”

“Rank C?” Hàn Phi sửng sốt khi nhìn thấy cấp độ đánh giá đó. Ảnh chụp nhóm của tất cả trẻ mồ côi trong cô nhi viện màu máu cũng mới chỉ là một vật phẩm nguyền rủa rank D. Cấp độ đánh giá của tàn hồn này lại là rank C.

Phải biết rằng phần lớn vật phẩm có liên quan đến không thể nhắc đến mới có thể trở thành rank D, đây là lần đầu tiên Hàn Phi gặp được tàn hồn rank C. “Mình nhất định phải tạo quan hệ tốt với vị quản lý Quỷ này mới được!”

Sau khi làm quen, Hàn Phi dẫn Ân Hòe đi vòng quanh công viên vui chơi, vừa giới thiệu về công viên hoàn toàn mới này vừa giúp ông ấy nhớ lại những gì đã xảy ra trong thế giới ký ức điện thờ.

Bây giờ Ân Hòe đã mất gần hết trí nhớ, nói chuyện cũng miễn cưỡng, chỉ thỉnh thoảng gật đầu.

Cuối cùng hai người đến Công viên vui chơi của số 0, Ân Hòe đã chủ động yêu cầu vào tòa nhà đặc biệt nhất này để kiểm tra.

Công viên vui chơi của số 0 trong mắt mỗi người cũng không giống nhau, Hàn Phi nhìn Ân Hòe đi vào phòng thứ nhất, nhưng ở bên ngoài đợi cả giờ, ông ấy cũng chưa đi ra.

“Ông ấy bị mắc kẹt ở bên trong rồi?”

Thẩm Lạc trèo ra khỏi máy chơi game cấp cao nhất mà anh ta đã mua, ngã lăn ra đất, hoa mày chóng mặt, nhìn cái gì cũng

như đang quay cuồng.

"Lần cuối cùng khi vào trò chơi trí nhớ của mình thật là kỳ quái? Thế nào mà mình lại quên lần đăng nhập game cuối cùng là khi nào nhỉ?"

Xoa xoa đầu, Thẩm Lạc đang định đứng dậy thì trong đầu chợt lóe lên một vài hình ảnh vô cùng đáng sợ, vô số mảnh cụt của chân tay lắp ghép với nhau, từng cánh tay duỗi ra từ máu thịt. Tạo thành từng kẻ điên cười điên cuồng, đứng trong công viên vui chơi đầy máu.

"Aaa!"

Tự vả mấy cái vào mặt, Thẩm Lạc nhắc đi nhắc lại rồi đứng lên: "Tất cả đều là ảo giác, là ảo giác!"

Nghe thấy giọng nói của Thẩm Lạc, đèn trong bếp đột nhiên bật sáng, cánh cửa gỗ tự động mở ra, ở cửa xuất hiện một bóng người với vẻ mặt cứng ngắc.

"Xin hỏi chủ nhân có cần gì không?" Giọng nói của máy móc truyền vào tai, Thẩm Lạc nhìn chằm chằm vào người quản gia thông minh mà anh ta mua hai năm trước, không hiểu sao lại có chút sợ hãi, cảm giác kỳ quái khó tả.

"Không cần, mau trở về chỗ nên ở đi." Thẩm Lạc ra lệnh, quản gia thông minh xoay người, cất bước đi về phía phòng bếp, sau đó lại dừng lại.

Cái cổ máy móc chuyển động từng chút một, cổ của quản gia thông minh xoay tròn 180 độ, da người mô phỏng trên khuôn mặt gần như bị xé rách:

"Chủ nhân thực sự không cần?"

"Không cần!" Thẩm Lạc kinh hãi kêu lên, nhưng đến khi tiếp tục nhìn về phía phòng bếp, quản gia thông minh đã lặng lẽ trở lại bên trong, xem ra cũng không có gì dị thường.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy? Đầu óc mình có vấn đề rồi? Sao cái gì cũng cảm thấy kỳ lạ?" Thẩm Lạc miễn cưỡng từ trên mặt đất đứng dậy: "Mình luôn luôn nghĩ tới một vài hình ảnh rất lạ lẫm? Đó hoàn toàn không phải những gì mình đã trải qua."

Nhìn xuống cơ thể, anh ta vô tình phát hiện cánh tay mình bị thương, vết thương trông giống như cánh bướm bị xé rách.

“Làm sao có thể bị thương trong cabin trò chơi? Hình vẽ này đến từ đâu đây!”

Lao vào phòng tắm, Thẩm Lạc điên cuồng lau sạch vết thương dưới vòi nước, nhưng cho dù anh ta có làm gì đi chăng nữa thì cũng không thể thay đổi hình vẽ cánh bướm. Tệ hơn nữa là anh ta cảm thấy như thể có một con bướm cũng bay vào trong đầu của mình, con bướm đậu trên não, khiến anh ta hận không thể mở hộp sọ để lấy nó ra ngoài.

“Sao lại có thể như vậy chứ!”

Bọt nước từ mặt gương rơi xuống, Thẩm Lạc mệt mỏi ngẩng đầu lên, nhưng khi soi gương, anh ta chợt thấy quản gia thông minh không biết đã xuất hiện ở cửa phòng tắm từ lúc nào.

Chương 743: Hôm nay cũng là một ngày đầy xui xẻo

Bọt nước theo gương trượt xuống, Thẩm Lạc nhìn quản gia thông minh trong gương, đầu óc không xoay chuyển kịp, bản thân không có ra lệnh gì, sao đối phương lại đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng vệ sinh. Hắn vịn vào bồn rửa mặt xoay người, gương mặt vô cùng gần gũi với nhân loại của quản gia thông minh khiến hắn cực kì không thoải mái.

Cầm bàn chải đánh răng điện lên, trong cơ thể Thẩm Lạc xuất hiện một loại cảm xúc, hắn muốn đâm bàn chải đánh răng vào hốc mắt của quản gia thông minh, dùng hết sức chọc thủng da mặt nó!

Khi anh ta nảy sinh ý tưởng bạo lực này, con bướm vô hình trong não dường như cũng tiết ra một cái gì đó, không ngừng kích thích và dẫn dụ, hy vọng anh ta sẽ thực hiện ý tưởng của mình ngay lập tức.

“Đừng tới đây!”

Thẩm Lạc chưa từng nghĩ tới có một ngày mình sẽ bị quản gia thông minh mà mình mua dọa sợ, anh ta lớn tiếng quát đối phương, nhưng không có bất kỳ tác dụng gì, quản gia thông minh kia dường như mất kiểm soát, chặn cửa phòng vệ sinh, nhìn Thẩm Lạc, không ngừng phát ra tiếng cười.

“Cút đi! Đừng đến gần tao!”

Thẩm Lạc càng hét cảm xúc càng kích động, anh ta cảm giác con bướm trong đầu mình không ngừng vỗ cánh, trong đầu bây giờ đều là tiếng cánh bướm bay lên bay xuống.

“Cút ra ngoài đi!”

Lực tự chủ giảm xuống mức thấp nhất, Thẩm Lạc mạnh mẽ nhào về phía quản gia thông minh, anh ta giống như dã thú bị ép bức vào tuyệt cảnh, đụng ngã quản gia thông minh, nắm chặt bàn chải đánh răng điện, dùng đầu nhọn của bàn chải

đánh răng đâm vào da mặt của quản gia thông minh từng cái từng cái một!

Đợi đến khi khôi phục được một chút lý trí, toàn bộ khuôn mặt của quản gia thông minh đã trở nên rách nát, trên mặt đầy lỗ thủng, vô cùng dọa người.

"Không, tao không cố ý, là tại mày xảy ra vấn đề!"

Thẩm Lạc vội vàng đứng lên từ trên người quản gia thông minh, anh ta liên tục lùi về phía sau. Thân thể đụng phải sofa, Thẩm Lạc ngã ngồi xuống đất, ánh mắt lơ đãng lại nhìn thấy chiếc gương trong phòng vệ sinh.

Anh ta kinh hoảng nhìn chính mình trong gương, người kia ngồi phịch trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, nhưng biểu cảm lại vô cùng quỷ dị.

Mặt tên đó thay đổi từng chút từng chút một, làn da trên mũi và miệng lột sang hai bên, ngũ quan của Thẩm Lạc trong gương vặn vẹo, da mặt dần dần biến thành một con bướm máu thịt to lớn.

"A!"

Hình ảnh quá mức kinh khủng khiến Thẩm Lạc sợ hãi, anh ta cầm điều khiển trên sô pha, đập liên tục vào gương!

Mảnh vỡ bay tán loạn, mà những mảnh thủy tinh sắc bén kia trong mắt Thẩm Lạc lại biến thành từng con bướm trong suốt, bọn chúng tạo thành từng nhóm bay về phía anh ta!

Trong miệng phát ra tiếng thét chói tai, Thẩm Lạc ôm lấy đầu mình, thân thể bắt đầu run rẩy.

Mà chuyện kinh khủng hơn tại thời điểm này đã xảy ra.

Quản gia thông minh với da mặt đầy lỗ thủng bị đụng ngã xuống đất lại chậm rãi từ trên mặt đất bò dậy, nó ngẩng khuôn mặt bị thương của mình lên, đi về phía Thẩm Lạc!

"Mày chỉ là một công cụ, tại sao công cụ lại có suy nghĩ của riêng mình?"

Chịu đựng đau đớn về thể xác và tinh thần, Thẩm Lạc lảo đảo chạy về phía cửa phòng, anh ta vịn bức tường, miệng lớn

tiếng kêu cứu, thanh âm kia đến mức tê tâm liệt phế.

Hiện tại đối với anh ta mà nói, tin tức tốt duy nhất chính là quản gia thông ming cũng không có đi nhanh, luôn luôn thiếu chút nữa là đuổi kịp.

Mở cửa mật mã, Thẩm Lạc chạy ra khỏi căn nhà "địa ngục", anh ta như phát điên chạy sang hàng xóm cầu cứu.

Mười mấy giây sau, những người hàng xóm nghe thấy Thẩm Lạc la hét thì từ trong phòng đi ra, bọn họ vô cùng cẩn thận tới gần anh ta.

"Tiểu Thẩm, nhà cậu có trộm à?"

"Mau gọi 120, hình như là cậu ấy bị bệnh rồi!"

Hàng xóm rất nhiệt tình vây quanh giúp đỡ, sau khi nhìn thấy mọi người, thần kinh căng thẳng của Thẩm Lạc cuối cùng cũng buông lỏng một chút, anh ta chỉ vào cửa nhà mình: "Có quỷ! Có quỷ trong phòng tôi, bướm ở khắp mọi nơi, quản gia thông minh cũng muốn giết tôi!"

Vừa mở lời đã lộn xộn, làm cho hàng xóm đều khó hiểu.

Một thanh niên có lá gan lớn cầm gậy golf đi về phía nhà Thẩm Lạc, anh ta không nhìn thấy quỷ cũng như bướm mà Thẩm Lạc nói.

Chỉ nhìn thấy gương bị đập vỡ nát, đồ đạc bị đổ, cùng với quản gia thông minh mặt đầy lỗ thủng ngồi trên mặt đất.

Sau khi từ trong nhà Thẩm Lạc đi ra, sắc mặt người thanh niên kia cổ quái: "Thẩm Lạc, anh chắc chắn mình nhìn thấy quỷ chứ? Hôm nay anh có quên uống thuốc không?"

"Thật đấy! Tôi không nói dối mọi người đâu! Tất cả những gì tôi nói đều là sự thật!"

"Cậu đừng nóng vội, tôi giúp cậu gọi dịch vụ của Deep Space Technology nhé, bọn họ sẽ lập tức tới đây, nếu thật sự có chuyện quản gia thông minh đả thương người khác, vậy chính là chuyện lớn rồi." Một người hàng xóm trung niên cầm điện thoại di động nói.

Hơn mười phút, nhân viên bảo trì của Deep Space Technology và bảo vệ chung cư đi đến, hai bên đi vào nhà Thẩm Lạc.

Nhân viên bảo trì mở cái đầu hơi biến dạng của quản gia thông minh, từ trong đó lấy ra một cái hộp nhỏ có chức năng ghi chép.

"Đây là dụng cụ ghi chép chúng tôi dùng để bảo vệ quản gia thông minh, bình thường sẽ không khởi động, chỉ khi nó gặp phải công kích thì mới tự động mở ra." Nhân viên bảo trì đặt hộp nhỏ vào dụng cụ mình mang theo, sau khi tải lên thành công, một đoạn hình ảnh bắt đầu phát trên màn hình ảo VR.

Hình ảnh được quay chụp từ góc nhìn của quản gia thông minh, Thẩm Lạc trên màn hình giống như biến thành một người khác, tàn bạo, điên cuồng, cầm bàn chải đánh răng điện, cưỡi trên người quản gia thông minh, hướng về phía mặt của nó, không ngừng đâm vào!

Sát nhân cuồng loạn trong phim sợ là cũng chỉ đến như vậy.

Nhìn thấy đoạn video này, hàng xóm xung quanh đều vô thức cách xa Thẩm Lạc, không ai muốn ở quá gần với một phần tử nguy hiểm như thế.

"Mọi người hãy nghe tôi giải thích, tôi bị buộc phải tự vệ đấy! Quản gia thông minh này mất kiểm soát, nó đã không làm theo chỉ thị của tôi, nó có hành động của riêng mình!" Thẩm Lạc lớn tiếng giải thích, nhưng nửa sau video ghi lại nội dung lại giống như đang cố ý vả mặt anh ta.

Quản gia thông minh vẫn luôn thành thật, người điên rồ chính là Thẩm Lạc, anh ta thất thường, điên cuồng, ra lệnh hoàn toàn trái ngược với quản gia thông minh, còn hét lớn với mình trong gương, nếu như đây không tính là kẻ điên, vậy một phần ba số người trong bệnh viện tâm thần phỏng chừng đều nên được thả ra.

"Kính thưa quý khách, gần đây anh có bị kích thích lớn gì không?" Sau khi kiểm tra quản gia thông minh, nhân viên bảo trì đã thay thế một khuôn mặt mới: "Lời khuyên của chúng tôi

là anh nên nghỉ ngơi thật tốt, hoặc dành thời gian để làm vật lý trị liệu, điều chỉnh trạng thái tâm lý của mình.” Nhân viên bảo trì của Deep Space Technology nói chuyện rất khéo léo.

“Tôi không bị bệnh!”

“Chúng tôi biết anh không có bệnh, chỉ là gần đây anh bị áp lực quá lớn.” Nhân viên bảo trì kích hoạt lại quản gia thông minh, sau khi kiểm tra toàn bộ dữ liệu, chuẩn bị rời đi: “Xin anh hãy vui lòng đối xử tốt với quản gia thông minh.”

Ánh mắt hàng xóm nhìn Thẩm Lạc lần này cũng khác với trước kia, trong đó có mấy người nhiệt tình nhất bắt đầu khuyên nhủ, hy vọng anh ta có thể đi khám bác sĩ tâm lý.

Nửa tiếng sau, đám người tản đi, Thẩm Lạc trở về nhà, nhưng anh ta vẫn không dám đóng cửa, không dám khởi động quản gia thông minh của mình.

“Quản gia thông minh ghi lại hình ảnh của mình, hoàn toàn khác với bản thân mình trong trí nhớ, chẳng lẽ mình lại thật sự bị bệnh rồi?”

Anh ta bật máy tính lên, chuẩn bị hẹn một bác sĩ tâm lý khám bệnh từ xa.

Tìm trên mạng rất lâu, đột nhiên có một bác sĩ chủ động liên lạc với Thẩm Lạc, không cần hẹn trước, cũng không cần đặt cọc, đối phương thoạt nhìn vô cùng có thành ý.

Thẩm Lạc vốn cảm thấy mình không bị bệnh, quyết đoán lựa chọn vị bác sĩ này, anh ta mở toàn bộ camera, tiến vào phòng khám ảo của bác sĩ.

Ánh sáng trắng chiếu rọi vào mặt, Thẩm Lạc có chút không quen, anh ta mở to hai mắt nhìn bốn phía, phát hiện phòng trị liệu của bác sĩ này rất đặc biệt. Một nửa sáng sủa, một nửa tối tăm, phòng khám cũng không bày các loại chứng chỉ và chứng nhận tư cách, ngoại trừ hai cái ghế ra, chỉ còn lại một mảnh trống rỗng.

“Xin chào bác sĩ. Tên tôi là Thẩm Lạc, đây là thẻ căn cước của tôi.”

“Anh có thể gọi tôi là bác sĩ Bạch.” Bác sĩ ngồi ở bên phía tối tăm trong phòng khám, trông rất trẻ: “Trạng thái tinh thần của anh bây giờ là rất không ổn định, gần đây anh dường như đã gặp phải một chuyện gì đó vô cùng đặc biệt, những chuyện này hoàn toàn khác với môi trường sống trước đây của anh.”

“Có thể nói là như vậy.” Thẩm Lạc hơi bình tĩnh một chút: “Tôi là một người làm về tài chính kỳ cựu, bình thường áp lực công việc rất lớn, cho nên muốn chơi trò chơi thư giãn một chút, nhưng trong quá trình chơi, tôi không những không có thư giãn, còn áp lực lớn hơn nữa ấy!”

“Trò chơi? Kiểu trò chơi kinh dị nhập vai à?”

“Không, là một trò chơi chữa trị, anh chắc cũng có nghe nói, nó được gọi là [Cuộc sống hoàn hảo].” Thẩm Lạc kể lại chuyện của mình với bác sĩ, anh ta không giấu diếm bất cứ thứ gì, bình thường anh ta không có một người bạn nào, cho nên cũng chỉ có thể tâm sự với bác sĩ.

“Chắc hẳn là anh đã bị rối loạn tổng hợp căng thẳng sau chấn thương, sau khi gặp phải chấn động tâm lý cực kỳ nghiêm trọng, hình thức tâm lý thông thường bị cưỡng ép biến thái trở thành một loại hình thức vặn vẹo.”

“Biến thái?”

“Những gì anh gặp phải trong trò chơi và cuộc sống hàng ngày cực kỳ không phù hợp, mô hình tiềm thức của anh không thể thích ứng được, vì vậy tiềm thức vốn có bị bóp méo.” Bác sĩ Bạch mỉm cười nhìn Thẩm Lạc: “Ví dụ như trong cuộc sống bình thường, anh thấy cửa tự động đóng lại, phản ứng đầu tiên có thể là gió thổi, nhưng trong trò chơi anh sẽ cảm thấy là quỷ xuất hiện, anh đang phải đối mặt với nguy cơ tử vong! Tại thời điểm này tiềm thức của anh và ý thức hiển thị đối lập, do đó dẫn đến hội chứng căng thẳng, đầu óc hoàn toàn hỗn loạn.”

Thế nhưng Thẩm Lạc lại không thể hiểu được: “Tại sao tôi lại cảm thấy trong đầu mình giống như có một con bướm bay vào? Không biết nó làm thế nào mà chạy vào đầu tôi được, bây giờ tôi chỉ muốn mở sọ não ra xem thôi.”

“Bướm?” Bác sĩ Bạch cẩn thận nhìn lướt qua Thẩm Lạc: “Vết thương trên cánh tay anh làm sao vậy?”

“Ý anh là vết thương hình bướm này?” Thẩm Lạc nâng cánh tay mình lên: “Tôi cũng không biết, không nhớ ra nổi, chỉ nhớ rõ một tiếng cười điên cuồng.”

“Anh Thẩm, bệnh tình của anh hơi đặc biệt, tôi đề nghị anh đến phòng khám của tôi một chuyến. Tôi đang ở vùng ngoại ô phía bắc Tân Hỗ, tên của phòng khám là Thuần Bạch Tâm Linh.” Bác sĩ Bạch gửi một tin nhắn cho Thẩm Lạc: “Trong tin nhắn có những thứ và bằng chứng mà anh cần mang theo, mong được gặp anh.”

Bác sĩ ngắt kết nối, Thẩm Lạc bị văng khỏi phòng khám ảo, anh ta mở tin nhắn, không ngờ bác sĩ lại muốn xem hồ sơ trò chơi và video trò chơi từ góc nhìn thứ nhất của mình.

“Đây là không tin những gì mình nói?” Thẩm Lạc click vào màn hình, chỉ làm mới có một chút, bỗng nhiên phát hiện mình có thêm vô số tin nhắn, bản thân là người chơi cuối cùng được Hoàng Doanh cứu ra.

Thẩm Lạc cũng có cảm giác tồn tại trước mặt người chơi cả nước. Trên mạng lưu truyền rộng rãi nhất một bức ảnh chính là, Hoàng Doanh cầm dao đồ tể trèo ra khỏi vực sâu, vô số cự quỷ phẫn nộ gào thét, đêm tối ở sau lưng anh ấy sụp đổ, còn Thẩm Lạc thì hôn mê ở trên lưng anh ấy.

“Thẩm Lạc tôi tốt xấu gì cũng là nhân vật có mặt mũi trong giới tài chính, lần này hình tượng đều bị hủy hết cả rồi.”

Anh ta tiện tay mở một ít tin nhắn riêng tư, đại bộ phận người chơi đều tò mò dưới vực sâu ẩn giấu cái gì, còn có một bộ phận hội nhóm thì muốn thu nạp anh ta, bọn họ cảm thấy phàm là người chơi dám xâm nhập lối đi, tất cả đều là mãnh nhân chân chính và người chơi hàng đầu.

“Thật là nực cười, chính tôi còn không biết cuối cùng mình đã trải qua những gì.” Thẩm Lạc đang định đóng trang web, bỗng nhiên anh ta quét tới một tin nhắn rất kỳ quái, nhìn thoáng qua toàn là cánh bướm.

Dụi dụi hai mắt, Thẩm Lạc chắc chắn thứ mình nhìn thấy không phải là ảo giác, anh ta mở tin nhắn kia ra xem, bên trong có một câu nói – chủ nhân, anh đã trở về rồi à?

"Thật là biến thái! Bị bệnh à?"

Nhìn một đống lớn hình vẽ bướm kia, trong lòng Thẩm Lạc thẳng thừng ghê tởm: "Tại sao lại vẽ nhiều cánh bướm như vậy?"

Suy nghĩ một lát, Thẩm Lạc nhập hai chữ cánh bướm, tiến hành truy xuất chính xác trong tin nhắn riêng tư.

Không xem không biết, vừa nhìn qua đã giật nảy cả mình, mấy trăm tin nhắn riêng tư của anh ta đều có liên quan đến cánh bướm, không phải tăng thêm hình vẽ cánh bướm, mà là chữ viết bên trong có xuất hiện cánh bướm.

Những tin nhắn này đến từ khắp nơi trên cả nước, một số lượng lớn thì coi như là bình thường, còn một số tin nhắn dường như là kẻ điên gửi tới, tràn ngập máu tanh và giết chóc, còn có người dùng động vật đứt lìa tứ chi chắp vá.

"Sao mình cứ có cảm giác bị biến thái cả nước theo dõi nhỉ? Họ sẽ không đến tìm mình chứ?"

Thẩm Lạc nhanh chóng đóng lại tin nhắn, đưa tất cả những thông tin cá nhân của mình vào chế độ ẩn, nhưng dường như đã hơi muộn.

Cửa phòng khách đột nhiên bị gõ vang, bên ngoài vang lên tiếng một thanh âm khàn khàn.

"Xin chào, đồ ăn quý khách đặt đã đến."

Chương 744: Chủ Nhật

"Giao đồ ăn? Nhưng tôi có gọi đồ ăn đâu?" Thẩm Lạc nhìn về phía cửa phòng khách, anh ta đột nhiên lại nhận ra một chuyện.

Vừa rồi bởi vì sợ trong nhà có quỷ, nên khi vào nhà anh ta đã không khóa cửa phòng khách, cũng có nghĩa là bây giờ cửa phòng khách không khóa, người bên ngoài có thể dễ dàng đẩy cửa đi vào.

Sau khi nghĩ đến đây, Thẩm Lạc nổi hết cả da gà, anh ta tùy tiện nhấc một chiếc ghế lên, nhìn chằm chằm cánh cửa đang từ từ được đẩy ra.

Cánh cửa được đẩy vào trong nhà từng chút một, nhưng bên ngoài không hề nhìn thấy người giao đồ ăn, giọng nói vừa rồi dường như chỉ là ảo giác của chính anh ta vậy.

Kéo theo chiếc ghế, Thẩm Lạc cẩn thận bước tới cánh cửa, anh ta cúi đầu nhìn xuống thì thấy trước cửa nhà mình có một chiếc thùng đồ ăn nặng trịch.

"Đúng là có người đến thật? Thứ này là cho mình à?"

Mang theo một chút bất an và tò mò, Thẩm Lạc nhấc nắp thùng đồ ăn ra, rất nhiều con bướm và con thiêu thân bay ra từ bên trong, trong chiếc thùng kia vẫn còn có một số cái kén, ấu trùng và thịt của động vật nào đó mà không thể nhìn ra!

"Cái quái gì thế?!"

Thẩm Lạc vừa sợ hãi vừa tức giận, anh ta không biết tại sao mình lại bị nhắm đến, dường như có một tấm lưới to vô hình vây quanh, nhốt chặt anh ta bên trong đó.

"Có người vẫn luôn theo dõi mình, những kẻ biến thái đó đang dòm ngó vào cuộc sống của mình!"

Sau khi leo ra khỏi máy chơi game, Thẩm Lạc đã phải chịu áp lực rất lớn, vừa nhìn thấy chiếc thùng đồ ăn, anh ta đã hoàn toàn bùng phát.

“Chơi mấy trò chơi khăm này với tôi, phải không?”

Anh ta quay người đi vào bếp, lấy thiết bị đánh lửa và một số chất dễ cháy rồi ném thẳng quả cầu lửa đang cháy vào chiếc thùng đồ ăn:

“Đốt chết chúng mày! Đám bọ kinh tởm này.”

Giọng nói còn chưa dứt, thiết bị phòng cháy chữa cháy ở hành lang đã phát hiện ra ngọn lửa, một lượng lớn tia nước bắn vào Thẩm Lạc và thùng đồ ăn.

“Ah! FUCK!”

Thẩm Lạc ướt sũng tức giận nhảy dựng lên, những người hàng xóm nghe thấy động tĩnh cũng mở cửa ra kiểm tra, nhưng lần này không có ai ra tay giúp đỡ, mọi người đều nhìn anh ta có chút thương cảm và cảnh giác.

“Tôi thực sự không bị điên, đầu óc tôi không có vấn đề, mấy người đừng có dùng ánh mắt đó nhìn tôi!” Thẩm Lạc cũng biết sự biện hộ của mình chẳng có tác dụng gì, anh ta bất đắc dĩ trở vào nhà lấy robot dọn nhà ra, bắt đầu lau vết nước trong hành lang.

“Đống rác này tôi sẽ xử lí.” Anh ta chịu đựng sự khó chịu, ôm thùng đồ ăn lên, đi về phía thang máy.

Trong quá trình di chuyển, Thẩm Lạc phát hiện phía dưới thùng đồ ăn vẫn còn một lớp nữa.

Người bình thường nếu muốn phát hiện ra lớp này, buộc phải gạt hết chỗ kén và côn trùng trong thùng ra, Thẩm Lạc thì là bởi vì tia nước từ thiết bị chữa cháy bắn ra, mà vô tình nhìn thấy lớp này.

“Nếu như mình đọc nội dung bên trong, chẳng phải đã chứng minh rằng mình cũng là một kẻ biến thái hay sao?” Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng Thẩm Lạc lại không hề kiểm soát ánh mắt mình, anh ta nhìn về lớp đó, phát hiện ở đó có một lớp da có tóc.

Đúng vậy, đó là cả một lớp da đầu, bởi vì để quá lâu nên đã hơi thối rữa và bốc mùi rồi.

“Kẻ giết người? Mình chỉ chơi game thôi? Không đến mức trở thành mục tiêu của kẻ giết người đấy chứ? Cuộc sống hoàn hảo này là game chết chóc gì vậy!”

Thẩm Lạc điên cuồng nhấn nút thang máy, anh ta chuẩn bị đi báo cảnh sát.

Bước vào thang máy, khi cửa thang máy bằng kim loại từ từ đóng lại, Thẩm Lạc đột nhiên cảm thấy khó thở, dường như dưỡng khí bị cửa thang máy giữ lại hết bên ngoài rồi vậy.

Tim đập loạn xạ, Thẩm Lạc nhìn những con số liên tục thay đổi trên màn hình thang máy, trong đại não của anh ta lần nữa xuất hiện cảm giác kỳ lạ giống như một con bướm đang vỗ cánh.

Một tay ôm thùng đồ ăn, Thẩm Lạc đập mạnh vào đầu của mình, tiếng bướm bay trong đầu càng lúc càng lớn, trong thùng đồ ăn cũng xuất hiện bất thường! Nắp thùng bị một lực đẩy ra, anh ta nhìn vào bên trong, trong vô số con bướm, có một khuôn mặt người đang nhìn anh ta chằm chằm.

“Chào mừng anh trở lại.”

Khuôn mặt dính đầy những con bướm bên trong hộp từ từ nhô lên, càng ngày càng gần Thẩm Lạc, dường như muốn dán vào mặt của anh ta, chui vào trong cơ thể của anh ta!

“Anh nhận lầm người rồi?!”

Thẩm Lạc lập tức hoảng sợ, ném thùng đồ ăn xuống đất, cuộn mình trong một góc của thang máy.

Trong không gian chật hẹp không có nơi nào để trốn, mặt người bò ra từ trong thùng đồ ăn vẫn đang từng chút một tiến lại gần.

“Chúc mừng anh đã thức dậy từ trong giấc mộng đẹp, hoàn thành một lần tái sinh nữa.”

“Anh nhầm người rồi! Mấy người thực sự nhận nhầm người rồi!”

“Trí nhớ còn chưa khôi phục sao? Quả thực sớm hơn thời gian đã thỏa thuận một chút. Thật đáng tiếc, rất nhiều siêu tội

phạm đều đang chờ đợi giây phút này, bọn họ đã không thể chờ đợi được nữa rồi!" Khuôn mặt đó không đến gần Thẩm Lạc nữa, không dán vào anh ta nữa, rất lâu sau, khuôn mặt đó dường như phát hiện ra một món đồ chơi thú vị nào đó, chợt bật cười.

Các con số trên màn hình thang máy bắt đầu thay đổi dữ dội, máu đen bắn tung tóe trên buồng thang máy, những con bướm đỏ như máu bay ra từ các góc, Thẩm Lạc như thể rơi vào một tổ bướm vậy.

"Anh muốn làm gì? Tôi cảnh cáo anh, đừng có lộn xộn! Tôi, tôi rất xui xẻo đấy! Nếu chết biến thành quỷ, sẽ bám lấy anh cả đời!"

Thẩm Lạc nói năng lộn xộn, anh ta đột nhiên có một cảm giác mất trọng lượng, giẫm lên không trung, sau đó tất cả con bướm xung quanh đều biến mất, thùng đồ ăn không biết rơi dưới đất từ lúc nào, côn trùng bên trong toàn bộ chết hết, che phủ lên trên tấm da đầu kia.

Cửa thang máy từ từ mở ra, một bà lão đang bê súp gà đứng ở cửa thang máy, bà nhìn Thẩm Lạc đang cuộn mình trong góc, có ý tốt muốn giúp đỡ, nhưng sau đó bà lại nhìn thấy một chiếc thùng đựng đầy xác côn trùng trên mặt đất.

"Thật ngại quá, hình như tôi quên mang theo vài thứ rồi." Bà lão quay đầu bỏ đi, để lại Thẩm Lạc một mình bên trong.

"Ảo giác hình như càng ngày càng nghiêm trọng rồi." Thẩm Lạc không dám đi thang máy nữa, anh ta lôi thùng đồ ăn chạy vào hành lang rồi rời khỏi nơi mình ở.

Đi trên con phố, Thẩm Lạc nhìn đường phố sạch sẽ ngăn nắp, trong lòng nổi lên một cảm giác khó tả, rất cô đơn, rất tuyệt vọng, cũng không biết phải làm sao.

"Hay là báo cảnh sát." Thẩm Lạc lấy điện thoại di động ra, lại nhìn thấy email của bác sĩ gửi đến, sau khi do dự một lát, anh ta quyết định đi tìm bác sĩ trước.

Đầu óc lúc thì tỉnh táo, lúc thì hỗn loạn, Thẩm Lạc liên tục nói năng linh tinh trong xe taxi, khiến tài xế sợ hãi, livestream toàn bộ quá trình.

Sau khi đến nơi, tài xế một giây cũng không dừng, thậm chí còn không đợi Thẩm Lạc đứng vững, liền lái xe rời đi.

"Anh ta là sợ mình chết trong xe của anh ta chắc?" Xoa xoa trán, Thẩm Lạc đi về phía một tòa nhà cũng đã có tuổi: "Địa chỉ trong email là ở đây, nhưng sao mình cảm thấy trong tòa nhà này không có ai cả? Âm u, thật hoang vắng."

Bước lên bậc thềm, Thẩm Lạc thử đẩy cánh cửa trước mặt ra. Cánh cửa cũ mở tung, không hề khóa. "Có ai ở đây không?"

Thẩm Lạc cũng không biết phải làm sao, anh ta thò đầu vào bên trong thăm dò, tòa nhà này là một tòa nhà dân cư kiểu cũ, nhưng cư dân bên trong đã dọn đi hết rồi, chủ nhà đã cho thuê toàn bộ tòa nhà từ lâu.

Tầng một là quầy thịt nướng và một cửa hàng nhỏ, tầng hai là lớp học thêm và phòng tập múa, tầng ba là phòng khám, từ tầng bốn trở lên dường như đều chưa cho thuê.

"Một nơi ở phía bắc ngoại ô Tân Hỗ xa xôi hẻo lánh như này vẫn có người ở hay sao?"

Thẩm Lạc liên tục gặp ảo giác trong chính căn nhà của mình, khi đến nơi thực sự nguy hiểm này, con bướm trong đầu ngược lại không làm ầm ĩ nữa.

"Bác sĩ Bạch?"

Tòa nhà đổ nát dán đầy những tờ rơi, lúc đầu Thẩm Lạc nghĩ rằng đó chỉ là những tờ quảng cáo tuyên truyền đơn giản, nhưng sau khi quan sát cẩn thận, anh ta phát hiện ra có điều gì đó không ổn.

Những tờ tuyên truyền phản khoa học, phản nhân tính, vô cùng cực đoan, bọn họ cảm thấy con người hiện đại đang tăng tốc tự hủy diệt mình, vĩnh sinh chỉ là một chiêu bài để đánh lừa tất cả chúng sinh, con người có thể trong quá trình vĩnh sinh hiện thực đã bị tuyệt chủng rồi.

Bọn họ căm ghét tất cả các kĩ thuật liên quan đến vĩnh sinh, bao gồm game 《Cuộc sống hoàn hảo》 và các công cụ truyền ý thức, bọn họ kêu gọi tất cả những người đã mất việc và sống

dưới làn sóng công nghệ hãy vùng dậy và nổi loạn, mỗi một câu trên tờ rơi quảng cáo đều vô cùng nguy hiểm, nếu như là trong thành phố thông minh, đám người dán những tờ rơi quảng cáo như vậy chắc chắn sẽ bị AI bắt lấy.

"Là mình đến nhầm chỗ rồi sao? Hay là ở vùng ngoại ô phía bắc Tân Hỗ thịnh hành phong cách này?" Thẩm Lạc có ý định rút lui, anh ta đến gặp bác sĩ, không phải tự chuốc lấy phiền phức.

Bước lùi về phía sau, Thẩm Lạc vừa quay người lại thì dưới tầng đột nhiên vang lên tiếng bước chân, anh ta chưa kịp phản ứng thì trên hành lang đã xuất hiện một cặp vợ chồng trung niên.

Không phải ai cũng có khả năng quan sát và hành động nhạy bén như Hàn Phi, Thẩm Lạc đầu óc hơi hỗn loạn, vẫn đứng nguyên tại chỗ cho đến khi hai người bước tới trước mặt.

"Anh bạn cũng tới đây để nghe giảng à?" Đôi vợ chồng trung niên trông có vẻ thật thà, cho người ta ấn tượng đầu tiên là hiền lành tốt bụng.

"Tôi đến đây để khám bệnh." Thẩm Lạc thì thào đáp lại.

"Nhưng hôm nay là chủ nhật mà, bác sĩ Bạch không bao giờ khám bệnh vào chủ nhật." Đôi vợ chồng đó đột nhiên trở nên rất nhiệt tình, một trái một phải đứng ở hai bên Thẩm Lạc, nói chuyện phiếm, cùng anh ta tiếp tục đi lên tầng.

"Hay là thôi vậy, tôi quên chưa tắt gas ở nhà rồi, tôi phải về đây." Sau khi hai vợ chồng tiến lại gần, Thẩm Lạc ngửi thấy một mùi hôi thối nhàn nhạt trên người bọn họ. Nhưng quần áo và cơ thể của bọn họ đều rất sạch sẽ, mùi hôi thối kia dường như ngấm vào trong tóc, trong lỗ chân lông, cho dù có tắm rửa giặt giũ bao nhiêu lần cũng không thể rửa sạch hoàn toàn.

"Cậu đường xá xa xôi đến đây cũng không dễ dàng, vừa hay đi lên xem một chút đi." Người phụ nữ trung niên nắm lấy cánh tay của Thẩm Lạc, không cho anh đi.

"Làm sao hai người lại biết tôi từ xa đến vậy?" Câu hỏi của Thẩm Lạc không được trả lời, anh ta gần như là bị cưỡng ép đưa lên tầng hai.

Cánh cửa của lớp học thêm bị người ta mở ra từ bên trong, Thẩm Lạc cứ như vậy mà bị hai vợ chồng kia đưa vào phòng một cách kì lạ.

Trong phòng chỉ đặt một ngọn đèn trên bục giảng, bác sĩ Bạch đang đứng trên bục giảng đã gặp Thẩm Lạc trên mạng, anh ta vô cùng kiên nhẫn kể cho những người lớn trong lớp nghe về một số quá trình của tâm lý biến thái.

Không khí học tập ở trong lớp học thêm này rất tốt, giáo viên nghiêm túc giảng bài, các học viên chăm chú nghe giảng, cho đến khi Thẩm Lạc bước vào.

"Thẩm Lạc? Anh đến thật đúng lúc, tôi đang thảo luận một số vấn đề với mọi người, anh có muốn cùng nghe không?" Trông bác sĩ Bạch cũng chỉ vừa mới thành niên, nhưng Thẩm Lạc tuyệt đối không tin người có thể vẽ tay bản vẽ phác thảo giải phẫu đại não trước mặt này chỉ mới 18 tuổi. Thẩm Lạc hơi do dự một chút, tất cả mọi người trong lớp học thêm đều nhìn anh ta, ánh mắt của mọi người không giống như đang nhìn chằm chằm vào người sống, mà giống như đang nhìn một miếng thịt tươi.

"Được."

Kéo ghế ra, Thẩm Lạc ngồi ở hàng ghế cuối cùng của lớp học.

Bác sĩ Bạch vô cùng thân thiện cười với anh ta, sau đó lại tiếp tục giảng bải: "Mọi người có biết tại sao một tuần có bảy ngày không?"

"Người xưa thông qua việc quan sát trăng tròn trăng khuyết, phát hiện từ trăng khuyết đến trăng tròn phải mất bảy ngày; từ trăng tròn đến trăng khuyết cũng phải mất bảy ngày, trăng khuyết làm cho mặt trăng biến mất, và trăng tròn biến mất để tạo thành trăng khuyết, vẫn phải mất bảy ngày, bảy ngày vừa hay là một chu kỳ." Một người phụ nữ ngồi ở cửa trả lời, cô ta đeo kính, đánh son môi rất sặc sỡ.

"Vậy mọi người có biết tại sao chủ nhật lại là ngày nghỉ không?" Gõ gõ lên bảng đen, ánh mắt bác sĩ Bạch chuyển sang Thẩm Lạc.

“Trong lịch Babylon, ngày 7, 14, 21, 28 là ngày hung. Vào ngày này sẽ xảy ra những chuyện vô cùng xui xẻo, cho nên ngày cuối cùng trong mỗi tuần sẽ là ngày nghỉ, để mọi người ở nhà, không đi lung tung.” Người phụ nữ ở cửa nói xong, dường như nhận ra điều gì đó, cô ta cũng quay đầu nhìn sang Thẩm Lạc: “Thật trùng hợp, hôm nay chính là chủ nhật.”

Sau khi người phụ nữ nói xong, ánh mắt của tất cả học viên trong phòng lại tập trung trên người Thẩm Lạc, trên mặt bọn họ dần dần lộ ra biểu cảm khác biệt hơn trước.

“Một tuần là một vòng tuần hoàn, chủ nhật tượng trưng cho sự kết thúc và cũng là khởi đầu mới.” Ở trong công viên vui chơi của số 0, Hàn Phi đứng ở trước cửa phòng của Thứ Hai, bất kể hắn có gõ cửa thế nào, quản lý Quỷ cũng không chịu ra.

Hắn thử cố gắng mở cửa, nhưng dù thế nào cũng không thể mở được, không còn cách nào khác, hắn chỉ đành thử các cánh cửa khác, để xem liệu có thể quay lại quá khứ đưa quản lý Quỷ ra ngoài hay không.

Hết cánh cửa này đến cánh cửa khác, khi Hàn Phi đẩy mạnh cánh cửa phòng của Chủ Nhật, cánh cửa cuối cùng cũng được mở ra.

Chương 745: Hung thần và cát thần

“Bạn có bắt đầu một tuần mới không?”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Sau khi bắt đầu một tuần mới ở công viên vui chơi của số 0, tất cả tàn hồn trong công viên sẽ bị hiến tế, trở thành một phần của công viên vui chơi.”

Ngay khi Hàn Phi bước vào căn phòng thứ bảy của công viên vui chơi số 0, trong đầu vang lên nhắc nhở của hệ thống.

Quản lý Quỷ còn chưa ra ngoài, Hàn Phi không muốn những tàn hồn mà mình dày công gọi ra cứ như vậy mà biến mất.

Sau khi lựa chọn xong, Hàn Phi bắt đầu nhìn xung quanh, căn phòng được coi là chủ nhật này tràn ngập tử ý, cái chết thể hiện ra ngoài qua đủ các hành vi không thể ngờ tới khác nhau.

Những bức tranh chưa hoàn thành, những tấm lụa trắng treo lơ lửng, những tiêu bản sống động như thật, những di vật và những bức thư từ biệt khác nhau.

Căn phòng này dường như là một phòng trưng bày nghệ thuật, với chủ đề là cái chết, cho dù trong mấy căn phòng trước đã trải qua những chuyện gì, thì cuối cùng đều sẽ kết thúc, cái chết dường như là điểm đến duy nhất.

Hàn Phi đi vào bên trong, ban đầu hắn chỉ đơn thuần là tò mò, nhưng cứ đi mãi đi mãi hắn dần dần nhận ra có gì đó không ổn.

Bên trong căn phòng này có một hành lang, xuyên qua hành lang dài, Hàn Phi bước vào một nơi rất kì lạ, trông cách bài trí giống như ở trong một cô nhi viện.

Ngày hiển thị trên lịch là chủ nhật, trên cuốn nhật ký mà người hộ lý để lại nói những đứa trẻ đều đã được gửi đi, đến một nơi mà chúng sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Khắp nơi trong cô nhi viện đều có thể nhìn thấy dấu vết những đứa trẻ đã từng ở đây, lưu giữ lại quần áo mà bọn chúng

mặc, bộ đồ ăn bọn chúng đã sử dụng, đủ những trò chơi mà bọn chúng từng chơi, nhưng chỉ duy có một người không nhìn thấy.

Liên tưởng đến chủ đề của cái chết, Hàn Phi cảm thấy có lẽ tất cả những đứa trẻ trong cô nhi viện này đều đã bị hại, tất cả những gì hắn nhìn thấy đều là di vật.

"Một ngày vô cùng bình thường, không có bất kỳ căn phòng nào khác thường, ít nhất theo cách nhìn của mình là như vậy." Căn phòng Chủ Nhật này rất bình thường, giống như trước khi Hàn Phi nhận được hộp đen, cũng trải qua những ngày nhàm chán, tẻ nhạt, vắng vẻ, mang theo một loại thối rữa và trầm mặc.

"Nếu như vừa rồi mình chọn là có, liệu căn phòng này có biến thành một bộ dạng khác không?" Hàn Phi nhìn cô nhi viện không có một cô nhi nào, trong lòng có một cảm giác kỳ lạ khó tả: "Công viên vui chơi của số 0, số 0 ở đây hẳn là chỉ mình và tiếng cười điên cuồng, mình không có bất kỳ ấn tượng nào về nơi này, vậy nên bảy gian phòng này có thể được xây dựng dựa trên bảy đoạn ký ức của tiếng cười điên cuồng."

Hàn Phi vẫn còn muốn tiếp tục kiểm tra, nhưng đột nhiên từ bên ngoài căn phòng truyền đến tiếng va vào cửa, hắn lập tức trở lại theo đường cũ.

Vừa chạy ra khỏi căn phòng Chủ Nhật, Hàn Phi liền nhìn thấy cửa của căn phòng Thứ Hai đang rung chuyển liên tục, hắn nhanh chóng chạy tới, nắm lấy tay nắm cửa, kéo thật mạnh ra bên ngoài.

Với sự hợp tác của thế lực bên trong, Hàn Phi đã thành công mở được cánh cửa của căn phòng Thứ Hai.

Quản lý Quỷ khi vào phòng vẫn còn không sao, giờ thì bò ra khỏi cửa trong bộ quần áo rách rưới, sau khi ông ấy rời đi, cánh cửa của căn phòng Thứ Hai tự động đóng lại.

"Ông không sao chứ?" Hàn Phi muốn giúp quản lý Quỷ, nhưng khi tay hắn chạm vào đối phương, trong người truyền đến một cỗ lạnh lẽo thấu xương.

“Không sao.” Quản lý Quỷ ngẩng đầu lên, ánh mắt ông ấy nhìn Hàn Phi đã trở nên khác trước, trong mắt tràn đầy sự thương hại và nghi hoặc.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Tàn hồn Ân Hòe thiên phú rank C đã thành công qua cửa căn phòng đầu tiên công viên vui chơi của số 0, mức độ thân thiện với bạn tăng 5 điểm, nhận được trạng thái đặc biệt thương xót, ông ấy đã nhìn thấy rất nhiều thứ, nhưng lại không thể nói ra, trải nghiệm đó chỉ có thể chôn chặt trong lòng.”

Nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên, Hàn Phi vô thức hỏi quản lý Quỷ một câu: “Tại sao tôi cảm thấy ông trở nên không giống với trước? Ông đã nhìn thấy cái gì trong căn phòng vậy?”

“Nhìn thấy quá khứ của cậu.” Quản lý Quỷ nở một nụ cười gượng gạo, ông ấy không tiếp tục chủ đề này nữa: “Cậu trở thành một con quái vật là lỗi của chúng tôi, tội lỗi này cần phải có người gánh chịu, sự méo mó này cũng cần có người sửa chữa.”

“Tôi rất cảm kích vì ông sẵn sàng nhận lỗi, nhưng tôi không nghĩ mình là một con quái vật!” Hàn Phi chỉ vào mặt mình: “Tôi rất méo mó hay sao?”

“Lý do tại sao bệnh nhân tâm thần được gọi là bệnh nhân tâm thần, chính là bởi vì bọn họ tự chủ rất kém, mất cân bằng nghiêm trọng về nhận thức của bản thân.”

Những gì mà quản lý Quỷ nhìn thấy đã kích thích sâu sắc ông ấy, bây giờ ông ấy tin chắc rằng Hàn Phi đã biến thành một người điên.

“Vậy hay là chúng ta hãy nói chuyện gì thực tế hơn đi, công viên vui chơi bây giờ đã bị bao vây, người bạn cũ của ông quản lý Mộng đã trở thành không thể nhắc đến trong thế giới tầng sâu, nó chuẩn bị giết chết tất cả những người sống sót trong công viên vui chơi, sau đó từng bước xâm chiếm thế giới hiện thực. Tôi vẫn luôn cố gắng ngăn cản nó, nhưng sức lực của tôi còn quá yếu, vì vậy hy vọng ông có thể gia nhập đội ngũ của tôi.”

Muốn trở thành người có thể làm việc lớn, nhất định phải học cách không biết xấu hổ, Hàn Phi rất hy vọng quản lý Quỷ có thể ở lại giúp đỡ hắn.

"Hiện tại tôi đang bị thương, vẫn chưa bình phục hoàn toàn."

"Không sao." Hàn Phi đã mở cột thuộc tính ra, sau khi hắn hoàn thành nhiệm vụ thừa kế điện thờ của Phó Sinh, đạt được phần thưởng cầu nguyện vẫn chưa sử dụng: "Tôi có thể chữa trị tất cả vết thương của một quỷ quái bên dưới hận ý!"

"Cái đó không có tác dụng với tôi." Quản lý Quỷ lắc lắc đầu, ông ấy nhìn cánh tay bị đứt của mình: "Tôi khác với quỷ quái, tôi đi một con đường rất đặc biệt, cũng là con đường mà tất cả những người quản lý Quỷ trong quá khứ của công viên vui chơi đều đã chọn."

"Con đường đặc biệt?" Hàn Phi cảm thấy quản lý Quỷ không cần thiết phải nói dối, hơn nữa đối phương rất có khả năng đã đạt tới hận ý rồi.

"Quản lý Quỷ của công viên vui chơi có thể tôi luyện ác ý của tai họa trong cơ thể, quỷ quái mà chúng tôi trấn áp càng nhiều, thực lực của bản thân cũng sẽ càng mạnh." Quản lý Quỷ nhìn lướt qua quỷ văn trên người Hàn Phi: "Cũng gần giống với phương thức lên cao của cậu, thật ra có đôi khi tôi rất tò mò, có phải cậu cũng kế thừa một phần năng lực của quản lý Quỷ không. Dao đồ tể, quỷ văn, đây là kế thừa của quản lý Quỷ khi đảm nhiệm chức vụ trong công viên vui chơi."

"Chắc là của Phó Sinh để lại cho tôi." Quỷ văn là do người hàng xóm của tòa nhà chết chóc vẽ ra, con dao đồ tể là thứ mà Nhện trong ngõ Súc Sinh luôn muốn rèn, bọn họ đều có liên quan đến Phó Sinh.

"Phó Sinh? Cái tên nghe quen quá, tôi cảm thấy cái tên này đang dần dần tiêu tán trong trí nhớ của mình."

Sau khi quản lý Quỷ nói xong câu này, đồng tử nhìn về phía Hàn Phi, nhưng trong con ngươi lại hiện lên hình dáng của một thanh niên khác, chỉ có điều hình dáng đó đang dần

dần bị Hàn Phi thay thế: "Được rồi, muốn tôi giúp cậu cũng không có vấn đề gì, nhưng tôi cần phải chế lại con dao đồ tể của mình."

"Tôi biết một nơi, ở đó hẳn là có thể tìm thấy con dao phù hợp với ông." Hàn Phi gọi thêm một vài đại diện các công dân, để bọn họ nhanh chóng đến ngõ Súc Sinh cùng với quản lý Quỷ.

Là hang ổ cũ của Nhện, đây là nơi bẩn thỉu và đẫm máu nhất trong toàn bộ khu vực tòa nhà chết chóc, những người bị lạc mất linh hồn biến thành súc sinh đang vung dao, từng giây từng phút đều đang diễn ra việc giết chóc.

Khi mọi người quay trở lại ngõ Súc Sinh, Hàn Phi nhìn con ngõ nhỏ nơi mình từng chạy trốn, cảm thấy hơi hoảng hốt, bất tri bất giác hắn đã trưởng thành đến một mức độ mà trước đây căn bản không dám tưởng tượng.

"Con dao đồ tể của tôi chính là được rèn ra ở đây, mọi người hãy tìm cẩn thận, trong ngõ hẳn vẫn còn ẩn giấu rất nhiều phôi dao nữa."

Quản lý Quỷ biết rất rõ về việc ẩn giấu dao đồ tể, Hàn Phi vừa hay định nhân cơ hội này đem tất cả dao đồ tể giấu trong ngõ súc sinh phân phát cho dân chúng, để bọn họ cũng có khả năng tự bảo vệ mình.

Hầu hết các quỷ quái đều chỉ là chiến đấu theo bản năng, hoàn toàn dựa vào năng lực thiên phú, nhưng những tàn hồn mà Hàn Phi mang ra từ điện thờ của Phó Sinh đều vẫn duy trì được đầu óc tỉnh táo, bọn họ hoàn toàn có thể trở nên mạnh mẽ hơn dưới sự lãnh đạo của quản lý Quỷ, trở thành người duy trì trật tự.

Vừa bước vào ngõ Súc Sinh, hai mắt của quản lý Quỷ đã sáng lên, mũi giật giật, như thể một kẻ tham ăn ngửi thấy mùi thức ăn, nhanh chóng đi lại trong con ngõ.

Một con dao đồ tể cũ kĩ, khiếm khuyết bị quản lý Quỷ tìm thấy, ông ấy dường như có thể giao tiếp với những linh hồn bị giam cầm trong tất cả những con dao đồ tể, cảm nhận được đặc điểm của từng con dao.

“Mặc dù những con dao đồ tể trong ngõ Súc Sinh này đều là những con dao dơ bẩn, nhưng chỉ cần kiên nhẫn tôi luyện, đều có thể từ từ làm sạch chúng thành những con dao giết quỷ thực sự.” Quản lý Quỷ dùng một cánh tay còn lại vung dao, tất cả những con dao đồ tể được ông ấy cầm qua đều như được khai sáng, có thêm một luồng sát khí và linh tính.

“Dao đồ tể không phân biệt tốt xấu, mấu chốt nằm ở người sử dụng, lựa chọn dao đồ tể nhất định phải tìm được loại phù hợp nhất với tính cách của mình.” Quản lý Quỷ đặt hết tất cả dao đồ tể mình tìm được lên trên người Đại Nghiệt, chuẩn bị kéo về công viên vui chơi, để cho các công dân tự mình lựa chọn.

“Ở trong thế giới của điện thờ, tôi lựa chọn cậu, một phần lớn lý do là vì con dao đồ tể của cậu, người sở hữu con dao của đồ tể như vậy, không thể nào là một người xấu.”

Đi qua con ngõ ngang dọc rối rắm, quản lý Quỷ đến nhà máy máu thịt, ông ấy nhặt chiếc móc sắt rất lớn mà ông chủ nhà máy đã từng sử dụng, lần đầu tiên dừng chân lại: “Thật là một con dao tàn bạo, bên trong ẩn chứa ác ý và giết chóc thuần túy.”

Ông ấy cắt đứt nửa sau của cái móc, tháo chiếc móc nhọn có răng cưa ở đầu trước ra, chiếc móc sắt khổng lồ dài nửa mét, nặng trịch, đen xì, dính đầy vết máu.

“Đây cũng là dao đồ tể à?” Hàn Phi có vẻ khó hiểu, hắn đã từng suýt chút nữa bị móc câu này xuyên thủng, bây giờ nghĩ lại vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

“Đúng vậy.” Trên gương mặt của quản lý Quỷ hiện lên một nụ cười, đây cũng là lần đầu tiên Hàn Phi nhìn thấy ông ấy cười: “Đúng là không ngờ nhanh như vậy đã tìm được con dao thích hợp rồi. Nó bây giờ vẫn còn quá mỏng manh, có điều tôi sẽ từ từ biến nó thành một con dao đồ tể hung ác nhất.”

Có con dao mới, nhưng quản lý Quỷ vẫn chưa thỏa mãn, ông ấy tiếp tục lang thang khắp nhà máy.

Khi ông ấy nhìn thấy vũng máu đã khô, đôi mắt lại sáng lên lần nữa: “Con dao này cũng rất thích hợp với tôi.” Nhảy

xuống bể máu, quản lý Quỷ bước đến bên mép, ông ấy đào ra một con dao chặt xương thon dài.

Điểm khác biệt so với những con dao đồ tể khác ở ngõ Súc Sinh là con dao này còn nguyên vẹn, tuy được đào ra khỏi bể máu nhưng thân dao không dính chút máu nào, trơn nhẵn hoàn hảo.

Thật kỳ lạ, con dao này không những không bị nhiễm máu, lại còn có thể tăng thêm vận may.

Đây là lần đầu tiên quản lý Quỷ nhìn thấy phôi dao như vậy, Hàn Phi cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, con dao chìm dưới đáy bể máu, rất gần với trái tim của Nhện, lúc trước khi hắn tới đây, tất cả sự chú ý của hắn đã đổ dồn vào trái tim của Nhện, nhưng lại không phát hiện ra con dao này.

"Ngõ Súc Sinh tràn đầy sự ô uế, dường như là để tạo ra con dao đặc biệt này." Quản lý quỷ cầm cán dao, khi ông ấy vung dao lên, gió tanh trong nhà máy máu thịt dường như bị tách ra.

"Kẻ thù truyền kiếp của Nhện là cánh bướm, ông ấy vẫn luôn muốn rèn cho mình một con dao đầy nhân tính, con dao này hẳn là của ông ấy chuẩn bị cho mình, nhưng ông ấy vẫn đi sai hướng, con dao tốt đẹp thực sự là không có cách nào chủ động tạo ra được." Hàn Phi đại khái có thể đoán được nguyên nhân xuất hiện con dao này: "Có thể cho tôi xem hai con dao đồ tể này một chút được không?"

Những con dao đồ tể do quản lý Quỷ "thẩm định" đều đã trải qua một số thay đổi nhất định, một trong những năng lực thiên phú của quản lý Quỷ dường như là có thể kích hoạt đặc tính hung khí.

Đưa tay đón lấy dao đồ tể, khoảnh khắc Hàn Phi chạm vào, trong đầu liền truyền đến âm thanh của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện thành công con dao đồ tể có thể trưởng thành rank F — Hung thần."

"Hung thần: Con dao đồ tể này có khả năng giam cầm linh hồn, hấp thụ đau đớn và ác ý, giết chóc càng nhiều, tốc độ trưởng thành càng nhanh."

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện thành công con dao đồ tể có thể trưởng thành rank F — Cát thần.”

“Cát thần: Con dao đồ tể này chỉ có thể được sử dụng bởi những người được nó chấp nhận.”

Quản lý Quỷ không hổ là một chuyên gia trong lĩnh vực này, nếu không có ông ấy, Hàn Phi có lẽ sẽ không thể tìm được hai con dao rank F kia.

Có điều, Hàn Phi không có ý định lấy con dao đồ tể làm của mình, hắn đã có tái sinh rồi, hai con dao đồ tể này chỉ có trong tay quản lý Quỷ, mới có thể phát huy được tác dụng lớn nhất.

Dưới sự giúp đỡ của quản lý Quỷ, Hàn Phi và những người khác đã tìm thấy tổng cộng gần 500 con dao đồ tể trong ngõ Súc Sinh, trong đó có hơn 400 con hoàn toàn không được quan tâm, chỉ đơn giản là bị khí bẩn và tử ý tiêm nhiễm, còn có đúng 50 con dao đồ tể đã đạt rank G sau khi quản lý Quỷ khai dao.

Ngoài hung thần và cát thần, quản lý Quỷ còn tìm được hai con dao đồ tể rank F ở các ngóc ngách, những thứ này đều được Hàn Phi đóng gói lại, mang về công viên vui chơi theo từng đợt.

Hắn muốn quản lý Quỷ chọn những người phù hợp trong số hàng chục nghìn công dân, dạy bọn họ cách sử dụng và biết về dao.

Thành phố của thế giới tầng sâu không có luật pháp, người người dùng dao, ai ai cũng đều có thể giết người, nhưng nếu có ai phá hoại các quy tắc của thỏa thuận công cộng, điều đó cũng có nghĩa là mọi người có thể xử lý người đó.

Tại thời điểm này, phần thưởng mà Hàn Phi đạt được từ điện thờ của Phó Sinh gần như đã tiêu hóa hết, cơ hội để chữa trị cho quỷ quái dưới hận ý thì được hắn giữ lại, chuẩn bị chờ thời điểm quan trọng mới sử dụng.

Việc tiếp theo hắn phải làm là lợi dụng linh hồn của Gương Thần để giao dịch điện thờ và công viên vui chơi của số 0, bắt

đầu điên cuồng bành trướng, nâng cao sức mạnh của mình càng nhiều càng tốt trước khi Mộng đến.

Dưới sự đồng hành của Từ Cầm, Hàn Phi ở công viên vui chơi tìm rất lâu, cuối cùng kích hoạt được một nhiệm vụ rank G, sau khi hắn dễ dàng hoàn thành, lại phát hiện nhiệm vụ rank G đã không có chút kinh nghiệm nào, kinh nghiệm của nhiệm vụ rank F cũng vô cùng hạn chế.

Bây giờ hắn đang phải đối mặt với một tình thế tiến thoái lưỡng nan, về cơ bản là rất khó để làm mới các nhiệm vụ trong các khu vực do mình chiếm giữ, hệ thống đã buộc hắn phải khám phá những khu vực chưa biết khác.

"Level 25, thực sự không dám tưởng tượng mình vẫn đang trong giai đoạn đầu của game, cảm giác đặt ở trong một game bình thường, bây giờ thế giới đã bị phá hủy tận vài hiệp rồi."

Sau khi Hàn Phi hoàn thành nhiệm vụ, hắn bắt đầu thu xếp để những người hàng xóm tiếp tục ra bên ngoài khám phá, còn hắn thì cùng với người thợ sơn và Từ Cầm tiến vào khu vực của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, để gặp giày trắng nhỏ.

Đều cùng là những cô nhi bị hại, giày trắng nhỏ ban đầu rất ghét Hàn Phi, nhưng cùng với xự xuất hiện của thiện ý của giày trắng nhỏ, nói giúp Hàn Phi, hận ý của giày trắng nhỏ đối với hắn đã giảm đi được một phần.

Muốn cậu ta giúp Hàn Phi vẫn có vẻ không thực tế, nhưng ít nhất cậu ta sẽ không gây phiền phức cho hắn.

Sau khi hoàn thành mọi việc, Hàn Phi thoát game. Bởi vì sự xuất hiện của lối đi ở công viên vui chơi, trong hiện thực vô cùng hỗn loạn, hắn cũng không dám ở trong game quá lâu.

Cởi mũ bảo hiểm trò chơi ra, Hàn Phi bước tới cửa sổ, nhìn ra bên ngoài theo khe hở trên rèm cửa, cho dù đã quá nửa đêm nhưng vẫn có rất nhiều phóng viên túc trực bên ngoài căn hộ của hắn.

"Đúng là kính nghiệp thật."

Mở tủ lạnh ra, Hàn Phi tự mình nấu một bữa cơm nóng hổi, hắn vừa ăn vừa xem thông tin trên điện thoại di động.

Hoàng Doanh đã lọt vào top đầu trên hot search, anh đã trở thành một anh hùng.

Người đàn ông bí ẩn mặt thú vậy mà lại đứng thứ hai trên hot search, dưới sự đổ lỗi của Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical, hắn trở thành người đứng đầu một tổ chức hack chuyên khai thác lỗ hổng trò chơi một cách ác ý và là thủ phạm chính đằng sau việc hàng trăm nghìn tài khoản người chơi bị mất.

"Đúng như mình dự đoán, có điều Deep Space Technology cho đến nay vẫn chưa đưa ra giải pháp cụ thể, điều này lại khiến mình hơi bất ngờ, bọn họ không định để mặc sự tồn tại của lỗ hổng đấy chứ?"

Hàn Phi đến bây giờ vẫn đang đứng ở đầu sóng ngọn gió, sự nghi ngờ của hai công ty công nghệ lớn vẫn chưa hề suy yếu, nếu không nhờ sự bảo vệ nghiêm ngặt của cảnh sát, có lẽ hắn đã âm thầm "biến mất" rồi.

Thoát khỏi trang web, Hàn Phi lại mở hộp thư của mình ra, sau khi trả lời một số tin nhắn hàng ngày, hắn đột nhiên nhìn thấy một bức thư từ một số xa lạ.

"Tên tôi là Đỗ Tĩnh, chúng ta đã từng gặp nhau một lần trong công viên vui chơi, tôi có một vài câu hỏi về cậu muốn làm rõ, nếu như cậu tiện, có thể để lại một địa chỉ, chúng ta nói chuyện một chút."

Có thể là do Hàn Phi chưa hồi âm lại, số máy lạ kia cứ cách nửa tiếng lại gửi cho Hàn Phi một tin nhắn khác.

"Tôi đã suy nghĩ rất lâu, cảm giác như mình đã quên mất một người quan trọng nhất trong cuộc đời mình. Tôi cố gắng muốn bắt lấy ông ấy, nhưng đại não lại đang dần dần quên đi, cho dù có cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng không có tác dụng."

"Có thể nói cho tôi biết? Có phải Phó Thiên vẫn còn có một người thân nữa không?"

Chương 746: Vũ đài của Hàn Phi

Thế giới này biết được quan hệ giữa ba người Đỗ Tĩnh, Phó Thiên, Phó Sinh chắc cũng chỉ còn lại Hàn Phi, hắn ở trong ký ức điện thờ đã từng gặp mẹ con Đỗ Tĩnh, ấn tượng đầu tiên mà đối phương để lại cho hắn cũng không tệ.

"Cùng thời đại với Phó Sinh cũng không còn mấy người, Đỗ Tĩnh phải dựa vào công nghệ sinh học của Vĩnh Sinh Pharmaceutical mới có thể sống sót đến bây giờ, mình cảm thấy vẫn nên đi gặp bà ấy một lần. Nếu như có thể tranh thủ kéo bà ấy về phía mình, rất nhiều vấn đề sẽ được giải quyết một cách dễ dàng."

Nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, bây giờ là 3 giờ 40 phút sáng, Hàn Phi cẩn thận suy nghĩ thật lâu rồi mới gửi cho Đỗ Tĩnh một tin nhắn: "Cháu biết tên của người kia, cũng có thể giúp bà tìm lại ký ức đã quên, nhưng làm thế nào cháu mới có thể tin tưởng bà được?"

Hàn Phi gửi tin nhắn xong đang chuẩn bị đi làm việc khác, nhưng hắn không nghĩ tới chỉ qua có vài giây, điện thoại di động đã bị gọi thẳng luôn, số lạ kia gọi video cho hắn.

"Có nên trả lời không đây?" Thẳng thắn mà nói, Hàn Phi một chút chuẩn bị cũng không có, ngón tay hắn dừng trên nút trả lời rất lâu, cuối cùng vẫn ấn xuống.

Trong màn hình mơ hồ xuất hiện bóng dáng của một bà lão, bà ấy ngồi trong một căn phòng rất lớn, thông qua cửa sổ kính trong suốt từ trần đến sàn nhà có thể nhìn thấy công viên vui chơi bên ngoài.

"Xin chào Hàn Phi, chúng ta lại gặp mặt." Khuôn mặt của Đỗ Tĩnh hiền lành, ánh mắt nhìn Hàn Phi giống như đang nhìn cháu trai mình, từ trên người bà ấy không cảm nhận được một chút ác ý nào.

"Cháu nhận điện thoại của bà chỉ là do lễ phép, bà đừng quên, mấy giờ trước đám người Vĩnh Sinh Pharmaceutical còn

định giam giữ cháu, muốn đổ sai lầm lớn của mình gây ra lên người cháu đấy.” Hàn Phi không phải quá thích hai gã khổng lồ khoa học kỹ thuật kia, bọn họ sử dụng công nghệ tiên tiến để hình thành lũng đoạn và rào cản khoa học kỹ thuật, người bình thường có thể trải nghiệm khoa học kỹ thuật là một bộ phận bị đào thải những năm trước.

“Nghiêm túc mà nói, tôi và Vĩnh Sinh cũng không có quan hệ gì, cổ phần và quyền biểu quyết mà tôi sở hữu đều là do Phó Thiên tặng, tương lai tôi cũng sẽ tặng nó cho một người đáng tin cậy.” Đỗ Tĩnh trong video đối với tiền bạc và quyền lực không có hứng thú gì, hình như bà ấy chỉ đơn thuần là muốn tìm người tâm sự.

“Những thứ mà Phó Thiên để lại cho bà, bao nhiêu người mơ ước cả đời cũng không được, bà và Vĩnh Sinh đã ràng buộc cùng một chỗ.” Hàn Phi không muốn làm rối rắm về vấn đề này, hắn ngồi trên ghế, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Cháu sẽ giúp bà giải đáp thắc mắc, cũng sẽ cho bà biết đáp án thực sự, cháu làm những điều này không phải là mưu đồ bất cứ thứ gì, chỉ vì người kia đã từng coi bà là một trong số những người bạn ít ỏi của mình.”

Hàn Phi đã trải qua quá khứ của Phó Sinh, biết được ông ấy từng tuyệt vọng bao nhiêu, trong loại đau khổ này, bạn bè có thể tâm sự được chỉ đếm trên đầu ngón tay, mẹ kế là một, em trai Phó Thiên là hai, cô gái Đỗ Tĩnh được ông ấy cứu xem như là người cuối cùng.

Nghe Hàn Phi nói, Đỗ Tĩnh trầm mặc, trong mắt bà hiện lên một sự đau khổ ẩn giấu rất sâu: “Nhưng tại sao tôi lại không nhớ ra ông ấy?”

“Đây là con đường mà ông ấy lựa chọn.” Hàn Phi thông qua màn hình quan sát bên phía Đỗ Tĩnh, xác định đối phương chỉ có một người ở trong phòng, hắn lựa chọn nói cho bà sự thật: “Phó Thiên còn có một người anh trai, tên là Phó Sinh, người kia mới là chủ nhân chân chính của hộp đen, Vĩnh Sinh Pharmaceutical cũng chính là thuộc về hai anh em bọn họ.”

“Phó Sinh?” Đỗ Tĩnh nhíu hai hàng lông mày, trong đầu bà đối với cái tên này không có bất kỳ ấn tượng gì, tựa như là lần

đầu tiên nghe được.

"Trong Vĩnh Sinh chôn dấu quá nhiều bí mật, nếu như bà cẩn thận đi tìm, chắc là có thể tìm ra được một ít dấu vết." Hàn Phi chuẩn bị tắt máy, nhưng Đỗ Tĩnh lại ngăn cản hắn.

"Chờ một chút." Bà lão cùng thời với Phó Sinh lấy ra một tấm bản vẽ từ phía sau, bên trên vẽ đầy đủ các loại ký hiệu: "Mấy ngày trước khi Phó Thiên qua đời, dường như ông ấy biết mình sắp chống đỡ không nổi nữa, cho nên giao tấm bản đồ này cho tôi giữ. Ông ấy nói mình đã từng phạm phải sai lầm rất lớn, tất cả những người có liên quan đến ông ấy đều sẽ không được chết một cách yên lành, biện pháp phá giải duy nhất chính là trên tấm bản đồ này. Nhưng tôi không thể hiểu được nội dung mà nó thể hiện, cậu có biết tấm bản đồ này muốn truyền đạt cái gì không?"

Nhìn chằm chằm bản vẽ kia một hồi, Hàn Phi yên lặng sử dụng kỹ năng diễn xuất bậc thầy, hắn biết rất rõ, đó là bản đồ của thế giới tầng sâu, so với bản đồ mà Phó Sinh lưu lại trong căn phòng ở cư xá Hạnh Phúc thì nó chi tiết hơn, đánh dấu nhiều khu vực nguy hiểm hơn.

Tòa nhà chết chóc, bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ và công viên vui chơi nằm ở rìa của bản đồ, gần chúng là một khu vực màu đen, trên đó vẽ đầy ký hiệu, Hàn Phi chỉ có thể nhận ra một chữ – Quỷ.

Khu vực màu đen rất lớn, trong đó có ba tòa nhà được đánh dấu màu đỏ, theo thứ tự là nhà tổ cũ nát, tòa nhà chọc trời cao vút và chuỗi cửa hàng của câu lạc bộ nào đó.

"Cháu không biết, có lẽ bà có thể đi điều tra một ít sách cổ." Dựa vào năng lực nhìn qua là nhớ, Hàn Phi vừa nói chuyện, vừa đồng thời ghi nhớ một phần nội dung trên bản đồ.

"Cậu thật sự không biết?" Đỗ Tĩnh dường như là cố ý vì để cho Hàn Phi nhìn rõ, hai tay mở bản vẽ, hướng về phía hắn: "Phó Thiên tổng cộng có ba người con, năm cháu trai và bốn cháu gái, ông ấy bảo tôi từ trong những hậu bối này chọn ra người có năng lực mạnh nhất, sau đó giao bản đồ và một phần cổ phần cho người đó. Nhưng trải qua quan sát của tôi, không

ai có thể đảm đương được trọng trách lớn này. Ngược lại trong số những đứa trẻ ông ấy nhận nuôi, một số người có năng lực cực mạnh, có thể dùng từ thiên tài để mô tả."

"Những lời này có vẻ như không nên nói cho người ngoài như cháu nghe chứ?" Hàn Phi tiếp tục học thuộc bản đồ, một mũi tên trúng hai đích.

"Trước kia Vĩnh Sinh Pharmaceutical cũng từng làm một số chuyện rất dơ bẩn, ví dụ như chọn một ít trẻ mồ côi đặc biệt, kích thích tối đa tiềm lực của bọn chúng rồi bồi dưỡng thành tài…"

"Bà muốn nói cái gì?" Ngữ khí của Hàn Phi đã thay đổi, Đỗ Tĩnh biết nhiều hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

"Không có gì, tôi chỉ tùy tiện nói một chút, tư liệu của những đứa nhỏ kia cũng chỉ có Phó Thiên biết. Nhưng mà nghe nói trong quá trình bồi dưỡng, đã xảy ra sự việc vô cùng ác liệt, tất cả những người biết chuyện đều chết một cách bất đắc kỳ tử, ngay cả Phó Thiên biết chân tướng cuối cùng cũng qua đời rồi." Đỗ Tĩnh thu hồi bản đồ, bà cũng không tiếp tục nói.

"Đừng quanh co lòng vòng nữa, bà hãy làm rõ ra đi." Hàn Phi nhìn chằm chằm Đỗ Tĩnh, ký ức về đêm màu máu là bí mật lớn nhất của tiếng cười điên cuồng, có lẽ cũng là nguyên nhân chính khiến Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng biến thành như bây giờ.

"Tôi muốn tiếp tục xác minh một số chuyện, nhưng có thể cần sự phối hợp cao của cậu đấy." Đỗ Tĩnh đặt bản đồ xuống: "Đừng vội từ chối, kỳ thực là có một số việc đã đến mức hết sức tồi tệ rồi, tôi hy vọng cậu có thể suy nghĩ thật kỹ."

"Hết sức tồi tệ?"

"Thời đại chúng ta đang phải đối mặt với sự rạn nứt chưa từng có, giữa con người với con người, giữa con người với khoa học kỹ thuật, giữa các quan niệm và tín ngưỡng khác nhau, tức giận và bất an tràn ngập khắp mọi nơi, hiện tại chỉ được tạm thời che đậy bởi sự hưng thịnh bề ngoài thôi. Một

khi sự hưng thịnh giả tạo bị xé toạc vào một ngày nào đó, tất cả những cảm xúc tiêu cực sẽ được châm ngòi."

"Đây còn không phải là do những ông lớn mấy người bóc lột quá độc ác hay sao?" Hàn Phi nhớ tới cuộc sống của mình trước khi nhận được hộp đen, sau khi bị công ty sa thải, hồ sơ thông tin công dân của hắn đã bị công ty cũ điền đủ các loại đánh giá tiêu cực, nói hắn quái gở, khó hòa hợp, tính cách rất kém, còn mắc chứng sợ giao tiếp xã hội và tự kỷ nghiêm trọng.

Những đánh giá tiêu cực này khiến hắn không thể tìm được việc làm, nếu không phải đạo diễn Khương lôi kéo hắn đóng phim thì ngay cả diễn viên quần chúng cũng không có cách nào tham gia diễn xuất được.

Thời đại phát triển nhanh vô cùng, thông tin công dân có xếp hạng công khai, mỗi người cũng có nhãn mác riêng của mình, hoặc là vì một nhãn mác nào đó để cố gắng, nhiều người sống như một con rối bị giật dây. Máy móc thông minh ngày càng giống con người, nhưng con người thì lại ngày càng giống như máy móc.

"Sự phát triển nhanh chóng của khoa học kỹ thuật tất nhiên sẽ dẫn đến các loại tình huống xuất hiện, nhưng hiện tại những mâu thuẫn này đang bị một số thứ rất đáng sợ lợi dụng, bọn chúng không nghĩ tới giải quyết vấn đề, mà là muốn vặn vẹo người xảy ra vấn đề." Đỗ Tĩnh mở màn hình ảo VR ra, kỳ quái là websites mà bà ấy nhìn thấy hoàn toàn khác với websites mà người bình thường tiếp xúc: "Ngay khi [Cuộc sống hoàn hảo] xuất hiện lỗ hổng, một số siêu tội phạm mai danh ẩn tích lại xuất hiện ở Tân Hỗ, bọn chúng dùng các cách khác nhau nói với lãnh đạo của thành phố rằng bọn chúng đã trở lại."

Hàn Phi nhìn thoáng qua trang web mà Đỗ Tĩnh đang mở, đêm qua thành phố thông minh bị gần mười vạn lần công kích internet, các vụ án bạo lực cũng tăng vọt, đồng thời cảm giác hạnh phúc của cư dân bắt đầu chậm rãi giảm xuống, các loại mầm mống hỗn loạn đều đã xuất hiện.

"Trong kho số liệu thông tin công dân, tất cả mọi người đều bị trí não thông tin nhận dạng, những người này còn có thể

nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật?" Những vụ án mà lúc trước Hàn Phi hỗ trợ cảnh sát phá được phần lớn là án treo mười mấy năm trước, lúc đó kỹ thuật điều tra hình sự còn xa mới phát triển được như hiện nay.

"Rất nhiều người cũng không thích bị giám sát, thậm chí có người tự mình tạo ra chip nhận dạng, rời xa tất cả khoa học kỹ thuật, chạy vào trong những tòa nhà bỏ hoang ở vùng ngoại ô xa xôi sinh sống, loại người này cũng là đối tượng mà những siêu tội phạm kia thích lợi dụng nhất."

Đỗ Tĩnh tiện tay chỉ ra mấy tin tức: "Câu lạc bộ giết người, lớp học ban đêm Chủ Nhật, hacker phòng kén, nhóm chat tử vong…. ở những nơi mà người dân bình thường không nhìn thấy và tìm được, những tên tội phạm khủng khiếp hơn bao giờ hết đã xuất hiện với số lượng lớn, bọn chúng đang đến thành phố ngày một gần hơn."

"Những lời bà nói đúng là lần đầu tiên cháu nghe thấy."

"Lịch sử dường như sẽ lặp lại một lần nữa, hy vọng rằng thành phố mà chúng ta đang sống sẽ không trở nên giống như trước đây." Đỗ Tĩnh hồi tưởng lại quá khứ: "Lần trước đến lúc hỗn loạn, Phó Thiên cùng với những người đó đã đứng ra, lần này không biết ai có thể đi lên vũ đài."

"Bình thường vũ đài không phải đều là dành cho diễn viên hay sao?" Hàn Phi không có quyền hạn cao như Đỗ Tĩnh, không tìm kiếm được rất nhiều thứ, nhưng hắn và Hoàng Doanh là anh em, anh ấy chắc sẽ có biện pháp giúp hắn xử lý những thứ này.

"Tôi cũng rất chờ mong." Đỗ Tĩnh nhìn Hàn Phi cười cười, giống như lúc ban đầu hiền lành hòa ái: "Số này chính là số điện thoại cá nhân của tôi, nếu cậu thay đổi chủ ý, bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm tôi."

Đỗ Tĩnh cúp máy. Hàn Phi một mình ngồi trên ghế, hắn suy nghĩ một lát rồi liên lạc với Hoàng Doanh, chuẩn bị đêm nay đi ngoại ô xem những câu lạc bộ giết người kia một chút.

Trong lớp học thêm ở một tòa nhà cũ ở ngoại ô phía bắc, Thẩm Lạc ngồi ở hàng cuối cùng hắt hơi một cái, anh ta nhìn

các bạn cùng lớp của mình, bắp chân không tự chủ được bắt đầu run rẩy.

Anh ta luôn cảm thấy hình như mình còn chưa thoát khỏi trò chơi, dù sao thì bình thường mà nói, làm gì có ai tùy tiện đi ra ngoài khám bệnh lại có thể gặp phải một lớp học biến thái?

Chương 747: Nghi thức đón người mới

“Anh đừng lo lắng, cũng đừng hiểu lầm chúng tôi, lớp học tối chủ nhật chỉ là một nơi để mọi người học hỏi giao lưu.” Bác sĩ Bạch bước xuống bục giảng, đứng ở trung tâm phòng học: “Đại đa số những người ở thành phố này, mỗi ngày đều gặp đủ thứ vấn đề, có vấn đề có thể dễ dàng giải quyết, nhưng có vấn đề lại không tìm được đáp án, vì vậy mới có nơi này, mọi người cùng nhau thảo luận, cùng nhau dốc bầu tâm sự, tập trung trí tuệ, để giải quyết vấn đề.”

Theo lời của bác sĩ Bạch, lớp học tối chủ nhật là một nơi đoàn kết thân mật, để mọi người cùng nhau tiến bộ.

“Thực ra tôi cũng nghĩ như vậy.” Thẩm Lạc lúc này không dám phản bác, đối phương nói gì, anh ta đều vội gật đầu. Ở một nơi hoang vu như này, đến một chiếc xe cũng không tìm thấy, muốn chạy cũng không có cơ hội.

“Cảm ơn sự công nhận của anh, vậy chúng ta hãy tiếp tục tiết học, chờ sau khi tiết học hôm nay kết thúc, tất cả chúng ta sẽ tổ chức một nghi thức đón người mới cho anh.” Sau khi bác sĩ Bạch nói ra mấy chữ “nghi thức đón người mới”, tất cả “bạn học” trong lớp đều lộ ra những nụ cười đầy ẩn ý sâu xa, trong ánh mắt bọn họ tràn đầy háo hức và mong chờ.

“Không cần phiền phức vậy đâu.” Thẩm Lạc lắp bắp muốn từ chối, nhưng bác sĩ Bạch và các bạn trong lớp hoàn toàn không để ý tới anh ta, lại bắt đầu thảo luận về một số kiến thức vô cùng chuyên môn.

Gạt bỏ trạng thái tinh thần sang một bên, những học sinh trưởng thành trong lớp này cũng có một số kỹ năng thực sự, bọn họ rất giỏi trong việc phân tích các vấn đề tâm lý của người khác, nhưng điều khiến người ta cảm thấy bất an là, bọn họ không thảo luận về cách giúp đối phương chữa trị nỗi đau trong tâm lý, mà bàn tán xôn xao bàn về cách lợi dụng kẽ hở tâm lý này để làm cho bệnh nhân thêm méo mó.

Thẩm Lạc ở hàng cuối cùng của lớp học, như ngồi trên kim châm, anh ta càng nghe càng sợ hãi, đầu óc choáng váng, trước mắt thỉnh thoảng còn chợt lóe lên một vài ảo giác.

Đối với anh ta, tin tốt duy nhất là, khi ở cùng với đám biến thái này, cánh bướm trong đầu dường như yên tĩnh hơn hẳn, không còn vỗ cánh nữa.

"Những tên biến thái này có phải là đồng bọn với cánh bướm không? Nó cảm nhận được đồng loại nên không vùng vẫy nữa?" Khuôn mặt Thẩm Lạc nhăn nhó, anh ta thật sự không biết tại sao mình lại xui xẻo như vậy, một game chữa trị đã chơi thành game sinh tồn thì cũng thôi đi, bây giờ thì hay rồi, đến hiện thực cũng bị biến thành game kinh dị luôn.

Vô cùng chật vật trải qua mấy tiếng đồng hồ, lúc hơn hai giờ sáng, cuối cùng bác sĩ Bạch đã hoàn thành tất cả các tiết học.

"Được giao lưu với các bạn mỗi tuần là điều hạnh phúc nhất đối với tôi, được rồi, tiết học của tuần này kết thúc ở đây." Bác sĩ Bạch vẫn chưa thấy đủ, anh ta đứng trên bục giảng, kiên nhẫn lau hết các họa tiết vẽ trên bảng đen, đốt hết " tài liệu giảng dạy ", không để lại chút dấu vết nào.

"Thầy Bạch, thầy còn chưa giao bài tập cho tuần sau." Một thanh niên ở hàng đầu tiên đứng dậy nói.

"Vẫn còn bài tập về nhà nữa?" Thẩm Lạc đang định tìm cơ hội chuồn đi, ngoảnh đầu nhìn đối phương một cái: "Tại sao bất kể học cái gì, cũng đều gặp phải những tên ngốc như này?"

"Bài tập về nhà của tuần tới rất đơn giản, tôi cần mỗi một học viên cố gắng thôi miên một người, lợi dụng phương pháp tôi đã dạy cho các bạn, tiến hành thao túng tâm lý và giam cầm tinh thần, kiểm tra ra phạm vi dữ liệu chịu áp lực tâm lý của một người bình thường."

"Có thể lấy trẻ em ra làm đối tượng thôi miên được không?"

"Không có bất kì giới hạn nào đối với mục tiêu, hoàn toàn tùy thuộc vào sở thích của các bạn." Bác sĩ Bạch đốt đến bản "tài liệu giảng dạy" cuối cùng, anh ta vỗ tay phủi bụi trên

người: “Được rồi, tiếp theo chúng ta sẽ bắt đầu nghi thức đón người mới.”

Không cần phải bác sĩ Bạch nói, các học viên đã rất nhiệt tình tập trung đến bên cạnh Thẩm Lạc, không khí học tập trong lớp này thực sự rất mạnh mẽ, tan học rồi cũng không ai muốn rời đi.

“Anh đừng nghĩ ngợi nhiều, chỉ là một nghi thức đón người mới đơn giản thôi.” Bác sĩ Bạch đặt một lọ thuốc màu trắng lên trên bàn của Thẩm Lạc: “Nếu khi nào anh cảm thấy tim mình không tốt lắm, hoặc là không được dễ chịu, có thể uống cái này, rất hữu ích đấy. Trong số tất cả những người đã sử dụng nó, chưa có ai nói nó không tốt cả.”

“Đi thôi, Tiểu Thẩm, chúng tôi sẽ đồng hành cùng cậu.”

“Chào mừng tân học viên gia nhập!”

“Cậu đừng ngại, lần đầu tiên đến đây tôi cũng không được cởi mở, nhưng dần dần tôi mới biết hóa ra mọi người đều như nhau, tin tôi đi, cậu sẽ thích ở đây thôi.”

“Tôi đi lấy xe, mọi người nhớ mang theo dụng cụ.” Đôi vợ chồng ở quầy thịt nướng tầng một rời đi trước, không lâu sau một tiếng còi từ dưới tầng vang lên.

“Đi thôi.” Một nhóm người vây quanh Thẩm Lạc và bác sĩ Bạch, bọn họ đi đến cửa sau của tòa nhà này.

Chủ tiệm thịt nướng đã đậu sẵn xe, anh ta còn thay ra một bộ đồ sẫm màu, với bộ quần áo này cho dù máu có bắn lên thì cũng nhìn không rõ.

“Thật sự không cần…”

Thẩm Lạc muốn nói gì thì cũng đã muộn, anh ta bị hai nam học viên cơ thể cường tráng khỏe mạnh đẩy lên trên xe.

Bây giờ đã là nửa đêm, trên đường phố ngoại ô phía bắc không có một bóng người, các tòa nhà hai bên dường như đã bị bỏ hoang từ lâu, đến một ngọn đèn cũng không thấy.

“Những công ty lớn đó nắm quyền kiểm soát các phương tiện truyền thông, dệt nên những cái kén thông tin lộng lẫy cho

công chúng và truyền bá một cách vô đạo đức những ý tưởng vì lợi ích của bọn họ. Kết quả là một số lượng lớn những người ban đầu sống ở đây đều đã chuyển đến các khu đô thị đông đúc. Ngoại ô bên ngoài dần dần trở nên vắng vẻ, đặc biệt là mấy năm gần đây, sau khi thế hệ lớn tuổi đã khuất, ngoại ô cũng không thấy có người nữa." Bác sĩ Bạch nhìn đường phố tối đen bên ngoài cửa sổ xe, đột nhiên quay đầu lại hỏi Thẩm Lạc một câu: "Nơi này sẽ bị bao phủ bởi đêm tối, cuối cùng thì là lỗi của ai?"

"Tôi không biết." Thẩm Lạc không dám suy nghĩ sâu xa về lời nói của bác sĩ Bạch, bây giờ anh ta chỉ muốn gọi cảnh sát, nhưng lại sợ chọc giận đám biến thái này, bị bọn họ giết người giấu xác.

"Trung tâm đô thị vô cùng phát triển, đầy rẫy những dấu vết của cải tạo công nghệ, nhưng ngoại ô thì lại bị trả lại cho động vật và thực vật, bọn chúng đang dần trở thành chủ nhân ở đây…" Bác sĩ Bạch còn đang định nói gì đó, một chiếc xe đã bị cải tiến có bật âm thanh lớn, vừa hay đi ra từ góc đường.

Người lái xe dường như đã uống rượu, đã lái xe trái phép còn đua xe.

Nếu như không nhờ phản ứng nhanh nhạy của chủ quán thịt nướng, bọn họ đã suýt đụng vào nhau.

"Có biết lái xe không vậy! Mẹ kiếp!" Tiếng nhạc ầm ĩ ồn ào vang lên, chủ quán thịt nướng còn chưa nói gì, người điều khiển chiếc xe độ đã mở cửa sổ và hét vào mặt bọn họ.

Người đồng hành ngồi ở ghế phụ, cũng dành cho đám Thẩm Lạc một cử chỉ bằng tay "thân thiện".

Trước sự khiêu khích của hai thanh niên, trên xe của Thẩm Lạc không có một ai mắng lại, bọn họ chỉ nhìn chằm chằm đối phương.

Người lái xe kia chắc tưởng chủ quán sợ, nhổ một bãi nước bọt về phía chiếc xe của chủ quán thịt nướng, sau đó vênh mặt quay lại chiếc xe độ của mình.

"Quà chào mừng đã xuất hiện rồi." Chủ quán thịt nướng bị mắng đột nhiên bật cười, quay đầu lại hỏi ý kiến của bác sĩ

Bạch, bác sĩ Bạch lại nhìn về phía Thẩm Lạc: "Anh thấy thế nào?"

"Chuyện này liên quan gì đến tôi? Hay là để tôi giúp mọi người mắng cho gã ta một trận! Tôi rất biết cách mắng người khác đấy." Thẩm Lạc còn chưa kịp nói, anh ta đã nhìn thấy chủ quán thịt nướng bắt đầu tăng tốc, cố tình tiếp cận chiếc xe kia, có vẻ như đang cố gắng ép nó dừng lại.

Người điều khiển xe ô tô cải tiến đã phê tận óc rồi, sao có thể chịu nổi sự ức hiếp này, sau hai lần bị ép dừng xe thì trực tiếp đập tay vào vô lăng, đậu chiếc xe yêu thích của mình ngay giữa đường, sau đó rút một cái ống thép từ gầm ghế sau ra xuống xe.

"Mấy người có biết tôi là ai không?" Tài xế xe độ chỉ nhìn thấy quảng cáo quán thịt nướng trên chiếc xe van cũ kĩ, gã loạng choạng bước tới trước chiếc xe van: "Hôm nay ông đây sẽ dạy cho mày một bài học, cút ra đây!"

Ống thép đập lên trên chiếc xe van, người thanh niên kia mượn sức rượu, nổi điên đến không có điểm dừng.

"Có khả năng chơi loại xe độ tân tiến nhất, trên người toàn hàng hiệu, còn dám uống rượu đua xe ở ngoại ô, người này tốt nhất chúng ta đừng nên chọc vào." Thẩm Lạc nhìn chằm chằm đứa nhỏ ngốc nghếch bên ngoài xe, anh ta đã tận lực muốn cứu đối phương rồi, nhưng có một số người cứ muốn đi tìm cái chết.

"Ra đây! Ra đây!" Thanh sắt đập vào kính cửa sổ xe cho đến khi kính vỡ vụn, người thanh niên cuối cùng cũng nhìn thấy cảnh tượng bên trong xe.

Những khuôn mặt méo mó biến thái nhìn chằm chằm gã, ánh mắt của những người đó như muốn xẻ thịt gã ra.

Nồng độ rượu trong người thanh niên ngay lập tức giảm đi rất nhiều, gã vốn tưởng rằng trên xe chỉ có một người lái xe, không ngờ lại là một xe toàn người, hơn nữa chiếc xe chở toàn người này còn có gì đó không được ổn cho lắm.

Giơ thanh sắt lên, đặt xuống cũng không được, mà cứ giơ như vậy cũng không ổn, nhưng dường như gã đã quen với

những việc điên rồ rồi, chỉ là chần chừ một chút, rồi lại bắt đầu mắng chửi.

Có điều lần này, giọng nói đã nhỏ đi rất nhiều, vừa mắng vừa lui về phía sau.

"Nó dường như đã quen với việc nhìn người bằng lỗ mũi rồi, sử dụng bạo lực để giải quyết vấn đề."

"Đúng vậy, người như thế này mà lại có thể sở hữu một chiếc xe độ tư nhân mà cả đời một người bình thường cũng không thể mua được."

"Một món quà rất tốt, bạn học mới hẳn là sẽ thích nó."

Cửa xe mở ra, những học viên trưởng thành của lớp học tối chủ nhật bước xuống xe, nhìn bề ngoài bọn họ trông cũng chỉ là những người rất bình thường trong cuộc sống, không có gì nổi bật, có những công việc của riêng mình, và cũng có cuộc sống bận rộn.

"Mấy người muốn làm gì?!"

Người thanh niên nhận thấy không ổn, gã tăng tốc bỏ chạy về phía ô tô của mình, nhưng do uống quá nhiều rượu nên giẫm hụt một cái, rồi ngã xuống đất.

Khi gã cố gắng chuẩn bị đứng dậy một lần nữa, đôi chân đã bị mấy người trưởng thành tóm lấy.

Người đồng hành của tài xế kia nhìn thấy cảnh này liền dùng gậy sắt lao xuống, nhưng rất nhanh anh ta cũng bị hất văng ra đất.

"Gần đây tôi có một ý tưởng rất hay." Một trong những thành viên của lớp học tối đeo găng tay vào, bọn họ vô cùng "chuyên nghiệp" kéo hai thanh niên vào một tòa nhà gần đó.

Tiếng hét thảm thiết mơ hồ tan biến trong gió đêm, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng chó hoang sủa, Thẩm Lạc nhìn chằm chằm phương hướng bọn họ rời đi, trong lòng càng thêm bất an.

"Giữ bình tĩnh, nếu anh muốn chạy trốn, thực ra bây giờ chính là thời cơ tốt nhất, mọi người đều đã đi rồi, chỉ còn tôi

và anh ở đây.” Bác sĩ Bạch cười: “Lão Ngụy đã mang chìa khóa xe đi, nhưng chiếc chìa khóa của xe độ kia chắc hẳn là vẫn còn đó, anh có thể lao tới cướp xe, sau đó nhân cơ hội bỏ chạy.”

“Tại, tại sao tôi phải chạy trốn?” Thẩm Lạc quả thực có kế hoạch này, nhưng vấn đề là anh ta còn chưa kịp hành động, bác sĩ Bạch đã bước tới chiếc xe độ.

“Người bình thường lần đầu tiên đến đây, hầu hết sẽ hiểu lầm chúng tôi, điều này cũng không có gì.” Bác sĩ Bạch đeo găng tay và mặt nạ lên, nắm lấy cửa chiếc xe độ: “Thanh niên này là con của một doanh nhân giàu có nào đó, chúng tôi đã theo dõi cậu ta được một tuần rồi. Có thể anh sẽ nghĩ chúng tôi là người xấu, nhưng người như cậu ta có được coi là người tốt không?”

Cánh cửa bị kéo mở ra hoàn toàn, ở ghế sau có một người phụ nữ bị đánh bất tỉnh đang nằm, trên người cô toàn là máu.

“Cô ấy đã làm gì sai?” Bác sĩ Bạch khẽ lắc đầu: “Cô ấy không làm gì sai cả, nhưng nếu như chúng tôi không đến, số phận của cô ấy có lẽ còn thảm hại hơn bây giờ gấp mười lần.”

Đi đến bên cạnh Thẩm Lạc, bác sĩ Bạch chỉ vào chìa khóa của chiếc xe độ: “Anh thử đoán xem hai người này đang định đưa cô ấy đi đâu? Anh lại đoán xem tại sao bọn họ lại phải đến vùng ngoại ô xa xôi này?”

Bác sĩ Bạch không đưa chìa khóa cho Thẩm Lạc, chỉ vỗ vai anh ta, ra hiệu cho anh ta đi theo mình vào tòa nhà bên cạnh.

Mùi trong gió có chút đặc biệt, Thẩm Lạc nhìn về phía góc phòng, sắc mặt anh ta lập tức trở nên rất xấu.

Một con chó hoang bị khoét mất hai mắt, nằm trên mặt đất kêu gào, người thanh niên vừa rồi xương cốt thì bị đánh vỡ vụn, uốn cong thành một góc độ quỷ dị.

Miệng gã bị bịt lại, đôi mắt bị khoét ra, thay thế bằng đôi mắt của chó.

“Tác phẩm này có tên là 《Mắt chó không biết nhìn người》.” Người đàn ông vừa rồi ngồi bên cạnh Thẩm Lạc,

nói một cách vô cùng tao nhã.

“Thầy Thạch vẫn thật tao nhã.” Bác sĩ Bạch khẽ vỗ tay, sau đó đưa cho đối phương một mảnh vải trắng được quấn lại: “Nghi thức đón người mới chính thức bắt đầu.”

Thầy Thạch cởi bỏ tấm vải trắng ra, bên trong là một con dao cùn, anh ta bước đến trước mặt tác phẩm của mình, cho đối phương một con dao, sau đó lại đưa con dao cho người tiếp theo.

Vết thương mà mọi người để lại không phải là chí mạng, cho đến cuối cùng, con dao cùn dính đầy máu tươi xuất hiện trước mặt Thẩm Lạc.

“Đến lượt anh rồi.” Ánh mắt của bác sĩ Bạch từ từ di chuyển đến vết thương hình cánh bướm trên cánh tay Thẩm Lạc: “Rất nhiều người đều đang đợi anh, mọi người đã đợi rất lâu rồi.”

“Thế này không tốt cho lắm.” Thẩm Lạc đến gà còn chưa từng giết, “sinh mệnh” lớn nhất mà anh ta từng giết trong hiện thực chính là con muỗi.

“Tại sao? Cậu ta hoàn toàn là một kẻ xấu, để cậu ta đi, sẽ có nhiều người bị tra tấn và bức hại hơn.” Bác sĩ Bạch và những người khác vây quanh Thẩm Lạc, mang đến một thứ cảm giác bị áp bức vô cùng đáng sợ.

“Có lẽ bây giờ tôi có thể tự thuyết phục mình đi giết một người xấu, nhưng nếu mở cánh cửa này ra, liệu sau này tôi có giết những người tội không đáng chết không? Sau đó đi giết những người chỉ phạm phải những lỗi nhỏ? Cuối cùng, có khi nào tôi sẽ chĩa dao về phía những người tốt?” Thẩm Lạc không thể chấp nhận chuyện này, anh ta từ chối một cách vô cùng kiên định, nhưng điều mà ai cũng không ngờ là cánh tay có vết thương in hình cánh bướm, lại vô thức nắm chặt con dao cùn đẫm máu.

Đám người biến thái đang nhìn Thẩm Lạc đầy nghi hoặc, ngoài miệng thì nói không thể chấp nhận, nhưng tay thì nhanh hơn ai hết.

“Tôi…” Thẩm Lạc thậm chí đến găng tay cũng không đeo, bây giờ trên con dao cùn này chỉ có dấu tay của anh ta.

Nghĩ đến đây, anh ta nhanh chóng hất tay ra, nhưng khi muốn vứt con dao cùn đi, cánh bướm vừa mới dừng một chút ở trong đầu lại xuất hiện, anh ta có thể cảm nhận rõ ràng được cánh bướm đang từ từ lớn lên, đang liều mạng vỗ đôi cánh của mình!

“Cánh bướm đang ăn mất ác ý của mình, nó đang không ngừng lớn lên!” Thẩm Lạc không thể chịu nổi cơn đau này, khi anh ta sắp ngã quỵ xuống, trên con đường bên ngoài tòa nhà đột nhiên vang lên một tiếng còi.

Một chiếc taxi dừng bên cạnh hai chiếc xe, tài xế lớn tiếng giục hành khách nhanh chóng quay trở lại xe, nhưng vị hành khách này lại vẫn làm thinh.

Chương 748: Nhẹ nhàng đánh thức tâm hồn đang ngủ say

Hàn Phi mượn danh tính ảo do Hoàng Doanh cung cấp, mở phòng kén thông tin ra, tiến vào một trang web đen mà người bình thường không thể thấy, cũng biết rõ một vài khu vực mà những tên điên và biến thái kia thích lui tới.

Với ý tưởng muốn đi thăm dò thử, hắn trả giá cao cho một chiếc taxi, đi đến vùng ngoại ô phía bắc của Tân Hỗ.

Sau nửa giờ rời khu phố cổ, hắn nhìn thấy hai chiếc xe trên con đường vắng vẻ.

Một chiếc xe độ đắt tiền và một chiếc xe chở hàng của quán thịt nướng hình như đã va chạm với nhau, nhưng điều kỳ lạ là, hiện trường không những không có cảnh sát giao thông và rô bốt tuần tra, mà ngay cả toàn bộ hành khách trên xe cũng đều biến mất.

“Dừng xe.” Hàn Phi ra hiệu cho tài xế taxi giảm tốc độ.

“Thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, cậu muốn đi đâu, tôi đưa đến đó, dừng xe giữa chừng là không đúng quy định của chúng tôi.” Tài xế taxi tránh xa hai chiếc xe kia ra, đến nhìn cũng không muốn nhìn lâu.

“Bọn họ có thể gặp phải phiền phức rồi, nếu hôm nay chúng ta giả bộ không thấy, sau này trên đường gặp phiền phức, người khác nhất định cũng sẽ không ra tay giúp đỡ chúng ta, mọi người sẽ càng ngày càng trở nên vô cảm.” Hàn Phi vỗ vỗ ghế ngồi: “Anh thường xuyên phải chạy vào ban đêm, hẳn là biết rõ đạo lý này hơn tôi chứ.”

“Nhưng mấu chốt là người ta cũng có yêu cầu cậu giúp đỡ đâu.”

“Tôi chỉ đi xem tình hình một chút thôi.” Hàn Phi nói hết nước hết cái, tài xế taxi mới dừng lại, mở cửa xe ra: “Cậu đừng đến gần quá, nhìn một chút rồi mau quay lại.”

“Được rồi.” Hàn Phi đi vào giữa hai chiếc xe, nhìn những mảnh kính vỡ trên cửa sổ: “Cái này không giống như xảy ra va chạm, hình như là cầm thứ gì đó đập vỡ, Hàn Phi cau mày nhìn vào trong xe: “Sao trong xe của quán thịt nướng này lại có một mùi hôi thối, dầu mỡ, buồn nôn, có cảm giác nhớp nháp, như thể dán đầy óc lợn vậy.”

“Này! Đừng nhìn nữa! Đi thôi!” Tài xế taxi gõ cửa sổ xe, ngay vừa rồi, trong thiết bị liên lạc của xe phát ra cảnh báo màu đỏ của công ty, nghiêm cấm tài xế nhận cuốc ở ngoại thành sau 0 giờ đêm, nói là để bảo vệ an toàn nhân thân của người lái xe.

Hàn Phi không hề quay lại, hắn dùng áo để lót rồi mở cửa chiếc xe van ra, nhìn lướt qua một cái, hình như phát hiện ra gì đó.

Hắn chui vào trong xe, vén tấm vải dưới băng ghế sau lên, ở đó có cất giấu đủ thứ “dụng cụ”, có một bộ dao phẫu thuật, cưa dài, cưa ngắn, đủ loại dây thừng và rất nhiều lọ thuốc.

“Quán thịt nướng này chắc là rất tiêu tốn nhân lực và sức lực đây.”

Sau khi khôi phục lại mọi thứ, Hàn Phi lại bước tới chiếc xe độ.

“Mấy người quanh năm sinh sống ở trong thành phố nên không biết, ngoại thành bây giờ vô cùng hỗn loạn! Mau quay lại đi!” Tài xế taxi hét lớn ngoài cửa sổ, anh ta vô cùng bất an, rất hối hận vì vừa rồi đã nghe theo lời của hành khách, mở cửa xe ra.

“Bên trong chiếc xe độ hình như có một người bị thương.”

“Cậu lên xe nhanh! Đừng có lo chuyện bao đồng nữa.” Người lái xe taxi ra sức vẫy tay: “Tài xế chúng tôi thường chạy ca đêm bây giờ cũng không dám đi quá xa nữa, nếu như không phải cậu đưa nhiều, tôi sẽ không bao giờ chở cậu.”

“Cô ấy bị thương hơi nghiêm trọng.” Hàn Phi không nghĩ ngợi nhiều, hắn cõng người phụ nữ ra khỏi chiếc xe độ, nhanh chóng chạy tới chỗ chiếc xe taxi: “Người này sắp không xong rồi!”

Tài xế thấy Hàn Phi cõng một người phụ nữ máu me đầy người đến, cũng bị dọa hoảng sợ, anh ta nhanh chóng mở cửa xe.

Để người phụ nữ ngồi vào ghế sau taxi, Hàn Phi chuyển một khoản tiền cho tài xế: "Anh mau đưa cô ấy đến bệnh viện gần nhất!"

"Còn cậu thì sao?" Tài xế thấy Hàn Phi không hề có ý định lên xe.

"Trong chiếc xe độ chắc là vẫn còn những nạn nhân khác! Tôi biết rất rõ diễn biến tâm lý khi bọn biến thái kia giết người, bọn họ vẫn đang 'thưởng thức' quá trình đó." Hàn Phi đóng cửa xe lại, lấy điện thoại di động ra gọi cho cảnh sát và xe cứu thương.

"Hình như cậu biết rất rõ chuyện này? Cậu là cảnh sát à?" Tài xế bị lời nói của Hàn Phi làm cho mất cảnh giác, biết như vậy là rất nguy hiểm, vậy mà hắn vẫn dám ở lại chỗ này một mình.

"Tôi chỉ thấy trên TV những người giàu có lại thích giao lưu với những tên biến thái."

"Tôi tên là Hàn Phi, anh có thể…"

"Hàn Phi!?" Giọng nói của người lái xe càng lớn hơn: "Tôi hiểu rồi!"

"Anh hiểu cái gì?" Hàn Phi sửng sốt, nhưng hắn cũng không quan tâm lắm: "Anh hãy đưa nạn nhân đến bệnh viện trước, nếu tiền không đủ thì nói với tôi."

"Hôm nay tôi mới biết thế nào là trong ngoài như một, thứ lỗi cho tôi không có văn hóa gì mấy, không biết phải diễn tả thế nào." Tài xế taxi thắt lại dây an toàn. "Tôi sẽ đưa cô ấy đến bệnh viện an toàn, cậu cũng nên chú ý bảo vệ mình."

Nói xong, tài xế quay xe chạy về phía khu phố cổ.

Xem ra nền tảng quần chúng của mình cũng khá tốt, ngay cả tài xế taxi cũng khen ngợi mình. "Hàn Phi không hề biết rằng tên của mình đã trở thành một biểu tượng."

Đứng ở giữa hai chiếc xe, Hàn Phi cẩn thận quan sát mặt đất, dấu vết đánh nhau không thấy rõ lắm, hẳn là một bên đã hoàn toàn bị bên kia nghiền nát.

"Nếu như mình muốn giết người giấu giấu xác, thì sẽ lựa chọn đưa đối phương đi đâu?"

Cỏ dại bên đường bị giẫm lên, Hàn Phi nhanh chóng phát hiện ra dấu giày đầu tiên, hắn liếc mắt nhìn vài tòa nhà gần đó, nhanh chóng khóa được một tòa nhà cũ bỏ hoang trước mặt.

Có thể là chơi game nhiều, ngũ quan của Hàn Phi rõ ràng là sắc bén hơn người thường, hắn có thể dễ dàng tiến vào trạng thái "săn mồi", giống như khi một nghệ sĩ piano hàng đầu chơi xuất thần, hoàn toàn hòa nhập vào âm nhạc, trong mắt hắn chỉ có kẻ giết người.

"Người tài xế taxi có ý tốt kêu mình quay lại xe, nhưng thực ra anh ấy làm như vậy là đã để lộ vị trí của mình và anh ấy, nếu như mình không xuống xe xử lý những kẻ giết người kia, tài xế bị những kẻ giết người kia nhắm tới nói không chừng sẽ trở thành mục tiêu tiếp theo của bọn chúng."

Dưới sự rèn luyện của thế giới tầng sâu, Hàn Phi rất giỏi xem xét vấn đề từ góc độ xấu nhất, bởi vì bản chất con người là không có giới hạn.

Dùng tay trái cầm gậy batong giấu trong tay áo, Hàn Phi lại gần tòa nhà mục tiêu từng chút một, không phát ra bất kì tiếng động nào, nín thở nhìn chằm chằm cửa sổ và cửa ra vào của tòa nhà.

"Trong chiếc xe thịt nướng đó không chỉ có một người, hầu hết những kẻ giết người biến thái đều là phạm tội một mình, trường hợp giết người phối hợp như thế này là rất hiếm, bản chất cũng cực kỳ tồi tệ."

Hàn Phi còn chưa bước vào tòa nhà, trong đầu đã nghĩ ra hơn chục kế hoạch, hắn đã hoàn toàn khác với mấy tháng trước, có thể đây là sự tự tin của một người chơi level 25 của thế giới tầng sâu.

Đi đến trước cửa, Hàn Phi bị kẹt trong một điểm mù, nếu những kẻ tình nghi đều trốn bên trong tòa nhà, lúc này bọn

chúng sẽ không thể nhìn thấy hắn.

Sau khi thu hẹp khoảng cách, Hàn Phi không đi vào từ cửa chính, hắn dán người vào tường, lẳng lặng đi vòng đến cửa sổ ở bên hông tòa nhà.

Thể lực sung mãn giúp hắn có thể dễ dàng trèo lên cửa sổ trên tầng hai, mà không gây ra bất kỳ tiếng động nào trong suốt quá trình.

Thò đầu vào bên trong thăm dò, tất cả đèn trong nhà đã tắt, nhưng có thể nghe thấy một tiếng kêu yếu ớt và một mùi máu tanh.

"Thủ pháp rất chuyên nghiệp."

Đối với người bình thường mà nói, nếu đột ngột bước vào một căn phòng tối hoàn toàn, lại không quen thuộc địa hình, chắc chắn sẽ bị giết chết. Nhưng Hàn Phi thì khác, bóng tối không ảnh hưởng gì đến hắn, hắn đã sớm quen hành động trong bóng tối rồi.

Vượt vào trong nhà, Hàn Phi nhìn chằm chằm những bóng người trong phòng khách: " Một người, hai người…"

Học viên của lớp học tối chủ nhật ở trong nhà canh giữ tất cả các lối ra vào, còn có một vài người khác trốn gần cửa ở tầng 1, bọn gọ đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần Hàn Phi đi vào, những con dao sắc nhọn sẽ đâm vào cơ thể hắn từ các hướng khác nhau.

Từ từ đi vào bên trong, Hàn Phi không có chút căng thẳng nào, hắn cũng biết chuyện mà mình làm bây giờ vô cùng nguy hiểm, nhưng trong lòng lại không một chút dao động.

Giống như nhìn thấy bạn cũ trong nhà của mình, Hàn Phi rất dễ dàng đi tới cửa phòng ngủ trên tầng hai.

Hắn đã xuất hiện ở bên cạnh một học viên rồi, đối phương vẫn chưa nhận ra, đang vươn cổ nhìn ra hành lang.

Hai người kề vai sát cánh đứng cạnh nhau, hai tay Hàn Phi giơ lên trong bóng tối, không chút báo trước khóa cổ họng của đối phương, bịt miệng đối phương lại.

Xương cốt sai lệch, Hàn Phi không ngờ sức lực của mình lại trở nên cường đại như vậy, hộp đen dường như đã mở ra một loại xiềng xích nào đó trong đầu hắn.

Sau khi thủ tiêu một người xong, Hàn Phi rất tự nhiên thay thế thân phận của người đó, vênh váo xoay người đi trong bóng tối, giống như một con quỷ vậy.

Nửa phút đã trôi qua, dưới tầng truyền đến tiếng đẩy cửa, những người đó nhận ra có gì đó không ổn.

"Gã ta bỏ chạy rồi? Có cần đuổi theo không?"

"Mấy người tiếp tục nghi thức đón người mới, tôi ra ngoài xem một chút."

"Bác sĩ Bạch, một mình anh ra ngoài không an toàn đâu?"

"Không sao, mọi người nhớ chăm sóc cho người mới chu đáo, để anh ấy nắm chặt con dao cùn đó."

Người đàn ông được gọi là bác sĩ Bạch đã lấy chìa khóa của chiếc xe độ, một mình rời đi, trở thành người duy nhất bước ra khỏi tòa nhà.

"Bác sĩ Bạch đi lái xe rồi? Anh ấy có chuyện gì sao?"

"Nghe nói trước đây bác sĩ Bạch cũng là học viên, sau này trở thành giáo viên trẻ tuổi nhất."

"Anh ấy đã rất lớn tuổi rồi, nghe nói anh ấy từng làm việc trong Vĩnh Sinh Pharmaceutical, tham gia một số thí nghiệm nào đó nên trông mới còn rất trẻ như vậy."

"Không quan tâm đến người đó nữa, chúng ta tiếp tục nghi thức đi."

Mấy người bước ra khỏi góc khuất đang trốn, tóm lấy Thẩm Lạc và đi về phía đại sảnh tầng hai.

"Mau ra ngoài đi, chúng ta nhanh chóng cử hành xong nghi thức đón người mới, sau đó dọn dẹp…"

Người đi đầu tiên mới nói được một nửa đột nhiên dừng lại, anh ta phát hiện tầng hai trống không, không có người đáp lại lời của mình.

“Người đâu?”

Anh ta hơi bối rối, quay đầu lại muốn hỏi bạn đồng hành của mình, nhưng đồng tử liền co rút lại, vốn dĩ có năm người đang trốn ở dưới tầng, nhưng bây giờ sau khi bác sĩ Bạch đi, vậy mà vẫn có năm người đi cùng mình lên tầng.

“Một, hai, ba…”

Cơ thể dựa vào cầu thang, anh ta chỉ vào mấy bóng người trong bóng tối.

Người đàn ông chỉ đếm đến ba, sau đó anh ta đã bị đánh bất tỉnh.

Sau khi Hàn Phi xử lý xong học viên trên tầng, hắn lặng lẽ xuống tầng trốn cùng “mọi người”, vô cùng kích thích.

“Tôi đã sớm đếm xong giúp mọi người rồi, tổng cộng có tám người, thật sự rất khó cho mọi người chen vào một chiếc xe nhỏ như vậy.” Sau khi trở mặt, Hàn Phi tất nhiên sẽ không dừng tay, nhân từ với kẻ sát nhân, đó chính là tàn nhẫn với người bị hại.

Hết gậy này đến gậy khác, hắn ra tay rất mạnh, tiếng xương gãy vang vọng cả tòa nhà.

Nhìn thấy các “bạn học” hết người này đến người khác lần lượt ngã xuống, Thẩm Lạc thực sự sợ hãi, anh ta dựa vào tường, hét lớn về phía căn phòng tối: “Tôi không ở cùng một giuộc với bọn họ! Tôi bị bọn họ ép tới đây! Tôi không làm gì hết!”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Hàn Phi rùng mình một cái, hắn có thể vô cùng chắc chắn mình đã từng nghe thấy giọng nói này ở thế giới tầng sâu, một câu chị dâu thứ mười một của đối phương đã suýt chút nữa tiễn hắn cùng những người hàng xóm đi.

“Thẩm Lạc?”

“Đúng! Là tôi!”

“Hóa ra thân phận ẩn giấu của anh là một tên sát nhân biến thái!”

“Tôi không phải ah ah ah ah!”

Cây gậy đập vào vai người đàn ông bên cạnh Thẩm Lạc, bả vai đối phương bị tách ra, thân thể mềm nhũn ngã xuống, Thẩm Lạc sợ hãi nhanh chóng giơ hai tay lên, Hàn Phi cũng nhìn thấy con dao cùn đẫm máu trong tay đối phương.

“Anh hãy đặt con dao xuống trước.”

“Tôi không thể kiểm soát được mình, dường như có một con bướm thiêu thân lớn bay vào trong đầu tôi, nó đang hút não của tôi, không ngừng chiếm lấy cơ thể tôi!” Thẩm Lạc càng sợ hãi bao nhiêu thì ảo giác càng nghiêm trọng bấy nhiêu.

“Vậy tôi chỉ có thể bẻ gãy cổ tay của anh rồi.” Nói ra cũng thật kì lạ, ngay khi giọng nói Hàn Phi vừa rơi xuống, tiềm lực của Thẩm Lạc bộc phát, trong chốc lát đã đoạt được quyền kiểm soát cơ thể, ném mạnh con dao cùn xuống tầng một.

“Anh phối hợp với tôi thế này, ngược lại khiến tôi hơi nghi ngờ đấy.” Hàn Phi lấy điện thoại di động ra chiếu sáng, muốn xác nhận tình hình của Thẩm Lạc, trước khi đến đây, hắn thật sự không ngờ lại gặp phải tên xui xẻo này.

“Tôi thực sự là nạn nhân, đến đây để khám bệnh.” Ánh sáng xua tan bóng tối, Thẩm Lạc ngồi trên cầu thang nước mắt lưng tròng, biểu cảm lúc này rất khó miêu tả, giống như bị bác sĩ cắt chi nhưng cắt nhầm chân vậy.

“Khám bệnh? Vừa rồi bọn họ quả thực có gọi người đó là bác sĩ Bạch.” Hàn Phi nhìn ra ngoài cửa sổ, cả bác sĩ Bạch và chiếc xe độ đều đã biến mất: “Anh ta cũng khá gian xảo đấy.”

“Tình hình cụ thể tôi cũng không rõ, bọn họ hình như có tên là lớp học tối chủ nhật, tôi đến khám bệnh, sau đó bọn họ kéo tôi vào bắt tôi học, vốn dĩ tôi cho rằng bọn họ lên lớp là để bán sản phẩm thực phẩm chức năng cho tôi, nhưng ai mà ngờ bọn họ lại đưa tôi thẳng tới nơi này!” Cuối cùng nước mắt của Thẩm Lạc vẫn chảy xuống: “Từ sau khi thoát khỏi game, tôi cảm thấy đầu không được dễ chịu cho lắm, tôi rất mệt mỏi.”

“Bọn họ chính là lớp học tối chủ nhật?” Hàn Phi cảm thấy Thẩm Lạc không có nói dối, hắn túm một học viên vẫn còn có

thể hoạt động, đặt anh ta ở bên cạnh thi thể: “Nói cho tôi biết tất cả những gì anh biết.”

“Mày đang nằm mơ à?” Người đàn ông rất cứng miệng, xương cốt đã bị đánh nát rồi, cũng không kêu đau.

“Bọn họ đều đã bị tẩy não hết rồi, người nào cũng đều vô cùng điên rồ.” Thẩm Lạc nhỏ giọng nhắc nhở.

“Nếu u mê không tỉnh ngộ, vậy tôi đành phải nghĩ cách khác rồi.” Hàn Phi chỉ vào đầu mình, sau đó lại nhìn vào người khác.

Chương 749: Thế này thì lộ liễu quá

Trước khi cảnh sát đến, Hàn Phi dùng một số kỹ thuật mà hắn học được từ thế giới tầng sâu, để cạy miệng của một học viên nào đó ra.

Cái gọi là lớp học tối chủ nhật là một tổ chức vô cùng đặc biệt, giáo viên bên trong đều từng là học viên, bọn họ sinh sống ở ngoại ô xa xôi, không ngừng lây lan như một loại virus.

Ban đầu, nhóm người này cũng chỉ giao lưu bằng lời nói, chưa bao giờ thực sự hành động, nhưng khi khóa học tiếp tục đi sâu hơn, bọn họ bắt đầu với những con vật nhỏ, rồi dần dần đặt mục tiêu lên người sống.

Cũng giống như nghi thức đón người mới mà bác sĩ Bạch chuẩn bị cho Thẩm Lạc vậy, ban đầu bọn họ tra tấn và giết hại đều là người xấu, sau khi sự bất công và phẫn nộ trong nội tâm được trút bỏ, bọn họ với bàn tay đã nhuốm máu tươi bất giác rơi vào cạm bẫy mà bác sĩ Bạch dệt nên, từng bước phá vỡ giới hạn của nhân tính, từng bước biến thành quái vật.

Nhóm người điên cuồng biến thái này đều có thân phận riêng, bọn họ thường ngày đều là những người không thể bình thường hơn, chỉ khi vào tối chủ nhật, bọn họ mới cởi bỏ ngụy trang, lộ ra bản thân chân thật. Lớp học tối chủ nhật cung cấp cho bọn họ lý do giết người, căn bản không cần phải ép buộc, có rất nhiều người trong số bọn họ sau "tiết thực hành", muốn ngừng mà không được, điều mong chờ nhất mỗi ngày là đến chủ nhật.

Vạn vật kết thúc, vạn vật bắt đầu, bọn họ cũng luân hồi không ngừng, bước xuống đáy của vực sâu.

Mỗi người giáo viên đều phụ trách vài học viên, những học viên bình thường này chỉ là quái vật và bia đỡ đạn mà lớp học đào tạo, nếu muốn thực sự vén được bức màn của lớp học tối chủ nhật, chỉ có bắt được một "người hướng dẫn" mới được.

Cũng chỉ có cấp bậc của người hướng dẫn, mới biết được bí mật thực sự của lớp học tối chủ nhật.

Sau khi xác nhận nhiều lần, Hàn Phi ngồi ở giữa đám biến thái, phần lớn học viên đều chưa từng "đi săn" độc lập bao giờ, bọn họ vẫn dừng ở giai đoạn lý thuyết, mỗi lần đều có "người hướng dẫn" dẫn dắt, kết hợp lại gây án. "Bất kể thế nào bọn họ cũng đều bị coi là có tham gia vào mưu sát, nửa đời còn lại chắc chắn là sẽ phải trải qua ở trong tù rồi." Hàn Phi khám quần áo và điện thoại di động của những học viên kia, hắn thật sự khó có thể tưởng tượng nổi trong số những tên biến thái này, có người sở hữu gia đình hạnh phúc viên mãn, có người vừa lên chức bố, có người còn là hình mẫu được khen ngợi, bộ dạng hiện tại của bọn họ trái ngược hẳn với vẻ đẹp của những bức ảnh trong điện thoại.

Kiểm tra điện thoại để tìm manh mối, Hàn Phi vốn dĩ chỉ có ý định đi xem thử, nhưng khi hắn kiểm tra điện thoại của chủ quán thịt nướng, đôi mắt hơi nheo lại, hắn đã có được thu hoạch bất ngờ.

"Đây là cái gì?" Hàn Phi đặt một tin nhắn với các kí tự mã hóa tưởng như vô nghĩa trước mặt chủ quán thịt nướng, cảnh nền của đoạn mã là một câu lạc bộ, chỉ có điều ở giữa câu lạc bộ lại có khảm vào một cái đầu bị nứt.

"Tôi không biết." Chủ quán thịt nướng nằm bò trên mặt đất, Hàn Phi ra tay mạnh quá, lúc này anh ta chỉ có thể cử động cổ và miệng.

"Tại sao trên điện thoại của vợ anh không có tin nhắn này, anh còn tham gia các hoạt động khác sau lưng cô ấy phải không?" Hàn Phi kiểm tra điện thoại của người khác, hắn phát hiện trong điện thoại của "nhà nghệ thuật" cũng có một tin nhắn tương tự.

So với ông chủ quán thịt nướng, nhà nghệ thuật còn lún sâu hơn, sau khi anh ta hoàn thành tác phẩm mới 《Mắt chó không biết nhìn người》 của mình, ngay lập tức quay lại, còn thông qua một kênh truyền tải thông tin đặc biệt nào đó, gửi nó đến câu lạc bộ.

“Anh không chỉ tham gia lớp học tối chủ nhật mà còn là thành viên của câu lạc bộ này? Anh cũng bận thật đấy?” Hàn Phi ấn “nhà nghệ thuật” xuống dưới đất, hắn còn đang định cưỡng ép hỏi một số chuyện, ai ngờ màn hình điện thoại của nhà nghệ thuật đột nhiên sáng lên, anh ta nhận được một tin nhắn mới từ đối phương. Vẫn là biểu tượng câu lạc bộ cổ quái, đối phương gửi cho anh ta đánh giá và điểm số.

“Tác phẩm《Mắt Chó không biết nhìn người》, được điểm 1.5 điểm, lấy danh nghĩa nghệ thuật, nhưng chỗ nào cũng cẩu thả, không có não trút giận phẫn nộ trong lòng, hoàn toàn là bôi nhọ cái chết, tác phẩm này không được lựa chọn, nhưng có thể đổi lấy một lần cơ hội tham gia, nhận được một cốc đồ uống miễn phí, vui lòng dùng trước khi trời sáng vào đêm nay.” Ngay khi Hàn Phi đọc được tin nhắn trả lời của đối phương, tin nhắn đó lập tức bị biến thành kí tự mã hóa, chỉ còn lại biểu tượng ảnh nền.

“Cái chết còn có chấm điểm? Đám người này thật biến thái!” Hàn Phi trước đây thường ở trong khu phố cổ, bởi vì không có tiền, hắn rất ít chạy ra ngoài chơi game.

Đây cũng là nơi nghỉ ngơi của nhiều người nhất trong thành phố.

Chạm vào màn hình, Hàn Phi còn chưa kịp phản ứng lại, các kí tự mã hóa lại tập hợp thành một địa chỉ, tiếp theo thì tự động bị hủy. “Số 17 vịnh Thi Thủy ngoại ô phía bắc?”

Hàn Phi lên mạng tìm kiếm một chút, căn bản không có địa chỉ nào như vậy, hắn chỉ đành tiếp tục lấy quyền hạn thân phận ảo mà Hoàng Doanh cung cấp để tiến hành tìm kiếm chuyên sâu, cuối cùng tìm thấy một nơi có tên là vịnh Thi Thủy. Vịnh Thi Thủy nằm ở cực bắc của Tân Hỗ, bên cạnh Hỗ Hải Bắc chưa phát triển, điều kiện nước phức tạp, có rất nhiều vách đá cheo leo, ở đó đã bị bỏ hoang gần 30 năm nay rồi. “Nơi đó quả thực là một nơi hoàn hảo để giết người giấu xác.”

Hàn Phi còn muốn tiếp tục tìm kiếm, nhưng quyền hạn thân phận ảo của hắn đột nhiên bị thay thế, giao diện trang web cũng trở lại bình thường.

Vài giây sau, điện thoại mã hóa của Hoàng Doanh gọi đến: "Hàn Phi, có phải em đã dùng quyền hạn mà anh cung cấp, xem thông tin không tốt nào đó không?"

"Em chỉ kiểm tra một địa chỉ thôi."

"Thế thôi sao?"

"Địa chỉ đó dường như là nơi mà câu lạc bộ giết người gặp nhau."

"Chẳng trách." Hoàng Doanh hơi ngượng ngùng nói: "Gần đây quyền hạn ảo bị quản vô cùng nghiêm khắc, quyền hạn mà anh cho em mượn là của bố anh, tạm thời anh không có tư cách đột phá phòng kén thông tin do bộ não AI dệt nên."

"Ông ấy đã thu hồi lại quyền hạn rồi hay sao?"

"Đúng vậy, ông ấy còn dặn dò anh, gần đây đừng rời khỏi thành phố thông minh, nói rằng có một sự kiện lớn sẽ xảy ra ở Tân Hỗ." Hoàng Doanh gọi điện thoại tới cũng là để nói với Hàn Phi tin tức này: "Hai gã khổng lồ công nghệ đã bắt đầu có những bố trí, đại loạn thực sự sắp bắt đầu rồi, đợt này em cũng đừng chạy lung tung, hãy chịu khó tiếp nhận sự bảo vệ của cảnh sát."

"Được, em biết rồi." Hàn Phi cúp điện thoại, trong đầu vẫn còn suy nghĩ đến địa chỉ đó: "Nhà nghệ thuật gửi tác phẩm cho đối phương, đối phương nói với anh ta nhận được một cơ hội tham quan, còn nhắc nhở anh ta rằng phải đi qua đó trước khi trời sáng."

Bên phía Hàn Phi đã báo cảnh sát, cộng thêm sự trốn thoát của bác sĩ Bạch, người của lớp học tối chủ nhật và câu lạc bộ chết chóc rất có khả năng sẽ nghe phong phanh được thông tin, địa chỉ mà hắn nhận được này có thể đêm nay sẽ hữu ích.

"Trên bản đồ mà Đỗ Tĩnh cho mình xem, cũng có sự tồn tại của một câu lạc bộ, nhưng đó là bản đồ của thế giới tầng sâu mà…" Trong đầu đang suy nghĩ đủ các vấn đề khác nhau, cuối cùng Hàn Phi đưa ra một quyết định, hắn chuẩn bị bây giờ sẽ đến vịnh Thi Thủy một chuyến.

Sau khi trói chủ quán thịt nướng cẩn thận, Hàn Phi nhét điện thoại di động của anh ta và nhà nghệ thuật vào túi áo, sau đó chuẩn bị đi xuống tầng.

“Anh muốn đi đâu?” Thẩm Lạc vội vàng chạy theo.

“Tôi đi đâu còn phải báo cáo với anh nữa à? Anh nên suy nghĩ xem lát nữa sẽ giải trình với cảnh sát như thế nào đi, chỉ cần không cẩn thận, anh có thể sẽ bị coi là đồng lõa của bọn họ đấy.”

“Tôi thực sự là bị oan mà, vừa rồi tôi cũng không phải là cố ý cầm dao chĩa vào anh.” Thẩm Lạc vạch vết thương hình cánh bướm trên cánh tay ra: “Kể từ khi trên người tôi có thêm vết sẹo này, tôi luôn cảm thấy có một con quái vật muốn đi ra từ trong cơ thể của mình, đó là một cánh bướm khổng lồ, nửa người dưới bị quấn chặt lấy, coi nội tâm của tôi là thức ăn, tôi càng chống cự, nó càng vui vẻ.”

“Vết sẹo cánh bướm?” Khi Hàn Phi đưa Thẩm Lạc đi, anh ta vẫn rất bình thường, ít nhất tinh thần rất khỏe mạnh, nhưng hiện tại tình hình của anh ta rõ ràng là có vấn đề lớn: “Tại sao trên người anh lại có dấu vết cánh bướm?”

“Tôi cũng không biết nữa! Bây giờ tôi tủi thân lắm! Thật đấy! Vừa thoát khỏi game, tôi đã nhận được hàng trăm tin nhắn riêng tư rất biến thái, còn có người gửi chuyển phát đầy côn trùng đến nhà tôi nữa, những người hàng xóm cũng đều cho rằng tôi không bình thường.” Đàn ông đích thực không dễ khóc, chỉ là chưa đến mức thương tâm, trong lòng Thẩm Lạc đang cảm thấy rất oan ức.

Hàn Phi nhìn chằm chằm Thẩm Lạc, hắn cũng cảm giác được anh ta không có nói dối, những người chơi khác đều không sao cả, tại sao cứ phải là Thẩm Lạc có chuyện?

Tuy nhiên khi nghĩ đến thể chất đặc biệt của Thẩm Lạc, Hàn Phi cũng đã hiểu ra, có lẽ là sau khi ý thức của Mộng bị vỡ tan, tùy tiện muốn bám vào trên cơ thể của một người, nên vừa hay chọn trúng anh ta.

“Trong đầu tôi có cánh bướm đang bay, bên tai còn thỉnh thoảng vang lên tiếng cười cuồng loạn, tôi cảm thấy như thể

mình đã bị hai con quỷ đáng sợ nhất ép đến bờ vực vậy.” Thẩm Lạc rất bất lực, bây giờ anh ta trở thành mục tiêu của rất nhiều kẻ biến thái.

“Anh đã bị lộ mặt trên toàn nền tảng livestream rồi, trên người lại có vết thương hình cánh bướm này, cho nên bị những kẻ điên kia chú ý đến cũng là chuyện bình thường, bọn họ chắc là đã coi anh thành một người khác.” Hàn Phi đại khái có thể hiểu tại sao Thẩm Lạc lại thu hút sự chú ý của đám biến thái đến vậy.

“Đúng đấy, còn có người trực tiếp gọi tôi là chủ nhân, cứ nghĩ đến đối phương có thể là một kẻ sát nhân biến thái, da đầu tôi lại tê dại kinh tởm.”

Thấy Thẩm Lạc thê thảm như vậy, Hàn Phi cũng cảm thấy hơi ngại, hắn không hề biết những chuyện mà tiếng cười điên cuồng làm với anh ta, cũng không biết anh ta và tiếng cười điên cuồng đã gặp nhau trong điện thờ của Phó Sinh. Hắn còn cảm thấy là do mình cứ chỉnh hình nhân cách cho Thẩm Lạc, nên khiến tâm lý đối phương bị tổn thương.

“Trên người anh có dấu ấn cánh bướm, bỏ anh ở lại đây một mình cũng không an toàn, tên bác sĩ Bạch kia nói không chừng cũng chưa đi xa.” Hàn Phi không dám để Thẩm Lạc ở đây một mình, sau khi suy nghĩ một lát, hắn nói: “Gần đây anh áp lực như vậy, hay là để tôi đưa anh đi thư giãn một chút?”

“Đi thư giãn ở đâu?” Thẩm Lạc háo hức nhìn Hàn Phi: “Thực ra tôi rất muốn về nhà, nhưng hình như trong nhà có quỷ, hay là tôi đi phạm tội rồi ngồi tù.”

“Tôi đưa anh đến một nơi rất hay, đó là một câu lạc bộ rất ít người biết tới, chơi rất lớn.” Hàn Phi cầm lấy chìa khóa xe của chủ quán thịt nướng, rồi dẫn Thẩm Lạc xuống tầng.

“Thật sao?” Thẩm Lạc đi theo Hàn Phi xuống tầng: “Bây giờ chúng ta tới đó không hay lắm thì phải, ở đây vừa xảy ra án mạng, như vậy sẽ dẫn cảnh sát qua đó nữa.”

“Không sao, tôi rất thân quen với cảnh sát.” Hàn Phi vỗ vỗ vai Thẩm Lạc, hắn lấy điện thoại di động ra gọi cho Lệ Tuyết,

nói cho đối phương biết ảnh và mô hình chiếc xe độ, còn có tình hình ở đây.

Sau khi báo cáo xong, hắn ngồi lên xe của chủ quán thịt nướng, để Thẩm Lạc ngồi ở ghế lái phụ.

"Thật sự muốn đi à?" Thẩm Lạc vẫn có chút không chắc chắn, nhưng lúc này anh ta thật sự rất cần thư giãn, thần kinh lúc nào cũng căng thẳng, người sắp không chịu nổi nữa rồi.

"Đương nhiên."

Chiếc xe khởi động, Hàn Phi lái xa hơn về ngoại ô phía bắc theo điều hướng.

Chạy được nửa tiếng, hai bên đường không có đèn nữa, tối đen như mực. Thẩm Lạc chịu đựng cả chặng đường rồi, cuối cùng không nhịn được nói: "Hàn Phi, anh có chắc muốn đưa tôi đi thư giãn không?"

"Đúng vậy, sắp đến rồi, đừng gấp."

"Câu lạc bộ mà anh đang nói đến kia, giống với câu lạc bộ mà tôi tưởng tượng đấy chứ?" Thẩm Lạc nắm chặt dây an toàn, có chút căng thẳng.

"Có giống hay không tôi không biết, nhưng ở đó có những buổi biểu diễn vô cùng quy mô và lộ liễu." Hàn Phi mỉm cười, vô cùng điềm tĩnh.

"Không ngờ anh lại là người như vậy… Tôi không mang theo tiền, điện thoại di động cũng bị mất rồi, đến lúc đó anh có thể cho tôi mượn một ít được không?" Thẩm Lạc nhỏ giọng hỏi, nhưng Hàn Phi thì lại không trả lời, hắn điều khiển xe vào một con đường nhỏ.

Trong gió đêm có một mùi tanh nhàn nhạt, bọn họ đã ở rất gần Hỗ Hải rồi. Lại qua mười phút nữa, điều hướng hoàn toàn mất chức năng.

Sau khi đi qua vài ngã ba, Hàn Phi căn cứ theo những gợi ý khác nhau trên các bảng chỉ đường, suy nghĩ vấn đề từ góc độ của biến thái, đã mò mẫm ra một con đường, cuối cùng bọn họ dừng lại ở trên một thôn nghỉ dưỡng bỏ hoang gần vịnh biển.

Nói là thôn nghỉ dưỡng thì cũng không đúng lắm, ở đây đã không có dấu vết sinh hoạt của người sống, rất nhiều tòa nhà từng rất xa hoa cũng đã bị bỏ hoang.

"Đến rồi." Hàn Phi đưa điện thoại của chủ quán thịt nướng cho Thẩm Lạc: "Che vết thương cánh bướm lại, thân phận hiện tại của anh chính là chủ quán thịt nướng, anh là một tên biến thái."

"Là sao? Trò chơi nhập vai à?" Khi Thẩm Lạc ngẩng đầu lên lần nữa, anh ta phát hiện Hàn Phi đã đổi thành một biểu cảm khác, sự biến thái méo mó trong đáy mắt như sắp trào ra, vừa nhìn là biết không phải là người tốt.

"Anh đừng như vậy, tôi hơi sợ…"

"Bám sát tôi." Hàn Phi cũng không nói nhảm, dẫn Thẩm Lạc đi vào vịnh Thi Thủy. Bọn họ đi ngang qua các tòa nhà, cuối cùng dừng lại trước một khách sạn bỏ hoang. Cho dù đã bị bỏ hoang rất lâu, nhưng vẫn có thể mơ hồ thấy được sự xa hoa, lộng lẫy của khách sạn này, chắc chỉ có những người thực sự giàu có mới đến đây chơi. "Số 17 chính là ở đây?"

Cúi đầu bước vào khách sạn, ánh đèn mờ ảo chiếu vào Hàn Phi và Thẩm Lạc, bức tường bên trái bọn họ được treo đủ loại mặt nạ khác nhau, còn bức tường bên phải có áo choàng cách ly và quần áo bảo hộ chưa mở ra.

"Tại sao lại có hai người đến? Không phải là một người hay sao?" Cách đó không xa truyền đến một giọng nói the thé, một người đàn ông mặc phục sức màu đen kỳ lạ bước ra khỏi phòng, anh ta đeo một chiếc mặt nạ vẹt: "Thôi bỏ đi, hai người hãy chọn mặt nạ rồi đi xuống cùng tôi, nếu như sợ làm bẩn quần áo, có thể mặc quần áo bảo hộ vào, dụng cụ thì hai người dùng của chính mình, hay những thứ chúng tôi cung cấp?"

"Các anh có thể cung cấp những gì?"

"Bất kể thứ gì." Người đàn ông vẹt phát ra một tiếng cười rất khó nghe, anh ta tùy tiện đá vào chiếc tủ bên cạnh, một đống dụng cụ tra tấn hành hạ người rơi xuống đất: "Lựa chọn xong rồi, thì cùng nhau đến đây. Hai người cũng thật là may mắn, vừa hay kịp đến cảnh cuối cùng trước khi trời sáng."

Người đàn ông vẹt dẫn đường, Hàn Phi cũng tiện tay tìm được một con dao ngắn tiện lợi, duy chỉ có Thẩm Lạc vẫn đứng yên tại chỗ, anh ta tóm chặt lấy áo của Hàn Phi: "Anh dẫn tôi đến nơi nào vậy?!"

"Sao vậy?" Hàn Phi thành thạo vung vẩy con dao ngắn: "Không phải anh muốn xem biểu diễn lộ liễu hay sao?"

Chương 750: Thưởng thức 《Đồ Tể Bình Minh》

Đến thì cũng đã đến rồi. Thẩm Lạc có thể làm gì?

Hàn Phi được anh ta coi là chỗ dựa duy nhất bắt đầu lựa chọn mặt nạ và "hung khí", hiện tại Thẩm Lạc kêu trời trời không biết, kêu đất đất không hay, vừa cô đơn đáng thương lại vừa bất lực.

"Khi xem loại biểu diễn này, tốt nhất là đeo mặt nạ lên, che cái vẻ mặt vặn vẹo hưng phấn của anh đi." Hàn Phi đưa mặt nạ tê giác cho Thẩm Lạc, hắn đặc biệt chọn một cái mặt nạ tương đối đặc sắc, chờ sau khi đi vào, ngộ nhỡ có xảy ra xung đột thì cũng không đến mức làm anh ta bị thương.

"Thật đúng là cám ơn anh." Vừa mới thoát khỏi động quỷ, lại rơi vào ổ ma, Thẩm Lạc tiếp nhận mặt nạ. Anh ta run rẩy đeo lên rồi tìm một bộ quần áo bảo hộ mặc vào.

"Hai người các anh chậm chạp quá, cứ lãng phí thời gian thế này buổi biểu diễn sẽ kết thúc mất." Người đàn ông vẹt mất kiên nhẫn thúc giục, từ trong lời nói của anh ta có thể nghe ra sự khinh bỉ đối với Hàn Phi và Thẩm Lạc, thật giống như người sành ăn đỉnh cấp nhìn thấy người nông dân lần đầu tiên bước vào nhà hàng cao cấp.

"Xong ngay đây." Thẩm Lạc ở trong đống "hung khí" chọn đến cả nửa ngày, cuối cùng lấy ra một cái cưa dài nhìn rất hung dữ.

"Anh ngược lại rất biết thưởng thức đấy." Vẹt nhìn lướt qua cái cưa trong tay Thẩm Lạc, ra hiệu cho hai người lấy điện thoại di động ra để hiển thị tin nhắn, sau khi nhìn thấy "ký tự rác" của hai người, anh ta đẩy ra một cánh cửa ngầm phía sau quầy rồi dẫn vào lòng đất.

Khác với sự đổ nát trên mặt đất, trong lòng đất được xây dựng cực kỳ xa hoa, giống như đấu trường quái thú phục vụ quý tộc ngày xưa. Vách tường sạch bóng, đừng nói máu bẩn,

ngay cả một chút bụi bặm cũng không có, nơi này hoàn toàn bất đồng với câu lạc bộ giết người mà Hàn Phi tưởng tượng lúc trước. Trong không khí không có mùi máu tươi, chỉ có một mùi rượu nồng đậm.

Ba người theo bậc thang đi xuống phía dưới, xuyên qua một hành lang thật dài, tiến vào đại sảnh đầu tiên.

"Các anh vẫn đang trong giai đoạn khảo sát, không tính là thành viên chính thức của câu lạc bộ, chỉ có thể ngồi ở hàng thứ ba. Nhưng mà hôm nay rất ít người, tôi cho các anh phá lệ một lần, cứ tùy ý ngồi đi." Người đàn ông vẹt vẫy vẫy tay, ở góc đại sảnh phía xa có một nữ nhân viên phục vụ bưng khay đi tới.

Khác với cô gái thỏ trong tưởng tượng của Thẩm Lạc, mặt nữ nhân viên phục vụ này bị mặt nạ màu đen che khuất, quần áo trên người cô giống như khâu lại trên da thịt vậy.

"Đây là quản gia thông minh?" Thẩm Lạc cảm giác đối phương giống như quản gia thông minh của mình. Trông giống như con người, nhưng thực sự chỉ là một thể xác.

"Không, cô ấy là con người, giống như anh và tôi." Người đàn ông vẹt rất hài lòng với phản ứng của Thẩm Lạc: "Chờ anh trở thành thành viên chính thức của câu lạc bộ, anh muốn làm gì cô ấy cũng được, nhưng mà tôi vẫn phải nhắc nhở anh một câu, ở chỗ này làm bất cứ chuyện gì cũng phải trả một cái giá nhất định."

Người đàn ông vẹt nhìn chằm chằm nhân viên phục vụ kia một cách không kiêng nể: "Cô ấy cũng từng muốn gia nhập câu lạc bộ, đáng tiếc là không thông qua được kiểm duyệt, sau đó cô ấy lại làm ra một lựa chọn sai lầm, vì vậy mới biến thành bộ dáng như bây giờ."

"Cô ấy… cũng từng giết người à?" Thẩm Lạc vốn rất đồng cảm với đối phương, nhưng hiện tại trong lòng anh ta chỉ còn lại sợ hãi.

"Những người đàn ông chết trong tay cô ấy, so với những người phụ nữ mà anh từng nắm tay chắc là còn nhiều hơn." Người đàn ông vẹt phát ra tiếng cười hehe.

“Thì ra cô ấy còn chưa giết người.” Thẩm Lạc rất thành thật trả lời, cắt đứt tiếng cười chói tai của người đàn ông vẹt. Nữ nhân viên phục vụ thì hoàn toàn không thèm để ý đến âm thanh xung quanh, cô đặt khay trước mặt Hàn Phi, trên đó chỉ có một ly rượu.

“Tác phẩm của anh rất kém, chỉnh thể tràn ngập phẫn nộ, hoàn toàn là đang phát tiết, không có chút mỹ cảm nào đáng nói, nó chỉ đáng giá bằng ly rượu này.” Người đàn ông vẹt vốn định cùng Hàn Phi nói chuyện một hồi, trên cổ tay anh ta có đeo một cái vòng kim loại đột nhiên sáng lên: “Sao lại có thành viên cao cấp đến lúc này?” Anh ta hoàn toàn bỏ qua Hàn Phi và Thẩm Lạc, bước nhanh ra khỏi đại sảnh số 1.

Chờ sau khi nhân viên phục vụ và người đàn ông vẹt đều đi xa, Thẩm Lạc mới khẩn trương hỏi Hàn Phi: “Anh điên rồi sao? Đến loại địa điểm này làm gì chứ!”

“Không phải anh muốn tới hay sao? Tôi đã nói, biểu diễn ở đây hết sức lộ liễu, lúc ấy rõ ràng vẻ mặt của anh rất mong chờ.” Hàn Phi tìm một vị trí cách lối đi tương đối gần ngồi xuống.

“Sao anh vẫn còn ngồi xuống?! Anh thật sự muốn ở chỗ này xem biểu diễn à!” Thẩm Lạc lần đầu tiên trải qua chuyện như vậy, anh ta cảm thấy hiện tại chính là thời cơ tốt nhất để chạy trốn, đáng tiếc chìa khóa xe lại ở trên người Hàn Phi, chính anh ta cũng không có tự tin một mình xông ra ngoài.

“Nếu màn biểu diễn của bọn họ là giết người, chúng ta ở đây có thể cứu thêm được vài người đấy.” Hàn Phi vuốt ve lưỡi dao, hắn đối với dao kéo quá quen thuộc rồi, cầm dao thì trong lòng cũng cảm thấy rất yên tâm.

“Vậy nếu anh muốn cứu người thì đừng có kéo theo tôi nhé! Tôi là gánh nặng của anh đấy!” Thẩm Lạc đeo mặt nạ âm thanh gấp gáp.

“Suỵt, có người đến.”

Một lát sau, người đàn ông vẹt dẫn một đôi nam nữ đi vào đại sảnh, hai người kia dính nhau như keo như sơn, nhìn vô

cùng ân ái, giống như đôi tình nhân đang yêu say đắm chạy tới rạp chiếu phim hẹn hò vậy.

Người phụ nữ có vóc dáng rất đẹp, đeo mặt nạ sư tử; Người đàn ông khôi ngô cường tráng đeo mặt nạ chim cánh cụt.

Đáng chú ý hơn, cả hai đều không mặc quần áo bảo hộ, cũng không mang theo hung khí, chỉ tiện tay cầm vài cái túi bảo quản. Có thành viên cao cấp ở đây, Thẩm Lạc lập tức không nói lời nào, đây cũng không phải là anh ta sợ hãi, mà là ở nơi này lắm mồm thật sự sẽ chết người đấy.

"Đôi nam nữ này thường xuyên tập thể hình, cơ bắp cân xứng với vẻ đẹp, được rèn luyện đặc biệt. Thân thể bọn họ cũng rất tốt, quần áo nhìn mộc mạc nhưng kỳ thực đều là thương hiệu lớn mà người bình thường rất khó mua được, xem ra thành viên câu lạc bộ giết người này so với học viên của lớp học thêm tối chủ nhật có nhiều tiền hơn."

Hai tổ chức hướng tới đối tượng khác nhau, Hàn Phi tạm thời cũng không thể xác định, đứng sau hai tổ chức này có phải là cùng một người hay không.

Sau khi thành viên cao cấp có mặt, người đàn ông vẹt biểu hiện hoàn toàn khác với vừa rồi, anh ta chạy tới chạy lui, không ngừng thúc giục hậu trường. Mới chỉ qua có ba phút, tấm màn trong đại sảnh đã được kéo ra, một sân khấu đơn giản xuất hiện ở chính giữa đại sảnh.

"Buổi biểu diễn bắt đầu."

Ánh đèn trở nên lờ mờ, cánh cửa hai bên sân khấu được kéo mở, một người phụ nữ mặc váy đen kéo hành lý nặng đi ra.

Người phụ nữ đeo mặt nạ tử thần, mở hành lý của mình, bên trong là một người đàn ông gầy gò mê man. Với sự giúp đỡ của thành viên khác, người phụ nữ cố định đối phương lại trên sân khấu.

Thẩm Lạc đã có vẻ nhìn không nổi muốn che mắt, nhưng hành vi này của anh ta đã bị Hàn Phi ngăn lại.

Sau khi người đàn ông được cố định chắc chắn, người phụ nữ kéo ra một chiếc vali màu trắng, bên trong là một tấm da cừu hoàn chỉnh, từ cái đầu cừu bị đào rỗng đến đuôi cừu mềm mại, tất cả đều được giữ nguyên vẹn.

"Tác phẩm này có tên gọi là《 Cừu non 》.

"Có hai con cừu non ở trên sân khấu, một con là thân thể còn một con là linh hồn. Một con sinh ra trong đồng cỏ, sau đó đã bị bán cho đồ tể; một con được nuôi nhốt trong thành phố gọi là Trí Tuệ, sau đó cũng bị bán cho đồ tể."

"Bắt đầu từ khi sinh ra chúng nó luôn luôn tuân thủ các quy tắc do chủ nhân đặt ra, sinh sống bên trong rào chắn, nguy hiểm bên ngoài rào chắn coi như không thấy, cuộc sống vô ưu vô lo. Cuộc đời của chúng giống như bộ da lông này, trắng tinh khiết, mềm mại, chúng chính là nạn nhân hoàn hảo."

Người phụ nữ đeo mặt nạ tử thần giải thích cho khán giả ý tưởng của mình, sau khi nói xong, cô ta mở ngăn tủ bên cạnh sân khấu, bên trong đặt đủ loại đạo cụ.

"Tôi sẽ khâu linh hồn và thân thể của cừu non lại với nhau, tự tay chế tạo ra cái chết tinh khiết nhất."

Người phụ nữ đặc biệt thích sạch sẽ, động tác của cô ta cũng vô cùng thanh lịch, quá trình lựa chọn công cụ giống như một thầy nghi lễ đang kiểm tra một nghi thức nào đó.

Sau khi chọn được công cụ thích hợp, người phụ nữ lại đi đến giữa sân khấu, cô ta tiêm một liều thuốc vào thân thể người đàn ông, đối phương chậm rãi từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, hoảng sợ nhìn chăm chú cảnh vật xung quanh.

Đôi nam nữ dưới khán đài lúc này cuối cùng cũng có hứng thú, nạn nhân ở trong trạng thái hoàn toàn tỉnh táo, trơ mắt nhìn chăm chú cơ thể mình bị che lấp dưới lớp da lông cừu non từng chút từng chút một, thân thể của anh ta sẽ càng lúc càng "gầy nhỏ", cừu non trắng tinh khiết sẽ từng chút một "lớn lên".

Người đàn ông muốn kêu gào, nhưng cổ họng của anh ta đã bị xử lý từ trước, chỉ có thể bất lực giãy dụa.

Không nghe được tiếng kêu thảm thiết, khán giả dưới khán đài hơi bất mãn, nhưng người phụ nữ đeo mặt nạ tử thần lại không thèm để ý chút nào, vẫn làm theo suy nghĩ của mình. Cô ta nghiêm túc quy hoạch lại cơ thể của người đàn ông, phác họa lên làn da, giống như đang điêu khắc một khối ngọc đắt tiền.

Đủ loại hành động của người phụ nữ khiến Hàn Phi nhớ tới một nghề nghiệp ẩn nào đó trong thế giới tầng sâu – nhà thiết kế tử vong, hắn từng đạt được tư cách chuyển nghề thấp nhất của nghề nghiệp này.

"Mình vốn tưởng rằng những tên tiểu tử trong thế giới tầng sâu đã đủ biến thái lắm rồi, không ngờ hiện thực lại cho mình một cú tát, quả nhiên lựa chọn mở hai mặt của hộp đen là không sai, cả hai thế giới đều có rác rưởi cần phải được thanh lý."

Hàn Phi chuẩn bị ra tay, nếu không hành động, người đàn ông vô tội trên sân khấu kia sẽ bị phân xác ra mất.

"Tôi có thể chen ngang một chút được không." Hàn Phi bưng ly rượu, đứng lên.

Thẩm Lạc ở bên cạnh liều mạng nháy mắt, ra hiệu không nên ra mặt, nhưng Hàn Phi lại coi như không nhìn thấy.

"Chen ngang người khác là một chuyện rất bất lịch sự đấy, tốt nhất anh nên cho tôi một lý do." Người phụ nữ đeo mặt nạ tử thần có vẻ không vui, dao nhọn trong tay cô ta đã sắp chạm vào cổ của người đàn ông rồi.

"Cừu là cừu, con người là con người, có lẫn lộn thế nào đi nữa, chúng cũng là giống loài khác nhau. Cô nói nhiều như vậy, đơn giản chỉ là tìm cho mình một cái cớ để giết người mà thôi, hơn nữa còn là một cái cớ vô cùng ấu trĩ." Hàn Phi bưng ly rượu đi về phía sân khấu: "Biến người thành dê không có gì là đẹp mắt cả, tôi mong chờ sự khác biệt giữa người với người hơn, ví dụ như cô và nạn nhân này đều là người, nhưng tôi cảm thấy linh hồn của hai người chắc là có hình dạng hoàn toàn khác nhau. Tôi rất muốn mở não của các người ra để xem sự khác biệt."

Người phụ nữ tử thần cầm một con dao đứng bên cạnh người đàn ông gầy yếu, mặt nạ đã che khuất khuôn mặt của cô ta, Hàn Phi chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt lạnh như băng. Đó là một ánh mắt rất đặc biệt, như thất vọng với tất cả mọi thứ.

“Anh… muốn giết tôi?” Đồng tử của người phụ nữ dần dần thu hẹp lại.

“Không phải là giết cô, tôi chỉ muốn hoàn thành tác phẩm của mình.” Hàn Phi lấy con dao ngắn ra, không còn chút che giấu nào nữa: “Tác phẩm này được gọi là 《Đồ tể Bình Minh》.”

Chương 751: Gương chết

Ly rượu rơi xuống đất, rượu màu đỏ tươi như máu đang dịch chuyển trên vũ đài.

Trong đại sảnh ngột ngạt, đồ tể tự xưng là bình minh, nắm chặt con dao nhọn, đi về phía người phụ nữ đeo mặt nạ tử thần.

Tử thần yếu ớt và đồ tể bình minh, cảnh tượng quỷ dị này mang đến một mỹ cảm khác biệt.

Tử thần muốn đâm mũi kim vào cổ những người vô tội, đồ tể lại đứng chắn trước mặt những người vô tội đó, hắn muốn cướp người từ trong tay của tử thần.

Ánh đèn mờ ảo nhấp nháy một cái, ngay lúc ánh sáng trở nên tối đi, Hàn Phi cầm dao lao về phía trước, tốc độ của hắn vô cùng nhanh, khán giả bên dưới sân khấu chỉ có thể nhìn thấy thứ gì đó vụt qua.

"Banh!"

Lưỡi dao va chạm phát ra âm thanh giòn tan, trong mắt Hàn Phi hiện lên một tia kinh ngạc, hắn biết rõ sự nguy hiểm của đối phương, cho nên không hề nương tay.

Nhưng điều hắn không ngờ tới là, người phụ nữ có vẻ ngoài nho nhã yếu đuối vậy mà lại có thể tiếp được một nhát dao này của hắn.

So với Hàn Phi, nữ nhân tử thần còn kinh ngạc hơn, cổ tay cầm dao của cô ta hơi hơi tê dại, như thể sắp mất cảm giác.

"Cô muốn hoàn thành tác phẩm của mình, nhưng chính cô lại là tác phẩm của người khác?" Hàn Phi vung dao liên tục: "Kẻ thích giết người, thì nên sẵn sàng bị giết bất cứ lúc nào, nếu như chút giác ngộ này cũng đều không có, vậy thì tay cầm dao sẽ bị lung lay."

Sức lực của nữ nhân tử thần không mạnh bằng Hàn Phi, nhưng đã mạnh hơn người trưởng thành bình thường rất nhiều,

hơn nữa tốc độ của cô ta vô cùng nhanh, nhạy bén đến mức không giống như một con người.

Càng chiến đấu, Hàn Phi càng cảm thấy kỳ lạ, hắn vốn tưởng rằng có thể nhanh chóng giải quyết thành viên của câu lạc bộ này, nhưng không ngờ mới gặp người đầu tiên đã lợi hại như vậy.

Hai người tàn sát trên vũ đài, khán giả bên dưới xem vô cùng thích thú say mê, bọn họ không quan tâm ai giết được ai, tất cả những gì bọn họ muốn xem chỉ là quá trình giết người.

Cặp đôi nam nữ vô cùng phấn khích khi chứng kiến cảnh Hàn Phi và nữ nhân tử thần tàn sát lẫn nhau, bọn họ cũng lao vào đánh nhau.

Thế giới của đám người điên này người bình thường rất khó có thể hiểu được, ví dụ như Thẩm Lạc đang co người tại vị trí của mình, anh ta luôn cảm thấy mình vô cùng lạc điệu với nơi này.

Nữ nhân tử thần đã chặn được mười đòn tấn công liên tiếp của Hàn Phi , khi hắn chuẩn bị vung nhát dao thứ mười một, thì người phụ nữ này đã từ bỏ phản kháng, bỏ chạy về phía sau.

Cô ta quen thuộc với mọi sự sắp xếp trong đại sảnh này, trong quá trình tiếp dao, lặng lẽ di chuyển đến vị trí của cánh cửa bí mật.

“Muốn chạy?”

Hàn Phi đã sớm quan sát thấy ý nghĩ của đối phương, hắn nhắm thẳng ngay cổ của người phụ nữ chém xuống, đối phương nếu như muốn cố gắng trốn thoát, vậy nhất định sẽ là một kết cục thân đầu phân ly.

Lưỡi dao chém xuống, cổ của người phụ nữ bị bẻ cong thành một góc độ quỷ dị, cô ta cố tránh lưỡi dao của Hàn Phi, xoay người nhảy vào cánh cửa bí mật, biến mất trong bóng tối.

Tuy nhiên nhát dao này của Hàn Phi cũng không phải là hoàn toàn vô dụng, lưỡi dao của hắn đã cắt xuyên qua mặt nạ

tử thần của người phụ nữ, nhìn thấy một nửa khuôn mặt nhỏ của đối phương.

Có chút quen thuộc, đối phương hình như là nhân vật lớn thường xuất hiện trên TV.

"Tôi đã ghi nhớ cô rồi."

Bên trong cánh cửa bí mật là một vùng tối đen như mực, toát ra mùi thuốc và mùi thối cổ quái, Hàn Phi cũng không dám hấp tấp đuổi theo.

Hắn cầm dao, xoay người nhìn xuống bên dưới vũ đài.

"Một người đã bỏ chạy, nhưng mà cũng không sao, vẫn còn những người khác ở đây."

Cặp nam nữ thấy Hàn Phi đặt ánh mắt lên người mình, cười một cách kì quái lấy ra đủ thứ khác nhau từ trong túi, người đàn ông còn lộ ra biểu cảm khinh thường đối với Hàn Phi: "Các hội viên cao cấp không được tàn sát lẫn nhau, nếu không sẽ bị tất cả các thành viên trong câu lạc bộ nhắm đến, niệm tình cậu là người mới đến, nên lần này bỏ qua."

"Tại sao phải bỏ qua? Em còn muốn biến cậu ta thành người phục vụ, bọc toàn bộ cậu ta lại bằng da, đem quần áo đẹp may lên trên da cho cậu ta nữa đấy." Người phụ nữ vỗ cánh tay người đàn ông, có chút bất mãn nói.

"Các hội viên cao cấp không được tàn sát lẫn nhau? Định ra một quy tắc như vậy, các người còn xứng được gọi là câu lạc bộ giết người không? Các người đây là đang khinh nhờn cái chết, bất kì ai cũng không có quyền tước đoạt cái chết của đối phương." Hàn Phi giẫm lên rượu đỏ tươi đi về phía hai người: "Để tôi đến giúp mấy người tẩy rửa ô uế, tiễn mấy người đến nơi nên đến."

Càng đi càng nhanh, khi hai người phản ứng lại, Hàn Phi đã thu hẹp khoảng cách.

Thực lực của đôi nam nữ và nữ nhân đeo mặt nạ tử thần chênh lệch rất lớn, bọn họ chỉ có thể coi là mạnh hơn người bình thường một chút.

“Dừng tay!” Khi Hàn Phi định xử lý xong đôi nam nữ kia, người đàn ông vẹt thong dong đến muộn, sau lưng anh ta là ba người phục vụ: “Lần đầu tiên đến, đã dám phá vỡ quy tắc, hai người đêm nay đừng hòng rời đi!”

“Tôi có làm gì đâu…” Thẩm Lạc ngồi nguyên tại chỗ, khẽ lẩm bẩm một câu.

“Các người vì để hoàn thành tác phẩm của mình có thể giết người một cách trắng trợn như vậy, chẳng lẽ tôi lại không thể đại khai sát giới để hoàn thành tác phẩm của mình hay sao? Các người tiêu chuẩn kép thật đấy.” Hàn Phi phát ra tiếng cười, trong lời nói đầy giễu cợt, sau khi chắc chắn đôi nam nữ không thể chống trả được nữa, hắn cầm dao đi thẳng về phía người đàn ông vẹt.

“Cậu còn muốn giết chúng tôi?” Giọng nói của người đàn ông vẹt trở nên chói tai hơn, anh ta hiếm khi thấy có người điên cuồng như Hàn Phi.

“Tác phẩm này của tôi có tên là 《Đồ tể bình minh》, chỉ giết một người, thì có thể gọi là đồ tể à?” Hàn Phi cười híp mắt đi về phía người đàn ông vẹt: “Tôi muốn dùng xác của các người xây thành một cây cầu, có thể khiến tôi đi qua bóng tối, nhìn thấy bình minh.”

Không nói thêm bất kì câu vô nghĩa nào nữa, Hàn Phi dùng tốc độ nhanh nhất thu hẹp khoảng cách, trực giác chiến đấu và năng lực thực chiến của hắn đủ sức đè bẹp bất kỳ người nào, đây là được tôi luyện từ hàng trăm trận tàn sát sinh tử mà có được.

“Người như cậu, tôi thấy rất nhiều rồi.” Người đàn ông vẹt lấy ra một khẩu súng kích điện từ thắt lưng, nhưng anh ta không biết là, Hàn Phi đã nhìn thấu anh ta ngay từ lần gặp đầu tiên rồi.

Con dao ngắn vung ra, mang theo một lực rất mạnh, xuyên qua lòng bàn tay của người đàn ông vẹt.

Hàn Phi đá một cước sang người phục vụ, lấy một người phục vụ khác che trước mặt mình.

Hắn cầm tấm khiên thịt này, lao về phía trước, đem bạo lực giải phóng ra một cách vô cùng đầy đủ tinh tế.

Hàn Phi hiếm khi chiến đấu kéo dài, tất cả các hành động đều cố gắng một đòn chí mạng, lúc trước khi Lệ Tuyết dạy Hàn Phi đã truyền cho hắn quan niệm này, có lẽ cô cũng không ngờ được rằng hắn đã phát huy quan niệm này đến cực điểm.

"Ôi trời?" Thẩm Lạc ngây người ở bên cạnh quan sát trận chiến, có thế nào anh ta cũng không thể ngờ tới Hàn Phi trông thư sinh nho nhã thế, vậy mà khi đánh nhau lại mạnh mẽ như vậy.

Cái này thậm chí không thể dùng mạnh mẽ để mô tả, mà phải nói là tàn bạo mới đúng.

Tên sát nhân biến thái bất khả chiến bại, khiến người ta khiếp sợ, ở trong tay Hàn Phi lại chỉ giống như một món đồ chơi, mỗi một bước phản ứng của đối phương đều nằm trong dự đoán của hắn, cảm giác như trước khi đánh nhau, thắng bại đã được định sẵn rồi vậy.

Lau đi vết máu trên tay, Hàn Phi trở thành người duy nhất đang đứng trong đại sảnh.

"Anh, anh đã giết bọn họ?" Thẩm Lạc sợ hãi, lắp bắp hỏi.

"Nếu như tôi giết bọn họ, thì có khác gì so với bọn họ?" Hàn Phi bắt đầu lục soát thân thể, giống như là đang chạm vào thi thể trong thế giới tầng sâu, động tác vô cùng chuyên nghiệp.

"Anh quả thực đáng sợ hơn rất nhiều so với bọn họ đấy." Thẩm Lạc muốn đứng dậy, nhưng hai chân đã tê dại.

"Khẩu súng kích điện này anh cầm lấy để tự vệ, những thứ khác đừng đụng vào." Hàn Phi kéo Thẩm Lạc ra khỏi chỗ ngồi, đưa khẩu súng kích điện của người đàn ông vẹt cho anh ta: "Cảnh sát chắc là sắp đến rồi, chúng ta hãy tranh thủ thời gian đi xung quanh xem xét một chút."

Hàn Phi dẫn theo Thẩm Lạc ra khỏi đại sảnh số 1, bọn họ đi về phía sâu của hành lang dài.

Tầng hầm của khách sạn này ban đầu là một hầm rượu tư nhân, sau này sau khi được dọn sạch đã biến thành một trong những cứ điểm của câu lạc bộ giết người, dưới tầng hầm có hai đại sảnh, một phòng chuẩn bị và một phòng giám sát.

Thành viên câu lạc bộ sẽ liên lạc với nhau thông qua một số phương tiện đặc biệt để xác định vị trí triển lãm tác phẩm, sau đó thông báo ngay trong đêm đó.

Địa điểm hoạt động của mỗi lần đều khác nhau ở ngoại ô xa xôi, nếu muốn thực sự tiêu diệt câu lạc bộ này, e rằng phải đột nhập vào bên trong, tiếp xúc được vị trí cấp cao của bọn họ mới được.

Đi qua hai đại sảnh tanh máu, Hàn Phi bước vào phòng chuẩn bị, ở đây có đặt đủ thứ trang phục đạo cụ, trông giống như một phòng hành quyết thời cổ đại vậy.

Tất cả các "tác phẩm" sẽ được đặt tạm tại đây trước khi chúng được trưng bày trên vũ đài, vì vậy "mùi" trong căn phòng này vô cùng nồng nặc.

"Hàn Phi, hay là chúng ta đợi cảnh sát tới, rồi hãy tiếp tục lục soát."

Thẩm Lạc che miệng và mũi lại, anh ta không thể chịu nổi bầu không khí ở đây.

"Hình như tôi đã bỏ sót thứ gì đó, tại sao căn phòng này trông cứ kì kì." Hàn Phi bước đến giữa phòng, nhìn vào chiếc bàn dùng để đặt các tác phẩm của kẻ sát nhân.

Trên bức tường đối diện với chiếc bàn này được che bằng đủ loại mặt nạ, từ động vật đến quỷ quái.

Hàn Phi thử cào lớp sơn tường ra, hắn phát hiện ra cái gọi là bức tường thực chất là một mảnh vải đặc biệt, tất cả các mặt nạ đều là được treo ở trên đó.

Vén tấm vải có màu sắc tương đồng như bức tường lên, trước mặt Hàn Phi xuất hiện một chiếc gương.

Tất cả các tác phẩm muốn được trưng bày trên vũ đài, trước hết đều phải được đặt trước tấm gương này.

“Chiếc gương này thật đáng sợ!”

Thẩm Lạc và Hàn Phi cùng lúc nhìn thấy mặt gương, hai người trong gương trông khác xa so với trong hiện thực, trên mặt Thẩm Lạc có một con bướm khổng lồ đầy màu sắc đang đậu, rất đáng sợ; bên phía Hàn Phi còn kinh hãi hơn, sau lưng hắn trong gương có một thi thể đầm đìa máu đang đứng, hai người bất kể đi đâu đều lưng tựa lưng.

Cảm giác hạnh phúc đều đến từ sự so sánh, vốn dĩ Thẩm Lạc nhìn thấy mình trong gương, ra sức lôi kéo khuôn mặt của mình, vô cùng khó chịu, nhưng sau khi anh ta nhìn thấy dáng vẻ của Hàn Phi trong gương xong, cảm giác khó chịu trong lòng dường như đã tiêu tan đi một chút.

“Hàn Phi, tại sao chúng ta trong gương lại khác với hiện thực?”

“Nó có thể chiếu ra một thế giới khác của chúng ta.” Hàn Phi bước tới trước gương: “Có người đang lợi dụng chiếc gương để hiến tế, có liên quan đến những con quỷ sinh sống trong thế giới tầng sâu.”

Trong bản đồ thế giới tầng sâu mà Đỗ Tĩnh mang ra, câu lạc bộ chết chóc được đánh dấu lại, trong hiện thực, những thứ này đã bắt đầu xuất hiện ở ngoại ô Tân Hỗ từ rất lâu rồi.

Với năng lực của hận ý, ngay cả là cánh bướm cũng không thể ảnh hưởng đến hiện thực trên quy mô lớn như vậy, mà bản thân cánh bướm đã là hận ý hàng đầu nhất rồi.

Nghĩ đến đây, trong đầu Hàn Phi hiện lên bốn chữ —— không thể nhắc đến.

“Anh đợi ở đây đi.” Hàn Phi quay lại đại sảnh số 1 kéo người đàn ông vẹt đến, sau khi liên tục tra hỏi, cuối cùng đối phương cũng lên tiếng.

Trong tất cả các cứ điểm của câu lạc bộ chết chóc đều có một chiếc gương như thế này, bọn họ gọi nó là gương chết, mọi người có thể thông qua mặt gương nhìn thấy dáng vẻ ở sâu trong linh hồn của mình.

Chiếc gương này là bí mật lớn nhất ở các cứ điểm của câu lạc bộ chết chóc, cũng không phải ai cũng có đủ tư cách để xem.

Theo người đàn ông vẹt, các thành viên của câu lạc bộ chết chóc được chia thành năm loại, một loại là hội viên đợi quan sát, chẳng hạn như nhà nghệ thuật và chủ quán thịt nướng, sau khi bọn họ hoàn thành một số lượng tác phẩm nhất định, sẽ có cơ hội được đến thăm quan cứ điểm.

Cao hơn một bậc so với hội viên đợi quan sát là hội viên chính thức, những người này có thể nhận được một số điểm nhất định sau khi giao nộp tác phẩm, bọn họ có thể đổi điểm lấy thứ gì đó.

Cao hơn nữa là hội viên cao cấp, chỉ có hội viên cao cấp mới đủ điều kiện để tổ chức triển lãm ở đâu và khi nào, tác phẩm của bọn họ cũng sẽ có cơ hội được giới thiệu trên vũ đài.

Người tổ chức và hội viên cấp cao ở mỗi cứ điểm đều cùng cấp, đến cấp độ này của bọn họ, mới đủ điều kiện để biết sự tồn tại của gương chết.

Bên trên bọn họ nữa là thành viên cốt cán của câu lạc bộ, người đàn ông vẹt cũng chỉ mới gặp mặt một lần một phần thành viên cốt cán, bọn họ có quyền đánh giá từng tác phẩm, và quyết định xem một người mới có đủ tư cách trở thành thành viên hay không.

Còn trên thành viên cốt cán, vẫn còn có một cấp độ nữa, người đàn ông vẹt chỉ biết đến sự tồn tại của cấp độ này, nhưng không biết phải gọi đối phương như thế nào, bởi vì anh ta chưa từng thấy qua.

Trong cuộc nói chuyện với người đàn ông vẹt, Hàn Phi lại phát hiện ra một vấn đề khác, sau khi nhìn thấy bộ dạng của Hàn Phi và Thẩm Lạc trong gương chết, thái độ của đối phương đã có sự thay đổi mang tính căn bản, anh ta dường như thực sự coi hai người là “đồng loại”.

Chương 752: Khu vực màu xám

Giết chóc cho đến khi trời sáng, mặt trời sớm mọc lên, dị thường trong gương chết dần dần biến mất, nó trở thành một tấm gương vô cùng bình thường.

Bên ngoài khách sạn bỏ hoang, tiếng còi báo động vang lên, cảnh sát Tân Hỗ tiến vào tầng hầm của khách sạn tụ hợp với Hàn Phi, mấy thành viên của các câu lạc bộ giết người này đã bị cảnh sát bắt giữ, đáng tiếc người phụ nữ đeo mặt nạ tử thần đã trốn thoát thông qua cánh cửa bí mật.

"Hàn Phi, cậu bây giờ là mục tiêu của cánh bướm, lần sau nhất định không được liều lĩnh như vậy, càng không được thoát khỏi sự bảo vệ của chúng tôi trong thời gian dài!" Cảnh sát dẫn đầu biết Hàn Phi, nhưng hắn lại không biết đối phương, làm một công dân bình thường mà làm được đến mức như hắn, cũng đã vô cùng lợi hại rồi.

"Tình huống hôm nay tương đối đặc biệt, lần sau tôi sẽ chắc chắn." Hàn Phi rất nghiêm túc trả lời.

Nhìn thấy cảnh sát đi vào, Thẩm Lạc hận không thể ôm chặt lấy đùi của bọn họ, anh ta sợ hãi đi theo cảnh sát từng bước không rời, chỉ có những người từng trải mới hiểu được cảm giác của anh ta lúc này.

"Con người anh tương đối xui xẻo, tránh xa chú cảnh sát ra một chút."

"Tôi không."

Sau khi trời sáng, Hàn Phi cũng đã thả lỏng hơn nhiều, khi hắn đấu khẩu với Thẩm Lạc, cũng bắt đầu khởi động một ngày tràn đầy sức sống.

Từ 6 giờ 30 phút sáng bận rộng đến tận 9 giờ, cảnh sát mới đưa Hàn Phi và Thẩm Lạc trở lại đồn cảnh sát, cảnh sát trực ban mới gặp Hàn Phi hôm qua nhìn thấy hắn mới sáng sớm đã bị đưa tới, trong lòng không chút cảm xúc nào, thậm chí còn tiện tay chảo hỏi hắn một cái.

Cảnh tượng cực kỳ hài hòa này cũng bị Thẩm Lạc nhìn thấy: "Anh còn nói không phải là gián điệp? Bọn họ đều biết anh hết kìa!"

"Anh muốn nghĩ thế nào cũng được."

Đến đồn cảnh sát, Hàn Phi và Thẩm Lạc được đưa đến các phòng riêng biệt khác nhau, cảnh sát thẩm vấn cả hai người cùng một lúc.

Bất kể là Hàn Phi hay Thẩm Lạc, bọn họ cũng không cần thiết phải nói dối, thành thật khai báo với cảnh sát tất cả những gì đã trải qua đêm qua, Hàn Phi thậm chí còn lấy ra điện thoại di động của nhà nghệ thuật và chủ quán thịt nướng, cũng như những vật chứng liên quan mà hắn tìm thấy.

Bắt đầu bước vào câu lạc bộ chết chóc, Hàn Phi đã bí mật sử dụng điện thoại di động của nhà nghệ thuật để quay video, đáng tiếc là ánh sáng quá tối, có rất nhiều thứ không quay lại được, tuy nhiên điều này đã giúp ích rất nhiều cho cảnh sát phá án.

Khoảng mười một giờ, Lệ Tuyết và lãnh đạo của cô vào phòng nơi Hàn Phi đang ở.

Vị lãnh đạo kia yêu cầu những người khác đi ra ngoài trước, chỉ để lại Lệ Tuyết và Hàn Phi trong phòng.

"Thật quá liều lĩnh rồi, cậu có biết tối hôm qua mình đã gặp những người như thế nào không?" Biểu cảm của vị lãnh đạo kia vô cùng nghiêm túc: "Chúng tôi khuyến khích hành hiệp trượng nghĩa, nhưng đó là trên cơ sở đảm bảo an toàn cho bản thân trước."

"Tôi cũng không biết bọn họ là một tập đoàn tội phạm có tổ chức, lần sau tôi nhất định sẽ không đến đó một mình." Hàn Phi rất nghe lời, giống như một học sinh trung thực nhất lớp.

"Theo phân tích của chúng tôi, cánh bướm rất có khả năng là thành viên cốt cán của câu lạc bộ giết người, nó trăm phương nghìn kế muốn giết cậu, cậu thì hay rồi, chủ động chạy đến tổ của người ta. Cũng may là cánh bướm không ngờ tới cậu lại hổ báo đến như vậy, nếu như nó có sự chuẩn bị trước, thì cậu có lợi hại hơn nữa, tối hôm qua cũng không có

khả năng sống sót.” Lão lãnh đạo khẩu xà tâm phật, anh là thật sự lo lắng cho sự an toàn của Hàn Phi.

“Cánh bướm là thành viên của câu lạc bộ giết người? Chẳng trách rất nhiều vụ án nó gây ra đều ở ngoại ô xa xôi.”

“Bằng không, cậu nghĩ sao chúng ta lại phải tốn nhiều công sức để truy đuổi cánh bướm như vậy?” Sau khi đóng cửa lại, vị lãnh đạo kia ngồi đối diện với Hàn Phi: “Thành viên của câu lạc bộ giết người có rất nhiều, dây dưa rất rộng, có rất nhiều người bình thường bề ngoài tham gia vào nhiều ngành nghề khác nhau trong thành phố thông minh, nhưng đến buổi tối sẽ phóng thích một con người khác của mình, để lộ ra bản tính, đi đến ngoại ô xa xôi để giết người bừa bãi.”

“Ngoại ô xa xôi hỗn loạn đến như vậy sao?”

“Mấy năm gần đây mới như vậy.” Người cảnh sát trung niên gật gật đầu: “Nếu nói đến, chuyện này cũng liên quan đến việc xây dựng thành phố thông minh mới. Bộ não AI sử dụng cơ sở dữ liệu thông tin công dân, bảng hệ số tâm lý rủi ro, trạm quan sát tâm lý tội phạm để xây dựng thành phố thông minh mới. Tỷ lệ tội phạm của thành phố gần như đã giảm xuống con số 0. Đối với người bình thường, thành phố thông minh giống như thiên đường và rất an toàn. Nhưng đối với những người không an phận trong xương cốt, hoặc có bất thường não bộ, thì thành phố thông minh giống như một nhà tù kín gió, bọn họ phải quản lý cảm xúc của mình mọi lúc, không được để lộ ra bất kỳ sai sót nào, theo thời gian, bọn họ sẽ trở nên đen tối và cực đoan hơn.”

“Thành phố thông minh không có trung tâm tư vấn tâm lý hay sao? Còn có nhiều trò chơi hệ chữa trị như《Cuộc sống hoàn hảo》để mọi người giải tỏa nữa mà.” Hàn Phi không hiểu lắm, hắn luôn cảm thấy thành phố thông minh mới là nơi đáng mơ ước nhất của mọi người dân, ở đó có dịch vụ tốt nhất, công nghệ tiên tiến nhất, giá nhà đất đắt nhất cả nước.

“Tính cách của mỗi người đều tồn tại những điểm khác biệt nhỏ, đây là do những trải nghiệm khác nhau của bản thân tạo thành. Thông thường, bọn họ hoàn toàn có thể xoa dịu nỗi đau đó bằng liệu pháp tâm lý, nhưng giống như trải nghiệm của

bạn cậu, cánh bướm lợi dụng đủ các thủ đoạn để dẫn dụ những người lẽ ra đã được chữa trị sang một con đường khác.” Trong mắt người cảnh sát trung niên có mang theo sự căm hận đối với cánh bướm.

“Bạn của tôi? Thẩm Lạc cũng bị cánh bướm dẫn dụ? Trên người anh ấy có điểm nào có thể thu hút cánh bướm à? Đương nhiên, không phải là tôi cảm thấy trên người anh ấy không có ưu điểm, tôi chỉ cảm thấy anh ấy tương đối đặc biệt.” Hàn Phi hận không thể chuyển đến thành phố khác sống, thuộc hạ của cánh bướm vậy mà lại chủ động dẫn dụ Thẩm Lạc, đây thật sự là lão thọ tinh uống thạch tín, tự mình tìm cái chết.

Nghĩ lại một chút, sau khi bác sĩ Bạch tìm được Thẩm Lạc, tiếp theo sau Hàn Phi liền tới, cả hai cứ điểm đều bị phá hủy. Mặc dù Thẩm Lạc không góp sức, nhưng dường như lại âm thầm đã làm được rất nhiều điều.

“Theo lời kể của bạn cậu, anh ấy lên mạng tìm bác sĩ tâm lý, sau đó gặp bác sĩ Bạch ở lớp học tối chủ nhật, đối phương lừa anh ấy lên tầng hai của quán thịt nướng, sau đó cậu lại đưa anh ấy đến câu lạc bộ giết người.”

“Tôi làm vậy là để bảo vệ anh ấy.” Hàn Phi thanh minh trước: “Lúc đó tình thế nguy cấp, manh mối sắp bị cắt đứt, tôi lại không thể để anh ấy ở đó một mình.”

“Tôi có thể hiểu cách làm của cậu, nhưng tôi cũng muốn nói với cậu rằng, thành viên bình thường và thành viên cấp cao của câu lạc bộ giết người đều là những người ngoại vi, bọn họ chỉ là bị động tiếp nhận sự điều khiển từ xa của câu lạc bộ giết người, không hề biết rõ phương thức hoạt động cụ thể bên trong, chúng ta chỉ khi bắt được thành viên cốt cán mới có thể thực sự tiêu diệt được nó.” Người cảnh sát trung niên nhìn Hàn Phi: “Bọn họ là một tập đoàn tội phạm có tổ chức nghiêm ngặt, thành viên cốt cán duy nhất lộ diện chính là cánh bướm, đây cũng có thể là một mật danh dùng chung của các thành viên cốt cán, mà cậu và Hoàng Doanh là những người duy nhất không bị cánh bướm săn thành công trong những năm gần đây, vậy nên hai người phải chú ý an toàn, tuyệt đối đừng chạy lung tung!”

Lãnh đạo nói chuyện một hồi, vẫn là hy vọng Hàn Phi gặp chuyện phải bình tĩnh, ngoan ngoãn ở trong nhà.

"Anh yên tâm, tôi sẽ bảo vệ tốt chính mình." Hàn Phi gật đầu lia lịa, hắn biết đối phương làm như vậy là vì muốn tốt cho mình.

"Cậu là quá chủ kiến rồi." Cảnh sát trung niên cũng biết Hàn Phi chỉ hứa trên bề mặt, khi thực sự có chuyện, nhất định vẫn sẽ chạy ra ngoài. Anh ta khẽ thở dài, lại liếc nhìn hai tay Hàn Phi một cái: "Những kỹ năng chiến đấu này cậu học ở đâu vậy?"

"Tự học trên mạng."

"Tự học?" Cảnh sát trung niên nhìn Hàn Phi, sau đó lại nhìn về phía Lệ Tuyết đang tránh đi ánh mắt của anh: "Tôi còn tưởng là cô ấy dạy cho cậu, có điều nghĩ lại cũng không thể nào, có hai cô ấy cộng lại cũng không phải là đối thủ của cậu."

"Nếu như không còn việc gì nữa, tôi có thể về nhà trước không? Cả đêm không ngủ, thân thể sắp không chịu nổi nữa rồi." Hàn Phi cảm thấy cảnh sát trung niên đã nhìn ra điều gì đó, nhưng người ta không vạch trần thôi.

"Đừng vội, vẫn còn một chuyện nhỏ muốn nhờ cậu." Cảnh sát trung niên bật máy tính, tiến vào cơ sở dữ liệu nội bộ của cảnh sát: "Đêm qua ở vịnh Thi Thủy, cậu đã để một người phụ nữ đeo mặt nạ tử thần chạy thoát, thân phận của cô ta rất đáng ngờ, có vẻ đặc biệt hơn nhiều so với hội viên cấp cao bình thường."

"Trong lúc tôi đánh nhau với cô ta, đã rạch rách được mặt nạ của cô ta, nhìn thấy được một nửa khuôn mặt." Hàn Phi biết cơ hội lập công đã đến: "Tôi có thể vẽ lại dung mạo."

Sau khi tìm được giấy bút, Hàn Phi đã dựa vào trí nhớ siêu phàm của mình để khôi phục lại diện mạo của nữ nhân tử thần.

"Đáng tiếc, tôi chỉ nhìn thấy một nửa khuôn mặt, nhưng tôi luôn cảm thấy có chút quen thuộc, cô ta chắc là đã từng lên TV." Hàn Phi đưa bức tranh của mình cho cảnh sát trung niên, anh ta lập tức bắt đầu so sánh với dữ liệu.

Sau nhiều lớp sàng lọc, cảnh sát trung niên đã xác định được ba ứng cử viên.

Chủ tịch hội sinh viên đại học Tân Hỗ —— Ôn Du; phó chủ tịch Phúc Khang Pharmaceutical —— Lê Duy; ca sĩ tuyến hai —— Diệp Huyền.

Khả năng lớn nhất trong số ba người này là Lê Duy, Phúc Khang Pharmaceutical và Vĩnh Sinh Pharmaceutical là hai công ty dược phẩm lớn ở Tân Hỗ nhiều năm trước, nhưng bây giờ đang đứng trước bờ vực phá sản, vị phó chủ tịch này vô cùng bất mãn với Vĩnh Sinh và thành phố thông minh mới, phản đối thuốc mới, chủ trương điều trị nhẹ nhàng bằng các phương pháp cổ xưa.

"Được rồi, mọi chuyện tiếp theo cứ giao cho chúng tôi, cậu có thể trở về rồi." Cảnh sát lập tức bắt đầu lên kế hoạch điều tra xung quanh ba người này.

Bên phía Thẩm Lạc còn chưa đi ra, Hàn Phi cũng không chuẩn bị đợi anh ta, bắt thẳng taxi về nhà, có thể chạy nhanh được bao nhiêu thì phải nhanh bấy nhiêu.

Sau một đêm bận rộn, Hàn Phi về nhà muốn đi ngủ lại, nhưng không tài nào chợp mắt được, đầu óc hắn chỉ toàn là người phụ nữ đeo mặt nạ tử thần đêm qua.

"Một người phụ nữ trông yếu ớt như vậy làm sao có thể tiếp được một dao dùng toàn lực của mình?"

Bật máy tính lên, Hàn Phi bắt đầu tìm kiếm thông tin về câu lạc bộ giết người trên internet, nhưng tất cả các mục liên quan đến nó đều đã bị chặn.

Càng như vậy, trong lòng Hàn Phi lại càng ngứa ngáy, sau khi biết đến sự tồn tại của đối phương, hắn không có cách nào giả bộ không nhìn thấy được.

Đầu tiên Hàn Phi thử gọi điện thoại cho Lệ Tuyết, đối phương cũng biết rất rõ hắn, hắn còn chưa kịp nói gì, cô ấy đã trực tiếp từ chối.

Không còn cách nào khác, Hàn Phi chỉ đành nhờ vả bạn bè khác giúp đỡ.

Sau khi hỏi rất nhiều người, cuối cùng Hàn Phi đã thu được một ít từ chỗ Kim Tuấn.

Là tay paparazi khét tiếng nhất ở Tân Hỗ, Kim Tuấn là làm những việc mờ ám, một số giao dịch không được thực hiện thông qua tài khoản công dân, anh ta biết rất nhiều con đường màu xám.

Sau khi biết được yêu cầu của Hàn Phi, Kim Tuấn đã gửi cho hắn một trang web về dịch vụ gia chánh, sau khi hắn hoàn thành thủ tục đăng ký rườm rà, Kim Tuấn đã yêu cầu hắn tiến hành sửa lại nơi chỉ định đặc biệt.

Sau khi thông qua xét duyệt, Hàn Phi nhìn thấy một mặt khác của trang web, là một trang web lừa đảo đánh bạc trực tuyến.

Sử dụng danh tính ảo, sau khi vào phòng VIP, sẽ có quản trị viên mời Hàn Phi vào ván, lúc này hắn nói ra mật khẩu do Kim Tuấn đưa, đối phương dẫn hắn vào tầng thứ ba của trang web, sau khi thẩm duyệt nghiêm ngặt, bọn họ đã cấp cho hắn một địa chỉ web mới.

Đăng xuất ra rồi đăng nhập lại, Hàn Phi vào một trang web công ích chăm sóc tâm lý cho người già, trên trang web này chuyên giải quyết vấn đề cho người già, hắn làm theo hướng dẫn để mở một phòng khám tâm lý trực tuyến màu xám.

Căn phòng hiển thị không có ai online, nhưng Hàn Phi vẫn có thể vào bình thường, hắn từng bước làm theo hướng dẫn tự động, đến bước thứ sáu, máy vi tính của hắn hoàn toàn đen kịt.

“Trúng vi rút rồi sao?”

Mười phút sau, máy tính của Hàn Phi đã được khôi phục, nhưng tất cả giao diện đều chuyển sang màu xám.

Trên màn hình hiện lên những mảnh tin nhắn cứng nhắc, đầu dây bên kia nhắc nhở Hàn Phi rằng hắn đã vào vùng xám của internet, ở đây hắn có thể trực tiếp tìm kiếm các thông tin bên ngoài phòng kén internet.

Trên màn hình hiện lên đồng hồ đếm ngược, hắn chỉ có mười phút.

Thông tin bên ngoài phòng kén hỗn tạp, nguy hiểm, đầy đen tối và bạo lực, sự kinh khủng sau khi nhân tính mất kiểm soát được hiển thị đầy đủ ở đây.

Sau khi đi sâu vào tìm hiểu, Hàn Phi phát hiện ra một chuyện rất nghiêm trọng.

So với lớp học tối chủ nhật và câu lạc bộ giết người, bên ngoài phòng kén internet, các cuộc trò chuyện nhóm chết chóc lan rộng mới là sự tồn tại ảnh hưởng tồi tệ nhất.

“Ba cái này dường như là một tổng thể, có nguồn gốc từ cùng một thứ.”

Chương 753: Sunshine boy Hàn Phi

Sau khi đọc xong một số lượng lớn những thứ tối tăm, Hàn Phi nhíu mày, ngay cả thần kinh của hắn được tôi luyện trong thế giới tầng sâu cũng cảm thấy có chút không thoải mái, chứ đừng nói đến những người bình thường có năng lực tâm lý chịu đựng trung bình.

Sự nhiễu loạn thông tin bên ngoài phòng kén interner, thực sự không phải ai cũng có thể đi sâu tìm hiểu, một khi không cẩn thận chính mình có thể rơi vào trong đó.

Những người vốn dĩ đã có tâm lý méo mó ở đây sẽ càng trở nên biến thái hơn, những người bình thường có tâm trí trưởng thành sau khi bị những thứ này dụ dỗ, cũng sẽ không ngừng bị hạ thấp giới hạn, từ từ phát triển thành một con quái vật đeo mặt nạ.

Khu vực màu xám này không đẫm máu và tàn khốc như thế giới tầng sâu, nhưng nó còn bẩn thỉu và tồi tệ hơn ở đó.

Thông qua sự nghiên cứu và quan sát, Hàn Phi đã thành công vào được một cuộc trò chuyện nhóm lan truyền chết chóc.

Thông tin của tất cả các thành viên trong nhóm đều được giữ bí mật, mọi người đều sử dụng nickname, mỗi một nhóm có một chủ nhóm phụ trách xét duyệt và ba người quản lý phụ trách điều phối, các cuộc trò chuyện của bọn họ không có bất kì hạn chế nào, chia sẻ chết chóc, tạo ra chết chóc, thật giống như một nhà thương điên.

Điều khiến Hàn Phi càng rùng mình hơn nữa là, những bạn bè trong "nhà thương điên" này sau khi cởi bỏ mặt nạ ra, có thể ban ngày sẽ khoác lên mình một bộ mặt hoàn toàn mới, sống ở xung quanh chúng ta, mỗi ngày đều thân thiện chào hỏi chúng ta.

"Câu lạc bộ giết người chủ yếu hướng đến hội viên cao cấp và thành viên cốt cán, lớp học tối chủ nhật có nhiệm vụ đào

tạo cốt cán, nhóm trò chuyện lan truyền chết chóc chính là công cụ tuyên truyền để bọn họ ảnh hưởng đến nhiều người bình thường hơn, ba thứ này đang ngấm ngầm bào mòn thành phố, giống như một loại virus vậy.

Không lâu sau khi tham gia trò chuyện nhóm, bắt đầu có người liên lạc với Hàn Phi, bọn họ vô cùng cảnh giác, sau khi phát hiện ra hắn là một tài khoản lạ, dứt khoát kích hắn ra ngoài.

Nhóm trò chuyện lan truyền chết chóc cần có sự đồng ý của các thành viên cũ và người quản lý thì mới có thể tham gia, tất nhiên cũng có những người có thiên phú bẩm sinh được chủ nhóm trực tiếp kéo vào trong nhóm.

Hàn Phi vì để hiểu rõ hơn về đối thủ của mình, đã tiêu rất nhiều tiền ở thị trường chợ đen để mua một quyền hạn ảo có thể tránh được giám sát, hắn đặt tên tài khoản ảo của mình ở khu vực màu xám là – Sunshine boy.

Tiếp theo Hàn Phi bắt đầu kế hoạch của mình, hắn đã tích lũy được kinh nghiệm giết chóc phong phú trong thế giới tầng sâu, đã từng thấy hàng trăm loại biến thái khác nhau, có thể nói là một quyển bách khoa toàn thư đen tối.

Kinh nghiệm thực chiến không ai có thể sánh bằng, thông thạo tâm lý tội phạm, tỉ lệ quỷ quái và người điên trong vòng bạn bè là gần 95%, cộng với tài diễn xuất đỉnh cao bậc thầy, chỉ trong nửa giờ hắn đã thành công thu hút sự chú ý của những tên khốn đó.

Nhưng Hàn Phi không hề vội vã, nếu là vàng sẽ luôn tỏa sáng, câu nói này dùng ở bất cứ đâu cũng không sai, trong quá trình hắn không ngừng giao tiếp với mọi người, đã tự tô nặn mình trở thành một kẻ xấu đến cùng cực, ngay cả cánh bướm có đến, có lẽ cũng sẽ cảm thán sao trên thế giới lại có tên biến thái đến như vậy.

Thực ra kế hoạch của Hàn Phi cũng rất đơn giản, nếu như đã không tìm được thành viên cốt cán của câu lạc bộ giết người và lớp học tối chủ nhật, vậy thì chính mình sẽ trở thành thành viên cốt cán, đi tìm hiểu mọi việc là được.

So với người bình thường, ngoài điều kiện tự thân của mình ra, Hàn Phi còn có một lợi thế, đó chính là Thẩm Lạc.

Chuyện xảy ra đêm qua khiến Hàn Phi nhận ra một chuyện, ý thức của Mộng không biết vì lý do gì mà lại tiêm nhiễm vào người Thẩm Lạc, chuyện này trực tiếp dẫn đến có rất nhiều súc sinh trong hiện thực có liên quan đến "Mộng" đã coi Thẩm Lạc là "thế thân của Mộng".

Thẩm Lạc chắc chắn sẽ không hợp tác với những người đó, nhưng nếu như Hàn Phi ra mặt thì sẽ khác.

Mất hai tiếng đồng hồ, Hàn Phi đã trở thành người quản lý của một nhóm trò chuyện chết chóc, hắn cũng đã thiết lập được hình tượng của tài khoản ảo Sunshine Boy.

Trong một bài đăng thảo luận về việc giấu xác, hắn cà khịa một lượt tất cả những hung thủ tự cho rằng mình giấu xác hoàn hảo, nói có sách mách có chứng.

Trong một cuộc thảo luận mô phỏng vụ án ảo, hắn đã lôi ra được tất cả hung thủ ẩn nấp, sau đó trực tiếp mắng mỏ, nói người ta ngu như vậy thì đừng có đi phạm tội nữa, tìm một nơi không có ai rồi tự sát cho xong.

Kiêu ngạo, điên cuồng, không chút kiêng kị, xấu xa đến cùng cực, độc ác tàn bạo, sỡ hữu chỉ số IQ cực cao và nhân cách không kiện toàn, một kẻ biến thái mà ngay cả biến thái cũng phải nể sợ, đây chính là ấn tượng mà Sunshine boy Hàn Phi để lại ấn tượng cho những tên tội phạm trong khu vực màu xám.

Chỉ trong một buổi chiều ngắn ngủi, ba tổ chức kia đã bắt đầu âm thầm liên hệ với Hàn Phi theo cách của mình, nhưng hắn lại phớt lờ bọn chúng, thậm chí còn lộ ra một loại khinh thường.

"Mắng mệt rồi, ngày mai lại tiếp tục." Hàn Phi thoát ra khỏi khu vực màu xám, thu dọn sạch sẽ mọi dấu vết, sau đó đi vào phòng bếp nấu ăn.

Từ sau khi chơi《Cuộc sống hoàn hảo》, tài nấu nướng của Hàn Phi cũng tiến bộ hơn rất nhiều, lúc trước hắn đã nấu cơm cả tháng trời ở nhà của Phó Sinh.

Mùi thơm rất nhanh đã bay ra khỏi phòng bếp, Hàn Phi vừa ăn cơm, vừa gọi điện cho Lệ Tuyết, đưa ra một số lời khuyên về an ninh mạng cho đối phương.

Cảnh sát Tân Hỗ vẫn luôn không ngừng tăng cường giám sát, nhưng chỉ cần có người hoạt động, thì chắc chắn sẽ xuất hiện những khu vực màu xám, đặc biệt là mạng internet, nơi tất cả mọi người đều đeo mặt nạ.

Sau khi ăn uống no say, Hàn Phi bắt đầu lên mạng nghiên cứu học hỏi, con người cần phải không ngừng tiến bộ mới được, các ngành các nghề đều phải hiểu một chút, nói không chừng có thể dùng đến trong một thế giới ký ức điện thờ nào đó.

11 giờ 30 tối, Hàn Phi đội mũ bảo hiểm trò chơi lên, nằm trong cabin máy chơi game.

Sắc máu buông xuống, hắn giống như bình thường nhìn về phía sau lưng, thân thể máu me toàn thân đó dán chặt vào sau lưng hắn, da thịt dường như đã dính vào nhau.

Mỗi lần đăng nhập và thoát game, Hàn Phi đều ở trên giao diện này dừng lại một lúc, hắn nhìn thấy thân thể máu me đó đang dần dần dung nhập vào mình.

“Mình cứ tưởng lưng tựa lưng đã là rất gần rồi, hóa ra đây vẫn chưa phải là cực hạn sao? Cái người máu này là linh hồn của tiếng cười điên cuồng à?”

Mở hai mắt ra, Hàn Phi đã xuất hiện ở nơi hắn out game, Khóc và Ứng Nguyệt như người gác cửa đang túc trực bên ngoài căn phòng.

“Hai đứa nhỏ này càng ngày càng dựa dẫm vào mình rồi.” Hàn Phi sờ sờ đầu của Khóc, hắn không hiểu lắm về thế giới của trẻ con, có lẽ là mỗi lần hắn offline, Khóc và Ứng Nguyệt đều lo lắng, có khi nào hắn sẽ không bao giờ quay lại nữa không.

Bước ra khỏi căn phòng nhỏ, Hàn Phi nhìn thành phố kì lạ đang được xây dựng, mọi thứ đang được diễn ra một cách trật tự, quản lý Quỷ cũng chọn ra những người phù hợp từ trong số

những người dân, đem phương pháp dùng dao đồ tể để trấn áp tà ma dạy lại cho bọn họ.

Thực lực của những người hàng xóm và những người dân đang không ngừng mạnh lên, nhưng đối với Hàn Phi vẫn còn lâu mới đủ, thứ hắn phải đối mặt là không thể nhắc đến, muốn chống lại ý chí của Mộng, vậy thì buộc phải đến những nơi xa hơn, đạt được những sức mạnh tà ác và cường đại hơn.

Thông qua nhóm liên lạc của những cư dân tòa nhà chết chóc, Hàn Phi đại khái đã nắm rõ những chuyện xảy ra ở ba khu vực này khi hắn rời đi.

Từ Cầm và người thợ sơn đã đạt được thỏa thuận, những cư dân của tòa nhà chết chóc chuẩn bị sẽ trả lại người phụ nữ không mặt cho người thợ sơn, đổi lại, người thợ sơn dưới sự chứng kiến của điện thờ trong cửa hàng bách hóa, thề sẽ trợ giúp không hoàn lại cho Hàn Phi trong thời gian một năm.

Mọi người đều cảm thấy thời gian một năm là quá ngắn, nhưng Hàn Phi lại cảm thấy rất có lợi, trong một năm sẽ có rất nhiều chuyện xảy ra, đến lúc đó người thợ sơn có muốn đi cũng không thể do anh ta tự quyết định, điểm này hắn rất có tự tin.

Người thợ sơn đã lợi dụng một số chi và thể xác khiếm khuyết còn sót lại từ bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, để tạo hình cơ thể cho người phụ nữ không mặt, đồng thời vẽ một bức tranh nguyền rủa trên cơ thể cô ta, như vậy người phụ nữ không mặt sẽ không thể phản bội anh ta và giày trắng nhỏ lần nữa.

Cho đến lúc này, ba khu vực do Hàn Phi sở hữu đã được chính thức hóa thành một tổng thể, hắn đã trở thành người quản lý của ba khu vực này.

Sau khi đã ổn định nội bộ, Hàn Phi lấy bản đồ ra bắt đầu thăm dò ra bên ngoài, hắn gọi Trang Văn và Huỳnh Long một mắt đến.

Từ Cầm và Gương Thần sẽ trấn áp nội bộ, Trang Văn thì dẫn những người hàng xóm sẵn sàng ra ngoài nâng cao thực lực để mở rộng ra xung quanh, sau khi bọn họ đến một nơi

mới toanh, thì sẽ làm theo đề xuất của Hàn Phi mở một cửa hàng tiện lợi Ích Dân ở đó.

Không bạo lực xâm lược, cũng không có thảm sát điên cuồng, bọn họ sẽ dùng cửa hàng tiện lợi Ích Dân để trao đổi tài nguyên và thông tin trước, sau đó từng bước tìm hiểu rõ tình hình ở khu vực đó, mới lên kế hoạch cuối cùng.

"Tiếp theo, mọi người sẽ phải trọng điểm chú ý vào ba nơi này."

Hàn Phi nhớ lại bản đồ mà Đỗ Tĩnh đã cho hắn xem trong hiện thực, đánh dấu ba địa điểm cho những người hàng xóm — nhà tổ cũ nát, tòa nhà chọc trời cao chót vót, chuỗi cửa hàng của câu lạc bộ.

"Vị trí của nhà tổ rất hẻo lánh, khu vực tòa nhà chết chóc hầu như không ai đến đó; tòa nhà chọc trời này là trung tâm của một số khu vực gần đó, tất cả quỷ quái chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy, nhưng không ai biết chủ nhân của tòa nhà là ai, nghe nói chỉ cần có người vào đó thì chưa từng có ai đi ra; còn về câu lạc bộ kia, chúng tôi mới đi vào vài giờ trước, cũng không quá nguy hiểm." Sau khi Huỳnh Long nhìn thấy những kiến trúc được Hàn Phi đánh dấu, anh ấy nói: "Quản lý, có phải cậu nhớ nhầm rồi không?"

"Mọi người đã đến câu lạc bộ đó?"

"Số lượng câu lạc bộ này có rất nhiều, được mở ở nhiều nơi khác nhau, bình thường hiếm khi nhìn thấy ai đi vào, hầu hết kiến trúc đều trống rỗng.

"Mọi người có phát hiện điều gì khả nghi trong đó không?" Hàn Phi nhìn Huỳnh Long, trong mắt có chút chờ mong.

"Những câu lạc bộ đó dường như là đang phô diễn chết chóc, trong mỗi câu lạc bộ đều có một tấm gương đặc biệt, nó có thể phản chiếu ra dáng vẻ của chết chóc, còn có thể hấp thụ tử ý." Huỳnh Long lấy ra một cuốn sổ ghi chép đẫm máu từ trong đồng phục của cửa hàng tiện lợi: "Tôi thích sưu tập các thể loại hàng hóa khác nhau, tấm gương đó cũng đã bị tôi mang đến bách hóa thương mại, sau khi Gương Thần nhìn

thấy thì nói rằng trên đó có nhiễm một tia khí tức của không thể nhắc đến.

"Cũng có nghĩa là đằng sau câu lạc bộ chết chóc có một vị không thể nhắc đến?"

"Đại khái là ý này, hầu hết trong các câu lạc bộ chỉ có gương, nhưng theo phỏng đoán của Gương Thần, có một số rất ít câu lạc bộ bên trong không có gương, mà là điện thờ. Chúng ta chỉ có tìm thấy điện thờ, mới có thể xác định được thân phận của vị không thể nhắc đến đó." Huỳnh Long ngày nào cũng đến bách hóa thương mại nhập hàng, đã trở nên rất thân quen với Gương Thần, học được rất nhiều thứ.

"Xác định thế nào? Thả Đại Nghiệt vào trong hay sao?" Hàn Phi hơi tò mò.

Huỳnh Long xua xua tay: "Thả Đại Nghiệt vào thì chắc chắn sẽ là mối quan hệ không đội trời chung, điện thờ cũng có phân cấp bậc, thông qua cấp bậc của điện thờ có thể thấy được thực lực của vị không thể nhắc đến đó. Đương nhiên, cho dù có là không thể nhắc đến yếu nhất, cũng không phải là thứ chúng ta có thể chọc giận."

"Nếu như tiếng ca vẫn còn ở đây thì thật tuyệt." Hàn Phi cảm thấy hơi tiếc nuối, nhưng những người hàng xóm bên cạnh hắn đều lộ ra nụ cười gượng gạo.

Nếu không phải nể mặt Phó Sinh, tiếng ca có lẽ sẽ giết chết Hàn Phi đầu tiên.

"Cứ từ từ, càng là những lúc này càng không thể vội vã." Hàn Phi gọi Huỳnh Long và Trang Văn, bọn họ cùng nhau đến rìa khu vực công viên vui chơi, giá trị sinh mệnh của Hàn Phi lúc này bị điện thờ của công viên hấp thụ chỉ còn một điểm, hắn cũng không dám tới những nơi quá nguy hiểm.

Có điều cơ chế kích hoạt nhiệm vụ của hệ thống có một quy luật rất biến thái, nơi mà càng nguy hiểm đối với Hàn Phi thì càng dễ kích hoạt các nhiệm vụ có thưởng cao.

Để có thể offline thành công, Hàn Phi đã phải loanh quanh ba tiếng đồng hồ tại rìa của công viên vui chơi, cuối cùng mới nhận được nhiệm vụ đầu tiên.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã tiến vào một khu vực không xác định, sau khi khám phá được 80%, sẽ thành công thắp sáng bản đồ của khu vực này.”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ hàng ngày rank E —— Hứng thú sở thích.”

“Hứng thú và sở thích lành mạnh có thể trau dồi khả năng suy nghĩ của chúng ta, có thể khích lệ chúng ta, để chúng ta có được năng lượng từ chúng, để chúng ta kiên cường tiến về phía trước một cách mạnh mẽ theo mục tiêu, khơi dậy tiềm năng của chúng ta trong mọi khía cạnh.”

“Bạn đang ở level 25, đã có những mối quan hệ hàng xóm hài hòa, kinh nghiệm làm việc phong phú, cũng đã giải quyết được vấn đề cơ bản của cuộc sống, tiếp theo, bạn sẽ nỗ lực hướng tới một cuộc sống có chất lượng cao hơn.”

“Yêu cầu nhiệm vụ: Vui lòng trong vòng 24 giờ, đến một câu lạc bộ có thể trau dồi hứng thú sở thích, trở thành thành viên ở đó, đồng thời xác định hứng thú và sở thích của mình.”

“Chú ý! Cuộc sống hoàn hảo không chỉ có công việc, bạn phải có cuộc sống, không phải chỉ có sống.”

Chương 754: Hứng thú sở thích của Hàn Phi

Hàn Phi thật sự không ngờ rằng mình có thể tùy tiện kích hoạt được một nhiệm vụ rank E như vậy, càng không ngờ rằng một thứ đơn giản như hứng thú sở thích lại được hệ thống đánh giá theo cấp.

"Xem ra chỉ sau khi quen với độ khó của nhiệm vụ rank F và E, thì mới có tư cách nói về hứng thú sở thích." Nhìn gợi ý nhiệm vụ, Hàn Phi hơi căng thẳng, bản thân nhiệm vụ rank E rất khó, hắn hiện tại lại bị điện thờ của công viên vui chơi hấp thụ chỉ còn một giọt máu, có thể nói là bị động vào một cái là sẽ chết, đến cơ hội thoát game cũng không có.

"Hệ thống đây là đang buộc mình phải đi ra bên ngoài khám phá."

Hàn Phi đã rất khó để kích hoạt nhiệm vụ trên địa bàn mà mình quen thuộc, nếu muốn ngoại tuyến thoát khỏi trò chơi, chỉ có thể đi đến một khu vực không xác định.

"Tại sao trước kia Phó Sinh không có những hạn chế như vậy? Chẳng lẽ bởi vì thiên phú của ôn ấy không bằng mình hay sao?"

Mặc dù trong lòng rất hậm hực, nhưng Hàn Phi vẫn tiến về khu vực chưa xác định, hắn dựa vào sự bảo vệ của Trang Văn và những người hàng xóm, trông cậy vào sức lực của bạn bè thân thích từ từ bước tới.

Mỗi khu vực của thế giới tầng sâu đều có nơi độc đáo của riêng mình, ví dụ như khu vực tòa nhà chết chóc vì sự tồn tại của cánh bướm, khắp nơi đều là nguyền rủa chết chóc; khu vực bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ tồn tại lượng lớn dây sinh mệnh và những linh hồn méo mó bị cải tạo; đặc tính của mỗi một khu vực có thể ở một mức độ nhất định, phản ánh một phần năng lực của quỷ quái đáng sợ nhất trong khu vực đó. Khu vực tiếp giáp với công viên vui chơi rất giống với thành

phố cổ Tân Hỗ trong hiện thực, bất luận là phong cách kiến trúc, hay là cảm giác mà nó mang lại cho Hàn Phi.

Hắn càng đi về phía trước, cảm giác quen thuộc đó càng trở nên mạnh mẽ.

Chỉ có điều khác biệt so với hiện thực là, tất cả kiến trúc ở đây đều được bao phủ trong một màn sương đen nhàn nhạt, toát ra tử ý và ác ý thuần túy.

Bên trong mỗi một kiến trúc dường như đã từng có người chết, mỗi một căn phòng dường như đều đã từng bị oán hận xâm chiếm.

Ở đây vẫn còn một điểm khác biệt lớn nhất so với khu vực khác nữa là, trên bầu trời đêm luôn có mưa bụi đang bay, đứng trên đường phố, không mất nhiều thời gian, trên da sẽ xuất hiện những giọt nước màu đen.

"Trời mưa rồi? Thế giới tầng sâu cũng mưa sao?" Hàn Phi ngẩng đầu lên, bầu trời đêm ở khu vực này càng thêm tối đen, như bị một đám mây đen dày đặc bao phủ.

Nhìn xung quanh, trong toàn bộ khu vực, ngoại trừ tòa nhà chọc trời ở trung tâm ra, các kiến trúc khác đều đang "xào xạc run lên" dưới màn mưa và đêm tối.

"Vùng đêm tối đó chắc hẳn không phải là mây." Trang Văn dừng chân lại, lửa đen hận ý trong mắt bập bùng bất định.

"Cô chắc chứ?" Hàn Phi chỉ vào vùng đêm tối rộng lớn: "Cả một vùng rộng lớn như vậy không phải là mây?"

"Nó hình như là một con quỷ, một con quỷ đã ngủ say." Trang Văn từ sau khi lấy lại lý trí, đã nói nhiều hơn, cô không dám đi về trước thêm bước nữa: "Hận ý đi vào khu vực này, có thể sẽ thu hút đến thứ vô cùng đáng sợ, thậm chí có thể sẽ đánh thức con quỷ đó."

Trong lòng nổi lên một điềm báo gì đó, Trang Văn còn chưa kịp giải thích với Hàn Phi thì đột nhiên lùi nhanh lại phía sau.

"Cô ấy sao vậy?"

“Lần trước khi Trang Văn tiến vào đã cảm thấy có gì đó không ổn, lần này có lẽ cô ấy đã bị nhắm đến.” Huỳnh Long bị Trang Văn làm cho hơi sợ hãi: “Với những con quỷ tương đối yếu hơn như chúng tôi, thì sẽ hoàn toàn không có những lo lắng đó.”

Sau khi Trang Văn rời đi, cơn mưa rơi trên bầu trời đêm dường như càng lớn hơn, mùi hôi thối toát ra từ trong nước mưa cũng trở nên rõ ràng hơn.

“Quản lý, chúng ta vẫn phải tiếp tục tiến lên à? Trạng thái hiện tại của cậu không thích hợp để mạo hiểm.” Huỳnh Long bảo vệ phía trước Hàn Phi, anh ấy đối với Hàn Phi là trung thành tuyệt đối.

“Câu lạc bộ mà anh nhìn thấy trước đó cách đây rất xa à?” Hàn Phi muốn hoàn thành nhiệm vụ trước khi rời đi, có sự bảo vệ của những người hàng xóm, nhiệm vụ đó chắc hẳn là cũng không khó hoàn thành.

“Không xa, ở ngay góc đường.”

“Được, bây giờ chúng ta sẽ đến đó.” Hàn Phi và những người hàng xóm khác cùng nhau tiến về phía trước, nhưng còn chưa đợi bọn họ đi ra khỏi con phố đó, những người hàng xóm đã lần lượt gặp vấn đề.

Đầu tiên là Khóc, những giọt nước mắt từ khóe mắt của cậu bé biến hành màu đen.

Cậu vẫn luôn lấy thân mình che cho tế đàn, để ngăn nước mưa chảy vào bên trong, nhưng vẫn có một phần nước mưa đen ngấm vào.

Lý Tai ngoéo cổ đứng ở phía sau cùng của đội, tên này gian xảo xảo trá, sau khi cảm nhận được nguy hiểm, tuyệt đối sẽ không ló đầu ra, anh ta dùng hai tay che vết nứt trên ngực, như thể đang lo lắng đứa em ngốc nghếch của mình không cẩn thận lỡ uống phải nước mưa đen vào trong bụng.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Cảm xúc tiêu cực trong lòng bạn đã tăng lên! Hãy kịp thời điều chỉnh lại trạng thái tâm lý của mình!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Khả năng chống lại nguyền rủa, thù hận của bạn đã bắt đầu giảm sút!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Hàng xóm Khóc của bạn đã bị ác ý mê hoặc, có xác suất giảm mức độ thân thiện, Khóc đã thành công chống lại sự tấn công của ác ý!”

“Hàng xóm Ứng Nguyệt của bạn đã bị ác ý mê hoặc, có xác suất giảm mức độ thân thiện, Ứng Nguyệt đã thành công chống lại sự tấn công của ác ý!”

“Cư dân của cư xá Lý Tai đã bị ác ý mê hoặc, có xác suất giảm mức độ thân thiện, mức độ thân thiện của Lý Tai giảm xuống một điểm!”

Cùng lúc Hàn Phi nhận được nhắc nhở của hệ thống, Lý Tai ngẩng đầu nhìn lên đám mây đen bao phủ mọi thứ, đồng tử của anh ta run lên vì sợ hãi.

Lý Tai trước giờ luôn là hiện thân của thảm họa, giờ bắt đầu lùi lại một cách không kiểm soát, hai tay anh ta giơ lên lại hạ xuống, như thể đến dũng khí chỉ vào đám mây đó cũng không có: “Sắp có chuyện rồi, tên đó sắp tỉnh rồi!”

Lý Tai dường như đã nhìn thấy thứ mà người khác không thể thấy, quay người chạy về phía khu vực công viên vui chơi.

“Anh ấy bị sao vậy?” Huỳnh Long cầm ống nghiệm lấy từ học viện tư thục Ích Dân ra, đang chuẩn bị hứng lấy nước mưa đen mang về cho Gương Thần xem.

Trong số tất cả bọn họ, chỉ có Huỳnh Long là không bị ảnh hưởng bởi cảm xúc tiêu cực, trong nhắc nhở của hệ thống cũng không có anh ấy, như thể cho dù có chuyện gì xảy ra, mức độ thân thiện của anh đối với Hàn Phi cũng sẽ không giảm.

Thời gian mười mấy giây, bọn họ đã đi đến cuối con đường đầu tiên, đi tiếp về phía trước sẽ chính thức đi vào khu vực chưa xác định này.

“Câu lạc bộ chính là ở đó.”

Băng qua đường, Hàn Phi nhìn thấy một tòa nhà cổ kính rất bình thường, tầng một là quán ăn đóng cửa, tầng hai là một

phòng khám chui không có bảng hiệu, bên cạnh tòa nhà có một nhà kho bỏ hoang.

Cái gọi là câu lạc bộ chính là được cải tạo từ nhà kho bỏ hoang và phòng bếp phía sau quán ăn, không có tên chính thức, chỉ có một số hình vẽ và biểu tượng cổ quái.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện câu lạc bộ chưa xác định, hãy đi vào câu lạc bộ một mình, lựa chọn hứng thú sở thích của mình, phấn đấu trở thành hội viên của câu lạc bộ."

"Một mình?" Sau khi Hàn Phi nghe được nhắc nhở của hệ thống, hắn dựng đứng cả lông lên, hiện tại hắn chỉ còn đúng một giọt máu, chỉ cần có chút không cẩn thận là có thể sẽ kết thúc trò chơi luôn.

Trong lòng có ý muốn rút lui, nhưng Hàn Phi thật sự có chút không can tâm cứ thế mà rời đi như thế này. "Mọi người không cần theo tôi đi vào trong đâu, canh giữ ở ngoài cửa, chờ tôi đi ra."

Hàn Phi suy nghĩ một chút rồi đưa ra quyết định.

Hắn để lại những người hàng xóm ở cửa và đi vào một mình.

"Mọi người đừng đi quá xa đấy!"

Hàn Phi như đứa trẻ lần đầu tiên đi học mẫu giáo, một bước quay đầu lại ba lần, sau đó đẩy cửa sắt câu lạc bộ ra.

Bức tường vẽ đầy những biểu tượng quỷ dị lọt vào trong mắt, trong câu lạc bộ không có đặt những dụng cụ giết người, cũng không có những cảnh tượng tàn khốc rùng rợn, mà chỉ có một số dụng cụ thể dục tồi tàn chất đống, và vài bao cát đã được khâu vá lại từ rất lâu.

"Sao lại khác với câu lạc bộ giết người trong hiện thực nhỉ?"

Hàn Phi lặng lẽ nắm chặt cán dao tái sinh, sẵn sàng kích hoạt quỷ văn bất cứ lúc nào, một khi gặp phải nguy hiểm, hắn sẽ ném Cửu Mệnh ra trước, dù sao thì nó cũng có đến chín cái mạng.

Một mùi ẩm mốc thoang thoảng bay vào trong lỗ mũi, mưa đen trượt xuống kính cửa sổ, thỉnh thoảng có thứ gì đó giống con chuột chạy nhanh trong góc.

"Vừa rồi là một đứa trẻ sơ sinh chạy qua, hay là một con chuột lớn màu đen?" Yếu hầu của Hàn Phi khẽ nhúc nhích, rời xa sự bảo vệ của hàng xóm, hắn trở nên căng thẳng sau "thời gian dài vắng bóng".

Lần trước gặp phải tình huống nguy hiểm như vậy, vẫn là vào đêm hôm trước.

"Tìm hứng thú sở thích của mình, hứng thú sở thích của ai mà lại tìm thấy ở nơi này chứ? Một người lớn tuổi mắc chứng sợ xã hội như mình, nói chuyện với người khác cũng lắp ba lắp bắp, nếu không phải là vì mạng sống, có lẽ sẽ ở nhà chờ cho đến cuối đời luôn."

Hàn Phi đã vào câu lạc bộ rồi, nhưng nhiệm vụ không có tiến triển chút nào. "Cấp độ nhiệm vụ ít nhiều cũng sẽ liên quan đến hận ý, cho dù là nhiệm vụ bình thường chắc hẳn cũng sẽ có thứ liên quan đến hận ý xuất hiện, với năng lực hiện tại của mình, e rằng không thể thoát khỏi tay hận ý được."

Hàn Phi không thấy câu lạc bộ có bất kỳ vấn đề nào, mà đây mới là vấn đề lớn nhất đối với hắn. Với kinh nghiệm dày dặn của hắn mà cũng không thể nhìn ra cái gì, vậy thì chỉ có thể chứng tỏ những thứ bẩn thỉu ở câu lạc bộ này che giấu quá kỹ rồi.

Lui về phía sau, Hàn Phi chuẩn bị chờ khi lượng máu của mình đầy rồi mới quay lại.

Mưa bên ngoài dường như càng nặng hạt hơn, Hàn Phi cẩn thận chú ý tới xung quanh, hắn lùi lại ba bước, sau lưng đột nhiên đụng phải thứ gì đó.

Trong trí nhớ của hắn, lối ra cách hắn năm mét, không có chướng ngại vật nào ở giữa.

Không chút do dự, Hàn Phi lập tức rút dao chém về phía sau.

Lưỡi dao nhân tính soi sáng câu lạc bộ, khi lưỡi dao sắp chém xuống, Hàn Phi đã nhìn rõ người mình vừa va phải.

Ánh sáng của con dao tiêu tán trong không khí, tay Hàn Phi cầm chuôi dao giơ trên không trung, cẩn thận nhìn đối phương.

Trong bóng tối là một ông lão chừng bảy mươi tuổi, hai mắt ông đã bị khoét mất, trên tay cầm một chiếc radio đã bị hỏng.

"Ông à?" Hàn Phi không cảm thấy khí tức thuộc về quỷ trên người đối phương, ông lão mất đi hai mắt này hình như là một người sống đã đi nhầm vào thế giới tầng sâu!

Trước khi đi sâu vào thăm dò câu lạc bộ, Hàn Phi không phát hiện ra điều gì bất thường, hắn hoàn toàn không biết ông lão này đã chạy đến sau lưng mình từ lúc nào. "Không có oán hận, không có âm khí, ông lão mất đi hai mắt này sao lại đến được đây?"

Chương 755: Câu lạc bộ sát thủ trung lão niên

Trong câu lạc bộ cũ nát tối tăm, Hàn Phi chỉ còn một giọt máu đang đứng đối mặt với ông lão, một bên cầm dao tái sinh, kích hoạt quỷ văn, như sắp lâm trận; một bên cầm một cái radio đã hỏng, mặt không chút biểu cảm, như thể không hề phát hiện ra Hàn Phi.

Sau khi đối mặt một lát, Hàn Phi duỗi tay ra lắc lắc trước mặt ông lão, hắn thấy ông vẫn không có chút phản ứng, mới thử mở miệng hỏi: "Ông ơi, xin hỏi… chỗ ông còn đang tuyển người mới không? Cháu muốn tham gia."

Nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, ông lão hơi nhướng mày, ông vươn tay ra vuốt thẳng mái tóc trắng rối bù của mình, rồi từ từ hé môi.

Có lẽ là vì đã lâu không nói chuyện, hai môi ông ấy như dính vào với nhau, môi trên và môi dưới đều bị xé rách khi mở miệng, chảy ra máu màu đỏ sẫm.

"Cậu nói to một chút, tai tôi không tốt lắm, nghe không rõ."

Giọng của ông lão rất đặc trưng, cứ như có xương cá mắc trong cổ họng vậy, mỗi lần nói chuyện như thể một cực hình đối với ông.

"Cháu muốn tham gia vào câu lạc bộ của chúng ta, trở thành thành viên của đại gia đình này!" Hàn Phi hét vào tai ông lão, cuối cùng đối phương cũng nghe rõ.

Ông lão gật gật đầu, lòng bàn tay chai sạn lại vươn tới khuôn mặt của Hàn Phi.

Nhìn lòng bàn tay càng ngày càng gần, Cửu Mệnh ẩn trong quỷ văn của Hàn Phi phát ra cảnh báo, nó để lộ ra biểu cảm hoảng sợ mạnh mẽ.

Không chờ Hàn Phi kịp phản ứng, tay của ông lão đã ấn lên trên mặt hắn.

Lòng bàn tay thô ráp từng chút một sờ qua má Hàn Phi, ông lão mù lòa chắc là thông qua cách này để xác định diện mạo của hắn:

"Cậu năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Cháu hơn hai mươi tuổi rồi, sao vậy ạ?"

"Câu lạc bộ này của chúng tôi là đặc biệt chuẩn bị cho trung lão niên, cậu còn ít tuổi quá, hay là cậu đi nơi khác đi." Ông lão cự tuyệt Hàn Phi, ông cầm radio chuẩn bị rời đi.

"Tuy rằng bề ngoài trông cháu còn rất trẻ, nhưng nội tâm rất trưởng thành. Ông ơi, ông đừng coi nặng tuổi tác quá, câu lạc bộ chỉ có không ngừng tiêm vào máu tươi mới có thể tiếp tục phát triển tốt hơn." Hàn Phi không hoàn thành nhiệm vụ thì không thể offline, hắn buộc phải nắm lấy cơ hội này: "Cháu tính tình nhiệt tình hào phóng, tính khí rất tốt, đi tới đâu tôi cũng hòa đồng với mọi người, những người hàng xóm đề cử cháu làm quản lý tòa nhà, đồng nghiệp đều khen cháu là đấu sĩ thay đổi nghề nghiệp, cháu còn đặc biệt biết cách chăm sóc cho mọi người, từ những người già chỉ còn lại mảnh vụn linh hồn, đến những đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa, phàm là những ai từng ở chung với cháu, đều cảm thấy cháu là một người rất tốt."

Có thể là do Hàn Phi thuyết phục, hoặc là vì đã lâu không có thành viên mới trong câu lạc bộ, nên ông lão mù hơi do dự sau khi nghe hắn nói.

"Câu lạc bộ này của chúng tôi chủ yếu phục vụ những người trung lão niên, nếu tuổi tác chênh lệch quá lớn, hứng thú sở thích của mọi người sẽ không giống nhau, cũng không thể trò chuyện cùng nhau, sẽ rất khó xử."

"Không sao, ưu điểm lớn nhất của cháu chính là tính tình cởi mở, xởi lởi, hay nói, không thu mình, rất dễ hòa đồng." Hàn Phi cứ bám theo ông lão không chịu buông tha: "Những người quen biết cháu đều biết, cháu chính là keo dán ở nơi làm

việc, chất kết dính gia đình, hàng xóm thậm chí còn cho cháu vào gia phả nữa."

"Đừng có đắc ý sớm quá, tôi sẽ dẫn cậu đi xem những húng thú sở thích thường ngày của những ông già chúng tôi trước, nếu như cậu có thể chấp nhận, thì tham gia cũng không muộn." Ông lão mù lòa cũng đã rất lâu chưa trò chuyện "vui vẻ" như vậy với ai rồi, trước đây bầu bạn bên cạnh ông cũng chỉ có một chiếc radio hỏng.

"Được rồi, cháu cũng muốn xem xem câu lạc bộ của chúng ta có những gì?" Lúc trước khi Trang Văn và Huỳnh Long đến đây, đơn giản kiểm tra một lượt, không hề phát hiện điều gì bất thường, ông lão lúc đó cũng không lộ diện, bọn họ chắc hẳn là đã bỏ sót thứ gì đó vô cùng quan trọng.

"Cậu cũng đừng mong đợi quá nhiều, thú vui giải trí của mấy người già cũng chỉ có vài thứ." Ông lão không biết đã ở trong tòa nhà này bao lâu rồi, mặc dù đã mất đi đôi mắt, nhưng vô cùng quen thuộc đối với mỗi một nơi bên trong.

Ông ấy dẫn Hàn Phi đi qua không gian trống ở giữa câu lạc bộ, trước tiên đến nơi đặt dụng cụ thể dục: "Có người thích tập thể dục thì có thể đến đây tập thể dục, có điều chúng tôi đã lớn tuổi rồi, không thích hợp vận động quá mạnh, hầu hết các hội viên vẫn thích trồng hoa, chơi cờ và các hoạt động giải trí khác."

"Cháu hiểu, cháu cũng không thích tập thể dục."

Đẩy cửa sau nhà kho ra, ông lão đưa tay ra ngoài, mưa đen tinh mịn rơi vào lòng bàn tay ông: "Mưa vẫn chưa ngừng."

Ông ấy mở chiếc tủ bên cạnh ra, trong đó có mười chiếc ô đen: "Cậu hãy đi chung ô với tôi trước, chờ sau khi cậu đã trở thành hội viên, tôi sẽ tặng cậu một chiếc ô, đến lúc đó cậu có thể tự do đi trong đêm mưa rồi."

"Dạ được." Hàn Phi cùng ông lão chen chúc dưới một cái ô, bọn họ đi ra khỏi cửa sau của nhà kho, toàn bộ diện mạo của câu lạc bộ lúc này mới thật sự phô bày trước mắt hắn.

Nhà kho chỉ là một phần rất nhỏ, câu lạc bộ thực sự bao trùm cả con ngõ sau.

“Những hội viên chúng ta đã lớn tuổi rồi, không thể chịu được sự giày vò, hứng thú sở thích cũng rất đơn giản, chủ yếu là để vun đắp tình cảm, đề cao sức khỏe thể chất và tinh thần.” Ông lão cầm chiếc ô đen, cùng với Hàn Phi đi ở phía sau con ngõ, bên trong những căn nhà ở hai bên mơ hồ truyền ra tiếng kêu than, gào thét, khóc lóc, trong không khí còn có một mùi thối vô cùng kì lạ.

“Ví dụ, sở thích của một số người già là trồng hoa trồng cỏ, vừa có thể thanh lọc không khí, lại có thể làm đẹp môi trường, bác sĩ cũng khuyến khích bọn họ trồng cây nhiều hơn, đây gọi là liệu pháp hoa tươi.” Ông lão nói rất có bài bản hẳn hoi, nhưng Hàn Phi mơ hồ cảm thấy có gì không đúng, Tiểu Bát có được một hạt giống hoa, trồng bao nhiêu lâu rồi cũng đều không nở, còn những người già này nghe có vẻ như tùy ý là có thể trồng được hoa tươi vậy.

“Ngày thường cháu cũng rất thích hoa hoa cỏ cỏ, nhưng thực lực không đủ, toàn không sống được.” Hàn Phi rất khiêm tốn, hắn muốn thỉnh giáo ông lão, chuẩn bị sau khi học xong, trở về cư xá Hạnh Phúc giúp Tiểu Bát trồng hoa.

“Trồng hoa đòi hỏi sự kiên nhẫn và đầu tư, chỉ khi cậu đánh đổi bằng mồ hôi công sức, mới có thể cảm nhận được vẻ đẹp của những bông hoa nở rộ.” Sau khi ông lão nói xong, dừng ở khoảng sân nhỏ đầu tiên trong ngõ sau, ông gõ nhẹ vào cánh cửa gỗ.

Chờ hồi lâu cũng không có người mở cửa, ông dứt khoát dẫn Hàn Phi bước vào: “Cậu xem, đây chính là vườn hoa của chúng ta.”

Khi cánh cửa gỗ được đẩy ra, một mùi tanh tưởi xộc thẳng vào mặt, Hàn Phi cau mày nhìn “vườn hoa”, bên trong đất được trồng những cỗ thi thể khiếm khuyết, thân thể của bọn họ được chôn sâu trong đất, chỉ có cái đầu lộ ra bên ngoài.

Càng quỷ dị hơn nữa là, linh hồn của những thi thể này đều bị giam cầm trong thể xác, đầu lâu của bọn họ xòe ra xung quanh, linh hồn giống như bông hoa mỏng manh xinh đẹp.

“Đẹp không?” Ông lão dịu dàng ngồi xổm xuống, đưa tay vuốt ve linh hồn trong đầu lâu: “Đáng tiếc là tôi không nhìn thấy, cho đến bây giờ vẫn chưa được thưởng thức vẻ đẹp của hoa này, có điều tôi nghe người ta nói, đây là hoa đẹp nhất trên thế gian, đáng tiếc lúc nó nở ra cũng là lúc tàn lụi hoàn toàn, vì khoảnh khắc xinh đẹp đó mà phải đánh đổi cả cuộc đời, có lẽ đây là bí mật mà nó khiến thế gian kinh ngạc.”

“Học được rồi, có điều trồng hoa có lẽ không phải là hứng thú sở thích của cháu.” Hàn Phi nhìn những “bông hoa” kia, hắn cũng không biết mấy người già của câu lạc bộ đã trồng ra thứ này như thế nào, quả thực rất đẹp, nhưng cũng quả thực rất biến thái.

“Ngoài trồng hoa ra, câu lạc bộ lão niên của chúng ta còn có những hứng thú sở thích khác cho cậu lựa chọn, chẳng hạn như viết thư pháp.” Ông lão cùng Hàn Phi bước ra khỏi sân, đi về phía căn nhà thứ hai trong con ngõ sau: “Cậu đừng xem nhẹ thư pháp, khi luyện thư pháp, thần, khung, động tác, ý niệm của nó đều có yêu cầu rất cao, có tác dụng tăng cường thể chất và tinh thần, kéo dài tuổi thọ.”

Mở cửa căn nhà thứ hai ra, lúc này Hàn Phi thực sự chết lặng hết nói lên lời, trong căn nhà này tổng có có ba phòng đơn, trên tường, sàn và trần của căn phòng thứ nhất có vẽ đầy các loại ký hiệu kỳ lạ, giống như phong ấn ác quỷ nào đó vậy; căn phòng thứ hai lại vứt đầy những lá bùa vẽ tay, thông thường trong phim thì những lá bùa được dùng để xua đuổi tà ma, nhưng ở đây, trên tất cả những lá bùa này đều dính đầy tà khí rất nặng, những lá bùa này đều là do quỷ quái tự mình vẽ ra; căn phòng thứ ba thì còn khó tin hơn, trong phòng viết đầy những chữ tử, dường như chủ nhân của căn phòng này cả đời chỉ luyện mỗi chữ này.

“Ông ơi, phương pháp luyện thư pháp ở chỗ ông độc đáo thật đấy.” Hàn Phi không biết nên đánh giá thế nào, nơi này quả nhiên là câu lạc bộ lão niên của phong cách âm gian: “Chỗ ông còn có hứng thú sở thích khác để lựa chọn nữa không?”

“Vẫn còn rất nhiều, nhưng đều là người già thích, người trẻ tuổi chưa chắc đã muốn tham gia.”

“Người sống bình thường chưa chắc đã muốn tham gia thì đúng hơn?” Hàn Phi thầm lẩm bẩm, hắn đi theo ông lão trong ngõ sau, mưa trên bầu trời đêm cũng từ từ lớn hơn.

“Bởi vì mắt của tôi có vấn đề, không thể trồng hoa hay luyện tập thư pháp, tôi thích nhất là nhảy múa, đây cũng là lựa chọn của rất nhiều người già.” Trên mặt ông lão mù lòa nở ra nụ cười, chỉ cần nhắc đến nhảy múa, ông ấy sẽ cảm thấy hạnh phúc và mãn nguyện: “Nhảy múa có thể ngăn ngừa những biến đổi thoái hóa của cơ và khớp người già, đẩy nhanh quá trình tuần hoàn máu toàn thân, giúp quá trình trao đổi chất, còn có thể xóa bỏ sự cô đơn trong lòng nữa.”

“Là nhảy quảng trường hay sao ạ?”

“Tất cả vũ đạo đều được.” Ông lão mù lòa thu ô lại, cùng Hàn Phi đi vào căn nhà thứ ba.

Trong căn nhà tối đen không có chút ánh sáng, trên các bức tường xung quanh được khảm những tấm gương lớn.

Ở trung tâm của căn nhà có đặt một vũ đài đơn giản, bên trên còn lưu lại rất nhiều vết máu.

“Vũ đài? Gương?” Cách sắp xếp của căn nhà này khiến Hàn Phi nhớ đến câu lạc bộ giết người trong hiện thực.

“Thường ngày chúng tôi sẽ tập luyện vũ đạo ở đây, đây cũng là hứng thú sở thích lớn nhất của tôi.” Ông lão chỉ còn lại hai hốc mắt, ngây ngốc nhìn vũ đài, nhưng ông ấy không hề đi lên trên.

“Ông à, ông nói nhảy múa có thể loại bỏ cảm giác cô đơn, nhưng nếu nhảy một mình không phải sẽ càng cảm thấy cô đơn hơn hay sao?” Hàn Phi nhìn quang cảnh trong nhà, trên vũ đài toàn là gương, giẫm lên vết máu nhảy múa, người bình thường thực sự không hưởng thụ nổi.

“Làm sao có thể là độc vũ được? Tôi có bạn nhảy mà.” Ông lão nói nhỏ: “Chỉ cần tôi lên vũ đài nhảy múa, nó sẽ xuất hiện, nhảy múa cùng với tôi.”

Sau khi ông lão nói xong câu này, gương trong nhà bắt đầu trở nên tối hơn, bên trong gương dường như có bóng dáng của

những người chết.

“Đúng là một nơi tốt để tận hưởng những năm tháng sau này, xem xét sức khỏe tinh thần của các hội viên từ mọi khía cạnh, chú trọng đến bầu bạn và loại bỏ cảm giác cô đơn.” Hàn Phi không chuẩn bị tiếp tục xem nữa: “Ông ơi, cháu cũng rất thích những thứ này, cháu cần làm những thủ tục gì để gia nhập câu lạc bộ của ông vậy?”

“Cũng không có thủ tục gì, chỉ cần cậu thật tâm thích ở đây, có tiếng nói chung với mọi người là được.” Ông lão mù lòa cuối cùng cũng thả lỏng: “Hiện tại tôi miễn cưỡng cũng được coi là chủ nhân của câu lạc bộ này, cũng có đủ tư cách đưa ra quyết định, thế này đi, cậu hãy xác định hứng thú sở thích của mình trước, nếu như phù hợp, thì hãy ở lại đây.”

Khi ông lão đưa ra yêu cầu, Hàn Phi cũng nhận được nhắc nhở của hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Hãy hoàn thành toàn bộ một điệu nhảy trong phòng vũ đạo, tìm ra chữ tử đặc biệt nhất trong phòng thư pháp, hái một bông hoa tươi trong sân trồng đầy hoa cỏ, đồng thời đảm bảo rằng nó không bị tàn héo ngay lập tức.”

“Phải làm ba việc? Mình biết ngay là nhiệm vụ rank E không dễ dàng như vậy mà.”

Hàn Phi giả bộ đang suy nghĩ, sau mười mấy giây, hắn bước lên vũ đài: “Ông à, thường ngày ông hay nhảy gì vậy? Cháu cũng muốn học theo.”

“Được thôi.” Ông lão mù lòa dường như đã rất lâu không nghe thấy yêu cầu như vậy, rất gượng gạo đồng ý: “Lúc còn trẻ tôi là một vũ công rất nổi tiếng, sau đó xảy ra một số chuyện, tôi đã mất tất cả những gì mình có, chỉ còn lại vũ đạo đã dung hợp vào linh hồn.”

Khi ông lão bước lên vũ đài, khí tức toát ra trên người ông hoàn toàn khác trước, tử ý và thối nát bị che lấp bởi một thứ khác.

Vào lúc này, linh hồn ông ấy như đang phát sáng.

Cánh ta duỗi ra, khi ông lão di chuyển, giống như một con cá voi đang ngủ say đã biến thành một con đại bàng lao vào tuyết, đại dương tử ý nổi lên những con sóng lớn.

Ông ấy mất đi đôi mắt, không nhìn thấy gì hết, cũng không cần người khác nhìn thấy vũ điệu của mình, chỉ đắm chìm trong thế giới của riêng mình.

"Điệu nhảy này hay thật, giống như là đang tế bái thần linh."

Hàn Phi ghi nhớ lại mọi động tác của đối phương, khi điệu nhảy sắp kết thúc, trên các tấm gương xuất hiện những bóng người, tất cả bọn chúng đều giữ nguyên bộ dạng khi chết.

Vũ đạo của ông lão dường như có một sức mạnh bí ẩn nào đó, những người chết trong gương bước ra, bọn họ đứng trên sân khấu trong vô thức, còn ông lão đã mất đi đôi mắt, cứ như vậy nhảy múa điên cuồng trong đám người.

"Chả trách ông ấy không cần bạn nhảy…"

Hàn Phi kinh ngạc vì vũ đạo của ông lão, hắn cảm thấy ông ấy khi còn trẻ chắc chắn không tầm thường, trong lòng cũng càng tò mò không biết đối phương chạy vào thế giới tầng sâu như thế nào, lại là ai tàn nhẫn đã móc mất hai mắt của ông, biến ông thành bộ dạng như hiện tại.

Chương 756: Tôi hơi mất bình tĩnh

Vũ đạo của ông lão kết thúc trong bóng tối, vong hồn trong căn nhà lại quay trở về trong chiếc gương.

Hai tay buông xuống, ông lão như đang dùng sinh mệnh nhảy múa, giống như một chiếc lá đang từ từ rơi xuống gốc, mỗi bước nhảy là một cuộc đời.

Đôi mắt bị khoét rỗng nhìn chằm chằm chiếc gương, hào quang đặc biệt trên người ông lão từ từ biến mất, lưng của ông ta vẫn còng xuống như cũ, mái tóc bạc trắng tán loạn, nếp nhăn trên da càng lộ rõ hơn.

"Ông ơi, cháu có thể lên vũ đài thử một chút được không?" Hàn Phi không biết nhảy múa, nhưng hắn sở hữu trí nhớ mạnh mẽ và khả năng khống chế tuyệt đối cơ thể, hắn đã ghi nhớ hết mọi động tác của ông lão, có thể "copy" lại một cách hoàn chỉnh.

"Bất cứ lúc nào đều được, cho dù cuối cùng cậu không gia nhập câu lạc bộ, sau này vẫn có thể tới đây nhảy múa." Ông lão dường như lúc này mới khôi phục lại, quay người, trả lời về phía phát ra giọng nói của Hàn Phi.

"Dạ được." Hàn Phi cũng không khách khí, hắn muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, sau đó chờ khi lượng máu hồi phục rồi mới thăm dò kĩ lưỡng nơi đây.

Thu dao tái sinh lại, Hàn Phi đứng ở trung tâm vũ đài.

Hắn là một diễn viên, đã quen thuộc với đủ các thể loại sân khấu, hắn của quá khứ cũng luôn âm thầm biểu diễn trên sân khấu không có khán giả, thể hiện cuộc đời của mình.

Hai tay giống như gợn sóng trên mặt hồ, chậm rãi duỗi về hai bên, Hàn Phi dung hợp sự dịu dàng và mạnh mẽ của mình lại với nhau, hắn tập trung tinh thần nhớ lại từng động tác của ông lão, làm hết sức mình sao cho chuẩn nhất.

Ban đầu Hàn Phi chỉ là vì nhiệm vụ, nhưng hắn cứ nhảy cứ nhảy rồi cảm thấy những động tác kia dường như đang kêu gọi mình, giống như dòng nước chảy xiết, căn bản không cần cố ý sửa đổi, chảy một cách tự nhiên trên mặt đất.

"Đây chính là vũ điệu của thế giới tầng sâu."

Quỷ văn trên người Hàn Phi được kích hoạt, như thể là một loại vật tổ nào đó khắc trên cơ thể, hắn đã không còn phải cố gắng làm tốt mọi động tác nữa, mà là bắt đầu cảm nhận sức mạnh bên trong của những động tác này.

Đúng như Hàn Phi đã dự đoán trước đó, ông lão không phải múa một vũ đạo bình thường, có thể là một điệu múa cầu phúc khi hiến tế nào đó.

Khi Hàn Phi múa được một nửa, trong gương bốn xung quanh xuất hiện những cái bóng xám nhàn nhạt, những khuôn mặt thấp thoáng lặng lẽ nhô ra khỏi gương.

Nhiệt độ trong phòng bắt đầu không ngừng giảm xuống, Hàn Phi toàn tâm toàn lực vào nhảy múa không hề để ý tới chuyện này.

Khi điệu nhảy tiến triển, Hàn Phi bắt đầu nghe thấy tiếng xì xào của mọi người, cảnh tượng trước mắt hắn cũng bắt đầu thay đổi.

Trong những chiếc gương bình thường kia xuất hiện những cảnh tượng đẫm máu tàn nhẫn, chết chóc, giết hại, tuyệt vọng, tất cả sự kinh khủng đều xoay quanh một điện thờ, điện thờ đó cũng khác với tất cả những điện thờ mà Hàn Phi từng thấy trước đây.

Nó hoàn toàn được ghép lại từ thi thể, phần đế là những cánh tay của người sống, cửa thần là lồng ngực bị rạch ra.

Khi Hàn Phi muốn nhìn bên trong vào cửa thần, ánh mắt như bị kim châm, cảm giác đau đớn truyền đến.

Động tác hơi chậm trễ, nhưng để hoàn thành nhiệm vụ, Hàn Phi gắng chịu cơn đau, tiếp tục nhảy múa.

Những lời thì thầm bên tai từ từ tan biến, cảnh tượng trước mắt cũng khôi phục bình thường, gương vẫn là những tấm

gương đó, trong gương cũng không có điện thờ, chỉ có Hàn Phi và ông lão bị khoét mắt.

Hàn Phi gắng gượng hoàn thành nốt động tác cuối cùng, sau đó trực tiếp ngã ngồi ở trên vũ đài, lưng hắn đã ướt đẫm, hai má cũng toát đầy mồ hôi lạnh, xem ra hắn đã vừa đi lướt qua cái chết.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành điệu múa thành công, nhận được năng lực vũ đạo sơ cấp, nhận được vũ đạo đặc biệt rank E—— Tội nhân."

"Vũ đạo sơ cấp: Dùng trái tim để nhảy múa có thể cải thiện năng lực này, sử dụng điểm kỹ năng để nâng cấp, chỉ có thể nâng cấp đến sở trường cao cấp."

"Tội nhân: Bạn là tội nhân mang theo xiềng xích nhảy múa, bạn nhảy múa điên cuồng trên một vũ đài không có khán giả, cúng tế những vong hồn đã bị bạn tự tay giết chết."

"Chú ý! Vũ đạo này có xác suất thu hút vong hồn, có xác suất nâng cao thể lực, trí lực và ngưỡng tinh thần tạm thời, mỗi 24 giờ chỉ có thể kích hoạt một lần."

Nhắc nhở của hệ thống vang lên, Hàn Phi cảm thấy nỗ lực của mình là xứng đáng.

"Nhảy rất tốt, cậu rất có thiên phú." Hốc mắt đen xì của ông lão nhìn chằm chằm Hàn Phi, trên mặt lộ ra một sự mãn nguyện.

"Ông không nhìn thấy, làm sao biết cháu nhảy rất tốt?"

"Vũ đạo của cậu đã chạm đến rất nhiều linh hồn, tôi có thể nghe thấy tiếng nói của bọn họ, vũ đạo tốt không phải chỉ có động tác tuyệt đẹp và kỹ năng khó." Ông lão lặng lẽ duỗi ra một vài ngón tay: "Sự cảm nhận và dung hợp của tâm hồn, sử dụng cơ thể để kết nối với thế giới, đây là hiểu biết của tôi về vũ đạo."

"Sư phụ, cháu có thể đi theo ông học múa được không?" Hàn Phi rất tò mò về thân phận của ông lão, nhưng hắn sẽ không ngu ngốc đến mức đi hỏi thẳng, chờ khi quan hệ thân thiết rồi, cái gì cũng có thể nói ra.

“Cậu muốn học tôi.” Ông lão hơi do dự một chút: “Vũ đạo của tôi sẽ dẫn đến vận rủi, cậu có chắc không?”

“Chắc chắn.” Hàn Phi đáp lại một cách chắc chắn.

“Như vậy tôi cũng không thể dạy cậu được.” Ông lão vốn luôn trầm mặc kín tiếng, sau khi gặp Hàn Phi, dường như tâm trạng tốt hơn một chút: “Cậu có thể thử đi khám phá những hứng thú sở thích khác, tôi có thể cảm nhận được, hứng thú sở thích thực sự của cậu không phải là nhảy múa.”

Một già một trẻ bước ra khỏi phòng vũ đạo, Hàn Phi lại trở lại “Trung tâm luyện tập thư pháp”, hắn đi vào căn phòng viết đầy những chữ tử.

“Đây là nơi mà một vài hội viên khác thích đến, đáng tiếc là bọn họ đã lâu chưa trở về, cũng không biết đã đi đâu.” Ông lão cầm ô đen đứng bên ngoài, ông không đi vào trong nhà.

Hàn Phi một lòng một dạ chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ, nhìn vào những chữ tử trong căn phòng, hắn cần phải tìm ra một chữ tử đặc biệt nhất bên trong.

Dù sao thì cũng không giới hạn thời gian, Hàn Phi dứt khoát ngồi trong phòng, xem từng chữ một.

Lúc đầu Hàn Phi cũng không có cảm giác gì, nhưng càng nhìn hắn càng cảm thấy bất an.

Cứ nhìn mãi vào một chữ tử, nhìn lâu sẽ cảm thấy thật xa lạ.

Hàn Phi ở trong căn phòng viết đầy chữ tử nửa tiếng, hắn đã có vẻ không nhận ra chữ này nữa.

Trong mắt hắn, những chữ tử kia như đang từ từ thay đổi hình dạng, như thể chúng đang tự di chuyển vậy.

“Thư pháp là nghệ thuật phản ánh mạng sống, hỉ nộ ái ố của tác giả đều sẽ chìm đắm trong con chữ, mỗi một chữ tử này đều giống như một con dao đẫm máu, mỗi một chữ đều cho mình cảm giác như một mạng người.”

Hàn Phi không hiểu việc thưởng thức thư pháp, nhưng hắn có kinh nghiệm phong phú trong việc tiếp xúc với quỷ quái,

khi những chữ kia dần dần biến dạng, hắn lập tức lấy dao đồ tể tái sinh ra.

Lưỡi dao nhân tính sáng lên, Hàn Phi cầm dao đồ tể bắt đầu viết phỏng theo những chữ tử kia.

Hắn trải một mảnh giấy trắng lên trên các con chữ, dùng dao tái sinh viết lại chúng.

Lưỡi dao do nhân tính hội tụ thành này có thể cảm nhận rõ được sự giết chóc, hầu hết trong các chữ tử đều có chứa hận ý và sát ý, dù sao thì bản thân chữ này đã mang ý nghĩa là chết chóc và hủy diệt.

Đúng một tiếng đồng hồ trôi qua, khi Hàn Phi đang chuẩn bị dùng dao đồ tể viết một chữ tử ở góc sau cánh cửa, thì ánh sáng trên con dao đồ tể tái sinh đột nhiên biến mất.

"Tái sinh không muốn phá hủy chữ đó."

Nơi không nổi bật nhất trong phòng cũng có viết một chữ tử, nhưng chữ tử này có vẻ khác với những chữ khác, không có bất kì tội lỗi nào trong đó.

Ngay khi Hàn Phi phát hiện ra sự khác biệt trong chữ này, tất cả những chữ tử khác trong phòng đều biến thành những khuôn mặt của người chết, bọn họ vẫn giữ nguyên bộ dáng lúc sắp chết, lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, như thể là chuẩn bị cũng xé nát mặt hắn ra, để lưu lại ở nơi này.

Không dám có chút do dự chậm trễ nào, Hàn Phi muốn dùng dao tái sinh xẻo chữ tử đặc biệt kia xuống, nhưng chữ tử đó lại từ từ biến thành linh hồn của một đứa trẻ.

"Nó tên là Tiểu Cẩu, là đứa trẻ do một hội viên ở đây nhặt về, rất rụt rè, hơi ngốc nghếch, cậu đừng làm hại nó." Ông lão như nhớ ra điều gì đó, hét lên về phía Hàn Phi đang ở trong nhà.

Hàn Phi cũng dừng động tác trong tay lại, những khuôn mặt người chết kia nhìn chằm chằm hắn, chỉ cần hắn không làm hại Tiểu Cẩu, thì những người chết kia xem ra cũng không động đến hắn.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý, bạn đã thành công tìm thấy chữ tử đặc biệt nhất, nhận được năng lực thư pháp sơ cấp, nhận được cách viết thư pháp của chữ tử.”

“Thư pháp: một trong những hứng thú sở thích cơ bản, mức độ phù hợp với bạn không cao.”

“Chữ tử viết tay: Dùng phông chữ đặc biệt viết tay thần văn, sẽ kích hoạt hiệu quả bất ngờ.”

Hàn Phi nghe theo nhắc nhở của hệ thống, hứng thú sở thích của thế giới tầng sâu có thể thay đổi rất nhiều thứ, nếu như biết cách lợi dụng tốt thì tác dụng của chúng chắc là cũng không kém hơn quá nhiều so với nghề nghiệp ẩn.

“Xem ra mình phải làm một người có nhiều hứng thú sở thích mới được.”

Hàn Phi đã hoàn thành hai yêu cầu của nhiệm vụ thông thường rank E này, hắn đi đến dưới chiếc ô đen của ông lão, hai người cùng nhau đến “hoa viên”.

So với hai cảnh tượng kia, ở đây trông trực quan tàn nhẫn hơn nhiều, mỗi một bông hoa là một người.

“Nhiệm vụ yêu cầu mình phải hái được một bông hoa, còn phải đảm bảo rằng nó không bị héo ngay lập tức.”

Bước chân vào “hoa viên”, thứ cảm giác quỷ dị đó rất khó diễn tả, trên đất trồng đầy xác người, những chiếc đầu lâu chia năm xẻ bảy được xếp ngay ngắn thẳng hàng.

“Mấy người ai đồng ý cùng tôi rời đi?” Hàn Phi sử dụng năng lực ngôn linh, hắn đang nói chuyện với thực vật.

Những bông hoa linh hồn run rẩy, bọn họ tỉnh lại từ trong thể xác của mình, lặng lẽ nhìn sang Hàn Phi.

Hoa được làm từ người sống nở như thế nào Hàn Phi không biết, hắn cũng không muốn biết, nếu như có thể, hắn muốn mang tất cả những “đóa hoa” này đi.

Mưa đen rơi trên cánh đồng hoa, từng hạt mưa đen tưới vào trong những linh hồn, bọn họ giãy giụa muốn bò ra khỏi hộp

sọ vỡ nát, nhưng hạt mưa như những sợi chỉ đen, khâu bọn họ và thi thể lại với nhau.

Cách duy nhất để được tự do dường như chính là "nở ra", linh hồn vỡ nứt, chỉ có như vậy mới có thể thoát khỏi sự trói buộc.

Nhặt cái xẻng bên cạnh lên, Hàn Phi định đào thi thể ra, nhưng những linh hồn kia lại lộ ra biểu cảm vô cùng sợ hãi.

Nghe thấy trong sân có tiếng động, ông lão cũng mở miệng can ngăn: "Sau khi cậu nhổ gốc đi, vậy thì nó sẽ không bao giờ có thể nở được nữa".

"Cháu chỉ muốn thử loại vun trồng không cần đất rất phổ biến hiện nay." Hàn Phi đào mặt đất lên, hắn nhìn thấy những mạch máu dày đặc dưới lòng đất.

Mạch máu của tất cả các thi thể đã phát triển cùng với nhau, nếu đào một thi thể ra, những cỗ thi thể xung quanh cũng đều sẽ bị ảnh hưởng.

"Cậu tuyệt đối không được phá hoại nơi này, nếu như để người trồng hoa nhìn thấy, bà ấy sẽ rất tức giận." Ông lão sờ sờ cửa sắt, thúc giục Hàn Phi rời đi.

"Người trồng hoa bà ấy cũng là hội viên ở đây hay sao?"

"Đúng vậy, chỉ nghe giọng nói, thì bà ấy là một bà lão nhỏ nhắn tốt bụng, nhưng tất cả những người trong câu lạc bộ làm bà ấy tức giận, dường như đều không bao giờ phát ra âm thanh được nữa." Ông lão có ý tốt nhắc nhở.

"Không bao giờ phát ra âm thanh nữa…" Hàn Phi nhìn vườn hoa: "Những người chọc giận người trồng hoa, có lẽ đều đã ở trong đất hết rồi."

Lý trí nói với hắn phải cẩn thận một chút, nhưng nhiệm vụ chỉ còn một bước cuối cùng nữa thôi.

Hàn Phi đặt cái xẻng lại chỗ cũ, dùng tay chải những mạch máu trên thi thể, hắn muốn thử đào một thi thể đem đi, có thể cứu được người nào hay người đó.

Nhưng hắn còn chưa kịp đào sâu hơn, ông lão đang thuyết phục Hàn Phi đột nhiên không nói nữa, Hàn Phi cũng cảm thấy lạnh sống lưng.

Hắn quay lại liếc nhìn một cái, một bóng người to lớn xuất hiện ở lối vào của con ngõ sau. Cao hơn ba mét, thân hình vạm vỡ rắn chắc, tay trái bà ta đang kéo thi thể của một con quái vật, năm ngón tay nắm lấy đầu con quái vật, như thể đang kẹp một món đồ chơi; bàn tay phải bị biến dạng và sưng lên, bên trên bao phủ đầy nguyền rủa của người chết.

“Hai người đang làm gì vậy?” Từ miệng người trồng hoa phát ra một giọng nói không phù hợp với hình dáng cơ thể chút nào, nghe như một bà già khó tính nhà hàng xóm.

Hàn Phi đang vuốt ve mạch máu không dám tùy tiện nhúc nhích, ông lão có đôi mắt bị khoét mất thì lẳng lặng cầm ô đi qua một bên, biểu hiện tựa hồ như đang tìm người vậy.

Chương 757: Vũ công và người trồng hoa

Người trồng hoa "nhỏ nhắn" tốt bụng theo lời ông lão đi vào con ngõ sau, cơ thể của bà ta cao đến nỗi mang đến cho Hàn Phi một cảm giác vô cùng áp bức.

"Ở đây có vấn đề sao!"

Câu lạc bộ nằm ở rìa của khu vực chưa xác định, vô cùng bình thường, trông có vẻ chỉ là một câu lạc bộ không nổi bật nhất trong vô số các câu lạc bộ, nhưng Hàn Phi lại gặp một người trồng hoa toát ra khí thế vô cùng kinh khủng ở đây.

Thực lực của đối phương không thể chỉ đơn giản phân chia bằng oán niệm và tiếc nuối, bà ta dường như đã trồng những bông hoa của linh hồn lên trên người mình, có thể bộc phát ra sức mạnh mà người thường khó có thể hiểu được bất cứ lúc nào.

"Thực lực kinh khủng, duy trì lý trí, còn có hứng thú sở thích trồng hoa trồng cỏ như này, hội viên của câu lạc bộ rốt cuộc đều là có lai lịch như thế nào?"

Bàn tay cầm mạch máu trong đất của Hàn Phi chậm rãi buông lỏng, hắn thấy người trồng hoa đang đi về phía mình, chỉ còn lại một giọt máu nên hắn quyết đoán từ bỏ phản kháng, nhìn về phía ông lão với ánh mắt cầu cứu.

"Tôi cảm giác trong câu lạc bộ có người lạ vào, nên nhanh chóng tới kiểm tra, tiếng động dị thường dường như là phát ra từ đây." Ông lão chỉ trong một câu nói đã vạch rõ khoảng cách với Hàn Phi, quả nhiên người có thể sống sót trong thế giới tầng sâu không hề đơn giản.

"Người lạ?" Người trồng hoa không tin vào cái kiểu của ông lão, bà ta ném con quái vật trong tay vào trong vườn hoa, từ trên cao nhìn xuống Hàn Phi và ông lão không tìm được đường: "Tôi hỏi lại lần nữa, hai người đang làm gì?"

"Cháu muốn tham gia vào câu lạc bộ của mọi người, cho nên mới cùng ông lão này tới đây." Hàn Phi bật công tắc diễn

xuất cấp bậc thầy: “Thật ra, cháu đặc biệt có hứng thú với việc trồng hoa trồng cỏ, nhìn thấy hoa viên của bà, không tự chủ được mà đi vào muốn giao lưu học hỏi kinh nghiệm.”

Người trồng hoa hoàn toàn không tin những gì Hàn Phi nói, cánh tay cực kỳ dị dạng từ từ nhấc lên.

Càng là lúc nguy cấp, càng không thể hoảng sợ, trong ánh mắt của Hàn Phi không có một chút dao động: “Những gì cháu nói đều là sự thật, trong giới trồng hoa có lưu hành một câu — người trồng hoa, hoa cũng trồng người. Trong quá trình trồng hoa, những bông hoa ngọn cỏ đó cũng đang ảnh hưởng đến cháu, không ngừng rèn luyện tâm tính, bồi dưỡng khí chất của cháu. Bà thích trồng hoa như vậy, chắc là có thể hiểu được những gì cháu nói đúng không?”

Cầm trong tay mạch máu và đất, Hàn Phi ngửi thấy mùi thơm thấm đẫm máu, như là đang giao thiệp sâu sắc với đóa hoa.

“Người trồng hoa, hoa trồng người?” Đôi mắt kinh hãi của người trồng hoa chớp chớp một cái.

Khi bà ta lộ ra một sự chần chừ, Hàn Phi lập tức nắm bắt cơ hội.

“Trước đây, cháu bị bao bọc trong thế tục, mỗi ngày đều bôn ba vì nhà cửa, tiền bạc và những thứ phù phiếm. Cháu liều mạng theo đuổi những thứ bên ngoài đó, càng nỗ lực, lại càng cảm thấy trống rỗng. Sau đó, cháu đã bắt đầu thử trồng hoa, cháu đã dần nhận ra ý nghĩa thực sự của cuộc sống, cháu sẽ cảm thấy phấn khích vì một hạt giống nở ra trong đất, sẽ vì sự nở rộ của một bông hoa nhỏ mà vui vẻ cả ngày. Thế giới tinh thần nghèo khó của cháu ngập tràn trong những bông hoa, lần đầu tiên cháu cảm thấy thỏa mãn.”

Hàn Phi càng nói càng hăng say, lời nói dối thật sự thậm chí thôi miên cả chính mình, hắn cứ nói cứ nói rồi ngay cả bản thân cũng tin.

“Cháu đã trải qua rất nhiều chuyện đau khổ và tuyệt vọng, cháu không có bạn bè, cũng không có ai để bầu bạn. Cháu không thể tìm thấy cảm giác thân thuộc, không có khái niệm

về nhà. Nhưng từ khi cháu bắt đầu trồng hoa, cháu cảm thấy bọn chúng đang lớn lên cùng với cháu, mỗi ngày chạm vào những chiếc lá xinh xắn ấy, ngửi thấy mùi thơm của hoa tươi, mọi mệt nhọc đều sẽ tan biến. Những đóa hoa trang trí nhà cho cháu, bọn chúng không chỉ là vật trang trí mà còn là một phần của ngôi nhà, càng là tất cả nguồn hạnh phúc của cháu."

Lời tỏ tình sâu nặng khiến người ta cảm động, bất kể là ai, nhìn Hàn Phi cũng như một thanh niên rất mê trồng hoa.

Cánh tay đưa ra của người trồng hoa thu lại, trong thế giới tầng sâu để gặp được một "người" có cùng hứng thú sở thích thật sự rất khó.

Bà ta không đem Hàn Phi làm phân bón, mà bắt đầu xử lý con quái vật bên cạnh, đó dường như là một con quái vật nguyên sinh trong thế giới tầng sâu, trong từng giọt máu đều có chứa đau đớn.

Cắt đứt cổ của con quái vật, người trồng hoa xách nó như thể đang cầm vòi hoa sen, bắt đầu tưới nước cho vườn hoa của mình.

Đây là chuyện đã vô cùng quen thuộc đối với người trồng hoa, nhưng Hàn Phi nhìn lại toát mồ hôi lạnh, lúc nãy khi đào hố, hắn đã cảm thấy đất của vườn hoa khác với đất của những nơi khác trong thế giới tầng sâu, bây giờ cuối cùng hắn cũng biết tại sao rồi. Mỗi hạt đất ở đây đều hút no máu, thi thể chôn bên dưới thì nhiều không kể xiết.

Nhìn người trồng hoa đang chăm chỉ làm việc, Hàn Phi cũng cảm thấy rất mâu thuẫn, nếu nói đối phương là một ác quỷ hung ác đáng sợ, thì bà ta quả thực rất chuyên tâm chăm sóc cho những bông hoa linh hồn kia, động tác vô cùng nhẹ nhàng, giống như đang chăm sóc cho những đứa con của mình vậy, nhưng mà nói bà ta là một người yêu hoa và trồng hoa, thì làm gì có người yêu hoa nào mà lại biến vườn hoa của mình thành mồ chôn tập thể?

Bây giờ có chạy trốn cũng không kịp nữa rồi, người trồng hoa có thể đuổi kịp bất cứ lúc nào, Hàn Phi quyết đoán làm

ngược lại, giống như kẻ bám đít người trồng hoa, hắn chủ động đến gần, tha thiết học hỏi và tìm hiểu.

Chỉ cần có liên quan đến vấn đề "hoa cỏ", người trồng hoa cũng đều sẽ giải đáp cho Hàn Phi, chỉ có điều mỗi câu đều rất ngắn gọn.

Cùng với việc giao tiếp càng ngày càng sâu, Hàn Phi cũng hoàn toàn nhập vai, hắn thực sự bắt đầu thảo luận với đối phương về khả năng trồng hoa trong thế giới tầng sâu, còn đưa ra câu hỏi "chuyên nghiệp" là liệu hoa ở dương gian có nở được trong thế giới tầng sâu không.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, người trồng hoa cảm thấy điều đó là không thể, cũng không có cơ hội nào để thực hành.

Bước quan trọng nhất đối với Hàn Phi đã đến, hắn lấy hạt giống hoa mà Hoàng Doanh mang đến từ thế giới tầng cạn và một số sách về trồng trọt từ trong ô vật phẩm ra.

Hắn dựa vào khả năng xem một lần là nhớ của mình, gần như là đọc và học ngay lúc đó, càng trò chuyện ăn ý với người trồng hoa hơn.

Ông lão ở đằng xa khi nghe cuộc trò chuyện giữa Hàn Phi và người trồng hoa thì lộ ra biểu cảm cổ quái, ông ấy mắt mù chứ tim không mù, luôn cảm thấy Hàn Phi giống như người bán hàng giới thiệu các sản phẩm chăm sóc sức khỏe cho người trung niên và người cao tuổi trong hiện thực.

Sau khi thực sự kéo gần được khoảng cách, Hàn Phi vô cùng hào phóng đem hạt giống "vô cùng trân quý", "hiếm có một không hai" tặng cho người trồng hoa.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Mức độ thân thiện của người trồng hoa đối với bạn đã tăng lên 1 điểm."

Đòn tấn công này đã đạt được hiệu quả rất lớn, Hàn Phi cũng thuận lợi bày tỏ mong muốn được tham gia câu lạc bộ của mình, đi theo học hỏi kỹ năng trồng hoa của thế giới tầng sâu từ người trồng hoa.

Sau một loạt hành động không chút sơ hở, cuối cùng Hàn Phi cũng được toại nguyện.

Người trồng hoa đồng ý để Hàn Phi theo mình học cách trồng hoa, còn quyết định tặng cho Hàn Phi một bông hoa trong thế giới tầng sâu, để hắn tự mình cố gắng chăm sóc.

Có điều trước khi tặng hoa, người trồng hoa cũng thực hiện một số khảo nghiệm cần thiết đối với Hàn Phi, chẳng hạn như "bón phân" và cắt tỉa "thân rễ cho cây"…v…v….

Nói như vậy có thể khó hình dung ra, thực ra chính là giết chóc và phân xác.

Sau khi Hàn Phi thông qua khảo nghiệm, người trồng hoa đem ra một cái chum tương rất lớn từ trong nhà, bà ta từ từ đào ra một thi thể trông khỏe mạnh nhất, cùng với "đất" đang không ngừng rỉ máu xung quanh, cùng cho vào trong chum tương.

"Cậu phải nuôi cho bông hoa này sống, cho đến khi nó nở hoa thì thôi."

"Nhất định rồi." Hàn Phi thật sự không ngờ nhiệm vụ bình thường rank E này lại có thể hoàn thành suôn sẻ như vậy, tuy rằng nhiệm vụ bình thường mức độ khó thấp nhất, nhưng chỉ cần là rank E, vậy thì nhất định sẽ có liên quan đến hận ý.

Không dám có chút phân tâm nào, Hàn Phi liên tục cảm ơn người trồng hoa, vô cùng trịnh trọng di chuyển chum tương ra khỏi vườn hoa.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công mang được một bông hoa ra khỏi vườn hoa, không để nó khô héo ngay lập tức, nhận được năng lực trồng trọt sơ cấp, nhận được bông hoa đặc biệt rank E — Bố Khai Tâm."

"Năng lực trồng trọt sơ cấp: Trồng hoa có thể liên tục nâng cao độ thuần thục, trồng những thứ khác chắc là cũng có thể."

"Bố Khai Tâm (bông hoa đặc biệt rank E): Bông hoa này có một cái tên của người, anh ấy chưa bao giờ cười, mọi người đều gọi anh ấy là Bố Khai Tâm."

"Năng lực đặc biệt: ???"

"Chú ý! Nhân giống được bông hoa đặc biệt sẽ nâng cao đáng kể độ thuần thục, bông hoa đặc biệt sẽ có năng lực đặc

biệt!”

Trong thế giới tầng cạn, trồng hoa cũng là một trong những nghề nghiệp rất hot, rất nhiều người đều có trang viên của riêng mình, đây cũng là một trong những lý do những người chơi bình thường thích《Cuộc sống hoàn hảo》.

Sau khi đạt đến level 25, cuối cùng Hàn Phi cũng được trải nghiệm cuộc sống hàng ngày của những người chơi bình thường, bắt đầu từ từ tiếp xúc với công việc trồng hoa, thư pháp và múa hát.

Ông lão ở bên ngoài vườn hoa nhận thấy giữa hai người không có xung đột phát sinh, cũng sờ vào tường đi vào trong sân: “Hai người hình như đang tán gẫu rất vui vẻ thì phải? Nếu đã như vậy, thì hãy để cậu ấy tham gia vào câu lạc bộ của chúng ta đi, dù sao thì câu lạc bộ này cũng không còn mấy người nữa, nếu không có người mới tới, chắc cũng không tồn tại được bao lâu.”

“Muốn tham gia câu lạc bộ, trước tiên phải xác định hứng thú sở thích của mình.” Người trồng hoa lại nhìn về phía Hàn Phi lần nữa: “Cậu thực sự muốn cùng tôi học cách trồng hoa chăm cây chứ?”

“Cháu chắc chắn.” Hàn Phi nhìn những thi thể và những bông hoa linh hồn trong vườn hoa, bầu không khí này có thể nói là hoàn toàn phù hợp với khí chất của hắn.

“Vậy sau này cậu cứ coi nơi này như nhà của mình, hãy nhớ một tuần phải đến báo cáo ít nhất một lần, để cho chúng tôi biết cậu vẫn còn sống.” Người trồng hoa đẩy cửa phòng để thức ăn ra, đưa một chiếc ô đen trên giá bên cạnh cửa ra vào cho Hàn Phi: “Đây là ô của cậu, tuyệt đối không được làm mất, chỉ có che ô đen mới có thể tùy tiện di chuyển được, nếu không cậu sẽ trở thành giống như tôi.”

Người trồng hoa để lộ ra cơ thể biến dạng nghiêm trọng của mình, sau đó tiến vào vườn hoa, không để ý đến Hàn Phi nữa.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ thông thường rank E – Hứng thú sở thích, thành

công tham gia vào câu lạc bộ đường phố tuổi già, kích hoạt thành công hứng thú sở thích trồng hoa!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Lần đầu tiên kích hoạt thành công hứng thú sở thích — trồng hoa! Theo giá trị may mắn của người chơi, bạn sẽ nhận được một phần thưởng ngẫu nhiên liên quan đến hứng thú sở thích này!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã đạt được năng lực thiên phú rank E — hoa ngữ!"

"Hoa ngữ (Năng lực thiên phú độc quyền rank E): Tăng cường thiên phú đặc biệt của nghề nghiệp ẩn Côi phụ, hoa ngôn xảo ngữ, bạn có thể hiểu ngôn ngữ của hoa, giao tiếp với bọn chúng! Tỉ lệ trồng thành công tăng lên 50%!"

Nút thoát trò chơi đã sáng lên, thần kinh căng thẳng của Hàn Phi cuối cùng cũng thả lỏng: "Cháu sẽ chăm chỉ cố gắng, trồng được bông hoa đẹp nhất trong thế giới tầng sâu."

Ôm cái chum tương lên, Hàn Phi chuẩn bị rời đi.

"Để tôi tiễn cậu." Ông lão mù giúp Hàn Phi cầm ô đen, bọn họ trở lại đường cũ, tiến vào nhà kho.

"Ông à, ông có nhớ mình làm thế nào đến được đây không?" Sau khi nút thoát sáng lên, Hàn Phi càng táo bạo hơn, cũng dám hỏi một số vấn đề tương đối sắc bén rồi.

"Tôi cũng không nhớ nữa rồi." Ông lão xua xua tay, ra hiệu Hàn Phi đừng nói những chuyện này.

"Nếu như cháu nói cho ông biết cháu có cách đưa ông về nhà, ông có muốn cùng cháu rời đi không?" Hàn Phi rất muốn thử dùng năng lực hồi hồn trên người ông lão.

"Nhà?" Ông lão dừng lại một lúc, sau đó lắc lắc đầu: "Tôi là một ông già mù chỉ biết nhảy múa, đi đến đâu cũng bị người ta khinh thường. Đến chính mình cũng không thể tự kiếm sống, còn sẽ liên lụy đến người khác nữa."

"Vậy thì chưa chắc, cháu đã làm trong ngành giải trí, bây giờ thị hiếu của khán giả đều tương đối độc đáo, cách đây một thời gian, có một chương trình là tỷ tỷ đạp gió rẽ sóng, ông

múa đẹp như vậy, chúng ta có thể làm cái gọi là ông lão hồn phi phách tán.”

Hàn Phi rất nghiêm túc bày mưu tính kế cho ông lão, nhưng đối phương lại mỉm cười cự tuyệt.

Mở ô đen ra cho Hàn Phi, ông lão nghe thấy tiếng bước chân của hắn rời đi, quay người trở về bên trong nhà kho.

Hai tay ông sờ soạng trên bàn, lúc này nhiệt độ trong phòng đột nhiên hạ xuống, người trồng hoa lặng lẽ xuất hiện trong nhà kho, bàn tay méo mó đặt một chiếc radio cũ nát trước mặt ông lão.

“Cám ơn.” Ông lão sờ chiếc radio, môi khẽ mấp máy, sau khi kiên định một lúc lâu, vẫn mở miệng nói: “Có thể tôi không còn nhiều thời gian ở cùng với bà nữa rồi, sau này có đứa nhỏ đó ở đây, ít nhất bà cũng không quá cô đơn.”

“Tôi biết, đây cũng là lý do tại sao tôi không giết cậu ta.”

Chương 758: Thành viên cốt cán mặt nạ chuột lang

Khi những người hàng xóm nhìn thấy Hàn Phi ôm cái chum tương lớn bước ra khỏi câu lạc bộ, trái tim của họ cuối cùng mới rơi lại vào trong ngực.

"Quản lý, cái chum tương lớn này của cậu lấy ở đâu vậy?"

"Đây là chậu hoa." Hàn Phi bảo Huỳnh Long mở ô đen ra, nhưng ai ngờ Huỳnh Long vừa chạm vào ô đen thì phát ra một tiếng hét thảm thiết, như thể chạm phải ngọn lửa vậy.

Chiếc ô đen rơi xuống đất, sát ý tinh mịn trên mặt ô hiện ra như đầu kim, bọn chúng cùng nhau tạo thành hoa văn của một điện thờ. Điện thờ này lúc trước Hàn Phi đã từng nhìn thấy trong gương của câu lạc bộ, được ghép hoàn toàn từ những thi thể, toát lên vẻ nguy hiểm vô tận.

"Thật là một chiếc ô quỷ dị."

"Câu lạc bộ đã phát nó, hình như che chiếc ô này có thể tự do đi lại trong cơn mưa, không phải lo lắng về việc chịu ảnh hưởng bởi cơn mưa đen." Hàn Phi đưa chum tương cho Huỳnh Long, hắn giơ ô đen lên, cả người giống như đã dung nhập vào khu vực mới này vậy.

"Quản lý, bên dưới chiếc ô đen này của cậu hình như đã chết không ít người, bên trên quấn đầy oán khí. Nó chắc hẳn là được ngưng tụ lại từ sát ý, có thể giúp chủ nhân của chiếc ô tránh được mưa đen, nhưng cuối cùng nó cũng sẽ nuốt chửng cả chủ nhân của mình." Lý Tai vốn đã rời đi rồi, nhưng sau khi trở về công viên vui chơi càng nghĩ lại càng cảm thấy không ổn, dưới sự ảnh hưởng của mưa đen, anh ta dường như đã đưa ra một quyết định đi ngược lại với ý muốn của mình, vì vậy đã chạy trở lại.

"Vừa rồi tôi không cẩn thẩn đã uống một ngụm nước mưa, từ trong nó đã cảm nhận được rất nhiều thứ. Tôi với tư cách là hóa thân của tai họa, vốn đã tương đối nhạy cảm hơn với

những thứ này. Nó trông thì có vẻ như đang che chở cho cậu, nhưng trên thực tế là đang không ngừng hút mất thứ gì đó từ trong linh hồn của cậu đấy."

Lý Tai dường như có một phát hiện rất quan trọng, chen vào dưới ô của Hàn Phi, chỉ vào hoa văn điện thờ đang nhạt dần: "Khu vực chưa xác định này im lặng chết chóc, đó là bởi vì chủ nhân ở đây khuyến khích giết chóc, tất cả cư dân vốn sống ở đây đều phải đề phòng bị giết chết bất cứ lúc nào. Đám mây bao phủ bầu trời đêm phía trên chúng ta giống như một chiếc ô phóng to, mỗi giây mỗi phút đều đang hấp thụ linh hồn của những người chết, tự khiến mình lớn mạnh, sau đó lại tuôn ra 'mưa đen' tàn phá thành phố."

"Tôi cũng cảm thấy nơi này rất rùng rợn, dường như đang dùng quỷ quái trong cả thành phố để phụng dưỡng cho một con quỷ." Huỳnh Long ngẩng đầu nhìn lên đám mây đen: "Chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời đi càng sớm càng tốt."

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi, Hàn Phi đã có thể thoát game, hắn không dừng lại nữa, đi về phía công viên vui chơi cùng với những người hàng xóm.

Khi vài người sắp bước ra khỏi khu vực bị cơn mưa đen bao phủ, trong chum tương mà Huỳnh Long đang ôm đột nhiên truyền ra tiếng động, như thể một người bất ngờ tỉnh dậy sau ác mộng.

Sau khi bông hoa mang tên Bố Khai Tâm rời khỏi mưa đen, lập tức có dấu hiệu khô héo, linh hồn trong đầu lâu kêu gào thảm thiết, như thể người sống bị bóp cổ, dần dần cảm thấy ngột ngạt.

"Hoa này không thể mang đến khu vực khác sao?" Huỳnh Long dừng lại tại chỗ: "Quản lý, hoa của cậu trông khá hiếm có, nếu như do thay đổi môi trường mà bị khô héo thì sẽ rất tiếc."

"Anh có cách nào không?"

"Tôi và Gương Thần vừa hay đang chuẩn bị mở cửa hàng tiện lợi Ích Dân ở khu vực này, hay là đặt hoa nuôi dưỡng ở đó đi." Huỳnh Long dẫn Hàn Phi đến ngã ba của hai khu vực, ở

đây có một tòa nhà ba tầng cũ nát, bên trong đã được Huỳnh Long cải tạo thành cửa hàng tiện lợi: "Ban công bên trái của căn nhà này vừa hay hứng trọn mưa đen, có thể kinh doanh cùng một lúc cả hai khu vực, mặc dù hiện tại chúng ta vẫn chưa bán được một món đồ nào, nhưng tôi tin rằng sẽ không lâu nữa những người từ khu vực chưa xác định đó sẽ trở thành khách hàng thường xuyên của cửa hàng tiện lợi chúng ta."

"Trông anh có vẻ rất tự tin đấy?" Trước đây khi Hàn Phi cứu Huỳnh Long, chưa từng nghĩ sẽ có ngày cùng nhau mở chuỗi cửa hàng.

"Áp lực sinh tồn ở khu vực mưa đen còn lớn hơn cả tòa nhà chết chóc, cư dân gốc nếu muốn sống sót, thì phải mua những thứ để bảo toàn sinh mệnh, ngoài ra, chỗ chúng ta không chỉ có tất cả các loại hàng hiếm, còn cung cấp dịch vụ báo thù, miễn là đối phương có thể chi trả được, chị Trang Văn cũng đều có thể hành động." Con mắt duy nhất còn lại của Huỳnh Long hơi nheo lại:" Không ai có thể từ chối sự giúp đỡ của một hận ý."

"Xét về mọi mặt, cửa hàng tiện lợi này của anh cũng khá tiện lợi đấy."

"Phục vụ vì khách hàng, ích dân, tiện dân, lợi dân là tôn chỉ của chúng ta." Huỳnh Long cảm thấy Hàn Phi đang khen mình, xấu hổ gãi gãi đầu.

"Tốt lắm, sau này, cửa hàng tiện lợi Ích Dân sẽ hoàn toàn giao cho anh trông nom." Hàn Phi bước vào cửa hàng do Huỳnh Long lựa chọn, đặt chum tương lên ban công.

Mưa đen tinh mịn rơi vào chum tương, linh hồn kia tham lam hấp thụ nước mưa, mạch máu trên thi thể cũng lại căng phồng lên.

"Cảm ơn……"

Hàn Phi đang định rời đi thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói rất trầm phát ra từ trong chum tương.

Kinh ngạc quay đầu nhìn lại, Hàn Phi nhìn chằm chằm linh hồn yếu ớt trong đầu lâu: "Vừa rồi là anh nói?"

Mở bảng thuộc tính ra, Hàn Phi sử dụng năng lực thiên phú hoa ngữ của mình: "Tôi có thể giúp anh làm gì không?"

Sau khi sử dụng năng lực thiên phú, giọng nói của Hàn Phi dường như có thể trực tiếp vang lên trong sâu thẳm tâm hồn vậy, năng lực này kết hợp với bí mật ẩn sâu tận linh hồn, hắn hoàn toàn có thể giao tiếp với một số "bông hoa" mà không cần mở miệng.

"Giết tôi đi, giết tôi đi…"

Linh hồn cuộn tròn trong đầu lâu nói với Hàn Phi yêu cầu của mình.

"Nếu tôi làm cho anh bị chết, người trồng hoa nhất định sẽ không buông tha cho tôi." Hàn Phi thử đưa tay của mình ra, hắn sử dụng bí mật ẩn sâu tận linh hồn nhẹ nhàng sờ sờ đầu lâu.

Tự ti, đau đớn, cô đơn, tất cả các loại cảm xúc tiêu cực như những cánh hoa, bao bọc lấy linh hồn kia. Có điều trong tất cả những cánh hoa, Hàn Phi còn cảm nhận thấy một thứ cảm xúc đặc biệt nữa – Nhớ nhung.

Bố Khai Tâm đang nhớ nhung ánh nắng trên nhân gian, nhớ nhung những chiếc bánh bao do mẹ làm, nhớ nhung cuộc sống tẻ nhạt mà mình đã từng coi đó là điều hiển nhiên.

"Anh muốn trở về hiện thực?" Hàn Phi thu tay mình về: "Tôi có thể giúp anh thực hiện nguyện vọng này, nhưng trước đó, anh cũng phải nói cho tôi biết anh đã biến thành một bông hoa như thế nào, tôi muốn tìm hiểu rõ quy tắc của khu vực mưa đen."

Bố Khai Tâm hoàn toàn không tin những gì Hàn Phi nói, anh ta cảm thấy hắn chỉ đang trêu chọc mình.

Nhìn thấy cơ thể của Bố Khai Tâm cuộn tròn trong chum tương, Hàn Phi cảm thấy mình phải mang lại chút hy vọng cho đối phương, kéo anh ta ra khỏi sự tê liệt và tuyệt vọng.

"Tôi không biết bọn họ trồng hoa là vì cái gì, nhưng tôi càng muốn biến những bông hoa các anh trở thành người."

Hàn Phi sờ vào bảng thuộc tính, nhẹ giọng nói ra hai chữ: "Chiêu hồn."

Quỷ môn màu máu chậm rãi mở ra, Kim Tuấn đang cầm một cái xẻng Lạc Dương ngồi chổng mông trên mặt đất, cả người thất thần.

"Hàn Phi?" Kim Tuấn ngây người nhìn Hàn Phi: "Tôi đang cùng Hoàng Doanh đào mộ lớn, sao cậu lại gọi tôi đến đây?"

"Trong ô vật phẩm của anh có bất kỳ thực phẩm hàng ngày nào như bánh bao không?"

"Có chứ, cậu muốn những thứ đó để làm gì?" Kim Tuấn mở ô vật phẩm và lấy ra một đống đồ ăn thức uống.

"Tôi nuôi một bông hoa, muốn anh ấy cảm nhận một chút ấm áp của thế giới tầng cạn." Hàn Phi mang tất cả những món đồ của Kim Tuấn ra ngoài ban công, trưng bày từng món một ra cho Bố Khai Tâm.

"Hoa?" Gương mặt Kim Tuấn càng thêm khó hiểu.

"Một bông hoa lớn như vậy anh không thấy à? Nếu như anh muốn, sau này tôi cũng có thể tặng cho anh một bông." Hàn Phi vỗ vỗ chum tương, từ trong đầu lâu vỡ nứt hiện ra linh hồn của Bố Khai Tâm: "Tặng người hoa hồng, tay còn lưu lại hương thơm, sau này tôi sẽ đưa tất cả bọn họ đến thế giới tầng cạn."

Kim Tuấn ngửi thấy mùi xác chết thoang thoảng trong không khí, nhưng anh không dám nói một lời nào, vì sợ rằng Hàn Phi sẽ trực tiếp tặng cho mình một bông hoa.

"Anh thích ăn bánh bao, hay các loại đồ ăn nóng hổi, tôi có thể giúp anh tìm lại tất cả những gì anh đã từng có, thậm chí… Tôi còn có thể khiến anh gặp được gia đình của mình." Sau khi Hàn Phi nói xong câu cuối cùng, vẻ mặt của Bố Khai Tâm trong chum tương cuối cùng cũng thay đổi, cảm giác tê dại trong mắt từ từ tan biến.

"Tôi muốn gặp lại mẹ tôi một lần…"

"Nếu như bà vẫn còn sống, tôi hứa với anh, nhất định sẽ giúp anh thực hiện được nguyện vọng này." Hàn Phi để Kim

Tuấn làm trống ô vật phẩm, sau đó trước mặt Bố Khai Tâm, sử dụng thiên phú hồi hồn để đưa Kim Tuấn trở lại thế giới tầng cạn: "Bây giờ anh rời khỏi mưa đen sẽ 'khô héo', chờ sau khi tôi giải quyết vấn đề này cho anh, sẽ cố gắng để anh gặp mẹ mình. Anh cũng phải cố gắng sống thật tốt, chắc là anh cũng không muốn bà ấy nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của mình đúng không?"

Người khác trồng hoa dựa vào bón phân và các kỹ thuật khác nhau, trong khi Hàn Phi dựa vào việc tự kích thích tiềm năng của hoa.

Sau khi nhìn thấy khả năng của Hàn Phi, thái độ của Bố Khai Tâm đối với hắn đã thay đổi. Anh ta cũng dần dần nói nhiều hơn, không còn coi mình như một "bông hoa" sẽ khô héo bất cứ lúc nào nữa.

Hàn Phi cũng trong cuộc trò chuyện với Bố Khai Tâm phát hiện ra một chuyện khiến hắn cực kì chấn kinh.

Giữa khu vực mưa đen và hiện thực bị không thể nhắc đến xây dựng nên một cây cầu chết chóc, nó tìm kiếm những "thành viên câu lạc bộ" phù hợp trong hiện thực.

Sau khi đáp ứng các yêu cầu cực kỳ khắt khe, các thành viên câu lạc bộ đó có xác suất nhất định được cử đến khu vực mưa đen.

Chín mươi chín phần trăm trong số bọn họ sẽ chết trong quá trình "vượt biên" như Bố Khai Tâm, nhưng nghe nói cũng đã có người thành công.

Bố Khai Tâm đã từng là thành viên của câu lạc bộ giết người, nhưng anh ta chưa bao giờ giết bất cứ ai. Lý do anh ta tham gia câu lạc bộ là để tìm người anh trai đã mất tích của mình.

Trông hai người giống hệt nhau, anh ta giả làm anh trai để xâm nhập vào câu lạc bộ, đồng thời cũng phát hiện ra một mặt chưa biết của anh trai mình.

Cầm thú, súc sinh, côn đồ, những từ này không đủ để miêu tả về anh trai của anh ta.

Mong muốn ban đầu là tìm được anh trai của Bố Khai Tâm đã trở thành chán ghét căm hận anh trai. Anh ta chuẩn bị thoát thân rời đi, nhưng đã quá muộn.

Sau khi lưu lại được một số manh mối, thành viên cốt cán của câu lạc bộ đã tìm thấy anh ta. Chuyện xảy ra tiếp theo chính anh ta cũng không nhớ nữa, sau khi tỉnh dậy, đã thấy mình trở thành một "bông hoa".

Bố Khai Tâm nói cho Hàn Phi biết địa chỉ của mẹ mình, hy vọng hắn có thể thay mình đến thăm bà lão. Để đổi lại, Bố Khai Tâm cũng cho hắn biết thông tin về một thành viên cốt cán của câu lạc bộ giết người.

"Người đó họ Hạ, lúc nào cũng đeo một chiếc mặt nạ chuột lang, cao hơn 1,8m, trên người toát ra khí chất vô hại, nhưng lại là một ác quỷ không khoan nhượng."

"Nghề nghiệp của anh ta có liên quan đến trẻ con, trên người còn có một mùi thơm của sữa rất nhẹ."

Hàn Phi ghi nhớ lại tất cả những lời của Bố Khai Tâm, hắn để Huỳnh Long ở lại chăm sóc tốt cho đối phương, còn mình thì tìm một nơi an toàn để thoát game.

Mở hai mắt ra, Hàn Phi vội vàng bò ra khỏi máy chơi game, hắn lao tới trước máy tính, đăng nhập tài khoản ảo Sunshine Boy trong khu vực màu xám.

Sau khi đọc rất nhiều lịch sử trò chuyện trong nhóm chết chóc, Hàn Phi tìm được vài bài phát biểu cuối cùng trước khi chủ nhóm cũ biến mất.

"Tôi không thích so đo với những con lợn đó."

"Lập tức sẽ có việc lớn xảy ra, bởi vì mùa hè đã đến rồi."

"Mọi người cứ chờ xem kịch hay đi."

Tổng cộng ba câu, sau khi nói xong, tài khoản của anh ta cũng không còn lên tiếng nữa, nhóm chat chết chóc nơi Hàn Phi tham gia cũng đổi chủ nhóm mới.

"Mùa hè đến rồi, là chỉ thành viên cốt cán chuẩn bị hành động rồi sao?"

Nhìn thời gian phát biểu, Hàn Phi suy tính về phía trước, phát hiện đêm đó vừa hay là đêm hồi hồn của cánh bướm.

“Đám chuột này con nào cũng ẩn mình sâu thật đấy.”

Có lẽ thấy Hàn Phi online, một người quản lý trong nhóm đột nhiên gửi cho hắn một cửa sổ bật lên để trò chuyện riêng tư.

Sau khi do dự hai giây, Hàn Phi lựa chọn chấp nhận, lần lượt những cảnh tượng vô cùng tàn khốc hiện ra trước mắt hắn.

“Người mới, chúng ta hãy chơi một trò chơi nhỏ đi.”

“Trò chơi gì?”

“Tìm điểm khác biệt, nếu như anh có thể tìm thấy mười điểm khác biệt trên người này, tôi sẽ đưa anh đến một nơi rất hay.”

Chương 759: Buổi gặp gỡ offline

Người quản lý nhóm trò chuyện chết chóc dùng một giọng điệu rất thoải mái, nói những điều vô cùng kinh khủng.

Game tìm điểm khác biệt Hàn Phi đã từng chơi qua, nhưng hình ảnh mà người quản lý cung cấp lại là hình ảnh một người đang bị tra tấn. Những thay đổi và khác biệt đó đều diễn ra trên cơ thể anh ta, vô cùng đáng sợ.

Đối với người bình thường, bức ảnh này nhìn thêm một cái là sẽ gặp ác mộng, người quản lý cũng rất rộng lượng mà cho Hàn Phi tận một phút.

Nhưng điều mà người quản lý không ngờ tới là, chỉ trong mười giây, Hàn Phi đã nói ra chính xác hai mươi lăm điểm khác biệt trong bức tranh.

Lúc này đến lượt người quản lý phải ngạc nhiên, nội bộ bọn họ có một hệ thống đánh giá hoàn chỉnh, trong bao nhiêu giây phát hiện ra bao nhiêu điểm khác biệt có thể kiểm tra ra mức độ biến thái trong nội tâm một người.

Một phút tìm ra mười điểm khác biệt đã có thể nói là tâm lý biến thái rồi, có thể tìm ra mười lăm điểm thì là một tên khốn có tâm lý cực kì méo mó. Người có thể tìm ra hai mươi lăm điểm khác biệt trong một phút thì chắc chắn là một kẻ điên tà ác đến cực điểm.

“Mười giây? Hai mươi lăm điểm khác biệt?” Người quản lý có chút lo lắng rồi, gã biết rằng mình đang phải đối mặt với một con quái vật vượt xa nhận thức của thế giới.

“Có vấn đề gì sao?” Hàn Phi đã quen với những thứ này trong thế giới tầng sâu, trong lòng hắn không có chút dao động nào: “Chẳng lẽ vẫn còn sót chỗ nào nữa à? Tôi đã xem đi xem lại trong năm giây, chắc chắn không còn điểm nào khác nữa mới trả lời.”

“Còn năm giây kiểm tra nữa?” Người quản lý không dám hỏi thêm nữa, ngữ khí nói chuyện cũng tôn trọng hơn rất

nhiều: “Game đầu tiên tôi tính anh điểm tuyệt đối, phía sau vẫn còn vài mini game nữa, tôi cảm thấy anh cũng có thể thử xem sao.”

Chỉ là một game tìm điểm khác biệt đơn giản vẫn chưa đủ để chứng minh, người quản lý quyết định thử thêm nữa, gã đã gửi liên tiếp cho Hàn Phi mấy game ghép hình, trốn tìm, giải đố.

Gã không hề biết rằng vụ án đầu tiên mà Hàn Phi tiếp xúc chính là vụ án chặt thây ghép xác, cũng không biết rằng hắn có thiên phú trốn tìm, còn về game giải đố cuối cùng, hắn đã sử dụng thưởng thức nghệ thuật đến từ âm gian của mình, thành công kết nối thành một tác phẩm kinh dị với ý đồ rất cao, kết hợp máu me và duy mỹ lại với nhau.

Sau một vài bài test đơn giản, người quản lý nhóm trò chuyện chết chóc đã bị Hàn Phi thuyết phục, lần đầu tiên, gã có cảm giác muốn tôn thờ một người trong lĩnh vực chuyên môn của mình.

“Còn có mini game nào nữa không?” Hàn Phi đã chơi quen《Cuộc sống hoàn hảo》rồi, thỉnh thoảng chơi mấy mini game như này có thể giúp hắn điều chỉnh cuộc sống.

“Hết rồi, hết rồi.” Người quản lý đã gửi cho Hàn Phi một biểu tượng cảm xúc dễ thương, chắc là gã đã hiểu vị trí của Hàn Phi trong chuỗi ẩm thực: “Chúng tôi sẽ có một buổi gặp gỡ offline nhỏ vào tối mai, rất nhiều chủ nhóm và người quản lý đều sẽ đến, anh có muốn tới không?”

“Anh không sợ sau khi tôi tới đó sẽ giết hết các anh hay sao?” Trên mặt Sunshine Boy Hàn Phi hiện lên một sự tàn nhẫn.

“Haha, tôi thích phong cách nói đùa của anh, nếu như anh có khả năng thì cứ thử xem.” Người quản lý kéo Hàn Phi vào một nhóm trò chuyện khác, trong nhóm trò chuyện mới này chỉ có hai mươi người, bọn họ đều là người quản lý và chủ nhóm của những nhóm khác: “Lần gặp gỡ offline này chúng ta sẽ chào đón một thành viên mới đến, anh ấy tên là Sunshine Boy.”

Khi những người khác chào hỏi Hàn Phi, hắn bắt đầu dùng mọi thủ đoạn, điên cuồng lật xem thông tin của các thành viên khác trong nhóm, mấy tên này đã được coi là thành viên cốt cán của nhóm trò chuyện chết chóc rồi.

Phân tâm ra, Hàn Phi thật sự đã tìm được một vài thứ hữu ích.

Tên của mỗi một người trong nhóm đều là nickname, mà chủ nhóm của nhóm nhỏ này vừa hay có tên là "chuột lang". Hàn Phi vẫn còn nhớ Bố Khai Tâm đã từng nói rằng, Hạ tiên sinh luôn đeo mặt nạ chuột lang.

Ngoài chủ nhóm ra, một nickname khác là tử thần cũng gây chú ý với Hàn Phi. Người này rất thích ca hát và nghệ thuật, mỗi lần giết người đều rất trịnh trọng.

"Mình đã từng thấy một người phụ nữ đeo mặt nạ tử thần trong câu lạc bộ giết người, cảnh sát dựa trên manh mối mà mình cung cấp, đã sơ bộ khoanh vùng được ba người, một trong số đó có một người là ca sĩ lỗi thời."

Những tên biến thái này đã quen với việc đeo mặt nạ để sống, bọn họ cũng đều là những diễn viên rất giỏi, nhưng so với bậc thầy như Hàn Phi, thì không phải chỉ có kém một hai điểm. Thông qua việc phân tích cách ăn nói và thói quen hành vi, Hàn Phi ngày càng tìm ra nhiều bằng chứng, hắn muốn khoanh vùng danh tính của từng người một.

Sau khi giới thiệu với nhau xong, người quản lý ban đầu gửi cho mọi người một bức ảnh: "Bức ảnh này sẽ tự động hủy sau một phút, địa chỉ và thời gian của buổi gặp gỡ đều ở trên đó, đừng đến muộn đấy."

Bên trên bức ảnh là một thiếu nữ che mặt, cơ thể cô chìm trong một vùng nước biển màu đen, dưới chân là một con cá heo bị thương đang cố gắng nâng cô lên.

Xung quanh thiếu nữ có năm người đang đứng, một tú bà trang điểm cầu kì, một tri thức hào hoa phong nhã, một tên ác ôn xăm trổ đầy mình, một tên côn đồ dung tục xấu xí béo ú, một ông bố nuôi yêu thương chín chắn.

"Là ai đã ném cô ấy xuống Vịnh Cá Heo?"

Phía dưới cùng của bức ảnh là một đoạn chữ viết, ngoài ra không có bất kì gợi ý nào khác.

"Vịnh Cá Heo?" Hàn Phi lục tìm địa danh này bên ngoài phòng kén thông tin, nơi đây từng là một làng chài, nhưng sau đó đã được một người bí ẩn mua lại.

Theo lời kể của những người chứng kiến, bọn họ đã từng nhìn thấy có cá rất lớn bơi ở Vịnh Cá Heo vào ban đêm, còn nghe thấy tiếng ca xúc động lòng người, như thể cá heo đang kêu. Địa điểm đã được xác định, tiếp theo là thời gian.

Hàn Phi đối chiếu các đặc điểm ngoại hình của những người trong bức ảnh, rất nhanh phát hiện ra một vụ án hại người độc ác cách đây vài tuần.

Một thiếu nữ sống ở vùng ngoại ô xa xôi đã mất tích một cách bí ẩn, ngày hôm đó tổng cộng có năm người ra vào phòng của cô ấy, thời gian mỗi người ra vào đều khác nhau. "Buổi gặp gỡ nhỏ này còn có mẹo nữa? Không đủ biến thái thì không được phép tham gia à?"

Các thành viên trong nhóm sau khi xem xong bức ảnh thì lần lượt rời khỏi nhóm chat. Người quản lý kia cũng nhắc nhở Hàn Phi không được đến muộn, còn nói rằng mọi người rất xem trọng hắn.

Thực ra mục đích Hàn Phi tham gia vào nhóm cũng rất đơn giản, nếu như không thể tóm được cái đuôi của thành viên cốt cán thì tự mình trở thành thành viên cốt cán cũng được, tự mình đạt được bí mật của bọn họ.

Rời khỏi khu vực màu xám, Hàn Phi xóa sạch dấu vết duyệt web, lấy điện thoại di động ra gọi cho Lệ Tuyết.

Vài giây sau, cuộc gọi được kết nối, giọng nói quen thuộc của Lệ Tuyết vang lên trong điện thoại: "Anh hai ơi, cậu không cần đi ngủ à? Bây giờ là mấy giờ rồi?"

"Thật ngại quá, gần đây em hơi chuyên tâm, ngày đêm đảo lộn một chút." Hàn Phi nói với Lệ Tuyết về vụ án thiếu nữ Vịnh Cá Heo, cô ấy đã nói luôn ra đáp án.

“Tên lưu manh tự nguyện ra đầu thú, nhưng sau quá trình điều tra gắt gao, bọn chị nhận thấy mọi chuyện không hề đơn giản như vậy. Mỗi một người đi vào căn phòng đó đều có động cơ phạm tội. Tú bà nghi ngờ cô gái cố tình dụ dỗ ông chủ của mình, muốn giết cô ấy. Tên côn đồ có xu hướng bạo lực nghiêm trọng, có vấn đề về tâm thần, hành vi vô cùng cực đoan. Có điều cuối cùng, phạm nhân mà cảnh sát bắt giữ là bố nuôi, ông ta chưa từng có bất kì tiền án nào, cũng là một người rất tốt. Động cơ cuối cùng của ông ta khi giết cô gái là — cảm thấy cái chết là một sự cứu chuộc dành cho cô ấy, vì vậy mới giết cô ấy.”

“Bố nuôi vào phòng cô gái lúc mấy giờ?”

“Lúc 3 giờ 50 phút sáng, ông ta là người cuối cùng vào căn phòng.” Cảnh sát đã điều tra rất chi tiết, nhưng vụ án này không hề công khai ra ngoài. Nếu như Hàn Phi tham dự buổi gặp gỡ, theo suy đoán của cảnh sát, có thể sẽ bị những kẻ biến thái kia nghĩ là người của cảnh sát, rất có thể đây cũng là một bài kiểm tra đối với hắn.

“Em biết rồi.” Sau khi Hàn Phi cảm ơn Lệ Tuyết xong, lại nhờ đối phương một chuyện nữa, hy vọng cảnh sát có thể giúp tìm mẹ của Bố Khai Tâm.

Sau khi có được thông tin liên quan về mẹ của Bố Khai Tâm, Lệ Tuyết cúp điện thoại, nói rằng cô sẽ cho Hàn Phi một câu trả lời chậm nhất vào chiều mai.

Hàn Phi bây giờ đã bắt đầu dùng hứng thú sở thích của mình để thách thức nghề nghiệp của người khác rồi. Điều quan trọng nhất là thời gian hắn dành cho các vụ án mỗi ngày còn nhiều hơn cả các “tuyển thủ chuyên nghiệp”.

Trời đã bắt đầu hửng sáng, nhưng Hàn Phi lại không buồn ngủ chút nào, hắn tùy tiện ăn một chút gì đó rồi bắt đầu kiểm tra thông tin của Diệp Huyền, ca sĩ tuyến hai đã lỗi thời kia.

Hàn Phi đã từng giao đấu với người phụ nữ tử thần trong câu lạc bộ giết người, đối phương là người duy nhất có thể chiến đấu với hắn bằng dao trong hiện thực cho đến lúc này.

“Diệp Huyền, bố mẹ đã ly hôn, mẹ là một diễn viên ca kịch, bố là một trong những cổ đông của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, ngậm thìa vàng lớn lên, là một Ms Perfect nổi tiếng ở Tân Hỗ, gần đây đang có kế hoạch tham gia một show ca nhạc do Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical phối hợp tổ chức……”

Hàn Phi miễn cưỡng cũng xem như là người trong giới giải trí nhưng đối với ca hát hắn không biết nhiều. Sau khi tìm kiếm qua, hắn mới biết show ca nhạc mà Diệp Huyền tham gia có sức ảnh hưởng lớn như thế nào.

Hướng dẫn cho người mới bắt đầu và ca khúc nối cảnh của《Cuộc sống hoàn hảo》cần thay đổi, Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical, cộng thêm những người làm âm nhạc hàng đầu, bọn họ chuẩn bị cùng nhau đi tìm giọng ca đẹp nhất nhân gian.

Cùng với sự phát triển của thời đại, mọi người đều có thể trở thành ca sĩ với sự hỗ trợ của công nghệ cao, nhưng về bản chất tiếng ca là cách để con người thể hiện cảm xúc của mình, lần này yêu cầu của bọn họ là không dựa vào bất kì thiết bị công nghệ nào, khôi phục lại vẻ đẹp ban đầu có trong tiếng ca.

Bất kể địa vị thân phận, bất kể thành tích trong quá khứ, mọi thứ đều lấy tiếng ca làm tiêu chuẩn.

Người được chọn cuối cùng không chỉ có thể lồng tiếng cho một NPC chủ chốt trong 《Cuộc sống hoàn hảo》, mà còn trở thành ca sĩ chính của bài hát quảng cáo trong 《Cuộc sống hoàn hảo》, đồng thời nhận được tài nguyên từ Deep Space Entertainment.

Show ca nhạc này thanh thế ồn ào, tất cả mọi người dân đều có thể tham gia, rất nhiều ca sĩ chuyên nghiệp cũng đang chuẩn bị.

“Mọi người đều dùng hình ảnh ảo để tham gia, cũng không ai biết thân phận của ai, có điều với thực lực của Diệp Huyền, cô ta nhất định có thể đi đến cuối cùng, cô ta vốn là ứng cử viên sáng giá giành chức quán quân của Tân Hỗ. Mình có thể

tiếp xúc với cô ta thông qua cách này, để xem người phụ nữ tử thần đó có phải là cô ta hay không.”

Sau khi Hàn Phi suy nghĩ một chút, hắn gọi điện thoại cho Mèo Lưu Ly, con mèo nhỏ được ác quỷ giải cứu đó nghe nói Hàn Phi sẽ tham gia show ca nhạc, biểu hiện vô cùng phấn khích, cô đã trực tiếp giúp hắn hoàn thành việc đăng ký, còn kéo hắn vào trong nhóm do mình tạo ra.

“Gần đây em đã trở nên hoạt bát hơn rất nhiều đấy.” Hàn Phi thấy những thay đổi của Mèo Lưu Ly, hắn cảm thấy rất vui mừng, chính mình ra sống vào chết, không phải là vì để càng có nhiều người rơi vào tuyệt vọng nở nụ cười hay sao?

Sau một hồi thảo luận, nhóm Ác quỷ và Mèo đã được thành lập, Hàn Phi cầm thông tin của mình vội bắt taxi đến nơi ở của Mèo Lưu Ly.

Hắn tương đối bận nên buổi thử giọng ban đầu được giao cho Mèo Lưu Ly, hắn chuẩn bị đợi đến trận chung kết rồi mới thử tìm cách liên lạc với Diệp Huyền.

Chương 760: Vụ án cảm xúc giết người

"Tất cả mọi người tham gia show ca nhạc này đều lấy danh tính ảo, vậy nên anh cũng phải lấy cho mình một hình tượng giả lập mới được." Sau khi nộp đơn cho Hàn Phi xong, Mèo Lưu Ly đã kéo hắn đến nơi mình thường luyện hát.

"Hình tượng giả lập?"

"Đúng vậy, anh có thể hiểu nó là một chiếc mặt nạ, không ai biết đằng sau chiếc mặt nạ rút cuộc là một khuôn mặt như thế nào, một người như thế nào, đây cũng là lý do mà show ca nhạc này có thể thu hút sự tham gia của tất cả mọi người." Mèo Lưu Ly trông có vẻ rất vui vẻ: "Không có ô dù, cũng không có chuyện bí mật điều khiển, mọi thứ đều lấy tiếng ca làm tiêu chuẩn để đánh giá."

Mở trình tạo hình tượng giả lập ra, bản thân Mèo Lưu Ly là một cô gái tai mèo, cô ấy vốn cũng đã lấy hình tượng giả lập, nên cũng tương đối hiểu về những thứ này.

"Anh không có yêu cầu gì đối với hình tượng giả lập, giống như người khác là được." Hàn Phi tùy ý chọn một hình tượng nam rất bình thường: "Vòng sơ tuyển một mình em chắc là cũng có thể vượt qua được rồi, anh sẽ không đi theo, chờ đến chung kết, anh mới qua đó."

"Được, em sẽ để bạn em thay thế anh trước." Mèo Lưu Ly gật gật đầu.

"Em còn có bạn?" Hàn Phi hơi kinh ngạc. Theo hắn thấy, Mèo Lưu Ly còn là người cô độc hơn cả hắn.

"Tất nhiên." Mèo Lưu Ly mở danh bạ ra, từ trong list danh sách ít đến đáng thương chọn trúng một cái tên.

Một lúc sau, cánh cửa của phòng luyện hát giả lập được đẩy ra, một "vị" báo tuyết màu đỏ với cái đuôi lớn bước vào.

"Mèo nhỏ, em tìm chị có chuyện gì thế…" Cô vốn đang hết sức phấn khởi, nhưng khi nhìn thấy bên cạnh Mèo Lưu Ly còn

có người lạ khác, cô lập tức hơi mất tự nhiên, thoạt nhìn đã biết là người sợ xã hội.

"Bánh Bao Rau, em và bạn em muốn tham gia vào cuộc thi hát do Deep Space Technology tổ chức, nhưng anh ấy tạm thời không có thời gian, chị có thể thay thế anh ấy được không?" Mèo Lưu Ly nắm lấy tay báo tuyết kia: "Ở vòng sơ tuyển, chị không cần phải làm gì cả, chỉ cần chơi búa cát ở phía sau là được."

"Em có chắc không?" Cái đuôi lớn của Bánh Bao Rau lắc lư qua lại: "Có khi nào sẽ bị lộ không?"

Cô ôm lấy cái đuôi to lớn của mình nhìn sang Hàn Phi, càng nhìn hai mắt càng mở to, cuối cùng thân thể cứng đờ: "Hàn Phi? Hàn Phi!"

"Là tôi." Hàn Phi nở một nụ cười tỏa nắng chuyên nghiệp: "Lần này tôi tham gia cuộc thi hát, chủ yếu cũng là để truy đuổi tội phạm, cô thay tôi đứng trên sân khấu, tôi sẽ ở phía sau tìm cách để đưa những tên tội phạm ra trước công lý."

"Anh đang truy đuổi một vụ án giết người à!" Biểu cảm của Bánh Bao Rau khác hẳn lúc trước, như thể chính mình đang tham gia vào một chuyện rất quan trọng vậy: "Được! Tôi sẽ cố gắng thay anh!"

"Vất vả rồi, còn chưa biết phải xưng hô với cô thế nào?" Hàn Phi cũng không ngờ mình hiện tại lại nổi tiếng như vậy. Đến một cư dân mạng bất kì cũng biết đến mình.

"Thiết lập của tôi là một con hải cẩu đã sống được 300 triệu năm tuổi, à không, không, báo tuyết. Bởi vì trời sinh hiện tượng dị thường, gia tộc chuẩn bị hành quyết tôi, hôm đó máu nhuộm đỏ bộ lông của tôi…"

Bánh Bao Rau ôm lấy đuôi của mình, kể lể chuyện thiết lập hình tượng giả lập khiến người nghe cũng đều cảm thấy ngượng ngùng.

Hàn Phi rất kiên nhẫn. Sau khi nghe xong, hắn nói với đối phương về vai diễn phải đảm nhận – Sunshine Boy.

“Khi cô thay thế tôi, cũng không cần phải cố ý thể hiện mình, lạc quan vui vẻ một chút là đủ rồi.” Hàn Phi dạy cho Bánh Bao Rau một chút về những kỹ năng diễn xuất cơ bản nhất. Hốn dĩ hắn muốn dặn dò đối phương một số chuyện, nhưng điện thoại trong hiện thực lại đổ chuông, hắn đành phải thoát khỏi phòng luyện hát giả lập trước.

Sau khi kết nối điện thoại, bọn Hàn Phi đã tra được thông tin về mẹ của Bố Khai Tâm **, đối phương hiện đang sống ở Trung tâm chăm sóc tinh thần Mộ Hưởng Tân Hỗ.

Sau khi liên hệ với bên trung tâm và nhận được hồi âm, Hàn Phi đã vội vàng qua đó.

Trung tâm chăm sóc tinh thần Mộ Hưởng là một bệnh viện tư nhân ở Tân Hỗ được xây dựng đặc biệt dành cho những bệnh nhân tâm thần lớn tuổi. Có người nói rằng Vĩnh Sinh Pharmaceutical đứng đằng sau nó, cũng có người nói chủ nhân của bệnh viện này là một người điên, bệnh viện là do ông ấy xây dựng cho chính mình.

Bắt taxi, Hàn Phi đến nơi xa của khu bảo tồn sinh thái ngoại ô phía bắc. Bệnh viện này được xây dựng ở giữa vùng ngoại ô phía bắc và khu phố cổ, nói là vì môi trường yên tĩnh và đẹp đẽ, trong lành.

Sau khi thực sự đến, Hàn Phi mới phát hiện ra rằng chỗ bệnh viện này vô cùng hoang vắng. Ban ngày trên đường không nhìn thấy một chiếc xe nào.

“Đây là trung tâm điều trị? Hay là nhà tù cách ly với xã hội loài người vậy?”

Bởi vì đã liên hệ trước, khi Hàn Phi vừa đến đã có một y tá đến đón hắn, dẫn hắn đi vào khu vực phục hồi.

“Bà lão mặc áo len đỏ kia chính là người mà anh đang tìm, tên là Dì Mai nhưng theo chúng tôi được biết, bà ấy chỉ có một đứa con tên là Bố Minh, chứ không phải song sinh.”

“Chỉ có một đứa con?” Hàn Phi vừa đến đây đã nghe thấy một chuyện khiến hắn cảm thấy ngạc nhiên.

“Đúng vậy, hơn nữa con của bà ấy cũng không phải tên là Bố Khai Tâm. Sau khi đứa con mất tích bà lão đã phát điên, rồi được người hảo tâm trên đường phố đưa đến đây.” Y tá cầm quyển bệnh án, dẫn Hàn Phi đi đến đại sảnh nơi các bệnh nhân hoạt động.

Mẹ của Bố Khai Tâm ngồi trước chiếc TV chưa được bật, nhìn chằm chằm vào màn hình TV tối đen, lúc thì cười ngốc nghếch, lúc lại tỏ ra rất sợ hãi, như thể đang nói chuyện với thứ gì đó.

“Tình trạng của bà lão bây giờ đã khá hơn chưa?”

“Đã tốt hơn trước rất nhiều rồi. Lúc mới đến, bà ấy đều không dám ngủ một mình, luôn cảm thấy có người sẽ giết mình; đi vệ sinh chẳng khác nào lấy mạng bà ấy, cũng phải có người hộ tống mới được.”

“Luôn có cảm giác có người muốn giết mình?” Hàn Phi liếc nhìn xung quanh như không có chuyện gì xảy ra. Ngoài Dì Mai ra, còn có những bệnh nhân khác đang đi dạo quanh đại sảnh, những bệnh nhân trong khu vực này cơ bản đều sẽ không chủ động tấn công người khác: “Tôi có thể đến nói chuyện với bà ấy một chút được không?”

“Được, nhưng chắc bà ấy sẽ không đáp lại anh đâu, chúng tôi đã thử mọi kiểu trò chuyện rồi nhưng bà ấy đều không đáp lại. Bây giờ hình như đến tên của con mình cũng sắp quên rồi.” Y tá không ngăn cản Hàn Phi.

Một mình bước vào đại sảnh, Hàn Phi cũng cảm nhận được một chút bầu không khí ở đây, rất sạch sẽ, trong không khí cũng không có mùi gì đặc biệt. Nhưng so với một bệnh viện đặc biệt, ở đây có một thứ cảm giác tê dại khó tả, như thể sau khi đi vào, cho dù có thể ra ngoài, cũng không giống với chính mình trước đây nữa rồi.

Đi đến góc chỗ Dì Mai, Hàn Phi không hỏi gì ngay lập tức, hắn đợi khi không có bệnh nhân nào khác xung quanh mới nhẹ nhàng nói: “Dì Mai, cháu là bạn của Bố Khai Tâm. Anh ấy bảo cháu đến gặp dì, nhân tiện nói với dì một tiếng. Anh ấy bây giờ rất tốt, dì không cần phải lo lắng.”

Cho dù Hàn Phi có nói gì, Dì Mai cũng không có bất kì phản ứng nào; chỉ ngây người nhìn chiếc TV không bật, đầu lắc qua lắc lại, hai tay xoa vào nhau, trong miệng lặp đi lặp lại điều gì đó.

Hàn Phi cũng không vội, ngồi bên cạnh bà lão, cẩn thận lắng nghe rất lâu, đồng tử của hắn đột nhiên nheo lại.

Trong miệng bà lão luôn lặp lại câu —— Có người muốn giết tôi, có người muốn giết tôi.

Nhưng sau khi lặp lại được năm sáu lần, bà lão đột nhiên nói một câu —— Bệnh nhân 1064 muốn giết tôi.

"1064?"

Bà lão trong bộ dạng điên điên khùng khùng, nhưng lại rõ ràng nói ra con số 1064 như vậy, chắc chắn là có vấn đề nào đó. Dường như bà ấy đang cầu cứu.

Hàn Phi giả vờ không hiểu, hắn đứng dậy, chuẩn bị đi gặp y tá giải thích tình hình, thản nhiên nhìn thoáng qua xung quanh.

Bệnh nhân mặc áo bệnh viện số 1064 đang ngồi ở cửa. Bà ấy trông như có vẻ đang ngây ra, nhưng vị trí mà bà ấy đang ngồi vừa hay có thể nhìn thấy Dì Mai.

"Bà ấy đang giám sát Dì Mai." Hàn Phi bây giờ không rõ nhân viên y tế có thông đồng với đối phương hay không, nên chỉ có thể từ từ tìm hiểu.

Dưới sự giúp đỡ của y tá, Hàn Phi đã gặp được bác sĩ chăm sóc của Dì Mai, một bác sĩ trông có vẻ rất trẻ.

Chỉ nhìn vẻ bề ngoài, có lẽ cậu ta cũng chỉ mới mười tám tuổi, nhưng những y tá xung quanh lại rất tôn trọng cậu ta.

"Vị này là bác sĩ Bạch, bác sĩ được đánh giá giỏi nhất ở bệnh viện chúng tôi. Anh ấy đã chữa trị qua cho rất nhiều bệnh nhân, Dì Mai ban đầu cũng là do anh ấy phụ trách." Y tá đóng cửa lại, trong văn phòng chỉ còn lại Hàn Phi và bác sĩ Bạch ngồi ở hai bên bàn.

"Có phải chúng ta đã gặp nhau ở đâu không?"

“Có lẽ là do tôi có một khuôn mặt quần chúng.”

Bác sĩ Bạch mỉm cười, cậu ta điềm tĩnh sắp xếp các bệnh án trên bàn, thỉnh thoảng còn gõ vài cái trên bàn phím.

“Từ khi tôi bước vào đến giờ, anh tổng cộng đã làm năm hành động hoàn toàn vô nghĩa, giống như đang cố tình che đậy nội tâm hoảng loạn vậy.” Hàn Phi nhìn chằm chằm vào mắt đối phương, nói một cách vô cùng chắc chắn: “Điều mấu chốt nhất là, tôi cảm nhận được hơi thở của đồng loại từ trên người anh, anh và tôi là cùng một loại người.”

“Cùng một loại người sao?” Bác sĩ Bạch ngẩng đầu lên, cậu ta vẫn giữ nụ cười: “Sự khác biệt lớn nhất giữa con người và động vật chính là phán đoán một chuyện không chỉ dựa vào cảm giác. Anh là một đại minh tinh sở hữu hàng triệu fan hâm mộ, là một diễn viên tài ba sống dưới ánh đèn sân khấu. Tôi chẳng qua chỉ là một bác sĩ có kiến thức, chúng ta làm sao có thể là một loại người được?”

Lắc lắc đầu, bác sĩ Bạch nhấp một ngụm trà đã nguội lạnh trên bàn: “Anh đến tìm tôi, không phải chỉ để nói những điều này chứ?”

“Trước khi nhìn thấy anh, tôi quả thực có một số chuyện muốn hỏi. Nhưng sau khi nhìn thấy anh, tôi đã biết mình phải làm gì rồi.” Hàn Phi bước ra khỏi văn phòng, lập tức gọi điện thoại cho Lệ Tuyết, nhờ cảnh sát hỗ trợ mình đưa mẹ của Bố Khai Tâm ra ngoài. Thành viên của câu lạc bộ giết người có thể ra tay bất cứ lúc nào, để bà lão ở đây không an toàn chút nào.

Bệnh viện ban đầu đã từ chối Hàn Phi, nhưng dưới sự bảo đảm của hắn, đồng thời Lệ Tuyết lại nhờ lãnh đạo của mình ra mặt, bệnh viện lúc này mới đồng ý để bọn họ đưa Dì Mai đến một cơ sở điều dưỡng khác.

Trong suốt quá trình, Hàn Phi luôn ở bên cạnh Dì Mai, không để bà ra khỏi tầm mắt của mình.

Nói ra cũng thật kỳ lạ, bà lão thường ngày vẫn cư xử điên điên khùng khùng, nhưng khi ở bên cạnh Hàn Phi lại vô cùng yên tĩnh, như thể một đứa trẻ đã tìm được nhà.

Sau khi đến viện điều dưỡng mới, Hàn Phi đã tự bỏ tiền của mình ra để bác sĩ kiểm tra cho bà lão. Đối phương quả thực mắc chứng hoang tưởng và mất ngôn ngữ nhẹ, nhưng nguyên nhân của những chứng bệnh này dường như là do điều trị không đúng cách dẫn đến.

Sau khi đã sắp xếp hoàn toàn ổn thỏa xong, tình trạng của bà lão đã có chuyển biến tốt. Bà cũng lần đầu tiên nói một câu khác với trước đây: "Cảm ơn cậu đã cứu tôi khỏi nơi đó."

"Dì Mai, cháu là bạn của Bố Khai Tâm, anh ấy đã bảo cháu tới giúp dì. Nhưng cháu nghe bác sĩ nói rằng con của dì hình như tên là Bố Minh?" Hàn Phi ngồi trước mặt Dì Mai, rất cung kính, như thể Dì Mai là người thân thích của chính mình vậy.

Dì Mai hồi lâu không lên tiếng, cuối cùng run rẩy duỗi ra một ngón tay: "Tôi chỉ có một đứa con, tên là Bố Minh, nó rất hiếu thảo, rất thật thà, ít nhất trước mặt tôi nó là như vậy."

Cơ thể dựa vào tường, khi bà lão nhắc đến con mình, nước mắt không kìm được rơi xuống, cảm xúc cũng trở nên kích động: "Nghe hàng xóm nói, nó là kẻ giết người, đã giết chết 5 người, còn lột xác, chặt người ta thành hơn chục khúc. Nhưng nó ở nhà chưa bao giờ có bất kì biểu hiện gì, đến con tôm sống cũng không dám xử lý, nó chỉ là con của tôi thôi."

Bà lão kể cho Hàn Phi nghe về quá khứ của Bố Minh. Đứa trẻ này trước năm 18 tuổi đều rất bình thường, cho đến một lần khi đi giao đồ ăn ở Vịnh Cá Heo ở ngoại ô, nó đã biến mất cả một đêm.

Ngày hôm sau Dì Mai đang chuẩn bị gọi điện báo cảnh sát, Bố Minh mới xách một bao rất nặng trở về, cho đến bây giờ bà lão vẫn không biết trong bao có cái gì.

Nhắc đến chuyện quá khứ, cảm xúc của bà lão không kiểm soát được, bà cảm thấy hô hấp khó khăn. Hàn Phi vội vàng gọi bác sĩ tới.

Khi bác sĩ điều trị cho bà lão, Lệ Tuyết cũng dẫn theo đồng nghiệp đến viện điều dưỡng.

"Hàn Phi, có phải em đã có giao dịch nào đó với Tử Thần không đấy?" Lệ Tuyết và đồng nghiệp vừa bước vào cửa, trên

mặt đã có biểu cảm vô cùng quỷ quái.

"Sao vậy?"

"Một bệnh nhân ở bệnh viện lúc trước Dì Mai ở đã xảy ra chuyện rồi. Ngay lúc Dì Mai được chúng ta đón đi không lâu, một bà bác ở phòng bệnh số 1064 đã lẻn ra khỏi phòng, nhảy xuống từ tầng 6." Vẻ mặt của Lệ Tuyết vô cùng nghiêm túc: "Bệnh viện chỉ trích cảnh sát đón người không đóng cửa cẩn thận mới dẫn đến sự cố ngoài ý muốn, nhưng chúng tôi lại cảm thấy đây là mưu sát."

"Lần đầu tiên em gặp Dì Mai, bà ấy đã nói với em rằng bệnh nhân 1064 muốn giết bà ấy." Hàn Phi ngay lập tức nói: "Chắc là giết người diệt khẩu rồi. Trong bệnh viện đó chắc hẳn là vẫn còn giấu một con cá lớn nữa. Em nghĩ các chị hãy chú ý hơn đến bác sĩ chữa trị chính cho Dì Mai. Anh ta cho em một cảm giác rất kì lạ, hình như trong buổi tụ họp ở lớp học tối chủ nhật mấy tuần trước, anh ta cũng có mặt tại đó."

"Được, chúng ta sẽ điều tra theo manh mối này. Ngoài ra chị còn có một chuyện khác muốn nói với em." Lệ Tuyết gọi Hàn Phi ra khỏi phòng bệnh. Cô lấy điện thoại di động ra, để Hàn Phi đọc một bản tài liệu: "Đây là vụ án do con trai Dì Mai đã từng gây ra. Người đó thường xuyên tự nói chuyện một mình, dường như đối với mỗi loại cảm xúc của mình đều đặt cho một cái tên. Mục tiêu mà anh ta chọn gây án cũng đều có tính cách riêng biệt, mỗi khi giết một người đều mang đi một bộ phận cơ thể của người đó."

"Tương tự như nhân cách phân liệt à?"

"Không giống, anh ta biết rõ mỗi loại tính cách của mình, còn biết tự chuyển đổi, để đối phó với các tình huống khác nhau." Câu nói này của Lệ Tuyết khiến Hàn Phi chú ý, hắn muốn lao vào thế giới tầng sâu ngay lập tức, nghiên cứu kỹ linh hồn của Bố Khai Tâm.

"Lúc trước em bảo chị điều tra về Bố Khai Tâm, chắc hẳn cái tên này là một trong những cảm xúc của anh ta. Chị khuyên cậu nên tránh xa anh ta ra một chút, tên đó đã từng là thành viên cấp cao của câu lạc bộ giết người đấy. Tên điên đó

đã giết liên tiếp 5 người chỉ để làm một thử nghiệm, quả thật là không có chút nhân tính nào.”

“Thế cuối cùng anh ta đã trở thành thành viên cốt cán chưa?”

“Chị không biết, sau vụ án cảm xúc giết người, anh ta đã biến mất. Những năm gần đây, ở ngoại thành có rất nhiều kẻ giết người như anh ta. Sau khi gây ra án mạng ác độc thì bặt vô âm tín, như thể đã bốc hơi khỏi thế giới này, đi đến một thế giới khác vậy.

Sau khi có được thông tin quan trọng từ Lệ Tuyết, Hàn Phi lập tức chuẩn bị về nhà đăng nhập vào trò chơi, trên người bông hoa có tên là Bố Khai Tâm đó còn có bí mật khác đang ẩn giấu.

** Từ chương 757 có xuất hiện Bông hoa đặc biệt, dịch giả để tên là Không Vui Vẻ vì nghĩ là nickname. Mà dịch đến chương này thì thấy để tên riêng hợp lý hơn nên xin đổi lại tên là Bố Khai Tâm nha quý vị ^_^ (chú thích cho những bạn đã đọc qua, chứ dịch giả cũng đã lộn lại để sửa hết rồi)

Đôi lời tâm sự của dịch giả: mấy chương gần đây text Trung hơi lởm nên dịch & biên hơi lâu và mất công, chư vị đạo hữu thông cảm xíu nha!

Chương 761: Cuộc thi nghệ thuật chết chóc

Trở về nhà, lần đầu tiên Hàn Phi đăng nhập game vào ban ngày.

Trước đây, hắn vô cùng kháng cự việc vào game, nhưng kể từ sau khi rời khỏi điện thờ ký ức của Phó Sinh, hắn đã thay đổi rất nhiều.

Ngoài miệng không nói ra, nhưng hắn đã thực sự coi mảnh tuyệt vọng sâu thẳm nhất đó là nhà của mình.

Sau khi dùng bữa no nê, Hàn Phi đội mũ bảo hiểm trò chơi lên.

Sắc máu tràn ngập, Hàn Phi cảm thấy sau lưng thắt lại khi đăng nhập vào trò chơi. Quái nhân màu máu lưng tựa lưng hình như trèo lên vai hắn, cơ thể đang từ từ uốn cong xuống dưới.

"Một ngày nào đó tôi sẽ nhìn thấy anh."

Mở mắt ra, Hàn Phi thấy Khóc và Ứng Nguyệt đang vô cùng tò mò nhìn mình, giống như đang thắc mắc tại sao hôm nay hắn lại xuất hiện sớm như vậy.

"Hai đứa bây giờ đã trở thành bạn tốt của nhau rồi à?" Hàn Phi sờ sờ lên đầu của hai đứa nhỏ. Khóc cùng với việc thực lực nâng cao, gần đây cơ thể cũng lớn rất nhanh, hơi giống như anh trai của Ứng Nguyệt.

"Vâng." Khóc khẽ vâng một tiếng: "Trong tòa nhà tuổi tác của hai chúng em cũng tương đương, nên có thể nói chuyện nhiều hơn. Em muốn sau khi rời khỏi thế giới tầng sâu thì sẽ sửa sang phần mộ của hai đứa gần nhau hơn. Như vậy buổi tối có thể cùng nhau ra ngoài chơi."

Trẻ con luôn nói thật, nhưng quả thực cũng rất chân thành.

Mang theo "hữu tả hộ pháp" của mình, Hàn Phi một mạch chạy đến rìa của khu vực mưa đen, bước vào chi nhánh cửa

hàng tiện lợi Ích Dân do Huỳnh Long mở.

Mở nắp cái chum tương ra, Hàn Phi thò tay vào chiếc hộp sọ nứt vỡ, tóm lấy cổ linh hồn của Bố Khai Tâm.

"Tôi đã vô cùng vất vả đi tìm mẹ giúp anh, còn tự mình trả tiền chữa trị cho bà, kết quả anh lại báo đáp tôi như vậy?" Hàn Phi đã sử dụng năng lực Hoa ngữ và Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn. Nhưng quỷ dị là hai năng lực này đều không thể kiểm tra ra vấn đề của Bố Khai Tâm. Tận sâu trong linh hồn anh ta không có ác ý, chỉ có sự hối hận sâu sắc.

"Anh nói đi tìm anh trai, nhưng mẹ anh nói rằng bà ấy chỉ có một đứa con, tên là Bố Minh."

Nghe thấy cái tên Bố Minh, Bố Khai Tâm đang cuộn tròn dưới đáy chum tương toàn thân bắt đầu run rẩy.

"Ban đầu tôi còn tưởng anh trai anh tên là Không Cao Hứng cơ đấy?" Hàn Phi bóp cổ Bố Khai Tâm, kéo anh ta ra khỏi cái đầu lâu nứt vỡ: "Bố Minh là ai? Rút cuộc anh còn đang che giấu bao nhiêu chuyện nữa?"

Linh hồn run rẩy, thi thể chôn trong chum tương của Bố Khai Tâm lan ra một lượng lớn mạch máu màu đen, giống như rễ của thực vật, lan dọc theo khe hở của chum tương, như thể muốn thoát ra khỏi đây.

"Anh bỏ chạy rồi, thế mẹ anh thì sao? Bây giờ lũ súc sinh trong câu lạc bộ giết người đang tìm mọi cách để giết bà ấy. Nếu như không phải tôi, thì mẹ anh đã bị biến thành một thi thể từ một tiếng trước rồi. Chỉ khi anh nói ra sự thật với tôi, tôi mới có thể giúp hai người được!"

Hàn Phi buông tay ra, linh hồn của Bố Khai Tâm trong chum tương giống như một con bạch tuộc nhỏ, thu vào trong hộp sọ với tốc độ nhanh nhất.

Anh ta chỉ lộ ra đôi mắt của mình, nhìn chằm chằm Hàn Phi.

"Bố Minh sẽ dựa vào những tình huống khác nhau, dùng những cảm xúc khác nhau để đối phó. Có phải anh thấy tôi

quá lương thiện, cho rằng tôi là một người tốt, nên mới dùng cảm xúc này để đối phó với tôi?"

Khóe miệng nhếch lên, Hàn Phi thường chỉ nở nụ cười như vậy khi giết người.

Bố Khai Tâm cũng cảm giác được Hàn Phi đang có ý đồ giết người. Anh ta vô cùng bất lực, vốn tưởng đã thoát khỏi biển khổ của người trồng hoa, ai ngờ lại rơi vào vòng xoáy của Hàn Phi. Nói về sát ý thì Hàn Phi kinh khủng hơn bất kì người sống nào anh ta đã gặp trước đây.

Dường như biết rằng nếu mình không làm gì đó thì chắc chắn sẽ bị Hàn Phi giết chết. Bố Khai Tâm từ từ leo ra khỏi đầu lâu, hai tay đâm vào ngực, từng chút một mở ra lớp vỏ linh hồn, lộ ra trái tim của mình.

Trái tim anh ta đã biến thành một hạt giống đầy màu sắc, vô cùng đẹp đẽ, bên trên chứa đựng tất cả các loại cảm xúc khác nhau của nhân gian, mang đến những màu sắc khác nhau cho thế giới tầng sâu này.

"Anh cho tôi xem thứ đó để làm gì? Muốn hiến tế trái tim của mình hay sao?"

Nghe được lời nói của Hàn Phi, Bố Khai Tâm liên tục lắc đầu. Anh ta chịu đựng đau đớn, móc hạt giống trong trái tim mình ra, nâng trong lòng bàn tay.

Phần cuối của hạt giống đó kết nối với linh hồn của Bố Khai Tâm, ý nghĩa tồn tại của anh ta dường như là để hạt giống này bén rễ và đơm hoa, kết trái.

Hàn Phi tò mò nhẹ nhàng chạm vào, một cỗ hương thơm tươi mát phả vào mặt. Hạt giống được nuôi trong thi thể thối rữa vậy mà lại như kẹo nguyên chất của thiên nhiên, tươi mát, thơm ngọt, chỉ là chạm vào thôi đã khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu.

"Có gì đó không đúng."

Ngón tay Hàn Phi từ từ dùng lực, dưới vỏ ngoài xinh đẹp, bên trong hạt giống dày đặc tia máu, giống như một nhãn cầu đã thức khuya liên tục một tháng.

Khi mùi hương tươi mát tan biến, một mùi máu tanh nồng nặc trào ra từ hạt giống bé nhỏ như sóng biển.

"Đây là ký ức của ai?"

Hàn Phi sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, dưới sự phối hợp của Bố Khai Tâm, nhìn thấy cảnh tượng hoàn toàn khác so với trước đây.

Có một người có ngoại hình giống hệt như Bố Khai Tâm, đang ăn một hộp cơm đầy máu, ngồi trong một phòng làm việc tối tăm dưới lòng đất.

Trên bức tường cũ nát treo đầy các công cụ khác nhau. Ở trung tâm mật thất có đặt hai chiếc bàn gỗ, ở trần nhà phía trên bàn gỗ có treo một chiếc gương khổng lồ, để đảm bảo nạn nhân khi nằm trên chiếc bàn gỗ thì có thể nhìn thấy rõ những gì mình đang trải qua.

Càng tàn nhẫn hơn nữa là, trong mật thất còn được trang bị adrenalin - thuốc khuếch đại cơn đau cùng với đủ các thể loại dụng cụ sơ cứu khác nhau. Hung thủ đang cố tình làm chậm tốc độ giết người, coi cái chết như một bữa tiệc.

Cảnh tượng thay đổi, Bố Khai Tâm đang cầm hộp cơm ngẩng đầu lên. Ngũ quan của anh ta giống y như Bố Khai Tâm ở trước mặt Hàn Phi, nhưng khí chất trên người lại hoàn toàn khác. Tử ý nồng đậm tích đọng trong cơ thể của anh ta. Thậm chí mỗi khi anh ta hô hấp, không khí xung quanh cũng đều trở nên lạnh lẽo.

Cảnh tượng trong sâu thẳm linh hồn lại thay đổi. Một người đàn ông đeo mặt nạ chuột lang bước vào tầng hầm, gã rất hài lòng với biểu hiện của Bố Khai Tâm, mở miệng nói vài câu.

"Nếu muốn trở thành một thành viên cốt cán trong số chúng tôi, buộc phải trải qua khảo nghiệm như này."

"Bây giờ cái chết đã nở ra, anh sẽ là đóa hoa đẹp nhất, chờ khi Tân Hỗ biến thành biển hoa, anh sẽ tái sinh ở một thế giới mới."

Hàn Phi đã tự học ngôn ngữ môi, miễn cưỡng thuật lại được những gì đối phương nói.

“Để tôi đưa anh qua cầu.”

Mặt nạ chuột lang đem một chiếc gương đến đặt trước mặt Bố Khai Tâm: “Anh có sẵn sàng mất đi hạnh phúc, không bao giờ nở nụ cười nữa không?”

Bố Khai Tâm gật gật đầu, sau đó anh ta ở trong gương bắt đầu cười, còn bản thân mình thì càng trở nên u ám hơn.

“Anh có đồng ý để cuồng nộ thống trị, để được thần linh ban phước không?”

“Anh có đồng ý ôm lấy cái chết, theo đuổi cái chết, reo rắc cái chết không?”

“Anh có đồng ý trở thành chính mình thật sự không?”

Mấy câu hỏi đầu tiên Bố Khai Tâm đều vượt qua một cách thuận lợi, nhưng trong câu hỏi cuối cùng lại xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Anh ta gật đầu muốn trở thành chính mình thật sự, nhưng anh ta ở trong gương lại có sự xung đột với mình trong hiện thực.

Cảm xúc mà anh ta vốn đã bị tước đoạt bắt đầu chống trả, cả người rơi vào điên cuồng và phân liệt, biểu cảm trên gương mặt đang thay đổi từng giây.

Cầm lấy các dụng cụ trên tường, anh ta tự cào vào mặt, tự đâm vào người mình. Nhưng bất kể anh ta có làm gì cũng không thể trở lại bình thường được.

Cho đến khi cơ thể ướt đẫm máu, trên khuôn mặt của Bố Khai Tâm xuất hiện một sự ngây dại, con người tàn bạo điên rồ ban đầu đã biến mất, thay vào đó là một chàng trai ngây ngô khờ khạo.

Khi mặt nạ chuột lang nhìn đến đây, trong đôi mắt tràn đầy thất vọng.

“Chiếc gương thần sẽ không dối trá, người mà anh mong muốn trở thành nhất, vậy mà lại là một phế vật như thế này.

Tôi thực sự rất thất vọng về anh.”

Bố Khai Tâm toàn thân đầy máu bị mặt nạ chuột lang đẩy về phía trước chiếc gương, cảnh tượng trong hạt giống đến đây là kết thúc.

Bố Khai Tâm trong chum tương co người lại, có chút sợ hãi nhìn Hàn Phi. “Trái tim” của anh ta đang bị Hàn Phi nắm trong tay, đối phương có thể khiến anh ta hồn phi phách tán bất cứ lúc nào.

“Mặt nạ chuột lang là thành viên cốt cán, chiếc gương trong tay gã có lẽ là của thế giới tầng sâu. Còn có thần linh trong miệng gã, rất có khả năng chính là không thể nhắc đến trong khu vực mưa đen.”

Hận ý thông qua các thủ đoạn đặc biệt đều có thể ảnh hưởng đến hiện thực. Không thể nhắc đến tất nhiên cũng có thể. Hơn nữa ảnh hưởng gây ra còn sâu sắc và đáng sợ hơn nhiều so với hận ý.

“Những kẻ điên đó dường như đang tìm kiếm người sống đặc biệt.”

Hàn Phi khẽ nhíu mày. Giữa khu vực mưa đen này và hiện thực có mối quan hệ không thể tách rời. Hắn càng ngày càng cảm thấy hứng thú với con quỷ đang ẩn náu ở sâu trong khu vực này.

Không bóp cổ Bố Khai Tâm nữa, Hàn Phi lại đặt anh ta dưới mưa đen, sau đó tự mình đi tới câu lạc bộ một chuyến.

Người trồng hoa đã đi vắng, Hàn Phi nói chuyện phiếm với vũ công một lúc.

Hắn muốn moi được thông tin hữu ích từ vũ công, nhưng ông lão vũ công căn bản không hề mắc câu, chỉ muốn dạy hắn vũ đạo, những thứ khác một chữ cũng không nói thêm.

Thời gian trôi qua, Hàn Phi đã nâng cao tất cả hứng thú sở thích của mình lên cao cấp, lại tranh thủ thời gian hoàn thành một nhiệm vụ bình thường rank F trong khu vực mưa đen. Sau đó hắn vội vàng log out, hôm nay hắn vẫn còn chuyện rất quan trọng phải đi xử lý.

Sau khi thoát game, Hàn Phi đăng nhập vào tài khoản ảo Sunshine Boy của mình, kiểm tra email trong khu vực màu xám.

"Buổi gặp gỡ offline của những quản lý nhóm chat chết chóc chính là ngày hôm nay, bây giờ mình qua đó chắc là vẫn kịp."

Thay bộ quần áo chưa từng mặc vào, Hàn Phi biết nơi mình sắp tới rất nguy hiểm. Lần này hắn không làm phiền tài xế taxi nữa, mà tự mình thuê một chiếc xe máy, một mình lao đến Vịnh Cá Heo.

Cư dân mạng của nhà người ta gặp mặt là sẽ ăn uống, còn buổi gặp gỡ offline của bọn Hàn Phi thì lại khác.

Hàn Phi đeo chiếc mặt nạ chú hề mà lần trước mình tiện tay lấy đi ở Vịnh Thi Thủy. Hắn cưỡi mô tô phi nước đại trên đường, khiến người ta vừa nhìn đã thấy không phải là một người bình thường.

3 giờ 30 phút sáng, Hàn Phi đi theo điều hướng đến Vịnh Cá Heo. Không giống như những gì hắn dự đoán trước đó, nơi này vậy mà vẫn còn không ít người sinh sống, không hoang vắng như trong tưởng tượng.

Tránh khỏi ánh đèn, Hàn Phi chậm rãi đi trong bóng tối, giống như một con cá sấu khổng lồ ẩn nấp dưới nước. Bất cứ nơi nào đi qua, bóng tối đều đang từ từ lan rộng.

"Căn phòng mà cô gái đã chết trên thư mời chính là ở đây."

Càng đi về phía bắc, ánh đèn càng ít, người dân địa phương dường như cũng biết ở đây đã từng xảy ra án mạng, nên rất ít khi đến.

Băng qua con đường, Hàn Phi đậu xe máy ở con ngõ sau, hắn trèo qua bức tường của sân, đi vào một cư xá rất cũ nát.

Đây chính là nơi cô gái kia bị sát hại. Tuy nhiên do nhiều nguyên nhân khác nhau nên hiện tại trong cư xá vẫn còn có cư dân chưa dọn đi, đa số đều là người già không nơi nương tựa.

"Tại sao lại chọn ở đây làm nơi gặp gỡ? Chẳng lẽ bọn họ không sợ bị phát hiện à?"

Bước vào tòa nhà số 5, Hàn Phi nhìn các loại quảng cáo dán trên tường. Sự bẩn thỉu và đen tối bị lãng quên đều được dán ở đây, phòng khám đen, trẻ em đi lạc, đủ các loại hàng cấm, bức tường bẩn thỉu giống như chợ đen ở trong khu vực màu xám vậy.

"Thời đại đã phát triển quá nhanh, những góc này đều đã bị bỏ qua."

Đẩy cửa tầng ba ra, Hàn Phi dừng lại ở cửa.

Sàn nhà giữa tầng 3 và tầng 2 bị khoét rỗng, cửa chính là một cái lỗ lớn, nếu không cẩn thận có thể bị rơi thẳng xuống dưới.

"Chỉ có một mình mình đến đây vào lúc này?"

Hàn Phi nhìn vào trong phòng, trên những bức tường ố vàng bị người ta dùng sơn đỏ nghuệch ngoạc viết dòng chữ "Trả lại mạng cho ta". Đủ thứ đồ gia dụng chất thành đống bừa bãi, bên trên còn loang lổ một mảng lớn sơn đen, cũng không biết là vết máu hay là nấm mốc.

Hít vào một hơi, Hàn Phi đi về phía trước dọc theo góc tường. Trước tiên hắn kiểm tra phòng bếp và phòng tắm, cuối cùng đẩy cánh cửa phòng ngủ đang đóng lại ra.

Một mùi tanh của cá thoang thoảng bay ra từ trong phòng. Hàn Phi phát hiện ngoài mình ra còn có bốn người khác ở bên trong.

Một ngư dân đi giày nhựa màu đen, một người đàn ông trung niên mặc vest đi giày da, một nữ bệnh nhân da gầy bọc xương, một kẻ lang thang nhếch nhác bẩn thỉu.

Bốn người đứng trong bốn góc của phòng ngủ, mặt bọn họ đều hướng về một chiếc TV trong phòng.

"Vẫn còn có người đeo mặt nạ tới, thật là chuyên nghiệp." Người đàn ông trung niên xách cặp tài liệu, gã cho người ta cảm giác tan làm rồi, đã đến giờ chơi trò giết chóc cùng bạn bè.

"Xin chào, tôi là Biển Sâu." Người đánh cá cười với Hàn Phi, lộ ra cái miệng đầy răng khấp khểnh, tên này trông vô

cùng xấu xí, giống như một con cá ở dưới biển sâu vậy.

Hàn Phi gật đầu, hắn không có chút ý định nào tự giới thiệu về mình.

"Trong nhóm không phải có hai mươi người hay sao? Tại sao bây giờ chỉ có vài người chúng ta ở đây?"

"Có người không dám đến, có người thì đến quá sớm, lại đi ngủ bù rồi." Kẻ lang thang gãi gãi cái đầu vừa bẩn vừa rối, nhổ một bãi nước bọt vào cái lỗ lớn giữa phòng ngủ.

Mấy người nhìn về phía miệng lỗ. Trên mặt đất tầng 2 có hai thi thể đang nằm, bọn họ ngủ rất yên bình, có lẽ cả đời này cũng sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Mười mấy phút sau, cánh cửa tầng ba lại bị đẩy ra, một ông già mặc quần áo bình thường bước vào.

Hai mắt ông ta bị làm cho mù, bình thường có lẽ là đi ăn xin để kiếm sống, bước đi run rẩy, trông rất thê thảm.

"Có ai ở đây không? Tôi đến để đưa thư." Ông lão dừng lại ngay trước lỗ lớn ở cửa. Nếu ông ta tiến thêm một bước nữa, thì sẽ rơi xuống và bị cốt thép lộ ra ngoài xuyên qua cơ thể.

"Thư?" Hàn Phi là người đầu tiên đi ra, đón lấy bức thư từ trong tay ông lão, sau đó đuổi ông lão ra khỏi phòng.

"Cậu lương thiện thật đấy, thực sự muốn làm bạn với một người như cậu." Bốn người kia vốn dĩ đang rất mong đợi nhìn ông lão, nhưng bởi vì sự tồn tại của Hàn Phi, kịch hay mà bọn họ mong đợi đã không diễn ra, lúc này trong ánh mắt đã có chút bất mãn.

Hàn Phi căn bản không quan tâm những người đó nghĩ gì, hắn mở bức thư ra, bên trong chỉ có vài câu đơn giản.

"Chúc mừng các bạn đã tìm được chính xác thời gian. Buổi giao lưu offline lần này chủ yếu là để lựa chọn ra thành viên cốt cán mới, các bạn sẽ lấy thị trấn sắp bỏ hoang này làm vũ đài, bắt đầu cuộc thi nghệ thuật chết chóc. Thành viên cốt cán mới của nhóm chat lan truyền chết chóc sẽ được chọn ra từ trong số hai mươi người các bạn."

Chương 762: Tác phẩm mới 《Không ai sống sót》

"Trong thư của ông già nói cái gì?"

Bốn người trong phòng ngủ cùng nhau nhìn chằm chằm bức thư trong tay của Hàn Phi. Bọn họ giống như cá mập ngửi thấy mùi máu tanh, tập hợp về phía Hàn Phi.

"Bọn họ muốn tổ chức một cuộc thi nghệ thuật chết chóc ở đây, lấy thị trấn nhỏ này làm vũ đài, lựa chọn ra thành viên cốt cán mới từ trong chúng ta." Hàn Phi không giấu giếm điều gì, cho dù hắn không nói, những kẻ biến thái đó cũng sẽ nhận được thông tin này từ những nơi khác.

"Xem ra vận khí của chúng ta không tồi, trở thành thành viên cốt cán là ước mơ của rất nhiều người."

"Không ngờ tôi mới tham gia ba tháng đã có cơ hội như vậy, không tồi, tôi sẽ thể hiện thật tốt."

"Nghệ thuật chết chóc? Đây không phải là thứ mà tôi vẫn đang tìm kiếm hay sao?"

Bốn người trong phòng lăm le xắn tay áo lên, vô cùng phấn khích. Trong đầu bọn họ đã bắt đầu xuất hiện các loại cảm hứng và ý tưởng, đáy mắt nổi đầy những tia máu.

"Mọi người cũng đừng quá lạc quan. Chúng ta là người đến muộn nhất, thời gian sáng tạo là ngắn nhất, con mồi chất lượng có lẽ đã bị những người đến trước chọn hết rồi. Trong số bọn họ, nếu như có người mới, gây ra động tĩnh gì ồn ào, nói không chừng cảnh sát có thể lập tức ập đến đây, chúng ta còn phải chùi đít cho họ đấy." Ngư dân tự xưng là Biển Sâu không vội vã hành động, anh ta quay trở lại phòng ngủ, bật chiếc TV duy nhất trong phòng lên.

Màn hình đầy những bông tuyết trắng đen nhấp nháy vài cái, cuối cùng một hình ảnh quỷ dị xuất hiện.

Một thiếu nữ có cái cổ bị cắt rách, cô bị treo trên vách đá với những viên đá buộc vào chân.

Khi thời gian trôi đi, cơ thể cô gái đang nghiêng về phía đại dương màu đen từng chút một.

“Đây chắc là đếm ngược rồi, trước khi cô gái chết, chúng ta phải hoàn thành tác phẩm.” Kẻ lang thang nheo mắt, nhìn vào những bộ phận nhạy cảm trên cơ thể cô gái, ánh mắt kìm nén đáng sợ, giống như một con dã thú vậy.

“Vậy làm thế nào để chúng ta thể hiện tác phẩm của mình trước ban giám khảo? Quay video thuyết minh? Hay là chụp ảnh gửi đến địa điểm đã định?”

“Không phiền phức vậy đâu, thành viên cốt cán chắc hẳn cũng đang ở trong thị trấn, thậm chí bọn họ có thể vẫn luôn theo dõi chúng ta đấy.” Biển Sâu dường như biết rất nhiều thứ: “Mấy người cũng đánh giá quá thấp thành viên cốt cán rồi đấy, những người đó đều là những kẻ biến thái trèo ra từ cõi chết. Nếu như không có siêu năng lực và trí thông minh thì họ đã bị cảnh sát Tân Hỗ tóm gọn lâu rồi.0”

“Cũng đúng, vậy chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian nữa.” Người phụ nữ mặc áo bệnh viện là người đầu tiên bước ra khỏi cửa: “Chúc mọi người may mắn.”

Trong số mấy người, trông cô ta có vẻ yếu nhất. Vì vậy sau khi biết được quy tắc, cô ta quyết đoán lựa chọn nhanh chóng rời đi.

Kẻ lang thang và Biển Sâu cũng không ở lại nữa, trong phòng cuối cùng chỉ còn lại có Hàn Phi và tên trí thức trung niên.

“Sao cậu không đi cùng bọn họ?” Người đàn ông trung niên ăn mặc cầu kì nhìn về phía Hàn Phi, trong mắt đầy sự tò mò.

“Tôi đang suy nghĩ về một vấn đề, nhận được thông báo tham gia buổi gặp gỡ offlline tổng cộng có 20 người, ngoài chúng ta ra 15 người còn lại hiện đang ở đâu?” Hàn Phi nhìn thiếu nữ trên TV, đoạn này là video, đã được quay sẵn từ

trước, không phải phát trực tiếp, kết cục của cô gái đã được định sẵn, không cần thiết đến đó cứu người nữa.

"Ai mà biết được? Có thể đã hoàn thành tác phẩm của mình rồi, cũng có thể vẫn đang lựa chọn con mồi, hoặc cũng có thể hối hận rồi, không dám tới nữa." Trí thức trung niên cởi cúc cổ áo của mình ra: "Con người vô cùng đơn giản, không phải ai cũng có đủ can đảm để thực hiện bước cuối cùng, ôm lấy con người thật của mình."

"Con người quả thật rất đơn giản." Hàn Phi đeo mặt nạ chú hề quay đầu nhìn về phía người đàn ông trung niên: "Nhìn anh có vẻ rất thành công, chắc là có một cuộc sống vô cùng viên mãn hạnh phúc. Tại sao lại tới buổi gặp gỡ của chúng ta? Nơi này nên là nơi tập hợp của những người bất hạnh, anh có vẻ không phù hợp."

"Vậy sao?" Bên dưới nụ cười tự tin của người đàn ông lộ ra một sự u ám và bực mình: "Từ nhỏ tôi đã được tiếp nhận giáo dục tinh anh, cho đến khi trung niên rồi vẫn là đứa trẻ con nhà người ta trong miệng hàng xóm, thành tích luôn đứng đầu, có đủ các thể loại giải thưởng. Nhưng những thứ này đều không phải là thứ mà tôi thật sự muốn, từ trước đến nay tôi vẫn luôn bị người nhà trói buộc trong một cái lồng chim vàng. Tôi không phải là con thú cưng bị giam cầm, cũng không phải là tác phẩm nghệ thuật của bọn họ, tôi hoàn toàn là một kẻ hư hỏng."

Người đàn ông trung niên cởi hết tất cả cúc áo sơ mi, từ trong cặp tài liệu lấy ra một gói răng, như muốn đặc biệt khoe với Hàn Phi: "Tôi muốn thoát khỏi cái lồng đó, nhưng tôi không có đủ can đảm để đập vỡ cái lồng. Vì vậy tôi chỉ có thể trút giận theo cách của mình, chẳng hạn như dùng một số hứng thú sở thích bình thường để chuyển hướng sự chú ý của mình."

"Sưu tầm răng chính là sở thích của anh à?"

"Không, nhổ răng, mà nhổ từ miệng của người sống mới là việc mà tôi ghét phải làm." Người đàn ông che miệng mình lại, nụ cười trên mặt đã trở nên méo mó: "Bọn họ bị trói chặt tay chân, giương mắt nhìn răng của chính mình bị nhổ ra, sau đó từ cổ họng phát ra tiếng hét thảm thiết, toàn thân co quắp

đau đớn, máu chảy ra theo nước bọt tràn đầy trong miệng, cảnh tượng này chỉ cần tôi nhìn thấy một lần là không bao giờ quên được, thật mê hoặc."

Người đàn ông lấy túi răng kia dán lên ngực mình, dùng lực chà xát mạnh, gã phát ra tiếng cười khúc khích.

"Đúng là niềm vui cấp thấp." Hàn Phi cảm thấy hơi ngán ngẩm: "Anh nhổ răng bao nhiêu lần rồi? Hay là giết bao nhiêu người rồi?"

Nghe thấy câu hỏi trực tiếp như vậy, vẻ mặt của người đàn ông trung niên từ từ trở lại dị thường. Gã đút tay mình vào trong cặp tài liệu: "Ba người, có điều rất nhanh… sẽ trở thành bốn người rồi!"

Tên trí thức trung niên từ trong cặp tài liệu lấy ra một cái kẹp ê-tô, đột nhiên lao về phía Hàn Phi, gã chuẩn bị đập cái kẹp ê-tô vào đầu hắn.

"Ba người, là quá đủ để phán tử hình rồi." Hàn Phi tựa hồ như chưa kịp phản ứng lại, vẫn đang thì thào nói.

Mắt của tên trí thức trung niên lồi ra bên ngoài, trong đầu gã dường như đã xuất hiện cảnh tượng não bắn tung tóe ra xung quanh, nhưng kẹp ê-tô đã dừng lại phía trên đầu Hàn Phi.

Không thể di chuyển tiếp xuống thêm một cm nào nữa, cánh tay của người đàn ông trung niên đã bị một bàn tay giữ chặt lại.

"Thực ra sau khi tôi nhìn thấy bức thư, đã vô thức suy nghĩ đến một vấn đề. Tôi muốn trở thành thành viên cốt cán của nhóm trò chuyện chết chóc, nhưng lại không muốn giết người vô tội, vậy thì tôi phải tạo ra tác phẩm nghệ thuật của mình bằng cách nào đây?"

Hàn Phi chậm rãi siết chặt ngón tay, người đàn ông trung niên hét lên một tiếng, kẹp ê-tô trong tay rơi xuống đất.

"Sau khi nhìn thấy anh, tôi đã hiểu mình phải làm thế nào rồi." Hàn Phi ngẩng đầu lên, bên dưới chiếc mặt nạ chú hề lộ ra ánh mắt rợn người: "Mấy người đều là người sống, mấy

người đều ở trong thị trấn, mười chín người các anh đều sẽ là tác phẩm của tôi."

"Cậu muốn làm gì?!" Người đàn ông trung niên liều mạng giãy dụa, nhưng thực lực giữa hai người chênh lệch quá lớn.

"Tôi sẽ làm điều mà anh ghét nhất, để anh thấy thế nào mới là ác quỷ thực sự, cũng để cho anh học được cách xúc phạm người khác và kính sợ cái chết."

Hàn Phi không chút thương tiếc, đánh gãy xương cánh tay của người đàn ông trung niên, mà đây mới chỉ là bắt đầu.

Bịt chặt miệng của người đàn ông trung niên lại, Hàn Phi phế đi hai tay và hai chân của đối phương. Hắn dùng kỹ xảo học được trong thế giới tầng sâu khiến gã cảm nhận được sự đau đớn thực sự.

"Nếu như tôi nhổ hết răng của anh, thì không giống như phản công tự vệ chút nào."

Nghe được lời nói của Hàn Phi, người đàn ông trung niên cảm thấy an tâm hơn một chút, lúc này gã thực sự rất sợ hãi.

"Vậy thì chỉ có thể tùy duyên thôi."

Hàn Phi đấm một cú vào miệng đối phương, mấy cái răng kèm theo máu văng ra ngoài.

Sau khi chu đáo xem xét cẩn thận vết thương, chắc chắn đối phương sẽ không thể chết ngay lập tức, Hàn Phi lau dấu tay của mình trên hiện trường, xóa sạch mọi dấu vết rồi bước ra khỏi phòng.

"Mọi người đều đang chuẩn bị tác phẩm của mình, mình cũng không thể bị tụt lại quá xa."

Nhóm chat chết chóc muốn chọn ra thành viên cốt cán mới từ hai mươi ứng cử viên, điều này khiến Hàn Phi nghĩ đến trò chơi ở công viên vui chơi trong điện thờ ký ức của Phó Sinh. Thay vì làm ra tác phẩm ưu tú nhất, giao quyền lợi phán xét cho thành viên cốt cán của nhóm chat này, chi bằng loại bỏ 19 người còn lại, nắm chắc quyền lực thăng tiến trong tay của chính mình.

Hàn Phi nghĩ như vậy thì cũng làm như vậy.

"Loại bỏ tất cả những người trong nhóm khuếch tán chết chóc, vậy mới là nhóm chat khuếch tán chết chóc thực sự."

Đeo chiếc mặt nạ chú hề kỳ quái, Hàn Phi gần như hòa với ánh sáng, hắn nhìn về phía con ngõ dài vô tận.

Kẻ lang thang toát ra mùi hôi thối đang đeo bám theo một cặp tình nhân say khướt. Anh ta cúi đầu, thỉnh thoảng còn liếc nhìn xung quanh một cái, trông có vẻ đi rất chậm, trên thực tế lại đang dần dần kéo gần khoảng cách với cặp tình nhân đó.

Đối tượng săn bắt của tên biến thái này hình như đều là phụ nữ, anh ta mắc bệnh tâm thần nhẹ. Sau khi đến gần cặp tình nhân, anh ta thậm chí còn không giấu nổi biểu cảm bệnh hoạn và ghê tởm của mình.

Trong tay cầm mảnh thủy tinh nhặt được, kẻ lang thang ghét việc giết người bằng những thứ bẩn thỉu bị người khác bỏ rơi như này. Việc anh ta thích làm nhất là làm bẩn những thứ sạch sẽ tinh khiết, càng bẩn thì anh ta càng thỏa mãn.

Năm mét, ba mét, một mét…

Sự chú ý của kẻ lang thang tập trung toàn bộ vào cặp tình nhân. Anh ta không hề phát hiện ra có một người đàn ông khác đang đứng cách mình 50 cm, năng lực bám theo của hai bên hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Kẻ lang thang ngửi thấy mùi rượu và mùi nước hoa trên người cặp tình nhân, anh ta thở gấp, mắt dán chặt vào cổ người đàn ông, sau đó giơ tay cầm mảnh thủy tinh lên.

"Bạn gái của anh, tôi sẽ đối xử tốt với cô ấy!"

Bàn tay bẩn thỉu rơi về phía cổ của người đàn ông, kẻ lang thang tìm chuẩn góc độ, nhưng anh ta còn chưa đâm thủng cổ của người đàn ông đó đã cảm thấy có một lực rất lớn từ phía sau truyền đến.

Kẻ lang thang loạng choạng, mảnh vỡ găm vào vai người đàn ông, cơ thể đập thẳng vào lưng đối phương.

Vai bị đâm rách, người đàn ông say rượu hét lên vì đau đớn.

“Không có mắt à!”

Anh ta giận dữ hét vào mặt kẻ lang thang, nắm chặt lấy bả vai đang chảy máu, đá một phát lăn ra đất.

“Vừa rồi người này muốn dùng thủy tinh chọc thủng cổ anh, tuyệt đối không thể tha cho anh ta?” Hàn Phi cũng đi tới, một chân giẫm gãy cổ tay của kẻ lang thang.

Tiếng xương vỡ vụn khiến người đàn ông say rượu bị dọa tỉnh. Tiếp theo anh ta nhìn thấy Hàn Phi lần lượt bẻ gãy hai tay của kẻ lang thang, đánh gãy hai chân của anh ta.

Đêm hôm khuya khoắt, một người đàn ông đeo mặt nạ chú hề đột nhiên lao ra, đánh gãy một nửa bộ xương của kẻ lang thang, ai nhìn thấy mà không sợ cơ chứ?

“Hay là, hay là thôi bỏ đi?” Người đàn ông liên tục lùi lại phía sau, anh ta cử động bờ vai vẫn đang chảy máu: “Anh nhìn đi, tôi không sao, chỉ bị rách chút da thôi, anh mà còn đánh anh ta nữa thì một hồi máu tôi cũng sẽ ngừng chảy.”

Người đàn ông còn muốn nói gì nữa, bạn gái của anh ta đã nhanh chóng kéo anh ta lại. Hai người căn bản không dám ở lại, càng chạy càng nhanh, có lẽ sẽ rất lâu nữa cũng không dám ra ngoài vào đêm khuya.

“Cư dân của thị trấn này cũng khá lương thiện đấy, vậy mà lại còn nói đỡ cho anh.” Hàn Phi ngồi xổm bên cạnh kẻ lang thang, mỉm cười nhìn chằm chằm đối phương, sau đó lôi anh ta ra ngõ sau.

“Mày, mày muốn làm gì?!”

“Nhỏ tiếng thôi, đừng ép tôi giết anh.”

Chương 763: Thăng cấp

"Đêm tối cho tôi đôi mắt màu đen, nhưng tôi lại dùng chúng để đi tìm ánh sáng."

Tay cầm cây thánh giá, mục sư đứng bên cạnh bãi rác ở con ngõ sau của vịnh Cá Heo. Y kiểm tra cơ thể của kẻ lang thang.

"Tứ chi bị đánh gãy, mảnh vỡ xương cốt đâm vào da thịt, kẻ hành hung biết cách khiến anh ta cảm thấy đau đớn nhất có thể, còn có thể đảm bảo anh ta sẽ không bị chết. Tên đó muốn hoàn thành một tác phẩm như thế nào vậy? Trước đây mặc dù cũng có người từng ra tay với bạn đồng hành, nhưng một người có mục tiêu rõ ràng, thủ đoạn tàn độc giống như anh ta quả thật rất hiếm." Cây thánh giá trên tay mục sư đã được mài một cách vô cùng sắc bén. Tay trái của y nhẹ nhàng ấn vào hai mắt của kẻ lang thang, còn tay phải từ từ nâng cây thánh giá lên, như thể chuẩn bị đâm vào miệng của đối phương.

"Này!" Một giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên trong bóng tối ở cuối con ngõ. Mục sư như nhìn thấy một con rắn độc đang phun ra một lá thư. Các cơ ở sau lưng y căng ra ngay lập tức, y đứng quay mặt ra con ngõ sau.

"Sao lại còn có kền kền đi cướp con mồi của người khác vậy?" Hàn Phi bước ra khỏi bóng tối. Hắn đánh cho kẻ lang thang gần chết rồi định bỏ đi, nhưng lại cảm thấy có một người qua đường cư xử rất kỳ lạ.

Thực ra cũng không có gì là quá lạ, tên mục sư kia chỉ xuất hiện trong đám đông trên phố một lần khi Hàn Phi đi vào Vịnh Cá Heo. Sau khi hắn kéo kẻ lang thang vào con ngõ sau, y mới "tình cờ" đi từ phía xa đến.

Xuất hiện xung quanh Hàn Phi hai lần liên tiếp, nếu đổi lại là người khác khả năng cao là sẽ không nhận ra vấn đề. Nhưng Hàn Phi lại quá nhạy bén.

Hắn giả vờ bỏ đi, dùng kẻ lang thang làm mồi nhử, tên mục sư này quả thực đã mắc câu.

“Anh cũng tới đây tham gia triển lãm nghệ thuật à?” Hàn Phi cảm thấy những lời mình nói đã đủ nhiều rồi. Hắn chuẩn bị ra tay ngay sau khi mục sư gật đầu.

“Tôi phụ trách ghi chép và quan sát, tóm tắt quá trình sáng tạo của mọi người cho ban giám khảo.” Mục sư chậm rãi cất cây thánh giá đi: “Cậu có thể coi tôi như người ngoài cuộc.”

“Người ngoài cuộc sẽ không tấn công con mồi của người khác. Anh muốn phá hoại tác phẩm của tôi, vậy thì hãy trở thành một phần trong tác phẩm của tôi đi.” Hàn Phi vừa nói vừa đi về phía trước. Khi mục sư phản ứng lại, hắn đã kéo gần khoảng cách giữa hai người.

“Tôi là thành viên cao cấp chính thức của nhóm chat chết chóc, cậu không được làm gì tôi.”

“Tôi đã tham gia vào nhóm chat chết chóc rồi, anh còn nói quy tắc với tôi à?” Hàn Phi xuất phát từ sự tôn kính đối với thành viên cấp cao, lấy cây gậy ra vung thật mạnh: “Xem ra mỗi ngày cầu nguyện của anh cũng có tác dụng đấy. Vị thần anh tin tưởng đã để cho anh được gặp tôi, tôi sẽ đánh cho anh thức tỉnh.”

Trên bức thư mà Hàn Phi nhận được không có nói là không được ra tay với ai. Toàn bộ Vịnh Cá Heo đều là vũ đài của “Triển lãm nghệ thuật chết chóc”, chỉ cần là người tiến vào thị trấn này, Hàn Phi đều không chuẩn bị bỏ qua bất cứ ai.

Mục sư căn bản không ngờ lại gặp phải “tuyển thủ dự thi” như Hàn Phi. Y vội vàng cầm cây thánh giá chống cự nhưng lại đánh giá thấp thực lực của Hàn Phi.

Hai tiếng kêu giòn tan liên tiếp vang lên ở con ngõ sau. Tiếng đầu tiên là cây thánh giá bị đánh gãy, tiếng thứ hai là được phát ra từ bên trong cánh tay của y.

“Nghe thanh âm, có vẻ anh hơi loãng xương đấy.”

Hàn Phi đối xử bình đẳng, không phải bởi vì đối phương là “nhân viên làm việc” mà nương tay. Mấy phút sau, “thi thể”

trên bãi rác đã biến thành hai.

“Trong khu vực mưa đen có thể có không thể nhắc đến tồn tại. Cho đến hiện tại mình vẫn chưa đánh nhau với không thể nhắc đến thực sự, cũng không rõ năng lực của không thể nhắc đến và ảnh hưởng của bọn họ đối với hiện thực ra sao.”

“Tạm thời mình sẽ xem xét từ góc độ tồi tệ nhất. Những thành viên cốt cán đó có thể nhận được một số món quà nhỏ từ thế giới tầng sâu. Giống như người phụ nữ đeo mặt nạ tử thần vậy, có thể chặn được lưỡi dao của mình, vậy nên mình không thể lơ là được.”

Khi màn đêm trở nên nồng đậm nhất, cuộc săn bắt của Hàn Phi vẫn đang tiếp tục.

Hắn đeo một chiếc mặt nạ chú hề đáng sợ, lang thang trong bóng tối như một du hồn. Đừng nói người bình thường, ngay cả những thành viên khác trong nhóm chat chết chóc cũng có chút sợ hãi khi gặp hắn.

Đèn dầu sáng lên ở bến tàu, Biển Sâu có ngoại hình xấu xí đang ngồi trên một chiếc thuyền đánh cá. Trong chiếc lưới đánh cá khổng lồ bên cạnh anh ta, có một đôi bố và con gái đang bị nhốt.

“Tôi đã chờ đợi cơ hội này lâu lắm rồi. Tác phẩm lần trước của tôi quá là sáo rỗng. Sự tàn nhẫn thuần túy và tanh máu không phải là tiêu chuẩn đánh giá, mà là sự hiểu biết về cái chết.”

Dao làm cá đâm mạnh xuống, Biển Sâu mổ một con cá sống ra, cắt nó thành từng miếng nhỏ, cũng không chê mùi cá tanh, trực tiếp cho vào miệng nhai.

“Trời gần sáng rồi, phải đưa ra quyết định thôi.”

Đập vỡ đầu cá, Biển Sâu cầm dao đi tới trước lưới đánh cá, ngồi xổm bên cạnh hai bố con: “Tôi có thể giết chết cả hai người, nhưng hiện tại tôi muốn cho hai người một cơ hội sống.”

“Hãy tha cho con gái tôi, nó vẫn còn nhỏ, anh bảo tôi làm gì cũng được!” Người bố đánh cá cầu xin con quái vật trước

mặt, con gái đã sợ hãi đến phát khóc.

"Tôi bảo anh mở miệng nói chuyện chưa?" Biển Sâu đưa con dao làm cá đến trước mắt ngư dân: "Nếu như con gái của anh tự tay giết chết anh, tôi có thể để cho con bé sống sót. Ngược lại tôi cũng rất mong đợi biểu cảm của anh khi giết chết con gái của mình."

Vẻ mặt dữ tợn, cái miệng của Biển Sâu nứt ra, để lộ ra hàm răng khấp khểnh: "Đây là sự nhân từ cuối cùng của tôi rồi."

Anh ta thả một cánh tay của ngư dân ra, kéo phần thân thể phía trên của con gái người ngư dân ra khỏi lưới. Sau đó đưa cho bọn họ con dao để cạo vảy cá.

"Giết chết một người thì người còn lại có thể sống, nếu không cả hai người đều phải chết." Tròng mắt trắng dã của Biển Sâu nhìn chằm chằm hai bố con. Chỉ cần bọn họ có chút bất thường, Biển Sâu sẽ trực tiếp ra tay: "Mau! Đừng bắt tôi phải đợi quá lâu!"

Cả hai bố con đều không làm gì. Cô con gái vẫn không ngừng khóc, dao cũng không thể cầm chắc. Người bố càng hoàn toàn không có chút ý nghĩ giết người nào, anh ấy thà phải chết một mình còn hơn.

"Tôi cho hai người mười giây nữa." Biển Sâu dùng con dao làm cá mài vào cái thớt, bắt đầu đếm ngược. Hai bố con cũng càng đau đớn và dày vò.

"10, 9, 8"

Giọng nói của Biển Sâu dường như là một nốt nhạc thúc giục. Cuối cùng người đánh cá đã đưa ra quyết định. Anh ấy dùng mắt ra hiệu cho con gái của mình chạy thoát một mình, còn bản thân thì sẽ liều mạng với tên biến thái.

Hai bố con bị lưới đánh cá trói chặt. Ngư dân muốn để con gái thoát ra thì trước tiên phải kéo chân con gái ra khỏi lưới đánh cá.

"7, 6."

Anh ấy hét to, giả vờ vung dao chém người con gái, nhưng thực chất là muốn dùng dao cắt lưới đánh cá ở chân con gái ra.

Biển Sâu nhìn hai bố con đang bị giày vò, nụ cười trên mặt càng trở nên hưng phấn. Anh ta không ngăn cản mà nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tái nhợt của người con gái: "Bố mày bây giờ không có chút phòng bị nào cả, giết ông ta đi, mày sẽ có thể sống sót."

Đếm ngược sắp kết thúc, ngư dân chưa cắt hết lưới đánh cá thì Biển Sâu đã đi đến sau lưng anh: "4, 3, 2."

Khi Biển Sâu sắp đếm đến 1, bỗng có tiếng động từ mạn thuyền, năm ngón tay ướt sũng nắm lấy thuyền đánh cá.

Nước nhỏ giọt, một chiếc mặt nạ chú hề xuất hiện bên cạnh thuyền đánh cá. Mái tóc đen ướt dính vào mặt, Hàn Phi trèo ra khỏi biển, đến bên chiếc thuyền.

"Tôi đã tìm khắp thị trấn nhưng không tìm thấy anh. Hóa ra anh trốn ở đây à."

Làn da bị nước biển ngâm đến trắng nhợt, cộng với lời nói lạnh lùng vô cảm, Hàn Phi lúc này chẳng khác gì một con quỷ nước bị chết oan ở Vịnh Cá Heo.

"Cậu bơi đến đây sao?" Biển Sâu cảm thấy có chút sợ hãi không thể lý giải được. Anh ta không biết tại sao tên điên đeo mặt nạ chú hề này lại nhắm vào mình. Với tư cách là người cũ đã tham gia vài lần "gặp gỡ offline", phản ứng của anh ta cũng vô cùng quyết đoán. Anh ta ném con dao làm cá về phía Hàn Phi, sau đó không chớp mắt, mà nhảy thẳng xuống biển không chậm một giây.

"Chậc."

Hàn Phi đi về phía Biển Sâu nhảy xuống, nhân tiện cứu hai bố con thoát khỏi lưới đánh cá.

"Cám, cám ơn." Hai bố con ngư dân thoát chết, vừa kích động vừa sợ hãi, cũng không dám tới quá gần hắn.

Đứng ở mũi tàu, Hàn Phi nhìn mặt biển đen kịt, không có một chút dấu vết nào của Biển Sâu.

"Bắt đầu từ ngày hôm nay mình cũng phải tập luyện chuyên sâu về bơi lội, sai lầm tương tự không thể mắc phải hai lần."

Trời đã gần sáng rồi, Hàn Phi vẫn còn một việc cuối cùng chưa làm. Hắn bảo ngư dân nhanh chóng chèo thuyền trở lại Vịnh Cá Heo.

Trong lúc nghỉ ngơi trên thuyền, Hàn Phi nhân tiện băng bó vết thương cho cô bé. Lên đến bờ, hắn lập tức rời đi, cũng không nói một lời.

Dọc theo con phố tối om, Hàn Phi lấy từ trong túi áo ra một chiếc túi ni lông đựng vài chiếc điện thoại di động, trong số đó có của tên mục sư.

"Theo lịch sử trò chuyện của một vài 'nhân viên làm việc', cứ điểm của bọn họ chắc là chỉ ở gần đây thôi."

Trong quá trình tìm kiếm Biển Sâu, Hàn Phi lại loại bỏ thêm một vài "nhân viên làm việc" nữa. Thông qua nhiều thông tin khác nhau mà bọn họ để lại, hắn phán đoán ra vị trí của sào huyệt.

Một cước đá tung cánh cửa cũ nát, Hàn Phi men theo chiếc thang kim loại rỉ sét đi xuống phía dưới.

Đây là một quán giết mổ trái phép cá heo và các loại cá quý hiếm. Chủ quán chắc cũng là người trong nhóm chat chết chóc.

"Vịnh Cá Heo trước đây là khu biểu diễn bảo vệ cá heo, vậy mà bây giờ còn mua cả thịt cá heo nữa. Có điều những loại thịt này không nhất thiết đều là thịt cá heo."

Ngâm nga hát, Hàn Phi giẫm lên mặt đất hôi thối với một cây gậy dính đầy váng xương và máu. Hắn tiến từng bước về phía trước, cuối cùng đẩy cánh cửa trong cùng ra.

Những người tham gia buổi gặp gỡ offline đến Vịnh Cá Heo vào những thời điểm khác đều ở trong phòng. Có người thì ngồi, có người thì nằm, có người thở nặng nhọc, có người cơ thể đã lạnh rồi.

"Sao lại chỉ có một mình cậu?" Một người đàn ông râu ria xồm xoàm, nồng nặc mùi cá chết hơi kinh ngạc: "Còn người đưa cậu tới đây đâu?"

“Không có ai đưa tôi tới đây, tôi tự mình tìm được.” Hàn Phi lấy túi ni lông ra, lắc lắc vài cái, mấy chiếc điện thoại liền rơi xuống đất.

Nhìn thấy những chiếc điện thoại di động đó, vẻ mặt của một số người trong phòng thay đổi ngay lập tức. Tên đồ tể râu ria kia trở nên nghiêm túc: “Không có ai đưa cậu đến đây, vậy thì quá trình sáng tạo tác phẩm của mình cậu thể hiện như thế nào?”

“Không có.” Cây gậy trong tay Hàn Phi bị kéo dưới đất: “Bởi vì tác phẩm của tôi còn chưa hoàn thành.”

“Ý cậu là gì?”

“Tác phẩm mới của tôi tên là “Không ai sống sót”, cũng có nghĩa là tất cả các người đều phải chết mới được.” Từ dưới chiếc mặt nạ chú hề phát ra tiếng cười cuồng loạn, Hàn Phi cầm cây gậy lao vào căn phòng cuối cùng.

Những người của nhóm chat lan truyền chết chóc, tuyệt vọng, tàn nhẫn, bạo ngược rất giỏi lan truyền những thứ này. Nhưng bọn họ không nghĩ rằng một ngày nào đó mình cũng sẽ cảm nhận được chúng.

“Tôi và các người khác nhau về bản chất, bởi vì tôi đã cảm nhận được nỗi sợ hãi và tuyệt vọng sâu sắc nhất. Vì vậy tôi sẽ không tùy tiện để người khác trải qua những cảm xúc như vậy. Tôi biết cách kiềm chế và phản tỉnh, trong khi giết người, cũng cố gắng cảnh giác việc mình bị giết.”

Hàn Phi bóp lấy cổ tên râu ria, giơ gã ta lên cao. Hắn đứng ở giữa quán trái phép, xung quanh là thành viên nhóm chat chết chóc đã bị đánh gãy hết chân tay đang nằm.

Vung tay ném tên râu ria xuống bể nước hôi thối, Hàn Phi cầm lấy điện thoại di động của tất cả các “nhân viên làm việc” đến trước mặt. Hắn bắt đầu quá trình chấm điểm sáng tạo và viết tác phẩm cho mình.

Sau khi viết xong tất cả mọi thứ, hắn nhấn nút gửi đi.

“Nếu muốn trở thành thành viên cốt cán thì cần phải có sự đồng ý của các thành viên cốt cán khác mới được. Cho dù cậu

có giết hết chúng tôi cũng chẳng ích gì đâu.” Tên râu ria nằm bò bên cạnh bể nước, ánh mắt nhìn về phía mặt nạ chú hề đầy sợ hãi. Gã là chủ nhóm của một nhóm chat lan truyền chết chóc nào đó, cũng đã từng thấy rất nhiều kẻ biến thái, nhưng chưa từng có ai mang lại cho gã cảm giác sợ hãi lạnh lùng như vậy.

“Không thành vấn đề, tôi chỉ nhận được lời mời tham gia buổi gặp gỡ offline mà thôi, ít nhất thì đêm nay tôi đã chơi rất vui.”

Cùng lúc Hàn Phi gửi xong thông tin về tác phẩm của mình, trong một tòa nhà bỏ hoang ở ngoại ô phía bắc Tân Hỗ nào đó truyền đến tiếng bước chân vội vã.

Cánh cửa lớn với năm lớp khóa mật mã được đẩy ra, một người đàn ông đeo mặt nạ quạ bước vào trong bóng tối.

“Tử Thần bị cảnh sát theo dõi rồi, chúng ta có cần hành động trước, giết chết cô ta không?”

“Hôm nay tôi đến đây không phải vì cô ta. Bên phía Vịnh Cá Heo nhận được một tác phẩm đặc biệt, có lẽ chúng ta phải kê thêm một chiếc ghế nữa ở đây rồi.” Người đàn ông đeo mặt nạ quạ ngồi xuống bên cạnh bàn, trong bóng tối có ánh sáng yếu ớt, hai bên bàn có một vài quái nhân đeo mặt nạ đang ngồi.

“Tác phẩm gì mà lại khiến anh hài lòng vậy?” Trong đó có một người đàn ông đeo mặt nạ chuột lang lộ ra vẻ tò mò.

“Buổi gặp gỡ offline của những người quản lý nhóm chat chết chóc hàng tháng, lần này được diễn ra tại Vịnh Cá Heo. Tôi đã đích thân chọn ra 20 người quản lý mới tham gia, trong đó có một người quản lý đã săn giết 22 người trong một đêm, hơn nữa tất cả đều là giết chết những người dự thi.”

“20 người tham gia, cho dù anh ta có tự sát cũng không đủ 22.”

“Bao gồm cả người đánh giá phụ trách ghi chép, còn có quản lý cửa hàng Vịnh Cá Heo. Điểm tác phẩm của anh ta đều là do chính anh ta chấm. Bao nhiêu năm rồi, tôi chưa bao giờ thấy một người điên cuồng như vậy.” Người đàn ông mặt nạ

quạ mang báo cáo đến từ những "đánh giá" khác nhau đặt trên bàn. Những báo cáo này đều cho điểm tuyệt đối, từ ngữ cũng đều giống nhau, hiển nhiên là của cùng một người.

"Giết chết tất cả các đối thủ dự thi tôi có thể hiểu, nhưng đến ban giám khảo cũng giết, đây không phải là quá biến thái rồi hay sao?"

"Thành viên cốt cán đã lâu không được bổ sung rồi. Anh ta càng biến thái, càng phù hợp với yêu cầu của vị đó, tôi cảm thấy anh ta rất phù hợp."

"Anh ta xuất hiện quá đột ngột, người này rất không an toàn. Có khả năng là người của cảnh sát không?"

"Cảnh sát sẽ giết liên tiếp 22 người sao?"

"Báo cáo là do anh ta tự viết, có thể anh ta không giết những người đó, chỉ là khống chế bọn họ thôi."

Quạ và chuột lang xảy ra tranh chấp, một người phụ nữ đeo mặt nạ hoàng hậu bên cạnh giơ tay lên: "Cánh bướm mới đã xuất hiện, chúng ta cần thêm nhiều người sống theo đuổi cái chết hơn. Tôi thì lại cảm thấy anh ta khá thích hợp."

Nghe thấy hai từ "cánh bướm", mấy người đều nhìn về phía bên kia chiếc bàn dài. Cuối bàn có hai chiếc ghế trống, không có ai dám ngồi.

"Tôi cũng đồng ý để anh ta gia nhập, dù sao thì một người điên rồ, tàn nhẫn và thông minh như vậy cũng rất hiếm. Có điều sự lo lắng của chuột lang cũng có lý, tôi cảm thấy có thể cho anh ta một thân phận thành viên cốt cán tạm thời. Sau đó chúng ta sẽ từ từ tiếp xúc, chờ sau khi thực sự hiểu về anh ta, rồi mới để anh ta biết bí mật của chúng ta." Bên cạnh chỗ ngồi của người đàn ông mặt nạ quạ là một thanh niên đeo mặt nạ trắng tinh, nghe người này nói chuyện chắc là cũng chỉ mới thành niên.

"Vậy thì cứ quyết định như vậy đi." Từ dưới chiếc mặt nạ quạ phát ra tiếng cười khó chịu chói tai, anh ta đứng dậy bước ra khỏi phòng.

Chương 764: Sớm muộn sẽ bắt hết các thành viên trong nhóm

Hàn Phi thu dọn sạch sẽ tất cả những thứ liên quan đến mình. Sau khi thu dọn hiện trường xong, hắn chuẩn bị rời đi thì màn hình điện thoại di động của tên râu ria đột nhiên sáng lên, trên đó có một tin nhắn đến.

Sau khi mở ra, Hàn Phi nhìn thấy một đóa hoa tử đằng đang nở rộ, đóa hoa máu rơi xuống biến thành một hàng chữ.

"Người quản lý nhóm trò chuyện lan truyền chết chóc, ID ảo Sunshine Boy, trước 0 giờ đêm ngày mai hãy nhanh chóng đến nhà máy gương Thọ Hỉ ở ngoại ô phía bắc để hoàn thành nghi thức thăng cấp thành viên cốt cán."

"Nghi thức thăng cấp? Nhóm người này thật gan dạ, thật sự lại chọn mình." Hàn Phi cảm thấy mình đã coi thường đối phương rồi. Nhóm người đó không hề quan tâm đến sống chết của "nhân viên làm việc", vì để tìm được một ứng viên phù hợp mà bọn họ có thể đánh đổi rất nhiều.

Sau vài giây, tin nhắn trên điện thoại trở thành kí tự mã hóa, điện thoại của tên râu ria dường như đã bị nhiễm virus.

Người sau hậu trường dường như đang điều khiển từ xa, âm thanh tít tít tít không ngừng vang lên. Tất cả điện thoại di động của nhân viên làm việc cũng đều tự động xóa sạch dữ liệu, toàn bộ thông tin và những thứ mà bọn họ ghi lại đêm qua đều bị tiêu hủy.

"Tuyệt đối không thể coi thường những kẻ này. Giữa bọn họ dường như vẫn còn hacker phòng kén. Vụ tập kích gây nổ xảy ra ở thành phố thông minh có thể là do đám người này làm."

Liếc nhìn đám "người dự thi" sống dở chết dở trong quán trái phép, Hàn Phi ngồi trên chiếc ghế duy nhất. Hắn xé rách quần áo của tên râu ria, lau đi dấu tay để lại trên điện thoại.

“Có biết tại sao tôi lại không giết mấy người không?”

Một giọng nói lạnh lùng phát ra từ dưới lớp mặt nạ chú hề, Hàn Phi không nghe thấy câu trả lời mà mình muốn.

“Cái chết đối với các người là khoan dung, tôi muốn các người phải chịu nhiều đau khổ hơn.”

Đôi giày tránh khỏi các vết máu, hắn bước qua từng khuôn mặt. Tên râu ria vốn dĩ đã nhắm mắt tuyệt vọng, nhưng lại không cảm thấy đau đớn.

Gã lén hé mắt ra một chút, vừa lúc nhìn thấy bóng dáng Hàn Phi đi về phía xa.

Tên điên này giống như lúc hắn đến vậy, ngâm nga câu hát, rời đi trong tia sáng cuối cùng của đêm tối.

“Tao nhã, thật là tao nhã…”

Tìm thấy chiếc xe máy ở trong con ngõ sau, Hàn Phi lái xe rời khỏi Vịnh Cá Heo. Chờ sau khi lái xe đi được một quãng đường xa, hắn mới tháo mặt nạ ra.

“Sau khi trở thành thành viên cốt cán, chắc là có thể tiếp cận được những bí mật của đám người đó rồi. Nếu như bọn họ thực sự có liên quan đến thế giới tầng sâu, vậy thì rất có thể mình sẽ gặp phải những thứ quỷ dị.”

Ánh mặt trời chiếu lên người, Hàn Phi nhíu mày suy nghĩ.

Hận ý trong hiện thực không thể trực tiếp giết người, cho dù là cánh bướm, hay là ba hận ý ở bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ. Bọn họ chỉ có thể thông qua đủ thứ ảo giác, tưởng tượng để ép người sống chết. Nhưng lần này Hàn Phi phải đối mặt với không thể nhắc đến, không thể dùng hận ý làm tiêu chí để đánh giá.

“Vẫn phải cẩn thận một chút.”

Hàn Phi đặc biệt chọn đường nhỏ để đi, đi vòng rất lâu mới trở lại khu phố cổ.

Kể từ sau khi game 《Cuộc sống hoàn hảo》 xuất hiện lỗ hổng, mọi thứ dường như đã thay đổi. Các bang hội lớn trong game bắt đầu tìm kiếm những người chơi có thiên phú đặc

biệt, tiến vào bản đồ ẩn đã trở thành mục tiêu truy đuổi tối cao của các bang hội đó.

Những người chơi hàng đầu đã bắt đầu luyện tập có mục tiêu, không còn coi trò chơi này là trò chơi chữa trị giúp an ủi tâm hồn nữa. Còn có một số người trong phạm vi quy định, thử làm đủ thứ khác nhau với NPC và những người chơi khác, giới hạn của trò chơi liên tục bị kéo xuống.

Về việc đền bù cho lỗ hổng trong game, Vĩnh Sinh Pharmaceutical và Deep Space Technology đã đưa ra phương án đền bù của mình, nhưng điều này vẫn chưa thể làm người chơi hài lòng.

Cơ sở dữ liệu lớn nhất trong 《Cuộc sống hoàn hảo》 vẫn là những người chơi giải trí, mọi người đã đủ mệt mỏi trong hiện thực rồi, đến với trò chơi này chỉ để tìm một nơi ấm áp chữa trị. Nhưng giờ đây mảnh đất tâm linh tịnh thổ duy nhất này cũng đã bị phá hủy, sự yên ổn đã bị làm cho trở nên ồn ào khắp nơi.

Sự phiền phức của hai gã khổng lồ công nghệ vẫn còn rất nhiều. Số lượng người phản đối sự độc quyền của các công ty lớn, cho rằng trí tuệ nhân tạo cướp đi công việc và cuộc sống của bọn họ đang tăng lên từng ngày, những tiếng nói yếu ớt đó đã biến thành làn sóng.

Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical bận rộn đối phó với nhiều vụ lộn xộn khác nhau. Cảnh sát Tân Hỗ cũng không hề nhàn rỗi, tần suất các vụ án hung ác khác nhau đã tăng lên đáng kể. Thế hệ cảnh sát cũ vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng lần đầu tiên cánh bướm xuất hiện ở Tân Hỗ vài năm trước.

Hỗn loạn lan rộng, những tên siêu tội phạm đã từng biến mất giờ lại hiện ra nanh vuốt.

Nhìn bề ngoài, Tân Hỗ vẫn tràn đầy sức sống và phát triển mạnh mẽ, những người dân không bị ảnh hưởng cũng được bảo vệ rất tốt trong phòng kén thông tin. Nhưng những người đối mặt với bóng tối thì trong thâm tâm bọn họ biết rất rõ rằng Tân Hỗ đã thay đổi.

Cơn bão đến một cách lặng lẽ, mùi hôi thối tượng trưng cho chết chóc lan rộng tại vùng ngoại ô xa xôi đang dần xâm lấn vào bên trong, ngấm ngầm gặm nhấm nền móng của thành phố.

Sau khi gọi đồ ăn sáng cho ba người, Hàn Phi tìm một góc bắt đầu ăn ngấu nghiến. Hắn nhìn những người đi đường qua lại, mọi người ai nấy đều bận việc của riêng mình, vội vã mưu sinh.

Bọn họ nhìn rất bình thường, nhưng ai có thể đảm bảo sẽ không lộ ra một khuôn mặt khác vào ban đêm?

Sau khi ăn xong, Hàn Phi trở về nhà. Hắn nhìn chằm chằm vào máy tính của mình, sau khi do dự một lát vẫn đăng nhập vào tài khoản ảo Sunshine Boy rồi tiến vào khu vực màu xám bên ngoài phòng kén thông tin.

"Tôi biết là anh ta sẽ đến, hung thủ giết người thường sẽ quay lại hiện trường vụ án vào một thời điểm cụ thể để theo dõi phản ứng của đám đông, như thể đang thưởng thức tác phẩm của mình."

"Giết chết 22 người? Làm sao có thể?"

"Anh không nhận thấy có một số tài khoản kể từ sau khi offline ngày hôm qua thì không còn sáng lại nữa à?"

"Bạn tôi đêm qua cũng ở đó, nghe nói nếu như không phải tố chất tâm lý cậu ấy tương đối tốt thì có thể đã trực tiếp nhảy lầu rồi."

Ngay sau khi tài khoản ảo của Hàn Phi xuất hiện, đã nhận được hơn chục tin nhắn riêng. Trong đó có người rao bán đồ cấm cho hắn, còn có người muốn "sáng tạo" cùng với hắn.

Hắn mở nhóm chat lan truyền chết chóc mới phát hiện, kết quả kiểm tra tối hôm qua đã bị một thành viên trong nhóm "không cẩn thận" tải lên. Hàn Phi đã thủ tiêu 22 người, trong đó có cả giám khảo. Hành vi kinh khủng như vậy khiến cho mấy chữ Sunshine Boy đã lan truyền rộng rãi trong nhóm chat chết chóc.

Các thành viên khác trong nhóm đều đăng những bức ảnh kinh khủng máu me, nói những lời thô tục, giả bộ rằng mình rất đáng sợ, rất lợi hại, nhưng Hàn Phi đã đi làm thực sự.

Khi Hàn Phi online, cụm từ Sunshine Boy hình như lại trở thành cấm kỵ. Các thành viên nhóm rất ăn ý đều giữ im lặng, giống như tập thể bị cấm nói vậy.

Nhóm chat lan truyền chết chóc không giống với các nhóm chat thông thường. Nếu nói chuyện bừa bãi ở đây sẽ thực sự mất mạng. Bọn họ đã quen với việc áp đặt cái chết cho người khác, nhưng lại không thích mình bị cái chết cưỡng bức.

"Nhóm này sao đột nhiên trở nên vắng vẻ vậy? Không phải bọn họ lại lén lút sau lưng mình lập nhóm mới đấy chứ?" Hàn Phi không ngờ ở một nơi như này mà mình vẫn còn bị cô lập. Nhưng sau khi nghĩ lại, hắn đã yên tâm hơn, những người này đều là những kẻ biến thái và mất trí, một chàng trai Sunshine Boy như hắn đương nhiên sẽ có vẻ lạc lõng.

"Sớm muộn tôi cũng sẽ bắt hết các người lại."

Hàn Phi tắt nhóm chat đi, bắt đầu tìm kiếm thông tin mà mình muốn. Hắn không nhận được bất kì chứng nhận nào của nhóm chat lan truyền chết chóc, nhưng tất cả những người có liên quan đến ba tổ chức kia đều đã đối xử với hắn như thành viên cấp cao, nghe ngóng tin tức vô cùng dễ dàng, không chỉ không thu tiền, mà còn vô cùng nhiệt tình.

"Những thành viên cốt cán đó có thể đã thông báo cho những người bên dưới, như vậy cũng tốt cho mình." Chỉ cần có người hoạt động, khu vực màu xám nhất định sẽ tồn tại, những nơi như này rất khó loại bỏ hết, cách tốt nhất là trở thành thủ lĩnh của khu vực này.

Thông qua việc thăm dò từ nhiều phía, Hàn Phi cũng đại khái hiểu được tình hình hiện tại của mình. Người phụ trách nhóm chat lan truyền chết chóc tên là Quạ, là một tên sát nhân chính cống. Mọi người đều biết gã rất đáng sợ, nhưng cụ thể gã đã làm những chuyện gì thì không ai có thể nói ra được. Chính là con quạ này muốn Hàn Phi trở thành thành viên cốt cán mới, gã căn bản không quan tâm mục đích gia nhập của

Hàn Phi là gì, hoặc là nói gã có đủ tự tin rằng không cần biết mục đích gia nhập của Hàn Phi là gì, gã đều có thể đối phó.

Khác với lập trường của Quạ, thành viên cốt cán của câu lạc bộ giết người Chuột Lang kiên quyết phản đối việc Hàn Phi gia nhập, còn lên kế hoạch săn giết hắn.

Bên phía lớp học tối chủ nhật không có bất kì hành động nào, bọn họ không hứng thú với việc tuyển nạp thêm thành viên cốt cán, như thể tất cả tinh lực đều dành cho việc tìm kiếm cánh bướm mới vậy.

Kể ra thì trong 3 tổ chức này đã từng xuất hiện 3 siêu tội phạm. Một trong số đó là cánh bướm, hai người còn lại vô cùng bí ẩn, nghe nói là ẩn giấu trong số các thành viên cốt cán, có điều chưa có ai từng nhìn thấy, kể cả khu vực màu xám cũng không thể tìm thấy bất kỳ thông tin nào về bọn họ.

“Con bướm hận ý hàng đầu trong thế giới tầng sâu là siêu tội phạm bị cảnh sát truy nã, từ góc độ này, hai siêu tội phạm khác mà chưa ai từng thấy có lẽ linh hồn cũng đã bị hận ý chiếm giữ.”

Hiện tại Hàn Phi cũng được coi là nhân vật số một trong khu vực xám. Kim Tuấn đã cho hắn biết cách vào khu vực màu xám lúc đầu, chắc là không nghĩ đến điều này đâu.

Sau khi tìm hiểu thêm một số thông tin, Hàn Phi rời khỏi khu vực màu xám. Hắn nằm trên giường của mình, suy nghĩ xem nên làm gì tiếp theo.

“Sao mình luôn cảm thấy Tân Hỗ sẽ sớm xảy ra đại loạn, giống như thảm họa đã xảy ra ở trong điện thờ công viên vui chơi của Phó Sinh vậy. Lần này mình tuyệt đối sẽ không để thảm kịch tái diễn.”

Khi Hàn Phi đang suy nghĩ các vấn đề, cánh cửa lớn của viện ca kịch Thiên Đường《Cuộc sống hoàn hảo》 từ từ mở ra. Đại nhạc hội quy tụ hàng trăm nghìn người yêu ca hát trên cả nước chính thức bắt đầu.

……

“Sảnh số 7, số 697, nhóm Ác Quỷ và Mèo chuẩn bị lên biểu diễn! Các bạn chỉ có một cơ hội! Hy vọng các bạn có thể thể hiện mặt tốt nhất của mình trước tất cả người chơi!”

Âm thanh nhắc nhở phát ra, Mèo Lưu Ly hít sâu một hơi, sau đó vỗ vỗ vai Bánh Bao Rau: “Đi thôi, đến chúng ta rồi.”

“Chị hơi căng thẳng.” Bánh Bao Rau trong hình tượng giả lập nam tính, nắm chặt búa cát trong tay.

“Chúng ta đã diễn tập rất nhiều lần rồi, không có vấn đề gì đâu.” Mèo Lưu Ly không ngừng động viên Bánh Bao Rau, khi ánh đèn chiếu vào hai người, bọn họ cùng nhau bước lên sân khấu.

“Số 697, số 697, nhóm Ác Quỷ và Mèo, biểu diễn tác phẩm《Vi quang》, người biểu diễn Mèo Lưu Ly, Sunshine Boy!”

Giọng hát chậm rãi vang lên, Mèo Lưu Ly vừa cất giọng đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người, giọng hát của cô như là một món quà mà thượng đế ban tặng.

Bánh Bao Rau liếc nhìn Mèo Lưu Ly đang được mọi người chú ý với vẻ đầy ngưỡng mộ, cô đang chuẩn bị lắc chiếc búa cát theo nhịp thì chợt thấy có rất nhiều người chơi trong đám đông cũng đang nhìn chằm chằm vào mình.

Dường như sau khi nghe đến cụm từ Sunshine Boy, những người đó đặc biệt chạy đến từ các đại sảnh khác. Trên làn da lộ ra bên ngoài của bọn họ còn xăm một bông hoa tử đằng khô héo.

“Mình còn chưa hát, sao bọn họ đã bắt đầu chú ý đến mình rồi?”

Nở nụ cười trên môi, Bánh Bao Rau lắc chiếc búa cát một cách nghiêm túc.

Kết thúc bài hát, nhóm Ác Quỷ và Mèo đã thuận lợi thăng cấp, hai cô gái đang chuẩn bị ra về thì trong đám đông chợt vang lên những câu kinh hô.

Bọn họ nhìn về phía náo động, một người phụ nữ đeo mặt nạ thiên thần đang đi về phía bọn họ.

“Diệp Huyền! Là Diệp Huyền!”

Một số ca sĩ ngay cả khi đeo mặt nạ, giọng hát vẫn sẽ được nhận ra, Diệp Huyền là một trong số đó.

“Đó là một ca sĩ thực sự đấy, ước mơ của chị chính là được giống như cô ấy.” Bánh Bao Rau không biết tại sao Diệp Huyền lại đến, nhưng cô biết đối phương chắc chắn không phải đến để tìm mình. Vừa rồi trên sân khấu cô cũng chỉ lắc lư cái búa cát vài cái.

“Xin chào, bạn có tiện nói chuyện một lát không? Sunshine Boy.” Đi qua đám người, ánh mắt của Diệp Huyền bỏ qua Mèo Lưu Ly, có chút trầm ngâm nhìn Bánh Bao Rau.

Chương 765: Nhà máy gương Thọ Hỉ

"Cô tìm tôi à?" Bánh Bao Rau ngây ra tại chỗ. Cô không thể ngờ Diệp Huyền đi qua đám đông, vậy mà lại là đặc biệt tới để tìm mình.

Tiếp xúc với thần tượng ở khoảng cách gần như vậy, khiến Bánh Bao Rau hơi chút bối rối. Diệp Huyền trước mặt giống như thiên sứ, còn chính mình đang khoác lên bộ da của Hàn Phi, so với đối phương quả thực trông hơi tầm thường.

"Bài hát mà hai người vừa biểu diễn thật đặc biệt, như thể người đang ở trong địa ngục, nhưng vẫn không quên ngước nhìn trời sao. Tôi dường như đã nhìn thấy một nhóm người đang đuổi theo ánh sáng, vật lộn trong bùn lầy, tay cầm cây đuốc, cố gắng muốn thắp sáng bóng tối." Diệp Huyền rất cảm thán, không ngừng khen ngợi.

Bánh Bao Rau hơi ngượng ngùng một chút. Vừa rồi đều là Mèo Lưu Ly hát, cô còn chưa cất tiếng. Nhưng rõ ràng khi Diệp Huyền nói những lời này, lại cứ nhìn cô chằm chằm, cứ như thể hát hay đều là công lao của một mình cô vậy.

"Tôi cảm thấy anh có tiềm năng rất lớn, rất mong được gặp anh trong trận chung kết." Diệp Huyền dịu dàng đưa tay về phía Bánh Bao Rau, không hề có chút kênh kiệu nào: "Chắc anh cũng là người Tân Hỗ phải không? Có thời gian chúng ta hãy giao lưu offline nhiều hơn nhé."

"Được, được." Bánh Bao Rau không biết phải làm sao, cô chỉ là tới thế chỗ Hàn Phi thôi, ai mà ngờ lại thu hút được sự chú ý của Diệp Huyền.

Thật ra ở hiện trường không phải chỉ có Diệp Huyền, cả đại sảnh cùng với rất nhiều người đều đang nhìn chằm chằm vào cô. Những ánh mắt đó vô cùng quỷ dị, không chỉ mang theo sự cuồng nhiệt của fan trung thành, mà dường như còn ẩn chứa một chút kính sợ và kiêng rè.

Bánh Bao Rau dường như cũng có những người hâm mộ riêng của mình, chỉ có điều những người hâm mộ này tính cách đều rất kỳ lạ.

"Vậy thì chúng ta gặp lại ở trận chung kết nhé." Diệp Huyền chủ động bắt tay Bánh Bao Rau: "Đúng rồi, tôi vẫn luôn tự hỏi, tại sao anh lại đặt cho mình một cái tên như vậy?"

"Thiết lập của tôi là một hải…vương đã sống 300 triệu năm, rất tỏa nắng, mỗi ngày đều vô cùng buồn tẻ." Lần đầu tiên Bánh Bao Rau bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy, vô cùng căng thẳng, nói chuyện cũng bắt đầu lắp bắp.

"Haha, anh thật là nhạt nhẽo, sau này chúng ta có thể liên lạc nhiều hơn." Diệp Huyền buông tay ra, cùng quản lý đi về phía bên kia lối đi.

Sau khi đi vào lối đi nội bộ, biểu cảm dưới dưới lớp mặt nạ của Diệp Huyền trở nên hoàn toàn khác với trước, không có một chút ý cười nào.

Cô ta mở máy truyền tin trong game ra, mang theo một chút nghi ngờ nói: "Trên thế giới này không thể nào có chuyện trùng hợp ngẫu nhiên đến vậy. Mình đeo mặt nạ thiên sứ, nhóm của bọn họ lại tình cờ tên là Ác Quỷ và Mèo, mọi người cũng lại tình cờ có mặt ở đại sảnh số 7. Sunshine Boy đó có lẽ chính là Sunshine Boy ở Vịnh Cá Heo đêm qua, nhưng tại sao anh ta lại cố tình tiếp cận mình?"

"Không ai ngu ngốc đến mức để lộ danh tính của mình trong khu vực màu xám. Đây chắc chỉ là sự trùng hợp thôi, hai Sunshine Boy đó không phải là cùng một người." Giọng một người đàn ông phát ra từ máy truyền tin: "Việc cô phải làm bây giờ là hãy nghỉ ngơi thật tốt, đừng có nghĩ ngợi lung tung nữa."

"Tôi có thể không nghĩ ngợi lung tung được sao? Chó giữ cửa của Tân Hỗ đã để mắt đến tôi rồi, người của câu lạc bộ cũng muốn giết tôi, tôi thậm chí còn cảm thấy nhiệm vụ mà bọn họ giao cho Sunshine Boy chính là giết chết tôi đấy." Giọng nói của Diệp Huyền hoàn toàn méo mó, khác hẳn với

giọng nói thường ngày của cô ta, giống như biến thành một người khác vậy.

"Cô lo xa rồi, tối hôm qua Sunshine Boy đại khai sát giới ở Vịnh Cá Heo, mãi cho đến khi trời sáng mới rời đi. Nhưng Sunshine Boy tham gia buổi diễn hôm nay luôn ở trong phòng luyện hát giả lập vào tối qua. Từ đó có thể thấy bọn họ không phải là cùng một người." Người đàn ông phía bên kia máy truyền tin an ủi.

"Mong là như vậy…"

Ở đại sảnh số 7 bên ngoài lối đi, Mèo Lưu Ly nắm tay Bánh Bao Rau chạy vào phòng nghỉ ngơi.

"Mao Mao, hình như chúng ta cũng có fan của riêng mình rồi!" Bánh Bao Rau nhớ lại ánh mắt của những "fan cuồng" phía dưới sân khấu: "Hóa ra đây là cảm giác có fan, chị có vẻ không thích ứng được đấy."

"Mặc dù em không biết chính xác chuyện gì đã xảy ra, nhưng em cảm thấy tình hình có chút không ổn." Mèo Lưu Ly ra hiệu cho Bánh Bao Rau ngồi xuống: "Chị đang thay thế Hàn Phi. Anh ấy ở Tân Hỗ bị rất nhiều người coi là cái gai trong mắt, muốn giết người để cảm thấy vui vẻ, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn."

Trong mắt hiện lên một sự áy náy, Mèo Lưu Ly nắm lấy tay Bánh Bao Rau: "Xin lỗi vì đã liên lụy đến chị. Bây giờ chị hãy diễn vai Hàn Phi thật tốt, tuyệt đối đừng để lộ thân phận thật của mình với bất kỳ ai."

"Chị hiểu, làm trong ngành thần tượng giả lập này của chúng ta, điều cấm kỵ nhất chính là mở hộp." Bánh Bao Rau có tính cách rất tốt. Đây cũng là lý do tại sao cô có thể làm bạn được với Mèo Lưu Ly.

"Phải thận trọng từ lời nói đến việc làm." Mèo Lưu Ly rót cho Bánh Bao Rau một cốc nước ngọt: "Hôm nay vẫn còn hai vòng sơ loại nữa, hy vọng mọi việc suôn sẻ."

Sau khi nghỉ ngơi xong, Mèo Lưu Ly mang theo Bánh Bao Rau rời khỏi viện ca kịch Thiên Đường, bọn họ không hề giấu diếm hành tung.

“Mao Mao, hình như chúng ta đang bị theo dõi.” Bánh Bao Rau thì thầm, cô lén lút nhìn lại. Những người chơi có hình xăm hoa tử đằng trên người đang trà trộn trong đám đông, giống như một chiếc lưới đánh cá đang dần dần siết lại.

“Đừng nhìn lại, tiếp tục đi về phía bắc.”

“Phía bắc? Đó là rừng rậm! Có rất ít người chơi.”

“Không sao đâu, chị cứ nghe em.” Mèo Lưu Ly dắt tay Bánh Bao Rau, cả hai tiếp tục đi về phía trước như thể không hề nhận ra rằng mình đang bị theo dõi.

Sau khi bọn họ đi qua khu rừng, tất cả những người phía sau đều biến mất. Dường như có một con quái vật ăn thịt người đang ẩn náu trong khu rừng này vậy.

Lá cây đung đưa, xung quanh im lặng chết chóc, Bánh Bao Rau cảm thấy ngột ngạt khó tả, cô lén lút nhìn lại.

Đằng sau một cái cây nọ, có một bác sĩ mặc y phục máu đang đứng. Anh ta vừa giống như là một cơn ác mộng, lại vừa giống như lệ quỷ đòi mạng.

Mồ hôi lạnh lập tức toát ra, chờ khi Bánh Bao Rau muốn nhìn lại cho rõ, vị huyết y đã không còn.

“Đừng sợ, đó là bạn của bạn em.” Mèo Lưu Ly nhẹ giọng an ủi Bánh Bao Rau đang xù lông, ánh mắt thì lại nhìn về phía bên kia thành phố.

::

Năm giờ chiều, Hàn Phi vẫn còn đang “ngủ trưa” thì bị cuộc điện thoại của Hoàng Doanh đánh thức.

“Hàn Phi, anh phát hiện ra một nhóm người chơi bình thường trong《Cuộc sống hoàn hảo》, trên người tất cả bọn họ đều có hình xăm đóa hoa khô héo. Khi Sunshine Boy và Mèo Lưu Ly đang biểu diễn trên sân khấu, bọn họ bị câu ra.”

“Nhanh như vậy sao? Em vốn còn tưởng phải chờ em xuất hiện ở trên sân khấu chung kết, mới có thể câu được bọn họ ra chứ. Không ngờ bọn họ mới thế đã không thể nhịn được nữa rồi?”

“Bọn họ là ai?”

“Một nhóm mất trí và biến thái hoạt động trong khu vực màu xám, tôn thờ cái chết và giết chóc, giỏi thao túng và tra tấn tâm lý.” Hàn Phi không giấu giếm điều gì với Hoàng Doanh, hai người là đối tác tốt nhất của nhau: “Trước đây em rất tò mò liệu những tên đó có chơi Cuộc sống hoàn hảo hay không, nếu như đã câu được bọn họ ra, vậy thì có những chuyện sẽ giải quyết rất dễ dàng rồi.”

Sở hữu thiên phú chiêu hồn, những chuyện mà Hàn Phi không thể làm được trong hiện thực, hoàn toàn đều có thể làm được trong thế giới tầng sâu.

Hắn chỉ cần thu thập được thông tin danh tính của những kẻ đó, là có thể thử kéo một số thành viên của ba tổ chức tội phạm vào thế giới tầng sâu. Đến lúc đó hắn sẽ cho những kẻ đó biết rằng trên thế giới này còn nhiều điều đáng sợ hơn cả cái chết.

“Thì ra là em tính kế như vậy.” Hoàng Doanh do dự một chút: “Hôm nay anh không cẩn thận đã giết hết bọn họ rồi.”

“Không sao, hiện tại mới đều chỉ là đám lâu la nhỏ thôi, cá lớn vẫn còn ở phía sau.”

“Bây giờ em nói chuyện càng ngày càng giống một kẻ phản diện rồi đấy.”

“Anh giết hết người rồi, còn gọi em là phản diện à?” Hàn Phi không nói nên lời nữa. Có điều ở trong mắt người chơi Cuộc sống hoàn hảo, Hoàng Doanh quả thực là anh hùng, anh mạo hiểm việc tài khoản bị xóa mà “cứu người”, có được sự kính trọng của những người chơi.

Sau khi bàn bạc thêm một số việc, Hàn Phi cúp điện thoại, hắn ngước nhìn bầu trời đang dần âm u ngoài cửa sổ.

“Sắp mưa rồi sao?”

Khi màn đêm buông xuống, Hàn Phi bước đến bên cửa sổ, nhìn những bông hoa mưa rơi trên cửa kính.

“Trời mưa ở khu phố cổ rất giống với khu vực mưa đen ở thế giới tầng sâu, có một cảm giác xa lạ không thể giải thích

được.”

Nghi thức thăng cấp của hóm trò chuyện lan truyền chết chóc diễn ra vào tối nay. Những tên côn đồ đó yêu cầu Hàn Phi đến nhà máy gương Thọ Hỉ trước 0 giờ đêm. Bởi vì hắn còn phải trở về chơi game, nên chuẩn bị xuất phát sớm.

Sau khi kiểm tra trang bị trên người, Hàn Phi đợi đến tám giờ tối. Trời tối hẳn hắn mới rời khỏi cư xá.

Mưa bao phủ Tân Hỗ càng lúc càng nặng hạt. Hôm nay trên đường ít người đi bộ, cuối cùng thời tiết cũng trở nên mát mẻ hơn.

Lái chiếc xe máy đi thuê, mặc một chiếc áo mưa màu đen, Hàn Phi tránh các camera giám sát trong thành phố, một mạch lái xe ra ngoại ô.

Sau khi thấy không có người, hắn lại đeo chiếc mặt nạ chú hề lên.

“Nhà máy gương Thọ Hỉ đã bị bỏ hoang 30 năm trước. Nghe nói cả nhà trưởng xưởng đều chết trong nhà máy, trạng thái chết vô cùng quỷ dị, thi thể và chiếc gương bị dung hợp lại với nhau.”

Thông tin về nhà máy gương Thọ Hỉ xuất hiện trong tâm trí Hàn Phi. Nơi đó vô cùng xui xẻo, có rất nhiều người gặp vấn đề khi sử dụng gương của nhà anh ta. Ngay cả ở ngoại ô cũng là khu vực cấm, thường ngày đến những kẻ lang thang cũng không dám đến gần.

Nước mưa chảy xuống theo mặt nạ, Hàn Phi phi nước đại trên đường cao tốc như một tia chớp. Khi những người bình thường đang vội vã về nhà, thì hắn lại lái xe về phía nơi hẻo lánh nhất.

“Kỳ lạ? Tại sao điều hướng xe không còn nữa? Nơi này sao lại không có tín hiệu?”

Khi còn cách nhà máy gương Thọ Hỉ 1 km, điện thoại di động và xe máy của Hàn Phi xuất hiện vấn đề: “Không khí tối nay hoàn toàn khác với ngày hôm qua. Liệu những thành viên

cốt cán như cánh bướm có đến để tiến hành đánh giá cuối cùng với mình không?"

Nghĩ đến điều này, Hàn Phi cảm thấy nên thận trọng hơn. Hắn rời khỏi khu vực đó, gọi điện thoại cho Lệ Tuyết và Hoàng Doanh. Sau khi thông báo cho bọn họ một số chuyện, mới dám bước vào khu phức hợp bỏ hoang một lần nữa.

Lái xe qua những tòa nhà chưa hoàn thành và đổ nát, cảm giác khó chịu trong lòng Hàn Phi ngày càng tăng lên.

"Có người đang âm thầm theo dõi mình."

Không giảm tốc độ xe, tiếp tục đi về phía trước, Hàn Phi không hề lộ ra bất cứ điều gì bất thường. Hắn lái xe thẳng đến nhà máy gương Thọ Hỉ.

Nhà máy này có diện tích tương đối nhỏ, bên trong có rất nhiều thiết bị vẫn còn ở đó. Nhưng những thiết bị ban đầu được dùng để làm gương nay đã bị những kẻ điên đó biến thành công cụ giết người.

Tiếng sấm ầm ầm vang lên, Hàn Phi đậu xe máy ở lối vào của nhà máy. Hắn đẩy cánh cửa sắt rỉ sét ra, đi vào khuôn viên nhà máy.

Mặt đất không bằng phẳng, có một số hố lớn được đào sâu, chứa đầy nước mưa trong vắt.

Tia chớp xẹt qua bầu trời đêm, ánh sáng ngắn ngủi cũng cho phép những người trong nhà nhìn thấy Hàn Phi.

Áo mưa màu đen, mặt nạ chú hề, hắn lẻ loi một mình, đứng trong đêm mưa u ám và ngột ngạt.

"Rầm!"

Sợi xích nặng trịch rơi xuống đất, một người đàn ông đeo mặt nạ cua xanh đi từ trong nhà máy ra. Theo sau anh ta là một người lùn đeo mặt nạ lão hổ.

Hai người nhìn thẳng vào Hàn Phi, như thể đang nhìn một cái xác vậy. Trong suốt quá trình đến một câu cũng không nói, cảm giác đầy áp bức.

Cách rất xa Hàn Phi cũng có thể ngửi thấy mùi máu tanh trên người hai kẻ đó. Máu bẩn đã ngấm vào tận tóc và lỗ chân lông, rất khó tẩy sạch bằng các loại sữa tắm trên thị trường.

Mưa bão ập vào xưởng, sấm sét bao trùm tiếng ồn ào của máy móc đang chạy. Những chiếc máy xay thịt dường như đều là được chuẩn bị cho Hàn Phi.

"Muốn ra oai phủ đầu với mình sao?"

Hàn Phi sải bước vào nhà xưởng. Người đàn ông mặt nạ cua xanh cũng nới lỏng sợi xích trên tay, cánh cửa sắt nặng trịch lại đóng lại.

Ngọn lửa thắp sáng trong nhà, những mặt gương hoàn chỉnh được đặt trong nhà xưởng, để người bị "xử tử" có thể nhìn thấy bộ dạng thê thảm của mình từ bất kỳ góc độ nào.

"Sunshine Boy? Tôi ghét cái tên của cậu, giống như một thằng hề vậy." Một giọng nói khàn khàn vang lên từ sau máy xay thịt, thanh niên đeo mặt nạ kền kền xuất hiện ở bên trong: "Xác suất thành viên cấp cao được thăng cấp lên thành viên cốt cán chỉ có một phần mười. Vì vậy cậu không cần phải cảm thấy mình rất bình thường. Người vào trong này có rất nhiều, nhưng có thể sống sót rời đi lại không được mấy người đâu."

"Người phụ trách nhóm chat lan truyền chết chóc là Quạ Đen, tối nay anh ta không đến à?" Hàn Phi không chút sợ hãi trước bầu không khí kinh khủng trong xưởng.

"Nếu cậu có thể thành công thăng cấp lên thành viên cốt cán, anh ta tự nhiên sẽ tới." Ánh mắt lạnh lẽo của Kền Kền nhìn chằm chằm Hàn Phi, vỗ vỗ vào cái máy đang chạy bên cạnh: "Nhưng giả sử cậu không thành công thì nó sẽ là điểm đến cuối cùng của cậu."

"Nói nhảm hơi nhiều rồi đấy. Nếu như có thể bỏ qua phần hướng dẫn cho người mới làm quen như trong game thì tốt." Hàn Phi bước thẳng tới chỗ Kền Kền: "Nói cho tôi biết nghi thức tổ chức như thế nào?"

"Để tôi xem cậu có thể điên được bao lâu nữa?" Không chỉ có Kền Kền, mà cả Cua Xanh và Lão Hổ trong xưởng cũng giống như dã thú chết đói.

Mở van nguy hiểm ra, Kền Kền dẫn Hàn Phi đến bên cạnh một thang máy sang trọng. Bọn họ cùng nhau bước vào tầng hầm của nhà xưởng.

Bên dưới của nhà xưởng cũng giống như Vịnh Thi Thủy, được bố trí như một vũ đài. Ở đây chắc cũng là một trong những nơi mà câu lạc bộ giết người thường tụ tập.

Hai người đi qua nhiều công cụ tra tấn cải tạo khác nhau, đi đến trước một bức tường.

Kền Kền vén bức màn lên, có một tấm gương lớn đang được treo trên tường đối diện với vũ đài.

"Chiếc gương này chính là mấu chốt để biết cậu có thể được thăng cấp hay không. Nó có thể phản chiếu ra diện mạo của cậu khi chết, cũng có thể phản chiếu ra tất cả những người đã từng bị cậu giết. Lần lượt từng người một sẽ trèo lên lưng cậu, hòa vào cơ thể của cậu." Kền Kền mang theo một sự thành kính bệnh hoạn, vươn tay chạm nhẹ vào mặt gương: "Chịu được sự đau đớn này, cậu sẽ được thăng cấp, bằng không…"

Anh ta còn chưa kịp nói xong, đột nhiên cảm thấy đầu ngón tay dính nhơm nhớp. Quay đầu lại nhìn, anh ta phát hiện dường như mặt gương này đang chảy máu.

Chương 766: Trời vẫn mưa lớn, trong lòng tôi rất sợ hãi

"Máu?"

Kền Kền nhìn ngón tay của mình, cảm giác dính dính tanh tanh này anh ta vô cùng quen thuộc. Chỉ là anh ta không thể nào hiểu được, tại sao mặt gương lại rỉ ra máu tươi?

Yết hầu chuyển động, Kền Kền đờ đẫn ngẩng đầu lên. Bên dưới nhà xưởng khổng lồ dưới lòng đất dường như bị một loại lực lượng nào đó bao trùm, đỉnh đầu như đang treo cả một vùng biển, ngột ngạt đến cực điểm.

"Trước đây chưa từng xảy ra chuyện như này, mặt gương này bị sao vậy?"

Nội tâm cảm thấy sợ hãi bất an, nhưng nghi thức vẫn phải được tiếp tục. Kền Kền khẽ đẩy đẩy chiếc mặt nạ của mình, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa mặt gương và Hàn Phi.

Hàn Phi mặc áo mưa và Hàn Phi trong chiếc gương rõ ràng là cùng một người, nhưng lại toát ra hai luồng khí tức khác nhau. Nghi thức còn chưa chính thức bắt đầu đã xuất hiện vấn đề rồi.

Lùi lại phía sau một bước, Kền Kền nghĩ tới chuyện mà Quạ Đen đã giao cho mình. Anh ta cắn răng nhắc nhở Hàn Phi, bảo hắn giơ tay ra chạm vào mặt gương.

"Nếu muốn trở thành một thành viên cốt cán của chúng tôi, buộc phải trải qua cuộc khảo nghiệm này."

"Bây giờ tử đằng đã nở, cậu sẽ là đóa hoa đẹp nhất. Chờ sau khi Tân Hỗ trở thành biển hoa, cậu sẽ tái sinh ở một thế giới mới."

"Để tôi đưa cậu qua cầu."

Những lời mà Kền Kền nói ra dường như là tín hiệu để kích hoạt tấm gương. Mỗi khi anh ta nói ra một từ, mặt gương tưởng như bình thường sẽ phát sinh một số thay đổi. Tử ý

nồng đậm đang từ từ xuất hiện trong gương, những giọt máu tự nhiên rơi xuống từ trên bề mặt gương.

Sau khi anh ta nói xong mấy chữ "Để tôi đưa cậu qua cầu", Hàn Phi trong gương ngẩng đầu lên. Nó dường như muốn nắm lấy tay hắn, không để hắn rời đi.

Tử ý ngưng tụ, Kền Kền dán mắt vào mặt gương. Tiếp theo sẽ là thời khắc nguy hiểm nhất, chiếc gương đặc biệt này sẽ phản chiếu ra tất cả những người đã từng bị Hàn Phi giết. Nếu như Hàn Phi trong gương có thể hợp nhất với tất cả những người đã chết oan, vậy thì hắn sẽ được thăng cấp trở thành viên cốt cán mới một cách suôn sẻ.

Kền Kền căng thẳng đến mức không dám nói. Anh ta nhìn chằm chằm vào mặt gương. Trong bóng tối sâu thẳm đó, đột nhiên vang lên nụ cười hồn nhiên của một đứa trẻ.

"Bụp!"

Trên gương in một dấu tay nhỏ, mặt gương xuất hiện một cậu bé chỉ có mấy tuổi. Cậu mặc bộ quần áo của cô nhi viện, đứng trong gương tò mò nhìn ra ngoài.

"Xuất hiện rồi!" Lông mày của Kền Kền nhảy dựng lên: "Người đầu tiên anh ta giết là một đứa trẻ…"

Cậu bé dường như không biết mình đã chết, đi đi lại lại trong chiếc gương, cho đến khi đứa trẻ thứ hai, thứ ba, thứ tư….

Kền Kền nhìn chằm chằm vào gương, anh ta không thể thở nổi nữa. Theo quan điểm của mình, anh ta là một tên hoàn toàn biến thái rồi. Nhưng khi nhìn thấy ba mươi đứa trẻ chen chúc trong gương, nhìn những khuôn mặt ngây thơ đó, anh ta cảm thấy thực sự sợ hãi.

"Ba mươi đứa trẻ mồ côi? Đây mới chỉ là bắt đầu thôi à?"

Tử ý trong gương vẫn đang tụ lại! Cơn mưa xối xả bên ngoài nhà xưởng dường như muốn làm lật mái nhà, đập thẳng xuống đất. Kền Kền cảm thấy như mình đang bị kéo vào một cơn bão.

Các ngón tay không kiểm soát được mà run rẩy, nhưng nghi thức vẫn phải tiếp tục.

Thông thường mà nói, Kền Kền phải đợi cho đến khi tất cả các nạn nhân xuất hiện hết, rồi mới bắt đầu bước tiếp theo. Nhưng anh ta không thể đợi được, mặt gương bằng cả một bức tường đã đầy người!

Lồng ngực phập phồng, Kền Kền chịu đựng sự bất an, thay mặt chiếc gương hỏi Hàn Phi: "Muốn sang bên kia cầu, cậu được định sẵn sẽ mất đi một số thứ, cậu thật sự đã sẵn sàng chưa? Cậu có nguyện ý mất đi hạnh phúc, không bao giờ mỉm cười nữa không?"

Tiếng sấm rền vang, như kêu ngay bên tai. Hàn Phi đang đứng trước gương im lặng không lên tiếng, hắn chỉ khẽ gật đầu.

Khoảnh khắc hắn đồng ý, trên khuôn mặt của ba mươi đứa trẻ bị giết trong gương đều mất đi nụ cười ngây thơ. Trong ánh mắt bọn chúng tràn đầy vẻ tê dại và tuyệt vọng. Những đôi tay nhỏ bé vỗ lên gương, như thể đang hỏi Hàn Phi tại sao lại đưa ra lựa chọn như vậy!

Kền kền ngoảnh mặt không dám nhìn, lúc này chỉ muốn nhanh chóng kết thúc, sau đó rời khỏi đây: "Cậu có nguyện ý bị cuồng nộ chi phối, nhận được phước lành của thần linh không?"

Hàn Phi lại gật đầu lần nữa. Trong góc gương bắt đầu xuất hiện những vết nứt nhỏ, một cái giếng cổ xuất hiện bên trong gương. Trong giếng tràn ngập dục vọng có một cái cây treo đầy đầu người, bên dưới gốc cây giấu một điện thờ khắc cán cân linh hồn.

"Đây là cái gì? Rút cuộc cậu ta đã giết ai vậy?" Hướng đi của sự việc đã chệch khỏi nhận thức của Kền Kền, nhưng điều khiến anh ta còn kinh hãi hơn nữa vẫn còn ở phía sau.

"Cậu có nguyện ý ôm lấy cái chết, theo đuổi cái chết, lây lan cái chết không?"

Kền Kền tiếp tục hỏi theo nghi thức. Không chờ Hàn Phi trả lời, ba mươi đứa trẻ bị giết trong gương bắt đầu xuất hiện

dị biến.

Từ trong linh hồn thuần khiết nhất của bọn chúng mọc ra những con quái vật, mỗi một con đều toát ra oán hận khiến người ta kinh ngạc!

Ngoài những đứa trẻ đó ra, ngày càng có nhiều thứ căn bản không thể hiểu được xuất hiện. Trên khuôn mặt của giáo viên có ba cái miệng, trong tim của tên điên có kén, đồ tể có một khuôn mặt lợn…

Mặt gương không thể dung nạp được những thứ này. Người và linh hồn mà Hàn Phi đã giết quá nhiều, nhiều đến mức vượt xa giới hạn chịu đựng của chiếc gương.

Các vết nứt lan rộng từ góc tới trung tâm, Hàn Phi đứng ở chính giữa tấm gương giống như một vòng xoáy chết chóc!

Tất cả những linh hồn bị Hàn Phi giết đều lao về phía hắn. Hắn ở trong gương cứ đứng nguyên tại chỗ, để mặc cho bọn chúng cắn xé.

Mấy câu hỏi đầu tiên Hàn Phi đã vượt qua một cách suôn sẻ. Kền Kền nhìn thấy cũng kinh hồn bạt vía. Vì để nhanh chóng kết thúc, anh ta không đợi toàn bộ những linh hồn kia dung hợp với Hàn Phi mà hỏi luôn câu cuối cùng.

“Cậu có sẵn sàng chấp nhận và trở thành chính mình thật sự không?”

Trước đây Chuột Lang cũng hỏi Bố Khai Tâm những câu hỏi này. Đây chính là quá trình của nghi thức, nhìn thấy cái chết, hòa vào cái chết, lây lan cái chết, cuối cùng là trở thành cái chết.

Kền Kền không hề hỏi sai bất cứ câu nào. Nhưng ngay khi anh ta hỏi ra câu cuối cùng, tất cả tạp âm trong tầng hầm của nhà xưởng đều biến mất.

Tiếng khóc đột ngột dừng lại, tiếng gầm đột nhiên tan biến, oán hận và tử ý bị dồn vào trong góc. Hàn Phi ở ngoài gương đứng cúi đầu bất động; Hàn Phi ở trong gương khẽ run rẩy, bên dưới mặt nạ phát ra tiếng cười của một người.

Ban đầu vẫn là tiếng cười bình thường, nhưng tiến hành cùng với nghi thức thì tiếng cười đó càng ngày càng cuồng loạn, cuối cùng biến thành tiếng cười không kiểm soát được!

Thứ vẫn luôn ẩn giấu trong tâm trí của Hàn Phi, đã bị đánh thức bởi nghi thức của câu lạc bộ giết người! Ba mươi đứa trẻ đã chết ra sức đập vào mặt gương muốn rời đi. Tất cả linh hồn bị Hàn Phi giết chết không ngừng va chạm vào tử ý, mặt gương càng ngày càng có nhiều vết nứt.

Tiếng cười điên cuồng vang lên giữa sấm sét và mưa xối xả, Hàn Phi đang đứng trong gương từ từ tháo mặt nạ xuống, nhìn chằm chằm vào Hàn Phi ngoài gương, nắm lấy cánh tay của hắn, dùng giọng biến thái đến cực điểm để hỏi.

"Anh có nguyện ý trở thành tôi không?"

Những vết nứt nhỏ ngay lập tức bao phủ khắp bề mặt gương, chiếc gương chiếm cả bức tường ngay lập tức phát nổ!

Trong những mảnh vỡ bay tứ tung có vô số bóng dáng của Hàn Phi, tiếng cười điên cuồng không ngừng vang vọng trong nhà xưởng dưới tầng hầm.

"Không thể nào, chiếc gương của nhà máy gương Thọ Hỉ này là chiếc gương tồn tại lâu nhất trong câu lạc bộ giết người, cũng là chiếc gương có nhiều thành viên cốt cán thăng cấp thành công nhất. Chiếc gương này lớn nhất, đặc biệt nhất, làm sao nó có thể nứt được?!" Kền Kền liên tục lùi lại, anh ta là thành viên cấp cao của câu lạc bộ giết người, tuy còn trẻ nhưng đã đi theo Quạ Đen rất lâu, biết được rất nhiều bí mật. Có điều cũng chính vì biết, nên mới càng cảm thấy khó tin hơn.

"Cái thứ trong đầu của mình bắt đầu xuất hiện trong hiện thực rồi sao?" Hàn Phi đứng trên nền nhà toàn mảnh vỡ, chậm rãi ngẩng đầu lên, hắn nhớ lại toàn bộ quá trình nghi thức.

Mỗi bước đều giống như những gì Bố Khai Tâm đã trải qua lúc trước, nhưng bước nào cũng khác với anh ta.

"Như này là thăng cấp thất bại à?" Hàn Phi quay đầu nhìn về phía Kền Kền, từng bước đi đến trước mặt đối phương: "Vừa rồi anh đã nhìn thấy mặt của tôi rồi, phải không?"

“Không, không có!” Kền Kền không còn một chút cảm giác biến thái nào. Lúc này anh ta trở nên vô cùng bình thường, hai tay xua xua một cách điên cuồng, trực tiếp nằm bò trên mặt đất: “Lúc nãy có nhiều người ở bên ngoài, tôi hơi lỗ mãng, hay là bây giờ tôi sẽ quỳ gối với cậu?”

“Tôi hỏi anh rút cuộc có nhìn thấy mặt tôi không?” Hàn Phi chậm rãi di chuyển cơ thể, bàn tay của hắn từ dưới áo mưa vươn ra, bóp lấy cổ Kền Kền.

Xét về thể hình, Kền Kền với Hàn Phi tương đương nhau, nhưng hắn lại mang đến cho anh ta một cảm giác không thể chống lại được. Dường như có ba mươi linh hồn đang khóc ở phía sau hắn vậy.

“Không nhìn thấy!” Mặt nạ của Kền Kền rơi xuống đất, lộ ra khuôn mặt cũng khá thanh tú: “Đừng giết tôi, cho tôi một cơ hội đi!”

“Cơ hội?” Năm ngón tay của Hàn Phi từ từ buông lỏng: “Anh gia nhập câu lạc bộ giết người bao lâu rồi? Có biết những thành viên cốt cán kia không?”

“Bốn năm, tôi là một trong những người gia nhập đợt sớm nhất! Tôi rất thân với Quạ Đen, anh ta còn lén lút bảo tôi gọi anh ta là đại ca nữa.”

“Bốn năm trước đã có câu lạc bộ giết người rồi sao?” Hàn Phi ra hiệu cho Kền Kền đeo lại mặt nạ lên: “Tôi có thể không thể giết anh, nhưng anh phải phối hợp làm một số chuyện cho tôi.”

“Cậu bảo tôi làm gì cũng được.” Trong đáy mắt của Kền Kền lóe lên một tia ác độc sâu xa: “Để tôi tiễn cậu ra ngoài nhé?”

“Anh đi cùng với tôi.” Hàn Phi tóm chặt hai cánh tay Kền Kền, dùng sức bẻ người về phía sau.

Tiếng hét đột nhiên vang lên, Kền Kền đau đến mức ngồi trên mặt đất lần nữa: “Không phải cậu nói không giết tôi hay sao? Tôi thật sự không nhìn thấy cậu trông như thế nào! Hãy tha cho tôi!”

“Tôi bảo anh đi cùng với tôi, nên chỉ cần giữ lại chân cho anh là được rồi, còn nói nhảm nữa tôi sẽ xé rách miệng anh ra đấy.” Hàn Phi dẫm lên những mảnh vỡ của gương, cảnh tượng toàn nạn nhân trong gương vừa rồi lại lần nữa xuất hiện trong lòng Kền Kền. Anh ta ngay lập tức ngậm miệng lại.

Hai chân hơi run rẩy, thành viên cấp cao của câu lạc bộ giết người Kền Kền lần đầu tiên lại sợ hãi như vậy.

Thang máy cơ khí cũ nát chuyển động lên trên. Cua Xanh và Người Lùn đã sớm canh giữ tại cửa thang máy, bọn họ cũng nghe thấy âm thanh từ dưới lòng đất của nhà xưởng phát ra, vô cùng tò mò.

“Thăng cấp thành công chưa?” Người Lùn nhìn Hàn Phi: “Tôi chưa nhận được thông báo từ thành viên cốt cán, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Hàn Phi không trả lời câu hỏi của Người Lùn mà chỉ thản nhiên hỏi lại một câu: “Hai người cũng là thành viên cao cấp của câu lạc bộ giết người đúng không? Trên tay hai người có dính bao nhiêu món nợ máu rồi?”

“Tôi đã giết tất cả những người coi thường tôi, nhưng sau đó tôi đã không thể dừng tay lại được, thứ này rất dễ gây nghiện! Vì vậy, tôi bắt đầu đi giết những người đồng cảm với tôi!” Người Lùn vô cùng gầy yếu nhưng lại chọn mặt nạ lão hổ dũng mãnh, khi anh ta cười rất khó nghe.

So với Người Lùn, Cua Xanh khôn ngoan hơn, anh ta chỉ nhàn nhạt nói: “Tôi thích ăn nội tạng, nội tạng tươi.”

“Xem ra câu lạc bộ giết người của các anh quả thực không phải thứ tốt đẹp gì.” Hàn Phi đi tới trước mặt Cua Xanh và Người Lùn: “Đối mặt với các người, nếu tôi nương tay một chút thì chính là bất kính với những người đã khuất rồi.”

Chưa kịp nói xong, Hàn Phi đã đá thẳng một chân vào ngực Cua Xanh. Hắn không đợi Người Lùn đi lấy thứ gì, lại tung một cước đạp ra ngoài.

Tiếng máy móc gầm rú che lấp tiếng la hét. Kền Kền nhìn Hàn Phi đang sửa sang người bạn đồng hành của mình, mồ hôi lạnh bất giác chảy xuống. Người đàn ông đó giống như một

bạo quân thích vô thường, sẽ giết chóc mà không cần bất kì lý do nào.

Nghĩ đến vô số thi thể xuất hiện trong gương, Kền Kền cảm thấy ớn lạnh quét qua cơ thể. Chính mình đã khiêu khích con quái vật đáng sợ nhất!

Quay đầu nhìn cơn mưa xối xả ngoài cửa sổ, Kền Kền cảm thấy tất cả những hạt mưa to bằng hạt đậu rơi vào trái tim khiến hắn run rẩy.

"Làm sao đây? Tiếp theo cậu ta sẽ đưa mình đi đâu? Cậu ta nhất định sẽ không tha cho mình! Phải tìm cơ hội chạy trốn, cho dù đi đầu thú cũng được."

Trời vẫn mưa rất lớn, trong lòng anh ta rất sợ hãi.

Sau khi Cua Xanh và Người Lùn hoàn toàn mất đi năng lực hành động, Hàn Phi dừng lại một chút phía trước máy xay thịt, khiến cho đám ba người sợ hãi đến mức không dám thở mạnh.

"Đi thôi, tôi sẽ đưa anh đến một nơi." Hàn Phi dẫn Kền Kền rời khỏi nhà máy gương Thọ Hỉ. Hắn lái chiếc mô tô thuê lao về phía nhà Kim Tuấn.

Hắn đang chuẩn bị tìm cách kéo Kền Kền vào thế giới tầng sâu. Sau đó thực hiện phẫu thuật thẩm mỹ kí ức cho đối phương, để anh ta tạm thời trở thành người trợ giúp cho mình. Kền Kền chỉ là bước đầu tiên, mục tiêu thực sự của Hàn Phi chính là Quạ Đen.

……

11:30 tối, có tiếng động bất thường trong một tòa nhà bỏ hoang ở ngoại ô phía bắc Tân Hỗ. Cánh cửa lớn được khóa năm lớp nặng nề đẩy ra, người đàn ông đeo mặt nạ chuột lang ném điện thoại di động được mã hóa lên trên chiếc bàn dài.

"Kền Kền, Cua Xanh, Lão Hổ, cả ba thành viên cấp cao của câu lạc bộ đều biến mất trong nhà máy gương Thọ Hỉ! Quạ Đen, anh quá bất cẩn rồi."

Người đàn ông đeo mặt nạ quạ đen ở bên kia bàn dài gác hai chân lên bàn: "Vậy thì sao?"

“Chiếc gương ở tầng hầm của nhà máy gương Thọ Hỉ đã bị đánh vỡ, nghi thức thăng cấp không thành công, nhưng cũng không thất bại.”

“Vỡ rồi?” Quạ Đen từ trên ghế đứng lên, kinh ngạc nhìn Chuột Lang: “Làm sao có thể?”

“Chiếc gương đó dường như đã bị dồn căng phát nổ.” Chuột Lang nói một cách chắc chắn: “Là bị những vong hồn mà cậu ta giết dồn căng đến phát nổ đấy.”

Chương 767: Ma quỷ cũng không tính toán chi li như anh

Quạ Đen vẫn luôn cho rằng không có gì quan trọng. Sau khi nghe những lời đó của Chuột Lang, đồng tử của y từ từ nheo lại.

Y xác nhận lại với Chuột Lang lần nữa: "Chiếc gương dưới tầng hầm của nhà máy gương Thọ Hỉ không phải là bị bạo lực đập vỡ? Là bị dồn căng đến phát nổ, phải không?"

"Tôi đã đến hiện trường xem rồi, chiếc gương là bị phát nổ từ bên trong. Tử ý tích tụ bao nhiêu năm như vậy đều tiêu tan hết. Cây cầu giúp anh thăng cấp đã bị gãy. Những hư ảnh vong hồn không biết là đã trốn thoát hay là bị cậu ta hấp thu nữa." Ánh mắt của Chuột Lang lạnh lẽo. Gã chỉ vào Quạ Đen: "Tôi đã sớm nói với anh nhất định phải cẩn thận rồi, tên đó không hề bình thường đâu!"

"Làm vỡ chiếc gương, vậy không phải là… cậu ta còn giết nhiều người hơn cả tôi hay sao?" Sóng não của Quạ Đen và Chuột Lang không cùng cấp độ. Y sờ chiếc mặt nạ quạ tượng trưng cho sự ôn dịch của mình, trong lời nói vậy mà lại còn mang theo một tia phấn khích.

"Chuột Lang, Quạ Đen, hai người đừng cãi nhau nữa, người đó có thể khiến chiếc gương vỡ tan, nói không chừng chính là người mà thần linh vẫn luôn tìm kiếm đây." Người phụ nữ đeo mặt nạ nữ hoàng chậm rãi nói. Dường như cô ta vẫn luôn ở một vị trí cao, ngữ khí nói chuyện hoàn toàn khác với những người còn lại: "Sau khi cánh bướm biến mất, chúng ta đã rất lâu không có một siêu tội phạm được cảnh sát công nhận rồi, mấy người hiểu ý của tôi không?"

"Siêu tội phạm?" Quạ Đen ấn hai tay lên thành bàn gỗ, y biết chính xác hai chữ siêu tội phạm có nghĩa là gì.

Trong câu lạc bộ giết người, những thành viên cốt cán có năng lực vượt xa thành viên cấp cao. Hai phe có thể nói là

hoàn toàn khác biệt với nhau, mà siêu tội phạm là tồn tại còn vượt lên cả thành viên cốt cán.

Thành phố Tân Hỗ đã xây dựng lâu như vậy, siêu tội phạm đang chạy trốn không tới mười người. Bọn chúng là mối đe dọa và cũng là nỗi sỉ nhục của thành phố, cảnh sát mỗi giây mỗi phút đều muốn bắt bọn chúng về quy án.

"Cô nghĩ Sunshine Boy đó có đủ tư cách trở thành siêu tội phạm không?" Chuột Lang nhìn Nữ Hoàng.

"Biết đâu cậu ta đã là siêu tội phạm rồi, nhưng con quái vật sống trong lòng cậu ta vẫn chưa được rút ra hết." Nữ Hoàng ngồi trên ghế nhìn hoa văn kỳ lạ trên chiếc găng tay: "Lúc trước, ngay cả Cánh Bướm cũng không làm vỡ được chiếc gương, nhưng cậu ta đã làm được rồi. Tôi thật sự không thể tưởng tượng nổi cuối cùng cậu ta đã giết bao nhiêu người? Nói đi cũng phải nói lại, tại sao tạo ra sát nghiệp như vậy, cậu ta vẫn có thể sống yên ổn được vậy."

"Vậy theo cô chúng ta nên làm gì? Tích cực tiếp nhận cậu ta? Hay là tìm cách giết chết cậu ta?" Chuột Lang có chút bất an, gã cảm nhận được sự uy hiếp từ Sunshine Boy.

"Bây giờ đã có thể chắc chắn cậu ta không phải là người của cảnh sát."

"Đúng vậy, gương của thần linh không thể sai được. Cảnh sát tuyệt đối sẽ không bao giờ tìm một tên đồ tể tay nhuốm đầy máu, đã giết ít nhất hàng chục người để làm đặc vụ ngầm được. Một tên siêu biến thái làm những việc theo ý thích riêng như vậy, cũng không thể nào làm việc cho cảnh sát."

"Tạm thời hãy giữ một khoảng cách nhất định, cũng có thể cho cậu ta một thân phận thành viên cốt cán. Nhưng không thể tiết lộ bí mật quan trọng nhất của chúng ta, chẳng hạn như sự tồn tại của thần linh, và mối liên hệ với đêm tối." Nữ Hoàng suy nghĩ một lát rồi nói.

"Mấy người là đang đùa với lửa à. Nếu như cậu ta thực sự là siêu tội phạm, vậy nói không chừng chúng ta cũng sẽ là mục tiêu của cậu ta đấy." Chuột Lang nhìn vào hai chiếc ghế trống ở cuối chiếc bàn dài: "Hãy nghĩ xem, Cánh Bướm đã đối xử

với chúng ta như thế nào? Trong mắt của siêu tội phạm, ngoại trừ chính mình, tất cả mọi người đều có thể chết."

"Chúng ta không nói về chuyện này nữa." Nữ Hoàng nhìn về phía bên kia chiếc bàn dài, nơi một người đàn ông đeo mặt nạ trắng tinh đang ngồi: "Bạch, tình hình ở lớp học tối chủ nhật thế nào rồi? Cánh Bướm mới đã được mấy người thuần hóa chưa?"

Người đàn ông đeo mặt nạ trống trơn lắc lắc đầu: "Vẫn còn lâu lắm."

……

Trong phòng làm việc của một tổ trọng án thuộc phân cục thành phố Tân Hỗ, lãnh đạo của Lệ Tuyết đứng bên bàn, trên chiếc ghế vốn thuộc về anh là một ông lão với mái tóc bạc trắng.

"Sao ông lại đích thân tới đây? Có chuyện gì cứ bảo Lệ Tuyết truyền đạt là được rồi." Người lãnh đạo vô cùng nghiêm khắc trước mặt cấp dưới, lúc này nói rất nhỏ, như thể gặp một vị tiền bối vậy.

"Lệ Tuyết là người trẻ nhất trong tất cả các học sinh của tôi, không tuân theo kỷ luật, thường ngày đã khiến cậu phải lo lắng rồi." Ông lão ngồi trên ghế chính là thầy của Lệ Tuyết. Ông đã giải quyết vô số vụ án lớn nhỏ, từ mười mấy năm trước đã bắt đầu truy bắt Cánh Bướm, là huyền thoại sống của lực lượng cảnh sát.

"Đâu có, đâu có, Lệ Tuyết đã giúp chúng cháu rất nhiều. Mặc dù đôi khi cô ấy quả thực có không tuân theo mệnh lệnh." Lãnh đạo thì thầm một câu.

"Phục tùng là thiên chức, con bé làm việc quá cảm tính." Ông lão khẽ lắc đầu, sau đó từ trong tay lấy ra một văn kiện: "Tôi nhận được tin nhắn của một học sinh khác, các cậu cũng nên chú ý hơn một chút."

"Một học sinh khác?" Lãnh đạo dường như đột nhiên nghĩ tới điều gì đó: "Là cậu ấy sao?"

"Đúng." Ông lão đặt tài liệu lên bàn.

Lãnh đạo của Lệ Tuyết mở tài liệu ra, bên trong hoàn toàn là một tờ giấy trống trơn: "Đây là ý gì?"

"Khoảng trống do sự biến mất của Cánh Bướm để lại sẽ được lấp đầy bởi một con quái vật mới. Có lẽ chúng ta sẽ quay trở lại cục diện tồi tệ nhất có thể xảy ra khi đối phó với một số siêu tội phạm cùng một lúc."

……

Sau khi đi xe máy vào khu phố cổ, Hàn Phi tháo mặt nạ ra. Kền Kền ngồi ở ghế sau nhắm chặt mắt lại, sợ rằng sẽ nhìn thấy khuôn mặt của hắn.

Mưa lớn như trút nước, cả đời này Kền Kền cũng chưa từng sợ hãi đến thế.

"Đến rồi, xuống xe đi." Hàn Phi đậu xe máy ở con ngõ sau, giục Kền Kền đi nhanh qua.

"Chúng ta phải tới nhà máy máu thịt của cậu à? Liệu cậu có biến tôi thành thịt xay nhuyễn rồi cho chó ăn không? Hãy tha cho tôi đi, sau này tôi làm con chó của cậu có được không?" Lời nói của Kền Kền run rẩy. Sau khi nhìn thấy những người chết trong gương, anh ta căn bản không thể tưởng tượng được Hàn Phi sẽ hành hạ mình tàn bạo như thế nào.

"Câm miệng, làm như tôi là một tên biến thái vậy. Anh đừng có dùng suy nghĩ bẩn thỉu của bản thân để nghĩ về người khác." Hàn Phi túm lấy Kền Kền, tránh camera giám sát, đi đến nhà Kim Tuấn.

Kim Tuấn đã nhận được thông báo trước, sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, mở cửa đón Hàn Phi và Kền Kền vào nhà.

"Đây là động của quỷ à?" Kền Kền toàn thân ướt sũng, hai tay bị gãy quỳ trên mặt đất: "Nhìn bề ngoài thì hoàn toàn bình thường, nhưng thi thể có thể đã bị cải tạo thành đủ thứ đồ mỹ nghệ khác nhau. Tấm thảm màu đen này không phải được dệt bằng tóc của người chết đấy chứ?"

Hàn Phi lười để ý đến Kền Kền. Hắn bảo Kim Tuấn tìm đến một tài khoản trò chơi Cuộc sống hoàn hảo, sau đó ép Kền

Kền phải hoàn thành việc xác minh.

Trong quá trình xác minh, Hàn Phi cũng biết được thông tin thân phận thực sự của Kền Kền. Bố mẹ anh ta từng là chủ một khách sạn ở thành phố thông minh. Sau đó gia đình gặp khó khăn, cả nhà anh ta vốn chuẩn bị ra nước ngoài lánh nạn, nhưng không biết tại sao Kền Kền một mình ở lại, lang thang ở ngoại thành.

Kền Kền nằm trong máy chơi game, vẫn vô cùng sợ hãi. Anh ta hoàn toàn không đoán được Hàn Phi định làm gì.

Sự tra tấn trong tưởng tượng không hề xuất hiện. Đối phương chỉ yêu cầu anh ta chơi game, hơn nữa còn là một trò chơi loại hình chữa trị.

Sau khi Kền Kền đăng nhập thành công, Hàn Phi dặn dò Kim Tuấn trông coi đối phương cẩn thận, còn hắn thì lập tức chạy về nhà của mình.

Trước 0 giờ nửa đêm, Hàn Phi về đến nhà, hắn cởi áo mưa rồi nằm vào máy chơi game.

Sắc máu buông xuống, Hàn Phi nghe thấy một tiếng cười quen thuộc trên giao diện đăng nhập trò chơi. Tiếng cười ngông cuồng dường như trở nên hoạt náo hơn.

Mở hai mắt ra, Hàn Phi mở bảng thuộc tính. Hắn phát hiện lượng máu của mình vẫn chỉ có một điểm, điện thờ xây trong lối đi vẫn đang hấp thu giá trị sinh mệnh của hắn.

“Điện thờ của Phó Sinh chênh lệch quá lớn so với level của mình. Mình phải nhanh chóng tìm cách, cung cấp đủ chất dinh dưỡng cho điện thờ đó.” Tự Hàn Phi không thể cấp dưỡng cho điện thờ, vì vậy cách duy nhất hắn có thể nghĩ đến là bắt một con quỷ đến để thay thế mình.

Dưới sự đồng hành của Khóc và Ứng Nguyệt, Hàn Phi tiến vào khu vực công viên vui chơi.

Hàng chục nghìn linh hồn mà hắn mang ra từ điện thờ của Phó Sinh đã được hòa nhập vào thế giới tầng sâu, trở thành những công dân mới của thành phố. Những câu chuyện kì lạ,

bọn họ khác với những quỷ quái vốn có ở trong thế giới tầng sâu, toàn bộ đều còn lưu giữ được lý trí và lương thiện.

Khi Hàn Phi đi ngang qua bọn họ, những linh hồn đó sẽ chào hỏi hắn, vô cùng hòa hợp.

"Thật sự khó tưởng tượng được ở trong thế giới tầng sâu còn có thể nhìn thấy cảnh tượng như vậy." Biết Hàn Phi đến, quản lý Quỷ ngay lập tức chạy đến, dao đồ tể mà ông mang theo từ Ngõ Súc Sinh đã được phân phát cho một số cư dân có tiềm năng. Bây giờ ông đã thành lập một nhóm quản lý Quỷ mới, phụ trách duy trì trật tự trị an.

Các tòa nhà phù hợp với thẩm mỹ của thế giới tầng sâu đã được cải tạo ra, thành phố này thuộc về tất cả mọi người, cũng thuộc về Hàn Phi.

Đi vào lối đi của công viên vui chơi, ở đây ngày nào cũng có người chơi không sợ chết đến. Sự tò mò của loài người về những điều chưa biết được thể hiện một cách sống động trong lòng họ, cho dù biết mình sẽ chết, cũng phải chết trên con đường đi thám hiểm.

Hàn Phi rất biết thưởng thức những người này. Hiện tại hắn cũng muốn dùng giá trị sinh mệnh của những người chơi này để giúp bản thân chia sẻ áp lực.

Đi đến phía trước điện thờ của công viên vui chơi, Hàn Phi để những người hàng xóm của cư xá Hạnh Phúc canh giữ khu vực xung quanh. Sau khi xác nhận không có ai tới, hắn mới mở bảng thuộc tính ra.

Ngón tay chạm vào, Hàn Phi chậm rãi nói ra hai chữ: "Chiêu hồn!"

Quỷ môn màu máu mở ra trước mặt Hàn Phi, trong đầu hắn hiện lên thông tin và hình dáng của Kền Kền. Hắn vươn tay về phía biển máu.

Một lúc sau, một con cá nhỏ với ngoại hình dị dạng, đuôi bị cắt đứt bị mặt quỷ ngậm chặt, nhảy ra khỏi biển máu.

Quỷ môn đóng lại, Kền Kền xuất hiện ở trước mặt Hàn Phi. Trong tay anh ta vẫn còn cầm một cái máy truyền tin,

khuôn mặt đầy do dự.

“Anh cầm máy truyền tin làm gì? Không phải định liên lạc với cảnh sát trong hiện thực, sau đó báo cảnh sát đấy chứ?” Hàn Phi bóp cổ Kền Kền, sức lực quen thuộc lập tức khiến anh ta thức tỉnh.

“Không có, không có! Làm sao tôi có thể báo cảnh sát chứ?!” Kền Kền cúi đầu không dám nhìn mặt Hàn Phi.

“Không sao, anh có thể xem tùy thích, dù sao thì tôi cũng sẽ dần dần xử lí kí ức của anh.” Hàn Phi kéo Kền Kền đến, đè anh ta xuống phía trước điện thờ của công viên vui chơi. Sau đó cố gắng giao tiếp với điện thờ, để đối phương hút lấy giá trị sinh mệnh của anh ta.

Gần như trong nháy mắt, giá trị sinh mệnh của Kền Kền lập tức về 0. Nếu như không phải Hàn Phi phản ứng nhanh, linh hồn của anh ta có lẽ đã bị điện thờ hút mất rồi.

“Xem ra không thể để người chơi thay thế mình được, bọn họ sẽ trực tiếp bị hút chết mất.” Hàn Phi ném cho Kền Kền một miếng nội tạng, để anh ta ăn cho hồi máu. Cử động thiện ý này lại khiến cho Kền Kền suy nghĩ lung tung, bàn tay đỡ lấy không ngừng run rẩy.

“Mau ăn đi, lát nữa còn đến nơi khác.”

Chờ sau khi sức khỏe của Kền Kền hồi phục được một chút, Hàn Phi lại dẫn anh ta đến điện thờ giao dịch linh hồn trong bách hóa thương mại. Hắn hỏi ý kiến Gương Thần, một linh hồn biến thái thông thường có thể đổi lấy thứ gì.

Sau khi hỏi giá xong, Hàn Phi hơi thất vọng đưa Kền Kền đến bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, để anh ta nằm trước điện thờ chỉnh hình linh hồn để tiến hành phẫu thuật chỉnh sửa kí ức.

Nhìn thấy cảnh ngộ của Kền Kền, những người hàng xóm của cư xá Hạnh Phúc đều cảm thấy anh ta thật là thê thảm. Đến oán niệm cỡ lớn cũng còn chưa được hưởng đãi ngộ liên tiếp ba điện thờ liền.

“Đến ma quỷ cũng không tính toán chi li như cậu. Cậu đang chuẩn bị thiết lập một chuỗi giao dịch sản xuất hoàn chỉnh à?” Lý Tai đầy mong đợi nhìn Hàn Phi: “Dây chuyền linh hồn, nghe có vẻ rất đỉnh đấy.”

“Anh đừng hiểu lầm tôi, tôi chỉ nhắm đến và lợi dụng kẻ xấu thôi.” Hàn Phi bắt đầu sửa đổi kí ức của Kền Kền, gieo rắc nỗi sợ hãi và phục tùng vào nơi sâu thẳm nhất trong linh hồn của anh ta.

“Ma quỷ trong địa ngục cũng đều nói như vậy cả.”

Sau khi sửa đổi ký ức của Kền Kền, Hàn Phi đưa anh ta đến khu vực mưa đen.

“Tại sao ở đây cũng có mưa?” Nước mưa dường như trở thành nỗi ám ảnh trong cuộc đời của Kền Kền. Kể cả sau khi kí ức đã bị sửa đổi thì khi nhìn thấy những hạt mưa, bản năng anh ta vẫn cảm thấy sợ hãi.

“Lát nữa anh không được nói lời nào đấy.” Hàn Phi dẫn Kền Kền đi lên tầng hai của cửa hàng tiện lợi, nâng nắp chum tương lên: “Lại đây.”

“Có chuyện gì sao?”

“Cho anh xem hoa tôi trồng.”

Hàn Phi sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, tóm lấy Bố Khai Tâm, kéo ra từ trong đầu lâu nứt vỡ, một tay còn lại của hắn chỉ vào Kền Kền: “Tôi đã kiểm tra qua thông tin của anh, chắc là anh cũng biết anh ta, anh ta gọi là Kền Kền.”

Nghe thấy cái tên Kền Kền, Bố Khai Tâm ôm đầu. Dường như chỉ cần nhớ lại quá khứ thì sẽ cảm thấy một nỗi đau như cơ thể bị xé nát.

“Tôi có khả năng giúp đám khốn kiếp các anh rời đi, có thể cho các anh một sự lựa chọn hoàn toàn mới, cũng có thể khiến các anh cảm nhận những đau đớn hơn những gì tưởng tượng, cho nên đừng có nói dối tôi nữa.” Hàn Phi coi như đã rút sạch chút giá trị cuối cùng từ Kền Kền. Sau khi làm nhiều thí nghiệm với anh ta, còn không quên dùng anh ta để giết gà dọa khỉ.

“Anh là một đóa hoa đặc biệt, nhưng tôi vẫn chưa biết năng lực đặc biệt của anh là gì? Người trồng hoa nói rằng trồng hoa cần có tình cảm, chẳng lẽ tình cảm giữa chúng ta vẫn chưa đủ sâu đậm hay sao?” Hàn Phi mở bảng thuộc tính ra, nhìn nhắc nhở về Bố Khai Tâm, tại cột năng lực đặc biệt vẫn còn là dấu hỏi.

“Tất cả những chuyện đã xảy ra với anh ta, cũng sẽ xảy ra với anh, cho dù đó là chuyện tốt hay chuyện xấu. Anh đã đứng cùng với tôi, tin tưởng tôi một cách vô điều kiện là lựa chọn duy nhất của anh.” Hàn Phi để cho Kền Kền đã bị sửa đổi ký ức chào hỏi Bố Khai Tâm. Sau đó hắn sử dụng thiên phú hồi hồi để đưa Kền Kền trở lại thế giới tầng cạn.

Cũng ngay lúc Kền Kền được đưa đi, hệ thống truyền đến một tiếng nhắc nhở.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Thông tin về bông hoa đặc biệt rank E đã thay đổi!”

“Bố Khai Tâm (bông hoa đặc biệt rank E): Bông hoa này có một cái tên của con người, anh ta chưa từng cười, mọi người đều gọi anh ta là Bố Khai Tâm.”

“Năng lực đặc biệt gửi hồn: hạt giống của anh ta có thể nảy mầm trong linh hồn của những bông hoa khác, chiếm đoạt ký ức của người khác để mình lớn lên.”

“Anh phát hiện tôi nắm được một lối đi khác, nên động lòng rồi à?” Hàn Phi nhìn chằm chằm hạt giống sặc sỡ trong ngực Bố Khai Tâm. Hắn đã biết phải sử dụng bông hoa này như thế nào rồi.

Ra khỏi chi nhánh của cửa hàng tiện lợi Ích Dân, Hàn Phi che ô đen đi đến câu lạc bộ.

Ông lão mù đang ngồi trong đại sảnh, nghịch chiếc radio đã hỏng từ lâu. Nghe thấy tiếng bước chân của Hàn Phi, ông ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra hai cái hố sâu thăm thẳm.

“Ông lão, cháu muốn đến phòng vũ đạo một chuyến.”

“Cậu muốn học vũ đạo?”

“Vâng, chính là học vũ đạo.” Mục đích chính của Hàn Phi là muốn xem chiếc gương trong phòng vũ đạo. Trên tấm gương ở tầng hầm nhà xưởng, hắn đã nhìn thấy những thứ mà mình chưa từng thấy, chẳng hạn như ba mươi đứa trẻ đã bị giết.

Hắn chưa bao giờ xem ký ức của tiếng cười điên cuồng theo cách như thế. Hắn rất muốn gặp lại ba mươi đứa trẻ đó một lần nữa, gặp lại những người đã bị chính tay mình giết chết.

Chương 768: Cuộc thẳng thắn

Chiếc gương trong tầng hầm nhà xưởng quá là không chắc chắn, Hàn Phi còn chưa nhìn kỹ thì đã nổ tung rồi. Hắn muốn gặp những đứa trẻ đó, chỉ còn cách tìm một chiếc gương tương tự trong thế giới tầng sâu.

"Câu lạc bộ giết người trong hiện thực và khu vực mưa đen của thế giới tầng sâu tồn tại một mối liên hệ nào đó. Những kẻ giết người biến thái gọi nó là cầu, mà chiếc gương chính là mấu chốt để xây dựng cây cầu đó."

Hàn Phi và ông lão mù bước ra khỏi nhà kho, một già một trẻ che ô đen đến phòng vũ đạo ở ngõ sau.

"Lúc trước không phải cậu nói là thích trồng hoa hay sao? Sao lại đột nhiên muốn học vũ đạo rồi?" Ông lão sờ lên cái khóa lớn của phòng vũ đạo, mất một hồi lâu mới mở được ra.

"Cháu nói thích trồng hoa là bởi vì người trồng hoa ở đó. Lúc đó nếu như cháu dám nói nửa lời không, có lẽ bà ấy sẽ nhét cháu vào trong chậu hoa mất." Cho đến hiện tại Hàn Phi vẫn còn cảm thấy hơi sợ hãi đối với người trồng hoa. Có giọng nói và thể hình cực kì tương phản, trên người lại toát ra khí tức vô cùng cổ quái, bà lão đó khiến cho người ta nhìn không thấu.

"Cậu vẫn nên nhanh chóng tìm thấy sở thích thực sự của mình đi, đời người chỉ có bấy nhiêu, đừng đợi đến khi thời gian qua đi rồi mới hối hận." Ông lão mù cùng Hàn Phi tiến vào phòng vũ đạo: "Kể từ sau khi cậu rời đi thì chưa thấy người trồng hoa quay lại. Cậu cũng không cần lo lắng sẽ gặp lại bà ấy, cứ yên tâm ở đây luyện vũ đạo, vũ đạo có thể trút bỏ những cảm xúc tiêu cực trong nội tâm của một người."

"Tạm thời trong thời gian ngắn người trồng hoa sẽ không quay lại ạ?" Hàn Phi thở phào nhẹ nhõm, giọng nói cũng không còn căng thẳng nữa: "Ông lão, thực ra ngoài việc học vũ đạo ra, cháu vẫn còn muốn thỉnh giáo ông một số chuyện."

“Tôi biết ngay là cậu không có ý tốt gì mà, nói đi, chuyện gì?”

“Cháu phát hiện ra một chiếc gương trong một nhà máy dưới lòng đất. Chỉ cần cháu đứng trước nó, nó có thể phản chiếu ra dáng vẻ của chính mình khi chết, còn có thể phản chiếu ra những oan hồn đã chết trong tay mình.” Hàn Phi lén liếc nhìn ông lão một cái, sau khi thấy đối phương không có gì bất thường, lại nói tiếp: “Chiếc gương đó dường như có liên quan đến câu lạc bộ ở khu vực này. Vì vậy cháu muốn hỏi một chút, chiếc gương trong phòng vũ đạo của chúng ta có phải cũng có hiệu quả tương tự không?”

“Có thì có, nhưng tôi cũng quên mất là chiếc gương nào rồi.” Ông lão chỉ vào hốc mắt của mình: “Tôi không nhìn thấy, vì vậy cậu phải tự mình đi tìm nó thôi.”

“Tìm thế nào? Đi đến từng chiếc gương soi một lượt? Cháu nhớ rằng việc kích hoạt chiếc gương phải đọc một số thứ gì đó.”

“Không cần.” Ông lão lắc lắc đầu: “Trong chiếc gương bình thường đều có vong hồn người chết, chỉ có chiếc gương đó có ẩn giấu bản thân ô uế của chính mình. Cậu dụng tâm nhìn kĩ, sẽ phát hiện điểm khác biệt.”

Đặt chiếc radio cũ kĩ trong tay xuống đất, ông lão bước lên vũ đài: “Tôi dạy cậu một phương pháp đơn giản nhé, nhảy múa trong bóng tối có thể giúp cậu nhìn rõ bản thân mình.”

“Cháu không hiểu ý của ông lắm, nhưng sao cháu có cảm giác như ông đang lừa cháu học vũ đạo vậy.” Hàn Phi ngồi dưới vũ đài chăm chú quan sát từng động tác của ông lão. Dần dần, linh hồn của hắn như bị dẫn dắt, cả người hoàn toàn đắm chìm trong vũ điệu của ông.

Đằng sau mỗi hành động dường như đều ẩn chứa một đoạn ký ức. Ông lão như đã biến cuộc đời mình thành một điệu múa.

Trước đây ông ấy nhảy một mình trong bóng tối, nhưng bây giờ ông đã có một khán giả bên dưới vũ đài của mình.

“Sinh mệnh nở ra như một bông hoa, rồi sau đó tàn héo vào lúc đẹp nhất, trở về với đất…”

Vô số linh hồn xuất hiện trong gương. Bọn họ đến gần trong bóng đêm, cùng nhau cười, cùng nhau khóc theo điệu múa.

Điệu múa kết thúc lúc nào Hàn Phi cũng không biết. Phải một lúc lâu sau, hắn mới phản ứng lại. Lúc này ông lão đã ngã xuống vũ đài, lồng ngực ông bị máu tươi nhuốm đỏ.

“Ông ơi!”

Nhảy lên vũ đài, Hàn Phi đến bên cạnh ông lão.

“Yên tâm, không chết được đâu.” Ông lão mù ho dữ dội, khắp miệng và trên cổ toàn là máu: “Chỉ là tôi già rồi, không thể nhảy được nữa.”

“Ông vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt, có điều gì nuối tiếc hãy nói với cháu, cháu sẽ thay ông hoàn thành.” Hàn Phi ở trong thế giới tầng sâu vẫn luôn giao lưu với quỷ, mở miệng là nuối tiếc, khép miệng là di nguyện, nói xong hắn mới chợt nhận ra ông lão không phải là quỷ.

“Nuối tiếc quả thực có rất nhiều.” Ông lão không hề cảm thấy lời nói của Hàn Phi có vấn đề, ông khó khăn ngồi dậy: “Thiên phú nhảy múa của cậu rất kém, nhưng năng lực học tập của cậu rất mạnh, nhìn một lần là có thể ghi nhớ hết tất cả các động tác. Tôi muốn dạy cho cậu tất cả các điệu múa mà tôi biết, chờ khi tôi không còn nữa, thỉnh thoảng cậu có thể nhảy cho người trồng hoa xem.”

“Hai người chẳng lẽ là vợ chồng?”

“Tôi đã hại bà ấy thành bộ dạng như vậy, làm sao có mặt mũi làm người thân của bà ấy nữa?” Ông lão mù hơi hơi nhích người ra rìa vũ đài: “Điệu múa tôi nhảy vừa rồi có tên là — Tôi. Cậu hãy luyện tập nó vài lần, chắc là có thể thông qua điệu múa này tìm thấy chiếc gương đặc biệt nhất ở đây.”

“Dạ được.” Hàn Phi bước lên vũ đài nhớ lại từng động tác của ông lão, nhưng ngay khi cơ thể của hắn vừa bắt đầu chuyển động, ông lão đã mở miệng cắt ngang.

“Không phải in dập lại từng động tác thì có thể gọi là múa, cậu phải kết hợp với sự lý giải của mình.” Ông lão mù hoàn toàn không nhìn thấy Hàn Phi, nhưng lại vô cùng trịnh trọng nói với hắn.

Hàn Phi dừng lại, quơ quơ hốc mắt trống rỗng của ông lão, đối phương quả thực là một người mù.

“Nếu cậu muốn tìm thấy chiếc gương đặc biệt nhất trong câu lạc bộ này, thì phải đối mặt với con người thật của mình.” Ông lão ngẩng đầu, hốc mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm về phía sau lưng Hàn Phi: “Anh ta vẫn luôn ở sau lưng cậu, bám trên cơ thể cậu, gặm nhấm máu của cậu, bóp chặt linh hồn cậu.”

“Ông đừng nói chuyện đáng sợ như vậy được không?” Hàn Phi ngoảnh đầu lại nhìn mấy lần, nhưng sau lưng chỉ có một tấm gương.

“Cậu muốn hòa giải với anh ta? Hay là muốn giết chết anh ta? Anh ta là muốn giết chết cậu? Hay là khao khát một điều gì đó từ cậu? Nếu một trong hai người các cậu chọn sai phương án, vậy thì tuyệt vọng nhất định sẽ bao trùm các cậu một lần nữa.” Hốc mắt không có tròng của ông lão mù vẫn nhìn chằm chằm vào sau lưng Hàn Phi: “Người trồng hoa từng nói rằng, chủ nhân của khu vườn này vẫn luôn đi tìm kiếm hoa song sinh, người ta đồn rằng khi hoa song sinh nở, chính là lúc mây đen sẽ tiêu tan.” (Giải thích: Trung Quốc hoa sứ có tên gọi là hoa song sinh, một cuống hai hoa, đồng thời cùng nở, một đóa buộc phải không ngừng hấp thụ linh hồn của đóa kia, nếu không cả hai sẽ cùng khô héo. Vì vậy, một trong hai đóa buộc phải tàn lụi, để đổi lấy sự tồn tại của đóa còn lại. Hai đóa hoa sẽ cùng đung đưa, tuy nhiên, cuối cùng sẽ chỉ có một đóa sinh trưởng, còn một đóa héo úa.)

“Nhưng hoa song sinh chẳng phải chỉ có một đóa có thể nở hay sao?” Bộ phim đầu tiên của Hàn Phi chính là Hoa Song Sinh. Khi rơi vào tuyệt vọng, lần đầu tiên hắn gác lại vai trò diễn viên hài, thử sức với thể loại phim kinh dị.

“Đúng vậy, trong đó sẽ có một đóa hút hết chất dinh dưỡng của đóa còn lại, nở ra một mình.” Ông lão sờ chiếc radio của mình, nhấn một nút, trong chiếc máy cũ nát vậy mà lại phát ra

một giai điệu cổ quái: "Vậy nên tôi hy vọng cậu có thể học được vũ đạo mà tôi đã dạy cho cậu. Hãy nhìn rõ nội tâm của mình, đừng đưa ra lựa chọn sai lầm."

Một ca khúc mà Hàn Phi chưa bao giờ nghe được vang lên trong phòng vũ đạo. Nghĩ về lời nói của ông lão, hắn bắt đầu nhảy múa lại lần nữa.

"Mình đã sao chép gần như hoàn toàn động tác của ông lão, nhưng tại sao lại có cảm giác khác xa với điệu múa của ông ấy vậy?" Hàn Phi cộng điểm kỹ năng mà mình tích lũy được vào vũ đạo, cho đến khi tăng đến cấp độ cao nhất. Nhưng nếu muốn đột phá đến cấp độ bậc thầy, không chỉ cần điểm kỹ năng, mà còn cần sự cảm ngộ.

"Cậu quả thực tiến bộ rất nhanh, nhưng chỉ có thể nói là một người diễn viên vũ đạo, để trở thành vũ công vẫn còn rất xa." Ông lão vuốt ve vũ đài, ngẩn ngơ nhìn về phía sau lưng Hàn Phi: "Tên của điệu múa này là — Tôi, nói về cuộc đời của một người, từ lần đầu tiên mở mắt nhìn thế giới, cho đến khi cảm nhận được cái chết, bên trong bao hàm quá nhiều cảm xúc, những thứ đó không phải có kĩ thuật là có thể thể hiển được."

Hàn Phi đã hoàn toàn ghi nhớ động tác, nhưng hắn nhận ra dường như mình bị mắc kẹt trong động tác mất rồi. Điệu múa này là quá khứ của ông lão, không phải của chính mình.

"Trải nghiệm của mình sẽ phải thể hiện như thế nào đây?"

Quá khứ là hư vô, ký ức về tương lai bị tuyệt vọng và bóng tối bao trùm, Hàn Phi đang đứng ở chính giữa.

"Có lẽ mình thực sự nên trò chuyện với tiếng cười điên cuồng." Sau khi ra khỏi điện thờ ký ức của công viên vui chơi, Hàn Phi đã giao tiếp với tất cả những người sống sót, duy chỉ có tiếng cười điên cuồng là hắn không làm phiền.

Hắn có thể dễ dàng đối mặt với bất kỳ ai, duy chỉ có đối mặt với chính mình thì lại cảm thấy khó khăn, muốn lùi lại.

Lặp đi lặp lại điệu múa, những động tác đó hình thành trí nhớ của cơ bắp. Hàn Phi từ từ nhắm mắt lại, hắn không còn

chăm chăm vào việc tìm chiếc gương nữa, mà để ý thức chìm vào sâu trong tâm trí.

Trong điện thờ của Phó Sinh, Hàn Phi đã tự mình giải phóng tất cả những giam cầm trên cơ thể của tiếng cười điên cuồng.

Dưới tầng hầm nhà xưởng gương Thọ Hỉ, tấm gương của câu lạc bộ giết người đã đánh thức tiếng cười điên cuồng trong hiện thực.

Khoảng cách giữa hai người đã đến bước đường không thể lẩn tránh nữa.

Ý thức của Hàn Phi xuất hiện trước cửa cô nhi viện màu máu, hắn nhìn thấy bóng người trong tòa nhà của cô nhi viện. Nhưng cho dù hắn có cố gắng thế nào, cũng không thể mở được cánh cửa của cô nhi viện màu máu ra.

"Tôi vẫn luôn suy nghĩ, sự khác biệt giữa hai chúng ta là gì?"

"Anh vẫn luôn điên cuồng cười lớn, nhưng còn tôi thì đến nở một nụ cười chân thành cũng không thể; anh nhớ tất cả những chuyện khủng khiếp và đau đớn trong quá khứ, tôi chỉ có thể cảm thấy một vùng hư vô; anh có nhân cách hệ chữa trị, bị hai anh em của Vĩnh Sinh Pharmaceutical đem ra làm vật thí nghiệm, tôi đến nhân cách của mình rút cuộc là gì cũng không biết."

"Tất cả mọi người dường như đều coi anh như một kẻ điên và cấm kỵ, nhưng tôi biết nếu như không có anh chịu đựng tất cả những đau đớn trong quá khứ, người phát điên sẽ trở thành tôi, đây là điều không thể chối cãi."

"Anh từng hỏi tôi có muốn trở thành anh không?"

"Tôi có thể trở thành anh, nhưng anh có thể cho tôi biết, tại sao một đứa trẻ với nhân cách hệ chữa trị khi còn nhỏ như vậy, hai tay đã nhuốm đầy máu tươi của ba mươi người?"

"Đêm màu máu đó cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?"

"Tôi đã tiếp xúc với mấy linh hồn cũng có nhân cách hệ chữa trị, bọn họ căn bản sẽ không bao giờ làm chuyện như

vậy!”

Ý thức của Hàn Phi bị sóng vỗ sang một bên, tiếng chuông ở cô nhi viện màu máu vang lên, bóng người đứng trong lớp học cũng dừng chân lại.

Chương 769: Lựa chọn của Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng

“Anh đồng ý trở thành tôi, anh đồng ý nói cho tôi biết chân tướng không?”

Hàn Phi không nói dối, hắn cũng đã suy nghĩ rất lâu mới đưa ra câu trả lời cho tiếng cười điên cuồng.

Tất cả những đau khổ để tiếng cười điên cuồng một mình gánh chịu là không công bằng. Nhân cách hệ chữa trị, hộp đen, những thứ này vốn là thuộc về tiếng cười điên cuồng.

“Từ cách đây rất lâu tôi đã từng nói qua, anh chữa trị cho bọn họ, để tôi chữa trị cho anh, đây chính là lựa chọn của tôi.”

Tiếng chuông của Cô nhi viện màu máu dừng lại, sắc máu bao phủ Cô nhi viện dường như đã nhạt đi một chút. Những hạt mưa li ti rơi xuống trên hàng rào, thời gian như quay ngược trở lại vào một đêm mưa rất nhiều năm trước.

Giọng nói của những đứa trẻ phát ra từ cô nhi viện, trong lời nói non nớt ẩn chứa sự trưởng thành hoàn toàn không phù hợp với độ tuổi.

“Sau khi con người chết đi, có phải sẽ không còn cảm thấy đau khổ và buồn bã nữa không?”

“Bọn họ nói rằng chết là có thể đến thế giới của bố và mẹ, nhưng tôi không giống cậu, tôi không biết bố và mẹ tôi là ai, cũng chưa bao giờ gặp bọn họ.”

“Hàn Phi, tôi có thể nhờ cậu một chuyện được không?”

“Cậu nói đi.”

“Giết tôi đi, được không?”

Những con búp bê tả tơi trong phòng bị xé vụn, bông gòn đỏ như máu bay khắp nơi.

“Tôi không muốn trở thành quái vật, cậu có thể chơi với tôi như đã từng được không?”

“Hàn Phi, tại sao cậu lại không để ý đến tôi? Tôi đã trở thành cậu bé ngoan trong mắt của giáo viên, tôi đã uống hết tất cả thuốc, hoàn thành tất cả những gì bọn họ yêu cầu, tại sao cậu lại không cảm thấy vui vẻ thay tôi?”

“Hàn Phi, tôi không hiểu sao mọi người đều tránh xa tôi, cậu có thể mở cửa ra được không? Hiện tại cậu là bạn duy nhất của tôi.”

“Tôi có thể cầu xin cậu một chuyện cuối cùng được không, hãy buộc chặt sợi dây giữa đầu và cơ thể của tôi lại…”

Đầu lâu được nặn bằng đất sét thủ công đặt trên lối đi lăn xuống, ở giữa đầu và cơ thể của cậu ta vẫn còn một sợi dây đỏ như mạch máu.

“Bác sĩ nói cậu có thể ăn hết những đau khổ trong cơ thể của tôi. Cậu có thể giảm bớt căng thẳng tinh thần cho tôi, nhưng rõ ràng cậu chỉ là một đứa trẻ vô dụng mà thôi. Đi đi! Tôi không cần cậu ăn hết những đau khổ cho tôi nữa!”

“Đứng nghiêm túc! Tôi chính là đứa trẻ lớn tuổi nhất ở đây, nếu như cậu dám nói chuyện tôi đánh cậu cho ai, thì cậu chết chắc! Cút!”

“Khóc đi! Tại sao lại không khóc! Chảy nhiều máu như vậy, tại sao cậu vẫn còn cười!”

“Cậu sắp bị tôi đánh chết rồi! Tại sao vẫn không đánh lại! Đến đây! Cầm lấy đôi đũa đã mài nhọn đó, giết tôi đi!”

“Hàn Phi, tôi chỉ mong cậu có thể giết tôi không chút gánh nặng, đừng có bất kỳ áy náy cùng buồn phiền nào. Đây là chuyện cuối cùng tôi có thể làm cho cậu, tôi là một đại ca thật vô dụng, phải không?”

Con ngựa gỗ trong sân bị một lực nào đó đẩy ngã. Trên bụng nó xuất hiện những vết dao, có thể nhìn ra, người cầm con dao lúc này đã gục ngã rồi.

“Nghe nói cậu là đứa trẻ xấu xa nhất ở đây? Cái chết của bọn họ hình như đều liên quan đến cậu? Tại sao không nói gì? Đừng cố giấu giếm, tôi không giống với mấy người, trong bài kiểm tra IQ tôi đã được xếp vào một vị trí riêng.”

“Mỗi ngày cậu đều đang lo lắng điều gì vậy? Thí nghiệm ở đây đối với tôi mà nói đều là tầm thường, không có bất kì khó khăn gì, mấy người ngoan ngoãn nằm xuống, tôi sẽ dẫn mọi người rời đi.”

“Logic của thế giới này thực ra rất đơn giản, do 1% thiên tài dẫn dắt 99% người bình thường đi về phía trước… Cậu đừng ngắt lời tôi, tôi không cảm thấy mệt mỏi, vết thương trên mặt là do chính tôi không cẩn thận đụng phải.”

“Đừng bỏ cuộc! Đừng nản lòng, hãy cố gắng! Tất cả chúng ta đều có thể tốt nghiệp suôn sẻ! Tin tưởng tôi, mã số của tôi là 2 đấy! Là thiên tài có chỉ số IQ đè bẹp các người!”

“Bọn họ cảm thấy tôi hơi nguy hiểm, vì vậy đã thay cho tôi một đôi mắt giả mới. Đây không phải có nghĩa là bọn họ đang sợ hãi hay sao? Bọn họ đang sợ hãi tôi đấy!”

“Mấy người khóc cái gì! Đừng lo lắng, chỉ cần não vẫn còn, tôi nhất định sẽ đưa mọi người rời đi!”

“Hàn Phi? Có phải sáng nay chúng ta đã gặp nhau một lần rồi không? Gần đây đầu tôi không được tỉnh táo cho lắm.”

“Hàn Phi? Lần cuối cùng chúng ta gặp nhau gần đây là khi nào? Là vừa rồi sao?”

“Xin hỏi cậu là ai? Hình như tôi đã gặp cậu ở đâu rồi?”

“Người lạ ơi, có thể giúp tôi một việc được không, hãy đập vỡ đại não chứa đầy các ống truyền, ngâm trong một cái lọ của tôi đi.”

“Cảm ơn••••••”

Chậu hoa chứa đầy máu rơi xuống từ bệ cửa sổ, đất dính nhớp nháp bên trong bắn tung tóe khắp sàn nhà.

Tiếng nói của những đứa trẻ vang lên, những ký ức đó đã rõ ràng như thế nào. Hàn Phi đã trưởng thành rồi, nhưng lời nói của bọn họ vẫn còn trôi nổi trong Cô nhi viện màu máu.

Bọn họ bị mắc kẹt ở đây, bản thân Hàn Phi cũng chưa từng ra ngoài.

Hai mươi chín giọng nói khác nhau xuất hiện ở nhiều nơi khác nhau của Cô nhi viện màu máu, từng bông hoa máu nở rộ. Trong suốt quá trình, tiếng cười điên cuồng chỉ đứng trong lớp học, như thể mọi thứ xung quanh đều không liên quan gì đến anh ta, chỉ là lần này anh ta đã không còn cười lớn nữa.

Khi cơn mưa đêm sắp tạnh, giọng nói của đứa trẻ cuối cùng chậm rãi vang lên trong lớp học.

“Tạm biệt, Hàn Phi, bác sĩ sắp tới đón tôi đi rồi.”

“Điều ước cuối cùng của tôi là hy vọng cậu được vui vẻ mỗi ngày, vĩnh viễn không bao giờ đánh mất nụ cười của mình.”

Ngay khi giọng nói của đứa trẻ tan đi, tiếng cười điên cuồng đứng trong phòng học bắt đầu điên cuồng tự bạo bản thân. Tiếng chuông của Cô nhi viện màu máu vang lên lần nữa, cả tâm trí Hàn Phi đều nổi lên một làn sóng máu lớn.

Hắn muốn tìm hiểu quá khứ của tiếng cười điên cuồng, sẵn sàng chủ động đưa tay mình ra, nhưng tiếng cười điên cuồng vẫn không thể thoát ra khỏi cái bóng đó. Ý chí của anh ta dường như đã bị ba mươi sợi dây xích xích chặt, chỉ cần chạm vào quá khứ, thì sẽ hoàn toàn phát điên, mất đi tất cả lý trí.

Trong khi tiếng cười điên cuồng phát điên, ý thức của Hàn Phi đã bị ép ra khỏi tâm trí, bên tai hắn chỉ còn lại nguyện vọng cuối cùng của ba mươi đứa trẻ.

“Bọn họ đã trải qua những gì, mới hy vọng tiếng cười điên cuồng giết chết mình?”

Những đoạn thoại non nớt ám ảnh Hàn Phi. Ba mươi đứa trẻ không phải chỉ đơn giản là một con số, mỗi người bọn họ đều là một linh hồn và sinh mệnh độc lập.

“Đứa trẻ cầu chết đầu tiên, đứa trẻ nghe lời cô nhi viện, đại ca hy vọng giải tỏa áp lực tâm lý của tiếng cười điên cuồng, cuối cùng chỉ còn lại con số 2 trong đại não… còn có đứa trẻ hy vọng tiếng cười điên cuồng có thể vui vẻ mỗi ngày. “

Có thứ gì đó sâu thẳm trong ký ức của hắn đã bị chạm vào, một phần bức tường bên ngoài của Cô nhi viện màu máu tan

biến. Tiếng cười cuồng loạn của tiếng cười điên cuồng và giọng nói của ba mươi đứa trẻ hòa quyện vào nhau, Hàn Phi không còn nghĩ đến điều đó một cách có ý thức nữa, mà hoàn toàn hòa nhập vào tiếng nói của những đứa trẻ tuyệt vọng đó.

Vũ đạo trong bóng tối phát sinh thay đổi. Trên mặt gương xuất hiện những linh hồn đã chết, bọn họ chen chúc vây quanh vũ đài, như thể là những người tham gia nghi thức này.

Hàn Phi trên vũ đài dường như cũng là một nghi thức cúng tế cổ xưa, vũ đạo của ông lão mù dường như là cầu nối giao tiếp với thần linh, mà lúc này cây cầu này lại giao tiếp với Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng.

Hàn Phi đã đặt xuống hết thảy đề phòng, đắm chìm trong ký ức về cô nhi viện màu máu, chủ động giao tiếp với tiếng cười điên cuồng, để cô nhi viện chìm trong tâm trí chậm rãi dung hợp với toàn bộ tâm trí.

Vũ đạo kết thúc, các linh hồn trong phòng dường như cảm nhận được thứ gì đó đáng sợ, lần lượt bắt đầu chạy trốn. Tất cả các chiếc gương đều ảm đạm không có ánh sáng, duy chỉ có một chiếc gương trực diện với vũ đài phản chiếu thân ảnh của chính Hàn Phi.

Hàn Phi trên vũ đài và Hàn Phi trong gương nhìn nhau. Rõ ràng là cùng một người, nhưng khí tức toát ra của hai bên lại hoàn toàn khác nhau.

Không có bất kỳ sự giao lưu nào, những dấu tay máu nhỏ xuất hiện trong gương. Những đứa trẻ mặc quần áo của cô nhi viện rụt rè bước ra từ đằng sau tiếng cười điên cuồng, đứa này nối tiếp đứa kia.

Bọn chúng đều là bị tiếng cười điên cuồng giết chết, nhưng sau khi chết vẫn đứng sau lưng anh ta. Bọn họ chính là cái khóa cả đời này của tiếng cười điên cuồng, là âm hồn và gánh nặng không bao giờ có thể rũ bỏ, cũng là tất cả những gì anh ta có.

“Chiếc gương này có thể nhìn thấy tất cả những người đã bị cậu giết chết. Anh ta và những đứa trẻ đó đều đang đứng trong gương, tôi nghĩ cậu chắc là có thể hiểu ý của anh ta

chứ?" Hốc mắt trống rỗng của ông lão mù di chuyển từ phía sau Hàn Phi đến trong gương: "Cậu đã đưa ra lựa chọn của mình, anh ta dường như cũng đã đưa ra lựa chọn."

Hàn Phi không nói gì. Hắn đưa tay tới trước gương, nhưng chiếc gương đó đã không thể chịu được nữa, trên mặt nhanh chóng xuất hiện những vết nứt.

"Không xong rồi!" Ông lão mù cố hết sức hất Hàn Phi sang bên cạnh, tốc độ của ông ấy đã rất nhanh rồi, nhưng trên mặt gương vẫn đầy vết nứt, bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ tan!

Hàn Phi ngồi bên cạnh vũ đài cũng tỉnh táo lại, nhanh chóng liếc nhìn cột thuộc tính của mình. Cũng may mà ông lão không phải là quỷ quái gì hung dữ, nếu không chỉ với chút giá trị sinh mệnh của hắn, vừa rồi đã toi mạng luôn rồi.

"Xém chút nữa là vỡ rồi! Cái thằng nhóc nhà cậu có biết vừa rồi đã suýt chút nữa gây ra họa lớn rồi không!" Ông lão mù sờ lên vết nứt trên gương: "Mỗi một chiếc gương trong câu lạc bộ đều là con mắt của thần linh, nếu cậu làm vỡ chiếc gương, thì đó chính là chọc mù mắt của thần linh đấy!"

"Thần linh mà ông đang nói tới chắc là không thể nhắc đến, đúng không?" Hàn Phi hoàn toàn tỉnh táo chỉ vào đám mây đen ngoài cửa sổ: "Bạn cháu nói đám mây đen ở khu vực này là một con quỷ… "

"Đừng nói linh tinh, cũng đừng thảo luận với ai!" Ông lão mù xót xa sờ vào chiếc gương: "Người trồng hoa vẫn chưa về, có lẽ đã gặp phải phiền phức, trong câu lạc bộ không thể có chuyện gì xảy ra nữa. Mấy ngày này cậu đừng đến đây, hiểu không?"

"Tại sao?"

"Cậu còn hỏi tôi tại sao?" Ông lão mù tức đến mức đấm một phát vào không khí: "Nếu như cậu thực sự rảnh rỗi không có việc gì làm, thì hãy giúp tôi đưa một bức thư."

Ông lão dường như đang muốn dụ Hàn Phi đi. Từ trong túi ông lấy ra một bức thư nhàu nát: "Tổ hợp tòa nhà bị mây đen bao phủ này chia thành khu trong và khu ngoài, hiện tại nơi chúng ta đang ở là khu ngoài. Cậu hãy cầm bức thư men theo

con phố đi vào bên trong, băng qua một vài dãy phố, chờ khi cậu ngẩng đầu nhìn lên là có thể thấy tòa nhà chọc trời, chứng tỏ cậu đã đến khu trong."

"Khu trong? Khu ngoài?"

"Khu trong hỗn loạn và nguy hiểm hơn chỗ chúng ta gấp nhiều lần, nhưng nếu cậu cầm chiếc ô đen của câu lạc bộ, chắc sẽ không có ai làm khó cậu đâu." Ông lão mù dường như là đang tự thuyết phục mình: "Khi đến khu trong, cậu phải tìm một tòa nhà kiểu phương Tây trồng đầy hoa, có lẽ là người trồng hoa đang ở đó."

"Không còn gợi ý nào khác nữa sao?"

"Tòa nhà kiểu phương Tây đó rất sang trọng, còn có một bể bơi vô cùng lớn, rất dễ tìm." Ông lão đưa bức thư nhàu nát trong tay cho Hàn Phi, cùng lúc đó trong đầu hắn cũng xuất hiện nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ thông thường rank E - - Đưa thư."

"Đưa thư: đưa thư cho quỷ là việc mà âm sai phải làm, nhưng mọi người đều cho rằng bạn có thể đảm nhiệm. Hãy hoàn thành nhiệm vụ mà không có bất kỳ oán niệm và hận ý nào đồng hành, đồng thời giao được thư trong thời gian ngắn nhất có thể!"

"Chú ý! Thời gian giao đến càng sớm, phần thưởng càng phong phú! Nếu thời gian giao đến vượt quá ba giờ, phần thưởng sẽ giảm một nửa; nếu thời gian giao đến vượt quá bốn giờ, sẽ không có phần thưởng; nếu thời gian giao đến vượt quá năm giờ, mức độ thân thiện của các thành viên khác trong câu lạc bộ sẽ giảm đi, bạn sẽ nhận những hình phạt ngẫu nhiên khác!"

Hiện tại Hàn Phi thật sự cần phải làm một nhiệm vụ, nhưng hắn không hề muốn trực tiếp đi vào khu trong nguy hiểm.

"Ông lão, ông chắc chắc cháu có thể đảm nhiệm được công việc này chứ?" Giá trị sinh mệnh của Hàn Phi vẫn đang không ngừng bị điện thờ hút mất. Cho dù không ngừng ăn thịt của Từ

Cầm, hắn cũng không thể nâng cao giá trị sinh mệnh đến mức an toàn.

"Vậy ai mà biết được cậu có thể làm nứt tấm gương này? Tôi đã nói rất rõ ràng rồi, chiếc gương là con mắt của thần linh, cậu đấm thẳng một phát vào hốc mắt của thần linh, nó có thể không phẫn nộ sao?" Ông lão mù giục Hàn Phi rời đi: "Mau đi đi, cậu nhất định phải tận tay giao bức thư cho người trồng hoa, người khác đều không thể tin tưởng."

"Được, cháu sẽ giao thư đến tay người trồng hoa, ông nhất định phải đợi cháu trở về đấy." Hàn Phi nhìn những mảnh vỡ trên gương rồi nhìn về phía ông lão mù.

"Chỉ là đưa bức thư mà thôi, đừng có nói chuyện đáng sợ như thế, như thể sau này sẽ không gặp được tôi nữa vậy." Ông lão mù tìm tấm vải đen che gương lại, rồi kéo Hàn Phi ra khỏi phòng vũ đạo.

Để tránh không cho Hàn Phi trở lại, ông ấy đích thân đưa hắn đến cửa câu lạc bộ. Chờ sau khi hắn rời đi mới khóa trái cửa từ bên trong.

"Ông ấy là đang lo lắng mình sẽ bị hại, vậy nên lựa chọn một mình gánh chịu nguy hiểm à? Ông lão thật tốt bụng." Không thể không nói, tâm thái của Hàn Phi cũng rất tốt.

Cầm chiếc ô đen lên, sau khi Hàn Phi và Từ Cầm chào hỏi nhau xong, dưới sự giúp đỡ của hận ý, nhét Đại Nghiệt vào bên trong quỷ văn.

"Hệ thống yêu cầu mình đi đưa thư một mình, không được có bất kỳ oán niệm và hận ý nào đồng hành, nhưng Đại Nghiệt cũng không phải là quỷ." Hàn Phi sờ sờ đầu của Đại Nghiệt đang rất không tình nguyện nhập vào quỷ văn: "Nó chẳng qua chỉ là một tiểu khả ái thôi."

Chương 770: Nhà của người trồng hoa

Toàn thân mặc một bộ đồ màu đen, Hàn Phi một mình che ô, đi trên con phố tĩnh mịch.

"Bầu trời đêm đổ mưa màu đen, giống như không thể nhắc đến trên đỉnh đầu mình đang bị tróc sơn vậy."

Hàn Phi chỉ còn một giọt máu, lúc này đang phải chịu áp lực tâm lý cực kì lớn. Hiện tại hắn đã có thể chắc chắn mây đen bao trùm khu vực mưa đen chính là một con quỷ khổng lồ.

"Chiếc gương trong khu vực mưa đen là của không thể nhắc đến để lại, nhưng tại sao mỗi khi mình và tiếng cười điên cuồng xuất hiện trong gương, nó sẽ nứt vỡ? Là do sát nghiệp của chúng ta đã vượt quá giới hạn của chiếc gương? Hay là gương ở khu vực ngoại vi đều là hàng kém chất lượng mà không thể nhắc đến tùy ý làm ra?"

Hàn Phi không có cách nào tiến vào cô nhi viện màu máu. Nếu muốn giao tiếp với cười điên cuồng, hắn chỉ có thể thông qua chiếc gương tràn ngập chết chóc kia. Trong khu vực quỷ dị này, Hàn Phi đã tìm được cách để giao tiếp với tiếng cười điên cuồng, chỉ có điều sẽ hơi phí gương một chút.

Trong đầu suy nghĩ đủ thứ chuyện khác nhau, tiếng mưa đã che đi tiếng bước chân của Hàn Phi. Hắn che ô đen hoàn toàn dung hợp với đường phố, như thể hắn vốn dĩ là một người ở đây.

"Chuẩn bị phải tiến vào một con phố khác rồi, mình cũng đã đi vào sâu được khoảng hơn 500 mét, nhưng đến một bóng quỷ cũng không thấy."

Cho dù Hàn Phi đã dọn dẹp tòa nhà chết chóc mấy lần rồi, mà thỉnh thoảng vẫn còn có quỷ lọt lưới xuất hiện. Khu vực này có thể không phải là không có quỷ, chỉ là bọn chúng vô cùng biết cách ẩn nấp.

Tiếp tục đi về phía trước, khi đi đến cửa sau của một quán bánh bao, Hàn Phi đột nhiên dừng chân lại.

Bên cạnh đống rác ở cửa sau của quán nhỏ, có một người đàn ông áo quần rách rưới đang nằm. Làn da của anh ta lộ ra dưới mưa đen, cơ thể bị ăn mòn nghiêm trọng, giống như một khối thịt bị gỉ sét bao bọc.

Nếu như giá trị sinh mệnh của Hàn Phi bình thường, có thể hắn sẽ đến gần xem xem, giúp đỡ đối phương hoặc là giết chết đối phương trong khả năng của mình. Nhưng hiện tại hắn cũng không dám tùy ý tiếp cận.

"Mưa….."

Người đàn ông phát hiện ra Hàn Phi, dùng hết sức lực muốn bò về phía hắn. Cùng với việc dịch chuyển cơ thể, một miếng gỗ trên đống rác rơi xuống, âm thanh đó đã phá vỡ sự yên tĩnh trong ngõ sau.

"Nếu không muốn giống như anh ta, tốt hơn hết anh nên nhanh chóng đi đi." Một giọng nói lạnh lẽo vang lên sau lưng Hàn Phi. Hắn căn bản còn không phát giác ra đối phương đã đến gần như thế nào, sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Quay đầu nhìn lại, Hàn Phi phát hiện cửa sau của quán bánh bao đã bị mở ra một khe hở. Một đôi mắt đỏ ngầu đang nhìn chằm chằm vào chiếc ô đen trên tay hắn.

Không chút do dự, Hàn Phi lập tức rời đi. Trong lòng hắn vô cùng sợ hãi, nếu như không phải mình đang che ô đen, đối phương có chút kiêng kỵ, vừa rồi có lẽ đã mất mạng rồi.

"Ông lão mù trong câu lạc bộ bước đi cũng không phát ra tiếng động nào, cuối cùng thì bọn họ là người hay là quỷ vậy? Tại sao trong cơ thể lại không có âm khí, đều là ẩn chứa ác ý và sát khí rất sâu hay sao?"

Cơ thể quỷ quái sẽ bị âm khí quấn quanh, nhưng quỷ quái cũng có tốt xấu, mức độ nồng đậm của âm khí chỉ phản ánh thực lực của một lệ quỷ.

Nhưng trên cơ thể của những "người" trong khu vực mưa đen này đều là ác ý và sát ý, bọn họ thuần túy là xấu xa và tà ác.

Đi một mạch đến cuối con ngõ nhỏ, Hàn Phi lén lút quay đầu lại liếc mắt nhìn.

Cánh cửa quán bánh bao từ từ bị mở ra, một cánh tay dị dạng đầy gai đen vươn ra từ bên trong. Nó cắt miệng người đàn ông ra, đổ một thứ gì đó vào, rồi lại đè anh ta xuống bên cạnh đống rác.

Người đàn ông có cơ thể đã bị trận mưa đen ăn mòn đến giờ cũng không nói được lời nào. Anh ta dùng hết sức vùng vẫy một chút, một lượng lớn rác rơi xuống, lộ ra đôi chân đang bị cố định trong đống rác.

Người đàn ông chỉ là miếng mồi cho con quái vật trong quán bánh bao, là công cụ mà đối phương dùng để săn mồi.

"Những quỷ quái ở khu vực khác không hề làm những chuyện như này." Hàn Phi lại liếc nhìn cánh tay dị dạng một cái, trong mắt hiện lên một sự nghi ngờ: "Anh ta thật sự là người à?"

Sau khi nhìn thấy quái vật trong quán bánh bao, Hàn Phi trở nên thận trọng hơn. Hắn ghi nhớ chiến lược sinh tồn trong thế giới tầng sâu mà mình đã đúc kết được, kiềm chế sự tò mò, vội vàng lên đường.

"Hoàn thành nhiệm vụ trước, chờ sau khi lượng máu phục hồi lại đến thăm dò sau."

Trong đầu bật công tắc diễn xuất bậc thầy, Hàn Phi cởi cúc áo cổ, để khí tức của Đại Nghiệt như có như không tràn ra ngoài.

Rõ ràng chỉ có một giọt máu, nhưng ấn tượng đầu tiên của Hàn Phi trong mắt người khác là vô cùng không dễ động vào.

Viền ô đen che mất nửa khuôn mặt của Hàn Phi, hắn một mình bước đi trong con ngõ của thành phố đang mưa, mang theo cảm giác ngột ngạt khó tả.

"Tất cả người bản địa đều trốn trong nhà, không dám gây ra một tiếng động ồn ào nào. Lúc này chắc là chỉ có quái vật đáng sợ nhất mới dám xông ra ngoài, chẳng hạn như… mình."

Tăng tốc độ, tòa nhà chọc trời phía xa càng ngày càng rõ hơn, Hàn Phi càng đến gần càng cảm thấy tòa nhà này rất đặc biệt. Nó giống như là trung tâm của thế giới, khiến người ta không tự chủ được muốn đến gần, muốn bị nó nghiền nát, muốn bị nó ăn mất.

Mười mấy phút sau, Hàn Phi phát hiện tòa nhà hai bên đường đã thay đổi, dần trở nên cao hơn. Các loại cao ốc cũng dần phong phú hơn, hắn bất giác đã đi vào khu trong.

"Mưa hình như đã nặng hạt hơn rồi." Hàn Phi bỏ ô đen nhìn những tòa cao ốc xung quanh, cảm giác quen thuộc cổ quái trong lòng càng thêm mãnh liệt, tựa như hắn đã rời khỏi trò chơi, trở về thành phố cổ Tân Hỗ.

Đúng vậy, khu trong bị mưa đen bao phủ và phong cách kiến trúc của khu phố cổ Tân Hỗ giống hệt nhau, như thể đã copy khu phố cổ của mười mấy năm trước ra vậy.

"Không thể nhắc đến của khu vực mưa đen đã từng ở tại khu phố cổ Tân Hỗ? Kí ức khó quên nhất trong đời anh ta xảy ra ở khu phố cổ, cho nên anh ta đã xây dựng lại khu phố cổ Tân Hỗ ở trong thế giới tầng sâu?"

Hàn Phi giật mình bởi ý nghĩ hiện ra trong đầu, nhưng rồi lại lắc đầu: "Không đúng, nếu như khu vực mưa đen là khu phố cổ được không thể nhắc đến xây dựng lại, vậy thì tòa nhà chọc trời ở trung tâm khu vực mưa đen là như thế nào? Khu phố cổ làm gì có những tòa nhà như vậy."

Mỗi lần nhìn lên tòa nhà lớn nối liền trời và đất, Hàn Phi đều cảm thấy vô cùng chấn kinh: "Mình nhớ Kim Sinh đã từng đặt một nguyền rủa đặc biệt cho mình, nói rằng trong tương lai mình sẽ bước vào tòa nhà cao nhất của thế giới tầng sâu. Chẳng lẽ cái cậu ấy nói đến chính là tòa nhà này?"

Hít sâu một hơi, Hàn Phi cúi đầu. Tòa nhà chọc trời dường như là thể xác của thần linh, nhìn lâu bất giác sẽ có một thứ cảm xúc kính sợ.

"Hoàn thành nhiệm vụ trước đã rồi tính sau." Nếu như không phải do nhiệm vụ, Hàn Phi sẽ không bao giờ mạo hiểm đến nơi này. Nhưng thông qua nhiệm vụ này Hàn Phi cũng đại

khái có thể thấy được hệ thống đang buộc hắn đi theo hướng nguy hiểm và tuyệt vọng hơn, đây dường như là cách duy nhất để trở thành không thể nhắc đến.

Một mình tiến vào khu trong, mặc dù trong lòng Hàn Phi đang sợ chết khiếp, nhưng ngoài mặt vẫn phải duy trì vẻ mặt bình tĩnh. Hắn muốn biểu hiện ra vẻ điềm đạm bình tĩnh giống như một người dân bản địa.

Khu trong náo nhiệt hơn nhiều so với khu ngoài. Hàn Phi vừa vào đây đã bị thứ không rõ nhắm tới, hắn nhận được nhắc nhở của Đại Nghiệt.

Đối phương hoàn toàn có khả năng giết chết Hàn Phi trước khi gọi được Đại Nghiệt ra. Hàn Phi cũng rất rõ điểm này, nhưng hắn không hề hoảng sợ gọi Đại Nghiệt, chỉ nhìn về phía thú cưng đang cảm thấy có mối đe dọa một cái.

Khóe miệng không bị ô đen che khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười vừa tàn nhẫn lại vừa khiêu khích.

“Ngươi dám đến giết ta, ta cũng dám chết, nhưng vấn đề là ngươi có dám không?”

Không ai hành động, Hàn Phi ngang nhiên đi qua đường với chiếc ô đen trên tay.

Sau vài phút nữa, cuối cùng hắn cũng tìm thấy tòa nhà kiểu phương tây mà ông lão mù nói.

Khác với vẻ sang trọng và tinh tế trong tưởng tượng, tòa nhà kiểu phương tây này đã bị bỏ hoang từ lâu. Tường ngoài bị các loại thực vật trông xấu xí chiếm giữ, trong sân từng trận gió lạnh lẽo, còn có thể nghe thấy tiếng nước chảy quỷ dị.

“Số 14 đường Triều Hoa? Đây là nhà của người trồng hoa à?” Ánh mắt rời khỏi số nhà, Hàn Phi đẩy cánh cửa sắt rỉ ra một khe hở, rồi bước vào trong.

Thực vậy quỷ dị mọc đầy sân, cứ cách vài mét lại có thể thấy một bông hoa bằng linh hồn người sống. Sàn nhà lát bằng xương người, trong bể bơi bốc mùi hôi thối còn có một bóng người khổng lồ đang bơi chầm chập.

Sát khí và tử ý hòa quyện vào nhau, phong cách trang trí của cái sân này rất có thần.

Đi qua lùm cây, gạt cành lá sang một bên, vén những lọn tóc rũ xuống, tránh những linh hồn đang run rẩy kia, Hàn Phi bước vào tòa nhà kiểu phương tây trông như mê cung.

Hàn Phi đi được chừng mười mấy mét thì Đại Nghiệt trong quỷ văn đột nhiên hưng phấn vô cùng, hắn lập tức dừng chân lại.

Bất cứ khi nào Đại Nghiệt bắt đầu kích động, có nghĩa là hắn đã gặp phải nguy hiểm sinh tử, khả năng tử vong rất cao.

Từ từ cúi người xuống, Hàn Phi nín thở, thu lại tất cả khí tức.

Hắn đã đi đến cuối khu vườn, trước mặt chính là ngôi nhà bỏ hoang.

"Có ai trong đó không?"

Vểnh tai lên nghe trộm, Hàn Phi phát hiện người trồng hoa đang nói chuyện với một người khác.

"Người trồng hoa, tôi đã cho bà ba ngày, bà suy nghĩ thế nào rồi?" Mở miệng nói là một người đàn ông, giọng nói của gã này vô cùng đáng sợ, dường như có thể khiến những bông hoa xung quanh trực tiếp khô héo.

"Tôi vẫn chưa thể đi vào tòa nhà đó, cánh đồng hoa của tôi ở bên ngoài." Giọng của người trồng hoa vẫn như trước, chỉ nghe giọng nói, sẽ nghĩ bà là một bà già bướng bỉnh.

"Đây chính là câu trả lời của bà cho tôi?" Giọng của người đàn ông càng thêm lạnh lẽo: "Cả thành phố Tân Hỗ này đều là vườn hoa, tất cả linh hồn đều là những bông hoa đang chờ nở, thần là chủ nhân của vườn hoa, còn bà chỉ là người trồng hoa của vườn hoa mà thôi."

"Tôi biết, nhưng tôi phải khó khăn lắm mới trốn thoát được…"

"Bà muốn khiến tên mù đó chết phải không? Thần linh vẫn luôn tìm kiếm ông ta đấy." Người đàn ông không thương

lượng với người trồng hoa nữa, giọng điệu cực kỳ cứng rắn: "Tôi sẽ cho bà một tiếng cuối cùng nữa, hãy suy nghĩ cẩn thận, đừng vì ham muốn ích kỷ của riêng mình mà hại chết tất cả mọi người của khu ngoài."

"Tôi hại chết tất cả mọi người? Muốn bọn họ chết, chính là cái mà các người vẫn gọi là thần linh. Nó biến tất cả các người thành những con quái vật méo mó, nhưng các người lại tôn thờ nó như một vị thần. Tôi muốn thay đổi những thứ này, nhưng anh lại ép tôi phải quay đầu?" Người trồng hoa cũng tức giận rồi, tính khí bà lão này rất nóng nảy.

"Nó sắp tỉnh rồi! Không còn nhiều thời gian nữa!" Người đàn ông đang cố gắng hết sức để kìm nén cơn điên trong lòng: "Bà cho rằng mình còn lựa chọn khác hay sao? Trong mấy ngày bà bị xé vụn này, người của khu ngoài có thể đã sớm tìm thấy ông ta, chỉ khi bà ngoan ngoãn trở về tòa nhà lớn đó, mọi người mới có đường sống!"

Người đàn ông kia vẫn luôn dùng mạng sống của vũ công để uy hiếp người trồng hoa, còn nhược điểm duy nhất của người trồng hoa tính khí nóng nảy lại chính là vũ công.

Nghe người đàn ông nói vậy, người trồng hoa rơi vào im lặng.

Tòa nhà chọc trời đó dường như chỉ cần đi vào, thì rất khó để ra ngoài nữa.

"Coi như mình đã hiểu tại sao đưa thư lại có giới hạn thời gian rồi. Nếu như đến chậm một chút, chắc là người trồng hoa đã đi theo đối phương vào tòa nhà đó rồi."

Hàn Phi ho khan một tiếng, bước ra khỏi hoa viên.

Đối với sự xuất hiện của hắn, người trồng hoa và người đàn ông kia đều không cảm thấy bất ngờ. Bọn họ đã phát hiện ra hắn từ lâu, chỉ là đều không lên tiếng.

"Cầm ô đen, trên người không có tử ý, cậu là người khu ngoài à? Sao tôi chưa từng thấy cậu?" Người uy hiếp người trồng hoa nhìn chằm chằm vào Hàn Phi. Người đàn ông này có hai cái đầu, trong đó có một cái đang ngủ say, xiêu xiêu vẹo

vẹo treo trên vai. Trong đôi mắt của cái đầu còn lại lóe lên một tia cực kỳ hung ác.

"Người hai đầu?"

"Tôi đang hỏi cậu đấy!" Người đàn ông đưa tay về phía Hàn Phi, những bông hoa xung quanh lập tức khô héo.

"Muốn đánh ra ngoài mà đánh." Giọng nói lạnh lùng của người trồng hoa phát ra từ một chậu hoa. Lúc này bà ấy chỉ còn lại một cái đầu, thể xác khổng lồ không biết đã rơi mất ở đâu.

Người trồng hoa trông có vẻ rất thê thảm. Nhưng cho dù là như vậy, sau khi bà ấy mở miệng nói, người đàn ông hai đầu vẫn ngoan ngoãn dừng tay lại.

"Tôi chỉ đến đưa thư, hai người cứ tiếp tục nói chuyện đi, cứ coi như tôi không tồn tại là được." Hàn Phi ngoài mặt thì bình thản, nhưng trên thực tế tim đang đập thình thịch. Không để ý đến người đàn ông hai đầu, hắn lấy bức thư của ông lão mù ra.

Vốn dĩ Hàn Phi cũng muốn đặt bức thư xuống rồi rời đi, nhưng bây giờ người trồng hoa chỉ còn lại một cái đầu trong chậu hoa, bà ấy căn bản không có tay.

Hàn Phi suy nghĩ một chút, cuối cùng hắn quyết định giúp người thì phải giúp đến cùng: "Có cần cháu giúp bà mở ra không? Cháu cảm thấy hơi lo lắng cho bà đấy."

Người trồng hoa vừa nhìn thấy bức thư là biết của ai gửi, bà ra hiệu cho Hàn Phi lại gần.

Mở bức thư ra, Hàn Phi đặt tờ giấy ố vàng trước mặt người trồng hoa, xuất phát từ phép lịch sự, hắn không hề đọc nội dung trong thư.

Chỉ vài giây sau, âm thanh nhắc nhở của hệ thống và tiếng gầm giận dữ của người trồng hoa vang lên cùng lúc.

"Chiếc gương làm sao có thể tự nhiên nứt được, nhất định là các người đang giở trò! Tôi cảnh cáo anh! Nếu ông ấy chết, tôi sẽ đem tất cả những người ở khu ngoài các người trồng hết vào chậu hoa!"

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ thông thường rank E, đã giao thư đến trong vòng một giờ! Nhận gấp đôi phần thưởng kinh nghiệm! Mức độ thân thiện của người trồng hoa +1! Có thể lấy một bông hoa từ nhà của người trồng hoa!”

“Chú ý! Trong nhà của người trồng hoa có bông hoa siêu hiếm! Hãy lựa chọn cẩn thận!”

Nghe thấy giọng nói của bà lão, Hàn Phi cùng người hai đầu có biểu hiện hoàn toàn khác nhau.

“Bông hoa siêu hiếm?”

“Bọn họ đã bắt đầu ra tay rồi?”

Chương 771: Hàn Phi hoàn toàn không sợ hãi

Người đàn ông hai đầu không hề biết chuyện gì xảy ra ở khu ngoài, gã chỉ nhìn thấy Hàn Phi đi vào đưa thư, sau đó người trồng hoa liền nổi trận lôi đình.

Quả thực gã đang chuẩn bị dùng tính mạng của vũ công để uy hiếp người trồng hoa, vì vậy trong tiềm thức gã nghĩ rằng người của mình đã ra tay trước rồi: "Nếu như sự việc đã đến mức này, vậy thì tôi cũng không giấu giếm nữa. Bà phải trở lại tòa nhà đó, hiến bông hoa của mình cho thần linh, nếu không chúng tôi sẽ dùng những thủ đoạn tàn nhẫn nhất để tra tấn vũ công."

"Anh dám?!" Người trồng hoa chỉ còn một cái đầu nói rất cứng rắn. Bà đã hoàn toàn phẫn nộ, vô số mạch máu nhỏ từ cổ kéo dài ra. Lúc này cả tòa nhà dường như đã trở thành cơ thể của người trồng hoa, tất cả thực vật đều trở thành một phần của bà ấy.

"Đây là năng lực gì vậy?"

Trong sân, vô số linh hồn được biến thành bông hoa đang thống khổ kêu rên. Sức mạnh trong linh hồn của bọn họ bị người trồng hoa hấp thụ một cách điên cuồng. Những thực vật quỷ dị kia giống như lồng giam nhốt người đàn ông hai đầu ở bên trong.

"Chủ nhân của vườn hoa là thần linh, bà chẳng qua chỉ là một người trồng hoa có thể sử dụng sức mạnh của ngài thôi. Nếu như để cho ngài biết bà đang ăn cắp sức mạnh, thì kết cục của bà có lẽ sẽ còn thê thảm hơn cả vũ công đấy! Điều mà thần linh ghét nhất chính là bị người tín nhiệm lừa gạt!"

Cái đầu còn lại của người đàn ông đang rũ xuống trên vai đã mở mắt ra, gã ta có một đôi mắt màu đen thuần, Tất cả mọi thứ bị nó nhìn vào sẽ bị tử ý quấn quanh, khô héo trong nháy mắt.

Người hai đầu nói chuyện rất kiên quyết, nhưng dường như gã biết mình không phải là đối thủ của người trồng hoa. Sau khi đánh xuyên lồng giam thực vật ra, gã dùng tốc độ nhanh nhất trốn thoát khỏi tòa nhà.

"Người trồng hoa, bà vẫn còn thời gian một tiếng để suy nghĩ!"

Đủ các loại thực vật mà Hàn Phi chưa từng thấy qua che khuất bầu trời một lần nữa, đến một giọt mưa đen cũng không thể thẩm thấu vào bên trong tòa nhà, giọng nói của người hai đầu cũng bị ngăn cách ở bên ngoài.

"Thực lực chẳng ra sao cả, ngược lại còn khá mạnh miệng đấy." Hàn Phi đứng nguyên tại chỗ, hắn sợ những chiếc gai nhọn trên đám thực vật kia đâm vào mình.

"Cậu lại đây." Cái đầu của người trồng hoa bên trong chậu hoa chuyển động một chút, nói về phía Hàn Phi: "Ngoài việc bảo cậu đưa thư, vũ công còn nhờ cậu chuyện gì khác không??"

Hàn Phi có thể nghe ra sự lo lắng trong lời nói của người trồng hoa. Hắn nghĩ tới biểu hiện của vũ công lúc nhắc đến bà ấy, không suy nghĩ nhiều mà nói luôn: "Ông lão rất lo lắng cho bà, hi vọng bà có thể mau trở về. Đối với ông, sinh sống ở đâu không quan trọng, quan trọng là có thể ở cùng với bà."

"Cậu đang nói linh tinh cái gì vậy?" Người trồng hoa ngoài miệng thì tức giận, nhưng nếp nhăn trên mặt đã giãn ra rất nhiều. Dường như đã nhiều năm rồi bà không nghe được những lời dễ nghe như vậy.

"Thật đấy."

"Tôi hỏi cậu, chiếc gương trong câu lạc bộ tại sao lại bị nứt? Trừ cậu và vũ công ra, còn có ai khác bên ngoài vào câu lạc bộ không?"

"Trong thư ông lão không nhắc đến nguyên nhân chiếc gương bị nứt sao ạ?" Hàn Phi liếc nhìn bức thư một cái. Trong bức thư chỉ nhắc đến con mắt của thần linh có vết nứt, còn nói ông đã tìm ra hoa song sinh, hy vọng người trồng hoa nhất định phải chăm sóc tốt cho bông hoa đặc biệt đó.

“Tất cả những chủ đề và sự việc có liên quan đến thần linh không thể nói rõ ràng, đều sẽ bị nghe thấy.”

“Thật ra chiếc gương kia là bị cháu không cẩn thận làm nứt, ông lão cảm thấy có điềm không lành, cho nên để cháu nhanh chóng đến tìm bà.” Hàn Phi hơi ngượng ngùng nói.

“Cũng có nghĩa là người của Hỷ vẫn chưa qua đó?” Ngữ khí của bà lão rõ ràng đã có chút buông lỏng, những mạch máu cắm rễ vào trong đất đã không còn sưng lên.

“Hỷ chính là người vừa uy hiếp bà đó sao? Thật là một cái tên kì lạ.”

“Tên người ở đây đều rất kì lạ, tôi khuyên cậu tốt hơn hết đừng trêu chọc bọn họ.” Người trồng hoa vặn vẹo cổ, hướng về phía bể bơi trong vườn hoa đọc lên những nguyền rủa kì lạ. Một thân xác được khâu ghép lại từ các loại thực vật và thi thể từ trong bể nước bò ra, giống như một con quái vật khổng lồ: “Cơ thể của tôi còn chưa dưỡng tốt, tạm thời không có cách nào rời đi.”

“Vậy để cháu ở lại đây với bà, ngộ nhỡ tên kia còn chưa đi xa, một mình cháu cũng có thể đánh lại anh ta.” Hàn Phi rất ngoan ngoãn chuyển đến một cái ghế, ngồi ở bên trong vườn hoa âm u của tòa nhà: “Lão sư, mọi người chắc hẳn là đã sống ở đây rất lâu rồi đúng không? Khu vực này ban đầu trông như thế nào? Nó vẫn luôn bị mưa đen bao phủ sao?”

“Lão sư?”

“Bà dạy cháu trồng hoa, đương nhiên chính là lão sư của cháu rồi.”

“Tùy cậu thôi.” Đã rất lâu không có ai gọi người trồng hoa như vậy rồi, có điều so với cách gọi người trồng hoa, bà lão quả thực thích lão sư hơn: “Tôi và vũ công cách đây rất lâu đã sống ở khu vực này rồi, lúc đó người kia vẫn chưa trở thành thần linh.”

Nghe thấy mấy chữ trở thành thần linh, Hàn Phi lập tức trở nên nghiêm túc.

“Kí ức của y đã ngầm thay đổi thành phố, biến nơi này giống với khung cảnh trong kí ức của mình.” Người trồng hoa nói ra một bí mật rất quan trọng: “Trước khi trở thành thần linh, người kia đã từng sống trong một thành phố bỏ hoang, cũ nát, suy bại, hoang vắng. Việc xây dựng thành phố mới đã thu hút một lượng lớn nhân khẩu, sức sống và nhiệt huyết, cũng giống như tòa nhà vươn tới bầu trời, so sánh khu phố cổ với nó giống như một kẻ ăn xin chui trong bùn lầy vậy.”

“Không thể nhắc đến ở khu vực mưa đen từng sống ở khu phố cổ Tân Hỗ! Thời đại mà y sống có thể là khi khu phố cổ suy tàn, thành phố thông minh mới bắt đầu được xây dựng!” Kể từ sau khi tiến vào khu vực mưa đen, Hàn Phi vẫn luôn cảm thấy nơi này rất giống với khu phố cổ Tân Hỗ, bây giờ hắn mới hiểu lý do tại sao.

“Người kia cũng từng là một người rất tốt, nhưng không biết bắt đầu từ bao giờ, y đột nhiên đã thay đổi. Bề ngoài thì vẫn bình thường, nhưng y đã bí mật trở thành người sáng lập ra nhóm trò chuyện giết người.” Người trồng hoa hơi khó chịu, nếp nhăn trên mặt cũng sâu hơn: “Y trở thành người tà ác nhất, kinh khủng nhất mà tôi từng gặp, sau đó…”

“Sau đó thì sao?”

“Y đã không thể coi là con người nữa.” Đầu của người trồng hoa run rẩy trong chậu hoa, mạch máu trên cổ chuyển động trong đất: “Tôi trở thành người trồng hoa cũng chính là do y, ‘tác phẩm’ giống như tôi, y vẫn còn rất nhiều, rất nhiều, hoàn toàn không thể đếm xuể.”

“Trong hiện thực có thể điều tra được thông tin của y không? Ý cháu là, phía cảnh sát có thông tin liên quan đến những vụ án của y không?” Hô hấp của Hàn Phi trở nên nặng nề hơn, hắn không thể ngờ được là lại có thể có được thông tin liên quan đến không thể nhắc đến từ người trồng hoa.

“Chắc là có, tôi nhớ là cách đây rất lâu, có một vị cảnh sát vào vườn hoa tìm cánh bướm, vô tình đã nhìn thấy chủ nhân của vườn hoa, người cảnh sát đó hình như tên là…” Người trồng hoa há miệng, nhưng cho dù thế nào cũng không thể nói

ra cái tên đó, đầu của bà như đông cứng lại, da mặt bắt đầu bong tróc từng mảng.

"Không thể nói, không thể nói!"

Người trồng hoa dường như đã nhìn thấy thứ gì đó vô cùng kinh khủng, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi: "Thần linh dường như đã nhìn thấy tôi rồi! Phải lập tức rời đi thôi!"

Những bông hoa trong tòa nhà bắt đầu khô héo từng mảng, những loài thực vật kỳ lạ chỉ có thể nhìn thấy trong âm gian lần lượt gãy rụng, máu đen đặc quánh thành vũng.

Mặt đất run rẩy, cả tòa nhà như sắp sụp đổ, người trồng hoa dường như đang cố gắng cưỡng ép truyền hết sức lực vào thể xác xấu xí kia, chuẩn bị rời khỏi đây, vĩnh viễn không bao giờ trở lại.

"Có phải bà đang hơi vội vàng không?" Hàn Phi không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này. Bọn họ đến tên của không thể nhắc đến cũng không nói, chỉ là nói về quá khứ, vậy mà chuyện không may lại sắp xảy ra rồi.

Nhanh chóng rời đi, Hàn Phi tình cờ tìm thấy một bông hoa trắng tinh nở rộ bên mép bể bơi khi đi ngang qua khu vườn.

Trong thế giới tầng sâu, có rất ít màu sắc thuần khiết, hầu hết mọi thứ đều bẩn thỉu, bông hoa đó trông vô cùng khác biệt.

"Phần thưởng của nhiệm vụ nói với mình rằng có một loài hoa siêu hiếm trong tòa nhà kiểu phương tây, chẳng lẽ để chỉ nó? Phần thưởng của nhiệm vụ thông thường rank E thực sự khó tin, chỉ nói cho mình một thông tin, còn để mình tự lấy?"

Tòa nhà bắt đầu sụp đổ, Hàn Phi nhất thời thay đổi lộ trình, chờ khi hắn chạy đến phía trước bông hoa đó mới phát hiện, cánh hoa trắng tinh đó hóa ra là da người, bên trong "búp hoa" có bao bọc linh hồn của một đứa trẻ đang ngủ say.

"Người trồng hoa muốn hấp thu toàn bộ sức mạnh của những bông hoa, bà ấy sẽ nghiền nát tất cả các người, để tôi đưa cậu ra ngoài." Hàn Phi dùng hoa ngữ, mang theo uy hiếp cùng dụ dỗ, cuối cùng cũng thuận lợi chạm được vào đối phương.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã lấy được bông hoa rank E siêu hiếm — mẹ con.”

“Mẹ con: Ngay thời khắc đứa trẻ ra đời, thần linh đã giết chết cô và gia đình cô, thần đã rất vui vì điều đó, người trồng hoa tốt bụng đã đánh cắp tác phẩm này ra, đem giấu nó trong nhà của mình.”

“Bông hoa này có sức sống rất hiếm có, sau khi ăn bông hoa, giới hạn trên của giá trị sinh mệnh sẽ vĩnh viễn tăng lên mười! Nhưng có thể sẽ bị chủ nhân của tác phẩm nhắm tới!”

“Chú ý! Hãy nuốt ngay bông hoa này sau khi hái! Linh hồn của nó sẽ tiêu tan trong vòng ba phút! Nếu lựa chọn tiếp tục nuôi dưỡng, bông hoa này có xác suất nở ra với màu sắc chưa từng thấy trong thế giới tầng sâu!”

“Ăn nó?” Hàn Phi liếc nhìn linh hồn đứa trẻ bị “cánh hoa da người” ôm lấy, lập tức gạt đi ý định ăn nó. Bông hoa có thể tăng giới hạn trên giá trị sinh mệnh quả thực rất quý giá, nhưng suy cho cùng hắn không phải là lệ quỷ, không thể làm ra những chuyện như ăn thịt linh hồn.

“Hái xuống thì chết, mình muốn mang nó đi thì buộc phải mang cả đất xung quanh đi thì mới được.”

Với tình hình hiện tại, Hàn Phi làm gì có thời gian nghĩ đến những thứ này. Hắn dựng lên hai tấm gỗ chặn phía trước bông hoa, nhanh chóng lui ra ngoài trước khi tòa nhà sụp đổ.

Bức tường nứt toác, người trồng hoa ghép đầu vào thể xác rồi vội vã chạy ra khỏi nhà. Khuôn mặt bà đầy sợ hãi, thỉnh thoảng lại nhìn tòa nhà chọc trời phía sau, như thể bị thứ gì đó vô hình đuổi theo, mang theo vết thương toàn thân chạy ra khu ngoài.

“Đây chính là thực lực thực sự của không thể nhắc đến à? Chỉ là ý niệm phát ra trong lúc ngủ say cũng có thể dọa người trồng hoa thành ra như vậy?” Hàn Phi cầm ô đen bước ra khỏi góc tường. Người trồng hoa trong lúc cực kì hoảng sợ đã quên mất hắn, lúc này trong tòa nhà chỉ còn lại một mình hắn.

“Động tĩnh trong tòa nhà quá lớn, rất nhanh sẽ có thứ khác tới, nhưng nếu như mình trực tiếp rời đi, vậy thì bông hoa tạo

thành từ cặp mẹ con kia nhất định sẽ bị những quỷ quái khác ăn thịt. Dân bản địa ở khu vực này đều đã bị ác ý xâm nhập, bọn chúng có thể làm bất cứ chuyện gì."

Cũng chỉ trong vài giây, Đại Nghiệt đột nhiên phát ra cảnh cáo cho Hàn Phi.

Quay đầu nhìn lại, Hàn Phi phát hiện quái nhân có hai đầu đang đứng trên phố nhìn hắn.

Trái tim như đông cứng lại, Hàn Phi cảm thấy một cỗ ác ý trần trụi bò lên lưng như một con rắn độc.

Liếm khóe miệng khô khốc, Hàn Phi dùng tốc độ nhanh nhất mở bảng thuộc tính, kỹ năng chủ động mạnh nhất của hắn "Nút thoát trò chơi" đã sáng lên.

Sự căng thẳng trong mắt lập tức tan biến, Hàn Phi lại sử dụng năng lực điện thờ sương mù linh hồn, để che đậy mọi thứ về mình, khiến lệ quỷ cũng không thể nhìn thấu được.

Sau khi làm xong những thứ này, hắn nâng chiếc ô đen lên, khẽ liếc về phía người đàn ông hai đầu.

"Trong bức thư cậu đưa cho người trồng hoa viết cái gì?" Giọng điệu lạnh lùng và đáng sợ phát ra từ miệng người đàn ông hai đầu, trong mắt gã tràn đầy ác độc.

"Muốn biết không?"

"Nói cho tôi biết!" Hai giọng nói khác nhau phát ra từ hai đầu người đàn ông, gã nghiến răng nghiến lợi, biểu cảm rất dữ tợn.

"Anh muốn biết là tôi phải nói cho anh chắc?" Hàn Phi cầm ô đen đi về phía trước, quỷ văn gớm ghiếc trên người hắn được kích hoạt, khí tức tai họa điên cuồng tuôn ra: "Anh là cái thá gì?"

Chương 772: Anh đã bị ánh sáng chém chưa?

Một câu nói của Hàn Phi đã thổi bùng lửa giận của người đàn ông hai đầu. Ánh mắt toát ra tử ý của gã nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của hắn.

Những linh hồn sống trong mưa đen ai nấy cũng đều ẩn giấu rất sâu, đã quen giả heo ăn thịt hổ, cho nên người đàn ông hai đầu chưa từng thấy một người kiêu ngạo như vậy ở đây bao giờ.

"Cậu tìm chết phải không?" Người đàn ông không lập tức hành động, linh hồn của Hàn Phi bị sương mù bao phủ, gã không thể nhìn thấu.

"Tìm chết?" Hàn Phi cười một cách không kiêng rè: "Cái chết mới chỉ là bắt đầu. Người kết thù với tôi, sau khi chết đều bị cướp mất cống phẩm, vĩnh viễn không được yên ổn, anh phải suy nghĩ cho kỹ đấy."

"Tôi chưa từng gặp cậu ở khu ngoài, rút cuộc cậu mọc ở đâu ra?" Hàn Phi hành xử càng tự tin, người đàn ông hai đầu càng không dám tùy ý ra tay.

"Anh đã từng nghe nói đến âm sai chưa?" Hàn Phi đóng vai một bưu tá làm nhiệm vụ đưa thư, nhưng hai nghề này chỉ khác nhau một chữ mà thôi (tiếng trung âm sai là 【Yīn chā】, bưu tá là【yóuchāi】, chỉ khác nhau một chữ), đối với Hàn Phi âm sai hay bưu tá thì cũng đều tương tự.

Người đàn ông hai đầu không hiểu Hàn Phi nói cái gì. Gã chưa từng thấy âm sai, nhưng từ giọng điệu nói chuyện của Hàn Phi có thể phán đoán, đó có vẻ là một nghề rất đáng sợ, chỉ là cái nghề này đã có thể mang lại cho hắn đủ tự tin đến như vậy.

Quanh năm sống trong khu vực mưa đen, người đàn ông hai đầu đã trải qua các cuộc đấu tranh sinh tử tàn khốc nhất để

sống sót cho đến hiện tại. Thận trọng và cẩn thận đã khắc sâu vào linh hồn của gã.

Hiện tại gã có phần mâu thuẫn, muốn ra tay với Hàn Phi, nhưng trong lòng lại rất kiêng rè.

Hàn Phi thì lại không suy tính nhiều đến như vậy, hắn có thể offline rời đi bất cứ lúc nào. Chuyện mà hắn cần quan tâm là liệu khi online lần sau có gặp phải "quỷ" nữa hay không.

Vì để tránh bị người đàn ông hai đầu "canh giữ", trong lòng Hàn Phi nghĩ đến mấy kế hoạch. Thứ nhất là hù dọa đối phương, rồi rời đi một cách tự nhiên nhất; thứ hai là va chạm trực tiếp, xem có thể giết chết đối phương không, nếu quả thực không được thì thoát khỏi trò chơi.

Sở hữu mấy cái điện thờ, Hàn Phi đã sớm khác so với trước kia, thể lực cùng khả năng chiến đấu của hắn đã được cải thiện rất nhiều.

Hàn Phi trước đây có thể còn sợ quỷ quái, nhưng từ sau khi chết chín mươi chín lần ở công viên vui chơi, ý chí của hắn đã trở nên vô cùng kiên định, bất cứ sợ hãi nào cũng đều không thể lay chuyển được hắn.

"Diêm Vương bảo anh canh ba chết, ai dám giữ anh đến canh năm? Dám cản đường của âm sai, thần linh cũng không cứu được anh đâu." Hàn Phi che ô đi về phía người đàn ông hai đầu, rút lui chính là thể hiện sự yếu đuối, cho dù biết rõ như vậy sẽ va chạm với nhau, cũng buộc phải tiến lên trước.

"Tôi không quan tâm cậu là cái gì, vào khu vực này thì phải tuân theo quy tắc ở đây." Người đàn ông hai đầu cuối cùng vẫn lựa chọn ra tay, tử ý trên người gã ngưng tụ lại trên bề mặt da, hình thành nên vật tổ điện thờ do phế chi ghép thành, trên hai cái đầu của gã cũng xuất hiện một chữ cổ quái —— Hỷ.

Chữ đó hình như là kiệt tác của không thể nhắc đến. Chính vì cái tên này mà người đàn ông hai đầu đã trở thành một con quái vật không người không quỷ, cũng chính vì cái tên này mới sở hữu năng lực vô cùng đáng sợ.

“Anh có quy tắc của anh, nhưng tôi cũng có quy tắc của tôi.” Hàn Phi là đồ tể bình minh, lượng máu càng thấp thì cộng các loại thuộc tính càng cao. Lúc này giá trị sinh mệnh của hắn bị điện thờ của công viên vui chơi hấp thụ chỉ còn một điểm, chính là đỉnh cao của sức mạnh và sự nhanh nhẹn. Cộng thêm bảo vệ trực đêm của tòa nhà chết chóc, tốc độ của hắn đã vượt qua giới hạn của những người chơi ở giai đoạn này.

“Tăng tốc.” Hàn Phi sử dụng năng lực ngôn linh, để tốc độ của mình nâng cao một lần nữa, chiêu này là được học từ tiếng cười điên cuồng.

“Tăng tốc!” Hắn dùng hết năng lực ngôn linh có thể dùng mỗi ngày để tăng tốc cho mình, sau đó lại sử dụng Thưởng thức nghệ thuật trên người đàn ông hai đầu.

Bản thân người đàn ông hai đầu chỉ là một tác phẩm của thần linh. Năng lực thưởng thức nghệ thuật dùng trên người đàn ông hai đầu đã tạo ra hiệu quả không ngờ, Hàn Phi đã thấy rõ sự kinh khủng và điểm yếu của gã.

Con quái vật đó không phải là hận ý và oán niệm cỡ lớn, tất cả năng lực của gã đều đến từ chữ “Hỷ” có thể hội tụ thành tử ý trên trán.

“Thật là một gã đáng thương, bị người ta coi như rác rưởi có thể vứt đi bất cứ lúc nào, còn cung phụng người ta như chủ nhân, trung thành tận tụy bán mạng cho người ta nữa.” Hàn Phi lấy dao đồ tể từ trong ô vật phẩm. Thấy hắn rút một cái cán dao ra, người đàn ông hai đầu đã chuyển hướng chú ý tới tay hắn.

“Dám nhục mạ thần linh ở khu trong, thật đúng là chán sống rồi!”

“Trên thế giới này không phải ai cũng đủ tư cách để trở thành thần, những người có thể mang lại hy vọng và ánh sáng mới là thần, còn những kẻ cố hết sức gieo rắc cái chết và nỗi sợ hãi, nhiều nhất chỉ có thể được coi là một con quỷ hơi mạnh một chút thôi.” Bất luận lúc nào Hàn Phi cũng đều duy trì lý trí. Khi hắn nâng cán dao phía trên người đàn ông hai đầu,

trong miệng đọc ra tên Đại Nghiệt, khí tức tai ương lập tức tuôn ra xối xả, xông thẳng về phía người đàn ông.

"Trên thế giới này căn bản không có ánh sáng, cũng không cần ánh sáng!" Cái đầu treo trên vai của người đàn ông mở miệng, niệm nguyền rủa cổ quái, tử ý toàn thân bùng cháy, gã dùng tốc độ cực nhanh lao về phía Hàn Phi.

Hàn Phi cũng không biết công dụng của những nguyền rủa đó, hắn trực tiếp lôi Đại Nghiệt từ trong quỷ văn, ném ra ngoài!

Đại Nghiệt da thô thịt dày, trong điện thờ của công viên vui chơi lại nuốt được một phần ý thức của Mộng. Nó đang trưởng thành theo hướng hoàn toàn ngược lại với Cánh Bướm, càng dũng mãnh và khó hiểu hơn.

Thân hình khổng lồ cao năm sáu mét, gai nhọn và độc hồn bao phủ đầy người, Đại Nghiệt căn bản chẳng cần làm gì, chỉ cần đứng đó thôi cũng khiến người ta khiếp sợ.

Người đàn ông hai đầu cũng không bao giờ nghĩ đến, Hàn Phi một giây trước vẫn còn cầm cán dao trông có vẻ như chuẩn bị cận chiến, giây tiếp theo đã ném ra một tên như vậy.

Gã ta đã lao đến được nửa đường rồi, căn bản không thể kịp dừng lại, cơ thể bị tử ý bao bọc đâm sầm vào Đại Nghiệt.

"Bụp!"

Gai nhọn đâm vào da thịt, độc hồn chảy vào bên trong linh hồn dị dạng xấu xa, người đàn ông hai đầu hét lên một tiếng thảm thiết, chữ "Hỷ" trên trán đã mờ nhạt đi đôi chút.

"Ngay cả thú cưng mà tôi nuôi cũng không đánh lại được sao?" Hàn Phi đứng ở phía sau Đại Nghiệt, hắn cảm thấy nhóm của mình và Đại Nghiệt rất mạnh.

Cuối cùng thì Đại Nghiệt cũng được thoát ra khỏi quỷ văn. Không quan tâm đây là đâu, dưới sự sai khiến của Hàn Phi nó lao thẳng về phía người đàn ông hai đầu.

Người khác cảm nhận được khí tức của không thể nhắc đến ẩn chứa trong chữ "Hỷ", phản ứng đầu tiên là phải né tránh,

nhưng Đại Nghiệt sau khi phát hiện ra khí tức của không thể nhắc đến, thì chỉ hận không thể cắn chữ "Hỷ" kia xuống để ăn.

Một con quái vật tàn bạo như vậy người đàn ông hai đầu chưa thấy bao giờ, đối phương như thể sợ thần linh không biết tức giận, nên đặc biệt dùng cách này để nhục mạ thần linh vậy.

"Nuôi một con thú cưng như vậy, cậu không sợ bị trời phạt à?!" Người đàn ông hai đầu và Đại Nghiệt chiến đấu với nhau, vật lộn cũng không phải là đối thủ của Đại Nghiệt, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

"Xem ra không cần mình phải ra tay rồi." Hàn Phi ngoài miệng thì nói là không chuẩn bị ra tay, nhưng trên thực tế lại không ngừng điều chỉnh vị trí của mình, đồng thời luôn duy trì mối liên hệ với Đại Nghiệt.

Hàn Phi chỉ còn một giọt máu, nhưng hắn lại có con dao đồ tể sắc bén nhất, chỉ cần cho hắn một cơ hội xuất dao cũng đủ rồi.

Thưởng thức nghệ thuật tập trung vào chỗ hiểm của người đàn ông hai đầu, khi đối phương bắt đầu có ý định rút lui, cuối cùng Hàn Phi cũng động thủ.

Hắn nấp sau Đại Nghiệt. Khi người đàn ông hai đầu cố gắng hết sức để tránh đòn tấn công của Đại Nghiệt, một ánh dao chói lọi chém ra từ điểm mù.

Người đàn ông hai đầu đã lâu không nhìn thấy ánh sáng, không hiểu tại sao trong thế giới tầng sâu lại có ánh sáng chói mắt như vậy.

"Tái sinh!"

Lưỡi dao xẹt qua, người đàn ông hai đầu đột nhiên cảm thấy trên vai nhẹ đi rất nhiều, trước đây gã chưa bao giờ cảm thấy thư thái như vậy.

Ánh mắt xoáy vào không trung, người đàn ông nhìn thấy cổ, vai và lưng của mình.

Chữ Hỷ bị chặt ra, đầu của người đàn ông cuối cùng rơi vào một cái miệng khổng lồ như một vực thẳm, bị nuốt chửng cùng với khí tức của không thể nhắc đến.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công giết chết oán niệm đặc biệt —— Tác phẩm số 19 của thần linh!”

“Hỷ (tác phẩm số 19 của thần linh): Nó chỉ là một oán niệm thông thường, nhưng dưới sự ban phước của thần linh, nó sở hữu thực lực không thua gì oán niệm cỡ lớn.”

“Chú ý! Thành công giết chết tác phẩm của thần linh, nhận được nhiều phần thưởng kinh nghiệm, nhận được nguyền rủa của thần linh —— Căm hận!”

“Chú ý! Thần linh vào lúc thức tỉnh sẽ chế tạo tất cả các đối tượng căm hận thành tác phẩm mới!”

“Lại bị không thể nhắc đến nguyền rủa rồi?” Hàn Phi có chút khó tiếp nhận, hắn liếc mắt nhìn Đại Nghiệt vẫn còn đang hồi tưởng dư vị khí tức của không thể nhắc đến, trên mặt gượng cười: “Mình chỉ tùy tiện diễn chơi chơi, ai ngờ sau khi nút thoát trò chơi sáng lên, mình sẽ trở nên dũng cảm và mạnh mẽ như vậy chứ?”

Trên người Đại Nghiệt có đủ loại khí tức của không thể nhắc đến, quỷ quái trong phạm vi mấy trăm mét đều có thể cảm nhận được. Hàn Phi vội vàng thu hồi Đại Nghiệt vào lại trong quỷ văn, sau đó dùng hết tốc lực bỏ chạy về phía khu ngoài.

Tốc độ của hắn rất nhanh, nhưng vẫn là hơi muộn. Tất cả quỷ quái ẩn cư ở khu trong đều tập trung về đây, Đại Nghiệt phấn khích không ngừng phát ra cảnh báo, khiến cho hắn cảm thấy tê dại cả da đầu.

“Vụ sập tòa nhà kiểu phương tây vốn dĩ đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người, sau khi Hỷ bị giết, những người đó sẽ lại càng trở nên điên cuồng hơn.”

Đường bị phong tỏa, Hàn Phi cũng không dám xung đột với quỷ quái ở đây, hắn tìm một góc khá an toàn, nhẹ nhàng ấn nút thoát game.

“Sau khi đăng nhập vào trò chơi lần sau, mình lại phải sống tạm rồi. Có điều mình đã thu hút được hầu hết sự chú ý của mọi người, chắc là sẽ có thể giữ được bông hoa siêu hiếm đó.”

Sắc máu đông cứng thành phố lại, Hàn Phi đã rất ngạc nhiên phát hiện, lần thoát khỏi trò chơi này mất nhiều thời gian hơn bất kỳ lần nào trước đó.

Hắn nhìn về phía bên kia của thành phố màu máu, trong tòa nhà chọc trời xuyên qua những đám mây đen hình như có thứ gì đó đang ngăn cản mình rời đi. Một sức mạnh khủng khiếp và khó tả đang toát ra từ tòa nhà cao tầng, như thể đang cưỡng bức hắn quỳ xuống bái lạy.

Sắc máu giao nhau, tiếng cười vang lên bên tai Hàn Phi. Hắn cùng bóng người máu me đằng sau lưng lựa lưng đứng cùng nhau, ngay cả thần linh cũng không thể khiến bọn họ nhíu mày.

Mở hai mắt ra, Hàn Phi cởi mũ bảo hiểm chơi game xuống, thở ra một hơi. Hồi lâu sau, hắn cũng không thể quên được cảnh tượng cuối cùng khi thoát game.

"Người máu đứng sau lưng mình chính là tiếng cười điên cuồng à? Trò chơi là sự ghi lại ý thức và linh hồn, mỗi lần đăng nhập và thoát khỏi trò chơi mình đều có thể nhìn thấy anh ta…"

Hàn Phi bước ra khỏi máy chơi game, tự rót cho mình một cốc nước nóng, ngồi vào bàn máy tính, suy nghĩ về những gì mình đã trải qua trong trò chơi.

"Tiếng cười điên cuồng không phải là hung thủ giết những đứa trẻ đó, anh ta muốn cứu bọn chúng. Đêm màu máu bị Vĩnh Sinh Pharmaceutical coi là điều cấm kỵ cũng không đơn giản như vậy, người ép những đứa trẻ phát điên, ép chúng phải chết mới là hung thủ thực sự!"

Tất cả đau đớn và tuyệt vọng trong quá khứ đều bị tiếng cười điên cuồng mang đi, như vậy mới có một Hàn Phi không cần mang bất kì gánh nặng ký ức nào.

"Anh ta và tôi sẽ luôn sát cánh cùng nhau, chỉ cần điểm này thôi đã đủ rồi."

Ánh mắt Hàn Phi vô tình nhìn thấy cuốn kịch bản trên bàn, khi mọi thứ mới bắt đầu, bộ phim truyền hình đầu tiên mà hắn đóng chính là 《Hoa Song Sinh》.

“Thoạt nhìn thì không biết ý nghĩa của phim, không ngờ xem lại thì đã là người trong phim.”

Chương 773: Phương pháp chữa trị người xấu

Có nhiều chuyện còn chưa xảy ra trong thời gian thực thì đã có rất nhiều điềm báo, người đời thường gọi nó là sự tình cờ của vận mệnh.

Hàn Phi lật lại kịch bản của《Hoa Song Sinh》một lượt, hai anh em trong vở kịch cũng đều do hắn thủ vai. Một người đóng hai vai, vừa là dũng sĩ theo đuổi công lý, vừa là kẻ phản diện tạo ra thảm họa.

"Trong phim, luôn là chính nghĩa chiến thắng tà ác, nhưng trong hiện thực chỉ có người còn sống sót đến cuối cùng mới là chính nghĩa."

Lặng lẽ gấp kịch bản lại, Hàn Phi ném vào trong ngăn kéo bàn máy tính: "Huynh đệ tương tàn sẽ không tái diễn lại trên người anh, anh phải viết lại đoạn kết."

Vào phòng bếp, Hàn Phi nấu cho mình một bữa ăn. Một lát sau, trong phòng đã tràn ngập mùi thịt.

Vừa ăn vừa lướt điện thoại, chỉ trong một ngày ngắn ngủi, trên mạng đã xảy ra mấy chuyện lớn.

Đêm qua, một số lượng lớn công nhân bị sa thải trong thành phố thông minh đã ngồi trước cổng Deep Space Technology. Nguyên nhân là do robot thế hệ thứ bảy của Deep Space Technology mới phát triển đã thay thế hoàn toàn công việc của bọn họ, các nhà máy lớn theo đuổi hiệu suất đã loại bỏ tất cả các công nhân ở tầng lớp dưới cùng.

Sự việc này vốn dĩ cũng không ầm ĩ đến như vậy, nhưng một tên điên đến từ vùng ngoại ô đã trà trộn vào đám đông đang ngồi, phát động tấn công vào một nhân viên cấp cao của Deep Space Technology khi trời sắp tối.

Vẫn là đêm qua, cuộc điều tra về Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical chính thức khởi động. Nhiều bên

đã làm việc cùng nhau để buộc Deep Space Technology cung cấp các dữ liệu khác nhau về AI.

Những lỗ hổng trong game《Cuộc sống hoàn hảo》đến nay vẫn chưa được giải quyết triệt để. Số lượng thợ săn hộp đen trong game đã tăng lên gấp đôi nhưng đa số người chơi vẫn coi đó như một trò chơi thông thường.

Sau khi đọc xong những tin tức đó, ánh mắt Hàn Phi đột nhiên dừng ở một nơi. Phải đọc đi đọc lại mấy lần, hắn mới chắc chắn rằng mình không nhìn nhầm.

"Vụ bắt cóc kỳ lạ ở thành phố thông minh mới! Để cứu ông chủ, nhà phân tích tài chính thất nghiệp đã xuất hiện trong thành phố thông minh cùng với tội phạm bị truy nã cấp A!"

Có một linh cảm chẳng lành không thể giải thích được, Hàn Phi bấm vào bài báo, phía trên còn có một bức ảnh làm mờ khuôn mặt của Thẩm Lạc.

"Có chuyện gì xảy ra với tên này vậy?"

Theo bài báo, ông chủ của Thẩm Lạc do gây quỹ bất hợp pháp nên bị hạn chế trong thành phố thông minh. Anh ta muốn thuê một luật sư để giảm án cho ông chủ, kết quả ai mà biết luật sư đó là tội phạm truy nã cấp A mạo danh.

Tình hình hiện tại là Thẩm Lạc và luật sư đã biến mất, ông chủ của Thẩm Lạc có thể phải đối mặt với những tội danh mới như xuất cảnh trái phép, hỗ trợ giết người, làm giả chứng cứ…

"Đám biến thái ở lớp học tối chủ nhật ngày càng táo bạo rồi." Ban đầu Tân Hỗ chỉ là hoạt động ngầm, nhưng giờ đây đối phương đã thể hiện hẳn ra ngoài.

"Theo như người trồng hoa nói, không thể nhắc đến của khu vực mưa đen xuất thân ở khu phố cổ Tân Hỗ. Kết hợp với tấm gương trong câu lạc bộ giết người và thế giới tầng sâu, hoàn toàn có lý do để nghi ngờ ba tổ chức tội phạm lớn trong các vùng ngoại ô bên ngoài chính là do không thể nhắc đến tạo ra."

Hàn Phi đã có thu hoạch lớn trong thế giới tầng sâu: "Cánh Bướm với tư cách là hận ý hàng đầu, có thể bị cảnh sát liệt vào

danh sách siêu tội phạm là rất bình thường. Không thể nhắc đến kia cũng nắm được phương pháp ra vào thế giới tầng sâu, thân phận trong hiện thực cũng có thể là tội phạm siêu cấp."

Cánh Bướm không bao giờ giết người bằng chính tay của mình, chỉ dùng ảo giác để ép nạn nhân tự sát. Nhưng không thể nhắc đến trong khu vực mưa đen lại hoàn toàn không có sự kiêng dè này, hai tay nhuốm đầy máu, dường như đã đắm chìm trong việc giết chóc từ cách đây rất lâu.

"Người trồng hoa từng nói rằng trước đây có một cảnh sát truy đuổi Cánh Bướm đã vô tình đi vào 'vườn hoa', nhìn thấy không thể nhắc đến đó, cần phải tìm được người cảnh sát đó để hỏi."

Với thực lực hiện tại của Hàn Phi, cho dù là có kết hợp cùng với tất cả những người hàng xóm, cũng không phải là đối thủ không thể nhắc đến đó. Nếu muốn chống lại y, buộc phải đồng thời cùng tiến hành ở cả thế giới hiện thực và thế giới tầng sâu, khai thác tối đa lực lượng cảnh sát.

Buổi sáng tám giờ, sau khi tắm rửa xong, Hàn Phi gọi điện thoại cho Lệ Tuyết: "Lệ Tuyết, em muốn hỏi chị mấy chuyện."

"Lại có người mất tích rồi sao? Em muốn chị giúp em điều tra ai hả?" Lệ Tuyết đã rất quen thuộc rồi, trước đây cô còn từng bí mật giúp Hàn Phi điều tra. Nhưng từ sau khi cảnh sát phát hiện những người mà Hàn Phi muốn điều tra đều có vấn đề rất lớn, lãnh đạo của Lệ Tuyết cũng không quá can thiệp nữa, khi thẩm tra cũng là nhắm một mắt mở một mắt.

"Chị đã đọc được tin Thẩm Lạc mất tích chưa? Tên đó có liên quan đến tổ chức tội phạm ở ngoại ô, các chị tốt hơn hết là nhanh chóng tìm được anh ta."

"Yên tâm, chúng tôi còn lo lắng hơn em nhiều, đội Lý trong đêm đã qua đó để tra soát rồi." Trong giọng nói của Lệ Tuyết mang theo chút mệt mỏi: "Còn có chuyện gì nữa không?"

"Hầu hết những người tội phạm đều có mục đích phạm tội nhất định, chẳng hạn như vấn đề tình cảm, xung đột lợi ích, giao dịch tiền bạc, nhưng ba tổ chức tội phạm ở ngoại ô chỉ là

vì để giết người. Bọn chúng là một tội ác thuần túy, nếu muốn tiêu diệt bọn chúng hoàn toàn, thì phải phá hủy những nơi sinh sôi tội lỗi."

"Ý em là gì?"

"Chủ nhân thực sự của ba tổ chức tội phạm đó coi Tân Hỗ như vườn hoa của riêng mình, mỗi một linh hồn tà ác đều được xem là một bông hoa bị nhiễm độc tố, chỉ khi giết chết cá nhân thì mọi vấn đề mới có thể được giải quyết." Hàn Phi nói với Lệ Tuyết tin tức của mình.

"Chúng tôi cũng đang tìm kiếm 'đại não'. Nói đi cũng phải nói lại, tại sao em lại biết rõ về ba tổ chức tội phạm đó vậy? Sắp tới Tân Hỗ rất có khả năng sẽ đại loạn, em đừng có chạy lung tung đấy." Lệ Tuyết vừa nghe liền biết Hàn Phi nhất định lại tự mình đi điều tra rồi: "Vụ án lần này không như lúc trước, vô cùng nguy hiểm!"

"Chính bởi vì nguy hiểm, có rất nhiều người vô tội có thể bị liên lụy, cho nên em mới càng phải làm hết sức của mình, để chấm dứt tất cả những chuyện này." Hàn Phi quay lại chủ đề: "Cánh Bướm bay lượn trong vườn hoa, trong đội cảnh sát các chị đã từng có một người vô tình nhìn thấy chủ nhân của vườn hoa khi đang truy tìm Cánh Bướm. Em cần chị giúp em tìm ra người cảnh sát đó."

"Trong đội cảnh sát có người đã từng thấy kẻ chủ mưu đứng sau ba tổ chức tội phạm?" Giọng Lệ Tuyết đầy nghi vấn: "Không thể nào, những người điều tra vụ án Cánh Bướm trước đây đều là cảnh sát hình sự ưu tú, nếu như bọn họ phát hiện bất thường nhất định sẽ báo cáo lên trên, tuyệt đối sẽ không giấu diếm thông tin quan trọng như vậy."

"Cụ thể đã xảy ra chuyện gì, em cũng không rõ lắm. Em đã nói hết tất cả những gì mình biết cho chị rồi, chị hãy cố gắng tìm ra người cảnh sát đó."

"Được, chị hiểu rồi."

Cúp điện thoại, Hàn Phi chuẩn bị đến nhà Kim Tuấn một chuyến. Cái tên Kền Kền trong câu lạc bộ giết người vẫn chưa xử lý.

Thông báo trước cho Kim Tuấn một tiếng, Hàn Phi đã mua hai bữa sáng mang qua.

Trước đây đều là các tay paparazzi cố tình túc trực bên ngoài nhà của các minh tinh. Nhưng khi đến Hàn Phi thì lại hoàn toàn ngược lại, hắn tránh tất cả các camera giám sát, sau đó lẻn vào nhà Kim Tuấn.

"Cái tên sát nhân biến thái kia không gây phiền phức cho anh đấy chứ?" Hàn Phi vừa mở miệng chào hỏi, nghe thì có vẻ bình thường, nhưng nghĩ kỹ lại, cứ cảm thấy có gì đó không đúng.

"Vẫn còn đang ở trong máy chơi game, cũng không dám để anh ta ra ngoài." Kim Tuấn cầm dao làm bếp đứng ở phòng khách, anh ta cũng đã được rèn luyện qua trong cư xá Hạnh Phúc, dũng khí vượt xa người thường.

"Làm tốt lắm." Hàn Phi đích thân mở máy chơi game lôi Kền Kền ra ngoài.

Kền Kền bị đánh gãy xương tay vốn đã vô cùng thê thảm rồi, lại liên tiếp bị ba điện thờ ở thế giới tầng sâu tàn phá. Điều tuyệt vọng nhất là ngay cả ký ức cũng đã bị sửa đổi, chỉ nhớ rằng bất luận thế nào đi chăng nữa cũng đều không được phản bội Hàn Phi.

Sự tra tấn về tinh thần và thể xác đã đẩy Kền Kền đến cực hạn, nằm trên mặt đất, anh ta nói ra những ám hiệu mà chỉ Hàn Phi mới có thể hiểu được.

"Đừng hét nữa, tôi biết anh muốn làm người trở lại, nhưng những người vô tội bị anh giết chết sẽ không cho anh cơ hội này đâu." Hàn Phi ngồi xổm trước mặt Kền Kền: "Nếu muốn giảm bớt đau khổ, hãy làm theo lời hướng dẫn của kí ức."

"Quạ Đen sẽ không tin tưởng bất cứ ai, rất khó để tôi có thể dẫn anh ta đến trước mặt cậu."

"Nếu như chuyện này rất đơn giản, còn cần anh làm sao?" Hàn Phi ném một phần bữa sáng đến trước mặt Kền Kền: "Ăn xong hãy đi đi, tối hôm qua tôi đã cố ý để lại một đôi chân còn nguyên vẹn cho anh rồi."

Đứng bên cạnh chứng kiến mọi chuyện, Kim Tuấn hơi tò mò một chút: "Hàn Phi, Quạ Đen kia cũng là tội phạm bị truy nã à? Cậu tìm anh ta làm gì vậy?"

"Quạ Đen chỉ là bắt đầu thôi, tôi sẽ bắt hết những người bệnh nặng nhất, sau đó dùng phương thức của mình chữa trị một lượt cho bọn họ." Hàn Phi không hề chỉ là nói cho vui mà thôi, hắn thật sự chuẩn bị làm như vậy.

Kền Kền của trước đây giết người phóng hỏa, tâm lý biến thái. Kền Kền của hiện tại đã được Hàn Phi giáo dục, mặc dù trông có vẻ bệnh nặng hơn, nhưng ít nhất đã biết sợ hãi.

"Tất cả đều là vì tìm ra chủ nhân của vườn hoa, sau đó xử lý nó."

Sau khi buông tha cho Kền Kền đã bị sửa đổi kí ức đi, Hàn Phi lại trò chuyện với Kim Tuấn một lúc nữa. Hắn cần tìm người mà mình có thể tin tưởng để giúp mình hoàn thành kế hoạch cải tạo "kẻ sát nhân biến thái".

Kim Tuấn cũng đã từng ở trong thế giới tầng sâu, biết rằng thế giới tầng sâu không đơn giản như tưởng tượng, rất hợp tác dọn ra một "phòng điều trị", đặc biệt được sử dụng để phục vụ "bệnh nhân".

Sau khi giải quyết xong công việc bên này, Hàn Phi nhận được điện thoại của Lệ Tuyết. Hắn nhấn nút trả lời, nhưng từ bên kia lại phát ra giọng nói của người thầy cô ấy: "Nghe nói cậu đang tìm người cảnh sát đã từng thấy chủ nhân của vườn hoa?" Giọng nói của ông lão có chút thăng trầm, cơ thể cũng đã ngày một xấu đi.

"Lệ Tuyết đã nói với ông hết rồi?" Hàn Phi không hề phủ nhận, nếu như có thể nhận được sự giúp đỡ của thầy giáo Lệ Tuyết thì mọi chuyện sẽ suôn sẻ hơn.

"Ừ." Ông lão im lặng hồi lâu: "Người cảnh sát đã nhìn thấy chủ nhân của vườn hoa chính là tôi."

"Ông?!" Hàn Phi ra hiệu Kim Tuấn đừng nói gì, rồi cầm điện thoại di động vào trong phòng đóng cửa lại: "Có thể nói cho cháu biết hai người đã gặp nhau như thế nào không? Chủ nhân vườn hoa trông như thế nào?"

“Kí ức của tôi về ngày hôm đó dường như đã bị người ta xóa đi vậy. Dù có hồi tưởng thế nào đi nữa, thì trong cuộc đời của tôi cũng vẫn thiếu mất một ngày.” Giọng nói của ông lão rất bình tĩnh, nhưng Hàn Phi có thể nghe thấy sự tức giận đang đè nén sâu sắc: “Tôi đã dùng mười năm để hồi tưởng, phối hợp với các bác sĩ chuyên môn vô số lần, đến cuối cùng trong đầu chỉ mơ hồ nhớ được ba câu.”

“Câu thứ nhất: Anh là tác phẩm thứ ba của tôi, tôi sẽ để hạt giống hoàn mỹ chính nghĩa nhất trong thành phố nở ra bông hoa xấu xa độc ác nhất.”

“Câu thứ hai: Tất cả ba mươi đứa trẻ trong cô nhi viện đều đã chết rồi sao? Không có ai phát hiện ra bất thường đấy chứ?”

“Câu thứ ba: Cánh Bướm, giúp anh vào mộng.”

Chương 774: Manh mối về chủ nhân của vườn hoa

"Vì để làm rõ ngày hôm đó rút cuộc đã xảy ra chuyện gì, tôi cố gắng hết sức đi điều tra. Cánh Bướm là manh mối duy nhất mà tôi nắm được, nhưng tôi đã chiến đấu mười năm rồi mà vẫn không thành công bắt được nó. Có đôi lúc thậm chí tôi đã hoài nghi, Cánh Bướm không phải là một người thực sự tồn tại, mà là một loại tượng trưng cho tội ác."

Người thầy của Lệ Tuyết không che giấu quá khứ của mình, cơ thể của ông không chống đỡ được bao lâu nữa, tâm nguyện lớn nhất khi còn sống chính là đưa Cánh Bướm ra trước công lý.

Sự chú ý của ông lão đặt ở câu thứ ba của chủ nhân vườn hoa, lấy Cánh Bướm làm điểm đột phá. Còn sự chú ý của Hàn Phi thì lại hoàn toàn ở câu thứ hai của chủ nhân vườn hoa.

"Tất cả ba mươi đứa trẻ trong cô nhi viện đều đã chết rồi sao? Tại sao lại vừa hay là ba mươi đứa trẻ? Chẳng lẽ đêm màu máu còn có liên quan đến chủ nhân vườn hoa?"

Hàn Phi vẫn luôn cho rằng vai chính trong đêm màu máu là tiếng cười điên cuồng và Vĩnh Sinh Pharmaceutical. Bây giờ hắn mới phát hiện sự việc không đơn giản như vậy, đêm đó chắc chắn còn có người khác tại hiện trường.

"Ông ơi, chủ nhân vườn hoa nói rằng ông là tác phẩm thứ ba, cũng có nghĩa là trước ông còn có hai tác phẩm nữa…" Ý của Hàn Phi là —— Tiếng cười điên cuồng có khi nào cũng là tác phẩm của chủ nhân vườn hoa không, nhưng hắn không dám trực tiếp nói hẳn ra, dù sao thì sự tồn tại của tiếng cười điên cuồng không thể dễ dàng để lộ.

"Chúng tôi đã điều tra rất lâu cũng không phát hiện ra các tác phẩm khác của chủ nhân vườn hoa. Có điều chúng tôi phát hiện kể từ sau ngày hôm đó, Tân Hỗ xuất hiện rất nhiều vụ án

giết người tàn ác với chủ đề chết chóc, đây chắc hẳn đều có liên quan đến chủ nhân vườn hoa."

"Có một câu lạc bộ giết người ở ngoại ô Tân Hỗ, đám súc sinh đó coi cái chết và nhân tính méo mó làm tác phẩm của mình. Cháu có thể chắc chắn chủ nhân vườn hoa chính là người điều hành câu lạc bộ giết người. Bọn chúng chấm điểm cho cái chết, tìm lý do biến thái cho hành vi tội ác của mình. Tất cả những chuyện này đều do chủ nhân vườn hoa đứng đằng sau thao túng." Hàn Phi nói với ông lão tất cả những gì mình biết. Khi hắn nghe thấy giọng nói của ông lão, không hiểu vì sao trong đầu cứ hiện ra thân ảnh của vũ công. Ông già mù đó và người thầy của Lệ Tuyết dường như là những người cùng một thời.

Nghĩ đến đây, Hàn Phi thử hỏi: "Ông ơi, lúc trước khi ông điều tra vụ án, có từng gặp người nào múa rất giỏi không? Bên cạnh người đó hình như còn có một bà lão thích trồng hoa."

"Người múa rất giỏi?" Người thầy của Lệ Tuyết suy nghĩ hồi lâu: "Tôi nhớ có một vụ án liên quan đến vũ công. Hình như là mười mấy năm trước, bậc thầy vũ công duy nhất của Tân Hỗ đã mất tích. Lúc đó nó còn gây ra một sự chấn động lớn, nhiều phương tiện truyền thông đua nhau đưa tin, nhưng kỳ lạ là người nhà của vũ công không hề trình báo vụ việc, cũng không hợp tác điều tra với chúng tôi, dường như việc vũ công mất tích là một chuyện không thể nhắc đến."

"Vũ công đó tên là gì?"

"Ông ấy họ Lê, cụ thể tên là gì thì tôi quên mất rồi. Có điều cháu gái của ông ấy cũng là một diễn viên, các cậu hình như còn đã từng hợp tác với nhau trong một gameshow."

"Đã từng hợp tác?" Gameshow duy nhất mà Hàn Phi từng tham gia là Bí sự bộ ngày 4 tháng 4, bởi vì có quỷ nên đã bị cấm (Chương 606). Sau khi hắn cẩn thận hồi tưởng lại thì nói ra một cái tên: "Nữ diễn viên tuyến hai Lê Hoàng."

"Đúng, gia đình bọn họ rất có thiên phú nghệ thuật, đã từng tạo ra nhiều tác phẩm tạo ấn tượng sâu sắc."

“Sự mất tích của vũ công đó chắc chắn không đơn giản, cháu khuyến nghị mọi người hãy lấy ông ấy làm trung tâm triển khai điều tra lại, đừng bỏ qua bất cứ ai xung quanh ông ấy, chắc chắn là sẽ có thu hoạch.” Hàn Phi không ngờ có thể tra được thân phận thực sự của ông lão mù trong hiện thực, đây là một tin tốt đối với hắn.

“Tôi sẽ chú ý.” Ông lão suy tư một chút, mục đích hôm nay ông đặc biệt gọi điện thoại cho Hàn Phi không hề đơn giản: “Hàn Phi, cậu đã hỏi tôi nhiều câu hỏi như vậy, tiếp theo đây tôi hi vọng cậu có thể nghiêm túc trả lời câu hỏi của tôi.”

“Ông hỏi đi.”

“Cậu đã nghe thấy bốn chữ chủ nhân vườn hoa ở đâu? Mười năm qua, tôi không hề nhắc đến nó với bất kỳ ai, ngoại trừ bác sĩ và đồng nghiệp thân tín nhất của tôi.” Giọng nói của người thầy Lệ Tuyết nghiêm túc trịnh trọng.

“Cháu……”

“Cậu không cần trả lời, tôi chỉ hy vọng cậu có thể duy trì tỉnh táo vĩnh viễn, biết mình đang làm gì.” Người thầy của Lệ Tuyết dường như biết một số chuyện nào đó: “Kẻ giết rồng có thể trở thành anh hùng, nhưng cũng có thể trở thành một con rồng ác mới. Đôi khi, vận mệnh chỉ là trong một khoảnh khắc của chúng ta.”

“Ông yên tâm, cho dù cháu có tuyệt vọng đến đâu, cũng sẽ không bao giờ thay đổi ý định ban đầu.”

Sau khi Hàn Phi và người thầy của Lệ Tuyết kết thúc cuộc gọi, thông qua thông tin do Kim Tuấn - một paparazzi mạnh nhất, hắn đến thẳng nơi ở của Lê Hoàng.

Là một diễn viên có tiếng tại Tân Hỗ, trước đây công việc của Lê Hoàng vô cùng bận rộn, cùng ê-kíp bay khắp đất nước. Nhưng kể từ sau khi tham gia gameshow cùng Hàn Phi, cô đã tạm ngưng tất cả công việc, ở nhà nghỉ ngơi.

Nhắc đến cũng thật thần kì. Sau khi quay gameshow hàng đầu xong, tất cả mọi người từ nhà sản xuất Đường Nghị đến một số khách mời ghi hình, ngoại trừ Hàn Phi, đều phải chịu

một đòn tâm lý nặng nề, chương trình đã bị cấm phát sóng, công việc cũng bị đình trệ.

Khoảng giữa trưa, Hàn Phi đã lặng lẽ đến trước cửa nhà Lê Hoàng, hắn vẫy tay về phía camera giám sát trên cửa. Vài giây sau, cửa chống trộm được mở ra từ bên trong, Lê Hoàng với đầu tóc bù xù mặt đầy ngạc nhiên đứng ở cửa nhìn Hàn Phi.

"Làm sao cậu biết tôi sống ở đây?"

"Tôi muốn hỏi chị một số chuyện."

"Cậu có thể gọi điện thoại mà!" Lê Hoàng thò đầu ra khỏi nhà nhìn xung quanh: "Mau vào đi!"

"Sẽ không làm phiền chị chứ?"

"Cậu đã đến tận đây rồi, còn ngây thơ hỏi liệu có làm phiền tôi không?" Lê Hoàng túm lấy Hàn Phi lôi vào nhà: "Cậu không bị paparazzi theo dõi trên đường tới đây đấy chứ?"

"Là một paparazzi đã cho tôi biết địa chỉ nhà của chị đấy." Hàn Phi đứng ở bên cạnh cửa, phân vân không biết có nên thay giày hay không. Đây là lần đầu tiên hắn đến nhà một diễn viên nữ khác nên hơi dè dặt một chút.

"Cậu dũng cảm thật đấy!" Lê Hoàng không biết phải đánh giá Hàn Phi như thế nào nữa: "Tôi lớn hơn cậu gần mười tuổi, nếu như gây ra scandal sẽ ảnh hưởng không tốt đến cậu, một số lượng lớn các fan nữ và fan mẹ bỉm đều sẽ rời bỏ cậu mà đi đấy."

"Cái này thì chị thực sự không cần phải lo lắng, fan của tôi đều là fan pháp chế không à." Hàn Phi sờ sờ mặt của mình, hắn cảm thấy Lê Hoàng có EQ rất cao, đây có thể là một cách chuyển hướng khen hắn đẹp trai.

"Tôi cũng phục cậu rồi đấy, ngồi đi, tôi đi lấy chút đồ uống cho cậu." Lê Hoàng chỉnh lý lại đầu tóc, lúc này cô mới nhớ ra mình còn không cả trang điểm, mặc đồ ngủ, đầu tóc thì rối bù: "Thật ngại quá, tôi thường ngày khá cẩu thả."

"Là tôi quá đường đột." Hàn Phi liếc nhìn nhà của Lê Hoàng. Nhà của ngôi sao nữ tuyến hai này còn không lớn bằng nhà của Kim Tuấn, vô cùng đơn giản, trên giá sách cạnh tường

có rất nhiều cúp giải thưởng khác nhau, một số lượng lớn giấy chứng nhận đóng góp phúc lợi công cộng, và nhiều bức ảnh chụp chung với những đứa trẻ.

Trên mạng có rất ít thông tin về việc Lê Hoàng làm từ thiện, nữ diễn viên chỉ âm thầm làm việc thiện một cách kín đáo.

"Đừng nhìn, tôi sẽ ngại đấy." Lê Hoàng đã thay quần áo, cột tóc lên, trông rất có tài, giỏi giang. Cô bưng hai ly đồ uống đến trước giá sách: "Lần trước khi quay gameshow, cậu đã cứu tôi, tôi còn chưa chính thức cảm ơn cậu, sau này nếu cậu cần giúp đỡ, cứ nói với tôi nhé."

Tính cách của Lê Hoàng rất tốt, hôm quay gameshow cô là người duy nhất muốn quay lại cứu Hàn Phi.

"Thực ra…" Bản thân Hàn Phi vẫn còn một chút sợ xã hội, hắn nhìn chằm chằm vào Lê Hoàng một lúc lâu, trong đầu lại hiện ra những câu nói của người thầy Lệ Tuyết. Người nhà của vũ công không báo cảnh sát, chứng tỏ người nhà chắc chắn có điều gì giấu giếm, bây giờ mình làm như thế này là lại lật ra vết sẹo cũ của người ta.

"Sao cậu lại xấu hổ vậy? Có chuyện gì cứ nói thẳng!" Lê Hoàng đưa một cốc nước ngọt đến trước mặt Hàn Phi, rồi ngồi đối diện với hắn: "Cậu đã cứu tôi một mạng, bất kể chuyện gì, chỉ cần không phạm pháp tôi đều sẽ giúp cậu."

"Chuyện này có thể một mình chị không thể quyết định được, chị có thể gọi cả bác trai và bác gái đến được không?" Hàn Phi muốn hỏi chuyện về ông nội của Lê Hoàng. Lúc đối phương mất tích, Lê Hoàng vẫn còn là một đứa trẻ, chắc chắn không biết nhiều bằng bố mẹ cô.

"Cậu còn muốn gặp bố mẹ tôi nữa sao?" Tay cầm đồ uống dừng trên không trung, đầu óc Lê Hoàng ngây ngẩn một lúc, hai má hơi nóng lên: "Tôi cảnh cáo cậu, đừng có đùa giỡn với tôi đấy nhé."

"Tôi rất nghiêm túc." Hàn Phi nhìn nước trái cây trong cốc: "Tôi biết có thể chị sẽ cảm thấy hơi đường đột, nhưng tôi buộc phải làm như vậy."

“Không được, tuyệt đối không được!” Không đợi Hàn Phi nói tiếp, Lê Hoàng trực tiếp xua xua tay.

“Tại sao?” Hàn Phi không ngờ Lê Hoàng lại dứt khoát từ chối như vậy.

“Hiện tại cậu đang trong giai đoạn thăng hoa của sự nghiệp, tiềm năng rất lớn, hơn nữa lại còn ít tuổi, vì vậy tôi không thể trì hoãn cậu vì bất cứ lý do gì.” Lê Hoàng tận tình thuyết phục Hàn Phi: “Tôi đã thấy rất nhiều ngôi sao nổi tiếng đến cuối cùng thì bị scandal hủy hoại. Cậu phải biết, danh tiếng là vầng hào quang nhưng cũng là gông cùm của cậu. Uống xong cốc nước này thì về đi, nếu như báo chí vô đạo đức tung tin mù quáng, cậu cứ nói rằng tôi rủ cậu đến đây, mọi chuyện không có liên quan gì đến cậu.”

Bốn mắt nhìn nhau, Lê Hoàng nhìn ánh mắt Hàn Phi, không để cho ánh mắt của mình có chút nhượng bộ nào.

“Có phải chị đã hiểu lầm rồi không?” Hàn Phi luôn cảm thấy hai bên không phải đang nói về cùng một chuyện: “Một vụ án mà tôi điều tra có liên quan đến sự mất tích của ông nội chị, vì vậy hy vọng chị có thể gọi bác trai bác gái đến đây, mấy người chúng ta nói chuyện một chút.”

“Vụ án?” Lê Hoàng vẫn giữ nguyên tư thế, mất ba giây cô mới phản ứng kịp. Cô vội vàng cầm lấy nước trái cây để che đi sự xấu hổ của mình, nhưng lại vô tình bị sặc không ngừng ho khan.

“Chị vẫn ổn chứ?”

“Cậu là một diễn viên, mà lại sáng sớm ngày ra chạy đến nhà người khác điều tra vụ án?!”

“Vậy nên cho dù là tôi, cũng sẽ cảm thấy có chút khó xử.” Hàn Phi đưa khăn giấy cho Lê Hoàng.

“Bây giờ tôi có thể nói tục được không?” Lau đi nước trái cây trên khóe miệng, Lê Hoàng mất một lúc mới điều chỉnh được trạng thái. Cô lại ngồi đối diện với Hàn Phi, mặt cô đỏ bừng.

“Vụ án này rất quan trọng, số mạng người có liên quan vượt qua hàng chục, tôi nhất định phải điều tra rõ ràng.” Giọng nói của Hàn Phi rất bình tĩnh và chắc chắn, dáng vẻ nghiêm túc quả thực rất quyến rũ.

“Chuyện mất tích của ông nội tôi là một chủ đề cấm kỵ trong nhà, nhưng… tôi có thể giúp cậu thuyết phục bố mẹ tôi.” Lê Hoàng gọi điện thoại cho bố mẹ, bắt đầu một cuộc trò chuyện video.

Điện thoại được kết nối sau một vài hồi chuông. Bố của Lê Hoàng trông rất tốt bụng, ông có vẻ rất vui khi nhận được cuộc gọi từ con gái mình.

“Con gái à, sao con lại nhớ gọi điện về nhà thế? Đừng có mua gì cho mọi người nữa, có thiếu gì đâu, đừng lãng phí tiền.”

“Ông tránh ra, để tôi nói chuyện với con gái.” Bố Lê Hoàng vừa mở miệng nói, đã bị mẹ cô đẩy ra khỏi màn hình điện thoại: “Con nói xem con bao nhiêu tuổi rồi? Nháy mắt thêm cái nữa là đã bốn mươi tuổi rồi đấy, còn không lấy chồng? Mẹ và bố con lúc bằng tuổi con…”

Mẹ của Lê Hoàng đang nói, thì lông mày đột nhiên nhướng lên, bà nhìn thấy Hàn Phi từ hình ảnh phản chiếu trên màn hình TV.

“Trẻ vậy á?” Mẹ Lê Hoàng như khám phá ra một đại lục mới vậy, bà vỗ vai chồng: “Nhìn đi! Ông mau nhìn đi!”

“Ở đây có khách, hai người có thể nói nhỏ chút được không?” Lê Hoàng xấu hổ nhìn Hàn Phi cười cười, cô thật muốn xóa đi ký ức của ngày hôm nay. Phải biết cô là nữ vương khí phách trên màn ảnh, bây giờ hình tượng gần như đã bị phá hủy.

“Ai vậy! Có chút quen mắt! Con mau giới thiệu cho mẹ đi.”

“Người ta tới đây là để điều tra vụ án, hai người đừng có như vậy.” Lê Hoàng cầm điện thoại di động vào phòng ngủ, mất nửa tiếng sau cô mới lại bước ra ngoài.

“Bác trai bác gái không đồng ý sao?” Hàn Phi có vẻ không chắc chắn.

“Cậu tự nói với bọn họ đi, tôi đã ám chỉ với bọn họ rồi, nói cậu là nội gián của cảnh sát, là người của cảnh sát, nhưng bọn họ vẫn không muốn tin.” Lê Hoàng đưa điện thoại cho Hàn Phi.

Cặp vợ chồng trong video đều rất căng thẳng, bọn họ cũng đang nhìn Hàn Phi: “Đứa trẻ này, chúng ta không nói với cháu là vì bảo vệ cháu, đừng nhúng tay vào, cứ làm tốt công việc diễn viên là được rồi.”

“Bác trai bác gái, cháu rất cảm kích lòng tốt của hai người, nhưng sự mất tích của ông đã ảnh hưởng đến sự an toàn của mấy chục mạng người, cháu không thể dừng cuộc điều tra chỉ vì mình có thể gặp nguy hiểm.” Thái độ của Hàn Phi rất kiên định.

“Cúp máy đây, chúng ta không thể hại cháu được.”

Thấy bố mẹ Lê Hoàng sắp tắt video, Hàn Phi đột nhiên đứng lên: “Cháu nói ra có thể hai người không tin, cháu đã từng gặp ông ạ.”

Hắn cố định màn hình điện thoại, đẩy ghế sô pha ra: “Điệu múa này chính là bằng chứng.”

Từ từ duỗi tay ra, Hàn Phi bắt đầu múa vũ đạo tên là “Tôi”.

Thời gian như đông cứng lại, điệu múa của Hàn Phi như một mảnh hổ phách gảy ra từ dòng sông thời gian, ghi lại một khoảnh khắc nào đó trong cuộc đời của vũ công.

Sau khi điệu múa kết thúc, ánh mắt bố mẹ Lê Hoàng vô cùng phức tạp, cuối cùng bọn họ cũng đổi ý.

“Nói đi, cháu muốn hỏi cái gì?”

“Trước và sau khi ông lão mất tích có gặp chuyện gì bất thường hay người nào bất thường không, nơi mà mọi người sống trước đây có người nào nào đáng chú ý không?” Chủ nhân vườn hoa là không thể nhắc đến trong thế giới tầng sâu, kết cục của việc thảo luận sau lưng về y sẽ giống như người

trồng hoa, gần như bị phát điên, vậy nên Hàn Phi chỉ còn cách tìm ra thân phận của chủ nhân vườn hoa trong hiện thực.

“Ta biết cháu đang muốn tìm ai rồi.” Bố của Lê Hoàng mím chặt môi, rất lâu sau mới mở miệng: “Chúng ta trước đây từng sống ở rìa khu phố cổ, đó là nơi nghèo nhất. Một ngày nọ khi trở về sau một buổi biểu diễn, ông lão phát hiện có một hộ gia đình mới chuyển vào tòa nhà.”

“Hàng xóm mới?”

“Đúng vậy, cả gia đình đó rất đặc biệt, bố và mẹ đều là người mù, còn đứa trẻ của bọn họ là đôi mắt và niềm hy vọng của gia đình”.

Chương 775: Như biến thành người khác

Sau khi xem điệu múa của Hàn Phi xong, bố mẹ của Lê Hoàng đã kể cho hắn nghe về quá khứ mà bọn họ không muốn nhắc đến.

"Mẹ ta đã mất từ sớm, bố là trụ cột của gia đình, lúc đó vũ đạo của ông không được giới chính thống công nhận, cộng thêm tính khí của ông rất kém, ngang bướng, không chịu cúi đầu, đoàn kịch hợp tác luôn để ông đứng ngoài rìa sân khấu đóng vai phụ. Sau đó lại vì một số mâu thuẫn, dẫn đến việc bố ta bị buộc phải rời khỏi đoàn kịch, hàng ngày ông chỉ biết trông chờ vào những công việc lặt vặt để duy trì cuộc sống của gia đình."

"Gia đình chúng ta trước đây rất nghèo, nhưng bố luôn dạy chúng ta, dù có nghèo đến đâu cũng không thể mất đi khí phách, cứ như vậy mà sống qua ngày, ánh sáng trong mắt sẽ tan biến."

"Bố ta thực sự là một người rất tốt. Sau khi hàng xóm mới chuyển đến, biết cặp vợ chồng đó đều là người mù, ông còn sẽ chủ động giúp đỡ. Lúc đầu ông còn bảo chúng ta dành thời gian cho đứa trẻ của nhà hàng xóm nhiều hơn, dẫn theo cả cậu ta cùng đi chơi."

"Ta cũng là từ lúc đó quen biết với cậu ta, đứa trẻ sống trong gia đình khiếm thị đó tên là Cao Hưng."

Sau khi đọc ra cái tên đó, huyết sắc trên toàn bộ khuôn mặt của bố Lê Hoàng bắt đầu giảm đi, làn da ngay lập tức trở nên nhợt nhạt hơn rất nhiều.

"Bởi vì tai nạn lúc nhỏ nên bố của Cao Hưng bị mù cả hai mắt, một bên tai mất đi thính lực. Khi lớn lên, ông kết hôn với một người phụ nữ bị mù bẩm sinh. Cuộc sống của bọn họ rất khó khăn, xung quanh vĩnh viễn chỉ có bóng tối, cho đến khi Cao Hưng ra đời."

“Sự xuất hiện của đứa trẻ đó như một tia sáng chiếu vào chiếc lồng tối tăm, cả hai vợ chồng đều coi đứa trẻ như một món quà của Thượng đế.”

“Cao Hưng được nuôi dưỡng bởi bố mẹ mù. Cậu ta có tất cả những ưu điểm của bố mẹ mình, lương thiện, dịu dàng, còn nhỏ tuổi mà vô cùng biết cách quan tâm và chăm sóc người khác.”

“Cậu ta biết bố mẹ và mình khác nhau, cũng đã quen với việc giao tiếp với bố mẹ bằng những cách khác ngoài ‘nhìn’. Cậu ta sẽ ngồi cạnh bố mẹ kể về hình dáng của bạn mới của mình, sẽ đặt hình người bằng đất sét do chính tay mình làm vào lòng bàn tay của bố, để người nhà đoán xem đó là ai bằng cách chạm vào. Cậu ta còn mang hoa tươi về nhà, để hương hoa cũng có thể xuất hiện trong căn nhà biệt lập đó.”

“Trong thời đại mà chúng ta sinh sống, người mù hiếm khi ra ngoài một mình. Bố mẹ của Cao Hưng thường nhốt mình ở nhà, dựa vào những nghề thủ công làm bằng tay để có được chút thu nhập ít ỏi.”

“Mỗi cuối tuần, bọn họ mới ra ngoài một lần, để giao các tác phẩm làm xong cho tiểu thương, sau đó đi chợ để mua các vật tư thiết yếu hàng ngày.”

“Khi gia đình bọn họ ra ngoài, Cao Hưng chính là đôi mắt của bọn họ. Cậu ta dẫn bố mẹ đi trên vỉa hè, đối mặt với những ánh mắt kỳ lạ của người khác.”

“Người mù không thể nhìn thấy những khuôn mặt với những biểu cảm khác nhau đó, nhưng Cao Hưng có thể nhìn thấy. Từ khi còn rất nhỏ cậu ta đã thấy được sự bóc lột của tiểu thương, ngoài miệng thì hỏi han ân cần, nhưng trong mắt thì tràn đầy chua ngoa cay độc.

“Cũng chính vào lúc đó Cao Hưng đã hiểu ra một đạo lý —— cậu ta phải nỗ lực gấp bội so với những đứa trẻ khác, mới có thể sống một cuộc sống bình thường như một người bình thường.”

“Lại qua một thời gian, Cao Hưng bắt đầu đi học. Sau khi gặp rất nhiều đứa trẻ cùng trang lứa, cậu ta dần dần thay đổi.”

“Trong khi bố mẹ dạy cho cậu ta sự lương thiện, cũng đã khắc ghi cảm giác bất an với thế giới bên ngoài trong sâu thẳm tâm hồn cậu ta.”

“Khi những đứa trẻ khác nói về đủ thứ chuyện, Cao Hưng phát hiện mình không có gì cả; khi bố mẹ của những đứa trẻ khác lái xe đến đón bọn chúng về nhà, Cao Hưng chỉ có thể một mình chờ đến muộn nhất mới về nhà; khi những đứa trẻ khác bị bắt nạt ở trường, bố mẹ của chúng sẽ ngay lập tức lao đến trường ra mặt, còn Cao Hưng thì chỉ có thể chịu đựng, cậu ta không thể gây thêm phiền phức cho bố mẹ, cũng không muốn những đứa trẻ khác biết rằng bố mẹ mình khác với bố mẹ của bọn chúng.”

Nói đến đây, bố của Lê Hoàng khẽ thở dài: “Trường học ở ven thành phố cũ quá lạc hậu. Một giáo viên phải chăm sóc quá nhiều đứa trẻ, căn bản không thể quản hết được. Cao Hưng có bị bắt nạt không ta cũng không rõ, nhưng ta biết gia đình cậu ta chỉ có thể kham nổi trường học như vậy.”

“Cuộc sống của đứa trẻ này quả thật rất trắc trở, nhưng không giống lắm với tưởng tượng của cháu.” Lần này, người mà Hàn Phi đang tìm chính kẻ chủ mưu đứng sau ba tổ chức tội phạm lớn, một siêu tội phạm chân chính.

“Về sau nữa là cải tạo phá bỏ khu phố cổ, phổ cập thông minh hóa, cơ giới hóa. Không còn nhu cầu lao động cấp thấp, cặp vợ chồng mù đó dần dần không nhận được đơn đặt hàng nữa.”

“Bố ta mềm lòng lắm. Sau khi biết chuyện nhà hàng xóm, ông nói dối là có quen mấy ông chủ, hàng tháng sẽ trả tiền mua đồ thủ công của nhà hàng xóm về. Lúc đó, gầm giường nhà ta đều đã chất đầy.”

“Loại ngày này đã kéo dài lâu, Tân Hỗ bắt đầu xây dựng một thành phố thông minh mới. Hai ông lớn công nghệ trỗi dậy, khu phố cổ dần trở nên hoang vắng, khu vực bên ngoài được quy hoạch thành ngoại ô, càng ngày càng ít người sống trong đó hơn.”

“Đại khái là khi ta học cấp 2, có một hôm vào nửa đêm bố đột nhiên gõ cửa, vô cùng nghiêm túc đi vào phòng ta, sau đó nói với ta những điều mà đến bây giờ ta cũng không thể nào quên được.”

“Ông nghiêm khắc cảnh cáo ta không được tiếp xúc với gia đình nhà Cao Hưng nữa, còn nói sau một thời gian nữa sẽ dọn đi nơi khác”

“Ta không biết bố đã nhìn thấy hay nghe thấy gì, lúc đó chỉ cảm thấy ông thật là không thể giải thích được.”

“Ngày hôm sau, khi đến trường ta đã gặp Cao Hưng. Cậu ta càng ngày càng gầy, còn có vết thương dưới tay áo dài.”

“Cậu ta tươi cười chào hỏi ta, vẫn giống như trước kia, vẻ mặt vui vẻ nhiệt tình, trong mắt tràn đầy thiện ý vui vẻ.”

“Ta vốn muốn đi đến, nhưng lại nhớ đến lời cảnh cáo của bố, vì vậy ta đã phớt lờ cậu ta, trực tiếp bỏ đi luôn. Ta có thể nhìn thấy sự ngạc nhiên và một dấu vết mất mát trên khuôn mặt cậu ta. Ngoại trừ ta ra, cậu ta dường như không còn bạn bè nào khác ở nơi sinh sống.”

“Mọi thứ thay đổi là vào ba tháng sau. Khi ta đang chuẩn bị cho kỳ thi tuyển sinh, bố mẹ của Cao Hưng đã bị hại. Hung thủ là một tên chuyên ăn cắp lẻn vào nhà, không ngờ lần này lại bị bố mẹ của Cao Hưng phát hiện, hai bên xảy ra tranh đấu kịch liệt, tên trộm đó đã lỡ tay giết chết bố mẹ của Cao Hưng.”

“Khi ta biết được tin này đã rất buồn, muốn qua an ủi Cao Hưng.”

“Đám tang chính là lần cuối ta nhìn thấy cậu ta.”

“Cậu ta nói sớm muộn gì mình cũng sẽ sống ở tòa nhà cao nhất và sang trọng nhất thành phố. Nếu như không thể khiến tất cả mọi người tôn trọng mình, vậy thì sẽ khiến tất cả mọi người đều phải sợ hãi mình.”

“Ta không thể hiểu được suy nghĩ của cậu ta, giống như ta không thể hiểu được một đứa trẻ lương thiện như vậy, tại sao lại từng bước trưởng thành như này?”

“Lúc đó ta vẫn rất đồng cảm với Cao Hưng, nhưng bố ta lại hơi ghét cậu ta. Ngay cả đám tang của bố mẹ mà cậu ta cũng không tham gia, mà lựa chọn chuyển nhà.

“Kể từ sau khi rời đi, gia đình chúng ta dường như đã đổi vận. Vũ đạo của bố ta dần được công nhận, ông đã kiếm được số tiền mà trước đây đến nghĩ cũng không dám. Gia đình chúng ta cũng không còn phải lo lắng về cuộc sống nữa, từ rìa của khu phố cổ dọn đến trung tâm khu phố cổ, rồi lại từ khu phố cổ dọn đến thành phố thông minh mới…”

Bố của Lê Hoàng nắm tay vợ mình: “Khi ta sắp quên đi người có tên là Cao Hưng này, thì một đêm nọ, bố ta lại đột nhiên tìm đến ta. Ông đã kể cho ta nghe một chuyện vô cùng kinh khủng.”

“Lúc đó khi tên trộm lẻn vào nhà, gây ra cái chết của bố mẹ Cao Hưng, dường như toàn bộ sự việc đều liên quan đến cậu ta.”

“Là cậu ta đã mượn tay tên trộm, giết chết bố mẹ mù đã sinh ra và chăm sóc mình.”

Lời nói của bố Lê Hoàng khiến người ta sởn tóc gáy, Lê Hoàng đứng cạnh Hàn Phi, cũng là lần đầu tiên nghe thấy.

“Sau khi bố nói cho ta biết những thông tin này thì không lâu sau đã mất tích.”

“Vào ngày mất tích thứ ba, chúng ta đã nhận được một cặp nhãn cầu và một tờ giấy, bên trên có ghi một câu như này —— Như vậy chắc là bạn có thể hiểu được tôi rồi đúng không?”

“Tình hình gia đình ta cũng từ đó ngày càng trở nên tồi tệ hơn, như thể tất cả may mắn đã tiêu hết, làm chuyện gì cũng đều thất bại, phải cho đến khi Lê Hoàng trưởng thành, gia đình mới coi như đã trở lại bình thường.”

Những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, bố mẹ Lê Hoàng vốn không muốn nhắc tới, nhưng bọn họ không ngờ Hàn Phi vậy mà lại có thể nhảy ra vũ đạo của ông lão năm xưa. Ký ức như chiếc kim chôn trong bọt biển, càng cố gắng nhớ lại, càng cảm thấy đau nhói.

“Mọi người là bị Cao Hưng uy hiếp à? Cháu nhớ lúc đó cảnh sát dường như cũng muốn giúp tìm người, nhưng mọi người đã từ chối sự giúp đỡ của cảnh sát.”

“Xin lỗi, những gì có thể nói với cháu, ta đã nói hết rồi.” Bố của Lê Hoàng nhìn Hàn Phi: “Nhất định phải tránh xa cậu ta ra, những người đến gần cậu ta, bất kể là tốt hay là không tốt với cậu ta, tất cả đều đã chết.”

“Cháu sẽ chú ý.”

“Cháu không hiểu!” Bố của Lê Hoàng rất lo lắng: “Cậu ta khác với những tên tội phạm mà cháu truy đuổi lúc trước, có sự khác biệt về bản chất! Cậu ta…”

Bố của Lê Hoàng mới nói được một nửa, bên phía điện thoại đột ngột phát ra tiếng động, hình như là bình hoa bị gió thổi đổ, vỡ tan tành.

“Tóm lại, đừng cố gắng tìm cậu ta, tốt nhất đến ý nghĩ cũng không được.” Bố của Lê Hoàng nói vô cùng kiên định: “Nếu như không phải lúc trước cháu đã cứu Lê Hoàng, còn biết múa vũ đạo của bố ta, ta đã không nói với cháu những chuyện này.”

Cuộc gọi video bị ngắt, ngôi nhà của Lê Hoàng trở nên vô cùng yên tĩnh.

“Về thông tin của người đó, tôi cũng là lần đầu tiên nghe được, bố mẹ tôi chưa bao giờ nói với tôi những chuyện này.” Lê Hoàng cầm điện thoại lên, cô đã cố gắng hết sức để thuyết phục bố mẹ rồi.

“Bọn họ đã nói với tôi rất nhiều thông tin rồi.” Hàn Phi lại gọi cho Lệ Tuyết, muốn Lệ Tuyết giúp điều tra về Cao Hưng.

Vài phút sau, Lệ Tuyết mang đến cho Hàn Phi một thông tin rất tồi tệ. Trong cơ sở dữ liệu thông tin công dân không hề có người tên là Cao Hưng này, cảnh sát cũng điều tra theo những thông tin mà bố của Lê Hoàng nói, nhưng trong tất cả các dữ liệu đều không có sự tồn tại của Cao Hưng.

Theo hồ sơ mà cảnh sát tìm thấy, cặp vợ chồng mù kia quả thực đã chết dưới tay tên trộm, nhưng lúc còn sống bọn họ

không hề có con cái, Cao Hưng này như thể là do bố của Lê Hoàng hư cấu ra vậy.

“Không đúng, rút cuộc vấn đề xảy ra ở đâu?” Hàn Phi nhíu mày, khi hắn còn đang suy nghĩ, điện thoại lại rung lên, Mèo Lưu Ly gọi điện thoại cho hắn: “Xảy ra chuyện gì rồi sao?”

“Bánh Bao Rau bị tấn công rồi! Đối phương không phải người chơi bình thường!”

“Người không sao chứ?” Hàn Phi đứng lên, có chút lo lắng hỏi.

“Là bị nhắm đến trong game, để anh Hoàng nói với anh nhé.” Mèo Lưu Ly đưa điện thoại cho Hoàng Doanh.

“Hàn Phi, người mà lần này em chọc phải rất đáng sợ, là đám hacker phòng kén khét tiếng nhất!” Hoàng Doanh hạ giọng: “Anh đã cài đặt một số plug-in nhỏ trong máy chơi game của Mèo Lưu Ly, có thể dùng để phát hiện virus, mục tiêu của đám hacker phòng kén đó không phải là phá tài khoản game của Mèo Lưu Ly và Bánh Bao Rau, bọn chúng là muốn lần theo tài khoản game để tìm ra Mèo Lưu Ly trong hiện thực!”

“《Cuộc sống hoàn hảo》được điều khiển bởi AI, đám hacker đó chắc là không thể dễ dàng thành công.”

“Hàng rào thông tin là biện pháp bảo vệ do phòng an ninh mạng Tân Hỗ thiết lập cho mọi công dân, chỉ những hacker đã phá hủy thành công hàng rào mới đủ tiêu chuẩn được gọi là hacker phòng kén. Bản thân bọn họ rất lợi hại, hơn nữa lần này có vẻ là nhiều người liên thủ. Anh thực sự không thể hiểu được, một hình tượng giả lập Sunshine Boy tại sao lại bị nhiều tên hung dữ nhắm đến như vậy?” Trong giọng của Hoàng Doanh mang theo một chút cảm thán.

“Anh cảm thấy xác suất thông tin của Mèo Lưu Ly và Bánh Bao Rau bị rò rỉ là bao nhiêu?”

“Tạm thời vẫn chưa có nguy cơ bị rò rỉ, nhưng sau này thì rất khó nói trước.” Hoàng Doanh đã đặc biệt nhờ người đánh giá bảo mật, sự cố này cũng là một lời nhắc nhở đối với anh.

“Vòng sơ loại trực tuyến chắc là sắp kết thúc rồi, anh đưa hình tượng giả lập đó cho em đi, tiếp theo sẽ do em nhập vai.” Hàn Phi không muốn ai bị hại vì mình.

“Được, bây giờ anh sẽ nói với Bánh Bao Rau.”

……

Tấm rèm dày che khuất mọi ánh sáng mặt trời, cho dù đã mười hai giờ trưa, căn phòng đầy mùi ẩm mốc này vẫn không có chút ánh sáng nào.

Trong một tòa nhà ở khu phố cổ Tân Hỗ, một thanh niên đang đếm số tiền trên bàn, anh ta đã không được thấy tiền mặt trong một thời gian dài rồi.

“Hacker phòng kén mà anh giúp tôi liên lạc chắc chắn không tìm nhầm người chứ?” Ngồi đối diện với người thanh niên là một người đàn ông đeo mặt nạ chuột lang, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bản báo cáo trong tay.

“Chắc chắn, bên dưới lớp vỏ bọc con trai đó là một nữ người chơi. Chúng tôi đã tìm nhà phân tích tâm lý giỏi nhất, quan sát tất cả hình ảnh của cô ấy, từ đó suy ra tất cả tính cách và thói quen.” Người thanh niên đến đầu cũng không ngẩng lên.

“Chẳng lẽ tôi đã tìm nhầm người rồi? Nhưng tại sao sự xuất hiện của cậu ta lại trùng hợp như vậy? Còn đặc biệt lựa chọn ở cùng một phòng triển lãm với Diệp Huyền?” Chuột Lang đang đọc báo cáo: “Giới tính nữ, tính cách hướng nội, mắc chứng sợ xã hội trước mặt người lạ, sau khi làm quen rồi lại có vẻ tùy tiện hào sảng…”

Sunshine Boy trong báo cáo với Sunshine Boy trong lòng Chuột Lang có sự khác biệt quá lớn, giống như là sự khác biệt giữa hải cẩu và thủy quái vậy.

“Quá kỳ lạ rồi, xem ra mình phải đích thân đến thăm dò xem sao.”

Chương 776: Khiêu khích

“Anh hoàn toàn không cần phải đích thân đi một chuyến, tỷ lệ phán đoán sai của chuyên gia phân tích của chúng tôi là 0,01%. Cô ấy chắc chắn không phải là người mà anh đang tìm kiếm.” Người thanh niên đếm tiền xong, vô cùng hài lòng: “Lần giao dịch này vô cùng vui vẻ, sau này có công việc tương tự cũng có thể đến tìm tôi, tôi sẽ giảm giá 20% cho anh.”

Sau khi kéo khóa cái bọc lên, người thanh niên khoác trên lưng, đang định rời đi thì đột nhiên cảm thấy hai chân mềm nhũn, không dùng được sức.

“Có chuyện gì vậy?” Trên mặt người thanh niên hiện lên một sự hoảng sợ, vui mừng trong lòng lập tức bị cuốn trôi: “Anh đã làm gì tôi!”

“Không có gì, chỉ là để giao dịch vui vẻ hơn một chút thôi.” Chuột Lang cất bản báo cáo đi: “Cậu có biết tại sao những tên hacker phòng kén kia không dám đích thân đến giao dịch với chúng tôi không?”

Gã không chút do dự lấy từ trong túi ra một ống kim tiêm, chậm rãi đi tới bên người thanh niên, nâng mặt đối phương lên: “Tay chơi thực sự sẽ không dễ dàng lộ diện, bởi vì bọn họ sợ rằng chính mình cũng sẽ trở thành một phần của giao dịch.”

Đầu kim đâm vào cổ, “thí nghiệm” của Chuột Lang đã bắt đầu.

Một giờ sau, Chuột Lang từ trong phòng đi ra, cánh cửa của các phòng khác trong tòa nhà cũng đều được mở ra, những người đeo mặt nạ lần lượt đứng ở cửa.

“Show ca nhạc do Deep Space Technology tổ chức sắp bước vào vòng trong. Để đề phòng có người sử dụng thiết bị công nghệ cao hỗ trợ, những ca sĩ được chọn cuối cùng đều phải tiến hành lần lựa chọn thứ 2 offline. Tối nay chúng ta sẽ đến địa điểm chính ở Tân Hỗ, chắc là có thể gặp được Sunshine Boy trong hội trường.”

“Chuột Lang, tôi nghe nói tất cả các thí sinh của buổi biểu diễn đều sẽ che mặt lại, hơn nữa ở thành phố thông minh camera giám sát nghiêm ngặt, e rằng không dễ gì ra tay!” Một người đàn ông đeo mặt nạ con báo nói.

“Chỉ cần xác nhận thân phận của cậu ta là được rồi, chưa đến bước đường cùng, đừng xung đột với cậu ta.” Chuột Lang liếc nhìn những người xung quanh: “Mấy người còn có thắc mắc gì nữa không?”

“Sunshine Boy cho dù thế nào cũng là thành viên cốt cán của nhóm trò chuyện lan truyền chết chóc, chúng ta nhắm vào cậu ta như thế này, có khi nào chọc giận Quạ Đen không? Tên điên đó vốn dĩ đang tìm lý do để đi khắp nơi giết người.” Con báo có chút lo lắng.

“Mấy người sợ Quạ Đen, chẳng lẽ không sợ tôi sao?” Giọng điệu của Chuột Lang thay đổi, tất cả những người xung quanh đều không dám lên tiếng nữa: “Tôi không cố ý hù dọa mấy người, Sunshine Boy kia là một con quái vật thực sự, một khi cậu ta mất kiểm soát, có thể sẽ tàn bạo hơn cả tôi và Quạ Đen cộng lại.”

“Đã hiểu, chúng tôi sẽ đến đó đúng giờ.”

“Tôi đã nói với nữ tử thần về Sunshine Boy rồi, cô ta sẽ sắp xếp cho mọi người tiến vào hội trường.”

Sau khi chào hỏi Lê Hoàng, Hàn Phi cầm điện thoại rời đi.

Tuyển chọn giả lập online kết thúc vào lúc 12 giờ trưa, tuyển chọn offline bắt đầu lúc 8 giờ tối, Hàn Phi chuẩn bị thay thế Bánh Bao Rau, trở lại làm Sunshine Boy thực sự.

Đến nhà của Mèo Lưu Ly, Hàn Phi hỏi lại tình hình của Bánh Bao Rau lần nữa. Sau khi xác định rằng cô không bị liên lụy mới cảm thấy yên tâm, rồi nhanh chóng nhờ Lệ Tuyết tạm thời giúp chăm sóc đối phương.

“Sân nhà của những tên sát nhân biến thái kia là ở ngoại thành, quen với việc hoạt động vào nửa đêm, nếu như bọn chúng dám tấn công mình, chắc chắn sẽ liều mạng đến thành phố thông minh mới.” Hàn Phi đã lên xong kế hoạch: “Camera giám sát dày đặc của thành phố thông minh mới chính là sân

nhà của cảnh sát, chỉ cần bọn chúng ra tay, nhất định sẽ lộ ra sơ hở."

Buổi biểu diễn ca nhạc do Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical phối hợp tổ chức là lễ hội âm nhạc lớn nhất trong những năm gần đây. Vòng trong tuyển chọn sẽ kéo dài trong nhiều ngày, cho đến khi chọn ra được giọng ca có thể chạm đến lòng người nhất thế giới.

Hàn Phi tin chắc chắn đối phương sẽ ra tay vào một ngày nào đó trong show ca nhạc, hắn phải lôi hết những con chuột ẩn trong góc tối này ra ngoài.

"Sự tồn tại của không thể nhắc đến rất kinh khủng. Nếu đã như vậy thì sẽ bắt đầu từ thuộc hạ của nó trước, loại bỏ hết lũ khốn nạn tiếp tay cho giặc, rồi cuối cùng sẽ loại bỏ đến nó."

Vì để đảm bảo sự kết hợp giữa ma quỷ và mèo có thể đi đến cuối cùng, Hàn Phi cũng lần đầu tiên luyện tập với Mèo Lưu Ly.

Tiếng ca của hai người đã không thể dùng chạm đến linh hồn để miêu tả, thậm chí có thể nói là tấn công linh hồn. Hơn nữa hai người cũng vô cùng ăn ý với nhau, sự phối hợp được rèn giũa từ trong sự sống và cái chết đó vượt xa những các nhóm hát khác.

Khoảng năm giờ chiều, Hàn Phi và Mèo Lưu Ly lên đường.

Bọn họ đã đi trước từ rất sớm, nhưng không ngờ khi đến đó, địa điểm chính đã chật cứng người.

Theo hướng dẫn của robot dịch vụ Deep Space Technology, những người bình thường đi vào phòng chuẩn bị ở sảnh phụ của địa điểm từ lối đi số 6 và số 7. Các ngôi sao nổi tiếng sẽ được đưa đón bằng xe riêng, cả quá trình sẽ không có bất kỳ liên hệ nào với bên ngoài.

"Nhiều quảng cáo và tài trợ như vậy, tụ tập nhiều tên tuổi lớn, đây mới chỉ là ngày đầu tiên của cuộc thi vòng trong." Nhìn sự rầm rộ có thể so sánh với liên hoan phim, Hàn Phi không khỏi thở dài: "Hai gã khổng lồ công nghệ lớn có thể muốn mượn hoạt động lớn này để thay đổi hình tượng của

mình, chuyển hướng sự chú ý của công chúng ở một mức độ nhất định.”

Mặc đồng phục dự thi do robot phục vụ chuẩn bị, Hàn Phi và Mèo Lưu Ly đeo mặt nạ đi vào từ lối đi dành cho người bình thường.

Có thể là để giới thiệu công nghệ của mình cho công chúng, tất cả nhân viên phục vụ tại địa điểm của Deep Space Technology đều là quản gia robot, hoàn toàn được điều khiển bởi bộ não của thành phố thông minh. Có vẻ như nó đang cố gắng nói với công chúng rằng đây là một trò chơi hoàn toàn công bằng không có sự can thiệp của con người.

“Chúng ta có gặp được Diệp Huyền ở đây không?”

“Xác suất gặp mặt ngày đầu tiên không cao, nhưng chỉ cần có thể tiếp tục tiến lên, sớm muộn gì cũng sẽ gặp được cô ấy, nghĩ đến cũng có chút kích động, cô ấy là thần tượng của rất nhiều ca sĩ trẻ trong Tân Hỗ.” Mèo Lưu Ly cười cười, giống như một con mèo con đi theo Hàn Phi.

“Mọi người thưởng thức tác phẩm của cô ta, nhưng lại không biết cô ta chính là tác phẩm của người khác.” Hàn Phi cũng không giải thích nhiều, nhắm mắt nghỉ ngơi trong phòng thí sinh: “Thời gian này đừng liên hệ với Bánh Bao Rau, hãy làm mờ nhạt sự tồn tại của cô ấy.”

Buổi thử giọng của show ca nhạc được tổ chức ở thế giới tầng cạn của 《Cuộc sống hoàn hảo》. Cách đây rấy lâu Hàn Phi đã từng cố gắng đăng nhập vào trò chơi《Cuộc sống hoàn hảo》một cách bình thường, nhưng trong quá trình đăng nhập đã xảy ra sự cố, kể từ đó hắn đều không thử đăng nhập lại nữa.

Lần này vì để tham gia buổi lễ trọng thể này, cũng không còn cách nào khác mới để Bánh Bao Rau thay thế mình.

8 giờ tối, buổi biểu diễn ca nhạc chính thức bắt đầu, một sự kiện hoan lạc của thành phố thông minh mới được khởi động.

Biển người khán giả offline và các phương tiện truyền thông khác nhau đều lần lượt có mặt, đều đang suy đoán về danh tính thực sự của các ca sĩ nổi tiếng: Trực tuyến lại càng tập trung độ hot toàn mạng, mỗi một người tham gia đều có

người hâm mộ và người ủng hộ riêng, điểm tích lũy và mức độ nổi tiếng của người chơi cũng thay đổi liên tục.

Mèo Lưu Ly nhìn màn hình hiển thị trong phòng, trông hơi phấn khích, sân khấu trong mơ của cô chính là như thế này.

"Đêm nay em đừng suy nghĩ quá nhiều, cứ tận hưởng sân khấu là được rồi." Hàn Phi cũng là người đã từng trải qua những cảnh quay lớn. Cho dù có bao nhiêu khán giả, cho dù sân khấu lớn cỡ nào, trong lòng hắn mãi mãi chỉ muốn bắt người, mọi thứ đều là vì điều tra không thể nhắc đến.

Các thí sinh bước ra sân khấu dưới sự dẫn dắt của người máy phục vụ, thực lực các thí sinh đều rất mạnh, cũng chả trách mà Mèo Lưu Ly lại không chắc chắn.

Khoảng chín giờ, cửa phòng của Hàn Phi được mở ra, đến lượt bọn họ lên sân khấu.

Mèo Lưu Ly hít một hơi thật sâu, xoa dịu lại cảm xúc phấn khích của mình, còn Hàn Phi thì sải bước ra ngoài, hắn sợ sẽ làm chậm trễ việc về nhà chơi game của mình.

"Hãy đeo đầy đủ thiết bị lên, đi theo tôi." Robot phục vụ phát ra âm thanh nhắc nhở nhẹ nhàng, bọn họ cùng nhau đi qua một đoạn đường dài, đi thang máy lên trên: "Các thí sinh hãy chuẩn bị, cửa thang máy sẽ dừng lại sau bức màn sân khấu, các bạn còn mười giây để chuẩn bị."

Các con số trên màn hình liên tục thay đổi, sau khi robot phục vụ kiểm tra thiết bị mà Hàn Phi và Mèo Lưu Ly đã đeo, nó lặng lẽ lui vào góc thang máy.

Khi con số trở thành ba, cửa thang máy màu trắng bạc mở ra hai bên, Hàn Phi và Mèo Lưu Ly bước ra khỏi thang máy.

Bức màn đen khổng lồ từ từ kéo lên, ánh đèn sân khấu rơi vào hai người bọn họ.

Đây là lần đầu tiên Mèo Lưu Ly biểu diễn trên sân khấu thực sự, ánh đèn chói lọi khiến cô cảm thấy choáng váng, những làn sóng cổ vũ khiến cô có chút hoảng hốt.

"Đừng căng thẳng, ước mơ của em đang từ từ thành hiện thực, em đang dần trở thành dáng vẻ mà mình mong đợi nhất."

Hàn Phi nhẹ nhàng đỡ Mèo Lưu Ly: "Nếu thật sự không thể bình tĩnh lại thì cứ trốn sau lưng anh."

Bức màn được kéo lên hoàn toàn, Mèo Lưu Ly rụt rè nấp sau lưng Hàn Phi. Ngay cả khi đang đeo mặt nạ, mặc đồng phục như nhau, nhưng biểu hiện của cô lúc này cũng chỉ như một chú mèo con vừa tìm được chủ nhân.

Khán giả tại hiện trường thì còn đỡ, các cư dân mạng xem truyền hình trực tiếp bắt đầu refresh màn hình ngay lập tức.

"Mao mao, là một con mèo, thật là muốn bắt nạt cô ấy."

"Hận không thể bắt về làm vợ!"

"Đó không phải là ca sĩ câm bị Mèo Lưu Ly lôi vào cuộc thi vòng trong hay sao?"

"Anh nói cái gì vậy? Người ta tên là cậu bé búa cát."

Ca khúc còn chưa được biểu diễn, đã có rất nhiều tranh cãi trên mạng. Rất nhiều người cho rằng Hàn Phi là đồ đểu cáng, một câu cũng chưa từng mở miệng mà đã lao vào vòng trong, thật là thái quá, hiện tại mọi người đều đang đợi xem hắn mất mặt.

"Đỡ hơn chưa?" Hàn Phi quay đầu nhẹ giọng nói.

"Rồi."

"Vậy thì bắt đầu thôi."

Ca khúc do chính Mèo Lưu Ly sáng tác vang lên trên sân khấu, Sunshine Boy cũng lần đầu tiên đã cất lên tiếng hát.

Giọng ca độc đáo hát ca khúc của thế giới tầng sâu, ánh sáng dường như bị bóp méo từng chút một, một con ma quỷ đến từ tuyệt vọng sâu thẳm nhất mở mắt ra.

Cổ họng của Hàn Phi được hận ý hôn qua, mỗi lời hắn nói ra đều là nguyền rủa.

Loại tà ác đó, thuần túy như màn đêm, các vì sao cũng phải cúi đầu trước hắn.

Khán giả phía dưới sân khấu chết lặng, cư dân mạng xem truyền hình trực tiếp thương xót, không ai có thể ngờ một

người đàn ông chỉ biết chơi búa cát lại có thể hát được một bài hát như vậy.

Cảm giác ớn lạnh lan tỏa, khán giả cảm thấy trong lòng như có một đóa hồng đen cắm vào, thân rễ gai nhọn quấn quanh mạch máu và trái tim, cực kỳ nguy hiểm nhưng đồng thời cũng vô cùng xinh đẹp.

Trong phòng chuẩn bị dành cho người chơi VIP, Diệp Huyền nhìn Hàn Phi và Mèo Lưu Ly đang ở trên màn hình, cô dùng một giọng vô cùng chắc chắn nói: "Thay người rồi! Tên này mới đúng là Sunshine Boy, anh ta rất nguy hiểm! Vô cùng nguy hiểm!"

Dường như đột nhiên nghĩ ra điều gì, Diệp Huyền vội vàng lấy điện thoại di động ra: "Tìm nhầm người rồi! Lập tức ngưng hành động!"

Cô không ngừng bấm số gọi nhưng không ai trả lời, những tên sát nhân biến thái kia có rất nhiều người đều không được ghi vào cơ sở dữ liệu thông tin công dân. Sau khi vào thành phố thông minh bọn họ cũng không dám tùy ý sử dụng thiết bị liên lạc mua ngoài chợ đen, vì sợ bị cảnh sát tra được.

"Hỏng rồi!"

Trên sân khấu hoành tráng, ma quỷ đang hát, mọi người đang đoán xem ca sĩ này rút cuộc là ai?

Sau khi bài hát kết thúc, khán giả dưới sân khấu thậm chí vẫn còn đang chìm đắm trong tiếng hát, một lúc lâu sau, tiếng vỗ tay như sấm vang lên. "Đây chính là Sunshine Boy sao?"

"Mọi người hãy xem hot search đi! Sunshine Boy giả thích cười tích cực hướng về phía trước, Sunshine Boy thực bị cả thế giới hiểu lầm là ma quỷ, nhưng lại dành tất cả sự dịu dàng của mình cho một con mèo hoang."

"Thế này mà không kết hôn thì rất khó hạ màn đấy! Tại sao tôi đột nhiên cảm thấy ớn lạnh, chẳng lẽ có mỹ nữ đang nghĩ đến mình sao?"

Khi tiếng nhạc kết thúc, ánh đèn chiếu vào Hàn Phi, hắn liếc nhìn tất cả khán giả có mặt tại đây, như thể đang cố ý

khiêu khích những tên sát nhân biến thái vậy.

“Tôi đang ở đây, mấy người có dám tới không?”

Bức màn từ từ được đóng lại, Hàn Phi dìu Mèo Lưu Ly đang căng thẳng đến mức run rẩy cả cánh tay bước xuống sân khấu.

Bọn họ phải quay trở lại căn phòng cùng với robot phục vụ, rời đi từ một lối đi đặc biệt để danh tính của những người chơi sẽ không bị tiết lộ.

“Tiểu Mao, có thể sẽ có người nhắm đến chúng ta, vì vậy anh sẽ rời đi trước, em hãy đợi Kim Tuấn đến đón.” Trước khi đến, Hàn Phi đã sắp xếp ổn thỏa mọi việc.

“Anh cũng phải chú ý an toàn.”

“Yên tâm đi.” Hàn Phi thay quần áo, rời đi trước.

Đường từ phòng nghỉ của thí sinh đến lối đi đặc biệt rất an toàn, Hàn Phi không gặp phải bất kỳ người nào khả nghi, nhưng hắn vừa ra khỏi lối đi đặc biệt, đã cảm nhận được những ánh mắt thăm dò.

“Chọn đúng thời gian tới đây, còn nắm rõ địa điểm này như trong lòng bàn tay, đám người này năng lực không hề nhỏ.” Hàn Phi đội mũ, ăn mặc hoàn toàn khác với phong cách thường ngày: “Bọn họ sẽ lựa chọn ra tay ở đâu đây?”

Chương 777: Chúng ta trong đường chắp giữa thời đại mới và thời đại cũ

Hàn Phi không cố ý giấu diếm hành tung của mình, hắn vẫn luôn không ngừng quan sát xung quanh cẩn thận, đi về phía nơi có ít người ở bên ngoài địa điểm.

Bên trong địa điểm vẫn đang rầm rộ, không ai có thể ngờ rằng bên ngoài có thể sẽ xảy ra giết chóc nguy hiểm tanh máu. Những cư dân sống ở thành phố thông minh đã an nhàn quá lâu rồi.

Thành phố thông minh mới này với khu phố cổ trông đúng là hoàn toàn khác nhau. Khắp nơi đều là quảng cáo trên màn hình ảo, trên đường phố là ô tô không người lái, trên vỉa hè có đủ các loại phương tiện công cộng hoạt động tự động, còn có các robot đưa tin và các nhà quản lý thành phố được điều khiển bởi bộ não trí tuệ. Nơi này mỗi năm đều có những thay đổi mới, so với nó thì khu phố cổ trông giống như một vùng nước đọng.

Các thể loại màn hình chiếu ảo chiếu sáng bầu trời đêm, giữa những tòa nhà cao chót vót còn chuẩn bị xây dựng đoàn tàu đường sao. Trí tưởng tượng của con người và mọi kỳ vọng về tương lai đều tập trung tại thành phố này, nó giống như viên ngọc quý trên vương miện của loài người.

“Phó Sinh đã tạo ra một thời đại mới, đáng tiếc rằng trên thế giới này ngoại trừ mình ra, không còn có ai nhớ đến tên ông ấy nữa.” Hàn Phi nhìn về phía xa, có một tòa nhà chọc trời cao một trăm mét ở phía bên trái của thành phố thông minh, nơi đó chính là trụ sở chính của Vĩnh Sinh Pharmaceutical.

Khác với sự cởi mở, hội nhập và tinh thần dám nghĩ dám làm của Deep Space Technology, tòa nhà của Vĩnh Sinh Pharmaceutical không cho phép bất kỳ người ngoài nào đến thăm quan. Đây là một trong những nơi bí ẩn nhất ở thành phố thông minh Tân Hỗ.

“Phó Sinh đã không còn nữa, mình sẽ phải đối mặt với một thời đại như thế nào đây?”

Hàn Phi lại tiến thêm một bước, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên. Chiếc xe không người lái cuối cùng trên đường lướt qua, tất cả hình chiếu quảng cáo ảo trên toàn bộ con đường đều hiện ra lỗi trình phát, mắt điện tử hình như là bị hacker xâm nhập hack mất, nơi mà Hàn Phi đang đứng đèn đều đã tắt hết.

“Sunshine Boy, giới tính thật là nữ, tính cách hướng nội nhút nhát.” Một người đàn ông đeo mặt nạ con báo không biết từ bao giờ xuất hiện dưới ánh đèn đường: “Vẻ ngoài của cậu rất khác so với phân tích tâm lý, xem ra cậu quả thực là một kẻ biến thái!”

“Chỉ một mình anh à?” Hàn Phi vẫn dùng giọng điệu khi hát, khác hẳn với giọng thường ngày khi nói chuyện bình thường.

“Muốn xâm nhập thành phố thông minh mới đúng là không dễ dàng, đám hacker phòng kén kia đã tốn rất nhiều công sức mới dành được cho chúng ta ba phút.” Con Báo vừa nói vừa đi về phía Hàn Phi.

“Anh đã lãng phí mười giây rồi.”

“Lãng phí rồi sao? Hãy nhìn xung quanh mình đi, haha.” Con Báo đeo một chiếc găng tay đặc biệt lên, chỉ cần bị gã đánh trúng, thì sẽ bị xé toạc một miếng thịt lớn.

Khi gã và Hàn Phi đang nói chuyện, các thành viên của câu lạc bộ giết người ẩn náu ở đây cũng lần lượt đi ra, mỗi người đều toát ra một cỗ sát khí mạnh mẽ.

“Cậu đã nghe nói về giết người flash chưa? Mọi người ở địa điểm chỉ định, thời gian chỉ định, mục tiết giết chết chỉ định. Trước đây chúng tôi đã từng làm những việc tương tự ở rất nhiều nơi, nhưng trong thành phố thông minh thì đây là lần đầu tiên, cậu cũng được coi là một tiền lệ.” Người đàn ông đeo mặt nạ cá sấu véo vào cổ họng nói.

“Chúng ta sẽ trong vòng ba phút giải quyết cậu, tách thi thể cậu ra, mỗi người mang đi một bộ phận, để cậu biến mất vô

căn cứ ở khu vực này.” Bên cạnh Cá Sấu là một người phụ nữ đeo mặt nạ sao biển.

“Trong ba phút tách rời một người? Tôi chỉ thích cách các người chém gió thôi.” Hàn Phi ngẩng đầu lên, trên mặt nở ra nụ cười: “Chuyện mà tôi không làm được, các người có thể làm được sao?”

Ngay khi mở miệng nói, Hàn Phi và các thành viên của câu lạc bộ giết chóc đồng thời hành động.

Có thể nhìn ra, mấy thành viên của câu lạc bộ tấn công Hàn Phi đều là những người có luyện tập, nhưng đối tượng luyện tập thường ngày của bọn chúng có sự khác biệt về chất với hắn.

Để khiến đối phương mất đi lợi thế về quân số càng sớm càng tốt, Hàn Phi ra tay vô cùng nặng.

Trước khi đối thủ hình thành vòng vây, hắn chủ động xông lên, tốc độ của hắn nhanh đến kinh ngạc trong bóng tối.

Con Báo còn chưa kịp phản ứng lại, thì một cú đấm trời giáng đã vào mặt gã.

Mặt nạ vỡ vụn, sống mũi sụp xuống, khuôn mặt của Con Báo lõm hẳn vào trong, các mảnh mặt nạ và da mặt dính chặt vào nhau.

Con Báo đeo găng tay, ngã thẳng người xuống đất.

Mấy người này biết rất rõ năng lực của Con Báo, nhưng bọn chúng hoàn toàn khác với người bình thường, sau khi thấy Con Báo bị đánh gục, không những không sợ hãi mà càng thêm điên cuồng.

Một con dao làm bằng vật liệu đặc biệt sượt qua sau đầu Hàn Phi. Hắn lăn về phía trước, sau đó ngay tại chỗ, lấy ra “vũ khí” của mình.

Hắn kéo hai chân Con Báo, lấy Con Báo bất tỉnh làm khiên thịt, vừa đỡ đòn của đối thủ vừa điên cuồng tấn công.

Hàn Phi chưa từng nghĩ đến chuyện bỏ chạy, phải giao mấy tên này cho cảnh sát, cứ men theo con đường này chắc là có

thể tóm được một con cá lớn.

Mấy thành viên cao cấp của câu lạc bộ đều có thể lực tốt, rất thành thạo trong chiến đấu. So với những người bình thường, bọn chúng còn có một sự khác biệt rất lớn nữa là, cơn đau dường như có thể kích thích tiềm năng của bọn chúng hơn nữa, khiến cho tốc độ của bọn chúng nhanh hơn.

"Sức mạnh của không thể nhắc đến đã thay đổi bọn chúng?"

Một khi các thành viên trong câu lạc bộ có rắp tâm giết người, bọn chúng sẽ hoàn toàn mất đi lý trí, mỗi người bọn chúng đều mắc phải chứng bệnh tâm lý cực kỳ nghiêm trọng, giết người sẽ giải phóng hoàn toàn bản ngã bệnh hoạn trong nội tâm.

"Cánh Bướm thích xúi giục những người bình thường phạm tội, câu lạc bộ giết người này có vẻ thích tuyển mộ những kẻ biến thái bẩm sinh hơn, tập hợp tất cả những tà ác trên thế giới này."

Thời gian ba phút còn chưa hết, các thành viên câu lạc bộ bao vây Hàn Phi đã ngã xuống đất. Hàn Phi nhất thời không muốn lộ diện, nên hắn tranh thủ thời gian cuối cùng nhanh chóng rời đi.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị bước ra khỏi khu vực đó, tiếng tích tắc vang lên, như thể kim đồng hồ cơ đang chuyển động.

Dừng chân lại, tóc gáy Hàn Phi dựng đứng, hắn cảm thấy một mối nguy hiểm chết người.

Nhanh chóng túm lấy người đàn ông Con Báo đang sống dở chết dở trên mặt đất chặn phía trước người, Hàn Phi nhìn vào bóng tối.

"Tôi không muốn làm gì cậu, chỉ muốn làm quen với đối tác mới gia nhập một chút thôi." Một người phụ nữ đeo mặt nạ tử thần bước ra từ bóng tối, động tác của cô ta thanh thoát, khí chất hoàn toàn khác với các thành viên cao cấp trong câu lạc bộ: "Nhưng tôi thật sự không ngờ Sunshine Boy vậy mà lại là cậu —— Chú hề."

Sau khi nghe thấy giọng nói của nữ tử thần, phản ứng đầu tiên của Hàn Phi chính là dùng "khiên thịt" xông thẳng đến chỗ cô ta. Hắn muốn rút ngắn khoảng cách với đối phương, sau đó cho đối phương một nhát!

"Bất kể cậu là ai, chỉ cần cậu đã soi qua tấm gương đó, thì đều là người của mình rồi. Các thành viên cốt cán tàn sát lẫn nhau, thì không được thần linh cho phép." Nữ tử thần cũng không thấy có nhiều động tĩnh, nhưng cô ta vẫn luôn giữ khoảng cách an toàn với Hàn Phi.

"Có thể từ hội trường đến đây trong thời gian đầu tiên, đại khái tôi có thể xác định được cô là ai rồi." Hàn Phi biết sẽ không thể đuổi kịp trong thời gian ngắn, vì vậy một ý nghĩ khác nảy ra trong đầu hắn. Diệp Huyền đã tham gia vào vòng sơ tuyển trong Cuộc sống hoàn hảo, đối phương có tài khoản Cuộc sống hoàn hảo, chỉ cần có thể tìm ra thời gian đăng nhập của Diệp Huyền, thì có thể tìm cách kéo cô ta xuống.

"Cậu biết tôi là ai cũng không sao, thân phận cũng không quan trọng, sớm muộn gì cậu cũng sẽ hiểu." Ánh mắt của nữ tử thần rời khỏi Hàn Phi, nhìn những tòa nhà cao nhất ở thành phố thông minh mới: "Cậu rất may mắn được ngồi trên chuyến xe cuối cùng, thành phố này rất nhanh thôi sẽ phát sinh biến động."

"Biến động?"

"Phó Thiên, người sáng lập thời đại mới, truyền thuyết của thời đại cũ, được xác nhận là đã chết, di cảo được gọi là hoàn hảo của ông ta cũng bắt đầu xuất hiện lỗ hổng, thế hệ thứ bảy của bộ não trí tuệ đã có kẽ hở, thủy triều của đêm tối rất nhanh sẽ tràn vào trong đầu mọi người."

Nữ tử thần ở một khoảng cách xa đưa tay về phía Hàn Phi: "Không ai có thể ngăn cản, chiếc khóa lớn của vận mệnh đã được mở ra, bọn chúng sẽ trở lại."

"Bọn chúng là chỉ những thứ bên phía chiếc gương à?" Hàn Phi cảm thấy người mà nữ tử thần muốn nói đến là Phó Sinh, đáng tiếc ông lão đã bị người ta lãng quên, người đời chỉ còn nhớ Phó Thiên.

“So với bọn chúng, chúng ta chính là những con kiến sống trong đường chắp giữa thời đại mới và thời đại cũ, tất cả những gì có thể làm chỉ là ngước nhìn.” Nữ tử thần không ngừng rút lui về sau, khi đèn bật sáng thì biến mất trên con phố dài.

“Chạy nhanh thật đấy, tên đó chắc chắn đã có ý đồ giết người, cũng may là mình đã phát hiện trước.” Để không gây rắc rối, Hàn Phi cũng vội vàng rời đi trước khi camera giám sát được khôi phục hoàn toàn.

Không lâu sau khi hắn rời đi, đội tuần tra robot của thành phố và cảnh sát đã đến hiện trường, ngay lập tức bắt đầu cuộc điều tra.

Quan sát cảnh sát ra ra vào vào, một chiếc ô tô không người lái lẳng lặng đậu bên ngoài nơi tổ chức buổi biểu diễn, nữ hành khách trên xe tháo mặt nạ tử thần xuống.

“Cậu ta rút cuộc là quái vật gì? Mình cách xa như vậy còn bị phát hiện?” Người phụ nữ lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh, cô ta dùng tốc độ nhanh nhất tiêu hủy vũ khí bị cấm, nhanh chóng thay quần áo ra: “Không nên hành động hấp tấp, cậu ta chắc chắn không phải là người bình thường!”

Lấy điện thoại di động ra, người phụ nữ liên tiếp gọi mấy cuộc: “Mấy người đi giúp tôi điều tra Sunshine Boy số 127, trong vòng 24 giờ tôi nhất định phải có được thông tin của cậu ta! Giá cả bao nhiêu cũng không thành vấn đề!”

Sau khi cúp điện thoại, tâm trạng của người phụ nữ vẫn không thể bình tĩnh lại được: “Gần đây tin tức kín quá, không thể dùng người sống để thư giãn, chỉ có thể lấy các NPC trong game ra dùng tạm.”

Người phụ nữ cài đặt ở chế độ về nhà cho phương tiện. Cô ta lau mồ hôi lạnh trên người, đội một chiếc mũ bảo hiểm chơi game ảo di động lên.

Hàn Phi tránh cảnh sát cũng không dừng lại, hắn tranh thủ thời gian vội trở về khu phố cổ, cuối cùng cũng trở về nhà trước mười hai giờ đêm.

Bất kể bên ngoài xảy ra chuyện gì, đều phải kiên trì chơi game mỗi ngày.

Cũng vì trò chơi này mà Hàn Phi đã trở thành một người vô cùng tự kỷ luật.

"Mình đã ngoại tuyến ở khu vực mưa đen, sau khi đăng nhập không biết sẽ gặp phải thứ gì, haizz, đúng là mệnh khổ mà."

Nằm trong máy chơi game, Hàn Phi đội mũ bảo hiểm vào trò chơi.

Sắc máu bao phủ tất cả mọi thứ, khi hắn mở mắt ra lần nữa, chợt cảm thấy ớn lạnh khắp người.

Nhìn về phía trước, một ông lão với một cây đại thụ màu đen mọc trên lưng đang ngồi xổm trong góc phòng. Ông ấy rất ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Hàn Phi, nhưng vẫn ngay lập tức bịt miệng lại, ra hiệu cho hắn đừng gây ra bất kì tiếng động nào.

Hàn Phi bị mất nút thoát cũng rất căng thẳng, hắn lấy ra tái sinh từ trong ô vật phẩm, dùng lòng bàn tay chạm nhẹ vào quỷ văn trên ngực.

"Ông lão này hình như đang sợ thứ gì đó?"

Nhìn ra ngoài cửa sổ theo ánh mắt của ông lão, những giọt mưa đen rơi trên đường phố ảm đạm, vết máu trên mặt đất cũng từ từ nhạt đi.

Thấy Hàn Phi chậm rãi tới gần cửa sổ, ông lão liên tục xua xua tay, ông ấy sợ đến hồn cũng sắp không còn.

Dừng chân lại, Hàn Phi ở nguyên tại chỗ, không nhúc nhích.

Sau khoảng vài giây, trên đường phố xuất hiện một con quái vật dị dạng vô cùng kỳ lạ. Nó vừa trông giống người lại vừa trông giống dã thú, trên tai trái khổng lồ bị biến dạng có khuôn mặt của một đứa trẻ, cơ thể khổng lồ kéo lê trong nước mưa, trên người còn mặc trang phục được cắt và may từ vô số váy của trẻ em.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện tác phẩm số 10 của thần linh —— Lắng Nghe.”

“Lắng Nghe (Oán niệm cỡ siêu lớn): Mỗi loại khuyết điểm tính cách đều là do sự bất hạnh thời thơ ấu gây ra, những đứa trẻ đó đã nghe thấy rất nhiều điều chúng không nên nghe, đến cuối cùng bọn chúng trở thành một con quái vật.”

“Chú ý! Giữ im lặng, không được phát ra bất kì tiếng động nào!”

Chương 778: Hoàn thành chuyện mình luôn muốn làm

"Oán niệm cỡ siêu lớn?"

Đây là lần đầu tiên Hàn Phi thấy miêu tả như vậy trong nhắc nhở của hệ thống. Hắn yên lặng ở tại chỗ, không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Con quái vật khổng lồ đang nằm bò ra giữa đường, nó đặt chiếc tai dị dạng của mình trên vũng máu.

Máu đang từ từ tan ra trong màn mưa đen bị đứa trẻ trên vành tai của con quái vật liếm đi. Thân hình to lớn của nó bắt đầu từ từ di chuyển.

Làn da được ghép thành từ váy của những đứa trẻ phát ra tiếng kêu đau đớn của bọn chúng. Ngẩng cái đầu hoàn toàn đột biến lên, con quái vật nhìn về phía căn phòng nơi Hàn Phi đang ở.

"Làm thế nào mà nó phát hiện ra mình?"

Ngón tay của Hàn Phi đâm vào da thịt. Khi hắn đang định gọi Đại Nghiệt ra thì ông lão bên cạnh đột nhiên cắt đứt một sợi dây thừng từ cửa sổ phía sau.

Những thi thể khiếm khuyết bốc mùi từ nóc nhà bên cạnh rơi xuống, đó dường như là "khẩu phần ăn" mà ông lão dành riêng cho mình.

Mắt thấy mình đang là mục tiêu của oán niệm cỡ siêu lớn, ông lão đành phải từ bỏ chúng để tranh thủ thời gian cho bản thân.

Những thi thể rơi xuống thu hút sự chú ý của "Lắng Nghe". Con quái vật bò về phía tòa nhà bên cạnh, nhưng khuôn mặt đứa trẻ dị dạng trên tai nó vẫn không ngừng kêu gào, như thể đang nhắc nhở con quái vật rằng nó đang đi sai hướng rồi.

Tranh thủ cơ hội hiếm có này, ông lão có cái cây kì lạ mọc trên lưng nhanh chóng đi xuống tầng, chuẩn bị trốn đi nơi

khác.

Hàn Phi tất nhiên cũng sẽ không lãng phí thời gian mà ông lão đã giành được. Tay hắn cầm chặt dao tái sinh theo sát phía sau ông.

Chỉ còn một giọt máu, hắn đã phát huy đặc tính nghề nghiệp của đồ tể nửa đêm đến cực điểm. Lượng máu càng ít, các mục tố chất cơ thể nâng cao càng lớn, tốc độ của hắn vô cùng nhanh, ông lão kia căn bản không thể cắt đuôi được.

Khi hai người chạy đến tầng một, ông lão quay đầu lại trừng mắt hung ác nhìn Hàn Phi một cái, như thể đang dùng ánh mắt nói với hắn —— Cút ngay!

Điểm thuộc tính của Hàn Phi đều tăng vào thể lực. Có vẻ như hắn không hiểu ý của ông lão, cứ theo sát ông ta không rời. Hai người chui vào một lối đi ngầm dưới đất, đến một cửa hàng tạp hóa cuối phố.

Ở đây mới là nhà thực sự của ông lão. Ông ta rất không muốn cho Hàn Phi vào, nhưng một khi phát sinh xung đột sẽ lại thu hút quái vật đến. Cuối cùng ông ta chống lại ý muốn xé nát Hàn Phi, dẫn theo hắn trốn lên tầng hai của cửa hàng tạp hóa.

"Ầm ầm!"

Cũng chỉ cách có vài giây, tòa nhà lúc nãy bọn họ ẩn náu đã bị "Lắng Nghe" phá hủy. Đồ đạc trong nhà cùng thi thể do ông lão dự trữ đều bị phá nát, ở đó đã không còn thứ gì nguyên vẹn.

"Con quái vật dường như có trí thông minh không cao, nó không thể phán đoán con mồi còn sống hay không, vì vậy chỉ có thể nghiền nát tất cả."

Hàn Phi nhìn về phía ông lão, ông lão có cái cây kỳ lạ mọc sau lưng cũng đang trừng mắt nhìn hắn, như thể đang dùng ánh mắt điên cuồng chửi rủa hắn vậy.

"Nếu như mình online muộn thêm vài phút, nói không chừng đã bị chôn sống rồi." Nghĩ đến đây, Hàn Phi cũng không chịu thua kém nhìn lại ông lão.

Khi đối mặt với một kẻ thù cường mạnh bên ngoài, xung đột nội bộ sẽ tạm thời bị kìm hãm, chờ sau khi áp lực bên ngoài biến mất, cuộc chiến nội bộ sẽ bắt đầu.

Lắng Nghe đã phá hủy tòa nhà, lại bắt đầu lang thang trên phố. Phải hơn mười phút sau nó mới lao sang các dãy phố khác.

Thần kinh căng thẳng của ông lão cũng được thả lỏng, ánh mắt như rắn độc nhìn chằm chằm Hàn Phi, miệng há ra, hàm răng dính thứ gì đó giống như nấm mốc, trông rất đáng sợ.

"Đều là tại cậu, tất cả miếng mồi của ta đều đã bị lãng phí hết rồi!" Giọng nói khàn khàn vắt ra từ cổ họng của ông lão, ông ta dường như đã rất lâu không nói chuyện rồi.

"Tôi còn tưởng ông bị câm cơ đấy?" Hàn Phi chặn dao tái sinh trước ngực.

"Căn nhà đó là ta tìm thấy trước, nếu như không phải cậu dẫn quái vật đến đó, ta đã không gặp nguy hiểm."

Đối mặt với hành vi xấc xược của Hàn Phi, cái cây trên lưng ông lão đều đang run rẩy: "Những tòa nhà gần ngã tư trên phố này đều là của ta!"

"Đừng tức giận, cái gì mọc trên lưng ông vậy? Chậu hoa hay sao?" Hàn Phi biết Lắng Nghe vẫn chưa đi xa. Với mức độ sợ chết của ông lão này chắc là sẽ không đánh nhau với hắn, nhiều nhất cũng chỉ âm thầm giở trò thôi.

Nghe thấy Hàn Phi nói như vậy, ông lão càng thêm tức giận, như thể cái cây trên lưng là nỗi nhục nhã cả đời của ông ta vậy.

"Ông không phải cũng là tác phẩm của thần linh đấy chứ?" Hàn Phi nói xong thì lắc lắc đầu: "Không đúng, ông quá yếu, chắc là không phải đâu nhỉ."

Nhắc tới tác phẩm của thần linh, ông lão vốn dĩ đang tức đến toàn thân run lên từ từ bình tĩnh lại, nỗi sợ hãi lấn át tất cả cảm xúc.

Trong khu vực được bao phủ bởi mưa đen này, hai từ thần linh đại diện cho quá nhiều thứ.

Ông lão lùi lại trong góc, ông ta vươn ra cánh tay vẫn luôn giấu trong ống tay áo, bên trên đó cũng mọc đầy nấm mốc: "Làm sao ta có thể là tác phẩm của thần linh được? Ta chỉ là một miếng phế liệu, con quái vật bò bên ngoài vừa rồi mới là kiệt tác của thần linh."

Cảm nhận được giọng điệu của ông lão đã dịu lại, Hàn Phi sử dụng hai năng lực ngôn linh và hoa ngữ, tiếp tục hỏi: "Tại sao bọn chúng lại tới săn bắt ông? Khu vực này gần đây xảy ra chuyện gì thế?"

Hàn Phi biết rất rõ lý do sự hỗn loạn của khu vực này, nhưng hắn rất giỏi trong việc sử dụng nghệ thuật ăn nói để xóa bỏ mọi thứ liên quan đến bản thân mình.

"Đêm qua ở khu trong có người đã giết tác phẩm của thần linh, cụ thể tại sao ta cũng không rõ. Ta chỉ biết cánh cửa ở tầng dưới cùng của tòa nhà chọc trời đột nhiên bị mở ra, tác phẩm của thần linh đã chạy ra ngoài." Ông lão bất giác đã trúng chiêu. Ông ta còn không phát hiện ra giọng nói của Hàn Phi đã khác so với lúc nãy, chỉ cảm thấy trông hắn có vẻ vừa mắt hơn một chút.

"Quái vật đó là chạy ra từ tòa nhà chọc trời?" Hàn Phi cảm thấy mình không thể ở lại khu trong được nữa, nơi này quả thực quá nguy hiểm: "Hay là chúng ta đến khu ngoài lánh nạn đi? Ông có biết đường rời đi không??"

Ông lão không lập tức trả lời ngay, dường như ông ta đang phải đấu tranh tư tưởng gay gắt: "Đường phố nối liền khu trong và khu ngoài có rất nhiều, nhưng trên người chúng ta có dấu ấn của mưa đen, vĩnh viễn cũng không thể trốn thoát. Chúng ta chỉ là phế liệu, là phế vật có thể tùy ý giết chết và vứt bỏ bất cứ lúc nào, miễn cưỡng đấu tranh để không hồn phi phách tán đã là ơn phước của thần linh rồi."

"Nếu như ông đã cảm thấy mình là phế liệu không còn bất kì giá trị gì, tại sao lại phải liều mình tranh đấu? Tạo ra mồi nhử? Lo trước tính sau? Ông căn bản không muốn hồn phi phách tán, cho dù thế giới này rất tồi tệ, ông đối với nó vẫn còn lưu niệm." Hàn Phi lại sử dụng năng lực ngôn linh lần nữa: "Thoát ra khu ngoài, ít nhất ở đó sẽ an toàn hơn nhiều."

Mắt thấy ông lão sắp bị Hàn Phi thuyết phục, tiếng mưa ngoài cửa sổ đột nhiên lớn hơn, hạt mưa rơi trên cửa sổ biến thành màu đỏ, giống như những đứa trẻ đang dùng bàn tay chảy máu đập vào kính.

Hàn Phi chỉ cảm thấy không ổn khi nhìn thấy những điều này, nhưng phản ứng của ông lão lại mạnh hơn rất nhiều, nếp nhăn trên cả khuôn mặt đều chen chúc vào nhau: "Không ổn, thứ đó tới rồi!"

Ông lão không nói lời nào quay đầu bỏ chạy. Trước khi rời đi, Hàn Phi liếc nhìn ra ngoài cửa sổ một cái.

Bên dưới ngọn đèn đường đã hỏng ở đầu ngõ có một đứa trẻ đang đứng, đứa trẻ đó đeo cặp sách, cúi đầu, trông không khác gì một đứa trẻ bình thường.

Ở một nơi mà tất cả cư dân đều dị dạng méo mó, sự xuất hiện của một đứa trẻ bình thường như vậy đột nhiên khiến Hàn Phi có chút không thích ứng lắm.

"Nước mưa sau khi rơi xuống trên người đứa nhỏ này lại biến thành máu? Trong cặp sách của nó có đựng cái gì vậy?"

Đại Nghiệt trong quỷ văn phát ra cảnh cáo cho Hàn Phi, trong đầu hắn cũng vang lên tiếng nhắc nhở từ hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã tìm thấy tác phẩm thứ 11 của thần linh —— Đứa trẻ không thích về nhà."

"Đứa trẻ không thích về nhà (oán niệm đặc biệt): Đứa trẻ này rất sợ về nhà của mình, không ai biết trong nhà nó có ẩn giấu cái gì. Nói tóm lại khi gặp nó nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối không được để nó đi theo bạn về nhà."

"Lại một oán niệm đặc biệt?"

Khi Hàn Phi nhìn lại bên dưới ngọn đèn đường, đứa trẻ đã không thấy đâu, hắn bất chợt cảm thấy sởn tóc gãy: "Đứa trẻ đó không phải muốn đi theo mình về nhà đấy chứ?"

Không dám ở lại, Hàn Phi đuổi theo ông lão, điên cuồng bỏ chạy ra ngoài.

"Chúng ta chạy riêng đi! Cậu đừng có đi theo ta nữa!"

Sau khi đi ra khỏi nhà, ông lão lo lắng giọng nói của mình sẽ bị "Lắng Nghe" nghe thấy, lại bắt đầu dùng ánh mắt không ngừng ra hiệu với Hàn Phi. Đáng tiếc hắn lại như thuốc cao bôi trên da chó vậy, làm thế nào cũng không thể thoát khỏi.

"Ông lớn tuổi rồi, một mình làm sao được?"

Đi qua ngã tư, ông lão dẫn Hàn Phi trốn vào bên trong những ngôi nhà trống. Nhưng dù trốn ở đâu, chỉ cần bọn họ đang định hít thở một hơi, tiếng gõ cửa sẽ vang lên, đứa trẻ dường như nhất quyết muốn đi theo bọn họ về nhà.

"Tạo vật của thần linh tại sao lại rơi vào cuồng loạn?"

Ông lão càng cảm thấy sợ hãi. Ông ta phát hiện đứa trẻ kia đang cố ý ép bọn họ về phía tòa nhà chọc trời, hiện tại bọn họ đã cách càng ngày càng xa khu ngoài rồi.

"Không thể trốn được nữa rồi!"

Cái cây sau lưng rơi xuống mấy chiếc lá khô héo. Ông lão run rẩy nhìn vào cuối đêm mưa, cả người ông ta đang đứng bên trong cái bóng của tòa nhà chọc trời: "Một khi chúng ta vào bên trong tòa nhà, thì sẽ không bao giờ ra được nữa!"

"Bùm! Bùm! Bùm!"

Tiếng gõ cửa vội vã vang lên, đứa trẻ không thích về nhà kia dường như đang đứng ngoài cửa. Càng tồi tệ hơn nữa là, Lắng Nghe oán niệm cỡ siêu lớn cũng đang tiến về phía này. Nếu như bị bọn họ bao vây, Hàn Phi và ông lão có mọc cánh cũng không thoát được.

"Liều thôi! Thay vì đi vào tòa nhà chọc trời muốn chết không được muốn sống không xong, còn không bằng đánh cược một phen ở đây!" Chỉ cần trở nên kích động, cái cây kì lạ trên lưng sẽ bắt đầu rút máu ông ta, sau đó chảy ra tạp chất màu đen phát ra mùi thối từ bên dưới làn da.

Hàn Phi không biết năng lực của ông lão là gì, hắn còn phải đề phòng ông ta đâm cho một nhát vào thời khắc cuối cùng.

Tình huống hiện tại quả thực rất tồi tệ, Hàn Phi không dám tùy tiện để Đại Nghiệt ra ngoài, đó là chỗ dựa duy nhất của

hắn. Nếu như Đại Nghiệt bị đứa trẻ bên ngoài cửa dẫn đi, thì oán niệm cỡ siêu lớn kia căn bản không ai có thể đối phó được.

"Mình còn có quân át chủ bài nào khác không?"

Tiếng gõ cửa vang lên như một tiếng thúc giục, Lắng Nghe cũng bắt đầu tăng tốc chạy tới đây. Hàn Phi nghiến răng nghiến lợi, hắn thì thào nói với ông lão: "Giúp tôi kéo dài thời gian."

"Dựa vào đâu? Ta chết rồi cậu cho rằng có thể sống một mình sao?" Cái cây phía sau lưng ông lão như một đứa trẻ bắt đầu lớn nhanh, cơ thể và lý trí của ông ta đang dần dần bị hút đi.

"Thực ra, tôi luôn muốn thử một chuyện, nhưng lại không có cơ hội trên địa bàn nhà mình. Ở đây gần tòa nhà chọc trời như vậy, bất kể có gây ra rắc rối lớn đến đâu chắc là đều không sao." Hàn Phi nhanh chóng bước vào căn phòng bên cạnh, hắn mở bảng thuộc tính ra, vô thức liếc nhìn nút thoát một cái.

Kỳ tích không xuất hiện, Hàn Phi lập tức sử dụng một kỹ năng chủ động khác của mình.

Hắn lấy ra chiếc chuông dẫn hồn từ trong ô vật phẩm, vừa điên cuồng lắc, miệng vừa khẽ niệm: "Chiêu hồn!"

Sắc máu lập tức tràn đầy bảng thuộc tính, quỷ môn từ từ mở ra, lộ ra biển máu đáng sợ.

"Khi thoát và đăng nhập game mọi thứ đều sẽ biến thành sắc máu, biển máu này có thể mới là diện mạo thực sự của thế giới tầng sâu."

Lần này Hàn Phi không trực tiếp đọc ra tên một người như mọi lần, hắn biết chiêu hồn có xác suất thất bại nhất định, có xác suất chiêu đến những thứ khác.

Bây giờ hắn phải giữ lại Đại Nghiệt để giữ mạng, vì vậy đã ghim hy vọng vào việc chiêu hồn.

Biển máu khẽ nổi sóng, từng khuôn mặt quỷ điên cuồng cắn xé biển máu, nhưng bởi vì Hàn Phi lâu không phát ra tên

linh hồn nên những mặt quỷ đó đều chậm rãi đổ về phía hắn.

Chiêu hồn sẽ phải trả giá, Hàn Phi tạm thời vẫn chưa biết cái giá phải trả là gì, nhưng hắn biết nếu mình không gọi ra một cái tên, những khuôn mặt quỷ kia rất có thể sẽ kéo hắn xuống biển máu!

Nếu không muốn chiêu hồn thất bại, không thể chiêu đến những người có vận may quá thấp, chẳng hạn như Thẩm Lạc và Hoàng Doanh, cũng không thể chiêu hồn những người bị âm khí quấn thân.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu Hàn Phi hiện lên một khuôn mặt, tối nay hắn vừa mới xác nhận thân phận của đối phương xong.

Chuông hồn rung lên, Hàn Phi hướng về phía quỷ môn khẽ gọi tên Diệp Huyền.

Từng khuôn mặt quỷ nổi trong biển máu, vô cùng hung dữ đâm vào, nhưng không có mặt quỷ nào quay lại.

“Chiêu hồn thất bại rồi?”

Diệp Huyền không xuất hiện, những thứ khác trong biển máu cũng không đi ra.

Nhìn quỷ môn đang dần dần đóng lại, Hàn Phi lần nữa kêu lên: “Chiêu hồn!”

Quỷ môn vốn sắp đóng lại được mở ra lần nữa, nhưng biển máu dường như đã trở nên có chút không yên tĩnh.

“Có cái gì đó dưới nước!”

Hàn Phi nhìn thấy một bóng người nổi lên dưới mặt nước đẫm máu, áp lực cực lớn đó khiến cho Đại Nghiệt hét lên một tiếng, mặt quỷ trên mặt nước cũng bắt đầu tháo chạy tứ phía.

Lúc này, việc quan trọng nhất cần làm là lập tức kết thúc nghi thức chiêu hồn, đóng quỷ môn lại. Nhưng Hàn Phi lại giống như nhân vật chính trong phim kinh dị chuyên hố đồng đội, hắn xoay người bỏ chạy.

Nhìn thấy Hàn Phi vội vàng chạy đến, ông lão ngoài cửa cũng tim đập loạn xạ. Ông ta còn tưởng rằng có tác phẩm khác

của thần linh đã vào trong phòng.

"Vừa rồi cậu làm gì vậy?"

"Hoàn thành chuyện mình luôn muốn làm!"

Chương 779: Bản đồ ẩn rank D

Những người tiên phong của thời đại thường có những đặc điểm sau: ham học hỏi, tinh thần dám nghĩ dám làm, tinh thần đồng đội và tinh thần tìm tòi học hỏi.

Mà Hàn Phi đã có tất cả những đặc điểm đó. Hắn hợp tác với ông lão, mở quỷ môn mà mình vẫn luôn tò mò ra trên địa bản của người khác, chấp nhận rủi ro bản thân có thể bị giết chết, chiêu hồn ra quái vật chưa biết trong biển máu.

Có lẽ là bởi vì cảm động trước những gì Hàn Phi đã làm, ông lão nhìn vết máu đang điên cuồng loang lổ sau lưng hắn, trong mắt hơi ươn ướt.

"Cậu…. điên rồi sao!"

Dưới đáy biển sâu là cái gì, chính Hàn Phi cũng không biết, hiện tại hắn chỉ muốn nhanh chóng chạy thoát thân.

Cảm nhận được luồng khí đáng sợ từ bên trong căn phòng truyền đến, cái cây kỳ lạ trên lưng ông lão hơi héo rũ đi một chút. Nó dường như có vẻ quá sợ hãi đến mức không dám tùy tiện nở ra.

Tiếng gõ cửa phòng cũng đột ngột dừng lại, khóa cửa từ từ chuyển động, sau đó rơi thẳng xuống đất.

Cánh cửa từ từ bị mở ra, một đứa trẻ đeo cặp sách xuất hiện trước cửa.

Là tác phẩm số 11 của thần linh, đứa trẻ cũng vô cùng mạnh mẽ trong số những oán niệm đặc biệt. Nó đứng ở đâu thì mưa đen sẽ biến thành mưa máu ở đó.

"Chú ơi, ông ơi, hai người có thể thu nhận cháu một đêm được không?"

Một giọng nói non nớt phát ra từ miệng cậu bé. Khóa kéo của cặp sách tự động được mở ra, một cánh tay đầy sẹo vươn ra từ trong đó, chộp thẳng hướng cổ Hàn Phi.

“Chạy!”

Hàn Phi làm gì còn tâm trí để tâm đến những chuyện khác, hắn xoay người đẩy cửa sổ ra, vừa định nhảy ra ngoài thì đột nhiên nghe thấy tiếng gì đó vỡ tan.

Quay đầu lại nhìn, cánh tay duỗi ra từ trong cặp sách rơi xuống đất, tại chỗ xương gãy có mấy hàng dấu răng hung dữ.

Bên trong gian phòng bên cạnh phát ra âm thanh kỳ lạ, vô số mạch máu như con trăn nhìn thấy con mồi, từ trên tường căn phòng chui ra, trong nháy mắt đã chiếm nửa phòng khách.

Đến bây giờ Hàn Phi vẫn chưa nhìn thấy quái vật trong biển máu kia trông như thế nào, chỉ khí tức mà đối phương toát ra đã khiến hắn và ông lão phải sợ hãi.

Đã đến lúc quỷ môn đóng lại, nhưng con quái vật đó dường như đang dùng cơ thể chặn quỷ môn, không cho nó đóng lại.

“Tại sao mày có thể mất lịch sự đến như vậy?” Cậu bé nhìn cánh tay bị gãy trên mặt đất, đôi mắt trong veo như bị nhỏ mực vào, con ngươi dần dần trở nên đục ngầu, toát ra một loại ác ý thuần túy: “Tại sao lại cắn đứt cánh tay của bố?”

Dưới đáy chiếc cặp chảy ra rất nhiều máu, những cánh tay được ghép lại từ tứ chi khiếm khuyết của con người vươn ra khỏi cặp sách của cậu bé, bắt về phía gian phòng đơn.

Năng lực của cậu bé vô cùng lớn, nhưng cho dù nó có tấn công căn phòng như thế nào thì tất cả các cánh tay đều bị gãy.

Cùng với tiếng gầm xuyên thấu vang lên, con quái vật được Hàn Phi chiêu hồn dường như đã hoàn toàn thoát khỏi xiềng xích của biển máu. Cơ thể của nó vắt ra khỏi quỷ môn, nhuộm toàn bộ tòa nhà thành màu đỏ như máu.

“Cậu đã lôi ra cái quái gì vậy?” Ông lão cảm thấy như thể linh hồn của mình sắp bị hút đi.

“Nếu như tôi biết thì tôi đã sớm nói với ông rồi?” Hàn Phi lúc này cũng đang rất hoảng sợ. Hắn phát hiện ra với tư cách là người chiêu hồn, con quái vật chưa biết kia với hắn có tồn tại một loại liên hệ nào đó.

Nói cách khác, con quái vật đó và hắn luôn luôn có thể cảm nhận được vị trí của nhau.

"Nếu như mình sử dụng thiên phú hồi hồn đối với con quái vật đó, thì nó sẽ trở lại biển máu, hay là trực tiếp bị mình đưa đến thế giới tầng cạn?"

Việc khám phá khoa học thường sẽ phải đi đường vòng, đồng thời phải trả một cái giá nào đó. Điều duy nhất mà Hàn Phi cảm thấy may mắn lúc này là mình đã thực hiện thí nghiệm trên địa bàn của người khác.

"Đừng nhìn nữa! Mau đi thôi!"

Hàn Phi đối với ông lão cũng rất đủ chí cốt. Hắn vứt lại cậu bé một mình đối mặt với quái vật biển máu, còn mình thì khóa cổ ông lão, rồi cùng ông ta nhảy xuống tầng một. Kính già yêu trẻ được thể hiện một cách sâu sắc tinh tế trên người hắn.

Sau khi hai người rời đi, cuộc chiến giữa cậu bé và con quái vật chưa biết trong biển máu chính thức bắt đầu.

Cả tòa nhà bị nhuốm sắc máu, tiếng khóc của cậu bé vang lên. Cửa sổ đều vỡ tan, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một bóng máu rất nhanh xẹt qua.

Cặp học sinh của cậu bé dường như là một cái hố xác chết không đáy, từ đó đủ loại xác sống nổi lên, như muốn đan thành một cái lồng xác chết. Nó rất muốn khống chế bóng máu, nhưng tốc độ của hai người chênh lệch quá lớn.

Tiếng khóc vang vọng trong đêm mưa, đường phố chết chóc bị đánh thức. "Lắng Nghe" khổng lồ cũng xuất hiện bên cạnh tòa nhà, nó ngẩng đầu cắn về phía quái vật thoát ra từ biển máu.

"Đừng nhìn nữa! Chúng ta hãy tạm biệt nhau từ đây đi!" Ông lão một khắc cũng không muốn ở cùng với Hàn Phi. Hiện tại ông ta rất sợ hãi, vừa sợ hãi tác phẩm của thần linh, vừa sợ hãi Hàn Phi bên cạnh.

"Được!" Hàn Phi cũng chỉ muốn để ông lão giúp mình thu hút sự chú ý của quái vật mà thôi. Lúc này quái vật đã bị dẫn dụ đi, hắn ngay lập tức chuẩn bị trốn ra khu ngoài.

Ý tưởng rất tốt, nhưng Hàn Phi và ông lão đã đi sâu vào khu vực cốt lõi rồi. Tòa nhà chọc trời rất áp chế ở ngay trước mặt, lúc này muốn rời đi cũng đã muộn.

Hàn Phi chưa kịp nói hết câu thì đã nhìn thấy trên đường xuất hiện một quái nhân mặc áo mưa màu đỏ. Đối phương đang xách một chiếc hộp gỗ trông như tế đàn, trên tay còn cầm một tấm ảnh nhàu nát đang không ngừng chảy máu.

"Đây lại là quỷ quái nào thế?"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công phát hiện tác phẩm số 12 của thần linh —— Sứ giả."

"Sứ giả (oán niệm đặc biệt): Oán niệm qua lại giữa cao ốc và thế giới bên ngoài. Không ai biết khuôn mặt ẩn giấu dưới lớp quần áo của bọn họ trông như thế nào, bọn họ phụ trách truyền tải thông tin của thần linh."

"Chú ý! Số lượng sứ giả có rất nhiều, bọn họ là một tổng thể có thể liên lạc với nhau. Có thể giết chết một sứ giả rất dễ dàng, nhưng sau đó bạn sẽ biết thế nào là sợ hãi."

Số lượng rất nhiều, giết chết một người, sẽ đến một nhóm, thế này thì đánh thế nào?

Hàn Phi nhìn về phía sứ giả đang tới gần, lại đuổi đến bên cạnh ông lão: "Này ông lão, cùng nhau chạy trốn đi!"

"Đừng đi theo ta nữa!"

"Ông lão, tôi không có ác ý gì với ông cả." Hàn Phi nhanh chóng giải thích: "Phía sau có một con quái vật mặc áo mưa, ông từng nhìn thấy chưa? Bức ảnh trên tay bọn chúng hình như có in khuôn mặt của chúng ta, chúng ta đã bị nhắm đến rồi sao?"

"Cậu đi đi!" Toàn thân bị mưa đen làm ướt sũng, ông lão cũng phát hiện ra sứ giả phía sau, cả khuôn mặt tái xanh, bắt đầu chạy thục mạng về phía trước.

Hàn Phi nhìn thấy ông lão bắt đầu tăng tốc, hắn cũng nhanh chóng chạy theo: "Ông lão, cùng nhau đi, không có ông làm sao tôi có thể sống được! Ông lão!"

Sau khi lao ra khỏi con phố, ông lão chạy phía trước đột ngột dừng lại, Hàn Phi suýt nữa thì đập đầu vào cái cây trên lưng ông ta.

"Sao thế?" Hắn phát hiện cơ thể ông lão đang khẽ run rẩy, nhìn về phía ngã tư, chỉ trong nửa giờ ngắn ngủi, những người sứ giả mặc áo mưa đỏ, áo mưa đen đi ra từ khắp các ngôi nhà.

Những con quái vật này đang cầm trên tay đủ các thể loại chân tay khiếm khuyết và các mảnh cơ thể người, giống như những con kiến thợ đi tìm thức ăn trong tổ kiến, không có bất kỳ cảm xúc nào, mang tất cả những gì mình nhìn thấy và có thể ăn được trở lại tòa nhà chọc trời.

"Toi rồi…" Ông lão suýt chút nữa thì ngồi phịch xuống đất. Thân hình vốn dị dạng của ông ta đang run lên vì sợ hãi, dường như đã từ bỏ phản kháng: "Không có đường rồi, xung quanh cũng có thể còn có những tác phẩm khác của thần linh nữa, chúng ta không thể chạy ra rồi."

Giọng của ông lão vô cùng tuyệt vọng. Hàn Phi chỉ còn một giọt máu, hắn không dám tùy tiện đụng độ với sứ giả. Hắn nhìn xung quanh, khắp nơi đều có sứ giả, nhưng con đường dẫn đến tòa nhà chọc trời lại không có một bóng người.

"Sứ giả là từ cao ốc thăm dò ra bên ngoài. Bọn chúng mặc áo mưa, che mặt, rất có khả năng chính là cư dân của tòa nhà. Nếu như bọn chúng có cách để thoát ra, chúng ta trốn vào tòa nhà đó chắc là cũng có thể thoát ra được chứ." Hàn Phi là người chơi, chỉ cần sống sót trong ba giờ, hoàn thành thêm một nhiệm vụ nữa là có thể offline rồi. Xác suất kích hoạt nhiệm vụ trong bản đồ chưa biết là rất cao, lúc này đối với hắn mà nói vẫn chưa phải là bước đường cùng.

"Ông lão, tôi có một ý tưởng rất điên rồ. Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, tôi muốn tạm thời trốn vào trong tòa nhà chọc trời, tránh đi sóng gió lần này rồi tính sau." Hàn Phi không phải chỉ nói miệng mà thôi, hắn là thực sự chuẩn bị làm như vậy.

"Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, cậu đừng có ngốc nữa, quỷ mới tin mấy lời này của cậu." Ông lão ngoài

miệng thì từ chối, nhưng cơ thể theo bản năng lại xoay người cùng Hàn Phi chuyển hướng. Không ai muốn hồn phi phách tán, đặc biệt là khi vẫn còn tâm nguyện chưa hoàn thành.

"Bất kể ông nghĩ thế nào, tôi tuyệt đối cũng không thể chết ở đây." Hàn Phi dùng hết tốc lực lao thẳng về phía tòa nhà chọc trời. Tất cả đồ đạc của hắn đều trong ô vật phẩm, hắn bây giờ đang ở trạng thái mạnh nhất.

Tòa nhà cao chọc trời ở ngay trước mặt, kế hoạch trước đó của Hàn Phi là xâm nhập và gặm nhấm từng bước một, sau khi làm rõ mới tiến vào.

Nhưng hiện tại làm gì có nhiều kế hoạch đến thế, đủ loại sự cố buộc Hàn Phi phải lựa chọn phương thức qua cửa có tiềm năng nhất.

Bọn họ nhắm vào tòa nhà bên cạnh tòa nhà chọc trời làm mục tiêu trước. Khi các sứ giả tập trung về phía bên này, tưởng rằng bọn họ đã trốn vào trong tòa nhà rồi, thì sẽ lập tức lao thẳng tới tòa nhà chọc trời!

Chỉ khi thực sự đến gần, mới phát hiện ra sự hùng vĩ của tòa nhà này.

Kết nối trời và đất, nó căn bản không giống như một tòa nhà, càng giống như một thành phố nhỏ với nhiều lớp xếp chồng lên nhau hơn.

Mưa đen rơi trên tường ngoài của tòa nhà, Hàn Phi và ông lão không có nhiều thời gian để cảm khái. Bọn họ chủ động trốn vào bên trong tòa nhà này.

"Ầm ầm!"

Tiếng sét vang lên, một tia sét cực lớn đánh lên trên đám mây đen, như thể đôi mắt của thần linh đã mở ra một khe hở.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã đi vào bản đồ ẩn chưa xác định!"

"Mức độ nguy hiểm của bản đồ này cực kỳ cao! Độ khó ban đầu là rank D, không loại trừ có tồn tại khu vực rank C!"

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Vui lòng rời đi trong vòng một giờ!”

Mưa đen trên người rơi xuống đất, nhìn hành lang tối tăm u ám trước mặt, sắc mặt của ông lão vô cùng kém: “Đúng là làm sao mà ta lại tin cậu được cơ chứ! Người vào tòa nhà này không một ai có thể sống sót rời đi được!”

“Ông chắc chắn đã bị cái gọi là thần linh tẩy não rồi. Nếu như không một ai có thể còn sống sót rời đi, thế những sứ giả bên ngoài kia là như thế nào? Bọn họ không phải vẫn có thể đi ra ngoài đó sao?” Hàn Phi không tiếp tục tranh cãi với ông lão nữa. Hắn âm thầm cảm nhận con quái vật biển máu một chút, mối liên hệ giữa tên đó và mình vẫn chưa bị gián đoạn: “Hai oán niệm đặc biệt Lắng Nghe và đứa bé đều không thể giết chết được nó?”

Một lý do khác khiến Hàn Phi muốn trốn trong tòa nhà chọc trời là vì quái vật biển máu, hắn không muốn con quái vật đó theo mình trở về công viên vui chơi.

“Lúc này oán trách cũng không có ích gì, phải cố gắng hết sức để sống sót mới được.”

Hàn Phi bước lên những bậc thềm đổ nát, quan sát kỹ càng.

Bên trong của tòa nhà chọc trời này rối rắm và phức tạp, chỉ những thang máy đang hoạt động đã có 20 chiếc rồi. Càng quỷ dị hơn là những chiếc thang máy kia một số là loại mới nhất, một số là thang máy kiểu cũ như hàng rào sắt, khoảng cách thời gian là gần 50 năm.

Toàn bộ tòa nhà trông vô cùng quỷ dị và vô lý, đâu đâu cũng có dấu vết của thời gian trôi qua, thời gian 50 năm dường như bị pha trộn ở trong đây.

“Những sứ giả kia chắc là rất nhanh sẽ quay trở lại, chúng ta hãy tìm một nơi để ẩn nấp trước đã.”

Hàn Phi nhìn những con số không ngừng thay đổi trên thang máy. Rất nhiều thang máy đang được sử dụng, hắn không dám đi đến mà kéo ông lão đi vào hành lang ngoài cùng bên trái.

Các bậc thang được sơn bằng lớp sơn đỏ đã bong tróc, các tầng cách nhau rất xa, các hành lang được dán các lá bùa và vẽ đủ các loại kinh khủng gớm ghiếc.

Hàn Phi lên đến tầng 2. Hắn liếc nhìn hành lang, các hành lang dài được ghép nối với nhau một cách ngẫu nhiên, giống như chung cư chuồng lợn nơi người tị nạn ở vậy. Những căn phòng đơn chật hẹp nằm cạnh nhau, trên đó bày nhiều vật dụng linh tinh. Ngoài các căn hộ để ở ra, còn có một số căn nhà của cư dân đã được cải tạo thành cửa hàng tạp hóa, cửa hàng bánh ngọt, phòng khám nhỏ.

"Nơi này cho ta cảm giác rất không tốt!" Ông lão nói và không muốn trốn ở tầng hai, vì vậy cùng Hàn Phi tiếp tục đi lên.

Bậc thang dường như đã sạch sẽ hơn một chút. Tầng 3 vẫn là căn hộ cho thuê và một dãy đủ các thể loại cửa hàng. Có điều ở góc rẽ hai hành lang đã cơi nới thêm một vài phòng, nơi đó biến thành một trường mầm non tư thục.

"Ở một nơi mang hơi thở của cuộc sống như này, tại sao lại không thấy một bóng người?"

"Hơi thở của cuộc sống ở đâu ra?" Ông lão với tư cách là một con quỷ còn không chịu nổi nữa. Ông ta không ngừng lắc lắc đầu, túm lấy Hàn Phi tiếp tục chạy lên tầng 4.

Chương 780: Méo mó, dị dạng, tội ác

Hàn Phi không muốn cách tầng một quá xa, nhưng mỗi khi hắn chuẩn bị đi vào hành lang, ông lão đều sẽ ngăn hắn lại.

Những hành lang trông thì có vẻ rất an toàn, nhưng lại như ẩn chứa sát ý cực mạnh, như thể chỉ cần bước vào là sẽ bị giết chết.

Đại Nghiệt trong quỷ văn cũng không ngừng phát ra cảnh cáo với Hàn Phi, tựa như trong toàn bộ tòa nhà không có một nơi nào an toàn.

"Không thể đi xa hơn nữa, đám sứ giả đó chuẩn bị trở về rồi."

Hàn Phi mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân từ dưới tầng truyền đến, lúc này hắn và ông lão đã lên đến tầng bốn.

Nhìn vào phía bên trong tầng, những căn nhà chen chúc với đủ các thể loại cửa hàng nhỏ khác nhau từ nhiều thập kỷ trước, phòng khám nha khoa, hiệu thuốc, sòng bạc nhỏ không treo biển hiệu, vân vân.

Tầng thấp của tòa nhà chọc trời này hoàn toàn tương ứng với tầng lớp thấp của thành phố, hoặc có thể mô tả nó là tầng thấp của thời đại cũng được.

Đi ở đây giống như đi trong khu phố cổ Tân Hỗ cách đây hàng chục năm, cũ nát, lộn xộn, đông đúc, trị an cực kỳ kém.

"Không còn thời gian nữa rồi, trốn ở tầng này đi."

"Con số 4 không được may mắn cho lắm, rất nhiều tòa nhà đều không có tầng 4." Ông lão lắc đầu, trên cổ ông ta nổi da gà, thân thể càng ngày càng lạnh: "Lại đi lên trên xem sao."

Mùi hôi thối trong không khí trở nên nồng nặc, như thể là mùi của bùn nhão và thịt trộn lẫn vào nhau.

Dưới sự dẫn dắt của ông lão, Hàn Phi đi đến tầng 5. Hành lang trên tầng này treo cờ trắng, bên trên viết những tố cáo đầy

máu và nước mắt.

Đại khái dường như là có liên quan đến tầng 6, những người ở tầng đó khiến cư dân ở tầng dưới không thể sinh sống bình thường. Rất nhiều gia đình tan nát, trẻ em biến thành mồ côi, thậm chí còn có trẻ sơ sinh bị bỏ rơi.

Lối đi giữa tầng năm và tầng sáu đã bị chặn bởi rất nhiều các đồ vật lộn xộn. Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra, trong đống đồ vật có một lối đi nhỏ mà một người miễn cưỡng có thể đi qua.

Khi Hàn Phi và ông lão đang do dự không biết có nên trốn ở tầng năm hay không, có một cánh cửa đột nhiên được mở ra ở hành lang tầng năm.

Cánh cửa kim loại cũ kỹ ngay cả khi rất cẩn thận đẩy ra, thì vẫn phát ra âm thanh. Một lúc sau, có một người đàn ông trắng trẻo lặng lẽ bước ra khỏi nhà.

Dường như anh ta lo lắng đánh thức người nhà bên trong và hàng xóm xung quanh, nên động tác rất khẽ.

"Đây chính là cư dân trong tòa nhà? Trông cũng không có gì đặc biệt lắm, giống như người bình thường thôi?" Hàn Phi vốn còn tưởng rằng trong tòa nhà đã bị quái vật chiếm giữ hoàn toàn, nhưng tình huống cụ thể lại khác với những gì hắn tưởng tượng. Người đàn ông trắng trẻo kia chính là một người bình thường, trong mắt anh ta có dục vọng và tham lam.

Ông lão và Hàn Phi lặng lẽ trốn sang một bên, bọn họ đang bí mật quan sát.

Sau khi ra khỏi nhà, người đàn ông trắng trẻo cẩn thận trèo lên đống đồ đạc. Anh ta giống như một con ong bị thu hút bởi nhị hoa, vạch rác chắn đường ra, men theo một lối đi nhỏ từ tầng năm chạy lên tầng sáu. "Tên này giống như ruồi thấy thịt thối vậy, chắc chắn là có ý định xấu."

Ông lão ra hiệu cho Hàn Phi đừng xen vào chuyện của người khác, tìm chỗ trốn trước đã. Nhưng Hàn Phi lại cứ nhìn chằm chằm về hướng mà người đàn ông trắng trẻo rời đi, khẽ nói: "Chúng ta cũng đi theo đi."

“Cậu lại muốn làm gì?”

“Anh ta trông có vẻ rất yếu. Biết đâu chúng ta có thể bắt cóc anh ta, trốn trong nhà anh ta trước, hoặc là thay quần áo và khuôn mặt của anh ta lên, sau đó lấy thân phận anh ta di chuyển xung quanh tòa nhà, như vậy sẽ an toàn hơn một chút.” Hàn Phi tùy tiện nói ra kế hoạch của mình, tư duy linh hoạt và cách xử lý vấn đề biến hóa của hắn khiến ông lão cảm thấy chấn kinh. Chàng thanh niên này vừa nhìn là biết thường xuyên phạm tội rồi.

Đi theo người đàn ông trắng trẻo, Hàn Phi và ông lão cũng theo khe hở trong đống đồ lộn xộn lên đến tầng sáu. Mùi thối trong không khí không những không tiêu tan mà càng thêm hăng, giống như mùi thức ăn. Mùi thối rữa, mùi son phấn trộn lẫn vào nhau, khiến người ta buồn nôn.

Đèn trên tầng sáu rất tối, cũng không phải là màu trắng và màu vàng bình thường, mà là một màu đỏ sẫm rất ấm áp.

“Tầng này trông có vẻ náo nhiệt hơn nhiều so với những tầng khác.” Hàn Phi nửa ngồi xổm, ló đầu ra khỏi góc.

Trạng thái tinh thần của người đàn ông trắng trẻo kia có phần không bình thường. Tay của anh ta sờ vào cửa các nhà, như thể đang quan sát dấu vết trên cánh cửa.

Khi đi ngang qua một căn nhà tối đen không bật đèn, anh ta đột ngột dừng lại, sau đó lấy ra thứ gì đó từ trong túi áo, nhét nó vào bên trong dọc theo khe cửa.

Vài giây sau, cánh cửa cũ nát được mở ra, một cánh tay trắng như tuyết từ trong phòng vươn ra, móc cổ người đàn ông trắng trẻo, đưa vào trong nhà.

“Cậu có nhìn thấy không?” Ông lão lo lắng chỉ vào nơi người đàn ông đã biến mất: “Trong căn nhà đó có một con sâu lớn đang sống, cái thò ra vừa rồi hình như là chi trước của nó.” Nghe thấy lời ông lão nói, Hàn Phi khẽ nhíu mày. Những gì mình nhìn thấy có vẻ không giống với những gì ông lão đã nhìn thấy, cái mà ông lão nhìn thấy dường như mới là dáng vẻ thực sự của quái vật.

“Ông lão, hai chúng ta cũng coi như là đã sống chết có nhau, đã có giao tình sinh tử, mà tôi còn chưa biết phải xưng hô với ông thế nào.”

“Không thể nói được.” Bị Hàn Phi dọa cho sợ hãi, ông lão luôn cảm thấy hắn đầy một bụng xấu xa, ông còn lâu mới dám nói cho hắn biết.

“Tôi thật sự không phải là người xấu, ông hoàn toàn có thể tin tưởng tôi.” Hàn Phi biết có nói thêm cũng vô dụng, cho nên cũng không ép buộc nữa. Hai người bọn họ một già một trẻ bước vào hành lang trên tầng sáu, dừng lại trước cửa căn nhà nơi người đàn ông trắng trẻo biến mất.

Sau khi người đàn ông đi vào, ở cửa căn nhà tối đen ban đầu có một ngọn đèn đỏ sẫm sáng lên, mùi lạ trong không khí cũng càng thêm nồng nặc hơn.

“Tầng này rất giống với một nơi ta ở khi còn nhỏ, cũng lộn xộn như vậy, bẩn thỉu như vậy, kinh tởm như vậy.” Ông lão liếc nhìn về phía sâu trong hành lang.

Có một số căn nhà cửa mở ra, bên trong mốc meo, bị coi làm nơi đổ rác.

Còn có nhà đã được cải tạo thành hành lang, mở cánh cửa trong nhà là có thể dẫn đến một nơi khác.

“Thối quá.” Hàn Phi nhìn chằm chằm vết nứt trên cửa. Không lâu sau khi người đàn ông trắng trẻo bước vào, dưới vết nứt còn có một ít nước thấm ra, bên trong còn lẫn những vết máu đỏ sậm.

“Hãy là hãy trốn ở đây đi? Tôi thấy tầng này rất nhiều phòng trống.” Hàn Phi lại bước thêm vài bước vào trong. Trên mặt đất xuất hiện rất nhiều dấu giày và bùn đất, trên tường khắp nơi đều là vết bẩn, ở nơi ba hành lang giao nhau, có dựng một tấm biển gỗ mục nát, bên trên bị người ta dùng sơn viết ra hai chữ –- Ngõ Đỏ.

Xung quanh tấm biển có vứt nội y bị xé rách, tóc bị kéo đứt, cùng với vài miếng thịt bốc mùi.

Hàn Phi vốn dĩ cũng không muốn đi vào, nhưng chiếc thang máy kiểu cũ bên cạnh một hành lang nào đó đúng lúc này phát ra âm thanh. Hình như có người ở các tầng khác đi thang máy tới tầng này.

"Trốn mau!"

Trước khi cửa thang máy mở ra, cả hai trốn vào một căn nhà trống bên cạnh, ngồi xổm sau bãi rác, cẩn thận quan sát bên ngoài.

Chiếc thang máy cũ kỹ, ọp ẹp từ từ dừng lại, cánh cửa thang máy trượt gỉ sét được mở ra một cách thô bạo. Có một người đàn ông vạm vỡ đeo khẩu trang mặt lợn, mặc quần áo đầu bếp bước ra. Tay trái anh ta kéo theo một cái vali màu đen cực lớn, tay phải xách một hộp đồ ăn tinh tế lớn màu đỏ.

"Mẹ nó, nóng quá!" Đồng phục đầu bếp của người đàn ông đầy dấu vết màu vàng nâu, giọng nói của anh ta vô cùng thô lỗ, cánh tay dị dạng, tay trái rõ ràng to hơn tay phải một vòng.

Người đàn ông trong miệng chửi bới kéo vali đi vào Ngõ Đỏ. Anh ta không dừng lại ở ngoài cửa căn nhà sáng đèn mà đá bay các đồ vật lộn xộn trên mặt đất, đi thẳng tới góc tiếp theo của hành lang.

Sau đó tiếng mở cửa vang lên, tiếp theo đó là tiếng hét thất thanh của một người phụ nữ.

Miệng của đối phương dường như bị người ta dùng lực bịt chặt, tiếng hét cũng dần dần nhỏ đi, nhưng vẫn có thể mơ hồ nghe thấy.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ rank E – Vụ án hầm cừu."

"Vụ án hầm cừu (Nhiệm vụ rank E bản đồ ẩn): Ác quỷ luôn mọc sừng cừu, là ác quỷ đang cám dỗ tôi, tất cả đều là lỗi của tôi, xin hãy tha thứ cho tôi."

"Chú ý! Sau khi hoàn thành tất cả các nhiệm vụ trong bản đồ ẩn, kinh nghiệm nhận được sẽ nhân đôi! Các vật phẩm phần thưởng độc đáo của bản đồ ẩn sẽ được kích hoạt ngẫu nhiên!"

Đây là nhiệm vụ đầu tiên của Hàn Phi sau khi vào tòa nhà chọc trời, hắn lấy dao tái sinh từ trong ô vật phẩm ra.

"Bạo lực gia đình? Hay là tình huống khác?" Cả hai lặng lẽ bước ra khỏi nơi ẩn náu và đi theo.

Góc của hành lang nối với một hành lang khác, bên trong tầng này giống như một câu chuyện thần thoại, rối rắm và phức tạp.

"Là một căn nhà đúng không?" Hàn Phi nắm lấy tay nắm cửa, từng chút một mở cửa ra.

Trong căn phòng nhỏ có đặt hai chiếc giường gỗ, trên giường trải ga bẩn thỉu, dưới đất có vứt quần áo đã mốc meo.

Trên bàn gỗ có một bát cơm mới ăn được một nửa, đũa rơi xuống đất, bên cạnh còn có một đôi dép nữ bị giẫm đến hỏng.

"Người đâu?"

Hàn Phi đã dùng tốc độ nhanh nhất đi tới, nhưng tiếng khóc vẫn biến mất. "Căn nhà này chắc là còn có lối đi khác."

Ngay khi ý nghĩ này hiện lên trong đầu, Hàn Phi nghe thấy tiếng cửa nhà vệ sinh mở, một người phụ nữ mặc áo sơ mi rộng rãi bước ra.

Trong tay cô ta châm một điếu thuốc, chắc khoảng hơn ba mươi tuổi, tóc đã nhuộm thành màu vàng nhạt, khóe miệng có vết thương, ánh mắt tê dại lộ ra vẻ chán ghét mọi thứ.

Nhìn thấy Hàn Phi ở trong nhà, lông mày của người phụ nữ cau lại. Cô ta quay đầu liếc mắt nhìn cánh cửa không đóng chặt, bước nhanh tới đóng cửa lại.

Đóng cánh cửa chống trộm cũ kỹ lại, cô ta bật đèn đỏ sậm trên cửa rồi lại nằm lên tấm chăn rách nát hôi hám: "Hai người thì phải là giá của hai người, già cũng không ngoại lệ."

"Trong phòng này ngoài cô ra, chắc vẫn còn một cô gái nữa, cô ấy đâu?" Hàn Phi nhìn người phụ nữ. Người phụ nữ trung niên đi hai đôi giày hoàn hảo, nhưng bên cạnh bàn vẫn còn vứt một chiếc giày, cộng thêm trong nhà có hai chiếc

giường gỗ, vừa rồi người bị đầu bếp sát hại chắc là cô gái còn lại.

"Hóa ra là khách hàng quen của Tiểu Trúc? Cô ấy có việc đến làm ở tầng khác rồi."

"Tôi tận mắt chứng kiến vừa rồi có một đầu bếp bước vào." Giọng nói của Hàn Phi trở nên lạnh lùng đáng sợ, trong giọng điệu có mang theo sát ý: "Anh ta đưa cô gái đó đi đâu rồi?"

"Cậu đã nhìn thấy rồi còn hỏi tôi làm gì?" Người phụ nữ dập thuốc, cởi cúc áo: "Tôi biết cậu không dám đi tìm đầu bếp, vậy nên hãy tới đây, đem tất cả sự tức giận, tự ti và hận thù trong lòng cho tôi." Hàn Phi không để ý đến người phụ nữ này, hắn đẩy cửa nhà vệ sinh ra, bên trong có đủ loại rác thải chất thành đống, bốc mùi hôi thối.

Sau đó hắn lại mở cửa phòng bếp, căn phòng sau cánh cửa được cải tạo thành một hành lang dẫn đến một hành lang khác.

Đèn lồng đỏ sậm treo ở trước cửa, bán hàng rong cuộn tròn trong góc, bán đủ thứ đồ hiếm có cổ quái.

Tiếp tục đi về phía trước, có thể nhìn thấy một quán ăn nhỏ do cư dân sửa sang lại ở phía xa, bảng hiệu là các loại thịt.

Mùi hương trêu đùa vị giác từ gian bếp sau hòa lẫn với mùi thối ở lối đi, biến thành một thứ mùi kì lạ, không thối cũng chẳng thơm, chỉ cảm thấy buồn nôn.

"Cậu đừng tự mình đi tìm chết!" Người phụ nữ trung niên thấy Hàn Phi chuẩn bị đi qua thì nhanh chóng đuổi theo. Cô ta tóm chặt lấy Hàn Phi, đóng cửa phòng bếp lại: "Cậu đến từ tầng nào? Có biết đây là đâu không?"

"Nếu còn trì hoãn, cô gái đó có thể không cứu được nữa." Hàn Phi nhẹ nhàng đẩy người phụ nữ trung niên ra. Để ông lão ở trong nhà, hắn đi qua lối đi đầy đồ vật lộn xộn, dừng lại tại quán ăn nhỏ kia.

Bảng hiệu bằng gỗ trông có vẻ đã khá lâu đời, thực đơn ố vàng, các loại vật phẩm trong quán ăn đều đã được "đóng gói" lại.

“Có ai không?” Hàn Phi nhìn chằm chằm phòng bếp phía sau, vừa mở miệng đã truyền đến một tiếng động bất thường trong quán ăn.

Hơn mười giây sau, một người đàn ông to khoẻ trông có vẻ thật thà chất phác bước ra khỏi bếp sau. Anh ta mặc bộ đồng phục đầu bếp mới tinh, nở một nụ cười hồn nhiên và giản dị trên khuôn mặt: “Tôi xin lỗi, thịt chuẩn bị lúc trước đã bán hết rồi. Có điều chỗ tôi còn có dịch vụ giao đồ ăn, anh hãy cho tôi biết địa chỉ, một lát nữa tôi sẽ giao đến tận nơi.”

“Vậy thì tôi sẽ ở đây đợi.” Hàn Phi luôn cảm thấy khuôn mặt của người đàn ông này dường như đã nhìn thấy ở đâu đó. Hắn trầm ngân suy nghĩ hồi lâu, con ngươi đột nhiên hơi nheo lại.

Trước đây vì để điều tra quá khứ của Phó Sinh, tìm hiểu xem cuối cùng đối phương là người như thế nào, Hàn Phi đã đọc các vụ án vụn vặn ở Tân Hỗ trong gần 50 năm qua.

Ở khu phố cổ Tân Hỗ cách đây mấy chục năm, đã từng xảy ra một vụ án ác độc giết một người phụ nữ về muộn. Kẻ sát nhân sau khi bị cảnh sát xác định đã biến mất một cách bí ẩn. Khi đó có rất nhiều người nghi ngờ gã đã tự tử vì sợ tội, bức ảnh đính kèm trong vụ án, chính là người đàn ông trước mặt Hàn Phi.

“Vụ án hầm cừu? Trong tòa nhà lớn này sao lại có vụ án từ năm mươi năm trước?”

Đứng nguyên tại chỗ, Hàn Phi nhìn lối đi xung quanh, trong đầu hiện lên một suy đoán điên cuồng.

“Thời gian tồn tại của không thể nhắc đến ở khu vực mưa đen là cực dài, là người cùng thế hệ với Phó Sinh. Bọn họ đều đã trải qua rất nhiều chuyện, thậm chí có nhiều chuyện bọn họ chính là kẻ chủ mưu đằng sau.”

Trong năm mươi năm qua đã xảy ra hàng trăm vụ án mạng lớn nhỏ, nhân tính méo mó đến tột cùng, có khả năng đều ở trong tòa nhà lớn này. Tất cả người chết oan đều bị giam cầm, tất cả oán hận hội tụ, chỉ nghĩ thôi đã khiến da đầu Hàn Phi tê dại.

Chương 781: Côi phu trầm mặc

“Anh ơi, anh có đang nghe tôi nói không?” Người đàn ông trong quán ăn nhỏ xua xua tay với Hàn Phi: “Thịt còn phải rất lâu mới làm xong, anh hãy để lại địa chỉ, tôi sẽ giao hàng đến tận nhà cho anh.”

“Tôi đã nói là đợi ở đây rồi, sao anh nói nhiều thế nhỉ?” Suy nghĩ của Hàn Phi bị cắt ngang, hắn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt thật thà của người đàn ông. Nếu như không phải có trí nhớ vượt xa người thường, hắn hoàn toàn sẽ không nhớ được đối phương.

“Được rồi, được rồi, vậy thì anh đợi một lát.” Người đàn ông cường tráng chất phác dường như là hình ảnh thu nhỏ của một loại người nhất định. Bọn họ tham gia vào những công việc chân tay nặng nhọc nhất, không có tâm cơ gì mấy, bỏ ra nhiều nhất, nhưng lại nhận được ít nhất, vật lộn dưới đáy của khu phố cổ đổ nát, chỗ nào cũng bị người ta coi thường, chịu đựng nỗi đau bị chà đạp lên nhân phẩm.

Ánh đèn mờ tối bên cạnh tấm biển gỗ nhấp nháy một cái, người đầu bếp lấy giẻ bẩn lau tay, sau đó cầm một cái dùi nhọn đi về phía bếp sau.

Hàn Phi cảm giác đối phương sắp ra tay, hắn khẽ chạm vào quỷ văn.

Ngay lúc hắn muốn giao tiếp với Đại Nghiệt, thì một giọng nói lắp bắp đột nhiên vang lên sau lưng.

“Muốn thuốc lá không?” Người bán hàng rong mù thu mình trong góc lúc trước lặng lẽ đi đến sau lưng Hàn Phi. Mắt anh ta bị khoét mất, trên mặt có mấy vết sẹo, gần như đã bị hủy dung rồi.

Hàn Phi vốn muốn từ chối người bán hàng rong, nhưng rất nhanh hắn đã phát hiện ra một chuyện rất kỳ lạ.

Người bán hàng rong mù hình như không phải đang nói chuyện với hắn. Mặt của người bán hàng rong đối diện với sau

lưng của Hàn Phi, giống như đang giao tiếp với một người khác sau lưng hắn vậy.

"Anh có những loại thuốc nào?"

Hàn Phi đột nhiên lên tiếng, làm cho người bán hàng rong giật mình, giống như vừa mới phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Người bán hàng rong mù chân tay luống cuống mở chiếc hộp gỗ trước mặt ra, trong đó có một lượng lớn thuốc lá rời không có đầu lọc, còn có một túi thuốc lá nhỏ màu nâu đỏ. "Đây là thuốc lá đặc biệt chỉ có ở Ngõ Đỏ, các tầng khác không thể mua được." Người bán hàng rong bí ẩn nói: "Nếu như anh có thể mang lên tầng cao, có thể đổi rất nhiều thứ tốt!"

"Nếu như kiếm được như vậy, tại sao anh không tự mình đi?"

"Tôi không thể đi thang máy, đi cầu thang bộ lại sợ." Người bán hàng rong cầm một điếu thuốc đưa cho Hàn Phi: "Anh có muốn thử trước không? Thuốc lá ở Ngõ Đỏ cũng giống như nam nữ ở đây, thử rồi thì sẽ không bao giờ quên."

"Được thôi." Hàn Phi vươn tay cầm lấy điếu thuốc, khi hắn chạm vào ngón tay người bán hàng rong, trong đầu vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện người bán hàng rong mù trong bản đồ ẩn."

"Người bán hàng rong mù: Một bộ phận người bán hàng trong bản đồ ẩn này bị người ta làm mù mắt. Có thể đây là ý muốn của thần linh, có điều cũng chính vì không nhìn thấy, nên bọn họ mới được người ta tin tưởng."

"Chú ý! Những người bán hàng rong mù ở các tầng khác nhau đều bán các mặt hàng khác nhau, có xác suất nhận được vật phẩm đặc biệt."

Sau khi nhận điếu thuốc xong, Hàn Phi lại nghe thấy nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã nhận được vật phẩm đặc biệt của Ngõ Đỏ — thuốc lá máu."

“Thuốc lá máu (vật phẩm rank F): Đốt cháy thuốc lá máu sẽ nâng cao thể lực của bạn trong thời gian ngắn, làm tê liệt cơn đau nhưng nó cũng sẽ ăn mòn cơ thể bạn, nguyền rủa linh hồn bạn.”

“Vậy mà lại là một vật phẩm đặc biệt.” Hàn Phi cầm túi thuốc lá lên: “Thứ này bán thế nào?”

“Một đồng năm điếu, bất cứ món đồ nào có khí tức của thần linh cũng có thể trao đổi, nếu như anh đều không có.” Người bán hàng rong xắn tay áo dài lên, lộ ra cánh tay khắc đầy nguyền rủa: “Tên của anh có thể đổi lấy mười điếu thuốc, giúp tôi mang đi một nguyền rủa cũng có thể đổi lấy một điếu thuốc.”

“Trong tòa nhà còn có tiền xu lưu hành nữa à?” Chỉ trong thời gian ngắn ngủi vài phút, Hàn Phi đã có cái nhìn mới với tòa nhà chọc trời này. Đặt túi lá thuốc trở lại hộp gỗ, hắn vỗ vai người bán hàng: “Anh đến chỗ kia chờ trước, tôi đi lấy tiền.”

Sau khi đuổi người bán hàng rong đi, Hàn Phi cầm dao tái sinh bước vào trong quán ăn. Quán ăn này nếu như là quán làm ăn nghiêm túc vậy thì hắn sẽ vay tiền một cách lịch sự. Nếu như đây là một quán chui, vậy thì hắn sẽ phải lấy tiền một cách thô lỗ rồi.

“Thịt xong chưa? Còn phải đợi bao lâu nữa?”

Bức màn phòng bếp phía sau được mở ra, một mùi thơm nồng nặc xộc thẳng vào mặt. Hình như có thứ gì đó đang được đun sôi trong hai chiếc nồi sắt lớn, trên thớt có nhiều loại gia vị, trong bồn rửa bên cạnh, có bộ đồ ăn dính dầu và một chiếc hộp gỗ tinh xảo.

“Người đi từ thang máy ra chính là anh ta.” Hàn Phi thuận tay cầm dao, dùng cánh tay chặn cán dao, trong lòng thầm gọi tên Đại Nghiệt.

Mở vung nồi sắt ra, thịt bên trong được cắt thành từng miếng, không thể nhìn thấy hình dáng ban đầu.

“Có ai không?” Tiếp tục đi vào trong, Hàn Phi nghe thấy tiếng xiềng xích va chạm vào nhau.

Đi ngang qua góc bếp, Hàn Phi nhìn thấy một con quái vật bị xích ở góc.

Tên đó hơi giống một con cừu, tứ chi thoái hóa, toàn thân mọc đầy nấm mốc màu nâu đỏ, không biết phát ra tiếng kêu, thân hình phù thũng béo phì, giống như một con cừu béo trong quán ăn chuyên dùng để làm thức ăn.

"Thật sự có cừu?" Hàn Phi cũng rất kinh ngạc. Hắn vốn tưởng rằng quán ăn chỉ bán thịt người, không ngờ còn có những loại thịt khác.

Ngồi xổm xuống, Hàn Phi nhìn chằm chằm vào con quái vật mà lần đầu tiên mình nhìn thấy, cổ và thắt lưng của nó bị xiềng xích khóa chặt.

Có thể thấy, sợi xích là bị khóa vào từ khi nó còn rất nhỏ. Chờ sau khi nó lớn lên, sợi xích này mọc thẳng vào da thịt, khiến nó không bao giờ có thể thoát khỏi trói buộc.

"Thứ này sẽ không cắn người đấy chứ?" Đại Nghiệt không phát ra cảnh cáo, Hàn Phi dùng tốc độ nhanh nhất sờ lên đầu con quái vật, nhưng hệ thống cũng không có nhắc nhở gì cho hắn.

"Không phải là một quỷ quái đặc biệt gì, cũng không phải là tác phẩm của thần linh, chẳng lẽ đây là… một con người?"

Vạch đám nấm mốc trên mặt con quái vật ra, Hàn Phi nhìn thấy một khuôn mặt dị dạng xấu xí. Bên dưới cơ thể nó còn vứt mấy ống tiêm và sợi thuốc lá màu đỏ. "Lá thuốc của Ngõ Đỏ chẳng lẽ là mọc ra từ cơ thể người để giữ dây xích."

Đang định thử xem con dao tái sinh có thể cắt đứt chúng hay không thì tiếng bước chân từ căn phòng sâu nhất trong bếp sau vang lên.

Người đàn ông chất phác toàn thân đầy máu cầm một con dao đồ tể mới mài đứng ở cửa. Anh ta nhìn Hàn Phi, vẻ mặt chất phác thật thà dần dần biến thành biến thái méo mó!

"Thưa anh, sao anh lại có thể vào đây?" Anh ta từng bước đi về phía Hàn Phi, tốc độ càng lúc càng nhanh, hiển nhiên là vượt quá giới hạn của người bình thường.

Hàn Phi hiện giờ chỉ còn một giọt máu nên hắn cũng không dám sơ suất. Đối mặt với kẻ địch đầu tiên gặp phải trong tòa nhà, hắn vô cùng thận trọng gọi Đại Nghiệt ra.

Cơ thể to lớn đập vào tường trong tích tắc, Đại Nghiệt vô cùng phấn khích. Dáng vẻ của nó lúc này giống như chạy vào điện thờ của người khác, ăn trộm đồ cống phẩm vậy.

Khí tức tai họa dồn dập về xung quanh, đầu bếp bị Đại Nghiệt giữ chặt, giây tiếp theo đầu của anh ta đã bị nó nuốt xuống. "Vẫn chưa nhận được thông báo nhiệm vụ đã hoàn thành, anh ta vẫn chưa chết!"

Dưới sự thúc giục của Hàn Phi, Đại Nghiệt đã điên cuồng tiêm độc hồn vào cơ thể của đầu bếp. Đại Nghiệt đã được tăng sức mạnh lên nhiều lần trong điện thờ ký ức của Phó Sinh, nó dốc toàn lực đánh lén, cho dù là hận ý cũng sẽ bị thương, chứ đừng nói đến một người đầu bếp vô danh.

Chất độc màu đen chảy trong cơ thể đầu bếp, giày vò linh hồn và thể xác của anh ta.

Khi độc hồn thâm nhập vào trái tim, trong sâu thẳm linh hồn của đầu bếp hình như có thứ gì đó vỡ ra.

Cùng với đầu bếp hồn phi phách tán, một cái tên màu đỏ sậm đã được khắc trên lưng của Đại Nghiệt — Chu Ngũ.

"Nghi phạm trong vụ án hầm cừu hình như tên là Chu Ngũ. Sau khi Đại Nghiệt giết chết anh ta, tại sao tên của anh ta lại chạy lên trên người nó? Đây là một loại nguyền rủa?"

Hàn Phi giao tiếp với Đại Nghiệt, Đại Nghiệt vô lo vô nghĩ không những không có cảm giác khó chịu, ngược lại còn có vẻ mạnh mẽ hơn.

"Việc giết chóc kết thúc rất nhanh, nhưng nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành." Hàn Phi lau sạch vết máu trên mặt đất với tốc độ nhanh nhất rồi chạy vào căn phòng sâu nhất trong bếp sau.

Căn phòng chật hẹp và tối như một phòng giam, có nhiều dụng cụ để giết mổ lợn. Đầu bếp dường như đã làm giá đỡ và móc khóa để việc giết mổ được thuận tiện hơn.

Tuy nhiên, lúc này trên giá không có con cừu con nào, mà đang trói một người phụ nữ trẻ gầy yếu.

Miệng cô bị bịt kín, trên người bị bôi nhiều loại nước sốt, như thể đang bị ướp vậy.

Cầm dao đồ tể, Hàn Phi đi về phía người phụ nữ trẻ, trong mắt đối phương hiện lên vẻ sợ hãi.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt bước ngoặt quan trọng của vụ án hầm cừu! Lựa chọn khác nhau sẽ tương ứng với những phần thưởng khác nhau!"

"Lựa chọn 1: Giải phóng tội ác trong lòng, giết người diệt khẩu, bạn sẽ nhận được gấp đôi phần thưởng kinh nghiệm, đồng thời khởi động nhiệm vụ tiếp theo của vụ án hầm cừu!"

"Lựa chọn 2: Hầm cừu trong nồi, hoàn thành bữa ăn mà Chu Ngũ chưa làm xong, tiếp tục giao thức ăn cho khách hàng ở các tầng khác, bạn sẽ vĩnh viễn có được một năng lực đặc biệt của kẻ sát nhân Chu Ngũ! Đồng thời khởi động nhiệm vụ tiếp theo của vụ án hầm cừu!"

"Lựa chọn 3: Cứu Tiểu Trúc, nhiệm vụ của vụ án hầm cừu thất bại, không có phần thưởng kinh nghiệm, mức độ thân thiện của Tiểu Trúc +3! Mức độ thân thiện của chị Hồng +1!"

"Chú ý! Hãy đưa ra lựa chọn trong vòng mười giây!"

Tiểu Trúc đối với Hàn Phi mà nói chỉ là một người lạ, giết chết cô ta có thể bước vào bước tiếp theo của nhiệm vụ, còn nhận được phần thưởng nhiệm vụ vĩnh viễn.

Giọng nói của hệ thống giống như ma quỷ đang cám dỗ Hàn Phi, nhưng hắn rất tỉnh táo, người lạ thì cũng là người mà.

Hàn Phi cởi dây trói, yêu cầu Tiểu Trúc nhanh chóng lau hết nước sốt trên người. "Nhanh lên! Đừng dừng lại ở đây."

Hàn Phi đã đưa ra lựa chọn của mình, hắn sẽ không để mình trở thành kẻ sát nhân mới trong vụ án hầm cừu, cho dù có thể vĩnh viễn có được năng lực đặc biệt của kẻ sát nhân.

Trong lúc Tiểu Trúc thay quần áo, Hàn Phi cũng không nhàn rỗi. Hắn lục tung đồ đạc, trong ngăn bí mật của tủ tìm

thấy hơn chục đồng tiền nhuốm máu được mài bằng xương người.

Những đồng tiền này có kích thước lớn nhỏ khác nhau, nhưng điểm chung là đều có một điện thờ được ghép từ xác người chạm khắc trên đó.

Sau khi nhìn thấy những đồng tiền này, Đại Nghiệt như ngửi thấy mùi thịt chó hoang. Nó nhanh chóng chạy tới chỗ Hàn Phi, nhìn hắn chằm chằm.

"Mày muốn ăn những đồng tiền này?"

Hàn Phi nhớ Đại Nghiệt rất thích phá hoại điện thờ. Nó vô cùng say mê khí tức của không thể nhắc đến, chỉ hận không thể ôm lấy không thể nhắc đến rồi huýt sáo.

Chọn ra một đồng tiền xương nhỏ nhất, Hàn Phi thử ném vào miệng Đại Nghiệt, nó lập tức bắt đầu cạp cạp ăn, trông khá vui vẻ.

"Mình đang nuôi quái vật gì vậy?"

Sau khi cho Đại Nghiệt ăn thêm vài đồng, Hàn Phi đã lừa Đại Nghiệt vào lại trong quỷ văn.

Hắn bắt đầu tiếp tục tìm kiếm, rất nhanh lại phát hiện một thẻ thang máy trong áo đầu bếp, bên trên còn viết một con số 11.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện thành công vật phẩm đặc biệt trên bản đồ ẩn — thẻ thang máy số 11."

"Thẻ thang máy số 11: Sở hữu chiếc thẻ này có thể đi thang máy số 11! Các thang máy khác nhau trong tòa nhà lớn có thể đi lên các tầng khác nhau."

"Đây đúng là thứ tốt để dễ dàng chạy thoát thân." Hàn Phi cất thẻ thang máy đi. Hắn dìu Tiểu Trúc chạy ra khỏi bếp sau, sau đó tự mình lại quay trở lại trong quán, bố trí hiện trường thành như đầu bếp ra ngoài chưa về.

Phi tang xóa dấu vết là chuyện mà Hàn Phi giỏi nhất, năng lực này của hắn đã đạt đến trình độ cực cao thông qua việc

luyện tập liên tục.

Sau khi hoàn tất mọi việc, Hàn Phi bước ra khỏi quán ăn nhỏ. Hắn vốn muốn tìm người bán hàng rong mù nói chuyện một chút, nhưng đáng tiếc đối phương đã không thấy đâu nữa.

Trở lại căn nhà nhỏ, khi người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi nhìn thấy Hàn Phi mang Tiểu Trúc trở về thì ánh mắt tê dại biến thành kinh ngạc: "Làm sao mà cậu có thể thuyết phục Chu Ngũ thả người vậy?"

"Chu Ngũ là ai? Lúc tôi đến đó, chỉ nhìn thấy cô ấy bị trói trên giá." Hàn Phi không nói rõ, nhưng người phụ nữ đã hiểu ý của Hàn Phi. Cô ta lon ton đóng cửa lại, lục lọi tìm quần áo của mình đưa cho Tiểu Trúc.

"Hai người hãy trốn ở căn nhà này trước." Người phụ nữ trung niên chủ động lên tiếng, càng nhìn Hàn Phi càng cảm thấy hắn khác với những cư dân khác trong tòa nhà, giọng nói cũng có chút thay đổi.

Cùng lúc đó, Hàn Phi cũng nhận được nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Nhiệm vụ vụ án hầm cừu thất bại! Đặc tính bị động nghề nghiệp côi phu được kích hoạt, mị lực tăng lên gấp đôi, mức độ thân thiện của Tiểu Trúc +6, mức độ thân thiện của chị Hồng +2!"

Sau khi mức độ thân thiện được nâng cao, Hàn Phi chuẩn bị hỏi hai cư dân trong tòa nhà này một chút, để thực sự hiểu về tòa nhà đáng sợ này.

Chương 782: Nơi méo mó đến mức khiến người ta kinh sợ

Tấm biển ở cửa trên tầng sáu có khắc hai chữ Ngõ Đỏ, người phụ nữ trung niên trong căn nhà này tình cờ lại được gọi là chị Hồng. Mặc dù Hàn Phi không nhìn ra điểm gì đặc biệt trên người đối phương, nhưng hắn luôn cảm thấy chị Hồng này chắc chắn là không đơn giản.

Sau khi giải cứu được Tiểu Trúc, mức độ thân thiện của chị Hồng cũng tăng thêm hai điểm. Đối với Hàn Phi, người vừa vào một bản đồ xa lạ, hai điểm thân thiện này vô cùng quan trọng.

"Cách hai người ăn mặc vừa nhìn là biết người ở các tầng khác, tôi khuyên hai người nên thoa thứ này lên quần áo để che bớt khí tức trên cơ thể." Chị Hồng từ trong ngăn kéo lấy ra một chiếc hộp. Trong đó có một thứ hồ dán màu nâu đỏ, nhìn từ xa thì giống một hỗn hợp thịt và máu, nhìn gần mới phát hiện nó giống như một loại nấm mốc đặc biệt.

Ông lão vẫn không quá tin tưởng chị Hồng, nhưng Hàn Phi thì không có nghĩ nhiều như vậy, hắn thử bôi qua nó trên áo khoác.

"Dường như vừa nhìn thấy chúng tôi cô đã phát hiện ra chúng tôi đến từ các tầng khác rồi? Chúng tôi có sự khác biệt lớn đến như vậy với cư dân của Ngõ Đỏ à?" Sau khi bôi xong, Hàn Phi đưa chiếc hộp cho ông lão.

"Người ở Ngõ Đỏ trong mắt có một loại tê dại, nhưng cậu thì khác." Chị Hồng và Tiểu Trúc cùng nhau bước vào nhà vệ sinh chất đầy rác. Bọn họ cũng không đóng cửa mà mở vòi nước gỉ sét ra, dùng nước màu vàng nâu trong ống nước rửa cơ thể cho Tiểu Trúc.

Nước lạnh lẽo ngả vàng hôi hám lướt qua da thịt, khiến Tiểu Trúc không thể ngừng run rẩy. Tất cả nỗi sợ hãi mà cô vừa gặp phải lúc nãy hiện lên toàn bộ trong đầu.

Cắn chặt tay mình, Tiểu Trúc suy sụp rồi, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt, nhưng lại không dám khóc thành tiếng.

"Tự mình rửa đi, tuyệt đối không được để lại bất kì mùi nào. Nếu như bị mấy tên đó truy ra, thì không ai giữ được cô đâu." Chị Hồng vặn vòi nước to nhất, sau đó đi chân trần ra khỏi nhà vệ sinh, ngồi lại bên cạnh giường: "Đêm nay hai người cứ ở trong nhà này, tuyệt đối không được đi đâu. Ngoài ra phải chú ý đừng tắt ngọn đèn ở cửa, cho dù bên ngoài có chuyện gì xảy ra cũng không được mở cửa."

"Người đàn ông trong quán ăn dường như là một kẻ giết người, người như vậy chắc hẳn là không có bạn bè nào chứ? Ai lại đặc biệt đến tìm gã ta?" Hàn Phi đang từ từ tìm kiếm một chủ đề, hắn bật công tắc diễn xuất bậc thầy trong đầu lên.

"Tôi không biết tầng khác các cậu như thế nào, nhưng Ngõ Đỏ có quy tắc riêng của mình." Châm một điếu thuốc, chị Hồng chỉ mặc chiếc áo rộng size lớn. Cô ta không hề né tránh Hàn Phi và ông lão. Chân trái vắt lên chân phải, cô ta nhìn chằm chằm vào mặt của Hàn Phi: "Năng lực của cậu có phải có liên quan đến mê hoặc không, tôi dường như bị cậu hấp dẫn rồi, không nhịn được mà trả lời câu hỏi của cậu."

"Chúng tôi quả thực đến từ các tầng khác, không biết nhiều về các tầng bên dưới, cô có thể cho tôi biết sơ bộ về những người và những nơi cần chú ý được không?" Hàn Phi lấy ra mấy đồng tiền xương: "Thứ này cô muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Hơn nữa tôi còn có thể trả cho cô những thứ mà tiền không thể mua được, ví dụ như tự do, tham vọng, an toàn tuyệt đối."

Yên lặng nhìn Hàn Phi, một lúc lâu sau chị Hồng dập tắt khói thuốc lá máu: "Hình như cậu thực sự rất đặc biệt, chẳng lẽ cậu là đến từ những tầng từ 50 trở lên?"

"Tôi đến từ đâu không quan trọng, quan trọng là tôi có thể giúp cô làm những chuyện mà trước đây cô không thể làm được. Tôi có thể dùng danh nghĩa Đại Nghiệt để đảm bảo với cô, tuyệt đối sẽ không làm chuyện tổn hại cô đâu."

“Đại Nghiệt là ai?” Một tia nghi ngờ lóe lên trong mắt chị Hồng.

Hàn Phi kéo cúc áo trên cổ, lộ ra quỷ văn đáng sợ trên người: “Nó là thần linh mà tôi tin tưởng, là Đại Nghiệt, cũng là vật tổ.”

Chị Hồng dùng đầu ngón tay chạm nhẹ vào quỷ văn, khí tức tai họa mà Đại Nghiệt phát ra khiến ngón tay cô chảy máu.

Đầu lưỡi liếm vết máu trên đầu ngón tay, chị Hồng không hề kinh hãi trước sự hung hãn của Đại Nghiệt, ngược lại càng hứng thú với Hàn Phi: “Tôi chỉ biết khu vực phía dưới tầng 50, nơi đây là một vùng đất hỗn loạn của tội lỗi, bị đủ các thế lực và quái vật chiếm đóng. Ngõ Đỏ, sòng bạc, thang gỉ, nhà mồ, tín đồ, cảnh sát đêm, nhà tội phạm, tiểu thương mù, dị quỷ, tử dịch, độc tài, cấm kỵ, đồ ăn thịt, tất cả các loại tội phạm ẩn náu trong đó, kẻ sát nhân, kẻ tâm lý biến thái, kẻ điên cuồng, bất cứ ai mà cậu nhìn thấy đều có thể che giấu một khuôn mặt khác.”

Đoạn này của chị Hồng có hàm lượng thông tin rất lớn, Hàn Phi cũng phải nhẩm đi nhẩm lại hai lần mới nhớ được: “Tất cả mọi người đều là kẻ thù sao?”

“Phần lớn trong số bọn họ đều bị ác ý chiếm giữ hoàn toàn, Ngõ Đỏ ép buộc nạn nhân phải bán cơ thể của mình; mọi thứ trong sòng bạc đều có thể trở thành vật đánh cược, bao gồm cả sinh mệnh và linh hồn; lao công của thang gỉ phụ trách việc dọn dẹp thi thể, bọn họ sử dụng thẻ đi thang máy để bóc lột những tội nhân sống ở đây; trong nhà mà không có người bình thường, toàn bộ đều là những con quái vật nửa sống nửa chết; tín đồ của thần linh thường ngày trông có vẻ rất tốt bụng, nhưng bọn họ vì nghi thức của thần linh mà ngay cả người của mình cũng đều sẽ tàn nhẫn hiến tế….”

Thông qua chị Hồng, Hàn Phi dần dần hiểu về nơi méo mó điên cuồng đến cực điểm này.

Cảnh sát đêm là những kẻ săn tiền thưởng đóng giả cảnh sát; dị quỷ là sản phẩm của dị biến, mạnh mẽ đáng sợ; tử dịch chưa ai từng nhìn thấy, nghe nói những người gặp phải đều đã

chết; độc tài thì là đại diện cho những người quản lý từ tầng 50 trở xuống, bọn họ định ra quy tắc, hoàn hoàn toàn khác với những người dưới đáy đang đấu tranh sinh tồn, còn biết cách làm thế nào để lên tầng cao hơn; hàm nghĩa của đồ ăn thịt thì chị Hồng không nói nhiều, cô ta chỉ nói với Hàn Phi, một khi trở thành đồ ăn thịt, thì sẽ phải chịu đau khổ sống không bằng chết; cuối cùng cũng là cấm kỵ mà chị Hồng không rõ lắm, hậu quả của việc kích hoạt cấm kỵ là vô cùng nghiêm trọng, nếu như nói gặp phải tử dịch thì sẽ chỉ có một người chết, vậy thì cấm kỵ có thể giết chết tất cả.

"Trong số những thế lực và quái vật nói trên, miễn cưỡng có hai kẻ có thể được coi là vừa chính vừa tà. Một là tiểu thương mù mà cậu gặp ban nãy, bọn họ có phương thức giao tiếp nội bộ riêng, chịu trách nhiệm cung cấp hàng hóa giữa các tầng khác nhau. Tôi nghe mọi người nói rằng tiểu thương mù dường như đều đến từ những khu vực trên tầng 50. Mỗi tiểu thương mù đều biết rất nhiều chuyện, bọn họ cũng chưa bao giờ làm tổn thương ai."

"Bên cạnh tiểu thương mù, một tồn tại tương đối đặc biệt khác là nhà tội phạm."

Nói đến đây, chị Hồng bắt đầu nhìn Hàn Phi: "Bọn họ không phải là tội phạm, bọn họ đề cao công lý và sự công bằng, không tiếc nguy hiểm của bản thân để bắt được hung thủ. Tất cả các phẩm chất tốt đẹp của con người đều có thể được tìm thấy trên người bọn họ, nhưng cuối cùng kết cục của bọn họ rất bi thảm. Có người sa ngã trở thành tội phạm mà bọn họ từng căm ghét nhất, còn có người thì trở thành đồ ăn thịt. Có điều nói ra cũng thật kì lạ, cứ cách một thời gian bên trong tòa nhà sẽ lại có nhà tội phạm xuất hiện. Bọn họ dường như là đồ chơi do thần linh đặc biệt chế tạo ra, thần muốn tận mắt nhìn thấy người có ý thức công lý mạnh nhất, từng bước đi tới hủy diệt."

"Cụ thể nhà tội phạm có những đặc điểm riêng gì?" Hàn Phi cảm thấy chị Hồng dường như đã nhầm mình là một nhà tội phạm.

“Sau khi bọn họ giết chết một ác đồ, có thể nhận được một loại năng lực và kí ức của đối phương, sau đó gáng tội danh của đối phương.” Chị Hồng đứng dậy nhìn quỷ văn trên người Hàn Phi: “Càng là nhà tội phạm lợi hại, tội danh xăm trên người anh ta sẽ càng nhiều.”

Hàn Phi nhớ tới việc sau khi Đại Nghiệt ăn thịt Chu Ngũ, cái tên Chu Ngũ đã trực tiếp khắc lên trên người của nó. Hơn nữa, sau khi Đại Nghiệt có được tên của Chu Ngũ, khí tức của nó có vẻ mạnh hơn, cho nên xem ra nó đã có năng lực như nhà tội phạm.

Giả sử chị Hồng không nói dối, vậy thì rất có khả năng Đại Nghiệt sẽ trở thành một tội phạm đặc biệt nhất, đáng sợ nhất, không có giới hạn nhất bên trong tòa nhà chọc trời này.

Chuyển động não bộ, Hàn Phi mím môi của mình.

Cái được gọi là nhà tội phạm rất giống một người sống được không thể nhắc đến đưa vào từ hiện thực. Y đưa người lương thiện và tốt bụng nhất giam vào trong tòa nhà chọc trời, nhìn đối phương dần chìm xuống trên mảnh đất tội lỗi này. Điều này dường như có thể mang lại cho y một loại khoái lạc khác biệt.

Hàn Phi đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện, người thầy của Lệ Tuyết đã từng nghe thấy chủ nhân vườn nói, không thể nhắc đến bí ẩn kia dường như đang chuẩn bị chế tạo giáo viên của Lệ Tuyết thành tác phẩm của mình.

Người thầy của Lệ Tuyết không bao giờ cúi đầu trước tội ác, chiến đấu chống lại Cánh Bướm đầy mưu mô trong hơn mười năm, từ chối mọi cám dỗ, ý chí mạnh mẽ như một tảng đá. Người như vậy không phải là ứng cử viên hoàn hảo cho vị trí nhà tội phạm hay sao?

Trong lòng cảm thấy có chút không ổn, lúc này Hàn Phi đến tự bảo vệ mình còn khó. Hắn dự định chờ sau khi thoát game sẽ tìm cách thông báo cho thầy của Lệ Tuyết.

“Cậu đang nghĩ gì vậy?” Bàn tay có chút lạnh giá vươn về phía Hàn Phi, chị Hồng muốn chạm vào quỷ văn trên người của hắn lần nữa.

“Thần linh mà cậu tín ngưỡng tên là Đại Nghiệt, thế tên cậu là gì? Tội nghiệt à?”

Hàn Phi cau mày đứng lên, bố lại phải theo họ con mình là sao?

Vì để tránh tên thật bị người ta nguyền rủa, hắn hơi do dự, rồi nói: “Tôi họ Bạch, tên là Bạch Trà.”

Chương 783: Vụ án thợ quỷ

Sau khi nói xong cái tên Bạch Trà, Hàn Phi nhìn về phía ông lão bên cạnh: "Hiện tại mọi người đều đã ngồi trên cùng một chiếc thuyền rồi, không cần thiết phải tiếp tục giấu giếm nữa đúng không? Biết rõ năng lực của bằng hữu cũng có thể khiến chúng ta đối phó với nguy hiểm một cách hiệu quả hơn."

Ông lão đã bị hù dọa trước kỹ năng diễn xuất bậc thầy của Hàn Phi. Ông ta suy nghĩ rất lâu, rồi bứt một chiếc lá từ trên cái cây kì lạ sau lưng đưa cho hắn: "Tôi là phế liệu rơi ra khi thần linh tạo ra một tác phẩm nào đó, không có tên, chỉ nhớ một mã số 100. Thể xác và linh hồn của tôi giống như một chậu hoa tả tơi, cốt lõi là bông hoa mọc sau lưng."

"Cái cây sau lưng ông là một bông hoa à?" Hàn Phi thật sự nhìn không ra.

"Đúng vậy, một bông hoa đến thần linh cũng cảm thấy ngứa mắt." Ông lão không tiếp tục đề tài này nữa, ông ta rất cảnh giác nhìn chị Hồng: "Hai chúng ta đều đã nói rõ ngọn ngành của mình rồi, còn cô thì sao?"

"Tôi chỉ là một phụ nữ bình thường ở Ngõ Đỏ mà thôi."

"Cư dân bình thường có thể biết nhiều tin tức bên trong như vậy sao?" Ông lão hiển nhiên không tin, nhưng nếu chị Hồng không nói ra thì ông ta cũng đành chịu, muốn vượt qua đêm nay an toàn còn phải dựa vào chị Hồng.

Tiếng nước chảy trong nhà vệ sinh từ từ ngưng lại, Tiểu Trúc đã mặc bộ trang phục khác bước ra từ bên trong. Tâm trạng cô cũng ổn định hơn một chút.

"Cảm ơn."

Thân hình gầy gò như một cành hoa có thể dễ dàng bị bẻ gãy, Tiểu Trúc bước đến bên giường, rút ra hai đồng tiền khắc bằng xương từ khe hở bốc mùi hôi thối.

"Anh hãy giữ lấy nó."

“Tôi không thiếu tiền, thường ngày tôi đều lấy thứ này cho chó ăn.” Hàn Phi từ chối Tiểu Trúc. Khi hắn còn định nói điều gì đó, bên ngoài căn nhà truyền đến một tiếng bước chân kỳ lạ, đối phương như đang đi một đôi giày đầy nước đi lại trên hành lang vậy.

Mấy người trong nhà rất ăn ý đều im lặng, bọn họ cùng nhau nhìn ra cửa.

Người phát ra tiếng bước chân kỳ lạ trên hành lang dường như đang tìm người nào đó. Gã sẽ ngẫu nhiên mở cửa ra để kiểm tra, nếu như người trong nhà dám chống cự, vậy thì tiếng mắng mỏ rất nhanh sẽ biến thành tiếng hét thảm thiết.

Chị Hồng ra hiệu mọi người đừng nhúc nhích, cô ta nhẹ nhàng tiến lại cửa nhìn ra ngoài theo khe hở. Có mấy người sứ giả mặc áo mưa đỏ loạng choạng đi qua cửa nhà cô.

Có thể là giá trị may mắn cao của Hàn Phi đã phát huy tác dụng, áo mưa màu đỏ đã không dừng lại trước cửa nhà bọn họ.

“Những tín đồ đó rất hiếm khi đến tầng sáu, đã xảy ra chuyện gì rồi sao?” Chị Hồng đợi những người đó đi xa rồi, mới dám bày tỏ nghi ngờ của mình.

“Bên ngoài là sứ giả đang tuần tra à?” Hàn Phi cũng bước tới. Sau khi nhìn thấy vệt nước trên mặt đất và dấu vết do vết xước của áo mưa để lại, hắn lập tức hiểu ra tín đồ trong miệng chị Hồng chính là sứ giả trong lời nhắc nhở của hệ thống.

“Tín đồ là những kẻ cuồng tín trung thành nhất của thần linh, đôi khi tôi rất nghi ngờ rằng bọn họ có nhận thức của chính mình không, hay chỉ là những con rối bị chi phối bởi một loại lực lượng nào đó. Có điều chuyện đáng sợ nhất là bình thường bọn họ cư xử như những người bình thường, chỉ khi chúng ta báng bổ thần linh, bọn họ mới để lộ ra.”

“Tôi hiểu rồi, tín đồ chính là công cụ mà thần linh sử dụng để giám sát tòa nhà này.” Người khác không thể phân biệt được tín đồ, nhưng Hàn Phi có thể dễ dàng xác định một người có phải là tín đồ hay không thông qua chức năng nhận dạng của hệ thống, đây là một tin tốt đối với hắn: “Trong tòa nhà

lớn này, chỉ cần không ‘chọc giận’ thần linh, chắc là cũng rất dễ sống.”

Chạy trốn không phải là phong cách của Hàn Phi, hắn muốn tìm ra một lối thoát trên vùng đất tội lỗi này.

“Không thể nhắc đến nhốt tất cả tội ác và oán hận ở đây. Nếu như gã đã muốn nuôi cổ độc, vậy thì chi bằng chúng ta hãy ăn hết những thứ tà ác khác, để mình trở thành thứ độc nhất.”

Chị Hồng và ông lão chỉ nghĩ đến việc lẩn trốn, còn Hàn Phi thì lại chuẩn bị đánh một trận lớn, đây chính là sự khác biệt về tầm nhìn.

“Cậu đừng hấp tấp.” Ông lão nhắc nhở đúng lúc.

“Hỗn loạn là một nấc thang đi lên, nơi này không có quy tắc và ràng buộc ngoài mặt. Chỉ cần tay chân của chúng ta linh hoạt, hành động đủ nhanh, thì hoàn toàn có thể biến mình trở thành một độc tài mới.” Dã tâm trong mắt Hàn Phi hừng hực như lửa đốt, khiến chị Hồng có chút sợ hãi không dám nhìn thẳng vào hắn: “Cô và Tiểu Trúc ở đây bị bắt nạt không ít. Hai người có bao giờ nghĩ đến, có lẽ có một ngày mình cũng có thể ngang ngược bắt nạt người khác, tra tấn tất cả những người đã hành hạ mình đến chết.”

Với giọng nói bị ma quỷ hôn qua kết hợp cùng kỹ năng diễn xuất bậc thầy và khí chất nghề nghiệp côi phu, Hàn Phi muốn thuyết phục chị Hồng không hề khó: “Nếu như chúng ta phối hợp tốt, tôi có thể giúp cô trở thành chủ nhân mới của Ngõ Đỏ.”

Nói thật chị Hồng đã thực sự bị thuyết phục, cái tê dại trong mắt cũng vơi đi đôi chút. Những người đang vật lộn bên bờ vực của sự sống sẽ luôn cố gắng hết sức để bấu lấy cọng rơm bên bờ.

“Cậu cần tôi làm gì?”

“Trước hết, cô phải nói cho tôi biết khách quen của quán ăn có những ai, tôi sẽ tìm cách xử lý bọn họ. Tiếp theo tôi cần cô cho tôi biết tất cả thông tin về chủ nhân hiện tại của Ngõ Đỏ.” Nội dung những gì Hàn Phi nói bất luận từ phương diện nào

cũng đều không giống với nhà tội phạm, nhưng lại luôn mang đến cho người ta một cảm giác đáng tin cậy.

"Khách quen của quán ăn không ở tầng này, Chu Ngũ thường xuyên giao đồ ăn đến các tầng khác. Ở tầng trên có người đặc biệt thích ăn thịt do gã làm, còn đưa cho gã một chiếc thẻ thang máy." Tham vọng của chị Hồng đã bị Hàn Phi châm ngòi, cô ta bắt đầu chủ động giải thích với hắn: "Chủ nhân của Ngõ Đỏ khá đặc biệt, nói ra thì có thể cậu không tin. Thứ ép buộc tất cả nạn nhân phải bán thân thực ra chỉ là một bộ trang phục."

"Trang phục?" Hàn Phi và ông lão đều hơi khó hiểu.

"Nơi sâu nhất của tầng sáu có một số căn nhà màu đỏ, ở đó có một người mặt rỗ có ngoại hình cực kỳ xấu xí sinh sống. Anh ta bị hàng xóm gọi sau lưng là quái vật, có điều bề ngoài mọi người vẫn rất chiếu cố anh ta, bởi vì anh ta là thợ may và thợ thủ công lành nghề nhất ở đây."

"Mặt rỗ trông rất xấu xí, nhưng anh ta lại nhận nuôi một cô bé vô cùng dễ thương."

"Càng lớn lên, cô bé ấy càng ngày càng xinh đẹp rung động lòng người. Cô ấy giống như một bông hoa tươi nở trong khu bùn lầy này, rất lạc quẻ với mọi thứ đen tối xung quanh."

"Thợ may vẫn luôn che chở cho cô bé. Thợ may trong mắt những người hàng xóm là người vô cùng quan tâm và yêu thương đứa trẻ, dành tất cả những thứ tốt đẹp cho đứa trẻ đó. Mọi người đều cảm thấy mối quan hệ của bọn họ chắc chắn rất tốt, là sự thuần khiết hiếm có ở vùng đất tội lỗi này."

"Nhưng bắt đầu từ một ngày nào đó, cô bé vô cùng xinh đẹp đó đã không bao giờ xuất hiện nữa. Thợ may như phát điên đi khắp nơi tìm kiếm, nhưng đều không tìm thấy con gái nuôi của mình. Anh ta bắt đầu trở nên điên điên khùng khùng, tính cách nóng nảy méo mó."

"Ban đầu những người hàng xóm cũng tương đối thông cảm với thợ may, nhưng chuyện phát sinh sau này không ai có thể ngờ tới."

“Một tuần sau vào một đêm khuya, con gái nuôi của mặt rỗ lại xuất hiện trên tầng 6. Cô ấy bị làm thành trang phục, mặc lên trên người của mặt rỗ, vĩnh viễn không bao giờ có thể thoát khỏi sự kiểm soát của anh ta.”

“Sau đó, những người hàng xóm mới biết rõ, tình yêu của mặt rỗ dành cho con gái nuôi là dị dạng biến thái, người giết chết bố mẹ ruột của con gái nuôi cũng chính là mặt rỗ. Anh ta không thể chịu đựng được khi rời xa con gái nuôi, nên cuối cùng chế tạo con gái nuôi thành một bộ trang phục.”

“Những người biết chuyện này rất nhiều, có năng lực trốn thoát đều đã chuyển sang các tầng khác, những người còn lại cũng trở thành con mồi của thợ quỷ. Anh ta hoàn toàn coi mình là con gái nuôi, trở thành quái vật điên rồ biến thái nhất ở tầng này.”

“Anh ta đã bị dục vọng chi phối, không ngừng sửa sang lại da người trên cơ thể. Khắp nơi trong Ngõ Đỏ đều có thể nhìn thấy ánh sáng đỏ sẫm không phải để tạo ra bầu không khí ám muội, mà là để che đi vết máu ở khắp nơi.”

Chị Hồng còn chưa kể xong câu chuyện về chủ nhân của Ngõ Đỏ, nhắc nhở của hệ thống đã vang lên trong đầu Hàn Phi.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ rank E — Vụ án thợ quỷ.”

“Vụ án thợ quỷ (Nhiệm vụ bản đồ ẩn): Anh ta tự tay làm ra vô số món đồ mà mình yêu thích, nhưng cho dù anh ta có cố gắng đến đâu cũng đều không thể làm ra tình yêu.”

“Yêu cầu nhiệm vụ: Giết chết thợ quỷ, phá hủy trang phục mới của anh ta.”

Gõ nhẹ ngón tay xuống bàn, Hàn Phi nheo mắt lại: “Giết chết tên mặt rỗ đó, Ngõ Đỏ sẽ rơi vào tay chúng ta, chuyện này rất đáng để làm.”

Khuôn mặt điển trai, giọng điệu điềm đạm, nhưng lại nói những lời tàn nhẫn nhất.

Hàn Phi sờ vào quỷ văn trên người, hắn đã có quyết định của mình: "Chị Hồng, chị dẫn đường đi, bây giờ chúng ta sẽ qua đó."

Không có bất kỳ kế hoạch và chiến lược chi tiết nào, sự quyết đoán của Hàn Phi khiến những người khác trong nhà không kịp thích ứng. Bọn họ không hề biết rằng, Hàn Phi chỉ cần hoàn thành một nhiệm vụ là có thể thoát khỏi trò chơi, cho nên không thể hiểu được cảm giác khẩn trương của hắn.

"Trong Ngõ Đỏ vẫn còn có những tồn tại đặc biệt khác, chẳng hạn như Chu Ngũ mà cậu đã từng thấy lúc nãy. Bây giờ chúng ta đến đó liệu có quá liều lĩnh không?" Chị Hồng hơi do dự một chút.

"Chờ đến khi bọn họ kịp phản ứng lại, mọi chuyện đều đã kết thúc rồi, nếu như bọn họ không nghe lời, vậy thì hãy để bọn họ trở thành tội danh mới trên người tôi."

Hàn Phi khẽ đẩy cửa ra, chị Hồng và ông lão cùng đi theo phía sau, ba người lại tiến vào hành lang rối rắm phức tạp.

Nơi này giống như một mê cung, không có cư dân sống ở đây dẫn đường căn bản không thể thoát ra được, chỉ càng ngày càng lún sâu vào.

Đi vòng qua mấy ngóc ngách, chị Hồng đẩy cánh cửa khép hờ ra. Trong nhà chất đầy rác bốc mùi hôi thối, ở các góc tường còn có những mảng da được cắt ra, và rất nhiều sợi tóc gãy rụng.

"Đi ra từ cửa sau căn nhà này chính là chỗ sâu của Ngõ Đỏ, có một số người ở các tầng khác cũng sẽ vào đó chơi."

Giọng nói của chị Hồng hơi run rẩy, dường như cô ta đang nhớ đến một chuyện gì đó rất khủng khiếp: "Vì để phát tiết dục vọng và oán hận, bọn họ sẽ thử mọi cách khủng khiếp, ở đó là thiên đường của bọn họ, cũng là địa ngục của chúng tôi."

"Rác rưởi thì nên được dọn sạch sẽ." Hàn Phi nói thầm, bóng tối và sự hỗn loạn của tòa nhà chọc trời này đã làm mới thêm sự hiểu biết của hắn.

Ba người đi vào trong nhà. Vừa định đi về phía trước thì ông lão phía sau cùng đột nhiên quay đầu lại nhìn chằm chằm góc tường: "Đó là cái gì?"

Rác thối lăn lóc trên mặt đất, một thi thể miễn cưỡng có thể nhìn ra là hình người vậy mà lại đang động đậy.

Ngực của nó gần như bị khoét rỗng, trên người mọc một số nấm mốc đỏ đen, hai cánh tay rõ ràng là dài hơn người bình thường rất nhiều.

Từ sau khi chị Hồng mở cửa, hai mắt của nó đã mở rất to. Hai tròng mắt giống như một quả bóng thủy tinh vỡ, trên bề mặt có rất nhiều vật vẩn đục, dường như trong con ngươi còn có vật khác đang chuyển động.

"Căn nhà này cũng sắp trở thành nhà mồ rồi, một thời gian nữa nó sẽ hoàn toàn biến thành quái vật." Chị Hồng thở dài: "Lối đi bí mật có thể càng ngày càng ít rồi."

"Giết chết nó cũng không được sao?" Hàn Phi cầm dao đồ tể ra.

"Vô dụng thôi, nó vốn dĩ chỉ là một thi thể, cậu càng kích thích nó, tốc độ trưởng thành của nó càng nhanh, căn bản không thể giết chết được…" Chị Hồng còn chưa nói xong, Hàn Phi đã cầm con dao đồ tể lên chém về phía cái đầu lâu của thi thể.

Điều mà chị Hồng không ngờ đến là, một cái bóng đen đang không ngừng giãy giụa bên trong thi thể cũng bị Hàn Phi chém nát, hóa thành một chút ánh sáng trắng rồi tan vào bên trong ánh dao.

Những nấm mốc và đám côn trùng đặc biệt đó trực tiếp tan ra, quỷ xác chết biến dị cứ như vậy đã bị Hàn Phi xử lý.

"Làm thế nào mà cậu làm được vậy?" Trong mắt chị Hồng tràn đầy kinh ngạc. Nhà mồ là căn nhà khó xử lý nhất từ tầng 50 trở xuống của tòa nhà, nhưng Hàn Phi lại có thể dễ dàng giết chết đối phương.

"Đây là một năng lực khác của tôi." Hàn Phi cảm nhận được nhân tính bị dao đồ tể tái sinh hấp thu. Ở nơi cực kỳ bẩn

thỉu này, vậy mà vẫn còn một tia nhân tính.

Qua đó có thể thấy cái xác bị ném trong nhà mồ này, lúc còn sống cũng là một người tốt. Có lẽ cũng vì quá tin vào thế giới này nên sau khi chết bọn họ mới không cam tâm như vậy.

Đi ngang qua căn nhà không người chất đầy rác, chị Hồng dừng lại trước một cánh cửa mọc đầy nấm mốc.

Cô ta xé ra một góc áo của mình, dùng cái giẻ để lót, cầm lấy một chiếc chìa khóa màu đen xì từ dưới tấm gỗ bên cạnh.

"Một lát nữa, hai người sẽ giả vờ như cưỡng bức tôi đến đây, hãy cứng rắn vào." Chị Hồng thử hai lần, mở cánh cửa ra, ánh sáng đỏ sẫm và sương mù đỏ tươi phun ra từ khe nứt phía sau cửa.

Sau khi cẩn thận gói chìa khóa cho vào túi áo, chị Hồng cúi đầu bước ra bên ngoài.

Những tiếng la hét thảm thiết không ngừng phát ra từ các căn nhà hai bên hành lang, còn xen lẫn cả một số âm thanh khác nữa.

Những điếu thuốc lá máu được châm lên, những "vị khách" nửa sống nửa chết nằm la liệt trên hành lang. Trên người bọn họ có vết thương, tứ chi và nội tạng đã bị lấy mất, nhưng dường như bọn họ không cảm thấy đau đớn, vẫn đang phì phèo khói máu, cho đến khi những nấm mốc màu nâu đỏ bò khắp cơ thể bọn họ.

"Đây chính là cái được gọi là 'thiên đường'?"

Chương 784: Hòa nhập hoàn hảo vào cuộc sống của cư dân địa phương

Đây là lần đầu tiên Hàn Phi nhìn thấy một nơi sa đọa và bẩn thỉu như vậy trong thế giới tầng sâu. Quỷ quái ở những nơi khác cùng lắm chỉ là tàn bạo hung dữ, nhưng tòa nhà chọc trời này đang ăn mòn trái tim của con người, khiến linh hồn mục nát.

Ở chỗ sâu và bên ngoài của Ngõ Đỏ là hai thế giới khác nhau. Dưới ánh đèn đỏ sẫm, tất cả những "người khách" đến đây đều trút bỏ lớp ngụy trang thường ngày, điên cuồng trút bỏ những ham muốn bị kìm nén bấy lâu, những suy nghĩ biến thái khủng khiếp của bọn họ được thỏa mãn. Còn về những người nam nữ bị nhốt trong nhà thì đến đồ chơi cũng không phải.

Tuy nhiên, mặc dù nơi này bẩn thỉu kinh tởm đến cực điểm, nhưng cũng có thứ tốt hơn trong hiện thực, đó là công bằng.

Sau khi "người khách" mất đi mọi thứ, nếu như vẫn không muốn rời đi, thì sẽ trở thành "đồ chơi" mới trong căn nhà. Đây chính là trật tự của Ngõ Đỏ.

Đi qua những con đường mọc đầy nấm mốc, mùi lạ trong không khí khiến linh hồn bồn chồn. Chỉ mỗi việc nghe âm thanh phát ra từ các căn nhà ở hai bên, đã đại khái có thể hình dung được cảnh thê thảm ở bên trong.

Không dám ngẩng đầu lên, chị Hồng nghiến răng đi về phía trước. Hành lang dài hơn 30 mét, mà bọn họ phải đi rất lâu mới đến cuối được.

Những vảy máu dày đặc tích tụ trên mặt đất, những thực vật màu đỏ kỳ lạ mọc ra từ bên trong, trông giống như những ngón tay thò ra từ bùn máu.

"Lá thuốc của thuốc lá máu là do chủ nhân của Ngõ Đỏ trồng ra. Ở tầng này mọi người đều hút thuốc lá máu, nhưng quá trình làm ra nó chỉ có anh ta biết." Chị Hồng nhìn cánh

cửa đỏ như máu ở cuối hành lang, dã tâm, hận ý và nỗi sợ hãi pha trộn trong mắt cô ta: "Tín đồ của thần linh rất ghét tới đây, vì vậy chúng ta có đủ thời gian để chuẩn bị."

"Để đó cho tôi." Hàn Phi chỉ còn một giọt máu, nhưng trên người hắn không nhìn ra chút do dự nào.

Ngón tay chạm vào quỷ văn, Hàn Phi khẽ gọi Cửu Mệnh, một con quái vật được khâu lại có khuôn mặt mèo bò ra khỏi quỷ văn.

Đã ở cùng nhau lâu như vậy, Cửu Mệnh đã sớm không còn thù địch với Hàn Phi. Lòng trung thành của nó cũng được cải thiện đáng kể trong điện thờ ký ức của Phó Sinh.

"Mở cửa."

Bàn tay đầy vết sẹo khâu lại đẩy cánh cửa nấm mốc ra, Cửu Mệnh mở cửa lớn căn nhà của chủ nhân ngõ Đỏ.

Máu bẩn sền sệt chảy ra dọc theo khe cửa, mùi xác chết hôi thối xộc vào mũi, ngay cả thuốc lá máu cũng không thể che giấu được.

Chị Hồng và Hàn Phi cùng nhau nhìn vào trong nhà. Trong phòng khách rộng lớn chứa đầy các dụng cụ cải tạo khác nhau, trên tường có dán những chiếc áo khoác da người được may vá lại.

Trên mặt đất đầy bùn máu có trồng thứ kỳ lạ màu nâu đỏ, không biết là động vật hay thực vật.

Bịt miệng và mũi lại, Hàn Phi lại tóm lấy một bóng đen từ trong quỷ văn ra, để nó và Cửu Mệnh cùng tiến vào trong nhà.

Sau khi chắc chắn không có cạm bẫy chết người, Hàn Phi bước đến trung tâm phòng khách nhìn về phía phòng ngủ bên cạnh. Trong căn phòng được bài trí xa hoa có một chiếc gương rất lớn, có một người phụ nữ thân hình cao gần hai mét đang ngồi trước gương, đùa nghịch tóc của mình.

Người phụ nữ cúi đầu, làn da của cô ta trắng tinh như tuyết, không có một chút khuyết điểm nào, tỷ lệ cơ thể đẹp đến kinh ngạc. Chỉ nhìn từ phía sau, nhất định là một mỹ nữ tuyệt thế giai nhân.

“Cô ta chính là chủ nhân của Ngõ Đỏ à?”

Cánh cửa đột nhiên tự động đóng lại, bùn máu trên mặt đất nhấp nhô như sóng vỗ. Người phụ nữ ngồi trước gương trong phòng ngủ cẩn thận chải chuốt bộ tóc dài, sau đó từ từ quay đầu lại.

Bên dưới làn da hoàn hảo là một khuôn mặt mưng mủ, mấp mô không bằng phẳng và đầy sẹo.

“Ai cho các người vào đây?” Giọng nói của một người đàn ông phát ra từ khuôn mặt đó. Khi anh ta mở miệng nói, làn da trên khuôn mặt nứt ra từng chút một.

Ánh mắt hung ác quét qua ông lão và Cửu Mệnh, cuối cùng dừng lại trên người Hàn Phi: “Làn da đẹp quá, có điều tôi ghét những đàn ông anh tuấn hoàn mỹ!”

Nghề nghiệp ẩn côi phu dường như đã có tác dụng tiêu cực lên chủ nhân của Ngõ Đỏ, anh ta không nói một lời nào đã phát động tấn công lên Hàn Phi.

Tốc độ của con quái vật nhanh đến kinh ngạc, Hàn Phi chỉ nhìn thấy một bóng trắng vụt qua, năm ngón tay mảnh mai và nhợt nhạt đã hiện ra trước mắt hắn.

Làn da trắng như tuyết, mịn như sữa vỡ vụn khỏi đầu ngón tay, lộ ra xương ngón tay lỗ chỗ dính đầy máu hoại tử.

“Nhanh vậy sao?”

Hàn Phi đã phát huy thiên phú nghề nghiệp của đồ tể bình minh đến tột cùng, nhưng vẫn không hoàn toàn tránh được. Cũng may con người hắn hận trọng bình tĩnh, trước khi vào nhà đã thêm “bảo hiểm kép” cho mình.

Mèo Cửu Mệnh ở ngoài sáng, thú cưng nhỏ của Từ Cầm ở trong tối.

Chủ nhân của Ngõ Đỏ không hề phát hiện ra, bóng đen bên cạnh Hàn Phi và ánh sáng xung quanh có một sự khác biệt nhỏ. Khi anh ta muốn đâm xuyên qua đầu của Hàn Phi, một con “trăn khổng lồ” màu đen sẫm đã cắn lấy cánh tay của anh ta.

“Tái sinh!”

Người chơi thông thường khi chỉ còn một giọt máu mà không thể thoát game, đa số họ sẽ chọn lối chơi tương đối an toàn. Còn Hàn Phi thì lại thuộc dạng những người chơi khá đặc biệt.

Ánh sáng dao chói lọi xua tan màn sương máu trong nhà, Hàn Phi chém thẳng một nhát vào cổ của chủ nhân Ngõ Đỏ!

Máu đen hôi thối vương vãi trên mặt đất, cái đầu của chủ nhân Ngõ Đỏ nhìn từ phía sau vô cùng to lớn đã lăn xuống đất.

Mọi chuyện đều xảy ra trong chớp mắt, ông lão và chị Hồng cũng đều vô cùng bất ngờ. Vốn dĩ bọn họ cho rằng Hàn Phi là một tồn tại đặc biệt tương tự như người huấn luyện thú, thân thể rất yếu ớt, nhưng nhát dao vừa rồi đã hoàn toàn chứng minh cho khả năng cận chiến của hắn.

Theo quan điểm của bọn họ, Hàn Phi dường như là người kiểm soát mọi thứ, dùng mình làm mồi nhử, đối phương đã chạy đến trước mặt mà vẫn còn điềm tĩnh như không.

“Hệ thống không có nhắc nhở giết được?”

Hàn Phi quyết đoán kéo giãn khoảng cách, hắn ngăn ông lão và chị Hồng muốn tới gần lại: “Quái vật đó còn chưa chết!”

Cái cổ của chủ nhân Ngõ Đỏ không ngừng chảy ra máu đen. Sau khi thi thể không đầu đứng đó một lúc, đoạn cổ gãy xuất hiện rất nhiều vết nứt, trang phục mới da người hoàn hảo từng chút một rơi ra, lộ ra người đàn ông xấu xí, dị dạng, bẩn thỉu bên trong.

“Chuẩn bị rút lui!” Hàn Phi lớn tiếng nhắc nhở chị Hồng và ông lão, bọn họ đều cho rằng hắn cảm nhận được nguy hiểm. Nhưng ai ngờ ngay trong giây tiếp theo, bọn họ đã nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng kinh ngạc.

Một con quỷ khổng lồ với kích thước cơ thể gần năm mét đã trèo ra khỏi quỷ văn, đụng vỡ tường của phòng khách và phòng liền kề, mang theo một luồng tai họa cắn vào chủ nhân của Ngõ Đỏ vẫn đang không ngừng “lột xác”.

Hàn Phi biết tên này có thể chiếm được ngõ Đỏ chắc chắn là phải có một số năng lực đặc biệt. Nhưng trong cuộc chiến sinh tử, hắn sẽ không ngu ngốc đến mức để cho đối thủ có thời gian sử dụng khả năng mạnh nhất của mình.

Chủ nhân của Ngõ Đỏ cũng không bao giờ nghĩ rằng, một thanh niên trông đặc biệt sạch sẽ, vậy mà giây tiếp theo lại có một gã to lớn đáng sợ như vậy bò ra từ trên người hắn.

Anh ta muốn phản kháng, nhưng đã quá muộn. Đại Nghiệt cắn chặt lấy cơ thể của anh ta, độc hồn đen xì đập vào linh hồn của anh ta một cách dữ dội như một con sóng khổng lồ.

Mèo Cửu Mệnh là ngụy trang, con trăn khổng lồ thú cưng nhỏ bé của Từ Cầm trong bóng tối là bảo hiểm, chiêu giết người thực sự là Đại Nghiệt.

Thân thể vang lên tiếng kêu thảm thiết, cảnh tượng đẫm máu và tàn bạo này chị Hồng nhìn cũng có chút khó chịu.

Chủ nhân của Ngõ Đỏ rất khó bị giết chết, không ai biết làm thế nào để gây ra vết thương chí mạng cho anh ta, cũng không ai biết anh ta đã làm những gì với cơ thể của mình.

Tuy nhiên, Đại Nghiệt hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện đó. Nó chuẩn bị sẽ ăn thịt chủ nhân của Ngõ Đỏ, không cần biết trái tim giấu ở đâu, đều sẽ bị nghiền nát và tiêu hóa hết.

Sau hơn mười giây, trên mặt đất chỉ còn lại một vũng máu đen, bụng dưới của Đại Nghiệt hơi phồng lên, bóng đen mà Từ Cầm nuôi giương mắt nhìn nó, muốn được chia cho một ít, nhưng lại không dám đi đến.

“Thế này là bị giết chết rồi?”

Như để đáp lại nghi vấn của Hàn Phi, Đại Nghiệt mở miệng và phun ra một tấm da người rách nát.

Sau lưng của nó, bên cạnh cái tên Chu Ngũ, lại xuất hiện một cái tên mới — Thường Ma Tử.

Sau khi cái tên tội lỗi mới xuất hiện, làn da của Đại Nghiệt dường như đã được củng cố ở một mức độ nhất định.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công giết chết thợ quỷ, phá hủy trang phục mới của anh ta! Để hoàn thành nhiệm vụ vẫn còn một bước cuối cùng nữa, bạn cần phải sửa chữa lại bộ trang phục mới đó theo ý mình!”

Thợ quỷ đã chết rồi, mà nhiệm vụ vẫn chưa được hoàn thành.

Hàn Phi nhặt “trang phục” dưới đất lên, bước vào phòng ngủ của thợ quỷ. Nơi đây được bố trí làm phòng của con gái anh ta.

Nhìn bề ngoài thì chẳng có gì, sau khi kiểm tra sơ qua Hàn Phi mới biết thợ quỷ biến thái đến mức nào.

Anh ta đã cải tạo lại toàn bộ chiếc giường gỗ và tủ quần áo, để làm chỗ cho anh ta trốn và nhìn trộm.

Trong ngăn kéo của chiếc bàn trang điểm của thợ quỷ, Hàn Phi còn tìm thấy một chiếc hộp nhỏ, bên trong là một cuốn nhật ký cũ nát, bên trên viết đầy những dòng chữ tuyệt vọng.

Cô con gái nuôi đã phát hiện ra hành vi của thợ quỷ, anh ta không những không dừng lại, mà còn ngày một thậm tệ hơn.

Sau khi anh ta biến con gái nuôi thành bộ trang phục, còn đặc biệt thu thập nhật ký của cô gái, thông qua việc không ngừng xem nhật kí để tìm lại cảm giác ban đầu.

“Đúng là bệnh không nhẹ!”

Hàn Phi cũng tìm thấy những bản vẽ và nhiều dụng cụ khác nhau để thợ quỷ thiết kế bộ trang phục mới trong ngăn kéo. Ngoài ra, thông qua manh mối được cung cấp trong cuốn nhật ký của con gái nuôi, hắn tìm thấy một đơn đặt hàng kỳ lạ và những chai rượu chứa đầy chất lỏng màu nâu đỏ trong gác lửng bên dưới chiếc giường gỗ.

“Thợ quỷ đều cất những đồng tiền xu và cuốn nhật ký của con gái nuôi vào ngăn kéo, nhưng lại cất thứ này trong chỗ bí mật. Xem ra thứ này còn quan trọng hơn cả tiền bạc và di vật của con gái nuôi.”

Trên trang bìa đơn đặt hàng có vẽ một đóa hoa khô héo, hơi giống ký hiệu của nhóm trò chuyện lan truyền chết chóc. Nội

dung của đơn hàng cũng rất khó tin, nó yêu cầu thợ quỷ lấy một trăm mảnh da của nữ nạn nhân để làm thành một bộ trang phục đẹp nhất.

Không có giới hạn thời gian, khoản thanh toán trả trước của đối phương chính là mấy cái chai cũ nát kia.

"Trong mấy cái chai kia không phải là rượu, là bọ rất nhỏ và máu của tín đồ." Thấy Hàn Phi muốn mở cái chai ra để kiểm tra, chị Hồng nhanh chóng ngăn lại: "Thuốc lá máu của chủ nhân Ngõ Đỏ chính là dùng thứ này và thi thể để làm ra. Nó là vật cấm kị, một khi bị tín đồ nhìn thấy thì sẽ gây ra rắc rối lớn đấy."

"Tòa nhà lớn này không phải là địa bàn của thần linh hay sao? Còn có người dám tấn công tín đồ của y nữa à?"

"Để thỏa mãn sự tà ác trong lòng, bọn chúng có thể làm bất cứ chuyện gì." Chị Hồng nhìn chằm chằm cái chai dưới gầm giường của Ma Tử, trong mắt hiện lên một sự tham lam: "Những chai máu này có thể giúp chúng ta khống chế Ngõ Đỏ tốt hơn."

"Mục tiêu của cô chỉ có một Ngõ Đỏ thôi sao?" Hàn Phi tiện tay ném những đồng tiền xương trong ngăn kéo của chủ nhân Ngõ Đỏ vào miệng Đại Nghiệt. Hắn kéo theo bộ "trang phục" rách nát bước ra ngoài.

Chị Hồng và ông lão đi theo Hàn Phi: "Cậu muốn làm gì?"

"Sửa lại bộ trang phục này." Chị Hồng đứng trên hành lang, Đại Nghiệt và Cửu Mệnh bước ra khỏi làn khói màu máu, mở cửa các căn nhà khách ra.

Những người khách vẫn còn đang muốn trút oán hận và phẫn nộ, điên cuồng hành hạ nam nữ trong nhà, không ngờ Đại Nghiệt lại đột ngột xuất hiện.

Mưa máu tuôn xối xả, tiếng la hét thảm thiết đêm nay trong Ngõ Đỏ đặc biệt chói tai.

Là người khởi xướng mọi chuyện, Hàn Phi đứng giữa hai dãy nhà khách, trên mặt hắn nở một nụ cười coi thường số phận.

“Chỉ cần lần này mình có thể thuận lợi thoát game, vậy thì có thể đến thế giới hiện thực để nhờ cảnh sát giúp đỡ, tra cứu tất cả những vụ án mạng đã xảy ra ở Tân Hỗ trong 50 năm qua. Chờ sau khi mình đã có hiểu biết về những vụ án đó, quay trở lại tòa nhà này làm việc sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng.”

Hàn Phi không hề vì vào nhầm tòa nhà mà hoảng sợ. Cho dù chỉ còn một giọt máu, hắn vẫn rất cố gắng để sống sót.

Đương nhiên, chỉ có một mình Hàn Phi là cảm thấy hắn đang chật vật sinh tồn. Còn ông lão và chị Hồng đều tưởng rằng hắn ở đây là như cá gặp nước, hắn giống như là được sinh ra để dành cho vùng đất tội lỗi này vậy.

Mưu mô, xảo quyệt, xấu xa, yếu ớt, bí ẩn khó lường, trong xương cốt còn có sự điên cuồng, một siêu tội phạm tham vọng phớt lờ các quy tắc, lại còn có năng lực của một nhà tội phạm.

“Hai người cũng qua đây giúp một tay đi.”

Cửu Mệnh và Đại Nghiệt lôi những thi thể từ trong các nhà khách ra, Hàn Phi lấy bản vẽ thiết kế của thợ quỷ, lựa chọn làn da phù hợp, tu sửa bộ trang phục mới.

Hầu hết những người ở Ngõ Đỏ đều có tội, có điều Hàn Phi cũng không giết người vô tội một cách bừa bãi. Hắn sẽ dùng con dao đồ tể tái sinh để kiểm tra, phàm là những cư dân vẫn còn tồn tại nhân tính, hắn đều sẽ thử cho đối phương một cơ hội.

Còn với những kẻ mất hết nhân tính, Hàn Phi cũng sẽ không đối xử với bọn chúng như con người.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ bản đồ ẩn rank E — Vụ án thợ quỷ! Nhận được gấp đôi phần thưởng kinh nghiệm! Nhận được thiên phú đặc biệt rank E — Tay khéo! Nhận được tư cách chuyển nghề nghề nghiệp ẩn nhà tội phạm!”

“Tay khéo (Bàn tay tội lỗi): Đôi tay của bạn đã trở nên khéo léo hơn. Khi tham gia vào các hoạt động tội phạm, sẽ có thêm tiền thưởng!”

“Nhà tội phạm (mức độ phù hợp với nghề nghiệp là 85%): Bắt hoặc giết thành công 100 tên tội phạm lớn, thì có thể hoàn thành việc chuyển nghề!”

Chương 785: Tôi chính là quy tắc của Ngõ Đỏ

Hàn Phi đã hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên sau khi tiến vào tòa nhà chọc trời. Tuy chỉ là một nhiệm vụ bình thường nhưng do biến cố của bản đồ ẩn, hắn vẫn thu được gấp đôi kinh nghiệm.

"Nhiệm vụ rank E thường có liên quan đến hận ý, vụ án thợ quỷ này vẫn còn có thứ khác ẩn đằng sau." Hàn Phi liếc nhìn đơn đặt hàng trong tay mình, người đã đặt mua trang phục từ thợ quỷ chắc là một hận ý.

"Tòa nhà chọc trời là địa bàn của không thể nhắc đến. Trong tòa nhà này có hận ý là chuyện vô cùng bình thường, nhưng chỉ là hiện tại mình không nắm được cuối cùng trong tòa nhà có bao nhiêu hận ý." Tác phẩm thứ 10 của thần linh Lắng Nghe đã là oán niệm cỡ siêu lớn, chẳng lẽ từ tác phẩm thứ 9 trở lên đều là hận ý hết?"

Tòa nhà chọc trời là bản đồ đặc biệt nhất mà Hàn Phi đã vào. Tất cả quỷ quái trong tòa nhà đều khác với những nơi khác ở thế giới tầng sâu, chẳng hạn như chủ nhân của Ngõ Đỏ. Thực lực của nó là ở giữa oán niệm cỡ vừa và oán niệm cỡ lớn, nhưng nó có năng lực đặc biệt và trí tuệ, thậm chí có thể tạo ra một tầng đặc biệt như Ngõ Đỏ.

Quỷ quái ở thế giới bên ngoài bị chi phối bởi oán niệm và hận ý, quỷ quái ở đây mặc dù đã đến mức biến thái, nhưng lại vẫn duy trì được tỉnh táo. Máu dọc theo trần nhà nhỏ xuống bên cạnh giày của Hàn Phi, hắn cất trang phục đã hoàn thành đi.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã nhận được một vật phẩm rank E đặc biệt — trang phục mới của mãnh quỷ (tàn tạ)."

"Trang phục mới của mãnh quỷ (tàn tạ): Mặc lên da người, thay đổi diện mạo. Mặc bộ trang phục này lên bạn sẽ bị những

người chết tra tấn mọi lúc mọi nơi, cũng sẽ nhận được một phần sức mạnh của bọn họ. Chú ý: Việc thêm những lớp da khác nhau, có thể khiến cho bộ trang phục này trở nên hoàn hảo hơn."

Trang phục mới của thợ quỷ đã được Hàn Phi cất vào trong ô vật phẩm. Hắn khẽ liếc nhìn xung quanh, Ngõ Đỏ đã bị máu rửa hết một lượt. Hiện tại nơi này cho dù không được đèn đỏ chiếu sáng thì cũng là một vùng màu đỏ máu."

Những người khách trút bỏ dục vọng và những tên côn đồ bị ác ý chi phối đều bị giết sạch toàn bộ. Những người mà Hàn Phi giữ lại đều còn bảo lưu được vài phần nhân tính.

"Bắt đầu từ bây giờ, chủ nhân của Ngõ Đỏ chính là chị Hồng, mọi người phải tuân theo sự sắp xếp của cô ấy." Hàn Phi sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn để kiểm tra từng người một.

Trong sâu Ngõ Đỏ bây giờ còn lại bảy người sống sót, năm nữ hai nam. Hàn Phi không thể kích hoạt nhiệm vụ trên người bọ họ được, có điều trong số đó có một người sống sót đã mang đến cho hắn một niềm vui ngoài mong đợi.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện cư dân đặc biệt——Lý Nhu.

"Lý Nhu (con gái của dị quỷ): Là một đứa trẻ được sinh ra trong bản đồ ẩn, cô là một tồn tại vô cùng đặc biệt. Mẹ cô đã trở thành dị quỷ khi sinh cô. Trên người cô vừa có đặc trưng của dị quỷ, lại vẫn bảo lưu được ngoại hình của con người. Mức độ nguy hiểm thấp."

"Chú ý! Giết chóc, phồn hành, ăn uống có thể khiến cô trở nên mạnh hơn, mức độ nguy hiểm sẽ tiếp tục không ngừng tăng lên."

Sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, Hàn Phi vén tấm vải đen quấn quanh đầu Lý Nhu ra. Một nửa khuôn mặt bên trái của cô rất xinh đẹp, trắng nõn mềm mại, nhưng một nửa khuôn mặt bên phải lại nổi lên những mạch máu, trông hung dữ và đáng sợ.

“Có một số người thích kiểu như cô ấy, hơn nữa khả năng phục hồi đặc biệt của cô ấy đặc biệt mạnh mẽ; bất kể có chịu tổn thương đến như thế nào, đều có thể phục hồi vào ngày hôm sau. Vì vậy Ma Tử đã để cô ấy ở lại đây, thường cử cô ấy đến gặp những người khách tàn bạo và máu me nhất.” Cô gái bên cạnh Lý Nhu thì thào nói, hình như cô ấy có quan hệ rất tốt với Lý Nhu.

“Tôi biết rồi.” Hàn Phi cẩn thận nhìn khuôn mặt của Lý Nhu, từ trong ô vật phẩm lấy ra tim lợn có thể khôi phục huyết khí: “Ăn cái này đi, sau này cô sẽ không bị làm tổn thương nữa, tôi sẽ để cô đi làm tổn thương người khác.”

Ngôn linh, Yết hầu bị ma quỷ bóp nghẹt, cộng thêm đặc tính nghề nghiệp côi phu, sau khi Hàn Phi đút cho đối phương ăn tim lợn xong, mức độ thân thiện của Lý Nhu đối với hắn đã tăng lên một điểm. Khi hắn ném người khách đã bắt nạt Lý Nhu đến trước mặt cô, để cô tùy ý báo thù, mức độ thân thiện của Lý Nhu lại tăng lên lần nữa.

Sau đó Hàn Phi đưa mọi người đến phòng của chủ nhân Ngõ Đỏ, nói cho mọi người biết rằng anh ta đã chết, không ai có thể áp chế bọn họ được nữa, mức độ thân thiện của Lý Nhu lại tăng lên. Bởi vì đã luôn phải đấu tranh và khóc trong bóng tối, nên bọn họ cực kỳ khao khát ánh sáng, nhưng lại hết lần này đến lần khác bị đẩy vào tuyệt vọng. Vì vậy dần dần bọn họ đã trở nên tê liệt, điều mà bọn họ cần là một người thực sự sẵn lòng giúp đỡ mình, không phải là một lời hứa, mà là dùng hành động là để chứng minh. Hàn Phi đã làm được tất cả.

“Sau này cô đi theo tôi, tôi sẽ đưa cô đến các tầng cao hơn, để cô không bao giờ bị người khác bắt nạt nữa.” Hàn Phi chưa bao giờ cảm thấy mình là một người tốt 100%. Những việc hắn làm, hiện tại trong mắt người ngoài thật ra càng giống một con quỷ chui ra khỏi địa ngục hơn. Giết chóc, dụ dỗ, khoa trương điên cuồng, nhưng không thể phủ nhận rằng hắn đã mang lại một tia hy vọng cho những người đã từng bị áp bức.

“Đi thôi, chúng ta sẽ sắp xếp tầng sáu trước.” Hàn Phi có ý định bồi dưỡng Lý Nhu. Hắn khích lệ cô giết chóc, dạy các kỹ

năng chiến đấu, để cô học cách sử dụng mọi bộ phận trên cơ thể của mình để tấn công kẻ thù.

Lý Nhu trước đây chỉ là một món đồ chơi có khả năng hồi phục mạnh mẽ, nhưng hiện tại cô đang dần trở thành một con gái của dị quỷ đáng sợ và nguy hiểm.

“Cô không phải quái vật, những người nói cô là quái vật mới là quái vật, tâm hồn của bọn họ bẩn thỉu xấu xa, khiến người ta ghê tởm. Tin tôi đi, tôi sẽ không lừa gạt cô đâu.” Bắt đầu từ căn phòng sâu nhất ở Ngõ Đỏ, Hàn Phi không bỏ qua bất kỳ căn nhà nào mà tìm kiếm cẩn thận. Hắn phá vỡ trật tự do chủ nhân của Ngõ Đỏ thiết lập, chuẩn bị xây dựng quy tắc mới.

Ngõ Đỏ trước đây đồng nghĩa với dục vọng và bẩn thỉu, Hàn Phi chuẩn bị thay đổi hiện trạng, biến nơi đây trở thành một ngọn nguồn của máu tanh và khủng khiếp.

“Phía trước là sòng bạc duy nhất ở tầng 6, hàng lang đó tôi đề nghị đừng phá hủy nó. Sòng bạc không hề quan tâm ai là chủ nhân của tầng này, bọn họ chỉ nhận khách chơi bạc.” Chị Hồng dẫn đường, chỉ vào một hành lang bẩn thỉu đầy bùn lầy. Ở lối vào của hành lang đó có treo hai chiếc đèn lồng màu trắng, bên trên có viết một chữ bạc. Nhà khách hai bên hành lang không có người ở, trống rỗng, chỉ có một tiểu thương mù rất lớn tuổi ngồi chồm hỗm trong góc tường.

“Tôi đi xem một chút.” Hàn Phi và chị Hồng cùng nhau tiến vào sòng bạc. Bài trí bên trong rất đơn giản, vài cái bàn gỗ màu đen và một cái quầy rất lớn. Chỉ nhìn những thứ này cảm giác nó cũng chỉ thế mà thôi, nhưng nếu như vén tấm rèm giữa phòng khách ra, đi vào bên trong, thì mọi thứ đều trở nên rất khác biệt.

Mùi dị của thuốc lá máu phảng phất trong không khí. Sau tấm rèm có mấy người nằm trên mặt đất, bề mặt cơ thể của bọn họ mọc đầy nấm mốc màu đỏ, trong mạch máu dưới da hình như còn có bọ màu đỏ như máu đang bơi.

“Thuốc lá máu ăn mòn linh hồn. Hút thuốc lá máu trong thời gian dài bên trong cơ thể sẽ xuất hiện những đốm máu và

bọ máu, cuối cùng trở thành ổ của bọ máu và nấm mốc. Lá thuốc mới là được hái từ trên người của bọn chúng.” Chị Hồng đi theo Hàn Phi giải thích: “Những người này chắc là đã thua bạc, lấy mạng của mình để đền cho sòng bạc. Bọn họ còn chưa được coi là thê thảm nhất, có khách đánh bạc cuối cùng đã trở thành đồ ăn thịt…” Tiếng bước chân nặng nề từ sâu trong phòng khách truyền ra, xiềng xích lạch cà lạch cạch.

Một lúc sau, có một tên béo toàn thân đầy mỡ dùng dây xích kéo một một người đàn ông bước ra. “Trông lạ thế, lần đầu tiên đến đây à?” Giọng nói của tên béo rất không hợp với thân hình của gã, sắc bén lạnh lùng.

“Sòng bạc này là anh mở à?” Coi như không có chuyện gì xảy ra, Hàn Phi lau vết máu trên tay, ngồi xuống bên cạnh bàn đánh bạc, nhặt xúc xắc lên rồi tùy ý ném ra.

“Tôi phụ trách kinh doanh.” Tên béo trông như núi thịt di chuyển chậm chạp. Gã cho người khác cảm giác không dễ đối phó: “Anh có muốn chơi một chút không? Ở đây bất cứ thứ gì cũng đều có thể đánh cược.”

“Nếu như anh chỉ phụ trách kinh doanh, vậy thì bỏ đi.” Sát ý trong lòng Hàn Phi suy yếu đi một chút. Ở các tầng khác cũng có sòng bạc, nếu phá hủy sòng bạc ở tầng sáu, người của sòng bạc ở các tầng khác sẽ tới, tạm thời không cần thiết phải phát sinh xung đột với bọn họ.

“Đừng bỏ đi mà! Đằng nào cũng đã đến rồi, không chơi được hai ván hay sao?” Tên béo dường như phát hiện thấy Hàn Phi hơi lung lay, gã cười ha ha, nới lỏng dây xích trong tay: “Quy tắc của sòng bạc rất đơn giản, hai con chó cắn lẫn nhau, sẽ cược con nào còn sống sót đến cuối cùng. Nếu thắng cược sẽ nhận được phần thưởng, nếu thua cược cũng không thành vấn đề, chỉ là từ người biến thành chó mà thôi.

“Xem ra nơi này lý trí nhượng bộ sẽ bị coi là yếu đuối.” Khóe miệng của Hàn Phi lộ ra một nụ cười biến thái: “Tôi có thể cược cùng anh, có điều tôi muốn để cho thú cưng tôi nuôi vào sân.”

“Thú cưng anh nuôi?” Đôi mắt nhỏ của tên béo quét qua chị Hồng, ông lão và Lý Nhu, một đám người già trẻ ốm yếu tàn tật không có gì phải lo lắng: “Được thôi, mang chó của anh đến đây.” Dắt dây xích, tên béo mở cánh cửa khu sòng bạc ra, bên trong là những cư dân bị khóa lại. Bọn họ có người thương tích đầy mình, còn có người cơ thể biến dạng nặng, có người thì cơ thể đã bị che lại bằng vải đen, chỉ còn một mã số lộ ra bên ngoài.

“Đi vào đây coi như là đã bắt đầu ván cược, anh muốn đặt cược vào con chó mình nuôi thắng đúng không?” Ánh mắt gã béo đầy vẻ châm chọc: “Vậy thì tôi sẽ đặt cược vào con chó của chúng tôi ở đây thắng.” Cánh tay béo của gã đóng cánh cổng sắt lại, cắt đứt đường lui của đám người Hàn Phi, sau đó mở ra một cánh cửa nhỏ chỉ có một người có thể đi qua: “Để con chó anh nuôi đi vào đây.”

Ánh mắt tham lam quét qua người chị Hồng và Lý Nhu. Ngay lúc tên béo đang mong đợi Hàn Phi sẽ ném ai vào trong vách ngăn đó thì đột nhiên gã nhìn thấy chính hắn đi về phía cửa nhỏ.

“Con chó của anh chính là anh sao? Hahaha!” Tên béo cười đến thịt mỡ toàn thân run rẩy. Theo gã ta thì trong tòa nhà này chỉ có người ở tầng thấp nhất mới là chó.

Hàn Phi dừng ở bên cạnh chiếc cửa nhỏ, nghiêng đầu nhìn về phía trong vách ngăn: “Nếu đem bỏ Đại Nghiệt vào, giả sử nếu như tên béo đột nhiên tấn công, không có Đại Nghiệt mình sẽ có chút không yên tâm. Nhưng nếu như đổi thú cưng khác vào, ngộ nhỡ thua thì phải làm thế nào?” Sau một lúc suy nghĩ, Hàn Phi đã biết mình phải làm gì. Hắn ấn vào cửa vách ngăn, chạm vào quỷ văn.

Từng hình quỷ văn hung dữ toát ra khí tức tà ác đến tột cùng, cái bóng khổng lồ trông giống như một con cá voi khổng lồ đang nhảy ra khỏi vực thẳm!

“Bang!”

Đại Nghiệt đập nát bức tường vách ngăn, độc hồn văng khắp nơi, thân hình cao gần năm mét của nó gần như nghiền

nát những con "chó người" được nuôi nhốt trong sòng bạc. Tên béo đã không thể cười nổi nữa, cái miệng đang mở ra không thể khép lại.

Vốn dĩ gã muốn cho tất cả chó của sòng bạc cùng tấn công, chỉ cần chó của sòng bạc thắng thì coi như mình sẽ thắng, dù thế nào thì lợi thế cũng là mình. "Mọi người bán linh hồn cho sòng bạc, cũng đủ bi ai rồi, để tôi giúp mọi người giải thoát. Tiếng hét thảm thiết đột nhiên vang lên, đây là bữa tiệc tối của Đại Nghiệt."

Tuy nhiên, tiếng la hét cũng chỉ kéo dài trong ba phút, bên trong sòng bạc đột nhiên trở nên im lặng chết chóc.

Đại Nghiệt chui ra khỏi đống gạch vụn, tứ chi trên mặt đất bò đến sau lưng Hàn Phi, ánh mắt đầy tai họa và điềm gở nhìn chằm chằm vào tên béo một cách thèm thuồng.

"Hình như là tôi đã thắng rồi." Hàn Phi và Đại Nghiệt đồng thời đi về phía tên béo. Tên béo như núi thịt cứ lùi dần cho đến khi thân thể chạm vào mặt bàn, mới ngã xuống đất.

"Anh, anh thắng rồi, số tiền này đều là tiền thưởng của anh."

Tên béo lấy ra một túi tiền xương nhỏ đưa cho Hàn Phi, nhưng hắn lại ném tiền vào miệng Đại Nghiệt, đến mắt cũng không chớp: "Tôi phải trả giá lớn như vậy chỉ để đổi lấy nó, tiền thưởng mà anh đưa cho tôi chỉ có từng này."

"Có thể đưa tôi đã đưa hết rồi, sòng bạc có quy tắc của sòng bạc." Thịt mỡ trên khuôn mặt của tên béo đang run rẩy. Sau lưng gã ta là tường, đã không còn đường để đi.

"Sòng bạc có quy tắc của sòng bạc, nhưng anh phải biết Ngõ Đỏ cũng có quy tắc của Ngõ Đỏ." Hàn Phi xua xua tay, Đại Nghiệt há cái miệng đầy độc hồn ra, vươn về phía đầu của tên béo: "Có chơi có chịu, tôi cần anh giúp tôi làm một vài việc."

Chương 786: Quỷ tai

"Bao nhiêu việc cũng không thành vấn đề! Có chơi có chịu!" Khi cái miệng lớn của Đại Nghiệt từ từ mở ra, tên béo của sòng bạc trở nên thành khẩn hơn rất nhiều, gã sẵn sàng đồng ý bất cứ yêu cầu nào của Hàn Phi. "Anh thay đổi cũng nhanh thật đấy." Hàn Phi không ngờ tên béo trông hung dữ như vậy, thế mà lại trở mặt nhanh như này, có lẽ gã cũng đã đánh giá thấp tác động tâm lý của Đại Nghiệt đối với người bình thường.

"Sòng bạc của tầng sáu nằm ở trong Ngõ Đỏ, vì vậy quy tắc của Ngõ Đỏ chính là quy tắc của sòng bạc." Tên béo kinh hãi nhìn cái miệng Đại Nghiệt, những độc hồn này sắp rơi xuống mặt gã đến nơi rồi: "Anh có thể bảo nó cách xa tôi một chút được không, tôi sợ nó bất cẩn sẽ làm tôi bị thương."

Hàn Phi giơ cánh tay lên, Đại Nghiệt lùi lại sau một bước: "Trước hết, anh phải cho tôi biết tất cả thông tin về tòa nhà này; thứ hai, tôi cần anh phối hợp, duy trì hoạt động bình thường của Ngõ Đỏ; nếu như anh nhận được bất kỳ tin tức gì từ phía sòng bạc, cần thông báo cho tôi ngay lập tức."

"Được ! Không thành vấn đề! Tất cả chỉ là chuyện nhỏ đối với tôi." Tên béo cuộn tròn như một con sâu khổng lồ. "Sòng bạc giống với tiểu thương mù, đều có các phương pháp truyền tải thông tin nội bộ, những chuyện đặc biệt xảy ra ở các tầng, chỉ cần trả một cái giá nhất định là có thể biết ngay lập tức. Ngoài thông tin ra, chúng tôi còn có cách lấy được các đặc sản công và cư dân của các tầng khác, anh có cần thứ gì, cứ thoải mái phân phó."

Tên béo quá phối hợp rồi, đến mức Hàn Phi cho rằng đối phương đang có ý đồ xấu xa nào khác, chờ hắn rời đi sẽ tìm cách trả thù mình.

"Tôi cần anh ăn quả tim này, sau đó tiếp tục nói chuyện với tôi." Hàn Phi từ trong ô vật phẩm lấy ra một quả tim lợn do Từ Cầm nấu. Sau khi trở thành hận ý, món ăn mà cô ấy nấu càng

hàm chứa nguyền rủa mạnh mẽ hơn. Ngoài Hàn Phi ra, đến Đại Nghiệt cũng không muốn ăn. Đương nhiên ngoài mặt mọi người vẫn khen ngợi tài nghệ nấu ăn của Từ Cầm rất tốt.

"Đây là cái gì?"

"Bữa trưa do gia đình tôi ở phương xa chuẩn bị." Hàn Phi nhìn tên béo ăn tim lợn. Sau khi nguyền rủa đã kích hoạt, hắn lại để Đại Nghiệt tưới độc hồn vào, hình thành nên một thế cân bằng vi diệu trong cơ thể tên béo. Tên béo trước đây chỉ là béo giả, tên béo bây giờ như một quả bóng sắp nổ tung, mỗi giọt máu đều sẽ nhuốm nguyền rủa.

Mấy người đi theo phía sau Hàn Phi, đối với tất cả những hành vi của hắn đều nhìn thấy rõ. Bọn họ đã coi hắn là một ma quỷ thật sự, một tên dã tâm còn điên cuồng và biến thái hơn cả chủ nhân của Ngõ Đỏ, có điều thật may mắn bọn họ ở cùng một nhóm với hắn.

Cảm nhận được nguyền rủa chậm rãi và độc hồn có thể bộc phát bất cứ lúc nào trong cơ thể, ngũ quan của tên béo nhăn lại với nhau. "Vừa nãy tôi nói có chút hơi quá, tin tức bên trong sòng bạc đều cần tiền và những thứ tương đương để đổi lấy, cho dù tôi có tán gia bại sản cũng không có cách nào đổi lấy quá nhiều thứ cho anh được. Chủ nhân thực sự của sòng bạc ở khu vực trên tầng 50, tôi thực ra chỉ là một người trông coi."

"Hãy chú ý các loại thông tin trong tòa nhà, nếu tôi chết anh cũng sẽ hồn phi phách tán, bị độc hồn hành hạ đến quỷ cũng không thể làm được." Hàn Phi kéo mặt tên béo lên, sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn. Hắn cảm nhận được nỗi kinh sợ trong lòng tên béo, nhìn thấy một linh hồn đang run rẩy.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện cư dân đặc biệt - - Chó Béo."

"Chủ nhân sòng bạc là một con chó được thần linh nuôi dưỡng, nó cắn xé linh hồn của các nạn nhân, ép bọn họ đến bàn đánh bạc, biến thành đồ ăn thịt, tiền xu, súc sinh không có nhân tính của sòng bạc."

“Chó Béo (Cường hóa sức mạnh): Anh ta dùng tất cả ký ức và nhân tính của quá khứ làm con bài mặc cả, để đổi lấy sức mạnh có thể không ngừng phát triển. Kí ức là thứ vô dụng nhất, cảm giác nhớ được em nhưng lại không thể bảo vệ được em quá đau khổ, thà quên em đi, rồi dùng bản năng bảo vệ em.”

Sau khi đọc xong nhắc nhở của hệ thống, Hàn Phi rút tay về: “Chó Béo, một cái tên cũng khá hay, hy vọng cái người mà anh muốn bảo vệ, vẫn chưa bị anh giết chết.”

Câu nói này của Hàn Phi khiến tên béo ngây ra một chút, đầu óc gã hơi hỗn loạn một chút.

“Chị Hồng, tầng sáu còn có nơi nào nguy hiểm nữa không? Tôi muốn loại bỏ tất cả nguy hiểm tiềm tàng.” Hàn Phi lấy dao đồ tể ra, nhìn một số điểm sáng nhân tính mới được thêm vào trên đó. Nhiệm vụ trong tòa nhà chọc trời này có thể nhận được gấp đôi điểm tích lũy, giết chết cư dân có xác suất nhất định nhận được nhân tính còn lại của người chết, bắt tội phạm có thể cường hóa cho Đại Nghiệt, cộng thêm việc không có quy tắc và hạn chế, Hàn Phi cảm thấy nơi này thực sự quá phù hợp với tiếng cười điên cuồng.

“Những căn nhà nguy hiểm ở ngoại vi đều đã bị cậu xử lý sạch sẽ rồi. Có điều trong tòa nhà này bất cứ lúc nào cũng vẫn có thể có thứ nguy hiểm hơn ập đến, chẳng hạn như dị quỷ lang thang và những nhà mồ đột nhiên dị hóa..v…v.” Chị Hồng cẩn thận nhắc nhở Hàn Phi.

“Ở tầng sáu không có thế lực và tổ chức nào khác cần chú ý nữa à?”

“Còn có một số người lao công, chính là người của thang gỉ.” Chó Béo từ dưới đất đứng lên, cũng không biết là lấy việc công để trả thù riêng, hay là thật sự muốn giúp Hàn Phi, gã hơi khó nhọc khom lưng đứng ở bên cạnh Hàn Phi: “Những người đó căn bản không coi chúng tôi ra gì, không tuân thủ quy tắc, rất thô lỗ.”

“Đừng nghe anh ta nói nhảm, người lao công của thang gỉ vô cùng nguy hiểm. Bọn họ có thể tự do sử dụng thang máy,

có thể đi lên các tầng khác nhau, thu rất nhiều đạo cụ trong tòa nhà, điều khiển rất nhiều quái vật mạnh mẽ khủng khiếp.” Chị Hồng nhanh chóng đứng ra: “Cậu thử nghĩ mà xem, một người có thể ra vào đủ các nơi nguy hiểm để dọn dẹp vệ sinh, sao có thể yếu được?” Người lao công của tòa nhà chọc trời đã trở thành một thế lực bí ẩn và hùng mạnh, đây cũng là điều mà trước đây Hàn Phi không hề nghĩ tới.

“Bọn họ không dễ đối phó, nhưng nếu như để bọn họ nghĩ rằng chúng ta dễ bắt nạt, nói không chừng bọn họ sẽ cố tình chuyển một số rác lớn không thể xử lý đến tầng này, coi tầng này làm nơi đổ rác.” Chó Béo đứng thẳng, gã chỉ cúi người trước mặt Hàn Phi. Thái độ của gã đối với chị Hồng tương đối kém.

“Chuyển một số rác lớn đến tầng này là có ý gì?” Hàn Phi cau mày.

“Trước đây, chủ nhân của Ngõ Đỏ sẽ cho thang gỉ một số lợi ích, để bọn họ lợi dụng thang máy đưa quái vật khó xử lý vào. Quái vật sẽ không tự nhiên biến mất mà không gây tai vạ cho tầng chúng ta; nhất định là đã đi gây tai vạ cho các tầng khác rồi.” Chị Hồng nói ra suy nghĩ của mình: “Chúng ta không cần phải trở mặt với những người lao công đó, chỉ cần cho bọn họ một ít tiền xu và thuốc lá máu, bọn họ sẽ không đến làm phiền chúng ta đâu.”

“Tóm lại cứ đi gặp bọn họ trước đã.” Hàn Phi dẫn theo Chó Béo, chị Hồng và Lý Nhu ra khỏi sòng bạc.

Chị Hồng và Chó Béo đứng hai bên Hàn Phi như đang tranh sủng vậy, cả hai đều đã sinh sống trong tòa nhà chọc trời này quá lâu, vì để sống tốt hơn, bọn họ có thể làm mọi chuyện. Đèn đỏ hai bên hành lang dần tắt, nhiệt độ không ngừng hạ xuống, trên hành lang càng ngày càng nhiều đồ đạc lộn xộn và rác rưởi, những căn nhà hai bên về căn bản đều bỏ hoang, không nhìn thấy một ai.

“Mỗi tầng đều có khu vực thích hợp và khu vực không thích hợp để ở. Những khu vực không thích hợp để ở thường bị dị quỷ, nhà mồ và cảnh sát đêm chiếm giữ. Người của thang gỉ chủ yếu phụ trách dọn dẹp những khu vực này, nhưng bọn

họ ham sống sợ chết, tham tiền phụ nghĩa, căn bản sẽ không mạo hiểm mà đi vào để dọn dẹp kỹ càng. Điều này dẫn đến việc các khu vực thích hợp để ở trong tòa nhà càng ngày càng thu hẹp." Chị Hồng nấp sau lưng Lý Nhu, cô ta thở ra một hơi lạnh, tay chân lạnh ngắt: "Men theo hành lang này tiếp tục đi vào trong chính là khu vực do người lao công của thang gỉ phụ trách. Tôi chưa từng vào đó bao giờ, cũng không biết sẽ gặp phải chuyện gì."

Chó Béo đứng ở phía bên kia Hàn Phi, gã ta da thô thịt dày ngược lại không hề cảm thấy lạnh, chỉ là hai mắt vốn đã không lớn giờ lại híp chặt với nhau, biểu cảm có vẻ bất an: "Tôi cũng rất lâu rồi chưa nhìn thấy người lao công của thang gỉ ở tầng sáu rồi."

Dọn rác chắn hai bên đường ra, Hàn Phi lấy đèn pin chiếu vào cuối hành lang tối om.

Hai bên hành lang toàn bộ đều là những căn hộ bỏ hoang, trong không khí có mùi hôi thối nồng nặc, trên mặt đất có dấu vết của vật nặng bị kéo lê.

"Sao cứ có cảm giác như có một con quái vật rất đáng sợ sống ở bên trong." Ông lão xoa xoa tay, nấp ở phía sau cùng.

"Đây là nơi người lao công của thang gỉ phụ trách, nhưng bọn họ đâu rồi?" Hàn Phi ngồi xổm xuống, nhờ sự trợ giúp của ngũ quan đã được cường hóa nhiều lần, hắn phát hiện trên đống đồ lộn xộn có dính máu tươi: "Đi, vào xem một chút."

Lần theo vết máu, Hàn Phi đi đến góc đầu tiên của hành lang, nhìn thấy tín đồ mà mình đã thấy lúc trước. Hai người đàn ông mặc áo mưa màu đỏ cơ thể bị xoắn lại với nhau, như thể một cái quẩy được phóng đại.

"Tín đồ của thần linh mà bị giết như thế này á?" Chó Béo và chị Hồng đồng thời dừng lại: "Đây chắc chắn không phải do người lao công của thang gỉ làm, khu vực đợi dọn sạch đã xuất hiện tai nạn!" Máu chảy ra từ trong áo mưa màu đỏ. Hàn Phi lật áo mưa ra kiểm tra thi thể, nội tạng của hai tín đồ đã hoàn toàn bị nát bét: "Có người có thể dùng tay không xoắn hai thi thể lại với nhau?"

Hàn Phi đã từng đi theo cảnh sát điều tra rất nhiều vụ án. Hắn bắt đầu quan sát kỹ càng, trên bề mặt da của tín đồ cũng không có vết thương rõ ràng.

"Thật là kỳ lạ! Trông không giống như là có người túm lấy hai thi thể và xoắn bọn họ lại với nhau, mà càng giống như cơ thể của bọn họ mất kiểm soát, tự mình xoắn vào nhau thì đúng hơn!"

Hàn Phi đã từng nhìn thấy năng lực tương tự ở trong thế giới kí ức điện thờ của Phó Sinh. Bác sĩ trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ có thể thao túng cơ thể bệnh nhân, khiến bọn họ thực hiện một số hành động không thể tưởng tượng nổi.

Gọi Cửu Mệnh ra, Hàn Phi lại để rắn đen ẩn trong bóng tối thăm dò con đường phía trước.

Hành lang ngày càng có nhiều vết máu, lượng lớn rác rưởi và đồ lộn xộn bị một loại lực lượng nào đó vặn vẹo. Trên bức tường trở nên lồi lõm không bằng phẳng đã đầy vết nứt.

"Chị Hồng, có bao giờ tầng của chị bị sập tường chưa?"

"Tầng nào cũng được thần linh che chở, cho dù có bị sập một phần, người của thang gỉ cũng sẽ đến tu sửa." Chị Hồng hiển nhiên cũng nhận rõ mức độ nghiêm trọng của vấn đề: "Hay là chúng ta vẫn nên rút lui trước, gặp phải dị quỷ còn đỡ, ngộ nhỡ gặp phải cấm kị, vậy thì chúng ta muốn chạy cũng không chạy thoát được đâu!"

Có thể là nghe được cuộc đối thoại giữa chị Hồng và Hàn Phi, từ đống rác cách đó hơn chục mét phát ra tiếng kêu cứu yếu ớt.

Hàn Phi để con rắn đen qua đó kiểm tra trước, sau khi chắc chắn không có nguy hiểm mới dẫn người từ từ đến gần. Bọn họ dọn từng cái rác đi thì nhìn thấy một người đàn ông chỉ còn nửa thân trên. Anh ta mặc bộ quần áo của người lao công thang gỉ, bụng và các cơ quan nội tạng của anh ta xoắn vào nhau như những sợi tơ, cơ thể dường như bị xoắn lại trực tiếp từ giữa.

"Có, có quỷ tai, lên tầng mười…" Người lao công vừa mở miệng, máu đen đã chảy ra. Tay trái duy nhất có thể cử động

được của anh ta đang cầm một thẻ thang máy bị hư hỏng nghiêm trọng.

"Quỷ tai là cái gì?"

"Tầng mười, lấy, lấy máy chụp ảnh của cảnh sát đêm, trốn…" Răng của người lao công bắt đầu rụng ra, hơi thở càng ngày càng yếu. Hàn Phi muốn kéo anh ta ra khỏi đống rác hoàn toàn, nhưng vừa kéo anh ta, trong lòng hắn lại có một dự cảm vô cùng tồi tệ.

Bên tai truyền đến tiếng có thứ gì đó nổ tung. Hàn Phi ngẩng đầu lên nhìn, Cửu Mệnh bảo vệ phía trước hắn, hai cánh tay bị vặn đứt, cơ thể bắt đầu biến dạng. Hoàn toàn không biết hung thủ đang ở đâu, Hàn Phi đành phải yêu cầu mọi người nhanh chóng rời đi.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ độ khó cao rank E ngẫu nhiên của bản đồ ẩn — Quỷ tai!"

"Nhiệm vụ độ khó cao ngẫu nhiên của bản đồ ẩn mỗi tầng chỉ có một, xác suất kích hoạt là 5%, độ nguy hiểm của nhiệm vụ vượt xa nhiệm vụ thông thường! Hãy lựa chọn cẩn thận xem có nên làm hay không!"

Nhiệm vụ "tiếp nhận" đến tay, Hàn Phi tự nhiên sẽ không từ bỏ.

"Yêu cầu của nhiệm vụ là giết chết quỷ tai."

Quỷ tai là cái gì Hàn Phi còn không biết, lúc này hắn cũng không có thời gian suy nghĩ sâu hơn. Hắn lon ton chạy ra khỏi khu vực chờ dọn dẹp ở tầng sáu.

"Con quỷ bên trong sớm muộn gì cũng sẽ đi ra, tầng này không an toàn." Hàn Phi vốn dĩ không muốn rời khỏi tầng sáu nhanh như vậy, nhưng sau khi hắn thấy quỷ tai, thì tim đập liên hồi. Vì để không bị lộ điểm yếu của mình, Hàn Phi đã bật công tắc diễn xuất bậc thầy trong đầu, cẩn thận cảm nhận nguồn gốc của sự bất an. Trong thế giới vô hình có một bóng máu dường như đang không ngừng tiếp cận, đối phương hình như đã tiến vào bên trong tòa nhà chọc trời.

“Quái vật mà mình chiêu hồn từ biển máu ra vẫn chưa chết? Đối mặt với sự liên thủ của oán niệm cỡ siêu lớn và tác phẩm của thần linh, nó vẫn có thể sống sót được à?” Giữa Hàn Phi và “quái vật” tự mình chiêu hồn ra có tồn tại một mối liên hệ nào đó không thể cắt đứt. Không do dự nữa, hắn bảo chị Hồng đưa mình đến thang máy ở tầng sáu.

“Mình đã hoàn thành một nhiệm vụ rồi, bây giờ chỉ cần bằng mọi giá kéo dài thời gian đủ ba tiếng là được rồi.”

Chương 787: Người sưu tầm tội ác

Bây giờ trên người Hàn Phi có hai chiếc thẻ thang máy, một là thẻ thang máy số 11 của đầu bếp, còn một cái bị hư hỏng nặng, con số bên trên chỉ có thể nhìn rõ một con số "9".

"Ngõ Đỏ tầng sáu xuất hiện quỷ tai, chuyện chúng ta giết người phóng hỏa nếu như bại lộ vừa hay có thể đẩy hết cho nó. Đây cũng coi như là lợi dụng tai họa hợp lý." Thay trang phục ướt đẫm máu ra, Hàn Phi dẫn theo hai cư dân đặc biệt đến phòng thang máy tầng sáu.

Trước đây nơi này có thành viên thang gỉ trông coi, là một trong những nơi sầm uất và nguy hiểm nhất trong tầng. Chỉ cần đèn báo thang máy bật sáng là tất cả mọi người đều sẽ trở nên căng thẳng, bởi vì không ai biết khi cửa thang máy được mở ra thứ gì sẽ đến.

Nhưng hiện tại phòng thang máy tầng sáu trống không, đèn thang máy đều tắt hết, những cánh cửa thang máy cũng đóng chặt.

"Người lao công bảo chúng ta lên tầng mười, lát nữa hãy lấy quỷ tai làm cái cớ để giao tiếp với người lao công thang gỉ ở tầng mười nhé." Hàn Phi cầm tấm thẻ thang máy cũ nát thử mấy lần, thang máy cũng không có phản ứng. Tim hắn lại càng ngày càng đập nhanh hơn, quái vật chạy ra từ cửa sau đã gần hắn hơn rồi.

"Chúng ta sẽ lên tầng mười cầu viện binh à?" Chó Béo có ấn tượng rất kém với người lao công thang gỉ: "Những tên đó đều là những con chuột mù quáng vì lợi nhuận, bọn họ căn bản sẽ không liều mạng giúp đỡ đâu."

"Tôi không định nhờ bọn họ giúp, tôi muốn chiếm lấy tầng mười." Hiện tại Hàn Phi vẫn không biết làm thế nào để rời khỏi tòa nhà chọc trời. Một mình hắn sức lực có hạn, rất khó để tìm đường rời đi, vì vậy hắn cần nhiều người cùng hợp lực với mình hơn: "Rất nhanh trong tòa nhà lớn này sẽ sớm có một lực lượng, thiết lập nên quy tắc mới."

Nghe thấy lời nói đầy tham vọng của Hàn Phi, chị Hồng bớt lo lắng hơn một chút: "Tuy rằng tôi chưa từng gặp thần linh, nhưng từ trong miệng những tín đồ sùng đạo kia cũng có thể đoán được, người thực sự thiết lập ra các quy tắc chính là thần linh, chúng ta chỉ là những con bọ lớn giãy giụa trong lòng bàn tay của y thôi."

"Bọ thì làm sao? Cô đã từng thấy trùng độc có thể cắn chết người chưa?" Đè nén sự bất an trong lòng, Hàn Phi cầm thẻ thang máy lấy được từ đầu bếp, đi vào thang máy số 11.

Trước khi quẹt thẻ, cửa thang máy gỉ sét mở ra từng chút một. Bên trong thang máy rất sạch sẽ, như thể có quái vật chuyên liếm rác và vết máu vậy.

Hình thể của Chó Béo quá lớn, Hàn Phi để gã ở lại bên ngoài, những người khác đi theo hắn vào bên trong thang máy.

Khi cánh cửa thang máy chậm rãi đóng lại, một cảm giác vô cùng ngột ngạt ập đến, như thể cả người bị nhét vào trong miệng cá, trượt xuống dọc theo đường ruột, từng dây thần kinh trong cơ thể đều đang chống cự lại.

Các con số trên màn hình hiển thị bên trong thang máy thay đổi rất nhanh, Hàn Phi không dám thả lỏng một chút nào. Nhưng khi người ta càng sợ hãi chuyện gì, thì chuyện đó sẽ càng xảy ra.

Khi con số chuyển thành 9, thang máy đang đi lên lại đột ngột dừng lại.

Vài giây trước, cửa thang máy còn đang lạch cạch tự mở ra, bên ngoài là hành lang tối đen không có bất kì ngọn đèn nào.

"Tầng 9 không có ai ấn thang máy, sao nó lại chạy tới đây?" Ông lão và Hàn Phi cùng nhau trốn ở phía sau Lý Nhu, không ai dám manh động.

"Tôi nhớ rằng tầng này rất đặc biệt, vừa không có tổ chức nào tương tự như Ngõ Đỏ, cũng không có sòng bạc, nên cũng coi như là một tầng tương đối an toàn." Ánh đèn bên trong thang máy chiếu ra bên ngoài, chị Hồng dùng tốc độ nhanh nhất nhấn nút đóng cửa. Khi cửa thang máy sắp đóng lại, cô ta

lấy ra một chiếc gương lớn để trang điểm lại từ trong túi xách lớn mang theo bên mình.

Chờ giây cuối cùng trước khi thang máy đóng lại, cô ta đá chiếc gương lớn ra ngoài.

Hàn Phi cũng lập tức hiểu được chị Hồng muốn làm gì, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào mặt gương.

Thông qua chiếc gương, Hàn Phi và chị Hồng nhìn thấy một cảnh tượng rất kinh khủng. Ở ngay bên cạnh thang máy của bọn họ, có một quái nhân với khóe miệng và khóe mắt đều bị xé rách!

Người đó cả khuôn mặt như sắp rơi xuống, nhưng gã vẫn cười lớn không phát ra tiếng, vô cùng đáng sợ.

Thang máy tiếp tục đi lên, chị Hồng lau mồ hôi lạnh trên trán: "Vừa rồi mọi người có nhìn thấy không? Có một dị quỷ đứng ngay bên ngoài thang máy đấy!"

"Nó chính là dị quỷ à?" Nếu như không phải lượng máu quá thấp, thật ra Hàn Phi rất muốn chạm vào đối phương, như vậy hệ thống mới có thể xác định thông tin cơ bản của đối phương được.

"Người bình thường nếu mặt và bụng bị khoét ra như vậy thì đã sớm chết rồi!" Chị Hồng nghĩ lại vẫn còn thấy sợ: "Thang máy tầng 9 không phải là do người lao công thang gỉ trông coi hay sao? Sao ở cửa lại có một tên dị quỷ? Chẳng lẽ là do thần linh đã ngủ say quá lâu, đủ các thứ khủng khiếp bên trong tòa nhà đều bắt đầu xuất hiện rồi à?"

"Đây cũng là tin tốt cho chúng ta." Hàn Phi vô thức gật gật đầu.

"Từ miệng cậu tôi chưa bao giờ nghe thấy tin xấu." Ông lão rất cảm khái. Gặp phải vấn đề luôn dùng thái độ lạc quan và tích cực để đối mặt cũng không sai, nhưng gặp phải dị quỷ và biến thái mà vẫn dùng thái độ này để đối mặt, đúng là chói sáng đến mức có chút đau tim.

Thang máy cũ nát số 11 cuối cùng cũng dừng lại. Cửa thang máy gỉ sét mở ra hai bên, ánh đèn mờ ảo chiếu vào mặt

mấy người.

"Tầng này khá yên tĩnh đấy."

Tầng 10 và tầng 9 chỉ cách nhau một tầng, nhưng chúng dường như là hai nơi hoàn toàn khác nhau. Tầng 9 âm trầm tĩnh mịch, còn tầng 10 dưới mỗi hành lang đều được lắp đặt đèn, còn có thể nghe thấy tiếng rao bán, tiếng cãi cã và tiếng bước chân.

Có thể cãi nhau chứng tỏ là có trật tự và quy tắc nhất định, ở Ngõ Đỏ căn bản không có cãi vã, nếu có tranh chấp thì sẽ phân sinh tử.

"Hai chúng ta có chút mâu thuẫn với tín đồ trong tòa nhà, lát nữa sẽ cần cô đi trước dẫn đường." Hàn Phi và ông lão thay trang phục của cư dân trong tòa nhà, che mặt lại.

Chị Hồng làm việc rất đáng tin cậy, chỉ mất vài phút cô ta đã giúp Hàn Phi tìm được người lao công thang gỉ ở tầng 10.

"Cậu là Bạch Trà? Tôi không quan tâm Ngõ Đỏ các cậu xảy ra chuyện gì, nếu muốn chúng tôi giúp đỡ thì phải xem thành ý của các cậu ra sao." Một người đàn ông gầy yếu lấm la lấm lét nhìn Hàn Phi, gã cảm thấy hắn đã làm hỏng chuyện tốt của gã.

"Tầng 6 xuất hiện quỷ tai, tất cả mọi người đều chết cả rồi."

"Chuyện đó thì có liên quan gì đến tôi?" Người đàn ông gầy yếu thổi vào lòng bàn tay trống trơn của mình, như thể nơi đó mắt thường không nhìn thấy một hạt bụi.

"Đưa tôi đi gặp lão đại của thang gỉ tầng 10 các anh, chỗ này đều là của anh." Hàn Phi tùy tiện ném một cái túi chứa tiền xương ra, người đàn ông gầy yếu vừa nhìn, trên mặt đã lập tức nở ra nụ cười.

"Bây giờ tôi sẽ đưa cậu đi, có điều tôi phải nhắc trước là tính khí người đó rất không tốt đấy." Người đàn ông gầy yếu rất vui vẻ, gã ta biết cái Hàn Phi cho chính là tiền mua mạng, người trước mà gã nhận tiền đến giờ xương cốt đã thành bụi rồi.

Bước ra khỏi hành lang náo nhiệt, quả thực tầng 10 nhiều người hơn các tầng khác, trong đó có một phần nhỏ là từ các tầng khác chuyển đến. Điều này cũng cho thấy người quản lý ở tầng 10 rất có năng lực.

Đẩy cánh cửa bí mật ở góc tường ra, rất nhanh Hàn Phi đã nhìn thấy một mặt khác của tầng 10. Tại nơi ánh đèn không chiếu tới, có rất nhiều thi thể chất thành đống bừa bãi, tất cả thịt trên cơ thể bọn chúng đều đã bị lột sạch, mọi thứ có thể lợi dụng được đều đã bị cướp hết.

"Thật sự là nơi tham lam, ích kỷ, tự tư tự lợi đến cực điểm." Thiện cảm của Hàn Phi đối với tầng 10 không còn sót lại chút nào.

"Đúng vậy, những người không ích kỷ đến tầng 10 sẽ có thể cung cấp máu thịt cho những kẻ ích kỷ. Chúng ta cũng sẽ cho bọn họ chút tôn trọng, chẳng hạn như cung phụng tên của bọn họ, rồi sau đó mới yên tâm hút máu ăn tủy của bọn họ." Trên mặt người đàn ông gầy yếu hiện lên một sự châm chọc: "Vậy cậu muốn làm một người ích kỉ? Hay là muốn làm một người không ích kỉ?"

"Tôi muốn trở thành một người công bằng."

"Trên đời này làm gì có công bằng?" Người đàn ông gầy yếu khinh bỉ lời nói của Hàn Phi.

"Có chứ, chẳng hạn như ai rồi cũng sẽ chết." Hàn Phi cũng nở nụ cười, bên trong tòa nhà chọc trời này hội tụ những phần bẩn thỉu nhất trong nhân tính, hắn đã biết phải làm thế nào rồi.

"Cậu là một diễn viên hài à? Thật là biết cách kể chuyện cười." Người đàn ông gầy yếu mở cánh cửa trước mặt ra, ánh đèn dìu dịu chiếu dưới gạch lát sàn, phía sau bọn họ là một căn nhà hào hoa sạch sẽ.

Đây là lần đầu tiên Hàn Phi nhìn thấy một căn nhà như vậy ở dưới tầng 50 của tòa nhà chọc trời.

"Trương Thử, tại sao anh lại có thể không lễ phép với khách như vậy?"

Rèm cửa được vén lên, một người đàn ông ăn mặc chỉnh tề bước ra từ bên trong, trên tay gã đang ôm hộp sọ bị vỡ của một đứa trẻ.

"Xin chào, người lao công bị quỷ tai giết chết, lúc lâm chung đã nhờ tôi đến tầng 10 tìm cảnh sát đêm có camera. Vị cảnh sát đêm đó chắc là chìa khóa để giết chết quỷ tai." Vì để hoàn thành nhiệm vụ, Hàn Phi chủ động đưa tay về phía đối phương. Nhưng đối phương đến nhìn cũng không thèm nhìn, gã vẫn luôn ngắm nhìn cái đầu lâu của đứa trẻ.

Sử dụng năng lực thưởng thức nghệ thuật, Hàn Phi phát hiện kích thước của hộp sọ có vẻ không phù hợp với tuổi của xương. Giống như đầu của một đứa trẻ từ nhỏ bị nhốt bên trong một chiếc hộp sắt, cơ thể không ngừng lớn lên, nhưng đầu lại không phát triển bình thường.

"Hộp sọ của anh quả thực rất hiếm có, nhưng thứ mượn sự giúp đỡ của lực lượng để làm ra căn bản không thể gọi là tác phẩm nghệ thuật. Trong mắt những người từ tầng 50 trở lên thì chỉ là một món đồ chơi rẻ tiền mà thôi." Hàn Phi liếc nhìn qua, sau đó hắn đưa ra đánh giá của mình.

Nghe thấy bộ sưu tập của mình bị nói như vậy, người đàn ông lập tức quay đầu lại, trong mắt hiện lên vẻ không thích.

"Cậu ghét sưu tầm phải không? Nếu như cậu có thể giúp tôi…"

Đến gần người đàn ông, Hàn Phi nói nhỏ: "Tôi có thể giúp anh lấy được bảo vật từ tầng 50 trở lên, còn là tác phẩm ẩn chứa thần tính nữa."

"Tác phẩm ẩn chứa thần tính?" Đôi mắt của người đàn ông mở to, gã để những người khác ở bên ngoài, còn mình thì dẫn Hàn Phi vào bên trong nhà.

Đằng sau bức màn có bày đủ loại đồ sưu tầm tanh máu tàn nhẫn, nhưng người đàn ông lại vô cùng tự hào khoe với Hàn Phi: "Những thứ này đều là do tôi tự mình sưu tầm, nhưng đáng tiếc ở tầng 10 có quá ít người hiểu tôi. Cậu có thể nhìn ra cái đầu lâu kia có vấn đề, chắc là cũng rất thích sưu tầm phải không?"

“Có người sưu tầm quần áo của nạn nhân, có người sưu tầm nội tạng và đầu lâu, còn tôi thì thích sưu tầm tội ác, tôi muốn biến tất cả những tên tội phạm đó làm thành tiêu bản, liệt kê ra các tội trạng của bọn chúng.” Nụ cười trên mặt Hàn Phi rất dịu dàng, ai nhìn thấy cũng đều cảm thấy hắn là một thư sinh nho nhã: “Vừa rồi ở bên ngoài tôi đã có chút không lễ phép, bây giờ trong phòng chỉ có hai chúng ta, anh nói nếu như tôi giết anh, bọn chúng có báo thù giúp anh không?”

Còn chưa kịp phản ứng lại, người đàn ông đã nhìn thấy một con quái vật to lớn bò ra từ quỷ văn phía trước Hàn Phi. Cái miệng toàn độc hồn mở ra ngay trước mặt gã!

“Anh có biết không? Thi thể bị ngâm trong độc hồn sau khi bị thiêu thành tro, tro của anh sẽ hiện ra một loại sắc màu từ đen đến tỏa sáng, đây là một món đồ sưu tầm rất quý giá đấy.” Hàn Phi nhìn chằm chằm vào người đàn ông đang không ngừng lắc đầu, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười: “Là một nhà sưu tầm, tôi nghĩ chắc là không ai có thể chống lại sự cám dỗ của tro cốt này đúng không?”

Chương 788: Cảnh sát đêm

Nhà sưu tầm quả thực rất muốn sở hữu tro cốt từ đen đến phát sáng, nhưng gã ta không hề muốn mình trở thành tro cốt.

Khi độc hồn trong miệng Đại Nghiệt sắp rơi lên mặt nhà sưu tầm, dường như gã ta đã đột ngột tỉnh lại từ trong mộng: "Cảnh sát đêm mà cậu nói đến tôi đã từng gặp, anh ta cầm máy ảnh, đi đến đâu cũng sẽ chụp ảnh ghi chép lại một số thứ, đã từng là một nhà tội phạm rất nổi tiếng. Sau đó cũng không biết đã trải qua những gì, trong một thời gian rất ngắn anh ta đã trở thành cảnh sát đêm."

Hàn Phi cười cười nhìn nhà sưu tầm đột nhiên đổi giọng. Từ trong ô vật phẩm lấy ra một quả tim do Từ Cầm nấu, hắn bắt đầu ăn từ từ.

Đại Nghiệt chặn giữa Hàn Phi và nhà sưu tầm, cái miệng treo ngay trên đỉnh đầu của gã, vừa có thể uy hiếp gã, lại vừa có thể đảm bảo an toàn cho Hàn Phi. Cục diện hiện tại là điều mà hắn thích nhất.

"Tôi cảm thấy anh đang nói dối."

"Tất cả những gì tôi nói đều là sự thật mà!"

"Nếu muốn xây dựng niềm tin, thì hãy ăn nốt một nửa quả tim này đi." Lợi dụng nguyền rủa của Từ Cầm và độc hồn của Đại Nghiệt, Hàn Phi đan dệt nên một tấm lưới trói buộc linh hồn bên trong cơ thể của nhà sưu tầm. Gã cũng hiểu rõ tình cảnh của mình hiện tại, trong đáy mắt gã tràn đầy sự không cam tâm, nhưng lại không thể làm gì được.

"Đừng giãy giụa nữa, càng giãy giụa thì anh sẽ chết càng nhanh đấy." Hàn Phi chạm vào linh hồn của nhà sưu tầm, bên trên có dính đầy mùi tiền, khiến người ta buồn nôn: "Đến cư dân đặc biệt cũng không phải? Tôi rất thất vọng."

"Tất cả mọi thứ bên trong phòng sưu tầm này đều có thể cho cậu, yêu cầu của cậu tôi cũng đều sẽ đáp ứng, có thể tha mạng cho tôi không." Nhà sưu tầm biết mình đã nhìn nhầm, gã

không ngờ một người bên ngoài ăn nói khép nép trước mặt Trương Thử, trên người lại che giấu một con quái vật đáng sợ như vậy. Tất nhiên nguyên nhân chính vẫn là do Hàn Phi đã diễn quá tốt, hắn vừa lên đã khiến nhà sưu tập mất cảnh giác.

"Tôi không phải là người tàn nhẫn như vậy, càng không thích giết chóc, anh làm việc cho tôi, mười ngày sau tôi sẽ phá bỏ nguyền rủa chết chóc giúp anh." Người hoàn toàn tuyệt vọng không có giá trị lợi dụng, chỉ khi cho đối phương một chút hy vọng, gã mới nghe lời và nỗ lực chạy về phía trước.

"Được, bây giờ tôi sẽ dẫn cậu đi tìm cảnh sát đêm."

Nhà sưu tầm và Hàn Phi cùng nhau bước ra khỏi phòng. Thấy bọn họ đi ra tưởng là đã giải quyết xong, người tên Trương Thử chạy tới trước mặt nhà sưu tầm chuẩn bị tranh công giống như một con chó giữ nhà.

Gã xoa hai tay vào nhau với vẻ mặt nịnh nọt, nhưng còn chưa kịp nói thì nhà sưu tầm đã đâm một con dao trắng sắc nhọn vào bụng dưới của gã.

Tốc độ ra tay của nhà sưu tầm vô cùng nhanh, con dao trắng sắc nhọn đã được gã giấu trên người từ trước. Vừa rồi nếu Hàn Phi có chút sơ suất, có lẽ cuối cùng hắn cũng sẽ giống như Trương Thử.

"Vậy mà dám lơ là khách phương xa, càng ngày càng không ra gì rồi."

Rút con dao sắc ra, con dao trên tay nhà sưu tầm toàn thân trắng như tuyết, không dính chút máu.

Bản thân gã không quá mạnh, nhưng con dao trên tay gã lại rất đặc biệt.

Chờ sau khi Trương Thử chết, nhà sưu tầm thay đổi sắc mặt: "Tên chướng mắt này cuối cùng cũng chết rồi, vừa rồi chính là nó đã khiến cho tâm tình cậu không tốt đúng không?"

Đều cùng là người lao công thang gỉ, nhà sưu tầm nói giết là giết, Hàn Phi cũng có cái hiểu sâu hơn về tòa nhà này.

Mấy người đi trong con ngõ tối, tránh đám đông ra. Bọn họ đang dẫm lên xương cốt của những nhà thám hiểm, đi đến

hành lang có nhiều tiểu thương nhất trên tầng 10.

“Bởi vì môi trường của tầng 10 ổn định nên thu hút rất nhiều người từ các tầng khác đến, vì vậy nơi đây đã trở nên càng ngày càng phồn hoa.”

Nhà sưu tầm chuẩn bị khóa cửa dẫn vào con ngõ tối, nhưng có một cái xương tay thi thể thối rữa đã kẹt ở giữa khe cửa. Gã hơi ngượng ngùng đá mạnh cánh tay bị đứt ra: “Có người có cuộc sống rất tốt, thì tự nhiên sẽ phải có người khác trả tiền cho niềm vui của bọn họ. Sự tồn tại của lối bí mật thực ra cũng là để bảo vệ mọi người, ở đây chỉ cần không trở thành con mồi, vậy thì sẽ sống rất vui vẻ.”

“Tòa nhà lớn này hiện thực thật đấy.”

Có nhà sưu tầm lão đại thang gỉ mở đường, Hàn Phi đã tránh được rất nhiều rắc rối. Cuối cùng bọn họ cũng dừng trước cửa số 0001 09, ở đây được bố trí thành một tửu quán.

“Đại đa số cảnh sát đêm đều sẽ trốn trong khu vực cấm, bởi vì bọn họ có nhiều kẻ thù. Nhưng cảnh sát đêm mà mọi người đang tìm kiếm thì tương đối đặc biệt, anh ta thích nhất ở những nơi đông người, thường ngồi đây cả ngày một mình cho đến khi không có tiền, mới đến khu vực cấm tìm thứ có thể đổi thành tiền. Ở chỗ tôi có một phần đáng kể những vật sưu tầm là anh ta tặng cho tôi.”

Liên tiếp mở ra hai cánh cửa sắt, đi qua những lối đi dài, Hàn Phi thuận lợi tiến vào bên trong ” tửu quán “. Nói là “tửu quán”, ngoài việc có rượu ra, ở đây còn có rất nhiều thứ khác.

Ở trung tâm sàn nhảy xấu xí có một cái lồng sắt khổng lồ, bên trong cái lồng đầy vết máu, có vẻ lúc trước đã đựng thứ gì đó.

Ánh sáng lờ mờ từ từ quét qua, trên chiếc ghế sô pha cũ nát có đủ thể loại người đang ngồi, trong tay bọn họ đều sẽ cầm một cái cốc, bên trong là rượu đỏ như máu.

“Cho tôi năm ly rượu loại tệ nhất.” Nhà sưu tầm bước đến quầy bar, dùng một giọng rất trầm nói.

“Anh vẫn keo kiệt như ngày nào.” Chủ nhân của tửu quán cũng chính là người nấu rượu. Cơ thể của anh ta giấu ở quầy bar, trong căn phòng phía sau, không ai có thể nhìn thấy.

“Suỵt! Nhỏ giọng chút!” Nhà sưu tầm rất sợ hãi, nhanh chóng quay người lại giải thích với Hàn Phi: “Đến đây bất kể làm gì, nhất định phải gọi một ly rượu, lát nữa cậu có thể uống thử. Rượu trong tửu quán nổi tiếng ngon, rất nhiều người ở các tầng khác đặc biệt chạy đến đây chỉ để uống rượu.”

“Anh gọi thứ này là rượu?” Hàn Phi nhìn rượu đỏ sền sệt vẩn đục trong ly người khác.

“Mặc dù không ai biết rượu này rút cuộc được làm ra như thế nào, nhưng nó quả thực có vị giống như rượu, uống vào xong cũng không có hại gì cho cơ thể.” Khi nhà sưu tầm nói chuyện với Hàn Phi, một cửa sổ nhỏ phía sau quầy bar bị mở ra. Có một cánh tay đầy sẹo, có khắc nguyền rủa, hoàn toàn dị dạng đặt ly rượu lên trên quầy bar.

“Rượu của mọi người xong rồi.” Không ai có thể nhìn thấy cơ thể của chủ nhân tửu quán, cả quá trình chỉ nghe thấy giọng nói và nhìn thấy một cánh tay của anh ta.

Bê rượu của mình lên, nhà sưu tầm bắt đầu nhìn quanh tửu quán: “Mọi người đi theo tôi, khách hàng quen đều thường thích bên trong cùng nhất, bọn họ không thích bị quấy nhiễu.

Tránh những người ở phòng khách ra, nhà sưu tầm uống rượu trong tay, dẫn Hàn Phi đi vào một căn phòng ở phía sau.

Đèn trở nên tối hơn, trong căn phòng này toát ra một mùi thối rữa.

“Phóng viên lớn, có người tìm anh, hãy cẩn thận trả lời câu hỏi của cậu ấy, tôi có thể mua rượu cho anh thêm một tuần nữa.” Nhà sưu tầm nói ra một dãy số, đó hình như là tên của cảnh sát đêm.

Hàn Phi cũng nhìn về phía nhà sưu tầm. Trên chiếc giường hỏng trong góc, có một người đàn ông trung niên đang nằm nghiêng, trên tay cầm một chiếc máy ảnh chuyên nghiệp, đôi mắt tròn, trong con người toàn là tia máu, như thể đã rất lâu chưa ngủ rồi.

“Đừng giả vờ chết nữa, tôi đã giúp anh nhiều lần như vậy, anh phải biết báo đáp công ơn.” Nhà sưu tầm mới nói được một nửa thì đột nhiên dừng lại. Gã nhìn thấy một tay của cảnh sát đêm đang giơ máy ảnh lên, vừa hay đang nhắm thẳng vào gã.

Chiếc máy ảnh đó dường như có năng lực nguyền rủa, nhà sưu tầm vô cùng biết điều ngậm miệng lại, trên mặt còn cố rặn ra một nụ cười.

Khả năng chống lại nguyền rủa của bản thân Hàn Phi cũng đã full rồi, có thể nói hắn là ăn nguyền rủa mà “trưởng thành”, lúc này hắn đi thẳng đến bên cạnh giường.

Khi nhìn thấy gương mặt của cảnh sát đêm, Hàn Phi cảm thấy rất quen thuộc. Với trí nhớ của hắn cho dù là trong cuộc sống thường ngày chỉ cần đi lướt qua, trong một thời gian cũng có thể hồi tưởng lại được dung mạo của đối phương.

“Hình như tôi đã từng thấy anh trên TV?” Hàn Phi cố hết sức nhớ lại những vụ giết người khác nhau mà hắn đã xem qua, nhưng khuôn mặt trên những bức ảnh và video đó không thể tương ứng với cảnh sát đêm: “Anh từng là một phóng viên?”

Cảnh sát đêm lười trả lời, y quay đầu sang chỗ khác, sau gáy lộ ra những tội danh dày đặc – Từ Phú Tài, Xà Đầu, Phó Danh…

“Nhà tội phạm?” Hàn Phi phất tay để cho những người khác đi ra ngoài trước, chờ khi trong phòng chỉ còn lại hắn và phóng viên, hắn mới chậm rãi nói: “Anh chạy vào tòa nhà này khi nào? Có phải là thông qua chiếc gương trong câu lạc bộ giết người không? Hay là lối đi khác?”

Mấy chữ câu lạc bộ giết người khiến phóng viên cau mày, nhưng y vẫn không thèm để ý tới Hàn Phi. Dường như y cảm thấy nói chuyện với bất kì ai trong tòa nhà này cũng đều là một sự ô nhục của mình.

“Nếu như tôi nói mình có cách đưa anh rời khỏi tòa nhà lớn này, anh có thể liên thủ với tôi không, bởi vì tôi cũng là nhà tội phạm.” Chỉ trong một câu ngắn ngủi của Hàn Phi, đã đưa ra

hai thông tin rất nặng kí, phóng viên vốn đang nằm nghiêng trên giường chậm rãi xoay người lại.

Y nhìn chằm chằm vào mặt Hàn Phi, nhìn ánh sáng bên trong mắt của hắn.

"Trong tòa nhà này căn bản không có nhà tội phạm, chỉ có người xấu và người xấu hơn."

"Vậy thì chưa chắc, chỉ cần tôi vẫn còn sống, trong tòa nhà ít nhất vẫn còn một người tốt." Hàn Phi ngồi bên cạnh giường: "Cảm giác anh mang đến cho tôi hoàn toàn khác với những người khác, chúng ta đều đến từ cùng một nơi, lúc ban đầu chúng ta đều là cùng một loại người."

"Nhưng rất nhanh cậu cũng sẽ trở thành giống như tôi, dường như tôi đã nhìn thấy kết cục của cậu rồi, hoặc là chết luôn, hoặc là muốn chết cũng không được." Phóng viên một hơi uống hết ly rượu: "Lời khuyên duy nhất tôi có thể cho cậu là, hãy chấp nhận ác quỷ trong lòng, nhanh chóng trở thành người mà cậu căm hận nhất trước đây, như vậy mới có thể bớt đau khổ hơn một chút."

"Anh không kiên trì, có lẽ là bởi vì anh không thể rời khỏi tòa nhà này, hy vọng từ từ tiêu tan, còn tuyệt vọng lại không ngừng tích tụ, cuối cùng áp đảo anh." Hàn Phi nhìn rượu máu trong ly, một chút suy nghĩ muốn thử cũng không có: "Sự khác biệt lớn nhất giữa tôi và anh là, tôi biết đường rời đi, vì vậy cho dù tôi có trải qua những gì, hy vọng trong mắt tôi sẽ không bao giờ tắt."

"Cậu luôn nói về cái gì mà có cách rời đi, nếu như thực sự có một cách như vậy, cậu vẫn còn tiếp tục ở lại đây?" Trong lời nói của phóng viên có một chút nóng nảy, giọng nói của y cũng bắt đầu thay đổi. Khi cảm xúc của y biến động, trên nét mặt dần dần xuất hiện một khuôn mặt quỷ!

"Tôi có thể cho anh xem để chứng minh rằng tôi không lừa anh. Có điều trước đó, anh hãy cho tôi biết mọi thứ về anh, bao gồm tên và những gì anh đã trải qua, kể cả việc anh đã vào tòa nhà này như thế nào." Thiên phú hồi hồn của Hàn Phi tối nay vẫn có thể sử dụng thêm một lần nữa. Nếu thật sự không

được thì gọi Hoàng Doanh đến đây một chuyến, đã lâu lắm không gặp anh Hoàng, hắn cũng hơi nhớ anh ấy rồi.

Phóng viên bị ảnh hưởng bởi năng lực ngôn linh của Hàn Phi, sau một hồi đấu tranh, y nói: "Tôi tên là Quý Chánh, là phóng viên của đài phát thanh Tân Hỗ, thực ra tôi hoàn toàn không có tinh thần trọng nghĩa gì cả. Các chương trình radio thông thường đã sớm không có người nghe, tôi muốn thay đổi, vì vậy đã để mắt đến một số vụ án lạ lùng quỷ dị."

"Điều tra, vạch trần, vén màn, tôi đã tống rất nhiều tên khốn vào tù, danh tiếng dần dần lớn hơn, nhưng tôi cũng đã bị người ta nhắm đến."

"Một ngày cách đây vài tuần, tôi nhận được thông tin có vụ ngược đãi trẻ em trong viện phúc lợi do Vĩnh Sinh Pharmaceutical mở, vì vậy tôi đã tiến hành điều tra theo dõi trong thời gian dài nửa năm."

"Kết quả cuối cùng chắc là sẽ khiến tất cả mọi người đều phải há hốc mồm, viện phúc lợi của Vĩnh Sinh Pharmaceutical không chỉ là lạm dụng trẻ em, bọn họ thậm chí còn thử nghiệm các loại thuốc mới trên một số trẻ mồ côi, đúng là bệnh hoạn mất trí."

"Lúc đó tôi không quan tâm đến bất cứ điều gì hết, chỉ muốn cứu những đứa trẻ đó, kể cả có phải đối đầu với một gã khổng lồ như Vĩnh Sinh Pharmaceutical, có kết cục thịt nát xương tan cũng không thành vấn đề."

Nói đến đây đột nhiên phóng viên dừng lại, Hàn Phi tiếp tục hỏi: "Tiếp theo thì sao?"

"Quên rồi." Phóng viên chỉ vào đầu mình: "Đầu tôi bị người ta nhét vào một con bọ, nó đang gặm nhấm trí nhớ của tôi. Bây giờ tôi đã quên mất là ai đã đặt con bọ kia vào đầu mình rồi, tôi chỉ còn nhớ lúc đó bọn họ cười một cách cuồng loạn, trong căn phòng đó có bày đầy những bông hoa như đầu người."

Chương 789: Mặt người trong máu

Cầm ly rượu máu của Hàn Phi lên, phóng viên một hơi uống cạn. Dường như chỉ có cồn mới có thể giúp y tê liệt cơn đau, khiến y tạm thời quên đi con bọ kia trong đầu.

"Anh đã từng điều tra về viện phúc lợi do Vĩnh Sinh Pharmaceutical xây dựng à?"

Ánh mắt Hàn Phi phát sinh thay đổi, hắn chỉ vào mặt mình: "Anh có gặp đứa trẻ nào có nhân cách hệ chữa trị không?"

"Kí ức có liên quan đến những đứa trẻ đó tôi đều quên hết rồi, nếu như cậu thực sự muốn biết, có thể đi tìm những người đã nhét con bọ kia vào đầu tôi." Phóng viên tiện tay ném cái ly rượu của Hàn Phi ra: "Được rồi, để tôi xem lối đi mà cậu nói đến đi."

"Không thành vấn đề."

Hàn Phi lui về sau hai bước, ngón tay di chuyển trên bảng thuộc tính.

"Chiêu hồn!"

Máu bắn tung tóe đột nhiên xé toạc bảng thuộc tính ra, mùi máu tanh nồng nặc như gió bão đã ấp ủ từ lâu, chớp mắt đã nhấn chìm căn phòng nhỏ.

Vốn đang nằm nghiêng trên giường, trên khuôn mặt của phóng viên lộ ra vẻ mặt khó tin. Y dùng cánh tay chống đỡ cơ thể, hai mắt dán vào phía trước thân thể Hàn Phi.

Không nhìn thấy quỷ môn của bảng thuộc tính bị nứt ra, nhưng y có thể cảm nhận được khí tức khủng khiếp dồi dào không dứt đang truyền ra từ một nơi nào đó trong căn phòng. Mùi máu tanh đó không hề thuộc về tòa nhà chọc trời.

"Hoàng Doanh!"

Chỉ hai từ đơn giản, lại khiến cho gió bão trên biển máu càng trở nên hung hãn hơn. Ngoài ra con quái vật bị Hàn Phi

gọi ra dường như cũng cảm nhận được gì đó, bóng máu đang điên cuồng di chuyển trong tòa nhà.

Mặt quỷ nổi trên biển máu bắt đầu la hét, dưới sự cưỡng ép sai khiến của ý thức Hàn Phi, bọn chúng hết con này đến con khác đâm vào biển máu.

Rung lắc chuông dẫn hồn, cái tên Hoàng Doanh bị một mặt quỷ cắn chặt, kéo ra khỏi biển máu.

Năm ngón tay tóm chặt lấy cạnh quỷ môn, những giọt máu lăn xuống theo chiếc áo khoác ngoài màu trắng. Phía sau Hoàng Doanh có ác mộng biến hóa méo mó đang không ngừng theo sát, từng bước đi ra từ quỷ môn.

Đôi con ngươi đen ngòm đang chìm đắm trong cơn ác mộng dần trở lại bình thường, sau khi nhìn thấy Hàn Phi, biểu cảm trên mặt Hoàng Doanh từ từ dịu lại: "Cần anh làm gì?"

Hoàng Doanh chưa bao giờ hỏi Hàn Phi gặp phải rắc rối gì, chỉ cần anh có thể làm được, thì mọi thứ đều không thành vấn đề.

"Anh sắp đạt level 40 rồi à?" Hàn Phi không ngờ Hoàng Doanh thăng cấp nhanh như vậy. Hiện tại anh ấy đã càng ngày càng có khí chất của một người chơi số một rồi.

"Anh đã chọn ra ba cái thích hợp nhất cho mình từ hơn một chục nghề nghiệp ẩn, đã hoàn thành ba lần chuyển nghề, chắc là có thể giúp em được một chút." Hoàng Doanh trước đó chỉ là có tiếng không có miếng, tâm thái vẫn như những người chơi bình thường khác. Nhưng từ sau khi được Cánh Bướm kéo vào giấc mộng, để nó biến thành người mẹ giết chết vô số lần, thì Hoàng Doanh đã thực sự thay đổi.

Không cần Hàn Phi mở lời, Hoàng Doanh đã mở ô vật phẩm ra, trưng bày các vật phẩm và đạo cụ quý hiếm mà anh thu thập được: "Những thứ này đều là chuẩn bị cho em, vẫn luôn không có cơ hội để đưa cho em được."

"Anh Hoàng, anh thực sự đã giúp em một chuyện lớn rồi." Nếu là ở những nơi khác, những thứ Hoàng Doanh mang đến sẽ không hữu dụng lắm. Nhưng ở tòa nhà chọc trời này, một

miếng thịt không bị nhiễm nấm mốc cũng có thể đổi lấy rất nhiều thứ.

"Có thể giúp được em là tốt rồi." Vừa lấy đồ trong ô vật phẩm ra, Hoàng Doanh cũng nhìn về phía phóng viên bên cạnh: "Anh ta là ai?"

"Một người anh hùng lưu lạc." Hàn Phi có thể cảm nhận được bóng máu đang tiến tới rất nhanh, ác quỷ trườn ra khỏi biển máu dường như cũng rất hứng thú với Hoàng Doanh: "Anh Hoàng, em phải lập tức đưa anh đi ngay, ở đây quá nguy hiểm."

Đặt những vật dụng do Hoàng Doanh mang đến vào ô vật phẩm của mình, Hàn Phi lập tức sử dụng hồi hồn để đưa anh trở về.

Sau khi Hoàng Doanh rời đi, dường như bóng máu đã mất đi mục tiêu rõ ràng, tốc độ di chuyển về phía Hàn Phi hiển nhiên đã chậm lại.

"Chắc là anh cũng nhìn thấy rồi." Hàn Phi đặt một chai rượu của thế giới tầng cạn trước mặt phóng viên: "Tôi có thể đưa anh về nhà."

"Nhà…" Phóng viên không biết đã bao lâu không nghe thấy từ này rồi. Y nhìn về phía quỷ môn xuất hiện, đồng tử bắt đầu chuyển động dữ dội. Những tội danh màu đỏ như máu lần lượt nổi lên trên cổ y, giống như một cái mỏ hàn nóng đỏ vậy.

Có điều bây giờ phóng viên không cảm thấy đau đớn, y cầm lấy chai rượu lên, uống một ngụm.

Cổ họng nóng như lửa đốt, trong mắt y vẫn toàn là tia máu, nhưng tro tàn ở sâu trong ánh mắt lại nhen nhóm lên một chút ánh sáng.

"Chỉ cần cậu có thể đưa tôi rời khỏi tòa nhà chọc trời này, để tôi gặp con tôi một chút, tận mắt nhìn thấy nó vẫn còn sống! Vậy thì mọi thứ tôi có đều có thể cho cậu! Bao gồm cả linh hồn, tôn nghiêm và tự do của tôi!"

Loạng choạng đứng lên, mái tóc rối bù bẩn thỉu của phóng viên xõa sượi trên mặt. Trong cơ thể trông có vẻ gầy yếu của y

có ẩn chứa một sức mạnh đáng sợ. Những tội danh màu đỏ như máu kia giống như trùng độc, cho y sức mạnh và thiên phú đặc biệt, cũng tra tấn ý chí của y mọi lúc.

"Chốt kèo." Hàn Phi nắm lấy bàn tay phóng viên đang duỗi ra.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện cảnh sát đêm — Quý Chánh!"

"Quý Chánh (cảnh sát đêm cấp độ cấm): Căn cứ vào mức độ nguy hiểm, cảnh sát đêm được chia thành bốn cấp độ: nguy, cấm, tai, đêm."

"Chú ý! Bọn họ đã từng là những người kiên định nhất về chính nghĩa, nhưng hiện tại đã trở thành những người kinh khủng nhất trong tòa nhà! Nhất định phải cẩn thận với bọn họ! Ngay cả cảnh sát đêm yếu nhất cũng cực kỳ nguy hiểm!"

Trong nhắc nhở của hệ thống không có thông tin về năng lực của Quý Chánh, cũng có khả năng là do y vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng Hàn Phi.

"Tôi đến tìm anh vẫn còn một lý do khác, sâu trong hành lang tầng sáu có một con quỷ tai ẩn nấp. Một người lao công thang gỉ còn sót lại đã bảo tôi đến tìm anh." Hàn Phi chuẩn bị bắt tay vào nhiệm vụ rank E độ khó cao kia.

"Nó đã trở thành quỷ tai rồi sao?" Trên mặt Quý Chánh nở một nụ cười tàn nhẫn: "Trước đây người lao công thang gỉ đã nhờ tôi đi giết đứa trẻ trước đó, nhưng điều bọn họ không biết là, đứa trẻ đó chính là một trong những đứa trẻ đã bị hại chết bên trong viện phúc lợi của Vĩnh Sinh Pharmaceutical. Tôi cũng không biết tại sao cậu ấy lại xuất hiện ở tầng sáu, còn trở thành một đoạn nnguyền rủa tràn đầy oán hận."

"Anh biết quỷ tai à?"

"Nào chỉ là biết." Quý Chánh vuốt ve chiếc máy ảnh của mình: "Sau khi tôi nhận thù lao của người lao công thang gỉ, không những không giết đứa trẻ đó, còn dạy cậu ấy làm thế nào để trở nên mạnh mẽ hơn. Đứa trẻ đó là tôi dùng tội ác và hận thù của mình nuôi dưỡng lớn lên từng ngày. Bây giờ chắc

là cậu ấy không thể tự kiểm soát mình được nữa, thù hận sắp trở thành một thảm họa rồi!

Dáng vẻ hiện tại của Quý Chánh quả thực đã hoàn toàn khác trước. Cán cân thiện ác trong lòng y đã bị phá hủy, chỉ còn lại một bản thân thương tích đầy mình.

"Đứa trẻ đó có biết rằng cuối cùng mình sẽ biến thành một con quái vật không?"

"Tôi đã từng cho cậu ấy lựa chọn, đó là rời khỏi thế giới này mà không có đau khổ, hay là mãi mãi đau khổ sống ở đây, sau đó gieo rắc nỗi đau của mình cho những tên tội phạm thích tạo ra nỗi đau kia."

Quý Chánh đứng dậy đẩy cửa buồng tửu quán ra, ánh đèn mờ ảo bên ngoài chiếu vào khuôn mặt có phần dữ tợn của y: "Cuối cùng cậu ấy đã đưa ra lựa chọn giống như tôi."

Nhìn thấy Quý Chánh bước ra khỏi phòng, đại sảnh bỗng trở nên yên tĩnh. Bọn họ kinh hãi nhìn Quý Chánh, rồi lại ngạc nhiên nhìn sang Hàn Phi.

"Lấy mắt trả mắt, lấy răng trả răng, tòa nhà này đối xử với chúng ta như thế nào, chúng ta sẽ báo đáp nó như thế ấy." Gật gật đầu, Hàn Phi chạm vào quỷ văn: "Như vậy rất công bằng, không phải sao?"

"Sao một nhà tội phạm như cậu lại giống cảnh sát đêm thế?" Nụ cười của Quý Chánh ngày càng lộ rõ. Y và Hàn Phi vai kề vai cùng nhau bước ra khỏi tửu quán, những cư dân đặc biệt khác thì đi theo phía sau bọn họ.

Mấy người đi về phía thang máy, nhưng còn chưa đến nơi, thì từ một tầng nào đó ở phía dưới phát ra một tiếng hét vô cùng chói tai.

Linh hồn của Hàn Phi như bị kim đâm vậy, cơn đau dữ dội ập đến. Cẩn thận cảm nhận, hắn phát hiện mối liên hệ giữa mình và bóng máu quỷ đột nhiên mạnh mẽ hơn.

Hình như đang xảy ra xung đột với thứ gì đó trong hành lang, bóng máu đó toàn lực ra tay, sử dụng một năng lực đặc biệt nào đó chưa biết.

“Cũng can đảm thật đấy, dám đi ngoài hành lang sau mười hai giờ đêm.”

Tiếng thì thào của chị Hồng bị Hàn Phi nghe thấy: “Hành lang sau mười hai giờ đêm rất nguy hiểm hay sao?”

“Trong hành lang có tồn tại cấm kỵ.” Quý Chánh cầm máy ảnh chụp về hướng phát ra âm thanh: “Có điều người bình thường gặp phải cấm kỵ cũng sẽ không gây ra ồn ào như vậy, trừ phi cấm kỵ gặp phải cấm kỵ.”

Y nhìn về phía cái máy ảnh một chút, rồi thúc giục Hàn Phi: “Đi thôi, chúng ta đến tầng sáu trước, tôi sẽ mang quỷ tai đó đi.”

“Mọi người cầm lấy thẻ thang máy đến tầng sáu, bây giờ tôi phải đi đến chỗ khác.”

Hàn Phi tóm lấy nhà sưu tầm: “Anh là người đứng đầu của lao công thang gỉ tầng mười, chắc là trong tay vẫn còn thẻ thang máy khác đúng không?”

“Có thì có, nhưng tôi không thể tùy tiện cho người khác dùng…”

“Đừng nói nhảm nữa.” Hàn Phi nhìn sang Quý Chánh: “Nếu như quỷ tai có thể khống chế được bản thân, tôi sẵn sàng tiếp nhận cậu ấy. Tầng sáu là địa bàn của tôi, anh có thể thử đủ thứ ở đó.”

“Cậu vội vàng bỏ đi vì cấm kỵ ở hành lang phải không?” Quý Chánh nghịch máy ảnh: “Tôi quả thực đã nhìn thấy cậu và cấm kỵ có mối liên hệ với nhau bởi sợi dây vận mệnh.”

“Việc không thể chậm trễ, lập tức hành động đi!” Hàn Phi đã đánh giá thấp năng lực của Quý Chánh, có điều chuyện này đối với hắn là chuyện tốt.

Tóm chặt nhà sưu tầm, Hàn Phi buộc đối phương phải sử dụng thẻ thang máy, hai người cùng nhau vào thang máy số 9.

“Động tác nhanh lên!” Trong lòng Hàn Phi bồn chồn, hắn đã có thể cảm giác được bóng máu đang nhanh chóng tiếp cận mình, cấm kỵ trên hành lang dường như đã làm nó bị thương.

“Chúng ta phải đến tầng nào?”

“Càng lên cao càng tốt!” Đóng cửa thang máy, hắn nhìn thấy nhà sưu tầm ấn nút dẫn đến tầng 25: “Không thể lên tầng cao hơn được hay sao?”

“Đi thang máy cũng là một chuyện rất nguy hiểm, tầng càng cao càng dễ gặp bất ngờ, tầng 25 là giới hạn tôi có thể đi rồi.”

Nhà sưu tầm rất muốn khóc, đã quá lâu gã không cảm thấy bất lực như thế này rồi.

“Tôi tạm tin tưởng anh một lần.” Liếc nhìn những con số đang dần thay đổi trên màn hình thang máy, sắc mặt của Hàn Phi u ám. Khoảng cách giữa hắn và bóng máu ngày càng gần rồi.

Tên đó dường như cũng đã vào thang máy, đang nắm lấy sợi dây chuyền bên dưới, leo lên một cách điên cuồng.

“Lần thứ ba chiêu hồn của mình đã kích thích nó rồi. Rồi sau đó bị thương trong cuộc chiến với cấm kỵ ở hành lang, bây giờ chắc nó đang ở giai đoạn điên cuồng nhất, mình không thể để nó bắt kịp vào lúc này được.”

Bấm vào bảng thuộc tính, nút thoát của Hàn Phi vẫn chưa sáng lên, có điều tính toán thời gian một chút, chắc là cũng sắp rồi.

Niềm vui và nỗi buồn của con người không ai hiểu được, Hàn Phi lo lắng đến đổ mồ hôi, còn nhà sưu tầm thì nhìn chằm chằm vào những con số luôn thay đổi rồi thở ra một hơi lạnh. Khu vực cấm ở các tầng trên nhiều vô cùng, không thể tùy ý đi được.

Tầng 11 và 13…

Khi dừng ở tầng 15, thì bên dưới đáy buồng thang máy xuất hiện một ít máu.

Trong khoảng thời gian rất ngắn, vết máu lan ra diện rộng, vết máu như suối nguồn chảy ra từ dưới thang máy vậy!

“Chuyện gì thế?” Vẻ mặt của nhà sưu tầm kinh hãi, gã đi thang máy nhiều lần như vậy mà chưa bao giờ gặp phải tình huống này.

“Tầng 15 có chỗ nào nguy hiểm không?” Hàn Phi điên cuồng ấn nút mở cửa thang máy.

“Tôi rất ít khi đến tầng 15.” Nhà sưu tầm sững sờ trong phút chốc, cửa thang máy mở ra hai bên, Hàn Phi đã chạy vội ra ngoài: “Cậu đi đâu vậy?”

“Chạy!”

Hàn Phi trả lời lưu loát gãy gọn. Đại khái sau khoảng vài giây, còn đang đứng trong thang máy, nhà sưu tầm cảm thấy cả thế giới đều đã biến thành màu đỏ như máu.

Gã ngẩng đầu nhìn lên, có một bóng máu đỏ tươi bao phủ buồng thang máy. Trong sóng máu mơ hồ có một khuôn mặt người rất giống Hàn Phi.

Chương 790: Toàn bộ

“Sao khuôn mặt cậu ta lại ở bên trong máu?”

Nhìn máu phun ra sùng sục từ phía dưới thang máy, hai chân của nhà sưu tầm rất nhanh đã bị chìm trong máu. Gã không hề cảm thấy đau đớn, chỉ là cơ thể đang dần chìm xuống.

“Chân của tôi!”

Tất cả những nơi máu chảy qua đều bị nhuộm thành màu đỏ, quỷ quái đặt chân đến khu vực màu máu đều sẽ bị bóng máu nuốt chửng.

Nhà sưu tầm bây giờ mới hiểu nhắc nhở của Hàn Phi. Vào thời khắc quan trọng, gã cố hết sức nhảy ra khỏi thang máy, sau khi tiếp đất thì rút con dao xương ra chém vào hai chân của mình.

Nghiến răng chịu đựng cơn đau dữ dội, nhà sưu tầm liều mạng bò đến góc tường: “Đây là quái vật gì vậy! Tên kia làm sao lại khiêu khích những thứ như thế này!”

Mặc dù mục tiêu của bóng máu không phải là nhà sưu tầm, nhưng gã cũng bị bóng máu đánh trúng, bị mất đi năng lực hành động trong thời gian ngắn. Đây là một chuyện vô cùng nguy hiểm trong một tầng không quen thuộc.

“Đến nhanh quá!” Hàn Phi đã kích hoạt thiên phú nghề nghiệp đồ tể nửa đêm đến cực hạn. Không thể để ý đến nhà sưu tầm được nữa, hắn cắm đầu chạy về phía trước: “Thẻ thang máy trong tay nhà sưu tầm, còn thẻ của đầu bếp đã đưa cho Quý Chánh, trên người mình lúc này chỉ có một cái thẻ hỏng thôi. Nếu như không thể thoát khỏi bóng máu, vậy thì chỉ có thể mạo hiểm đi vào hành lang rồi.”

Đại não chuyển động nhanh chóng, suy nghĩ của Hàn Phi rất rõ ràng: “Mình đã ở trong thế giới thế giới tầng sâu rất lâu rồi, chắc là chỉ còn cách thời gian offline vài phút nữa. Với năng lực của mình, hoàn toàn có thể kéo dài đến lúc đó.”

Nín thở, Hàn Phi kiên nhẫn cảm nhận nhịp tim của mình. Mối liên hệ giữa hắn và quái vật quỷ môn là được thiết lập thông qua chiêu hồn. Giữa quái vật và hắn tồn tại một sợi dây máu mà chỉ hai người có thể nhìn thấy, giống như sợi dây sinh mệnh buộc cả hai lại với nhau.

"Bây giờ thì mình đã biết trong những bộ phim kinh dị kia, tại sao tùy tiện chiêu hồn quỷ quái đều bị đuổi giết rồi. Sợi dây sinh mệnh không bị cắt đứt, nếu như mình rơi vào tay những quỷ quái khác, quỷ quái quỷ môn cũng sẽ bị liên lụy; vì vậy nó muốn ăn thịt mình, để nó trở thành bản thân hoàn chỉnh, không còn kẽ hở."

Trong tình huống nguy cấp như vậy, Hàn Phi vẫn có thể giữ được cái đầu tỉnh táo đã là vô cùng không dễ dàng. Hắn rất muốn nói chuyện một chút với con quái vật quỷ môn kia, nhưng đối phương rõ ràng không có ý định này.

Quay đầu liếc nhìn về phía sau một cái, thủy triều màu máu đang ào ào chảy trong hành lang chật hẹp. Bất cứ nơi nào nó đi qua, tường và mặt đất đều nhuốm một màu đỏ máu, cảnh tượng này giống hệt thành phố màu máu mà Hàn Phi đã thấy khi hắn thoát khỏi trò chơi, vô cùng kinh khủng.

"Số lần chiêu hồn đã dùng hết rồi, cho dù có muốn tiễn nó đi cũng phải đợi đến ngày mai." Cách duy nhất của Hàn Phi bây giờ là trì hoãn thời gian, hắn dùng sức gõ vào cánh cửa phòng hai bên. Căn cứ theo chỉ dẫn của Đại Nghiệt, hắn chạy như điên về nơi có khả năng tồn tại nguy hiểm.

Ẩn trong quỷ văn của Hàn Phi, lúc này Đại Nghiệt đang kích động gào thét. Đi theo Hàn Phi, ngày nào của nó cũng rất kích thích và vui vẻ. Trong cả thế giới tầng sâu, ngoài Từ Cầm ra, nó chắc là "người" dính với Hàn Phi nhất.

Dưới sự dẫn dắt của "con trai ngoan", Hàn Phi đã thành công tiến vào khu vực nguy hiểm nhất ở tầng 15. Toàn bộ hành lang của nơi này đều bị nấm mốc và rác thải chiếm đóng, một người sống cũng không thấy, tất cả các căn nhà đều bị biến thành nhà mồ.

Cùng với âm thanh sột soạt vang lên, những thân ảnh quỷ dị đang núp dưới đống rác bò ra. Số lượng của bọn chúng rất nhiều, ngoại hình đã hoàn toàn không còn hình dáng của con người, cơ thể biến dạng nghiêm trọng, bề mặt da bị nấm mốc và vết thương mưng mủ chiếm lấy, trong mắt tràn đầy tử ý.

"Tái sinh!"

Lấy dao đồ tể ra, Hàn Phi kích hoạt quỷ văn, để thú cưng Từ Cầm nuôi dính lên người mình, sau đó bắt đầu thử đi xuyên qua khu vực này.

So với Hàn Phi, quái vật thoát khỏi quỷ môn lại có vẻ cực kỳ bá đạo. Mục đích tồn tại của nó dường như là để biến mọi thứ thành màu máu, cho nên dù có đối mặt với kẻ thù nhiều đến đâu, nó cũng sẽ không lựa chọn né tránh, mà trực tiếp đối mặt!

Cảnh tượng hiện tại ở tầng 15 giống như một bức tranh sơn dầu phủ đầy nấm mốc đang từ từ bị ngâm vào thùng sơn màu đỏ, máu đang lan ra với tốc độ cực kỳ khó tin.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ rank E của bản đồ ẩn —— Kẻ đào mộ!"

"Yêu cầu nhiệm vụ: Phá hủy 44 nhà mồ, tiến độ hiện tại là 6 nhà!

"Chú ý! Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, sẽ nhận được manh mối nghề nghiệp ẩn và phần thưởng cao!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Hiện tại tiến độ phá hủy là 9 nhà!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Oán hận của dị quỷ đối với bạn đã tụ lại thành nguyền rủa! Bạn đã bị rất nhiều dị quỷ mức độ dị hóa đạt 70% căm hận!"

"Chú ý! Thực lực của dị quỷ hoàn toàn được phân chia theo mức độ dị hóa của cơ thể! Mỗi khi mức độ dị hóa vượt quá 10%, thực lực sẽ được nâng cao về chất! Dị quỷ đầu tiên trong tòa nhà có lẽ cũng là một kiệt tác của thần linh!"

Hiện tại Hàn Phi căn bản không có thời gian đi nghe hệ thống nhắc nhở. Càng chạy về phía trước, tim hắn đập càng

nhanh. Đại Nghiệt thực sự tuân theo mệnh lệnh của hắn một cách tuyệt đối, dẫn thẳng hắn vào khu cấm địa trên tầng 15.

Nấm mốc phân tán thành bụi, đáp xuống trên cơ thể của Hàn Phi, như thể những con bọ nhỏ muốn chui vào da thịt của hắn vậy.

Càng kinh khủng hơn nữa là, mấy nhà mồ phía xa bị mốc màu nâu đỏ liên kết thành một mảng, trong đó dường như có một "ông lớn" đang sống!

Một tiếng gầm trầm thấp vang lên từ bên trong nhà mồ, trong bóng tối có sáu con mắt đột nhiên mở ra.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện một dị quỷ hiếm gặp với mức độ dị biến cơ thể đạt 80%! Hãy nhanh chóng tránh xa!"

Khi hệ thống đưa ra nhắc nhở thì đã muộn rồi, Hàn Phi bất lực nhìn "núi thịt" bên trong nhà mồ phát tán ra xung quanh. Bên trong "núi thịt" thối rữa có một con quái vật hình người bò ra. Nó có sáu mắt, thân hình vô cùng mảnh mai, với vô số xúc tu mọc ra từ ngực, bụng và lưng, một khuôn mặt bị áp vào bên cạnh một khuôn mặt khác, miệng xiêu xiêu vẹo vẹo, có chất lỏng màu nâu đỏ không ngừng chảy ra.

Khi con quái vật động đậy, mấy nhà mồ liền kề toàn bộ đều bắt đầu run lên. Các xúc tu kéo dài từ ngực và bụng của con quái vật xuyên vào cơ thể của những dị quỷ khác.

"Không phải là sau này Lý Nhu cũng sẽ biến thành như thế này chứ?"

Không dám có xung đột với dị quỷ cỡ lớn này, Hàn Phi lựa chọn một nhà mộ gần đó. Trong lòng hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu như phía trước không còn đường nữa, vậy thì sẽ gọi Đại Nghiệt ra mở đường. Cho dù phải chạy xuyên qua tường hắn cũng phải thoát ra ngoài.

Tiếng gầm vang lên từ phía sau, bóng máu đuổi theo sát sau lưng Hàn Phi va chạm với dị quỷ cỡ lớn. Màu máu nhuộm đỏ cả nhà mồ, nhưng vẫn không thể thay đổi được hình dạng của dị quỷ.

Những con quái vật dị hóa mức độ cao này vốn là những người sống sờ sờ, trước khi bọn họ chết đã phải chịu quá nhiều sự tra tấn. Oán hận và chấp niệm trong lòng bọn họ ngưng tụ không tan, dần dần dung hòa với thi khí và tử ý. Cuối cùng tái sinh trên đống đổ nát và rác rưởi, mất đi kí ức và lý trí, biến thành dị quỷ xấu xí nhất.

Cư dân trong tòa nhà lớn này thường chủ động tránh né dị quỷ, bọn họ rất khó bị giết chết lần nữa.

Suốt chặng đường bóng máu chỉ nhìn bằng nửa con mắt cũng phải chậm lại. Rơi vào cơn cuồng bạo không còn chút lý trí nào nữa, nó dùng phương thức tàn bạo nhất khơi dậy sóng máu, muốn bóp chết dị quỷ. Nhưng cho dù nó có gột rửa thế nào thì linh hồn của dị quỷ cũng đều không biến mất, mà chỉ trở nên xấu xí hơn.

Có sự kéo dài của dị quỷ, Hàn Phi nhân cơ hội trốn thoát. Hắn lại kéo giãn khoảng cách với con quái vật quỷ môn phía sau một lần nữa.

"Không thể quay đầu! Hiện tại vẫn chưa an toàn!"

Cắm đầu chạy loạn, khi Hàn Phi sắp rời khỏi tầng 15, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy nút thoát trò chơi sáng lên.

Khi trái tim đang treo lơ lửng của Hàn Phi đã nằm trở lại ngực, dường như trong lòng con quái vật quỷ môn phía sau có dự cảm, nó quyết đoán bỏ mặc dị quỷ xông về phía này.

"Không thể tiếp tục tiêu hao với nó nữa." Muốn tìm được cơ hội tốt như này chắc chắn sẽ rất khó, hắn trốn ở lối ra vào của hành lang, ấn nút thoát trò chơi.

Sắc máu ập đến, mọi thứ xung quanh Hàn Phi hóa thành màu đỏ như máu. Khi thời gian ngừng trôi thì con quái vật chạy ra từ phía sau quỷ môn vẫn còn đang chạy như điên!

"Tại sao nó vẫn có thể di chuyển?!"

Ngay lúc ý thức bị rút đi, Hàn Phi nhìn thấy sóng máu trong hành lang dâng đến, lao thẳng về phía mình, trong biển máu kia còn có một khuôn mặt người.

Nhìn kỹ lại, hắn kinh ngạc đến quên cả hô hấp. Khuôn mặt trong bóng máu hóa ra rất giống chính mình, chỉ là nhìn lại thì có vẻ trẻ hơn một chút. Hình như là chính mình hai ba năm trước!

"Tại sao mình của hai ba năm trước lại xuất hiện trong sóng máu? Tại sao lại trở thành quái vật quỷ môn? Đó là mình sao?"

Đại não đột nhiên cảm thấy đau nhói, Hàn Phi hét lên một tiếng. Đột nhiên mở mắt ra, hắn thấy mình đã trở về hiện thực.

Cởi mũ bảo hiểm trò chơi xuống, Hàn Phi trèo ra khỏi máy chơi game.

Hắn ôm chặt lấy gáy, chấn động trong lòng rất lâu cũng không thể bình tĩnh lại được.

"Khuôn mặt trong sóng máu kia không phải là tiếng cười điên cuồng, cũng không phải là mình! Anh ta trông có vẻ còn rất trẻ!"

Hàn Phi có thể sử dụng chiêu hồn, thiên phú của hắn là hồi hồn, hai năng lực này đều có liên quan đến biển máu kết nối thế giới tầng cạn.

"Mình có thể sử dụng hai năng lực này chắc chắn không phải là một sự tình cờ, có thể mình cũng đã phải trả một cái giá rất cao, chỉ là mình vẫn chưa nhận ra thôi." Hàn Phi cảm thấy da đầu tê dại, trước đây hắn đều coi thiên phú hồi hồn và chiêu hồn như cái thang máy để sử dụng.

"Dường như mình đang ngày càng tiến gần hơn đến chân tướng cuối cùng rồi…"

Tiếng gõ cửa đột ngột cắt ngang dòng suy nghĩ của Hàn Phi, chịu đựng cơn đau dữ dội từ sau đầu, hắn từ từ đến gần cửa: "Ai đang ở bên ngoài đấy?"

"Chúng tôi là cảnh sát trực ở đây, vừa rồi có nghe thấy tiếng la hét của anh, xin hãy mở cửa ngay lập tức!"

Cảnh sát mặc thường phục xuất hiện trước cửa nhà Hàn Phi, bọn họ vẫn luôn ở gần đó để canh Cánh Bướm, nhân tiện đảm bảo an toàn cho hắn.

“Tôi không sao.” Sau khi nghe thấy giọng nói quen thuộc của đối phương, Hàn Phi mở cửa ra, để cảnh sát kiểm tra nhà của mình một chút: “Tôi chỉ vừa gặp phải một cơn ác mộng kinh hoàng.”

“Không sao thì tốt, làm phiền anh rồi.” Hai cảnh sát mặc thường phục đang định rời đi, thì Hàn Phi lại đuổi theo.

“Tôi có thể đến cục cảnh sát với các anh một chuyến được không? Tôi có một việc rất quan trọng cần trao đổi với thầy giáo của Lệ Tuyết.” Hàn Phi muốn lật xem tất cả các vụ giết người và các vụ án chưa được giải quyết ở Tân Hỗ trong 50 năm qua, để hắn có thể dễ dàng hành động trong tòa nhà chọc trời. Thời gian cấp bách, nhiệm vụ nặng nề, vì vậy hắn muốn xuất phát ngay bây giờ.

“Mới hơn ba giờ sáng mà? Anh muốn cùng chúng tôi đến cục cảnh sát?” Người đàn ông mặc thường phục quả nhiên được mở mang tầm mắt rồi, đây là lần đầu tiên anh ta nghe thấy một yêu cầu kỳ lạ như vậy.

“Mạng người quan trọng, vô cùng cấp bách.”

“Cái này… được rồi, để tôi liên lạc giúp anh.” Người mặc thường phục này cũng biết Hàn Phi là ai, biệt hiệu trong cộng đồng bạch vô thường của Tân Hỗ.

Sau nhiều tầng thông báo, Hàn Phi và người mặc thường phục được xe cảnh sát đến đón lúc bốn giờ sáng.

Nghe nói, thầy giáo của Lệ Tuyết đã đích thân cho người đến, chuẩn bị đón Hàn Phi đến tổng cục để gặp mặt.

Năm giờ sáng, các cảnh sát làm nhiệm vụ trong Tổng cục Tân Hỗ vẫn đang bận rộn. Gần đây Tân Hỗ không được yên ổn, các cảnh sát cũng đều làm việc hết công suất.

“Hàn Phi!” Đứng ở bên cạnh đại sảnh, Lệ Tuyết vẫy tay với Hàn Phi.

Dưới sự hộ tống của Lệ Tuyết cùng với đàn anh của cô, Hàn Phi bước qua hành lang dài, đến cửa phòng hồ sơ của Tổng cục.

“Xin lỗi, tôi không thể mở cửa cho mọi người.” Cảnh sát trung niên phụ trách quản lý hồ sơ từ chối yêu cầu vào trong của Hàn Phi: “Tôi biết rất rõ Hàn Phi đã làm được những gì cho thành phố này, tôi cũng biết cậu ấy là một người tốt căm ghét cái ác, nhưng phòng hồ sơ không thể cho phép người ngoài vào. Nhượng bộ lớn nhất tôi có thể là cho hai người vào và đọc hồ sơ của vụ án tương ứng.”

“Chú Lưu, hôm nay là thầy bảo chúng cháu đến đây.” Đàn anh của Lệ Tuyết bước tới cửa phòng hồ sơ: “Chú không tin tưởng Tiểu Tuyết, chẳng lẽ không tin tưởng cháu hay sao?”

“Tại sao lại không tin tôi chứ?” Lệ Tuyết cũng không phản bác, lấy điện thoại di động ra, cô chuẩn bị gọi cho thầy của mình.

“Đừng gọi nữa, cho dù hôm nay thầy của cháu có đích thân tới…” Người quản lý trung niên chưa kịp nói xong, điện thoại đã vang lên từ cuối hành lang, anh ta nhìn về phía bên đó. Hai sĩ quan cảnh sát được trang bị vũ khí dày đặc trong quân phục đặc biệt đang đẩy xe lăn về phía bên này.

“Thầy ơi!” Lý Tuyết và đàn anh của cô vội vàng chạy tới, nhưng ánh mắt của ông lão vẫn luôn nhìn về phía Hàn Phi. Dường như ông muốn nhìn thấy thứ gì đó từ khuôn mặt của hắn.

Nhìn thấy thầy của Lệ Tuyết đến, người quản lý của phòng hồ sơ cũng nhanh chóng đứng dậy: “Sao ngài phải đích thân tới?”

“Tiểu Lưu, mở cửa ra đi.” Giọng nói của ông lão rất điềm tĩnh: “Hàn Phi cũng coi như là học trò của tôi, xảy ra bất cứ chuyện gì tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Đã nói tới mức này rồi, người quản lý cũng không còn do dự nữa mà mở cửa phòng hồ sơ của Tổng cục ra.

“Trong mấy chục năm qua ở Tân Hỗ, tất cả các vụ án mạng từ khu phố cổ đến thành phố mới đều ở đây, cậu muốn xem vụ án nào?”

“Toàn bộ ạ.” Sau khi cảm ơn ông lão, Hàn Phi nhanh chóng tiến vào phòng hồ sơ. Hắn không hề lãng phí chút thời gian

nào.

Chương 791: Cậu ấy là nhân vật chính mà tôi lựa chọn

Thấy dáng vẻ vội vã của hắn, ngoài thầy của Lệ Tuyết ra, các cảnh sát khác đều không hiểu. Bọn họ cảm thấy như thể Hàn Phi đang bị cái gì đó ép buộc phải điều tra vụ án vậy.

“Diễn viên bây giờ giác ngộ cao thật đấy.”

Người quản lý và đàn anh của Lệ Tuyết cũng vào phòng hồ sơ. Phát hiện Hàn Phi đi thẳng vào chỗ để các vụ án chưa được giải quyết 50 năm trước, bọn họ đều không hiểu: “50 năm trước chắc là Cánh Bướm còn chưa ra đời, cậu ấy tra những vụ án đó để làm gì?”

Mấy người ở cửa nhìn nhau, chỉ có thầy của Lệ Tuyết là im lặng không nói gì. Nhìn thấy hình bóng Hàn Phi bước qua giá tài liệu, ông như thể nhìn thấy bản thân nhiều năm trước: “Mọi người đều đi ra ngoài đi, tôi sẽ ở cùng cậu ấy.”

Ông lão có chút vất vả điều khiển chiếc xe lăn. Ông muốn đến chỗ sâu nhất của phòng hồ sơ, nghe nói ở đó có rất ít người đủ tư cách vào, ngay cả người quản lý của phòng hồ sơ cũng không biết trong đó cất giữ những gì.

“Em luôn cảm thấy hôm nay thầy có vẻ không bình thường.” Lệ Tuyết vỗ vai đàn anh: “Sức khỏe của thầy gần đây thế nào rồi? Trước đây thầy vẫn luôn tịnh dưỡng, nhưng kể từ sau khi quen biết Hàn Phi, thầy đã xuất viện mấy lần rồi.”

“Không tốt lắm, cũng không quá tệ.” Biểu cảm khuôn mặt của đàn anh Lệ Tuyết không thay đổi quá nhiều, nhưng ánh mắt có ảm đạm đi đôi chút. “Tiểu Tuyết, em còn nhớ chuyện lúc trước mình vi phạm kỷ luật bị phạt đến đồn cảnh sát khu phố cổ làm việc không?”

“Đã lâu lắm rồi, anh còn nhắc tới chuyện này làm gì?” So với trước kia tính cách của Lệ Tuyết đã thay đổi rất nhiều: “Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nếu không phải vì chuyện này, e rằng em cũng sẽ không gặp được Hàn Phi.”

“Em bị phân công đến đồn cảnh sát khu phố cổ là ý của thầy. Thời gian em đến, địa điểm xuất hiện, đều là đã được trải qua hàng chục lần mô phỏng mà có được.” Không tiếp tục giấu diếm, đàn anh của Lệ Tuyết từ tốn nói: “Ngay từ ban đầu, nhiệm vụ của em chính là để gặp cậu ấy.”

Tất cả cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên đều là sự sắp đặt có kế hoạch từ lâu. “Thầy đã quen biết Hàn Phi từ rất lâu rồi sao?”

Lệ Tuyết cũng không phải trẻ con, cô không phải vì bị lừa gạt mà cảm thấy tức giận, chỉ là hơi kinh ngạc một chút.

“Anh không biết.” Đàn anh của Lệ Tuyết nhìn về nơi sâu trong phòng hồ sơ, ông lão cô đơn đó từ chối sự hộ tống của mọi người, một mình tiến vào căn phòng nơi cất giữ những tài liệu tuyệt mật.

Không biết chuyện gì đang xảy ra ở bên ngoài, Hàn Phi nhanh chóng lật giở những vụ án mạng xảy ra ở Tân Hỗ trong quá khứ. Não bộ hoạt động đến đỉnh điểm, hắn muốn ghi nhớ được nhiều thứ hơn.

“Tìm thấy rồi!”

“Vụ án hầm cừu! Hung thủ chuyên tập trung vào những phụ nữ về muộn để ra tay. Theo kết quả điều tra sau đó, thức ăn do hung thủ làm ra đã cung cấp cho dân làng Trư Thôn, vụ án này còn liên quan đến một vụ án giết người cực kỳ điên cuồng và tàn ác khác! Một kẻ lập dị tự nhận là một chuyên gia ẩm thực đã đặt một số lượng lớn bữa ăn do hung thủ trong vụ án hầm cừu làm, cả hai duy trì một sự hiểu ngầm đặc biệt. Hung thủ trong vụ án hầm cừu không biết thân phận của chuyên gia ẩm thực, chỉ biết rằng đối phương vô cùng giàu có, dòng tiền hùng hậu.

Các vụ án chưa giải quyết, án kì lạ, án trong án, Hàn Phi hoàn toàn chìm đắm trong những hồ sơ đó, thời gian cũng bất giác trôi đi.

“Vụ án hình sự về đốt cháy, vụ án quỷ đêm, vụ án thôi miên tâm lý, vụ án con bướm, vụ án thẻ quỷ…”

Đồng hồ trên tường vang lên hết lần này đến lần khác, xoa xoa thái dương, Hàn Phi nhắm mắt lại.

Từ năm giờ sáng đến trưa, hắn cần sắp xếp lại ký ức trong đầu, nhân tiện nghỉ ngơi một chút.

Trí nhớ cường độ cao vốn đã khiến người ta không thể chịu đựng nổi, cộng thêm những thứ hắn xem đều là những vụ án giết người cực kỳ áp bức và hung ác.

"Có mệt không? Uống một ngụm nước rồi lại xem." Giọng nói có chút thăng trầm của ông lão phát ra sau lưng Hàn Phi, nhân vật truyền kỳ của Tân Hỗ này đưa một cốc nước cho hắn.

"Cảm ơn ông."

Đón lấy cốc nước, đang định uống thì đột nhiên Hàn Phi phát hiện trong phòng hồ sơ khổng lồ chỉ có mình và thầy g của Lệ Tuyết. Chóp mũi hơi động đậy, hắn phát hiện trong nước có một mùi thơm kỳ lạ, khi hắn đưa cốc nước đến bên cạnh miệng thì dừng lại: "Những người khác đâu rồi ạ?"

"Tôi để bọn họ ra ngoài trước rồi, để cậu khỏi bị quấy rầy." Thấy Hàn Phi nhạy bén như vậy, trên mặt ông lão lộ ra nụ cười ôn hòa, nụ cười này rất hiếm khi thấy: "Uống đi, trong nước không có độc đâu."

"Ông lão à, câu này của ông hơi khách sáo rồi, sao cháu lại có thể nghi ngờ ông được chứ?" Đặt cốc nước sang một bên, Hàn Phi tiếp tục xem xét các vụ án.

"Thực ra, tôi rất tò mò, động lực nào đã thôi thúc cậu thích điều tra các vụ án?" Ông lão ngồi trên xe lăn, quần áo rộng che đi hoàn toàn cánh tay và đôi chân đã bị teo của ông.

"Cháu chỉ muốn sống tiếp." Hàn Phi đang xem một vụ án mới — Vụ án tòa nhà chết chóc. Trong vụ án, một nhà bảy thành viên bị hại, một số thi thể đến bây giờ vẫn chưa được tìm thấy.

"Sống tiếp…" Sau khi nghe Hàn Phi nói lý do, dường như ông lão nghĩ đến một chuyện: "Vậy nếu như có một ngày, cái chết của cậu có thể cứu được rất nhiều người vô tội, cậu có nguyện ý từ bỏ sinh mạng của mình không?"

"Còn phải xem tình huống là gì. Dù sao thì cháu cũng chỉ là một diễn viên hài rất bình thường, cũng không có quá nhiều

lý tưởng.”

“Cũng có nghĩa là, cậu có khả năng lựa chọn từ bỏ chính mình, đúng không?” Ông lão nở nụ cười nhàn nhạt: “Khi tuổi thọ của tôi đã rơi vào thời gian đếm ngược, có thể gặp được một đứa trẻ thú vị như cậu, cũng coi như là một điều may mắn.”

“May mắn? Vậy thì ông vẫn chưa hiểu rõ về cháu rồi. Có rất nhiều đồng nghiệp đều không muốn làm việc với cháu, cháu cũng không giỏi trong các mối quan hệ giao tiếp, thường xuyên bị cô lập.” Hàn Phi nói thật lòng, ngành nghề mà hắn làm việc cuối cùng thường chỉ còn lại một mình hắn.

“Ví dụ những diễn viên ghen tị với tài năng diễn xuất của cậu?” Đôi mắt của ông lão từ từ nheo lại và môi khẽ mấp máy: “Hay là những tên đồ tể và những kẻ giết người biến thái khác?” Bàn tay đang cầm vụ án của Hàn Phi dừng lại giữa không trung, hắn quay người lại nhìn ông lão: “Ông lão ơi, có phải ông đang hiểu lầm gì không?”

“Nếu như tôi hiểu nhầm gì cậu, thì trước mặt mọi người bên ngoài sẽ không nói cậu là học sinh của tôi rồi.” Ông lão dựa lưng vào xe lăn: “Tôi vẫn còn rất nhiều chuyện chưa làm, nhưng thời gian đã có vẻ không kịp nữa rồi. Tôi sẽ không bắt cậu phải hy sinh và cống hiến, tôi chỉ mong cậu có thể kiên trì làm chính mình, đừng bị thay đổi.”

“Sao ông lại đột nhiên nói những lời này?” Hàn Phi cảm thấy hôm nay thầy của Lệ Tuyết có gì đó không ổn. Kể từ lần trước sau khi nói ra thông tin về chủ nhân của vườn hoa, tình trạng sức khỏe của ông dường như càng ngày càng kém đi.

“Lớn tuổi rồi nên sẽ trở nên lèm bèm.” Ông lão lấy trong túi áo ra một túi hồ sơ cũ nát, trong đó có một chiếc vòng tay màu đen.

“Tôi quên mất cái vòng này là ai tặng cho tôi rồi, bây giờ tôi chỉ còn nhớ nó rất quan trọng. Trước đây tôi vẫn thỉnh thoảng nhận được tin nhắn từ cái vòng này, nhưng cũng không biết bắt đầu từ bao giờ, cái vòng này không còn sáng lên nữa.”

Ông lão chạm vào chiếc vòng có chút khó khăn, bên trên đó vẫn còn bảo lưu một tin nhắn — Nếu như ông cảm thấy cậu ấy không phù hợp, vậy thì hãy giết chết cậu ấy. Hãy nhớ rõ, bằng mọi giá cũng phải giết chết cậu ấy hoàn toàn!"

"Ai đã gửi tin nhắn? Cậu ấy là đang ám chỉ ai?" Hàn Phi cầm lấy chiếc vòng tay từ tay ông lão. Khi hắn nhìn thấy tin nhắn này, trong lòng có một cảm giác rất đặc biệt, ngữ khí và giọng điệu nói chuyện của đối phương rất giống với Phó Sinh.

"Không quan trọng nữa rồi."

Ông lão đưa cả cái túi hồ sơ cho Hàn Phi: "Chiếc vòng này cậu cầm lấy đi, nếu như có một ngày cậu lại nhận được tin nhắn từ chiếc vòng này, hãy nhớ giúp tôi chào hỏi ông ấy. Giọng điệu của ông lão như đang trăng trối vậy, ông giơ tay vỗ nhẹ Hàn Phi: "Hãy đi về hướng mà cậu cho là đúng, đừng dừng lại, cũng đừng ngoảnh đầu lại."

Cầm cái túi hồ sơ, Hàn Phi cảm thấy mình dường như không nhìn thấu ông lão. Hắn đang định nói gì đó thì cửa phòng hồ sơ đột nhiên bị đẩy ra. "Ăn cơm thôi."

Người quản lý bước vào để giao bữa ăn, vừa hay nhìn thấy một già và một trẻ đang đứng giữa những dãy giá để tài liệu như bức tượng, mỗi người nghĩ về những chuyện khác nhau.

"Hai người giống nhau thật đấy."

Đọc hồ sơ vụ án không hề là chuyện gì thú vị, nhưng Hàn Phi và ông lão có thể ở trong phòng hồ sơ cả một ngày.

Từ lúc mặt trời mọc cho đến khi đêm xuống, Hàn Phi đọc những vụ án giết người dã man mấy chục năm của khu phố cổ Tân Hỗ và thành phố thông minh mới. Hắn đã ghi nhớ đại đa số thông tin của hung thủ và người bị hại, bây giờ quay trở lại tòa nhà chọc trời sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Biết rõ được điểm yếu tính cách của mỗi người và phần còn thiếu trong tình cảm, thì sẽ có thể kê đơn thuốc phù hợp.

"Phải về thôi." Đại não của Hàn Phi đã quá tải từ lâu, chờ đến buổi tối hắn còn phải đi vào tòa nhà chọc trời, tiến hành cuộc trốn chạy còn kích thích hơn.

Đóng các vụ án lại, Hàn Phi đã đi từ ngoại vi ngoài cùng của phòng hồ sơ vào đến nơi sâu nhất. Bên cạnh là căn phòng tối mật mà cảnh sát bình thường không thể vào được.

Cửa phòng lúc này đang hé mở, bên trong hắt ra một tia sáng.

Hàn Phi nhìn tấm biển cảnh cáo cực kỳ nghiêm khắc trên tường, còn có một khóa mật khẩu xác thực ở cửa phòng. Cuối cùng hắn không đi vào phòng, cảnh sát Tân Hỗ vô cùng tin tưởng hắn, hắn cũng không muốn phản bội sự tin tưởng này. Sau khi cử động cơ thể một chút, Hàn Phi và Lệ Tuyết cùng nhau rời khỏi tổng cục.

Khoảng mười mấy phút sau, đàn anh của Lệ Tuyết và người quản lý tiến vào phòng hồ sơ, bọn họ dừng lại ở cửa phòng tối mật: "Thầy ơi, Hàn Phi đã đi rồi."

"Tôi biết rồi, hai người ra ngoài trước đi, tôi muốn ở đây một mình một lát."

Tiếng đóng cửa vang lên, ông lão nhốt mình bên trong phòng. Ông đã quen thuộc với tất cả vật phẩm ở đây, biết rõ vị trí của từng tài tài liệu đặt ở đâu, căn phòng bí mật nhất này là do một tay ông tạo ra.

"Nếu như cậu ấy đã lựa chọn tin tưởng, vậy thì mình sẽ giúp cậu ấy giữ bí mật này mãi mãi." Ông lão lấy ra một chiếc chìa khóa mở cửa tủ, ông căn cứ theo thứ tự cụ thể lấy ra một tập tài liệu.

Mở túi tài liệu ra, bên trong là một bức ảnh Hàn Phi đang cầm một chiếc hộp kim loại màu đen.

Ngoài ra, còn có rất nhiều những phân tích về Hàn Phi.

"Còn chưa qua đời, Phó Thiên đã rất nhiều lần muốn vào đây. Nhưng mình luôn cảm thấy người yêu cầu mình bảo vệ Hàn Phi không phải là ông ấy."

"Thật đáng tiếc thời gian của mình không đủ nữa, không có cách nào để tìm hiểu rõ."

Cô nhi viện màu máu của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, không thể cho đứa trẻ đó một câu trả lời thực sự.

Ông lão ném tập tài liệu trong tay vào máy hủy tài liệu, lại bấm công tắc trên tường. Sau khi xác thực thông qua, ông đã tiêu hủy toàn bộ tài liệu trong tủ.

"Người bị mình lãng quên, nhờ mình chăm sóc cho cậu ấy, nhưng lại rất nghiêm túc nói với mình, nếu như mình cảm thấy cậu ấy không phù hợp, thì hãy giết chết cậu ấy ngay lập tức. Cái tên bị mình lãng quên này, cũng thật là tàn nhẫn." Thời đại mà thầy giáo Lệ Tuyết trải qua đã sắp kết thúc rồi, ông khẽ lắc đầu. "Làm sao mình có thể nhẫn tâm giết chết nhân vật chính mà mình đã đích thân lựa chọn được?"

Sau khi tài liệu cuối cùng bị tiêu hủy, xem như không còn gì bận tâm nữa, ông lão nhìn về phía cửa sổ duy nhất trong phòng, nhìn chính mình trong kính cửa sổ.

Gió lạnh thổi tung quần áo, dưới làn da của ông lão ẩn chứa hết những tội danh màu đen này đến cái khác, số lượng gấp hơn mười mấy lần Quý Chánh. Tên của những hung thủ đó đan xen vào với nhau, như thể khắc lên cơ thể ông lão trong đêm tối vô biên.

"Tội phạm trên thế giới này không thể bắt hết được, chính nghĩa căn bản cũng có thể không tồn tại. Cái gọi là công bằng, có thể chỉ là có người nguyện ý dùng tính mạng để giữ gìn trật tự, người như vậy quả thực rất ngốc, nhưng mình chưa từng hối hận."

Chương 792: Kẻ đào mộ

Vừa đi ra khỏi tòa nhà tổng cục, đột nhiên Hàn Phi dừng lại. Hắn quay người lại liếc nhìn tòa nhà phía sau một cái: "Đêm nay dường như đặc biệt tối tăm lạ thường."

"Nhìn cái gì vậy? Lên xe đi." Lệ Tuyết dắt xe máy của mình đi đến.

"Lệ Tuyết, chị có cảm thấy thầy của chị gần đây không bình thường lắm không?" Mới gặp thầy của Lệ Tuyết vài lần, nhưng Hàn Phi luôn cảm thấy đã quen biết với ông lão này từ rất lâu rồi.

"Chị cũng rất khó hiểu, bình thường thầy vô cùng nghiêm khắc với bọn chị. Tất cả mọi chuyện liên quan đến vụ án đều sẽ dùng tiêu chuẩn cao nhất để yêu cầu, nhưng thầy lại đặc biệt bao dung với một mình em. Hôm nay trong tổng cục còn công khai nói rằng em là học trò của thầy nữa." Lệ Tuyết nghĩ thế nào cũng không thể hiểu được.

"Học trò của thầy đều là những cảnh sát ưu tú nhất, thầy ra mặt bảo lãnh cho em, sau này ngay cả khi em làm ra chuyện gì đó dễ bị hiểu lầm, bên phía cảnh sát có thể cũng sẽ đứng về phía em đấy."

"Nhưng tại sao ông ấy lại tin tưởng em đến vậy, đến bây giờ em thậm chí còn chưa biết tên của ông ấy."

Hàn Phi cảm thấy trên thế giới này không có lòng tốt nào là vô duyên vô cớ, đặc biệt là đối với một nhân vật lớn như thầy của Lệ Tuyết. Rất nhiều hành động của bọn họ ở nơi công cộng đều đã được suy tính thấu đáo.

"Có lẽ thầy đánh giá cao em. Nếu như không thể tiếp tục làm diễn viên, em có thể xin vào học viện cảnh sát làm đồng nghiệp của chị. Với kinh nghiệm thực chiến của em, chắc chắn là sẽ được đặc cách nhận vào." Lệ Tuyết đưa một chiếc mũ bảo hiểm xe máy cho Hàn Phi. Cô ấy đã hoàn toàn khác với lần đầu tiên đưa Hàn Phi về nhà, động tác vô cùng tự nhiên.

“Trở thành cảnh sát luôn là ước mơ của em, có điều cả đời này e rằng em cũng không thể thực hiện được ước mơ của mình rồi.” Hàn Phi biết rõ mình đã làm những gì, hắn đã gánh vác sát nghiệp chồng chất trong thế giới tầng sâu.

“Em nói vậy cũng như không nói, ngồi cẩn thận nhé.” Lệ Tuyết chở Hàn Phi lao như bay trên đường, gió đêm thổi vào mặt, Hàn Phi vẫn chưa hỏi rõ tên thật của thầy giáo Lệ Tuyết.

Trở lại nhà của mình, Hàn Phi thấy vẫn còn một chút thời gian mới tới mười hai giờ. Mở máy tính đăng nhập tài khoản Sunshine Boy, hắn tiến vào khu vực màu xám. Vốn dĩ Hàn Phi chỉ muốn tìm hiểu một chút thông tin mới nhất, kết quả không ngờ lại phát hiện toàn bộ khu vực màu xám đều đã rối tung lên.

Bởi vì hoạt động của các thành viên trong câu lạc bộ giết người trong thành phố thông minh, dẫn đến mấy gã khổng lồ công nghệ đã hợp tác với Cảnh sát Internet Tân Hỗ để tiến hành một cuộc bao vây và trấn áp vùng xám. Các hacker phòng kén và bộ phận điều tra an ninh mạng Tân Hỗ đã có vài lần đối đầu trong khoảng thời gian rất ngắn. Các khu vực ngoại vi của vùng xám đều đã biến thành dòng dữ liệu hỗn loạn.

Trong tất cả các nhóm trò chuyện lan truyền chết chóc đều thảo luận về những gì đã xảy ra đêm qua, có điều trong lời nói của những kẻ điên đó không hề có chút kinh hãi, mà tất cả đều rất phấn khích. Những con giòi ẩn mình trong góc tối của thành phố này, mang một thứ hận ý dị dạng với Tân Hỗ, bọn họ muốn hủy hoại những thứ tốt đẹp, xé nát hạnh phúc bình thường nhất của con người.

Có kẻ biến thái là vì ham muốn ích kỷ của bản thân, nhưng trong nhóm trò chuyện lan truyền chết chóc vẫn có một số kẻ điên có thực lực thực sự ẩn mình. Ví dụ, những tên tội phạm IQ cao căm ghét cơ sở dữ liệu công dân và phát hiện thông tin rủi ro quốc gia. Bọn chúng đeo mặt nạ hàng ngày, sống chỉ để tiêu diệt tất cả mọi thứ.

Lại ví dụ như những công ty chống lại sự bành trướng vô trật tự của công nghệ, có xung đột lợi ích lớn với hai gã khổng

lồ công nghệ lớn. Những người này không muốn bị thời đại mới bỏ rơi, sẵn sàng dùng những thủ đoạn đen tối để chống lại.

Khu vực màu xám tập hợp tất cả những điều mờ ám, bọn chúng đã ẩn náu ở đây quá lâu, cuối cùng bây giờ cũng đang nhe nanh ra với Tân Hỗ. Cuộc đối đầu bên ngoài phòng kén thông tin chỉ là một tín hiệu cho thấy mọi thứ chỉ mới bắt đầu.

"Cái tên nữ tử thần kia nói không sai, hiện tại quả thực là thời khắc mấu chốt hai thời đại va chạm với nhau."

Chịu đựng sự kinh tởm, Hàn Phi lướt đọc các nhóm trò chuyện. Hắn cứ xem cứ xem, dần dần lông mày nhăn lại, đập vào trong mắt là một cái tên quen thuộc: "Thẩm Lạc"

Lớp học tối chủ nhật đã bắt cóc Thẩm Lạc ngay dưới mắt cảnh sát, có điều bọn họ đã gặp phải rắc rối chưa từng có trong quá trình tẩy não cho anh ta. Ba giáo viên liên tiếp của lớp học tối chủ nhật đã gặp vấn đề về tinh thần sau khi cho dạy Thẩm Lạc một khóa học nội bộ. Bây giờ lớp học tối chủ nhật đã trở thành một trò đùa trong nhóm trò chuyện chết chóc. Nhìn đám người mất trí cuồng hoan này, trong lòng Hàn Phi có chút lo lắng.

"Không biết lớp học tối chủ nhật… Không phải, không biết Thẩm Lạc có thể vượt qua kiếp nạn này không."

Tạm thời không có cách nào đi tìm Thẩm Lạc, hắn cũng chỉ đành thuận theo tự nhiên, không ngừng tự an ủi mình.

"Thẩm Lạc dù sao cũng là một người chơi sống được qua hai thế giới điện thờ, chắc chắn là không bị loại bỏ một cách dễ dàng như vậy được. Nhưng mình thật sự không hiểu nổi, tại sao mảnh vụn ý thức của Mộng lại cứ phải rơi xuống người anh ta? Nồi nào vung nấy? Hay là tiếng sét ái tình?"

Cuộc chiến giữa 3 tổ chức tội phạm lớn và Tân Hỗ ngày càng trở nên khốc liệt, Hàn Phi cũng không giúp được gì nhiều trong hiện thực. Sau khi tìm hiểu thông tin xong, hắn thoát ra khỏi khu vực màu xám. Tiếp theo hắn nằm vào máy chơi game, chuẩn bị bắt đầu trò chơi hôm nay.

“Địa điểm cuối cùng mình thoát ra là gần hành lang, chỉ cần bóng máu không canh giữ thi thể, là mình sẽ có cơ hội sống sót.” Hít sâu một hơi, Hàn Phi bắt đầu đăng nhập. Máu sền sệt làm mờ đi tầm nhìn, khoảnh khắc mở mắt, Hàn Phi lập tức chạm vào quỷ văn, né về phía sau. Xung quanh một vùng tối om, trên hành lang từng phát sinh trận đánh nhau ác liệt, đâu đâu cũng có những vết nứt đáng sợ.

“Mối liên hệ giữa bóng máu và mình đã trở nên yếu ớt rồi, có phải nó đã chạy lên tầng cao hơn rồi không?” Hàn Phi không biết đêm qua sau khi mình thoát ra, bóng máu cuồng nộ đã làm những gì ở trong tòa nhà chọc trời, hắn nhìn theo dấu vết đánh nhau.

“Chắc là bóng máu đã chạy lên tầng trên rồi.”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phá hủy thành công 44 nhà mồ, hoàn thành nhiệm vụ kẻ đào mộ rank E ở bản đồ ẩn, nhận được gấp đôi phần thưởng kinh nghiệm trên bản đồ ẩn, nhận được trạng thái buff — Kính sợ của tử linh, nhận được nhiệm vụ kích hoạt nghề nghiệp ẩn kẻ đào mộ!”

“Chú ý! Sau khi phá hủy 100 nhà mồ, bạn sẽ đủ điều kiện nhận được nghề nghiệp ẩn kẻ đào mộ! Bạn cũng có thể lựa chọn tạm thời không chuyển nghề, bạn càng phá hủy nhiều nhà mồ, thiên phú và đặc tính nghề nghiệp sau khi chuyển nghề càng mạnh! Nếu như bạn có thể phá hủy nhà mồ mà thần linh xây dựng cho mình, vậy thì bạn sẽ nhận được tăng cường nghề nghiệp của cấp bậc không thể nhắc đến.”

“Kính sợ của tử linh (trạng thái buff): Khi ở trong nhà mồ, tốc độ di chuyển tăng lên, giá trị thể lực +3!

Vẫn đang quan sát hành lang, trong đầu Hàn Phi đột nhiên truyền đến nhắc nhở của hệ thống. Hắn thực sự không ngờ nhiệm vụ khó khăn như thế mà mình lại hoàn thành một cách ngớ ngẩn như vậy.

“Là bóng máu phá hủy nhà mồ à? Quái vật trong biển máu quỷ môn này cũng khá tử tế, vừa đến đã tặng mình món quà lớn như vậy.”

Đã hoàn thành một nhiệm vụ, Hàn Phi chỉ cần ở đủ ba giờ nữa, là lại có thể kích hoạt kỹ năng cứu sinh quan trọng kia rồi.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Trong nhà mồ mà bạn đã phá hủy vẫn còn sót vật phẩm đặc biệt, hãy chú ý nhặt nó.”

Nghe được nhắc nhở mới nhất của hệ thống, Hàn Phi hơi kinh ngạc. Hắn cảm thấy hệ thống hình như đã trở nên chu đáo hơn một chút. Hệ thống trước đây lạnh lùng quỷ quyệt, rất ít khi cho hắn nhắc nhở bên ngoài nhiệm vụ.

“Là ảo giác của mình hay sao?”

Chương 793: Nhiệm vụ rank D vụ án quỷ bài

Tầng 15 bị bóng máu quét sạch một lượt, có lẽ hiện tại đã tương đối an toàn. Thả quỷ mèo và trăn đen ra, Hàn Phi cẩn thận di chuyển bước chân. Đi trên hành lang, hắn lại một lần nữa cảm nhận được sức công phá đáng sợ của bóng máu quỷ môn. Tất cả những nơi bóng máu đi qua đều phủ một lớp máu dày đặc, như thể trên bức tường chi chít những vết sẹo.

"Chắc là bóng máu sẽ bị cư dân tòa nhà coi là cấm kỵ mới."

Lấy thẻ thang máy cũ nát ra, Hàn Phi quay lại theo đường cũ.

Theo nhắc nhở của hệ thống, hắn đến nơi mà mình đã gặp phải dị quỷ cỡ lớn. Con quái vật chiếm giữ tận mấy nhà mồ liền đã bị giết chết, cơ thể của nó tan tành đầy mặt đất.

Nhưng điều khiến Hàn Phi ngạc nhiên là, quái vật không hề chết, hay nói chính xác hơn là linh hồn của nó vẫn chưa tiêu tan hoàn toàn.

"Thảo nào chị Hồng nói dị quỷ khó bị giết chết. Bóng máu đã xé nát hoàn toàn thứ này rồi, vậy mà nó vẫn còn chút hơi thở.

Khóe miệng nhếch lên, Hàn Phi rất vui vẻ lấy dao tái sinh ra: "Mày của trước kia tao không với tới, tao của hiện tại khiến mày hối hận không kịp."

Ánh sáng chói mắt của dao đâm xuyên qua những mảnh da vỡ vụn, nhân tính và chấp niệm còn lại của dị quỷ bị hút vào bên trong lưỡi dao. Hàn Phi có thể cảm thấy con dao đồ tể đã trở nên sắc bén hơn.

"Phù!"

Một tiếng động lạ ở hành lang khiến Hàn Phi chú ý. Lập tức dừng động tác trong tay, hắn quay đầu nhìn lại. Trong nhà

mồ chất đầy rác rưởi và thi thể thối rữa, thoạt nhìn chẳng có thứ gì lạ.

"Không đúng."

Hàn Phi đứng dậy đi về phía cửa, dùng dao đâm mạnh vào đống rác bên cạnh: "Ra đây, tôi nhìn thấy rồi!"

Có một bàn tay gãy từ từ rơi xuống trong đống rác, một cậu bé toàn thân hôi hám từ bên dưới đống rác chui ra. Dù rất cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, nhưng khi nhìn thấy Hàn Phi, nó vẫn bật khóc oa oa, bàn tay nhỏ bé lấm lem lau nước mắt, bởi vì sợ hãi nên cả người co lại, như thể sẽ ngất đi bất cứ lúc nào.

"Đừng dùng tay đã chạm vào thi thể để lau nước mắt, sẽ bị mù đấy." Hàn Phi dùng dao tái sinh xoa lên mu bàn tay đối phương. Vết thương của đứa trẻ không nghiêm trọng, nó chưa từng giết ai, cũng không có ý nghĩ làm hại ai cả.

"Đừng khóc nữa." Hàn Phi thở phào nhẹ nhõm. Hiện tại hắn chỉ còn một giọt máu, trẻ con cũng có thể giết chết được hắn.

"Còn khóc nữa chú sẽ vứt cháu cho dị quỷ ăn thịt đấy."

Có thể là do thiên phú của vua trẻ con đã có tác dụng, đứa bé nức nở một lát, cuối cùng cũng kiểm soát được cảm xúc.

"Tại sao cháu lại xuất hiện ở nơi nguy hiểm như này, bố mẹ cháu đâu?"

Bật công tắc diễn xuất bậc thầy trong đầu, Hàn Phi bình tĩnh nói với đứa trẻ. Nhưng hắn vừa đến gần, đứa trẻ lại không kìm được nữa, nước mắt chảy dài trên má.

"Sao lại khóc nữa rồi? Chú đáng sợ như vậy sao?" Hàn Phi luôn cảm thấy mình là một diễn viên hài giỏi, rất được lòng khán giả.

"Tha, tha cho chúng tôi đi." Một giọng nói yếu ớt vang lên bên ngoài hành lang, một thanh niên kéo chiếc cặp rách nát từ sau đống rác trồi lên. Trên người anh ta có nhiều vết lở loét, hai bên cánh tay mọc đầy nấm mốc, có lẽ chẳng bao lâu nữa sẽ biến thành dị quỷ.

“Vẫn còn một người.” Hàn Phi cảm thấy khó hiểu, bởi vì hắn không hề phát hiện ra khí tức của đối phương. Nhưng ai ngờ sau khi hắn nói xong, trong cái lỗ mà người đàn ông ẩn nấp lại có một người phụ nữ vô cùng gầy yếu bò ra.

Đôi vợ chồng trẻ này không dám nhìn thẳng vào Hàn Phi, bọn họ bò trên mặt đất đến cửa nhà mồ. Người đàn ông trẻ tuổi dường như biết mình phạm phải điều cấm kỵ lớn, không đợi Hàn Phi mở miệng, anh ta đã dập đầu với hắn.

“Hai vợ chồng chúng tôi sắp biến thành dị quỷ rồi, cầu xin anh hãy tha cho đứa bé, nó không biết gì hết, nó chỉ vừa mới nhìn thấy thế giới.”

Trong tòa nhà chọc trời này, tôn nghiêm của tầng thấp sớm đã bị xé nát. Đôi vợ chồng kia không ngừng cầu xin, cậu bé lại bắt đầu khóc.

“Đừng ồn ào nữa.” Hàn Phi lui lại một bước.

“Một thế giới bẩn thỉu xấu xa như này có gì tốt đẹp đâu.”

Hàn Phi vừa nói ra lời này, hai vợ chồng còn tưởng rằng hắn sẽ giết bọn họ, vẻ mặt càng thêm căng thẳng.

“Hãy tha cho đứa trẻ đi, anh bảo tôi làm gì cũng được, tôi sẵn sàng dùng mọi thứ để đổi lấy một con đường sống cho nó.” Trán của nam thanh niên đã dập đầu đến rách cả da, máu tươi và nấm mốc trộn lẫn vào nhau, tay của anh ta bám chặt vào bùn trên mặt đất.

“Tôi giết mấy người làm cái gì? Đi đi, mau biến mất khỏi mắt tôi.” Hàn Phi nắm lấy quần áo cậu bé, đưa nó tới bên cạnh hai vợ chồng: “Tôi giống loại người rất tàn bạo hay sao?”

“Đứa bé có thể cảm nhận được tà ác, nó sợ anh đến vậy, chứng tỏ anh là một người…” Nam thanh niên nói được một nửa thì vội vàng bịt miệng lại, nhưng đã muộn rồi.

Sờ sờ đầu đứa bé, Hàn Phi nhận được nhắc nhở của hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện cư dân đặc biệt – Bẩn Bẩn.”

“Bẩn Bẩn (cư dân đặc biệt): Sinh ra tại tòa nhà chọc trời, bố mẹ của cậu là người vô tội chưa từng làm chuyện xấu, cậu sở hữu một trái tim thuần khiết. Thần linh thích nhất tế phẩm như thế này, những tín đồ ngày ngày đều đang tìm kiếm những đứa trẻ như vậy.”

“Ở một nơi hỗn loạn như này mà vẫn có thể gặp được người có trái tim thuần khiết?” Bản thân Hàn Phi cũng cảm thấy khó tin: “Mọi người đứng dậy trước đi, người tốt không nên quỳ như vậy, người tốt thì nên cầm dao đồ tể lên chém chết tất cả đám người xấu.”

Lời nói tuy thô nhưng lý lẽ thì không, bình đẳng không bao giờ là cầu xin để có được, Hàn Phi hy vọng đôi vợ chồng có thể hiểu được đạo lý này. Dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của hắn, đôi vợ chồng trẻ cuối cùng cũng đứng dậy. Để tỏ lòng biết ơn, bố của Bẩn Bẩn nhanh chóng lấy từ trong túi ra một tấm da người to bằng lòng bàn tay: “Tôi đã xé nó ra từ trên người của dị quỷ nhà mồ xuống, đây chắc là chiến lợi phẩm của anh.”

“Da của dị quỷ làm sao có thể mịn màng như vậy?” Cầm lấy tấm da người đó, Hàn Phi cảm thấy thật khó tin. Tấm da người trước mặt có cảm giác rất tốt, còn có một mùi thơm kỳ lạ.

“Dị quỷ có mức độ dị biến trên 70% có rất ít khả năng mọc ra da mới, đây chính là một mảnh da mới cực kỳ hiếm có, có thể đổi lấy thức ăn trong một tuần ở các tầng khác.” Nam thanh niên giải thích.

“Đồ ăn cho một tuần?” Hàn Phi gật gật đầu. Mở ô vật phẩm ra, hắn lấy một ít đồ ăn mà Hoàng Doanh gửi tới.

“Từng này chắc là đủ cho gia đình anh ăn được rất lâu.” Nhìn những đồ ăn ngon chỉ tồn tại trong ký ức, đôi vợ chồng trẻ cảm thấy như mình bị trúng ảo thuật. Bố của Bẩn Bẩn dùng đầu ngón tay chấm vào một ít, để trên môi nhấm nháp, khóe mắt đã ướt át luôn rồi.

Gọi Bẩn Bẩn đến trước mặt, anh ta rất tự hào nói với con tên và mùi vị của các loại đồ ăn, nhưng bản thân anh ta lại không ăn thêm một miếng nào nữa.

“Cứ ăn thoải mái, đồ ăn ở chỗ tôi có rất nhiều.” Hàn Phi lại lấy bộ trang phục mới của mãnh quỷ ra, hắn đột nhiên có cảm hứng, cũng lấy da của dị quỷ may lại.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Mức độ thân thiện của Trương Hiểu Vĩ đối với bạn +3! Mức độ thân thiện của Kim Vy đối với bạn +3!”

Có bữa ăn no đã khiến mức độ thân thiện của hai người bọn họ tăng lên. Điều khiến Hàn Phi càng ngạc nhiên hơn nữa là, ban ngày hắn vừa nhìn thấy tên của hai người này trong phòng hồ sơ của cảnh sát. Hai người này đã biến mất trong vụ án quỷ bài, thi thể đến hiện tại vẫn chưa được tìm thấy.

“Mọi người cứ ăn từ từ, không cần vội vàng.” Giọng Hàn Phi trầm lại.

“Tầng 15 căn bản đều là nhà mồ, tại sao mọi người không nghĩ cách chuyển đến các tầng khác?”

“Những tín đồ kia luôn muốn bắt cóc con tôi, chúng tôi cũng là không còn cách nào khác mới ẩn nấp ở tầng này.” Trương Hiểu Vĩ nhìn Hàn Phi với ánh mắt biết ơn: “Hầu hết những người sống ở tầng của chúng tôi đều là để tránh nạn. Cơ thể của chúng tôi mặc dù xấu xí dị dạng, không biết lúc nào sẽ trở thành dị quỷ, nhưng tôi cảm thấy tầng này còn sạch sẽ hơn nhiều so với các tầng khác, Bẩn Bẩn ở đây tôi cũng yên tâm hơn.

“Bẩn Bẩn là biệt danh con của chúng tôi.” Đặt thức ăn trên tay xuống, Kim Vy giải thích với Hàn Phi: “Bởi vì trong tòa nhà tồn tại rất nhiều nguyền rủa, chúng tôi đã không đặt tên thật cho đứa bé, chỉ gọi nó là Bẩn Bẩn. Có điều mặc dù gọi nó là Bẩn Bẩn, nhưng nội tâm nó lại vô vùng đơn thuần lương thiện.” Tầng này vẫn còn có những người khiến Hàn Phi phải trầm ngâm.

“Hai người hãy đưa tôi đi gặp những người khác, tôi có cách chữa trị vết thương trên cơ thể mọi người.”

Thấy hai vợ chồng còn hơi do dự, Hàn Phi đã rút dao tái sinh ra cắt đi phần cơ thể bị biến dạng của Trương Hiểu Vĩ. Hai vợ chồng cũng rất ngạc nhiên, con dao trên tay Hàn Phi

dường như chỉ có sức sát thương đối với quỷ quái, có thể bảo vệ bọn họ một cách tối đa.

"Được! Bây giờ tôi sẽ đưa anh đến đó!"

Gia đình ba người ôm thức ăn bước vào mật thất trên tầng 15. Bọn họ đi vòng vèo rất lâu, mùi hôi thối trong không khí càng lúc càng không thể chịu nổi.

"Đến rồi, mọi người bình thường đều tập trung ở hành lang này, ai đổi được nhiều thức ăn sẽ lấy ra chia sẻ."

Trương Hiểu Vĩ rung một chiếc chuông trên tường, một ngọn lửa yếu ớt sáng lên trên hành lang tối tăm, có một vài cư dân quần áo rách rưới bước ra khỏi nơi ẩn nấp.

"Tiểu Vỹ, sao cậu lại dẫn người ngoài vào đây?" Sau khi nhìn thấy Hàn Phi, ông lão dẫn đầu dừng lại, vẻ mặt trở nên ngưng trọng.

"Chú Lý, anh ấy là một người tốt, còn cho tôi đồ ăn."

"Cậu đúng là ngu xuẩn đến mức không còn cách cứu chữa nữa! Trong tòa nhà này làm gì có bữa ăn nào là miễn phí!" Tức đến mức râu cũng rung lên, ông lão bắt đầu ho một cách dữ dội. Những cư dân tầng 15 đi cùng với ông cũng đều là ánh mắt thù địch.

"Lý Thạch Tùng, bác sĩ tại bệnh viện số 9 của khu phố cổ Tân Hỗ, là người mất tích lớn tuổi nhất trong vụ án quỷ bài. Trước khi mất tích ông ấy đã từng tiếp nhận khám bệnh cho những nạn nhân khác, từng bị cảnh sát nghi ngờ là hung thủ trong vụ án quỷ bài."

Hàn Phi nhìn thấy khuôn mặt ông lão là nhận ra luôn, đối phương đã bị tra tấn dã man trong tòa nhà chọc trời, trông nửa người nửa quỷ, vô cùng thê thảm.

"Tôi biết dùng lời nói không thể thuyết phục được mọi người, vậy thì tôi sẽ dùng hành động để chứng minh. Trong số mọi người, có người cơ thể đã dị biến đến mức rất nghiêm trọng, nếu không xử lý thì sẽ biến thành dị quỷ, căn nhà nơi bọn họ ở cũng sẽ trở thành nhà mồ mới." Hàn Phi cầm dao đồ tể ra.

“Tôi có thể cứu mọi người.”

“Chú Lý, những gì anh ấy nói đều là sự thật!” Trương Hiểu Vĩ giơ cánh tay lên: “Chính cháu đã được anh ấy cứu.”

Dưới sự thuyết phục của hai vợ chồng Trương Hiểu Vĩ, mấy cư dân có mức độ dị hóa cơ thể vô cùng cao đã được khiêng ra.

Hàn Phi dùng dao tái sinh gọt cơ thể bọn họ ra; nơi bị dị hóa, lại dùng thuốc của thế giới tầng cạn do Hoàng Doanh gửi tới chữa trị. Hiệu quả không thể nói là rất tốt, nhưng quả thực đã kéo lại được một chút tính mạng cho bọn họ.

“Đây là cách chữa trị triệu chứng nhưng không phải chữa trị được tận gốc, tầng 15 gần như hoàn toàn là nhà mồ, tốt hơn là nên chuyển sang các tầng khác.” Sau khi Hàn Phi giúp mọi người xử lý vết thương, ý thù địch của những nạn nhân kia đối với hắn đã biến mất, mức độ thân thiện của rất nhiều người cũng bắt đầu được nâng cao.

“Nếu như có thể đi, ai lại muốn nguyện ý ở lại đây chứ?” Thái độ của Lý Thạch Tùng đã thay đổi rất nhiều, ánh mắt ông nhìn Hàn Phi có mang theo một chút áy náy.

“Tầng 15 là một bãi rác, những rác rưởi các tầng khác không cần nữa đều vứt ở đây, trong tòa nhà chọc trời cứ mỗi 25 tầng sẽ có một tầng hoàn toàn bỏ hoang. Có thể ban đầu ở đây nhà mồ cùng không nhiều như vậy, nhưng người dị hóa ở đây càng ngày càng nhiều, nhà mồ cũng sẽ càng ngày càng tăng.” Nói không được thoải mái lắm, ông lão xua tay ra hiệu không nói nữa.

“Cảm ơn cậu đã ra tay cứu giúp, nhưng tôi vẫn còn nghi ngờ, tại sao cậu lại giúp chúng tôi?”

“Tôi giúp mọi người cũng là đang giúp chính mình.”

Sử dụng kỹ năng diễn xuất bậc thầy, Hàn Phi nở một nụ cười dịu dàng nhất: “Tôi là một nhà tội phạm, có thể một ngày nào đó tôi cũng sẽ biến mất, nhưng bây giờ tôi vẫn tin vào hy vọng, công bằng và chính nghĩa.”

Sau khi biết Hàn Phi là một nhà tội phạm, mức độ thân thiện của một số cư dân trên tầng 15 đối với hắn lại tăng lên.

“Trong tòa nhà xuất hiện cấm kị mới, tầng 15 đã bị xử lý sạch sẽ, nhưng ngoại trừ việc qua một thời gian nữa sẽ có người khác tới kiểm tra tình hình, tôi khuyên mọi người nên trốn đến các tầng khác.”

Trao đổi sâu hơn với những cư dân vô tội này, Hàn Phi phát hiện hầu hết bọn họ đều là nạn nhân của vụ án quỷ bài. Khi mức độ thân thiện của tất cả các nạn nhân đối với hắn được nâng từ ba điểm trở lên, nhắc nhở của hệ thống lại vang lên trong đầu.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt nhiệm vụ có độ khó cao rank D –- Vụ án quỷ bài.”

“Vụ án quỷ bài: Một trong mười vụ án chưa được giải quyết hàng đầu ở Tân Hỗ. Đại quỷ khắc khuôn mặt của 53 tên sát nhân biến thái lên trên thẻ bài poker, quân cơ tượng trưng cho moi tim, quân tép tượng trưng cho băm thây, quân rô có nghĩa là đóng vào trong hộp chôn sống, quân bích tượng trưng cho mất tích và thần bí. Tất cả những người nhận được quỷ bài, chắc chắn sẽ chết trong vòng ba ngày, chú hề phát ra quỷ bài và đại quỷ ẩn nấp đằng sau cho đến hiện tại vẫn chưa được tìm thấy.

“Yêu cầu nhiệm vụ : Nhiệm vụ rank D có nhiều bước, hoàn thành một mục sẽ mở ra mục tiếp theo.”

“Nhiệm vụ 1: Lên tầng 25, lấy được tấm quỷ bài đầu tiên!”

“Chú ý! Tất cả nhiệm vụ rank D đều có liên quan đến không thể nhắc đến, bọn họ có thể không xuất hiện trong nhiệm vụ, nhưng trong nhiệm vụ nhất định sẽ gặp phải thứ có liên quan đến bọn họ.”

Sau khi nghe xong nhắc nhở nhiệm vụ, đáy mắt Hàn Phi xẹt qua một sự ngạc nhiên, hắn không ngờ vụ án quỷ bài lại là nhiệm vụ rank D.

“Một trong mười vụ án chưa được giải quyết hàng đầu ở Tân Hỗ năm đó, chẳng lẽ là do không thể nhắc đến trong tòa nhà này làm? Gã chính là đại quỷ ẩn mình kia.”

Chương 794: Đứa trẻ sợ hãi

Hàn Phi muốn đưa những người sống sót từ tầng 15 xuống tầng 6, nhưng sau khi thực sự thử hắn mới phát hiện điều này vô cùng khó khăn.

Đi cầu thang bộ chính là liều mạng. Nếu như chỉ một mình hắn thì còn đỡ, nhiều người cùng đi vào như vậy thì 100% sẽ thu hút cấm kị đến.

Đi thang máy cần chia thành nhiều đợt khác nhau, việc đi thang máy nhiều lần như vậy cũng là một chuyện vô cùng mạo hiểm.

Quan trọng nhất là thẻ thang máy vẫn còn ở trong tay nhà sưu tầm. Tối hôm qua vì chạy rất nhanh, nên Hàn Phi cũng không để ý gã có bị bóng máu giết chết hay không.

Hàn Phi nói cho những người khác biết suy nghĩ của mình. May mắn thay, tối hôm qua Bẩn Bẩn đã nhìn thấy nhà sưu tầm, đứa trẻ này còn tốt bụng giúp gã dụ dị quỷ điên cuồng đi.

Dưới sự chỉ dẫn của Bẩn Bẩn, Hàn Phi đợi mọi người đến khu vực trung tâm trên tầng 15. Mùi hôi thối ở đây đã đến mức người sống rất khó có thể chịu nổi, một khi cánh cửa đóng kín được mở ra, núi rác chất đống bên trong sẽ trực tiếp tràn ra ngoài.

“Các tầng khác đúng là thực sự coi mọi người ở đây như một cái thùng rác.”

“Không còn cách nào khác, một khi tầng lầu suy yếu, hoặc là gặp phải tai họa, thì rất dễ bị vứt bỏ.” Trương Hiểu Vĩ nắm chặt tay mình lại: “Yếu ớt là cũng là một cái tội.”

Sau khi đập mở hai cánh cửa ra, Hàn Phi tìm được nhà sưu tầm, đáng tiếc đối phương đã biến thành một cái xác.

Hai chân gã bị chặt đứt, cổ không biết bị thứ gì đó cắn đứt, hai tay ôm chặt lấy đầu của mình.

Tên khốn thích thu thập hộp sọ của người khác này, kết cục cuối cùng lại lo lắng rằng cái đầu của mình sẽ bị đánh cắp.

Lấy đi thẻ thang máy của nhà sưu tầm, Hàn Phi dự định quay trở lại tầng 6 để thăm dò đường trước, xem xem Quý Chánh đã khống chế được quỷ tai chưa, rồi hắn mới quay lại đón người.

Những nạn nhân bị thần linh bỏ rơi là những thiện ý duy nhất còn sót lại trong tòa nhà chọc trời, bọn họ là nhóm người đáng thương nhất trong tòa nhà. Sở dĩ thần linh để bọn họ sống trong tòa nhà là để chứng kiến thiện ý không ngừng bị chà đạp giày vò, y thích làm ô uế và xé nát những thứ tốt đẹp hết lần này đến lần khác; cho đến khi thiện ý cũng sa ngã biến thành ác ý, y mới hài lòng.

Những người này là đồ chơi của thần linh, nhưng lại là những trợ thủ rất tốt cho Hàn Phi. Hắn có đủ thức ăn và nước uống, chỉ cần cho hắn đủ thời gian, nói không chừng hắn thực sự có thể làm lung lay niềm tin tín ngưỡng của cư dân vào "thần linh".

Đi thang máy trở lại tầng 6, Hàn Phi phát hiện tầng này đã khác với lúc hắn rời đi. Trên mặt đất có thể nhìn thấy áo mưa màu đỏ bị xé rách ở khắp nơi, mùi máu tanh nồng nặc đã bao trùm lên mùi thuốc lá máu.

"Tín đồ của thần linh đang ở tầng này à?"

Thứ mà Hàn Phi không muốn gặp nhất trong tòa nhà chọc trời chính là tín đồ, những cư dân mặc áo mưa màu đỏ và màu đen. Mặc dù bọn chúng có diện mạo của con người, nhưng đã mất hết nhân tính, hoàn toàn là con rối bị thần linh chi phối.

"Đã chết bao nhiêu sứ giả rồi vậy?"

Hàn Phi bước vào Ngõ Đỏ, chỉ trong một đêm ngắn ngủi, tầng 6 đã chất đầy xác chết.

Ban đầu Hàn Phi còn đi đếm xác, nhưng đến lúc sau, hắn thả quỷ mèo ra, rồi điên cuồng chạy theo nó.

Mười phút sau, Hàn Phi bước ra khỏi hành lang phức tạp, tiến vào khu vực có nguy cơ cao, nơi quỷ tai từng ẩn náu.

Không giống như trong tưởng tượng của Hàn Phi, nơi nguy hiểm nhất ở tầng 6 ngược lại là nơi có ít thi thể của tín đồ nhất.

Lấy người giấy màu máu ra, Hàn Phi dùng vật bị nguyền rủa này để cảm nhận vị trí của ông chủ sòng bạc Chó Béo. Đối phương bị hắn ép ăn tim lợn do Từ Cầm làm, nguyền rủa có cùng nguồn gốc rất nhanh đã được người giấy cảm nhận được.

Bỏ ra những vật lộn xộn chắn đường, Hàn Phi dừng lại trước một giá sách. Hắn dùng lực đẩy giá sách rách nát ra, phía sau là một bức tường viết đầy chữ tử.

Nhìn thấy những chữ tử kia, Hàn Phi mơ hồ cảm thấy có chút quen thuộc. Hắn đã từng nhìn thấy phông chữ tương tự ở câu lạc bộ sát thủ trung lão niên của khu vực mưa đen.

"Hứng thú sở thích của một thành viên trong câu lạc bộ chính là thư pháp."

Hàn Phi cố gắng tìm ra manh mối ẩn chứa trong những chữ tử này, nhưng rất nhanh hắn đã mất kiên nhẫn. Hắn chạm vào quỷ văn gọi Đại Nghiệt ra: "Đâm cho tao!"

Đại Nghiệt vô cùng phấn khích tiến đến gần bức tường, khí tức tai họa trên người nó điên cuồng tăng vọt. Sau khi cảm nhận được sự tồn tại của Đại Nghiệt, những chữ tử trên tường bắt đầu chủ động mờ dần và tiêu tan.

Bức tường nguyên vẹn vỡ vụn trước mặt Hàn Phi, giọng nói vui mừng kinh ngạc của chị Hồng từ sau bức tường phát ra: "Bạch Trà!"

Nghe thấy cái tên này Hàn Phi cũng ngây ra, nhưng rất nhanh hắn đã phản ứng lại: "Tầng 6 xảy ra chuyện gì vậy?"

"Việc này phải bắt đầu từ việc cậu mất tích đêm qua." Trên người đầy những vết xước đẫm máu, Quý Chánh bước đến gần Hàn Phi: "Trong tòa nhà có cấm kỵ mới xuất hiện, theo ông già xui xẻo này nói, cấm kỵ mới đó còn có liên quan đến cậu."

Quý Chánh đá ông lão đang bất tỉnh bên cạnh một cái, cái cây trên lưng đối phương đã khô héo hơn nửa.

"Lão này nói rằng có thể cậu đã bị cấm kỵ do mình chiêu hồi đến cắn lại. Chúng tôi cũng cảm thấy cậu không thể sống

sót trong tay cấm kỵ, nên nghĩ đến việc đến tầng 6 tránh né trước. Kết quả là lão già này lại có suy nghĩ lệch lạc, ông ta phát hiện áo mưa của một tín đồ khác với áo mưa của các tín đồ khác nên đã bí mật tấn công đối phương, chuẩn bị cướp lấy áo mưa, giả mạo tín đồ rời khỏi tòa nhà."

Trên mặt Quý Chánh lộ ra một nụ cười lạnh: "Ông ta thật quá ngây thơ rồi, tín đồ có thể rời đi là bởi vì linh hồn của bọn họ chính là sự tiếp diễn thể xác của thần linh. Những người khác chỉ cần đến gần cánh cửa hành lang là sẽ bị phát hiện."

"Cảnh sát đêm nói đúng, tên già này suýt chút nữa đã hại chết chúng ta rồi." Chó Béo bị thương khắp người: "Vốn dĩ những tín đồ đó đang tìm kiếm ai đó trong tòa nhà, lần này ông ta đã chọc vào tổ ong vò vẽ rồi. Tất cả tín đồ đều tập trung về bên này, cuối cùng chúng tôi không còn cách nào khác đành phải thả quỷ tai ra."

"Quỷ tai tầng 6 đang ở bên ngoài à?" Trán Hàn Phi đổ mồ hôi lạnh, hắn có thể an toàn đi tới đây, có thể nói là vô cùng may mắn.

"Tín đồ không thể giết được hết, quỷ tai cũng không được, chúng tôi đang phát sầu không biết phải trốn vào đâu, thì ông chú họ Mặc này đã cứu chúng tôi." Lùi lại một bước, Quý Chánh mời một ông chú rất có phong độ của người trí thức ra, trong tay đối phương đang cầm một chiếc radio cũ nát.

"Cậu hẳn là rất quen thuộc với chiếc radio này đúng không?" Sau khi nhìn thấy Hàn Phi, chú Mặc thở phào nhẹ nhõm: "Vũ công kêu tôi đến đây để thăm dò tin tức về cậu, không ngờ tôi cũng bị mắc kẹt ở đây luôn. Có điều vậy cũng tốt, ông ấy đã đưa radio cho tôi, mọi người có thể giao tiếp với thế giới bên ngoài thông qua chiếc radio vẫn còn lưu lại được thần tính này."

"Vũ công và người trồng hoa đã an toàn rời khỏi khu vực mưa đen chưa?" Hàn Phi rất hy vọng hai người già này có thể trải qua những ngày tiếp theo trong yên bình.

"Bọn họ phải tới nhà tổ, nơi đó chỉ có vũ công biết, hình như có liên quan đến thần linh." Chú Mặc chỉ vào đỉnh đầu,

không nói chi tiết.

"Bây giờ không phải là lúc nói chuyện phiếm, có thể sẽ có thêm nhiều tín đồ hơn tới đây. Trước mắt chúng ta có hai lựa chọn, ở lại đây đi tìm quỷ tai, tôi sẽ thử lại xem có thể xoa dịu được nó không, sau đó để nó giúp đỡ ngăn các tín đồ lại; thứ hai là nhanh chóng rời khỏi tầng này, không bao giờ quay trở lại đây nữa." Vết thương trên người Quý Chánh rất nhiều, trông rất đáng sợ, nhưng dường như y đã sớm quen với đau đớn rồi.

"Chúng ta chia quân thành hai nhóm, những người khác lên tầng 15 trước, nhà mồ ở tầng đó đã bị dọn dẹp sạch sẽ. Tôi và Quý Chánh ở lại đi tìm quỷ tai, cố gắng để giao tiếp với nó, xoa dịu cảm xúc của nó." Sau khi thu xếp xong, Hàn Phi thúc giục mọi người lập tức rời đi.

"Cậu chắc chắn muốn theo tôi đi tìm quỷ tai chứu?" Quý Chánh chỉ vào cơ thể đẫm máu của mình: "Nếu không cẩn thận, cậu sẽ biến thành bộ dạng như tôi đấy."

"Không sao." Để người giấy màu máu vào trong ngực, Hàn Phi lại để thú cưng của Từ Cầm nấp vào trong áo của mình: "Quỷ tai đó người bình thường không thể nhìn thấy, anh tìm thấy nó bằng cách nào?"

"Dựa vào cái này." Quý Chánh giơ máy ảnh của mình lên: "Người bạn cũ này của tôi có thể chụp được vận mệnh, tôi đã tìm thấy nó bằng cách đuổi theo sợi dây vận mệnh."

"Có thể chụp được vận mệnh sao? Anh có thể chụp cho tôi một tấm được không?" Hàn Phi hơi tò mò một chút về vận mệnh của mình.

"Lần đầu tiên gặp cậu, tôi đã chụp rồi, kết quả…" Quý Chánh lấy ra một bức ảnh từ trong túi, bên trên đó là một vùng tối đen như mực, không có một tia sáng nào: "Ngay cả cảnh sát đêm tà ác nhất, thì trong vận mệnh của anh ta cũng sẽ có một chút điểm sáng, còn của cậu đây giống như vực thẳm vậy."

"Thế đây là tốt? Hay là xấu?" Hàn Phi luôn cảm thấy vận may của mình cũng được.

“Nói thế nào nhỉ?” Quý Chánh không ngờ Hàn Phi lại hỏi một câu “sắc bén” như vậy: “Mệnh của con sâu lớn mà cậu đang nuôi còn tốt hơn cậu rất nhiều.”

Không nói thêm lời nào, hai người cầm máy ảnh lên bắt đầu đi lang thang trong hành lang.

Sau đúng nửa giờ, Quý Chánh đang dẫn đầu phía trước mới dừng lại. Nhìn hành lang trống trải, y đột nhiên mở rộng hai tay ra, cởi bỏ hết tất cả phòng ngự, từng chút từng chút một tiến lên phía trước.

“Cháu đừng sợ, cứ thả lỏng, giống như lúc trước chú chơi với cháu vậy.” Quý Chánh vừa nói xong câu này, một ngón tay của y đã bị một lực vô hình trực tiếp vặn gãy, tiếng xương chuyển động nghe đã cảm thấy rất đau rồi.

Hàn Phi lập tức trở nên căng thẳng, nhưng Quý Chánh dường như không sao vậy, y mở rộng vòng tay, tiếp tục đi về phía trước.

“Thằng nhóc thối này, là chú đây! Nhìn cho rõ, trước đây là ai đã bảo vệ cháu khỏi bị ức hiếp? Là ai đã cứu cháu thoát khỏi gia đình ăn thịt người đó? Cháu đừng đắm chìm trong sợ hãi nữa, hãy nghĩ kỹ lại những lời trước đây chú đã nói với cháu!”

Hành lang vẫn là một vùng tối đen, hồi đáp lại Quý Chánh chỉ có duy nhất tiếng xương gãy.

“Chú biết là cháu không nhẫn tâm giết chết chú, nên mới không muốn chú đến gần đúng không?” Ngón tay của Quý Chánh đã bị gãy năm ngón, nhưng trên mặt y lại nở nụ cười, đây cũng là lần đầu tiên Hàn Phi thấy y cười.

“Nếu là người khác, cháu sẽ trực tiếp xé xác thành ngàn mảnh, chỉ có khi đối xử với chú, cháu mới trở nên dịu dàng.”

“Đừng phủ nhận, cháu cẩn thận kiểm soát chính mình, bẻ gãy từng ngón tay của chú, chính là muốn chú thấy khó khăn mà rút lui, nhưng làm sao chú có thể phụ lòng tốt này của cháu được?”

Giọng nói của Quý Chánh truyền ra rất xa trên hành lang. Nhìn cơ thể đầy vết thương của Quý Chánh, Hàn Phi cảm thấy y và quỷ tai đều giống mình, đại khái đều là người dịu dàng.

Quần áo bị xé rách, lồng ngực Quý Chánh bắn ra máu, nhưng lần này y có vẻ đã quyết tâm qua đó.

Thực ra trong lòng Quý Chánh biết rất rõ, nếu như lần này y bỏ quỷ tai, bỏ lại đối phương một mình ở tầng 6, vậy thì một thời gian nữa sẽ có nhiều tín đồ đến hơn. Nói không chừng bọn chúng sẽ cử hành một nghi thức đặc biệt nào đó, thực sự làm tổn hại đến quỷ tai.

"Được rồi, chú thừa nhận lúc mới gặp cháu đã đối xử với cháu không mấy thân thiện. Cứ luôn bắt cháu phải mua rượu cho chú, lừa tiền cháu, trộm đồ ăn của cháu, nhưng chú là thực sự coi cháu như người thân duy nhất trong gia đình, bởi vì khi chú bỏ con đi, nó cũng lớn bằng cháu."

"Chú là một cảnh sát đêm sa ngã, lần làm nhiệm vụ đó đáng lẽ phải giết chết cháu, nhưng không biết tại sao, chú lại không thể xuống tay được."

"Ở nơi hỗn loạn vẩn đục này, cháu khiến chú lại có lý do để sống tiếp."

"Chú không biết cháu nhìn nhận như nào về chú, nhưng chú hy vọng cháu có thể hiểu, chú vẫn luôn đối xử với cháu như con của chú vậy."

"Hãy khắc phục nỗi sợ hãi trong lòng cháu! Đừng hoảng loạn sợ hãi nữa! Chú sẽ bảo vệ cháu giống như lần trước!"

Khi nói xong những lời này, lồng ngực Quý Chánh đã thành máu thịt mơ hồ. Nhưng y vẫn kiên trì không lùi bước, cứ đi tiếp cho đến cuối hành lang.

Tiếng khóc yếu ớt vang lên, trong đêm tối xuất hiện một cậu bé gầy yếu. Nó mặc bộ đồ của viện phúc lợi, mã số trên người đã không còn nhìn rõ.

"Nắm lấy tay chú, lần này chúng ta sẽ chuyển đến nhà mới." Quý Chánh như thể không biết sợ hãi là gì. Y rất quyết đoán đưa bàn tay sắp tàn phế của mình ra, nhưng khi tay y sắp

chạm vào cậu bé, một bóng quỷ khổng lồ không ngừng khóc đột nhiên từ sau lưng cậu bé chui ra.

"Đại Nghiệt!" Hàn Phi nhanh chóng gọi Đại Nghiệt, có điều cảnh tượng tiếp theo khiến hắn rất ngạc nhiên.

Quỷ tai khóc lóc đó sắp cắn mất cái đầu của Quý Chánh, nhưng y vẫn như cũ không hề né tránh, mà sự tấn công của quỷ tai cuối cùng cũng dừng lại trước khi chạm vào y.

Cậu bé ngừng khóc, nó nắm lấy tay của Quý Chánh.

"Quỷ tai là do nỗi sợ hãi của đứa trẻ này biến thành, mỗi khi nó rơi vào kinh sợ, quỷ tai sẽ xuất hiện." Quý Chánh dùng bàn tay méo mó của mình véo má cậu bé: "Cháu ra tay mạnh thật đấy, đau chết đi được."

Trong miệng thì nói đau, nhưng trên mặt lại nở nụ cười, cũng chỉ khi có đứa trẻ này bên cạnh, Quý Chánh mới thể hiện ra một khía cạnh khác của mình.

"Vết thương của anh rất nghiêm trọng, để tôi xử lý trước cho anh đã."

Hàn Phi lấy ra các loại đồ vật từ trong ô vật phẩm, Quý Chánh xua xua tay, y tùy ý chỉ vào các tội danh trên người mình: "Chỉ cần có những tội nghiệt này ở đây, tôi sẽ không chết dễ dàng như vậy đâu, yên tâm đi. Việc cấp bách hiện tại là phải rời khỏi đây, những tín đồ điên cuồng kia có thể đến đây bất cứ lúc nào đấy."

"Vậy cũng được." Đợi cảm xúc của cậu bé hoàn toàn bình ổn lại, Hàn Phi đưa tay ra khẽ chạm vào đối phương.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện một đứa trẻ thất lạc trong cô nhi viện màu máu!"

"Quỷ tai sợ hãi (một trong những đứa trẻ bị bắt cóc trong cô nhi viện màu máu): Đứa trẻ này không chỉ đơn giản là đồ chơi của thần linh, trên người nó còn ẩn giấu một số bí mật."

"Chú ý! Quỷ tai, cấm kị đều là thứ thần linh ghét nhất! Một phần tồn tại bên trong bọn chúng có thể sánh ngang với hận ý!"

Chương 795: Đây là lĩnh vực chuyên môn của tôi!

“Một trong những đứa trẻ bị bắt cóc trong cô nhi viện màu máu?”

Sau khi nghe xong nhắc nhở của hệ thống, mắt Hàn Phi dần dần mở to. Hắn vốn chỉ muốn mượn năng lực của hệ thống để giám định một chút, không ngờ lại gặp được một con “cá lớn” như vậy.

Hắn đã từng nghe qua về một chuyện từ chỗ thầy của Lệ Tuyết, chủ nhân vườn hoa đã từng nhắc đến những đứa trẻ trong cô nhi viện màu máu, nguyên văn là — Ba mươi đứa trẻ trong cô nhi viện đều đã chết hết chưa, không có ai phát hiện bất thường chứ.

Sự xuất hiện của quỷ tai sợ hãi lần nữa chứng minh chủ nhân vườn hoa có liên quan đến những đứa trẻ trong cô nhi viện màu máu. Nói không chừng kí ức đau khổ nhất của tiếng cười điên cuồng “đêm màu máu” chính là âm mưu mà chủ nhân vườn hoa vạch ra.

“Quý Chánh, quỷ tai và cấm kị như đứa trẻ này trong tòa nhà có nhiều không? Nếu như tôi đến gặp bọn họ, xác suất sống sót là bao nhiêu?”

Suy nghĩ của Hàn Phi rất đơn giản, nếu như quỷ tai và cấm kị là thứ mà thần linh ghét nhất, vậy thì hắn sẽ đi tiếp xúc nhiều hơn, mọi người cùng nghĩ cách phá hủy căn cơ tín ngưỡng của thần linh.

“Cậu đang nói cái mà người sống có thể nghĩ ra được sao? Chủ động đi gặp cấm kị và quỷ tai?” Quý Chánh liên tục lắc đầu, vị cảnh sát đêm không sợ trời không sợ đất đã tê liệt với mọi thứ này cũng cảm thấy lá gan của Hàn Phi quá lớn.

“Không được sao?”

“Chính bởi vì tất cả những người đã từng gặp bọn họ đều đã chết, nên bọn họ mới được gọi là cấm kỵ.” Quý Chánh bất lực giang hai tay ra, y vốn còn lo lắng Hàn Phi sẽ từ chối tiếp nhận cậu bé, bây giờ mới thấy lo lắng này hoàn toàn là không cần thiết.

“Tôi hiểu rồi, xem ra mọi người đều đã hiểu lầm bọn họ, cái gọi là cấm kỵ chẳng qua chỉ là sự sợ hãi của cư dân đối với những điều chưa biết, mới đi gọi bọn họ như vậy.” Hàn Phi càng thêm kiên định với suy nghĩ của mình.

“Tùy cậu nghĩ thế nào thì nghĩ.” Đưa hai tay ra sau đầu, Quý Chánh ôm lấy đầu mình, y sải bước đi về phía thang máy.

“Cũng không phải là tôi dội gáo nước lạnh cho cậu, sở dĩ chúng ta làm loạn như thế nào trong tòa nhà cũng đều không sao, đó là bởi vì ngụy thần vẫn còn đang ngủ say. Một khi y tỉnh dậy, tất cả mọi ngọn lửa kháng cự trong tòa nhà đều sẽ bị dập tắt ngay lập tức.”

“Chính anh còn gọi y là ngụy thần rồi, còn lo lắng nhiều như vậy làm gì?” Giết chết Cánh Bướm trong tòa nhà chết chóc, Hàn Phi cảm thấy chủ nhân vườn hoa hẳn là cũng giống như Cánh Bướm, không ngừng thử các cách để ảnh hưởng đến hiện thực. Mà khi y can thiệp vào hiện thực, bản thể trong thế giới tầng sâu có thể sẽ rơi vào ngủ đông.

“Xung đột và đối kháng còn kịch liệt hơn mình tưởng tượng, những con quỷ trong thế giới tầng sâu này đã bị đè nén quá lâu rồi, vì để dung hợp thế giới tầng sâu với hiện thực bọn chúng cũng hao tổn tâm huyết.”

Đứng đằng sau ba tổ chức tội phạm lớn của Tân Hỗ đều có bóng dáng của chủ nhân vườn hoa, chính bởi vì sự tồn tại của không thể nhắc đến này, đám điên biến thái ngoài phòng kén mới có thể đối kháng với cảnh sát Tân Hỗ lâu như vậy.

Đi thang máy trở lại tầng 15, Hàn Phi dẫn mọi người đến gặp những nạn nhân của vụ án quỷ bài ở tầng 15.

“Tầng 6 tạm thời không thể đến nữa, kế tiếp chúng ta sẽ đến các tầng khác, mọi người có đề xuất gì hay không?”

Không biết nhiều về tòa nhà chọc trời nên Hàn Phi muốn hỏi ý kiến của mọi người.

Khi nghe tin tầng 6 bị phá hủy, trong lòng những người sống sót ở tầng 15 cảm thấy có chút không thoải mái, bọn họ đã thất vọng quá nhiều lần rồi nên rất lo lắng lần này sẽ giống như lần trước.

"Chị ơi… chị đẹp quá." Hai nhóm người đều không dám lại gần nhau, trong một vùng im lặng, Bẩn Bẩn đột nhiên lên tiếng. Không biết nó đã chạy đến bên cạnh Lý Nhu từ lúc nào, nó dùng giọng nói vô cùng non nớt khen ngợi cô ấy.

Xét về ngoại hình, Lý Nhu kém xa so với chị Hồng, nhưng Bẩn Bẩn lại có vẻ "đặc biệt yêu thích" cô ấy.

Lần đầu tiên được người khác khen ngợi, Lý Nhu nửa dị quỷ nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào, trong lòng hơi sững sờ một chút.

"Thật ngại quá, đứa trẻ này thường ngày không phải như vậy đâu." Trương Hiểu Vĩ muốn bế Bẩn Bẩn quay trở lại, nhưng thằng bé lại chỉ vào Lý Nhu và lặp lại: "Chị sở hữu một linh hồn màu trắng, dòng máu màu đen và cảm xúc đầy màu sắc, chị giống như người đi ra từ trong tranh vậy."

"Bẩn Bẩn, cháu có thể nhìn ra bất thường trong linh hồn của chị ấy à?" Hàn Phi cũng cảm thấy hơi kì lạ. Hắn hồi tưởng lại, khi mình gặp Bẩn Bẩn lần đầu tiên, đối phương một mình chạy vào trong sâu của nhà mồ, đứa trẻ này dường như không sợ dị quỷ.

Dường như phát hiện ra không giấu giếm được nữa, bố của Bẩn Bẩn lúc này mới lên tiếng: "Đứa trẻ này của tôi rất đặc biệt, những dị quỷ giết người không chớp mắt thường không để ý đến sự tồn tại của nó, vì vậy đôi lúc đến nhà mồ tìm đồ, chúng tôi đều sẽ dẫn nó theo."

Năng lực này của Bẩn Bẩn vô cùng hữu dụng trong tòa nhà chọc trời, số lượng nhà mồ trong tòa nhà không ngừng tăng thêm, bên trong rất nhiều nhà mồ còn ẩn chứa lượng lớn những thứ đồ tốt, chỉ cần có Bẩn Bẩn dẫn đường, thăm dò nhà mồ không còn là vấn đề nữa.

“Tôi có thể hiểu tại sao anh không nói với tôi, không sao cả.” Hàn Phi đếm số lượng người, sau đó nhìn sang Quý Chánh và Chó Béo của sòng bạc: “Hai người chắc hẳn đã đi qua rất nhiều tầng lầu rồi, nếu như chúng ta một chiếm giữ một tầng trong đó, hai người cho rằng lựa chọn tầng nào tương đối tốt.”

Nhìn dã tâm bùng cháy trong đáy mắt Hàn Phi, Chó Béo không dám lên tiếng, Quý Chánh thì lại không quan tâm nói: “Tất cả các tầng lầu đều như nhau cả, nếu như cậu chỉ đơn thuần là để trốn tránh tín đồ, vậy thì tôi đề xuất cậu lựa chọn tầng 25.”

“Tại sao lại đến đó.” Hàn Phi nhớ nhiệm vụ trong vụ án quỷ bài cũng yêu cầu đến tầng 25.

“Tầng 25 có một cấm kỵ, tất cả cư dân tin vào ngụy thần ắt sẽ phải chết.” Khóe miệng của Quý Chánh treo một nụ cười buồn bã: “Tín đồ không dám vào tầng 25, vì vậy nơi đó cũng trở thành nơi vui chơi của cảnh sát đêm, tử dịch, và đủ các thể loại điên cuồng biến thái.”

“Khụ khụ, hay là chúng ta đổi sang một tầng khác?” Lý Thạch Tùng hơi sợ hãi một chút, ông phải nghĩ đến sự an toàn của tất cả mọi người.

“Vậy thì lên tầng 35, tầng đó cũng bị coi thành nơi đổ rác, khắp nơi đều là nhà mồ và quái vật ô nhiễm. Có điều, ở tầng đó vẫn có khu vực an toàn, chỉ cần có đủ tiền, ít nhất sự an toàn có thể được bảo đảm.” Quý Chánh có vẻ rất muốn lên tầng 25, chắc là y lo lắng đứa nhỏ quỷ tai sẽ bị những tín đồ khác phát hiện.

“Hai chúng ta có thể sống sót ở tầng 25, nhưng e rằng bọn họ thì không thể.” Hàn Phi nghiêm túc suy nghĩ một chút. Nếu muốn có được sự tự do căn bản nhất, buộc phải thoát khỏi sự quấy nhiễu của tín đồ, vì vậy tầng 25 là thích hợp nhất.

“Cậu có thể đón bọn họ đến tầng 24 trước, tôi quen biết với một tiểu thương mù, anh ta có thể giúp cậu tạm thời thu nhận đám phế nhân bị ô nhiễm này.”

Quý Chánh nói không chút lưu tính, y vẫn chưa biết dao tái sinh của Hàn Phi có thể giúp mọi người chữa trị: "Chờ sau khi chúng ta thiết lập được một khu vực an toàn trên tầng 25, rồi sẽ đón bọn họ lên trên, chỉ cách có một tầng, đi cầu thang bộ là được."

"Được, cứ quyết định như vậy đi." Tầng 15 bị bóng máu quét qua một lượt, Hàn Phi hy vọng tạo ra một hiện tượng giả tất cả các cư dân đều đã bị giết chết, những nạn nhân được hắn giấu đi này nói không chừng tương lai có thể giúp được hắn.

Mọi người chia nhau ra đi vào thang máy, sử dụng hai thẻ thang máy, mất đúng nửa tiếng mới đưa được tất cả mọi người an toàn đến tầng 24.

Tầng 24 ở ngay bên cạnh tầng 25 nguy hiểm nhất, được dùng làm khu vực đệm, tầng này không có cư dân cố định, chỉ có một số tiểu thương không cần mạng và những "kẻ điên" chuẩn bị đi vào tầng 25.

Sau khi bỏ ra một số lượng lớn tiền xương, Hàn Phi đã sắp xếp xong cho những người sống sót trong vụ án quỷ bài. Còn hắn, Quý Chánh, Lý Nhu và Mặc tiên sinh chuẩn bị cùng nhau lên tầng 25.

"Khi lên đến tầng trên, cố gắng đừng gây chuyện, đi tìm những căn nhà có khắc chữ mệnh trên cửa trước. Nếu như thật sự không còn cách nào khác xảy ra xung đột với ai đó, nhất định phải tốc chiến tốc thắng, càng kéo dài thì sẽ càng có nhiều quái vật vây đến." Đứng ở cửa thang máy, Quý Chánh dắt tay quỷ tai, y vô cùng trịnh trọng nói: "Tôi nói trước với mọi người một tiếng, nếu như trong số mọi người có ai gặp nguy hiểm, tôi có thể giúp trong khả năng của mình. Một khi tôi cho rằng không thể thay đổi được tình thế, vậy thì tôi sẽ quyết đoán vứt tất cả lại. Tôi hy vọng mọi người cũng làm như vậy, cố gắng hết mức có thể sống sót, đừng để tình cảm vô dụng trói buộc."

"Còn có chuyện gì cần chú ý nữa không?"

"Tầng 25 là một trong những tầng đáng sợ nhất ở dưới tầng 50, hy vọng chúng ta đều có thể sống sót tìm được khu an

toàn.” Hơi hé miệng, Quý Chánh lại nói thêm một câu: “Nếu như thực sự có khu an toàn…”

Đi vào thang máy, khi mấy người lựa chọn tầng 25, các con số trên màn hình thang máy chuyển sang màu đỏ, trên thẻ thang máy đặc biệt cũng xuất hiện một vết nứt, như thể thần linh không hề muốn bất cứ ai đi vào tầng 25.

Quen thuộc chờ đợi, ngay lúc cửa thang máy mở ra, Quý Chánh lấy máy ảnh ra chụp ở cửa: “Tôi nhìn thấy ba sợi dây vận mệnh bị cắt đứt, còn có một tia sáng máu cách đó năm mét bên trái! Nó biết mình đã bị phát hiện nên đang tránh ra xa.”

“Ba giây sau, Quý Chánh dắt theo quỷ tai chạy về phía hành lang bên phải thang máy: “Đi theo tôi.”

Lần đầu tiên đến tầng 25, tầng này cho Hàn Phi cảm giác rất bình thường, chỉ là đèn trong tòa nhà lúc sáng lúc tối, có vẻ như điện áp rất không ổn định.

“Góc rẽ tiếp theo có ẩn chứa sát ý! Đi phía bên kia!” Năng lực của Quý Chánh cực kỳ lợi hại, y có thể kiểm tra vận mệnh thông qua máy ảnh, thậm chí có thể dự đoán được chuyện gì sẽ xảy ra trong vài giây tới.

Dưới sự dẫn dắt của y, Hàn Phi thuận lợi rời khỏi thang máy, không xảy ra xung đột với bất kỳ ai.

“Băng qua hành lang dài này! Nhanh lên! Có thứ gì đó đang đuổi theo chúng ta từ phía sau! Có lẽ nó sẽ xuất hiện ở góc rẽ sau 5 giây nữa!”

Dùng hết sức lực để chạy, mấy người lo lắng nhìn cánh cửa trên tường hai bên, những cánh cửa này cũng đều rất bình thường, căn bản không có chữ mệnh gì đó mà Quý Chánh nói.

Bị kẻ địch chưa biết truy đuổi, Quý Chánh vô cùng hạn chế trong thời gian vài giây, giúp mọi người tránh kẻ địch.

Cứ như vậy chạy được vài phút, thì sự cố bất ngờ xảy ra.

Khi đi qua một căn nhà có dán biểu tượng hoạt hình, quỷ tai đột nhiên dừng chân lại, đứa trẻ mặc áo khoác của viện phúc lợi đưa tay vào căn nhà.

Không có bất kì dấu hiệu nào, cánh cửa vốn đang đóng chặt đột nhiên bị mở ra, một cánh tay nhỏ gầy khô từ bên trong nhà thò ra, tóm chặt lấy quỷ tai.

Quỷ tai chỉ cho Quý Chánh chạm vào, lần này nó không hề mất kiểm soát. Nó nhìn chằm chằm những vết kim dày đặc trên cánh tay kia, như thể đột nhiên nhìn thấy mình của trước đây.

"Hỏng rồi."

Chỉ dừng lại có hai giây đã gây ra phản ứng dây chuyền, quỷ chặn đường và quái vật đuổi theo phía sau đồng thời đến gần, chặn đám người Hàn Phi trong con ngõ. "Tốc chiến tốc thắng! Tuyệt đối đừng kéo dài!" Quý Chánh vô cùng lo lắng hét lên.

Hàn Phi ban đầu vẫn còn chưa hiểu, với thực lực của mấy người bọn họ đối phó với quỷ quái bình thường là không thành vấn đề, nhưng chỉ sau vài giây sắc mặt hắn đã thay đổi.

Khi quái vật đến gần, ánh đèn trên đầu bọn họ cũng tắt.

Hành lang dài rơi vào bóng tối với lúc trước là hai dáng vẻ hoàn toàn khác nhau, lớp da tường mở ra ngoài, mặt đất như lớp da người bị rạch ra, máu bẩn, thối rữa và những con bọ không biết tên là gì cùng nhau tuôn ra.

"Toàn bộ tầng 15 đều bị cấm kỵ bao trùm! Ánh đèn chính là cấm kỵ đang cùng ngụy thần tranh giành quyền kiểm soát tầng này! Khi mùi máu tanh lan tràn, cấm kỵ sẽ tới." Quý Chánh phải bảo vệ quỷ tai, tránh cho đứa trẻ này lại mất kiểm soát một lần nữa, nhưng đứa trẻ lại bị cánh tay trong căn nhà kéo đi.

Căn bản không nghĩ ngợi gì nhiều, Quý Chánh lao vào theo, người phóng viên nội tâm đã từng vô cùng chính nghĩa này thường ngày trông có vẻ rất lạnh lùng, nhưng thời khắc mấu chốt vẫn đưa ra quyết định hấp tấp.

Mặc tiên sinh ở gần nhất cũng nhanh chóng đến gần, nhưng sau khi hai người bọn họ đi vào, bức tường kia giống như tảng thịt biết tự mình cử động vậy, nó đóng cánh cửa lại với tốc độ nhanh nhất.

“Địa hình còn có thể tùy ý thay đổi?”

Hàn Phi rút dao tái sinh ra chém vào chỗ cánh cửa, máu tươi bắn tung tóe, nhưng bên dưới máu thịt lại không có cánh cửa. Cùng lúc đó, tiếng cười rợn người vang lên sau lưng hắn, một con dao phẫu thuật sắc bén cắt rách cơ thể của quỷ mèo.

“Phòng hộ cũng khá chặt chẽ đấy.” Một người đàn ông lưng gù nghiêm trọng đang đứng giữa đường, ông ta mặc áo khoác trắng “màu đen tuyền”, lưỡi chẻ làm đôi như con rắn, trên mặt có một cái bớt lớn: “Bạn của cậu hình như đã bỏ rơi cậu rồi, thật là đáng thương, hay là cậu đừng phản kháng nữa, ngoan ngoãn cùng tôi trở về đi.”

“Cùng ông trở về cũng được, nhưng trước tiên ông phải nói cho tôi biết, ông là cái gì?” Hàn Phi dùng khóe mắt liếc nhìn về phía sau một cái. Phía bên kia hành lang có một người đàn ông dị dạng hai tay dài như hai cái chân bò ra, cơ thể của ông ta có thể dung nhập làm một cùng với bức tường, xuất quỷ nhập thần, rất khó đề phòng.

“Tôi là một kẻ ăn bám rất lớn tuổi rồi, không có việc làm, có điều tôi có một sở thích rất đặc biệt.” Con ngươi của người đàn ông lưng gù lồi ra ngoài, ông ta vô cùng phấn khích nhìn chằm chằm Hàn Phi: “Tôi thích giết những thứ biết cử động, bọn họ càng đau đớn giãy giụa, tôi sẽ càng vui vẻ.”

Người đàn ông dùng chiếc lưỡi dị dạng của mình liếm khóe miệng: “Tôi đến bây giờ cũng sẽ không bao giờ quên được biểu cảm của bố mẹ nuôi tôi khi đó, bọn họ vất vả nuôi tôi đến lớn, căn bản không biết cuối cùng mình sẽ biến thành như thế! Bọn họ không ngừng lăng mạ, cầu xin, la hét, hahahaha! Thật là hưng phấn.”

Người đàn ông lưng gù đột nhiên lao về phía trước, tốc độ càng lúc càng nhanh. Vừa chạy như điên, trong miệng ông ta vừa lẩm bẩm cái gì đó.

Cửu mệnh muốn ngăn lại, nhưng cơ thể của người đàn ông lưng gù chuyển động như rắn vậy. Hàn Phi chỉ nhìn thấy bóng đen xẹt qua, người đàn ông lưng gù đó vậy mà lại thay đổi vị trí với cái bóng của hắn.

Dao nhọn đâm về phía sau lưng, Hàn Phi hoàn toàn không ngờ được đối phương có năng lực này.

Tim như muốn nhảy lên khỏi lồng ngực, Hàn Phi chỉ cần bị chạm vào một chút thôi, thì sẽ chết ngay.

Hắn dùng hết sức ngã về phía trước, người giấy màu máu trong lòng lại chủ động đón lưỡi dao nhọn, cánh tay nhuốm máu giơ lên của nó tóm về hướng mũi dao.

Trên mũi dao nhọn có oán khí và nguyền rủa bao bọc đâm vào cơ thể người giấy, rạch rách áo khoác của Hàn Phi.

Lăn về phía trước, cơ thể của Hàn Phi ướt sũng mồ hôi lạnh, sau khi ngã lăn ra đất hắn lập tức lấy tim lợn đã cắt sẵn ra ăn.

Cái chết cận kề, Hàn Phi suýt chút nữa đã chết trong tay tên biến thái không biết tên này.

"Được, được lắm."

Trái tim điên cuồng đập thình thịch, sự kích thích cận kề cái chết khiến hai mắt Hàn Phi đỏ ngầu. Bởi vì chỉ còn một giọt máu nên làm bất kì nhiệm vụ nào hắn đều phải vô cùng cẩn thận, nhưng chuyện gặp phải vừa rồi đã khiến hắn thay đổi chủ ý.

"Cậu là đang khen tôi đấy sao?" Ánh mắt của người đàn ông lưng gù càng trở nên kinh tởm hơn.

"Tôi không phải đang biểu dương ông, tôi chỉ muốn nói cho ông biết một triết lý nhân sinh." Năm ngón tay của Hàn Phi nắm chặt dao tái sinh.

"Đừng bao giờ dùng sở thích của mình, để thách thức chuyên môn của người khác!"

Từ trong quỷ văn bò ra, Đại Nghiệt dữ tợn đâm xuyên qua hai hành lang dài gần đó, một người một quỷ lao như điên về phía người đàn ông lưng gù.

Chương 796: Độc phụ

Con người nhiều khi đều là tự trói mình ở nguyên một chỗ, thường suy nghĩ quá nhiều, làm thì quá ít.

Do lượng máu mà Hàn Phi cứ sợ hãi rụt rè. Nhưng vừa rồi sau khi đi lướt qua tử thần, hắn đã hoàn toàn cởi bỏ trói buộc của mình. Thay vì chết một cách yên tĩnh trong một xó xỉnh không người, hôi hám thối rữa, thà rằng nhân lúc thần linh còn chưa thức tỉnh, điên cuồng không kiêng dè một lần. Mặc dù Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng là hai người, nhưng hai người bọn họ cũng đang âm thầm ảnh hưởng lẫn nhau, từ phong cách làm việc đến tính cách tự thân. Nếu như là người hiểu Hàn Phi vô cùng rõ, có thể phát hiện ra bóng dáng của tiếng cười điên cuồng trên người hắn càng ngày càng rõ ràng.

Lưỡi dao sáng loáng là ánh sáng duy nhất trên tầng 25, những mảnh ghép hy vọng chưa từng thấy dễ dàng bị cắt ra, trên những bức tường vặn vẹo bắt đầu xuất hiện một số lượng lớn vết thương không thể chữa lành.

Người đàn ông lưng gù đánh lén Hàn Phi trước đó, nụ cười trên môi đã dần dần đông cứng. Một mình Hàn Phi thì dễ đối phó, nhưng nếu có thêm Đại Nghiệt thì tình hình lại hoàn toàn khác.

Ông ta đã sinh tồn ở tầng 25 rất lâu rồi, đây là lần đầu tiên nhìn thấy một con quỷ khổng lồ đáng sợ như vậy!

Bức tường hành lang bị cấm kỵ chuyển hóa đã nứt vỡ, tầng 25 là nơi cấm kỵ và ngụy thần tranh giành quyền kiểm soát. Vậy mà con quái vật cực kỳ xấu xí đó lại có thể dễ dàng xé nát bức tường phong tỏa giữa thần và cấm kỵ.

Cơ thể vặn vẹo lần nữa, người đàn ông muốn tạo khoảng cách bằng cách thay đổi vị trí với cái bóng, nhưng ông ta thực sự đã đánh giá thấp Hàn Phi.

Hàn Phi sẽ không lặp lại sai lầm tương tự đến lần thứ hai. Còn chưa hòa vào cái bóng của mình thì người đàn ông đã

nhận ra có điều gì đó không ổn, cái bóng của ông ta dường như đang nấp ở trong thứ khác! Khi ông ta hòa vào cái bóng, một con trăn khổng lồ màu đen đã thò đầu ra từ cái bóng của ông ta và mở cái miệng khổng lồ của nó ra.

Thú cưng nhỏ do Từ Cầm nuôi đến hệ thống cũng không thể giám định được. Bản thân nó dường như là một không gian có thể nuốt chửng dị vật, bây giờ chỉ là xuất hiện dưới hình dạng một con trăn màu đen bởi vì nó vẫn chưa khôi phục.

Khoảnh khắc con trăn đen thành công, những hạt máu của người giấy màu máu vương vãi trên cơ thể người đàn ông biến thành một người giấy có kích thước bằng ngón tay cái, chui vào cơ thể của ông ta.

Ông ta hét lên một tiếng, lúc này Đại Nghiệt và Hàn Phi đã kịp thời lao tới.

Khí tức thảm họa khiến người đàn ông ngạt thở, Đại Nghiệt dùng hai tay khóa chặt ông ta lại, nhét thẳng vào miệng của mình. Hàn Phi toàn lực ra tay thật là đáng sợ, tuy rằng hắn mới chỉ level 25, nhưng những thứ linh tinh trên người hắn quá nhiều, lượng biến hóa tích lũy sớm đã thay đổi về chất.

“Tiếp tục ăn.”

Kẻ sát nhân vừa rồi còn cười quái dị, bây giờ nửa người đã ở trong miệng Đại Nghiệt. Âm thanh lạo xạo vang lên, trên người Đại Nghiệt xuất hiện một tội danh mới — Lưu Thanh Xuân.

Sau khi có được cái tên này, bên người Đại Nghiệt xuất hiện một cái bóng khổng lồ, nó dường như đang dần dần chuyển hóa năng lực của Lưu Thanh Xuân. Phun ra một mớ quần áo bẩn, Đại Nghiệt vẫn còn thèm thuồng nhìn sang đứa trẻ dị dạng có hai tay bằng hai chân kia, nó gầm lên một tiếng, thân thể to lớn bắt đầu vặn vẹo biến dạng. Giây tiếp theo, một cánh tay của nó vươn ra từ cái bóng rồi xuyên qua lưng của quái vật.

Đại Nghiệt có vẻ rất tò mò về năng lực mới của mình, nó liên tục cố gắng vặn vẹo các bộ phận trên cơ thể, thay phiên nhau làm tổn thương quái vật.

Bởi vì cơ thể quá lớn nên Đại Nghiệt không thể đưa toàn bộ cơ thể vào trong cái bóng được, mỗi lần nó chỉ có thể đưa một phần cơ thể vào trong cái bóng của đối phương.

Năng lực này theo Hàn Phi thì khá là biến thái, Hắn càng không ngờ đến sau khi Đại Nghiệt có được tội danh lại có thể dễ dàng chuyển hóa thành thạo năng lực của đối phương.

"Không hổ là nghiệp chướng thích tranh đoạt đồ ăn với thần linh, nếu cứ tiếp tục phát triển như vậy, chính nó sẽ là một thảm họa."

Trước đây sợ gây rắc rối nên Hàn Phi vẫn rất khiêm tốn, cũng không mấy khi thả Đại Nghiệt ra ngoài. Tình thế hiện tại tương đối nguy hiểm, thế cục đã không cho phép hắn tiếp tục khiêm tốn nữa rồi.

"Mình cần lấy được một tấm quỷ bài ở tầng 25. Căn cứ theo mô tả trong hồ sơ của cảnh sát, trên mỗi tấm quỷ bài đều có vẽ khuôn mặt của một tên sát nhân biến thái, có lẽ chỉ có tên biến thái và điên rồ nhất mới có thể được in lên trên đó." Hàn Phi lật tìm "quần áo" của Lưu Thanh Xuân, trên người ông ta không hề có quỷ bài.

"Nhìn theo cách này, những kẻ giết người biến thái trong tòa nhà chọc trời có thể đại khái được chia thành ba cấp độ. Cấp thấp nhất là những tên biến thái bình thường nhất, cấp trung là những tên khốn sở hữu tội danh, cấp cao hơn nữa chắc là những kẻ sát nhân được khắc trên quỷ bài." Hàn Phi không chắc chắn từ tầng 50 trở lên là như thế nào, hắn cũng chỉ là đang suy đoán từng chút một.

Sau khi giết chết hai người, đèn trong hành lang lại sáng lên. Nhưng Hàn Phi và Lý Nhu phát hiện mình đã rời khỏi hành lang trước đó, bọn họ hình như bị một loại lực lượng nào đó đưa đến một địa điểm khác.

Chém vào bức tường, nơi vốn dĩ là cánh cửa thì lại biến thành một bức tường, lối đi ở góc hành lang lại biến thành một căn nhà.

Ngọn đèn trên đỉnh đầu vẫn còn đang nhấp nháy, không biết sẽ tắt lúc nào. Hàn Phi đi tới bên cạnh Lý Nhu, đang định

bảo cô ấy cùng rời đi. Cúi đầu lại, hắn phát hiện tay của Lý Nhu đang đưa vào cơ thể của kẻ sát nhân, biểu cảm trên khuôn mặt của cô ấy cũng hơi kỳ lạ.

"Cô đang làm gì vậy?"

Nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, Lý Nhu giật bắn mình, vội vàng đứng dậy, giấu tay trái ở sau lưng, thần sắc có chút hoảng hốt, giống như bí mật của mình đã bị phát hiện.

"Giữa chúng ta không nên giữ bí mật, nếu là chuyện tốt cho cô, tôi sẽ giúp cô làm."

Dưới sự thuyết phục của Hàn Phi, Lý Nhu xấu hổ vươn tay trái ra. Băng quấn quanh cổ tay bị xé ra, ở nơi dày đặc vết sẹo dị biến nhất, có ẩn chứa cái miệng của một đứa trẻ.

Lý Nhu giải thích bằng một giọng không thành thạo: "Nó, có thể uống máu của tội nhân, khiến tôi, trở nên xinh đẹp hơn."

"Không chỉ là xinh đẹp, đúng không?" Hàn Phi gật gật đầu.

"Tôi không biết quá nhiều về dị quỷ, chỉ cần cô nguyện ý đi theo tôi, vậy thì tôi sẽ giúp cô trở nên mạnh mẽ hơn, hoàn thành ước định ban đầu của chúng ta." Trên mặt mang theo nụ cười tà ác chỉ có ở phái phản diện, nhưng Hàn Phi lại nói rất ấm áp: "Ở một nơi quỷ quái như này, thay vì để người khác bắt nạt chúng ta, chi bằng chúng ta đi bắt nạt người khác."

Hắn để mặc cho Lý Nhu uống cạn máu tội lỗi của Lưu Thanh Xuân và quái vật tay dài, không những không chê Lý Nhu nửa dị quỷ, ngược lại còn càng coi trọng cô ấy hơn.

"Chúng ta hãy đi tìm căn nhà có chữ mệnh trước, rồi sẽ tập hợp cùng những người khác." Có kinh nghiệm phong phú, ngay từ đầu Hàn Phi đã nhìn ra mục đích Quý Chánh đến tầng 25 không hề đơn giản như vậy. Có điều bởi vì chính hắn cũng phải đến tầng này để làm nhiệm vụ, vậy nên cũng thuận nước đẩy thuyền.

Cũng mới chỉ trong thời gian nói có vài câu, tần suất nhấp nháy của đèn đã nhanh hơn rõ rệt. Hàn Phi đã trốn đủ rồi, hiện tại hắn đã thay đổi chủ ý.

“Chúng ta hãy trốn vào cuối hành lang trong căn nhà kia trước, chờ sau khi đèn tắt, sau đó hãy ra ngoài đi săn. Nếu như thật sự không tìm được căn nhà có chữ mệnh, vậy chúng ta sẽ tự mình vạch ra một khu cấm địa.” Hàn Phi cảm thấy vô cùng may mắn vì lúc trước đã nhét Đại Nghiệt vào trong quỷ văn, nếu như không có nó, tình hình của hắn sẽ càng khó khăn hơn. Mở cửa ra, Hàn Phi cũng không quan tâm bên trong có thứ gì, hắn để Đại Nghiệt xông vào trước, dù sao thì những quỷ quái bình thường khi nhìn thấy Đại Nghiệt đều sẽ nghĩ là “gặp quỷ rồi”.

Trong nhà phát ra tiếng la hét, một cặp vợ chồng trẻ bị Đại Nghiệt nghiền nát thành bánh thịt. Nếu như chỉ nhìn vẻ ngoài yêu thương của hai người bọn họ, có thể sẽ nghĩ rằng Đại Nghiệt đã giết nhầm người tốt, nhưng nếu nhìn lên bàn ăn của bọn họ, thì sẽ có một cái nhìn hoàn toàn khác. Một đứa trẻ bị trói trên bàn ăn, cánh tay bị ăn mất chỉ còn một nửa.

Những tầng lầu khác ít nhất vẫn còn một tấm màn che, còn tầng 25 này xé toạc tất cả những vỏ bọc đạo đức giả, lộ ra bản chất của tòa nhà chọc trời, đó chính là người ăn thịt người.

Lấy thuốc của thế giới tầng cạn ra, Hàn Phi thử xử lý vết thương cho đứa nhỏ, đèn trong phòng lại tắt lần nữa.

Hành lang tối đen lại bắt đầu phát sinh thay đổi. Khác với lần trước là phía bên kia hành lang vang lên tiếng chuông va vào nhau, có một bà lão đang ngâm nga một bài đồng dao rất đáng sợ. Lời ca dao dễ thương bị bà lão hát ra trở nên âm u lạnh lẽo. Sau khi nghe thấy, đứa trẻ trên bàn ăn toàn thân run rẩy, sợ hãi đến không kiểm soát được.

“Cháu trốn khỏi nhà của bà lão phải không? Bà ấy có phải là người nhà của cháu không?” Hàn Phi cố gắng moi thông tin từ cậu bé, nhưng nó sợ hãi đến mức không thể cho hắn bất kỳ gợi ý nào.

“Trông bộ dạng cháu thế này, bà lão kia chắc cũng không phải là người tốt gì.” Hàn Phi rất muốn Đại Nghiệt che giấu khí tức cùng hắn đi đánh lén, nhưng chỉ cần nó rời khỏi quỷ văn, khí tức trên người sẽ điên cuồng tỏa ra bốn xung quanh. Hàn Phi rất nghi ngờ có khi nào tên này là cố ý gây chuyện

không, chắc nó chỉ có chạy vào điện thờ nhà người ta ăn trộm cống phẩm mới khiêm tốn được một chút.

"Đừng vội, đợi bà ấy đến gần rồi mày hãy ra ngoài." Hàn Phi vỗ vỗ đầu Đại Nghiệt, giống như một ông bố đã phải rất lo lắng vất vả.

Khi tiếng ca vang lên, còn có tiếng sột soạt giống như tiếng côn trùng bò. Xuyên qua khe cửa Hàn Phi nhìn ra bên ngoài, toàn bộ tường và trần hành lang đều có những đứa trẻ đang bò lổm ngổm. Những đứa trẻ này có cơ thể đều bị khuyết tật, một số thì dị tật bẩm sinh, một số thì là sau này bị phế mất tứ chi, trông vô cùng thê thảm.

Lúc này, những đứa trẻ kia giống như mèo hoang bị bắt làm nô lệ, bị người ta buộc phải tiến lên dò đường, cuối cùng bọn chúng đều dừng lại trước cửa nhà của Hàn Phi. "Bà ta cũng rất tự tin vào bản thân mình đấy chứ? Cảm nhận được khí tức trên người của Đại Nghiệt mà vẫn dám bao vây nơi này?"

Trong đầu Hàn Phi vừa có ý tưởng này, hắn đã nhìn thấy vách tường bắt đầu mục nát, lớp da tường máu thịt kia đã bị những đứa trẻ cắn nát, những khuôn mặt non nớt muốn chui vào bên trong phòng.

"Chả trách Quý Chánh nói chỉ có 'nhà mệnh' mới an toàn, những gian nhà này căn bản không ngăn cản được bọn chúng!"

Biết không thể tránh né, Hàn Phi cũng không ngăn cản Đại Nghiệt nữa: "Đi đi, muốn làm gì thì làm, tao sẽ không bó buộc mày nữa." Trước đây, Hàn Phi luôn sợ Đại Nghiệt gây ra chuyện. Còn ở tầng 25 bị cấm kỵ chiếm giữ này, hắn chủ động giải thoát sự trói buộc cho nó. Từ trong cơ thể khổng lồ rỉ ra máu đen chứa đầy độc hồn, Đại Nghiệt đập mạnh xuống đất, gầm lên một tiếng đinh tai nhức óc, nó đâm xuyên qua bức tường, mang theo một cơ thể toàn máu thịt bò về phía nguồn gốc của bài đồng dao.

Với thân hình cao hơn năm mét, khí thế như thác lũ, cùng với khuôn mặt xấu xí nhất thế gian, Đại Nghiệt dường như là

con quỷ đầu tiên trong đêm tối lao về phía mục tiêu với sự dữ tợn không gì sánh được.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lý Nhu sợ tới mức không nói nên lời, nhưng Hàn Phi lại cảm thấy khí huyết tăng nhanh, tựa hồ chỉ có lúc này hắn mới có thể rõ ràng ý thức được mình còn sống.

"Hóa ra mình không hề ghét cảm giác này, chỉ là do mình quá yếu đuối, nên lý trí bị bản tính đè nén."

Để người giấy màu máu đứng sau lưng, Hàn Phi cầm dao tái sinh bước ra khỏi nhà.

Những đứa trẻ cơ thể dị dạng đó căn bản không thể ngăn cản được Đại Nghiệt, sức mạnh và tốc độ của cả hai bên đều không cùng một đẳng cấp.

"Sai khiến những đứa trẻ đi giết người, tên này thật kinh tởm." Chạy về phía trước theo phía thanh âm phát ra, chờ khi Hàn Phi chạy đến, tiếng ca đã ngừng lại.

Ba kẻ ngốc vừa cao vừa vạm vỡ đâm vào Đại Nghiệt, bọn chúng dùng chính máu thịt của mình để tạo thành một bức tường ngăn chặn nó. Đằng sau ba kẻ ngốc là một bà già với khuôn mặt hung dữ khó tính, bà ta ăn mặc rất tinh tế, trong hoàn cảnh như này còn đặc biệt may một chiếc túi xách bằng da người cho mình.

"Tại sao trông bà ta quen thế nhỉ?" Hàn Phi nhớ lại những hồ sơ mà hắn đã đọc. Rất nhiều năm trước, có một vụ giết trẻ em gây chấn động ở vùng ngoại ô Tân Hỗ. Để tránh bị lần ra dấu vết, Dì Thanh - một kẻ buôn người đã bảo ba đứa con trai ngốc nghếch của mình chôn sống hầu hết những đứa trẻ bị bắt cóc.

Bà ta là mụ phù thủy khiến người ta ghê tởm nhất ở ngoại ô Tân Hỗ. Những đứa trẻ bình thường bị bà ta bắt cóc sẽ bị bán đi với giá cao, còn những đứa trẻ bị khiếm khuyết bà ta cũng không bỏ qua.

Theo hồ sơ ghi chép của cảnh sát, dì Thanh đã đánh đập tất cả những đứa trẻ bị khiếm khuyết về đầu óc và cơ thể thành tàn tật, cưa đứt tứ chi, bắt chúng đi xin ăn.

Tất cả thuộc hạ của tên điên biến thái này cuối cùng đã bị cảnh sát tóm gọn. Những chuyện mà bọn chúng làm đã khiến ngay cả các tù nhân trong tù cũng phải xấu hổ và ghê tởm, rất nhiều người trong số đó đã chết trong tù một cách khó hiểu.

"Quân rô biểu thị chôn sống, trên người bà ta có thể có quỷ bài mà mình cần."

Hàn Phi tập trung cao độ sự chú ý. Ngoài quỷ bài ra, nguyên nhân khiến hắn coi trọng độc phụ này vẫn còn một cái khác.

Hồi đó, một số rất ít trẻ em được cảnh sát giải cứu đã bị tàn phá về thể chất lẫn tinh thần, mắc nhiều chứng bệnh tâm thần kỳ lạ.

Để chữa trị cho những đứa trẻ này, phòng thí nghiệm do Vĩnh Sinh Pharmaceutical thành lập đã chủ động nhận nhiệm vụ chữa trị và nuôi dạy chúng. Mà những đứa trẻ bị bọn buôn người hành hạ này, cũng là tốp những đứa trẻ đầu tiên được gửi vào sâu trong viện phúc lợi của Vĩnh Sinh Pharmaceutical.

Chương 797: Số 2

Vĩnh Sinh Pharmaceutical sẵn sàng chữa trị miễn phí cho những đứa trẻ mắc bệnh tâm thần nghiêm trọng. Khi đó truyền thông đua nhau đưa tin, mọi người căn bản không hề nghĩ đến những phương diện khác.

Những đứa trẻ bị bắt cóc đó đều bị tàn phá cả về thể xác lẫn tinh thần không còn dáng vẻ của con người nữa. Bọn chúng từ nhỏ đã bị coi làm công cụ, mà những đứa trẻ này vừa hay lại đáp ứng yêu cầu một số thí nghiệm của Vĩnh Sinh Pharmaceutical.

Dưới chiêu bài điều trị, bọn họ đã thử nghiệm đủ các "phương pháp điều trị" khác nhau trên những đứa trẻ đó.

Trong đó có một số những đứa trẻ vết thương trên cơ thể đã hoàn toàn lành lặn, nhưng tâm lý lại ngày càng trở nên méo mó hơn. Một tấm bài nào đó trong vụ án quỷ bài chính là nạn nhân ban đầu.

Dưới áp lực quá lớn, nạn nhân trở thành hung thủ tàn bạo hơn. Những tài liệu cực kỳ bí mật này chỉ được cảnh sát suy đoán từ từ sau khi khoa học kỹ thuật phát triển trong những năm gần đây. Đáng tiếc là đã quá lâu, rất khó thu được chứng cứ.

"Nếu như mình có thể bắt sống bà ta, chắc là sẽ hỏi ra được thứ gì đó."

Hàn Phi từ từ kích hoạt sương mù trong linh hồn, để sương mù của điện thờ bao phủ lấy mình, sau đó hắn sử dụng thưởng thức nghệ thuật đối với Dì Thanh.

Thoạt nhìn, kẻ buôn người kia toàn thân đầy sơ hở, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện phần lớn sơ hở đều là cạm bẫy. Bên trong quần áo của Dì Thanh có nhét rất nhiều bộ da non nớt của trẻ em, trên tấm da đến từ những đứa trẻ khác nhau đó có viết tên của bọn chúng.

Dường như bà ta đang bắt chước những tội danh trên người nhà tội phạm, khắc tên của những đứa trẻ lên cơ thể mình, để mệnh của mọi người gắn liền với bà ta. Nếu như bà ta chết, những người khác cũng phải tuẫn táng cùng.

Trong khi Hàn Phi vẫn đang tìm kiếm sơ hở, Đại Nghiệt đã đập chết một đứa con trai ngốc nghếch của Dì Thanh.

Con của người khác bị chặt tay chân, chọc mù mắt, ngày đêm chịu đựng sự tra tấn, Dì Thanh đều không cảm thấy có chút tội lỗi. Nhưng khi đứa con trai ngốc nghếch của mình bị giết, người phụ nữ này đột nhiên đã phát điên.

Bà ta chỉ vào Đại Nghiệt chửi ầm lên, còn liên tục nói những lời đe dọa. Chẳng mấy chốc, những cái tên người trên người bà ta bắt đầu mờ dần, càng nhiều đứa trẻ vô tội chui ra khỏi bức tường hơn, cơ thể dị dạng của bọn chúng hoàn toàn có thể hòa vào bức tường và mặt đất, như thể máu thịt của chúng là một phần của tòa nhà này vậy.

"Dì Thanh đã chôn sống những đứa trẻ bị bà ta bắt cóc, khả năng đi lại dưới lòng đất của những đứa trẻ này dường như là tương ứng với cái chết của chính mình." Hàn Phi ban đầu cũng không chú ý đến chi tiết này, nhưng rất nhanh hắn đã nghĩ đến một chuyện khác.

Ở vùng ngoại vi của khu vực mưa đen, khi thưởng thức điệu múa của ông lão, thông qua gương của câu lạc bộ, Hàn Phi đã nhìn thấy một điện thờ được làm hoàn toàn bằng thi thể cắt ghép xếp chồng.

Điện thờ đó vô cùng cao lớn, giống như tòa nhà chọc trời này vậy!

"Có lẽ tòa nhà chọc trời này thực sự chính là bản thể của điện thờ."

Những cái tên người trên da của Dì Thanh dần dần ít đi, sơ hở thực sự của bà ta cũng lộ ra.

Bà già độc ác này bất kể lúc nào cũng cầm một cái chuông, đó là thứ được đeo trên cổ của con chó lớn trước đây.

Ban đầu Hàn Phi còn tưởng rằng cái chuông bị Dì Thanh nắm chặt trong lòng bàn tay. Sau khi dùng thưởng thức nghệ thuật hắn mới phát hiện, cái chuông là mọc thẳng vào trong da thịt của Dì Thanh, những mạch máu nối liền với một đầu của cái chuông, trở thành một phần cơ thể của bà ta.

"Trước đây chắc là bà ta đã dùng thứ này để huấn luyện những đứa trẻ kia."

Lặng lẽ tới gần, cơ thể của Hàn Phi bị sương mù bao phủ, hoàn toàn ẩn nấp vào trong bóng tối.

Đại Nghiệt ở giữa hành lang không ngừng tiến về phía trước, cho dù có bao nhiêu đứa trẻ quỷ cũng không phải là đối thủ của nó. Dì Thanh cảm thấy áp lực chưa từng có, tiết tấu rung chuông của bà ta cũng trở nên hỗn loạn, dường như là muốn bỏ cuộc.

"Muốn chạy à?"

Cơ thể của Hàn Phi dán vào với Đại Nghiệt. Khi để Đại Nghiệt xông lên với tất cả sức lực, hắn đã nhắm chuẩn phương hướng tránh né của Dì Thanh.

Dao tái sinh phát ra ánh sáng có thể làm bỏng mắt, nhân tính cấu thành nên lưỡi dao cũng phẫn nộ với hành động của Dì Thanh. Bọn họ chưa bao giờ dốc toàn lực như bây giờ. Dì Thanh vẫn luôn cẩn thận để ý Đại Nghiệt, bà ta hoàn toàn không nhận ra Hàn Phi đang đến gần, chờ khi bà ta phản ứng lại thì đã quá muộn.

Chỉ còn một giọt máu, vận dụng đủ loại năng lực của mình để có được cơ hội cho một nhát dao này, Hàn Phi gần như dung hòa vào với tái sinh, cái bóng từ tối đen nhất biến thành ánh sáng rực rỡ nhất.

"Chết!"

Trong giọng mang theo hận ý, con dao đồ tể chém nát chiếc chuông trên tay Dì Thanh, sau đó tiếp tục dọc theo cánh tay của bà ta chém lên phía trên.

Những đứa trẻ bị bắt cóc đã bị thay đổi cuộc đời, bị buộc phải gánh chịu đủ loại đau khổ, đã khơi dậy sự đồng cảm của

Hàn Phi.

Rống to một tiếng, hắn dùng dao tái sinh chém Dì Thanh làm đôi!

Hai đứa con trai ngốc nghếch chặn Đại Nghiệt, còn có những đứa trẻ dị dạng đang bò khắp hành lang, sau khi chiếc chuông bị chặt thành từng mảnh, tất cả đều ngừng tấn công Đại Nghiệt, ngây ngây ngô ngô đứng yên tại chỗ.

"Hóa ra hai đứa con trai ngốc nghếch của bà cũng bị khống chế nhờ vào chiếc chuông, thật là bi ai, máu thịt của chính mình cũng không ý thức và suy nghĩ được."

Hàn Phi vẫn còn muốn nói gì đó, nhưng không có ai cản đường nên cơ thể của Đại Nghiệt không phanh kịp. Nó lao thẳng tới, không cẩn thận đã giẫm nát cơ thể của Dì Thanh.

Như thể một quả dưa hấu bị xe tải lớn cán qua, dòng máu đen tuyền bắn lên da thịt những đứa trẻ, những cái tên màu đen lần lượt bị cuốn trôi.

Đại Nghiệt lau lau chân mình, nó hơi nghi ngờ vừa rồi mình đã giẫm lên cái gì?

Hai đứa con trai ngốc nghếch của Dì Thanh cũng không hiểu thế nào là tình yêu và tình thân. Bọn chúng ngồi xổm bên thi thể nát bét của bà ta, bắt đầu chơi đùa như đang nghịch bùn, còn không ngừng cười ngốc nghếch. "Đừng đứng ngây ra đó nữa, các người đã được tự do rồi."

Hàn Phi dùng đao đồ tể chém nát cái chuông, những đứa trẻ mất khống chế hai mắt dần dần biến thành màu đỏ như máu, linh hồn tràn ngập oán hận và đau khổ. Bọn chúng lao về phía thi thể của Dì Thanh, trút mọi oán khí của mình lên hai đứa con trai ngốc nghếch đó.

Chưa đầy một phút, Dì Thanh và ba đứa con của bà ta đều đã biến mất, trên mặt đất không còn một mảnh da nguyên vẹn.

Hàn Phi lục lọi trong "đống" thi thể hồi lâu mới tìm được một tấm bài poker trông vô cùng bình thường.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện quỷ bài — quân át rô. Thành công hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn đầu

tiên của vụ án quỷ bài, tiếp theo bạn cần tìm được một trong bốn quân K, bởi vì chỉ có bốn người bọn họ biết về thân phận của đại quỷ và tiểu quỷ."

Giai đoạn đầu tiên của nhiệm vụ rank D đã hoàn thành. Hàn Phi lật tấm quỷ bài lên, ở mặt trước lá bài có khắc khuôn mặt hung ác của Dì Thanh, một mảnh linh hồn của bà ta hình như đã bị đóng vào trong quỷ bài.

Cất lá quỷ bài đi, Hàn Phi nhìn xung quanh mình. Trên người Đại Nghiệt đã có thêm một tội danh mới, năng lực mà tội danh này mang lại cho nó dường như có liên quan đến thao túng tập thể.

Sau khi Dì Thanh chết, những đứa trẻ quỷ dị dạng bị bắt cóc không hề chạy trốn tứ phía. Bọn chúng bao vây Hàn Phi và Đại Nghiệt, trông bộ dạng có vẻ như là chuẩn bị "nhận giặc làm cha".

"Năng lực tội danh mới của Đại Nghiệt, cộng thêm danh hiệu vua trẻ con của mình, nếu như sau này hai chúng ta mở một nhà trẻ, kinh doanh hẳn là sẽ rất tốt."

Không lựa chọn tiếp tục nô dịch những đứa trẻ đó, Hàn Phi cho bọn chúng tự do và tình yêu mà chúng chưa bao giờ dám tưởng tượng, thậm chí còn cho chúng đồ chơi từ thế giới tầng cạn.

Mãi cho đến khi đèn sáng trở lại, những đứa trẻ đó mới biến mất, tất cả bọn chúng hòa vào trong tòa nhà.

"Nơi này thật ra cũng khá tốt." Lý Nhu có được máu của tội ác mới, vết sẹo dị biến dữ tợn trên người cô ấy đã biến thành hoa văn máu tươi sáng, cả người trở nên trẻ trung xinh đẹp hơn.

"Cô cảm thấy rất tốt, đó là bởi vì cô gặp được tôi." Phát giác mức độ thân thiện của Lý Nhu tăng lên, Hàn Phi rất vui vẻ yên tâm: "Trên đời này có một loại người, khi cô gặp được anh ấy, cô sẽ cảm thấy bầu trời cũng trở nên tươi sáng hơn."

"Đúng vậy." Lý Nhu nhẹ nhàng chạm vào Đại Nghiệt: "Cảm ơn mày, cái đầu lớn."

Trở lại trốn trong căn nhà, sau khi đèn tắt lần nữa, những đứa trẻ đã hòa vào bức tường máu thịt lại xuất hiện. Bọn chúng nói chuyện xì xào xung quanh Hàn Phi và Đại Nghiệt, như thể muốn đưa họ đến một nơi nào đó.

Hàn Phi cũng dần dần phát hiện ra quy luật của tầng này, mỗi lần đèn tắt, đều sẽ xuất hiện ngẫu nhiên hai thợ săn.

Số lượng thợ săn càng ít thì càng nguy hiểm. Sau năm vòng liên tục như vậy, dưới sự dẫn dắt của những đứa trẻ quỷ dị dạng đó, Hàn Phi đã tìm thấy cánh cửa nhà có ghi chữ mệnh đầu tiên.

Toàn bộ cánh cửa có bắn đầy máu đen không thể gột rửa, chữ mệnh đó tựa hồ là kí hiệu của một tồn tại đáng sợ nào đó. Đẩy cửa ra, Hàn Phi bị cách bài trí trong phòng làm cho giật mình, nơi đây vậy mà lại là bài trí của một căn phòng nào đó trong cô nhi viện màu máu.

Mặc dù vẫn chưa từng tiến vào cô nhi viện màu máu trong sâu thẳm tâm trí, nhưng Hàn Phi đã nhiều lần nhìn thấy bên ngoài, hắn nhớ kỹ hình dáng chung của một số gian phòng.

"Tại sao lại như vậy?" Chủ nhân vườn hoa và Phó Sinh là người cùng một thời đại, hai anh em Phó Sinh và Phó Thiên muốn tạo ra một con người hoàn hảo, chủ nhân vườn hoa dường như là đang bắt chước bọn họ, muốn tạo ra một con quái vật không hoàn hảo nhất.

"Với tính cách không tự trọng của chủ nhân vườn hoa, chắc chắn y không hy vọng hoàn hảo ra đời, chưa biết chừng đêm màu máu trong cô nhi viện là do y đứng đằng sau đổ thêm dầu vào lửa."

Nếu đúng như vậy, thì Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng thành ra như bây giờ, cũng có một phần "công lao" của chủ nhân vườn hoa.

Phó Sinh và Phó Thiên đều đã qua đời, oán khí vô bờ bến tích tụ sâu trong tâm trí của Hàn Phi dường như đã tìm được đối tượng để trút bỏ.

Nhìn đồ đạc bố trí quen thuộc, Hàn Phi đi một vòng trong nhà. Rõ ràng là hắn chạm vào những đồ đạc lần đầu tiên nhìn

thấy, nhưng lại cảm thấy vô cùng quen thuộc, trong lòng có một cảm xúc rất đặc biệt, như thể mình vốn thuộc về nơi này.

Ngồi ở trên giường, Hàn Phi vươn tay vuốt ve đệm giường có chút thô ráp. Hắn không có bất kỳ động tác thừa thãi nào, nhưng sâu trong đại não lại truyền đến một trận đau đớn kịch liệt. Tiếng cười điên cuồng tựa hồ đột nhiên mất kiểm soát, cố gắng thoát ra khỏi tâm trí của Hàn Phi.

"Hay là để anh ta ra ngoài?" Chiếc giường nhỏ bé không thể chứa nổi một người trưởng thành, nhưng lại có thể mang theo tất cả quá khứ đau thương của anh ta.

Ngay khi Hàn Phi đang chuẩn bị thả tiếng cười điên cuồng, cửa mệnh đang đóng lại bị đẩy ra. Quý Chánh người đầy thương tích ôm cậu bé quỷ tai ngã xuống đất, Mặc tiên sinh theo sát phía sau, sau khi vào nhà thì lập tức đóng cửa lại.

"Hai người hình như không gặp được người nào đáng sợ thì phải?" Nhìn Hàn Phi và Lý Nhu vẫn bình yên vô sự, Quý Chánh phun ra một ngụm máu tươi, sau đó từ trong tay áo móc ra một lá bài poker: "Cất kĩ lá bài này đi, truyền thuyết kể rằng sau khi thu thập đủ bộ thẻ bài thì sẽ có cơ hội gặp được thần linh."

"Tôi có tin y đâu, gặp y làm cái gì?" Hàn Phi cầm quỷ bài lên nhìn liếc qua, là quân át nhép.

"Sau khi gặp tôi sẽ nhổ một bãi nước bọt vào người y, đánh không lại y cũng phải ghê tởm y trước đã." Rất lâu sau Quý Chánh mới từ dưới đất đứng dậy: "Sau khi tìm được cửa mệnh thì sẽ dễ dàng hơn một chút rồi, nhưng chỉ cần chúng ta rời đi, thì sẽ phải tiếp tục đi tìm cửa mệnh mới."

"Tầng 25 có rất nhiều cửa mệnh à?"

"Đúng vậy, chắc là cậu cũng phát hiện ra căn nhà đằng sau cửa mệnh này bố trí hoàn toàn khác với những gian phòng khác đúng không?" Quý Chánh cầm nước trên bàn rót: "Chủ thể tòa nhà là máu thịt của thần linh, nhưng căn nhà đằng sau cửa mệnh chính là cái đinh mà cấm kỵ dùng sức mạnh của chính mình cắm vào thể xác của thần linh."

Y thần bí đi tới trước mặt Hàn Phi: "Cấm kỵ của tầng 25 là một đoạn ký ức của không thể nhắc đến, thần linh đã giam cầm đoạn ký ức đó vào trong bản thể, muốn từ từ phá giải bí mật bên trong. Nhưng khi y ngủ say, đoạn ký ức kia đã biến thành quái vật muốn đứng lên chống lại y!"

"Đoạn kí ức kia là thần linh từ đâu mà có được?"

"Không biết, trước đây tôi nghe một cảnh sát đêm lớn tuổi nói, ngụy thần đã ăn trộm đại não của một thần linh khác, đó chính là đại não thông minh nhất thế gian. Y phân mảnh đại não đó thành các bộ phận khác nhau, giấu chúng ở các tầng khác nhau, tìm đủ mọi cách để chiếm giữ kí ức của đối phương, cướp đoạt năng lực của đối phương." Quý Chánh cũng đang ngồi trên chiếc giường của cô nhi viện. Khi nói những điều này, y không hề nhận thấy một chút thay đổi trong biểu hiện của Hàn Phi.

"Về đại não kia anh còn biết gì nữa?" Hàn Phi nhớ lại một phần ký ức do tiếng cười điên cuồng để lại. Trong cô nhi viện màu máu từng có một đứa trẻ có đại não cực kỳ thông minh, nhưng sau đó khi không ngừng thí nghiệm, đứa trẻ đó chỉ còn lại một đại não.

"Hoàn toàn không hiểu, tôi chỉ biết những tín đồ gọi đại não đó là số 2, nó là cấm kỵ kinh khủng nhất trong tòa nhà, cũng là một tác phẩm mà thần linh đang sáng tạo." Nói đến đây Quý Chánh mới cảm thấy không đúng. Quay đầu lại nhìn, y phát hiện đáy mắt Hàn Phi đầy tia máu, cả người đã thay đổi rất nhiều so với lúc trước: "Cậu, cậu làm sao vậy?"

Trong đầu nổi lên một cơn sóng máu vạn trượng, chỉ là một con số 2 đã khiến tiếng cười điên cuồng hơi mất kiểm soát rồi.

Chương 798: Cậu ấy là thiên tài thực sự

"Này! Cậu bình thường chút đi!" Nhìn thấy Hàn Phi như vậy, Quý Chánh vừa lăn vừa bò trốn sang một bên: "Mọi người cũng nhìn thấy rồi nhé, tôi cũng không hề nói gì quá đáng cả, cậu ấy biến thành như này không liên quan gì đến tôi nhé."

Khó khăn lắm mới tìm được cửa mệnh an toàn, nhưng trạng thái tinh thần của đồng đội lại xuất hiện vấn đề lớn, Quý Chánh che mắt cậu bé sợ hãi lại. Y lo lắng Hàn Phi sẽ kích thích đến đứa trẻ, lại khiến quỷ tai mất kiểm soát một lần nữa.

"Bên trong cơ thể cậu ấy vẫn còn một người nữa, người đó mới chính là cậu ấy thật sự." Mạc tiên sinh không ngừng hí hoáy chiếc radio. Một lúc lâu sau, bên trong phát ra giọng nói ngắt quãng của vũ công.

"Tìm được đứa trẻ kia chưa?" Người thì đã tìm được rồi, nhưng hiện tại tôi với cậu ấy đang bị mắc kẹt bên trong tòa nhà, tình hình của cậu ấy cũng không được lạc quan lắm, nhân cách màu máu mà ông nói đến trước đây đang nuốt chửng cậu ấy!"

"Chúng ta cũng không giúp được gì, chỉ có thể dựa vào chính cậu ấy thôi."

Giọng nói của vũ công tràn đầy mệt mỏi: "Hai người mau chóng lên phía trên tầng 50, trong căn nhà nhỏ của tôi và người trồng hoa lưu lại có đồ vật có thể giúp được hai người."

Cuộc trò chuyện đơn giản chỉ vài giây mà lại khiến chiếc radio có thêm hai vết nứt dài nữa. Mặc tiên sinh vẫn còn muốn hỏi vài vấn đề, nhưng chiếc radio đã ngừng hoạt động rồi.

Cũng không có cách nào khác, ông ấy cầm bút có chấm máu của mình viết một chữ tĩnh, sau đó chậm rãi tới gần Hàn Phi.

"Tôi chỉ có thể giúp cậu đến đây thôi."

Ông lão giơ tay chuẩn bị dán chữ tĩnh lên trên đầu Hàn Phi, nhưng tay của ông ấy vừa chạm vào sau gáy hắn thì bị một lực cực kỳ mạnh đánh bay ra ngoài.

Chữ mà ông viết bị xé vụn, cánh tay của ông cũng bị méo mó uốn cong thành một góc độ kỳ lạ.

Đồng đội bị đánh mạnh, Hàn Phi cũng tỉnh táo hơn được một chút, hắn miễn cưỡng đứng dậy đi về phía cửa mệnh: "Áp chế không nổi anh ta nữa, tôi ra ngoài đi dạo một chút."

Máu chảy xuống mắt Hàn Phi, một ánh mắt hắn quay đầu lại đã khiến tất cả những người trong phòng đều sợ hãi, ngay cả Quý Chánh đã trở thành cảnh sát đêm cũng không dám nhìn thẳng vào hắn. Bước ra khỏi nhà, khi đóng cửa mệnh lại, Hàn Phi từ bỏ mọi áp chế đối với tiếng cười điên cuồng. "Anh muốn làm gì cũng được, chúng ta nên đứng cạnh nhau, không nên ràng buộc lẫn nhau."

Cô nhi viện màu máu vẫn luôn bị trấn áp ở sâu thẳm tâm trí Hàn Phi, bị đủ loại kí ức vẫn được coi là bình thường của hắn trói buộc. Có người muốn lợi dụng Hàn Phi để thay đổi tiếng cười điên cuồng, trung hòa oán hận và đau khổ trên người tiếng cười điên cuồng, nhưng hắn không hề có ý định chống lại anh ta. So với người gài bẫy bí ẩn kia, hắn cảm thấy anh ta mới là người của mình.

Hàn Phi trước kia có thể chưa chắc chắn, nhưng sau khi trải qua điện thờ công viên vui chơi của Phó Sinh, hắn đã biết rõ ràng cơ thể này vốn là của tiếng cười điên cuồng. Ký ức đau khổ nhất cũng luôn để anh ta gánh vác, nếu như anh ta muốn trở lại, vậy thì cứ để anh ta trở lại là được.

Tia máu trong mắt nứt vỡ, hai mắt Hàn Phi bị nhuốm đỏ máu tươi. Ngoại hình của hắn không phát sinh quá nhiều thay đổi, nhưng khóe miệng lại hơi nhếch lên, nụ cười đó dần dần trở nên điên cuồng, trở nên không chút kiêng dè! Ấn đầu của Đại Nghiệt xuống, Hàn Phi ngồi lên vai của nó. Vốn rất thích "dính" với Hàn Phi, bây giờ Đại Nghiệt đang ngoan ngoãn nằm sấp xuống, nó bắt đầu điên cuồng chạy theo một hướng nào đó. Trong bốn bức tường xung quanh, một số lượng lớn

những đứa trẻ quỷ lặng lẽ xuất hiện, những đứa trẻ đó líu lo như thể đang chỉ đường cho Đại Nghiệt.

"Anh ấy bỏ đi một mình như thế sao?"

Lý Nhu hơi lo lắng, cô ấy muốn mở cửa mệnh ra nhìn một cái, nhưng bị Quý Chánh ngăn lại.

"Cô hãy lo lắng cho mình nhiều hơn đi, cậu ấy là nhà tội phạm đấy, ngụy thần kia không biết đã lấy được thượng phẩm này ở đâu vậy."

"Cậu ấy là tự mình vào tòa nhà này, không liên quan gì đến thần linh."

Mặc tiên sinh cũng là một trong những thành viên của "Câu lạc bộ sát thủ trung niên", ông ấy đã biết được một số thông tin từ chỗ của vũ công: "Thần linh coi linh hồn của con người như những bông hoa, còn muốn biến thành phố thành vườn hoa của riêng mình. Chàng trai trẻ đó chính là bông hoa mà thần linh vẫn luôn mong muốn có được, một bông hoa song sinh vốn không nên tồn tại."

"Không hiểu ông đang nói cái gì nữa." Quý Chánh bứt bứt tai mình: "Tôi chỉ hy vọng cậu ấy đừng có chết, tên này vẫn còn lời hứa mang tôi rời khỏi nơi này nữa."

Đèn trong hành lang lại tắt lần nữa, có điều lần này Hàn Phi đã biến thành một thợ săn lang thang. Tăng tốc về phía trước trong hành lang không ngừng thay đổi, hắn lao như bay về phía một nơi có thể cộng hưởng với ký ức của mình. Trên đường đi, Hàn Phi cũng gặp phải một số tên không sáng mắt, cuối cùng tất cả những người đó đều trở thành tội danh trên người của hắn.

Số lượng tội danh mà một nhà tội phạm bình thường có thể chịu đựng được là có giới hạn, một khi vượt quá điểm giới hạn thì sẽ phát điên, trở thành một con quái vật tinh thần rối loạn, nhưng Đại Nghiệt dường như không hề có khó khăn về phương diện này.

Thần linh trong tòa nhà chọc trời muốn bắt chước người khác để tạo ra một con quái vật cùng cực người đầy tội danh, Đại Nghiệt và Cánh Bướm thực ra đều đáp ứng yêu cầu của y.

Chỉ có điều Đại Nghiệt đã trở thành thú cưng của Hàn Phi, còn Cánh Bướm thì đã bị hắn giết chết trong tòa nhà chết chóc. Sau khi trải qua đèn tắt năm lần liên tiếp, trước mặt tiếng cười điên cuồng đã xuất hiện một cửa mệnh mới, nhưng anh ta chỉ đứng ở cửa cảm nhận nó một chút, rồi lại giục Đại Nghiệt đi đến chỗ khác. Mỗi lần thời gian tắt đèn lại dài thêm, bức tường và mặt đất đã hoàn toàn biến thành thịt thối, bọn họ lúc này giống như đang chạy trong một vết thương đang mưng mủ.

Những đứa trẻ quỷ xung quanh Đại Nghiệt bắt đầu cảm thấy sợ hãi, nhưng nụ cười trên khuôn mặt của Hàn Phi lại càng ngày càng điên cuồng. Hắn cười một cách cuồng loạn, nhưng nước mắt máu trên mặt chưa từng khô. Sau khi thành công giết chết người sở hữu chủ nhân lá quỷ bài 9 cơ, trước mặt Hàn Phi xuất hiện một "cửa mệnh" đặc biệt dán đầy giấy niêm phong.

Đôi mắt đỏ ngầu quét qua giấy niêm phong, bên trên đó tràn ngập những miêu tả của thần linh về cấm kị và cảnh báo đối với người ngoài, nhưng tiếng cười điên cuồng không hề quan tâm, một tay xé nó ra, đá tung cánh cửa. Khi anh ta mở cửa mệnh đặc biệt nhất này ra, toàn bộ tầng 25 chìm trong bóng tối, đèn không còn sáng nữa. Tiếng khóc cùng tiếng cười chói tai trộn lẫn vào nhau, Hàn Phi phát hiện sau khi tiếng cười điên cuồng vào bên trong, hắn lại có được quyền kiểm soát cơ thể.

Nhìn khắp bốn xung quanh, hắn dường như đã rời khỏi tòa nhà chọc trời, đến một nơi khác.

"Đằng sau mỗi cánh cửa mệnh đều có chứa một đoạn ký ức ngắn của số 2, ý thức của mình có thể đã bị kéo vào bên trong ký ức của số 2 rồi." Hàn Phi có thể cảm nhận được, căn nhà này khác với những căn nhà khác, mọi thứ quá chân thật, giọng nói như quay trở lại thời thơ ấu từ phòng bên cạnh truyền đến. Hàn Phi khẽ mở cửa liếc nhìn vào bên trong, có một đứa trẻ gầy hơn so với các bạn cùng trang lứa đang đọc sách. Đứa trẻ đó dường như rất thích đọc sách, trong phòng của nó chất đủ các loại sách, còn có rất nhiều ghi chép, bên trên viết rất nhiều thứ mà hắn không thể hiểu được.

“Anh là hộ lý mới tới à?”

Không quay đầu lại, cậu bé hơi bị phân tâm, vừa đọc sách, vừa cùng Hàn Phi nói chuyện: “Đừng dẫm lên sách của tôi, ngoại trừ thí nghiệm ra thì đừng đến quấy rầy tôi, tôi không có nhiều thời gian.”

“Những đứa trẻ khác đều đang chơi bên ngoài, em không chơi cùng mọi người sao?” Hàn Phi cẩn thận dọn sách ra, tìm một chỗ ngồi xuống.

“Con người đã tích lũy vô số kiến thức trong hàng trăm năm, đây là tài sản quý giá nhất của con người, nếu không dành toàn bộ thời gian cho nó, có lẽ tôi sẽ không thể đi đến tận cùng một lĩnh vực nào đó trong toàn bộ cuộc đời mình được. Bỏ đi, có nói anh cũng không hiểu.”

Tốc độ đọc sách của cậu bé rất nhanh, vừa đọc vừa sột soạt viết gì đó: “Bác sĩ Phó đâu? Ông ấy đã hứa sẽ giúp tôi làm một não phụ, nhưng tôi đã không gặp ông ấy một tuần rồi.”

“Não phụ là cái gì?”

“Một thứ có thể cho phép tôi làm nhiều việc hơn cùng một lúc.”

Cậu bé cảm thấy nói chuyện với Hàn Phi giống như đang dỗ dành một kẻ ngốc.

“Nghe có vẻ khá lợi hại.”

“Thế này đã lợi hại rồi sao?”

Ngẩng đầu nhìn Hàn Phi một cái, tựa hồ cậu bé đã phát giác ra hắn có thể không phải là hộ lý ở đây: “Có thể được trúng tuyển vào làm hộ lý ở viện phúc lợi của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, anh hẳn là có sở trường của riêng mình đúng không? Trước đây mỗi một hộ lý đều có một sở trường, cũng có thể dạy cho chúng tôi một số thứ.”

“Anh… . . giỏi biểu diễn.” Nhanh chóng vào trạng thái, Hàn Phi thể hiện kỹ năng diễn xuất bậc thầy của mình. Hắn có thể hoàn toàn thay thế cuộc sống của người khác, thực sự hiểu cảm xúc của đối phương, diễn xuất tốt từng vai diễn.

“Làm thế nào mà anh làm được những điều này? Thiên phú sao?” Hoàn toàn bị thu hút bởi Hàn Phi, cậu bé cố gắng tạo ra nhiều biểu cảm khác nhau. Nó bắt chước rất nhanh, nhưng so với Hàn Phi, nó luôn cảm thấy thiếu đi chút linh hồn.

“Hóa ra em cũng có chuyện làm không tốt.” Hàn Phi đã từng nhìn thấy đứa nhỏ này trong mảnh vụn ký ức của tiếng cười điên cuồng.

“Tôi khao khát kiến thức, không biết nhiều về những thứ liên quan đến cảm xúc.”

Cậu bé còn đang muốn nói gì đó thì tiếng chuông cửa vang lên. Nó lập tức đứng dậy nắm lấy cánh tay Hàn Phi: “Trốn vào gầm giường đi! Tôi biết anh không phải hộ lý, đợi tôi trở lại!”

Sau khi chuông cửa vang lên ba tiếng, hộ lý và bác sĩ thực sự của viện phúc lợi bước vào phòng. Bọn họ đều mặc quần áo bảo hộ, cả người được bao bọc kín mít, như thể căn nhà mà đứa trẻ đang ở có ẩn chứa thứ gì đó rất nguy hiểm vậy.

“Số 2, cậu chắc chắn muốn thay người khác tham gia thí nghiệm chứ?”

Một giọng nói lạnh lùng từ dưới lớp quần áo bảo hộ phát ra: “Tôi muốn xác nhận lại với cậu một lần nữa.”

“Mấy người đừng có lãng phí thời gian trên người của những phế vật kia nữa, thành quả thu được từ việc dùng bọn chúng làm mười cái thí nghiệm, chưa chắc đã bằng tôi làm một lần.” Ngồi bên giường, cậu bé chỉnh lại ga trải giường như không có chuyện gì xảy ra.

“Không ngờ cậu lại dùng sự ưu đãi của bác sĩ vào việc này.” Mấy người dẫn đầu đi vào phòng, trói tay chân cậu bé lại: “Mang nó đi.”

Cửa phòng đóng lại, Hàn Phi từ dưới gầm giường bò ra. Hắn vốn muốn đi ra ngoài kiểm tra, nhưng lại phát hiện trên cuốn sách mà cậu bé đang mở có viết một câu —— Ra ngoài chính là chết, đợi tôi quay lại. Hàn Phi đóng cuốn sách lại, hắn lựa chọn nghe theo lời khuyên của cậu bé. Ngồi trên giường, xung quanh là một căn phòng đầy sách và ghi chú, Hàn Phi không thể tưởng tượng ra cuộc sống của số 2 là như thế nào.

Nhưng có một điều có thể chắc chắn, số 2 khác với tất cả những đứa trẻ khác.

Đợi rất lâu, khi ý thức của Hàn Phi có chút mơ hồ, bên ngoài mới lại vang lên tiếng bước chân, hắn vội vàng trốn vào dưới gầm giường. Cửa phòng bị mở ra, một chiếc xe lăn chậm rãi được đẩy vào trong phòng.

"Không sao rồi, bọn họ đã đi rồi." Giọng nói của cậu bé rất bình tĩnh, không có thay đổi gì so với lúc rời đi.

Hàn Phi từ trong gầm giường bò ra, khi hắn vừa nhìn thấy cậu bé trên xe lăn, đồng tử lập tức co rút lại.

Đôi mắt của cậu bé bị móc ra, chân trái bị cưa đứt, có một sợi xích kim loại đặc biệt quấn quanh eo, buộc nó vào chiếc xe lăn.

"Tại sao bọn họ lại đối xử với em như vậy?"

"Có lẽ là bởi vì bọn họ sợ rồi."

Trên mặt cậu bé lộ ra một nụ cười: "Bọn họ rất cẩn thận, có điều tôi vẫn còn thời gian."

"Có chuyện gì anh có thể giúp được em không?"

Ngồi xổm bên cạnh xe lăn của cậu bé, Hàn Phi nhìn đứa trẻ được những bác sĩ kia gọi là thiên tài.

"Tạm thời tôi không nhìn thấy nữa, anh có thể giúp tôi đọc… cuốn sách sáng nay tôi chưa đọc xong được không?"

Cậu bé căn bản không thèm để ý tới vết thương trên người mình, nó bình thản đến mức Hàn Phi có chút lo lắng.

"Chỉ mỗi đọc sách thôi sao?" Hàn Phi không ngờ cậu bé lại yêu cầu mình làm chuyện như vậy.

"Đọc sách là cách dễ dàng nhất để tiếp thu kiến thức"

"Sở hữu bộ não mạnh nhất, lại còn chăm chỉ như vậy, chẳng trách em có thể trở thành thiên tài vượt xa những đứa trẻ khác."

Hàn Phi cảm khái từ đáy lòng.

“Thiên tài?” Nụ cười trên mặt cậu bé trở nên hơi miễn cưỡng: “Tôi chưa bao giờ cảm thấy mình là thiên tài, nhưng bọn họ nói với tôi, chỉ có đứa trẻ thiên tài nhất mới có thể sống sót.”

“Vậy em vẫn luôn bị ép buộc? Nhưng anh không hề cảm nhận thấy sự đau khổ và tuyệt vọng từ trong nội tâm của em?”

Hàn Phi cảm thấy ưu điểm lớn nhất của đứa trẻ số 2 so với những đứa trẻ khác chính là trong nội tâm của nó không có hận ý và oán niệm, hoặc có thể nói những cảm xúc tiêu cực đó đã chuyển hóa thành thứ khác.

“Hận thù sẽ ảnh hưởng đến phán đoán, lãng phí thời gian của tôi.”

Dựa vào xe lăn, cậu bé vô thức nhìn về phía cửa sổ, nhưng trong đôi mắt nó hoàn toàn là bóng tối.

“Kết cục của đau khổ bắt nguồn từ suy nghĩ và lý trí, tôi không tin trên đời này có nỗi tuyệt vọng không thể giải quyết được, cũng sẽ không đặt hy vọng vào những điều hão huyền.”

“Vị thần duy nhất trên thế giới này có thể và sẵn sàng làm hết sức mình để giúp mình, có tên là chính mình.”

Chương 799: Tôi rất sợ, nhưng tôi giả vờ đấy

Lời nói của cậu bé số 2 thoạt nghe thì không có gì, nhưng khi Hàn Phi nghĩ kĩ lại, ý thức của hắn bắt đầu hơi run rẩy: "Vị thần duy nhất có thể dốc hết sức giúp đỡ mình, có tên là chính mình?"

Câu nói này của số 2 có thể là đang nói về mình, cũng có thể là nói với Hàn Phi, còn có thể là nói với tiếng cười điên cuồng. (Điểm xuất phát đầu tiên)

Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng là hai bông hoa song sinh nở cùng nhau, bất kể bọn họ đã trải qua điều gì, điểm này mãi mãi sẽ không bao giờ thay đổi. Vì thế đối với bọn họ mà nói, tin tưởng và dựa vào nhau là sự lựa chọn tốt nhất.

"Tiếp tục đọc đi." Hai tay cậu bé đặt lên trên đùi, dựa vào lưng ghế, không ai biết trong đầu nó đang nghĩ những gì.

Ý thức khôi phục bình thường, Hàn Phi ngồi xổm bên cạnh xe lăn của cậu bé số 2, trên mặt lộ ra vẻ khó tin. Hắn luôn cảm thấy câu nói vừa rồi của cậu bé là đang dẫn dắt hắn. Phải biết rằng đại não của cậu bé được chia làm vô số phần, cất giấu ở tầng 25 biến thành cấm kỵ chỉ là một đoạn ký ức của số 2 mà thôi.

"Cũng đều là mảnh vụn ký ức, vậy mà ấn tượng đầu tiên của Phó Sinh đối với mình thì lại không hấp dẫn lắm." Hàn Phi nhỏ giọng lẩm bẩm: "Cũng đúng, dù sao thì ở level 20 có lẽ ông ấy còn chưa ra khỏi tân thủ thôn."

"Anh vừa mới nói cái gì vậy?"

""Không có gì, anh chỉ vừa nhớ tới một ông lão, ông ấy tên là Phó Sinh." Hàn Phi tùy tiện đáp.

"Hoàn toàn không có ấn tượng gì cả." Cậu bé lắc đầu.

"Không phải chứ, ông ấy chính là người phụ trách thời kì đầu của Vĩnh Sinh Pharmaceutical đấy, tất cả cô nhi tham gia

thử nghiệm hẳn là đều có liên quan đến ông ấy.” Hàn Phi rất muốn làm rõ các mốc thời gian, nhưng tiếng cười điên cuồng không nói với hắn, những người khác thì đều đã quên mất sự tồn tại của Phó Sinh rồi.

“Người lựa chọn những đứa trẻ tiến hành thử nghiệm thời kì đầu, quả thực là một ông lão hiền từ, nhưng ông ấy đã biến mất ngay sau khi thử nghiệm bắt đầu không bao lâu, không bao giờ xuất hiện nữa. Sau đó người phụ trách thử nghiệm tên là Phó Thiên, họ giống với người mà anh vừa đề cập, nhưng tên lại khác.” Vén bức màn quá khứ cho Hàn Phi, cậu bé số 2 đã từ từ tiết lộ bí mật cốt lõi nhất.

“Phong cách thử nghiệm của hai vị lão nhân rất khác biệt, ông lão lúc đầu mỗi bước đều rất cẩn thận, thông thường phải trải qua mấy chục lần thử nghiệm mới để những đứa trẻ từ từ tiếp xúc. Còn về phần Phó Thiên, ông ấy có vẻ hơi vội vàng, để đạt mục tiêu thì không từ mọi thủ đoạn. Trong mắt ông ấy những đứa trẻ chúng tôi càng giống như món bảo vật quý giá hơn.”

Cách dùng từ của cậu bé số 2 rất đặc biệt, bảo vật cho dù có quan trọng đến đâu cũng chỉ là đồ vật, Phó Thiên chưa bao giờ coi bọn họ như con người.

“Nếu như anh có hứng thú với những thứ này, tôi có thể dẫn anh ra ngoài đi dạo, vừa hay bây giờ trời cũng tối rồi.”

Cậu bé để Hàn Phi đẩy xe lăn, bọn họ cùng nhau rời khỏi căn phòng.

Mặc dù mắt không nhìn thấy nữa, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến cậu bé, nó sớm đã thuộc lòng tất cả các lối đi trong viện phúc lợi.

Là đứa trẻ thông minh nhất trong số những đứa trẻ, nó đã cố gắng trốn thoát từ cách đây rất lâu. Khi dần lớn lên, áp lực mà một đứa trẻ như vậy mang lại cho nhân viên viện phúc lợi càng ngày càng lớn, thậm chí đôi khi có người còn cảm thấy sợ hãi.

Đi trong lối đi vắng vẻ không một bóng người, đèn của viện phúc lợi khổng lồ dưới lòng đất đã tắt, xung quanh không

có bất kì ánh sáng nào, cũng không thể nghe thấy bất kì âm thanh gì.

"Hai bên này là những đứa trẻ khác ở, bọn họ chắc đều đã ngủ rồi." Ngồi trên xe lăn, cậu bé dựa theo bản đồ trong trí nhớ hướng dẫn cho Hàn Phi: "Tôi rất không thích bọn họ, bởi vì tôi cảm thấy đại đa số bọn họ đối với tôi mà nói đều là gánh nặng."

"Gánh nặng?"

"Tôi đã trốn thoát thành công khỏi đây sáu tháng trước, nhưng một mình rời đi không phải là điều tôi mong muốn." Giơ cánh tay lên, cậu bé số 2 chạm nhẹ vào vết thương trên mặt. Nó nói bằng một giọng rất bình thản: "Tôi chuẩn bị mang tất cả bọn họ cùng rời đi."

"Đây chắc chắn là một nhiệm vụ bất khả thi, dù sao thì trong số những đứa trẻ này còn có rất nhiều người mắc bệnh tâm thần nghiêm trọng, bọn họ vốn dĩ đã không bình thường rồi." Hàn Phi đột nhiên hiểu vì sao tiếng cười điên cuồng lại có ấn tượng sâu sắc đối với số 2 rồi. Thông qua một cuộc trò chuyện ngắn ngủi, hắn thực sự cảm thấy số 2 là một đứa trẻ vô cùng mạnh mẽ lại lương thiện.

"Không bình thường thì nên bị bỏ rơi chắc?" Số 2 cười cười: "Nếu mà nói như vậy thì tôi mới là người không bình thường nhất, bố mẹ tôi là quái vật, tôi từ nhỏ cũng bị coi như quái vật."

"Em đã từng gặp bố mẹ mình rồi à?" Câu nói này của Hàn Phi có chút chua xót, hắn hoàn toàn không hiểu về quá khứ của mình, khái niệm về bố mẹ vẫn là từ trong thế giới ký ức điện thờ, được trải nghiệm từ mẹ của Gương Thần.

"Đúng vậy, bọn họ ở ngay trong phòng thí nghiệm này, có muốn tôi dẫn anh đi gặp bọn họ không?" Số 2 không hề để ý đến sự đánh giá của người ngoài, nó bảo Hàn Phi đổi hướng.

Khi bọn họ rời khỏi hành lang, Hàn Phi nhìn thấy trên cửa một phòng ngủ có viết số 0.

"Những đứa trẻ các em đều có số của mình à? Con số đó là căn cứ vào đâu?" Hàn Phi hỏi một câu mà hắn vẫn luôn tò mò.

“Có thể là giá trị lợi dụng.” Cậu bé số 2 dẫn Hàn Phi đi vào trong lòng đất. Sau khi mở ra một cánh cửa mật mã, hai người nghe thấy tiếng gào thét chói tai, căn bản nghe không giống âm thanh mà con người có thể phát ra: “Bố mẹ của tôi ở bên trong, bọn họ đã từng là những người nghiên cứu giỏi nhất, nhưng đáng tiếc là bọn họ đã quá cực đoan trong việc theo đuổi sự vĩnh sinh, cuối cùng biến mình thành những con quái vật khiến mọi người sợ hãi.”

“Bành!” (tiếng đẩy cửa) Chiếc lồng kim loại bị đập mạnh, Hàn Phi quay đầu lại nhìn, lòng đất của viện phúc lợi có những dãy phòng giống như nhà tù, bên trong giam giữ đủ kiểu người.

“Kỹ thuật, công nghiệp nặng, chiến tranh, vi rút, những thứ tưởng như không liên quan, nhưng sẽ đồng thời xuất hiện trong một khoảnh khắc hỗn loạn, quấn lấy nhau, xoắn ốc lên cao.” Cậu bé số 2 chạm vào cánh cổng vàng bên cạnh, trên mặt nó không nhìn ra bất kì dao động cảm xúc nào: “Bố mẹ tôi ở đây, so với những đứa trẻ khác, ít nhất tôi cũng còn có người nhà, mặc dù bọn họ đã không còn nhận ra tôi nữa.”

Hàn Phi nhìn về phía cửa sổ duy nhất trên cửa kim loại, có một đôi nam nữ trẻ tuổi bị trói ở trên giường, bề mặt da thịt bọn họ đầy vết nứt chằng chịt, thân thể tựa hồ đang không ngừng lột xác.

“Vĩnh Sinh Pharmaceutical cất giấu nhiều bí mật thật đấy.” Hàn Phi nhìn về phía cái lồng giam khác, nhưng bên trong đó tối đen như mực.

“Đi thôi, đã đến lúc chúng ta trở về rồi.” Cậu bé vừa dứt lời, còi báo động của phòng thí nghiệm dưới lòng đất đột nhiên vang lên, tất cả kiến trúc gợn sóng, phảng phất bị lực lượng nào đó bóp méo.

Những bóng đen dày đặc như mực từ trong góc bò ra, tập hợp thành một quái nhân. Cơ thể của ông ta là do vô số tứ chi cấu thành, lộ ra một cảm giác ngang ngược khó tả, nhưng đôi mắt lại đặc biệt đẹp đẽ, thâm thúy, như thể nhìn thấy tận cùng của vũ trụ, lại như thể ẩn chứa một vực thẳm không đáy.

“Viện trưởng tới rồi, hiện tại chúng ta chỉ có thể đến một nơi mới có thể tránh được ông ấy.” Không có chút hoảng loạn nào, trên mặt của số 2 vẫn mang theo nụ cười.

“Viện trưởng trong kí ức của em, chính là ngụy thần trong mắt anh, muốn đẩy ngụy thận từ tế đàn, vậy thì chỉ có thể đi tìm thần linh thực sự.”

Đại khái có thể đoán được ý của số 2, Hàn Phi đẩy xe lăn lập tức xoay người chạy về phía căn phòng có viết số 0.

“Thần duy nhất có thể dốc hết sức giúp đỡ mình, có tên là chính mình.”

Viện trưởng đuổi sát không buông, Hàn Phi dùng hết sức lao tới cửa phòng số 0.

Hắn chỉ có một cơ hội để lựa chọn, chỉ cần có chút do dự hoặc dừng lại một chút thì sẽ bị viện trưởng bắt đươc.

“Chính là ở đây.”

Nắm lấy tay nắm cửa của căn phòng số 0, Hàn Phi có thể sẽ nhìn thấy tiếng cười điên cuồng còn chưa phát điên trong ký ức của số 2.

Dùng sức đẩy cửa ra, máu nóng toàn thân như thiêu đốt, Hàn Phi mở mắt ra. Hắn phát hiện mình đã thoát ra từ trong ký ức của số 2, lúc này hắn đang đứng tại một căn phòng hoàn toàn được xây bởi thi thể trẻ em.

Cơ thể của những đứa trẻ đó được ghép lại với nhau, tại vị trí trung tâm có để một thứ giống như hổ phách màu đỏ như máu, mà Hàn Phi hiện tại đang vươn tay chộp lấy miếng “hổ phách màu máu” vẫn đang không ngừng đập đó.

Tiếng cười điên cuồng đã dùng hết ý chí để mình thành công nắm bắt được “cốt lõi của cấm kỵ”, tiếp theo đến lượt Hàn Phi đưa ra lựa chọn rồi.

“Đưa đại não của đứa trẻ đó cho tôi, tôi có thể thực hiện một nguyện vọng của cậu.” Giọng nói của một người đàn ông xa lạ vang lên trong đầu Hàn Phi, khí tức của không thể nhắc đến gần như muốn nghiền nát tất cả ký ức của hắn: “Nếu như cậu không buông tay, tôi sẽ giết chết tất cả những người có

liên hệ với vận mệnh của cậu, vĩnh viễn giam cầm cậu trong tòa nhà này, để trăm quỷ hành hạ thể xác và linh hồn cậu!”

Mỗi khi người đàn ông thốt ra một chữ, máu trên tầng 25 càng ngày càng đặc, đầu óc Hàn Phi tựa hồ có thể bị đối phương xé nát bất cứ lúc nào.

“Cậu buông tay ra, đừng có ở đây xâm phạm đến cấm kỵ của tôi!”

Biểu cảm trên mặt Hàn Phi phát sinh biến đổi, hắn sợ rồi, đồng tử đang run rẩy, hô hấp trở nên dồn dập, linh hồn giống như đều cuộn lại cùng một chỗ. Trong mắt thần linh, hắn chẳng qua chỉ là một con chó vẫy đuôi mà thôi.

“Thật sự có thể thực hiện được nguyện vọng sao?” Hàn Phi căn bản không nghĩ tới làm trái ý thần linh. Khi người đàn ông xa lạ đang muốn nói câu tiếp theo, trên mặt hắn đột nhiên lộ ra một nụ cười khoa trương: “Nguyện vọng của tôi chính là mang đại não của cậu ấy đi.”

Năm ngón tay nắm chặt ” hổ phách màu máu”, Hàn Phi dùng sức kéo ra. Sau lưng hắn có một bóng người đẫm máu đang đứng, hai người vẻ mặt kiên định, một khắc cũng chưa từng nghĩ tới buông tay.

Mạch máu đứt ra, mảnh đại não giống như hổ phách đó bị Hàn Phi từ trong vô số thi thể những đứa trẻ lấy ra!

Tất cả những thứ có thể phát ra ánh sáng ở tầng 25 đều nổ tung, mắt của thần linh dường như bị rạch ra một vết trầy xước.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thu được một mảnh vụn não rank D hiếm có.”

“Não (Mảnh vụn rank D): Một mảnh vụn đại não của không thể nhắc đến, điều bạn cần chú ý là có thể anh ấy vẫn còn sống.”

Chương 800: Bốn người chúng tôi đều rất mạnh

“Chủ nhân của đại não vẫn còn sống?” Hàn Phi đã nghe qua rất nhiều nhắc nhở của hệ thống, nhưng lần này là chấn động nhất.

Căn cứ theo tin tức mà hắn đã biết có thể suy đoán, số 2 hiện tại hẳn là chỉ còn lại có một bộ não tàn tạ, nhưng nó đã sống sót theo cách này.

Tiếng gầm của thần linh phát ra từ trong máu thịt, bên ngoài tòa nhà chọc trời có tiếng sấm rền vang, mưa xối xả trút xuống, thần linh đang ngủ say dường như đang đẩy nhanh tốc độ thức tỉnh!

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Mỗi một mảnh vụn não rank D đều có năng lực đặc biệt của mình, cái thì có thể bảo lưu kí ức, cái thì có thể tạo ra ảo giác, cái lại có thể sao chép linh hồn. Tất cả năng lực của không thể nhắc đến đó đều được phân chia ra bên trong các mảnh vụn não khác nhau! Sau khi nhận được sự chấp thuận của nó, bạn sẽ có xác suất sử dụng năng lực đặc biệt gắn liền với từng mảnh vụn não đó!”

” Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã được mảnh vụn não chấp thuận!”

“Gửi hồn (một trong những năng lực độc quyền của mảnh vụn não rank D): Nó có thể bóc tách một phần linh hồn và ký ức của bạn ra, trở thành một cá thể hoàn toàn mới! Có điều hãy chú ý khi sử dụng! Việc bóc tách trong thời gian dài có thể khiến nó không thể dung hợp lại với bạn nữa!”

Khi đưa ra lựa chọn, Hàn Phi đã được cậu bé số 2 chấp thuận, trong lòng hắn cũng rất cảm động: “Số 2 không hổ là đứa trẻ có chỉ số thông minh cao nhất, còn chưa tiếp xúc nhiều đã nhìn ra được mình là người đáng tin cậy rồi.”

Một bộ phận ý chí của thần linh còn chưa tiêu tan, nhưng Hàn Phi đã được mảnh vụn não chấp thuận, mảnh vụn não đó

cũng không còn bị tầng lầu ràng buộc nữa. Bức tường máu thịt phủ khắp tầng 25 bắt đầu khô héo, trong tầm nhìn của Hàn Phi nở ra những bông hoa thịt.

"Cậu đã nhìn thấy vận mệnh của bọn họ, tất cả các con đường đều dẫn đến tuyệt vọng, bọn họ vĩnh viễn cũng đừng bao giờ nghĩ đến việc thoát ra ngoài!" Giọng nói của thần linh lơ lửng bất định, một lượng lớn máu tươi rơi xuống. Tầng 25 hoàn toàn rơi vào bóng tối, bất kỳ ánh sáng nào ở đây cũng đều sẽ bị nuốt chửng.

"Nếu không thoát được ra ngoài chúng ta sẽ tốc điện thờ của ông lên, ăn sạch sẽ cống phẩm của ông, dùng bài vị của ông làm thành ghế, ngày nào cũng ngồi lên nó, còn không thay quần nữa." Sự việc đã đến bước này có sợ hãi cũng vô dụng, vì thế Hàn Phi căn bản không để tâm đến những gì thần linh nói.

Cẩn thận cầm mảnh vụn não của số 2, hắn quay người lại.

Trước mặt Hàn Phi là một vùng tối đen như mực, nhưng hắn có thể cảm giác được có một người máu me đầm đìa đang đứng ở bên trong, thời khắc này đang đứng đối diện với hắn.

"Anh bị số 2 kéo ra khỏi kí ức của tôi, thằng nhóc này cậy mình có IQ cao, ngấm ngầm thay đổi, rót vào người tôi một vài thứ." Hàn Phi giơ mảnh vụn não hổ phách màu đỏ lên: "Trên thế giới này thần duy nhất có thể dốc hết sức giúp đỡ mình, là chính mình."

Mảnh vụn não bị chạm vào, càng trở nên tươi sáng hơn, ký ức bị phong ấn bên trong mảnh vụn, giống như khối băng trôi nổi dưới dòng sông thời gian, trong suốt như pha lê, nhưng lại có thể biến mất không còn dấu vết bất cứ lúc nào.

Lần này tiếng cười điên cuồng không chiếm cứ cơ thể của Hàn Phi. Trong ấn tượng của hắn, đây chính là tiếng cười điên cuồng tỉnh táo nhất.

Hắn có thể cảm nhận được có bàn tay cùng chạm vào mảnh vụn não với hắn, ký ức còn sót lại về số 2 đã dẫn bọn họ đến bên cạnh một cánh cửa mệnh nào đó.

Đẩy cửa đi vào, một con quái vật được ghép lại từ tứ chi tàn tạ xuất hiện trước mắt Hàn Phi. Viện trưởng trong kí ức của hắn và số 2 rất giống nhau, chỉ là hai mắt bị khoét mất, không có thần vận.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện cấm kỵ cốt lõi tầng 25. Trong mắt của số 2, viện trưởng cũng có trí óc cực kỳ thông minh là một tồn tại vô cùng mạnh mẽ, cho nên cấm kỵ trong ký ức do bạn tưởng tượng ra đã trở thành dáng vẻ của viện trưởng. Có lẽ bạn có thể thử điều khiển nó bằng mảnh vụn não."

Không suy nghĩ nhiều lắm, Hàn Phi cầm mảnh vụn não tiến đến gần "viện trưởng".

Khi hổ phách màu máu chạm vào hốc mắt trống rỗng của "viện trưởng", Hàn Phi phát hiện ra năng lực bình thường gắn liền với mảnh vụn não – Gửi hồn đã tự động được kích hoạt.

Cậu bé số 2 dường như muốn để một trong hai người Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng rời khỏi bản thể, để điều khiển thể xác của "viện trưởng". Nhưng điều hắn không ngờ tới là, năng lực gắn liền với mảnh vụn não căn bản không thể khơi gợi được linh hồn của Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng.

Mặc dù tính cách và trải nghiệm của hai người bọn họ hoàn toàn khác nhau, nhưng ở một mức độ nào đó, bọn họ cũng là một thể thống nhất không thể tách rời.

Năng lực bình thường của mảnh vụn não gửi hồn được kích hoạt, tiếng cười điên cuồng không bị chút ảnh hưởng nào, còn tất cả những cảm xúc tiêu cực và ác ý trong kí ức của Hàn Phi thì lại rất nhanh bị khơi dậy. Sợi xích của cô nhi viện màu máu trói buộc ở chỗ sâu trong tâm trí đột nhiên đứt gãy, linh hồn tượng trưng cho ác bị bóc tách ra khỏi ý thức của Hàn Phi.

Trong hốc mắt của "viện trưởng" bắt đầu ngưng tụ ác ý và sát ý, trước khi năng lực gửi hồn hoàn thành, "viện trưởng" mở đôi mắt đỏ như máu của mình ra.

Ánh mắt này rất giống với Hàn Phi, nhưng lại tràn đầy tà ác.

“Viện trưởng” chậm rãi vặn vẹo cái cổ, vô số tia máu dính với cơ thể. Từ trên cao nhìn xuống Hàn Phi, ông ta dùng giọng nói cực kỳ âm hiểm, nói với hắn: “Hồn ác, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Hồn ác đã từng bị Cánh Bướm tách ra bị ảnh hưởng bởi năng lực gửi hồn, và ngoài ý muốn, trời xui đất khiến lại tách ra khỏi tâm trí của Hàn Phi lần nữa.

Khi nghe thấy đối phương gọi mình là hồn ác, Hàn Phi lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra: “Kế hoạch của số 2 hình như gặp chút vấn đề, tiếng cười điên cuồng vẫn ở trong mình, nó chỉ là hút ra hồn ác của mình thôi.”

Xoa xoa thái dương, Hàn Phi ngẩng đầu nhìn về phía hồn ác đang khống chế “viện trưởng”: “Anh có thể thông qua thân thể kia, ảnh hưởng toàn bộ tầng 25 không? Nếu như có thể, tôi muốn xây dựng tầng này thành khu vực an toàn.”

“Làm thì làm được, nhưng tại sao tôi phải nghe lời anh?” Trong mắt viện trưởng lóe lên tham vọng và tà ác triệt để: “Chỉ bởi vì tôi là hồn thiện? Nên bị người khác tùy ý điều khiển hay sao? Hơn nữa anh là hồn ác, không chừng trong lòng đang có ý đồ xấu xa nào đó.”

“Đại ca, trông tôi có chỗ nào giống hồn ác vậy?” Hàn Phi cảm thấy rất oan ức. Người có ba hồn, nhưng hắn cứ luôn bị chính hồn ác của mình coi là hồn ác, đến nói lý cũng không được: “Nếu như anh cảm thấy tôi là hồn ác, vậy anh hãy nhìn về phía sau lưng tôi đi, hãy cẩn thận cảm nhận, xem tôi là hồn gì?”

“Viện trưởng” nhìn về phía sau Hàn Phi, trên người mọc ra vô số sợi tơ vận mệnh.

Từ từ, viện trưởng bị hồn ác thao túng tựa hồ phát hiện ra gì đó, đột nhiên lui về phía sau một bước: “Quỷ máu me đầm đìa này là ai?”

“Đây là một con người của tôi, hoặc có thể nói là chúng tôi.” Hàn Phi rất thích nhìn bộ dạng bị dọa đến sợ hãi của hồn ác.

“Hóa ra anh ta mới là hồn ác thật sự, thật là khiến người ta khiếp sợ.” Từ từ vuốt ve thể xác này, dã tâm trong mắt viện trưởng lắng xuống một chút: “Anh ta là hồn ác, vậy thì có thể chắc chắn tôi là hồn thiện rồi…”

“Người anh em à, mau chóng để cảm giác của anh lan tràn khắp tầng này đi, chúng ta phải nhanh chóng đón mọi người qua đây.” Hàn Phi ở bên cạnh không ngừng thúc giục.

“Đừng giục nữa, tôi đã làm rồi.” Dã tâm trong mắt viện trưởng dường như đã tiêu tán hết, anh ta thậm chí còn liếc mắt. Trước mặt là tà ác tuyệt đối, hồn ác cũng có thể trở nên rất hiền lành.

Tia máu ẩn chứa bên trong cơ thể viện trưởng bò ra bốn chung quanh, ý thức bám vào mảnh vụn não của thần linh đã tiêu tán, hiện tại tầng này tầng đã hoàn toàn là do hồn ác quyết định.

“Thật là một kẻ độc ác, vì để tế luyện ra thể xác kinh khủng này, ý chí ban đầu điều khiển thể xác này không biết đã giết biết bao nhiêu người, oán khí và hận ý của bọn họ toàn bộ xoắn lại với nhau. Khó tin hơn nữa là, mọi thứ dường như đã được tính toán chính xác, tất cả oán niệm đều sẽ cân bằng lẫn nhau, để người điều khiển có thể sử dụng ít khí lực nhất để áp chế nhiều linh hồn nhất.”

Sự trưởng thành của viện trưởng còn xa mới tới cực hạn, nó vẫn còn có thể tiếp tục nuốt chửng để khuếch trương. Nếu so sánh tòa nhà chọc trời với cơ thể của thần linh, mảnh vụn não của số 2 chính là đang cưỡng ép biến tầng 25 thành vết thương bị nhiễm trùng, chỉ cần thần linh chủ động dọn dẹp, vết thương này sẽ không ngừng lan rộng.

Sau nửa giờ, Hàn Phi nhận được nhắc nhở từ hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý, bạn đã phát hiện cấm kỵ — Viện trưởng!”

“Viện trưởng (là cấm kỵ do không thể nhắc đến tạo ra): Khi bị máu thịt của ông ta bao trùm bên trong, có thể phát huy thực lực của hận ý, nhưng ông ta chỉ có thể hoạt động trong phạm vi bao phủ của máu của mình.”

Cùng lúc đó, viện trưởng do hồn ác điều khiển cũng hoàn thành lột xác cuối cùng, cơ thể của ông ta trở nên méo mó và đáng sợ hơn, còn có thể tan biến vào bóng tối bất cứ lúc nào.

"Được rồi, tầng này đã hoàn toàn do chúng ta định đoạt." Hồn ác không kìm được phát ra tiếng cười kiêu ngạo, anh ta rất thích cảm giác mạnh mẽ này, càng thích cảm giác giẫm lên và kiểm soát vận mệnh của kẻ địch.

"Đi thôi, chúng ta đi đón bạn bè đi." Hàn Phi chỉ còn một giọt máu đứng ở giữa, phía trước hắn là Đại Nghiệt cao hơn năm mét, toàn thân tỏa ra khí tức thảm họa, phía sau mơ hồ là một con quỷ toàn thân đẫm máu mang theo khí tức vô cùng điên cuồng, bên cạnh hắn là viện trưởng đáng sợ làm từ vô số tứ chi tàn tạ.

Mấy người chỉ là đi ngoài hành lang đã có cảm giác vô cùng hắc ám xâm lấn, bầu không khí quỷ dị và kinh khủng này rất khó có thể miêu tả, như thể bốn người bọn họ có thể đại diện cho toàn bộ tuyệt vọng của thế giới.

"Anh có thể cách xa tôi ra một chút được không?" Chỉ còn một giọt máu, Hàn Phi sợ không cẩn thận sẽ bị hồn ác chạm vào và kết thúc trò chơi luôn.

"Làm sao vậy?" Viện trưởng bị hồn ác kiểm soát cúi đầu nhìn Hàn Phi, thân thể cao lớn của anh ta dẫn dắt bóng tối của cả tầng lầu: "Tự ti rồi sao? Không sao, một người nho nhỏ như anh cũng rất đáng yêu."

Khóe miệng khẽ co giật một cái, trong đầu Hàn Phi bật lên công tắc diễn xuất bậc thầy: "Ha ha, tôi không cần thiết phải tự ti với chính hồn ác của mình chứ."

Mấy người đi qua hành lang, rất nhanh đã trở lại căn nhà nơi Quý Chánh đang ở.

Khi Hàn Phi mở cửa ra, mấy người trong nhà đều sợ hết hồn. Ai có thể nghĩ rằng hắn lại đưa cấm kỵ của tầng 25 tới tận cửa chứ.

Đơn giản giải thích qua một chút, ánh mắt của Quý Chánh nhìn Hàn Phi như nhìn quái vật, y không chỉ là chấn kinh, mà còn hoàn toàn không thể lý giải nổi.

“Mau hành động thôi, thần linh có thể thức tỉnh bất cứ lúc nào, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa.”

Bây giờ tầng 25 là tầng an toàn nhất, nhưng chờ khi thần linh hoàn toàn thức tỉnh, thì tầng đầu tiên muốn phá hủy chính là tầng 25.

Ai cũng đều hiểu điều này, mọi người phân chia công việc, bắt đầu bước tiếp theo của kế hoạch.

Quý Chánh và Lý Nhu lấy thẻ thang máy để xuống tầng đón các nạn nhân, trong khi Hàn Phi thì lợi dụng sự kiểm soát tầng lầu của hồn ác, để lần lượt bắt những tên sát nhân biến thái trốn ở đây. Hắn cố gắng thử kích hoạt nhiệm vụ trên người bọn họ, thực sự không thể kích hoạt nhiệm vụ thì giết chết luôn, tích lũy tội danh cho Đại Nghiệt.

Dưới sự phối hợp của hồn ác, Hàn Phi chỉ dùng một giờ đã dọn dẹp sạch sẽ tầng 25. Trong tay hắn có thêm bốn lá quỷ bài, tích lũy được 14 tội danh cho Đại Nghiệt, điều quan trọng nhất là bản thân hắn cũng đã thuận lợi lên level 26.

Trong [Cuộc sống hoàn hảo], cứ mỗi 10 level sẽ là một ngưỡng. Chờ sau khi đạt đến level 30, Hàn Phi đã có thể chuyển nghề nghiệp ẩn thứ ba, còn có thể mở khóa vật phẩm mới hoàn toàn.

Chương 801: Đêm tối duy nhất

0 giờ nửa đêm Hàn Phi đến tầng 25, còn chưa đến ba giờ sáng, tầng lầu được gọi là nguy hiểm nhất này đã bị hắn dọn dẹp sạch sẽ.

Khi các nạn nhân ở tầng 15 biết tin này, đều cho rằng Hàn Phi đã bị quỷ ám, là do cấm kỵ thao túng, muốn để bọn họ tự rơi vào bẫy. Sau khi tốn rất nhiều thời gian để thuyết phục tất cả mọi người, những người sống sót ở Ngõ Đỏ của tầng 6 và những nạn nhân của vụ án quỷ bài ở tầng 15 mới đến tầng 25.

Hàn Phi để lại cho bọn họ đầy đủ thức ăn, nguồn nước sạch, còn sắp xếp nhà cho tất cả mọi người, để bọn họ có thể có một căn nhà an toàn trong tòa nhà nguy hiểm này.

Trong những ánh mắt tê liệt đã có ánh sáng, Hàn Phi đang kéo bọn họ từng chút một ra khỏi tuyệt vọng. Tòa nhà chọc trời là nơi thần linh dùng để nuôi dưỡng tội ác, nó giống như nuôi trùng vậy, tập hợp tất cả những ác ý và tên điên lại với nhau, muốn sinh ra những con quái vật dị dạng và méo mó nhất trên thế giới.

Ở đây, những nạn nhân đó thuần túy là đồ chơi của bọn bạo đồ, bọn họ phải trải qua những ký ức đau khổ nhất hết lần này đến lần khác. Thuộc tính của con người đã bị tước bỏ, chỉ là những miếng thịt trong mắt những kẻ biến thái kia.

Còn những gì Hàn Phi đang làm bây giờ chính là đánh thức tôn nghiêm và khơi dậy sự tức giận của bọn họ, để bọn họ lại có hy vọng một lần nữa. Số lượng những nạn nhân trong tòa nhà rất nhiều, trước đây bọn họ đều là những "rác rưởi" không được coi trọng, bây giờ Hàn Phi đã cho bọn họ một cơ hội để thay đổi vận mệnh của mình.

Những người sắp chết đuối sẽ ra sức nắm lấy cọng rơm trên bờ, những nạn nhân này cũng được Hàn Phi đoàn kết lại với nhau một cách chặt chẽ, dẫu sao thì cũng không ai muốn sống một cuộc sống như trước đây nữa.

“Tất cả mọi người đã được sắp xếp xong rồi.” Chị Hồng tìm đến Hàn Phi, cô ta nhìn người thanh niên không thể tin được trước mắt, trong mắt tràn đầy kính trọng. “Vất vả rồi!”

Hàn Phi ngồi một mình trên sô pha cũ nát, trong tay hắn cầm một chiếc gương, giống như đang nhìn khuôn mặt của chính mình, lại vừa giống như đang nhìn ra phía sau lưng của mình. Sau khi báo cáo xong công việc, Chị Hồng cũng chưa rời đi mà yên tĩnh đứng ở trong một góc phòng, tựa hồ như đang chờ đợi hắn ra chỉ thị khác.

Thời gian cô ta tiếp xúc với Hàn Phi chưa nhiều, nhưng hắn lại không ngừng tạo nên kỳ tích. Ánh mắt nhìn Hàn Phi cũng khác hẳn trước đây, cô ta cảm thấy trên người chàng thanh niên này luôn có một sức hấp dẫn vô song.

“Bang bang bang!”

Cánh cửa bị mở ra, Quý Chánh và bố của Bẩn Bẩn cùng đi vào.

“Cái người anh em quái vật của cậu căn bản không nghe khuyên nhủ, nhất định muốn reo rắc cấm kỵ đến các tầng khác, hay là cậu đi khuyên cậu ấy đi?” Quý Chánh hơi chút bất lực, y vốn cảm thấy Hàn Phi đã đủ điên rồ rồi, không ngờ rằng linh hồn “viện trưởng” được cấm kỵ điều khiển thể xác kia còn méo mó biến thái hơn.

“Anh ta làm rất đúng, chúng ta nên tranh thủ lúc thần linh còn chưa thức tỉnh, điên cuồng bành trướng, trong thời gian ngắn nhất phá hủy nhiều tầng nhất có thể.” Suy nghĩ của Hàn Phi hoàn toàn giống với hồn ác, khiến cho Quý Chánh không nói nên lời. “Anh còn chuyện gì nữa không?”

“Bên ngoài vẫn chưa biết tầng 25 đã xảy ra chuyện gì, có điều cái tên Bạch Trà đã lan truyền trong một số cư dân.” Quý Chánh ném quân cờ domino đến trước mặt Hàn Phi: “Có người trong sòng bạc đã trả giá cao để có được thông tin của cậu, những cư dân bản địa đó gọi chúng tôi là Bạch bang.

“Nghe cũng hay đấy chứ, tôi tên là Bạch Trà, chúng ta được gọi là Bạch bang.” Hàn Phi không đỏ mặt nói.

“Trong Ngõ Đỏ chết nhiều tín đồ như vậy, nếu như bọn họ biết nơi cậu xuất hiện đầu tiên là ở trong Ngõ Đỏ, vậy thì tội danh giết hại nhiều tín đồ như vậy rất có thể cậu sẽ phải gánh rồi!” Quý Chánh chạm vào chiếc máy ảnh trên ngực: “Tôi có một đề xuất, có thể trì hoãn tốc độ cậu bị phát hiện.”

“Giết chết chị Hồng và Chó Béo của sòng bạc hay sao?” Đầu cũng không ngẩng, Hàn Phi rất thản nhiên mà nói ra những suy nghĩ thật sự trong lòng Quý Chánh.

Chị Hồng đang đứng ở góc phòng và Quý Chánh đang ở sau cánh cửa, sau khi nghe những gì Hàn Phi nói, biểu cảm đều phát sinh thay đổi.

“Không cần thiết, thần linh chưa tỉnh lại, những người khác đều không phải là vấn đề, nếu như thần linh thức tỉnh sớm, y giết chúng ta cũng không cần dựa vào lực lượng của người khác.” Cái nhìn của Hàn Phi rất cởi mở, hắn nhốt mình lại, tiếp tục suy nghĩ một vấn đề.

Khi nào thần linh sẽ thức tỉnh? Hàn Phi giải phóng cấm kỵ, lấy đi đại não của số 2, nhưng thần linh cũng không hề có phản ứng nào quá mạnh mẽ. Từ đó có thể thấy rằng chuyện thần linh đang làm nhất định quan trọng hơn gấp nhiều lần so với mảnh vụn não của số 2.

Liên kết với tình hình ở Tân Hỗ trong hiện thực, ba tổ chức tội phạm lớn và cảnh sát đụng độ với nhau trong khu vực màu xám. Đây là lần đầu tiên sau mười năm, những tên sát nhân biến thái đó chọn đối đầu trực diện với cảnh sát, nhất định phải có thế lực đứng sau nó.

Lối đi giữa thế giới tầng cạn và thế giới tầng sâu đã được mở ra, mối liên hệ giữa thế giới tầng sâu và hiện thực sẽ ngày càng chặt chẽ, cái tên tự xưng là chủ nhân vườn hoa, mục tiêu thực sự của gã rất có thể là Tân Hỗ trong hiện thực, gã muốn tái hiện lại thảm họa nhiều năm trước. Cánh Bướm là một quân cờ của Mộng, việc giết chết quân cờ then chốt này quá sớm đã gây ra hàng loạt biến cố, giờ đây không ai biết con tàu vận mệnh sẽ trôi dạt về đâu.

“Mình đã tiếp xúc với Phó Thiên trong thế giới ký ức điện thờ, ý chí của ông ấy không kiên cường bằng Phó Sinh, nhưng luận mưu trí ông ấy còn trên cả Phó Sinh. Ông già này hẳn là sẽ không bán đứng Tân Hỗ, ông ấy chắc chắn sẽ để lại một số đường rút.”

Những người già của thời đại trước đều đã khuất, cơn bão đang đến, thân ảnh có thể chống đỡ cho thời đại tiếp theo đang tiến về phía trước trong tiếng sấm rền vang.

“Bạch Trà! Radio có thể sử dụng được rồi! Tôi đã liên lạc được với vũ công!” Mặc tiên sinh chạy vào nhà với chiếc radio có thể bị hỏng bất cứ lúc nào: “Ông ấy có một tin rất quan trọng muốn nói với cậu.”

Hàn Phi cũng không hy vọng gì nhiều vào chiếc radio này, hắn cảm thấy với thực lực của vũ công và người trồng hoa hiện tại cũng không giúp được gì nhiều. Có điều khiến hắn cảm thấy kinh ngạc là, khi chiếc radio đến gần hắn, người giấy màu máu trong ngực đột nhiên thò đầu ra ngoài, đưa tay về phía chiếc radio. Cùng lúc đó, những sợi nguyền rủa màu đỏ như máu cũng xuất hiện từ chiếc radio, đó là nguyền rủa có cùng nguồn gốc với người giấy màu máu.

“Đây là!!! Từ Cầm?” Ấn nút phát trên chiếc radio, bên trong truyền đến giọng nói của vũ công: “Hãy kiên trì thêm chút nữa, sáu hận ý đã tiến vào khu vực mưa đen, bọn họ sẽ tới gần trước khi thần linh thức tỉnh.”

Chỉ là truyền đạt vài câu, vết nứt trên chiếc radio của vũ công lại tăng lên, có điều tin tức nó mang đến cho Hàn Phi quả thực rất hữu dụng.

“Sáu hận ý.” Hàn Phi không hề cô độc, sau lưng hắn là Từ Cầm, Trang Văn và người thợ sơn. Xét theo tình hình hiện tại, chắc là vũ công đã tiếp xúc với các thành viên của cư xá Hạnh Phúc.

“Mình đã mất tích hai ngày, mọi người có thể cũng sốt ruột rồi, nhưng mình ở đây sống cũng khá tốt.” Hàn Phi cầm chiếc radio trên tay nghiên cứu cách hồi âm. Đại Nghiệt ở bên cạnh

không hề có động tĩnh gì đột nhiên hú lên vào chiếc radio, xui xẻo ngấm vào đó, như thể nó muốn giúp Hàn Phi hồi âm vậy.

"Tên này vào những thời điểm quan trọng cũng khá là đáng tin cậy." Hàn Phi vui vẻ xoa đầu Đại Nghiệt, nhưng chỉ ngay sau đó Mặc tiên sinh đã nhận ra có điều gì đó không ổn, những vết nứt trên chiếc radio càng ngày càng nhiều. "Chiếc radio không chịu nổi vận rủi của Đại Nghiệt hay sao, nguyên lý hoạt động của nó là gì vậy?"

Hàn Phi còn chưa kịp nói xong, Mặc tiên sinh đã vội vã ôm chiếc radio đi. Ông đang rất bối rối, nhưng Quý Chánh bên cạnh dường như hiểu được tiếng hú của Đại Nghiệt. Y cầm máy ảnh lên chụp một bức ảnh của Hàn Phi: "Vận mệnh của cậu bắt đầu trở nên rất khó hiểu."

"Vận mệnh của tôi đã phát sinh thay đổi?" Hàn Phi có vẻ không hiểu.

"Cậu tự mình xem đi." Quý Chánh đưa tấm ảnh chụp cho Hàn Phi, bên trên cho thấy sợi dây vận mệnh của hắn đang ngả đen: "Thú cưng mà cậu nuôi vừa rồi hẳn là đang dùng nguyền rủa để đáp lại nguyền rủa, ý mà nó muốn biểu đạt đại khái là, cậu chuẩn bị điên cuồng giao phối bên trong tòa nhà này." Bàn tay đang vuốt ve Đại Nghiệt của Hàn Phi dừng lại, hắn có vẻ muốn đánh nó một cái, nhưng bản thân lại chỉ còn một giọt máu, ngộ như phá vỡ phòng ngự thì sẽ trực tiếp chết ngay.

"Thú cưng của cậu cũng khá thông minh đấy." Lần đầu tiên sau một thời gian dài, Quý Chánh lại nở nụ cười, y cảm thấy mình đã tìm lại được niềm vui và cảm xúc đã mất từ lâu khi ở bên cạnh Hàn Phi.

Đại Nghiệt nằm trên mặt đất vô tội chớp chớp mắt, Hàn Phi hít sâu một hơi, cuối cùng lại mở công tắc diễn xuất bậc thầy lên: "Đừng có ngây ra đấy nữa, chuẩn bị đi các tầng khác đi."

Tập hợp người bên dưới lại, Hàn Phi vừa định rời đi thì bên phía hồn ác truyền đến tin tức, bảo mọi người tạm thời đừng đi đâu, trong thang máy có thứ nguy hiểm đang đến gần. Tất cả mọi người đều đang tập trung về phía thang máy, mọi người

đều đã chuẩn bị sẵn sàng. Khi những con số trên màn hình liên tục thay đổi, trái tim của mọi người cũng đều treo lên.

"Lúc này chắc hẳn là không ai tới tầng 25 phải không?"

Quý Chánh vừa dứt lời, thang máy đã dừng lại ở tầng 25, cửa thang máy màu xám bạc mở ra hai bên, một thi thể không đầu từ trong thang máy ngã ra. Hàn Phi và Chó Béo đến gần thang máy để kiểm tra, toàn bộ buồng thang máy dính đầy máu, đầu của thi thể dường như đã nổ tung ở bên trong.

"Chết chậm?" Người chết hẳn là muốn đến tầng 25 để lánh nạn, nhưng trước khi anh ta vào thang máy cơ thể đã bị giở trò rồi. Cửa thang máy tự động đóng lại, nhưng bởi vì thi thể ngã ở ngay cửa nên cánh cửa kim loại nhiều lần chạm vào hai chân của thi thể.

Cỗ thi thể này còn chưa kịp rời đi, con số trên màn hình hiển thị của những thang máy khác cũng bắt đầu điên cuồng nhảy lên, đến tầng 25 dường như không chỉ một người.

"Thần linh còn chưa thức tỉnh, tại sao đột nhiên lại có nhiều người đến tầng 25 như vậy, chẳng lẽ có nhân vật lớn nào ở tầng trên đã nhận được tin tức gì."

Từng cánh cửa thang máy mở ra ở tầng 25, những thi thể không đầu ngã ra khỏi thang máy, máu của bọn họ nhuộm đỏ sàn nhà, tiếng tích tắc không ngừng vang lên.

"Những người này hình như đều là cảnh sát đêm và lao công thang gỉ." Quý Chánh nhìn tội danh trên thi thể không đầu, y vô cùng lo lắng: "Có người đã phát ra nhiệm vụ ủy thác tầng 25, cho nên cảnh sát đêm mới đến đây!"

"Vấn đề bây giờ là ai đã giết bọn họ?" Hàn Phi lùi lại phía sau Đại Nghiệt. "Cảnh sát đêm bởi vì sở hữu tội danh nên thực lực đều rất mạnh, sao bọn họ có thể bị giết hại hàng loạt như vậy."

"Cảnh sát đêm trong tòa nhà được chia thành bốn cấp bậc nguy, cấm, tai, đêm, những thi thể này phần lớn đều là cảnh sát đêm cấp nguy, cấp cấm chỉ có một người!!" Quý Chánh cũng bắt đầu lui lại bởi vì thang máy vẫn đang không ngừng đi xuống, trong tòa nhà có khoảng hơn 20 cái thang máy thì đã có

hơn phân nửa dừng ở tầng 25: “Cảnh này tôi chưa bao giờ gặp, nên không xử lý được.”

Khi mọi người còn chưa biết phải làm sao thì thang máy ngoài cùng cũng dừng lại ở tầng 25. Cửa thang máy chậm rãi mở ra, trong thang máy truyền ra tiếng khóc của trẻ con.

“Có người sống.”

Nhìn về hướng phát ra tiếng khóc, trong buồng thang máy có một nam sinh dè dặt đang ngồi, nó đang mặc trên người một tấm vải liệm được chuẩn bị sẵn cho người chết, vẻ mặt vô cùng kinh hãi, nước mắt đầm đìa, trong miệng phát ra tiếng khóc the thé của trẻ con.

“Đầu của cậu ấy liệu có bị nổ không?” Hàn Phi để Cửu Mệnh kéo nam sinh ra khỏi thang máy, đối phương cũng không phản kháng, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

“Cậu có nghe rõ giọng nói của tôi không? Có chuyện gì đang xảy ra trên tầng vậy?” Quý Chánh cầm máy ảnh chuẩn bị chụp nam sinh, nhưng nó đột nhiên phát điên, hai tay nắm chặt lấy cổ mình, không ngừng dùng đầu đập xuống mặt đất, cho đến khi máu chảy đầy má.

Đang cầm máy ảnh, Quý Chánh nhíu mày. Y tiến lên một bước muốn tới gần chụp một tấm, nhưng nam sinh đột nhiên bắt đầu điên cuồng hét lên: “Cảnh sát đêm chân chính đã trở lại! Đêm tối duy nhất trong tòa nhà đã buông xuống! Anh ta muốn dọn dẹp tòa nhà này! Tác phẩm khủng khiếp nhất, mâu thuẫn nhất của thần linh đã được sinh ra rồi!”

“Cậu ấy đang nói cái gì vậy?” Hàn Phi tỏ vẻ không hiểu.

“Đêm tối duy nhất? Chẳng lẽ trong tòa nhà đã có một cảnh sát đêm cấp đêm được sinh ra rồi hay sao?” Quý Chánh đổ mồ hôi lạnh sau gáy: “Những tầng phía trên tầng 50 có một truyền thuyết, thần linh muốn dụ dỗ nhà tội phạm có ý thức công lý mạnh mẽ nhất trong thành phố, chuẩn bị nhào nặn người kia thành tác phẩm mới của mình. Nhà tội phạm đó đã chiến đấu chống lại thần linh trong ba mươi năm, một khi sa ngã, người kia sẽ trở thành cảnh sát đêm đáng sợ nhất.”

Chương 802: Ngày ăn thịt

"Thần linh dụ dỗ người có ý thức công lý mạnh mẽ nhất trong thành phố, khiến ông ấy trở thành một tác phẩm mâu thuẫn nhất." Hàn Phi cứ cảm thấy nhân vật chính trong truyền thuyết này là thầy giáo của Lệ Tuyết. Vị cảnh sát đã từng đi vào vườn hoa, chiến đấu với Cánh Bướm trong nhiều thập kỷ.

"Đúng vậy, cảnh sát đêm đều là do nhà tội phạm sa ngã mà thành, mặc dù thực lực đều rất mạnh, nhưng số lượng lại vô cùng ít. Cảnh sát đêm cấp cấm có phạm vi hoạt động cố định, cảnh sát đêm cấp tai tổng cộng cũng chỉ có một vài người. Cảnh sát đêm cấp đêm chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết. Nếu như những gì tên này nói là sự thật, vậy thì tòa nhà này rất có thể sẽ chuẩn bị đón biến cố mới." Bản thân Quý Chánh cũng là một cảnh sát đêm, y có một nỗi sợ hãi bẩm sinh với lực lượng của cấp độ này. "Cấp độ đêm, bên dưới thần linh, ông ấy sẽ là đêm tối."

Đèn trong thang máy vẫn đang nhấp nháy, những con số màu máu trên màn hình không ngừng thay đổi, những cánh cửa thang máy dẫn những cỗ thi thể đến tầng 25. Cảnh tượng này chỉ cần nhìn thôi cũng thấy sốc rồi, quá trình thanh lọc thực sự có thể đã bắt đầu rồi.

"Mau chạy đi! Trốn mau! Trốn đến nơi mà thần linh cũng không thể động đến! Trốn trong vòng tay của những cấm kị! Cho dù có chết trong tay cấm kỵ, cũng còn hơn là rơi vào tay ông ấy." Cảnh sát đêm mười mấy tuổi kia lớn tiếng la hét, mặt của cậu ta bị đập đến máu thịt mơ hồ, răng bay tứ tung, nhưng cậu ta hoàn toàn không cảm thấy có chút đau đớn nào.

Thấy đám người Hàn Phi không có chút động tĩnh gì, cậu ta toàn thân mặc tấm vải liệm giãy giụa đứng dậy, giống như một người giấy có sinh mệnh, loạng choạng, lao về phía Hàn Phi như mới tập đi: "Chạy, tại sao không chạy đi?"

Chân nhấc lên rồi đặt xuống, cậu ta chỉ vừa mới rời khỏi toa thang máy hai mét thì cái đầu đã nổ tung, trên mặt đất chỉ

còn lại một thi thể mặc tấm vải liệm.

"Đây là sức mạnh hận ý nguyền rủa gì vậy?"

Đầu của nam sinh áo liệm giống như bị kẹp chặt bởi một cái kẹp sắt vô hình. Bất kể trốn đi đâu, khi đối phương muốn cậu ta chết thì cái đầu của cậu sẽ nổ tung, đây là một sự kiểm soát không thể giải thích được.

"Dọn sạch buồng thang máy, đừng để thang máy dừng lại ở tầng 25 quá lâu." Đứng giữa một mặt đất đầy máu, Hàn Phi không hề sợ hãi trước sức mạnh của cảnh sát đêm, hắn vẫn duy trì tỉnh táo như cũ.

"Tầng phía trên 50 đã chú ý đến biến hóa ở tầng 25, thần linh vẫn chưa thức tỉnh, chắc chắn là tay sai nào đó của ngụy thần muốn đến để điều tra, nhưng lại vô tình gặp phải tác phẩm mạnh nhất 'phát điên' của thần linh." Nhìn vết máu khắp sàn, Quý Chánh cảm thấy thực sự sợ hãi: "Cậu may mắn thật đấy."

"Đây hẳn không phải là may mắn." Hàn Phi để Lý Nhu đi hấp thu tội danh trên người những cảnh sát đêm kia, hắn nhìn về phía viện trưởng mà hồn ác đang điều khiển: "Nếu như không có sự can thiệp của người ngoài, chúng ta có thể đối phó được với những cảnh sát đêm này không?"

"Đến một giết một, đến hai thì giết cả đôi, ngoại trừ thần linh ra, bất luận kẻ nào đến đều sẽ phải chết." Hồn ác mở rộng hai tay, vô số xúc tu linh hồn từ trong viện trưởng chui ra, cắm rễ vào bên trong thi thể của cảnh sát đêm, dung hợp tội danh và sức mạnh trên người bọn họ vào trong cơ thể của mình.

"Con dao của anh đâu? Chính nghĩa bị vấy bẩn trong trái tim bọn họ chỉ có con dao của anh mới có thể thanh tẩy, hãy giải thoát hoàn toàn cho bọn họ đi."

Con dao sáng ngời sáng lên, xuyên thủng lớp vỏ tội lỗi, đưa linh hồn trong sáng một thời vào lưỡi dao tái sinh.

"Mỗi một vị cảnh sát đêm đều từng là một nhà tội phạm kiên định với công lý, chúng ta đều đã sống theo cách mà trước đây chúng ta ghét nhất, chờ sau khi gặp được con của tôi, có thể cũng cần cậu giúp tôi giải thoát." Quý Chánh nhìn

chằm chằm vào con dao trong tay của Hàn Phi: "Trong trái tim của con tôi, tôi nên là một anh hùng đáng được tôn trọng, cứ để tôi mãi mãi sống trong ký ức của nó như vậy đi."

"Bây giờ nói những thứ này còn quá sớm." Chờ tất cả vết máu đều được thu dọn sạch sẽ, Hàn Phi mới đứng ở cửa thang máy: "Quỷ tai ở tầng 6 đã tàn sát một lượng lớn tín đồ, chúng ta lại cướp mất mảnh vụn đại não của số 2 ở tầng 25, thần linh đã nổi giận rồi."

"Có cần tạm thời tránh đi không?" Chị Hồng có chút lo lắng.

"Không, hiện tại chúng ta cần chính là một tiếng nổ." Hàn Phi lộ ra nụ cười thân thiện mà hắn chỉ có khi giết người: "Chúng ta sẽ đi tìm những mảnh vụn đại não khác của số 2, chờ đợi sáu hận ý đến, làm tốt công tác chuẩn bị tàn sát tòa nhà."

Trong giọng nói điềm đạm ẩn chứa sát ý mà người bình thường thậm chí không dám nghĩ tới, chị Hồng và Quý Chánh đều nhìn ra một mặt khác của Hàn Phi. Chàng trai trẻ này trèo ra khỏi đống lệ quỷ, từng bước đi lên tòa nhà chọc trời. Hắn có thể trở thành người quản lý của tòa nhà chết chóc và công viên vui chơi, không phải vì nhân từ và lương thiện.

"Tội lỗi thì phải bị tiêu trừ, đây không phải là chuyện đương nhiên hay sao?" Ấn nút thang máy, vết máu ở bên trong đã bị bản thân "thang máy" nuốt chửng, Hàn Phi hơi ngẩng đầu lên.

Nếu như vị cảnh sát đêm cấp đêm đó thực sự là thầy giáo của Lệ Tuyết, đối phương lựa chọn rơi vào thế giới tầng sâu, điều đó có nghĩa là ông ấy đã bị hại vào đêm qua rồi phải không?

Trước khi vào game, Hàn Phi vẫn còn ở trong phòng hồ sơ một ngày cùng với ông lão này. Lúc ấy hắn đã cảm thấy có điểm không đúng, ông lão nói rất nhiều, tựa hồ như đang gởi gắm, còn đưa vòng tay của Phó Sinh cho hắn.

"Hóa ra mọi thứ đều là có dấu hiệu."

Nắm lấy đầu của Đại Nghiệt, quỷ văn dữ tợn đầy người Hàn Phi sáng lên, hắn bước vào buồng thang máy. Không cần phải nói nhiều, Quý Chánh, Lý Nhu và chị Hồng cũng theo vào bên trong.

Viện trưởng do hồn ác điều khiển để cấm kỵ "sinh trưởng" lên phía trên tầng lầu, cấm kỵ đi đến đâu, nếu có ai dám cản trở, đám người Hàn Phi sẽ ra tay.

"Bên dưới hận ý, để chúng tôi giải quyết."

Cánh cửa thang máy màu xám bạc từ từ đóng lại, đêm giết chóc tàn khốc, tồi tệ nhất trong tòa nhà chọc trời sắp bắt đầu. Con số trên màn hình thay đổi thành 26, tấm màn tanh máu được kéo ra một cách thô bạo cùng với cánh cửa thang máy.

"Bởi vì tầng 26 cách tầng 25 quá gần, phần lớn người định cư ở đây đều là vì thăm dò bí mật cấm kỵ, nếu như có thể hủy được cấm kỵ, thì sẽ được thần linh phù hộ. Nhưng cũng có người trong số đó không xấu lắm, cậu phải quyết định cẩn thận!" Lấy máy ảnh ra, Quý Chánh kiểm tra vận mệnh của từng người một xung quanh, bên trong ống kính của y đều là một vùng màu đỏ như máu.

"Tôi sẽ không giết người vô tội, cũng sẽ không cho kẻ làm việc xấu có cơ hội ăn năn hối lỗi."

Hàn Phi bước ra khỏi thang máy, hồn ác cũng tâm ý tương thông cùng hắn, điều khiển "viện trưởng" để bắt đầu cuộc xâm lược cấm kỵ tàn bạo nhất.

Từng khúc máu thịt ngưng tụ thành gai nhọn xuyên qua mặt đất, thi thể của những kẻ sát nhân kia đã bị viện trưởng dung hợp, dưới ảnh hưởng của lực lượng cấm kỵ, tựa hồ như những cánh tay từ trong địa ngục vươn ra, tóm lấy từng căn nhà ở tầng 26. Mỗi khi Hàn Phi bước ra một bước, máu thịt gai nhọn sẽ tản ra thành một hình tròn.

"Canh giữ thang máy, đừng để người sống rời đi."

Rút ra dao tái sinh ra, Hàn Phi nhẹ nhàng chạm vào quỷ văn, hắn hướng hành lang chỗ sâu đi tới.

“Nạn nhân đã trở thành món đồ chơi cho kẻ giết người, ngày đêm chịu đựng sự tra tấn, một thời đại không đúng đắn này cần phải từng chút một sửa đổi lại.”

Một tiếng rống vang lên, khí tức thảm họa trên người Đại Nghiệt lan tràn ra bốn phía. Hàn Phi muốn lợi dụng lực lượng cấm kỵ nuốt chửng càng nhiều tầng càng tốt, trước khi các tầng khác kịp phản ứng lại.

Chờ sau khi hận ý của tòa nhà đi đến, sẽ lại để hồn ác giữ chân bọn họ, hoặc tìm cách tiêu diệt hận ý.

Điện thờ của công viên vui chơi vẫn không ngừng hấp thu giá trị sinh mệnh của Hàn Phi, hắn cần tế phẩm cường đại để thay thế chính mình gánh chịu áp lực của điện thờ.

“Mau! Đi theo!”

Sau khi phá những cánh cửa, Hàn Phi chính là con mắt của hồn ác. Dẫn đường cho cấm kỵ, hắn dùng dao tái sinh để phán đoán thiện ác, chỉ trong nửa giờ đã quét sạch tầng 26.

“Tầng này là vùng đệm, những người quản lý bên trong tòa nhà vốn đã từ bỏ tầng 26 và 24.” Nhìn bức tường máu thịt đã bị cấm kỵ đồng hóa, Quý Chánh biết Hàn Phi rất điên cuồng, nhưng không ngờ chàng trai trẻ tuổi này thật sự dám đối đầu với thần linh. Nếu tòa nhà chọc trời là điện thờ của chủ nhân vườn hoa, vậy thì hiện tại Hàn Phi chính là đang lợi dụng sức mạnh mà số 2 để lại để chiếm lấy điện thờ.

Máu chảy thành sông trên mặt đất, giống như địa ngục trần gian, nhưng Quý Chánh lại không hề có cảm giác sợ hãi đối với Hàn Phi.

Khi tàn sát những kẻ sát nhân này, cũng cứu được những nạn nhân bị tra tấn hành hạ, cho dù là những bệnh nhân nặng chỉ còn một hơi thở, đồ sưu tầm người sống bị cắt thành những hình thù đặc biệt, hay một “món thịt” mất hết cảm xúc, chỉ cần Hàn Phi phát hiện đối phương là người bị hại, thì sẽ bằng mọi giá cứu những người như vậy. Cho dù hắn là hóa thân của ma quỷ, nhưng ai lại có thể căm ghét hắn chứ, Quý Chánh cảm thấy bản thân không làm được như vậy.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Mức độ dị hóa của cư dân đặc biệt Lý Nhu đã tăng lên 79%, đánh giá là cấp độ nguy hiểm.”

Cơ thể dị dạng hấp thụ một lượng lớn máu tội lỗi, Lý Nhu bán dị quỷ này sắp đột phá thực lực. Cô ấy trở nên càng ngày càng xinh đẹp, cũng càng ngày càng không còn khí tức của người sống, giống như một thi thể được chạm khắc một cách cẩn thận.

Chỉ xét về tố chất cơ thể, Lý Nhu đã vượt xa Cửu Mệnh, mà đây chỉ là một dạng bán dị quỷ bình thường. Cô ấy toàn lực kích hoạt máu tội lỗi, thực lực còn có thể lại tăng lên nữa, nhưng người cũng sẽ trở thành một quái vật kinh khủng.

Bây giờ xinh đẹp và bí ẩn bao nhiêu, thì sau khi dị biến sẽ xấu xí và tàn bạo bấy nhiêu.

“Chị Hồng, tôi đã xử lý xong thương thế cho những nạn nhân này, phiền cô sắp xếp cho bọn họ.” Hàn Phi nhìn máu thịt của những kẻ sát nhân bị “viện trưởng” ăn sạch, bức tường của tầng 26 dưới sự ảnh hưởng của cấm kị, đang dần trở nên giống như tầng 25.

“Đã đến lúc lên tầng 27 rồi.” Thang máy đã bị phong tỏa, lối vào hành lang là nơi hồn ác trọng điểm quan sát, rất ít người có thể trốn thoát.

“Từ tầng 27 đến tầng 30 là tầng chăn nuôi, ba tầng này phụ trách nuôi nhốt và thu thập vật phẩm đặc biệt của tầng 30, gửi lên những tầng cao hơn.” Biết mình không thể ngăn cản Hàn Phi, vì vậy Quý Chánh quyết đoán tham gia cùng hắn, nói trước cho hắn những điều cần chú ý ở mỗi tầng trước khi hành động.

“Tầng chăn nuôi?”

“Ví dụ như, chắc là cậu đã từng nghe qua về thức ăn thịt, nhưng cậu lại rất hiếm khi nhìn thấy trong tòa nhà, thỉnh thoảng có gặp được cũng là thức ăn thịt kém chất lượng. Thức ăn thịt tốt thực sự và nguyên liệu đặc biệt đều có người chuyên phụ trách huấn luyện, bọn họ vì để có được mùi vị ngon hơn, còn xây dựng một ‘môi trường sinh trưởng’ thích hợp cho thức

ăn thịt.” Quý Chánh thở dài: “Ngày ăn thịt sắp đến rồi, bây giờ cậu phá hoại tầng chăn nuôi, rất dễ bị các thế lực khác nhau trong tòa nhà nhắm vào, tôi khuyên cậu nên lên trên xem tình hình cụ thể trước, rồi hãy phán đoán.”

Hàn Phi đã liên hệ được với hồn ác, có điều tốc độ máu thịt bành trướng không hề chậm lại. Mấy người lại vào thang máy, mỗi lần cánh cửa thang máy màu xám bạc mở ra đóng lại đều sẽ có một trận gió thổi qua. Đến tầng 27, canh giữ ở thang máy không phải là thành viên của thang gỉ, mà là một tiểu thương mù.

Không giống như hầu hết các tiểu thương mù trông gầy gò bẩn thỉu và lạnh lùng, tiểu thương mù này có làn da trắng trẻo, ăn uống béo tốt, mặc dù mắt không nhìn thấy, nhưng trên khuôn mặt luôn nở nụ cười, trông rất vui vẻ.

“Mấy vị đến từ các tầng dưới đúng không, trên người mang theo mùi máu tanh nồng nặc như vậy, chắc chắn là mọi người lấy được không ít hàng tốt.” Tiểu thương mù béo rất tin tưởng phán đoán của mình, gã cười cười đến gần Hàn Phi, nhưng còn chưa kịp nói câu tiếp theo đã cảm thấy trên cổ truyền đến một trận đau nhói, giống như bị một con dao cực kỳ sắc bén đè lên trên vai.

“Anh hãy giải thích cho tôi biết, thế nào được coi là hàng tốt?”

“Hàng, hàng tốt chính là hàng có chất lượng tương đối tốt, hoặc là tính cách tương đối đặc biệt, ví dụ như một số thực khách thích tiểu công chúa, những đóa hoa kiều diễm tự do phóng khoáng được nuôi trong nhà kính, khi đặt lên trên đĩa ăn là ngon nhất.” Tiểu thương mù cảm thấy được cổ mình càng ngày càng đau, giọng nói của gã bắt đầu run rẩy.

“Hóa ra hàng mà anh đang nói, là đang ám chỉ người sống của tầng dưới?” Hàn Phi một dao chém xuống, cái đầu mũm mĩm lăn mấy vòng trên mặt đất, rơi vào góc tường: “Dao tái sinh còn chưa tới gần , cổ của anh đã bị ánh dao xuyên thủng rồi. Cái con hổ biết cười này rút cuộc đã hại chết bao nhiêu người rồi hả.” Đẩy thi thể của tiểu thương mù béo ra, Hàn Phi đẩy cửa thang máy, vén tấm màn dày lên.

Tầng 27 bị người ta phân chia thành các khu vực khác nhau, nuôi nhốt các loại thức ăn thịt khác nhau, ở tầng này rất nhiều nạn nhân không có tên của riêng mình, trên người bọn họ đều được đánh số.

Thịt bình thường không thể bán được với giá cao, nhưng có một số loại thịt lại rất được yêu thích bởi những người ở tầng phía trên 50. Chẳng hạn như những người sống có ngoại hình xinh đẹp, hoặc những nhà tội phạm trong lòng tràn đầy công lý chính nghĩa.

Chương 803: Chết chóc, hay là hồi sinh

Khi sinh mạng của con người bị đưa lên kệ niêm yết giá, thì sẽ thấy một khung cảnh tàn khốc hoang đường như thế này; tất cả các gian nhà đều bị cải tạo thành cửa hàng, phía sau mỗi một cửa hàng đều liên thông với "khu chăn nuôi" của mình, cánh cửa kim loại lạnh lẽo ngăn cách "gia súc" với thực khách, khi thực khách gặp những "gia súc" giống mình có thể liên hệ với chủ nhân cửa hàng để "xuất chuồng" mua.

Một nơi tàn khốc tanh máu như này, nhưng lại náo nhiệt lạ thường, tràn ngập không khí lễ hội.

Hôm nay là Ngày Ăn Thịt, ngay cả những nạn nhân đang ốm nặng chờ chết cũng bò ra khỏi chỗ ẩn nấp, duỗi tay và thè lưỡi ra như chó, chờ thương lái "tốt bụng" bố thí cho một ít thịt hỏng không dùng đến.

Bình thường, những thương lái căn bản không thèm đếm xỉa đến các nạn nhân, nhưng sau khi màn đêm buông xuống cũng sẽ trở nên hào phóng hơn. Cả con phố trở nên yên bình, những món thịt ngon vô tận đều đặn được mang ra, chờ đợi nhân vật lớn của các tầng trên mua.

Nghe tiếng rao bán vang lên bên tai, cùng với những tiếng cười sảng khoái và tiếng thảo luận kia, trong con ngươi Hàn Phi hiện lên những tia máu đỏ ngầu. Lau sạch vết máu còn sót lại trên lòng bàn tay, Hàn Phi và Quý Chánh đứng ở cửa hành lang, nhìn về phía cuối hành lang.

Đủ các loại thịt đan bằng các loại da "động vật" treo trước cửa, sặc sỡ đủ màu sắc, tỏa ra mùi thịt rất kì dị. Cửa hàng nào cũng ghi biển hiệu của mình rất lớn, trên chiếc xe đẩy ở cửa còn bày cả "điểm tâm" cho thực khách nếm thử.

Nếu đến gần nhìn kỹ hơn, có một bảng giá được dán trên tường. "Nguyên liệu thực phẩm" có tiêu chí đánh giá rất nghiêm ngặt, màu sắc và mùi thơm chỉ là cơ bản nhất, các đặc điểm trên khuôn mặt chỉ có những người ngoài ngành mới quan tâm đến. Nguyên liệu thực phẩm thực sự đều có tính

cách đặc biệt, quá trình ăn được "bọn chúng" sẽ là một trải nghiệm hoàn hảo rất khó trùng lặp.

"Hai vị đến từ tầng mấy vậy?" Chủ cửa hàng cười tươi chào hỏi, gã nhìn chằm chằm ví tiền của Hàn Phi. Chỉ liếc mắt qua một cái gã đã biết Hàn Phi rất đáng tiền.

"Tối nay là Ngày Ăn Thịt, mọi người đều sẽ mang nguyên liệu thực phẩm quý của mình ra. Hai ông chủ nếu có hứng thú thì có thể vào xem một chút, tôi có để lại một ít 'thịt' vốn chỉ có thể đưa đến tầng phía trên 50."

"Dẫn đường." Hàn Phi nhàn nhạt nói.

"Mời ngài đi lối này!" Thương lái dẫn đám người Hàn Phi đi vào cửa hàng của mình. Trong phòng khách bày bán đủ các loại thịt động vật, tất cả đều đã giết mổ sẵn. Tuy nhiên mấy người đều không ở lại đây mà bước vào một căn phòng liền kề khác.

"Tầng 27 là tầng chăn nuôi, mỗi nhà thương lái nuôi cấy thịt đều không giống nhau. Bởi vì phương pháp thuần hóa không giống nhau, nên sẽ ảnh hưởng rất lớn đến mùi vị của thịt." Lấy chìa khóa ra, thương lái mở một cánh tủ sắt. Phía sau cửa không bật đèn, lối đi có đặt hai dãy tủ đá, bên trong có chứa thịt đông lạnh đã cắt sẵn.

Thấy Hàn Phi không có phản ứng gì, thương lái cảm thấy mình đã gặp được một khách hàng lớn thông thái thực sự, cho nên gã cũng không dám lơ là, lại mở một cánh cửa sắt khác ra. Cánh cửa này đã được trải qua xử lý đặc biệt, hiệu quả cách âm vô cùng tốt. Cánh cửa sắt mới mở được một phần ba, từ trong phòng đã có thể nghe thấy tiếng la hét.

"Thịt tươi ngon nhất ở bên trong rồi, có điều chúng tôi chỉ mở cửa cho khách quen." Thương lái liên tục ám chỉ: "Trước lạ sau quen, phàm là những người bạn đã từng làm ăn qua tôi đều nhớ hết."

Lấy ra túi tiền tìm được ở tầng 26, Hàn Phi cầm trong tay ném lên ném xuống vài cái.

"Chủ nhân, mời vào trong." Thương lái không còn ngăn cản nữa, gã dẫn Hàn Phi nhìn thấy một mặt chân thật nhất của

tòa nhà.

Khi sự công bằng của con người bị phá hủy bởi những ham muốn ích kỷ của thần linh, trật tự sụp đổ, con người có thể trở thành loài ít "nhân tính" nhất trong số tất cả các loài động vật.

Các nạn nhân ở tầng thấp bị nhốt trong một căn phòng đặc biệt, "người chăn nuôi" sẽ tiến hành những huấn luyện riêng theo tính cách mà bọn họ mong muốn. Bọn họ đánh bóng "hàng hóa" thành hình dạng mà mình cần, mà tất cả những việc này chính là để kiếm thêm nhiều tiền hơn. Nghe những tiếng cầu xin lòng thương xót với sự tuyệt vọng sâu sắc, Hàn Phi, hồn ác, tiếng cười điên cuồng lần đầu tiên có được sự thống nhất.

Sát ý nổi lên, Hàn Phi ném túi tiền kia ra cho thương lái. Vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đối phương theo sát bên cạnh Hàn Phi: "Bên trong còn có mấy loại cực phẩm hơn nữa, là thịt do người quản lý điểm danh yêu cầu, hay là để tôi dẫn ngài đi xem nhé?"

"Không cần đâu."

"Làm sao mà được? Ngài đưa nhiều tiền như vậy, đủ để bán một loại thịt hảo hạng rồi." Thương lái vui vẻ giấu túi tiền vào trong ngực.

"Đừng hiểu lầm, đó không phải là dùng để mua thịt." Hàn Phi lấy dao tái sinh ra nhắm chuẩn phía sau lưng: "Đó là tiền tôi mua mạng anh." Lưỡi dao sáng loáng dễ dàng cắt đứt cơ thể thương lái, linh hồn của gã đã thối rữa, một chút nhân tính cũng không còn.

"Chuẩn bị cứu người!" Chỉ đơn giản một câu nói cứu người, đã có thể thấy sự khác biệt giữa Hàn Phi và các cư dân bản địa trong tòa nhà. Trong lòng hắn căn bản không có thứ thức ăn thịt này, người vĩnh viễn vẫn là người.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện ra cư dân đặc biệt — Oánh Oánh."

"Oánh Oánh (loại thịt cao cấp): Loại thịt chất lượng cao cực kỳ khó nuôi dưỡng. Cô bị cách ly trong một căn phòng đặc biệt sâu trong lồng, được đối xử như một công chúa mà

không biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài, luôn tin mọi thứ trong thế giới đều là tốt đẹp và dịu dàng, trên người cô còn lưu lại một tia thần tính vô cùng yếu ớt.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện ra dân đặc biệt — Diêm Nộ."

"Diêm Nộ (loại thịt cao cấp): luôn luôn kiên cường, luôn luôn phẫn nộ, luôn luôn nóng nảy, luôn ghét cái ác như kẻ thù! Anh từng là một nhà tội phạm, bởi vì không muốn sa ngã, nên bị tín đồ của độc tài và thần linh làm thành thức ăn thịt." Đập tung từng cánh cửa ra, Hàn Phi giải cứu cho tất cả các loại thịt, trong số đó có hai người đã thu hút sự chú ý của hắn.

Oánh Oánh sở hữu một tia thần tính và nhà tội phạm Diêm Nộ, hai người bọn họ một người được đối xử như một công chúa, lương thiện đơn thuần như một bông hoa nhỏ được phác thảo trên tờ giấy trắng; người còn lại đã phải chịu sự ngược đãi không thể tưởng tượng được, cơ thể trải qua nhiều lần điều trị và chia cắt rồi biến thành quái vật. Đối với Oánh Oánh, Hàn Phi không có ấn tượng quá sâu sắc, nhưng đối với Diêm Nộ hắn đã nhìn thấy trong phòng hồ sơ của cảnh sát.

Diêm Nộ cũng giống như Quý Chánh, cũng không phải là cảnh sát. Anh là một công nhân xây dựng bình thường, đã chiến đấu đến chết với những tên côn đồ để bảo vệ cho một phụ nữ mang thai.

"Nhà tội phạm cấp nguy Diêm Nộ." Quý Chánh cũng nhận ra đối phương. Diêm Nộ từ chối hợp tác với bất kỳ kẻ xấu nào và không khuất phục trước bóng tối. Anh sống một cuộc sống đơn giản và trong sáng, nhưng cũng chính vì tính cách này mà anh bị tất cả các thế lực liên thủ lại coi là mục tiêu, còn chưa tích lũy được nhiều tội danh thì đã bị sát hại.

Hàn Phi lấy ra đủ các loại thuốc từ trong ô vật phẩm để giúp Diêm Nộ chữa trị, hắn rất ngưỡng mộ một người như anh ấy. Để xây dựng một trật tự mới cũng cần đến một người như Diêm Nộ.

"Mọi người đã cứu tôi." Diêm Nộ với cơ thể vạm vỡ cường tráng khó khăn từ dưới đất đứng dậy, anh không thích nằm

trên mặt đất, tựa hồ làm như vậy là thỏa hiệp với vùng đất tội lỗi này.

"Hoan nghênh gia nhập Bạch bang, cậu ấy là nhà tội phạm mới trong tòa nhà, một người rất xuất sắc, nhưng cũng rất điên rồ." Lấy từ trong túi ra một chai rượu, Quý Chánh nhấp vài ngụm rồi đưa cho Diêm Nộ: "Anh thật may mắn vì có thể trụ được cho đến khi chúng tôi đến đây."

"Nhà tội phạm mới." Diêm Nộ biết rất rõ nhà tội phạm đại diện cho điều gì, anh chậm rãi cúi đầu trước Hàn Phi: "Tôi đã trở thành một con quái vật rồi, có điều tôi sẽ giúp cậu tìm ra một con đường khác."

"Anh vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt trước đã." Hàn Phi lấy ra một con dao đồ tể khác từ trong ô vật phẩm. Lúc trước quản lý Quỷ đã tìm được rất nhiều dao đồ tể ở Ngõ Súc Sinh, trong đó có vài con được Hàn Phi mang theo bên người.

"Con dao này chắc hẳn sẽ giúp ích được một chút cho anh."

"Cảm ơn." Thoát khỏi xiềng xích, Diêm Nộ di chuyển cơ thể của mình: "Tiếp theo mọi người chuẩn bị làm gì?"

"Tòa nhà đồ tể, rửa sạch toàn bộ tội ác, cứu vớt tất cả nạn nhân." Xoay người đi ra ngoài, Hàn Phi cũng không nhiều lời, nhưng khi hắn bắt đầu hành động, sẽ khiến người ta bất giác muốn đi theo. Đây có lẽ cũng là do hắn sở hữu một loại mị lực đặc biệt.

Bức màn dày được vén lên, mùi máu tanh chậm rãi khuếch tán trong không khí, đường phố bên ngoài còn chìm trong không khí lễ hội, người người nhà nhà đều lấy thịt quý đã nuôi dưỡng ra, chờ đợi các nhân vật lớn từ tầng trên 50 đến.

Tầng chăn nuôi vô cùng êm dịu, nhưng chỉ có người biết nội tình bên trong mới rõ, đằng sau những khuôn mặt tươi cười kia ẩn chứa bao nhiêu bẩn thỉu xấu xa.

"Chúng ta cũng vào tham gia đi." Chạm vào quỷ văn, Hàn Phi gọi Đại Nghiệt và Cửu Mệnh ra: "Chuẩn bị khai tiệc."

Hàn Phi táo bạo hơn sự tưởng tượng của bất kì ai, hắn khơi gợi hồn ác điều khiển cấm kỵ, để lực lượng máu thịt khuếch tán lên trên, còn mình thì dẫn "các bạn" triển khai việc gột rửa tanh máu nhất. Những thương lái chăn nuôi người khác đó không bao giờ có thể tưởng tượng được rằng, bọn họ cũng có một ngày bị đối đãi như súc sinh. Thế nào là đúng, thế nào là sai, đã không còn quan trọng nữa.

Một số chuyện một khi đã làm rồi, thì sẽ không còn cần thiết để tha thứ. Không khí lễ hội bị nhuốm lên màu máu, Hàn Phi biết những loại thịt này là lễ vật được chuẩn bị kỹ lưỡng cho những người ở tầng trên, nhưng trong lòng hắn lại không có chút sợ hãi nào.

Giết chết "người chăn nuôi" chỉ là bước đầu tiên, những kẻ biến thái thực sự thích thịt mới là mục tiêu thực sự của hắn.

Để Đại Nghiệt mở đường, Hàn Phi gột rửa từ tầng 27 đến tầng 30. Hắn đã giải cứu hàng chục người sống sót, trong đó có 6 cư dân đặc biệt. Những người này đáng lẽ phải bị đưa đến các tầng khác để lên bàn ăn, trở thành miếng thịt trong miệng thực khách, nhưng Hàn Phi đã thay đổi vận mệnh của bọn họ, vì vậy mức độ thân thiện của bọn họ đối với hắn vốn dĩ đã tương đối cao.

Sáu cư dân đặc biệt kia lại càng tình nguyện gia nhập cùng Hàn Phi, trở thành một thành viên của cái gọi là "Bạch bang".

Đối với những người sống sót không có bao nhiêu sức chiến đấu, Hàn Phi sắp xếp cho bọn họ ở tầng 25, những người còn lại gia nhập đội ngũ của hắn cùng nhau đi tiếp lên trên.

Liên tiếp gột rửa mấy tầng liền, lực lượng của cấm kỵ đã có vẻ không theo kịp. "Viện trưởng" mặc dù có thể liên tục chuyển hóa máu thịt để cường hóa bản thân, nhưng quá trình chuyển hóa cũng sẽ cần một khoảng thời gian.

Khi đến tầng 30, đám người Hàn Phi đã gặp phải sự phản kháng chưa từng có từ trước đến nay. Cảnh sát đêm sa ngã và sòng bạc có tiền vốn hùng hậu, cộng thêm một số "nhân vật lớn" đến từ tầng phía trên 50, bọn họ vốn chuẩn bị đến tầng

chăn nuôi để mua thịt, nhưng cuối cùng lại tình cờ gặp phải Hàn Phi.

Không nói nhiều lời vô nghĩa, hai bên đã phát động một trận tàn sát cực kỳ đẫm máu. Vì tồn tại đặc biệt gần như không thể bị giết chết là Đại Nghiệt, Hàn Phi và những người khác đã giết chết đám người phản kháng, có điều thông tin về "Bạch bang" cũng đã bị rò rỉ.

Điều buồn cười là trong mắt những "nhân vật lớn" đó, Hàn Phi và những người khác ngược lại trở thành những tên côn đồ phá luật, bị coi là những tên tội phạm ghê tởm tàn ác.

"Lực lượng của cấm kỵ tạm thời không thể ảnh hưởng đến các tầng cao hơn được, chúng ta tốt nhất nên trở lại tầng 25 củng cố lại kết quả, hoặc là bắt đầu chuẩn bị đi xuống dưới phát triển." Lau vết máu trên mặt, có nằm mơ Quý Chánh cũng chưa từng nghĩ đến việc bản thân vốn đã trở nên tê liệt với mọi thứ, mà có một ngày cũng sẽ tham gia vào một hành động như vậy.

"Trong tòa nhà hẳn là vẫn còn có những mảnh vụn não khác của số 2, mấy người đi cùng tôi vào hành lang, tôi muốn giải phóng tất cả những cấm kỵ trong tòa nhà ra." Hàn Phi không phải người có dã tâm, nhưng chuyện hắn làm còn điên rồ hơn bất kì một người dã tâm nào trong tòa nhà.

Nghe thấy hắn nói như vậy, ngay cả Diêm Nộ bốc đồng cuồng nhiệt nhất cũng phải bình tĩnh lại và mở miệng nhắc nhở: "Hành lang bị cấm kỵ chiếm giữ, chắc chắn sẽ đi từ đó lên, càng đi lên trên trong hành lang càng nguy hiểm, hơn nữa cấm kỵ ẩn giấu ở đó không chỉ có một."

"Nó đang hướng dẫn tôi, và tôi tin tưởng vào phán đoán của nó, tên này còn thông minh hơn tất cả chúng ta cộng lại." Lấy "hổ phách màu máu" ra, Hàn Phi dùng trái tim để cảm nhận.

Giữa các mảnh vụn não của số 2 tồn tại một mối liên hệ nào đó, mối liên hệ này chỉ có Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng mới có thể phát hiện ra.

“Trong hành lang có tồn tại mảnh vụn, tầng 50 cũng có giấu một mảnh, muốn rời đi tầng phía dưới 50 nhất định phải trải qua khảo nghiệm của cấm kỵ. Ngụy thần có khả năng cũng muốn dùng phương pháp này để sàng lọc ra những người có thể giúp gã kiểm soát cấm kỵ.”

Đang tập trung cảm nhận vị trí của những mảnh vụn não khác, đột nhiên tim Hàn Phi đập loạn nhịp. Một luồng hơi thở yếu ớt luồn vào linh hồn của hắn, truyền cho hắn một thông tin không rõ ý nghĩa.

Cẩn thận cảm thụ, Hàn Phi phát hiện, vậy mà nó lại đến từ bóng máu quỷ môn.

“Nó đã gặp phải rắc rối gì đó.”

Thực lực của bóng máu còn mạnh hơn cả oán niệm cỡ lớn, Hàn Phi cảm thấy hận ý còn chưa chắc đã có thể dễ dàng giết chết nó, nhưng hiện tại nó lại thông qua mối liên hệ yếu ớt giữa người chiêu hồn và linh hồn, để gọi hắn.

“Khoảng cách giữa bóng máu và mình càng ngày càng gần rồi, tên kia đang tới gần mình.”

Bóng máu kia nhất định đã đi tới một tầng rất cao trước đó rồi vô ý làm loạn trong tòa nhà, bị các thế lực trong tòa nhà bao vây tấn công cũng là chuyện bình thường.

“Có thể khiến bóng máu sau quỷ môn bị thương, rất có khả năng là hận ý đã ra tay.”

Nếu như là trước kia, Hàn Phi nhất định sẽ tìm cách chạy trốn, nhưng hiện tại đã khác. Tầng 25 đến 29 đang bị bao phủ trong máu thịt, Hàn Phi hoàn toàn có thể đánh một trận với hận ý dưới sự giúp đỡ của “viện trưởng”. Đối với người khác thì rất khó để có thể hoàn toàn tiêu diệt hận ý, nhưng Hàn Phi lại sở hữu con dao tái sinh, thứ mà tất cả những linh hồn xấu xa sợ hãi nhất.

“Cấm kị có thể so sánh được với hận ý, Đại Nghiệt da dày, có năng lực ẩn của rất nhiều cư dân đặc biệt, cuối cùng kết hợp với hiệu quả giết người của dao tái sinh!!!” Mở bảng thuộc tính ra, Hàn Phi nhìn về phía nút thoát đã sáng lên, ánh mắt hắn trở nên kiên quyết.

“Có thể thử xem sao.”

Chỉ cần thành công giết chết một hận ý, ngọn lửa đen do nó lưu lại nói không chừng có thể giúp một người đột phá, có tệ đến đâu cũng có thể giao cho quản lý Quỷ thần bí, với tư cách là người quản lý ban đầu đã chọn Phó Sinh, còn ẩn chứa rất nhiều điều. Sau khi đưa ra quyết định xong, Hàn Phi lập tức gọi những người khác xuống tầng, chuẩn bị bố trí cục diện chết chóc.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Hàn Phi ẩn nấp ở tầng 25. Hắn cảm giác được bóng máu cách mình đã rất gần rồi.

Khi sàn nhà trên đỉnh đầu bị đập nát, một bóng máu trông rất giống Hàn Phi từ trong cái lỗ màu máu rơi xuống. Cơ thể của nó không còn là màu đỏ như máu, mà có lẫn với rất nhiều tạp chất màu đen, đó là một loại trần trụi, ác ý thuần túy.

Khi bóng máu đến gần Hàn Phi, tất cả ánh sáng xung quanh đều bị bóp méo. Có một người đàn ông đeo mặt nạ ngồi xổm trên tầng, gã đang nhìn chằm chằm vào bóng máu và Hàn Phi.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Cảnh sát đêm đồng thời sở hữu hai quỷ bài K bích và K cơ đã xuất hiện! Gã có thể biết thân phận thực sự của đại quỷ và tiểu quỷ!”

Chương 804: Anh hùng của màn đêm

"Cảnh sát đêm đeo mặt nạ?" Dường như nhận ra đối phương, bàn tay cầm máy ảnh của Quý Chánh chậm rãi buông xuống, sắc mặt của y trở nên cực kỳ xấu: "Trong tòa nhà, cảnh sát đêm đeo mặt nạ chỉ có một người." Lửa đen hận ý dang rộng như cánh bướm, rũ xuống vô số bụi mộng ra xung quanh mặt nạ.

Cảnh sát đêm đang ngồi xổm chậm rãi đứng lên, ánh mắt của gã dời đến sau lưng Hàn Phi. Mặt nạ đó như có sinh mệnh nở một nụ cười nham hiểm: "Cảnh sát đêm xử lý vụ án, người tới gần sẽ chết."

Bụi mộng rực rỡ rơi xuống tầng 29, lửa đen thiêu đốt trên bức tường máu thịt, ánh mắt của cảnh sát đêm đeo mặt nạ như một luân hồi sinh tử, có thể kéo người nhìn thẳng vào gã vào trong cơn ác mộng.

"Có vẻ hơi khó đối phó rồi." Hàn Phi mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của Cánh Bướm trên người cảnh sát đêm đeo mặt nạ, đây chính là đối thủ kinh khủng nhất mà hắn gặp phải trước đây.

"Nếu như sợ, anh có thể trốn ở sau lưng tôi." Những cánh tay máu thịt từ trên vách tường bên cạnh Hàn Phi nhô ra, vô số quỷ bài gào thét xé nứt mặt đất. Được ghép thành từ tứ chi máu thịt kéo vô số sợi dây vận mệnh, viện trưởng lặng lẽ xuất hiện.

Đi tới trước mặt Hàn Phi, tà ác trong mắt của hồn ác không che hề che đậy: "Tôi ghét nhất mấy tên luôn mồm nói chính nghĩa đạo đức, bọn họ lúc nào cũng lấy tiêu chuẩn của thánh nhân để yêu cầu người khác, dùng tiêu chuẩn của lưu manh để đối đãi với chính mình."

Bụi mộng bay tán loạn, lửa đen của cảnh sát đêm mặt nạ nhanh chóng thiêu đốt đến thi thể của "viện trưởng". Từng tầng máu thịt bị thiêu đốt, hồn ác không hề để tâm, anh ta ngạo nghễ chỉ vào cảnh sát đêm mặt nạ: "Đốt đi, máu thịt của tôi đã

ăn vào tòa nhà rồi, có bản lĩnh thì anh hãy đốt tòa nhà quỷ này đi."

Vận mệnh của tất cả những người chết được kết nối lại với thi thể của bọn họ, những sợi dây vận mệnh dày đặc xuyên vào tòa nhà. Tập hợp tất cả sức mạnh của máu thịt lại với nhau, hồn ác tóm lấy cảnh sát đêm mặt nạ.

"Anh trốn không thoát đâu." Hồn ác giẫm lên bậc thang máu thịt đi lên trên: "Đại não của số 2 có thể tính ra vận mệnh của mỗi người, nó không cách nào phá vỡ được gông cùm vận mệnh của mình, nhưng lại có thể lợi dụng vận mệnh của tất cả mọi người, để tìm ra lựa chọn tốt nhất cho chính mình."

Lửa đen hận ý thiêu đốt thi thể, nhưng lại không thể phá hủy được sợi dây vận mệnh ẩn giấu trong thi thể.

Những sợi dây nhuốm đầy tử ý xuyên vào cơ thể của cảnh sát đêm mặt nạ, vận mệnh của gã đang bị mọi người thay đổi từng chút một.

"Một năng lực khó giải thích cường đại như vậy, đáng tiếc số 2 lại không biết cách sử dụng. Rõ ràng có thể lợi dụng tất cả mọi người để một mình chạy trốn, nhưng nó lại lựa chọn kết nối tất cả vận mệnh bất hạnh lên chính mình, dùng vận mệnh của chính mình để thay đổi con đường cho những người khác.

Hồn ác đã tìm ra bí mật ẩn giấu trong cơ thể của viện trưởng, anh ta biết cách phát huy tối đa năng lực của cấm kỵ. So với rất nhiều đứa trẻ đang lo lắng, năng lực này rõ ràng càng trở nên đáng sợ hơn khi ở trong tay một người không từ thủ đoạn như hồn ác.

Cơ thể bị vận mệnh của người khác cưỡng bức trói buộc, sau khi phát hiện ra lửa đen không thể cắt đứt sợi dây vận mệnh, cảnh sát đêm mặt nạ đã ngay lập tức thay đổi chiến lược của mình. Gã nhảy xuống tầng nơi Hàn Phi đang ở, đồng phục bị biến thành tro trong lửa đen, để lộ hoa văn cánh bướm được vẽ trên khắp cơ thể. Nếu như đã không thể thoát khỏi sợi dây vận mệnh, vậy thì chỉ có thể giết chết người sử dụng sợi dây vận mệnh mà thôi.

Đưa tay mình ra, gã làm động tác bắn súng về phía Quý Chánh, trong khoảnh khắc ngón tay gã cong lại, Quý Chánh ngã xuống đất, trên ống kính máy ảnh xuất hiện vết nứt.

"Đây là năng lực gì vậy? Sức mạnh của Mộng? Gã và cánh bướm có quan hệ gì?" Đại não Hàn Phi chuyển động nhanh chóng, hắn cảm giác được cái chết đang rình rập nên vội vàng trốn sau lưng Đại Nghiệt. Nhưng cho dù có được Đại Nghiệt chặn lại, cảm giác nguy hiểm trong lòng hắn vẫn không hề tan biến, giống như có người chĩa súng vào linh hồn của hắn vậy. Bất luận trốn ở chỗ nào, hắn cũng tránh không được viên đạn đó.

Ngón tay cong lại, hoa văn cánh bướm trên người cảnh sát đêm mặt nạ trở nên cực kỳ lộng lẫy. Có một viên đạn vô hình, sờ không được, tự nhiên xuất hiện trong đầu Hàn Phi, sau đó hắn cảm giác như ác mộng đập xuống, khiến cho ý thức, linh hồn cùng tất cả ký ức của hắn bị nuốt vào!

Sau gáy truyền đến cơn đau kịch liệt, Hàn Phi cảm thấy cơ thể đang điên cuồng chìm xuống. Ngay khi hắn cảm giác sắp bị ác mộng hoàn toàn nuốt chửng thì có một cánh tay đẫm máu túm lấy hắn. Ngẩng đầu lên, hắn không nhìn thấy gì hết, chỉ nghe được tiếng cười điên cuồng chói tai.

"Tái sinh!"

Quỷ văn dữ tợn trong nháy mắt lan tràn toàn thân, Hàn Phi cùng Cánh Bướm dường như là đối thủ bẩm sinh. Cười điên cuồng, hắn cầm dao xông về phía trước.

Cảnh sát đêm mặt nạ không ngờ rằng "viên đạn" của mình lại không có tác dụng gì với Hàn Phi. Khi gã còn đang kinh ngạc, Đại Nghiệt, bóng máu quỷ môn và viện trưởng đã đồng thời lao đến. Chiến đấu một mình chưa bao giờ là phong cách của Hàn Phi, hắn có thể đi đến hiện tại hoàn toàn là nhờ vào nhiều người lực lượng lớn.

"Gia tốc! Gia tốc! Gia tốc!" Năng lực ngôn linh kéo đầy sự nhanh nhẹn trong nháy mắt, tiếng cười điên cuồng và Hàn Phi có khác biệt rất lớn về tính cách. Đều là chỉ còn một giọt máu, Hàn Phi thì lựa chọn làm đâu chắc đấy, nhắm chuẩn thời cơ

mới ra tay; còn tiếng cười điên cuồng thì khi chỉ còn một giọt máu sẽ trở nên vô cùng phấn khích, như thể chỉ khi cận kề cái chết mới có thể khiến anh ta tạm thời quên đi nỗi đau trong lòng!

Năng lực của cảnh sát đêm mặt nạ rất đáng sợ, nhưng hôm nay gã đã gặp phải bốn "quái thai" có thể chịu được năng lực của mình.

Máu thịt tạo nên mặt đất đã bị quỷ hài khoét rỗng, hồn ác bỉ ổi và nham hiểm đã sớm lên kế hoạch cho mọi thứ. Sàn nhà tiếp tục sụp đổ, cảnh sát đêm mặt nạ bị anh ta kéo đến tầng 26, gã sớm đã chuẩn bị sẵn một cái lồng máu thịt hoàn hảo cho hồn ác.

Cách đối nhân xử thế của Hàn Phi, tiếng cười điên cuồng và hồn ác hoàn toàn khác nhau, nhưng không thể phủ nhận ba người bọn họ đều là những "kẻ điên" khiến đối phương cảm thấy rất phiền phức. Những viên đạn vô hình lần lượt bắn trúng linh hồn của Hàn Phi, ác mộng liên tục nuốt chửng hắn, nhưng tiếng cười điên cuồng luôn có thể kéo hắn lên vào những thời điểm quan trọng.

Đôi khi Hàn Phi cũng tự hỏi liệu có phải tiếng cười điên cuồng có thể miễn dịch với tất cả ác mộng và ảo giác hay không. Cho đến khi hắn nhìn vào cô nhi viện màu máu ở sâu trong tâm trí, những đứa trẻ mồ côi hư ảo từ từ xuất hiện, nỗi đau mà những đứa trẻ đó phải chịu đựng đã vượt quá tất cả những cơn ác mộng trên thế gian này.

Sợi dây vận mệnh không ngừng quấn lấy, hồn ác muốn trói chặt cảnh sát đêm mặt nạ ở tầng 26, mà cảnh sát đêm với lửa đen cháy hừng hực cùng hoa văn cánh bướm lộng lẫy trên người cũng bắt đầu trận chiến cuối cùng của mình.

Khi cả hai bên đều chuẩn bị sử dụng các kỹ năng của mình để kết thúc, tòa nhà chọc trời cao chót vót đột nhiên rung chuyển dữ dội!

Tiếng sấm đinh tai nhức óc vang vọng trong tầng mây, một lỗ nhỏ xé toạc đám mây đen bao phủ khu vực mưa đen trong nhiều năm, tiếng ca quỷ dị khó hiểu từ tầng trên 50 truyền đến.

Sau khi nghe thấy âm thanh này trong tòa nhà, tất cả các tín đồ đều bắt đầu cầu nguyện một cách thành kính ngay lập tức và đọc ra tên của một "người" nào đó.

"Thần linh cách thời điểm thức tỉnh lại gần hơn một bước!" Mặc tiên sinh không dám tới gần hận ý, ông vẫn luôn trốn ở phía sau âm thầm nguyền rủa. Nhưng khi biến cố phát sinh, ông đã từ bỏ những chữ "tử" mới viết được một nửa và hét lên nhắc nhở Hàn Phi.

"Thức tỉnh? Tôi thấy gã đã gặp phải phiền phức lớn." Hồn ác bây giờ chỉ muốn giết cảnh sát đêm mặt nạ, một con chim trong tay còn hơn mười con chim trong rừng. Sau khi nghe thấy tiếng động lớn, nụ cười trên mặt nạ của cảnh sát đêm cứng lại, những giọt máu rỉ ra từ làn da của gã, hoa văn cánh bướm trên người gã dần dần chuyển từ hoa lệ sang màu đỏ như máu.

Tất cả mọi người đều cho rằng cảnh sát đêm mặt nạ sẽ dùng một chiêu lớn để liều mạng, nhưng ngay sau đó, làn da của gã bắt đầu nứt ra rơi xuống như một cái kén.

"Gã muốn chạy à?" Chờ đợi đã lâu, tiếng cười điên cuồng tìm được thời cơ thích hợp và chém thẳng vào đầu cảnh sát đêm.

Đang ở trong thời khắc quan trọng của việc "lột xác", cảnh sát đêm không kịp né tránh, chiếc mặt nạ trên mặt đã bị dao đồ tể cắt thành từng mảnh!

Những mảnh vỡ mặt nạ giống như gương bay tứ tung ra xung quanh. Tiếng cười điên cuồng như một tên côn đồ đập tan những tưởng tượng đẹp đẽ của một đứa trẻ, tất cả mọi người trong tầng lầu đều nhìn thấy khuôn mặt của cảnh sát đêm.

"Là anh ta…" Hàn Phi không hề nghĩ tới sẽ gặp anh hùng truy bắt Cánh Bướm trong hoàn cảnh như này.

Trong hồ sơ của cảnh sát về Cánh Bướm, có thông tin của một nạn nhân được lưu trữ riêng, anh ta chính là đàn anh của Lệ Tuyết, một sinh viên cảnh sát trẻ được thầy giáo của Lệ Tuyết đích thân lựa chọn. Cảnh sát biết Cánh Bướm hiểu rõ

nhân tính, vì để sắp đặt bắt được nó, thầy giáo của Lệ Tuyết cần một gương mặt mới có ý chí kiên định, tuyệt đối không bao giờ bị dụ dỗ làm mồi nhử. Tân sinh viên cảnh sát có cái tên tuyệt mật này đang phải chịu áp lực chưa từng có, nhưng chính vì biểu hiện siêu phàm của mình mà đã giúp cảnh sát xé nát Cánh Bướm, khiến tên điên táng tận lương tâm kia, trốn vào bóng tối trong thành phố. Trong lần hành động đó, đàn anh kia đã biến mất. Vì để tránh gia đình của anh bị Cánh Bướm bức hại, mọi thông tin về anh đều bị niêm phong, Hàn Phi chỉ mới nhìn thấy một bức ảnh của đối phương.

Hoa văn cánh bướm màu máu và thể xác nổ tung ra bên ngoài, bụi mộng bao trùm mọi thứ, chờ sau khi bụi mộng tan đi, trên mặt đất chỉ còn lại một mảnh da người bị vô số sợi dây vận mệnh đâm xuyên qua.

“Chạy cũng nhanh đấy chứ.” Hồn ác có chút bất mãn, anh ta vốn muốn oán trách vài câu với Hàn Phi, nhưng khi thấy bây giờ là tiếng cười điên cuồng đang điều khiển cơ thể của Hàn Phi, nên anh ta quyết đoán từ bỏ ý định đến gần: “Tôi không có cách nào để rời khỏi mấy tầng này, bây giờ mọi người đuổi theo, biết đâu còn có thể có cơ hội giết chết gã. Đừng có ngây ra đấy nữa! Nhân lúc gã bệnh để giết chết gã đi! Cơ hội tốt như này nhất định phải trân trọng!”

“Quả thực không thể để anh ta chạy thoát.” Nhìn lỗ hổng trên đầu, Hàn Phi bắt đầu thử giao tiếp với tiếng cười điên cuồng.

Chương 805: Dấu hiệu của dung hợp kí ức

Bị "viên đạn mộng cảnh" của cảnh sát đêm đeo mặt nạ bắn trúng, Hàn Phi vừa mới bò ra từ trong ác mộng, bây giờ vẫn là tiếng cười điên cuồng đang điều khiển cơ thể. Hắn muốn để tiếng cười điên cuồng tiếp tục đuổi theo, nhưng phản ứng của anh ta lại vô cùng quỷ dị. Sát ý lắng xuống, tiếng cười điên cuồng nhìn mảnh vỡ mặt nạ vương vãi trên mặt đất, đột nhiên mất kiểm soát, bắt đầu cười một cách cuồng loạn.

Hư ảnh của những đứa trẻ trong cô nhi viện màu máu dần dần tiêu tán. Dường như khi còn rất nhỏ, tiếng cười điên cuồng đã từng nhìn thấy vị cảnh sát đêm đeo mặt nạ đó. Sự xuất hiện của đối phương đã gợi lại một số ký ức vô cùng tồi tệ của anh ta. Con dao tái sinh vùng vẫy trong tay tiếng cười điên cuồng, Đại Nghiệt lặng lẽ bò sang một bên, nhân tính tốt đẹp nhất của thế gian và tai họa đáng sợ nhất của thế gian đều muốn tránh xa tiếng cười điên cuồng. Ngoại trừ Hàn Phi, anh ta dường như bị mọi thứ bỏ rơi. Cho dù là tốt hay xấu, đều không muốn đến gần anh ta.

Hồn ác không cách nào rời đi quá xa được, Đại Nghiệt không có mệnh lệnh của Hàn Phi cũng không muốn đuổi theo. Vẻn vẹn hai ba giây ngắn ngủi, vị cảnh sát đêm đó đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

"Này, vẫn phải dựa vào mình, cái gọi là hồn ác chẳng qua cũng chỉ vậy mà thôi!"

Ngón tay của viện trưởng bị hồn ác điều khiển thu lại, tất cả mảnh vỡ mặt nạ bị sợi dây vận mệnh xuyên qua đều dung nhập vào bên trong cơ thể của viện trưởng. Anh ta kiên nhẫn nhai nát mảnh vỡ đó, sau đó ném ra một sợi xích vận mệnh màu đen. Sợi xích dung hợp với máu thịt của viện trưởng, đầu kia thì cắm sâu vào trong tòa nhà, ở khoảng cách không nhìn thấy và phòng ngự để khóa chặt vị cảnh sát đêm cấp tai kia.

“Tôi đã liên kết vận mệnh của gã với tôi rồi, tên kia bây giờ chuẩn bị đến tầng 40, gã tựa hồ không dám đi lên tầng phía trên 50 đâu.” Viện trưởng nói, máu thịt điên cuồng vặn vẹo: “Chủ nhân của tòa nhà này đang trong quá trình thức tỉnh, tôi có thể cảm nhận được tòa nhà này đang bài trừ tôi. Các tín đồ ở tầng dưới cũng bắt đầu phát điên, bọn họ dường như đều đang cùng nhau kêu gọi thần linh. Mọi người tranh thủ thời gian mau đi lên các tầng trên, các tín đồ kia cứ giao cho tôi giải quyết.”

“Mặc dù đại đa số tín đồ đều là người bình thường, nhưng số lượng bọn họ rất nhiều, đã bị thần linh hoàn toàn tẩy não, vô cùng cuồng nhiệt, căn bản không thể giao tiếp được.” Mặc tiên sinh đỡ Quý Chánh đứng dậy, ông cảm thấy bây giờ nên dừng chân lại, tạm thời nghỉ ngơi.

“Yên tâm đi.” Hồn ác nắm chặt vận mệnh của tất cả mọi người: “Tôi sẽ giết hết tất cả bọn họ, một người cũng không chừa.” Nghe thấy lời nói của hồn ác, Mặc tiên sinh cũng thấy chấn kinh, đây là phái phản diện gì phát ngôn vậy?

“Mọi người đều bình đẳng trước cái chết, chờ khi họ nhìn thấy vị thần mà họ tin tưởng ở địa ngục, họ sẽ thấy rằng cái gọi là niềm tin ngoan đạo thực sự là không đáng một xu.”

Giết người chẳng qua chỉ là một quá trình, chuyện mà hồn ác thực sự muốn làm là giết chết thần. Tiếng cười điên cuồng là một kẻ điên cười cuồng loạn trong tuyệt vọng, Hàn Phi là một kẻ điên có thể giữ bình tĩnh và lý trí, còn hồn ác thì là một kẻ điên bỉ ổi tự cao, tà ác đến cực điểm. Tứ chi máu thịt tàn tạ chuyển động, cơ thể của viện trưởng biến mất bên trong tầng lầu, cùng lúc đó, những tiếng la hét từ dưới tầng phát ra.

“Tôi chỉ muốn cứu các cậu ra ngoài, còn các cậu thì lại muốn giết hết tất cả người của thần linh?” Mặc tiên sinh thật sự không nghĩ tới cảnh tượng như này trước khi tới đây, ông vẫn còn nhớ vũ công đã không ngừng dặn dò ông phải bảo vệ tốt cho Hàn Phi.

Quét mắt liếc nhìn Hàn Phi đang được vô số côn đồ hung ác vây quanh bảo vệ, Mặc tiên đành phải gượng cười: “Sớm biết thế này thì đã chẳng vào đây, thật là xấu hổ.”

Hàn Phi lúc này vẫn đang thử giao tiếp với tiếng cười điên cuồng. Hắn muốn lấy lại quyền kiểm soát cơ thể, nhưng tiếng cười điên cuồng lại không có bất kì sự đáp lại nào.

Cơ thể mất kiểm soát, đối với bất kì người nào mà nói đều là một chuyện vô cùng kinh khủng, có điều Hàn Phi cũng không quá căng thẳng. Nếu như đã lựa chọn tin tưởng tiếng cười điên cuồng, vậy thì không nên có bất kì lung lay nào.

Yên tĩnh ở yên trong tâm trí, ý thức của Hàn Phi nhìn thấy cả một vùng tâm trí đang dần dần bị nhuộm đỏ. Sau khi tiếng cười điên cuồng nhìn thấy cảnh sát đêm, một phần kí ức đang bị kích động, những mảnh vụn kí ức xuất hiện từ trong cô nhi viện màu máu đang va chạm với những kí ức của Hàn Phi. Từng bóng khí màu máu vỡ tung, bên trong chứa đầy những đau khổ và tuyệt vọng của quá khứ, thứ mà tiếng cười điên cuồng đang tự mình gánh vác đang dần dần được Hàn Phi nhìn thấy.

Rất nhiều cảnh tượng chỉ là xẹt qua, nhưng lại đem đến cho Hàn Phi sự chấn kinh vô cùng lớn. Trước khi bọn tiếng cười điên cuồng bị đưa vào cô nhi viện, ở đó đã có một số đứa trẻ bị chọn trúng, cảnh sát đêm vừa rồi chính là một trong số đó. Những đứa trẻ đó thuận lợi lớn lên dưới sự quản lý và nuôi dưỡng của Phó Sinh, những đứa trẻ cùng tốp với Hàn Phi thấy bọn chúng lớn lên được nhận nuôi, trên mặt dần nở nụ cười hạnh phúc.

Những đứa trẻ tốp đó trước đây chính là hy vọng trong lòng bọn tiếng cười điên cuồng, cho rằng chỉ cần mình biểu hiện tốt, cũng sẽ có được một cuộc sống hạnh phúc. Bác sỹ và hộ lý cũng thường truyền cho bọn họ một số điều, chẳng hạn như nỗi đau chỉ là tạm thời, cuộc thử nghiệm sẽ luôn kết thúc và thành công vào một ngày nào đó, v.v. Có một số đứa trẻ lớn hơn đã rời đi sẽ quay lại thăm mọi người, mang quà cho mọi người, vị cảnh sát đêm đó cũng là một trong số đó. Chính anh ta là một đứa trẻ bị bắt cóc, vì vậy anh ta đã quyết tâm trở thành cảnh sát giỏi nhất Tân Hỗ ngay từ khi còn nhỏ, để chống lại mọi tội ác, bảo vệ mọi gia đình.

Vị cảnh sát đêm đã từng được nhận nuôi đó, chính là hy vọng của tất cả những đứa trẻ trong cô nhi viện, nhưng hiện tại tiếng cười điên cuồng đã nhìn thấy được bộ dạng của "hy vọng" đó.

Bóng khí có ẩn chứa kí ức bị vỡ ra trong tâm trí của Hàn Phi, kí ức của tiếng cười điên cuồng đã có dấu hiệu dung hợp với kí ức của hắn. Chờ sau khi tất cả cảnh tượng kia hoàn toàn biến mất, tiếng cười điên cuồng ôm mảnh vụn đại não của số 2 quay trở lại bên trong cô nhi viện màu máu. Vận chuyển một cách quá tải, Hàn Phi vừa có được quyền kiểm soát cơ thể, đã suýt chút nữa bị cơn đau thấu tim gan giày vò đến phát điên, hai đầu gối hắn khụy xuống đất, phải dùng tay chống đỡ cơ thể và thở hổn hển.

Năng lực ngôn linh này để sử dụng với kẻ địch, nhưng tiếng cười điên cuồng dường như là lần nào cũng sử dụng với chính mình. Anh ta như đang không ngừng thôi miên chính mình, để cỗ thân thể này đột phá giới hạn. "Thực sự không biết tên này đã chống đỡ được qua bằng cách nào nữa."

Sau khi ý thức của tiếng cười điên cuồng tiêu tan, tất cả mọi áp lực dồn lên trên người Hàn Phi. Hắn cũng rất muốn đuổi theo cảnh sát đêm đeo mặt nạ, nhưng cơ thể thực sự không chống đỡ nổi nữa.

Vừa rồi thấy tiếng cười điên cuồng rất ngầu, đối mặt với cảnh sát đêm cấp hận ý cũng dám xuất dao. Nhưng trên thực tế tiếng cười điên cuồng đã vắt kiệt mọi tiềm lực trên cỗ thân thể này của Hàn Phi, anh ta gần như đã dùng hết toàn bộ mọi kỹ năng phụ trợ, mới có một cơ hội xuất ra một dao với hận ý.

Từ trong ô vật phẩm lấy ra tim lợn được Từ Cầm nấu sẵn, Hàn Phi ăn ngấu ăn nghiến. Ăn thịt có thể giúp hắn khôi phục thương thể của xác thịt, nhưng không thể khôi phục vết thương va chạm về tinh thần.

Ký ức đau khổ do tiếng cười điên cuồng gánh chịu không phải có thể dung hợp một cách dễ dàng như vậy. Mỗi một bóng khí màu máu sau khi bị vắt kiệt, áp lực của Hàn Phi sẽ lại càng lớn hơn một phần.

“Bây giờ thoát khỏi game, không biết hồn ác có bị tiêu tan không, mình vẫn nên chờ một chút.” Hàn Phi từ bỏ ý định đuổi theo cảnh sát đêm: “Bên trong tòa nhà đã thành ra như thế này rồi, hồn ác thậm chí đã bắt đầu đuổi giết tín đồ, thần linh vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh lại, gã kia rút cuộc đang âm mưu chuyện lớn gì vậy?”

Để những cư dân đặc biệt đến tầng chăn nuôi thu thập những thứ đồ có thể dùng được, Hàn Phi gắng gượng cơn đau lặng lẽ chờ hồn ác. Đại khái khoảng một tiếng sau, viện trưởng được cấu thành từ tứ chi máu thịt tàn tạ lại trở về đến trước mặt Hàn Phi, khí tức toát ra trên người anh ta đã kinh khủng hơn so với lúc trước.

“Sao anh còn chưa lên tầng? Không có tôi, chẳng lẽ mọi người lại khó khăn vậy sao?” Hồn ác nhìn bằng ánh mắt như đang nhìn gánh nặng, như thể anh ta đã phải lo toan rất nhiều cho gia đình ba người này vậy.

“Kí ức của tiếng cười điên cuồng xuất hiện dấu hiệu dung hợp với của tôi, tôi muốn tạm thời rời khỏi thế giới tầng sâu, để hòa hoãn một chút đau khổ của thế giới tinh thần.” Đại não của Hàn Phi như một vùng biển sắp sôi trào.

“Đau khổ không phải là nhiên liệu đốt cháy tốt nhất hay sao? Ở lại đây đi, tôi mới vừa đi vào trạng thái thôi.” Hồn ác xòe ngón tay ra, vô số sợi dây vận mệnh không đếm xuể nhúc nhích bên trong lòng bàn tay của anh ta, hy vọng của tất cả mọi người đang bị màu máu bao phủ: “Anh xem, chúng ta có một tương lai thật đẹp.”

“Tôi cần phải làm rõ thần linh rút cuộc đang chuẩn bị làm chuyện gì trong hiện thực, còn cần đến thăm một người đã từng giúp đỡ tôi rất nhiều.” Hàn Phi không biết tình hình hiện tại của thầy giáo Lệ Tuyết như thế nào rồi. Ông lão này là định hải thần chân của Tân Hỗ, nếu như ông ấy không còn, rất nhiều chuyện sẽ trở nên rất rắc rối.

“Tôi bắt được một con cá lớn, biết đâu anh ta lại có thể giải đáp được một số thắc mắc cho anh.” Sợi dây vận mệnh trên người hồn ác dần dần nới lỏng, một ông lão râu tóc bạc phơ rơi ra từ trong người anh ta.

“Cá lớn? Trên người ông lão này không có chút âm khí nào, trông có vẻ chỉ là một người bình thường.”

“Đừng vội.” Trước mặt tất cả mọi người, hồn ác rạch lớp da đầu của ông lão ra. Khi anh ta đang chuẩn bị đâm sợi dây vận mệnh vào trong người ông lão, từ trán của đối phương mọc ra một con mắt màu vàng và màu máu đan xen.

“Vận mệnh của những tín đồ ở các tầng dưới hình như đều đan xen vào với ông ta, những kẻ giết người hung ác kia trông thấy ông ta cũng phải nhượng bộ rút lui.” Nhìn thấy con mắt ở trán ông lão, tất cả mọi người xung quanh đều đột nhiên trở nên căng thẳng, không ngừng lui về sau.

“Đừng nhìn con mắt đó!” Mặc tiên sinh lớn tiếng nhắc nhở, nhưng hồn ác hoàn toàn không để tâm, anh ta không chỉ nhìn thẳng vào con mắt này, mà còn thử móc nó ra.

“Cẩn thận! Con mắt đó là của thần linh ban cho, ông lão này là người nhà của thần linh! Ông ta chính là độc tài không thể chọc giận trong tòa nhà!”

Chương 806: Tân Hỗ vào đêm rồi

“Độc tài?”

“Người nhà của thần linh? Trên hộ khẩu của ngụy thần đó không phải chỉ còn lại một mình sao?”

Hàn Phi và hồn ác cùng nhìn sang Mặc tiên sinh. Bị hai người nhìn như vậy, Mặc tiên sinh có cảm giác ngạt thở, ông nhanh chóng giải thích: “ Bên trong con mắt có chứa thần tính, ông lão tóc trắng này là ‘người nhà’ đã được thần linh công nhận, giết ông ta cũng đồng nghĩa với việc trực tiếp thách thức thần linh đấy.”

“Làm sao mà ông biết được những điều này?”

“Độc tài là tồn tại không thể khiêu khích nhất trong tòa nhà, hẳn là cậu còn nhớ vũ công, đúng không? Ông ấy đã từng là một vị độc tài ở tầng phía trên 50. Sau khi dâng hiến mọi thứ của mình, ông ấy và người làm vườn đã nhân lúc thần linh ngủ say, trốn ra ngoài.” Mặc tiên sinh lại tiết lộ với Hàn Phi một bí mật.

“Vũ công đã từng là độc tài?”

“Cả một đời của thần linh đã giết vô số người, người sợ hãi y, kính sợ y, muốn giết chết y rất nhiều, nhưng người từng giúp đỡ y lại rất ít. Theo như vũ công nói, tất cả độc tài đều là những người đã từng giúp đỡ trong cuộc đời của y, loại giúp đỡ này nhất định phải là loại giúp đỡ không cầu báo đáp, không có bất kì lợi ích liên quan nào mới được.” Phát hiện đầu của ông lão đang không ngừng chảy máu, Mặc tiên sinh vội vã xua tay: “Tóm lại, đừng giết ông ta vội, con mắt đó đại diện cho thần linh đấy.”

“Tôi đã dùng đủ mọi thủ đoạn tra khảo, nhưng ông ta đều không chịu nói ra bí mật của thần linh, hóa ra vấn đề nằm ở con mắt này.” Dường như cuối cùng cũng đã hiểu ra, hồn ác dùng một tay xách ông lão lên, sợi dây vận mệnh toàn thân đều đổ về cái đầu của ông lão!”

“Cậu muốn làm gì!” Mặc tiên sinh đã ngốc luôn rồi.

“Tôi muốn ăn con mắt của thần, dò xét vận mệnh của thần.” Cơ thể được cấu thành từ tứ chi máu thịt tàn tạ bành trướng sang hai bên, hồn ác hút đi tất cả lực lượng, khóe miệng rách ra từng chút một. Anh ta chuẩn bị nuốt con mắt kia vào trong bụng.

“Điên rồi, cậu đúng là điên rồi!” Mặc tiên sinh đúng là lần đầu tiên gặp một người như vậy. Ông tóm lấy áo Hàn Phi, hy vọng hắn có thể ngăn hồn ác lại, nhưng biểu cảm của hắn bây giờ lại đầy mong đợi.

Thần thì đã làm sao? Chỉ cho phép y coi mọi người là bông hoa để trồng trọt, mà không cho phép người khác ăn con mắt của y à?

Những sợi dây vận mệnh nhiều không đếm xuể cắm rễ vào bên trong cái đầu lâu của ông lão, từng bước đâm vào, cắt đứt liên hệ của con mắt với thế giới bên ngoài.

Cảm nhận được uy hiếp chưa từng có từ trước đến nay, ông lão đó bắt đầu kịch liệt giãy giụa. Sớm đã có chuẩn bị, hồn ác để máu thịt tràn vào trên người ông lão, dung hợp thân thể của đối phương với thân thể của viện trưởng.

“Ông chạy không thoát đâu, để tôi nếm thử máu thịt của thần linh đi!”

Tiếng hét chói tai vang lên, con mắt màu máu cắm sâu trong đầu lâu ông lão bị sợi dây vận mệnh kéo ra từng chút một.

Mưa đen càng lúc càng lớn, gió điên cuồng thổi, sấm sét ầm ầm, tòa nhà chọc trời khẽ rung chuyển.

Con mắt đặc biệt kia phát ra ánh sáng màu máu, sát ý kinh khủng ẩn chứa trong đó dễ dàng cắt đứt những sợi dây vận mệnh tiếp cận. Nhưng hồn ác cũng không phải là tốt đẹp gì, sau khi một sợi dây vận mệnh bị đứt, mười sợi dây khác sẽ bù lại trong chớp mắt, hôm nay anh ta đã quyết tâm ăn con mắt có chứa thần tính kia, nếm trải hương vị của không thể nhắc đến.

Với tất cả sức mạnh của mình, huy động tất cả các sợi dây vận mệnh trong tòa nhà, nhưng hồn ác vẫn không thể tách hoàn toàn con mắt ra khỏi cái đầu của ông lão.

"Để tôi thử một chút." Miễn cưỡng chống đỡ thân thể, Hàn Phi rút dao tái sinh ra. Đẩy lưỡi dao nhân tính này tới cực điểm, hắn nhắm chuẩn vào chỗ giao nhau giữa con mắt với cái đầu lâu của ông lão chém vào!

Dưới sự hợp tác của con dao đồ tể và sợi dây định mệnh, con mắt đặc biệt đó cuối cùng đã bị khoét ra!

Sau khi con mắt rời khỏi cái đầu của ông lão, từ bên trong phát ra uy áp vô tận, màu máu phóng xạ ra bốn phía, mọi thứ trong tòa nhà đều khuất phục trước màu máu một cách vô điều kiện. Một khi màu máu tỏa ra, hậu quả sẽ rất khó tưởng tượng.

Trong lòng hồn ác cũng rất rõ điều này, anh ta không chút do dự, một miếng nuốt luôn con mắt vào trong bụng!

"Độc tài là người giám sát mà thần linh để lại trong tòa nhà, bọn họ là con mắt mà thần linh để lại trong này, nếu như cậu chỉ giết ông ta thì cũng đành thôi, còn nuốt con mắt của thần, cậu sẽ bị thần linh đánh dấu cả đời, không chết thì không thôi." Sắc mặt của Mặc tiên sinh khổ sở, ông rất hối hận vì đã liên quan đến đám người này.

Sau khi ăn con mắt của thần, hồn ác bắt đầu nhờ vào năng lực mà mảnh vụn đại não của số 2 để lại, thử tiêu hóa nó.

Số 2 và chủ nhân của tòa nhà chọc trời mặc dù đều là không thể nhắc đến, nhưng viện trưởng đã kế thừa một phần năng lực của đại não số 2, con mắt trong đầu lâu của ông lão do thần linh để lại chỉ là một đoạn ý chí.

Có lẽ thần linh cũng không thể ngờ được, có người dám tiến vào bên trong tòa nhà chọc trời, móc mất "mắt" của y rồi ăn luôn.

Cơn mưa xối xả bên ngoài tòa nhà càng lúc càng dữ dội, không ai biết khi nào các thần linh sẽ tỉnh lại, hồn ác không thể quan tâm đến những thứ kia nữa. Anh ta như thể bị điên, bằng mọi giá phải để những sợi dây vận mệnh đã tích lũy được đập vào con mắt của thần linh.

“Để tao ăn mày, ăn mày, ăn mày!”

Máu thịt trên người hồn ác bắt đầu tan rã, anh ta không còn bất kỳ phòng ngự nào, vận mệnh tập hợp tất cả ác nhân đâm xuyên qua con mắt đó.

Nếu như không thể nuốt được nó, vậy thì sẽ bị đối phương nuốt mất, trò chơi này nguy hiểm nhưng lại công bằng.

Trong cuộc đối đầu không có đường lui, con mắt của thần linh không có sự trợ giúp của bên ngoài dần rơi vào thế bất lợi, các vết nứt lần lượt xuất hiện.

Một tiếng gầm làm linh hồn rung chuyển, con mắt vỡ tan, ý chí của thần linh ẩn chứa bên trong nó cũng bị vô số sợi dây vận mệnh xuyên qua.

Mỗi người khác nhau, sợi dây vận mệnh cũng sẽ khác nhau, nhưng vào khoảnh khắc khi con mắt bị vỡ tan, vận mệnh của tất cả mọi người đều bị nhuộm màu đỏ như máu.

Những sợi dây giống như con đường mà vô số sinh linh trong toàn thành phố đã từng đi qua, bọn họ gặp nhau trong bóng tối, dệt nên một tương lai vô cùng chấn kinh.

“Thành phố Tân Hỗ bị phá hủy! Những chiếc máy chơi game kia toàn bộ đều biến thành quan tài! Mục tiêu của y là [Cuộc sống hoàn hảo]!”

Máu thịt nổ tung, một tương lai đen tối vỡ tan trước mắt Hàn Phi.

“Phó Sinh kiến tạo [Cuộc sống hoàn hảo] là muốn xây dựng thế giới tầng cạn thành một siêu công viên vui chơi, sử dụng những cảm xúc tích cực trong nhân gian để hóa giải nỗi đau trong thế giới tầng sâu. Nhưng bây giờ ý chí của chủ nhân vườn hoa và Mộng, thậm chí có thể có cả những không thể nhắc đến khác, bọn họ muốn dùng thế giới tầng cạn làm bàn đạp để tác động đến hiện thực.”

Sau lưng Hàn Phi nổi lên một tia ớn lạnh, hắn vẫn luôn coi ba tổ chức tội phạm lớn chỉ là câu lạc bộ giết người biến thái thuần túy, mục đích thực sự của bọn họ đã được che giấu một cách hoàn hảo.

Tất cả chém giết, hỗn loạn đều là chuẩn bị cho bước cuối cùng. Nói không chừng lúc này đã có "thứ bẩn thỉu" nào đó lẻn vào Vĩnh Sinh Pharmaceutical và Deep Space Technology.

"Chả trách bên trong tòa nhà đại náo như vậy thần linh vẫn không thức tỉnh, bố cục trong hiện thực của gã rất có thể đã vô cùng gần với thành công rồi!"

Cơ thể sắp thối rữa của viện trưởng nhanh chóng bắt đầu tổ chức lại. Hồn ác cũng biết rõ tính nghiêm trọng của sự việc, một khi chủ nhân vườn hoa thành công, số người chết sẽ không còn chỉ là một hai người nữa.

"Phó Sinh đã thực sự chết rồi, thầy giáo của Lệ Tuyết có khả năng cũng đã bị hại rồi, những người từng dũng cảm nhất Tân Hỗ lần lượt ra đi, cũng chả trách đám quỷ quái này dám ra ngoài ngang ngược." Hồn ác nhìn sang Hàn Phi: "Có điều nói đi cũng phải nói lại, người bạn đưa mảnh vụn đại não cho anh cũng thật lợi hại, có khi nào cậu ấy đã tính toán được tất cả, nhìn thấy tương lai không? Thế nên mới cố ý để mảnh vụn đại não ở đây để đợi anh?"

"Ý anh là đứa trẻ số 2 của cô nhi viện à?" Hàn Phi ngước nhìn hồn ác của mình.

"Tôi là đang muốn nói với anh, anh không phải chỉ có một mình đối đầu với bọn họ." Ánh mắt của hồn ác tàn khốc lại tanh máu, anh ta cười một cách vui vẻ.

"Câu này phải là tôi nói với anh mới đúng chứ? Anh thực sự nghĩ mình là hồn thiện chắc?" Gọi tất cả mọi người đến, Hàn Phi chuẩn bị thoát khỏi game ngay lập tức, hắn sẽ nói hết những chuyện mà mình biết cho cảnh sát: "Sau khi tôi đi, mọi người hãy ở lại tầng 25, canh giữ nơi này, chờ tôi quay lại!"

Sau khi sắp xếp xong, Hàn Phi tìm một căn phòng an toàn rồi ấn nút thoát game.

Màu máu bao phủ mọi thứ, trong không gian màu máu này, chỉ có Hàn Phi và bóng máu chạy ra từ sau quỷ môn mới di chuyển.

Bóng máu đó vốn dĩ còn có ý tưởng khác, nhưng sau khi nhìn thấy phía sau lưng Hàn Phi, lại ngoan ngoan ở nguyên tại

chỗ.

Hơi nghiêng đầu, Hàn Phi vẫn không nhìn rõ người máu đứng ở phía sau lưng mình, hắn chỉ cảm thấy đối phương và thân thể của mình đã không còn lưng tựa lưng nữa, mà là có dấu hiệu dung hợp.

"Cái người máu me đầm đìa, vẫn luôn đứng sau lưng mình, chính là tiếng cười điên cuồng phải không?"

Mở hai mắt ra, đau đớn toàn thân truyền đến, Hàn Phi đẩy cửa máy chơi game ra rồi lảo đảo đi đến chỗ tủ lạnh.

Hắn vừa ăn, vừa khiến bản thân nhanh chóng bình tĩnh lại.

Sau khi cơn đau thể xác dịu đi một chút, hắn lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho Lệ Tuyết.

Bình thường điện thoại chỉ đổ chuông vài hồi là đã được kết nối, nhưng lần này chỉ có một âm báo bận dài.

"Xảy ra chuyện rồi à?"

Mặc quần áo vào, Hàn Phi chạy ra khỏi nhà. Trên đường hắn không ngừng gọi điện thoại nhưng không có ai trả lời.

Hắn bắt xe taxi đến phân cục thành phố. Sau khi hắn giải thích rõ mục đích đến với nhân viên trực ban, đối phương cũng không biết rõ.

Hỏi rất nhiều người, cuối cùng vẫn là người quản lý phòng hồ sơ ra mặt gặp Hàn Phi. Anh ta nói rằng sau khi hắn rời đi không bao lâu, thầy giáo của Lệ Tuyết đã ngất đi, rất nhiều cơ quan của ông lão suy yếu, ông như người vốn chỉ đang gắng gượng, đột nhiên không còn nuối tiếc và bận tâm.

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Hàn Phi, người quản lý đã tìm người đưa hắn đến bệnh viện tốt nhất ở Tân Hỗ.

Sau khi đi qua hành lang được cảnh sát canh gác chặt chẽ, Hàn Phi được đưa ra ngoài khu vực nơi Lệ Tuyết và hai đàn anh của cô đều đang ở đó.

"Lệ Tuyết, thầy của chị sao rồi?"

“Không được lạc quan lắm.” Vẫn luôn quả cảm lão luyện, lần đầu tiên Lệ Tuyết lộ ra vẻ mặt hoảng sợ bất lực đó.

“Em có thể vào trong không?” Đứng bên ngoài cửa, Hàn Phi nhìn vào bên trong qua cửa kính phòng bệnh.

Thầy giáo của Lệ Tuyết như đã ngủ say vậy, ông nhắm chặt hai mắt, nằm ở trên giường bệnh.

Chương 807: Không sao, còn có tôi

“Xin lỗi, ngoại trừ bác sĩ ra, không ai được vào căn phòng này.”

Ngay khi hai cảnh sát vũ trang đang định kéo Hàn Phi đi, một người đàn anh của Lệ Tuyết đi tới: “Hàn Phi là học trò cuối cùng của thầy, cậu ấy là người của mình.”

Thấy Hàn Phi có vẻ kinh ngạc, đàn anh đó của Lệ Tuyết lấy điện thoại di động ra, phát một đoạn video trong hành lang: “Thầy dường như biết cậu đang làm chuyện gì, thầy đã dùng vinh dự cả cuộc đời tích lũy được của mình để đảm bảo cho cậu, để chúng tôi chấp nhận cậu vô điều kiện, tin tưởng cậu.”

Đoạn video là được ghi lại từ trước, bệnh tình của ông lão lúc đó đã rất nặng rồi. Ông cố nén nỗi đau, bày tỏ quan điểm của mình về Hàn Phi, cùng với chuyện hắn làm học trò cuối cùng của mình đều nói hết ra.

“Nhưng…” Hàn Phi mở miệng, nhưng không nói ra nghi hoặc trong lòng. Nhìn về phía cửa sổ của phòng cấp cứu, hắn nhìn ông lão đang bất tỉnh: “Trước khi thầy hôn mê có giao phó chuyện gì với mọi người không?”

“Không có.” Đàn anh của Lệ Tuyết khẽ lắc đầu: “Nhưng bắt đầu từ mấy tháng trước, thầy đã chuẩn bị cho ngày này rồi.”

Anh ấy vuốt điện thoại, các hình chiếu về bản đồ ba chiều của khu phố cổ Tân Hỗ, thành phố thông minh mới và năm vùng ngoại ô xuất hiện trong hành lang, bên trên có hàng ngàn vị trí được đánh dấu màu đỏ trên đó.

“Tất cả các tổ chức tội phạm ở Tân Hỗ toàn bộ đã được tìm kiếm rõ ràng, mất đến ba năm bảy tháng, bây giờ chỉ chờ cá lớn vào lưới mà thôi.”

Các điểm nguy hiểm màu đỏ trên bản đồ ba chiều được nối với nhau bằng các đường nét đứt, Hàn Phi như có thể nhìn thấy một ông lão đang mô phỏng mọi thứ trong đầu mình vô

số lần. Những đường nét đứt đó không ngừng chồng lên nhau rồi phân hóa, cuối cùng tập hợp tại vị trí trung tâm của thành phố bộ não AI thế thệ thứ bảy.

"Khi thầy hôn mê đã tự nhốt mình trong phòng một mình, không ai biết thầy đang nghĩ gì vào lúc đó, có điều người quản lý mà phát hiện thầy đầu tiên nói, trên mặt thầy đã nở một nụ cười như trút bỏ được gánh nặng. Thầy đã làm mọi thứ có thể, tiếp theo đến lượt chúng ta rồi." Đàn anh của Lệ Tuyết đưa một thiết bị liên lạc màu đen cho Hàn Phi: "Thầy đã tặng cho mỗi học sinh một món quà, đây chính là món quà mà thầy để lại cho cậu. Hãy giữ gìn cẩn thận, đừng làm mất nó."

Hàn Phi cầm lấy thiết bị liên lạc màu đen, hắn còn muốn hỏi một số chuyện nữa, nhưng đàn anh của Lệ Tuyết đã quay người lại: "Nhiệm vụ hoàn thành, chúng ta cũng nên xuất phát rồi."

Trong hành lang có mấy cảnh sát đi theo đàn anh của Lệ Tuyết, còn Hàn Phi thì mở thiết bị liên lạc ra. Sau khi tiếng dòng điện xẹt xẹt biến mất, lời nói còn lưu lại của ông lão vang lên bên tai Hàn Phi.

"Tôi không biết nên gọi cậu là Hàn Phi, hay gọi cậu là người sống sót của đêm màu máu, hoặc gọi cậu là người chơi số 0, hay là Sunshine Boy? Thân phận của cậu cũng nhiều thật đấy, chỉ mỗi tiêu hủy thông tin của cậu thôi mà tôi đã phải mất một tiếng đồng hồ."

"Tính cả cậu, thì tổng cộng tôi đã nhận bảy học sinh, mỗi người bọn chúng tôi đều chuẩn bị một món quà."

"Học sinh đầu tiên là một đứa trẻ mồ côi trong cô nhi viện, cậu ấy khao khát một ngôi nhà ấm áp, vì vậy tôi đã nhận nuôi cậu ấy, tận tâm dạy dỗ, cho đến khi cậu ấy được chọn vào học viện cảnh sát, trở thành mồi nhử để bắt Cánh Bướm."

"Tôi chưa từng kết hôn, cậu ấy là học sinh của tôi, cũng là con trai tôi."

"Học sinh thứ hai khao khát tình yêu, tôi với tư cách là thầy giáo đã bày mưu tính kế cho cậu ấy, cuối cùng cậu ấy đã

có được sự chấp thuận của cô gái mà mình thích. Nhưng đến năm thứ hai, cậu ấy đã bị chôn vùi trong vườn hoa."

"Học sinh thứ ba đã bị thương nặng trong một lần làm nhiệm vụ, tôi đã giúp cậu ấy sắp xếp cải tạo kỹ thuật công nghệ sinh học tiên tiến nhất của Vĩnh Sinh Pharmaceutical. Tôi đã cứu sống được cậu ấy, nhưng kể từ đó cũng không ai gặp lại cậu ấy nữa, mọi thứ về cậu ấy cũng đã trở nên trống rỗng, kể cả bố mẹ cậu ấy cũng đều nghĩ rằng cậu ấy đã chết rồi…"

"Mỗi một học sinh tôi đều chuẩn bị một món quà, nhưng món quà của tôi dường như không hề thực sự thay đổi được bất cứ điều gì. Nếu như cậu vẫn muốn tiếp nhận món quà này, vậy thì hãy men theo lên lối đi bên trái của bệnh viện, sau đó đá cánh cổng sắt tầng trên cùng ra."

Không dừng lại, Hàn Phi cầm theo thiết bị liên lạc chạy lên trên tầng. Giọng nói của ông lão vẫn không ngừng phát ra từ thiết bị liên lạc.

"Tính toán thời gian, chắc là có thể kịp, hi vọng cậu sẽ thích món quà của tôi, sau đó vĩnh viễn nhớ kỹ cảnh tượng này."

Men theo bậc thang chạy như điên lên trên, khoảng cách của Hàn Phi với cánh cửa sắt đó càng ngày càng gần, sau khi tới gần, hắn một cước đá văng cánh cửa của tầng cao nhất trên sân thượng ra!

"Bành!"

Phía chân trời của thành phố, mặt trời sớm đang từ từ nhô lên, ánh sáng ấm áp xua tan hết thảy bóng tối, trời đã sáng rồi.

Thành phố rộng lớn đang dần thức dậy, vô số người bình thường sắp bắt đầu một ngày của chính họ, mà chính những ngày bình thường này đã tạo nên cả thế giới.

"Có phải rất đẹp không?"

Ánh sáng ban mai rơi xuống trên người Hàn Phi, thiết bị liên lạc trong tay hắn không phát ra âm thanh nữa, ông lão dường như đã tặng cho hắn món quà đẹp nhất.

Nhìn xuống tòa nhà cao tầng, Hàn Phi cảm thấy ông lão dường như chưa hề đi xa, ông như đang đứng ở bên cạnh hắn, như thường lệ đi tới đỉnh tòa nhà, ngắm nhìn Tân Hỗ.

Nắm lấy lan can, Hàn Phi để làn gió sớm thổi vào mái tóc của mình.

Còi báo động vang lên dưới tầng, đàn anh của Lệ Tuyết cùng các sĩ quan cảnh sát vững vàng bước đi, ngược ánh sáng tiến vào trong bóng tối.

Những người yêu thành phố này và bảo vệ thành phố này chưa bao giờ rời đi, bọn họ vẫn luôn ở đó.

Chờ khi mặt trời đã mọc hoàn toàn, Hàn Phi đang định rời đi, nhưng khi hắn vừa quay người lại, thì phát hiện một người khác đang đứng trên nóc nhà trống của bệnh viện. Người kia đeo một chiếc mặt nạ trống, Hàn Phi căn bản không biết người này đã xuất hiện từ khi nào, đã ở trên nóc nhà bao lâu rồi.

Cất thiết bị liên lạc đi, Hàn Phi trông như không có phòng bị, nhưng trên thực tế các cơ bắp đã căng cứng.

"Tôi không vào được tầng mà ông ấy đang ở, có thể nói cho tôi biết tình hình của ông lão đó thế nào rồi không?" Một thanh âm khàn khàn từ dưới mặt nạ truyền ra, anh ta cho người ta cảm giác rất trưởng thành, nhưng cơ thể lại có vẻ như là do công nghệ sinh học gây ra, nên vĩnh viễn luôn duy trì ở khoảng tuổi 18.

"Không lạc quan lắm, có lẽ vĩnh viễn sẽ không thể tỉnh lại được." Hàn Phi và người đeo mặt nạ trống duy trì khoảng cách ba mét.

"Người chưa chết là được, làm lớn chuyện như vậy, đến thần linh cũng thấy vui, tôi còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì." Người đàn ông đeo mặt nạ trống đã nghe được đáp án mình muốn nghe, anh ta xoay người đi về phía cửa, để lộ hoàn toàn phần lưng trong tầm mắt của Hàn Phi, không có một chút phòng bị nào.

"Trong vòng ba mét muốn lấy mạng anh rất dễ dàng, anh không sợ tôi ra tay à?" Trí nhớ của Hàn Phi vô cùng tốt, hắn đã từng gặp người này trước đây.

“Thầy đã nói rồi, bảo tôi tiếp nhận cậu, tin tưởng cậu vô điều kiện.” Người đàn ông đeo mặt nạ trống quay đầu liếc mắt nhìn Hàn Phi: “Hãy sống thật tốt, cậu chết rồi, cả thế giới này cũng sẽ không còn ai biết tôi là cảnh sát nữa.”

Ánh mặt trời chiếu rọi lên trên người Hàn Phi, nhưng người đàn ông đeo mặt nạ trống đã tiến vào hành lang trước một bước.

“Xem ra tôi lại có thêm một lý do buộc phải tiếp tục sống rồi.”

Hàn Phi vẫn luôn độc hành trong thế giới tầng sâu, hắn cũng không biết mình có thể chống đỡ được đến lúc nào, có điều ít nhất là hiện tại hắn tuyệt đối không thể từ bỏ.

“Những người già của thời đại trước lần lượt ra đi, quỷ không thể nhắc đến rục rịch ngóc đầu dậy, ba tổ chức tội phạm lớn muốn lật đổ thành phố, [Cuộc sống hoàn hảo] sẽ trở thành nguồn gốc của thảm họa, mọi thứ dường như đã đến mức tồi tệ và tuyệt vọng nhất.”

Đối mặt với thành phố dưới ánh mặt trời, Hàn Phi lấy tay móc khóe miệng mình lên, để lộ ra một nụ cười.

“Tin tốt duy nhất là, mình vẫn ở đây.”

Chương 808: Tôi ngả bài rồi

Thầy giáo của Lệ Tuyết đã để lại món quà đẹp nhất cho Hàn Phi, đây cũng được coi như một loại kế thừa.

Khi mặt trời mọc lên, Hàn Phi rời khỏi bệnh viện. Hắn kể lại tất cả những gì mình biết cho cảnh sát Tân Hỗ.

Ông lão đoán không sai, mục tiêu thực sự của ba tổ chức tội phạm lớn và chủ nhân vườn hoa là [Cuộc sống hoàn hảo].

Giống như Phó Sinh đã để lại "cửa sau" trong game cuộc sống hoàn hảo, những con quỷ đến từ thế giới tầng sâu dường như cũng có cách ảnh hưởng đến thế giới tầng cạn, thao túng một số thứ thông qua "công viên vui chơi tinh thần nhân tạo" đó.

Cụ thể bọn chúng sẽ làm như thế nào, Hàn Phi không biết chính xác. Hắn giống như người rung chuông của ngọn hải đăng, chỉ có thể cảnh cáo cho tất cả mọi người đang trôi nổi trên biển vận mệnh, tận lực chỉ ra một phương hướng chung cho mọi người.

Trong quá trình giao tiếp với cảnh sát, Hàn Phi cũng biết rõ hơn về một số điều liên quan đến Cao Hưng.

Đứa trẻ sống trong một gia đình người mù đó, rất có thể chính là thần linh của khu vực mưa đen —— chủ nhân vườn hoa.

Cảnh sát thông qua nhiều cuộc điều tra, không ngừng đi sâu vào, đã phát hiện ra nhiều địa điểm trước đó đã bị bỏ qua.

Đứa trẻ mang tên Cao Hưng có lẽ không phải do cặp vợ chồng mù sinh ra. Trong bệnh viện, cặp vợ chồng mù dường như đã ôm nhầm con, vì vậy bọn họ đã thay đổi cuộc đời của Cao Hưng.

Bởi vì tất cả những người liên quan đều đã chết, nên tạm thời không thể xác nhận được chuyện này, nhưng cảnh sát càng điều tra thì càng phát hiện ra nhiều điểm đáng ngờ hơn.

Hình bóng của đứa trẻ đã chết nhiều năm trước thường xuyên xuất hiện xung quanh những vụ án mạng man rợ.

Giống như một ác quỷ bao trùm toàn bộ Tân Hỗ, nó lạnh lùng quan sát tất cả tội ác.

Không ai có thể chứng minh rằng nó có liên quan đến những vụ án tàn ác đó, nhưng sự tồn tại của nó khiến cho tất cả những người muốn điều tra chân tướng đều cảm thấy nghẹt thở.

Cảnh sát Tân Hỗ đã bắt đầu hành động, cuộc đối đầu cuối cùng giữa thầy giáo của Lệ Tuyết và chủ nhân của vườn hoa sẽ lấy cả thành phố này làm bàn cờ. Trận chiến này diễn ra ở nơi mà người bình thường hiếm khi chú ý đến, hai bên đã huy động mọi nguồn lực, công sức hàng chục năm đều đổ dồn vào một đòn này.

Vào thời khắc quan trọng như vậy, Hàn Phi đương nhiên cũng sẽ không nhàn rỗi. Cầm chiếc vòng tay mà thầy giáo của Lệ Tuyết từng tặng cho mình, hắn gọi điện thoại cho Đỗ Tĩnh, đại cổ đông của Vĩnh Sinh Pharmaceutical.

Là bạn của hai anh em Phó Sinh, Đỗ Tĩnh nắm trong tay rất nhiều thông tin, bà cũng là người duy nhất có thể giúp Hàn Phi điều tra Vĩnh Sinh Pharmaceutical.

“Hàn Phi? Cậu nghĩ thông rồi hả?”

“Cháu đồng ý hợp tác với bà.” Không vòng vo, Hàn Phi nói thẳng ra thứ mà hắn muốn: “Quá khứ của cháu là một vùng trống rỗng, ký ức thời thơ ấu là đại não, vì để làm tê liệt bản thân, mà sinh ra ký ức giả tạ. Cháu muốn làm rõ rút cuộc đêm màu máu đã xảy ra chuyện gì?”

“Đêm màu máu là chủ đề cấm kỵ, Phó Thiên đã tiêu hủy tất cả tài liệu liên quan trước khi qua đời. Ông ấy từng nói với tôi rằng, nếu như thông tin liên quan về đêm màu máu bị rò rỉ ra ngoài, vậy thì Vĩnh Sinh Pharmaceutical sẽ rơi vào tình thế vô cùng nguy hiểm.” Ấn tượng của Đỗ Tĩnh với Hàn Phi rất tốt, bà cũng cần Hàn Phi đi làm một số chuyện, nhưng đây cũng không phải là lý do giúp đỡ hắn vô điều kiện.

“Ý nghĩa tồn tại của [Cuộc sống hoàn hảo] là mang đến cho mọi người một công viên vui chơi tinh thần vui vẻ hạnh phúc. Nhưng giờ đây khu công viên đó sắp bị những quỷ quái kinh khủng nhất lợi dụng, trở thành công cụ kiểm soát tất cả người chơi. Một khi bọn chúng thành công, đừng nói là Vĩnh Sinh Pharmaceutical, mà cả thành phố Tân Hỗ này cũng có thể gặp hoạ.” Hàn Phi nói với Đỗ Tĩnh những gì mình biết, tình hình hiện tại đã đến bước vô cùng nguy cấp.

Dưới sự thuyết phục liên tục của Hàn Phi, Đỗ Tĩnh im lặng, bà cần một chút thời gian để tiêu hóa những thông tin này.

Hàn Phi cũng không hề thúc giục. Đã từng gặp Đỗ Tĩnh trong thế giới kí ức điện thờ, hắn biết rõ cảnh ngộ của bà ấy, vì vậy hắn cho rằng Đỗ Tĩnh hẳn sẽ đưa ra lựa chọn chính xác. Vì dù sao thì bà lão này, cũng giống như thầy giáo của Lệ Tuyết, đều có chiếc vòng tay do Phó Sinh tặng, bọn họ chính là những người mà ông ấy coi trọng nhất.

“Cậu hãy tới công viên vui chơi mà chúng ta lần đầu tiên gặp nhau đi, có một con rối sẽ dẫn cậu đi tìm tôi.”

“Dạ được.”

Sau khi cúp điện thoại, Hàn Phi lập tức bắt xe taxi đến công viên vui chơi, nơi mà cực kỳ quan trọng đối với hai anh em Phó Sinh.

Bốn mươi phút sau, Hàn Phi xuất hiện ở cửa công viên. Hiện tại công viên đã đóng cửa, buổi sáng tổ chức diễu hành phố hoa trước đây bây giờ đã được thay thế bằng vài chú mèo hoang đói khát. Tất cả các thiết bị vui chơi giải trí đều ngừng hoạt động, bên trong công viên trông vô cùng vắng vẻ.

“Có ai không?” Cánh cổng công viên đã bị khóa, Hàn Phi đang định thể hiện kỹ năng bẻ khóa siêu phàm của mình thì một người mặc áo khoác mascot rách nát từ phía sau buồng bảo vệ lững thững đi ra.

Trong công viên có rất nhiều bộ trang phục mascot đẹp và tinh xảo, nhưng người này lại chọn bộ cũ nát nhất. Trên người

mascot có rất nhiều đường khâu, có chỗ còn dính vết bẩn rất khó giặt sạch.

Nhìn thấy một con mascot rách nát như vậy đến gần, có lẽ người bình thường sẽ giật mình. Nhưng khi nhìn thấy chiếc áo khoác của con mascot này, thì Hàn Phi lại lộ ra ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Trong thế giới kí ức điện thờ, hắn đã từng mặc một chiếc áo khoác cũ rách như vậy để đi phỏng vấn.

Cũng vào ngày hôm đó, Hàn Phi đã gặp Phó Thiên và mẹ của ông.

"Là ký ức đang ảnh hưởng lẫn nhau? Hay là vận mệnh đã đan xen vào nhau?"

Vẫy vẫy tay một cách ngốc nghếch với Hàn Phi, mascot đi phía trước dẫn đường cho hắn.

Bọn họ đi xuyên qua các thiết bị vui chơi giải trí, cuối cùng đến bên cạnh vòng đu quay.

Mascot mở cửa ra ngồi vào trong vòng đu quay, còn ra hiệu bảo Hàn Phi vào trong.

Hàn Phi không rõ ý đồ của đối phương nhưng cũng ngồi lên trên vòng đu quay. Khi cửa được đóng lại, vòng đu quay trong công viên vui chơi cũng chầm chậm chuyển động.

Khi bọn Hàn Phi đến chỗ cao nhất của vòng đu quay, mascot tháo mũ trùm đầu ra, lộ ra khuôn mặt lão hóa ngược của Đỗ Tĩnh.

Hít một hơi không khí trong lành, bà dựa vào lưng ghế nhìn Hàn Phi: "Bộ trang phục mascot này được Phó Thiên cất giữ ở nơi sâu nhất trong công viên. Tôi vẫn luôn không hiểu tại sao ông ấy lại để tâm đến bộ quần áo này như vậy, cậu có thể cho tôi biết đáp án được không?"

"Có lẽ trong ký ức của ông ấy, đã từng có một người cực kỳ quan trọng mặc qua bộ trang phục này." Công viên vui chơi trong quá khứ không có Hàn Phi, vậy thì người đã mặc bộ trang phục này để bảo vệ công viên vui chơi và Phó Thiên rất có khả năng chính là Phó Sinh.

“Tôi biết rồi.” Đỗ Tĩnh khẽ gật đầu: “Tôi đã kiểm tra tất cả những thông tin có thể tìm được, có thể chắc chắn rằng có một người vô cùng quan trọng đối với tôi và Phó Thiên đã biến mất. Tất cả mọi thứ liên quan đến người đó đều bị xóa sạch, nhưng ông ấy quả thực đã từng tồn tại.”

“Ông ấy tên là Phó Sinh, là… người thân của cháu.” Hàn Phi không biết nên miêu tả Phó Sinh như thế nào, cuối cùng hắn vô thức nói ra hai chữ “người thân”.

“Tôi hoàn toàn không nhớ ông ấy nữa, nhưng tin nhắn này chắc là là do ông ấy để lại.” Đỗ Tĩnh tháo chiếc vòng tay mà mình vẫn luôn đeo xuống, Hàn Phi nhìn thấy hai tin nhắn hoàn toàn trái ngược nhau trên chiếc vòng tay: “Tôi vẫn luôn rất mâu thuẫn, không biết nên tin tưởng ai. Tôi muốn tĩnh tâm lại để suy nghĩ, nhưng thế cục hiện tại ở Tân Hỗ khiến cho tôi vô cùng bất an.”

“Bà cũng cảm thấy rồi sao?”

“Đương nhiên.” Đỗ Tĩnh thở dài: “Những tên đó chỗ nào cũng nhúng tay vào, ngay cả huyết thống hậu duệ của Phó Thiên, cũng có thành viên của bọn họ bên trong.”

“Trong số những đứa con của Phó Thiên có thành viên của ba tổ chức tội phạm lớn?” Lông mày của Hàn Phi giật giật.

“Vĩnh Sinh Pharmaceutical trong quá khứ là một công ty làm việc chăm chỉ vì một tương lai hạnh phúc cho toàn nhân loại; Vĩnh Sinh Pharmaceutical hiện tại đã trở thành một con quái vật bên trong phình to, khổng lồ và mục nát khắp nơi.” Sờ vào chiếc vòng tay, Đỗ Tĩnh như chạm vào quá khứ của chính mình: “Đáng tiếc, tôi đã tỉnh lại quá muộn.”

“Bây giờ thay đổi vẫn còn kịp, nội bộ của Vĩnh Sinh Pharmaceutical và Deep Space Technology tuyệt đối không được xảy ra vấn đề nghiêm trọng. [Cuộc sống hoàn hảo] là một công viên vui chơi xoa dịu thế giới tầng sâu, vô số người chơi đều đang theo đuổi hạnh phúc của chính họ trong đó, một khi công viên tinh thần này sụp đổ, hậu quả sẽ rất khó tưởng tượng.” Hàn Phi tới đây chủ yếu là muốn cùng Đỗ Tĩnh trò chuyện một chút, nhưng hắn lại phát hiện những thứ Đỗ Tĩnh

biết hơn mình rất nhiều, chuyện nội bộ của hai gã khổng lồ công nghệ nên để bọn họ tự lo liệu thì tốt hơn.

"Tôi sẽ lôi được người đó ra." Đỗ Tĩnh vuốt ve chiếc áo khoác mascot cũ rách. Tay của bà chậm rãi thò vào trong chiếc túi áo của bộ trang phục, lấy ra một chiếc chìa khóa màu đen tuyền: "Không phải cậu muốn biết đêm màu máu đó rút cuộc đã xảy ra chuyện gì hay sao? Tất cả bí mật đều được giấu sau một cánh cửa, chiếc chìa khóa có thể mở được cánh cửa đó ra đang ở đây, nhưng trừ Phó Thiên ra không ai biết cánh cửa đó ở đâu."

Có chiếc chìa khóa để mở, nhưng lại không tìm thấy cánh cửa tương ứng.

"Chân tướng phải dựa vào cậu tự mình đi tìm, tôi chỉ biết đại khái một số thứ vụn vặt." Đỗ Tĩnh đưa chìa khóa cho Hàn Phi.

"Vào đêm đẫm máu, chỉ có một đứa trẻ sống sót, cậu ta đã giết chết tất cả những đứa trẻ mồ côi khác trong cô nhi viện. Cậu ta hoàn toàn là một con ác quỷ, bị Phó Thiên gọi là 'hàng nguy hiểm' không có thuốc chữa trong gần 30 năm thành lập viện phúc lợi."

Nghe vậy, Hàn Phi khẽ cau mày, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, giống như muốn hứng máu chảy ra từ ngón tay vậy.

"Có điều tôi không hiểu tại sao Phó Thiên không giết một hàng nguy hiểm như vậy, ngược lại còn phong tỏa tất cả các thông tin liên quan đến cậu ta. Sau khi tìm kiếm rất nhiều thông tin nội bộ, tôi đã tìm thấy một số thứ đặc biệt." Đỗ Tĩnh nhìn chằm chằm vào Hàn Phi, trong mắt bà ẩn chứa một tia xót xa sâu thẳm: "Đêm màu máu đó vẫn còn có một 'người' khác ở hiện trường. Người đó muốn bồi dưỡng ra linh hồn 'đẹp đẽ' nhất trên thế gian. Gã đã đưa ra một lựa chọn cho những đứa trẻ còn sống sót, giết người theo mệnh lệnh của gã, hoặc là tất cả mọi người đều sẽ bị gã giết chết."

Móng tay cào vào da thịt, trong mắt Hàn Phi hiện lên các tia máu đỏ ngầu: "Sau đó thì sao?"

“Thí nghiệm của Phó Thiên đã thất bại hoàn toàn, tất cả những đứa trẻ được coi là hy vọng đều đã chết, cuối cùng chỉ còn lại một kẻ điên.”

Vòng đu quay vẫn đang chuyển động, nhưng không có ai nói gì.

Một lúc lâu sau, Hàn Phi lại nhìn Đỗ Tĩnh: “Bà còn biết những gì nữa?”

“Hết rồi.” Đỗ Tĩnh chỉ vào chiếc chìa khóa trong tay Hàn Phi: “Bí mật còn lại, có thể cậu sẽ phải tự đi tìm hiểu.”

Vòng đu quay chậm rãi dừng lại, sau khi quay một vòng, nó lại trở lại điểm xuất phát.

Ôm lấy mũ trùm đầu mascot, Đỗ Tĩnh đi ra khỏi vòng đu quay: “Thật ra có rất nhiều người bắt đầu từ khi sinh ra, trong tay đã nắm một chiếc chìa khóa. Bọn họ đều biết chiếc chìa khóa này có thể mở ra một cánh cửa, nhưng có thể cả cuộc đời họ cũng không thể gặp được cánh cửa chính xác đó. Nếu như có thể, tôi hy vọng cậu đừng đi về phía sau nữa, cậu của hiện tại đã là phiên bản tốt nhất của cậu rồi.”

Mặc bộ trang phục mascot cũ rách đó, Đỗ Tĩnh biến mất bên trong công viên vui chơi. Hàn Phi nắm chặt chiếc khóa trong tay, không ai biết lúc này hắn đang nghĩ gì.

……

Bước ra khỏi thùng xe, người đàn ông đeo mặt nạ trống đi đến một nhà máy bỏ hoang ở ngoại ô.

Nhà máy hóa chất sản xuất hàng nguy hiểm này đã xảy ra hàng loạt vụ nổ, chất độc hại còn sót lại cho đến nay vẫn chưa được dọn sạch, toàn bộ khu vực này đã được liệt vào danh sách khu vực cấm.

Có điều đối với người đàn ông đeo mặt nạ trống, nơi đây giống như nhà của anh ta vậy.

Tránh những cái bẫy lớn nhỏ ra, người đàn ông đi vào bên trong nhà máy. Vừa bước tới cửa thang máy, một giọng nói lạnh lùng từ tầng hai vang lên.

“Tối qua cậu đã đi đâu vậy?”

Dừng chân lại, người đàn ông với chiếc mặt nạ trống liếc nhìn hành lang trên tầng 2, đập vào mắt anh ta là một chiếc mặt nạ chuột lang.

“Ông quản tốt chính mình trước đi.”

“Tối hôm qua, nghe nói cậu nhận được một bức thư, trên bức thư đó trống không.” Người đàn ông đeo mặt nạ chuột lang từ trong áo lấy ra một tờ giấy trắng bình thường.

“Cậu nên cảm tạ thần linh không cho phép thành viên cốt cán tàn sát lẫn nhau đi, nếu không, tối hôm qua cậu đã chết rồi.” Người đàn ông đeo mặt nạ trống nhấn nút bên cạnh thang máy, sàn nhà xưởng dần dần sụp xuống từng chút một.

“Tôi có thể nhìn ra tâm trạng cậu không tốt.” Người đàn ông đeo mặt nạ chuột lang tùy ý đốt tờ giấy trắng: “Tối hôm qua, thành phố thông minh mới, khu phố cổ, năm khu ngoại ô lớn đều bị quét sạch. Hơn nữa khu vực màu xám đã bị phá giải, ngay cả ám quỷ trong game [Cuộc sống hoàn hảo] cũng đều bị lôi cổ ra, cảnh sát Tân Hỗ lợi hại hơn tôi tưởng tượng rất nhiều.”

“Không sao, người lợi hại nhất trong số bọn họ đã chết rồi.” Người đàn ông đeo mặt nạ trống cười với mặt nạ chuột lang: “Nếu như thần linh đã lựa chọn ra tay, cũng có nghĩa là hết thảy đều không chút sơ hở.”

“Mong là như vậy.” Người đàn ông đeo mặt nạ chuột lang đi xuống tầng: “Nhân tiện, người thừa kế Cánh Bướm phụ trách lớp học tối chủ nhật tôi đã đưa đi rồi, tên đó sẽ do câu lạc bộ giết người của chúng ta ‘bồi dưỡng’.”

“Cầu còn không được.” Mặt nạ trống bước vào thang máy mà không quay đầu lại, bây giờ anh ta cần nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Bên phía thành phố thông minh mới cần sự phối hợp của cậu tối nay, cảnh sát đang câu cá lớn, cậu đừng quên, nhiệm vụ của tất cả các thành viên cốt cán của chúng ta là giúp thần linh làm xáo trộn cảnh sát…” Người đàn ông đeo mặt nạ chuột lang còn chưa nói xong, mặt nạ trống đã rời đi.

“Thật muốn tìm cơ hội giết chết cậu ta, tên tác phẩm mình cũng đã nghĩ xong rồi, sẽ gọi là Trống Rỗng.” Người đàn ông đeo mặt nạ chuột lang đi ra khỏi nhà máy. Một chiếc xe cải tiến đậu ở ven đường, Kền Kền và Quạ Đen ngồi ở băng ghế sau, Thẩm Lạc mập lên một vòng ngồi chen ở chính giữa.

“Được rồi, tôi đã nghĩ thông rồi, tôi quyết định gia nhập cùng các anh.” Trên người Thẩm Lạc không có vết thương nào, có điều anh ta luôn phải gánh chịu áp lực tâm lý rất lớn: “Không ngụy biện nữa, tôi thừa nhận, tôi chính là Cánh Bướm mà các anh nói, không ngờ tôi đã che giấu kỹ như vậy rồi mà vẫn bị các anh phát hiện.”

Chương 809: Siêu tội phạm Thẩm Lạc

Thẩm Lạc bị lớp học tối chủ nhật bắt cóc, ban đầu anh ta suýt chút nữa bị dọa sợ chết khiếp. Nhưng dưới sự "ân cần giáo huấn" của đối phương, anh ta dần dần phát hiện những người đó không hề chuẩn bị giết chết mình, thậm chí đến suy nghĩ làm hại anh ta cũng không có.

Dưới điều kiện đảm bảo an toàn cho bản thân, Thẩm Lạc quả thật đã bắt đầu thử hòa nhập vào "đại tập thể" này, nhưng tam quan và tâm lý của một người không phải nói thay đổi là có thể thay đổi. Hơn nữa, Thẩm Lạc cũng không phải "người bình thường", anh ta đã ở rất lâu trong thế giới ký ức điện thờ, đã nhìn thấy quá nhiều chuyện kinh khủng.

Vốn dĩ Hàn Phi định xóa hoàn toàn ký ức của anh ta, nhưng dưới sự "giúp đỡ" của tiếng cười điên cuồng, đoạn ký ức đó không ngừng bị bóp méo và biến đổi. Tiếng cười điên cuồng còn chu đáo dung hợp một phần ký ức của chính mình với ý thức của Mộng, sau đó nhét chúng vào trong đầu của Thẩm Lạc.

Để tránh việc Thẩm Lạc không chịu nổi thứ cường bạo như vậy, anh ta lựa chọn để Thẩm Lạc từng bước mở ra kí ức. Mỗi khi độ dung hợp ý thức của Thẩm Lạc và Mộng trở nên cao hơn, anh ta sẽ nghĩ ra một số thứ gì đó.

Mảnh vụn ý thức của Mộng hoàn toàn không quan tâm đến sự sống chết của Thẩm Lạc, tiếng cười điên cuồng cũng hoàn toàn không quan tâm đến sự an toàn của Thẩm Lạc. Toàn bộ Tân Hỗ ngoại trừ bản thân Thẩm Lạc ra, người quan tâm đến sinh mệnh của anh ta nhất ngược lại lại là đám sát nhân biến thái kia.

Các thành viên cốt cán của ba tổ chức tội phạm lớn đối đãi với anh ta như một siêu tội phạm trong tương lai. Đồ ngon đồ bổ gì cũng đều cấp dưỡng, điều này cũng trực tiếp dẫn đến việc Thẩm Lạc đã béo lên rất nhiều.

“Chúng ta đang đi đâu đây?” Thấy trong xe không ai để ý đến mình, Thẩm Lạc cẩn thận lại hỏi thêm một câu: “Các anh đều có mặt nạ, hay là cũng phát cho tôi một cái đi.”

“Yên tĩnh chút đi.” Kền Kền ngồi ở bên trái của Thẩm Lạc. Kỳ thật gã là người căng thẳng nhất trong xe, lúc trước bị Hàn Phi kéo vào trong thế giới tầng sâu tẩy não, hiện tại trong đầu gã đều là đang suy nghĩ phải thông báo cho Hàn Phi như thế nào.

“Đến rồi, xuống xe.”

Sắc trời tựa hồ càng ngày càng tối, Thẩm Lạc còn chưa kịp phản ứng đã bị trùm đầu lại.

Anh ta bị người ta tóm lấy đi trong bóng tối khoảng bốn mươi phút. Sau khi cái trùm đầu được tháo ra, anh ta thấy mình đang đứng trong một căn phòng hoàn toàn đóng kín.

“Có ai không! Tôi muốn đi toilet!” Thẩm Lạc nhìn xung quanh, trong phòng không có bất kì đồ đạc nào, chỉ có một tấm gương lớn treo trên tường đang đối diện với mình.

“Tôi muốn nhập hội mà! Thật đấy!” Thẩm Lạc hét lên, nhưng không ai đáp lại. Anh ta cảm thấy hơi sợ hãi, muốn trốn vào một góc, nhưng lại cảm thấy làm như vậy thì có chút mất mặt. Với tư cách là một thương nhân tài chính ưu tú, anh ta biết rằng khi một người càng không có quân át chủ bài trong tay, thì lại càng phải thể hiện ra sự cứng rắn và tự tin.

Ước chừng mười phút sau, Thẩm Lạc đột nhiên ý thức được một chuyện. Anh ta chậm rãi quay đầu lại nhìn tấm gương trước mặt.

Vừa rồi khi quay người lại, anh ta ở trong gương vẫn đứng đối diện với anh ta như cũ, giữ nguyên tư thế đó bất động.

“Cái gương này có vấn đề rất lớn!”

Trên vách tường không có cửa, Thẩm Lạc cảm thấy cánh cửa ở ngay sau tấm gương. Cố nén sợ hãi trong lòng, anh ta đi đến trước tấm gương, đưa tay chạm nhẹ vào mặt gương.

Khi đầu ngón tay chạm vào gương, ý thức của Mộng và một phần ký ức của tiếng cười điên cuồng trong đầu anh ta

cùng đồng thời sôi trào!

Chiếc gương vốn bình thường dường như cảm nhận được điều gì đó, trên mặt gương vậy mà lại bắt đầu rỉ ra từng giọt máu!

Ngoài phòng vang lên tiếng kinh ngạc, nghi thức còn chưa chính thức bắt đầu, tấm gương đã có phản ứng, cảnh tượng này trước nay chưa từng xuất hiện qua!

Sau khi dừng một chút, giọng nói của Chuột Lang từ ngoài phòng truyền đến: "Cắn rách ngón tay mình, lấy máu của chính mình, viết tên lên mặt gương."

"Vậy thì phải tốn rất nhiều máu mới được, có thể dùng bút đỏ không?" Thẩm Lạc nhỏ giọng hỏi, nhưng anh ta vừa nói xong lời này, bức tường phía sau đã bắt đầu tiến lên trước, tựa hồ muốn ép anh ta thành sốt thịt: "OK, OK, tôi cắn là được chứ gì!"

Chờ sau khi Thẩm Lạc chịu đựng đau đớn, quỷ khóc sói gào viết xong tên của mình, giọng nói của Chuột Lang lại vang lên: "Thần linh đã đưa ra quyết định, chúng ta không còn thời gian để lãng phí nữa. Tiếp theo tôi sẽ hỏi cậu mấy vấn đề, đáp án của cậu sẽ quyết định cậu có thể sống sót ra ngoài hay không?"

"Anh hỏi đi." Thẩm Lạc nắm chặt vết thương trên ngón tay.

"Muốn trở thành một thành viên cốt cán của chúng tôi, buộc phải vượt qua một cuộc kiểm tra như vậy."

"Bây giờ chết chóc đã nở ra, cậu sẽ là đóa hoa xinh đẹp nhất, chờ khi Tân Hỗ hóa thành biển hoa, cậu sẽ trùng sinh ở một thế giới mới."

"Tôi sẽ đưa cậu qua cầu."

Giọng nói của Chuột Lang tựa hồ ẩn chứa một loại ma lực nào đó. Sau khi gã nói xong, tử ý nồng đậm trong gương chậm rãi hiện lên, mặt gương tựa hồ biến thành mặt nước, sau tấm gương như ẩn chứa một hồ nước lớn sâu không thấy đáy.

Cũng ngay khi gã nói xong câu "đưa cậu qua cầu", Thẩm Lạc trong gương chậm rãi ngẩng đầu lên. Nó chộp lấy tay

Thẩm Lạc đang đặt trên gương, trói chặt anh ta lại.

“Mẹ kiếp? Mấy ngày nay nhìn thấy không phải là ảo giác? Thế giới này thật sự là có quỷ!”

Tử ý ngưng tụ, lúc này tất cả các thành viên của câu lạc bộ giết người đều nhìn chằm chằm vào tấm gương. Tiếp theo là thời điểm nguy hiểm và quan trọng nhất, tấm gương đặc biệt này sẽ phản chiếu tất cả những người bị “Thẩm Lạc ” giết. Nếu hình bóng của những người chết oan cuối cùng cũng có thể hợp nhất với Thẩm Lạc, vậy thì anh ta sẽ thuận lợi thăng cấp thành thành viên cốt cán, kế thừa cái tên của Cánh Bướm.

Khi tất cả mọi người đang căng thẳng tột độ thì, trong chiếc gương như mặt hồ rộng lớn kia vang lên tiếng cười ngây thơ của trẻ con.

Kí ức của tiếng cười điên cuồng lưu lại trong đầu Thẩm Lạc tràn lên tấm gương, mảnh vụn ý thức của Mộng cũng đang tiến về phía tấm gương.

“Bộp!”

Những dấu tay nhỏ in dấu lên mặt gương, trong gương xuất hiện một cậu bé chừng mấy tuổi, cậu mặc quần áo của cô nhi viện, đứng ở trong gương tò mò nhìn ra ngoài.

“Xuất hiện rồi!” Sau khi nhìn thấy hình ảnh trong phòng thông qua màn hình camera, cả người Kền Kền đều ngẩn ra: “Người đầu tiên cậu ta giết chết là một đứa trẻ… Không đúng! Sao cảnh tượng này tôi lại thấy quen quen!”

Cậu bé dường như không hề biết mình đã chết, đi đi lại lại trong chiếc gương cho đến khi đứa thứ hai, thứ ba, thứ tư…

Kền Kền đang nhìn chằm chằm vào màn hình camera. Khi nhìn ba mươi đứa trẻ chen chúc trong chiếc gương, thì gã đã bắt đầu nghi ngờ nhân sinh.

Những thành viên khác của câu lạc bộ giết người ở bên ngoài cũng nín thở: “Giết ba mươi đứa trẻ? Đây mới chỉ là bắt đầu?”

Nói thẳng ra, không chỉ có các thành viên của câu lạc bộ giết người sững sờ mà bản thân Thẩm Lạc cũng sợ muốn chết.

Anh ta cảm thấy ba mươi đứa trẻ đều muốn bò lên người mình, tất cả đều muốn chui vào trong đại não của mình.

"Nếu muốn đi sang bên kia cầu, cậu nhất định phải đánh mất một thứ gì đó, cậu đã thực sự sẵn sàng chưa? Cậu có sẵn sàng đánh mất hạnh phúc, không bao giờ có thể mỉm cười được nữa không?"

Giọng nói của Chuột Lang từ bên ngoài truyền đến, Thẩm Lạc làm gì có tâm tư để ý nghe xem đối phương đang nói cái gì. Anh ta liều mạng rút tay ra, nhưng cánh tay lại dán chặt ở trên gương.

Những đứa trẻ tóm lấy cánh tay của Thẩm Lạc, khuôn mặt của anh ta méo xệch, gần như tè ra quần vì sợ hãi.

"Tôi không quen biết các người!"

Ba mươi đứa trẻ chết oan, đập vào mặt gương. Chúng muốn tìm kẻ giết chúng để đòi mạng! Mang nỗi tuyệt vọng và đau đớn sâu sắc nhất của mình cho người đó!

"Tôi thực sự không quen biết các người mà!"

Cùng là một cảnh tượng, Kền Kền đã từng nhìn thấy một lần, chỉ có điều người đó ở trước gương chảy máu, còn Thẩm Lạc thì ở trước gương chảy nước mắt.

"Cậu có sẵn sàng bị cuồng nộ chi phối, nhận được phước lành của thần linh không?"

Sau khi nhìn thấy người chết trong gương, nghi ngờ trong mắt Chuột Lang tiêu tán rất nhiều. Gã luôn cảm thấy Thẩm Lạc không phải là Cánh Bướm thật sự, nhưng ngoài Cánh Bướm ra, còn ai có thể giết liên tiếp ba mươi đứa trẻ ở thời thơ ấu? Đây không còn có thể dùng tâm lý biến thái để miêu tả nữa, mà là quái vật cuối cùng đã tiêu diệt hoàn toàn loài người.

Rất nhiều thành viên của câu lạc bộ giết người bên ngoài từng coi thường Thẩm Lạc giờ đều đã im lặng.

Thế nào là siêu tội phạm? Đây chính là siêu tội phạm, hai bên căn bản không phải là một tồn tại cùng đẳng cấp, thần linh lựa chọn quả nhiên không sai.

“Cậu có sẵn sàng ôm lấy cái chết, đuổi theo cái chết và lan truyền cái chết không?”

Chuột Lang căn cứ theo nghi thức hỏi câu hỏi tiếp theo. Các vết nứt trên mặt gương bắt đầu tăng lên, sau đó mọi người nhìn thấy một cảnh tượng còn kinh hoàng hơn.

Ba mươi con quái vật bị giết bắt đầu phát sinh dị biến, bên trong linh hồn của bọn chúng đã mọc ra những con quái vật đáng sợ nhất!

Ngoài ra, một công viên vui chơi màu máu được tạo thành hoàn toàn bởi chết chóc cũng xuất hiện trong chiếc gương. Xác chết nằm rải rác dưới chân những con quái vật đó, không thể đếm được có bao nhiêu người đã chết vì anh ta!

Chuột Lang là người hiểu sâu biết rộng nhất, bây giờ cũng đang há hốc mồm, sự phát triển của mọi thứ đang dần vượt quá nhận thức của gã.

Nghi thức của thần linh có một lưu trình hoàn chỉnh, bắt đầu từ việc nhìn thấy chết chóc, sau đó dung nhập vào chết chóc, lan truyền chết chóc, cho đến cuối cùng thì trở thành chết chóc.

Bây giờ nghi thức còn chưa đi đến bước cuối cùng, tấm gương quan trọng nhất của câu lạc bộ giết người dường như sắp không chịu nổi nữa.

Phải biết rằng những tấm gương có thể hội tụ tử ý này, là cầu nối thông với thế giới tầng sâu. Một khi toàn bộ bị phá hủy, rất nhiều chuyện sẽ trở nên vô cùng phiền phức.

Hơi do dự một chút, ngón tay trắng bệch, môi hơi hé mở, Chuột Lang vẫn hỏi ra câu cuối cùng: “Cậu có sẵn sàng chấp nhận và trở thành con người thật của chính mình không?”

Ba mươi đứa trẻ biến thành quái vật trong cô nhi viện màu máu cùng ngẩng đầu lên. Bọn chúng đều nhìn Thẩm Lạc bên ngoài tấm gương, như thể đều muốn chiếm lấy cơ thể đó.

“Tôi không muốn, cứu tôi với!”

“Không, cậu muốn.” Thẩm Lạc ở trong gương nhếch khóe miệng lên, lộ ra một nụ cười cuồng loạn. Kí ức mà tiếng cười

điên cuồng lưu lại trong đầu Thẩm Lạc chủ động tiếp nhận những con quái vật kia trở về!

Tử ý khổng lồ vạch ra đường viền của ba mươi con quái vật, bọn chúng xông mạnh đến chiếc gương!

"Bùm!"

Chiếc gương tích tụ nhiều tử ý nhất trong câu lạc bộ giết người nổ tung thành từng mảnh, tất cả tử ý đều chui vào trong cơ thể của Thẩm Lạc. Ý thức lưu lại của Mộng cũng được kích hoạt, hai mắt Thẩm Lạc chảy ra nước mắt máu, nhưng miệng thì lại cười không kiểm soát được.

Anh ta lúc này trông giống như một tên điên hoàn toàn, nhưng không một thành viên nào của câu lạc bộ giết người, kể cả Chuột Lang, dám nói rằng anh ta là một tên điên.

Hai tay nện xuống đất, dấu ấn cánh bướm trên người Thẩm Lạc không ngừng sinh sôi dưới sự gột rửa của tử ý. Nhưng đây chỉ là bề nổi, trong đầu anh ta, linh hồn của những đứa trẻ bị giết chết đang dần thức tỉnh.

Chiếc gương của câu lạc bộ giết người là cầu nối để liên lạc với thế giới tầng sâu, bây giờ chính Thẩm Lạc đã trở thành một cây "cầu nối".

"Đây là thành công? Hay là thất bại?" Người đàn ông đeo mặt nạ quạ đen nhìn Thẩm Lạc, trong mắt tràn đầy kiêng rè. Lúc này gã mới biết sự chênh lệch giữa mình với siêu tội phạm Cánh Bướm. Loại quái vật kia không chỉ đơn giản là ác, bon họ là tai họa của nhân gian.

"Tôi cũng không rõ, nhưng…" Chuột Lang nhớ lại cảnh tượng mới vừa nhìn thấy: "Trong cô nhi viện do Vĩnh Sinh Pharmaceutical thành lập rất nhiều năm trước xảy ra một chuyện cấm kỵ, ba mươi đứa trẻ đã bị giết, đêm đó được gọi là đêm màu máu."

Sắc mặt của Quạ Đen cũng chậm rãi thay đổi: "Món nợ máu của ba mươi đứa trẻ? Anh cho rằng Thẩm Lạc này… chính là bông hoa mà thần linh vẫn luôn muốn đạt được đó sao?"

“Đúng vậy.” Chuột Lang bị suy đoán của chính mình làm cho chấn kinh: “Trong tương lai cậu ta có thể trở thành tồn tại đặc biệt vượt lên cả tác phẩm số 1.”

“Cũng may trước đây tôi không nghe lời anh, giết chết cậu ta.” Quạ Đen đỡ lấy chiếc mặt nạ của mình: “Có điều mặt nạ Trống sao lại xác định được? Lớp học tối chủ nhật của bọn họ không phải giỏi nhất là xuyên qua não người sống để đọc dữ liệu hay sao? Lần này tại sao lại mềm lòng?”

“Tôi cũng không nhìn thấu được tên đó, mặc dù anh ta trông thì trẻ hơn chúng ta, nhưng tuổi thực có vẻ còn lớn hơn cả chúng ta nữa đấy.” Chuột Lang ấn công tắc, một mặt tường từ từ chìm xuống dưới, bọn họ nhìn Thẩm Lạc đang nằm bò trong phòng, không ai dám tới gần.

“Hiện tại nhiệm vụ cấp bách nhất chính là đưa Thẩm Lạc đến chỗ thần linh, để thần linh hoàn thành bước cuối cùng cho tác phẩm của mình. Tôi nhớ rõ là ngài vẫn luôn tìm kiếm bông hoa linh hồn đặc biệt nhất này.” Do dự hồi lâu, Quạ Đen vẫn là người đầu tiên đi vào bên trong, gã đưa tay về phía Thẩm Lạc.

“Siêu tội phạm Thẩm Lạc, hoan nghênh cậu gia nhập.”

Chương 810: Người gánh tội hoàn hảo

Tử ý không ngừng tấn công vào đại não của Thẩm Lạc, rất lâu sau anh ta mới khôi phục lại lý trí. Khi anh ta đứng dậy khỏi mặt đất, tất cả các thành viên câu lạc bộ ngoại trừ Quạ Đen và Chuột Lang ra thì đều lùi lại một bước.

"Hoan nghênh cậu gia nhập."

Tay của Quạ Đen lơ lửng trên không, gã nhìn chằm chằm vào Thẩm Lạc và luôn luôn đề phòng đối phương.

Đối mặt với một con quái vật giết người không chớp mắt như này, ngay cả những thành viên cốt cán cũng không dám thả lỏng dù chỉ một chút.

Thẩm Lạc không bắt tay với Quạ Đen, dường như nếu chỉ là thành viên cốt cán thì vẫn không xứng bình đẳng nói chuyện với anh ta vậy.

Đôi mắt đỏ tươi quét qua tất cả các thành viên của câu lạc bộ bên ngoài phòng, Thẩm Lạc lau đi nước mắt máu còn sót lại trên mặt. Trong lòng anh ta cấp thiết muốn cầu cứu sự giúp đỡ của nhóm sát nhân biến thái, nhưng trong đầu lại có một giọng nói ngăn anh ta lại.

Bây giờ Thẩm Lạc đã không còn bị hoa văn Cánh Bướm quấy rầy, đại não của anh ta đã hoàn toàn bị quái vật chiếm cứ. Ba mươi ý thức tàn niệm chết oan sống ở trong đầu anh ta, coi ký ức của anh ta như nhà của mình.

Thẩm Lạc không cần phải lo lắng sản sinh ra ảo giác, nhìn thấy đủ loại ảo ảnh đáng sợ nữa. Chỉ cần dùng một phút, tiếng cười điên cuồng đã chữa khỏi tiêu hao tinh thần của anh ta.

"Cứu…" Sắc mặt của Thẩm Lạc dữ tợn, trên trán nổi đầy những mạch máu. Anh ta muốn mở miệng kêu thật to, nhưng cuối cùng tất cả thanh âm đều biến thành tiếng cười cực kỳ biến thái.

Tất cả những kẻ điên đều cho rằng Thẩm Lạc bị điên rồi, nhưng không ai dám nói, có lẽ đây mới là bộ dạng thực sự của anh ta.

“Tất cả thông tin về cậu ta đều ở đây. Nó quả thực không tầm thường.” Người phụ nữ đeo mặt nạ hồ ly đưa một tập tài liệu cho Chuột Lang. Sau khi đọc lướt qua, gã không còn do dự nữa mà xách một chiếc hộp đen đi đến trước mặt Thẩm Lạc.

“Thần linh đang chờ cậu đấy, tối nay cậu sẽ là một trong những nhân vật chính.” Giẫm lên mảnh vỡ của gương trên mặt đất, Chuột Lang dùng hai tay giơ hộp lên. Dường như Quạ Đen ở bên cạnh cũng biết Chuột Lang chuẩn bị làm gì, gã vô cùng phối hợp giúp Chuột Lang mở chiếc hộp đen ra.

Một mùi thơm kỳ lạ từ trong hộp tỏa ra, trong chiếc hộp đen có đặt một chiếc mặt nạ Cánh Bướm.

So với những chiếc mặt nạ khác, chiếc mặt nạ này có màu sắc sặc sỡ, nhẹ nhàng đẹp mắt, chất liệu sử dụng cũng vô cùng đặc biệt.

“Thẩm Lạc, chiếc mặt nạ này vẫn luôn chờ cậu, bây giờ nó là của cậu rồi.”

Thẩm Lạc còn nhớ mình từng ở trên xe hỏi qua Chuột Lang, vì sao không cho mình một chiếc mặt nạ, không ngờ đối phương vẫn còn nhớ, nhưng mấu chốt vấn đề bây giờ đã không phải là mặt nạ nữa.

Cố sức đưa tay ra, Thẩm Lạc muốn cầu cứu, anh ta giống như một chiếc bè trôi nổi trong cơn bão cười điên cuồng, bất cứ lúc nào cũng có thể bị nuốt chửng.

Quạ Đen và Chuột Lang hiển nhiên không hiểu Thẩm Lạc muốn biểu đạt điều gì. Từ góc nhìn của bọn họ mà nói, sát khí từ trên người Thẩm Lạc phát ra đang điên cuồng tăng vọt, tử ý tích tụ mười mấy năm trong chiếc gương đều bị một mình anh ta tham lam hấp thụ hết. Tên siêu tội phạm hỷ nộ vô thường này nói không chừng giây tiếp theo có thể sẽ giết chết bọn họ.

Hai thành viên cốt cán rất hiểu ý nhau đưa cái hộp đến tay Thẩm Lạc. Khi Thẩm Lạc cầm lấy mặt nạ cánh bướm, tất cả

hình xăm cánh bướm trên người đều bị kích hoạt, mặt nạ giống như mọc ra trên khuôn mặt anh ta vậy, không thể tháo ra được nữa.

Mà từ chiếc mặt nạ đó, Thẩm Lạc cũng cảm nhận được một luồng khí tức đặc biệt, đó là nỗi kinh khủng độc nhất của thế giới tầng sâu.

Tiếng cười cuồng loạn phát ra từ dưới chiếc mặt nạ, mọi người có thể nghe ra niềm vui trong tiếng cười đó.

"Những người khác chỉ cần đeo mặt nạ lên là sẽ phát điên, cậu ta đeo mặt nạ xong không hề mất đi lý trí hoàn toàn. Tất cả những dấu hiệu dị thường này cho thấy cậu ta chính là người thừa kế của Cánh Bướm. Thần linh sẽ rất vui khi nhìn thấy cậu ta."

"Chắc không?" Chuột Lang không có lý do gì để từ chối, tất cả những gì bọn họ làm đều là vì kế hoạch của thần linh: "Vậy tôi sẽ đi liên lạc ngay với người đó."

Kền Kền bên cạnh cũng nghe thấy cuộc trò chuyện giữa Chuột Lang và Quạ Đen, trong lòng gã vô cùng ngạc nhiên, thần linh mà mình chưa từng gặp trước đây vậy mà đã tiến vào thành phố thông minh mới!

Thành phố được điều khiển bởi bộ não AI đó, khắp nơi đều là mắt điện tử và camera giám sát, gã không thể hiểu được làm thế nào mà thần linh có thể lặng lẽ đi vào.

Đặt hộp đen xuống, Chuột Lang lấy ra một thiết bị liên lạc có hình dạng cổ quái, sau khi nhập một chuỗi mật khẩu dài, đèn xanh trên thiết bị liên lạc sáng lên.

"Tiểu Quỷ đã biết rồi, bây giờ chúng ta lập tức hành động thôi!" Chuột Lang cất thiết bị liên lạc đi, ngón tay giấu sau lưng hơi cong, gã dùng tốc độ nhanh nhất tới gần Thẩm Lạc.

Cánh tay giơ lên, Chuột Lang cầm một ống tiêm nhỏ kẹp dưới đầu ngón tay, trong đó chứa đầy một loại thuốc nào đó.

Động tác của Chuột Lang nhanh đến mức người bình thường căn bản không kịp phản ứng. Nhưng Thẩm Lạc tựa hồ

đã đoán trước được gã sẽ làm gì, cái miệng điên cuồng cười to của anh ta cắn thẳng về phía khuôn mặt của gã.

Hành động đột ngột này khiến cả Chuột Lang và chính Thẩm Lạc đều giật mình.

"Xin lỗi, tôi chỉ muốn khiến cậu bình tĩnh lại thôi." Ngón tay của Chuột Lang khẽ run rẩy, ống tiêm lúc nãy đã bị thay thế: "Thuốc này chỉ là thuốc an thần bình thường mà thôi."

Anh ta thản nhiên đâm kim vào cơ thể để chứng minh rằng mình không nói dối.

Ở cùng với một siêu tội phạm, lúc nào cũng phải luôn duy trì tập trung, chỉ cần không cẩn thận một cái là sẽ mất mạng, gã biết rất rõ đạo lý này.

"Xe đã đến rồi, chúng ta chuẩn bị xuất phát." Quạ Đen sau lưng vẫy vẫy tay, cửa thang máy lần lượt mở ra. Bọn họ đi thang máy quay trở lại mặt đất, sau đó bốn chiếc xe độ lái đi theo bốn phương hướng.

Trong đó, Thẩm Lạc và Chuột Lang cùng nhau ngồi trên xe đến ngoại ô phía bắc, ai nấy đều vô cùng khẩn trương.

Sau khi đến nơi, Thẩm Lạc mới phát hiện mình vậy mà lại bị đưa đến bên trong xưởng dược phẩm ở ngoại thành do Vĩnh Sinh pharmaceutical xây dựng.

"Mấy tên biến thái này là người của Vĩnh Sinh pharmaceutical à? Những công ty lớn kia điên rồi sao?"

Mấy người ra khỏi chiếc xe độ, chui vào một thùng hàng có nhiệt độ thấp nơi cất giữ thuốc.

"Dự kiến ba giờ nữa sẽ đến thành phố thông minh mới, trong khoảng thời gian này, mọi người hãy chịu đựng một chút."

Chuột lang đóng cửa thùng hàng lại, sau đó Thẩm Lạc cảm thấy thùng hàng rung chuyển, giống như bọn họ bị chất lên một chiếc xe nào đó.

Người sống cùng thuốc trộn lẫn vào với nhau, nhiệt độ dần dần giảm xuống, đại não của Thẩm Lạc cũng dần dần tỉnh táo

lại. Anh ta có thể khẳng định trong đầu mình có thứ gì đó đặc biệt chui vào, nhưng lại không có chứng cứ.

"Cứ cảm thấy tiếng cười đó rất giống với Hàn Phi, chuyện tồi tệ nhất mà mình đã làm trong đời, có thể chính là quen biết với cậu ta."

Ngoài việc không may mắn ra, Thẩm Lạc không có khuyết điểm nào khác, là thương nhân tài chính "hàng đầu" ở thành phố thông minh mới, bản thân cũng có chỉ số IQ rất cao.

Kết hợp những lần gặp nạn gần đây, còn có những ký ức không ngừng được mở khóa. Có lẽ anh ta đã hiểu ra, Hàn Phi có hai loại nhân cách, một loại là Hàn Phi bình thường, một loại là Hàn Phi tà ác.

Hàn Phi bình thường vẫn luôn cứu mình, nhưng Hàn Phi tà ác thì lại đang hoàn toàn lợi dụng anh ta. Hàn Phi tà ác kia muốn đánh thức tất cả những đứa trẻ chết oan thức tỉnh, nhưng lại lo lắng rằng Hàn Phi bình thường không thể chịu đựng được, vì vậy đã tìm thấy cái tên "may mắn" này.

"Tôi phải làm gì đây? Tôi cũng rất tuyệt vọng mà."

Hơn hai giờ sau, xe dừng lại, Thẩm Lạc nghe thấy tiếng thùng hàng mở ra.

Anh ta nhìn về phía đó, nhưng bên ngoài thùng hàng tối đen như mực.

"Đi về phía trước, nhìn thấy cánh cửa màu đỏ thì đẩy ra."

Một giọng nói bằng máy móc vang lên bên cạnh Thẩm Lạc, anh ta cử động cơ thể một chút rồi ngoan ngoãn đi về phía trước.

"Tối quá, căn bản không thể nhìn thấy đường."

Đi một hồi lâu, cuối cùng trong tầm mắt của Thẩm Lạc cũng xuất hiện một tia sáng.

Tăng tốc, nhưng chờ sau khi anh ta đến gần, cả người đều cảm thấy rất tồi tệ.

Ánh sáng đó được phát ra từ nhãn cầu của một người máy thông minh bị bỏ phế. Đằng sau người máy bị bỏ phế này là

một núi các vật phẩm thất bại trong các thử nghiệm bán sinh học và bán cơ học.

Một số lượng lớn "thi thể" chồng chất lên nhau, giống như một nghĩa địa chết.

"Bạn còn năm phút đồng hồ, sau bốn phút năm mươi chín giây nữa, lô phế phẩm này sẽ đồng loạt bị tiêu hủy."

Giọng nói bằng máy móc lại vang lên, Thẩm Lạc móc con mắt của người máy thông minh ra và trèo lên núi rác.

Cách đó không xa có ba cánh cửa, một cánh cửa kim loại màu xám, bên trên có ghi trọng địa thử nghiệm không được phép vào; một cánh cửa màu trắng tinh, bên trên có ghi nhân viên làm việc ra vào phải hãy đeo thẻ làm việc; cánh cửa cuối cùng là màu đỏ, bên trên có một cảnh báo vô cùng rõ ràng – lối đi tiêu hủy dành riêng cho vật phẩm thử nghiệm nguy hiểm.

Thời gian vẫn như cũ trôi qua, Thẩm Lạc cắm đầu đẩy cánh cửa màu đỏ ra.

"Hiện tại anh ta cần làm ba việc, tìm thấy chiếc hộp màu đen ở cửa, thay quần áo bên trong lên, từ bên trái đi vào lối đi thứ ba, sau đó ném chiếc hộp vào lò hỏa táng."

Nhìn xuống phía dưới, quả nhiên có một chiếc hộp màu đen sau cửa, Thẩm Lạc vốn định đi bước đầu tiên, nhưng khi tay anh ta vừa chạm vào chiếc hộp, đã bị một luồng điện đánh trúng.

Ngã lăn ra đất, Thẩm Lạc mơ hồ cảm giác được cơ thể của mình bị dịch chuyển.

Khi anh ta mở mắt ra lần nữa, quần áo trên người đã được thay, toàn thân đã được tắm rửa kiểm tra qua một lần.

"Đây là nơi nào vậy?"

Mơ mơ hồ hồ đứng lên, Thẩm Lạc nhìn đủ loại trẻ con vẽ nguệch ngoạc trên tường, còn có tranh sơn dầu cửa sổ, anh ta đối với nơi này không có bất kì ấn tượng gì: "Hình như mình bị nhốt ở bên trong nhà trẻ à?"

Không dám động vào bất cứ thứ gì trong phòng, Thẩm Lạc đi về phía cửa. Anh ta theo bản năng vặn ổ khóa, cánh cửa vậy mà lại mở ra.

Bên ngoài phòng là hành lang, xung quanh là các khẩu hiệu khác nhau như: tay to nắm tay nhỏ, cùng nhau xây tổ ấm; chăm sóc trẻ thơ, lan tỏa yêu thương và ánh nắng mặt trời, v.v…

Bản thân những khẩu hiệu này không có vấn đề gì, nhưng Thẩm Lạc lại cảm thấy chúng rất chói mắt. Sau khi đến gần, anh ta mới phát hiện những chữ màu đỏ tươi trên những khẩu hiệu đó tỏa ra mùi hôi nhàn nhạt, như thể được viết bằng máu.

"Lại gặp ảo giác rồi sao?"

Men theo hành lang đi về phía trước, tim Thẩm Lạc đập càng lúc càng nhanh, anh ta cũng không biết là đầu óc mình có vấn đề gì, hay là nơi này thật sự có vấn đề nữa.

Cô nhi viện thoạt nhìn thì có vẻ ngăn nắp, nhưng kỳ thực khắp nơi đều là vết máu chưa được xử lý, như thể một cuộc thảm sát kinh hoàng vừa mới xảy ra ở đây không lâu.

"Có ai không?" Thẩm Lạc hướng xung quanh hô to: "Tôi là Cánh Bướm! Nghe thấy xin trả lời!"

Người duy nhất đáp lại Thẩm Lạc là tiếng vọng của chính mình, như thể anh ta là người duy nhất trong toàn bộ tòa nhà.

…….

Cánh cửa kim loại nặng nề từ từ đóng lại, Chuột Lang cúi đầu đứng ở cửa, mắt dán chặt vào chiếc giày, vì sợ nhìn thấy thứ không nên nhìn.

Trước mặt Chuột Lang, có một người đàn ông khác đang đứng, anh ta đeo mặt nạ mặt quỷ, mặc quần áo thành viên nội bộ của Vĩnh Sinh pharmaceutical.

"Mục tiêu thành công tiến vào phòng thí nghiệm cấm kỵ mà Vĩnh Sinh pharmaceutical đã niêm phong, đau khổ và tuyệt vọng sâu sắc nhất sẽ dần dần bị thức tỉnh, không ngờ người mà mình vẫn luôn tìm kiếm lại xuất hiện bằng cách này."

“Tiểu Quỷ, tôi đã mang Cánh Bướm đến rồi, việc còn lại giao cho anh.” Khi nói chuyện, Chuột Lang đều không dám ngẩng đầu lên. Gã có thể cảm giác được trong sâu nội tâm của đối phương đang đè nén lửa giận và hận ý cùng cực, cảm xúc tiêu cực khổng lồ đó dường như nuốt chửng tất cả người sống xung quanh.

“Điều mà bố tôi muốn làm nhất chính là giết chết Cánh Bướm, anh còn dám giao nó vào trong tay tôi à?” Giọng nói bằng máy móc vang lên bên tai Chuột Lang, khiến gã rùng mình một cái.

“Cậu ấy chính là bông hoa của thần linh.” Chuột Lang mang thần linh ra, gã giữ một ống tiêm sau ngón tay và cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh.

Người đàn ông đeo mặt nạ mặt quỷ đi đến phía sau Chuột Lang: “Trong mắt mấy người, đó là thần linh, nhưng trong mắt tôi, gã chỉ là một đứa trẻ, một đứa trẻ không chịu lớn.”

Chuột Lang không dám nói nữa, trong ba tổ chức tội phạm lớn, cũng chỉ có Cánh Bướm và mặt nạ mặt quỷ trước mặt là dám nói như vậy.

“Tôi sẽ để bông hoa song sinh này nở một lần nữa, đêm màu máu xảy ra ở cô nhi viện năm đó sẽ tái hiện ở toàn bộ thành phố thông minh mới.” Người đàn ông đeo mặt nạ mặt quỷ bước ra ngoài, mọi thứ về gã dường như đều là một câu đố: “Màn đêm sắp buông xuống, đi thôi, chúng ta cùng nhau đi đón thần linh.”

Chương 811: Ban đầu chỉ là một chút không bình thường

Hàn Phi ở trong công viên vui chơi rất lâu, cho đến khi Hoàng Doanh đột nhiên gọi điện thoại tới.

Đối phương sử dụng số được mã hóa, thông thường anh ấy sẽ chỉ sử dụng nó để liên lạc với Hàn Phi trong trường hợp khẩn cấp.

Đi ra khỏi công viên vui chơi, sau khi xác định xung quanh không có người, Hàn Phi mới nghe điện thoại: "Anh Hoàng?"

"Thế giới tầng cạn của [Cuộc sống hoàn hảo] xuất hiện một số vấn đề rồi, một số người chơi sau khi offline, trạng thái tinh thần không được bình thường." Tốc độ nói của Hoàng Doanh rất nhanh: "Sự việc rất nghiêm trọng, điện thoại không thể nói rõ được, em hãy đến thành phố thông minh mới một chuyến đi."

"Tối hôm qua, quỷ không thể nhắc đến đã bắt đầu ảnh hưởng đến hiện thực rồi, vật trung gian mà nó lựa chọn chính là [Cuộc sống hoàn hảo], chuyện này em đã biết rồi." Hàn Phi cất chiếc chìa khóa vào trong người. Bây giờ hắn vẫn chưa biết vị trí của cánh cửa, nhưng hắn cảm thấy một ngày nào đó mình sẽ có thể tìm thấy cánh cửa đó.

"Anh cảm thấy em vẫn nên xem một chút thì tốt hơn, bởi vì tình trạng này cũng không phải là trường hợp hiếm. Tất cả người chơi có trạng thái tinh thần không bình thường đều đã từng chết trong lối đi của công viên vui chơi. Anh nghi ngờ hiện tại có hai không thể nhắc đến liên thủ, một người mở ra lối đi, một người sẽ lợi dụng lối đi để gây ra những chuyện kinh khủng hơn." Hoàng Doanh có vẻ lo lắng: "Lối đi của công viên vui chơi không có vấn đề gì mới đấy chứ?"

"Hận ý trông coi lối đi sắp tiến vào tòa nhà chọc trời." Khẽ cau mày, Hàn Phi thay đổi chủ ý: "Em sẽ lập tức đến thành phố thông minh mới, anh cho một địa chỉ đi."

Hai giờ sau, Hàn Phi và Hoàng Doanh gặp nhau tại một khu chung cư cao cấp ở thành phố thông minh mới, bọn họ cùng nhau đi thang máy đến cửa nhà số 3014.

"Vị này là cư dân cùng khu với anh, là cốt cán của liên minh kinh doanh trong [Cuộc sống hoàn hảo], đêm đó anh ấy đã chết trong lối đi của công viên vui chơi." Hoàng Doanh vẫy tay về phía máy quay, chờ chủ nhà mở cửa: "Sau khi offline, ban đầu anh ấy chỉ cảm thấy hơi nhức đầu, sau đó càng ngày càng bất thường."

Sau khi đợi vài phút, cánh cửa được mở ra, nhưng không nhìn thấy là ai đã mở cửa.

Mùi máy làm mát không khí hăng hắc bay ra từ trong nhà, phòng khách bừa bộn, ván và đinh vương vãi trên sàn, đồ gia dụng cũng đã bị dịch chuyển.

"Trương tổng?" Cầm điện thoại di động đi phía trước, Hoàng Doanh cẩn thận đá văng tấm ván gỗ trên mặt đất ra: "Tôi tìm đại sư trừ quỷ đến cho anh rồi, anh không sao chứ?"

Hàn Phi liếc nhìn về phía sau lưng, lúc này hắn mới phát hiện, đại sư trừ quỷ mà Hoàng Doanh nói đến chính là mình.

Chậm rãi đi vào phòng khách, Hàn Phi nhìn thấy trong góc có mấy cái tã lót người lớn đã qua sử dụng, cùng một lượng lớn bình xịt làm mát không khí.

Trong phòng ngủ đột nhiên vang lên tiếng cọt kẹt, cửa tủ quần áo bị đẩy ra, một cánh tay tái nhợt thò ra ngoài, tiếp theo là một bả vai, cuối cùng là một khuôn mặt không chút sắc máu.

"Trương tổng!"

Chạy vào phòng ngủ, Hoàng Doanh kéo Trương tổng ra khỏi tủ quần áo, bụng của đối phương phình ra, trong túi áo có chứa đầy các loại thuốc.

"Tại sao ban ngày ban mặt anh lại tự nhốt mình trong tủ?" Hoàng Doanh giữ đôi vai vẫn còn đang run rẩy của Trương tổng: "Không sao đâu, đại sư trừ quỷ đến rồi, tất cả vấn đề khiến anh phiền lòng đều sẽ được giải quyết."

Phải một lúc sau, Trương tổng mới bình thường trở lại. Anh ta bò trên mặt đất nắm lấy cánh tay của Hàn Phi : "Giúp tôi với, cái thứ kia muốn giết tôi!"

"Anh đừng vội, từ từ nói." Ngồi xổm bên cạnh Trương tổng, Hàn Phi liếc mắt nhìn cái bụng phình lên không bình thường của anh ta.

"Tôi nhìn thấy rồi, ban đầu nó chỉ xuất hiện vào ban đêm, sau đó thì ban ngày cũng xuất hiện!" Trương tổng ôm đầu, trong mắt tràn đầy kinh hãi. Anh ta run rẩy nắm lấy Hàn Phi: "Trong phòng tắm nhà tôi có thêm một người! Chỉ cần tôi không bật đèn, nó sẽ đứng ở bên trong! Nó còn ngồi xổm trên lưng tôi, bò qua đầu tôi nữa!"

Trương tổng chỉ tay vào phòng tắm, cánh cửa gỗ đã bị anh ta dùng ván gỗ bịt kín hoàn toàn, nhưng dường như cũng không có tác dụng gì.

"Anh nhìn thấy nó bắt đầu từ khi nào?"

"Game [Cuộc sống hoàn hảo]! Chính là cái ngày sau khi bị quỷ giết trong lối đi ác mộng!" Từ trong túi áo móc ra một nắm thuốc, còn không đếm Trương tổng đã định nhét vào miệng nhưng bị Hoàng Doanh ngăn lại.

"Quỷ trong lối đi đều là người của mình, có lẽ là ý chí của Mộng đang âm thầm làm gì đó." Đi đến cửa phòng tắm, Hàn Phi gỡ tất cả tấm ván gỗ xuống rồi mở cửa phòng ra.

Trong phòng tắm được trang trí sang trọng không hề có quỷ, so với những phòng khác, nơi này ngược lại còn trông sạch sẽ và gọn gàng hơn.

"Không có quỷ, tôi có thể chắc chắn trong đây không có quỷ."

"Không thể nào! Cậu nhìn kìa! Nó ở đó! Nó đang trốn ở trong đó!" Ôm đầu, Trương tổng hét lên như một đứa trẻ.

"Quỷ trong lối đi sẽ không theo anh ra ngoài, chắc là anh đã bị ảnh hưởng bởi Mộng rồi, nó đã lôi ra thứ đen tối nhất trong trái tim anh." Nắm lấy Trương tổng, Hàn Phi đưa anh ta đến cửa phòng tắm: "Có phải trước đây anh đã từng làm

chuyện gì đó trong phòng tắm khiến mình hối hận không? Anh phải nói sự thật tôi mới có thể giúp anh được."

Thấy Trương tổng không ngừng giãy giụa kêu gào mà không chịu hợp tác, Hàn Phi nhấc đối phương lên, ấn vào bồn cầu nhà tắm: "Nếu như anh không nói, tôi sẽ nhốt anh trong phòng tắm, không cho anh ra ngoài."

Nhìn thấy cảnh này, Hoàng Doanh ở bên cạnh đành phải gượng cười, anh tìm Hàn Phi tới đây thực sự là để cứu người sao.

Trước sự đe dọa của Hàn Phi, lúc này Trương tổng mới nói: "Chị gái của tôi đã tự tử trong phòng tắm vì áp lực gia đình, chị ấy nói rằng chị ấy hận tất cả mọi người trong gia đình này. Kể từ đó, tôi không bao giờ dám đi vệ sinh một mình vào ban đêm, tôi luôn nghe thấy giọng nói của chị ấy. Mỗi lần vào phòng tắm, tôi luôn có cảm giác như chị ấy đang đứng đó muốn bóp cổ tôi!"

"Nỗi sợ hãi trong lòng anh đã bị Mộng biến thành ảo giác rồi." Hoàng Doanh đại khái đã hiểu ra.

"Không nhất định là ảo giác, qua một thời gian nữa, nói không chừng chị gái của anh ấy sẽ thực sự xuất hiện." Lời nói của Hàn Phi khiến Trương tổng và Hoàng Doanh sợ hãi: "Rốt cuộc thì quỷ là gì, không ai có thể nói rõ, bọn họ chết, bọn họ tồn tại, bọn họ vẫn luôn ở trong đầu của con người, từ tầng sâu đến tầng cạn, rồi đến trong giấc mơ của mỗi người."

Hàn Phi đã vào điện thờ công viên vui chơi của Phó Sinh, hắn biết quỷ thế hệ đầu xuất hiện là do cảm xúc tiêu cực của con người không ngừng tích tụ mà thành.

Nếu như mọi người ở Tân Hỗ đều giống như Trương tổng, thì sớm muộn gì quỷ đáng sợ hơn cũng sẽ đến, bi kịch năm xưa cũng sẽ lặp lại.

"Chủ nhân vườn hoa đang điều phối hiện thực và thế giới tầng sâu, ý thức của Mộng đã sớm bày ra. Chuyện này đã có đến hai không thể nhắc đến ra tay, không biết còn bao nhiêu không thể nhắc đến ngấm ngầm nhúng tay vào nữa."

Có một số chuyện, chỉ vừa nghĩ tới đã khiến Hàn Phi da đầu tê rần. Tân Hỗ vô tình trở thành tâm bão, vòng xoáy nuốt chửng vạn vật này vẫn còn đang không ngừng mở rộng.

"Cách tốt nhất để vượt qua nỗi sợ hãi chính là đối mặt với nó, nhưng điều đó quá khó đối với hầu hết mọi người."

Hàn Phi buông tay Trương tổng ra. Một Trương tổng thường ngày mặc âu phục, đi giày da giờ đang bò ra khỏi phòng tắm, anh ta không muốn ở lại đây dù chỉ là một giây.

"Em cũng không có cách nào à?" Hoàng Doanh mở điện thoại: "Đây là danh sách do Hiệp hội tương trợ Chân Lý Tất Nhiên tổng hợp, những trường hợp cực đoan như Trương tổng vẫn chưa nhiều, nhưng số người có trạng thái tinh thần không ổn định đã tăng mạnh. Ngoài ra vẫn còn có một điểm rất kỳ lạ là, những người chơi có tâm thần không bình thường, chủ yếu tập trung ở Tân Hỗ."

"Vĩnh Sinh Pharmaceutical và Deep Space Technology đều nằm ở Tân Hỗ, càng gần đại não, càng dễ có vấn đề phải không?"

"Anh cũng không chắc chắn." Hoàng Doanh nhíu mày, anh chưa từng gặp phải chuyện khó khăn như vậy. Trước đây anh luôn cảm thấy vẫn còn rất nhiều thời gian, nhưng không ngờ tai họa lại đến nhanh như vậy.

"Nội bộ của Vĩnh Sinh Pharmaceutical và Deep Space Technology có người đang phối hợp với ba tổ chức tội phạm lớn. Thậm chí còn có không thể nhắc đến ẩn mình trong công ty của bọn họ, kẻ địch hiện tại của chúng ta có quá nhiều." Hàn Phi với hai gã công nghệ khổng lồ có mâu thuẫn, nhưng hắn cũng phải giữ lại được [Cuộc sống hoàn hảo], mảnh thiên đường tinh thần đó không chỉ là toàn bộ tâm huyết của Phó Sinh, mà còn là chìa khóa để hóa giải tuyệt vọng trong thế giới tầng sâu.

"Vậy chúng ta phải làm gì tiếp theo?" Hoàng Doanh khống chế Trương tổng.

"Anh ở trong game hãy kêu gọi những người chơi đoàn kết lại với nhau, bảo vệ tốt nhà cửa, đừng để đám quỷ quái kia lợi

dụng.” Trầm mặc một lát, Hàn Phi tiếp tục nói: “Từ bỏ mộng tưởng, chuẩn bị tốt cho việc dung hợp giữa thế giới tầng sâu và tầng cạn.”

“Tình thế đã trở nên tồi tệ như vậy rồi sao?”

“Chúng ta phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất mới được.” Hàn Phi cần phải trở lại thế giới tầng sâu càng sớm càng tốt, hắn phải thông báo cho hận ý trong tòa nhà canh giữ bảo vệ lối đi: “Càng chậm trễ, sẽ càng có nhiều người bị ảnh hưởng bởi thế giới tầng sâu, mấy đêm sắp tới đây sẽ quyết định rất nhiều chuyện.”

“Quỷ của thế giới tầng sâu… sẽ thực sự xuất hiện à?” Hoàng Doanh chưa bao giờ trải qua điện thờ kí ức của Phó Sinh, vì vậy anh không thể tưởng tượng được sự kinh khủng ở đó.

“Nói với anh thế này đi, tuyệt vọng do con người tạo thành không ngừng tích lũy, hiện tại đã có thể dễ dàng chôn vùi chính mình.” Hàn Phi không phải là người theo chủ nghĩa bi quan, hắn chỉ là đang nói rõ sự thật: “Đừng lãng phí thời gian nữa, mấy đêm sắp tới đây đều sẽ phải cố gắng hết tất cả những gì mình có thể.”

“Anh hiểu rồi.” Gật gật đầu, Hoàng Doanh gọi số điện thoại cấp cứu, để bác sĩ đưa Trương tổng đi.

“Mọi chuyện ở Tân Hỗ, anh cứ liên hệ thẳng với cảnh sát là được, có thể em phải ẩn nấp một thời gian trong bóng tối.” Đang chuẩn bị đi, đến cửa thì Hàn Phi đột nhiên dừng lại: “Tiện thể anh lưu ý một chút đến Mèo Lưu Ly và những người chơi khác mà em đã từng cứu, bọn họ đều sẽ là những ngọn lửa trong tương lai, chú ý đừng để bọn họ sớm bị dập tắt.”

“Trong suốt quá trình livestream trên toàn mạng, bọn họ đã bị tất cả mọi người nhìn thấy, quả thực rất dễ trở thành mục tiêu của các tổ chức tội phạm.”

“Anh sẽ chú ý.”

Sau khi trò chuyện với Hoàng Doanh, Hàn Phi bước vào siêu thị ở thành phố thông minh. Hắn mua nhiều đồ dùng để chuẩn bị cho một tuần tiếp theo.

…

Sắc trời tối dần, thần tượng ảo Bánh Bao Rau xách theo cát và thức ăn cho mèo trở lại cư xá. Trên mạng thì cô vô tư, cởi mở và nhiệt tình, nhưng trong hiện thực lại nhút nhát, sống nội tâm, bình thường ít khi chào hỏi hàng xóm.

“Kỳ lạ, hôm nay trong cư xá yên tĩnh vậy?”

Mây đen chậm rãi kéo đến trên bầu trời Tân Hỗ, hạt mưa nhỏ rơi xuống cánh tay của cô, Bánh Bao Rau chậm rãi mở to hai mắt, đưa tay chạm vào hạt mưa: “Mưa này sao lại có màu đen?”

Ngẩng đầu lên, Bánh Bao Rau phát hiện đầy trời mưa đen đang rơi, những hạt mưa màu đen nhớp nháp giống như ác ý trong lòng người vậy.

Người qua đường xung quanh đều vội vã, không ai chú ý đến Bánh Bao Rau, dường như chỉ có một số người nhất định mới có thể nhìn thấy mưa đen khắp bầu trời.

“Mình vừa mới thay quần áo lúc nãy, trở về lại phải tắm rửa rồi.”

Bánh Bao Rau xách túi cát mèo chạy vào hành lang, không biết là ảo giác hay là vì lý do gì khác, hành lang hôm nay cực kỳ lạnh, xem ra đây không phải là đường về nhà, mà là dẫn đến một nơi khác.

Hơi hoảng loạn lấy chìa khóa ra, Bánh Bao Rau phải thử mấy lần mới mở được cửa nhà. Trong suốt quá trình cô không ngừng ngoái đầu nhìn lại, hành lang rõ ràng không có gì, nhưng cô lại có cảm giác bị theo dõi.

Chạy vào nhà, Bánh Bao Rau cố hết sức để đóng cửa, nhưng khi quay người lại, cảm giác kỳ lạ đó lại xuất hiện.

“Đây là nhà của mình mà? Tại sao mình lại cảm thấy có chút lạ lẫm?”

Sau khi đảm bảo cửa đã đóng, Bánh Bao Rau đặt cát mèo xuống, trong miệng gọi Meo Meo.

Căn nhà yên tĩnh, Meo Meo không đáp lại, xung quanh chỉ có giọng nói của chính cô.

Nhìn gian phòng trống rỗng, Bánh Bao Rau bật đèn phòng khách lên, sờ sờ vách tường đi về phía trước, đột nhiên nghe thấy trong phòng ngủ của mình có tiếng thứ gì đó đang bò lổm ngổm.

Miệng gọi tên con mèo ở nhà, Bánh Bao Rau chạy vào phòng ngủ, thấy tấm ga trải giường đang chuyển động.

"Đừng chui vào gầm giường nữa! Lại bẩn hết cả người rồi!"

Ngồi xổm xuống, Bánh Bao Rau vén góc chăn lên rồi thò tay vào bên trong: "Ra ngoài mau!"

Sờ mấy lần cũng không sờ thấy, Bánh Bao Rau cúi xuống định tìm dưới gầm giường. Ánh mắt đột nhiên dán vào góc phòng ngủ, con mèo mà cô nuôi toàn thân dính đầy máu đang được giấu sau cánh cửa.

Đồng hồ lắc lư, những ngón tay của Bánh Bao Rau đột nhiên chạm phải thứ gì đó, nó lạnh ngắt, giống như khuôn mặt của một người.

Chương 812: Thế giới trong mắt kẻ điên trở thành hiện thực

Đôi mắt dán chặt vào góc phòng, cơ thể của Bánh Bao Rau hoàn toàn đông cứng, sắc mặt cô gần như tái nhợt ngay lập tức, mồ hôi lạnh toát ra trong nháy mắt.

Meo Meo bị giấu sau cánh cửa trong phòng ngủ đóng kín cửa sổ, nhưng ga trải giường lại đang khẽ lay động, đầu ngón tay cũng chạm phải thứ gì đó.

Mưa đen rơi xuống cửa sổ thủy tinh, nỗi kinh sợ to lớn nuốt chửng Bánh Bao Rau. Cô đột nhiên hét lên một tiếng, cơ thể ngã xuống đất, rồi nhanh chóng bò cách xa chiếc giường.

Sau lưng chạm vào tường, Bánh Bao Rau dùng hết dũng khí cuối cùng của mình để ôm lấy Meo Meo sau cánh cửa, cô căng thẳng nhìn chằm chằm vào gầm giường.

Tấm ga trải giường lại bắt đầu dịch chuyển, giống như những đợt sóng nhấp nhô.

Cô nín thở không dám phát ra bất kì âm thanh nào, hai mắt nhìn chằm chằm ga giường, "thứ" dưới gầm giường hình như sắp chui ra rồi!

Nhịp tim tiếp tục tăng nhanh, nhưng ga giường lại trở lại bình thường.

Tất cả mọi thứ dường như chỉ là ảo giác hù dọa chính mình, chỉ là mưa đen ngoài cửa sổ dường như càng lúc càng lớn.

Bánh Bao Rau không dám ở lại trong nhà, cô ôm Meo Meo chạy vào phòng khách.

"Phải nhanh chóng rời khỏi đây!"

Vội vàng xỏ giày vào, Bánh Bao Rau đang định mở cửa chống trộm, thì đột nhiên lại nghe thấy tiếng mèo kêu quen thuộc.

Cô cúi đầu nhìn, thấy con mèo trong lòng mình vẫn bất động, âm thanh rõ ràng là từ nơi khác phát ra.

Cô theo bản năng quay đầu lại nhìn phòng ngủ, ga trải giường đã được vén lên, dưới gầm giường là một người đàn ông với khuôn mặt méo mó, đầu thò ra khỏi ga giường, trong miệng không ngừng phát ra tiếng mèo kêu.

Hai chân của Bánh Bao Rau sợ đến mức mềm nhũn, người đàn ông đó từ dưới gầm giường bò ra, dùng bốn chân đáp xuống, nhanh chóng lao ra khỏi phòng ngủ, chui vào phòng khách!

"Bành! Bành! Bành!"

Tiếng gõ cửa vang lên, Mèo Lưu Ly ở ngoài cửa hét tên Bánh Bao Rau. Bánh Bao Rau vốn vội vàng đã lập tức phản ứng lại, cô dùng sức lực cuối cùng mở cửa ra: "Chạy mau! Đừng vào trong!"

Bánh Bao Rau một tay ôm con mèo của mình, một tay kéo Mèo Lưu Ly ngoài cửa, thúc giục Mèo Lưu Ly nhanh chóng chạy đi giống như nữ chính trong phim kinh dị vậy.

"Chị đã nhìn thấy gì vậy?"

"Mau lên! Anh ta sắp đuổi đến nơi rồi! Anh ta đã bò đến phòng khách rồi!"

"Nhưng trong nhà chị làm gì có ai!" Mèo Lưu Ly giữ vai Bánh Bao Rau: "Bình tĩnh lại đi! Con mèo của chị sắp bị dọa sợ chết khiếp rồi."

Dưới sự an ủi của Mèo Lưu Ly, Bánh Bao Rau cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Cô nhìn con mèo trong tay mình, tất cả vết máu trên người nó đều đã biến mất, ngược lại là trên cánh tay mình đã có thêm vài vết thương do con mèo cào vào.

Sau khi Bánh Bao Rau buông tay ra, con mèo trong tay cô như thể bị dọa sợ, cố gắng thoát ra ngoài.

"Có phải chị bị ảo giác không?" Mèo Lưu Ly đỡ Bánh Bao Rau trở về nhà, cô còn đặc biệt chạy vào trong phòng ngủ, mở ga giường lên xem, nhưng bên dưới không có gì hết.

“Không thể nào.” Bánh Bao Rau bây giờ vô cùng sợ giường: “Chị đã tận mắt nhìn thấy người đàn ông đó trốn dưới gầm giường của chị, cơ thể anh ta giống như một con mèo vậy, chị hình như còn chạm vào mặt anh ta rồi! Đúng vậy! Chị đã chạm vào mặt anh ta! Rất lạnh!”

“Bánh Bao Rau, chị nghe em nói, bây giờ game [Cuộc sống hoàn hảo] đang xuất hiện vấn đề, rất nhiều người chơi đã lần lượt gặp phải những bất thường.” Mèo Lưu Ly ôm lấy vai Bánh Bao Rau, muốn để người bạn đang sợ hãi của mình bình tĩnh lại: “Tất cả đều là giả, là cảm xúc tiêu cực mà trò chơi đó mang đến, nó đang khuếch đại sự bất an trong ký ức của chị.”

“Sự bất an trong ký ức của chị?” Bánh Bao Rau không hiểu những lời của Mèo Lưu Ly.

“Trước đây chị có bất kỳ trải nghiệm khủng khiếp nào liên quan đến giường và mèo không?”

“Ký ức khủng khiếp…” Nghĩ ngợi một lúc, sắc mặt của Bánh Bao Rau đột nhiên trở nên rất xấu: “Khi còn rất nhỏ, chị sống với bà ngoại. Có một buổi tối, chị chơi trò trốn tìm với bạn bè, khi đi ngang qua một nghĩa trang, chị đã nhìn thấy một con mèo già trên người có vết thương.”

“Sau đó thì sao?”

“Chị không nhẫn tâm nên đã lén mang nó về nhà, nhưng chị lại sợ bà ngoại mắng, nên đã giấu nó dưới gầm giường. Con mèo đó già rồi, khá giống người, nó không hề ồn ào mà chỉ yên lặng ăn uống. Có điều chị dần dần phát hiện con mèo già đó cứ nhìn chị chằm chằm, như thể đang bắt chước động tác của chị vậy.” Chuyện này đã xảy ra nhiều năm trước, nhưng bây giờ Bánh Bao Rau nghĩ lại vẫn cảm thấy sợ hãi.

“Không sao, chị từ từ nói.” Mèo Lưu Ly nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Bánh Bao Rau, không ngừng an ủi cô.

“Chừng một tuần sau, con mèo già chết dưới gầm giường, chị bắt đầu phát sốt không rõ nguyên nhân. Sau đó, bà ngoại biết rõ nguyên nhân hậu quả thì tìm người xẻ giường trong nhà ra làm quan tài, rồi đốt cùng với xác con mèo già đó. Lúc đó bố mẹ chị đi làm ở tỉnh khác, bà ngoại đã dẫn chị đi khám bác

sĩ, ban ngày truyền dịch, ban đêm túc trực bên giường, cứ sau 0 giờ lại chỉ vào chị mắng chửi. Nghe y tá nói, bà ngoại đã mắng chị suốt hai đêm liền, đến ngày thứ ba thì chị đột nhiên không sốt nữa."

"Bà ngoại chị không phải là đang mắng chị đâu, mà là con mèo già đó." Mèo Lưu Ly rót cho Bánh Bao Rau một cốc nước nóng, trước khi Bánh Bao Rau đón lấy cốc nước, cô lấy khăn điên cuồng lau tay: "Chị đang làm gì vậy?"

"Những hạt mưa đen kia đã rơi xuống tay chị, nhớp nháp hôi thối! Lau thế nào cũng không sạch!"

"Mưa đen?" Mèo Lưu Ly nhìn ra ngoài cửa sổ: "Hôm nay đúng là có mưa, nhưng mưa này có gì khác so với ngày thường đâu?"

"Em nhìn kỹ mà xem!" Bánh Bao Rau đứng dậy chỉ vào kính cửa sổ: "Mưa này rõ ràng là màu đen! Trông giống như máu tanh bốc mùi vậy!"

"Chẳng lẽ chỉ có những người tinh thần bất thường, bị sức mạnh đó ảnh hưởng mới nhìn thấy mưa đen?" Không tranh luận với Bánh Bao Rau nữa, Mèo Lưu Ly lấy điện thoại di động ra nói những chuyện ở đây với Hoàng Doanh. Có rất nhiều câu chuyện kỳ lạ và quỷ dị vốn dĩ chỉ ở trong tâm trí của mọi người, bây giờ đang dần trở thành hiện thực.

Sau khi kết nối điện thoại, Hoàng Doanh lập tức bảo Mèo Lưu Ly dẫn Bánh Bao Rau rời đi trước. Bây giờ anh cũng đang bù đầu bù cổ, sau khi trời tối, đủ thứ chuyện kì lạ bắt đầu xảy ra.

Tài xế taxi ca đêm vừa lên xe đã phát hiện một nửa mảnh vải trắng giấu dưới ghế. Anh ta đang định kiểm tra thì nghe thấy tiếng mở cửa xe, lại ngẩng đầu nhìn lên, hàng ghế sau không biết từ lúc nào đã có khách lên ngồi.

Đối phương muốn đến nơi đã từng xảy ra hỏa hoạn để đón người. Tài xế nghi ngờ khởi động xe, hành khách ngoài xe lại không ngừng đập cửa, trong miệng dường như đang mắng tại sao xe trống lại không chở khách?

Người giao đồ ăn trong thành phố bận rộn một ngày, đột nhiên phát hiện trời đổ mưa đen. Anh ta cầm phần đồ ăn cuối cùng chạy vào chung cư, nhưng gọi bao nhiêu cuộc đối phương cũng không bắt máy.

Ngẩng đầu nhìn lên, có một người phụ nữ trên ban công của một tầng nào đó của tòa nhà chung cư đang vẫy tay với anh ta, hình như còn đang hét lớn điều gì đó.

Người giao hàng vội vã chạy vào tòa nhà dân cư, nhưng sơ ý trượt chân ngã xuống đất, hộp cơm rơi xuống, rất nhiều tóc đen nhô ra khỏi hộp cơm.

Anh ta còn chưa kịp định thần lại, đã nhìn thấy một người phụ nữ đứng ở hành lang, cô ấy liên tục vẫy tay với anh ta…

Đặt chiếc điện thoại di động liên tục gửi các báo cáo mới xuống, Hoàng Doanh xoa xoa thái dương: "Không chỉ những người đã từng chơi game [Cuộc sống hoàn hảo] xuất hiện bất thường, những bệnh nhân đã từng sử dụng thiết bị hỗ trợ trị liệu tâm lý của Deep Space Technology cũng bắt đầu có vấn đề, thủ đoạn tấn công của 'quỷ' vẫn còn bao nhiêu nữa?"

Ban đầu những thứ đó chỉ là ảo giác và cuồng loạn, nhưng thông qua trao đổi với Hàn Phi, Hoàng Doanh biết chẳng bao lâu nữa, sợ rằng những thứ đó thực sự sẽ xuất hiện!

Mấy không thể nhắc đến liên thủ, mưu đồ không chỉ là một thành phố. Bọn chúng muốn sử dụng Tân Hỗ làm điểm tựa để tranh đoạt thế giới hiện thực, lật đổ mọi trật tự và quy tắc.

"Tốc độ của dị biến có chút nhanh, tốt nhất vẫn nên thông báo cho Hàn Phi." Hoàng Doanh lấy điện thoại mã hóa ra, nhưng anh có gọi thế nào cũng không thể gọi được số của Hàn Phi.

……

Ngồi xe lửa thành phố, Hàn Phi mang theo đồ mua trở về khu phố cổ, bây giờ mới chập choạng tối, nhưng trời đã tối sầm.

Những đám mây đen tụ lại trên Tân Hỗ, rất nhanh mưa bắt đầu trút xuống.

Nhìn hạt mưa đen rơi xuống trên người mình, Hàn Phi đứng tại chỗ trong chốc lát, rồi chậm rãi ngẩng đầu lên.

Đêm tối vô tận dường như muốn chôn vùi toàn bộ thành phố, bầu trời tràn ngập mưa đen toát ra ác ý.

"Đêm tối đã đến sớm hơn rồi?"

Chạy vào cư xá, Hàn Phi bỏ qua tất cả những bất thường kia. Mở cửa nhà mình ra, hắn nấu một bàn lớn các món thịt bằng kỹ năng nấu nướng mà mình đã mài giũa trong thế giới tầng sâu, sau đó đặt tất cả những chiếc ghế có thể tìm thấy trong nhà cạnh bàn ăn.

Sau khi rửa sạch dao làm bếp, Hàn Phi ngồi trên ghế chính, hắn nhìn những chiếc ghế còn trống, như đang tự nói với chính mình: "Tôi không quan tâm mấy người là ảo giác, hay là tồn tại thực sự, nếu như mấy người đã đến đây, vậy thì tôi sẽ thết đãi rượu ngon thịt ngon. Nhưng nếu như mấy người dám có suy nghĩ lệch lạc, vậy thì người tiếp theo bị đặt lên bàn ăn chính là mấy người, tôi nói được thì sẽ làm được."

Trong nhà rõ ràng chỉ có một mình Hàn Phi, chính hắn cũng biết chỉ có một mình, nhưng vẫn nấu một bàn lớn đầy đồ ăn, đây chính là cách hắn chiêu đãi khách.

Mặc kệ "các bằng hữu" có ăn no hay không, Hàn Phi vẫn ăn một bữa no nê. Trước khi nằm vào máy chơi game, hắn kiểm tra kỹ lưỡng cả nhà một lượt, cuối cùng lấy điện thoại ra tra thông tin.

Không có bất kì ai gọi cho hắn, sau khi xem qua phần ghi chú, tất cả thông tin vẫn còn đó.

Sau đó, Hàn Phi lại bấm vào album ảnh, nhưng bức ảnh quỷ dị nhất kia đã bị xóa mất.

"Có người đã động vào điện thoại của mình."

Hàn Phi đã từng phát hiện ra một bức ảnh đặc biệt trong điện thoại di động của mình. Người cầm điện thoại di động của hắn đã chụp lại bộ dạng hắn đang chơi game, dường như đối phương muốn dùng cách này để nói cho hắn biết sự tồn tại của mình.

Bức ảnh đã biến mất, có điều trang cuối cùng của phần ghi chú đã có thêm một tin nhắn.

“Tên của ban ngày là đêm tối, ban ngày đang khóc, đêm tối đang cười. Chờ khi đêm tối đi qua, anh ta sẽ trả lại nụ cười cho ban ngày.”

Sau khi màn đêm buông xuống, mưa càng lúc càng lớn, những hạt mưa đen không ngừng đập vào kính cửa sổ.

Chính bởi vì sự tồn tại của mưa đen này, khiến Hàn Phi có chút hoảng hốt. Hắn thậm chí còn có ảo giác rằng mình còn chưa rời khỏi máy chơi game.

“Giả sử mình không thể ngăn cản ý chí của chủ nhân vườn hoa và Mộng, e rằng thành phố này sẽ không khác gì thế giới tầng sâu nữa.” Hàn Phi bây giờ đã hiểu được lựa chọn của Phó Sinh, nhưng hắn vẫn sẽ không đi theo con đường của ông ấy: “Có thể mình sẽ phải trả giá gấp trăm ngàn lần mới có thể khiến hai thế giới nhìn thấy ánh sáng. Con đường này được định sẵn khó khăn hơn so với sự lựa chọn của Phó Sinh, nhưng nếu như không có ai làm, vậy thì một tương lai không thay đổi còn có ý nghĩa gì?”

Đội mũ trò chơi lên, Hàn Phi đóng cửa buồng máy chơi game lại.

Sắc máu buông xuống, trước mắt hết thảy đều là máu tươi bao phủ. Hàn Phi cảm giác sau lưng mình nhẹ hơn một chút, dường như thứ hắn phải gánh đã được một người khác chia sẻ một phần.

“Không biết tên xui xẻo nào đã giúp mình gánh chịu áp lực vậy?”

Mở hai mắt ra, Hàn Phi trở lại tòa nhà chọc trời. Thời gian hắn rời đi không hề ngắn, trong tòa nhà rất có thể đã xảy ra biến cố mới.

Chạm vào quỷ văn, sau khi gọi Đại Nghiệt, Hàn Phi mới dám ra khỏi cửa phòng.

Đêm tối, mục nát, rỉ sét, bẩn thỉu, tất cả những thứ này đã khiến Hàn Phi lấy lại trạng thái của mình trong chớp mắt.

Hàn Phi đưa tay chạm vào mặt đất, hồn ác không có bất kì phản ứng nào. Nhìn ô vật phẩm, hắn phát hiện mảnh vụn đại não của số 2 đang nằm lặng lẽ trong một góc của ô vật phẩm.

Sau khi Hàn Phi lấy mảnh vụn, máu thịt xung quanh lúc này mới bắt đầu tụ lại.

Vài phút sau, thân thể của "viện trưởng" tái tổ chức ngay trước mặt Hàn Phi. Sau khi hắn đặt mảnh vụn đại não của số 2 vào trong cơ thể của viện trưởng, con ngươi đen kịt của hồn ác mới xuất hiện trong hốc mắt của viện trưởng.

"Cái này không vui chút nào, tôi cảm giác thân thể giống như bị xé thành mấy mảnh vậy." Ánh mắt của hồn ác vẫn là lạnh lùng tà ác như cũ: "Sau khi anh rời đi, tôi tựa như rơi vào trạng thái ngủ vĩnh viễn."

"Sao? Anh muốn giết tôi, sau đó thay thế tôi à?" Híp mắt lại, Hàn Phi bình tĩnh trả lời.

"Sau này anh hãy ít tiếp xúc với tên hồn ác thôi, ở quá gần anh ta, sẽ khiến anh cũng trở nên đen tối đấy." Hồn ác nhìn về phía sau lưng Hàn Phi, thần sắc hơi chút kỳ quái, nhưng anh ta cũng không nói gì nhiều về vấn đề này nữa.

"Những người khác đâu?"

"Để tôi dẫn anh đi." Tàn chi máu thịt của hồn ác dung nhập vào mặt đất, anh ta dẫn Hàn Phi đến một gian nhà mồ ở tầng 25, Quý Chánh và những người khác đều đang ẩn nấp ở đây.

"Mọi người vẫn ổn chứ?" Phát hiện không có ai bị thương, Hàn Phi mới thở phào nhẹ nhõm.

"Phía trên tầng 50 xảy ra chuyện lớn rồi, thang máy vận chuyển thi thể chưa từng dừng lại." Quý Chánh nắm tay cậu bé sợ hãi. Y đã cạo râu, cũng đã cai rượu, trông trẻ ra tận vài tuổi.

"Vẫn như lúc trước sao? Sau khi đưa thi thể xuống, đầu lập tức nổ tung à?"

"Không, chết chóc đủ loại kỳ lạ, hiện tại toàn bộ tòa nhà đang rất hỗn loạn." Quý Chánh lấy ra một vài bức ảnh do mình chụp: "Cảnh sát đêm tắm máu độc tài, tử dịch giết người

khắp nơi, toàn bộ cấm kỵ bị kích hoạt, còn có hận ý mới xâm nhập vào tòa nhà nữa.”

Chương 813: Cọc sống của tòa nhà chọc trời

Hàn Phi nhận lấy những bức ảnh do Quý Chánh chụp. Bức ảnh đầu tiên được chụp trong thang máy, tất cả các thang máy dường như đều mất kiểm soát. Những cánh cửa thang máy không ngừng mở ra và đóng lại, nuốt chửng các thi thể.

Bức ảnh thứ hai được chụp trên một tầng lầu xa lạ, những người vốn đã chết bị oán hồn bám lấy, điên cuồng tàn sát các tín đồ và cư dân bản địa.

Bức ảnh thứ ba được chụp lén, trong bức ảnh là một người phụ nữ mặc áo đỏ được vô số nguyền rủa quấn lấy.

"Mấy bức ảnh này của anh là được chụp ở đâu?" Ánh mắt của Hàn Phi dừng ở tấm ảnh cuối cùng, hồi lâu cũng không thể rời mắt được.

Mặc dù ảnh chụp rất mờ, khó có thể nhìn rõ sợi dây vận mệnh, nhưng Hàn Phi vẫn nhận ra đối phương.

"Tầng 49, người phụ nữ đó bị hận ý và nguyền rủa bao bọc, hình như đang tìm kiếm ai đó trong tòa nhà. Cô ấy từ tầng 1 giết chóc thẳng tiến đến tầng trên 50." Dường như Quý Chánh đã bị người phụ nữ đó làm cho sợ hãi, y chỉ dám lén lút chụp từ xa, không dám lại gần.

"Hận ý bên ngoài đều tiến vào tòa nhà rồi, thần linh vẫn không có phản ứng gì như cũ à?" Hàn Phi cảm thấy cái này quá mức không bình thường. Tòa nhà chọc trời chính là hang ổ của chủ nhân vườn hoa. Hiện tại tín đồ đã bị tàn sát hai lần rồi, mà nó vẫn không có chút động tĩnh nào: "Xem ra mục tiêu của không thể nhắc đến quả thực là lối đi ở công viên vui chơi."

Vẫy tay với Mặc tiên sinh, Hàn Phi bảo ông lấy ra chiếc radio sắp bị hỏng: "Tôi muốn liên lạc với vũ công bên ngoài tòa nhà, ông có thể giúp tôi không?"

“Cái này chỉ có thể liên lạc từ một phía được thôi.” Mặc tiên sinh cũng có chút bất đắc dĩ: “Ngoài ra radio có thể cũng không còn sử dụng được mấy lần nữa, chúng ta tốt nhất nên trân trọng từng cơ hội sử dụng nó.”

“Hiện tại chính là thời khắc rất mấu chốt.” Đè đầu Đại Nghiệt xuống, Hàn Phi đặt radio ở trước mặt nó: “Lần trước mày làm sao truyền được tin ra bên ngoài vậy?”

Trước đó, khi vũ công liên lạc với Hàn Phi, Đại Nghiệt đã sử dụng nguyền rủa tự thân để gửi thông điệp ra bên ngoài rằng —— Hàn Phi đang chuẩn bị điên cuồng giao phối trong tòa nhà. Đây có thể cũng là một trong những lý do khiến hận ý áo đỏ giết vào tận bên trong.

Đại Nghiệt cảm thấy có chút ủy khuất, nó nằm bò trên mặt đất rồi dùng đầu chạm vào chiếc radio.

“Đừng giả bộ đáng thương nữa, mày với Thẩm Lạc chính là cùng một cặp.” Hàn Phi vô thức xếp Đại Nghiệt và Thẩm Lạc vào cùng một loại.

Dưới sự thúc giục của Hàn Phi, Đại Nghiệt đã tiêm những giọt độc hồn vào trong chiếc radio, vết nứt bên trên lại càng ngày càng nhiều.

Mặc tiên sinh bên cạnh kinh hoàng khiếp sợ, nhưng cũng không dám nói lời nào.

Vài phút sau, tiếng điện sột soạt vang lên trong radio, giọng nói già nua và ngạc nhiên của vũ công phát ra từ bên trong.

“Tại sao radio của tôi lại bị ướt thế này?”

“Tránh ra! Đó là cực độc!”

Sau khi xác nhận có thể liên lạc, Hàn Phi cũng không vòng vo: “Ông lão à, cháu và Mặc tiên sinh đã gặp nhau trong tòa nhà rồi, bây giờ ông phải nhanh chóng nói với hận ý đến tìm cháu! Hận ý chưa tiến vào bên trong tòa nhà lập tức trở lại lối đi của công viên vui chơi! Mục tiêu của không thể nhắc đến rất có thể là lối đi! Bảo bọn họ phải canh giữ lấy điện thờ trong công viên vui chơi!”

“Lối đi? Công viên vui chơi? Cậu đang nói cái gì…”

Vũ công còn chưa kịp phản ứng, cuộc gọi đã bị ngắt, trên chiếc radio toàn là độc hồn, có thể phải mất một thời gian mới có thể sử dụng lại được.

"Hy vọng ông lão có thể truyền đạt được lời của mình ra ngoài." Hàn Phi cũng đã cố hết sức rồi. Hắn trả radio lại cho Mặc tiên sinh, sau đó từ trong lồng ngực lấy ra người giấy màu máu.

Người giấy bị máu của Từ Cầm nhuộm đỏ vừa xuất hiện đã trở nên vô cùng phấn khích. Giữa nó và Từ Cầm có một mối liên hệ nhất định, hai bên có thể cảm nhận được sự tồn tại của nhau.

"Dẫn đường, chúng ta lên tầng!" Hiện tại Hàn Phi cần làm hai chuyện, tìm thấy những mảnh vỡ đại não khác của số 2, và tụ hợp với hận ý vừa tiến vào tòa nhà chọc trời kia.

Tòa nhà chọc trời có thể vào nhưng không thể ra, kể cả hận ý cũng là mạo hiểm đi vào. Dù sao thì đây cũng là địa bàn của không thể nhắc đến, nhưng hận ý bị nguyền rủa bao trùm kia không chút do dự mà xông vào, đây đã không còn là mối quan hệ hàng xóm đơn giản nữa.

Để hồn ác khuếch trương ở tầng phía dưới 50, Hàn Phi dẫn những người khác tiến vào thang máy nhuốm máu.

Dưới sự hướng dẫn của người giấy màu máu, bọn họ cùng nhau đến tầng 40.

Bước ra khỏi thang máy, những nguyền rủa quen thuộc quanh quẩn xung quanh Hàn Phi, trong bữa ăn hàng ngày của hắn đều có những loại gia vị tương tự.

"Từ Cầm đã sử dụng nguyền rủa ở tầng này." Đá bay đồ lặt vặt ở hành lang, Hàn Phi kiểm tra từng gian phòng một, tất cả oán độc cùng nguyền rủa trong nội tâm tội phạm nữ đều bị lột sạch: "Không có một ai sống sót, có thể nhìn ra cô ấy đang rất vội vã."

"Đây không phải là vội vã, đây là tàn bạo?" Quý Chánh thật sự không biết Hàn Phi quen biết những bạn bè này ở đâu, không có một ai bình thường cả.

“Đi, tiếp tục lên trên!”

“Cậu chắc chứ? Tầng 40 đến 50 đều là tầng sinh sống của độc tài, bọn họ đã nô dịch rất nhiều quái vật, nghe nói trong đó còn có tác phẩm của thần linh.” Quý Chánh bây giờ nói chuyện với Hàn Phi đã khách khí hơn: “Không phải là tôi muốn ngăn cản cậu, chỉ hy vọng cậu có thể suy nghĩ thật kĩ.”

“Chúng ta không phải đã giết một độc tài rồi hay sao?” Hàn Phi đi ra hướng thang máy: “Mọi người đã sớm không có đường lui nữa rồi, thay vì đặt hi vọng của mình ở trên người khác, chi bằng chúng ta tự mình ra tay, bóp chặt cái cổ của vận mệnh.”

Mùi máu tanh trong phòng thang máy cực kỳ nồng nặc. Trong tòa nhà chọc trời có hơn 20 thang máy không ngừng hoạt động, người sống người chết không ngừng ra vào. Hầu hết hành khách đi thang máy đều không đi ra, nhưng ngay cả khi họ biết rằng thang máy là một con quái vật ăn thịt người, thì vẫn tranh giành để vào trong đó.

Người ở tầng trên 50 muốn xuống bên dưới để tránh tai họa, người ở tầng dưới 50 lại muốn lên trên để sống tốt hơn, tòa nhà chọc trời đang bị nhiều thế lực xé nát.

Những con số trên màn hình hiển thị thang máy bắt đầu thay đổi, khi con số đỏ như máu chuyển thành “49”, thang máy dừng lại, thẻ thang máy mà Hàn Phi tìm thấy không có quyền tiếp tục đi lên trên.

“Sự khác biệt giữa tầng trên 50 và tầng dưới 50 là gì?” Hàn Phi ôm người giấy màu máu đi ra khỏi thang máy, khí tức nguyền rủa thấu xương hội tụ về phía hắn, giống như một cái ôm màu đỏ tươi.

“Hình như là đại diện cho hai thời đại khác nhau.” Mặc tiên sinh cách xa Hàn Phi, ông ấy đi ở cuối đội ngũ: “Tôi nghe vũ công nói rằng cuộc sống của chủ nhân vườn hoa được chia thành hai giai đoạn, lần lượt tương ứng với các tầng trên 50 và tầng dưới 50. Hắn là cậu cũng có thể nhìn thấy tầng dưới 50 đổ nát, bẩn thỉu và tồi tàn, ngay cả sinh tồn cũng là một vấn

đề, những thứ này thực ra đều là môi trường sống của chủ nhân vườn hoa thời thơ ấu."

"Vậy tầng trên 50 tương ứng với ký ức của chủ nhân vườn hoa khi trưởng thành à?"

"Cũng không phải hoàn toàn là như vậy, nói chính xác là…" Mặc tiên sinh suy nghĩ hồi lâu mới mở miệng: "Tương ứng với ký ức của chủ nhân vườn hoa sau khi biến thành 'quỷ'."

"Kí ức sau khi biến thành quỷ?"

"Mặc dù tầng dưới 50 nghèo nàn, bẩn thỉu, bị bệnh tật chết chóc chiếm giữ, nhưng ít nhất chúng vẫn nằm trong phạm trù của con người; tầng trên 50 trông thì phồn hoa đẹp đẽ, nhưng thực ra đó chỉ là vẻ bề ngoài, nghe vũ công nói đó là một nơi cực kỳ phi lý, điên cuồng và tuyệt vọng, nơi không thể nhìn thấy bất kỳ cảm xúc và tính cách bình thường nào." Mặc tiên sinh hạ giọng: "Tòa nhà lớn này thực ra chính là cuộc đời của chủ nhân vườn hoa."

"Vậy chúng ta làm sao để có thể tiến vào tầng trên 50?" Hàn Phi nhìn người giấy đang ra sức hấp thu nguyền rủa. Hắn cảm thấy Từ Cầm đã cố ý lưu lại lượng lớn nguyền rủa, nếu như hắn tới đây, những nguyền rủa kia có thể trợ giúp cho hắn.

"Có ba cách, đạt được sự cho phép của thần linh, đi cầu thang bộ vượt qua phong tỏa của cấm kỵ, và mở điện thờ của thần linh ra, tranh giành quyền kiểm soát tòa nhà với thần linh." Quý Chánh nói: "Tôi vẫn luôn cố gắng tìm cách đi đến khu vực phía trên tầng 50 của tòa nhà, nhưng chưa từng thành công. Bây giờ có con quái vật nhà cậu giúp đỡ, chắc là chúng ta sẽ có 30% cơ hội thoát khỏi cấm kỵ truy sát trong cầu thang bộ."

"Cầu thang bộ không phải là lựa chọn tốt nhất, dẫn tôi đi tìm điện thờ của thần linh." Hàn Phi thả Đại Nghiệt ra, nó đi tới tầng 46 thì càng thêm phấn khích, giống như một con chó đói ba ngày nhìn thấy xương vậy.

"Điện thờ của thần linh chỉ tồn tại trong truyền thuyết, ngoại trừ những kẻ cuồng tín sùng đạo nhất, không ai biết nó ở

đâu, tôi thậm chí còn nghi ngờ rằng đó chỉ là một trò lừa bịp.” Quý Chánh muốn khiến Hàn Phi từ bỏ ảo tưởng phi thực tế của mình, nhưng ai ngờ y còn chưa nói xong, Đại Nghiệt đã lao như điên về một hướng nào đó.

“Đi theo nó!”

Từ Cầm vừa dọn dẹp xong tầng 49, Hàn Phi và những người khác cũng không bị cản trở quá nhiều. Nhưng bọn họ cũng tìm thấy một số mảnh quần áo của Từ Cầm trong quá trình di chuyển. Hận ý mạnh nhất bên cạnh Hàn Phi khi đến tầng này đã bị thương.

Sau khi cất những mảnh quần áo đi, Hàn Phi tăng tốc. Dưới sự dẫn dắt của Đại Nghiệt, bọn họ chạy đông chạy tây, sau khi chạy mấy vòng liền, thì đến một nơi rất kì lạ.

Ở vị trí trung tâm của tầng 49 có một cây cột có đường kính hơn ba mét được xây dựng, các tầng khác không hề có thứ này tồn tại.

“Tường chịu lực?” Sờ lên cột đá cực lớn, Hàn Phi liếc mắt nhìn Đại Nghiệt. Nó lập tức hiểu ra và lui về phía sau mấy bước, rồi dùng hết sức tông vào cột đá!

Làn da của Đại Nghiệt ngay cả ý chí của thần linh cũng rất khó bị xuyên thủng, nhưng sau khi nó tông vào cây cột, trên đầu đã xuất hiện một vệt nứt nhỏ, độc hồn và máu đen nhuốm lên cột đá.

Bị vết thương kích thích, Đại Nghiệt càng hưng phấn hơn, loại quái vật như nó càng đau thì càng hưng phấn.

Hoàn toàn không để ý tới Hàn Phi, Đại Nghiệt bị những thứ bên trong cột đá hấp dẫn. Giống như một con thiêu thân lao vào lửa, nó dùng phương thức nguyên thủy nhất hết lần này đến lần khác đâm vào cột đá.

“Nó, nó vẫn luôn như vậy sao?” Quý Chánh che lại đôi mắt của cậu bé sợ hãi: “Có cần ngăn nó lại không?”

“Mặc dù là chủ nhân của nó, nhưng tôi thật sự không ngăn cản được.” Lượng máu của Hàn Phi còn chưa hồi phục, cho nên hắn không dám tùy tiện đi tới.

Máu đen và độc hồn trên cây cột càng ngày càng nhiều. Khi chúng không ngừng lan tràn, hoa văn trên cột cũng dần dần rõ ràng hơn, đó là khuôn mặt của những người vô tội đang kêu khóc thống khổ.

Cơ thể của bọn họ dường như bị phong ấn trong những cây cột, chỉ lộ ra khuôn mặt nhăn nhó và đau đớn.

"Ra tay, chúng ta cùng nhau công kích nó!" Lấy dao tái sinh ra, Hàn Phi mang theo một luồng sát khí dâng trào hướng cây cột bên kia đi tới.

"Cậu chắc chắn không? Có lẽ thứ này là do thần linh an bài, nối liền quá khứ với tương lai…" Mặc tiên sinh còn chưa nói xong, Hàn Phi đã chém vào trên cây cột, các vết nứt xuất hiện trên các cạnh của khuôn mặt.

Khẽ hít vào một hơi, Quý Chánh nhìn Hàn Phi và Đại Nghiệt không có sự tôn kính nào đối với thần linh, nhất thời y không biết là chủ nhân giống thú cưng, hay là thú cưng đang bắt chước chủ nhân nữa.

Thực ra hoàn toàn không cần đám người Quý Chánh ra tay, tử ý của dao tái sinh và Đại Nghiệt đã khiến bề mặt của cây cột bị tổn hại nghiêm trọng. Hai lực lượng hoàn toàn đối lập này đã cưỡng bức xé nát "lớp vỏ" của cái cột tòa nhà.

Bộ quần áo đá bị phá vỡ, diện mạo thực sự của cái cột được bày ra trước mặt mọi người.

Cơ thể của từng nạn nhân méo mó đan xen vào nhau, đây hoàn toàn không phải là cột đá, mà là một cây cột người chống đỡ tòa nhà.

"Dao tái sinh rất khó gây ra thương tổn cho những nạn nhân vô tội này." Hàn Phi dừng bước, Đại Nghiệt bên cạnh cũng vội vàng xoay người, độc hồn của nó bị một lực lượng nào đó trên "cột người" triệt tiêu, khiến nó không thể chui vào bên trong "cột người" được.

"Đại Nghiệt vô cùng hứng thú với điện thờ, thứ nó đang tìm kiếm là bên trong cây cột, con đường lên tầng trên 50 hẳn là cũng được giấu ở trong đó." Hàn Phi rất hiểu Đại Nghiệt, hắn biết rõ nó không thể chống lại cống phẩm của thần linh.

“Cây cột này là do thần linh dựng lên, để làm móng nhà, những người vô tội kia chính là đối tượng bị tế sống.” Trong mắt Mặc tiên sinh tràn đầy thương hại và đau lòng: “Đóng cột sống, dựng trụ người, nhét đậu vào lỗ, ném lò thần, thần linh vì để xây dựng tòa nhà lớn này mà đã hiến tế quá nhiều người.”

“Có cách nào để cứu những người này không?” Đứng ở bên cạnh “cột người”, Hàn Phi nắm chặt dao tái sinh.

“Có.” Ánh mắt Mặc tiên sinh phức tạp nhìn Hàn Phi: “Giết chết ác thần đó.”

Chương 814: Chị dâu, có phải chị đang tìm hồn ác này không?

"Không ai có thể giết được ác thần, nếu như người đó có thể làm được, vậy thì anh ta sẽ trở thành thần mới."

Quý Chánh hy vọng Hàn Phi có thể có những ý tưởng phù hợp với thực tế hơn. Cột người là nền móng tiếp nối của tòa nhà, chủ nhân vườn hoa không thể để người khác dễ dàng phá hủy nó.

"Chưa từng có ai có thể dùng phương thức khác để tiến vào tầng phía trên 50, đây là quy tắc."

"Đừng tuân theo mấy quy tắc đó nữa, không phải chúng ta ở đây để hình thành các quy tắc mới hay sao?"

Ngoại trừ Đại Nghiệt, không ai lạc quan về Hàn Phi. Mọi người tránh xa cột người, như thể những mặt quỷ kinh khủng dữ tợn đó có thể kéo người đến gần vào đó bất cứ lúc nào vậy.

"Bên trong cột người có thứ mà Đại Nghiệt muốn, một phần của điện thờ biết đâu chính là đang được vô số nạn nhân bao bọc. Mọi thứ giống như những gì đã xảy ra trong hiện thực, cái chết của những nạn nhân, những thi thể đẫm máu chất đống thành tội ác của những người đó, đây chính là tội chứng của bọn chúng!"

Nắm chặt lấy lưỡi dao nhân tính sáng chói của con dao đồ tể, Hàn Phi đưa tay về phía cây cột người.

Những người chết oan chen lấn cắn về phía hắn, thân thể của bọn họ đan xe vào nhau, ngay cả cây cột cũng như bắt đầu nghiêng ngả.

"Ngay cả dao tái sinh cũng không muốn làm tổn thương mọi người, vậy mà mọi người lại muốn cắn tôi?"

Bên trong tòa nhà chọc trời không có lương thiện và tín nhiệm, cách tốt nhất để tránh bị tổn thương chính là làm tổn thương người khác trước. Ở một nơi hỗn loạn và dị dạng như

vậy, cho dù cư dân có phát hiện ra bí mật trong cây cột người, phản ứng đầu tiên cũng sẽ là tấn công đối phương giống như Đại Nghiệt.

Nhưng kết cục của Đại Nghiệt, tất cả mọi người đều đã nhìn thấy.

Làn da mà ngay cả thần linh cũng không thể xuyên qua đã bị đâm thủng dễ dàng, máu đen của Đại Nghiệt gần như nhuộm đỏ chiếc áo đá của cột người.

Người làm tổn thương bọn họ càng sâu, sẽ càng bị bọn họ làm tổn thương nhiều hơn. Những con người vô tội bị tế sống này đã từng lương thiện biết bao nhiêu, thì bây giờ sẽ ác ý bấy nhiêu để trả lại cho thế giới này.

Bao nhiêu năm như vậy, Hàn Phi hẳn là một ngoại lệ duy nhất. Dao tái sinh rất khó gây thương tổn cho người không sát sinh, nó tự động tránh những người chết oan ra, tập trung tấn công vào những kẽ hở.

Người có dao thuật tinh chuẩn đến đâu cũng không thể vừa xẻ bộ quần áo bằng đá ra, mà không làm cột người bị thương, nhưng Hàn Phi đã làm được điều đó.

Hắn chẳng những không làm bị thương người chết oan trong cột người, mà trên con dao tái sinh cực kỳ sắc bén thậm chí không có chút sát khí nào. Con dao đồ tể sắc bén nhất trong mắt kẻ ác, thì trong mắt nạn nhân càng giống như một dải ngân hà tỏa sáng, khiến người ta không thể ngừng muốn đến gần hơn.

Đại Nghiệt không tấn công vào cột người nữa, những người khác cũng đều tránh ra, chỉ có Hàn Phi dùng tay của mình cầm lưỡi dao chạm vào cột người.

“Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn!”

Hàn Phi không biết làm thế nào để giúp đỡ những linh hồn này, vì vậy hắn muốn hỏi bọn họ.

Oán khí vô biên dọc theo cánh tay của Hàn Phi bò lên trên đầu, cảnh tượng này giống như trên thủy triều đen xuất hiện một vòng lốc xoáy một hơi nuốt chửng hắn vậy.

Đi về phía trước, Lý Nhu muốn đến giúp Hàn Phi, nhưng Quý Chánh đã ngăn cô lại trước một bước. Khẽ lắc đầu, y đưa một bức ảnh mà mình chụp cho cô.

Trên bức ảnh mờ ảo, Hàn Phi đứng trước vô số linh hồn chết oan, lấy ra ngọn lửa từ trái tim mình, để soi sáng vực sâu cho bọn họ.

Linh hồn của những nạn nhân trong cây cột người coi thường mọi phòng ngự, bọn họ gặm nhấm ý thức và linh hồn của Hàn Phi. Cơ thể của hắn cũng bị bọn họ kéo từng chút một vào trong cột người.

Đại Nghiệt điên cuồng xoay quanh cây cột người, nó muốn kéo Hàn Phi ra, nhưng lại sợ xé nát cơ thể của hắn.

"Mọi người hãy canh giữ ở bên ngoài! Bọn họ muốn tôi nhìn thấy nguồn gốc của đau khổ!"

Hàn Phi tuyệt đối không phải là người bốc đồng. Khoảnh khắc hắn vừa chạm vào cột người đã sử dụng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn. Linh hồn của những nạn nhân bị giam cầm ở đây, thần linh đã biến bọn họ thành tấm vải đen che phủ điện thờ, dùng những người vô tội kia để che đậy trái tim bẩn thỉu và xấu xa của mình.

Ý thức của những người bị hại vô cùng hỗn loạn, không thể truyền đạt thêm tin tức cho Hàn Phi. Để tránh việc bọn họ không cẩn thận xé xác, hắn cũng đang thử làm một chuyện vô cùng điên cuồng.

Hắn lặng lẽ giải phóng linh hồn hội tụ trong con dao tái sinh. Những người đồng hành có phẩm giá đẹp đẽ nhất thế gian này bước ra khỏi dao đồ tể, nhập vào khe hở giữa cột người. Cùng với việc lấp đầy trái tim tan nát của những nạn nhân, thì cũng mở ra một lối đi tương đối an toàn cho Hàn Phi.

Trong chớp mắt, cơ thể Hàn Phi đã bị cột người nuốt chửng. Cơ thể của hắn bị vô số tàn chi đè ép, dưới ánh mắt của những nạn nhân dần dần chìm sâu vào.

Nhìn từ bên ngoài, cột người không lớn lắm, nhưng sau khi tiến vào, tựa hồ như đã đi vào một không gian khác. Khắp nơi

đều là thi thể và tàn chi, nơi đây chính là biển xác theo đúng nghĩa.

Với sự giúp đỡ của những linh hồn trong dao tái sinh, Hàn Phi từ từ chìm xuống trung tâm của cây cột, hắn nhìn thấy trung tâm của tòa nhà chọc trời.

Đó là một tượng thần được bao bọc bởi tàn chi và thi thể, cũng là tượng thần quỷ dị nhất mà Hàn Phi từng thấy cho đến hiện tại.

Một nửa bức tượng cao một xích (~33.3cm) là đá, nửa còn lại là máu thịt!

Tượng thần này trông giống như một người sống vậy, ngồi khoanh chân, khuôn mặt mờ ảo, trên tay cầm hai bông hoa giống hệt nhau.

"Bản thể tòa nhà chọc trời chính là một điện thờ cỡ siêu lớn, mình đây là đã tìm thấy tượng thần mà chủ nhân vườn hoa đặt trong điện thờ sao?"

Cây người là sợi dây liên kết then chốt giữa quá khứ và tương lai của tòa nhà. Cư dân bản địa biết rằng thứ này do chính thần linh an bài và xây dựng, nhưng không ai nghĩ rằng thần linh lại giấu một trong những tượng thần của mình vào trong cây cột người.

Nhìn một nửa tượng thần được làm bằng máu thịt, ngón tay Hàn Phi nắm chặt chuôi đao, hắn từng chút một kéo cánh tay lên trên.

"Không cần biết mày là cái gì, chém trước đã rồi tính sau!"

Hàn Phi rất yếu, hắn chỉ khoảng hơn level 20, nhưng dao đồ tể tái sinh lại là vật phẩm đặc biệt rank D, đến hận ý cũng có thể chém chết.

Một cơ hội tốt như vậy, Hàn Phi làm sao có thể bỏ qua. Trong đầu hắn hoàn toàn là ý nghĩ chém vỡ tượng thần chi phối.

Lưỡi dao tái sinh xẹt qua máu thịt, cách tượng thần càng ngày càng gần. Nhưng đúng vào lúc này, tượng thần máu thịt đó đột nhiên mở mắt ra!

“Tượng thần sống dậy?”

Khoảnh khắc đó Hàn Phi như bị băng nước tràn ngập, linh hồn đông cứng, ngay cả hô hấp cũng quên mất.

Hắn chưa từng thấy qua một đôi mắt như vậy. Thâm trầm, sâu thẳm, đen tối, mắt trái tựa như bầu trời đêm, mắt phải tựa hồ là vực sâu, nó xóa sạch toàn bộ nhân tính, chỉ để lại một đôi mắt có thể nhìn thấy mọi thứ.

Một cánh hoa từ trên tay tượng thần rơi xuống, tất cả tàn chi và thi thể lập tức bị máu nhuộm đỏ. Hàn Phi dường như hoàn toàn bị cô lập ở một không gian nào đó, ngay cả bảng thuộc tính cũng không mở ra được, như thể ở đây mới chính là thế giới tầng sâu thực sự!

Chỉ bằng một cái nhìn, Hàn Phi đã mất đi toàn bộ năng lực phản kháng, vong hồn nóng nảy cũng toàn bộ bị máu nhúng chìm, xung quanh một vùng yên tĩnh chết chóc.

Hàn Phi cảm thấy tim mình như sắp ngừng đập, máu tựa hồ hoàn toàn đông cứng lại.

Dưới cái nhìn của đôi mắt đó, tất cả những gì Hàn Phi sở hữu dường như đều vô giá trị, đêm tối thuần túy dễ dàng nuốt chửng tất cả sự kiên trì và hy vọng của hắn.

Máu thịt, linh hồn, ký ức, con đường hắn đi tới nay chậm rãi tan vỡ. Hắn như bị hút vào trong đôi mắt kia, chìm vào màn đêm, chìm vào vực sâu.

“Đây chính là sức mạnh của không thể nhắc đến?”

Cảm giác không trọng lượng mãnh liệt truyền đến, tâm trí Hàn Phi bắt đầu sụp đổ, cho đến khi cô nhi viện màu máu từ trong ký ức hiện ra, tiếng cười điên cuồng đã khiến cho hắn tỉnh táo lại.

Tất cả kí ức đều bị xé nát, mang đến cho hắn cảm giác lạnh léo vô tận, trên biển băng kia, chỉ có một cảnh tượng là ngoại lệ.

Mặt trời buổi sáng đang từ từ nhô lên, ánh nắng ấm áp xuyên qua màn đêm, chiếu lên trên Tân Hỗ vừa bước ra khỏi màn đêm.

Ký ức mà thầy giáo của Lệ Tuyết tặng cho Hàn Phi như ánh nắng đã xua tan bóng tối và sự lạnh lẽo, đồng thời làm tan chảy tất cả ký ức bị đóng băng trong đại não của hắn.

Khôi phục ý thức, khi Hàn Phi mở mắt ra lần nữa, chính là mặt đối mặt với tượng thần máu thịt kia. Tay của tượng thần muốn nâng lên, nhưng nó đã bị những sợi xiềng xích màu đen viết đầy tội danh trói chặt!

"Vụ án phóng hỏa, vụ án cánh bướm, vụ án phong thủy, vụ án quỷ đồng, vụ án âm trạch Phó gia….. Đây là xiềng xích của thầy giáo Lệ Tuyết!"

Cảnh sát đêm đáng sợ nhất, hiện tại dường như đang một mình chiến đấu chống lại sức mạnh do thần linh để lại trên tầng cao nhất, khiến thần linh không thể phân tâm!

"Hóa ra những gì mình nhận được… mới là món quà tuyệt vời nhất."

Điên cuồng, đau khổ cùng tuyệt vọng như thác lũ tuôn ra từ cô nhi viện màu máu, gột rửa linh hồn của Hàn Phi, giống như bánh xe khổng lồ nghiền nát tầng băng, hắn cầm đao đồ tể chém thẳng vào cổ tượng thần!

Khi lưỡi dao chém ngang, một cánh hoa từ từ rơi xuống, trên cổ tượng thần có một vết máu.

Cánh hoa rơi xuống đất, thanh âm lanh lảnh phát ra từ trong linh hồn của Hàn Phi. Trên lưỡi dao tái sinh sáng chói xuất hiện toàn vết nứt, tựa hồ như một giây sau sẽ vỡ vụn.

Sau khi mất đi hai cánh hoa, màu đỏ trên bông hoa trở nên mờ nhạt hơn, biển xác dâng trào, người chết oan ra sức vùng vẫy, nhưng không có bất cứ sự phản kháng nào có thể lay chuyển được ánh mắt của thần linh.

Tàn chi nhấn chìm Hàn Phi, sợi xiềng xích viết đầy tội danh kéo tượng thần vào trong biển xác. Chủ nhân của sợi xích chưa bao giờ nghĩ đến việc sống sót, ý tưởng tốt đẹp nhất cho tương lai của ông là –- có thể kéo tượng thần kia chôn cùng.

Tiếng nổ ầm vang không ngừng vang lên bên tai, Hàn Phi cảm giác được có người từ phía sau chộp lấy mình, kéo ra từ trong biển xác đỏ như máu kia!

Từng cỗ thi thể lần lượt từ trên cột người rơi xuống, Hàn Phi nằm trên mặt đất, quỷ văn trên người hắn đều bị rửa sạch hơn phân nửa, người giấy màu máu bị hư hỏng nặng, ôm chặt lấy eo hắn.

Một ánh mắt của tượng thần đó đã kéo Hàn Phi xuống vực sâu, đây có lẽ mới là năng lực của không thể nhắc đến.

"Trước đây khi tiếng ca vang lên, tất cả quỷ quái nghe thấy đều sẽ bị ảnh hưởng, nhưng năng lực của tiếng ca cũng chênh lệch quá nhiều so với chủ nhân vườn hoa rồi?"

Cắn quần áo của Hàn Phi, Đại Nghiệt ra sức kéo hắn lui lại phía sau. Quý Chánh và Mặc tiên sinh vội vàng kiểm tra vết thương của hắn, bọn họ đang nói gì đó rất lớn bên cạnh, nhưng hắn không thể nghe thấy dù là một câu.

Hắn vẫn chưa thoát ra khỏi những tác động tiêu cực của không thể nhắc đến, thính giác, thị giác và khứu giác đều sẽ mất thời gian rất dài mới có thể khôi phục lại được.

Màu máu dần dần nhạt đi, ánh mắt của Hàn Phi cũng dần dần trở nên ngưng tụ. Hắn nhìn về phía cột người đầy vết nứt và trần nhà bắt đầu nứt vỡ.

Miếng thịt và vụn đá lần lượt rơi xuống, trên mặt đất của tầng 49 xuất hiện một cái lỗ lớn, bọn họ nhìn thấy cảnh tượng ở tầng 50.

Tầng 50 mà người bình thường không được phép vào được tạo thành từ vô số thi thể. Tất cả thi thể đều được quấn bằng chỉ đỏ, treo những chiếc chuông hồn lớn nhỏ, tầng này không có bất kỳ vật sống nào.

"Cậu làm được rồi!" Quý Chánh lay động bả vai Hàn Phi: "Có điều khu vực tầng trên 50 có vẻ không giống như trong tưởng tượng của chúng ta."

"Chắc chắn muốn lên trên chứ?" Mặc tiên sinh viết mấy chữ, dán lên trên người Hàn Phi, hy vọng có thể giúp hắn trị

thương.

“Chúng ta không có lý do để rút lui.” Hàn Phi nhìn cán dao trong tay: “Đúng rồi, vừa rồi tôi đã nhìn thấy thần linh.”

“Cậu đã gặp y rồi?!”

“Đúng vậy, tôi còn cho y một nhát.” Hồi tưởng tất cả những gì mình vừa gặp phải, Hàn Phi nhẹ nhàng vuốt cán dao: “Đi thôi, tiếp tục lên trên!”

……..

“Bùm!”

Cửa hành lang ở tầng 25 của tòa nhà chọc trời trong nháy mắt nổ tung thành từng mảnh. Hàng trăm nguyền rủa biến thành bóng quỷ tràn vào hành lang, một người phụ nữ cầm đầu lâu của ác quỷ xuất hiện ở tầng 25.

“Là giọng nói của anh ấy đang kêu gọi.” Người phụ nữ nhìn lực lượng của cấm kỵ đang không ngừng hội tụ, mà không hề có ý nghĩ rút lui nào.

“Tôi chỉ muốn thử xem giọng nói của mình có thể ảnh hưởng đến sự vận hành của tòa nhà hay không, dù sao thì tôi cũng đã chiếm được bảy tầng rồi.” Máu thịt cải tạo lại thân thể của viện trưởng, hồn ác dẫn động vô số sợi dây vận mệnh, lặng lẽ xuất hiện ở phía cách xa người phụ nữ hơn mười mét.

Người phụ nữ hơi cau mày sau khi nhìn thấy viện trưởng làm từ tàn chi và máu thịt. Tiện tay ném cái đầu của ác quỷ đi, cô lấy ra một con dao ăn với ngọn lửa đen hận ý đang cháy.

“Có thể được chị băm nhỏ đặt lên bàn ăn, là ước mơ cả đời của anh ấy, tôi có thể chứng minh cho chị thấy, cái linh hồn trong đầu chỉ toàn ý tưởng tà ác kia, đã từng vô số lần tưởng tượng ra cảnh mình bị ăn thịt, hi vọng chị đừng để bụng tình yêu cuồng nhiệt biến thái dị dạng méo mó đó của anh ấy!” Lùi lại một bước, viện trưởng chỉ vào trần nhà: “Sợi dây vận mệnh đã sớm quấn lấy nhau rồi, chị dâu, người chị cần tìm đã đi tìm chị rồi.”

Chương 815: Sự khủng khiếp của không thể nhắc đến

"Tôi là một người vô cùng kiêu hãnh, nhưng luôn cảm thấy tự ti khi nhìn thấy cô, thứ tình cảm này cắm rễ vào sâu trong linh hồn, nhưng anh ấy chưa từng nói cho cô biết."

"Trước đây tôi từng cảm thấy loại tình yêu dị dạng đó rất kinh khủng, nhưng sau khi đến gần cô, tôi mới biết tại sao anh ấy lại bị chìm sâu trong đó, không thể tự mình thoát ra."

"Đừng dùng loại ánh mắt rác rưởi đó nhìn tôi, tôi chỉ đang nói hết những gì trong lòng của anh ta ra mà thôi."

Viện trưởng không biết Hàn Phi đang giấu giếm thứ gì, anh ta thêm mắm thêm muối rồi nói ra hết tất cả cảm xúc.

Trong mắt xẹt qua một sự tà ác lạnh lẽo, hồn ác làm việc không từ thủ đoạn. Bày ra một bộ dạng bám váy hoàn hảo trước mắt, anh ta thật muốn đè đầu Hàn Phi ra để ăn, hận không thể gô cổ hắn lại rồi ném vào trong phòng bếp của Từ Cầm đêm nay.

Ai ăn ai, ăn như thế nào, kho hay chiên đều không cần biết, chỉ cần có thể ôm chặt đùi là đủ rồi.

Theo anh ta, đây có lẽ là công dụng duy nhất của linh hồn thông thường kia.

……

Hàn Phi với linh hồn đang bị trọng thương rùng mình một cái, có kẻ xấu dường như đang đánh chủ ý vào hắn.

Ôm chặt người giấy màu máu tàn tạ, đối phương muốn nói gì đó với Hàn Phi, nhưng bởi vì vết thương quá nghiêm trọng, màu máu trên người nó đang nhanh chóng phai đi.

"Chỉ mới bị thần linh liếc mắt một cái, linh hồn đã tựa hồ như bị hút mất, khoảng cách giữa mình và không thể nhắc đến quả thực quá lớn."

Hàn Phi hiện tại đã hoàn toàn hiểu tại sao Phó Sinh lại từ bỏ mọi thứ, đưa ra lựa chọn trở thành không thể nhắc đến rồi. Sức mạnh này quá hấp dẫn, nếu như Hàn Phi có cơ hội nắm được sức mạnh này, nói không chừng hắn cũng sẽ vĩnh viễn rơi vào vực sâu, trở thành cấm kỵ trong miệng bách quỷ.

Cùng nhau đến tầng 50, mấy người giẫm lên biên giới được xây dựng từ thi thể, nhìn thế giới hoang đường do thần tạo ra.

"Trên bức tường kia vẽ cái gì vậy?" Hàn Phi phát hiện ra một cảnh tượng rất thú vị. Một tên không sợ trời không sợ đất như Đại Nghiệt, cũng theo Hàn Phi cẩn thận đi giữa hành lang tầng 50, nó không dám đụng vào bức tường ở hai bên. Phải biết rằng phong cách trước đây của Đại Nghiệt là đấu đá bừa bãi, không có đường cũng phải tự mình mở ra một con đường.

"Hẳn là nguyền rủa do không thể nhắc đến lưu lại, tôi đã từng nhìn thấy những hoa văn tương tự trên người những kẻ cuồng tín." Quý Chánh lấy máy ảnh ra chụp một vài bức ảnh về bức tường: "Tầng 50 không có người sống, hoàn nguyên dáng vẻ ban đầu của tòa nhà. Tôi từng nghe người ta nói rằng bất cứ ai ở lại tầng 50 quá mười phút, sẽ bị lưu lại ở đây mãi mãi."

Mặc tiên sinh ngẩng đầu nhìn những thi thể hòa vào bức tường xung quanh mình: "Lời đồn có thể là sự thật, mọi người có nhận thấy bức tường đang từ từ đến gần chúng ta, như thể chuẩn bị nghiền nát chúng ta không?"

"Hay là bây giờ chúng ta hãy đi xuống đi?" Lý Nhu rất lo lắng cho vết thương của Hàn Phi. Cô thân là một bán dị quỷ, vẫn luôn bị cư dân bản địa coi như quái vật, chỉ có hắn coi cô là người chân chính.

"Thầy giáo của Lệ Tuyết đang một mình chiến đấu chống lại sức mạnh do thần linh để lại. Mình không biết ông ấy chỉ là một người bình thường làm thế nào mà lại có được sức mạnh đó, nhưng mình có thể tưởng tượng được cái giá phải trả và áp lực mà ông ấy phải chịu đựng. Trong thế giới tầng sâu này, những người duy nhất có thể giúp ông ấy bây giờ chỉ có những người như mình thôi."

Hàn Phi có quá nhiều lý do để tiếp tục đi lên, hắn không thể dừng bước chân của mình lại.

Trong cầu thang bộ hai bên có lực lượng cực kì kinh khủng đang trưởng thành, cấm kỵ đã mất kiểm soát, đám người Hàn Phi không dám đi đường cầu thang bộ. Sau khi bọn họ đi một vòng thì đến bên thang máy của tầng 50.

Thẻ thang máy của Hàn Phi chỉ có thể đưa họ đến tầng 49, chỉ có những người được thần linh chấp thuận mới có thể lên tầng 50. Tầng này không chỉ là mộ phần của tất cả những kẻ phản kháng, mà còn là điểm trung chuyển của những kẻ cuồng tín thần linh.

"Thẻ thang máy của chúng ta đều không thể đi đến những khu vực trên tầng 50…"

Trong lúc đang lo lắng, Hàn Phi đột nhiên nhìn thấy cửa thang máy số 19 không thể đóng lại được, hắn sáp tới nhìn một chút, cửa thang máy đã bị phá hủy đến hư hỏng nặng, toa thang máy giống như bị kẹt ở một tầng nào đó.

Đặt nửa người vào trong trục thang máy, Hàn Phi lần đầu tiên từ góc độ này nhìn thấy thang máy. Hóa ra cái gọi là thang máy căn bản không phải "vật chết", mà là những cái đầu lâu khổng lồ.

Đi thang máy chính là bước vào bên trong miệng của bọn chúng, để những quả bóng bay đầu người khổng lồ này đưa mình lên trên.

Đôi má nhợt nhạt, cái miệng hôi hám thối rữa, những đường nét trên khuôn mặt bị khoét ra, khắp người là những nguyền rủa của thần linh, đây mới là bộ mặt thật của thang máy.

Những toa thang máy khác vẫn là dáng vẻ như cũ, riêng toa thang máy số 19 dường như đã bị lực lượng nào đó "giết chết".

"Nếu như thần linh chết đi, tất cả ảo mộng có thể sẽ đều vỡ tan, tòa nhà làm bằng xương người này sẽ lộ ra mặt tàn khốc nhất của nó." Mặc tiên sinh vẫn còn đang cảm thán, Hàn Phi đã bảo Đại Nghiệt cõng mình vào bên trong giếng thang máy.

“Cậu đang làm gì vậy?”

“Từ đây đi lên.” Hàn Phi tìm một con đường khác, hắn tìm được một con đường đặc biệt.

“Cậu chắc chắn có thể đi được đường này?” Cảnh sát đêm cấp kỵ Quý Chánh không dám đi theo.

“Anh đã nói đây là đường rồi, còn sợ cái gì nữa? Đi theo tôi, nhanh lên!” Hàn Phi để Đại Nghiệt mở đường, chui vào trong giếng thang máy, nhìn thấy các vảy máu dày đặc cùng đủ thứ huyết trùng kì lạ đang bò trong “giếng”.

Vết máu bị đâm thủng, Đại Nghiệt giống như đâm phải tổ ong bắp cày, vô số côn trùng kỳ lạ từ trong sâu vết máu bò ra, bất kỳ oán niệm nào lướt qua có lẽ đều sẽ bị ăn tươi nuốt sống, nhưng nó quả thật là một ngoại lệ.

Tất cả các loài côn trùng kỳ lạ đều không dám đến gần Đại Nghiệt, giống như tại điện thờ ký ức của Phó Sinh ở đảo hồ thần vậy, Đại Nghiệt được sinh ra từ trong nhộng mặt người, bẩm sinh đã trấn áp tất cả các loài côn trùng kỳ lạ.

“Mau đến đây!”

Đại Nghiệt cạy cửa thang máy ở tầng 51 ra. Bọn người Mặc tiên sinh đều cảm thấy vô cùng chấn kinh, dưới từng câu thúc giục của Hàn Phi, cũng dũng cảm leo lên trên người Đại Nghiệt, tiến vào tầng 51 thông qua giếng thang máy.

“Con đường này khá tốt, yên tĩnh lại ít người, sau này chúng ta sẽ đi từ đây.”

Sau khi Đại Nghiệt rời khỏi giếng thang máy, tất cả hồn trùng và huyết trùng lại chui vào trong máu, nhìn thoáng qua căn bản không thể phát hiện ra bọn chúng.

“Người ở tầng dưới 50 đều nói tầng trên 50 là thiên đường, nhưng nơi này tựa hồ cũng không có gì đặc biệt.”

Khu vực bên dưới tầng 50 rất giống với khu phố cổ Tân Hỗ mấy chục năm trước. Từ tầng 50 trở lên bắt đầu xuất hiện đủ thứ muôn hình vạn trạng của thời đại mới. Khoa học kỹ thuật phát triển đã thay đổi cuộc sống, cũng mang đến những nỗi kinh hoàng mới.

Từng cánh cửa thay thế các ổ khóa điện tử, nhãn cầu trong camera giám sát thỉnh thoảng sẽ tự động chớp chớp, mọi thứ đang tiến về phía trước, nhưng điều không thay đổi là cảm giác hạnh phúc ngày càng thiếu đi và cảm giác tuyệt vọng ngày càng tăng.

Tuy nhiên, có một điều không thể phủ nhận, tầng phía trên 50 đang dần trùng lặp với hiện thực, có thể đối với những người ở thế giới tầng sâu mà nói, hiện thực đại diện cho thiên đường.

"Đừng sơ suất, đừng tin bất cứ thứ gì mọi người nhìn thấy, những bức tường được xây bằng thi thể kia mới là sự thật, đây chỉ là những thứ thần linh muốn chúng ta nhìn thấy, tuyệt đối không được đắm chìm trong đó." Mặc tiên sinh thử đẩy cánh cửa gian nhà bên cạnh ra, ở khắp mọi nơi trong các căn hộ chung cư đều có lưu dấu vết của cuộc sống con người, nhưng trong nhà không nhìn thấy một người sống, chỉ có những người giấy.

Những ông bố, bà mẹ và đứa trẻ được làm bằng giấy vụn kia ở các nơi khác nhau trong nhà, bọn họ dường như vốn đang làm việc của mình, nhưng vì Mặc tiên sinh đột nhiên mở cửa ra, nên mới tạm thời đứng yên.

"Tầng 51 toàn là người giấy?"

Tầng 50 là bắt đầu quá trình chuyển biến của thần linh, mà tầng51 là tầng đầu tiên sau bước ngoặt cuộc đời của thần linh, đối với thần linh mà nói, cũng có ý nghĩa đặc biệt.

"Ngụy thần đó hình như đã mất đi tất cả người nhà, bên cạnh y chỉ còn lại những món đồ chơi được làm ra và một số hình nộm được gọi là bố và mẹ." Lấy máy ảnh ra đang định chụp ảnh, đột nhiên Quý Chánh nhìn thấy người giấy ban nãy cúi đầu xuống, bây giờ đang quay đầu nhìn về phía y.

Mắt của tất cả những người giấy trong nhà đều bị khoét mất, trên mặt còn để lại hai lỗ sâu, nhưng chính hai lỗ đó lại khiến Quý Chánh cảm thấy sợ hãi sâu sắc.

"Giết những người giấy này đi? Hay là mặc kệ bọn chúng?"

“Bọn chúng dường như là những món đồ chơi ngoan ngoãn trong tay của thần linh.” Hàn Phi ôm người giấy màu máu bước vào nhà, hắn nắm lấy bàn tay của người giấy đứa trẻ, sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn.

Bản ngã mịt mờ, phục tùng, trống rỗng…

Có thể chắc chắn là trong cơ thể của người giấy có giam cầm linh hồn của một đứa trẻ, đứa trẻ đó đã mất hết tất cả cảm xúc, ở một khía cạnh nào đó, nó quả thực cũng không khác gì một người giấy.

“Người bình thường muốn sống ở tầng trên 50, thì sẽ phải trở thành người giấy phục tùng tuyệt đối à?” Đây đã không còn là bị cuộc sống mài giũa đi sắc cạnh nữa, mà là trực tiếp bị cải tạo linh hồn, trở thành một con rối.

Hàn Phi không giết người giấy, cả tầng lầu có vô số người giấy ẩn nấp, muốn giết sạch sẽ thì quá khó.

“Tốc độ khuếch trương của hồn ác quá chậm, mình cần phải nhanh chóng tìm được những mảnh vụn đại não khác của số 2. Muốn trợ giúp thầy giáo của Lệ Tuyết, nhất định phải để số 2 tham gia vào mới được.” Hàn Phi đang đi trên hành lang thì đột nhiên có một giọt mưa đen rơi xuống mu bàn tay. Hắn hoảng hốt nhìn lên, rõ ràng mình đang đứng ở bên trong hành lang, tại sao lại có hạt mưa rơi vào người?

“Thật là một cảm giác kỳ lạ. Sau khi đến tầng này, cảm giác giằng xé giữa hiện thực và thế giới tầng sâu gần như đã biến mất, mình dường như đã trở lại hiện thực, nếu cứ tiếp tục như vậy, có khi nào mình sẽ không thể phân biệt được hiện thực và thế giới tầng sâu nữa không?”

Nhìn chằm chằm hạt mưa đen đang biến mất với tốc độ nhanh chóng trên mu bàn tay, Hàn Phi có một loại dự cảm không tốt. Không chỉ là ở trong thế giới tầng sâu, mà trong hiện thực hình như cũng đã xảy ra một số tình huống bất trắc rồi.

Khi khoảng cách của hắn càng ngày càng gần với sức mạnh của không thể nhắc đến, tất cả các phương diện bắt đầu bị không thể nhắc đến ảnh hưởng. Đó không phải là một thứ

công kích cụ thể, mà là một loại cảm giác tuyệt vọng rất khó có thể miêu tả được.

"Tầng phía dưới 50 giống như một cái chuồng giam giữ động vật, tầng phía trên 50 mới được coi như đã vào nhà của không thể nhắc đến."

Chương 816: Tầng 51

Hàn Phi vẫn chưa đủ điều kiện thoát khỏi game, bất kể trong hiện thực xảy ra chuyện gì, hắn cũng không có cách nào để rời đi.

Mặc dù trong lòng hơi bất an một chút, nhưng hắn vẫn quyết định tiếp tục thăm dò. Nếu như không thể cân bằng giữa hiện thực và thế giới tầng sâu, vậy thì hắn sẽ lựa chọn ở lại thế giới tầng sâu, bởi vì nơi này có quá nhiều thứ không thể vứt bỏ.

"Vật phẩm của vũ công để lại đều được cất trong nhà an toàn ở tầng trên 50, hay là chúng ta hãy đi lấy thứ đó ra trước." Mặc tiên sinh cầm chiếc radio sắp nứt hẳn ra: "Vũ công nói vật phẩm ở trong nhà an toàn biết đâu có thể giúp chúng ta rời khỏi tòa nhà được."

"Cụ thể ở tầng nào ông có biết không?"

"Radio vẫn còn có thể sử dụng một lần nữa…" Mặc tiên sinh hạ quyết tâm: "Bây giờ tôi có một cảm giác vô cùng bất ổn, toàn thân như bị ngâm trong một vùng biển vô hình, có một lực lượng đang kéo thể xác của tôi, khiến tôi không ngừng chìm xuống. Vì vậy tôi muốn hoàn thành chuyện cuối cùng mà vũ công giao phó cho tôi khi vẫn còn tỉnh táo."

Mặc tiên sinh cũng chịu ảnh hưởng của không thể nhắc đến. Mọi người căn bản không nhìn thấy nó, chỉ là đặt chân đến tầng trên 50 nơi nó tọa lạc, thì về mặt tinh thần đã bị nghiền nát, đây mới thực lực chân chính của không thể nhắc đến.

"Cũng được." Do áp lực mang đến từ không thể nhắc đến, mọi người chuẩn bị sẽ xác định vị trí căn nhà của vũ công trước.

Tìm thấy một căn phòng trống, Hàn Phi để Đại Nghiệt canh cửa, những người còn lại canh gác lối đi.

Chiếc radio sắp hỏng được đặt trước mặt Đại Nghiệt, Mặc tiên sinh cởi áo khoác của mình ra rồi lót bên dưới chiếc radio, ngọn lửa màu đen lập tức bùng cháy: "Chính là bây giờ, hãy để nó truyền độc hồn và chấp niệm vào!"

Từ trong radio phát ra một tiếng hét thảm thiết, các cạnh bắt đầu vỡ ra.

Độc hồn rơi xuống, tiếng hét từ trong radio càng ngày càng lớn. Sau khi vỏ ngoài của radio hoàn toàn vỡ vụn, mọi người nhìn thấy một cái tai nhuốm đầy nguyền rủa, cùng với một nửa khuôn mặt bị biến dạng.

Nó vẫn đang chảy máu, như thể vừa bị cắt ra vậy.

"Đây chính là bộ dạng chân thực của chiếc radio? Vũ công ngày nào cũng ôm cái tai bị cắt ra? Ông ấy đang nghe cái gì?"

"Đó là món quà từ người bạn thân nhất tặng ông ấy! Mau hỏi xem nhà an toàn ở đâu!" Cơ thể của Mặc tiên sinh đang bốc cháy cùng với quần áo của mình, bản thân ông dường như là một cuốn sách chứa đầy những chữ tử.

"Chúng cháu đã đến tầng trên 50, căn nhà ông đã từng sống ở đâu?" Hàn Phi hét lớn vào lỗ tai kia.

Nửa khuôn mặt bị biến dạng run rẩy trong ngọn lửa màu đen và độc hồn, giọng nói của vũ công phát ra từ cái miệng bị xé nát.

"Tôi sống ở tầng 80, căn nhà an toàn đầu tiên là ở tầng 51, là cấm kỵ ở tầng đó đã giúp tôi, các cậu đừng làm kinh động đến bất cứ ai, hãy âm thầm đi tìm một căn nhà mồ toàn là bia mộ! Nhớ kỹ! Cẩn thận những chiếc gương! Gương trong tòa nhà không sạch sẽ!"

Vũ công còn muốn truyền đạt thêm nhiều tin tức hơn, nhưng nửa khuôn mặt người kia tựa hồ đột nhiên nhìn thấy cái gì đó rất đáng sợ, nó chủ động tan chảy trong ngọn lửa màu đen, hóa thành một vũng thi thể.

"Vũ công có thể từ tòa nhà chọc trời trốn ra ngoài, là bởi vì có cấm kỵ âm thầm giúp đỡ, tôi có chút tò mò về thân phận của đối phương."

“Đừng tò mò về người khác vội, hãy lo tốt cho bản thân mình trước đã.” Cậu bé sợ hãi bên cạnh Quý Chánh dường như lại mất kiểm soát. Quý Chánh ôm chặt đầu nó, nhưng không có bất kì tác dụng nào, có thứ gì đó mà mắt thường không thể nhìn thấy đang không ngừng kích thích đứa trẻ đó.

“Mọi người cảm thấy năng lực của thần linh sẽ như thế nào?” Hàn Phi phát hiện mình đang lạc đường, đây là một quá trình không thể đảo ngược. Tự hắn cũng biết đây là thế giới tầng sâu, nhưng mọi thứ chung quanh đều đang chậm rãi hướng gần đến hiện thực. Có lẽ đến một lúc nào đó, hắn sẽ đắm chìm trong đó, không bao giờ có thể rời đi nữa.

Lúc trước khi đối mặt với tượng thần, Hàn Phi vẫn nhớ rất rõ ràng, chỉ có một pho tượng thần là có thể phong tỏa toàn bộ năng lực của hắn, giam cầm hắn tại một cái lĩnh vực đặc biệt nào đó.

“Sự khác biệt lớn nhất giữa không thể nhắc đến và hận ý bình thường là, khu vực mà bọn họ ở chỉ thuộc về chính bọn họ.” Sau khi đốt cháy chiếc áo khoác của mình, Mặc tiên sinh đã trở nên yếu ớt hơn rất nhiều: “Nếu như so sánh thế giới này với một con quỷ thế hệ đầu khổng lồ, vậy thì chúng ta đều là những linh hồn sống trong cơ thể của con quỷ đó. Chúng ta cần phải tuân theo quy tắc của quỷ thế hệ đầu để sinh tồn. Nhưng không thể nhắc đến đã thoát khỏi sự hạn chế của quy tắc, bọn chúng có thể coi là quỷ mới.”

Nghe Mặc tiên sinh nói như vậy, Hàn Phi đột nhiên nhớ lại những gì hắn đã nghe về sự phân chia thực lực của quỷ quái khi hắn ở cư xá Hạnh Phúc.

Hối tiếc, oán niệm, hận ý, bọn họ đều không được gọi là quỷ, chỉ là một loại cảm xúc nào đó đang không ngừng lên men.

“Hai người tốt nhất đừng có nói linh tinh, trên địa bàn của không thể nhắc đến nói những chuyện này, tìm chết sao?” Một chân đá tung tro bụi trên mặt đất, Quý Chánh ôm cậu bé sợ hãi trong ngực rồi đi về phía trước: “Nếu như đã biết nhà an toàn ở tầng này, vậy thì đừng dây dưa nữa, đứa trẻ này sắp không chịu nổi nữa rồi.”

Ngay cả sau khi sa ngã thành cảnh sát đêm, phần mềm yếu trong trái tim của Quý Chánh vẫn không thay đổi. Y không phải là phóng viên giỏi nhất, nhưng không thể phủ nhận, y đã từng là phóng viên được mọi người yêu mến nhất.

"Nếu như tìm nhà mồ, tôi có thể giúp." Rạch cổ tay của mình ra, Lý Nhu siết chặt dòng máu chảy ra từ mạch máu. Với tư cách là bán dị quỷ, cô ấy có thể cảm nhận được vị trí của những nhà mồ lớn gần đó: "Nhà mồ ở tầng này có rất ít, tập trung ở phía bắc."

Bọn Hàn Phi ban đầu đang đi về phía nam, nên không hề gặp phải bất kỳ điều gì bất thường. Nhưng khi bọn họ bắt đầu đi về phía bắc của tầng, rất nhiều chuyện quỷ dị đã xảy ra.

Những người giấy vốn đang ở trong nhà, trốn sau cánh cửa, nhìn trộm Hàn Phi qua khe cửa, bọn chúng dường như trở nên sống lại ngay khi hắn đưa ra quyết định, chỉ chỉ trỏ trỏ vào hắn.

Biết rõ đó là người giấy, nhưng Hàn Phi vẫn có một loại ảo giác, như thể một ngày nào đó khi hắn trở lại hiện thực, sẽ bị tất cả mọi người coi như một loại khác.

"Bạo lực bằng lời nói thật là đáng sợ, may mắn thay, mình đã sớm quen rồi."

Trong suy nghĩ của Hàn Phi, tầng 51 giống như một nơi trẻ con chơi đùa. Có lẽ thần linh chỉ xây dựng nơi này như một món đồ chơi của riêng mình, khi y muốn trải nghiệm một cảm xúc nào đó thì y sẽ đến đây, coi người giấy là gia đình và bạn bè.

Đi qua hai hành lang dài, Lý Nhu đang muốn tiến lên, thì một quả bóng đột nhiên lăn ra khỏi cửa nhà.

Cửa chống trộm bị mở ra, một đứa trẻ mũm mĩm với khuôn mặt hồng hào chạy ra, nó ngượng ngùng nhặt quả bóng lên: "Xin lỗi…"

Chưa kịp xin lỗi xong thì cậu bé mập đã nhìn thấy Đại Nghiệt dữ tợn, nó đứng sững tại chỗ, đũng quần ướt sũng.

"Tầng của người giấy tại sao lại có trẻ em?"

“Đừng sơ ý!” Quý Chánh lấy máy ảnh ra chụp, thân ảnh tiểu mập mạp bị hai sợi dây vận mệnh màu sắc hoàn toàn khác nhau xuyên qua, một đen như mực, một đỏ như máu: “Đứa trẻ này hình như là độc tài!”

Cùng lúc với lời nhắc nhở của Quý Chánh vang lên, còn có tiếng hét của tiểu mập mạp, nó bị dọa sợ đến ngồi bệt xuống đất, trong miệng lớn tiếng hét bố mẹ.

Cánh cửa chống trộm rất hoành tráng bị đẩy ra hoàn toàn, hai con quái vật làm bằng giấy chui ra khỏi đó.

Người mẹ như con rết, có trăm cái móng nhỏ xíu, cơ thể bò lổm ngổm, trong miệng không ngừng lăng mạ, nguyền rủa một người.

Người bố thì chỉ có một chân nhưng cơ thể cường tráng như quái vật. Mỗi khi anh ta di chuyển, trên người lại rơi xuống rất nhiều mảnh giấy màu đen.

“Đứa trẻ này hình như là bạn chơi thời thơ ấu của thần linh, là một trong những người bạn của thần linh. Vị thần đó đã giết bố mẹ của nó, biến nó thành một người giống như mình.” Quý Chánh dường như đã nghe câu chuyện về tiểu mập mạp này: “Người giấy ở tầng 51 dường như đều đang lao về phía này, đừng lãng phí thời gian với nó nữa, không có ý nghĩa gì hết.”

Gật đầu, Hàn Phi ra hiệu cho mọi người đuổi theo sát Đại Nghiệt: “Mau chạy qua! Tìm nhà mồ trước!”

Vết thương trên đầu Đại Nghiệt đã lành lại, mọi người mặc kệ tiểu mập mạp mà dốc toàn lực xông về phía bắc.

Tiểu mập mạp bị bỏ rơi tại chỗ càng khóc to hơn. Những người giấy lần lượt đi ra khỏi căn nhà, nhìn về phía Hàn Phi rời đi, sắc mặt dần dần phát sinh thay đổi.

Có cái thì ngũ quan dần trở nên giống với Quý Chánh, có cái thì trông càng ngày càng giống Mặc tiên sinh, có điều càng có nhiều người giấy bắt đầu có khuôn mặt giống với Hàn Phi.

Nước mắt lăn dài trên má, tiểu mập mạp chậm rãi ngẩng đầu lên. Trên mặt nó đầm đìa nước mắt, nhưng khóe miệng lại xé toạc ra hai bên, lộ ra hàm răng khấp khiểng.

“Mẹ, bố, con không muốn quà sinh nhật nữa, con muốn hai người giết hắn cho con.”

Người mẹ làm bằng giấy quát mắng cậu bé, còn người bố một chân cũng không nhúc nhích. Hai người nhà giống quái vật nhất hy vọng cậu bé có thể thay đổi chủ ý, nhưng cậu bé trông có vẻ bình thường nhất thì khuôn mặt lại dữ tợn: ” Người bạn thân nhất của con đã nói rồi, hai người nhất định sẽ làm con hài lòng!”

Nó lấy từ trong túi ra một lá bài trông vô cùng bình thường, hoa văn bên trên đó là quân K tép.

“Giết hắn đi! Giống như trước đây hai người lái xe chèn chết người qua đường kia vậy! Giết chết hắn!”

Tâm tình của tiểu mập mạp càng lúc càng kích động. Nó vặn quân K, ôm lấy đầu mình và không ngừng ra lệnh cho bố mẹ.

Não của nó dường như đã sớm hỏng rồi, xem ra chỉ có như vậy mới có thể trở thành bạn của thần linh.

Những bí mật không thể nói ra lần lượt bị tiểu mập mạp kể ra hết. Bố mẹ người giấy mất đi lý trí, bọn họ quay người muốn đuổi theo Hàn Phi, nhưng đúng vào lúc này tầng 51 lại phát ra tiếng bước chân vô cùng hỗn tạp.

Phàm là nơi có tiếng bước chân đi qua, tất cả những người giấy đã biến thành khuôn mặt của Hàn Phi đều bị xé nát một cách tàn nhẫn, có một người phụ nữ rơi vào trạng thái điên cuồng đang đuổi theo bọn họ.

Lửa đen hận ý đang lan tràn, cơ thể của tiểu mập mạp khẽ run lên, nó thật sự cảm thấy kinh sợ.

Biểu cảm trên mặt bắt đầu méo mó, nó ngồi bệt xuống đất hét to tên bạn thân: “Cao Hưng! Tôi đã làm theo lời cậu nói rồi! Giúp tôi với! Cậu giúp tôi với!”

Người bạn tốt nhất không xuất hiện, nhưng bố mẹ biến thành quái vật đã quay lại, một trái một phải đứng bên cạnh cậu bé mập mạp.

Chương 817: Phân bào nhiễm sắc thể

Cấm kỵ là tồn tại đáng sợ nhất của tất cả cư dân trong tòa nhà, bọn họ không chút kiêng rè, ngay cả thần linh cũng dám khiêu khích. Mỗi khi cấm kỵ xuất hiện ít nhất sẽ có một tầng sẽ bị hiến tế bằng máu.

Quân K tép trong tay tiểu mập mạp biến dạng, nó không thể ngờ được lại có cấm kỵ xuất hiện ở tầng của mình.

Những người giấy chặn đường dễ dàng bị xé thành mảnh vụn, lửa đen giẫm lên đồ chơi của thần linh, người phụ nữ mặc đồ đỏ như đang ở trong vùng đất không người.

"Tại sao lại đến tìm tôi? Tại sao tất cả những điều xui xẻo lại đến với tôi! Tôi chưa bao giờ làm bất cứ điều gì cả!" Trốn sau lưng bố mẹ người giấy, cậu bé vô cùng ngây thơ, từ nhỏ đã được bố mẹ "bảo vệ", sau khi lớn thì lại được bạn "bảo vệ".

Dưới sự cố ý nuôi nhốt của bạn tốt, nó biến thành một bông hoa mỏng manh trong nhà kính. Bạn tốt đã tước đi khả năng tự lập và khả năng chịu đựng đau đớn của nó, chỉ để lại cho nó niềm vui và hạnh phúc vô tận.

Cậu bé cho đến khi chết cũng vẫn là bộ dạng như vậy, nó vĩnh viễn sẽ không bao giờ lớn lên, vĩnh viễn chỉ biết khóc tè ra quần, vĩnh viễn chỉ biết trốn sau lưng người khác.

Bàn tay nhuốm lửa đen đè lên đầu ông bố người giấy, ngọn lửa hòa cùng nguyền rủa trong nháy mắt thiêu đốt toàn thân nó. Một trái tim tả tơi mưng mủ rơi xuống đất, trông rất giống quả bóng da đã được vá lại nhiều lần trong tay cậu bé.

"Cô là thứ gì! Cút đi! Cút đi!" Mặc chiếc quần ướt sũng, cậu bé bỏ mặc bà mẹ người giấy, vừa bò vừa chạy lui về phía sau.

Lửa đen càng cháy càng đượm, người phụ nữ không vội không chậm đi theo sau lưng cậu bé, nguyền rủa trên người lặng lẽ lấp đầy khe hở trên tay áo, than khóc giúp cô chỉnh lại lớp trang điểm.

……

Nghe thấy tiếng hét của cậu bé, Hàn Phi không những không dừng lại mà còn giục Đại Nghiệt nhanh lên.

Trên mấy hành lang phía bắc của tầng 51 được dán đầy bùa chú, khu vực này dường như đã bị phong tỏa lại.

“Phong ấn cấm kỵ rất khó, nhưng nếu muốn thả ra, hắn là rất đơn giản.”

Người giấy không đuổi theo, Hàn Phi thở dài nhẹ nhõm. Từ trên lưng Đại Nghiệt trượt xuống, hắn nhìn những cánh cửa.

Hầu hết các lá bùa chú trong thế giới tầng sâu chỉ là đồ trang trí, bọn chúng không có tác dụng đối với quỷ quái, chỉ có thể được coi là một loại an ủi tâm lý.

Hàn Phi vươn tay muốn xé bỏ lá bùa trên cửa, nhưng khi tay hắn vừa chạm đến tờ giấy bùa, tinh thần đột nhiên hoảng hốt. Quay đầu nhìn lại hắn đã thấy ánh đèn trong hành lang bị méo mó, mặt đất vốn bình thường bắt đầu xiêu vẹo, những cánh cửa thì dường như là những khuôn mặt người đang khóc.

Khẽ cắn đầu lưỡi, đau đớn không thể khiến cho Hàn Phi tỉnh táo. Tầm mắt của hắn trở nên mơ hồ, chỉ đại khái nhìn thấy một bóng đen đứng ở cuối hành lang.

Nhìn không rõ mặt, thậm chí đối phương mặc quần áo gì cũng không nhìn thấy, nhưng đối phương lại cho Hàn Phi một loại cảm giác cực kỳ quen thuộc.

Bóng đen đó hướng Hàn Phi đi tới, nó di chuyển bước chân, tất cả bùa chú trong hành lang đều phảng phất như bị gió đêm thổi rung động, thanh âm rào rào như nước chảy.

“Số 2?”

Bóng đen vẫy tay với Hàn Phi, nó không cách nào tới gần hắn được, đành phải nhờ hắn đi tìm mình.

Dùng lực xé bỏ bùa chú trên cửa xuống, thế giới trong mắt Hàn Phi vẫn chưa trở lại bình thường, quá trình trượt xuống vực sâu là không thể đảo ngược.

Hầu hết những cư dân khác trong tòa nhà sẽ hoảng sợ bỏ chạy vào lúc này, vung tay và chộp lấy mọi thứ mà bọn họ có thể dựa vào, nhưng Hàn Phi đã dang rộng vòng tay, chủ động chạy về phía vực sâu.

Những lá bùa bị xé ra, Hàn Phi không phân biệt được là mặt đất hay thế giới cái nào đang xiêu vẹo.

Hắn di chuyển trong hành lang bị phong ấn, đi qua tất cả các cánh cửa bị phong ấn, lắng nghe những người lớn trong phòng kể chuyện đêm tối, tụng tên của thần mới.

"Đây chính là sức mạnh của cấm kỵ à? Khiến người ta không kiềm chế được muốn tới gần, muốn bị đồng hóa, muốn hiến tế tất cả, quỳ lạy cúng bái."

Đằng sau mỗi cánh cửa đều là một gia đình, trong mỗi gia đình đều có ký ức của riêng mình. Những căn nhà này giống như những chiếc hộp cất giữ bảo vật, chúng được kết nối với nhau để trở thành chiếc rương kho báu của cấm kỵ.

Những đứa trẻ nói cười, những người lớn gào khóc, chết chóc trở thành một con ếch, nhảy nhót trong những căn nhà khác nhau.

Sau khi xé bỏ các lá bùa, Hàn Phi đuổi theo bóng đen, cửa phòng phía sau chậm rãi bị đẩy ra, ký ức về chết chóc trượt ra khỏi nhà.

Cấm kỵ bị phong ấn ở tầng 51 này, năng lực của y có liên quan đến chết chóc, có thể thu thập ký ức của người chết, biến chúng thành hình dạng mà mình tưởng tượng ra.

"Chết là điểm cuối của sinh mạng, tất cả những nơi mà linh hồn rời đi, những năng lực liên quan đến cái chết đều vô cùng khủng khiếp, cũng chả trách mà thần linh lại giam giữ cấm kỵ lại."

Bóng đen từng vẫy tay với Hàn Phi lại xuất hiện, nó dẫn Hàn Phi đi qua hết ngã rẻ này đến ngã rẽ khác. Khi tòa nhà và thế giới gần như sắp hoàn toàn xiêu vẹo, Hàn Phi nhìn thấy một cánh cửa đặc biệt.

Cánh cửa đó tồn tại ở một góc của thế giới, căn phòng như vậy không thể che giấu ở một tầng bình thường được. Từ bất kì góc độ nào cũng không thể nhìn thấy, nó như được gấp lại giữa hai con số nguyên là số 1 và số 2.

"Đây chính là nhà an toàn mà vũ công nói đến? Thật là khó tin!" Hàn Phi nhìn chung quanh, tầng lầu ở trên đỉnh đầu, thế giới vô thức nghiêng một góc 90 độ, đại não siêu phàm kia đã nghĩ ra và xây dựng nên một loại cấu trúc đặc biệt.

Đẩy cửa ra, Hàn Phi nhìn thấy một điện thờ phủ đầy bụi.

Điện thờ này không lớn lắm, đặt ở trên bàn làm việc, trên cửa điện thờ có dán niêm phong, cái bóng đen vẫy tay với phía Hàn Phi chính là cái bóng của điện thờ.

"Là cậu à? Số 2?"

Hàn Phi nhìn thấy một cỗ lực lượng của không thể nhắc đến, đó là một loại tồn tại mà hắn không thể lý giải được. Nếu như đối phương muốn giết chết hắn, có thể đến chính mình chết như thế nào hắn cũng không biết.

Chậm rãi đi về phía trước, Hàn Phi đi đến bên cạnh điện thờ.

Điện thờ trên bàn làm việc giản dị, không khoa trương, khác với những điện thờ khác ở chỗ, ngoài cửa thần còn có những ô cửa sổ nhỏ bị bịt kín.

Những cái cửa sổ kia tựa hồ là con mắt của điện thờ, lại tựa hồ như một loại hi vọng nào đó của thần linh. Nó không thích bị nhốt trong không gian đóng kín, nó muốn có những ô cửa sổ trong thế giới của chính mình, có thể nhìn ra bên ngoài.

Lúc nào cũng tò mò, vĩnh viễn không ngừng suy nghĩ, vĩnh viễn không ngừng tiến về phía trước.

Cái bóng của điện thờ dựa vào cái bóng của Hàn Phi, điện thờ này đối với hắn rất thân thiết, như thể là người nhà vậy.

Người bình thường sẽ sợ hãi khi nhìn thấy quỷ, nhưng trẻ em khi nhìn thấy người thân đã mất sẽ chỉ vui mừng mà ôm chầm lấy.

“Tôi đến để thả cậu ra ngoài.”

Hàn Phi nắm lấy lá bùa chú trên cửa điện thờ, vừa chạm vào tờ giấy bùa chú, cơ thể đã không thể cử động được.

Một khí tức kinh khủng không thể tưởng tượng nổi từ trên bề mặt điện thờ bốc lên, dường như Hàn Phi bị một đôi mắt theo dõi, chỉ cần hắn còn dám tiếp tục động thủ, thì nhất định sẽ hồn phi phách tán.

“Trên lá bùa có chữ viết của không thể nhắc đến?”

Chờ sau khi Hàn Phi chạm vào lá bùa, những gì được viết trên đó mới hiện ra, không có chú ngữ huyền diệu nào hết, chỉ có một câu kẻ tự ý động vào sẽ chết.

Sát ý tỏa ra từ lá bùa ngày càng mạnh, sấm sét nổ vang, căn nhà này giống như một căn nhà gỗ trong cơn bão, rung chuyển lên xuống, có thể đổ sập bất cứ lúc nào.

Tình thế hết sức nguy cấp, nhưng điều mà Hàn Phi không ngờ tới là khi khí tức của thần linh xuất hiện, những bóng máu trong cô nhi viện màu máu cũng lần lượt xuất hiện. Những đứa trẻ bị tra tấn đến chết đã không còn sợ hãi bất cứ điều gì, ngay cả thần linh cũng không thể xoay chuyển vận mệnh của bọn chúng.

Ký ức màu máu rung chuyển xiềng xích, tiếng cười cuồng loạn tràn ngập tàn nhẫn và bi thương, Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng đứng cạnh nhau trước điện thờ.

Không giống như phong ấn tầng 25 bị phá vỡ, phong ấn tầng 51 còn nguyên vẹn, đồ vật trong điện thờ không thể ra giúp Hàn Phi, nhưng bóng đen của điện thờ dường như cũng không hề vội vã. Có vẻ như nó rất có tự tin mới dám lôi kéo hắn đến đây.

Tình thế bế tắc một hồi, rất lâu sau, Hàn Phi phát hiện ánh mắt thần linh nhìn mình đã rời đi.

Vốn cho rằng đó là tiếng cười điên cuồng đã thu hút sự chú ý của thần linh, vì vậy hắn liếc nhìn về phía sau, nhưng giây tiếp theo hắn đã đóng băng tại chỗ.

Hàng ngàn loại nguyền rủa khác nhau bò đầy căn nhà, Từ Cầm đứng ở cửa xách một cậu bé trông giống như một quả bóng thịt.

Mấy ngày không gặp, Hàn Phi cảm giác như đã mấy năm rồi. Trái tim đang treo lơ lửng hoàn toàn rơi trở lại lồng ngực, cảm giác an toàn mà chỉ có khi nút thoát sáng lên mới mang lại quấn lấy hắn.

"Đừng nhúc nhích, linh hồn mà anh tách ra, đã nói cho em biết hết tất cả những suy nghĩ chân thật trong lòng anh rồi."

Con dao ăn sắc bén đâm vào cửa điện thờ, hàng ngàn nguyền rủa nhấn chìm điện thờ như một bầy sói đói.

Ánh mắt đến từ thần linh lặng lẽ nhìn Từ Cầm, lửa đen hóa thành từ hận ý tự nhiên bắt đầu thiêu đốt cơ thể của cô ấy. Trên làn da trắng nõn của cô xuất hiện những vết sẹo lớn, dung mạo đang già đi nhanh chóng.

Không thể nhắc đến đang lợi dụng lửa đen trên người Từ Cầm để tấn công chính cô.

Hận ý thông thường có thể sẽ thực sự trúng chiêu nếu như mất cảnh giác, nhưng bản thể của Từ Cầm là ngọn nguồn của nguyền rủa, con át chủ bài thực sự của cô ấy chưa bao giờ là lửa đen hận ý, mà là nguyền rủa!

Chịu đựng nỗi đau bị lửa đen thiêu đốt, Từ Cầm đã điều khiển nguyền rủa tấn công bùa chú trên cửa điện thờ hết lần này đến lần khác.

Sau khi một góc của lá bùa bị nguyền rủa ăn mòn, những sợi dây mảnh mai của vận mệnh chui ra từ những kẽ hở trên cửa điện thờ, cấm kỵ trong điện thờ bắt đầu phối hợp với Từ Cầm cùng tấn công.

Tinh lực chủ yếu của không thể nhắc đến đang ở trong hiện thực, sức mạnh nó để lại trong thế giới tầng sâu đã bị cảnh sát đêm hàng đầu kìm hãm. Vì vậy Từ Cầm và cấm kỵ trong điện thờ không hề mất nhiều thời gian đã gỡ bỏ thành công bùa chú.

Cánh cửa điện thờ bị mở ra, một mảnh vụn đại não nhỏ màu xám xuất hiện ở trước mặt Hàn Phi.

Không giống như mảnh vụn đại não mà Hàn Phi đã tìm thấy trước đó, năng lực mà mảnh vụn này mang theo dường như có liên quan đến chết chóc.

"Đứa trẻ số 2 này có bao nhiêu năng lực vậy?" Dưới sự dẫn dắt của cái bóng ở điện thờ, Hàn Phi nhẹ nhàng nhặt mảnh vụn đại não màu xám lên.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thu được mảnh vụn hiếm có rank D — Não."

"Não (Mảnh vụn rank D): Mảnh vụn não của một tồn tại không thể nhắc đến, bạn đã thành công đạt được sự chấp thuận của anh ấy, có thể sử dụng năng lực kèm theo của nó."

"Ký ức chết chóc (một trong những năng lực độc quyền của mảnh vụn não rank D): đọc hiểu chết chóc, nó có thể giúp bạn nhìn thấy ký ức của tất cả những người chết, đồng thời có thể tái tạo lại những ký ức này để biến cái chết thành bộ dạng mà bạn muốn."

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện cấm kỵ cốt lõi của tầng 51 — Cái bóng của điện thờ, điện thờ trước mặt bạn chỉ có một hư ảnh, là số 2 dùng kí ức chết chóc nhào nặn ra sự tồn tại của cấm kỵ, nó có mang thần tính của số 2, có thể biến ra căn nhà chết chóc mà chỉ có bạn mới nhìn thấy, giúp đỡ nó tạm thời tránh được kiếp nạn, bạn có thể thử sử dụng mảnh vụn não để điều khiển nó.

Có mảnh vụn não thứ hai trong tay, Hàn Phi cố gắng sử dụng nó để giao tiếp với hư ảnh. Nhưng hắn không ngờ năng lực gửi hồn của mảnh vụn đại não trước đó lại được kích hoạt. Tất cả những ký ức có liên quan đến cái chết của mình trong tâm trí của Hàn Phi đều bị cái bóng bên cạnh điện thờ hút đi mất.

Sau khi những ký ức tiêu cực và đau đớn đó bị hút mất, một sợi xích khác trói buộc Hàn Phi với cô nhi viện màu máu đột nhiên bị đứt, tượng trưng cho tàn hồn thiện ý của hắn cũng bị hư ảnh điện thờ hấp thụ đi.

Lúc trước khi hồn ác bị mảnh vụn não của số 2 dịch chuyển lên cơ thể viện trưởng, Hàn Phi cũng không nghĩ nhiều. Hiện tại khi hồn thiện cũng bị chuyển đi, hắn mơ hồ đã đoán được số 2 muốn làm gì.

"Mục tiêu thực sự của đối phương là cô nhi viện màu máu trong sâu thẳm tâm trí mình! Hồn ác, hồn thiện và linh hồn trống rỗng tượng trưng cho tuổi thơ là ba xiềng xích trói buộc cô nhi viện màu máu, khi ba xiềng xích này đều bị đứt, cô nhi viện màu máu sẽ bị trôi nổi trong tâm trí!"

Trong chớp mắt, hồn thiện đã dung hợp cùng cái bóng của điện thờ. Điện thờ trên bàn làm việc cùng với căn nhà an toàn này đang chậm rãi tiêu tan, cuối cùng chỉ còn lại một hư ảnh có đường nét giống hệt Hàn Phi.

So với hồn ác, hồn thiện có vẻ trầm mặc, anh ta gần như không mở miệng nói gì, chỉ lẳng lặng đứng ở nơi nguy hiểm nhất, làm chuyện nguy hiểm nhất, nhưng lại không hề cầu xin bất cứ điều gì.

Sợi dây vận mệnh chậm rãi tuôn ra từ trong cái bóng của điện thờ, cắm rễ vào mặt đất của tầng 51, không ngừng hướng xuống dưới, như muốn kết nối với vận mệnh của hồn ác.

Đại não của số 2 bị vỡ thành nhiều mảnh, nhưng một khi bọn chúng phá vỡ phong ấn, sợi dây vận mệnh sẽ kết nối lại bọn chúng, chia sẻ năng lực của đôi bên.

Chương 818: Căn nhà chết chóc

Bất luận là hồn thiện, hay là hồn ác, bọn họ đều là một mặt của Hàn Phi. Số 2 đã lôi bọn họ từ sâu trong tâm trí của hắn ra. Mặc dù tính cách của bọn họ khá khác nhau, nhưng vận mệnh thì lại liên quan chặt chẽ với nhau.

Đại não nứt vỡ, những cấm kỵ khác nhau đã được số 2 dùng vận mệnh của Hàn Phi kết nối lại, những sợi dây vận mệnh vô hình chạy xuyên qua tòa nhà làm từ thi thể thối rữa.

Sau khi Hàn Phi lấy được mảnh vụn đại não thứ hai, hắn có thể cảm nhận rõ vị trí của những mảnh vụn đại não khác.

"Số 2 muốn hút đi tàn hồn của cô nhi viện màu máu bị trấn áp trong tâm trí mình, chẳng lẽ nó đang mở đường cho tiếng cười điên cuồng, dùng đại não của chính mình để chuẩn bị cho mình một cái thể xác mới à?"

Hàn Phi thử liên lạc với những mảnh vụn đại não khác, những mảnh vụn bị thần linh coi là cấm kỵ được phong ấn ở nơi bí mật nhất của tòa nhà, bọn chúng cũng đang chủ động kêu gọi hắn.

"Mình biết rõ số 2 muốn phóng thích tiếng cười điên cuồng, bây giờ cũng chỉ có thể đi theo con đường mà nó đã thiết kế. Vật phẩm quan trọng cần thiết để rời khỏi tòa nhà, phương pháp làm suy yếu thần linh, v.v. đều chỉ có số 2 biết, ngay khoảnh khắc mà mình bước vào tòa nhà chọc trời, thì đã rơi vào trong kế hoạch của số 2 rồi."

"Không đúng, vũ công là được số 2 hỗ trợ trốn thoát khỏi tòa nhà, câu lạc bộ nơi ông ấy ở lân cận với công viên vui chơi, tên này chính là đang đợi mình."

Vận mệnh của Hàn Phi trùng hợp với mảnh vụn đại não. Hắn có được năng lực của mảnh vụn đại não của số 2, cái giá phải trả chính là cởi bỏ trói buộc cho tiếng cười điên cuồng.

"Nếu như mối quan hệ của mình với tiếng cười điên cuồng rất xấu, lúc nào cũng chỉ muốn giết chết anh ta, vậy thì vì để

có thể sống sót, hiện tại mình cũng sẽ buông bỏ tranh chấp với anh ta."

"Nếu như mối quan hệ của mình với tiếng cười điên cuồng rất tốt, vậy thì mình sẽ không ngăn cản cô nhi viện màu máu xuất hiện trong tâm trí, số 2 này đang dùng âm mưu công khai."

Cảm nhận được sắc mặt của Hàn Phi đang phát sinh thay đổi, Từ Cầm đi tới trước mặt hắn: "Anh đừng lo lắng gì hết, nếu như có người muốn ép buộc anh làm chuyện mình không muốn, em có thể giúp anh khiến kẻ đó câm miệng lại."

Những người hàng xóm trong cư xá Hạnh Phúc lúc nào cũng ủng hộ Hàn Phi vô điều kiện. Trong tòa nhà chọc trời mịt mù tăm tối này, Từ Cầm đã mang đến cho Hàn Phi một chút cảm động từ lâu mới có.

Đại Nghiệt ở bên cạnh lén lút nhổ một bãi độc hồn vào góc tường, cả mặt biểu cảm "chị cứ cưng chiều anh ấy đi".

"Không sao, anh với bạn chỉ có một chút hiểu lầm mà thôi." Hàn Phi cần sự giúp đỡ của số 2, hắn vẫn còn nhớ rõ lời nhắc nhở của hệ thống khi vừa mới lấy được mảnh vụn đại não của số 2 —— có lẽ anh ấy vẫn còn sống.

Gật gật đầu, Từ Cầm tiện tay ném tiểu mập mạp tới trước mặt Hàn Phi: "Trên người nó có ẩn chứa thần tính, em còn phát hiện ra một lá bài poker trong túi áo của nó nữa."

Sau khi nhìn thấy lá bài K tép, trong mắt Hàn Phi lóe lên một sự kinh ngạc: "Trên người thằng nhãi ranh này sao lại có quỷ bài?"

Cậu bé bị nguyền rủa trói buộc toàn thân không ngừng khóc lóc cầu xin. Dưới sự ăn mòn của chết chóc và nguyền rủa, hình dạng khuôn mặt của nó đang dần phát sinh thay đổi.

Một tay kéo cậu bé đứng dậy, Hàn Phi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cậu bé hồi lâu, đồng tử hắn đột nhiên nheo lại: "Chả trách tôi cảm thấy đứa trẻ này nhìn quen lắm! Tôi đã nhìn thấy ảnh chụp của nó trong danh sách truy nã cấp A của cảnh sát —— Quỷ Vô Tâm!"

“Quỷ Vô Tâm?” Quý Chánh lại không cảm thấy đứa trẻ này có cái gì đáng sợ.

“Khi vùng ngoại ô Tân Hỗ còn chưa hoang phế, đã xuất hiện một tên sát nhân khét tiếng, gã lớn lên trong một môi trường vô cùng dị dạng.”

“Khi còn rất nhỏ, bố mẹ gã đã đâm chết một người qua đường, rồi trốn thoát.”

“Môi trường gia đình ích kỷ hôi hám đã biến gã thành một con quái vật, gia đình ba người đầu tiên giết người bà mất khả năng lao động, sau đó lại giết chết người hộ lý an ủi lo lắng cho bà lão, còn giá họa mọi thứ cho đối phương.”

“Sau khi đứa bé trưởng thành, gã đã giết chết bố mẹ của mình rồi bắt đầu chạy trốn cuộc sống. Trong khoảng thời gian này, gã liên tiếp phạm nhiều tội ác, moi tim băm nát thi thể…”

Hàn Phi còn chưa nói xong, cậu bé đột nhiên giãy giụa: “Tôi không có! Tôi chưa từng giết bất kì người nào! Những người đó muốn hại tôi! Bạn tốt nhất của tôi vì để cứu tôi, nên chỉ có thể giết chết bọn họ!”

“Quỷ Vô Tâm” trong hồ sơ của cảnh sát là một kẻ độc ác tàn nhẫn, là một tên côn đồ không có trái tim, nhưng quân K tép trong tòa nhà chọc trời này lại là một cậu bé không thể lớn lên, ngây thơ ngu ngốc, bị nuôi nhốt trên một tầng đầy người giấy.

“Xem ra nó cũng chỉ là một quân cờ của thần linh.” Quý Chánh nhìn chằm chằm cậu bé: “Nó và thần linh là bạn chơi với nhau, nhưng thần linh lại luôn coi nó như một đối tượng để giá họa, hắt tất cả nước bẩn lên người nó, thật đáng thương là chính nó lại không biết gì hết.”

“Biết thì có thể làm gì chứ? Nó ở trong mắt của chủ nhân vườn hoa chỉ là một món đồ chơi mà thôi. Đồ chơi khi nào lại có thể phản kháng lại chủ nhân được?”

“Chúng ta là bạn bè tốt nhất! Anh không được nói như vậy!” Cậu bé giãy giụa phản kháng, nhưng nó không thể làm ra bất kì chuyện gì uy hiếp được đến Hàn Phi.

“Lời nói như một đứa trẻ con vậy, chả trách mày vĩnh viễn không lớn được.” Hàn Phi một tay xách cậu bé, một tay còn lại cầm lấy quân K tép.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã nhận được quân quỷ bài K tép, mở khóa thành công nhiệm vụ của giai đoạn cuối cùng của vụ án quỷ bài!”

“Vụ án quỷ bài (Rank D): Tạo ra ác đồ, thu thập tội ác, bộ quỷ bài này không chỉ đại diện cho những tội phạm tàn bạo hết mức, mà nó còn là cửa sổ của đôi mắt bên dưới vực sâu rình mò nhân gian.”

“Yêu cầu nhiệm vụ của giai đoạn cuối cùng: Xác định thân phận của đại quỷ và tiểu quỷ! Gây ra thương tổn càng cao cho đại quỷ và tiểu quỷ, mức độ hoàn thành nhiệm vụ càng cao, phần thưởng càng phong phú!”

“Chú ý! Người sở hữu của bốn quân K biết một số thông tin!”

Nhiệm vụ rank D vụ án quỷ bài cuối cùng đã đến giai đoạn cuối cùng. Hoàn thành nhiệm vụ trong bản đồ ẩn phần thưởng là gấp đôi điểm, cộng thêm bản thân nhiệm vụ này là nhiệm vụ đặc biệt, còn có những phần thưởng đặc thù khác. Nếu như Hàn Phi có thể hoàn thành nhiệm vụ với mức độ hoàn thành cao nhất, phần thưởng nhất định sẽ cực kỳ hậu hĩnh.

“Sau khi hoàn thành nhiệm vụ của giai đoạn thứ hai, dường như không có bất kỳ phần thưởng gì.” Hàn Phi nắm lấy cổ áo của cậu bé: “Bạn tốt nhất của mày tên là gì? Mau nói hết tất cả mọi chuyện liên quan đến người đó cho tao.”

Bật công tắc diễn xuất bậc thầy, Hàn Phi bộc lộ ra khía cạnh tàn nhẫn đáng sợ nhất của mình.

Ống quần ướt sũng, cậu bé lau nước mắt, thành thật trả lời câu hỏi của Hàn Phi.

Bạn tốt nhất của cậu bé chính là Cao Hưng, bọn họ là bạn cùng lớp, đều là mục tiêu bị bắt nạt. Chỉ là tiểu mập mạp chưa bao giờ đánh lại, Cao Hưng thì mỗi lần đều phán kháng, sau đó lại càng bị bắt nạt thê thảm hơn.

Thông qua cậu bé, Hàn Phi đã biết được một số chuyện về thời đi học của Cao Hưng, nhưng thân phận của đại quỷ và tiểu quỷ vẫn còn là một bí ẩn.

Cho dù có gặng hỏi thế nào cũng không có câu trả lời, ký ức của cậu bé dường như dừng lại ở năm tám tuổi.

Để làm rõ chân tướng, Hàn Phi đã sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn với cậu bé.

Ý niệm đi sâu vào, Hàn Phi chỉ nhìn thấy bóng lưng của một cậu bé gầy gò cầm dao, ở sâu trong linh hồn của tiểu mập mạp chỉ có một đoạn hình bóng ký ức này.

"Không thể nhắc đến nhào nặn nó thành bộ dạng mà mình muốn, ký ức thuộc về nó đều đã bị giấu đi." Khi Hàn Phi đang lo lắng không biết nên xử lý cậu bé như thế nào thì cái bóng điện thờ dung hợp với hồn thiện đã đi đến. Anh ta lặng lẽ chộp lấy cậu bé, sau khi được sự đồng ý của Hàn Phi thì đã nhét nó vào trong bụng của mình.

Bên trong cơ thể của cái bóng điện thờ có ẩn chứa một căn nhà chết chóc, có thể tránh được tai họa, tước đi kí ức của kẻ thù về cái chết.

Bởi vì Hàn Phi đã từng chết hàng trăm lần trong nhiệm vụ của người quản lý, lại chết chín mươi chín lần trong thế giới ký ức điện thờ, vậy nên căn nhà chết chóc của hắn vô cùng mạnh mẽ, hoàn toàn có thể dựa vào số lượng để chiến thắng.

Cậu bé bị nhốt trong căn nhà chết chóc ngã gục trên mặt đất, sợi dây vận mệnh leo lên cơ thể nó, thuỷ triều chết chóc đã nhấn chìm nó.

Cậu bé khóc lóc cầu xin, dần dần tiếng khóc của nó thay đổi, không còn non nớt mà ngày càng ra dáng một người trưởng thành.

Khi thuỷ triều chết chóc rút đi, trên mặt đất của căn nhà chết chóc hiện ra một ông già xấu xí và dị dạng đang nằm, đây mới là diện mạo thực sự của K tép.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Căn nhà chết chóc vẫn còn có thể tồn tại trong năm phút! Thu thập các mảnh vụn đại

não của số 2 và tăng ký ức về cái chết của chính mình đều có thể kéo dài sự tồn tại của căn nhà chết chóc, tiến hành củng cố cho nó."

Nghe được nhắc nhở của hệ thống, Hàn Phi vội vàng đi vào căn nhà được tạo thành từ chết chóc.

Ông lão trên mặt đất trông có vẻ không sống được bao lâu nữa, cái mà thần linh cần là bạn chơi cùng hồi nhỏ, căn bản không cần một ông già đã bước một chân vào quan tài như vậy.

Cho dù ông lão có gọi thế nào, người bạn tốt nhất của ông ta cũng không xuất hiện để giúp đỡ.

"Ông thực sự nghĩ rằng y chính là bạn thân nhất của ông hay sao? Y vẫn luôn lợi dụng ông, việc bố mẹ ông giết người có lẽ cũng là do y lên kế hoạch. Đứa trẻ đó là nguồn gốc của bất hạnh, cuộc đời bi thảm của ông chính là bắt đầu từ khi gặp y."

Thời gian năm phút, Hàn Phi không hề lãng phí cho dù chỉ một giây. Hắn bật công tắc diễn xuất bậc thầy, vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, dưới sự trợ giúp hai lớp của Từ Cầm và căn nhà chết chóc, cuối cùng cũng đột phá được tất cả tuyến phòng thủ tâm lý của ông lão.

Cậu bé đối với thần linh là tin tưởng và phục tùng vô điều kiện, còn ông lão đối với thần linh thì lại tràn đầy oán hận. Cuộc đời của ông ta chính là bị thần linh hủy hoại, ông ta biết những sự thật này nhưng bản thân đã không còn khả năng phản kháng nữa.

Sau khi biến trở lại thành một ông lão, cơ thể ông ta bắt đầu sụp đổ.

Từ nhỏ đến lớn ông ta vẫn luôn đi theo thần linh, có lẽ vào thời điểm trước khi chết này, ông ta mới thực sự đã đưa ra một quyết định.

"Tôi vẫn luôn coi thần linh là bạn tốt nhất của mình, nhưng trong mắt y, tôi chỉ là một tác phẩm. Người giống như tôi vẫn còn có chín người nữa, căn cứ vào mức độ quan trọng đối với chính mình, thần linh đã gán cho những tác phẩm này một mã

số. Đại quỷ và tiểu quỷ mà cậu muốn tìm cũng ở trong đó. Đại quỷ là con chó trung thành của thần linh, ở ngay trong tòa nhà này; tiểu quỷ là máu mủ của kẻ thù, sống ở thế giới phía bên kia tấm gương." Làn da của ông lão nứt ra từng tầng một, cái chết đang đến gần, xiềng xích của thần linh đã bắt đầu phản phệ, giọng nói của ông ta càng ngày càng đau đớn.

"Đại quỷ họ Cừu, tiểu quỷ họ Phó; tác phẩm của đại quỷ tên là [Chí Ái], tác phẩm của tiểu quỷ tên là [Ju-đa]; đại quỷ là người mà chúng tôi từng cùng thích! Tiểu quỷ là đứa trẻ chủ động tìm đến Cao Hưng! Đại quỷ canh giữ điện thờ chân chính! Tiểu quỷ bảo vệ thể xác ký sinh của thần linh trong gương! Đại quỷ…"

Máu đen phun ra từ miệng ông lão, nội tạng của ông ta đã bị thối rữa.

Người mà cả đời chưa bao giờ phản bội thần linh, sau khi tìm lại con người thật của mình, chuyện đầu tiên làm chính là phản bội thần linh.

"Giết y đi, giết y đi….."

Cơ thể của ông lão biến thành một vũng thịt, ngay khoảnh khắc ông ta mở miệng thì đã chết chắc.

"Căn nhà chết chóc biệt lập với thế giới bên ngoài, tương đương với một không gian độc lập, cũng chỉ có ở đây ông ta mới dám nói ra sự thật." Từ trong cái của bóng điện thờ đi ra, Hàn Phi lại nhận được nhắc nhở của hệ thống, cần phải không ngừng giết chóc, tạo ra cái chết, căn nhà của chết chóc mới có thể mở lại.

"Đi thôi, chúng ta tiếp tục đi lên phía trên, các mảnh vụn đại não khác của số 2 đang gọi tôi." Có Từ Cầm và Đại Nghiệt ở bên cạnh, cảm giác an toàn trong lòng Hàn Phi tăng lên. Cho dù cái tên cảnh sát đêm cấp tai kia có quay lại, hắn cũng không sợ: "Hay là chúng ta đi cầu thang bộ?"

Vô thức nắm lấy tay Từ Cầm, Hàn Phi kiểm tra những ngón tay rõ ràng không có vết thương nào của đối phương: "Lúc trước em đã từng đi cầu thang bộ à? Có giao đấu với cấm kỵ bên trong không?"

“Em không khuyến nghị mọi người đi cầu thang bộ, cấm kỵ đó là do không thể nhắc đến cố ý nuôi dưỡng bên trong cầu thang, sẽ tấn công người qua đường một cách bừa bãi, em không thể đảm bảo 100% có thể bảo vệ được anh dưới sự tấn công của nó.” Nhìn thấu tâm tư của Hàn Phi, tay trái của Từ Cầm nắm lấy tay hắn: “Hồn ác của anh nói rằng anh muốn bị em ăn thịt? Chẳng lẽ ngay từ ngày đầu tiên gặp em anh đã có những suy nghĩ lạ lùng như vậy sao?”

“Anh ta là hồn ác, thích nhất là đâm bị thóc, chọc bị gạo, chia rẽ ly gián, đầu óc anh ta có đôi lúc cũng không được tỉnh táo, vì vậy những lời anh ta nói em đừng để ý đến.” Ho khan một tiếng, Hàn Phi nhanh chóng buông tay ra: “Vậy thì chúng ta cứ đi đường giếng thang máy vậy.”

“Đừng lảng tránh như vậy, chúng ta đều là những người không có ngày mai, chi bằng nên trân trọng hiện tại.” Trên mặt Từ Cầm nở nụ cười, vô số nguyền rủa xung quanh người thu lại bên trong cơ thể. Mới mấy ngày không gặp, nguyền rủa trên cơ thể cô ấy gần như tăng gấp đôi, cô đã ăn không ít “thức ăn” trong tòa nhà chọc trời này rồi.

“Anh rất trân trọng hiện tại, nhưng điều anh càng hy vọng hơn là có thể mang đến ngày mai cho em.” Hàn Phi vội vàng chạy hướng giếng thang máy, như thể bị thứ gì đuổi theo vậy.

Quý Chánh và Mặc tiên sinh đi theo phía sau, áp lực mà Từ Cầm mang đến quá lớn, hai người bọn họ căn bản không dám nói gì.

“Lần sau, em sẽ không để anh một mình đến nơi nguy hiểm như này nữa.” Từ Cầm sờ đầu Đại Nghiệt, khi đi ngang qua hồn thiện, cô đột nhiên nhớ tới một chuyện rất thú vị, cười cười rồi nói với đối phương: “Nói cho tôi biết, anh ấy có từng nghĩ đến việc bị tôi ăn thịt không?”

Hồn thiện trầm mặc gật gật đầu: “Anh ấy coi trọng cô, còn coi trọng hơn cả chính bản thân mình, nếu như buộc phải lựa chọn giữa thế giới tầng sâu và hiện thực, anh ấy sẽ ở lại đây với cô.”

So với hồn ác không đâu vào đâu, lời nói của hồn thiện mang đến cho Từ Cầm một cảm giác khác hẳn. Không nói thêm lời nào nữa, cô bảo vệ Hàn Phi đi vào giếng thang máy.

Những côi phu khác đều là dùng kỹ năng diễn xuất để lừa dối tình cảm, nhưng Hàn Phi lại dùng kỹ năng diễn xuất bậc thầy để che đậy trái tim của mình. Nếu muốn hiểu được hắn, chỉ chờ khi linh hồn bị tách rời ra thì mới có cơ hội.

Thông qua giếng thang máy, bọn Hàn Phi đi tới tầng 60.

Ở đây đã có thể nghe rõ tiếng đánh nhau từ trên tầng truyền đến, cảm giác rung chuyển của tòa nhà cũng ngày càng rõ ràng hơn.

"Trên tầng cao nhất đang có ba thế lực cực kỳ đáng sợ giao đấu với nhau, bọn họ toàn bộ đều ở cấp độ như Cánh Bướm." Trong mắt Từ Cầm lộ vẻ lo lắng: "Nếu em mở ra toàn bộ phong ấn, hóa thành nguồn của nguyền rủa, chắc là có thể miễn cưỡng chiến đấu với một trong số bọn họ, nếu như quản lý Quỷ của công viên vui chơi không rời đi thì tốt rồi."

"Ông ấy rất mạnh sao?"

"Đúng vậy, ông lão đó che giấu rất kĩ, ông ấy hẳn là 'món quà' cuối cùng mà quản lý tòa nhà cũ để lại cho anh." Từ Cầm phát giác ra bí mật trên người quản lý Quỷ, có điều cô không vạch trần.

"Vậy mà em vẫn còn nhớ đến Phó Sinh?" Hàn Phi lại chú ý đến một điểm khác.

"Phó Sinh là tên của quản lý tòa nhà cũ à?" Từ Cầm lắc lắc đầu: "Em đang dần dần quên rồi, loại quên lãng này ngay cả lửa đen của hận ý cũng không thể chống lại được. Có lẽ sau khi trở thành không thể nhắc đến là có thể vĩnh viễn nhớ được người mà mình muốn nhớ."

"Không sao, anh nhớ tới Phó Sinh, sau này ngày nào anh cũng sẽ nhắc mọi người." Đi ở phía trước, lúc này Hàn Phi đang tràn đầy khí thế: "Chúng ta hãy cứu thầy ra trước, rồi nghĩ tới chuyện khác sau."

Nhìn bóng dáng của Hàn Phi, Từ Cầm nhỏ giọng: “Quản lý quỷ nói rằng tất cả những người sở hữu hộp đen cuối cùng sẽ bị lãng quên vĩnh viễn, đây là số mệnh của bọn họ, bí mật của hộp đen cũng chính vì điều này mới có thể giữ được mãi mãi.”

Điều Từ Cầm lo lắng không phải là Phó Sinh, cũng không phải vì Phó Sinh mà cô muốn trở thành không thể nhắc đến.

Chương 819: Bọn họ đã trở lại rồi

Tòa nhà chọc trời, tầng 60.

Ở đây trông không khác gì hiện thực, như thể trở về khu phố cổ Tân Hỗ lúc 0 giờ nửa đêm.

"Những người ở tầng dưới 50 đều nghĩ rằng tầng trên 50 là thiên đường, nhưng khi thực sự đến đây rồi mới phát hiện, chẳng qua là từ địa ngục này đổi sang địa ngục khác mà thôi." Quý Chánh cầm máy ảnh chụp ảnh, hành lang trong ống kính và hành lang trong mắt mọi người là hoàn toàn khác nhau.

Bên dưới lớp da của bức tường có ẩn chứa những cái rễ thực vật trông giống như những mạch máu. Một số lượng lớn những bông hoa giống như mặt người nở trên đỉnh đầu. Mặt đất cũng thỉnh thoảng sẽ chùng xuống một khoảng, như thể bên dưới có những con bọ khổng lồ đang bò qua.

Tầng 60 trong máy ảnh của Quý Chánh dường như là một vườn thực vật màu máu, ở đây trồng đầy những con quái vật ăn thịt người.

"So với người sống và động vật, thần linh càng thích thực vật hơn, đây cũng là một trong những lý do tại sao y tự xưng là chủ nhân vườn hoa." Đứng giữa Quý Chánh và Hàn Phi, Mặc tiên sinh che miệng và mũi lại, ông vô cùng lo lắng: "Mọi người tuyệt đối đừng coi thường những thứ quỷ dị này, bọn chúng ăn linh hồn và máu thịt, đã thoát ra khỏi phạm trù thực vật rồi. Mọi người có thể hiểu chúng là những cỗ máy giết chóc có suy nghĩ."

Trong không khí thoang thoảng hương thơm, thỉnh thoảng có chút bột phấn từ đỉnh đầu rơi xuống, làm cho người ta mê say, rất muốn tìm một cái giường thoải mái, mơ một giấc mộng không tỉnh.

"Tầng này không có người sống à?"

"Càng đi lên cao, người sống càng ít. Trong mắt thần linh người và súc sinh không có gì khác biệt, đều chỉ là phân bón

mà thôi.” Đến được tầng trên 50 mà mình vẫn hằng mong muốn, Quý Chánh vẫn luôn quan sát tình trạng cơ thể của cậu bé sợ hãi, y lo lắng phấn hoa sẽ kích thích cậu bé: “Những thực vật này giết người dễ như uống nước, bọn chúng ăn linh hồn, vô cùng khủng khiếp. Có điều bọn chúng cũng kết ra những thứ quả rất có ích cho người sống.”

“Quả?”

“Một trong những nguyên nhân khiến tôi muốn đến tầng trên 50 chính là vì loại quả này.” Quý Chánh nắm tay cậu bé sợ hãi: “Đứa trẻ này đang loanh quanh ở ranh giới trở thành cấm kỵ, chỉ có những thứ quả có khả năng xoa dịu linh hồn như thế này mới có thể giúp nó giảm bớt nỗi đau của mình.”

Hàn Phi gật đầu: “Vậy anh có biết ở đâu có quả này không?”

“Tôi cũng không biết, có điều tôi đã từng nghe người ta nói, trong tầng lầu mọc đầy thực vật đều sẽ có một cây ‘thực vật’ cốt lõi, được thần linh gọi là chủ hồn. Nó được thần linh tự tay trồng, bá chiếm vị trí tốt nhất. Ở gần nó sẽ có một bể phân bón nhét đầy thi thể, mùi máu tanh đó đến hương hoa cũng không thể che lấp, vì vậy chúng ta chỉ cần đi theo khí tức là có thể tìm được chủ hồn, đạt được quả linh hồn trân quý nhất.” Quý Chánh cầm máy ảnh đi phía trước, vì để cứu cậu bé, y cũng không còn trốn phía sau và là một kẻ hèn nhát nữa, mà là người dẫn đầu.

“Cái đó… tôi đại khái có thể cảm nhận được vị trí của ‘bể phân bón’.” Lý Nhu nhỏ giọng nói, kể từ sau khi nhìn thấy Từ Cầm, đến nói chuyện cô cũng không dám lớn tiếng nữa: “Quỷ bán dị vô cùng nhạy cảm với máu thịt, sau khi tiến vào tầng này tôi đã ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc ẩn trong hương hoa.”

Cẩn thận tránh khỏi Từ Cầm, cô chủ động dẫn đường ở phía trước.

Sau khi mấy người đi qua hành lang dài trông có vẻ bình thường, bàn tay cầm máy ảnh của Quý Chánh bắt đầu hơi run rẩy, thế giới trong ống kính đã phát sinh thay đổi.

Mặt đất bị trải đầy những bông hoa đang há miệng, đỉnh đầu là những cành cây đung đưa như cánh tay của người sống, rễ cây mảnh khảnh rải đầy trên tường như túi lưới, người qua đường chỉ cần đi qua là sẽ bị nuốt chửng ngay.

"Mọi người chỉ cần tiến lên phía trước, những cái khác giao cho tôi." Từ Cầm vươn năm ngón tay ra, lửa đen ẩn chứa trong nguyền rủa lan tràn trên rễ của đám thực vật kia.

Bề ngoài rõ ràng là thực vật, nhưng khi bị lửa đen đốt cháy, sẽ phát ra tiếng kêu rất thảm thiết, căn nhà chết chóc của Hàn Phi cũng không ngừng thu thập tử ý.

Những bông hoa mặt người bị đốt cháy, sự xuất hiện của Từ Cầm đã thay đổi lớn đến tình cảnh của Hàn Phi. Sử dụng lửa đen để đốt cháy thành một lối đi, bọn họ thành công tiến vào khu vực trung tâm ở tầng 60.

"Tầng này có vẻ hơi giống với biệt thự của người trồng hoa, lợi dụng các loại linh hồn và máu thịt để ươm mầm ra những bông hoa độc nhất vô nhị trong thế giới tầng sâu, sau đó lại để bọn chúng không ngừng dị hóa, cuối cùng nở ra những bông hoa chưa từng xuất hiện ở thế giới tầng sâu." Đi theo người trồng hoa, Hàn Phi đã học được kỹ năng trồng hoa. Bất cứ khi nào nhìn thấy bông hoa quý hiếm, hắn sẽ đi trước một bước để Từ Cầm hái bông hoa đó tặng cho mình.

Thấy Từ Cầm không ngừng tặng hoa cho Hàn Phi, ánh mắt của Quý Chánh cổ quái. Y luôn cảm thấy mình đã từng xem qua những cảnh tương tự trên TV.

Sở hữu năng lực hoa ngữ thiên phú rank E, Hàn Phi có thể giao tiếp với những bông hoa. Mỗi bông hoa ở đây đều chính là một linh hồn, bọn chúng giống như những người giấy ở tầng 51, không ngờ kết cục của mình lại là như vậy.

Nhân tính vô cùng phức tạp, những bông hoa nở ra từ nhân tính cũng như thế.

Trên những bông hoa mặt người ấy có mang theo hỉ nộ ái ố, sau khi bị hái xuống bọn chúng mới dám bày tỏ những suy nghĩ thực sự trong lòng mình.

Vì để tự bảo vệ mình, tốc độ tạo phản của bọn chúng còn nhanh hơn cả lật sách, chúng đã dẫn đường cho Hàn Phi.

Hương thơm trong không khí dần dần nồng hơn, nhưng nếu ngửi quá nhiều hương hoa này sẽ cảm thấy chóng mặt buồn nôn.

"Chắc là ở đây rồi."

Lửa đen hận ý đã thiêu rụi lớp ngụy trang của những loài thực vật đó. Diện mạo thực sự của khu vực trung tâm trên tầng 60 đã lộ ra trước mắt mọi người.

Thân rễ của tất cả thực vật và hoa được kết nối với cây cột ở trung tâm của tòa nhà. Nó giống như một trái tim được kết nối bởi vô số mạch máu, điều khiển thực vật trên toàn bộ tầng lầu.

"Kỳ lạ, mảnh vụn đại não của số 2 hình như cũng giấu ở trong cây cột." Hàn Phi dừng lại, hắn còn nhớ rõ cây cột người mình thấy tại tầng 49. Đó là lần sau khi tiến vào tòa nhà chọc trời hắn cách cái chết gần nhất.

"Anh ở lại chỗ này." Đôi khi Từ Cầm rất mạnh mẽ, chẳng hạn như khi Hàn Phi có thể sẽ gặp phải nguy hiểm.

Những ngón tay trắng bệch cầm con dao ăn, mười nguyền rủa đầy hận ý biến thành những con quỷ khổng lồ màu đen, quanh quẩn xung quanh cô.

"Nguyền rủa của hận ý em đã nuốt không ít, nếu muốn trưởng thành nhanh hơn, vậy thì cần phải nếm trải chất độc do không thể nhắc đến hạ xuống."

Biển hoa khô héo trong lửa đen, Từ Cầm lấy ra con dao ăn chém vào cây cột ở giữa tầng lầu!

Máu tươi phun ra từ những dây leo khô héo xấu xí. Không biết nó đã ăn thịt bao nhiêu người sống rồi, còn tiêu diệt hy vọng của người sống vào cơ thể bẩn thỉu của chính nó.

"Bông hoa là linh hồn nở rộ, thần linh xây dựng tầng này hẳn là để nuôi dưỡng một loài hoa nào đó."

Những đoạn dây leo bò lổm ngổm trên cây cột, những khuôn mặt quỷ xấu xí và kinh tởm nhô ra từ dưới những cành lá sẫm màu.

Một lượng lớn độc trùng ký sinh chung quanh cây cột. Thể hình của bọn chúng cực lớn, nửa người nửa trùng. So với bông hoa linh hồn mà nói, bọn chúng chính là những thứ vô cùng xấu xí bẩn thỉu của nhân gian.

Không có cô gái nào thích sâu bọ, Từ Cầm cũng không ngoại lệ. Cô không vung dao, mà đưa tay ra cầm lưỡi của con dao ăn.

Máu hồn trượt xuống lưỡi dao, nguyền rủa xung quanh cô tranh giành nuốt thức ăn, phàm là nguyền rủa đã uống máu của Từ Cầm sẽ đều biến thành ác quỷ.

Nguyền rủa va chạm với trùng người của chủ nhân vườn hoa, tạo ra một làn sóng máu tươi. Có điều từ đầu đến cuối Từ Cầm đều không thèm nhìn đám vụn vặt đó. Cô nhìn chằm chằm vào cây cột trước mặt, máu giữa các ngón tay đan vào nhau trên con dao.

Nguyền rủa chết chóc đen kịt hòa vào lưỡi dao, khí tức phát ra từ con dao ăn đó đáng sợ hơn nhiều so với tái sinh.

Tiến lên trước một bước, lửa đen mở đường, Từ Cầm không tấn công đột ngột. Lối đánh của cô hoàn toàn khác với Hàn Phi, trực diện đè bẹp, không cho đối phương cơ hội phản kích.

“Thật là một cô gái đáng sợ…” Lặng lẽ liếc mắt nhìn Hàn Phi, trong lòng Quý Chánh có chút bái phục, cũng có chút ngưỡng mộ, lúc này y mới hiểu rõ sự tự tin lớn nhất của đối phương đến từ đâu.

Vô số dây leo bị xé thành mảnh nhỏ, cành lá bị đốt cháy từng tầng một, lớp bảo vệ bị xé bỏ, trụ cột lộ ra nguyên hình.

Trên cây cột có hình mặt người, có nở một bông hoa bỉ ngạn kiều diễm.

Bông hoa đó cắm rễ trên một mảnh vụn đại não, rễ vươn dài đến miệng của tất cả các mặt trên cột. Thần linh đang sử

dụng lớp dinh dưỡng này để cung cấp cho bông hoa.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện ra một bông hoa quý hiếm rank D — Chí Ái!"

"Chí Ái: Đây là bông hoa mà chủ nhân vườn hoa từng yêu thích nhất, y yêu người phụ nữ đó, ít nhất đó là cách mà y và cô ta tự lừa dối mình."

Nhắc nhở của hệ thống khiến Hàn Phi nghĩ tới một chuyện khác. Tiểu mập mạp trước khi chết từng nói cho hắn biết, tác phẩm của đại quỷ tên là [Chí Ái], cũng có nghĩa là bông hoa này rất có khả năng liên quan đến đại quỷ.

Cảm giác áp bức từ tầng cao nhất truyền đến càng ngày càng mạnh. Hàn Phi không quản được nhiều như thế, hắn lập tức hét lớn về phía Từ Cầm: "Ngoại trừ mảnh vụn đại não ra, những thứ khác toàn bộ phá hủy hết!"

Sau khi nói xong câu này, Hàn Phi cảm thấy sống lưng ớn lạnh, hơi thở giống như bị đông cứng thành băng. Dường như hắn đã phạm phải một cấm kỵ nào đó trong lòng thần linh.

Giơ con dao ăn lên, Từ Cầm không quan tâm đến việc thần linh sẽ nghĩ gì. Cô ấy vung dao xuống, lưỡi dao nguyền rủa cắt đứt cành hoa, từ trong bông hoa bỉ ngạn rơi xuống vang lên tiếng hét đinh tai nhức óc của một người phụ nữ!

Hai lỗ tai Hàn Phi chảy máu, mấy người Quý Chánh cũng nằm bò xuống đất.

Trong tòa nhà chỉ có Đại Nghiệt và Từ Cầm là không bị ảnh hưởng. Khi Từ Cầm rút dao lại, Đại Nghiệt phấn khích lao về phía cột người. Nó lao thẳng vào mặt những người bị rễ cây đâm xuyên.

Hàn Phi luôn vô tình phạm phải cấm kỵ của thần linh, còn Đại Nghiệt thì luôn thích chủ động khiêu khích thần linh. Vì không cho chủ nhân của mình một tia sinh cơ nào, nó cũng đã phải hao tổn không ít tâm huyết.

Tất cả rễ cây thực vật và dây leo đều đang vung vẩy điên cuồng, muốn tìm lại bông hoa đã rơi xuống. Đại Nghiệt cắm đầu lao vào bên trong vòng vây.

Thân rễ trên cột người đâm xuyên qua cơ thể của Đại Nghiệt, nó tiêm độc hồn vào cột người với vẻ mặt hưởng thụ.

Một mảng thân rễ lớn khô héo, bông hoa có tên Chí Ái cũng bị Từ Cầm nhặt lên.

Nguyền rủa thuộc về Từ Cầm leo lên cuống hoa. Từ Cầm muốn biến bông hoa này thành bộ dạng mà cô muốn.

Cánh hoa rơi xuống, trên tầng bắt đầu xuất hiện đủ loại âm thanh hỗn loạn. Toàn bộ thang máy trong khoang dường như đều mất kiểm soát, điên cuồng rơi xuống, cả tòa nhà như đang gào thét.

Cảm giác áp bức mạnh mẽ khiến mọi người không thể động đậy, nhưng Từ Cầm lại cầm chặt bông hoa đó, ngước đầu lên đầy khiêu khích.

Những tiếng la hét không ngừng đến gần, khi một chiếc thang máy nào đó mở ra ở tầng 61, cảm giác ngột ngạt đó đã đến tột độ.

Những bông hoa máu đỏ tươi nở trên bức tường bị ngọn lửa đen thiêu rụi, hương thơm kỳ lạ tràn ngập tầng 61.

Tiếng bước chân vang lên, một khắc sau, máu tươi bao phủ lấy khu vực trung tâm chỗ Hàn Phi đang ở.

Ở lối vào của lối đi có một người phụ nữ đang đứng, cô ta mặc chiếc váy dài dệt từ linh hồn, đeo mặt nạ hoàng hậu.

Trên cơ thể người phụ nữ tràn ngập một loại không chân thực. Dường như là quỷ do thần linh tưởng tượng ra, cô ta hội tụ tất cả những hoàn hảo mà thần linh có thể nghĩ tới.

“Đây chính là đại quỷ?” Hàn Phi lấy ra dao tái sinh ra.

“Không, chắc cô ta chỉ là một bông hoa trong vườn hoa của không thể nhắc đến, còn lâu mới được coi là Chí Ái.” Ngắt cành hoa, Từ Cầm nhặt một cánh hoa đặt lên môi: “Có điều mùi vị của hoa này em rất thích.”

Rút dao lao về phía trước, Từ Cầm thuộc loại dù nam hay nữ cũng đều giết hết. Suy cho cùng thì ai lại không muốn gặp một người chị như vậy ở thế giới tầng sâu cơ chứ?

Nghe thấy giọng nói của Từ Cầm, trên làn da trắng nõn của "hoàng hậu" xuất hiện những dấu hoa hồng. Dường như chỉ cần tâm trạng của cô ta xuất hiện dao động lớn, thì thần văn sẽ hiện ra.

"Em sẽ ngăn cô ta lại, mọi người hãy tranh thủ thời gian phá hủy thứ bên trong cây cột này." Ném bông hoa cho Hàn Phi, một mình Từ Cầm đứng giữa hoàng hậu và cột người.

Hàn Phi cũng không hề lãng phí thời gian. Hắn để hồn thiện rút mảnh vụn đại não thứ ba từ trong rễ của thực vật ra.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã nhận được mảnh vụn quý hiếm rank D — Não."

"Não (Mảnh vụn rank D): Mảnh vụn chủ thể đại não của một tồn tại không thể nhắc đến, đủ để nuôi dưỡng cho các bông hoa khi còn sống! Bây giờ bạn đã thành công có được sự chấp thuận của người ấy, có thể sử dụng khả năng kèm theo của nó.

"Soán thần (một trong những năng lực đặc thù của mảnh vụn đại não rank D): Hiến tế một tàn hồn, sau đó lấy cái giá phải trả là mất đi tất cả, cưỡng chế tiến vào điện thờ của không thể nhắc đến, bắt đầu từ con số không, soán ngôi thần linh!"

"Chú ý! Năng lực này mỗi đêm chỉ có thể sử dụng một lần. Sau khi bạn chạm vào tượng thần, có thể cưỡng chế tiến vào ký ức của không thể nhắc đến, với cái giá là mất hết năng lực, để chủ nhân của điện thờ không có cách nào xác định được vị trí của bạn trong thế giới ký ức!"

"Chú ý! Sau khi sử dụng năng lực này, xác suất sống sót gần như bằng 0!"

Khi hồn thiện đưa mảnh vụn đại não cho Hàn Phi, sợi xích cuối cùng trong sâu thẳm tâm trí hắn tự động đứt ra. Một sức mạnh không thể cưỡng lại đã hút linh hồn trống rỗng tượng trưng cho thời thơ ấu của hắn vào bên trong mảnh vụn đại não đó.

Sự trống rỗng của thiện, ác và tuổi thơ, ba xiềng xích trói buộc cô nhi viện màu máu toàn bộ đều đứt ra, tâm trí của Hàn Phi ngay lập tức biến thành màu đỏ như máu.

Những đạo thân ảnh xuất hiện bên cửa sổ lớp học của cô nhi viện màu máu, tiếng chuông vang lên, bài hát quỷ dị do ba mươi đứa trẻ hợp ca vang lên trong tâm trí, truyền ra khỏi miệng Hàn Phi.

Chương 820: Lớp học khủng khiếp nhất, tuyệt vọng nhất, điên cuồng nhất

Chúng tôi đến từ vực thẳm và địa ngục, chúng tôi có cùng một cái tên, chúng tôi ôm lấy đêm tối, bị biến thành những chiếc lọ chứa đầy ác mộng, trôi dạt trên đại dương tuyệt vọng vô tận.

Nhưng đừng cảm thấy buồn cho chúng tôi, bởi vì chúng tôi được sinh ra cho điều này.

Ba hồn của Hàn Phi dung hợp với các mảnh vụn đại não của số 2. Hắn sở hữu quyền sử dụng các mảnh vụn đại não của không thể nhắc đến, vận mệnh của hắn cũng vì thế mà dung hợp quấn lấy mảnh vụn đại não của số 2.

Ba mươi bóng người trong cô nhi viện màu máu không thể ra khỏi phòng học, tiếng cười điên cuồng cũng không định mở cửa cho bọn họ, nhưng sợi dây vận mệnh dung hợp với Hàn Phi thì đã rơi vào trong tâm trí của hắn.

Thân ảnh của những đứa trẻ khác vẫn ở nguyên chỗ cũ, bóng máu ở phía xa bên trái nhất từ từ giơ tay lên.

Mọi thứ dường như là vận mệnh định sẵn, đứa trẻ dường như đã nhìn thấy cảnh này trong tương lai của nhiều năm trước.

Vận mệnh đan xen với nhau, trong cuộc đời có vô số ngã rẽ, nhưng đứa trẻ đó luôn có thể tìm thấy con đường đúng đắn nhất.

Bóng máu giơ cánh tay lên, sợi dây vận mệnh xuyên qua đại não Hàn Phi vừa vặn rơi vào bên trong cô nhi viện màu máu.

Không có sự cho phép của Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng, bóng máu kia ngồi ở rìa lớp học nắm chặt vận mệnh của hắn.

Tiếng chuông linh hồn vang vọng trong đầu, bánh răng vận mệnh từng chút một chuyển động, cánh cửa phòng học của cô nhi viện màu máu lần đầu tiên mở ra, bóng máu nắm lấy vận mệnh của Hàn Phi, ngồi trên xe lăn, xuất hiện ở cửa lớp.

"Chúng tôi đến từ vực thẳm và địa ngục, chúng tôi mang đầy vết thương, chúng tôi nhảy qua đêm tối về phía ngọn lửa, biến thành tro bụi bay ngập trời. Nhưng đừng cảm thấy buồn cho chúng tôi, bởi vì chúng tôi được sinh ra cho điều này."

Ký ức nặng nề và kinh khủng nhất mà tiếng cười điên cuồng phải gánh vác đã được giải phóng, bóng máu từng người bước ra khỏi lớp học, cơ thể của bọn họ đã hư ảo hơn lúc trước rất nhiều. Một phần ký ức về cái chết của ba mươi đứa trẻ đã được tiếng cười điên cuồng chuyển đến đại não của một may mắn khác trước một bước.

Nếu không có người may mắn đó giúp Hàn Phi chia sẻ gánh nặng, thì khoảnh khắc bóng máu số 2 đi ra khỏi phòng học, ký ức thuộc về hắn sẽ bị nghiền nát.

Cấm kỵ của hiện thực và hư ảo đồng thời được mở ra, vận mệnh của Hàn Phi đã hoàn toàn liên kết với ba mươi đứa trẻ.

Cô nhi viện màu máu chiếm giữ tâm trí của Hàn Phi, không có sự hỗ trợ của ba hồn, ý thức của hắn chìm xuống vô tận trong tâm trí của màu máu. Tất cả ký ức của hắn đều bị áp chế bên dưới cô nhi viện.

Không thể phản kháng, ý nghĩa của sự tồn tại nhân cách của hắn dường như là dành cho khoảnh khắc này.

Ngước đầu nhìn lên, cánh cửa lớn của cô nhi viện màu máu đã bị mở ra.

Ba mươi con quái vật hung dữ, xấu xa và tuyệt vọng nhất trên thế giới đứng trong biển máu. Bọn họ nhìn Hàn Phi đang chìm vào đáy sâu của tâm trí, sau đó chậm rãi tránh ra.

Tiếng chuông dừng lại, tiếng cười mang theo nỗi đau đớn vô tận vang lên, tiếng cười điên cuồng đứng giữa ba mươi đứa trẻ, đứng giữa ba mươi con quái vật điên cuồng và khủng khiếp, chính thức tiếp quản cơ thể của Hàn Phi.

“Nỗi đau này anh không thể chịu được, hãy ngủ một giấc thật ngon, đừng nhúng tay vào.” Tiếng cười điên cuồng và ba mươi đứa trẻ đi về phía cửa lớn của cô nhi viện màu máu, cuộc trả thù thuộc về bọn họ bắt đầu.

Cây cột của tầng 61 đầy vết nứt, Hàn Phi hôn mê lại mở mắt ra. Hắn mỉm cười nằm trên cây cột có vô số mặt người, gối đầu lên cọc sống của tòa nhà chọc trời, để mặc cho rễ của những cây thực vật kia đâm vào linh hồn, kéo cơ thể của mình vào bên trong cây cột.

“Tôi là người duy nhất sống sót trong đêm màu máu, có điều đại não của số 2 đã bị đánh cắp từ lâu, cậu ấy đã tìm ra cách để những đứa trẻ tồn tại theo một cách khác.”

Sợi dây vận mệnh giăng ra xung quanh, những mảnh vụn đại não bị chủ nhân vườn hoa giấu khắp tòa nhà toàn bộ đều nghe thấy giọng nói của tiếng cười điên cuồng. Vận mệnh của bọn họ bị gắn chặt với nhau, không ai có thể chia cắt được bọn họ.

Lần đầu tiên nền móng của tòa nhà chọc trời bị lung lay, bậc cầu thang rung chuyển, quy tắc máu thịt do thần linh thiết lập bị phá vỡ, các mảnh lớn của tòa nhà rơi xuống, mưa đen bên ngoài tòa nhà giống như đại dương màu đen bị chọc giận, điên cuồng đập vào tòa nhà.

Thần linh đã bị chọc giận rồi, nhưng thời điểm của số 2 và tiếng cười điên cuồng lựa chọn rất khéo léo.

Sợi xích màu đen khắc đầy tội danh xuyên qua đám mây đen, phong tỏa bầu trời đêm. Khi bên trong tòa nhà xuất hiện vấn đề, rất nhiều người đều nhìn thấy một bóng người đứng trên tầng cao nhất, dường như người đó mới là đêm tối thực sự trong thế giới tầng sâu.

Vô số tín đồ và tội phạm đi theo thần linh đang chuẩn bị cho một thảm họa lật đổ Tân Hỗ trong hiện thực. Sức mạnh mà y để lại trong thế giới tầng sâu bị một cảnh sát đêm mà y chưa từng gặp phong tỏa tầng tầng lớp lớp, bây giờ là thời điểm yếu nhất của y.

“Cậu muốn làm gì?!” Trong mắt Quý Chánh lộ ra một sự sợ hãi nhìn Hàn Phi, thân thể run lên, trực giác được rèn luyện từ trong sinh tử nói cho y biết, người trước mặt này cực kỳ nguy hiểm, căn bản không phải là Hàn Phi!

Hồi đáp lại Quý Chánh chỉ có tiếng cười. Trước khi Từ Cầm bắt được tiếng cười điên cuồng, cơ thể của anh ta đã hoàn toàn chìm vào bên trong cọc sống của tòa nhà chọc trời, để cho đám thực vật kia kéo linh hồn, máu thịt và ý chí của anh ta di chuyển trong cọc sống.

“Cậu ấy đã mang mình ra làm tế phẩm? Những thứ kia sẽ kéo cậu ấy đến trước mặt thần linh, cúng tế cậu ấy cho thần linh!” Mặc tiên sinh lo lắng kêu lên, Từ Cầm cũng trở lại bên cạnh cây cột. Cô đại khái biết mối quan hệ giữa tiếng cười điên cuồng và Hàn Phi, cô cũng còn nhớ hắn đã từng nói rằng, tiếng cười điên cuồng gánh chịu toàn bộ đau khổ, nếu như có thể, hắn đồng ý trả lại tất cả cho đối phương.

Không một chút do dự, Từ Cầm xé nát cột người, mặc kệ Hàn Phi lựa chọn như thế nào, cô cũng sẽ không để cho bất cứ ai mang hắn đi.

Từ Cầm, Đại Nghiệt, hoàng hậu đại diện cho sự tưởng tượng đẹp đẽ của thần linh, toàn bộ đều tiến vào cây cột ở trung tâm của tòa nhà.

Lên trên, không ngừng đuổi theo!

Tiếng cười cuồng loạn vang vọng khắp tòa nhà chọc trời. Tất cả những mảnh vụn đại não bị thần linh phong ấn đều bị sợi dây vận mệnh kéo ra, thoát khỏi sự trói buộc.

Bọn chúng hội tụ về phía cây cột nơi tiếng cười điên cuồng đang ở, đi lên từng tầng một, mãi cho đến khi tiếng cười điên cuồng lại nhìn thấy tượng thần được giấu trong cây cột lần nữa.

Tượng thần một nửa là máu thịt một nửa là đất sét, trên tay trồng hai bông hoa máu, bông hoa song sinh, một nửa nở ra, một nửa khô héo.

Sợi xích màu đen siết chặt vào thân tượng, vô số quỷ quái trong tòa nhà cũng đang lao về phía này. Ngọn nguồn của mọi

hỗn loạn và tai họa chính là bức tượng không nổi bật này.

"Tòa nhà chọc trời là điện thờ được xây bằng thi thể, tượng thần của chủ nhân vườn hoa được ẩn giấu bên trong cột người sống của điện thờ. Cây cột này chính là xương sống của thần, nếu muốn tiêu diệt nó hoàn toàn, vậy thì trước hết phải phá hủy tượng thần của nó."

Nhìn tượng thần máu thịt càng ngày càng gần, tiếng cười điên cuồng cười đến chói tai, cười đến điên cuồng, bóng máu tồn tại cùng anh ta bước ra khỏi ký ức trói buộc bọn họ.

Ba mươi đứa trẻ đã từng yếu đuối bất lực và bị người khác hành hạ đã trở thành những con quái vật mà mọi người tránh còn không kịp!

Mà tiếng cười điên cuồng lại gánh vác tất cả mọi thứ của ba mươi đứa trẻ, biến tất cả bọn chúng thành một thể thống nhất.

Từ đêm màu máu bắt đầu chuẩn bị, mỗi một giọt máu bắn ra, đều phải được lấy lại gấp mười lần!

Bàn tay của tiếng cười điên cuồng chạm vào tượng thần của chủ nhân vườn hoa, tất cả những ký ức còn sót lại của anh ta và ba mươi đứa trẻ bắt đầu bùng cháy.

Các vết nứt xuất hiện trong điện thờ của Hàn Phi trong khu vực công viên vui chơi và khu vực tòa nhà chết chóc, tượng thần cười cuồng loạn từ từ thu lại nụ cười, bây giờ khuôn mặt hiện ra mới là của chính Hàn Phi.

Hoa máu khô héo, tiếng cười điên cuồng đứng ở trước tượng thần máu thịt, ấn vào đôi mắt của thần.

"Soán thần!"

Theo sát ở phía sau, Từ Cầm muốn ngăn cản nhưng đã quá muộn. Tiếng cười điên cuồng cùng với sự tuyệt vọng mà mình gánh vác, và ba mươi đứa trẻ cùng nhau tiến vào thế giới ký ức điện thờ của chủ nhân vườn hoa!

Thần linh còn chưa chết, muốn cưỡng chế tiến vào thế giới ký ức của nó, chỉ có thể dựa vào năng lực soán thần của mảnh vụn đại não của số 2.

Từ Cầm rút dao chém về phía cổ của thần linh, nhưng lại bị hoàng hậu phía sau ngăn lại.

Khi bọn họ chiến đấu, chiều cao của tòa nhà dường như đang hạ thấp xuống, những luồng khí tức đáng sợ lần lượt xuất hiện, đủ các loại tác phẩm dị dạng tàn nhẫn của thần linh chui vào bên trong cột sống của tòa nhà!

Bị tượng thần bài xích, Từ Cầm căn bản không thể đến gần. Những quỷ quái trong tòa nhà chọc trời dường như nghe thấy tiếng gọi của thần linh, bắt đầu không ngừng dung nhập vào tượng thần.

Những lá quỷ bài biến thành màu xám rơi xuống đất, tất cả tội ác được thần linh lựa chọn, tất cả các tác phẩm do thần linh tạo ra đều bị hút vào tượng thần máu thịt, còn bên phía Hàn Phi chỉ có Đại Nghiệt lẻn được vào.

"Ngoại trừ những người sở hữu quỷ bài bị giết và không ở trong tòa nhà, những người còn lại dường như đều đã bị tượng thần ăn mất." Giẫm lên thi thể, Quý Chánh khó khăn leo lên một nơi cao. Nhìn cảnh tượng trước mặt, y đã không còn bất kỳ hy vọng nào vào sự sống sót của Hàn Phi nữa rồi.

Nhìn Từ Cầm một mình chống lại số đông, bàn tay cầm máy ảnh của Quý Chánh đang run lên, y vô cùng sợ hãi. Trong hiện thực y là một người rất nhát gan, y không thích gây rắc rối, cũng không muốn trở thành anh hùng gì cảm, y đi đến bước này, chỉ vì y không muốn cúi đầu trước những thứ đen tối và bẩn thỉu đó.

"Tôi là cảnh sát đêm sa ngã trong tòa nhà, hẳn là cũng có thể trà trộn vào bên trong nhỉ?"

Mấy người được Hàn Phi mang theo lặng lẽ đến gần tượng thần. Bọn họ không có thực lực để tham gia vào cuộc chiến của hận ý, vì vậy bọn họ chỉ có thể tránh chiến trường ra, thử hiến tế chính mình.

Máu thịt trên tượng thần không ngừng mọc ra, đóa hoa máu trong tay y có một bông đã hoàn toàn khô héo, bông còn lại thì đã nở rộ.

Dòng ký ức nhấn chìm linh hồn của Hàn Phi, trong khi tiếng cười điên cuồng và ba mươi đứa trẻ thì che mắt thần linh. Hàn Phi cũng nắm lấy sợi dây vận mệnh cuối cùng, đi theo phía sau bọn họ.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ điện thờ rank C —— Soán thần!”

“Soán thần (rank C): Giết chết Cao Hưng, trở thành thần mới!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ điện thờ rank C — Hoa Song Sinh!”

“Hoa Song Sinh (rank C): Người chơi chênh lệch quá lớn với level nhiệm vụ này, xin hãy lựa chọn một trong hai phương án dưới đây để hoàn thành!”

“Lựa chọn nhiệm vụ 1: Giết chết Hàn Phi, trở thành chính mình!”

“Lựa chọn nhiệm vụ 2: Bảo vệ ba mươi đứa trẻ trong cả lớp học, bất kì người nào chết, nhiệm vụ thất bại!”

Chương 821: Chúng ta không có ngày mai

"Bảo vệ ba mươi đứa trẻ, tuyệt đối không được để bất kỳ ai trong số bọn chúng bị chết!"

Hàn Phi cảm giác mình đang liều mạng muốn tóm lấy thứ gì đó. Hắn nắm chặt tay, nhưng đối phương vẫn biến mất trong thế giới của mình.

Mở hai mắt ra, trên má vẫn còn một vệt nước mắt, nỗi bi thương không thể diễn tả tràn ngập trong lòng, hắn nhất thời không nói nên lời.

Mùi thuốc sát trùng xộc vào lỗ mũi, Hàn Phi cảm thấy cơ thể đau nhức kịch liệt, cảm giác đau đớn đó được truyền từ trong ra bên ngoài, như thể muốn chia cắt tinh thần và thể xác của hắn.

Nhìn xung quanh, Hàn Phi đang nằm trên giường bệnh trong phòng y tế của trường học. Hắn dường như đã quay trở về hiện thực, mọi thứ đều chân thực đến như vậy.

"Đây là đâu?"

Kí ức vỡ thành từng mảnh, rải rác trong tâm trí, thật lâu sau hắn mới có thể nhớ ra tên của mình.

"Hàn Phi…"

Từ trên giường bệnh chậm rãi ngồi dậy, Hàn Phi mặc một bộ quần áo rất bình thường. Trong túi áo của hắn có một bao thuốc lá kém chất lượng và một tờ phiếu đánh giá lớp học nhàu nát.

Còn không chờ Hàn Phi tiếp tục kiểm tra, trong hành lang đã vang lên tiếng bước chân, giày cao gót va vào mặt đất, thanh âm lanh lảnh cách từ rất xa đều có thể nghe thấy.

Cửa phòng bị đẩy ra, một người phụ nữ dung mạo rất bình thường đi vào trong phòng. Sau khi thấy Hàn Phi đã tỉnh lại, cô ngồi xuống bên cạnh hắn: "Thầy Cao Thành, tôi không

khuyến khích anh tiếp tục đến đây dạy học nữa, tình trạng sức khỏe của anh rất xấu, nhân cách cũng đứng trên bờ vực suy sụp. Hiện tại điều anh cần làm chính là nghỉ ngơi thật tốt."

Cô nói rồi đưa cho Hàn Phi một bản báo cáo kiểm tra, chữ viết bên trên đó khiến Hàn Phi không hiểu lắm.

"Họ tên: Cao Thành."

"Nam, 28 tuổi, phụ trách lớp 7."

"Có tính cách tham lam cơ bản, mức độ suy sụp là 31%, nghi ngờ còn có một nhân cách ẩn chưa xác định nữa."

"Chỉ số ô nhiễm tinh thần là 39, sắp tiến vào hàng nguy hiểm!"

"Nhân cách bẩm sinh tồn tại khiếm khuyết, trầm cảm nghiêm trọng, nóng nảy không liên tục."

"Kiến nghị: Giáo viên này đã không còn thích hợp tiếp tục đảm nhiệm công việc phụ trách. Nếu tình trạng không cải thiện đáng kể trong vòng ba ngày, vui lòng rời khỏi trường học."

Trong đại não của Hàn Phi không ngừng truyền đến cơn đau nhức kịch liệt, hắn cầm lấy bản báo cáo kiểm tra: "Rút cuộc là chuyện gì? Thế giới này sao vậy?"

"Thật khó để chấp nhận sự thật, về chủ quan từ chối chấp nhận mọi thứ, đây cũng là một loại cơ chế tự bảo vệ của não bộ. Có điều, tôi không ngờ rằng anh là một người mạnh mẽ như vậy mà cũng rơi vào ô nhiễm tinh thần." Nữ y tá trường học thở dài, kéo rèm phòng y tế ra: "Kể từ ngày Tân Hỗ sụp đổ đã 22 năm trôi qua, tuổi thơ tươi đẹp trong tâm trí anh đã định sẵn chỉ có thể trở thành hồi ức, nó đã vĩnh viễn biến mất, sẽ không bao giờ có thể thấy lại nữa."

Mỗi một câu nói của nữ y tá trường học dường như đều đang ám chỉ điều gì đó, Hàn Phi cũng rất cố gắng suy nghĩ. Nhìn về phía người phụ nữ đang đứng, ánh mắt của hắn dán chặt vào thành phố bên ngoài cửa sổ.

Mây đen dày đặc bao phủ bầu trời, tường vây cao xây dựng ở rìa thành phố, cửa ra vào và cửa sổ của những tòa nhà quen

thuộc bị niêm phong lại bằng ván gỗ, cả thành phố không có chút sinh cơ nào, trông có vẻ ngột ngạt, buồn tẻ, tử khí nặng nề.

Nhìn Hàn Phi hồn bay phách lạc, nữ y tá trường học khẽ lắc đầu, cô đặt một lọ thuốc lên bàn rồi rời đi.

"Tân Hỗ sụp đổ? Thành phố bên ngoài chính là Tân Hỗ?" Hàn Phi ngồi ngây ra ở trên giường bệnh, hắn chắp nối từng chút ký ức một trong đầu lại, mất rất nhiều thời gian mới nhớ ra một số thứ.

"Tiếng cười điên cuồng và ba mươi đứa trẻ đã sử dụng soán thần để cưỡng chế tiến vào thế giới ký ức điện thờ của chủ nhân vườn hoa. Bọn họ đã đốt cháy tất cả ký ức, nhưng mình đi theo bọn họ thì lại không hề bị mất đi ký ức."

Hàn Phi lại nhìn ra ngoài cửa sổ lần nữa, trong lòng hắn vô cùng nghi hoặc: "Thần linh đã chết, thế giới kí ức điện thờ của bọn họ phần lớn đều là quá khứ. Còn không thể nhắc đến vẫn tồn tại, thế giới kí ức điện thờ của bọn họ chẳng lẽ là một loại tương lai nào đó mà bọn họ mong đợi?"

Bỏ lọ thuốc mà nữ y tá trường học để lại vào trong túi, Hàn Phi xỏ giày bước ra khỏi phòng y tế.

Bây giờ hắn đang ở trong một trường học, khu vực này không bị ván gỗ phong tỏa, bên trong khuôn viên trường và hiện thực cũng không có khác biệt gì quá lớn.

"Ba mươi đứa trẻ không được có bất kì một đứa nào chết…"

Bám vào vách tường để dịch chuyển, Hàn Phi hồi tưởng lại thông tin trên báo cáo kiểm tra: "Mình là người phụ trách lớp 7, lớp 7 ở đâu?"

Hàn Phi đi trên hành lang, hai bên phòng học vẫn có học sinh đang học, bọn chúng chăm chú lắng nghe giáo viên.

"Mỗi người chúng ta đều có nhân cách của riêng mình, đây là kết tinh giá trị sống cả đời của một người, cũng là chìa khóa để các em chống lại ô nhiễm tinh thần."

“Muốn giết chết những thứ chưa biết kia, việc đầu tiên các em phải làm chính là giữ vững chủ tâm, tuyệt đối không được bị bọn chúng làm lay động!”

“Hai phần ba thành phố này đã bị quỷ quái chiếm giữ, trong những tòa nhà dùng ván gỗ bịt kín lại đó đều có quỷ sinh sống! Chúng ta cần phải thanh trừ từng tòa từng tòa một, cuối cùng đuổi hoàn toàn bọn chúng đi! Trong quá trình này có thể sẽ có người hy sinh, nhưng tôi muốn các em hãy nhớ kĩ, cái chết chưa phải là kết thúc, các em càng sợ hãi, đau đớn và tuyệt vọng sẽ càng quấn lấy các em!”

“Thời đại này thứ trân quý nhất chính là hi vọng, mà các em chính là hi vọng!”

Giáo viên đang hí hoáy viết trên bảng, trong giọng nói của anh ta có ẩn chứa một nỗi bi thương không thể che giấu. Dường như anh ta cũng biết rằng mình đang nói dối, nhưng anh ta buộc phải nói như vậy.

“Tất cả các tòa nhà bị niêm phong ở thành phố Tân Hỗ đại khái được chia thành năm loại, tòa nhà trắng có độ khó thấp nhất, bên trong có thể tồn tại tiếc nuối của người đã khuất và chấp niệm level thông thường; tòa nhà đỏ có độ khó trung bình, bên trong ẩn chứa những vật phẩm có nhiễm oán niệm và hận ý; tiếp theo là tòa nhà chết chóc có độ khó cao nhất, cũng được gọi là tòa nhà đen, tiến vào trong cũng có nghĩa là ắt sẽ chết. Nếu như các em nhìn thấy tòa nhà chết chóc đen tối, nhất định phải tránh xa!

“Ngoại trừ ba loại trên ra, còn có hai loại kiến trúc niêm phong đặc biệt khác, một loại là tòa nhà quỷ vẫn chưa được thăm dò rõ ràng, không ai biết bên trong có gì; còn một loại là toàn nhà cấm, đừng hỏi nguyên nhân, tòa nhà cấm không được thảo luận, cũng nghiêm cấm bất kì ai tiếp cận!”

“Phần lớn các em đều là trẻ mồ côi, rất nhiều người cũng bị mắc đủ các loại bệnh đặc biệt do ảnh hưởng của thảm họa. Thế giới đối xử với các em rất bất công, nếu như các em muốn thay đổi tình thế tồi tệ này, khám phá các tòa nhà bị niêm phong là một con dường dễ dàng.”

“Nếu như trong số các em có người có thể quét sạch một tòa nhà, vậy thì sẽ nhận được sự tôn kính của tất cả mọi người trong khu vực này. Đương nhiên, cho dù là tòa nhà trắng đơn giản nhất cũng là quá khó khăn đối với các em, đây coi như là kì vọng tốt đẹp của tôi đối với các em đi.”

“Ngoài việc dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ tòa nhà, vật phẩm có nhiễm hận ý và nguyền rủa mang ra từ tòa nhà bị niêm phong cũng có thể đạt được thù lao hậu hĩnh. Những vật phẩm đó cũng sẽ được chúng tôi thu thập và gia công thành vũ khí chống lại quỷ quái.”

Sau khi nói xong, giáo viên sờ sờ chiếc kính mắt của mình, trên mặt kính mơ hồ hiện lên hình bóng của một học sinh bị treo cổ: “Dựa theo yêu cầu của nhà trường, sau ba ngày nữa, các em sẽ một mình ra ngoài thăm dò kiến trúc lần đầu tiên. Hy vọng các em sẽ có thu hoạch, cũng hy vọng rằng đến lúc đó sẽ không có bất kỳ chỗ trống nào trong lớp của chúng ta.”

Sau đó giáo viên lại nói thêm rất nhiều thứ, điều này cũng khiến cho Hàn Phi đại khái có thể hiểu được điện thờ kí ức của chủ nhân vườn hoa.

Thế giới ký ức điện thờ này khác với bất kỳ thế giới nào mà Hàn Phi đã trải qua trước đây. Chủ nhân vườn hoa vẫn còn sống, thế giới ký ức điện thờ của y đại diện cho chấp niệm của y về tương lai. Nếu như không có sự can thiệp của lực lượng bên ngoài, thành quỷ này có thể chính là Tân Hỗ sau 22 năm nữa.

“Tan học!”

Cửa phòng bị đẩy ra, thầy giáo đeo kính đi ra khỏi phòng học. Sau khi nhìn thấy Hàn Phi đứng ở ngoài lớp học thì anh ta rất kinh ngạc: “Thầy Cao, sao anh lại ở đây?”

“Cơ thể tôi có chút vấn đề, vừa rồi trên hành lang đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, cho nên dựa vào tường nghỉ ngơi một lát.” Hàn Phi hiện tại quả thực rất yếu ớt.

“Ờ, thực sự không biết anh đã gặp phải thứ gì trong tòa nhà quỷ kia? Lại có thể khiến cho chỉ số ô nhiễm tinh thần của anh tăng vọt từ 7 đến 39.” Thầy giáo cảm thấy thương xót cho Hàn

Phi, có điều anh ta không hề có dự định đến gần hắn. Ô nhiễm tinh thần 39 dường như là một chỉ số rất đáng sợ: "Hiệu trưởng tìm tôi có việc, tôi đi trước đây."

Thầy giáo trẻ tuổi đeo kính tên là Mã Tỉnh, thẻ công tác trên ngực anh ta cho thấy, anh ta là người phụ trách lớp 3.

Có điều đây không phải là trọng điểm mà Hàn Phi chú ý. Trong kí ức của hắn, Tân Hỗ từng có một tên biến thái sát nhân cũng tên là Mã Tỉnh, mặt của đối phương còn được đại quỷ khắc ở trên quỷ bài.

Chuông hết giờ đã vang lên rất lâu, nhưng trong hành lang lại không có học sinh nào dám ra ngoài chơi, tất cả mọi người đều ở trong phòng học, không dám tùy tiện ra ngoài.

Dọc theo hành lang, Hàn Phi đi đến tầng hai của tòa nhà dạy học. Sau khi đi qua một phòng học trống trải bị niêm phong, cuối cùng hắn cũng tìm được lớp 7 mà mình phụ trách.

Đẩy cửa bước vào, khuôn mặt của những đứa trẻ này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Bọn chúng dường như đã từng xuất hiện ở trong ký ức của mình, lại dường như tất cả đều chỉ là do ảo giác.

"Một, hai… hai mươi chín, ba mươi."

Lớp 7 vừa hay có 30 học sinh, không hơn không kém, giống y hệt như yêu cầu của hệ thống, nhưng ánh mắt Hàn Phi lại hơi phức tạp: "Lớp học tổng cộng chỉ có 30 đứa trẻ, vậy còn tiếng cười điên cuồng đi cùng 30 đứa trẻ tiến vào thế giới điện thờ đâu?"

Chỉ là nghĩ tới vấn đề này thôi, Hàn Phi đã cảm thấy không thở nổi. Hắn há miệng hít vào từng hơi thật lớn, nhưng lồng ngực vẫn vô cùng ngột ngạt.

"Thầy ơi, hay là thầy nghỉ ngơi trước đi, chúng em tự học."

Hàn Phi chỉ nhìn thấy đường nét bóng máu của những đứa trẻ kia. Hắn vẫn chưa thể đối chiếu từng khuôn mặt của học sinh với mã số, mọi thứ đều cần thời gian để tiếp xúc dần dần.

"Thầy không sao." Cầm phấn, Hàn Phi viết lên bảng đen những phần quan trọng mà giáo viên Mã Tỉnh đã nói.

Ngay khoảnh khắc mở mắt ra, hắn đã chuẩn bị cố gắng hết sức mình để đảm bảo cho ba mươi đứa trẻ đều sống sót.

Đầu óc choáng váng, càng suy nghĩ, ô nhiễm tinh thần dường như lan tràn càng nhanh. Hắn cảm giác như có một con quái vật sinh sôi trong cơ thể, từ từ nuốt chửng trái tim, hủy hoại nhân cách của mình.

Sau khi viết thông tin hữu ích cuối cùng lên, tầm nhìn của Hàn Phi bắt đầu mờ đi, thế giới mà hắn nhìn thấy có một nửa bị bóng tối nhấn chìm.

"Thầy ơi, thầy phải uống thuốc rồi." Một học sinh không biết từ lúc nào đã đi tới cạnh bục giảng, từ trong túi của Hàn Phi lấy ra lọ thuốc. Sau khi nhìn kỹ, nó đổ ra một viên thuốc bốc mùi hôi thối từ bên trong.

Lọ thuốc này là do nữ y tá trường học để lại, Hàn Phi không chắc chắn thuốc của đối phương có vấn đề gì không. Hắn không lựa chọn uống thuốc, mà bảo mọi người tự học trước. Hắn phải chuẩn bị sau khi có thêm được nhiều thông tin hơn nữa, mới thử thứ của thế giới này.

Chờ sau khi Hàn Phi đi ra khỏi phòng học, học sinh vừa tươi cười lúc nãy lại có một loại biểu cảm khác. Nó liếc mắt nhìn những thứ Hàn Phi viết trên bảng đen, sau đó đứng ở giữa bục giảng.

"Các cậu có nhìn thấy thành phố bên ngoài cửa sổ không? Mặc dù tớ đã quên rất nhiều thứ, nhưng một số lẽ thường thì vẫn nhớ, bây giờ có thể chắc chắn là, chúng ta không thuộc về nơi quỷ dị này." Học sinh đó cầm quyển bài tập có tên mình trên đó: "Tên viết trên vở là Châu Kỳ, nhưng tớ không có chút ấn tượng nào với cái tên này, tớ chỉ nhớ một con số — con số 5."

Mỗi một học sinh trong lớp đều có tên của riêng mình, nhưng bọn chúng lại vô cùng xa lạ với cái tên đó, ngược lại những con số của mỗi người lại khiến bọn chúng không thể nào quên được.

"Tổng kết một chút những manh mối hiện có, chúng ta đến thành phố tồn tại quỷ quái này, trở thành học sinh của học viện

cô nhi. Giáo viên ở đây bề ngoài coi chúng ta là hy vọng, nhưng thực tế chỉ coi chúng ta như những công cụ có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào.” Số 5 Châu Kỳ xóa phần tự học trên bảng đen đi, viết lên hai chữ tự cứu: “Các cậu nghĩ sao?”

“Suy nghĩ của tớ có thể còn bi quan hơn cậu một chút.” Một học sinh bị mất đi hai chân ngồi ở góc lớp: “Học sinh của trường này không phải là cô nhi, chính là quái thai bệnh tật, toàn bộ đều là những đứa trẻ bị bỏ rơi. Cậu hãy nhìn ra ngoài cửa sổ đi, xung quanh trường học rõ ràng có sự tồn tại của những kiến trúc bị niêm phong, nhưng lại vẫn có rất nhiều người sống tụ tập, vậy thì nguyên nhân quỷ quái không quấy rầy nơi đây là gì?”

Nó gấp một chiếc máy bay giấy rồi ném ra ngoài cửa sổ, nhưng chiếc máy bay còn chưa bay được bao xa đã bị mưa làm ướt, đáp xuống bãi đất lầy lội trước tòa nhà dạy học.

“Có khi đến công cụ chúng ta cũng không bằng, chỉ là khẩu phần ăn cung phụng cho quỷ quái mà thôi.” Nam sinh mất đi hai chân di chuyển cơ thể, nó đối mặt với những học sinh khác trong lớp: “Thầy giáo nói ba ngày sau sẽ là lần đầu tiên chúng ta đi ra ngoài một mình thăm dò, ba ngày này có thể là thời gian cuối cùng của chúng ta đấy.”

Chương 822: Cao Thành

Đến với thế giới quỷ dị và xa lạ này, dường như còn có quỷ ăn thịt người vượt xa lẽ thường tồn tại, nhưng ba mươi học sinh của lớp này không hề quá bối rối.

Bọn chúng đã quên rất nhiều thứ, chỉ còn lại những con số và bản năng. Nhưng trong rất nhiều trường hợp, đối với bọn chúng như vậy là đủ rồi.

"Chúng ta có thời gian ba ngày để chuẩn bị." Số 5 Châu Kỳ hai tay chống lên bục giảng: "Ba ngày sau ra ngoài, mặc dù nguy hiểm, nhưng cũng là một lần cơ hội lấy lại tự do."

"Tạm thời đừng xác định mục tiêu vội." Một học sinh nào đó ở dãy cuối cùng của lớp học xoay chuyển cây bút trong tay. Nó cà lơ phất phơ bắt chéo chân, ăn mặc trông rất giống một tên du côn: "Nếu như giáo viên, học sinh khác, trường học và cư dân xung quanh đều là kẻ địch của chúng ta, tại sao chúng ta lại không nghĩ tới việc cùng nhau giết chết bọn họ? Trong tòa nhà niêm phong cấm quỷ, bọn họ muốn hiến tế chúng ta, chúng ta cũng có thể hiến tế bọn họ."

"Số 9, suy nghĩ của cậu rất đen tối." Số 5 Châu Kỳ gõ gõ bảng đen: "Ở giai đoạn này, chúng ta vẫn nên chú trọng tự bảo vệ mình, đừng có suốt ngày nghĩ tới việc báo thù người khác."

"Cậu không ức hiếp người khác, người khác sẽ đến ức hiếp cậu, tớ cũng là vì tốt cho mọi người thôi." Số 9 liếc nhìn quyển bài tập trên bàn, tên của nó là Đường Lăng: "Chúng ta ngay cả tên của chính mình cũng không nhớ nổi, trong tình huống như này còn quan tâm đến đạo đức luân lý gì nữa?"

"Bất kể là mất đi kí ức, hay là mất đi thứ gì khác, chỉ cần mọi người vẫn còn là được." Nam sinh ngồi ở ghế đầu tiên của dãy đầu tiên trong lớp học nói. Cao hơn đứa trẻ bình thường một cái đầu, dường như nó có một sức mạnh đáng sợ ẩn chứa trong cơ thể. Họ tên trên quyển bài tập của nó đã bị gạch đi, bị nó viết lại bằng một con số — số 1.

Số 1 mở miệng, không ai trong lớp có ý kiến khác.

“Số 5 là người có khả năng lãnh đạo mạnh nhất trong số chúng ta, cậu ấy có thể đánh giá rủi ro một cách nhanh chóng và chính xác, xem xét toàn diện tình hình chung và hiểu rõ xu hướng phát triển của môi trường vĩ mô, nên lớp trưởng sẽ do số 5 đảm nhiệm.”

Những đứa trẻ dẫn đầu gật đầu đồng ý, số 9 cũng không phản đối.

“Nếu như chúng ta là tế phẩm để hiến tế cho quỷ quái, vậy thì ít nhất trong thời gian ba ngày này chúng ta vẫn được an toàn. Mọi người hãy tranh thủ thời gian nhanh chóng đi tìm hiểu về thế giới này, tìm hiểu chính bản thân các cậu, chúng ta chỉ có thể dựa vào nhau.” Số 1 có một khí chất khác với tất cả những đứa trẻ khác. Trong mắt nó ẩn chứa một sự đau thương mà người khác không thể hiểu được, đôi mắt nó như ngọc trai ngâm trong dòng sông tuyệt vọng hàng nghìn năm, sáng ngời đẹp đẽ, nhưng tràn đầy u sầu.

“Cái thế giới quỷ dị này rất nguy hiểm, có điều chúng ta nhất định có thể sống sót.” Số 1 nhìn mọi người: “Tớ đã quên đi phần lớn quá khứ, nhưng tớ mơ hồ cảm thấy, những chuyện còn tuyệt vọng hơn thế này gấp trăm lần chúng ta đều đã trải qua rồi.”

“Đúng vậy, tớ cũng có cảm giác đó.” Đứa trẻ mất đi hai chân lặng lẽ thu dọn bàn học: “Đối với những đứa trẻ chưa từng bị bỏ rơi mà nói, nơi đây có thể là địa ngục, nhưng đối với chúng ta mà nói chỉ là đổi sang một cái lồng khác đơn giản hơn mà thôi.”

“Chúng ta cứ coi nó như một trò chơi là được rồi.” Số 8 đeo kính cận, dáng người thấp bé cũng lên tiếng. Nó cầm quyển bài tập dán đầy khuôn mặt hoạt hình lên: “Trần Du, tôi khá thích cái tên này đấy.”

“Mấy cậu vẫn luôn lạc quan như vậy, thật ra trong lòng lại cực kỳ kháng cự cái chết, trong ngoài không như một, tràn đầy mâu thuẫn, đây chính là các cậu.” Có một nam sinh cao gầy ngồi trong góc, nó cầm bút chì không ngừng viết con số 4 trên

giấy. Những con số 4 dày đặc cuối cùng cũng ghép lại với nhau thành một thể, trở thành một bức chân dung tự họa của chính nó: "Cái chết mới là giải thoát duy nhất, sống như thế này thật quá mệt mỏi."

Toàn lớp học có 30 đứa trẻ, mỗi đứa trẻ đều có nhân cách đặc biệt của riêng mình. Bọn chúng là được Vĩnh Sinh Pharmaceutical mất vài năm tuyển chọn từ khắp nơi trên cả nước. Mỗi nhân cách đại diện cho một bí mật sâu thẳm của nhân tính.

Trong số bọn chúng, có người rất mạnh mẽ, có người rất yếu đuối, có người tự tin lạc quan sẽ không gục ngã dù khó khăn đến đâu, trong khi có người thì hoàn toàn bị bao phủ bởi sự bi quan, trong đầu chỉ luôn nghĩ đến cái chết.

Chính là ba mươi đứa trẻ như thế này đã hợp thành một lớp, bọn chúng đang tìm cách sống sót trong tương lai của không thể nhắc đến, sống trong ngày tận thế sau khi thế giới tầng sâu và hiện thực dung hợp.

……

Nắm chặt lọ thuốc, Hàn Phi với tinh thần ô nhiễm đi ở hành lang của trường học. Thế giới trong mắt hắn bị một vùng bóng đen lớn bao trùm, rất nhiều thứ bình thường trong mắt hắn đều biến hóa, cảm giác như mình đang đi về hướng một cơn ác mộng vậy.

"Thầy Cao Thành? Sao thầy lại chạy ra khỏi phòng y tế? Mau trở về nằm đi, mấy ngày tới tôi sẽ lên lớp thay thầy."

Một giọng nói ấm áp vang lên sau lưng Hàn Phi. Quay người lại, hắn nhìn thấy một người đàn ông trung niên đứng cách đó không xa. Đối phương như thể bị mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, ăn mặc vô cùng chỉnh tề, không tìm ra được bất cứ khuyết điểm nào.

"Anh là?"

"Tinh thần ô nhiễm đến mức bắt đầu ăn mòn trí nhớ rồi sao?" Người đàn ông trung niên đỡ lấy Hàn Phi: "Tôi là chủ nhiệm Quạ đây, cậu đến tôi còn không nhận ra nữa sao?"

Quạ đen nhặt rác, chải chuốt một cách trong sạch thanh khiết.

Hàn Phi còn chưa kịp trả lời, người đàn ông trung niên đã từ trong túi móc ra lọ thuốc. Bẻ một viên thuốc ở bên trong, anh ta nhét vào trong miệng hắn: "Hiệu quả ức chế của thuốc sẽ càng ngày càng yếu, cậu hãy uống một nửa trước, để cơ thể từ từ thích ứng."

Sau khi nuốt viên thuốc, Hàn Phi cũng không hề cảm thấy tinh thần thống khổ giảm bớt chút nào. Hắn chỉ cảm thấy buồn ngủ, làm gì cũng không có sức, muốn ngủ một giấc thật ngon lành.

"Đây là thuốc gì?"

"Đương nhiên là thuốc có thể cứu cậu." Chủ nhiệm Quạ đỡ Hàn Phi đi tới phòng làm việc của mình. Lúc này trong phòng còn có một giáo viên khác đang đứng, người này nhìn qua khoảng 30 tuổi, trên má có một vết sẹo dài do dao cứa: "Thầy Vương? Thầy tìm tôi có chuyện gì sao?"

Giáo viên mặt sẹo tên là Vương Sơ Tình. Sơ Tình là tên bạn gái của anh ta, sau khi đối phương chết, anh ta đã đổi tên của mình.

"Sau ba ngày nữa các học sinh sẽ ra ngoài kiểm tra, bây giờ thầy Cao như này chắc chắn không thể dẫn dắt đội được, chi bằng để tôi giúp cậu ấy." Mặt sẹo có sắc mặt âm trầm. Khi anh ta nói dường như nhiệt độ trong phòng thấp hơn rất nhiều, ánh mắt anh ta nhìn Hàn Phi cũng cực kì không thân thiện.

Sau khi nghe xong lời của thầy giáo Vương Sơ Tình, khóe miệng của chủ nhiệm Quạ nở một nụ cười mỉm. Anh ta nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đầy sẹo, không hề rời mắt: "Theo trình tự, lần này hẳn là đến lượt cậu phụ trách lớp 5 rồi. Sao vậy? Chẳng lẽ cậu thực sự coi mình như cha của bọn chúng rồi?"

"Tôi chỉ muốn lên lớp thay thầy Cao thôi."

"Thu lại sự thương hại không cần thiết của cậu đi. Cậu không muốn để những đứa trẻ ở lớp 5 làm đồ ăn cho quỷ, vì vậy mới muốn thay thế chúng bằng những đứa trẻ lớp 7?"

Khuôn mặt của chủ nhiệm Quạ tiến sát lại gần giáo viên Vương Sơ Tình: "Cậu không được gọi là lương thiện, nếu như cậu làm như vậy, vậy thì cậu chính là một kẻ giết người chống lại các quy tắc."

Lúc này, Hàn Phi cũng đã nhận ra có điều gì đó không ổn. Hắn đã nhận ra vấn đề từ cuộc trò chuyện giữa chủ nhiệm Quạ và thầy giáo Vương Sơ Tình. Bài kiểm tra sau ba ngày không hề đơn giản, mỗi lớp dường như đều có một "danh sách cho quỷ ăn" cố định.

Thầy giáo Vương không trả lời. Sau khi nhìn nhau một hồi với chủ nhiệm Quạ, anh ta liếc mắt nhìn Hàn Phi yếu ớt một cái rồi rời đi.

"Thầy Cao, cậu không cần lo lắng, mọi chuyện sẽ được tiến hành theo quy định." Chủ nhiệm Quạ khôi phục lại dáng vẻ ôn hòa: "Ba ngày này cậu cứ nghỉ ngơi thật tốt, đồng thời cố gắng đến lúc đó cùng bọn trẻ tham gia bài kiểm tra."

"Kiểm tra rút cuộc là cái gì?" Hàn Phi dựa vào bức tường, cơ thể hắn có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

"Ngay cả cái này cũng quên rồi sao?" Chủ nhiệm Quạ khẽ cau mày: "Kiểm tra chỉ đơn thuần là kiểm tra, kích thích nhân cách tiềm ẩn của mỗi đứa trẻ, để xem bọn chúng là đồ ăn, hay là ngọn lửa."

"Đồ ăn thì sao? Mà ngọn lửa thì sao?"

"Đồ ăn thì sẽ bị ăn, ngọn lửa sẽ bị dập tắt." Giọng nói của chủ nhiệm Quạ hơi lạnh lùng, anh ta làm xua tan đi cơn buồn ngủ trong đầu Hàn Phi.

"Trên sách giáo khoa của học sinh nói rằng hai phần ba diện tích của thành phố này bị những thứ kia chiếm giữ. Thực ra trải qua mấy năm phản kháng, hiện tại thành phố này có đến chín phần mười đã bị những thứ đó chiếm giữ, đây còn là trên tiền đề bọn chúng không chủ động mở rộng." Chủ nhiệm Quạ chỉ vào bản đồ thành phố trên bàn: "Chúng ta hẳn đã tìm ra một phương thức cộng sinh mới, đây chính là ý nghĩa tồn tại của 'trường học'."

Đem trẻ em ra làm thức ăn cúng tế cho quỷ? Đây là trường học? Hay là nhà ăn?

Hàn Phi không nói những điều trong lòng ra. Bây giờ trong đầu hắn đều là làm sao để cứu ba mươi đứa nhỏ kia. Lần này hắn phải đối mặt với kẻ địch không chỉ có quỷ, còn có giáo viên trong trường học, cũng như những người sống xung quanh tận hưởng quy tắc hiện tại.

"Cậu là giáo viên mà tôi coi trọng nhất trong trường, thật đáng tiếc, giá như đêm đó khi cậu đến tòa nhà quỷ, tôi có thể ngăn cậu lại thì tốt rồi." Trong giọng điệu của chủ nhiệm Quạ quả thực có một chút tiếc nuối, Cao Thành trước đây dường như rất được yêu thích trong trường học.

"Tôi sẽ nhanh chóng hồi phục."

"Đừng tạo áp lực quá lớn cho bản thân, trở về nghỉ ngơi đi."

Hàn Phi dùng ý chí chống lại cơn buồn ngủ, trạng thái tinh thần của hắn cũng tốt hơn một chút.

Sau khi chào chủ nhiệm Quạ, hắn rời khỏi văn phòng, chuẩn bị nói với số 2 về chuyện kiểm tra.

Hắn đi về phía lớp học của mình. Khi vừa đến góc cầu thang, hắn đã bị ai đó túm lấy, kéo vào trong bóng tối.

"Thầy Vương?"

Động thủ với Hàn Phi chính là Vương Sơ Tình mặt sẹo, anh ta trông có vẻ rất nóng nảy.

"Cao Thành, chỗ tôi có một lọ thuốc mang về từ tòa nhà đỏ, nói không chừng có thể chữa được bệnh của cậu." Thầy giáo Vương lấy ra từ trong túi một lọ thủy tinh chứa đầy máu: "Tôi muốn đổi lọ thuốc này cho một lời hứa từ cậu."

"Lời hứa gì?"

"Vào ngày kiểm tra, hãy để những đứa trẻ trong lớp của cậu thay lớp 5 vào trong tòa nhà." Thầy giáo Vương diện mạo dữ tợn, nhưng anh ta lại thực sự đang nghĩ cho những học sinh

trong lớp của mình, cũng là người duy nhất cố sức muốn bảo vệ học sinh của mình trong phạm vi quy tắc.

"Những đứa trẻ kia chẳng qua chỉ là đồ ăn và tế phẩm, anh cần gì phải bỏ tiền của mình ra để bảo vệ chúng?"

"Đây là chuyện của tôi, không cần cậu quản." Thầy giáo Vương nhìn chằm chằm vào hai mắt của Hàn Phi: "Sức mạnh của chúng ta đến từ nhân cách, ý chí và quỷ. Bây giờ tinh thần của cậu đã bị ô nhiễm nặng nề, căn bản không thể sử dụng sức mạnh của nhân cách, chính là đồ bỏ đi. Chắc hẳn là cậu cũng biết rõ thái độ của nhà trường đối với đồ bỏ đi đúng không?"

"Vậy thì tôi cũng phải thử nghiệm trước thuốc của anh mới được, ngộ nhỡ anh dùng thuốc độc để trao đổi với tôi thì sao?" Hàn Phi từ trong tay thầy giáo Vương cầm lấy lọ thuốc, trong đầu hắn vang lên nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện dược phẩm máu quỷ bị pha loãng rank F. Sử dụng thuốc này có thể làm sạch một phần tinh thần ô nhiễm, nhưng có xác suất sẽ bị máu quỷ nguyền rủa."

Hàn Phi là ăn nguyền rủa mà lớn lên, đối với các loại nguyền rủa có tính kháng rất cao, lọ thuốc này đối với hắn mà nói rất quan trọng.

Mở nắp lọ ra, Hàn Phi khẽ nhấp một ngụm, cảm giác đó như nuốt phải một cục nước đá, cảm giác lạnh buốt từ môi truyền đến cổ họng.

"Hình như quả thực hữu dụng…" Hàn Phi bỏ lọ thuốc vào trong túi.

"Cậu đồng ý rồi?" Thầy giáo Vương không nghĩ tới Hàn Phi lại nhanh gọn như vậy.

"Ừ." Hàn Phi gật đầu. Hắn không chuẩn bị để cho các học sinh tham gia kiểm tra gì hết, hắn muốn dùng cách ngoài quy tắc, dẫn dắt mọi người triệt để tẩu thoát.

"Không hổ là người thừa kế được chủ nhiệm Quạ coi trọng, quả nhiên đủ máu lạnh, đủ vô tình." Thầy giáo Vương tựa hồ như đang khen ngợi Hàn Phi, nhưng trong mắt lại tràn đầy

chán ghét. Sau khi nhận được lời hứa của Hàn Phi, anh ta đã rời đi.

Tìm một góc hẻo lánh, Hàn Phi một ngụm uống hết máu quỷ. Hắn cảm giác toàn thân như đông cứng lại, ngay cả đầu óc cũng đông cứng luôn.

Xoa hai tay vào nhau, Hàn Phi cố gắng để mình không ngủ mất. Rất lâu sau, cơ thể mới dần dần cảm thấy có chút ấm áp, một phần cảm xúc tiêu cực trong lòng được giải trừ, ý chí dường như cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Chỉ số ô nhiễm tinh thần của bạn hiện tại là 29, vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, xin hãy mau chóng làm sạch ô nhiễm tinh thần."

Hàn Phi cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, nhưng vẫn dùng kỹ năng diễn xuất của mình để che đậy. Hắn vô cùng yếu ớt dựa vào tường tiến vào văn phòng giáo viên.

Tìm chỗ ngồi của mình, Hàn Phi bắt đầu tìm kiếm các loại tài liệu.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện chìa khóa phòng 204 khu tập thể giáo viên."

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện vật phẩm đặc biệt rank E —— Gương quỷ."

"Gương quỷ: Vật phẩm duy nhất mà Cao Thành mang ra từ bệnh viện mắt thứ ba - tòa nhà quỷ."

Cất đồ của Cao Thành đi, Hàn Phi cũng dần dần phát hiện ra một số vấn đề.

Tên Cao Thành này không hề đơn giản. Trước khi xảy ra thảm họa, gã là một người mù mắc bệnh về mắt. Khi thảm họa tàn phá Tân Hỗ, gã đã tình cờ lấy lại được thị lực.

Là giáo viên nổi tiếng nhất của trường học, gã không chỉ sống rất tốt, mà còn là người duy nhất trong trường học năm lần vào tòa nhà quỷ, mà vẫn sống sót ra ngoài.

Theo thông tin mà Cao Thành để lại, hình như gã cũng có một người anh em sinh đôi bị mắc kẹt trong một tòa nhà nào

đó ở sâu trong thành phố. Mỗi đêm gã đều mơ thấy thứ có liên quan đến kẻ có cùng huyết thống đó.

Chương 823: Vận mệnh đan xen quấn lấy nhau

“Cao Thành hóa ra mạnh như vậy sao?”

Sau khi phân loại thông tin trong văn phòng, Hàn Phi phát hiện, trong số tám giáo viên chủ nhiệm, thực lực của Cao Thành có thể sắp vào top 3. Năng lực của tên này cực kỳ quỷ dị, còn sở hữu một số lượng lớn vật phẩm nguyền rủa, đã từng nhiều lần tiến vào tòa nhà quỷ mà người bình thường tránh còn không kịp.

“Nhưng tại sao gã lại đi đến bước này? Nếu như tất cả năng lực đều đến từ nhân cách, vậy thì mình phải làm thế nào để kích hoạt được sức mạnh của nhân cách?”

Thông tin trong văn phòng có hạn, Hàn Phi cất chìa khóa căn hộ đi rồi chuẩn bị về nhà.

Hắn vừa mới đứng dậy thì đột nhiên nghe thấy tiếng cửa bị đẩy ra, hai nữ giáo viên sóng vai đi vào văn phòng giáo viên.

“Thật là kì lạ, hôm qua tôi vậy mà lại không bị bóng đè?” Người phụ trách lớp 8 là một nữ sinh nhỏ nhắn, cô ta tên là Trương Mộng Lam, hoạt bát dễ thương, với mái tóc uốn, còn làm móng tay, trông rất trẻ, cảm giác cũng chỉ vừa mới thành niên.

“Cái này không phải là rất tốt hay sao?” Người phụ nữ đi phía sau Trương Mộng Lam tên là Diêm Lam, là người phụ trách lớp 8 1, trên da có những hình xăm kinh khủng, cả người toát ra khí thế hung hãn, giống như một con dã thú.

“Nhưng tôi đã bị bóng đè liên tục cả tuần nay rồi, cô nói xem hôm qua tại sao nó không đến? Có phải nó đã đi đè các cô gái khác rồi không? Không được, tối nay tôi nhất định phải bắt nó cho tôi một lời giải thích.” Trương Mộng Lam khoanh tay trước ngực, dường như cô ta cảm thấy bối rối, sau khi nhận thấy ánh mắt của Hàn Phi thì thay đổi tư thế.

Hai vị nữ giáo viên không hề chào hỏi Hàn Phi. Hắn bây giờ giống như một ôn thần, nói chuyện với hắn cũng sẽ bị chiêm nhiễm bất hạnh.

Hàn Phi cũng đã tiếp nhận chuyện mình không được lòng người rồi. Hắn thu dọn bàn làm việc, xách ba lô, bộ dạng vô cùng yếu ớt đi ra khỏi văn phòng.

"Nhanh như vậy đã đưa ra quyết định rồi sao?" Giọng nói của Diêm Lam đột nhiên vang lên sau lưng Hàn Phi, hắn cũng không chú ý tới đối phương đã đi đến từ lúc nào: "Ở lại trường học, anh có lẽ còn có cơ hội sống sót. Sau khi rời đi anh có xác suất sẽ trở thành một con quái vật điên loạn, cuối cùng sẽ bị đày đến một tòa nhà cấm nào đó."

Xiềng xích kim loại va chạm, Hàn Phi quay đầu nhìn về phía Diêm Lam. Đối phương còn cao hơn cả hắn, mặc trang phục đen tuyền, dung hợp giữa cuồng dã và chết chóc.

"Nếu không, tôi có thể làm sao bây giờ?" Hàn Phi hoàn toàn không hiểu, Diêm Lan rõ ràng chỉ là một người sống, nhưng hào quang lại cường đại đến mức khó tin, đây dường như là sức mạnh của nhân cách.

"Sau khi anh đi, lớp 7 sẽ bị chia ra, học sinh của anh có thể sẽ không còn sót lại một ai." Ánh mắt của Diêm Lam rất đáng sợ, giống như một con thủy quái bất cứ lúc nào cũng có thể há cái miệng đẫm máu của mình ra. Hình dung về một người phụ nữ như thế là rất không lịch sự, nhưng cảm giác thực tế mà đối phương cho Hàn Phi chính là như vậy.

"Vậy cô có đề xuất gì hay không?" Hàn Phi cảm thấy đối phương một quyền có thể đập nát đầu mình, trực giác của hắn trước giờ vẫn luôn rất chuẩn.

"Tôi chỉ cảm thấy anh chết như vậy thì có hơi đáng tiếc, nếu như anh đồng ý đáp ứng điều kiện trước kia của tôi, có lẽ tôi có thể giúp anh."

Trong cả quá trình, Hàn Phi đều đang quan sát Diêm Lam. Trên sống lưng của người phụ nữ này có in dấu kim loại màu xám bạc, hai tay quấn băng gạc dính đầy khí tức nguyền rủa,

mỗi một miếng thịt trên người dường như đều ẩn chứa sức mạnh vô hạn.

"Cao Thành và Diêm Lam từng có giao dịch gì đó? Chẳng lẽ là nghề nghiệp côi phu đã có tác dụng?" Liếc nhìn nắm đấm của Diêm Lam, Hàn Phi nhíu mày rời khỏi văn phòng: "Đi giải thích sự thật cho những đứa nhỏ kia trước, sau đó quay trở lại căn hộ, làm rõ bí mật của Cao Thành."

Hàn Phi "bệnh tật" trở lại lớp 7, hắn vốn định thông báo tin tức cho bọn trẻ, để mọi người chuẩn bị trước. Nhưng khi đến gần lớp, hắn lại nghe thấy từ trong lớp truyền ra một cuộc đối thoại như này.

"Chúng ta hoàn toàn không biết về thành phố bên ngoài, hấp tấp thoát ra khỏi trường học cũng chỉ có một con đường chết, chi bằng cứ ở lại chỗ này, tìm cách giết chết hết tất cả giáo viên và hiệu trưởng."

"Tớ đồng ý với đề nghị của số 11, xem xét đến tình huống xấu nhất, nếu như thành phố này không phải là hai phần ba bị quỷ chiếm cứ, mà là bị quỷ chiếm cứ hoàn toàn, như vậy sau khi chúng ta chạy trốn cũng sẽ đối mặt với truy sát vô tận."

"Vậy thì hãy bắt đầu từ giáo viên của chúng ta trước đi, giết chết anh ta? Thay thế anh ta? Hay là lôi kéo anh ta?"

Hàn Phi cả kinh khi nghe thấy ở trong hành lang. Mình mới rời đi một lúc, mà học sinh lớp này đã bắt đầu mưu sát giáo viên và hiệu trưởng rồi? Điều này khiến hắn đang chuẩn bị quay lại để thông báo tin tức ít nhiều cũng có chút không thích ứng kịp.

"Tuyệt đối không được hấp tấp." Đi về phía trước, Hàn Phi nhìn vào bên trong phòng học, đột nhiên hắn phát hiện có mấy chỗ trống: "Người đâu?"

"Thầy Cao, xem ra bệnh của thầy đã đỡ rồi." Giọng nói đều đều của học sinh số 1 vang lên ở góc tường. Hàn Phi đang muốn lùi lại, thì học sinh số 4 gầy gò lặng lẽ đi ra khỏi bóng tối, ngăn cản con đường quay lại của hắn.

Hai người bọn chúng trông chỉ là những học sinh bình thường, nhưng lại mang đến cho Hàn Phi một cảm giác rất

nguy hiểm.

“Bọn chúng nói những điều kia ở trong phòng học là cố ý để cho mình nghe thấy à?” Dựa lưng vào tường, Hàn Phi không ngờ một giáo viên như mình vừa tỉnh lại không bao lâu, đã gặp phải nguy hiểm sinh tử rồi. Chưa nói đến số 1, số 4 kia thực sự là đã có sát ý, thật đáng sợ.

“Chúng em muốn phán đoán xem rút cuộc thầy là người như thế nào.” Số 1 dừng ở trước mặt Hàn Phi: “Trên người thầy chúng em không cảm thấy có bất kì ác ý nào, cái này rất kỳ lạ, bởi vì càng là nơi tàn khốc, càng không tồn tại thứ gọi là thiện ý thuần túy.”

Hàn Phi cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Con ngươi của học sinh số 4 đó hoàn toàn chuyển sang màu đen, dường như nó đã nắm vững phương pháp sử dụng sức mạnh của nhân cách.

“Thầy đến từ cùng một nơi với các em, thầy đã từng hứa với một người, phải bảo vệ cho tất cả học sinh trong lớp, không cho bất kỳ một ai trong số các em bị chết.” Hàn Phi không sử dụng kỹ năng diễn xuất. Hắn cảm thấy kỹ năng diễn xuất bậc thầy của mình cũng chưa chắc sẽ có thể lừa được đám trẻ này.

“Vào phòng học trước đã.” Số 4 đưa tay khoác lên vai Hàn Phi, đôi mắt đen kia nhìn chằm chằm khiến hắn sởn tóc gáy.

Cửa phòng đóng lại, Hàn Phi lại đứng trên bục giảng. Hắn nhìn ba mươi học sinh trong phòng học, dưới đôi gò má non nớt kia ẩn chứa những con quái vật gớm ghiếc.

Bây giờ hắn cảm thấy không phải là mình đang dạy học sinh, mà là học sinh đang quyết định sự sống chết của mình thì đúng hơn.

“Thầy Cao chắc là thực sự đang nghĩ cho chúng ta.” Khi không khí trong lớp trở nên ngưng trọng hơn, một cô bé giơ tay lên, cô bé còn rất ít tuổi, trên quyển bài tập viết con số 30: “Tớ cảm thấy thầy rất thân thiết, giống như một người anh trai, cũng giống như một người cha.”

Đứa trẻ số 30 không có bất kỳ năng lực chiến đấu nào, nhưng cô bé lại dường như có thể nhìn thấu bản chất của một người. Cô bé cảm thấy Hàn Phi mang đến cho mình cảm giác như người nhà, đây có thể coi là một trong những đánh giá cao nhất rồi.

"Sau khi đến một hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, muốn tin tưởng một người rất khó." Đứa trẻ số 2 gập sách lại đặt ở trên bàn: "Có điều cũng phải có người để thử xem, các loại biểu hiện của thầy ấy đều phù hợp với lời nói của thầy, người này không nói dối."

"Đến bây giờ tớ vẫn không có cảm giác an toàn, đối với thế giới này cũng hoàn toàn không hiểu. Hơn nữa, lòng người là thứ phức tạp nhất trên thế gian này, làm sao mà các cậu có thể chắc chắn rằng thầy ấy sẽ luôn kiên định với ý tưởng của mình?" Tay của số 4 vẫn luôn đặt lên vai Hàn Phi, giống như một con rắn độc cảnh giác.

"Nếu đã như vậy, vậy thì hãy bỏ phiếu để quyết định đi." Số 5 Châu Kỳ giơ tay lên: "Nếu tin tưởng thầy ấy thì hãy giơ tay, nếu không tin tưởng thì hãy giữ im lặng."

Số học sinh giơ tay trong lớp không đến một nửa, Châu Kỳ cũng hiểu ý kiến của mọi người: "Thật xin lỗi, thầy Cao, làm phiền thầy hãy rời khỏi đây trước. Nếu như thầy thật muốn giúp chúng em, vậy cũng đừng can thiệp vào chuyện của chúng em. Nếu muốn chúng em tin tưởng thầy, vậy thì xin thầy cũng hãy tin tưởng chúng em."

Câu nói cuối cùng của Châu Kỳ, Hàn Phi mơ hồ nhớ rằng tiếng cười điên cuồng cũng đã từng nói, những đứa trẻ này không hy vọng mình nhúng tay vào.

"Được, thầy đi." Không có hiểu lầm hay khúc mắc gì, hai bên đều chỉ muốn tồn tại trong thế giới tàn khốc này.

Sau khi đi được mấy bước, Hàn Phi lại dừng lại. Khi cả lớp đều đang nhìn mình, hắn hơi ngượng ngùng một chút nói với Số 4: "Có phải em đã nắm giữ được sức mạnh của nhân cách rồi không? Loại sức mạnh này phải kích hoạt như thế nào?"

“Mỗi người mỗi khác.” Ánh mắt của số 4 khôi phục bình thường, nó chỉ nói với Hàn Phi bốn chữ, sau đó mời hắn ra khỏi phòng học.

Tiếng đóng cửa vang lên, Hàn Phi nghe được câu nói cuối cùng của số 5 Châu Kỳ.

“Ba ngày nữa sẽ tiến hành kiểm tra, từ khoảnh khắc tan học rời khỏi trường học, tớ hi vọng các cậu hãy nghiêm túc thực hiện nhiệm vụ của mình, để chúng ta cùng nhau sống sót!”

Hàn Phi cũng rất muốn ở cùng với mọi người, nhưng bọn trẻ không chơi cùng với hắn.

“Trước đây mình thực sự đã đánh giá thấp bọn chúng rồi. Thay vì lo lắng cho sự an toàn của bọn chúng, mình vẫn nên khôi phục lại cơ thể của mình trước đã.”

Dựa vào tường, Hàn Phi bị hầu hết mọi người trong trường ghét bỏ rời khỏi tòa nhà dạy học. Hắn dựa theo bản đồ chỉ dẫn tiến vào chung cư của giáo viên.

Lấy chìa khóa mở cửa ra, đập vào mắt Hàn Phi là một đống rác rưởi và đồ đạc bị đập nát. Giấy dán tường trong nhà bị dao cào xước, khắp nơi viết nguệch ngoạc những dòng chữ điên cuồng.

Hàn Phi còn phát hiện ra trên cửa nhà mình có treo một tấm biển cảnh báo và giấy niêm phong bị xé rách. Căn phòng chung cư của hắn đã bị trường học liệt vào danh sách những nơi nguy hiểm.

Im lặng đứng trong nhà, Hàn Phi nhìn thấy tận mấy loại dấu giày khác nhau, có người đã từng đến nhà hắn.

“Tất cả những đồ vật nguyền rủa mà Cao Thành thu thập đều đã bị cướp sạch, những kẻ xâm nhập thậm chí còn không để lại cho mình thức ăn hay nước sạch.”

Bên trong chiếc sô pha rách nát, những chiếc lò xo rỉ sét sẽ bật ra bất cứ lúc nào, Hàn Phi chỉ có thể ngồi trên chiếc tủ quần áo bị lật đổ, nhìn bầu trời đang dần tối lại ngoài cửa sổ, nỗi bất an và sợ hãi trong lòng bắt đầu lan ra.

Loại cảm xúc này đang ăn mòn nhân cách của hắn, luôn muốn hủy diệt nó.

"Sau khi trời tối chắc chắn càng nguy hiểm hơn, mình phải nghĩ cách thay đổi cục diện tồi tệ này." Hàn Phi lấy chiếc gương quỷ ra: "Đây là vật phẩm duy nhất mà Cao Thành lấy ra từ trong tòa nhà quỷ. Bệnh viện mắt kia cũng rất kỳ lạ, Cao Thành ở Tân Hỗ trước khi trở thành quỷ thành đã mắc bệnh rất nghiêm trọng, nhưng sau khi phát sinh thảm họa, đôi mắt của gã ngược lại còn khôi phục bình thường rồi…"

Cúi đầu vuốt ve chiếc gương, Hàn Phi nhìn chính mình trong gương: "Mình có nên đến bệnh viện mắt kia xem xem không?"

Đang tập trung suy nghĩ, đột nhiên Hàn Phi phát hiện mình ở trong gương đang mỉm cười, tựa hồ muốn cùng hắn nói gì đó.

"Nhìn khẩu hình miệng, hình như là đang nói đến phòng tắm?"

Chạy vào phòng tắm, Hàn Phi gõ gõ khắp nơi, sau đó hắn đập vỡ một viên gạch lát nền, từ bên dưới lấy ra một quyển sổ cùng một cái chìa khóa màu đen.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã tìm thấy vật phẩm đặc biệt rank E nhật ký của Cao Thành và vật phẩm đặc biệt rank F chìa khóa nhà cho thuê tòa nhà trắng."

"Nhật ký? Mình trong gương tại sao lại biết rõ nhà của Cao Thành như vậy?" Hàn Phi nhìn chằm chằm vào chính mình trong gương, khuôn mặt kia giống hệt mình, nhưng lại khiến hắn cảm thấy vô cùng xa lạ: "Chẳng lẽ Cao Thành thật sự đang bị nhốt ở trong gương?"

Hàn Phi vẫn còn nhớ lúc ở trong điện thờ ký ức của Phó Sinh, hắn trở thành Phó Nghĩa — bố của Phó Sinh. Còn Phó Nghĩa thực sự thì lại ở trong cơ thể của hắn, vận mệnh của hai người bọn họ trùng hợp, linh hồn quấn lấy nhau.

"Tên Cao Thành này rốt cuộc có quan hệ gì với chủ nhân điện thờ Cao Hưng? Tại sao mình lại trở thành gã sau khi vào điện thờ?"

Mở nhật ký ra, mới đọc mấy dòng Hàn Phi đã bị thu hút vào đó.

Cao Thành bị bệnh về mắt, bố mẹ ruột của gã cũng bị bệnh về mắt.

Vào đêm gã chào đời, bố mẹ ích kỷ vì để gã được điều trị, đã bí mật thay thế gã bằng một đứa trẻ bình thường khác, từ đó vận mệnh của cả hai đã bị thay đổi.

Khi một bông hoa nở, sẽ có một bông hoa khác rụng.

Trong khi gã đang được điều trị bằng nhiều cách khác nhau, tận hưởng tình yêu thương vô hạn của bố mẹ, thì đứa trẻ vốn bình thường kia lại đang phải trải qua điều đau khổ nhất trên đời.

Sau đó khi thảm họa ập đến, bố mẹ nuôi của Cao Thành đã nói cho gã biết sự thật. Thực ra bố mẹ nuôi sau đó đã nhận ra gã không phải là con ruột của bọn họ, nhưng bởi vì đứa con của bọn họ và cặp vợ chồng mù đã biến mất, nên bọn họ vẫn luôn đối xử với Cao Thành như con ruột của mình.

Trong thảm họa, bố mẹ nuôi vẫn chăm sóc Cao Thành cho đến khi bọn họ bị quỷ quái giết chết. Cao Thành mất đi tất cả người thân, cũng biến thành một con quái vật.

Sau khi đọc nhật ký của Cao Thành, Hàn Phi đã biết được rất nhiều chuyện, để có thể sống sót, Cao Thành không từ bất kì thủ đoạn nào.

Vì muốn khôi phục lại thị lực, gã đã giao dịch với quỷ quái. Để không bị những người tị nạn tra tấn và bắt nạt, gã đã hiến tế những người kia cho tòa nhà đỏ.

Trên người Cao Thành, phần thuộc về con người đã biến mất không còn tăm tích, gã bây giờ chỉ là một con quỷ đội lốt người.

Trong nhật ký, ngoài mô tả về những thay đổi bên trong nội tâm của mình ra, còn có một số bản đồ vẽ tay và ghi chép thăm dò.

Cao Thành đã từng vào tòa nhà quỷ năm lần, đồng thời trốn thoát bình an vô sự. Tài liệu về ba "tòa nhà quỷ" là Bệnh

viện mắt thứ ba, Viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên và thủy cung Biển Sâu trong nhật ký, những thông tin quý giá này cũng là thứ mà trường học muốn có được nhất.

Ngoài thông tin về ba "tòa nhà quỷ", Cao Thành còn có một nhà kho bí mật bên ngoài trường học, nơi cất giữ những vật nguyền rủa quý giá nhất và một số vật tư, chìa khóa để mở nhà kho cũng được để cùng với cuốn nhật ký.

Chương 824: Quái vật là chỉ người như tôi sao?

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ —— nhà kho bí mật.”

“Yêu cầu nhiệm vụ: Xin hãy tiến vào nhà kho bí mật của Cao Thành trước khi trời tối, có được vật phẩm do anh ta lưu lại.”

Sau khi đọc xong nhật ký, Hàn Phi đã kích hoạt một nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ.

“Những thứ mà Cao Thành coi trọng nhất không phải ở trong văn phòng giáo viên, mà đều được gã cất giấu ở nhà kho bí mật bên ngoài trường học. Xem ra gã cũng không tin tưởng những người ở trong trường này.”

Ghi nhớ bản đồ trong nhật ký, Hàn Phi cất kĩ nhật ký và chìa khóa. Tìm ở trong phòng một chiếc ba lô cũ nát, hắn dựa theo hướng dẫn trong nhật ký, thu dọn rất nhiều tiền giấy và một số công cụ đơn giản, sau đó ra khỏi nhà.

Không hề kinh động đến bất kì ai, Hàn Phi lặng lẽ đi từ cửa sau rời khỏi trường học.

Bên ngoài bức tường cao là một vùng đất hoang vu chết chóc im lặng. Những tòa nhà cao tầng vẫn như trước, nhưng những người sống đã xây dựng chúng và những cư dân sống bên trong đã biến mất từ lâu.

Yên tĩnh, quỷ dị, khắp nơi đều tràn ngập hơi thở bất an.

Thần kinh căng thẳng, Hàn Phi đi dưới bóng râm của bức tường.

Bốn xung quanh trường học, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những người sống khác. Bọn họ mặc quần áo rách rưới bẩn thỉu, trên người có rất nhiều vết thương và mưng mủ, ánh mắt bọn họ nhìn Hàn Phi cũng rất kỳ lạ, sợ hãi, căm ghét.

“Piii!” Một bãi nước bọt nhổ ngay trước mặt Hàn Phi. Có một tên ăn mày đầu tóc bù xù nằm ở góc tường, anh ta nằm liệt trên chiếc chiếu cũ nát, trong mắt tràn đầy căm hận với hắn: “Quái vật, quái vật ghê tởm!”

“Quái vật?” Hàn Phi nhìn tên ăn mày, đối phương cũng không hề sợ hãi.

“Giết đi, giết tao đi! Các người một đám quái vật rác rưởi! Các người không xứng được gọi là người!” Tên ăn mày vô cùng xúc động, vết thương trên cổ bị xé toạc, máu tươi chảy ra, nhỏ giọt trên cái chiếu.

“Tôi không có lý do gì để giết anh cả.” Hàn Phi không muốn gây phiền phức. Từ trên người tên ăn mày này hắn có thể nhìn ra thái độ của một bộ phận người sống sót đối với trường học.

Vội vàng rời đi, bước chân của Hàn Phi càng lúc càng nhanh.

Khi hắn bắt đầu tăng tốc, sau lưng dường như truyền đến âm thanh kỳ lạ.

Quay đầu nhìn lại, Hàn Phi phát hiện tên ăn mày trốn trong góc đã biến mất, chỉ còn lại một tấm chiếu dính máu trên mặt đất.

“Có người đi theo mình từ trong trường học ra à?” Ngũ quan của Hàn Phi vượt xa người thường, nhưng bởi vì ảnh hưởng của tinh thần ô nhiễm, hiện tại hắn vẫn chưa khôi phục lại trạng thái tốt nhất.

“Nhà kho bí mật của Cao Thành nằm trong một tòa nhà trắng, khu vực đó nằm ngay cạnh tòa nhà quỷ bệnh viện mắt thứ ba, vì vậy sẽ có rất ít người đến đó.” Hàn Phi liếc nhìn đồng hồ: “Khoảng một giờ nữa trời sẽ tối rồi, thời gian rất cấp bách, không thể đợi được nữa.”

Dựa vào bản đồ của Cao Thành mà mình có, Hàn Phi đặc biệt chọn những con đường nguy hiểm để đi. Người sống hai bên ngày càng ít, xung quanh cũng không có cửa hàng gì, lọt vào tầm mắt chỉ có những tòa nhà lớn với cửa ra vào và cửa sổ bịt kín bằng ván gỗ.

“Những tấm ván gỗ và những tấm rèm dày ngăn ánh sáng mặt trời, cách ly tòa nhà với thế giới bên ngoài, mỗi tòa nhà ở đây là một quỷ vực thu nhỏ.”

Trên bản đồ của Cao Thành ghi lại thông tin về một số tòa nhà đặc biệt ở khu vực xung quanh trường học, nhưng nó chỉ giới hạn ở khu vực đó. Hiện tại Tân Hỗ đã hoàn toàn thay đổi diện mạo, không người sống nào có thể tiến vào sâu bên trong thành phố nữa.

Dựa vào kinh nghiệm sống sót đúc kết được trong thế giới tầng sâu, Hàn Phi dành thời gian bốn mươi phút, đi bộ đến một khách sạn nhỏ được bịt kín bằng ván gỗ.

Khách sạn này được chuẩn bị cho những người lao động nhập cư, bên trong bị chủ nhà đen tối chia thành vô số ngăn nhỏ, nó được nhà trường xác định là “tòa nhà trắng”.

Vật nguyền rủa trong khách sạn là một con heo đất, số lượng quỷ quái không rõ, có điều thực lực mạnh nhất trong số đó hẳn là chủ nhà đen tối.

Cao Thành đã ghi chép rất cẩn thận. Trong nhật ký của mình, gã cũng đã nói về cách để tránh chủ nhà đen tối và nguyền rủa, đó chính là dùng tiền để trải đường.

Chạm vào tấm gỗ thứ bảy trên cửa sổ phía sau của tầng một, Hàn Phi dễ dàng gỡ bỏ nó ra rồi lặng lẽ tiến vào “tòa nhà trắng”.

Nhiệt độ bên trong tòa nhà thấp hơn nhiều so với bên ngoài, hơn nữa cho dù có mặc bao nhiêu quần áo vẫn sẽ cảm thấy lạnh.

“Cảm giác này còn đáng sợ hơn so với thế giới tầng sâu, chẳng lẽ trong quá trình dung hợp của hai thế giới đã xảy ra chuyện gì sao?”

Dựa theo địa chỉ được ghi trong nhật ký, Hàn Phi đi tới tầng hai, nơi đây có những vách ngăn dày đặc như tổ ong.

Thông thường mà nói những vách ngăn đó cho dù có dày đặc đến đâu cũng sẽ không trở nên như vậy. Bản thân tòa nhà

đã bắt đầu trở nên dị dạng dưới sự ảnh hưởng của vật nguyền rủa và chấp niệm.

Lấy chìa khóa, Hàn Phi đẩy cửa một vách ngăn ra. Từ trong ba lô hắn lấy một xấp tiền giấy, rắc bên cạnh, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Đi trong vách ngăn mấy phút, hắn đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân vội vã. Dường như có thứ gì đó đã cảm nhận được sự hiện diện của hắn, đang lao về phía bên này với tốc độ cao!

Lần lượt từng vách ngăn bị đẩy ra, tiếng mở cửa dồn dập trên mỗi bước chân! Nó càng lúc càng gần hắn hơn!

Nín thở, Hàn Phi đã bị ô nhiễm tinh thần, tất cả những cảm xúc tiêu cực trong lòng hắn sẽ tăng lên gấp bội. Hắn càng nghĩ về những điều tồi tệ đó, thì những điều tồi tệ đó càng dễ dàng xảy ra.

"Nếu như chỉ là tiếc nuối thì còn đỡ." Hàn Phi cũng bắt đầu tăng tốc độ, hắn chạy đua với đồng hồ, nhưng vẫn là chậm một bước, sau lưng tiếng mở cửa đã đuổi kịp hắn!

Bên trong tòa nhà không có bất kì ánh sáng nào, Hàn Phi nhìn chằm chằm vào cửa vách ngăn phía sau mình. Tiếng mở cửa là biến mất từ bên ngoài, quỷ lúc này chỉ cách mình có một cánh cửa gỗ mỏng manh kém chất lượng.

Nắm chặt con dao ngắn trong tay, Hàn Phi nhìn chằm chằm nắm cửa đang từ từ xoay, thời gian mấy giây này còn khó vượt qua hơn cả thế kỷ.

Khi lò xo khẽ bật nhẹ một cái, cánh cửa phía sau Hàn Phi mở ra một khe hở.

"Không di chuyển nữa rồi?"

Ttóm lấy tay nắm cửa, Hàn Phi mở toang cửa ra, bên ngoài có một con heo đất trông rất bình thường.

"Vật nguyền rủa ở đây, vậy chứng tỏ…"

Sau lưng Hàn Phi xuất hiện một trận ớn lạnh, hắn lấy gương ra soi, một khuôn mặt tái nhợt áp vào vai hắn.

Đôi mắt của người đàn ông đầy tham lam, đại não và dạ dày của gã bị khoét rỗng, trong cơ thể nhét đầy tiền giấy.

"Chủ nhà!"

Đột nhiên nhìn thấy quỷ quái xuất hiện, nhưng Hàn Phi vẫn biểu hiện vô cùng bình tĩnh. Hắn lấy tiền giấy trong túi ra, không ngừng nhét vào con heo đất.

Con heo đất dường như là một cái hố không đáy, nhìn không sâu lắm nhưng có thể ăn cả một bọc tiền giấy.

Hàn khí sau lưng ngưng tụ, Hàn Phi không dám có chút nào khinh suất.

Hắn tiếp tục nhét tiền giấy vào cho đến khi chỉ còn một tờ tiền giấy cuối cùng, con heo đất kia và quỷ quái sau lưng hắn mới biến mất.

"Vừa rồi là tiền mua mạng sao?"

Sự xuất hiện của con heo đất và quỷ chủ nhà cũng khiến Hàn Phi phát hiện ra một chuyện khác, muốn giải quyết quỷ quái không nhất thiết phải giết chết đối phương, lợi dụng điểm yếu trong chấp niệm của bọn họ, có thể phá vỡ cục diện một cách dễ dàng hơn.

"Địa hình trong căn nhà cho thuê rất phức tạp, tồn tại vô số vách ngăn, người ngoài nếu muốn giết ông chủ đen tối tìm được con heo đất là rất khó, không thể coi thường quyết tâm bảo vệ tài sản của một kẻ keo kiệt được. Cao Thành hắn cũng đã nhìn trúng điểm này, vì vậy mới xây dựng nhà kho bí mật ở đây."

Xách chiếc ba lô đã nhẹ hơn rất nhiều, Hàn Phi phải mất một lúc lâu mới tìm thấy vách ngăn của Cao Thành.

Dùng chìa khóa mở cửa ra, trong đầu Hàn Phi vang lên nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý!! Bạn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ —— nhà kho bí mật, nhận được rất nhiều phần thưởng kinh nghiệm."

Đóng cửa khóa lại, Hàn Phi ở trong phòng đã phát hiện một số lượng lớn vật tư, còn có một số vật nguyền rủa vô cùng quý hiếm.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện vật phẩm nguyền rủa rank E — đồng xu vận mệnh.”

“Đồng xu vận mệnh (vật phẩm nguyền rủa rank E): sử dụng cùng với tính cách tham lam của Cao Thành, có thể phát huy hiệu quả bất ngờ, nhưng trong trường hợp tinh thần ô nhiễm nặng, kích hoạt đồng xu này có xác suất sẽ khiến tinh thần ô nhiễm nghiêm trọng hơn!”

“Bạn đã phát hiện vật phẩm nguyền rủa rank E —— mắt giả nhìn thấy cái chết.”

“Mắt giả nhìn thấy cái chết: Con ngươi này ẩn chứa một con quỷ, nếu muốn sử dụng sức mạnh của nó, thì phải dùng một con mắt của người sống để trao đổi, một con mắt có thể nhận được sự trợ giúp của nó trong mười giây.”

“Bạn đã phát hiện vật nguyền rủa đặc biệt rank F —— mũ lưỡi trai màu đen.”

“Mũ lưỡi trai màu: Chủ nhân của chiếc mũ này bị những thanh thép rơi từ công trường xuyên thủng, linh hồn của anh ta ẩn giấu dưới chiếc mũ, đội chiếc mũ này có thể nhìn và nghe thấy một số thứ đặc biệt, nhưng đội trong thời gian dài thì sẽ bị ô nhiễm tinh thần nặng hơn.”

“Bạn đã phát hiện vật phẩm đặc biệt rank D — Giấy khai sinh.”

“Giấy khai sinh (Vật phẩm đặc biệt rank D): Vật phẩm này còn quan trọng hơn cả mạng sống của bạn! Anh ta là bằng chứng cho tất cả những ký ức trong quá khứ của bạn, cũng là lý do tồn tại của bạn!”

Hàn Phi cầm giấy khai sinh lên nhìn thoáng qua. Thoạt nhìn thì rất bình thường, căn bản không giống một vật phẩm rank D.

“Bệnh viện Tân Hỗ thứ nhất? Cao Thành là được sinh ra ở đó?”

Sau khi ghi nhớ địa chỉ bệnh viện và những thông tin bên trên, Hàn Phi bắt đầu nghiên cứu ba vật phẩm nguyền rủa.

Sự khác biệt lớn nhất giữa hắn và Cao Thành là, tính kháng nguyền rủa của hắn cực kỳ cao, ngay cả khi cưỡng chế sử dụng cũng rất khó bị phản phệ.

Đội mũ lưỡi trai màu đen lên, hai lỗ tai Hàn Phi lập tức nghe được một ít âm thanh kỳ lạ, hắn đại khái có thể xác định được vị trí của quỷ trong tòa nhà.

"Thứ này rất hữu dụng."

Bên trong chiếc mũ lưỡi trai quả thực có một con quỷ đang sống, nhưng nó có vẻ rất lười biếng, vẫn luôn ngủ say.

Sau khi đội mũ vào, Hàn Phi cũng không cảm thấy khó chịu. Chỉ có điều sau khi đội một thời gian dài, hắn sẽ cảm thấy có thứ gì đó trong mũ đang cố gắng xâm nhập vào não của mình, da đầu của hắn đang dần dài ra cùng với chiếc mũ lưỡi trai.

Cầm lấy mắt giả, Hàn Phi hướng bên trong nhìn vào. Hắn có thể rõ ràng cảm giác được có thứ gì đang nhìn chằm chằm vào mình, ở sâu trong mắt của hai bên đều hiện lên vẻ tham lam.

"Chủ nhà đen tối và quỷ trong mắt giả đều sở hữu đặc điểm tham lam, nhân cách của chính Cao Thành vừa hay cũng là nhân cách tham lam. Gã có thể sử dụng hai vật nguyền rủa này chắc là có liên quan đến nhân cách đặc biệt của mình."

Cuối cùng Hàn Phi nhặt đồng xu kia lên. Mỗi lần tung đồng xu, hắn đều cảm thấy cuộc đời của mình cũng đang quay cuồng theo.

Đồng xu này không biết từ đâu tới, sử dụng nó biết đâu có thể thay đổi tình thế của Hàn Phi. Nhưng trong tương lai có thể đẩy hắn đến tình cảnh đen tối và tuyệt vọng hơn.

Trong khi nghiên cứu đồng xu vận mệnh, Hàn Phi cũng lần đầu tiên kích hoạt sức mạnh nhân cách của mình. Càng tham lam, hắn sẽ càng trở nên điên cuồng hơn, mà sự điên cuồng này sẽ không ngừng kích thích đại não của hắn, khiến hắn hấp

thụ sức mạnh của vật nguyền rủa theo cấp số nhân; cơ thể từ từ dung hợp với quỷ trong vật nguyền rủa, biến thành một con quái vật táng tâm điên rồ.

"Người tham lam rất dễ bị ngoại vật che mờ hai mắt, nhưng một khi bọn họ có thể sống sót đến cuối cùng, vậy thì cả bên thắng cũng ăn tất."

Nắm chặt đồng xu vận mệnh, Hàn Phi cảm thấy mình so với Cao Thành còn thích hợp với thế giới này hơn. Hắn không ngừng nâng cao tính kháng nguyền rủa, dường như cũng là vì thời khắc này.

"Trên báo cáo chẩn đoán của Cao Thành nói rằng gã còn ẩn chứa một loại nhân cách khác. Nhân cách khác nhau dường như mang lại năng lực cũng khác nhau." Sau đó Hàn Phi lại nghĩ đến chính mình. Hắn hẳn là nhân cách hệ chữa trị, không biết loại nhân cách này có thể phát huy tác dụng như thế nào trong thế giới điện thờ.

Ngồi bên trong nhà kho bí mật, Hàn Phi ăn thức ăn do Cao Thành để lại và phân loại những vật tư dư thừa.

Những thứ ở đây có thể đủ cho hắn sử dụng trong một thời gian dài, nhưng nếu như tính cả ba mươi học sinh kia nữa, thì rõ ràng là không đủ.

"Tinh thần ô nhiễm bắt nguồn từ nguyền rủa và quỷ quái, mình phải nhanh chóng nghĩ cách để khôi phục bản thân mới được. Thầy giáo Vương kia là một người khá tốt, mình có thể lại thực hiện một số giao dịch nữa với anh ta."

Sau khi biết cách kích hoạt năng lực nhân cách, trong đầu Hàn Phi lại nảy sinh một nghi vấn khác: "Cao Thành muốn kích hoạt năng lực nhân cách bắt buộc phải mượn sự trợ giúp của vật nguyền rủa, đứa trẻ có tử ý toàn thân trong phòng học ban ngày làm sao mà kích hoạt được năng lực nhân cách vậy? Nó chỉ vừa mới thức tỉnh, căn bản không có thời gian để đi tìm vật nguyền rủa!"

Hàn Phi cảm thấy mình thật sự đã đánh giá rất thấp 30 đứa trẻ kia. Mặc dù đối phương đều là học sinh, nhưng nếu đưa ra so sánh, ai sẽ bảo vệ ai còn chưa chắc, dù sao thì bọn chúng

cũng đều là người nhà của tiếng cười điên cuồng. Tất cả tuyệt vọng chịu đựng trước đây, đều sẽ trở thành màu máu nhuộm đỏ điện thờ này.

Cách thời gian kiểm tra vẫn còn ba ngày, đêm nay Hàn Phi không định trở lại trường học. Trời đã tối rồi, bên ngoài nói không chừng còn nguy hiểm hơn cả bên trong tòa nhà trắng.

Tìm cái thảm len đắp lên người, Hàn Phi vừa muốn nghỉ ngơi một lát, bên ngoài tòa nhà lại truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống.

Ghé sát vào cửa sổ, Hàn Phi xuyên qua khe hở của tấm ván gỗ nhìn ra bên ngoài. Có một người phụ nữ cao hơn 1,8m đang đứng trên đường, cô ta thản nhiên vứt chiếc áo khoác da màu đen đi, để lộ những hình xăm đáng sợ trên người.

Trên mặt người phụ nữ này không nhìn ra một chút nhượng bộ hay sợ hãi nào. Cô ta nhìn chằm chằm vào bóng đen trước mắt, trên mặt lộ ra nụ cười hưng phấn.

Kim loại chưa biết dung hợp vào xương sống phình ra bên ngoài, từng đốt "xương trắng" đâm xuyên vào cơ thể cô ta, xiềng xích bị đứt gãy, cô ta một quyền đánh vào bóng tối, trực tiếp đấm nát bóng đen.

"Tại sao Diêm Lam lại ở đây? Là cô ta đã giết tên ăn mày và vẫn luôn theo dõi mình à?"

Với tư cách là người phụ trách lớp 1, sở hữu nhân cách không biết sợ hãi, Diêm Lam là người mạnh nhất trong tất cả các giáo viên, trực diện chiến đấu không ai có thể là đối thủ của cô ta.

Thu lại khí tức, Hàn Phi đứng ở trong bóng tối yên lặng theo dõi Diêm Lam, người phụ nữ kia dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Chương 825: Nhân cách tham lam, vực sâu nhân tính

Trong tương lai không thể đoán trước của không thể nhắc đến, thế giới tầng sâu và hiện thực hoàn toàn dung hợp, Tân Hỗ trở thành quỷ vực lớn nhất, chín phần mười diện tích bị các thể loại quỷ dị chiếm giữ. Nhưng ngay cả trong tình huống này, vẫn có người dám ở trong bóng tối đối đầu trực diện với lệ quỷ.

Sự xuất hiện của Diêm Lam đã khiến Hàn Phi vô cùng ngạc nhiên, trên người đối phương ẩn chứa phẩm cách hiếm có mà mọi người có thể thoát khỏi thảm họa hết lần này đến lần khác.

"Xem ra việc thiết lập thế giới kí ức điện thờ cũng phải phù hợp với quy tắc cơ bản, không phải hoàn toàn do thần linh tưởng tượng ra, mà là chuyện rất có khả năng xảy ra của tương lai. Chỉ có điều là thần linh đã lựa chọn một tương lai có lợi nhất cho mình."

"Nhân loại trên thế giới này vẫn còn tồn tại hy vọng, nhưng con đường đó sẽ vô cùng gian nan, dẫu sao thì thượng đế cũng đứng về phía thế giới tầng sâu."

Tiếng ầm vang xé tan màn đêm tĩnh mịch. Kim loại đen tuyền rót vào hình xăm, Diêm Lam xé toạc bóng đen trên đường phố, xung quanh cô ta dường như đang có tuyết đen rơi xuống.

Bạo lực, cường hãn, không biết sợ hãi, Diêm Lam đã giẫm nát mặt quỷ ẩn nấp trong bóng tối, rà soát các tòa nhà trên toàn bộ con phố.

Giơ tay, vung nắm đấm!

Cánh cửa của tòa nhà cho thuê bị phá tung, Diêm Lam phá vỡ từng vách ngăn một, cô dùng sức mạnh thô bạo để vượt qua tòa nhà trắng, đến bên kia của tòa nhà.

Ở cuối con ngõ dài, có một bệnh viện mắt trồng đầy hoa.

"Bệnh viện mắt thứ ba — tòa nhà quỷ khu B, con bạc kia lại chạy vào đánh cược tính mạng rồi hay sao?" Đứng bên phía ngõ sau, Diêm Lam đan mười ngón tay vào nhau cử động một chút. Kim loại trên xương sống đã hoàn toàn dung hợp với hình xăm, cô ta sải bước về phía bệnh viện mắt.

Trên mặt người phụ nữ này không nhìn ra một sự sợ hãi nào, trong mắt cô ta như có hai ngọn lửa vĩnh hằng không bao giờ tắt.

Bóng tối nhấn chìm thân ảnh của Diêm Lam. Một lúc lâu sau, Hàn Phi chỉ nghe thấy một tiếng động lớn, cánh cổng sắt rỉ sét của bệnh viện mắt bị hất tung lên không trung. Khu vực trung tâm bị lõm nghiêm trọng vào bên trong, biến dạng hoàn toàn.

"Mạnh vậy sao?"

Sau khi thế giới tầng sâu và hiện thực dung hợp lại, nhân cách chính là giá trị cô đọng của một người. Sức mạnh ẩn chứa trong đó là phóng đại vô hạn, mỗi người đều sẽ bị nhân cách của chính mình ảnh hưởng.

Những người có ý chí yếu đuối rất khó tồn tại trong thế giới hỗn loạn này. Đối với bọn họ, tự tử còn dễ dàng hơn cả sống. Hiện tại hầu hết những người còn sống ở trong thành phố đều mạnh mẽ hơn nhiều so với người bình thường. Đại đa số ý chí đều vượt xa người thường, toàn bộ đều sở hữu nhân cách thuộc về chính mình.

Hàn Phi vốn là muốn ở lại tòa nhà trắng một đêm, nhưng ai biết được Diêm Lam sẽ đuổi đến. Hắn không biết rõ về Diêm Lam, cũng không biết đối phương có âm mưu gì.

"Mình nên tiếp tục ở lại đây? Hay trở lại trường học đây?"

Sau khi lấy lại ba vật phẩm nguyền rủa, Hàn Phi đánh liều rủi ro tinh thần ô nhiễm có thể lan rộng trở lại. Hắn sử dụng đồng xu trong một thời gian ngắn, nếu không đủ hắn cũng có thể hiến tế đôi mắt, gọi con quỷ trong mắt giả chết chóc ra trong 20 giây.

“Bây giờ năng lực tự bảo vệ của mình còn yếu, chờ ban ngày rồi hãy trở về.” Đứng ở bên cửa sổ, Hàn Phi luôn chăm chú nhìn bệnh viện mắt thứ ba.

Cao Thành đã bị bệnh về mắt trước khi thảm họa xảy ra. Gã sở hữu mắt giả chết chóc, những thứ này dường như đều có liên quan đến bệnh viện mắt thứ ba.

Nếu muốn tìm hiểu thêm về bí mật của Cao Thành, Hàn Phi sớm muộn gì cũng phải đi vào tòa nhà phức tạp nằm sâu trong con ngõ đó.

Yên lặng chờ đợi, Hàn Phi liếc nhìn đồng hồ, đã hai giờ trôi qua, Diêm Lam vẫn chưa đi ra.

“Tòa nhà quỷ là kiến trúc còn chưa thăm dò qua, không phải là Diêm Lam đã bị vây ở bên trong rồi đó chứ?”

Không biết tại sao, Hàn Phi mơ hồ cảm thấy bất an. Trái tim hắn đang đập nhanh dần, nhiệt độ trong phòng cũng đang từ từ hạ xuống.

Đội mũ lưỡi trai màu đen lên, Hàn Phi rõ ràng cảm giác được có thứ nào đó đứng ở ngoài cửa của mình, cũng đúng lúc phát hiện ra đối phương, thì có tiếng gõ cửa.

Hàn Phi đương nhiên cũng không ngốc đến mức đi chủ động mở cửa. Hắn nhìn chằm chằm vào tay nắm cửa đang chuyển động lên xuống, giấu đồng xu vận mệnh ở trong lòng bàn tay.

Lát sau, cánh cửa bị mở ra.

Chủ nhà đen tối xấu xí quỷ quyệt ôm một con heo đất xuất hiện ở cửa. Nó tham lam nhìn Hàn Phi, như muốn nhắc nhở hắn đã đến lúc phải gia hạn tiền thuê nhà rồi.

“Tên nhãi nhà anh thật là tham lam.” Thiếu chút nữa Hàn Phi đã tức giận cười lên, hắn thò tay vào trong ba lô, lấy ra một tờ tiền giấy cuối cùng: “Tham lam và sợ hãi là cảm xúc đồng hành cùng nhau, sau khi trải qua vô số lần tham lam bốc đồng, nhất định sẽ phải đối mặt với sợ hãi.”

Lần này, thay vì nhét tiền giấy vào con heo đất, hắn lại tung đồng xu vận mệnh lên.

Hình ảnh của đồng xu trong quá trình xoay chuyển, biến thành hình dáng của Hàn Phi, vận mệnh của hắn đã gắn liền với tham lam. Giống như tiếng cười điên cuồng hiến tế tất cả để soán thần vậy, Hàn Phi cũng đặt cược vận mệnh của mình vào con bài.

Trong đầu hắn tất cả cảm xúc có liên quan đến tham lam đều nhanh chóng rót vào đồng xu. Hàn Phi trước nay chưa từng đối mặt với chính mình, trên thực tế dã tâm và lòng tham của hắn vượt xa bất kì con quỷ nào trong thế giới tầng sâu.

Ngay cả những người kế thừa liên tiếp của hộp đen cũng không thể so sánh với hắn.

Dã tâm từ sâu thẳm linh hồn hóa thành ngọn lửa hừng hực, chiếu sáng tấm gương quỷ mà Hàn Phi mang theo bên mình.

Bị phong ấn trong gương, Cao Thành nhìn Hàn Phi như thể đang chiêm ngưỡng một tác phẩm nghệ thuật hiếm có. Mong muốn mà gã đã tranh đấu vô số lần cũng không thể thực hiện được, cuối cùng đã nhìn thấy một chút hy vọng.

Trên gương xuất hiện vết nứt, đồng xu vận mệnh bắt đầu rơi xuống, Hàn Phi hoảng hốt trong giây lát khi nghe thấy âm thanh phát ra từ trong gương.

“Kết thúc tất cả mọi thứ, hủy diệt tất cả mọi thứ, vận mệnh bị thay thế tôi căn bản không cần!”

Nhìn thấy dã tâm của Hàn Phi, Cao Thành trong gương cảm nhận được suy nghĩ thực sự của hắn. Gã không những không cản trở mà còn tích cực hợp tác để kích hoạt nhân cách tham lam của hắn.

Đồng xu không ngừng xoay chuyển, mặt trước khắc mặt Hàn Phi, mặt sau khắc mặt Cao Thành.

Khi đồng xu rơi vào lòng bàn tay của Hàn Phi một lần nữa, tất cả tham lam và dã tâm của hắn đều biến thành một vực sâu không đáy, nằm ở rìa tâm trí. Đây dường như chính là cảnh tượng xuất hiện của nhân cách tham lam trong đầu hắn.

“Cậu cảm thấy trên đời này ai là người hận y nhất? Những người vô tội bị coi làm tác phẩm? Đối tượng bị ức hiếp giết

chóc? Đều không phải!”

“Người hận y nhất trên thế gian này là tôi, một lần thay đổi vận mệnh, khiến tôi vĩnh viễn bị nhốt trong luyện ngục này, sống không được chết cũng không xong.”

“Cho nên, tôi nguyện ý hợp tác cùng cậu, tôi là người duy nhất trên thế giới này sẽ không phản bội cậu.”

“Hãy để vận mệnh của chúng ta đan xen quấn lấy nhau, cùng nhau hoàn thành canh bạc này.”

Chiếc gương quỷ nứt vỡ, giọng nói kỳ lạ dường như là do Cao Thành truyền ra.

Cao Thành đã hoán đổi vận mệnh với một người nào đó. Người đó vì để trả thù gã, đã để gã phải chịu đựng cuộc sống đau đớn và tuyệt vọng nhất trong thế giới điện thờ này.

Cách đây rất lâu Cao Thành là một người bình thường, nhưng bây giờ tâm trí của gã biến thành vực sâu, bên trong có chôn vùi vô số ký ức về quá khứ.

Đủ loại cảnh tượng chết chóc vô cùng tàn khốc, người mình quan tâm bị tra tấn hành hạ đến chết hết lần này đến lần khác, những đứa trẻ mình bảo vệ bị coi như thức ăn, muốn trốn thoát nhưng vĩnh viễn không đến được cuối thành phố.

Sau khi thử mọi cách, chỉ còn lại sự tuyệt vọng vô tận, tâm trí thu thập ký ức cuối cùng biến thành vực sâu của tham lam. Chôn vùi tất cả nhân tính, gã trở thành một con quái vật mà mọi người đều ghê tởm căm ghét.

“Tôi đã làm gì sai sao?”

“Thay đổi nhân sinh không phải là tôi, tại sao lại bắt tôi gánh chịu tất cả hậu quả!”

Vực sâu trong tâm trí Hàn Phi tràn ra sương đen, kí ức thối rữa đi vào đồng xu. Dưới sự giúp đỡ của Cao Thành, lần đầu tiên hắn đã kích hoạt được nhân cách tham lam!

Khí tức trên người hắn bắt đầu thay đổi, trên đồng xu xuất hiện những khuôn mặt lệ quỷ, bọn chúng toát ra khí tức khủng khiếp, khí tức đó được chồng lên trên người Hàn Phi.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt thành công nhân cách tham lam!”

“Nhân cách tham lam: Chấp niệm nuốt lệ quỷ, đạt được năng lực của quỷ quái! Độ mạnh yếu của việc nuốt quỷ quái, cùng với giới hạn trên của số lượng năng lực, tùy thuộc vào độ mạnh yếu của tham lam, dã tâm và ý chí của tự thân người chơi!”

“Chú ý! Bạn vĩnh viễn cũng không biết được khi nào thì nhân cách của mình sẽ tan vỡ, có thể là sau khi nuốt mười lệ quỷ, có thể là sau khi nuốt một trăm lệ quỷ, có thể… sau khi nuốt lệ quỷ tiếp theo.”

Chủ nhà đen tối ôm con heo đất vẫn đứng đó, khuôn mặt xấu xí của gã so với Hàn Phi lúc này vậy mà lại trông có vẻ dễ thương.

Sương đen giống như một cái miệng lớn không ngừng xé ra, một miếng nuốt chửng chủ nhà đen tối!

Tiếc nuối đã bị Hàn Phi ăn mất, năng lực này khi đối mặt với quỷ quái yếu hơn, căn bản không phải là ăn sạch ký ức, mà là nuốt chửng toàn bộ!

Vực sâu trong tâm trí càng trở nên đen tối hơn, bên trong có ẩn chứa tham lam vô tận.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công sử dụng nhân cách tham lam nuốt tiếc nuối thông thường, vực sâu tham lam đạt được tăng cường, chưa nhận được năng lực đặc biệt, ô nhiễm tinh thần +1!”

“Chỉ số ô nhiễm tinh thần hiện tại là 30! Hãy nhanh chóng giải quyết ô nhiễm, khôi phục lý trí!”

Sương đen tiêu tán, Hàn Phi nhìn con heo đất trên mặt đất. Hắn không nghĩ tới nhân cách tham lam của Cao Thành lại đáng sợ như vậy.

“Ăn quỷ? Tên Cao Thành này ở thế giới ký ức điện thờ đã phải chịu tra tấn đến mức nào, mới có thể thức tỉnh được năng lực như vậy?”

Có người khiến Cao Thành sống không được chết cũng không xong, cộng thêm một số thông tin có được trước đó, Hàn Phi đại khái có thể đoán được thân phận thực sự của gã rồi.

"Nhân cách tham lam rất khủng khiếp, có điều nhân cách hệ chữa trị của mình hẳn cũng không tệ, hai nhân cách này sau khi được kích hoạt toàn bộ sẽ có tác dụng như thế nào nhỉ? Nếu như nhân cách hệ chữa trị có thể chữa khỏi tất cả các khuyết tật tinh thần của mình, vậy thì không phải là đã có thể sử dụng nhân cách tham lam một cách vô tận rồi sao?"

Ý tưởng rất tốt, nhưng hiện thực là ô nhiễm tinh thần của Hàn Phi lại nghiêm trọng hơn, bây giờ hắn rất cần máu quỷ: "Ngày mai đến trường học lại phải làm phiền thầy giáo Vương nhiều hơn rồi."

Một người bình thường nếu sử dụng lượng lớn máu quỷ tương đương với việc tự sát từ từ, cũng chỉ có Hàn Phi mới dám thử.

"Quỷ trong tòa nhà trắng đã bị mình nuốt mất, nếu như mình lại lấy đi vật nguyền rủa con heo đất, nơi này có lẽ sẽ trở lại là một tòa nhà bình thường, những vật tư mà Cao Thành cất giữ bên trong có thể sẽ bị người khác lấy cắp."

Khi Hàn Phi còn đang do dự có nên mang con heo đất đi hay không, trong con ngõ dài phía sau xuất hiện một bóng người. Bình yên vô sự đi ra khỏi bóng tối, Diêm Lam nhìn chằm chằm vào tầng hai khách sạn nơi Hàn Phi đang trốn, giống như kẻ đi săn nguy hiểm nhất trong đêm tối vậy.

"Trên người cô ta một chút vết thương cũng không có? Vừa rồi cô ta không có tiến vào tòa nhà quỷ!" Hàn Phi lui ra phía sau, nhưng Diêm Lam đã khóa lại vị trí của hắn, hai chân co quắp, đột nhiên nhảy lên.

Nắm đấm của cô ta được khảm bằng một loại kim loại nào đó đã phá vỡ bức tường của tòa nhà cho thuê, lao thẳng đến căn phòng nơi Hàn Phi đang ở.

Trên mặt đất xuất hiện một vết nứt, Diêm Lam đứng ở cách Hàn Phi không xa: "Anh cũng biết cách trốn thật đấy."

Lăn lộn trong thế giới tầng sâu lâu như vậy, Hàn Phi chỉ trong thời gian ngắn đã hiểu ra mọi chuyện. Diêm Lam đập phá cửa tòa nhà quỷ nhưng không đi vào, tất cả những gì cô ta làm là để khiến Hàn Phi mất cảnh giác, dễ dàng xác định vị trí của hắn.

"Trốn?" Trong đầu Hàn Phi bật công tắc diễn xuất bậc thầy. Hắn bây giờ so với lúc ban ngày ở trường học như hai người hoàn toàn khác biệt, hoàn toàn không giống như tinh thần đang bị ô nhiễm nặng: "Còn có ba ngày là các học sinh phải tham gia kiểm tra rồi, không phải là cô định lựa chọn vào lúc này liều mình với tôi đấy chứ?"

Lật tung đồng xu trong lòng bàn tay, Hàn Phi bị bao phủ bởi một màn sương đen mà người thường không thể nhìn thấy. Vực sâu nhân tính kia dường như muốn nuốt chửng mọi thứ.

"Thiết bị kiểm tra của trường học sẽ không nói dối, anh đừng cố gắng gượng nữa." Ánh mắt của Diêm Lam như lưỡi dao: "Dù sao thì anh cũng sắp chết rồi, chi bằng nhường danh sách lớp của anh cho tôi, tôi sẽ giúp đỡ nhiều đứa trẻ có ích sống sót hơn."

"Cô cho rằng những đứa trẻ trong lớp học của tôi rất tồi tệ à?"

"Một đám trẻ mồ côi thiểu năng trí tuệ, bọn chúng có sống sót cũng không giúp ích gì được cho Tân Hỗ." Diêm Lam nói rất thẳng thắn. Cô ta đã chuẩn bị cho việc bị Hàn Phi từ chối, sau đó sẽ sử dụng uy lực giỏi nhất của mình để áp chế.

Kiểm tra chính là một màn hiến tế, mỗi lớp đều có số lượng trẻ em cố định phải chết, trở thành món ngon trên bàn ăn của quỷ quái.

"Cô và thầy giáo Vương đều đánh chủ ý lên học sinh của lớp tôi, nếu như hai người đã yêu học sinh trong lớp mình như vậy, vì sao không dám đứng lên chống lại trường học?" Hàn Phi cười nói: "Cá nhân tôi rất tham lam, tôi không muốn bất kì ai trong lớp tôi phải chết, tôi cũng không muốn những đứa trẻ trong lớp của hai người chết thay, cuộc đời của bọn chúng chỉ vừa mới bắt đầu, không nên hiến tế cho quỷ thần."

Nghe được lời của Hàn Phi, Diêm Lam cau mày, cô ta cảm thấy Hàn Phi thật đúng là điên rồi: “Tôi thà tin chó hoang ven đường, còn hơn tin việc anh có giác ngộ này.”

“Vậy thì cứ chờ xem, tôi sẽ cho cô thấy thành phố này sẽ bị lật đổ như thế nào.” Cất đồng xu đi, ánh mắt của Hàn Phi sáng ngời: “Còn có một chuyện, những đứa trẻ trong lớp của tôi không phải trẻ mồi côi, bọn chúng có nhau, và cũng là gia đình của tôi.”

Chương 826: Quan hệ thầy trò kiểu mẫu

Hàn Phi đã sử dụng các kỹ năng diễn xuất bậc thầy, có điều một số lời nói cũng là bộc lộ chân tình. Đáng tiếc ấn tượng về Cao Thành của Diêm Lam trước đây quá tệ, sẽ phải mất một thời gian dài mới thay đổi được hình tượng.

Hai bên đối đầu ở tầng hai khách sạn. Hàn Phi vừa rồi mới đánh thức nhân cách tham lam, nhưng cũng không quá sợ hãi Diêm Lam, nếu thực sự không được thì chạy vào trong tòa nhà quỷ. Diêm Lam muốn bảo vệ những học sinh trong lớp của mình, chắc sẽ không liều mạng đuổi theo đâu.

Gió lạnh thổi tung tiền giấy trên mặt đất, Diêm Lam nhìn Hàn Phi từ trên xuống dưới một lượt, như thể muốn nhìn thấu tâm tư của hắn. Cô ta không hề ngửi thấy mùi dối trá trên người hắn.

"Một kẻ điên tham sống sợ chết, có thể vì mình mà hiến tế người sống của cả một tòa nhà, lại muốn bảo vệ học sinh của mình ư?" Diêm Lam vốn cho rằng Hàn Phi sẽ mang những học sinh của lớp 7 ra để làm con bài thương lượng, nhưng sau khi đi sâu vào tìm hiểu cô ta phát hiện ra tình hình dường như không phải như vậy.

"Cách thời gian kiểm tra vẫn còn ba ngày, tôi không cần cô giúp tôi, chỉ cần đến lúc đó cô đừng xen vào là được." Hàn Phi vô cùng tự tin, như thể đã nghĩ ra cách đối phó với trường học. Trên thực tế hắn không có bất kì kế hoạch nào, nếu như ba ngày sau hắn không bảo vệ tốt cho tất cả học sinh, vậy thì có thể hắn sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi thế giới này, cho nên hắn nhất định phải "tự tin".

"Tôi cho anh thời gian hai ngày, nếu như trước ngày kiểm tra một ngày anh không khiến cho tôi thấy sự thay đổi, tôi sẽ vẫn cướp đi danh sách người sống sót của lớp anh." Cuối cùng Diêm Lam không lựa chọn động thủ với Hàn Phi.

"Côn đồ sẽ đấu đá bừa bãi trong phạm vi các quy tắc, còn kẻ điên sẽ lật đổ bàn chơi, tạo ra các quy tắc mới." Trên mặt

Hàn Phi lộ ra một nụ cười ấm áp đặc trưng: "Thời gian hai ngày đối với tôi là đủ rồi."

"Trường học có liên hệ với tòa nhà đen, tôi không biết sự tự tin này của anh từ đâu mà đến?" Diêm Lam quay người lại, kim loại đặc biệt sau lưng cô ta từ từ tan chảy: "Trong trường học quả thực có rất nhiều người chán ghét các quy tắc hiện tại, có điều phần lớn trong số họ sẽ chỉ giúp những người chiến thắng, cơ hội chiến thắng của anh lớn đến mức nào?"

Sau khi nhảy từ tầng hai xuống, Diêm Lam nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Các loại cảm xúc tiêu cực tràn vào trong đầu Hàn Phi, tiếng gào thét của ác quỷ trong vực sâu cũng khiến hắn bắt đầu bất an.

Nhặt ván gỗ vỡ vụn trên mặt đất lên, Hàn Phi đơn giản sửa chữa qua vách ngăn, hắn cũng không dám trở về trường học, mà ở đây đến khi trời sáng.

Thành phố bị bao phủ bởi mây đen mãi mãi không tan, không thể nhìn thấy mặt trời mọc. Thời gian ban ngày bị rút ngắn rất nhiều, những người sống sót đại đa số sẽ trốn ở trong nhà, mãi đến trưa mới ra ngoài.

Sau khi ăn no nê, Hàn Phi đi về hướng trường học. Vừa đi tới cổng trường, hắn đã phát hiện hôm nay trong khuôn viên trường bầu không khí có vẻ không đúng lắm.

Tường cao phủ đầy gai, bên cạnh cửa sắt có hai nhân viên bảo vệ đang kiểm tra tất cả những người còn sống ra vào khuôn viên.

"Có chuyện gì xảy ra à?" Hàn Phi trong bộ dạng bệnh tình nguy kịch, yếu ớt đến mức nói không ra hơi.

"Thầy Cao?" Bảo vệ cũng biết những chuyện xảy ra với Cao Thành, cũng biết đối phương sống không được bao lâu nên lần lượt lùi lại: "Đêm ngày hôm qua người phụ trách lớp 6 là thầy giáo Từ Huy đã bị sát hại, xung quanh trường học dường như xuất hiện quỷ quái chưa biết. Rất có khả năng nó sẽ bám lên trên người giáo viên học sinh, để trà trộn vào bên trong trường học."

“Giáo viên bị giết?” Hàn Phi vô cùng kinh ngạc, thực lực của chủ nhiệm lớp trong trường học đều rất mạnh, muốn giết chết bọn họ là một chuyện vô cùng khó.

Khẽ hít một hơi lạnh, Hàn Phi cứ cảm thấy chuyện này có liên quan đến ba mươi học sinh trong lớp mình. Bọn chúng chỉ vừa mới thức tỉnh một đêm, mà giáo viên trong trường học đã bị giết rồi, cái này cũng quá trùng hợp đi.

“Nếu như thầy có manh mối gì, xin hãy lập tức thông báo cho chúng tôi. Hiệu trưởng đã công bố ban thưởng, chúng ta nhất định phải bắt được hung thủ trước khi cuộc kiểm tra bắt đầu, để cuộc kiểm tra nửa năm một lần có thể thuận lợi tiến hành!” Sau khi hỏi Hàn Phi một số thông tin, bảo vệ cho hắn đi vào trường học.

Bọn họ đều không cho rằng Hàn Phi có khả năng gây án. Một người bị ô nhiễm tinh thần đến 39, có thể bảo đảm tỉnh táo đã là một chuyện rất khó khăn rồi.

Bước vào tòa nhà dạy học, Hàn Phi đang “yếu đuối” leo cầu thang, thầy giáo Mã Tỉnh đeo kính đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn: “Sao giờ này anh mới đến lớp? Suýt nữa tôi còn tưởng hôm qua anh cũng bị hại rồi.”

Pha trò không vui chút nào, Mã Tỉnh vươn tay khoác vai Hàn Phi: “Chủ nhiệm Quạ tìm anh rất lâu rồi, chúng ta cùng nhau đi đi.”

“Anh ấy tìm tôi làm gì?”

“Có lẽ là muốn xác nhận xem anh còn sống hay không.”

Hàn Phi và Mã Tỉnh - người phụ trách lớp 3 bước vào văn phòng. Chủ nhiệm Quạ đang ngồi ở bàn làm việc, trong phòng vẫn còn có một người khác —— Diêm Lam.

“Đến đủ rồi?” Sắc mặt của chủ nhiệm Quạ trông không được tốt lắm, anh ta ném tài liệu trên bàn trước mặt mấy người giáo viên: “Từ Huy tối hôm qua trên đường về nhà thì bị hại, thủ đoạn giết người của hung thủ vô cùng tàn nhẫn, còn tiêu hủy toàn bộ chứng cứ và manh mối, hắn là kẻ phạm tội nhiều lần.”

“Từ Huy sở hữu nhân cách hệ nghiên cứu, giỏi điều tra, tư duy, quan sát và phân tích, thích các các trò chơi trí tuệ, cũng là người có chỉ số IQ cao nhất và nhạy bén nhất trong tám giáo viên.” Chủ nhiệm Quạ hai tay chống cằm: “Tại sao người bị giết lại là cậu ấy?”

“Chẳng lẽ hung thủ muốn nhằm vào trường học của chúng ta? Loại bỏ nhân cách thông minh nhất trước?” Mã Tỉnh cũng nhận ra vấn đề, bình thường Từ Huy sẽ không dễ dàng bị giết như vậy, trừ phi gặp phải chuyện vượt xa tưởng tượng của anh ta, khiến anh ta không kịp phản ứng.

“Còn có hai ngày rưỡi nữa là kiểm tra rồi. Kiểm tra hàng năm đều sẽ phát sinh đủ các loại tai nạn sự cố, giáo viên bị giết cũng không chỉ một hai lần.” Diêm Lam hoàn toàn không quan tâm đến cái chết của Từ Huy, trong trường học này ngoại trừ học sinh trong lớp mình ra, cô ta cũng không quan tâm nhiều đến những người khác.

“Hung thủ dường như rất hiểu về trường học của chúng ta.” Chủ nhiệm Quạ như có ẩn ý nói: “Tối hôm qua ba người giáo viên các cậu không ở trong trường học, có thể nói cho tôi biết ba người tối hôm qua đã đi đâu không?”

“Căn hộ chung cư của tôi bị trộm đột nhập, trong nhà tất cả đồ đạc đều bị phá hoại, với tình hình hiện tại của tôi, tôi nào dám tiếp tục ở trong trường học nữa.” Hàn Phi cười lạnh một tiếng: “Tôi không có năng lực giết người, cũng không có động cơ giết người, ngược lại người bị giết tiếp theo rất có khả năng sẽ là tôi đấy.”

Chủ nhiệm Quạ gật đầu, anh ta cũng không nghĩ rằng Hàn Phi là hung thủ.

“Tối hôm qua tôi ra ngoài check lộ trình kiểm tra, đây là nhiệm vụ mà hiệu trưởng giao phó, tôi làm gì có thời gian chạy đến bên kia của trường học để giết người.” Đẩy kính mắt lên, Mã Tỉnh khẽ liếc mắt với Diêm Lam một cái, người phụ nữ đáng sợ đó cũng là đối tượng mà anh ta nghi ngờ.

“Diêm Lam, tối hôm qua cô làm gì?” Chủ nhiệm Quạ hơi nheo mắt lại, giọng nói của anh ta phát sinh một chút thay đổi.

“Ra ngoài săn bắt, giết quỷ.” Diêm Lam trả lời rất ngắn gọn.

“Thật không?” Chủ nhiệm Quạ mở túi hồ sơ ra, bên trong có một vài bức ảnh chụp thi thể của Từ Huy: “Từ Huy bị đấm từ phía sau xuyên qua ngực, người duy nhất trong trường học có thể làm được chuyện này chỉ có cô, Diêm Lam.”

“Nếu như là tôi, trước tiên đánh gãy sẽ không phải là xương sống, mà là xương sườn.” Giọng nói của Diêm Lam không có chút cảm xúc nào: “Tôi chỉ ra quyền trực diện thôi.”

“Cô nói cũng có lý.” Chủ nhiệm Quạ tùy ý ném túi đựng hồ sơ vào thùng rác: “Tôi gọi mọi người tới đây chủ yếu là để nhắc nhở mọi người, nhất định không được gây rắc rối nữa. Nếu như Từ Huy đã chết rồi, danh sách trong lớp của cậu ta tôi có thể phân một ít cho lớp của mọi người, nhưng tôi hy vọng mọi người dừng lại đúng lúc.”

“Tôi hiểu rồi.” Mã Tỉnh cung kính cúi đầu.

“Hôm nay toàn bộ mọi người hãy ở lại trong trường học, buổi chiều chắc là hiệu trưởng sẽ trở về, đến lúc đó tôi sẽ triệu tập toàn bộ giáo viên bốc thăm, lựa chọn địa điểm kiểm tra cho mỗi lớp.” Chủ nhiệm Quạ ra hiệu bảo ba người rời đi, nhưng Diêm Lam vẫn đứng nguyên ở đó: “Cô còn có chuyện gì nữa sao?”

“Từ Huy đã chết, vẫn còn cần bốc thăm à?”

“Đương nhiên.” Chủ nhiệm Quạ vô cùng kiên quyết nói: “Đều trở về lên lớp đi, hãy trân trọng thời gian ở bên nhau cuối cùng của mọi người.”

Ba người đi ra khỏi văn phòng, chờ sau khi Mã Tỉnh rời đi, Hàn Phỉ thấp giọng hỏi Diêm Lam: “Bốc thăm là sao?”

Có vẻ hơi nghi hoặc liếc mắt nhìn Hàn Phi, Diêm Lam từ từ giải thích: “Địa điểm kiểm tra của tám lớp đều không giống nhau, trong đó có một tòa nhà trắng, một tòa nhà đen và sáu tòa nhà đỏ. Bốc được tòa nhà trắng về cơ bản là toàn bộ lớp đều có thể sống sót, nhưng nếu bốc phải tòa nhà đen, thì ngay cả giáo viên cũng có khả năng chết ở trong đó.”

“Tôi nghe chủ nhiệm Quạ nói rằng những địa điểm kiểm tra này đều là do hiệu trưởng lựa chọn?”

“Đúng vậy, hiệu trưởng có mối liên hệ đặc biệt với tòa nhà đen, cái gọi là kiểm tra, kỳ thật chính là một màn giao dịch.” Diêm Lam có chút khó chịu. Giết chết Từ Huy không phải là cô, cũng không phải là Hàn Phi, bởi vì bọn họ cùng ở một chỗ đêm qua, nhưng ngoài bọn họ ra, còn ai sẽ động thủ giết giáo viên của trường học?

“Thì ra là thế.” Đi theo sau lưng Diêm Lam, Hàn Phi không hề có ý định quay về lớp học của mình.

“Anh định theo tôi suốt à?” Nếu như không phải ở trong trường học, có lẽ Diêm Lam đã đấm vào mặt hắn rồi. Cô ta biết rõ là hắn đang diễn, nhưng lại không thể vạch trần đối phương.

“Cái kia… Tôi muốn mượn giáo trình của cô để dạy học sinh của tôi, có tiện không?”

Ôm một chồng dày tài liệu, Hàn Phi hài lòng trở lại lớp 7. Ba mươi đứa trẻ căn bản không cần hắn lo lắng, tất cả đều nghiêm túc tiếp thu toàn bộ kiến thức.

“Hôm nay vẫn là tự học, mọi người cứ coi như thầy không tồn tại là được.” Hàn Phi đặt tất cả tài liệu ở trên bục giảng: “Nếu như các em cảm thấy tôi ảnh hưởng đến các em, tôi cũng có thể ở trong hành lang.”

Những đứa trẻ có ý thức tự giác như lớp 7 rất ít, những giáo viên có ý thức tự giác như Hàn Phi lại càng ít hơn. Giữa thầy và trò có một sự hiểu ngầm đặc biệt, rất nhiều chuyện chỉ cần một cái nhìn là có thể hiểu được.

“Đây là những tài liệu tôi tìm đến từ các lớp khác, nội dung là thật hay giả cần phải tự mình phán đoán. Tôi để ở đây, hi vọng có thể giúp được các em.”

Trí nhớ của Hàn Phi vô cùng tốt, trong chớp mắt hắn có thể đọc mười dòng. Sau khi viết hai chữ to tự học lên bảng, hắn bắt đầu đọc thật nhanh. Đọc xong giáo trình, hắn đưa cho học sinh hàng đầu trong lớp.

Một tiết học rất nhanh đã kết thúc, Hàn Phi viết lên bảng những điểm mà hắn cho là quan trọng.

Chuông tan học vang lên, Hàn Phi cầm một cái ghế nhỏ đi xuống bục giảng: "Hôm nay tiết học kết thúc ở đây, tôi sẽ không quấy rầy các em nữa."

Dưới sự theo dõi của các học sinh, Hàn Phi "chật vật" ôm chiếc ghế rời khỏi phòng học của lớp 7.

Để không ảnh hưởng đến những đứa trẻ đó, Hàn Phi ngồi một mình trên cầu thang. Khi chuông vào lớp vang lên, hắn cầm ghế, âm thầm đến cửa sau của các lớp khác ngồi xuống.

Sở hữu năng lực thưởng thức nghệ thuật, giỏi quan sát người lạ thông qua các biểu hiện vi mô trên khuôn mặt, Hàn Phi muốn xem các giáo viên khác trong trường học như thế nào.

Hắn lúc đầu còn có chút xấu hổ, nhưng sau đó thì dần dần thả mình, hoàn toàn không chút ngụy trang, dán mặt vào cửa sổ phía sau, giống như chủ nhiệm đi tuần tra vậy.

"Phương hướng dạy học chung của trường này là không sai, giúp đỡ các học sinh phát triển sức mạnh nhân cách, từ đó đối với các đối tượng học sinh khác nhau sẽ tiến hành các đào tạo khác nhau."

Nhìn bề ngoài, trường học thực sự đang đào tạo tài năng cho Tân Hỗ để chiến đấu chống lại quỷ quái.

"Kỳ lạ, cứ cảm thấy có cái gì đó không đúng…"

"Này!" Cửa lớp học bị mở ra, người phụ trách lớp 5 Vương Sơ Tình với sắc mặt u ám đi ra: "Cậu có chuyện gì à?"

"Tôi chỉ muốn nghe anh giảng bài thôi mà." Nhấc cái ghế sau lưng lên, Hàn Phi chuẩn bị đổi phòng học khác.

"Tại sao đường đường là một giáo viên, cậu lại chạy đến phía sau lớp của người khác trong giờ học?" Những vết sẹo trên khuôn mặt của Vương Sơ Tình trở nên méo mó, tướng mạo của anh ta dữ tợn và rất đáng sợ, điều này hoàn toàn không phù hợp với tên của anh ta chút nào.

“Được rồi, thật ra tôi quả thực muốn hỏi anh một số thứ.” Hàn Phi thấp giọng nói: “Ở chỗ anh còn máu quỷ không? Ra giá đi.”

“Các học sinh trong lớp của cậu có biết cậu đang dùng tính mạng của bọn chúng để giao dịch không?” Vương Sơ Tình coi thường những người như vậy, anh ta không có chút thiện cảm nào với Cao Thành: “Chai máu quỷ cuối cùng tôi đã đưa cho cậu rồi, đi mau đi, đừng có nghĩ đến nữa.”

“Vậy anh có thể nói cho tôi biết, máu quỷ kia anh lấy từ trong tòa nhà nào ra không?” Trên mặt Hàn Phi nở nụ cười âm trầm: “Tôi sắp chết rồi, kẻ điên thì cái gì cũng đều làm được.”

“Tòa nhà đỏ khu B4 — Thực Vị Các.” Vương Sơ Tình đóng cửa phòng học lại: “Bên trong đó không chỉ có một oán niệm tồn tại, bây giờ cậu qua đó chính là tự đi tìm cái chết.”

Sau khi thầy giáo Vương cảnh cáo Hàn Phi, trong đầu hắn vang lên nhắc nhở của hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ — Tiệc máu.”

“Tiệc máu: tiến vào Thực Vị Các, tham gia tiệc máu, sống sót đến khi bữa tiệc kết thúc.”

Chương 827: Hàn Phi full giá trị may mắn

Thầy giáo Vương Sơ Tình rất không ưa Hàn Phi, nói chính xác hơn là tất cả mọi người trong trường học đều không thích hắn. Khi mọi người nhìn thấy hắn xuất hiện ở phía sau lớp của mình, toàn bộ đều cau mày, nhưng lại ngại đôi co với một "người sắp chết".

Cũng là lợi dụng tâm lý này của mọi người, Hàn Phi lết khắp tất cả các lớp học của giáo viên khác.

Trong trường học tổng cổng có tám lớp, giáo viên dạy lớp sáu Từ Huy đã bị sát hại, giáo viên dạy lớp bốn bị thương nặng ở một bên mắt. Ngoại trừ hai người này ra, trong số các giáo viên còn lại, người khiến Hàn Phi để ý đến nhất là giáo viên chủ nhiệm lớp hai — Ảnh Diễm.

Giáo viên này dường như có hai nhân cách, một người ẩn mình trong bóng tối, một người nhiệt tình như ngọn lửa. Anh ta và Cao Thành chính là hai thái cực, rất nổi tiếng trong trường học, nghe nói hiệu trưởng cũng rất thưởng thức anh ta, vẫn luôn coi anh ta như người kế vị để bồi dưỡng.

Hàn Phi ở ngoài cửa lớp 2 lâu nhất. Sau khi thầy giáo Ảnh Diễm phát hiện ra hắn, chẳng những không đuổi hắn đi, ngược lại còn mỉm cười với hắn, ra hiệu cho hắn có thể vào nghe.

Mặc dù da mặt rất dày, nhưng Hàn Phi cũng ngại không dám vào trong. Sau khi quan sát một thời gian thì hắn rời đi.

Để không ảnh hưởng đến các học sinh trong lớp, Hàn Phi cầm chiếc ghế nhỏ của mình, đi vòng quanh trường học. Hắn cố gắng tìm ra tất cả những bí mật ẩn giấu trong trường.

Thời gian ban ngày trôi qua thật nhanh, khi trời sắp tối, một chiếc ô tô cải tiến màu đen lái vào khuôn viên trường. Chủ nhiệm Quạ vội vàng gọi tất cả giáo viên đến phòng họp trong tòa nhà văn phòng.

Đan Nhãn, người phụ trách lớp 4 đang bị thương nặng, cũng được y tá trong phòng y tế đưa đến. Để ngăn chặn nguyền rủa lan rộng, anh ta đã phải trả giá bằng đôi chân và một cánh tay của mình để trốn thoát khỏi tòa nhà đen.

Trong bảy người giáo viên vẫn còn sống, ngoại trừ Hàn Phi, hiện tại anh ta là người yếu nhất.

Sau khi mọi người đã yên vị, tất cả đều nhìn chằm chằm vào chiếc ghế trống ở cuối phòng họp, đó là chiếc ghế của hiệu trưởng.

Một bầu không khí lạnh lẽo lan tràn trong tòa nhà văn phòng, không hề nghe thấy tiếng bước chân, nhưng cửa phòng họp đột nhiên bị đẩy ra.

Một người đàn ông trung niên má trái bị cắn đến biến dạng bước vào phòng, trên người có nhiều vết thương hôi thối, giống như những cái miệng không bao giờ khép lại được.

“Hiệu trưởng, địa điểm và lộ trình của lần kiểm tra này đã xác định chưa?” Chủ nhiệm Quạ đứng dậy giúp hiệu trưởng kéo ghế ra. Trong ánh mắt anh ta nhìn hiểu trưởng ngoại trừ kính nể ra, còn có sự kiêng kỵ sâu sắc.

“Đã xác định rồi, chuẩn bị bốc thăm.” Khi hiệu trưởng nói chuyện, cái miệng giống như bị xé rách, vết thương trên người cùng khóe môi đều đã được dùng kim chỉ khâu lại. Không có kim chỉ kia, ngoại hình của ông ta thậm chí còn xấu xí và đáng sợ hơn.

Cởi chiếc mũ đen đội trên đầu xuống, hiệu trưởng ngồi xuống ghế ở chính giữa phòng họp, từ trong vali lấy ra tám phong thư giống hệt nhau: “Trong lần kiểm tra này đã xảy ra một vấn đề nhỏ…”

“Anh là ám chỉ Từ Huy người phụ trách lớp 6 bị sát hại à?” Chủ nhiệm Quạ vội vàng nói: “Tôi đã sắp xếp người đi điều tra rồi, chậm nhất một tuần sau sẽ có kết quả.”

“Không liên quan gì đến cậu ta.” Lắc lắc đầu, hiệu trưởng bỏ tám phong thư vào trong một cái hộp đen, sau đó đặt chiếc hộp lên bàn trong phòng họp: “Lần kiểm tra này có hai lớp phải đến tòa nhà đen.”

“Hai lớp?!” Tất cả giáo viên sắc mặt đều thay đổi. Tòa nhà đen cực kỳ nguy hiểm, đừng nói là học sinh, ngay cả giáo viên đi vào cũng sợ không thể sống sót đi ra, điểm này người phụ trách lớp 4 Đan Nhãn cảm nhận rõ nhất.

“Tôi đã rất cố gắng để giúp mọi người rồi, nhưng thật đáng tiếc…” Hiệu trưởng chỉ vào hộp đen: “Bắt đầu bốc đi, ít nhất mọi người vẫn còn có thể lựa chọn.”

Các giáo viên nhìn nhau, nhưng không ai đi đến.

Loại bốc thăm đơn giản này trực tiếp quyết định sự sống chết của học sinh cả một lớp và chính bản thân mình, đương nhiên phải cực kỳ thận trọng.

“Mọi người còn chờ cái gì nữa?” Ngữ khí của hiệu trưởng âm trầm. Ông ta không thích những người không nghe theo lời của mình.

“Haizzz, để tôi trước vậy.” Đan Nhãn chẳng còn gì để mất, anh ta nhờ y tá cõng mình đến bên hộp đen, duỗi cánh tay duy nhất còn lại của mình ra: “Lớp tôi bây giờ chỉ còn năm đứa trẻ, nếu như tôi bốc trúng tòa nhà đen, có lẽ vẫn cần một lớp khác vào cùng với tôi.”

Việc kiểm tra có liên quan đến vận mệnh của tất cả mọi người, ngay cả Diêm Lam không biết sợ hãi cũng trở nên căng thẳng. Cô ta không sợ chết, nhưng không muốn những đứa trẻ trong lớp của mình bị hiến tế đến tòa nhà đen.

Nhìn qua mọi người, Đan Nhãn mò lấy ra một phong thư. Anh ta mở nó ra trước mặt mọi người, bên trong là một thăm tre đỏ như máu.

“Máu đỏ! Là tòa nhà đỏ!” Đan Nhãn thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Anh ta ngả người trên lưng y tá, như thể rất vui vì cuối cùng mình cũng có thể sống thêm một thời gian nữa.

Cất thăm tre màu đỏ đi, cuối cùng Đan Nhãn cũng lộ ra nụ cười trên mặt: “Thật ngại quá, mọi người, tôi đã lấy mất một chỗ trong tòa nhà đỏ của mọi người rồi.”

“Trong tòa nhà đỏ cũng có chỗ rất nguy hiểm, anh đừng vui mừng quá sớm.” Mã Tỉnh hờ hững đáp lại một câu, ánh mắt

của anh ta rất kinh khủng, cơ bắp trên cánh tay cũng vì căng thẳng mà vô thức căng lên.

"Đừng ồn ào nữa, trước khi trời tối phải bốc thăm xong." Hiệu trưởng vẫn luôn quan sát các giáo viên trong phòng họp và nhìn biểu cảm của từng người khi bốc thăm.

Ánh mắt u ám quét qua các gương mặt, cuối cùng hiệu trưởng tập trung vào Hàn Phi. Cao Thành trước mắt tựa hồ cùng trước kia không giống nhau, nhưng lại không thể nói được ra là khác ở chỗ nào.

"Tôi thứ hai đi." Ảnh Diễm đứng dậy, biểu cảm vô cùng lạnh lùng, nhưng đồng tử khẽ run rẩy vẫn biểu lộ ra sự bất an trong lòng. Phải biết rằng tòa nhà đen chính là từ thay thế của cái chết.

Đưa tay vào trong hộp đen có thể cách ly cảm nhận, Ảnh Diễm lấy ra một phong thư. Anh ta mở nó ra, bên trong vẫn là thăm tre màu đỏ.

"Trường mầm non Tinh Thần khu B1? Trong số những tòa nhà đỏ được coi là độ khó tương đối thấp rồi." Nhìn chữ viết trên thăm tre màu đỏ, Ảnh Diễm lặng lẽ cất đi rồi trở lại chỗ ngồi.

Trong sáu phong thư còn lại thì có hai phong thư đều là thăm đen, giáo viên vẫn chưa bốc thăm thì ánh mắt ngưng trọng, càng không dám hành động hấp tấp.

Rất lâu sau không có ai nhúc nhích, Hàn Phi từ chỗ ngồi đứng dậy. Nhưng hắn còn chưa đi bốc, Vương Sơ Tình cách hộp đen gần nhất đã rời khỏi chỗ ngồi. Thầy giáo này đã đắn đo rất lâu, cuối cùng cũng phải đi bốc phong thư quyết định vận mệnh kia.

Bàn tay có chút lạnh lẽo đưa vào trong hộp đen. Tất cả các phương pháp cảm nhận với bên ngoài đều không có tác dụng, anh ta dừng lại khá lâu, dần dần cầm ra một phong thư.

Nhìn từ bên ngoài, phong thư này không khác gì với các phong thư khác.

Đôi tay hơi run rẩy xé rách phong thư, một thăm tre màu đen thuần túy rơi xuống bàn họp. Trên thăm tre nhỏ viết đầy những chữ ác độc, khí tức nguyền rủa kinh khủng đó sau khi rời khỏi hộp đen đã giải phóng ra bên ngoài.

"Tòa nhà đen khu C3 – Bệnh viện tâm thần thứ ba Tân Hỗ!"

Vết sẹo trên mặt Vương Sơ Tình bắt đầu méo mó, đến sức lực để nhặt thăm tre lên cũng không có. Tòa nhà đen không phân mức độ khó dễ, bởi vì tất cả các tòa nhà đen đều cực kì nguy hiểm!

"Cầm lấy thăm tre của cậu và quay trở lại chỗ ngồi đi." Hiệu trưởng rất ghét Vương Sơ Tình, trong lời nói có một sự ghét bỏ không thể che giấu: "Hãy nghĩ về lý do tại sao trước đây cậu lại ở lại đây làm giáo viên, rồi xem lại bộ dạng hiện tại của cậu đi!"

Chậm rãi cúi đầu, Vương Sơ Tình nhặt thăm tre màu đen lên, không nói một lời quay trở lại chỗ ngồi. Gân trên cánh tay cầm thanh tre của anh ta nổi lên, sức mạnh của nhân cách vô thức bị kích hoạt.

Sau khi thấy Vương Sơ Tình bốc vào tòa nhà đen, các giáo viên còn lại vừa mừng lại vừa lo, bởi vì năm nay khác với những năm trước, trong số những thăm tre còn lại vẫn còn một thăm tre màu đen nữa.

So với các giáo viên, Hàn Phi trông thoải mái hơn rất nhiều, hắn không chút do dự đi tới hộp đen rồi tùy ý lấy ra một phong thư.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Hàn Phi, mở to hai mắt nhìn hắn xé phong thư.

Thăm tre màu trắng tinh rơi xuống mặt bàn, Hàn Phi cũng có chút kinh ngạc. Hắn ở trong thế giới ký ức điện thờ vẫn luôn rất may mắn. Lời chúc phúc may mắn của Phó Nghĩa lúc trước cho hắn, dường như đã cắm rễ vào linh hồn, có thể có tác dụng trong tất cả các thế giới ký ức điện thờ.

"Tòa nhà trắng khu C3 — Siêu thị Good Friends."

Đều là khu C3, nhưng sự lựa chọn của Hàn Phi và Vương Sơ Tình lại giống như thiên đường và địa ngục.

Cầm thăm tre màu trắng, Hàn Phi cảm thấy hai má nóng bừng. Ánh mắt của mấy giáo viên kia giống như dao cứa vào hắn vậy, thậm chí đáy mắt của Vương Sơ Tình còn xuất hiện sát ý.

"Chủ nhiệm Quạ, kết quả bốc thăm có thể đổi được không?"

"Không được, trở về ngồi đi." Hiệu trưởng gõ bàn một cái, lại nhìn chằm chằm Hàn Phi mấy lần: "Cao Thành, giá trị ô nhiễm tinh thần của cậu hiện tại là bao nhiêu?"

"39, hiệu trưởng, tôi hiện tại đang cần gấp máu quỷ, nếu như chỗ anh có, tôi có thể trả bất cứ giá nào để trao đổi." Hàn Phi có kĩ năng diễn xuất bậc thầy, tất cả động tác và biểu cảm đều là hạ bút thành văn.

"Ô nhiễm tinh thần sẽ chỉ biến cậu thành một kẻ điên, nhưng nếu sử dụng quá nhiều máu quỷ sẽ trực tiếp giết chết cậu." Không để ý tới Hàn Phi, hiệu trưởng nhìn về phía giáo viên kế tiếp.

Bốc thăm vẫn đang tiếp tục diễn ra, mỗi phong thư đều là lời mời từ chỗ quỷ quái gửi đến, sau khi mở ra thì không thể thay đổi được nữa.

Vài phút trôi qua, bốc thăm kết thúc, thăm tre màu đen cuối cùng bị Mã Tỉnh người phụ trách lớp 3 bốc trúng.

"Bốc thăm kết thúc, trong hai ngày tới, mọi người phải bắt đầu cho các học sinh trong lớp bắt đầu huấn luyện có mục tiêu, cố gắng nâng cao xác suất sống sót." Đội mũ của mình lên, hiệu trưởng lạnh lùng nhìn các giáo viên trong phòng: "Đừng có giở tiểu xảo, tôi không hy vọng có bất kỳ vấn đề nào phát sinh trước kì kiểm tra nữa."

Xách chiếc vali, hiệu trưởng đi ra khỏi phòng họp, nhiệt độ trong phòng cũng dần dần trở lại bình thường.

"Ầm!"

Mã Tỉnh không thể chịu nổi nữa một đấm hạ xuống bàn họp. Từ trong mắt kính mà anh ta đeo phát ra tiếng la hét, hai thân ảnh học sinh bị treo cổ hiện lên trên mặt kính: "Xác suất một phần tư? Làm sao tôi lại rút vào tòa nhà đen chứ?"

"Thầy Từ Huy đã bị hại, lớp 6 sẽ do tôi dẫn dắt, mọi người hãy trở về chuẩn bị thật tốt, cuộc họp kết thúc."

"Thật ra tôi rất muốn dùng thăm tre này để giao dịch với mọi người, nhưng hiệu trưởng lại không cho phép ở trong trường học." Hàn Phi dựa lưng vào ghế, thăm tre trắng chuyển động linh hoạt xoay tròn trên đầu ngón tay hắn. Hắn đã gần như là bảo các giáo viên khác rằng, hãy ra ngoài trường học giao dịch với hắn.

"Đúng vậy, dù sao thì cậu cũng sắp chết rồi, làm sao có thể đưa thứ hữu dụng nhất cho người không cần chúng nhất chứ." Sắc mặt Vương Sơ Tình rất tệ, anh ta không có bất kì tâm trạng nói đùa nào.

"Chúng ta đều ở khu C3, đến lúc đó tôi có thể đến giúp anh." Hàn Phi cất thăm tre trắng vào trong túi, rồi "yếu ớt" trở về lớp 7.

"Mọi người im lặng." Đặt thăm trắng ở trên bàn, Hàn Phi nói chuyện vừa phát sinh ban nãy với mọi người.

Chờ sau khi mọi người đã hiểu rõ mọi chuyện, Hàn Phi đi đến bên cạnh chỗ học sinh số 2: "Theo em bây giờ nên làm như thế nào mới có thể giúp chúng ta có được lợi ích lớn nhất?"

"Thăm trắng hay thăm đen đều không quan trọng, kẻ thù lớn nhất của chúng ta bây giờ không phải tòa nhà đen, mà là trường học." Số 2 ngồi trên ghế, nhìn như học sinh ngoan, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại khá độc ác: "Em kiến nghị thầy nên dùng thăm trắng để trao đổi một số thứ mà bình thường không thể đánh đổi, chẳng hạn như lòng người và danh vọng."

"Vậy theo em ai dễ tấn công hơn?"

"Hiện tại người cần thăm trắng nhất là thầy giáo Vương và thầy giáo Mã, nhưng tính cách của hai người bọn họ hoàn toàn

khác nhau. Thầy giáo Mã sau khi vượt qua mức giá tâm lý, có lẽ sẽ lựa chọn giết chết thầy, cho nên thầy giáo Vương vẫn đáng tin cậy hơn." Số 2 gập quyển sách giáo khoa trên bàn lại: "Thầy à, nên làm thế nào thực ra trong lòng thầy đã rất rõ rồi, không cần hỏi em. Nếu như thầy muốn lấy chuyện này để kéo gần khoảng cách giữa chúng ta, vậy thì càng không cần thiết, tín nhiệm không phải chỉ có thể có được thông qua việc kéo quan hệ."

"Đúng vậy, sao thầy lại như con nít thế, có được chút thành tích là đến khoe khoang." Số 4 nói chuyện càng không khách khí: "Hơn nữa thành tích cũng là nhờ vào vận may mà thầy mới có được."

"Mấy đứa nhãi ranh các em, sớm muộn gì tôi cũng sẽ khiến các em phải bái phục." Hàn Phi cũng không tức giận. Thông qua đối thoại, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, những đứa trẻ này đã không còn chống đối hắn như lúc trước nữa. Số 4 lạnh lùng chán chường đã chủ động nói chuyện với hắn.

Tan học trước giờ, Hàn Phi trở về căn hộ của mình. Đợi đến khi trời tối, hắn lấy ba lô rời khỏi trường học.

Đêm nay hắn phải đến tòa nhà đỏ Thực Vị Các tìm máu quỷ, hoàn toàn giải trừ ô nhiễm tinh thần.

"Vương Sơ Tình đã nói cho mình biết vị trí của máu quỷ, nếu như mình đoán không sai, đêm nay anh ta cũng sẽ đến Thực Vị Các để hóng mình."

Buổi tối ra ngoài là một chuyện vô cùng nguy hiểm, Hàn Phi đội mũ lưỡi trai lên. Lấy 12 điểm tinh thần, hắn nhanh chóng di chuyển trong ngõ nhỏ.

Sau khi thảm họa phát sinh, Tân Hỗ được chia lại thành mười hai khu. Trong đó nguy hiểm nhất là khu A, nơi đó tồn tại một số lượng lớn các tòa nhà đen, tòa nhà quỷ và tòa nhà cấm, cách trường học cũng rất xa.

Hàn Phi mất hơn hai giờ mới có thể thành công tiến vào khu A. Nơi này không có bất kì dấu vết nào về sự sống của con người, là khu vực bị quỷ quái chiếm giữ hoàn toàn.

“Thế giới tầng sâu? Đây chính là kết quả của dung hợp hay sao?”

Chỉ để đến nơi này thôi, Hàn Phi đã phải sử dụng hai lần đồng xu vận mệnh, hiện tại chỉ số ô nhiễm tinh thần của hắn đã tăng lên 32.

“Trong tầm mắt bắt đầu xuất hiện bóng đen, mình phải nhanh chóng đến đó.” Thu lại bản đồ, Hàn Phi nhìn về khu phố phía xa xa.

Những tòa nhà cao tầng đan dệt nên những chiếc lồng giam của chính loài người, thứ lóe lên trong đêm tối không còn là ánh đèn nê-ông nữa mà là những đốm lửa ma trơi và những con mắt tồn tại chưa biết.

Chương 828: Tiệc máu

Thực Vị Các từng là nhà hàng nổi tiếng nhất khu phố cổ Tân Hỗ, biển hiệu trước cửa đại sảnh được cho là đã có lịch sử hơn 200 năm, tổ tiên của chủ quán còn là đầu bếp hoàng gia.

Phàm là người đã từng sống ở khu phố cổ đều biết nơi này, nhưng hầu hết những người bình thường cả đời có lẽ cũng sẽ không có cơ hội vào đây ăn.

Lặng lẽ đi ra khỏi bóng tối, Hàn Phi nhìn xung quanh.

Từng là nhà hàng hàng đầu ở Tân Hỗ, bây giờ lại trở thành một "nghĩa trang" hoang vắng. Đèn lồng đỏ được treo hai bên biển hiệu đung đưa trong gió đêm, giống như đôi mắt đỏ ngầu của ác quỷ.

"Khí tức âm tà thật mạnh."

Hàn Phi đội chiếc mũ lưỡi trai màu đen của Cao Thành, quỷ hồn lười biếng trong chiếc mũ lưỡi trai bị dọa sợ thức tỉnh. Nó không ngừng nhắc nhở hắn rời đi, bên trong nhà hàng trước mặt đang hội tụ rất nhiều quỷ quái!

"Hôm nay là Halloween à? Tại sao lại cảm giác như quỷ quái ở xung quanh đều di chuyển đến đây vậy?"

Thực Vị Các chỉ là một tòa nhà đỏ, bên trong không có hận ý, nhưng số lượng oán niệm ẩn chứa ở đây đã vượt xa những tòa nhà đỏ bình thường. Hơn nữa nó vẫn đang không ngừng hút lấy những quỷ quái xung quanh.

"Nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ đã được kích hoạt, rất nhanh lại phải tiến hành kiểm tra. Nếu như đêm mai mình trở lại, chắc chắn sẽ không đủ thời gian." Vì để tiến vào khu A, ô nhiễm tinh thần của Hàn Phi đã biến thành 32, nếu như cứ tiếp tục xấu đi, đến bản thân mình còn khó bảo vệ, chứ đừng nói đến việc bảo vệ học sinh trong lớp.

Hạ thấp vành mũ xuống, Hàn Phi không để ý đến nhắc nhở của tên quỷ lười trong mũ lưỡi trai nữa. Đi qua bên dưới đèn

lồng đỏ, hắn lặng lẽ tiến vào Thực Vị Các.

Tia sáng cuối cùng trong ngày biến mất ở đường chân trời, bóng tối bao trùm thành phố, chủ nhân của màn đêm bắt đầu xuất hiện.

Thực Vị Các tổng cộng có ba tầng, tầng càng cao thì càng cao cấp, món ăn càng quý hiếm, hương vị càng chính tông.

Nhìn kiến trúc trang trí cổ xưa ở bên trong, Hàn Phi phảng phất như trở về quá khứ, đi trong lịch sử đông cứng của thời gian.

Bản thân tòa nhà tỏa ra một mùi thơm đặc biệt, hình như là do ở đây đã nấu quá nhiều món ăn, mỹ vị đã khắc sâu vào bản thân tòa nhà.

"Tối nay ở đây phải tiếp đãi khách gì sao?"

Cách vài bước chân lại nhìn thấy một chiếc đèn lồng đỏ treo trên cao. Ánh sáng đỏ tươi chiếu vào mặt người, tay vịn cầu thang chạm trổ hoa văn rồng được lau sạch sẽ, trên sàn gỗ trải những tấm thảm mới tinh.

Hàn Phi lặng lẽ đi tới gần chiếc bàn ăn gần hắn nhất. Trên khăn trải bàn màu đỏ đã sớm bày ra một cái đĩa ăn, bên dưới đĩa ăn còn đè một tờ giấy trắng có viết nguyền rủa. Dường như chỉ có một số người nhất định mới có thể nếm được thứ trên đĩa.

Di chuyển dọc theo góc đại sảnh, Hàn Phi tránh tác phẩm điêu khắc rồng và phượng khổng lồ ở giữa nhà hàng ra. Vốn đang muốn đi lên tầng theo bậc cầu thang, đột nhiên hắn nghe thấy có tiếng trách mắng cách đó không xa.

Dưới sự hướng dẫn của chiếc mũ lưỡi trai, Hàn Phi nằm bò dưới bệ cửa sổ để nhìn trộm. Bên cạnh chiếc bàn tròn khổng lồ trong phòng riêng số 3 có một tên béo trông giống như một cái thùng nước khổng lồ đang ngồi. Tay trái của gã cầm một con dao, tay phải cầm một đôi đũa, đôi mắt bị mỡ che mất đang nhìn chằm chằm vào bàn ăn một cách tham lam.

Trên chiếc bàn ăn phía trước tên béo khổng lồ này còn đặt một gã khác!

Với thân hình to lớn, cơ thể đầy mỡ, gã như một núi thịt đang bị trói trên một chiếc đĩa ăn.

Mắng nhiếc, chửi bới, còn có tiếng nuốt nước miếng tham lam xen lẫn vào nhau, tên béo này đang ăn chính bản thân mình.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện vị khách đầu tiên tham gia tiệc máu."

"Con quái vật này cũng đến tham gia tiệc máu à?"

Nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ yêu cầu Hàn Phi phải sống sót đến cuối cùng, hiện tại hắn cũng không có tâm tình phát sinh xung đột với tên béo trong phòng riêng kia.

"Tham ăn, tham lam, nhân cách của gã thật giống với Cao Thành. Chờ sau khi mình tìm được máu quỷ, nói không chừng có thể thử ăn xem."

Nhân cách tham lam mặc dù có rất nhiều tác dụng phụ, nhưng không thể phủ nhận nó là một nhân cách vô cùng khủng khiếp. Sau khi ăn thịt quỷ quái, không chỉ có thể cường hóa bản thân, mà còn có được năng lực đặc biệt của đối phương!

Chỉ cần tinh thần của chính mình không sụp đổ, nhân cách tham lam sẽ sở hữu năng lực vô hạn.

Lặng lẽ rút lui, Hàn Phi đi vòng sang phía bên kia phòng riêng. Mùi thơm trong không khí càng nồng đậm hơn, đó là một loại u mê về tinh thần, khiến người ta không cưỡng được mà lưu lại ở chỗ này, cho đến khi chính mình bị đặt lên bàn ăn.

"Đại sảnh, phòng riêng, đi tiếp về phía trước chắc lả nhà bếp của Thực Vị Các."

Bởi vì có nhiều công thức bí mật, cộng thêm rất nhiều nguyên liệu của nhiều món ăn đều là tuyệt mật, nên bếp sau của Thực Vị Các là nơi bị cấm tuyệt đối, không thực khách nào được đi vào.

"Máu quỷ cũng là một loại nguyên liệu, chẳng lẽ máu quỷ của Vương Sơ Tình là được lấy ra từ bếp sau của Thực Vị Các à?" Hầu hết quỷ quái đều là chấp niệm và oán khí, chỉ có một số rất nhỏ quỷ quái đã cô đọng được ra trái tim của oán hận

mới sở hữu máu quỷ, thứ này cực khó bảo quản, hơn nữa lại cực kỳ hiếm.

Đi theo mùi hương trong không khí, Hàn Phi từng bước một đi tới cửa phòng bếp sau. Nhìn tấm màn đung đưa trước mặt, hắn từ từ giơ hai tay lên.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng nắm lấy góc rèm cửa, Hàn Phi vừa định mở ra thì có một bàn tay đột nhiên đặt ở trên vai hắn.

"Đừng nói gì, tôi là Vương Sơ Tình, bếp phía sau là nơi cấm người sống, cậu cứ thế này mà qua đó là tự tìm chỗ chết đấy!"

Giọng nói của thầy giáo Vương vang lên bên tai Hàn Phi. Hắn quay đầu nhìn lại, thầy giáo Vương vẫn luôn trốn ở trong bóng tối của cầu thang và bếp sau. Dường như đối phương đã đoán được tối nay hắn sẽ thử tiến vào bếp sau của Thực Vị Các.

"Đi theo tôi."

Không buông tay ra, Vương Sơ Tình thực sự sợ Hàn Phi sẽ đột nhiên phát điên, nên đã kéo hắn đi một mạch đến phòng riêng số 8 ở tầng 1.

Nhấc khăn trải bàn lên, hai người trốn bên dưới gầm bàn.

"Sao anh lại ở đây."

"Biết rồi còn hỏi." Vương Sơ Tình cau mày nhìn Hàn Phi. Anh ta cũng không phí lời mà lấy ra thăm đen do mình bốc được: "Cậu đổi địa điểm kiểm tra với tôi, tôi giúp cậu hút máu quỷ!"

"Không phải hiệu trưởng đã nói là nghiêm cấm trao đổi hay sao?" Nằm bò ra đất, Hàn Phi vươn vai một cách lười biếng. Có Vương Sơ Tình ở đây nhiệm vụ tối nay chắc sẽ nhàn hơn rất nhiều.

"Thăm tre nguyền rủa mang ra từ các tòa nhà lớn là chìa khóa để tiến vào bên trong, cậu chỉ cần trao đổi thăm tre với tôi, tất cả vấn đề khác không cần cậu quản!" Vương Sơ Tình đã đỏ cả mắt rồi.

“Tôi rất tò mò, tại sao anh lại muốn bảo vệ học sinh trong lớp của mình như vậy? Trước khi anh bốc được thăm đen đã tìm đến tôi, dường như anh rất lo lắng những đứa trẻ trong lớp mình bị hại?” Sau khi rời xa trường học, Hàn Phi cũng đã dám hỏi ra những vấn đề tương đối nhạy cảm.

“Nếu như tôi nói sự thật với cậu, cậu có bằng lòng trao đổi với tôi không?” Thấy Hàn Phi gật đầu, Vương Sơ Tình do dự một lúc lâu mới nói: “Người phụ trách lớp 5 trước đó là vợ tôi, trước khi chết cô ấy đã nói với tôi, con của tôi cũng ở trong lớp 5.”

“Có phải vợ của anh là do anh tự tưởng tượng ra không? Tên của anh chính là tên của vợ anh, nhưng các giáo viên khác trong trường hình như đều chưa gặp cô ấy bao giờ…” Cảm giác được một tia sát ý, Hàn Phi khôn ngoan ngậm miệng lại.

“Nhân cách của tôi là chung tình, tôi sẽ không lừa dối bất cứ ai.” Vương Sơ Tình rút ra một con dao xương kỳ lạ: “Con dao này chính là được làm từ cơ thể của vợ tôi, cô ấy vẫn luôn dõi theo tôi, để xem tôi có vi phạm lời thề của chúng tôi hay không.”

“Giáo viên trong trường của chúng ta đúng là đến một người bình thường cũng không có.” Hàn Phi một tay chống cằm: “Địa điểm kiểm tra của chúng ta đều ở khu C, nếu như anh có thể giúp tôi lấy đủ máu quỷ, tôi có thể trao đổi với anh, nhưng trước khi kỳ kiểm tra bắt đầu anh không được tiết lộ tin tức này ra.”

“Đủ máu quỷ là có ý gì? Cậu thật sự cho rằng thứ đó rất dễ có được hay sao?”

“Hiện tại chỉ số ô nhiễm tinh thần của tôi là 32, ít nhất cũng phải khiến tinh thần của tôi khôi phục bình thường mới được.” Hàn Phi cầm đồng xu vận mệnh: “Thực lực của tôi hẳn anh cũng biết rõ, tôi hiện tại có thể đánh không lại anh 100%, nhưng khiến cho cả hai cùng thiệt hại thì hoàn toàn không thành vấn đề.”

“Chốt kèo.” Vương Sơ Tình không hề tin tưởng Hàn Phi, nhưng bây giờ anh ta cũng không còn lựa chọn nào tốt hơn:

“Sau đêm nay, tôi sẽ đưa máu quỷ cho cậu, cậu đưa thăm trắng cho tôi giữ.”

“Không vấn đề gì.”

Thấy Hàn Phi thẳng thắn như vậy, Vương Sơ Tình cũng không chần chừ nữa: “Trước đây tôi đã từng bốc thăm đến Thực Vị Các, mặc dù nơi này là tòa nhà đỏ, nhưng đôi khi quỷ từ tòa nhà đen cũng sẽ đến.”

“Quỷ trong tòa nhà còn chạy ra ngoài nữa?”

“Bình thường thì không, nhưng Thực Vị Các khá đặc biệt. Ở đây cứ cách một thời gian sẽ tổ chức một buổi tiệc máu, chỉ cần chúng ta có thể tránh được buổi tiệc máu, về cơ bản sẽ không có vấn đề gì quá lớn.” Câu nói này của Vương Sơ Tình đối với Hàn Phi thì có hơi đau lòng. Nhận được nhắc nhở từ hệ thống, tối nay hắn đến đây chính là để tham gia buổi tiệc máu.

“Anh có thể nói cho tôi biết thế nào là tiệc máu không?”

“Tiệc máu là được chuẩn bị để trấn an quỷ mẫu.”

Từ trong miệng Vương Sơ Tình, Hàn Phi nghe được một cái tên mới: “Quỷ mẫu? Ả là hận ý? Hay là tồn tại không thể nhắc đến?”

“Quỷ mẫu là quỷ đặc biệt nhất khu A, chưa từng có người sống nào nhìn thấy ả, nhưng có một số quỷ quái biết đến sự tồn tại của ả.” Vương Sơ Tình hạ giọng nói: “Nghe đồn ả là một con quỷ ăn quỷ, còn có người nói rất nhiều đại quỷ khu A đều là con của ả, rất nhiều tòa nhà đen đều từng có thân ảnh của ả.”

“Quỷ ăn quỷ?” Hàn Phi nghĩ đến Cao Thành. Gã sở hữu nhân cách tham lam cũng có thể ăn quỷ.

“Rất nhiều món ăn trong tiệc máu đều được làm từ quỷ quái, vì vậy lần trước tôi mới rất may mắn tìm được máu quỷ ở đây.” Vương Sơ Tình vẫn còn cảm thán về vận may của lần trước, nhưng chuyện xảy ra tiếp theo khiến anh ta có muốn cười cũng không được.

Cánh cửa của tất cả các phòng riêng đều được mở ra, máu như mưa trong không khí, những con rồng phượng được chạm

khắc trên lầu gác bắt đầu chảy nước mắt, từng tiếng kêu thảm thiết nối tiếp nhau vang lên trong từng phòng riêng của Thực Vị Các.

"Mưa máu? Oán quỷ đang khóc? Chẳng lẽ đêm nay chính là tiệc máu?" Khóe môi của Vương Sơ Tình hơi hơi run rẩy, Hàn Phi bên cạnh thì hướng anh ta gật gật đầu.

"Đúng vậy, đêm nay chính là tiệc máu."

Tác phẩm điêu khắc khổng lồ ở trung tâm của Thực Vị Các bị ướt đẫm mưa máu, những chiếc đèn lồng đỏ treo trên cao trông giống như khuôn mặt của trẻ em, đang đung đưa và đang cười.

Cánh cửa nặng trịch bị đẩy ra từ bên ngoài, những bóng người toàn thân mặc áo bào đen tiến vào Thực Vị Các, tay cầm những món đồ phát ra nguyền rủa nồng đậm. Bọn họ hình như là những tín đồ của tà ác, đang cử hành một loại nghi thức nào đó.

"Hoa khô héo, thông báo tìm người mất tích ố vàng, xác mèo khô, áo len đan cho trẻ em, bánh gato mọc đầy nấm mốc, những lá thư viết tay chưa gửi…"

Những vật nguyền rủa trên khay dường như đều đến từ cùng một người, những vật phẩm đó trông giống như những vật dụng bình thường trong cuộc sống hàng ngày, nhưng khí tức nguyền rủa phát ra đã ở mức độ hận ý.

"Những vật nguyền rủa này đều là thuộc về quỷ mẫu? Ả rút cuộc đáng sợ đến mức nào? Tại sao trong thế giới ký ức điện thờ của Cao Hưng lại có một loại quỷ đặc biệt như vậy?"

Người đàn ông mặc áo bào đen kỳ lạ lần lượt đặt những vật nguyền rủa vào bên trong các phòng riêng khác nhau. Những vật nguyền rủa này dường như là hóa thân của quỷ mẫu, bọn chúng sẽ nếm quỷ thay cho quỷ mẫu.

Ở cửa phòng riêng vang lên tiếng bước chân, Hàn Phi và Vương Sơ Tình đều trở nên căng thẳng. Bọn họ nín thở cẩn thận kiểm tra, áo bào đen đặt một chồng dày thông báo tìm người mất tích trên bàn ăn trong phòng riêng của bọn họ!

Hận vô cùng vô tận giống như một biển băng treo lơ lửng giữa không trung, mỗi giây mỗi khắc đều phát ra hơi lạnh thấu xương.

Hàn Phi và Vương Sơ Tình vốn đang trốn dưới bàn ăn giờ đang phải chịu áp lực rất lớn. Bọn họ biết nơi này không thích hợp để ở lâu nên muốn nhanh chóng rời đi trước khi tiệc máu bắt đầu.

Vén một góc khăn trải bàn lên, Vương Sơ Tình và Hàn Phi lặng lẽ chui ra khỏi gầm bàn.

"Đi thôi! Tối mai tôi sẽ lấy máu quỷ cho cậu!" Vương Sơ Tình tiến lên, nhưng đi được hai mét, lại phát hiện Hàn Phi đang đứng yên tại chỗ: "Cậu đang làm gì vậy?"

Khi chui từ dưới bàn ăn ra, Hàn Phi quay đầu nhìn thoáng qua vật nguyền rủa cấp độ hận ý trên mặt bàn —— Thông báo tìm người, ánh mắt hắn quét tới dòng chữ trên thông báo tìm người.

"Con tôi bị bế đi ở bệnh viện số 1 Tân Hỗ, chỗ tim cháu có một vết bớt nhỏ, trong bọc còn có một chiếc khóa vàng có tên cháu, cháu tên là Cao Hưng! Bất cứ ai cung cấp manh mối, tôi sẵn sàng báo đáp 100.000 nhân dân tệ…"

"Cao Hưng?" Ánh mắt Hàn Phi di chuyển xuống bên dưới, hắn nhìn thấy bức ảnh trên thông báo tìm người.

Đứa trẻ trong bức ảnh đen trắng đang cười toe toét với hắn, miệng của đối phương chậm rãi mở ra, dường như đang muốn nó i—— lòng tham lớn nhất của anh chính là muốn cướp đi tình yêu của mẹ tôi!

Vô số bóng đen từ trong vực sâu tham lam hiện lên, kịch liệt thống khổ cơ hồ xé nát linh hồn Hàn Phi. Nỗi đau không nói nên lời này không phải đến từ hắn, mà là đến từ Cao Thành.

"Đứa trẻ mà trên thông báo tìm người muốn tìm chính là Cao Hưng, gã nói lòng tham lớn nhất của Cao Thành là muốn cướp đi tình yêu của mẹ gã?"

“Chẳng lẽ quỷ mẫu chính là mẹ ruột của Cao Hưng? Chính là mẹ nuôi mà Cao Thành kính trọng nhất? Nhưng không phải bà ấy đã mất tích từ lâu rồi hay sao?”

Cao Thành vì để sống sót mà không từ thủ đoạn, từ lâu đã mất đi tôn nghiêm và giới hạn. Nhưng lần này gã đã không nhượng bộ, vực sâu tham lam chủ động dung hợp với Hàn Phi, gã muốn sai khiến hắn đi xé nát tất cả các thông báo tìm người.

Chương 829: Đó là mẹ của gã

Bên trong tòa nhà đỏ khủng khiếp nhất khu A của Tân Hỗ, Hàn Phi vậy mà lại mạo hiểm bị vô số quỷ quái phát hiện, muốn tiêu diệt vật nguyền rủa đang tỏa ra hận ý.

Đang đi cùng hắn, sắc mặt của Vương Sơ Tình trở nên xanh mét. Anh ta không thể ngờ được Hàn Phi lại đột nhiên nổi điên, làm ra chuyện như vậy.

Vương Sơ Tình muốn ngăn cản nhưng đã quá muộn. Anh ta tận mắt chứng kiến toàn thân Hàn Phi tỏa ra sương đen, giống như một con quái vật chui ra khỏi vực sâu lao về phía bàn ăn.

Bàn ăn cực lớn giống như mặt hồ nước. Khi hai tay Hàn Phi tóm lấy những thông báo tìm người kia, nguyền rủa đáng sợ lan rộng trên hai cánh tay của hắn, âm thanh cảnh báo của hệ thống trong đầu không ngừng vang lên!

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã bị nguyền rủa, ô nhiễm tinh thần tăng lên 33!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã bị nguyền rủa sâu sắc, ô nhiễm tinh thần tăng lên 35!"

Nhân cách tham lam của Cao Thành bị kích hoạt toàn diện, mảnh vỡ trên gương quỷ bay tứ tung. Biết rõ mình không phải là đối thủ của đứa trẻ trong vật nguyền rủa kia, nhưng hắn vẫn không chút do dự muốn so tài với đối phương.

"Đó vốn dĩ không phải là tình yêu thuộc về anh, đánh cắp thứ không nên động vào, anh cũng giống như bố mẹ ruột của mình thôi, đều là những tên trộm đê hèn vô liêm sỉ."

Đứa trẻ trên thông báo tìm người mở miệng ra, giọng nói của nó dần dần truyền vào trong tâm trí của Hàn Phi.

Nghe thấy thanh âm này, sương đen trong vực sâu hoàn toàn sôi trào, bóng tối do nhân cách tham lam biểu hiện ra muốn mãnh liệt xé nát vật nguyền rủa. Bọn chúng va chạm với

nhau trong tâm trí của Hàn Phi, nguyền rủa và lòng tham mang thế giới tinh thần của Hàn Phi ra làm chiến trường.

Ô nhiễm tinh thần tăng vọt, đại não của Hàn Phi tựa hồ như bị xé nát. Có điều khi bọn họ va chạm với nhau, có lượng lớn mảnh vụn ký ức rơi ra từ trên thông báo tìm người.

Đống thông báo tìm người bản thân chỉ là một thứ rất bình thường, chỉ là bởi vì bên trên có tồn tại ký ức của một tồn tại đặc biệt nào đó, nên mới trở thành vật nguyền rủa tỏa ra hận ý.

Nói ra cũng thật kỳ lạ, những ký ức rơi xuống từ trên thông báo tìm người biến thành những bông hoa tàn nhẫn màu đỏ tươi, bọn chúng nở rộ trong tâm trí của Hàn Phi, để lại những hình ảnh không thể xóa nhòa trong ký ức.

Đứa trẻ trong bức ảnh đen trắng dường như đã sống lại, nó là người duy nhất trong gia đình có đôi mắt bình thường.

Từ khi còn rất nhỏ nó đã phát hiện ra một chuyện, bố mẹ mù của mình vẫn thường lén lút xé bỏ những thông báo tìm người trên tường, bọn họ không thể nhìn thấy, nhưng vẫn luôn giả vờ rất nhiệt tình.

Sau khi gỡ bỏ thông báo tìm người, bọn họ cũng chưa bao giờ đi tìm đứa trẻ bị mất tích, chỉ vô cùng kiên nhẫn và nghiêm túc xé bỏ những thông báo đó, sau đó ném vào nhà vệ sinh.

Đứa trẻ có đôi mắt bình thường không thể hiểu những gì bố mẹ mù làm, nhưng dù sao thì bọn họ cũng là bố mẹ của mình, lúc đó nó vẫn rất tin tưởng tất cả những gì đối phương nói, nên không vạch trần những gì bọn họ làm.

Hoa máu nở rộ trên vực sâu, nguyền rủa lan tràn khắp người, hận ý khắc cốt ghi tâm kia hóa thành những dòng chữ độc ác nhất, hằn lên trên bề mặt da của Hàn Phi.

Cũng là Hàn Phi có khả năng chống lại các loại nguyền rủa rất cao, nếu đổi lại là người khác thì đã sớm chết vô số lần rồi.

Thông qua biểu cảm chấn kinh của Vương Sơ Tình bên cạnh, có thể thấy khả năng kháng nguyền rủa của Hàn Phi đáng sợ đến như thế nào.

Có điều, nếu không có sự giúp đỡ của các lực lượng khác, Hàn Phi bị nguyền rủa xâm chiếm hoàn toàn cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Khi nguyền rủa trong thông báo tìm người bao phủ từng tấc da thịt của Hàn Phi, con mắt giả có được từ Bệnh viện mắt thứ ba trong túi của hắn đã có sự thay đổi.

Dường như quỷ trong con ngươi bị kích thích, không cần hiến tế, chủ động hòa vào trong sương đen tỏa ra từ nhân cách tham lam. Trong tâm trí Hàn Phi xuất hiện mảnh vụn ký ức mới, chỉ có điều góc nhìn của những mảnh vụn ký ức này khác với góc nhìn của những mảnh vụn ký ức tìm người lúc trước.

Ký ức trên thông báo tìm người đến từ Cao Hưng, góc nhìn của những mảnh vụn ký ức gắn trên mắt giả đến từ Cao Thành.

Bên trong bệnh viện mắt thứ ba nhiều năm trước, Cao Thành và mẹ nuôi của mình ngồi nghỉ ngơi bên ngoài phòng bệnh cao cấp. Mẹ nuôi chăm sóc Cao Thành rất chu đáo, y tá cũng ngồi xổm bên cạnh ghi lại các dữ liệu khác nhau của mắt giả, bọn họ đang lên kế hoạch thực hiện ca phẫu thuật phục hồi thị lực lần thứ hai cho Cao Thành.

Phòng bệnh cao cấp ở tầng 2 được ánh sáng mặt trời chiếu rọi, ấm áp dễ chịu; nhưng khu bệnh bình thường ở tầng 1 thì lại chỉ có những mảng màu vụn vặt, đông đúc, hỗn loạn, không khí nồng nặc mùi hôi thối.

Những bệnh nhân đến rồi đi cầu xin các y tá bận rộn, ai nấy đều cau mày, mà trong đám đông có một đứa trẻ gầy guộc đang dắt tay bố mẹ mù của mình. Nó đứng giữa đám đông, có vẻ lạc lõng, lại có vẻ cô đơn bất lực.

Mẹ nuôi đã sắp xếp các bác sĩ và dịch vụ tốt nhất cho Cao Thành, đồng thời cố gắng hết sức để thực hiện ca phẫu thuật phục hồi thị lực cho đứa bé.

Cao Hưng và bố mẹ mù đến bệnh viện, bọn họ đã dành dụm tiền trong một thời gian dài, rồi mới hạ quyết tâm cùng bố mẹ đến kiểm tra một lần, xem có một cơ hội phục hồi thị lực hay không.

Những mảnh ký ức chồng chéo, đan xen, hai đứa trẻ nhìn nhau.

Một người có thể nhìn thấy, nhưng xung quanh lại là một vùng tối đen như mực.

Một người không thể nhìn thấy, nhưng được bao bọc bởi ánh sáng.

Đây chính là cảnh khi họ gặp nhau lần đầu tiên.

Xung đột gay gắt nhất nổ ra giữa vực sâu tham lam và nguyền rủa trên thông báo tìm người. Cả hai không quan tâm đến sự sống chết của Hàn Phi, chỉ muốn xé xác đối phương, xóa bỏ hoàn toàn sự tồn tại của đối phương, để mình trở thành người duy nhất còn lại.

Hoa song sinh nếu muốn nở rộ hoàn toàn, thì một bông trong số chúng sẽ cướp hết chất dinh dưỡng của bông hoa còn lại.

"Đừng phát điên nữa! Mau đi thôi!" Vương Sơ Tình này quả thực rất tốt. Đã đến bước đường nguy hiểm như thế này, mà anh ta cũng không bỏ rơi Hàn Phi một mình trốn thoát. Đương nhiên, cũng có thể là vì lá thăm trắng trong tay Hàn Phi.

Quỷ vẫn luôn ẩn chứa trong mắt giả và Cao Hưng cũng là kẻ thù không đội trời chung. Trận chiến lấy tâm trí Hàn Phi làm nơi giao chiến này, động tĩnh càng ngày càng lớn, những nguyền rủa dày đặc từ trên người hắn lan ra căn phòng riêng.

Bên ngoài có tiếng bước chân vội vã, tiếng cười của trẻ con truyền đến từ đèn lồng đỏ, cánh cửa của những phòng riêng bị mở ra, những thực khách tham gia tiệc máu dường như cũng đang di chuyển về hướng này.

"Xong rồi! Lần này tôi đã bị cậu hại chết rồi!" Vương Sơ Tình từ phía sau móc ra một con dao quấn trong vải đen. Anh ta vừa đang định chặn cửa lại, thì tất cả dị thường trong tòa nhà lại đột nhiên biến mất.

Tiếng khóc, tiếng cười và tiếng bước chân dường như chưa từng xuất hiện, thời gian trong tòa nhà đỏ như ngừng trôi.

Trong bầu không khí vô cùng quỷ dị và sự im lặng đến đáng sợ, Vương Sơ Tình nắm chặt con dao trên tay, tiến gần về phía cửa. Nhưng anh ta còn chưa đi tới, một sức mạnh không thể tưởng tượng được đã đẩy mạnh cửa ra.

Trên cánh cửa phòng riêng mọc lên những bông hoa tươi, những bông hoa này lại rất nhanh đã héo úa, cùng với cánh cửa phòng riêng hóa thành tro bụi.

Một thân ảnh tiến vào phòng riêng, Vương Sơ Tình không thể nhìn rõ đối phương, mắt của anh ta dường như không thể bắt được con quỷ đó.

Một luồng hơi ấm nhàn nhạt phả lên vai Hàn Phi, vực sâu tham lam sôi sục trong lòng cùng với hận ý vô tận trên thông báo tìm người dần dần bắt đầu lắng xuống. Bọn họ giống như những đứa trẻ đã làm sai điều gì đó, lại giống như tảng băng dưới ánh mặt trời ấm áp, cái lạnh lẽo và nỗi đau dần dần tan biến.

"Mẹ?"

Chờ khi Hàn Phi tỉnh lại, thông báo tìm người trên bàn ăn đã bị lấy đi, nguyền rủa hận ý trong cơ thể hắn cũng bị giải trừ, chỉ là dường như vẫn còn có người ở trong vực sâu tham lam cố gắng giữ lại, nhưng cuối cùng không bắt được gì.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công chống chọi được với nguyền rủa ký ức của Cao Hưng! Khả năng chống lại nguyền rủa ký ức tăng 20%! Khả năng chống lại tất cả các loại nguyền rủa tăng 5%!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Tiệc máu đã kết thúc! Bạn đã thành công sống sót đến cuối bữa tiệc, hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ! Nhận được nhiều phần thưởng kinh nghiệm! Nhận được một lần cơ hội mở ô vật phẩm!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Chỉ số ô nhiễm tinh thần của bạn đã đạt tới 40! Ở bên bờ vực suy sụp tinh thần!"

Nhiệm vụ đã hoàn thành, nhưng Hàn Phi vẫn không cảm thấy vui vẻ chút nào, cảm xúc của hắn hoàn toàn bị vực sâu tham lam ảnh hưởng. Tất cả cảm xúc tốt đẹp tích cực đều bị

nuốt chửng, nếu không thể thoát ra càng sớm càng tốt, rất có thể hắn sẽ từ từ rơi vào vực sâu tham lam.

"Toi rồi, còn tồi tệ hơn trước nữa."

Nằm trên mặt đất, Hàn Phi giống như một đứa trẻ bị bố mẹ ruột bỏ rơi, nhìn bọn họ rời đi, lựa chọn một người khác.

Nỗi đau bị bỏ rơi đó như đâm vào tim, mỗi khi hít thở, toàn thân lại run lên khó chịu, sống trở thành một cực hình.

"Để tôi chết đi."

"Cậu chết cái lông ấy! Đừng phát bệnh nữa!" Cõng Hàn Phi lên, Vương Sơ Tình lao ra khỏi phòng riêng. Anh ta đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận chiến đấu sống chết, nhưng bên trong đại sảnh lại không có một ai, tất cả những chiếc đèn lồng đỏ cũng đều tắt hết: "Vừa rồi xuất hiện chính là quỷ mẫu sao? Tất cả quỷ quái đều nhường đường trốn tránh?"

Nhìn lại Hàn Phi đang sống dở chết dở, Vương Sơ Tình nghiến răng nghiến lợi: "Cậu hãy ghi nhớ thỏa thuận giữa chúng ta đấy!"

Truy cầu phú quý trong cảnh hiểm nghèo, Vương Sơ Tình cõng Hàn Phi lao vào bếp sau, nơi người ngoài bị nghiêm cấm đến gần, hiện tại không có quỷ quái nào trong đó.

"Cơ hội tốt!"

Tách mặt sàn ra, Vương Sơ Tình mở tủ đông giấu dưới tầng hầm, trong đó có những nguyên liệu đặc biệt được chuẩn bị riêng cho quỷ mẫu.

Ngoài máu quỷ có thể trung hòa ô nhiễm tinh thần ra, còn có tim của oán niệm và một số thứ khác được đoạt ra từ trên người quỷ quái.

"Lời đồn đại là thật, quỷ mẫu thích ăn quỷ, nếm thử đủ các loại quỷ!"

Trong những tòa nhà đỏ bình thường không thể có được những thứ như vậy, nhưng Vương Sơ Tình này cũng không tham lam. Anh ta biết nếu lấy quá nhiều thì chính mình cũng không giữ được.

Sau khi lấy đi một quả tim của oán niệm và đủ máu quỷ cho Hàn Phi, anh ta chạy như điên về phía cửa.

Sau khi chạy đi thật xa, Vương Sơ Tình mới dám quay đầu nhìn lại. Chiếc đèn lồng màu đỏ trong Thực Vị Các không biết từ lúc nào lại được thắp sáng, một người đàn ông mặc đồng phục đầu bếp màu máu đuổi theo đến cửa, nó đã ghi nhớ bóng dáng của Vương Sơ Tình và Hàn Phi.

"Tim của oán niệm và máu quỷ đối với những quỷ quái khác cũng là đồ tốt, đêm nay rất khó thuận lợi trở lại trường học rồi."

Với vẻ mặt khổ sở, Vương Sơ Tình không biết nên nói Hàn Phi may mắn hay là xui xẻo nữa.

Cắm đầu bước nhanh qua các con phố, để đưa Hàn Phi trở về thuận lợi, Vương Sơ Tình cũng đã phải trả giá rất đắt. Anh ta đã sử dụng nhân cách của mình quá tải, nhiều lần muốn từ bỏ Hàn Phi giữa chừng, nhưng cuối cùng anh ta vẫn có chút không nhẫn tâm.

Ẩn ẩn nấp nấp, đến nửa đêm sau Vương Sơ Tình cuối cùng cũng đưa được Hàn Phi trở lại trường học. Anh ta ném hắn vào phòng y tế, còn mình thì tranh thủ thời gian lục tìm các loại thuốc, để ngăn chặn nguyền rủa xâm nhập vào cơ thể.

"Sống để bị tra tấn giày vò, tại sao còn phải sống?" Tiêu cực đau khổ tuyệt vọng, những cảm xúc này chạy lung tung một cách mất kiểm soát trong tâm trí của Hàn Phi, hắn căn bản không thể khống chế được chính mình.

Trong tình trạng ô nhiễm tinh thần cao độ, linh hồn của hắn đã bị nhiễm bệnh.

"Sau khi tiếng cười điên cuồng rời đi, hình như mình đã trở nên yếu đuối hơn rất nhiều, chẳng lẽ mình chỉ là hàng giả thôi sao?"

"Tôi không hiểu cậu đang nói cái gì nữa, nhưng chỉ số ô nhiễm tinh thần trên 30 mà vẫn có thể nói chuyện bình thường, tôi cũng chỉ thấy có mình cậu!" Vương Sơ Tình mở nắp lọ đựng máu quỷ ra: "Uống lượng lớn máu quỷ sẽ phá hủy chức năng của cơ thể, tương đương với tự sát, tôi cũng không biết

giới hạn chịu đựng của cậu đến đâu. Nếu như cậu cảm thấy không thoải mái, nhớ bảo tôi dừng tay lại."

Đổ máu quỷ vào miệng của Hàn Phi, Vương Sơ Tình nhận thấy nhiệt độ cơ thể của hắn đang giảm xuống nhanh chóng. Anh ta muốn dừng lại, nhưng ai ngờ hắn lại tự mình giật lấy cái lọ, tiếp tục uống.

"Này! Dừng lại! Dừng lại ngay! Quỷ cũng không dám uống như vậy đâu!"

Dạ dày được luyện tập bởi các thức ăn của Từ Cầm đã có tác dụng quan trọng, Hàn Phi lớn vởn trên bờ vực của cái chết, cho đến khi máu quỷ bị hắn uống hết.

Nhiệt độ cơ thể vẫn đang giảm xuống, tim đập càng lúc càng chậm, Hàn Phi cảm giác mình không giống một con người, mà càng giống một con quỷ mới sinh.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Chỉ số ô nhiễm tinh thần của bạn đã giảm xuống…"

Vực sâu tham lam trong tâm trí bị máu quỷ gột rửa hết lần này đến lần khác, lượng lớn tạp chất kí ức và cảm xúc tiêu cực đều bị máu quỷ tiêu hóa, ánh mắt của Hàn Phi dần dần có tiêu điểm.

"Cậu còn chưa chết sao?" Nhìn cái lọ rỗng không, Vương Sơ Tình cảm thấy hơi khó hiểu.

"Có thịt không? Tôi cần thanh trừ ô nhiễm tinh thần, nhưng tình trạng cơ thể của tôi đang càng ngày càng kém." Lúc này Hàn Phi cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể dựa vào thiên phú nghề nghiệp của đồ tể nửa đêm để khôi phục cơ thể của Cao Thành này.

"Tôi đưa cậu đến nhà ăn." Giúp người giúp đến cùng, tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên, Vương Sơ Tình bí mật cõng Hàn Phi đến nhà ăn, mở bếp lấy thịt trong kho ra: "Ăn thịt chín có thể chữa trị tổn thương do máu quỷ mang đến à?"

Anh ta nhìn Hàn Phi ăn ngấu nghiến, những miếng thịt kia giống như không cần tiêu hóa mà trực tiếp biến mất trong bụng hắn vậy.

“Chưa đủ! Tôi vẫn còn rất đói!” Hàn Phi đã có thể cử động cơ thể rồi, hắn mở cửa tủ lạnh ra, đặt đủ các loại thịt lên bếp nướng.

Ăn hết số thịt dành cho cả một lớp, nhiệt độ cơ thể của Hàn Phi mới bắt đầu tăng lên. Hắn mở bảng thuộc tính ra nhìn một chút, chỉ số ô nhiễm tinh thần của mình đã giảm xuống 20.

“Uống máu quỷ, ăn thịt chín, hình như mình đã tìm ra được biện pháp chữa trị rồi, như vậy thì có thể sử dụng nhân cách tham lam một cách vô hạn.”

Chuyện xảy ra đêm nay đối với Hàn Phi có ảnh hưởng rất lớn, đến bây giờ hắn vẫn còn nhớ như in cảm giác khi cánh tay đó đặt lên vai mình: “Đó chính là mẹ sao? Cảm xúc của Cao Thành đang ảnh hưởng đến mình, đến mình cũng muốn đến gần bà ấy.”

Chương 830: Trao đổi với quỷ quái

Sự xuất hiện của quỷ mẫu đã chạm đến linh hồn của Hàn Phi. Bản thân hắn không hiểu nhiều về tình yêu của bố mẹ, chỉ là trong thế giới kí ức của điện thờ, thông qua quá khứ của Gương Thần và Phó Sinh, mà cảm nhận được sự quan tâm chăm sóc đến từ bố mẹ.

"Quỷ mẫu ăn quỷ, bà ấy trông thì có vẻ đứng về phía Cao Hưng, nhưng đêm qua lại không hề làm hại đến Cao Thành và mình. Có lẽ trong lòng bà ấy, Cao Thành và Cao Hưng đều là con trai của mình."

Khi vực sâu tham lam va chạm với nguyền rủa trên thông báo tìm người, Hàn Phi đã nhìn thấy những mảnh ký ức của Cao Thành và Cao Hưng. Trong lòng cả hai người, quỷ mẫu đều là một người cực kỳ dịu dàng.

"Những tín đồ áo đen xuất hiện cùng quỷ mẫu kia, hình như toàn bộ đều là người sống. Cảm giác như quỷ mẫu đứng về bên phía con người, bà ấy đang dùng phương thức của mình để cố hết sức giúp đỡ kẻ yếu."

Hàn Phi muốn tiếp xúc nhiều hơn với quỷ mẫu, bà ấy sẽ là chìa khóa để hắn hiểu về thế giới này.

Sau khi nuốt xong miếng thịt cuối cùng, trạng thái của Hàn Phi hiển nhiên tốt lên rất nhiều, nhiệt độ cơ thể khôi phục bình thường, 22 điểm ô nhiễm tinh thần đối với hắn mà nói đã là phạm vi có thể chấp nhận được.

"Lão Vương, tôi thật không ngờ anh lại thú vị như vậy." Hàn Phi dựa vào bàn ăn nhìn Vương Sơ Tình, mọi người chỉ là quan hệ đồng nghiệp bình thường, ai ngờ đối phương lại liều cả tính mạng của mình để mang hắn từ Thực Vị Các trở lại trường học.

"Tôi chỉ muốn hoàn thành giao dịch với cậu." Lạnh lùng đáp lại một câu, Vương Sơ Tình giữ khoảng cách ba mét với Hàn Phi, trong mắt tràn đầy cảnh giác.

“Chúng ta ở lại trường học, sẽ vĩnh viễn phải đối mặt với vấn đề bốc thăm trúng thưởng này. Anh có hứng thú cùng tôi làm chuyện đại sự không? Sau khi thành công, thì có thể giải quyết triệt để vấn đề an toàn cho học sinh lớp anh rồi.” Hàn Phi giống như một con quỷ đi mê hoặc người sống, giọng nói của hắn đã làm xáo trộn tâm trí của Vương Sơ Tình.

“Cậu không phải chuẩn bị nổi loạn chống lại trường học đấy chứ?”

“Tôi chỉ có thể nói với anh rằng, người phụ trách lớp 1 Diêm Lam đã tham gia.” Giọng nói của Hàn Phi rất thấp, nhưng cũng đủ để Vương Sơ Tình nghe thấy: “Bộ dạng cái chết của Từ Huy hẳn là anh cũng đã nhìn thấy rồi phải không? Anh ta là bị một quyền đấm xuyên lồng ngực, trong trường học còn ai có thể làm được chuyện đó nữa?”

“Hiệu trưởng ở đây, mấy người vĩnh viễn sẽ không bao giờ thành công.” Vương Sơ Tình lạnh lùng trả lời.

“Cũng có nghĩa là, nếu như hiệu trưởng chết, thì anh sẽ gia nhập cùng chúng tôi?” Trong mắt Hàn Phi đang bùng cháy dã tâm thôn phệ mọi thứ.

“Tôi chưa từng nói như vậy đâu đấy!” Sợ đến toát mồ hôi lạnh, Vương Sơ Tình cảm thấy Hàn Phi đúng là một tên điên.

“Nhưng biểu cảm của anh đã bán đứng anh rồi.” Hàn Phi lấy thăm trắng ra: “Tôi bốc được thăm trắng mà còn chuẩn bị phản kháng, còn các anh bốc được thăm đen, chẳng lẽ vẫn còn muốn phục tùng?”

“Đây là chuyện ngoài giao dịch.” Ánh mắt của Vương Sơ Tình hơi dao động. Nhìn chằm chằm thăm trắng trong tay Hàn Phi, hai hàng lông mày của anh ta nhíu lại với nhau.

Giao dịch với ma quỷ là một chuyện vô cùng nguy hiểm, anh ta mím mím đôi môi nứt nẻ, cuối cùng nhanh chóng bỏ đi mà không nói lời nào nữa.

“Thầy giáo Vương đã cứu mình một mạng, mình phải báo đáp anh ta như thế nào? Dẫn anh ta vào con đường đúng đắn chứ?”

Mang thái độ làm việc phi tang hủy dấu vết của mình ra, Hàn Phi phục hồi lại nguyên trạng tất cả mọi thứ trong nhà bếp. Hắn thu dọn sạch sẽ tất cả manh mối, rồi lẳng lặng trở về căn hộ của mình.

Chung cư của giáo viên rất lớn, có điều giáo viên lựa chọn ở đây vào ban đêm rất ít. Mỗi người đều có nhà kho bí mật của riêng mình ở bên ngoài trường học, ở nơi đó mới có thể ngủ một cách ngon lành.

Đẩy cánh cửa không khóa ra, Hàn Phi hơi nheo mắt lại. Hắn cảm nhận được một cỗ khí tức âm hàn ác độc.

Ngước đầu nhìn lên, có một người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa trong nhà.

"Chỉ số ô nhiễm tinh thần đã đến 39, cậu còn dám ra ngoài sao? Cậu không sợ chết ở bên ngoài à?" Quay đầu lại, người đàn ông trên ghế sô pha không có ý tốt nhìn Hàn Phi.

"Mã Tỉnh?" Hàn Phi không ngờ người phụ trách lớp 3 Mã Tỉnh lại xuất hiện trong căn hộ của mình. Có điều rất nhanh hắn đã phản ứng lại, Mã Tỉnh và Vương Sơ Tình đều bốc phải thăm đen. Nếu như không muốn chính mình phải tiến vào tòa nhà chết chóc, vậy thì lựa chọn tốt nhất của bọn họ là tìm Hàn Phi người dễ bắt nạt nhất để trao đổi.

"Nguyên nhân tôi tới đây chắc cậu cũng đã rõ." Đẩy kính mắt lên, Mã Tỉnh lấy ra thăm đen từ trong túi áo: "Dù sao thì cậu cũng không sống được bao lâu nữa, chi bằng đưa thăm trắng cho tôi, học sinh trong lớp cậu tôi sẽ giúp chăm nom."

"Anh cho rằng tôi là loại người có thể vì học sinh trong lớp mà không quan tâm đến sống chết của mình sao?" Trên mặt Hàn Phi lộ ra một nụ cười hiền hòa. Hắn thuận tay đóng cửa lại, động tác nhỏ này đã khiến đồng tử của Mã Tỉnh co rút lại.

Thông thường mà nói, người đang ở thế yếu đuối tuyệt đối sẽ không nhốt mình trong một không gian kín. Hàn Phi dám đóng cửa chứng tỏ hắn có tự tin nhất định, hoặc là nói hắn đã sớm biết Mã Tỉnh sẽ tới.

"Vương Sơ Tình đã tìm tôi trước rồi, nếu anh muốn trao đổi, vậy thì hãy lấy con bài thương lượng của anh ra." Hàn Phi

ngồi đối diện với Mã Tỉnh, đồng xu vận mệnh nhảy múa trên đầu ngón tay của hắn.

"Con bài thương lượng của tôi cậu sẽ không thể từ chối." Mã Tỉnh lấy từ trong túi ra một túi tài liệu nhàu nát, lớp da ố vàng loang lổ vết máu và dấu tay màu đen: "Bên trong này có chứa những việc cậu đã làm trước đây."

Đổ thứ bên trong túi hồ sơ ra, Hàn Phi nhìn thấy những bức ảnh và hóa đơn được ghép lại với nhau.

Những thứ này ghi lại một cách chi tiết Cao Thành đã hiến tế người sống và giao dịch với quỷ quái như thế nào.

Trong đó một bức ảnh chụp rất rõ bộ dạng của Cao Thành sau khi trao đổi với quỷ quái xong. Gã đã ăn thịt lệ quỷ khác, trông gã thậm chí còn đáng sợ hơn cả quỷ.

"Đây là cái gì?"

"Đừng có giả ngu nữa, cậu hiến tế người sống cho Âm Thương, để y giúp cậu thôn phệ quỷ quái, từ đó có được một số năng lực của quỷ, cậu thật sự cho rằng mình làm việc rất kín kẽ hay sao?" Mã Tỉnh chỉ vào một trong những bức ảnh: "Tôi chính là trốn thoát từ nhà tù ở thành phố cổ ra. Tất cả các tù nhân trong nhà tù đó đã bị lòng tham của cậu nuốt chửng, cậu đã đem linh hồn của những người sống đó cho quỷ!"

"Anh nói như vậy tôi cảm thấy tốt hơn nhiều rồi." Nụ cười của Hàn Phi không thay đổi: "Bọn họ vốn dĩ là có tội, vốn dĩ là đáng chết, tôi chỉ hiến tế những kẻ có tội mà thôi."

"Những người dân xung quanh trường học sẽ tin lời của cậu chắc? Bọn họ sẽ trói một người yếu ớt như cậu vào đống lửa và thiêu chết! Hiệu trưởng cũng nghiêm cấm giáo viên có liên hệ riêng tư với quỷ quái, một khi bị phát hiện, sẽ ngay lập tức hủy đi nhân cách của cậu, biến cậu thành một mẫu vật sống." Ngồi vắt chân, Mã Tỉnh nghĩ rằng mình đã nắm chắc phần thắng: "Cậu đã phạm phải một điều cấm kỵ không thể tha thứ. Bây giờ cách kì kiểm tra vẫn còn thời gian hai ngày, hy vọng cậu có thể suy nghĩ cho kĩ."

"Uy hiếp tôi?" Hàn Phi tung đồng xu vận mệnh ra: "Anh không sợ mình cũng sẽ bị tôi hiến tế cho quỷ quái à?"

“Cậu có thể thử xem.”

Căn phòng trong chung cư im lặng chết chóc, bóng tối dường như đang ăn mòn lòng người. Cả Hàn Phi và Mã Tỉnh dường như đều đang cân nhắc có nên động thủ hay không, bầu không khí trong phòng khách vô cùng ngột ngạt.

“Hãy suy nghĩ cho kỹ đi, đêm trước ngày kiểm tra cho tôi đáp án, đến lúc đó tôi sẽ còn tặng cho cậu một lọ máu quỷ nữa, giúp cậu thanh tẩy ô nhiễm tinh thần.”

Cuối cùng vẫn là Mã Tỉnh không chịu nổi. Sau khi nói xong câu này, đến ảnh chụp trên bàn anh ta cũng không thu lại mà đi thẳng luôn.

Nụ cười trên khóe miệng dần dần biến mất, sát khí trong mắt Hàn Phi càng nồng đậm, hắn cầm một tấm ảnh lên nhìn: “Âm Thương là cái gì? Bên trong nhật ký của Cao Thành hình như không có nội dung liên quan đến nó.”

Tòa nhà trong bức ảnh nằm giữa khu B và khu C, cách trường học cũng không xa. Sau khi do dự một lát, Hàn Phi đốt toàn bộ ảnh đi, lần nữa hắn lại xách ba lô rời khỏi trường học.

Tất cả nhận thức của Hàn Phi về thế giới này đều đến từ trường học và nhật ký của Cao Thành, nhưng thế giới này không hề đơn giản như vậy.

Hắn lăn lộn trong thế giới tầng sâu lâu như vậy nên biết rất rõ, không phải tất cả quỷ quái đều bị những cảm xúc tiêu cực và chấp niệm chiếm giữ. Vẫn còn một số lượng rất nhỏ quỷ duy trì được lý trí, bọn chúng được gọi là người quản lý trong thế giới tầng sâu.

Hàn Phi đã khôi phục lại cơ thể nên lá gan cũng lớn hơn nhiều. Tranh thủ khoảng thời gian cuối cùng trước khi trời sáng, hắn đến tòa nhà hiển thị trong bức ảnh — Hiệu thuốc An Khang.

“Hiệu thuốc này hình như mình đã từng nhìn thấy ở Tân Hỗ, là một chuỗi hiệu thuốc trực thuộc của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, ngành nghề kinh doanh rất rộng.” Nhìn biển hiệu quen thuộc, Hàn Phi không khỏi nghi ngờ: “Không biết về Vĩnh Sinh Pharmaceutical và Deep Space Technology sẽ ở

hình thức nào xuất hiện trong điện thờ ký ức này? Có lẽ bọn chúng đã trở thành lịch sử rồi.”

Cửa trước của hiệu thuốc bị khóa, nhìn từ bên ngoài cả tòa nhà dường như đã bị bỏ hoang từ lâu. Nhưng điều khiến Hàn Phi kinh ngạc là, vừa tới gần, ổ khóa lớn trên cửa chính giữa đã rỉ sét bắt đầu rơi xuống, một nhãn cầu từ từ mở ra.

Nó liếc nhìn Hàn Phi từ trên xuống dưới, sau đó ổ khóa lớn rơi ra, một cánh tay nhợt nhạt đầy lỗ kim nhô ra từ khe cửa.

“Âm Thương?”

Cánh tay không ngừng duỗi ra, cuối cùng đụng phải mặt Hàn Phi. Nhẫn nhịn sự khó chịu, hắn không phản kháng lại.

Vài giây sau, cánh tay đó nắm lấy vai Hàn Phi, kéo hắn vào trong nhà như kéo một chiếc dây thừng.

Chờ khi Hàn Phi tiến vào trong hiệu thuốc, cửa sắt lần nữa đóng lại, hắn bị nhốt ở trong nhà.

“Người đâu?”

Giá hàng bày các loại thuốc bị đẩy đổ, đủ các loại thuốc vương vãi khắp sàn nhà. Có loại dùng để trị chứng ám ảnh sợ quỷ, có loại dùng để giảm bớt các loại rối loạn tâm lý, có loại dùng để chữa những bệnh mà Hàn Phi chưa từng nghe nói qua.

“Loại thuốc này hình như giống hệt với thuốc mình lấy từ phòng y tế.” Cầm lấy một lọ thuốc, Hàn Phi đang định xem thử thì nhiệt độ trong phòng đột nhiên bắt đầu giảm xuống. Phía sau lưng có một bóng đen to lớn đang không ngừng mở rộng, giống như một con bạch tuộc khổng lồ sống dưới đáy biển sâu đang há cái miệng đầy răng nanh về phía hắn.

Nắm chặt đồng xu, Hàn Phi quay đầu lại nhìn. Chiếc áo bào đen rách nát đang tung bay trong không khí, mười hai cánh tay mảnh khảnh tái nhợt từ dưới áo đen nhô ra, mỗi cánh tay đều có khảm một con mắt trong lòng bàn tay.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện quỷ quái đặc biệt — Âm Thương, kích hoạt thành công nhiệm vụ điện thờ ngẫu nhiên — giao dịch.”

“Yêu cầu nhiệm vụ: Hoàn thành một lần giao dịch với Âm Thương.”

Nghe được nhắc nhở của hệ thống, trái tim đang treo lơ lửng của Hàn Phi đã rơi lại vào trong bụng. Có nhiều loại dấu hiệu cho thấy Cao Thành và Âm Thương quen biết nhau, đối phương có xác suất sẽ không ra tay với gã.

Sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, Hàn Phi nắm lấy một tay của Âm Thương.

Ngón tay tái nhợt rõ ràng là dùng thuốc quá liều móc lấy da thịt của Hàn Phi. Đau đớn và tham lam không thể khống chế tràn vào ý thức của hắn.

Con quái vật kia không có ý định làm hại Hàn Phi, chiếc áo bào đen trên ngực nó từ từ vạch lên. Nó dùng hai cánh tay túm lấy một cái đầu khô héo của con người từ dưới chiếc áo choàng đen.

Cái đầu lâu toát ra mùi thuốc nồng nặc vươn ra trước mặt Hàn Phi. Cái miệng của đầu người dần dần méo mó, sau đó truyền ra âm thanh khàn khàn: “Thành, lần này cậu mang đến cho tôi cái gì?”

Giọng nói là được phát ra từ trong đầu người, Âm Thương dường như vẫn luôn dùng cách này để giao tiếp với Cao Thành.

“Ở chỗ các anh có sản phẩm gì mới không? Hay là cho tôi xem bảng giá trước đi?” Hàn Phi không thể đoán ra thực lực của Âm Thương, hắn đang do dự giữa cướp và bán.

“Nhắm mắt lại đi.” Âm Thương kéo Hàn Phi vào trong áo bào đen. Sau khi trải qua quá trình không trọng lực ngắn ngủi, nó mang Hàn Phi xuống dưới lòng đất của hiệu thuốc.

“Trong năm gian phòng này nhốt đều là hàng mới.” Âm Thương kéo theo cái đầu lâu kia lơ lửng sau lưng Hàn Phi: “Trong gian phòng thứ nhất có giam chấp niệm của một đứa trẻ, nó rất ham chơi, cậu chỉ cần chịu chơi với nó mỗi ngày một giờ là được, nó sẽ không cắn lại cậu. Hiến tế cho tôi hai người lớn, là có thể mang nó đi.”

Thông qua mắt mèo trên cửa, Hàn Phi có thể nhìn thấy con quỷ bị nhốt trong phòng. Âm Thương này giống như một chủ nô, coi quỷ như hàng hóa đem đi bán.

Sau khi đi qua cánh cửa của mỗi gian phòng, Hàn Phi vốn không có ý định giao dịch cùng với Âm Thương, ai ngờ nhắc nhở của hệ thống lại đột nhiên vang lên.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện oán niệm đặc biệt — Đố kỵ."

"Đố kỵ (oán niệm loại có thể trưởng thành): Thể tập hợp đố kỵ căm hận mới hình thành, nuôi dưỡng nó bằng nguyền rủa và cảm xúc tiêu cực có thể khiến nó trưởng thành nhanh chóng, quỷ quái này có xác suất cắn lại cực kỳ cao!"

Từ Cầm là thể tập hợp nguyền rủa, Đố Kỵ này là thể tập hợp của đố kỵ căm hận mới ra đời, Hàn Phi cảm thấy thứ này có tiềm năng rất lớn: "Tôi muốn mua con quỷ này, ra giá đi."

"Tôi cần cậu mang đến mười học sinh."

"Không thể nào." Hàn Phi không chút nghĩ ngợi gì đã từ chối.

"Thành, học sinh trong trường học là dùng để hiến tế, chỉ là tôi muốn cậu mang những đứa trẻ hiến tế cho tòa nhà đen bí mật đến cho tôi, cái này hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn của cậu."

"Học sinh thì tuyệt đối không được, nhưng tôi có thể mang đến một giáo viên cho anh." Trong đầu Hàn Phi hiện lên khuôn mặt cười của Mã Tỉnh, người phụ trách lớp học uy hiếp hắn, hình như có một khuôn mặt tế phẩm.

Chương 831: Chuẩn bị cuối cùng trước kiểm tra

"Giáo viên?"

"Đúng, còn nữa, anh ta đang bí mật điều tra tôi, đã phát hiện ra chuyện giao dịch giữa chúng ta, còn chuẩn bị sẽ nói những chuyện này với hiệu trưởng và tòa nhà đen." Những điều Hàn Phi nói là sự thật, nếu như Mã Tỉnh không đe dọa hắn bằng những bức ảnh, hắn vẫn còn chưa biết đến sự tồn tại của Âm Thương.

"Học sinh và giáo viên là tế phẩm khác nhau, tác dụng cũng không giống nhau…" Đầu lâu trong tay Âm Thương ở trước mặt Hàn Phi gần như sắp dính vào tóc của hắn: "Có điều nếu như anh ta đã biết chuyện giao dịch của chúng ta, vậy thì tuyệt đối không thể giữ lại anh ta nữa."

"Tôi sẽ nhanh chóng mang anh ta đến." Hàn Phi đẩy đầu lâu ra: "Trường học đào tạo ra một giáo viên phải tốn không biết bao nhiêu tâm huyết, dùng anh ta chỉ để đổi lấy một oán niệm nhỏ bé, thương vụ này anh đúng là hời to rồi."

Nghe thấy Hàn Phi nói như vậy, cái đầu kia vậy mà lại lộ ra vẻ suy tư, hồi lâu sau mới động đậy môi: "Cậu tế sống vị giáo viên kia cho tôi, tôi sẽ tặng cho cậu một chút tin tức liên quan đến tòa nhà quỷ."

Cánh tay trắng bệch từ dưới áo bào đen lấy ra mấy vật nguyền rủa bị hư hỏng nặng, Âm Thương ném chúng tới trước mặt Hàn Phi: "Những thứ mà trước đây cậu muốn tôi tìm đã tìm được một số rồi. Những vật nguyền rủa này đều là được mang ra từ Bệnh viện mắt thứ ba và thủy cung Biển Sâu, có điều chấp niệm kí hồn bên trên đã tiêu tán, bọn chúng biết đâu có thể mang đến một số trợ giúp cho cậu."

Hàn Phi không ngờ Âm Thương lại thẳng thắn như vậy. Hắn chỉ là thuận miệng nói ra, ai ngờ y lại coi là thật.

“Vé vào thủy cung? Hồ sơ bệnh án?” Khi Hàn Phi chạm vào những thứ này, vực sâu tham lam trong tâm trí lại bắt đầu khuấy động, bóng tối lại âm thầm hiện lên, Âm Thương cũng rất hiểu chuyện lui về phía sau mấy bước.

Tung đồng xu vận mệnh lên, trong tâm trí Hàn Phi nổi lên sương đen. Hắn thôn phệ những vật nguyền rủa kia, mảnh vụn ký ức vụn vặt trên đó lại một lần nữa xuất hiện trong tâm trí của hắn.

Sóng máu cuồn cuộn, tờ bệnh án bị xé thành từng mảnh, hóa thành một buổi sáng nhợt nhạt.

Cậu bé Cao Thành đã hoàn thành giai đoạn điều trị đầu tiên, bác sĩ thông báo cho cậu một tin xấu rằng thị lực của cậu tạm thời không thể phục hồi hoàn toàn, có thể nhìn thấy những mảng màu đơn giản đã là cực hạn rồi.

Mẹ và bác sĩ tiếp tục thảo luận về nhiều khả năng khác nhau, nhưng bác sĩ chỉ lắc đầu.

Cùng lúc đó, người bố mẹ mù đuổi Cao Hưng ra khỏi phòng khám, vị bác sĩ lớn tuổi đóng cửa lại, lấy ra một bản hợp đồng, nhỏ giọng bàn bạc gì đó với người bố mẹ mù.

Vị bác sĩ lớn tuổi đó dường như muốn mua đôi mắt của Cao Hưng, ông ta muốn dùng đôi mắt của nó để thử một ca phẫu thuật mới cho Cao Thành.

Bố mẹ mù có cuộc sống vô cùng khó khăn, nghe thấy báo giá của đối phương, đó là một con số mà cả đời bọn họ cũng không kiếm được. Hai vợ chồng ngồi trên ghế, không nghi ngờ gì bọn họ đã có chút động lòng.

Sau một hồi im lặng, bố mẹ mù nhận lấy hợp đồng, rồi dùng lực xé vụn nó ra, ném những mảnh vụn vào mặt người bác sĩ.

Bọn họ không có tiền để chữa khỏi mắt, cũng đánh mất cơ hội cuối cùng.

Bước ra khỏi phòng khám, bố mẹ mù khẽ gọi cái tên Cao Hưng.

Ánh nắng nhợt nhạt chiếu vào tầng hai của bệnh viện, lúc này Cao Hưng với đôi mắt sáng ngời, đang cùng Cao Thành với đôi mắt đục ngầu ngồi song song trên chiếc ghế dài ở hành lang.

Nghe thấy tiếng gọi của người bố mẹ mù, Cao Hưng vội vàng chạy đến, nắm lấy tay bố mẹ, bước xuống tầng.

Đại khái khoảng mười mấy giây sau, cánh cửa của một phòng tư vấn khác được đẩy ra, mẹ của Cao Thành bước ra ngoài, bà nghe được tin dữ nhưng nét mặt vẫn dịu dàng lạc quan. Bà không muốn con mình phải chịu khổ của thế gian, mẹ thì phải bảo vệ con, thẳng lưng lên để che chắn tất cả gió mưa ngoài kia.

Để làm Cao Thành vui, người mẹ quyết định đưa cậu đến thủy cung chơi, so với công viên vui chơi ồn ào, Cao Thành thích thủy cung hơn. Nó thích nghe âm thanh của cá heo và cá voi trắng, những con vật được huấn luyện đó dường như đại diện cho sự dịu dàng của thế giới, bọn chúng thân thiện hơn con người.

Người mẹ lái xe qua trạm xe buýt, ánh sáng có chút chói mắt chiếu trên trạm dừng đông đúc. Nắm chặt tay của người bố mẹ mù, Cao Hưng chịu đựng sự ác ý của người khác khi xếp hàng, cùng bố mẹ ở đến cuối cùng mới lên xe buýt.

Người bố mẹ mù hôm nay có chút không bình thường, hình như bọn họ cảm thấy xấu hổ với Cao Hưng, lấy tiền tích góp của mình ra, bắt xe buýt đến thủy cung mà Cao Hưng vẫn luôn muốn đi.

Sau khi người bố mù trả tiền xong thì ở lại bên ngoài. Anh ta để vợ của mình và Cao Hưng cùng vào thăm quan, như vậy có thể tiết kiệm tiền một vé vào cửa.

Những hình ảnh trong ký ức đều bị vực sâu tham lam nuốt chửng, thủy cung Biển Sâu có thể là một nơi Cao Hưng và Cao Thành lại gặp nhau.

Hàn Phi cẩn thận cảm nhận các loại biến hóa trong vực sâu tham lam. Có lẽ ở trong thủy cung, Cao Hưng lần đầu tiên

nhìn thấy mẹ ruột của mình, đáng tiếc mẹ ruột của nó lúc đó hẳn là đang chăm sóc cho Cao Thành bằng mọi cách.

"Mấy tòa nhà quỷ mà Cao Thành khám phá đều có liên quan đến Cao Hưng, gã cố ý tiến vào những tòa nhà đó, có lẽ là vì muốn tìm kiếm thứ gì đó."

Bên trong những mảnh vụn ký ức mà Hàn Phi nhìn thấy bây giờ, Cao Thành và Cao Hưng chỉ là những đứa trẻ bình thường, hai người không có bất kì điều gì khác thường, vì vậy thời điểm Cao Hưng thực sự bắt đầu thay đổi vẫn chưa xuất hiện. Kỳ thật chính Hàn Phi cũng rất tò mò, rút cuộc Cao Hưng đã phải chịu kích thích như thế nào, mới làm ra chuyện giết người như vậy?

"Bệnh viện mắt thứ ba, Viện dưỡng lão Di Dưỡng Thiên Niên, thủy cung Biển Sâu, chắc hẳn là bí mật của Cao Hưng được cất giấu bên trong ba tòa nhà quỷ này."

Khi Hàn Phi tỉnh táo lại, trong tay chỉ còn lại một đống cặn bã. Nhân cách tham lam có thể thôn phệ cả vật nguyền rủa, đây là điều trước đây hắn chưa từng nghĩ tới.

Được sự hộ tống của Âm Thương, Hàn Phi rời khỏi hiệu thuốc, bên ngoài trời đã rạng sáng.

Trên đường phố im lặng chết chóc thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những người sống sót trong bộ quần áo rách rưới. Hầu hết bọn họ đều đã mắc bệnh tâm thần nghiêm trọng, hành xử như dã thú, quái vật, kiến và quỷ phát điên, chỉ là không giống con người.

Chạy như điên về phía trường học, khi Hàn Phi còn cách trường học rất xa, đã nghe thấy tiếng cãi vã.

Cổng chính của ngôi trường chật kín người, bọn họ thường ngày dựa vào trường học để sinh sống, vẫn còn duy trì tôn nghiêm cơ bản của một con người, một trong số đó thậm chí còn được nuôi dưỡng nhiều hơn trước khi xảy ra thảm họa.

Những người này có cùng lợi ích với trường học, có thể sống sót ở khu phố cổ Tân Hỗ là nhờ trường học hàng năm hiến tế. Nhưng hiện tại những người này đang cầm đủ các loại công cụ chặn ở cổng trường, lớn tiếng phản đối.

Biểu cảm của bọn họ sợ hãi lo lắng, như thể cần gấp một lời giải thích từ nhà trường.

Hạ mũ lưỡi trai xuống, Hàn Phi bật công tắc diễn xuất bậc thầy lên, hắn lẻn vào bên trong đám người: "Cô à, tối hôm qua xảy ra chuyện gì? Tại sao mọi người lại tụ tập ở đây?"

"Nhà trường hứa sẽ bảo đảm an toàn cho chúng tôi, để chúng tôi giao con cho bọn họ chăm sóc! Ai ngờ bọn họ lại bắt con của chúng tôi để giao dịch với quỷ!" Cơ thể của bà cô run rẩy, bà dùng nạng đập vào bức tường cao của trường học, hai mắt đỏ hoe, trạng thái tinh thần có chút không bình thường.

"Quái vật! Tôi đã sớm nói trong trường học này có một đám quái vật sinh sống! Mấy người còn không tin!" Người đàn ông vô gia cư trên người đầy vết thương cũng bò ra khỏi bãi rác, vung tay lên với vẻ mặt giễu cợt. Nhưng cười xong rồi anh ta lại đột nhiên bắt đầu khóc, như thể người nhà của mình cũng đã từng bị hiến tế cho quỷ, nhưng không ai tin những gì anh ta nói vào thời điểm đó.

Tiếng hò hét và tiếng cãi vã xuyên qua bức tường cao, rất nhiều người bây giờ mới nhận ra rằng hóa ra bức tường cao dày kia không phải dùng để ngăn quỷ, mà là để ngăn những người sống xung quanh khỏi những con mắt tò mò!

Âm thầm gật đầu, Hàn Phi quan sát đám đông biểu tình, trong số đó có những người vô gia cư, những công dân mới chăm chỉ, còn có một số người ăn mặc bảnh bao vẫn sống tốt cho dù trong thảm họa.

Những người đó thuộc về "tầng quản lý", bọn họ chịu trách nhiệm vận chuyển cứ điểm cho người sống. Bọn họ đều biết những hành vi của nhà trường, nhóm người này hưởng thụ đặc quyền, về lý mà nói thì bọn họ nên kiên quyết đứng về phía nhà trường, nhưng bây giờ bọn họ cũng đã chạy đến bên ngoài trường học, kích động đám đông để phản đối.

"Tất cả những người sống xung quanh cứ điểm dường như đều đứng ở phía đối lập với trường học?"

Hàn Phi rất tự nhiên chen chúc bên cạnh một người đàn ông có "đặc quyền", người đàn ông này có vẻ là một chuyên

gia phụ trách điều chế thuốc ở cứ điểm.

"Tại sao anh cũng ở đây?"

Người đàn ông trông vô cùng mệt mỏi, trong mắt ẩn chứa sự sợ hãi sâu sắc: "Trường học đã hứa sẽ đảm bảo an toàn cho chúng tôi, nhưng kể từ đêm hôm trước, hai mươi bảy người quản lý trong cứ điểm đã liên tiếp bị quỷ truy sát! Bây giờ lòng người hoang mang, mọi người đều cần trường học đưa ra một lý do!"

Anh ta có chút đau đớn ôm cổ tay: "Phải trả giá nhiều như vậy, chính là để bảo vệ gia đình của mình, nhưng bây giờ tất cả những hy sinh của tôi dường như chỉ là một trò đùa!"

"Hai mươi bảy người quản lý bị quỷ truy sát?" Hàn Phi cũng bị con số này làm cho giật mình, hiệu trưởng và tòa nhà đen có liên hệ, khu vực phụ cận rất ít quỷ quái sẽ lang thang bên ngoài, trừ khi tiến vào bên trong một tòa nhà cụ thể nào đó thì mới gặp quỷ.

Trong hoàn cảnh như vậy, làm sao hai mươi bảy người lại có thể bị giết? Hơn nữa hai mươi bảy người này đều là những người quản lý có đặc quyền?

Rõ ràng kẻ giết người không phải là quỷ, mà là một người muốn lật đổ hiện trạng.

Người đàn ông này có lẽ cũng đã nghĩ đến điều này, nhưng vấn đề là, ngoại trừ trường học ra, còn ai có năng lực chỉ dùng thời gian hai đêm mà giết được nhiều nhân viên quản lý như vậy?

Hiến tế trẻ con, vi phạm lương tâm, phóng đại tính ích kỷ trong nhân tính đến cực điểm, chẳng phải chỉ vì để bảo vệ chính mình hay sao? Nhưng bây giờ trường học đã không thực hiện được lời hứa của mình, những người có đặc quyền tất nhiên sẽ tức giận và bất an.

"Bùm!"

Cánh cổng trường đóng chặt bị đập tung, đám người ùa vào bên trong, Hàn Phi cũng đi theo mọi người vào trường.

Nhìn đám người tức giận, Hàn Phi không tiếp tục nói nữa. Hắn cảm thấy hung thủ có khả năng chính là những học sinh lớp 7.

Cuộc truy sát đối với những người có đặc quyền bắt đầu từ đêm hôm trước, vừa vặn trùng khớp với thời điểm học sinh lớp 7 thức tỉnh.

"Thủ đoạn này có vẻ hơi kinh khủng…"

Trong thời gian hai đêm, tất cả những người sống trong cứ điểm đều bị khiêu khích về phía đối lập với trường học. Kích động sự tức giận của những người bình thường, phá hủy hàng rào an ninh của những người đặc quyền, khiến cho những người cao thượng nhặt đạo đức lên, khiến những kẻ đê hèn cảm thấy bị đe dọa bởi cái chết, khiến những kẻ mất trí phát điên, khiến những kẻ ích kỷ cắn xé mọi thứ vì lợi ích của mình!

"Quả nhiên quái vật vẫn phải là quái vật đối phó."

Những cục đá ném vỡ kính phòng học, đám đông tập hợp lại với nhau, lá gan dường như cũng trở nên lớn hơn rất nhiều.

Khi lớp học không còn lấy giáo dục làm mục đích nền tảng thì những chuyện như vậy sớm muộn gì cũng xảy ra. Giáo viên trong trường cũng đã mường tượng ra cảnh tượng như vậy, nhưng không ai ngờ rằng cảnh tưởng tượng đó lại xảy ra sớm như thế.

Có tiếng sột soạt từ loa phóng thanh trên sân trường, chủ nhiệm Quạ cầm loa chạy ra khỏi tòa nhà giảng dạy. Đứng trên bậc thềm, anh ta hét lớn vào đám đông, hy vọng mọi người giữ bình tĩnh, nhưng căn bản không có ai thèm quan tâm.

"Nếu như không phải dựa vào các người để sinh ra tế phẩm mới, ai mà thèm để tâm đến sống chết của các người?" Hiệu trưởng với nửa khuôn mặt đều là vết sẹo từ trong bóng tối đi ra, gã đứng ở hành lang tầng 2.

Gã không ngăn cản đám đông, mà chỉ lấy từ trong túi ra một lọ đầy chất lỏng màu đen.

"Đáng tiếc, phải lãng phí một ác mộng."

Vung tay ném cái lọ màu đen xuống từ tầng 2, cái lọ được chế tạo đặc biệt phát nổ ở phía trước tòa nhà dạy học. Trong chớp mắt sương đen khuếch trương, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp khuôn viên, một oán linh khổng lồ dị dạng lao về phía đám người.

Cởi mũ đội đầu ra, hiệu trưởng nhảy xuống từ tầng 2. Giày da của gã đạp lên đầu oán linh, cánh tay dị hóa đâm thẳng vào hốc mắt của oán linh, máu hồn bắn tung tóe, oán linh vốn đã bị thương nghiêm trọng đó vào ban ngày căn bản không phải là đối thủ của hiệu trưởng, nó chỉ có thể để gã không ngừng giày vò tra tấn.

"Quỷ quái đã giết những người vô tội kia đến từ khu vực khác, một trong số chúng đã bị tôi bắt sống, chúng ta sẽ nhanh chóng bắt được những con quỷ khác thôi." Toàn thân đầy máu hồn, hiệu trưởng đứng trên đầu lâu khổng lồ của oán linh, uy áp khủng khiếp phát ra từ trên người gã: "Mọi người nhớ kỹ, chỉ có trường học mới có thể bồi dưỡng ra nhân cách đặc biệt có thể giết chết quỷ quái, ở đây chính là hy vọng cuối cùng của tất cả những người sống, đừng dễ dàng tin vào những lời đồn đại! Đừng bị ác quỷ thao túng tâm trí!"

Khóe miệng rách nát hiện lên một nụ cười dữ tợn, hiệu trưởng cúi đầu nhìn mọi người: "Cho tôi thời gian ba ngày, chờ sau khi kết thúc kiểm tra tôi sẽ bắt hung thủ về đây, để nó hồn phi phách tán trước mặt mọi người!"

Oán linh tan chảy dưới ánh mặt trời, hiệu trưởng đã khiến đám đông sợ hãi. Chủ nhiệm Quạ và các giáo viên khác vội vàng bắt đầu xoa dịu mọi người, mất cả buổi sáng mới giải tán được đám đông.

Những người trong cứ điểm lần lượt rời đi, nhưng mầm mống nghi ngờ đã gieo xuống, những người mù quáng tin tưởng vào trường học càng ngày càng ít.

Đứng ở góc của tầng 1, Hàn Phi đã chứng kiến hết thảy. Hắn cảm thấy những đứa trẻ kia nói không chừng thật sự có thể giết chết hiệu trưởng trước khi kiểm tra.

Chương 832: Cậu là nhân cách hệ biểu diễn?

Từ trong đám người trốn ra, Hàn Phi trở lại bộ dáng yếu ớt. Trông hắn sống dở chết dở, như thể một chân đã bước vào quan tài. Những người ăn mày ven đường nhìn thấy hắn đều phải nhường đường.

"Cao Thành! Đừng có lảng vảng ở đây nữa, hiệu trưởng triệu tập họp buổi sáng!"

Chủ nhiệm Quạ gọi tất cả giáo viên vào phòng họp. Chuyện xảy ra lúc sáng khiến hiệu trưởng rất tức giận, nhưng gã không bị lửa giận lấn át. Việc quan trọng nhất hiện tại là kiểm tra, hoặc có thể nói là hiến tế cho tòa nhà đen.

Việc truy bắt hung thủ phải đặt sau kì kiểm tra, hiệu trưởng yêu cầu toàn thể giáo viên vui vẻ lên, trông chừng kĩ những học sinh trong lớp, tăng cường công tác an ninh bên trong trường.

Sau khi giao phó xong mọi chuyện, hiệu trưởng để Diêm Lam một mình ở lại, để những người khác rời đi trước.

"Cậu giả vờ cũng giống thật đấy." Đi phía sau Hàn Phi, Vương Sơ Tình nhỏ giọng nói, chỉ hai người bọn họ mới có thể nghe thấy: "Hay là cậu đừng làm giáo viên nữa đi làm diễn viên đi, tôi thấy cậu rất có tiềm năng đấy."

"Tôi chưa bao giờ giả bộ cả, đều là tình cảm chân thật." Hàn Phi từ trong túi lấy ra thăm trắng: "Tối hôm qua anh còn tiện tay lấy cái gì ở Thực Vị Các đi nữa? Tôi nhớ hình như còn một quả tim của oán niệm."

"Điểm này thì cậu lại nhớ kĩ thật đấy, tim của oán niệm chỉ có oán niệm đặc biệt nhất trong tình huống cực kì hiếm mới có thể hình thành. Nếu cậu muốn thì lấy thăm trắng ra đây trao đổi."

“Đêm mai sẽ kiểm tra rồi, chín giờ tối nay anh tới hiệu thuốc An Khang, tôi đưa thăm trắng cho anh.”

Hàn Phi sảng khoái đồng ý, điều này khiến Vương Sơ Tình có chút không quen. Do dự liếc nhìn Hàn Phi, anh ta rất thận trọng hỏi lại một câu: “Cậu không phải định chuẩn bị giết người diệt khẩu đấy chứ?”

“Tôi là loại người đó sao?” Hàn Phi có vẻ không nói nên lời. Hắn vẫn luôn rất giỏi xử lý quan hệ nơi làm việc, nhưng mọi người đối với hắn luôn có thành kiến, hắn cũng không biết vì sao.

Không nói gì, Vương Sơ Tình nhanh chóng rời đi.

“Thầy Vương e thẹn thật đấy.”

Trở lại lớp 7, đầu tiên Hàn Phi viết lên bảng đen hai chữ tự học thật to, sau đó hắn cầm chiếc ghế nhỏ chuẩn bị đi ra ngoài.

Bước xuống bục giảng, Hàn Phi phát hiện học sinh số 4 vô cùng mệt mỏi, nó nằm bò ra bàn ngủ. Hắn gõ nhẹ lên bàn: “Mặc áo khoác ngủ, rất dễ cảm lạnh đấy.”

Số 4 cau mày ngồi dậy, bên trong hai mắt tràn đầy tử ý, nhân cách của nó dường như đang bên bờ vực mất kiểm soát.

Rất rõ ràng, số 4 đã sử dụng năng lực nhân cách của mình nhiều lần vào đêm qua.

“Đúng rồi, thầy có một việc vẫn luôn muốn hỏi em.” Hàn Phi đặt chiếc ghế ở bên cạnh bàn học, hắn vô cùng nghiêm túc nhìn số 4: “Sức mạnh của nhân cách làm sao để kích hoạt được? Thầy biết nhân cách của mình là gì, nhưng nó vẫn luôn ẩn trong tâm trí của thầy.”

Số 4 không nghĩ tới Hàn Phi sẽ hỏi những thứ này, về lý mà nói hắn mới là giáo viên.

Quay sang nhìn đứa trẻ số 1 và số 2, thấy hai người không phản đối, số 4 mới nói: “Nhân cách chính là dấu ấn cả cuộc đời của thầy, là bảo thạch được tạo thành từ tất cả ký ức và trải nghiệm. Nó có thể giúp thầy vượt qua tuyệt vọng, nhưng cũng sẽ đẩy thầy xuống vực sâu.”

“Có thể nói dễ hiểu hơn một chút được không? Thầy cũng muốn sử dụng sức mạnh gắn liền với nhân cách của mình.” Hàn Phi đã nắm được việc sử dụng nhân cách tham lam, chỉ cần để hắn có thể kích hoạt được nhân cách hệ chữa trị của mình nữa, thì cỗ máy chuyển động vĩnh cửu nuốt chửng quỷ quái sẽ được hoàn thành.

“Thế giới bị tai họa thay đổi, đã không giống như trước kia, khắp nơi đều tràn ngập lắng đọng cảm xúc mãnh liệt. Quỷ là được biến thành từ chấp niệm và cảm xúc tiêu cực, mà nhân cách thì lại là sức mạnh khi còn sống, để chấp niệm và cảm xúc chuyển hóa thành.” Số 4 sờ sờ lồng ngực của mình: “Điều động cảm xúc, đừng để bị bất cứ thứ gì quấy rầy, đắm chìm trong thế giới ký ức của chính mình, ôm lấy nhân cách của mình, thầy sẽ có thể chi phối nó, phát huy tiềm năng thực sự của nó.”

Đối với một số người, không khó để làm được những chuyện này, chẳng hạn như số 4: “Nếu như thầy thực sự không thể thức tỉnh được nhân cách của mình, vậy thì hãy thử làm những việc tương ứng. Chẳng hạn như nhân cách không biết sợ hãi cần sự không biết sợ hãi, thầy có thể thử thách một số chuyện nguy hiểm hoặc tự đặt mình vào một môi trường cực kỳ nguy hiểm.”

“Kê thuốc theo bệnh sao?” Hàn Phi vẫn luôn cho rằng mình có nhân cách hệ chữa trị. Muốn đánh thức loại nhân cách này, có lẽ cần phải chữa trị tinh thần tổn thương của người khác mới được.

Những đứa trẻ trong lớp 7 có một số khiếm khuyết về nhân cách, nhưng Hàn Phi sẽ không đem những đứa trẻ này ra để làm thí nghiệm, hắn cần một mục tiêu để mình có thể thử một cách tùy ý.

“Đại đa số con người cho dù đã đánh thức nhân cách, cũng không thể tùy ý điều động sức mạnh của nhân cách. Bọn họ thường cần ám thị tâm lý, loại ám thị này có thể là một bài hát, một động tác, một đồ vật, v..v…” Lớp trưởng số 5 cũng đi tới: “Những gì chúng em có thể nói chỉ như vậy, còn lại phải dựa vào chính thầy tự mình mò mẫm.”

“Cảm giác chữa trị, cộng thêm ám thị tâm lý…” Hàn Phi cũng không quấy rầy bọn nhỏ nữa, hắn cầm chiếc ghế rời khỏi phòng học.

Hàn Phi đang chuẩn bị đi nghe lén các lớp học khác thì đụng phải Diêm Lam. Nữ giáo viên có chiều cao ngang với hắn này, trên người tự mang một loại khí chất người lạ cấm đến gần.

“Cô Diêm chào buổi sáng, hiệu trưởng có làm khó dễ cô không?” Hàn Phi còn chưa kịp nói gì, nắm đấm của Diêm Lam đã lướt qua lỗ tai của hắn đập vào trên tường!

Vết nứt sau lưng Hàn Phi lan ra, âm thanh giòn tan đó khiến người ta lạnh thấu xương.

Gai nhọn kim loại chui vào sống lưng hai bên, Diêm Lam toát ra một luồng khí tức đáng sợ đến sởn tóc gáy, vẻ mặt u ám như dã thú hung ác tiến đến gần Hàn Phi: “Đồ điên nhà anh, rốt cuộc muốn làm gì?”

“Cô từng thấy qua có tên điên nào bị động như tôi không?” Không dám nhúc nhích, hắn nhìn thấy sát ý như sóng thần dâng trào trong mắt Diêm Lam.

“Hai mươi bảy mạng người kia có phải có liên quan đến anh không?” Giọng nói của Diêm Lam lạnh như băng: “Một quyền đấm xuyên lồng ngực, là anh đang bắt chước tôi gây án!”

“Tôi đâu có tài giỏi như vậy, nhưng hai mươi bảy người tối hôm qua bị giết cũng không phải oan uổng. Bọn họ sau khi có đặc quyền rồi thì không còn để ý đến sống chết của người khác nữa, dùng con cái của người khác làm vật hiến tế để đảm bảo sự an toàn của chính mình, có phải là không công bằng không?”

“Công bằng?” Một âm thanh đáng sợ phát ra từ xương ngón tay của Diêm Lam: “Thành phố này căn bản không có sự công bằng.”

“Trước đây không có, đó là bởi vì tôi còn chưa có hạ quyết tâm.” Biểu cảm của Hàn Phi không thay đổi, bình tĩnh, lý trí, đối mặt uy hiếp chết chóc cũng trông rất điềm tĩnh: “Ý định

ban đầu khi xây dựng trường học là để bảo vệ những người sống sót, chiến đấu chống lại quỷ quái, nơi đây không phải là nhà ăn của lệ quỷ. Nếu như không ai muốn thay đổi, vậy thì tôi sẽ là cậu bé xé bộ quần áo mới của hoàng đế."

"Hiệu trưởng sẽ giết chết anh!"

"Cô có thể nói ra lời này tôi đã rất cảm động rồi, ít nhất người muốn giết tôi không phải là cô." Hàn Phi vỗ vỗ cánh tay của Diêm Lam: "Nhân cách không biết sợ hãi là thánh ca đẹp nhất của nhân loại, nhưng chỉ khi chạy trên con đường đúng đắn, cô mới có thể không biết kiêng nể, không biết sợ hãi, vì vậy tôi hy vọng cô đừng lãng phí nó."

Diêm Lam không vạch trần Hàn Phi, cũng không làm tổn thương hắn. Tất cả những dấu hiệu này đều cho thấy cô đã dao động rồi.

Kế hoạch ban đầu của các học sinh lớp 7 có thể là mượn dao giết người, có điều bây giờ Hàn Phi đã tạo ra một lựa chọn tốt hơn.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, Hàn Phi cầm chiếc ghế rời đi. Hắn một bên vừa nghe các giáo viên khác giảng bài, một bên vừa tổng kết những thông tin hữu ích mang về cho lớp 7.

Kỳ kiểm tra càng ngày càng gần, bầu không khí trong trường trở nên căng thẳng hơn, thầy cô nào cũng cố gắng hết sức giảng dạy học sinh, hi vọng có thể giúp các em tăng thêm cơ hội sống sót.

Thời gian ban ngày trôi qua rất nhanh, sau khi các học sinh lần lượt rời khỏi lớp học, Mã Tỉnh chặn Hàn Phi ở hành lang.

"Thầy Cao, gần đây cậu rất thân với thầy Vương thì phải? Hai người thân thiết như vậy từ khi nào?"

"Con người thầy Vương rất nhiệt tình, vừa muốn cho tôi máu quỷ, vừa muốn cho tôi đủ các vật nguyền rủa, thịnh tình này thật khó từ chối mà!" Cười híp mắt nhìn Mã Tỉnh, sau khi cẩn thận quan sát Hàn Phi phát hiện, đối phương quả thực có một khuôn mặt rất thích hợp để làm tế phẩm.

“Vậy thì cậu phải suy nghĩ cho kĩ, cuối cùng là máu quỷ ngon hơn, hay là mạng sống quan trọng hơn.” Mã Tỉnh lấy ra một bức ảnh: “Những thứ tương tự tôi vẫn còn rất nhiều, hiệu trưởng bây giờ đang phát rầu làm thế nào để cho các cư dân của cứ điểm một lời giải thích, hy vọng cậu không trở thành con cừu thế tội đó.”

“Đêm nay sau khi trời tối, chúng ta sẽ giao dịch ở hiệu thuốc An Khang, tôi muốn chắc chắn rằng anh đã tiêu hủy mọi thứ.” Giọng nói của Hàn Phi càng ngày càng thấp.

“Tại sao phải đến hiệu thuốc An Khang? Cậu không phải định chuẩn bị liên thủ với Âm Thương để giết tôi đấy chứ?” Con ngươi ẩn dưới cặp kính mắt của Mã Tỉnh giống như rắn độc.

“Tôi không có cách nào để chắc chắn rằng anh đã tiêu hủy mọi thứ, vì để phòng ngừa anh tiết lộ ra ngoài, tôi chỉ có thể kéo anh cùng lên thuyền tặc, để anh và Âm Thương hoàn thành một lần giao dịch.” Hàn Phi híp mắt: “Ai mà biết được anh có dữ liệu sao lưu hay không? Chờ sau khi tôi đưa thăm trắng cho anh, anh lập tức quay lưng lại thì sao? Hoặc là lần sau lại dùng thứ này để uy hiếp tôi thì phải làm thế nào?”

Những gì Hàn Phi nói rất có lý, Mã Tỉnh cũng bắt đầu suy nghĩ. Hai bên không tin tưởng lẫn nhau, sẽ không có cách nào để tiếp tục hoàn thành giao dịch nếu cứ tiếp tục như vậy.

“Được, đến hiệu thuốc An Khang.” Mã Tỉnh vươn tay tóm lấy cánh tay của Hàn Phi. Trong mắt kính của anh ta phản chiếu ra hình ảnh của Cao Thành: “Đừng có giở trò, nếu không tôi sẽ khiến cho cậu chết rất khó coi, học sinh trong lớp cậu cũng không thoát được đâu.”

“Nói nhảm nhiều thật.” Hàn Phi hất tay đối phương ra: “Chín giờ tối gặp lại.”

Một mình trở lại căn hộ của giáo viên, Hàn Phi nhớ lại lời nói của số 4. Hắn để ý thức chìm vào tâm trí, tập hợp những mảnh vụn ký ức thuộc về mình lại với nhau. Nhưng dù cố gắng thế nào cũng không thể hình thành nhân cách chữa trị,

ngược lại vực sâu do nhân cách tham lam hình thành ngày càng lớn lên, như muốn nuốt chửng tâm trí của hắn.

“Cao Thành này đã bị Cao Hưng hành hạ giam trong thế giới ký ức điện thờ vô số năm, không thể nhìn bằng con mắt của người bình thường, nói không chừng đang âm mưu gì đó, mình nhất định phải mau chóng thức tỉnh nhân cách của mình.”

Xếp từng món vật phẩm vào ba lô, Hàn Phi rời trường học sớm hơn một tiếng.

…

8:55 tối, Mã Tỉnh bao bọc chính mình thật chặt chẽ đến hiệu thuốc An Khang. Vì để không bị lộ thân phận, anh ta cố tình thay đổi diện mạo, phóng thích khí tức thuộc về quỷ quái trong cặp kính mắt ra ngoài.

“Tên khốn Cao Thành sẽ không lừa mình đấy chứ? Tinh thần của cậu ta bị ô nhiễm cao độ, đang bên bờ vực sắp phát điên, hẳn là không thể sử dụng sức mạnh nhân cách của mình nữa, chiến đấu trực diện cậu ta cũng không phải là đối thủ của mình.” Sau khi trốn thoát khỏi tòa nhà quỷ, tinh thần của Cao Thành bị ô nhiễm cao độ, đây là chuyện mà mọi người trong trường đều biết. Mặc dù máu quỷ có thể thanh trừ ô nhiễm tinh thần, nhưng uống máu quỷ cũng chính là tự sát mãn tính, sẽ gây ra tổn thương không thể phục hồi cho cơ thể. Từ những điều trên, Mã Tỉnh cảm thấy mình không thể nào thua.

“Thời gian trôi thật chậm.” Trốn trong bóng tối, anh ta có chút cáu kỉnh nhìn xung quanh.

Đúng chín giờ, một bóng người khác xuất hiện ở cuối phố, Vương Sơ Tình đến hiệu thuốc An Khang đúng giờ như đã thỏa thuận với Hàn Phi.

Lão Vương đêm qua vừa cứu Hàn Phi, hai người cũng coi như đã có một tình bạn chí cốt, Vương Sơ Tình cảm thấy Hàn Phi nhất định sẽ giữ lời hứa, để tỏ lòng thành, anh ta không chỉ mang theo tim của oán niệm, mà còn mang nốt máu quỷ mà mình còn lại đến.

“Vương Sơ Tình?” Khi Mã Tỉnh nhìn thấy Vương Sơ Tình, ánh mắt anh ta lập tức trở nên rất đáng sợ: “Anh ta cũng đến đây?”

Với vô số suy nghĩ hiện lên, Mã Tỉnh bắt đầu nhanh chóng cân nhắc lợi hại, nhưng chưa kịp nghĩ ra cách nào thì bỗng nghe thấy tiếng tung đồng xu.

Bóng đen mà Mã Tỉnh đang ẩn nấp giống như miệng của một con thú khổng lồ, sương đen vô tận của lòng tham cắn một cái về phía anh ta!

“Cậu dám lừa tôi?!” Từ trong kính mắt trông có vẻ bình thường của Mã Tỉnh chui ra những thân ảnh của học sinh, cổ bị trói bằng dây thừng màu trắng, giống như những con rối do Mã Tỉnh làm ra, điên cuồng lao về phía sương đen.

Là một giáo viên trong trường, Mã Tỉnh sở hữu nhân cách cái tôi đặc biệt, anh ta làm gì cũng tự cho mình là trung tâm, tất cả học sinh và người nhà chỉ có thể xếp thứ hai, toàn bộ đều là đối tượng có thể lợi dụng.

Sương đen trực tiếp nuốt chửng những học sinh đó mà không hề gợn sóng, Mã Tỉnh biết không ổn liền tháo kính xuống: “Một lũ phế vật!”

Ký ức tràn vào đồng tử, trong đáy mắt hiện lên hình bóng của bố mẹ và anh trai, để sống sót sau tai họa, anh ta đã biến bố mẹ và anh trai mình thành những con quỷ đặc biệt.

Người anh trai cường tráng chịu được sự nhấn chìm của sương đen, còn bố mẹ biến thành bóng quỷ bay qua màn sương đen với tốc độ cao.

“Cao Thành! Đừng để tôi tìm được cậu! Tôi cũng sẽ khiến cậu biến thành quỷ!”

Mã Tỉnh còn đang điên cuồng tìm kiếm Hàn Phi, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu đau đớn cùng tuyệt vọng của Hàn Phi từ bên ngoài màn sương đen truyền đến: “Cứu tôi! Mã Tỉnh muốn giết tôi!”

Mã Tỉnh người đang bị mắc kẹt trong màn sương đen, trong đầu có một dấu chấm hỏi, chính anh ta đang bị mắc kẹt,

tại sao Hàn Phi lại hét lên đau đớn như vậy?

Bên ngoài màn sương đen, toàn thân Hàn Phi bị quỷ quái người giấy màu máu xuyên qua, hắn giãy giụa bò ra khỏi sương đen, không ngừng phun ra những mảnh giấy dính máu từ trong miệng, nguyền rủa đã ngấm trái tim của hắn!

"Mã Tỉnh muốn giết tôi, ngăn anh ta lại …" Hàn Phi bò về phía trước, ngã xuống cách chỗ Vương Sơ Tình không xa.

Vương Sơ Tình thấy nguyền rủa bao trùm toàn bộ cơ thể Hàn Phi, thậm chí còn xuyên thấu vào trái tim của hắn, kinh ngạc nói: "Ai đã tra tấn cậu thành bộ dạng này?"

Sau khi nhiệm vụ tiệc máu hoàn thành, Hàn Phi có một lần cơ hội mở ô vật phẩm, hắn chọn người giấy màu máu, nguyền rủa chui vào trong tim hắn đến từ Từ Cầm, bộ dạng thê thảm này chính là cái ôm của người giấy màu máu. Nhưng Vương Sơ Tình nào đã thấy cảnh tượng này bao giờ, cả người đã bị dọa sợ.

"Giết chết nhân viên quản lý chính là Mã Tỉnh, anh ta có liên hệ với Âm Thương! Anh ta còn muốn hiến tế những đứa trẻ trong trường học!" Người sắp chết thì luôn nói thật, Hàn Phi "giãy giụa sắp chết" chỉ vào sương đen: "Giết anh ta, nhất định phải giết anh ta!"

Nhìn thấy tình trạng bi thảm của Hàn Phi, Vương Sơ Tình rút con dao bọc trong vải đen ra, lần đầu tiên anh ta rũ bỏ tấm vải đen, lao vào bên trong sương đen của tham lam.

Chương 833: Nhân cách hệ chữa trị chữa chết người?

Ôm lấy người giấy màu máu, chờ sau khi sương đen bao trùm hết thân ảnh của thầy giáo Vương, Hàn Phi mới từ từ đứng dậy.

Tung đồng xu vận mệnh lên, Hàn Phi toàn lực kích hoạt nhân cách tham lam. Hắn vẫn luôn tò mò về những gì ẩn giấu dưới đáy vực sâu.

Cao Thành với tư cách là giáo viên trong trường học, thực lực tự thân thì không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng hiện tại Hàn Phi vẫn chưa phát huy hết toàn bộ năng lực đó ra.

"Dù sao thì cũng phải giả bộ bị thương, chi bằng nhân cơ hội này, nghiên cứu kỹ lưỡng một chút."

Ý chí của Hàn Phi chìm xuống vực sâu, đủ các loại di cốt bị thôn phệ của quỷ quái đều bị giam cầm trong vực sâu, trong đó thậm chí còn có oán niệm cỡ lớn.

Ý thức dung hợp, Hàn Phi thử sử dụng năng lực của đối phương, chuyện khiến hắn chấn kinh đã phát sinh.

Oán niệm cỡ lớn kia hóa thành bóng đen, ẩn nấp ở bên trong sương đen, dưới sự khống chế của hắn đã bò ra khỏi vực sâu tham lam.

Nhiệt độ xung quanh Hàn Phi giảm xuống trong chớp mắt, sau lưng hắn xuất hiện một cái bóng đen cực lớn!

"Nhân cách tham lam có thể tái sinh quỷ mà mình đã nuốt theo cách này à?!"

Cùng với sự xuất hiện của bóng đen cực lớn, chỉ số ô nhiễm tinh thần của Hàn Phi bắt đầu tăng vọt, cứ sau mười giây lại tăng lên 1 điểm.

"Quỷ quái dung hợp càng cường đại, tốc độ tăng lên của chỉ số ô nhiễm tinh thần càng nhanh."

Dù sao thì cũng đã đến nước này, Hàn Phi cũng đã ngả bài rồi. Hắn thả con quỷ trong vực sâu tham lam ra, để nó giúp đỡ Vương Sơ Tình cùng đối phó với Mã Tỉnh!

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã nắm vững phương pháp chính xác để sử dụng nhân cách tham lam! Nuốt quỷ quái có 1/2 xác suất tăng cường vực sâu nhân tính, 1/3 xác suất đạt được khả năng đặc biệt của nó, 1/10 xác suất giam cầm nó trong vực sâu tham lam! Nuôi dưỡng mảnh vụn cảm xúc và mảnh vụn ký ức của nó, có thể thả nó ra khỏi vực sâu tham lam!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Vực sâu nhân tính hiện tại giam cầm quỷ quái có cực hạn là 9! Chú ý! Giam cầm càng nhiều quỷ quái sẽ gây ra tổn thương về tinh thần và thể chất càng lớn!"

"Vô Thường (oán niệm): Oan hoàn hai mặt, hỉ nộ vô thường, oán niệm đầu tiên Cao Thành giam cầm thành công."

"Chim Dodo (tiếc nuối): Được sử dụng để truyền thông tin ở khoảng cách xa. Chim Dodo bay qua, không chút dấu vết, không chịu quấy nhiễu của bất kỳ quỷ quái nào."

"Hình Phu (oán niệm cỡ lớn có được sau khi hiến tế nhà tù Tân Hỗ): Lấy tất cả tội phạm trong nhà tù làm tế phẩm, có được oán niệm cỡ lớn, giết người như lanh, điên cuồng tàn ác, sau khi uống no máu sẽ trở lại trạng thái ngủ đông."

Bên trong vực sâu nhân tính của Cao Thành chỉ còn lại ba lệ quỷ, trong đó mạnh nhất chính là Hình Phu. Hàn Phi cũng là sau khi thả nó ra, mới nghe thấy nhắc nhở của hệ thống.

Nhìn chỉ số ô nhiễm tinh thần bắt đầu tăng lên, khóe miệng hắn giật giật. Mấy phút nữa sợ là diễn giả thành thật mất, ô nhiễm tinh thần lại đột phá 30 rồi!

"Trong vòng một phút phải giải quyết Mã Tỉnh!"

Thực lực của Mã Tỉnh và Vương Sơ Tình ngang nhau. Dưới sự giúp đỡ từ sương đen vực sâu tham lam của Hàn Phi, Vương Sơ Tình vốn đã chiếm thế thượng phong, bây giờ Hình Phu xuất hiện, đã khiến Mã Tỉnh mất đi năng lực phản kháng.

Chiếc rìu khổng lồ hóa thành từ oán hận vung lên loạn xạ, Mã Tỉnh đã thả tất cả những con rối quỷ mà anh ta tạo ra ra bên ngoài, nhưng vẫn vô dụng.

“Cao Thành! Vương Sơ Tình! Tao phải giết chết chúng mày!”

Mã Tỉnh nghĩ rằng Hàn Phi và Vương Sơ Tình sớm đã bàn bạc từ trước, liên thủ muốn tiêu diệt anh ta, vì vậy anh ta rất tức giận, nhưng không thể làm gì được.

“Muốn trách thì trách anh đã quá mức tự tin rồi.” Hàn Phi trở lại trong sương đen để người giấy màu máu cũng tham gia vào tấn công. Trên người của người giấy màu máu có nguyền rủa cấp độ hận ý, quỷ quái bình thường khó mà có thể chịu nổi, chứ đừng nói đến Mã Tỉnh chỉ là người sống.

Người anh ta đầy vết thương muốn thoát khỏi sương đen, tất cả sự chú ý đều dồn vào việc đề phòng Vương Sơ Tình và Hình Phu, căn bản không để ý rằng những mảnh giấy đỏ đang chui vào trong những vết thương của mình.

Nguyền rủa khủng khiếp có cùng nguồn gốc với Từ Cầm lan khắp cơ thể của Mã Tỉnh. Người giấy hành động theo mệnh lệnh của Hàn Phi, đầu tiên phá hủy cổ họng và tay chân của Mã Tỉnh trước.

Mã Tỉnh không nói được, thì việc là đen hay trắng mới có thể do Hàn Phi quyết định.

Thế thắng đã được định đoạt, bước tiếp theo chính là hoàn thiện công việc.

Vì để đưa Hình Phu thuận lợi trở lại vực sâu nhân tính, Hàn Phi đã để nó giết chết tất cả những con rối quỷ quái do Mã Tỉnh sở hữu. Sau khi thỏa mãn mong muốn giết chóc, Hình Phu mới vào lại sương đen.

“Thứ này độc tính quá mạnh! Mình nghi ngờ bên trong vực sâu tham lam của Cao Thành chắc hẳn vẫn còn quỷ quái khác. Chỉ là sau khi Cao Thành trở nên suy yếu, những con quỷ kia đều đã bị Hình Phu giết chết rồi.”

Sương đen tan đi, Hàn Phi "sống dở chết dở" ngã xuống đất, chỉ số ô nhiễm tinh thần của hắn lại tăng lên rất nhiều.

Nhân cách tham lam của Cao Thành quả thực rất mạnh, nhưng mỗi lần sử dụng đều phải trả giá, có thể đây chính là kết cục của tham lam.

Con dao xương kề vào cổ của Mã Tỉnh, Vương Sơ Tình giẫm lên người anh ta: "Vì thăm trắng mà đánh lén đồng nghiệp, còn có liên hệ với Âm Thương? Mã Tỉnh, rút cuộc anh còn làm bao nhiêu chuyện đáng xấu hổ nữa?"

Nghe thấy chất vấn của Vương Sơ Tình, hai mắt của Mã Tỉnh đỏ hoe. Anh ta há to miệng nhưng không phát ra được âm thanh nào, chỉ có máu chảy ra.

"Thầy Vương, mặc kệ anh ta đã, kéo tôi lên với!" Hàn Phi diễn quá sâu, khiến cho trạng thái tinh thần của hắn lại có chút vấn đề: "Chỗ anh còn máu quỷ không?"

"Uống lượng lớn máu quỷ, cơ thể của cậu căn bản sẽ không thể chịu nổi." Vương Sơ Tình đặt một chiếc hộp đặc biệt ở trước mặt Hàn Phi: "Máu quỷ và tim của oán niệm vốn dĩ là đưa cho cậu, nhưng tôi khuyến nghị cậu không nên tùy tiện sử dụng."

"Đây là thăm trắng của anh." Thấy thầy giáo Vương khách khí như vậy, Hàn Phi cũng không còn do dự nữa, hắn đưa thăm trắng cho anh ta luôn.

"Cậu chắc chứ?" Vương Sơ Tình nhìn vào thăm trắng trong lòng bàn tay. Sau khi thực sự đạt được nó, thầy giáo Vương ngược lại lại có chút do dự, thăm trắng nhỏ bé này đại diện cho đường sống, ít nhất có thể cứu sống hàng chục mạng của những đứa trẻ!

Hàn Phi ra hiệu bảo thầy giáo Vương cất kĩ thăm trắng đi. Hắn "vô cùng miễn cưỡng" từ dưới đất đứng dậy, vẻ mặt tràn đầy oán hận đi tới trước mặt Mã Tỉnh: "Vận may thăng trầm, Mã Tỉnh, những vết thương anh gây ra cho tôi, tôi sẽ trả lại anh gấp trăm lần!"

Mã Tỉnh không nói nên lời phun ra một ngụm máu. Anh ta dùng ánh mắt điên cuồng nguyền rủa Hàn Phi.

“Thầy Vương, cảnh tượng tiếp theo có thể hơi tàn nhẫn, hy vọng anh hãy tránh mặt đi một chút.” Hàn Phi kéo Mã Tỉnh đang bất lực vào bên trong hiệu thuốc An Khang, Vương Sơ Tình cũng hiểu ý ở lại bên ngoài. Nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Hàn Phi lúc này, anh ta đã giật bắn cả mình, vì vậy Hàn Phi quyết định báo thù cũng là điều rất bình thường.

Sau khi đóng cửa hiệu thuốc, Hàn Phi kéo Mã Tỉnh xuống dưới lòng đất. Bọn họ đi giữa những viên thuốc vương vãi đầy trên mặt đất, cho đến khi Âm Thương xuất hiện.

Dưới lớp áo bào đen rách nát, mười hai cánh tay trắng bệch vươn ra, tóm lấy cơ thể Mã Tỉnh, như muốn xé nát nó ra.

“Âm Thương, anh ta chính là người tôi muốn hiến tế.” Hàn Phi hơi căng thẳng nhìn chằm chằm Âm Thương. Đến bây giờ hắn vẫn chưa nắm rõ thực lực của gã này.

“Thành, cậu quả nhiên nói được làm được.” Đầu lâu khô quắt mở miệng ra, Âm Thương rất hài lòng với Hàn Phi. Nó dẫn Hàn Phi vào sâu hơn trong lòng đất, nơi đó có một cái tế đàn nhỏ.

Nhấc tấm vải đen trên tế đàn ra, một mùi thối rữa lan tỏa khắp nơi. Phía trên tế đàn có đặt một điện thờ đã vỡ nát, bên trong điện thờ là một pho tượng thần không có mặt.

“Không phải là Cao Hưng?” Hàn Phi kinh ngạc, trong thế giới điện thờ ký ức của Cao Hưng vậy mà lại có điện thờ của người khác: “Điện thờ của không thể nhắc đến đã khuất có rất nhiều điểm khác biệt với điện thờ kí ức của Cao Hưng, mình cần chú ý một chút những thông tin này.”

Thế giới điện thờ ký ức của Cao Hưng xây dựng nên một tương lai mới, vận mệnh phát triển theo hướng mà gã muốn. Nhưng dường như chừng nào tương lai mà gã hình dung còn chứa đựng không thể nhắc đến khác, vậy thì không thể nhắc đến khác sẽ có ảnh hưởng rất yếu đối với gã.

Mã Tỉnh được Âm Thương cố định trên tế đàn, nó niệm chú ngữ cổ quái, cầu nguyện với thần linh không mặt.

Tượng thần bên trong điện thờ đổ nát dường như nghe thấy giọng nói của nó, từng mảnh vụn rơi ra, tượng thần khẽ xoay

người.

Cơ thể của Mã Tỉnh bắt đầu méo mó và khô héo nhanh chóng, các vết bẩn trên bề mặt bức tượng cũng giảm dần.

Nghi thức rất nhanh đã kết thúc, Mã Tỉnh trên tế đàn gần như hóa thành người khô, nhân cách và ký ức của anh ta đều bị hiến tế.

Mã Tỉnh vẫn là Mã Tỉnh đó, trái tim anh ta vẫn còn đập, nhưng linh hồn dưới lớp da người kia dường như đã khác trước.

"Có thể trở thành giáo viên của trường học, anh ta quả nhiên rất mạnh. Thành, tôi rất hài lòng với tế phẩm lần này." Âm Thương cung kính đứng ở bên cạnh tế đàn, nó nhẹ nhàng nhặt mảnh vụn rơi xuống lên rồi cất đi: "Thêm chút tế phẩm nữa, thần linh sẽ có thể thức tỉnh khỏi thảm họa rồi."

"Có phải anh nên đưa oán niệm kia cho tôi rồi không?" Hàn Phi "nhặt" Mã Tỉnh đang mê man lên. Đối phương còn chưa có chết, hắn muốn vắt kiệt giá trị cuối cùng trên người của anh ta.

"Tôi đã chuẩn bị xong mọi thứ rồi." Giơ cái đầu lâu khô héo lên, Âm Thương dẫn Hàn Phi đi tới gian phòng "hàng hóa". Mở cửa ra, nó duỗi mười hai cánh tay đi vào trong phòng, rồi ôm lấy một đứa trẻ sơ sinh đang nằm ở trong nôi.

Tiểu anh nhi vô cùng dễ thương, nhưng ánh mắt của nó lại chứa đầy đố kị và oán niệm.

"Quỷ anh nhi?"

"Không, nó sẽ căn cứ cảm xúc tiêu cực và nguyền rủa hấp thụ được mà thay đổi hình dạng, hiện tại nó là yếu ớt nhất." Âm Thương đưa cái nôi cho Hàn Phi: "Tôi cũng là tình cờ ở sâu trong khu B phát hiện ra tên tiểu tử này. Cậu hãy bồi dưỡng nó cho tốt, chỉ cần cậu không bị nó giết chết, nó nhất định sẽ trở thành trợ thủ cho cậu."

"Tôi phát hiện anh cũng thích nói nhảm đấy, vậy nếu như tôi bị thứ này phản phệ thì sao?" Tung đồng xu vận mệnh lên, Hàn Phi liên kết vận mệnh của mình, Cao Thành và đứa trẻ lại

với nhau. Cẩn thận thao túng sương đen bên trong vực sâu tham lam, hắn từng chút một nuốt đối phương.

Quỷ quái thông thường sau khi bị sương đen dung hợp, hoặc là nuốt thất bại, hoặc là nuốt thành công, nhưng đứa nhỏ này lại vô cùng kỳ lạ, ngược lại còn muốn cắn nuốt sương đen trong vực sâu tham lam!

Sau một thời gian bế tắc giữa hai bên, dưới sự giúp đỡ của Âm Thương, cuối cùng Hàn Phi đã nhốt được nó trong vực sâu nhân tính.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Số lượng quỷ quái bị giam cầm trong vực sâu nhân tính +1!"

"Thể tập hợp đố kỵ căm hận (oán niệm cỡ nhỏ có tiềm năng trưởng thành cực cao): Nuôi dưỡng bằng những cảm xúc tiêu cực và nguyền rủa có thể đẩy nhanh tốc độ trưởng thành của nó, không ai biết nó sẽ trở thành hình dáng như thế nào trong tương lai, mỗi lần cơ thể dị biến, thực lực đều sẽ tăng lên."

"Năng lực đặc thù đố kỵ căm hận: Vô tình dẫn dụ cảm xúc tiêu cực của quỷ quái và người sống, khiến bọn họ rơi vào điên cuồng, mất đi lý trí."

Thứ không thể thiếu nhất trong vực sâu nhân tính của Cao Thành chính là cảm xúc tiêu cực, Hàn Phi lấy những cảm xúc đó nuôi dưỡng thể tập hợp đố kỵ căm hận. Như vậy vẫn còn chưa xong, vì để có thể khống chế đối phương một cách tốt nhất, hắn còn đưa nguyền rủa của Từ Cầm trên người giấy màu máu vào cơ thể của đối phương.

Tiếng khóc của đứa trẻ vang vọng trong vực sâu, thể tập hợp đố kỵ căm hận bắt đầu nhanh chóng trưởng thành.

"Nhanh như vậy đã phát sinh dị biến rồi? Thành, cậu cho nó ăn cái gì vậy?" Âm Thương tương đối mẫn cảm, cái đầu trong tay nó nhìn chằm chằm Hàn Phi, ngữ khí rất kinh ngạc, tựa hồ cảm giác mình bán bị lỗ rồi.

"Tôi cho nó ăn những cảm xúc tiêu cực của mình." Hàn Phi kéo Mã Tỉnh vào một gian phòng bên cạnh: "Gian phòng này cho tôi mượn dùng nhé."

Càng ngày càng gần ngày kiểm tra, Hàn Phi muốn nhanh chóng thức tỉnh nhân cách của mình. Trước đó hắn đã làm theo lời của đứa trẻ số 4, nhưng hầu như không có tác dụng gì. Bây giờ hắn muốn thay đổi suy nghĩ của mình, người sở hữu nhân cách hệ chữa trị đều rất vô tư, luôn có thể vô tình chữa trị cho người khác. Chẳng hạn như tiếng cười điên cuồng khi còn nhỏ, còn có ông chú bệnh viện trong thế giới điện thờ của công viên vui chơi.

Có bọn họ để tham khảo, Hàn Phi cảm thấy muốn kích hoạt nhân cách hệ chữa trị, rất có thể sẽ phải chữa trị cho người khác mới được.

Nhân cách là kết tinh cô đọng trong ký ức cả đời của một người, Hàn Phi không dám lấy những học sinh ra để thử nghiệm, vì vậy chỉ có thể ủy khuất thầy giáo Mã một chút.

“Tôi là một người tốt như vậy, tại sao anh lại muốn uy hiếp tôi?” Nâng đầu của Mã Tỉnh lên, Hàn Phi sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn. Anh ta bây giờ giống như một con búp bê tàn tạ, linh hồn và kí ức đều không hoàn chỉnh: “Anh như thế này đến người khâm liệm ở nhà tang lễ nhìn thấy cũng phải lắc đầu đấy.”

Nhân cách thức tỉnh thông thường cần hội tụ ký ức và cảm xúc trong tâm trí, nhưng Hàn Phi muốn thử một phương pháp khác.

Sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn làm cầu nối, hắn truyền ý chí của mình cũng như tất cả những cảm xúc và ký ức liên quan đến việc chữa trị vào tâm trí của Mã Tỉnh.

Tâm trí của Mã Tỉnh đã bị Hàn Phi chiếm giữ, linh hồn hoang mang của anh ta bắt đầu phản kháng trong tiềm thức. Anh ta cố gắng đẩy hắn ra khỏi tâm trí của mình, nhưng một điều không ai ngờ tới đã xảy ra.

Trong ký ức và ý thức của Hàn Phi, tất cả những thân ảnh được hắn chữa trị đều lặng lẽ hiện lên. Những đôi tay ấy không chỉ nâng đỡ bầu trời của hắn mà còn xoa dịu tâm hồn cho Mã Tỉnh.

So với tâm trí u ám và ảm đạm của Mã Tỉnh, kí ức của Hàn Phi tỏa sáng rực rỡ, thời gian của mỗi ngày đều giống như một ngôi sao trong đêm tối.

Có quá nhiều người được Hàn Phi cứu chuộc, bất luận là trong thế giới tầng sâu hay trong thế giới ký ức điện thờ. Tất cả lựa chọn, tất cả sự kiên trì và tất cả những lần cứu rỗi của hắn đều đã trở thành một phần nhân cách của hắn lúc này.

Các thân ảnh tập hợp lại với nhau như ngọn lửa trên bầu trời, linh hồn bị giằng xé của Mã Tỉnh được tái sinh trong ngọn lửa. Nhưng ngay khi linh hồn của anh ta sắp bước ra khỏi ngọn lửa, thì những tội danh đen tối như mực trong sâu linh hồn đột nhiên nổi lên.

Khí tức tà ác lan tràn toàn thân, trên mặt Mã Tỉnh lộ ra nụ cười hung ác, dữ tợn nhìn Hàn Phi, thà chết cũng phải kéo theo hắn.

Tội danh và linh hồn đồng thời phát nổ, Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn cũng buộc phải dừng lại.

Mở hai mắt ra, Hàn Phi còn chưa hoàn thành chữa trị xong cho Mã Tỉnh, có điều trong đầu hắn đã có thêm một thứ khác.

Trên vực sâu nhân tính, một ngôi sao tỏa ra ánh sáng yếu ớt xuất hiện, nó dường như thuộc về nhân cách của chính Hàn Phi.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ — Nhân cách hệ chữa trị.”

“Yêu cầu nhiệm vụ: Chữa trị cho năm bệnh nhân tồn tại nhân cách khiếm khuyết.”

Chương 834: Nhìn lên vì sao, trông xuống vực thẳm

Ý thức của Hàn Phi đứng bên cạnh vực sâu nhân tính. Lặng lẽ ngẩng đầu lên, hắn nhìn vì sao cô đơn một mình trong đêm tối, đó chính là nhân cách thuộc về hắn.

Tất cả những ký ức và trải nghiệm, tất cả những lựa chọn và hành động, mọi thứ trong quá khứ đã hình thành nên Hàn Phi.

Ngôi sao kia bây giờ vẫn còn rất mờ tối, nhưng bất luận đêm tối có thay đổi như thế nào, nó vẫn đều ở đó.

Quỷ quái than khóc tụ tập trong vực sâu tham lam, cảm xúc tiêu cực không ngừng tích tụ lên men, nhưng vì sao bên trên vực sâu lại tỏa ra một tia sáng yếu ớt dịu dàng. Tất cả những người đã từng được Hàn Phi cứu chuộc, những thân ảnh vô hình đó đã nâng đỡ cho vì sao trong đêm tối.

"Đây chính là nhân cách của mình?"

Nhìn lên vì sao, trông xuống vực thẳm.

Quỷ quái không cách nào rời khỏi vực sâu nhân tính. Bọn chúng đang sợ hãi vì sao, sương đen của tham lam cũng không còn mất kiểm soát nữa, mà bị ngôi sao sáng trấn áp trong vực sâu.

Mở rộng vòng tay, Hàn Phi gột rửa mình trong ánh sáng của nhân tính. Vết thương tinh thần sắp thối rữa trong tâm trí hắn đang dần dần lành lặn, sức mạnh chữa trị đang từ từ ảnh hưởng đến mọi thứ.

"Ngay cả khi không có máu quỷ, mình cũng có thể tự mình giải trừ ô nhiễm tinh thần, nhân cách này mạnh thật!"

Hiện tại ánh sáng của ngôi sao yếu ớt, cho nên tốc độ chữa trị rất chậm, vẫn là hiệu quả của máu quỷ nhanh hơn. Nhưng cùng với việc nhân cách của Hàn Phi càng ngày càng mạnh, sức mạnh của chữa trị cũng càng ngày càng tăng.

“Thật thoải mái.”

Ý thức của Hàn Phi ngồi ở bên bờ vực sâu, hai chân hắn treo lơ lửng trên không, hai tay chống đỡ cơ thể, cực kỳ thoải mái cảm thụ ánh sao.

Nhân cách hệ chữa trị rất đặc biệt, hơn nữa nhân cách này không phải bẩm sinh. Nó có được là nhờ Hàn Phi vượt qua mọi khó khăn, từng bước dùng hành động thực tế có được!

Hắn không nhận được ân trạch của bất kỳ ai, nhân cách của hắn là bằng chứng cho linh hồn của chính mình, là một món quà do vô số người được hắn cứu chuộc tặng.

“Đã đến lúc thử chữa trị cho người khác rồi, có thể số lần sử dụng năng lực này càng nhiều thì sẽ càng mạnh.”

Không đụng đến những thứ mà Mã Tỉnh lưu lại, Hàn Phi không muốn liên quan gì đến cái chết của anh ta. Trên thực tế hắn vẫn đang cố gắng cứu, đáng tiếc cuối cùng Mã Tỉnh đã lựa chọn tự sát.

Thu hoạch phong phú, Hàn Phi trở lại với vẻ ngoài “yếu đuối”, hắn chật vật bước ra khỏi hiệu thuốc An Khang. Vương Sơ Tình vẫn luôn ở bên ngoài, người giáo viên này thật là chí cốt.

“Mã Tỉnh chết rồi sao?” Thấy Mã Tỉnh không cùng Hàn Phi đi ra, Vương Sơ Tình đã đoán ra được kết cục của đối phương.

“Tối nay chúng ta không hề gặp Mã Tỉnh, sự mất tích của anh ta không liên quan gì đến chúng ta hết.” Liên tục xua tay, Hàn Phi nghiêm túc trả lời.

Thấy Hàn Phi không để lộ ra bất kì biểu cảm sơ hở nào, Vương Sơ Tình gật đầu chiếu lệ: “Cậu nói đúng, bây giờ có thể trở về trường học chưa?”

“Chờ một chút.” Đi tới trước mặt Vương Sơ Tình, Hàn Phi nhìn chằm chằm vào anh ta hồi lâu: “Cái chết của vợ có ảnh hưởng rất lớn đến anh, để lại trong lòng anh một vết sẹo rất khó có thể chữa lành.”

“Chuyện của tôi cậu bớt thăm dò đi.”

“Anh có muốn chữa lành vết thương trong lòng, sửa chữa khiếm khuyết của nhân cách không?” Hàn Phi muốn hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ, thầy Vương chính là một “bệnh nhân” rất tốt.

“Sửa chữa khiếm khuyết của nhân cách?” Vương Sơ Tình vô cùng cảnh giác giữ khoảng cách với Hàn Phi: “Cậu là một tên trong bụng toàn những thứ xấu xa. Nếu như cậu dám lấy tôi làm mục tiêu, vậy thì cậu hãy chuẩn bị trước cho việc đồng quy vô tận với tôi đi.”

“Tôi có thể có suy nghĩ xấu xa gì chứ? Tôi chỉ muốn tặng anh một tình bạn trong sáng mà thôi.” Hàn Phi không ngờ tới mình sở hữu nhân cách hệ chữa trị, vậy mà lại bị đồng nghiệp nói là trong bụng toàn những thứ xấu xa. Hắn thật sự không hiểu, còn có một chút ủy khuất.

“Ha ha, lời này cậu cứ giữ lấy để nói với thi thể của thầy Mã đi.” Vương Sơ Tình dùng vải đen quấn chặt con dao lại: “Tôi phải trở lại trường học rồi, cậu đi cùng không?”

Ngữ khí của thầy giáo Vương rất lạnh lùng, nhưng anh ta quả thật là có chút lo lắng cho sức khỏe của Hàn Phi, cho nên mới hỏi thêm một câu.

“Chúng ta cùng nhau trở về rất dễ bị nghi ngờ, anh đi trước đi.”

“Đừng có chết ở bên ngoài đấy, hi vọng ngày mai vẫn có thể gặp lại cậu.” Vương Sơ Tình đưa cho Hàn Phi cái hộp chứa tim của oán niệm và một ít máu quỷ, rồi rất nhanh biến mất trong đêm tối.

“Dạo này muốn cứu người khó khăn như vậy sao?” Hàn Phi vừa mới thức tỉnh nhân cách hệ chữa trị, hắn đương nhiên sẽ không lãng phí thời gian. Đêm nay hắn muốn nghiêm túc săn bắn trong khu vực nguy hiểm, mau chóng thích ứng nhân cách của mình, nhân tiện nuốt một số quỷ quái, tăng cường thực lực.

“Chỉ có bốn con quỷ mà cũng dám gọi là vực sâu? Mình phải tìm cách lừa nhiều quỷ vào trong hơn mới được.”

Quỷ quái sở hữu năng lực đặc thù khó mà có được, nuốt chúng có thể thành công hay không lại có xác suất nhất định, cho nên Hàn Phi chuẩn bị lấy số lượng để thắng. Hắn muốn phát huy hết ưu thế thuộc tính vận may của mình ra ngoài.

Lấy ghi chép của Cao Thành ra, Hàn Phi tìm kiếm những tòa nhà mà gã ta đã khám phá trước đó. Ngoài ba tòa nhà quỷ, Cao Thành còn từng tiến vào tòa nhà đen nằm ở khu 3C — Bệnh viện tâm thần thứ 3 Tân Hỗ.

"Trong nhật ký nói rằng bệnh viện tâm thần được phân thành tòa chính và tòa phụ, hận ý vẫn luôn ở trong tòa chính, trong tòa phụ tồn tại lượng lớn quỷ quái hiếm gặp mà bên ngoài căn bản không thể nhìn thấy. Hơn nữa còn có rất nhiều vị thuốc quý có thể chữa lành những tổn thương tinh thần."

"Tòa phụ tính nguy hiểm không cao, một phần quỷ quái vẫn có thể giao tiếp, Cao Thành dường như còn quen biết với một con quỷ trong số đó."

Ánh mắt dựng trên một trang nhất định của cuốn nhật ký, Hàn Phi ghi nhớ kĩ cái tên được viết trên đó - Tang Nữ.

Theo miêu tả của Cao Thành, đối phương là nữ y tá trưởng của bệnh viện tâm thần, gã đã từng giúp đỡ qua đối phương.

"Giao dịch với Âm Thương, còn có quan hệ với quỷ của tòa nhà đen, tên Cao Thành này thật không đơn giản. Đáng tiếc bất kể gã có cố gắng như thế nào, đều chỉ là món đồ chơi trong tay của Cao Hưng. Đối phương để lại cho gã một hy vọng, sau đó lại bóp vỡ nó, cảm giác thất vọng này là thứ dễ đánh bại nội tâm của một người nhất."

Để nhanh chóng củng cố bản thân, cuối cùng Hàn Phi đã đưa ra lựa chọn.

"Nếu muốn thực sự hiểu các quy tắc của thế giới, thì phải đi tiếp xúc với hận ý. Ngoài ra bệnh viện tâm thần chắc hẳn có rất nhiều bệnh nhân cần được chữa trị, năng lực nhân cách của mình chắc chắn có thể tỏa sáng ở đó."

Thăm đen mà Vương Sơ Tình bốc được tương ứng với tòa nhà này, Hàn Phi chủ yếu cũng muốn qua đó thăm dò đường đi

một chút, ngộ nhỡ có xảy ra biến cố gì, trong lòng hắn cũng có thể biết rõ.

Theo bản đồ trong ghi chép, Hàn Phi tìm thấy một chiếc xe đạp, rồi đạp như bay trong đêm.

Khi đến nửa đêm sau, Hàn Phi đến trung tâm khu C, bệnh viện tâm thần số 3 Tân Hỗ chỉ cách đó vài trăm mét. Xung quanh tòa nhà đen này là khu cấm, những quỷ quái khác đều đã chạy trốn.

"Quy mô tổng thể của tòa nhà đã tăng gấp đôi so với hiện thực, các tòa nhà khác gần đó hình như cũng bị nuốt chửng. Tòa nhà đen này dường như tự mình trưởng thành khi sức mạnh của hận ý được tăng cường."

Nhìn tòa nhà liên hợp to lớn, Hàn Phi có ý nghĩ lui bước. Đội mũ lưỡi trai lên, hắn chần chừ hồi lâu mới tới gần tòa nhà đen.

Âm thanh của chiếc hộp nhạc không biết từ đâu vọng tới, tòa nhà điên cuồng hỗn loạn này giống như một món quà sinh nhật từ đêm tối cho thảm họa, người mở ra đều sẽ bất hạnh.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện tòa nhà đen — Bệnh viện tâm thần số 3 Tân Hỗ, kích hoạt nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ — Rối loạn."

"Rối loạn: Sau khi vào bệnh viện tâm thần số 3, nói chuyện với 10 bệnh nhân, vẫn có thể duy trì tỉnh táo."

Hàn Phi không nghĩ tới mình chỉ mới tới gần tòa nhà đen, đã kích hoạt một nhiệm vụ, nhận được nhiệm vụ trong thế giới ký ức điện thờ trở thành một chuyện rất đơn giản.

"Âm thanh phát ra từ đâu vậy? Hình như có người đang diễn tấu ở sâu trong tòa nhà? Các bệnh nhân tâm thần đang hát?"

Tránh cửa chính ra, Hàn Phi lặng lẽ vượt qua hàng rào của tòa phụ.

Bên trong và bên ngoài của bức tường dường như là hai thế giới khác biệt. Bên ngoài bệnh viện tâm thần im lặng kinh khủng, bên trong lại tràn ngập các âm thanh kì lạ.

Đôi tai không thể phân biệt được những âm thanh kia rút cuộc là gì. Có tiếng cười, tiếng khóc, tiếng cãi vã ầm ĩ, tiếng nước rơi, tiếng cắt, tiếng bước chân qua lại… trộn lẫn với nhau. Càng kỳ lạ hơn nữa là ngay cả khi bịt tai, những âm thanh này vẫn sẽ xuất hiện trong tâm trí.

Bọn chúng như những căn bệnh nan y vô phương cứu chữa, một khi mắc bệnh sẽ đeo bám suốt đời.

"Người bình thường ở chỗ này lâu, chỉ sợ sẽ bị ép phát điên mất."

Tòa nhà trước mặt giống như một cơn ác mộng điên cuồng, nó sẽ bóp méo mọi linh hồn bước vào bên trong.

"Chỉ cần tránh tòa chính ra là được." Hàn Phi ghi nhớ lại tất cả mọi thứ có liên quan đến Tang Nữ trong ghi chép, khu vực mà đối phương thường xuất hiện là tầng 3 của tòa phụ.

Kìm nén hơi thở, Hàn Phi cầm đồng xu vận mệnh, đẩy cửa kính của tòa phụ ra.

Tim bất giác đập nhanh, cuối hành lang bóng tối đang vặn vẹo, giống như có thứ gì ẩn nấp bên trong, từng chút một bò về phía Hàn Phi.

Lau mồ hôi lạnh trên má, Hàn Phi làm theo thói quen tư thế phòng thủ. Trong tòa nhà khắp nơi đều là tà tính, con quỷ lười biếng trong mũ lưỡi trai run lẩy bẩy, sợ tới mức quên cả nhắc nhở Hàn Phi vị trí của quỷ quái.

"Nhiệm vụ của rối loạn là nói chuyện với 10 bệnh nhân, những bệnh nhân này là chỉ quỷ? Hay là người?"

Nếu nói chuyện quá nhiều với những người điên thực sự, người bình thường cũng có thể sẽ phát điên. Tinh thần rối loạn, nhận thức lệch lạc, khi lý trí bị lung lay, những người vốn ban đầu bình thường sẽ bị lưu lại ở đây.

"Đừng làm chuyện không cần thiết, phải đi lên tầng 3. Nếu như Tang Nữ không có ở đó, sẽ lập tức rời đi." Hàn Phi ý thức được mình đã đánh giá thấp sự nguy hiểm của tòa nhà đen một cách nghiêm trọng. Chỉ vừa mới tiến vào tòa phụ, hắn đã cảm giác có cái gì đó không đúng.

Loại nguy hiểm đó không cụ thể đến một quỷ quái nào đó, mà toàn bộ tòa nhà đều rất quỷ dị. Nó hoàn toàn bị bao phủ bởi một bầu không khí đáng sợ không thể diễn tả được, mọi thứ dường như đang cố gắng hết sức để khiến mình phát điên.

Những chữ trên tường thoạt nhìn có vẻ bình thường, sau một thời gian sẽ biến thành những hoa văn kỳ lạ mà não bộ không thể nhận ra, đọc lâu sẽ gây ra nhiều loại tâm lý khó chịu.

"Để các học sinh đến loại địa điểm này kiểm tra, chẳng khác nào đưa bọn chúng vào chỗ chết, tương lai này nhất định phải thay đổi!"

Sử dụng năng lực ngôn linh thôi miên bản thân để trấn tĩnh lại, Hàn Phi bước nhanh vào bên trong hành lang.

Ngẩng đầu nhìn lên bậc thang, có một người đàn ông mặc đồng phục bệnh viện đang đứng ở góc cầu thang. Tên này quay lưng lại với Hàn Phi, mặt quay vào tường, giống như một học sinh làm sai điều gì đó, bị phạt đứng xó.

"Nhanh như vậy đã gặp phải quỷ của tòa nhà đen rồi?" Sương đen trong vực sâu nhân tính từ từ nổi lên, Hàn Phi cầm đồng xu tiến lại gần.

Bệnh nhân quay lưng lại với Hàn Phi, dường như không phát hiện ra hắn, trong miệng không ngừng tự nói gì đó với chính mình.

"Tôi không điên, tôi không bệnh, tôi bình thường…"

"Tại sao không đón tôi về? Các người tại sao lại vứt tôi ở đây! Tại sao!"

Cái đầu đập vào tường, máu chảy dọc xuống theo bức tường. Kích hoạt nhân cách tham lam, Hàn Phi dùng sương đen hoàn toàn bao phủ lấy bệnh nhân!

"Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn!"

Trái ngược với dự đoán của Hàn Phi, người điên mặc áo bệnh nhân trước mặt không phải là quỷ quái. Anh ta là một người sống bị giam cầm trong tòa nhà đen.

“Người bình thường vậy mà lại có thể sống sót trong tòa nhà đen? Tại sao hận ý kia lại giam giữ những người sống này? Nó muốn lợi dụng những người sống này để làm gì?” Hàn Phi cau mày. Hận ý trong bệnh viện tâm thần rất đặc biệt, không chỉ cùng với hiệu trưởng xây dựng các quy tắc cho sự cùng tồn tại của người và quỷ, mà còn nuôi những người sống trong tòa nhà đen của mình.

“Đừng sợ, tôi tới để cứu anh.” Sương đen cắt đứt với thế giới bên ngoài, hai tay Hàn Phi giữ lấy bệnh nhân. Hắn lần thứ hai thử sử dụng nhân cách hệ chữa trị.

Ánh sao trên vực sâu rơi xuống linh hồn của bệnh nhân. Linh hồn dị dạng khiếm khuyết được bàn tay chữa trị vuốt ve, đủ loại cảm xúc bẩn thỉu và xấu xí hiện ra từ bề mặt linh hồn của bệnh nhân. Anh ta dần dần bước ra khỏi nỗi sợ hãi, trở nên bình thường hơn một chút.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã chữa trị thành công một bệnh nhân.”

Sau khi nghe được nhắc nhở của hệ thống, Hàn Phi mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng sau khi hắn rút tay về, bệnh nhân kia liền ngã nhào xuống đất, giống như một con rối mất đi linh hồn.

“Không phải chứ.”

Hàn Phi lần này là thực sự muốn cứu người, nhưng bệnh nhân dường như lại chết não rồi.

Ý thức tiến sâu vào trong tâm trí, Hàn Phi phát hiện ánh sao bên trên vực sâu đã sáng hơn một chút. Chính mình sau khi chữa trị vết thương cho linh hồn của đối phương, dường như đã tiện tay hút cả linh hồn của đối phương vào trong nhân cách chữa trị.

“Đây hình như là lựa chọn của chính anh ta. Chấp niệm lớn nhất của anh ta chính là hy vọng người nhà có thể đưa anh ta ra khỏi bệnh viện tâm thần. Có vẻ như mình đã vô tình hoàn thành tâm nguyện của anh ta, đúng, chắc hẳn là như vậy.”

Chương 835: Tượng thần máu thịt

Đỡ thi thể của bệnh nhân lên, Hàn Phi vốn định đưa "thể xác" của bệnh nhân ra bên ngoài tòa nhà. Nhưng khi hắn quay lại tầng 1 thì phát hiện, lối ra cuối hành lang đã không thấy đâu nữa.

"Nơi mà hận ý sống bóp méo các giác quan bình thường? Đây chính là sự khác biệt giữa tòa nhà đen và tòa nhà bình thường à?"

Âm thanh truyền đến trong tâm trí của Hàn Phi càng hỗn loạn hơn, ảo giác và ảo thính cũng càng ngày càng nghiêm trọng.

"Nếu cứ tiếp tục như này, chỉ số ô nhiễm tinh thần sẽ lại tăng lên mất."

Hàn Phi đặt bệnh nhân vào phòng bệnh bên cạnh. Đầu tiên hắn phải tìm đường ra ngoài đã rồi mới có thể lo cho những "người" khác được.

Lại tiến vào hành lang lần nữa, Hàn Phi đã từ bỏ kế hoạch định hoàn thành nhiệm vụ kia tối nay. Bây giờ chuyện quan trọng nhất trước mắt chính là đi tìm Tang Nữ, xem có thể lấy được tin tức gì hữu dụng từ cô ta hay không.

Tòa phụ của bệnh viện tâm thần giam giữ toàn những bệnh nhân với tình trạng không quá nghiêm trọng. Còn có rất nhiều phòng khoa linh tinh mà Hàn Phi chưa bao giờ nghe nói đến, chẳng hạn như khoa kiểm soát ô nhiễm tinh thần, khoa phát hiện dị tật não, hội chứng sợ quỷ v.v.

So với những khoa chưa từng thấy kia, trung tâm cai nghiện internet nằm ở cuối hành lang trên tầng 3 khiến Hàn Phi cảm thấy có vẻ thân thiết. Bệnh viện tâm thần số 3 của Tân Hỗ trong hiện thực quả thật là có một khoa bệnh như vậy, ngay cả vị trí cũng gần giống.

"Mình đã tới tầng 3 rồi, nhưng làm sao để liên lạc được với đối phương đây? Sương đen tham lam tùy tiện thả ra, nói

không chừng sẽ thu hút những thứ khác nữa.”

Trong nhật ký của Cao Thành không có ghi chép làm thế nào để tìm Tang Nữ, nó chỉ nói rằng Tang Nữ sẽ tuần tra tầng 3 vào ban đêm. Cô ta sẽ chủ động tìm đến những bệnh nhân vào tầng 3.

“Ở trong hành lang quá nguy hiểm, vào trong phòng chờ trước đã.”

Hàn Phi không gặp phải quỷ trong tòa phụ của bệnh viện tâm thần, nhưng bây giờ hắn cảm thấy còn khó chịu hơn cả đụng phải quỷ. Cả trạng thái tinh thần đều rất ngột ngạt, linh hồn của hắn đang bị một thế lực vô hình nào đó ô nhiễm từ từ.

“Trước đây, Cao Thành là dựa vào sương đen trong nhân cách tham lam nuốt những cảm xúc tiêu cực, từ đó để duy trì sự tỉnh táo của mình. Bây giờ mình đồng thời vừa có nhân cách tham lam vừa có nhân cách hệ chữa trị, vừa có thể nuốt những cảm xúc tiêu cực, lại vừa có thể gột rửa ô nhiễm tinh thần, trong toàn bộ trường học, ảnh hưởng tiêu cực của tòa nhà đen và tòa nhà quỷ đối với mình là ít nhất. Sau này gặp chuyện gì, có thể cân nhắc việc lừa người ta vào tòa nhà quỷ và tòa nhà đen để quyết chiến một trận.”

Đẩy cửa trung tâm cai nghiện internet ra, Hàn Phi ngửi thấy một mùi hôi khét. Trong gian phòng tăm tối thỉnh thoảng lại lóe lên hồ quang điện, rất đáng sợ.

“Trong bệnh viện tâm thần ban đầu quả thực tồn tại phương pháp điều trị dùng dòng điện kích thích thần kinh, nhưng sau đó hầu hết các bệnh viện tâm thần đều đã loại bỏ nó. Ngược lại là trong dân gian có một số người cai nghiện internet lại thích sử dụng những thứ này.”

Tránh những sợi dây kim loại lộ trên mặt đất ra, Hàn Phi nhìn bức tường bị cháy đen, rồi cẩn thận mở cửa vách ngăn.

Mùi hôi thối nồng nặc xộc vào mũi, phòng bệnh trước mặt như một rạp chiếu phim hình tròn nhỏ, có điều trên mỗi một chỗ ngồi đều có lắp dây trói, còn thiết lập một cái mũ bảo hiểm kim loại thông điện.

“Mùi thối không phải phát ra từ dưới những chiếc ghế này.” Hàn Phi nhìn thấy sách hướng dẫn trên mép ghế, gian phòng này được sử dụng để điều trị đủ các loại bệnh tâm thần khác nhau, chẳng hạn như chứng sợ quỷ.

Bên dưới máy chiếu sẽ phát đủ các loại quỷ quái, bệnh nhân ngồi dưới ghế chắc chắn sẽ cảm thấy sợ hãi. Dòng điện sẽ gây sốc cho bệnh nhân qua mũ bảo hiểm kim loại, khiến bệnh nhân yếu đi để quên đi nỗi sợ.

Trước những tai họa xảy ra, quỷ quái bóp méo lòng người, đủ loại “phát minh” khủng khiếp nối tiếp nhau ra đời. Để chống lại nỗi sợ, có một số người chính mình cũng trở nên sợ hãi.

“Dòng điện bất thường nếu mạnh sẽ giết chết người, nhưng những chiếc ghế đó đều đã được sửa đổi qua.” Hàn Phi vẫn còn chưa tưởng tượng được ra cảnh tượng tàn khốc này.

Sau khi tắt điện, Hàn Phi đang định rời đi, thì đột nhiên dưới máy chiếu có thứ gì đó lóe lên. Vong hồn của người chết trong mật thất dường như bị giam trong máy chiếu, bọn chúng được sử dụng để làm các “video” dọa cho bệnh nhân sợ hãi.

Hàn Phi sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn với máy chiếu, không dùng thì không biết, dùng rồi thì đã thực sự bị sốc.

Nhìn chiếc máy chiếu trông rất bình thường đột nhiên xuất hiện những khuôn mặt người bệnh tật! Vẫn còn duy trì dáng vẻ khi sắp chết, bọn họ hét lớn một cách cuồng loạn, gần như muốn hét thủng màng nhĩ của Hàn Phi.

Ngón tay tung đồng xu, vực sâu nhân tính há cái miệng khổng lồ ra, một làn sương đen vô tận nuốt chửng máy chiếu hoàn toàn!

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Chỉ số ô nhiễm tinh thần của bạn +1!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Nhân cách hệ chữa trị của bạn đã làm giảm một phần ô nhiễm tinh thần, chỉ số ô nhiễm tinh thần -1.”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã nuốt thành công oán niệm cỡ lớn — Bệnh Hạch.”

“Bệnh Hạch (oán niệm): Các bạn sợ hãi quỷ quái, các bạn sợ hãi cái chết, các bạn nhút nhát yếu đuối, đại não của bạn khiếm khuyết không hoàn chỉnh, các bạn đến chính mình có bị điên không cũng không thể chắc chắn. Nếu như không thể chắc chắn, anh ta một kẻ ác ý có thể giúp bạn? Dung hợp cơ thể của bạn, trải nghiệm niềm vui của bạn!”

“Năng lực thông thường của ca bệnh số 0: Nhân cách làm suy yếu quấy rầy chấp niệm của quỷ quái và nhân cách của người sống.”

“Chú ý! Khi Bệnh hạch không ngừng mạnh lên, năng lực và triệu chứng bệnh của nó sẽ càng ngày càng mạnh.”

Tất cả quỷ quái bên dưới máy chiếu đều bị Hàn Phi nuốt chửng, hầu hết đều trở thành chất dinh dưỡng cho nhân cách tham lam, chỉ còn lại một phần nhỏ ngưng tụ thành Bệnh Hạch.

Sau này nếu Hàn Phi muốn làm những chuyện cần chịu áp lực rất lớn, tinh thần vẫn sẽ còn bị ô nhiễm, khả năng thành công cũng sẽ rất cao. Nhưng hiện tại nhân cách hệ chữa trị đang làm giảm ô nhiễm tinh thần, giá trị may mắn cực cao đã làm tăng xác suất nuốt những thứ kia thành công hơn, điều này đã vượt xa dã tâm của Hàn Phi, vẫn đang không ngừng kích thích sự trưởng thành của vực sâu tham lam, bù đắp cho tất cả những khiếm khuyết của hắn.

Một con quái vật đáng sợ mà không ai đoán trước được đang từng bước được hình thành.

“Trong vực sâu lại có thêm một con quỷ, cũng coi như là đã có chút thu hoạch.”

Quỷ bên dưới máy chiếu và màn hình đã được cứu chuộc, sương đen tỏa ra vừa rồi cũng đã thu hút đến một số thứ khác.

Tiếng bước chân từ hành lang truyền đến, khi Hàn Phi rời khỏi căn phòng, cửa chính của trung tâm cai nghiện internet đã có một người khác đi vào.

Người đó mặc quần áo bệnh nhân, trông khoảng ngoài 80 tuổi, râu trắng đầy mặt, tóc thắt thành nhiều bím lớn bẩn thỉu, có bảy con búp bê tả tơi được buộc ở phần thân dưới.

Tạo hình đặc biệt như vậy muốn không thu hút sự chú ý của người khác cũng khó, Hàn Phi vô cùng cẩn thận nhìn đối phương từ trên xuống dưới.

"Trông cậu nhìn không quen, là lần đầu tiên vào đây đúng không?" Câu nói đầu tiên của ông lão rất thân thiện, Hàn Phi cũng nhớ tới nhiệm vụ của mình, nên quyết định nói chuyện cùng ông lão.

"Cháu mới tới đây, nên xưng hô với ông thế nào?"

"Xưng hô thế nào không quan trọng, quan trọng là cậu phải mau chóng rời khỏi đây." Vẻ mặt của ông lão vô cùng nghiêm túc, ông ta từ trong áo bệnh nhân rách nát lấy ra một bức ảnh: "Tòa nhà này có quỷ, không sạch sẽ. "

"Thật sao?" Hàn Phi nhìn về phía bức ảnh, trong bức ảnh là khuôn mặt của chính ông lão.

"Tôi thấy người đó, rõ ràng là đã chết rất nhiều năm rồi, nhưng tôi vẫn thường xuyên nhìn thấy, âm hồn bất tán, anh ta muốn hại chết tôi!" Ông lão kích động vặn vẹo bức ảnh, ông nói rồi đột nhiên quay người lại, nhìn chằm chằm vào lối đi trống không: "Yên lặng! Anh ta tới rồi!"

Hàn Phi ép con quỷ lười bên trong mũ lưỡi trai đi kiểm tra, nhưng trong hành lang không có gì hết.

"Ông ơi, ông nhìn thấy cái gì?"

"Quỷ! Quỷ sắp tới đây rồi!" Giọng nói của ông lão càng lúc càng nhỏ, cuộn người lại, ông ta trốn ở trước cửa như một con mèo ướt lông.

"Tới thì tới thôi, vừa hay cháu cũng đang đói." Những lời Hàn Phi nói rất phù hợp với bầu không khí chung của bệnh viện tâm thần, hòa nhập vô cùng thuận lợi.

Tay giữ chặt vai ông lão, Hàn Phi đang định "chữa trị", thì ông lão đột nhiên nhảy dựng lên, mặt đầy mồ hôi chỉ vào hắn.

“Không đúng! Cậu cũng là quỷ!”

“Cháu làm sao có thể là quỷ được chứ? Ông nhìn tay của cháu đây này.”

“Khi cậu còn rất nhỏ đã chết rồi! Là bố mẹ cậu đã đích thân bóp cổ cậu chết! Khi cậu chết còn cười nữa!”

“Bọn họ căn bản còn chưa từng gặp qua cháu…” Trong đầu Hàn Phi vừa xuất hiện ý nghĩ như vậy, thì đủ các loại kí ức không thuộc về hắn hiện ra. Kí ức tuổi thơ đến từ một bệnh nhân trong bệnh viện tâm thần dường như muốn ghép nối với kí ức của hắn, khiến hắn cũng biến thành một kẻ điên hỗn loạn: “Năng lực của hận ý trong bệnh viện tâm thần có liên quan đến kí ức? Hơn nữa còn công kích trên phạm vi lớn?”

Hàn Phi phát hiện ra nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ do hệ thống đưa ra không hề dễ dàng hoàn thành đến như vậy, những bệnh nhân sống trong bệnh viện tâm thần ai ai cũng đều gặp vấn đề rất lớn.

“Ông nói cháu là quỷ, nhưng cháu không phải là quỷ, quỷ giết người thì đâu cần lý do?” Sử dụng kĩ xảo chiến đấu khóa người ông lão lại, Hàn Phi cưỡng ép để ánh sao của nhân cách hệ chữa trị chiếu lên linh hồn của đối phương.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện bệnh nhân sở hữu nhân cách tin tưởng — Ông Tư.”

“Ông Tư: Bệnh nhân lớn tuổi nhất ở tòa phụ của bệnh viện tâm thần thứ ba Tân Hỗ, bởi vì tin tưởng vào mọi thứ, nên sống sót đến bây giờ.”

“Nhân cách tin tưởng có tác dụng gì?” Thông qua việc sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, Hàn Phi nhìn thấy trái tim vụn vỡ khiếm khuyết của ông lão. Thử sửa đổi nhân cách của ông lão, hắn dùng đôi tay cứu chuộc để vuốt ve những vết sẹo và khiếm khuyết trong nhân cách của đối phương.

Hiệu quả chữa trị rất tốt, khó tin nhất là chữa trị cho người khác đối với Hàn Phi mà nói không những không bị tiêu hao, ngược lại còn sẽ lấy một thứ nào đó trong linh hồn của đối phương để bù đắp lại, khiến bản thân trở nên mạnh hơn.

Giống như người điên đã gặp trước đó, trong trạng thái bàng hoàng trực tiếp đưa linh hồn của mình ra.

Khoảng mười mấy phút sau, ông lão ngừng vùng vẫy, rồi ngã vật ra đất.

Khi Hàn Phi nghĩ rằng mình lại chữa chết người rồi, thì ông lão chật vật động đậy hai cái, như thể muốn bò dậy.

"Vậy mà lại chưa chết?"

Hàn Phi vừa nói ra lời này, sắc mặt ông lão trong nháy mắt tái nhợt.

"Ông có cảm thấy tốt hơn chút nào không? Thực ra, cháu là một bác sĩ đến từ cứ điểm của những người sống sót." Hàn Phi lấy chứng chỉ giáo viên của Cao Thành ra.

Ông lão có vẻ không hiểu, một bác sĩ tại sao lại xuất trình chứng chỉ giáo viên, nhưng ông cũng không dám mở miệng ra hỏi, chỉ có thể nhanh chóng bò về phía cửa.

"Cháu tới tầng 3 là để tìm một con quỷ, cô ấy tên là Tang Nữ, là y tá trưởng của tòa phụ." Đỡ ông lão đứng lên, Hàn Phi nắm chặt cánh tay của ông: "Ông có biết con quỷ này ở đâu không?"

"Tang Nữ? Y tá trưởng?" Ông lão lẩm bẩm suy nghĩ một chút: "Cậu đang nói đến không phải là nữ nhân mù bị khóa lại đấy chứ?"

"Bị khóa lại? Cô ấy không thể tự do di chuyển à?"

"Tầng 3 có một nữ y tá trốn ra từ bệnh viện khác, cách đây rất lâu cô ấy đã tham gia một ca phẫu thuật ghép mắt. Ca phẫu thuật rất thành công, người phụ nữ này đã lấy lại được thị lực. Nhưng bọn họ biết người phụ nữ này đã bị thần linh nguyền rủa, tất cả những người từng giúp đỡ cô ấy đều sẽ bị liên lụy, biến thành quỷ rồi cũng vẫn phải chịu đựng đủ loại tra tấn." Ngón tay run rẩy của ông lão chỉ vào một căn phòng ở tầng 3: "Cô ấy ở bên trong khu vực cấm của tầng 3, nhưng tôi khuyên cậu đừng đến đó, ở đó có rất nhiều rất nhiều quỷ."

Thông qua lời của ông lão, cơ bản đã xác định được thân phận của Tang Nữ.

Lặng lẽ lẻn vào phòng giam, Hàn Phi không quan tâm đến lời khuyên của ông, đã mở cửa ra.

Một mùi máu tanh nồng nặc tràn ra từ trong nhà, có một người phụ nữ mù đang nằm trên mặt đất lạnh giá. Trên bề mặt da của cô ta có viết đầy những nguyền rủa kỳ lạ, đôi mắt cũng bị khoét mất, không chút động đậy, giống như một xác chết thối rữa đang nằm vậy.

Bên cạnh người phụ nữ còn có tám bác sĩ đang đứng, bọn họ cầm nhiều dụng cụ khác nhau, cố gắng đẩy một tượng thần máu thịt vào bên trong bụng của cô ta.

Cảnh tượng trước mắt có vẻ không giống với những gì Cao Thành đã viết trong ghi chép, trong đầu Hàn Phi hiện lên đủ loại suy đoán: "Chẳng lẽ hận ý trong bệnh viện tâm thần đã biết chuyện cô ta lại giúp Cao Thành lần nữa? Cho nên trừng phạt cô ta?"

Sương đen trong vực sâu tham lam chủ động tỏa ra bên ngoài, vì để khiến Hàn Phi ra tay, dường như Cao Thành đã hoàn toàn từ bỏ ý thức của mình, chôn vùi mọi thứ trong vực sâu tham lam.

Chương 836: Bác sĩ Hàn Phi và y tá Tang Nữ

Trong ấn tượng của Hàn Phi, Cao Thành tuyệt đối không thể được coi là một người bình thường. Có điều đối phương nguyện ý chủ động phối hợp với hắn khống chế vực sâu sau khi y tá gặp nguy hiểm, điều này khiến cảm quan của hắn đối với gã ta đã thay đổi ở một mức độ nhất định.

Ít nhất, Cao Thành vẫn giữ được nhân tính cơ bản khi đối mặt với một vài người đặc biệt.

"Nếu như anh muốn cứu cô ấy, vậy thì tôi sẽ giúp anh cứu cô ấy. Anh muốn giết chết những kẻ bắt nạt cô ấy, vậy thì tôi sẽ giúp anh giết sạch toàn bộ bọn họ." Ý thức của Hàn Phi đứng dưới ánh sao, hắn nhìn chằm chằm vào vực sâu, giống như ma quỷ dẫn dụ lữ khách lạc lối.

Lần này Hàn Phi còn chưa sử dụng đồng xu vận mệnh, sương đen của vực sâu tham lam đã tuôn ra rồi. Mang theo nụ cười chuyên nghiệp trên mặt, hắn đưa con quỷ cuối cùng vào trong miệng.

"Đừng chống cự và kiềm chế bản thân nữa, hãy giao mọi thứ của bạn cho tôi, để tôi giúp bạn hoàn thành tất cả tâm nguyện."

Sương đen vô tận bao trùm căn phòng giam. Vì để giải quyết đối phương một cách nhanh nhất, ngoại trừ Hình Phu ra Hàn Phi đã đánh thức tất cả quỷ quái dậy. Vô Thường, Đố Kỵ, Bệnh Hạch, ba oán niệm lao về phía bác sĩ, người giấy màu máu theo sát phía sau.

"Người nào!" Các bác sĩ đang tiến hành phẫu thuật vô cùng kinh hãi, bọn họ quay đầu lại kiểm tra, trong mắt chỉ có một vùng sương đen dày đặc.

"Chức trách của bác sĩ là cứu người sắp chết và chữa lành vết thương, không phải là mang đến thêm những đau đớn, các người đáng chết." Sự chú ý của Hàn Phi không phải trên người

bác sĩ. Từ khi tiến vào trong phòng hắn đã nhắm vào bức tượng thần máu thịt. Những gì bản thân trải qua trong tòa nhà chọc trời hắn vẫn còn nhớ như in, tượng thần máu thịt dường như là một trong những hóa thân của Cao Hưng.

"Để nữ quỷ thai nghén chính mình? Anh đúng là không thể nhắc đến không có giới hạn nhất mà tôi từng gặp đấy." Phát hiện ra mí mắt của tượng thần khẽ chớp chớp, mơ hồ có dấu hiệu mở mắt, Hàn Phi không do dự mở xiềng xích cuối cùng của vực sâu tham lam ra, phóng thích Hình Phu bên dưới vực sâu ra ngoài.

Khí tức tàn bạo ập vào phòng giam. Trong màn sương đen xuất hiện một chiếc rìu khổng lồ được hình thành từ tội ác và sát ý. Hình Phu chém vào cổ tượng thần máu thịt, tượng thần đó đã trực tiếp bị chặt thành hai nửa.

Có điều một cảnh tượng rất quỷ dị đã xảy ra. Tượng thần máu thịt bị xẻ ra bắt đầu nhanh chóng trưởng thành, sau vài giây trên mặt đất đã xuất hiện hai tượng thần.

"Thủ đoạn tấn công thông thường không thể phá hủy được nó?"

Hình Phu phát điên chém vào tượng thần như vũ bão, nhưng bất kể bị phá hoại đến như thế nào, tượng thần cũng đều sẽ tự động sửa chữa. Nếu như xẻ nó ra hoàn toàn, thì nó sẽ tách ra thành cá thể mới. Dường như trong thế giới ký ức điện thờ này, nó chính là một sự tồn tại bất tử bất diệt.

"Nếu như đã không thể giết chết, vậy thì mình sẽ thử xem có thể chữa khỏi bệnh cho nó hay không." Kể từ sau khi thức tỉnh nhân cách hệ chữa trị, Hàn Phi đã cứu được tổng cộng ba ngườ. Trong đó có hai người đã bị chết, điều này đã khiến hắn có tự tin vào "y thuật" của mình.

"Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn!" Tay của Hàn Phi nắm lấy một mảnh vụn của tượng thần máu thịt đang nhanh chóng lớn lên. Ngay khoảnh khắc đầu ngón tay chạm vào, hắn cảm thấy một nửa người của mình bị đông cứng lại. Kí ức, vực sâu tham lam, ánh sao trên bầu trời trong tâm trí, tất cả mọi thứ đều bị xáo trộn bởi cái lạnh đến cùng cực đó.

Từ trong vực sâu tham lam truyền đến một tiếng rống thấu tâm can. Vì sao trở nên mờ đi, có điều ánh sao thì vẫn như cũ. Dưới sự dẫn dắt của Hàn Phi, nó thậm chí còn tiến vào bên trong tượng thần máu thịt.

Tượng thần máu thịt không thể bị phá hủy bởi sát ý, vậy mà dưới ánh sao của nhân cách chữa trị của Hàn Phi, tốc độ trưởng thành đã chậm lại.

"Nhân cách chữa trị của mình có thể ảnh hưởng đến tượng thần!"

Bây giờ sức mạnh nhân cách của Cao Thành vẫn rất mạnh, nhưng ít nhất cũng đã khiến cho hắn nhìn thấy hy vọng.

Tạm thời từ bỏ ý định phá hủy tượng thần, chờ sau khi Hàn Phi giết chết tám vị bác sĩ, tách xiềng xích dưới người nữ y tá ra, Cao Thành lập tức trở lại trong vực sâu tham lam.

"Đến bác sĩ mà cậu cũng dám giết? Cậu đúng là điên thật rồi!" Chờ sau khi sương đen tan đi, ông lão mới nhìn thấy tình trạng thê thảm bên trong phòng giam. Tám vị bác sĩ quỷ đã bị Hàn Phi ăn sạch sẽ.

"Nhanh! Tìm một nơi an toàn!" Ô nhiễm tinh thần trở nên nặng hơn, Hàn Phi cõng y tá trưởng bị nguyền rủa toàn thân, chạy ra bên ngoài.

Lối ra của tòa phụ từ sau khi Hàn Phi tiến vào thì đã biến mất. Bây giờ hắn chỉ có thể đợi y tá trưởng tỉnh lại.

"Cậu xong đời rồi! Cậu đã gây phiền phức lớn rồi!"

"Ông còn nói thêm một câu nữa, cháu đảm bảo trước khi chết cũng sẽ kéo theo cả ông đi cùng đấy." Dưới sự khuyên nhủ của Hàn Phi, ông lão bắt đầu yên lặng dẫn đường. Bọn họ trở lại trung tâm cai nghiện internet, bên trong có rất nhiều gian phòng được chuẩn bị cho các bệnh nhân.

"Ông chắc bên trong này an toàn chứ?"

"Trước đây có rất nhiều bệnh nhân khi gặp phải quỷ cũng đều trốn trong này." Ông lão bị Hàn Phi khóa chặt hai tay. Sau khi nhìn thấy tận mắt Hàn Phi nuốt quỷ, ông cảm thấy hắn là

một ác quỷ đội lốt người. Một người sở hữu nhân cách tin tưởng như ông lần đầu tiên cảm thấy chuyện này thật khó tin.

"Tại sao lại phải trốn trong này?"

"Viện trưởng của bệnh viện tâm thần vẫn luôn thu thập đủ các loại bệnh nhân. Gã cần các nhân cách khác nhau để tiến hành hiến tế. Những bệnh nhân sống ở bên trong bệnh viện đều là những tế phẩm bị gã chọn trúng, những quỷ quái kia sẽ không dám nhắm đến chúng ta đâu." Ông lão thận trọng chọn một gian phòng tiến vào. Bên trong gian phòng tối có hai chiếc giường bệnh, trong đó trên một chiếc giường có một thi thể thối rữa nghiêm trọng đang nằm; còn một chiếc giường bên cạnh thì có một học sinh mặc đồng phục trường học.

Ngồi xổm xuống bên cạnh, Hàn Phi không ngờ ở trong này còn có thể gặp được học sinh của trường học mình.

"Em ở lớp nào?" Hàn Phi lấy thẻ giáo viên ra. Sau khi "có được sự tin tưởng" của đối phương, hắn lôi cô bé ra khỏi giường.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện học sinh sở hữu nhân cách trầm mặc — Tiểu Lục Lạc."

Bất luận Hàn Phi có tra hỏi thế nào, đứa trẻ kia cũng không mở miệng. Dường như cô bé đã tích tụ đè nén tất cả những cảm xúc tiêu cực vào sâu trong nội tâm, chờ đến khi không thể kìm nén được nữa thì phát nổ.

"Mỗi năm đều sẽ có người tổ chức cho những đứa trẻ đến hiến tế. Đứa trẻ này dường như là người còn sống trong tốp tế phẩm lần trước." Ông lão biết rất nhiều thứ, ông là nhân cách tin tưởng, bất kể có thể làm được gì hay không thì đối với bất kì chuyện gì cũng đều lưu tâm: "Cô bé bây giờ vừa là học sinh của trường học, cũng là bệnh nhân của bệnh viện. Trên người có lưu dấu ấn của bệnh viện, một khi đưa cô bé ra ngoài, viện trưởng của tòa chính và các bác sĩ nhất định sẽ đến đây."

"Tại sao bệnh nhân các ông không chạy trốn?"

"Thế giới bên ngoài đã phát điên rồi, tất cả mọi nơi đều giống như bệnh viện tâm thần thôi, ra ngoài thì cũng có gì khác biệt?" Trong mắt ông lão tràn đầy cảnh giác và nghi ngờ:

“Có thể thế giới bên ngoài còn tàn khốc hơn cả bên trong bệnh viện, bệnh tật ốm yếu như tôi ra ngoài có lẽ đến bộ xương cũng chẳng còn.”

Sau khi nghe lời ông lão nói, Hàn Phi nhìn lại một lượt đối phương, nhìn đến mức ông lão cảm thấy sởn cả tóc gáy: “Cậu không tin sao, rất nhiều bệnh nhân trong bệnh viện này đều có suy nghĩ giống như tôi vậy.”

“Cháu chỉ đang cảm thấy sau khi chữa trị cho ông xong, tư duy logic của ông đã tốt hơn rõ rệt. Xem ra năng lực của cháu thực sự hữu dụng đối với ông rồi.” Hàn Phi gật gật đầu, hắn là đang tự an ủi chính mình.

“Là ý gì? Chẳng lẽ cậu trước đây cũng đã từng xem bệnh cho người khác?”

“Hai người trước được cháu chữa trị cho đều chết rồi, ông là người thứ ba.” Không thưởng thức biểu cảm ngạc nhiên của ông lão nữa, Hàn Phi quay đầu lại nhìn sang cô bé: “Cô bé là người thứ tư.”

Ánh sao dịu dàng chiếu lên tâm trí của cô bé, Hàn Phi bị thứ mình nhìn thấy dọa cho giật mình.

Học sinh tên là Tiểu Lục Lạc kia không biết đã trải qua những chuyện gì. Bên trong tâm trí của cô bé có lượng lớn cảm xúc tiêu cực và đủ loại bóng quỷ kinh dị, chỉ số ô nhiễm tinh thần của cô bé chắc chắn phải hơn bảy mươi phần trăm.

“Năng lực của nhân cách trầm mặc dung nạp ô nhiễm tinh thần à? Sở hữu khả năng chịu đựng vượt xa người thường?”

Bên trong tâm trí của Hàn Phi còn xuất hiện ra một hình ảnh, Tiểu Lục Lạc sau khi chết sẽ trực tiếp biến thành một oán niệm cực kì đáng sợ.

Giữa đầm lầy ánh sao chiếu rọi, Hàn Phi tìm kiếm hồi lâu mới nhìn thấy một khuôn mặt non nớt. Đứa trẻ này bị chôn vùi trong đủ loại cảm xúc tiêu cực, không thể làm được gì, chỉ có thể âm thầm chịu đựng buồn bã và tuyệt vọng.

Dường như cảm nhận được ánh sáng đã mất từ lâu, đôi mắt nhắm nghiền của cô bé vội mở ra. Cô bé ngước nhìn vì sao

nhưng không thể đưa tay mình ra nắm lấy.

Hàn Phi cố gắng thanh trừ ô nhiễm tinh thần cho cô bé, nhưng hiệu quả không cao.

"Đừng bỏ cuộc, chờ thầy quay lại, thầy sẽ mang em ra khỏi thế giới bẩn thỉu này!"

Thu hai tay về, Hàn Phi chuẩn bị để cô bé lại chữa trị sau cùng: "Ông lão à, chỗ ông còn có bệnh nhân nào khác nữa không? Cháu muốn nói chuyện với bọn họ một chút."

Trò chuyện với bệnh nhân, nhân tiện chữa trị cho bệnh nhân có thể giúp Hàn Phi hoàn thành hai nhiệm vụ cùng một lúc.

"Cậu đi phòng bệnh khác tìm xem, chắc là có thể tìm được bệnh nhân đang ngủ say." Ông lão run rẩy chỉ vào nữ y tá toàn thân tràn ngập nguyền rủa trên mặt đất: "Có điều tôi khuyên cậu nên xử lý cô ấy trước đi, vừa rồi hình như cô ấy đã nhìn tôi một cái."

"Cô ấy còn không có mắt, thì dùng cái gì để nhìn ông…" Hàn Phi còn đang định nói đừng chuyện bé xé to, thì phát hiện mí mắt của nữ y tá đang chầm chậm mở ra. Máu quỷ từ trong hốc mắt trống rỗng chảy ra, một tia oán niệm cực mạnh ngưng tụ bên trong hốc mắt bị khoét mất của cô ta: "Trời ạ, đúng là thế thật."

"Tôi không lừa cậu đúng không." Ông lão sợ hãi dán chặt người vào tường: "Làm thế nào bây giờ?!"

"Đừng lãng phí." Lấy chiếc lọ đựng máu quỷ lúc trước ra, Hàn Phi ngồi xổm xuống bên cạnh nữ y tá, rồi đặt miệng lọ ở khóe mắt người phụ nữ.

Chứng kiến cảnh này, ông lão cảm thấy đầy nghi ngờ. Nhưng những gì xảy ra tiếp theo còn khiến hơn tám mươi năm cuộc đời ông còn chấn kinh hơn.

Hàn Phi cầm cái lọ nhỏ đưa lên miệng nếm thử, sau đó lộ ra biểu cảm rất hài lòng.

Ông lão ngồi bệt xuống đất, cực kì sợ hãi, bản thân vậy mà lại bị một con ác quỷ như vậy chữa trị cho.

“Tôi là Hình Phu, tôi sẽ không bỏ rơi cô, để cô chịu đựng một mình, đêm nay tôi sẽ đưa cô rời đi.” Đặt người giấy màu máu lên người y tá trưởng, Hàn Phi gặm nhấm những nguyền rủa bị gieo lên người kia.

“Yên tâm đi, tôi sẽ chữa trị cho cô.” Hàn Phi hiện tại gặp ai cũng muốn chữa trị, sử dụng cho người và quỷ khác nhau, cũng có thể làm tăng cường nhân cách của hắn.

Mỗi lần chữa trị, nhân cách của hắn đều sẽ tìm kiếm thứ gì đó từ linh hồn của đối phương. Chẳng hạn như cảm xúc tiêu cực, sức mạnh tích cực hướng về phía trước, suy nghĩ cứu chuộc chính mình, v.v.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện oán niệm bị thần linh nguyền rủa — Tang Nữ! “

“Tang Nữ (oán niệm cỡ trung): Cô đã làm trái nguyện vọng của thần linh, bị tước đoạt sinh mệnh, hạnh phúc, dung mạo, ở gần cô ấy sẽ khiến bạn cũng bị thần linh nguyền rủa!”

“Năng lực đặc biệt — Cứu hộ đau khổ: Tang Nữ đã chịu đủ tra tấn, nhưng đau đớn không hề thay đổi bản tính của cô, cô ấy có thể cưỡng ép tiến vào cơ thể mục tiêu, xoa dịu linh hồn.”

“Chú ý! Sử dụng năng lực này sẽ làm gia tăng nguyền rủa của thần linh đối với cô, khiến cô và những người được chữa trị sẽ bị tra tấn nhiều hơn.”

Hàn Phi rất hài lòng với lời nhắc của hệ thống. Tang Nữ là một oán niệm sở hữu năng lực đặc biệt, cô ấy là một trong số rất ít những quỷ có thể chữa trị và an ủi linh hồn. Năng lực đặc biệt này vô cùng phù hợp với nhân cách chữa trị của hắn.

Dưới sự nỗ lực của Hàn Phi và người giấy màu máu, nguyền rủa trên mặt của Tang Nữ đã được giải trừ một phần: “Cô có thể di chuyển được chưa? Chúng ta phải làm thế nào để rời khỏi tòa nhà này? Lối ra ở đâu?” Tang Nữ bị thần linh nhắm đến, Hàn Phi cũng vậy, cho nên thái độ của hắn đối với cô không giống với những quỷ quái khác, ít nhất cũng khiến ông lão bên cạnh rất ngưỡng mộ.

Đôi môi nứt nẻ của Tang Nữ khẽ hé mở, một giọng nói khàn khàn khó nghe vang lên bên tai Hàn Phi: “Hiến tế bệnh

nhân mới có thể tìm ra con đường chính xác, máu thịt của bọn họ chính là chìa khóa.”

“Nghe không hiểu lắm, hình như phải giết người.” Hàn Phi liếc mắt nhìn ông lão, ông luôn cảm thấy ánh mắt của hắn như đang nhìn lương khô dự trữ vậy.

“Tôi là người rất ghét giết chóc bừa bãi, không còn cách nào khác sao?”

“Trong số những bệnh nhân có kẻ giết người, cậu không giết bọn họ, bọn họ cũng sẽ đến giết cậu… bên trong, bọn họ vẫn chưa đến…” Giọng nói của Tang Nữ đứt quãng, cô ta vẫn chưa rũ bỏ được hết ảnh hưởng của nguyền rủa.

“Ông lão à, ở chỗ các ông có tên sát nhân biến thái nào được đặc biệt chú ý không?” Cõng Tang Nữ lên, Hàn Phi quay đầu hỏi ông lão.

“Ngoại trừ cô ấy ra à?”

“Nói nhảm.” Hàn Phi nhíu mày: “Xem ra ông vẫn chưa đủ tỉnh táo, cần phải tiến hành chữa trị lần thứ hai rồi.”

“Không cần đâu, tôi thật sự đã khỏi rồi.” Sắc mặt của ông lão so với khóc còn khó coi hơn.

“Cứu người chữa bệnh là chức trách của những người với tư cách là bác sĩ và y tá như chúng cháu, nếu như ông cảm thấy mình không có bệnh, thì tốt nhất là lập tức đi tìm mấy người bệnh đến đây cho cháu.”

Ông lão nhìn thoáng qua Hàn Phi, người được bao phủ bởi sương đen tham lam, trông giống như một con quỷ, rồi lại nhìn sang oán niệm Tang Nữ toàn thân đầy nguyền rủa bị khoét mất hai mắt, sự kết hợp này sao chả có liên quan chút nào đến việc cứu người chữa bệnh.

Chương 837: Nhân cách tế phẩm bẩm sinh

“Bệnh nhân được chọn ở tòa phụ đều ở trong phòng bệnh cai nghiện, bọn họ chỉ có thể ra ngoài vào ban ngày, để tôi dẫn cậu đi tìm bọn họ.” Bây giờ ông lão có cảm giác cực kì không an toàn, cần các bệnh nhân khác giúp mình chia sẻ nỗi hoảng sợ xuất phát từ tận đáy lòng này.

“Tốt nhất là ông nhanh lên một chút.” Ở trong tòa nhà đen càng lâu thì càng nguy hiểm, nếu muốn rời khỏi đây nhất định phải hiến tế bệnh nhân, cho nên hiện tại Hàn Phi chỉ có thể dựa vào ông lão làm người hướng dẫn, nhanh chóng tìm được một số kẻ tâm thần biến thái thực sự, để giết chết hoặc hiến tế bọn họ.

Sau khi phá cửa các gian phòng ra, Hàn Phi phát hiện trên rất nhiều tấm cửa của các gian phòng đều có khắc chữ. Có cái là nguyền rủa, có cái là công thức suy luận, còn có cái giống như nhật ký, thậm chí có người còn thổ lộ tình cảm trên cánh cửa.

“Các gian phòng và ký túc xá trong trung tâm cai nghiện đều không có tên, các bệnh nhân trốn ở đây sẽ đánh dấu lên gian phòng của mình ở để tiện phân biệt.” Mở tận mấy cánh cửa ra, ông lão vẫn chưa tìm thấy bệnh nhân nào. Ông ấy bắt đầu cảm thấy hoảng rồi, chỉ sợ Hàn Phi mất kiên nhẫn, sẽ chữa trị chết mình.

Khi đi đến trước cánh cửa thứ bảy, nghe thấy tiếng xì xào bàn tán trong phòng, ông lão vội vàng báo cáo với Hàn Phi: “Trong phòng này có người! Rất có khả năng biến thái không thua kém gì cậu? Cậu đã sẵn sàng chưa?”

“Không biết nói chuyện, thì ông hãy bớt nói vài câu đi.” Hàn Phi cũng nghe được động tĩnh trong phòng. Hắn nhìn chằm chằm cánh cửa mọc đầy rêu phong, một cước đá văng cửa ra.

Căn phòng vừa bẩn thỉu vừa bừa bộn bốc ra mùi hôi thối. Có một người đàn ông mặc áo bệnh viện rách nát, chống đỡ bằng một chân, hai tay, mặt và cơ thể dán chặt vào tường.

Cánh cửa bị mở ra một cách thô bạo, người đàn ông cũng giật nảy mình. Anh ta điên cuồng vung vẩy hai tay trên bức tường, như thể sắp men theo bức tường trơn nhẵn để trèo lên trên.

"Không có mùi xác chết hay mùi máu tanh, người này chắc chỉ là một bệnh nhân bình thường." Trong mắt Hàn Phi có chút thất vọng.

"Cậu đã từng ngửi thấy mùi của xác chết và máu tanh rồi à?" Ông lão nhỏ giọng thì thầm.

Lười giải thích với ông lão, Hàn Phi sải bước đi vào trong phòng, hắn đưa tay ra đặt lên vai bệnh nhân: "Anh tên là gì? Tôi có thể dẫn anh cùng rời đi."

Người đàn ông kia vô cùng kinh hãi nhìn Hàn Phi, một chân chống đỡ cơ thể, bò về phía bên kia bức tường. Dường như rời khỏi bức tường thì anh ta sẽ không thể đi lại bình thường được.

"Tại sao anh lại nằm bò ở trên tường?" Một tay tóm lấy anh ta, Hàn Phi chuẩn bị bắt đầu ép buộc trị liệu.

Ánh sao chiếu vào trong tâm trí, linh hồn của người đàn ông kia là một vùng trống rỗng. Con ngươi không ngừng chuyển động, cuối cùng anh ta lè lưỡi với Hàn Phi: "Đừng giết tôi, tôi chỉ là một con thạch sùng mà thôi."

"Thạch sùng?" Nhận thức của người đàn ông về chính mình có chút hỗn loạn.

"Đúng vậy, tôi biết mình trông không giống với những con thạch sùng khác, đó là bởi vì cái đuôi của tôi đã bị bác sĩ cắt mất rồi, cậu biết là tôi sẽ không nói dối cậu." Người đàn ông vô cùng nghiêm túc nhìn Hàn Phi, giọng điệu của anh ta rất chắc chắn.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện bệnh nhân đặc biệt — Thạch sùng."

Hàn Phi không dám tưởng tượng được rằng đây là bệnh nhân mà hắn đã chữa trị qua. Xem ra nhân cách hệ chữa trị cũng không phải là vạn năng, đặc biệt là khi đối mặt với một số bệnh nhân đơn giản bản thân không bị đe dọa.

"Vậy anh có muốn cùng tôi rời đi không?"

"Không, thạch sùng không thể rời khỏi tường."

Hàn Phi không ra tay giết người, khoảng cách giữa bệnh nhân này với kẻ giết người biến thái vẫn còn rất xa.

"Đã làm phiền rồi." Đóng cửa lại, Hàn Phi trừng mắt nhìn ông lão: "Đây chính là tâm thần biến thái mà ông nói đến sao?"

"Thạch sùng đấy! Còn chưa đủ biến thái à?" Ông lão lại vội vàng dẫn Hàn Phi đến cửa một căn phòng khác, trên cửa phòng này viết đầy các loại công thức và lý luận.

Mở cửa đi vào, trên bức tường của phòng bệnh đều khắc đủ loại suy luận và phỏng đoán. Trên sàn nhà rải rác rất nhiều bản thảo giấy, có một người đàn ông trung niên đầu bù tóc rối đang ngồi bên trên.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện bệnh nhân đặc biệt có nhân cách dự đoán — Tiên tri."

"Nhân cách dự đoán?" Đi tới trước mặt người đàn ông trung niên, Hàn Phi đi cúi đầu nhìn xuống. Đối phương đang vẽ đủ các loại hoa văn phức tạp trên giấy, còn đánh dấu rất nhiều chữ mà hắn không hiểu: "Anh đang nghiên cứu gì vậy?"

"Chứng minh quỷ có tồn tại." Không ngẩng đầu lên, người đàn ông trung niên toàn tâm toàn ý suy luận.

"Thảm họa đã xảy ra, khắp nơi đều là quỷ quái, còn cần chứng minh sao?"

"Tại sao một cộng một lại bằng hai? A cộng A không thể bằng B?" Người đàn ông trung niên vẫn không ngẩng đầu: "Toán học là thế giới do các nhà toán học kiến tạo nên, thế giới hiện tại là kiến tạo thế nào?"

“Anh muốn dùng khoa học để lý giải quỷ?” Hàn Phi nghe không hiểu, hắn chỉ là một người đổ tể kiêm thêm bác sĩ và giáo viên.

“Khoa học không có tôn giáo là khập khiễng, tôn giáo không có khoa học là mù quáng.” Người đàn ông trung niên xé bức tranh mình vẽ đi: “Cậu đã nghe nói qua ẩn dụ hang động của Plato chưa? Đa số mọi người sẽ vĩnh viễn sống trong hang động của sự ngu dốt, cái bọn họ nhìn thấy chỉ là một chút hình chiếu bên ngoài hang động. Cái mà chúng ta thường thấy chỉ là hiện tượng, còn chân tướng của sự việc thì ở một thế giới khác, để hiểu được chân tướng của sự việc thì cần phải chuyển hướng linh hồn - từ hiện tượng chuyển sang quan niệm.”

“Ồ…” Hàn Phi quay đầu liếc mắt nhìn ông lão một cái, đối phương đang chuẩn bị lén lút rời đi, căn bản không hề nghe người đàn ông trung niên nói cái gì.

“Chúng ta vốn là sống trong đêm tối, để tìm đường về nhà, chúng ta thắp nến đuổi theo ánh sáng, nhưng càng ngày càng cố chấp vào ánh sáng, sẽ quên mất nhà của chúng ta ở trong đêm tối. Kết quả là chúng ta bị lạc mất bản thân mình bên trong ánh sáng.” Người đàn ông trung niên nói về một số từ rất cơ bản. Anh ta trích dẫn những câu nói nổi tiếng của các triết gia nổi tiếng, nhưng cho người ta cảm giác có chút điên rồ.

“Vậy kết luận suy nghĩ của anh là gì?”

“Có lẽ chúng ta không hề tồn tại, có lẽ quỷ chính là cậu và tôi, có lẽ ở đây còn ẩn giấu một thế giới không nhìn thấy.” Nằm trên mặt đất, anh ta gối lên những hình ảnh quỷ dị: “Tôi sẽ không rời đi cùng cậu đâu, người nên rời đi là cậu.”

“Vậy thì anh cứ tiếp tục ở chỗ này suy nghĩ đi.” Hàn Phi từ bỏ chữa trị cho người đàn ông trung niên. Hắn sợ mình sẽ ảnh hưởng đến đại não của đối phương: “Muốn tìm mấy bệnh nhân có thể hiến tế được khó như vậy sao?”

Rời khỏi căn phòng Tiên Tri đang ở, Hàn Phi liếc nhìn tất cả các trung tâm cai nghiện.

Có một phòng bệnh đã thu hút sự chú ý của hắn.

Dấu tay đẫm máu in trên cánh cửa gỗ, kính trên cửa bị đập vỡ, có một cái tên rất xấu được viết một cách xiêu vẹo ở chính giữa cánh cửa — Thường Uy và 13 nhân khẩu người nhà…

"Cuối cùng thì cũng gặp được kẻ giết người rồi sao?" Để người giấy màu máu hộ tống phía sau lưng, Hàn Phi cầm đồng xu đá tung cửa phòng bệnh.

Cánh cửa đập vào tường, từng sợi dây điện bị đứt rời. Đây là một phòng bệnh đơn, trong phòng không có giường bệnh, chỉ có một thiết bị điều trị bắt buộc giống như quan tài chứa đầy dây đai an toàn và một chiếc ghế dùng để giật điện.

"Mất lịch sự." Chiếc ghế điện bị hỏng chậm rãi xoay chuyển, bên trên có một người vừa nhìn đã biết là không bình thường đang ngồi.

Anh ta đội một chiếc mũ quả dưa đan cực lớn, trên ngực treo một cái máy tính, hai chiếc đèn pin giấu ở thắt lưng và tất cả "thiết bị điện tử" mà bệnh nhân có thể chạm vào đều được giấu trên người.

Không biết có phải do thường xuyên phải điều trị bằng điện giật hay không mà trên đầu anh ta có rất nhiều vết thương gớm ghiếc, cơ bắp trên cơ thể cũng khác người thường.

"Thông thường mà nói, những người có ý định tự gây thương tích và tự tử mạnh mẽ, những người cực kỳ phấn khích và kích động, những người làm tổn thương người khác, những người không đáp ứng với điều trị bằng thuốc hướng thần hoặc những người không thể chịu đựng được việc điều trị bằng thuốc sẽ cần liệu pháp sốc điện, xem ra lần này mình đã tìm đúng người rồi."

Đặt Tang Nữ xuống, Hàn Phi tung đồng xu lên, rồi đi vào trong phòng: "Anh tên là gì? Tại sao lại bị nhốt ở đây?"

Sương đen mờ ảo thoát ra từ vực sâu, nụ cười ấm áp của bác sĩ chăm sóc bệnh nhân xuất hiện trên khuôn mặt của Hàn Phi.

"Tôi là sinh viên đạt thành tích cao chuyên ngành khoa học máy tính tại một trường đại học danh tiếng, bắt đầu từ năm thứ hai đã bắt đầu công việc kinh doanh của riêng mình, đến Bệnh

viện tâm thần số 3 Tân Hỗ để làm trưởng khoa cai nghiện Internet.” Bệnh nhân đội mũ quả dưa đầy kiêu ngạo, nói năng rất hung hăng, còn có một loại ánh mắt ngang ngược mà người bình thường rất khó hiểu.

“Cậu không cần quan tâm tôi tên là gì, toàn bộ trung tâm cai nghiện Internet, bất cứ ai nhìn thấy chiếc mũ đan quả dưa này đều sẽ phải cúi đầu gọi tôi một tiếng ngài Dưa.”

“Cảm giác như anh có vẻ đặc biệt đấy.” Nụ cười trên mặt Hàn Phi càng ngày càng dịu dàng, sau khi tới gần, hắn tiếp tục hỏi: “Ngài Dưa, vậy anh từng giết người chưa? Loại người vô tội, không làm gì sai, chỉ là đơn giản khiến tinh thần của anh vui vẻ ấy?”

Ông lão ở cửa đứng nhìn đến ngây ngốc, làm gì có bác sĩ nào lại hỏi bệnh nhân những câu hỏi như vậy, hai người trong phòng này rút cuộc ai mới bị bệnh nặng hơn đây!

“Rất nhiều.” Biểu cảm của bệnh nhân mũ dưa trở nên kinh khủng, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn không thể khống chế: “Tôi đêm nào cũng đều phải giết! Có lúc giết mấy chục, có lúc giết cả trăm! Nếu không giết, tôi sẽ cảm thấy khắp người khó chịu!”

Anh ta càng nói càng hưng phấn, trên trán nổi lên những mạch máu đen. Anh ta đưa tay ra xé toạc chiếc mũ trên đầu, để lộ ra khắp đầu những vết sẹo kinh hoàng do điện giật để lại.

“Giết cả trăm?” Hàn Phi quả thực cảm giác được sát khí trên người mũ dưa, nhưng nói thật, nếu không cẩn thận cảm nhận kĩ căn bản sẽ không phát hiện ra.

“Còn cậu thì sao?” Mũ dưa vốn dĩ dáng vẻ cũng được coi là thanh tú, nhưng sau khi vào đây tiếp nhận chữa trị, lại trở nên có chút đáng sợ: “Cậu đã giết bao nhiêu?”

“Tôi nhiều nhất chỉ có mười mấy người thôi?” Đi tới trước mặt mũ dưa, Hàn Phi vươn tay mình ra.

Nghe thấy câu trả lời của Hàn Phi, mũ dưa chẳng những không sợ hãi, ngược lại trong mắt càng thêm hưng phấn: “Được! Vậy từ nay về sau cậu hãy đi cùng tôi đi! Không! Bây giờ tôi không nhịn được nữa rồi!”

Anh ta xé bỏ máy tính treo trên ngực: “Làm một ván bản mệnh anh hùng, để cậu nhìn quan tài Uyển Nhi của tôi.”

Lời còn chưa dứt, anh ta đã nhảy một phát lên thiết bị cai nghiện bắt buộc giống như chiếc quan tài, sau đó điên cuồng gõ gõ ngón tay, trong máy tính không ngừng truyền ra âm thanh về 0.

Nghĩ đến việc ở đây là trung tâm cai nghiện Internet, Hàn Phi khẽ nhíu mày: “Anh nói đến giết mấy trăm người là ở trong game hả?”

Mũ dưa không có bất kì phản ứng nào, nhưng lời này của hắn đã dọa ông lão ở cửa sợ hãi, ông ấy run giọng hỏi: “Chẳng lẽ cậu không phải đang nói đến game à?”

“Cháu cũng là giết người trong game.” Mỉm cười liếc nhìn lại ông lão, sau đó Hàn Phi tung đồng xu lên, ấn chặt đầu của mũ dưa.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện bệnh nhân có nhân cách hỗn loạn – Tế phẩm được viện trưởng lựa chọn.”

“Nhân cách hỗn loạn: rối loạn, mất cân bằng, nhân cách hiếm có mà quỷ quái yêu thích.”

Ánh sao của nhân tính chiếu vào trong tâm trí, Hàn Phi phát hiện trong nội tâm của mũ dưa rất ít cảm xúc tiêu cực? Anh ta dường như là một người gần với bên phía quỷ.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã chữa trị cho năm bệnh nhân khiếm khuyết nhân cách, hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ – nhân cách hệ chữa trị, nhận được rất nhiều phần thưởng kinh nghiệm, nhân cách hệ chữa trị được tăng cường, nhận được một lần cơ hội mở ô vật phẩm.”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt nhiệm vụ ẩn của điện thờ — Lý do tồn tại chữa trị.”

“Yêu cầu nhiệm vụ: Chữa trị một trăm bệnh nhân tồn tại nhân cách khiếm khuyết. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, sẽ nhận được phần thưởng ẩn của điện thờ, có xác suất giúp bạn đưa linh hồn và quỷ quái được chữa trị ra khỏi điện thờ.”

Nhắc nhở của hệ thống đã giúp Hàn Phi rất nhiều, hắn vẫn luôn tìm kiếm tế phẩm thích hợp, bây giờ "đặt" trước mặt hắn chính là tế phẩm được đính thân viện trưởng lựa chọn.

"Thời gian không còn nhiều nữa rồi, tôi mượn máu thịt của anh dùng trước, sau này tôi nhất định sẽ đối đãi thật tốt với anh." Sử dụng cơ hội vừa có được lúc nãy, Hàn Phi mở ô vật phẩm lấy dao tái sinh ra: "Tang Nữ, tôi nên làm gì tiếp theo?"

Giọng nói khàn khàn của y tá trưởng vang lên trong đầu Hàn Phi: "Dùng máu của tế phẩm để dẫn đường, chạy theo hướng sương máu lan ra!"

"Được." Nhìn chằm chằm mạch máu của người đàn ông mũ dưa, Hàn Phi giơ dao lên, rồi vung dao xuống.

Chương 838: Những con quái vật đã đến đủ rồi

Tiếng la hét vang lên trong phòng bệnh cai nghiện, bệnh nhân đội mũ quả dưa không phải là kêu đau, mà ngược lại chỉ lo thao tác của mình bị biến dạng, không bấm nhanh được các con số trên máy tính.

Anh ta là một bệnh nhân thực sự, hỗn loạn, thu mình, tùy ý, bị xã hội cô lập, nhưng lại được quỷ quái trân quý trong thảm họa.

"Không hổ là tế phẩm được viện trưởng lựa chọn, máu của anh ta dường như có thể hòa vào những cảm xúc tiêu cực của tòa nhà đen."

Sương máu tản đi, giống như suối chảy hướng sông, thấm đẫm huyết mạch trên vách tường. Lúc này Hàn Phi mới nhìn thấy bên trong tòa nhà đen tồn tại khí tức hận ý như mạng nhện. Những cảm xúc méo mó biến thái đó đan xen vào bên trong tòa nhà, khiến người ta không thể thoát ra được.

"Đây chính là nguyên nhân hận ý kiểm soát tòa nhà đen à?"

Ông lão không muốn rời đi, Hàn Phi cũng không ép buộc. Ôm lấy Tiểu Lục Lạc sở hữu nhân cách trầm mặc, hắn men theo quỹ đạo của sương máu chạy như điên. Khi sương mù trở nên quá mờ để có thể nhìn thấy, hắn tiếp tục thả máu ra.

"Chỉ khi tế sống máu của bệnh nhân, chúng ta mới có thể nhìn thấy hình dáng ban đầu của tòa nhà. Những tòa nhà bị chiếm giữ bởi hận ý này đã được gắn vào thế giới tầng sâu."

Nhìn từ bên trong tòa phụ chỉ có bảy tầng, nhưng trên thực tế, ở giữa các tầng có vô số hành lang dài, kéo dài vào bóng tối vô biên, không biết sẽ dẫn đến đâu.

Hàn Phi bây giờ không có tâm trạng để điều tra, tế phẩm của viện trưởng đã bị hắn thả máu ra trước. Tất cả quỷ quái và

bệnh nhân trong tòa phụ đều hoảng sợ, những cánh cửa ẩn sau bóng tối được mở ra, đủ các thể loại bệnh nhân bước ra từ bên trong.

Căn cứ vào tình trạng của từng bệnh nhân, viện trưởng sẽ thiết kế phương hướng phát triển đáng sợ nhất cho bọn họ, coi nhân cách của bọn họ như gạch đá để xây dựng tòa nhà đen, đồng thời dung hợp hoàn toàn bọn họ vào bệnh viện tâm thần số 3.

Sương đen tham lam quét qua, thật may mắn là Hàn Phi đã lấy dao tái sinh ra. Có lưỡi dao sắc bén đó mở đường, hắn đã khiến cho rất nhiều quỷ quái không kịp trở tay.

Trong tòa nhà đen, không có bất kì quỷ quái nào có thể cản được lưỡi dao của hắn.

Nhìn thấy quỷ quái mà mình sợ hãi bị giết chết, Tiểu Lục Lạc vẫn luôn trầm mặc bỗng khóe miệng khẽ động. Cuộc sống của cô bé giống như một cơn ác mộng vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại, chỉ có điều bây giờ một hiệp sĩ với con dao đồ tể đã xuất hiện trong cơn ác mộng này.

"Thảm họa đã xảy ra bao lâu rồi? Có bao nhiêu người chết trong tòa nhà đen này vậy? Tại sao cảm giác vĩnh viễn không thể giết được hết?" Chỉ mới tiến vào tòa phụ, nhưng Hàn Phi đã cảm thấy vô cùng chật vật.

Nghiến răng, Hàn Phi bắt đầu liều mạng. Hắn sử dụng năng lực ngôn linh để liên tục tăng tốc bản thân.

Khác với sự liều mạng của Hàn Phi, những quỷ quái trong vực sâu tham lam thì lại giống như đang đón Tết vậy. Sương đen kéo tất cả những bệnh nhân và oan hồn bị hắn chém xuống vực sâu, để những quỷ quái điên cuồng nuốt chửng bọn họ.

Vì để có thể rời đi trước khi hận ý kịp phản ứng lại, cuối cùng Hàn Phi phải bất đắc dĩ gọi Hình Phu ra. Oán niệm cỡ lớn kia đã giúp hắn mở ra con đường sống phía trước, cũng làm thức tỉnh hoàn toàn hận ý bên trong tòa phụ.

"Vứt tế phẩm đi! Đừng quay đầu lại!

Tiếng hét của Tang Nữ vang vọng bên tai, Hàn Phi kịp thời chạy đến cuối đường máu. Hắn đập vỡ cửa sổ phía sau rồi từ trên cao nhảy xuống.

Mảnh thủy tinh ngập trời cào rách da Hàn Phi, xé toạc màn đêm, hắn dường như đã làm vỡ kính, lại giống như đang bơi ra khỏi làn nước sâu.

Người giấy màu máu đỡ lấy cơ thể của Hàn Phi. Hắn quay đầu lại cưỡng chế thu hồi lại Hình Phu, rồi chạy ra khỏi bệnh viện tâm thần với tốc độ nhanh nhất.

Nhiệt độ vẫn chưa trở lại bình thường, cảm giác lạnh lẽo quấn lấy trái tim, Hàn Phi chạy cả trăm mét rồi mới dám kiểm tra tình hình trước mặt.

Bệnh viện tâm thần vốn là một vùng im lặng chết chóc, bây giờ đã chật kín người, có bóng người đứng trước cửa sổ màu đen. Cửa của tất cả các phòng bệnh trong tòa phụ đều đang rung chuyển, như thể có một lượng lớn bệnh nhân đang đập cửa phòng bệnh, muốn thoát ra ngoài.

“Những quỷ quái kia căn bản không thể giết được hết, nhiều quá! Thế gian sao có thể thành như vậy?” Nhìn thấy cảnh này, Hàn Phi không biết con người sẽ phải thay đổi thành phố này như thế nào. Chỉ là một tòa nhà đen thôi cũng đủ giết hết cả tất cả những người sống trong các cứ điểm cũng như trường học rồi.

Một hơi chạy mấy trăm mét, đợi đến khi nhiệt độ cơ thể trở lại bình thường, Hàn Phi mới cẩn thận tìm một căn nhà bỏ hoang, rồitrốn vào trong đó.

“Chỉ số ô nhiễm tinh thần đã tăng lên quá nhanh, nhân cách chữa trị còn chưa thể làm giảm xuống hoàn toàn được.” Cầm một cái lọ nhỏ, Hàn Phi ngồi cạnh người giấy màu máu và Tang Nữ. Vừa rồi khi chạy thoát thân, người giấy vẫn luôn cõng Tang Nữ: “Máu quỷ kia rút cuộc được sinh ra như thế nào? Tại sao một số quỷ quái lại không có máu quỷ và tim của oán niệm?”

Mặt đầy nghi ngờ, Hàn Phi mím mím môi.

“Định nghĩa của mỗi người về máu quỷ là khác nhau, theo quan điểm của tôi, máu quỷ là chấp niệm thuần túy nhất của quỷ, là ký ức thuần khiết duy nhất còn sót lại trong linh hồn bẩn thỉu của bọn chúng.” Tang Nữ không có cảm giác gì là sắp chảy huyết lệ, giọng nói lạnh lùng, không chút tình người.

Cầm cái lọ nhỏ gật gật đầu, Hàn Phi nhìn Tang Nữ một lúc, rồi sau đó có chút ngại ngùng quay trở lại vị trí ban đầu.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Lệ quỷ bị giam cầm trong vực sâu tham lam – Bệnh Hạch, đã lột xác thành công trở thành oán niệm cỡ trung!”

“Thêm mới năng lực thông thường — ô nhiễm tâm lý: có thể tạo ra nguồn ô nhiễm tinh thần, lây nhiễm cho tất cả những người sống từng tiếp xúc với nguồn ô nhiễm, phá hủy ý chí của một tập thể.”

Sau khi ăn một lượng lớn các bệnh nhân, Bệnh Hạch đã lột xác thành công. Tốc độ phát triển của nó đã vượt xa sự mong đợi của Hàn Phi. Thế giới này dường như không có nhiều hạn chế đối với quỷ quái, quỷ quái bên dưới hận ý đột phá vô cùng dễ dàng. Nuốt chửng những lệ quỷ khác, hiến tế, dung hợp đồng loại đều có thể phát triển một cách nhanh chóng.

“Chờ khi mình lấp đầy vực sâu tham lam bằng các oán niệm cỡ lớn, chắc hẳn là có thể tương đương với một tòa nhà đen rồi?” Sau khi đơn giản băng bó cho mũ dưa xong, Hàn Phi không để ý đến anh ta nữa. Hắn bắt đầu toàn tâm dùng nhân cách chữa trị tẩy sạch ô nhiễm trong tâm trí.

Trong tương lai nơi dung hợp giữa thế giới tầng sâu và hiện thực này, Hàn Phi có cảm giác như cá gặp nước, hắn dường như được sinh ra để đối phó với tương lai đầy u tối này.

Trong thời đại ổn định hòa bình, Hàn Phi chỉ có thể trở thành một diễn viên, nhưng trong thời đại sụp đổ hỗn loạn như vậy, dã tâm của hắn có thể phóng đại vô hạn, cho đến khi nhìn thấy thần linh.

Chỉ số ô nhiễm tinh thần của Hàn Phi nhanh chóng giảm xuống, tâm trạng của hắn cũng tốt hơn một chút, hắn nhìn ra xung quanh.

Người giấy màu máu đang gặm nhấm nguyền rủa trên người Tang Nữ, Tiểu Lục Lạc một mình ngồi trên đất, im lặng không nói gì, bệnh nhân đội mũ dưa cũng yên tĩnh hiếm thấy.

"Cuối cùng cũng xong rồi." Hàn Phi vỗ vỗ vai bệnh nhân, ai ngờ đối phương trực tiếp ngã xuống luôn. Anh ta dường như đã bị mất máu quá nhiều rơi vào hôn mê rồi.

"Toi rồi!" Hàn Phi vội vàng đỡ lấy anh ta: "Anh không được chết đâu đấy! Lần sau tiến vào tòa nhà đen vẫn còn cần máu của anh để dẫn đường. Nếu như anh chết, thì máu sẽ không còn tươi nữa rồi!"

Tìm thấy một chiếc xe đẩy lớn, Hàn Phi đưa nam bệnh nhân và Lục Lạc đến chỗ Âm Thương.

Hiệu thuốc An Khang có đủ các loại thuốc có thể chữa trị vết thương cho bọn họ. Hơn nữa, chủ yếu là Hàn Phi biết trường học với tòa nhà đen có liên hệ với nhau, mang bệnh nhân trở về thì quá nguy hiểm.

Dùng linh hồn của một kẻ ác làm con bài thương lượng, Âm Thương hứa sẽ tạm thời chăm sóc nam bệnh nhân và Tiểu Lục Lạc. Thực ra Âm Thương cũng không thèm để mắt đến hai bệnh nhân có nhân cách bình thường đó, bọn họ đều là những tế phẩm thấp kém.

Sau khi xử lí xong mọi chuyện, dưới sự chủ động phối hợp của Tang Nữ, Hàn Phi cũng đưa cô ta vào trong vực sâu tham lam, cùng cô ta trở lại cứ điểm trường học.

Sau một đêm bận rộn, Hàn Phi đã hơi kiệt sức rồi. Lén lút lẻn vào nhà ăn, hắn ăn thịt một cách điên cuồng. Đối với hắn, ăn thịt là một sự thư giãn kép của tinh thần và xác thịt.

"Ngày thứ ba rồi…"

Bầu trời không còn chút ánh sáng nào, trong bộ dạng bệnh tình lại nặng hơn, Hàn Phi bước ra khỏi ký túc xá của nhân viên.

Hắn dựa vào tường, thỉnh thoảng lại ho dữ dội, như thể cơ thể sắp sụp đổ đến nơi.

Một âm thanh trầm lặng phát ra từ cổng chính của trường học, mọi người tập trung lại, bên trong đôi mắt của bọn họ đã bị phẫn nộ và sợ hãi chi phối.

Tối qua lại có người chết rồi, số lượng còn rất nhiều!

Những người dân kia không biết ai là kẻ giết người, bọn họ chỉ có thể trút áp lực lên phía trường học, bởi vì bọn họ đã giao mọi thứ cho trường, nhưng trường đã không thực hiện lời hứa của mình.

Tất cả các loại tin đồn về hiệu trưởng trong đám đông ngày càng trở nên khó tin. Niềm tin vững chắc giữa cư dân của cứ điểm và trường học đã hoàn toàn bị phá hủy.

“Hiệu trưởng đã mất đi sự ủng hộ của mọi người, địa vị của trường học cũng bị lung lay, còn ai sẽ tin tưởng vào giáo viên và hiệu trưởng nữa?” Hàn Phi yên lặng nhìn đám người đang tức giận: “Tất cả mọi người đều nghĩ rằng hiệu trưởng có vấn đề, đến lúc đó hiệu trưởng chắc chắn sẽ bị giết, rất nhiều thứ đều có thể giá họa lên người gã.”

Có rất nhiều người trong tầng quản lý của cứ điểm biết về mối liên hệ giữa hiệu trưởng và tòa nhà đen, cũng như biết rõ về kì kiểm tra của trường học, nhưng bọn họ vẫn luôn vì lợi ích của chính mình nên không tiết lộ.

Bây giờ tất cả những người bị giết đều là tầng quản lý, những người ra quyết sách đó bị nỗi sợ hãi chi phối, mới nghĩ lại xem liệu hiệu trưởng có phải là ứng cử viên phù hợp hay không.

Một số lượng lớn người đặc biệt trong cứ điểm biết rõ chân tướng, bọn họ muốn thay một người có thể mang lại hy vọng cho mọi người, thậm chí giành lại quyền kiểm soát những tòa nhà này.

Tầng quản lý muốn tìm một con rối khác có thể thỏa thuận với tòa nhà đen, có thể đảm bảo an toàn cho chính mình.

Hai bên không thể đi đến thỏa thuận, nên mới có chuyện cãi vã ở cổng trường, đó là uy hiếp, cũng là một loại thăm dò.

“Hiệu trưởng chắc hẳn là cũng sắp tra ra hung thủ là ai rồi, có điều đêm nay là kiểm tra, gã ta sẽ không lựa chọn giết chết những tế phẩm “xuất sắc” chuẩn bị cho quỷ quái.”

Hiệu trưởng có lẽ muốn đợi đến khi kiểm tra kết thúc rồi mới thanh trừ, nhưng những đứa trẻ này chắc là sẽ lựa chọn quyết định chấm dứt trước khi kiểm tra. Hôm nay là trở ngại đầu tiên mà Hàn Phi và ba mươi đứa trẻ này phải trải qua sau khi bước vào thế giới ký ức điện thờ.

Bước vào tòa nhà giảng dạy, Hàn Phi đẩy cánh cửa lớp 7 ra, mọi người đều đã ngồi yên vào chỗ.

Khi nhìn thấy không thiếu một ai, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, chi tiết nhỏ đó đã bị lớp trưởng số 5 chú ý đến.

“Thầy rất lo lắng cho bọn em sao?” Lớp trưởng số 5 đỡ Hàn Phi “ốm yếu” đến ngồi lên ghế.

“Bất luận thế nào các em cũng đều là học sinh của thầy, thầy sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ các em.” Hàn Phi còn chưa nói xong thì đã bị một tràng cười lạnh lùng cắt ngang. Hắn nhìn xuống bên dưới, số 4 đang nằm bò trên bàn, tử ý trong mắt sục sôi, có dấu hiệu không thể kiềm chế: “Những lời thầy nói thật là nực cười?”

“Cao Thành, khi thảm họa xảy ra, đã lấy lại được thị lực; bởi vì bị nghi ngờ giết người nên đã bị giam trong nhà tù Tân Hỗ; khi thảm họa xảy ra hoàn toàn, đã hiến tế tất cả tù nhân trong nhà tù; vì để tránh quỷ quái lại tế sống cả một tòa nhà những người còn sống sót. Tính cách méo mó, nham hiểm xảo quyệt, là một tên khốn đê hèn, không biết xấu hổ, điên rồ kinh khủng.” Số 4 đọc ra tất cả những thông tin về Cao Thành: “Thầy à thầy đừng đeo mặt nạ để sống nữa, em có thể nhìn thấy tử ý khủng khiếp trên người thầy. Những người thầy đã từng giết đều đang bám lên linh hồn của thầy, bọn họ vẫn chưa hề đi xa.”

“Chắc chắn là em cũng đã nhìn ra được, tất cả những người bị thầy giết chết đều có lý do phải chết.” Hàn Phi phát hiện số 4 đã bị thương, trạng thái tinh thần có chút không ổn định, vì

vậy hắn quyết định giúp đỡ đứa trẻ đó: “Hình như tối qua em đã sử dụng nhân cách của mình một cách quá tải rồi?”

“Tối hôm qua em vẫn luôn ở trong ký túc xá, không đi đâu hết.” Số 4 đáp lời.

“Kiểm tra chuẩn bị bắt đầu rồi, em tốt nhất nên thành thật một chút. Nếu như em đã không nguyện ý mở lòng, vậy thì để thầy chủ động tiến vào trong trái tim của em vậy.” Đi xuống bên dưới, Hàn Phi nắm lấy tay số 4 trước mặt cả lớp: “Thầy vừa là giáo viên, cũng là bác sĩ, hai nghề cao quý này chính là lý giải cho cuộc đời của thầy”.

“Em thấy thầy giống một con quái vật hơn!” Số 4 muốn rút tay về, nhưng Hàn Phi đã sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn.

“Chẳng lẽ các em không phát hiện ra, những đồng đội của mình đã thiếu mất một người à? Trong một đội ngũ tan rã làm sao có thể có sức mạnh chữa trị?”

So với việc chữa trị cho người khác, Hàn Phi còn sở trường hơn về việc mở rộng trái tim của bệnh nhân.

Linh hồn của số 4 đứng trên vô số bia mộ, hòa vào làm một với tử ý. Thế giới trong mắt nó cũng giống như nhân cách của nó vậy, rời rạc không hoàn chỉnh, tràn ngập khuynh hướng tự hủy hoại.

“Làm sao các em lại có thể quên thầy chứ?”

Ánh sao và hy vọng rơi xuống nghĩa trang bị tử ý chiếm giữ, Hàn Phi không muốn thay đổi số 4, hắn chỉ thao túng nhân cách chữa trị, dùng sức mạnh dịu dàng nhất để chữa lành vết thương trong linh hồn của số 4.

Ban đầu số 4 vẫn còn chống cự, nhưng rất nhanh người vốn thù địch Hàn Phi nhất như nó đã nhìn hắn bằng một ánh mắt khác.

Từ bàng hoàng đến nghi ngờ, cuối cùng là im lặng không nói nên lời.

Tất cả mọi thứ số 4 đều thấy hết. Cài cúc áo trên cùng lại, cuối cùng trên mặt nó cũng lộ ra nụ cười: “Bây giờ mới được

coi là người đã đủ rồi.”

Chương 839: Kiểm tra bắt đầu

Nỗi đau chôn sâu trong lòng cũng nguôi ngoai đôi chút, linh hồn đứng bên bia mộ như thấy được đường về nhà.

Không còn giãy giụa nữa, số 4 để mặc ánh sao xuyên qua sương mù tử ý dày đặc, cảm giác này vô cùng quen thuộc.

Nó mơ hồ nhớ tới, mỗi lần khi mình cầu xin được chết, đều sẽ có một người cố chấp tới thuyết phục mình. Người đó hết lần này đến lần khác làm việc vô ích, cho đến cuối cùng mỗi khi nó sắp sửa đòi chết, hình bóng người đó lại vô thức hiện lên trong đầu.

Dây thần kinh căng thẳng được thả lỏng một chút, xòe năm ngón tay ra, số 4 nhìn vào ánh sáng trong lòng bàn tay.

Sức mạnh có thể chữa trị linh hồn chưa bao giờ mạnh mẽ đến thế, nó giống như ánh sao đã có từ xa xưa, chiếu rọi vào trái tim cằn cỗi, dịu dàng, lặng lẽ và không bao giờ rời xa.

Sau khi trị liệu kết thúc, Hàn Phi nhận được nhắc nhở từ hệ thống, lần trị liệu này vô cùng thành công, nhân cách chữa trị đạt được tăng cường, bản thân hắn cũng nhận khả năng chống lại tử ý. Còn về phần tình trạng của bệnh nhân, thì không nằm trong phạm vi nhắc nhở của hệ thống.

"Cảm thấy đỡ hơn chưa?" Hàn Phi thu tay về, cây cầu chạm vào linh hồn đứt gãy, tử ý vốn sắp không áp chế nổi trong mắt số 4 đã bình tĩnh trở lại.

Số 4 không gật đầu cũng không lắc đầu, ánh mắt nó dịu dàng hơn một chút, nhưng vẫn rất cứng miệng: "Người sở hữu nhân cách hệ chữa trị rất nhiều, thầy hiển nhiên không phải người mà em muốn gặp."

"Lần sau khi em không thể áp chế được tử ý có thể tới tìm thầy, không chỉ là em…" Hàn Phi nhìn về phía những học sinh khác trong lớp 7: "Nhân cách và tinh thần của các em gặp bất kì vấn đề gì đều có thể tới tìm thầy. Bất kể nói thế nào, thầy

chính là giáo viên của các em, thầy sẽ chịu trách nhiệm với từng người một."

Bầu không khí đã ổn định trở lại, Hàn Phi muốn nhân cơ hội này kéo gần khoảng cách với các học sinh, nhưng trong hành lang tiếng bước chân lại cắt đứt cảm xúc của hắn.

"Thầy Cao, thầy ra ngoài một chuyến." Đứng ở ngoài cửa vẫy tay với Hàn Phi, sắc mặt của chủ nhiệm Quạ khó coi, giống như cả đêm không ngủ.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Hàn Phi đỡ mép bàn dùng sức đứng lên, ai nhìn hắn cũng đều cảm thấy tình trạng của hắn càng ngày càng nặng.

"Tối hôm qua sau khi thầy Mã rời khỏi trường học, đến tận bây giờ vẫn chưa thấy trở về, tôi nghe các học sinh nói rằng tối qua thầy ấy hình như nói chuyện riêng với cậu một lúc? Cậu có biết thầy ấy đi đâu không?" Trong con ngươi của chủ nhiệm Quạ phản chiếu bóng dáng của Hàn Phi. Ánh mắt của anh ta đã dần dần không giống với người bình thường, dường như là đang sử dụng một loại năng lực nào đó đối với hắn.

"Anh ấy rất sợ kì kiểm tra hôm nay, muốn đổi thăm đen của mình để lấy thăm trắng của tôi. Tôi đương nhiên sẽ không đồng ý, với trạng thái hiện tại của tôi tiến vào tòa nhà đen nhất định là chết chắc." Hàn Phi sở hữu kỹ năng diễn xuất bậc thầy, còn là nghề nghiệp côi phu, muốn tìm ra sơ hở trong lời nói của hắn thì không phải là một khó khăn bình thường.

Chủ nhiệm Quạ lộ ra vẻ nghi hoặc, anh ta cũng nghi ngờ qua Hàn Phi, nhưng sau khi xem xét toàn diện, hắn căn bản không có năng lực để giết chết Mã Tỉnh.

Đứng bên ngoài lớp 7, chủ nhiệm Quạ cau mày suy nghĩ, anh ta không hề phát hiện ra học sinh và giáo viên của lớp này đều đang biểu diễn.

Trong thời gian hai ngày, học sinh và người phụ trách mỗi bên đã giải quyết được một giáo viên.

"Cậu đi cùng tôi tới văn phòng trước, những giáo viên khác cũng đều đã đến, chúng ta thảo luận một chút về cuộc kiểm tra đêm nay." Cách kiểm tra còn chưa tới 24 giờ, hai giáo viên

liên tiếp bị giết, chuyện này những năm trước cũng rất ít khi phát sinh.

Bước vào phòng họp trong tòa nhà văn phòng, các giáo viên khác đều đã vào chỗ, hiệu trưởng ngồi một mình ở cuối bàn họp, xung quanh người gã bao trùm một luồng khí tức đáng ngại.

"Hiệu trưởng, mọi người đều đã đến đủ rồi." Chủ nhiệm Quạ ra hiệu cho Hàn Phi ngồi vào chỗ của mình. Bên phía này anh ta vừa dứt lời, cửa phòng họp đã tự động đóng lại, rèm cửa dày bị một lực lượng vô hình kéo ra, bắt đầu nhanh chóng buông xuống.

"Tôi thường xuyên không ở trường học, có rất nhiều người có thể đã quên mất tại sao tôi có thể trở thành hiệu trưởng."

Giọng nói âm trầm đáng sợ vang lên bên tai mọi người, giọng nói của hiệu trưởng tựa như một lưỡi kiếm sắc bén tẩm nọc độc đâm thẳng vào linh hồn.

"Trong số mọi người có người giao dịch với Âm Thương, có người tự ý lưu giữ vật cấm kỵ, có người tín ngưỡng tà thần đã hiến tế một nửa ký ức của mình, có người liên hợp với những người sống sót từ các cứ điểm khác, cố gắng phá hủy ngôi trường mà tôi xây dựng."

Hiệu trưởng ngẩng đầu lên, không một giáo viên nào có mặt dám nhìn thẳng vào mắt gã.

"Nhân tính vốn dĩ ích kỷ, mọi người đưa ra lựa chọn có lợi hơn cho bản thân là điều rất bình thường, nhưng mọi chuyện không thể vượt quá giới hạn.

Hai tay giơ lên, hiệu trưởng từ dưới bàn lấy ra một cái hộp đen. Gã đẩy cái hộp đen đến trước mặt Trương Mộng Lam người phụ trách lớp 8: "Mở nó ra."

Trương Mộng Lam còn chưa biết tại sao nhấc nắp hộp đen lên, vừa nhìn vào bên trong, cả khuôn mặt tái nhợt trong chớp mắt.

Trong hộp đen có một cái đầu người, người đàn ông kia khôi ngô tuấn tú, hai mắt mở to, trong con ngươi tràn đầy tức

giận và không cam lòng.

“Tôi biết người bạn trai cô yêu mười một năm vẫn chưa chết, tôi cũng biết hai người đã cùng nhau sống chết trong thảm họa, trải qua muôn vàn chuyện khiến người ta cảm động. Tôi đánh giá cao lòng chung thủy của hai người đối với tình yêu, nhưng đây không phải là lý do cô câu kết với người ngoài.” Hiệu trưởng rất ít khi hỏi điều gì, mỗi lời gã nói đều là kết luận cuối cùng, đại diện cho phán quyết.

“Tôi không câu kết với người ngoài! Tôi không làm bất cứ điều gì có lỗi với trường học!” Sau khi thất thần trong chốc lát, Trương Mộng Lan bị nỗi đau vô biên nhấn chìm, dường như đã mất hết sức lực. Nếu như không phải được Diêm Lam đỡ lấy, có lẽ cô ta đã ngồi bệt xuống đất rồi.

“Có thể cô không có ý phản bội trường học, nhưng anh ta thật sự muốn lật đổ nơi này.” Chủ nhiệm Quạ vất một số tài liệu dính máu lên bàn: “Bạn trai cô là sứ giả của cứ điểm sinh tồn lớn nhất khu C, tình hình hỗn loạn xung quanh trường học mấy ngày gần đây có liên quan đến cậu ta.”

“Không thể nào! Anh ấy chỉ là một người bình thường chưa thức tỉnh nhân cách mà thôi!”

“Cô yêu anh ta đậm sâu, tin tưởng anh ta, nhưng anh ta lại lợi dụng mối quan hệ của hai người. Có lẽ đối với anh ta sinh mệnh của những người sống sót trong cứ điểm, còn trân quý hơn rất nhiều so với tình yêu của hai người.” Chủ nhiệm Quạ đang từng bước phá hủy phòng tuyến tâm lý của Trương Mộng Lam. Hàn Phi ngồi ở bên cạnh thì lại tiện tay cầm những tài liệu nhuốm máu kia lên xem.

Trước khi thảm họa xảy ra, tổng dân số của các khu đô thị lớn ở Tân Hỗ mới đã vượt quá 20 triệu người, nhưng hiện tại số người sống vẫn lưu lại trong thành phố chưa đến một triệu, chủ yếu tập trung ở ba cứ điểm chính. Bọn họ lần lượt ở Cục Điều tra Thảm họa nằm ở khu C, Cảng Tự Do ở khu D và thành mới Hy Vọng được xây dựng ở rìa thành phố.

Trong đó, thành mới Hy Vọng có dân số đông nhất, tiếp nhận gần 500.000 người, bọn họ đã khám phá ra một cách sinh

tồn mới sau thảm họa.

Cảng Tự Do liên thông với các thành phố khác, là một trung tâm giao thông quan trọng do con người kiểm soát. Một số lượng lớn cư dân có nhân cách đặc biệt đã liều mạng để bảo vệ nó.

Cục điều tra thảm họa là cứ điểm nhỏ nhất trong ba nơi, chỉ có chưa đến 50.000 người, nhưng lại là cứ điểm duy nhất tiến sâu trong thành phố, cũng là cứ điểm duy nhất vẫn đang trực diện chiến đấu với quỷ quái, đoạt lại các cứ điểm kiến trúc trong thành phố.

Tuy nhiên, đây không phải là những điều hấp dẫn nhất đối với Hàn Phi. Đôi mắt hắn dừng lại trên một trang báo cáo, trên tờ giấy nhuốm máu có in bức ảnh của nữ cục trưởng Cục điều tra thảm họa.

Hàn Phi gần như không thể tin vào mắt mình, vị nữ cục trưởng đó chính là Lệ Tuyết sau nhiều năm.

“Nếu mọi thứ diễn ra theo chiều hướng tồi tệ nhất, nếu như mình không thành công trong việc ngăn chặn Cao Hưng và ý thức của Mộng, vậy thì mọi thứ mình trải qua trong thế giới ký ức điện thờ của Cao Hưng đều có thể trở thành hiện thực vào một ngày nào đó trong tương lai.”

Xem thông tin về Lệ Tuyết, thầy giáo và đàn anh của anh trai của nữ cục trưởng Cục điều tra đều đã chết trong thảm họa. Bọn họ đã dùng máu thịt của mình để tranh thủ thời gian cho những người sống sót, cố gắng hết sức để ngăn chặn thảm họa xảy ra, nhưng cuối cùng thì vẫn thất bại.

“Cao Hưng suy luận ra tương lai tồi tệ nhất trong thế giới ký ức điện thờ. Vì vậy để đảm bảo rằng tương lai này sẽ xảy ra, gã hẳn là sẽ không giết Lệ Tuyết trong hiện thực.”

Tài liệu trên bàn đã mở mang tầm nhìn cho Hàn Phi, giúp hắn hiểu một cách toàn diện hơn về thành phố này.

Ba cứ điểm lớn tổng cộng có dân số gần 700.000 người. Những người sống sót còn lại nằm rải rác trong thành phố, trong đó có rất nhiều nơi giống như “trường học”, trở thành thức ăn và tế phẩm được quỷ quái nuôi dưỡng.

Quỷ cần những cảm xúc tiêu cực và tuyệt vọng, nên sẽ không giết hết người sống mà chỉ khiến con người sống trong cảnh tăm tối vô vọng, kích thích nhân tính biến dạng thành những thứ xấu xí hơn.

Trong phòng họp hiện tại cũng chỉ có Hàn Phi là có tâm tư xem xét tài liệu. Những người khác bởi vì bầu không khí căng thẳng đều sợ hãi không nói nên lời, mỗi người đều đã làm sai chuyện gì đó. Trước kia hiệu trưởng không truy cứu, mọi người nhắm một mắt mở một mắt rồi cho qua. Nhưng khi nền móng của trường học bị lung lay, hiệu trưởng đã đặt tất cả lên bàn cân.

"Một giáo viên bị giết, một giáo viên mất tích, hai người bọn họ có phải là có liên quan với bạn trai của cô không?" Hiệu trưởng hờ hững nhìn Trương Mộng Lam: "Bịt mắt heo con lại, bọn họ sẽ không thể nhìn thấy thế giới bên ngoài đẹp như thế nào. Hơn nữa, ngộ nhỡ cái gọi là thành mới Hy vọng lại là một trường học khác thì sao?"

Bạn trai của Trương Mộng Lam đã lan truyền thông tin về cứ điểm của những người sống sót khác gần trường, bí mật lôi kéo và phá hủy hệ thống lấy trường học làm trung tâm ở đây, điều này đã chạm đến giới hạn của hiệu trưởng.

"Hiện tại trường học thiếu nhân lực, tôi sẽ không truy cứu gì cô, nhưng sẽ không có lần sau." Hiệu trưởng nói là không truy cứu, nhưng lời nói trong miệng của gã lại hoàn toàn tương phản với cái đầu đang chảy máu trên bàn. Người có thể giao dịch với tòa nhà đen trong thảm hỏa làm sao lại có thể nhân từ được chứ?

"Bất kì người nào đang ngồi tại đây, đã làm cái gì, che giấu cái gì, tôi không có hứng thú, càng không muốn xen vào, nhưng nếu các người làm hỏng chuyện tôi giao phó, vậy thì lần sau bên trong cái hộp này có thể sẽ là chứa đầu của các người đấy." Đóng nắp hộp đen lại, hiệu trưởng lấy ra tám tờ danh sách: "Viết tên tất cả học sinh tham gia và kiểm tra vào đây, đêm nay nhất định không được xảy ra sự cố."

Danh sách kiểm tra đặt trên bàn trong phòng họp trông giống một danh sách chết chóc hơn, cuộc hiến tế máu tàn nhẫn

và đen tối nhất sẽ bắt đầu vào đêm nay.

Có một số giáo viên sau khi nhận được danh sách là bắt tay ngay vào viết, có giáo viên cầm chặt bút không viết được chữ nào, bọn họ biết mỗi cái tên đều tượng trưng cho một mạng người đang sống.

"Mã Tỉnh mất tích, lớp 3 của cậu ấy tối nay sẽ do tôi dẫn dắt." Cầm hộp đen đứng lên, hiệu trưởng cúi đầu nhìn xuống mọi người: "Ngoài ra tôi cảnh cáo các người lại một lần nữa, đừng ôm bất kì may mắn nào, con đường sống trước mắt các người chỉ có một, đó chính là ngoan ngoãn hỗ trợ trường học hoàn thành hiến tế."

Trong phòng họp không một tiếng động, chỉ sau khi hiệu trưởng mang theo hộp đen rời đi, mọi người mới dám thở mạnh.

Trương Mộng Lam từ trong mộng tỉnh lại, móng tay cắm sâu vào thịt, máu dọc theo kẽ tay chảy ra, nhưng dường như cô ta không hề phát giác, mà chỉ cắn chặt răng.

"Những người sống sót từ bên ngoài không nhất thiết đều là người tốt. Hiệu trưởng phải chịu trách nhiệm cho mạng sống của tất cả những người sống trong trường và khu vực xung quanh. Tôi không cầu mong mọi người hiểu cho anh ấy, nhưng tôi hy vọng mọi người đừng làm chuyện ngốc nghếch." Chủ nhiệm Quạ thở dài: "Chết cũng có thể là một sự giải thoát, không cần phải chật vật giãy giụa nữa."

Lần lượt từng giáo viên rời đi. Khi đi ngang qua Trương Mộng Lam, Vương Sơ Tình muốn an ủi mấy câu, nhưng nhìn thấy bộ dạng của Trương Mộng Lam như vậy, lời nói đến miệng lại không thể nói được ra.

Trong phòng họp rộng lớn chỉ còn lại Trương Mộng Lam, Diêm Lam và Hàn Phi. Diêm Lam không biết nên an ủi Trương Mộng Lam như thế nào, chỉ có thể ở bên cạnh cô ta.

Hàn Phi tranh thủ thời gian này để ghi nhớ tất cả thông tin trong những tài liệu kia. Cục điều tra thảm họa ở khu C đã liên lạc với nhiều trường học khác nhau trong thành phố. Những

thành viên của Cục điều tra không màng đến sự an toàn của bản thân, đi lại trong thành phố bị gọi là sứ giả.

"Rõ ràng ngay cả nhân cách còn chưa thức tỉnh, lại dám truyền tin tức trong một thành phố đầy quỷ quái. Bọn họ có thể mới là người sở hữu nhân cách không biết sợ hãi thực sự." Hàn Phi rất ngưỡng mộ những người như vậy. Bất kể thời đại nào, cho dù có ở trong hoàn cảnh tồi tệ đến đâu, cũng sẽ luôn có người không chút do dự đứng lên, muốn dùng lưng chống đỡ cả bầu trời sụp đổ.

"Anh đang ám chỉ cái gì thế?" Với tư cách là người sở hữu nhân cách không biết sợ hãi, Diêm Lam rất không thích cách nói chuyện của Hàn Phi.

"Tôi chỉ cảm thấy đáng tiếc. Cô rõ ràng sở hữu thực lực có thể nghiền nát quỷ quái, sức chiến đấu trực diện vô địch, nhưng lại chỉ có thể hộ tống tế phẩm cho quỷ quái. Ngược lại, những người bình thường ngay cả việc có thể giãy giụa trước mặt quỷ quái cũng không thể làm được, thì người sau lại tiếp bước làm chuyện đúng đắn…" Còn chưa nói xong, Hàn Phi đã cảm thấy một sát khí kinh người. Diêm Lam đứng ở bên cạnh bàn họp, xương ngón tay và kim loại đan vào nhau, phát ra âm thanh rợn người.

"Muốn giết tôi? Cô dám không? Cô có làm được không?" Hàn Phi cũng đứng lên. Hắn đi tới bên cạnh Trương Mộng Lam, hoàn toàn không để ý tới Diêm Lam: "Tôi không biết an ủi người khác, có điều tôi muốn nói với cô, đêm nay có thể là một cơ hội."

Ghé sát vào tai Trương Mộng Lam, hắn hạ thấp giọng xuống, giống như ác ma đang hát: "Một cơ hội giết chết hiệu trưởng."

"Đừng nghe anh ta!" Đẩy Hàn Phi ra, Diêm Lam cảnh giác nhìn hắn: "Người này rất nguy hiểm."

"Làm chuyện đúng đắn tất nhiên là nguy hiểm rồi." Hàn Phi bám vào cái bàn: "Nếu như hai người cũng có con, hai người có muốn nhìn chúng nó bị mua bán như lợn con ở chợ thú cưng không?"

Đặt tài liệu nhuốm máu xuống, Hàn Phi không nói gì nữa, rồi đi ra bên ngoài.

Trở lại lớp 7, Hàn Phi viết hai chữ tự học thật to lên bảng, sau đó nhấc ghế ngồi cạnh học sinh số 2: "Thầy Mã Tỉnh bị giết, hiệu trưởng sẽ dẫn lớp 3 của thầy ấy tham gia kiểm tra, mọi người có dự định gì không?"

Sử dụng chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, Hàn Phi muốn nhân chuyện này để chứng minh bản thân, có được tín nhiệm của số 2. Nhưng hắn không ngờ tới chính là, sau khi ý thức của mình tiến vào tâm trí của số 2, thì lại nhìn thấy một mảng trống rỗng.

"Phương thức tư duy của em không giống với người bình thường, cho nên thầy sẽ không nhìn thấy gì hết." Số 2 đang dùng bút vẽ cái gì đó trên quyển bài tập.

"Thầy ơi, chuyện của chúng em thầy đừng xen vào nữa." Lớp trưởng số 5 cũng đi tới: "Thầy chỉ cần dẫn chúng em rời khỏi trường học tối nay, nhân tiện giúp chúng em chăm sóc cho những mã số phía sau là được."

"Chắc chắn không?"

"Năng lực của thầy là chữa trị, đương nhiên là dùng cho hậu cần rồi, làm gì có ai phái quân y đi tiền tuyến chiến đấu đâu?" Số 4 cười cười, cái nhìn của nó đối với Hàn Phi đã thay đổi rất lớn, ít nhất là bây giờ đã chủ động đáp lời hắn rồi.

"Có khả năng nào thầy cũng rất mạnh không." Hàn Phi cảm thấy những học sinh này không hiểu rõ hắn lắm.

"Vấn đề không phải mạnh hay không." Số 2 đã vẽ xong tác phẩm của chính mình, là hai đóa hoa nở rộ: "Tối nay ngoại trừ số 1 ra, tất cả mọi người đều sẽ không ra tay."

"Em để cho bạn một mình chiến đấu với hiệu trưởng?"

Giật cả mình, Hàn Phi quay đầu nhìn về phía số 1 có dáng người cao ráo. Số 1 cũng đang mỉm cười nhìn hắn: "Em là đại ca của tất cả những đứa này, tất nhiên sẽ đứng phía trước bọn nó rồi."

“Thầy ơi, thầy đừng lo nữa, số 2 đã cân nhắc đến cả trăm ngàn tình huống rồi, cho dù có thất bại, chúng ta cũng có mấy con đường lui.” Lớp trưởng chớp chớp mắt ra vẻ thần bí: “Tín sử của Cục điều tra sẽ không chết vô ích đâu.”

Chuông vào học vang lên, Hàn Phi lại bắt đầu tự học.

Những cuộc cãi vã bên ngoài trường học cho đến sẩm tối mới dừng lại. Buổi tối là thời gian hoạt động của quỷ quái, đông người tụ tập sẽ thu hút đến bọn chúng, những thứ bẩn thỉu đó sẽ trà trộn vào đám đông, theo một số người về nhà.

“Đến lúc xuất phát rồi.”

Trong đài phát thành của khuôn viên trường học phát ra một bản nhạc quỷ dị, tiếng chuông tan học vang lên ba lần liên tiếp.

Học sinh trong mỗi lớp đã chuẩn bị xong xuôi. Sau khi tia sáng cuối cùng chiếu xuống phía chân trời, từng đứa một bước ra khỏi lớp.

Đích thân hiệu trưởng kiểm tra danh sách. Sau khi xác nhận rằng tất cả học sinh đều có mặt, gã mở cửa sau của trường học vẫn luôn bị đóng lại ra.

Gỉ sét rơi rụng, âm thanh chói tai đặc biệt trong đêm, hơi lạnh tràn vào khuôn viên.

Nhìn bóng tối chưa rõ ngoài cửa, tất cả học sinh đều vô cùng căng thẳng, trên khuôn mặt non nớt có chút sợ hãi, không ai có thể biết cái gì tiếp theo sẽ chào đón bọn chúng.

Đồng hồ ở tầng trên của văn phòng khuôn viên chậm rãi kêu tích tắc, thời gian trôi qua trong sự chờ đợi.

Màn đêm càng ngày càng sâu, sau khi những tòa nhà phía xa hoàn toàn chìm trong bóng tối, hiệu trưởng mở chiếc lọ thủy tinh dưới chiếc áo choàng đen, một oán niệm bị trọng thương được gã thả ra.

Trước mặt toàn thể học sinh, hiệu trưởng đã xé toạc oán niệm đó, bôi khí tức oán hận lên từng người học sinh một.

“Muốn làm cho quỷ quái hồn phi phách tán, thì phải có ý chí còn đáng sợ hơn so với bọn chúng. Đây không phải là thứ có thể dạy các em trên lớp, chỉ có thể rèn luyện ra trong sinh tử tuyệt vọng.”

“Người sở hữu nhân cách đặc biệt ý chí yếu đuối, sau khi chết rất dễ biến thành quỷ quái, cho nên thứ chúng ta cần không phải là nhân cách đặc biệt, mà là một người giết quỷ có ý chí kiên cường không lay chuyển!”

“Tất cả mọi người chuẩn bị xuất phát! Kiểm tra bắt đầu!”

Trên từng khuôn mặt non nớt đều hiện lên vẻ kiên quyết. Trong mắt các em ánh lên tia sáng hiếm thấy trong thảm họa, vì ngây thơ và khờ khạo nên các em đã nuôi những kỳ vọng tốt đẹp nhất.

Nhìn đôi mắt sáng ngời kia biến mất trong màn đêm, Hàn Phi từ từ nắm chặt tay, hạ vành nón xuống, vẫy vẫy tay ra phía sau lưng.

“Lớp 7, đi theo thầy!”

Chương 840: Nhân cách kì tích

Tám lớp học tương ứng với tám tòa nhà. Những học sinh sở hữu nhân cách đặc biệt này sẽ trở thành thức ăn trên đĩa ăn tối của quỷ quái, và tế phẩm đặt trước điện thờ.

Cái chết của bọn chúng có thể đổi lấy sự an toàn của cứ điểm trong nửa năm, đây là điều mà rất nhiều người lớn đều biết.

Trên những con phố chìm trong bóng tối, cửa ra vào và cửa sổ của mọi ngôi nhà đều đóng chặt. Trẻ em đi trên con phố dài, còn những người lớn lấp ló sau khe cửa nhìn trộm.

Không ai bước tới để ngăn cản, không ai nói một lời nào với những đứa trẻ đó.

Đội ngũ toát ra khí tức oán niệm từ từ đi ra khỏi cứ điểm khu vực an toàn. Giáo viên của mỗi lớp bắt đầu dẫn dắt đội ngũ, bọn họ phải an toàn đưa lớp của mình đến các tòa nhà khác nhau.

Rất nhiều đứa trẻ đều là lần đầu tiên rời khỏi cứ điểm, lần đầu tiên đặt chân vào khu vực bị quỷ quái chiếm giữ. Không dám nói chuyện, bọn chúng căng thẳng nhìn mọi thứ, âm thầm hạ quyết tâm giết quỷ bằng những gì học được ở trong trường!

Sự hồn nhiên của trẻ thơ và sự thờ ơ của người lớn đan xen vào nhau, tàn khốc lại hiện thực.

“Thầy ơi, chúng ta đi theo lớp 3 đi.” Lớp trưởng số 5 đứng sau lưng Hàn Phi, thấp giọng nói: “Xem ra đêm nay muốn cùng hiệu trưởng quyết đấu cũng không phải chỉ có một mình chúng ta.”

Lớp 1 do Diêm Lam dẫn đầu rời đi trước, tiếp theo là lớp 2 do Trương Mộng Lam dẫn đầu. Thành phố trước mặt giống như miệng của một con quái vật khổng lồ, các lớp vừa bước vào đã nhanh chóng biến mất.

Sau khi tất cả các lớp rời đi, lớp 7 do Hàn Phi dẫn đầu không đi theo con đường ban đầu đến tòa nhà đen, mà đi theo lớp 3 do hiệu trưởng phụ trách.

“Trong cứ điểm có người ủng hộ hiệu trưởng, trong tòa nhà đen có bạn bè của gã, cơ hội tốt nhất để chúng ta ra tay chính là giữa địa điểm kiểm tra và cứ điểm.”

Màn đêm quét sạch tất cả dấu vết, tất cả những đứa trẻ của lớp 7 giống như một đám u linh đã được huấn luyện, hoặc giống như thủy triều từ vực sâu phun ra, lặng lẽ băng qua đường phố.

Trong bóng tối, ba mươi đứa trẻ đã hoàn toàn thay đổi diện mạo. Trên mỗi khuôn mặt non nớt này, ẩn chứa những con quái vật khủng khiếp đã chịu đủ loại hành hạ. Bọn chúng cẩn thận giơ ra những chiếc răng nanh và móng vuốt sắc nhọn vào ban đêm, mục đích không phải là để giết người vô tội vạ trong đêm.

Nửa giờ trôi qua, tiếng ca vang lên bên trong con phố thương mại. Đèn giao thông ở ngã tư bật sáng, lớp 3 do hiệu trưởng dẫn đầu dừng lại ở lối ra của con phố thương mại.

Nơi từng là khu thương mại phát triển nhất ở thành phố Tân Hỗ cũ giờ đã trở nên khá u ám. Bề ngoài trông chẳng khác gì người chết, thậm chí những con ma nơ canh cũng đầy dấu răng và vết xước.

“Ra đây đi, đi theo tôi lâu như vậy, cô muốn làm gì?” Hiệu trưởng toàn thân trong bộ áo bào đen nhìn về phía nơi phát ra tiếng ca. Trong bóng tối có một cô dâu toàn thân mặc váy cưới màu đỏ đang đứng, cô ôm đầu lâu của người yêu, biểu hiện biến thái điên loạn.

“Trương Mộng Lam, cô còn ngu ngốc hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi đấy.” Hiệu trưởng lắc đầu: “Tôi đã cho cô một cơ hội rồi.”

Đáp lại hiệu trưởng chỉ có tiếng ca, bài hát của Trương Mộng Lam mang màu xanh u sầu. Những nốt nhạc này dường như có thể trực tiếp xâm chiếm tâm trí, ảnh hưởng đến tinh thần của người ta.

“Tình yêu khiến người ta trở nên mù quáng, cô làm như vậy, sẽ hại chết tất cả học sinh trong lớp, còn liên lụy tất cả những người sống sót trong cứ điểm nữa.”

Hiệu trưởng yêu cầu tất cả học sinh tiến vào cửa hàng bên cạnh. Gã làm vậy là để bảo vệ những đứa trẻ đó, hay là chỉ muốn bảo vệ cho những tế phẩm, hoàn thành giao dịch với quỷ quái.

“Đạo đức giả, đáng ghê tởm, anh luôn nói mình là vì tất cả những người sống sót, nhưng lại không cho phép bất kì ai liên hệ với các cứ điểm khác. Anh căn bản không phải là vì chúng tôi, anh chỉ coi chúng tôi là vật nuôi trong nhà của anh mà thôi!”

Trương Mộng Lam ôm đầu lâu trong tay, bên dưới cổ gân xanh nổi lên, tiếng ca đã thu hút những quỷ quái ẩn nấp bên trong con phố thương mại.

Dưới sự thúc đẩy bởi tiếng ca u sầu này, quỷ trong đêm tối lao về phía hiệu trưởng. Còn bản thân cô ta thì giống như cô dâu của quỷ quái, thê thảm xấu xí, mặc váy cưới nhảy múa và ca hát dưới cái chết.

“Cô là giáo viên yếu nhất trong tất cả các giáo viên, sở dĩ tôi giữ cô lại trong trường học, hoàn toàn là bởi vì tình cảm giữa cô và Diêm Lam.” Giọng nói của hiệu trưởng dần xuất hiện biến hóa, vết sẹo dưới mặt gã giống như ròi bọ đang lúc nhúc, oán niệm thuộc về quỷ quái tuôn ra khỏi người gã. Quỷ quái đến gần hiệu trưởng bị đẩy ngã xuống đất, bọn chúng bị đè đến mức chỉ có thể quỳ rạp xuống dưới chân.

Cởi bỏ mũ đội đầu ra, hiệu trưởng hoàn toàn phớt lờ những con quỷ này, thậm chí còn không thèm nhìn cả Trương Mộng Lam, ánh mắt của gã nhìn vào ngã tư đường.

Đèn đỏ lóe lên, lượng lớn máu tươi nhỏ xuống, thi thể của một nhân viên bảo vệ trường học bị xiềng xích xuyên qua, bị vứt trên đường trước mặt hiệu trưởng.

“Diêm Lam, cô là người tôi coi trọng nhất, tại sao cô cũng chống lại tôi?” Cơ thể của hiệu trưởng ẩn trong áo bào đen hơi phồng lên một chút, gã lộ ra vẻ nghiêm túc: “Kiểm tra thất bại,

tất cả mọi người trong cứ điểm đều sẽ bị chôn cùng, đạo lý này tôi phải lặp lại bao nhiều lần nữa đây?"

Kim loại va chạm với mặt đất phát ra âm thanh chói tai, Diêm Lam từ tầng 7 của con phố thương mại nhảy vọt xuống, đứng giữa hiệu trưởng và Trương Mộng Lam.

Dáng người cao lớn trông rất nổi bật trong đêm tối, không ai có thể bỏ qua Diêm Lam. Nơi cô ta đang đứng, quỷ quái phải lánh đi, âm khí cũng khuếch tán.

"Để Trương Mộng Lam rời đi, tôi sẽ giúp anh đưa các học sinh đến tòa nhà đỏ." Trong trang phục màu đen, những chiếc gai kim loại trên lưng của Diêm Lam kéo dài ra hai bên, đâm vào máu thịt, cô ta dường như hoàn toàn không cảm thấy đau đớn.

"Rời đi? Diêm Lam, cô hình như đã quên mất một chuyện. Tôi là hiệu trưởng của trường học, trong trường học này tôi mới là người có quyền quyết định, bất luận kẻ nào trong số các người cũng chỉ có thể phục tùng!" Một nửa bên cơ thể toàn là vết sẹo của hiệu trưởng bắt đầu biến dạng, bên trong máu thịt truyền ra tiếng kêu gào của oán niệm. Cánh tay trái của gã sinh sôi, vết sẹo hóa thành một cái miệng, khí tức của oán niệm chồng chất đan xen, dần dần hình thành nên một loại hận ý đối với vạn vật!

Dưới sự giúp đỡ tòa nhà đen, hiệu trưởng để quỷ quái dung nhập vào bên trong cơ thể của mình. Mặc dù chưa đốt cháy được lửa đen của hận ý, nhưng gã đã có sức mạnh vượt qua oán niệm cỡ lớn, đó là một con quái vật chân chính!

"Đã quá lâu tôi không thể hiện một mặt khác của chính mình rồi, các người không phải thực sự cho rằng nhân cách của mình có thể đấu lại tôi đấy chứ?" Cánh tay trái phong ấn oán niệm gào thét, hiệu trưởng bóp nát oán niệm, không hề có chút nương tay.

Nhìn oán niệm cỡ lớn trong cánh tay của đối phương, Diêm Lam không những không lùi bước, mà còn tiến lên trước một bước.

Trong mắt cô ta hiện lên các vết máu, kim loại trên sống lưng xuyên thủng từng tầng máu thịt. Toàn thân cơ bắp bị đè nén đến cực điểm, cô ta điên cuồng nạp năng lượng!

Oán niệm, thù hận, căm ghét, tất cả những cảm xúc tiêu cực cũng đều không thể gây ra bất kỳ can nhiễu nào đối với cô ta. Ngay cả con quỷ khổng lồ lớn hơn rất nhiều cũng không thể khiến cô ta lùi lại nửa bước.

Không biết sợ hãi, luôn luôn tiến về trước!

Sức mạnh trong tâm trí đang khuấy động toàn thân, Diêm Lam đột nhiên tăng tốc, cô ta một quyền đánh xuống oán niệm cỡ lớn kia!

"Bang!"

Toàn bộ thủy tinh ở hai bên con phố thương mại đều vỡ vụn, dưới mặt đất xuất hiện vô số vết nứt, đêm tối hình như cũng bị xé rách ra một khe hở.

Cánh tay trái to lớn méo mó của hiệu trưởng rũ xuống, khuôn mặt của oán niệm cỡ lớn bị xuyên thủng!

Khói bụi tan đi, Diêm Lam đứng giữa mảnh thủy tinh trên mặt đất, huyết văn dữ tợn trên người và totem kim loại trộn lẫn vào nhau. Nắm tay trái bị biến dạng, xuyên qua da, một lượng lớn nguyền rủa dọc theo vết thương xâm nhập vào cơ thể.

Đối với người bình thường mà nói, đó là nỗi đau không thể chịu đựng được, nhưng điều này thậm chí còn không đủ tư cách để khiến Diêm Lam nhíu mày. Sợi kim loại và máu thịt nhớp nháp, cô lại giơ nắm đấm lên lần nữa.

"Nhân cách không biết sợ hãi quả thực rất mạnh, nhưng cô thật sự có thể làm được chuyện không biết sợ hãi hay sao? Cô không có bất kì lưu luyến hay tiếc nuối nào à, cô nguyện ý dùng tâm niệm nhất định có chết cũng phải kích thích toàn bộ tiềm năng của nhân cách sợ hãi hả?" Cánh tay trái của hiệu trưởng dần dần trở nên xấu xí. Sau khi oán niệm cỡ lớn bị Diêm Lam xuyên thủng, luồng khí thức của tòa nhà đen càng đáng sợ hơn đã phun ra.

Cơ thể của hiệu trưởng bắt đầu càng trở nên biến dạng hơn, chiếc áo bào đen bị xé toạc, những vết sẹo dày đặc dưới cơ thể đều là dấu vết của quỷ dung hợp để lại.

Dường như gã vẫn luôn thử giới hạn của bản thân. Cuối cùng với sự giúp đỡ của tòa nhà đen, trong cơ thể gã cũng có khí tức của tòa nhà.

"Hiệu trưởng sở hữu nhân cách bao dung, ban đầu được bầu làm hiệu trưởng vì đức độ và được tôn trọng. Nhưng trong quá trình dung hợp với quỷ quái, gã đã bị quỷ quái phản phệ, bây giờ đã là nửa người nửa quỷ, trong tâm lý chắc là nghiêng về phía quỷ nhiều hơn." Số 1 đẩy Hàn Phi một cái: "Thầy ơi, thầy đi dụ hiệu trưởng đến đây. Cô Diêm Lam thật vô dụng, không thể gây ra tổn thương quá lớn đối với hiệu trưởng được."

"Dụ đến đây." Từ con phố thương mại bên kia đi ra, Hàn Phi tung mạnh đồng xu: "Xem ra vẫn phải là mình ra tay mới được."

Sương đen tham lam bao quanh toàn thân, ác quỷ thức dậy trong vực sâu.

Bệnh Hạch, Đố Kỵ, Vô Thường, ba oán niệm lặng lẽ xuất hiện, đủ các thể loại trạng thái tiêu cực in dấu lên người hiệu trưởng.

"Cao Thành?"

Hiệu trưởng đang chuẩn bị dùng toàn lực giết chết Diêm Lam, mí mắt đột nhiên giật giật, thân hình dị dạng to lớn của gã quay ngoắt lại, nhìn sang bên kia đường. "Tôi nói dạo này bên trong trường học có quá nhiều bất thường, dường như có một lực lượng nào đó đang phát triển, hóa ra là cậu! Tiến vào tòa nhà quỷ, giả vờ tinh thần bị ô nhiễm cao, mục tiêu thực sự của cậu là tôi sao?"

"Tôi chỉ vì những đứa trẻ trong lớp mà thôi." Hàn Phi vừa nói xong, hiệu trưởng lập tức bừng bừng khí thế.

"Một kẻ đê hèn không biết xấu hổ như cậu mà sẽ lại vì học sinh phản kháng tôi? Cao Thành, sức của cậu đến từ tham lam và dã tâm, nhưng một khi tham lam vượt quá giới hạn, nó

cũng sẽ đốt cậu thành tro.” Hiệu trưởng vẫn không có chút biểu hiện căng thẳng nào. Cho dù là cùng lúc đối phó với Diêm Lam và Hàn Phi, gã cũng có đủ tự tin để giành chiến thắng.

“Tùy anh nói gì cũng được, tôi lười phải giải thích với người chết.” Hàn Phi giơ ngón tay trái chỉ về phía hiệu trưởng, vực sâu trong tâm trí sôi trào trong nháy mắt. Sương đen lan tràn sau lưng, một cái rìu khổng lồ chém tới trên mặt đất: “Giết cho ta!”

Oán niệm cỡ lớn trèo ra khỏi vực sâu tham lam, chạy như điên về phía hiệu trưởng.

“Xem ra cậu đã tìm được không ít đồ tốt trong tòa nhà quỷ, ngay cả cỗ máy kiểm tra ô nhiễm tinh thần của trường học cũng có thể đánh lừa. Chờ tôi giết chết hết những con quỷ của cậu, sẽ biến cậu thành một cây gậy. Tôi sẽ khiến cậu phải nói ra hết tất cả bí mật.” Hiệu trưởng từ bỏ Diêm Lam, vẻ mặt hung ác nhìn chằm chằm vào Hàn Phi: “Cậu nên nhanh chóng cảm ơn những thứ kia đi.”

Máu thịt của hiệu trưởng và quỷ đã hợp nhất với nhau, bàn tay khổng lồ này xuyên qua tòa nhà lớn trên con phố thương mại, rồi chộp lấy chiếc rìu khổng lồ của Hàn Phi.

Lưỡi rìu ngưng tụ sát khí chém thẳng vào lòng bàn tay của hiệu trưởng, nhưng lúc đó đã xảy ra một chuyện rất kỳ lạ. Vô số sợi tơ mọc ra từ cánh tay của hiệu trưởng, bọn chúng như những xúc tu có ý thức đặc biệt của mình, đan xen với nhau trên chiếc rìu, dọc theo lưỡi rìu bò lên người gã.

Nhân cách của hiệu trưởng vốn là một phẩm cách tích cực và tốt bụng, nhưng trải qua hết lần này đến lần khác đột phá của nhân tính, nó đã hoàn toàn biến dạng thành một thứ khác.

Oán niệm cỡ lớn dung hợp với thân thể hiệu trưởng cùng những quỷ quái khác đều là thân thể chính. Có tiêu diệt bọn chúng bao nhiêu lần cũng vô ích, muốn giết hiệu trưởng nhất định phải nghiền nát nhân cách của gã.

Những xúc tu đến từ tòa nhà đen của hiệu trưởng gắn liền với nhân cách của gã. Những xúc tu này chính là chìa khóa để

gã không thể dung hợp được với quỷ quái khác.

"Chả trách hiệu trưởng có đủ tự tin để đối phó với tám vị giáo viên, nửa người của gã vẫn chưa dị dạng biến thành quỷ."

Sát ý được hình thành từ lượng lớn hận ý bị giam cầm, hiệu trưởng lúc này muốn dung hợp với nó cũng vô cùng khó khăn, trong thời gian ngắn căn bản không thể làm được. Có điều bây giờ gã chỉ cần kiểm soát hận ý, ô nhiễm tinh thần đã đủ để giết chết Hàn Phi rồi.

Đủ loại cảm xúc tiêu cực dâng trào, ngay cả ánh sao cũng không thể áp chế được, Hàn Phi đã làm một hành động mà không ai ngờ tới, hắn không chút do dự quay người bỏ chạy.

Oán niệm cỡ lớn hiến tế tất cả các tử tù, nói từ bỏ là từ bỏ, không chỉ có hiệu trưởng, ngay cả bản thân Diêm Lam cũng ngơ ngác.

"Cậu ta ở bên trong tòa nhà quỷ đã thu được những gì? Không thể dễ dàng tha mạng như vậy được." Vì để tránh tất cả các giáo viên liên thủ với nhau, hiệu trưởng chuẩn bị giết một người trước.

Trương Mộng Lam là người yếu nhất, không có chút đe dọa nào, Diêm Lam mạnh nhất, nhất thời cũng không thể giải quyết trong thời gian ngắn. So sánh ra, lựa chọn tốt nhất lúc này chính là giết Cao Thành trước.

Trong suy nghĩ của hiệu trưởng, Cao Thành là một người quỷ kế đa đoan, thủ đoạn tàn độc, năng lực cũng vô cùng quỷ dị, tuyệt đối không thể giữ lại nữa.

Hiệu trưởng kéo cơ thể biến dạng của mình đuổi theo Cao Thành.

Tòa nhà sụp đổ, quỷ quái trong con phố thương mại chạy tán loạn, con nào tốc độ quá chậm sẽ bị hiệu trưởng đè bẹp.

Mắt thấy mình sắp bị đuổi đến, Hàn Phi vậy mà lại lao thẳng đến chỗ các học sinh trong lớp của mình để trốn. Nhìn thấy cảnh đó, Diêm Lam cau mày đầy căm hận, hận ý trong mắt không thể che giấu.

Vốn dĩ muốn đưa Trương Mộng Lam rời đi, cô ta nắm chặt tay, đuổi theo.

“Cô là đang quan tâm đến sống chết của Cao Thành, hay là không muốn nhìn thấy các học sinh bị giết.”

Hiệu trưởng cũng không ngờ Cao Thành lại táng tận lương tâm điên rồ đến mức trực tiếp lấy tế phẩm tối nay ra làm con tin. Biểu hiện của gã lập tức trở nên tức giận. Huyết tế vẫn đang tiếp tục, giao dịch không thể bị gián đoạn.

Xúc tu của hiệu trưởng tránh căn phòng nơi các học sinh đang trốn ra, thân thể to lớn của gã đáp xuống ngay tòa nhà bên cạnh.

Mảnh vụn bay tứ tung, gã nhìn thấy Cao Thành trơ trẽn đứng phía sau các học sinh trong lớp, thậm chí còn nở một nụ cười hấp dẫn trên môi.

“Đó là bộ dạng mà thầy muốn trở thành, hãy để tôi giúp thầy tìm thấy chính mình nhé.”

Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói của một đứa trẻ, hiệu trưởng hoàn toàn không phát giác ra. Chờ khi gã phản ứng lại, thì đứa nhỏ đã giơ cánh tay của mình lên.

“Không biết sợ hãi? Em cũng là nhân cách không biết sợ hãi sao?”

“Không sai, có điều nhân cách không biết sợ hãi của tôi không giống với những người khác.” Trong tâm trí của số 1 toát ra sức mạnh nhân cách của các đứa trẻ khác nhau. Xuyên qua hàng rào, nó nhìn thấy tính cách méo mó thấp hèn của hiệu trưởng.

Khoảng cách thể hình giữa hiệu trưởng và số 1 là quá lớn. Cầm con dao tái sinh, Hàn Phi hơi lo lắng, nhưng số 7 bên cạnh đã ra hiệu cho hắn đừng nhúng tay vào.

“Đừng quấy rầy cậu ấy.”

“Sau khi bị đưa đến cô nhi viện dưới lòng đất, nhân viên thí nghiệm nói chỉ cần có thể sống sót sau 44 lần thí nghiệm, anh ta sẽ thả tất cả bọn trẻ đi. Nhưng lúc đó không có ai có thể sống sót qua 44 lần thí nghiệm cả. Từ kết quả mà chúng em đã

mô phỏng cho thấy xác suất sống sót sau 44 thí nghiệm là 1/10.000.”

“Sau đó thì sao?”

“Trong 8 năm, số 1 đã thay thế những đứa trẻ ốm yếu bệnh tật sống sót qua 444 lần thí nghiệm, tạo nên kỳ tích.” Số 7 nhìn bóng dáng của đứa trẻ: “Luôn luôn theo đuổi tự do, chưa từng biết từ bỏ, luôn luôn đứng trước tất cả bọn trẻ, cậu ấy chính là người lớn tuổi nhất trong số chúng em, cũng xứng đáng là số 1.”

Chương 841: Một người cũng không thiếu

Những xúc tu được tạo thành từ vô số hận ý giống như những vết nứt bò khắp bầu trời đêm. Hiệu trưởng giống như một con quái vật biển sâu há miệng ra. Vô số oán niệm trong cơ thể biến dạng cao độ của gã đang cắn về phía số 1.

Cảnh tượng giống như thảm họa trong ngày tận thế này, cũng không khiến số 1 có bất kỳ dao động cảm xúc nào. Nó đang mỉm cười, ý chí tinh thần và chấp niệm cả đời đều ngưng tụ trên nắm tay phải.

Rực cháy, tự do, dâng trào!

Không biết sợ hãi chân chính không phải là buông bỏ tất cả, mà là đứng trên đau khổ, thương tích, thất bại mà vẫn kiên cường dốc hết sức mình!

Ánh sao xuất hiện trong đêm tối, số 1 bỏ qua tất cả bóng tối và chướng ngại vật. Nắm đấm phải xuyên qua oán niệm và hận ý, đánh mạnh vào nhân cách dị biến của hiệu trưởng!

Trong đêm tối xa xa vang lên tiếng vỡ nát, hiệu trưởng không thể tin được nhìn thân thể của mình. Nhân cách tiêu chuẩn của cuộc đời, được ngưng tụ bởi tất cả ký ức, vậy mà bây giờ lại đầy vết nứt.

Khi ký ức bao dung ban đầu rơi xuống vực sâu, nhân cách bao dung của hiệu trưởng bùng nổ, thân hình to lớn của gã ngã ngửa ra sau. Tất cả quỷ quái oán niệm dung hợp vào máu thịt gã bắt đầu điên cuồng phản phệ.

Một nửa thân thể nguyên vẹn còn lại của hiệu trưởng đang nhanh chóng dị hóa. Bàn tay trái nguyên vẹn của gã giơ lên. Ý chí còn lại không thể khống chế được quỷ quái điên cuồng, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị con quỷ cắn xé.

Nửa người nửa quỷ, hiệu trưởng sở hữu sức mạnh hận ý cứ như vậy mà ngã xuống khu phố thương mại trung tâm của

thành phố cổ. Diêm Lam đang phi nước đại đến liền đột ngột dừng lại. Cô ta mở to mắt nhìn mọi thứ trước mặt.

Hàn Phi đứng sau cùng của lớp 7 cũng hoàn toàn không ngờ tới kết quả này. Nhân cách mà số 1 sở hữu tuyệt đối không phải là nhân cách không biết sợ hãi thông thường, mà đó là một tồn tại kỳ tích.

"Em chỉ đánh nát nhân cách của thầy ấy mà thôi, hủy diệt thầy ấy chính là những quỷ quái bị cưỡng ép dung nhập vào thân thể. Đánh bại thầy ấy không phải là em, mà là chính thầy ấy." Thu hồi nắm đấm phải, trên mặt số 1 không có sự vui vẻ của chiến thắng. Trong mắt nó chỉ có sự thương hại đối với hiệu trưởng: "Nhân cách là bằng chứng giá trị của một đời người, thầy ấy có nhân cách bao dung, chứng tỏ ít nhất thầy ấy cũng đã từng là một người rất tốt."

"Nhưng thầy ấy đã bị thảm họa làm cho thay đổi rồi, trên thế giới này chuyện khó nhất không phải là làm người tốt, mà là làm sao không bị thế giới thay đổi chính mình." Số 2 đẩy Hàn Phi: "Thầy, đến phiên thầy biểu hiện rồi."

"Ở đây còn có chuyện gì cần thầy làm sao? Hiệu trưởng sắp biến thành tro rồi."

"Thầy không phải giỏi nhất việc chữa trị hay sao?" Số 5 có chút mệt mỏi nhìn Hàn Phi: "Năng lực của số 1 em không thể tiết lộ. Có điều vừa rồi là cả lớp cùng nhau sử dụng sức mạnh của nhân cách, mới trợ giúp số 1 hoàn thành đòn kết liễu, mọi người cần thầy chữa trị."

Hàn Phi nhìn những đứa trẻ xung quanh mình. Mọi người không chỉ đứng đó mà còn sử dụng sức mạnh của nhân cách theo sự sắp xếp của số 2. Chẳng hạn như nhân cách tai họa của số 29, nhân cách may mắn của số 28, nhân cách tự hủy hoại bản thân của số 4…v.v…

Số 2 phát huy đặc tính nhân cách của tất cả bọn trẻ đến mức cùng cực, làm hiệu trưởng suy yếu về mọi mặt, dốc toàn lực củng cố số 1, như vậy mới hoàn thành cú đấm đó.

Tất nhiên cũng chính vì sự tin tưởng vô điều kiện của những đứa trẻ, số 1 mới có thể đứng vững vàng như vậy ở phía

trước.

“Các em lợi hại thật đấy.”

Mặc dù số 2 không nói cho Hàn Phi kế hoạch cụ thể, nhưng ít nhất cuối cùng cũng cho hắn một chút cảm giác cùng tham gia, có lẽ đây chính là vận mệnh của trị liệu.

Kiểm tra vết thương của từng đứa trẻ một, để ánh sao chữa trị làm tan biến cảm xúc tiêu cực của bọn chúng, cuối cùng Hàn Phi đi đến trước mặt số 1. Đứa trẻ có thể hình cao lớn này, nó trông trẻ hơn nhiều so với Hàn Phi, nhưng ánh mắt lại vô cùng thăng trầm và dịu dàng.

“Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn.”

Hàn Phi đã xây dựng một cây cầu giữa hai người. Hắn nhìn thấy linh hồn của số 1, đó là một loại ánh sáng thuần khiết, càng giống với dáng vẻ của hy vọng hơn.

Dùng một ẩn dụ không phù hợp lắm để miêu tả, vừa nhìn thấy linh hồn của số 1, Hàn Phi đã lập tức nghĩ đến quá khứ của dao tái sinh.

Kích động ánh sao chữa trị, Hàn Phi giúp số 1 hàn gắn những vết nứt trong nhân cách. Sức mạnh nhân cách của những đứa trẻ này đang củng cố và phát triển hàng ngày, nhưng ở giai đoạn này, việc quá tải nhân cách của chúng cũng sẽ gây ra tác hại rất lớn cho bản thân.

“Thầy cảm thấy mình cũng khá hữu ích.”

Sau khi Hàn Phi sau khi chữa trị cho hai mươi chín học sinh ngoại trừ số 2 ra, tiến độ nhiệm vụ điện thờ của hắn — lý do tồn tại chữa trị đã tăng lên rất nhiều. Nhiệm vụ ẩn của điện thờ này yêu cầu hắn chữa trị cho một trăm bệnh nhân có khiếm khuyết về nhân cách, sau khi hoàn thành có xác suất cho hắn mang quỷ quái được chữa trị ra khỏi điện thờ.

Lẳng lặng chờ Hàn Phi chữa bệnh cho học sinh xong, Diêm Lam đi tới muốn hỏi hắn vài câu. Nhưng hắn lại xua xua tay với cô ta, rồi chạy lon ton đến bên cạnh hiệu trưởng.

Vô số oán niệm đang phản phệ hiệu trưởng, sức mạnh của hận ý cũng bắt đầu bộc phát. Hiệu trưởng bây giờ chỉ còn lại

một số mảnh vụn ký ức.

“Kẻ tạo nghiệp không thể sống, sức mạnh của anh đến từ bao dung quỷ quái, nhưng quỷ quái vượt quá phạm vi năng lực cũng sẽ thiêu đốt anh thành tro bụi.” Câu này của Hàn Phi trước đây hình như là hiệu trưởng nói với hắn: “Có điều thật may mắn, anh đã gặp được tôi, bác sĩ thì nhân từ, hãy để tôi cứu người trị thương.”

Tung đồng xu vận mệnh lên, Hàn Phi kích hoạt hoàn toàn vực sâu tham lam. Sương đen vô tận tuôn ra, nhấn chìm thân thể to lớn của hiệu trưởng.

“Ăn sạch anh ta!”

Nhân cách tham lam phấn khích đến run rẩy, còn nhân cách chữa trị đang dốc hết sức lan tỏa ánh sao. Vực sâu tham lam vốn ẩn chứa trong tâm trí Hàn Phi hiện ra lờ mờ trong màn sương đen. Khi hắn kéo hiệu trưởng hoàn toàn vào trong vực sâu, vực sâu không đáy kia vậy mà lại xuất hiện sau lưng hắn. Dường như chỉ có nhân cách mạnh mẽ đến một mức độ nào đó mới có thể bóp méo thế giới ký ức của điện thờ, khiến nhân cách trong tâm trí xuất hiện.

Oán niệm bao dung trong cơ thể hiệu trưởng đã bị quỷ quái trong vực sâu tham lam săn lùng. Sau khi hiệu trưởng chết thì hoàn toàn dung hợp với sức mạnh của hận ý, trở thành một con quỷ sở hữu nhân cách bao dung.

Trên người gã toát ra hận ý, diện mạo dần trở lại bình thường, những vết sẹo trên cơ thể đã được Hàn Phi chữa trị một cách chu đáo.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Nhân cách tham lam đột phá, dã tâm không ngừng rực cháy của bạn đã thiêu đốt hận ý. Giới hạn tối đa của số lượng quỷ bị giam cầm trong vực sâu tham lam đã được nâng lên 13!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã giam cầm hận ý chưa đốt cháy — Hiệu trưởng.”

“Hiệu trưởng: Người sở hữu nhân cách bao dung! Năng lực đặc biệt chưa rõ!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Oán niệm cỡ nhỏ chim Dodo đã phát triển thành oán niệm cỡ trung!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Thể tập hợp của đố kỵ căm hận có thể trưởng thành đã đột phá thành oán niệm cỡ trung!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Oán niệm cỡ trung Vô Thường lại trải qua một lần huyết tế nữa, sẽ có cơ hội phát triển thành oán niệm cỡ lớn!”

Sau lưng vực sâu ảo ảnh tiêu tán, chỉ số ô nhiễm tinh thần của Hàn Phi lần nữa tăng vọt đến 35, có điều hiện tại đã có nhân cách chữa trị trị liệu dần dần. Chỉ cần trong một thời gian hắn không sử dụng nhân cách tham lam, chỉ số ô nhiễm tinh thần sẽ giảm đi.

Hiệu trưởng đáng sợ nhất của trường học bây giờ đã bị xóa sạch mọi dấu vết, đến linh hồn cũng bị nuốt chửng xuống vực sâu, mà tất cả chỉ xảy ra trong vòng vài giờ.

Thấy nhân cách của Hàn Phi lại đột phá, Diêm Lam bắt đầu lùi bước về sau. Trước đây cô ta cảm thấy tên Cao Thành này vô cùng nguy hiểm, hiện tại Hàn Phi mang đến cho cô ta cảm giác đe dọa còn mạnh hơn.

“Cô Diêm, cô đừng vội rời đi mà, học trò của tôi còn muốn cùng cô nói chuyện một chút.” Hàn Phi bật công tắc diễn xuất bậc thầy lên, trên mặt nở một nụ cười đơn giản thiện lương.

“Mọi người muốn nói gì với tôi?” So với Hàn Phi, Diêm Lam càng tò mò hơn chính là học sinh lớp 7. Đều là học sinh của trường học, làm sao đột nhiên lại có chênh lệch lớn như vậy?

“Cô hãy hỏi nó đi, nó là người có chỉ số thông minh cao nhất trong lớp chúng tôi.” Hàn Phi cõng số 2 đi tới trước mặt Diêm Lam. Nhìn số 2 gầy gò bị chặt mất hai chân, Diêm Lam cảm thấy vô cùng xa lạ.

“Cô Lam, hiệu trưởng cũ đã bị giết, hận ý duy trì liên hệ với thầy ấy chắc chắn sẽ không buông bỏ. Bây giờ cứ điểm trường học đang ở thời khắc nguy hiểm nhất, chỉ cần xử lý không tốt tất cả mọi người đều sẽ bị hận ý tức giận giết chết.”

Giọng nói của số 2 không phù hợp lắm với tuổi tác của nó, ngữ khí nói chuyện cũng bình tĩnh đến mức khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

"Vậy em có ý tưởng gì?"

"Trước mặt chúng ta có hai con đường, lựa chọn một vị hiệu trưởng mới, để người ấy tiếp tục giao dịch với tòa nhà đen, hiến tế càng nhiều những đứa trẻ hơn để xoa dịu cơn giận của đối phương, từ đó đổi lấy sự an toàn của cứ điểm."

"Hiến tế càng nhiều những đứa trẻ hơn?" Diêm Lam lắc đầu: "Con đường thứ hai là gì?"

"Chọn một vị hiệu trưởng mới có thể thuyết phục mọi người, dẫn dắt tất cả những người sống sót trong cứ điểm tiến vào khu C khu vực gần chúng ta nhất, đi hội họp cùng với Cục điều tra thảm họa, gia nhập với bọn họ." Số 2 giơ ngón tay chỉ vào Trương Mộng Lam: "Người mà bạn của cô yêu sâu sắc chính là sứ giả của Cục điều tra thảm họa, ở đó vẫn còn có người nhà của cô ấy."

Số 2 trông thì có vẻ như cho Diêm Lam hai lựa chọn, nhưng thực tế chỉ có một con đường mà cô ta có thể đi.

"Tỷ lệ tử vong của công dân Cục điều tra thảm họa hàng năm cao gấp bảy lần so với các cứ điểm thông thường, thực sự nên đi tìm bọn họ à?"

"Cô nên hiểu một chuyện, cho dù tỷ lệ tử vong của Cục điều tra thảm họa cao gấp bảy lần so với các cứ điểm khác, thì hàng tháng vẫn sẽ có người gia nhập, có người nguyện ý liều mạng làm sứ giả." Số 2 nhìn về phía cánh tay đang chảy máu của Diêm Lam: "Nếu như tất cả mọi người đều rút lui khi gặp nguy hiểm, vậy thì cuối cùng nguy hiểm sẽ giết chết tất cả mọi người."

"Được, cô đồng ý hộ tống những người sống sót trong cứ điểm đến cục điều tra thảm họa." Diêm Lam gật đầu quả quyết: "Ứng cử viên cho hiệu trưởng mới mọi người đã cân nhắc ai chưa?"

"Đương nhiên." Số 2 vỗ vỗ vai Hàn Phi: "Thầy Cao trước đây từng giết người phóng hỏa, hiến tế phạm nhân, có thể nói

là đã làm đủ loại tội ác. Thầy ấy không cách nào thuyết phục được công chúng, sau khi suy đi tính lại, ứng cử viên phù hợp nhất chính là cô — Diêm Lam."

Sờ sờ mũi mình, Hàn Phi có vẻ muốn ném số 2 từ trên lưng xuống.

"Cô?" Diêm Lam cau mày.

"Hôm nay người giết chết hiệu trưởng cũng chính là cô, chúng em không hề nhúng tay vào, là cô đã phát hiện ra âm mưu của hiệu trưởng, nên đã dốc hết sức để ngăn cản." Số 2 cười híp mắt nhìn Diêm Lam: "Yên tâm đi, những cư dân bình thường của cứ điểm trường học đã bị kích động, bọn họ vốn dĩ đã muốn lật đổ hiệu trưởng rồi. Về phần tầng quản lý có đặc quyền kia đã sớm bị chúng em giết sạch sẽ rồi, cô sẽ không gặp phải bất kỳ trở ngại nào đâu. Thậm chí bọn họ sẽ còn cảm kích vì tất cả những gì cô đã làm."

"Có khi nào sẽ có người không muốn rời đi không?" Diêm Lam hơi chút lo lắng.

"Chuyện nhỏ, vừa rồi thầy Cao đã dùng nhân cách của mình để giữ chân hiệu trưởng. Lát nữa chúng ta có thể lợi dụng hiệu trưởng để phá hủy nhà máy chế biến thực phẩm cùng nguồn nước của cứ điểm, bọn họ không muốn đi cũng phải đi thôi." Số 2 rất thản nhiên: "Nếu hận ý động thủ, tất cả mọi người đều sẽ chết. Vì để cứu người nên phương pháp của em cũng không coi là quá cực đoan đúng không?"

"Vậy bây giờ cô phải làm gì? Quay về cứ điểm thông báo cho những người còn sống? Hay là liên lạc với những giáo viên khác, yêu cầu họ dừng việc kiểm tra lại?" Hình như Diêm Lam nghĩ ra một chuyện nào đó: "Ngoại trừ hiệu trưởng ra, vẫn còn có một giáo viên bốc phải thăm vào tòa nhà đen. Nếu như không nhanh chóng ngăn thầy ấy lại, thì thầy ấy và học sinh của lớp có thể sẽ không một ai sống sót trở về."

"Thầy Vương đã đổi địa điểm kiểm tra với tôi rồi." Hàn Phi lấy ra thăm đen của Vương Sơ Tình: "Cho nên cô không cần lo lắng cho anh ấy."

“Đúng vậy, việc hiện tại cô cần làm chính là học một chút kỹ năng diễn xuất của thầy Cao đi, mài cho da mặt dày lên một chút.” Số 2 vươn vai: “Thêu gấm trên hoa, sao sánh bằng gửi than trong tuyết. Chúng em sẽ liên hệ với các giáo viên và học sinh khác trước. Thảo luận xong mọi việc, chờ khi trời sắp sáng, cô sẽ xuất hiện trên sân khấu như một anh hùng.”

“Chi bằng để cô đi thuyết phục bọn họ.”

“Cũng không cần phức tạp như vậy, chỉ cần hỏi bọn họ có muốn ở cùng chúng ta không. Nếu không đồng ý, thì đi bầu bạn cùng hiệu trưởng.”

Lớp trưởng số 5 đón lấy số 2 đi. Bọn chúng đi tìm học sinh các lớp khác, mọi người cùng nhau ở trong tòa nhà nghỉ ngơi.

Hàn Phi thì bắt đầu khẩn cấp huấn luyện cho Diêm Lam. Hắn không cần Diêm Lam biểu diễn, mà chỉ cần cô ta biểu hiện mặt chân thật nhất của mình ra là đủ rồi.

Không biết sợ hãi bản thân đã có một sức hút đặc biệt, khiến người khác vô thức tin tưởng và đi theo.

Màn đêm dần buông, cuối thành phố xuất hiện một tia sáng yếu ớt. Những người sống sót chen chúc trong căn phòng sau khe cửa, bọn họ nhìn đường phố vắng vẻ đoán xem đêm nay có bao nhiêu học sinh còn sống trở về.

Kiểm tra hàng năm là đêm đẫm máu tàn nhẫn nhất đối với cứ điểm trường học, những sinh mạng trẻ tuổi đã xây dựng nên một hàng rào an toàn.

Những người không biết chân tướng sẽ lo lắng cho sự an toàn của những đứa trẻ, trong khi những người biết chân tướng lại sợ rằng quá ít trẻ em bị chết thì bọn họ sẽ bị liên lụy.

Lớp đầu tiên trở về là lớp 2. Người phụ trách Ảnh Diễm có thêm một vết thương sâu ở trên lưng, học sinh trong lớp anh ta đã thiếu mất năm người.

Ở một số đội thưa thớt, hầu hết sự ngây thơ trên khuôn mặt của những đứa trẻ đã phai nhạt, trong con ngươi bị căm hận và sợ hãi chiếm giữ.

Lớp thứ hai quay lại là Vương Sơ Tình. Anh ta có được thăm trắng của Hàn Phi, các học sinh trong lớp không sao cả, người bị thương duy nhất là chính anh ta.

Các lớp bốc phải thăm đỏ lần lượt quay về. Cuối cùng chỉ còn lại học sinh của bốn lớp là chưa trở về, trong đó có hai lớp bốc phải thăm đen.

Vương Sơ Tình châm một điếu thuốc, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt của Cao Thành. Đối phương đưa thăm trắng cho mình, lời tạm biệt ngày hôm qua có thể sẽ là mãi mãi.

Trong lòng cảm thấy hơi khó chịu, mặc dù có rất nhiều người nói rằng Cao Thành là một tên khốn, nhưng tên khốn đó cuối cùng lại nhường đường sống cho mình.

"Haizzz……"

Thở dài một cái, Vương Sơ Tình và những người khác trong trường vẫn đang chờ đợi.

Màn đêm dần lui đi, cư dân trong các cứ điểm đi ra càng ngày càng nhiều. Lúc này trong đám người đột nhiên truyền đến một trận kinh hô.

Ánh sáng mờ nhạt rơi xuống ngoại vi khu vực an toàn. Thân ảnh cao lớn của Diêm Lam xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Sau lưng cô là những đứa trẻ của bốn lớp còn lại, bao gồm cả lớp bốc phải thăm đen. Cô đã mang tất cả học sinh, một người cũng không thiếu trở về!

Chương 842: Cho đến khi tôi được như ý nguyện

Từ khi trường học thành lập đến nay, chưa từng xảy ra cảnh tượng như vậy.

Hai lớp bốc được thăm đem không có một ai bị thương, tất cả những đứa trẻ đều được đưa về một cách nguyên vẹn.

Trong thảm họa, đứa trẻ sở hữu nhân cách đặc biệt đại diện cho hy vọng. Diêm Lam dùng sức của một mình, đã bảo vệ cho tất cả ngọn lửa trong cứ điểm.

Ánh sáng mờ nhạt rải rác trên mái tóc dài của cô ấy. Đôi mắt không chút sợ hãi đó dường như đang tuyên chiến với thành phố bị quỷ chiếm giữ.

Máu chảy xuống kim loại trên cánh tay, cứng rắn, bá đạo, uy nghiêm khiến rất nhiều người không khỏi cúi đầu.

"Bùm!"

Diêm Lam giật mạnh sợi xích rỉ sét phía sau, dung hợp với hận ý, hiệu trưởng đã biến thành quỷ quái ngã xuống đất.

Những mảnh vụn oán niệm rơi xuống phía sau lưng cô như một trận tuyết đen.

Đôi giày đen như mực giẫm lên lưng hiệu trưởng, hận ý dâng trào, nhưng không thể thoát khỏi xiềng xích trong tay Diêm Lam.

"Cựu hiệu trưởng dùng mạng sống của học sinh để giao dịch với hận ý của tòa nhà đen, coi bọn trẻ như con bài thương lượng của mình. Gã đã sớm không còn là một người sở hữu nhân cách bao dung đức cao vọng trọng nữa. Sau nhiều lần vượt qua giới hạn dưới đột phá, gã đã trở thành một con quỷ!"

"Đúng như những gì mọi người nhìn thấy, tế máu, tàn sát, cắt đứt liên lạc với cứ điểm khác, tất cả đều là do anh ta làm."

Sự tức giận tích lũy của mọi người được khơi dậy, tất cả những cảm xúc tiêu cực đều có điểm xúc tác.

Không biết ai là người đầu tiên hét lên câu giết chết gã, dần dần dư luận sôi trào, đám người kích động, một ít tầng quản lý lúc này biết trước chân tướng cũng không dám phản kháng.

"Trong suy nghĩ của gã, mạng người đã trở thành một thứ hàng hóa để giao dịch, những đứa trẻ còn chưa thức tỉnh nhân cách này còn thấp kém hơn cả quỷ quái."

Kéo sợi xích sắt, Diêm Lam khóa cổ hiệu trưởng lại, nâng cao hận ý trên ánh sáng hùng mạnh.

"Khi thảm họa ập đến, một số người liều mạng phản kháng, không màng bản thân, hy sinh tất cả. Còn một số người thì lại chìm đắm trong bóng tối, đánh mất nhân tính. Bọn họ đã quên mất nhân cách của chính mình, hai mắt nhìn thấy đều là ánh sáng hàm hồ."

Hiệu trưởng với hận ý toàn thân đang vùng vẫy dưới ánh ban mai. Gã giống như một con quái vật đáng thương, xấu xí, kinh tởm, khiến tất cả mọi người chán ghét.

"Những tên muốn phục tùng cho con quái vật này, hãy gửi lời chào cuối cùng đến bọn họ đi, đây chính là kết cục của bọn họ."

Trong tiếng hò hét giận dữ của mọi người, gai nhọn kim loại sau lưng Diêm Lam xuyên qua da thịt. Hình xăm đáng sợ trên người nhuốm đầy máu tươi, cô giơ nắm đấm tay trái lên, dưới sự chú ý của tất cả mọi người, nện vào cái đầu của hiệu trưởng.

Một âm thanh cực kỳ đinh tai nhức óc vang lên. Hận ý hiệu trưởng bị Diêm Lam đấm xuyên thủng trong ánh sáng, hóa thành sương đen khắp trời.

Cùng lúc đó, Hàn Phi đang đứng trước lớp 7 cũng suýt chút nữa đứng không vững. Vì để phối hợp với Diêm Lam, hắn đã gọi hiệu trưởng ra. Chỉ trong thời gian chưa đầy một phút, chỉ số ô nhiễm tinh thần của hắn lại tăng lên.

Sau khi giết chết hiệu trưởng đã biến thành quỷ quái, bảo vệ tất cả học sinh và tìm ra mọi âm mưu trong cứ điểm, Diêm Lam sở hữu nhân cách không biết sợ hãi, đã ngay lập tức nhận được sự tin tưởng của những người sống sót trong cứ điểm. Bản thân cô đã rất có mị lực nhân cách, luôn xung phong đi đầu. Mỗi tối đều ra ngoài săn quỷ cứu người, tất cả những chuyện nhỏ đã từng làm trước đây, tập hợp lại với nhau, mới có được uy danh của hiện tại.

"Hiệu trưởng cũ vẫn luôn âm mưu với tòa nhà đen để hiến tế tất cả mọi người trong cứ điểm, gã đã phá hủy nhà máy chế biến thực phẩm, làm ô nhiễm nguồn nước, ở đây đã không còn an toàn, có điều tôi đã nhanh chóng tìm ra một con đường sống mới cho mọi người rồi." Thả lỏng sợi xích trong tay, Diêm Lam chỉ vào chỗ sâu trong khu C: "Cục điều tra thảm họa, một trong tám cứ điểm lớn của mọi người ở Tân Hỗ, bọn họ đã đã gửi lời mời cho chúng ta. Mọi người không cần phải lo lắng, tôi sẽ hộ tống cho tất cả mọi người trên đường đi! Giống như an toàn đưa những đứa trẻ trở lại trường học vậy, tôi sẽ đưa tất cả mọi người bình an đến cứ điểm mới!"

Nguồn thực phẩm và nước đã trở thành vấn đề, những người sống sót trong cứ điểm đã không còn đường lui.

"Trước khi hiệu trưởng mới được bầu chọn ra, tạm thời tôi sẽ dẫn dắt mọi người." Diêm Lam nhìn về phía mọi người: "Nếu không có ai có ý kiến khác, thì hãy mau chóng trở về thu dọn đồ đạc đi. Hai tiếng sau chúng ta sẽ xuất phát, chắc là sẽ có thể đến được Cục điều tra thảm họa trước khi trời tối."

Sau một thoáng do dự, phần lớn những người sống sót đều nghe theo lời Diêm Lam, quay về thu dọn đồ đạc, số còn lại đành phải đi theo đám đông.

Mọi thứ diễn ra suôn sẻ hơn dự kiến, không có bất kỳ tiếng nói không tán thành nào, ngay cả chủ nhiệm Quạ cũng bảo các học sinh quay về thu dọn đồ đạc.

Đi về phía trường học, mặc dù không ai nói rõ hẳn ra, nhưng lúc này mọi người đều coi Diêm Lam là tân hiệu trưởng.

“Mọi người cũng đồng ý với những gì tôi nói đúng không.” Xuyên qua đám đông, Diêm Lam đi đến trước mặt một số giáo viên và chủ nhiệm Quạ.

“Cô quá hấp tấp rồi, cô làm như vậy, chẳng khác nào trở mặt với cả hai toà nhà đen, cô kéo tất cả chúng tôi vào vòng xoáy nguy hiểm.”

Con ngươi của chủ nhiệm Quạ phản chiếu bóng dáng của Diêm Lam: “Tôi cần một lời giải thích.”

“Chẳng có gì để giải thích, tôi đã muốn làm như vậy từ lâu rồi.” Diêm Lam nắm chặt hai tay.

“Có phải là Cục điều tra thảm họa đã trợ giúp cô đúng không? Chỉ với năng lực của cô không thể nào giết chết được hiệu trưởng.” Người phụ trách lớp 2 Ảnh Diễm có sắc mặt tương đối kém. Anh ta vẫn luôn được hiệu trưởng coi là người thừa kế, nhưng bây giờ hiệu trưởng đã chết rồi.

“Vậy sao?” Diêm Lam cười cười, không nói gì, mà đi thẳng luôn.

“Chủ nhiệm Quạ, mọi người cứ để mặc cô ta như vậy không quản sao? Tính cách của cô ta sớm muốn gì cũng gây ra đại loạn.” Ảnh Diễm là nhân cách hai mặt, thường ngày nhiệt tình tốt bụng, ai cũng đối xử rất tốt. Nhưng sau khi gặp rắc rối, anh ta sẽ trở nên tăm tối đáng sợ, trong mắt tràn ngập hung ác.

“Quản thế nào? Cậu cho rằng một mình cô ta có thể làm được mọi thứ chắc?” Ánh mắt của chủ nhiệm Quạ dịch chuyển trên người những giáo viên khác trong trường học. Anh ta đột nhiên phát hiện không thấy bóng dáng Cao Thành đâu: “Trong trường học có giáo viên khác đang giúp cô ta, mọi người đã bỏ qua một người vô cùng đáng sợ.”

“Cao Thành?”

“Tham lam và điên cuồng vô tận, dã tâm đốt cháy tất cả! Lẽ ra tôi nên nghĩ đến điều đó sớm hơn, đáng tiếc đã bị tên đó cố ý lừa gạt qua mặt.” Không tiếp tục chủ đề đó nữa, chủ nhiệm Quạ xoay người đi về phía tòa nhà văn phòng: “Hiệu trưởng đã chết rồi, bên trong trường học vẫn còn rất nhiều thứ quan trọng cần mang đi, cậu đi theo tôi.”

Chủ nhiệm Quạ và Ảnh Diễm nhanh chóng đi vào tòa nhà văn phòng, tòa nhà văn phòng hôm nay yên tĩnh lạ thường.

Men theo cầu thang lên trên, bọn họ chạy một mạch đến cửa văn phòng hiệu trưởng. Khi bọn họ đang chuẩn bị mở cửa phòng ra thì phát hiện ổ khóa dưới cửa đã bị phá hỏng.

Sương đen của khí tức tai họa len lỏi qua khe cửa, đồng tử của chủ nhiệm Quạ thu lại, anh ta dùng sức đẩy cửa ra.

"Chào buổi sáng, chủ nhiệm Quạ."

Giọng nói của Hàn Phi vang lên trong phòng hiệu trưởng. Hắn đang khoanh chân ngồi trên ghế hiệu trưởng, một tay lắc lắc máu quỷ bên trong chiếc lọ.

Hiệu trưởng có ba chiếc hộp màu đen, mỗi chiếc hộp đều chứa những thứ mà gã đổi được từ tòa nhà đen. Bây giờ ba chiếc hộp đen này đang được đặt ở chính giữa bàn làm việc.

Hộp thứ nhất có chứa hai trái tim còn nguyên vẹn của oán niệm và bảy lọ máu quỷ; hộp thứ hai chứa tài liệu quan trọng của trường học và tất cả các tài liệu cơ mật; hộp thứ ba Hàn Phi không thể mở ra được. Bản thân chiếc hộp này là một oán niệm thông thường dị hóa mà thành, giết chóc nó sẽ phá hủy mọi thứ ở bên trong.

"Cao Thành!" Đi theo sau lưng chủ nhiệm Quạ, trong mắt Ảnh Diễm hiện lên một sự bất mãn, vị trí mà Hàn Phi đang ngồi hiện tại nên thuộc về anh ta.

Đưa tay ra ngăn Ảnh Diễm lại, chủ nhiệm Quạ từ từ tiến vào văn phòng: "Lão hiệu trưởng bị giết, những thứ mà anh ta để lại nên thuộc sở hữu của tất cả mọi người trong trường. Ba chiếc hộp này tạm thời do tôi bảo quản đi, chờ khi mọi người an toàn rồi sẽ phân chia công bằng."

"Đồ vật do lão hiệu trưởng lưu lại, đương nhiên phải thuộc về lão hiệu trưởng." Đồng xu trên đầu ngón tay Hàn Phi xoay chuyển, sương đen tham lam khiến người ta ngột ngạt thoát ra. Hiệu trưởng dung hợp với hận ý lặng lẽ xuất hiện, đứng sau lưng Hàn Phi.

Hận ý xuyên thấu giống như một cơn bão, chủ nhiệm Quạ đang định đưa tay ra, đã bị luồng khí đáng sợ áp đảo đến mức không thể ngẩng đầu lên.

"Hiệu trưởng? Cậu, cậu đã nuốt sống hiệu trưởng?!"

"Hộp ở đó, anh dám lấy không?"

Hàn Phi uống hết máu quỷ trong lọ, nụ cười trên mặt khiến người ta sởn tóc gáy!

Cửa văn phòng đã bị đóng lại, Bệnh Hạch và Vô Thường chặn đường lui của chủ nhiệm Quạ.

"Cao Thành, cậu muốn làm cái gì?" Ảnh Diễm không ngờ Hàn Phi lại to gan như vậy. Uống máu quỷ, nuốt trôi hiệu trưởng, chuyện này có thể do con người làm ra được sao?

"Những chuyện tôi muốn làm có rất nhiều, chẳng hạn như dẫn những người sống sót đến Cục điều tra, xây dựng lại trường học, tiêu diệt tất cả những kẻ xấu không tuân theo quy tắc, giành lại thành phố bị quỷ chiếm giữ."

"Thực tế chút đi, không phải tất cả mọi chuyện con người đều có thể làm được." Thu tay về, chủ nhiệm Quạ nhìn chằm chằm vào chiếc hộp đen phía trước tiên trên bàn: "Ba chiếc hộp cậu giữ hai chiếc, tôi và Ảnh Diễm mang đi một chiếc, tôi đã nhượng bộ rất lớn rồi."

"Anh không cần ủy khuất chính mình, chiếc hộp ở ngay đây, nếu anh muốn lấy, thì đến lấy đi." Hàn Phi nhìn chằm chằm hai mắt của chủ nhiệm Quạ, sương đen tham lam không ngừng hội tụ phía trước mặt hắn.

"Thế giới này đã không còn giống như trước kia nữa, cậu sở hữu lòng tham không thể thỏa mãn, nhưng dã tâm không ngừng bị đốt cháy sớm muộn gì cũng sẽ hại chết cậu thôi!" Cuối cùng chủ nhiệm Quạ vẫn không bước lên trước.

"Tôi muốn cứu được nhiều người hơn, đó là tham lam sao? Tôi muốn đoạt lại thành phố bị quỷ quái chiếm giữ, đó là dã tâm à?" Hàn Phi từ trên ghế đứng lên: "Những chuyện các anh không dám làm tôi sẽ làm, người mà các anh không dám giết,

tôi tới giết. Nếu như anh cho rằng đó cũng là tham lam, thì tôi quả thực là người có dã tâm lớn nhất thành phố rồi."

Đồng xu vận mệnh xoay tròn trên chiếc hộp đen, Hàn Phi không kiêng kỵ mở rộng vòng tay: "Không gì là không thể làm, tôi sẽ giết tất cả những quỷ quái cản đường, dọn sạch tất cả những tòa nhà quỷ trong thành phố, đẩy lùi mây đen, đập tan điện thờ, cho đến khi mọi thứ được như ý nguyện của tôi!"

Vực sâu tham lam đen tối xuất hiện sau lưng Hàn Phi, lửa đen cuồng bạo hừng hực thiêu đốt, vô số oán niệm đang vui sướng gào thét.

Hàn Phi sở hữu nhân cách hệ chữa trị, nhưng lại rất phù hợp với nhân cách tham lam của Cao Thành. Trong lòng bọn họ đều có chung một ý nghĩ chôn giấu trong lòng – giết chết chủ nhân điện thờ!

"Đồ điên, đúng là đồ điên…" Nhìn hư ảnh vực sâu tham lam sau lưng Hàn Phi, chủ nhiệm Quạ hoàn toàn từ bỏ chiếc hộp do hiệu trưởng để lại. Anh ta quay người cùng Ảnh Diễm rời đi.

Thu hồi lại tất cả oán niệm, Hàn Phi ngồi trở lại ghế hiệu trưởng. Phòng làm việc bên cạnh đột nhiên bị đẩy ra, Diêm Lam đi vào.

"Anh thực sự có ý định lấy lại thành phố đã bị quỷ chiếm giữ?"

"Đương nhiên." Hàn Phi ngẩng đầu nhìn Diêm Lam một cái: "Những gì tôi vừa nói đều là suy nghĩ thực sự của mình. Bất luận cô có tin hay không, tôi vẫn sẽ hướng tới mục tiêu đó, ngay cả khi đến cuối cùng chỉ còn tôi là người duy nhất kiên trì."

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Mức độ thân thiện của Diêm Lam +1!"

Khẽ gật đầu, Diêm Lam dường như đã có một cái nhìn mới đối với Hàn Phi: "Con đường mà anh lựa chọn rất gian nan, có điều anh không hề cô độc một mình."

Diêm Lam không chạm vào chiếc hộp màu đen chứa cơ mật của trường học, mà bỏ đi luôn.

Một tiếng rưỡi sau, những người sống sót mang theo những chiếc túi lớn nhỏ xuất hiện trên đường phố của cứ điểm. Đối mặt với sự tấn công có thể xảy ra bất ngờ của quỷ quái, mọi người đều thả lỏng.

"Bọn họ chỉ cần mang theo những thứ quan trọng nhất!"

Cứ điểm trường học vốn có hơn 7.000 người. Sau khi hiệu trưởng bị Diêm Lam giết chết trước mặt mọi người, một số người ủng hộ gã còn do dự cùng gia đình chạy trốn. Phần lớn bọn họ đều đi theo hiệu trưởng làm một số chuyện đáng xấu hổ, sợ bị liên lụy.

Vẫn còn một số lượng lớn người sẵn sàng rời đi, hoặc bọn họ cho rằng không có nơi nào tốt hơn để đi nữa.

Đợi hai tiếng rưỡi đồng hồ, sau khi xác nhận lại nhiều lần, Diêm Lam mới để đội ngũ những người sống sót lên đường.

Tính cả tất cả học sinh, có tổng cộng 8.000 người sẵn sàng rời đi với bọn họ.

Một hàng dài uốn lượn qua các con phố trong thành phố. Tất cả những người có nhân cách bình thường đều trong tình trạng cảnh giác cao độ.

Việc di rời quy mô lớn như vậy chỉ có thể đi vào ban ngày. Một khi đêm xuống, trên đường đi tất cả quỷ quái đều sẽ nhắm vào bọn họ, hận ý cũng sẽ bị thu hút.

"Bệnh nhân mà mình đón ra từ bệnh viện tâm thần số 3 vẫn còn ở chỗ Âm Thương, chờ sau khi chuyển những người sống sót đến Cục điều tra thảm họa, vẫn còn phải đi một chuyến nữa."

Hàn Phi vẫn luôn tò mò thần linh mà Âm Thương tôn thờ là ai. Theo lý mà nói trong thế giới ký ức của điện thờ chỉ có Cao Hưng là giống thần, trừ phi còn có những ý chí của không thể nhắc đến khác bên trong điện thờ.

Vài giờ trôi qua, Diêm Lam mở đường, Hàn Phi chặn sau cùng, mặc dù trên đường đi gặp phải nhiều quỷ quái, nhưng

không hề gây ra thương vong về người.

Cho đến buổi chiều khi bầu trời trở nên tối hơn, một số người sống sót trong đội ngũ đột nhiên không hiểu sao hoảng loạn bất an. Hàn Phi cũng bắt đầu gặp ảo giác thính giác, như thể có ai đó liên tục gọi tên của Cao Thành bên tai.

“Con quỷ này tìm nhầm người rồi thì phải?”

Chương 843: Cục điều tra thảm họa

Tiếng gọi Cao Thành bên tai càng lúc càng lớn. Hàn Phi kéo thấp vành mũ xuống, nhưng con quỷ lười trong chiếc mũ lưỡi trai màu đen thì lại không có bất cứ phản ứng gì.

"Với năng lực nhân cách hiện tại của mình, muốn quấy nhiễu mình sẽ rất khó, đối phương đã làm thế nào vậy?"

Hàn Phi lặng lẽ nhìn bốn xung quanh, không có bất kỳ bóng dáng quỷ quái nào. Hắn vểnh tai lên cẩn thận lắng nghe, giọng nói gọi Cao Thành kia không có ác ý, chỉ đơn giản là muốn dẫn hắn đến một nơi nào đó.

Hít vào một hơi thật sâu, Hàn Phi thử phớt lờ giọng nói kia. Nhưng điều khiến hắn không ngờ tới là, ý thức còn lại của Cao Thành bên trong vực sâu tham lam lại dường như đang giãy giụa, như thể muốn khẩn cấp hồi đáp lại đối phương.

Y tá trưởng Tang Nữ trên người vẫn chưa thanh trừ được sạch sẽ nguyền rủa cũng bắt đầu gầm lên, muốn trèo ra khỏi vực sâu.

"Chẳng lẽ con quỷ gọi Cao Thành là bạn của bọn họ?"

Giọng nói bên tai đang trở nên rõ ràng hơn. Đó là giọng nói của một người phụ nữ xa lạ, dịu dàng, trưởng thành, bi thương lại khắc chế.

Dừng chân lại, Hàn Phi nhìn phía sau lưng mình. Hắn đi cuối cùng của đội ngũ, sau lưng hắn là đường phố trống không, đến một bóng người cũng không có.

"Thầy sao thế?" Số 5 lớp trưởng phát giác ra sự bất thường của Hàn Phi.

"Các em có nghe thấy một giọng nói không, cô ấy đang gọi tên của các em?"

"Không có, thầy bị quỷ tấn công rồi sao?" Số 5 kéo một đứa trẻ khác đến bên cạnh Hàn Phi, nhưng sau khi đối phương

dùng sức mạnh nhân cách xác nhận xong thì thấy hắn không hề bị ảnh hưởng bởi quỷ quái.

"Thầy muốn đi xác định một số chuyện, công việc chặn hậu tạm thời làm phiền các em rồi." Lắng nghe giọng nói kia, Hàn Phi không đi theo đội ngũ tiếp tục tiến về phía trước mà một mình quay trở lại đường cũ.

Với kinh nghiệm sống còn trong thế giới tầng sâu của hắn, thông thường mà nói khi gặp phải tình huống này sẽ trực tiếp mặc kệ. Nhưng vấn đề là mảnh vụn ý thức kí ức của Cao Thành trong vực sâu tham lam và Tang Nữ đều hy vọng hắn sẽ đi qua đó, điều này có vẻ hơi kì lạ.

Tay trái cầm dao, Hàn Phi dần dần kéo giãn khoảng cách với đội ngũ. Hắn theo chỉ dẫn của giọng nói đó đến một tòa nhà dân cư chưa từng đi đến.

Các cửa sổ và cầu thang của tòa nhà này không dùng các tấm ván gỗ niêm phong lại, trông vô cùng bình thường. Có điều sau khi Hàn Phi đi vào, ánh mắt hắn lập tức thay đổi.

Trên bức tường cầu thang có dán thông báo tìm người về Cao Hưng. Bức ảnh trên tờ giấy ngả vàng dường như đang chảy máu, đứa trẻ có khuôn mặt mơ hồ trong bức ảnh có vẻ như đang nhìn chằm chằm vào Hàn Phi.

"Mình đã từng thấy vật nguyền rủa này bên trong Thực Vị Các, thông báo tìm người là đồ của quỷ mẫu."

Lấy hai mươi điểm tinh thần, Hàn Phi tiến vào cầu thang.

Càng đi lên trên, thông báo tìm người trên bức tường càng nhiều, dày đặc chằng chịt, mặt người trên bức ảnh đen trắng cũng bắt đầu biến dạng, đôi mắt của đứa trẻ trong bức ảnh hình như cũng bị người ta khoét mất.

"Đôi mắt của Cao Hưng bị khoét mất rồi?"

Sương đen trong vực sâu tham lam không kiểm soát được tuôn ra. Sau khi nhìn thấy những thông báo tìm người này thì Cao Thành đã hoàn toàn phát điên. Mảnh vụn ý thức của gã dung nhập sương đen, gã liều mạng gột rửa những thông báo

tìm người trên tường, như thể muốn cắn nát tất cả các bức ảnh về Cao Hưng!

Hàn Phi không hề ngăn cản Cao Thành. Đối phương cưỡng chế điều khiển sương đen tham lam, mảnh vụn ý thức sẽ dần dần bị vực sâu nuốt chửng. Chờ đến khi ý thức của bản thân Cao Thành bị vực sâu hoàn toàn nuốt chửng, đến lúc đó Hàn Phi sẽ là chủ nhân duy nhất của vực sâu tham lam.

Đứng bên trong cầu thang, vụn giấy khắp trời giống như một trận tuyết lớn đầy hận ý. Chỉ cần nhìn thấy Cao Hưng thì Cao Thành sẽ phát điên, cừu hận khắc ghi trong linh hồn. Vì để giết chết Cao Hưng, gã có thể làm bất cứ chuyện gì, đây có thể cũng là một trong những nguyên nhân khiến gã đồng ý tiếp nhận Hàn Phi.

"Haizz."

Tiếng thở dài của người phụ nữ từ trong nhà phát ra, mảnh vụn ý thức của Cao Thành phát điên dưới sự vỗ về của Tang Nữ dần dần bình tĩnh lại.

Giẫm lên mặt đất đầy vụn giấy, Hàn Phi đi về phía căn nhà đó.

Kéo cánh cửa chống trộm gỉ sét ra, ở trung tâm của phòng khách có một người phụ nữ đang đứng. Bà ấy quay lưng với cửa nhà, trên làn da lộ ra bên ngoài toàn là vết sẹo khâu vá. Bà ấy dường như là một con búp bê vải bị xé nát hết lần này đến lần khác, rồi lại được khâu lại hết lần này đến lần khác.

"Bà là?"

"Đừng cố phản kháng nữa, con càng gần với thành công, tuyệt vọng cuối cùng nhận được sẽ càng lớn, hãy tê liệt đáng thương sống tạm ở đây đi." Giọng nói của người phụ nữ này giống hệt như giọng nói truyền vào tai Hàn Phi lúc trước. Từ trong xương cốt có một loại dịu dàng, cho dù trong nội dung lời nói có chút nghiêm khắc, nhưng nghe cũng không khiến người ta có chút khó chịu nào.

"Con không cam tâm." Câu nói này của Hàn Phi là nói thay Cao Thành, hắn có thể cảm nhận được cảm xúc của Cao Thành trong vực sâu. Sự phẫn nộ và hận ý vô biên dường như

là một chiếc hộp sắt kín như bưng, giam cầm Cao Thành vào bên trong. Gã đang tuyệt vọng đánh đập, xông vào chiếc hộp sắt, cho dù thịt nát xương tan cũng phải ra ngoài.

"Kết quả của tất cả các lựa chọn của con đều đã được định sẵn, vận mệnh thực ra đã viết trước câu trả lời. Bất luận con có tranh đấu như thế nào, cuối cùng cũng sẽ chỉ trượt vào vực sâu, hoàn toàn đánh mất chính mình." Người phụ nữ quay lưng lại với Hàn Phi. Rõ ràng bà ấy đang đứng trong nhà, nhưng lại cảm thấy cách Hàn Phi rất xa. Dường như Hàn Phi và Cao Thành vĩnh viễn không thể chạm được vào bà: "Một đứa con của ta đã biến thành ma quỷ rồi, ta không muốn đứa khác cũng trở thành một con quái vật tội ác tày trời nữa."

Ngay khi đối phương nói ra câu này, Hàn Phi ngay lập tức xác định được thân phận của bà: "Bà chính là mẹ ruột của Cao Hưng?"

Câu nói ngắn gọn, nhưng lại khiến cơ thể của người phụ nữ khẽ run rẩy một chút. Vết thương trên toàn bộ cơ thể của bà dường như bị méo mó bởi nỗi đau: "Đừng tiếp tục nói nữa, hãy đi đi. Tránh xa cục điều tra thảm họa ra, đừng cố chống lại vận mệnh nữa, tìm một nơi không có ai tiếp tục cuộc sống thê thảm, dùng phần đời còn lại của con để chuộc tội."

"Lén lút tráo đổi hai đứa bé là bố mẹ của Cao Thành, một đứa bé có tội hay sao?" Giọng nói của Hàn Phi dần dần lớn hơn, ngược lại, Cao Thành ở bên trong vực sâu đột nhiên lại trầm mặc. Gã tựa hồ không nghĩ tới người mẹ trong lòng mình sẽ nói ra những điều như thế này.

"Đứa bé không có tội, cho nên ta chưa bao giờ từng trách con, tất cả đều là lỗi của ta, ta không nên để cho con dùng đôi mắt ấy."

Tất cả những khuôn mặt người trên thông báo tìm người trong cầu thang đều bắt đầu cười. Đôi mắt của bọn họ dần trở nên giống như Cao Thành, tươi sáng, đẹp đẽ, rực rỡ, giống như viên ngọc đẹp nhất trên thế giới.

"Có lẽ còn có con đường khác để đi." Hàn Phi có thể cảm thấy khát khao thực sự trong nội tâm Cao Thành, gã đã coi

người phụ nữ là mẹ của mình.

Hàn Phi cũng muốn để cho Cao Thành nói vài lời với mẹ của mình. Nhưng khi hắn đến gần với người phụ nữ, vết sẹo trên người phụ nữ vậy mà lại bắt đầu lở loét, giống như những bông hoa bị khô héo trên làn da.

Người mẹ đã bị Cao Hưng cướp mất, ý chí vi phạm thần linh sẽ chỉ tăng tốc hai bên đi đến chỗ diệt vong.

"Đừng đến gần nữa." Người phụ nữ quay lưng với Hàn Phi lại nói lần nữa. Cơ thể của bà như cánh hoa, từng mảng tàn tạ rơi xuống: "Con cũng biết, ta không phải là mẹ của con."

Mảnh vụn kí ức quỷ bên trong vực sâu kêu gào không cam tâm, ý thức của Cao Thành điên cuồng hỗn loạn, gã đau đớn đến nỗi muốn xé nát quá khứ của mình.

Đủ loại âm thanh hỗn loạn giống như máu tươi văng tung tóe ra từ trong ý thức của Cao Thành, điên cuồng dung nhấp vào vực sâu.

"Mẹ của tôi rất dịu dàng, bà là người mẹ tốt nhất trên thế giới!"

"Bà ấy không phải là mẹ của mày! "

"Lòng tham lớn nhất của mày chính là muốn cướp đi tình yêu của mẹ tao!"

"Tao sẽ không để cho mình chết dễ dàng như vậy, tao sẽ để mày cũng giống như tao trước đây, sống trong địa ngục, nhìn mọi thứ đều bị lấy đi, nhưng lại không thể thay đổi."

Cùng lúc Hàn Phi chạy vào phòng khách, người phụ nữ đã rời đi, nơi mà bà đứng chỉ còn lại một con mắt giả máu me đầm đìa.

Trong vực sâu, mảnh vụn ý thức của Cao Thành không ngừng dung hợp với vực sâu. Không có chuyện gì có thể đau khổ hơn việc bị người gần gũi nhất bỏ rơi nữa rồi.

"Không đúng lắm."

Hàn Phi nhìn chằm chằm vào đôi mắt giả trên mặt đất. Nếu như quỷ mẫu thực sự không lo lắng cho Cao Thành, vậy thì bà

ấy chắc chắn sẽ không đặc biệt chạy đến đây, dùng cách rất bí mật này để lặng lẽ gặp mặt gã.

"Những lời mà quỷ mẫu nói có đạo lý nhất định, nhưng đó không phải là những gì bà ấy thực sự nghĩ, mà là bà ấy chỉ có thể nói như vậy, bởi vì chủ nhân điện thờ có xác suất đang chú ý đến bà ấy." Ánh sao chữa trị chiếu vào trong vực sâu, Hàn Phi đưa tay ra với ý thức của Cao Thành: "Mẹ của anh rất lo lắng cho anh, vì vậy đặc biệt đến đây muốn tặng cho anh thứ này."

Hàn Phi nhặt con mắt giả máu me trên mặt đất lên. Con mắt giả tương tự Cao Thành cũng có một, là gã mang ra từ bệnh viện mắt Tân Hỗ.

"Bên trong hai con mắt giả này có niêm phong hai quỷ quái. Thông tin thực sự mà quỷ mẫu muốn truyền lại cho Cao Thành, chắc hẳn là được giấu trong mắt giả!"

Nếu muốn gọi ra quỷ bên trong mắt giả buộc phải hiến tế con mắt của người sống, Hàn Phi trước giờ luôn rất tử tế với người khác, hắn còn chưa bao giờ làm chuyện tàn nhẫn như vậy.

"Thật đáng tiếc, sớm biết thì đã nhờ thầy giáo Mã vất vả hơn chút rồi."

Hàn Phi đặt hai con mắt giả cạnh nhau, chuyện quỷ dị đã xảy ra. Quỷ bị giam cầm bên trong hai mắt giả dường như muốn giết chết đối phương. Ttrên bề mặt của mắt giả xuất hiện lượng lớn vết máu, còn có hận ý yếu ớt!

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã nhận được vật phẩm nhiệm vụ rank D — song đồng!"

"Song đồng: vật phẩm nhiệm vụ rank D, vật nguyền rủa đặc biệt. Tất cả thù hận đều đến từ đôi mắt khao khát ánh sáng đó, mắt giả mà Cao Thành sử dụng qua thời thơ ấu đã chứng kiến tất cả mọi thứ."

"Rank D?" Hàn Phi không ngờ sau khi thu thập đủ hai con mắt giả, vậy mà lại có thể trực tiếp đạt đến rank D: "Vật phẩm rank E đại đa số có liên quan đến hận ý, vật phẩm rank D thì lại có chiêm nhiễm khí tức của không thể nhắc đến."

Dưới sự nỗ lực cùng nhau của Hàn Phi và Tang Nữ, mảnh vụn ý thức của Cao Thành dần dần khôi phục bình tĩnh. Ảnh hưởng của gã đối với vực sâu tham lam đã càng ngày càng yếu, nhân cách như thể đã hoàn toàn thuộc về hắn vậy.

Cũng ngay khi Cao Thành không còn giãy giụa phát điên nữa, Hàn Phi cảm thấy mối liên hệ của mình và vực sâu tham lam đã tăng cường hơn rất nhiều. Nhân cách này bắt đầu không ngừng dùng sức mạnh của quỷ quái để cường hóa cơ thể hắn. Mỗi lần nuốt chửng quỷ quái, cơ thể của hắn cũng phát sinh biến hóa nhỏ.

"Cao Thành vẫn còn cất giấu kĩ năng? Đây được coi là cảm ơn vì vừa rồi mình đã chữa trị cho gã à?"

Chạy ra khỏi tòa nhà dân cư, sắc trời bên ngoài đã sắp tối. Hàn Phi ở trong tòa nhà lâu hơn so với hắn dự kiến rất nhiều.

Lớp 7 vẫn còn ở cuối cùng chặn hậu đội ngũ. Hàn Phi dựa theo lộ trình mà trường học đã định trước chạy một mạch như bay, cuối cùng trước khi trời tối cũng đuổi kịp đội ngũ những người sống sót.

Hắn vừa xuất hiện, Vương Sơ Tình đã đen mặt đi tới: "Cậu chạy đi đâu thế? Nhiệm vụ chặn hậu quan trọng như vậy cậu lại giao cho các học sinh? Rút cuộc là cậu đang nghĩ như thế nào?"

"Dùng não nghĩ chứ gì nữa." Hàn Phi liếc mắt nhìn các học sinh một cái. Khi có sự có mặt của người ngoài, bọn họ ai nấy đều cư xử rất bình thường, cần bao nhiêu vô tội thì có bấy nhiêu vô tội.

"Chuẩn bị sắp tiến vào khu vực kiểm soát của Cục điều tra thảm họa rồi, hãy chú ý một chút." Cả ngày đều điều phối trường học và những người sống sót, Vương Sơ Tình hoàn toàn tin những gì Diêm Lam nói. Anh ta cho rằng mọi việc đều do Diêm Lam làm, còn Hàn Phi thì chỉ là tiện tay được cô ta cứu.

Bầu trời càng ngày càng tối, ngay khi màn đêm sắp buông xuống, ánh sáng chói lóa được bật lên, chùm sáng chiếu vào trước mặt đội người sống sót.

Sau thảm họa, hầu hết những người sống sót không dám bật đèn để tránh bị quỷ quái nhắm đến vào ban đêm, sợ thu hút sự chú ý của quỷ quái. Nhưng trong Cục điều tra thảm họa này, ánh sáng rực rỡ trực tiếp xuyên qua đêm tối. Những tòa nhà cao chót vót ở phía xa giống như một ngọn hải đăng, dẫn đường cho tất cả những người còn sống sót.

Đám đông mệt mỏi như lấy lại được sức lực. Được chùm sáng dẫn đường, bọn họ chậm rãi tiến vào khu vực kiểm soát thực của Cục điều tra.

Tiếng động cơ gầm rú vang lên, những chiếc xe cải tiến chở đầy thức ăn nước uống lái xe ra khỏi cục điều tra. Tài xế điều khiển phương tiện cũng là những người sở hữu nhân cách đặc biệt.

Trong một thành phố nơi lệ quỷ hoành hành, xe cộ và vũ khí nguy hiểm chỉ có thể được điều khiển bởi những người sở hữu nhân cách đặc biệt. Người bình thường trong quá trình điều khiển một khi bị quỷ quái ảnh hưởng, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

“Các bạn đã tiến vào Cục điều tra thảm họa! Xin hãy tạm thời ở yên tại chỗ nghỉ ngơi! Nhắc lại lần nữa! Tất cả mọi người hãy ở yên tại chỗ!”

Cửa xe mở ra, thành viên mặc đồng phục của Cục điều tra bước xuống xe, vừa phân phát thức ăn nước uống, đồng thời lấy các thiết bị đặc biệt ra khỏi xe.

Nhóm 3.000 người sống sót được bọn họ chia thành mười phần. Tất cả những người sống sót vượt qua bài kiểm tra tinh thần và nhân cách đều nhận được một phần thức ăn và nước uống, cũng như có thể lĩnh ba tờ phiếu ăn.

“Nhóm người này có tính thi hành thật mạnh, lợi hại hơn rất nhiều so với trường học của chúng ta.” Vương Sơ Tình và Hàn Phi đứng chung một chỗ: “Chờ lát nữa khi kiểm tra, cậu hãy tém tém lại một chút, đừng để người ta coi là quỷ quái mà tiêu diệt.”

“Yên tâm đi, tôi rất quen với cục trưởng cục điều tra thảm họa.”

“Trò đùa này của cậu chẳng buồn cười chút nào.” Vương Sơ Tình vỗ vai Hàn Phi: “Loại cặn bã như cậu mà gặp phải cô ấy thì chỉ có đường chết mà thôi. Trong mắt vị nữ cục trưởng đó không cho phép có một hạt cát. Cô ấy là lá cờ của cục điều tra thảm họa, là ngọn hải đăng trong lòng tất cả những kẻ nổi loạn đấy.”

“Tôi không nói đùa.”

Hàng dài kiểm tra chẳng mấy chốc đã đến lượt Hàn Phi. Hắn nhìn thiết bị trước mặt, còn chưa kịp phản ứng, một tiếng chuông báo động chói tai đã vang lên.

Những chữ đỏ tươi cực kỳ nguy hiểm và ô nhiễm tinh thần nghiêm trọng trên thiết bị không ngừng sáng lên. Ánh sáng đỏ tượng trưng cho lệ quỷ chiếu vào mặt Hàn Phi, khiến những người sống sót khác sợ hãi nhanh chóng rút lui về sau.

Xung quanh Hàn Phi trống ra một vòng tròn lớn. Yên lặng ngồi ở trên ghế, hắn cũng có phần không hiểu rõ tình huống này.

Chương 844: Cả mặt hắn đều viết đầy dạy học trồng người, cứu người trị thương

"Đứng im! Ở nguyên tại chỗ không được nhúc nhích!"

Một người trẻ tuổi mặc đồng phục của cục điều tra thảm họa nhanh chóng giải tán đám đông, đuổi hết những người sống sót trong phạm vi mười mét xung quanh Hàn Phi ra, tại điểm kiểm tra thiết lập hàng rào bảo vệ di động, quây Hàn Phi lại.

"Có phải thiết bị có vấn đề rồi không?" Hàn Phi cảm thấy mình vẫn có thể kháng cự thêm một chút. Mặc dù bên trong vực sâu nhân cách của hắn có chứa cả đống quỷ, nhưng người bình thường cũng đâu có mở đại não của hắn ra để xem.

"Hai tay đặt lên trên bàn! Không được làm bất kì động tác nào dễ dẫn đến hiểu lầm!" Thành viên của cục điều tra thảm họa được huấn luyện rất có bài bản. Bọn họ không phải là lần đầu tiên xử lý tình huống như này, chỉ dùng có vài phút đã tách Hàn Phi ra khỏi tất cả những người khác. Cấp trên của bọn họ cũng trong thời gian đầu tiên chạy đến hiện trường.

"Chú Triệu! Người khả nghi bị khống chế tại điểm kiểm tra số 7! Hiện tại mọi thứ bình thường, mục tiêu vẫn duy trì được lý trí, không có hiện tượng dị hóa!"

Đám người tự động tách ra, một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi râu còn chưa cạo đi đến hàng rào cách ly: "Cảnh báo cấp tai họa? Đây là phát hiện ra hận ý à?"

Người đàn ông trung niên nhíu mày nhìn chằm chằm Hàn Phi. Bốn mắt nhìn nhau, sắc mặt Hàn Phi dần dần thay đổi.

"Triệu Minh?" Càng nhìn càng cảm thấy đối phương khuôn mặt rất quen, Hàn Phi vô thức gọi ra một cái tên.

"Cậu biết tôi?" Người đàn ông trung niên râu quai nón nheo mắt, cảnh giác cao độ, anh ta chậm rãi thò tay vào trong

túi.

“Anh vậy mà lại có thể sống sót sau thảm họa?” Trên mặt Hàn Phi tràn đầy sự không thể tin được. Triệu Minh này là một cảnh sát của cục cảnh sát khu phố cổ. Khi Hàn Phi vừa mới nhận được mũ bảo hiểm trò chơi, Triệu Minh từng cùng với một vị cảnh sát khác tên là Trương Tiểu Thiên đến nhà hắn để điều tra vụ án phóng hoả.

Sau khi trải qua sự tôi luyện của thảm họa, tính khí của Triệu Minh hoàn toàn khác với trước đây, có năng lực, trưởng thành, giống như một con hổ đói sẵn sàng săn mồi bất cứ lúc nào.

“Tại sao tôi lại không thể sống chứ? ” Triệu Minh đã sẵn sàng ra tay. Nhìn người thanh niên bên cạnh, anh ta ra hiệu cho người đó di tản đám đông ra xa hơn.

“Anh không có ấn tượng gì đối với tôi cũng rất bình thường, không biết anh có còn nhớ cái tên Hàn Phi hay không.” Hàn Phi tràn đầy chờ mong nhìn Triệu Minh. Hắn muốn biết trong tương lai do chủ nhân điện thờ chủ đạo này, kết cục của mình là gì.

“Chưa từng nghe qua.” Triệu Minh cảm thấy trạng thái tinh thần của Hàn Phi có vấn đề, là một tên điên che giấu rất sâu, điểm này thì lại giống hệt như lần đầu tiên bọn họ gặp nhau trong hiện thực.

“Hoàn toàn chưa từng nghe qua?” Vì để xác định có phải đối phương chỉ quên mỗi mình không, Hàn Phi lại tiếp tục hỏi: “Vậy anh còn nhớ đồng nghiệp của mình không? Năm đó hai người đã cùng nhau tới tìm tôi, anh ấy tên là Trương Tiểu Thiên.”

Nhắc đến Trương Tiểu Thiên, ánh mắt Triệu Minh trở nên phức tạp. Do dự một chút, anh ta từ trong túi lấy ra một huy hiệu cảnh sát dính máu: “Anh ấy ở đây.”

Cả hai không ai nói gì nữa. Sau khi thảm họa xảy ra, rất nhiều người đã không còn nữa, vĩnh viễn không bao giờ quay trở lại.

“Nói cho tôi biết mục đích của cậu đến Cục điều tra thảm họa, tại sao trên người cậu lại chiêm nhiễm khí tức của hận ý?” Bề ngoài Triệu Minh làm ra vẻ như không muốn ra tay với Hàn Phi, nhưng thực chất là đang câu giờ để sơ tán những người sống sót.

Nhìn đám người không ngừng rời đi, Hàn Phi gượng cười nói: “Tôi tên là Cao Thành, sở hữu nhân cách tham lam, có thể giam cầm quỷ quái vào bên trong vực sâu nhân cách.”

Đồng xu vận mệnh đang xoay tròn trong không trung, sương đen tượng trưng cho lòng tham tuôn ra xung quanh Hàn Phi. Sau lưng hắn chính là ảo ảnh của vực sâu không đáy.

“Hãy bình tĩnh! Anh ấy không phải là quỷ!” Trương Mộng Lam từ xa chạy tới. Bên cạnh cô ta còn có một ông lão, người đó là sứ giả kết nối với bạn trai của Trương Mộng Lam.

“Tổ trưởng Triệu! Đừng ra tay! Chúng tôi có thông tin về vị giáo viên này, cậu ấy quả thực là người sở hữu nhân cách đặc biệt!” Ông lão vội vàng tiến lên, cầm tài liệu đưa cho Triệu Minh kiểm tra: “Cao Thành trong danh sách, là một giáo viên cần đặc biệt chú ý của trường học!” Nhìn chữ khắc trên tài liệu thuộc về cục trưởng, bàn tay trong túi áo của Triệu Minh từ từ buông xuống, địch ý trong mắt tiêu tán đi một chút: “Cậu ấy có thể giam cầm quỷ quái, nhưng thiết bị kiểm tra lại cho thấy trên người cậu ấy có chiêm nhiễm hận ý, chẳng lẽ cậu ấy đã giam cầm hận ý lại? Làm sao có thể chứ?”

“Trước khi bọn họ đến đây, đã giết chết hiệu trưởng của cứ điểm trường học. Kẻ phản bội nhân loại giao dịch với tòa nhà đen đã bị bọn họ giết chết rồi!” Thở hổn hển, ông lão chỉ vào Diêm Lam: “Cô ấy giết người, cậu ấy đã lấy đi thi thể.”

“Lão Hạ, những tin tức này ông đều đã xác nhận qua rồi chứ? Để cho một người sở hữu hận ý tiến vào cứ điểm, quá mạo hiểm rồi.” Triệu Minh cũng không có ý nhằm vào Hàn Phi, anh ta phải chịu trách nhiệm cho toàn bộ người sống sót trong cứ điểm.

“Tôi có thể ở bên ngoài cứ điểm.” Hàn Phi vô cùng phối hợp. Hắn với cảnh sát Tân Hỗ đã là bạn bè cũ, tất nhiên sẽ

không làm khó dễ đối phương: "Tôi tới đây chủ yếu là vì hộ tống những người sống sót và học sinh của tôi."

"Hiện tại trời đã tối rồi, đêm nay tôi thật sự không thể để cho các cậu tiến vào cứ điểm. Có điều tôi sẽ cung cấp lều trại và đầy đủ lương thực cho mọi người, để mọi người ở trong khu vực an toàn ngủ lại một đêm trước." Ông lão là phụ trách hậu cần, bộ phận của ông đã bắt đầu tư vấn và điều trị tâm lý cho những người sống sót tại cứ điểm trường học theo đợt.

Một tiếng rưỡi sau, mười một người sống sót được Cục điều tra đưa đến khu cách ly gần Hàn Phi. Những người đó không giống với hắn, trên đường đi bọn họ đã bị quỷ nhập, còn có một bộ phận người âm thầm bị quỷ quái nguyền rủa. Trước đó đám người Hàn Phi hoàn toàn không phát hiện ra, nếu như để cho bọn họ tiến vào cứ điểm, nói không chừng sẽ gây ra phiền toái lớn.

Sau khi kết thúc hai lần kiểm tra, bộ phận của Lão Hạ phân phát thức ăn và câu hỏi điều tra cho từng người sống sót một.

Bất cứ ai cũng có thể tham gia vào Cục điều tra thảm họa, nhưng tất cả những người tham gia phải sẵn sàng chịu đựng tỷ lệ tử vong cao. Các thành viên của Cục điều tra tập hợp lại với nhau không phải để sống tạm trong đống đổ nát, mà để tìm hiểu rõ chân tướng phát sinh thảm họa, lấy lại thành phố bị quỷ quái chiếm giữ.

Đây là một pháo đài được ngưng tụ bởi đức tin, mặc dù số lượng người ít, nhưng lại có hiệu quả chiến đấu mạnh nhất trong ba cứ điểm lớn của nhân loại.

Bảng câu hỏi điều tra đã viết rất rõ mọi thứ. Những người căm thù quỷ quái, nguyện ý mạo hiểm mọi thứ để chiến đấu thì sẽ ở lại, nếu không muốn cục điều tra cũng sẽ không ép buộc. Bọn họ sẽ chờ đến khi trời sáng tập trung đám người lại đưa đến thành mới Hy Vọng.

Cục điều tra thảm họa mỗi ngày đều tiến vào thành phố, để giải cứu những người bị mắc kẹt ở sâu trong thành phố, liên lạc với các cứ điểm nhỏ rải rác khác, vì vậy bọn họ đã rất quen thuộc với lưu trình này.

Khoảng 0 giờ nửa đêm, danh sách của cục điều tra đã được thống kê xong. Trong số gần 3.000 người sống sót, chỉ có hơn 300 người sẵn sàng gia nhập cục điều tra.

Trước đây bọn họ cũng không có lựa chọn nào tốt hơn. Hiện tại nghe nói cục điều tra nguyện ý hộ tống bọn họ đến cứ điểm an toàn nhất của nhân loại, cho nên dứt khoát quyết định rời đi.

Điều đáng nói là đại đa số học sinh đều lựa chọn ở lại. Mục đích tồn tại của trường học là để dạy ra tế phẩm không sợ chết, để các học sinh không phản kháng việc kiểm tra, thuận tiện cho việc quản lý của nhà trường. Đây có thể coi là một đòn đánh nhầm, sau khi chứng kiến sự tàn ác của quỷ quái, rất nhiều học sinh càng thêm quyết tâm thay đổi mọi thứ, đây cũng chính là tư tưởng mà nhà trường vẫn luôn truyền cho các em.

Cục điều tra cũng rất hài lòng với kết quả này. Người bình thường đóng vai trò hạn chế trong thảm họa, còn những đứa trẻ trong ngôi trường này đều có khả năng thức tỉnh nhân cách thuộc về chính mình, bọn chúng chính là ngọn lửa của tương lai.

Sau khi đăng ký xong họ tên của từng học sinh, bọn chúng mới thực sự được coi là niềm hy vọng ở Cục điều tra.

“Lớp 1: 29 người, 25 người quyết định ở lại! Trong đó có 3 người sở hữu nhân cách đặc biệt, 10 học sinh đã ban đầu thức tỉnh nhân cách, những học sinh còn lại xác suất thức tỉnh nhân cách cũng rất cao!” Xem qua biểu mẫu ghi chép, tâm trạng của Lão Hạ vô cùng tốt.

Ngay cả nhìn Hàn Phi cũng thuận mắt hơn rất nhiều: “Những giáo viên của trường này thật sự rất có bản lĩnh, chưa nói đến việc ai nấy cũng đều sở hữu thực lực của cấp tổ trưởng, còn dạy được những học sinh giỏi như vậy!”

“Ông không cảm thấy bọn chúng rất đáng thương hay sao? Nếu như không phải hiệu trưởng bị giết, những đứa nhỏ này đã mang theo ước mơ trong lòng bị đặt lên bàn ăn của hận ý

rồi.” Triệu Minh vẫn canh giữ ở nơi không xa Hàn Phi, anh ta một giây cũng không dám buông lỏng.

“Lớp 2: 22 người, 20 người ở lại, 1 học sinh thức tỉnh nhân cách đặc biệt, trời ơi!”

Đột nhiên mở to hai mắt nhìn, Lão Hạ vỗ vỗ vai Triệu Minh thật mạnh rồi thốt ra một câu chửi thề.

“Ông bị bệnh à?”

“Triệu Minh! Cậu xem kết quả kiểm tra của lớp 7 đi!” Lão Hạ nhảy dựng lên, tay cầm bản báo cáo đang run rẩy.

“Một đám oắt con thì có gì để xem?” Triệu Minh híp mắt nhìn bản báo cáo, sau đó thì không thể rời tầm mắt đi được nữa.

Lớp 7: 30 học sinh, tất cả đều chọn ở lại, trong đó có 25 học sinh sở hữu nhân cách đặc biệt! Trong số 5 người còn lại, 4 người trong số đó thiết bị không thể nhận dạng! 1 người liên tiếp khiến cho ba thiết bị trục trặc!

Triệu Minh giữ nguyên tư thế của mình, mắt vẫn đang nhìn nghiêng, chưa điều chỉnh lại được.

25 học sinh trong một lớp đã thức tỉnh nhân cách đặc biệt? Chỉ cần bọn chúng có thể thuận lợi lớn lên, vậy thì sau này thấp nhất cũng sẽ có cùng cấp bậc tổ trưởng như Triệu Minh!

“Sở hữu 25 nhân cách đặc biệt cũng đã được coi là tốt rồi, có thể được coi là lớp trọng điểm của toàn thành phố, nhưng có bốn đứa trẻ mà nhân cách của chúng đến thiết bị cũng thể nhận dạng được thì là sao?”

Khóe mắt Triệu Minh khẽ co giật một cái, còn về học sinh cuối cùng mà kiểm tra lần nào là hỏng thiết bị lần đó, anh ta đã không dám bình luận nữa.

“Lớp này là tình huống gì vậy? Tại sao lại vượt xa so với các lớp khác nhiều như vậy?” Đây không còn là hạc đứng giữa đàn gà nữa rồi, cái này giống như một chiếc máy bay chiến đấu đậu giữa trại nuôi gà vậy. Tuy đều là học sinh nhưng có sự khác biệt về bản chất.

“Tôi cũng không biết!” Lão Hạ tùy ý nhìn thoáng qua lớp 8 của Trương Mộng Lam, sau đó cầm lấy bản báo cáo của lớp 7 nhìn chung quanh: “Có thể dạy ra một lớp quái vật như này, người phụ trách lớp 7 rất kinh khủng! Tôi phải nói với cục trưởng, mời vị giáo viên này vào cứ điểm!

“Không sao, ngày mai tôi vào cũng được.” Bị hàng rào ngăn cách ở giữa, Hàn Phi nghe được cuộc đối thoại của hai người. Hắn nằm ở trên hàng rào vẫy vẫy tay.

“Cậu là người phụ trách lớp 7?” Lão Hạ và Triệu Minh đều nhìn về phía Hàn Phi. Bọn họ có nhìn thế nào cũng không nhìn ra hắn có điểm gì đặc biệt.

“Quả thật là tôi.” Hàn Phi ngượng ngùng cười cười: “Hai người đừng thấy tôi sở hữu nhân cách tham lam, thường xuyên uống máu quỷ, nuốt chửng quỷ quái, lúc trước còn từng tế sống bạn tù. Tôi quả thực là một giáo viên tốt, chuyện mà tôi giỏi nhất chính là dạy học trồng người, còn có cứu người trị thương nữa.”

Nhìn chằm chằm Hàn Phi ở hàng rào cách ly, Triệu Minh cảm thấy bệnh của hắn rất nghiêm trọng, mà lão Hạc lại âm thầm nhắc lại lời của hắn: “Tế sống? Bạn tù?”

“Điểm chú trọng của ông thật kì lạ.” Hàn Phi nhún nhún vai: “Tôi thật sự không phải người xấu. Tôi với các người có cùng theo đuổi và triết lý. Nếu như có thể, tôi muốn mau chóng gặp mặt cục trưởng của các người.” Nếu như Hàn Phi chỉ là một người sở hữu nhân cách đặc biệt toát ra hận ý, thì Triệu Minh và Lão Hạ cũng sẽ không quá chú ý đến những gì hắn nói. Dù sao thì Cục điều tra thảm họa đã từng giết chết hận ý thực sự, nhưng bây giờ Hàn Phi đã dạy ra một lớp học sinh có thể gọi là quái vật, điều này nhất định phải báo cáo lên trên.

“Ông ở đây trông chừng cậu ấy! Tôi đi thông báo với cục trưởng!”

Triệu Minh cầm bản báo cáo nhanh chóng rời đi. Khoảng 20 phút sau, cửa hông của cục điều tra được mở ra, các thành viên của cục điều tra có vũ trang đến bên cạnh Hàn Phi.

Trên người đám người này toát ra mùi máu tanh và sát khí nồng nặc. Chắc bọn họ là thành viên chủ lực của Cục điều tra và trừ khử quỷ quái.

“Các người muốn làm gì?” Hàn Phi bên này còn chưa nói lời nào, Diêm Lam vẫn luôn quan sát hắn và Vương Sơ Tình đều đứng lên nói: “Chúng tôi hộ tống những người sống sót tới đây, cũng đã tận lực phối hợp rồi, các người đừng được đằng chân lân đằng đầu.”

Diêm Lam đứng giữa đám người, một mình đối mặt với các thành viên của Cục điều tra mà không hề sợ hãi: “Cao Thành là giáo viên của trường học, tôi với tư cách là quyền hiệu trưởng, sẽ không để anh ấy bị bắt đi một mình.”

“Cục trưởng của chúng tôi muốn gặp anh ấy. ” Người dẫn đầu chỉ vào Hàn Phi, sau đó tránh Diêm Lam ra, hướng Hàn Phi quát:

“Cục trưởng nói cô ấy chưa từng nghe qua cái tên Hàn Phi, nhưng cô ấy luôn cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, cô ấy muốn gặp Cao Thành, cũng muốn gặp Hàn Phi.”

Chương 845: Hóa ra anh ta hiến tế chính mình

Ánh đèn chói lóa xuyên qua đêm tối chiếu lên trên người Hàn Phi. Nếu như nói đêm tối là một vũ đài, vậy thì hiện tại hắn chính là nhân vật chính ở trung tâm ánh mắt của tất cả mọi người.

Rất nhiều thành viên đã gia nhập cục điều tra từ rất lâu đều chưa từng thấy qua Lệ Tuyết. Nhưng vị giáo viên này vừa mới đến đã được cục trưởng chỉ đích danh vào thành, cứ điểm lại còn phái hai đội ngũ diệt trừ quỷ quái đến hộ tống.

Những người sống sót xung quanh và thành viên của cứ điểm toàn bộ đều nhìn về phía Hàn Phi. Từ đây có thể thấy, vị giáo viên trông có vẻ bình thường trước mặt này, trên người lại có thể ẩn giấu bí mật đặc biệt.

"Nếu như cô đã muốn đi theo, vậy thì hãy cùng đi đi." Thành viên cục điều tra dẫn đầu giơ tay trái lên, nhận được tín hiệu nhắc nhở, ánh đèn sáng chói chiếu sáng con đường bên trong cứ điểm: "Lối này, xin mời."

Tiểu đội cục điều tra súng vác vai, đạn lên nòng đứng thành hai bên. Khí tức toát ra trên người bọn họ hoàn toàn khác với những người sống sót bình thường. Mùi máu tanh nồng nặc không ngừng kích thích khứu giác, ánh mắt của mỗi người đều sắc bén như mũi dao.

"Cửa số 1 mở ra!"

Đi qua giữa hai tòa nhà, Hàn Phi, Diêm Lam và Vương Sơ Tình cùng nhau tiến vào bên trong Cục điều tra thảm họa.

Cứ điểm khổng lồ với hơn 30.000 người, lấy các loại cảnh sát trước thảm họa làm cơ sở, được mở rộng và chia thành 24 trung đội, lần lượt phụ trách hỗ trợ hậu cần, trị an nội bộ, tư pháp hình sự, điều tra thành phố, quản lý cư dân, nghiên cứu khoa học, cứu hộ khẩn cấp, v.v.

Vị trí của tất cả các tòa nhà bên trong cứ điểm đều là được thiết kế từ trước, mọi người mỗi người một việc, toàn bộ cục điều tra giống như một cỗ máy chiến tranh đang chạy với tốc độ cao. Chỉ là đi bộ trong đó, là có thể cảm thấy một loại áp bức vô hình.

"Cửa số 2 mở ra!"

Cánh cửa màu đen làm bằng vật liệu đặc biệt từ từ mở ra, hai thành viên của cục điều tra khiến Hàn Phi cảm thấy có chút bị uy hiếp, một trái một phải đi theo hai bên.

Tiến về phía trước, tòa nhà lớn của cục điều tra nằm ở trung tâm của cứ điểm, là tòa nhà cao nhất ở đây.

Giẫm lên bậc thang, từng bước một, quỷ quái ẩn giấu bên trong vực sâu tham lam của Hàn Phi bắt đầu không yên, bọn chúng đang không ngừng gầm rú.

Không biết có phải vì người trong tòa nhà đã giết quá nhiều quỷ quái hay không, mà tòa nhà này vậy mà lại khiến quỷ quái cảm thấy sợ hãi.

Máu quỷ đen xì như mực thấm vào trong tòa nhà, hơi thở lạnh thấu xương bị giẫm dưới chân, hai bên tường của cầu thang viết đầy những cái tên. Hàn Phi còn nhìn thấy bạn của Triệu Minh — Trương Tiểu Thiên.

Những sợi xích va chạm với nền đất cứng, phát ra tiếng động. Trong một số căn phòng có nhốt những thành viên bị ô nhiễm tinh thần nghiêm trọng, bọn họ tự nguyện bị giam lại, trở thành mẫu vật để cục điều tra nghiên cứu về quỷ quái. Hy vọng lớn nhất của những người này không phải là chính mình có thể được chữa khỏi, mà là hy vọng sau khi chết trở thành quỷ quái có thể giúp đỡ cục điều tra.

Con người sẽ bị hủy diệt vì những cảm xúc tiêu cực khác nhau, nhưng lại vì niềm tin chỉ thuộc về con người, tái sinh trên đống đổ nát.

Đi qua những căn phòng và hành lang ngột ngạt, ba giáo viên đến tầng cao nhất của tòa nhà lớn Cục điều tra.

"Cục trưởng chờ mọi người ở bên trong."

Đẩy cửa phòng ra, trong văn phòng tông màu tối có một ngọn đèn chưa tắt.

Bên cạnh cửa sổ hướng vào sâu trong thành phố có một người phụ nữ trung niên đang đứng, cô đang nhìn Tân Hỗ bị quỷ quái chiếm giữ.

"Cục trưởng, người đã được đưa tới rồi." Sau khi nói xong, hai thành viên của Cục điều tra lặng lẽ lui vào góc phòng.

Người phụ nữ quay người lại, nửa người bên trái chi chít những vết sẹo gớm ghiếc, chỗ nối giữa vai và cổ dường như từng bị móc khóa đâm xuyên qua.

Thảm họa đã để lại dấu vết không thể xóa nhòa trên cơ thể cô, mang đến cho cô nỗi đau, sự tuyệt vọng và sự tra tấn vô tận. Nhưng nó không đánh gục được cô mà ngược lại khiến cô trở thành con người như bây giờ.

Đó là một khuôn mặt mà Hàn Phi vô cùng quen thuộc, nhưng ánh mắt của đối phương lại khiến hắn cảm thấy rất xa lạ. Người phụ nữ kia giống như đang đứng trong biển sâu tăm tối, chịu áp lực không thể tưởng tượng nổi, chìm xuống trong bóng tối ngột ngạt, nhưng cô không những không từ bỏ đấu tranh, mà còn muốn trở thành ngọn lửa có thể đốt cháy đáy đại dương, chiến đấu chống lại màn đêm và đại dương bằng sức mạnh của chính mình.

"Lệ Tuyết?"

Hàn Phi hoàn toàn không thể nào liên hệ được người phụ nữ trước mặt với nữ cảnh sát trong trí nhớ lại với nhau, sự khác biệt giữa bọn họ quả thực quá lớn.

"Ba người trẻ tuổi các cậu có thể giết chết hiệu trưởng, quả thực có phần nằm ngoài dự liệu của tôi." Người phụ nữ đi tới bên cạnh bàn làm việc: "Cứ điểm trường học đã được chúng tôi điều tra rõ ràng. Nơi đó là một trang trại nhân loại được xây dựng bởi ba tòa nhà đen. Quỷ quái dường như đang tìm kiếm những cách thức mới để mở rộng. Bọn chúng thu thập những đứa trẻ sơ sinh và trẻ em bị bỏ rơi ở khắp mọi nơi, nuôi dưỡng tế phẩm mà mình cần. Nếu như các cậu không giết chết

hiệu trưởng, những đứa trẻ trong lớp của các cậu rất có thể sẽ trở thành những con quỷ trong tòa nhà đen.

"Cục điều tra biết rõ tình hình của trường học? Đối với các cô, giết chết hiệu trưởng chắc là không khó phải không?" Vương Sơ Tình cảm thấy hơi khó hiểu sau khi nhìn thấy sức mạnh của Cục điều tra.

"Chúng tôi rất ít khi ra tay với người sống." Người phụ nữ chỉ vào bản đồ Tân Hỗ trên tường: "Giết chết hiệu trưởng, phá hủy trường học, những hận ý kia vẫn sẽ xây dựng những trung tâm nuôi dưỡng mới, cho nên kế hoạch của chúng tôi là phá hủy tòa nhà đen, để ba hận ý đó hồn phi phách tán.

Vương Sơ Tình không nói gì thêm, cấp độ hận ý này không phải là thứ mà anh ta có thể đối phó được. Ngoại trừ hiệu trưởng trong trường học ra, có lẽ cũng chỉ có Diêm Lam là người duy nhất có thể kiên trì trong tay hận ý được một chút.

Ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong phòng, ánh mắt người phụ nữ đảo qua ba vị giáo viên, cuối cùng dừng ở trên người Hàn Phi: "Cậu biết Triệu Minh, còn biết Trương Tiểu Thiên, ánh mắt nhìn tôi cũng có vẻ kỳ lạ, rút cuộc cậu tên là gì? Đến từ đâu?"

"Em…" Hàn Phi nhìn chung quanh: "Hai người ra ngoài trước đi, một mình tôi có thể ứng phó."

Diêm Lam và Vương Sơ Tình do dự một chút rồi rời đi, Lệ Tuyết cũng vẫy vẫy tay với các thành viên của cục điều tra. Mấy người toàn bộ đều rời đi và đóng cửa lại, giờ chỉ còn lại Hàn Phi và Lệ Tuyết trong phòng.

"Có thể nói được chưa?" Lệ Tuyết yên lặng nhìn Hàn Phi, cảm giác khủng bố áp chế đó khiến hắn có chút không quen.

"Chắc là chị biết quỷ quái phân thành tiếc nuối, oán niệm, hận ý, vậy chị có biết phía trên hận ý vẫn còn một loại quỷ nữa, bọn chúng được gọi là không thể nhắc đến." Hàn Phi thử tóm lược một cách rõ ràng cho Lệ Tuyết.

"Loại quỷ này quả thực tồn tại, có điều chưa ai từng thấy qua." Lệ Tuyết gật gật đầu.

“Nguyên nhân cụ thể mà thảm họa xảy ra em không rõ, nhưng trong đó có một không thể nhắc đến chắc hẳn là mấu chốt. Tên của gã là Cao Hưng, còn thân thể này của em tên là Cao Thành, bọn họ là hai đứa trẻ bị thay đổi vận mệnh.” Hàn Phi nói với Lệ Tuyết tất cả mọi chuyện về Cao Thành và Cao Hưng, sự tồn tại của quỷ mẫu cũng không che giấu: “Bệnh viện mắt thứ ba, thủy cung Biển Sâu và viện dưỡng lão Di Dưỡng Thiên Niên, ba tòa nhà quỷ này có liên quan đến hai anh em bọn họ, là nơi mà vận mệnh của bọn họ đan xen với nhau. Nếu như có thể, em hy vọng các chị có thể nhanh chóng điều tra về ba tòa nhà quỷ này.”

“Tin tức rất có giá trị, được rồi, hiện tại tôi đã biết rõ Cao Thành là ai rồi.” Ánh mắt của Lệ Tuyết càng thêm đáng sợ: “Kế tiếp, cậu nên nói cho tôi biết Hàn Phi là ai rồi?”

Không khí trong phòng như đông cứng lại, đây là lần đầu tiên Hàn Phi do dự trong thế giới kí ức của điện thờ: “Hàn Phi chính là em, đã từng là bạn tốt nhất của chị, chúng ta đã cùng nhau phá rất nhiều vụ án, em là… một diễn viên phim kinh dị cũng được coi là có tiếng.” Hàn Phi kể lại từng chuyện nhỏ nhặt, nhưng ánh mắt của Lệ Tuyết vẫn xa lạ như cũ. Cô hoàn toàn không nhớ những chuyện đã xảy ra này, trong tương lai do Cao Hưng thống trị dường như căn bản không có ai là Hàn Phi, tất cả dấu vết của hắn đều bị xóa hết.

“Chị không nhớ em nữa sao?” Lần đầu tiên Hàn Phi cảm nhận được cảm giác bị lãng quên, tất cả mọi chuyện mà bọn họ trải qua đều chỉ có một mình hắn biết.

Đối mặt với câu hỏi vặn lại của Hàn Phi, Lệ Tuyết không đưa ra bất kỳ phản ứng nào. Dường như cô vẫn đang đánh giá xem những lời của Hàn Phi là thật hay giả.

“Chị cảm thấy em đang lừa gạt chị à?” Đi tới bên bàn, Hàn Phi nói ra rất nhiều chuyện chỉ có Lệ Tuyết và hắn biết, không dùng kỹ năng diễn xuất, tất cả đều là cảm xúc chân thật.

“Không, tôi chỉ đang suy nghĩ đến một khả năng.” Lệ Tuyết đứng dậy rời đi: “Cậu đi với tôi.”

Hai người lần lượt đi ra khỏi văn phòng, Lệ Tuyết dẫn Hàn Phi đến phòng vật chứng.

Cái gọi là phòng vật chứng là nơi cất giữ những vật dụng liên quan đến quỷ quái. Bọn chúng là các loại vật nguyền rủa, cũng là vật chứng về việc lệ quỷ hành hung giết người.

Từ tầng cao nhất đi sâu vào lòng đất, xuyên qua nhiều lớp lính canh, Lệ Tuyết mở cửa một gian riêng trong phòng vật chứng. Bên trong gian phòng là một tế đàn cũ nát, trên đó có một bức tượng thần không mặt.

"Chị dẫn em đi xem thứ này để làm gì?" Hàn Phi đã từng nhìn thấy tế đàn và tượng thần tương tự ở Âm Thương. Trong thế giới ký ức của điện thờ này dường như còn có không thể nhắc khác tồn tại.

"Quỷ phía trên hận ý cực kỳ khó giết chết, mỗi người bọn chúng đều có điện thờ và tượng thần riêng. Nhưng ở sâu trong thành phố đó, chúng tôi phát hiện một số tượng thần không có mặt, trong thành phố không thể tìm được bất kì thông tin nào liên quan đến tượng thần, dường như mọi thứ liên quan đến chủ nhân của tượng thần đã bị xóa một cách có chủ ý vậy." Đứng bên cạnh tế đàn tàn tạ, Lệ Tuyết quay đầu lại nhìn Hàn Phi.

"Quỷ của không thể nhắc đến sau khi bị giết chết, tất cả dấu vết tồn tại của bọn chúng đều sẽ bị xóa bỏ…" Hàn Phi đột nhiên nghĩ tới một chuyện, tốc độ nói của hắn lập tức tăng nhanh: "Không thể nhắc đến sau khi bị giết chết sẽ bị xóa sạch dấu vết! Tiếng cười điên cuồng sử dụng năng lực soán thần để tiến vào điện thờ, vậy thì cái giá để kích hoạt năng lực cũng là hiến tế tất cả! Bao gồm ký ức, năng lực, quá khứ từng tồn tại! Lý do tại sao em và những đứa trẻ khác vẫn giữ được một số ký ức là bởi vì anh ta chỉ hiến tế chính mình!"

Hàn Phi nhìn chằm chằm tượng thần không mặt: "Chẳng lẽ trong tương lai do Cao Hưng thống trị, tiếng cười điên cuồng trở thành không thể nhắc đến. Cuối cùng anh ta bị giết hại, tất cả dấu viết trên trần gian có liên quan đến anh ta đều đã bị xóa sạch?"

Mọi thứ đều đã đối chiếu khớp với nhau, trên cổ Hàn Phi nổi da gà, tương lai không có anh ta này, thật sự khiến người ta sợ hãi.

"Dựa trên những thông tin mà cậu vừa trình bày, tình huống có khả năng nhất chính là, cậu đã trở thành quỷ không thể nhắc đến trong thảm họa, nhưng vì nhiều lý do mà hồn phi phách tán. Chúng tôi đã quên hết mọi thứ về cậu." Lệ Tuyết đóng cửa vách ngăn lại: "Đương nhiên đây chỉ là suy đoán mà thôi, thực ra chân tướng là gì không quá quan trọng, điều tôi quan tâm chính là kế tiếp cậu sẽ làm thế nào? Cậu lựa chọn đứng về phía quỷ hay là lựa chọn đứng về phía người."

"Nếu như chị đã từng điều tra về Cao Thành thì sẽ phát hiện ra, mặc dù gã đã làm rất nhiều điều sai trái, nhưng gã vẫn luôn căm hận quỷ quái, từng nhiều lần vào tòa nhà quỷ để điều tra, cố gắng hết sức để thay đổi. Bây giờ em chiếm giữ cơ thể của gã, hoàn toàn thống nhất với ý chí của gã, đây có thể là một trong những lý do tại sao em lại tái sinh trong cơ thể này." Sức mạnh của một mình Hàn Phi rất có hạn, hắn muốn gia nhập cục điều tra, sử dụng cục điều tra để làm một số chuyện. 30 học sinh của lớp 7 chắc cũng có cùng suy nghĩ, cho nên bọn chúng mới không hề che giấu, phô trương chứng minh giá trị của chính mình.

Sau khi nói xong, Hàn Phi phát hiện Lệ Tuyết vẫn đang nhìn mình, nhưng ánh mắt của đối phương đã không còn sắc bén như trước.

"Đi tìm Triệu Minh điền thông tin đi, anh ấy sẽ sắp xếp xong cho các cậu và toàn bộ những người sống sót của trường học trước khi trời sáng." Lý Tuyết không nói gì với Hàn Phi nữa, cô đưa hắn ra khỏi phòng vật chứng.

Chờ sau khi Hàn Phi tập hợp cùng các giáo viên khác, bên trong phòng vật chứng đã đi ra vô số thân ảnh. Mỗi người trong số bọn họ đều sở hữu nhân cách đặc biệt của chính mình.

"Cục trưởng, cứ như vậy để cậu ta đi à? Tên kia trông có vẻ rất nguy hiểm, nhân cách của cậu ta ít nhất đã thức tỉnh ba lần!"

“Cậu ấy thực sự là bạn của chị sao? Có vẻ như cậu ấy không nói dối.”

Một đám thuộc hạ đi theo sau lưng Lệ Tuyết, nếu như vừa rồi Hàn Phi có bất kì hành động bất thường nào, e rằng sẽ trực tiếp bị hạ gục tại chỗ.

“Tôi quả thực không nhớ nữa rồi, nhưng không biết tại sao, khi nhắc đến cái tên Hàn Phi, tôi cảm thấy vô cùng đau đớn, giống như mỗi một tế bào trong cơ thể đều đang tuyệt vọng kêu gào, bảo tôi nhớ tới người đó.” Tầm mắt của Lệ Tuyết nhìn ra xa xăm: “Đều trở về nghỉ ngơi sớm đi, tòa nhà quỷ mà chúng ta sẽ đến vào ngày mai vừa hay là thủy cung Biển Sâu, có thể dẫn cậu ấy cùng đi.”

……

Sau khi trở lại trại lều của những người sống sót của trường học, Hàn Phi tiến vào điểm cách ly để nghỉ ngơi, hắn muốn yên tĩnh ở một mình.

Niềm vui khi gặp được Lệ Tuyết đã bị một cảm xúc khác xua tan. Hàn Phi không ngờ tiếng cười điên cuồng lại hiến tế chính mình, giành lấy cơ hội cho mọi người soán thần.

“Đây không phải cũng nằm trong kế hoạch của Số 2 đấy chứ?”

Sự việc đã xảy ra rồi, chuyện Hàn Phi có thể làm chính là không phụ cơ hội mà tiếng cười điên cuồng đổi lấy: “Tôi sẽ bảo vệ tốt cho tất cả những đứa trẻ, lần này tôi phải cứu được tất cả mọi người!”

Chương 846: Quỷ vương diễu phố, đồng hành cùng tội

"Cậu cho rằng thầy ấy đang nghĩ cái gì?" Nhìn Hàn Phi bên trong điểm cách ly, lớp trưởng số 5 khẽ chạm vào cánh tay của số 4.

"Muốn được ở rể, sau đó bị cự tuyệt rồi chứ gì." Tử ý trong mắt số 4 cuồn cuộn: "Tớ thừa nhận thầy có vài phần nhan sắc, nhưng anh tuấn cũng đâu có ăn được."

"Tớ nhất thời không biết là cậu đang khen ngợi thầy hay là đang ghen tị với thầy nữa." Số 5 biết số 4 là một người miệng lưỡi sắc bén nhưng trái tim mềm yếu, cho nên nó rất thích trò chuyện với số 4. Tranh luận cùng người cứng miệng có thể giết thời gian nhàm chán.

"Thầy ấy có điểm gì xứng để tớ ghen tị chứ?" Số 4 nhìn Hàn Phi, lại nhìn Số 1 đang giúp đỡ những người sống sót trong trường học: "Tớ chỉ cảm thấy kỳ lạ, tiếp nhận một người rõ ràng cần thời gian rất dài, nhưng thầy ấy lại có thể làm cho tớ trút bỏ phòng bị, nguyện ý tin tưởng."

"Số 4, tớ thật không thể tưởng được một người có xu hướng tự hủy hoại bản thân như cậu, nội tâm vậy mà lại mềm yếu như vậy, giống như một con mèo con ngoài lạnh lùng, trong ấm áp."

"Cút, có tin tớ đánh chết cậu không?"

"Dáng vẻ khi tức giận của cậu còn giống hơn."

Các học sinh đang chơi đùa ồn ào, sau khi vào khu an toàn, bọn chúng cũng thả lỏng hơn.

Hàn Phi trong điểm cách ly yên lặng nhìn các học sinh lớp 7: "Nếu như mọi thứ không xảy ra, chắc là bọn chúng cũng sẽ giống như những đứa trẻ khác vui vẻ khỏe mạnh trưởng thành."

Đêm đã khuya, Hàn Phi lần đầu tiên có được một giấc ngủ yên bình kể từ khi tiến vào điện thờ ký ức của Cao Hưng.

Ánh sao chữa trị trong tâm trí hắn lặng lẽ thanh trừ ô nhiễm tinh thần. Ngay cả khi đang ngủ, hắn cũng âm thầm trở nên mạnh mẽ hơn.

7 giờ sáng, đối với thành phố sau thảm họa mà nói, bây giờ trời vẫn còn tối, không nhìn thấy chút ánh sáng mặt trời nào. Có điều người của Cục điều tra đã sớm vào vị trí, bắt đầu chuẩn bị cho cuộc hộ tống thứ hai.

"Thành mới Hy Vọng được xây dựng ở rìa của khu phố cổ, cách nơi này rất xa. Trên đường mọi người nhất định phải nghe theo chỉ huy, tuyệt đối không được hành động một mình."

Khi một chút ánh sáng xuất hiện ở phía chân trời, những người sống sót đã chọn rời khỏi đây. Cõng hành lý lên lưng, bọ họ đi theo chiếc xe của cục điều tra rời đi.

Khu vực bên ngoài cứ điểm lần nữa trở nên trống trải. Cục điều tra đã đưa những người sống sót và những học sinh có ý định ở lại vào bên trong cứ điểm. Thái độ của bọn họ đối với mọi người rõ ràng là đã nhiệt tình hơn rất nhiều.

"Thầy Cao, mời đi lối này." Triệu Minh dẫn đội dỡ bỏ hàng rào: "Sau một đêm bàn bạc, chúng tôi quyết định giúp các thầy cô xây dựng lại trường học."

"Cục điều tra muốn xây dựng trường học?"

"Đúng vậy, những đứa trẻ mà mọi người dạy ra, bất luận là tố chất tâm lý, năng lực thực chiến, hay xác suất thức tỉnh nhân cách đặc biệt, đều mạnh hơn nhiều so với những đứa trẻ được nuôi dưỡng trong cứ điểm của chúng tôi. Vì vậy chúng tôi hy vọng mọi người có thể tiếp tục dạy dỗ." Triệu Minh đưa một tấm bản đồ đơn giản ra: "Tòa nhà trắng phía bắc cứ điểm này được phân bổ riêng cho mọi người. Ngoài ra tôi có một chuyện nữa muốn thông báo với thầy."

"Anh nói đi, chỉ cần tôi có thể làm được, đều không thành vấn đề."

“Cái này coi như là hợp tác cùng có lợi.” Triệu Minh lại lấy ra một quyển sổ nhỏ: “Hôm qua cục trưởng dẫn thầy đi thăm quan phòng vật chứng. Nơi đó có rất nhiều vật nguyền rủa, còn tích lũy rất nhiều máu quỷ và đủ thứ đồ lấy được trên người oán niệm. Những thứ này vô cùng quý giá, mỗi một thứ đều là cục phải trả một cái giá rất lớn mới có được. Thông thường mà nói chúng tôi sẽ sử dụng chúng trong các nghiên cứu khác nhau về quỷ quái, nhưng cục xem xét đến tình huống của thầy tương đối đặc biệt, nên thiết lập một thông đạo trao đổi cho thầy.”

“Tôi có thể tùy ý lấy dùng các thứ trong kho của cục điều tra hả?” Hàn Phi đã có chút cảm động rồi. Không ngờ chỉ trong vòng một tuần sau khi tiến vào ký ức điện thờ đã có thể “không lo ăn uống”.

“Mỗi lần thầy cùng chúng tôi ra ngoài thực hiện nhiệm vụ điều tra, sẽ nhận được điểm cống hiến. Quỷ quái giết chết được trong quá trình điều tra thuộc về chính thầy. Điểm cống hiến đạt được sau khi hoàn thành điều tra cũng có thể đổi lấy các vật phẩm trong nhà kho.” Sau khi nói xong, Triệu Minh lấy vật phẩm cuối cùng ra. Đó là một chiếc đồng hồ đeo tay màu đen: “Đây là thiết bị liên lạc của đội điều tra thảm họa. Cục trưởng đã bổ nhiệm thầy làm tổ trưởng tổ 13, trung đội điều tra thảm họa! Đồng thời kiêm nhiệm giáo viên đặc biệt của Cục điều tra thảm họa.”

“Tổ trưởng tổ 13?” Cầm lấy vòng đen, Hàn Phi nhìn cảm thấy có vẻ quen mắt, trên vòng đen còn khắc hai chữ “Deep Space”.

“Tạm thời tổ 13 chỉ có một mình thầy, có điều bạn bè quỷ quái của thầy nhiều như vậy, chống đỡ cho một tổ nhỏ chiến đấu chắc không thành vấn đề.” Dừng lại một chút, Triệu Minh lại bổ sung nói: “Thầy yên tâm đi, trung đội điều tra không phải là bởi vì không có ai nguyện ý cùng thầy mà mới sắp xếp như này, mọi người chỉ là tràn đầy tin tưởng đối với thầy mà thôi.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.”

“Được rồi, tiếp theo tôi sẽ dẫn thầy đi làm bài kiểm tra nhân cách cuối cùng. Sau khi hoàn thành, thầy sẽ chính thức trở thành một thành viên của Cục điều tra thảm họa.” Triệu Minh ra hiệu cho Hàn Phi lên xe. Bọn họ đến vườn thực vật không gian xanh cách Cục điều tra thảm họa không xa.

“Sau khi thảm họa xảy ra, một người bị kích thích mạnh mẽ, hoặc là chấp niệm đạt đến một trình độ nhất định, thì sẽ có cơ hội thức tỉnh nhân cách của chính mình. Khi tinh thần, trí lực và chấp niệm tăng lên, nhân cách sẽ tiếp tục mạnh lên, thậm chí còn thức tỉnh trở lại.” Triệu Minh và Hàn Phi bước vào vườn thực vật, bọn họ dừng lại bên cạnh một cái hố lớn: “Vườn thực vật không gian xanh từng là một tòa nhà đỏ. Thành viên điều tra khi đó đã đồng quy vô tận với quỷ quái, dung hợp thành một oán niệm đặc biệt. Nó có thể cảm nhận được mạnh yếu của chấp niệm con người, phán đoán phẩm cấp của nhân cách.”

“Hoa cũng có thể phán đoán nhân cách à?” Hàn Phi vừa mới nói xong, thì bên tai nghe thấy tiếng sột soạt. Hắn cúi đầu nhìn xuống, thân rễ đỏ như máu khổng lồ đang bò lên, dưới đáy hố nở ra một đóa hoa linh hồn khổng lồ.

Bông hoa toát ra oán niệm này không hề công kích Hàn Phi và Triệu Minh. Nó giống như đứa trẻ, dường như đang nghe lén hai người nói chuyện.

Đi đến mép cái hố, Triệu Minh cúi đầu trước một thi thể vướng vào trung tâm của thân rễ, sau đó ra hiệu cho Hàn Phi cầm lấy cánh hoa, sử dụng sức mạnh nhân cách của mình.

Sở hữu năng lực hoa ngữ, nhẹ nhàng giơ góc cánh hoa lên, hắn giải phóng sương đen trong vực sâu tham lam.

Hoa oán niệm và ác quỷ trong vực sâu tham lam tựa hồ cảm nhận được sự tồn tại lẫn nhau. Cánh hoa khổng lồ bắt đầu run rẩy, bên trong gân lá giống như bị truyền vào máu tươi, từ gốc đến hoa dần dần biến thành màu đỏ.

Triệu Minh ở bên cạnh không ngừng ghi chép gì đó. Anh ta lấy thông tin do cục đưa ra rồi bắt đầu tiến hành so sánh: “Sau lần đầu tiên thức tỉnh nhân cách tham lam, có thể ăn thịt quỷ

quái; sau lần thức tỉnh thứ hai, tâm trí biến thành vực sâu tham lam, có thể sở hữu ba người bạn quỷ khác nhau; sau lần thức tỉnh thứ ba, số lượng quỷ đã tăng lên sáu; sau lần thức tỉnh thứ tư, giới hạn trên đã được nâng lên thành chín, bông hoa oán niệm có màu đỏ như máu…

Nhân cách đặc biệt thức tỉnh bốn lần là cực kì hiếm, nhưng Triệu Minh phát hiện màu sắc của hoa oán niệm vẫn còn đang đậm hơn!

"Thức tỉnh lần năm?" Triệu Minh tỏ vẻ khó hiểu: "Nhân cách tham lam dễ dàng thức tỉnh như vậy sao? Tại sao nhân viên nghiên cứu đưa ra kết luận là, nhân cách tham lam bốn lần thức tỉnh là cực hạn rồi? Tiếp tục thức tỉnh sẽ dẫn đến nhân cách vỡ vụn, tinh thần ô nhiễm nghiêm trọng, cuối cùng ý thức của chính mình bị vực sâu nuốt chửng, chết một cách vô cùng thê thảm?"

Cánh hoa cuối cùng biến thành màu đỏ đậm, Hàn Phi rất tò mò vuốt ve đóa hoa. Đối phương cho hắn cảm giác vừa không có sự lạnh lẽo của quỷ quái, cũng không có sự ấm áp của người sống, nó giống như một linh hồn mới sinh, đối với mọi thứ cái gì cũng không biết.

"Đây dường như là một thứ mới được sinh ra trong thảm họa." Hàn Phi đồng thời sở hữu nhân cách tham lam và nhân cách chữa trị, vừa thôn phệ quỷ quái, còn có thể chữa trị cho chính mình. Đừng nói là năm lần thức tỉnh, tiếp theo hắn thậm chí còn nhăm nhe muốn thử nuốt một hận ý thực sự nữa.

Mắt thấy bài kiểm tra nhân cách tham lam sắp kết thúc, Hàn Phi đột nhiên có một suy nghĩ. Hắn chiếu một chút ánh sao chữa trị trong tâm trí của mình lên cánh hoa.

Hàn Phi muốn xem phẩm cấp của nhân cách chữa trị, nhưng ai ngờ khi ánh sao chiếu lên trên hoa oán niệm, thiên phú hoa ngữ lại được kích hoạt. Hắn muốn nghe rõ giọng nói của hoa oán niệm, lại vô thức sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn.

Cây cầu được xây dựng, ánh sáng chữa trị đã thu hút tất cả sự chú ý của hoa oán niệm, rễ cây quấn quanh xác thối chậm

rãi buông ra. Hoa oán niệm khổng lồ nở về phía Hàn Phi, vô số rễ cây bị sương đen tham lam hấp thụ. Nó vì muốn đuổi theo ánh sao dịu dàng ấy, vậy mà lại muốn bò ra khỏi hố sâu.

Hàn Phi cũng không ngờ nhân cách hệ chữa trị lại được yêu thích như vậy. Hắn lập tức bắt đầu rút sương đen tham lam về, nhưng ai ngờ hoa oán niệm kia lại men theo cây cầu do hắn xây dựng hòa vào sương đen, chạy thẳng vào vực sâu tham lam trong tâm trí của hắn!

Sương đen vô tận từ từ tiêu tán, Hàn Phi cảm nhận được hoa oán niệm đang nở rộ bên trong vực sâu tham lam. Hắn lại ngơ ngác nhìn cái hố đã trống rống, giờ chỉ còn lại lá rụng và một cỗ thi thể thối rữa.

"Làm sao vậy?" Thấy Hàn Phi không còn sử dụng nhân cách nữa, Triệu Minh cầm ghi chép đi tới: "Nhân cách tham lam thức tỉnh năm lần, mức độ đánh giá của cục đối với thầy nhất định sẽ lại tăng lên."

"Vậy thì thật tốt." Hàn Phi có phần lơ đãng nói: "Anh nói xem có khi nào, nếu như tôi không cần thẩn mang thiết bị kiểm tra đi mất, cục có trừng phạt tôi không?"

"Làm sao một công cụ đơn thuần có thể so sánh với con người? Mỗi một thành viên chính thức của Cục điều tra đều là vô giá." Triệu Minh mỉm cười, anh ta cảm thấy Hàn Phi có vẻ đang làm to chuyện.

"Vậy thì tốt." Thở phào nhẹ nhõm, Hàn Phi xoay người vội vàng trở lại xe, thắt dây an toàn.

"Nhưng phải nói rằng, bài kiểm tra hôm nay cũng không dùng đến thiết bị gì mà." Cất tài liệu đi, Triệu Minh liếc nhìn cái hố một cái. Anh ta cảm thấy hình như đúng là thiếu mất thứ gì đó?

Dụi dụi mắt, Triệu Minh không chắc chắn nhìn lại một lần nữa.

"Mẹ kiếp!"

Hai chân quỳ bên cạnh hố sâu, hai tay nắm đất, Triệu Minh ra sức nhòm xuống bên dưới: "Hoa đâu?!"

Lẳng lặng quay đầu nhìn về phía xa xa thành phố, Hàn Phi nghe thấy nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã nhận được oán niệm cỡ lớn đặc biệt— Hoa mới sinh!"

"Hoa mới sinh (oán niệm cỡ lớn): Bông hoa sinh ra từ dung hợp của thế giới tầng sâu và hiện thực, trước đây chưa từng có, cực kỳ hiếm thấy và đặc biệt. Sự xuất hiện của nó là một sự trùng hợp, có lẽ cũng là một lời nhắc nhở của vận mệnh."

Cao Hưng tự xưng là chủ nhân vườn hoa, gã nuôi dưỡng linh hồn của người sống thành hoa, bây giờ trong thành phố thực sự xuất hiện bông hoa kết hợp giữa linh hồn và oán niệm, đây dường như là một loại điềm báo.

"Điện thờ ký ức là do Cao Hưng chi phối." Cau mày suy nghĩ, Hàn Phi không để ý tới Triệu Minh đang đập cửa kính ầm ầm bên ngoài.

"Mở cửa! Tôi chỉ không chú ý có một lát thôi! Thầy đã làm ra chuyện lớn như vậy! Hoa đâu?! Một bông hoa oán niệm lớn như thế đi đâu rồi!"

"Tôi biết anh rất vội, nhưng hãy bình tĩnh."

Dưới sự thuyết phục không ngừng của Hàn Phi, cuối cùng Triệu Minh cũng bình tĩnh lại. Anh ta sầm mặt đưa Hàn Phi đến tòa nhà lớn của Cục điều tra thảm họa.

Từng tầng một báo cáo, rất nhanh mọi người đều biết Hàn Phi đã ăn mất hoa oán niệm. Người đồng nghiệp mới này có thể nói là khẩu vị khá lớn.

Cuối cùng vẫn là Lệ Tuyết đứng ra đề nghị dùng 5000 điểm cống hiến bù đắp tổn thất của cục điều tra, cho nên mọi người cũng không tiếp tục truy cứu nữa.

Trước khi bắt đầu làm việc, Hàn Phi đã mắc nợ 5000 điểm cống hiến, nhưng hắn không chút nào hoảng sợ. Sau này cục điều tra muốn kiểm tra nhân cách đặc biệt cũng chỉ có thể tìm hắn. Ban đầu hắn có thể kiểm tra miễn phí, chờ sau khi có được chỗ đứng vững rồi, một lần kiểm tra thu 500 điểm cống

hiến cũng không phải là quá đáng, đúng không? Còn có thể làm thẻ tháng, nạp 1.000 tặng 50, lần đầu nạp tặng gấp đôi.

Sau khi điều phối xong mọi người, Lệ Tuyết triệu tập tất cả tổ trưởng của trung đội điều tra thành phố đến phòng họp. Trải qua một đêm nghiên cứu và phân tích, bọn họ chuẩn bị hôm nay bắt đầu điều tra thủy cung Biển Sâu.

"Mức độ nguy hiểm của tòa nhà quỷ cao hơn tòa nhà đen. Lần này của chúng ta có hai mục tiêu, thứ nhất là tìm ra hận ý trong thủy cung Biển Sâu rút cuộc là gì, thứ hai là giúp đỡ Cao Thành tìm kiếm manh mối về Cao Hưng." Lệ Tuyết gửi kế hoạch thi hành cho mọi người: "Nếu không có ai phản đối, vậy thì hãy chuẩn bị hành động thôi."

"Em có một cái đề nghị nho nhỏ." Hàn Phi chỉ vào hàng thứ ba của kế hoạch thi hành: "Thu hút quỷ quái hận ý là công việc nguy hiểm nhất, phụ trách công việc này là tổ 1 và tổ 2."

"Bọn họ là tổ tác chiến có thực lực mạnh nhất, kinh nghiệm phong phú nhất của trung đội điều tra, hoàn toàn có năng lực đảm đương."

"Hay là giao công việc nguy hiểm nhất này cho tổ 13 đi, sẽ do em thu hút quỷ quái hận ý." Lệ Tuyết vốn giao công việc tiếp ứng phối hợp cho Hàn Phi, những tổ khác mở đường, hắn phụ trách điều tra thông tin liên quan đến Cao Hưng.

"Tổ 13 không phải chỉ có một mình cậu thôi sao?"

"Em có thể sai khiến quỷ quái, cho nên công việc này giao cho em là phù hợp nhất." Hàn Phi mỉm cười nhìn mọi người: "Ngoài ra cục có trang bị cho mỗi tổ đạo cụ đặc thù và trang thiết bị, em cũng muốn hỏi cục muốn một số thứ."

Lệ Tuyết gật đầu: "Cứ nói đi."

"Trong cục có tội phạm tử hình tội ác tày trời nào không? Tội phạm giết người máu lạnh tiếp tay cho giặc, phản bội nhân loại ấy?" Hàn Phi có chút xấu hổ nói.

"Cậu muốn những người đó để làm gì?"

"Ở chỗ em có hai con mắt giả, cần phải hiến tế mới có thể sử dụng được." Hàn Phi đặt hai con mắt giả đẫm máu ở trên

bàn, ánh mắt của đồng nghiệp xung quanh nhìn hắn cũng phát sinh thay đổi.

Chương 847: Đây chính là phương thức tôi dẫn dụ quỷ quái

Nhìn bất kì từ góc độ nào cục điều tra đều là hy vọng cuối cùng của nhân loại. Nó giống như cây đuốc đang giơ cao, xua tan đêm đen, đại diện cho ý chí và niềm tin kiên cường của con người, nhưng lại có một ngoại lệ trong một tổ chức cực kỳ tích cực như vậy.

Mọi người trong phòng họp đều nhìn chằm chằm vào con ngươi trên bàn của Hàn Phi và suy nghĩ về yêu cầu của hắn với cục trưởng.

"Cậu muốn tội phạm tử hình?" Nếu hỏi một cách riêng tư, Lệ Tuyết có lẽ sẽ đồng ý, nhưng trong cuộc họp cô đã lắc đầu từ chối Hàn Phi: "Đổi cái khác đi."

"Vậy có thể cho em bổ sung một chút máu quỷ không? Năng lực nhân cách của em sẽ dẫn đến ô nhiễm tinh thần, cần máu quỷ tiến hành định kì bài trừ." Hàn Phi nhượng bộ một bước.

"Được." Thứ như máu quỷ mặc dù quý hiếm, nhưng mỗi người đều có giới hạn chịu đựng, cho nên không ai trong cục điều tra cảm thấy yêu cầu của Hàn Phi quá đáng.

Hội nghị tác chiến kết thúc, các nhóm chiến đấu trở về làm công tác chuẩn bị cuối cùng. Hàn Phi thì bị tổ trưởng tổ ba kéo đến bộ phận hậu cần.

"Thầy Cao, tôi rất thích thầy, sau này chúng ta có thể giao lưu nhiều hơn." Tổ trưởng tổ 3 vừa cao vừa gầy, hốc mắt trũng sâu, giống như một bệnh nhân mắc chứng mất ngủ trầm trọng vậy: "Tôi tên là Đầu Thất, sở hữu nhân cách u sầu, cũng giống như thầy, không được người khác ưa thích, nhưng lại có độ kết nối rất cao với quỷ quái. Tôi có thể sử dụng đủ loại vật nguyền rủa, sai khiến sức mạnh của quỷ quái.

"Cũng giống như tôi, không được người khác ưa thích?" Hàn Phi yên lặng cất mắt giả màu máu đi: "Thật ra mọi người

không hiểu về tôi, đồng nghiệp từng làm việc với tôi trước kia, toàn bộ đều cảm thấy tôi rất xuất sắc, không có ai nói rằng tôi không tốt cả."

"Ở bên nhau lâu rồi, mọi người mới thấy được bản chất của thầy." Cố gắng nặn ra một nụ cười, tổ trưởng tổ 3 mở cửa nội bộ bộ phận hậu cần, kêu Hàn Phi đăng ký: "Thầy tới đây lần đầu tiên, đồ dùng trước chiến đấu không cần điểm cống hiến, thầy hãy chọn những thứ mình cần, làm cho mình đạt đến trạng thái tốt nhất là được."

"Cục quả nhiên coi trọng điều tra viên."

"Đương nhiên rồi, trong cục điều tra mỗi một thành viên chính thức đều là vô giá cả." Tổ trưởng tổ 3 lộ ra nụ cười đắc ý trên mặt: "Thầy ở cứ điểm trường học không có đãi ngộ như vậy, đúng không?"

"Đúng vậy." Hàn Phi đi tới chỗ cất giữ máu quỷ, nhân viên lấy ra một bộ đầy đủ thiết bị tinh xảo và dụng cụ hỗ trợ uống: "Không cần phiền phức như vậy, chỉ cần chuẩn bị cho tôi thêm một ít thịt chín là được rồi."

"Chuẩn bị phải lên chiến trường rồi, nhất định sẽ để thầy ăn no, mọi thứ đều đủ." Tổ trưởng tổ 3 và nhân viên đều rất hào sảng, cho đến hiện tại ba người đều rất vui vẻ.

Cầm cái lọ nhỏ chứa đầy máu quỷ lên, Hàn Phi cẩn thận quan sát. Tất cả các lọ đều được chế tạo đặc biệt, trên đó còn khắc hai chữ "Deep Space".

Sau khi thảm họa xảy ra, Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã biến mất trong thành phố, nhưng ở khắp mọi nơi vẫn còn nhìn thấy bóng dáng của Deep Space Technology.

Mở nắp lọ ra, dưới ánh mắt kinh ngạc của tổ trưởng tổ 3 và nhân viên, Hàn Phi một hơi uống cạn máu quỷ!

Sương đen tham lam phun ra tứ phía, hư ảnh của vực sâu lờ mờ hiện ra, trên trán Hàn Phi hiện ra những mạch máu sẫm màu, hai mắt hắn nổi đầy tia máu.

Tập trung chú ý, lắng nghe nhịp tim, để ánh sao chữa trị phối hợp với máu quỷ nhanh chóng gột rửa tinh thần ô nhiễm.

“Lùi lại! Lùi lại!” Tổ trưởng tổ 3 đứng chắn trước mặt nhân viên. Anh ta sợ Hàn Phi sẽ mất kiểm soát.

Một lát sau, ánh mắt Hàn Phi trở nên cực kỳ sắc bén. Ngửi được mùi thịt thơm trong không khí, hắn biết xe ăn sắp tới rồi.

Tay thò vào trong ngăn tủ, Hàn Phi lại lấy ra một lọ máu quỷ khác, nuốt ừng ực.

Máu quỷ có chứa nguyền rủa và âm khí được tiêm vào cơ thể, nhiệt độ cơ thể của Hàn Phi bắt đầu giảm xuống nhanh chóng. Nhịp tim của hắn ngày càng chậm hơn, cơ thể như bị đóng băng vậy.

“Chuẩn bị thêm chút thịt đi! Tôi cần thịt!”

Đi hướng ra xe ăn, Hàn Phi ăn điên cuồng. Sau khi nhiệt độ cơ thể bắt đầu tăng lên, hắn lại uống tiếp một lọ máu quỷ nữa.

Cứ liên tục lặp lại, cho đến khi Hàn Phi nghe được nhắc nhở của hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Chỉ số ô nhiễm tinh thần của bạn đã giảm xuống còn 9, đạt đến giá trị bình thường.”

Từ khi tiến vào điện thờ ký ức đến nay, chỉ số ô nhiễm tinh thần của Hàn Phi lần đầu tiên giảm xuống dưới 10.

Tinh thần sảng khoái, tất cả cảm xúc tiêu cực đều bị quét sạch, ánh mắt Hàn Phi trở lại dáng vẻ bình thường trước kia.

“Không bị phiền muộn và tuyệt vọng ám ảnh, cảm giác này thật quá thoải mái.”

Mất đi rồi mới biết quý trọng, Hàn Phi cảm thấy hiện tại cả thế giới dường như đều có màu sắc.

Đối lập với hắn là nhân viên của bộ phận hậu cần, anh ta nhìn chằm chằm vào cái lọ rỗng bên cạnh Hàn Phi. Người bình thường sử dụng máu quỷ theo mililit, tên này uống hết lọ này đến lọ khác, cục điều tra có lớn nữa cũng không gánh được cho hắn mà.

“Tôi ăn xong rồi, xuất phát thôi.” Hàn Phi hài lòng liếm liếm khóe miệng. Hắn cảm thấy gia nhập cục điều tra là quyết định đúng đắn nhất: “Yên tâm, tôi sẽ không ăn không đâu.

Hận ý của tòa nhà đen nuôi dưỡng cô nhi, để có được tế phẩm dồi dào, vậy thì chúng ta cũng có thể tạo ra ác quỷ để có thể sản sinh ra máu quỷ, trả lại chúng theo cách tương tự.” Âm thầm dọn dẹp mặt đất, nhân viên bộ phận hậu cần có phần không muốn nói chuyện với Hàn Phi.

Sau khi rời khỏi bộ phận hậu cần, Hàn Phi vẫn chưa đến điểm tập kết. Tổ trưởng tổ 11 Long Uyên ngăn hắn lại và đưa hắn đến một căn phòng hẻo lánh trong cục điều tra.

Ngay khi Hàn Phi tưởng rằng sắp phải diễn vở kịch lừa gạt sáo rỗng, Long Uyên lại ném cho hắn một chùm chìa khóa: “Tử tù thầy muốn, đã chuẩn bị xong cho thầy rồi.”

“Cám ơn cục trưởng.”

“Cục điều tra không ai đồng ý giúp thầy làm chuyện này, là thầy lén lút làm, cho nên thầy không cần cảm tạ bất kì ai.” Long Uyên xoay người rời đi: “Muốn đốt lửa cũng cần củi đốt, có điều những nhiên liệu đen tối này cần thầy tự mình đến bên ngoài cục điều tra để lấy.”

“Tôi hiểu rồi.” Chờ Long Uyên rời đi, Hàn Phi dùng chìa khóa mở cửa phòng giam và nhìn phần giới thiệu của các tử tù.

Có người giết người hàng loạt, lấy việc tra tấn những người sống sót làm thú vui, làm ra những chuyện vô cùng đáng sợ.

Thảm họa đã phá hủy trật tự ban đầu, cũng giải phóng cái ác trong nhân tính. Cục điều tra đã tìm thấy rất nhiều người như vậy ở sâu trong thành phố, bọn họ còn độc ác hơn cả quỷ.

“Con người thực sự rất phức tạp.”

Dao tái sinh chém ngang, máu đỏ tươi bắn tung tóe lên mắt giả. Hai mắt của tử tù và mắt giả nhìn nhau, mọi thứ xung quanh bọn họ đều bị mắt giả hấp thụ.

Những tia máu lan khắp mắt giả, trong đồng tử xuất hiện những thân ảnh vỡ vụn, những người đó dường như đều là những người từng được mắt giả nhìn thấy.

Những bóng người vỡ vụn trong mắt chậm rãi chồng lên nhau, hai tiếng hét đinh tai nhức óc vang lên trong phòng

giam. Âm khí đáng sợ nặng nề đập vào tường, hai con quỷ khổng lồ từ trong mắt giả chui ra.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Vật phẩm nhiệm vụ rank D song đồng được kích hoạt!"

"Mắt hoán mệnh: Bố mẹ của mày là kẻ cướp đê hèn! Cướp đoạt cuộc đời của tao!"

"Mắt soán vận: Bố mẹ của mày là tên trộm không biết xấu hổ! Đánh cắp đi mọi thứ của tao."

Hai con quỷ khổng lồ trong mắt giả không có cấp bậc, bọn chúng hoàn toàn được ghép ra từ ký ức của Cao Thành và Cao Hưng, là giao điểm vận mệnh của hai người.

Đôi mắt giả này thuộc về Cao Thành, nhưng tất cả những thân ảnh nhìn thấy trong đôi mắt giả đều là Cao Hưng, bên trong tràn ngập sự tức giận và tuyệt vọng vô tận.

Hai con quỷ khổng lồ cũng cực kỳ căm hận lẫn nhau, lúc nào cũng muốn giết chết đối phương.

"Vật phẩm nhiệm vụ rank D hẳn là không đơn giản như vậy." Yên lặng nhìn xem quỷ khổng lồ, Hàn Phi quan sát kí ức không ngừng lưu chuyển trên người bọn chúng, sau đó hắn đã có một phát hiện rất quan trọng.

Những ký ức tạo nên cơ thể của quỷ quái không ngừng thay đổi, trong đó không chỉ bao gồm những chuyện đã xảy ra trong thế giới ký ức điện thờ, mà còn bao gồm cả những chuyện thực sự xảy ra trong hiện thực. Có lẽ do kí ức ẩn giấu trong mắt giả có chiêm nhiễm khí tức của không thể nhắc đến, cho nên mắt giả không hoàn toàn bị thế giới ký ức điện thờ ảnh hưởng, đồng thời ẩn chứa một số mảnh vỡ ký ức không tương thích với thế giới này.

"Quỷ mẫu muốn cho mình xem những thứ này?"

Con quỷ khổng lồ nhanh chóng biến mất, Hàn Phi đứng yên tại chỗ: "Có lẽ điểm yếu của Cao Hưng là ẩn giấu trong những ký ức chân thực này, nhưng mình phải hiến tế bao nhiêu người mới có thể nhìn thấy những thứ đó."

Nơi Hàn Phi chuẩn bị phải đi là thủy cung Biển Sâu, vừa rồi hắn cũng mơ hồ nhìn thấy cảnh tượng có liên quan đến thủy cung trên người con quỷ khổng lồ.

Lau sạch vết máu, Hàn Phi theo thói quen thu dọn hiện trường vụ án trước khi chạy đến điểm tập kết.

Khoảng nửa giờ sau, tất cả các thành viên của đội điều tra đều đã đến đủ. Bởi vì tổ 13 có tương đối ít người, nên Hàn Phi được xếp vào chiếc xe của tổ 12.

"Xin lỗi, chen chúc một chút nhé."

So với thành viên tổ điều tra vũ trang đầy đủ, Hàn Phi giống như là đi nghỉ mát vậy. Hắn không mang theo vũ khí gì hết, trong túi chỉ có hai lọ máu quỷ.

Không chỉ các thành viên bình thường của tổ điều tra, mà ngay cả mấy vị tổ trưởng đều không quá xem trọng Hàn Phi.

Đối với sự hiểu lầm của mọi người, Hàn Phi cũng đã quen rồi. Dù sao thì ai nhìn vào, hắn cũng đều giống như một bệnh nhân mắc chứng sợ xã hội không hòa đồng.

Chiếc xe cải tiến đang tăng tốc trên đường, bọn họ từ từ đi vào chỗ sâu của khu C.

Hàn Phi chưa bao giờ tiến sâu vào trong thành phố như vậy. Nơi này và khu vực bên ngoài không giống nhau, cho dù là ban ngày, ánh sáng cũng rất tối, bên trong kiến trúc mơ hồ có thể nhìn thấy các loại bóng quỷ. Mây đen bao phủ đỉnh đầu, nhiệt độ giảm đột ngột, cả thành phố như đã chết, không chút sinh cơ, đến côn trùng cũng không nhìn thấy.

"Tổ 1 đã đến địa điểm thi hành!"

"Tổ 2 đã đến địa điểm thi hành!"

"Tổ 3 chi viện mặt bên đã vào vị trí!"

13 tổ nhỏ điều tra từ Cục điều tra thảm họa đã được phái đi, toàn bộ tiến vào bên trong phạm vi của thủy cung Biển Sâu.

"Cao Thành, mục tiêu lần này của chúng ta là xác định năng lực và số lượng của hận ý bên trong tòa nhà quỷ, do thầy ở phía trước dẫn dụ. Nếu như thầy cảm thấy nguy hiểm, hãy

rút lui bất cứ lúc nào. Tổ 12 và tổ 3 của chúng tôi sẽ hỗ trợ thầy an toàn rời đi.” Sau khi dặn dò Hàn Phi xong, tổ trưởng tổ 12 Nghiêm Chính dẫn Hàn Phi đến cửa chính của thủy cung Biển Sâu.

Nhìn tổ hợp những tòa nhà khổng lồ dị hóa cách đó không xa, thủy cung Biển Sâu trông giống như một vùng biển nổi trên mặt đất của thành phố. Đứng trước nó có cảm giác như đứng trước một con đập sắp vỡ bờ, vô cùng áp bức! Mở cửa xe ra, Hàn Phi bước xuống xe cải tiến. Hắn đi về hướng cửa chính của thủy cung, đầu cũng không quay lại.

“Tổ 13 đã đến địa điểm thi hành.”

“Bắt đầu thi hành kế hoạch điều tra!”

Từ trong vòng tay màu đen truyền đến giọng nói của tổ trưởng tổ 1, Hàn Phi hít sâu một hơi, hắn khẽ đáp lại một câu với vòng tay: “Đã nhận.”

Đồng xu vận mệnh tung lên không trung, vực sâu tham lam vô biên xuất hiện sau lưng Hàn Phi. Một chiếc rìu khổng lồ cỡ mấy mét đập nát cánh cổng lớn của thủy cung Biển Sâu, oán niệm dâng trào ra ngoài!

“Vô Thường! Bệnh Hạch! Đố Kỵ! Tang Nữ!”

Những khí tức khủng khiếp đan xen mang theo chết chóc và thù hận lần lượt bùng phát, dữ dội lao vào bên trên tòa nhà dị hóa của thủy cung.

Bức tường nổ tung, khí tức hận ý bao phủ thủy cung bị xé ra. Hàn Phi căn bản không phải là đang thu hút sự chú ý của hận ý mà là hắn đang từng bước tấn công vào bên trong thủy cung!

Hiệu trưởng!

Nhân cách bao dung bị dã tâm thiêu đốt, hiệu trưởng toát ra khí tức hận ý trèo ra khỏi vực sâu. Mặt đất phía trước thủy cung bắt đầu run rẩy, phòng bán vé và sảnh trước trực tiếp bị san bằng!

Nhìn chỉ số ô nhiễm tinh thần bắt đầu tăng lên, Hàn Phi lấy dao tái sinh từ trong ô vật phẩm ra.

Ánh dao nhân tính sáng ngời phản chiếu vực sâu đen tối, đứng giữa những bóng ác quỷ, Hàn Phi cầm dao tiến lên!

Nhìn Hàn Phi không chút do dự, thành viên của toàn bộ 12 tổ điều tra đều cả kinh. Bọn họ không ngờ hắn lại làm ra động tĩnh lớn như vậy, điều này có vẻ khác với việc thu hút sự chú ý quỷ quái trong trong tưởng tượng của bọn họ.

“Sao tôi cảm thấy đội ngũ tiên phong thu hút hỏa lực, lại hóa thành chủ lực vậy nhỉ?” Mấy vị tổ trưởng sở hữu vòng tay cũng như nước trong nồi nóng.

“Cái này có thể hiểu là linh hoạt chuyển đổi chiến thuật không?”

“Thầy Cao không phải định một mình tấn công tòa nhà quỷ đấy chứ?”

“Tôn trọng chút đi, thầy cái gì, gọi sư tọa!”

Chương 848: Nỗi đau quá khứ như biển sâu

Vực sâu nằm ngang trước mặt thủy cung, sương đen tham lam như thác lũ, ập vào tòa nhà bị bao trùm bởi hận ý.

Đang có chỉ số ô nhiễm tinh thần giảm xuống đến mức an toàn, Hàn Phi dốc toàn lực ra đòn đầu tiên. Có thành viên các tổ điều tra khác làm hậu thuẫn, hắn có thể trút giận và tấn công một cách bất chấp, đây chính là lợi ích của việc người đông thế lớn.

Từng cánh cửa sổ và cửa ra vào bị đập tung, vô số lọ thủy tinh có chứa tiêu bản cá bị làm vỡ. Cô hồn lang thang trong đêm tối bị vực sâu nuốt chửng, bất luận kẻ cản đường có dám chống cự hay không, chào đón bọn chúng đều là bị cắn xé thành từng mảnh.

Nhân cách năm lần thức tỉnh chưa phải là cực hạn, Hàn Phi muốn đi đến tận cùng của nhân cách để ngắm nhìn một chút.

"Bùm!"

Tấm biển hiệu Biển Sâu khổng lồ phía trên thủy cung rơi xuống đất. Dưới sự áp bức gấp đôi của hiệu trưởng và hình phu, sảnh trước của thủy cung sụp đổ, thủy tinh trong suốt vỡ tan trong làn nước đen kịt, bể nước từng dùng để triển lãm nhiều loài cá khác nhau cũng xuất hiện khoảng trống, bây giờ bên trong đang nhốt quỷ nước và sơ sinh dị dạng dị hóa nghiêm trọng.

Những tủ trưng bày bằng kính đó giống như phôi thai mới sinh, người và quỷ bị một lực lượng đặc biệt cưỡng bức xoắn lại với nhau.

"Thủy cung Biển Sâu trước đây là để trưng bày các loại cá, còn Thủy cung Biển Sâu bây giờ hình như là dùng để trưng bày loài người rồi."

Mỗi một người trong hiện thực đều sở hữu tướng mạo bình thường, nhưng trong bể nước đen kịt sền sệt của thủy cung, tất cả con người đều mất đi ngụy trang, nội tâm và hình tượng của bọn họ hoàn toàn thống nhất. Có người vô cùng tuấn mỹ không tìm ra một chút dấu vết, có người toàn thân là sẹo, xấu xí đến mức khiến người ta khó có thể nhìn thẳng vào.

Chỉ khi ở trong đó mới có thể phát hiện ra, hóa ra giữa người với người lại có thể có sự khác biệt lớn đến như vậy.

Mười hai tổ điều tra vẫn đang túc trực bên ngoài. Hình phu đã bước lên đống đổ nát của tiền sảnh, đi đến lối vào của đường hầm dưới biển.

Thủy cung Biển Sâu sở hữu phòng triển lãm sinh vật dưới nước lớn nhất Tân Hỗ, kéo dài hơn 25 mét dưới lòng đất, tương đương tòa nhà cao gần 8 tầng. Đường kính của bể nước là 15 mét, được trang bị thang máy tham quan đặc biệt, kết nối ba đường hầm dưới biển.

Trước khi thảm họa xảy ra, có hơn 1.800 loài sinh vật biển bơi lội trong thủy cung. Các nhân viên phải lặn ba lần, mỗi lần trong hai giờ, để hoàn thành việc làm sạch và cho ăn.

Nơi đây từng được ví như thế giới trong truyện cổ tích, là thư viện tư liệu cho biết bao ước mơ của trẻ thơ. Bao nhiêu con người Tân Hỗ đã để lại nơi đây bao kỉ niệm đẹp, về tuổi thơ hồn nhiên và hạnh phúc, về tình yêu thương chân thành, về sự ấm áp của một gia đình, về kỳ vọng và khao khát.

Một số hình ảnh vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy trên những tờ rơi bị nguyền rủa. Những cặp đôi ôm hôn nhau trước bức màn nước khổng lồ trong suốt, những đứa trẻ đuổi theo đàn cá trong đường hầm dưới biển, những con cá xinh đẹp và lộng lẫy bơi lội tự do, không có bất kì sự bó buộc nào, giống như trong một giấc mơ vậy.

Oán niệm phát điên nghiền nát những tờ rơi. Tất cả những thứ tốt đẹp đều bị phá hủy, bây giờ thủy cung Biển Sâu đã trở thành tòa nhà quỷ. Phòng triển lãm sinh vật dưới lòng đất lớn nhất Tân Hỗ bị làn nước đen kịt và hôi hám chiếm giữ, như thể một cơn ác mộng đang ập đến lên men.

Vực sâu tham lam nuốt chửng tất cả các tiểu quỷ. Khi hình phu chuẩn bị tiến vào đường hầm dưới biển, bên trên mặt nước đen kịt đã xuất hiện những khuôn mặt người. Bọn họ mặc quần áo của nhân viên thủy cung, nhưng cơ thể lại mọc ra những bộ phận giống như loài cá.

"Mình thật tò mò, bên dưới nước sâu không đáy này rút cuộc là cái gì?"

Nhân viên thủy cung bơi lội như cá, đèn trong thủy cung cũng được bật sáng, bên trong quang ảnh không ngừng thay đổi, càng ngày càng có nhiều bóng người bắt đầu xuất hiện, thủy cung giống như đã quay trở lại thời kỳ náo nhiệt nhất.

"Thầy Cao, chúng tôi thăm dò ra ảo tưởng, hận ý xuất hiện rồi!" Trong chiếc vòng tay màu đen truyền ra giọng nói của tổ trưởng tổ 2 Ninh Bàn. Sở hữu nhân cách kiên định, không chuyện gì có thể lay chuyển được anh ta, đại đa số ảo cảnh không thể tác động được đến anh ta.

"Để tôi tìm xem nó ở đâu."

Hàn Phi tung đồng xu vận mệnh lên, sương đen của vực sâu điên cuồng lan tràn. Sự tham lam vô tận ngay cả ảo ảnh cũng nuốt chửng, dã tâm đó hừng hực bùng lên, phảng phất vĩnh viễn không thể thỏa mãn.

"Lối vào đường hầm dưới đáy biển! Hận ý là một đứa trẻ!" Giọng nói trong vòng tay nhắc nhở Hàn Phi, mười hai tổ điều tra cũng hoàn thành vây công vào lúc này.

Nhìn về phía mà Ninh Bàn nói, bên trong đám người ảo ảnh có một đứa trẻ không nổi bật đã thu hút sự chú ý của Hàn Phi.

Đứa trẻ đó đứng một mình trong đường hầm dưới đáy biển, bị con sứa phát sáng trên đầu thu hút, không phát hiện ra mẹ của mình đã kiếm cớ rời đi, không bao giờ quay lại nữa.

Bị bỏ rơi ở nơi đẹp nhất, sau khi một nguyện vọng được thực hiện, trời dường như hoàn toàn chìm trong bóng tối.

"Thật là đẹp……"

Bàn tay nhỏ bé áp lên mặt kính, đôi mắt của cô bé giống như biển sâu, thoạt nhìn xanh thẳm thần bí, nhưng nếu nhìn kỹ lại có thể phát hiện ra là bóng tối không thấy đáy.

Những vết nứt xuất hiện trên kính của bể cá, hận ý của cô bé lan khắp bể cá dưới biển sâu, lấp đầy mọi ngóc ngách.

Mọi thứ đều là tưởng tượng của cô bé, hay nói cách khác, đó là khung cảnh đóng băng trong ký ức của nó.

"Mười hai tổ điều tra hộ tống cho mình, nếu như mình lại sợ hãi, vậy thì sẽ thực sự có lỗi với nghề nghiệp đồ tể nửa đêm rồi."

Hàn Phi chủ yếu cũng muốn thử một chút, để xem mình dốc hết sức lực thì có khoảng cách lớn đến đâu với hận ý.

"Trước kia khi mình yếu như vậy, tiếng cười điên cuồng đã dùng thân thể của mình giết chết hận ý. Sự việc mà anh ta có thể làm được, mình hẳn là cũng có thể."

Kể từ sau khi nói chuyện với Lệ Tuyết, Hàn Phi luôn có một cái gai ở trong lòng: "Nếu tiếng cười điên cuồng thực sự hiến tế bản thân, vậy thì mình sau này cũng phải mang theo cả phần của anh ta để đi tiếp trong tương lai."

"Bây giờ không thể dựa vào người khác được nữa rồi, mình phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất."

Cơ thể này tràn đầy hơi thở tham lam, cùng với việc nuốt chửng quỷ quái cũng đang không ngừng cường hóa bản thân. Bất kể là bản thân Cao Thành, hay là Hàn Phi, thực ra đều chưa thực sự phát huy hết tiềm năng của mình.

"Tăng tốc!"

Sử dụng năng lực ngôn linh, Hàn Phi tăng tốc ba lần, thông qua tự mình ám thị, cường hóa thân thể đến cực hạn.

"Mình sở hữu con dao sắc bén nhất trên thế giới, đến Cánh Bướm cũng có thể giết được, hận ý này còn kém xa so với Cánh Bướm."

Điều chỉnh lại hô hấp, Hàn Phi đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ. Cầm dao đứng ở bên bờ vực sâu, chỉ số ô nhiễm tinh thần

tăng vọt, hắn vẫn còn khoảng 30 giây.

"Thầy Cao! Kiểm tra thấy khí tức của hận ý bắt đầu khuếch tán! Rút lui! Dẫn dụ nó rời đi!"

"Chú ý nhiệm vụ của chúng ta! Xác định loại hình và năng lực của hận ý!" Mấy vị tổ trưởng chuẩn bị ra tay, cục điều tra đã từng khiến hận ý hồn phi phách tán, nhưng đó là mọi người đã tập hợp sức mạnh của các loại nhân cách với nhau, phối hợp tác chiến mới hoàn thành. Hàn Phi bây giờ rõ ràng là khác, hắn gần như là muốn một mình chiến đầu với hận ý.

"Thầy Cao! Hận ý đã nhắm vào thầy rồi! Chuẩn bị rút lui! Dẫn nó đi!"

"Đã nhận." Hàn Phi khẽ đáp lại hai từ, sau đó dùng thưởng thức nghệ thuật đối với cô bé hận ý: "Không nhìn ra khuyết điểm, thì chỉ có thể chế tạo ra khuyết điểm thôi."

Oán niệm cỡ lớn thông thường không dám ra tay với hận ý, nhưng Hình Phu thì khác. Tên điên được rèn luyện bởi sát khí này có khát vọng giết người hơn bất cứ thứ gì khác.

Hàn Phi chỉ đưa cho nó một mệnh lệnh, chiếc rìu khổng lồ ngưng tụ từ sát ý bổ về phía đầu của cô bé!

Hiệu trưởng sở hữu nhân cách bao dung theo sát phía sau, hận ý va chạm với hận ý, xé nát ảo tưởng do cô bé dệt nên. Những du khách giây trước vẫn còn đang cười nói vui vẻ, giây sau đã biến thành những vong hồn đau khổ gào khóc.

"Đứa trẻ này không liên quan gì đến Cao Hưng, nhưng cảnh ngộ của nó với Cao Hưng lại có phần tương tự. Ảo tưởng được thêu dệt bởi hận ý chính là kí ức vào ngày cuối cùng của cô bé, người mẹ đã bỏ rơi nó trong thủy cung. Bố mẹ của Cao Hưng cũng rất có khả năng sau khi dẫn gã đi tham quan thủy cung xong, sẽ ký vào thỏa thuận thay thế đôi mắt của gã cho Cao Thành."

"Bị bỏ rơi ở nơi đẹp đẽ nhất, vẻ huy hoàng mà đôi mắt nhìn thấy, đã là màu sắc cuối cùng trong cuộc đời của bọn họ."

Hàn Phi dùng năm ngón tay siết chặt con dao đồ tể, ánh sáng chói lọi của con dao nhân tính hòa vào tiếng lòng của

hắn. Hắn và những người đồng hành cùng nhìn vào ký ức của cô bé, tìm ra điểm dễ tổn thương nhất của nó dưới hận ý đang trào dâng.

Ánh sao chữa trị từ từ rơi xuống, thế giới trong mắt Hàn Phi tinh tế thay đổi. Trên người cô bé toát ra vô tận sợi tơ hận ý, những sợi tơ đó đan xen vào nhau, hình thành quỷ vực bao trùm thủy cung. Mà bên trong toàn bộ quỷ vực này, cửa an toàn phía tây bị hận ý cố ý tránh đi. Cô bé vẫn luôn quay lưng về phía cửa an toàn, dường như nó đã từng quay đầu lại nhìn thấy mẹ mình rời đi từ nơi này, nhưng nó không lựa chọn đuổi theo.

"Hãy để ta chữa trị cho cháu."

Hiệu trưởng và Hình Phu giữ lấy cô bé. Hàn Phi từ từ cúi xuống, tập trung toàn bộ sức mạnh vào một điểm.

Trong bóng tối một tia sáng lóe lên, dò xét được điểm yếu trong lồng giam cô bé hận ý, Hàn Phi lao về phía trước, tốc độ càng lúc càng nhanh!

"Thầy Cao! Rút lui! Thầy muốn làm gì! Thầy đã thu hút sự chú ý của hận ý rồi! Rút lui!"

"Tổ trưởng tổ 13! Lập tức rút lui!"

Hàn Phi nhảy ra khỏi vực sâu tham lam. So với hận ý, hắn hoàn toàn không cùng một đẳng cấp. Nhưng hắn giống như một đứa trẻ bị vận mệnh bỏ rơi, sẵn sàng đánh cược tất cả, vung dao về phía xiềng xích!

"Tái sinh!"

Ánh dao chói mắt phá tan bóng quỷ và đêm tối, cắt vào gáy của cô bé. Vô số người đồng hành cùng vươn tay ra, lôi kéo linh hồn bị ô nhiễm nghiêm trọng của cô bé, cắt từ gáy đến thắt lưng của cô bé ra!

Đồng xu vận mệnh lật tung trong không trung. Khi bụi mù rơi xuống, máu quỷ chảy xuống con dao đồ tể, cơ thể bị cắt đứt của cô bé bắt đầu trở nên hư ảo, vết thương do tái sinh gây ra không thể lành lại được.

Mười hai tổ điều tra luôn trong trạng thái sẵn sàng đã quên mất việc thúc giục Hàn Phi rời đi. Tất cả mọi người đều cho rằng Hàn Phi sở hữu nhân cách tham lam, toàn bộ sức mạnh đều đến từ quỷ quái, nhưng hắn đã chặt đứt được thân thể của hận ý! Thực sự chém được hận ý làm đôi!

Hạch tâm lửa đen sau lưng cô bé đã bị phá hủy, đường vân ngọn lửa còn chưa bùng cháy đã có dấu hiệu tắt. Bản thân hận ý đều không nghĩ rằng trên đời lại có một con dao sắc bén như vậy.

"Đáng tiếc vẫn chưa giết chết được, mình đã tìm được nơi lửa đen hận ý bùng cháy, cũng tìm được nhược điểm chấp niệm của cô bé, nhưng vẫn kém một chút."

Di chứng của việc sử dụng ngôn linh để ép cơ thể quá mức đã xuất hiện, ô nhiễm tinh thần tăng vọt của Hàn Phi không cho phép hắn ở lại lâu hơn nữa. Sau khi chém ra một nhát, sương đen tham lam quét qua thủy cung bắt đầu lắng xuống.

Nghiêm khắc tuân theo mệnh lệnh nhiệm vụ, sau khi thu hút được "oán hận" của hận ý, Hàn Phi lập tức lui ra ngoài.

"Nhiệm vụ hoàn thành, đến lượt mọi người rồi."

Ở trong mắt người khác, Hàn Phi đã làm hận ý bị tổn hại nặng nề, nhưng vì để không tranh công, nên lúc này hắn mới rút lui.

"Bảo thầy thu hút sự chú ý của quỷ quái, mà thầy thiếu chút nữa đã chém chết nó, có cần kinh khủng như vậy không?"

"Tôi đã đến giới hạn rồi! Mọi người chú ý an toàn! Bên trong thủy cung chắc là vẫn còn hận ý khác ẩn nấp!" Sau khi tiến vào thủy cung Biển Sâu, Hàn Phi đã phát hiện ra một chuyện. Ngoại trừ Hình Phu ra, những quỷ quái khác đều sợ hãi đường hầm đáy biển. Trong bảo tàng thủy sinh khổng lồ dưới lòng đất kéo dài 25 mét còn ẩn chứa những thứ thậm chí còn đáng sợ hơn nữa.

"Hành động!" Thành viên của 12 tổ điều tra đi ra khỏi sự chấn kinh do Hàn Phi mang đến. Bọn họ so với một người hoang dã như Hàn Phi không giống nhau. Bọn họ nghiêm túc

tuân theo kế hoạch, năng lực nhân cách của mỗi một thành viên tổ điều tra đều được phát huy đầy đủ.

Tất cả các thành viên trong tổ đều được lựa chọn cẩn thận. Bọn họ phối hợp với nhau có thể phóng đại khả năng của nhân cách lên gấp nhiều lần, điều này có vẻ giống với các học sinh trong lớp 7.

Dưới tiền đề Hàn Phi đã xua tan lửa đen hận ý, 12 tổ điều tra đã tiến vào thủy cung. Đây không phải là lần đầu tiên bọn họ chiến đấu chống lại hận ý. Biết rõ tất cả các giai đoạn thay đổi của hận ý, sau khi chịu đựng ba lần phản công của hận ý, bọn họ mới thành công tiêu diệt nó đến mức nó sắp tiêu tan.

Dựa vào máu quỷ để "duy trì mạng sống", Hàn Phi cũng nhìn thấy sức mạnh của cục điều tra. Tất cả các tổ trưởng các tổ của trung đội điều tra ít nhất đều đã thức tỉnh nhân cách ba lần. Vị tổ trưởng trầm mặc ít nói của tổ 1 thậm chí đã phải chịu hai lần phản công chết chóc của hận ý. Nghe đồn nhân cách của anh ta đã thức tỉnh bảy lần, là một trong những thành viên có thực lực mạnh nhất của trung đội điều tra.

Ngay cả khi không có sự giúp đỡ của Hàn Phi, bọn họ truy giết hận ý thông thường cũng không gặp bất kì vấn đề gì, nhưng có thể sẽ phải có đến 40% trong số họ chết trận.

Trước đó, Hàn Phi để cho quỷ quái gánh chịu công kích của hận ý, sau đó đánh lén tiêu diệt lửa đen, như vậy mới khiến trận chiến trở nên dễ dàng hơn.

"Đứa trẻ này có liên quan đến người mà cục trưởng muốn điều tra! Tạm thời sẽ do tôi thu nhận!" Đợi khi trận chiến sắp kết thúc mới lao tới, Hàn Phi dùng sương đen tham lam để thu cô bé vào trong vực sâu.

Không giống với tên hiệu trưởng nửa người nửa hận ý kia, cô bé này là hận ý sở hữu lửa đen thật sự. Tuy rằng cô bé bây giờ yếu ớt đến sắp tiêu tan, nhưng chỉ cần tiếp tục cung cấp âm khí, cho ăn quỷ quái, sớm muộn gì cũng có thể khôi phục lại.

Vực sâu tham lam đã được thỏa mãn. Sau khi cô bé rơi xuống vực sâu, vực sâu trong tâm trí Hàn Phi lại mở rộng. Có

lẽ khi cô bé hoàn toàn bình phục, nhân cách tham lam của hắn sẽ chuẩn bị thức tỉnh lần sáu.

Thông thường, hận ý nhất định phải hồn phi phách tán, bớt đi một hận ý, áp lực của những người còn sống sẽ giảm đi một chút. Có điều bởi vì Hàn Phi quả thực đã giúp đỡ rất nhiều, cũng có lý do chính đáng, cho nên mọi người cũng không quá tính toán.

"Tổ 3, tổ 4, tổ 5 phụ trách cảnh giác! Các tổ còn lại nghỉ ngơi tại chỗ 5 phút!"

Hận ý cô bé đã bị Hàn Phi hấp thụ, nhưng nguy hiểm vẫn chưa được giải tỏa, quỷ vực hận ý bao trùm thủy cung vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan.

"Vào giây phút cuối cùng khi chiến đấu với cô bé đó, nó đã nhiều lần muốn trốn vào đường hầm dưới đáy biển và thủy cung dưới lòng đất. Ở trong đó chắc là vẫn còn có hận ý khác đang ẩn nấp." Tổ trưởng tổ 3 Đầu Thất tóm được quỷ hồn của thủy cung: "Tiểu quỷ đều đang sợ hãi, nỗi sợ hãi thực sự của bọn chúng đến từ dưới vùng nước sâu."

Vây quanh bể nước thủy tinh khổng lồ, nhìn làn nước đen kịt, các thành viên của tổ điều tra đều cảm thấy có chút khó khăn.

"Không dễ giải quyết rồi." Hàn Phi sắp xếp lại thông tin trong đầu: "Hận ý cô bé là dùng để canh cửa, thủy cung này chính là nơi vận mệnh giao nhau của Cao Hưng và Cao Thành khi còn bé. Nếu đúng như mình suy đoán, sau khi bố mẹ nuôi của Cao Hưng dẫn gã đi thăm quan thủy cung xong, sẽ đem đôi mắt của gã cho Cao Thành, vậy thì loại oán hận này thật khó có thể tưởng tượng được."

Thủy cung Biển Sâu rất có thể là nơi Cao Hưng cất giữ ký ức chân thật. Hận ý chôn giấu dưới đáy nước sâu, quá khứ không thể chịu đựng nổi của gã, nỗi đau không thể đối diện, không ngừng chôn chặt, chìm xuống, có khả năng sẽ dị hóa thành một con quái vật khủng khiếp nào đó.

Chương 849: Đôi mắt tràn đầy tuyệt vọng

Bên trong nước bẩn đen kịt nhớp nháp không biết đã có bao nhiêu tuyệt vọng và oán hận chìm xuống. Chỉ đứng ở rìa của đường hầm dưới đáy biển, cũng có thể cảm nhận được loại cảm giác áp bức đó.

Bên trong bảo tàng thủy sinh dưới lòng đất, chắc chắn là một hận ý đã đốt cháy lửa đen. Rất có thể nó sẽ đáng sợ hơn bất kỳ hận ý nào mà Hàn Phi đã thấy trước đây.

"Tiếp theo mọi người định làm gì?" Hàn Phi đã phá hủy mặt ngoài kiến trúc của thuỷ cung. Có điều dưới sự ảnh hưởng của quỷ vực hận ý, không lâu nữa nơi này sẽ lại khôi phục lại, còn trở nên khủng khiếp hơn so với trước kia: "Hay là chúng ta kiếm mấy cái máy bơm nước đến đây? Thử xem có thể hút hết nước không?"

"Vô dụng thôi, chỗ nước đen này dung hòa làm một với hận ý, sẽ không bao giờ cạn kiệt, trừ khi giết chết hận ý trong đó." Tổ trưởng tổ 3 là chuyên gia về phương diện quỷ quái. Bởi vì sự đặc biệt của năng lực nhân cách, sau khi thảm họa xảy ra, anh ta từng có một đợt dung nhập vào trong quần thể với quỷ, sinh sống với thân phận là quỷ ở sâu trong thành phố.

"Nếu xuống nước thì quá nguy hiểm, một mình đối mặt với hận ý chẳng khác nào đi vào chỗ chết."

Chủ thể của bảo tàng thủy sinh dưới lòng đất, muốn đi vào có hai cách, trực tiếp nhảy từ khoảng trống phía trên xuống, hoặc là "tham quan" thông qua đường hầm dưới đáy biển.

"Vẫn nên để nó cho chuyên gia đi."

Tổ trưởng tổ 10 là một người đàn ông vạm vỡ. Vác đủ loại thiết bị đến bên cạnh mặt nước, anh ta lấy từ trong túi ra một cặp kính rồi đeo lên. Cơ bắp cường tráng cùng khuôn mặt nho nhã tạo thành một sự tương phản rõ nét.

“Để xác định loại hình hận ý cũng không nhất thiết phải xuống dưới, chúng ta có thể dụ nó ra.” Tên của tổ trưởng tổ 10 là Học Bá. Có thể nói là anh ta hoàn toàn phù hợp với cái tên này. Học rộng biết nhiều, đánh nhau khốc liệt, về văn có thể làm nghiên cứu cả đêm, về võ có thể chiến đấu tàn sát với lệ quỷ và oán niệm.

Những chiếc thùng nặng trịch lần lượt được mở ra, đủ thứ đồ vật kỳ lạ cổ quái được lấy ra, Học Bá dựng một tế đàn bên cạnh bể nước ngầm, trên đó có đặt ba con vật còn tươi.

“Mọi người hãy lùi lại sau!”

Lấy ra một thanh trường kiếm bằng gỗ gụ, Học Bá ném một túi thịt viên tươi về phía mặt nước, rồi bắt đầu vẽ các biểu tượng bằng bàn tay còn lại dính đầy máu quỷ.

“Vị tổ trưởng này đang làm gì vậy?” Hàn Phi tỏ vẻ khó hiểu.

“Trải qua nhiều năm nghiên cứu của chúng tôi, đã có thể thông qua đủ các phương thức khác nhau để phán đoán ra hận ý.” Ấn tượng của Đầu Thất với Hàn Phi rất tốt, anh ta nhẹ giọng giải thích: “Quỷ có thể trở thành cấp bậc hận ý, đại khái có thể phân thành vài loại, thể tập hợp của các cảm xúc tiêu cực khác nhau, chẳng hạn như thể tập hợp đố kỵ, thể tập hợp của sợ hãi, v.v., một khi loại thể tập hợp này đốt cháy lửa đen thuộc về chính mình, vậy thì sẽ trở nên vô cùng khó đối phó, cực kỳ khó bị tiêu diệt; ngoài thể tập hợp ra, còn có chấp niệm đặc biệt cực đoan, chẳng hạn như hận ý đối với một người hoặc vật gì đó đã đạt đến cực hạn, sau khi trở thành quỷ thì không ngừng tăng cường mối thù hận này, càng lún càng sâu, cuối cùng có thể trở thành hận ý thuần túy, loại hận ý này là phổ biến nhất, ví dụ như cô bé mà thầy vừa nuốt chửng kia.”

“Vậy chuyện này có liên quan hệ gì với việc tổ trưởng tổ 10 dựng tế đàn?” Hàn Phi vẫn chưa hiểu rõ.

“Loại hận ý thứ ba tương đối đặc biệt, bọn chúng không hẳn là quỷ thực sự tồn tại, mà là những câu chuyện quỷ quái do người đời truyền miệng, dưới ảnh hưởng của thảm họa, trở thành hiện thực. Loại quỷ này một khi đạt đến trình độ hận ý,

sẽ vô cùng khủng khiếp, chỉ cần vẫn còn người trên thế giới này thảo luận về bọn chúng, thì bọn chúng sẽ không hồn phi phách tán. Cách tốt nhất để đối phó với loại hận ý này là phong ấn nó trong vật nguyền rủa, đem về cục." Đầu Thất kiên nhẫn giải thích cho Hàn Phi: "Đối với mỗi loại hận ý, phương thức thi hành đều không giống nhau, cho nên chúng ta phải loại trừ tình huống thứ ba trước."

Những viên thịt chìm xuống mặt nước, những lá bùa trên tế đàn bị đốt cháy, một số lượng lớn người giấy được đổ vào bể nước, nhưng hận ý ẩn giấu dưới làn nước sâu không có gì bất thường.

Tế thiên, bái địa, triệu quỷ, Học Bá đã làm hết một lượt lưu trình: "Xem ra cũng không phải loại hận ý khó đối phó nhất, cũng tốt."

Sau khi đốt tế đàn và ba tế vật, thành viên tổ 10 lại đặt hai chiếc hộp màu bạc khổng lồ lên trên bờ, rồi lấy ra đủ thứ thiết bị công nghệ cao từ bên trong. Có cái dùng để kiểm tra sóng âm thanh, có cái để phát hiện từ trường bất thường. Bọn họ lần lượt đen chúng thả xuống làn nước đen, sau đó đội mũ bảo hiểm đặc biệt để theo dõi tức thời.

Mười phút trôi qua, thiết bị vẫn chưa chìm xuống đáy.

Khi bọn họ muốn kéo thiết bị lên thì cảm thấy có một lực cản cực mạnh. Mấy thành viên trong tổ cuối cùng chỉ kéo được một nửa sợi dây đã đứt.

"Đừng vội, tôi còn có phương pháp kiểm tra khác." Ra hiệu cho thành viên lái chiếc xe đã cải tiến đến gần đó, Học Bá đặt một oán niệm cỡ trung bị giam cầm trong thi thể lên trên mặt nước: "Đừng nóng vội, hãy xem tôi dụ nó ra đây." Oán niệm điều khiển thi thể, mô phỏng nỗi sợ hãi của con người. Đối với quỷ quái mà nói, những cảm xúc tiêu cực như vậy là cực kỳ tươi ngon.

"Tôi không tin, nó vẫn còn có thể nhịn được?"

Oán niệm trong thi thể bùng phát nỗi sợ hãi lớn hơn nhiều so với trước đây, 13 tổ điều tra đều nhìn chằm chằm vào mặt nước yên tĩnh, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Mười mấy giây sau, trên mặt nước xuất hiện gợn sóng. Cùng lúc đó, mắt giả trong túi của Hàn Phi chảy ra máu tươi, nhuộm đỏ áo khoác của hắn.

"Mắt giả của Cao Thành có phản ứng?"

Không đợi Hàn Phi kiểm tra, thi thể bị ngâm trong nước kia đã trực tiếp nổ tung. Oán niệm cỡ trung ẩn chứa trong đó đã bị một lực lượng nào đó nghiền nát, máu tươi như mưa rơi xuống đại sảnh của thủy cung.

Sau khi thử nhiều phương pháp khác nhau, tổ trưởng tổ 10 vẫn không thể xác định được chủng loại và năng lực của hận ý, mấy vị tổ trưởng toàn bộ đều nhìn vào vị trí của tổ 1.

Tổ trưởng tổ 1 thì lại liếc nhìn Hàn Phi một cái: "Quỷ quái mà thầy sai khiến có thể điều khiển được thiết bị không?"

"Tôi có thể thử xem." Hàn Phi gọi quỷ quái ra lần nữa, nhưng oán niệm cỡ trung căn bản không thể tiến vào nước sâu được. Hình Phu và hiệu trưởng lại hoàn toàn mất đi chính mình, bọn chúng chỉ biết hủy diệt.

Tuy nhiên, để giúp mọi người dò đường, Hàn Phi vẫn chịu đựng ô nhiễm tinh thần tăng vọt, để hiệu trưởng xuống nước sâu, nhưng nó cũng không ép được hận ý ẩn nấp nào ra ngoài. Hận ý dưới đáy nước dường như đã chìm vào giấc ngủ say, không có bất kỳ phản ứng nào với thế giới bên ngoài.

Khi chỉ số ô nhiễm tinh thần sắp vượt qua 40, Hàn Phi thu nó lại, nếu còn tiếp tục, hắn có thể sẽ bị suy sụp tinh thần mất.

"Xem ra chúng ta phải tiến vào rồi. Tổ 2 đến tổ 7 đang cảnh giác theo kế hoạch ban đầu, tổ 8, tổ 9 và tôi sẽ cùng xuống nước để đặt thiết bị ở một vị trí đặc biệt và mở nó ra, tổ 10 đến 13 sẽ tiếp tứng ở lối vào đường hầm dưới đáy biển." Tổ trưởng tổ 1 rất ít khi nói chuyện đã lên tiếng. Anh ta là một người vô cùng thận trọng, mỗi quyết định đưa ra đều được cân nhắc cẩn thận, bởi vì một câu nói của anh ta có thể liên quan đến sự sống và cái chết của nhiều thành viên trong tổ điều tra.

Tiến vào bảo tàng thủy sinh dưới lòng đất là vô cùng nguy hiểm, nhưng hai tổ bị tổ trưởng tổ 1 chỉ đích danh không một

ai rút lui, trên mặt bọn họ không hề lộ ra chút sợ hãi và rụt rè nào.

“Tổ 9 vào vị trí.” Tổ trưởng tổ 9 Nhuận Tưu là con gái của thuyền trưởng, từ nhỏ đã lớn lên trên biển, từng tham gia vào đội cứu hộ. Cô ấy đã từng hoạt bát cởi mở, nhưng trong thảm họa bởi vì những người thân bên cạnh lần lượt bị hại, cô ấy đã trở nên vui buồn thất thường, tinh thần có vấn đề nghiêm trọng. Sau khi được Cục điều tra thảm họa điều trị, cô ấy đã thức tỉnh nhân cách kép — tức giận và im lặng.

Những người từng chiến đấu với cô cảm thấy cô giống như biển cả, đôi khi dữ dội và hung bạo, đôi khi lại điềm tĩnh và yên bình.

Thành viên của cả tổ 9 đều có kinh nghiệm cứu trợ thiên tai phong phú. Lũ quét, đầm lầy, bão tố và các loại môi trường khắc nghiệt, bọn họ đều đã trải qua. Bọn họ là tổ đặc biệt được trung đội điều tra trang bị đặc biệt.

“Tổ 8 đã vào vị trí.” Cởi mũ ra, tổ trưởng tổ 8 Tiền Nhất trông như một quý ông. Anh ta là một tay cờ bạc nổi tiếng trong sòng bạc ngầm Tân Hỗ, sau phát sinh thảm họa đánh bạc với quỷ quái, thua mất hàng trăm triệu của bản thân và gia đình, thua mất người yêu, con cái, cha mẹ, thua mất một bàn tay, một con mắt, còn hiến tế trái tim của mình cho thần linh vô danh. Anh ta sở hữu nhân cách cờ bạc, là một tên điên hoàn toàn, mong muốn duy nhất trong phần đời còn lại của anh ta là gặp lại con quỷ đó. Anh ta muốn tích lũy tiền bạc để đánh cược với con quỷ đó một lần nữa, mang người thân trở về.

Tổ 8 cũng là một tổ điều tra môi trường đặc biệt, các thành viên của tổ này bao gồm những tên tội phạm đã phạm sai lầm. Bọn họ cần phải lập công chuộc tội, dùng mức độ cống hiến để đổi lấy tự do.

“Kiểm tra các biện pháp an toàn và thiết bị lặn, tất cả các tổ hành động chú ý, đừng để mất dấu lẫn nhau.”

Nói xong, tổ trưởng tổ 1 cởi áo ngoài, lộ ra bộ đồ lặn bó sát người. Bọn họ đã cân nhắc kỹ tình huống này rồi mới hành động.

“Quyền chỉ huy tại chỗ giao cho tổ trưởng tổ 2 Ninh Bàn, chuẩn bị xuống nước!”

Xung phong đi đầu, tổ trưởng tổ 1 mặc sẵn thiết bị lặn, nhảy vào trong nước bẩn oán niệm đen kịt. Anh ta dẫn ba đội điều tra dọc theo tường ngoài của đường hầm dưới đáy biển điều tra phía dưới.

“Những người này ý chí ngoan cường thật đáng sợ, cục điều tra thảm họa không hổ là cứ điểm có hiệu quả chiến đấu mạnh nhất. Quỷ vực nơi hận ý đang ẩn nấp mà nói nhảy là nhảy, không chút cau mày.”

Nhìn thấy những người không chút do dự này, ánh mắt của Hàn Phi cũng trở nên sáng ngời. Cho dù là trong tương lai tồi tệ nhất, ngọn lửa của nhân loại vẫn không hề bị dập tắt.

“Thầy ở giữa đội ngũ đi, đừng xông vào.” Tổ trưởng tổ 11 Long Uyên đi đầu tiên của đội ngũ. Bọn họ từng bước một tiến về phía trước, đến lối vào của đường hầm đáy biển.

Đường hầm dưới biển từng như mộng như mơ, giờ chỉ thấy đục ngầu, rác rưởi và xác chết. Bên ngoài ống thủy tinh có những khuôn mặt người chết sưng vù và trắng bệch, thỉnh thoảng còn có vô số oán niệm không biết tên bơi qua.

Ước chừng ba phút sau, bên trong vòng đen truyền đến giọng nói của tổ trưởng tổ 2 Ninh Bàn: “Tổ 8 và tổ 9 đã thành công cố định thiết bị dò tìm vào vị trí mục tiêu, tổ 1 nghe thấy xin hãy lập tức trở về!”

Tổ trưởng tổ 1 có thực lực mạnh nhất lúc này đã mất liên lạc, trong vòng đen cũng không có bất kì hồi âm.

“Lặp lại! Tổ 1 nghe thấy xin hãy lập tức trả lời!”

Các con số trên vòng đen đang thay đổi, tổ 8 và tổ 9 đều đã gửi lại tín hiệu.

Trong thời gian ba phút, theo lý mà nói cho dù xảy ra sự cố, thì chắc cũng có thể phát hiện ra. Nhưng không ai ngờ rằng, tổ 1 sẽ lặng lẽ biến mất vào trong nước sâu.

Tổ 8 và tổ 9 đều quyết định tiếp tục lặn xuống để kiểm tra tình hình của tổ 1, tất cả các tổ điều tra đều đang quan sát đến

tổ 1. Nhưng đúng vào lúc này, một vấn đề khác lại xuất hiện trong đường hầm dưới biển.

Khi một âm thanh kỳ lạ vang lên, Hàn Phi nhìn vào một nơi nào đó trong đường hầm, có một thứ đang đến gần trong biển sâu.

"Bùm!"

Sau một tiếng va chạm nhẹ, một khuôn mặt người tái nhợt dán ở bên ngoài đường hầm thủy tinh. Đó là một cái đầu lâu với đôi mắt đã hoàn toàn thoái hóa. Mắt của quỷ quái trong làn nước sâu và tối dường như đều có vấn đề, giống như trong hốc mắt là hai quả cầu thủy tinh vỡ đầy tạp chất.

"Mắt?" Hàn Phi theo bản năng sờ sờ mắt giả trong túi, lòng bàn tay ướt át, tràn đầy máu lạnh.

"Tổ 10 đến 13 ba chú ý! Bảo vệ lối vào đường hầm!" Tổ trưởng tổ 2 Ninh Bàn chuyên tâm bình tĩnh, sau khi xuất hiện sự cố chuẩn bị đình chỉ điều tra.

Quỷ trong nước sâu dường như đã nhận thấy tổ điều tra rút lui, trong bóng tối sâu thẳm bắt đầu xuất hiện càng ngày càng nhiều nuối tiếc và oán niệm.

Tình thế nguy cấp, oán niệm dưới nước đột nhiên tụ tập lại. Trên bờ mọi người còn chưa kịp đoán rõ tình hình, một thành viên của tổ 9 nổi lên trên mặt nước, biểu cảm của anh ta vô cùng kinh sợ, rồi hét lên về phía tổ trưởng tổ 10: "Lặn xuống độ sâu 15 mét! Không phát hiện thành viên tổ 1! Tổ 8 và tổ 9 đã bố trí xong hai thiết bị, xin hãy khởi động thiết bị ngay lập tức để xác định tình hình dưới nước!"

Bây giờ không ai biết chuyện gì đã xảy ra với tổ 1, cách duy nhất là kích hoạt thiết bị, để nó thu hút sự chú ý của quỷ quái, để xem liệu nó có thể giúp tổ thoát khỏi rắc rối hay không.

"Chỉ có hai thiết bị được bố trí xong, hiệu quả yếu hơn rất nhiều, nhưng chúng ta cũng chỉ có thể thử thôi." Tổ trưởng tổ 10 lấy thiết bị điều khiển từ xa ra và nhấn công tắc.

Mặt nước tĩnh lặng bắt đầu rung chuyển, bên trong dụng cụ cất giữ một số mảnh vỡ của tượng thần. Các thành viên trong tổ điều tra đã sử dụng những mảnh vỡ này để mô phỏng một tia khí tức của không thể nhắc đến.

"Chú ý!"

Hai luồng ánh sáng mạnh từ trái phải chiếu xuống nước nhưng ánh sáng không thể lan tỏa quá xa trong dòng nước thải đọng lại rất nhiều cảm xúc tiêu cực. Chỉ bằng việc sử dụng sức mạnh nhân cách, thành viên của tổ điều tra mới có thể mơ hồ nhìn thấy một số đường nét.

Khi khí tức cực kỳ yếu ớt của không thể nhắc đến khuếch tán trong vùng nước sâu, sự im lặng chết chóc dưới nước bị phá vỡ, có một lực lượng đáng sợ đang thức tỉnh!

Thành viên của tổ 8 và tổ 9 lần lượt rời đi, nhờ ánh sáng mạnh chiếu vào, bọn họ nhìn thấy xác chết và quỷ nước dày đặc.

"Tổ 1 vẫn chưa trả lời? Có cần bắt đầu giai đoạn thứ hai không?" Tổ trưởng tổ 10 nhìn Ninh Bàn không dám quyết định.

"Càng kéo dài càng phiền toái! Lập tức khởi động! Tất cả các tổ chuẩn bị ứng cứu!"

"Đã nhận!"

Mảnh vỡ của tượng thần bên trong thiết bị hóa thành tro bụi, khí tức của không thể nhắc đến đột nhiên tăng vọt. Dưới sự uy hiếp đáng sợ này, hận ý trong nước sâu cũng không thể che giấu được nữa.

Nước bẩn đen kịt biến thành màu đỏ như máu, tất cả quỷ nước chạy tán loạn như điên, lửa đen hận ý cường đại bùng cháy trong nước, một đôi con ngươi khiến người ta khiếp sợ nhìn về phía các thành viên tổ điều tra.

"Tất cả các thành viên của tổ 1 đều ở trong mắt của nó!"

Trong hai nhãn cầu khổng lồ đó, một trong số chúng được tạo thành hoàn toàn từ nhiều xác chết khác nhau, bên trên tập trung oán khí vô biên, toát ra khí tức tai họa và bất hạnh.

Cái còn lại trong suốt như pha lê, bên trong đang hừng hực cháy lên lửa đen hận ý thuần túy, không ngừng thiêu đốt chấp niệm báo thù.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện hận ý — Ký ức của Cao Hưng.”

“Ký ức của Cao Hưng (Hận ý cấp tai họa): Các người vẫn luôn nói tôi là đôi mắt của các người, nhưng bây giờ các người lại lấy đôi mắt này tặng cho một đứa trẻ khác. Tôi hiểu ra rồi, hóa ra các người yêu nó hơn cả chính đôi mắt của mình! Hoặc là các người sợ rằng đôi mắt này của tôi sẽ nhìn thấy sự thật vào một ngày nào đó! Vì vậy, các người muốn biến tôi thành tên mù giống như các người!”

Lần đầu tiên Hàn Phi nhìn thấy đánh giá hận ý cấp tai họa như này trong nhắc nhở của hệ thống. Hiện tại hắn cảm thấy vô cùng không ổn.

“Thông thường mà nói, với năng lực của tổ trưởng tổ 1, có thể trực tiếp trốn thoát khi chiến đấu trực diện với hận ý, nhưng bây giờ lại bị nhốt ở trong đôi mắt một cách bặt vô âm tín. Tên này còn khủng khiếp hơn nhiều so với hận ý thông thường rồi!”

Chương 850: Nhân cách thức tỉnh lần 6

"Đôi mắt! Hận ý đó là một đôi mắt!"

Khủng khiếp thức tỉnh, mặt nước sôi sùng sục, oán khí khổng lồ cuộn lên phía trên, thổi bay mái nhà.

Đường hầm dưới đáy biển bắt đầu xuất hiện vết nứt, mặt đất của thủy cung Biển Sâu dần dần nứt ra, nước biển đen kịt tràn vào kẽ hở, đôi mắt ẩn giấu dưới nước kia như muốn nhấn chìm toàn bộ khu vực.

Quỷ vực độc nhất của hận ý nhanh chóng mở rộng ra bốn phía, nơi dòng nước đen chảy qua dường như đều bị hận ý này chi phối. Thành viên của tổ điều tra và Hàn Phi đều chưa bao giờ thấy một hận ý nào cường điệu như vậy.

"Thể loại chưa biết! Năng lực chưa biết! Xếp hạng nguy hiểm vượt quá phạm vi cảnh báo!"

"Tất cả các tổ điều tra đã sẵn sàng sơ tán! Tổ trưởng của mỗi tổ ở phía sau chặn hậu!"

Đôi mắt có chứa hận ý vô cùng vô tận kia, bao phủ thủy cung Biển Sâu, còn làm ô nhiễm dòng sông ngầm của thành phố dẫn ra biển. Đủ các thể loại quỷ quái chưa từng thấy qua xuất hiện trong bóng tối sâu thẳm.

Mà những thứ này cũng không phải đáng sợ nhất. Đôi mắt kia từ từ mở ra, tất cả những người nhìn vào đều bị chấn động tinh thần mạnh mẽ. Tâm thần chấn động, người nào ý chí không kiên định thì sẽ bị nó thao túng và ảnh hưởng.

Một số lượng lớn các thành viên của tổ điều tra bắt đầu dùng các loại thuốc đặc biệt, để tăng cường sức đề kháng tinh thần, nhưng những chuyện khủng khiếp chỉ mới bắt đầu.

Đôi mắt tràn đầy tuyệt vọng chỉ là hạch tâm của hận ý. Dưới sự điều khiển của nó, quỷ quái và xác chết nhiều vô tận bị cưỡng ép xoắn lại với nhau, như thể muốn vì nó mà ghép lại

thành một cơ thể to lớn vượt xa sức tưởng tượng của mọi người!

"Nếu như hai mắt bị che lại, sẽ không có khả năng giải cứu thành viên tổ 1 nữa! Không thể để những quỷ quái kia tập hợp lại với nhau được!" Đầu Thất chặn hậu xé đứt chiếc vòng trên cổ xuống. Anh ta chắp hai tay lại, cảm xúc tiêu cực trong chiếc vòng cổ và tính cách u sầu của anh ta hợp nhất, sức mạnh của quỷ được truyền vào trong cơ thể.

Trên mặt tất cả máu đều không còn, Đầu Thất hoàn hồn. Tổ trưởng tổ 3 vốn cao gầy dường như đã biến thành một người khác, trên người càng ngày càng xuất hiện nhiều đặc điểm của quỷ.

Một tiếng trầm đục từ trong cổ họng phát ra, hai mắt đỏ bừng, anh ta nhảy về phía nhãn cầu hận ý.

Hai chân giẫm lên xác chết và oan hồn, Đầu Thất nhanh chóng thu hẹp khoảng cách giữa mình và nhãn cầu. Oán niệm xung quanh không hề tấn công anh ta mà dường như coi anh ta là đồng loại.

"Yểm trợ tổ 3! Tạo cơ hội cho anh ấy!"

Hai chân đứng vững, sức mạnh của nhân cách đang đấu tranh trong bóng tối, tất cả các thành viên của tổ điều tra đều liều mạng chống cự, duy chỉ có Hàn Phi là nhìn vào lòng bàn tay của mình.

Kể từ sau khi hận ý thức tỉnh, hai con mắt giả của Cao Thành vẫn luôn rỉ máu: "Đôi mắt giả này chứa đựng những ký ức về quá khứ của Cao Thành, còn đôi mắt hận ý của thủy cung Biển Sâu chứa đựng những ký ức của Cao Hưng, một cái là chân thật, một cái là hư ảo."

Trong khi tất cả mọi người đều bị thu hút bởi đôi mắt hận ý, thì Hàn Phi cảm nhận được điều gì đó không lành qua đôi mắt giả đó, một giọng nói dưới nước sâu đang kêu gọi hắn.

"Cao Hưng trong thủy cung Biển Sâu và Cao Thành lại gặp nhau lần nữa. Bọn họ đều ở đây vào ngày hôm đó, nhưng sau đó vận mệnh của bọn họ đã bị thay đổi toàn bộ. Đây là điểm

giao ký ức của bọn họ, nếu như lưu lại ký ức của Cao Hưng, thì chắc chắn cũng sẽ có ký ức của Cao Thành."

Ký ức về hiện thực của Cao Hưng đã biến thành hận ý cấp tai họa. Ký ức của Cao Thành dường như cũng biến thành thứ gì đó, bây giờ hình như chính là thứ đó đang kêu gọi Hàn Phi.

Lần này có 12 tổ điều tra đồng hành, Hàn Phi mới có thể thuận lợi đi đến bước này, sau này muốn có cơ hội như vậy hẳn là sẽ phải đợi rất lâu nữa.

Nắm lấy mắt giả, Hàn Phi không chút do dự đi về phía trước. Hắn đi đến tòa nhà quỷ chính là vì thời khắc này, tìm hiểu rõ quá khứ của Cao Thành và Cao Hưng, tìm ra điểm của thần linh.

"Thầy Cao! Thầy muốn làm gì?" Học Bá muốn ngăn cản Hàn Phi lại. Sử dụng nhân cách tham lam quá tải, bây giờ khí tức yếu ớt, Hàn Phi gần như không có sức chiến đấu gì. Trong mắt Học Bá, nếu hắn qua đó sẽ chỉ gây thêm rắc rối, nói không chừng còn phải cứu thêm một người nữa.

"Thể xác của hận ý sắp hoàn thành tổ hợp lại rồi, hiện tại chỉ có một biện pháp để ngăn cản nó." Hàn Phi không dừng chân, biểu cảm của hắn nghiêm túc: "Hãy tin tôi."

Nâng chân trái lên, Hàn Phi giẫu khí tức của mình đi rồi từ từ lặn xuống bên trong nước đen.

Hầu hết các thành viên của tổ điều tra đều tránh xa, nhưng mấy vị tổ trưởng và Hàn Phi thì lại đi ngược lại. Các tổ trưởng thu hút sự chú ý của đôi mắt hận ý, Hàn Phi thì âm thầm chìm xuống.

Kế hoạch không theo kịp với thay đổi, nhiệm vụ thu hút hỏa lực đã vô tình đổ lên vai tất cả các thành viên trong tổ điều tra.

Ánh sao chữa trị lấp đầy tâm trí, mỗi một góc, bông hoa trong vực sâu nở rộ dưới ánh sao. Khi nó mang đến cho vực sâu một màu sắc khác, cũng mang đến cho Hàn Phi sức mạnh mới.

Tang Nữ vẫn luôn bị người giấy ăn nguyền rủa cũng khôi phục một phần năng lực. Canh giữ giữa vực sâu và ánh sao, cô ta cố gắng hết sức chữa lành vết thương cho Hàn Phi và thanh trừ ô nhiễm tinh thần. Không có bất kỳ mệnh lệnh nào, bông hoa và Tang Nữ đã tự nguyện giúp đỡ hắn, bọn chúng cũng là những lệ quỷ mà bây giờ hắn có thể miễn cưỡng sai khiến.

"Hình như không có oán niệm phát hiện ra mình."

Lệ quỷ và xác chết dưới đáy nước sâu đều lao về phía hận ý, Hàn Phi bị tất cả mọi người bỏ qua. Hắn nghiến răng nghiến lợi lặn xuống, khắp nơi trên cơ thể đều cảm thấy đau nhói.

"Không được, chỉ dựa vào một mình mình thì không thể chìm xuống được."

Lặn sâu xuống năm mét là giới hạn của Hàn Phi lúc này. Hắn thử gọi người giấy màu máu ra, để đôi bàn tay bị nguyền rủa đó tóm lấy mình kéo xuống dưới.

Không có bất kì giao tiếp nào, hai cánh tay của người giấy ôm lấy eo của Hàn Phi, nguyền rủa đến từ máu của Từ Cầm ở bề mặt da của hắn, hai "người" cứ như vậy chìm xuống bảo tàng thủy sinh.

Khó khăn mở mắt ra, giọng nói bên tai Hàn Phi càng ngày càng rõ ràng. Mắt giả trong lòng bàn tay giống như bừng lên sức sống mới, đang dần dần bắt đầu đập.

"Ở đâu? Thứ đó ở đâu vậy?"

Mười mét, mười lăm mét, cảm giác ngột ngạt càng lúc càng mạnh. Xung quanh hoàn toàn bị bóng tối bao trùm, ánh sáng trên đỉnh đầu không thể xuyên qua được nước đen oán hận, Hàn Phi đang đấu tranh chống lại sự tuyệt vọng bên trong của mình.

"Cố thêm chút nữa, nếu như trở về mà không thành công, tất cả các thành viên của tổ điều tra sẽ hy sinh một cách vô ích!"

Cảm giác khó chịu khắp người ảnh hưởng nghiêm trọng đến Hàn Phi, trong đầu hắn hiện lên đủ loại ý nghĩ lộn xộn, trái tim cũng bắt đầu đập loạn nhịp.

Hai mươi mét!

Giọng nói của đứa trẻ đột nhiên biến mất, có vẻ như là khi Hàn Phi đến gần, đã khiến nó sợ hãi. Nhưng hai con quỷ bị phong ấn trong mắt giả thì lại bắt đầu chỉ dẫn cho hắn, bọn chúng kéo hắn đến một góc kín đáo nào đó.

So với bảo tàng triển lãm thủy sinh khổng lồ, cái góc đó nhỏ đến mức gần như có thể bỏ qua. Nó bị san hô che phủ, bên trong còn có một gian nhà nhỏ màu đen.

Chiều dài và rộng của gian nhà chỉ hơn một mét. Bởi vì toàn thân đen kịt, nếu như không có mắt giả chỉ dẫn, Hàn Phi không thể tìm thấy nó trong làn nước sâu tăm tối nhớp nháp của hận ý.

Dùng dao tái sinh chém tấm ván gỗ mục nát ra, bên trong là một cậu bé gầy gò nhắm mắt đang cuộn tròn.

Hàn Phi vừa nhìn thấy cậu bé, thì có tiếng khóc của Cao Thành truyền đến từ vực sâu tham lam. Tất cả mảnh vụn ý thức của gã đều đang khóc, biểu cảm của cậu bé trước mắt Hàn Phi cũng phát sinh thay đổi, dường như nó đang rơi nước mắt.

Đôi mắt nhắm nghiền từ từ mở ra, nước mắt đen sền sệt từ hai lỗ hổng chảy xuống, nước mắt của đứa trẻ cùng màu với nước bẩn trong bể nước.

Nhìn kỹ hơn một chút, Hàn Phi cảm thấy da đầu tê dại. Có ai đó đã đổ thứ bẩn thỉu và độc ác nhất vào mắt cậu bé, khiến nó luôn phải chịu đau đớn hành hạ, trải qua những cảm xúc tiêu cực tồi tệ nhất trong nhân tính.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện ra vật phẩm cốt lõi của điện thờ rank D — ký ức của Cao Thành.”

“Ký ức của Cao Thành: Thế giới của tôi là một màu đen tối, từ bắt đầu đến kết thúc, từ bùng cháy hi vọng đến khi chìm vào tuyệt vọng. Tôi không biết mẹ có thực sự yêu tôi không, cũng không biết mẹ có hận tôi không, tôi hình như… không còn có bố và mẹ nữa.”

Hàn Phi cũng không biết tại sao hệ thống lại gọi cậu bé trước mắt là vật phẩm, có điều vật phẩm này hẳn là thứ hắn thật sự cần.

"Này nhóc, đi với ta đi."

Hàn Phi nắm lấy tay cậu bé, nhưng không thể kéo lên được, dường như nó nặng bằng cả thủy cung Biển Sâu.

"Cao Thành, tôi tới để lấy lại kí ức cho anh! Giúp tôi!"

Đứa trẻ trong phòng tối thờ ơ không có bất kì hành động nào, nó đã bị tra tấn đến tê liệt.

"Mẹ nhóc vẫn luôn đợi nhóc về nhà đó! Đôi mắt giả này chính là bà ấy đưa cho ta, bà ấy bảo ta tới đón nhóc này!"

Vì để kết thúc sự đau đớn này, Hàn Phi ấn nút mở công tắc diễn xuất bậc thầy. Có thể tương lai định sẵn là cực kỳ tàn khốc, nhưng ít nhất hiện tại hắn muốn cho đứa nhỏ này một chút hy vọng.

"Đưa tay cho ta!"

Mảnh vụn ký ức trong vực sâu tham lam được Tang Nữ ghép lại với nhau, xuất hiện một bóng người hư ảo, đứng dưới đáy vực sâu, làm động tác giống như Hàn Phi.

Tại thời điểm này, ý chí của Hàn Phi và Cao Thành thực sự hợp nhất, bọn họ cùng nhau đưa tay ra với đứa trẻ thời thơ ấu.

Cậu bé chìm dưới đáy nước ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nhánh nhìn về phía Hàn Phi.

Hận ý cực lớn đang dần dần hình thành trên mặt nước có lẽ là đã cảm giác được bất thường bên dưới nước, toàn bộ thủy vực đều đang run lên. Hận ý giống như một con dao sắc bén hướng Hàn Phi đâm tới!

"Bỏ đi! Không lo được nhiều như vậy! Vực sâu tham lam!"

Hàn Phi mở hai tay ra, sau lưng hắn xuất hiện vực sâu: "Ăn nó đi!"

Đôi bàn tay ấm áp ôm lấy đứa bé bị khoét mất hai mắt, Hàn Phi và vực sâu cùng nhau ôm đứa bé tội nghiệp vào lòng!

Ô uế, bẩn thỉu, tàn nhẫn, đen tối và tuyệt vọng, tâm trí của Hàn Phi dường như bị nước đen nhấn chìm. Trước khi mất đi lý trí, hắn đã đưa ra mệnh lệnh cuối cùng cho người giấy màu máu — tránh xa thủy cung Biển Sâu!

Hàn Phi dùng tốc độ nhanh nhất hướng phía trên chạy trốn. Hận ý còn chưa hoàn toàn ngưng tụ xong cơ thể đã phát điên. Nó muốn bắt lấy Hàn Phi, nhưng lại bị thành viên của 11 tổ điều tra ngăn lại. Có thể nói là tất cả mọi người đã dùng mạng sống của mình để câu giờ cho hắn.

"Lên trên! Nhanh lên một chút!"

Nguyền rủa hận ý ẩn chứa trong người giấy màu máu đã mở đường cho Hàn Phi, vô số người đồng hành trong dao tái sinh nâng đỡ cơ thể hắn, ánh sáng xuất hiện dưới làn nước sâu tăm tối, nhân tính tốt đẹp nhất xuyên qua bóng tối.

"Mọi người xem! Là thầy Cao!"

"Toàn lực tiến công! Yểm hộ tổ 13 sơ tán!"

Sức mạnh nhân cách bị đàn áp trong thảm họa bùng phát trong thủy cung Biển Sâu, không ai trong tổ điều tra rút lui, bọn họ mới là những người đồng đội thực sự.

Nguyền rủa màu máu xuyên qua dòng nước nhớp nháp và hôi hám, người giấy mang theo Hàn Phi ra khỏi nước.

"Đã lấy được đồ vật rồi! Tôi sẽ thu hút nó! Mọi người tranh thủ thời gian đi cứu thành viên tổ 1!"

Tất cả hận thù của hận ý đều ở trên người Hàn Phi, hắn muốn không hấp dẫn đối phương cũng khó.

Người giấy màu máu cõng hắn chạy như điên ra bên ngoài thủy cung. Bảo tàng thủy sinh dưới lòng đất và một số đường hầm đáy biển sau lưng hắn toàn bộ đều nứt vỡ. Hận ý lấy hai nhãn cầu khổng lồ làm hạch tâm kia lao ra khỏi mặt nước.

Tất cả các loại quỷ quái và xác chết tích tụ trong lòng đất, nước sâu và dòng sông đen tối kết hợp thành cơ thể của nó. Các thành viên của tổ điều tra chưa bao giờ thấy hận ý nào khổng lồ như vậy.

“Tập trung công kích mắt trái! Tổ trưởng tổ 1 vẫn còn sống!” Gần như đã hóa thành lệ quỷ, Đầu Thất chạy điên cuồng trên thân thể hận ý. Tóc của anh ta đang nhanh chóng bạc trắng, nếp nhăn bắt đầu xuất hiện trên người, anh ta đang vắt kiệt sinh mệnh của chính mình.

Biết đã đến thời điểm quan trọng nhất, Học Bá tổ 10 quyết đoán nhấn nút màu đỏ trên nút điều khiển thiết bị.

Cả ba thiết bị được cố định trong bảo tàng thủy sinh đều phát nổ, quả bom giấu trong thiết bị này mạnh đến mức khiến cả mặt đất rung chuyển.

Quả bom không có tác dụng với quỷ quái, nhưng lượng lớn xác chết bị biến dạng trong cơ thể của nhãn cầu hận ý, vụ nổ gần như phá hủy tất cả các xác chết cùng một lúc.

Cơ thể ngưng tụ từ hận ý nghiêng sang một bên, năng lực của nó có thể được sửa chữa trong khoảng mười mấy giây, nhưng các thành viên của tổ điều tra và Hàn Phi cũng chỉ cần mười mấy giây này.

Hàn Phi kích thích đứa trẻ trong vực sâu tham lam. Trong khi giữ khoảng cách, hắn tiếp tục thu hút hận ý, thì tất cả các thành viên trong tổ đã nhân cơ hội tấn công con mắt trái của nó.

Sức mạnh nhân cách phá vỡ lớp bảo vệ ngoài cùng của nhãn cầu. Tổ trưởng bị mắc kẹt bên trong gầm lên một tiếng, tinh thần và ý chí của anh ta bùng cháy như một ngọn lửa cuồng nộ!

Dưới sự phối hợp của hai bên, mắt trái miễn cưỡng đã làm hận ý bị thương, tổ trưởng tổ 1 cũng ôm thi thể của hai thành viên trong tổ từ trong sâu nhãn cầu rơi xuống.

“Mục tiêu nhiệm vụ đã hoàn thành! Tất cả các tổ điều tra rút lui!”

Nếu không phải Hàn Phi liều mạng thu hút thù hận của đôi nhãn cầu kia, nếu tổ điều tra muốn rút lui khỏi quỷ vực sẽ phải trả một cái giá vô cùng thê thảm. Nhưng bây giờ bọn họ chỉ cần chạy trốn theo hướng ngược lại với Hàn Phi là được.

Mặt đất nứt ra, nước đen phun trào, chỉ dựa vào một mình Hàn Phi thì không thể ra ngoài được, may mắn thay có người giấy màu máu do Từ Cầm dùng máu của mình tạo ra ở đây.

Chạy đua với thời gian, người giấy đã đưa Hàn Phi ra khỏi quỷ vực vào thời khắc cuối cùng. Nhiệt độ xung quanh cũng trở lại bình thường, lúc này bọn họ đã ở bên ngoài một khu phố.

Phạm vi ảnh hưởng rộng lớn của Thủy cung Biển Sâu không một ai có thể ngờ tới. Vùng quỷ vực này không chỉ bao gồm thủy cung trên mặt đất mà còn có rất nhiều khu vực vô hình dưới lòng đất.

"Thầy Cao! Tổ 13 đã an toàn chạy thoát chưa? Đánh dấu vị trí của thầy!"

"Thầy Cao! Nhận được hãy trả lời!"

Giọng nói lo lắng của các tổ trưởng khác phát ra từ vòng đen. Vào giây phút cuối cùng, Hàn Phi và người giấy màu máu dụ hận ý chạy ra, hắn đã phải chịu áp lực lớn nhất.

"Tổ 13, đã nhận, người vẫn còn sống, nhưng tình hình có vẻ không lạc quan." Hàn Phi đưa cậu bé dưới nước vào vực sâu tham lam. Lúc này, tâm trí của nó hoàn toàn bị cảm xúc tiêu cực chiếm giữ, chỉ số ô nhiễm tinh thần của hắn đạt đến mức đáng sợ, ý chí kiên định vượt xa người thường của hắn cũng bắt đầu tan rã.

"Kiên trì! Chúng tôi lập tức đến ngay!"

Hàn Phi đổ máu quỷ vào trong miệng, nhưng máu quỷ không có hiệu quả lắm. Hắn mang ký ức của mình và ý thức còn sót lại đến bên cạnh nhân cách hệ chữa trị, kiên trì vào tia hy vọng cuối cùng.

Sau khi nuốt chửng cô bé sở hữu lửa đen hận ý, lại nuốt chửng ký ức trong hiện thực của Cao Thành, vực sâu tham lam của Hàn Phi đã thay đổi một lần nữa, nhân cách của hắn dường như đang thức tỉnh lần thứ sáu.

Có điều bây giờ Hàn Phi đã không còn sức để chú ý đến những thứ đó. Giọng nói cuối cùng mà hắn nghe thấy trước

khi hôn mê là tiếng hét của tổ trưởng tổ 3 và tiếng gầm rú của động cơ.

Chương 851: Tâm nguyện của Cao Thành

Nâng mí mắt nặng trĩu lên, Hàn Phi phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng sạch sẽ ngăn nắp. Bên cạnh gối có đặt một người giấy có hình dáng giống với Từ Cầm, thoạt nhìn cảnh tượng này giống như một buổi lễ âm hôn.

"Tỉnh rồi à? Tôi còn tưởng thầy phải ngủ thêm một lát nữa." Giọng nói của tổ trưởng tổ 1 từ ban công vọng vào, trên đầu anh ta quấn băng, miệng ngậm một điếu thuốc còn chưa châm.

"Đây là đâu?"

"Phòng bệnh chăm sóc đặc biệt của Cục điều tra thảm họa, chúng tôi đặc biệt xin cho thầy." Cất điếu thuốc đi, tổ trưởng tổ 1 đi đến bên giường Hàn Phi: "Đã hai ngày hai đêm trôi qua kể từ sau khi điều tra thủy cung Biển Sâu rồi, tôi thay mặt cho tất cả những thành viên sống sót của tổ điều tra cảm ơn thầy. Nếu không có sự giúp đỡ của thầy, chúng tôi sẽ phải mất ít nhất một phần ba số người, chính tôi cũng có thể không quay lại được nữa."

Tổ trưởng tổ 1 thường ngày vẫn trầm mặc ít nói, hôm nay dường như lại nói nhiều hơn một chút.

"So với những cái kia, tôi càng nên cảm ơn mọi người đã cứu tôi từ bên bờ vực cái chết trở về." Hàn Phi lúc ấy tinh thần ô nhiễm đã đến mức độ cực kỳ nghiêm trọng, nhưng hiện tại trạng thái của hắn hiển nhiên đã tốt hơn rất nhiều.

Nghe Hàn Phi nói như vậy, tổ trưởng tổ 1 lắc đầu: "Cứu thầy không phải là chúng tôi, là chính thầy và một học sinh trong lớp thầy, chính là đứa trẻ mất đi hai chân."

"Số 2?"

"Ừm." Tổ trưởng tổ 1 gật đầu: "Đứa trẻ này không phải gan dạ bình thường đâu, nó đã cho thầy ăn trái tim của oán

niệm, hơn nữa còn không chỉ có một quả."

"Sau đó thì sao?"

"Quá trình cụ thể tôi cũng không rõ, bởi vì cậu ấy không cho bất kì ai vào trong phòng bệnh. Thầy quả thực là một vị giáo viên tốt, biết thầy xảy ra chuyện, tất cả học sinh đều nguyện ý đứng ra giúp thầy." Tổ trưởng tổ 1 đặt một tờ biểu mẫu bên cạnh giường bệnh của Hàn Phi: "Điều tra tòa nhà quỷ, xác định thông tin hận ý bên trong, đồng thời giết chết một hận ý bình thường, cuối cùng yểm hộ cho tất cả tổ điều tra rút lui, tổng cộng thầy đã tích lũy được 50.000 điểm cống hiến."

"Hận ý là mọi người cùng nhau nỗ lực giết chết, tôi lấy 50.000 có nhiều quá không." Hàn Phi miễn cưỡng quay đầu nhìn vào biểu mẫu, nhưng hắn phát hiện số điểm cống hiến viết bên trên không phải là 50.000, mà là một con số âm.

"Tôi còn chưa nói xong. Vì để cứu thầy, đã tốn mất năm quả tim của oán niệm, trong đó còn có hai quả cực kì quý hiếm, đây gần như là tất cả tồn kho của cục điều tra rồi. Cục trưởng nghĩ đến công lao của thầy, toàn bộ đều dựa theo giá cả bình thường là 10.000 điểm cống hiến để tính cho thầy." Tổ trưởng tổ 1 chỉ vào những chi phí ở phía sau biểu mẫu: "Ngoài ra các học sinh của thầy lấy danh nghĩa chữa trị cho thầy, đã lấy đi một số lượng lớn các đạo cụ nguyền rủa và một phần thuốc tăng cường nhân cách của phòng vật chứng cục điều tra. Thực ra vốn dĩ chúng tôi cũng muốn chia sẻ một phần với thầy, nhưng không thể vì con số quả thực có chút lớn."

Khi Hàn Phi đang ngơ ngác nhìn con số -20.000 này, đầu óc hắn đột nhiên tỉnh táo hơn rất nhiều, đây có lẽ cũng nằm trong dự đoán của số 2.

"Số lẻ cục trưởng đã xóa giúp thầy rồi." Tổ trưởng tổ 1 còn chu đáo nhắc nhở Hàn Phi một câu.

"Làm phiền cho hỏi một chút, bình thường các anh thực hiện nhiệm vụ một lần có thể nhận được bao nhiêu điểm cống hiến?" Hàn Phi không thích mắc nợ người khác, đương nhiên nếu như quả thực không thể trả nổi, thì tính sau.

“Nhiệm vụ thông thường khoảng 1000, chỉ đối với nhiệm vụ trong tòa nhà đen, thành viên lập được công lớn mới có thể nhận được con số hàng nghìn điểm cống hiến.” Biết suy nghĩ của Hàn Phi, tổ trưởng tổ 1 cười cười: “Thầy cứ trả từ từ, cục vẫn còn cần đến năng lực của thầy, cũng sẽ không giục nợ thầy đâu.”

“Được rồi, cũng chỉ có thể như vậy thôi.” Cơ thể của Hàn Phi vẫn chưa thể cử động một cách tự do, hắn cắn răng: “Tôi có thể gặp các học sinh của lớp 7 không? Những người khác không đến cũng không sao, anh hãy giúp tôi mang số 2 đến đây, nó chính là tên gian xảo nhất, quỷ kế đa đoan.”

“Vừa rồi thầy còn nói nó là người có trí thông minh nhất lớp 7 mà.” Ấn nút gọi bên cạnh giường, tổ trưởng tổ 1 bảo y tá thông báo cho các học sinh của lớp 7, thầy giáo của bọn chúng đã tỉnh lại rồi.

Trong thời gian chờ đợi học sinh lớp 7 đến, Hàn Phi lại nhìn về phía đầu của tổ trưởng tổ 1: “Năng lực nhân cách của anh là gì? Tôi nhớ lúc trước anh bị giam cầm bên trong nhãn cầu của hận ý, sao bây giờ có thể khỏe mạnh nhảy nhót thế?”

“Tôi là nhân cách hy sinh, mỗi lần ra tay đều sẽ ôm suy nghĩ chết chắc, hồi sinh từ trong chỗ chết.”

“Nhân cách hy sinh chính mình?” Lần đầu tiên Hàn Phi nghe đến loại nhân cách này.

“Mỗi lần sau khi thực sự bị ép đến đường cùng, năng lực nhân cách của tôi sẽ bùng phát. Nếu như có thể trốn thoát từ cõi chết, vậy thì năng lực nhân cách của tôi sẽ được tăng cường thêm một bước. Nếu ngược lại thì thầy sẽ vĩnh viễn cũng không còn thấy tôi nữa.” Tổ trưởng tổ 1 như đang nói đến một chuyện rất nhỏ nhặt không đáng nhắc đến vậy.

“Nhân cách của anh đã từng thức tỉnh 7 lần, cũng có nghĩa là anh từng 7 lần hy sinh chính mình, rơi vào tuyệt cảnh chết chóc, nhưng cuối cùng lại được cứu quay trở lại hả?” Hàn Phi không ngờ trên người tổ trưởng tổ 1 còn có một câu chuyện như vậy.

“Đúng vậy, phương thức thức tỉnh nhân cách của mỗi người đều không giống nhau, nhân cách của tôi cần phải hy sinh bản thân mới có thể thức tỉnh được.” Sắc mặt của tổ trưởng tổ 1 có chút ảm đạm: “Tổ 1 là tổ điều tra có tỉ lệ tử vong cao nhất, tôi không khuyến nghị bất kì ai gia nhập tổ của tôi.”

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, cắt đứt cuộc nói chuyện của Hàn Phi và tổ trưởng tổ 1.

“Mời vào!”

Cánh cửa bị mở ra, bác sĩ dẫn y tá tiến vào phòng bệnh, lớp trưởng số 5 cõng số 2 đi theo phía sau bọn họ.

Bác sĩ đang làm những kiểm tra cuối cùng cho Hàn Phi, hai bạn học sinh thì yên tĩnh ở bên cạnh.

“Tố chất cơ thể của thầy đã vượt ra ngoài phạm trù của người bình thường, dường như là được sinh ra để thích ứng với thảm họa vậy.” Bác sĩ giống như là đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật vậy: “Tôi thực sự muốn giải phẫu thầy, mở cấu tạo bên trong ra để xem.”

“Bác sĩ Vương, chú ý lời nói của anh.” Tổ trưởng tổ 1 vỗ vỗ vai đối phương. Chờ sau khi kiểm tra xong, hắn mời bác sĩ và y tá ra khỏi phòng bệnh, chỉ để lại hai học sinh kia.

“Mọi người cứ nói chuyện đi, tôi ra ngoài hút điếu thuốc.” Tổ trưởng rất hiểu ý rời đi. Anh ta không có hứng thú với bí mật của Hàn Phi và các học sinh.

“Nói đi, em đã trị khỏi cho thầy như thế nào?” Nhìn khuôn mặt của số 2, Hàn Phi hoàn toàn không thể đoán ra suy nghĩ của đối phương, hai bên giống như sống ở những chiều không gian khác nhau vậy.

“Nghe giọng điệu của thầy, hình như là đang tức giận vì khoản nợ 20.000 kia?” Số 5 cầm quả táo trên bàn lên bắt đầu gọt: “Sao thầy lại như trẻ con thế?”

“Những điểm cống hiến kia đa số đều dùng trên người của thầy, thầy để ý chí của mình vào sâu trong tâm trí, chịu khó cảm nhận sự thay đổi của nhân cách đi.” Số 2 vô cùng mong

chờ nhìn Hàn Phi: "Vốn dĩ mọi người cũng không có hy vọng gì với thầy, nhưng thầy đã cho bọn em một ngạc nhiên lớn."

Căn cứ theo chỉ dẫn của số 2, Hàn Phi để ý niệm chìm xuống, ý thức của hắn xuất hiện bên trong tâm trí.

Vực sâu tham lam đã rộng gấp đôi, cảm xúc tiêu cực không biết đã tích tụ bao lâu trong thủy cung Biển Sâu hóa thành sông đen, chậm rãi chảy bên trong vực sâu. Bên trong còn giam cầm một hận ý yếu ớt sở hữu lửa đen.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Nhân cách tham lam đột phá, dã tâm không ngừng bốc cháy của bạn đã thiêu đốt hận ý, giới hạn trên giam cầm số lượng quỷ quái của vực sâu tham lam tăng lên 17!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã giam cầm hận ý sở hữu lửa đen — Tiểu Ngư bị bỏ rơi."

"Tiểu Ngư: Cô bé là người bạn cuối cùng của thần linh, là con rối do thần linh chế tạo cho mình, cô bé có cảnh ngộ tương tự như thần linh!"

"Năng lực hận ý kí ức ảo cảnh: làm mờ hiện thực và hư ảo, khiến linh hồn lạc lối."

"Năng lực đi kèm lửa đen bỏ rơi: Tước đoạt một phần linh hồn và cơ thể của mục tiêu, buộc đối phương phải từ bỏ thứ trân quý nhất của mình, có thể là kí ức, cũng có thể là tín ngưỡng, thậm chí còn có thể là sinh mệnh."

"Năng lực quỷ vực (phạm vi ảnh hưởng trăm mét): Sau khi triển khai quỷ vực, tất cả các linh hồn trong phạm vi trăm mét sẽ chịu ảnh hưởng, mất đi ý chí phản kháng, tất cả năng lực tự thân của hận ý được tăng cường."

Tất cả hận ý đã đốt cháy ngọn lửa đen đều vô cùng khủng khiếp, Hàn Phi lần trước là may mắn đánh lén thành công, trước khi hận ý sử dụng năng lực tự thân phá hủy được lửa đen.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Nhân cách hệ chữa trị được tăng cường! Thanh tẩy linh hồn, tịnh hóa tự thân, muốn chữa trị người khác, đầu tiên phải chữa trị chính mình."

Ánh sao chữa trị đã sáng rõ hơn rất nhiều so với trước đây, tất cả cảm xúc tiêu cực đều bị áp chế bên trong vực sâu tham lam, không thể gây ra ảnh hưởng quá nghiêm trọng đối với Hàn Phi. Trong tâm trí hắn xuất hiện một sự cân bằng mới, nhân cách chữa trị trông thì có vẻ như không có bất kì tính tấn công nào, nhưng vẫn luôn trưởng thành cùng với sự trưởng thành của vực sâu tham lam, chữa trị đau khổ và chống lại tai họa cho Hàn Phi.

"Nhân cách của thầy hình như được tăng cường một chút?"

"Đâu chỉ một chút?" Số 5 ấn quả táo đã gọt xong vào miệng Hàn Phi: "Trước đây thầy đã chữa trị nhân cách cho toàn bộ học sinh trong lớp. Sau khi thầy xảy ra chuyện, tất cả mọi người trong lớp cùng nhau dùng sức mạnh nhân cách giúp thầy chia sẻ cảm xúc tiêu cực, tăng cường sức mạnh nhân cách cho thầy."

"Mặc dù có một số đứa không muốn thừa nhận, nhưng chúng em quả thực là một tổng thể." Số 2 ngồi xuống bên giường, trong giọng nói của nó có sự chín chắn khiến người khác khó có thể hiểu được: "Sức mạnh nhân cách của 30 đứa trẻ có thể hoàn hảo dung hợp với thầy. Giải thích duy nhất mà em có thể nghĩ đến chính là, bởi vì thầy đã từng chữa trị cứu giúp cho từng người chúng em, em cũng là đi khuyên mọi người giúp đỡ như vậy."

Mặc dù các học sinh của lớp 7 đã khiến cho Hàn Phi một phát nợ 20.000 điểm cống hiến, nhưng bây giờ trong tim hắn lại cảm thấy rất ấm áp, dường như cuối cùng những đứa trẻ này đã chấp nhận mình.

"Vậy có phải thầy không cần phải cảm ơn các em không?" Hàn Phi ăn quả táo số 5 đã gọt sẵn:" Rõ ràng là nợ 20.000, nhưng lại như là mình đã hời vậy, đây chính là nghệ thuật của nói chuyện sao?"

Bất kể nói thế nào, lần bị thương này của Hàn Phi quả thực đã kéo gần khoảng cách giữa hắn và những đứa trẻ, hai nhân cách của hắn đều nhận được sự nâng cao về chất.

“Thầy hãy nghỉ ngơi cho tốt, không cần lo lắng cho chúng em. Chờ sau khi thầy bình phục, chắc là có thể cảm nhận được sự nâng cao thực lực của bản thân.” Số 2 lại dặn dò Hàn Phi một số chuyện cần chú ý, sau đó mới rời đi.

Thế giới kí ức điện thờ này nguy hiểm hơn bất cứ điện thờ nào mà Hàn Phi đã từng trải qua trước đây. Nhưng bởi vì có sự tồn tại của những đứa trẻ lớp 7, áp lực mà hắn gánh vác đã nhỏ hơn rất nhiều, cảm giác dựa vào nhau này rất tuyệt.

Sau khi tỉnh lại, Hàn Phi đã bảo bệnh viện chuẩn bị lượng lớn thịt và dung dịch dinh dưỡng. Hắn ăn ngấu nghiến trong ánh mắt chấn kinh của bác sĩ và y tá, cơ thể bắt đầu khôi phục với tốc độ đáng kinh ngạc.

Ngay đêm hôm đó Hàn Phi đã có thể xuống đất đi bộ. Sau khi biết được tình hình của Hàn Phi, Lệ Tuyết triệu tập thành viên cốt lõi của trung đội điều tra bắt đầu thảo luận kế hoạch cho bước tiếp theo.

Ngồi trên xe lăn Hàn Phi được đưa tới phòng họp. Khi đi qua bức tường đặc biệt kia, hắn phát hiện bên trên lại có thêm hai cái tên, đó hình như là thành viên của tổ 1.

Lúc đó khi tổ trưởng tổ 1 ôm bọn họ đi ra từ trong nhãn cầu hận ý, bọn họ đã mất đi toàn bộ sự sống.

Khi Hàn Phi vào phòng họp, những người khác đều đã đến đông đủ.

Tòa nhà quỷ thủy cung Biển Sâu đã được hoàn thành điều tra sơ bộ, cấp độ nguy hiểm là cấp tai họa. Trên bàn phòng họp để đầy các tài liệu liên quan đến hận ý nhãn cầu và các phân tích số liệu, tổ trưởng tổ 10 Học Bá đang giải thích cho mọi người:“Với năng lực của chúng ta, tạm thời không có khả năng giết chết đối phương.”

Bên trong phòng họp chìm vào trầm mặc, một lát sau lệ Tuyết nhìn sang Hàn phi: “Thầy Cao, cậu có phát hiện gì bên trong thủy cung Biển Sâu không? Tôi nghe nói vào thời khắc cuối cùng, cậu tiến vào bên trong biển sâu đã lấy được một số thứ, sau đó một mình thu hút toàn bộ thù hận của hận ý.”

“Em đã từng nói với chị, bên trên hận ý còn có một loại quỷ được gọi là không thể nhắc đến, hận ý nhãn cầu này chính là được cấu thành từ một phần ký ức của không thể nhắc đến.” Không dám nhắc đến tên của Cao Hưng và Cao Thành, Hàn Phi dùng bí danh kể một lượt câu chuyện về quá khứ của hai đứa trẻ: “Ký ức của đứa trẻ còn lại kia chìm trong biển sâu, em đã cứu nó ra đưa vào bên trong vực sâu nhân cách của mình. Chờ sau khi em hồi phục hẳn là có thể tìm ra điểm yếu của thần linh, đến lúc đó giải quyết hận ý nhãn cầu chắc là không có vấn đề gì quá lớn.”

Sau khi thấy sự khủng khiếp của nhãn cầu hận ý, bên trong phòng họp vô cùng ngột ngạt, nhưng Hàn phi luôn có thể mang đến cho mọi người hi vọng.

“Cứ làm theo suy nghĩ của cậu đi, tạm thời cậu không cần tham gia vào nhiệm vụ điều tra nữa, hãy chuyên tâm dưỡng thương. Có yêu cầu gì cứ trực tiếp đến phòng vật chứng để lấy, còn chuyện trả nợ sau này tính sau.” Lệ Tuyết cho Hàn phi ưu đãi rất lớn, thành viên cốt lõi của các tổ điều tra khác cũng không nói gì, đây là hắn phải dùng sinh mệnh để có được.

Cuộc họp rất nhanh đã kết thúc. Trước khi Hàn Phi hoàn toàn bình phục, cục điều tra dừng lại việc điều tra đối với thủy cung Biển Sâu mà chuyển mục tiêu lên tòa nhà đen — Bệnh viện tâm thần số 3 Tân Hỗ.

Nơi này Hàn Phi cũng rất quen thuộc. Hận ý ẩn nấp bên trong bệnh viện tâm thần là một trong những kẻ đứng sau hậu trường coi học sinh như trại chăn nuôi.

Trước khi chính thức điều tra, cần phải tiến hành một lượng lớn các công việc phụ trợ, những công việc này không cần Hàn Phi phải quan tâm.

Trở lại phòng bệnh, Hàn Phi lập tức bắt đầu thử giao tiếp với ký ức trong hiện thực của Cao Thành.

Ý thức của hắn nhảy vào trong vực sâu tham lam, đứng trên hoa oán niệm, nhìn khắp bốn hướng tìm kiếm bóng dáng của cậu bé.

Thăm dò rất lâu, Hàn Phi mới tìm được đối phương tại nơi giao nhau giữa ánh sao vực sâu và sông đen.

Đứa trẻ gầy gò kia hai mắt bị khoét mất, nó cuộn tròn cơ thể lại, ánh mắt tê dại, đôi vai đang không ngừng run rẩy. Nhưng khi ánh sao chiếu lên trên người, cái bóng của nó lại là một người trưởng thành cường tráng, luôn toát ra sự độc ác, đoạn tuyệt và tham lam.

"Đứa trẻ này là ký ức trong hiện thực của Cao Thành, cái bóng kia chắc là mảnh vụn ý thức của thế giới trong điện thờ."

Một con người hoàn chỉnh được cấu thành từ rất nhiều thứ, cơ thể, ký ức, tình cảm, ý chí, linh hồn, cái bóng và trẻ con đều là một phần của Cao Thành.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã sở hữu vật phẩm cốt lõi điện thờ rank D ký ức của Cao Thành, thành công kích hoạt nhiệm vụ ẩn của điện thờ — Tâm nguyện của Cao Thành."

"Tâm nguyện của Cao Thành (nhiệm vụ ẩn của điện thờ): trong vô số năm bị dày vò chỉ có một chuyện giúp anh ta có thể gắng gượng, anh ta muốn gặp lại một lần người nhà mình yêu nhất, để hỏi bà ấy xem còn yêu mình hay không?"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Nhiệm vụ này là nhiệm vụ cốt lõi, lựa chọn như thế nào sẽ quyết định hướng đi của vận mệnh. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, có khả năng Cao Thành sẽ hoàn toàn hợp nhất với bạn, bạn sẽ thực sự chủ đạo mọi thứ của anh ta."

Chương 852: Hắn có một sự nhiệt tình quá mức với công việc

Sau khi tỉnh dậy trong thế giới ký ức điện thờ, Hàn Phi chiếm giữ cơ thể của Cao Thành và kiểm soát hành vi của gã.

Ở một số khía cạnh, hắn có rất nhiều điểm tương đồng với Cao Thành, chẳng hạn như lòng tham vô tận, dã tâm muốn giết chết thần linh, căm hận thế giới đổ nát này, nhưng sau tất cả hắn không phải là Cao Thành.

Giống như trước đây Hàn Phi chiếm giữ thân thể của Phó Nghĩa vậy, đến phút cuối cùng Phó Nghĩa vẫn sẽ ra ngoài gây chuyện. Gã không tin tưởng Hàn Phi, chẳng qua là lợi dụng hắn để xoa dịu mối quan hệ giữa mình và tất cả những người tình mà thôi, chờ khi thời cơ đã chín muối thì mới ra ngoài để tận hưởng thành quả.

Ban đầu có lẽ Cao Thành cũng có kế hoạch tương tự, nhưng trong quá trình dung hợp với Hàn Phi, gã dần dần đưa ra lựa chọn hoàn toàn khác với Phó Nghĩa.

Đối với Cao Thành, Hàn Phi còn làm tốt hơn chính mình. Vì để thỏa mãn dã tâm, hoàn thành nguyện vọng cuối cùng, gã có thể giao mọi thứ của mình cho hắn.

Hận ý của Cao Thành đối với thần linh đã trở nên mạnh mẽ đến mức, chỉ cần có thể tiêu diệt nó, phải trả bất cứ giá nào cũng được.

Bây giờ đánh thức cậu bé, giúp nó gặp lại quỷ mẫu, đây chính bài kiểm tra cuối cùng của Cao Thành đối với Hàn Phi, cũng là nỗi vấn vương cuối cùng của gã.

Nhiệm vụ cốt lõi của điện thờ này không chỉ liên quan đến vận mệnh của Hàn Phi, cũng sẽ thay đổi vận mệnh của chính Cao Thành.

“Tôi sẽ dẫn anh đi gặp mẹ, để bà ấy đích thân nói với anh những suy nghĩ thực sự trong lòng bà.”

Chỉ dựa vào Hàn Phi thì có cố gắng thế nào cũng không thể đánh thức được cậu bé, cậu bé đứng ở giữa ánh sao và vực sâu, phong tỏa bản thân lại.

Thở dài một cái, ý chí của Hàn Phi rời khỏi tâm trí: "Chả trách Cao Hưng lại coi hoa song sinh là tác phẩm quan trọng nhất. Cao Hưng và Cao Thành là hai bông hoa song sinh có vận mệnh đan xen với nhau, một bông hoa hoàn toàn nuốt chửng bông hoa kia thì mới có thể nở rộ. Gã muốn tái hiện lại sự tuyệt vọng đó trên người mình và tiếng cười điên cuồng."

Trong hiện thực, vận mệnh ban đầu của Cao Hưng đã được định sẵn là bị Cao Thành nuốt chửng. Gia đình, hạnh phúc, cuộc sống của gã, bao gồm cả đôi mắt, nhưng sau đó phát sinh biến cố nào đó, Cao Hưng ngược lại đã hoàn toàn nuốt chửng Cao Thành.

"Mình và tiếng cười điên cuồng cũng là hoa song sinh, nhưng cả hai người dường như đều tương đối phật hệ, đều muốn trao mớ hỗn độn này cho nhau."

Nằm ở trên giường, nhìn thành phố ngoài cửa sổ bị bóng tối bao trùm, Hàn Phi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Ánh sao chữa trị nhẹ nhàng bao phủ lên người mỗi một lệ quỷ, vực sâu tham lam dần dần bình tĩnh lại, đến nước đen tích tụ rất nhiều tuyệt vọng cũng rút đi một chút.

Sáng hôm sau khi tỉnh lại, chỉ số ô nhiễm tinh thần của Hàn Phi đã giảm xuống 39. Đối với hắn mà nói, đây đã là một chỉ số tương đối an toàn rồi.

Mặc quần áo xong, Hàn Phi thử vận động thân thể, sau ba ngày dưỡng thương, hắn đã khôi phục hơn phân nửa.

Sau khi ăn uống no nê, Hàn Phi mang theo thẻ lương nợ 20.000 chạy đến cục điều tra thảm họa. Hắn muốn nhận một số nhiệm vụ liên quan đến quỷ mẫu.

"Thầy Cao, không phải thầy vẫn đang tiếp nhận điều trị hay sao?"

"Nhân loại sắp diệt vong rồi, tôi làm gì có tâm tư nằm ở trên giường dưỡng thương?" Giọng nói của Hàn Phi yếu ớt,

nhưng trong lời nói lại lộ ra vẻ kiên định: "Thương nhẹ không ra hỏa tuyến, bây giờ đang đúng thời điểm cục điều tra cần người, tôi không thể lãng phí tài nguyên của cục điều tra được."

Hàn Phi dùng hành động thực tế để giải thích thế nào là tấm lòng, thế nào là khí phách. Bị thương nặng như vậy, nhưng trong lòng hắn vẫn suy nghĩ về những người sống sót bị quỷ quái bắt nạt, hơn nữa còn điểm danh phải đi đến khu vực nguy hiểm nhất khu A.

Nếu như không phải đã biết trước hắn sở hữu nhân cách tham lam, thì rất nhiều nhân viên của cục điều tra có lẽ sẽ đều cảm thấy hắn là một giáo viên chủ nhiệm có tình yêu tuyệt vời.

Sau khi nhận một nhiệm vụ về Thực Vị Các ở khu A, toàn bộ thành viên tổ điều tra tổ 13 lên đường.

Đi một chiếc xe máy mượn từ các tổ điều tra khác, Hàn Phi men theo con đường an toàn tiếp cận khu A. Khi sắp đến nơi, hắn khóa chiếc xe máy lại bên ngoài khu vực nguy hiểm.

Ngay cả vào ban ngày, âm thanh và mùi vị cũng có thể thu hút sự chú ý của quỷ quái, chứ không phải tất cả quỷ quái đều sợ hãi ánh sáng.

"Đây là lần thứ hai mình đến đây rồi."

Nhìn chiếc đèn lồng đỏ treo trước Thực Vị Các, Hàn Phi vẫn nhớ rõ bộ dạng nhếch nhác lúc trước của mình: "Hôm nay không giống như trước đây, sau khi nhân cách thức tỉnh 6 lần, sở hữu hai hận ý, mình đều có thể hiên ngang đi trong những tòa nhà đỏ bình thường."

Giống như đi ăn ở quầy thịt nướng dưới lầu nhà mình vậy, Hàn Phi rất tự nhiên đẩy cửa Thực Vị Các ra.

"Có ai không?"

Bước vào đại sảnh, những chiếc bàn trải khăn đỏ xung quanh ngồi đầy người giấy, tiếng nhai rợn người từ mọi hướng truyền đến.

Trong đại sảnh nhiệt độ giảm xuống rất nhiều. Điều khiến Hàn Phi cảm thấy bất ngờ là, hắn chẳng những không có khó

chịu, ngược lại còn cảm thấy rất thoải mái, khô nóng trong lòng tiêu tán đi một chút.

Đi qua những chiếc bàn người giấy, Hàn Phi đi thẳng vào bếp sau. Nếu như quỷ trong Thực Vị Các không xuất hiện, hắn sẽ ăn sạch mọi thứ trong bếp.

Thành thục cạy sàn nhà, Hàn Phi gọi Đố Kỵ ra, để nó vào nhà kho tầng hầm của Thực Vị Các chuyển đồ ra ngoài: "Ông chủ, nếu anh còn không ra nữa, thì tôi sẽ lấy hết đồ ở đây đi đấy nhé."

Sau khi tiệc máu kết thúc, trong nhà bếp cũng không có thứ gì quá quan trọng. Chỉ có một lượng nhỏ máu quỷ và các loại thịt không rõ tên, bọn chúng dường như đều là cống phẩm hiến tế thượng hảo.

"Không phải ý chí và linh hồn, không thể nuốt vào vực sâu tham lam được, chỉ có thể sử dụng luôn ở đây được thôi."

Hàn Phi lại gọi Vô Thường ra, con quỷ này vô cùng đặc biệt, nó là lệ quỷ đầu tiên mà Cao Thành có được, chưa từng rời xa; bồi dưỡng nó từ tiếc nuối trở thành oán niệm cỡ trung, hiện tại nó cách oán niệm cỡ lớn cũng chỉ còn một buổi tế máu nữa.

"Đây đều là những tế phẩm bên ngoài rất khó thấy được, anh cứ ăn thỏa thích, tế máu cuối cùng tôi sẽ nghĩ cách."

Mở cuốn nhật ký của Cao Thành ra, Vô Thường và chim Dodo là bạn tốt nhất của gã, cũng là "người" mà gã từng tin tưởng nhất. Chỉ dựa vào điều này, Hàn Phi sẽ không bỏ rơi bọn họ.

Sau khi được Hàn Phi đồng ý, Vô Thường ôm lấy tế phẩm. Nhiệt độ trong phòng bếp lại giảm xuống, những người giấy bên ngoài sột soạt đồng loạt quay đầu lại nhìn hắn.

"Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa thấy ai ăn quỵt bao giờ à?" Hàn Phi lấy dao tái sinh ra: "Bảo ông chủ của các người ra đây, nếu không tôi sẽ dỡ tòa nhà đỏ này ra đấy."

Ba mươi năm ở Hà Đông, ba mươi năm ở Hà Tây, ba mươi năm đối với Hàn Phi mà nói là quá dài, ba ngày là đã đủ để

thay đổi rất nhiều thứ rồi.

Tiếng cọt kẹt rợn người vang lên từ tầng hai, cánh cửa gỗ bị đẩy ra, một gia đình bảy người từ phòng riêng sang trọng nhất bước ra ngoài. Ông lão đứng đầu tiên chính là ông chủ của Thực Vị Các.

"Thật sự không ngờ mọi người lại biến thành như vậy." Hàn Phi đã từng xem qua gia đình này trên TV trong hiện thực. Gia đình bọn họ đã nhiều thế hệ nghiên cứu kỹ thuật nấu ăn, tinh thông các món ăn lớn, không ngờ sau khi thảm họa xảy ra, bọn họ lại trở thành quỷ vẫn ở trong Thực Vị Các nấu ăn cho những con quỷ khác.

"Tôi không có ý định phát sinh xung đột với mọi người." Cầm dao tái sinh trong tay, Hàn Phi chậm rãi tung đồng xu vận mệnh lên. Vực sâu tham lam lặng lẽ nổi lên sau lưng hắn, khí tức hận ý không chút kiêng dè lan tràn trong đại sảnh: "Lần trước tôi đã tới đây rồi, chắc là mọi người vẫn còn có ấn tượng."

Thể hiện sức mạnh mục đích là để tránh xung đột, khi Hàn Phi thực sự muốn giết người, sẽ không bao giờ rút dao đồ tể ra trước.

"Tôi là con trai của quỷ mẫu, tôi muốn gặp mặt bà ấy."

Một người sống mà lại tự xưng là con trai của quỷ mẫu, chủ nhân của Thực Vị Các không biết nên trả lời câu hỏi của Hàn Phi như thế nào. Quỷ mẫu là một hận ý đặc biệt nhất ở khu A, không ai muốn đắc tội, cũng không ai muốn dính líu quá nhiều với bà ấy.

"Thực Vị Các là nơi mọi người muốn bảo vệ, tôi cũng có thứ mà mình muốn bảo vệ. Nếu như ông không nói, thì tôi chỉ có thể ép buộc để mọi người nói thôi."

Sương đen tham lam bắt đầu lan rộng, hiệu trưởng mở mắt trong vực sâu.

Sau khi nhìn nhau một lúc, ông lão kia vẫy vẫy tay với đứa trẻ nhỏ nhất bên cạnh mình, ông ta lật áo của đứa trẻ lên.

Trên lưng đứa bé viết tên các loại món ăn cùng những điều cấm kị. Những chữ khắc sâu trong quỷ vực này bản thân chính là một loại nguyền rủa, vô cùng khủng khiếp.

"Đây là thực đơn có người đặc biệt dặn làm cho quỷ mẫu à?" Hàn Phi phát hiện tất cả các món ăn đều phải thêm một cảm xúc tiêu cực của sự hối tiếc của con người vào: "Khắc thực đơn lên hậu bối đời sau của ông, là ai làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy?"

Ông lão chỉ lên đỉnh đầu của nó, không dám nói một chữ. Ông ta không nói cho Hàn Phi thông tin liên quan đến quỷ mẫu mà chỉ vỗ vỗ đầu tiểu quỷ.

Hiểu ngầm trong lòng, đứa bé dẫn Hàn Phi lên tầng 3 dành riêng cho quỷ mẫu. Nó chui vào bàn ăn mà quỷ mẫu thường ngồi, từ dưới khăn trải bàn lấy ra một chiếc đèn đã hư hỏng nghiêm trọng.

Dường như biết Hàn Phi sẽ lại tìm đến mình, cho nên sau lần chia tay trước, quỷ mẫu đã giấu vật này ở Thực Vị Các.

"Mình có cần bật nó lên không?" Đang chuẩn bị thử bật đèn, Hàn Phi lại bị tiểu quỷ không ngừng vẫy vẫy tay. Nó kéo Hàn Phi đến bên cửa sổ, rồi chỉ vào mấy tòa nhà sâu trong khu A, sau đó lại chỉ lên bầu trời đầy mây đen.

"Ý của mày là chờ sau khi trời tối, để tao đến mấy tòa nhà đó bật đèn lên à?" Tại cục điều tra thảm họa, Hàn Phi đã kiểm tra rất nhiều hồ sơ điều tra. Mấy tòa nhà mà tiểu quỷ chỉ vào đều có liên quan đến giáo dục con cái, phúc lợi công ích, bản thân không quá nguy hiểm, có thể coi như vùng đệm giữa các tòa nhà đen lớn ở khu A. Ra sức gật đầu, tiểu quỷ có vẻ sợ hãi Hàn Phi. "Vậy thì tao sẽ tin mày một lần."

Trở lại tầng 1, Hàn Phi thu hồi Vô Thường vào vực sâu tham lam: "Những nguyên liệu kia tôi sẽ không lấy không, sau này tôi sẽ dốc toàn lực giữ tính mạng cho cả gia đình ông; đương nhiên, tiền đề chính là mọi người không lừa gạt tôi."

Rời khỏi Thực Vị Các, Hàn Phi đến viện phúc lợi ở ngã tư liền kề. Trong khuôn viên trống rỗng, đủ loại đồ chơi đang tự di chuyển, những bức chân dung hoạt hình trên tường vẫn

đang nhấp nháy mắt. Rõ ràng là phong cách vẽ tranh rất đáng yêu, nhưng lại khiến người ta cảm thấy rất quỷ dị.

"Lấy Thực Vị Các làm ranh giới, tiến sâu hơn nữa chính là tiến vào sâu trong khu vực cốt lõi của khu A rồi."

Khu A là khu nguy hiểm nhất trong số mấy khu ở Tân Hỗ. Đã có năm tòa nhà đen được xác định, vẫn còn một số lượng lớn các tòa nhà quỷ và tòa nhà cấm tồn tại.

"Khu vực điều tra chính của Cục điều tra là khu C, khu A hoàn toàn bị quỷ quái chiếm giữ. Nếu như mình xảy ra chuyện, thì sẽ không có bất kỳ chi viện nào."

Thu lại khí tức, Hàn Phi đội chiếc mũ lưỡi trai màu đen lên. Vừa tới gần viện phúc lợi, hắn đã phát hiện một số bất thường.

Bên trong đại viện vẫn còn vứt những thức ăn đang ăn dở được một nửa, còn có những túi dung dịch dinh dưỡng chưa uống hết.

"Dung dịch dinh dưỡng còn chưa đông đặc, đồ ăn cũng rất tươi, có người vừa tới đây trong nửa tiếng trước?"

Những người sống sót trong thành phố sẽ không lãng phí thức ăn, dung dịch dinh dưỡng đắt tiền không phải là thứ mà những nạn nhân thảm họa bình thường có thể mua được.

Đã hỗ trợ cảnh sát phá nhiều vụ án, Hàn Phi rất thông thạo phản trinh sát và phi tang thi thể. Có năng lực quan sát vượt xa người thường, lặng lẽ lẻn vào viện phúc lợi dọc theo góc tường, hắn tìm thấy rất nhiều dấu vết hoạt động của con người ở đây.

"Quỷ quái dường như không có bất kỳ ảnh hưởng nào đối với bọn họ, thực lực của những tên này đủ để nghiền nát đại đa số quỷ quái? Hay là bọn họ giống như hiệu trưởng, là tín đồ của quỷ quái?"

Cả đường lần theo, Hàn Phi đến phòng hoạt động đa chức năng ở tầng 2 của viện phúc lợi. Xuyên qua ô cửa, hắn nghe thấy giọng nói của vài người xa lạ.

"Mười chín ngày nữa sẽ là ngày sinh nhật thần linh, mọi người đã nghĩ ra nên chuẩn bị quà gì cho thần linh chưa?"

“Những thứ nó có, anh đều không có; những thứ nó muốn, anh cũng không thể cho.”

“Vậy thì cũng phải tặng, chi bằng chúng ta hãy làm đảo lộn thành mới Hy Vọng thì thế nào? Tổ chức một buổi tế sống với quy mô chưa từng có để chúc mừng sinh nhật của thần linh.”

“Những người đồng hành khác sẽ không đồng ý đâu, bọn họ còn muốn biến thành mới Hy Vọng thành thiên đường giết chóc của riêng mình.”

Xuyên qua khe cửa, Hàn Phi nhìn vào bên trong. Có ba người đàn ông mặc đồng phục đang đứng trong phòng hoạt động, dưới chân bọn họ còn có hai cái xác bị tra tấn dã man.

“Không phải là quần áo của Cục điều tra thảm họa…”

Hàn Phi đã nhìn thấy bức ảnh tương tự trên thông tin của cục điều tra, nó dường như là đồng phục dành riêng cho công dân có điểm cống hiến cao của thành mới Hy Vọng.

“Sao ba người này nhìn quen quen nhỉ?”

Nhìn chằm chằm hồi lâu, Hàn Phi dựa vào trí nhớ siêu phàm của mình, cuối cùng đã nhớ ra. Hắn từng thấy mấy người này trong phòng hồ sơ của cảnh sát ở hiện thực!

Khi tiếng cười điên cuồng soán thần tiến vào điện thờ, có rất nhiều tội phạm trong tòa nhà chọc trời cũng đi theo vào. Ba người này cũng giống như Mã Tỉnh, đều là những kẻ sát nhân biến thái sở hữu bài quỷ!

“Thần linh ưu đãi cho bọn họ, để bọn họ đều thức tỉnh nhân cách đặc biệt của mình, những tên này dường như đang sống rất tốt ở thành mới Hy Vọng.”

Rất nhiều tên sát nhân biến thái đều cực kì giỏi che giấu, cộng thêm việc bọn chúng không hề có chút cảm giác tội lỗi hay liêm sỉ nào. Những kẻ này cho dù ban đêm vừa chặt xác nạn nhân thì ban ngày vẫn có thể trò chuyện vui vẻ với gia đình nạn nhân một cách hoàn hảo. Vì vậy bản chất biến thái của bọn chúng vẫn chưa bị mọi người ở thành mới Hy Vọng phát hiện cũng là chuyện bình thường.

Thần linh cũng cần quà sinh nhật, đặc biệt là một vị thần từ nhỏ đã thiếu thốn tình thương yêu.

Người đàn ông trông có vẻ lớn tuổi nhất trong ba người nói: "Chúng ta không thể cho thứ thần linh muốn, nhưng chúng ta có thể làm cho thần linh vui vẻ bằng những cách khác. Chẳng hạn như dùng mọi cách để tra tấn những người mà thần căm hận hoặc là giúp đỡ thần linh để y có được sự chấp thuận của người mẹ kia."

"Anh Sửu, anh đã có kế hoạch rồi sao?"

"Sức mạnh nhân cách của tôi ẩn chứa dục vọng chiếm hữu mãnh liệt, tôi muốn chiếm giữ linh hồn của con quỷ đó, thay bà ta yêu thương thần linh."

Ba người trong phòng đều là biến thái trong hiện thực, bọn họ có ý nghĩ như vậy Hàn Phi cũng không cảm thấy có gì là ngạc nhiên.

Chương 853: Người mẹ dịu dàng, xinh đẹp, âm thầm chịu đựng

“Anh muốn tự mình làm mẹ của thần á?” Suy nghĩ biến thái như vậy khiến hai người còn lại trong phòng cũng kích động không thôi.

“Chỉ dựa vào mấy người chúng ta thì khó có thể làm được, lần này tôi dẫn các cậu tới đây, chủ yếu là muốn tìm hiểu thăm dò trước tình hình của quỷ mẫu. Chờ sau khi xác nhận được thực lực của ả, tôi sẽ lại liên hệ với người của thành mới và cục điều tra tiến vào khu A, nói với bọn họ đã tìm thấy một con cá lớn.” Người đàn ông được gọi là anh Sửu đã sớm lên kế hoạch cho mọi thứ: “Với tính cách của đám người ở cục điều tra, sau khi phát hiện quỷ quái đặc biệt như vậy, chắc chắn sẽ truy lùng nó bằng mọi cách, để ngăn chặn nó tiếp tục trưởng thành.”

“Một mũi tên trúng ba con chim, chúng ta vừa có thể lợi dụng điều này để tiêu hao lực lượng của cục điều tra, vừa có thể dập tắt những tiếng nói chống lại chúng ta ở thành mới.” Người đàn ông có hình xăm hoa mai màu đen trên mặt cười tươi nhất, dường như chuyện anh ta mong đợi nhất là tất cả mọi người đều chết hết vậy.

“Cứ làm từng bước một, chờ khi chúng ta nắm giữ được thành mới, rất nhiều chuyện trước kia đến tưởng tượng cũng không dám sẽ có thể thực hiện được.” Trên mặt anh Sửu lộ ra nụ cười nham hiểm: “Tai họa, phế tích, không có bất cứ quy tắc bó buộc nào, chúng ta sẽ tự mình xây dựng thiên đường của riêng mình.”

Ba tên tội phạm vẫn đang chìm đắm trong mộng tưởng, bọn chúng không hề nhận ra tử thần ngoài cửa đã nhắm vào mình.

Anh Sửu cầm đầu đã chuẩn bị rất nhiều cho kế hoạch này, gã ta lấy ra một chiếc áo khoác rách nát từ trong ba lô của mình: “Nhà mẹ đẻ của thần linh rất giàu có, ả đã được nuông

chiều từ khi còn nhỏ, cho đến khi tự mình có con rồi mới bắt đầu thử làm một số chuyện, chẳng hạn như tự tay làm món bánh ngọt yêu thích cho con, giúp con phân biệt các màu sắc, hương vị trái cây khác nhau,… Chiếc áo khoác có sắc màu ấm áp, tươi sáng này cũng do chính tay ả tự làm cho con, vừa đẹp vừa bắt mắt, dễ thu hút sự chú ý của mọi người bên ngoài, tốt cho sự an toàn."

Nói xong, anh Sửu lấy ra một con dao sắc bén, gã không chút do dự đâm lưỡi dao vào cổ áo.

Từ chiếc áo khoác rách nát chảy ra máu tươi, trong chiếc áo hình như có vong hồn đang la hét.

"Vật nguyền rủa này sẽ dẫn chúng ta đến gần hơn với mẹ của thần linh." Anh Sửu mặc chiếc áo vào, ba người cùng nhau tiêu hủy thi thể của người bạn đồng hành, sau đó lấy ra một chiếc túi du lịch lớn từ phòng bên cạnh: "Cầm đủ đồ đi, chúng ta chuẩn bị xuất phát."

Ba người đeo túi lên rời khỏi viện phúc lợi, Hàn Phi âm thầm đi theo phía sau.

Những tên tội phạm ngoại lai độc ác này rất ít khi bị quỷ quái tấn công, dường như bọn chúng được thế giới điện thờ cố tình bảo vệ, giống như là "cảnh sát" được thần linh dùng để duy trì quy tắc của thế giới này.

Trắng đen đảo ngược, trong tương lai tồi tệ nhất, những kẻ giết người biến thái đã trở thành một quần thể đặc quyền.

Tiến sâu vào khu vực cốt lõi của khu A, ba tên tội phạm và Hàn Phi đã cùng đến vườn hoa trên cao của thành phố.

Tòa nhà cao tầng trước mặt từng là một trong những khu dân cư sang trọng nhất ở Tân Hỗ, trên đỉnh tòa nhà có xây dựng một khu vườn. Một trường mẫu giáo quý tộc nổi tiếng cũng ở đây, bọn họ sẽ tùy chỉnh các khóa học giáo dục phát triển dành riêng cho từng đứa trẻ.

Cao Thành khi còn nhỏ đã đi học ở đây, cho dù gã không thể nhìn thấy, nhưng dưới sự bảo vệ của bố mẹ, cũng không ai dám kỳ thị gã mà chỉ toàn tâm toàn ý phục vụ.

“Mọi việc suôn sẻ hơn tôi mong đợi.” Anh Sửu vuốt ve vết máu trên quần áo: “Tôi có thể cảm nhận được tình yêu từ người mẹ, cũng cảm nhận được sự lưu luyến đến từ thần linh, tôi đã rất nóng lòng được trở thành mẹ của nó rồi.”

Hàn Phi đi theo ba người bọn chúng là lần đầu tiên tiến sâu vào khu A, nơi này khác hẳn với những gì trong ấn tượng của hắn. So với khu C đổ nát, hầu hết các tòa nhà ở khu A vẫn còn hình dạng ban đầu nguyên vẹn, chưa kể đến việc tất cả các cửa sổ đều bị che kín.

“Nghe nói mẹ của thần linh thích nhất là trẻ con, bởi vì mẹ của mình đã yêu đứa trẻ khác, nên thần linh mới trở nên dị dạng, đáng sợ.” Người đàn ông với hình xăm hoa mai trên mặt bỡn cợt nói, từ lời nói của gã không nghe ra một chút tôn trọng nào đối với thần linh.

“Quả thực có lời đồn đại tương tự, cho nên tôi cũng chuẩn bị trước một số thứ, để thu hút mẹ của thần linh hiện thân.” Anh Sửu mở chiếc túi du lịch cực lớn ra, bên trong là một cậu bé có đường nét thanh tú, làn da trắng nõn, dung mạo cực kỳ đáng yêu: “Vì để tìm ra đứa trẻ có thể kích hoạt được tình cảm mẹ con nhất, tôi đã phải tốn không ít công sức đấy.”

Gã cởi dây trói trên người cậu bé ra, tay trái cầm kẹo, tay phải cầm dao: “Nhóc con, nếu ngoan ngoãn thì cho ăn kẹo, không nghe lời, tao cào rách mặt mày ra nghe chưa.”

Hàn Phi theo sau phía xa cảm thấy có chút không ổn. Hắn muốn đi tới ngăn cản đối phương nhưng vẫn là chậm một bước. Bàn tay đầy sẹo của anh Sửu ấn đầu đứa nhỏ, gã đã sử dụng sức mạnh nhân cách của mình vào đứa trẻ vô tội.

Ngước mắt lên, anh Sửu lẩm bẩm đủ loại từ ngữ kỳ quái. Giọng nói của gã dần dần thay đổi, từ trưởng thành biến thành non nớt, cuối cùng trở nên như một đứa trẻ.

“Bùm!”

Khi cơ thể của anh Sửu ngã xuống đất, cậu nhóc thanh tú dễ thương mở mắt ra, trên mặt hiện lên nụ cười tàn nhẫn: “Ha ha, không ngờ mong muốn chiếm hữu mạnh mẽ cũng có thể

trở thành một phần của nhân cách, mình thực sự quá thích thành phố này rồi."

Người đàn ông hoa mai lặng lẽ liếc mắt nhìn người đàn ông xấu xí ngã dưới đất, đầu óc bắt đầu linh lợi: "Tôi thật tò mò anh làm sao để thức tỉnh nhân cách này? Có thể chui vào trong thân thể của người khác, thật không thể tin được?"

"Có lẽ là bởi vì tôi luôn có ý nghĩ này, tôi đã giết chết tất cả những người phụ nữ mà mình từng thích. Phần lớn trong số bọn họ đều không thèm nhìn đến tôi, còn nói chuyện với người đàn ông khác trước mặt tôi nữa. Mỗi ngày tôi đều bị sự đau khổ này hành hạ, suy nghĩ làm sao mới có thể chiếm giữ được bọn họ." Lời nói kinh khủng thốt ra từ miệng cậu bé, mang theo một cảm giác quỷ dị khó có thể diễn tả được.

"Vậy cuối cùng bây giờ anh đã đạt được ước nguyện, có thể hoàn toàn khống chế những người kia rồi."

"Đúng vậy, kể từ sau khi có được năng lực này tôi đã không giết bất cứ ai nữa, tôi biến bọn họ thành những tiêu bản sống thuộc về mình. Khi muốn nhìn thấy bọn họ, thì tôi sẽ đi chiếm lấy bọn họ kakaka." Nụ cười điên cuồng và bệnh hoạn tạo thành một sự tương phản rõ ràng với những đường nét dễ thương trên khuôn mặt của cậu bé.

Cầm chặt dao đồ tể, Hàn Phi bắt đầu từ từ rút ngắn khoảng cách. Những thứ cặn bã này đều phải bị giết chết hết, nếu không thành mới Hy Vọng sớm muộn sẽ đại loạn.

"Mẹ của thần linh chính là ở đây, chúng ta vào trong đi."

Cậu bé bị anh Sửu thao túng khoác lên mình chiếc áo khoác rách nát đó, nó bước đi một mình trong đại sảnh trống trải.

"Theo thông tin do Cục điều tra thảm họa đưa ra, khu dân cư vườn hoa trên cao này được coi là một tòa nhà đen, chỉ là hận ý sống bên trong thích lang thang khắp nơi…" Nói được một nửa đột nhiên anh Sửu ngậm miệng lại, gã ta cảm thấy áo của mình đang bị một loại lực nào đó kéo đi.

Trong tòa nhà lớn có đủ loại quỷ quái sống, kể cả vào ban ngày vẫn rất nguy hiểm, nhưng chiếc áo khoác rách nát đó

dường như là lá bùa hộ mệnh tốt nhất trên thế giới, mặc nó lên thì bất kỳ quỷ quái nào cũng đều sẽ bỏ qua bọn họ.

Hàn Phi cũng được lây theo, hắn không chút trở ngại đi tới tầng 5.

"Chính là ở đây! Mọi người đưa cơ thể của tôi rút lui về sau, hình như ả sắp tới rồi!"

Sau khi mở một cánh cửa kính dán đầy hình vẽ của trẻ con, một cảnh tượng kinh tởm hiện ra.

Cái gọi là trường mẫu giáo quý tộc nhuốm đầy máu bùn bẩn thỉu. Mấy cô giáo bị móc mất hai mắt cứ lặp đi lặp lại những câu nói tương tự một cách máy móc.

Trong trường mẫu giáo không có một đứa trẻ bình thường nào, tất cả đều có cơ thể bị khiếm khuyết, mặc những bộ quần áo đắt tiền nhất nhưng phải chịu đựng sự tra tấn dã man nhất.

Ở trung tâm của trường mẫu giáo quý tộc có một tế đàn nhỏ, ở trung tâm tế đàn trồng một bông hoa đỏ đầu người.

Đầu lâu của bọn trẻ treo trên thân, linh hồn của bọn chúng dường như được kết nối lại với bông hoa. Chỉ cần bông hoa kia khô héo, tất cả mọi người sẽ hồn phi phách tán.

Đang từ từ tới gần, đột nhiên Hàn Phi dừng lại. Hắn nhìn những bức ảnh trên tường, những đứa trẻ đó hình như là bạn học của Cao Thành. Bọn chúng vẫn luôn rất quan tâm đến Cao Thành, còn sẵn lòng dẫn gã đi chơi, tham gia nhiều hoạt động khác nhau, hoàn toàn không vì gã bị mù mà bắt nạt.

Những đứa trẻ này tâm địa lương thiện, nhưng những gì bọn chúng làm lại chính là những gì Cao Hưng không muốn nhìn thấy nhất.

"Cao Hưng không bị mù, nhưng thời thơ ấu luôn bị nhiều người bắt nạt, còn bên cạnh Cao Thành mù lòa thì lại toàn là bạn bè." Hàn Phi khẽ cau mày khi ngửi thấy mùi máu trong không khí: "Hận ý của Cao Hưng đã sớm không còn giới hạn chỉ ở trên người Cao Thành, y muốn trả thù tất cả mọi người."

"Bông hoa này thật đặc biệt." Anh Sửu bị bông hoa trước mặt hấp dẫn, mùi máu tanh nồng nặc, sắc đỏ diễm lệ, tất cả

đều khiến gã ta mê mẩn.

Đi ngang qua bên người những đứa trẻ, cả giáo viên và học sinh đều không nhắm vào gã, ngược lại còn dường như đang nhờ gã giúp đỡ.

Hoàn toàn không nghĩ đến việc cứu người, anh Sửu nằm bò trên mép tế đàn, nhìn chằm chằm vào những đầu người trên thân hoa đỏ, cố gắng kìm nén ý muốn hái bọn chúng mang về nhà sưu tập.

Ánh đèn trong tòa nhà bắt đầu mờ đi, bên ngoài rõ ràng đã là giữa trưa, nhưng bên trong hình như đã là đêm khuya.

Những đứa trẻ đang nhìn anh Sửu hình như cảm nhận được điều gì đó. Giống như một đàn gà con đang chờ được cho ăn, bọn chúng nhìn về một hướng nào đó, ríu rít nói những lời không ai hiểu được.

Trong hành lang trống rỗng có thể nghe thấy tiếng bước chân. Trên bức tường sạch sẽ mọc lên dày đặc mạch máu. Chúng bò trên những bức tranh vẽ của trẻ con, rất nhanh đã bao phủ toàn bộ sàn nhà.

Trong bóng tối dường như có thứ gì đó đang di chuyển, khi Hàn Phi nhận ra thì đã có một bóng người ở trước cửa trường mẫu giáo.

"Quỷ mẫu?"

Hàn Phi đã từng gặp quỷ mẫu, nhưng bóng người trước mắt không giống quỷ mẫu cho lắm, làn da trắng nõn mịn màng, không có nếp nhăn và vết sẹo nào.

"Mình nhớ quỷ mẫu gặp lúc trước, trên người đầy vết sẹo, giống như con búp bê bị xé nát vô số lần rồi sau đó khâu lại mà." Nín thở, Hàn Phi yên lặng nhìn trộm.

Người phụ nữ bước ra khỏi bóng tối chậm rãi bước vào trường mẫu giáo, trên tay cầm kéo cắt tỉa hoa. Khi nhìn thấy cậu bé bên cạnh tế đàn, cô dừng bước, đôi mắt đầy hận ý dán chặt vào chiếc áo khoác của cậu bé.

Những giọt máu chảy dài trên má, chỉ là nhìn một cái, đôi mắt của người phụ nữ đã đầy vết nứt như thủy tinh, trên người

cô cũng bắt đầu xuất hiện những vết nứt nhỏ.

Người phụ nữ đau đớn hét lên, cô vung tay lung tung, đôi mắt dịu dàng và xinh đẹp vỡ nát trên mặt đất, chỉ còn lại hai lỗ đen trên mặt.

Người phụ nữ này dường như bị thần linh nguyền rủa, đôi mắt của cô chỉ có thể dùng để nhìn con của mình. Chỉ cần cô nhìn thứ không nên nhìn, thì hai mắt sẽ nứt vỡ, vô số vết sẹo sẽ xuất hiện.

So sánh người phụ nữ trước mặt với quỷ mẫu trước kia đã gặp một chút, dần dần Hàn Phi đã hiểu ra.

Khi quỷ mẫu đứng ở bên phía Cao Hưng, cô sẽ trở thành một người phụ nữ hoàn hảo, nhưng khi cô muốn giúp Cao Thành, thì mọi thứ cô có sẽ bị lấy đi mất.

“Ngày đó quỷ mẫu lén lút tới tìm mình, không biết đã phải chịu đựng bao nhiêu đau khổ? Phải trả cái giá như thế nào?”

Truyền ý niệm của mình vào vực sâu tham lam, Hàn Phi nói với Cao Thành: “Mẹ của anh thực sự rất yêu anh.”

Chương 854: Ý tưởng điên rồ của Hàn Phi

Người ta thường chỉ sau khi mất đi mới hiểu được sự trân quý của đối phương.

Hàn Phi đang định truyền những lời mình muốn nói cho Cao Thành, thì cậu bé vẫn luôn không có phản ứng với thế giới bên ngoài đột nhiên chớp chớp mi mắt.

“Anh có thể mở mắt ra tự mình nhìn, mẹ của anh vì anh mà đã phải chịu đựng quá nhiều đau khổ. Bà ấy chưa bao giờ nói những điều này với anh mà vẫn luôn âm thầm chịu đựng.”

Bị kẹp giữa hai đứa trẻ, một người là ruột thịt của mình, một người là do chính tay mình nuôi nấng, tình cảm hơn mười năm sớm đã hình thành sợi dây liên kết, quỷ mẫu mới là người khó xử nhất.

Những thay đổi ở trường mẫu giáo vẫn đang tiếp tục. Những vết sẹo xấu xí bắt đầu xuất hiện càng ngày càng nhiều trên làn da trắng nõn của quỷ mẫu. Nguyền rủa khắc sâu vào xương tủy dường như đang cắt đứt linh hồn bà bằng những nhát dao cùn.

Nếu như bà ấy không thu lại ánh mắt, dừng những suy nghĩ nào đó trong đầu lại, thì cơ thể bà ấy sẽ trải qua những thay đổi đáng sợ hơn nữa.

Không đành lòng nhìn tiếp, Hàn Phi đi ra khỏi chỗ ẩn nấp.

Nhưng còn chưa đợi hắn đi đến, quỷ mẫu đã bước tới chỗ cậu bé. Bà cẩn thận nắm lấy bàn tay đang nắm lấy tế đàn của nó.

Vẻ ngoài hung dữ và đáng sợ, hận ý và nguyền rủa vô biên, tạo nên sự tương phản rõ nét với những chuyển động nhẹ nhàng của bà.

Dù có bị tra tấn thành quái vật, thì bà vẫn rất dịu dàng như vậy.

Cậu bé mà anh Sửu điều khiển cũng giật nảy mình. Gã không ngờ quỷ mẫu sẽ đột nhiên xuất hiện, càng không ngờ đến quỷ mẫu lại là một hận ý sở hữu năng lực đặc biệt.

"Chiếc áo này… cháu đã tìm thấy ở đâu vậy?"

Giọng nói mệt mỏi truyền đến từ bốn phương tám hướng, quỷ mẫu dường như đã hòa nhập với toàn bộ tòa nhà, đây là quỷ vực thuộc về bà.

Anh Sửu cũng rất thông minh, biết mình không được để lộ bản thân lúc này nên gã chỉ dứt khoát im lặng không nói, mà kích hoạt bản năng của cậu bé, khiến nó sợ hãi khóc thét lên một cách rất tự nhiên.

Không thể không nói cậu bé mà anh Sửu đã dày công tìm kiếm thực sự rất đáng yêu, dường như sinh ra nó đã có năng lực kích hoạt tình mẫu tử.

Nước mắt lăn dài trên má, anh Sửu cúi đầu, trong lòng gã thì lại đang tính toán một chuyện khác.

Cậu bé chỉ là bàn đạp, mục tiêu thực sự của anh Sửu là quỷ mẫu. Nhưng để chiếm giữ hận ý không phải là một chuyện dễ dàng, đòi hỏi quá nhiều sự chuẩn bị và bước đệm.

"Là chiếc áo này dẫn cháu đến đây à?" Giọng nói của quỷ mẫu rất dịu dàng, rõ ràng đã biến thành quái vật, nhưng chỉ cần nghe giọng nói của bà thôi cũng cảm thấy rất thoải mái. Bà khác hoàn toàn với những quỷ quái khác trên thế giới này.

Cậu bé đang lo lắng không biết nên trả lời như thế nào, sau khi nghe thấy quỷ mẫu hỏi thì lập tức gật đầu.

"Hãy rời khỏi đây, chiếc áo này sẽ mang đến bất hạnh cho cháu, đừng để chấp niệm của nó ảnh hưởng." Cơ thể của quỷ mẫu đang tan rã với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy. Chỉ cần bà quan tâm đến những đứa trẻ khác ngoài Cao Hưng, nguyền rủa của thần linh sẽ kích hoạt. Điều khiến người ta càng không thể ngờ tới là, quỷ oa của quỷ mẫu đã bao trùm toàn bộ tòa nhà. Tất cả quỷ quái và linh hồn của những người sống sót trong tòa nhà đều tương thông với quỷ mẫu. Cơ thể bà xuất hiện vấn đề, tất cả mọi người đều phải chôn cùng, bao gồm cả những đứa trẻ vô tội của trường mẫu giáo và giáo viên.

Tâm tư tên Cao Hưng này thật kỹ càng tỉ mỉ, y lợi dụng sự lương thiện của quỷ mẫu, để trói buộc linh hồn của tất cả mọi người vào với bà.

"Đi mau, đừng tới đây nữa." Câu này của quỷ mẫu chính là nói với chấp niệm trong chiếc áo kia. Bây giờ bà không có sức mạnh để có thể bảo vệ được Cao Thành, miễn cưỡng duy trì để mình không suy sụp cũng đã không dễ dàng gì.

Vẫn luôn cúi đầu vắt óc suy nghĩ, Anh Sửu đã phát hiện ra điểm này. Đưa ra một quyết định vô cùng táo bạo, gã điều khiển cậu bé phải ngẩng đầu lên, dùng khuôn mặt non nớt không tì vết đó nhìn quỷ mẫu, sau đó bước đi loạng choạng về phía bà. Gã dường như hoàn toàn không quan tâm quỷ mẫu sẽ biến thành như thế nào. Như thể quỷ mẫu chính là mẹ ruột của mình, gã loạng choạng ôm lấy bà.

Vì để không làm tổn thương đứa trẻ, quỷ mẫu cố gắng hết sức để áp chế hận ý mất kiểm soát. Cậu bé dường như không nhìn thấy sự khó xử của quỷ mẫu, mặt dán vào bụng dưới của bà, miệng vô thức gọi mẹ.

Chỉ là hai từ đơn giản nhưng lại có ý nghĩa khác đối với quỷ mẫu. Bà có thể dễ dàng đẩy cậu bé ra, nhưng khi bàn tay vươn ra chạm vào chiếc áo khoác tả tơi kia, bà vẫn không kìm được mà chạm vào đầu nó.

"Về nhà đi, con à, đây không phải là nơi con nên đến." Nguyền rủa đến từ thần linh không khiến cho quỷ mẫu khuất phục. Đứa nhỏ cũng phát giác điểm yếu của quỷ mẫu, sức mạnh nhân cách đặc biệt vô cùng bí mật chui vào bên trong một vết thương của bà.

Những đứa trẻ khác trong trường mẫu giáo cũng bị liên lụy bởi nguyền rủa. Vì để không làm tổn thương đến mọi người, quỷ mẫu đẩy đứa trẻ ra, đưa nó ra khỏi trường mẫu giáo.

Sau khi ra khỏi phòng, cậu bé vẫn còn khóc rất thảm thiết, nhưng trong đáy mắt nó lại hiện lên một sự hưng phấn, thật sự không nhịn được muốn chiếm lấy thân thể của quỷ mẫu.

"Tin đồn đều là thật! Quỷ mẫu rất đáng sợ, nhưng chỉ cần ả dám làm trái với thần linh, ả sẽ bị tước đoạt mọi năng lực, trở

thành hận ý yếu ớt nhất.” Anh Sửu cố gắng che đậy suy nghĩ tà ác của mình: “Ả muốn khôi phục thì phải mất một thời gian, bây giờ chính là cơ hội tốt nhất! Không thể đợi được nữa rồi!”

Anh Sửu có chút kích động giả vờ bởi vì sợ hãi mà chạy nhanh qua hành lang, gã và đồng bọn của mình tập hợp ở dưới tầng.

“Thăm dò thế nào rồi? Đã gặp mẹ của thần linh chưa?”

“Bảo vệ tốt cho thân thể của tôi! Hãy rời khỏi đây trước!”

Ba tên tội phạm rời khỏi khu dân cư cao cấp vườn hoa trên cao với tốc độ nhanh nhất. Bọn chúng tiến vào một tòa nhà bên cạnh, anh Sửu vẫn ẩn giấu bên trong người cậu bé. Gã có vẻ khó khăn lấy loại thiết bị kia ra khỏi túi du lịch: “Chuẩn bị kêu gọi những người khác! Đội ngũ của thành mới Hy Vọng toàn bộ đến khu A! Chúng ta sẽ hành động ngay bây giờ!”

Ba người này đều là những tên sát nhân biến thái được khắc trên quỷ bài. Được thần linh “chúc phúc”, bọn chúng vốn đã có sẵn đặc quyền, cộng thêm thực lực tự thân mạnh mẽ, cho nên rất dễ dàng đã tập hợp được một nhóm “kẻ bám gót”.

“Gấp gáp vậy sao?” Người đàn ông mặt hoa mai có chút kinh ngạc.

“Cơ hội không thể bỏ lỡ, một khi bỏ lỡ sẽ không có nữa!” Sau khi ra khỏi tòa nhà lớn, anh Sửu mới hoàn toàn lộ ra bản tính của mình. Gã dùng hai tay giằng xé thịt của mình, giống như phát hiện ra một kho báu vô song nào đó: “Mấy người không hiểu được cảm giác đó đâu, ngay khi tôi vừa mới nhìn thấy là đã muốn chiếm giữ ả! Tôi đã lâu lắm không có ham muốn này rồi! Mẹ của thần linh, trong thành phố này còn ai hoàn mỹ hơn ả không?”

Càng là tồn tại không thể đạt được, sẽ càng kích thích gã.

Anh Sửu với tâm lý cực kỳ biến thái đang thở hổn hển, người bình thường không thể hiểu được lối suy nghĩ của gã.

“Được rồi, vậy thì sẽ tin anh một lần.”

Ba người bọn họ lấy ra thiết bị liên lạc dính máu. Những thiết bị cũ kỹ này khác với vòng đen do Deep Space

Technology phát triển, dường như được đào bới ra từ trong đống đổ nát, rất dễ bị quỷ xâm nhập.

"Tòa dân cư vườn hoa trên cao ở khu A, nhanh chóng đến đây trong vòng một giờ…"

"Bốn mươi phút! Tôi không thể đợi được lâu như vậy! Không được! Bảo bọn họ đến đây trong vòng nửa tiếng nữa!" Anh Sửu đỏ mắt, trong đầu gã bây giờ chỉ toàn là thân ảnh của quỷ mẫu.

Sắc trời càng ngày càng âm u, không bao lâu nữa, sự yên tĩnh của khu phố đã bị phá vỡ. Một chiếc xe vận tải màu đen tiến vào sâu trong khu A.

Chiếc xe này chắc là thuộc về thành mới Hy Vọng, nhưng hoa văn về thành mới Hy Vọng trên thân xe đã bị xóa đi, bị người ta dùng máu tươi và thịt vụn vẽ thành một nhãn cầu khổng lồ.

"Lão đại, anh gọi chúng tôi tới gấp như vậy để làm gì?"

Chiếc xe tải màu đen chất đầy các loại vật tư và vật liệu hiến tế. Những người này trên danh nghĩa là thuộc về thành mới Hy vọng, nhưng trên thực tế lại vận chuyển tế phẩm cho quỷ và giúp đỡ tà thần.

"Mấy người các cậu tới đây đầu tiên, đúng là thật sự rất may mắn." Điều khiển cơ thể của cậu bé, anh Sửu đứng ở trên bàn: "Chờ sau khi thành quỷ mẫu, tôi sẽ ban cho mỗi người các cậu một nguyện vọng, cho các cậu cơ hội tùy ý giết người."

Sau khi nghe anh Sửu vẽ ra chiếc bánh lớn, những người mới đến càng khó hiểu hơn. Bọn chúng được gọi vào trong phòng, anh Sửu bắt đầu giao nhiệm vụ cho từng người.

Tổ tác chiến của thành mới Hy Vọng hoàn toàn khác với cục điều tra. Lực lượng chiến đấu hàng đầu tập trung ở một số bộ phận, mà những bộ phận này không ai chịu nghe lời ai, vì để bảo toàn thực lực, không bao giờ cử lực lượng chủ lực thực sự đi dọn dẹp thành phố.

Ngoại trừ bọn họ ra, mạnh nhất chính là đám tội phạm ngoại lai này. Nhân cách biến thái và cực đoan nghiêm trọng đã mang đến cho bọn chúng những năng lực vô cùng đáng sợ.

"Mười một người, tất cả đều đã thức tỉnh nhân cách từ hai lần trở lên, đây đã là toàn bộ thành viên mà chúng tôi có thể điều động rồi." Người đàn ông mặt hoa mai có chút lo lắng: "Chỉ mỗi chúng ta đối phó với hận ý thôi, thì chật vật quá."

"Đủ rồi, mẹ của thần linh hiện tại đang bị thần linh nguyền rủa, chỉ mỗi khôi phục thôi ả đã phải cần một thời gian rồi. Hơn nữa chúng ta cũng không cần phải giết ả, tôi chỉ cần khi tôi sử dụng sức mạnh nhân cách của mình thì các cậu sẽ dùng mọi cách để chia sẻ áp lực với tôi là được." Anh Sửu nói một cách thần bí: "Tôi nghe nói mẹ của thần linh mặc dù là quỷ, nhưng đã cứu được không ít người sống trong thành phố. Để những người sống đó mặc áo bào đen, ả sống trong căn hộ bí mật của vườn hoa trên cao."

"Cái này thì có liên quan gì đến hành động của chúng ta?"

Trong vườn hoa trên cao có ẩn chứa rất nhiều thứ mà quỷ mẫu quan tâm, đến lúc ấy các cậu có thể bắt những người đó đến, kiểm soát những con quỷ yếu ớt này, để uy hiếp quỷ mẫu, giảm ý chí phản kháng của ả." Hai mắt anh Sửu nhìn chằm chằm vào tòa nhà lớn: "Các cậu yên tâm, quỷ mẫu không nguyện ý khuất phục thần linh, cho nên mới vô cùng thống khổ. Tôi chiếm giữ linh hồn của ả là để giúp ả giải thoát, phản kháng của ả sẽ không quá mạnh mẽ."

Những tên tội phạm đến từ thành mới Hy Vọng vận chuyển đủ các loại vật phẩm từ trên xe tải xuống. Bọn chúng làm việc không từ thủ đoạn, là phong cách đối lập hoàn toàn với Cục điều tra.

Xa xa một góc rèm cửa được vén lên, Hàn Phi đang âm thầm quan sát bọn chúng.

"Thả máu! Cường Vận!"

Cường Vận là tên của một tên tội phạm, gã cởi trần, ăn mặc như một sát thủ cổ đại.

Vén tấm vải đen trên xe tải ra, trên đó có đặt một tế đàn loại nhỏ, trên tế đàn cúng tế một miếng thịt vẫn còn đang đập không ngừng.

Vẫn còn hai người sống sót ở góc xe tải, tay chân của bọn họ bị trói, những chiếc ống bị cắm vào cơ thể.

Đám người anh Sửu dường như coi người sống là máy bơm máu, trước khi hành động đều sẽ tế sống để tăng cường năng lực của tất cả mọi người.

Khi máu tươi được tiêm vào, miếng thịt kia như lớn ra thêm một vòng. Ánh sáng đỏ mà nó phát ra phản chiếu lên những người xung quanh. Ánh mắt của những tên sát nhân biến thái kia tràn đầy sát ý.

"Cường Vận canh giữ tế đàn, Lão Cẩu dẫn người mới đi tìm thứ có thể uy hiếp quỷ mẫu, những người khác đi theo tôi."

Mặc dù nhóm người này đều là những kẻ biến thái, nhưng bọn chúng có khả năng thực thi mạnh mẽ, cũng đã phát triển một sự hiểu ngầm nhất định với nhau.

Chờ sau khi đại bộ phận mọi người đều đã tiến vào tòa nhà dân cư, Hàn Phi lặng lẽ đi ra: "Dưới ảnh hưởng của tế đàn, thực lực của mỗi người bọn chúng đều được tăng lên, tương đương với giáo viên trong trường học."

Thực lực chung của những kẻ giết người tương tự như Mã Tỉnh, trong đó thực lực của người đàn ông hoa mai và anh Sửu còn cao hơn cả Mã Tỉnh nữa.

"Bọn họ đây là đã điều động toàn bộ lực lượng của khu A à?"

Khi những người đó tập hợp lại với nhau, Hàn Phi không phải là đối thủ của bọn chúng. Nhưng nếu bọn chúng muốn chiến đấu với quỷ mẫu, thì vẫn có chút miễn cưỡng.

"Mười một tên biến thái sát nhân sở hữu nhân cách đặc biệt, tế máu bọn chúng hẳn là có thể đủ cho Vô Thường trở thành oán niệm cỡ lớn nhỉ."

Hàn Phi thả chim Dodo ra để nó giám sát hành động của Anh Sửu, trong khi mình thì tiếp cận chiếc xe tải màu đen mà quỷ không biết thần không hay.

"Người mà bọn chúng tín ngưỡng chắc hẳn là Cao Hưng, miếng thịt trên tế đàn rất có khả năng là một phần của tượng thần máu thịt."

Im lặng chờ đợi, cho đến khi quỷ vực được kích hoạt lại lần nữa, Hàn Phi mới hành động.

Đồng xu vận mệnh sấp ngửa trong không trung, một chiếc rìu khổng lồ ngưng tụ sát ý chém về phía Cường Vận!

Không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, cho đến lúc chết Cường Vận cũng không ngờ rằng lại có một oán niệm cỡ lớn đột nhiên xuất hiện sau lưng, phát động tấn công với mình.

"Đừng giãy giụa nữa." Hàn Phi kích hoạt năng lực của những quỷ quái khác. Bệnh Hạch, Đố Kỵ liên thủ, bùng phát cảm xúc tiêu cực của Cường Vận, làm ô nhiễm tinh thần và vận khí của gã.

Mấy oán niệm đột kích cùng một lúc, Cường Vận đến ba giây cũng không chống đỡ nổi, đầu đã lìa khỏi người.

"Hai người đừng sợ, tôi là tổ trưởng tổ điều tra số 13 của Cục điều tra thảm họa Cao Thành, tôi tới cứu hai người đi." Hàn Phi đưa ra chiếc vòng đen trên cổ tay. Hắn muốn rút đường ống trên người cơ thể nạn nhân ra, nhưng cả hai người đều lắc đầu từ chối.

"Sau khi anh cắt đứt đường ống, tế đàn sẽ xuất hiện thay đổi, những người đó sẽ lập tức biết ngay nơi này đã xảy ra chuyện." Một người đàn ông mặc đồng phục màu đen vô cùng yếu ớt nói: "Hai chúng tôi là thành viên đội chấp pháp của thành mới Hy Vọng, anh đừng để ý đến chúng tôi nữa, lập tức báo cáo sự việc ở đây lên trên! Những tên điên đó đã trà trộn vào ban quản lý của thành mới Hy Vọng rồi!"

"Không sao, tôi sẽ mang hai người còn sống sót trở về, để hai người tự mình chỉ ra những tên điên đó." Hàn Phi để Vô Thường nuốt chửng Cường Vận, lệ quỷ ở bên cạnh Cao Thành lâu nhất này đã càng ngày càng gần với oán niệm cỡ lớn rồi.

Chim Dodo trong tòa nhà lớn cũng truyền đến tin nhắn vào lúc này, những tên điên đó đã bắt đầu phát động tấn công với quỷ mẫu.

“Bọn chúng cũng dũng cảm thật đấy.”

Sương đen tham lam phun ra từ phía sau lưng Hàn Phi, nhấm chìm tế đàn. Dưới sự điều khiển của hắn, tất cả lệ quỷ đều điên cuồng cắn xé máu thịt trên tế đàn, phá hủy nó bằng phương thức nguyên thủy nhất.

Máu bắn tung tóe, một luồng khí tức cực kỳ khủng khiếp phát ra từ tế đàn, sau khi khóa chặt Hình Phu thì mới tiêu tán.

“Chỉ là một tế đàn thôi, hủy thì cũng hủy rồi. Hai người hãy tìm một nơi ẩn nấp trước, tôi đi rồi về ngay.”

“Còn anh thì sao?” Ngồi ở bên trong những mảnh vỡ của tế đàn, người đàn ông mặc đồng phục màu đen lo lắng hỏi Hàn Phi: “Anh muốn đi làm gì?”

“Cục điều tra thảm họa chúng tôi chưa bao giờ sợ hãi tà ác, tôi đi giết hết tất cả bọn chúng.” Hàn Phi đứng ở trung tâm của các oán niệm, sau lưng hắn chính là vực sâu tham lam không đáy.

Chương 855: Nhân lúc trời tối, thu dọn lại đồ chơi của tôi

"Anh ấy vừa nói là muốn giết hết tất cả phải không? Người của Cục điều tra thảm họa đều hung tàn như vậy sao?"

"Trong ấn tượng của tôi… Bọn họ hình như quả thực là như vậy."

Rút đường ống trên người ra, hai nạn nhân dìu đỡ lẫn nhau trốn vào một gian nhà bên cạnh.

Đứng bên rìa quỷ vực, Hàn Phi chờ nạn nhân ẩn nấp xong rồi mới bỏ đi.

Hiện tại khu dân cư vườn hoa trên cao đã hoàn toàn khác trước, quỷ vực bao trùm mọi thứ, bên trong tòa nhà giống như một mê cung khổng lồ, đi vài mét sẽ gặp hiện tượng ma đưa. Nếu như không có chim dodo dẫn đường, Hàn Phi cũng không thể lập tức tìm thấy đám người Anh Sửu ngay.

"Không cần vội, anh sẽ được gặp lại bà ấy sớm thôi."

Càng tới gần quỷ mẫu, sương đen trong vực sâu tham lam càng cuộn trào, cái bóng sau lưng đứa trẻ dung nhập vào nước đen, cơn sóng lớn như đang không ngừng đánh vào tâm trí Hàn Phi.

Tất cả bi kịch mà cậu bé gặp phải xâm chiếm ký ức của Hàn Phi. Nó đang chủ động ôm lấy quá khứ của hắn, muốn dùng cách này để hắn hiểu được những đau khổ tích tụ trong nội tâm của mình.

"Tôi có thể hiểu tâm trạng của anh, hay là tôi giao cơ thể cho anh nhé? Để anh đích thân nói với bà ấy?"

Hàn Phi không phải là đang nói đùa, ý chí của hắn xuất hiện bên bờ vực sâu và chủ động nhảy vào bên trong lòng tham vô tận.

Trước đó Hàn Phi đã nhận được nhắc nhở nhiệm vụ, sau khi hoàn thành tâm nguyện của Cao Thành, gã có thể sẽ hoàn

toàn biến mất, chính mình sẽ thật sự chủ đạo mọi thứ.

"Hãy trân trọng thời gian cuối cùng ở với mẹ, chuyện còn lại cứ giao cho tôi, tôi sẽ mang theo tâm nguyện của anh phá hủy điện thờ, giết chết thần linh."

Hàn Phi đã từng nhiều lần trao cơ thể của mình cho tiếng cười điên cuồng. Hắn rất có kinh nghiệm trong chuyện này.

Tuyệt vọng và tham lam bao trùm lấy ý chí, Hàn Phi trao quyền kiểm soát cơ thể của mình ra, nhưng mảnh vụn ý thức của Cao Thành vẫn không có phản ứng lại.

"Nếu như anh đã không muốn lộ diện, vậy thì hãy để tôi đóng vai anh vậy." Lòng bàn tay từ trong nước đen nhớp nháp vươn ra, tuyệt vọng luồn qua kẽ ngón tay trượt xuống: "Tôi sẽ truyền đạt tất cả tâm trạng, cảnh ngộ, đau khổ, nhớ nhung của anh cho bà ấy."

Tốc độ dòng chảy thời gian của thế giới kí ức điện thờ và thời gian trong hiện thực không giống nhau. Mấy chục năm trong hiện thực, ở đây có lẽ đã trải qua vô số cái luân hồi. Giãy giụa trong tuyệt vọng vô tận, Cao Thành bị Cao Hưng dùng đủ mọi thủ đoạn hành hạ, gã không chết, cũng không có cách nào sống một cuộc sống bình thường, chỉ có thể đối diện với hết kết cục bi thảm này đến kết cục bi thảm khác.

"Chúng ta hãy nắm giữ hy vọng của mình trong lòng bàn tay, thần không cho mẹ con hai người gặp nhau, chúng ta sẽ dùng nắm đấm này đánh thật mạnh vào mặt nó."

Mở lòng mình ra, Hàn Phi không muốn đến thời khắc mấu chốt lại bị Cao Thành bán đứng. Cái hắn cần chính là một người bạn luôn sát cánh bên hắn, vì cùng một mục tiêu, kiên định tiến lên, không lùi bước!

Đồng xu vận mệnh tung lên trên, ảnh chân dung của Hàn Phi và Cao Thành quay vòng trong không trung. Bọn họ bị vận mệnh xoắn lại với nhau dần dần chồng lên nhau. Tiếp nhận đau khổ của Cao Thành, Hàn Phi cũng nhìn thấy một số ký ức ẩn giấu của gã.

Những mảnh vụn ký ức nhiều không kể xiết. Đưa tầm mắt nhìn qua, không có một chút ấm áp nào mà tràn ngập giết chóc

hành hạ, toát ra mùi hôi hám và tử ý nồng đậm.

"Nếu như anh có tội, anh cũng đã sớm chuộc tội rồi."

Cảnh tượng tàn khốc vượt xa tưởng tượng của Hàn Phi. Cho dù hắn đã nhìn thấy rất nhiều cảnh tượng đáng sợ khủng khiếp ở thế giới tầng sâu, nhưng vẫn cảm thấy sởn tóc gáy như thường.

"Tôi nhất định sẽ giúp anh giết chết Cao Hưng!"

Ý chí của Hàn Phi chưa đi ra khỏi vực sâu, hắn ngẩng đầu nhìn ánh sao trên đầu, để mặc cho nước đen nhấn chìm chính mình.

Hai mắt mở ra, trên mặt Hàn Phi lộ ra nụ cười ngây thơ như một đứa trẻ, nhưng sát ý trong mắt gần như đã ngưng tụ thành thực chất. Lặng lẽ lấy dao tái sinh ra, hắn ngâm nga bài hát mà trước đây quỷ mẫu thường dỗ Cao Thành ngủ rồi đi lên trên tầng.

Bông hoa đầu người trong trường mẫu giáo quý tộc đã bị nhổ cả gốc mang đi, bức tường lõm vào nghiêm trọng, các giáo viên kia đã biến thành những bộ da người khô khốc.

"Cao Hưng, mẹ đi theo mày vậy mà lại bị đám tôm tép này bắt nạt. Đến mẹ mày cũng không bảo vệ được, còn làm thần linh cái gì?"

Giẫm lên vết máu đang chảy, Hàn Phi dùng ngón tay vuốt ve các mạch máu đang không ngừng đập trên tường: "Chi bằng để mẹ đi theo tao, tao sẽ bảo vệ cho mẹ."

Tiếng hót của chim dodo vang lên bên tai, một người đàn ông tay cầm dây xích xuất hiện ở ngã tư. Gã dùng chân giẫm lên cánh của chim dodo, trong miệng hét lên: "Cái quái gì thế này?"

"Nó tên là chim dodo, là một con chim được gấp từ giấy, không có hai chân, nó giống như hy vọng của tôi, mãi mãi bay lượn, không bao giờ hạ cánh."

Ánh sáng chói mắt của con dao khiến cho đôi mắt đã thích nghi với bóng tối của đối phương đau đớn dữ dội. Gã giơ sợi

xích trong tay lên để đỡ, nhưng lưỡi dao có thể cắt xuyên hận ý dễ dàng tách sợi xích ra, chém vào ngực người đàn ông.

Máu bắn tung tóe lên trên tường, cái bóng của người đàn ông đột nhiên phồng lên. Nhân cách của gã có liên quan đến ẩn nấp, người này dường như là kẻ rình mò và bám đuôi nổi tiếng nhất trong vụ án quỷ bài, sức chiến đấu của bản thân ở mức trung bình, nhưng rất khó bị phát hiện, tinh thông việc theo dõi và ẩn nấp.

"Đội chấp pháp của thành mới Hy Vọng đang thực hiện nhiệm vụ ở phía trước! Đừng đánh nhầm người!" Có lẽ người đàn ông kia nhìn thấy Hàn Phi đeo chiếc vòng đen nên kêu to một tiếng. Gã có kinh nghiệm dày dặn, nói như vậy thứ nhất có thể kéo dài thời gian, thứ hai là nói với Hàn Phi mình vẫn còn có đồng đội ở bên trong.

"Yên tâm, tôi sẽ đánh nhầm người, đảm bảo sẽ để anh chết một cách hoàn toàn."

Đồng xu vận mệnh chuyển động bên trên, Vô Thường sắp đột phá xuất hiện sau lưng Hàn Phi. Khí tức khủng khiếp lúc ẩn lúc hận kia khiến người đàn ông mất đi ý chí phản kháng. Ẩn nấp vào trong bóng tối, gã đang định chạy trốn, nhưng vừa ngẩng đầu lên lại nhìn thấy sau lưng mình có một người giấy màu máu đang đứng.

Nguyền rủa toát ra khí tức hận ý truyền vào trong bóng tối, bên trong bóng tối mờ ảo chảy ra máu đen.

Sáu lần thức tỉnh nhân cách, cho dù hiện tại cơ thể Hàn Phi còn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng người thức tỉnh nhân cách thông thường cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

Hai tay đỡ lấy đèn ngủ tàn tạ, Hàn Phi đứng ở trong quỷ vực đen tối, hắn dùng động tác nhẹ nhàng nhất mở nó ra.

Ánh sáng nhàn nhạt chiếu lên khuôn mặt Hàn Phi, phản chiếu ra linh hồn của hắn. Chiếc đèn ngủ nhỏ này vẫn luôn được đặt ở đầu giường của Cao Thành, mẹ sợ gã gặp ác mộng, hoặc là ban đêm muốn thức dậy, có đèn ngủ đang bật, bà có thể nhìn thấy ngay con của mình.

Mẹ biết Cao Thành vẫn luôn phải sống trong tối tăm nên bà muốn cố gắng hết sức để gã cảm nhận được ánh sáng.

Khoảnh khắc Hàn Phi bật đèn ngủ lên, quỷ vực đen tối dường như trở nên sáng hơn một chút. Tất cả linh hồn và quỷ quái đều đang dẫn đường cho hắn, dù nhắm mắt lại, hắn cũng có thể tìm thấy mẹ.

Giọng nói trong trái tim đang kêu gọi, Hàn Phi men theo cầu thang lên trên, đi đến khu giải trí và tập thể dục trên tầng 13 của tòa nhà lớn.

Cửa của tất cả các phòng đều bị đập tung, những vết máu đổ xuống bể bơi trong tòa nhà. Người đàn ông mặt hoa mai biến thành một con dã thú cao ba mét, thú tính trong cơ thể gã vượt xa nhân tính, con quái vật này mới là hình dáng thật của gã ở sâu trong nội tâm.

Ngoại trừ gã, những tên tội phạm ngoại lai khác cũng đều đã kích hoạt nhân cách của mình, có nóng nảy, dục vọng, báo thù, v.v., tất cả đều là những nhân cách cực đoan hiếm gặp.

Thông thường mà nói, cho dù bọn chúng có xông lên cùng một lúc cũng không phải là đối thủ của quỷ mẫu. Nhưng tình hình hiện tại của quỷ mẫu rất đặc biệt, bà một tay khoác chiếc áo khoác cũ, những vết nứt trên người không ngừng nứt ra, chỉ mỗi khôi phục những vết thương kia cũng đã mất rất nhiều công sức rồi.

Những tên tội phạm có thể được khắc trên quỷ bài đều là những tên điên mất hết nhân tính, điên cuồng tàn nhẫn nhất. Những tên này làm việc không từ thủ đoạn, bọn chúng giam cầm những người sống được quỷ mẫu cứu bên trong toà nhà, còn có rất nhiều linh hồn vô tội có liên quan đến Cao Thành lại với nhau, để từ đó uy hiếp quỷ mẫu.

“Thật là một thế giới hoang đường, bên trong tương lai tồi tệ nhất, con người lại còn bắt nạt quỷ?”

Đặt đèn ngủ xuống, Hàn Phi đứng trong sương đen tham lam.

Quỷ mẫu và đám người anh Sửu duy trì sự cân bằng vi diệu, sự xuất hiện của Hàn Phi đã hoàn toàn thay đổi thế cục.

“Cục điều tra thảm họa?” Người đàn ông thấp bé phát hiện ra vòng đen của Hàn Phi: “Đội chấp pháp của thành mới Hy Vọng đang vây bắt hận ý, nếu như cậu không phải đến để giúp đỡ, hãy rời đi ngay lập tức! Đừng gây ra hiểu lầm không cần thiết!”

“Lạnh lùng thế, tôi còn tưởng các anh tới là để chúc mừng sinh nhật tôi.” Hàn Phi mỉm cười nhìn về phía bể bơi tràn ngập máu tươi, khí tức của quỷ mẫu đã trở nên yếu ớt hơn rồi, bà đang lo lắng cho Cao Thành.

“Cậu là cái thá gì? Chúc mừng sinh nhật cậu?”

“Tôi và thần linh sinh ra cùng một ngày, vận mệnh của chúng tôi gắn liền đan xen với nhau, thứ mà nó ghét nhất lại chính là thứ mà tôi thích nhất. Ví dụ như nó ban cho các anh đặc quyền, muốn để các anh sống, tôi nhất định sẽ bắt các anh phải chết, tôi sẽ đốt hết tất cả tội ác thành tro bụi, rải xuống vực sâu không đáy.”

Khi Hàn Phi sử dụng năng lực ngôn linh để thu hút sự chú ý của mọi người, người giấy màu máu đã đi đến phía sau một tên tội phạm đang tra tấn người sống sót. Vô số mảnh giấy chui vào trong vết thương của gã, nguyền rủa cấp độ hận ý trong nháy mắt bùng phát lực sát thương kinh ngạc.

“Cậu muốn gây chiến giữa thành mới Hy Vọng và Cục điều tra à?!”

“Người sắp chết hết rồi, mấy tên điên các anh vẫn còn mở miệng nói về chiến tranh? Quả nhiên, lấy bạo lực để đối phó với bạo lực mới là bản tính của con người.” Nhìn qua chỉ số ô nhiễm tinh thần của mình một cái, Hàn Phi gửi tọa độ cho cục điều tra trước, sau đó chuẩn bị cố gắng thả cô bé đã đốt cháy lửa đen hận ý ra.

Lúc nãy hắn đã cứu hai cái “bơm máu” trên xe tải, đồng thời đợi cho đến khi chắc chắn hai người có thể tự do hành động rồi mới rời đi, chính là để tránh sau khi mình rơi vào trạng thái hôn mê, không có ai đưa hắn ra khỏi khu A.

“Lúc còn nhỏ mẹ đã bảo vệ con, trưởng thành rồi, đương nhiên sẽ đến lượt con bảo vệ mẹ.”

Lời nói vô nghĩa với những tên cặn bã kia. Sau khi cứu được những người sống sót, Hàn Phi để mặc cho sương đen tham lam lan tràn ra xung quanh. Ngọn lửa hận ý yếu ớt đang lớn dần, mặt nước đen tĩnh lặng đột nhiên sôi trào, những con cá đến từ biển sâu nhảy lên khỏi mặt nước bơi lội trong sương đen.

Tất cả mọi người trong đại sảnh như bị đẩy xuống biển sâu, những loài cá dị dạng tuyệt vọng kia đang bơi lội ở ngay bên cạnh bọn họ.

"Đừng bỏ lại cháu một mình, cháu sẽ rất nghe lời…." Cô bé đi ra từ sau lưng Hàn Phi. Cơ thể của nó đã được ánh sao liên kết lại với nhau, quỷ văn tượng trưng cho lửa đen đã bắt đầu bùng cháy trở lại.

"Hận ý? Người này của Cục điều tra sao lại sở hữu hận ý!" Người đàn ông hoa mai bên cạnh tế đàn đang điên cuồng phát động tấn công quỷ mẫu lấy lại một chút lý trí. Sau khi tế đàn bị hủy, bọn chúng đã phải rất miễn cưỡng mới có thể đối phó được với quỷ mẫu đang bị thương, thế mà bây giờ trong tòa nhà lớn lại có thêm một hận ý!

"Cám ơn các anh đã tới sớm để dự tiệc sinh nhật của tôi, tôi sẽ nhốt các anh lại vĩnh viễn trong vực sâu tham lam, để các anh có thể chơi đùa với tôi bất cứ lúc nào." Quỷ vực của hai hận ý đã che mất bầu trời, bên trong một vùng tối tăm ấy, chỉ có chiếc đèn ngủ nhỏ bên cạnh Hàn Phi tỏa ra ánh sáng yếu ớt: "Nhân lúc trời tối, thu dọn đồ chơi mới của mình lại thôi."

Hàn Phi giải trừ áp chế cho tất cả quỷ quái, ở đây là trong sâu khu A, càng kéo dài càng dễ xảy ra biến cố, cho nên hắn muốn dùng tốc độ nhanh nhất để giết chết đám người này.

Chiếc rìu khổng lồ đầy sát ý chia cắt đội hình đội chấp pháp. Khi tất cả mọi người đang liều mạng chống lại quỷ mẫu và cô bé, hiệu trưởng ẩn mình trong sương đen đã lặng lẽ "hoà tan" một tên tội phạm.

"Vẫn còn một hận ý? Trong sương đen vẫn còn ẩn giấu một hận ý nữa!"

Nỗi sợ hãi còn sợ hãi hơn nữa chính là chưa biết. Ngay từ đầu khi giao chiến, Hàn Phi đã tiêu diệt ý chí chiến đấu của đối phương. Những tên sát nhân biến thái kia cũng bắt đầu sợ hãi rồi. Bọn chúng hoàn toàn không biết có bao nhiêu quỷ quái ẩn nấp trong sương đen, bên trong sương lớn dường như thực sự ẩn chứa một vực thẳm nối liền với địa ngục!

Tiếng la hét vang vọng trong tòa nhà, cuộc giết chóc này suôn sẻ một cách bất thường. Những kẻ giết người biến thái đó và nhóm chiến đấu của Cục điều tra có một sự khác biệt rõ ràng nhất. Khi phe mình trong tình thế có lợi, những tên giết người sẽ bộc phát thực lực gấp đôi, nhưng một khi bọn chúng rơi vào tình thế bất lợi thì sẽ không quan tâm đến sự sống chết của đồng đội, chỉ nghĩ về sự sống còn của chính mình.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Hoàn thành tế máu! Vô Thường đã thu thập đủ máu để ăn!

“Vô Thường (oán niệm cỡ lớn): Hỷ nộ vô thường, hợp tan vô thường, sinh mệnh vô thường, tôi không tin mọi thứ đều đã định sẵn. Bạn là cô hồn yếu nhất, nhưng tôi sẽ nuôi dưỡng bạn trở thành con quỷ khủng khiếp nhất trong thành phố này! Cao Thành tôi nói được làm được!”

Vô Thường là con quỷ đầu tiên do Cao Thành dùng nhân cách tham lam khống chế. Tính tình, vận mệnh của nó đã bị Cao Thành và Hàn Phi thay đổi.

Xác chết của những tên tội phạm bị tế máu, Vô thường đã hoàn thành lột xác. Cơ thể của nó vẫn duy trì hình dạng cũ, nhưng khí tức toát ra từ cơ thể hoàn toàn không thua gì Hình Phu, thậm chí còn quỷ dị đáng sợ hơn cả Hình Phu nữa.

Chương 856: “Quỷ hồn” tôi quay lại rồi

Người đàn ông có hình xăm hoa mai trên mặt ngã xuống vũng máu. Khuôn mặt tràn đầy sự không cam tâm nhìn chằm chằm vào Hàn Phi, gã chết không nhắm mắt.

Một kế hoạch điên rồ và hoàn hảo biết nhường nào, chính vì sự xuất hiện của Hàn Phi mà sôi hỏng bỏng không, hơn nửa đồng đội và thuộc hạ ở khu A đều bị hiến tế cho quỷ quái, những người được thần linh ban cho đặc quyền lần đầu tiên cảm thấy tuyệt vọng.

“Cậu ta sinh cùng một ngày với thần linh…”

Lợi dụng nhân cách chiếm hữu, ý chí và linh hồn của anh Sửu vẫn ẩn nấp bên trong cơ thể của cậu bé. Gã cũng là tên tội phạm duy nhất còn sống sót tại hiện trường.

Giẫm nát cơ thể ban đầu của anh Sửu, Hàn Phi mang chiếc đèn ngủ đến bên cạnh cậu bé. Đứng bên trái là Hình Phu, đứng bên phải là Vô Thường, hai oán niệm cỡ lớn theo sát hắn giống như hai đứa con.

“Anh bạn nhỏ, cháu đã trộm mất chiếc áo do mẹ tự tay làm cho chú rồi.” Vươn tay ra ấn đầu cậu bé xuống, Hàn Phi sử dụng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, để ánh sao chiếu vào tâm trí của đối phương.

Linh hồn xấu xí không thể che giấu, lớp da có đẹp đẽ hơn nữa cũng không thể che giấu được thứ hôi thối ấy.

So với một cơ thể được coi là bình thường, linh hồn của anh Sửu giống như một vũng bùn. Nhân cách của gã cũng hoàn toàn dung nhập vào trong linh hồn. Tất cả những người bị gã nhắm trúng cuối cùng đều bị bao bọc trong lớp bùn này, từng chút một ngạt thở mà chết, cuối cùng chỉ còn lại một thể xác để mặc gã chơi đùa.

“Thể xác chiếm hữu càng đẹp càng cường đại, sẽ càng cảm thấy thỏa mãn, sau đó nâng cao nhân cách chiếm hữu thêm một bước.” Thông qua Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn,

Hàn Phi biết năng lực của anh Sửu. Nhân cách chiếm hữu của gã đã thức tỉnh năm lần, một khu vực nhỏ của thành mới Hy Vọng do gã phụ trách về cơ bản đều là "thể xác" của gã.

Tên biến thái này đã liên thủ với quỷ quái, hiến tế người sống cho tà thần, giết chết tất cả những ai biết sự thật và dám chống lại mình. Dần dần, tất cả những sống sót đều cho rằng gã là một người tốt có thực lực cường đại.

Những việc ác ít bị phát hiện nhất, thường là do những người tốt được mọi người công nhận làm.

Hàn Phi không có giết anh Sửu, hắn còn muốn thử dùng nhân cách của tên này để đi cứu vớt những "tiêu bản sống" kia.

Đưa linh hồn và nhân cách của anh Sửu vào trong vực sâu tham lam, Hàn Phi đã loại bỏ tất cả những tên côn đồ. Thu sương đen lại, hắn để tất cả quỷ quái trở về.

Những con cá bơi lội trong bóng tối lần lượt rơi xuống vực sâu, cô bé không tấn công Hàn Phi yếu ớt. Dường như coi vực sâu là ngôi nhà thứ hai của mình, nó rất ngoan ngoãn quay trở lại.

Hàn Phi không biết số 2 đã chữa trị cho mình như thế nào, hiện tại hắn cũng không có sức lực đi suy nghĩ những chuyện đó. Sau khi sương đen tan đi, hai chân hắn nhũn ra rồi ngã nhào xuống bên cạnh bể máu.

Chỉ số ô nhiễm tinh thần đã tăng vọt đến một con số rất khoa trương, nếu đổi lại là người khác, có lẽ sớm đã không chịu đựng được mà phát điên rồi.

Dựa vào nhân cách chữa trị để giữ mạng sống, Hàn Phi duy trì dấu vết tỉnh táo cuối cùng của mình.

"Có thể để cho anh ấy gọi bà một tiếng mẹ một lần nữa không? Con trai của bà chìm sâu vào tuyệt vọng và tê liệt, chỉ có bà mới có thể đánh thức được anh ấy."

Hàn Phi vươn tay tới bể máu, lần này quỷ mẫu không né tránh nữa.

"Con không nên tới đây."

Ánh sao chữa trị xua tan mọi hiểu lầm, cùng với giọng nói của quỷ mẫu vang lên, cậu bé tê liệt với mọi thứ dường như đã cử động một chút. Mí mắt nặng trĩu của nó từ từ mở ra, hai lỗ đen mờ mịt nhìn về một phương hướng nào đó.

Nó vẫn luôn muốn mở to hai mắt, không phải để nhìn thế giới muôn màu muôn vẻ mà người ta vẫn nói, mà chỉ muốn nhìn thấy bố mẹ, những người luôn ở bên cạnh mình.

"Cao Thành, con quả thực trưởng thành rồi."

Giọng nói của quỷ mẫu vang lên trong tâm trí Hàn Phi. Lê thân thể toàn là vết nứt ra khỏi bể máu, bà chịu đựng nỗi đau không thể tưởng tượng nổi, ôm lấy cơ thể của Cao Thành.

"Mẹ chưa bao giờ trách con, hai người các con đều là con trai của mẹ, mẹ hy vọng biết bao có thể gánh chịu nỗi đau đó thay các con…"

Đôi môi của quỷ mẫu bị một lực nào đó xé toạc ra, máu đen trộn lẫn nước mắt nguyền rủa bắn tung tóe khắp nơi. Bà đã làm việc trái với ý muốn của thần linh, nhưng cho dù phải chịu sự trừng phạt của y, bà vẫn không buông tay ra.

Đôi mắt bị móc mất, bà nhẹ nhàng đưa tay sờ vào đầu Cao Thành.

Nghe thấy tiếng của mẹ, cậu bé đang ngủ say giữa ánh sao và vực sâu đứng dậy, dang hai tay ra, loạng choạng đi về phía trước.

Ánh sao chữa trị của Hàn Phi dẫn đường cho cậu bé, nhưng nó còn chưa lấy lại được quyền kiểm soát cơ thể của mình thì linh hồn của quỷ mẫu đã sắp sụp đổ.

Nguyền rủa của thần linh kích hoạt hoàn toàn, quỷ mẫu bị xé vụn, nếu cứ tiếp tục, có thể bà sẽ hồn phi phách tán trước mặt cậu bé.

Như thể cảm nhận được nỗi đau của mẹ, cậu bé ngưng tụ từ ký ức hiện thực của Cao Thành dừng bước.

Trên thế giới này không có gì tuyệt vọng hơn như vậy nữa, đau xé tâm can là không đủ để biểu đạt.

“Haizz.” Khẽ thở dài một tiếng, Hàn Phi vươn tay đẩy quỷ mẫu ra. Nếu như hoàn thành nhiệm vụ sẽ khiến cho quỷ mẫu vĩnh viễn không thể khôi phục được vết thương, vậy hắn thà rằng từ bỏ nhiệm vụ này.

Những người dịu dàng sẽ luôn ở đâu đó tụ tập với nhau, để làm cho thành phố này ấm áp hơn một chút.

Giống như cậu bé trong tâm trí, Hàn Phi đứng nguyên tại chỗ, sau đó từ từ lùi về sau, cách xa quỷ mẫu.

“Con phải đi rồi, hẹn gặp lại, con sẽ giúp mẹ giải trừ nguyền rủa nước mắt.”

Thái độ của quỷ mẫu vô cùng rõ ràng, đến bây giờ bà vẫn đối đãi với Cao Thành như con đẻ của mình. Không cần phải trả lời, bà đã dùng hành động của mình để chứng minh rằng mình vẫn còn yêu Cao Thành.

Cho dù cơ thể có phân tán vụn nát, cũng phải tiếp thêm sức mạnh cho con trai, ôm lấy con trai mình. Trừ mẹ ra, trên thế giới này rất hiếm có thể tìm thấy tình thương thuần túy vị tha như vậy.

“Lúc trước mẹ lén lút tới tìm con, đã khiến cho mình bị thần linh nguyền rủa trọng thương, bây giờ lại bị thương nặng hơn. Mẹ không cần lo lắng cho con nữa, hãy chăm sóc tốt cho bản thân, chờ con trở về.”

Hàn Phi nói ra thông điệp mà Cao Thành muốn truyền đạt. Nhìn quỷ mẫu lần cuối, hắn và cậu bé trong đầu vừa định rời đi thì quỷ mẫu ném một thứ đến cho hắn.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã nhận được vật phẩm đặc biệt của điện thờ — chìa khóa phòng 601.”

Dường như quỷ mẫu muốn Hàn Phi đến căn phòng này, trong đó cất giấu thứ mà bà muốn cho hắn thấy.

Cầm lấy chìa khóa, Hàn Phi bê đèn ngủ đi vào hành lang. Toàn bộ tầng 6 chất đầy những vật nguyền rủa có liên quan đến Cao Hưng, bao gồm cả thông báo tìm người có in ảnh của y, phần thưởng cho việc cung cấp manh mối, một số quần áo chuẩn bị cho hắn v.v.

Xuyên qua tất cả nguyền rủa đến hành lang dài, Hàn Phi mở cửa phòng 601 ra. Một mùi hương hoa thoang thoảng bay qua, trong phòng tràn ngập đủ loại hoa tươi, toàn bộ tòa nhà dường như chỉ có căn phòng này là thực sự thuộc về quỷ mẫu.

Sau khi đóng cửa lại, Hàn Phi thật sự không thể tưởng tượng được trong sâu quỷ vực lại có một gian phòng ấm áp sạch sẽ như này.

Ngửi được hương hoa quen thuộc, biểu cảm của cậu bé trong tâm trí Hàn Phi cũng phát sinh thay đổi.

Khi đến giữa phòng, bọn họ nhìn thấy cuốn sổ ghi chép trên bàn, từng chữ trên những trang sách được mở ra đều chứa đầy sự dịu dàng.

Đủ loại hoa, đủ loại hương thơm, đủ loại màu sắc, căn phòng hoa nhỏ này là ký ức chung của quỷ mẫu và Cao Thành. Một đứa trẻ mù cảm nhận vẻ đẹp của thế giới thông qua xúc giác và khứu giác, sự trưởng thành của sinh mệnh, niềm vui của trái tim.

Hàn Phi không tự chủ được giơ tay lên. Khi hắn chạm vào cuốn sổ, tất cả chữ viết trên đó đều biến thành một sức mạnh kỳ dị, tất cả đều rót vào trong tâm trí của hắn.

Trên ghi chú ghi chép lại rất nhiều điều mà quỷ mẫu đã làm. Mỗi lần tiến bộ và trưởng thành của Cao Thành khi còn nhỏ, sau lưng đều có sự nỗ lực rất lớn của quỷ mẫu. Nhưng bà không những không oán trách, ngược lại còn không bao giờ biết mệt mỏi buồn bã mà luôn luôn ở bên cạnh gã.

Một cảm xúc khác dần hiện lên trong đôi mắt tràn đầy tuyệt vọng, bộ quần áo tăm tối trên người cậu bé trở nên sặc sỡ. Mẹ vẫn luôn bảo vệ nó, bất kể là quá khứ, hay hiện tại.

“Bùm!”

Một tờ thông báo tìm người từ trên tường rơi xuống, lơ lửng trong phòng. Ngày càng nhiều thông báo tìm người tràn vào như những con bọ quái dị, bao trùm khắp căn phòng.

Những khuôn mặt trong bức ảnh hung dữ đáng sợ, tất cả hoa trong phòng đều héo úa, hương hoa biến thành mùi hôi

thối, cuối cùng trong phòng chỉ còn lại cuốn sổ trắng tinh.

Căn phòng cuối cùng cũng đã bị Cao Hưng chiếm giữ, nhưng những gì quỷ mẫu muốn truyền đạt đã được truyền đạt rồi, ký ức về quãng thời gian lớn lên đó sẽ mãi mãi đi theo Cao Thành.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công hoàn thành nhiệm vụ ẩn của điện thờ ở mức độ thấp nhất — Tâm nguyện của Cao Thành, hãy chọn một trong ba lựa chọn sau đây."

"Phần thưởng nhiệm vụ 1: Cao Thành và Cao Hưng là hoa song sinh nở cùng nhau, vận mệnh của bọn họ đan xen quấn lấy nhau, ảnh hưởng lẫn nhau! Bạn có thể lựa chọn dung hợp với ký ức hiện thực của Cao Thành. Khi bạn hoàn toàn trở thành Cao Thành, bạn sẽ có xác suất sử dụng một phần năng lực của điện thờ, tranh đoạt quyền kiểm soát thế giới ký ức với thần linh."

"Phần thưởng nhiệm vụ 2: Bảo lưu kí ức hiện thực của Cao Thành, đồng ý giết chết thần linh cho gã, mức độ thân thiện của Cao Thành +10."

"Phần thưởng nhiệm vụ 3: Hiện tại Cao Thành đã trút bỏ toàn bộ phòng bị đối với bạn, bạn có thể lựa chọn hiến tế gã cho thần linh. Bạn sẽ có xác suất rất cao nhận được một phần quyền kiểm soát điện thờ!"

"Mức độ hoàn thành thấp nhất?" Bình thường có thể Hàn Phi sẽ phải một mình đối mặt với quỷ mẫu, nhưng đám người anh Sửu đã ảnh hưởng đến tiến độ nhiệm vụ.

Nhìn ba lựa chọn, Hàn Phi không lập tức đưa ra lựa chọn nào.

Tâm trạng của cậu bé lúc này cũng rất hỗn loạn. Nó biết mẹ không trách mình, cũng biết nếu cứ tiếp tục như vậy, rất có thể nó sẽ giết chết mẹ. Trở lại tầng lúc nãy, quỷ mẫu đã bỏ đi, quỷ quái trong tòa nhà ra hiệu cho Hàn Phi mau chóng rời đi, hình như vẫn còn có hận ý khác đang di chuyển về hướng này.

Lẳng lặng đi ra khỏi quỷ vực, ánh sáng nhàn nhạt chiếu lên trên người, cuối cùng Hàn Phi lựa chọn phần thưởng nhiệm vụ

2.

“Ý nghĩa của những nỗ lực của chúng ta là khiến cho tương lai tốt đẹp hơn. Đối với tôi, anh và mẹ mình có thể đoàn tụ bình thường, đây mới là kết thúc tốt nhất.” Không do dự nữa, Hàn Phi cũng nghe thấy nhắc nhở mức độ thân thiện của Cao Thành tăng lên: “Tôi sẽ giúp anh giết chết thần linh, đưa vận mệnh trở lại đúng hướng.”

Sau khi tìm thấy hai người sống sót ở thành mới Hy Vọng, Hàn Phi và bọn họ cùng ngồi trong buồng lái của chiếc xe tải màu đen. Mọi thứ trên chiếc xe tải đều là bằng chứng thép, cần được mang hết về Cục Điều tra.

Bên trong thành mới Hy Vọng đã thối nát nghiêm trọng, phải loại bỏ càng sớm càng tốt những bộ phận “hoại tử” đó mới được.

Lái chiếc xe tải hạng nặng màu đen, Hàn Phi đã vượt qua một trải nghiệm khó khăn mà không xảy ra sai sót quay trở lại khu C.

Hắn vừa xuất hiện trong phạm vi hoạt động của cục điều tra, thành viên tổ tuần tra của Cục Điều tra thảm họa đã chuẩn bị sẵn sàng. Giữa thanh thiên bạch nhật, có người dám lái chiếc xe tải hạng nặng của thành mới Hy Vọng có biểu tượng tà thần đến cục điều tra, đây rõ ràng là đang khiêu khích.

Chạm vào vòng đen, Hàn Phi liên lạc với thành viên của tổ điều tra đến lấy người trước, xe cải tiến của hai bên gặp nhau ở vùng đệm do cục điều tra thiết lập.

“Đừng hiểu lầm! Người của mình! Tôi là tổ trưởng tổ 13 của trung đội điều tra Cao Thành! Đây là giấy tờ của tôi!”

Hàn Phi dừng chiếc xe tải hạng nặng màu đen lại. Từ trong xe đi ra, trạng thái của hắn rất kém, mới đi được nửa đường hắn đã ngã xuống đất.

Thấy hắn như vậy, người của tổ tuần tra cũng không dám tùy tiện tiếp cận. Rất nhiều quỷ quái đều sẽ chiếm hữu người quen, rồi sau đó sẽ phát động tập kích bất ngờ.

“Có phải Cao Thành không? Nhưng tôi nhớ lúc thầy ấy rời đi là đi xe máy, không mang theo ba lô túi xách gì hết.”

Một thành viên trong tổ tuần tra nhìn chiếc xe tải hạng nặng màu đen như mực, còn có vết máu loang lổ bên trên, cùng với tế đàn tà thần lúc ẩn lúc hiện. Làm gì có ai tùy tiện ra ngoài làm một nhiệm vụ hàng ngày, trở về lại có thể mang theo một chiếc xe tải hạng nặng đầy ắp vật tư và tế phẩm như vậy?

“Tránh ra! Định vị là ở đây!” Thành viên tổ điều tra cũng chạy tới, tổ trưởng tổ 3 Đầu Thất dẫn đầu và xông tới trước mặt Hàn Phi: “Cao Thành! Tỉnh lại đi! Thầy trọng thương còn chưa khỏi, lại chạy ra ngoài làm cái gì rồi?!”

“Trong xe còn có hai thành viên của đội chấp pháp thành mới Hy Vọng. Thành mới Hy Vọng xảy ra vấn đề lớn rồi, tôi cần phải nhanh chóng đưa bọn họ đến gặp cục trưởng.” Được đỡ dậy, Hàn Phi ôm đầu: “Anh còn máu quỷ không?”

“Bây giờ tôi sẽ đưa thầy đến đó ngay!”

“Có máu quỷ không…”

Chiếc xe tải màu đen bị tổ điều tra lái đi, mọi thứ trên đó đều là chiến lợi phẩm của Hàn Phi, nhưng chúng phải được kiểm tra từng cái một trước khi chuyển vào trong cục điều tra.

Hàn Phi và hai người sống sót của thành mới Hy Vọng được đưa đến phòng họp. Ba người kể lại toàn bộ những chuyện đã xảy ra cho Lệ Tuyết và các quan chức cấp cao khác của Cục Điều tra.

Sau khi nghe bọn họ nói xong, sắc mặt của đại đa số mọi người đều rất xấu. Bên phía này bản thân đang phải liều mạng đẩy lùi quỷ quái, chiếm lại thành phố, bên phía thành mới Hy Vọng thì đã bị quỷ quái xâm nhập nghiêm trọng.

“Bằng chứng trên chiếc xe tải đã hoàn tất kiểm tra, về cơ bản có thể xác định, ba người bọn họ đều đang nói sự thật.” Tổ trưởng tổ 10 Học Bá cầm kết quả kiểm tra bước vào phòng họp và đưa tài liệu cho Lệ Tuyết.

“Khu A là khu vực nguy hiểm nhất của Tân Hỗ, những người này vậy mà lại có thể tự do hoạt động ở đó?”

“Dân số của thành mới là hơn 600.000 người, chuyện này chúng ta nhất định phải xử lý một cách cẩn thận, không được gây ra hoảng loạn, cũng tuyệt đối không thể bỏ qua cho đám súc sinh này.”

Sau khi thảo luận rất lâu, Lệ Tuyết đưa ra quyết định cuối cùng: “Thu thập cẩn thận tất cả các chứng cứ, tổ 1 tuần tra bảo vệ cho hai người sống sót 24/24. Ngày mai, tôi sẽ đích thân đến thành mới Hy Vọng một chuyến.”

“Chị muốn đến đó?” Những lãnh đạo cấp cao khác đều có chút kinh ngạc: “Cục trưởng, công tác điều tra khu C của chúng ta đang ở thời khắc mấu chốt nhất, chị vẫn nên ở lại đây tiếp tục phụ trách trụ sở chính thì tốt hơn.”

“Những người giao dịch với quỷ quái này, không chỉ có một hai người. Trong số đó có thể đã chiếm giữ các vị trí chủ chốt ở thành mới Hy Vọng rồi, muốn lôi được bọn họ ra không phải chuyện dễ dàng.” Lệ Tuyết kế thừa được tính cách của thầy giáo mình: “Cao Thành ở lại, những người khác tan họp.”

Chờ sau khi tất cả mọi người rời đi, Lệ Tuyết đi tới trước mặt Hàn Phi rồi ngồi xuống: “Có phải cậu vẫn còn chuyện chưa nói hết không?”

“Làm sao chị biết?”

“Hình như trước giờ cậu vẫn luôn có thói quen này.” Lệ Tuyết nhìn chằm chằm vào hai mắt Hàn Phi: “Nói đi, lần này cậu ở bên ngoài đã gặp phải những gì?”

Hàn Phi cũng không biết Lệ Tuyết đã trải qua những chuyện gì trong thảm họa, dường như cô ấy có thể nhìn thấu kỹ năng diễn xuất của hắn.

Đối với Lệ Tuyết, Hàn Phi cũng không có gì để che giấu. Hắn kể hết ra tất cả những chuyện về Cao Hưng, Cao Thành và quỷ mẫu, bao gồm cả việc gặp gỡ anh Sửu, v.v., không bỏ sót bất cứ điều gì.

“Ký ức Cao Thành mà cậu mang ra từ thủy cung Biển Sâu đã hoàn toàn tin tưởng cậu rồi? Bây giờ cậu muốn đối phó với không thể nhắc đến đã quấn lấy vận mệnh của anh ta?” Sau khi suy nghĩ một lúc, Lệ Tuyết nói với Hàn Phi: “Tôi có một đề nghị, cậu có muốn nghe không?”

“Chị nói đi.”

“Nếu như cậu đã không lựa chọn dung nhập với ký ức của Cao Thành, vậy thì hãy để anh ta sử dụng năng lực của mình theo một cách khác.” Lệ Tuyết đẩy thông tin của anh Sửu đến trước mặt Hàn Phi: “Hận ý nhãn cầu dưới thủy cung Biển sâu và cậu bé trong tâm trí cậu có vận mệnh quấn lấy nhau. Cậu nói rằng đôi mắt của bọn họ đã từng được thay thế cho nhau, những mảnh ký ức của cả hai cũng đan xen vào nhau phải không. Chúng ta có thể lợi dụng điểm này, cộng thêm nhân cách chiếm hữu của tên tội phạm kia, thử để cậu bé trong tâm trí cậu đi chiếm hữu hận ý nhãn cầu.”

Hàn Phi hơi ngây ra: “Năng lực nhân cách của người khác còn có thể sử dụng như vậy sao?”

“Cậu đi gặp tổ trưởng tổ 10 thảo luận một chút. Sức mạnh của người và quỷ chênh lệch rất lớn, chúng ta có thể sống đến bây giờ, chính là dựa vào việc có thể linh hoạt kết hợp các loại sức mạnh nhân cách khác nhau.” Lệ Tuyết đứng dậy sắp xếp lại tất cả các bằng chứng. Lúc này cửa phòng bị đẩy ra, tổ trưởng tổ 1 tiến vào, trên tay anh ta còn xách một cái hộp màu đen.

“Mọi người đang định đi đâu?”

“Diệt sạch sâu mọt ở thành mới Hy Vọng. Chờ khi bọn họ nhận được báo cáo mất tích của cấp dưới, chắc chắn sẽ đề phòng, vì vậy tôi quyết định đến đó ngay bây giờ.” Một tay đón lấy chiếc hộp nặng màu đen, Lệ Tuyết sải bước rời đi.

Chương 857: Soán thần bước đầu tiên

Sau khi Lệ Tuyết đi, trong phòng họp chỉ còn lại một mình Hàn Phi, hắn ngồi một mình ở bàn.

"Tiếng cười điên cuồng phải trả giá lớn như vậy để dẫn dắt chúng ta tiến vào điện thờ chính là để soán thần! Nhân lúc Cao Hưng đang làm mưa làm gió trong hiện thực, phải chiếm đoạt điện thờ và cắt đứt đường lui của y!"

Lời đề nghị của Lệ Tuyết đã cho Hàn Phi một gợi ý lớn, hắn muốn cùng với Cao Thành soán thần.

"Tâm nguyện của Cao Thành là nhiệm vụ cốt lõi của điện thờ. Ba loại lựa chọn đại diện cho ba vận mệnh khác nhau, thôn phệ, cùng tồn tại, hủy diệt. Sau khi mình đưa ra lựa chọn, thế giới ký ức điện thờ sau đó rất có thể sẽ xảy ra một số thay đổi, dị hóa chắc là sẽ không ngừng sâu hơn rồi."

Hàn Phi cũng không biết bản thể của Cao Hưng khi nào quay lại, cho nên hắn phải nhanh chóng tranh thủ thời gian.

Chống bàn đứng lên, vừa mới ra khỏi phòng họp, Hàn Phi đã thấy Đầu Thất đang cầm một tờ biểu mẫu đứng chờ hắn: "Có chuyện gì thế?"

"Lần này một mình thầy phát hiện lỗ hổng của thành mới Hy Vọng, giết chết mười một tín đồ tà thần, cứu được hai thành viên của đội chấp pháp thành mới Hy Vọng, tổng cộng điểm cống hiến nhận được là 35.000." Đầu Thất đưa biểu mẫu cho Hàn Phi: "Bên phòng vật chứng mới có một trái tim của oán niệm, cục trưởng đặc biệt dặn tôi giữ lại cho thầy, chỉ cần 10.000 điểm cống hiến, có muốn tôi mua nó cho thầy không?"

Máu quỷ bình thường giải trừ ô nhiễm tinh thần tương đối chậm, Hàn Phi cũng biết tình cảnh của mình, hắn hơi do dự một chút: "Được, anh mang đến đi."

Người sở hữu nhân cách tham lam như hắn không thích nhất là từ chối lòng tốt của người khác.

“Bỏ ra 10.000, vậy thì hiện tại thầy vẫn còn nợ 175.000 điểm cống hiến.” Đầu Thất cũng không khỏi cảm khái nói: “Dựa theo tiến độ như này của thầy, tôi nghĩ kho hàng của cục điều tra rất nhanh sẽ bị thầy dọn sạch mất.”

“Mọi người đều là đồng nghiệp, cần gì phải quan tâm nhiều như vậy?”

“Rõ ràng đều là đồng nghiệp, nhưng tôi lại cảm thấy như đang làm thuê cho anh vậy.” Đầu Thất chạm vào vòng đen: “Tôi đến đây vẫn còn có một chuyện khác, quyền hiệu trưởng Diêm Lam muốn tổ chức lại trường học, thầy lựa chọn tiếp tục ở lại tổ điều tra 13, hay là trở về sự nghiệp giáo dục?”

“Nơi này rõ ràng là thích hợp với tôi hơn.”

“Nếu như thầy đã muốn ở lại tổ điều tra lâu dài, tôi khuyến nghị thầy lựa chọn một số hậu bối có tiềm năng để bồi dưỡng. Dù sao thì hiện tại tổ 13 cũng chỉ có một mình thầy, có rất nhiều chuyện khi làm sẽ rất không thuận tiện.”

“Tôi hiểu rồi.” Hàn Phi luôn cảm thấy Đầu Thất đặc biệt quan tâm đến mình. Bởi vì nhân cách đặc biệt, tổ trưởng tổ 3 rất không hòa đồng, nhưng anh ta lại lầm tưởng hắn cũng là người như vậy, cho nên luôn thích trò chuyện và khai sáng cho hắn.

“Tim của oán niệm tôi sẽ đưa về phòng bệnh cho thầy, hi vọng lần sau vẫn có thể thực hiện nhiệm vụ cùng với thầy.” Đầu Thất cười tươi rời đi. Tổ điều tra bổ sung một tổ trưởng có thực lực vô cùng mạnh mẽ, đối với mọi người mà nói đều là chuyện tốt.

Sau khi từ biệt Đầu Thất, Hàn Phi trở lại phòng bệnh, hắn thực sự đã quá mệt nên ngủ thiếp đi và đêm đó hắn đã ngủ rất ngon.

Ánh sao chữa trị chiếu vào vực sâu tham lam, hình như Hàn Phi đã mơ một giấc mơ. Trong mơ hắn biến thành bộ dạng của Cao Thành, ở cùng một người phụ nữ xa lạ trong căn phòng trồng đầy hoa.

Người phụ nữ đó đang chỉ vào đủ loại hoa tươi, ánh nắng trượt xuống mái tóc dài của bà, tỏa hương thơm ngát khắp căn

phòng.

Trong giấc mơ, Hàn Phi dường như đang cười.

“Này, gặp ác mộng à? Khuôn mặt biểu cảm biến thái, thật đáng sợ.” Giọng nói non nớt của trẻ con vang lên bên tai, Hàn Phi đột nhiên từ trên giường ngồi dậy. Hắn nhìn sang bên cạnh, số 4 , số 5 và số 2 đang ngồi trên ghế sô pha của phòng bệnh, ba học sinh đang nhìn chằm chằm vào hắn.

“Các em vào đây lúc nào vậy?”

“Cảnh giác này của thầy kém quá đấy, nếu như em muốn giết thầy, thầy có lẽ vĩnh viễn cũng không mở mắt ra được nữa.” Miệng lưỡi của số 4 rất cay độc, nhưng Hàn Phi biết nó là điển hình của kiểu khẩu xà tâm phật.

“Thầy Cao, chúng em đã nghỉ ngơi xong rồi, muốn đi ra ngoài một chuyến.” Số 5 lấy ra một tấm bản đồ vẽ tay, trên đó đánh dấu vị trí rất quen thuộc đối với Hàn Phi, chính là hiệu thuốc An Khang.

“Các em đến đó làm gì?”

“Lúc trước chúng em lấy lý do chữa bệnh cho thầy, để kiểm tra một số thông tin nội bộ của Cục điều tra thảm họa, khi tiến vào sâu trong phòng vật chứng đã phát hiện ra một tế đàn.” Số 5 âm thầm viết ra một con số trên bản đồ — “0”.

“Khí tức tỏa ra từ tế đàn khiến em nhớ đến một người, một người vô cùng đặc biệt đối với chúng em.”

Hàn Phi biết số 5 đang nói đến ai. Chắc là các học sinh đã phát giác ra khí tức của tiếng cười điên cuồng trên tế đàn do cục điều tra cất giữ, bọn chúng muốn đi tìm thông tin liên quan đến tiếng cười điên cuồng.

“Thầy không phải muốn ngăn cản chúng em đấy chứ?” Số 5 thoạt nhìn thì rất lễ độ, luôn luôn mỉm cười, nhưng một người sở hữu nhân cách thủ lĩnh như nó, thực ra lại là người khó đoán nhất. Bất kỳ một người quản lý bẩm sinh nào cũng phải học cách quản lý cảm xúc của chính mình trước tiên, không thể dễ dàng bị người khác nhìn thấy.

“Thầy chẳng những sẽ không ngăn cản các em, mà còn tận lực trợ giúp cho các em nữa.” Hàn Phi rất nghiêm túc nhìn chằm chằm vào số 5: “Bên trong thế giới điện thờ này, thầy sẽ bảo vệ các em vô điều kiện, tin tưởng các em, bởi vì đây là chuyện mà anh ấy đã giao cho thầy, thầy nhất định sẽ làm được.”

“Em còn tưởng phải mất rất nhiều thời gian mới thuyết phục được thầy, không nghĩ tới… lại bị số 2 đoán trúng rồi.” Số 5 nhún vai: “Thầy yên tâm ngủ tiếp đi, sau khi trời tối chúng ta sẽ xuất phát.”

Số 5 mở một chiếc hộp màu đen trên tủ đầu giường trong phòng bệnh ra, nhiệt độ trong phòng giảm xuống trong chớp mắt. Bên trong chiếc hộp là một trái tim của oán niệm vẫn còn đang đập: “Để đền đáp, chúng em sẽ giúp thầy thanh trừ ô nhiễm tinh thần, để thầy bình phục càng nhanh càng tốt.”

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, vài đứa trẻ khác bước vào, mọi người xúm quanh giường giúp Hàn Phi nuốt xuống tim của oán niệm.

Những gì xảy ra trước mặt đủ để khiến các bác sĩ của cục điều tra sợ chết khiếp. Người sống nuốt sống tim của oán niệm, thảm họa đã xảy ra lâu như vậy rồi, vẫn chưa bao giờ thấy một người nào can đảm như vậy.

“Yên tâm đi, nếu như thầy sợ, chúng em có thể đánh thầy ngất đi rồi gây mê cho thầy.” Số 4 rất chu đáo giơ nắm đấm lên.

“Thầy vẫn nên nuốt chửng thì hơn.”

Toàn bộ năng lực nhân cách của các học sinh được kích hoạt, Hàn Phi hưởng thụ đãi ngộ giống như số 1. Thuộc tính may mắn của hắn tạm thời được nâng cao, thế giới tinh thần trở nên vô cùng chậm chạp. Tim của oán niệm như một quả bom đã bị hắn nuốt chửng hoàn toàn, tất cả cảm xúc tiêu cực đều bị áp chế. Chấp niệm tinh thuần nhất của oán niệm hấp thụ ô nhiễm trong tâm trí của hắn, chuyển hóa nó thành sức mạnh linh hồn dồi dào không ngớt.

Chỉ có cực ít oán niệm mới có thể nuôi dưỡng được ra tim của oán niệm. Những oán niệm này đều có tiềm lực tấn công hận ý, nhưng hiện tại bọn họ đã trở thành thức ăn của Hàn Phi.

Có thể cảm thấy rõ cơ thể đang chuyển biến tốt, Hàn Phi thở dài nhẹ nhõm: "Hai nhân cách của thầy đều đã được tăng cường rồi."

"Trong mười quỷ quái sở hữu trái tim oán niệm, thì sẽ có một con đột phá thành hận ý. Dựa theo xác suất này, thầy đã nuốt gần nửa hận ý rồi đấy."

Hoàn thành trị liệu, các học sinh yên tâm rời đi. Ngoài miệng thì bọn chúng nói không quan tâm đến Hàn Phi, nhưng sau khi hắn xảy ra chuyện, thì đám nhóc này đều toàn bộ đứng ra cứu hắn.

"Chẳng lẽ đám nhóc đi ra từ phòng thí nghiệm dưới lòng đất đều sở hữu nhân cách cứng miệng hay sao?"

Hàn Phi nằm trên giường, ý thức chìm sâu vào trong tâm trí.

Cậu bé đại diện cho kí ức hiện thực của Cao Thành ngồi bên cạnh vực sâu, tắm trong ánh sao. Cô bé đã đốt cháy lửa đen hận ý đứng bên trong vực sâu, tò mò nhìn đứa trẻ đó. Hai đứa trẻ này đều đã ở rất lâu dưới thủy cung Biển Sâu, cô bé cũng biết Cao Hưng đã không ngừng giày vò cậu bé như thế nào.

"Trong vực sâu đã náo nhiệt hơn so với trước đây rất nhiều, nhưng vẫn còn lâu mới đủ." Kế hoạch của Hàn Phi đã bước đầu thành công, nhân cách tham lam và nhân cách chữa trị bù đắp khiếm khuyết cho nhau. Chỉ cần không chết, hắn sẽ có thể trở nên càng ngày càng khủng khiếp.

Đi ngang qua bên cạnh quỷ quái, Hàn Phi tóm lấy linh hồn của anh Sửu. Hắn ấn tên giết người biến thái này đến bên rìa vực sâu: "Nói cho tôi biết cách sử dụng nhân cách này của anh, nếu không tôi sẽ khiến cho anh phải hối hận vì đã sinh ra trên thế giới này."

"Cậu cho rằng tôi sợ hãi cái chết à?" Anh Sửu cười khinh bỉ: "Đau khổ và tuyệt vọng sẽ chỉ khiến tôi cảm thấy càng

thoái mái hơn.”

“Tôi rất thích bộ dạng kiêu ngạo và cố chấp của anh, vậy thì anh nhất định phải kiên trì đấy nhé.” Hàn Phi một cước đá gã xuống vực sâu tham lam, để gã thay cậu bé gánh chịu những tuyệt vọng có trong nước đen: “Những thủ đoạn hành hạ này đều là thần linh đã sử dụng qua, bây giờ tôi sẽ dùng nó trên người anh, anh cũng coi như là đu idol thành công rồi nhỉ?”

Không để ý đến anh Sửu nữa, Hàn Phi ngồi xuống bên cạnh cậu bé, hắn vẫn đang hồi tưởng đến giấc mơ ban nãy.

“Có một gia đình…… rút cuộc là cảm giác như thế nào?”

Hai đứa trẻ đã trưởng thành ngồi dưới ánh sao, bọn chúng đều là một đóa hoa trong hoa song sinh.

Bắt đầu một ngày mới, Hàn Phi đến nhà ăn của Cục điều tra. Lạm dụng điểm cống hiến, hắn ăn một bữa thật nhiều thịt: “Trước đây chuyển nghề nghiệp đồ tể nửa đêm đúng là một lựa chọn sáng suốt, khi tinh thần bị ô nhiễm, tâm tình không tốt, thì có thể đi ăn thịt.”

Một đống đĩa trống bị mang đi, các thành viên của cục điều tra vốn đang muốn đến chào hỏi Hàn Phi toàn bộ đều tránh xa. Dã thú khi đang ăn là dễ tức giận nhất, mà Hàn Phi lại là một con “mãnh thú” đã một mình giết chết mười một tín đồ tà thần.

“Những người ở Cục điều tra thảm họa đều lịch sự thật đấy, đến ăn cơm cũng vẫn giữ khoảng cách an toàn, mình có phần thích nơi này rồi.”

Sức khỏe của Hàn Phi đã tốt lên rất nhiều. Hắn tìm Học Bá rồi cùng nhau đi vào phòng hồ sơ của cục điều tra và bắt đầu thảo luận tính khả năng của việc lợi dụng nhân cách chiếm hữu để khống chế hận ý nhãn cầu.

Chờ đến khi trời tối, sau khi thu hoạch được rất nhiều Hàn Phi mới rời khỏi phòng hồ sơ. Hắn tiến vào khu vực bảo hộ hậu cần của cục điều tra.

Nói là bảo hộ hậu cần nhưng thực ra chính là nơi sinh sống của người bình thường. Trong cục điều tra không có ai rảnh

rỗi, mỗi một thành viên đều đang cố gắng hết khả năng để cống hiến, duy trì vận hành cho cỗ máy chiến tranh này.

Đi trên con đường sạch sẽ gọn gàng, Hàn Phi phát hiện những người đi đường xung quanh ánh mắt nhìn hắn đều tràn ngập tôn kính. Thành viên của trung đội điều tra dường như có địa vị rất cao bên trong cục điều tra.

Tiến vào trường học mới được xây dựng, các học sinh đang học các kỹ năng chiến đấu. Muốn sinh tồn trong thảm họa, không chỉ phải đối phó với quỷ quái, mà còn phải cẩn thận người sống.

"Thầy đến sớm thế, trời còn chưa tối mà." Nhìn thấy Hàn Phi, số 5 ở phía xa lon ton chạy tới rồi hạ giọng nói: "Lần này ra ngoài thầy đừng kinh động đến người khác, chuyện mà chúng ta làm không thể phơi bày ra được."

"Quá nhiều người sẽ rất dễ bị phát hiện."

"Chỉ có số 1, số 2, số 4, số 30 và em, năm người thì chắc là thầy có thể dẫn ra ngoài chứ?" Số 5 liếc nhìn chiếc vòng đen của Hàn Phi: "Gần đây thầy lập công lớn như vậy, cục trưởng chưa thăng chức cho thầy à?"

"Thầy sẽ cố gắng thử xem." Sau khi hẹn xong địa điểm với bọn chúng, Hàn Phi lại đi tìm nhân viên của phòng hậu cần. Hắn muốn lấy lại chiếc xe của tín đồ tà thần, dù sao thì đó cũng là chiến lợi phẩm của hắn.

Nhân viên phụ trách hậu cần có chút tiến thoái lưỡng nan. Chiếc xe tải hạng nặng màu đen cũng được coi là một trong những tang vật, không thể tùy tiện lái ra khỏi cục điều tra được. Cuối cùng, sau khi hai bên thương lượng, bộ phận hậu cần đã cung cấp một chiếc xe khác cho tổ điều tra 13.

Trời đã về khuya, Hàn Phi đi nhận một nhiệm vụ ở gần hiệu thuốc An Khang, hắn lái xe dẫn theo năm học sinh rời đi.

Ở giữa cũng gặp phải tuần tra, có điều dường như số 2 sử dụng năng lực nhân cách của mình nên đã thuận lợi vượt qua.

Đêm khuya là thuộc về quỷ quái, Hàn Phi trước đây đều là chiến đấu với quỷ quái vào ban ngày, thực lực của những con

quỷ đó đều không thực sự phát huy hết.

"Có phải chúng ta phô trương quá rồi không? Dám lái xe trong thành phố vào ban đêm." Hàn Phi không lo cho mình, nhưng hắn lo lắng cho năm học sinh trên xe.

Bốn người còn lại không có việc gì, còn số 30 là một cô bé rất ngây thơ. Trước đó cũng là cô bé đã chấp thuận Hàn Phi đầu tiên, có điều trông cô bé không có chút sức chiến đấu nào.

"Khu C ngoại trừ những tòa nhà đen và một số ít kiến trúc ra, đều không thể tạo thành uy hiếp gì đối với chúng em." Số 1 bình tĩnh nói: "Nếu như chúng em không chủ động khiêu khích hận ý, không có quỷ quái nào có thể ngăn cản được đâu."

"Xem ra mấy ngày nay các em cũng không có nhàn rỗi, thực lực đã tiến bộ hơn rất nhiều rồi hả?" Đạp chân ga hết cỡ, Hàn Phi gia tăng tốc độ.

"Chúng em chỉ là đang từ từ đoạt lại những thứ vốn thuộc về mình thôi, ngược lại thầy thật là khiến người ta bất ngờ." Tâm tình của số 2 dường như rất tốt: "Số 1 sở hữu nhân cách kỳ tích, còn bản thân thầy chính là một kỳ tích."

Lần đầu tiên được khen ngợi, Hàn Phi đột nhiên không biết nên đáp lại như thế nào, hắn chuyển đề tài: "Bên dưới hiệu thuốc An Khang có một tên Âm Thương, nó vẫn luôn hiến tế cho tế đàn, có lẽ chúng ta có thể để nó trở thành đồng minh.

"Sau khi không thể nhắc đến hồn phi phách tán, Âm Thương còn kiên trì hiến tế cho tượng thần không mặt, một tín đồ sùng đạo như vậy, thần nên ban cho nó quyền lợi trường sinh." Dường như số 2 đã sớm lên hết kế hoạch rồi: "Chờ đến khi xuống dưới lòng đất, thầy hãy đi nuốt chửng nó, để nó bất tử bất diệt trong vực sâu tham lam."

"Cái này… không hay lắm." Hàn Phi cảm thấy Âm Thương cũng khá đáng yêu.

"Bị thầy nuốt chửng, trở thành một bộ phận của thầy, mới có thể thực sự thoát khỏi giam cầm của thế giới điện thờ, thầy là đang cứu nó." Trên mặt số 2 nở ra nụ cười: "Khi thần cũ sụp đổ, có thể được thần mới ăn thịt, đó là một loại vinh hạnh."

0 giờ nửa đêm, Hàn Phi lái xe đến hiệu thuốc An Khang, hắn dẫn theo năm đứa trẻ mở cửa hiệu thuốc ra.

Từ xa đã ngửi thấy mùi của người sống, Âm Thương lặng lẽ xuất hiện, từ dưới áo bào đen lấy ra một cái đầu người thối rữa, cái đầu nghiêng nghiêng nhìn năm học sinh: "Cao Thành, những đứa trẻ này là tế phẩm mới à?"

Chương 858: Thiên phú cấp độ chưa biết

"Bọn họ không phải tế phẩm mà là học sinh của tôi." Nháy mắt với Âm Thương, Hàn Phi không biết phải mở lời như thế nào, hắn không phải là không biết xấu hổ như số 2.

"Cậu đã rất lâu không mang tế phẩm mới đến rồi." Đầu người trong tay Âm Thương có chút thất vọng, dường như nó chưa nhận ra nguy hiểm đang tới gần.

"Tôi gặp phải một số chuyện, hay là vào trong rồi nói?" Hàn Phi vẫn còn "gửi nuôi" hai bệnh nhân tâm thần ở chỗ Âm Thương, chờ khi điều tra bệnh viện tâm thần số 3 Tân Hỗ, bọn họ sẽ có tác dụng lớn.

Những cánh tay mảnh khảnh nắm lấy giá hàng, Âm Thương đối với năm học sinh phía sau Hàn Phi rất tham lam. Do dự một lúc lâu, nó không cưỡng chế ra tay mà chống cự lại sự thôi thúc kia.

"Vào trong đi."

Cánh cửa dẫn xuống lòng đất được mở ra, Âm Thương bao vây lấy mấy người đến tầng hầm nơi giam giữ quỷ quái.

Bởi vì Hàn Phi đã rất lâu chưa giao dịch, Âm Thương lại bắt được một số quỷ quái tương đối hiếm, nhốt bọn chúng vào trong buồng giam để làm hàng hóa.

"Tôi vẫn luôn có một câu hỏi, tại sao anh lại thích giam cầm đám quỷ quái này? Dùng bọn chúng để giao dịch?" Hàn Phi cảm thấy Âm Thương giống như một người buôn bán nô lệ ngày xưa.

"Thần linh mà bọn chúng phụng sự với chúng tôi không giống nhau, cho nên tôi để bọn chúng làm hàng hóa, để hoán đổi tế phẩm với thần mà tôi tin tưởng." Đầu lâu trong tay Âm Thương nhíu mày: "Cậu hỏi những thứ này để làm gì?"

"Chúng tôi? Trong thành phố này có rất nhiều Âm Thương hay sao?" Hàn Phi nhạy bén nắm bắt được thông tin ẩn giấu

trong lời nói của Âm Thương.

“Rất ít, hơn nữa chỉ cần bị phát hiện, chúng tôi sẽ bị tất cả quỷ quái truy sát.” Toàn thân ẩn dưới áo bào đen, Âm Thương dừng ở hành lang, nó chậm chạp di chuyển thân thể to lớn: “Thiện ác đối lập nhau, nếu như tôi bị đám quỷ quái đó bắt được, bọn chúng cũng sẽ hiến tế tôi cho thần mà bọn chúng tin tưởng. Chúng tôi đều là quỷ, nhưng vì tin tưởng vào những vị thần khác nhau, nên đứng ở hai phía đối lập, các cậu không phải cũng vậy sao?”

Cánh tay mảnh khảnh mở cửa phòng giam ra, hai bệnh nhân trước đây được Hàn Phi đón từ bệnh viện tâm thần Tân Hỗ ra đang ở bên trong, không chút tổn hại.

“Mang bọn họ đi đi, tôi rất mong đợi lần giao dịch tiếp theo với cậu.” Âm Thương ra lệnh đuổi khách, nếu như không phải Cao Thành trước đây đã thực hiện rất nhiều giao dịch với nó, nó tuyệt đối sẽ không bao giờ để những tế phẩm chất lượng cao này đi.

“Cuộc sống chẳng qua chỉ là thay đổi từ chiếc lồng này sang chiếc lồng khác mà thôi.” Người thanh niên đội chiếc mũ dưa đan len bước ra khỏi phòng giam, anh ta vẫn còn đang trong trạng thái hỗn loạn.

“Thật ra hôm nay tôi tới đây không phải vì bọn họ.” Hàn Phi có chút khó xử nói: “Có thể dẫn tôi đi xem tế đàn một chút không? Tôi phát hiện một số bí mật, thần mà anh tín ngưỡng hình có liên quan với tôi, vận mệnh của chúng tôi đã từng đan xen quấn lấy nhau.”

Tế đàn dưới lòng đất dường như là cấm kỵ đối với Âm Thương, nó chẳng những không đồng ý với Hàn Phi, mà ngón tay ôm đầu cũng bắt đầu dùng sức, cái đầu lâu thối rữa kia thiếu chút nữa đã vỡ nát trong tay.

Bề ngoài Âm Thương có lý trí đến thế nào, thì nó cũng là quỷ trong thảm họa, yêu cầu của Hàn Phi đã vượt quá giới hạn của nó.

“Để em thuyết phục nó cho.” Số 1 đi theo sau Hàn Phi bước ra. Nó giống như đá ngầm đứng trong biển lớn, cho dù

giông bão ập đến, vẫn có thể mang đến cho người ta cảm giác an toàn đã mất từ lâu, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể tin tưởng.

Xuyên qua bóng tối và đêm đen, số 1 đi về phía Âm Thương. Trong khi tiến về phía trước, nó cũng giơ tay phải của mình lên.

Từng bước tới gần, sau đó nắm chặt năm ngón tay, không chờ Âm Thương và Hàn Phi kịp phản ứng, một cảm giác áp bức khủng khiếp đã truyền ra từ trên người số 1. Đứng đối diện với nó, giống như đang chống lại cả thế giới.

Không biết sợ hãi, khi nó đi về phía trước, tất cả các linh hồn xấu xa đều tự chủ muốn lùi lại.

Đây không phải là vấn đề mạnh hay yếu, 999 lần thí nghiệm đã khiến cho linh hồn của số 1 lột xác. Ý chí của nó không quỷ quái nào có thể lay chuyển được, kể cả thần cũng không.

Giơ tay lên, thả nắm tay ra!

Áo bào đen của Âm Thương gần như bị xé rách, nó muốn ngăn cản, nhưng đến việc phải phản kháng như thế nào cũng không biết.

Mục tiêu của số 1 không phải là hồn thể của Âm Thương, mà là chấp niệm của nó, đó là lý do tại sao nó trở thành quỷ sau khi chết.

Tiếng gương vỡ vang lên từ sâu trong linh hồn, cơ thể to lớn của Âm Thương bắt đầu khô héo co rút lại.

“Dùng lý lẽ thuyết phục người khác, ai thực lực mạnh hơn người đó chính là đạo lý.” Số 5 khẽ đẩy Hàn Phi một cái: “Thầy còn không nuốt nó, nó sẽ tiêu tan đấy.”

“Thầy vẫn luôn cho rằng các em chiến thắng là nhờ vào trí não.” Hàn Phi không nghĩ tới những người này khi có thể ra tay, một giây cũng đều sẽ không chút do dự.

Hắn nhanh chóng đi tới bên cạnh Âm Thương, sương đen tham lam khuếch tán bốn xung quanh, nuốt Âm Thương vào bên trong vực sâu.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã giam cầm oán niệm cỡ lớn – Âm Thương!”

“Âm Thương (oán niệm hình thái đặc biệt): Nó còn bảo lưu phần lớn kí ức khi còn sống, sở hữu năng lực học tập vượt xa quỷ quái thông thường. Nó không phải đến từ thế giới tầng sâu, mà là quỷ quái được sinh ra trong thành phố sau khi thảm họa xảy ra.”

““Năng lực 1 u hồn: Không có hình thái cố định, miễn nhiễm với hầu hết nguyền rủa và các loại thương tổn khác nhau.”

“Năng lực 2 học thần: Giỏi học hỏi vận dụng mọi thứ xung quanh, có thể không ngừng tự hoàn thiện bản thân.”

“Năng lực 3 não vực: nó đang cố gắng tạo ra quỷ vực của chính mình.”

Chỉ sau khi nuốt chửng Âm Thương, Hàn Phi mới biết, bọn chúng là một nhóm vô cùng đặc biệt. Tất cả đều được tạo thành từ quỷ quái dị biến sau thảm họa, đều bảo lưu một phần ký ức khi còn sống. Bọn chúng không muốn nuôi nhốt những người sống cùng với quỷ quái của thế giới tầng sâu, xâm chiếm thành phố, nhưng lại bất lực phản kháng, vì vậy chỉ có thể sống trong góc tối, đặt hy vọng vào các thần linh khác.

“Dẫn chúng tôi đi xem cái tế đàn kia đi, những đứa nhỏ này không có lừa gạt anh, thần mà anh tin tưởng quả thực có liên quan đến chúng tôi.”

Không giống như tế đàn đã bị hư hỏng hoàn toàn trong Cục điều tra, tế đàn này mặc dù cũ kĩ, nhưng vẫn có thể sử dụng bình thường. Bức tượng thần được tôn thờ trên tế đàn cũng mang đến cho người ta một cảm giác khó tả, như thể đó chính là Thần Vận.

Sau khi nhìn thấy tế đàn, mấy đứa trẻ, bao gồm cả số 2, toàn bộ đều trở nên phấn khích, đây cũng là lần đầu tiên Hàn Phi thấy bọn chúng lộ ra biểu cảm như vậy.

“Đưa em qua đó.” Số 2 bị số 5 đặt ở bên cạnh tế đàn. Một người mất đi hai chân như nó không có bất kì sức chiến đấu

nào, nhưng Hàn Phi biết trong số tất cả những đứa trẻ, chính nó mới là đáng sợ nhất.

Bàn tay nhỏ nhắn nhấc tấm vải đen trên tế đàn ra, tượng thần không mặt đứng ở trung tâm tế đàn, trên người nó đầy vết sẹo, da thịt bị xé toạc. Nhưng điều vô cùng quỷ dị là, sau khi tới gần nó, vậy mà lại có thể nghe thấy tiếng cười lúc có lúc không.

Tiếng cười đó cực kỳ chói tai, cuồng loạn, giống như một con ác quỷ nhảy múa điên cuồng trong địa ngục.

"Tìm được anh ấy rồi!" Trên mặt số 2 lộ ra nụ cười, nó với tiếng cường bên trong tượng thần phát sinh cộng hưởng: "Tớ biết là anh ấy sẽ không chết!"

"Tượng thần không mặt chính là tiếng cười điên cuồng à?" Hàn Phi cảm thấy hơi kỳ lạ: "Bên trong tương lai do Cao Hưng thống trị, chắc là anh ta đã trở thành không thể nhắc đến. Tất cả không thể nhắc đến sau khi hoàn toàn tiêu tan, mọi vết tích trên thế giới này sẽ đều bị xóa sạch."

"Đúng vậy, đây cũng là cái giá phải trả cho việc soán thần." Nhìn Hàn Phi, số 2 giải thích cho hắn: "Nhưng số 0 dường như đã sớm đưa một phần nhỏ ý chí của mình vào trong hiện thực, chắc đây cũng là công lao của thầy."

"Thầy?" Hàn Phi không nhớ rõ mình đã làm chuyện gì.

"Tóm lại, mọi chuyện đã lạc quan hơn một chút so với tưởng tượng của em. Sau khi phát động thành công soán thần, số 0 đã hiến tế bản thân, nhưng anh ấy không hề hồn phi phách tán, mà vẫn còn lưu lại một chút cơ hội cải biến." Số 2 nhìn vào tượng thần bên trong tế đàn: "Nếu như chúng ta soán thần thành công, trở thành chủ nhân mới của điện thờ, số 0 sẽ có thể bình an trở về. Nhưng nếu như chúng ta thất bại, vậy thì tất cả mọi người đều sẽ cùng nhau bị mắc kẹt trong điện thờ, vĩnh viễn bị chủ nhân ban đầu của điện thờ tra tấn, muốn sống không được, muốn chết không xong."

"Rủi ro soán thần này cũng lớn thật đấy."

"Rủi ro quả thực rất lớn, cho nên em cũng không nghĩ ra, tại sao số 0 lại lựa chọn thầy?" Số 4 liếc mắt nhìn Hàn Phi:

“Kế hoạch ban đầu của chúng em là để cho số 0 hiến tế thầy và chúng em, để cho anh ấy soán thần. Nhưng anh ấy lại tự ý thay đổi, đây cũng là điều mà em thấy khó hiểu nhất.”

“Thầy ấy thực sự là một lựa chọn tốt hơn so với số 0. Trong một thành phố nơi quái vật tràn lan hoành hành, chúng ta cần một người thực sự…” Số 2 ra hiệu cho số 4 không tiếp tục nói nữa.

Nghe được lời nói của số 2, Hàn Phi nhớ lại khi tiếng cười điên cuồng rời khỏi cô nhi viện màu máu, anh ta đang đứng cùng với ba mươi con “quái vật”, cảnh tượng đó vô cùng chấn kinh.

“Khí tức của số 0 vẫn ổn, tất cả các giao điểm ngã rẽ của vận mệnh đều có bóng dáng của anh ấy, điểm này chúng ta có thể tận dụng.” Số 2 vươn tay nắm lấy áo bào đen của Âm Thương, để nó loại bỏ sự can thiệp từ năng lực u hồn.

Thể xác của Âm Thương không ngừng thu nhỏ lại, cuối cùng lộ ra diện mạo vốn có của nó. Một linh hồn dị dạng nghiêm trọng và xấu xí, nó dừng lại ở một trong những khoảnh khắc sâu sắc nhất trong ký ức của mình. Ký ức ngắn ngủi đó cũng là chấp niệm vĩnh viễn của nó.

Âm Thương bên dưới chiếc áo bào đen đang mặc đồng phục nhân viên của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, trong lòng nó hình như đang ôm một đứa trẻ.

Sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, Hàn Phi đã nhìn thấy nội tâm của Âm Thương. Người này là nhân viên của Vĩnh Sinh Pharmaceutical. Vào đêm trước khi thảm họa xảy ra, nó vừa mới trở thành một người bố. Sau khi biết được thông tin mẹ con đều đã bình an, nó rời công ty vào đêm khuya, đến với bệnh viện, do đó cũng thoát được vụ thảm sát đầu tiên.

“Tôi hình như đã nhìn thấy….. tương lai? Ngọn nguồn của thảm họa xảy ra ở thành phố thông minh mới! Hình như là ở bên trong công ty Vĩnh Sinh Pharmaceutical!” Chỉ là muốn an ủi Âm Thương, nhưng Hàn Phi lại có được thu hoạch bất ngờ!

Thảm cảnh đó tất cả mọi người đều muốn điều tra rõ ràng. Nó không chỉ có liên quan đến thế giới kí ức điện thờ, mà còn liên quan đến hiện thực, bởi vì thảm cảnh này sắp xảy ra ở Tân Hỗ trong hiện thực rồi!

Nhặt đầu người rơi dưới đất lên, Hàn Phi giao nó cho Âm Thương, hy vọng có thể giao tiếp được với Âm Thương.

"Anh còn nhớ chuyện gì đã xảy ra với Vĩnh Sinh Pharmaceutical vào đêm con gái anh chào đời không? Tại sao nguồn gốc của tai họa lại ở đó?" Người sáng lập Vĩnh Sinh Pharmaceutical là Phó Sinh. Ở thời đại trước, cũng là Phó Sinh đã chịu đựng mọi áp lực, phải trả cái giá là bị xóa sạch mọi dấu vết, để ngăn chặn mối liên hệ giữa thế giới tầng sâu và hiện thực.

"Bảo hổ lột da, tôi biết có một ngày sẽ bị cậu thôn phệ, nhưng tôi không ngờ ngày hôm nay lại tới nhanh như vậy." Ánh mắt Âm Thương nhìn Hàn Phi trần đầy oán khí: "Cậu có thể mượn sức mạnh của nhân cách để điều khiển cơ thể tôi, nhưng tôi sẽ không thực lòng giúp cậu."

"Thần linh mà chú tín ngưỡng chính là thầy ấy, chúng tôi sở dĩ xuất hiện ở đây, chính là bởi vì nghe được tiếng nói của chú." Số 30 nhẹ nhàng nắm lấy hai tay Âm Thương: "Cao Thành chỉ là một tấm da, hiện tại thần linh đang chiếm giữ cơ thể của Cao Thành."

Năng lực nhân cách của số 30 rất đặc biệt, cô bé có thể khiến người ta trút bỏ mọi phòng bị, còn có thể trong thời gian ngắn nhất phán đoán ra một người có phải là kẻ địch hay không.

"Ăn chú là vì tốt cho chú, hiểu không?" Số 2 kêu Hàn Phi chạm vào tượng thần, năm đứa trẻ cắt cổ tay, nhỏ máu của mình lên trên tế đàn.

Tượng thần vốn dĩ tàn tạ khó coi thì sau khi hấp thụ máu, bề mặt vết thương của nó bắt đầu lành lại, trên khuôn mặt trống rỗng đó mơ hồ hiện ra đường nét khuôn mặt của một người. Càng quan trọng hơn là giữa Hàn Phi và tượng thần

phát sinh một mối liên hệ rất vi diệu, dường như hắn có thể cảm nhận được hỷ nộ ái ố của thần linh.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã nhận được một phần quyền hạn từ người quản lý số 0000! Kích hoạt năng lực độc quyền - hoa song sinh!”

“Hoa song sinh (Năng lực thiên phú cấp độ chưa biết): Tác dụng chưa biết, người chơi cần tự mình tìm hiểu.”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Hiến tế cho tượng thần này, bạn cũng có thể nhận được gia tăng thuộc tính ngẫu nhiên!”

Sau khi nghe thấy nhắc nhở của hệ thống, Hàn Phi trong lòng suy nghĩ một vấn đề: “Người quản lý số 0000 mà hệ thống nhắc tới rõ ràng là tiếng cười điên cuồng, người quản lý cũng cần thăng cấp sao? Nếu là như vậy, thì lý do tại sao thầy vẫn luôn thăng cấp vô cùng khó khăn, chẳng lẽ là do tiếng cười điên cuồng đã lấy đi một phần kinh nghiệm?”

Hàn Phi bày tỏ nghi ngờ này với Số 2, nhưng Số 2 không trả lời mà chỉ vào Âm Thương: “Hãy kéo nó vào trong vực sâu tham lam, để nó nhìn ý chí và linh hồn của thầy.”

“Em như này là mặc nhận rồi sao?” Hàn Phi cũng không tiếp tục truy vấn nữa, dựa theo lời Số 2, hắn để Âm Thương nhìn thấy dáng vẻ linh hồn của mình, đường nét ngũ quan cùng thân hình của hắn gần như đều giống hoàn toàn tượng thần.

Chương 859: Một mình chống đỡ một bộ phận

Vị thần mà mình tin tưởng đã vô số lần đi lướt qua, loại cảm giác này rất đặc biệt. Sau khi nhìn thấy linh hồn của Hàn Phi, Âm Thương đã thay đổi thái độ kiên định trước đó và đồng ý giúp đỡ hắn.

Với tư cách là tín đồ sùng đạo nhất của tiếng cười điên cuồng, gã cũng có một tâm nguyện nhỏ nhoi, đó chính là hy vọng có thể giết chết hận ý của bệnh viện tâm thần số 3 Tân Hỗ.

Sau khi tai họa xảy ra, hận ý chiếm giữ bệnh viện tâm thần đã giết chết vợ và đứa con mới sinh của gã.

Hận thù và tức giận đã biến Âm Thương thành quỷ, nhưng có thể do đã từng tham gia vào một số thí nghiệm đặc biệt ở Vĩnh Sinh Pharmaceutical, nên gã vẫn giữ được một phần ký ức của mình ngay cả khi đã trở thành quỷ.

Gã không muốn thông đồng làm bậy với quỷ quái của thế giới tầng sâu, vì vậy đã lựa chọn một con đường khác.

Vẫn còn rất nhiều "người" gặp phải cảnh ngộ tương tự như gã. Nhưng khi thời gian trôi qua, trong số bọn họ có người hoàn toàn mất đi lý trí, biến thành ác quỷ thuần túy, còn một số thì bị quỷ quái khác truy sát.

Lâu dần, bọn họ đã ẩn nấp đi hết, không còn kiên trì phân biệt thiện ác, không còn nhắc nhở bản thân phải giữ vững nhân tính, mà lặng lẽ ẩn mình trong đêm tối, nhấm nháp vết thương.

Nếu như thảm họa tiếp tục sâu thêm, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ trở nên giống như những quỷ quái trong thế giới tầng sâu.

"Những âm thương này nằm rải rác khắp thành phố, có thể làm đôi mắt của chúng ta." Mọi thứ đều đang phát triển theo kế hoạch của số 2: "Dựa vào Cục điều tra thảm họa, chúng ta

sẽ thành lập lực lượng của riêng mình. Người và quỷ có thể cùng tồn tại, chỉ cần có thể hữu ích cho soán thần, bất kỳ quỷ quái nào cũng đều có thể gia nhập."

"Thầy không cần rời khỏi cục điều tra, em và số 4 sẽ giúp thầy quản lý những tên âm thương này." Số 5 đứng kề vai sát cánh cùng số 4: "Ba mươi học sinh trong lớp toàn bộ hội tụ lại với nhau là một loại lãng phí. Chờ sau khi sức mạnh nhân cách được củng cố lần nữa, chúng ta sẽ tách ra để hành động."

"Đến lúc đó tính sau." Nhiệm vụ của Hàn Phi là bảo vệ tất cả học sinh, không được bỏ sót bất kỳ ai: "Âm Thương đã nói cho thầy biết vị trí của những quỷ quái khác, đêm nay đến đó chứ?"

"Đêm dài lắm mộng, đương nhiên phải nhanh chóng liên lạc với bọn họ." Số 2 nằm bò trên lưng số 5: "Sắp đến sinh nhật của thần linh rồi, ngày đó vô cùng quan trọng đối với y, chúng ta cần tích góp đủ sức mạnh trước khi đến ngày đó."

Mở cửa từng phòng giam ra, Hàn Phi nuốt tất cả "hàng hóa" bị Âm Thương giam giữ, rồi mới ra khỏi nhà kho dưới lòng đất.

Trở lại xe, dưới sự dẫn dắt của Âm Thương, mấy người xuyên qua khu C, đi đến rìa khu A.

"Nguồn gốc của thảm họa từ cao ốc của Vĩnh Sinh. Nơi đó là một trong những tòa nhà thuộc sở hữu của một công ty chi nhánh dưới tên Vĩnh Sinh Pharmaceutical, phụ trách nghiên cứu và phát triển các loại thuốc điều trị bệnh tâm thần, cũng như thử nghiệm nhiều thiết bị y tế mới." Âm Thương ngồi trên ghế lái phụ, áo bào đen bao trùm chiếc xe, hai tay gã cầm cái đầu người thối rữa, không nỡ vứt nó đi.

Hầu hết vật phẩm người sống đều bị gã hiến tế cho tượng thần, chỉ có cái đầu người này là gã giữ lại để truyền lời nói cho mình. Từ một góc độ nào đó mà nói, gã cũng có thể coi là một quản gia cần kiệm.

"Hôm đó tôi đi trước, những người thay ca đều đã chết hết. Khi tôi thăm con gái trở về, bên trong tòa nhà lớn dường như

đã trở thành một thế giới khác, hoàn toàn bị đêm tối nuốt chửng, xung quanh chỉ còn lại sự lạnh lẽo vô biên."

Những lời nói lắp bắp tuôn ra từ đầu người, bản thân Âm Thương đã mất năng lực ngôn ngữ, gã cần sự giúp đỡ của cơ thể người khác mới được.

"Cao ốc Vĩnh Sinh trước đây còn được gọi là cao ốc Vĩnh Thịnh, nó được đánh dấu là tòa nhà cấm trong tài liệu của Cục điều tra thảm họa." Hàn Phi nhớ lại thông tin mà hắn đã xem qua: "Trong tòa nhà quỷ đã xuất hiện hận ý hàng đầu có thể so sánh với Cánh Bướm. Bên trong tòa nhà cấm nói không chừng thực sự có thứ do không thể nhắc đến để lại, bây giờ chúng ta qua đó chính là tự tìm cái chết."

Thực lực tăng vọt, nhưng Hàn Phi không hề bành trướng. Đối với chính mình hắn vẫn luôn có nhận thức tỉnh táo.

"Chúng ta cần phải tìm ra điện thờ ẩn giấu bên trong thế giới ký ức. Mấu chốt của soán thần chính là phá hủy điện thờ và tượng thần ban đầu, sau đó mới có thể xây dựng lại thần mới trên đống phế tích. Trong tương lai chắc chắn phải đến tòa nhà cấm." Tử ý trong mắt số 4 sục sôi. Nó không có chút sợ hãi nào đối với nguy hiểm và cái chết, hoặc là nói bản thân nó chính là hiện thân của cái chết.

"Cho dù mọi người có muốn đi, tôi cũng không có năng lực dẫn mọi người đi được đâu. Khu A vùng cốt lõi nhất đã có thể coi là một thế giới khác rồi. Quy tắc ở đó không giống với bên ngoài, bất luận là người hay là quỷ, chỉ cần đi vào thì sẽ phát sinh chuyện rất xấu." Cái đầu teo tóp trong tay Âm Thương yếu ớt nói: "Thảm họa là bộc phát ở khu A đầu tiên, ở đây cũng hội tụ quỷ quái khủng khiếp nhất. Nhưng điều đáng chú ý là, tất cả quỷ quái đều cố ý tránh khu vực cốt lõi nhất đó ra, ngay cả hận ý cũng không muốn tới gần."

"Tạm thời chúng ta sẽ không đến tòa nhà cấm." Số 2 mở miệng, coi như là cho Hàn Phi và Âm Thương một viên an thần.

"Nếu mọi người có hứng thú với thảm họa, có thể đi tìm một âm thương khác, anh ta tên là Khổng Thiên Thành, từng

là điều hành cấp cao của Deep Space Technology. Vài tuần trước khi thảm họa xảy ra anh ta vẫn luôn ở trong cao ốc Vĩnh Sinh, dường như đang thực hiện một số thí nghiệm đặc biệt nào đó, anh ta biết rất nhiều bí mật."

Lời nói của Âm Thương thu hút hứng thú của Hàn Phi, trong ấn tượng của hắn có người Khổng Thiên Thành này: "Đêm nay đi tìm anh ta đi."

"E rằng không được, anh ta đã mất tích từ cách đây rất lâu rồi." Âm Thương lắc lư đầu người trong tay: "Có người nói anh ta đã bị hận ý giam cầm, cũng có âm thương nhìn thấy anh ta xuất hiện ở gần thành mới Hy Vọng. Một người đã biến thành quỷ như anh ta dường như đang tìm một cách có thể chung sống với người.

Hàn Phi không có ấn tượng quá sâu sắc với Khổng Thiên Thành này, hắn chỉ gặp qua một lần trong buổi triển lãm game: "Vĩnh Sinh Pharmaceutical bị phá hủy hoàn toàn, nhưng ở đây vẫn còn có thể nhìn thấy vết tích tồn tại của Deep Space Technology. Thành mới Hy Vọng có thể thành lập được hình như cũng có liên quan đến bọn họ.

"Theo như thầy nói, Khổng Thiên Thành muốn liên hệ lại với Deep Space Technology, nên mới đến thành mới Hy Vọng à?" Số 5 gật gật đầu: "Xem ra chúng ta cũng phải đến thành mới Hy Vọng một chuyến rồi, bất kể là vì điều tra chân tướng của thảm họa, hay là để chọn một số lượng lớn tế phẩm."

"Tế phẩm? Các em nhất định phải bình tĩnh!" Hàn Phi vội vàng nói, trước đây đều là người khác khuyên hắn như vậy.

"Thầy nghĩ rằng thành phố đó rất tốt đẹp sao? Thiếu cái gì mới đặt tên là cái đó, vì vậy nó mới được gọi là Hy Vọng." Số 2 nhìn những gương mặt người phản chiếu qua kính xe, không ai có thể đoán được rút cuộc nó đang nghĩ gì.

Chiếc xe chạy nhanh qua các con ngõ của thành phố. Bọn họ tìm thấy khoảng hơn chục oán niệm còn giữ lại được ký ức khi còn sống, không có quá nhiều ác ý với con người. Đối tượng căm hận của những lệ quỷ này là những ác quỷ đến từ thế giới tầng sâu.

Dưới sợ hỗ trợ hết mình của Âm Thương, Hàn Phi và những đứa trẻ đã kích hoạt các tế đàn được canh giữ bởi những quỷ quái kia. Bọn họ đã làm rung chuyển các quy tắc của thế giới điện thờ, gây ra những sai lệch nhỏ trong quỹ đạo của vận mệnh.

Sau khi cho thấy mối liên hệ giữa điện thờ và chính mình, mức độ thân thiện của những quỷ quái đó đối với Hàn Phi đã tăng lên đáng kể, niềm tin hão huyền của bọn họ đã có một phương hướng chân thực.

Không cần những quỷ quái này làm gì, Hàn Phi chỉ yêu cầu bọn họ bảo vệ mình, thu thập tin tức và làm đôi mắt cho hắn.

Nhìn bề ngoài, tổ 13 hiện tại chỉ có một mình hắn, nhưng trên thực tế, ngay cả khi nói một cách khiêm tốn, khả năng điều động của tổ 13 cũng đã có thể so sánh với một nửa trung đội điều tra.

Rời khỏi tòa nhà cuối cùng, khi vừa ra khỏi hành lang Hàn Phi đã cảm thấy có gì đó. Ngẩng đầu nhìn lên, bên trên bầu trời đêm đen kịt bao phủ Tân Hỗ hơn chục năm, đột nhiên có thêm mấy ngôi sao yếu ớt.

“Một đốm lửa nhỏ có thể thiêu cháy cả đồng cỏ, thần linh sớm muộn gì cũng phải trả giá cho sự kiêu ngạo của mình.” Sau khi nói xong, dường như nghĩ ra điều gì, số 5 cười cười liếc nhìn số 2: “Ngoại trừ cậu và số 0.”

Chỉ trong một câu nói ngắn ngủi, đã tiết lộ một thông tin với Hàn Phi. Trong số ba mươi đứa trẻ, dường như có hai người đã trở thành không thể nhắc đến.

“Chuyện bên này đã làm xong, đi thành mới Hy Vọng thôi.” Không để ý đến số 5, số 2 ra hiệu cho mọi người lên xe: “Mấy tên tội phạm kia chắc là đã nhận được tin tức biến mất của cấp dưới rồi, không thể để cho bọn chúng có cơ hội tiêu hủy chứng cứ được.”

Lấy bản đồ tiện tay mang từ cục điều tra ra, Hàn Phi lái xe đến thành mới.

……

“Anh có biết Tiểu Hồng là ai không?”

“Gần đây em cứ có một giấc mơ, em đã quên mất mình gặp Tiểu Hồng ở đâu, chúng em đã trở thành bạn bè, chơi đùa cùng nhau.”

“Em chưa bao giờ nói cho Tiểu Hồng biết nhà mình ở đâu, nhưng nó đã tự tìm đến nhà của em.”

“Lúc đầu nó gọi tên em ở dưới tầng, sau đó nó chạy vào trong hành lang, đứng trước cửa nhà em, gọi em ra ngoài chơi.”

“Em cảm thấy hơi sợ rồi, em không mở cửa cho nó, nó sẽ cứ gõ cửa mãi.”

“Hôm đó em mở mắt ra, đột nhiên nghe thấy mẹ đang nói chuyện với ai đó, bọn họ trò chuyện rất vui vẻ. Em dụi mắt bước ra khỏi phòng ngủ thì thấy Tiểu Hồng đang ngồi trên ghế sô pha!”

“Người nhà em đều rất thích Tiểu Hồng, số lần nó đến gặp em cũng càng ngày càng nhiều. Dần dần, em cảm thấy thời gian người nhà trò chuyện với nó còn nhiều hơn cả em.”

“Tiểu Hồng đang từ từ thay thế em, không thể tiếp tục như vậy nữa, em phải giết chết nó.”

“Hôm đó em đã giấu con dao dưới gối, gọi Tiểu Hồng vào phòng ngủ chơi.”

“Em nhớ rất rõ ràng, sau khi em đóng cửa lại, Tiểu Hồng đã nở một nụ cười hạnh phúc hơn bất kì lúc nào hết.”

“Thật hạnh phúc, thật đáng sợ, em đẩy nó xuống trước gương trang điểm, lấy con dao giấu dưới gối ra.”

“Chất lỏng sền sệt bắn tung tóe trên quần áo của em, men theo chiếc gương trượt xuống. Em đột nhiên ngẩng đầu lên, phát hiện mình đang mặc một bộ y phục màu đỏ, mặt của em dần dần đã trở nên giống với Tiểu Hồng!”

Trong tầng hầm của phòng khám Bình Minh ở thành mới Hy Vọng, một người phụ nữ điên trong bộ quần áo màu máu dựa vào vai bác sĩ: “Bác sĩ Quỷ, em cảm thấy như mình bị

mắc kẹt trong giấc mơ đó, không thể thoát ra được, Tiểu Hồng sẽ luôn xuất hiện ở khắp mọi nơi.”

“Uống thuốc đúng giờ, tiếp nhận điều trị thật tốt, em sẽ không sao đâu.” Bác sĩ đẹp trai hôn lên môi người phụ nữ điên: “Hãy ngủ một giấc thật ngon nhé… Tiểu Hồng.”

Bác sĩ mãn nguyện nhìn tác phẩm của mình, đột nhiên có tiếng gõ cửa. Đẩy kính mắt của mình lên, gã chỉnh lý lại quần áo rồi mở cửa phòng khám dưới tầng hầm ra.

“Cậu vẫn còn tâm trạng chữa bệnh cho bệnh nhân nữa à?” Một người đàn ông trung niên toàn thân mặc đồ đen xuất hiện ở cửa.

“Thẩm phán? Anh đến tìm tôi có chuyện gì?”

“Mười một người của chúng ta đã bị mất tích trong khu A rồi.” Người đàn ông trung niên được gọi là thẩm phán lấy ra một danh sách: “Tôi không chắc chắn là ai làm, nhưng có người nhìn thấy, chiếc xe tải 016 thờ cúng thần linh được lái vào trong cục điều tra thảm họa.”

Chương 860: Báo động đỏ cấp 1, Hàn Phi

“Cục điều tra thảm họa không phải ở khu C hay sao? Tôi nghe nói thời gian trước bọn họ điều tra tòa nhà quỷ, tổn thất nặng nề, làm sao có thể có tinh lực mà chia quân đi điều tra khu A được?”

Mười một người mất tích, nhưng vẻ mặt của bác sĩ không có chút thay đổi nào, giống như vừa mới nghe tin con chó cưng của hàng xóm mất tích vậy.

“Chắc hẳn đã xuất hiện chuyện nằm ngoài tầm kiểm soát của chúng ta rồi. Bây giờ tôi có hai suy đoán, thứ nhất cục điều tra tiến vào tòa nhà quỷ chỉ là một cái vỏ bọc, mục đích thực sự của bọn họ là tiến vào khu A; thứ hai là đã có một thế lực khác xuất hiện ở khu A, bọn họ không giống quỷ quái, đủ mạnh đến mức có thể tự do hoạt động trong khu vực.” Thẩm phán liếc nhìn bệnh nhân ở sâu trong phòng khám dưới tầng hầm: “Thời gian này đừng có chơi lửa quá mức, tên Sửu bị rơi vào tay cục điều tra, bọn họ cũng có khả năng đã bị lộ rồi.”

“Chúng ta đã cống hiến nhiều như vậy cho việc xây dựng thành mới Hy Vọng, cứu được bao nhiêu người, sợ gì?” Bác sĩ có tướng mạo tuấn tú, nụ cười thân thiện, giọng nói mang theo một loại cảm giác như đứng trong gió xuân ấm áp.

“Nghe lời mới có thể sống được lâu hơn.” Trên mặt không có chút biểu cảm, thẩm phán biết rõ bác sĩ trước mặt này là người như thế nào: “Con quỷ mà tôi bảo cậu điều tra, có manh mối gì chưa?”

“Có thể khẳng định anh ta đang ở trong thành mới Hy Vọng. Con quỷ đó tránh được thiết bị thăm dò của Deep Space Technology, không chỉ biết rõ các loại thiết bị chống đối quỷ quái, còn biết rất nhiều chuyện đã xảy ra ở Tân Hỗ trước khi xảy ra thảm họa.” Bác sĩ nói chậm lại: “Một con quỷ thông minh như vậy, thật là hiếm thấy.”

“Khổng Thiên Thành là lãnh đạo cấp cao được Deep Space Technology phái đến làm việc tại Vĩnh Sinh Pharmaceutical.

Một tuần trước khi thảm họa bùng phát, anh ta đều ở bên trong cao ốc Vĩnh Sinh.” Thẩm phán nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Bất luận thế nào, nhất định phải tìm được con quỷ này, tuyệt đối không được để cho anh ta tiếp xúc với thành viên của Deep Space Technology.”

“Trong thế giới được bảo vệ bởi thần linh, chúng ta chính là sứ giả của thần, không cần phải sợ bất cứ điều gì, lo lắng của anh hoàn toàn không cần thiết.” Bác sĩ đã không để tâm đến những lời của thẩm phán.

“Cậu đừng quên lý do tại sao chúng ta xuất hiện ở đây. Tôi giúp cậu tìm lại kí ức không phải để cho cậu tùy tiện giết người, chúng ta cần phải giết hết tất cả những kẻ có thể gây tổn hại cho điện thờ từ trong trứng nước.” Giọng nói của thẩm phán dần trở nên lạnh lùng, như thể gã chỉ là một cỗ máy phán xét, rất ít cảm xúc của con người.

“Còn chưa nói được hai câu, anh đã mất kiên nhẫn rồi.” Bác sĩ giơ hai tay mình lên nói: “Được được được, bây giờ tôi sẽ đi liên lạc với những người khác, trong vòng một tuần sẽ cho anh câu trả lời.”

“Mười ngày nữa là đến sinh nhật của thần linh rồi, tuyệt đối không được để xảy ra sự cố.” Thẩm phán xoay người rời đi, bác sĩ nhìn chằm chằm bóng lưng của gã, khuôn mặt tuấn mỹ dần dần méo mó.

“Phải sống như thế nào, là do chính tôi quyết định, ai khoa tay múa chân, sớm muộn gì tôi cũng giết hết.” Trên mặt nổi một đường gân xanh, bác sĩ đóng cửa lại rồi đi về phía bệnh nhân trong phòng.

Không lâu sau, tiếng kêu thảm thiết của một người phụ nữ vang lên. Chờ sau khi mọi chuyện lắng xuống, bác sĩ mới bật đèn trong phòng khám dưới tầng hầm lên.

Bệnh nhân mặc quần áo màu máu đã chết, điều quỷ dị là thi thể của cô ta vẫn mở to mắt đứng phía sau bác sĩ, để mặc gã điều khiển.

“Tiểu Hồng, nhét cô ta vào trong tủ quần áo đi. Em hãy thay bộ quần áo sạch sẽ ra, cùng anh đi tuần đêm.”

Dường như thi thể bệnh nhân nghe hiểu lời bác sĩ, nó mở một cánh cửa ra, bên trong đứng đầy những thi thể. Già trẻ gái trai đều có hết, phần lớn đều không còn dấu hiệu sống, thi thể đã bắt đầu thối rữa.

Bản thân thi thể cũng tìm một chỗ trống đứng vào bên trong. Không lâu sau, lại có một người phụ nữ khác mặc áo sơ mi trắng từ trong gian phòng đi ra.

"Bác sĩ, gần đây em cảm thấy rất không khỏe, em luôn mơ thấy một giấc mơ giống nhau." Người phụ nữ chậm rãi đi đến bên bác sĩ rồi ngước khuôn mặt tái nhợt của mình lên: "Anh có biết Tiểu Hồng là ai không?"

Vòng tay qua eo người phụ nữ, bác sĩ tiêm một mũi máu quỷ vào cơ thể của cô ta: "Chờ sau khi tuần đêm trở về, anh sẽ nói với em Tiểu Hồng là ai."

Mở cửa tầng hầm ra, gã và người phụ nữ cùng nhau rời khỏi phòng khám như một đôi tình nhân đang yêu nhau nồng nhiệt, đi về phía ngoại vi vùng đệm.

Thành mới Hy Vọng là thành phố lớn nhất của những người sống sót, được chia thành bốn khu vực từ trong ra ngoài. Khu cốt lõi chỉ có tầng lớp quyết định sách lược, nhân viên nghiên cứu khoa học và nhân tài đặc biệt mới có thể vào; khu nội thành được chuẩn bị đặc biệt cho người già, yếu, bệnh tật và người nhà của các nạn nhân đã hy sinh; khu ngoại thành phồn hoa, đông dân cư nhất; và vùng đệm rộng lớn.

Để đảm bảo quỷ quái không thể tiến vào thành mới Hy Vọng, Deep Space Technology và những người sở hữu nhân cách đặc biệt của thành mới Hy Vọng đã cùng nhau xây dựng nên vùng đệm. Nơi đây cũng là bãi thí nghiệm lớn nhất Tân Hỗ sau thảm họa, đủ loại thí nghiệm về quỷ quái được thực hiện tại đây.

Phòng khám của bác sĩ nằm ở nơi giao nhau của vùng đệm và khu ngoại thành. Gã thường chữa trị miễn phí cho người bị thương, không chỉ y thuật cao minh, lại đẹp trai, dễ gần.

"Bác sĩ Quỷ, lại đi lấy thuốc à?" Hộ vệ đi ngang qua dường như cũng quen biết bác sĩ. Tên biến thái điên cuồng này ở

trong mắt cư dân là một người đặc biệt lương thiện, mọi người đều thích tiếp xúc với gã.

"Anh em tuần đêm gặp phải chút phiền phức, tôi đi qua xem một chút." Bác sĩ ôn nhu lễ độ, vô cùng lịch sự, nói chuyện với ai cũng đều không chút phách lối.

"Nửa đêm rồi vẫn phải ra ngoài, vất vả rồi, bác sĩ." Cửa nhà hàng xóm cũng bị đẩy ra, một cô gái ngượng ngùng cầm ngọn đèn dầu chạy ra ngoài, cô ta tự mình đưa đèn cho bác sĩ.

"Cám ơn em, Tiểu Mai, lần nào cũng làm phiền em." Bác sĩ có đôi mắt sáng như ngọc trong đêm tối. Gã đang ôm nữ bệnh nhân, nhưng ánh mắt lại dán chặt vào trên người cô gái kia, như thể cô ta đã trở thành mục tiêu tiếp theo.

Ngọn đèn dầu phát ra ánh sáng yếu ớt, bên trên dường như ẩn chứa sức mạnh nhân cách của Tiểu Mai, cho dù bị âm khí công kích cũng sẽ không bị dập tắt. Bác sĩ xách nó tiến về phía trước trong vùng đệm, gã cùng với bệnh nhân đi qua các tòa nhà bị ván gỗ niêm phong.

Có rất nhiều tòa nhà như thế này trong vùng đệm, mỗi tòa nhà là một địa điểm thí nghiệm riêng biệt, nơi giam giữ một số quỷ quái đặc biệt.

Con người giỏi nhất là sử dụng công cụ, điều khiển những thứ khác. Tầng lớp quản lý của thành mới Hy Vọng một mặt sợ hãi quỷ quái, mặt khác lại mong muốn có được năng lực của quỷ. Trong sự mâu thuẫn này, bọn họ dần dần nghiên cứu phát triển ra một số trang thiết bị nhắm vào quỷ quái, chẳng hạn như chiếc vòng đen mà Cục điều tra thảm họa sử dụng. Nó được thêm vào chất liệu đặc biệt có thể ngăn cản quỷ quái xâm nhập, phương thức sản xuất cụ thể chỉ có một số ít người ở khu cốt lõi biết.

Nhìn nội dung thí nghiệm được dán trên tòa nhà, bác sĩ đặt ngọn đèn dầu ở lối vào hành lang rồi gõ bảy lần vào cánh cửa sắt đang đóng chặt: "Nhân vật lớn của khu cốt lõi mang đến một tin xấu, có việc đây, các anh em."

Cánh cửa sắt rỉ sét chậm rãi tự di chuyển, bên trong tỏa ra một mùi hôi thối nồng nặc. Tòa nhà được cho là dùng để thí

nghiệm quỷ quái chứa một số xác chết của những người sống sót.

"Thẩm phán tới tìm anh rồi à?" Trong bóng tối vang lên một giọng nói âm trầm khàn khàn, từng thân ảnh lần lượt đi ra, dường như bọn họ đang tổ chức "tiệc tùng chè chén".

"Các anh chơi bẩn thật đấy." Bác sĩ lấy tay của nữ bệnh nhân bịt miệng và mũi mình lại: "Tên Sửu sau khi triệu tập thành viên của đội chấp pháp xong thì đã biến mất, chuyện này hình như có liên quan đến cục điều tra. Các anh nhanh chóng xử lý chỗ đồ sưu tầm kia đi, đợt này hãy khiêm tốn một chút."

"Ở đây chính là thiên đường của chúng ta, ông trời đứng về phía chúng ta, muốn khiêm tốn cũng không thể." Người đàn ông ngồi trên xác chết lấy ra một đĩa thức ăn, gã đang tiến hành làm tiêu bản nội tạng: "Con quỷ mà thẩm phán yêu cầu chúng ta điều tra trước đó, đã được Con Chuột tìm thấy, gã lẩn trốn trong khu nội thành, đang cố gắng tìm cách vào khu cốt lõi."

"Các anh chưa giết chết gã ta sao?" Thấy người đàn ông chuyên tâm làm tiêu bản, bác sĩ có vẻ mất kiên nhẫn: "A Hủ, tôi đang nói chuyện với anh đấy."

"Gã bám vào cơ thể của một người vô cùng quan trọng, người đó chính là một trong những bước ngoặt của vận mệnh, chúng tôi cũng không dám khinh suất ra tay."

Một số người giết chóc vì tín ngưỡng, một số giết chóc là để bảo vệ, nhưng đám người giết chóc biến thái này hoàn toàn là vì hứng thú.

"Các anh mà cũng tin vào vận mệnh?" Đang muốn nói gì đó, bác sĩ đột nhiên cảm giác được từ xa truyền đến một ánh sáng nhàn nhạt. Quay đầu lại gã thấy một chiếc xe của nội bộ Cục điều tra đang chạy nhanh trên đường cao tốc ở vùng đệm.

Mấy người nhìn nhau, bọn họ lập tức đều rất phấn khích.

…

"Hiện tại chắc là chúng ta đã tiến vào phạm vi ảnh hưởng của thành mới Hy Vọng rồi. Nghe nói bọn họ đã thiết lập vùng

đệm rộng rãi, để bảo đảm an toàn cho thành thị, lát nữa có lẽ chúng ta sẽ phải đi bộ đến đó.”

Lái xe cả đêm, trạng thái tinh thần của Hàn Phi không ổn định lắm. Đột nhiên hắn nhìn thấy một cô bé đang ngơ ngác đứng giữa đường.

Đạp thắng, Hàn Phi dừng xe lại: “Dám dừng xe của mình?”

Cô bé mặc áo đỏ vẫn đứng giữa đường, khi Hàn Phi quay đầu nhìn lại, thì trong xe chỉ còn lại mình hắn.

“Quỷ đưa? Hay là quỷ vực?”

Hắn tự nhéo mình một cái, cơn đau vẫn còn đó, vô cùng chân thật.

“Cháu có thể chơi cùng với chú không?”

Hàn Phi còn chưa kịp định thần lại thì cô bé đã xuất hiện ở ngoài cửa sổ xe, mặt của nó gần như đã dán vào cửa sổ xe rồi.

“Đương nhiên có thể, chú thích nhất là trẻ con, mọi người trong cư xá đều gọi chú là vua trẻ con.” Mở cửa xe ra, Hàn Phi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô bé: “Cháu muốn chơi cái gì? Trốn tìm, người gỗ, sói già sói già mấy giờ rồi, bút tiên, Mary đẫm máu…v…v…, chú đều có thể.”

Nghe thấy một loạt danh sách thì cô bé áo đỏ dừng lại một chút. Dường như nó không nghĩ tới Hàn Phi lại có nhiều trò như vậy.

“Có phải cháu không có ai chơi cùng không? Thật đáng thương!” Sờ sờ đầu của cô bé, Hàn Phi nhìn bốn xung quanh, suy nghĩ trong lòng hắn là —— Đây là con quỷ của ai đánh rơi vậy? Không ai nhận, thì hắn sẽ mang đi đấy.

Thấy cô bé im lặng, Hàn Phi quyết đoán dẫn nó bắt đầu chơi, hết trò chơi này đến trò chơi khác, như thể luân hồi không có hồi kết. Người có thể lực tuyệt vời như Hàn Phi, vẫn chưa chơi đủ, nhưng cô bé dường như đã có vẻ không chịu nổi rồi.

“Cháu hơi mệt rồi, lần sau cháu có thể đến nhà chú tìm chú chơi cùng được không?” Giọng nói của cô bé không có chút

cảm xúc nào. Nó cúi đầu, giống như một loại nguyền rủa, chỉ cần Hàn Phi đồng ý, nó sẽ luôn đi theo hắn, khiến hắn vĩnh viễn không thể thoát khỏi mình.

"Chú chưa từng nghe một yêu cầu nào kỳ lạ như vậy." Ngồi xổm trước mặt cô bé, Hàn Phi nắm lấy hai tay của nó: "Hay là để chú dẫn cháu đến nhà chú cho quen đường? Trong nhà chú còn có rất nhiều người thú vị, có chị y tá xinh đẹp dịu dàng, ông hiệu trưởng đức cao vọng trọng, tiểu ca ca thích tắm táp, cháu nhất định sẽ thích nơi đó.

Đang cúi đầu cô bé từ từ ngẩng lên, sự nhiệt tình của Hàn Phi khiến nó cảm thấy không thoải mái và nguy hiểm: "Được… …"

Sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, Hàn Phi nở một nụ cười chân thành gấp trăm lần so với bác sĩ. Sương đen tham lam bao quanh hắn, vực sâu vô tận xé nứt ảo ảnh, những con ác quỷ gớm ghiếc bò ra khỏi đó!

"Chào mừng đến với vực sâu tham lam."

Hàn Phi nắm tay cô bé áo đỏ, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía một tòa nhà cao tầng bên cạnh, Vô Thường và Hình Phu đã lao về phía đó!

Chương 861: Vận mệnh của diễn viên

“Một người nhiệt tình hiếu khách như chú, làm sao có thể đuổi cháu đi chứ?”

Hai oán niệm cỡ lớn đâm vào tòa nhà cao tầng trong vùng đệm, tiếng báo động đinh tai nhức óc lập tức vang lên. Để đề phòng quỷ quái mất kiểm soát, ở đây đã bố trí một lượng lớn chốt canh gác.

“Vận khí thật tốt, đang không tìm được đường lại gặp được hướng dẫn viên.”

Hàn Phi không chút hoảng sợ, chỉ cần khống chế được những người đó trước khi lực lượng hỗ trợ khác tới, sẽ không ai biết hắn đã từng tới đây.

Cô bé mặc áo đỏ muốn đi, nhưng làm thế nào cũng không thể thoát khỏi tay Hàn Phi được. Trước đây đều là nó quấy rầy người khác, từng bước ép đối phương phát điên, bây giờ lần đầu tiên nó lại có ý định muốn chạy trốn.

“Đừng chống cự nữa, chú sẽ suy nghĩ giữ lại mạng cho cháu.” Hàn Phi cảm giác được ác ý và sự chống đối của đối phương, nhưng xuất phát từ thiện ý, hắn vẫn mở miệng nói.

Lời nói xuất phát từ trái tim truyền đến tai người khác đã biến đổi, những lời của hắn nghe thế nào cũng không giống một thành viên của cục điều tra.

Chuông báo động kêu vài tiếng rồi ngừng, đám người đó chủ động tắt chuông báo động, bởi vì bọn họ cũng muốn bắt sống Hàn Phi. Cục điều tra sẽ không vô cớ xuất hiện ở thành mới Hy Vọng, Hàn Phi đến đây rất có khả năng có liên quan đến việc anh Sửu mất tích. Chỉ cần bọn họ có thể bắt được hắn trước, thì có thể nắm được thế chủ động, tiếp tục che giấu tin tức.

“Làm gì có hộ vệ nào lại chủ động tắt chuông báo động? Bọn họ định lấy đá chọi với đá à?” Số 5 ngồi vào ghế lái:

“Thầy Cao, em sẽ lái xe ra bên ngoài vùng đệm trước, để đề phòng bị người ta truy ra, lát nữa trở lại tìm thầy.”

Sau khi thống nhất địa điểm, ngoại trừ số 1, những đứa trẻ khác đều đi cùng với số 5.

“Sao em không đi cùng các bạn? Không tin thầy à?” Hàn Phi nhìn về phía số 1 đang đi tới.

“Lát nữa thầy hãy sai khiến oán niệm di chuyển về hướng ngược lại với phương hướng của chúng em, đánh lạc hướng người theo dõi điều tra, mấy người bọn họ cứ giao cho em giải quyết.” Số 1 cho người ta cảm giác rất đáng tin cậy, dường như chỉ cần nó mở miệng là nhất định có thể làm được. Hàn Phi cũng không biết rõ thực lực của số 1, hắn chỉ biết đối phương sở hữu nhân cách kỳ tích.

Hai oán niệm cỡ lớn đi đầu làm trước, che giấu cho số 1 đến gần. Chờ khi những kẻ sát nhân đó kích hoạt sức mạnh nhân cách, phối hợp với nhau để bắt đầu chiến đấu với oán niệm, số 1 sẽ tiến vào tòa nhà thí nghiệm.

Một tia sáng yếu ớt xẹt qua, ngay cả tiếng kêu cũng không nghe thấy, mọi thứ lại rơi vào yên tĩnh chết chóc.

Vài phút sau, cánh cửa sắt rỉ sét được đẩy ra, số 1 lôi một người đàn ông toàn thân quấn đầy tiêu bản nội tạng ra ngoài. Điều khiến Hàn Phi cảm thấy kinh hãi là, những kẻ sát nhân khác đến thi thể cũng không thấy đâu.

“Chúng ta đi tìm số 2, thầy hãy dùng quỷ quái để dụ những kẻ truy đuổi đi, gây ra động tĩnh càng lớn càng tốt. Chúng ta cần phải giá họa cuộc tập kích này cho quỷ quái.”

“Cái này thì thầy thành thạo.”

Hai luồng oán khí cao vút bùng phát ở vùng đệm, tiếng còi báo động lại vang lên lần nữa, phương hướng oán niệm rời đi vừa hay hoàn toàn ngược lại với số 1.

Sự yên tĩnh của màn đêm bị phá vỡ, đèn đỏ chói mắt không ngừng nhấp nháy, còi báo động inh ỏi, hệ thống phòng thủ thành phố khổng lồ được kích hoạt. Có điều đợi đến khi các nhân viên tuần tra kịp đến, thì hai oán niệm cỡ lớn đã biến mất

không tăm tích, như thể bọn chúng xuất hiện không có cơ sở, rồi sau đó lại biến mất không dấu vết.

Sau khi giấu kĩ xe của Cục điều tra, Hàn Phi đã tập hợp cùng bọn trẻ. Bọn họ đã cạy được miệng của kẻ giết người tiêu bản.

Người đàn ông tên là A Hủ, là một nhà tiêu bản. Bản thân gã là tội phạm trong vụ án quỷ bài, rồi lại bởi vì "có cùng chí hướng" nên rất quen thuộc với nhiều tội phạm bị truy nã ở thành mới.

Từ miệng gã, Hàn Phi cũng có được một ít tin tức cực xấu. Những tên tội phạm trên quỷ bài có được đặc quyền do thần linh ban cho. Bọn chúng tập hợp một số lượng lớn những tên côn đồ bất mãn với hiện trạng, thành lập một đội hộ vệ tuần đêm ở vùng đệm. Những tên côn đồ không liên quan gì đến vụ án quỷ bài này đã xông lên tiền tuyến để chiến đấu chống lại quỷ quái, vì vậy đã giành được sự chấp nhận của người dân trong thành phố. Sau nhiều lần mở rộng, số lượng đội hộ vệ đã vượt qua đội chấp pháp thành mới, trở thành lực lượng không thể bỏ qua trong vùng đệm.

Tệ hơn là, có một số tội phạm trà trộn vào bộ máy quản lý, trở thành "nhân vật lớn" có thể ra vào khu cốt lõi một cách tự do, muốn nhổ tận gốc bọn chúng là vô cùng khó khăn.

Trong cuộc truy hỏi sau đó, Hàn Phi cũng biết được chủ nhân của Tiểu Hồng là ai. Đáng tiếc thông qua cô bé áo đỏ, đối phương đã cảm nhận được sự khủng khiếp từ Hàn Phi, còn chưa đánh đã chạy.

Ngoại trừ những thông tin này ra, điều duy nhất khiến Hàn Phi cảm thấy vui mừng là, từ miệng đối phương hắn đã biết được tung tích của Khổng Thiên Thành.

Những tên giết người kia nhìn thấy xe của Cục điểu tra thì vui mừng ngóng ra ngoài, mà không hay biết rằng trên xe là "thần chết" có giá trị may mắn gần như full đang ngồi. Nếu so sánh trên phương diện may mắn, Hàn Phi còn chưa từng thua ai.

“Sau khi bác sĩ chạy thoát, chắc chắn sẽ đi tìm Khổng Thiên Thành. Bây giờ chúng ta vào thành thôi, nhất định phải tìm ra con quỷ đó trước gã.”

Số 2 nằm bò trên lưng của số 5, hay tay nó nghịch ngợm những thứ vô hình, những gợn sóng của vận mệnh đang lan tỏa từng chút một.

Tất cả sự trùng hợp và sự cố dường như đều do số 2 dệt nên. Năng lực của nó có liên quan đến vận mệnh, dường như nó muốn tích lũy những sự trùng hợp nhỏ này lại với nhau, cuối cùng làm rung chuyển tương lai.

“Hãy đi lối hộ vệ bọn họ tuần đêm, để cho tên sát nhân biến thái này dẫn chúng ta vào thành.” Số 2 nhìn chằm chằm vào A Hủ trên mặt đất: “Đứng lên đi, nếu như số 1 xuống nặng tay thì không sống nổi đâu, cho nên đừng giả chết nữa.”

“Bất kể trước đó anh đã làm gì, đã giết bao nhiêu người, đã làm bao nhiêu chuyện xấu, lát nữa nếu không nghe lời, tôi sẽ ném anh vào trong đây.” Hàn Phi nhét đầu A Hủ vào vực sâu tham lam, để gã nhìn thấy luyện ngục nhân gian.

Thật khó tưởng tượng được là mọt người biến thái đến như thế nào, mới có thể mang một cảnh tượng như vậy vào trong tâm trí. Hai chân của A Hủ đã mềm nhũn, gã nhìn làn nước đen tuyệt vọng gần như vô tận, cái gọi là cực kỳ ác có lẽ cũng chỉ vậy thôi.

“Tôi….. sẽ phối hợp với các cậu.”

Sắc mặt A Hủ tái nhợt, như thể vừa đi một vòng từ quỷ môn quan về.

“Trông anh diễn giả trân quá đấy, nào, thả lỏng ra, hít sâu vào, điều chỉnh lại trạng thái.” Hàn Phi vỗ vỗ vào vai gã: “Nhớ kĩ, chúng tôi đều là được anh cứu, những người khác đều đuổi theo hai oán niệm cỡ lớn kia rồi.”

Dạy từ kĩ năng diễn xuất đến kịch bản, dưới sự đảm bảo của A Hủ, bọn họ thuận lợi thông qua hai chốt, chính thức tiến vào thành mới Hy Vọng.

Mặc dù chỉ là khu ngoại thành, nhưng nơi đây cho Hàn Phi cảm giác cũng tương tự như hiện thực. Hơi ngẩn ngơ một chút, dường như hắn đã trở lại thành phố trước khi thảm họa xảy ra.

"80% người của thành mới Hy Vọng đều sống ở khu ngoại thành. Nơi đây bề ngoài vô cùng phồn hoa, nhưng thực ra nội bộ cực kì hỗn loạn. Loại sinh vật như con người chỉ cần an cư lạc nghiệp, thì sẽ vì lòng tham mà sinh ra đủ thứ tư tưởng xấu." A Hủ dẫn bọn Hàn Phi tiến vào ngõ tối. Khi đi ra lần nữa tất cả mọi người đều đã thay bộ quần áo mới, A Hủ cũng lấy được hai cái thẻ ra vào tạm thời của khu nội thành.

"Chỉ có hai cái, không phải anh định chia rẽ chúng tôi, sau đó dùng những đứa trẻ này để uy hiếp tôi đấy chứ?" Rạch cổ tay A Hủ, Hàn Phi nhét mảnh vụn người giấy vào trong: "Khi anh nảy ra suy nghĩ không tốt, người giấy sẽ xé nát mạch máu và chui ra từ trái tim của anh."

Da mặt A Hủ co giật, người đàn ông trước mặt này còn chơi biến thái hơn mình rất nhiều.

"Toàn bộ mọi thứ trên người tôi chỉ có thể giúp cậu đổi được hai cái thẻ. Hơn nữa khu nội thành còn nghiêm ngặt hơn rất nhiều so với khu ngoại thành, cho dù là có thẻ ra vào tạm thời, vận khí không tốt cũng có thể bị chặn lại."

Đi trong con ngõ, càng đến gần khu nội thành, ảnh hưởng mà thảm họa mang đến càng nhỏ, môi trường cũng tốt hơn rất nhiều.

"Bọn họ thực sự không sợ quỷ quái xâm nhập hay sao? Vùng đệm mặc dù có thể có chút tác dụng, nhưng nhiều người tụ tập lại như vậy, khó tránh khỏi cảm xúc tiêu cực sẽ sinh ra một số thứ bẩn thỉu." Hàn Phi cảm thấy không hiểu, các biện pháp phòng hộ của thành mới Hy Vọng hoàn toàn không thể so sánh được với Cục điều tra thảm họa, nhưng tòa thành này vậy mà lại có thể vận hành một cách bình thường.

"Em cũng từng có nghi ngờ tương tự như thầy, em cảm thấy là quỷ quái cố ý để lại tòa thành này." Số 5 cõng số 2 theo sát phía sau Hàn Phi: "Nếu như có cơ hội vào khu cốt lõi, mọi vấn đề chắc hẳn đều có thể được giải đáp."

Có tên gián điệp A Hủ ở đây, bọn Hàn Phi đã tránh được các camera giám sát và đội ngũ tuần đêm. Cộng thêm việc đại đa số thiết bị đều là dùng để phòng tránh quỷ, vì vậy bọn họ không gặp bất kì trở ngại nào mà thành công đến gần khu nội thành.

"Người mà Khổng Thiên Thành nhập vào ở ngay trong bệnh viện của khu nội thành, anh ấy là một bệnh nhân tinh thần ô nhiễm cao độ. Nghe nói hình như anh ấy là bạn của cục trưởng Cục điều tra thảm họa. Vì để anh ấy tiếp nhận điều trị của Deep Space Technology, nên đối phương mới để anh ấy lại thành mới Hy Vọng."

Cõng Số 2, Hàn Phi giả mạo làm người bố đang cần chữa bệnh gấp cho con. Dựa vào kĩ năng diễn xuất hoàn toàn kín kẽ và thẻ thông hành tạm thời, bọn họ thuận lợi tiến vào khu nội thành, đến bệnh viện dành riêng cho người sở hữu nhân cách đặc biệt.

Không giống với các tòa nhà khác, bệnh viện này được ánh đèn chiếu sáng 24/24, không có một góc chết nào. Tổng thể kiến trúc là màu trắng tinh, mỗi phòng bệnh đều được trang bị rèm cửa dày dặn, từ bên ngoài không thể nhìn thấy được tình hình bên trong.

"Người đó vốn dĩ ở phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, sau đó phòng bệnh của anh ấy bị người thân của một nhân vật lớn thay thế, nên bây giờ anh ấy đang ở trong phòng bệnh hỗn hợp khu C."

A Hủ rất thân với một bác sĩ nào đó trong bệnh viện, đối phương cũng là một kẻ biến thái che giấu rất kĩ: "Các cậu chỉ có mười phút, hết thời gian, phải lập tức rời khỏi phòng bệnh."

Đi bên trong hành lang màu trắng tinh, Hàn Phi lắng nghe đủ loại âm thanh phát ra từ bên trong các phòng bệnh. Phương thức bệnh viện chữa bệnh cứu người hình như hơi thô bạo, rất nhiều bệnh nhân đều đang kêu gào đau đớn.

Mùi lạ trong không khí dần dần trở nên rõ hơn, Hàn Phi cõng số 2 tiến vào căn phòng sâu nhất trên hành lang. Đi qua

những chiếc giường, bọn họ đến phòng quan sát ca bệnh trọng điểm của phòng bệnh hỗn hợp.

Đóng cửa phòng quan sát, A Hủ và bác sĩ lặng lẽ kéo rèm lại.

Hàn Phi ở trong phòng đi về phía giường bệnh. Kỳ thực hắn rất tò mò nhân vật chủ chốt trong miệng A Hủ là ai.

Từ từ vén chăn lên, vừa thấy mặt bệnh nhân, động tác trên tay Hàn Phi đã dừng lại.

Ngay cả khi bệnh nhân nằm trên giường bệnh gầy như củi khô, trạng thái tinh thần cực kì không ổn định, hắn cũng có thể nhận ra ngay trong chớp mắt, bởi vì bệnh nhân này là một trong số ít bạn bè của hắn.

"Bạch Hiển?"

Trong tương lai tồi tệ nhất này, Bạch Hiển đã sống sót, còn trở thành nút thắt quan trọng của vận mệnh.

Lão Bạch trước đây chỉ là một diễn viên rất ưu tú, sau khi gặp Hàn Phi mới tiếp xúc với thế giới tầng sâu. Việc lớn nhất mà anh từng làm chính là thay thế Hàn Phi ở thế giới tầng sâu, lừa gạt tất cả người chơi ở thế giới tầng cạn.

"Thực sự không nghĩ tới anh ấy vẫn còn sống." Tuy rằng ở trong thế giới ký ức điện thờ, Hàn Phi vẫn rất vui vẻ, có điều những lời nói tiếp theo của số 2 lại dội cho hắn một gáo nước lạnh.

"Bọn họ có thể sống sót trong tương lai tồi tệ nhất, không có nghĩa là bọn họ có thể sống sót trong tương lai mà thầy mong đợi."

"Có ý gì?" Hàn Phi luôn cảm thấy trong lời nói của số 2 có ẩn ý.

"Nếu như thầy hiểu biết đủ sâu đối với vận mệnh thì sẽ biết, khi đạt được một số thứ, con người ta sẽ mất đi một số thứ khác." Số 2 không tiếp tục giải thích: "Không còn thời gian nữa, thầy hãy lập tức sử dụng sức mạnh nhân cách của mình, xem có thể ép con quỷ nhập trên người chú ấy ra không."

“Em hãy nói rõ đi xem nào, nếu như tương lai tồi tệ nhất này thay đổi, thì có phải tất cả những người từng xuất hiện trong thế giới ký ức điện thờ này đều sẽ chết không?” Giọng nói của Hàn Phi vào lúc này có vẻ dọa người.

“Nếu đúng là như thế, chẳng lẽ thầy sẽ từ bỏ phản kháng hay sao?” Số 2 cười cười: “Cuộc đời chính là vai diễn không thể bỏ dở, cho dù có nhận được kịch bản trước, biết trước mọi kết thúc, chẳng phải thầy vẫn phải cắn răng để diễn tiếp à? Dù sao đây cũng là vận mệnh của diễn viên.”

Chương 862: Nghi thức trục xuất linh hồn

Năng lực nhân cách của số 2 có liên quan đến vận mệnh. Trong số tất cả những đứa trẻ, nó là người bí ẩn nhất, cũng là vật thí nghiệm duy nhất ngoài số 0 ra vẫn có thể bảo lưu được ý thức của mình, và nó biết rất nhiều bí mật.

“Em nói đúng, bất kể tương lai có biến thành thế nào, thầy đều sẽ không ngừng diễn xuất, đều sẽ tiếp tục đi về phía trước.”

Hàn Phi nhẹ nhàng dùng tay ấn vào trán của Bạch Hiển. Thông qua Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, ánh sao chữa trị chiếu vào sâu trong ý thức của anh ấy.

Sống sót sau thảm họa, linh hồn của Bạch Hiển khiếm khuyết không hoàn chỉnh, như thể đã bị đàn chó hoang xé xác ăn thịt, phải chịu quá nhiều tra tấn và đau đớn.

“Anh Bạch, anh có nghe thấy giọng nói của em không?”

Ý chí của Hàn Phi tiếp cận Bạch Hiển, hắn nắm lấy tay anh ấy.

Nếu như không phải gặp Hàn Phi, Bạch Hiển sẽ không phải chịu những nỗi đau này, anh ấy vẫn sẽ làm nghề diễn viên của mình.

Chính là bởi vì Hàn Phi để anh ấy nhìn thấy sự thật, cho nên anh ấy mới trở thành bước ngoặt của vận mệnh, bị không thể nhắc đến của thế giới tầng sâu nhắm đến.

“Nói cho em biết, ai đã khiến cho anh trở nên như thế này?”

Ánh sao đang chữa trị vết thương cho linh hồn Bạch Hiển, ý thức bên bờ vực sụp đổ của anh ấy dần dần ổn định lại. Mí mắt chớp động, như thể anh ấy nghe được tiếng gọi của Hàn Phi, giọng nói quen thuộc đó khiến anh ấy bất giác nắm chặt tay hắn.

Thảm họa xảy ra, trong đêm tối không có nơi nào an toàn nữa, đã rất lâu anh ấy không có cảm giác an tâm như vậy rồi.

Trái tim khép kín của Bạch Hiển đã mở ra với Hàn Phi, tất cả những ký ức mà anh kìm nén trong lòng giống như cỏ độc điên cuồng sinh trưởng, chen lấn bên trong tâm thất.

Cảnh tượng tra tấn, uy hiếp của quỷ quái, chạy trốn sinh tử, tận mắt chứng kiến cái chết bi thảm của những người xung quanh, một lượng lớn hình ảnh ký ức khó có thể chịu đựng nổi xuất hiện trước mặt Hàn Phi. Bạch Hiển vẫn chưa thức tỉnh nhân cách đặc biệt, anh chỉ là một người bình thường bị cuốn vào trung tâm thảm họa, dùng góc nhìn của mình để ghi lại thế giới tàn khốc tuyệt vọng nhất này.

Khi ánh sao chiếu vào trong trái tim, cỏ độc và gai nhọn bắt đầu khô héo, trái tim của Bạch Hiển để lại một khoảng trống lớn. Trong cuộc đời mình dường như anh đã gặp một người rất quan trọng, nhưng người quan trọng đó hiện tại lại biến mất vô căn cứ. Điều này dẫn đến kí ức và tinh thần anh bắt đầu lẫn lộn, có rất nhiều cảnh tượng không thể ghép lại được với nhau.

“Người biến mất này chắc hẳn là mình. Là mình đã thay đổi vận mệnh của Bạch Hiển, trong tương lai tồi tệ nhất này, mình đã hồn phi phách tán, vì vậy kí ức của anh ấy mới bị lẫn lộn.”

Sau khi dọn dẹp tất cả “cỏ độc”, Hàn Phi nhìn thấy một bóng đen méo mó trong trái tim trống rỗng của Bạch Hiển. Dường như đã phát hiện ra Hàn Phi từ lâu, đối phương cũng âm thầm bí mật theo dõi hắn.

“Khổng Thiên Thành?”

Bóng đen méo mó có thân hình dị dạng, nhưng khuôn mặt không có quá nhiều thay đổi, vẫn giống hệt với Khổng Thiên Thành, quản lý cấp cao của Deep Space Technology trong ký ức của Hàn Phi.

“Tôi tên là Hàn Phi, có thể anh chưa từng nghe qua cái tên này, nhưng chắc là anh có thể phát hiện, thái độ của Bạch Hiển trong tiềm thức đối với tôi rất đặc biệt. Bởi vì ngăn cản thảm

họa này mà tôi bị thần linh giết chết, ý niệm còn bám được vào trên người một thành viên trong Cục điều tra thảm họa. Bạch Hiển là một trong những người bạn thân nhất của tôi, cũng chính vì tôi mà anh ấy mới bị liên lụy."

Ánh sao chữa trị dừng ở trước mặt Khổng Thiên Thành mà không tiếp tục tiến lên. Cái Hàn Phi cần chính là một người cộng sự, hắn sẽ không ép buộc đối phương.

"Nếu như anh vẫn còn không tin, tôi có thể gọi Âm Thương ra đây, để anh ta nói chuyện với anh."

Sương đen tham lam từ từ phun ra, Âm Thương cẩn thận thâm nhập vào trái tim của Bạch Hiển, anh ta kể chuyện về Hàn Phi và tượng thần.

Thời gian có hạn, Hàn Phi đang cố hết sức thuyết phục đối phương. Khổng Thiên Thành cũng đang suy nghĩ có nên tin tưởng Hàn Phi hay không. Tại thành phố bao trùm trong tai họa này, tin tưởng là thứ hiếm có nhất.

Một lúc lâu sau, có tiếng gõ cửa, tất cả mọi người đều trở nên căng thẳng. Khổng Thiên Thành vẫn còn do dự cũng biết thời gian không còn nhiều, anh ta chậm rãi bước ra khỏi chỗ ẩn nấp và đứng dưới ánh sao.

Không còn cảm giác đau đớn, bỏng rát như trong tưởng tượng, vết thương trong linh hồn anh ta bắt đầu lành dần.

"Nơi này rất nguy hiểm, có một số người đã để mắt tới anh. Để tôi dẫn anh rời đi, chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện." Dẫn Khổng Thiên Thành vào trong vực sâu tham lam, tiếp theo Hàn Phi buông tay Bạch Hiển ra. Hắn sẽ đón anh ấy đi, nhưng không phải bây giờ.

Dưới sự thúc giục của bác sĩ và A Hủ, hắn cõng số 2 nhanh chóng rời đi.

Bọn họ vừa rời đi không lâu, bác sĩ kiểm tra phòng đã bước vào, đặt vài bệnh nhân bao gồm cả Bạch Hiển lên xe đẩy, đưa từng người một ra khỏi phòng bệnh.

"Bệnh viện định đưa bọn họ đi đâu?" Hàn Phi cảm thấy lo lắng cho Bạch Hiển.

“Trời sắp sáng rồi, chắc là bệnh viện cử hành nghi thức trục xuất linh hồn, để gột rửa tâm linh.” Bác sĩ cho rằng Hàn Phi cũng là một thành viên của tổ chức, anh ta không hề biết hắn đã ép buộc A Hủ để lẻn vào.

Xung quanh bệnh viện vang lên tiếng nhạc kỳ lạ, những bệnh nhân có tinh thần ô nhiễm cao độ bị đẩy ra sảnh sau của bệnh viện.

Một số người sở hữu nhân cách đặc biệt đứng ở các vị trí khác nhau. Bọn họ ăn mặc chỉnh tề, như thể đang nghênh thần, dành phép lịch sự cao nhất cho những ký ức tuyệt vọng bẩn thỉu.

Trong bầu trời đêm có một tia sáng rất yếu ớt, mái vòm của bệnh viện từ từ mở ra, một mặt trăng nhân tạo khổng lồ từ từ nhô lên. Ánh sáng mà nó phát ra rất mềm mại và ấm áp, có vẻ hơi giống với phiên bản suy yếu của ánh sao chữa trị.

Ánh trăng dịu dàng chiếu rọi lên tất cả các bệnh nhân, mấy người sở hữu nhân cách đặc biệt đó đồng thời sử dụng năng lực của mình, khó khăn loại bỏ ô nhiễm tinh thần cho các bệnh nhân.

Khổ nạn không đáng để ca tụng, nhưng những người đã trải qua khổ nạn mà vẫn còn sống sót thì lại đáng để trân trọng.

Từ trên người những bác sĩ này, Hàn Phi đã tìm ra lý do tại sao thành mới Hy Vọng có thể đứng vững. Mặc dù trong thành phố có rất nhiều thứ hỗn loạn và đen tối, nhưng vẫn có người nguyện ý kiên trì.

Những tiếng kêu gào đau đớn của bệnh nhân dần biến mất, giờ phút này dường như là khoảng thời gian thoải mái nhất đối với họ mỗi ngày.

“Đừng nhìn nữa, chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.” Đi tới góc bệnh viện, số 2 và Hàn Phi bắt đầu nói chuyện cùng với Khổng Thiên Thành trong vực sâu tham lam.

Đều là quỷ còn bảo lưu được ký ức khi còn sống, Khổng Thiên Thành mạnh mẽ và lý trí hơn Âm Thương rất nhiều. Ký ức của anh ta còn nguyên vẹn, giao tiếp với anh ta giống như nói chuyện với một người sống bình thường.

“Nếu như cậu đúng như những lời mình nói, chắc hẳn đã biết tôi là tổng phụ trách của một dự án nào đó giữa Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical. Tôi phụ trách một khoản game trí tuệ thay đổi thế giới, nó tên là Cuộc sống hoàn hảo.”

Từ miệng Khổng Thiên Thành, Hàn Phi lại nghe thấy cái tên quen thuộc đó. Trước khi thảm họa xảy ra, mức độ phổ cập của [Cuộc sống hoàn hảo] rất cao. Mọi người đều khao khát thế giới tinh thần hư ảo đó, coi nó như một thiên đường nhân tạo. Nhưng thành phố sau khi thảm họa xảy ra, [Cuộc sống hoàn hảo] dường như đã trở thành một điều cấm kỵ, không còn ai nhắc đến nó nữa, thậm chí tất cả các quảng cáo truyên truyền đều bị xé bỏ và xóa sạch.

“Thảm họa này bởi vì trò chơi kia mà hoàn toàn mất kiểm soát.” Trong mắt Khổng Thiên Thành lộ ra vẻ hối hận: “Cậu có thể hiểu trò chơi kia là một cái thông đạo ý thức, tận cùng của thông đạo kết nối với một thế giới tuyệt vọng thực sự tồn tại.”

“Nhưng trong ấn tượng của tôi, Cuộc sống hoàn hảo là một trò chơi ấm áp hoàn hảo.” Hàn Phi thực sự nghĩ như vậy, mặc dù hắn chưa bao giờ được chơi Cuộc sống hoàn hảo bình thường.

“Trên đời này không có hoàn hảo thực sự. Tất cả niềm vui đều làm nền cho đau khổ, hoan lạc của chúng ta đều bị chôn vùi trong bóng tối sâu không thấy đáy. Tất cả những thứ này đều là kế hoạch của ma quỷ!” Giọng nói của Khổng Thiên Thành đang run rẩy: “Ban đầu tôi cũng không biết, cho đến khi có người mở ra cánh cửa sâu trong thế giới kia. Tất cả những người chơi trong Cuộc sống hoàn hảo đều trở thành ‘nguồn gốc’, tinh thần và ý thức của bọn họ vô tình bị ma quỷ xâm nhập. Rất nhiều người đã chết, còn có một số thì biến thành ‘quỷ’.”

“Cửa? Nguồn gốc?”

“Thế giới tuyệt vọng thực sự tồn tại kia có rất nhiều nơi liên kết với biển ý thức của con người, chỉ là bởi vì một số nguyên nhân chưa biết nào đó nên bị đóng lại. Nhưng mười

mấy năm trước, có người lợi dụng khoản trò chơi kia để mở lại, khiến thế giới tuyệt vọng giáng xuống! Dung hợp với hiện thực!" Linh hồn của Khổng Thiên Thành run lên: "Tôi không biết hung thủ thực sự là ai, nhưng tôi có thể chắc chắn lúc đó gã đang ở dưới tầng hầm của cao ốc Vĩnh Sinh! Tên hung thủ đó có quyền hạn cực cao, khi thảm họa bùng phát, thông qua cánh cửa bí mật để lại đã sửa đổi một số thứ trong bộ não AI! Bộ não AI của [Cuộc sống hoàn hảo] vốn dĩ được tạo ra bằng cách mô phỏng một chiếc hộp đen, hung thủ đã biết rất rõ mọi thứ!"

Từng chữ mà Khổng Thiên Thành nói ra Hàn Phi đều ghi tạc trong lòng, bởi vì đây có thể là kế hoạch chân thực của Cao Hưng và Mộng, thậm chí còn là chuyện sắp xảy ra trong hiện thực.

"Nếu như muốn diệt trừ quỷ quái tận gốc, ngăn cản hai thế giới tiếp tục dung hợp, buộc phải đi sâu vào dưới tầng hầm của cao ốc Vĩnh Sinh, lại mở cái hộp màu đen tượng trưng cho bộ não AI ra một lần nữa." Cảm xúc của Khổng Thiên Thành cực kỳ xúc động. Anh ta là một con quỷ phát điên, vì vậy có rất nhiều chuyện nói ra không ai tin.

"Anh hãy bình tĩnh trước đã." Hàn Phi để cho nhiều ánh sao hơn chiếu lên trên người Khổng Thiên Thành: "Vào đêm thảm họa xảy ra anh có ở cao ốc Vĩnh Sinh không?"

"Có." Khổng Thiên Thành gật đầu.

"Anh đã nhìn thấy những gì?"

"Thế giới giống như bị đảo lộn, đêm tối không phải ở trên đỉnh đầu, mà là dưới lòng đất. Cái nơi sâu thẳm tuyệt vọng kia giống như tấm gương của hiện thực, những con quỷ nhiều vô tận từ trong đó bò ra." Khổng Thiên Thành chỉ vào thân thể méo mó dị dạng của mình nói: "Những người may mắn sống sót qua đợt công kích đầu tiên của quỷ quái, sau đó cũng sẽ biến thành quỷ. Tòa nhà lớn bị bao phủ bởi một loại lực lượng nào đó, lúc đó căn bản không thể thoát ra ngoài được."

Trong giọng điệu của Khổng Thiên Thành cũng có thể nghe ra được nỗi kinh hãi kia. Những người bình thường rơi

vào thế giới tầng sâu, quả thực sẽ suy sụp tinh thần.

"Cao ốc Vĩnh Sinh chắc hẳn là một tòa nhà mấu chốt nhất trong thế giới ký ức điện thờ. Điện thờ của Cao Hưng nói không chừng được cất giấu ở nơi đó, để làm cốt lõi cho cả thành phố." Số 2 đột nhiên mở miệng. Nó không có hứng thú với việc giải quyết thảm họa, mục tiêu chính của nó là soán thần, cứu số 0 và những đứa trẻ khác.

"Cao Hưng… Cái tên này nghe rất quen." Hai tay Khổng Thiên Thành ôm đầu, trên mặt nổi lên những đường mạch máu màu đen: "Cái đêm xảy ra đại họa, trong một nhóm người thí nghiệm mới đến có cái tên này. Đôi mắt của anh ta là đôi mắt đẹp nhất mà tôi từng thấy, sáng hơn bất kỳ viên ngọc nào trên thế giới."

"Người này là thủ lĩnh của ba tổ chức tội phạm lớn ở Tân Hỗ, tất cả tai họa đều do y mà ra, anh có biết bây giờ y đang trốn ở đâu không?"

"Chắc là vẫn đang ở trong cao ốc Vĩnh Sinh. Tôi nhớ trong khu vực cấm kỵ đó có một con quỷ đặc biệt nhất, đáng sợ nhất, hai mắt của nó bị vải đen che lại, phần lớn thời gian đều giống như một tác phẩm điêu khắc bảo vệ căn phòng màu đen nơi bộ não AI được lưu trữ. Chỉ khi con người không ngừng phản kháng, hoặc thế giới đi chệch khỏi quỹ đạo trước đó thì nó mới ra ngoài, tiêu diệt tất cả những người và quỷ muốn thay đổi vận mệnh." Khổng Thiên Thành lại tiết lộ một thông tin quan trọng khác cho Hàn Phi: "Có điều nó đã rất lâu không xuất hiện rồi, nghe nói linh hồn của nó đã biến hóa thành ba bộ phận, lần lượt tương ứng với quá khứ bi thảm tuyệt vọng, hiện tại khát máu điên cuồng, tương lai hoàn hảo nhất trong tâm trí. Nếu muốn giết chết nó, thì phải dùng phương pháp tương ứng giết chết ba 'người' này mới được."

Chương 863: Năng lực thiên phú điếc không sợ súng

Cao Hưng trong thế giới ký ức của điện thờ dường như không có một cơ thể hoàn chỉnh. Linh hồn của y bị chia thành ba phần để cùng nhau chống đỡ tương lai tồi tệ và tuyệt vọng nhất này.

Nếu muốn giết chết nó hoàn toàn và hoàn thành soán thần, thì phải tìm ra ba người tương ứng đó mới được.

Sau khi trò chuyện cùng với Khổng Thiên Thành, Hàn Phi còn phát hiện thêm một chuyện. Chỉ đơn giản giết chết ba người đó cũng không thể phá hủy được điện thờ, nhất định phải dùng biện pháp tương ứng để khiến tự nó suy sụp.

"Nghi thức trục xuất linh hồn sắp kết thúc rồi, sau khi trời sáng những người trốn trong nhà đều sẽ đi ra ngoài, đến lúc đó muốn rời đi sẽ rất khó đấy." Không chú ý đến ám hiệu bằng mắt của A Hủ, bác sĩ cho rằng Hàn Phi là người của mình, còn nhỏ giọng thúc giục.

"Lập tức đi đây." Hàn Phi liếc mắt nhìn Bạch Hiển một cái, hiện tại vẫn chưa phải là lúc đưa anh ấy rời đi. Chờ sau khi rời khỏi thành, hắn sẽ liên lạc với Lệ Tuyết, nhờ đối phương hỗ trợ chuyển Bạch Hiển.

Cõng số 2 lặng lẽ rời đi, Hàn Phi phân tâm ra để sử dụng, ý thức vẫn còn đang trò chuyện cùng với Khổng Thiên Thành: "Nguyên nhân anh muốn tiến vào khu cốt lõi là gì? Nếu cần, tôi có thể giúp anh."

"Deep Space Technology không bị tiêu diệt trong thảm họa, các thành viên nghiên cứu khoa học cốt cán và tinh nhuệ nhất đều được giữ lại, tôi cần bọn họ phối hợp với tôi để hoàn thành một số việc." Khổng Thiên Thành không nói với Hàn Phi mục đích thực sự của mình là gì, đây chắc chắn là bí mật lớn nhất của anh ta.

Hàn Phi gật gật đầu, nhân lúc trời còn chưa sáng hẳn, phải nhanh chóng rời khỏi bệnh viện.

Muốn tiến vào khu cốt lõi vô cùng khó khăn, chỉ có một số rất ít người có tư cách này. Bọn họ là hy vọng thực sự của thành mới Hy Vọng, bất kỳ cái chết nào của một cư dân khu cốt lõi, đều là tổn thất cho toàn thành phố.

"Chắc Lệ Tuyết có thể đi vào." Hàn Phi gượng cười. Không ngờ sau khi tiến vào thế giới ký ức của điện thờ, hắn vẫn còn không ngừng quấy rầy Lệ Tuyết như cũ.

Sau khi thoát khỏi khu nội thành, Hàn Phi tụ hợp với những học sinh khác. Lần này bọn họ tới đây còn có việc rất quan trọng phải làm.

Tùy tiện ném linh hồn của A Hủ vào vực sâu tham lam, Hàn Phi lại vớt anh Sửu từ trong nước đen lên. Tên sát nhân biến thái này chỉ mới chịu đựng được một phần mười nỗi đau của Cao Thành mà đã suy sụp rồi, không còn ngoan cố nữa.

"Hãy nói cho tôi biết, những nạn nhân bị anh khống chế đang ở đâu?"

Anh Sửu sở hữu nhân cách chiếm hữu, niềm vui lớn nhất của gã là kiểm soát những người bình thường trong khu vực quản hạt, tra tấn đùa giỡn bọn họ.

Linh hồn thoi thóp của anh Sửu ngoan ngoãn hơn rất nhiều. Gã bắt đầu chỉ đường cho Hàn Phi, mấy người đến nơi giao nhau của khu ngoại thành và vùng đệm.

Hầu hết các công dân sống ở đây đều mới gia nhập thành mới Hy Vọng, mức độ cống hiến cực kỳ thấp. Bọn họ chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cuộc sống, còn có khả năng sẽ bị quỷ quái tấn công.

Lợi dụng khát vọng có được cảm giác an toàn của những người này, tên Sửu đã lừa gạt lòng tin của mọi người, chiếm giữ thân thể của bọn họ, cuối cùng biến khu vực quản hạt mà mình phụ trách thành một thiên đường giết chóc.

"Những tên sát nhân biến thái này ban ngày thì biểu hiện vô cùng thân thiện, ban đêm thì lại đáng sợ hơn cả quỷ. Bọn

chúng là những tên tội phạm được Cao Hưng lựa chọn một cách cẩn thận, quá hiểu cách che giấu bản thân.”

Khi Hàn Phi tiến vào nơi ở tạm thời của những người sống sót, vẫn có người hỏi sao anh Sửu chưa quay lại, lo lắng liệu có phải gã xảy ra chuyện gì rồi không.

Thường ngày tên Sửu sẽ mang thức ăn và các vật dụng khác nhau được thu thập từ sâu trong thành phố đến cho mọi người, nhưng món quà của ác quỷ thường sẽ phải dùng mạng sống để đổi lấy. Tất cả những người sống sót được gã ban cho “thiện ý”, cuối cùng đều trở thành “đồ chơi” của gã.

Phá cánh cửa bị khóa ra, Hàn Phi đang định vào trong hầm để cứu người, thì đột nhiên ngửi thấy một mùi máu tanh. Nhấc tấm thảm lên, lối đi bí mật dẫn xuống hầm đã bị mở ra, khắp nơi đều có dấu tay máu.

Gió tanh từ dưới lòng đất thổi tới, Hàn Phi có thể nghe rõ tiếng róc thịt.

“Có người tới trước một bước rồi?”

“Chắc là tội phạm trong vụ án quỷ bài đến để phi tang thi thể.” Số 5 vươn hai tay ra sau đầu: “Em khuyên thầy tốt nhất bây giờ nên đi đi, cẩn thận bị những tên tội phạm kia giá họa.”

“Khoảng nửa tiếng nữa trời sẽ sáng, nơi này đối với chúng ta cũng không có ý nghĩa gì nữa.” Số 4 cũng cảm thấy rời đi vẫn là tốt hơn.

“Năng lực nhân cách của tên Sửu có thể cởi bỏ trói buộc cho linh hồn của những người kia. Trong đó chắc là vẫn còn có một số người còn sống, không thể bỏ mặc bọn họ được.” Hàn Phi cũng muốn thử dùng năng lực của tên Sửu. Vô cùng quyết đoán, hắn đi thẳng xuống dưới hầm.

“Thế giới sắp tận thế rồi, vẫn còn quan tâm đến những cái nhân từ đạo đức kia làm gì? Nếu không theo đuổi lợi ích tối đa hóa, sớm muộn gì cũng sẽ bị chính thiện niệm của mình giết chết thôi.” Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng cơ thể lại rất thành thực, số 4 đi theo Hàn Phi xuống dưới.

Trên bậc thang dẫn xuống dưới hầm được xử lý đặc biệt, trong bóng tối có một mùi thơm kỳ lạ có thể trung hòa mùi máu tanh. Bất kể làm gì dưới lòng đất, chỉ cần không quá đáng, thì sẽ không bị những người ở bên trên phát hiện.

Quần áo bị xé nát và các loại đồ lặt vặt hàng ngày ngày càng nhiều. Tên Sửu có một thói quen, sau khi chiếm được thân thể của một người nào đó, thì gã sẽ trộm đồ của người kia thường dùng về, trải nghiệm cuộc sống của đối phương 100%. Chờ sau khi chơi chán, gã sẽ lại tiêu hủy tất cả mọi người.

"Nhân cách của tên Sửu thức tỉnh mấy lần, có thể tập hợp hơn chục người thức tỉnh nhân cách đặc biệt ở khu D, từ đó có thể thấy rằng gã khá có quyền lực trong khu vực này." Số 4 chạm vào tường: "Lối đi xuống tầng hầm khổng lồ như thế này, một mình gã rất khó hoàn thành. Em đoán phải có mấy người sở hữu nhân cách đặc biệt, cùng gã hoàn thành xây dựng nên cái hầm này."

"Tốn nhiều công sức như vậy, chỉ để xây dựng một cung điện giết người?" Số 5 cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản như vậy: "Bên trong có thể còn ẩn giấu bí mật khác."

"Chi bằng chúng ta hỏi thẳng gã." Chủ yếu cộng điểm thuộc tính vào thể lực, cho nên Hàn Phi có thể động tay thì cố gắng không động não. Hắn đá tên Sửu vào nước đen trong vực sâu một lần nữa, chưa bao lâu gã đã khai ra hết.

Trong hầm có giấu một tế đàn cỡ nhỏ, chức năng cụ thể là gì thì gã cũng không biết.

Mùi máu tươi trong không khí càng ngày càng nồng đậm, đám người Hàn Phi rất nhanh đã đi tới chỗ sâu trong hầm. Cuối lối đi bị ai đó dựng lên một ngôi miếu nhỏ quỷ dị, cửa miếu mở ra hai bên, trên dầm cửa có treo bốn cái đèn lồng giấy cỡ như cái đầu người.

Tường của miếu loang lổ lốm đốm, còn sót lại rất nhiều vết xước, ngôi miếu nhỏ đổ nát này dường như được đặc biệt chuyển từ nơi nào đó đến.

"Thà ở mồ hoang còn hơn thờ miếu hoang, mọi người hãy cẩn thận."

Không nhìn thấy những người sống sót, Hàn Phi chỉ thấy vết máu khắp nơi. Hắn đi về phía ngôi miếu nhỏ, bên tai mơ hồ nghe thấy có người đang gọi tên Cao Thành.

Hắn đã từng gặp qua chuyện tương tự một lần, quỷ mẫu trước đây cũng gọi hắn như vậy, nhưng lần này giọng nói rõ ràng khác với quỷ mẫu. Nếu như tiếng gọi của quỷ mẫu mang đầy sự quan tâm, lo lắng đối với đứa trẻ, thì tiếng gọi này giống như giữa những người bạn cùng trang lứa với nhau, hoặc là em trai đang gọi anh trai giúp đỡ.

Nhìn về hướng phát ra tiếng nói, Hàn Phi nhìn thấy một đứa trẻ 5 tuổi đang đứng trên bệ thờ của ngôi miếu nhỏ. Nửa thân trên của nó là máu thịt bình thường, nửa thân dưới vẫn là một bức tượng đất sét, các mạch máu dày xuyên qua bức tượng đất sét cắm vào bên dưới bệ thờ.

Cơn gió lạnh thổi tung tấm vải đen phủ trên bệ thờ, bên dưới có giấu những người còn sống tay chân bị gập lại. Bọn họ bị năng lực nhân cách của tên Sửu khống chế, "tự nguyện" trở thành máu thịt của bệ thờ.

"Đây là tượng thần của Cao Hưng à?"

Khi đối mặt với kẻ thù, đôi mắt rực lên sự căm thù, Hàn Phi tiến lên một bước, dao tái sinh đã xuất hiện trong lòng bàn tay.

Cao Thành mà hắn đại diện và Cao Hưng là kẻ thù không đội trời chung. Nhưng điều khiến mọi người cảm thấy kỳ lạ là, đứa trẻ trên bệ thờ không hề có ác ý với Cao Thành, mà còn cười ngây ngốc gọi tên gã.

"Tại sao lại như vậy?" Hàn Phi cảm thấy hơi khó hiểu một chút, có điều sát ý trong lòng hắn vẫn không hề giảm bớt.

"Không phải trước đó Khổng Thiên Thành đã nói với thầy rồi sao? Con quỷ đó phân thành ba phần, trong đó có một phần là đứa trẻ bi thảm tuyệt vọng nhất." Số 2 nhìn đứa trẻ non nớt trên bệ thờ: "Bị bạn của mình đánh cắp mất hai mắt, chắc chắn là một chuyện rất bi thương phải không?"

Quá khứ của Cao Hưng và Cao Thành được giấu kín trong từng chi tiết, không có lời giải thích rõ ràng nhưng ai cũng có

thể cảm nhận được sự thê lương đó.

"Tượng thần đứa trẻ này chỉ là một tượng trưng. Trong thế giới kí ức điện thờ có vô số điện thờ của Cao Hưng, nhưng cái quan trọng nhất chắc chắn là giấu ở trong điện thờ." Số 2 bảo Hàn Phi cầm dao đồ tể lên: "Chém nó ra đi, số 0 cần lượng tế phẩm lớn. Nếu như thầy đã không muốn tùy tiện giết chóc, vậy thì chúng em chỉ có thể đi tranh đoạt với các thần linh khác."

"Sức mạnh của không thể nhắc đến có một bộ phận lớn đến từ điện thờ, mỗi khi chúng ta hủy được một tượng thần của nó, thì sức mạnh mà nó có thể dùng trong hiện thực sẽ giảm đi một phần." Nhìn thấy Hàn Phi bắt đầu tiến lên trước, số 2 lại nhắc nhở thêm một câu: "Có điều thầy cũng phải chuẩn bị tinh thần trước, tượng thần này đã hút rất nhiều máu, đã chứa một phần kí ức của thần linh. Ngay khoảnh khắc thầy phá hủy nó, thế giới điện thờ sẽ lại dị hóa sâu hơn nữa, cuộc tranh đoạt càng tàn khốc hơn giữa người và quỷ sắp bắt đầu rồi."

"Thầy sớm đã chuẩn bị xong rồi, ngược lại là các em nên chú ý bảo vệ chính mình." Ánh dao sáng ngời chiếu vào mặt Hàn Phi, giữa hai hàng lông mày không nhìn ra một chút do dự, hắn tăng tốc lao vào trong miếu nhỏ, rồi vung dao về phía tượng thần đã máu thịt hóa!

Lưỡi dao được ngưng tụ từ phẩm cách tốt đẹp nhất của nhân tính rơi xuống cổ của tượng thần. Đứa trẻ kia khóc một cách vô cùng dữ dội, trên bề mặt da của nó nổi lên những chữ máu dày đặc chi chít, hình như đó là tên của các nạn nhân.

Con dao đồ tể tái sinh chưa bao giờ chém trượt lần đầu tiên bị chặn lại, khảm vào trong tượng thần máu thịt.

"Dao của thầy rất sắc bén, nhưng quá dịu dàng rồi." Không biết đã đi theo Hàn Phi vào đây từ lúc nào, số 1 dùng hai tay nắm lấy bệ thờ rồi mạnh mẽ lật đổ nó, cắt đứt mối liên hệ giữa tượng thần và những người sống sót. Sau đó nó đấm một phát đập vỡ phần thân dưới của tượng thần còn chưa máu thịt hóa.

Tên của các nạn nhân bắt đầu mờ dần, không sức mạnh nào có thể ngăn cản tái sinh nữa, con dao sáng chói xuyên qua

tượng thần như một tia sáng.

Tượng thần bắt đầu vỡ vụn, đứa bé trợn trừng hai mắt nhìn Hàn Phi: "Không phải mẹ đã nói hai chúng ta phải chung sống hòa thuận hay sao? Tại sao mày muốn giết tao? Tao đã giao hai mắt của mình cho mày rồi, tại sao mày vẫn còn muốn giết tao!"

Giọng nói sắc bén ẩn chứa một loại sức mạnh mà Hàn Phi không thể hiểu được lan ra xung quanh. Trong hầm bắt đầu sụp đổ, nhiệt độ của toàn bộ thế giới ký ức dường như đang giảm xuống một chút.

Vung con dao lên lần nữa, Hàn Phi băm nhỏ tượng thần hoàn toàn. Hắn còn phát hiện ra một trái tim vẫn còn đang đập trong tượng thần máu thịt kia.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện tế phẩm rank D, hiến tế nó cho thần linh sẽ nhận được thù lao hậu hĩnh."

"Chú ý! Hiến tế cho thần linh càng sớm, vị thần mà bạn tín ngưỡng sẽ càng có khả năng tái sinh! Bạn buộc phải chạy đua với từng phút từng giây, để có được nhiều tế phẩm hơn nữa!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phá hủy tượng thần máu thịt của không thể nhắc đến, chém nát một phần ký ức của nó! Thành công bước vào giai đoạn thứ hai của điện thờ kí ức Cao Hưng!"

"Giai đoạn thứ hai, độ khó của tất cả nhiệm vụ tăng lên, tất cả phần thưởng kinh nghiệm tăng lên, quỷ quái không còn chịu bất kỳ hạn chế nào, không tuân theo bất kỳ quy tắc nào, thời gian ban ngày rút ngắn!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn chủ động công kích không thể nhắc đến trước level 30, đồng thời thành công phá hủy một phần ký ức của không thể nhắc đến, nhận được năng lực thiên phú siêu hiếm có —— điếc không sợ súng."

"Điếc không sợ súng: Thể lực vĩnh viễn +5! Sau khi chủ động kích hoạt năng lực này, một nửa trí lực của bạn sẽ chuyển hóa thành thể lực! Thời gian duy trì là 10 phút!"

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã bị không thể nhắc đến nguyền rủa, khi bạn có mặt, tất cả những quỷ quái có liên quan đến không thể nhắc đến này sẽ ưu tiên tấn công bạn trước!”

Chương 864: Hận cũ thù mới!

Hàn Phi vốn dĩ đều là cộng điểm vào thể lực, bây giờ sau khi nhận được thiên phú điếc không sợ súng này, hắn cũng có thể chuyển hóa trí tuệ ít ỏi của mình thành thể lực. Chờ khi tinh thần bị ô nhiễm hoàn toàn, cần phải liều mạng, năng lực này sẽ rất hữu ích.

Sử dụng sương đen tham lam bao trùm lấy trái tim của thần linh, Hàn Phi thu tế phẩm rank D cực kì quý hiểm đó lại.

Vùng đệm có bao nhiêu tội phạm liên thủ với nhau tế máu, cuối cùng mới ngưng tự được thành một trái tim như vậy, bên trong có chứa sức mạnh và sinh cơ khổng lồ của linh hồn, cùng với đủ thứ cầu xin và cầu nguyện.

Trong sự hành hạ không ngừng, những người sống sót đó sẽ ra sức nắm lấy cọng rơm cứu mạng có thể tồn tại. Những tên tội phạm trong vụ án quỷ bài chính là lợi dụng điểm này để cưỡng ép người sống sót kêu gọi thần linh.

“Phải đi thôi.”

Ngôi miếu hoang sụp đổ, Hàn Phi xử lý các dấu vết mà hắn để lại rồi dẫn theo bọn trẻ nhanh chóng chạy trốn.

Bọn họ vừa rời khỏi khu dân cư đó không bao lâu thì rất đông các thành viên của đội chấp pháp và hộ vệ tuần đêm đã đến, bao vây khu vực do tên Sửu phụ trách.

Giao dịch vốn được giấu kín đã bị Hàn Phi vạch trần, tầng lớp quản lý của thành mới Hy Vọng lần này không chú ý cũng không được.

Xuyên qua vùng đệm, bọn Hàn Phi trốn trốn nấp nấp, mất cả một buổi sáng mới quay lại được xe của Cục điều tra. Sau khi mở ra giai đoạn thứ hai, thế giới ký ức của điện thờ lại thay đổi. Mãi đến giữa trưa mới có chút ánh sáng, mây đen đè trên đầu chúng sinh càng ngày càng dày đặc, mưa to gió lớn dường như có thể ập đến bất cứ lúc nào.

Âm khí đang phát triển trong mọi ngóc ngách của thành phố, mọi người có thể cảm nhận rõ ràng rằng nhiệt độ đang giảm xuống, như thể chỉ vài giờ nữa sẽ là mùa đông rồi.

"Nơi nào có người nơi đó sẽ có đối nhân xử thế. Thành mới Hy Vọng quá nặng nề, đã yên ổn quá lâu rồi, một số người bên trong có thể đã quên mất nỗi sợ hãi bị quỷ quái chi phối." Được Hàn Phi thả ra, Khổng Thiên Thành đã ngồi bên trong xe. Anh ta ngoảnh đầu nhìn thành phố có tên là Hy Vọng, thành mới sở hữu tất cả di sản của nhân loại, khiến anh ta có chút thất vọng.

"Nếu như anh bất mãn với thành mới Hy Vọng, tôi đề xuất anh tham gia vào Cục điều tra thảm họa chúng tôi." Hàn Phi lái xe về phía hiệu thuốc An Khang.

"Quỷ cũng có thể gia nhập à?" Mặc dù trông Khổng Thiên Thành không khác gì nhiều so với con người, nhưng về bản chất anh ta lại là một con quỷ vô cùng khủng khiếp, có trí thông minh cực cao, biết vô số bí mật của con người. Nếu như anh ta toàn tâm toàn ý phục vụ cho thế giới tầng sâu, vậy thì hậu quả sẽ thật khó tưởng tượng.

"Nếu như anh đồng ý, bất cứ lúc nào tổ 13 trung đội điều tra cũng hoan nghênh anh." Hàn Phi thân là tổ trưởng, chút quyền lợi này thì vẫn có.

"Tôi hơi rung động rồi, nhưng lại không muốn bị gò bó." Khổng Thiên Thành chủ yếu là muốn lợi dụng nguồn lực của Cục điều tra thảm họa. Quỷ quái của thế giới tầng sâu đã phá hủy mọi thứ của anh ta, lập trường của anh ta và Cục điều tra thảm họa thực ra là như nhau: "Tổ 13 này có phải đều là quỷ quái và tội phạm không? Giống như loại bia đỡ đạn trước đây?"

"Tổ 13 là tổ đặc công tinh nhuệ nhất của Cục điều tra thảm họa, sau khi thành lập đã lập được thành tích xuất sắc, đoạt được rất nhiều giải thưởng, có uy tín rất cao trong toàn cục điều tra; các thành viên khác của tổ điều tra khi gặp thành viên của tổ 13 cũng đều phải cúi đầu chào hỏi." Hàn Phi lái xe như bay: "Hơn nữa phúc lợi của chúng tôi cực kì tốt, vì để cứu thành viên bị thương, Cục điều tra thậm chí đã lấy ra năm trái

tim của oán niệm và vô số máu quỷ, những gì tôi nói đều là sự thật…”

Những đứa trẻ khác trong xe cũng gật đầu phối hợp với Hàn Phi. Trong mắt bọn chúng hiện lên tia sáng, giống như việc có thể gia nhập tổ 13 là một việc rất vinh dự vậy.

“Năm trái tim của oán niệm? Vậy thì cũng tương đương với nuốt trọn một hận ý rồi?” Khổng Thiên Thành có vẻ kinh ngạc: “Tổ 13 được coi trọng vậy à?”

“Với thân phận của anh, sau khi gia nhập Cục điều tra, nhất định sẽ rất được coi trọng, cho nên hãy suy nghĩ thật kỹ.”

Hàn Phi cả đường đi đều đã làm công tác tư tưởng cho Khổng Thiên Thành. Có điều hắn tuyệt đối sẽ không ép buộc đối phương phải đưa ra lựa chọn, cả hai bên đều chỉ sử dụng Cục điều tra thảm họa làm bàn đạp.

Xe lái về hiệu thuốc An Khang, Hàn Phi thả Âm Thương ra, bọn họ cùng nhau đi xuống lòng đất.

Để xua tan những nghi ngờ của Khổng Thiên Thành, khiến anh ta thực sự tin tưởng mình, Hàn Phi chuẩn bị cử hành một buổi hiến tế ngay trước mặt anh ta.

Vài người đứng xung quanh tế đàn dưới lòng đất, sương đen tham lam từ trong ý thức của Hàn Phi phun ra, hắn đặt tế phẩm rank D cực hiếm lên tế đàn.

Không cần cầu nguyện hay thực hiện bất kỳ nghi thức nào, Hàn Phi và tâm ý tượng thần được kết nối với nhau. Bức tượng thần đất sét dường như trở nên sống động, thịt và nhịp tim tan chảy trên tế đàn.

Thức ăn máu mà Cao Hưng chuẩn bị cho mình đã bị cướp đoạt, một số lượng lớn linh hồn đã trở thành một phần của tượng thần.

Khuôn mặt trống rỗng dần dần rõ ràng hơn, tượng thần và Hàn Phi nhìn càng ngày càng giống nhau. Những mạch máu nhỏ xíu từ bức tượng điêu khắc bằng đất sét nổi lên, tượng thần đang cười trên bàn thờ dường như đã bắt đầu máu thịt hóa rồi.

“Chờ soán thần thành công, anh ấy sẽ có thể trở lại.” Nhìn thấy tượng thần biến hóa, dường như số 2lại bắt đầu âm mưu gì đó.

Khí tức của không thể nhắc đến trên tế phẩm trái tim bắt đầu tiêu tán, thay vào đó là sự điên cuồng thấm đẫm linh hồn, tiếng cười cuồng loạn dường như trực tiếp vang lên từ tận đáy lòng mọi người.

Sau khi hiến tế xong, vết thương trên bề mặt tượng thần đều đã lành hẳn toàn bộ. Rõ ràng là pho tượng đất sét, nhưng lại cho người ta cảm giác như đang đối mặt với một con quỷ quái vô cùng khủng khiếp.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành lần hiến tế đầu tiên! Cấp độ hiến tế là rank D! Độc quyền nhận tất cả kinh nghiệm! Nhận được một cơ hội cầu nguyện!”

“Nguyện vọng 1: Nhận được kinh nghiệm gấp đôi!”

“Nguyện vọng 2: Thuộc tính ngẫu nhiên tăng số lượng ngẫu nhiên, tối đa không vượt quá 5 điểm.”

“Nguyện vọng 3: Nhận được thiên phú ngẫu nhiên do thần linh ban tặng!”

“Nguyện vọng 4: Từ bỏ nguyện vọng, hy vọng thần linh sẽ nhanh chóng thức tỉnh!”

Hầu hết các vật phẩm rank D đều ẩn chứa khí tức của không thể nhắc đến, trái tim này được những tên tội phạm đó bồi dưỡng trong một thời gian dài, gần tương đương với việc Hàn Phi một mình hoàn thành nhiệm vụ rank D.

Sau khi do dự một chút, Hàn Phi nhìn mấy đứa trẻ xung quanh, cuối cùng hắn chọn nguyện vọng 4.

Vận mệnh của tiếng cười điên cuồng kết nối với hắn, mọi lựa chọn đều vô cùng quan trọng đối với cả hai người. Kết quả cuối cùng của việc tước đoạt mạng sống của nhau rất có thể sẽ giống như Cao Thành và Cao Hưng, hai bên đều thiệt hại, chỉ có thành tích tương hỗ mới có thể thoát khỏi tình trạng khó khăn.

Hàn Phi nhớ tới chuyện xảy ra trong điện thờ của công viên vui chơi, tiếng cười điên cuồng từ bỏ cơ hội chiếm giữ thân thể của mình, phối hợp với hắn hoàn thành trở mình cuối cùng.

"Mình hy vọng thần linh có thể thức tỉnh nhanh hơn!"

Trên mặt tượng thần dường như xuất hiện nụ cười, vô số vết máu ngưng tụ trong tượng đất sét, trên ngực tượng thần mơ hồ hiện ra một trái tim đang chậm rãi đập.

Trái tim đó được kết nối với trái tim của Hàn Phi, đó là một cảm giác vô cùng kì diệu.

"Nếu như vừa rồi mình không chọn nguyện vọng 4, liệu có phải trái tim của anh ta sẽ không thể ngưng tụ ra không?"

Thần linh muốn hoàn thành nguyện vọng cũng phải trả một cái giá nhất định, Hàn Phi từ bỏ phần thưởng bổ sung, chính là hy vọng tiếng cười điên cuồng sẽ sớm khôi phục. Điều này cũng được những đứa trẻ khác để vào trong mắt, thái độ của bọn chúng đối với hắn đã dần dần thay đổi, đây không đơn giản chỉ là nâng cao mức độ thân thiện mà là một loại công nhận. Có lẽ chính bọn chúng cũng không nhận ra, bên trong thế giới ký ức điện thờ này, bọn chúng đã coi Hàn Phi là người của mình.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã độc quyền nhận được tất cả kinh nghiệm! Cấp độ của bạn đã tăng lên!"

Sau khi hệ thống kết thúc nhắc nhở, Hàn Phi mở bảng thuộc tính ra. Nhìn con số 28, hắn ngây cả người ra trước mặt tượng thần.

Trước đây bản thân tăng level mệt đến bán sống bán chết, đa phần hình như đều bị tiếng cười điên cuồng lấy mất.

Sự cảm động trong lòng vừa rồi biến mất trong chớp mắt, Hàn Phi nhảy lên trên tế đàn, hai tay nắm chặt, hắn bắt đầu suy nghĩ phải hối cải như nào, lựa chọn lại nguyện vọng 1.

"Chỉ cần hoàn thành hiến tế thì có thể thu được lượng lớn phần thưởng, đều có lợi cho thầy và số 0. Trong thành phố này vẫn còn có rất nhiều tế đàn của Cao Hưng, dù sao thì chúng ta cũng đã trở mặt rồi, chi bằng nhanh chóng bắt đầu cướp đoạt

tín ngưỡng của y đi.” Số 2 là xương sống của tất cả những đứa trẻ, nó mở miệng nói cũng đại diện cho kế hoạch tiếp theo của mọi người.

“Suy đoán dựa trên thời gian, Cao Hưng vẫn đang chuẩn bị lật đổ thành phố trong hiện thực. Bây giờ là thời điểm quan trọng nhất đối với y, cũng là cơ hội cuối cùng của chúng ta. Một khi y trở lại thế giới tầng sâu, ý thức bản thể điều khiển điện thờ, vậy thì chúng ta sẽ không có cơ hội giành chiến thắng nữa, vì vậy chúng ta phải nhanh chóng hoàn thành soán thần!”

Giọng nói của số 2 không nghe ra bi thương hay vui mừng, cũng không có nhân từ hay thiện ý, một người nhìn thấu vận mệnh như nó, chỉ quan tâm đến kết quả cuối cùng.

Người như vậy rất đáng sợ, không thể đơn giản dùng tốt và xấu để định nghĩa bọn họ. Bọn họ tin tưởng chắc rằng chỉ có những người sống sót đến cuối cùng mới có tư cách ghi vào lịch sử.

Sau khi hoàn thành hiến tế, Hàn Phi dẫn mọi người nhanh chóng trở về Cục điều tra. Bọn họ đã đi rất lâu rồi, theo lý mà nói bên phía trường học của Cục điều tra sẽ liên lạc với mình, nhưng cho tới bây giờ hắn cũng không có nhận được tin nhắn gì.

“Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

Để đảm bảo an toàn, Hàn Phi đi đường vòng đến phụ cận Cục điều tra. Hắn nhìn thấy quần áo bệnh viện và thuốc men vứt khắp nơi trên đường, cả con phố như bị một nhóm người điên tàn phá vậy.

Đi về phía trước, Hàn Phi cảm thấy uy hiếp, hắn lặng lẽ dẫn bọn trẻ leo lên một tòa nhà cao tầng, nhìn về phương xa.

Một cỗ hận ý mạnh mẽ bao trùm văn phòng điều tra, phải rất lâu sau nó mới rời đi. “Điện thờ bước vào giai đoạn thứ hai, hận ý cũng sẽ rời khỏi quỷ vực của mình?”

Hàn Phi vội vàng mở vòng đen ra liên lạc với những tổ điều tra khác. Nhận được hồi âm khiến hắn yên tâm hơn một chút.

Hận ý của bệnh viện tâm thần số 3 không biết vì sao đột nhiên lại gần Cục điều tra, dường như là đang tìm ai đó. Bởi vì trời còn chưa tối, trung đội tuần tra và người sở hữu nhân cách đặc biệt túc trực trong cục đã liên thủ để đuổi nó đi.

Hận ý ban ngày tìm tới tận cửa, đây là một điềm báo cực kỳ xấu. Sau khi trở về Cục điều tra, Hàn Phi lập tức bị Đầu Thất kéo đến phòng họp.

Cục trưởng đã đi thành mới Hy Vọng, cuộc họp lần này là do mấy người quản lý khác chủ trì, Hàn Phi đã gặp bọn họ trước đó. Hiệu quả làm việc của Cục điều tra vô cùng cao, hận ý vừa rời đi, tất cả thông tin về nó đã được đặt lên trên bàn.

Hận ý của bệnh viện tâm thần số 3 được gọi là viện trưởng, đến từ thế giới tầng sâu, có mối quan hệ vô cùng mật thiết với thần linh, bọn họ dường như đã quen biết nhau từ trước khi thảm họa xảy ra.

Điều khiến Hàn Phi kinh ngạc nhất chính là, viện trưởng này hình như chính là bác sĩ phụ trách thí nghiệm đối với 31 đứa trẻ trong cô nhi viện!

Nó vô cùng hiểu về nhân cách, không chỉ thích thu thập những đứa trẻ sở hữu nhân cách đặc biệt, mà còn có thể sử dụng sức mạnh của nhân cách. Ngay cả trong số các hận ý thì nó cũng thuộc loại vô cùng khủng khiếp, nghe nói rất có khả năng nó sẽ trở thành tồn tại không thể nhắc đến tiếp theo.

Ban lãnh đạo của Cục điều tra đang thảo luận về kế hoạch trả đũa Bệnh viện tâm thần số 3, còn Hàn Phi thì không ngừng xem những thông tin trên bàn.

Viện trưởng tên thật là Đồng Tâm, từng là bác sĩ riêng của Phó Thiên chủ tịch hội đồng quản trị của Vĩnh Sinh Pharmaceutical; sau đó bị sa thải không rõ nguyên nhân, trở thành viện trưởng của một trại trẻ mồ côi không rõ tên. Gã ở đó đã lợi dụng trẻ em để tiến hành các loại thí nghiệm, nội dung cụ thể Cục điều tra cũng không tìm hiểu được rõ.

“Thật là trùng hợp.”

Những tài liệu này khiến Hàn Phi cảm thấy kinh ngạc, nếu như nói Đồng Tâm vẫn luôn là người của Cao Hưng, liệu có

thể sẽ gián tiếp chứng minh rằng, thí nghiệm nhân cách mà Đồng Tâm phụ trách sớm đã bị Cao Hưng can thiệp, đêm màu máu bi thảm của cô nhi viện chính là do Cao Hưng đứng sau sai khiến!

Chương 865: Đại não giấu trong lọ

Những đường gân xanh nổi lên trên cánh tay cầm tài liệu của Hàn Phi. Đêm màu máu ở cô nhi viện đã thay đổi hoàn toàn vận mệnh của hắn, biến một đứa trẻ sở hữu nhân cách hệ chữa trị thành một kẻ điên chỉ biết cười điên cuồng.

Nó đã phá vỡ hoàn toàn hy vọng mà tất cả những đứa trẻ đã làm việc chăm chỉ để có được, cắt đứt mọi con đường sống, giết chết bọn họ vào đêm hôm đó.

Chỉ qua những mảnh ký ức của tiếng cười điên cuồng, Hàn Phi có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng đó.

"Đồng Tâm? Viện trưởng? Hận cũ thù mới, lần này nhất định phải báo đáp nó một cách cẩn thận!"

Nhớ lại những gì đã xảy ra với những đứa trẻ, Hàn Phi hạ quyết tâm nhất định phải tóm được hận ý trong bệnh viện tâm thần. Những đứa trẻ phải chịu bao nhiêu đau đớn năm đó, bây giờ sẽ dồn tất cả nỗi đau này lên người hận ý.

Lấy ơn báo oán, lấy gì để báo ơn?

Ăn miếng trả miếng, đây mới chính là lý do tại sao Hàn Phi có thể tồn tại trong thế giới tầng sâu.

"Thầy đừng căng thẳng quá, cứ bình tĩnh." Phát giác ra sự bất thường của Hàn Phi, Đầu Thất nhẹ nhàng đưa cho hắn một viên kẹo cao su: "Vừa mới hết hạn có chín năm, vẫn có thể ăn, nhai cho đỡ căng thẳng."

"Cảm ơn, không cần đâu." Đặt tài liệu xuống, Hàn Phi cẩn thận nghe kế hoạch của ban quản lý Cục điều tra.

Thật ra bọn họ đã sớm chuẩn bị ra tay chống lại Bệnh viện tâm thần số 3, nhưng tiếng nói trong nội bộ không thống nhất, có người lo lắng thất bại, có người sợ gây ra thương vong không cần thiết. Nhưng khi hận ý chủ động ra ngoài, bắt đầu lởn vởn quanh Cục điều tra, tất cả các những người quản lý đều sinh ra cảm giác nguy hiểm.

Bọn họ không hề biết chuyện Hàn Phi đã làm ở thành mới Hy Vọng, chỉ nhớ lại khoảng thời gian thảm họa nghiêm trọng nhất. Chỉ khi mở rộng chủ quyền, hận ý mới rời khỏi kiến trúc đang ở trước đó.

Đối với bọn họ, hận ý của Bệnh viện tâm thần số 3 chính là đang chủ động khiêu khích, thậm chí còn đánh chủ ý vào Cục điều tra.

Cuộc họp tác chiến kéo dài một tiếng rưỡi nhanh chóng kết thúc, ban quản lý quyết định phát động chiến dịch dọn dẹp Bệnh viện tâm thần số 3 vào trưa ngày mai. Ngoài tổ 1 của trung đội điều tra đã đi theo Lệ Tuyết ra, có thêm năm tổ khác của trung đội tuần tra và đội hỗ trợ hậu cần được bổ sung vào.

Đây chỉ là lực lượng cơ bản, ban quản lý còn quyết định liên hệ với những người sở hữu nhân cách đặc biệt hàng đầu của cục điều tra. Bọn họ đã có cống hiến to lớn cho cục điều tra, không chịu bất kỳ hạn chế nào, và chỉ quay lại khi cục điều tra cần đến.

“Xem ra lần này Cục điều tra thật sự nghiêm túc rồi.” Đầu Thất cũng rất ít khi thấy đại chiến lớn như vậy, sắc mặt của anh ta trở nên nghiêm túc.

“Cũng không có gì mà, chỉ là nhiều hơn vài tổ chiến đấu so với lần trước mà thôi.” Hàn Phi âm thầm tính toán chuyện của mình.

“Cục điều tra được chia thành nhiều trung đội khác nhau, ví dụ như trung đội điều tra của chúng ta, bên dưới có 13 tổ điều tra. Trung đội trưởng phụ trách chỉ huy và điều động, đó là người có uy tín và thuyết phục nhất, nhưng thực lực mạnh nhất của trung đội điều tra thì lại là trung đội phó.” Đầu Thất giải thích cho người mới đến Hàn Phi: “Đội trưởng là tổng chỉ huy trên chiến trường, đội phó sẽ xông lên tiền tuyến, anh ấy không cần suy nghĩ thêm bất cứ chuyện gì, chỉ cần giết chóc là được.”

“Trung đội phó chính là người sở hữu nhân cách đặc biệt đỉnh nhất mà lãnh đạo vừa nói lúc nãy à?”

“Đúng vậy, bọn họ đều đã thức tỉnh nhân cách từ bảy lần trở lên, là quái vật chân chính biến dị sau thảm họa.” Đầu Thất cũng là lần đầu tiên dùng quái vật để miêu tả một người: “Thực lực của tổ trưởng tổ 1 đã đủ mạnh rồi đúng không? Nhưng anh ấy chỉ là tổ trưởng tổ 1, tôi nói như vậy chắc là thầy có thể đại khái hiểu được rồi đúng không?”

Bất kỳ một trung đội nào, chỉ người có thực lực mạnh nhất mới có thể trở thành trung đội phó phụ trách giết chóc, lần này trung đội điều tra có thể nói là đã huy động toàn bộ lực lượng.

“Hận ý sẽ không vô cớ rời khỏi tòa nhà đang ở, tôi có một dự cảm không lành, hiện tại cục trưởng lại đi thành mới Hy Vọng, thầy nói đây liệu có phải là một cái bẫy không?” Đầu Thất nhíu mày: “Quỷ quái liên thủ với nhau, muốn gài bẫy chúng ta?”

“Có khả năng này.” Hàn Phi khẽ gật đầu, thế giới ký ức điện thờ đã tiến vào giai đoạn thứ hai, cẩn thận hơn chút vẫn luôn là đúng đắn.

“Không được, tôi phải đi tìm trung đội trưởng thương lượng một chút.” Đầu Thất vội vàng rời đi, còn Hàn Phi thì đi tới tổ 10. Hắn hỏi Học Bá về cách sử dụng nhân cách chiếm hữu, sau đó trở về trường học, gọi tất cả những đứa trẻ vào phòng học.

Đóng cửa cửa sổ và kéo rèm lại, sau khi đảm bảo rằng không có ai ở bên ngoài nghe trộm, lúc này Hàn Phi mới đi đến trung tâm của bục giảng.

“Có một chuyện thầy buộc phải nói rõ với các em.” Hàn Phi cân nhắc một chút mới từ từ nói: “Vào đêm màu máu, số 0 đã giết chết tất cả các em, có lẽ thầy cũng là xuất hiện vào đêm đó. Thầy biết đây là chuyện mà các em không muốn được đề cập đến nhất, nhưng bây giờ chúng ta cần phải đối mặt trực tiếp với nó rồi. Theo manh mối mà thầy nắm được, Cao Hưng đã xúi giục viện trưởng gián tiếp dẫn đến đêm màu máu. Trưa ngày mai, thầy sẽ vào Bệnh viện tâm thần số 3 cùng với người của Cục điều tra, để giết viện trưởng trong tương lai tồi tệ nhất này.”

“Đêm màu máu…”

Tất cả bọn trẻ đều im lặng, trong lồng ngực cảm thấy đau nhói.

“Rút cuộc chuyện gì đã xảy ra vào đêm hôm đó?”

Hàn Phi nhìn về phía số 2, đối phương lắc đầu: “Đại não của em đã bị đánh cắp từ cách đây rất lâu, thân thể trải qua đêm màu máu, nhưng đại não đặt ở trong lọ thì không có.”

Cũng không biết là số 2 không muốn nói, hay là còn có ẩn tình, nó không trả lời.

“Số 0 giữ lại chuyện đau khổ nhất trong lòng, chúng em cũng không có kí ức gì về đêm đó.” Số 1 đứng dậy khỏi chỗ ngồi: “Chúng ta hãy chuyển chủ đề đi, chẳng hạn như sau khi bắt được viện trưởng thì phải làm thế nào mới có thể khiến ông ta hối hận.”

“Chắc chắn là không thể đơn giản chỉ là hồn phi phách tán, cho dù là đang ở trong điện thờ.” Cúi đầu, số 4 viết ra các chữ tử, sát khí thấm vào trong bàn học.

“Ngày mai chúng em sẽ đi cùng thầy.” Trên mặt không lộ ra vẻ tức giận, ngược lại số 2 nói muốn mang tất cả những đứa trẻ đi đến đó: “Chúng em sẽ không mạo hiểm tiến vào trong bệnh viện tâm thần, tốt nhất thầy nên nghĩ cách để buộc nó ra khỏi quỷ vực.”

“Không cần, lần này có mấy người sở hữu nhân cách đặc biệt mạnh nhất từ Cục điều tra thảm họa ra tay, các em hãy ngoan ngoãn ở lại trong cục.” Hàn Phi phải chịu trách nhiệm cho sự an toàn của những đứa trẻ này.

“Nếu thật sự là người đó, chỉ dựa vào trung đội điều tra có thể không được.” Ấn tượng của số 2 đối với viện trưởng rất sâu sắc. Một đoạn kí ức nào đó của nó huyễn hóa thành bộ dạng của viện trưởng, cuối cùng bị hồn ác chiếm giữ: “Tin em đi, ngoài ra em cần thầy giúp em đến đó lấy về một thứ.”

“Thứ gì?”

“Một chiếc lọ đặc biệt do Vĩnh Sinh Pharmaceutical nghiên cứu phát triển…”

Số 2 có thể nhìn thấy vận mệnh, nếu như nó đã nói như vậy, Hàn Phi cũng không phản bác nữa.

Hắn ra khỏi phòng học đi tìm Diêm Lam, chuẩn bị ngày mai sẽ đưa các học sinh lớp 7 ra ngoài để tiến hành một "luyện tập" mới.

…

Trong bệnh viện tâm thần số 3, những tiếng thì thầm quỷ dị liên tục phát ra từ phòng giam của tòa chính, như thể ai đó đang nói mớ trong khi ngủ.

"Gần đây tôi luôn mơ thấy một người đàn ông kì lạ gõ cửa, cậu ta cầm một con dao không lưỡi, đeo mặt nạ ác quỷ, trên người dính đầy máu của trẻ con!"

"Mỗi lần tôi đều nhìn cậu ta qua mắt mèo, động tác gõ cửa của cậu ta càng lúc càng thô bạo. Tôi vô cùng sợ hãi, nhưng hàng xóm trong tòa nhà hình như không nghe thấy, không ai quan tâm đến tôi cả!"

"Cảm giác khủng khiếp đó dường như khiến tôi trở lại khi còn nhỏ."

Sợi xích rơi xuống đất, cửa phòng giam bị mở ra, một bác sĩ mặc áo khoác trắng đứng ở cửa phòng. Gã ném một chiếc vali cực lớn vào trong phòng giam: "Viện trưởng, loại thịt mà anh cần tìm, vẫn không tìm thấy."

Còn chưa kịp nói xong, bác sĩ đã bị một lực khổng lồ hút vào trong phòng giam, ngay cả kêu lên một tiếng cũng không kịp.

Trong phòng giam hình như lại đang đổ mưa, một lúc sau, giọng nói quỷ dị vang lên lần nữa.

"Từ nhỏ tôi đã sống trong ngôi nhà quỷ ám, cứ khoảng 3 giờ sáng, cánh cửa gỗ bị khóa dưới tầng hầm sẽ phát ra âm thanh, như thể bị ai đó đẩy ra rồi lại đóng lại."

"Còn nhớ khi còn nhỏ, tôi đã nói đùa với em trai mình, dọa nó rằng trong tầng hầm có một con quái vật toàn thân mọc lông dài màu nâu ẩn nấp, đặc biệt thích ăn thịt trẻ em."

“Em trai lúc đó sợ đến mức cả đêm không ngủ ngon giấc, cũng từ đó nó bắt đầu mộng du, mỗi lần tỉnh dậy đều đang ở dưới gầm giường, còn mơ thấy có người trốn dưới gầm giường kéo mình đi.”

“Tôi rất nhớ em trai, đáng tiếc tôi đã rất lâu không gặp nó rồi.”

“Khoảng chừng khi tôi 18 tuổi, mẹ quên không khóa cửa, em trai mộng du đã đi ra ngoài, sau đó không bao giờ trở về nữa.”

“Tại sao tôi lại biết nó ra ngoài vào nửa đêm? Tôi không nhớ nữa, tôi không nhớ gì nữa rồi.”

“Tôi quên mất đó là ngày thứ mấy, mẹ cũng đã rất lâu không trở về rồi, có điều khi bà đi đã để lại đủ thức ăn cho tôi, thịt trong cái thùng lớn đó đủ cho tôi ăn rất lâu.”

“Lần đâu tiền tôi ăn thịt chua như vậy, không có mùi thơm, nếu ăn nhiều cơ thể sẽ mọc ra lông dài màu nâu đỏ. Tôi nhìn chính mình trong gương, vừa sợ hãi, vừa bất lực, hình như tôi càng ngày càng giống với con quái vật dưới tầng hầm rồi.”

Một bàn tay lớn mọc đầy lông màu nâu từ trong phòng giam vươn ra, đóng cửa lại, nhưng giọng nói từ bên trong vẫn vang vọng trong hành lang.

“Tôi thích nhất là trẻ con, tôi muốn ở bên những đứa trẻ mãi mãi, nhìn bọn chúng chơi đùa, nhìn bọn chúng học tập, nhìn bọn chúng phát điên, nhìn đại não của bọn chúng có phải cũng đẹp như bạn không.”

Chương 866: Nhập viện

Ánh sáng yếu ớt xuyên qua đêm tối, giãy giụa len ra khỏi mây đen, sức cùng lực kiệt rơi xuống mặt đất.

Hiện tại đã sắp buổi trưa, nhưng bầu trời vẫn ảm đạm âm u như vậy, cả thành phố khắp nơi đều toát ra sự bất an.

"Thầy Cao, tôi vẫn không tán thành quyết định của cậu cho lắm, nếu như bây giờ hối hận vẫn còn kịp." Diêm Lam và Vương Sơ Tình đi theo phía sau những đứa trẻ của lớp 7. Bọn họ cho rằng ý tưởng dẫn lớp 7 ra ngoài luyện tập của Hàn Phi quá điên rồ. Phải biết rằng đây là chiến đấu trực diện với hận ý, những người lớn không có dư sức để đi bảo hộ cho những đứa trẻ.

"Hay là hai người cũng đi cùng đi." Sau khi được số 2 đồng ý, Hàn Phi quyết định dẫn cả giáo viên của trường học đi.

Cổng lớn của một số trạm kiểm soát của Cục điều tra đang dần mở, những chiếc xe cải tiến lần lượt lao ra, theo sau là ba chiếc xe tải hạng nặng màu đen ở cuối đội ngũ.

Trong số đó có hai chiếc xe được lái bởi nhân viên hậu cần, chất đầy các loại vật tư. Các học sinh lớp 7 và hai bệnh nhân được Hàn Phi cứu khỏi từ bệnh viện tâm thần đang ngồi trên chiếc xe thứ ba.

Là người phụ trách lớp 7, Hàn Phi đã dạy ra một lớp có tỷ lệ thức tỉnh nhân cách 100%. Cục điều tra muốn tìm hiểu rõ xem rút cuộc hắn đã làm như thế nào, vì vậy cho dù có người cho rằng hành động của hắn không lý trí, nhưng cuối cùng vẫn không ngăn cản.

Nghĩ lại cũng đúng, trong thảm họa này, không ai trong số những người thức tỉnh nhân cách đặc biệt được nuôi dưỡng trong vùng an toàn, thiên phú có tốt đến đâu cũng cần chiến đấu sống chết mới có thể kích hoạt.

Đoàn xe phóng nhanh trên đường cao tốc, khi mọi người từ Cục điều tra đến bệnh viện tâm thần số 3, đây cũng là thời điểm sáng sủa nhất trong ngày.

“Quỷ vực hình như lại lan rộng rồi.”

So với lúc trước khi Hàn Phi tới đây, kiến trúc bệnh viện tâm thần lại tăng thêm hai toà, nhìn không hề có cảm giác bất hợp lý, như thể hai tòa nhà này ngay từ đầu đã ở đây rồi.

“Bệnh viện tâm thần số 3 là một trong những tòa nhà đen nổi tiếng nhất, chúng tôi đã bắt đầu điều tra nó từ vài năm trước, đã phải trả giá rất đắt mới có thể thăm dò rõ. Chúng tôi cũng bắt đầu từ lúc đó, đã chuẩn bị để cho ngày hôm nay.” Học Bá bắt đầu yêu cầu các thành viên trong nhóm vận chuyển thiết bị xuống. Hiện tại không có nhiệm vụ, anh ta đi tìm Hàn Phi, chuẩn bị cài đặt một số thiết bị bảo vệ ở phụ cận các học sinh lớp 7: “Một khi phát động tấn công, chúng tôi có thể không chăm sóc được cho những đứa trẻ này, thầy tốt nhất nên bảo bọn chúng ở nơi xa hơn đứng nhìn.”

“Được.” Tất cả các tổ chiến đấu đều đang làm những chuẩn bị cuối cùng. Hàn Phi lái xe tải hạng nặng chở các học sinh đến một tòa nhà phụ cận mà số 2 chỉ định.

Đây là cửa hàng quần áo trẻ em, mở ra cách bệnh viện tâm thần mấy trăm mét, đối diện với cửa sau của bệnh viện.

“Nhiệm vụ giết chết hận ý giao cho những người khác là được, sau khi thầy vào trong, mục tiêu đầu tiên chính là tìm cái lọ kia.” Nhìn bệnh viện tâm thần, biểu cảm trên mặt của số 2 có vẻ hơi đáng sợ: “Thứ trong chiếc lọ kia vô cùng quan trọng đối với em, sau khi có được nó, có thể thay đổi thế bị động hiện tại của chúng ta.”

“Yên tâm đi.” Hàn Phi có thiên phú trốn tìm, cộng thêm giá trị may mắn siêu cao, tìm đồ vật đối với hắn mà nói không phải là một chuyện khó.

Dường như vẫn có chút không yên tâm, số 2 cắt tay mình ra. Nó nhỏ một giọt máu lên tờ giấy trắng, sau đó vẽ rất nhiều ký hiệu kỳ lạ lên trên rồi gấp lại thành hình chiếc máy bay

giấy: “Khi lạc đường, thứ này sẽ giúp thầy thoát ra khỏi mê cung của vận mệnh.”

Khi Hàn Phi chạm vào máy bay giấy, trong đầu hắn cũng xuất hiện nhắc nhở của hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã nhận được vật phẩm nhiệm vụ — Chỉ dẫn của vận mệnh, mang theo vật phẩm này sẽ có cơ hội nhận được vật nguyền rủa rank D.”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã nhận được nhiệm vụ ẩn của điện thờ — não bên trong lọ.”

“Não bên trong lọ (nhiệm vụ ẩn): Có thể thế giới mà chúng ta nhìn thấy chỉ là một giấc mơ được cấu tạo từ vô số ký ức, mỗi người chúng ta đều sống trong một chiếc lọ, đây là cơ hội gần nhất để bạn tiếp cận chân tướng, hy vọng bạn có thể nắm bắt lấy cơ hội này. ”

“Yêu cầu nhiệm vụ: Tìm được mảnh vụn đại não của số 2 trong thế giới ký ức điện thờ.”

Trong tương lai tồi tệ nhất, dường như số 2cũng không chết hoàn toàn, có điều đại não của nó đã rơi vào trong tay Cao Hưng.

Tiếng nổ ầm ầm cắt đứt suy nghĩ của Hàn Phi. Hắn nhìn về phía bệnh viện tâm thần, những tòa nhà khác xung quanh tòa nhà đen đã bị san bằng, chỉ có tòa nhà bị quỷ vực bao phủ là vẫn còn nguyên vẹn.

“Tất cả tổ chiến đấu vào vị trí đã định!”

“Tổ điều tra số 2 đã vào vị trí!”

“Tổ tuần tra số 1 đã vào vị trí!”

“Tổ hậu cần đã vào vị trí!”

Từ vòng đen truyền ra phản hồi từ các tổ khác nhau, Hàn Phi cũng vội vã đến tập hợp cùng Học Bá.

Hắn bị thương nặng suýt chết trong nhiệm vụ lần trước, vì vậy lần này Cục điều tra không giao cho hắn nhiệm vụ quá khó khăn, chỉ để hắn hành động cùng với tổ 10 của Học Bá, bảo vệ sự an toàn của thiết bị.

Sau khi tất cả các tổ đã vào vị trí, chiếc xe chỉ huy ở vị trí trung tâm từ từ quay đầu.

Cửa xe mở ra, một người phụ nữ trung niên hiền từ và một thanh niên gầy gò bước xuống.

Người phụ nữ trung niên là phó đội trưởng của trung đội hậu cần, cô ấy sở hữu nhân cách cảm ơn đã được thức tỉnh tám lần. Cả một đời cô ấy đã làm vô số việc thiện, cảm ơn mọi thứ xung quanh mình. Sau khi thảm họa xảy ra, linh hồn của cô được ân tình lấp đầy, vô số vong hồn đến để báo ơn.

Càng cứu được nhiều người, ân tình nhận được càng nhiều, nhân cách của cô lại càng trở nên mạnh mẽ.

Trong hơn mười năm kể từ sau thảm họa, cô đã làm vô số việc thiện cho đến khi thức tỉnh nhân cách lần thứ tám.

Còn chàng thanh niên kia, trên cánh tay toàn là lỗ kim tiêm, trên mặt có thể nhìn thấy nếp nhăn, nhìn bề ngoài thì mới ngoài 20, nhưng tuổi thật thì lại là một câu đố bí ẩn. Có người nói anh ấy đã sống cả thế kỷ, lại có người nói thực ra anh ấy không già, chỉ là bởi vì thí nghiệm sinh học, đã hủy hoại cơ thể của mình.

Người thanh niên này tên là Phó Liệt, anh ấy từng làm việc trong Vĩnh Sinh Pharmaceutical; bởi vì bị gài bẫy, bị buộc phải tham gia vào các thí nghiệm của con người, chuỗi số dài được khắc trong trái tim, chính là số sê-ri của anh.

Trước khi thảm họa xảy ra, anh vẫn luôn bị nhốt trong sâu của phòng thí nghiệm, mãi cho đến khi thảm họa xảy ra, anh mới may mắn trốn thoát. Sở hữu nhân cách báo thù, trong lòng anh chất chứa vô số sự phẫn nộ và thù hận, anh là đội phó của trung đội điều tra, cũng là một trong những người cường đại nhất của cục điều tra. Cục điều tra không có hồ sơ về thông tin cụ thể của anh, các thành viên trong tổ điều tra chỉ biết rằng sau khi trốn thoát khỏi phòng thí nghiệm, Phó Liệt đều chiến thắng trong mọi trận chiến.

“Chuẩn bị tiến vào quỷ vực!”

Tổng chỉ huy ra mệnh lệnh, người phụ nữ trung niên hiền từ một mình đi đến cổng chính của bệnh viện tâm thần, bề

ngoài trông cô ấy vô cùng bình thường nhưng sức mạnh nội tâm lại vượt qua hầu hết mọi người.

Hai bàn tay thô ráp toàn vết thương chầm chậm đan vào nhau, cô ấy khẽ cúi đầu, ngâm nga một bài hát mà người bình thường không thể hiểu được. Những thanh âm giống như tinh linh bao quanh cô, sức mạnh như đại dương từ sâu trong nội tâm người phụ nữ tuôn ra.

Hoàn toàn trái ngược với quỷ vực tràn đầy âm khí và tử ý, sức mạnh đó thuần khiết và trong sạch, tràn đầy thiện ý.

"Sau khi mở cánh cửa này ra, chúng ta sẽ kết duyên ở đây."

Tiếng răng rắc truyền đến tai mọi người trong cục điều tra, quỷ vực hoàn chỉnh xuất hiện một vết nứt, giống như một tia sáng chiếu vào căn phòng tối tăm vĩnh viễn, khiến cho những linh hồn xấu xí trong phòng cảm thấy đau đớn và sợ hãi.

Quỷ quái ở cửa chính chạy tán loạn, người phụ nữ trung niên cũng không đuổi theo. Cô đứng ở cửa chính, mở cửa cho mọi người tiến vào quỷ vực, không ngừng thiêu đốt chính mình, mang ánh sáng đến cho những người khác, chỉ dẫn cho mọi người tiến về phía trước.

"Hành động!"

Gật đầu với người phụ nữ trung niên, Phó Liệt đi ngang qua người cô. Tổ chiến đấu của cục điều tra đã vào vị trí chỉ định trước theo sát ở phía sau.

Bóng tối lần lượt nhấn chìm các thành viên của cục điều tra, nhưng không một ai rút lui.

"Tới lượt chúng ta rồi." Xách chiếc hộp dụng cụ lên, Học Bá vẫy tay với Hàn Phi, bọn họ cùng với tổ hậu cần đi tới chỗ người phụ nữ trung niên.

Sau khi tiếp xúc gần, Hàn Phi cảm nhận được một loại ấm áp từ người phụ nữ trung niên này, cảm xúc tiêu cực trong đầu dường như bị xua tan.

"Chú ý an toàn, cậu vẫn còn nhiều đứa nhỏ cần phải chăm sóc." Khi Hàn Phi đi ngang qua, người phụ nữ trung niên đột nhiên lên tiếng và lộ ra một nụ cười ôn hòa đối với hắn.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã nhận được chúc phúc — ra vào bình an.”

“Ra vào bình an (chúc phúc): Thể lực tăng lên 1 điểm, vận thế trở nên tốt hơn.”

Hàn Phi không nghĩ tới hệ thống sẽ đưa ra nhắc nhở, hắn cảm ơn người phụ nữ, sau đó đi theo Học Bá tiến vào quỷ vực.

Tiến lên một bước, giống như bước từ cuối mùa thu sang mùa đông khắc nghiệt, ngay cả hơi thở cũng nhuốm màu lạnh lẽo.

Các tổ phía trước rõ ràng vừa tiến vào còn chưa đầy nửa phút, Hàn Phi đã không thể nhìn thấy bóng dáng của bọn họ nữa. Đây cũng là một trong những năng lực của quỷ vực trong bệnh viện tâm thần, nó sẽ ngẫu nhiên làm loạn những người tiến vào, đưa đến những khu vực khác nhau.

Tuy nhiên, Cục điều tra cũng đã sớm có đối phó, năng lực của đội phó đội hậu cần có thể khắc chế quỷ vực. Hơn nữa, mọi người đều đeo vật nguyền rủa giống nhau, trừ khi vận may rất kém, nếu không sẽ không thể bị tách ra.

“Chỉ có một mình mình bị nhắm đến? Hay là tất cả mọi người đã xuất hiện sự cố rồi?”

Chung quanh Hàn Phi không có một ai, hắn quay đầu lại là có thể nhìn thấy người phụ nữ trung niên, nhưng càng đi tới đó, càng cảm thấy cách xa cô hơn.

“Bất kể là đi về hướng nào, đều sẽ đến gần tòa chính, quỷ vực này cao cấp thật đấy.”

Giọng hát của người phụ nữ trung niên biến mất trong vô thức, chỉ còn lại sự im lặng chết chóc bên tai.

Tổ hợp tòa nhà khổng lồ giống như một con quái vật sừng sững giữa màn đêm, cảm giác ngột ngạt khó tả, chỉ cần nhìn lâu thôi cũng có thể khiến người ta phát điên.

“Không nghe thấy tiếng đánh nhau, như thể hoàn toàn bị cô lập ở một khu vực riêng biệt. Hận ý này hiểu rất rõ nhân tính, thông qua các loại ám hiệu đã khơi dậy nỗi sợ hãi trong lòng con người.”

Không có đường lui, không có cứu viện, đơn độc một mình chống lại quỷ quái chưa biết, mỗi bước tiến về phía trước đều là một sự tra tấn và thử thách khổng lồ.

"Ahhhh!"

Một tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên cách Hàn Phi không xa, hình như là đến từ một thành viên nào đó trong tổ 10, mấy phút trước đối phương vẫn còn đang nói chuyện cùng với hắn.

Đẩy cửa tòa chính ra, Hàn Phi chạy về hướng phát ra tiếng hét. Ở góc hành lang, có một cô gái trẻ bị đóng đinh trên cây thập tự, máu không ngừng chảy ra từ cơ thể.

"Cố gắng!"

Giải cứu cô gái, Hàn Phi mở thùng cấp cứu mà Cục điều tra phát cho mỗi người ra, khéo léo giúp đối phương băng bó vết thương: "Tôi nhớ hình như cô tên là Trịnh Lệ? Ai đánh lén cô? Thứ kia còn ở gần đây không?"

"Là, là mục sư, ông ta là bóng đen cả đời tôi, ông ta đã trở lại rồi! Ông ta cũng ở trong tòa nhà này…"

"Mục sư?"

"Khi tôi còn nhỏ, có một mục sư rất có văn hóa sống trong khu chung cư. Những người lớn quá bận rộn với công việc, đôi khi bọn họ sẽ nhờ mục sư giúp đỡ chăm sóc những đứa trẻ. Nhưng tôi đã phát hiện ra một bí mật, ông ta thích thu thập máu và mảnh da của trẻ con, còn dùng những thứ đó để vẽ tranh nữa." Giọng của Trịnh Lệ đang run rẩy: "Ông ta đe dọa tôi, nói rằng nếu như tôi nói những chuyện này với người lớn, thì sẽ tìm đủ mọi cách giết chết tôi, còn nói tôi chỉ là một đứa trẻ, không có ai sẽ tin lời một đứa trẻ nói…"

"Cô có báo cảnh sát không?"

"Mục sư nhốt tôi đến rất muộn, ông ta đã tiêu hủy mọi bằng chứng, sau đó biến mất rồi. Tôi vốn tưởng rằng mình đã có thể được giải thoát, nhưng ai ngờ mỗi khi tôi ở nhà một mình, điện thoại lại đổ chuông, giọng nói của mục sư sẽ vang lên từ bên trong. Ông ta nói rằng đang nhìn tôi từ cửa sổ, còn

nói mình đang đứng ngay ngoài cửa…" Trịnh Lệ chưa kịp nói xong, chiếc điện thoại kiểu cũ lại đột ngột vang lên: "Nó đến rồi! Nó lại đến rồi!"

Sắc mặt tái nhợt, Trịnh Lệ cuộn mình trong góc tường.

Những thành viên Cục điều tra này đã trải qua nhiều trận chiến, nỗi sợ hãi thông thường không thể mang lại hiệu quả như vậy, chỉ có cơn ác mộng sâu thẳm nhất trong lòng mới có thể đánh bại tâm lý phòng ngự của bọn họ.

Cõng Trịnh Lệ trên lưng, Hàn Phi phớt lờ sự phản đối kịch liệt của đối phương, hắn chạy về hướng có tiếng chuông điện thoại.

Đá tung cửa phòng bệnh ra, trong phòng không phải là một phòng bệnh thô sơ, mà là phòng ngủ của một cô gái.

Có thể thấy bố mẹ của cô rất yêu thương cô, trang trí vô cùng ấm áp, nhưng trong mắt Trịnh Lệ, căn phòng này dường như là một cơn ác mộng mà cô ấy không thể thoát khỏi.

Sau khi nghe điện thoại, Hàn Phi nghe được giọng nói của một người đàn ông xa lạ: "Tôi vẫn luôn dõi theo cô, dõi theo cô!"

"Hay là ra đây gặp mặt đi?" Hàn Phi điên cuồng rót sương đen tham lam vào trong điện thoại, giọng nói kia trở nên khàn khàn mơ hồ rồi dần dần biến mất. Tiếp theo hắn lại gọi Vô Thường ra, muốn để nó chui vào trong điện thoại, men theo điện thoại giết chết con quỷ kia, nhưng hình như Vô Thường không làm được.

Hơi cau mày, Hàn Phi lại gọi Hình Phu, hai oán niệm cỡ lớn đứng hai bên trái phải. Nhưng mà điều hắn không ngờ tới chính là, cho dù như vậy cũng không có cách nào phá vỡ ảo cảnh, gian phòng trước mắt vẫn là cái mà Trịnh Lệ ghét nhất.

"Hình như viện trưởng đang lợi dụng nỗi sợ hãi của mỗi chúng ta, hận ý này quả thực có chút không tầm thường."

Chương 867: Nỗi sợ hãi của bọn họ ở dưới tôi

Nghe thấy giọng nói quen thuộc trong điện thoại, Trịnh Lệ không kiểm soát được bắt đầu gào thét, hai tay tóm chặt lấy tóc của mình, vết thương vừa được Hàn Phi băng bó xong lại bắt đầu rỉ máu.

"Tôi không nói với ai hết! Đi ra! Đi ra!"

Hình như cô nhìn thấy thứ mà Hàn Phi không nhìn thấy. Nhìn chằm chằm căn phòng trống rỗng, cô ra sức gào khóc.

Hàn Phi có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Trịnh Lệ đang giảm xuống, khi thời gian hắn tiếp xúc với cô ấy nhiều hơn, căn phòng trong mắt hắn cũng đang dần dần thay đổi. Những giọt máu men theo khe hở của nóc nhà chảy xuống, một bàn tay vô hình đang lật tung chăn ga, giường gối trong phòng, con quái vật không nhìn thấy kia dường như muốn trốn trong nhà của cô gái, chờ cô về nhà.

Thông thường mà nói, Hàn Phi sẽ không cảm thấy sợ hãi, nhưng nội tâm hắn đang bị một sức mạnh không rõ làm lung lay. Vô Thường và Hình Phu rõ ràng đang đứng bên cạnh, nhưng giữa bọn họ và Hàn Phi dường như lại có thêm một bức màn ngăn cách không nhìn thấy. Mặc cho Hàn Phi có kêu gào như thế nào, hai oán niệm cỡ lớn cũng không có bất kì động tĩnh gì.

"Nỗi sợ hãi đang lan truyền!"

Nỗi sợ hãi vốn bắt nguồn từ Trịnh Lệ như một căn bệnh truyền nhiễm cực cao, tất cả những người tiếp xúc với cô, đều sẽ từng bước bị kéo vào trong ảo cảnh chưa biết kia.

Viện trưởng rất hiểu về nhân tính, gã biết người có ý chí càng kiên định càng khó đối phó, vì vậy sẽ ra tay với những thành viên trong tổ chưa hoàn toàn thoát khỏi bóng đen trong lòng trước, lấy bọn họ làm bước đột phá, để cho nỗi sợ hãi lan truyền trong nội bộ mọi người.

Thử kích hoạt nhân cách tham lam, Hàn Phi chuẩn bị thả hận ý ra, nhưng chuyện hắn không ngờ tới lại tiếp tục phát sinh.

Ý thức của hắn hình như bị ngăn cách ở một nơi nào đó, không có cách nào để giao tiếp với nhân cách trong tâm trí, cũng không có cách nào để liên hệ với quỷ quái bên ngoài.

"Mình hiểu rồi, năng lực của hận ý không nhắm vào cơ thể. Bắt đầu ngay từ khoảnh khắc mình bước vào quỷ vực, nó đã nghĩ đủ mọi cách để tấn công tinh thần và ý chí, muốn giam cầm ý chí của mình lại."

"Bây giờ chắc là mình đang rơi vào trạng thái ý thức bị phân tách khỏi cơ thể, thiên phú của viện trưởng hẳn là có thể cưỡng ép lấy đi ý thức của người sống."

Bệnh viện tâm thần số 3 không hổ là "trung tâm kiểm soát bệnh tâm thần" tốt nhất Tân Hỗ. Hàn Phi chắc đã bị coi là mục tiêu chủ yếu, dù sao thì lần trước hắn đã tiến vào một lần, còn dẫn theo Tang Nữ đi mất.

"Quả nhiên tất cả hận ý đều không thể xem nhẹ." Sau khi hiểu được điểm này, Hàn Phi đột nhiên cảm thấy sau lưng càng ngày càng nặng. Ngoảnh đầu nhìn lại, trên cơ thể của Trịnh Lệ bắt đầu mọc ra rất nhiều bông hoa màu đen. Cơ thể của cô ấy không ngừng sưng phồng, khuôn mặt cũng được coi là thanh tú hiện tại đã biến dạng, thất khiếu chảy máu, nhìn có vẻ hơi đáng sợ.

Hoa mọc ra từ trên cơ thể Trịnh Lệ, còn muốn chui vào cơ thể của Hàn Phi, không còn cách nào khác hắn chỉ đành để cô ấy xuống.

"Hoa đen kia chắc là ôn dịch của thế giới ý thức tinh thần, nếu muốn thực sự cứu được Trịnh Lệ và các thành viên trong tổ khác, buộc phải giải quyết viện trưởng từ gốc rễ."

Không có quá nhiều do dự, Hàn Phi định chuẩn bị rời đi. Hắn thử thu hồi lại Vô Thường và Hình Phu, nhưng thân hình của hai oán niệm cỡ lớn lại dần dần trở nên hư ảo. Bọn họ đang giãy giụa chống lại thứ gì đó, dường như là nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, nhưng lại không thể tìm thấy vị trí của

hắn, cuối cùng cũng không nghe theo mệnh lệnh của hắn, mà tự mình biến mất.

Tiếng gào thét vẫn còn vang vọng tại những nơi khác bên trong tòa nhà, nhưng lần này Hàn Phi không qua đó nữa: "Tạm thời không thể tiếp xúc với những người khác, mình phải ngăn chặn hoa đen xâm nhập vào chính mình."

Người có ý chí càng mạnh, thời gian kiên trì cũng càng lâu, nỗi sợ hãi sẽ không ngừng tăng lên gấp đôi, cho đến cuối cùng nỗi sợ hãi của tất cả mọi người đều đè lên trên cơ thể của một người.

Hàn Phi đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, hắn sẽ gánh chịu nỗi sợ hãi của tất cả mọi người để tìm ra lối ra của quỷ vực ý thức!

Nhìn ra bên ngoài cửa sổ, người phụ nữ trung niên mở ra một lỗ hổng đã biến mất, áp bức, tuyệt vọng, bi thảm mới là chủ đề của nơi này.

Dừng lại tại chỗ còn chưa đến thời gian một phút, Hàn Phi lại nghe thấy tiếng động sột sà sột soạt từ trên đỉnh đầu truyền đến. Ngẩng đầu nhìn lên, một con nhện to bằng lòng bàn tay đang nấp bên cạnh cánh cửa, cơ thể của nó chỉ to hơn con nhện bình thường một chút. Điều ghê rợn là nó mọc ra một cái đầu người có kích cỡ bằng một quả bóng đá, trông vô cùng kỳ lạ kinh dị.

"Đây lại là thứ sợ hãi của ai vậy?"

Sau khi càng ngày càng nhiều người trúng chiêu, thứ sợ hãi sẽ nhiều hơn. Không tiếp tục dừng lại nữa, Hàn Phi sờ vào túi áo. Chiếc máy bay giấy mà số 2 tặng, dao tái sinh và người giấy màu máu toàn bộ đều vẫn còn, chỉ có ý thức của mình bị kéo vào trong.

"Năng lực này của viện trưởng thật là ghê tởm."

Không khí ngột ngạt của nỗi sợ hãi càng ngày càng nồng đậm. Khi Hàn Phi đang định tìm đại một phương hướng để thăm dò, trong lòng hắn đột nhiên vang lên giọng nói của số 2.

“Đi về phía trước, tiến vào hành lang, đi thẳng xuống dưới, sau khi đi qua 3 tầng 7, đi về bên trái đến căn phòng thứ hai.”

Chiếc máy bay có nhiễm máu tươi mặc dù không có cách nào để đi vào, nhưng một người đã từng tiếp xúc với viện trưởng như số 2, dường như đã sớm nghĩ đến tình huống này. Những chữ máu trên máy bay giấy hóa thành giọng nói của nó, trực tiếp vang lên trong sâu ý thức của Hàn Phi.

“Viện trưởng có lợi hại đến đâu đi chăng nữa, chắc cũng không thể mô phỏng được giọng nói của số 2 nhỉ?” Bắt đầu tăng tốc, cắt đuôi con nhện đầu người, Hàn Phi chạy vào trong hành lang tối đen.

Trong hành lang bẩn thỉu có bôi đầy những chất lỏng màu đen sền sệt, trên tường vẽ đủ thứ cảnh tượng máu me, những người điên dường như đang cùng tóm lấy bác sĩ, bọn họ đang chữa trị cho những bác sĩ bình thường.

Dựa vào trí nhớ siêu phàm nhìn qua là nhớ, Hàn Phi ghi nhớ lại đại đa số các hình vẽ trên tường.

Hắn chạy như bay xuống dưới tầng, nhưng dường như lại rơi vào một vòng tuần hoàn khác. Tòa nhà này dường như không có tầng 1, từ tầng 1 chạy đến tầng 2 tiếp theo lại trở về tầng 9.

Điểm khác biệt duy nhất là, cảnh tượng trên tường đã khác so với lúc trước, phẫu thuật của các bệnh nhân ngày càng tàn khốc, bác sĩ còn sống trên bức tường càng ngày càng ít.

“Những thứ này đại diện cho điều gì vậy?”

Tiếng gào thét bên trong tòa nhà trở nên ngày càng tập trung hơn, trong đó có rất nhiều giọng nói mà Hàn Phi quen thuộc. Cục điều tra đã có những chuẩn bị rất đầy đủ, nhưng vẫn xuất hiện tình huống nằm ngoài dự tính. Việc sử dụng năng lực của viện trưởng đối với các hận ý bình thường hoàn toàn ở một cấp bậc khác.

Không rảnh để tâm đến những chuyện đó, khi đi qua tầng 7 lần thứ ba, hắn đột nhiên thay đổi phương hướng, tiến vào căn phòng thứ hai ở bên trái hành lang.

Phía sau căn phòng màu trắng tinh, là một phòng bệnh đang phát sinh thay đổi. Rất nhiều các vết máu trên tường đang nhạt dần, bố trí của căn phòng ban đầu đang bị một lực lượng nào đó che đi, mà Hàn Phi vừa hay chứng kiến tất cả những điều này.

"Đó là cái gì vậy?"

Trong quá trình phòng bệnh chuyển biến, một bác sĩ mặc áo khoác trắng đột nhiên xuất hiện, trong tay gã còn đang bê một chiếc hộp màu đen xì.

Sau khi phát giác ra sự xuất hiện của Hàn Phi, thứ được đựng trong hộp như sống lại, đâm bùm bụp vào nắp chiếc hộp.

"Đứng lại!"

Hàn Phi đấm một quyền về phía bác sĩ, đối phương không kịp phòng bị, vô thức giơ hộp đen lên đỡ. Nắm đấm của hắn làm lật tung chiếc hộp, bên trong rơi ra một cái đầu lâu lỗ chỗ vết thương.

Ngũ quan bình thường bị một loại cảm xúc nào đó bao trùm, khuôn mặt đó cứ cười mãi.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện nhân cách vui vẻ, nhân cách đặc biệt này đến từ người bệnh của bệnh viện tâm thần, bị hận ý bóc ra."

Hàn Phi còn chưa kịp phản ứng lại, khi bàn tay của hắn chạm vào khuôn mặt kia, đầu lâu đã biến mất. Phòng bệnh dừng thay đổi, ô nhiễm tinh thần mà Hàn Phi phải gánh chịu hình như lại nghiêm trọng hơn một chút.

"Quỷ vực tinh thần này là được tạo nên từ vô số nhân cách? Vừa rồi mình được coi như là đã phá hỏng một đầu mối then chốt à?"

Hắn muốn tìm bác sĩ hỏi cho rõ ràng, nhưng khoảnh khắc hộp đen bị mở ra, bác sĩ kia lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết, toàn thân bùng lên lửa đen, rồi bị đốt cháy thành tro bụi.

Những bác sĩ bên trong bệnh viện này dường như đều bị trói buộc linh hồn với hộp đen có chứa nhân cách. Một khi hộp đen bọn họ bảo vệ bị mở ra, bọn họ cũng sẽ bị giết chết theo.

Hận ý sắp xếp như vậy chắc là để tránh việc bác sĩ ăn trộm "bộ sưu tập nhân cách" của mình.

"Ra ngoài! Đừng đi cầu thang bộ, tìm thang máy, cứ ở trong đó! Chờ bác sĩ tiếp theo xuất hiện!"

Giọng nói của số 2 lại vang lên một lần nữa trong sâu ý thức của Hàn Phi. Lập tức mở cửa phòng bệnh, hắn bước ra bên ngoài. Nước bắn tung tóe, hắn rơi vào bên trong một bể bơi màu đen.

"Trong bệnh viện tâm thần sao lại có bể bơi to như vậy?"

Bên dưới mặt nước không xa có vùng bóng râm màu đen đang khuếch tán, trên mặt nước có nổi lên một cỗ thi thể, đó hình như là một thành viên nào đó của tổ điều tra số 9.

"Nỗi sợ hãi của mọi người đã bị kích hoạt, quỷ vực sẽ trở nên càng ngày càng phức tạp và nguy hiểm."

Cố gắng bơi trong nước, nhưng Hàn Phi giống như đang trong một cơn ác mộng không thể tỉnh lại, tốc độ của bóng đen dưới mặt nước mãi mãi nhanh hơn hắn một chút.

Càng khẩn trương càng muốn thoát ra, bóng đen lại càng ngày càng đến gần.

Chờ khi Hàn Phi ngoảnh đầu lại lần nữa, khuôn mặt của hắn bị thứ gì đó chạm vào một cái. Nhìn kỹ ra, cỗ thi thể đó đã trôi đến sau lưng hắn, mái tóc dường như muốn quấn lấy cổ của hắn.

"Chuyện mà anh ấy sợ hãi nhất có liên quan đến nước, lối ra có thể được giấu ở một nơi mà anh ấy sẽ không bao giờ đến đó."

Hàn Phi nhìn bốn xung quanh, bể nước giống như tự động mở rộng, càng sợ hãi, hắn cách bờ lại càng xa.

"Trên bờ cũng không có cầu thang, chẳng lẽ lối ra ở bên dưới mặt nước?"

Tiếng khóc lóc vang lên bên tai, da mặt của thi thể đang từ từ động đậy, bên dưới ngũ quan của nó hình như có thứ gì đó muốn chui ra.

Không do dự nữa, sau khi hít vào một hơi thật sâu, Hàn Phi lặn xuống dưới nước.

Rất nhiều thi thể hiện lên trong nước, Hàn Phi bơi theo phương hướng thi thể trôi đến. Đằng sau vùng bóng râm rộng lớn hắn nhìn thấy một con số màu đỏ như máu, ở tận cùng của đáy bể bơi có ẩn chứa một chiếc thang máy đang đóng cửa.

"Tất cả mọi thứ mà mình trải qua đều là nỗi sợ hãi của người khác, chỉ khi thoát khỏi cơn ác mộng của người khác, mới có thể tìm được lối ra."

Dùng tốc độ nhanh nhất lao vào bên trong cái bóng râm lớn, Hàn Phi nghe thấy đủ thứ âm thanh kỳ lạ, hắn cũng nhìn thấy cảnh tượng mà thành viên của cục điều tra kia sợ hãi.

Đều là ở bên trong bể nước, mấy tên côn đồ ép anh ấy cởi truồng như nhộng nhảy vào trong nước, sau đó bỏ đủ thứ côn trùng và rắn rết mà anh ấy sợ hãi vào bên trong bể.

Bóng đen trong lòng trở thành cơn ác mộng, đủ thứ đáng sợ đều ẩn chứa ở trong nước.

"Thật may mình không sợ những thứ này."

Côn trùng có đáng sợ hơn nữa cũng không thể ghê tởm bằng Cánh Bướm, ác ý thuần túy trong lòng người có thể bỏ xa rắn độc tận mười mấy dãy phố.

Xuyên qua bóng đen trong nước, chịu đựng sự giày vò trong tinh thần, Hàn Phi đến được chỗ thang máy. Hắn ấn nút, con số hiển thị trên màn hình thang máy bắt đầu thay đổi.

Mười mấy giây sau cửa thang máy mở ra, Hàn Phi ngã vào bên trong.

Những chuyện vừa xảy ra vừa rồi dường như đều chỉ là ảo giác, hắn thở hổn hển không ngừng ho khan, quần áo trên người lại không hề bị ướt chút nào.

Cánh cửa thang máy màu trắng tinh từ từ khép lại, Hàn Phi ngồi ở trong góc. Hắn có thể chắc chắn đây chính là thang máy của bệnh viện tâm thần, trong không khí vẫn còn phảng phất mùi thuốc quen thuộc.

“Số 2 bảo mình ở trong thang máy chờ bác sĩ, nhưng nếu như có thứ gì khủng khiếp đi vào thang máy thì phải làm thế nào?”

Vừa mới khôi phục lại được một chút tinh thần, Hàn Phi đứng dậy. Hắn cũng không biết mình phải đi đâu, chỉ có thể bị động đi theo thang máy.

Con số trên màn hình không ngừng thay đổi, rất nhanh thang máy đã dừng lại ở tầng 3.

Cửa thang máy mở ra, có một ông lão mặc áo bệnh nhân đi vào, trên vai ông còn có một con quỷ chết vì treo cổ đang cười lên.

“Chàng trai, cậu cứ nhìn tôi làm gì?” Ông lão sờ vào cổ của mình, gần đây hình như ông cảm thấy vai gáy hơi ê ẩm.

“Cháu cảm thấy kiểu tóc của ông rất thời trang, rất trẻ trung, trông ông chắc chỉ tầm ngoài 60 phải không?” Sắc mặt Hàn Phi vẫn bình thường, như thể không nhìn thấy con quỷ treo cổ kia vậy.

Da mặt ông lão hơi co giật: “Sang năm là sinh nhật 50 tuổi của tôi, nếu như cậu không biết nói chuyện, có thể thử làm một người hướng nội.”

“Ông nhìn người thật chuẩn, cháu sợ đám đông lắm.” Một chút sợ hãi cũng không có, con quỷ treo cổ đã sáp vào tận mặt, mà hắn vẫn nhìn về phương hướng ông lão đang đứng, cười cười nói nói.

Không bao lâu cửa thang máy lại dừng ở tầng 5, đi kèm với tiếng khóc của trẻ con. Một người phụ nữ mang thai với chiếc bụng lớn tiến vào thang máy, sau lưng cô còn có một đứa trẻ dị dạng với cái đầu đặc biệt lớn đi theo.

“Bảo Bảo, con sau này phải ngoan ngoãn nghe lời, tuyệt đối đừng như anh trai xấu xí của con, đi khắp nơi gây chuyện, cuối cùng còn rơi vào trong hồ, gây phiền phức cho bao nhiêu người như vậy.” Tâm tình của người phụ nữ mang thai rất tốt, như thể đã giải quyết được một vấn đề làm phiền mình rất lâu.

“Rơi vào trong hồ?” Hàn Phi liếc nhìn đứa trẻ kia một cái, quần áo toàn thân nó ướt sũng, vẫn còn đang nhỏ nước xuống dưới, làn da cũng bị ngâm nước đến tái nhợt.

“Đó là chuyện của mấy tháng trước rồi, đến hiện tại vẫn chưa tìm thấy thi thể của nó.” Trong lời nói của người phụ nữ mang thai không có một chút đau buồn, điều này cực kì không bình thường.

Thang máy dường như là đến tầng nào cũng dừng, càng ngày càng có nhiều bệnh nhân kì lạ tiến vào. Bọn họ không có một ai ngoại lệ, bên người đều có quỷ quái đi theo, nhưng tất cả mọi người dường như đều không nhìn thấy.

Vô cùng điềm tĩnh, Hàn Phi tán gẫu bình thường với mọi người, trong chiếc thang máy chật hẹp rất nhộn nhịp và hòa hợp.

Nhưng cho dù ở trong những tiếng cười nói vui vẻ, khi thang máy dừng ở tầng 9, có một thành viên của tổ điều tra xuất hiện ở bên ngoài thang máy.

Những con quỷ chất đầy thang máy, không có khe hở, thành viên của tổ điều tra thậm chí còn không nhìn thấy Hàn Phi.

Anh ấy muốn đi chiếc thang máy này để trốn thoát, nhưng ai ngờ khi thang máy vừa mở ra lại nhìn thấy một cảnh tượng kinh dị như vậy.

Đồng tử giãn ra, anh ấy sợ hãi đến mức khuôn mặt biến dạng, sau khi hét lên thì lui về sau bỏ chạy.

Sau khi phát hiện người này có thể nhìn thấy quỷ, chiếc thang máy vốn dĩ đang trong bầu không khí náo nhiệt vui vẻ đột nhiên trở nên âm trầm. Những bệnh nhân và quỷ quái nhìn chằm chằm vào thành viên tổ điều tra, miệng của bọn họ đóng mở lên xuống, lặp lại cùng một câu nói, sau đó tất cả cùng đuổi theo.

“Không được cảm thấy sợ hãi!”

Hàn Phi cũng muốn đi cứu người đó, nhưng số 2 đã bảo hắn phải ở trong thang máy: “Không kịp nữa rồi.”

Cửa thang máy từ từ đóng lại, khi đến tầng 11 nó lại mở ra lần nữa. Có một bác sĩ bê hộp đen xuất hiện ngoài cửa, hành lang sau lưng gã toàn là vết máu, nhưng thang máy trước mặt thì lại rất bình thường.

"Lần này sẽ là nhân cách gì?"

Nhìn thấy trong thang máy chỉ có một mình Hàn Phi, bác sĩ cũng cảm thấy nghi hoặc, nhưng gã vẫn vô thức bước vào thang máy.

Khi xoay người lại để ấn phím trên bảng điều khiển, gã đột nhiên cảm thấy ớn lạnh đằng sau lưng. Lúc này trên màn hình hiển thị đang phản chiếu khuôn mặt của Hàn Phi, người đàn ông này lộ ra nụ cười vô cùng khủng khiếp.

"Ông lão kia bảo tôi phải làm một người hướng nội, cho nên tôi sẽ không nói nhiều với anh nữa."

Hai cánh tay khóa chặt lấy cổ bác sĩ, Hàn Phi đập gã vào cửa thang máy rồi cưỡng chế mở hộp đen có chứa nhân cách ra.

Chương 868: Tôi ở đây

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện nhân cách thăm dò, nhân cách đặc biệt này đến từ bệnh nhân của bệnh viện tâm thần, bị hận ý bóc tách ra.”

Nhắc nhở của hệ thống vang lên, màu nâu trong hộp đen biến mất trong tay Hàn Phi, dường như đã dung nhập vào ý chí của hắn. Có điều tương đương với nó, nỗi sợ hãi mà hắn phải gánh chịu cũng trở nên nhiều hơn.

“Những nhân cách bị hận ý bóc tách ra này, có thể dùng vực sâu tham lam để thôn phệ không?”

Hàn Phi nghiêm túc suy nghĩ đến khả năng này, bác sĩ bị lửa đen thiêu đốt thì tức giận trừng mắt, gã thật sự không ngờ hắn vậy mà lại nói ra những lời tương tự như hận ý.

“Mình đang đoán mò cái gì vậy? Xem ra mình thực sự đã bị nhân cách tham lam của Cao Thành ảnh hưởng rồi, thứ gì cũng đều muốn nuốt lấy.”

Chờ sau khi bác sĩ thứ hai hóa thành tro bụi, quỷ vực tinh thần bắt đầu dần dần xuất hiện vấn đề. Vốn dĩ bên ngoài tòa nhà là một vùng đen tối, không nhìn thấy khe hở của đội phó trung đội hậu cần xé ra, nhưng hiện tại ánh sáng yếu ớt đã chiếu vào bên trong, tốc độ thay đổi ảo cảnh dường như cũng trở nên chậm hơn một chút.

“Ngoại trừ mình ra, vẫn còn có người khác đang phá hủy hộp đen có chứa nhân cách, viện trưởng lần này thực sự đã xem nhẹ Cục điều tra rồi.”

Hàn Phi vừa bước ra khỏi thang máy, từ sâu trong ý thức của hắn lại vang lên giọng nói của số 2: “Nhanh chóng rời khỏi tầng này, chạy lên trên! Chạy theo tiếng khóc của trẻ con, bất luận gặp phải cái gì cũng không được dừng lại.”

“Chạy lên trên? Là đi lên trên tầng à?”

Mặt đất dưới chân Hàn Phi đột nhiên rung lắc một cái, gạch lát nền ngay ngắn bắt đầu biến dạng, trong khe hở đen tối hình như có thứ gì đó sắp bò ra.

Lớp sơn tường rơi xuống, những chữ viết bên trên dồn lại với nhau, giống như những nếp nhăn trên mặt người già. Càng khủng khiếp hơn là bên trong bức tường bắt đầu toát ra hơi thở thối rữa nồng đậm.

Tiếng ho khe khẽ vang lên, ở chỗ ngã rẽ xuất hiện một nửa khuôn mặt người tái nhợt, gã lặng lẽ bám đuôi Hàn Phi, giống như một cái bóng, âm hồn bất tán.

"Những nỗi sợ hãi đan xen vào nhau, xem ra đã có rất nhiều thành viên của Cục điều tra trúng chiêu rồi."

Không tìm thấy cầu thang, Hàn Phi chỉ có thể tăng tốc chạy đi, nhưng tên biến thái sau lưng lại giống như một kẻ rình mò làm thế nào cũng không thể cắt đuôi được. Sự mệt mỏi và sợ hãi trên tinh thần lúc nào cũng giày vò hắn.

"Làm gì có tiếng khóc của trẻ con?"

Hàn Phi còn đang buồn rầu thì đột nhiên hắn phát hiện bức vẽ trên bức tường đã khác so với lúc trước.

Với trí nhớ vượt xa người thường như Hàn Phi, hắn nhớ rất rõ khi mình vừa tiến vào tòa nhà lớn, trên tường vẽ toàn là cảnh tượng tàn khốc mà các bệnh nhân làm phẫu thuật cho bác sĩ. Nhưng hiện tại trên bức tường bắt đầu không ngừng xuất hiện một số cảnh tượng bên ngoài bệnh viện, ví dụ như hai người trẻ tuổi đang cùng nhau đi mua sắm, một gia đình đang đi dã ngoại ở ngoại ô, cậu bé rơi vào trong bể nước bị rắn nước quấn lấy hai chân, mục sư chúc phúc cho cô bé..v…v…

"Nỗi sợ hãi của các thành viên trong tổ điều tra cũng bị vẽ lên trên bức tường rồi? Nỗi sợ hãi của bọn họ đã hòa nhập làm một với cả tòa kiến trúc này?"

Những cảnh tượng trên tường nhìn thấy mà giật mình, có rất nhiều cái trông thì vô cùng bình thường, nhưng nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện những thứ cực kỳ ghê rợn.

Sau khi đi được hơn mười mấy mét, Hàn Phi đi chậm lại, trên bức tường trước mặt hắn có vẽ một người phụ nữ trung niên.

Giống y như đúc, nếu không nhìn kỹ còn tưởng rằng đó là một người thật đang đứng bên cạnh.

Người phụ nữ trung niên ăn mặc rất bình thường, cô đang mỉm cười, hình như là đang kể chuyện cho đứa trẻ, trên cuốn sách trong tay có viết một câu — Mẹ trốn ở đâu.

Nhìn theo hướng của cánh tay còn lại đang chỉ, Hàn Phi phát hiện trên phần đỉnh hành lang hơi chếch sang đối diện với bức chân dung có một cửa thông gió.

"Đi lên trên? Chẳng lẽ là muốn mình đi vào đường ống thông gió?"

Bức chân dung của người phụ nữ trung niên mang đến cho Hàn Phi một cảm giác rất dễ chịu, nhưng hắn lại không còn lựa chọn nào khác. Hắn không dừng lại nữa mà cố gắng dùng sức bò vào bên trong đường ống thông gió.

Đường ống chật hẹp, đối với trẻ con mà nói là vừa vặn, nhưng đối với một người lớn như Hàn Phi, sau khi bò vào bên trong rất dễ bị mắc kẹt, cũng không thể quay lại được.

"Không được sợ hãi, chỉ khi đối diện được với nỗi sợ hãi thì mới có đường sống!"

Hàn Phi đã nắm rõ chiêu trò của quỷ vực tinh thần, có điều đối với đại đa số mọi người mà nói, cho dù có nắm rõ thì vẫn cảm thấy sợ hãi. Tự hỏi bản thân mình, có rất nhiều người cho dù biết rõ là đang gặp ác mộng, nhưng vẫn cảm thấy sợ hãi, muốn trốn thoát.

Quỷ vực tinh thần chính là lợi dụng điểm này, càng muốn thoát ra, lại càng bị đuổi theo. Những thứ sợ hãi kia cũng sẽ dần dần biến thành hiện thực, cho đến khi thực sự có thể giết chết được một con người.

Bò về phía trước, bên trong đường ống yên tĩnh dần dần xuất hiện tạp âm, âm thanh kia hình như là từ sau lưng Hàn Phi truyền đến.

“Có người đi theo mình vào trong đường ống à? Là kẻ rình mò kia? Hay là người phụ nữ trung niên trong bức vẽ trên tường?”

Bất luận đi theo là ai, đối với Hàn Phi mà nói đều là một tin rất tồi tệ.

Hắn bây giờ đã không còn đường lui, chỉ có thể tăng nhanh tốc độ.

Đường ống càng ngày càng nhỏ, không nhìn thấy bất kỳ hy vọng nào. Rất nhanh Hàn Phi đã bò đến nơi giao nhau của hai đường ống, nhìn về phía bên trái đột nhiên hắn cảm thấy da đầu tê rần.

Trong đường ống hai bên trái phải có hai người đang nằm bò ra, hai cánh tay của bọn họ dán chặt vào cơ thể, trên mặt không còn chút máu, hai mắt lồi ra ngoài, miệng thì lúc đóng lúc mở, hình như đang nhai thứ gì đó!

Sau khi nhìn thấy Hàn Phi, cơ thể của hai người kia giống như là rắn vậy. Bọn họ nhanh chóng động đậy bên trong đường ống rồi bò về phía hắn.

“Trông đúng là ô nhiễm tinh thần mà!”

Hàn Phi liều mình tiến về phía trước, nhưng hắn còn chưa bò được bao xa thì đã nhìn thấy tận cùng của đường ống. Phía trước hình như là một con đường cụt, nếu muốn sống sót có lẽ chỉ có thể lui về sau.

Tiến lên hay là rút lui?

Hai con quái vật giống như rắn người kia sắp đuổi đến, Hàn Phi cắn răng lựa chọn tiếp tục tiến về phía trước: “Cả đường ống đều đen kịt, chỉ có phía cuối hơi phát ra một chút ánh sáng, cảm giác như là cố ý để cho người ta nhìn thấy phía trước không còn đường nữa vậy.”

Âm thanh sột soạt bên trong đường ống phía sau không ngừng vang lên, giống như nốt nhạc thúc giục. Hàn Phi dùng hết sức lực toàn thân bò về phía cuối đường ống.

Dựa vào ánh sáng yếu ớt đó, Hàn Phi phát hiện đường ống có ngã rẽ, bắt đầu gấp khúc lên trên, chỗ này không phải là

đường cụt mà là đường sống.

"Bò lên trên!"

Cũng không biết đã bò bao nhiêu lâu, đầu của Hàn Phi đột nhiên chạm vào thứ gì đó, hắn nhìn lên trên thì thấy những sợi tóc đen đang rủ xuống trước mặt.

Bên trong đường ống thẳng đứng, có treo ngược thi thể của một người phụ nữ trung niên. Cô ấy ăn mặc giản dị, trên người quấn đầy băng dính sắc màu mà trẻ con dùng để làm thủ công, bộ dạng vô cùng đáng sợ.

"Đây lại là nỗi sợ hãi trong lòng của ai vậy?"

Lối ra của đường ống thông gió ở ngay bên cạnh thi thể. Sau khi cởi những sợi dây trên người phụ nữ trung niên, Hàn Phi thuận lợi thoát được ra ngoài.

Chui ra từ đường ống thông gió, Hàn Phi cảm thấy xương cốt khắp người sắp rã rồi. Nhưng còn chưa đợi hắn kịp thở, thì lại nhìn thấy hình vẽ mới trên bức tường.

Một người đàn ông chừng 60 tuổi, cơ thể cường tráng, trông rất thật thà chất phác đang cười híp mắt nhìn Hàn Phi. Tay trái của ông ấy có sách một cái cặp sách màu hồng còn chưa kéo hết khóa, một cuốn truyện lộ ra bên ngoài — Bố trốn ở đâu.

Đẩy cánh cửa bên cạnh ra, đập vào trong mắt Hàn Phi là những cái chum tương khổng lồ. Còn chưa làm bất kỳ chuyện gì, bản thân đã xuất hiện bên trong phòng, mà cánh cửa phòng vừa bị hắn đẩy ra, thì lại biến thành một bức vẽ trên tường.

"Sao lại biến thành bức tranh thế này?"

Thế giới của bệnh nhân tâm thần, hoang đường quái dị, rõ ràng tất cả mọi thứ đều không theo lẽ thường, nhưng lại đều có thể tìm thấy căn cứ trong quá khứ của các bệnh nhân. Lợi dụng suy nghĩ chủ quan của tất cả các bệnh nhân, viện trưởng mới tạo ra quỷ vực tinh thần biến thái như thế này.

"Mình phải tìm ra thi thể của người đàn ông trung niên bên trong chỗ chum tương này ấy hả?" Nhìn bề ngoài thì tất cả các chum tương đều giống nhau, không có gì khác biệt. Sau khi

suy nghĩ khá lâu, Hàn Phi mở ra chiếc chum ở cách xa mình nhất.

"Bỏ nó vào trong, dùng nước tương còn lại hôm qua để ướp, mùi vị đó anh còn nhớ không?"

"Những đứa trẻ này thật nghịch ngợm, không cho chúng nó xuống dưới lòng đất chơi mà cứ phải vào mới được!"

"Anh gạt bọn chúng nói rằng dưới tầng hầm có một con quái vật ăn thịt người, những đứa trẻ đó bị dọa sợ rồi, hahaha!"

"Đừng cười nữa, sao anh có thể nói chúng ta là quái vật chứ?"

Tiếng nói chuyện của một đôi nam nữ đột nhiên xuất hiện trong phòng. Bên trong chum tương hình như là ngâm ký ức đang thối rữa, khi giọng nói vang lên, máu sền sệt đen xì chảy ra từ trong chiếc chum, chẳng mấy chốc đã phủ đầy căn phòng.

"Máu vẫn còn đang dâng lên! Đây là muốn nhấn chìm cả căn phòng hay sao?"

Hàn Phi ngay lập tức nhận thức được nguy hiểm. Cánh cửa và cửa sổ trên bức tường đều biến thành bức vẽ của đứa trẻ, bên trong căn phòng bị bịt kín hoàn toàn này căn bản không có lối ra! Nếu không muốn bị máu nhấn chìm thì phải nhanh chóng tìm được thi thể của người đàn ông.

"Không có bất kỳ dấu hiệu nào, chẳng lẽ phải hoàn toàn dựa vào vận may?"

Nhanh chóng quét qua toàn bộ các chum tương, Hàn Phi lại mở nắp chum tương bên cạnh ra.

"Tại sao trên thế giới này lại có thịt chua? Trên người nó tại sao lại mọc ra toàn lông màu nâu? Đứa nhỏ này để lâu quá rồi, không phải đã bị thi biến rồi đấy chứ? Có khi nào nó trở lại để báo thù chúng ta không?"

"Đừng có nghĩ lung tung, nếu như người xấu đều bị trừng phạt thì chúng ta đã sớm chết 1.000 lần rồi."

“Nhưng trông nó không giống như những đứa trẻ khác?”

“Nếu như anh đã không muốn, vậy chúng ta hãy giữ lại nó đi, coi nó như con của chúng ta.”

Ký ức mới trộn lẫn trong máu, nước máu đã dâng đến bàn chân Hàn Phi; mở càng nhiều chum tương, tốc độ máu dâng lên càng nhanh.

Không tìm ra bất kỳ dấu hiệu nào, Hàn Phi cắn răng chuẩn bị mở lần lượt nắp của tất cả các chum tương ra: “Mình không tin may mắn của mình lại kém thế!”

Mùi nồng nặc trong căn phòng có thể ép người ta phát điên. Hàn Phi mở càng nhiều chum tương, tiếng của các cuộc đối thoại cũng càng hoàn chỉnh hơn. Trong căn phòng để đầy chum tương này thuộc về một cặp tình nhân biến thái giết người, bọn họ chuyên ra tay đối với trẻ em, nhưng có một ngày bọn họ nhặt được một đứa trẻ dị dạng toàn thân mọc đầy lông màu nâu ở bên ngoài nhà của mình.

Cặp tình nhân đó đưa đứa trẻ về nhà, nuôi dưỡng nó như thú cưng.

Đứa trẻ dị dạng trông rất xấu xí đáng sợ, nhưng đầu óc không có vấn đề. Dần dần nó học được rất nhiều thứ, ví dụ như muốn sống sót, đầu tiên phải học cách che giấu suy nghĩ thật sự của mình, che giấu đi bản thân thật sự, dùng hình ảnh mà người khác tưởng tượng ra để thỏa mãn đối phương.

Chum tương trong phòng kín càng ngày càng nhiều, tuổi tác của đứa trẻ dị dạng cũng càng ngày càng lớn. Sau đó cặp tình nhân kia đã có con của chính mình, sự chú ý của bọn họ gần như toàn bộ đều chuyển lên trên người đứa con mới sinh. Điều này khiến cho con quái vật dị dạng kia cảm thấy bất mãn, vì thế người vẫn luôn bị coi là thú cưng như nó một lần nữa lại biến thành quái vật.

“Bùm!”

Sau khi đập cái chum tương thứ bảy ra, Hàn Phi lúc này quần áo đã ướt sũng máu cuối cùng cũng tìm được thi thể của người đàn ông. Xương cốt toàn thân ông ấy bị đánh gãy vụn, để cho người ta cưỡng ép nhét vào bên trong chum tương.

Hàn Phi có chút chật vật kéo thi thể ra ngoài. Bên dưới chum tương là một lối đi đen kịt, trên thi thể của người đàn ông trung niên vẫn còn treo những chùm chìa khóa.

"Chìa khóa chắc là có tác dụng."

Lấy chìa khóa trên thi thể đi, Hàn Phi nhảy vào lối đi bên dưới chum tương. Suốt chặng đường đều phải bò, khi hắn sắp không thở nổi thì cuối cùng cũng nhìn thấy lối ra.

Tiếng khóc của trẻ sơ sinh vang lên bên tai, Hàn Phi còn nghe thấy khúc hát ru của một đứa trẻ con. Hắn chui vào trong lối đi, cơ thể bị rơi mạnh xuống, bản thân lại trở về tòa nhà chính của bệnh viện, trên đỉnh đầu chính là một đường ống thông gió bị phá hoại.

"Tầng tầng ác mộng đan xen, cuối cùng là nỗi sợ hãi của ai?"

Hàn Phi nhìn về phía phương hướng phát ra âm thanh, ở chỗ rẽ của hành lang có một thân ảnh khổng lồ đáng sợ đang từ từ biến mất, thứ hát ru cho đứa trẻ sơ sinh hình như chính là thân ảnh kia.

"Mình phải đi về phía trước theo tiếng khóc của trẻ con."

Cho dù cái bóng đó vô cùng đáng sợ nhưng Hàn Phi vẫn không rút lui. Cầm chìa khóa lấy được từ trên thi thể người đàn ông, hắn chạy về phía ngã rẽ của hành lang.

Sau khi rẽ, Hàn Phi lại nhìn thấy một bức vẽ trên tường. Một đứa trẻ mặc áo khoác rách nát, cười ngốc nghếch chỉ về phía sau lưng hắn, cuốn sách trong tay nó có viết — Tôi ở đây.

Quay đầu lại, trên cánh cửa căn phòng sau lưng Hàn Phi có viết ba chữ phòng viện trưởng.

"Phòng viện trưởng? Chẳng lẽ nỗi sợ hãi mà mình vừa trải qua không phải là của các thành viên trong tổ điều tra? Mà là nỗi sợ hãi thời thơ ấu của viện trưởng?"

Chương 869: Thoát khỏi quỷ vực tinh thần

Đầu ngón tay của Hàn Phi chạm đến nắm đấm cửa của phòng viện trưởng, nhưng đúng vào lúc này hắn lại nghe thấy tiếng khóc thút thít của trẻ con. Âm thanh đó không phải phát ra từ phòng viện trưởng, mà là từ một gian phòng khác ở sâu trong hành lang.

"Số 2 đã nói là mình phải đi theo tiếng khóc của trẻ con, không được để bất cứ thứ gì quấy nhiễu."

Rút tay về, Hàn Phi không bị thói quen suy nghĩ quấy nhiễu, hắn xoay người chạy hướng theo nơi phát ra tiếng khóc.

Hắn còn chưa chạy được mấy bước thì cửa phòng bệnh có viết chữ phòng viện trưởng bị mở ra. Một cánh tay to lớn mọc đầy lông màu nâu thò ra, trong lòng bàn tay của nó còn đang nắm vô số khuôn mặt cười của trẻ con!

Nếu như vừa rồi Hàn Phi không cẩn thận mở cửa ra, vậy thì hắn nhất định sẽ bị cánh tay khổng lồ tóm lấy!

Trong lúc nhất thời sợ hãi, Hàn Phi lùi lại bỏ chạy, hắn không dám ở lại thêm giây phút nào nữa.

"Trên cánh tay khổng lồ còn mọc lông tóc màu nâu, trong cảnh tượng kí ức tuôn ra từ chum tương hình như đã từng nhắc tới cánh tay này, chẳng lẽ nó là của viện trưởng?"

Vĩnh Sinh Pharmaceutical không thể nào lại tuyển dụng một con quái vật đến làm viện trưởng được. Trên người tên điên dị dạng kia nhất định phải có chuyện gì khác xảy ra nữa, hoặc cái gọi là lông tóc dài màu nâu đỏ cũng là một loại ám thị nào đó.

Đi theo sát tiếng khóc của đứa trẻ, Hàn Phi dường như không biết mệt mỏi, sức mạnh dồi dào tràn ra từ sâu trong linh hồn, bất kì nỗi sợ hãi nào cũng không thể ngăn cản hắn tiến về phía trước. Đây cũng chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa

Hàn Phi và những thành viên khác trong cục điều tra. Càng sợ hãi và bất an, sẽ càng tự tiêu hao sức lực, không chạy được bao xa thì sẽ gục ngã vì kiệt sức, mà với ý chí vô cùng kiên định, Hàn Phi không bao giờ hoài nghi chính mình, mỗi bước đi của hắn đều là tiến thẳng đến hy vọng.

Cánh tay to lớn không cách nào cắt đuôi được, mấy lần suýt chút nữa tóm được Hàn Phi. Khi ngón tay thô chắc sắp chụm vào nhau, hắn lại đột nhiên tăng tốc mới may mắn thoát được.

Cứ như vậy chạy vòng quanh trong tầng lầu một hồi lâu, cho đến khi tiếng khóc của đứa trẻ ngày càng lớn, cuối cùng Hàn Phi cũng nhìn thấy một bức tranh mới ở cuối hành lang.

Một em bé sơ sinh được vẽ trên bức tường nứt nẻ, trông nó vô cùng đáng yêu, rất dễ khơi dậy mong muốn được che chở của người lớn. Tuy nhiên, khung cảnh trong bức tranh lại có chút tàn nhẫn. Một đôi bàn tay thô ráp nắm lấy chân của đứa bé, kéo nó ra khỏi chiếc nôi, bên cạnh còn rải rác các loại đồ chơi và một cuốn truyện — Người mà bố và mẹ muốn tìm ở đây.

Đứa bé sơ sinh điên cuồng vung vẩy hai tay, trong đó có một bàn tay dường như đang chỉ vào hành lang.

Tiếng khóc càng ngày càng chói tai, Hàn Phi vọt vào cuối hành lang, mới không bị bàn tay to đuổi kịp.

Gạch lát nền xuất hiện thay đổi, giấy dán tường bị xé bỏ, Hàn Phi vừa bước vào hành lang thì hình như lại rơi vào nỗi sợ hãi thời thơ ấu của viện trưởng.

Mùi nước khử trùng trong không khí được thay thế bằng mùi hôi thối. Có rất nhiều nấm mốc trôi nổi trong lối đi bí mật dẫn xuống lòng đất, có những vết máu không thể rửa sạch trên mặt đất trơn trượt, những mảnh xương nhỏ bị mắc kẹt trong các vết nứt giữa các viên gạch đá.

Cảnh tượng trước mắt vô cùng chân thực, dường như là cảnh tượng sâu sắc nhất trong kí ức của viện trưởng.

“Không đúng lắm vậy.”

Tiếng khóc giống như những bàn tay nhỏ bé bò khắp người Hàn Phi. Bọn chúng từng chút một túm lấy hắn, như muốn kéo hắn đến một nơi nào đó.

Ánh sáng càng ngày càng tối, đột nhiên vang lên tiếng đóng cửa, cửa hành lang biến mất, Hàn Phi bị mắc kẹt trong mật đạo kì lạ thẳng xuống dưới này.

Những giọt nước lạnh từ đỉnh đầu rơi xuống, Hàn Phi dựa vào tường, thân thể hắn chìm trong bóng tối. Hắn cũng không biết đã đi bao nhiêu lâu bên trong mật đạo xoắn ốc xuống dưới này, trước mặt cuối cùng cũng xuất hiện một căn phòng.

Bị chôn sâu trong lòng đất không nhìn thấy ánh sáng ban ngày, bí mật của viện trưởng chắc là được cất giấu trong căn phòng này.

Có tiếng kẽo kẹt vang lên, Hàn Phi đẩy cửa ra, trước mặt là một tấm gương lớn, người trong gương hình như là chính hắn.

Dung mạo của Hàn Phi lúc này đã thay đổi, hắn trở về lúc 4, 5 tuổi, vết thương trên người mưng mủ, mọc ra những mảng màu nâu đỏ, tóc bị cạo trọc, vết bớt xấu xí khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Đây là dáng vẻ của viện trưởng khi còn nhỏ à?"

Bất kể nhìn từ góc độ đó, gã đều không giống một con người, chứ đừng nói đến những gì gã đã phải trải qua.

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng bước chân, Hàn Phi vội vàng trốn vào sau tấm gương, hắn nhìn thấy một người đàn ông cường tráng đi vào phòng.

Dường như đang tìm kiếm thứ gì đó, người đàn ông này vô cùng nóng nảy và tức giận, như thể đã mất đi một phần sinh mệnh không thể tách rời của mình.

Gã gầm lên đập phá đồ đạc trong phòng, ngọn lửa không tên kia dường như cần được phát tiết ra ngoài.

Sau khi tìm kiếm khắp phòng mà không thấy "thứ đó", người đàn ông đành bỏ cuộc. Ngồi bệt xuống đất, gã thản nhiên mở chiếc lồng gỗ ở góc phòng ra.

Tiếng bánh xe chuyển động vang lên, phần thân dưới của đứa trẻ đáng thương bị dính vào với chiếc xe gỗ. Nó nở nụ cười nịnh nọt, nhưng người đàn ông lại rất bất mãn, một cước đá văng nó ra.

Bánh xe gỗ rơi khỏi người cậu bé, nó vô cùng sợ hãi bò ra xa.

Ánh mắt của người đàn ông dần trở nên phấn khích và đáng sợ, gã thích đuổi theo những con mồi chạy trốn, hành hạ những đứa trẻ sợ hãi đó, như vậy dường như mới có thể thỏa mãn được trái tim biến thái của gã.

Căn phòng quỷ dị này thật ghê rợn, Hàn Phi từ từ di chuyển về phía cửa, nhưng hắn lại phát hiện tiếng khóc của đứa trẻ đều tập trung ở trong phòng, đến gần cửa thì lại nghe không rõ nữa. Theo lời số 2 nói, bây giờ hắn cần cố gắng ở trong căn phòng này.

"Phải làm gì bây giờ?" Quỷ vực tinh thần của viện trưởng biến thái đến khó tin, lối ra luôn giấu ở những nơi người bình thường khó mà đoán được, hoàn toàn là thiết kế theo suy nghĩ của bệnh nhân tâm thần.

Đứa trẻ đang bò trên mặt đất đã ngừng giãy dụa, nó đã mất đi dấu hiệu sống trong tay người đàn ông.

Nhặt thi thể đứa trẻ lên, người đàn ông mở chiếc tủ trong phòng ra, bên trong chất đầy đủ các thể loại trẻ con, cơ thể của bọn chúng đều khác hẳn với những đứa trẻ bình thường.

Đang ngắm nghía "tủ trưng bày" một cách hài lòng, người đàn ông bất ngờ phát hiện bên dưới chiếc tủ có một khoảng trống, có một đứa trẻ dường như đã trốn thoát.

Khuôn mặt của người đàn ông trong chớp mắt đã trở nên cực kỳ kinh khủng, giống như sắp ăn thịt người đến nơi vậy; khí tức từ trên người phát ra vô cùng đáng sợ, thân thể cũng bắt đầu sưng phồng lên từng chút một.

Cảm giác sợ hãi tràn ngập toàn thân Hàn Phi, cái này không có liên quan đến ý chí của bản thân hắn, hắn bị ép buộc phải thay thế vào ký ức đáng sợ của viện trưởng.

Bản năng thúc đẩy hắn chạy trốn, bây giờ chạy cũng quả thực không kịp nữa, nhưng tiếng khóc của đứa trẻ chỉ vang lên trong phòng, bên ngoài không thể nghe thấy gì hết.

"Viện trưởng lúc đó đã đưa ra lựa chọn như thế nào? Lối ra của ác mộng hẳn là nằm ở lựa chọn của gã!"

Cơ thể của người đàn ông đang từ từ chuyển động, Hàn Phi cũng nắm chặt hai tay, khí tức trên người con quái vật kia xen lẫn với hận ý vô tận, hơn nữa vẫn còn đang tăng lên.

Đại não chuyện động cực nhanh, Hàn Phi cũng không tiếp tục trốn nữa, hắn đi ra từ sau chiếc gương.

Khi người đàn ông quay lại thì vừa vặn nhìn thấy Hàn Phi đang đứng bên cạnh mình.

Cánh tay thô ráp mọc đầy lưỡi dao sắc bén chộp lấy đầu Hàn Phi, người đàn ông đã to lên gấp mấy lần dễ dàng nhấc bổng hắn lên, thưởng thức khuôn mặt xấu xí và dị dạng của viện trưởng.

Người đàn ông dường như muốn nhìn thấy nỗi sợ hãi của Hàn Phi, đó mới chính là thứ mà gã muốn.

Lưỡi dao sắc bén cắt qua da, máu chảy trên các mảng bám và vết bớt, cơn đau dữ dội dày vò thần kinh Hàn Phi, nhưng hắn nhất quyết kìm nén lại.

Nếu muốn lật ngược mọi thứ, thì phải giả vờ hợp tác quy tắc, chờ sau khi tích lũy đủ sức mạnh, có thể từ một con thú cưng xấu xí trở thành một con quái vật hung dữ.

Sau khi bị cào xước mặt lần nữa, người đàn ông cảm thấy buồn chán nên đã ném Hàn Phi xuống đất.

Thân hình to lớn đi ra khỏi phòng, cửa đóng lại, Hàn Phi chậm chạp đứng dậy và lắng nghe tiếng khóc bên tai.

"Người đàn ông lúc mới tiến vào hình như đang tìm thứ gì đó? Trông gã có vẻ vô cùng hấp tấp nóng vội. Nghĩ tới hoa văn trên bức tường bên ngoài, trong sách nói thứ mà bố và mẹ muốn tìm ở đây…"

Hàn Phi nghĩ tới một khả năng: "Thứ người đàn ông muốn tìm có thể chính là con ruột của mình, nhưng đứa trẻ sơ sinh đó đã bị viện trưởng giấu đi."

Thay vì bỏ chạy, Hàn Phi dựa vào tường cẩn thận phân biệt phương hướng của tiếng khóc.

"Tiếng khóc này hình như chỉ có một mình mình có thể nghe thấy?"

Đi quanh phòng rất lâu, cuối cùng Hàn Phi cũng có một phát hiện vô cùng kinh dị. Đứng trước chiếc gương, hắn vểnh tai lên cẩn thận lắng nghe, cuối cùng xác nhận tiếng khóc của đứa trẻ chính là phát ra từ trong bụng của mình.

Ngay khi ý thức được điều này, một cánh tay của trẻ con từ trong bụng của Hàn Phi thò ra, trên bụng hắn xuất hiện một cái lỗ lớn máu me.

Nhìn chính mình trong gương, Hàn Phi đã bị quỷ vực tinh thần này làm cho chấn kinh, một người bình thường sẽ không có loại suy nghĩ cực đoan quái dị này.

"Chẳng lẽ… lối ra là ở đây?"

Hàn Phi đưa tay chạm vào chiếc gương, mặt gương chuyển động như sóng nước, trong gương chiếc bụng của viện trưởng đang chầm chậm bị xé ra, lỗ hổng vẫn còn càng lúc càng lớn.

"Thật quá biến thái rồi đấy."

Cúi người xuống, Hàn Phi chui vào trong bụng của viện trưởng trong gương, hắn tìm được tung tích đứa con ruột của cặp vợ chồng giết người.

Thế giới biến thành màu đỏ như máu, Hàn Phi cảm thấy cơ thể mình đang bị tiêu hóa phân hủy cho đến khi tất cả nỗi đau biến mất.

Đột nhiên mở mắt ra, Hàn Phi phát hiện mình đã trở lại bệnh viện tâm thần, hơn nữa còn xuất hiện ở một căn phòng kì lạ.

Trước mắt có đặt những chiếc tủ quần áo, những chiếc tủ quần áo đó giống y hệt với tủ quần áo đặt trẻ con dưới tầng

hầm trong kí ức của viện trưởng, nhưng số lượng đã tăng lên gấp mười lần.

Mở cửa tủ ra, tất cả các tủ đều chứa các nhân cách khác nhau, dường như là bị viện trưởng tước khỏi ý thức của người sống, bọn chúng cùng nhau tạo thành một quỷ vực tinh thần khổng lồ.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện ra nhân cách thăm dò, nhân cách đặc biệt này đến từ bệnh nhân trong bệnh viện tâm thần, bị hận ý tước đi."

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện ra nhân cách ảo tưởng, nhân cách đặc biệt này đến từ bệnh nhân trong bệnh viện tâm thần, bị hận ý tước đi."

……

Nhắc nhở của hệ thống lần lượt vang lên, Hàn Phi còn chưa kịp chạm vào những nhân cách kia, giọng nói của số 2 lại lần nữa vang lên trong tâm trí hắn.

"Mau lên! Nó sắp đến rồi! Lập tức đến đến chỗ sâu nhất trong phòng! Đập vỡ cái lọ đó!"

Một cảm giác nguy hiểm chưa từng có ập đến trong lòng, không cần nghĩ nhiều Hàn Phi cũng biết bản thể của viện trưởng sắp tới.

Hiện tại hắn đã tiến vào căn phòng cốt lõi nhất của quỷ vực tinh thần, nơi này là cấm kỵ không thể động vào của viện trưởng.

Thực ra viện trưởng trước kia chắc cũng không bao giờ ngờ tới, người sống có thể thoát ra khỏi nỗi sợ hãi của chính mình. Muốn đi tới căn phòng này, trước hết phải tìm hiểu sơ hở phát sinh khi quỷ vực tinh thần giao thoa thay đổi; sau khi thâm nhập vào trong, lại tiếp tục từng bước hoàn thành khảo nghiệm mà người bình thường căn bản không thể hoàn thành được, còn cần có may mắn vô cùng tốt mới có một cơ hội thành công.

Trong nỗi sợ hãi đan xen của vô số bệnh nhân tâm thần, Cục điều tra làm sao có thể có một người biến thái như vậy?

Đến khi bản thể của viện trưởng đuổi đến, cũng đã muộn rồi. Đi tới trung tâm của cả vùng quỷ vực tinh thần, Hàn Phi tìm được cái lọ đặc biệt kia.

Tất cả các nhân cách đều được kết nối với cái lọ, đại não chìm nổi bên trong lọ chi phối và kiểm soát mọi thứ.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công tìm thấy não trong lọ, hãy lập tức đưa nó ra khỏi bệnh viện tâm thần số 3!"

"Thế giới mà bạn nhìn thấy chỉ là một giấc mơ được tái tạo từ vô số ký ức, thực ra mỗi người đều sống trong chiếc lọ của chính mình, tất cả những linh hồn muốn trốn thoát đều sẽ bị vận mệnh tàn nhẫn nghiền nát, bạn cũng không ngoại lệ."

Chương 870: Trước khi giết tôi xin hãy dịu dàng

Ở căn phòng sâu trong cơn ác mộng, có chứa đầy những chiếc tủ đặt các loại nhân cách. Ở cuối tất cả các nhân cách, là một đại não đang trôi nổi trong một cái lọ.

Trước khi bản thể viện trưởng đuổi đến, Hàn Phi dẫm lên vận mệnh loang lổ, chạy đến trung tâm của vùng quỷ vực tinh thần này. Hai tay hắn giơ cái lọ trên bàn lên, tất cả các sợi dây nhân cách đều căng ra, khoảnh khắc đó hắn như đang giơ lên cả một thế giới hoang đường.

"Sống cả đời trong hư ảo ở bên trong cái lọ, hay là mở mắt ra để nhìn thấy hiện thực đẫm máu?"

Trong lòng Hàn Phi đã có đáp án. Làm theo lời số 2 nói, hắn đập mạnh cái lọ xuống dưới đất!

"Choang!"

Bức tường xung quanh và mặt đất xuất hiện vết nứt, cùng với cái lọ bị đập vỡ, còn có thế giới tinh thần tưởng tượng ra này.

Tất cả các nhân cách trong tủ đều tỉnh lại từ trong ác mộng, những quả cầu ánh sáng bay ra từ trong đầu lâu thối rữa, tụ tập về phía nơi Hàn Phi đang đứng, cảnh tượng này vô cùng chấn kinh.

Đứng trên thế giới vỡ vụn, hai mắt Hàn Phi mở trừng trừng nhìn mặt đất.

Cái lọ đại diện cho sự trói buộc cũng là đại diện cho quỷ vực tinh thần. Đại não bên trong cái lọ thì lại ẩn dụ cho càng nhiều thứ hơn nữa. Nó là đại não của số 2, cũng đại diện cho ham muốn kiểm soát của viện trưởng, còn tượng trưng cho những người đột nhập bị mắc kẹt tại chỗ.

"Não trong lọ liên kết với hiện thực và quỷ vực, thao túng chi phối tất cả các nhân cách, hãy nuốt nó vào trong ý thức của

thầy, thao túng tất cả các nhân cách tiến vào vực sâu tham lam.”

Không bị can thiệp bởi quỷ vực tinh thần nữa, giọng nói của số 2 trở nên rõ ràng hơn.

Hai tay Hàn Phi nâng mảnh vụn đại não như một viên hồng ngọc, mảnh vụn đại não kia dường như cảm nhận được gì đó, nó chủ động dung hợp với ý thức của hắn.

Mức độ dung hợp không ngừng sâu hơn, mối liên hệ giữa Hàn Phi và tất cả các nhân cách trong bệnh viện tinh thần cũng từng bước sâu thêm.

“Tao phải giết chết mày!”

Giọng nói âm trầm truyền ra từ sâu trong hang quỷ, vang vọng bốn phương tám hướng xung quanh Hàn Phi. Mảnh vụn đại não của số 2 dung hợp với hắn cần một khoảng thời gian, nuốt tất cả các nhân cách vào trong vực sâu tham lam cũng cần một quá trình lâu dài.

“Cố gắng! Bất luận thế nào cũng không được từ bỏ, một khi ý chí thầy suy sụp, toàn bộ những nỗ lực trước đó đều sẽ là vô ích, cũng không có ai có thể giúp thầy thoát khỏi quỷ vực tinh thần được!”

Trong ấn tượng của Hàn Phi, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy ngữ khí gấp gáp như vậy của số 2. Hiện tại hình như hắn đang đứng trên nút vận mệnh đầu tiên, kết cục của thất bại chính là hồn phi phách tán.

“Viện trưởng đuổi đến rồi à?” Hàn Phi ngẩng đầu nhìn lên, có một con quái vật khổng lồ chui ra từ dưới lòng đất, hai cánh tay nó bị bao bọc trong tia máu màu nâu đỏ, trên người vẽ đầy các hình vẽ nghuệch ngoạc của trẻ con.

Tất cả quái vật mà trẻ con sợ hãi đều được vẽ lên trên người nó, những đôi mắt lúc ẩn lúc hiện bên dưới các tia máu.

Tiếng gào thét phẫn nộ như muốn xé rách màng nhĩ của Hàn Phi. Con quái vật đại diện cho bản thể của viện trưởng tóm lấy hắn, cái móng sắc bén dễ dàng đâm vào trong cơ thể

của hắn. Nó muốn moi mảnh vụn đại não từ trong cơ thể Hàn Phi ra, nhưng đã thất bại.

Máu chảy như tiêm, mọi thứ trong thế giới tinh thần này đều vô cùng chân thực, cũng chỉ có chân thực mới có thể kích hoạt được nỗi sợ hãi lớn nhất trong lòng người sống.

"Sau khi hoàn tất dung hợp, quỷ vực tinh thần sẽ bị sụp đổ, thầy phải đảm bảo ý chí của mình không bị tiêu hủy!" Giọng nói của số 2 biến mất trong sâu linh hồn của Hàn Phi. Mảnh vụn đại não như Bảo Ngọc sắp chìm vào trong ý thức của hắn, vận mệnh của hai người va chạm với nhau, dường như muốn tạo nặn lại tương lai.

"Không ai được dung hợp với đại não đó, giao nó ra đây, nếu không tao sẽ để cho mày nếm thử mùi vị đau khổ của thế giới này!" Con quái vật rơi vào trạng thái cuồng nộ giằng xé Hàn Phi, nhưng nó rất kinh ngạc phát hiện, vô số nỗi sợ hãi hình thành nên chính mình vậy mà lại không thể dễ dàng tiêu hủy được ý thức của hắn.

Ý chí bất diệt, nhưng đau đớn và tuyệt vọng là thực sự tồn tại. Hàn Phi nhìn thấy rõ cơ thể của mình bị móng nhọn xuyên qua, máu thịt như mưa tuyết màu đỏ bay trong không trung.

"Những chuyện còn đau khổ hơn thế này mình cũng đã trải qua rồi, sau lưng mình còn có 30 đứa trẻ đang nhìn, làm sao có thể cúi đầu như vậy?"

Tiếng cười điên cuồng gánh vác nỗi đau cho 30 đứa trẻ, mà một trong những hung thủ chính là viện trưởng trước mặt. Cắn răng chịu đựng, hắn sẽ không để lộ ra một tia sợ hãi nào trước mặt gã.

Sự kiểm soát của quái vật đối với mảnh vụn đại não càng ngày càng yếu. Nó giằng xé Hàn Phi đến không thành hình dạng con người nữa, lại đặt chuyện đau khổ đáng sợ nhất mà nó đã trải qua lên người hắn. Xương cốt toàn thân bị đánh vụn, nhét vào bên trong chum tương chật hẹp, tháo hai chân ra lắp xe đẩy vào, lắp ghép đồ chơi lại với máu thịt, súng điện không bao giờ dừng lại, đủ thứ thuốc lộn xộn hỗn tạp.

Ý thức của Hàn Phi hấp hối, nhưng ngọn lửa cuối cùng đó vẫn không thể bị dập tắt. Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm con quái vật, trên mặt mang theo nụ cười dữ tợn.

"Mọi thứ mà mày làm với tao hôm nay, tao đều sẽ ghi nhớ hết."

Trước đây những đứa trẻ đó cũng phải tham gia vào đủ các loại thí nghiệm trong tay viện trưởng. Hiện tại Hàn Phi cũng phải chịu đau đớn tương tự, hắn không thể tưởng tượng được những đứa trẻ nhỏ bé kia làm thế nào mà có thể sống được đến cuối cùng trong tay gã.

Tinh thần và máu thịt bị giày vò kép, một người quá hiểu nhân tính và các loại nhân cách như viện trưởng, giỏi nhất là tìm ra điểm yếu của nhân tính, sau đó giành cho đối phương sự đau khổ lớn nhất.

"Không muốn giao đại não ra, vậy thì hãy đi chết đi!"

Quái vật vẫn luôn lo lắng sẽ hủy mất đại não mà thần linh ban cho. Chờ khi nó hạ quyết tâm, ý chí của Hàn Phi và đại não cũng đã đến thời khắc cuối cùng của dung hợp.

Vận mệnh khác nhau bị cưỡng chế xoắn lại với nhau, dòng sông lớn dẫn đến tương lai có thêm một nhánh khác, kết cục tồi tệ nhất kia đang bị chấn động từng chút một.

"Đại não đến thần linh cũng không thể dung hợp, sao mày có thể làm được?"

Trong mắt viện trưởng thần linh chính là tồn tại không gì là không làm được, quan niệm này đã khiến nó lãng phí mất mấy giây quý giá nhất.

Tất cả nhân cách lao vào trong ý thức của Hàn Phi, thế giới trong mắt hắn bắt đầu trở nên khác biệt!

Tiếng động lớn liên tiếp vang lên, quỷ vực tinh thần khổng lồ suy sụp từ bên trong, con quái vật hình thành từ vô số nỗi sợ hãi của con người bị một cỗ sức mạnh kéo xuống dưới lòng đất. Hàn Phi lại cảm nhận được sự tồn tại của nhân cách tham lam và nhân cách chữa trị một lần nữa, trong quá trình trở lại với hiện thực, hắn đã tìm lại được bản thân.

Tủ quần áo bị lật đổ, bức tường sụp xuống, thế giới trong mắt uốn gập vỡ vụn, giống như một mặt gương chia năm xẻ bảy.

Chờ khi mọi thứ ổn định lại, các loại nhân cách trong quỷ vực tinh thần mà viện trưởng tạo ra toàn bộ đều bị Hàn Phi nuốt vào bên trong vực sâu tham lam. Khí tức toát ra trên người hắn đã khác hẳn với trước đây, nhân cách tham lam dường như sắp tiến hành thức tỉnh lần thứ bảy.

Sương đen nồng đậm vây khắp xung quanh, quỷ vực tinh thần giam cầm mọi người lấy vị trí của Hàn Phi làm trung tâm bắt đầu sụp đổ.

Những thành viên của tổ điều tra bị rơi vào trong quỷ vực tinh thần bắt đầu tỉnh lại từ trong cơn ác mộng. Bọn họ nhìn phương hướng nơi Hàn Phi đang đứng, nhìn người phá vỡ thế cục duy nhất đó.

Không ai biết Hàn Phi đã làm được bằng cách nào, có điều bọn họ có thể chắc chắn một chuyện, thầy giáo đến từ trường học kia lại cứu tất cả mọi người một mạng.

"Hình Phu! Vô Thường!"

Hai oán niệm khổng lồ xuất hiện hai bên trái phải của Hàn Phi, tầng lầu bị đánh thủng, hắn dẫm lên đầu của oán niệm cỡ lớn, đứng trên đỉnh của tòa nhà đen, giống như một lá cờ mới được giương lên trong Cục điều tra.

"Tìm được bản thể của viện trưởng rồi! Giết chết gã!"

Lửa đen của hận ý bùng cháy trong tâm trí Hàn Phi, những con cá lớn nhảy ra khỏi vực sâu, bơi lội bên trong bệnh viện tâm thần.

Các thành viên của cục điều tra bị phân tán đang tụ tập về phía Hàn Phi, lúc này hắn chính là hi vọng của bọn họ.

Sau khi quỷ vực tinh thần bị phá vỡ, mọi thứ đã đi theo tiết tấu của Cục điều tra. Phó Liệt được viện trưởng đặc biệt quan tâm đi ra khỏi quỷ vực, cả người anh bùng cháy ngọn lửa báo thù đang đánh nhau cùng một hận ý với tia máu màu đỏ trôi nổi bao quanh người bên dưới tầng hầm của tòa chính.

Tám lần thức tỉnh nhân cách, Phó Liệt dường như là con át chủ bài mà Vĩnh Sinh Pharmatical dùng để đối phó với quỷ quái. Việc nghiên cứu nhân cách ban đầu của bọn họ không thể nói là hoàn toàn thất bại, sự hi sinh của những đứa trẻ vẫn có một giá trị nhất định.

Hàn Phi ở phía xa cũng nhìn thấy Phó Liệt đang trực diện chiến đấu cùng viện trưởng. Loài người khi dốc toàn bộ sức lực vào nhân cách, cộng thêm đủ các phương pháp tăng cường, cuối cùng cũng có năng lực để quyết chiến một trận với hận ý.

Mười mấy năm sau thảm họa, những người sống phải giãy giụa trong ranh giới giữa sống và chết, nhưng cũng chưa từng một giây có ý định từ bỏ.

"Sức mạnh chủ yếu của viện trưởng dùng để khắc chế phó liệt và các thành viên khác của Cục điều tra, nhiều nhân cách đặc biệt tiến vào quỷ vực tinh thần như vậy, quả thực đã mang đến một áp lực rất lớn đối với nó."

Nếu như viện trưởng không phân tâm để đối phó với những người khác, Hàn Phi sẽ không có cơ hội chống đỡ.

"Thật là một con quái vật đáng sợ, con quỷ như vậy phải sớm khiến cho nó hồn phi phách tán!"

Quỷ quái trong bệnh viện tâm thần bị Hàn Phi thanh trừ, nuốt chửng, viện trưởng cũng dần dần bị Phó Liệt và thành viên của cục điều tra áp chế ở tầng hầm thứ ba toà chính.

Bệnh viện tâm thần thần bí bị cục điều tra bao vây, kể từ sau khi thảm họa xảy ra thì cũng không có người sống tiến vào mở cửa phòng bệnh ra nữa, mọi người cũng nhìn thấy những cảnh tượng đáng sợ khiến người ta sởn tóc gáy.

Trường học trước đây sẽ chuẩn bị tế phẩm cho tòa nhà đen, những người lang thang không còn bố mẹ và những đứa trẻ tâm lý dị dạng vì quỷ quái, có rất nhiều đã được đưa đến đây, trở thành vật thử nghiệm mới của viện trưởng.

Viện trưởng trước đây từng làm việc tại Vĩnh Sinh Pharmatical, dùng những đứa trẻ trong cô nhi viện để làm thí nghiệm nhân cách. Sau khi thảm họa phát sinh, gã vẫn không

hề thay đổi, không ngừng tạo ra đủ các thể loại quái vật méo mó biến thái.

Nếu như không có Hàn Phi, Phó Liệt và các thành viên khác của cục điều tra có thể sẽ bị mắc kẹt bên trong quỷ vực tinh thần, để tầng tầng lớp lớp các thể loại quái vật dần dần giày vò đến chết.

"Tên điên táng tận lương tâm này, không biết đã hại chết bao nhiêu đứa trẻ vô tội rồi! Nhất định không được bỏ qua cho nó!" Trong vòng đen không ngừng phát ra giọng nói của tổ trưởng các tổ, suy nghĩ của mọi người đều rất giống với Hàn Phi.

Các thành viên của cục điều tra tiến vào từng tầng một, một màn khiến người ta không hề nghĩ đến đã xuất hiện. Dường như là Phó Liệt quen biết với viện trưởng, trước khi thảm họa phát sinh thậm chí hai người còn là đồng nghiệp.

Nhưng từ kết quả hiện tại cũng có thể đoán ra, viện trưởng đã phản bội Phó Liệt, đây cũng là điều khiến cho Phó Liệt khi giao chiến với viện trưởng, nhân cách phục thù đã phát huy hiệu quả mạnh nhất.

"Chờ sau khi trận đấu kết thúc mình phải đi hỏi Phó Liệt một chút, để xem anh ấy với Phó Thiên và Vĩnh Sinh Pharmatical rốt cuộc là có quan hệ gì?"

Hàn Phi hiện tại đã trưởng thành đến mức có thể kiểm soát được chiến cuộc. Trong vực sâu tham lam có hai con quỷ hận ý, trong đó có một con đã đốt cháy được ngọn lửa đen, có nó và Phó Liệt phối hợp, viện trưởng muốn lật ngược tình thế là rất khó.

Dù sao thì viện trưởng cũng khác với các quỷ quái khác, sức mạnh của nó nằm ở đủ loại thủ đoạn quỷ dị và việc học tập nghiên cứu phân tích cực tốt. Bệnh viện tâm thần số 3 chính là nơi phân tích năng lực của người sống, gã nghiên cứu nhân cách vô cùng triệt để, thậm chí có thể sánh với cứ điểm của những người sống sót.

Nếu như không có sự giúp đỡ của số 2, cảm nhận được trước vị trí của đại não, chỉ những quỷ vực tinh thần thôi cũng

đã đủ để nó bất khả chiến bại.

"Quỷ vực tinh thần của viện trưởng dường như là đang mô phỏng thế giới ký ức của điện thờ, nó dùng nỗi sợ hãi của mình làm cốt lõi, muốn tạo ra một thế giới có thể hấp thu nỗi sợ hãi, không ngừng tự mình hoàn thiện. Chờ sau khi nó thu thập đủ nhiều nhân cách và nỗi sợ hãi, nói không chừng sẽ thực sự trở thành một tồn tại không thể nhắc đến thao túng nỗi sợ hãi." Hàn Phi lặng lẽ lấy dao tái sinh ra: "Tuyệt đối không thể để nó chạy thoát."

Sương đen tham lam giống như cơn sóng dâng trào. Sau khi dung hợp với đại não của số 2, Hàn Phi vẫn chưa kịp có thời gian kiểm tra, có điều hắn đã cảm nhận rõ được nhân cách tham lam và nhân cách chữa trị đã trở nên mạnh hơn.

Khi hắn toàn lực sử dụng nhân cách, tất cả các thành viên của Cục điều tra khi đến gần hắn đều sẽ cảm thấy sợ hãi, như thể chỉ cần đến gần thì linh hồn của mình sẽ bị hắn nuốt mất.

Chương 871: Nhân cách tham lam thức tỉnh lần bảy

Nấp mình trong sương đen tham lam, Hàn Phi để cô bé phối hợp với Phó Liệt, còn mình thì cầm dao tái sinh nhìn chằm chằm vào điểm yếu của viện trưởng.

Càng suy yếu, sơ hở lộ ra lại càng lớn, Hàn Phi muốn tự tay giết chết nó.

"Từ giờ đến lúc trời tối vẫn còn một tiếng nữa! Toàn bộ các tổ chiến đấu toàn lực tiến công!" Trong vòng đen truyền đến giọng nói của tổng chỉ huy, đội phó của trung đội hậu cần ở ngoại vi tham gia vào chiến đấu.

Người phụ nữ trung niên sở hữu nhân cách cảm ơn vẫn luôn âm thầm nâng cao năng lực của mọi người, gia tăng xác suất sống sót cho đồng đội. Hiện tại những thứ linh tinh đã bị giải quyết sạch sẽ, cô bắt đầu toàn lực giúp đỡ Phó Liệt.

Thành viên thứ hai của cục điều tra thức tỉnh nhân cách lần thứ tám gia nhập, viện trưởng rõ ràng là đã không thể chống đỡ được nữa. Cơ thể khổng lồ của nó bắt đầu thu nhỏ, từ bên trong bệnh viện tâm thần đã không thể rút ra được nỗi sợ hãi; sức mạnh của nó không thể bổ sung được, lửa đen hận ý cũng đang dần dần suy yếu.

"Cơ hội đến rồi."

Hai mắt vẫn luôn canh chừng viện trưởng, Hàn Phi lặng lẽ đến gần. Hắn là người duy nhất nhìn thấy hết nỗi sợ hãi của viện trưởng, cộng thêm phụ trợ của năng lực thưởng thức nghệ thuật nên đã nhanh chóng tìm được điểm yếu của nó.

Trên cái bụng của con quái vật khổng lồ toàn thân được bao phủ bằng tia máu, có rất nhiều chỗ có dấu vết khâu lại. Điểm yếu thực sự của viện trưởng được giấu ở trong bụng, giống như trước đây nó đã giấu đứa con đẻ của bố mẹ mình vào trong bụng mình vậy.

Tất cả bí mật đều bị nuốt xuống, nó cho rằng ở trong bụng chính là nơi an toàn.

Bước chân tăng tốc, Hàn Phi dần dần bắt đầu chạy như bay. Khi tất cả mọi người đều đang bị thu hút bởi trận chiến giữa Phó Liệt và viện trưởng, hắn mang theo ánh dao nhân tính sáng chói, giống như một mặt trăng mới, cắt qua mây đen.

Nhảy ra từ trong vực sâu, dồn hết tất cả lửa giận, chém vào phần bụng của viện trưởng!

Bức màn bị chém rơi xuống, ký ức bẩn thỉu xấu xí không dám nhớ lại hiện ra trước mặt tất cả mọi người.

Trong bụng của viện trưởng ẩn chứa chính bản thân đáng thương hèn mọn của mình. Cơ thể thấp bé của nó có vết bớt và vết nấm, cho dù có thẩm mỹ bao nhiêu lần đi chăng nữa, cơ thể vẫn vô cùng không hài hòa.

Quá khứ bẩn thỉu từ trong bụng chảy ra, một tên tiểu nhân ẩn nấp ở trong dạ dày bị lưỡi dao của Hàn Phi chém phải, nó chính là ngọn nguồn của lửa đen, bộ dạng thực sự của viện trưởng.

Suýt chút nữa thì bị giết chết, tiểu nhân trong dạ dày bị dọa sợ đến phát điên. Biết rất rõ nếu còn tiếp tục ở đây thì sẽ chỉ có một con đường chết, vì thế nó lao về phía người phụ nữ trung niên.

Khi cơ thể khổng lồ không biết đã hấp thụ bao nhiêu bệnh nhân của viện trưởng đến gần người phụ nữ trung niên, đột nhiên không có bất kỳ dấu hiệu nào nó chợt nổ tung. Màu đen ngập trời, màn đêm dường như đã đến sớm.

"Nó muốn trà trộn vào trong mưa máu để trốn thoát! Tất cả các tổ điều tra phân tán ra bên ngoài! Tuyệt đối không được để nó rời đi!"

Tất cả các thiết bị mà Cục điều tra mang theo đều được khởi động, các tổ lập tức hành động, nhưng không làm gì được vì phạm vi ảnh hưởng của mưa máu quá rộng.

Nhìn mọi người đang chạy nhanh ra bên ngoài, Hàn Phi nắm chặt dao tái sinh đứng bên cạnh cửa sổ. Trong lòng đang

có dự cảm, hắn nhìn về hướng tòa nhà nơi các học sinh lớp 7 đang ở.

Số 2 đã bảo Hàn Phi đưa những đứa trẻ đến cửa hàng quần áo trẻ em từ trước, những đứa trẻ này dường như là muốn tự tay báo thù.

……

Mưa máu rơi xuống trên kính của cửa hàng quần áo trẻ em, bắn ra những đóa hoa máu tàn khốc lại xinh đẹp.

Những vết máu chảy chầm chậm, hình thành nên những đường mạch máu nhỏ, tiếp theo bọn chúng đan xen quấn lấy nhau, hình thành nên một đứa trẻ vô cùng xấu xí.

Đầu sưng to dị dạng, trên người toàn là vết thương và vết nấm, nó còn mặc một chiếc áo khoác màu máu cực kỳ không phù hợp với cơ thể.

"A..a…a!"

Hai mắt mở trừng trừng, bên trong đôi con người của nó ẩn chứa căm hận và phẫn nộ cực đoan, lửa đen của hận ý đang lan ra.

"Nhất định phải giết chết nó! Nhất định phải giết chết nó!…"

Đứa trẻ hận đến cực điểm, thậm chí còn cắn mạnh một cái vào bàn tay hơi dị dạng của mình, xé ra một miếng thịt lớn.

Bây giờ nó đang vô cùng yếu ớt. Không dám tiếp tục dừng lại, nó mở cánh cửa của cửa hàng quần áo trẻ em ra rồi chuẩn bị lẻn đi từ cửa sau.

Chỉ cần kéo dài đến khi trời tối, cho dù không có sự giúp đỡ của quỷ vực, nó vẫn có tự tin có thể trốn thoát được sự truy lùng của Cục điều tra.

Đi vào bên trong, đứa trẻ đột nhiên nhìn thấy một tế đàn đơn giản.

Phía bên trên tế đàn rõ ràng là vừa mới được tạo ra, có bày 30 bộ quần áo trẻ em, tế phẩm thì lại là một người trẻ tuổi đội mũ đan quả dưa và một đứa trẻ trầm mặc không nói.

Hai tế phẩm đều là bệnh nhân trong bệnh viện tâm thần, bọn họ đã bị hút mất một lượng lớn máu tươi, lúc này sắc mặt có chút nhợt nhạt.

"Tại sao bệnh nhân trong bệnh viện lại ở đây?"

Cánh cửa của cửa hàng đột nhiên bị đóng lại, số 1 với thể hình cao lớn đi ra từ phía sau quầy tính tiền.

"Nhìn thì có vẻ là lựa chọn ngẫu nhiên, thực chất lại là sự an bài của vận mệnh." Số 2 mất đi hai chân đang ngồi trên chiếc xe gỗ, trên mặt nó có mang theo nụ cười cực kỳ đáng sợ: "Viện trưởng, tôi có mang đến đồ chơi mà ông thích nhất đây."

Lần lượt từng đứa trẻ xuất hiện bên ngoài cửa sổ, bọn chúng bao vây cửa hàng quần áo trẻ em ở giữa.

Xe gỗ cót ca cót két di chuyển trên sàn nhà, số 2 mất đi hai chân nhìn chằm chằm vào viện trưởng. Cũng không biết món quà mà nó nhắc đến là chiếc xe gỗ kia hay là tất cả những đứa trẻ.

"Chúng mày…" Viện trưởng hóa thành hận ý dường như đã nhớ lại điều gì đó, hai mắt trừng lên: "Không thể nào! Không thể nào là bọn chúng!"

"Xem ra ông đã nhớ ra chúng tôi rồi." Trong giọng nói của số 5 có mang theo nỗi hận khắc cốt ghi tâm. Nó hoàn toàn không thể cười nổi, chỉ cần nhìn thấy mọi thứ có liên quan đến viện trưởng, một người thường ngày vẫn luôn duy trì bình tĩnh như nó đã bắt đầu mất kiểm soát.

"Không được để nó chết quá nhanh, cũng không được để nó chết quá dễ dàng!"

"Hận ý làm sao có thể dễ dàng bị giết chết như vậy? Cho dù có đang ở trong thế giới ký ức của điện thờ, chúng ta cũng phải tiếp đãi nó một cách tử tế mới được."

Những đứa trẻ anh một câu tôi một câu nối tiếp nhau, số 1 thì lại trầm mặc đi đến trước mặt viện trưởng.

Cơ thể vạm vỡ vượt xa so với lứa tuổi của nó từ trên cao nhìn xuống cơ thể trẻ con dị dạng của viện trưởng. Không có

bất kỳ sự đồng tình và thương hại nào, nó từ từ giơ cánh tay phải lên.

"Bùm!"

Những tia máu bị đứt đoạn, linh hồn của viện trưởng dường như đã bị vĩnh viễn kéo ra một miếng.

Số 1 có thể nhìn thấy điểm yếu của hận ý. Lợi dụng năng lực này của mình, tránh điểm có thể khiến viện trưởng hồn phi phách tán ra, nó không ngừng ra quyền!

Tất cả những đứa trẻ đều nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, nợ máu phải được trả bằng máu, món thù của bọn chúng mới chỉ vừa bắt đầu, đây chỉ là bước đầu tiên.

"Tha cho tôi đi! Tôi đã nuôi các bạn lớn như vậy, là tôi đã cứu các bạn mà! Tôi đã cho các bạn một ngôi nhà, chúng ta đều là người nhà cơ mà!" Cơ thể của viện trưởng trở nên càng ngày càng xấu xí, gã bắt đầu khóc lóc cầu xin.

"Người nhà?" Ngay cả người có tính cách tốt nhất như cô bé số 30 cũng có sắc mặt lạnh lùng, giống như việc hai chữ người nhà được nói ra từ miệng của viện trưởng chính là một sự sỉ nhục đối với người nhà vậy.

"Tất cả mọi thứ tôi làm đều là do người khác sai khiến! Cũng là bất đắc dĩ mà thôi! Tôi cũng rất muốn giúp đỡ các bạn!" Không còn cơ hội để trốn thoát, viện trưởng chỉ có thể ăn nói lung tung, ảo tưởng rằng những đứa trẻ có thể bỏ qua cho mình.

"Ông rất muốn giúp đỡ chúng tôi, vì thế đối với nhân cách của mỗi một người chúng tôi đã thiết kế ra đủ các thí nghiệm cực đoan, tàn phá thân thể và trái tim của chúng tôi, chà đạp lên linh hồn của chúng tôi hết lần này đến lần khác? Đây cũng là vì tốt cho chúng tôi sao?" Số 4 ngồi xổm xuống bên cạnh viện trưởng. Hai tay bịt tai viện trưởng lại, nó tiêm tử ý vào trong đầu gã.

Số 5 đang cõng số 2 lại tiếp tục đặt viện trưởng lên trên chiếc xe gỗ.

“Ông coi tất cả những đứa trẻ như món đồ chơi trong tay mình, giống như bố mẹ ông đã đối đãi với ông trước đây, có điều chúng tôi có may mắn hơn ông rất nhiều.” Số 1 rất điềm tĩnh mở miệng nói: “Bởi vì ít nhất chúng tôi vẫn còn có nhau, còn ông không có gì hết.”

“Ông chỉ là một con chó vẫy đuôi làm hài lòng kẻ giết người. Ông giết chết bạn đồng hành của mình, trên thế giới này không có bất kỳ ai thực sự yêu quý ông, tôn trọng ông, mong muốn nhìn thấy ông.” Lời của số 4 nói như đâm vào tim, nhưng toàn bộ lại đều là sự thật.

“Phải phải phải, tôi đáng chết, tôi là súc sinh, các bạn có thể cho tôi một cơ hội để chuộc tội không, tôi nguyện ý dùng mọi thứ để bù đắp cho những lỗi lầm trước đây.” Viện trưởng vì để cứu mạng mà không gì là không làm, nhưng những đứa trẻ đã sớm hiểu rõ bản chất của nó, mỗi một câu mà nó nói đều không thể tin được.

“Nếu như ông đã nguyện ý bù đắp lỗi lầm, vậy thì tôi cũng cho ông một cơ hội.” Ý cười trên mặt số 2 càng ngày càng rõ rệt: “Tôi nhớ là ông vẫn luôn sợ hãi tôi, cảm thấy tôi đã thoát khỏi tầm kiểm soát, nhưng lại không dám phản bội lại mệnh lệnh của người đó mà giết chết tôi sớm hơn. Vì vậy ông làm mù mắt, đánh gãy hai chân, phế đi hai cánh tay, cuối cùng khoét mất đại não của tôi, nuôi dưỡng tôi ở trong chiếc lọ. Có điều cũng chính vì thế đã khiến tôi may mắn dựa vào đủ hình thức để sống sót cho đến hiện tại, nhìn rõ mọi thứ trong tương lai.”

Linh hồn của viện trưởng hơi run rẩy, số 2 là đứa trẻ khiến cho gã cảm thấy bất an nhất trong số tất cả những đứa trẻ, cũng chính là đứa trẻ duy nhất đã từng thoát khỏi cô nhi viện.

“Vì để báo đáp ân tình này của ông, tôi cũng đã chuẩn bị cho ông một chiếc lọ.” Số 2 lấy ra một chiếc lọ ở bên dưới tế đàn: “Để lại ngọn lửa của hận ý, để chấp niệm của ông vào đây.”

Viện trưởng đã bóc tách vô số nhân cách, nhưng bây giờ bảo nó bóc tách căn cơ hận ý của chính mình, thì nó lại do dự.

Nếu không đồng ý ông sẽ hồn phi phách tán bằng cách đau đớn nhất, còn nếu như đồng ý, tôi sẽ giam cầm ý thức và một phần chấp niệm của ông vào trong chiếc lọ, để ông có cơ hội chuộc tội.” Số 2 nhìn thì có vẻ như là đang báo thù viện trưởng, nhưng trên thực tế mục tiêu của nó chính là ngọn lửa hận ý của gã.

Lúc này viện trưởng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có đi vào chiếc lọ mà số 2 đã chuẩn bị thì mới có một tia sinh cơ. Mối quan hệ của nó và thần linh sâu sắc, chờ kéo dài đến khi thần linh quay lại, những đứa trẻ này sẽ không thể gây ra sóng gió gì được nữa.

“Cứ làm theo lời bạn nói đi, tôi sẽ cố gắng chuộc tội.”

Sử dụng năng lực của mình, viện trưởng bóc tách ký ức và nỗi sợ hãi từng tầng một, ngọn lửa của hận ý trở nên càng yếu ớt hơn.

Vết sẹo trên người càng ngày càng nhiều, ngoại hình xấu xí của viện trưởng chính là bộ dạng chân thực của linh hồn nó.

Chờ sau khi ngọn lửa hận ý hoàn toàn bị bóc tách ra, trên mặt đất chỉ còn lại một cái đầu lâu dị dạng mọc đầy vết nấm và vết thương. Cái đầu này có cất giữ bí mật không thể lưu truyền ra ngoài và ký ức chân quý nhất của viện trưởng.

Số 1 tóm lấy cái đầu của viện trưởng rồi đặt nó vào trong chiếc lọ.

Màn đêm đã buông xuống, 30 đứa trẻ vây cái hộp ở trung tâm. Bọn chúng cũng muốn xé vụn viện trưởng, nhưng nó vẫn còn có tác dụng.

“Đừng ở bên ngoài nữa, vào trong đi.” Số 2 bịt kín cái lọ lại, nói ra bên ngoài cửa hàng quần áo trẻ em.

Cánh cửa được đẩy ra nhẹ nhàng, Hàn Phi xuất hiện ở cửa. Khi viện trưởng trốn thoát hắn đã nghĩ đến bố trí của số 2 và nhanh chóng chạy đến nơi này.

“Thầy nghĩ không nên để lại hậu họa.” Hàn Phi nhìn chiếc lọ trên tế đàn: “Tốt nhất là giết chết nó luôn đi.”

“Viện trưởng biết rất nhiều những bí mật liên quan đến thần linh, chờ sau khi em hỏi cho rõ ràng rồi quyết định sau.” Số 2 đang học tập viện trưởng, cho hi vọng sau đó lại bóp nát nó: “Lần này không có sự giúp đỡ của thầy, chúng em cũng không thể thuận lợi báo thù được. Lửa đen hận ý của viện trưởng đã bị bóc tách ra, sau khi nuốt nó xuống, nhân cách của thầy chắc là có thể thức tỉnh lần thứ 7.”

Phương thức thức tỉnh nhân cách của mỗi người đều không giống nhau, nhân cách cảm ơn thì cần giúp đỡ người khác, trong lòng mang sự cảm kích; nhân cách tham lam thì cần không ngừng nuốt thức ăn, phóng đại tham lam thỏa mãn dục vọng.

“Vậy thì thầy sẽ không khách khí nữa.” Sương đen tuôn ra từ trên người Hàn Phi, lửa đen hận ý bóc tách từ viện trưởng bị hắn một phát nốt xuống luôn.

Vực sâu tham lam bình yên lại mở rộng thêm mấy lần, vô số nỗi sợ hãi dung nhập vào vực sâu, cảm xúc tiêu cực đột nhiên dâng trào, nước đen dâng cao, suýt chút nữa đã khiến đại dương ý thức của Hàn Phi sụp đổ. May mắn thay có một lượng lớn nhân cách khảm ở bên trên vực sâu, ánh sao rộng lớn như dòng Ngân Hà đang chảy thẳng xuống gột rửa tâm trí của hắn.

Nhân cách tham lam và nhân cách chữa trị đạt được cân bằng lần nữa, lúc này khí tức trên người Hàn Phi đã khác hoàn toàn so với người thức tỉnh nhân cách bình thường. Nó giống như sự khác biệt giữa quỷ quái và hận ý vậy, tâm trí của hắn dường như đã hình thành não vực đặc biệt.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Nhân cách tham lam thức tỉnh lần thứ 7, dã tâm không ngừng bùng cháy của bạn đã thiêu đốt rất nhiều hận ý, giới hạn số lượng quỷ quái giam cầm của vực sâu tham lam tăng lên 23!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! bạn đã giam cầm hận ý sở hữu lửa đen — Đồng Tâm (cơn ác mộng sợ hãi).”

“Đồng Tâm (cơn ác mộng sợ hãi): nó là tất cả các nỗi sợ hãi được tích lũy từ khi Đồng Tâm được sinh ra cho đến hiện

tại, nó là cơn ác mộng của tất cả những đứa trẻ trong thành phố sau khi thảm họa xảy ra!"

"Năng lực hận ý kiểm soát nỗi sợ hãi: kiểm soát nỗi sợ hãi, lợi dụng nỗi sợ hãi, để tất cả nỗi sợ hãi hóa thành thực thể."

"Năng lực hận ý cải tạo nhân cách: sửa đổi hợp nhất năng lực của các nhân cách khác nhau, có xác suất kích hoạt ra mặt đen tối của nhân cách, bồi dưỡng ra nhân cách đặc biệt."

"Năng lực kèm theo lửa đen thế giới khóc lóc: hình thành quỷ vực phạm vi siêu lớn có thể tự mình trưởng thành, kích hoạt nỗi sợ hãi trong lòng tất cả những người đi vào, thao túng tinh thần của họ, tiêu hủy ý chí của họ, biến họ thành món đồ chơi không thể phản kháng lại."

"Năng lực quỷ vực (phạm vi ảnh hưởng ban đầu 500 mét): sau khi quỷ vực triển khai, tất cả các linh hồn trong phạm vi 500 mét đều sẽ bị ảnh hưởng, mất đi ý chí phản kháng, năng lực tự thân hận ý đạt được tăng cường."

Chương 872: Hiến tế lần hai

Tất cả mọi nỗi sợ hãi ở sâu trong linh hồn của viện trưởng Đồng Tâm đều hóa thành hận ý mới, bị Hàn Phi giam cầm bên trong vực sâu tham lam, giúp nhân cách tham lam của hắn thức tỉnh lần thứ 7.

Lợi ích nhận được của lần tấn công tòa nhà đen bệnh viện tâm thần thứ ba này chắc chắn không chỉ có những thứ này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai Hàn Phi vẫn chưa dừng lại.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Nhân cách chữa trị đạt được tăng cường! Sau khi bạn tịnh hóa tất cả các nhân cách bị ô nhiễm trong tâm trí, nhân cách chữa trị sẽ nhận được tăng cường vĩnh viễn!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Oán niệm Bệnh Hạch mà bạn giam cầm đã nuốt đủ bệnh nhân và bác sĩ, trở thành oán niệm cỡ lớn!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện tế phẩm cấp bậc hận ý — Ký ức cuối cùng của viện trưởng Đồng Tâm, hãy nhanh chóng hoàn thành hiến tế."

Nhân cách tham lam mỗi lần thức tỉnh đều sẽ gây ra ô nhiễm cực lớn đối với đại não, chỉ cần không để ý Hàn Phi có khả năng sẽ bị chính mình nuốt mất. Vì vậy hắn buộc phải cường hóa nhân cách chữa trị trước, mới có thể chống đỡ được ảnh hưởng tiêu cực mà nhân cách tham lam mang đến.

Lần này có thể thuận lợi đột phá cũng là nhờ vào sự giúp đỡ của số 2, não trong lọ ở bên trong quỷ vực của viện trưởng dung hợp với ý chí của Hàn Phi, giúp hắn điều khiển tất cả các nhân cách.

Nếu như không có mảnh vụn đại não của số 2, vô số nhân cách mà viện trưởng tích lũy được cũng có thể dễ dàng khiến cho Hàn Phi phát điên, không thể lợi dụng được bọn chúng.

“Xem ra lần này thầy thu hoạch thật là phong phú.” Số 2 ngồi bên cạnh tế đàn, chờ sau khi Hàn Phi quen với sức mạnh của cơ thể mình nó mới mở miệng nói: “Mảnh vụn đại não đó của em cứ để ở trong đại dương ý thức của thầy đi, nó sẽ giúp thầy phát huy được tối đa sức mạnh của nhân cách. Có điều thầy cũng phải nhanh chóng học cách kiểm soát nhân cách của các bệnh nhân trong bệnh viện tâm thần đi, sức mạnh của người khác dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể bằng sức mạnh của chính mình được.”

Số 2 cho Hàn Phi thời gian để thích ứng, nhưng chờ sau khi hắn có thể tự mình điều khiển những nhân cách kia, nó vẫn sẽ lấy mảnh vụn đại não của mình ra.

“Trời tối rồi, chúng ta chuẩn bị về thôi.”

Viện trưởng bên trong thế giới ký ý ức điện thờ chỉ là món khai vị của báo thù, mục tiêu thực sự của những đứa trẻ là Cao Hưng, tất cả mọi thứ mà bọn chúng làm đều là xoay quanh điểm này.

Dùng vải đen che chiếc lọ lại, Hàn Phi băng bó vết thương cho hai bệnh nhân tâm thần, rồi dẫn tất cả những đứa trẻ đi về phía bệnh viện tâm thần số 3.

Bên phía Cục điều tra vẫn đang mở rộng phạm vi điều tra muốn xác định viện trưởng đã hồi phi phách tán chưa, chi viện lúc sau cũng đã đến, bắt đầu xử lý cho các thành viên bị thương, tiếp quản bệnh viện tâm thần.

Sau khi quỷ vực của viện trưởng bị sụp đổ, rất nhiều tội ác ẩn giấu bên dưới bệnh viện tâm thần đều hiện ra. Ngoại trừ một số lượng lớn nhân cách đã bị Hàn Phi mang đi thì vẫn còn có rất nhiều vật nguyền rủa và các bệnh nhân bị ô nhiễm tinh thần.

Trong số bọn họ có một bộ phận bán mạng cho quỷ, còn một bộ phận thì chỉ là những tên điên đơn thuần, bị viện trưởng coi như thú cưng để nuôi dưỡng.

Bệnh nhân và bác sĩ cần phải được đưa đến khu vực cách ly để tiếp nhận kiểm tra các vật phẩm ô nhiễm tinh thần và

bằng chứng, phải sau khi trải qua rất nhiều lần kiểm tra mới được niêm phong mang đi.

Bệnh viện tâm thần số 3 là một trong những tòa nhà đen có thời gian tồn tại lâu nhất. Nó không ngừng nghiên cứu nhân tính và phá giải bí mật của nhân cách. Nó có uy hiếp rất lớn đối với những người sống sót, sau khi tấn công nó, lợi ích đạt được cũng vô cùng nhiều.

Lấy được bệnh viện tâm thần số 3 là bước đầu tiên trong phản công của Cục điều tra, đối với tất cả các thành viên của Cục điều tra đều có một ý nghĩa đặc biệt.

"Thầy Cao, những đứa trẻ không sao chứ?" Nửa thân trên của Học Bá bị băng bó, vết thương của anh ấy vẫn còn chưa lành, đã phải dẫn một nhóm người đi tìm Hàn Phi.

"Bọn họ không ai bị thương, thông qua việc quan sát chiến đấu cũng học được rất nhiều thứ."

"Vậy là tốt." Học Bá yên tâm, ánh mắt anh ấy nhìn Hàn Phi đầy cảm kích: "Lần này điều tra tòa nhà đen, nguy hiểm trùng trùng, nếu như không phải có thầy phá giải được quỷ vực, rất có thể toàn quân chúng ta sẽ bị hủy diệt, nghĩ đến thôi đã thấy sợ rồi."

"Chỉ là vận may tương đối tốt mà thôi." Hàn Phi rất khiêm tốn, hiện tại danh tiếng của hắn trong tất cả các tổ của Cục điều tra đã tăng lên rất nhiều. Tất cả mọi người đều biết đến hắn, khi đêm tối bao trùm lên mọi thứ, chính hắn đã giơ lại ngọn cờ của Cục điều tra.

"Kẻ yếu thường nói mạng mình không tốt, người mạnh mới suốt ngày nói vận may của mình tốt." Học Bá vẫn còn muốn trò chuyện với Hàn Phi vài câu, thì Đầu Thất đột nhiên đi ra từ trong số những người bị thương, vẫy tay về phía hắn.

"Cao Thành, tổng chỉ huy của trung đội điều tra muốn gặp thầy." Chờ sau khi Hàn Phi đi đến, anh ấy hạ thấp giọng nhắc nhở: "Trung đội trưởng là phái chủ chiến, ngài ấy vô cùng coi trọng thầy. Có điều thầy cũng phải chú ý, ngài ấy cực kỳ ghét quỷ quái, nên thầy cố gắng đừng nhắc đến những chuyện liên quan đến nhân cách của mình."

Dẫn Hàn Phi đi đến phía trước chiếc xe chỉ huy đặc chế, Đầu Thất tiễn hắn lên xe.

"Bành!"

Cửa xe đóng lại, giọng nói của một ông lão vang lên bên tai Hàn Phi: "Thầy Cao, mời ngồi!"

Hàn Phi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn. Ông lão trước mặt hắn cảm giác quen quen, hình như đã từng là lãnh đạo của Lệ Tuyết. Ông cũng là một vị cảnh sát vô cùng ưu tú, cực kỳ chính nghĩa. Ông biết một số chuyện mà hắn đã từng làm nên giúp đỡ rất nhiều, trước đây còn đặc biệt sắp xếp cảnh sát bảo hộ 24/24 cho hắn.

"Lãnh đạo cũ?" Hàn Phi buột miệng nói ra ba từ này, ông lão kia hơi sững người ra. Một người bình thường uy nghiêm nói năng thận trọng như ông, vậy mà biểu cảm lúc này lại dịu dàng hơn rất nhiều.

"Chuyện của cậu tôi đã nghe Lệ Tuyết nói qua, mặc dù tôi cũng không nhớ Hàn Phi là ai, nhưng tôi tin vào lời nói của cậu." Ông lão đang mặc cảnh phục, ông lúc nào cũng nhắc nhở mình rằng, không được quên bản thân phải là một người như thế nào: "Tùy ý ngồi đi, không cần dè dặt, chắc là tôi sẽ sớm bị điều đến bộ phận hậu cần thôi."

"Điều chuyển?"

"Lần tiến công tòa nhà đen này, tôi đã phạm phải một sai lầm vô cùng nghiêm trọng; phán đoán sai thực lực của viện trưởng, suýt chút nữa đã hại chết tất cả mọi người, tội lỗi này tôi sẽ không trốn tránh."

"Ai có thể ngờ được đều là hận ý như nhau, vậy mà quỷ vực của viện trưởng lại lợi hại hơn hận ý bình thường nhiều đến thế? Nếu như không thử, chờ sau này khi chúng ta muốn tiến công tòa nhà đen, chắc chắn sẽ còn phải trả một cái giá thê thảm hơn nữa. Ông không hề làm sai, chỉ là thời gian tiến công tòa nhà đen kéo dài hơi lâu mà thôi. Có lẽ mấy năm trước chúng ta đã phải ra tay rồi, như vậy cũng sẽ bớt đi được những đứa trẻ bị hại." Ánh mắt của Hàn Phi sắc bén sáng ngời, chủ trương của trung đội trưởng là đối đãi cứng rắn với quỷ quái,

còn mục tiêu của hắn thậm chí không thể đơn giản dùng hai chữ cứng rắn để miêu tả, hắn muốn khiến không thể nhắc đến hồn phi phách tán.

"Không nói những chuyện này nữa." Ông lão lấy ra một tấm thẻ: "Cậu là một chàng trai trẻ rất có tiềm năng, tôi đã nhìn thấy biểu hiện của cậu trong cả trận đấu trên chiến trường. Có thể chính bản thân cậu cũng không phát hiện ra, trên người cậu có một loại sức mạnh đặc biệt, giống như ngọn lửa thắp sáng đêm tối, có thể khiến cho người theo đuổi ánh sáng đến gần, tập hợp mọi người lại với nhau."

Hàn Phi nhận lấy tấm thẻ, bên trên là 5 vạn điểm cống hiến do chính ông lão tích lũy được: "Ông đây là?"

"Thù lao cộng thêm, cũng đại diện cho một phiếu bầu của tôi." Ông lão xua xua tay: "Đi đi, hãy trả hết nợ trước đi đã."

"Phiếu bầu?"

Hàn Phi rời đi với tấm thẻ không biết được chế tạo bởi chất liệu gì. Sau khi hắn đi không bao lâu, Phó Liệt cũng lên xe, cũng vừa hay lại ngồi ngay trên vị trí mà hắn đã ngồi trước đó: "Không tìm thấy viện trưởng, để cho tên đó chạy mất rồi."

"Thu hoạch lớn nhất của lần tiến công tòa nhà đen này không phải là khiến cho viện trưởng trọng thương, mà là phát hiện ra Cao Thành, cậu ấy có khả năng là ứng cử viên còn phù hợp hơn so với Lệ Tuyết." Trung đội trưởng ngồi đối diện với Phó Liệt, hai người là bạn bè lâu năm, cũng có giao tình cứu mạng.

"Tôi không quan tâm đến chuyện của các ông, tôi chỉ muốn báo thù." Phó Liệt ngoài miệng nói là không quan tâm, nhưng hai mắt lại nhìn sang bóng lưng Hàn Phi qua cửa kính xe. Trong đôi mắt sâu thẳm của anh ấy có ẩn chứa những cảm xúc phức tạp, người có nhân cách thức tỉnh tám lần này dường như cảm nhận được một thứ gì đó khác trên người hắn.

Chiếc xe khởi động, các tốp người của cục điều tra lần lượt rời đi. Sau khi bọn họ lấy hết mọi thứ ở bệnh viện tâm thần số 3 thì phá hủy nó hoàn toàn và hoàn thành công tác rút lui trước 0 giờ nửa đêm.

Tiêu hủy thành công tòa nhà đen, gặm được khúc xương khó gặm nhất của khu C, điều này giống như đã tiêm một mũi thuốc trợ tim cho tất cả các thành viên của Cục điều tra. Tất cả mọi người ở tổng bộ đều rất vui mừng, giống như đang đón Tết vậy.

Với tư cách là công thần lớn nhất, Hàn Phi không hề tham gia vào nghi lễ chúc mừng, hắn lái xe của Cục điều tra dẫn số 1 và số 2 đi đến hiệu thuốc An Khang.

Gọi Âm Thương ra, Hàn Phi đi xuống dưới lòng đất, hắn lấy chiếc lọ có chứa viện trưởng đặt lên trên tế đàn.

Máu của những đứa trẻ nhỏ xuống bên mép tế đàn. Ngũ quan của tượng thần càng ngày càng rõ hơn, nó dường như đang muốn cố gắng mở mắt ra, để nhìn cơn ác mộng đã khiến cho mình phải đau khổ tột cùng.

"Bộp!"

Một vết nứt xuất hiện trên chiếc lọ, sau đó chiếc lọ đặc chế phát nổ dưới lòng đất, viện trưởng đang kêu gào thảm thiết bị tượng thần tóm lấy.

"Chúng mày vậy mà lại cung phụng tượng thần khác, thần linh sẽ không tha cho chúng mày đâu!"

"Nó đã nhìn thấy chúng mày rồi, nó rất nhanh sẽ quay trở lại thôi!"

Với sự tấn công bao vây của số 1 và số 2, chấp niệm cuối cùng của viện trưởng cũng bị nghiền nát, hiến tế cho tượng thần.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành hiến tế lần thứ hai! Tế phẩm là cấp bậc hận ý! Độc hưởng toàn bộ kinh nghiệm! Nhận được cơ hội một lần cầu nguyện!"

"Nguyện vọng 1: nhận được kinh nghiệm gấp đôi!"

"Nguyện vọng 2: nhận được thiên phú rank E ngẫu nhiên do thần linh ban tặng!"

"Nguyện vọng 3: từ bỏ nguyện vọng, hi vọng thần linh thức tỉnh nhanh hơn!"

Vẫn giống như lần trước, Hàn Phi lựa chọn nguyện vọng 3.

Sau khi trải qua hai lần hiến tế, thần linh trở nên càng ngày càng giống với người sống, trên bề mặt da xuất hiện thần văn, mối liên hệ giữa nó với Hàn Phi cũng trở nên càng mãnh liệt hơn.

Nhìn vào tượng thần, Hàn Phi như nhìn vào một bản thân khác của mình, một bản thân bị giam cầm trong lồng, chờ đợi được cứu chuộc.

Chương 873: Tòa nhà đen thất thủ, Hàn Phi no đủ

Giọt máu cuối cùng bị tượng thần hấp thu, tầng hầm dưới lòng đất lại khôi phục lại dáng vẻ lúc trước, cũ nát tối tàn không nhìn ra bất thường gì quá lớn.

"Nhiều nhất là hiến tế ba lần chắc sẽ có thể nghe thấy được giọng nói của anh ta rồi." Hàn Phi có một dự cảm người đang mất tích đang dần dần trở lại.

"Đi thôi, đừng ở lại đây quá lâu, những ác quỷ trong thành phố cũng vẫn luôn đang tìm kiếm tượng thần của các thần linh khác." Số 1 và số 2 đậy lại tấm vải đen lên tế đàn, Âm Thương dẫn bọn họ ra khỏi hiệu thuốc An Khang.

Sau khi chắc chắn xung quanh không có quỷ quái bám theo, mấy người mới lái xe trở lại tổng bộ của Cục điều tra.

"Thầy Cao, thầy đi đâu vậy? Tôi tìm thầy cả nửa ngày nay cũng không thấy?" Đầu Thất rất nhiệt tình đi đến trước mặt Hàn Phi: "Tôi với thầy cũng giống nhau đều sợ đám đông, biết thầy không thích không khí náo nhiệt, nhưng chúng ta cũng phải học cách dần dần hòa vào trong tập thể. Thật ra mọi người cũng đều rất tốt."

Bởi vì năng lực tương đối đặc biệt, nên Đầu Thất bị mọi người hiểu lầm trong một khoảng thời gian rất dài, cảm thấy so với người anh ấy còn giống quỷ hơn.

Dưới sự dẫn đường của Đầu Thất, Hàn Phi gặp được trung đội trưởng của các trung đội. Bọn họ là người quản lý thực quyền của nội bộ Cục điều tra, ai nấy đều đã trải qua những khảo nghiệm sống còn, năng lực xuất chúng, là tinh anh trong tinh anh.

Thái độ của mọi người đối với Hàn Phi cũng vô cùng thân thiện. Với biểu hiện như hiện tại của Hàn Phi, một mình hắn có thể tiêu diệt bằng một trung đội bình thường, không tôn kính cũng không được.

Ban đầu nếu như không có sự kiên trì của Lệ Tuyết, có lẽ Hàn Phi sẽ bởi vì tinh thần ô nhiễm quá cao mà sẽ bị nghiêm cấm vào bên trong Cục điều tra. Bây giờ mọi người đều cảm thấy con mắt của Lệ Tuyết rất tốt, vẫn là cục trưởng lợi hại.

Khi nghi lễ chúc mừng sắp kết thúc, mấy vị quản lý cấp cao của Cục điều tra phát thưởng cho Hàn Phi. Với tư cách là nhân vật then chốt phá giải cục diện, hắn nhận được phần thưởng 5 vạn điểm cống hiến, ngoài ra cục còn tặng cho hắn một trái tim của oán niệm và lượng lớn máu quỷ, để giúp hắn nhanh chóng hồi phục.

Bây giờ trên dưới Cục điều tra đều biết trung đội điều tra có một người đàn ông ăn quỷ, liên tục lập công.

Nhân cách thức tỉnh 7 lần, năng lực của Hàn Phi cũng đủ để đảm nhiệm chức trung đội phó của trung đội khác. Mấy vị quản lý cấp cao đều hỏi qua suy nghĩ của hắn, nhưng hắn không hề có ý muốn rời khỏi trung đội điều tra, hắn muốn ở tiền tuyến chiến đấu với quỷ quái.

Trung đội điều tra đồng thời sở hữu Phó Liệt, tổ trưởng tổ 1 và Hàn Phi, thực lực tổng thể đã đứng đầu trong tất cả các trung đội. Sau khi có tiếng nói lớn hơn, bọn họ có thể ảnh hưởng đến việc ra quyết định điều tra từ nhiều khía cạnh hơn.

Đến sau nửa đêm, nghi lễ chúc mừng bị một sự cố ngoài ý muốn cắt ngang. Một số người đưa tin được sắp xếp trong cứ điểm của người sống sót khác, đột nhiên xuất hiện bên ngoài khu an toàn của Cục điều tra.

Bọn họ như những cái xác không hồn đứng bên trong bóng đen, ai nấy đều có biểu cảm âm trầm đáng sợ, nhãn cầu lồi ra ngoài giống như đã chết từ rất lâu rồi, như một con cá đã bốc mùi.

Khi ánh sáng mạnh chiếu lên trên người, cơ thể của bọn họ trực tiếp phát nổ, máu thịt bắn tung tóe rơi xuống mặt đất, cuối cùng ngưng tụ thành bốn chữ lớn — Nợ máu trả máu.

Khí tức nguyền rủa phát tán khắp xung quanh, trong bốn chữ đó có ẩn chứa một hận ý mãnh liệt. Tất cả những người

nhìn thấy chữ máu đều cảm thấy hai mắt đau nhói, giống như một con ác quỷ đáng sợ đang vồ đến phía mình.

Sự việc xảy ra ở ngoại vi khu an toàn của Cục điều tra đã thu hút sự chú ý của nhân viên tuần tra. Sau khi báo cáo lên cấp trên, lãnh đạo cấp cao của cục điều tra đã đích thân đến hiện trường xem xét.

"Mấy người đưa tin đó đều là người bình thường phụ trách công việc liên lạc với chúng tôi và cứ điểm của con người khác ở khu C. Những quỷ quái kia là đang ra oai với chúng ta, chuẩn bị ra tay với các cứ điểm của người sống sót có quy mô nhỏ." Đầu Thất với sắc mặt u ám. Quỷ quái không bao giờ nói chuyện nhân nghĩa đạo đức, chỉ cần có thể làm nhiễu loạn tinh thần của đối thủ, bọn chúng không gì là không làm.

"Là cứ điểm tương tự như trường học à?" Thông qua cục điều tra, Hàn Phi cũng đã hiểu được rất nhiều chuyện. Thời gian mười mấy năm sau khi thảm họa xảy ra, những cứ điểm nhỏ tìm được phương thức sinh tồn mới, đó chính là hiến tế cho quỷ quái, để đổi lấy bình an và che chở. Bọn họ không có thực lực để phản kháng, vì thế coi bản thân như gia súc của quỷ quái.

Thực ra rõ ràng bọn họ có thể chạy đến các cứ điểm lớn hơn, nhưng người nắm quyền có tầm nhìn hạn hẹp, vì để bảo toàn địa vị của mình, thà làm vua súc sinh trong bầy gia súc, cũng không muốn đứng lên để làm người.

"Trường học cùng lúc hiến tế cho nhiều tòa nhà đen, cũng được coi là cứ điểm tương đối lớn rồi, những cứ điểm nhỏ kia có cuộc sống còn thê thảm hơn." Đầu Thất thở dài: "Có những cứ điểm toàn bộ người trong thôn đều bị nguyền rủa, chỉ cần rời khỏi thôn là sẽ bị phát nổ; còn có những cứ điểm bị quỷ quái che mắt, khích lệ giết chóc, người còn sống sót hai tay cũng đều đã nhuốm đầy máu của người thân, không còn có thể quay đầu lại nữa."

"Cục điều tra sẽ chấp nhận tất cả lực lượng nguyện ý phản kháng, nhưng có một số người lại lựa chọn quỳ xuống, bọn họ tranh giành nhau để hôn gót chân của quỷ quái, đúng là một nỗi ô nhục của loài người." Học Bá cũng nhìn thấy cảnh tượng

trước mắt: “Thầy có biết tại sao tất cả những người đưa tin mà chúng ta phái đi đều là người bình thường không? Có một số cứ điểm có ác ý vô cùng lớn đối với những người sở hữu nhân cách đặc biệt, bọn họ bị quỷ quái mê hoặc, thậm chí nhìn thấy người sở hữu nhân cách đặc biệt sẽ chủ động đi tố giác. Chúng ta cũng là không còn cách nào khác mới phải để cho những người bình thường đi làm người đưa tin và âm thầm liên lạc về những cứ điểm kia.”

“Vậy tại sao chúng ta không đi đánh những cứ điểm kia trước?”

“Cứ điểm quy mô lớn có năng lực tự bảo vệ thì không cần, cứ điểm quy mô nhỏ bị quỷ quái kiểm soát, chúng ta tấn công cứ điểm thì chính là khai chiến với quỷ quái đứng sau lưng bọn họ.” Học Bá cười với Hàn Phi: “Nếu không thầy cho rằng tại sao chúng ta lại phải đi tấn công bệnh viện tâm thần số 3? Trường học những năm nay không biết đã đưa cho nó bao nhiêu đứa trẻ rồi, viện trưởng sẽ không ngồi yên nhìn chúng ta hủy trường học đi như vậy. Vì vậy ngay giây phút chúng ta lựa chọn tiếp nhận trường học, chính là đã thiết lập mối quan hệ không chết không nghỉ với nó rồi.”

“Hóa ra còn có một tầng quan hệ như vậy.” Hàn Phi nghĩ rằng cũng chỉ có Cục điều tra mới có khả năng này, dám tiếp nhận toàn bộ học sinh và giáo viên của trường học, không sợ bị báo thù.

Khi ba tổ trưởng tổ điều tra đang nói chuyện, người của tổ tuần tra đã điều tra ra thân phận của mấy người đưa tin. Bọn họ phụ trách lần lượt 4 cứ điểm khác nhau của loài người — Thôn Trường Thọ, nhà máy nước giải khát Hồng Trà, cư xá Kỷ Nguyên Mới, chung cư Bạch Thiên.

Bốn cứ điểm này đều không lớn, toàn bộ đều nằm ở khu C, sau lưng đều có quỷ quái đứng sau.

“Quay về nghỉ ngơi một chút đi, tiếp theo chúng ta sẽ lại phải bận rộn rồi.” Học Bá vươn vai một cái. Cục điều tra chưa bao giờ biết sợ hãi sự khiêu khích của quỷ quái, bọn họ đại diện cho sự bất khuất cuối cùng của loài người.

Hàn Phi tìm đến tổ tuần tra, sau khi đại khái tìm hiểu tình hình, hắn chuẩn bị ngày mai sẽ đến các cứ điểm của người sống sót khác cứu người.

Hắn phải chuẩn bị tế phẩm cho tượng thần, nhưng lại không muốn giết người bừa bãi. Vì vậy cách tốt nhất là đi bắt những tên cặn bã, biến chất, dùng máu thịt của bọn chúng để lót đường cho người lương thiện.

Trở lại phòng bệnh, Hàn Phi gần như đã coi nơi này thành phòng ngủ của mình. Khi chào hỏi người trông coi, hắn bắt đầu thử điều khiển vô số nhân cách trong biển ý thức.

Hiện tại đến 1% sức mạnh của những nhân cách kia hắn cũng chưa phát huy được, còn để bản thân rơi vào trạng thái vô cùng nguy hiểm. Nhân cách phân liệt dưới 10 phần sẽ bị coi là người điên, nhưng nếu như phân liệt thành trăm phần, thì sẽ suy sụp tinh thần dẫn đến chết não.

So với người bình thường, Hàn Phi có một ưu điểm lớn nhất đó chính là nhân cách chữa trị. Hắn không cần phải chiếm giữ triệt để nhân cách của người khác, chỉ cần lợi dụng sức mạnh của chữa trị, giúp đỡ nhân cách đó thanh trừ ô nhiễm tinh thần, là hắn tạm thời có thể an ủi được nhân cách đó, để nó không còn phản kháng nữa.

Trong quá trình nhân cách chữa trị điều trị cũng sẽ nhận được những lợi ích nhất định, không ngừng tự thân cường hóa.

Nhìn thì tưởng Hàn Phi đang nằm trên giường ngủ say, nhưng thực ra là hắn vẫn đang làm sạch cho nhân cách trong tâm trí, hắn còn không ngừng thử tổ hợp lại năng lực của các nhân cách.

Ánh sao bên trên vực sâu tham lam ngày càng sáng tỏ hơn, mọi thứ đều đang phát triển theo chiều hướng tốt lên.

Thời gian một buổi tối rất nhanh đã trôi qua. Ý chí được ánh sao chữa trị chiếu rọi, Hàn Phi không hề cảm thấy mệt mỏi, chỉ số ô nhiễm tinh thần của hắn còn giảm xuống đáng kể.

Tang Nữ và Khổng Thiên Thành ẩn mình bên trong vực sâu tham lam, cũng nhận được lợi ích rất lớn, nguyền rủa về

cơ bản đã được loại bỏ.

Hàn Phi phát hiện những quỷ quái bị hắn giam cầm bên trong vực sâu tham lam có thể hàng ngày đều được tắm trong ánh sao chữa trị. Bọn chúng đã có những khác biệt ngày càng lớn so với những quỷ quái thông thường. Ví dụ như cô bé nhỏ bị bỏ rơi, bạo lực và điên cuồng trong nội tâm đã dần dần biến mất, chấp niệm tự thân dần hóa thành sự phụ thuộc vào Hàn Phi, cô bé không muốn bị bỏ rơi một lần nữa.

Sức mạnh của chữa trị quả thực đang thay đổi từng con quỷ, điều này khiến cho Hàn Phi nhìn thấy hi vọng để xây dựng lại thành phố.

"Chúng ta sinh ra là để làm việc này….."

Hơn 6:00 sáng, trời vẫn còn chưa sáng, Hàn Phi đã tắm táp xong và đi đến nhà ăn. Sau khi ăn một bữa no nê, hắn đến phòng phát nhiệm vụ, chuẩn bị đích thân đi đến các cứ điểm người sống sót khác, để loại bỏ những con quỷ đang nô dịch người sống.

Ngày hôm qua vừa tham gia vào chiến dịch tấn công hang ổ của hận ý, mới nghỉ ngơi được vài tiếng lại tiếp tục xuất phát. Mọi thứ mà Hàn Phi làm đều được các thành viên của Cục điều tra để vào trong mắt.

Bất kể là nhân viên tuần tra, hay là cư dân bình thường, đều cảm thấy tôn kính bái phục từ tận đáy lòng đối với Hàn Phi.

Hắn thật sự rất yêu công việc này, điều này đã thoát ra khỏi phạm trù cạnh tranh, dường như là hắn đang cạnh tranh với chính mình.

Sau khi lĩnh bản đồ xong, Hàn Phi rời khỏi Cục điều tra một mình. Lái xe tìm một nơi không có ai, hắn mới thả hận ý mới giam cầm ác mộng sợ hãi ra.

Hàn Phi vẫn ghi nhớ kiến nghị của Lệ Tuyết, muốn dùng Cao Thành để điều khiển hận ý bên dưới thủy cung Biển Sâu. Trước đây ý thức của hắn không thể chống đỡ nổi, nhưng sau khi nhân cách thức tỉnh lần thứ 7, hắn đã có năng lực để thử rồi.

Nhân cách chiếm hữu của tên Sửu cộng thêm ký ức hiện thực của Cao Thành, phối hợp thêm năng lực điều khiển nhân cách của hận ý Đồng Tâm, Hàn Phi có xác suất rất lớn sẽ thành công.

"Thứ chôn vùi bên dưới thủy cung biển sâu là ký ức của Cao Hưng, mình làm như thế này cũng đồng nghĩa với việc, cướp mất quá khứ của thần linh bên trong thế giới điện thờ."

Nếu như thất bại, có thể Hàn Phi sẽ lập tức đứng ở phe đối diện với cả thế giới điện thờ, thủy quái vốn đang bị phân tán sẽ liên kết lại với nhau để chống đối. Có điều nếu như có thể thành công, kết quả đáp lại cũng tương tự khiến người ta phải kinh ngạc. Cao Thành và Cao Hưng là hoa song sinh, Cao Thành càng mạnh, Cao Hưng sẽ càng yếu, Cao Thành tranh đoạt được càng nhiều, ảnh hưởng đối với điện thờ cũng càng lớn.

"Thần linh không biết lúc nào sẽ quay trở lại, chuyện này cũng phải nhanh chóng đưa vào kế hoạch mới được."

Dựa vào năng lực của bản thân Hàn Phi vẫn chưa đủ để chống lại đôi mắt của thần linh, hắn cần sự phối hợp của tất cả các tổ chiến đấu trong Cục điều tra. Sau khi đánh què hận ý hàng đầu kia, mới có thể sử dụng nhân cách chiếm hữu để thử.

"Cố gắng gia tăng điểm cống hiến, mình phải nhận được sự ủng hộ của nhiều người hơn mới được." Hàn Phi lấy ra tấm thẻ mà trung đội trưởng đưa cho hắn: "Phiếu bầu rốt cuộc là ý gì? Còn nữa Lệ Tuyết đã đi thành mới Hy Vọng được hai ngày rồi, tại sao một chút tin tức cũng không thấy truyền về? Có khi nào chị ấy đã gặp phải phiền phức gì không?"

Tình hình ở thành mới Hy Vọng còn phức tạp hơn rất nhiều so với Cục điều tra, các thế lực lớn còn sống sót của loài người đều đang âm thầm tranh đấu với lực lượng của quỷ quái, cân bằng lẫn nhau. Không chút khoa trương khi nói rằng, ai thực sự chủ đạo được thành mới Hy Vọng, người đó sẽ chủ đạo được hy vọng của tương lai những người sống sót.

Cất tấm thẻ đi, Hàn Phi lái xe len lỏi bên trong khu C, đến thôn Trường Thọ.

Lý do hắn lựa chọn nơi này là bởi vì, thôn nghỉ dưỡng này cách rất gần với tòa nhà quỷ viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên.

Khi Hàn Phi vừa tiến vào thế giới điện thờ, trong quyển nhật ký mà hắn đọc được của Cao Thành, bên trên có viết đến thông tin của ba tòa nhà quỷ, lần lượt là Bệnh viện mắt số 3, Viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên, Thủy cung Biển Sâu.

Ba tòa nhà quỷ này đều là các kiến trúc ảnh hưởng đến vận mệnh của Cao Thành, cũng ẩn chứa bí mật của Cao Hưng ở bên trong.

Đỗ xe ở một nơi kín đáo, Hàn Phi thu liễm khí tức và bật công tắc diễn xuất bậc thầy trong đầu. Hắn giống như một kẻ chạy loạn đã đói mấy ngày liền, vô cùng yếu ớt.

Cất vòng đen đi, Hàn Phi đi bộ trên con đường đất gập ghềnh mọc đầy cỏ dại. Hắn tìm thấy thôn Trường Thọ trên bản đồ phía sau rừng nhiệt đới.

Bên ngoài thôn trang đổ nát vẫn còn có các biển chỉ dẫn đường gỉ sét và biển quảng cáo cực lớn. Chỉ có điều bây giờ nhìn mấy người già trên biển quảng cáo cười một cách vô cùng quỷ dị.

Hồi tưởng lại những tài liệu đã xem trong Cục điều tra, Hàn Phi nhớ tất cả những người sống sót trong thôn Trường Thọ đều đã bị nguyền rủa, chỉ cần rời khỏi thôn là sẽ lập tức lão hóa già yếu nhanh chóng dẫn đến chết. Càng kỳ lạ là, người trong thôn này mỗi ngày đều có một lượng nước rất lớn, còn buộc phải là nước được lấy lên từ trong chiếc giếng cổ của thôn.

Chương 874: Những người già biến mất

Ngửi mùi thối rữa vô cùng rõ trong không khí, Hàn Phi đi qua bên cạnh biển quảng cáo: "Người tốt, nước tốt, không khí tốt, nơi này khác hoàn toàn với những gì nói trong quảng cáo."

Lại đi thêm vài trăm mét nữa, Hàn Phi nhìn thấy trên cành cây có treo ngược thi thể. Trên người những thi thể thối rữa kia có mặc đồ màu đỏ rực, bên ngoài mỗi bộ quần áo đều có thêu một chữ Thọ màu đen.

"Đứng lại! Đừng đi về phía trước nữa!" Lá cây rơi xuống, một quái nhân mặc hai lớp áo mưa đi ra từ phía sau cái cây, trông anh ta chừng 40 tuổi, cơ thể vạm vỡ, để râu màu đen.

"Thôn trang không phải ở phía trước hay sao?" Hàn Phi không cảm thấy có uy hiếp gì từ trên người quái nhân.

"Trong thôn đó toàn là yêu quái thôi!" Người đàn ông mặc áo mưa còn muốn nói gì đó, dây đỏ và chuông buộc trên cây đột nhiên vang lên, anh ta lập tức trở nên căng thẳng: "Chạy mau! Tuyệt đối không được uống nước trong thôn! Nhất định phải cẩn thận người già!"

"Nước có vấn đề à? Trong thôn đó đã xảy ra chuyện gì vậy?" Hàn Phi còn chưa nói xong, người đàn ông đã chui vào trong bụi cây. Hắn đang định đuổi theo thì nhiệt độ không khí xung quanh đột nhiên giảm xuống, tiếng cười âm trầm đột nhiên vang lên.

Một lát sau, trên con đường đất xuất hiện hình bóng của hai người già, ban ngày ban mặt mà bọn họ còn xách theo đèn lồng giấy trắng, đôi mắt đục ngầu nhìn chằm chằm Hàn Phi.

"Chàng trai trẻ, lạc đường à? Có muốn đến nhà tôi ăn bát cháo nóng không?"

Những lời nói của ông lão rất ấm áp, trên mặt Hàn Phi cũng lộ ra nụ cười cảm kích: "Cảm ơn hai vị lão bá đã thu nhận giúp đỡ."

Hai bên đều vô cùng lịch sự, mọi người vui vẻ tiến vào trong thôn.

Cành cây lay động, sau khi Hàn Phi đi, thi thể treo ngược rơi xuống đất, áo chữ Thọ màu đỏ bị gió thổi, chữ Thọ màu đen trở nên ẩm ướt.

"Thôn của chúng tôi rất thiên nhiên, quê hương trường thọ, những người già bình quân có thể sống qua trăm tuổi." Lão bá xách đèn lồng giấy trắng bắt đầu giới thiệu với Hàn Phi: "Trước đây có rất nhiều người đến chỗ chúng tôi nghỉ dưỡng, còn có các phương tiện truyền thông đặc biệt tới đây để tìm bí quyết trường thọ."

"Cậu nhóc này, cậu hãy yên tâm nghỉ ngơi ở đây đi. Thế giới bên ngoài loạn hết rồi, nhưng chỗ chúng tôi nhân kiệt địa linh, được thần linh bảo hộ, quỷ quái gì cũng không dám vào đây."

Ở cuối con đường đất có dựng hai cột cửa khổng lồ, trên một cây cột có buộc vải trắng, còn trên cây cột còn lại có buộc một tên ngốc.

Trông anh ta cũng khoảng hơn 40 tuổi, đầu tóc rối bù, trên người rất bẩn, không đi giày, trên thân toàn là vết rộp máu và vết thương, dường như là đã chạy một đoạn đường rất xa, sau đó lại bị bắt trở lại.

"Cậu đừng sợ, nó là một tên ngốc trong thôn, cứ đến ban ngày là phát điên, chúng tôi không còn cách nào khác mới phải trói nó lại." Lão Bá dường như là sợ Hàn Phi hiểu lầm nên vội vàng giải thích.

"Chỉ phát điên vào ban ngày?" Hàn Phi có chút khó hiểu, buổi tối anh ta không nhìn thấy quỷ hay sao?

Đi theo phía sau hai ông lão, Hàn Phi vừa đi qua cột cửa thì tên ngốc đột nhiên mở trừng hai mắt, lớn tiếng mắng chửi về phía hắn: "Cút! Cút! Cút ra khỏi đây!"

"Sao mày lại phát bệnh rồi? Câm miệng lại cho tao!" Ông lão nhặt nhánh cây dưới đất lên đánh vào người tên ngốc, ông ta dùng lực vô cùng mạnh, mỗi một roi quất xuống chính là một vết máu.

“Không sao, cháu cũng thường bị người ta mắng chửi, ông đừng đánh anh ấy nữa.” Hàn Phi thiết lập vai diễn cho mình là một người tốt bụng, nhu nhược, lương thiện, đơn thuần.

“Tôi cũng không muốn đánh nó đâu, nhưng khuyên thế nào cũng không được đứa trẻ này, tôi đã nhìn thấy từ nhỏ cho đến lớn, kết quả nói điên là điên luôn.” Vứt nhánh cây sang một bên, lão bá đứng chắn giữa Hàn Phi và tên ngốc, không để cho hắn trò chuyện cùng tên ngốc kia.

Ông lão còn lại thì tóm lấy cánh tay Hàn Phi, kéo hắn vào bên trong thôn.

Cả thôn Trường Thọ đều là kiến trúc theo phong cách cổ xưa, nhà gác hai tầng, sân vườn nhỏ, thôn trang được xây dựng rất tốt, nhưng đây vốn dĩ là một nơi non xanh nước biếc, thì lại mang đến cho người ta một cảm giác âm u khó tả.

“Rau nhà trồng được vẫn còn không ít, tối nay cậu cứ nghỉ ngơi ở nhà tôi trước, chờ đến ngày mai thì cậu tự mình đi tìm nhà để ở. Trong thôn nhà trống rất nhiều, đủ để ở ba ngày, căn nhà đấy coi như là của cậu luôn.” Hai vị lão bá vô cùng nhiệt tình, thoạt nhìn sẽ cảm thấy phong tục dân gian của thôn làng này rất đơn giản.

Đi men theo con đường nhỏ không một bóng người về phía trước, hai bên con đường đất đầy cỏ dại um tùm, thỉnh thoảng còn có những con côn trùng mà Hàn Phi chưa từng thấy và những con chuột với thể hình khổng lồ bò qua.

“Đến rồi.” Lão bá xách đèn lồng giấy trắng vái ba lạy về phía cửa nhà của mình trước, sau đó tóm lấy chiếc vòng đồng trên cửa, khẽ gõ vào cánh cửa: “Lão phu nhân, tôi dẫn theo khách về rồi đây.”

Trong nhà truyền đến tiếng cánh cửa bị đẩy ra từng chút một. Rất lâu sau, cửa nhà bị một bà lão mở ra, đối phương rất lớn tuổi, mặt đầy những vết nhăn nhỏ, sắp che hết cả mắt rồi.

“Bà đi hâm nóng lại cháo đi, đứa trẻ này đã lâu chưa ăn gì rồi.”

“Không sao đâu ạ.” Hàn Phi biểu hiện ra vô cùng thẹn thùng. Hắn biểu diễn một cách thật sinh động nội tâm vừa đói

lại vừa ngại mở miệng ra ngoài, nắm bắt tính cách nhân vật một cách vô cùng vừa vặn.

Hai ông lão đã hoàn toàn trút bỏ phòng bị đối với Hàn Phi, còn cảm thấy hắn với những tên chuyên chạy đến "quấy rối" trong thôn không giống nhau, hắn chỉ là một người đáng thương chạy nạn.

"Đi cả chặng đường, cậu cũng mệt rồi, vào trong nhà nghỉ ngơi đi." Ông lão đưa Hàn Phi vào phòng cho khách, rồi quay người rời đi.

Cảnh tượng ấm áp đến đây là kết thúc. Thông qua khe hở của cánh cửa, Hàn Phi nhìn theo bóng lưng của ông lão. Phía sau cái lưng gù nghiêm trọng của ông ta hình như là một miếng thịt khổng lồ, bên trong dường như có ẩn chứa một người khác.

"Thôn Trường Thọ rất gần với tòa nhà quỷ viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên, nếu muốn tìm hiểu tòa nhà quỷ, cách tốt nhất chính là nghe ngóng đủ các tin tức cần thiết ở đây."

Cho dù với thực lực hiện tại của Hàn Phi, tiến vào tòa nhà quỷ cũng không dám bảo đảm có thể toàn thân rút lui. Tòa nhà quỷ là kiến trúc đáng sợ nhất ngoại trừ tòa nhà cấm, đến nay vẫn chưa được xác minh, có xác suất lớn ẩn chứa thứ có liên quan đến không thể nhắc đến.

Ngồi ở trên giường của phòng cho khách, rất nhanh Hàn Phi đã phát hiện ra một chuyện vô cùng kỳ lạ. Bên trong phòng cho khách vẫn còn có một gian nữa, cửa của gian phòng đó đã bị khóa lại.

Giường của phòng cho khách chỉ cách một bức tường với gian phòng đó, điều quỷ dị là trên bức tường kia còn có một cánh cửa sổ.

Nằm trên giường trong phòng cho khách, ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy cửa sổ liên thông với gian phòng kia.

Hàn Phi lặng lẽ đến gần, cửa sổ bị chặn lại bởi bìa các tông cứng, chỉ khi gỡ tấm bìa ra mới có thể nhìn thấy thứ đặt trong gian phòng đó.

Hắn đang định nhấc tấm bìa lên thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra. Bà lão mặt đầy nếp nhăn hằn sâu bưng một bát cháo nóng đi vào.

Bà ta cúi đầu, mạch máu trên hai cánh tay lồi ra ngoài, trông giống như những con sâu màu xanh đậm đang động đậy.

"Ăn nhiều một chút, đến buổi tối là không có gì để ăn đâu." Giọng nói của bà lão không có chút cảm xúc nào, tê dại, âm trầm, giống như một cỗ máy đã rỉ sét nghiêm trọng.

"Cảm ơn bà." Hàn Phi nhìn bát cháo trên bàn, bên trong có chứa cháo rau dại ngũ cốc vừa mới làm, vẫn còn bốc khí nóng hổi, mang theo một mùi thơm nhàn nhạt, khiến người ta rất kích thích.

Cầm đũa, Hàn Phi cẩn thận quậy lên. Hắn phát hiện ra ba đồng tiền xu và một lọn tóc đen ở đáy bát.

"Cháo này là dành cho người chết ăn sao?"

Đặt ngang đũa lên bàn, Hàn Phi cầm đồng xu lên và muốn đi thăm dò bà lão. Nhưng sau khi ra khỏi phòng cho khách, thì hắn lại phát hiện bầu trời bên ngoài đã tối hơn rất nhiều.

Tốc độ thời gian bên trong thôn Trường Thọ này hình như là nhanh hơn rất nhiều so với bên ngoài. Có một sức mạnh đang hút mất thời gian của tất cả người sống, gia tăng tốc độ lão hóa của thôn dân.

Đèn lồng giấy trắng trên mặt đất đã không thấy đâu, Hàn Phi không dừng lại ở trong sân, hắn mang theo sự tò mò mở cửa phòng bếp ra.

Cảnh tượng đáng sợ như trong tưởng tượng không hề xuất hiện, phòng bếp vô cùng bình thường, cũng giống như những gia đình nông dân khác, không có nơi nào đáng chú ý.

"Bát cháo kia chính là được làm ở đây à? Nhưng tại sao nồi lại sạch bong, không có một chút dấu vết nào là đã sử dụng qua vậy?"

Ra khỏi phòng bếp, Hàn Phi nhìn về phía phòng chủ. Hắn còn nhớ rất rõ khi bà lão mở cửa cho hắn, trong nhà truyền đến

âm thanh cánh cửa bị đẩy ra, âm thanh đó dường như là đến từ phòng chủ.

Nhìn vào bên trong theo khe cửa, bên trong phòng chủ có bày biện một số lượng lớn đồ đạc bằng gỗ; ngoại trừ điểm này ra, cũng không có điểm nào khiến hắn đáng chú ý nữa.

"Cộc! Cộc! Cộc!"

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, Hàn Phi ngoảnh đầu nhìn ra cánh cửa trong sân lớn.

Một thôn nữ trang điểm đậm xách cái giỏ tre đứng ở cửa. Nói là thôn nữ, nhưng thực ra cô ta trông ít nhất cũng đã ngoài 50, chỉ là trên mặt có trang điểm một lớp dày, vì thế khiến người ta có vẻ đoán không ra được tuổi thật.

Thôn nữ cũng không ngờ trong nhà còn có người khác, đôi mắt kỳ lạ của cô ta nhìn chằm chằm Hàn Phi, phấn trang điểm trên mặt rơi xuống, trên khuôn mặt ửng đỏ lộ ra một nụ cười có phần đáng sợ.

"Chị là?" Bị cô ta nhìn đến sởn tóc gáy, Hàn Phi mở miệng.

"Tôi! À, tôi là con dâu của chủ nhà này, tôi đến đây để đưa cơm." Thôn nữ nhấc cái giỏ tre được đậy bằng vải đen trong tay lên, rồi đặt nó vào bên trong phòng bếp.

Trong cả quá trình cô ta di chuyển, ánh mắt đều vô ý hoặc cố ý liếc nhìn về bên phía Hàn Phi.

"Cậu là hôm nay mới vào thôn à? Đã ăn cháo chưa? Buổi tối khi nằm ngủ nhớ đừng xoay người bừa bãi, tốt nhất là nằm bò lên giường mà ngủ, như vậy… cậu sẽ ngủ được thoải mái hơn một chút." Thôn nữ nói rất nhiều, sau khi đặt cái giỏ tre vào bếp, cô ta còn muốn đến bắt tay Hàn Phi, nhưng bị hắn né tránh: "Tôi cũng giống như cậu, đều là từ bên ngoài đến, mới đầu tiên có thể vẫn chưa quen lắm, nhưng dần dần cậu sẽ phát hiện mình sẽ không muốn rời khỏi đây nữa."

Cô ta vẫn dùng điệu cười kinh khủng đó nhìn Hàn Phi: "Nhà tôi ở phía tây của thôn, nếu như sống ở đây không quen, có thể đến tìm tôi."

Thôn nữ có phần không nỡ rời đi. Đóng cửa sân lại, Hàn Phi chạy đến phòng bếp mở cái giỏ tre lên nhìn một cái. Trong chiếc giỏ có chứa con chuột với thể hình khổng lồ và rất nhiều kén tằm bị bóc ra.

"Thôn này vậy mà cũng có thể trở thành cứ điểm của người sống sót? Cảm giác như tất cả người sống đều đã không còn bình thường nữa, sự thay đổi của bọn họ chắc là có liên quan đến tòa nhà quỷ kia."

Quay trở lại phòng cho khách, vừa vào bên trong Hàn Phi đã cảm thấy có gì đó không ổn. Đôi đũa lúc trước được hắn đặt nằm trên bàn, lúc này lại đang được cắm dựng đứng trong bát cháo, lọn tóc đen cũng không thấy đâu nữa.

"Trong thời gian mình đi chắc chắn là không có ai vào đây, xem ra có thứ bẩn thỉu đang trốn ở trong phòng này."

Đi đến bên cạnh bàn, Hàn Phi lại khuấy bát cháo đã nguội lên; lọn tóc đen ở đáy bát, bây giờ đã biến thành tóc trắng.

Sắc trời càng tối dần, Hàn Phi không đi ra ngoài nữa, hắn nằm trên chiếc giường trong phòng cho khách.

Sau khi tia sáng cuối cùng biến mất, đêm tối bao trùm cả thôn Trường Thọ, Hàn Phi cảm thấy toàn thân bị một luồng khí lạnh lẽo không bình thường bao trùm, hắn khẽ cau mày: "Hình như bây giờ mình đang ở bên trong quỷ vực? Thôn Trường Thọ đến buổi tối sẽ bị quỷ vực của hận ý nuốt chửng?"

Tốc độ thời gian có vẻ như bắt đầu chậm lại, cảm giác mệt mỏi sâu sắc hằn lên trong lòng Hàn Phi, giống như có một giọng nói ở sâu trong nội tâm đang thúc giục hắn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Giữ hơi thở, điều chỉnh hô hấp, khi đang chiến đấu chống lại cơn buồn ngủ khó tả kia, Hàn Phi đột nhiên nghe thấy tiếng móng tay cào vào tường.

Nhìn theo hướng âm thanh phát ra, Hàn Phi nhìn chằm chằm vào cửa sổ trên bức tường của gian phòng.

Tấm bìa chặn cửa sổ lại khẽ nhô lên, dường như cánh cửa đó đang bị người ta đẩy ra từ bên trong.

Tấm bìa cũ nát bị móng tay cào xé, dần dần, bên trên xuất hiện một cái lỗ, một ngón tay nhợt nhạt thò ra từ bên trong.

Dấu vân tay đã bị lửa thiêu cháy, ngón tay đó di chuyển xuống bên dưới, máu đỏ tươi dần dần nhuộm đỏ tấm bìa.

Sắc trời đã khuya hơn, tấm bìa dần dần rơi xuống, một khuôn mặt người xuất hiện ở phía bên kia cửa sổ. Cơ thể dị dạng của nó từng chút một thò ra bên ngoài, từng khớp của hai cánh tay hướng về phía chiếc giường của phòng cho khách.

Cảnh tượng này vô cùng kinh khủng, ngột ngạt đến mức khiến người ta không thở nổi.

Phần thân dưới của con quái vật kia vẫn ở bên trong gian phòng đó, nửa thân trên đã thò ra bên ngoài cửa sổ, những ngón tay sắp chạm vào mặt của Hàn Phi.

Hai mắt mở to, Hàn Phi nhìn con quỷ gần trong gang tấc, môi hắn khẽ cử động: “Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn.”

Hai cánh tay chống đỡ cơ thể, hắn lấy đầu đâm về phía khuôn mặt méo mó của con quái vật!

Chương 875: Từ đường Phó gia

Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn không nhất thiết phải dùng tay, đầu và mặt chạm với nhau cũng có thể.

Từng cảnh tượng ký ức xẹt qua trong tâm trí Hàn Phi, con quái vật trong gian phòng đó hình như là con trai ruột của ông bà lão. Hình như là bởi vì đã uống quá nhiều "nước giếng", nên kết quả là nó đã biến thành dáng vẻ quỷ như thế này.

"Xoạch!"

Hàn Phi đâm thủng cửa sổ của gian phòng, sự nhiệt tình của hắn giống như ngọn lửa, khiến cho con quái vật giam trong gian phòng bị áp đảo.

Hai cánh tay giống như xiềng xích, Hàn Phi và con quái vật đó quấn lại với nhau. Không quan tâm đến việc cự tuyệt của đối phương, hắn cùng nhảy vào bên trong gian phòng đó.

Trong gian phòng chật hẹp không có gạch lát nền, ở chính giữa gian phòng là một cái mộ bị đào ra.

"Trong gian phòng của phòng cho khách là một ngôi mộ? Nhà nông này cũng khá độc đáo đấy chứ."

Sương đen tham lam tuôn ra từ trên người Hàn Phi. Con quái vật kia phát giác ra điều không ổn, cơ thể nó đột nhiên trở nên khô quắt và hóa thành một bãi nước đen, ngấm vào bên trong ngôi mộ.

"Tên này tốt đấy, chạy nhanh thật!"

Ngồi xổm bên cạnh ngôi mộ, Hàn Phi đưa xương đen tham lam vào bên trong hốc của mộ: "Vô Thường! Dẫn chim Dodo xuống dưới xem sao!"

Bên dưới ngôi mộ kia liên thông với dòng sông ngầm dưới lòng đất, có mạch nước ngầm phức tạp, cho dù Vô Thường và chim Dodo phối hợp với nhau cũng không thể tìm thấy quái vật.

Có điều bọn họ cũng có những phát hiện khác, Vô Thường đem những bộ quần áo bị ngâm đến mục nát lên.

"Những trang phục này chắc hẳn là đều của những người bị hại, quy trình giết người thông thường của quỷ quái là nhân lúc đêm khuya kéo người vào trong gian phòng kia, rồi kéo xuống dòng sông ngầm bên dưới ngôi mộ để dìm chết; mình tỉnh dậy sớm quá nên không trải nghiệm được tình tiết phía sau."

Hàn Phi lật xem đống trang phục kia, bên trong ngoại trừ trang phục của những người sống sót bên ngoài thôn, còn có đồng phục hộ lý của viện dưỡng lão và đồng phục làm việc có viết hai chữ Vĩnh Sinh.

"Vĩnh Sinh là đại diện cho Vĩnh Sinh Pharmatical à? Viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên chẳng lẽ cũng là sản nghiệp của Vĩnh Sinh Pharmatical? Tại sao đồng phục của bọn họ lại xuất hiện ở đây?" Trong hiện thực Hàn Phi chưa từng nghe đến nơi này, trong phòng hồ sơ của cảnh sát cũng không có các ghi chép liên quan.

Khi Hàn Phi còn đang suy nghĩ, chim Dodo đã tha một lọ thuốc bằng thủy tinh được bọc tầm tầng lớp lớp từ trong đống trang phục rách nát ra.

Lau đi vết bẩn trên chiếc lọ, bên trong có đựng hai bức ảnh. Một bức là được chụp trước khi thảm họa phát sinh, hơn 30 người thanh niên đứng cùng với nhau, bọn họ dường như là những sinh viên vừa tốt nghiệp xong, mất rất nhiều thời gian cuối cùng cũng tìm được một công việc vừa ý. Trên mặt mọi người đều tràn đầy ý cười, trong ánh mắt chứa đầy hoài bão đối với tương lai.

Mặt sau bức ảnh bị người ta dùng nước thuốc đặc biệt viết ra một thời gian, vừa hay chính là ngày công bố game Cuộc sống hoàn hảo.

Tiếp theo Hàn Phi lại cẩn thận lấy ra bức ảnh thứ hai. Hơn 30 người già mặc đồng phục của viện dưỡng lão đứng trên bậc thềm, biểu cảm của bọn họ đờ đẫn, ánh mắt tê dại, giống như những cái xác không hồn.

So sánh hai bức ảnh với nhau, Hàn Phi phát hiện ra một chuyện rất đáng sợ. Đường nét khuôn mặt của những người già kia rất giống với những người thanh niên, những người già trong bức ảnh thứ hai dường như chính là những người thanh niên trong bức ảnh thứ nhất.

"Không đúng! Bức ảnh thứ nhất được chụp vào ngày công bố game Cuộc sống hoàn hảo, cũng chính là vài tháng trước khi thảm họa xảy ra. Nhưng thảm họa tổng cộng cũng mới xảy ra được mười mấy năm, những người thanh niên này làm sao toàn bộ lại biến thành những người già gần trăm tuổi được?"

Những người sống trong viện dưỡng lão chưa chắc đã là người già, thời gian của bọn họ đã bị đánh cắp.

"Người chơi mã số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện vật phẩm nhiệm vụ rank F! Lọ cầu cứu, thành công kích hoạt nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ — A Niên"

"A Niên (nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ): Tên của tôi là A Niên, tôi bị mắc kẹt trong cùng một ngày, thời gian giống như chiếc lồng giam, xin hãy cứu tôi."

"Yêu cầu nhiệm vụ: Tiến vào phòng bảo vệ của viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên, nhìn thấy A Niên."

Nhắc nhở của nhiệm vụ mà hệ thống đưa ra đã xác minh suy đoán trước đó của Hàn Phi, thôn Trường Thọ quả thực có quan hệ mật thiết với viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên.

Lấp lại cái lỗ bên trên ngôi mộ, Hàn Phi đi ra khỏi phòng cho khách. Hiện tại hắn đã bị quỷ vực bao trùm, tốc độ thời gian trong thôn này khác với bên ngoài, khắp nơi đều có một sự cổ quái không thể nói rõ.

"Trong mộ có chôn con trai của hai người già kia, người trong nhà này nhất định có biết một số chuyện."

Cánh cửa của phòng bếp hơi động đậy, giỏ thức ăn mà ban ngày cô con dâu đưa đến bị lật đổ. Con chuột lớn bên trong mặc nhộng tằm, trong bộ dạng như con người đứng trên bếp lò, giống như là đang học làm thôn dân.

"Đôi vợ chồng già kia nấp ở đâu rồi?"

Đi vào phòng chủ một lần nữa, Hàn Phi phát hiện ra một cỗ quan tài bên trong phòng ngủ của đôi vợ chồng già. Nhớ đến âm thanh tấm gỗ dịch chuyển khi bà lão mở cửa, hắn có thể chắc chắn rằng, lúc đó bà lão đang nằm bên trong quan tài.

"Người sống tại sao phải nằm ở nơi của người chết?"

Mở nắp quan tài ra, bên trong là một chiếc áo liệm lớn màu đỏ, còn có một bức hình chụp chung đen trắng của một gia đình năm người.

Đôi vợ chồng già trong hình không hề già nua đến như vậy, con trai và con dâu của bọn họ cũng chưa biến thành quái vật.

"Người chơi mã số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện vật phẩm nhiệm vụ rank G — Áo liệm."

"Áo liệm: sau khi mặc nó lên, bạn sẽ có xác suất được sự chấp thuận của thôn dân, nhưng bạn cũng sẽ phải trả một cái giá tương ứng, ví dụ như vĩnh viễn lưu lại trong thôn."

"Cái này có được coi là trang phục thống nhất trong thôn không?"

Ngồi bên cạnh quan tài, Hàn Phi lấy tài liệu về thôn Trường Thọ trong Cục điều tra ra. Tất cả những người đưa tin được phái đến sống ở đây đều hồi âm lại bình thường, nhưng có rất ít người sẽ rời khỏi thôn.

Thôn Trường Thọ giống như là có một loại ma lực đặc biệt, sẽ giữ những người đến từ bên ngoài lại trong thôn, khiến cho bọn họ không muốn rời đi.

"Chẳng lẽ ở lại đây thực sự có thể trường sinh bất tử, vĩnh hưởng cực lạc?"

Hàn Phi không tiếp tục ở trong nhà nữa, hắn thu lại khí tức rồi đi ra khỏi căn nhà cũ.

Thôn Trường Thọ vào buổi đêm khắp nơi đều toát ra khí tức quỷ dị, nhưng khi Hàn Phi thực sự đến gần một địa điểm nào đó, thì lại không tìm ra chỗ nào có vấn đề.

"Có sự tồn tại của quỷ vực, nơi đây chắc chắn có hận ý ẩn nấp, nó lấp ở nơi nào vậy? Tại sao tất cả quỷ quái bên trong

vực sâu tham lam đều không cảm nhận được vị trí của nó?"

Hàn Phi chuẩn bị đi đến chỗ ở của trưởng thôn. Khi đi được nửa đường, hắn đột nhiên nhìn thấy một tia sáng yếu ớt.

Có vài người nam thanh nữ tú mặc đồng phục leo núi, cầm đèn pin lúc sáng lúc không, tiến vào trong thôn.

Trông bọn họ như những con ruồi không đầu, không ngừng đi loanh quanh trong thôn, dường như là đang tìm đường rời đi.

Hàn Phi đi cùng với bọn họ một lát, không ngờ đối phương lại đặc biệt nhạy cảm, rất nhanh đã phát hiện ra hắn.

"Ai ở đằng sau?"

Ánh sáng của đèn pin chiếu lên trên người Hàn Phi, mấy vị "du khách" trông giống như những con chim non bị kinh sợ, hoảng loạn nép lại với nhau.

"Tôi là người chạy nạn, đi nhầm vào thôn này, ban ngày vẫn còn đang yên đang lành, nhưng đến buổi tối toàn bộ thôn dân đều không thấy đâu nữa…" Dựa vào kỹ năng diễn xuất bậc thầy của mình, Hàn Phi đã thành công khiến những du khách giảm sự cảnh giác.

"Chúng tôi vào đây từ một tuần trước, sau khi đêm đến thì trời không còn sáng nữa, cứ mãi bị mắc kẹt ở trong đêm tối." Nữ du khách duy nhất rụt rè mở miệng nói, cô có tâm địa lương thiện, còn cảm thấy Hàn Phi một thân một mình có chút đáng thương.

"Mọi người bị mắc kẹt ở trong đêm tối? Không thoát ra được?" Hàn Phi nghĩ đến nhiệm vụ ngẫu nhiên điện thờ mà mình tiếp nhận, người tên là A Niên cũng bị mắc kẹt trong một ngày.

"Đúng vậy, chúng tôi đi ra phía bên ngoài, nhưng phía cuối tất cả các con đường đều là thôn này." Người đàn ông dẫn đầu cao hai mét, khôi ngô vạm vỡ, tất cả các du khách khác đều coi anh ta là người đáng tin cậy.

"Mọi người đã kiểm tra qua những ngôi nhà cũ trong thôn này chưa? Có phát hiện gì bất thường không?" Hàn Phi cảm

thấy có gì đó không đúng, quỷ vực bao trùm, trong những ngôi nhà trong thôn Trường Thọ không biết ẩn nấp bao nhiêu quỷ quái, mấy du khách đến từ bên ngoài này vậy mà lại có thể sống được một tuần; nếu như không phải là bọn họ có vận khí tốt đến mức nghịch thiên, vậy thì chứng tỏ bọn họ chắc chắn có che dấu thực lực.

Đồng tử hơi co lại, Hàn Phi muốn rút ngắn khoảng cách để quan sát, nhưng khi hắn vừa tiến lên phía trước một bước, hai du khách nam với sắc mặt không thiện cảm nhìn chằm chằm vào hắn, dường như là lo lắng hắn sẽ làm ra chuyện gì không tốt cho bọn họ.

"Tất cả các ngôi nhà trong thôn chúng tôi đều đã đi hết một lượt, không có bất kỳ phát hiện nào, ngược lại là cái giếng cổ bên ngoài thôn lại rất đáng chú ý." Người đàn ông vạm vỡ dẫn đầu cau mày suy nghĩ: "Bên trong giếng cứ có giọng nói của người phát ra, nhưng khi chúng tôi đi qua xem, giếng lại không có gì."

"Giếng nước?" Hàn Phi có chút tò mò: "Có thể dẫn tôi đến đó xem không?"

"Được thôi." Người đàn ông vạm vỡ đồng ý ngay, bọn họ cầm đèn pin đi phía trước dẫn đầu, còn Hàn Phi đi theo phía sau.

Không biết có phải là do ảo giác của Hàn Phi hay không, khi những người du khách kia xoay người lại, hắn nhìn thấy có một du khách trên mặt lộ ra một ý cười.

Giếng nước mà người đàn ông vạm vỡ nói đến ở phía bên kia của thôn, cỏ cây ở đó mọc lên một cách đặc biệt um tùm, che mất tất cả ánh sao.

Tốc độ của các du khách rất nhanh, bọn họ dẫn Hàn Phi đi vào sâu trong rừng rậm. Ở đây có xây dựng một từ đường đã có tuổi tác lâu đời, giếng nước kia ở ngay bên cạnh từ đường.

"Anh hãy nghe đi, có phải là có tiếng nói chuyện từ trong giếng phát ra không?"

"Không có, tôi không nghe thấy gì hết." Ngũ quan của Hàn Phi vượt xa người thường, nhưng hắn cũng chỉ nghe thấy tiếng

côn trùng kêu.

“Anh đến gần hơn một chút đi.” Mấy du khách vây quanh Hàn Phi, dần dần đi đến bên ngoài từ đường, giếng nước chỉ cách bọn họ có vài bước chân: “Nghe thấy chưa?”

“Vẫn không nghe thấy.”

“Đi lên phía trước một chút nữa.” Người đàn ông vạm vỡ dẫn đầu đứng bên cạnh Hàn Phi, cánh tay giấu sau lưng anh ta âm thầm ấn lên vai hắn.

Biểu cảm của mấy du khách cũng có chút căng thẳng, chờ đợi Hàn Phi tiếp tục tiến lên phía trước, nhưng hắn lại dừng lại đúng vào lúc này: “Mấy người không phải chuẩn bị đẩy tôi vào trong giếng đấy chứ?”

Xoay người lại, hắn cười híp mắt nhìn mấy du khách: “Đến bản thân mình cũng bị lừa, tố chất tâm lý này của mấy người, làm sao mà làm được người xấu?”

Ánh sáng chói mắt của con dao trong tay Hàn Phi xuất hiện, trong nháy mắt, bàn tay đặt trên vai của Hàn Phi bị rơi xuống đất.

Vết thương trên người những du khách kia không hề chảy ra máu tươi, mà rơi ra một lượng lớn cát bụi.

Bị biến cố đột nhiên xảy ra này dọa cho sợ hãi, bọn họ hoảng loạn chạy trốn. Hàn Phi làm gì có chuyện tha cho bọn họ, hắn theo sát phía sau.

Trở lại phía sâu trong rừng rậm, những du khách kia đã biến mất ở gần một cái cây lớn.

“Người đâu?”

Hàn Phi trèo lên cây đại thụ, trong tầng tầng lớp lớp lá cây bao bọc, hắn phát hiện ra mấy con nhộng hình người cực lớn.

“Nhìn kích thước này thừa sức có thể bọc được một người.”

Bề mặt những con nhộng lớn có hoa văn giống như vòng tuổi, bọn chúng dường như đã mọc vào cùng với cây đại thụ, hút chất dinh dưỡng thông qua thân cây.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện nhộng Trường Thọ, sau ba lần dị hóa mới xuất hiện quỷ vật, có thể tồn tại được cả trong thế giới tầng sâu và hiện thực.”

Vung dao tái sinh lên, Hàn Phi chém đứt con nhộng lớn. Bên trong rơi ra một con quái vật hình người trái tim vẫn còn đang đập, đối phương trông rất giống một du khách nào đó.

“Nối giáo cho giặc, những tên này dẫn dụ người sống đến gần giếng nước, sau đó tiến hành hiến tế.”

Sau khi rời khỏi cái nhộng lớn, quái vật hình người rất nhanh đã chết đi, những “sinh vật” đặc biệt này đều là dị biến ra từ trong thảm họa, có vẻ giống với hoa oán hận mà Hàn Phi thu được lúc trước.

Một mình trở lại từ đường, Hàn Phi mở cánh cửa nặng nề ra. Hắn nhìn thấy những bài vị trên bàn cúng, từ đường này không phải cúng tế tổ tiên, cũng không phải thần linh, mà là một cái hộp màu đen tuyền.

Tất cả bài vị của người đã khuất đều vây quanh chiếc hộp đen kia, như thể mong muốn hộp đen có thể đổ ra thứ gì đó, để bọn họ tranh cướp.

Ngoài ra Hàn Phi còn phát hiện ra một chuyện. Tất cả những người trên bài vị đều họ Phó, bọn họ có cùng họ với người sáng lập ra Vĩnh Sinh Pharmatical.

“Thôn Trường Thọ này liệu có phải là một nơi thử nghiệm khác của Vĩnh Sinh Pharmatical không? Dùng những đứa trẻ như tờ giấy trắng để nhào nặn nhân cách và dò tìm đủ các khả năng vô tận của tư duy, lấy người già ra để thí nghiệm sinh mệnh và giới hạn của xác thịt.” Nhìn điêu khắc hộp đen ở giữa các bài vị, hắn thật sự không ngờ lại có thể nhìn thấy hộp đen bên trong điện thờ ký ức của Cao Hưng.

“Chẳng lẽ bên trong viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên có ẩn chứa bí mật của hộp đen? Cao Hưng chính là bởi vì biết được bí mật này, nên mới thay đổi được vận mệnh, từ một đứa trẻ ở tầng lớp thấp bi thảm, trở thành ác mộng của toàn thành phố?”

“Ba tòa nhà quỷ trong nhật ký của Cao Thành chính là mấu chốt của thế giới ký ức điện thờ này. Trong bệnh viện mắt số 3, hai đứa trẻ dường như đã thay đổi mắt, cuối cùng bọn chúng đi lướt qua nhau trong thủy cung Biển Sâu. Trong viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên, cuộc đời của hai người dường như đã thực sự đi trên hai con đường khác nhau.”

Chương 876: Trường Thọ, Thiên Niên, Bất Tử, Vĩnh Sinh

Từ đường có vẻ hơi âm u, những bài vị trên bàn cúng dường như đều đang nhìn chằm chằm vào Hàn Phi, có vẻ như trên bàn đang ngồi đầy những người đã khuất.

Khẽ đẩy bàn cúng, Hàn Phi phát hiện ra một cuốn gia phả cũ nát phía dưới bàn, đại đa số nội dung bên trên đều đã không còn nhìn được rõ, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra một vài chữ.

"Nhộng Trường Thọ, giếng Vĩnh Sinh, thịt Bất Lão, con người có thể biến thành quỷ ăn tuổi tác?"

Trên gia phả có ghi chép những thứ vô cùng đáng sợ, tổ tiên nhà họ phó dường như có một số vẫn chưa chết. Thông qua một số phương thức đặc biệt, bọn họ biến thành một thứ tồn tại nửa người nửa quỷ.

"Trong hộp đen… chảy ra máu màu đen?"

Lật xem gia phả, Hàn Phi muốn tìm một số thông tin hữu ích. Hắn đang tập trung hết sức chú ý thì đột nhiên cảm thấy sau lưng có một luồng khí lạnh lẽo đến thấu xương.

Ngoảnh đầu lại, cửa của từ đường không biết đã bị đóng lại từ lúc nào, một số bài vị trong phòng hơi động đậy, môn thần mặt quỷ được vẽ trên tường dần dần bước ra.

Môn thần bình thường là thần linh, nhưng phần mặt của môn thần trên từ đường này đã bị thối rữa, toàn thân đều là xương trắng, dùng quỷ môn để gọi hẳn sẽ phù hợp hơn.

"Cứ điểm của người sống tại sao lại dùng quỷ để giữa cửa, nơi này xem ra đã hoàn toàn nghiêng về quỷ, không cần thiết phải cứu vãn nữa."

Sương đen tham lam tuôn ra, cánh tay lớn của hiệu trưởng trực tiếp tóm lấy hai con quỷ môn, kéo bọn chúng vào bên trong vực sâu tham lam.

Không hề dừng tay, hắn nhìn tiếp về phía bàn cúng: "Còn các người nữa, đêm nay đừng ai nghĩ đến chuyện chạy thoát."

Kèm thêm cả các bài vị trên bàn cúng, Hàn Phi nuốt tất cả các thứ có chiêm nhiễm khí tức không may mắn bên trong từ đường vào trong vực sâu tham lam.

Ngắm nghía bức tượng hộp đen, Hàn Phi lại phát hiện ra một chuyện rất thú vị. Chiếc hộp đen này được điêu khắc mô phỏng theo chiếc hộp đen trong tâm trí của hắn, chất liệu được dùng vô cùng đặc biệt, ngay cả sương đen tham lam và hận ý cũng đều không thể xâm nhập.

"Tao không mở được hộp đen thật sự, chẳng lẽ cũng không mở được mày sao?"

Ánh sao chữa trị chiếu vào bề mặt hộp đen, Hàn Phi tỉ mỉ quan sát. Trên chiếc hộp đen mô phỏng này có quấn quanh một lượng lớn tín ngưỡng của thôn dân, nó cũng được phân thành hai hình thái cứu chuộc và hủy diệt.

Khi nhân cách chữa trị xâm nhập vào, hộp đen sẽ dùng tín ngưỡng thành tâm để ngăn cản; khi hận ý muốn xâm nhập vào, một cỗ sức mạnh tà ác ẩn giấu bên trong hộp đen sẽ được đánh thức.

"Thiết kế cũng hay đấy, nhưng người làm ra nó chắc là không thể ngờ tới mình có thể đồng thời mở ra hai mặt của hộp đen?"

Khi ánh sáng chữa trị bao phủ hoàn toàn hộp đen, vực sâu tham lam nứt ra một kẽ hở, chiếc rìu hóa thành từ ác mộng của sợ hãi được Hình Phu giơ lên cao.

Hộp đen vẫn còn dùng tín ngưỡng của thôn dân để chống đỡ, giây tiếp theo chiếc rìu được hóa thành từ ác mộng của sợ hãi đã trực tiếp chém lên nó!

Tiếng bong bóng vỡ vang lên, chiếc hộp đen bị cưỡng chế mở ra, bên trong có chứa ký ức toàn là màu đen của một người; giống như dòng nước chảy trên vận mệnh, khuếch tán ra tứ phía; thời gian trong thôn bị thay đổi, mọi thứ đều trở nên chậm hơn.

Hàn Phi vẫn luôn rất tò mò bên trong hộp đen có ẩn chứa thứ gì, bây giờ hắn đã nhìn thấy thứ được ẩn giấu bên trong hộp đen mô phỏng.

Đó là ký ức của một người, đó là một màu sắc hoàn toàn tuyệt vọng không chút sinh cơ. Quá khứ của y mờ mịt, tràn đầy những cảm xúc tiêu cực, hai chữ bi kịch dường như là được dùng để dành riêng cho y.

Mùi thịt thối rữa truyền đến, đau khổ đến cực điểm, mỗi một giây đều được cảm nhận một cách vô cùng rõ ràng; thời gian trôi qua càng ngày càng chậm, thế giới thuộc về y dường như đã bị ngưng đọng lại.

Những bài vị bị hàn thi nuốt vào bên trong vực sâu tham lam như phát điên, tranh nhau chảy ra máu từ bên trong ký ức của hộp đen. Bọn chúng uống no tuyệt vọng của người đó, để khiến cho mình có thể sống tốt hơn một chút.

"Người chơi mã số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện vật phẩm đặc biệt của điện thờ rank C dùng một lần — Bộ phận bi thương của tôi."

"Bộ phận bi thương của tôi: bộ phận bi thương của con người được đặt bên trong hộp đen, không ai có thể nhìn thấy, cũng không ai được phép nhìn. Người bên ngoài sẽ không ngừng đưa bộ phận bi thương của con người vào bên trong chiếc hộp, cho đến khi không thể chứa được nữa, một thế giới tầng sâu đen tối âm u sẽ xuất hiện."

Hàn Phi bị nhắc nhở xuất hiện đột ngột của hệ thống khiến mình ngây ra. Hắn cảm nhận được kí ức màu đen đang chảy kia.

Nghĩ kĩ lại, những bài vị gỗ ngồi không ăn bám trên bàn cúng kia, uống máu chảy ra từ bên trong hộp đen, bọn chúng vui vẻ gào thét, khiến cho cả từ đường đều đang lay động.

"Một bộ phận trường thọ của thôn dân, là được thiết lập trên cái chết của một bộ phận người?"

Ích kỷ, tham lam, khát vọng bất tận, dẫn đến việc bọn họ mô phỏng ra hộp đen, cúng tế thứ tuyệt vọng nhất này trong từ

đường; vô số bài vị giương mắt nhìn nó, chờ đợi uống máu của nó.

Bên trong gia phả có phương pháp chế tạo nhộng Trường Thọ, cũng có nguyên nhân hình thành nên giếng Vĩnh Sinh. Những phương pháp có thể giúp thôn dân trường thọ này đều cần sự hi sinh của một bộ phận người, mà lấy hi sinh để đổi lấy bảo hộ, đã định sẵn là không công bằng.

Hộp đen vỡ tan, Hàn Phi thử thu lại ký ức màu đen mà nó chảy ra, nhưng với năng lực hiện tại của hắn thì không thể bắt được vật phẩm đặc biệt điện thờ rank C đặc biệt nhất này, hắn chỉ có thể giương mắt nhìn nó tiêu tán trong không khí. Những hạt bụi màu đen bay ra khỏi từ đường, sau đó rơi xuống giếng nước bên ngoài.

"Bên trong hộp đen thật sự có phải cũng tích tụ bi thương của một người không?"

Hàn Phi đã nhiều lần mở ra hai mặt của hộp đen, nhưng hộp đen đó dường như là một câu đố vĩnh viễn cũng không có lời giải, bên trong hộp lại là một chiếc hộp khác.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa khiến Hàn Phi dừng suy nghĩ lại. Hắn kéo cửa ra, bên ngoài là những thôn dân mặc áo liệm màu đỏ, xách đèn lồng giấy trắng đứng ở bên trong rừng rậm.

Bọn họ bao vây lấy từ đường, sắc mặt âm u đáng sợ, biểu cảm dọa người.

"Tất cả những người sống của cứ điểm này đều đã bị quỷ quái chi phối rồi." Hàn Phi quét qua những người già. Bởi vì thường xuyên uống nước bên trong giếng nước, cơ thể của bọn họ đều đã dị dạng nghiêm trọng, trở thành nửa người nửa quỷ. Có rất nhiều người già trên người còn mọc ra vết loét mặt người, như thể là vài người ghép lại với nhau vậy.

"Bọn họ giết chết những người khác, cướp đoạt sinh mệnh của một bộ phận người để mình được trường thọ; kết quả là trên cơ thể của mình lại xuất hiện đặc trưng của người khác, đây là cái được gọi là bí mật của trường thọ à?"

Cả nhà người già tiếp đãi Hàn Phi lúc trước cũng ở trong số đó. Trên cổ của ông lão đó có dán thuốc cao, khi thuốc cao rơi xuống, trên cổ ông ta để lộ ra khuôn mặt của một người trẻ tuổi.

Hàn Phi đã xem qua báo cáo của cục điều tra, mặt người trẻ tuổi sống ở cổ ông lão giống hệt với người đưa tin mà cục điều tra đã phải đến thôn Trường Thọ.

"Mấy người có còn là con người nữa không?"

Cả thôn đều trở thành những kẻ tiếp tay cho quỷ. Vì để sống lâu hơn, bọn họ đã mất đi nhân tính, chỉ còn lại một cái xác không thối rữa.

Mặt đất đang rung chuyển, có thể cảm thấy Hàn Phi không dễ đối phó, trong thôn lại xuất hiện biến cố mới.

Những ngôi mộ bị đào ra, những người nhà ẩn giấu bên trong các ngôi nhà đi ra bên ngoài, số lượng thực sự khủng khiếp.

Đại đa số bọn họ đều vô cùng già nua, làn da giống như mảnh vải gấp lại với nhau, ngũ quan đều bị nhăn nhúm; trong mắt cũng không có ánh sáng của con người, mà chỉ còn lại một loại sợ hãi đối với cái chết và cảm giác đói khát tràn ngập trong đầu.

"Vốn dĩ tôi còn muốn cho các người một cơ hội, nhưng với tình hình hiện tại, các người đã hết thuốc chữa rồi."

Hàn Phi không thích giết chóc, chỉ cần còn một tia hi vọng có thể cứu giúp đối phương, hắn cũng đều sẽ cố gắng. Đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn không trực tiếp ra tay, mà lựa chọn từ từ điều tra rõ ràng.

Có điều hiện tại, đã không còn cần thiết phải nương tay nữa, từ khí tức phát ra trên người những thôn dân này có thể thấy, chính là bọn họ đã từ bỏ mọi thứ làm người.

Nếu như đã lựa chọn trở thành quái vật, vậy thì chính là đối tượng dọn dẹp của Hàn Phi.

Sương đen tham lam tuôn ra từ sau lưng, vô số cá biển sâu bơi lội trong sương đen. Tất cả những thôn dân nảy sinh sát ý

với Hàn Phi đều bị thu gặt, máu thịt trở thành tế phẩm cho oán niệm cỡ lớn, linh hồn bị thu nạp vào bên trong vực sâu.

Chờ khi bên trong thôn khôi phục lại bình thường, tất cả thôn dân đều đã biến mất.

Bọn họ đã uống nước giếng Vĩnh Sinh, khát vọng đối với trường sinh đã hủy hoại nhân tính; tất cả mọi người đều muốn giết chết Hàn Phi, chia sẻ sinh cơ của hắn.

"Lần này chắc là sẽ bị cục điều tra hiểu nhầm rồi, đến đây điều tra, vậy mà sau khi điều tra cả thôn đều biến mất."

Sắc đêm vẫn âm trầm như vậy, qủy vực vẫn chưa bị phá hoại, hận ý vẫn còn.

"Để mình đoán xem nó sẽ trốn ở đâu?"

Những thành viên khác trong cục điều tra thích đi ra ngoài điều tra vào ban ngày, khi trời sáng thực lực của quỷ quái đều sẽ suy yếu đi một chút. Nhưng Hàn Phi thì khác, thực lực của hắn đa số đều đến từ quỷ quái bên trong vực sâu tham lam, đêm tối mới là sân nhà của hắn.

Đi về hướng giếng Vĩnh Sinh, Hàn Phi giơ dao tái sinh lên chém thẳng một nhát vào miệng giếng.

Miệng giếng xây bằng gạch xanh chảy ra máu tươi. Cái giếng này không biết đã ăn bao nhiêu người sống rồi, bản thân nó đã trở thành một thứ ghê tởm đến cùng cực.

Những nhát dao chém xuống, Hàn Phi không chút mềm lòng nương tay, hắn muốn san bằng cái giếng nước này.

Ánh sáng dao ngưng tụ từ nhân tính, chém ra những vết thương không thể chữa lành. Thứ ẩn sâu trong giếng nước cuối cùng cũng không thể nhẫn nhịn được nữa, tiếng khóc chói tai từ bên dưới vang lên!

Mặt đất phụ cận từ đường bắt đầu nứt ra, những cái cây cổ thụ xung quanh bắt đầu điên cuồng sinh trưởng, bên dưới lớp vỏ cây vậy mà lại mọc ra những mạch máu màu đỏ đậm giống như người vậy.

Một lượng máu lớn tuôn ra từ bên trong giếng nước, cho đến khi khoảng đất trống ở giữa từ đường hoàn toàn sụt xuống.

Dòng sông ngầm phức tạp bên dưới lòng đất lộ ra trước mặt Hàn Phi. Hắn cũng nhìn thấy rõ sông ngầm bên dưới giếng nước đã dị hóa thành những đường mạch máu to lớn, bọn chúng vặn vẹo thành một con quái vật khổng lồ xấu xí bên dưới lòng đất.

"Người chơi mã số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện ra hận ý chưa ngưng tụ ra lửa đen — Trường Thọ."

Tất cả những mạch máu kết nối với một trái tim đang đập, tiếng khóc chính là được truyền ra từ bên trong trái tim đó.

"Hận ý này trông cũng độc đáo thật, bên trong vực sâu tham lam của mình vừa hay đang thiếu một ít đồ trang trí, lấy nó đi."

Mạch máu dưới lòng đất kết nối thôn Trường Thọ và viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên lại với nhau, hận ý có tên là Trường Thọ này chính là mấu chốt để kết nối.

Ngọn lửa màu đen bùng cháy xung quanh Hàn Phi, cô bé lạc đường và cá lớn trong vực sâu đổi vị trí cho nhau, xuất hiện ở bên cạnh trái tim.

Có điều cô bé vẫn rất khó tiếp cận trái tim đang đập đó, tốc độ thời gian xung quanh trái tim và những nơi khác không giống nhau, chỉ cần tiến vào phạm vi nhất định, mọi động tác đều sẽ bị chậm lại không giới hạn.

"Hận ý của viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên hẳn là sở hữu năng lực có liên quan đến thời gian, điều này quả thực có chút khủng khiếp."

Bên trong tòa nhà quỷ không chỉ có một hận ý, Trường Thọ chỉ là một con yếu nhất trong số đó, năng lực chủ yếu của nó không phải là chiến đấu, mà là thu thập tế phẩm, kết nối các khu vực khác nhau lại.

Càng kéo dài càng bất lợi đối với Hàn Phi. Hắn sợ rằng hận ý bên trong viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên sẽ ra ngoài

nên quyết đoán để ác mộng sợ hãi cũng cùng ra tay.

Quỷ vực tinh thần của Đồng Tâm bị cưỡng chế mở ra, che phủ lên phía trên quỷ vực của Trường Thọ, ảnh hưởng của nó đối với thời gian bị yếu đi.

Hai hận ý đã đốt cháy lửa đen cùng ra tay, thành công công kích được vào trái tim khổng lồ đang đập kia.

"Hận ý có thể ảnh hưởng đến thời gian tuyệt đối không thể bỏ qua, nói không chừng điện thờ về tương lai mà Cao Hưng xây nên, chính là nhờ có sự trợ giúp của loại năng lực đặc biệt này."

Sương đen tham lam truyền vào bên dưới, Hàn Phi sử dụng toàn bộ sức mạnh, cũng không thể đưa được trái tim kia vào vực sâu.

Không còn lựa chọn nào khác, Hàn Phi rút dao tái sinh ra. Nếu như đã không thể vận chuyển trường thọ hoàn chỉnh vào bên trong vực sâu, vậy thì sẽ phân chia nó ra thành vài phần rồi mang đi!

Sử dụng ba lần năng lực ngôn linh kích hoạt tiềm năng của mình, Hàn Phi dùng tốc độ nhanh nhất chặt đứt tất cả các mạch máu kết nối với trái tim. Hắn cố gắng chịu đựng tiếng khóc vô cùng khói tai kia, cuối cùng cũng nuốt được trái tim bên dưới lòng đất vào vực sâu.

"Người chơi mã số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã giam cầm thành công hận ý chưa đốt cháy lửa đen — Trường Thọ."

"Trường Thọ (hận ý): bên trong thành phố này có bốn hận ý rất đặc biệt, bọn họ lần lượt tên là Trường Thọ, Thiên Niên, Bất Tử, Vĩnh Sinh!"

Chương 877: Quỷ ăn thời gian

Bốn hận ý mà hệ thống nhắc nhở dường như đều có liên quan đến tuổi thọ, thậm chí còn có một hận ý có tên trùng với Vĩnh Sinh Pharmatical. Điều này khiến cho Hàn Phi càng tò mò mối liên hệ giữa Vĩnh Sinh Pharmatical và những hận ý này.

Sau khi sở hữu hộp đen, Phó Sinh mới sáng lập ra Vĩnh Sinh Pharmatical, bí mật về trường sinh dường như là được ẩn chứa bên trong hộp đen.

"Muốn thu hút người giàu không thể quan tâm đến chi phí đầu tư, vĩnh sinh quả thực là một mánh khoé không tồi. Chắc là Phó Sinh đã có được rất nhiều thứ bên trong hộp đen, gia tăng tuổi thọ chỉ là một trong số đó."

Hàn Phi cũng đã mở ra mấy tầng của hộp đen, nhưng hắn không hề có phát hiện nào, điều này có thể là bởi vì những thứ ở tầng bên ngoài của hộp đen đã bị người ta lấy mất.

"Không biết sau khi giam cầm toàn bộ bốn hận ý Trường Thọ, Thiên Niên, Bất Tử, Vĩnh Sinh vào trong vực sâu tham lam, có khi nào bọn chúng sẽ dung hợp thành quỷ quái mới không."

Trái tim khổng lồ có tên là Trường Thọ rơi vào trong sông đen, nó hấp thụ tuyệt vọng tích tụ trong thế giới nhân gian, vết thương bị chém vào lại nhanh chóng mọc ra mạch máu mới.

Hoa oán hận nở trên bờ dường như phát hiện ra đồ vật thú vị, thân rễ và mạch máu đan xen lại với nhau, nó bắt đầu trưởng thành nhanh chóng.

Từng cánh hoa rụng xuống, bông hoa mới lại nở ra; sau khi có được máu chảy ra trong mạch máu của Trường Thọ, hoa oán hận bừng lên sinh cơ trước giờ chưa từng có.

"Bên trên tuyệt vọng và chết chóc cũng có thể nở ra bông hoa xinh đẹp như vậy à?"

Nhân cách tham lam của Cao Thành là được sinh ra dưới sự không ngừng giày vò hành hạ của Cao Hưng, là kết quả của việc nhân tính méo mó đến cực đoan; nhưng hiện tại nhân cách biến thái này đã trở thành chỗ dựa duy nhất để Cao Thành phản kháng lại Cao Hưng. Vực sâu tràn đầy tử ý và ô nhiễm tinh thần, nở ra đoá hoa không ai có thể ngờ tới.

"Não vực của mình hoàn toàn khác với người bình thường, khi số lần thức tỉnh nhân cách tăng lên, thế giới tinh thần không ngừng mở rộng, đang dần dần trở thành một thế giới mới."

Trước khi giam cầm Trường Thọ, Hàn Phi vẫn còn chưa nhận thức được, thế giới tinh thần của hắn càng ngày càng giống với thế giới ký ức điện thờ do không thể nhắc đến cấu tạo nên.

Lấy nhân cách làm nền móng, lợi dụng đủ loại năng lực của quỷ quái để hoàn thiện, không ngừng lấp đầy ký ức của quá khứ, cuối cùng hình thành nên một thế giới thuộc về chính mình.

"Não vực của người sống và quỷ vực của hận ý, mở rộng đến một mức nhất định, có khi nào sẽ có tư cách để trở thành không thể nhắc đến không?"

Hàn Phi đã tiến vào rất nhiều thế giới ký ức của điện thờ. Đối với hắn mỗi một thế giới ký ức điện thờ giống như một quỷ vực siêu lớn, đại diện cho quá khứ của không thể nhắc đến, ủy thác chấp niệm của không thể nhắc đến.

"Nếu như mình không ngừng cường hóa tiếp, có khả năng nào sẽ trở thành không thể nhắc đến trong thế giới ký ức điện thờ này không?"

Một ý nghĩ giống như tia điện xẹt qua trong tâm trí của Hàn Phi: "Khi mình trở thành không thể nhắc đến, soán thần hẳn là đã được tính là thành công rồi chứ?"

Mặt đất nứt nẻ đã khôi phục lại, mạch máu vặn vẹo bên trong dòng sông ngầm dưới lòng đất toàn bộ đã biến mất, lui về phương hướng viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên; thôn

trang bị Hàn Phi điều tra qua này bây giờ bên trong không còn một người sống sót nào nữa.

Quỷ vực của Trường Thọ đã bị xóa sạch, ánh sao tỏa sáng trên bầu trời đêm dẫn đường cho Hàn Phi. Sau khi uống hết hai lọ máu quỷ, hắn thu lại toàn bộ khí tức rồi tiến vào bên trong rừng rậm, lặng lẽ đến gần viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên từ bên kia.

Hàn Phi không hề quên nhiệm vụ của mình, nhưng nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ nhìn thì đơn giản kia, mà thực ra độ khó vô cùng lớn.

Cả khu vực của viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên đã hoàn toàn bị quỷ vực bao trùm, tốc độ thời gian khác với thế giới bên ngoài, hai mắt có thể nhìn thấy các loại kiến trúc bên trong viện dưỡng lão. Nhưng bất kể đi như thế nào, cũng đều không thể kéo gần khoảng cách của mình với viện dưỡng lão.

Bây giờ so sánh một chút, trong ba tòa nhà quỷ trên ghi chép của Cao Thành, thủy cung Biển Sâu vậy mà lại là chiến lược có độ khó thấp nhất.

"Cứ như thế này cũng không phải là cách." Hàn Phi lại lui về rìa của quỷ vực, hắn trao đổi với Trường Thọ bên trong vực sâu tham lam. Dưới sự "thuyết phục" của rất nhiều quỷ quái, trái tim đang đập kia bắt đầu chỉ đường cho hắn.

Bên trong sương đen tham lam thấm đẫm máu của Trường Thọ, sương mù hóa thành màu đỏ đậm.

Nói ra cũng thật kỳ lạ, sau khi dung hợp với máu của Trường Thọ, ảnh hưởng của hiệu ứng đặc biệt trong quỷ vực của viện dưỡng lão đối với Hàn Phi đã giảm đến mức thấp nhất; hắn bắt đầu thích ứng với tốc độ thời gian bên trong quỷ vực.

Sau khi tiêu hao mất một giờ đồng hồ, cuối cùng Hàn Phi cũng đến gần được viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên.

Viện dưỡng lão này lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của hắn. Mười mấy tòa kiến trúc thẳng đứng, phong cách kiến trúc cũng vô cùng quỷ dị, giống như vô tình lạc vào cơn ác mộng của một bệnh nhân nào đó vậy.

“Cái mình nhìn thấy là chân thực, hay là hư ảo?”

Hàn Phi thử vạch sương mù màu máu ra, viện dưỡng lão trong mắt hắn lập tức khôi phục lại bình thường; không có tòa nhà lớn quỷ dị méo mó, cũng không có bầu không khí kinh khủng đáng sợ, chỉ có một tòa phức hợp hài hòa.

Nhưng khi hắn thông qua sương máu để nhìn lại lần nữa, tất cả các kiến trúc bên trong viện dưỡng lão toàn bộ lại méo mó.

“Nơi này trông thì sáng ngời chữa lành, nhưng trên thực tế lại là một nơi cực kỳ méo mó. Tất cả mọi thứ đều đang dị hóa với tốc độ cao, thật giống như sào huyệt của ác mộng.”

Bởi vì tốc độ thời gian không tương đồng, bên trong viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên xuất hiện đủ loại quái vật mà ở những nơi khác căn bản không thể nhìn thấy. Thảm họa bên ngoài mới xảy ra được có mười mấy năm, mà ở nơi đây thảm họa đã ảnh hưởng đến trăm năm, có khả năng cũng đã dị hóa ra thứ gì đó.

Dùng sương máu che đi mắt trái, hai mắt Hàn Phi nhìn thấy những cảnh tượng hoàn toàn khác nhau, một bên bình thường một bên dị hóa cao độ.

“Nhiệm vụ điện thờ bảo tao đến phòng bảo vệ cứu A Niên ra, mày có biết phòng bảo vệ ở đâu không?” Hàn Phi thử giao tiếp với Trường Thọ, nhưng hận ý này một câu cũng không dám nói. Dường như chỉ cần tiết lộ bí mật có liên quan đến viện dưỡng lão thì nó sẽ lập tức bị một sức mạnh chưa biết nào đó giết chết.

“Trong viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên có ít nhất ba hận ý, Trường Thọ này đến lửa đen cũng còn chưa đốt cháy được, chắc là hận ý dễ bắt nạt nhất.”

Không cưỡng ép, Hàn Phi men theo con đường nhỏ đến cửa bên của viện dưỡng lão, hắn âm thầm lẻn vào.

Viện dưỡng lão trong mắt phải sạch sẽ ngăn nắp, đúng là viện dưỡng lão quốc tế số 1, khắp nơi đều là những chi tiết nhỏ suy nghĩ cho người già. Ví dụ như dây kéo khẩn cấp có thể được thấy ở khắp nơi, tay vịn trên phạm vi toàn bộ, sàn

sưởi ấm, ghế ngồi toàn bộ đều được thiết kế bo góc, mặt đất đều được xử lý chống trơn trượt, ngoài ra trên tường còn lắp đèn chống chói mắt.

Mắt phải nhìn thấy toàn là những chăm sóc nhân văn, tôn trọng và kính trọng người già hết mức, nhưng mắt trái bị bao trùm bởi sương máu của Hàn Phi lại nhìn thấy một cảnh tượng hoàn toàn khác biệt.

Trên cửa phòng ngủ của người già có lắp hai mắt mèo, việc thiết kế này là để tiện cho hộ lý có thể kịp thời kiểm tra tình hình của những người già. Nhưng bên trong đôi mắt mèo kia lại có một nhãn cầu màu đen đang không ngừng chớp động.

Để tránh cho người già bị ngã, mặt đất bên trong viện dưỡng lão không có sự khác biệt về độ cao, nhìn thì đều là mặt phẳng, nhưng lại có máu chảy theo hướng hành lang ra phía bên ngoài.

Lối đi bên trong viện dưỡng lão thường tương đối rộng, để tiện cho những người già ngồi xe lăn có thể ra vào. Nhưng lối đi ở đây lại rộng đến khó tin, trên khung cửa vẫn còn lưu lại vảy và rất nhiều các vết xước, ra vào phòng không phải là những người già ngồi xe lăn, mà là một số thứ khác.

Những loại bất thường như thế này có thể thấy ở khắp nơi. Điều khiến Hàn Phi sợi tóc gái nhất chính là, hắn nhìn thấy phần giới thiệu và chân dung của bác sĩ viện dưỡng lão.

Viện dưỡng lão do Vĩnh Sinh Pharmatical sáng lập này có các chuyên gia và bác sĩ từ các bệnh viện có thẩm quyền tư vấn, có đầy đủ các thiết bị điều dưỡng, đã thiết lập các mối quan hệ chặt chẽ với bệnh viện hạng ba để cung cấp dịch vụ cấp phát thuốc.

Thoạt nhìn, tất cả có vẻ như đều là vì lợi ích của người già, nhưng trên thực tế các bác sĩ tham gia hội chẩn đều là quỷ!

Thuốc mà bọn họ cho những người già dùng đều là được điều chế từ các vật nguyền rủa như nhộng Trường Thọ hay nước giếng Vĩnh Sinh. Cái gọi là thuốc bí mật kia còn kinh khủng hơn cả thuốc độc giết người, sẽ biến người già bên trong viện thực sự biến thành quái vật.

“Đây mà được gọi là viện dưỡng lão á, phải gọi là địa ngục trần gian mới đúng. Những người già trở thành món đồ chơi và đối tượng thí nghiệm của bọn họ, cái chết trở thành một chuyện cầu cũng không được.”

Trong rất nhiều các căn phòng hiện tại vẫn đang vang lên tiếng kêu gào của những người già. Thật đáng tiếc bên trong căn phòng toàn bộ đã bị bụi quét qua, tất cả sự thật đều bị thời gian chôn vùi.

Có sự giúp đỡ của Trường Thọ, Hàn Phi tránh được những nguy hiểm có thể xuất hiện. Đi bên trong hành lang dài rất lâu hắn mới nhìn thấy một tấm bản đồ địa hình sơ tán phòng cháy chữa cháy.

“Phòng vẽ tranh thư pháp, phòng âm nhạc, phòng tín ngưỡng, phòng chơi cờ, đại học lão niên, phòng hộ lý, phòng chăm sóc cuối đời…”

Nhìn chằm chằm hồi lâu, Hàn Phi phát hiện phòng bảo vệ nằm ở một góc vô cùng không nổi bật.

Công tác an ninh của viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên sử dụng đội ngũ rất chuyên nghiệp. Tất cả các nhân viên bảo vệ đều được trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, có thể đối phó với hầu hết các nguy hiểm, còn nắm được các kiến thức hộ lý cơ bản, có thể sử dụng làm hộ lý khi nhân lực không đủ.

Vị trí đã được xác định, nhưng nỗi bất an trong lòng Hàn Phi không hề suy yếu chút nào. Khắp nơi bên trong tòa nhà quỷ đều ẩn chứa sát ý, chỉ cần không cẩn thận thì sẽ mất mạng, từng bước đi của hắn đều phải vô cùng thận trọng.

“Đồng hồ trên tường đã dừng lại, nhưng mình cảm thấy cơ thể đang lão hóa với tốc độ nhanh hơn, ngay cả khi trốn trong sương máu cũng không có tác dụng, quỷ vực này dường như đang ăn mòn sinh mệnh của mình.”

Đi theo bản đồ tiến về phía trước, Hàn Phi còn chưa đi được bao xa thì tiếng kêu gào thảm thiết của người già trong phòng bệnh hai bên đột nhiên lớn hơn. Vào thời khắc này dường như trong phòng bệnh đang có thảm kịch xảy ra.

Đến gần cánh cửa, Hàn Phi nằm sấp trên mắt mèo nhìn vào bên trong. Giết chóc đã kết thúc, cả phòng bệnh đều ngập tràn vết máu.

Điều khiến hắn ngạc nhiên là, vết máu đang đông lại và bong ra với tốc độ cực nhanh, chỉ vài phút sau bức tường đã khôi phục trở lại bình thường.

Hàn Phi thử mở cửa ra, trong phòng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy dấu vết giết chóc, nhưng thi thể và hung thủ toàn bộ đều đã không thấy đâu, cứ như thể đã biến mất trong thời gian vậy.

"Bùm!"

Cảm giác va chạm mạnh mẽ đột nhiên truyền đến từ sau lưng Hàn Phi. Hắn như thể bị một chiếc xe đâm phải, vai trái biến dạng, cơ thể hướng về phía trước ngã xuống đất.

"Thứ gì đánh lén mình vậy?"

Hàn Phi không phát hiện ra bất kỳ bất thường nào, ngay cả bóng dáng của quỷ quái cũng không nhìn thấy.

Khi nhìn xung quanh, hắn đột nhiên cảm thấy dưới bụng ớn lạnh, trên bụng không biết vì sao lại xuất hiện một vết thương, giống như bị dao sắc đâm vào, máu chảy ra, thấm đẫm quần áo của hắn.

"Ai tấn công tôi?"

Che vết thương lại, Hàn Phi không dám ở nguyên tại chỗ, hắn dùng tốc độ cực nhanh hướng hành lang bên kia chạy tới.

Sau khi chạy được mười mấy mét, Hàn Phi ngoảnh đầu lại liếc nhìn một cái. Hắn nhìn thấy một hộ lý đầu bịt khăn đen, trong tay cầm một con dao sắc bén xuất hiện ở nơi hắn vừa đứng.

Hành động của hộ lý kia vô cùng kỳ lạ, gã đánh vào chỗ trống, sau đó giơ con dao trong tay lên và đâm về phía không trung!

Thấy vậy, đồng tử của Hàn Phi đột nhiên co rút lại.

Chỗ hộ lý đâm chính là nơi hắn vừa mới dừng lại, nhìn kỹ thì nơi đó vừa hay chính là vị trí vùng bụng của hắn.

“Gã có thể từ tương lai của 10 giây sau, tấn công mình của hiện tại?” Hàn Phi chưa từng thấy qua năng lực quỷ dị đến như vậy, như thế này đến phòng bị cũng vô cùng khó khăn.

Hộ lý đầu bịt khăn đen chậm rãi xoay người lại, gã đứng ở nơi cách Hàn Phi mười mấy mét, lại giơ con dao sắc bén trong tay lên. Ý thức được nguy hiểm, Hàn Phi quyết đoán né tránh, giây tiếp theo sương máu bị rách ra, trên má của hắn xuất hiện một vết thương.

“Triển khai quỷ vực sẽ đánh thức hận ý trong viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên, đến lúc đó cục diện sẽ còn trở nên càng bị động hơn.” Hàn Phi quay người bỏ chạy. Tạm thời hắn vẫn chưa muốn khai chiến toàn diện với viện dưỡng lão, chủ yếu là do thực lực chênh lệch quá lớn, hắn cũng không thể đánh lại: “Hộ lý này có thể xuyên qua sự bảo vệ của sương máu, thật sự không phải là một con quỷ đơn giản, vẫn nên tránh đi thì hơn.”

Giữa Hàn Phi và hộ lý đầu đội vải đen có một khoảng cách thời gian, hai người dường như đang sống ở hai dòng chảy thời gian khác nhau. Điều khiến Hàn Phi lo lắng là đối phương có thể lợi dụng sự chênh lệch thời gian đó để công kích mình, hắn rất khó đánh lại.

“Năng lực của hộ lý chắc chắn là cũng có những hạn chế nhất định, rất có thể là cần phải nhìn thấy mục tiêu, hoặc là cần phải giữ một khoảng cách nhất định với mục tiêu mới được.”

Lo lắng suy nghĩ thực sự của mình bị người ta đoán ra, Hàn Phi liên tiếp đổi mấy gian phòng để trốn tránh. Sau khi chắc chắn hộ lý đó không đuổi theo nữa, hắn mới chạy thẳng đến phòng bảo vệ.

Chương 878: Người bạn không nhìn thấy

Kiểm soát thời gian đối với Hàn Phi gần như là một chuyện không thể nào, nhưng trong thế giới ký ức điện thờ của Cao Hưng lại thực sự đang xảy ra. Hắn cũng là lần đầu tiên gặp phải con quỷ khó đối phó như vậy.

Sau khi thoát khỏi sự truy sát của hộ lý, khoé mắt Hàn Phi lại có thêm một nếp nhăn nhàn nhạt. Hắn đã dừng lại quá lâu ở bên trong quỷ vực, thời gian của bản thân dường như đã bị đánh cắp mất một ít.

"Mấy hận ý này nếu như đột phá trở thành không thể nhắc đến, vậy hẳn sẽ là không thể nhắc đến đáng sợ nhất."

Trong lòng vẫn còn sợ hãi, sau khi điều chỉnh lại trạng thái, Hàn Phi đi đến địa điểm thực sự trong lần hành động này của mình — Phòng bảo vệ.

Dường như là để tránh làm phiền đến những người già, phòng bảo vệ được xây dựng ở góc hẻo lánh nhất. Hành lang liền kề âm u một cách đặc biệt, tất cả các căn phòng đều có dán niêm phong, còn có khắc những thời gian lên trên.

Ví dụ như 0 giờ nửa đêm, 3 giờ buổi chiều…, những căn phòng màu đen này không biết là được dùng để làm gì, cửa phòng toàn bộ đều bị khóa, ngoài thời gian có khắc trên cánh cửa ra thì không có bất kỳ kí hiệu nào nữa.

"Chắc là không tìm nhầm chỗ đâu."

Khi đi ngang qua cửa của căn phòng có dán niêm phong, Hàn Phi cứ nghe thấy tận mấy tiếng bước chân vang lên, "bọn chúng" dường như đang đi theo phía sau lưng.

Chỉ đơn giản đi có vài bước chân, nhưng Hàn Phi lại cảm thấy như mình đã đi rất lâu; dường như hắn đang mò mẫm bên trong mê cung thời gian, cho đến khi ngoảnh đầu lại thì phát hiện trên cửa phòng đã có một lớp bụi.

Bên trong viện dưỡng lão quỷ dị này mọi thứ đều đang lão hóa, chỉ có đêm tối bao trùm tội ác là vĩnh hằng bất biến.

"Nhiệt độ đang giảm xuống, xung quanh trở nên tối hơn, hộ lý kia không phải lại đuổi theo đấy chứ?"

Chỉ là đi qua một hành lang, nhưng tinh thần và thể xác của Hàn Phi lại cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Không dám chạm vào bất kỳ thứ gì bên trong viện dưỡng lão, hắn đi đến gần phòng bảo vệ.

Thông qua cửa sổ phục vụ trên hành lang, Hàn Phi nhìn vào bên trong phòng.

Phòng bảo vệ mặc dù vị trí hẻo lánh, nhưng không gian bên trong rất lớn, phải tương đương với ba căn phòng bệnh bình thường. Bên trong còn được trang bị nhiều công cụ chống bạo động chuyên nghiệp, cũng như các vật phẩm cần thiết cho bảo vệ trong cuộc sống hàng ngày.

Có điều những thứ này đều không phải là tâm điểm của Hàn Phi. Hắn nhìn thấy bên trong phòng bảo vệ có một người đàn ông mặc đồng phục nhân viên thí nghiệm của Vĩnh Sinh Pharmatical đang đi đi lại lại.

Biểu cảm của anh ta rất đáng sợ, đồng tử đang không ngừng chuyển động, trong miệng cứ liên tục lặp đi lặp lại điều gì đó.

"A Niên?"

Hàn Phi không ngờ lại thuận lợi tìm được mục tiêu nhiệm vụ như vậy. Hắn nắm lấy tay nắm cửa của phòng bảo vệ, nhưng lại không dám lập tức mở ra.

Nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ không thể nào lại đơn giản như vậy, hắn lo lắng rằng mình đã bỏ qua nguy hiểm nào đó.

"Đồng hồ bên trong phòng bảo vệ vẫn đang chuyển động, có thể nghe thấy rõ tiếng tích tắc tích tắc, nhưng kim đồng hồ cứ tuần hoàn qua lại giữa 0:00 và 0:01, người trong phòng dường như là bị mắc kẹt ở bên trong 1 phút đó!"

Để tránh xuất hiện sự cố bất ngờ, Hàn Phi thử gọi tên A Niên từ bên ngoài phòng. Người đàn ông trong phòng hoàn toàn không nghe thấy tiếng của hắn, cách một cánh cửa chính là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

"Xem ra buộc phải tiến vào bên trong kéo anh ta ra ngoài mới được, vấn đề là mình tiến vào trong rồi, chính mình có thể ra ngoài được hay không?"

Mục tiêu nhiệm vụ ở ngay trước mắt, Hàn Phi không muốn cứ thế mà từ bỏ. Từ từ chuyển động tay nắm cửa, hắn đẩy cửa phòng bảo vệ ra.

"A Niên?"

Mùi thối rữa xộc vào khoang mũi, bên trong phòng bảo vệ tối đen như mực, mọi thứ đều phủ một lớp bụi dày, trong phòng căn bản không có một bóng người.

"Làm sao có thể?"

Hàn Phi lại vòng đến cửa sổ, rõ ràng là A Niên đang đi đi lại lại trong phòng bảo vệ.

Khung cảnh nhìn từ cửa sổ khác với khung cảnh thực sự đằng sau cánh cửa, dường như là đang ở trên hai mốc thời gian khác nhau.

"Làm thế nào để cứu anh ta ra khỏi đây?"

Cẩn thận quan sát nhất cử nhất động của A Niên, thông qua biểu cảm nhỏ nhất của anh ta, Hàn Phi thử nghiền ngẫm sự việc mà anh ta đã trải qua lúc đó.

Với tư cách là một diễn viên bậc thầy và chuyên gia tâm lý học tội phạm thực tiễn, Hàn Phi liệt kê ra rất nhiều khả năng.

"Trong 1 phút đó anh ta dường như đã gặp phải chuyện vượt ngoài nhận thức, cả người như mất hồn mất trí, anh ta rất sợ hãi, cũng đang do dự, chắc là anh ta biết cách giải quyết, nhưng nếu làm như thế sẽ phải trả một cái giá vô cùng lớn."

Với trí nhớ siêu việt của mình khiến cho Hàn Phi đã ghi nhớ lại tất cả sự thay đổi biểu cảm của A Niên. Bước vào phòng bảo vệ, hắn đứng ở vị trí đầu tiên mà A Niên xuất hiện,

sau đó bắt đầu mô phỏng bắt chước anh ta, đi lại bên trong phòng.

“Mình là sau khi nhận được lọ cầu cứu mới kích hoạt nhiệm vụ này. Hai bức ảnh chụp chung bên trong chiếc lọ chắc là người bình thường không thể có được nó, khả năng lớn là người trong cuộc trộm ra ngoài, anh ta muốn thông qua hai bức ảnh này để biểu đạt điều gì?”

Kỹ năng diễn xuất bậc thầy khiến cho Hàn Phi tái hiện hoàn hảo ra mọi hành động của A Niên. Hắn giống như A Niên, đang ở trên một dòng thời gian khác, cả hai gần như chồng lên nhau.

Hoàn toàn chìm đắm trong đó, Hàn Phi cũng không biết đã đi bao lâu, thời gian gần như dần dần mất đi ý nghĩa.

Có thể là vài phút, cũng có thể là một giờ, khi Hàn Phi ngẩng đầu lên, hắn nghe thấy tiếng kim giờ chuyển động.

Đồng hồ trong phòng bảo vệ đứng yên, nhưng tiếng kim giờ chuyển động lại thực sự là phát ra từ trong chiếc đồng hồ đó.

Từ từ di chuyển tầm mắt, Hàn Phi nhìn về phía cửa sổ của phòng bảo vệ. Trên kính phản chiếu không phải là bóng dáng của Hàn Phi, mà là A Niên.

Đối phương đang ngẩn người đứng ở nơi đó, dường như cũng nhìn thấy Hàn Phi thông qua kính cửa sổ.

Hai người đều đứng ở bên trong căn phòng, đều nhìn thấy nhau qua kính cửa sổ, đây là một loại trải nghiệm vô cùng đặc biệt.

“A Niên?” Hàn Phi khẽ gọi, hắn muốn đến gần cửa sổ, nhưng khi vừa mới phát ra âm thanh, bóng dáng của A Niên đã biến mất: “Chắc là anh ta có nhìn thấy mình.”

Vội vàng chạy ra khỏi phòng bảo vệ, Hàn phi đứng ở bên ngoài cửa sổ quan sát A Niên.

Biểu cảm trên mặt A Niên rõ ràng đã phát sinh thay đổi. Dường như là anh ta rất ngạc nhiên khi thấy sự xuất hiện của

Hàn Phi, nhưng chỉ một phút sau, anh ta lại trở về dáng vẻ trước đó.

"Mình phải liên lạc với anh ta bằng cách nào đây? Giọng nói không thể truyền qua đó…"

Hàn Phi lại tiến vào phòng bảo vệ. Với suy nghĩ còn nước còn tát, hắn rạch vực sâu tham lam ra một khe hở, để máu quỷ chảy trong cơ thể của Trường Thọ đổ lên trên cơ thể mình.

Máu của Trường Thọ có thể làm suy giảm hiệu ứng quỷ vực của viện dưỡng lão, phá giải hư ảo, Hàn Phi muốn cược một phen.

Hắn lại bắt chước A Niên một lần nữa. Máu quỷ của Trường Thọ có tác dụng mấu chốt, khi âm thanh thời gian trôi qua vang lên bên tai, Hàn Phi và A Niên cùng ngẩng đầu lên nhìn cửa sổ.

Bọn họ nhìn thấy nhau trên cửa sổ bám đầy bụi bẩn. Mặc dù A Niên bị bộ dạng máu me đầm đìa của Hàn Phi làm cho giật nảy mình, nhưng có điều anh ta rất nhanh đã nhận thức ra điều gì đó và đi thẳng đến cửa sổ.

Hàn Phi cũng làm động tác giống y hệt A Niên, bọn họ đồng thời cùng đến bên cửa sổ.

Hai người không nghe thấy giọng nói của đối phương, A Niên giơ tay lên trước, viết lên trên cửa sổ bám đầy bụi — Cậu là ai?

Nhìn chữ viết xuất hiện trên kính cửa sổ, Hàn Phi cũng viết một câu lên trên — Tôi tìm thấy lọ cầu cứu của anh, tôi đến để cứu anh ra.

A Niên bị mắc kẹt ở quá khứ, những chữ mà anh ta viết ra sẽ xuất hiện ở bên phía Hàn Phi, nhưng nội dung mà Hàn Phi viết ra, thì anh ta lại không nhìn thấy.

Không có cách nào để giao tiếp, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc cầu cứu của A Niên. Anh ta đã ý thức được điều gì đó nên lại tiếp tục viết lên trên cửa sổ — Trong ngăn kéo có một cuốn sách, ghi chép lại thứ tự hoa nở, cậu hãy đi ra

vườn tìm những bông hoa đó, hái bọn họ xuống, đặt vào bên trong sách.

Hàn Phi nhìn chằm chằm vào hai chữ "bọn họ" trên cửa sổ, hoa mà A Niên nói đến dường như không phải là hoa thực sự.

Đập ngăn kéo bị khóa ra, Hàn Phi tìm thấy một cuốn sách gần như trống rỗng ở bên trong, trên một số trang đặc biệt có đánh dấu thời gian.

"Thời gian? Thứ tự của hoa?"

Hàn Phi nhìn về cửa sổ, A Niên trong kính lấy ra một cuốn album từ trong ngăn kéo, bên trong có kẹp những bức ảnh của người thân bạn bè.

Một tay anh ta cầm cuốn album, tay kia tiếp tục viết lên trên cửa sổ.

"Hoa bia nở lúc 3 giờ sáng; tường vi dại và bồ công anh nở vào khoảng 5 giờ rạng sáng; tiếp theo là hoa thù lù nở vào 6 giờ sáng sớm; hoa thược dược nở 7 giờ; hoa mười giờ nở vào 10 giờ buổi sáng; hoa hướng dương nở đúng vào giữa trưa…"

"Buổi chiều 3 giờ, cúc vạn thọ nở; khi mặt trời lặn, hoa phấn, cỏ anh thảo lần lượt nở hoa; 10 giờ buổi tối hoa ánh trăng nở cuối cùng."

Nhìn thấy thời gian hoa nở mà A Niên viết, Hàn Phi lập tức liên tưởng đến những căn phòng màu đen trong hành lang dài; trên tất cả những căn phòng màu đen có dán niêm phong đều có in một thời gian.

"Chẳng lẽ những bông hoa kia được giấu bên trong những căn phòng màu đen dán niêm phong?"

Ghi nhớ lại tất cả những nội dung mà A Niên viết, Hàn Phi cầm cuốn sổ trống rỗng chạy ra khỏi phòng bảo vệ. Dừng lại ở trước cửa một căn phòng màu đen, hắn nhìn dòng chữ được in bên trên.

"3 giờ sáng, hoa bia mà A Niên muốn tìm là nở vào thời gian này."

Lấy dao tái sinh ra, Hàn Phi phá khoá cửa rồi đẩy cửa phòng bước vào.

Trong căn phòng tối đen toát ra một bầu không khí quỷ dị khó tả, trên những dãy kệ hàng có để đầy những chậu hoa đầu người lớn nhỏ, có điều trong tất cả các chậu hoa đều không có hoa tươi.

Quét qua một lượt, Hàn Phi còn phát hiện ra trên mỗi chậu hoa đều có khắc tên người, dường như những chậu hoa này là dùng tên của người sống để đặt tên.

"Cao Hưng vẫn luôn tự xưng là chủ nhân vườn hoa, trong điện thờ của y, bông hoa có khả năng đại diện cho linh hồn của con người, những chậu hoa này chắc là đều từng nở ra ký ức của người khác."

Hàn Phi hồi tưởng lại từng chữ mà A Niên viết, đối phương bảo hắn đến vườn hoa ngắt chỗ hoa đó xuống.

Lặng lẽ đóng cửa đen lại, Hàn Phi chạy về một lối hành lang khác.

Trên bản đồ địa hình mà hắn xem lúc trước có đánh dấu vị trí của vườn hoa. Vườn hoa của viện dưỡng lão được xây dựng giữa các tòa nhà, là trung tâm của cả viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên.

Nếp nhăn ở khóe mắt lại có thêm hai đường, cơ thể của Hàn Phi như đang ngâm trong vũng bùn, mỗi bước đi đều tiêu hao rất nhiều sức lực.

Né tránh tầng tầng truy đuổi, cuối cùng Hàn Phi cũng mở được cánh cửa của trung tâm viện dưỡng lão, một biển hoa vô tận xuất hiện trước mắt hắn.

"Quỷ vực này cũng lớn quá đi?"

Ở bên ngoài viện dưỡng lão hoàn toàn không thể tưởng tượng ra, trong này lại ẩn chứa một thế giới phức tạp đến như vậy. Các tầng mốc thời gian đan xen lẫn nhau, phương pháp điều tra bình thường hoàn toàn không áp dụng được ở đây, cũng chẳng trách mà nó được liệt vào tòa nhà quỷ.

“Sau khi tìm thấy những bông hoa đó, mình phải lập tức rời đi, nơi này không thích hợp ở lâu.”

Hàn Phi đi vào trong biển hoa. Khi cơ thể hắn chạm vào những bông hoa kia, một lượng lớn những ký ức xa lạ không thuộc về hắn tràn vào trong tâm trí.

Mỗi một bông hoa trong vườn hoa này đều đại diện cho một linh hồn, một đoạn ký ức.

Ánh sao chữa trị rơi xuống trên cánh hoa, Hàn Phi cố gắng vuốt ve những linh hồn đó. Hắn đi rất lâu mới tìm thấy hoa tường vi dại và bồ công anh.

Giơ tay ra chạm vào thân hoa, Hàn Phi nghe thấy tiếng khóc của hai đứa trẻ, một cảnh tượng ký ức xuất hiện trong tâm trí hắn.

A Niên mặc trang phục bình thường đang chơi đùa với hai đứa con của mình, trong phòng có thắp đèn sáng trưng, tivi đang phát tin tức, trên bàn ăn có bày những món ăn thơm phức.

Mọi thứ ôn hòa ấm áp như vậy, nhưng giây tiếp theo tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, bên ngoài cửa cũng có hai đứa con của A Niên đang đứng. Hai mắt của chúng đang chảy máu, xem lồng ngực có khắc mã số thí nghiệm, làn da khô khốc giống như vỏ cây, dần dần nứt nẻ.

“Bố ơi, không phải bố nói có thể khiến chúng con vĩnh sinh hay sao?”

“Không phải bố nói mấy cô mấy chú đó có thể chữa khỏi bệnh cho chúng con à? Tại sao bây giờ con lại cảm thấy đau, đau lắm.”

Tiếng khóc của đứa trẻ không ngừng lớn hơn, A Niên dường như không phân biệt được bên nào là hiện thực, bên nào là tưởng tượng của chính mình, anh ta suy sụp tuyệt vọng ngã khụy xuống đất.

Chương 879: Người chứng kiến thảm họa

“Hoa tường vy dại và bồ công anh nở lúc 5 giờ sáng đại diện cho hai đứa con của A Niên? Những bông hoa này đều là người thân trong ký ức của anh ta à?”

Sau khi định thần lại, cảnh tượng trong tâm trí của Hàn Phi đã biến mất, trong tay hắn có thêm hai đóa hoa khô héo.

“Mình nhìn thấy là cuốn sách trống rỗng, nhưng trong tay A Niên cầm lại là một cuốn album, người nhà trong ký ức, chính là những bông hoa trong quỷ vực.”

Mở cuốn sách trống rỗng ra, Hàn Phi tìm thấy trang thời gian là 5:00 sáng, hắn kẹp hai bông hoa khô héo vào bên trong.

Tiếng khóc của đứa trẻ dần nhỏ hơn, những bông hoa này từ từ mọc vào bên trong trang sách, như thể bọn chúng vốn dĩ là thuộc về trang sách này.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện vật phẩm nhiệm vụ đặc biệt — Cuốn sách cuộc đời.”

“Cuốn sách cuộc đời: cuộc đời của mỗi người đều là một cuốn sách, mọi thứ mà bạn trải qua chính là nội dung bên trong sách, ký ức của bạn thêu dệt nên câu chuyện thuộc về chính bạn.”

Tiếp tục đi về phía trước bên trong vườn hoa, mỗi bông hoa đều hi vọng có thể được Hàn Phi mang đi. Bên trong vườn hoa này đã giam cầm quá nhiều quá nhiều linh hồn.

Thẳng thắn mà nói, Hàn Phi rất muốn lấy dao tái sinh ra, chặt cả một vùng lớn, thu tất cả những linh hồn nguyện ý đi theo hắn vào bên trong vực sâu tham lam, đáng tiếc làm như vậy nguy hiểm quá lớn.

Kiềm chế lòng tham trong nội tâm, Hàn Phi cắm đầu đi tìm những bông hoa khác.

Vài phút sau hắn lại phát hiện hoa bia nở lúc 3:00 sáng, khi hắn ngắt bông hoa này xuống lại phát hiện ra ký ức mới của A Niên.

Là ngày đầu tiên khi A Niên vào làm tại Vĩnh Sinh Pharmatical, ký ức khó quên nhất của anh ta cũng là bắt đầu từ thời khắc này.

Lãnh đạo bộ phận là người đã từng hướng dẫn, vô cùng chăm sóc anh ta, các đồng nghiệp cũng đều công nhận năng lực làm việc. Đây vốn dĩ là một câu chuyện phấn đấu đầy cảm hứng, nhưng khi thí nghiệm từng bước đi sâu hơn, A Niên dần dần phát hiện ra những gì mình tham gia vào hoàn toàn không phải là một công trình khoa học vĩ đại gia tăng tuổi thọ của con người, mà là đang nghiên cứu chế tạo đủ các loại vật cấm kỵ.

Dưới sự dằn vặt của lương tâm và sự cám dỗ của tiền bạc danh tiếng, A Niên từng bước sa ngã.

Năm này qua năm khác, vào một đêm lúc 3:00 sáng, khi tham gia vào một thí nghiệm nào đó, người hướng dẫn của anh ta đã bị đột tử một cách bất ngờ.

Hoa bia nở ra, A Niên tiếp nhận vị trí công việc của người hướng dẫn, trở thành người phụ trách mới của thí nghiệm cấm kỵ này.

Hàn Phi chạm vào cánh hoa bia, ẩn chứa bộ phận linh hồn người hướng dẫn của A Niên, bông hoa này cũng là một phần không thể thiếu trong ký ức của anh ta.

Chạy trong biển hoa, Hàn Phi dần dần thu thập đủ những bông hoa kia, ký ức của A Niên cũng dần dần trở nên hoàn chỉnh hơn.

Trong thời gian này, nhân viên thí nghiệm bị mắc kẹt không hề là một người bình thường, anh ta là người phụ trách hạng mục tuyệt mật hàng đầu không thể tiết lộ trong nội bộ của Vĩnh Sinh Pharmatical.

Thời còn trẻ, anh ta đần độn thật thà, phản ứng chậm chạp, cảm giác hiện diện rất thấp, có động đất cũng không biết chạy đi.

Sau khi vào Vĩnh Sinh Pharmatical, anh ta trở thành một nhân viên nghiên cứu khoa học thật thà nhất, trầm mặc ít nói, vùi đầu vào thí nghiệm, một lòng muốn nghiên cứu chế tạo ra một loại thuốc nào đó. Sở dĩ phải làm việc cật lực như vậy là bởi vì hai đứa con của anh ta mắc phải một căn bệnh di truyền cực kỳ hiếm gặp. Vì để cứu những đứa con của mình, nên anh ta đã đích thân tham gia vào thí nghiệm, để kiểm tra độ an toàn của các thí nghiệm.

Anh ta cực kỳ kiên trì, đáng tiếc hiện thực không phải là cổ tích. Trong các thí nghiệm cường độ cao, anh ta dần dần phát hiện ra tinh thần của mình có vấn đề, lúc nào cũng cảm thấy những người xung quanh đều bị bệnh.

Vì không để mất đi công việc này, anh ta giấu kín tất cả những bí mật này trong lòng, bề ngoài giả vờ là một người bình thường.

Khi dự án không ngừng tiến triển, anh ta cũng tiếp xúc với càng nhiều bí mật cốt lõi hơn của Vĩnh Sinh Pharmatical. Nhưng trong quá trình đó, người nhà của anh ta lần lượt ngã bệnh, tất cả bạn bè đều rời xa, thậm chí cả hàng xóm cũng chuyển đi.

Nửa sau cuộc đời của anh ta dường như bị điều khiển bởi một bàn tay vô hình, có một sức mạnh đang buộc anh ta phải tiến về phía trước.

Cuối cùng anh ta đã thành công tiếp xúc được với bí mật cốt lõi nhất của Vĩnh Sinh Pharmatical — Hộp đen.

“Cảm giác như A Niên đã bị Cao Hưng và Cánh Bướm lợi dụng, trong cuộc sống của anh ta khắp nơi đều có dấu vết của sự thao túng tinh thần, cho dù đó là anh ta, hay là người nhà của anh ta…” Trên những bông hoa mà A Niên bảo Hàn Phi hái, luôn có con bướm bay nhảy, xòe đôi cánh rực rỡ có rơi xuống bụi mộng, mê hoặc con người.

Sau khi tiêu tốn rất nhiều thời gian và sức lực, Hàn Phi đã tìm được hầu hết những bông hoa tươi, bây giờ chỉ còn lại hoa ánh trăng nở lúc 10 giờ tối.

“A Niên tiếp xúc với hộp đen, vậy bông hoa cuối cùng nở ra chắc hẳn đại diện cho cảnh tượng cuối cùng mà anh ta nhìn thấy.”

Con đường Hàn Phi đi đến đã biến mất từ lâu, hắn phiêu bạt trong biển hoa, những bông hoa và con bướm vây quanh hắn càng ngày càng nhiều.

Những bông hoa cầu xin Hàn Phi mang chúng đi; hoa văn trên cánh bướm như những đôi mắt đáng sợ, dõi theo từng bước đi của hắn.

Dự cảm không lành càng ngày càng mãnh liệt, Hàn Phi cảm thấy mặt đất khẽ rung lên. Sau khi dừng lại vài giây, hắn đột nhiên ngoảnh đầu lại, đất sau lưng đang nhô lên trên, như thể có một con mãng xà khổng lồ mai phục dưới lòng đất, đang uốn lượn hướng về phía hắn.

Xoay người né tránh, nơi mà Hàn Phi vừa đứng bùn đất văng tung tóe, một thân cây mập mạp chui ra từ dưới lòng đất!

Cơ thể nó dài mười mấy mét, toàn thân đều có vòng tuổi, trên đó có vẽ những đường tròn hoa văn cổ quái.

Nhìn vào trong cái hố, những cái đầu người đang cười đùa được treo trên những sợi tơ nhỏ xíu bên dưới thân cây, bên dưới biển hoa ẩn chứa những điều kinh dị ngoài sức tưởng tượng.

Mặt đất trở nên mềm nhũn, hai chân Hàn Phi cũng bắt đầu lún xuống, mỗi một bước đi hắn đều phải bỏ ra sức lực gấp đôi lúc trước.

“Tuyệt đối không thể lún xuống lòng đất!”

Biết mình đã bị phát hiện, Hàn Phi quay người bỏ chạy không chút do dự.

Hoa có thể tìm sau, nhưng mạng thì chỉ có một cái.

Thân cây mập mạp đang truy đuổi phía sau, càng tồi tệ hơn là trên mặt đất lại xuất hiện thêm nhiều chỗ nhô lên. Một số lượng lớn các “thân rễ” ẩn chứa bên dưới lòng đất đang hội tụ về phía Hàn Phi.

“Trên người mình có máu của Trường Thọ, những tên này đến người của mình mà cũng không bỏ qua hay sao?”

Không còn cách nào khác, Hàn Phi lại tiếp tục thả máu của Trường Thọ ra.

Máu tươi của quỷ thấm đẫm trên người, những con quái vật ẩn nấp bên dưới lòng đất càng ra sức truy đuổi hơn; có điều dưới sự dẫn dắt của máu quỷ, Hàn Phi cũng đã tìm được đường trở về.

Thấy Hàn Phi muốn trốn thoát, những đóa hoa kia giống như phát điên quấn quanh cơ thể của hắn, cầu xin hắn mang mình đi.

Một đóa, hai đóa không ảnh hưởng gì nhiều đến Hàn Phi, nhưng những bông hoa linh hồn nhiều không kể xiết cùng nhau vươn đến, tâm trí của hắn gần như bị choáng ngợp bởi đủ loại ký ức kỳ lạ.

Bản tính ích kỷ của con người được thể hiện một cách vô cùng sinh động ở nơi này, bản chất của những bông hoa kia không xấu, nhưng bọn chúng lại cùng nhau ùa đến. Nếu Hàn Phi không mang bọn chúng cùng rời đi, thì bọn chúng cũng sẽ không để hắn dễ dàng trốn thoát như vậy.

“Lòng tốt khó có được mà!”

Nghiến răng, Hàn Phi mở một nửa vực sâu tham lam ra: “Nếu như các ngươi đã muốn đi theo tôi, vậy thì tôi cũng chỉ đành miễn cưỡng đồng ý vậy.”

Không còn che dấu sương đen, vực sâu tham lam xuất hiện sau lưng Hàn Phi, giống như thủy triều màu đen, đột nhiên nuốt chửng một lượng lớn các bông hoa linh hồn.

Quỷ vực hoàn toàn bị kích động, Hàn Phi chạy đến bên trong vườn hoa của hận ý mở cửa vực sâu, điều này không khác gì việc trực diện tuyên chiến với hận ý.

Tốc độ thời gian đang thay đổi, trên đầu Hàn Phi lại xuất hiện thêm một lọn tóc trắng, nhưng đã lên nỏ thì cũng không còn đường lui, hắn hiện tại đã không thể dừng lại được nữa.

Gây ra động tĩnh quá lớn, bên rìa biển hoa xuất hiện mấy người làm vườn. Phần mặt của bọn họ không có ngũ quan, chỉ có những vòng tuổi khuếch tán ra bên ngoài; phần thân dưới bị xiềng xích khoá lại trong biển hoa; phần thân trên giống như những con côn trùng, dị hóa ra cơ quan được chuyên dùng để nuôi dưỡng những bông hoa.

"Tăng tốc!"

Sử dụng năng lực ngôn linh, Hàn Phi vốn muốn rời đi trước khi những người làm vườn bao vây, nhưng khi đi qua bên cạnh người làm vườn, hắn bất ngờ phát hiện ra trên lồng ngực của mỗi một người làm vườn đều có mọc một bông hoa.

Trong đó có bông hoa mọc trên người của một người làm vườn trắng nõn thuần khiết, giống như ánh trăng trên mặt nước, điểm xuyết cho đêm tối, lại dường như có thể khô héo bất cứ lúc nào.

"Hoa ánh trăng?"

Hoa ánh trăng mà hắn muốn tìm nở ngay trên ngực của một người làm vườn nào đó, được người làm vườn đó che chở như bảo bối.

"Buổi tối hoa nở, ban ngày hoa tàn, tượng trưng cho những điều tốt đẹp và tình cảm dễ phai tàn, nó chính là bông hoa cuối cùng mà mình đang tìm kiếm."

Lập tức thay đổi phương hướng, Hàn Phi tạo ra thủy triều đen bao trùm lấy người làm vườn; cùng lúc với việc nuốt chửng người làm vườn, thì hắn tóm lấy thân hoa.

Cảnh tượng khó quên nhất trong cuộc đời của A Niên hiện lên trong tâm trí của Hàn Phi. Anh ta đang đứng trong một tòa nhà hoàn toàn khép kín dưới lòng đất, trước mặt có để hàng trăm cabin dưỡng bệnh, bên trong đều là những người sắp chết.

Trên cơ thể của những người tham gia thí nghiệm kia có cắm đầy các loại ống, ở cuối những đường ống đó là một căn phòng màu đen tuyền, giống như một cái hộp đen khổng lồ.

Các tem trên đầu giường có ghi chép thông tin của từng người tham gia thí nghiệm, trong số bọn họ có người là những người giàu có ở thế giới bên ngoài, có người là tinh anh trong các ngành nghề, còn có cả những bệnh nhân mắc bệnh hiểm nghèo, và một số nhân viên của chính Vĩnh Sinh Pharmatical, hai đứa con của A Niên cũng nằm trong số đó.

Những người này dường như đã kí vào hợp đồng, trước khi lâm chung, giao mọi thứ của mình cho Vĩnh Sinh Pharmatical quản lý.

Thể xác và linh hồn của bọn họ dường như bị phân ra, toàn bộ ý thức đều tiến vào não bộ AI, cơ quan trong cơ thể miễn cưỡng duy trì sự sống cơ bản.

"Kế hoạch Vĩnh Sinh?"

Trong căn phòng màu đen thần bí kia, có treo một chiếc đồng hồ lớn không chạy. A Niên cũng giống như thường lệ kiểm tra tình hình bên trong các cabin dưỡng bệnh, bên tai đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa.

Trong một không gian khép kín ngoài anh ta ra không một người sống nào có thể tiến vào này, tiếng gõ cửa là được truyền ra từ căn phòng đó.

Vô thức ngẩng đầu lên, A Niên nhìn về phía căn phòng màu đen có treo chiếc đồng hồ, tiếng gõ cửa là được truyền ra từ căn phòng đó.

Khi anh ta vẫn còn đang nghi ngờ có phải là mình nghe nhầm không, chiếc đồng hồ đã ngừng chạy đột nhiên bắt đầu chuyển động. Hàng trăm cơ thể thí nghiệm bên trong cabin dưỡng bệnh thất khiếu đều chảy máu, hai mắt lồi ra ngoài.

Tiếng còi cảnh báo chói tai vang lên, ánh đèn màu đỏ cảnh báo cấp 1 chiếu lên trên mặt A Niên, tiếp đó anh ta nhìn thấy căn phòng màu đen bị vô số bàn tay máu mở ra, quỷ quái vô cùng vô tận bò ra từ sau cánh cửa ngầm.

Ác mộng ập đến, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, dưới sự chi phối một cách vô thức A Niên chạy về phía cabin dưỡng bệnh của con mình, anh ta vào nằm cùng với thi thể của hai đứa con.

Đoạn ký ức cuối cùng đến đây là kết thúc, đóa hoa ánh trăng là do mảnh vụn linh hồn của chính A Niên cấu thành.

Sau khi đã thu thập đủ tất cả các bông hoa, trên cuốn sách cuộc đời của A Niên bắt đầu xuất hiện những dòng chữ viết, nhưng bây giờ Hàn Phi không có thời gian để xem.

Sau khi người làm vườn chết, bên dưới biển hoa phát ra tiếng gào thét của hận ý.

"Chạy!"

Tò mò hại chết mèo, không nghĩ ngợi bất cứ thứ gì hết, Hàn Phi dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phòng bảo vệ.

"Lão ca, tôi đã cố gắng hết sức rồi."

Hàn Phi đặt cuốn sách cuộc đời lên trên bàn của phòng bảo vệ. A Niên bên trong cánh cửa sổ cũng đặt cuốn album trong tay mình lên vị trí tương tự.

Hai người đứng trên hai mốc thời gian khác nhau, ký ức của quá khứ và hiện tại xâu chuỗi lại với nhau, kỳ tích đã xảy ra.

Trang sách bắt đầu tự mình lật giở, những bông hoa khô héo bên trong sách bắt đầu nở lại, rực rỡ sắc màu, giống như chính cuộc đời của A Niên vậy.

Cười nói mắng chửi, đủ các loại âm thanh bắt đầu vang lên bên trong sách, chân dung trong bức ảnh toàn bộ đều đi ra ngoài. Bọn họ dung hợp vào trong cơ thể của A Niên, khiến anh ta trở nên càng ngày càng chân thực.

Chờ sau khi cơ thể của anh ta hoàn toàn hóa thành thực chất, trên kính cửa sổ xuất hiện những vết nứt, đồng hồ của quá khứ và đồng hồ của hiện tại trùng với nhau; giây tiếp theo kim giờ của hai đồng hồ đã đồng thời cùng nhau chuyển động.

"Bùm!"

Kính của phòng bảo vệ bắn tung tóe ra tứ phía, tất cả các vật phẩm lão hóa nhanh chóng, một người đàn ông mặc đồng phục làm việc của Vĩnh Sinh Pharmatical nhảy ra từ trong kẽ hở của thời gian.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên của điện thờ A Niên, nhận được một lượng lớn phần thưởng kinh nghiệm, nhận được vật phẩm đặc biệt chứng chỉ điều dưỡng, nhận được tình bạn và tín nhiệm của A Niên.”

“Chứng chỉ điều dưỡng: thẻ làm việc đeo người, bạn sẽ không bị những điều dưỡng hộ lý khác tấn công nữa, những người già ở đây cũng sẽ không làm khó bạn, nhưng thỉnh thoảng vẫn phải cẩn thận một số bác sĩ và quái vật mất đi lý trí.”

“A Niên (người sở hữu nhân cách ký ức): thần linh đã lừa gạt anh, khi thức tỉnh nhân cách lần thứ 7, những ký ức đau đớn kia đã khiến anh phát điên, khiến anh vĩnh viễn sống trong quá khứ, trở thành món đồ chơi của mấy hận ý.”

“Sau khi lặp lại cùng 1 phút trong 13 năm, bạn đã phá vỡ một phút kinh khủng nhất của anh ấy, kéo anh ấy ra từ trong vòng tuần hoàn của thời gian, giúp đỡ anh ấy thành công hoàn thành lần thức tỉnh thứ 7.”

Chương 880: Quái vật tổ 13

Người đàn ông mặc đồng phục của Vĩnh Sinh Pharmatical mười mấy năm trước đột nhiên xuất hiện ở phòng bảo vệ. Anh ta giống như là bước một bước từ mười mấy năm trước đến hiện tại vậy, năm tháng và thời gian giống như những hạt cát chảy trên người, không lưu lại bất kỳ dấu vết nào.

Người đàn ông trông chừng hơn 40 tuổi, thư sinh nho nhã, tướng mạo bình thường, nhưng trong đôi mắt đó lại vô cùng sâu thẳm, anh ta khắc tất cả ký ức ở trong đôi mắt của mình.

"Cảm ơn sự giúp đỡ của cậu, người máu." Giơ tay của mình về phía Hàn Phi, người đàn ông cảm kích từ tận đáy lòng: "Mã số làm việc của tôi là A0019, sở hữu quyền hạn của top 20 trong Vĩnh Sinh Pharmatical, cậu cũng có thể gọi tôi là anh Niên."

"Người máu?" Toàn thân Hàn Phi ướt đẫm máu quỷ, A Niên nói cũng không sai: "Những lời cảm ơn sau này hãy nói, chúng ta hãy nghĩ cách thoát ra ngoài trước đã, tất cả quỷ của vùng quỷ vực này đều đến đây rồi!"

"Là bởi vì cứu tôi à?" A Niên không hề nhìn thấy vườn hoa trung tâm bị phá hoại, trong lòng anh ta có chút áy náy: "Đã bao nhiêu năm qua đi rồi, những tên đó vẫn lo lắng tôi sẽ tiết lộ bí mật sao?"

Lén lút cứu A Niên ra không hề khiến hận ý tức giận, nhưng trong quá trình cứu người Hàn Phi đã mở vực sâu tham lam ra, điên cuồng hấp thụ vô số linh hồn và ký ức. Điều này giống như việc người khác đã chuẩn bị sẵn một chiếc bánh để chúc mừng sinh nhật, một người xa lạ đột nhiên xông tới, cắn mạnh một miếng vào cái bánh, sau đó xoay người bỏ chạy.

"Đừng có giề già nữa! Xông ra đi!"

Hàn Phi tóm lấy A Niên chạy ra khỏi phòng bảo vệ. Hận ý bên trong viện dưỡng lão vô cùng phẫn nộ, các tầng lầu gấp khúc lại, hành lang bắt đầu thay đổi, tòa nhà lớn giống như

khối rubik bị hận ý vặn vẹo, tốc độ thời gian ở mỗi một căn phòng đều không giống nhau nữa.

"Mình chỉ muốn cứu một người thôi, sao từng bước lại gây ra động tĩnh lớn thế này?" Hàn Phi cũng có chút hoảng loạn, bây giờ thanh thế to lớn, giống như là ngày tận thế của thế giới vậy.

"Đừng hoảng, nơi này tôi rất quen thuộc, giao cho tôi đi." A Niên đi về phía trước, dấu vân tay và nếp nhăn của anh ta giống như những gợn sóng lăn tăn, dao động một cách có quy luật, đủ các cảnh tượng ký ức xuất hiện trên người: "Nhân cách của tôi rất đặc biệt, là được sinh ra dành riêng cho thí nghiệm thảm họa, lưu giữ tất cả các tài liệu và kiến thức của Vĩnh Sinh Pharmatical lưu lại. Hơn nữa tôi còn có thể lấy được sức mạnh từ trong những ký ức này, kẻ địch muốn đối phó không phải là một mình tôi, mà là tôi của mỗi giây mỗi phút trong quá khứ."

Còn chưa nghe rõ ràng, Hàn Phi đã bị A Niên cõng lên lưng.

Quỷ vực thời gian gần như không có ảnh hưởng đối với A Niên, ký ức của anh ta đến thời gian cũng không thể lay chuyển.

"Không ai có thể ảnh hưởng được đến ý chí của tôi, trừ khi thế giới này không ai còn nhớ đến tôi và lãng quên mọi thứ về tôi."

A Niên nói đến nhân cách ký ức rất lợi hại, nhưng Hàn Phi cảm thấy đối phương có thể chỉ đang thổi phồng lên. Nếu thực sự dũng mãnh như vậy, tại sao anh ta lại bị giam cầm trong phòng bảo vệ.

Tránh được mọi cạm bẫy thời gian, tố chất cơ thể của A Niên mạnh như một con quái vật, trong chớp mắt đã chạy đến cuối hành lang dài.

"Điều dưỡng trong bệnh viện và những người già tại sao không chạy ra ngăn cản anh?" Hàn Phi cảm thấy khó hiểu, lúc trước khi hắn đi vào, phải tiêu tốn ba bò chín trâu sức lực mới chạy được đến phòng bảo vệ.

“Bởi vì bọn họ coi tôi là đồng loại, rất nhiều người già ở đây đều đã từng là bạn của tôi, tôi còn từng đồng ý giúp đỡ bọn họ vĩnh sinh.”

Hai chữ vĩnh sinh dường như có một ý nghĩa đặc biệt đối với A Niên, cảm xúc của anh ta phát sinh thay đổi rõ rệt: “Trong viện dưỡng lão có một hận ý tên là Vĩnh Sinh, anh ta từng là một người mà tôi rất kính trọng.”

Giẫm lên khe hở của thời gian, thế giới trong mắt A Niên không giống với người bình thường. Dường như anh ta nhìn thấy vô số sợi tơ được cấu thành từ thời gian, chỉ cần có thể tránh được những sợi dây không ngừng chuyển động đó, thì có thể vĩnh viễn duy trì được bản ngã.

Âm thanh khủng khiếp vang lên phía sau lưng, trong viện dưỡng lão lại có một hận ý ngủ say thức tỉnh. Hàn Phi ai cũng dây vào, chọc giận hết tất cả các hận ý một lượt, mặc dù hắn cũng chẳng biết mình đã làm được bằng cách nào.

“Xem ra là bọn họ đã thực sự hận mình đến thấu xương rồi, nhưng người bị lừa gạt rõ ràng là mình mà?” A Niên vẫn còn đang đắm chìm trong thế giới của chính mình, tất cả những nơi anh ta đi qua đồng hồ đều nhanh chóng chuyển động.

Tốc độ của anh ta càng ngày càng nhanh, trước khi quỷ vực che hết toàn bộ bầu trời đêm, anh ta đã cõng Hàn Phi ra khỏi viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên.

Không dừng chân lại, A Niên chạy như điên về phía chân núi, quỷ vực của viện dưỡng lão giống như nước lũ theo sát sau lưng.

Chạy một mạch khoảng hàng ngàn mét, rời khỏi rừng rậm, sau khi trở lại thành phố, mọi thứ mới trở nên bình thường.

Nhìn về phía xa, viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên lại khôi phục lại dáng vẻ trước đó. Từ bên ngoài hoàn toàn không thể nhìn ra những nguy hiểm bên trong, người thông thường sẽ chỉ cảm thấy đó là một tòa nhà rất bình thường.

Ngưng lại việc sử dụng năng lực của mình, A Niên dựa vào tường ngồi xuống, cơ thể mềm nhũn ra đất: “Ký ức cũng có

liên quan đến thời gian, năng lực của tôi miễn cưỡng cũng có thể được coi như là cùng một nguồn với bọn họ."

"Lúc nãy anh nói rằng nhân cách của mình là được chuẩn bị dành riêng cho thảm họa? Trong tâm trí của anh có lưu giữ tất cả các tài liệu mà Vĩnh Sinh Pharmatical lưu lại?" Sau khi đã an toàn, Hàn Phi lập tức bắt đầu hỏi chuyện mà mình quan tâm nhất.

"Trên thực tế hiện tại con người có thể phản kháng quỷ quái là nhờ có những nghiên cứu của Vĩnh Sinh Pharmatical. Chúng ta lợi dụng chấp niệm của quỷ quái, để kích hoạt tiềm lực của nhân cách. Nhân cách ban đầu chính là được sinh ra trong phòng thí nghiệm của Vĩnh Sinh Pharmatical." A Niên không giấu diếm Hàn Phi bất cứ chuyện gì, chủ yếu là ký ức quan trọng nhất của anh ta đã bị hắn nhìn thấy, những bí mật khác cũng không cần thiết phải che giấu nữa.

"Nhân cách là thành quả mà các anh nghiên cứu ra, nhưng thảm họa này cũng là bởi vì các anh mới xuất hiện."

"Giả sử trước mặt cậu có một cái nút ấn, nếu ấn nó xuống thì sẽ có xác suất 50% có được vĩnh sinh, 50% là sẽ chết, vậy cậu có lựa chọn ấn nó không?" Trên khuôn mặt nhợt nhạt của A Niên rặn ra một nụ cười.

"Không." Hàn Phi rất kiên định lắc lắc đầu.

"Đó là bởi vì bây giờ cậu vẫn còn trẻ, chờ khi cậu già yếu, đối mặt với sự uy hiếp của cái chết và chịu giày vò của bệnh tật, có thể cậu sẽ thay đổi chủ ý." A Niên lắc lắc đầu: "Hơn nữa thế giới này chưa bao giờ theo ý chí của đại đa số, lịch sử là do một số ít người làm nên."

"Một số ít người đó không phải là cũng đi ra từ trong đại đa số mọi người hay sao?" Cõng A Niên lên, Hàn Phi tìm được hai chiếc xe mà mình đã giấu đi rồi ngồi vào bên trong.

"Sự việc trong quá khứ đã xảy ra, có tranh luận nữa cũng không có ý nghĩa gì, chi bằng chú trọng vào trước mắt." A Niên chỉ vào bộ não của mình: "Thành quả nghiên cứu về nhân cách của Vĩnh Sinh Pharmatical đều ở trong đại não của

tôi, cậu hãy dẫn tôi đến tổng bộ của Vĩnh Sinh Pharmatical, tôi sẽ xây dựng lại hy vọng."

"Vĩnh Sinh Pharmatical đã hoàn toàn bị hủy diệt rồi, hai ông lớn công nghệ trước đây, hiện tại chỉ còn lại Deep Space Technology." Hàn Phi giúp A Niên thắt dây an toàn, sau đó khởi động xe: "Thảm họa đã hủy hoại thành phố, sự tức giận của những người sống sót cần phải được trút bỏ, Vĩnh Sinh Pharmatical đã trở thành đại hiệp gánh hoạ, tất cả những công ty có liên quan đến nó đều đã bị phá hoại, hiện tại gần như đã không còn ai nhắc đến nó nữa."

"Thế sự đổi thay, Vĩnh Sinh Pharmatical đã chỉ còn là lịch sử."

Hàn Phi tiện tay ném chứng chỉ của mình cho A Niên: "Hiện tại Tân Hỗ tồn tại ba cứ điểm lớn của những người sống sót, tôi thuộc Cục điều tra thảm họa là một trong số đó, là tổ trưởng tổ 13 của trung đội điều tra."

"Chỉ là một tổ trưởng tổ chiến đấu bình thường mà lại dám thâm nhập vào trong viện dưỡng lão? Khiêu khích ba hận ý?" A Niên có chút hoảng hốt, con người dường như không hề cần đến sự giúp đỡ của anh ta, cũng có thể sống rất tốt.

"Là lá gan của tôi tương đối lớn mà thôi."

Dẫn theo A Niên người thừa kế di sản của Vĩnh Sinh Pharmatical, Hàn Phi về đến Cục điều tra thảm họa khi trời tờ mờ sáng.

Tốc độ thời gian trong viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên và bên ngoài khác nhau, hắn cảm thấy cũng chưa đi bao lâu, nhưng trên thực tế đã sang ngày thứ hai rồi.

Vòng đen liên lạc bị quỷ vực thời gian che mất, người của Cục điều tra không thể liên lạc được với Hàn Phi, đều vô cùng sốt ruột.

"Thầy Cao, thầy đi đâu vậy? Tại sao vòng đen cũng không thể liên lạc được với thầy?" Nhìn thấy chiếc xe chuyên dụng của tổ 13 trung đội điều tra, thành viên của tổ tuần tra lập tức chạy đến, tổ hậu cần cũng ngay lập tức phái nhân viên y tế.

“Không phải thầy đi điều tra chuyện về cứ điểm sống sót hay sao?” Nghe nói Hàn Phi đã trở về, Đầu Thất lập tức gác lại công việc trong tay. Anh ta vốn dĩ đã thương lượng xong với Học Bá, hai người chuẩn bị dẫn đội đi tìm Hàn Phi.

“Kế hoạch ban đầu của tôi là đến thôn Trường Thọ, nhưng lại có phát hiện bất ngờ là cứ điểm của người sống sót đó có quan hệ với viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên, vì thế đã đi vào bên trong tòa nhà quỷ để điều tra.” Hàn Phi rất bình tĩnh trả lời, giống như tiến vào trong tòa nhà quỷ đơn giản như việc sang hàng xóm mượn đồ vậy.

“Thầy không cần mạng nữa à! Một mình chạy đến toà nhà quỷ?” Đầu Thất cảm thấy sợ hãi: “Sau này thầy đừng đơn độc hành động như vậy nữa.”

“Không sao, tôi có trợ thủ!” Hàn Phi vỗ vai A Niên: “Vừa hay tôi có một người bạn mới muốn giới thiệu với mọi người một chút, vị này là anh Niên, sở hữu nhân cách kí ức đã thức tỉnh bảy lần.”

“Bảy, bảy lần?” Thành viên của tổ tuần tra xung quanh đều không dám nói gì nữa. Người thức tỉnh nhân cách bảy lần đó là sức chiến đấu ở cấp bậc đội phó rồi, một người khủng khiếp đến như vậy thế mà ra ngoài là có thể “nhặt được”.

Mỗi lần Hàn Phi ra ngoài làm nhiệm vụ trở về, đều có thể mang đến một sự kinh ngạc lớn cho mọi người. Lần trước là tiêu diệt đội chấp pháp của thành mới Hy Vọng, lần này lại mang về một người sở hữu nhân cách thức tỉnh bảy lần từ toà nhà quỷ.

“Thầy hãy dẫn anh ấy đi kiểm tra nhân cách trước, tôi đi thông báo cho lãnh đạo!” Đầu Thất vội vàng rời đi, còn Hàn Phi thì đứng nguyên tại chỗ mở vực sâu tham lam, thả hoa oán hận ra.

“Thiết bị” kiểm tra nhân cách đã bị hắn nuốt mất, hắn có thể kiểm tra ở bất cứ nơi nào bất cứ lúc nào.

A Niên cũng vô cùng phối hợp, anh ta đã bị giam cầm mười mấy năm trong một phút đó, đối với mọi thứ ở thế giới bên ngoài đều rất tò mò: “Loài người quả nhiên là sinh vật có

tính thích ứng mạnh nhất, sau khi tiềm năng được kích hoạt, có thể nhanh chóng kiến tạo lại nền văn minh trên đống đổ nát.”

Chờ sau khi đã hoàn thành kiểm tra toàn diện, lãnh đạo cấp cao của Cục điều tra mới gọi A Niên và Hàn Phi vào phòng họp.

Vừa vào cửa, Phó Liệt đang ngồi bên cạnh bàn tròn lập tức đứng dậy. Anh ta nhìn về phía A Niên, biểu cảm rất ngạc nhiên: “Anh vẫn còn sống?”

“Phó Liệt?” A Niên ngây người ở cửa, bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng.

“Hai người quen nhau à?” Hàn Phi đứng giữa hai người, nếu như Phó Liệt ra tay đối với A Niên, hắn sẽ ngay lập tức ngăn lại.

“Há chỉ là quen biết, cơ thể của anh ấy là do đích thân tôi đặt vào trong cabin thí nghiệm.” A Niên gượng cười một tiếng: “Cậu đã nhìn thấy ký ức của tôi, hẳn đã biết cảnh tượng mà tôi khó quên nhất. Trong phòng thí nghiệm khép kín dưới lòng đất, có đặt rất nhiều cabin thí nghiệm, khi thảm họa bùng phát, Phó Liệt nằm ở một trong số những cabin thí nghiệm đó.”

“Đúng vậy, tôi bị người nhà hãm hại, từ vị trí lãnh đạo trong tương lai của công ty biến thành cơ thể thí nghiệm, mà anh ta chính là một trong số những người phụ trách thí nghiệm.” Phó Liệt có chút thù địch A Niên: “Người hướng dẫn của anh đâu? Vì để thức tỉnh nhân cách, trước đây anh ta đã giày vò tôi không ít.”

“Thầy hướng dẫn đã biến thành hận ý, trở thành con quỷ mà mình căm ghét nhất, bài học cuối cùng mà thầy bố trí cho tôi chính là tìm đủ mọi cách để giết chết ông ấy.” A Niên chống lại áp lực từ Phó Liệt tiến vào trong phòng: “Người phản bội anh, hãm hại anh không phải là tôi, chúng ta không phải là kẻ thù.”

Dưới sự ra hiệu của mấy vị trung đội trưởng, Phó Liệt cũng ngồi trở lại vị trí.

Cuộc họp chính thức bắt đầu, Hàn Phi viết lại kết quả điều tra viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên. Đây là tài liệu trân quý mà cho dù có bao nhiêu điểm cống hiến cũng không thể đổi lấy được.

Ngoài ra, A Niên còn chia sẻ thành quả thí nghiệm về nhân cách trong nội bộ Vĩnh Sinh Pharmatical cho Cục điều tra, những thứ trong ký ức của anh ta đủ để giúp cho thực lực tổng thể của Cục điều tra nâng lên một bậc.

Trong mắt những lãnh đạo cấp cao, A Niên giống như một kho báu, giá trị của anh ta có thể còn lớn hơn cả Phó Liệt.

Cục điều tra hi vọng A Niên có thể gia nhập bộ phận thí nghiệm nhân cách, nhưng anh ta không tín nhiệm những người khác, cũng không muốn dừng lại quá lâu bên trong Cục điều tra. Cuối cùng ban lãnh đạo của Cục điều tra quyết định tôn trọng suy nghĩ của A Niên, để anh ta trở thành tổ viên đầu tiên của tổ 13 trung đội điều tra.

Để bảo vệ A Niên, đồng thời cũng vì để ngăn chặn sự bốc đồng của Hàn Phi, ban lãnh đạo của Cục điều tra quyết định mở rộng tổ 13.

Bọn họ phê chuẩn đề nghị xin gia nhập tổ 13 của Diêm Lạc và chủ nhiệm Quạ, còn đặc biệt thuyên chuyển một người ổn định thật thà đã thức tỉnh nhân cách 6 lần làm đội phó, hi vọng có thể vào thời khắc then chốt khuyên nhủ Hàn Phi không nên bốc đồng.

Do đó, tổ 13 đã có hai người thức tỉnh nhân cách 7 lần và ba người thức tỉnh nhân cách 6 lần, đội hình vô cùng khủng bố.

Chương 881: Dã tâm của Hàn Phi, thôn tính thành phố

"Đông Khuyển, 34 tuổi, sở hữu nhân cách trung thành thức tỉnh 6 lần, con chó giữ cửa của Cục điều tra thảm họa, từng phụ trách đảm bảo an toàn vật tư của trung đội giao thông vận tải."

Đặt tài liệu trong tay xuống, Hàn Phi nhìn về phía người đàn ông tướng mạo cương nghị, không thích cười nói trước mặt này: "Nhân cách trung thành? Có thể nói một chút năng lực nhân cách cụ thể của anh là gì không? Đừng hiểu nhầm, với tư cách là tổ trưởng tôi có quyền hiểu được thực lực thực sự của mỗi một thành viên trong tổ."

"Không bao giờ phản bội, không bao giờ bỏ rơi." Đông Khuyển đứng thẳng người. Anh ta có phong cách hoàn toàn khác biệt với các thành viên khác trong tổ.

"Tôi rất thích tính cách này của anh, nhưng tôi cũng hi vọng anh đừng nhúng tay quá nhiều vào chuyện của tôi, vì dù sao thì anh cũng không đánh lại tôi." Hàn Phi rất thẳng thắn. Hắn đi qua bên người Đông Khuyển rồi ngồi xuống ghế.

Sau khi mở rộng tổ 13, cục phân bổ cho Hàn Phi một văn phòng làm việc. Tổ 13 vốn dĩ chỉ là tổ điều tra do Lệ Tuyết tạm thời đưa ra, hiện tại đã trở thành tổ chiến đấu mạnh nhất của trung đội điều tra.

"Cục điều tra không phải rất tín nhiệm anh sao? Tại sao còn phải đặc biệt cử một người đến giám sát?" Xiềng xích va chạm với nhau, hình xăm kim loại sau lưng Diêm Lạc dung hợp với máu thịt. Cô ta chỉ đơn giản cử động gân cốt một chút, nhưng lại làm cho tất cả các tổ viên khác trở nên căng thẳng. Nói thật Diêm Lạc là một người phụ nữ rất có mị lực, chỉ là vẻ đẹp của cơ thể cô ta không thể dùng xinh đẹp để diễn tả, đó là một loại hoang dại và bá đạo, thậm chí khiến người ta phải bất giác thần phục.

“Lập trường của tôi và cục điều tra hoàn toàn giống nhau, chỉ là bình thường làm việc tôi tương đối cảm tính.” Hàn Phi không ngờ Diêm Lạc lại lựa chọn gia nhập tổ 13. Dường như đã phát hiện ra một số bí mật trong chiếc hòm đen của hiệu trưởng, cô ta cần tìm một lý do thích hợp để tự do ra vào Cục điều tra.

“Thành viên Cục điều tra phụ trách công việc khắc phục hậu quả đã quay trở lại, bọn họ nói tất cả các cư dân trong thôn Trường Thọ không còn một ai, toàn bộ đã bị hại.” Chủ nhiệm Quạ đeo một cặp kính mắt lên. Năng lực nhân cách của anh ta cần kích hoạt hai mắt, vì để tránh những phiền phức không đáng có, anh ta luôn bảo vệ đôi mắt của mình: “Bảo cậu đi điều tra tình hình của những người sống sót, cậu đã trực tiếp giúp bọn họ giải thoát luôn rồi à? Đây chính là phương thức điều tra của cậu sao?”

“Tất cả mọi người trong cứ điểm của người sống sót đó đều đã bị hận ý chi phối, tôi cũng không còn cách nào khác.” Xòe hai tay ra, Hàn Phi phát hiện tính khí các tổ viên của mình đều rất kỳ lạ, dám hùng hồn cãi lại mình.

“Tôi có thể chứng minh những gì cậu ấy nói đều là sự thật.” A Niên rất kiên định đứng về phía Hàn Phi: “Con người một khi đã có chấp niệm sống, thì dưới sự uy hiếp của cái chết, sẽ không ngừng bán đứng linh hồn, vắt kiệt toàn bộ giá trị.”

“Được rồi, mọi người cũng đã làm quen với nhau rồi, sau này mọi người hãy cùng nhau hành động.” Hàn Phi vứt hóa đơn mình nợ điểm cống hiến lên trên bàn, sau đó giở bản đồ thành phố ra: “Với năng lực của mấy người chúng ta, công phá tòa nhà đen bình thường không phải là vấn đề, tôi đã nhận tất cả các nhiệm vụ về tòa nhà đen trong Cục điều tra rồi.”

Đông Khuyển: “……”

Chủ nhiệm Quạ: “……”

A Niên: “Tòa nhà đen là gì?”

“Kiến trúc bị hận ý chiếm giữ được gọi là tòa nhà đen.” Hàn Phi kiên nhẫn giải thích cho A Niên, dù sao thì anh ấy

cũng là tổ viên duy nhất trong số tất cả mọi người ủng hộ mình: "Không phải tất cả tòa nhà đen đều kinh khủng như bệnh viện tâm thần số 3, hận ý cũng phân mạnh yếu, có một số hận ý thậm chí đến lửa đen còn chưa đốt cháy, vì vậy chúng ta hoàn toàn không cần phải sợ hãi."

"Tổ trưởng Cao, cậu có biết mình đang nói gì không?" Đông Khuyển thực sự không thể nhịn nổi nữa, trọng trách mà anh ta đến đây chính là để trông coi Hàn Phi, không để hắn đi làm chuyện quá nguy hiểm, bởi vì những tư liệu trong ký ức của A Niên quá quan trọng đối với Cục điều tra.

"Có phải mọi người cho rằng tôi điên rồi không?" Trên mặt Hàn Phi lộ ra một nụ cười tàn khốc, sương đen sau lưng hắn trào ra, vực sâu tham lam đen tối mở ra một khe hở: "Nhân cách tham lam muốn thức tỉnh bắt buộc phải không ngừng nuốt chửng quỷ quái, phóng đại tham lam! Mỗi khi công phá được một tòa nhà đen, tôi có thể nuốt được một hận ý, còn có xác suất nhất định có thể giam giữ nó bên trong vực sâu tham lam, để nó trở thành một bộ phận của tôi. Trước đây thực lực của tôi chưa đủ, chỉ có thể để mặc cho hận ý bắt nạt, nhưng bây giờ đã khác rồi, tôi sẽ khiến cho những con quỷ ngang ngược toát ra sự khủng khiếp cảm nhận được sự khủng khiếp."

Giọng nói của Hàn Phi vang vọng trong văn phòng, các tổ viên không cảm thấy hắn điên rồ, bọn họ chỉ cảm thấy thế giới này phát điên rồi.

"Nếu như không phải vừa rồi đã gặp các thành viên khác của Cục điều tra, chỉ thông qua biểu hiện của cậu để suy đoán, tôi sẽ cảm thấy Cục điều tra chính là một tổ chức tà ác muốn hủy diệt thế giới." A Niên bông đùa, anh ấy rất thích sự quả quyết của Hàn Phi: "Không hổ là người có thể cứu được tôi ra ngay dưới mắt của ba hận ý."

"Anh nghiêm túc đấy chứ?" Da mắt giật liên tục, Đông Khuyển phát hiện Diêm Lạc và chủ nhiệm Quạ đều tiếp nhận suy nghĩ của Hàn Phi: "Mọi người cũng không có ý kiến gì khác? Chỉ có mấy người chúng ta đến tòa nhà đen săn bắt hận ý?"

“Chuyện điên rồ hơn thế này cậu ấy cũng đã làm rồi.” Diêm Lạc chỉ vào vực sâu tham lam sau lưng Hàn Phi: “Tôi khuyên anh cũng nên thức thời một chút, người lãnh đạo trước ngăn cản cậu ấy, bây giờ vẫn còn đang nằm trong vực sâu của cậu ấy đấy.”

“Đừng có nói linh tinh, tôi làm gì mà hung dữ như vậy.” Hàn Phi liên tiếp xua tay: “Hiệu trưởng biến thành quái vật nửa người nửa quỷ, cho nên tôi mới nuốt gã thôi.”

“Thế là cậu đã trực tiếp thừa nhận rồi?” Lông mày của Đông Khuyển nhíu lại với nhau, anh ta là một người rất có nguyên tắc, không dễ gì bị lay động.

Hàn Phi lịch sự cười một cái, sau đó chuyển đề tài một cách vô cùng tự nhiên. Hắn khoanh lại một tòa nhà đen ở chỗ giao nhau giữa khu C và khu B: “Siêu thị Vạn Gia, bên trong tòa nhà đen này có chứa một lượng lớn vật tư, phụ cận còn có dấu vết hoạt động của những người sống sót. Bởi vì Cục điều tra cách nó quá xa, trước giờ vẫn chưa kịp tiến hành đi sâu vào điều tra được, mục tiêu lần này của chúng ta chính là nó.”

Hàn Phi không phải là đang thương lượng với mọi người, hắn chỉ đang thông báo cho các tổ viên có mặt: “Mọi người có 30 phút thời gian để chuẩn bị, hãy mang theo các loại trang bị của mình, tập trung ở dưới tầng.”

Nhét mấy lọ máu quỷ vào trong ba lô, Hàn Phi cất bản đồ rồi đi ra khỏi văn phòng.

Các tổ viên khác trong phòng đều nhìn nhau. Buổi sáng Hàn Phi vừa mới đi ra khỏi tòa nhà quỷ, vết thương trên người vẫn còn chưa lành hẳn, đã lại muốn đến tòa nhà đen săn bắt, hắn thật sự là quá yêu “công việc” này rồi.

“Mọi người vẫn còn 18 phút nữa!”

Không lâu sau, trong Cục điều tra vang lên tiếng động cơ gầm rú, Hàn Phi mang theo mấy người tổ viên rời khỏi khu vực an toàn.

Bọn họ chạy thẳng đến tòa nhà đen, vòng đen của Đông Khuyển cũng nhận được tin nhắn gửi từ quản lý cấp cao của Cục điều tra. Bên trên phái anh ta đến là để khuyên giải Hàn

Phi không được bốc đồng, nhưng sau khi có được càng nhiều "sức chiến đấu", hắn ngược lại còn càng điên rồ hơn nữa.

Nhân lúc Đông Khuyển đang nói chuyện với lãnh đạo của Cục điều tra, Diêm Lạc ngồi trên ghế lái phụ đưa cho Hàn Phi một tờ danh sách: "Buổi tối hôm trước, tôi và chủ nhiệm Quạ mở chiếc thùng đen của hiệu trưởng ra, không ngờ giữa anh ta và thành mới Hy Vọng cũng có mối liên hệ với nhau."

"Tôi biết thành mới Hy Vọng có một bộ phận người đang giao dịch với quỷ quái."

"Sự việc còn nghiêm trọng hơn anh tưởng tượng nữa, hận ý đã xâm nhập vào tầng quản lý của thành mới, bọn họ chuẩn bị xây dựng thành mới Hy Vọng thành một tế đàn siêu lớn, dùng toàn bộ những người sống sót trong thành để tế máu cho thần linh." Sắc mặt của Diêm Lạc ngưng trọng: "Nghi thức tế máu cần nhiều vật phẩm vô cùng, những người bị quỷ quái mê hoặc này vẫn luôn âm thầm giúp đỡ thu thập, trong đó có một bộ phận lớn đều đang tích trữ bên trong tòa nhà đen, chờ đến ngày sinh nhật của thần linh, bọn họ sẽ vận chuyển tất cả mọi thứ đến thành mới."

"Tế máu sẽ được cử hành vào ngày sinh nhật của thần linh?" Đồng tử hơi chớp động, Hàn Phi không còn nhiều thời gian nữa rồi. Bản thể của Cao Hưng rất có khả năng sẽ trở lại vào ngày sinh nhật của nó, đừng thấy thực lực của nó hiện tại đang tăng nhanh, trên thực tế vẫn còn cách xa không thể nhắc đến.

"Nghi thức chúc mừng sinh nhật có thể sẽ kéo dài trong một khoảng thời gian dài, ban quản lý của Cục điều tra chắc hẳn là cũng rõ chuyện này." Diêm Lạc hạ thấp giọng xuống: "Có điều chuyện khiến tôi cảm thấy kỳ lạ là, Cục điều tra dường như không có ý định ngăn cản."

"Có thể chỉ là chúng ta không nhìn thấy mà thôi." Hàn Phi biết Lệ Tuyết và một bộ phận thành viên của Cục điều tra đã đến thành mới Hy Vọng. Cục điều tra đã tấn công mạnh mẽ vào tòa nhà đen sau khi Lệ Tuyết đi, dường như là đang muốn dùng cách này để che đậy đi sự trống rỗng bên trong nội bộ của mình.

“Thảm họa còn chưa qua, người còn muốn đấu với người, thật là đáng buồn.” Nghe được cuộc nói chuyện của Diêm Lạc và Hàn Phi, A Niên lắc lắc đầu, một mình nhìn ra bên ngoài cửa xe.

Chiếc xe cải tiến của tổ 13 Cục điều tra chạy đến bên rìa khu C, bọn họ đã rời khỏi khu vực kiểm soát của cục điều tra, tiến sâu vào địa bàn của quỷ quái.

“Có một số oán niệm đặc biệt cũng đáng để thôn phệ, tòa nhà đỏ gần siêu thị Vạn Gia đồng thời cũng không thể bỏ qua. Đến thì cũng đã đến rồi, vừa hay tiện đường có thể ăn luôn.” Hàn Phi đang tìm vị trí đỗ xe. Cho dù hắn có kiêu ngạo hơn nữa, cũng không thể trực tiếp đỗ xe ngay trước cửa tòa nhà đen được.

Các tổ viên khác trong xe toàn bộ đều tiến vào trạng thái cảnh giác cao độ, kinh nghiệm chiến đấu của bọn họ vô cùng phong phú, hoàn toàn không cần Hàn Phi phải nhắc nhở.

Chạy qua một ngã tư, Hàn Phi đang định dừng xe thì trong vòng đen đột nhiên truyền đến tiếng dòng điện xẹt xẹt, phụ cận đang tồn tại nhiều tín hiệu làm nhiễu sóng.

“Chúng ta không tiến vào quỷ vực, là người sống đang giở trò!”

Mặt đường rung động, một chiếc xe tải hạng nặng màu đen từ siêu thị Vạn Gia chạy đến, chắn ngang trước mặt Hàn Phi.

“Ký hiệu đội hộ vệ của thành mới Hy Vọng, tại sao bọn họ lại ở đây?” Đông Khuyển có chút khó hiểu, thông thường mà nói, một cứ điểm người sống sót lớn nếu như muốn tấn công tòa nhà đen, đều sẽ điều động nhân viên trước và tuyên truyền rộng rãi. Dù sao thì mỗi một cuộc “chiến tranh” đều là quảng cáo để thu hút người dân, hoàn toàn sẽ không lén lén lút lút như vậy.

Những người trong chiếc xe tải hạng nặng cũng không rõ tại sao đám người Hàn Phi lại đến, hai bên bế tắc ở trên đường.

Sau 10 phút, lại có một chiếc xe cải tiến của thành mới Hy Vọng dừng lại phía sau Hàn Phi, bọn họ tấn công trước sau,

chặn chiếc xe của Hàn Phi ở giữa đường.

Tưởng rằng mình đã làm chủ được tình hình, cửa xe tải hạng nặng mở ra, một người chột mắt đeo bịt mắt đi ra, trên đồng phục của gã vẫn còn lưu lại vết máu tươi, đó là máu của người sống.

"Cục điều tra các anh thật là to gan, chỉ là một tổ điều tra nhỏ mà cũng dám một mình đi sâu vào thành phố để điều tra, cũng không sợ gặp phải hận ý, chết không toàn thây à?" Tên chột mắt ném găng tay ra, trong lời nói của gã có ẩn ý, dường như là đang nói đến kết cục của Hàn Phi.

"Xuống xe đi, chúng tôi sẽ không làm khó các anh đâu, dù sao thì mọi người đều là vì trừ khử quỷ quái, cho dù không thuộc về cùng một cứ điểm, nhưng tín ngưỡng của chúng ta là giống nhau." Bên trong chiếc xe cải tiến chặn phía sau Hàn Phi cũng có một người đàn ông đi ra. Làn da của gã nhợt nhạt, trông hơi dịu dàng và dè dặt, trên áo còn vẽ một hoa văn cái cân, người này dường như là thành viên của hội đồng trọng tài khu nội thành thành mới Hy Vọng.

Người của thành mới Hy Vọng lần lượt xuống xe, trên người bọn họ hoặc ít hoặc nhiều đều có vết máu, cách ở rất xa cũng có thể ngửi thấy mùi máu tanh đó; hiển nhiên là lúc trước bọn họ vừa mới tàn sát qua một số đồng loại.

"Chúng ta cũng thật may mắn, vừa kịp lúc những tên này ra ngoài hoạt động, đỡ phải tự mình đến thành mới Hy Vọng lôi bọn họ ra." Nhìn những người của thành mới Hy Vọng kia, ánh mắt của Hàn Phi quét qua khuôn mặt của bọn họ, đối chiếu bọn họ với những hung thủ của vụ án quỷ bài trong ký ức của mình. Rất nhanh hắn đã có phát hiện.

Tên chột mắt và người thanh niên của hội đồng trọng tài đều là những con quỷ sát nhân được khắc in trên quỷ bài. Biệt danh của tên chột mắt là Mắt Đỏ, từng là thành viên băng phái, ra tay rất tàn nhẫn, sau khi bị truy nã lại liên tiếp giết nhiều người, cuối cùng mất tích ở trong rừng; người thanh niên trông dịu dàng dè dặt kia sinh ra trong một gia đình luật sư, tự xưng là luật sư Hoa, gia đình có quyền có thế, bố mẹ từ nhỏ đã yêu cầu vô cùng nghiêm khắc đối với gã, bề ngoài gã là một đứa

con ngoan nghe lời bố mẹ, nhưng đằng sau lại bạo lực tàn nhẫn thích tra tấn hành hạ, sau đó trở thành con cờ trong tay tổ chức tội phạm.

Luật sư Hoa không được xếp hạng cao trong quỷ bài, nhưng một tên tội phạm khác đã khiến gã lầm đường lạc lối thì lại là tồn tại khó khăn nhất trong vụ án quỷ bài. Người này tự xưng là thẩm phán, tự mình phân xử sống chết rất nhiều người vô tội, là một tên điên cực kỳ nguy hiểm.

"Chúng tôi nhận được tin nhắn cầu cứu, nên đã ngay lập tức đến đây." Hàn Phi thể hiện kỹ năng diễn xuất bậc thầy của mình ra. Với tư cách là tổ trưởng, hắn càng thể hiện ra cảm giác thiếu kinh nghiệm đơn thuần chính trực.

"Cảm ơn ý tốt của các anh, có điều nguy hiểm đã được giải quyết rồi." Tên sột mắt và những người khác nhìn nhau một cái, trên mặt bọn họ lộ ra sát ý: "Các anh là tổ nào trong Cục điều tra thế? Tôi thấy các anh cũng không nhiều người lắm, tuyệt đối phải cẩn thận, nơi này cách tòa nhà đen rất gần đấy!"

"Chúng tôi là tổ điều tra được tạm thời lập nên, chỉ tập hợp được năm người." Dường như hiện tại Hàn Phi mới "phát giác" ra "nguy hiểm", hắn lập tức xoay người chuẩn bị rời đi.

"Đừng vội đi mà!" Trong mắt tên chột mắt lộ ra khát vọng đối với máu tươi: "Tế phẩm mà chúng tôi cần vẫn còn thiếu một ít, mấy người sở hữu nhân cách đặc biệt các anh vừa hay có thể giúp chúng tôi hoàn thành nhiệm vụ!"

Bịt mắt rơi xuống, trong con mắt đã mù của tên chột mắt có một cánh tay quỷ đen xì thò ra. Nó muốn tóm lấy cổ của Hàn Phi, nhưng khi nó đến gần hắn, thì đột nhiên lại bị thứ gì đó chặt đứt rồi trực tiếp rơi xuống dưới đất.

Cầm dao tái sinh, Hàn Phi với vẻ mặt ngạc nhiên nhìn tên chột mắt: "Thật là trùng hợp, tôi gần đây cũng đang thu thập tế phẩm."

Tiếng xiềng xích va chạm vào nhau vang lên, Diêm Lạc với thể hình cao lớn xuống xe, hình xăm kim loại sau lưng cô ta đâm vào xương sống, nhân cách không biết sợ hãi đã thức

tỉnh 6 lần khiến cho cô ta trông giống như nữ thần trên chiến trường: "Có cần giữ lại nhân chứng sống không?"

"Có giữ hay không không quan trọng, tôi đã nhìn thấy ký ức của bọn họ rồi." A Niên ngồi ở trong xe, một tay sờ cằm, người bị anh ấy nhắm đến ký ức bắt đầu hỗn loạn, tinh thần không ngừng suy sụp.

A Niên 7 lần thức tỉnh nhân cách đã có tư cách trở thành đội phó của các trung đội lớn trong Cục điều tra, đó là người mạnh nhất trong cả đội, nhưng ở trong tổ 13 cũng chỉ là một tổ phó.

"Đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn." Tháo kính mắt ra, chủ nhiệm Quạ rất cảm khái đi về phía mấy tên côn đồ: "Quái vật trong tổ đến tôi còn sợ, hay là các anh tự sát đi thì hơn."

Cửa xe mở ra, Đông Khuyển cũng lặng lẽ theo chủ nhiệm Quạ xuống xe, trông anh ta còn trầm mặc hơn cả lúc trước nữa.

Chương 882: Đôi mắt của Đại Nghiệt

Luật sư Hoa nhận được mệnh lệnh của thẩm phán, trong tình huống hôm nay đi ra ngoài xem xét việc chuẩn bị tế phẩm, không ngờ lại có thể gặp được tổ chiến đấu của Cục điều tra.

Theo như thực lực của tổ điều tra thuộc Cục điều tra trong ấn tượng, bọn họ chỉ cần một nửa quân số người là có thể hoàn toàn tiêu diệt được đối phương, tổ điều tra này sẽ biến mất một cách biệt tăm biệt tích trong thành phố.

Kế hoạch rất tươi đẹp, nhưng thực tế khi thực hiện lại xuất hiện vấn đề.

Bắt đầu từ việc nữ tổ viên dùng hai tay lật tung chiếc xe tải hạng nặng lên, diễn biến của câu chuyện đã thực sự bắt đầu trở nên linh dị.

"Nhân cách thức tỉnh 6 lần?"

Diêm Lạc không biết sợ hãi tung hoành trên chiến trường, trực diện chiến đấu không có đối thủ. Các thành viên đội hộ vệ của thành mới Hy Vọng khi đến gần cô ta đều nổ tung, giống như pháo hoa màu máu.

Nếu như chỉ có một mình Diêm Lạc, thì vẫn có thể liều mạng một phen, nhưng rất nhanh A Niên người thức tỉnh nhân cách 7 lần cũng đã ra tay. Anh ấy tiến hành tấn công lên tinh thần, không ai nhìn thấy anh ra tay, một số tội phạm đã bắt đầu tàn sát lẫn nhau.

"Đây là những quái vật gì vậy?" Sắc mặt của luật sư Hoa bị dọa sợ đến tái nhợt: "Theo như trong tình báo, sở hữu nhân cách thức tỉnh 3 lần, là có thể được ứng tuyển làm tổ trưởng điều tra, tại sao cái tổ này lại đặc biệt như vậy?"

Như này hoàn toàn không thể được coi là giao chiến, chỉ toàn là một bên tấn công. Luật sư Hoa không quan tâm được đến những người khác nữa mà tự mình bắt đầu lén lút rút lui.

“Chạy cái gì? Không phải anh muốn chặn đường lui của tôi hay sao?” Hàn Phi cầm dao đồ tể đi về phía luật sư Hoa.

“Hiểu nhầm, là hiểu nhầm thôi!” Luật sư hoa cuống cuồng bỏ chạy, nhưng vừa chạy được mấy bước, gã đã phải dừng lại, cái chân đang nhấc lên còn không dám đặt xuống.

Trước mặt gã xuất hiện một vùng vực sâu tối đen, càng kinh dị hơn là, bên trong vực sâu có tầng tầng quỷ vực đan xen!

Gã hít vào một hơi lạnh, cái gọi là 18 tầng địa ngục chắc cũng chỉ đến như thế này thôi?

“Thành thật trả lời câu hỏi, tôi có thể để anh chết thoải mái hơn một chút, nếu không anh cũng sẽ giống như tên kia.” Hàn Phi xua tay, nước đen dâng trào, linh hồn anh Sửu nửa sống nửa chết được hoa oán hận vớt lên, nhân cách chiếm hữu trên người tên tội phạm này đã sắp bị Hàn Phi lấy mất.

“Giết tôi đi, giết tôi đi, cầu xin cậu hãy giết tôi đi…” Anh Sửu vô thức gặp lại câu nói kia. Một tên giết người biến thái mất hết nhân tính bị giày vò đến mức này, luật sư Hoa thật không dám tưởng tượng anh Sửu đã trải qua những gì.

“Có phải rất tò mò tại sao anh ta lại biến thành như thế này không? Có cần anh ta đích thân tường thuật lại cho anh không?” Vực sâu vô biên xuất hiện sau lưng Hàn Phi, xé nứt mặt đất, loại đáng sợ này thậm chí có thể dùng chấn kinh để hình dung.

Cơ thể của luật sư Hoa bắt đầu run rẩy không thể kiểm soát, Hàn Phi hoàn toàn khác so với thành viên Cục điều tra trong ấn tượng của gã. Chính nghĩa, chính trực, kiên quyết, tất cả nhân tính tốt đẹp đều không thể hiện ở trên người hắn, luật sư Hoa chỉ nhìn thấy sự tàn nhẫn, độc ác, điên cuồng và sự tham lam không có giới hạn!

Sương đen như những cơn sóng, nhấn chìm luật sư Hoa và những tên tội phạm ở gần đó xuống.

“Cứng miệng thật đấy!” Hàn Phi quay người lại, các thành viên khác trong tổ đều đã dọn dẹp sạch sẽ hiện trường.

Đông Khuyển cau mày nhìn vết máu đầy đất: "Cậu hoàn toàn không hỏi gì anh ta, thì bảo anh ta trả lời như thế nào? Tôi thấy cậu chỉ là tìm một cái cớ để ăn sống anh ta thôi."

"Anh thật sự hiểu nhầm tôi rồi, tổ phó." Mở xe của luật sư Hoa ra, Hàn Phi tìm thấy mật hàm của thành mới Hy Vọng ở bên trong: "Nhân vật lớn trong khu nội thành cũng không sạch sẽ, vừa hay có thể đem tên luật sư này ra làm điểm đột phá."

Sương đen tiêu tan, đám người Hàn Phi tiến vào bên trong chiếc xe tải hạng nặng đã bị dọn trống, ngụy trang thành người của đội hộ vệ; sau khi kích hoạt tế đàn tà thần thì đi đến tòa nhà đen siêu thị Vạn Gia.

Những người này chắc hẳn không phải là lần đầu tiên đến "giao hàng", sau khi hận ý cảm nhận được sức mạnh đặc biệt phát ra từ trên tế đàn, quỷ vực sẽ mở ra một khe hở, để xe tải có thể tự do lái vào.

"Cửa lớn của tòa nhà đen thường mở ra, nghênh đón chúng ta đến." Kéo thấp vành mũ xuống, Hàn Phi lái xe thẳng vào bên trong siêu thị. Biểu cảm của hắn điềm tĩnh, trông còn lão luyện hơn cả những lái xe thường đến đây giao hàng.

Đông Khuyển lặng lẽ đeo găng tay. Săn bắt hận ý thông thường cần một trung đội huy động toàn bộ lực lượng ra quân mới có thể hoàn thành. Chỉ là một tổ chiến đấu nhỏ mà muốn tiêu diệt tòa nhà đen, chỉ nghe thôi đã cảm thấy rất điên rồ rồi.

Ngoảnh đầu lại nhìn xung quanh, không một ai trong tổ sợ hãi, bọn họ đều đang phấn khích; ngược lại là Đông Khuyển biểu cảm bình thường thì lại trông có vẻ khác loại.

"Quỷ xung quanh dường như đã quen với chiếc xe này, vẫn còn đang bận việc của riêng mình, hoàn toàn không có ý định đến đây, xem ra bọn họ chung sống cũng hòa hợp đấy chứ."

Bên trong siêu thị Vạn Gia có giam cầm một lượng lớn chấp niệm cấp thấp, bọn chúng trở thành những nhân viên không biết mệt mỏi, kiểm kê đủ các loại hàng hóa, liên tục tuần tra, đề phòng các loại vật tư bị đánh cắp.

Bên ngoài mặc dù trời còn chưa tối, nhưng bên trong siêu thị Vạn Gia lại rất tối. Nơi này khác với những tòa nhà đen

khác mà Hàn Phi đã thấy, trong không khí không có bất kì mùi khác thường nào, các loại vật tư được sắp xếp trật tự ngăn nắp.

Chủ nhân siêu thị như bị mắc bệnh sạch sẽ vậy, ép những du hồn kia chỉnh lý hàng hóa hết lần này đến lần khác.

Căn cứ theo biển chỉ dẫn trên mặt đất, xe tải thuận lợi lái vào trong nhà kho dưới tầng hầm. Nơi đây dường như là khu vực cấm, quỷ quái xung quanh đã ít đi rất nhiều.

"Hận ý đã trở nên mãnh liệt hơn rồi, chủ nhân siêu thị ở ngay phía trước."

Ánh sáng bị méo mó, bật đèn xe, Hàn Phi nhìn thấy trên bức tường của lối đi dưới tầng hầm bị người ta phân chia ra làm các ngăn kéo, trông vô cùng kì lạ.

Các ngăn kéo ngăn nắp trật tự, được khảm vào bên trong bức tường, cũng không biết là đựng những bảo bối gì.

"Không đúng, hận ý là truyền đến từ bốn phương tám hướng, cảm giác như chúng ta đã tiến vào bên trong cơ thể của hận ý rồi!"

A Niên là người đầu tiên phát hiện bất thường. Cùng với âm thanh ngăn kéo bị kéo ra vang lên, đèn của xe tải đột nhiên vụt tắt, trong bóng tối, một thân ảnh khổng lồ xuất hiện trước mặt đám người.

Đó là một người phụ nữ toàn thân trắng như tuyết, lông mày, đôi môi, đôi mắt của cô ta toàn bộ đều là màu trắng, mái tóc trắng dài hàng chục mét tung bay sau lưng, liên kết với từng cái ngăn kéo trên tường. Cô ta với tất cả các ngăn kéo dưới tầng hầm siêu thị dường như là một, bên trong các ngăn kéo đó có chứa đựng "bí mật" của cô ta.

Có thể là do lần đầu tiên nhìn thấy mấy người Hàn Phi, người phụ nữ có chút nghi ngờ, thường ngày đến giao hàng không phải là mấy người này.

Nhìn tế đàn tà thần trong thùng hàng xe tải, người phụ nữ không ra tay giết hại ngay, cô ta muốn thử trò chuyện với Hàn Phi.

"Ra tay!"

Sương đen từ trong cửa xe phun ra ngoài, thời gian và kí ức dần dần ngưng tụ, vô số cá lớn ở biển sâu đâm vào lối đi, Ác Mộng Sợ Hãi gầm rú xông về phía người phụ nữ tóc trắng.

Thấy Hàn Phi và các tổ viên khác đột nhiên phát động công kích đối với hận ý, Đông Khuyển cũng cắm đầu xông lên. Anh ta ghi nhớ kĩ sứ mệnh mà mình được sắp xếp vào tổ 13, nhưng chính anh ta cũng không biết tại sao mình lại hồ đồ đi đến bước này.

"Đại ca, anh đừng nương tay đấy, tuyệt đối không được vì đối phương xinh đẹp mà mềm lòng, tam quan nếu đi cùng với ngũ quan, thì sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện!"

Nghe thấy dặn dò của Hàn Phi, da mặt Đông Khuyển co giật, anh ta không còn do dự nữa mà toàn lực tấn công.

Hận ý ẩn náu dưới tầng hầm của siêu thị Vạn Gia hoàn toàn không nghĩ đến có người sẽ vô liêm sỉ ngụy trang thành tín đồ tà thần và đánh lén mình. Cô ta càng không ngờ đối phương vậy mà lại sở hữu hai hận ý đã đốt cháy lửa đen!

Vô số ngăn kéo bị tóc trắng kéo ra, máu tươi, tay chân đứt, mọi thứ bẩn thỉu trên nhân gian đều bò ra ngoài.

Hận ý tóc trắng thanh khiết như tuyết, đó là bởi vì cô ta đã giấu tất cả tàn nhẫn và tanh máu của mình vào bên trong các ngăn kéo.

Cảnh tượng trước mắt nói ra vô cùng quỷ dị, nếu là người bình thường nhìn thấy, nhất định sẽ bị dọa sợ đến tè ra quần, nhưng vô số ngăn kéo kia khi đứng trước vực sâu tham lam lại trông có vẻ trẻ trâu.

Nước đen chảy ngược, cảm xúc tiêu cực xiêu vẹo, Hàn Phi đang ưu sầu những tuyệt vọng bên trong thủy cung Biển Sâu không có chỗ để. Hắn trực tiếp hắt những bẩn thỉu mà Cao Hưng dùng để giày vò Cao Thành về phía hận ý tóc trắng.

Nhìn hận ý màu trắng tinh khiết bị tuyệt vọng quấn quanh, Hàn Phi cũng có chút không nhẫn tâm, vì vậy hắn quyết định tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng hoàn thành thôn phệ cuối cùng!

Chủ nhiệm Quạ, Đông Khuyển và Diêm Lạc, ba người đã thức tỉnh nhân cách 6 lần liên thủ với nhau thừa sức ngăn chặn một hận ý bình thường, chứ chưa nói đến việc có hai quái thai là Hàn Phi và A Niên ở đây.

Hận ý tóc trắng trở tay không kịp đã bắt đầu bị rơi vào thế bị động, kết cục của trận đấu này đã được định sẵn rồi.

Sau khi Ác Mộng Sợ Hãi kéo đứt tóc trắng, cắt đứt mối liên hệ giữa cô ta và các ngăn kéo, Hàn Phi đã gọi tất cả quỷ quái ra ngoài, để kéo hận ý tóc trắng vào bên trong vực sâu tham lam.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công giam cầm hận ý — Bạch Tuyết."

"Bạch Tuyết: cô đã từng mắc chứng bệnh sạch sẽ, trong thảm họa bị người ta dùng cách thức bẩn thỉu nhất giày vò đến chết, oán hận không ngừng bành trướng, khiến cô trở thành một hận ý! Cô giấu sự bẩn thỉu và âm khí trên cơ thể mình vào bên trong ngăn kéo, nhưng căm hận mỗi ngày lại sẽ sinh ra vết bẩn mới, tiếp diễn kéo dài, hận của cô đã chất đầy hết ngăn kéo này đến ngăn kéo khác, cô cũng bị giam cầm bên trong chấp niệm của mình."

"Năng lực đặc biệt hộp trái tim: trên trái tim lỗ chỗ vết thương của cô có hết ngăn kéo này đến ngăn kéo khác, bên trong đó có chựa đựng tất cả tuyệt vọng."

"Quỷ vực (phạm vi 50 mét): có thể làm sạch cảm xúc tiêu cực, thu những vật bẩn thỉu ô uế không sạch sẽ vào bên trong hộp trái tim."

Đông Khuyển chứng kiến toàn bộ quá trình, nhìn đến da đầu tê dại. Trong tất cả những ác quỷ mà anh ta điều tra đều không đáng sợ bằng Hàn Phi: "Quả nhiên con người có lòng tham vô tận mới là kinh khủng nhất."

Một hận ý sắp đốt cháy lửa đen cứ như vậy bị bắt lấy, mọi việc thuận lợi đến mức Đông Khuyển cảm thấy như mình đang nằm mơ vậy.

"Lập tức dọn dẹp hiện trường! Chuyển hết tất cả tế phẩm đi! Không được để lại bất kì manh mối gì có thể làm bại lộ

thân phận của chúng ta!”

Ở phương diện tiêu hủy dấu vết, biểu hiện của Hàn Phi đồng thời cũng khiến cho tất cả các tổ viên trố mắt đứng nhìn. Nếu không có nhiều năm kinh nghiệm gây án, hoàn toàn không thể nào thành thục như vậy được.

“Rốt cuộc trước đây cậu làm gì thế?” Không thể kiềm chế được nữa, Đông Khuyển hỏi ra một câu.

“Dạy học trồng người.”

Hàn Phi không có thời gian nói nhảm với những người khác. Sau khi biết được các ngăn kéo kia cũng là một bộ phận của linh hồn hận ý tóc trắng, hắn dùng sương đen quét qua một lượt tầng hầm siêu thị, sau đó ngựa không dừng vó đi tìm các tế phẩm mà thành mới Hy Vọng chuẩn bị cho Cao Hưng.

Sau khi mở liên tiếp vài cánh cửa ngầm ra, Hàn Phi đã có phát hiện quan trọng. Siêu thị Vạn Gia là địa điểm quan trọng mà Cao Hưng để các tế phẩm, bên trong ngoại trừ các tế phẩm bình thường ra, còn có một số thứ nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phát hiện tế phẩm đặc biệt đôi mắt của Đại Nghiệt!”

“Đôi mắt của Đại Nghiệt: đôi mắt này đặc biệt xinh đẹp, bên trong đồng tử dường như ẩn chứa tai hoạ vô tận, thần linh nhất định sẽ thích nó!”

Chương 883: Dám giết tôi sao?

Nghe thấy nhắc nhở của hệ thống, biểu cảm trên mặt của Hàn Phi đông cứng lại. Sự vui mừng nhận được không còn sót lại chút gì, hắn nhìn nhãn cầu bị phong ấn trong chiếc lọ màu đen, sương đen bắt đầu ngưng tụ như gió bão.

"Xoảng!"

Hận ý đốt cháy lửa đen đánh vỡ chiếc lọ, hai nhãn cầu bị ngâm trong nguyền rủa xuất hiện trước mặt Hàn Phi.

Hắn đã quá quen thuộc đôi mắt này rồi, tà ác, tàn nhẫn, nhưng lại có một chút ngây ngô, tò mò với mọi thứ mới mẻ xung quanh.

Nhãn cầu bị giam trong nguyền rủa dường như cũng cảm nhận được gì đó. Nó xoay chuyển bên trong nguyền rủa, sau khi nhìn thấy Hàn Phi thì giống như hai con cá vàng màu đen khổng lồ, bơi qua bơi lại, như muốn cọ xát vào hắn.

Cho dù chỉ còn lại hai nhãn cầu, Đại Nghiệt vẫn là Đại Nghiệt, nó vĩnh viễn yêu người chủ nhân tự tìm cái chết vô hạn của mình, không ai có thể thay thế địa vị của Hàn Phi trong tim nó.

"Đứa trẻ này sao lại đi theo vào đây vậy?"

Hàn Phi có chút không đành lòng. Đại Nghiệt là đứa trẻ do hắn đích thân nuôi dưỡng trưởng thành, mặc dù có đôi khi nó quả thực như một nghiệt chủng, nhưng hắn biết đó chỉ là một cách mà nó thể hiện tình yêu của mình mà thôi.

Với tư cách là tượng trưng cho tai họa, hóa thân của bất hạnh, ai ai cũng đều sợ hãi ghét bỏ Đại Nghiệt, cũng chỉ có Hàn Phi là thực sự đối xử với nó như một người bạn của chính mình.

"Đáng nhẽ tao nên sớm tìm thấy mày." Ánh sao chữa trị chiếu lên trên hai nhãn cầu của Đại Nghiệt, Hàn Phi đang giúp nó giảm bớt đau khổ. Tên tội phạm đã tái phạm nhiều lần ăn

vụng cống phẩm của thần linh lần này đã đá phải ván sắt, trong quá trình nó lén lẻn vào trong điện thờ đã xuất hiện sự cố ngoài ý muốn.

Hàn Phi nhìn vết thương trong mắt của Đại Nghiệt, nhưng trong mắt của Đại Nghiệt chỉ có chủ nhân của mình. Cho dù hắn có biến thành thế nào, nó luôn có thể nhận ra ngay.

"Bất luận là ai khiến cho mày thành ra thế này, tao đều sẽ trả thù cho mày. Nợ máu trả bằng máu, đây là nguyên tắc cơ bản trong cư xá Hạnh Phúc của chúng ta."

Đại Nghiệt dường như nghe hiểu lời nói của Hàn Phi, hai con mắt không ngừng lôi kéo nguyền rủa. Nó muốn đến gần hắn, dùng cách trực tiếp nhất để dán vào hắn.

"Mọi người cùng nhau ra tay đi, hãy kéo nguyền rủa đang giam cầm nó ra."

Oán niệm và hận ý bao vây bốn xung quanh, Hàn Phi không chút để ý đến ô nhiễm tinh thần đang tăng vùn vụt trong não vực.

Cảnh tượng đang xảy ra dưới tầng hầm nhà kho này đã khiến cho các tổ viên khác trong tổ điều tra ngây ngốc. Trong mắt bọn họ, Hàn Phi đang điều khiển tất cả quỷ quái để chơi đùa với hai nhãn cầu này, liếc ngang liếc dọc, thật sự kinh dị đến mức khiến người khác phải sởn tóc gáy.

Thành viên tổ điều tra không hề biết quan hệ giữa Hàn Phi và Đại Nghiệt, chỉ cảm thấy hắn đột nhiên như biến thành một con người khác, dịu dàng một cách chưa từng có đối với hai nhãn cầu, như thế người cha gặp lại đứa con đã thất lạc nhiều năm vậy.

"Hóa ra cậu ấy thích cái này." Chủ nhiệm Quạ ra hiệu cho các tổ viên khác nhanh chóng làm việc: "Thảm họa xảy ra, mỗi người đều phải chịu một áp lực tâm lý vô cùng lớn, có chút quái gở cũng rất bình thường. Ví dụ như tôi thì thích tóc dài của phụ nữ, điều này rất bình thường, chúng ta phải học cách tôn trọng."

Các tổ viên tranh thủ thời gian lục soát các thứ hữu ích, Hàn Phi cũng xóa bỏ nguyền rủa giam cầm Đại Nghiệt. Có

điều năng lực của Đại Nghiệt còn cách rất xa mới có thể khôi phục lại, ở sâu trong con mắt của nó có ẩn chứa một khí tức của không thể nhắc đến.

Sau khi có được tự do trở lại, Đại Nghiệt như muốn đòi công lăn lộn dưới đất, dường như nó muốn dẫn Hàn Phi đến một nơi nào đó.

Phá vỡ những chiếc lọ sành trông không mấy nổi bật, rất nhiều nguyền rủa độc ác tuôn ra, sức mạnh đến từ những hận ý khác nhau va chạm với nhau.

"Đây là…"

Trong tất cả các chiếc lọ đều có ẩn chứa một đôi mắt, bọn chúng bị nguyền rủa phong ấn, có cái đến từ người sở hữu nhân cách đặc biệt, có cái đến từ những đứa trẻ thuần khiết, còn có cái thì đến từ mắt của những quỷ quái khác móc ra.

Những đôi mắt này là món quà của các hận ý khác tặng cho Cao Hưng, để chào mừng nó trở về.

"Thật đúng là biết thuận theo sở thích."

Bị nguyền rủa bao bọc, những nhãn cầu kia không hề kinh khủng, mà trông giống như những vì sao mờ nhạt, trong nó có chứa chấp niệm và sức mạnh.

"Thứ mà Cao Hưng có thể sử dụng, Cao Thành chắc cũng có thể. Những tế phẩm đặc biệt này hay là để cho Cao Thành đi, chờ khi gã chiếm giữ đôi mắt của thần linh rồi sử dụng."

Hàn Phi vẫn luôn chuẩn bị cho việc thôn phệ hận ý siêu cấp ở trong thủy cung Biển Sâu kia, hiện tại hắn đã càng ngày càng có tự tin.

Bất kể là tế phẩm đặc biệt hay là tế phẩm bình thường, Hàn Phi đều nuốt hết vào trong vực sâu tham lam. Vực sâu tham lam của Cao Thành trước đây rất thuần túy, nhưng sau khi Hàn Phi tiếp quản, nơi đây đã trở nên càng giống với một thế giới tham lam hơn, bên trong cái gì cũng có. Hàn Phi vô tình cũng dần dần cấu tạo nên nguyên mẫu thế giới điện thờ thuộc về chính mình.

Sau khi đào ba tấc đất không bỏ sót bất kỳ thứ gì, đám người Hàn Phi lái chiếc xe tải nghênh ngang rời đi.

"2 tiếng 18 phút."

Không nhìn đồng hồ, chờ sau khi trở lại chiếc xe của Cục điều tra, A Niên tùy ý nói ra một thời gian.

"Là sao?"

"Từ khi chúng ta tiến vào siêu thị Vạn Gia đến khi rời đi tổng cộng mất 2 tiếng 18 phút 27 giây, theo như tốc độ này, chỉ trong vòng nửa năm chúng ta có thể đoạt lại Tân Hỗ." A Niên nói một cách rất lạc quan.

"Nếu như trong thành phố chỉ có hận ý, vậy thì không cần đến thời gian đó cũng có thể làm được, nhưng sau này chúng ta có thể sẽ phải đối mặt với những thứ còn đáng sợ hơn cả hận ý nữa." Hàn Phi ôm một cái lọ còn mới, biểu cảm trên mặt hắn không ai có thể đoán được: "Hoặc là giết nó, hoặc là trở thành nó."

"Tiếp theo chúng ta đi đâu?"

"Mọi người đi dọn dẹp tòa nhà đỏ, tôi đi giao đồ." Không cùng mọi người lên xe, Hàn Phi lái chiếc xe tải hạng nặng của thành mới Hy Vọng, một mình đi về phía hiệu thuốc An Khang.

Tiếng cười điên cuồng là bí mật lớn nhất của Hàn Phi, càng ít người biết càng tốt.

Sau khi cùng A Niên tách ra, Hàn Phi gọi linh hồn của Khổng Thiên Thành: "Anh vẫn luôn ở bên trong biển ý thức của tôi, chắc cũng đã nhìn thấy mọi thứ mà tôi làm đúng không?"

Khổng Thiên Thành gật đầu, anh ta rất thích Hàn Phi, cũng biết rõ bây giờ hợp tác với hắn là lựa chọn tốt nhất.

"Anh có ấn tượng với A Niên không?"

"Anh ấy không lừa cậu, chỉ là có một số thứ ngay cả anh ấy chắc cũng không biết." Khổng Thiên Thành chỉ vào đầu của mình: "Địa điểm bùng phát thảm họa là cao ốc Vĩnh Sinh,

muốn biết rõ ngày hôm đó rốt cuộc đã xảy ra những gì, cách tốt nhất chính là hỏi những người còn sống sót trong tòa nhà đó."

"Anh nói chuyện đừng vòng vo tam quốc." Hàn Phi một chân đạp ga, trên con đường không một bóng người lao như bay.

"A Niên năm đó ở ngay dưới tầng hầm, anh ấy là người chứng kiến, cũng là người thi hành, nhưng không phải là người lên kế hoạch."

"Nói thừa, cái này tôi đương nhiên biết rõ."

"Tư cách của anh ấy còn chưa đủ, nhưng người hướng dẫn của anh ấy thì lại không tầm thường." Khổng Thiên Thành chỉ ra mấu chốt của vấn đề: "Người hướng dẫn của A Niên không hồn phi phách tán, anh ta trở thành hận ý có tên là Vĩnh Sinh, tôi chắc chắn đến 90% rằng anh ta chính là một trong những người lên kế hoạch của thảm họa!"

"Là anh ta?"

"A Niên thật ra chắc hẳn cũng biết rõ chuyện này." Khổng Thiên Thành thở dài: "Trông anh ấy có vẻ rất giống tôi, nên tôi không muốn vạch trần anh ấy."

"Anh ấy muốn xây dựng lại Vĩnh Sinh Pharmatical, anh thì muốn tiến vào Deep Space Technology, nhìn thấy hai anh, tôi đột nhiên cảm thấy trong tương lai tồi tệ nhất này, cũng không phải hoàn toàn là tuyệt vọng. Ít nhất vẫn còn có người không ngừng muốn thay đổi." Tinh thần của Hàn Phi tốt lên một chút. Sau khi trò chuyện cùng Khổng Thiên Thành thêm một lát, hắn thu anh ta vào bên trong vực sâu rồi một mình lái xe đến hiệu thuốc An Khang.

Để Âm Thương dẫn mình vào dưới tầng hầm, Hàn Phi bắt đầu đem những tế phẩm mình gom được gần đây, từng cái một đặt lên trên tế đàn của tiếng cười điên cuồng.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành hiến tế lần thứ ba! Tế phẩm là cấp độ hận ý! Độc hưởng toàn bộ kinh nghiệm! Nhận được một cơ hội cầu nguyện!"

“Nguyện vọng 1: nhận được gấp đôi kinh nghiệm!”

“Nguyện vọng 2: nhận được thiên phú ngẫu nhiên mà thần linh ban cho.”

“Nguyện vọng 3: từ bỏ nguyện vọng, hi vọng thần linh thức tỉnh càng nhanh!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công lên level 29! Khi đến level 30, bạn sẽ được lựa chọn nghề nghiệp thứ ba cho mình!”

Sau khi tiếng cười điên cuồng hiến tế chính mình, level của Hàn Phi tăng lên rất nhanh, cuối cùng hắn cũng có trải nghiệm chơi game bình thường.

“Mặc dù anh đã gây ra rất nhiều phiền phức cho tôi, nhưng tôi vẫn mong anh có thể nhanh chóng tỉnh lại, tôi lựa chọn nguyện vọng 3.”

Tín đồ hiến tế cho thần linh thông thường đều có mưu cầu, hi vọng thần linh có thể dùng năng lực của mình để che chở cho bọn họ. Nhưng Hàn Phi đã từ bỏ tất cả cơ hội cầu nguyện, chỉ hi vọng tiếng cười điên cuồng có thể sống sót rời khỏi điện thờ.

Khi hoa song sinh nở, không hề tranh đoạt lẫn nhau, bọn họ đang đạt được nhau.

Một người hiến tế chính mình, một người liều mạng đi cứu chuộc.

Tượng thần trên tế đàn phát ra ánh sáng, thần tính ngày càng nồng đậm, bên dưới lớp vỏ bên ngoài có những mạch máu đang sinh trưởng, tất cả tế phẩm đều hóa thành sức mạnh của nó.

Hàn Phi không có yêu cầu gì hết, nhưng trên tượng thần lại có một tia sáng nhàn nhạt chiếu vào bên trong chiếc lọ đựng hai mắt của Đại Nghiệt. Tượng thần đã giúp Hàn Phi xử lý sạch sẽ khí tức của không thể nhắc đến trong đáy mắt của nó.

Nhãn cầu Đại Nghiệt hoàn toàn khôi phục được sức sống, chỉ là chiếc lọ thông thường hoàn toàn không thể giam được nó. Nó trực tiếp nhảy lên trên vai Hàn Phi, nấp trong áo của

hắn, nếu như là một người lạ nhìn thấy chắc sẽ bị dọa sợ chết khiếp.

"Bây giờ chắc là mình có thể trò chuyện bình thường với Đại Nghiệt rồi." Hàn Phi nâng cặp nhẫn cầu khổng lồ lên: "Đại Nghiệt, cơ thể của mày ở đâu? Ai là người làm mày thành ra thế này?"

Biết Hàn Phi sẽ xả giận giúp mình, Đại Nghiệt một tên chỉ sợ thiên hạ không loạn bắt đầu trở nên hưng phấn. Trong đôi mắt nó hiện ra những bóng người, trong đó còn có cả lãnh đạo cấp cao của thành mới Hy Vọng, những người đó liên thủ với quỷ phân giải cơ thể của nó.

Đại Nghiệt là tồn tại đặc biệt nhất, một bộ phận thể xác của nó vẫn đang nằm trong phòng thí nghiệm của thành mới Hy Vọng, phải chịu đựng đủ các loại thí nghiệm và nghiên cứu.

"Bắt buộc phải yêu cầu bọn họ giải thích rõ ràng."

Hàn Phi yên tĩnh xem hết tất cả các cảnh tượng, trong đáy mắt của hắn ngập tràn các tia máu, năm ngón tay nắm chặt.

"Thành mới Hy Vọng này đã bị sâu bệnh đục rỗng, lật đổ nó để xây dựng lại hẳn là một lựa chọn không tồi."

Hàn Phi biết Cục điều tra sẽ không toàn lực hỗ trợ mình, nên hắn gọi Âm Thương, bắt đầu liên lạc với những quỷ quái ẩn nấp bên trong thành phố, không tín ngưỡng Cao Hưng.

"Trong thành phố vẫn còn có một số cứ điểm của người sống sót, mình có thể xem xét tập hợp bọn họ lại, lấy trường học làm cốt lõi, thiết lập nên một thành phố công bằng hơn."

Hàn Phi đồng thời có thể mở cả hai mặt của hộp đen, cách thức suy nghĩ cũng không giống với những người khác. Hắn đã trải qua rất nhiều tai nạn trong điện thờ ký ức của Phó Sinh, lại nhìn thấy tương lai tồi tệ nhất trong điện thờ ký ức của Cao Hưng. Đối chiếu hai loại phương thức tồn tại cực đoan giữa người và quỷ, hắn muốn tìm ra con đường thứ ba, mà hiện tại chính là một cơ hội thực tiễn rất tốt.

Chương 884: Phong cách của Hãn Phỉ

“Cơ thể của Đại Nghiệt vẫn còn đang phải chịu đựng giày vò, bất luận thế nào cũng phải lấy lại thể xác bị phân giải của nó trước.”

Hàn Phi rất rõ thực lực của Đại Nghiệt, nếu muốn phân giải nó cực kỳ khó khăn, những người của thành mới Hy Vọng tuyệt đối không thể xem thường.

Dưới sự giúp đỡ của Âm Thương, Hàn Phi liên hệ với những cô hồn dã quỷ đang ẩn nấp kia. Lần này hắn dự định trực tiếp cướp người, dùng cách thức bạo lực nhất để đoạt lại, vì thế không thể để bại lộ thân phận Cục điều tra của hắn. Lựa chọn tốt nhất đối với hắn mà nói chính là đóng giả làm quỷ.

“Người trong thành phố đều sợ quỷ, nhưng bọn họ không biết rằng, có rất nhiều quỷ đều là người đóng giả, sợ hãi và nguy hiểm mới có thể khiến cho bọn họ cam tâm tình nguyện cho đi.”

Quyền lực khiến người ta mê mẩn, chỉ cần có được quyền lực, có thể đúng sai mập mờ, đen trắng đảo lộn.

Hàn Phi không trở lại Cục điều tra mà chờ đến khi mặt trời đã ở đường chân trời, những bức tượng thần tàn tạ ẩn nấp dưới lòng đất của thành phố được thắp sáng, đêm tối gió lộng, trăm quỷ tuần đêm.

“Mình là quan, cũng là thổ phỉ, muốn sống sót được trong thế giới hỗn loạn này, quả thực không thể câu nệ các quy tắc.”

Đôi mắt màu đen mở ra sau lưng Hàn Phi, Đại Nghiệt có thể cảm nhận được rõ vị trí thể xác của mình, chúng được phân thành 5 phần, lưu giữ bên trong phòng thí nghiệm ở ngoại vi thành mới Hy Vọng.

Bởi vì tính đặc thù của bản thân, Đại Nghiệt đã thành công thu hút được sự chú ý của quản lý cấp cao ở thành mới Hy Vọng. Một số lượng lớn các nhân viên chuyên nghiệp ngày

đêm nghiên cứu nó, nếu muốn mang được hết tất cả thể xác đi vô cùng khó.

"Tứ chi, lớp da, thể xác, trái tim…" Hàn Phi ghi nhớ lại vị trí của tất cả các tòa nhà. Đứng trong bóng tối, hắn lặng lẽ quan sát thành mới khổng lồ này.

"Thành mới Hy Vọng bị đục ruỗng nghiêm trọng, trong số những người quản lý có người đang âm thầm giao dịch với hận ý; sự yên ổn của hiện tại chỉ là do các hận ý đang chuẩn bị tiến hành tế máu toàn thành vào ngày sinh nhật của thần linh! Bọn chúng đang không ngừng làm tê liệt thành mới."

Hàn Phi đứng thẳng người, sương đen bắt đầu xuất hiện sau lưng: "Hôm nay mình sẽ xé nát bức màn thái bình giả dối của thành mới Hy Vọng, đánh thức nó khỏi giấc mộng đẹp."

Rất nhiều người quản lý của thành mới Hy Vọng cũng đang cân nhắc, một bên mưu cầu đàm phán với quỷ quái, thử tiếp xúc với chúng; còn một bên là phái chủ chiến kiên định, thề sẽ chiến đấu với lệ quỷ đến cuối cùng.

Khi thành mới Hy Vọng mới được thành lập, phái chủ chiến còn chiếm đại đa số, nhưng theo thời gian, sau khi con người đã yên ổn, càng ngày càng có nhiều người đã quên mất những nỗi đau, cảm thấy duy trì hiện trạng cũng rất tốt.

Những tranh đấu nội bộ này Hàn Phi cũng không nắm rõ, nhưng hôm nay hắn chuẩn bị tặng cho phái chủ chiến của thành mới Hy Vọng một món quà, để những người đã bị áp chế khá lâu như bọn họ lại vực dậy, cự tuyệt tiếp xúc với hận ý, dọn dẹp thành mới, phòng bị việc tế máu vào ngày sinh nhật của thần linh.

"Mình cũng không muốn làm như vậy, nhưng hình như không còn lựa chọn nào khác nữa rồi."

Hận ý xa lạ đang đến gần với tốc độ nhanh, ánh mắt của Hàn Phi dần trở nên sắc bén.

Hắn để những âm thương dùng các tượng thần khiếm khuyết, dẫn dụ hai hận ý ở gần thành mới Hy Vọng ra khỏi tòa nhà đen trước, dụ bọn chúng đến gần thành mới Hy Vọng, để bọn chúng phát sinh xung đột với đội hộ vệ của thành mới.

Chờ sau khi một bộ phận người đã bị dụ đi, tiếp theo sẽ toàn lực tiến công tòa nhà có ẩn chứa thể xác của Đại Nghiệt.

Chuyện này nói ra cũng chỉ có hắn mới có thể làm được. Trong tượng thần khiếm khuyết ẩn chứa thần tính của không thể nhắc đến xa lạ, thần tính có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào này đối với hận ý có sức hấp dẫn khổng lồ.

"Chuẩn bị ra tay!"

Sau khi mở khóa giai đoạn thứ hai của thế giới ký ức điện thờ, hận ý có thể tự do di chuyển. Chờ sau khi quỷ vực không ngừng mở rộng va chạm với thiết bị lắp đặt của thành mới Hy Vọng xong, Hàn Phi từ trong bóng đen đi ra. Hắn lấy ra mặt nạ người giấy đã chuẩn bị sẵn từ trước, cơ thể cũng được người giấy màu máu bao bọc.

"Sau này người giấy màu máu e rằng sẽ trở thành ác mộng của thành mới…"

Thành mới Hy Vọng rất hiểu các hận ý ở xung quanh, cảnh tượng tương tự bọn họ đã diễn tập qua rất nhiều lần. Thành viên của đội hộ vệ thành mới nhanh chóng tập hợp, những cư dân ở gần vùng đệm đều rút lui về phía khu vực thành phố, từng bức chắn nguyền rủa chuyên dùng để đối phó với quỷ quái được kích hoạt.

Mọi thứ đều được tiến hành một cách rất có quy củ, chỉ là bọn họ đã bỏ qua Hàn Phi. Không ai có thể nghĩ đến, có người có thể giấu quỷ quái ở trong não vực, mang vào bên trong vòng phòng hộ.

Chỉ cần không mở vực sâu tham lam ra, thiết bị kiểm tra của thành mới sẽ không cách nào phát hiện ra quỷ quái mà Hàn Phi giam cầm. Một mình hắn có thể trở thành một biến số có thể xoay chuyển chiến trường.

"Bên trong Cục điều tra có tận mấy đội phó đã thức tỉnh nhân cách 8 lần, nhân khẩu của thành mới Hy Vọng là 60 vạn, số lượng người sống sót đã thức tỉnh 8 lần hắn là cũng không ít, hai hận ý thực sự không có cách nào gây ra uy hiếp quá lớn đối với bọn họ." Sau khi nghe thấy âm thanh giao đấu ở phía bên kia, Hàn Phi lập tức bắt đầu hành động: "Đêm dài lắm

mộng, mình cần phải cứu được Đại Nghiệt ra trước khi những người thức tỉnh nhân cách 8 lần đến."

Hàn Phi đến gần phòng thí nghiệm ở gần mình nhất. Trên tất cả các căn phòng ở đây đều có dán đầy bùa chú. Vì để chống đối với quỷ quái, con người đã nghĩ ra đủ mọi cách, huyền học, khoa học, chỉ cần có thể phát huy tác dụng, toàn bộ đều sẽ là phương hướng nghiên cứu của loài người.

"Đại Nghiệt, trái tim của mày ở đâu?"

Hai mắt tối đen dán vào tầng cao nhất của tòa nhà thí nghiệm, Đại Nghiệt giống như một con chó con bị bắt nạt.

"Không sao, bọn họ sẽ phải trả giá."

Thu lại khí tức tiến vào tòa nhà thí nghiệm, Hàn Phi bật công tắc diễn xuất bậc thầy lên. Dưới sự phối hợp của thiên phú trốn tìm, hắn rất dễ dàng đã tiếp cận được một nhân viên nghiên cứu đang trực ban.

Toàn thân đối phương được bao bọc bởi đồ bảo hộ, chờ khi gã phát hiện ra Hàn Phi, lưỡi dao đã kề lên trên cổ.

"Dẫn tôi đến tầng cao nhất, mở cửa phòng thí nghiệm ở trong cùng ra." Giọng của Hàn Phi vang lên sau lưng nhân viên nghiên cứu, lạnh lùng đáng sợ.

"Tôi không biết mục đích của anh là gì, nhưng tôi khuyên anh tốt nhất hãy nhanh chóng rời đi, ở đây không phải là nơi anh nên đến, tất cả các vật thí nghiệm chỉ cần rời khỏi khu cảnh giới, sẽ lập tức vang lên còi báo động, anh không mang được bất cứ đồ vật nào đi đâu."

"Cảm ơn anh đã nói cho tôi biết điểm này." Trong giọng nói của Hàn Phi có mang theo sát ý rất rõ ràng: "Dẫn đường."

Tránh camera giám sát, lên trên từng tầng một, nhân viên nghiên cứu mở tất cả các cánh cửa cho Hàn Phi. Gã rất tự tin rằng hắn sẽ không cách nào mang được các thành quả thí nghiệm đi, vì vậy mới phối hợp như thế.

"Bỏ cuộc đi, cho dù anh có thuộc thế lực nào, đến cuối cùng đều sẽ bị truy ra. Thành mới Hy Vọng là cứ điểm sống sót lớn nhất, năng lượng mà nó sở hữu anh hoàn toàn không

thể tưởng tượng được đâu.” Nhân viên nghiên cứu có ý tốt muốn khuyên can. Gã cho rằng Hàn Phi cũng chỉ là một người bình thường, trên người không có bất kỳ điểm nào đặc biệt, chỉ có những lực lượng không thuộc dòng chính mới dùng cách liều mạng như thế này để đánh cắp thành quả thí nghiệm.

“Con đập do những người sống sót xây dựng nên, hiện tại đã bị chuột và ròi bọ khoét rỗng, anh vẫn còn coi thành mới Hy Vọng là vinh dự, nhưng nó chỉ coi anh như một tế phẩm đặt trên bàn cúng mà thôi.” Hàn Phi đi ra khỏi hành lang, vô số các đầu camera đang chiếu thẳng vào hắn, không có bất kỳ góc chết nào có thể trốn tránh.

“Tôi không biết mình có trở thành tế phẩm hay không, nhưng anh thì chắc chắn sẽ không thoát được ra.” Nhân viên nghiên cứu thở phào nhẹ nhõm.

Gã vừa dứt lời, những tia sáng mạnh chiếu lên trên người Hàn Phi, từ trong đầu dò của thiết bị phát ra giọng nói của một người đàn ông xa lạ: “Lập tức bỏ vũ khí xuống! Không được phản kháng! Anh đã vi phạm điều 147 luật pháp của thành mới! Tự ý xông vào phòng thí nghiệm cấp 4! Âm mưu đánh cắp tài liệu cơ mật!”

“Các anh đã hiểu nhầm một chuyện!” Mặt nạ người giấy trên mặt Hàn Phi bật cười: “Tôi đến không phải để đánh cắp tài liệu, tôi chỉ muốn lấy lại thứ vốn thuộc về tôi.”

Sương đen giống như đôi cánh của ác quỷ mở ra sau lưng Hàn Phi, trong vực sâu như có một con rồng đang mở mắt, vô số hận ý xé rách bầu trời đêm, sự yên bình bao năm qua của thành mới Hy Vọng đã bị hắn một quyền đánh vụn.

“Hãy kéo tất cả những người nhìn thấy các người vào trong vực sâu tham lam.”

Mở cánh cửa cuối cùng ra, Hàn Phi nhìn thấy một hạt nhân tinh thể được ngưng tụ từ tai họa, đó chính là trái tim không ngừng đập của Đại Nghiệt, lại giống như một bào thai đang mang một sinh mệnh hoàn toàn mới.

“Trong tim của mày… hình như còn ẩn chứa một bản thân khác? Như bản thể của mày chết đi, nó sẽ được tái sinh trong

trái tim này?" Đây là lần đầu tiên Hàn Phi nhìn thấy trái tim của Đại Nghiệt, khí tức tai họa mãnh liệt đó cho dù có cách bảy tầng phòng hộ vẫn có thể cảm nhận được rõ.

Dường như là bởi vì Hàn Phi đã đoán đúng, quỷ quái mơ hồ trong trái tim kia hưng phấn một cách lạ thường. Trái tim khổng lồ điên cuồng đập, mang theo những cơn thủy triều tai họa.

Bất kể Đại Nghiệt có biến thành bộ dạng như thế nào, nó đều vô cùng thân thiết với Hàn Phi. Dù sao thì cảm giác lúc nào cũng giãy giụa trên bờ vực của cái chết chỉ có Hàn Phi mới có thể mang lại được cho nó.

"Muốn hoàn toàn giết chết được mày, e rằng cũng chỉ có không thể nhắc đến mới có thể làm được, mày đúng là một con quái vật nhỏ." Hàn Phi vuốt ve đôi mắt của Đại Nghiệt, màn đối thoại giữa hắn và Đại Nghiệt đã khiến nhân viên nghiên cứu sợ đứng hình.

Sau khi thảm họa xảy ra quả thực vẫn còn có người sống sót nuôi thú cưng, nhưng chỉ nghe đến vuốt chó vuốt mèo, chứ nhân viên nghiên cứu chưa từng thấy ai vuốt ve đôi mắt bao giờ.

"Ra đây đi, chúng ta đi lấy lại những phần thể xác khác bị phân ra của mày."

Lưỡi dao sáng chói chặt đứt tầng phòng hộ, trái tim khổng lồ kia vội vã chạy theo Hàn Phi.

"Sau khi mở vực sâu ra thì không cần thiết phải tiếp tục che giấu nữa."

Chiếc rìu khổng lồ của Hình Phu xẻ đôi nóc nhà ra, sương đen tham lam từ trên xuống dưới bao bọc lấy toàn bộ tòa nhà. Tất cả những người nhìn thấy hận ý bên trong vực sâu tham lam và vật thí nghiệm đều bị nuốt hết.

Đứng trên đỉnh lầu, Hàn Phi nhìn thành mới đã hỗn loạn thành một mớ, ánh sáng phát ra từ những ngôi nhà, hắn nhảy một phát từ trên xuống dưới trong tiếng còi báo động vang vọng khắp trời.

Sương đen giống như đại dương, những con cá nâng đỡ lấy cơ thể của Hàn Phi. Khi hắn di chuyển đến tòa nhà tiếp theo, những âm thương đã chờ đợi rất lâu cũng bắt đầu ra tay. Bọn họ chia quân thành ba đường, quỷ người phối hợp, thề sẽ mang hết toàn bộ thể xác bị phân giải của Đại Nghiệt đi!

"Người thức tỉnh nhân cách 8 lần của thành mới chắc là sắp đến rồi, có điều cho dù có là Phó Liệt người có sức chiến đấu mạnh nhất trong tổ điều tra, hiện tại cũng không ngăn cản được mình, chứ đừng nói đến những người khác."

Hàn Phi tiến về phía trước trong làn sóng sương đen, hiệu trưởng, cô bé, ác mộng sợ hãi, tóc trắng, cơ thể khổng lồ của bốn hận ý ẩn mình sau lưng hắn.

Chương 885: Nhân cách tàn bạo

Còi báo động không ngừng vang lên, thành mới Hy Vọng đang đối mặt với mối đe doạ lớn nhất trong ba năm qua. Bởi vì không rõ nguyên nhân xâm nhập, cho đến hiện tại vẫn chưa thăm dò được rõ số lượng hận ý!

Kí kết ngầm giữa người và quỷ bị phá vỡ, sự khủng khiếp đã từng xảy ra lại giáng xuống lần nữa.

Tiếng gào khóc và tiếng cầu cứu vang lên trong vùng đệm, một số lượng lớn thành viên của đội hộ vệ đã trải qua những huấn luyện đặc thù cũng bắt đầu e dè.

Khác với Cục điều tra, binh lính đều là người dân, có một số người sở hữu nhân cách đặc biệt của thành mới Hy Vọng hoàn toàn không biết chiến đấu như thế nào. Bọn họ gia nhập vào đội hộ vệ, chỉ là để cố cho đủ thời gian, rồi tiến vào khu trung tâm an toàn.

Đối mặt với quỷ quái bình thường có lẽ bọn họ vẫn còn có thể giãy giụa một chút, nhưng trước mặt hận ý, bọn họ còn chạy nhanh hơn cả người bình thường.

Ý chí chiến đấu yếu ớt, quản lý nội bộ thối nát, vô năng từ trên xuống dưới, khiến cho phòng tuyến hộ vệ của thành mới Hy Vọng dễ dàng bị xuyên thủng.

Vốn dĩ những thứ này đều là do một số người ở khu cốt lõi của thành phố chuẩn bị cho ngày tế máu, nhưng bây giờ lại bị Hàn Phi chọc thủng trước. Hắn đã khiến cho thành mới Hy Vọng đang đắm chìm trong mộng tưởng an toàn một lần nữa cảm nhận được hàn ý.

“Loạn hết lên đi, chỉ cần đánh đủ đau, bọn họ mới có thể tỉnh lại.”

Vùng đệm có xây dựng một số lượng lớn các phòng thí nghiệm, bên trong có giam giữ rất nhiều quỷ quái hiếm có như Đại Nghiệt. Những ác quỷ này đối với Hàn Phi mà nói cũng là một món tài sản vô giá, hắn tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Vẫn là câu nói đó, đến cũng đã đến rồi, làm sao có thể trở về tay không.

“Chỉ khi tiêu hủy đủ nhiều phòng thí nghiệm, mang đi đủ nhiều ác quỷ, mới có thể mê hoặc được thành mới Hy Vọng, khiến bọn họ không thể đoán ra được ý đồ của mình.” Hàn Phi đã tìm xong lý do cho hành vi của mình. Hắn dẫn theo vô số âm thương điên cuồng cướp bóc, giam cầm vô số quỷ quái vào bên trong vực sâu tham lam.

Thật ra Hàn Phi cũng đã tận tình tận nghĩa rồi. Hắn không hề để cho những quỷ quái kia chạy lung tung, nếu như làm như vậy sẽ khiến cho rất nhiều người dân vô tội bị thương, ăn những quỷ quái thí nghiệm đặc biệt kia là lựa chọn tốt nhất.

“Trái tim, lớp da, các nội tạng khác…”

Khi Hàn Phi chuẩn bị đi lấy lại tứ chi của Đại Nghiệt, cửa lớn vùng trung tâm của thành mới Hy Vọng được mở ra. Những chiếc xe cải tiến có in logo Deep Space Technology chạy ra, khí tức toát ra từ trên người những nhân viên trong xe cường đại hơn rất nhiều đội hộ vệ.

“Cuối cùng cũng nghiêm túc rồi à?”

Sức mạnh tinh nhuệ nhất của thành mới Hy Vọng đều là dùng để bảo vệ những người ở khu nội thành và khu cốt lõi. Khu ngoại thành và vùng đệm đều chỉ là những nơi thí nghiệm, vừa thí nghiệm quỷ quái, vừa rèn luyện người sống, chỉ khi bộc lộ tài năng trong khu ngoại thành, mới có tư cách vào những khu bên trong.

“Đám quái vật này càng ngày càng không tuân thủ quy tắc nữa rồi, tôi sớm đã nói rồi, không thể coi bọn chúng như người được! Không cùng tộc, tim ắt sẽ khác! Trận chiến này hoàn toàn không thể rút lui, bắt buộc phải giết chết toàn bộ bọn chúng mới được!” Tiếng gào thét có chút điên cuồng từ xa truyền đến. Bên trên một chiếc xe tải màu máu, có một người đàn ông mặc quần áo bệnh nhân màu máu đang đứng, hai tay và phần mặt của gã được quấn băng, trên người khắp nơi đều là vết sẹo, trông giống như một con dã thú đang phát điên.

“Rất nhiều quỷ quái đều là do chấp niệm của con người hình thành, bọn chúng có thể được lý giải là một hình thái khác của con người. Hơn nữa quỷ quái lấy cảm xúc tiêu cực của con người làm đồ ăn, bọn chúng cũng chưa từng nghĩ đến việc sẽ tiêu diệt hoàn toàn chúng ta.” Một người đàn ông mặc quần áo màu trắng giản dị, kéo theo một cái cân, ngồi đối diện với người đàn ông dã thú.

“Ngô Niệm, anh có biết mình đang nói cái rắm gì không?” Bệnh nhân tóm lấy cổ áo của người đàn ông áo trắng: “Chính là bởi vì có quá nhiều những người như các anh, cho nên thành mới Hy Vọng mới biến thành bộ dạng hiện tại!”

“Dân chủ, công bằng, tự do, đây không phải chính là sự khác biệt giữa con người và động vật sao?” Người đàn ông áo trắng cho dù bị tóm lấy cổ áo, thần sắc cũng không thay đổi chút nào, từ tận đáy lòng gã cho rằng là như vậy.

“Thực sự muốn phế đi nhân cách của anh, vứt anh vào bên trong những cứ điểm đang nuôi dưỡng quỷ quái, để cho anh trải nghiệm cuộc sống của những người sống sót ở tầng lớp thấp nhất.” Hai mắt bệnh nhân đỏ ngầu, vô cùng đáng sợ.

“Tôi biết anh là ‘súc sinh’ từng bước trèo đến hiện tại, cho nên mới suy nghĩ cho bọn chúng như vậy. Nhưng anh phải suy nghĩ cho kỹ, đây đều là những hy sinh thiết yếu.”

“Hy sinh một bộ phận người để đổi lấy hy vọng, hoàn toàn không thể gọi là hy vọng, anh đừng có tự lừa mình lừa người nữa.” Buông tay ra, bệnh nhân chuẩn bị tiến vào quỷ vực đang không ngừng mở rộng, nhưng người đàn ông áo trắng đã ngăn gã lại và ra hiệu cho gã tiến vào sương đen.

“Tôi tương đối hiểu đối với hận ý ở xung quanh thành mới Hy Vọng, hay bọn chúng cứ giao cho tôi đối phó đi.” Không để cho bệnh nhân được lựa chọn, người đàn ông áo trắng đã cầm cái cân đi vào trong quỷ vực.

“Nhu nhược! Cái thứ như anh mà cũng thức tỉnh nhân cách 8 lần! Xem ra trên thế giới này hoàn toàn không có công bằng để tin tưởng!”

Mang theo lửa giận, bệnh nhân xông vào trong sương đen: "Đây là quỷ vực gì vậy? Sao mình lại cảm nhận được khí tức của hận ý khác?"

Băng bó trên người dần dần rơi xuống, cơ thể của bệnh nhân bắt đầu phát sinh thay đổi: "Bỏ đi, đều không quan trọng, không con quỷ nào có thể chịu được sự chà đạp của nhân cách tàn bạo!"

Bệnh nhân dường như nhìn thấy gì đó, mạch máu trên mặt gã đột nhiên nhô lên, lý trí trong hai mắt đang dần dần biến mất: "Thích chơi trò trốn tìm à?"

Một quả đấm dị hóa khổng lồ trong sương đen đấm thẳng về phía bệnh nhân. Gã hoàn toàn không có ý né tránh, bản thân ngưng tụ thành một hơi, ra sức vung nắm đấm!

Xua tan một phần sương mù, cả cánh tay của bệnh nhân mềm oặt thõng xuống dưới, sương tay đứt lìa, âm khí nhập thể. Nếu đổi lại là người khác chắc hẳn đã mất đi năng lực chiến đấu rồi, nhưng trên mặt của tên này lại lộ ra một nụ cười vô cùng biến thái.

Càng đau đớn, hình như càng có thể kích thích gã.

Xương lộ ra khỏi da thịt bị ấn về vị trí cũ, trong máu của bệnh nhân dường như ký sinh vô số côn trùng không thể nhìn thấy bằng mắt, bọn chúng đang nhanh chóng sửa chữa cơ thể cho bệnh nhân.

"Bữa tiệc tàn bạo bắt đầu!"

Bệnh nhân như một con chó điên, bốn chân chống đất, đồng phục bệnh nhân của gã đang bị cơ thể căng ra xé rách, để lộ ra đủ loại dấu vết trên cơ thể do quỷ quái lưu lại.

Tên điên này đã từng được các loại quỷ quái khác nhau nuôi dưỡng. Gã đã sớm bị giày vò đến không còn hình người, trong cơ thể có tiêm đủ thứ kỳ lạ và nguyền rủa, trời xui đất khiến, gã lại sở hữu năng lực tự mình sửa chữa siêu mạnh.

Từ một góc độ nào đó, gã cũng đã không còn được coi là người nữa rồi.

Sau khi xác định vị trí của hiệu trưởng, cơ thể của bệnh nhân mất đầu dị hóa, máu thịt của gã có thể gây ra thương tổn cho quỷ quái, càng đau đớn, những con côn trùng ẩn nấp trong máu thịt của gã càng hoạt động mạnh.

"Chết đi! Chết đi!"

Máu chảy khắp cơ thể, bệnh nhân bò lên trên cơ thể của hiệu trưởng, bất luận hiệu trưởng có tấn công như thế nào, cũng không thể gạt được gã ra.

Tên điên này xé hồn thể của hiệu trưởng ra, muốn tiến vào trong cơ thể của hiệu trưởng, biểu hiện vô cùng tàn bạo.

"Cái thứ đến hận ý còn chưa tới, mà cũng muốn đối phó với tao?"

Dường như là để đáp lại sự khinh thường của gã, những sợi tóc trắng được kết thành từ hận ý lặng lẽ đến gần, xuyên thủng vào cơ thể của gã.

"Vẫn còn một hận ý?"

Quỷ vực mở rộng khi bệnh nhân đến gần, trên làn da của bệnh nhân xuất hiện những vết nứt, cơ thể của gã bị làm ra thành những "ngăn kéo" có thể mở được.

Bên trong những ngăn kéo đó có chứa ký ức và sinh cơ, là mấu chốt để gã có thể vượt qua đêm tối. Chính bởi chấp niệm làm người vẫn luôn chống đỡ, cho nên gã mới có thể chịu đựng được những cơn giày vò không dành cho người.

Nhưng hiện tại, hận ý ẩn nấp trong bóng tối, vậy mà lại muốn ra tay với ký ức trân quý nhất của gã.

"Không thể tha thứ, không thể tha thứ!"

Tay trái của bệnh nhân tóm lấy chỗ tóc trắng kia, tóc trắng có tiêm nhiễm hận ý dễ dàng xẻ đứt cơ thể của gã.

Đau đớn khiến cho bệnh nhân cười lớn, gã nhìn ngón tay rơi xuống của mình, biểu cảm trên mặt vô cùng quỷ dị: "Nhân cách tàn bạo, không chỉ đại diện cho sự tàn bạo đối với kẻ địch, càng đại diện cho sự tàn nhẫn ngược đãi đối với chính bản thân mình."

Không ai nghĩ đến rằng, cặn máu thịt dính trên những sợi tóc hận ý vậy mà cũng chịu sự khống chế của bệnh nhân. Những con côn trùng chưa biết sống bên trong máu thịt của gã ra sức gặm nhấm linh hồn của hận ý tóc trắng.

"Càng đau đớn, tao càng vui vẻ!" Gã đã được quá nhiều quỷ quái nuôi dưỡng nên miễn dịch với đại đa số nguyền rủa, quỷ vực cũng rất khó gây ra ảnh hưởng cho gã: "Chúng mày cũng sẽ sợ hãi sao? Trước đây tao cũng là một người bình thường, chính là chúng mày đã ép tao trở thành bộ dạng như thế này! Tất cả độc chảy trong cơ thể của tao, chính là mối hận của tao đối với chúng mày!"

Bệnh nhân gầm rú cuồng loạn, cứ tiếp tục như thế này, tóc trắng và hiệu trưởng đều sẽ bị những con côn trùng máu xâm nhập.

Cục diện rơi vào thế bế tắc, một ngọn lửa màu đen bùng cháy trong biển sương.

Một con cá voi khổng lồ nhảy ra khỏi mặt nước, ngọn lửa trên đỉnh đầu nó đốt cháy những con côn trùng máu trên người tóc trắng.

Những con côn trùng máu trong máu thịt của bệnh nhân không ngừng giãy giụa, sau khi chống lại một lúc lâu thì bị đốt cháy thành tro bụi.

"Hận ý thứ ba?" Mí mắt của bệnh nhân giật giật, hận ý đốt cháy lửa đen có thể chống lại những con côn trùng trong máu thịt của gã. Càng khủng khiếp hơn là, trong màn sương đen âm u đen tối này rất có khả năng vẫn còn ẩn chứa những hận ý khác.

Sương đen như kết nối với vực sâu của địa ngục, không ai có thể nhìn thấy chân tướng, mà những thứ chưa biết thông thường mới là những thứ đáng sợ nhất.

Trong lòng người sở hữu nhân cách tàn bạo nảy sinh ý định rút lui, quỷ quái đến tấn công thành mới lần này thật sự không tầm thường.

Gã muốn rời khỏi sương đen, nhưng Hàn Phi lại không muốn để con cá lớn này đi.

Sau khi nhìn Hàn Phi` thấy người thức tỉnh nhân cách 8 lần này một mình tiến vào trong sương đen, tham lam bành trướng một cách không thể kiểm soát. Nếu như có thể giữ lại bệnh nhân, thì bên phía mình sẽ có thêm một lực lượng chiến đấu nòng cốt.

Khi cô bé hiện thân, ác mộng sợ hãi xuất hiện ở ngay sau lưng bệnh nhân. Hai hận ý đã đã đốt cháy lửa đen lần lượt triển khai quỷ vực, phát động tấn công với bệnh nhân từ cả hai phương diện tinh thần và thể xác

Cho dù bệnh nhân có cường đại hơn nữa, thì gã cũng không phải là đối thủ của hai hận ý. Cơ thể tứ chi bị vặn vẹo, ý chí và linh hồn đang từ từ bị kéo vào trong vực sâu tham lam.

Sương đen tham lam giống như những cơn sóng không ngừng vỗ đập vào cơ thể của bệnh nhân, Hàn Phi thử kéo bệnh nhân vào trong vực sâu tham lam, nhưng đã thất bại.

Vực sâu tham lam của Cao Thành chỉ có thể giam cầm quỷ quái, cho dù nhân cách có không ngừng thức tỉnh, thì điểm này cũng sẽ không thay đổi.

Muốn kéo được bệnh nhân vào trong vực sâu tham lam, chỉ có thể giết chết gã, rồi giam cầm linh hồn của gã.

Ký ức của Cao Thành đang ngồi dưới ánh sao cũng lặng lẽ dõi theo Hàn Phi. So với sự tham lam của Hàn Phi, gã đã được coi là một người rất vô tư rồi.

“Nhân cách không thể thôn phệ người sống, tôi có thể hiểu được.”

Khi bệnh nhân đang ngàn cân treo sợi tóc, Hàn Phi lại chủ động từ bỏ cơ hội giết chết đối phương. Hắn không phải là loại biến thái không có được thì tiêu diệt, chờ khi thần linh đón ngày sinh nhật, bệnh nhân còn phải giúp đỡ thành mới Hy Vọng để đối phó với Cao Hưng.

Gây ra động tĩnh quá lớn, sau khi đã có được bộ phận cuối cùng bị phân giải của Đại Nghiệt thì Hàn Phi quyết định rời đi.

Ẩn thân trong sương đen, hắn mở công tắc diễn xuất bậc thầy lên, vứt những linh hồn của đám tội phạm trong vụ án

quỷ bài đến trước mặt bệnh nhân.

“Trong nội bộ của thành mới Hy Vọng có người âm mưu với hận ý, chuẩn bị vào ngày sinh nhật của thần linh, tế máu toàn thành, tôi đến đây là để cho các anh một nhắc nhở.” Hàn Phi ép những tên tội phạm phải nói ra chân tướng sự việc.

Nghe được những lời này, bệnh nhân ngây ra. Gã biết lãnh đạo cấp cao của thành mới Hy Vọng có vấn đề, nhưng không nghĩ đến vấn đề lại nghiêm trọng đến mức này.

“Các anh đã yên ổn quá lâu rồi, đã quên mất sự khủng khiếp của quỷ quái, hy vọng sự xuất hiện của tôi có thể giúp các anh nhớ lại quá khứ tàn nhẫn.”

Bản thân bệnh nhân chính là phái chủ chiến, gã đã nảy sinh cộng hưởng đối với những lời nói của Hàn Phi.

“Anh…. là ai?”

“Người giơ ngọn lửa lên, chiếu sáng con đường phía trước cho các anh.”

Sương đen dần dần tiêu tan, Hàn Phi sử dụng năng lực ngôn linh và kỹ năng diễn xuất bậc thầy đã sớm chạy đi. Điều này khiến cho bệnh nhân có một cảm giác không chân thực. Vừa rồi vẫn còn bị bốn hận ý tấn công, ngàn cân treo sợi tóc, bây giờ tự nhiên lại được cứu, còn nghe được một thông tin vô cùng chấn kinh.

Nhìn đống đổ nát trên mặt đất, còn có toà nhà thí nghiệm bị phá hoại, bệnh nhân nhất thời có chút dao động.

Mấy hận ý cứ như vậy mà rời đi, bọn chúng không hề làm hại đến những người dân bình thường của khu ngoại thành, chỉ hủy đi phòng thí nghiệm có giam cầm những quỷ quái hiếm có.

“Cuối cùng thì anh ta là ai?”

Chương 886: Móc lấy hai mắt thần linh

“Phù!”

Thời gian quá dài sử dụng nhân cách tham lam khiến cho cơ thể của Hàn Phi suýt chút nữa đã suy sụp, hắn phun ra một ngụm máu lớn.

Nhãn cầu màu đen khổng lồ ngoan ngoãn ở bên cạnh Hàn Phi, giống như đứa trẻ đã mắc lỗi.

“Các bộ phận cơ thể của mày vẫn còn rất tươi, nhanh chóng nghĩ cách ghép lại với nhau đi, đừng ở đó thả thính nữa, tao vẫn thích dáng vẻ ngỗ ngược mất dạy của mày hơn.” Hàn Phi vỗ vỗ ngực mình: “Yên tâm đi, thể xác này rắn rỏi lắm, không sao đâu.”

Hàn Phi không biết Cao Thành nghe thấy câu này sẽ có phản ứng gì, nhưng Đại Nghiệt quả thực lại bắt đầu vui vẻ.

Lần này tấn công thành mới Hy Vọng, đối với Hàn Phi mà nói thu hoạch rất lớn.

Lấy lại thể xác cho Đại Nghiệt chỉ là một trong số đó, một số lượng lớn quỷ quái hiếm có và các thiết bị nghiên cứu quỷ quái của Deep Space Technology cũng rất hữu ích. Đương nhiên quan trọng nhất là hắn đã truyền đạt chuyện mà mình biết cho người thức tỉnh nhân cách 8 lần đó.

Ở bất cứ nơi nào, người thức tỉnh nhân cách 8 lần đều là tồn tại hạng nhất, tất cả những gì mà người đó nói sẽ được mọi người coi trọng.

“Đáng tiếc mình vẫn còn quá yếu, nếu không thì đã không cần phiền phức như vậy, trực tiếp mở miệng đòi thành mới Hy Vọng là được rồi.”

“Nếu như mình có thể nuốt được hận ý trong thủy cung Biển Sâu, vậy thì thực lực tự thân của mình sẽ tương đương với tòa nhà quỷ, ai đó trước khi muốn ngăn cản mình cũng sẽ phải cân nhắc.”

Ở trong biển hoa của viện dượng lão, Hàn Phi đã nuốt một lượng lớn hoa linh hồn. Những tên đáng thương kia thông qua lễ rửa tội của nhân cách chữa trị, bắt đầu điểm xuyết cho vực sâu, bọn họ nở rộ trên vách tường tuyệt vọng, đem đến một màu sắc khác cho vực sâu.

Hoa linh hồn và nhân cách chữa trị thực ra là quan hệ bù đắp cho nhau. Những dơ bẩn trên người bọn chúng được nhân cách chữa trị gột rửa hết, mặt tốt của nhân tính nở ra trong vực sâu, lại trở thành trợ lực cho nhân cách chữa trị.

Cùng với việc nhân cách chữa trị từng bước được củng cố, Hàn Phi càng ngày càng có tự tin giữ được hai mắt của thần linh, mọi chuyện đang phát triển theo hướng mà hắn dự tính.

"Khôi phục cơ thể cho Đại Nghiệt trước, sau đó đi thủy cung Biển Sâu, để Cao Thành đoạt lại hai mắt của Cao Hưng một lần nữa!"

Ba cứ điểm lớn có thể đứng vững trong thảm họa, là dựa vào "vũ khí đặc biệt" có thể chống chọi với hận ý hạng nhất. Đây cũng là sự khác biệt về bản chất của bọn họ so với những cứ điểm của người sống sót khác.

Nếu như có thể chi phối hận ý bên dưới thủy cung Biển Sâu, vậy thì Hàn Phi sẽ có năng lực tạo ra cứ điểm lớn thứ tư của con người.

Trầm tư rất lâu, Hàn Phi đột nhiên nghe thấy tiếng nhà sụp đổ. Ngoảnh đầu nhìn lại, cơ thể của Đại Nghiệt tan rã đầy mặt đất, làm sụp đổ cả căn nhà, làm ô nhiễm mặt đất.

"Mày không có cách nào tự mình lành lại à?" Gượng cười một tiếng, Hàn Phi thử dùng ánh sao chữa trị chiếu vào Đại Nghiệt, hiệu quả cũng không tốt lắm.

Uống hết một lọ máu quỷ, chờ khi cơ thể khôi phục được một chút, Hàn Phi lại mở vực sâu tham lam ra một lần nữa. Hắn dùng sương đen bao phủ cơ thể tàn tạ của Đại Nghiệt.

"Trên người mày có nguyền rủa của không thể nhắc đến, sức mạnh của tao không giúp được cho mày, có điều tiếng cười điên cuồng hẳn là có thể." Tìm đến chiếc xe mà mình đã

ẩn giấu, Hàn Phi cùng với Âm Thương trở về hiệu thuốc An Khang.

"Cũng may lại thu được một số linh hồn, chắc là có thể khiến cho tiếng cười điên cuồng ra tay lại một lần nữa."

Đặt toàn bộ tế phẩm mới đạt được lên trên tế đàn, Hàn Phi khẽ ấn tay của tượng thần. Không cần dùng bất kì ngôn ngữ nào, hai mắt tượng thần dường như sắp mở ra, những tia máu bò khắp cơ thể của Đại Nghiệt, bắt đầu trừ bỏ những nguyền rủa còn lưu lại trên các miệng vết thương cho nó.

"Cảm giác thật kì lạ, trên thế giới này vậy mà lại có một người khác tâm ý hoàn toàn tương thông với mình, bản thân sự tồn tại của hoa song sinh hẳn là một kì tích."

Tế phẩm rất nhanh đã tiêu hao sạch sẽ, tượng thần bắt đầu sử dụng sức mạnh của chính mình. Dần dần, trái tim của Đại Nghiệt đã bắt đầu đập một cách có quy luật, âm thanh đó giống như tiếng gọi đến từ thế giới tầng sâu.

Cơ thể bị phân giải ghép lại với nhau, tia máu trong tượng thần như kim chỉ dùng để may vá.

Khí tức tai họa khuếch tán bên dưới tầng hầm, mấy Âm Thương liên thủ với Hàn Phi cũng không thể áp chế được nó. Linh hồn tà ác hung dữ kia ngẩng mặt lên trời gầm thét, chỉ là uy thế còn lại vô tình phát ra mà đã có thể nâng mặt đất lên từng lớp.

Thể xác khổng lồ vươn vai về bốn phía, một ngôi sao xấu màu máu được sáng lên trong không trung.

Không phải là hận ý, nhưng lại có mong muốn tiêu diệt còn thuần túy hơn cả hận ý, sự xuất hiện của Đại Nghiệt đại diện cho thiên tai sắp đến rồi!

"Hiệu thuốc An Khang đã không thể ở lại được nữa, mọi người hãy nhanh chóng di chuyển tượng thần đến nơi khác. Chúng ta sẽ tạo ra một cứ điểm hoàn toàn mới ở xung quanh nơi đó. Tôi cũng sẽ tìm ra con đường mới để người và quỷ cùng tồn tại."

Tế đàn dưới tầng hầm được Âm Thương chuyển đi, bọn họ tranh thủ lúc trời còn tối rời khỏi đó.

"Chúng ta cũng phải trở về rồi."

Hàn Phi vẫy vẫy tay với Đại Nghiệt. Con quái vật khổng lồ cao hơn năm mét kia vô cùng hiểu chuyện nằm bò trước mặt Hàn Phi, còn hất đổ chiếc xe của hắn sang một bên, dường như là muốn nói — ngồi lên con đi, con còn nhanh hơn nó.

"Mày như thế này ra ngoài, dễ khiến người ta hoảng sợ lắm đấy." Hàn Phi bất lực nhìn Đại Nghiệt. Nó đang dùng cơ thể to lớn lăn lộn đùa nghịch dưới đất, mặt đất đều đang hơi rung động: "Cái tên này mày không sợ tao chút nào, vẫn phải để Từ Cầm dạy dỗ mày nhiều hơn."

Nghe thấy cái tên Từ Cầm, Đại Nghiệt lập tức trở nên ngoan ngoãn. Hàn Phi cũng không biết tại sao nó lại sợ Từ Cầm, ở bên cạnh cô ấy nó giống như một kẻ bám đuôi vậy, có thể đây là đãi ngộ của nữ chủ nhân.

Sương đen nuốt lấy Đại Nghiệt, Hàn Phi lái xe vội vàng trở về Cục điều tra.

Từ bài học của lần trước, lần này hắn không lái xe của thành mới Hy Vọng vào Cục điều tra nữa, nên xuống xe ở cách đó rất xa.

Vừa đi đến cửa của Cục điều tra, vòng đen của Hàn Phi đã nhận được vô số tin nhắn. Tin tức mấy hận ý liên thủ tấn công thành mới Hy Vọng hôm qua đã truyền đến Cục điều tra, lãnh đạo cấp cao vô cùng coi trọng.

Với tư cách là kẻ đầu têu, sau khi nhận được thông tin, Hàn Phi cũng hơi chột dạ. Người của thành mới Hy Vọng không rõ, nhưng tổ điều tra từng kề vai sát cánh cùng hắn chắc hẳn có thể nhìn ra được gì đó từ trong sương đen.

"Tổ trưởng, tối hôm qua sau khi tách khỏi chúng tôi cậu đã đi đâu?"

Trở về văn phòng làm việc của tổ 13, Hàn Phi vừa mở cửa ra đã nhìn thấy tất cả các tổ viên đều đứng bên trong, dường như đã đợi hắn cả một đêm rồi.

“Tôi với tư cách là tổ trưởng, còn phải báo cáo công việc với mọi người nữa à?” Đóng cửa phòng lại, Hàn Phi thoải mái ngồi xuống ghế: “Có việc thì nói, không thì tan họp.”

“Tối hôm qua tại vùng đệm của thành mới Hy Vọng gặp phải sự tấn công của hận ý, trong đó có một số ẩn nấp trong sương đen. Bọn chúng đã tránh được tất cả các thiết bị thăm dò của thành mới Hy Vọng, khiến cho toàn bộ người dân và quản lý cấp cao của thành mới Hy Vọng phải sợ hãi.” Đông Khuyển nhìn Hàn Phi: “Người ngay không nói mập mờ. Trong ấn tượng của tôi, hình như chỉ có cậu mới có thể làm được. Hơn nữa theo như người chứng kiến thuật lại, biển sương đột nhiên xuất hiện đó rất giống với sương đen tham lam của cậu.”

“Anh đừng có nói linh tinh! Tôi vô duyên vô cớ đi tấn công thành mới Hy Vọng làm gì? Đó là một tòa thành đấy! Tôi chỉ có một mình, cho dù đầu óc có vấn đề hơn nữa, cũng sẽ không thử đi khiêu khích cứ điểm người sống sót lớn nhất sau thảm họa!” Vô cùng chân thành, Hàn Phi nói một cách rất có lý, nhưng mọi người đều cảm thấy hắn quả thực có khả năng sẽ làm ra chuyện như vậy: “Đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, hung thủ gây án thông thường đều phải có động cơ, thế động cơ gây án của tôi là gì? Chấp nhận rủi ro lớn như vậy, để đạt được cái gì?”

“Có thể chỉ đơn thuần là nhìn bọn họ ngứa mắt?” Hai nắm đấm của Diêm Lạc va chạm với nhau, sao chổi bắn ra xung quanh: “Bất kể có phải là anh không, lần sau có thể cân nhắc dẫn theo cả tôi.”

“Tôi thực sự không phải là loại người đó.”

“Không sao.” A Niên cười híp mắt nhìn Hàn Phi: “Khi bên trên hỏi đến, chúng tôi đã nói giúp cậu rồi, nói cậu lúc đó ở cùng với chúng tôi, tuyệt đối không thể là cậu được.”

“Mới sáng sớm mọi người đến đây chính là để nói những chuyện này sao?” Cầm một tờ biểu mẫu lên, Hàn Phi nghiên cứu món ăn của nhà ăn.

“Chúng tôi đến đây là muốn hỏi cậu, mục tiêu của hôm nay là tòa nhà đen nào?” Đông Khuyển đứng thẳng người: “Mỗi

khi chúng ta giết được một hận ý, sức mạnh tổng thể của quỷ quái cũng sẽ yếu đi một phần, khoảng cách với tương lai và hy vọng của chúng ta cũng sẽ gần hơn một chút."

Chỉ trong một ngày tiếp xúc ngắn ngủi, thái độ của Đông Khuyển đối với Hàn Phi đã thay đổi rất lớn. Mặc dù có rất nhiều lúc biểu hiện của Hàn Phi không được bình thường lắm, nhưng anh ta có thể chắc chắn hắn là thực lòng nỗ lực để xua đuổi quỷ quái, không xen lẫn bất cứ tư lợi nào, cũng không bị cuốn hút bởi quyền lực.

"Không vội, tiếp theo đây chúng ta sẽ chuẩn bị làm một chuyện lớn."

Hàn Phi dẫn các thành viên trong tổ đi tìm người phụ trách cao nhất của trung đội điều tra — vị lãnh đạo cũ của Lệ Tuyết. Hắn thuyết minh với đối phương về kế hoạch thôn phệ hai mắt thần linh của mình, hy vọng có thể nhận được sự ủng hộ của đối phương.

Vì để thuyết phục đối phương, Hàn Phi còn gọi Học Bá đến, liệt kê ra chi tiết từng bước một.

Truy giết hận ý hạng nhất hàng đầu, đối với cứ điểm người sống sót mà nói là một chuyện vô cùng nguy hiểm; một khi thất bại, cả cứ điểm sẽ phải đối mặt với sự trả đũa tàn nhẫn của hận ý hạng nhất hàng đầu, tất cả người sống đều có khả năng sẽ bị giết chết.

Cho dù có may mắn thành công, cũng sẽ gây ra tổn thất cực kì lớn đối với thực lực của mình. Nếu như người thức tỉnh nhân cách 8 lần hy sinh, vậy thì năng lực phòng ngự của cứ điểm sẽ giảm mạnh, ngay cả tự bảo vệ cũng sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

Hàn Phi cũng nhìn ra sự do dự của lãnh đạo, hắn rất nghiêm túc giải thích: "Đây không phải là một sự truy sát thông thường, mà là thôn phệ. Nếu như chúng ta có thể thành công, thì sẽ có được sự giúp đỡ của một hận ý hạng nhất hàng đầu! Ông hãy suy nghĩ thật kĩ, nếu như Cục điều tra có thể tăng thêm một vị có sức mạnh chiến đấu tương đương với hận ý hạng nhất hàng đầu, vậy thì tương lai sẽ như thế nào?"

Cứ điểm người sống sót truy sát hận ý là một chuyện vô cùng lỗ, vậy nên ngoại trừ Cục điều tra có rất ít cứ điểm cỡ lớn sẽ làm. Nhưng Hàn Phi hiện tại đang ném ra một mồi nhử, truy sát hận ý không những không lỗ, mà còn có khả năng kiếm được một món lớn, điều này quả thực khiến cho người ta rất rung động.

"Tôi có thể dùng tính mạng của mình ra đảm bảo, cũng có thể tiếp nhận các loại kiểm soát nguyền rủa của mọi người. Sau khi thôn phệ thành công, tôi sẽ giúp Cục điều tra làm ba chuyện một cách vô điều kiện, cho dù là một mình tiến vào tòa nhà cấm ở sâu trong khu A cũng có thể." Hàn Phi nói một cách vô cùng nghiêm túc: "Trong tòa nhà cấm có ẩn chứa mấu chốt phát sinh thảm họa, cánh cửa mà quỷ quái đến thế giới này dường như chính là ở đó. Nếu như có thể đạt được hai mắt của thần linh, tôi nguyện ý tiến vào tòa nhà cấm, đóng lại cánh cửa đó cho Cục điều tra, cho tất cả những người sống sót!"

Tòa nhà quỷ đã vô cùng nguy hiểm, mà mức độ nguy hiểm của tòa nhà cấm còn ở trên cả tòa nhà quỷ. Bất kể nhân cách có thức tỉnh bao nhiêu lần, những người tiến vào bên trong tòa nhà cấm thăm dò, không một ai từng sống sót rời khỏi, cũng chính vì thế, nên tòa nhà đó mới được gọi là tòa nhà cấm.

"Nếu như cậu thực sự nguyện ý vào tòa nhà cấm, tôi có thể giúp cậu thử thuyết phục những người quản lý khác của Cục điều tra." Sau khi do dự một chút, ánh mắt của lãnh đạo cũ trở nên kiên định, ông nói vào vòng đen: "Lập tức thông báo cho tất cả những người phụ trách các tổ chiến đấu, bắt đầu từ bây giờ, Cục điều tra tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu cấp một!"

Chương 887: Vậy thì hãy để ngày sinh nhật và ngày giỗ của nó vào cùng một ngày

Trung đội điều tra là trung đội có thực lực mạnh nhất của Cục điều tra thảm họa. Sau khi các trung đội khác nhận được thông tin phát ra từ trong vòng đen của lãnh đạo cũ, sắc mặt của toàn bộ đều phát sinh thay đổi.

Chỉ lệnh sẵn sàng chiến đấu cấp 1 chỉ sử dụng khi Cục điều tra đối mặt với nguy cơ cực kỳ lớn, hoặc các cứ điểm cỡ lớn khác khai chiến. Đội trưởng của trung đội bình thường thậm chí còn không có quyền phát ra, ngoại trừ cục trưởng cũng chỉ có trung đội điều tra ra ngoài thăm dò thành phố và trung đội phụ trách phán xét trong nội bộ cục điều tra mới có tư cách.

Hơn nữa chỉ lệnh này sau khi truyền đạt, vẫn cần phải có sự đồng ý của bảy vị trung đội trưởng, nhận được sự ủng hộ của hơn một nửa các lãnh đạo cấp cao thì mới có hiệu lực.

“Cậu dẫn theo các thành viên khác của tổ 13 theo tôi vào phòng họp.” Ánh mắt của lãnh đạo cũ ngưng trọng: “Cục điều tra đã 5 năm nay chưa công phá tòa nhà quỷ mới nào rồi, với chúng tôi đây là một chuyện lớn, buộc phải có sự phối hợp của tất cả các bộ phận mới được.”

Bệnh viện tâm thần thứ 3 mà bọn họ đi lúc trước chỉ là tòa nhà đen, mà đã tổn thất không ít nhân lực; hiện tại còn chưa qua bao lâu, lại phải tấn công tòa nhà quỷ, quyết định này quá mạo hiểm, lãnh đạo cũ cũng không chắc chắn có thể được thông qua.

……

Cửa lớn của hội nghị trung tâm cục điều tra thảm họa được mở ra, từng vị trung đội trưởng ngồi vào vị trí. Biểu cảm của bọn họ ngưng trọng, toàn bộ đều đang nhìn vào Hàn Phi đang đứng cạnh lãnh đạo cũ.

Kể từ sau khi Hàn Phi gia nhập cục điều tra, chỉ những vì hắn cũng đã triệu tập mấy lần hội nghị.

"Cao Thành, hãy nói kế hoạch của cậu với mọi người đi." Lãnh đạo cũ ra hiệu cho Hàn Phi và Học Bá đi đến, hai người nói ra kiến nghị ban đầu của Lệ Tuyết.

Thôn phệ hai mắt của không thể nhắc đến, để hận ý hạng nhất hàng đầu phục vụ cho mình, điều này thực sự là một chuyện viển vông, tất cả các nhân viên tham gia đều lộ ra ánh mắt nghi ngờ.

Vì để thuyết phục mọi người, Hàn Phi mở vực sâu tham lam ra, điều khiển hận ý bị giam cầm bên trong.

Hiệu trưởng, cô bé ác mộng sợ hãi, Đồng Tâm, bốn hận ý lần lượt xuất hiện, lần này đã khiến cho lãnh đạo của cục điều tra được mở rộng tầm mắt. Bọn họ trước đây chỉ biết Hàn Phi cố ý giam cầm quỷ quái, hoàn toàn không ngờ rằng hắn cứ âm thầm lặng lẽ mà đã có thể điều khiển được bốn hận ý rồi!

Có một số người bị sốc trước tốc độ trưởng thành của Hàn Phi, có một số người thì lại lộ ra ánh mắt kiêng dè, bắt đầu lo lắng.

"Hận ý mà tôi có thể cùng lúc điều khiển đã đạt đến cực hạn, nếu muốn tiến bộ hơn nữa, buộc phải thôn phệ hận ý cường đại hơn, thỏa mãn dã tâm tham lam hơn nữa mới được." Sau khi ăn tóc trắng, Hàn Phi đã phát giác ra một chuyện, hận ý bình thường đã không thể nâng cao được nhân cách tham lam. Tối qua khi giao chiến với người của thành mới Hy Vọng, hắn cũng phát hiện cực hạn của mình chính là điều khiển bốn hận ý, sử cùng lúc thả ra càng nhiều hận ý hơn, đầu tiên là bản thân hắn sẽ không thể chống đỡ được.

Nếu muốn thay đổi hiện trạng, cùng lúc thả ra nhiều hận ý hơn, vậy thì phải đi ăn những quỷ vượt qua cả hận ý bình thường mới được.

Hàn Phi có thể cảm nhận được dã tâm của Cao Thành và chính mình. Trực giác nói với hắn, nuốt được hai mắt của thần linh trong thủy cung Biển Sâu chắc hẳn là có thể thức tỉnh

nhân cách tham lam lần thứ 8. Đến lúc đó hắn có thể thả ra nhiều hận ý hơn, thực sự đứng trên đỉnh của thảm họa.

"Rủi ro quá lớn, Cục điều tra thảm họa là hi vọng cuối cùng của loài người, làm sao chúng ta có thể mang hi vọng cuối cùng này ra để thử làm loại chuyện này?" Sau khi trầm mặc rất lâu, đội trưởng của trung đội hậu cần lắc lắc đầu: "Bất kể cậu có đưa ra lý do là gì, tôi đều sẽ phản đối."

"Mọi người đừng quên mục đích thành lập ban đầu của Cục điều tra là gì? Chúng ta phải điều tra rõ nguyên nhân bùng phát thảm họa, loại trừ hoàn toàn quỷ quái!" Lãnh đạo cũng mở bản đồ ra chỉ vào khu A: "Cục điều tra thảm họa đã thành lập được mười mấy năm, vẫn còn chưa đứng vững được ở trong khu C. Chúng ta vẫn còn cách khu A ngọn nguồn bùng phát thảm họa rất xa, nhưng hiện tại thời gian của chúng ta đã không còn bao nhiêu nữa."

Lãnh đạo cũ cũng không phải là nhất thời ấm đầu mà đồng ý đề xuất của Hàn Phi, ông có chức vụ cao, hiểu biết vô cùng nhiều nội tình.

Sau khi cửa lớn của phòng họp đã khóa trái lại, những bản tài liệu tuyệt mật được đặt lên trên bàn.

Cục điều tra đều đã có những hiểu biết nhất định đối với sự thối rữa của thành mới Hy Vọng và tế máu ngày sinh nhật thần linh, bọn họ còn tổng kết ra quy luật sự xuất hiện của hận ý và vị thần linh kia: "Mỗi khi sắp đến ngày sinh nhật của thần linh, tất cả các hận ý đều sẽ trở nên sục sôi, không còn phải chịu trói buộc, ngang ngược truy sát người sống sót, để chuẩn bị quà cho thần linh. Tương ứng với nó, bọn chúng cũng sẽ nhận được lợi ích từ chỗ thần linh. Mọi người có phát hiện ra, mỗi năm sau khi sinh nhật của thần linh qua đi, trong thành phố đều sẽ xuất hiện hận ý mới? Hận ý vốn có cũng sẽ được tăng cường lên một mức độ nhất định?"

Tất cả hận ý đều dựa vào thế giới ký ức điện thờ, cùng với việc Cao Hưng không ngừng lớn mạnh, quỷ quái tín ngưỡng Cao Hưng cũng sẽ trở nên cường đại hơn.

Nếu như không phải có Hàn Phi đến đây, trong tương lai tồi tệ nhất này căn bản sẽ không nhìn thấy một tia hi vọng nào, kết cục của đại đa số mọi người đến cuối cùng sẽ chỉ là súc vật bị quỷ quái nuôi dưỡng.

"Mười mấy năm rồi, tốc độ tăng lên của số lượng và thực lực của quỷ quái đều vượt xa chúng ta, bọn chúng đã thử nuôi nhốt người sống từ rất sớm, có lẽ trong mắt của bọn chúng chúng ta đã không còn có tư cách là đối thủ của bọn chúng nữa rồi." Lãnh đạo cũ nói như cắm vào tim, nhưng cũng rất hiện thực.

"Thông qua điều tra nhiều bên, hiện tại chúng ta có thể chắc chắn ngọn nguồn bùng phát thảm họa chính là ở dưới tầng hầm của cao ốc Vĩnh Sinh khu A. Nói theo cách khác, con quỷ đầu tiên chính là chạy ra từ đó." Lãnh đạo cũ dừng lại một chút, ánh mắt quét qua tất cả những người ngồi trong phòng: "Nhưng cao ốc Vĩnh Sinh là tòa nhà cấm, không có một ai đi vào mà từng sống sót trở ra. Kể từ sau khi Khởi Minh người thức tỉnh nhân cách 8 lần bị mất liên lạc sau khi tiến vào thăm dò cao ốc Vĩnh sinh ba năm trước, chúng ta giống như con đà điểu vậy, lúc nào cũng cố ý bỏ qua vấn đề này."

"Thức tỉnh nhân cách 8 lần tổng cộng cũng chỉ có mấy người, khi chưa biết rõ bên trong cao ốc Vĩnh Sinh rốt cuộc có cái gì, mù quáng tiến vào bên trong chính là tự tìm đường chết." Trung đội trưởng phụ trách hậu cần có tính cách ổn định không thích mạo hiểm.

"Nếu như không đến điều tra, chúng ta vĩnh viễn cũng không thể biết được chân tướng!" Lãnh đạo cũ nói chắc như đinh đóng cột.

"Những đạo lý mà ông nói chúng tôi đều hiểu, nhưng biết rõ là tự tìm đường chết rồi, vậy ông bảo ai đi?" Đội trưởng trung đội tuần tra cũng bắt đầu nói, thế cục gần đây càng ngày càng loạn, mọi người đã bắt đầu có chút khó chịu.

"Tôi đi." Hàn Phi giơ tay lên: "Sau khi thôn phệ thủy cung Biển Sâu, tôi sẽ tiến vào tòa nhà cấm!"

Vừa nói ra lời này, tất cả phòng họp đều im phăng phắc.

Hàn Phi còn điên rồ hơn cả phái chủ chiến nóng vội nhất, cộng thêm tốc độ gia tăng nhanh chóng của thực lực, có một số người bắt đầu lo lắng, nhưng chỉ cần hắn nguyện ý đến tòa nhà cấm, vậy thì có rất nhiều lo lắng sẽ trở nên thừa thãi. Chưa từng có ai sau khi tiến vào trong tòa nhà cấm mà vẫn có thể sống sót rời khỏi. Trong mắt của những lãnh đạo cấp cao, Hàn Phi cũng coi như đã cố gắng đến sức lực cuối cùng mình để cống hiến cho những người sống sót rồi.

"Tôi vẫn không đồng ý." Đội trưởng trung đội hậu cần đứng dậy: "Cậu là người có tiềm lực nhất trong số tất cả những người trẻ tuổi, là tài sản lớn nhất của Cục điều tra, cho dù có thực sự phải đi cũng là những thứ đã già cả như chúng tôi tiến vào dò đường cho các cậu."

"Giơ tay biểu quyết đi." Lãnh đạo cũ giơ tay mình lên: "Chúng ta toàn lực tiến công tòa nhà quỷ, giúp đỡ Cao Thành áp chế hận ý hàng đầu hạng nhất trong thủy cung Biển Sâu, bắt đầu tính từ thời khắc cậu ấy giam cầm thành công được hận ý, để cậu ấy trong vòng một năm tiến vào tòa nhà cấm, điều tra ngọn nguồn của thảm họa!"

Lãnh đạo cũ biết thời gian gấp gáp, nhưng vẫn phải ổn thỏa một chút, cố gắng để Hàn Phi có được nhiều thời gian nhất có thể.

Trong phòng họp lần lượt có người giơ tay lên, rất nhanh đã có hơn một nửa lãnh đạo cấp cao đồng ý, nhưng trung đội trưởng nguyện ý phối hợp chỉ có năm người.

"Tôi không có cách nào lập tức đưa ra quyết định." Đội trưởng của trung đội phán xét nhìn về phía Hàn Phi, anh ta là một người có tính cách cực kì lạnh lùng, như thể bẩm sinh đã thiếu đi tất cả cảm xúc: "Tôi hy vọng mọi người hãy liên lạc với cục trưởng, nếu như cô ấy đồng ý, trung đội phán xét sẽ toàn lực ủng hộ."

Đứng dậy, vị trung đội trưởng đó xoay người rời đi.

"Quả thực cần phải báo cáo lại với cục trưởng." Lãnh đạo cũ cũng gật gật đầu: "Tối nay tất cả các tổ chiến đấu ở trong

khu vực an toàn của Cục điều tra chờ mệnh lệnh, một khi có được chỉ thị của cục trưởng, sáng sớm ngày mai lập tức hành động!"

Hội nghị kết thúc, người phụ trách các trung đội và người quản lý vội vàng rời đi. Truy sát hận ý hạng nhất hàng đầu là một chuyện rất lớn, cần phải huy động tất cả lực lượng của Cục điều tra mới được.

"Kết quả này tốt hơn rất nhiều so với những gì tôi dự đoán." Lãnh đạo cũ đẩy tải liệu trên bàn đến trước mặt Hàn Phi: "Ngày mai chính là sân khấu của cậu, đừng xảy ra bất kì sai sót nào."

"Tôi hiểu rồi."

Ghi nhớ lại tất cả thông tin trên tài liệu, Hàn Phi dẫn theo tổ 13 rời khỏi phòng họp.

"Cao Thành, chúng ta thực sự phải đi truy sát hận ý hạng nhất hàng đầu sao?" Đông Khuyển cho đến bây giờ vẫn có một cảm giác không chân thực. Anh ta đã từng nghe bạn nói về hận ý trong thủy cung Biển Sâu, hận ý đó có thể dùng vô số thi thể và quỷ hồn tổ hợp thành một con quỷ khổng lồ cao hàng trăm mét, bên trong hai mắt còn ẩn chứa khí tức của không thể nhắc đến.

"Sợ rồi à?" Hàn Phi đi qua người Đông Khuyển: "Truy sát nó chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch của tôi."

"Cậu còn chuẩn bị làm gì nữa?"

"Trung đội trưởng nói sẽ cho tôi thời gian một năm, nhưng tôi không thể đợi được lâu như vậy," Biểu cảm của Hàn Phi vô cùng nghiêm túc: "Có thể anh luôn cảm thấy tôi rất bốc đồng, nhưng tôi muốn nói với anh một chuyện. Thực ra thời gian mà chúng ta có thể sống chỉ còn lại có mười mấy ngày thôi, tất cả mọi thứ buộc phải hoàn thành trước khi đến ngày sinh nhật của thần linh!"

Không giải thích thêm gì nữa, Hàn Phi rảo bước rời đi.

Trở về chỗ của mình, tất cả mọi người đều bắt đầu cho những chuẩn bị cuối cùng, bên trong Cục điều tra ngập tràn

một không khí xơ xác tiêu điều.

Sắc đêm buông xuống, khi đến 0 giờ nửa đêm, mấy vị trung đội trưởng nhận được tin nhắn truyền đến của cục trưởng Lệ Tuyết.

Cũng bắt đầu từ lúc đó, Cục điều tra thảm họa, cỗ máy chiến tranh khổng lồ này, bắt đầu vận chuyển hết tốc lực!

……

Ánh nắng sớm xuyên qua lớp mây dày, khi trời sáng, ba cánh cổng lớn của Cục điều tra đều mở ra, những chiếc xe cải tiến chở đầy các thành viên của Cục điều tra lái ra, giống như dòng thép đang chảy.

"Tổ 1 phán xét tiến vào vị trí chỉ định."

"Trung đội hộ tống vận chuyển tổ 1 đến tổ 3 hoàn tất tập hợp!"

"Trung đội tuần tra tổ 1 đến tổ 9 hoàn tất tập hợp!"

"Trung đội hậu cần tổ 1 đến tổ 5 hoàn tất tập hợp!"

"Trung đội điều tra đã có mặt đầy đủ!"

Tiếng hô lảnh lót vang lên trong thành phố yên tĩnh, những người sống sót vẫn luôn né tránh lại đứng lên, tiếng nói mà bọn họ đã kìm nén rất lâu vang vọng bên trong thành phố vốn thuộc về bọn họ, hoàn toàn không sợ bị quỷ quái nghe thấy.

Nhìn những đội xe bên ngoài cửa sổ, Hàn Phi càng thêm chắc chắn hơn: "Vận mệnh là một luân hồi, lần này phải để Cao Thành đoạt lại đôi mắt của Cao Hưng! Sau đó từng bước biến ngày sinh nhật của Cao Hưng trở thành ngày giỗ của nó!"

Chương 888: Bay thẳng lên trời

Những người sống sót đã lâu không thoải mái như vậy rồi. Đám quỷ quái tà ác sống trong các tòa kiến trúc đều nấp đi hết, không dám xông ra, con người như lại trở thành chủ nhân của thành phố.

Khoảng cách 5 năm, Cục điều tra lại triển khai hành động đối với tòa nhà quỷ, huy động toàn bộ lực lượng, các đội xe kéo dài đến hàng ngàn mét.

"Hóa ra bọn chúng cũng biết sợ hãi."

Từng chiếc xe chạy xuyên qua thành phố, dừng lại ở bốn xung quanh thủy cung Biển Sâu. Những người sống sót vẫn luôn sống trong nỗi sợ hãi, hiện tại đang tầng tầng lớp lớp bao vây lấy tòa nhà quỷ này.

Con người ở trước mặt quỷ vực rộng lớn trông rất nhỏ bé, nhưng không có một ai rút lui.

Đủ các loại thiết bị được đặt trên đường phố gần tòa nhà quỷ, tất cả thành viên của Cục điều tra vào vị trí, bọn họ đối diện với biển sâu, chờ đến khi ánh sáng yếu ớt sớm ban mai chiếu lên trên cơ thể.

Con đường phía trước cửa chính của thủy cung Biển Sâu được nhường ra, khua chiêng mở đường, âm nhạc vang vọng, Cục điều tra không chuẩn bị âm thầm đánh lén, bọn họ phải đi vào bằng cửa chính!

Ánh nắng sớm chiếu lên trên đạo bào, một chiếc giày vải giẫm lên trên bóng đen, một mình đi về phía quỷ vực Biển Sâu rộng lớn.

Ông lão trông đã trăm tuổi, râu tóc đều bạc trắng, nhưng tư thế hiên ngang. Ông ăn mặc như một đạo sĩ, nhưng trong tay lại kéo theo một chiếc rìu phá núi cực kì sắc bén.

"Hình như tôi chưa gặp ông ấy." Hàn Phi đi xuống xe.

“Ông ấy chính là phó đội trưởng của trung đội phán xét Cục điều tra, Chu Tà, sở hữu nhân cách tưởng tượng thức tỉnh 8 lần.” Ánh mắt Đông Khuyển nhìn đối phương tràn đầy kính sợ: “Nghe nói ông ấy chính là người gần nhất với thức tỉnh nhân cách lần thứ 9 trong nội bộ Cục điều tra.”

“Nhân cách tưởng tượng?” Chu Tà mặc đạo bào, nhưng ông ấy lại hoàn toàn khác với đạo sĩ trong tưởng tượng của Hàn Phi. Trên người ông không nhìn ra chút tự nhiên nào của đạo pháp, ngược lại là tràn đầy sát khí.

Ánh sao chiếu vào sau lưng, luôn luôn đối mặt với đêm tối, ông lão xách rìu phá núi một mình đứng trước cửa chính của thủy cung Biển Sâu, ông nhắm hai mắt lại.

Râu tóc không có gió cũng tự tung bay, đạo bào phát ra âm thanh vù vù, chờ khi mặt trời hoàn toàn ló rạng, trên tám con phố xung quanh thủy cung Biển Sâu vang lên tiếng gà trống gáy.

Hai mắt ông lão đột ngột mở to, một con ngựa tượng trưng cho tinh thần ý chí của ông chạy ra khỏi não vực, bước lên linh đài thiên cung, bay thẳng lên trời!

“Mở đàn!”

Chiếc rìu sắc bén chặt lên trên cửa chính của thủy cung, mạt gỗ bắn tung tóe bị đốt cháy, hóa thành những đốm lửa nhỏ khắp bầu trời.

Ý chí của ông lão đang ảnh hưởng đến hiện thực, những gì ông nghĩ ông muốn chính là thế giới.

“Khởi thế!”

Các thành viên Cục điều tra ở xung quanh đốt nhang đốt lửa, nâng điện thờ, kiệu thờ, từng món cống phẩm ném vào bên trong lửa. Ngọn lửa cháy cuồn cuộn lên trên, như muốn làm rực đỏ bầu trời.

“Thiện ác cuối cùng đều có quả báo, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.”

Khí tức trên người ông lão cường đại hơn gấp mười mấy lần so với lúc trước. Nhìn quỷ vực biển sâu vô biên, ông chậm

rãi giơ chiếc rìu phá núi trong tay lên.

"Thỉnh thần!"

Dù trời cao đất xa, chỉ cần chân thành, một suy nghĩ cũng có thể cảm động được trời đất.

Tinh thần và ý chí của ông đã dung hợp với tín ngưỡng, biến thành muôn dân bá tánh, gia đình tổ quốc, nhật nguyệt trăng sao!

Đây chính là thần linh mà ông thờ phụng, đây chính là vị thần mà ông không sợ tà ác, mang đến cho ông nguồn sức mạnh vô tận.

Mây đen luôn luôn bao trùm thành phố bị xé toạc, sấm sét ầm ầm. Đứng trong cơn gió to, ông lão dựa lưng vào muôn dân, dựa vào nhật nguyệt, trên khuôn mặt nở nụ cười khinh thường ác quỷ.

"Phong vũ bất trắc nhân nạn lượng, ám thất hà khi nhật nguyệt quang!"

Giọng hí vang lên trong nghi lễ âm nhạc, tất cả tinh thần và ý chí của ông lão đều dung hòa với hai tay. Ông vác chiếc rìu phá núi bổ về phía quỷ vực biển sâu!

"Trừ tà!"

Quỷ vực vô biên bị xé toạc, biển sâu đen kịt bị ông lão cưỡng bức bổ ra thành một lối đi.

Ông quay đầu liếc nhìn lại những người khác, tay cầm chiếc rìu khổng lồ, đi về phía sâu của quỷ vực.

"Quỷ vực đã được mở ra! Tất cả các tổ chiến đấu chú ý! Cuộc truy giết bắt đầu!"

Tiếng gầm rú của động cơ át cả sóng biển sâu, các thành viên của Cục điều tra theo sau ông lão, tiến vào quỷ vực.

"Ông lão kia thật là dũng mãnh!" Hàn Phi không nghĩ tới có người có thể đứng ở bên ngoài quỷ vực mà trực tiếp chém quỷ vực của hận ý ra làm đôi.

“Ông ấy quả thực là một người rất lợi hại.” Đông Khuyển nhìn ông lão bằng ánh mắt kính trọng: “Một số đạo sĩ ngoài miệng lúc nào cũng nhân nghĩa đạo đức, nhưng ông và đạo quán nơi ông ở, sau khi thảm họa xảy ra đã ngay lập tức xuống núi cứu người. Ba mươi sáu đệ tử, đệ tôn của ông lão đều vì cứu người mà đã bị quỷ quái giết hại, hiện tại trong toàn bộ đạo quán chỉ còn lại một mình ông.”

“Đã từng có chuyện như thế xảy ra với ông ấy à? Thảo nào sát khí của ông ấy nặng như vậy.”

“Cậu nhầm rồi, sát ý của ông ấy chỉ nhằm vào quỷ quái, ngày thường là một ông lão rất tốt bụng.” Đông Khuyển cũng đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu: “Thực ra từ thần linh mà ông ấy tưởng tượng ra cậu có thể thấy, ông ấy kính nhật nguyệt thiên địa, tin quốc gia bách tính. Cũng chính vì vậy, ông mới có thể trở thành phó đội trưởng của trung đội phán xét, công minh chính trực, chiếu theo quy củ mà phân xử.”

“Đừng nói nữa, đến lượt các anh xông lên rồi.” Học Bá lái một xe tải đầy thiết bị đến bên cạnh Hàn Phi: “Nhất định phải thành công, nếu không hậu quả chúng tôi gánh không nổi.”

“Tôi sẽ làm hết sức mình.”

Tổ 13 tập hợp, tiến vào thủy cung Biển Sâu.

Kể từ khi Hàn Phi lấy đi ký ức của Cao Thành, đôi mắt ngưng tụ thành từ ký ức của Cao Hưng đã hoàn toàn rơi vào điên cuồng, quỷ vực bên trong thủy cung Biển Sâu gần như mất kiểm soát, lớn hơn trước gấp năm lần, đã nuốt chửng mất một phần khu phố ở gần đó.

Bên trong quỷ vực càng khủng khiếp hơn, các loại quỷ quái dị hóa nghiêm trọng lang thang khắp nơi, số lượng nhiều ngoài sức tưởng tượng. Hơn nữa, bọn chúng cực kỳ khó giết, chỉ cần tàn hồn và thịt vụn chạm vào nước đen, thì sẽ được tái sinh.

Nếu như không giải quyết đôi mắt của thần linh, cho dù có bao nhiêu người trong Cục điều tra tiến vào đều sẽ kiệt sức đến chết.

“Tổ tuần tra toàn bộ tiến vào vị trí chỉ định!”

“Tổ giao thông vận tải đã cài đặt thành công tất cả các thiết bị trấn quỷ!”

“Tổ điều tra toàn bộ tiến vào vị trí chỉ định!”

“Tổ hỗ trợ hậu cần đã kiểm tra hoàn tất! Tất cả dụng cụ đều có thể hoạt động bình thường!”

Từ trong vòng đen truyền ra tiếng báo cáo của các tổ. Sau kinh nghiệm tấn công bệnh viện tâm thần lần trước, Cục điều tra lần này đã chuẩn bị vô cùng chu đáo.

“Toàn đội vào vị trí! Bắt đầu hành động!”

Chiếc xe cải tiến màu đen đặc biệt được mở ra, một cặp song sinh bước ra từ trong đó, bọn họ có tướng mạo giống hệt nhau, đều là người đã 7 lần thức tỉnh nhân cách. Nhưng khi một trong số hai người chìm vào giấc ngủ, người kia có thể tạm thời sử dụng sức mạnh của đối phương để có được sức mạnh gần với nhân cách thức tỉnh 8 lần.

Cặp song sinh có thể được tính là người thức tỉnh nhân cách 8 lần, cộng thêm Chu Tà, Phó Liệt và phó đội trưởng trung đội hậu cần, lần này, Cục điều tra tổng cộng đã phái bốn người thức tỉnh nhân cách 8 lần để hợp tác với Hàn Phi, đây đã là giới hạn mà bọn họ có thể làm rồi.

Bốn người thức tỉnh nhân cách 8 lần đứng bốn xung quanh thủy cung Biển Sâu, mỗi người cầm một sợi xích đặc biệt, ở cuối sợi xích là một bệ nổi trên mặt nước, đó là được chuẩn bị cho Hàn Phi.

Tất cả các kế hoạch của Cục điều tra đều xoay quanh Hàn Phi, hắn cần để ký ức của Cao Thành học cách sử dụng nhân cách chiếm hữu, sau đó để ký ức của Cao Hưng nuốt chửng Cao Thành.

Trong thời gian này, Cục điều tra sẽ cố gắng hết sức để áp chế ký ức của Cao Hưng, câu giờ cho Cao Thành.

Kế hoạch rất đơn giản, nhưng chỉ cần sai một bước, thì sẽ là vạn kiếp bất phục.

“Cẩn thận một chút, chúng tôi chờ anh trở về.” Diêm Lạc và Đầu Thất có chút lo lắng, nhưng bản thân Hàn Phi lại

không có gì sợ hãi.

Bước lên sợi xích, hắn đi trên mặt nước đen, từng bước đi đến bệ nổi.

Đứng ở trung tâm của bệ nổi, ý thức của Hàn Phi chìm vào trong tâm trí. Hắn nhìn về phía cậu bé đang ngồi ở giữa ánh sao và vực sâu.

Linh hồn của anh Sửu sớm đã tiêu tan, tính cách chiếm hữu của gã đã bị hận ý ác mộng sợ hãi tước bỏ, hiện tại đã trở thành một phần của Cao Thành.

"Chuẩn bị xong chưa?" Hàn Phi đi tới trước mặt cậu bé: "Đến phiên cậu xông lên rồi, đem tất cả tuyệt vọng mà gã đã mang đến cho cậu, đều trả lại hết cho gã!"

Nắm tay cậu bé, Hàn Phi bước đi dưới ánh sao chữa trị. Hắn không còn che giấu khí tức của Cao Thành nữa.

Vực sâu tham lam mở ra, sương đen phiêu tán, ký ức đau thương của Cao Thành giống như miếng mồi béo bở nhất, con quái vật khổng lồ ẩn bên dưới nước sâu hoàn toàn bị thu hút.

Mặt nước màu đen giống như đang sôi trào, một bóng đen to lớn đang cấp tốc dâng lên!

"Nó đến rồi!"

Một làn sóng tuyệt vọng khổng lồ trong nháy mắt dâng lên. Đôi mắt của thần linh dán chặt vào kí ức của Cao Thành, nó muốn không ngừng tra tấn đứa trẻ đã cướp đi vận mệnh của nó, để Cao Thành vĩnh viễn sống trong bóng đen của mình!

Cơ thể to lớn do vô số thi thể và quỷ quái ngưng tụ thành, một ngụm nuốt chửng bệ nổi và Hàn Phi xuống. Cả bốn xiềng xích đều bị siết chặt, mắc kẹt trong miệng của hận ý hạng nhất hàng đầu này.

Tất cả các thiết bị nhắm vào quỷ quái của Cục điều tra đều đã được kích hoạt, hàng trăm người sở hữu nhân cách đặc biệt phát động tấn công đôi mắt của thần linh cùng một lúc.

Tận mắt nhìn thấy Hàn Phi bị nuốt chửng, mọi người đều hiểu rõ hắn liều mạng để tranh thủ cơ hội cho mọi người. Bọn

họ đã mất đi quá nhiều đồng đội, lần này không thể đánh mất hi vọng được nữa.

"Giết! Giết gã đi!"

Sợ hãi là một loại cảm xúc kỳ lạ, phần lớn thời gian sẽ khiến người ta rụt rè rút lui, nhưng có đôi khi, nó lại kích thích tiềm lực của con người, khiến người ta bất chấp mọi thứ tiến về phía trước.

Những người thức tỉnh nhân cách 8 lần nắm chắc phần cuối của sợi xích, bằng mọi giá trấn áp đôi mắt của thần linh, ngăn không cho nó quay trở lại bên trong nước sâu.

Cục điều tra huy động toàn bộ lực lượng va chạm với hận ý hạng nhất hàng đầu, không một ai dám nương tay dù chỉ một chút, dốc toàn lực phản kháng chống trả!

Bị đôi mắt của thần linh nuốt vào miệng, Hàn Phi dùng người giấy màu máu bảo vệ cơ thể. Mở vực sâu tham lam ra trong cơ thể của thần linh, hắn sử dụng quỷ vực của hận ý khác để chiến đấu chống lại quỷ vực.

"Sắp đến nơi rồi!"

Nắm chặt sợi xích, Hàn Phi bò về phía đôi mắt của thần linh. Hắn tới đây để giúp Cao Thành lấy lại đôi mắt.

"Vận mệnh lại trở về ngã tư đường của sự lựa chọn."

Bốn hận ý mở đường, khoảnh khắc Hàn Phi chạm vào đôi mắt của thần linh, giải phóng ký ức của Cao Thành ra.

Hắn dùng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn để làm cầu nối, dùng ánh sao chữa trị để dẫn đường, đồng thời đưa ký ức của Cao Thành và nhân cách chiếm hữu vào trong mắt của thần linh.

Con quỷ cực kì khổng lồ gầm lên một tiếng, cả thành phố gần như đều có thể nghe thấy.

Hàn Phi theo bản năng muốn rút cánh tay về, nhưng hắn lại cảm giác được một lực hút cực lớn, kéo hắn vào trong mắt của thần linh.

Ký ức của Cao Hưng giống như một cơn bão được tạo thành từ những lưỡi dao, cào nát cơ thể của Hàn Phi, khiến toàn thân hắn đều là vết thương. Cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh, hắn nhìn Cao Thành vẫn đang tiếp tục đi về phía trước.

Một phần ký ức trong mắt của thần linh trùng với Cao Thành, bọn họ dường như đều đã quay trở lại rất lâu trước đây.

Trên một chiếc ghế nào đó trong thủy cung, có hai đứa trẻ nhỏ đang ngồi.

Trong đó có một người bị mù, ăn mặc sang trọng, nó lắng nghe tiếng cười của mọi người và tiếng sóng biển, khuôn mặt đầy khao khát và ngưỡng mộ.

Đứa trẻ còn lại cảm thấy tự ti, nó lặng lẽ giấu đôi giày bẩn thỉu của mình đi, ngưỡng mộ nhìn những đứa trẻ xung quanh.

Chương 889: Khoảnh khắc đó thế giới của nó đã sụp đổ

Con người luôn khao khát những thứ mình chưa từng có, nhưng khi có được rồi lại nhớ nhung những thứ đã mất.

Hai đứa trẻ ngồi trên băng ghế trong thủy cung cách nhau rất gần, vô số du khách vội vã đi qua, chỉ có hai người bọn chúng vẫn ngồi ở đó.

Cao Hưng vẫn luôn bị nhốt ở trong nhà, nó là đôi mắt của cặp bố mẹ mù lòa, gia đình nó hiếm khi đến những nơi đông người như vậy.

Trong đôi mắt sáng ngời tươi đẹp của nó mơ hồ ẩn giấu một sự bất an, giọng nói ồn ào của du khách cũng khiến nó cảm thấy rụt rè. Nắm chặt tay ghế, nó dán mắt vào cửa hàng của thủy cung, nơi người mẹ mù đang mua kem chim cánh cụt cho mình.

Có lẽ hôm nay thật sự là một ngày đặc biệt, ngày trước bố mẹ nó không thể nào mua cho nó thứ như vậy.

Người mẹ mù cẩn thận cầm cây kem trên tay bước ra khỏi cửa hàng, bà không thể nhìn thấy gì, chỉ có thể dùng tay che chắn đồ ăn mà con mình muốn ăn, hơi khom người, mò mẫm về phương hướng trong trí nhớ.

Thế giới của người mẹ tối đen như mực, người duy nhất có thể chỉ đường cho bà, chính là giọng nói của chính mình.

Cao Hưng đang định gọi người mẹ mù thì một người phụ nữ khác cầm hai cây kem đi ra. Bà tự tin xinh đẹp, ăn mặc rất thời trang, như thể khắp người đều đang tỏa sáng.

Hai bà mẹ đứng cùng nhau, tương phản rõ rệt đến như vậy, như thể bọn họ không thuộc cùng một thế giới.

Người phụ nữ rất lịch sự và tốt bụng, bà mỉm cười và giúp đỡ người mẹ mù, giúp bà len qua đám đông, đi về phía chiếc ghế dài.

Cảnh tượng trước mắt, Cao Hưng có làm thế nào cũng không thể quên được: "Nếu như bà là mẹ của mình, vậy thì tuyệt vời biết bao…"

Cao Hưng nhìn sang Cao Thành bên cạnh, đứa trẻ mù rõ ràng không nhìn thấy gì, nhưng lại không sợ hãi chút nào. Dường như nó biết mẹ của mình nhất định sẽ đến đón mình, nó luôn có thể chờ đợi người mà nó vô cùng yêu thương.

"Đây mới là người nhà?"

Người mẹ mù liên tục cảm ơn người phụ nữ, rồi đưa cây kem trong tay cho Cao Hưng.

Đường viền của cây kem chim cánh cụt chảy ra một chút, rơi xuống ngón tay của người mẹ mù, bà không chút quan tâm mà đưa lên miệng liếm.

Bà không nỡ mua nó cho mình và đưa nó cho Cao Hưng.

Nhưng Cao Hưng lúc này lại có chút tự ti cúi đầu xuống, nó nhìn người phụ nữ đang dùng khăn giấy lót tay cùng đứa con mù ăn kem.

Vì Cao Thành bị mù, nên người phụ nữ kia đã kiên nhẫn mô tả mọi thứ trong thủy cung cho nó nghe. Theo lời người phụ nữ, thế giới này đẹp đến mức ngay cả khi nó không thể nhìn thấy, mọi thứ dường như cũng đều tràn ngập màu sắc.

Sau khi ăn kem xong, người phụ nữ nắm tay con mình rời đi.

Cắn vỡ vỏ ốc quế từng chút một, Cao Hưng không tự chủ được đứng lên và đi lên một bước theo sau người phụ nữ kia.

"Ăn xong chưa?" Người mẹ mù nghe thấy tiếng động cũng đứng lên: "Chúng ta hãy đi chơi thêm nữa đi, dù sao thì giá vé cũng đắt như vậy."

"Được….."

Cao Hưng nắm tay mẹ mình và đi theo người phụ nữ kia từ xa. Nó không biết tại sao mình lại làm điều này, có thể đó chỉ là một sự khao khát hướng tới sự tốt đẹp.

Bọn họ đi xuyên qua đường hầm dưới biển, thiên đường địa cực, cùng nhau xem biểu diễn trong nước, ngày hôm đó là ngày Cao Hưng vui nhất, cũng là ngày mà nó cười nhiều nhất.

Cao Hưng vẫn không biết tiếp theo chuyện gì sẽ xảy ra với mình, nó chỉ cảm thấy rất vui vẻ, có lẽ một cuộc sống tốt đẹp sắp bắt đầu rồi.

Nó tạm thời quên đi người bố mẹ mù lòa, quên đi gia đình nghèo khó của mình, quên đi ký ức bị bắt nạt và đã được trải qua vài tiếng đồng hồ như một đứa trẻ thực sự.

Khi thủy cung sắp đóng cửa, Cao Hưng vẫn chưa muốn rời đi, cuối cùng khi đài phát thông báo thúc giục nó mới bước ra khỏi lối đi cùng người mẹ mù.

Vẫn không muốn rời đi, vào giây tiếp theo Cao Hưng lại nhìn thấy người bố mù của mình. Vì để tiết kiệm một tờ vé, người bố không vào thủy cung, ông vẫn luôn ở trạm xe, ngồi đó tận mấy tiếng đồng hồ.

Niềm vui trong lòng bị bao trùm bởi một cảm xúc khác, cho dù có đến thủy cung bao nhiêu lần đi chăng nữa thì cảm xúc khó tả ấy vẫn cứ như cái gai đâm vào trong tim.

Trở về trạm xe trong im lặng, người bố mù không một câu phàn nàn.

Mặt trời đã lặn mà chiếc xe buýt bọn họ chờ vẫn chưa đến, lúc này một chiếc xe trông rất đắt tiền đột nhiên dừng lại trước mặt gia đình bọn họ.

“Cháu không phải là đứa trẻ đã đi theo cô cả ngày ở thủy cung sao?” Giọng nói quen thuộc của người phụ nữ từ trong xe truyền đến, trên mặt mang theo nụ cười: “Trời sắp tối rồi, mọi người sống ở đâu? Để tôi chở mọi người về nhà?”

Không ngờ người phụ nữ kia biết nó vẫn luôn đi theo mình, Cao Hưng có chút xấu hổ đứng yên tại chỗ.

Lúc này, phản ứng của người bố mù lòa cũng có chút kỳ lạ, ông ghi nhớ giọng nói của người phụ nữ: “Có phải cô cũng từng đến bệnh viện Mắt thứ ba không?”

“Đúng vậy, con trai tôi bị khiếm thị bẩm sinh nên tôi thường đưa cháu đến bệnh viện Mắt thứ ba.” Người phụ nữ rất lịch sự. Bà mở cửa chuẩn bị để con trai mình ngồi vào ghế lái phụ, nhưng Cao Hưng lại không biết, nó tự mình đi về phía đó.

“Cậu tránh ra, đừng chen vào giữa mẹ và tôi!” Bởi vì không nhìn thấy, Cao Thành vô tình đụng phải Cao Hưng, nhưng nó cũng không định xin lỗi.

Cao Hưng còn chưa kịp nói gì, thì người bố vẫn luôn nhát gan và không bao giờ tranh cãi với người khác đột nhiên bước tới, nắm chặt lấy tay Cao Thành.

“Cậu định làm gì?” Cao Thành không thể nhìn thấy giật nảy mình.

Người bố mù lòa giơ cánh tay lên, suýt chút nữa tát vào mặt Cao Thành: “Trên đời này, chỉ có cậu là không thể bắt nạt nó.”

Người bố mù lòa không thể nhìn thấy, nhưng trong lòng lại vô cùng rõ ràng rằng, bọn họ lén lút tráo đổi hai đứa trẻ. Cao Thành mới là con ruột của bọn họ, người bố mù lòa sau khi nhận ra đối phương mới lựa chọn làm như thế.

“Chỉ có cậu ấy là không thể bắt nạt con?” Cao Hưng có chút mịt mờ, còn chưa kịp định thần lại thì người bố mù lòa đã nắm tay Cao Hưng và vợ mình đi về phía xa.

Vận mệnh đã đưa cho Cao Hưng một gợi ý, trong cuộc sống đan xen đã xuất hiện một tiêu điểm nho nhỏ.

Sau khi trời đã tối hẳn, Cao Hưng mới cùng với bố mẹ về đến nhà.

Căn phòng chật chội tù túng, dù có dọn dẹp thế nào thì vẫn luôn có một mùi đặc biệt đã kéo Cao Hưng trở về với thực tại.

“Đúng rồi, đây mới là nhà của mình, là cuộc sống của mình.”

Như thường lệ, sau khi giúp bố mẹ làm đủ loại việc nhà xong, Cao Hưng trở về căn phòng nhỏ của mình.

Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, cậu làm thế nào cũng không thể ngủ được, cho đến tận nửa đêm vẫn chưa thấy buồn ngủ.

Ngồi dậy khỏi đệm, Cao Hưng như mơ hồ nghe thấy tiếng bố mẹ đang cãi nhau chuyện gì đó.

Không bật đèn, nó khẽ mở cửa ra.

Nhà của Cao Hưng chỉ có một phòng ngủ nhỏ duy nhất, bố mẹ mù lòa dành phòng đó cho nó, còn bọn họ sẽ trải nệm ngủ trong phòng khách vào ban đêm, đây chính là giường của bọn họ.

"Thực sự phải làm như vậy sao?"

"Trong cả thành phố chỉ có đôi mắt của Cao Hưng là thích hợp nhất, chỉ cần nó nguyện ý hiến tặng, con của chúng ta có thể sống một cuộc sống bình thường. Vị phu nhân đó sẽ cho chúng ta số tiền mà cả đời này chúng ta cũng không kiếm được, gia đình chúng ta sẽ có thể thay đổi từ đây."

"Nhưng như vậy là không công bằng với Cao Hưng."

"Anh biết, chúng ta đã nợ đứa trẻ kia quá nhiều rồi."

Hai vợ chồng không tiếp tục trò chuyện nữa, trong lòng bọn họ cũng vô cùng dằn vặt.

"Có cần kí tên đồng ý không?"

"Không biết…."

Hai vợ chồng dùng giọng nói rất nhỏ để trò chuyện, bọn họ không ngủ được, chỉ là bọn họ không thể ngờ rằng, lúc này Cao Hưng đang đứng ở cửa phòng mình, nó đã nghe thấy tất cả.

"Con của chúng ta? Đứa trẻ kia? Mình… không phải là con của bọn họ sao?" Da mặt của Cao Hưng bắt đầu méo mó không theo quy luật, mí mắt giật giật, thân thể gầy gò có chút dị dạng.

Nó đứng như trời chồng tại chỗ. Đợi cho đến khi bố mẹ chìm vào giấc ngủ, nó lặng lẽ đi sang phía bên kia phòng khách rồi không ngừng lật tung túi quần túi áo của bố mẹ.

Cuối cùng, nó đã tìm thấy một bản thỏa thuận được kẹp trong quần áo của người bố. Bệnh viện hy vọng rằng bố mẹ mù lòa có thể "hiến tặng" đôi mắt của Cao Hưng cho Cao Thành.

Mấy ngày nay, bố mẹ mù lòa đến bệnh viện mắt, căn bản không phải là để kiểm tra mắt cho mình, mà là đang do dự.

"Tại sao? Tại sao lại đưa mắt của tôi cho người khác? Tôi không phải là con của các người sao? Chẳng phải các người đã nói tôi là đôi mắt của các người à! Tại sao lại trao đôi mắt của mình cho một người xa lạ, tại sao lại để tôi cũng phải sống trong bóng tối như các người!"

Khuôn mặt và cơ thể của Cao Hưng bắt đầu nhanh chóng vặn vẹo, toàn bộ vùng ký ức đang phát sinh thay đổi, trên tất cả các vật phẩm đều mọc ra những mặt người xấu xí.

Bàn ghế, chăn màn, nhà cửa, những đồ vật quen thuộc xung quanh đều biến thành những con người méo mó. Bọn họ quấn vào nhau như những sợi dây thừng, dệt nên một mạng lưới quan hệ khiến người ta nghẹt thở.

Có người da thịt dính đầy chất nhầy, thân thể biến dạng nghiêm trọng, bóng bẩy xảo trá, giống như con cá trong lưới lớn gặp nước.

Một số người bị trói bởi dây thừng, dần dần ngạt thở và chìm xuống, càng có nhiều kẻ dị biến hơn giẫm lên nó, để leo lên một nơi cao hơn.

Đây chính là thế giới chân thực trong mắt Cao Hưng, một thế giới đầy cái ác.

Cao Hưng gầy yếu, lăn lộn trong một thế giới đáng sợ như vậy, ở một nơi xa xôi, Cao Thành mù lòa cũng đang kêu cứu.

Trong ký ức, ngoại trừ hai người bọn họ ra, hiện tại chỉ có Hàn Phi là người duy nhất không biến thành quái vật dị dạng xấu xí.

Chương 890: Đỉnh điểm của thảm họa

Sợi dây người dày đặc nhấn chìm Cao Hưng, một đứa trẻ đơn thuần hoàn toàn không thể thích ứng được với môi trường ngột ngạt như vậy.

Bên cạnh nó không có sợi dây nào khác để bám vào, tất cả những sợi dây mà nó gặp phải đều muốn siết cổ nó đến chết, rút cạn máu thịt của nó, bện da và mỡ của nó thành sợi dây thừng mới.

Cơ thể bị càng ngày càng nhiều dây thừng trói buộc, những sợi dây thịt có khuôn mặt người kia khiến cho Cao Hưng càng ngày càng biến dạng. Khí tức trên người nó đang nhanh chóng tăng lên, từ người sống biến thành quỷ, rồi đến oán niệm, cuối cùng biến thành hận ý thuần túy.

"Đây chính là ký ức của Cao Hưng ẩn giấu trong thủy cung biển sâu, là khởi đầu cho sự biến đổi thành quái vật của nó."

Hàn Phi lấy dao tái sinh ra, công cụ bình thường không cách nào phá hoại được ký ức, chỉ có con dao đặc biệt trong tay hắn có thể chặt đứt mọi thứ có mang sát ý.

Cao Hưng vẫn đang chìm xuống, không một ai cứu gã, hoặc lựa chọn giúp đỡ gã.

Mọi người gọi gã là ác quỷ, nhưng hầu hết ác quỷ đều được sinh từ địa ngục.

Trong mạng lưới các mối quan hệ đan xen, tất cả những sợi dây người leo lên trên đều quấn vào với nhau, cho đến khi không ai có thể động đậy được nữa.

Có người bị đè dưới tận cùng, có người tiến được lên một bậc, còn có người dùng dây thịt leo lên, đang tìm đủ mọi cách để thít chặt sợi dây dưới chân cho đến chết, đây là một cơn ác mộng vô cùng kinh hoàng ngay từ cái nhìn đầu tiên.

"Muốn để kí ức của Cao Thành chiếm giữ hai mắt thần linh, đầu tiên phải để cho nó chịu đựng những khổ nạn tương

ứng.”

Cao Thành và Cao Hưng đều đang dị hóa trong sự đan xen của những sợi dây, chỉ là tốc độ dị hóa của Cao Hưng nhanh hơn gấp vô số lần so với Cao Thành.

Sau khi trong lòng đại khái có một suy nghĩ, Hàn Phi vung dao đồ tể, tốt đẹp trong nhân tính chặt đứt những sợi dây thịt đang dần dần rắn chắc.

Lưỡi dao xẹt qua, sợi dây thịt trói chặt Cao Hưng bị Hàn Phi chặt đứt. Tốc độ dị hóa của Cao Hưng đã chậm hơn rõ rệt, những sợi dây thịt đang vươn về phía Cao Thành nhiều hơn.

“Anh… đã cứu tôi?”

Cơ thể của cậu bé gầy yếu đã bị siết chặt đến biến dạng, cuộc sống bi thảm đã thay đổi dáng vẻ của nó, khiến nó giống như một con quái vật hơn.

Đối mặt với câu hỏi của Cao Hưng, Hàn Phi không cách nào trả lời. Vận mệnh lại đùa giỡn với Cao Hưng một lần nữa, thực ra là muốn nó hồn phi phách tán.

“Anh muốn cứu tôi đúng không? Anh là đến để giúp tôi đúng không? Tại sao anh không nói gì đi?”

Khổ nạn và ác ý bị Hàn Phi chặt đứt, lần này Cao Thành dị biến nhanh hơn Cao Hưng!

Tuyệt vọng, khổ nạn, lừa gạt, còn có bi thương mất đi tất cả, Cao Thành cắn răng chịu đựng, một khi nó từ bỏ, vậy thì nó và Hàn Phi đều sẽ bị kí ức của Cao Hưng xé nát.

Muốn soán thần, buộc phải có thể chịu đựng quá khứ của thần linh.

“Anh đang giúp tôi đúng không? Anh muốn cứu tôi ra? Anh là ai?”

Cao Hưng không ngừng truy hỏi, một đời gã đen tối và bẩn thỉu, chưa từng có ai dang tay giúp đỡ, người duy nhất giúp đỡ gã chỉ có chính mình.

Im lặng chống lại những sợi dây thịt kia, Hàn Phi muốn giết chết Cao Hưng sau khi trở thành không thể nhắc đến,

nhưng hắn sẽ không ra tay đối với đứa trẻ bị lừa dối trong ký ức của gã.

Dưới sự nỗ lực của Hàn Phi, Cao Thành đã tiến lên trên một bước so với Cao Hưng, biến thành một con quái vật dị dạng xấu xí khiến mọi người khiếp sợ.

Nếu như cặp bố mẹ mù lòa không thay đổi vận mệnh của hai đứa trẻ, có lẽ đây chính là tương lai của Cao Thành.

Lúc đầu, những sợi dây thịt đó muốn siết chết Cao Thành, biến nó thành một tồn tại giống như mình, nhưng sau khi Cao Thành phá hủy được quy tắc biến thành quái vật, nó đã bắt đầu chủ động tóm lấy những sợi dây thịt đó để ăn.

Cao Thành xé toang tấm lưới kiên cố, bỏ qua mọi ràng buộc của luật pháp, đạo đức và thế gian, để cơ thể xấu xí méo mó của mình tiếp tục bành trướng.

Quá trình này thực ra vô cùng nguy hiểm, một bước sai lầm sẽ tan xương nát thịt.

“Tại sao con quái vật đó lại trông giống tôi vậy, nó đang mất ăn thế giới của tôi!”

Cao Hưng dường như đã nhận ra vấn đề, Hàn Phi không phải là đang giúp nó, mà chỉ đơn thuần là không muốn nó biến thành quái vật.

“Nếu phải sống như một con người để luôn bị bắt nạt và lừa dối, vậy thì tôi thà… trở thành một con quái vật mà mọi người đều sợ hãi!”

Tay cầm dao đồ tể, Hàn Phi đang cố gắng ngăn những sợi dây thịt. Vừa không chú ý một cái, Cao Hưng phía sau vậy mà lại vồ lấy những sợi dây thịt như một con chó hoang rất đói.

Những chiếc răng chưa mọc ra cắn chặt sợi dây thịt một cách dữ dội, nó nhồm nhoàm nuốt chửng từng khuôn mặt, từ sự ghê tởm và căm ghét ban đầu đến đắm chìm và phấn khích điên cuồng.

Sự chuyển biến của Cao Hưng theo cách không thể tưởng tượng được, thể hiện trước mặt Hàn Phi.

Sự va chạm của vận mệnh đã thúc đẩy sự trưởng thành của hai con quái vật. Điều buồn cười nhất là, bọn họ đã không màng tất cả để tiêu diệt và giết chóc, đều để bảo vệ những thứ quý giá nhất trong trái tim mình.

Chẳng mấy chốc, ký ức của Cao Hưng đã bị hai con quái vật phân chia nhau giành lấy để ăn, nhưng vì sự ngăn cản của Hàn Phi, sự biến đổi của Cao Thành đã triệt để hơn.

Nhân tính có thể xấu xí đến như thế nào, rất nhiều người đều không có câu trả lời.

Hàn Phi cũng đã nhìn thấy rất nhiều nhân tính xấu xí ghê tởm trong thế giới ký ức điện thờ, nhưng bọn chúng đều không là gì so với hai con quái vật khổng lồ trước mặt.

Cao Hưng đối với ký ức về hiện thực luôn hôi thối, bị bao trùm bởi tội lỗi, đủ loại cảm xúc tiêu cực đã đông đặc thành những mảng vảy máu lớn, đã hoàn toàn không thể nhìn ra hình dạng của con người.

Hai con quái vật cực kỳ xấu xí này hiện đang tham gia vào cuộc chiến nguyên thủy nhất, bọn chúng lợi dụng mọi thứ có sẵn xung quanh mình để tạo ra càng nhiều vết thương cho đối thủ càng tốt.

Những bông hoa máu lần lượt xuất hiện, nhìn thế giới chấn kinh vặn vẹo, Hàn Phi như thể nhìn thấy hai nụ hoa ốm bệnh hoạn; thân rễ của chúng quyện chặt vào nhau, chỉ có bóp chết đối phương, chính mình mới có thể nở hoa.

“Hoa song sinh…”

Với sự giúp đỡ hết mình của Hàn Phi, cuối cùng Cao Thành đã viết lại vận mệnh. Nó đã ăn tất cả quá khứ của Cao Hưng, chịu đựng tất cả đau khổ của Cao Hưng, cũng sở hữu ký ức của Cao Hưng.

Tất cả những sợi dây thịt bị Cao Thành ăn, đều biến thành những mạch máu do nó điều khiển, nhanh chóng bò ra xung quanh.

Khi cả thế giới bị chiếm giữ bởi các mạch máu, Cao Thành sớm đã biến thành quái vật mở mắt ra.

Thủy triều đẫm máu ập tới, trên bầu trời như bị bị xé toạc ra một khe hở, trong tiếng rống của Cao Thành, bầu trời đen kịt hoàn toàn bị nổ tung!

Tất cả ảo giác cùng ký ức đều biến mất, Hàn Phi lúc này mới phát hiện ra hóa ra mình và Cao Thành đang ở trong mắt của thần linh, mạch máu dày đặc kia chính là tia máu trong mắt của thần linh.

Dưới sự ảnh hưởng của Cao Thành, Hàn Phi được đưa ra khỏi mắt, hắn đứng trên đỉnh của ác mộng sợ hãi, nhìn xuống chiến trường bên dưới.

Con mắt trái của thần linh đã bị Cao Thành chiếm giữ, cơ thể được tạo thành từ vô số thi thể và oan hồn của nó đang tan rã. Bốn người thức tỉnh nhân cách 8 lần nắm chặt xiềng xích, cố gắng hết sức để trấn áp con quái vật trên mặt nước.

Vì để giúp Hàn Phi, Cục điều tra đã lấy hết mọi thứ mà mình có. Rất nhiều thiết bị ẩn giấu chống lại quỷ quái cũng được đưa vào sử dụng, để làm suy yếu một cách lớn nhất đối với hận ý hạng nhất hàng đầu kia.

Nói thẳng ra, đôi mắt của thần linh vẫn chưa hề thể hiện ra thực lực của mình, năng lực đặc biệt của nó thậm chí còn chưa dùng đã bị tấn công bởi Hàn Phi và Cao Thành đánh lén.

Tuy nhiên, ngay cả khi có cơ hội đầu tiên, đôi mắt của thần linh vẫn chưa bị kiểm soát hoàn toàn, Cao Thành chỉ kiểm soát được con mắt bên trái.

“Thầy Cao! Cố gắng thôn phệ nó càng sớm càng tốt! Chúng tôi sắp không thể cầm cự được nữa rồi.”

“Sắp tới cực hạn rồi!”

Năng lực nhân cách có thể nâng cao lẫn nhau, nếu so sánh bốn người thức tỉnh nhân cách 8 lần với những cỗ máy đập phá, thì những thành viên khác của Cục điều tra chính là bộ phận của cỗ máy chiến tranh này. Bởi vì sự tồn tại của mọi người, cỗ máy chiến tranh này mới có thể vận hành trơn tru.

Cao Thành đã mất quá nhiều thời gian để chiếm giữ ký ức của Cao Hưng, bây giờ đã không thể chậm trễ thêm nữa rồi.

“Nếu như lần này không thành công, Cục điều tra trong thời gian ngắn sẽ không thể giúp được mình lần thứ hai, ngày sinh nhật của thần linh thì sắp đến rồi, tất cả mọi người đều có thể sẽ chết!”

Trong lòng Hàn Phi biết rất rõ, bản thân hoàn toàn không có khả năng trì hoãn thêm nữa, đây là cơ hội duy nhất của hắn!

Sương đen từ phía sau tuôn ra, vực sâu tham lam giống như vết thương không thể chữa lành trong thế giới ký ức điện thờ, nhân cách tham lam thức tỉnh 7 lần đã được Hàn Phi đẩy đến cực điểm.

Tham vọng và dã tâm của hắn bùng cháy trên mặt nước đen, tất cả sương mù đều biến thành ngọn lửa.

“Không còn bất kì cách nào khác, không còn bất kì đường lui, nhất định phải ăn được nó!”

Giết chết thần linh, chiếm đoạt thần vị!

Tất cả các thành viên của Cục điều tra đều chứng kiến cảnh tượng vô cùng kinh hoàng này. Vực sâu phía sau Hàn Phi bắt đầu bốc cháy, giống như cái miệng khổng lồ nuốt chửng cả bầu trời, cắn về hướng đôi mắt của thần linh.

Đôi mắt đó đã cảm nhận được nguy hiểm, vùng vẫy điên cuồng, bốn xiềng xích kêu răng rắc, bản thân xiềng xích đã bị phá vỡ từ lâu, nhưng sức mạnh của nhân cách truyền vào chúng vẫn chưa bị xóa sạch.

Các thành viên của Cục điều tra đang sử dụng chính nhân cách của mình để trói buộc đôi mắt của thần linh. Bọn họ đang sử dụng các phương pháp của riêng mình để giúp Hàn Phi chiến đấu chống lại nó!

Không một ai sợ hãi, không một ai rụt rè, cũng không một ai nghĩ đến việc rút lui.

“Ăn nó đi! Ăn nó đi!”

Một giọng nói cuồng loạn từ trong miệng Hàn Phi truyền ra. Tựa hồ có một bóng người khác đứng sau lưng, mỗi khi Hàn Phi mất đi lý trí, bóng dáng đó sẽ luôn sát cánh bên hắn.

Vực sâu mở rộng đến cực hạn, con mắt bị Cao Thành chiếm giữ kí ức chủ động tiến vào vực sâu, con mắt còn lại liều mạng chống cự, nhưng bị Cục điều tra trấn áp.

Nước đen dâng lên tận trời, tuyệt vọng và linh hồn của những người chết tích tụ trong thành phố không biết bao nhiêu năm cũng dâng lên, nhưng Hàn Phi đã hạ quyết tâm, bất luận thế nào cũng phải ăn được nó.

Ô nhiễm tinh thần lan tràn trong tâm trí, oan hồn xâm chiếm não vực, hai mắt Hàn Phi đỏ như máu, khóe mắt gần như bị xé rách, đồng thời kích hoạt nhân cách tham lam và nhân cách chữa trị.

Tinh hà soi sáng, vực sâu gào thét, dưới sự phối hợp của hai thế lực, con mắt thần còn lại đã bị Hàn Phi thành công kéo vào vực sâu tham lam!

Bốn xiềng xích nhân cách trong nháy mắt vỡ nát, nước đen tuyệt vọng bên trong thủy cung Biển Sâu cuồn cuộn hướng bốn phương tám hướng xông tới, hai hư ảnh mắt của thần linh khổng lồ mở ra sau lưng Hàn Phi!

Nền móng của toàn bộ thành phố dường như đã dỡ mất một phần, quỷ vực biển sâu có diện tích bao trùm lớn nhất vỡ tan như bong bóng, tất cả tà ác và tuyệt vọng đều bị hút vào vực sâu tham lam.

Sự tuyệt vọng và cảm xúc tiêu cực trong đôi mắt của Cao Hưng đã vượt xa giới hạn mà Hàn Phi có thể chịu đựng, hiện tại hắn chỉ có thể hy vọng vào nhân cách chữa trị của mình.

Nuốt chửng mọi thứ của hận ý hạng nhất hàng đầu, nhưng Hàn Phi lại hoàn toàn không có cách nào lập tức tiêu hóa. Ý thức của hắn dần dần bắt đầu hoảng hốt, chỉ dựa vào một lòng tin để cố gắng kiên trì.

Trận chiến tiêu hao giữa đôi mắt của thần linh và hai nhân cách của Hàn Phi chỉ mới bắt đầu. Toàn thân hắn đang tỏa ra một luồng khí tuyệt vọng, hiện tại trở thành một vật ô nhiễm tinh thần đáng sợ nhất, chỉ cần người khác đến gần nhân cách sẽ tan rã, có thể nói là hắn đang đứng trên đỉnh điểm của thảm họa.

“Chu đội trưởng, ông có thể tới gần không?” Phó đội trưởng của trung đội hậu cần có chút lo lắng cho Hàn Phi, nhưng chỉ cần cô ấy cách hắn trong phạm vi 30 mét, nhân cách sẽ có dấu hiệu bị ô nhiễm.

Ông lão mặc đạo bào lắc đầu: “Đây là một kiếp nạn trong vận mệnh của cậu ấy, chỉ có thể tự mình vượt qua.”

“Vậy chúng ta làm cách nào để đưa cậu ấy trở lại Cục điều tra? Không thể cứ để mặc kệ cậu ấy ở đây đúng không?” Người của trung đội vận chuyển cũng đi đến, bọn họ đã vận chuyển đủ các thể loại vật phẩm nguy hiểm, có sự phân loại chi tiết mức độ đối với vật nguy hiểm và vật nguyền rủa, hiện tại Hàn Phi rõ ràng đã vượt qua cấp độ nguy hiểm cao nhất.

“Sinh nhật của thần linh sắp đến rồi, hận ý bắt đầu tự do hoạt đọng, ở đây xảy ra động tĩnh lớn như vậy, có lẽ không bao lâu nữa, sẽ có những hận ý khác đến.” Phó Liệt cau mày: “Nếu như chúng ta không rời đi trước khi trời tối, rất có thể sẽ bị hận ý bao vây, bọn chúng sớm đã muốn tiêu diệt Cục điều tra từ rất lâu rồi.”

Trong khi mấy vị thức tỉnh nhân cách 8 lần vẫn đang thảo luận, một con quái vật tỏa ra luồng khí tai họa xuất hiện bên cạnh Hàn Phi. Những người của Cục điều tra lập tức trở nên căng thẳng, tất cả đều trong trạng thái chiến đấu.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo đã khiến cho bọn họ phải kinh ngạc, con quái vật kia rất “dịu dàng” đặt Hàn Phi lên trên người của mình, dùng thân thể bảo vệ cho Hàn Phi đã sắp mất đi ý thức.

Chương 891: Nghề nghiệp ẩn hình phu

“Đó là quái vật gì thế? Trên thế giới sao có thể có thứ xấu xí đáng sợ như vậy?”

Đại Nghiệt là hiện thân của tai họa, xung quanh có một luồng khí tức bất hạnh, nó giống như một con quỷ chạy ra từ nơi sâu nhất của khu A.

Cục điều tra chưa từng thấy loại “sinh vật” này, bọn họ nghi hoặc nhìn nhau chờ chỉ thị của cấp trên.

“Nó dường như không có ý định làm tổn thương thầy Cao, xem bộ dạng của nó giống như đang bảo vệ cho thầy ấy hơn.” Xuất thân từ Vĩnh Sinh Pharmaceutical, số quái vật mà Phó Liệt đã gặp qua trong phòng thí nghiệm nhiều không kể xiết, nhưng loại dị dạng như Đại Nghiệt thế này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Tại sao tôi cảm thấy con quái vật mới này hơi giống như thú cưng được thuần hóa bởi thầy Cao vậy?”

Với sự giúp đỡ của nhân cách cảm ơn, phó đội trưởng đã truyền đạt thiện ý của mình với Đại Nghiệt. Sau khi trao đổi một lúc lâu, anh ấy thử di chuyển theo hướng về Cục điều tra. Điều khiến tất cả mọi người đều không ngờ tới là, Đại Nghiệt vậy mà cũng bắt đầu di chuyển theo anh ấy.

Bọn họ giữ khoảng cách 30 mét, để lại một con đường tai họa đen tối ở giữa đường.

“Tổ điều tra và tổ hậu cần thu dọn thủy cung Biển Sâu! Tổ tuần tra mở đường! Những tổ còn lại canh giữ khu vực xung quanh, nhất định phải đưa Cao Thành an toàn trở về Cục điều tra!”

Trong vòng đen phát ra giọng nói của đội trưởng trung đội điều tra, lần này có thể truy sát được hận ý hạng nhất hàng đầu đều là nhờ vào sự giúp đỡ của Hàn Phi. Nếu như không phải hắn lợi dụng Cao Thành chiếm giữ một trong những con mắt

của thần linh, thì cho dù bốn bị nhân cách thức tỉnh 8 lần cùng nhau ra tay cũng rất khó giết được đối thủ.

Những thành viên khác của Cục điều tra cũng vô cùng khẩn trương. Hàn Phi trước đó sở hữu nhân cách tham lam thức tỉnh 7 lần, hắn là người có tiềm lực nhất trong Cục điều tra, hiện tại đã thành công nuốt được hận ý hạng nhất hàng đầu. Rất có khả năng hắn sẽ trở thành người có sức chiến đấu mạnh nhất của Cục điều tra!

Một người phá hủy được một cứ điểm quy mô lớn không phải là một trò đùa, vì vậy bất luận thế nào bọn họ cũng phải bảo toàn được Hàn Phi.

Các thành viên của Cục điều tra trước đây từng cho rằng Hàn Phi quá cực đoan, hiện giờ cũng đang dốc toàn lực bảo vệ xung quanh hắn. Tầm quan trọng của hắn đối với Cục điều tra đã vượt qua cả những người sở hữu nhân cách 8 lần khác.

Đại Nghiệt đang cõng Hàn Phi không hề hiểu những điều này. Nó chỉ biết những người này đối với chủ nhân của nó không có ác ý nên nó đi theo. Một khi có người âm mưu bất chính với hắn, nó sẽ lập tức đại khai sát giới.

Từ thủy cung Biển Sâu đến Cục điều tra thảm họa, trên quốc lộ vắng vẻ có một con đường bị nguyền rủa và tuyệt vọng, gần giống như đang trần trụi nói với tất cả những con quỷ rằng, hận ý hạng nhất hàng đầu của thủy cung Biển Sâu chính là bị Cục điều tra thảm họa giết, tất cả quỷ quái có bản lĩnh thì đến đây.

Cuộc săn lùng này đã gây ra động tĩnh quá lớn, dù sao thì việc tiêu diệt hận ý hàng đầu, công phá tòa nhà quỷ là một sự kiện lớn đối với những người sống sót trong toàn thành phố.

Cứ điểm quy mô lớn ở các khu vực khác sẽ lần lượt nhận được tin tức. Sự tồn tại của Hàn Phi và Đại Nghiệt chắc chắn sẽ không thể che giấu được, nhưng thành mới Hy Vọng cho dù có biết là Hàn Phi đã mang Đại Nghiệt đi, có lẽ bọn họ bây giờ cũng không có gan để nhắm vào hắn.

Từ giữa trưa đến chập choạng tối, đoàn xe của Cục điều tra hùng hổ băng qua thành phố, dưới sự dẫn đường của ánh đèn

mạnh mẽ trở về Cục điều tra.

Bọn họ chỉ định một khu vực dành riêng cho Hàn Phi và Đại Nghiệt, sau đó tập hợp tất cả những người sở hữu nhân cách phụ trợ và bác sĩ lại với nhau, để chuẩn bị điều trị cho hắn.

Nuốt sống hận ý hàng đầu, loại chuyện chỉ có trong truyền thuyết này đã thực sự xảy ra, vô số cư dân từ xa đều chạy đến xem.

Trước đây chỉ có quỷ ăn thịt người, nhưng hiện tại trong Cục điều tra xuất hiện một điều tra viên chuyên ăn thịt quỷ, mọi người đều muốn gặp được hắn.

Mang theo sự tò mò tới gần, nhưng rất nhanh bọn họ đã bị khí tức kinh người và tuyệt vọng tràn ngập trên người Hàn Phi khiến cho khiếp sợ, cả người run lên vì sợ hãi.

Bọn họ hoàn toàn không thể hiểu được, tại sao luồng khí tức phát ra từ một người sống lại đáng sợ hơn bất kỳ quỷ quái nào.

Để không lãng phí cơ hội hiếm có này, các giáo viên trong trường học của Cục điều tra cũng đã tổ chức một nhóm học sinh có tiềm lực nhất đến thăm và trải nghiệm cận cảnh sức mạnh của thảm họa.

Các học sinh của lớp 7 cũng nhận được tin tức, nhưng lần này bọn chúng không hề ra tay giúp đỡ Hàn Phi. Số 2 tựa hồ đang có mưu đồ khác, bọn chúng đã biết hết mọi thứ về Cục điều tra, số lần âm thầm rời khỏi Cục điều tra cũng càng ngày càng nhiều, không ai biết chính xác cuối cùng bọn chúng muốn làm gì.

Trước đây vẫn còn có Hàn Phi quản, hiện tại bọn chúng đã càng ngày càng vô pháp vô thiên rồi, thậm chí còn thử thôi miên giáo viên, tẩy não ngược hướng..v..v..

Từ ban ngày đến ban đêm, đám đông người xem dần dần giải tán, chỉ còn lại Đại Nghiệt ở bên cạnh Hàn Phi trong khu vực cấm.

Nó nằm bò trên mặt đất, thân thể cuộn thành một vòng, thỉnh thoảng sẽ khẽ cọ đầu vào Hàn Phi, thấp giọng hướng hắn kêu lên hai tiếng.

Nếu bỏ qua vẻ ngoài, Đại Nghiệt cư xử như một con chó trung thành bảo vệ cơ thể của chủ nhân, không muốn rời đi.

Lúc này Hàn Phi còn không biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, ý chí tinh thần của hắn đang ở thời khắc nguy hiểm nhất.

Nhân cách chữa trị thúc đẩy tất cả các nhân cách mà Hàn Phi thu được từ bệnh viện tâm thần, tinh hà tỏa sáng, không ngừng thanh tẩy ô nhiễm tinh thần.

Hai nhãn cầu khổng lồ bên trong vực sâu sâu tham lam điên cuồng va chạm vào nhau, mỗi lần va chạm, vô số mảnh ký ức sẽ rơi ra, cũng khiến cho vực sâu tham lam bao phủ đầy những vết nứt.

Hàn Phi dùng ý chí cuối cùng ra lệnh cho tất cả quỷ quái, để bọn chúng cùng nhau giúp đỡ Cao Thành. Nhưng ngay cả khi thiên thời địa lợi nhân hòa, Cao Thành và Cao Hưng vẫn không ai có thể làm gì được ai.

Không biết phải làm thế nào, Hàn Phi hiện tại chỉ có thể làm mọi thứ có thể để củng cố vực sâu tham lam, tổ chức lại những nơi bị phá vỡ.

Quỷ quái trước đây bị giam cầm trong vực sâu trở thành vật liệu để tái tạo vực sâu. Chẳng hạn như bông hoa oán hận được sinh ra trong thảm họa, Hàn Phi đã sử dụng ánh sao chữa trị để khiến nó lớn lên nhanh chóng, để nó đâm rễ vào vách đá của vực sâu, giữ chắc những dã tâm đang tan vỡ kia.

Ngoại trừ quỷ quái bị giam cầm ra, vực sâu tham lam trước đây còn nuốt chửng vô số lệ quỷ, cơ thể quỷ của bọn chúng tạo thành một phần của vực sâu, năng lực đặc biệt của bọn chúng cũng bị phong ấn bên trong đó.

Lúc đầu, Cao Thành và Hàn Phi chỉ theo đuổi hiệu quả và tốc độ, không ngừng ăn ăn và ăn, không suy xét đến lợi dụng chi tiết năng lực của những "nguyên liệu" này.

Hiện tại vực sâu đang tan rã, vì để duy trì vực sâu, Hàn Phi cũng bắt đầu thử phát huy hết tất cả đặc tính của quỷ quái.

Trong quá trình phá hủy và rồi xây dựng lại nhiều lần, Khổng Thiên Thành đã giúp đỡ Hàn Phi rất nhiều.

Con quỷ đặc biệt đến từ khu A này nắm giữ bí mật của hai công ty lớn là Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical, biết hầu hết những con quỷ trong thảm họa. Anh ta giống như một cuốn bách khoa toàn thư về linh hồn, thiết kế cho Hàn Phi một giải pháp tối ưu nhất.

Thật ra Khổng Thiên Thành thật sự không muốn dốc toàn lực giúp Hàn Phi, nhưng anh ta không có lựa chọn nào khác. Bản thân còn đang ở trong não vực của hắn, nếu như nhân cách của hắn thật sự suy sụp, vậy thì anh ta cũng sẽ gặp tai họa theo.

Vực sâu tham lam đã trở thành vũ đài tàn sát của hận ý hạng nhất hàng đầu, trong quá trình khôi phục cường độ cao, nhân cách tham lam của Hàn Phi đã xuất hiện sự thay đổi về chất.

Vực sâu tham lam trước đây giống như một nơi lưu đày bao phủ bởi chết chóc và tuyệt vọng; nhưng vực sâu tham lam hiện giờ đã trở thành một thế giới tội ác được tạo thành từ tàn dư cơ thể của quỷ quái, thu thập đủ loại cảm xúc tiêu cực trên thế gian.

Ánh sao vĩnh cửu, hoa và cây có thể tự sinh trưởng, các loại cá và quái vật bơi lội trong biển sâu đen kịt.

Đôi mắt của thần linh được tạo thành từ những ký ức trong hiện thực, vô số tội ác mà nó thu thập được ẩn giấu trong đôi mắt. Khi hai nhãn cầu không ngừng va chạm, những tội ác tồi tệ nhất trên thế giới cũng rơi xuống vực sâu, biến thành những vong hồn đang khóc, bị tra tấn và trừng phạt.

Vực sâu tham lam biến thành một thế giới cực kỳ tà ác, trải qua tất cả những chuyện này, Hàn Phi như đã trải qua một giấc mộng rất dài; ý thức của hắn cũng hoàn toàn thay da đổi thịt, lột xác cùng với nhân cách.

Loại biến hóa này không chỉ là biến hóa trong thế giới kí ức điện thờ, mà chính đại não và tinh thần tự thân hắn cũng bị ảnh hưởng, thậm chí hắn ở trong hiện thực cũng bắt đầu trở nên khác.

"Oán niệm đốt cháy lửa đen, hóa thành hận ý, quỷ vực của hận ý trưởng thành thành thế giới, mới có thể trở thành không thể nhắc đến!"

Trải nghiệm từ hận ý lột xác thành không thể nhắc đến là vô cùng hiếm gặp, nhưng Hàn Phi đã đích thân trải nghiệm nó một cách trọn vẹn.

Vực sâu tham lam càng ngày càng vững vàng, sự tàn sát của hai mắt thần linh cũng càng ngày càng kịch liệt. Hai bên đều muốn giết chết đối phương, máu tươi bắn tung tóe, mọi tội lỗi ẩn sâu trong ký ức của Cao Hưng đều phơi bày ra hết.

Sau khi thực sự tiếp xúc với ký ức hiện thực của Cao Hưng, mới có thể biết gã thực sự là một người đáng sợ như thế nào.

Vô số người vì gã mà chết, gã là dựa vào một khu vực thế giới tầng sâu được đúc từ tội ác, mà trở thành không thể nhắc đến.

Gã cần tội ác đều đặn không dứt, tất cả những thứ tiêu cực đều có thể trở thành sức mạnh cho gã.

Có điều hiện tại Hàn Phi và con đường hắn đi vừa hay hoàn toàn ngược lại. Trong vực sâu tham lam, hắn muốn trừng trị mọi tội ác, loại bỏ mọi hành vi tội lỗi.

Tất cả những tội ác mà Cao Hưng thu thập đồng tử, hiện tại đã bị Hàn Phi lôi hết xuống vực sâu để tra tấn và hành hạ.

Trong quá trình này, khi Hàn Phi gần như sắp tê liệt, hắn đột nhiên nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã trừng phạt hơn 100 tên tội phạm! Thu thập thành công một trăm tội ác, có tư cách chuyển nghề nghiệp ẩn nhà tội phạm!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất giết chết hơn 100 ác nhân, có tư cách chuyển nghề

nghiệp ẩn hình phu!”

“Chú ý! Số lượng tội phạm mà bạn tra tấn giết chết đã vượt quá 120! Xin hãy duy trì tỉnh táo! Đừng để bị giết chóc chi phối!”

“Chú ý! Số lượng tội phạm mà bạn tra tấn giết chết đã vượt quá 150! Giết quá nhiều cũng sẽ khiến bạn rơi vào đêm tối!”

“Chú ý! Số lượng tội phạm bạn tra tấn giết chết đã vượt quá 200! Giết người không có lý trí cùng nhân tính, sẽ dẫn đến bạn mất đi tư cách chuyển nghề nghiệp ẩn nhà tội phạm!”

“Chú ý! Số lượng tội phạm bạn tra tấn giết chết đã vượt quá 300! Mất đi tư cách chuyển đổi nghề nghiệp ẩn nhà tội phạm, tư cách chuyển đổi nghề nghiệp ẩn hình phu bước vào giai đoạn hai!”

“Hãy giết cho thỏa thích! Đi đến cực đoan! Đi đến điên cuồng! Đi đến hủy diệt!”

Chương 892: Tám lần thức tỉnh! Viết lại vận mệnh!

Hệ thống nhắc nhở không ngừng ở trong đầu Hàn Phi, nhưng hắn hiện tại không thể làm gì khác được. Dừng lại chính là chết, chỉ có thể tiếp tục chém giết.

Trong mắt Cao Hưng có bao nhiêu tội nghiệt, thì Hàn Phi sẽ phải gây ra bấy nhiêu sát nghiệp, điều này căn bản đều nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn.

Sau khi mất đi tư cách chuyển nghề nhà tội phạm, Hàn Phi vẫn tiếp tục điên cuồng giết chóc, trở thành một quan hình phu vô tình, một đao phủ điên cuồng táng tận lương tâm.

Số lượng tội phạm bị tra tấn giết chết đã dần mất đi ý nghĩa của nó, con số dường như chỉ là một con số mà thôi.

Khắp nơi trong vực sâu đều là tiếng rên rỉ và kêu gào, tất cả tội lỗi đều bị xé nát, hóa thành những mảng máu thịt đen kịt nằm rải rác trong vực sâu, trở thành một bộ phận của nó.

Khi tội lỗi được tiêu trừ, sức mạnh của Cao Hưng càng ngày càng yếu, nhưng thực lực của Cao Thành lại càng ngày càng mạnh.

Được cái này mất cái kia, trận chiến giữa hai mắt của thần linh cuối cùng cũng phải phân thắng bại.

Trong lần va chạm cuối cùng của ký ức hai người, Cao Thành chủ động dung hợp vào vực sâu. Dưới sự phối hợp toàn lực của Hàn Phi, gã đã tập hợp tất cả các lực lượng có thể huy động, làm nổ tung oán hận mà mình đã tích lũy trong vô số năm.

Cậu bé bị Cao Hưng giam trong thủy cung Biển Sâu hành hạ trong một thời gian dài, đâm thật mạnh về phía vận mệnh; cho dù cuối cùng xương cốt có không còn, hồn phi phách tán, nó cũng phải phản kháng vào giây phút này.

Bông hoa song sinh rung rinh trên cành, bông hoa khô héo bừng lên một tia sức sống, bông hoa nở rộ tươi tốt còn lại thì bắt đầu rụng cánh. Dưới sự chung sức nỗ lực của Cao Thành và Hàn Phi, vận mệnh dần dần đảo ngược.

Cú va chạm cuối cùng khiến vực sâu tham lam phủ đầy những vết nứt, khí tức của hận ý hạng nhất hàng đầu gần như nổ tung tâm trí của Hàn Phi. Vô số nhân cách được chữa trị trên bầu trời cũng rơi xuống, hòa vào làm một với vực sâu.

Chủ thể vực sâu tham lam của Hàn Phi là được tạo thành từ máu thịt của quỷ quái, lợi dụng đặc tính của vô số quỷ quái, một mặt khác hắn lại trộn lẫn rất nhiều nhân cách, linh hoạt sử dụng năng lực của các nhân cách khác nhau để làm điểm tựa.

Vực sâu tham lam ban đầu vốn bị hận ý hạng nhất hàng đầu phá hủy, vực sâu tham lam mới tinh được tạo thành từ quỷ quái và nhân tính, sự theo đuổi không ngừng của Hàn Phi đang dần được hiện thực hóa trong não vực.

"Thế giới ký ức điện thờ của không thể nhắc đến, chính là thế giới mà nội tâm bọn chúng muốn tạo ra?" Hàn Phi đột nhiên có một ý nghĩ kinh dị: "Thế giới tầng sâu vô cùng tuyệt vọng kia chẳng lẽ là thế giới trong nội tâm một con quỷ nào đó muốn sáng tạo ra?"

Ký ức của Cao Hưng không còn cách nào để chống cự, nó bị Cao Thành thôn phệ hoàn toàn, hai con mắt đều bị nhuốm một màu máu giống nhau.

Ánh sao chữa trị phản chiếu lửa đen của hận ý, giữa trăng non và vực sâu, một đôi mắt tràn ngập thù hận từ từ mở ra, mang theo một uy áp mạnh mẽ.

Tốc độ phục hồi của vực sâu tham lam lập tức tăng lên, đôi mắt đó dường như có thể chỉ huy các quy tắc của thế giới này, hoặc là nói bản thân nó chính là một phần của các quy tắc.

"Anh thành công rồi."

Hàn Phi với ý thức sắp sụp đổ nhìn về phía bầu trời, đôi mắt Cao Thành cũng đang nhìn hắn.

Bây giờ là lúc Hàn Phi suy yếu nhất, nếu như Cao Thành muốn đoạt lại cơ thể của mình, thì gã chỉ cần nhìn một cái, hắn sẽ hồn phi phách tán.

Đôi mắt khổng lồ nhìn chằm chằm Hàn Phi, tựa hồ muốn tìm kiếm một sự sợ hãi và hối hận trong mắt của hắn, nhưng cho dù nó có vận dụng quy tắc của thế giới thì cũng không thu được gì.

Hàn Phi là đồng minh kiên định nhất của nó, tất cả những gì đã làm đều là vì giết thần. Khát vọng mãnh liệt đó gần như muốn tràn ra khỏi tròng mắt, hắn và Cao Thành thật sự quá giống nhau!

Đôi mắt khổng lồ không hề làm tổn thương Hàn Phi, ánh mắt của nó quét qua từng tấc đất bên trong vực sâu tham lam, sau đó nhìn về phía "trăng non" trên bầu trời.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Nhân cách tham lam của bạn đã thành công hoàn thành thức tỉnh lần thứ 8! Nhận được thế giới cực ác trong não vực! Giới hạn tối đa của số lượng quỷ quái bị giam cầm đã tăng lên 31! Yêu cầu về ý chí người chơi đối với giải phóng quỷ quái giảm xuống, tiêu hao tinh thần giảm xuống, tải trọng cơ thể giảm xuống! Khả năng chống lại ô nhiễm tinh thần của thế giới cực ác tăng 50%! Xác suất ảnh hưởng bởi cảm xúc tiêu cực giảm 50%! Tỷ lệ thành công của giam cầm quỷ quái tăng 50%!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã nhận được năng lực độc quyền của thế giới cực ác — Uy hiếp! Hành hình!"

"Uy hiếp: Tất cả mục tiêu có ác ý với bạn, giá trị may mắn tự thân có xác suất giảm xuống, thực lực tự thân có xác suất không cách nào phát huy được hết."

"Hành hình: Tập trung sức mạnh của thế giới cực ác, nâng cao toàn diện cơ thể và toàn bộ năng lực của bạn, thời gian duy trì 5 phút! Ngoài ra, xử lý mục tiêu nảy sinh ác ý với bạn sẽ nâng cấp vĩnh viễn thế giới cực ác!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã tàn sát hơn một ngàn linh hồn có tội, đạt được tư cách chuyển nghề nghiệp ẩn hình phu!"

“Hình phu: Phán quyết, pháp luật, hành hình, tất cả những người bị bạn giết chết, đều là những người đáng chết!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã giam cầm thành công hận ý hạng nhất hàng đầu — đôi mắt của thần linh.”

“Đôi mắt của thần linh: nó trở thành không thể nhắc đến chỉ còn cách một bước!”

……..

“Đã ba ngày kể từ khi chúng ta tấn công Thủy cung Biển Sâu rồi, tổ trưởng khi nào mới ra ngoài?”

Các thành viên của tổ 13 tổ điều tra đã dựng một túp lều nhỏ ở ngoại vi khu vực cấm, mấy người thay phiên nhau canh gác.

“Không cần phải hỏi nhiều, chúng ta chỉ cần canh giữ ở đây, không để bất kì ai ảnh hưởng đến cậu ấy là đủ rồi.” Đông Khuyển chú ý đến chủ nhiệm Quạ. Khi Hàn Phi có mặt, chủ nhiệm Quạ không dám có những suy nghĩ thừa thãi; nhưng hiện tại hắn đang không rõ sống chết, anh ta cũng bắt đầu có những suy nghĩ khác rồi.

Ngược lại là Đông Khuyển trước đây không mấy đồng tình với Hàn Phi, đã thay đổi thái độ rất nhiều sau khi biết tất cả những việc hắn đã làm cho Cục điều tra và những người sống sót, đồng thời trung thành canh giữ ở bên ngoài khu vực cấm.

“Haizz, tình hình bên ngoài không lạc quan cho lắm, nếu như tổ trưởng còn không tỉnh lại, thế cục có thể sẽ vượt khỏi tầm kiểm soát.” Chủ nhiệm Quạ đẩy kính mắt của mình lên: “Cảnh tượng tổ trưởng sử dụng vực sâu tham lam trong thủy cung Biển Sâu, còn có sự xuất hiện của con quái vật này, đã thu hút sự chú ý của thành mới Hy Vọng. Bọn họ cho rằng tổ trưởng chính là người đứng sau vụ tấn công thành mới Hy Vọng vào đêm hôm đó.”

“Cứ làm tốt công việc của mình đi là được.”

“Quản lý nội bộ của thành mới Hy Vọng càng ngày càng hỗn loạn, bây giờ bọn họ đổ lỗi mọi thứ cho tổ trưởng, nói

rằng tổ trưởng và quái vật liên thủ với nhau để tấn công thành mới, dẫn đến việc thành mới trở nên bất ổn."

"Bọn họ chỉ là muốn tìm một lý do để chuyển hướng mâu thuẫn nội bộ, để đoàn kết, cùng nhau thiết lập một kẻ thù chung." Đông Khuyển rất bình tĩnh, cũng rất thất vọng về thành mới Hy Vọng.

"Mấu chốt là 600.000 người bình thường sống sót bị lừa kia đều không nghĩ như vậy. Dưới sự tuyên truyền của lãnh đạo cấp cao, bọn họ vô cùng thù địch đối với tổ trưởng…" Chủ nhiệm Quạ còn chưa nói xong, ở trạm kiểm soát đầu tiên của Cục điều tra đã truyền đến một tiếng động lớn. Cánh cổng nặng nề bị mở ra, một chiếc xe tải hạng nặng màu đen phá cửa xông vào.

"Dám xông vào Cục điều tra?"

Tiếng gầm rú liên tục vang lên, chiếc xe tải hạng nặng màu đen lao đến tận trạm kiểm soát thứ hai mới bị Phó Liệt chặn lại.

Ngọn lửa báo thù bùng cháy trong mắt, sắc mặt Phó Liệt u ám đứng ở giữa cổng.

Vài ngày trước, vì để trấn áp hận ý hạng nhất hàng đầu, tám vị thức tỉnh nhân cách của Cục Điều tra đã tiêu tốn quá nhiều sức mạnh, hiện tại vẫn còn lâu mới hồi phục được lại.

"Đây là cách Cục điều tra thảm họa của các anh đối xử với khách sao?" Cửa xe tải hạng nặng màu đen được mở ra, một người đàn ông mặc đồ trắng đi ra, trong tay cầm một cái cân, sắc mặt ôn hòa, khiến người ta có cảm giác như gió xuân đang đến.

"Thẩm phán của thành mới Hy Vọng các anh đều nhàn rỗi như vậy à? Không ngoan ngoan ở thành mới, chạy đến chỗ Cục điều tra chúng tôi làm gì?" Phó Liệt đứng yên tại chỗ, không nhường đường cho thẩm phán.

"Tại sao tôi tới đây, anh chắc hẳn là biết rất rõ." Thẩm phán đi về phía Phó Liệt: "Tổ trưởng tổ 13 của trung đội điều tra, có năng lực giống hệt như người đã tấn công thành mới Hy

Vọng vài ngày trước. Cậu ta đã phá hủy phòng thí nghiệm, giết hại dân thường, tôi cần phải đưa cậu ta trở về thành mới."

"Anh tới là để đòi người?"

"Đúng vậy, chúng tôi sẽ không đổ oan cho bất cứ ai, cũng không muốn xung đột với Cục điều tra, mọi người đều là đang nỗ lực vì tương lai của tất cả những người sống sót, vì vậy hy vọng các anh có thể suy nghĩ sáng suốt, phối hợp với công việc của tôi." Chỉ nhìn bề ngoài, người đàn ông mặc đồ trắng gần như hoàn hảo, trên người anh ta không cảm nhận được bất kì khí tức tà ác nào.

"Bất kể cậu ấy có phá hoại thành mới Hy Vọng hay không, đây là chuyện của nội bộ Cục điều tra chúng tôi, chúng tôi sẽ xử lý." Phó Liệt nhàn nhạt đáp: "Mời trở về đi."

"Xem ra Cục điều tra là muốn bao che cho cậu ta à?" Trên mặt của người đàn ông mặc đồ trắng hiện lên ý cười: "Không ngờ Cục điều tra, nơi được gọi là thành lũy của loài người, bây giờ đã hủ bại đến mức này rồi. Nếu như tin tức này truyền ra ngoài, có lẽ sẽ có rất nhiều người rất thất vọng về các anh đấy."

"Tôi cho anh thời gian ba phút để suy nghĩ, nếu như anh còn không đi, vậy thì tôi sẽ ra tay tiễn anh rời đi." Phó Liệt biết Hàn Phi đang ở trong thời khắc rất mấu chốt, không thể bị quấy rầy.

"Ba phút sao? Không cần lâu như vậy đâu." Cái cân trong tay người đàn ông mặc đồ trắng từ từ nghiêng về một bên, một cái bóng đen mờ ảo từ xa vụt đến dưới chân anh ta với tốc độ cực nhanh: "Tôi đã tìm được cậu ta rồi."

Cán cân nghiêng về một bên, người đàn ông mặc đồ trắng toát ra sức mạnh nhân cách khủng khiếp, xông thẳng vào Cục điều tra, đi đến khu vực cấm.

Cảnh tượng trước mắt vô cùng chấn động, Đại Nghiệt toàn thân đang toát ra khí tức tai họa nằm trên mặt đất, trên lưng nó cõng một cái "kén thế giới" cực kỳ khổng lồ.

Thứ giống như cái kén được tạo thành từ những vết bẩn tinh thần và những cảm xúc tiêu cực bị nghiền nát, vô số lệ

quỷ đáng sợ được khắc họa trên đó, như thể một thế giới hoàn toàn mới sắp ra đời.

"Đây là cái gì?" Người đàn ông mặc đồ trắng có chút sửng sốt, anh ta tới tìm Hàn Phi, nhưng mục tiêu lại biến thành một cái kén khổng lồ?

Khi người đàn ông mặc đồ trắng đang nghi hoặc, mép kén đột nhiên phát ra âm thanh, một vết nứt nhỏ lặng lẽ xuất hiện.

Vết nứt đó như quân bài domino đầu tiên bị lật đổ, càng ngày càng có nhiều vết nứt xuất hiện, tầng tầng lớp lớp ác mộng bị xé nát, một luồng khí đủ mạnh để bóp méo mây mù trên bầu trời xuất hiện trong khu vực cấm.

Thảm họa bay thẳng lên trời, báo động đỏ của Cục Điều tra được kích hoạt, mọi người được trang bị đầy đủ chạy ra ngoài.

Mặt đất trong khu vực cấm bị thảm họa hóa vĩnh viễn, đất đai mục nát biến chất, hóa thành nước đen, sóng vỗ tứ phía, vô số thi thể tích tụ trong dòng sông ngầm của thành phố cũng bị đánh thức, gào thét phát ra âm thanh đinh tai nhức óc.

Biến động bất ngờ, đêm tối như buông xuống trước thời hạn, ánh sáng từ Cục điều tra đều bị bóp méo, trong bóng tối sâu thẳm và tuyệt vọng, chiếc kén khổng lồ đã hoàn toàn bị xé toạc.

Lửa đen của hận ý phủ kín bầu trời, mấy quỷ vực gần như bao trùm Cục điều tra và tất cả các khu vực ngoại vi xung quanh. Khí tức kinh khủng đến không thể diễn tả được khiến tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi.

Vực sâu tham lam tối đen biến thành thế giới cực ác. Đứng ở trung tâm của thế giới, Hàn Phi mở hai mắt ra, cùng lúc đó, mắt của thần linh treo lơ lửng phía sau hắn cũng chậm rãi mở.

Cảm giác áp bức của hận ý hàng đầu ngưng tụ trên người đàn ông mặc đồ trắng, Hàn Phi vừa mới tỉnh lại nở một nụ cười dị thường tàn nhẫn với anh ta.

"Nếu như đã không muốn rời đi, vậy thì đừng đi nữa."

Người đàn ông mặc đồ trắng lúc trước vẫn còn mặt không biến sắc, lúc này biểu cảm trên mặt anh ta trở nên cứng đờ, nụ

cười trên môi biến mất, cán cân trong tay bắt đầu lung lay bất định.

Chương 893: Kế hoạch điên cuồng

Người đàn ông mặc đồ trắng đến từ thành mới Hy Vọng đã gặp qua không ít người thức tỉnh nhân cách 8 lần, nhưng đây là lần đầu tiên anh ta gặp phải một người đáng sợ như Hàn Phi.

Đứng ở trước mặt hắn, phải chịu đựng áp lực lớn hơn so với việc một mình tiến vào tòa nhà quỷ rất nhiều, như thể đứng ở trước mặt anh ta không phải một người, mà là một quỷ vực có thể tự do di chuyển!

Trong lòng có ý định rút lui, kế hoạch ban đầu của người đàn ông mặc đồ trắng rất tốt, anh ta có thể chắc chắn Hàn Phi chính là người đã tấn công thành mới Hy Vọng vào đêm đó. Nếu như anh ta có thể thuận lợi đem hắn đi, vậy thì vừa hay có thể đổ mọi thứ lên trên người hắn, coi hắn như con cá nằm trên thớt; nếu như Cục điều tra không chịu nhả người, vậy thì chứng tỏ Cục điều tra chột dạ, uy vọng của thành trì cuối cùng của loài người bị tổn hại, công khai bảo vệ người của mình, hoàn toàn làm vẩn đục nước.

Bất luận kết quả như thế nào, anh ta cũng đều sẽ không đi chuyến này vô ích, nhưng anh ta lại không nghĩ tới còn có khả năng thứ ba —— cũng đều là người thức tỉnh nhân cách 8 lần trân quý của loài người, vậy mà lần đầu tiên gặp mặt, Hàn Phi đã lộ ra sát ý mãnh liệt đối với anh ta như vậy!

“Yên tâm, tôi sẽ không tùy tiện giết người vô tội.” Ngoài miệng nói là sẽ không, nhưng giây tiếp theo vực sâu tham lam đã phong tỏa toàn bộ khu vực cấm lại, Hàn Phi bao bọc người đàn ông mặc đồ trắng vào bên trong thế giới cực ác.

Người đàn ông mặc đồ trắng thậm chí không có thời gian để chống cự, đã bị cuốn vào trong đó.

“Trong tay cầm cán cân, chắc là anh quen biết với người này đúng không?” Nước đen bên dưới vực sâu cuồn cuộn, linh hồn của luật sư Hoa hiện lên, anh ta bị hoa oán hận quấn lấy, hòa vào làm một với vực sâu.

“Là cậu đã giết chết đội hộ vệ của khu A?” Người đàn ông mặc đồ trắng trước đây sớm đã đoán được chút gì đó, nhưng anh ta không nghĩ tới Hàn Phi lại to gan đến mức, dám trực tiếp đem những thứ này đặt ở trên bàn.

“Tôi không những dám giết bọn họ, anh cũng chạy không thoát đâu.” Tâm trạng của Hàn Phi rất tốt, hắn ghi nhớ tất cả các khuôn mặt bên trong vụ án quỷ bài, người đàn ông mặc đồ trắng này chính là một quân K!

“Cậu muốn gây ra chiến tranh giữa thành mới Hy Vọng và Cục điều tra sao?” Người đàn ông mặc đồ trắng có chút hoảng hốt, cán cân trong tay đã không còn giữ được thăng bằng.

“Sao cũng được.” Hàn Phi đi dưới ánh sao chữa trị. Sau khi nhân cách thức tỉnh lần thứ 8, năng lực khôi phục và năng lực chịu đựng của hắn tăng vọt, đã không còn là con gà yếu đuối mới thả một vài hận ý ra đã đứng trên bờ vực suy sụp nữa.

“Sau khi thôn phệ hận ý hạng nhất hàng đầu, nhân cách tham lam của tôi mới có thể hoàn thành thức tỉnh lần thứ 8. Nếu muốn thức tỉnh nhân cách lần thứ 9, e rằng phải trực tiếp thôn phệ điện thờ, ăn tươi nuốt sống cơ thể của không thể nhắc đến mới được. Quỷ quái ở tầng lớp đó, sự giúp đỡ của Cục điều tra và thành mới Hy Vọng đối với tôi đều không còn lớn nữa, chỉ có tòa nhà quỷ và tòa nhà cấm mới có thể giúp được tôi.”

Trước mặt người đàn ông mặc đồ trắng, Hàn Phi trực tiếp nói ra mọi thứ. Đây không phải là vai phản diện sắp chết nên nói nhiều, mà là hắn đã quyết định giết chết người đàn ông mặc đồ trắng, cũng không sợ anh ta sẽ tiết lộ nó ra.

Cán cân trong tay người đàn ông mặc đồ trắng bắt đầu cân đo nhân cách. Năng lực của anh ta dường như là có thể cưỡng bức cân bằng những thứ không cân bằng.

Ví dụ như hiện tại, ở bên trái cán cân của anh ta là một trái tim tỏa ra luồng khí tai họa mạnh mẽ, ở bên phải là một trong những ngón tay của chính mình.

Cùng với sự chuyển động lắc lư qua lại của cán cân, khí tức tai họa đọng lại trên ngón tay, nhân cách tham lam của Hàn

Phi dần bị suy yếu, còn tự thân anh ta cũng bị nhuốm đầy hận ý.

"Năng lực rất quỷ dị đấy, anh đã thành công khơi dậy sự tham lam của tôi rồi."

Lời nói của Hàn Phi khiến cho khóe mắt của người đàn ông mặc đồ trắng co giật. Bất luận hắn nhìn anh ta từ góc độ nào, cũng đều không giống một anh hùng đàng hoàng của Cục điều tra.

Đôi đồng tử của thần linh từ từ mở ra, nhân cách mà người đàn ông mặc đồ trắng sở hữu lập tức bị ảnh hưởng.

Đám hung thủ trong vụ án quỷ bài này, đều là người đến từ bên ngoài, dựa vào sự che chở của thần linh mới có thể ra oai tác quái như vậy. Nhưng hiện tại Hàn Phi đã có được đôi mắt của thần linh, hắn cũng có thể can thiệp vào một số quy tắc của thế giới ký ức điện thờ, điều này trực tiếp dẫn đến việc hắn trở thành khắc tinh lớn nhất của tất cả những người đến từ bên ngoài.

Cán cân nhân cách của người đàn ông mặc đồ trắng rất nhanh đã xuất hiện vết nứt, năng lực của anh ta đến từ thần linh, làm sao có tư cách để cân sức nặng ký ức của thần linh được?

Sương đen tỏa ra bốn xung quanh, người đàn ông mặc đồ trắng nhìn xuống dưới chân mình. Bốn hận ý bên trong vực sâu tối tăm đang há to miệng, tất cả đều trừng mắt nhìn anh ta, chỉ cần anh ta lộ ra bất kỳ sơ hở nào, sẽ bị xé nát trong nháy mắt.

Năng lực nhân cách bị hạn chế, càng thăng bằng, lại càng suy sụp, sau đó sẽ bị mấy hận ý tấn công, người đàn ông mặc đồ trắng đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Thành viên của Cục điều tra trước mặt này, đúng là một con quái vật!

"Không giãy giụa nữa à?" Ánh mắt tham lam của Hàn Phi dán chặt vào cán cân nhân cách của người đàn ông mặc đồ trắng. Thế giới cực ác của hắn rất cần một loại sức mạnh có thể tự cân bằng, như vậy có thể giúp nó trở nên ổn định hơn.

“Có lẽ chúng ta có thể thương lượng một chút.” Cầm cán cân trong tay, người đàn ông mặc đồ trắng tuyệt vọng đầu hàng.

“Anh muốn thương lượng thế nào? Anh có thể cho tôi cái gì? Hãy cho tôi thấy giá trị của anh.”

Thấy ngữ khí nói chuyện của Hàn Phi không còn cứng rắn, giữa các chữ trong lời nói còn để lộ một chút dao động, người đàn ông mặc đồ trắng suy nghĩ một lát rồi nói: “Tôi biết bí mật của thần linh, nếu như cậu đồng ý mở quỷ vực này ra, tôi có thể nói cho cậu biết tất cả mọi chuyện về ngày sinh nhật của thần linh.”

“Không đủ.”

“Tôi còn biết cách để nhân cách thức tỉnh lần 9, lượng lớn tế phẩm tôi chuẩn bị trước đây cũng đều có thể cho cậu. Ngoài ra tôi cam đoan với cậu, sau này thành mới Hy Vọng sẽ không bao giờ có người đến khiêu khích cậu nữa.”

“Bây giờ các anh dám khiêu khích tôi sao?” Tham lam trong mắt của Hàn Phi không chút che dấu: “Vẫn chưa đủ!”

“Tôi… đại khái đoán được vị trí của điện thờ chính của thần linh, đó là cốt lõi của cả thành phố này, có thể giúp cậu thu được lợi ích không thể tưởng tượng.” Người đàn ông mặc đồ trắng ném con bài cuối cùng ra: “Tôi còn biết đường rời đi, tôi có thể dẫn cậu đi xem thế giới hiện thực.”

Nói xong, người đàn ông mặc đồ trắng cẩn thận quan sát sắc mặt biến hóa của Hàn Phi. Anh ta đã gặp qua không biết bao nhiêu người, vừa nhìn là thấy hắn đã thật sự dao động rồi.

Thở phào nhẹ nhõm, người đàn ông mặc đồ trắng âm thầm kích động năng lực nhân cách, tăng tốc cân bằng sức mạnh của mình và Hàn Phi, muốn tìm một kẽ hở để chạy trốn.

Cũng ngay khoảnh khắc anh ta mất cảnh giác, bốn hận ẩn dưới vực sâu đã bất ngờ tấn công mà không hề có dấu hiệu báo trước!

Ngay từ đầu Hàn Phi đã không nghĩ tới việc sẽ để cho đối phương rời đi. Sở hữu kỹ năng diễn xuất bậc thầy, hắn vẫn

luôn phối hợp diễn cùng người đàn ông mặc đồ trắng, chính là để có thể dùng cái giá nhỏ nhất, một đòn giết chết anh ta.

"Cậu!" Người đàn ông mặc đồ trắng vội vã đáp lại, nhưng đã quá muộn.

"Tôi quả thực rất tò mò đối với bí mật của anh, nhưng chỉ cần tôi có thể giam cầm anh bên trong vực sâu, sớm muộn gì tôi cũng có thể tra ra mọi chuyện."

Bốn hận ý trói buộc người đàn ông mặc đồ trắng lại, Hàn Phi lấy dao tái sinh ra, sương đen dưới chân ngưng tụ thành bậc thềm, hắn từng bước một đi tới trước mặt người đàn ông mặc đồ trắng.

"Hành hình!"

Sức mạnh của thế giới cực ác tăng thêm hiệu quả cho Hàn Phi. Vào khoảnh khắc đó, Hàn Phi cảm thấy như thể mình là chủ nhân của thế giới, tất cả tội ác bị tàn sát đều biến thành sức mạnh của hắn, cơ thể, tinh thần, ý chí và linh hồn đều trở nên vô cùng cường đại!

"Chém!"

Tay vung dao lên chém xuống, đầu của người đàn ông mặc đồ trắng lìa khỏi cổ. Linh hồn của anh ta bị hận ý mang đi tra khảo, nhân cách bị ác mộng sợ hãi tước đoạt, khảm vào vùng đất của thế giới cực ác.

Giết chóc thành công, thế giới cực ác trở nên ổn định hơn, Hàn Phi có thể cảm giác rõ ràng năng lực của mình càng ngày càng mạnh.

"Những người thức tỉnh nhân cách 8 lần đến từ bên ngoài này không có năng lực phản kháng ở trước mặt mình. Con đường phía trước đã san bằng, bước tiếp theo chính là phải tích hợp sức mạnh, tiến vào tòa nhà cấm!"

Ngày sinh nhật của thần linh càng ngày càng đến gần, tốc độ giết thần của Hàn Phi cũng càng ngày càng nhanh!

Sương đen tiêu tán, Hàn Phi đứng ở trên vai Đại Nghiệt, khu vực cấm đã bị hắn dọn dẹp sạch sẽ.

Nửa phút sau, Phó Liệt cùng thành viên của tổ 13 mới đến.

"Nhân cách của cậu đã hoàn thành thức tỉnh lần 8 rồi?" Phó Liệt không thể tin được nhìn Hàn Phi. Bản thân ở phòng thí nghiệm đã phải chịu giày vò nhiều cỡ nào, mới leo lên được vị trí hiện tại, cảm giác Hàn Phi cũng chẳng làm gì, vậy mà số lần thức tỉnh nhân cách cũng đã giống với mình.

"Chỉ là may mắn mà thôi." Hàn Phi không phải người thức tỉnh nhân cách 8 lần bình thường, ngoại trừ nhân cách tham lam ra, hắn còn có nhân cách chữa trị hiếm có hơn nữa. Hai nhân cách đột phá 8 lần, đây là lần đầu tiên xuất hiện trong lịch sử thảm họa.

"Tên thẩm phán của thành mới Hy Vọng đâu?" Phó Liệt biết đối phương muốn gây sự, cho nên có vẻ lo lắng cho Hàn Phi.

"Anh ta đã bị tôi đuổi đi rồi." Hàn Phi tất nhiên sẽ không nói ra chuyện đối phương đã bị mình ăn mất trước mặt bao nhiêu thành viên của Cục điều tra như vậy.

"Hiện tại thế cục càng ngày càng hỗn loạn, tên kia nhất định sẽ không bỏ cuộc, mặc dù cậu đã đạt được đột phá về nhân cách, nhưng vẫn phải cẩn thận." Kể từ sau khi nhân cách của Hàn Phi đột phá, Phó Liệt nói chuyện với hắn đã không còn cảm giác bá đạo như trước đây nữa.

"Tôi biết rồi." Gật gật đầu, hắn lại hướng về phía Phó Liệt nói.

"Tôi là dưới sự trợ giúp hết mình của Cục điều tra mới thành công đột phá, tôi sẽ giữ lời hứa, tiến vào tòa nhà cấm trước ngày sinh nhật của thần linh."

"Không vội, tiềm lực của cậu vượt xa bất kỳ người nào trong Cục điều tra, tôi đoán cho dù hiện tại cậu chủ động đi vào tòa nhà cấm, những lão già kia cũng sẽ ngăn cản." Phó Liệt đưa ra một chiếc vòng đen mới tinh nói với Hàn Phi: "Đây là vòng đen mà chỉ có trung đội trưởng mới có thể đeo, có nhiều chức năng hơn, hiệu suất cũng mạnh hơn."

"Cảm ơn!"

“Cảm ơn cái gì? Mọi thứ đều là do cậu tự mình giành được.” Tâm trạng của Phó Liệt rất tốt: “Thật không ngờ trung đội điều tra lại có thể sở hữu hai người thức tỉnh nhân cách 8 lần. Tôi bây giờ đang tràn đầy tin tưởng vào tương lai của những người sống sót.”

Sau khi trò chuyện thêm vài câu, Phó Liệt đã báo tin tốt này cho các thành viên khác của Cục điều tra.

Hàn Phi vội vàng đến trường học, trong ba ngày đột phá nhân cách này, các học sinh lớp 7 dường như đã nhiều lần rời khỏi Cục điều tra, có một số đến hiện tại vẫn chưa trở về.

Sau khi tìm được người phụ trách trường học, Hàn Phi tán gẫu vài câu với đối phương đã nhận ra có điều gì đó không ổn. Người phụ trách trường học đã thức tỉnh nhân cách 4 lần này vậy mà lại bị thôi miên kiểm soát, trở thành con rối bị thao túng của các học sinh lớp 7.

“Những đứa trẻ đó muốn làm gì?”

Thừa dịp Hàn Phi vắng mặt, các học sinh bắt đầu trở nên sôi nổi, điều này làm cho Hàn Phi có chút khó hiểu: “Chẳng lẽ bọn chúng cho rằng mình sẽ cản trở kế hoạch của bọn chúng hay sao?”

Chạy vội vào ký túc xá, Hàn Phi phát hiện ký túc xá của lớp 7 hầu như không có người, học sinh trong mười mã số đầu chỉ có số 5 là có mặt.

“Thầy à, chúc mừng nhân cách của thầy lại đột phá lần nữa.” Số 5 dường như đã biết Hàn Phi sẽ tới, nên đến đứng trước ở cửa ký túc xá nghênh đón.

“Những người khác đâu?”

“Bọn họ đã đến thành mới Hy Vọng và cảng Tự Do rồi.” Không nói dối Hàn Phi, số 5 thành thật trả lời.

“Thế giới ký ức điện thờ đã tiến vào giai đoạn hai, hận ý có thể di chuyển khắp nơi, các em làm như vậy là vô cùng nguy hiểm!”

“Có một số chuyện, cho dù biết rõ là nguy hiểm cũng phải làm.” Thái độ của số 5 đối với Hàn Phi đã thay đổi không ít:

“Em biết thầy đang lo lắng cho bọn họ. Mọi người không từ mà biệt, thực ra cũng là sợ xảy ra bất đồng với thầy, vì vậy mới quyết định đơn độc hành động.”

“Xảy ra bất đồng? Các em muốn làm gì?” Hàn Phi nhìn số 5, nhìn đứa trẻ đã trải qua vô số lần thí nghiệm trước mặt.

“Các hận ý chuẩn bị tế máu thành mới Hy Vọng, để chúc mừng sinh nhật cho thần linh…” Ánh mắt của số 5 trở nên sắc bén: “Mà chúng em chuẩn bị sẽ tráo đổi đối tượng của vụ tế máu này, để số 0 phục sinh!”

Chương 894: Bắt đầu phản công

Trong mắt những đứa trẻ lớp 7, mọi thứ trong thế giới ký ức điện thờ đều có thể hy sinh. Thay vì tìm đủ mọi cách để ngăn chặn hận ý tế máu, chi bằng lợi dụng bọn chúng để giúp tiếng cười điên cuồng tái sinh.

Số 5 không giấu giếm Hàn Phi, nếu như nó đã dám nói cho hắn, vậy thì chứng tỏ kế hoạch của bọn chúng đã bắt đầu thực hiện.

"Trong thành mới Hy Vọng có tận 600.000 người sống đấy! Trong đó còn có rất nhiều linh hồn của những người vô tội!" Đột phá nhân cách đã khiến Hàn Phi tiêu tốn mất ba ngày ba đêm, hắn hoàn toàn không ngờ các học sinh sẽ hành động khi hắn còn đang bất tỉnh.

"Lần đầu tiên khi thầy đột phá nhân cách rơi vào hôn mê, là chúng em đã giúp thầy xây dựng nên nền móng trưởng thành cho nhân cách. Thầy à, thầy vẫn nợ chúng em một mạng." Số 5 ngồi ở trên ghế: "Thầy rất giống với số 0, nhưng rốt cuộc thì thầy cũng không phải là anh ấy, giữa hai người có một điểm khác biệt rõ ràng nhất."

"Khác biệt gì?"

"Anh ấy đã trở thành bộ dạng mà mình từng căm ghét nhất, còn thầy thì không." Số 5 vươn vai một cái: "Thế nên chúng em mới hành động sau lưng thầy, để tránh việc khiến cho thầy phải khó xử, thầy chỉ cần giữ vững ý định ban đầu là được."

Số 5 ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Phi: "Đừng nghĩ đến việc đi ngăn cản, không có bất kì ý nghĩa gì, chắc chắn là thầy cũng không muốn trở thành kẻ thù sống chết với chúng em đúng không?"

"Không còn con đường nào khác có thể đi được sao?"

"Để số 0 hồi sinh là lựa chọn có tỷ lệ thành công cao nhất. Đương nhiên thầy cũng có thể đi thử những con đường khác, nhưng thầy hãy nhớ kỹ, thời gian cách ngày bản thể Cao Hưng

trở về đã không còn bao nhiêu nữa. Nếu như nó trở về trước, tất cả chúng ta đều phải chết.” Số 5 nhàn nhạt cười: “Người xấu thì cứ để chúng em làm là được, bởi vì chúng em vốn là quái vật được tạo ra, thầy… khác với chúng em.”

“Tế máu được cử hành vào ngày sinh nhật của thần linh, nếu như thầy đến tòa nhà cấm, tìm thấy trước điện thờ để soán thần, các em có thể đổi ý không?” Hàn Phi không muốn những đứa trẻ của lớp 7 trở thành những con quái vật thực sự. Thông qua khoảng thời gian tiếp xúc này, hắn biết được câu chuyện của từng người trong số bọn chúng, hắn không muốn bi kịch tái diễn lần nữa.

“Nếu như thầy có thể soán thần thành công, tất nhiên chúng em cũng không cần thiết phải tế máu nữa, nhưng thầy có thể làm được sao?” Số 5 xoay người đi vào phòng: “Đừng như trẻ con nữa, tất cả những đứa trẻ đều đã chết trong đêm màu máu rồi.”

Số 5 không muốn cung cấp thêm tin tức cho Hàn Phi, hắn quả thực đã đánh giá thấp bọn chúng rồi.

Bên phía Cục điều tra phối hợp với Hàn Phi công phá bệnh viện tâm thần và thủy cung Biển Sâu, tất cả mọi người đều đang tích cực chuẩn bị cho trận chiến, việc này mang lại cho các học sinh cơ hội hành động rất lớn.

“Tổ điều tra 13 tập trung tại nhà ăn, chuẩn bị bắt đầu giai đoạn tiếp theo của nhiệm vụ!” Sau khi nói vào chiếc vòng đen, Hàn Phi lập tức đến nhà ăn. Chiếm lấy chiếc bàn lớn nhất, hắn trải bản đồ thành phố mà Cục điều tra cất kỹ trên bàn. Không giống với bản đồ thông thường, bản đồ này đánh dấu chi tiết vị trí của tất cả các tòa nhà đen và tòa nhà quỷ, đồng thời cũng viết những thông tin cơ bản và năng lực của hận ý ở các tòa nhà đen, là vô số thành viên của Cục điều tra đã không ngừng đánh đổi mạng sống của họ để có được.

Trong quá trình đợi các tổ viên khác đến, Hàn Phi bắt đầu điên cuồng ăn uống. Sau khi nhân cách đột phá lần thứ 8, hắn đã có thể ăn được nhiều hơn nữa. Chiếc bụng như một cái động không đáy, tất cả các loại thịt vừa nuốt xuống đã lập tức tiêu hóa hết.

“Tổ trưởng, chuẩn bị hành động mới sao?” Đông Khuyển đến đầu tiên, đứng bên cạnh bàn ăn, như thể là vệ sĩ độc quyền của Hàn Phi vậy.

“Khoảng thời gian sắp tới, có thể chúng ta sẽ phải sống ở trong khu vực bị quỷ quái chiếm giữ, anh sẽ đảm nhiệm hậu cần, chuẩn bị đầy đủ vật tư.” Sau khi nhân cách thức lần 8, Hàn Phi đã không còn phải sợ hãi hận ý nữa, tiếp theo sẽ bước vào thời gian săn bắt của hắn.

“Đã rõ.” Sau khi nhận lệnh xong, Đông Khuyển lập tức bắt đầu đi chuẩn bị. Kể từ sau khi đi theo Hàn Phi, mỗi ngày của anh ta đều vô cùng nhiệt huyết và phong phú.

Đông Khuyển vừa đi, Diêm Lạc và chủ nhiệm Quạ cũng đi đến, hai người bọn họ còn dẫn theo những giáo viên khác của trường học.

“Ở sâu trong thành phố vẫn còn rất nhiều cứ điểm của người sống sót, đồng bào của chúng ta vẫn đang phải sống trong khổ nạn và nô dịch, tôi sẽ đi cứu bọn họ ra ngoài; còn về nhiệm vụ xoa dịu các nạn nhân, giúp bọn họ xây dựng lại nhà cửa tạm thời sẽ giao cho mọi người.” Hàn Phi nhìn sang Diêm Lạc: “Cô là một nhà lãnh đạo bẩm sinh, nhân cách không biết sợ hãi là nhân cách dễ tạo nên kỳ tích nhất.”

“Những người sống sót trong trường học trước đây đại đa số đều đã đến thành mới Hy Vọng, nhưng bọn họ bị bố trí ở vùng đệm, mỗi ngày đều bị ma quỷ uy hiếp. Mấy ngày trước bọn họ thông qua sứ giả nói với tôi, hy vọng có thể trở lại.” Diêm Lạc đại khái có thể đoán ra suy nghĩ của Hàn Phi: “Sau khi hợp nhất với cứ điểm của những người sống sót ở sâu trong thành phố, có thể đón bọn họ đến không? Dù sao thì bọn họ cũng là những người đã hỗ trợ chúng ta từ những ngày đầu.”

“Những chuyện này sẽ do cô quyết định, cô mới là lãnh đạo trong thảm họa.” Bản thân Hàn Phi cũng sở hữu điện thờ, hắn biết thần linh ngoại trừ việc cần tế phẩm ra, còn cần có những người tín ngưỡng thành kính. Ví dụ như hận ý là do nỗi sợ hãi của người ảo tưởng hóa ra, khi không còn ai sợ hãi nó

nữa, sức mạnh của nó sẽ không ngừng bị suy yếu, cái gọi là thần linh cũng có cùng đạo lý như vậy.

Quỷ quái và linh hồn làm tế phẩm cho tiếng cười điên cuồng, những người sống sót thành kính tiếng cười điên cuồng, như vậy có thể khiến cho anh ta hồi sinh nhanh hơn.

Sau khi nhân cách đột phá lần 8, Hàn Phi cũng thực sự hiểu rõ được hàm nghĩa của câu mạng sống như con kiến. Hai vị quỷ thần tranh đoạt tín ngưỡng, mọi thứ trong thành phố đều có thể là vật hy sinh. Càng tiếp xúc với giai đoạn đó, càng cảm nhận được một cách trực quan hơn. Sau khi bố trí xong tất cả các nhiệm vụ, Hàn Phi nhìn vào bản đồ, vực sâu tham lam của hắn hiện tại có thể giam cầm 31 quỷ quái.

Không giống với việc chỉ theo đuổi số lượng như trước đây, hiện tại Hàn Phi có thể thu thập hận ý một cách có lựa chọn rồi.

Hắn muốn chọn tòa nhà đặc biệt nhất, thực lực mạnh mẽ nhất trong số tất cả các tòa nhà đen, thử nuốt chửng nó, để tiếp tục củng cố nhân cách tham lam.

“Nếu muốn nhân cách tham lam thức tỉnh lần nữa, xem ra phải trực tiếp nuốt được một bộ phận thể xác của không thể nhắc đến mới được, hận ý hạng nhất cũng không thể giúp mình đột phá nữa.”

Lần lượt vẽ những chữ thập đỏ trên bản đồ, Hàn Phi dùng bút đỏ vẽ một khu vực trong thành phố bị quỷ quái chiếm cứ. Nếu như mọi việc suôn sẻ, nó sẽ trở thành cứ điểm lớn thứ tư của người sống sót, cũng là cứ điểm đặc biệt duy nhất mà người và quỷ cùng tồn tại.

“Tòa nhà cấm mà mình muốn tới nằm ở khu A, nơi đó cũng hoàn toàn bị quỷ quái chiếm giữ, nếu như có thể mở ra một cứ điểm an toàn ở khu A, thì sẽ có lợi cho tất cả mọi người.”

Thật ra Hàn Phi lựa chọn khu A còn có một nguyên nhân khác, đó chính là quỷ mẫu ở khu A.

Trước đây, năng lực của hắn không đủ, không thể giải cứu quỷ mẫu, nhưng bây giờ đã khác.

“Khi Cao Thành giao tất cả mọi thứ cho mình, hẳn là vì khoảnh khắc này. Bây giờ gã đã chiếm được hai mắt của thần linh, trở thành hận ý hàng đầu trong vực sâu tham lam, cuối cùng gã cũng có sức mạnh để bảo vệ cho mẹ của mình rồi.”

Hàn Phi tự đáy lòng nghĩ như vậy, hắn không hề quên những hứa hẹn với Cao Thành.

Ngay khi ý nghĩ này hiện lên trong đầu, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt nhiệm vụ cốt lõi điện thờ —— tình yêu không thể tái hợp.”

“Yêu cầu nhiệm vụ: giúp đỡ quỷ mẫu thoát khỏi nguyền rủa của không thể nhắc đến, để bà tự mình lựa chọn yêu đứa trẻ nào.”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt nhiệm vụ ngẫu nhiên điện thờ —— con quỷ mạnh nhất!”

“Bạn còn nhớ lời hứa với Vô Thường không? Huấn luyện nó trở thành con quỷ khủng khiếp nhất, đáng sợ nhất trong thành phố này, đến lúc đó bạn sẽ hiểu, Vô Thường người đã cùng Cao Thành lớn lên, cuối cùng đại diện cho điều gì!”

“Yêu cầu nhiệm vụ: giúp đỡ Vô Thường trở thành hận ý!”

Khi Hàn Phi đang suy nghĩ về nhiệm vụ, các thành viên khác của đội điều tra đã đến, bọn họ nhìn thấy những chữ thập đỏ do hắn đánh dấu trên bản đồ và có ý tốt nhắc nhở: “Thầy Cao, tấm bản đồ như này rất quý giá, tốt hơn là đừng viết linh tinh lên trên đó.”

“Không sao, phàm là những nơi tôi đánh dấu, sau này sẽ không có quỷ quái tồn tại nữa.”

Sau khi ăn uống no nê, Hàn Phi cất bản đồ đi về phía quảng trường trung tâm của cứ điểm Cục điều tra. Nơi đó có hai chiếc xe cải tiến và hai chiếc xe tải hạng nặng màu đen đang đậu.

“Tổ trưởng, vật tư đã chuẩn bị đầy đủ rồi.” Đông Khuyển đưa cho Hàn Phi một danh sách: “Xem xét đến thời gian chúng ta ra ngoài lần này sẽ dài, hai đội trưởng của trung đội

điều tra và trung đội hậu cần đã đặc biệt phê duyệt một số máu quỷ và thuốc hiếm có cho cậu."

"Cao Thành, tôi đã mang người đến rồi, khi nào thì xuất phát?" Diêm Lan cũng dẫn theo giáo viên trong trường và một số tinh anh từ trường học đến trung tâm quảng trường: "Trong số bọn họ có bác sĩ có thể chữa trị ô nhiễm tinh thần, có kiến trúc sư cứ điểm, còn có nhà nghiên cứu về những sinh vật mới thảm họa, mọi người đều tin tưởng anh, sẵn sàng đi theo anh."

"Lên xe, chúng ta đến khu A."

Các thành viên của tổ điều tra số 13 và các giáo viên của trường học phân bổ trên bốn chiếc xe, bọn họ đi qua ba chốt kiểm tra của Cục điều tra , tiến đến khu A khu nguy hiểm nhất ở Tân Hỗ.

"Thầy ấy sắp đi rồi, không đi chào một tiếng à?" Học Bá bưng bát cơm đi tới bên cạnh Đầu Thất.

"Có phải là thầy ấy không trở lại nữa đâu."

"Cũng không chắc chắn, nơi thầy ấy đến là tòa nhà cấm đấy, chưa từng có ai có thể sống sót rời khỏi tòa nhà đó." Học Bá rất khâm phục dũng khí của Hàn Phi, cũng rất ngưỡng mộ cách sống của hắn: "Ngày tận thế thảm họa giống như một cái lồng giam khổng lồ, nhốt tất cả chúng ta bên trong, nhưng thầy ấy lại giống như một con chim bay trong lồng, cố gắng phá vỡ song sắt, lao ra ngoài…"

Đoàn xe của tổ điều tra 13 lái ra khỏi khu C. Chủ nhiệm Quạ lúc này đang ngồi ở ghế lái phụ có chút hoảng loạn, anh ta liếc nhìn tấm bản đồ trên tay, không ngừng mím đôi môi nứt nẻ: "Tối nay chúng ta sẽ qua đêm ở đâu, hay là tìm một nhà tòa nhà trắng ở tạm đi."

"Tối nay chúng ta sẽ đến bệnh viện nhi Bảo Khang khu A qua đêm." Hàn Phi vừa lái xe vừa thuận miệng đáp một câu.

"Bệnh viện nhi Bảo Khang?" Cảm thấy cái tên này nghe quen quen, chủ nhiệm Quạ lật bản đồ ra, mồ hôi chảy dài trên má: "Tòa nhà đen, tối nay qua đêm ở tòa nhà đen?"

Chương 895: Cứ điểm thứ tư

Bệnh viện nhi Bảo Khang là mục tiêu đầu tiên mà Hàn Phi đã lựa chọn cẩn thận. Hận ý bên trong bệnh viện có thực lực rất mạnh, từng quét sạch bốn tổ điều tra. Chính Phó Liệt là người đã giải cứu những thành viên còn lại của đội.

Hận ý trong bệnh viện có giá trị giam cầm, hơn nữa bệnh viện này cách nhà mới của Âm Thương rất gần, làm sao có thể để người khác chiếm nửa giường của mình mà vẫn ngủ ngon. Cho nên sau khi vào khu A, Hàn Phi đi thẳng đến đó.

Tốc độ xe dần dần chậm lại khi đi qua khu phức hợp cao ốc u ám, hai bên đường mơ hồ có thể nghe thấy tiếng trẻ con khóc.

"Tôi nhớ có một cứ điểm nhỏ của những người sống sót ở gần đây, bên trong toàn là những đứa trẻ bị hận ý nuôi nhốt." Chủ nhiệm Quạ đẩy kính mắt: "Trước đây tôi từng thay mặt nhà trường đến đây một lần, muốn mời bọn họ đến học, nhưng đã bị bọn họ đuổi họ ra ngoài. Cậu phải cẩn thận một chút, những đứa trẻ ở đây trông không khác gì người bình thường, nhưng trên thực tế từ nhỏ đã bị nuôi dưỡng thành những oán linh, vô cùng đáng sợ."

"Yên lặng, những đứa trẻ đó đã tới rồi." Hàn Phi đạp phanh một cái, bốn đứa bé đột nhiên từ ven đường chạy ra. Bọn chúng nằm bẹp ở giữa đường, toàn thân quần áo trắng tinh, trên mặt đều bị che kín bằng sơn trắng.

Nếu Hàn Phi không phanh kịp thời, bi kịch đã xảy ra rồi.

Đối mặt với chiếc xe của Cục điều tra, bốn đứa trẻ không hề có ý định tránh né. Dường như bọn chúng muốn dùng máu của mình để ép Hàn Phi và những người khác xuống xe.

"Thật đúng là không ra gì, dám dùng trẻ con để uy hiếp chúng ta." Cư dân trường học trên xe tải hạng nặng cũng nhìn thấy cảnh tượng này, vừa định thò đầu ra ngoài cửa sổ xe, hét một câu ra ngoài thì cơ thể đã bị Đông Khuyển tóm chặt lấy.

“Đừng đi ra ngoài, mọi người hãy ngoan ngoãn ở trong xe nghe mệnh lệnh của tổ trưởng.” Xe của Cục điều tra tất cả đều trải qua xử lý đặc biệt, quỷ quái bình thường tới gần sẽ bị ảnh hưởng, có thể nói là một pháo đài di động.

Nhìn chằm chằm những đứa trẻ cản đường, Hàn Phi kích hoạt thiên phú vua trẻ con, ra hiệu cho những người khác đừng nhúc nhích, còn mình thì mở cửa xe bước ra ngoài.

“Các cháu không tìm được đường về nhà à?” Ngồi xổm trước mặt bốn đứa trẻ, Hàn Phi nhìn chằm chằm vào đứa trẻ cao nhất đang giấu trong ống tay áo một con dao sắc bén: “Sao không nói gì? Tại sao cơ thể các cháu lại run rẩy?”

Sau khi thức tỉnh nhân cách tham lam lần 8, khí chất của Hàn Phi hoàn toàn khác với người thường. Xung quanh hắn được ác linh bao trùm, giống như một quân vương đến từ vực sâu.

Vươn người về phía trước, bốn đứa trẻ run rẩy sợ hãi, nhưng ngay cả động tác né tránh đơn giản nhất chúng cũng không làm được.

“Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn.”

Hàn Phi giống như lão quỷ ngàn năm chuyên ăn thịt linh hồn, đứa trẻ bị hắn chạm vào liền ngã ra đất, để mặc cho hắn tùy ý lật xem ký ức.

“Người sống sót trong cứ điểm của Bệnh viện nhi Bảo Khang vẫn còn không ít, cũng coi như là một bất ngờ.” Tiếng cười điên cuồng tái sinh cần rất nhiều kẻ tín ngưỡng, vô số người tin chắc rằng anh ta tồn tại, thì anh ta mới thực sự tồn tại.

“Dậy hết đi, đưa chú đi tìm bố bọ cạp và mẹ rắn của các cháu.” Cứ điểm bệnh viện nhi Bảo Khang bị hận ý thống trị, bản thể của hận ý đó hình như là một đứa trẻ bị bỏ rơi, vì vậy nó vô cùng thù địch với những đứa trẻ có tình yêu thương của bố mẹ.

Nó lần lượt giao tất cả những đứa trẻ trong cứ điểm cho những người lớn khác nhau nuôi nấng. Điều đáng sợ nhất là những người lớn đó càng ngược đãi và hành hạ những đứa trẻ

mà họ chịu trách nhiệm, thì bọn chúng càng nhận được nhiều phần thưởng từ hận ý. Nếu như phương pháp tra tấn độc đáo mới mẻ, còn có thể nhận được thêm thức ăn ngon.

Mà trong số đó, người lớn biến thái nhất và nhận được nhiều phần thưởng của hận ý nhất được gọi là bố bọ cạp và mẹ rắn. Bọn họ là những người quản lý cứ điểm người sống sót, nhận được sự tín nhiệm cao của hận ý.

Dừng xe của Cục điều tra bên ngoài, Hàn Phi một mình đi theo bốn đứa trẻ vào con phố nơi có bệnh viện nhi Bảo Khang.

Vừa bẩn thỉu, vừa lộn xộn, vừa hôi hám, là ấn tượng đầu tiên về con phố này đối với Hàn Phi. Những con phố lân cận sạch sẽ hơn ở đây rất nhiều, nhưng không ai trong số những người sống sót dám đến đó, bởi vì hận ý chỉ che chở cho con phố này.

Môi trường sống khắc nghiệt là hương vị ác của hận ý, nó muốn tất cả mọi người phải trải qua quá khứ của nó, mới sinh ra đã bị ném vào sọt rác, chết thê thảm dưới mùi hôi thối và đủ loại rác rưởi.

“Căn tin, công viên giải trí, phòng học…”

Những dòng chữ viết trên cửa phòng hoàn toàn khác với khung cảnh bên trong căn tin, căn tin còn bẩn hơn cả toilet, ruồi nhặng bu quanh; trong công viên giải trí không ngừng truyền ra tiếng trẻ con la hét, tiếng động cơ chuyển động; trong phòng học cũng không có sách giáo khoa, không có bàn học, chỉ có những dụng cụ tra tấn không ngừng hủy diệt loài người.

Nhìn thấy điều này, đã càng củng cố hơn suy nghĩ của Hàn Phi. Thế giới tầng sâu tuyệt đối không được mất kiểm soát, quỷ quái là thế lực nguy hiểm nhất, nếu như để bọn chúng ở địa vị thống trị, những cảm xúc tiêu cực bị kìm nén trong lòng sẽ đủ để biến cả thành phố thành luyện ngục.

Hàn Phi không cố ý che giấu bản thân. Dưới ánh mắt nghi ngờ của một số cư dân, hắn sải bước đến nơi giam giữ các tù nhân trong cứ điểm —— “trường học”.

Trường học trong cứ điểm không phải dùng để dạy dỗ trẻ con, mà là để đào tạo người lớn. Nó sẽ thuần hóa những người lớn không nghe lời kia thành những con chó hung ác căm ghét trẻ con.

Đá văng cửa lớn ra, Hàn Phi nhìn những người lớn trong phòng.

Những người sống sót này đều không đồng ý với quan niệm của hận ý, gần như trên cơ thể của bọn họ đều có vết thương, có người vì bảo vệ con của mình, có người vì bảo vệ con của người khác.

"Mọi người tự do rồi."

Hàn Phi mở cửa cho bọn họ, nhưng không một ai dám ra ngoài: "Bắt đầu từ bây giờ trở đi, mọi người có thể nhặt lại sự tôn nghiêm của con người rồi, đường đường chính chính mà sống dưới ánh mặt trời."

"Cậu, cậu điên rồi sao?" Một người đàn ông mập mạp bị cụt tay trái ra hiệu cho Hàn Phi nhỏ giọng lại, đừng làm kinh động đến người bên ngoài.

"Tôi tên là Cao Thành, đến từ Cục điều tra thảm họa, nơi này chính thức do tôi tiếp quản. Tất cả quỷ quái đã làm hại mọi người và những ác đồ từ bỏ nhân tính, chết không hối hận kia, tôi sẽ giết sạch sẽ!"

Ngoài đường vang lên tiếng bước chân, người quản lý cứ điểm cùng thuộc hạ chạy tới, trong đó có tận mấy người đã thức tỉnh nhân cách.

"Tín ngưỡng của các người đã cho hận ý, vậy tôi chỉ có thể tiếp nhận linh hồn của các người làm tế phẩm thôi."

Sương đen từ sau lưng Hàn Phi nổi lên, một con cá lớn nhảy ra khỏi biển sương mù, quỷ văn của cô bé lạc đường tản ra trong làn sương, va chạm với bệnh viện nhi Bảo Khang.

"Phó Liệt là vũ khí được Vĩnh Sinh Pharmaceutical đặc biệt chế tạo để đối phó với quỷ quái. Sau khi thức tỉnh nhân cách 8 lần, anh ta có thể đối đầu trực diện với hận ý, mà hoàn cảnh của tôi thậm chí còn đặc biệt hơn, bởi vì tôi là đứa trẻ

được chính Phó Sinh nuôi nấng, sự tồn tại của tôi chính là để đối phó với thảm họa!"

Trong thế giới cực ác, vô số xiềng xích tội lỗi phong tỏa khu phố, dưới sự kích động toàn lực của Hàn Phi, một đôi mắt của thần linh mở ra sau lưng hắn.

"Hóa ra cảm giác khống chế sức mạnh lại hấp dẫn đến như vậy, khó trách Phó Sinh từ bỏ làm người mà lựa chọn trở thành không thể nhắc đến!"

Mấy quỷ vực từ bốn phía chèn ép bệnh viện nhi Bảo Khang, trong tòa nhà tối tăm vang lên tiếng khóc đinh tai nhức óc. Từ mỗi cửa sổ đều có một đứa bé bò ra, thân thể bê bết máu và vết bẩn, trong mắt tràn đầy hận ý ác độc.

"Hận anh, một đứa trẻ sơ sinh bị bỏ rơi vốn đã phải chết rồi, nhưng vào đúng lúc tắt thở, tình cờ bắt gặp sự dung hợp giữa thế giới tầng sâu và thành phố, nó hấp thụ tất cả những câu chuyện kỳ lạ về những đứa trẻ ma trong bệnh viện nhi, mang theo oán hận tiếp tục trưởng thành." Hàn Phi đã kiểm tra thông tin của Cục điều tra, hận ý ở bệnh viện nhi Bảo Khang được sinh ra sau thảm họa. Điểm đặc biệt của nó là, bản thể thuộc về hiện thực, bị thế giới tầng sâu ô nhiễm, lại bởi vì những câu chuyện kỳ lạ liên tục được lan truyền về những đứa trẻ ma quỷ trên thế giới, mà ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn.

"Mình muốn biến Vô Thường đột phá thành hận ý, năng lực mà nó hút được từ sức mạnh của những câu chuyện ma quỷ khiến người ta thấy thèm thuồng."

Đối mặt với hận ý thông thường, Hàn Phi thậm chí không cần cố gắng hết sức. Nhìn hận anh đang dần dần bị áp chế, hắn không khỏi nghĩ đến Từ Cầm.

"Nếu như mình có thể gặp được Từ Cầm ở đây thì thật tốt, để cô ấy cũng có thể nhìn thấy mặt cường đại của mình."

Khi màn đêm buông xuống, những người sống sót khác sẽ trốn vào trong đêm tối, nhưng Hàn Phi thì ngược lại, hắn cũng giống như quỷ vậy, đêm càng tối, càng khủng khiếp.

Đôi mắt của thần linh nhìn vào từng đứa trẻ sơ sinh một, rất nhanh đã tìm thấy bản thể của hận anh. Nó đang trốn trong

bụng của một phụ nữ mang thai sống sót, âm mưu cố gắng sinh ra một lần nữa.

Đối với nó, đây chỉ là trò chơi đùa cho vui, nhưng cả người sản phụ và đứa con của cô đều bởi vì thế mà chết.

"Thật đúng là một tên biến thái."

Hàn Phi sai khiến tất cả quỷ quái, để bọn chúng đừng nương tay. Dưới sự bao vây tấn công của mấy hận ý, hận ý kia ngay cả cơ hội trốn thoát cũng không có.

Khi màn sương đen tan đi, bệnh viện nhi Bảo Khang đã bị Hàn Phi "thanh tẩy" một lượt, tất cả quỷ quái đều bị nuốt chửng, trở thành một phần của thế giới cực ác.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã giam cầm thành công hận ý đặc biệt —— Hận anh."

"Hận anh: Nó xuất hiện bởi vì sự độc ác của con người, từ thời khắc được sinh ra đã bị sự hủy diệt và oán hận chiếm giữ, nó có thể lớn lên vô tận thông qua nỗi sợ hãi của con người."

"Năng lực lửa đen 1 hận anh: phân thân thành hàng vạn hàng nghìn người, chỉ cần không bị tìm thấy bản thể, thì sẽ bất tử bất diệt."

"Năng lực lửa đen 2 trưởng thành: ăn được nỗi sợ hãi, thì sẽ không ngừng lớn lên."

"Quỷ vực: Phạm vi bao phủ 200 mét, trong phạm vi của quỷ vực, tất cả quỷ quái và người sống đều có thể nếm trải nỗi sợ hãi, cường hóa bản thân."

Nhận được nhắc nhở từ hệ thống, Hàn Phi vô cùng hài lòng đối với năng lực của hận anh, đặc biệt là năng lực quỷ vực của đối phương.

Khi người bình thường cũng có thể nếm trải nỗi sợ hãi, thì nỗi sợ hãi đối với quỷ quái của bọn họ sẽ giảm đi rất nhiều, những cảm xúc tiêu cực của bọn họ cũng sẽ ít đi.

Quỷ vực tan biến, xe của Cục điều tra lái vào khu phố. Diêm Lạc tổ chức nhân lực để cứu chữa những người bị thương, phân phát thức ăn; Đông Khuyển bắt đầu thống kê

những người sống sót, nhân tiện giết chết những ác đồ đã cung phụng quỷ quái.

Mọi thứ đều diễn ra một cách có trật tự. Sau khi Hàn Phi thành công tiếp quản tòa nhà đen, trên mặt đất cuối khu phố xuất hiện rất nhiều bóng đen, bọn họ dường như đã sớm chờ đợi hắn đến.

“Cái gì vậy?!” Đông Khuyển dẫn người thức tỉnh nhân cách chuẩn bị phòng ngự, Hàn Phi phất phất tay ra hiệu bọn họ không cần căng thẳng.

“Những người đến là đồng minh của chúng ta, đừng lo, rất nhiều thông tin mà tôi nhận được đều là từ bọn họ.” Hàn Phi hướng bóng đen đi tới: “Sau này bọn họ sẽ chung sống cùng chúng ta.”

“Đồng minh?” Đông Khuyển và Diêm Lạc đều ngạc nhiên nhìn ra phía xa, nét mặt trở nên cổ quái.

Từ bên trong vùng bóng tối rộng lớn, từng Âm Thương bước ra, toàn thân khoác trên mình bộ áo bào đen quái dị, nhưng chỉ cần là con người thì có thể nhìn ra, bọn họ là quỷ chứ không phải là người!

Chương 896: Người thu thập hận ý

"Tổ trưởng? Cậu nói đồng minh là quỷ sao?" Đông Khuyển rất là tôn kính Hàn Phi, nhưng cũng chính là bởi vì tôn kính, nên mới cảm thấy không hiểu sau khi nhìn thấy hắn ở cùng với quỷ quái.

Cục điều tra thù địch nhất là với quỷ quái, hai bên sớm đã có mối hận thù bằng máu. Cưỡng ép khống chế bắt làm nô lệ thì còn được, nhưng nếu như nói để quỷ quái là đồng minh, chiến đấu cùng quỷ quái, vậy thì có rất nhiều người trong Cục điều tra phỏng chừng đều sẽ không đồng ý.

"Thầy Cao, chuyện này rút cuộc là thế nào? Tại sao thầy vẫn có liên lạc riêng với quỷ quái?" Không chỉ Đông Khuyển không hiểu, mà các thành viên khác của tổ 13 cũng không ngờ rằng khuôn mặt của những người sống sót xung quanh cứ điểm bệnh viện nhi cũng thay đổi chóng mặt, dường như vừa ra khỏi hang sói, đã lại rơi vào hang cọp vậy.

"Đây là một trong những nguyên nhân khiến tôi muốn rời khỏi Cục điều tra, tiến sâu vào khu A." Hàn Phi đứng giữa nhóm Âm Thương và những người sống sót: "Phương thức người và quỷ cùng tồn tại không phải là một bên nô dịch một bên khác, mà là nương tựa lẫn nhau. Quỷ lấy những cảm xúc tiêu cực của người sống để làm thức ăn, chấp niệm và nỗi sợ hãi của con người sẽ trở thành quỷ, đây chính là mối ràng buộc giữa con người và quỷ quái, một mối ràng buộc có thể vượt qua sự sống và cái chết."

Sử dụng năng lực ngôn linh, Hàn Phi đã tốn rất nhiều công sức để xoa dịu những người sống sót: "Đồng minh của chúng ta khác với những quỷ quái tàn sát ngược đãi những người sống sót bên ngoài, tín ngưỡng của bọn họ là một vị thần linh khác."

Những cái bóng đen tản ra, bức tượng của tiếng cười điên cuồng được các Âm Thương khiêng ra ngoài. Bức tượng đất

sét này đã bị hư hại nghiêm trọng, không phải là bức dưới lòng đất của hiệu thuốc An Khang.

"Tôi sẽ cung cấp trật tự, an ninh và bình đẳng cho tất cả mọi người, bất kể đó là người hay quỷ, đều có thể sống có tôn nghiêm ở đây."

Khu phố của bệnh viện nhi Bảo Khang đã bị Hàn Phi dọn dẹp sạch sẽ. Tất cả bố bọ cạp và mẹ rắn đều bị hiến tế cho bức tượng đất sét, còn những người sống sót còn lại hầu hết vẫn giữ được nhân tính.

Hàn Phi đã sử dụng ánh sao chữa trị để xua tan những suy nghĩ đáng sợ mà hận anh đã truyền cho những đứa trẻ, toàn bộ cứ điểm đã khôi phục lại sinh cơ.

Sau khi tình hình hoàn toàn ổn định, Hàn Phi yêu cầu các thành viên của tổ 13 tập hợp những người sống sót trên đường phố, hy vọng rằng bọn họ có thể nhỏ một giọt máu của mình lên bức tượng đất sét.

Sau khi hoàn thành khế ước với thần linh, tín ngưỡng của bọn họ cũng sẽ trở thành sức mạnh của tiếng cười điên cuồng.

Sau khi không thể nhắc đến chết sẽ không còn ai nhớ tới, Hàn Phi bây giờ muốn làm chính là ngược lại. Hắn muốn càng ngày càng nhiều người nhớ tới tiếng cười điên cuồng, coi anh ta làm đối tượng cầu nguyện; mỗi khi gặp phải nguy hiểm hay khó khăn, trong lòng đều sẽ hiện lên khuôn mặt của tiếng cười điên cuồng, sẽ không bao giờ lãng quên anh ta nữa.

Chỉ có hơn 2.000 người trong bệnh viện nhi, nhưng tín ngưỡng của 2.000 người này đã khiến cho bức tượng đất sét xuất hiện thay đổi. Các vết nứt đã lành lại, ngũ quan của thần linh trở nên rõ ràng hơn.

"Vẫn còn cần nhiều tín ngưỡng hơn nữa mới được, tín ngưỡng không ngớt còn thích hợp với tiếng cười điên cuồng hơn cả tế máu!"

Sau khi những người sống sót được an bài trở về phòng của mình, màn đêm đã khuya, Hàn Phi một mình đứng trước tượng thần, yên lặng mở vực sâu tham lam ra.

Sương đen phủ kín đường phố, che khuất tầm nhìn của mọi người, Hàn Phi bước đến tế đàn, nắm lấy tay của thần linh.

"Tôi không nghĩ tế máu cả một thành phố là lựa chọn đúng đắn, tôi sẽ dùng biện pháp khác để cứu sống anh."

Chúng ta sẽ thay đổi vận mệnh, thay đổi thế giới, chỉ duy không thay đổi chính mình.

"Trước đây bọn trẻ nói rằng anh đã trở thành bộ dạng mà mình căm ghét nhất, nhưng tôi nghĩ lý do tại sao anh lại đưa ra những lựa chọn đó là bởi vì anh vẫn là anh."

Hàn Phi dâng hiến linh hồn mà mình nuốt được trong thủy cung Biển Sâu, còn có một số ký ức mà Cao Thành không dùng đến bên trong đôi mắt của thần linh, và những tế phẩm đã tích lũy gần đây, cho hết tiếng cười điên cuồng.

Toàn bộ vết thương trên tượng thần đất sét đều đã lành lặn, làn da dần trở nên nhẵn nhụi như ngọc thạch, trong suốt như pha lê, còn có thể nhìn thấy mạch máu chảy dưới da.

Hàn Phi cảm giác người trước mắt mình dường như đã sống lại, cái người mà hiểu hắn rõ nhất trên đời này, đang đứng ở phía xa chờ hắn.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành hiến tế mới! Cấp độ hiến tế là hận ý! Chúc mừng bạn một mình đạt được phần thưởng kinh nghiệm khổng lồ!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công lên level 30! Điểm thuộc tính miễn phí +1!"

Sau khi tiếng cười điên cuồng hiến tế chính mình, tốc độ thăng cấp của Hàn Phi cực nhanh, hiện tại hắn chỉ còn một cấp nữa là đạt được nghề nghiệp thứ ba!

"Chuyển đổi nghề nghiệp ẩn có tác dụng rất lớn đối với mình, hy vọng có thể mở khóa nghề nghiệp ẩn mới trước ngày sinh nhật thần linh, như vậy mình cũng có thể tự tin hơn."

Thu hồi lại sương đen, Hàn Phi gọi thành viên của tổ 13 và Âm Thương đến nội bộ bệnh viện nhi và thương thảo kế hoạch tiếp theo.

Bản đồ của Cục điều tra được bày ra trên bàn, Âm Thương và các thành viên của Cục điều tra đang ngồi ở hai bên. Hai bên đều cảm thấy có chút không tự tại, cảnh tượng này cũng vô cùng quỷ dị.

"Tôi biết mọi người vẫn chưa thích ứng được, nhưng tôi muốn nói với mọi người một chuyện." Đầu tiên Hàn Phi nhìn về phía Đông Khuyển: "Khu A có rất nhiều hận ý đang nuôi nhốt người sống, chúng ta có thể giải cứu những đồng bào nguy hiểm nhất ở khu A, chính là dựa vào sức mạnh của quỷ quái và Âm Thương. Không có sự giúp đỡ của bọn họ, không biết bao nhiêu người sẽ phải chết."

Sau khi Đông Khuyển rơi vào trầm tư, Hàn Phi lại nhìn Âm Thương: "Thần mới muốn thay thế thần cũ, tất nhiên sẽ phải thay đổi. Chúng ta cần những người sống sót để cung cấp tín ngưỡng, các anh vẫn còn duy trì được lý trí và nhân tính, nên chung sống với bọn họ như thế nào, không cần tôi phải dạy nữa đúng không?"

Hàn Phi không thể dành quá nhiều thời gian để giải quyết các vấn đề nội bộ, vì vậy hắn trực tiếp đưa ra mệnh lệnh cuối cùng: "Âm Thương theo tôi đến cứ điểm của những người sống sót khác để cứu người và thay đổi cách nhìn của mọi người về quỷ quái. Những người sống sót được cứu sẽ do các nhân viên chuyên nghiệp của cứ điểm trường học quản lý. Khi tôi không có ở đây, Diêm Lạc sẽ phụ trách mọi việc, Đông Khuyển sẽ hỗ trợ.

"Cậu muốn cùng với quỷ quái săn giết hận ý?" Đông Khuyển hơi do dự: "Bọn họ có thật sự đáng tin không?"

"Bọn họ cũng đã từng giống như anh, đều là những người sống có máu có thịt."

Tiếng chuông reo lên lúc nửa đêm, khi thực lực của quỷ quái mạnh nhất, Hàn Phi và A Niên dẫn theo một số lượng lớn Âm Thương bước ra khỏi cứ điểm.

Không bao lâu nữa tin tức về cứ điểm mới của những người sống sót sẽ lan rộng, trước lúc đó, Hàn Phi muốn thu thập càng nhiều tín ngưỡng cho tiếng cười điên cuồng càng

tốt, để nhiều người nhớ đến anh ta hơn. Ngoài ra, Hàn Phi cũng muốn xem giới hạn của mình đến đâu, không ngừng sai khiến hận ý chiến đấu, cơ thể và ý chí của hắn có thể chống đỡ được bao lâu.

"Tôi muốn mở một lối đi ở khu A để đưa mẹ Cao Thành ra ngoài một cách thuận lợi."

Chưa từng có ai điên cuồng như Hàn Phi, gần như là một mình chọc giận rất nhiều hận ý.

Trong đầu Hàn Phi hiện lên thông tin của những tòa kiến trúc, mắt lóe lên tham lam vô tận, dã tâm đó đã không còn có thể áp chế được nữa, dường như muốn thôn phệ cả thành phố!

Các Âm Thương đều cúi đầu đi theo Hàn Phi. Bọn họ thực sự coi hắn như một vị thần linh trong lòng, hai bóng người đó cũng bất giác trùng với nhau.

Mức độ thân thiện của A Niên đối với Hàn Phi đang không ngừng được tăng cao. Trên người hắn, anh ta nhìn thấy tương lai và hy vọng.

"Bắt đầu đi!"

Bắt đầu từ nhà máy dược phẩm số 9 của Vĩnh Sinh Pharmaceutical nơi gần Bệnh viện nhi Bảo Khang nhất. Sương đen tham lam bao quanh Hàn Phi vẫn chưa từng tiêu tan, oán niệm được coi là phân bón của thế giới mới, hận ý bị coi là con mồi, kể từ khi thảm họa bùng phát, chưa ai có thể ép buộc quỷ quái đến mức này.

Thế giới của một đêm, Hàn Phi đã săn giết liên tiếp hai hận ý. Khi hắn chuẩn bị kéo hận ý thứ ba xuống vực sâu tham lam thì bầu trời đêm bị mây đen bao phủ biến thành màu đỏ như máu, một tia sét màu máu đánh xuống xung quanh, trên bầu trời dường như xuất hiện thêm một con ngươi dài và hẹp.

Giờ khắc này, Hàn Phi cảm giác mình đang bị một thứ cực kì đáng sợ nhắm vào, trái tim giống như bị đóng băng vậy.

Có điều cũng chỉ trong thời gian vài giây, bất thường đã biến mất. Nhưng bầu trời ở khu cốt lõi của khu A lại chuyển

sang màu đỏ đậm, như thể những đám mây bị tùng xẻo, máu me bê bết vậy.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bởi vì bạn tiếp tục vi phạm các quy tắc, chạm đến giới hạn của thần linh, thế giới ký ức điện thờ của Cao Hưng sẽ bước vào giai đoạn ba!"

"Tất cả các hạn chế đối với quỷ quái đều bị hủy bỏ, bởi vì chịu ảnh hưởng bởi cảm xúc tiêu cực của thần linh, quỷ quái trở nên càng hung bạo và nguy hiểm hơn, bọn chúng sẽ càng hung dữ hơn."

"Thời gian của ban ngày lại lần nữa rút ngắn lại! Lối đi của thế giới tầng sâu không còn ổn định nữa, làn sóng thảm họa thứ 13 có thể sẽ đến sớm hơn."

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã nhận được danh hiệu vĩnh viễn cực hiếm —— Người thu thập hận ý!"

"Người thu thập hận ý: Giam cầm ba hận ý trong vòng 24 giờ, muốn có được danh hiệu này, nhất định phải có thực lực cực mạnh cùng tâm lý cực kỳ biến thái mới được! Sau khi đạt được danh hiệu này, tất cả các thuộc tính của bạn sẽ +1 điểm! Giới hạn trên của ngưỡng tinh thần +10! Mức độ thương tổn của hận ý đối với bạn vĩnh viễn giảm bớt 1%! Mức độ thương tổn của bạn đối với hận ý vĩnh viễn tăng lên 1%! Khi hận ý gặp bạn lần đầu tiên, có xác suất nhất định bị sợ hãi!"

"Hận ý gặp mình sẽ sợ hãi? Phần miêu tả của danh hiệu này có phải có vấn đề không?"

Đứng dưới ánh sao chữa trị, Hàn Phi nhìn hận ý thứ ba bị kéo vào vực sâu, cùng lúc đó, thân thể của hắn cũng chậm rãi ngã xuống.

Tính cả hận anh ban đầu, trong một đêm Hàn Phi đã săn lùng được bốn hận ý, tinh thần và ý chí của hắn đều đã đạt đến cực hạn.

"Hận anh, thiên diện, dược quỷ, các tiên sinh ác linh được huyễn hoặc hóa từ các câu chuyện kì lạ của đô thị, tôi đã xem qua rất nhiều dữ liệu của những người thức tỉnh nhân cách 8 lần, nhưng bọn họ không có một ai giống cậu." Trong bụng A Niên có ẩn giấu kho dữ liệu của Vĩnh Sinh Pharmaceutical,

nhưng trong kho dữ liệu cũng không có ghi chép người thức tỉnh nhân cách 8 lần nào mạnh như vậy. Hàn Phi thật giống như một quái thai đến máy tĩnh cũng không thể suy đoán ra.

“Thời gian ban đêm lại dài hơn rồi, anh hãy nhanh chóng đưa những người sống sót đến cứ điểm Bảo Khang đi.” Hàn Phi giết liên tiếp ba hận ý, lại giải cứu được một số lượng lớn những người sống sót. Những người già yếu bệnh tật này các cứ điểm khác căn bản sẽ không thu nhận, trên người bọn họ còn chiêm nhiễm nguyền rủa, cũng chỉ có Hàn Phi sở hữu nhân cách chữa trị mới có thể cứu giúp bọn họ mà không suy tính nhiều.

Những giọt máu nhỏ lên trên tượng thần, các nạn nhân đã trao niềm tin của họ, còn Hàn Phi đã đem ánh sao chữa trị chiếu lên linh hồn, đổi lại sự hồi phục sức khỏe cho bọn họ.

“Thu thập tín ngưỡng như này vẫn chậm quá.” Hàn Phi nhìn vào nơi sâu trong khu A: “Mình nhớ quỷ mẫu đã cứu được vô cùng nhiều người, còn có rất nhiều quỷ cũng nghe theo mệnh lệnh của bà ấy.”

Con đường đi đến trung tâm của khu A đã bị Hàn Phi xuyên thủng, cả hắn và Cao Thành đều không muốn đợi thêm nữa.

Chương 897: Gia đình viên mãn trong tưởng tượng

Càng nhiều người tín ngưỡng tiếng cười điên cuồng, sức mạnh của anh ta sẽ trở nên càng ngày càng mạnh, cũng có thể mang lại nhiều sự giúp đỡ hơn cho mọi người.

Khi số lượng người sống sót trong cứ điểm bệnh viện Bảo Khang dần tăng lên, bức tượng đứng ở trung tâm của khu phố ngày càng trở nên uy nghiêm hơn, dường như nó đang không ngừng lớn lên.

"Chúng ta vậy mà lại có thể thành lập cứ điểm người sống sót ở khu A?" Đông Khuyển là một nhân viên kì cựu của Cục điều tra. Trước đây Cục điều tra cũng có ý tưởng đến khu A, nhưng sau khi phải trả một cái giá đắt, bọn họ đã từ bỏ: "Tổ trưởng quả thật không phải người tầm thường."

Chỉ trong thời gian một đêm ngắn ngủi, tổ điều tra số 13 đã lấy Bệnh viện nhi Bảo Khang làm trung tâm, xây dựng nên một nơi trú ẩn cho các nạn nhân, điều mà trước đây thực sự không dám tưởng tượng.

Cục điều tra có nhiều người thức tỉnh nhân cách 8 lần đến như vậy, nhưng chuyện bọn họ không thể làm được, Hàn Phi lại dễ dàng làm được.

Giết chết bốn hận ý, ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh để trấn áp hỗn loạn, Hàn Phi lại sử dụng ánh sao chữa trị để giúp các nạn nhân giải trừ nguyền rủa và ô nhiễm tinh thần, thu phục lòng người. Để những nạn nhân bị nô lệ bởi hận ý, đã không thể sống tiếp được nữa đã tìm lại được hy vọng.

Thực ra sống trong thảm họa, người bình thường không có quá nhiều yêu cầu, chỉ cần không phải mỗi ngày đều lo lắng sợ hãi là được.

Sự cường đại và dịu dàng của Hàn Phi đồng thời biểu hiện ở trước mặt mọi người, khi mọi người đang gặp nguy hiểm trong sóng gió, ai lại không muốn đi theo một người như vậy?

Tất cả những người sống sót bị hận ý bắt làm nô lệ đều được Hàn Phi chữa trị. Điều mà hắn không ngờ tới là trong số những người được mình cứu có cả những thành viên cũ của Cục điều tra, có người lựa chọn hy sinh để che đậy cho đồng đội của mình. Khi bọn họ biết rằng hắn đến từ Cục điều tra thì đều chủ động giúp đỡ.

Hận ý nghĩ rằng mình đã đứng trên đỉnh điểm chuỗi thức ăn, coi người sở hữu nhân cách đặc biệt như một món đồ chơi mạnh hơn một chút, cảm thấy rằng mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của mình. Tâm lý kiêu ngạo này của bọn chúng đã gián tiếp tôi luyện ý chí của rất nhiều người sống sót.

Thông thường mà nói nếu như ô nhiễm tinh thần vượt quá 80%, người này cho dù ý chí có kiên cường đến mức nào, nhân cách về cơ bản cũng coi như đã bị phế bỏ. Nhưng Hàn Phi lại sở hữu cả nhân cách chữa trị, có thể tiêu trừ ô nhiễm tinh thần.

Số lượng người sở hữu nhân cách đặc biệt trong cứ điểm đã tăng lên, các thành viên mới cũng cảm thấy Hàn Phi rất thần kì, một người rất mạnh mẽ như hắn, vậy mà còn là một bác sĩ.

“Nhân cách tham lam giam cầm quỷ quái, lợi dụng sức mạnh của quỷ quái để giết chóc; nhân cách chữa trị tự phục hồi, đồng thời cũng có thể giúp người khác giải trừ ô nhiễm tinh thần và nguyền rủa; đồng thời sở hữu hai nhân cách này, mình càng ngày càng cảm thấy bản thân sinh ra là dành cho thảm họa.”

Tâm tình của Hàn Phi rất tốt, thành lập cứ điểm thuận lợi hơn nhiều so với hắn dự kiến. Vốn dĩ hắn còn lo lắng cấp cơ sở thiếu nhân lực, kết quả những người sở hữu nhân cách đặc biệt được giải cứu ra từ tòa nhà đen, đã giúp hắn giải quyết vấn đề này một cách hoàn hảo.

Sau khi trời sáng, Đông Khuyển nộp báo cáo thống kê cho Hàn Phi.

Bên trong cứ điểm Bảo Khang, bây giờ có 8.700 người sống sót bình thường, 211 người sở hữu nhân cách đặc biệt, 8

người đã thức tỉnh nhân cách ba lần và một người đã thức tỉnh nhân cách nói dối 6 lần — Nhan Như Ngộ.

Người đã thức tỉnh nhân cách nói dối 6 lần này vẫn luôn che giấu bản thân. Cho đến sau khi phát hiện ra Hàn Phi có thể chữa khỏi nguyền rủa và ô nhiễm tinh thần, anh ta mới thể hiện ra thực lực của mình.

Anh ta là quản gia của tiên sinh ác linh của hận ý. Sống ở bên trong những câu chuyện kì lạ của đô thị, mỗi ngày anh ta đều cùng tiên sinh ác linh chơi đủ các loại trò chơi tử thần, nếu không cẩn thận thì sẽ hồn phi phách tán.

Ngoài hận ý bị giam cầm, Nhan Như Ngộ là thu hoạch lớn nhất của Hàn Phi. Người sở hữu nhân cách 6 lần này ngay cả trong Cục điều tra cũng được coi là tồn tại hiếm có.

Sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, Hàn Phi nhìn thấu toàn bộ linh hồn và suy nghĩ của những người sở hữu nhân cách đặc biệt, hắn sắp xếp vị trí công việc phù hợp nhất cho mọi người. Cơ cấu cơ bản của cứ điểm người sống sót đã được thiết lập, tiếp theo chỉ cần đảm bảo đủ thức ăn và nước uống, là có thể vận hành bình thường.

Đối với các cứ điểm khác mà nói, rất khó để có đủ lương thực ở khu A, việc vận chuyển đường dài lại vô cùng nguy hiểm. Nhưng có sự giúp đỡ của Âm Thương, Hàn Phi biết rất rõ nơi nào có thể lấy được nhiều lương thực.

Hơn nữa, hắn cũng không định ở lại đây lâu, mọi thứ chỉ là chuẩn bị cho ngày sinh nhật thần linh, người chiến thắng cuối cùng sẽ được quyết định vào ngày đó.

“Tranh thủ lúc trời sáng, mọi người hãy nhanh chóng đi bố trí cứ điểm.”

Hàn Phi ra mệnh lệnh mới. Hắn biết rất rõ thế giới ký ức điện thờ đã tiến vào giai đoạn ba, hận ý có thể ập đến bất cứ lúc nào, đêm nay nhất định sẽ là một đêm không ngủ: “A Niên, Diêm Lam và những người khác có thể hợp tác để ngăn chặn hận ý thông thường, nếu như số lượng nhiều hơn thì sẽ cần mình ra tay. Tình hình sau này sẽ ngày càng khó khăn hơn,

bọn họ cũng cần phải chịu đựng nhiều khảo nghiệm hơn, không thể cứ mãi dựa vào mình được."

Sau khi dặn dò một số chuyện với các thành viên trong tổ, Hàn Phi một mình đi vào sâu trong khu A.

Đi đến khu dân cư vườn treo, Hàn Phi chỉ vừa mới đến gần tòa nhà, đôi mắt thần linh trong vực sâu tham lam đã bắt đầu kích động, Cao Thành muốn mở mắt ra để nhìn mẹ của mình!

"Đừng vội, những lời tôi đã hứa với anh nhất định sẽ thực hiện từng cái một."

Ngón tay chạm vào quỷ vực, Hàn Phi nghi ngờ dừng chân lại. Quỷ vực bao trùm khu dân cư vườn treo không giống với của quỷ vực của quỷ mẫu, hiện tại sống trong tòa nhà lại là một hận ý khác!

Đối phương tựa hồ cũng đã phát hiện ra Hàn Phi, quỷ vực tối đen mở ra một cái lỗ hổng, oán khí cuộn trào ở trước mặt, ngưng tụ thành một loạt bậc thềm: "Mở cửa đón khách? Hận ý lịch sự như vậy thực sự là hiếm thấy."

Hàn Phi giẫm lên bậc thang oán khí đi vào trong tòa nhà. Quỷ vực trong nháy mắt bao phủ lấy mọi thứ, giống như hắn chưa từng tới nơi này. Trên tất cả các các căn hộ trong tòa nhà đều xuất hiện một con số màu đỏ, Hàn Phi chú ý tới, các con số đó vẫn đang không ngừng thay đổi, chỉ giảm chứ không tăng.

"Cảm giác hoàn toàn khác khi mình đến đây lần đầu tiên."

Mái tóc đẫm máu xõa trên đỉnh đầu, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng trẻ con ngâm nga bài đồng dao, mức độ quỷ dị của vùng quỷ vực này có thể so sánh với quỷ vực Đồng Tâm của viện trưởng.

"Thùng! Thùng! Thùng!"

Có tiếng gõ cửa nặng nề vang lên, Hàn Phi dừng bước quay đầu nhìn lại. Trên hành lang không có người, nhưng tiếng gõ cửa lại không ngừng tới gần.

Ước chừng mười giây sau, cánh cửa nhà bên trái của Hàn Phi đột nhiên bị mở ra, bên trong xuất hiện một người đàn ông

mặc áo bào đen. Trong tay anh ta đang bưng một chiếc khay có đặt một tờ thông báo tìm người của Cao Hưng.

Tuy nhiên, so với thông báo tìm người bình thường, bức ảnh trên tờ thông báo tìm người này bị một con dao sắc nhọn đâm thủng, khuôn mặt của Cao Hưng bị cào xước. Vài mũi kim thép đã đâm vào hai mắt và hốc mắt của gã.

Có thể nhìn ra, người đứng sau vô cùng căm ghét Cao Hưng.

"Anh mang cái thứ xui xẻo này tới đây làm gì?" Hàn Phi nhìn người đàn ông mặc áo bào đen, đối phương không nói lời nào, xoay người đi vào trong cửa, giống như là dẫn đường cho hắn.

Bước vào trong nhà, bên trong màu máu mơ hồ, trên bức tường nứt toác có những cánh cửa đẫm máu. Người đàn ông mặc áo bào đen đi ở phía trước, mỗi khi anh ta mở một cánh cửa, con số trên cánh cửa đó sẽ giảm đi một điểm.

Rất lâu sau, người đàn ông mặc áo bào đen đột nhiên sững sờ tại chỗ, ngơ ngác cởi mũ trùm đầu ra, trên khuôn mặt bình thường không có bất kì biểu cảm gì, ánh mắt trở nên tê dại.

"Anh làm sao vậy?" Hàn Phi vỗ vỗ nhẹ bả vai đối phương, ai ngờ người đàn ông trực tiếp ngã xuống đất, giống như một món đồ chơi máy móc quên lên dây cót.

"Kí ức của anh ta đã tiêu hao sạch sẽ, cậu nên chúc mừng anh ta, đã thoát khỏi biển khổ từ đây, không còn phải chịu đau khổ nữa." Một giọng nữ khàn khàn từ sau cánh cửa nào đó vang lên, trong giọng nói của cô ta tràn ngập hận ý cùng phẫn uất đè nén; đồng thời, cô ta cũng có thể duy trì lý trí, sở hữu cảm xúc và ký ức của người bình thường.

"Cô là ai?" Hàn Phi đã thức tỉnh nhân cách 8 lần vậy mà lại không cách nào xác định được vị trí của đối phương.

"Anh chưa từng gặp qua tôi, nhưng tôi vẫn luôn dõi theo anh." Giọng nữ dừng một lúc lâu mới nói tiếp: "Anh không phải là Cao Thành."

“Tôi không phải Cao Thành? Vậy tôi là ai?” Hàn Phi bắt đầu trở nên cảnh giác.

“Tôi không biết anh là ai, cũng không biết tại sao anh lại giúp đỡ Cao Thành, tôi chỉ muốn làm rõ một chuyện, có phải Cao Hưng đã gặp phải phiền toái gì hay không?” Người phụ nữ kia biết rất nhiều chuyện, cô ta khác với hận ý thông thường, không dễ bị qua mặt.

“Cô là đang chỉ Cao Hưng nào?”

“Đương nhiên là ám chỉ không thể nhắc đến của thế giới điện thờ này, nguồn gốc của tội ác Cao Hưng!” Giọng nói của người phụ nữ trở nên sắc bén, như thể móng tay cào vào kính, chỉ cần nghe thấy là sẽ nổi da gà.

Hàn Phi hơi híp mắt: “Cô vậy mà lại biết mình đang sống ở trong điện thờ của Cao Hưng?”

“Bớt nói nhảm đi! Hãy trả lời câu hỏi của tôi!” Hận ý của người phụ nữ bao trùm lấy Hàn Phi, con số trên tất cả các cửa máu xung quanh bắt đầu giảm nhanh chóng.

“Trong tình huống bình thường, người ngoài không thể tiến vào điện thờ của không thể nhắc đến, trừ phi không thể nhắc đến đang ở trên bờ vực sắp chết.” Hàn Phi che giấu sự tồn tại của tiếng cười điên cuồng, càng không tiết lộ ra năng lực đặc biệt của số 2.

Sau khi nghe Hàn Phi nói xong, trong cửa truyền đến tiếng cười khàn khàn, sau đó lại biến thành tiếng khóc điên cuồng.

“Tôi đã trả lời vấn đề của cô, bây giờ cô có thể nói cho tôi biết, cô rút cuộc là ai?” Hàn Phi phát hiện hận ý ngưng tụ sau một cánh cửa nào đó, toàn bộ mọi thứ có liên quan đến Cao Hưng trong tòa nhà đều bị xé nát. Chờ sau khi không còn nhìn thấy khuôn mặt của Cao Hưng nữa, một cánh cửa đẫm máu trước mặt hắn được mở ra.

Một người phụ nữ toàn thân bị trói buộc bởi dây máu xuất hiện. Cô ta có khuôn mặt đẹp đến mức không chân thực, ngũ quan có thể gọi là tác phẩm tuyệt thế, không tìm ra một khuyết điểm, nhưng trên người lại đầy vết thương kinh khủng. Hơn

nữa những vết sẹo đó cũng bị thần linh nguyền rủa, vĩnh viễn không thể lành lại.

"Tôi là vợ của Cao Hưng, cũng là người muốn giết gã nhất trên thế gian này." Vẻ mặt của người phụ nữ hung ác vặn vẹo, nhưng cho dù là như vậy nhìn cô ta cũng mang đến vẻ đẹp đặc biệt cho người khác.

"Vợ?" Trong thông tin mà Hàn Phi nắm được không hề có nhắc tới người phụ nữ này: "Hoàn toàn không thể nghĩ tới loại người như Cao Hưng cũng có thể kết hôn."

"Đúng vậy, tôi cũng không bao giờ nghĩ rằng người chồng luôn quan tâm hết mực đến tôi lại là tên sát nhân biến thái đáng sợ nhất Tân Hỗ!" Người phụ nữ vừa nhớ lại quá khứ, sợi dây màu đỏ trên người cô ta như bị siết chặt lại. Đầu những sợi dây thừng đỏ đó có buộc những xác chết bi thảm. Khi người phụ nữ cảm thấy đau đớn, những xác chết đó sẽ tóm lấy sợi dây đỏ, bò về phía cô ta, cho dù có bị đập nát, cũng sẽ lại ngưng tụ ra cái mới.

Bản thân xác chết không hề tồn tại, tất cả đều là quỷ quái trong tim của cô ta.

"Thực ra gã chưa bao giờ coi tôi là vợ của gã, chỉ để tôi lấp đầy tình mẫu tử còn thiếu, sau đó biến tôi thành một trong những tác phẩm của gã! Tất cả những điều tốt đẹp mà tôi cảm nhận được đều là giả dối, hỉ nộ ái ố của tôi đều bị gã thao túng, cho đến cuối cùng khi tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc, gã lại dùng cách dã man nhất giết chết tôi." Hận ý của phụ nữ gần như sắp mất kiểm soát: "Gã đã giao dịch với Ác Mộng, muốn trở thành ác quỷ, nhưng lại sợ ý chí của Mộng lừa gạt, cho nên dùng tôi để làm thí nghiệm trước, là chính tay gã đã biến tôi thành quỷ!"

"Cao Hưng giao dịch với Ác Mộng? Ý chí của Mộng?" Hàn Phi đã nắm được điểm mấu chốt. Thảm họa ở Tân Hỗ này nếu chỉ dựa vào một không thể nhắc đến thì rất khó có thể hoàn thành được, hẳn là mấy không thể nhắc đến trong thế giới tầng sâu liên thủ làm ra. Cao Hưng là người thi hành, quản lý Mộng ở công viên vui chơi trước đây mới là người hoạch định thực sự.

“Tôi bị gã biến thành ác linh không có lý trí, trở thành con dao trong tay gã. Chờ sau khi gã đã trở thành không thể nhắc đến, tôi cũng không còn tác dụng nữa. Gã giam cầm tôi và mẹ của gã, cùng với những người nhà giả tạo kia bên trong điện thờ. Gã đã tạo ra một gia đình viên mãn trong tưởng tượng cho riêng mình.”

Không biết có phải bởi vì nghề nghiệp ẩn côi phu của mình hay không, nhưng Hàn Phi phát hiện ra rằng rất nhiều nữ quỷ sẵn sàng “phàn nàn” với hắn, hắn cũng quả thực là một người biết lắng nghe.

Chương 898: Quỷ mẫu? Thánh mẫu?

Người từng được đặt lên trên bàn ăn của thần sắc đẹp như Hàn Phi luôn có thể chiếm được lòng tin của những lệ quỷ khác giới nhờ mị lực trong âm gian của mình.

Hơn nữa hắn cũng khác với tên khốn Phó Nghĩa, không bao giờ lợi dụng điều này để lừa gạt người khác. Hắn biết rõ sự tin tưởng của quỷ quái rất dễ biến thành lòng căm hận tột độ, nếu không xử lý tốt, thì sẽ bị truy sát không thôi.

"Nếu như cô cũng muốn giết chết Cao Hưng, vậy thì chúng ta không có xung đột lợi ích, có thể liên thủ với nhau." Đưa tay mình về phía người phụ nữ, Hàn Phi không sử dụng bất kỳ năng lực gì, hắn vô cùng thẳng thắn.

"Tôi tạm thời không cách nào chống lại được Cao Hưng. Kí ức và nhân tính của tôi bị gã phong ấn ở một tòa nhà nào đó, nếu như anh có thể giúp tôi tìm lại nhân tính, tôi sẽ dốc toàn lực giúp anh phá hoại điện thờ của gã." Giọng nói của người phụ nữ thật đáng sợ, trong lời nói xen lẫn sự căm hận đối với Cao Hưng.

"Nhưng tôi cảm thấy cô hiện tại rất có lý trí mà?" Hàn Phi cảm thấy hơi kỳ quái. Vợ và mẹ của Cao Hưng đều là những hận ý vô cùng đặc biệt, bọn họ không hoàn toàn bị hận ý chi phối.

"Anh có phát hiện ra, mỗi lần tôi nói một câu với anh, tất cả những con số trên các cánh cửa máu xung quanh sẽ giảm đi một chút không?" Người phụ nữ gượng cười một tiếng, rồi nhìn những con số trên cửa máu: "Đằng sau mỗi cánh cửa đều giam cầm người sống sót, những con số đó tượng trưng cho những đoạn ký ức đẹp đẽ trong tâm trí họ, tôi chính là dựa vào cách ngấu nghiến ký ức của bọn họ để duy trì tỉnh táo. Chờ sau khi ký ức của tất cả những người sống sót đều bị tôi ăn hết, anh sẽ nhìn thấy một con quái vật xấu xí và khủng khiếp!"

Khẽ nhíu mày, Hàn Phi suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi có thể giúp cô tìm lại nhân tính bị đánh mất, nhưng tôi cần phải

đem tất cả những người sống sót đi, đưa bọn họ đến một nơi an toàn."

"Anh cũng biết đây là thế giới của Cao Hưng, những người sống sót kia chẳng qua chỉ là những món đồ chơi của gã mà thôi, hà tất phải liều mạng vì bọn họ, để gặp rắc rối?"

"Đây là chuyện của tôi." Hàn Phi không giải thích với người phụ nữ: "Nói đi, nhân tính của cô bị giấu ở đâu?"

"Viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên, đóa hoa nhân tính của tôi nở ở trung tâm của biển hoa. Ở đó còn có nhiều ký ức tốt đẹp lúc còn sống của rất nhiều hận ý, vì để biến mọi người thành quái vật tràn đầy ác ý đối với thế giới, Cao Hưng đã tước đi tốt đẹp duy nhất còn lại trong trái tim của mọi người, biến nó thành hoa tươi." Biểu cảm của người phụ nữ có vẻ đau khổ: "Tôi còn có thể tặng cho anh một thông tin vô cùng trọng yếu nữa, nếu như anh có thể rời khỏi thế giới điện thờ, nhất định phải chú ý! Cao Hưng có mối liên hệ không rõ ràng với các giám đốc điều hành cấp cao của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, đồng thời cũng biết bí mật của Deep Space Technology, anh tuyệt đối đừng coi gã như một quỷ quái bình thường, tên đó sắp trở thành quốc vương trong đêm tối rồi."

"Cô biết cũng nhiều đấy."

"Tôi chỉ nói cho anh toàn bộ những chuyện mà tôi biết mà thôi, bị giày vò lâu như vậy, không nhìn thấy bất kì đường ra, sự xuất hiện của anh là hy vọng duy nhất của tôi, đương nhiên phải nắm thật chắc rồi." Những con số trên cánh cửa máu bên cạnh người phụ nữ đã về 0, thời gian mà cô ta duy trì lý trí đã không còn: "Nếu như anh có thể thuận lợi mang nhân tính về cho tôi, tôi sẽ nói cho anh biết một thông tin."

Thần sắc của người phụ nữ hoàn toàn khác với lúc trước, thông tin mà cô ta muốn nói kia dường như vô cùng then chốt.

"Thông tin gì?"

"Linh hồn của Cao Hưng bị chia thành ba phần trong thế giới điện thờ, lần lượt tương ứng với quá khứ bi thảm tuyệt vọng, hiện tại khát máu điên cuồng, và tương lai hoàn hảo nhất trong lòng. Nếu muốn giết chết gã, thì phải sử dụng phương

pháp tương ứng để giết ba "người" này mới được. Trong đó, quá khứ bi thảm tuyệt vọng được che giấu trong thành mới Hy Vọng, là một đứa trẻ mồ côi không ai cần, tồn tại dưới hình dạng một người sống; hiện tại khát máu điên cuồng đang trốn trong Viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên, gã tự xưng là Vĩnh Sinh; nếu như anh có thể giúp tôi tìm lại nhân tính, thì tôi sẽ nói cho anh biết, tương lai hoàn hảo nhất trong lòng của Cao Hưng ở đâu, trên thế giới này ngoài quỷ mẫu ra, chỉ có tôi biết cách giết gã." Có vô số xác chết bò trên sợi dây đỏ phía sau người phụ nữ, bọn chúng cách thi thể của cô ta càng ngày càng gần, cảm xúc của cô ta cũng dần trở nên điên cuồng hơn.

"Mẹ của Cao Hưng cũng biết?"

"Phải, nhưng bà ấy sẽ không bao giờ nói cho anh biết, bởi vì cho dù bị tra tấn thành bộ dạng như vậy, bà vẫn không muốn Cao Hưng bị giết chết, cho nên người duy nhất anh có thể tin tưởng chỉ có tôi." Người phụ nữ biết rất rõ thái độ của mẹ Cao Hưng, cô ta dường như cũng đã từng trao đổi với bà ấy, nhưng bị đối phương từ chối.

"Tôi muốn nói chuyện với quỷ mẫu một chút, có tiện dẫn tôi đi gặp bà ấy không?" Cao Thành ở trong đầu Hàn Phi không ngừng thúc giục hắn.

"Anh cho rằng nếu như quỷ mẫu ở đây, tôi dám nói những chuyện này với anh sao? Chúng ta là đang muốn giết chết con ruột của bà ấy đấy!" Người phụ nữ đã trên bờ vực phát điên: "Quỷ mẫu đi tới khu vực cốt lõi rồi, lúc trước bởi vì giúp anh, nên bà ấy đã bị thần linh trừng phạt, tất cả nguyền rủa bị kích hoạt, trái tim của bà đã bắt đầu mưng mủ."

Hàn Phi không sử dụng vực sâu tham lam, nhưng đôi mắt của thần linh lại xuất hiện sau lưng hắn, sự tức giận của Cao Thành đã bóp méo quỷ vực.

"Hóa ra hai người có quan hệ như vậy, làm thế nào mà anh làm được vậy?" Người phụ nữ muốn tới gần Hàn Phi, nhưng toàn thân cô ta đều là dây đỏ chặt căng, không thể đi tới.

"Nếu như quỷ mẫu không có ở đây, vậy thì tôi cũng không cần ở lại nữa." Cuối cùng Hàn Phi nhìn vào mặt của người phụ

nữ: “Có thể nói cho tôi biết tên của cô không? Làm sao để tôi có thể tìm được chính xác nhân tính của cô trong biển hoa?”

“Hình như tôi họ Cừu, nhân tính của tôi và mẹ Cao Hưng là những bông hoa đẹp nhất trong biển hoa. Cao Hưng gọi đó là Chí Ái, chỉ cần anh qua đó nhất định sẽ có thể nhìn thấy.” Người phụ nữ trông giống như một hận ý bình thường, nhưng cô ta lại biết rất nhiều bí mật, rất không đơn giản.

“Tôi nhớ Cao Hưng có một tác phẩm tên là [Chí Ái], tác phẩm kia tương ứng là cô? Hay là mẹ ruột của gã?” Hàn Phi mơ hồ nhớ tới một số chuyện.

“Có lẽ là cả hai người chúng tôi.” Người vợ nhìn về phía sau Hàn Phi. Khi ánh mắt cô ta chạm đến Cao Thành, trong mắt hiện lên một chút thương hại và bi thương. Dường như cô ta biết Cao Thành, nhưng gã lại không nhớ: “Đi đi, tôi sắp không kiểm soát nổi bản thân rồi. Sau khi mất đi lý trí, tôi sẽ biến thành một con quái vật có dục vọng hủy diệt cực mạnh!”

“Vẫn còn một chuyện nữa muốn làm phiền cô.” Hàn Phi khẽ mở cửa máu ra: “Tôi muốn mang tất cả những người sống sót và quỷ quái mà quỷ mẫu cứu được đi, bọn họ sẽ trở thành mấu chốt để chúng ta thay đổi vận mệnh.”

“Anh muốn sao cũng được, dù sao thì sau khi anh giúp tôi tìm lại nhân tính, tôi cũng không cần dựa vào những người sống sót này để duy trì lý trí nữa rồi.” Người phụ nữ xé quỷ vực ra một lỗ hổng, tất cả các cánh cửa của căn hộ trong tòa nhà đều mở ra, vô số người sống sót bước ra ngoài. Bọn họ toàn bộ đều mặc áo bào đen, chiêm nhiễm khí tức của quỷ quái, để bảo vệ những người này mẹ Cao Hưng cũng đã rất vất vả.

Từng cánh cửa máu lần lượt nứt vỡ, từ trong phần đáy của cao ốc truyền đến tiếng người nói. Trước khi đến Hàn Phi chưa từng nghĩ tới, khu dân cư vườn treo dưới lòng đất lại như một tổ kiến. Vô số tòa nhà được xây dựng cho người ở, rất nhiều người sống sót mất tích ở khu A, không phải bị quỷ quái giết chết, mà là được quỷ mẫu âm thầm giải cứu.

Người phụ nữ hiền lành tốt bụng này đã âm thầm giúp đỡ không biết bao nhiêu người trong cơn thảm họa.

Thánh mẫu giả tạo miệng lúc nào cũng nhân từ đạo đức, vì để cứu một người có thể dẫn đến càng nhiều người phải hy sinh mạng sống hơn; thánh mẫu thật sự không bao giờ nói nhiều, một mình chịu đựng đau khổ giày vò, cho dù bị gọi là quỷ mẫu, cũng sẽ cố gắng hết sức bảo vệ và cứu được càng nhiều người càng tốt.

"Anh mau đưa bọn họ đi!" Khuôn mặt của người phụ nữ biến dạng cực độ, không còn xinh đẹp nữa, bắt đầu trở nên có phần đáng sợ.

Sương đen từ sau lưng Hàn Phi tuôn ra, hắn vốn tưởng rằng quỷ mẫu nhiều nhất chỉ cứu được mấy ngàn người, nhưng trên thực tế hắn đã đánh giá quá thấp bà ấy rồi.

Lấy khu dân cư vườn treo làm trung tâm, thậm chí cả những tòa nhà lớn xung quanh, đều có ẩn giấu những người sống sót mặc áo bào đen. Bọn họ trốn trong đêm tối, trên người chiêm nhiễm khí tức của quỷ mẫu, sống trong vòng vây của tòa nhà đen.

Bởi vì dưới sự ảnh hưởng trong thời gian dài của âm khí và hận ý, hầu hết bọn họ đã bị ô nhiễm tinh thần nghiêm trọng. Nếu không có sự giúp đỡ của quỷ mẫu, tất cả bọn họ đều sẽ trở thành những tên điên mất đi nhân tính.

Hơn mười năm sau khi thảm họa xảy ra, ngày càng có nhiều người được quỷ mẫu cứu sống, Cao Hưng cũng biết chuyện này, nhưng gã không hề ngăn cản.

Tên đê hèn và nham hiểm này kết nối vận mệnh của tất cả những người còn sống với quỷ mẫu, lấy đó để uy hiếp bà ấy. Nếu như quỷ mẫu đưa ra lựa chọn sai lầm, vô số người có thể sẽ bị tuẫn táng cùng.

Tất cả những người sống sót đều biến thành những con chip trong tay Cao Hưng, để quỷ mẫu đứng về phía gã, sau đó không kiêng kỵ mà tra tấn Cao Thành.

Ánh sao chữa trị xuyên qua màn sương đen, Hàn Phi thanh trừ nguyền rủa và ô nhiễm tinh thần cho những người sống sót

này. Những người vẫn luôn không dám ra ánh sáng cuối cùng cũng có thể cởi bỏ áo bào.

"Khu vực này cứ như là một cứ điểm của người sống sót được xây dựng trong quỷ vật, ước tính phải có đến khoảng vài chục ngàn người."

Số lượng những người sống sót quá nhiều, ngay cả Hàn Phi cũng không có khả năng dẫn bọn họ đi trong thành phố. Hắn chỉ đành thay đổi kế hoạch, thử xây dựng nơi đây thành một cứ điểm mới.

Hàn Phi liên lạc khẩn cấp với Âm Thương, để bọn họ chuyển tượng thần của tiếng cười điên cuồng đến, Hắn đã đưa ra một quyết định rất táo bạo, dựng tượng thần của tiếng cười điên cuồng trong nhà của Cao Hưng.

Đầu tiên hắn thu thập những người sống sót trong khu dân cư vườn treo trước, tất cả những người nguyện ý tín ngưỡng tiếng cười điên cuồng, đều sẽ được chữa trị nhân cách, sẽ không còn phải chịu đựng nỗi đau do ô nhiễm tinh thần gây ra nữa.

Khi không ngừng có người được hồi phục, mọi người cũng dần dần bắt đầu tin tưởng Hàn Phi, cho rằng tiếng cười điên cuồng mới là thần linh thực sự có thể mang lại hy vọng cho mình.

Trong khi chữa trị cho những người sống sót, Hàn Phi cũng dành thời gian để liên lạc với Cục điều tra và lớp trưởng số 5. Hắn nói ra chuyện linh hồn của Cao Hưng được ẩn giấu trong một đứa trẻ mồ coi nào đó ở thành mới Hy Vọng.

Mục tiêu của hắn là Viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên, còn về phần giao thiệp với con người thì sẽ để cho Cục điều tra và những đứa trẻ trong lớp 7.

Chờ đến khi trời tối, tượng thần của tiếng cười điên cuồng được dựng trước cửa "nhà" của Cao Hưng đã xuất hiện thay đổi. Anh ta đã có được niềm tin của hàng vạn người, trong tượng đất sét sinh ra thần tính. Khuôn mặt của tiếng cười điên cuồng đã hoàn toàn hiện ra, ngũ quan của anh ta giống hệt với

Hàn Phi, nhưng nụ cười cuồng loạn đó dường như đang chế giễu thế giới tồi tệ tột độ này.

"Có phải là tôi hơi quá đáng rồi không?" Hàn Phi nhìn khuôn mặt của tiếng cười điên cuồng, phía sau bọn họ chính là khu dân cư vườn treo, cảnh tượng này nếu như bị bản thể Cao Hưng nhìn thấy, sợ là sẽ tức chết.

"Trong thành phố còn có những người sống sót khác, những người bởi vì ô nhiễm tinh thần biến thành quái vật cũng có thể trở thành tín đồ của tiếng cười điên cuồng! Tất cả những người nhặt rác bị thành phố loài người từ chối, đều sẽ trở thành bạn của tôi, không dựa vào việc hy sinh bất kì ai để tạo ra tương lai, đây mới là hy vọng thực sự!"

Hàn Phi vai kề vai đứng cùng tượng thần của tiếng cười điên cuồng. Trong khi tiếng cười điên cuồng được hàng vạn người tin tưởng, hắn cũng dùng nhân cách chữa trị giúp hàng vạn người tẩy sạch ô nhiễm tinh thần. Nhân cách chữa trị hiện tại đã hoàn toàn khác với lần đầu tiên bước vào thế giới ký ức điện thờ, nó dường như là vầng trăng non, treo cao trên dải ngân hà, mang đến ánh sáng cho thành phố bị bao trùm bởi thảm họa.

"Hận ý ở lân cận chắc sẽ không nghĩ tới có người dám đánh chủ ý vào thần linh, trong thời gian ngắn có thể bọn chúng cũng không phát hiện được gì." Dùng vải đen che tượng thần lại, Hàn Phi liên lạc với A Niệm, hai người vội vàng đến viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên xuyên đêm.

"Cao Hưng đại diện cho quá khứ giao cho Cục điều tra và những học sinh của lớp 7, Cao Hưng đại diện cho hiện tại khát máu sẽ do tôi giải quyết. Chờ sau khi biết Cao Hưng đại diện cho tương lai ẩn náu ở đâu, thế giới ký ức điện thờ này sẽ bị lật đổ hoàn toàn, thần mới sẽ được tái sinh trên thi thể của thần cũ!"

Hoa song sinh sẽ gặp nhau, tương lai tồi tệ này sẽ kết thúc trước ngày sinh nhật của thần linh.

Hàn Phi đang ngồi trên người của Đại Nghiệt, hắn tham lam nhìn chằm chằm vào tòa nhà ở tận cùng của đêm tối: "Sau

khi thức tỉnh nhân cách lần thứ 8, vực sâu tham lam đã diễn hóa ra thế giới cực ác, không biết sau khi thức tỉnh nhân cách lần thứ 9 lại sẽ xảy ra biến hóa như thế nào?”

Chương 899: Thật là một Vĩnh Sinh xấu xí mà

Thực ra Hàn Phi vẫn luôn không hiểu một chuyện. Nói cách khác, linh hồn đại diện cho Cao Hưng hiện tại khát máu điên cuồng, chắc là linh hồn gần nhất với bản thể của gã. Vì sao một tên sát nhân biến thái như vậy lại trốn trong viện dưỡng lão?

Ít nhất thì nhìn bề ngoài, Viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên không liên quan gì đến giết chóc, trong thành phố còn nhiều nơi đẫm máu hơn tòa nhà này.

"Thầy Cao, mục đích chính lần này chúng ta tới đây là tiến sâu vào trong biển hoa, đánh cắp bông hoa nhân tính của hận ý kia, cậu đừng có hành động hấp tấp mà đánh nhau với hận ý hạng nhất hàng đầu trong viện dưỡng lão." A Niên bây giờ đã biết rõ tính cách của Hàn Phi rồi, khi thận trọng thì thật sự rất thận trọng, nhưng một khi bị đẩy vào đường cùng, vậy thì tuyệt đối còn điên cuồng hơn bất kì người nào mà mình đã từng gặp qua.

"Tôi biết rồi." Nhảy xuống khỏi người Đại Nghiệt, Hàn Phi thu lại khí tức đi theo phía sau A Niên.

"Tôi thực sự không thể ngờ, mình đã phải trăm cay nghìn đắng để thoát khỏi nơi quỷ quái này, bây giờ lại phải quay lại lần nữa." Cơ thể của A Niên bị bao phủ bởi cái bóng khổng lồ của viện dưỡng lão, biểu cảm của anh ta trông có vẻ bình tĩnh, nhưng đồng tử lại bất giác hơi run rẩy.

"Không sao, hận ý muốn bắt phỏng chừng cũng không ngờ tới."

"Cậu thật biết cách an ủi người khác." Bị Hàn Phi nói như vậy, A Niên cũng không căng thẳng nữa: "Tôi dẫn cậu từ cửa bí mật để vào viện dưỡng lão, lát nữa nhất định phải theo sát tôi, chỉ cần đi sai một bước, chúng ta sẽ bị chia ra ở các hành lang thời gian khác nhau."

Viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên khắp nơi đều là cạm bẫy, còn quỷ dị và nguy hiểm hơn thủy cung Biển Sâu, Hàn Phi cũng đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng.

Tránh cửa chính, A Niên đưa Hàn Phi đến gần rãnh thoát nước của căng tin viện dưỡng lão, anh ta khéo léo dỡ bỏ hàng rào chui vào bên trong.

Nước thải từ viện dưỡng lão chảy ra có màu nâu đỏ, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy tóc nổi trên đó, giống như cỏ nước lộn xộn.

Xuyên qua đường ống chật hẹp, A Niên và Hàn Phi đi vào bếp sau của quán ăn, thay quần áo đã chuẩn bị từ trước, và treo thẻ làm việc của bảo vệ lên cổ.

“Biển hoa trong viện dưỡng lão là do tự tay thần linh trồng, nơi đó còn quan trọng hơn bản thân nơi này, tất cả hận ý trong viện dưỡng lão đều đang ngủ say ở đó.” A Niên rất hiểu bên trong viện dưỡng lão, trong một phút không ngừng lặp lại của anh ta dường như cũng đã làm rất nhiều chuyện.

“Lần trước tôi chỉ giúp anh hái hoa đã chọc giận khiến cho hận ý ra tay, lần này muốn cướp đi nhân tính của hận ý, bọn chúng nhất định sẽ toàn lực ngăn cản.”

“Cũng chưa chắc.” A Niên lắc đầu: “Phương pháp của cậu tiến vào trong biển hoa sai rồi, chúng ta không thể dùng vũ lực.”

“Tiến vào biển hoa còn có phương pháp đặc biệt?”

“Cậu có thể hiểu biển hoa là cả một đại dương ý thức của con người, mỗi một bó hoa đều là ký ức và linh hồn, những chiếc rễ đan vào nhau kia chính là suy nghĩ của bọn họ. Biển hoa là do Cao Hưng tạo ra, ý thức tập thể do gã thống trị.” Lau sạch vết nước thải trên người, A Niên thần bí nói: “Lát nữa đừng chớp mắt, tôi sẽ dẫn cậu đi xem thành tựu cao nhất của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, để cậu mở mang đầu óc xem bọn họ nghiên cứu ra — Vĩnh Sinh.”

Vĩnh Sinh Pharmaceutical là một gã khổng lồ về khoa học sinh vật trong thế giới hiện thực. Đối với bọn họ mà nói, hai chữ Vĩnh Sinh có một ý nghĩa đặc biệt. Biết đâu Hàn Phi có

thể do thám những bí mật của Vĩnh Sinh Pharmaceutical trong thế giới ký ức điện thờ này.

A Niên đi tới đi lui trong cùng một hành lang. Mỗi khi kim đồng hồ dừng lại, anh ta cũng sẽ dừng. Lặp đi lặp lại nhiều lần, cánh cửa ban đầu vốn đóng kín đã được mở ra.

"Trong viện dưỡng lão có rất nhiều mốc thời gian, chỉ cần tìm đúng một cái thì có thể không bị cản trở." A Niên cũng thở phào nhẹ nhõm: "Tôi sở hữu nhân cách kí ức, có thể lấy vô số lần tôi trong quá khứ để thử, nếu đổi lại là người khác thì ngay cả thử sai cũng không có cơ hội."

Hàn Phi không hoàn toàn hiểu năng lực nhân cách của A Niên. Đối với hắn mà nói, loại nhân cách trực tiếp thô bạo như vực sâu tham lam vẫn phù hợp với hắn hơn.

Cái bẫy thời gian bên trong viện dưỡng lão không có tác dụng với A Niên, bọn họ rất thuận lợi tiến vào phòng của người trồng hoa: "Quần áo của người trồng hoa hơi bốc mùi, khi cậu mặc vào hãy chịu khó một chút."

Đi qua tủ quần áo, A Niên mở ra cánh cửa bí mật dưới đất. Bên dưới căn phòng có một bể đựng đầy chất lỏng màu nâu đỏ, trong đó có ngâm hai con quái vật thể hình cao lớn.

"Có cần tôi chỉ cho cậu cách mặc không?" A Niên dùng cả hai tay kéo một con quái vật đến mép bể. Có vô số đường ống giống như mạch máu cắm vào cơ thể quái vật, bọn chúng hấp thụ chất dinh dưỡng từ trong bể và tiêm chúng vào cơ thể mình.

"Anh gọi những thứ này là quần áo?"

"Những con quái vật đã đột phá xiềng xích tuổi thọ, không hề quan tâm đến máu thịt, hay nói cách khác, trong mắt bọn chúng, thể xác máu thịt đều là quần áo." A Niên cắt màng nhầy trên cổ quái vật rồi ra sức ép mình vào trong cơ thể nó, quá trình này vô cùng đau đớn.

"Đừng do dự nữa, tôi sẽ không hại cậu đâu." Một nửa thân thể của A Niên đã dung hợp với quái vật: "Trong mắt những người vĩnh sinh, người bình thường chỉ là tồn tại thấp kém nhất, còn không có giá trị nghiên cứu cao bằng quỷ quái. Nếu

như cậu không muốn bị bọn họ phát hiện, khoác lên mình ‘chiếc áo khoác’ của bọn họ chính là lựa chọn tốt nhất.”

“Tôi phát hiện ra mình càng ngày càng không thể hiểu được thế giới này.” Học bộ dạng của A Niên, Hàn Phi chui vào trong con quái vật bằng xương bằng thịt. Hắn có thể cảm nhận rõ ràng chất lỏng màu nâu đỏ đang chảy khắp người mình, cảm giác này rất kì diệu, như thể đang nằm trong cabin trò chơi bằng máu thịt vậy: “Đây là phương hướng nghiên cứu của Vĩnh Sinh Pharmaceutical sao?”

“Vĩnh Sinh Pharmaceutical vẫn chưa đủ điên rồ đến mức đó. Mọi thứ cậu thấy tiếp theo đây, đều là do thần linh và Vĩnh Sinh Pharmaceutical cùng nhau hoàn thành, là kết quả dị dạng của thần học và khoa học xoắn lại với nhau.”

A Niên sờ vào sau gáy của mình. Dưới hơi ẩm của chất lỏng màu nâu đỏ, từ vết cắt trên bề mặt cơ thể quái vật mọc ra những màng nhầy mới, anh ta xé bỏ mạch máu trên người rồi bắt đầu lặn xuống: “Chúng ta có thời gian khoảng hai giờ.”

“Thật không ngờ, tôi có thể nhìn thấy tương lai của Vĩnh Sinh Pharmaceutical trong điện thờ của Cao Hưng.” Hàn Phi và A Niên bơi dọc theo lối đi dưới hồ bơi. Những bức tường hai bên dần dần thay đổi, chúng không còn là những viên đá nữa mà là một loại bùn máu liên tục tiết ra chất lỏng màu nâu đỏ.

Năm phút sau, Hàn Phi bơi ra khỏi lối đi, tầm mắt của hắn đột nhiên trở nên rộng lớn, bên dưới biển hoa có ẩn giấu một thế giới dị dạng khác hoàn toàn trên mặt đất.

Tất cả máu thịt đều bị dùng làm công cụ, không ngừng tổ chức lại, phân hóa, ngưng tụ thành các loại cơ quan, chất đầy vào tòa nhà khổng lồ dưới lòng đất.

Không có một xác chết nào được nhìn thấy trên mặt đất, đó là bởi vì tất cả máu thịt đã được tái sử dụng.

Bởi vì bất tử, những miếng thịt kia mất đi nhu cầu bảo dưỡng cần thiết, máu thịt và máy móc được lắp ráp lại với nhau, thân thể con người trở thành y phục có thể thay đổi bất

cứ lúc nào, tất cả linh hồn và ý thức đều ẩn chứa trong biển hoa vô tận phía trên đầu.

Rễ cây rủ xuống liên kết với thể xác máu thịt, chỉ cần ý thức không bị tiêu diệt, người bình thường cũng có thể đạt được trường sinh bất lão ở nơi này.

Nhìn địa ngục máu thịt trước mắt, Hàn Phi nghĩ đến chuyện đang xảy ra trong hiện thực. Vĩnh Sinh Pharmaceutical và Deep Space Technology đã cùng nhau bắt đầu thử đưa ý thức của con người bảo tồn bên trong [Cuộc sống hoàn hảo], bước tiếp theo hẳn sẽ là làm thế nào để thay thế "thể xác" lão hóa già nua của bọn họ.

Hàn Phi trước đây đã tưởng tượng ra vô số tương lai, tương lai trước mắt này là đáng sợ nhất.

"Cao Hưng đem Tân Hỗ ra làm vườn hoa… hóa ra là gã có ý này…"

Sự đẹp xấu của cơ thể và ngũ quan mất đi ý nghĩa, hỷ nộ ái ố của cá thể tồn tại trong sự giả tạo. Trên thực tế, tất cả ý chí và linh hồn đều bị thần linh chi phối, người bình thường sẽ không còn khả năng phản kháng nữa.

"Hai người chúng mày ngây ra đấy làm gì? Mau làm việc đi!" Một con cá khổng lồ xấu xí từ trong hố chui ra, nó cũng là được hình thành từ máu thịt vặn vẹo: "Lười biếng mánh lới! Sao mà vô dụng y như con người vậy!"

Hàn Phi chắc chắn mình không nghe lầm, dưới lòng đất vĩnh sinh này, con người tựa hồ đã trở thành tồn tại cấp thấp nhất, miêu tả một sinh vật giống người hình như là sỉ nhục lớn nhất đối với loại sinh vật kia.

"Thoát khỏi sự hạn chế của tuổi thọ, bọn chúng đã không còn coi mình là con người nữa sao?" Trông con cá lạ trước mắt, Hàn Phi lại nhìn đám quái vật máu thịt dị dạng xung quanh, lần đầu tiên hai chữ "vĩnh sinh" đã khiến hắn cảm thấy sợ hãi.

"Đối với bọn chúng mà nói, giá trị quan của con người quả thực không thích hợp cho lắm, bởi vì bọn chúng đi tới một

tương lai khác so với chúng ta.” A Niên vội vàng kéo Hàn Phi rời đi, hai người bơi về phía trung tâm nhất của khu vực.

Chương 900: Câu hồn

Vô số máu thịt dị dạng bơi lội bên trong chất lỏng màu nâu đỏ, trên bức tường bên dưới lòng đất mọc ra màng nhầy, như thể biết hô hấp vậy, không ngừng phập phồng. Hàn Phi cảm thấy bản thân mình như trở lại bên trong bụng của mẹ, sinh mệnh ở đây đã có một định nghĩa mới.

"Hóa ra những con người sau khi vĩnh sinh lại trở nên xấu xí khó coi đến như vậy."

Hàn Phi ghi nhớ lại tất cả những cảnh tượng mình đã nhìn thấy vào trong lòng. Nếu như có thể thuận lợi thoát khỏi điện thờ của Cao Hưng, hắn nhất định sẽ đến trụ sở chính của Vĩnh Sinh Pharmaceutical để xem thử.

"Ý chí vĩnh sinh, máu thịt trở thành trang phục có thể tùy ý thay đổi, chiếc áo khoác người trồng hoa mà chúng ta mặc là thể xác cấp tương đối thấp, chịu trách nhiệm giao tiếp với thế giới bên ngoài, chăm sóc hoa linh hồn; con cá lớn vừa rồi được coi như là người quản lý, xác thịt của nó có thể tồn tại hàng trăm năm, đừng nói là tuổi thọ cực cao, nó còn sở hữu sức mạnh và khả năng thích ứng vượt xa chúng ta." Trong đầu có chứa tài liệu của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, A Niên kiên nhẫn giải thích cho Hàn Phi về bí mật của thế giới máu thịt: "Loài người thay thế thượng đế, phát triển ra một thẩm mỹ mới, có thể cậu nghĩ rằng nơi này xấu xí và bẩn thỉu, nhưng trong mắt bọn chúng, nơi này linh thiêng trang trọng, là nơi hoàn hảo nhất trên thế giới."

Chất lỏng màu nâu đỏ trở nên đặc hơn, chiếc áo khoác máu thịt mà Hàn Phi và A Niên mặc mở miệng ra. Bọn chúng không có răng, giữa hai môi có một màng nhầy mỏng dài, dường như bọn chúng có thể nhận được chất dinh dưỡng từ trong máu thịt.

Lúc đầu, Hàn Phi còn tò mò về nguồn gốc của các chất dinh dưỡng trong máu đến từ đâu, nhưng rất nhanh những nghi ngờ của hắn đã được giải đáp.

Ở khu vực trung tâm của biển hoa, tất cả thân rễ rủ xuống tập trung vào một chỗ, ở đó tạo thành một hố máu sâu.

Cho dù có ở nơi rất xa, cũng có thể thấy rõ màu sắc của chất lỏng bên trong và bên ngoài hố là hoàn toàn khác nhau.

Chất lỏng màu nâu đỏ bên ngoài hang giống như hỗn hợp của máu và sông ngầm, còn bên trong hang mới là máu thật sự.

"Chúng ta phải đến gần miệng hố à?"

"Những bông hoa mà thần linh coi trọng nhất đều ở đó, nếu muốn giúp hận ý tìm lại nhân tính, buộc phải đến đó thôi." A Niên quả thực là đang giúp Hàn Phi, nhưng bản thân anh ta cũng có ý nghĩ khác. Sau khi thảm họa xảy ra, anh ta không giữ được hai đứa con của mình, có thể với tư cách là một người bố, trong lòng vẫn còn sót lại một chút vọng tưởng, biết đâu có thể tìm được linh hồn hai con của mình ở trung tâm biển hoa.

Trong số các thân rễ dày đặc rủ xuống, có treo một số đầu lâu, bọn chúng không có thân xác, cũng không có hai chân, xung quanh đầu lâu có mọc ra sáu cánh tay dài ngắn khác nhau.

"Đừng sợ, bọn chúng là công cụ máu thịt cấp độ còn thấp hơn cả người trồng hoa. Cái đầu khổng lồ để thuận tiện cho ý chí giáng xuống, có thể đi thực hiện những mệnh lệnh phức tạp; cánh tay cho phép bọn chúng hoàn thành mệnh lệnh do đại não đưa ra. Bởi vì tuổi thọ của bọn chúng cực kỳ ngắn, có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào, cho nên không cần thể xác để duy trì sinh mệnh." A Niên bơi qua quái vật đầu lâu. Chỉ cần anh ta không phá hỏng thân hoa, những con quái vật kia sẽ không để ý tới.

"Tuổi thọ cực ngắn? Những thể xác máu thịt này sau khi chết sẽ biến thành như thế nào?" Hàn Phi chỉ đơn giản là cảm thấy hiếu kỳ.

"Ý chí khống chế bọn chúng sẽ thông qua cành hoa trở lại biển hoa, nở rộ một lần nữa, thể xác máu thịt sẽ rơi vào bên trong cái hố máu kia." Sau khi bơi về phía trước thêm một

đoạn, A Niên chỉ xuống phía dưới. Một số lượng lớn thể xác máu thịt sắp chết sẽ nhảy vào trong cái hố máu ở đây, máu thịt của bọn chúng sẽ bị nghiền nát, hòa vào bên trong máu thịt của hố sâu.

Một bộ phận máu thịt sẽ chết, còn có một bộ phận quái vật máu thịt mới bò ra từ sâu trong hố máu.

Những quái vật máu thịt mới sinh đó, mỗi khi leo lên phía trên, cơ thể đều sẽ được máu trong hố máu cải tạo, phần lớn sẽ không chịu nổi, nửa đường lại chết đi một lần nữa.

Nhưng cũng có một số quái vật vượt qua mọi khó khăn, thành công chui ra khỏi hố máu, trở thành thể xác máu thịt mới.

Ý thức tập thể nhân loại của biển hoa sẽ chỉ đạo và ảnh hưởng đến mọi thứ. Loại thể xác máu thịt nào ít đi rồi, thì xác suất loại quái vật máu thịt đó được sinh ra bởi hố máu sẽ tăng lên.

Những quái vật có tuổi thọ khác nhau, máu thịt tiêu hao cũng sẽ khác, cho nên lúc nãy con cá lớn kia mới coi thường Hàn Phi và A Niên.

“Nhớ kỹ, tuyệt đối đừng để bị hút vào trong, chúng ta ở bên cạnh là được.” Xuyên qua vô số cành hoa treo lủng lẳng, A Niên và Hàn Phi đi tới mép hố máu.

Sau khi thật sự đến gần sẽ phát hiện, nơi này so với tưởng tượng còn lớn hơn rất nhiều. Thay vì nói là hố máu, thì nó giống một vùng hồ máu hơn.

“Hoa nhân tính không phải ở trong biển hoa hay sao? Chúng ta đến đây làm gì?” Hàn Phi tính toán một chút, bọn họ vẫn còn ước chừng khoảng một tiếng rưỡi.

“Thô bạo cướp lấy bông hoa của thần linh, sẽ bị tất cả hận ý bao vây, lần trước không phải cậu đã đích thân trải qua rồi à? Hơn nữa, bông hoa nhân tính của hận ý rất mỏng manh, nếu phải chiến đấu, rất dễ dàng bị tiêu diệt.” A Niên gượng cười: ““Trông cậu thư sinh nho nhã, mà sao thô bạo hoang dã thế?”

“Không trộm không cướp? Chẳng lẽ phải đợi bọn họ tự đưa tới cửa à?”

“Tương tự thế.” Đứng bên hố máu, A Niên nhìn nước máu sâu không thấy đáy: “Bên trong hố này thỉnh thoảng sẽ sinh ra một số thể xác máu thịt đặc biệt, những thể xác đó sở hữu tuổi thọ cực dài và trí tuệ nhất định, bọn chúng không hề muốn bị ý chí con người chi phối, cho nên sẽ trốn ở bên trong hố máu. Chỉ cần chúng ta có thể câu được nó ra, những linh hồn và ý chí quý giá nhất sẽ chủ động giáng xuống bên trong thể xác đó.”

“Chúng ta tới đây là để tìm nhân tính của hận ý, anh chắc chắn như vậy có thể thành công chứ?” Hàn Phi không nghĩ bọn họ có thể câu lên được thể xác máu thịt quý hiếm trong vòng hơn một tiếng.

“Tôi biết rất rõ tất cả các bông hoa trong biển hoa. Hoa nhân tính của hận ý là thần linh sử dụng để kiểm soát hận ý, bình thường bọn chúng sẽ ẩn nấp ở nơi sâu nhất của biển hoa, cậu có đi tìm cũng không thể tìm ra được, vì vậy chỉ có thể tìm cách dụ bọn chúng ra thôi.” A Niên tự vỗ ngực mình: “Tin tôi đi, cậu là ân nhân cứu mạng của tôi, tôi lại đi lừa cậu ư?”

Xem ra A Niên rất có kinh nghiệm, anh ta đầy tự tin chọn một chỗ ngồi xuống, sau đó cắt một đường nhỏ trên lớp da máu thịt của người trồng hoa, lấy ra một sợi dây đỏ đã chuẩn bị từ trước.

“Kế hoạch Vĩnh Sinh tôi cũng tham gia trong đó, biết không ít chi tiết. Trước đây người hướng dẫn từng dẫn tôi tới một nơi tương tự, chỉ là tôi cũng không nghĩ tới, bọn họ vậy mà thực sự có thể làm ra mọi thứ.”

Sợi dây đỏ không nhìn ra là được làm từ chất liệu gì, bên trên có thấm đẫm máu của A Niên, rất hấp dẫn đối với những con quái vật máu thịt trong hố máu.

“Nếu chúng ta muốn bắt những con rối máu thịt hiếm có nhất, vậy thì không thể sử dụng mồi nhử bình thường.” Giọng nói của A Niên dần thay đổi, anh ta buộc sợi dây đỏ lên trên người Hàn Phi.

“Anh đang làm gì vậy?” Hàn Phi hơi khó hiểu tóm lấy sợi dây đỏ.

“Cậu biết câu cá không?” Giọng nói của A Niêm càng ngày càng nhỏ, như thể sắp ngủ vậy.

“Tôi đã được đào tạo trong câu lạc bộ sát thủ trung lão niên, cắm hoa, thư pháp đều đã từng học, duy chỉ có câu cá thì chưa thử.” Hàn Phi cũng rất trung thực, hắn không lừa gạt A Niên.

“Vậy hôm nay cậu có thể thử một chút, tôi đã chuẩn bị dây câu cho cậu rồi, chỉ là mồi câu vô cùng hiếm, cậu nhất định phải cẩn thận.” Sau khi nói xong, A Niên rạch rách màng mỏng sau cổ con rối máu thịt, rồi chui ra khỏi lớp áo khoác máu thịt.

Lúc này Hàn Phi mới nhìn thấy một đầu sợi dây đỏ đã cắm sâu vào lồng ngực của A Niên.

“Mồi nhử mà anh nói là ám chỉ chính anh à?”

“Có mồi nhử nào trân quý hơn một người sống đã thức tỉnh nhân cách 7 lần không?” A Niên không nói nữa, trái tim của anh ta bắt đầu chậm lại, ánh mắt cũng có chút uể oải, sức mạnh của nhân cách kí ức bao bọc.

Không cần Hàn Phi làm bất cứ chuyện gì, A Niên rời khỏi lớp khoác máu thịt, rồi nhảy thẳng vào trong hố máu.

Mấy phút trước, A Niên vừa dặn dò Hàn Phi không được tiến vào hố máu, sau đó chính mình lại nhảy vào.

“Anh còn nói tính cách tôi hoang dã, tôi thấy anh cũng đủ điên rồ rồi.”

Hai tay tóm lấy sợi dây đỏ, Hàn Phi ngoan ngoãn ngồi trên mặt đất máu thịt, hai mắt dán chặt vào mặt hồ máu.

Bản thân hắn không có nhiều kinh nghiệm câu cá, nhưng tình hình hiện tại tương đương với việc hắn trói một thợ lặn xuống nước. Những người bạn câu cá bình thường có lẽ rất hiếm khi câu như thế này.

Thời gian từ từ trôi qua, Hàn Phi vẫn không nhúc nhích. Bề ngoài áo khoác máu thịt của hắn mọc ra mạch máu cực nhỏ, liên thông với máu thịt trên mặt đất. Nhìn từ xa trông hắn như hòa vào làm một với mặt đất, biến thành một "gò đất" kín đáo.

"Có lẽ để mình đi xuống làm mồi nhử thì càng thích hợp hơn? A Niên có phải là đang lo lắng cho mình không? Lo rằng mình sẽ câu hận ý ra? Cũng đúng, mị lực số âm của mình đâu phải trò đùa."

Lúc đầu còn đỡ, dần dần, Hàn Phi cũng cảm thấy hơi chán.

Phía bên trên hố máu không ngừng có quái vật bị chết rơi xuống, thi thể hòa tan trong nước máu; từ bên dưới mặt nước cũng có quái vật mới bò ra, một vùng "bừng bừng sức sống", duy chỉ có Hàn Phi là trầm lặng tĩnh mịch.

"Nhìn bầu không khí khác thường này, chắc là sắp câu được cá lớn rồi."

Hàn Phi lại đợi thêm mười phút nữa, hiện tại hắn đã không còn suy nghĩ xem mình có thể câu được "cá" gì nữa, mà bắt đầu lo lắng cho an nguy của A Niên.

"Có cần kéo dây không? Nghe nói khi câu cá, nhấc cần câu lên xuống có thể tạo thành hiện tượng ảo giác mồi câu sinh động, có thể dẫn dụ cá lớn cắn câu."

Hàn Phi đã đọc rất nhiều sách, nhưng vào lúc này, hắn lại cảm thấy kiến thức của mình không đủ.

Trong lòng do dự, Hàn Phi thử kéo dây thừng, đột nhiên hắn cảm thấy có gì đó không đúng.

Máu trở nên đặc hơn, tất cả những con quái vật máu thịt mới đang chạy trốn về phía xa!

"Mắc câu rồi?"

Vài giây sau, một lực khổng lồ từ trong nước máu tuôn ra, suýt chút nữa kéo Hàn Phi vào.

Hắn phải âm thầm sử dụng sức mạnh của vực sâu tham lam, để giải phóng ra sức mạnh của nhân cách thức tỉnh 8 lần, mới có thể miễn cưỡng cạnh tranh với đối thủ.

“Câu được rồi!”

Để đảm bảo an toàn cho A Niên, Hàn Phi có chết cũng không chịu buông tay. Bị con “cá lớn” kéo xuống dưới làn nước máu, hắn đi xa hơn mười mét dọc theo mép hố máu.

Hai bên giằng co nửa giờ, Hàn Phi mới lùi lại một chút rồi lôi con “cá lớn” đáng sợ lên bờ!

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công bắt được “loài cá” cực hiếm không rõ nguồn gốc — thịt lớn!”

“Thịt lớn: Giai đoạn này chưa từng có ai bắt được sinh vật chưa rõ này, tạm thời không thể tiến hành phân loại cấp độ, không ai biết nó xuất hiện từ lúc nào, cũng chưa có ai từng nhìn thấy thứ này, nó có tuổi thọ cực dài, thuộc tính còn lại chưa biết, có lẽ bạn có thể thử xem sao.”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công mở khóa thiên phú câu cá trung cấp, khi câu cá thuộc tính may mắn +1! Thể lực +1!”

Câu được một con “cá”, Hàn Phi đã trực tiếp mở khóa thiên phú câu cá trung cấp, có điều bây giờ hắn cũng không có tâm tình để xem bảng thuộc tính.

Nhìn đống núi thịt kia, Hàn Phi câu lên một cỗ thể xác máu thịt vô cùng lớn. Toàn thân nó mọc đầy những hoa văn quỷ dị, những hoa văn kia cũng không phải là vẽ lên, mà là sinh trưởng tự nhiên, ẩn chứa bí mật của sinh mệnh máu thịt.

“Giúp tôi một tay!” Một cánh tay từ trong miệng cá vươn ra, gương mặt của A Niên hiện ra trong cổ họng của “con cá”: “Bây giờ tôi sẽ khoác thể xác này lên, chờ lát nữa chúng ta tiến vào chỗ sâu trong biển hoa, tôi sẽ chui ra. Đến lúc đó nhất định sẽ có rất nhiều ý thức và linh hồn đến tranh đoạt, cậu hãy chú ý phân biệt bọn chúng!”

Chương 901: Đây là thứ gì thế!

Nhà máy máu thịt dưới lòng đất trong Viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên đã mang đến công kích lớn cho Hàn Phi. Nó đã đảo lộn thế giới quan trước đây của hắn, cũng khiến hắn bắt đầu nhìn sinh mệnh từ một góc độ khác.

"Thịt lớn" mà Hàn Phi vừa câu lên đã là một con quái vật máu thịt cực kỳ quý hiếm trong hố máu, không biết đã tồn tại bao lâu, trước giờ nó vẫn ẩn nấp bên trong hố máu.

Sau khi điều khiển nó đến gần cuống hoa, rất nhiều ý thức và linh hồn tự do sẽ chủ động tiếp cận, muốn dung hợp với cỗ thể xác máu thịt khổng lồ này. Thịt lớn sở hữu tuổi thọ cực dài, là lớp vỏ mơ ước của rất nhiều ý thức, nên việc thu hút sự chú ý của bọn chúng cũng vô cùng bình thường.

"Hình như đúng là có tác dụng." Hàn Phi càng thêm tin tưởng đối với kế hoạch của A Niên. Hắn dính với thịt lớn, cùng nhau di chuyển đến vị trí trung tâm của vô số rễ cây.

Những thân hoa dày đặc quấn lấy nhau, dệt nên một màn trời tư duy, nơi đó chính là đại dương của linh hồn.

"Cơ hội chỉ có một, nhất định phải nắm bắt!" Sau khi dặn dò câu cuối cùng với Hàn Phi, A Niên hoàn toàn thu mình vào trong khối thịt lớn, che giấu đi toàn bộ khí tức.

Cành hoa lướt qua những con rối máu thịt, giống như những nhánh liễu bồng bềnh trong gió. Những con quái vật đầu người và những công cụ máu thịt khác đang bận rộn trong bộ rễ, cũng lập tức tránh đi sau khi phát hiện ra thịt lớn.

Giữa những con quái vật máu thịt dường như cũng tồn tại việc phân chia cấp bậc, thịt lớn sở hữu tuổi thọ siêu dài là tồn tại quý giá nhất, những con quái vật khác đều sẽ nhường đường cho nó, để tránh làm nó bị tổn hại.

Không ai nhìn thấu lớp ngụy trang của Hàn Phi và A Niên, bọn họ thành công đi đến trung tâm của biển hoa vô biên và

tiến vào bên trong các tầng rễ cây chằng chịt, giao tiếp với vô số linh hồn.

"Bông hoa mà thần linh coi trọng nhất hẳn là ở xung quanh nơi này. Mình nhớ rõ lần trước khi tới đây, hận ý của viện dưỡng lão chính là xuất hiện ở vị trí này." Xung quanh đều là cành hoa, Hàn Phi lúc này giống như đang ở trong đại não của con người, bị những bó dây thần kinh bao bọc.

"Bắt đầu đi." Vì để tiết kiệm thời gian, Hàn Phi thò tay vào trong miệng của thịt lớn, nắm lấy cánh tay của A Niên.

Khi hắn kéo A Niên ra khỏi cơ thể của thịt lớn, những bông hoa linh hồn nở rộ trên đầu bọn họ dường như đều phát điên.

Những linh hồn đặc biệt không muốn nhìn thấy từ bên ngoài, chấp niệm và nhân tính bị phong ấn của những hận ý khác, đều dồn dập tuôn đến đây.

Phàm là linh hồn không muốn bị Cao Hưng chi phối, đều không muốn bỏ lỡ cơ hội này. Chỉ có chiếm giữ được con rối máu thịt cường hãn, mới có tư cách nỗ lực thoát khỏi biển ý thức tập thể, giành lại tự do.

Hàn Phi và A Niên nhìn chằm chằm vào những linh hồn và ý chí đang chen chúc kéo đến. Tập trung cao độ, bọn họ nhìn thấy tàn niệm của hận ý. Những hận ý không phục tùng Cao Hưng đều bị ngược đãi tra tấn, chỉ còn lại một ý thức bị ném vào trong biển hoa; ngoại trừ hận ý ra, bên trong biển hoa còn ẩn giấu rất nhiều ý chí đặc biệt và kì lạ, ví dụ như lương thiện bị Cao Hưng vứt bỏ, cùng với nhân tính mà gã một mực muốn tiêu diệt.

Sự xuất hiện của thịt lớn đã mang lại hy vọng cho tất cả những linh hồn muốn thoát khỏi ý thức tập thể. Ngày càng có nhiều linh hồn không còn ẩn náu nữa, những cành hoa của bọn chúng quấn quanh cơ thể của thịt lớn, không màng tất cả muốn hoàn thành "giáng sinh".

"Tìm được chưa!" Sợi dây đỏ trong lồng ngực của A Niên vẫn chưa cắt đứt, giữa anh ta và thịt lớn vẫn còn tồn tại một chút liên hệ. Những linh hồn đều muốn cưỡng chế giáng sinh, điều này khiến anh ta phải chịu áp lực cực lớn.

“Vẫn chưa!”

Hàn Phi cũng rất nóng lòng, thịt lớn đã thu hút đến quá nhiều linh hồn, nhưng hắn vẫn chưa nhìn thấy nhân tính của vợ Cao Hưng: “Với tư cách là người nhà của Cao Hưng, gã nhất định sẽ đem giấu nhân tính của vợ và mẹ mình ở một nơi bí mật hơn!”

Thời gian mà thịt lớn có thể duy trì càng ngày càng ngắn, mặc dù hiện tại Hàn Phi và A Niên đang gây ra động tĩnh rất lớn bên trong thế giới máu thịt, nhưng hận ý không hề can thiệp vào, bởi vì đối với với bọn chúng, đây là sự vận hành bình thường của thế giới này. Nhưng một khi con rối máu thịt mà Hàn Phi và A Niên mặc bị sụp đổ, hai người dám sử dụng năng lực nhân cách ở gần hố máu, thì hận ý bên trong viện dưỡng lão nhất định sẽ lập tức nổi trận lôi đình!

“Có khi nào là do con rối máu thịt này vẫn chưa đủ quý hiếm không? Không có cách nào hấp dẫn được ý chí và linh hồn đỉnh cao nhất?” A Niên hơi dao động, mối liên hệ giữa anh ta với thịt lớn vẫn chưa bị đứt. Những linh hồn chạm vào thịt lớn cũng tương đương với việc chạm vào anh ta, cho nên anh ta biết rất rõ linh hồn quý giá nhất trong sâu biển hoa vẫn chưa xuất hiện: “Hay là chúng ta thử lại lần nữa xem sao? Dùng con rối máu thịt này làm mồi nhử, xem liệu có thể câu được những thứ quý hiếm hơn nữa không?”

Bản thân A Niên cũng biết thời gian sắp không còn đủ nữa, nếu như mười phút sau bọn họ vẫn chưa thể mang nhân tính của hận ý đi, vậy thì chỉ đành rút lui trước.

Tuy nhiên, lần sau tiến vào có thể sẽ không còn dễ dàng như vậy nữa, hận ý dưới lòng đất trong viện dưỡng lão cũng không phải là ăn chay, nói không chừng sẽ gài sẵn cạm bẫy, chờ bọn họ cắn câu.

Linh hồn đi tới rất nhiều, nhưng không có cái mà Hàn Phi đang tìm kiếm. Kéo thịt lớn di chuyển xuống dưới một chút, trong đầu hắn suy nghĩ về những gì A Niên nói.

Thịt lớn quả thực không thể thu hút linh hồn quý hiếm nhất giáng sinh trong biển hoa, càng không thể tìm thấy một bông

hoa trong biển hoa vô tận nếu chỉ dựa vào sức mạnh của Hàn Phi và A Niên mà không kinh động đến hận ý.

Trở lại gần hố máu, Hàn Phi tính toán thời gian một chút. Cho dù có quái vật máu thịt quý hiếm hơn thịt lớn cắn câu, bọn họ cũng không có năng lực câu lên được.

Nhìn hồ máu sâu không thấy đáy và những con quái vật đang bơi lội dưới làn nước máu đậm đặc, Hàn Phi đột nhiên nghĩ tới một nơi khác rất giống nơi này.

Hắn mở bảng thuộc tính ra rồi đặt ngón tay lên trên thiên phú chiêu hồn.

Bất cứ khi nào hắn sử dụng thiên phú chiêu hồn, đằng sau quỷ môn đều sẽ xuất hiện một vùng biển máu vô tận.

Cẩn thận suy nghĩ, vùng biển máu kia có vài phần giống với hồ máu trước mặt.

"Dường như mình đang chạm vào bí mật cơ bản nhất của thế giới này…"

Hàn Phi không biết biển máu sau quỷ môn và hồ máu trong thế giới ký ức điện thờ của Cao Hưng có quan hệ gì với nhau. Chủ yếu là hắn không có nhiều thời gian để do dự nữa, chỉ đành còn nước còn tát, cố gắng thử thêm lần nữa.

"Anh Niên, tôi có một phương pháp câu cá đặc biệt, không biết liệu có thành công hay không." Hàn Phi bảo A Niên cắt đứt sợi dây đỏ, buộc sợi dây vào người mình và thịt lớn.

"Không còn thời gian nữa rồi! Cậu muốn câu thế nào thì câu đi!" A Niên có vẻ yếu ớt ôm lấy vết thương trên lồng ngực.

"Cái này là anh khích lệ tôi đấy nhé." Hàn Phi kiểm tra sợi dây đỏ. Sau khi chắc chắn đã buộc chặt, hắn đứng ở bên dưới biển hoa và bên mép hố máu rồi nhẹ nhàng chạm vào bảng thuộc tính.

Tiếng chuông linh hồn vang lên, tia máu cắt qua mặt bảng, một cánh cổng quỷ môn từ từ mở ra trước mặt Hàn Phi và A Niên!

“Chiêu hồn!”

Không đọc tên hay ngày sinh của bất kì ai, ngay khoảnh khắc quỷ môn mở ra, Hàn Phi đã nhét ngay thịt lớn mà mình câu được trong hồ máu vào quỷ môn! Thịt lớn mất mát rơi vào trong biển máu, giữa nó và Hàn Phi chỉ liên kết bằng sợi dây đỏ.

“Cậu… đây là đang làm cái gì?” A Niên một người hiểu rộng biết nhiều bên cạnh cũng sửng sốt. Anh ta sở hữu kho dữ liệu của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, nhưng chưa từng thấy qua loại phương pháp câu cá này.

“Hồ tương đối nhỏ, biển lớn hơn, tôi cảm thấy những thứ tốt bên trong biển máu chắc chắn là nhiều hơn.” Trong lòng Hàn Phi cũng không có chút chắc chắn nào, hắn chỉ là một tân thủ vừa mới mở khóa thiên phú câu cá trung cấp mà thôi.

Những khuôn mặt quỷ nhảy múa trong biển máu, chỉ sau vài giây, thịt lớn phát ra tiếng kêu thảm thiết. Trên người nó không hiểu vì sao lại xuất hiện một vết thương cực lớn, hương thơm máu thịt phảng phất trong biển máu.

Hai tay nắm thật chặt sợi dây đỏ, cho dù Hàn Phi cảm nhận được niềm vui câu cá, nhưng chỉ cần mất tập trung một cái, rất có thể hắn sẽ bị kéo vào trong biển máu, trực tiếp hồn phi phách tán.

Yết hầu chuyển động, Hàn Phi tập trung tinh thần. Trên biển máu lúc này đột nhiên dâng lên một làn sóng cao vài mét, dưới mặt biển xuất hiện một bóng đen cực lớn.

Dùng quái vật máu thịt được nuôi dưỡng trong thế giới điện thờ làm mồi nhử, hình như Hàn Phi đã câu được một thứ gì đó vô cùng khủng khiếp.

“Những thứ trong điện thờ có chứa thần tính của Cao Hưng, cũng chính là khí tức của không thể nhắc đến.” Hàn Phi vốn muốn phân tích nó một cách lý trí, nhưng ngay bản thân hắn cũng hoàn toàn bối rối về tình hình hiện tại. Ngay lúc dây đỏ căng ra, hắn đã sử dụng cơ hội để mở thanh vật phẩm thu được sau khi hoàn thành nhiệm vụ, lấy ra đủ các loại đạo cụ chiêu hồn khác nhau.

Dùng sợi dây đỏ làm dây câu, hắn muốn câu bóng đen từ sâu trong biển máu ra!

A Niên trợn mắt há hốc mồm nhìn Hàn Phi. Đây là lần đầu tiên anh ta thấy có người câu cá, lại chuẩn bị đầy đủ một bộ công cụ chiêu hồn, động tác còn cực kỳ thuần thục, thoạt nhìn là biết vô cùng chuyên nghiệp.

"Cậu, thứ cậu câu được hình như không phải là con rối máu thịt?" A Niên đã cảm nhận được một cỗ hận ý thấu xương phát ra từ trong quỷ môn, cái này hoàn toàn khác với sinh mệnh máu thịt!

"Không quản được nhiều như vậy nữa!" Đạn đã lên nòng không thể không bắn, Hàn Phi niệm đọc khẩu quyết mà quản lý tòa nhà cũ đã dạy cho mình, sau đó từng bước một lui về phía sau.

Biển máu dường như đang dâng lên, bóng đen khổng lồ kia một miếng nuốt chửng thịt lớn, dưới lực kéo của sợi dây đỏ lao thẳng tới quỷ môn!

Những khuôn mặt quỷ ngập trời bị dọa sợ chạy tán loạn; thế giới máu thịt dưới lòng đất của viện dưỡng lão cũng bị tổn hại nghiêm trọng; tất cả những cành hoa ở gần hồ máu đều bắt đầu khô héo; quái vật trong hồ máu cũng bị nghiền nát; sự cân bằng sống chết được duy trì bên trong viện dưỡng lão đã bị một thế lực nào đó của bên ngoài phá vỡ!

Hai cỗ hận ý lần lượt từ trên biển hoa và từ sâu trong hồ máu truyền đến, mà ở giữa bọn chúng chính là bóng đen khổng lồ vừa chui ra từ sau quỷ môn!

Chiêu hồn thành công rồi!

Bị sức mạnh của ba hận ý hạng nhất áp chế, A Niên đến răng lợi cũng đã run rẩy: "Cậu còn nhớ mục tiêu ban đầu của chúng ta là gì không? Bí mật lẻn vào, đánh cắp hoa nhân tính mà không kinh động đến hận ý."

"Vừa rồi không phải chính anh là người khích lệ tôi câu cá à?"

“Vậy cho tôi hỏi thứ này gọi là cá à!” A Niên vội vàng giúp Hàn Phi cởi dây đỏ ra.

Hàn Phi cũng không biết mình câu được thứ gì, hắn chỉ nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã mở khóa thành công thiên phú câu cá cao cấp, khi câu cá thuộc tính may mắn +2! Thể lực +2!”

Chương 902: Cái giá của vĩnh sinh

Câu được hai con "cá", Hàn Phi đã trực tiếp mở khóa thiên phú câu cá cao cấp, chuyện này mà để cho những người đam mê câu cá trong thế giới tầng cạn nhìn thấy sẽ vô cùng ghen tị.

"Cổng quỷ môn có thể mở ra trong thế giới điện thờ, điều này chứng tỏ, quỷ môn là tồn tại còn cao hơn một bậc so với điện thờ. Có lẽ biển máu và hồ máu thật sự có mối quan hệ nào đó." Đại não Hàn Phi đang chuyển động nhanh chóng. Nếu như nhìn xuống hố máu dưới lòng đất trong viện dưỡng lão sẽ phát hiện ra, cái hố không ngừng sinh ra quái vật máu thịt này trông giống như một giọt máu được phóng đại lên vô số lần: "Có khả năng biển máu chính là được cấu thành từ một số lượng lớn "giọt máu". Giả sử thế giới tầng sâu là thế giới do quỷ thế hệ đầu tưởng tượng ra, vậy thì biển máu phía sau cánh cổng quỷ môn có thể chính là nơi thế giới tầng sâu sinh ra những con quỷ nguyên thủy!"

"Đại ca ơi! Đừng có ngây ra đó nữa!" A Niên đã rối lắm rồi, anh ta nắm lấy mảnh vụn của con rối máu thịt trên mặt đất dính lên trên người của mình và Hàn Phi: "Chúng ta mau chạy đi!"

"Tạm thời vẫn chưa cần." Hàn Phi không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển đến mức này. Hắn vốn định đánh cắp một cách âm thầm, kết quả lại đột nhiên đánh thức tất cả hận ý.

Nước máu chảy về hai bên, bóng đen khổng lồ mà Hàn Phi câu ra từ trong quỷ môn xuất hiện giữa biển hoa và hồ máu, vô số cành hoa như phát điên bò về phía nó, muốn chui vào trong cơ thể của nó.

Trước đó Hàn Phi từng mở quỷ môn chiêu ra quái vật từ trong biển máu. Nghiêm khắc mà nói bọn chúng không giống với quỷ ở trong thế giới tầng sâu, không thể dùng hận ý, oán niệm, tiếc nuối để phân biệt. Ví dụ như cái bóng máu mà Hàn Phi chiêu ra lần đầu tiên, thứ đó có khuôn mặt giống hệt với

hắn, dường như có tồn tại mối quan hệ nào đó với hắn, nhưng có thể chắc chắn là nó không phải người cũng không phải quỷ.

Linh hồn vẫn luôn bị Cao Hưng và hận ý giam cầm trong biển hoa, dường như đã nhìn thấy cơ hội trốn thoát từ trên người con quái vật mới này. Tất cả linh hồn và ký ức đều muốn sử dụng thể xác không thuộc về thế giới điện thờ này để hoàn thành việc giáng sinh. Cảnh tượng này khiến Hàn Phi cảm thấy rất quen thuộc, khi hắn tiến vào thế giới ký ức điện thờ, mỗi lần đều phải "giáng sinh" trên những người khác nhau, mọi thứ trước mắt như hình thành nên một vòng tròn khép kín.

Dưới cơn sóng vỗ màu máu, cuối cùng Hàn Phi đã nhìn thấy khuôn mặt thật của bóng đen, tám mắt nghìn tay, dường như hắn đã câu ra một vị thần đã chết từ trong biển máu.

Hàn Phi không thể xác định được đối phương là thi thể hay là tượng thần. Có thể là bởi vì đã chìm quá lâu trong biển máu, nên bề ngoài thân thể khổng lồ của đối phương đen kịt, toàn thần đầy rẫy các vết nứt, trong mỗi một vết thương đều toát ra khí tức chết chóc.

Mà đây còn chưa phải là điều khiến Hàn Phi kinh ngạc nhất. Hắn cẩn thận ngắm nhìn khuôn mặt của quái mặt biển máu, đường nét khuôn mặt của quái vật này có vài phần tương tự hắn, khi thời gian trôi qua thì trở nên càng ngày càng giống hắn!

"Bóng máu lần trước đã giống với mình rồi, thi thể chìm trong biển máu nhiều năm này sao cũng biến thành mình thế này? Chẳng lẽ là tác dụng phụ của việc mình không đọc tên mà đã trực tiếp chiêu hồn hay sao?" Chiêu hồn yêu cầu niệm tên của linh hồn, nhưng Hàn Phi lại không tuân theo: "Nếu như mình chiêu hồn mà không niệm tên, quái vật chiêu ra sẽ thay thế mình à?"

So với suy đoán này, Hàn Phi có một suy đoán càng điên cuồng hơn nữa: "Vẫn còn một khả năng nữa chính là… biển máu có liên quan đến mình?"

Hàn Phi thật sự không phải là Phổ Tâm Hồn, sở dĩ hắn đưa ra suy đoán như vậy, hoàn toàn là bởi vì mỗi lần đăng nhập hay thoát game, mọi thứ trước mắt đều sẽ bị màu máu che phủ, như thể đang chìm trong biển máu vậy.

Khi thành phố chuyển sang màu đỏ máu, chỉ có tồn tại không thể nhắc đến và Hàn Phi mới có thể tự do di chuyển.

"Mình vẫn còn cách rất xa mới có tư cách ảnh hưởng đến biển máu, vậy thì trên người mình có cái gì liên quan đến nó?" Những ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, trong lòng Hàn Phi hiện lên hai chữ —— hộp đen: "Chẳng lẽ, hộp đen tuyệt vọng nhất kia sinh ra trong biển máu? Thiên phú chiêu hồn và hồi hồn đều chỉ có người sở hữu hộp đen mới có thể sử dụng?"

Quản lý tòa nhà cũ trước đây có thể sử dụng chiêu hồn, nhưng sau khi giao lại hộp đen cho Hàn Phi, bản thân ông không bao giờ sử dụng qua năng lực tương tự nữa.

Cơ thể bị kéo lê, A Niên liều mạng túm lấy Hàn Phi chạy ra ngoài. Anh ta không ngờ sau khi câu được một con "cá lớn" xong, thì hắn trở nên có vẻ bất thường, giống như người mất hồn vậy.

Thế giới dưới lòng đất lúc này đã hoàn toàn hỗn loạn, biển hoa nhấp nhô, ý chí tập thể thống trị tất cả các bông hoa linh hồn bị cưỡng bức tập hợp lại với nhau, một ngọn lửa hận ý màu đen bùng lên trong nụ hoa.

Ngọn lửa hận ý màu đen vô hình đó đã đốt cháy ý chí, từ từ biến thành một ông lão nghiêm khắc.

A Niên đang kéo Hàn Phi đi liền chạy chậm lại. Khi anh ta và Hàn Phi nhìn thấy ông lão đó, vẻ mặt đều phát sinh thay đổi.

Hàn Phi là bởi vì chưa từng thấy qua hận ý đặc biệt đến vậy, không có hình dáng, đơn giản là do lửa đen hận ý tạo thành, ngọn lửa của nó nóng bỏng hơn so với bất kỳ hận ý nào!

A Niên dừng lại bởi vì, ông lão do lửa đen hận ý hóa thành đó từng là người mà anh ta kính trọng nhất trong cuộc đời. Đối phương vừa là giáo viên, lại giống như một người cha của anh

ta, người đã lãnh đạo nhóm nghiên cứu khoa học của Vĩnh Sinh Pharmaceutical vượt qua vô số vấn đề khó khăn. Ông ta đã tự tay mở ra ổ khóa mà thượng đế đặt trên con người, bẻ khóa bí mật của sinh mệnh.

Hận ý trong biển hoa trên đầu đã hiện ra, hận ý ẩn giấu trong hố máu cũng leo lên. Nó được ghép thành từ vố số máu thịt của người sống, thân thể đang không ngừng biến hóa, không có quy luật nào hết, như một phôi thai chưa được mang thai đủ tháng, nhưng lại có vài phần giống với Cao Hưng trên thông báo tìm người mất tích!

"Máu thịt bất tử, ý chí vĩnh sinh, hai hận ý đáng sợ nhất trong viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên đã ra ngoài rồi!" A Niên đã từ bỏ việc tiếp tục tìm kiếm nhân tính trong biển hoa, đêm nay có thể trốn thoát êm đẹp đã không dễ dàng rồi: "Bây giờ bọn họ vẫn còn không chú ý tới chúng ta, mau đi thôi!"

"Anh nói có lý, nhưng tôi cảm thấy vẫn còn có lựa chọn khác." Sương đen từ sau lưng Hàn Phi chậm rãi hiện ra: "Thần bốn mắt nghìn tay bị vô số hoa linh hồn vây quanh, khát vọng tự do cá nhân đang xé nát ý chí tập thể, muốn thông qua thi thể thần mà tôi câu được để trốn thoát. Đối với hận ý trong viện dưỡng lão mà nói, thi thể thần đó là mục tiêu tấn công chính, tuyệt đối không được để nó rời đi."

"Vừa hay để nó thu hút sự chú ý!" A Niên sợ Hàn Phi bốc đồng, cho nên tóm chặt lấy áo của hắn.

"Nếu như thi thể thần có thể giúp tôi giữ chân được một hận ý hạng nhất, vậy thì tôi có thể thử chiến đấu với hận ý hạng nhất còn lại." Hàn Phi ra hiệu cho A Niên bình tĩnh: "Làm sao tôi có thể ném con 'cá ' mà mình câu được ở đây không quản chứ? Anh hãy đặt mình vào vị trí của một người đi câu, nếu anh câu được con cá to nhất trong hồ lên, liệu anh có để mặc nó cho một người lạ cướp mất không?"

"Tôi nghi ngờ con 'cá' mà cậu đang ám chỉ là thứ khác." A Niên đã đánh giá thấp dã tâm của Hàn Phi, con "cá" mà hắn thực sự khao khát là vị trí của thần! Để bắt được con cá này, hắn bất chấp nguy hiểm, thậm chí có thể liều cả tính mạng!

Ông lão hoàn toàn được hóa ra từ lửa đen, là đại biểu ý chí tập thể của nhân loại. Ông ta dung hợp với toàn bộ biển hoa, tất cả cành hoa đều là xúc tu phát ra từ suy nghĩ của ông ta, muốn giết chết ông ta gần như là một chuyện không thể.

Để tránh thi thể thần mang đi linh hồn tự do quý giá nhất trong biển hoa, cũng vì để duy trì ý chí tập thể, ông lão coi thi thể thần là kẻ thù sinh tử, để ngọn lửa đen vô tận bao bọc lấy thi thể thần.

Hận ý bình thường không cách nào chịu đựng được sự thiêu đốt của lửa đen, nhưng thi thể thần chìm ở sâu trong biển máu này lại không bị ảnh hưởng quá lớn. Theo một phương diện nào đó mà nói, nó đã được coi là một loại "quỷ" mới rồi.

"Người hướng dẫn của A Niên đã trở thành đại diện cho ý chí tập thể, nhìn từ điểm này, phôi thai được tạo thành từ vô số máu thịt trong hố máu, chính là hiện tại khát máu điên cuồng của Cao Hưng!"

Muốn giết chết Cao Hưng, nhất định phải giết ba linh hồn quá khứ, hiện tại và tương lai của gã, Hàn Phi cảm thấy mình đã tìm thấy một trong số đó.

"Tất cả những người bị Cao Hưng giết chết đều trở thành một bộ phận của nhà máy máu thịt, linh hồn của bọn họ trở thành những bông hoa, máu thịt trở thành nguyên liệu, mà mục đích cuối cùng của nhà máy máu thịt này là để phôi thai máu thịt lớn lên!"

Hàn Phi không muốn trì hoãn thêm nữa, hiện tại thi thể thần đang chống lại ý chí tập thể, vừa hay cho hắn cơ hội chiến đấu với quỷ quái máu thịt kia.

Sương đen giống như một làn sóng quét qua mặt đất, đại dương màu đen va chạm với hồ nước màu máu. Sau lưng Hàn Phi, có một đôi mắt của thần linh chậm rãi mở ra, nó nhìn xuống phôi thai bẩn thỉu xấu xí kia.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của kẻ thù năm xưa, khuôn mặt của Cao Hưng trên phôi thai kia vậy mà lại nở ra một nụ cười quỷ dị.

Chương 903: Cho dù có trở thành quái vật

Những con cá lớn bơi lội trong biển sương đen, lòng tham của Hàn Phi đang điên cuồng thôn phệ nhà máy máu thịt. Nếu như đã quyết định ra tay, vậy thì hắn sẽ không còn chút do dự nào nữa, nhất định sẽ dốc toàn lực!

Đôi mắt của thần linh đã thay đổi quy tắc của thế giới dưới lòng đất, phá vỡ sự cân bằng của sống chết, khôi phục dòng thời gian trở lại như bình thường.

Tốc độ hoạt động của phôi thai máu thịt chậm lại, tìm được cơ hội, bốn hận ý ẩn nấp trong màn sương đen cùng đồng thời ra tay!

Những quỷ vực khác nhau đan xen vào nhau, giống như những lưỡi dao sắc bén xen kẽ chia cắt phôi thai máu thịt thành nhiều bộ phận khác nhau.

Một kích đã thành công, nhưng biểu cảm của Hàn Phi vẫn ngưng trọng như cũ. Phôi thai máu thịt bị xé nát không những không chết mà lại hình thành nên cá thể mới.

Thứ này không giống với những hận ý khác, không có lửa đen, không có chấp niệm, dường như không có cách nào để tiêu diệt nó một cách triệt để.

Trái tim được gọi là Trường Thọ bên trong vực sâu tham lam đang đập thình thịch, như thể nghe thấy tiếng gọi của phôi thai máu thịt, thậm chí còn mang đến một số vấn đề trong sự vận hành của thế giới cực ác.

Hàn Phi cố gắng áp chế sự thay đổi của Trường Thọ. Hắn không giữ lại nữa mà phóng thích tất cả sương đen tham lam ra ngoài. Nếu như đã không thể giết chết đối thủ, vậy thì sẽ tìm cách nuốt chửng sự phụ thuộc của đối phương vào vực sâu!

Phôi thai máu thịt bất cứ lúc nào cũng có thể hấp thu sinh mệnh trong vùng thế giới này, không ngừng sống lại, bất tử bất diệt. Phương pháp xử lý của Hàn Phi cũng vô cùng đơn giản, vực sâu đen tối giống như một cái miệng khổng lồ, tham lam rót vào máu tươi dưới lòng đất.

Không cần biết nó là biển hoa hay nhà máy máu thịt, chỉ cần có thể nuốt xuống, thì đều ăn hết.

Khi thức tỉnh nhân cách 7 lần, Hàn Phi đã dám nuốt chửng đôi mắt của thần linh. Bây giờ nhân cách đã được thức tỉnh 8 lần, dã tâm không được thỏa mãn của hắn càng bành trướng hơn nữa.

"Tao đã có được đôi mắt của mày rồi, tất cả các phương pháp tra tấn giết người vô tội của mày đều được kế thừa lại, tao sẽ lần lượt thử nghiệm từng cái trên cơ thể của mày, cho đến khi thật sự có thể giết chết mày!"

Trong số những hận ý, có một oán niệm cỡ lớn vô cùng đặc biệt. Nó chính là Hình Phu mà Cao Thành có được bằng cách hy sinh tất cả các tội phạm trong nhà tù.

Trong thế giới cực ác, oán niệm cỡ lớn này đã được tăng cường toàn diện. Hàn Phi giao cho nó cơ hội này, để nó trở thành giám đốc điều hành CEO.

Mỗi khi chém giết tội phạm, những tội nghiệp kia sẽ quấn lấy cơ thể của Hình Phu, khiến cho chiếc rìu khổng lồ trên tay nó trở nên sắc bén hơn, cơ thể trở nên cường hãn hơn, đây vốn dĩ là một trong những năng lực thiên phú ẩn của nó.

Cơ hội để hành quyết hận ý hạng nhất là không phổ biến, Hàn Phi không biết làm thế nào để giết chết phôi thai máu thịt kia, vì vậy chỉ có thể để Hình Phu thử nhiều cách khác nhau để giết chết đối phương, để đạt được khoái cảm khi giết chóc tội nghiệt của Cao Hưng.

"Để tao xem mày có thể sống lại bao nhiêu lần?"

Những vết thương trên người con quái vật càng nặng, ngũ quan của Cao Hưng trên mặt càng rõ ràng. Thứ này giống như một kẻ tự bạo tột độ, cái chết dường như đã giúp nó hoàn thành quá trình lột xác cuối cùng.

“Cao Hưng bị chia thành ba hồn trong thế giới ký ức điện thờ, phôi thai máu thịt trong thế giới dưới lòng đất đại diện cho hiện tại khát máu điên cuồng của nó, nhưng biểu hiện của nó lại không hề điên cuồng chút nào.”

Bất kỳ một hận ý hạng nhất nào cũng đều không thể khinh thường. Đôi mắt của thần linh có thể cải biến một bộ phận quy tắc của thế giới ký ức điện thờ, Vĩnh Sinh và Bất Tử nhất định cũng có năng lực đáng sợ chưa từng sử dụng.

Trong khi Hàn Phi vừa sai khiến tất cả hận ý bao vây tấn công phôi thai máu thịt, lại vừa để cho chim Dodo và A Niên âm thầm lẻn vào biển hoa, ông lão phải chiến đấu với thi thể thần, nên không có tâm tư để tiếp tục giam cầm những linh hồn và ý chí không phục tùng, điều này đã dẫn đến việc biển hoa xuất hiện lỗ hổng.

Có nội ứng A Niên, người hiểu rõ nhất về người hướng dẫn của mình ở đây, xác suất để bọn họ tìm thấy nhân tính của hận ý rất lớn.

Hàn Phi và A Niên phân công làm việc, cả hai đều là những người có khả năng thực thi cực mạnh, làm bất cứ chuyện gì cũng đều có thể xảy ra bất ngờ, nếu muốn thành công thì buộc phải biết nắm bắt mọi cơ hội.

“Không cần biết có thể giết chết phôi thai máu thịt hay không, chỉ cần có thể tìm thấy nhân tính của hận ý, thì chuyến đi này coi như cũng không uổng.”

Trong tất cả các lần chết đi sống lại, mặt của phôi thai máu thịt cuối cùng cũng lộ ra. Thân hình to lớn của nó giống y hệt như Cao Hưng, chỉ là bên dưới cơ thể có vô số mạch máu nối liền với hố máu.

Nhà máy máu thịt dưới lòng đất đối với Cao Hưng mà nói, giống như bụng mẹ mà gã tự tạo ra, nó muốn hoàn thành tái sinh ở nơi này.

Nếu như không phải là Hàn Phi đã phá vỡ kế hoạch của nó, chờ đến ngày sinh nhật của Cao Hưng, một khi nó giáng sinh thuận lợi thì sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với toàn bộ thế giới

điện thờ. Đến lúc đó, không gian của người sống sẽ càng bị áp chế, không còn khả năng xoay chuyển tình thế nữa.

"Cao Hưng muốn trở thành vị thần thực sự, kiểm soát mọi thứ trong thành phố, tương lai tồi tệ nhất mà mình nhìn thấy này, lại là thế giới mà nó khao khát nhất trong lòng."

Nhìn con quái vật máu thịt xấu xí hoang đường kia, Hàn Phi cảm thấy nó vừa đáng sợ lại vừa đáng thương.

"Oa oa oa!"

Sau không biết bao nhiều lần bị trọng thương, màng nhầy trên miệng Cao Hưng đã bị xé rách, phôi thai máu thịt mở miệng cất lên tiếng khóc đầu tiên.

Nghe thấy tiếng khóc của nó, tất cả quái vật máu thịt được sinh ra trong hồ máu đều bò về phía nó, muốn dung hợp vào cơ thể và giúp đỡ nó tự sửa chữa cơ thể.

Càng kinh khủng hơn chính là, thế giới máu thịt này bắt đầu lan tràn ra bốn phía, một số người sống ở ngoại vi của viện dưỡng lão dường như đã biến thành thi thể biết đi, đâm đầu lao vào trong máu, dùng sinh mệnh của mình để duy trì sinh mệnh cho phôi thai máu thịt kia.

"Đây chính là năng lực quỷ vực của nó?"

Từ sâu trong lòng Hàn Phi cũng truyền ra một giọng nói, đó là tiếng kêu gọi từ máu thịt, hắn phát hiện lục phủ ngũ tạng của mình cũng đang biểu lộ ra khát vọng mãnh liệt, muốn dung hợp cùng với phôi thai máu thịt của Cao Hưng!

Nếu như không phải ý chí kiên định, cộng thêm sự căm ghét từ trong xương cốt đối với Cao Hưng, hiện tại có lẽ Hàn Phi đã chủ động nhảy vào trong biển máu rồi.

Bất cứ nơi nào máu bao phủ, thì đều là phạm vi bao trùm của quỷ vực, quỷ vực của quái vật bất tử này là cái lớn nhất mà Hàn Phi từng thấy.

Bất tử bất diệt, hấp dẫn tất cả sinh mệnh máu thịt, phôi thai máu thịt có thể nói là ước mơ của tất cả người sống, cho dù mấy người sở hữu nhân cách tám lần liên thủ với nhau, nếu

như toàn bộ đều bị nhốt trong quỷ vực, kết cục cuối cùng chờ đợi bọn họ có thể cũng sẽ là cái chết.

Số lượng không bao giờ có thể tạo thành ưu thế so với phôi thai máu thịt, trong thành phố phỏng chừng chỉ có Hàn Phi, người sở hữu nhân cách đặc biệt điều khiển quỷ quái, mới có thể chống lại nó.

"Biển hoa nhắm vào tinh thần và linh hồn, ông lão dẫn dắt tất cả người chết để hình thành một ý chí tập thể; phôi thai máu thịt coi sinh mệnh là công cụ để tạo ra một thế giới máu thịt. Nếu cả hai hoàn hảo hợp nhất với nhau, có khi nào sẽ trở thành một không thể nhắc đến mới không?"

Hàn Phi rất mừng vì đã câu được thi thể thần từ trong biển máu, bản thân hắn không thể cùng lúc chống lại hai hận ý hạng nhất.

Thế giới máu thịt khuếch trương, biểu cảm trên mặt của phôi thai máu thịt như khóc như cười, tựa hồ không thèm để Hàn Phi ở trong mắt. Có lẽ đối với nó, đây là thế giới ký ức điện thờ của Cao Hưng, trong chính điện thờ của mình làm sao nó có thể thua được?

Màng nhầy bao phủ phôi thai máu thịt hoàn toàn vỡ nát, thế giới máu thịt mở rộng ra bên ngoài như mất kiểm soát, ngày càng có nhiều sinh mệnh máu thịt bên ngoài viện dưỡng lão bị liên lụy, trở thành chất dinh dưỡng cho phôi thai máu thịt lớn lên.

"Mình đã mở ra hộp ma thuật Pandora trước ư?"

Phôi thai ban đầu chỉ biết khóc và cười, bây giờ đã bắt đầu biết nói một cách ngắt quãng, trong hai mắt của nó tràn đầy thù địch và căm hận với thế giới!

"Cao Thành và mày là hoa song sinh, tội nghiệt của mày do tao gánh, máu thịt của mày cũng phân cho tao một nửa đi."

Không hề sợ hãi, Hàn Phi đang áp dụng một phương pháp rất "mới lạ" để "chiến đấu" với phôi thai máu thịt. Máu đổ ra đan xen với sương đen tham lam, hắn chủ động dung hợp vực sâu tham lam với thế giới máu thịt.

Những người sở hữu nhân cách đặc biệt khác dám làm chuyện này thì đã sớm phát điên vì ô nhiễm tinh thần rồi. Nhưng dựa vào nhân cách chữa trị của chính mình, Hàn Phi nhất quyết muốn xé thêm vài miếng thịt từ con quái vật vĩnh sinh bất tử này.

Máu thịt được chữa trị bằng ánh sao không còn tuân theo mệnh lệnh của Cao Hưng nữa, Hàn Phi cưỡng chế giành quyền kiểm soát thế giới máu thịt.

“Không giết được mày, vậy thì sẽ trở thành mày! Để chúng ta đều biến thành quái vật!”

Ý tưởng của Hàn Phi rất đơn giản, cho dù đến cuối cùng có đồng quy vô tận cùng với Cao Hưng trong thế giới ký ức điện thờ, thì hắn vẫn còn tiếng cười điên cuồng và những đứa trẻ lớp 7, ngọn đuốc hy vọng vẫn sẽ không bị dập tắt.

Tiếng cười điên cuồng đã hy sinh bản thân để cứu Hàn Phi , còn Hàn Phi thì cố gắng hết sức để hồi sinh cho tiếng cười điên cuồng. Cho dù phải trả giá bằng mạng sống của mình cũng không quan trọng, bọn họ chính là chỗ dựa vững chắc nhất của nhau.

Chương 904: Làm sao có thể thua trong điện thờ của chính mình?

Phôi thai máu thịt chưa từng gặp kẻ địch nào khó nhằn như Hàn Phi. Trong thành phố này có rất nhiều người sống sót muốn giết chết nó, duy chỉ có hắn là muốn ăn thịt và sau đó trở thành nó.

Ngọn nguồn của tội ác, quái vật máu thịt, người sở hữu tòa nhà quỷ, tất cả những danh hiệu hù dọa người khác của Cao Hưng, đối với Hàn Phi mà nói chỉ giống như gia vị. Con ác thú tham lam này, giỏi nhất là thưởng thức "thức ăn" quý hiếm nguy hiểm.

Quỷ ăn người, người ăn người, vốn dĩ là cơ sở của tuần hoàn, chỉ là đa số các quá trình ăn trước đây đều khoác lên chiếc áo văn minh, để quá trình gặm nhấm nhai nuốt không trở nên quá xấu xí. Nhưng thảm họa đã xé toạc chiếc áo khoác che giấu sự xấu xí, phơi bày chân tướng đẫm máu trước mặt tất cả mọi người.

"Muốn thỏa mãn dã tâm phải không ngừng thôn phệ, sức mạnh mang lại từ nhai nuốt, cũng sẽ dẫn đến ô nhiễm tinh thần và điên cuồng, cuối cùng khiến con người chết trong dục vọng không ngừng bành trướng." Hàn Phi biết rõ kết cục của mình, hắn cũng hiểu sự nguy hiểm trong đó, nhưng đã không thể dừng lại được nữa.

Khi con dã thú tham lam bị phóng thích, thì không còn cơ hội để hối hận nữa.

"Ăn nó đi!"

Đôi mắt của thần linh và phôi thai máu thịt tranh giành quyền kiểm soát quy tắc. Trong màn sương đen, Hàn Phi và tất cả quỷ quái cùng nhau lao thẳng về phía quái vật trong hồ máu.

Đây là một canh bạc lớn, Hàn Phi đánh cược tất cả những thứ mình có được sau khi tiến vào thế giới ký ức điện thờ. Hắn

muốn cướp đi tất cả mọi thứ của Cao Hưng, để cho hoa song sinh Cao Thành nở rộ thay cho đối phương!

Nước đen tuyệt vọng tràn vào hồ máu, như thể những con rồng màu đen và màu đỏ cuộn lại quấn lấy nhau. Một số lượng lớn vết nứt xuất hiện trên bức tường thịt của nhà máy máu thịt, những con quái vật bò ra khỏi hố máu bỏ chạy tán loạn.

Phôi thai máu thịt lúc trước bị giết hết lần này đến lần khác cũng không chút hoang mang, cuối cùng ánh mắt cũng có biến hóa, sinh cơ mà quỷ vực máu thịt hấp thu vẫn còn xa mới đủ để nó giáng sinh. Để tránh việc bị Hàn Phi ăn thịt, nó bắt đầu chủ động đốt cháy máu thịt của chính mình.

Trên cơ thể khổng lồ nổi lên ngọn lửa màu đỏ như máu, loại lửa đó còn đẫm máu và tà ác hơn nhiều so với lửa đen hận ý, dường như đã bước vào một giai đoạn mới.

Máu, thịt, da, ngọn lửa đỏ như máu dùng phôi thai để làm nhiên liệu, càng đốt càng cháy đượm!

Khuôn mặt của Cao Hưng hoàn toàn lộ ra trong ngọn lửa. Điều càng thu hút sự chú ý của Hàn Phi là đôi mắt của gã, đó là một đôi mắt đẹp đến mức không chân thực, tất cả những viên đá quý trên thế giới này đều không thể so sánh với nó; nó thâm sâu tà ác, mang theo một sức mạnh ma lực đặc biệt.

“Đây không phải là đôi mắt của bản thể Cao Hưng đó chứ?”

Máu thịt bùng cháy, bên trong phôi thai khổng lồ, thân xác của Cao Hưng từ từ đứng dậy.

Ngọn lửa tanh máu và chói mắt thiêu đốt làn da, phôi thai máu thịt không phát triển bình thường, nhưng khí tức mà tỏa ra trên người nó đã khác hẳn với hận ý, chỉ nhìn một cái thôi đã khiến người ta giật thót tim, đó là nỗi kinh hoàng của không thể nói nhắc đến.

“Trong điện thờ của mình hình như có lẫn vào một số con bọ nhỏ.”

Một giọng nói lạnh lùng điềm tĩnh phát ra từ trong miệng máu thịt của Cao Hưng, gã còn chưa sử dụng sức mạnh của

mình, chỉ là một câu nói thôi đã khiến cho Hàn Phi và Cao Thành lạnh cả sống lưng.

"Bản thể của Cao Hưng vẫn còn ở trong hiện thực, giúp Mộng mở thông lối đi giữa hiện thực và tầng sâu, nó hiện tại chắc sẽ không thể trở về." Muốn rời khỏi thế giới tầng sâu bước vào hiện thực, tồn tại không thể nhắc đến cần phải trả một cái giá không thể tưởng tượng được. Điểm này là sau khi có được lối đi ở công viên vui chơi, Hàn Phi mới biết được. Lúc đó hắn cũng muốn để những người hàng xóm của mình ra ngoài, để bọn họ nhìn thấy người nhà của mình trong hiện thực, nhưng cho dù là oán niệm bình thường nhất, rời khỏi thế giới tầng sâu đều sẽ phải chịu hạn chế cực lớn.

Ngoại trừ Mộng và Cánh Bướm, những người sở hữu năng lực đặc biệt, có thể điều khiển nhân tính từ xa với sự trợ giúp của mộng cảnh tầng sâu, những quỷ quái khác càng cường hãn càng khó rời đi.

Vì để hoàn thành chuyện mà Mộng giao phó, bản thể của Cao Hưng đã bước vào hiện thực. Trước khi gã lật đổ được Tân Hỗ, xác suất quay trở lại là không cao.

"Cao Thành, với năng lực của mày, không thể vào được nơi này đâu, để cho tao xem trong cơ thể của mày rút cuộc là ai đang ẩn nấp!" Thể xác máu thịt của Cao Hưng liên kết với toàn bộ quỷ vực. Sau khi nó nói xong, từ bên trong hố máu có vô số mạch máu dày đặc bò lên. Bọn chúng giống như những con rắn độc đang bò trườn, chui vào trong sương đen, bò về phía Hàn Phi đang đứng.

"Thật là người đó không? Trong ấn tượng của tôi Cao Hưng không phải yếu ớt như vậy." Lấy dao tái sinh ra, Hàn Phi liều chết chiến đấu mà không còn chút e dè nào. Người giấy bảo vệ cơ thể, hắn gọi cả Hình Phu đến bên cạnh mình.

Ngoài việc giam cầm quỷ quái, nhân cách tham lam vẫn còn có một năng lực khác, đó chính là dưới sự phối hợp cao độ của quỷ quái, sử dụng năng lực của bọn chúng.

Hình Phu bị tội nghiệt bao phủ gầm lên một tiếng. Thân thể khổng lồ của nó thu nhỏ lại từng chút một, ác niệm có được

sau khi hành hình đều rót vào hết cơ thể của Hàn Phi.

"Cách đây rất lâu dao tái sinh có thể chém giết hận ý, sau khi đã trải qua mấy lần biến hóa, chém nát tên ngụy thần nhà ngươi chắc là không thành vấn đề!"

Không chỉ có quỷ quái bị giam cầm, mà bản thân Hàn Phi cũng bắt đầu liều mạng. Tám lần thức tỉnh nhân cách cộng thêm với sự tăng cường của Hình Phu và thế giới cực ác, thể lực hiện tại của Hàn Phi đã đột phá giới hạn của người sống sót. Hắn còn cường hãn hơn nhiều so với Phó Liệt bước ra từ phòng thí nghiệm Vĩnh Sinh.

Dễ dàng chém đôi mạch máu, Hàn Phi mang theo sương mù và nước đen, dưới cái nhìn của thần linh, hắn lao về phía trước.

"Trong thế giới điện thờ của tao, mà mày muốn giết chết tao hả?" Khóe miệng Cao Hưng mang theo chút đùa giỡn, đôi đồng tử đẹp đẽ của nó nhìn chằm chằm khuôn mặt của Hàn Phi, như thể muốn nhìn rõ linh hồn ẩn giấu bên dưới lớp vỏ bọc Cao Thành.

Bị bốn hận ý bao vây tấn công, trên cơ thể của máu thịt Cao Hưng xuất hiện ra những cái tên người. Tất cả những người bị nó giết chết đều trở thành một phần cơ thể, ý thức bản thân của những người đó đã bị lừa gạt, sức mạnh của bọn họ đang bị người mà bọn họ căm ghét nhất sử dụng.

Cao Hưng rất thích cảm giác này, tuyệt vọng thực sự không phải là bất lực phản kháng, mà là một người liều mình nỗ lực, đi giúp đỡ người mà mình căm ghét nhất, để tạo ra thế giới mà mình căm ghét nhất.

Tên của những người chết không thể đếm xuể. Đại diện cho hiện tại khát máu điên cuồng của Cao Hưng, máu thịt là gần nhất với một "hồn" bản thể của nó. Tính cách và tác phong hành sự của bọn chúng rất giống nhau, tà ác tàn nhẫn, chà đạp sinh mạng một cách vô lương tâm, lấy sự chà đạp nhân tính làm niềm vui.

Sau khi tên của những người chết xuất hiện, biểu cảm của máu thịt Cao Hưng bắt đầu trở nên điên cuồng, những chiếc

xương khổng lồ đâm xuyên qua da, uốn cong về phía sau. Nó có thể tùy ý biến thành các loại vũ khí giết người, tất cả những thứ có khả năng gây ra chết chóc và thảm họa dường như đều là một bộ phận cơ thể của nó.

Trên một số bộ phận máu thịt xuất hiện vết sẹo độc màu lục lam, bệnh dịch cũng là thủ đoạn công kích của nó, chỉ cần có người sống tới gần, cơ thể sẽ bị phá hỏng vĩnh viễn.

"Muốn đạt được trường sinh, nhất định phải đột phá bệnh tật của thế gian, máu thịt khoẻ mạnh, ý chí trường tồn, mày sẽ giết chết như thế nào?"

Cơ thể của Cao Hưng cực kỳ xấu xí, nó chính là một siêu dị tật chưa phát triển hoàn toàn, toàn thân trên dưới, chỉ có đôi mắt kia là vẫn giữ được đặc trưng của con người.

"Mày với Cánh Bướm đúng là hai loại thái cực khác nhau." Đều là quái vật do Mộng bồi dưỡng, năng lực và ngoại hình của hai bên có khác biệt quá lớn. Diện mạo của máu thịt Cao Hưng đối với người bình thường mà nói, là một loại chấn động cực lớn.

"Mày cảm thấy tao rất xấu xí sao? Vì để kéo dài tuổi thọ, bộ mặt mà con người lộ ra còn xấu xí hơn gấp trăm lần so với cơ thể của tao." Dưới cái nhìn chằm chằm của đôi mắt thần linh, và sự phối hợp chiến đấu của bốn hận ý, quỷ vực của máu thịt Cao Hưng đã bắt đầu nghiền nát lẫn nhau. Đây đã là một trận tử chiến không thể rút lui, một bên không chống đỡ được nữa, một bên còn lại sẽ chiếm được mọi thứ từ đối phương.

"Thích ăn tươi nuốt sống? Còn muốn cướp đoạt máu thịt của tao? Cao Thành, mày mãi mãi vẫn là một kẻ đê tiện như vậy, không một ai sẽ thích mày, mày cũng giống như bố mẹ ruột của mày vậy, đều đáng chết!"

Biển hoa dâng trào, một số hoa tươi trước nay chưa từng thấy nở rộ dưới bầu trời đêm, từ bên trong thân rễ của bọn chúng chảy ra một loại chất độc màu lam đậm, đó là độc hồn chuyên nhắm vào ý chí và tinh thần.

Dưới lòng đất đổ cơn mưa độc, quái vật máu thịt không hề bị ảnh hưởng, nhưng những quỷ hồn mà Hàn Phi mang tới đều đang kêu gào thảm thiết. Ngược lại bản thân linh hồn của hắn đã kháng độc toàn phần, gần như không bị ảnh hưởng quá lớn.

"Lợi dụng cơ thể do Vĩnh Sinh Pharmaceutical chế tạo ra để giáng sinh sớm, mặc dù không hoàn chỉnh, nhưng cũng miễn cưỡng có thể dùng được." Vết thương trên người Cao Hưng càng ngày càng nhiều, gã bị đánh đến không nhìn ra hình người, nhưng từ trong lời nói của gã không nghe ra bất kỳ sự nhượng bộ nào.

Chẳng mấy chốc, rễ cây trong biển hoa rủ xuống Cao Hưng một cách có quy luật. Trái tim Trường Thọ bên trong thế giới cực ác của Hàn Phi cũng bắt đầu đập điên cuồng, có dấu hiệu cưỡng bức thoát ra.

"Thầy Cao! Mau ngăn gã lại!" Giọng nói của A Niên từ trong vòng đen truyền đến, vô cùng khẩn trương và lo lắng: "Trong viện dưỡng lão tổng cộng có bốn hận ý! Trường Thọ là trái tim thu thập sinh mệnh, ông lão chỉ đạo ý chí tập thể là người hướng dẫn của tôi Thiên Niên, hận ý máu thịt là bất tử! Sau khi ba bên bọn họ nuốt chửng lẫn nhau, thì sẽ trở thành vĩnh sinh! Đó là thần do con người tạo ra! Không có bất kì khuyết điểm, vĩnh sinh bất tử!"

Hàn Phi không tin trên đời này có "thần" không có khuyết điểm, nhưng hắn vẫn sẽ ngăn cản máu thịt Cao Hưng. Phân tán hận ý còn đánh không lại, thì một khi đối phương tập hợp lại với nhau, hắn sẽ không còn là đối thủ nữa.

Không quan tâm phân biệt là bệnh dịch hay độc hồn, cho dù Hàn Phi biết trước mắt có bày ra miếng thịt tẩm kịch độc, hắn cũng chỉ có thể điên cuồng nuốt xuống, đây là cách duy nhất hiện tại.

Mức độ dung hợp giữa máu thịt màu đỏ và vực sâu tham lam màu đen càng ngày càng cao, cơ thể bị đánh tan nát của Cao Hưng cũng trở thành chất dinh dưỡng của thế giới cực ác. Bề ngoài nhìn vào tưởng rằng Hàn Phi đang dần chiếm thế thượng phong, nhưng thái độ thờ ơ của Cao Hưng khiến hắn rất bất an.

Sau khi ác mộng sợ hãi và ác linh tiên sinh đánh lén thành công, lửa đen của hận ý đã xé nát gần hết cơ thể của Cao Hưng.

Mắt thấy những máu thịt bất tử bất diệt kia tan vào vực sâu tham lam, trở thành một phần của thế giới cực ác, trên khuôn mặt điên cuồng của máu thịt Cao Hưng đột nhiên lộ ra nụ cười nham hiểm đáng sợ.

"Thịt của tao không ngon như vậy đâu."

Khi những cành hoa rơi xuống trên cơ thể của máu thịt Cao Hưng, nó hợp sức với ông lão chỉ đạo ý chí tập thể, tất cả những cái tên trên người đều biến thành những khuôn mặt người vặn vẹo: "Bất kể mày là Cao Thành, hay là một người khác, đã lấy đồ của tao, thì mày hãy vĩnh viễn ở lại điện thờ này, trở thành một phần của tao đi."

Máu thịt bị vực sâu tham lam nuốt chửng đột nhiên ngừng hợp nhất, trên những miếng thịt kia vặn vẹo ra khuôn mặt của những nạn nhân chết thảm, bọn họ đang ra sức kêu gào vùng vẫy, cố gắng làm sụp đổ thế giới cực ác của Hàn Phi.

Máu đổ vào vực sâu cũng bị tiêm độc hồn mà Hàn Phi chưa từng thấy trước đây; nguyên mẫu của thế giới nhân cách mà hắn vừa mới có được bắt đầu mưng mủ; một số lượng lớn quỷ quái bị hắn và Cao Thành nuốt chửng đang đứng trên ranh giới hồn phi phách tán.

Nhân cách tham lam của Cao Thành dường như đã mất đi tác dụng! Không còn có thể nuốt nổi nữa!

"Để trừng phạt cho việc làm gián đoạn thai kỳ thể xác của tao, hãy giao cơ thể của mày ra đây." Ánh mắt của Cao Hưng tràn đầy hung ác: "Mẹ đã cho mày quá nhiều yêu thương rồi, thậm chí để cho mày đi lật tìm ký ức của quá khứ, xem ra tao không thể làm một đứa trẻ nghe lời nữa rồi. Cho dù cả đời này bà ấy không tha thứ cho tao, tao cũng phải khiến cho mày hồn phi phách tán."

Máu màu đỏ sẫm phun ra từ hồ máu. Từ trong vết thương của Cao Hưng mọc lên những tia máu nhỏ, bọn chúng chui

vào bên trong thế giới cực ác của Hàn Phi, bò lên trên não vực của hắn.

"Bây giờ mày đã trốn không thoát nữa rồi, người giúp đỡ mày hình như đã quên mất một chuyện, tham lam loại nhân cách có tính tổn hại cực mạnh này, vốn là tao ban cho mày, vậy mà mày lại mưu toan muốn dùng con dao do tao mài ra để giết chết tao?"

Tiếng cười chói tai vang lên, trong trí tưởng tượng của Cao Hưng, Cao Thành cuối cùng sẽ bị chính dã tâm của mình thôn phệ vì chấp niệm trả thù, trở thành tên điên đáng thương nhất trên đường phố. Nhưng gã lại không ngờ rằng Hàn Phi có nhân cách chữa trị chuyên dùng cho nhân cách khiếm khuyết.

Lúc này gã tràn đầy tự tin muốn tiêu diệt Cao Thành, lợi dụng máu thịt tự thân để khiến cho nhân cách của Cao Thành suy sụp, nhưng vào giây tiếp theo, ánh sao chữa trị và ánh sáng chói chang từ vô số nhân cách tỏa ra cùng nhau chiếu vào trên vực sâu tham lam, ổn định não vực sắp sụp đổ của Hàn Phi.

"Đây là nhân cách gì?" Đó là sức mạnh không thuộc về thế giới điện thờ khiến Cao Hưng sửng sốt, sự ác độc trong mắt gã biến thành lửa giận, lửa giận khơi dậy dục vọng khát máu trong nội tâm: "Cảm giác này… sao lại hơi giống với người đó?"

Thực ra chỉ mỗi dựa vào nhân cách chữa trị thì vẫn không thể phản kháng, nhưng Hàn Phi rất may mắn. Trước đây khi ở trong bệnh viện tâm thần số 3, hắn đã lấy đi tất cả những nhân cách mà viện trưởng đã cướp đoạt được trong hơn 10 năm qua, sau khi chữa trị cho bọn chúng xong, hắn để chúng lơ lửng trên não vực của mình như những vì sao.

Vô số nhân cách đan xen chiếu sáng lẫn nhau, so với ác quỷ, loài người vô cùng yếu ớt, nhưng khi ý chí của tất cả mọi người thống nhất lại với nhau, sẽ sinh ra một sức mạnh tương đối đáng sợ, quỷ thần bất khả xâm phạm không phải chỉ là lời nói suông.

"Cao Thành!"

Tiếng gầm rú của Cao Hưng vang vọng dưới lòng đất, gã kéo các cành hoa rũ xuống, muốn tự tay giết chết Hàn Phi, nhưng lại bị mấy hận ý ngăn cản.

Hai bên cứ thế giằng co, ý chí của Hàn Phi có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, tình thế có vẻ cực kỳ bất lợi cho hắn, nhưng cả hai đều đã bỏ qua một người, A Niên.

Sở hữu nhân cách ký ức thức tỉnh 7 lần, anh ta không chỉ là người có sức chiến đấu mạnh nhất ngoại trừ hận ý, mà còn là người tham gia vào kế hoạch Vĩnh Sinh. Anh ta vô cùng quen thuộc với nhà máy máu thịt và biển hoa.

Khi tất cả hận ý đều bị giữ chân, anh ta đã tìm thấy điểm yếu nhất trong biển hoa, nơi Cao Hưng giam cầm một số lượng lớn nhân tính hận ý. Trong số đó không chỉ có hận ý trong điện thờ, mà còn có cả chấp niệm của hận ý tồn tại thực sự bên ngoài điện thờ!

Có thể phát triển thành không thể nhắc đến, xây dựng điện thờ máu thịt, sát nghiệt trong tay Cao Hưng có vô số. Rất nhiều chấp niệm có giá trị đã bị gã giam cầm bên trong điện thờ, để làm nguồn sức mạnh cho mình.

Tòa nhà quỷ biển hoa chính là một nơi đặc biệt như vậy, những nhân tính và chấp niệm đặc biệt nhất thường được giấu ở một nơi rất sâu, không thể tìm thấy. Trừ khi giống như bây giờ, hai hận ý đang dốc toàn lực của mình chiến đấu mới để lộ ra một chút sơ hở.

Dòng sông ký ức dài chảy qua những đóa hoa tươi nở rộ, A Niên cũng không thèm phân biệt, dùng tốc độ nhanh nhất hái hết những đóa hoa quý hiếm, xé nát gốc rễ, cắt đứt xiềng xích!

Một loạt chấp niệm xuất hiện bên cạnh A Niên, anh ta không hề dừng lại, cơ hội tiến vào chỗ sâu nhất của biển hoa này cả đời chỉ có một lần, tất nhiên không thể bỏ lỡ.

Ban ngày anh ta đồng ý cùng Hàn Phi vào viện dưỡng lão, có một phần nguyên do là muốn nhìn xem con mình có ở đây hay không, phần vì chút hi vọng trong lòng. Anh ta để thân thể lao vào trong biển hoa, cho dù là điên cuồng tiêu hao những ký ức trong quá khứ, cũng phải bơi vào sâu hơn.

Trong biển hoa ý chí, dòng thời gian càng ngày càng chậm, với sự kiên trì tìm kiếm những đứa trẻ, A Niên đã phá vỡ sự quấy nhiễu của các loại mộng tưởng. Khi lần cuối cùng xé cành hoa trước mặt ra, anh ta đã dừng lại tại chỗ.

Trong hai mắt có một chút vui mừng, nhưng cũng có một chút thất vọng.

Anh ta đã tìm thấy bông hoa mà Hàn Phi đang tìm kiếm, nhưng lại không tìm thấy linh hồn của các con mình đâu.

A Niên đi tới trung tâm của biển hoa, có ba đóa hoa đang nở rộ ở khu vực tuyết ẩn mà người bình thường khó tiếp cận này.

Bông hoa rực rỡ nhất bao dung, ấm áp xinh đẹp, mang theo hương thơm hạnh phúc, cô vươn cành lá che đi hai bông hoa còn lại, dường như tượng trưng cho trách nhiệm và gia đình.

Ở phía bên trái của bông hoa lớn nhất là một bông hồng sắp tàn, cô có một vẻ đẹp đặc biệt, đẹp đến tàn nhẫn, đẹp đến mức khiến cho người ta đau lòng. Bông hoa nhỏ bên phải vẫn chưa nở, chỉ là một nụ hoa ẩn dưới thân rễ, giống như một loài cỏ dại không dễ thấy.

Không do dự, A Niên ngắt cả ba bông hoa xuống.

Khi anh ta nhổ cả gốc hoa lên, Cao Hưng đang bế tắc với Hàn Phi lập tức co rút đồng tử lại, như thể trái tim bị đâm mấy nhát dao. Gã quay đầu nhìn về phía biển hoa, [Chí Ái] của mình đã bị cướp đi!

Áp lực lên Hàn Phi giảm bớt đi một chút, vừa mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng bỗng nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc: “Hiện tại là thời cơ tốt nhất để giết chết gã, thầy còn chờ cái gì nữa?”

“Số 2?”

Hàn Phi không nghĩ đến việc đứa trẻ số 2 lại lên tiếng vào lúc này, không thể nhắc đến vẫn còn sống này tựa hồ vẫn luôn dõi theo và muốn tìm hiểu rõ bản tính của hắn.

Không cần Hàn Phi khống chế, một chiếc máy bay giấy nhuốm máu từ trong túi Hàn Phi rơi ra, lảo đảo bay về phía

Cao Hưng theo quỹ đạo của vận mệnh.

Không ai chú ý đến thứ này, cho đến khi chiếc máy bay rơi vào vết sẹo trên trái tim của máu thịt Cao Hưng, gã mới nhận ra điều gì đó không ổn.

"Tương lai mà mày sở hữu không hề tồn tại, tao đã nhìn thấy kết cục của mày ở tận cùng của vận mệnh."

Đại não số 2 mà Hàn Phi lấy được ở bệnh viện tâm thần số 3 bị hiến tế, một luồng khí tức của không thể nhắc đến bao trùm não vực của hắn. Tất cả những điều này dường như đã được số 2 lên kế hoạch từ trước, chỉ vì thời khắc này mà đến.

Sinh tử chiến đấu, trong khoảnh khắc Cao Hưng hỗn loạn, nhân cách tham lam đã phát sinh biến hóa không ai ngờ tới. Trong nháy mắt nó bành trướng lên mấy lần, nuốt chửng máu thịt của Cao Hưng cùng với hồ máu dưới lòng đất.

Số 2 sử dụng năng lực của mình giúp Hàn Phi ăn linh hồn của Cao Hưng, và sự xuất hiện của khí tức không thể nhắc đến khác, cũng để bản thể của Cao Hưng biết trong điện thờ đã xuất hiện biến cố nghiêm trọng.

"[Chí Ái] là một trong những tác phẩm quan trọng nhất của gã, thầy mang chí ái đi tương đương với việc đã chạm vào giới hạn của gã rồi, nên em có ra tay hay không đã không còn quan trọng. Bản thể của Cao Hưng phỏng chừng rất nhanh sẽ trở lại, bây giờ thầy có thể cũng không còn thời gian ngăn em tế máu thành mới Hy Vọng nữa rồi." Số 2 không cho Hàn Phi có cơ hội nói chuyện: "Hãy nhận lễ vật mà em tặng cho thầy đi, hi vọng thầy có thể dùng máu thịt của thần cũ để lót đường cho thần mới."

Chương 905: Giới hạn của nhân cách

Giọng nói của số 2 và đại não của nó trong thế giới ký ức điện thờ cùng biến mất, không thể nhắc đến vẫn còn sống này đã sử dụng năng lực của mình giáng một đòn chí mạng vào máu thịt Cao Hưng.

Nó đã gặt hái được lợi nhuận lớn nhất với cái giá nhỏ nhất.

Một trong ba hồn của Cao Hưng đã bị Hàn Phi và Cao Thành nuốt chửng, Cao Thành có thể nhận được sức mạnh soán thần, Hàn Phi đã giữ được mạng sống của mình. Ngoài ra việc bọn họ tiêu hóa máu thịt thần linh, tổ hợp lại vực sâu tham lam sẽ cần thời gian, không thể phân tâm đến thành mới Hy Vọng ngăn chặn hận ý tế máu những người sống sót.

Số 2 đã nhìn thấy trước tất cả các nhánh của dòng sông dài vận mệnh, nó đã từng bước dẫn dắt tương lai đi vào con đường mà mình lựa chọn.

Vận mệnh của máu thịt Cao Hưng bị cưỡng ép thay đổi, sức mạnh của không thể nhắc đến cũng không thể lập tức giết chết nó, chỉ làm nó suy yếu đến mức có thể bị Hàn Phi nuốt chửng.

Cao Thành và Cao Hưng là hai bông hoa song sinh trên cành cây cuộc đời, trước đây vẫn luôn là Cao Hưng chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng hiện tại cán cân vận mệnh đang nghiêng về phía Cao Thành. Những khiếm khuyết bị thiếu trong nhân cách tham lam của Cao Thành được bù đắp, vực sâu đang cắn chặt lấy máu thịt Cao Hưng, từ từ nuốt chửng nó.

Ánh sáng tỏa ra từ nhân cách chữa trị và vô số nhân cách áp chế máu thịt. Cơ thể của Cao Thành do Hàn Phi điều khiển bắt đầu bị buộc phải hợp nhất với nhà máy máu thịt, sức mạnh bất tử bất diệt được truyền vào mạch máu của hắn, mỗi nhịp đập trái tim của hắn đều sẽ làm cho cơ thể trở nên mạnh mẽ hơn trước.

Máu thịt Cao Hưng trong vực sâu tham lam vẫn đang vùng vẫy, nó không chịu nhượng bộ, muốn khiến ý chí này hồn phi phách tán là không hề dễ.

Quỷ vực máu thịt ngừng bành trướng, những cành hoa vốn hướng về phôi thai máu thịt và thi thể thần đều có mục tiêu mới, Hàn Phi trở thành lựa chọn tốt hơn. Bọn chúng xông về phía Hàn Phi, tất cả đều muốn trở thành một phần của hắn, sau đó mãi mãi thoát khỏi địa ngục tăm tối này!

Mỗi cành hoa đại diện cho một linh hồn đã chết oan, đối với những quỷ quái đến từ biển hoa Hàn Phi không hề từ chối. Hắn muốn phá hủy vườn hoa trân quý nhất của Cao Hưng, để bọn chúng biến thành "bạn bè" của mình.

Một số kiến trúc đặc biệt trong thế giới ký ức điện thờ, có thể ảnh hưởng rất lớn đối với bản thể của Cao Hưng. Chẳng hạn như nhà máy máu thịt và biển hoa này, bọn chúng rất quan trọng đối với Cao Hưng, là tổng kết và "giá trị" của cả một đời gã.

Biển hoa náo động, ông lão vẫn đang nghĩ cách tiêu diệt thi thể thần cũng bị ảnh hưởng. Ý chí tập thể xuất hiện quá nhiều tiếng nói khác nhau, ý chí không thể bị ngoại cảnh loại bỏ, cuối cùng sụp đổ ở bên trong.

Đại dương ý thức khổng lồ bị chia năm xẻ bảy, một phần dung nhập vào thi thể thần, một phần dung nhập vào vực sâu tham lam, ý chí mà ông lão có thể khống chế càng ngày càng ít.

"Thầy ơi, kế hoạch vĩnh sinh không tốt đẹp như thầy tưởng tượng đâu, lần này là thầy sai rồi." A Niên cướp đi bông hoa quý giá nhất trong biển hoa. Anh ta biến ký ức của mình về người hướng dẫn thành một con dao sắc bén.

Dưới sự bao vây tấn công của A Niên, thi thể thần và mấy hận ý, ý chí tập thể do ông lão chỉ đạo cũng bị ném xuống vực sâu tham lam.

Cho đến nay, Hàn Phi đã nuốt được thành công Trường Thọ, Thiên Niên và Bất Tử trong viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên. "Vĩnh Sinh" mà Cao Hưng và tổng công ty Vĩnh

Sinh Pharmaceutical muốn nuôi dưỡng ra, cũng đang hoàn thành sự hợp nhất cuối cùng trong vực sâu tham lam của Hàn Phi.

Không ai biết điều này sẽ tạo ra loại quái vật gì, tương lai đang phát triển theo một hướng khó lường.

"Nhà máy máu thịt có thể tự mình tuần hoàn, một biển hoa vô tận được hình thành bởi ý chí tập thể, vực sâu cực ác từ từ giết chết tội nghiệt, còn có bầu trời đầy sao nhân cách được cấu thành lấy nhân cách chữa trị làm trung tâm." Vực sâu của Hàn Phi đã sớm không còn là bộ dạng của trước đây, tất cả những thứ mà hắn nuốt được đang pha trộn và tổ chức lại, theo cách nói của số 2, thì chính là lót đường cho thần mới.

Để tiêu hóa hết tất cả những thứ này vô cùng khó khăn, ý chí của Hàn Phi gần như bị xé nát bởi các sức mạnh khác nhau. Nhưng hắn phải sống sót được trong nỗi đau tột cùng này, hơn nữa còn phải luôn duy trì tỉnh táo, không thể cho Cao Hưng bất kì cơ hội phản kháng nào.

Chỉ có bây giờ nuốt chửng triệt để linh hồn của Cao Hưng, tương lai chờ bản thể của gã trở lại, Hàn Phi mới có thể không lộ ra bất kỳ sơ hở nào, mới có vốn để chiến đấu với gã.

Trong thời gian sở hữu nhân cách tham lam lâu như vậy, Hàn Phi chưa từng trải qua quá trình nuốt chửng đau đớn đến như thế, độ khó khi nuốt được đôi mắt của thần linh là hoàn toàn không thể so sánh với hiện tại.

Hàn Phi không dám có bất kì khinh suất nào. Mặc dù ý chí của máu thịt Cao Hưng còn kém xa bản thể, nhưng cũng là thứ đáng sợ nhất mà hắn từng thấy cho đến bây giờ. Hiện tại hắn giống như đang nuốt một con dao, biết rõ là mình sẽ bị cứa đến chảy máu đầm đìa, chỉ có thể nhắm mắt cưỡng ép ăn thịt đối phương.

Đây là trận chiến cuối cùng giữa hai bên, kẻ thắng được tất cả, kẻ thua sẽ mất đi mọi thứ.

Trong dòng chảy hỗn loạn của thời gian, Hàn Phi tập trung vào việc tiêu hóa ý chí của máu thịt Cao Hưng cùng với Cao Thành. Khi ảnh hưởng của Cao Hưng dần biến mất từng chút

một, Viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên cũng bắt đầu sụp đổ.

Thi thể thần nghìn tay bốn mắt chống đỡ trời đất, khuôn mặt của nó cũng càng ngày càng giống Hàn Phi. Nhưng cũng may, nó không có giống với bóng máu trước kia, mù quáng công kích hắn.

Dường như sở hữu tư duy độc lập, nó đang quan sát và thích nghi với thế giới điện thờ theo cách riêng của mình.

"Cao Thành! Tỉnh lại đi!"

Bên tai mơ hồ vang lên tiếng kêu lo lắng của A Niên, Hàn Phi không có cách nào đáp lại. Mấy hận ý quay trở về vực sâu tham lam, quỷ vực bao trùm viện dưỡng lão và khu vực lân cận cũng tiêu tán.

Nhận biết với thế giới bên ngoài bị chặn lại, mọi thứ trên thế giới dường như không liên quan gì đến Hàn Phi, ý nghĩa tồn tại của hắn có lẽ chính là để giết chết Cao Hưng.

Thân thể bị dịch chuyển mấy lần, nhân cách không ngừng bên bờ vực sụp đổ, loại đau đớn này không biết đã kéo dài bao lâu, cho đến khi âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công nuốt chửng hận ý hạng nhất — Thể tập hợp ý chí Thiên Niên! Giam cầm thất bại, ý chí tập thể sẽ dung hòa vào vực sâu tham lam! Trở thành một phần nhân cách của bạn!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công nuốt chửng hận ý hạng nhất — Bất Tử! Giam cầm thất bại, quỷ vực máu thịt sẽ dung hòa vào vực sâu tham lam! Trở thành một phần nhân cách của bạn!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công đạt được Trường Thọ, Thiên Niên, Bất Tử! Vĩnh Sinh tồn tại ở cấp độ chưa biết sẽ được thai nghén trong nhân cách của bạn!!"

"Vĩnh Sinh (???): Nó không trở thành không thể nhắc đến, nhưng lại cường đại hơn hận ý! Nó không chỉ có máu thịt của

người sống, mà còn có chấp niệm của ma quỷ! Nó bất tử bất diệt, là sản vật cuối cùng của kế hoạch Vĩnh Sinh!"

Nhân cách tham lam của Hàn Phi đã xuất hiện biến hóa mang tính cơ bản, rõ ràng là thế giới của não vực, nhưng lại tràn đầy sức sống. Máu thịt, linh hồn, quỷ quái, các loại chấp niệm và cảm xúc tiêu cực đã xây dựng nên mọi thứ ở đây, khiến nó trông giống như một thế giới luân hồi thực sự tồn tại và không ngừng tự mình tuần hoàn trưởng thành.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Nhân cách tham lam của bạn đã đạt tới giới hạn phạm vi cho phép của thế giới kí ức điện thờ, tiếp tục thỏa mãn dã tâm của bạn, thôn phệ quỷ quái càng cường đại hơn, bạn sẽ hoàn thành nhân cách đột phá lần thứ 9!"

Sau khi âm thanh nhắc nhở của hệ thống kết thúc, Hàn Phi không thể tiếp tục gắng gượng được nữa, cơ thể hắn bất tỉnh trong máu và sương đen, ý chí ngã vào bên trong trăng non và vực sâu.

Điện thờ là căn nguyên không thể nhắc đến, cũng là chấp niệm của bọn họ. Tất cả tội trạng mà Cao Hưng gây ra trong hiện thực, đều là để hiện thực hóa tương lai tồi tệ nhất này. Cũng chính bởi vì gã không ngừng tiến lên trên con đường này, nên thế giới thần linh mới có thể không ngừng cung cấp cho gã sức mạnh và tín ngưỡng. Nhưng bây giờ Hàn Phi và Cao Thành đã làm lung lay nền tảng của điện thờ, phá hủy thế giới được chống đỡ từ ba hồn.

……

"Để tỉnh lại Hàn Phi cần ít nhất thời gian ba ngày." Học sinh số 4 đứng ở bên cạnh bàn, hai tay nó dính đầy máu tươi, giống như vừa mới đánh giết trở về vậy: "Khi những hận ý kia nhận được tin tức, nhất định sẽ động thủ trước, ba ngày chắc là đủ rồi."

"Chắc chắn phải làm như vậy không?" Số 1 lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, từ góc độ của nó vừa vặn có thể nhìn thấy nội thành của thành mới Hy Vọng.

“Nếu như chúng ta không xuất hiện, toàn bộ 600.000 người sống sót ở thành mới Hy Vọng đều sẽ bị tế máu cho Cao Hưng, trở thành sức mạnh cho gã, làm cho điện thờ của gã trở nên cường đại hơn. Những linh hồn bị nuôi nhốt bên trong điện thờ này ngay từ đầu đã được định sẵn cái kết rồi.” Số 2 kiên nhẫn ghép các mảnh ghép trên bàn, khi nói đến đây, nó vừa vặn nhặt mảnh ghép còn thiếu cuối cùng lên: “Bây giờ mảnh ghép cuối cùng đã hoàn chỉnh, chúng ta không cần thiết phải chống lại vận mệnh nữa. Chuẩn bị ra tay thôi, chiến đấu vì tương lai của 600.000 người sống sót, cộng với sinh mệnh của tất cả chúng ta, lần này nhất định phải hồi sinh số 0!”

Chương 906: Bạn và tôi đều là những con quỷ cô độc

Vào một đêm sắc đỏ như máu, đứa trẻ dịu dàng nhất đã giết chết tất cả mọi người.

Trong căn phòng mà người lớn không thể nhìn thấy đó, trên chiếc giường thử nghiệm nơi các bài kiểm tra nhân cách không ngừng lặp đi lặp lại, trong chiếc hộp giam cầm ma quỷ đó. Đôi khi, người còn sống sót lại là người đau khổ nhất.

Nghĩ kỹ lại, cái chết và sự sống, cuối cùng cái nào cần dũng khí hơn?

Chịu đựng tất cả hiểu lầm và vu khống, nuốt nỗi đau vào trong bụng, dang rộng vòng tay ôm lấy tuyệt vọng, đứa trẻ dịu dàng nhất đã trở thành tên điên cuồng loạn nhất.

Anh ta cứ cười suốt, cười không ngừng nghỉ, nhưng tất cả những đứa trẻ bị anh ta giết chết đều biết, kể từ đêm đó anh ta đã không còn vui vẻ nữa.

Đặt miếng ghép hình cuối cùng trong tay xuống, số 2 ghép ra một khuôn mặt trông rất giống Hàn Phi, nhưng có thể khẳng định người trong tranh ghép hình không phải là Hàn Phi, bởi vì trên mặt người đó có nụ cười dịu dàng phát ra từ nội tâm.

“Không cần thông cảm và những cảm xúc vô dụng khác, chúng ta sẽ nhuộm đỏ màn đêm của thế giới điện thờ này.”

Không giống như những đứa trẻ khác, đại não của số 2 được bảo lưu lại, nó đã sống sót theo cách này, trở thành không thể nhắc đến còn sống. Trong khi những đứa trẻ khác còn đang lưỡng lự thì bàn tay của nó đã vươn tới dòng sông vận mệnh.

“Số 3, cùng tớ vào thành.”

Từ trong bóng tối ở góc phòng, một đứa trẻ có cảm giác tồn tại rất thấp bước ra, trông nó rất bình thường, bình thường

đến mức không có nét gì đặc biệt. Sau khi nhìn thấy đứa trẻ này, số 4 vô thức lùi lại, tránh đường ra.

Đứa trẻ số 3 cõng số 2 lên, nó đẩy cánh cửa căn phòng nhỏ ra, đi trên con đường của thành mới Hy Vọng.

Dòng người náo nhiệt, ánh đèn nê-ông phản chiếu lên những khuôn mặt, các cửa hàng ven đường đang phát quảng cáo, nơi này thật giống với Tân Hỗ trong hiện thực, một Tân Hỗ nơi mà thảm họa còn chưa xảy ra.

Chỉ nhìn vào khu chợ đêm nhộn nhịp, người ta sẽ cảm thấy thành mới Hy Vọng quả thực là niềm hy vọng của tất cả những người sống sót, nhưng bên dưới bề ngoài nhộn nhịp và sôi động đó, thành phố này lại ẩn chứa một mặt khác mà ít người biết đến.

Tận cùng của hoan lạc và ồn ào là một khu phố khác, số 3 cõng số 2 băng qua đường chính, đi vào ngõ nhỏ bên cạnh.

Nơi đây là khu vực trung tầng của thành mới Hy Vọng, không cần phải lo bị quỷ quái tấn công như khu vực ngoại vi, tất nhiên cũng sẽ không được hưởng những đặc quyền của khu vực nội thành. Đây là nơi giao thoa của tầng thấp và tầng trên, có đủ loại người sống sót đang vật lộn.

Những ngôi nhà xung quanh dần thay đổi, không còn sáng sủa ngăn nắp nữa, những bức tường cũng bắt đầu trở nên tả tơi, bám đầy rác rưởi và đủ loại hoa văn lộn xộn.

Rác thải trên đường dần dần nhiều lên, trong không khí thoang thoảng mùi ôi thiu, giống như thi thể đã cất giữ quá lâu, hiện đang bốc mùi.

Trong cùng một thành phố, sự khác biệt giữa hai dãy phố như hai thế giới khác nhau, đây có lẽ cũng là một đặc điểm của con người.

“Bộp!”

Cánh cửa gỗ mở ra, một ông lão gầy gò bị ném ra ngoài một cách thô bạo. Sau khi tiếp đất, ông ta mặc kệ vết thương đầy bùn đất và chảy máu, nhanh chóng đứng dậy, ông ta ôm lấy đùi của một người khác như một con chó.

“Đừng đuổi tôi đi, tôi sẽ tìm cách để có tiền, hãy để tôi ở lại thêm một đêm nữa đi! Nếu như quay lại khu ngoại thành, tôi, tôi sẽ chết mất!” Trong mắt ông lão nước mắt chảy xuống, biểu cảm méo mó, trông hơi đáng sợ.

“Biến đi!”

Một chiếc ủng da đá mạnh ông ta ra, sau đó đóng cánh cửa gỗ lại.

Ông lão đập cửa khóc rất lâu, thân thể yếu ớt, trên cánh tay có lỗ kim, bụng quấn băng đen, nếu hoạt động mạnh sẽ rỉ ra máu.

Có vẻ như một số nội tạng của ông ta đã bị lấy mất, bản thân cũng không sống được bao lâu nữa.

“Các người không thể đối xử với tôi như vậy! Tôi đã cho các người tất cả! Các người hãy cứu tôi đi! Để tôi ở lại một đêm nữa đi!”

Số 3 cõng số 2 đi ngang qua ông lão, bọn họ mặc kệ ông lão đang khóc lóc, ông ta dường như cũng không để ý tới bọn họ.

Càng đi sâu vào trong ngõ sẽ càng có nhiều cảnh tượng đen tối. Mọi người đều sống ở trong thành phố mang tên Hy Vọng, nhưng những người này dường như đã sớm quen với đêm tối, từ lâu đã quen với việc ở trong bóng tối của những quy tắc bất thành văn.

Sau khi xua lũ ruồi bay đi, số 3 và số 2 dừng lại trước một cửa hàng ở góc ngõ. Ánh đèn đỏ nhạt chiếu rọi trên đường, khiến biển hiệu của cửa hàng trông có vẻ quỷ dị.

“Hy Vọng Pharmaceutical.”

Đây là một hiệu thuốc, nhưng không có bác sĩ trong nhà, cũng không có kệ để thuốc. Thuốc ở đây dường như không phải là thuốc mà mọi người thường nghĩ đến, mà là nói đến một thứ khác.

Số 3 bấm chuông bàn trên quầy, mười giây sau, tấm rèm cửa đen tuyền được vén lên, một khuôn mặt bóng nhẫy từ sau tấm rèm cửa thò ra.

Đó là một người đàn ông trung niên đeo khăn bịt mắt, cơ thể có phần không hài hòa, vai trái cao, vai phải thấp, chiếc bụng cũng lồi lõm không phẳng, có chỗ nhô lên cao, có chỗ lại lõm xuống, như thể các cơ quan nội tạng bị làm loạn trật tự rồi tổ hợp lại.

Người đàn ông vừa nhìn thấy hai đứa trẻ bước vào thì ánh mắt lập tức sáng, nhìn thấy số 2 không có chân thì càng hưng phấn hơn: "Hoan nghênh quý khách."

Nhìn từ trên xuống dưới, ánh mắt của người đàn ông trung niên nhìn số 2 và số 3 dường như không giống như đang nhìn khách hàng, mà giống như đang đánh giá giá trị hàng hóa hơn.

"Ở đây tôi có bán ba loại thuốc, một loại là thuốc giữ mạng có thể mang đến an toàn, một loại là thuốc cống hiến có thể giúp đỡ người khác, và một loại cuối cùng là thuốc đặc trị có thể mang đến hy vọng."

Nằm bò trên quầy, người đàn ông trung niên trịch thượng nhìn chằm chằm hai đứa trẻ: "Hai người muốn thuốc gì?"

"Có loại thuốc nào có thể khiến người ta hết đau khổ và bị ức hiếp không?" Số 2 quay đầu nhìn về phía tấm màn đen. Nó đến đây không phải để mua thuốc, mà là để tìm người.

"Có! Nhưng hơi đắt." Người đàn ông trung niên khập khiễng vén rèm lên, ra hiệu cho hai đứa trẻ đi vào.

Sau khi số 2 và số 3 vào phòng sau, gã lặng lẽ đến trước cửa hiệu thuốc, đóng cửa lại, treo tấm biển ghi đã đóng cửa lên.

Bên trong hiệu thuốc là một mảnh sân bẩn thỉu bừa bộn. Dưới sự dẫn dắt của người đàn ông, số 2 và số 3 rời khỏi cửa sau của sân nhỏ, tiến vào một căn phòng khác không có cửa sổ.

Trong căn phòng này có rất nhiều ngọn nến làm bằng dầu đặc biệt được thắp sáng, ở giữa phòng có một bức tượng đất sét được bao phủ bởi vải đen.

"Khi thảm họa ập đến, trên thế giới có thêm rất nhiều bệnh tật, mọi người đều sợ hãi và lo lắng, may mắn thay, các cậu

sống ở trong thành mới Hy Vọng, các nhân vật lớn ở khu cốt lõi đã sản xuất ra loại thuốc có thể chữa khỏi bách bệnh." Người đàn ông trung niên đứng sau giá nến, ánh nến lập lòe phản chiếu vẻ mặt kinh dị của gã: "Có điều thuốc ở chỗ tôi không rẻ, cần hai cậu mang ra được đủ đồ để đổi lấy."

Gã lấy ra một vài tấm thẻ bẩn thỉu dưới chân bức tượng đất sét phủ vải đen: "Linh hồn hiến tế cho thần vô danh có thể nhận được sự che chở trong thời gian ngắn, chữa trị nguyền rủa trên cơ thể; nội tạng giao cho những nhân vật lớn trong nội thành, có thể đổi lấy tiền, chữa bệnh cho người nghèo; bán thân, tiếp nhận cải tạo thí nghiệm nguy hiểm, có thể có được sức mạnh, không còn bị ức hiếp nữa, những thứ này chính là những loại thuốc mà cửa hàng của tôi bán."

Mỗi một tấm thẻ đại diện cho một loại thuốc, cũng là một sự lựa chọn.

"Vậy thì chúng tôi sẽ hiến tế linh hồn của mình đi." Đưa tay vén tấm vải đen lên, số 2 lộ ra một bức tượng đất sét không có khuôn mặt.

"Được, đây tuyệt đối là lựa chọn chính xác nhất, bây giờ tôi sẽ đi chuẩn bị." Nhìn số 2 không có hai chân, người đàn ông trung niên cho rằng mình đã có kinh nghiệm mua "thuốc" trước đây rồi, cho nên cũng không nghi ngờ gì.

Lắc lắc chiếc chuông trong tay, cánh cửa bí mật của căn hầm được mở ra, một mùi hôi thối nồng nặc phả ra, tiếng xiềng xích từ dưới đất truyền đến.

Không lâu sau, một đôi cánh tay gầy guộc bưng một cái mâm xuất hiện, một đứa trẻ đã bị cải tạo nhiều lần từ trong hầm đi ra.

Hai mắt của nó đã bị móc mất, hai chân bị quấn xiềng xích, cơ thể bình thường ban đầu bị biến thành một đứa trẻ dị dạng xấu xí với thương tật vĩnh viễn do liên tục phẫu thuật biến đổi.

"Mau lên! Đừng có lề mề!" Thái độ của người đàn ông trung niên đối với cậu bé vô cùng gay gắt, đánh mắng chắc hẳn là chuyện thường xuyên như cơm bữa.

Sợ hãi run lẩy bẩy, cậu bé đặt tế phẩm phụ trợ trên mâm lên đế cắm nến. Ngay khi vừa làm xong mọi thứ, nó chuẩn bị chạy trốn về phía hầm thì sợi xích trói hai chân lại bị số 3 giẫm lên.

Số 3 trông rất bình thường nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của cậu bé, sau đó nó lấy từ trong túi ra một cuốn sổ ghi tên hàng trăm đứa trẻ, trong đó có hơn 70 cái tên đã bị gạch đi.

"Tìm được rồi." Yên lặng cất quyển ghi chép đi, số 3 cười với số 2.

"Nếu như hai cậu có hứng thú với đứa bé này, sau khi hiến tế xong có thể mang nó đi." Người đàn ông trung niên nở một nụ cười nham hiểm trên mặt: "Được rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu hiến tế đi, duỗi tay của hai cậu ra, làm theo các bước mà tôi nói."

Người đàn ông trung niên rút ra một con dao dính máu từ sau bức tượng đất sét, cậu bé sợ hãi ngã quỵ xuống đất, ánh mắt tràn đầy kinh hãi.

"Quá khứ của ngụy thần thật khó coi, cho dù gã có thu thập bao nhiêu vận mệnh bi thảm và tuyệt vọng, cũng không thể mang lại cho mình bất kỳ sự an ủi nào." Số 2 liếc nhìn người đàn ông trung niên một cái. Đối phương dường như bị một sức mạnh nào đó chi phối, biểu cảm trên mặt hung dữ tàn nhẫn, sau đó gã đâm con dao vào ngực mình!

Hai tay gã điên cuồng chém vào thân thể của mình, cảnh tượng này vô cùng quỷ dị.

"Ai có thể nghĩ tới, thần linh lại giấu một linh hồn của mình vào trong một đứa trẻ thấp kém nhất?" Số 3 ngồi xổm trước mặt cậu bé: "Cậu tên là gì? Hai mắt cậu là bị mù từ lúc nào? Người nhà của cậu ở đâu? Chuyện hối tiếc nhất mà cậu đã từng làm là gì?"

Số 2 và số 3 biết một linh hồn của thần linh được giấu trong một đứa trẻ nào đó ở thành mới Hy Vọng. Mấy câu hỏi mà số 3 nêu ra đã khiến đứa trẻ trước mặt nó càng thêm hoảng sợ.

Chương 907: Không biết sợ hãi là bước đầu tiên hướng tới kì tích

Cậu bé mù run rẩy bò về phía sau, mãi cho đến khi lưng chạm vào đế cắm nến trên bàn mới dừng lại.

Ngọn nến đang cháy từ trên bàn lăn xuống, khi dầu sáp nóng sắp nhỏ xuống mặt, số 3 vươn tay che lên đỉnh đầu của nó.

"Trả lời câu hỏi của tôi."

Số 3 không hề cảm thấy đau, khuôn mặt bình thường của nó cách thiếu niên rất gần, bây giờ cậu bé có làm gì đi chăng nữa, cũng không thể nào trốn thoát được.

"A a a a…" Cậu bé ấp úng, vươn tay móc vào trong cổ họng, số 3 banh miệng của nó ra mới phát hiện, nửa sau hàm răng của cậu bé có kết nối với một khối sắt có thể chặn họng lại.

Những đứa trẻ làm việc trong "hiệu thuốc Hy vọng" này không cần có mắt và có mũi, bọn họ cho dù có nghe thấy mệnh lệnh của "ông chủ", cũng không thể tiết lộ bí mật ra ngoài.

Gỡ khối sắt ra, cậu bé nằm vật ra đất thở hổn hển, việc đầu tiên nó làm sau khi lấy lại sức là bò về phía thi thể của người đàn ông trung niên, nhặt con dao và đâm thật mạnh vào ngực người đàn ông kia.

Sau khi trả thù đối phương xong, nó còn dùng tay chạm vào vết thương của gã, dùng phương thức này để "thưởng thức" "tác phẩm" của mình.

Khạc ra máu trong miệng, cậu bé ném con dao đi rồi thẫn thờ đứng trước bức tượng đất sét: "Tôi tên là Tố Tâm, trong chín đứa trẻ bị lừa gạt, chỉ có tôi còn sống sót."

Hình như vì đã lâu không nói chuyện nên giọng cậu bé bị ngắt quãng, khiến cho người nghe rất khó chịu.

“Bố mẹ và em trai tôi đều là những người sống sót chạy trốn đến thành mới, chúng tôi vốn nghĩ nơi đây là thiên đường, nhưng sau khi bén rễ ở đây, chúng tôi mới nhận ra rằng đây chỉ là thiên đường của một số người.”

“Bố và mẹ tôi sống rất thận trọng, tôi thường xuyên coi thường bọn họ. Trước đây chỉ cảm thấy bọn họ thật mất mặt, nhưng giờ tôi mới biết mình là một cậu bé xấu xa đến mức nào. Để tôi và em trai có thể vào khu giữa thành, bọn họ đã cùng nhau đi đến một tòa nhà bị quỷ quái chiếm giữ ăn cắp vật nguyền rủa.”

“Một lần may mắn chẳng có ý nghĩa gì, trong một buổi sáng bọn họ rời đi thì đã không bao giờ quay lại nữa.”

“Các thành viên của đội hộ vệ sắp xếp cho những người sống sót ra ngoài nhặt rác đã phát hiện ra hoàn cảnh của gia đình tôi, vì sự đóng góp của bố mẹ tôi, phó đội trưởng đã đưa chúng tôi đến khu giữa thành.”

“Tuy nhiên, cuộc sống tươi đẹp trong tưởng tượng đã không bắt đầu, ông ta đã bán tôi và em trai cho một “cửa hàng”, sau khi “cửa hàng” mất đi giá trị, chúng tôi đã bị bán vào một “hiệu thuốc”.

“Hai mắt của tôi chính là đã bị mất trong hiệu thuốc. Những gì xảy ra tiếp theo hai người cũng đã thấy rồi đấy, tôi trở thành người làm thuê trong hiệu thuốc, phụ trách chuẩn bị những tế phẩm cần thiết cho nghi thức lễ tế trong tầng hầm tối tăm này.”

Giọng nói của cậu bé ngày càng trôi chảy hơn, cho dù gặp phải chuyện kinh khủng như vậy nhưng nó vẫn không từ bỏ hy vọng sống.

“Cậu vẫn còn có một vấn đề chưa trả lời tôi.” Số 3 lau đi sáp nến đọng lại trên mu bàn tay, sau đó năm ngón tay khóa chặt cổ cậu bé: “Chuyện hối tiếc nhất mà cậu đã từng làm là gì?”

“Điều hối tiếc nhất của tôi đó là vào buổi sáng mấy năm trước đó, đã không ngăn bố mẹ lại. Nếu như bọn họ vẫn còn, thì những bi kịch sau này đã không bao giờ xảy ra” Cậu bé

không hề có ý muốn giãy giụa, giống như con cá cuối cùng để mặc người ta chém giết trên thớt.

"Cậu chắc chứ?" Số 3 hỏi lại lần nữa, như thể câu hỏi này vô cùng quan trọng.

"Đương nhiên." Cậu bé khó khăn gật đầu.

Thấy cậu bé quả quyết như vậy, số 3 móc trong túi ra quyển sổ: "Cậu hối hận đã không ngăn bố mẹ lại, nhưng lại không hối hận vì đã luôn làm cho bố mẹ buồn? Không hối hận vì đã bán em trai cho thương gia của đội hộ vệ? Không hối hận đã hiến tế linh hồn cho tà thần của hiệu thuốc? Không hối hận khi để có thể sống sót trong hiệu thuốc, đã tự tay giết chết tám đứa trẻ khác sao?"

Mỗi khi số 3 nói một câu, sắc mặt của cậu bé đều trở nên tái xanh. Vốn tưởng rằng sau khi người đàn ông trung niên chết đi, sẽ không ai biết trước đó cậu ta đã làm những gì, không ngờ số 3 và số 2 đã điều tra rõ ràng mọi thứ.

"Cậu càng cố gắng giãy giụa, vận mệnh sẽ càng dẫn cậu đến một nơi tăm tối hơn. Cậu chính là đứa trẻ đáng thương nhất, đáng khinh bỉ nhất, tuyệt vọng nhất và không đáng được đồng cảm nhất." Khép cuốn sổ lại, số 3 quay sang nói với số 2: "Chúng ta tìm thấy rồi."

"Đúng vậy, vận mệnh của đứa trẻ này tôi không thể nhìn rõ, trong thế giới ký ức điện thờ, chuyện này chỉ xảy ra với những người có liên quan đến Cao Hưng." Tay của số 2 chạm vào hốc mắt cậu bé, tất cả xiềng xích vô hình trên cơ thể cậu bé đều bị phá vỡ, vận mệnh ban đầu của nó đã bị số 2 cưỡng bức thay đổi.

"Tôi không biết các người đang nói cái gì? Tôi thừa nhận mình đã làm một số chuyện rất xấu, nhưng đó chỉ là vì tôi muốn sống mà thôi! Các thiếu gia sống dưới ánh mặt trời như các người làm sao có thể hiểu được cuộc sống của những đứa trẻ đường phố trong thành phố bên ngoài?" Cậu bé mù bị vạch trần, cảm xúc trở nên kích động.

"Chúng ta là những đứa trẻ sống dưới ánh mặt trời?" Số 3 và số 2 đều cười phá lên: "Mặt trời mô phỏng trong phòng thí

nghiệm quả thực rất chói mắt, hầu như đứa trẻ nào cũng đều bị bỏng."

"Tôi thật sự không hiểu hai cậu đang nói cái gì! Cũng không rõ tại sao hai cậu lại nhắm vào tôi, tôi không có bất kì giá trị lợi dụng gì với các cậu, nội tạng của tôi đã bị bọn họ cướp đi, thân thể bị cải tạo, chỉ có thể miễn cưỡng sống trong lòng đất. Tôi đã cho đi tất cả, hai cậu vẫn không muốn tha cho tôi à?"

"Có lẽ ngay cả cậu cũng không biết giá trị của chính mình?" Vặn đứt đôi chân dị dạng của cậu bé, số 3 lôi chân nó ra khỏi ổ khóa lớn màu đen, sau đó lại bịt miệng nó lại, buộc nó và nhét vào trong một cái bao tải.

Một tay kéo bao tải đi, số 3 cõng số 2 bước ra khỏi hiệu thuốc.

Những người xung quanh dường như hoàn toàn không nhìn thấy bọn chúng, cũng không ai đứng ra ngăn cản. Bọn chúng đi xuyên qua con ngõ tối, tiến vào khu chợ đêm đông đúc, đi giữa tiếng ồn ào của những người bán hàng rong.

"Thông báo cho những người khác, phân hồn của Cao Hưng đã tìm thấy, hãy bảo bọn họ toàn bộ tập trung tại địa điểm đã định trước."

Một thành viên đội hộ vệ đi ngang qua số 2, nghe thấy nó như đang nói một mình. Ánh mắt chậm rãi thay đổi, chần chờ một chút, nó lập tức xoay người hướng một phương hướng khác chạy đi.

Mười phút sau, trên đường phố người đi bộ càng ngày càng ít, số 3 kéo bao tải đi tới chỗ giao nhau giữa khu giữa thành khu nội thành.

Khi bọn chúng tiến vào trong phạm vi 100 mét của nội thành, hai thành viên đội hộ vệ đã đích thân mở cổng phụ của nội thành cho bọn chúng.

Mọi thứ dường như đã được sắp xếp trước, ánh mắt của thành viên đội hộ vệ trên đường đi đều rất kỳ lạ, đờ đẫn lơ đãng, giống như những con rối bị điều khiển.

Mãi đến sau khi thay ca, ánh mắt của bọn họ mới dần dần khôi phục, mà số 3 và số 2 đã tiến vào trong khu nội thành phòng ngự nghiêm ngặt.

"Được rồi, ở đây không còn việc của hai người rồi." Số 2 nói với hai thành viên đội hộ vệ. Sau khi nghe xong, vậy mà hai người đó lại rút hết dao của mình ra, không chút do dự đâm vào ngực đối phương.

"Hụ hụ!" Số 3 ho khan một tiếng, hai thành viên đội hộ vệ mới dừng lại, bọn họ ngơ ngác xoay người rời đi.

"Tất cả mọi người đều sẽ chết, cần gì phải làm chuyện dư thừa?" Chỉ nghe giọng nói của số 2, không thể đoán được tâm trạng của nó là gì.

"Không có lý do gì hết, tôi chỉ là vô thức làm thế thôi." Trên khuôn mặt bình thường của số 3 hiện lên một nụ cười: "Trong đời người, có rất nhiều khoảnh khắc được thực hiện một cách tùy ý. Tôi cảm thấy cũng chính những hành vi vô thức này mới tạo thành một vận mệnh có vô số nhánh rẽ."

"Đó chỉ là ngụy biện của những kẻ thất bại mà thôi, bọn họ thường luôn đổ lỗi cho vận mệnh, tôi không hy vọng cậu cũng trở thành người như vậy." Thái độ của số 2 đối với số 3 hoàn toàn khác với những đứa trẻ khác, trong mắt nó, dường như chỉ có số 1 và số 3 tồn tại ngang hàng với mình.

Loại bình đẳng này không có ý nghĩa gì đặc biệt, chỉ là theo quan điểm của số 2, số 1 và số 3 không phải là đối tượng cần bảo vệ, mà bọn chúng là những người muốn đứng lên để bảo vệ những đứa trẻ khác.

"Tôi không có bất kỳ ý tưởng nào về việc kiểm soát vận mệnh của mình, tôi chỉ không muốn bị thay đổi một lần nữa."

Nghe số 3 nói như vậy, số 2 không nói nữa. Năng lực nhân cách của số 3 rất đặc biệt, câu nói đó của nó dường như còn có hàm ý khác.

Khu nội thành rõ ràng là phồn hoa và ngăn nắp hơn khu giữa thành. Hầu như tất cả những thứ do xã hội loài người sản xuất ra đều có thể tìm thấy ở đây. Khu nội thành của thành mới

Hy Vọng mới là hạt giống cuối cùng của xã hội loài người, ít nhất là những người sống ở đây là nghĩ như vậy.

Đi đến cuối con đường sạch sẽ ngăn nắp, ở nội thành đắt đỏ từng tấc đất, kiến trúc độc lập phía trước số 2 có một vườn hoa rất rộng.

Cuối khoảng sân đầy hoa tươi là tấm biển quảng cáo cửa hàng chính của Hy Vọng Pharmaceutical.

"Tôi cũng muốn cứu rất nhiều người, nhưng có đáng không?"

Số 3 bước vào trong kiến trúc, những đứa trẻ khác đang dọn dẹp vết máu. Bọn chúng phủ vải đen lên tất cả những bông hoa đang nở rộ, thổi tắt tất cả nến trong hiệu thuốc.

"Chúng tôi đều đã chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt đầu." Số 4 chỉ vào bức tượng đất sét đặt ở trung tâm cửa hàng chính: "Tôi đã phải tốn rất nhiều công sức mới có thể chuyển bức tượng này ra khỏi hầm đấy."

"Cảm ơn." Số 2 gật đầu, ra hiệu cho số 3 thả cậu bé mù ra.

Cả hai mắt đều bị móc mất, cậu bé với cơ thể bị biến dạng nặng nề nằm trên mặt đất, khóc thút thít trong vô vọng, ai nhìn vào cũng cảm thấy rất đáng thương.

"Chính là thằng nhóc này sao? Trông thật sự rất thảm." Đi đến bên cạnh cậu bé, số 4 cau mày nói: "Có điều trên người nó không có một tia tử ý nào, bản thân nó có khát vọng sống rất mãnh liệt, nếu như chúng ta không nhúng tay vào, chắc là nó có thể thê thảm như vậy mà sống tiếp."

"Vận mệnh đã bị tôi thay đổi, để số 1 tới đây đi, làm theo kế hoạch ban đầu đã định." Số 2 dường như không có cảm xúc phức tạp của người bình thường, tất cả những gì nó làm cuối cùng đều là để viết lại vận mệnh.

"Các người muốn làm cái gì!" Cậu bé mù nằm dưới đất đột nhiên hỏi, trong miệng phun ra khối sắt và hai cái răng.

Cậu bé mù không hề thật thà như vẻ bề ngoài, nó chưa bao giờ từ bỏ ý định trốn khỏi hiệu thuốc. Để có thể thuận lợi mở miệng nói, nó đã sớm âm thầm đập răng của mình đi.

“Việc chúng ta phải làm rất đơn giản, giết chết cậu trước, để khiến cho tất cả hận ý xung quanh rơi vào điên cuồng, phá vỡ các bước tế máu của các người, nhận hết tất cả tế phẩm thay cho cậu.”

“Mày là đồ điên! Tao hoàn toàn không biết cái gì mà hận ý với tế máu! Chuyện này thì liên quan gì đến tao!” Cậu bé mù chưa bao giờ tuyệt vọng như bây giờ, số 2 mang đến cho nó cảm giác uy hiếp chưa từng có.

“Đừng giãy giụa nữa, Cao Hưng.” Sau khi số 2 nói ra cái tên Cao Hưng kia, thịt hỏng trong hốc mắt đen kịt của cậu bé mù động đậy một cái, sau đó máu chảy ra, nó đau đớn bịt mắt mình lại.

“Không thể nào! Tôi chưa bao giờ làm những chuyện đó! Tôi chỉ muốn sống! Tôi chỉ muốn sống như bao người khác!”

Thịt hỏng trong hốc mắt xuất hiện những vết nứt, nó dùng năm ngón tay túm lấy bùn đất trên mặt đất, muốn cố gắng đứng dậy.

“Trong hiện thực, chắc là mày cũng đã trải qua một ngày như vậy, phẫn nộ và sợ hãi dày vò tâm trí, chịu đựng nỗi đau thấu tim gan, không cam lòng khuất phục vận mệnh, cho dù cuối cùng biến thành một con quái vật ai thấy cũng phải sợ.” Số 1 đẩy cửa bước ra từ phía sau bức tượng đất sét, thân hình nó cao lớn khiến những đứa trẻ có cảm giác an tâm.

Thấy số 1 xuất hiện, số 2 cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Tao không có gì hết! Tao không giống với lũ quái thai chúng mày sinh ra đã sở hữu nhân cách! Tao chỉ muốn sống mà thôi! Tao đã làm gì sai sao!” Máu chảy dọc theo hốc mắt, thịt hỏng từ từ bị xé toạc, hai con ngươi đen kịt hôi thối đang đảo lộn.

“Thế những người bị mày giết chết, bọn họ đã làm gì sai sao?” Số 1 giơ cánh tay lên, vào khoảnh khắc đó, tất cả những bức tượng đất sét không mặt ẩn giấu trong thành mới Hy Vọng bắt đầu run rẩy, những sợi xích vô hình quấn quanh cổ tay của số 1.

Những xiềng xích vận mệnh đó rất giống với những xiềng xích mà số 2 đã sử dụng trước đây, chỉ là bọn chúng hoàn toàn được làm từ những vong hồn, bên trên còn có máu bẩn đang chảy.

“Khi vận mệnh của đa số mọi người có thể được quyết định bởi số ít, vậy thì bản thân vận mệnh đó sẽ mất đi ý nghĩa ban đầu, sự tồn tại của tao chính là để phá vỡ nó.” Kéo theo xiềng xích của tất cả vong hồn, niềm tin của số 1 tập trung vào nắm đấm phải, từng chút một đến gần đôi mắt của cậu bé.

“Nhân cách không biết sợ hãi?” Khi đồng tử hoàn toàn mở to trong thịt hỏng, một giọng nói khác phát ra từ miệng cậu bé.

Xiềng xích vận mệnh trói chặt cánh tay của số 1, tất cả các bức tượng đất sét ở đầu kia của sợi xích bắt đầu nứt ra!

“Không biết sợ hãi chỉ là bước đầu tiên hướng tới kì tích.”

Chương 908: Điên hết rồi

Tất cả sự xuất hiện của kì tích, đều đi kèm với một cảm giác mạnh mẽ rằng mình nhất định sẽ thành công.

Số 1 chắc chắn mình có thể phá vỡ gông xiềng của vận mệnh. Nó biết phía sau lưng mình còn có những đứa trẻ khác, nó tin tưởng nếu mọi người đoàn kết với nhau thì việc gì cũng có thể làm tốt.

Những đứa trẻ khác cũng tràn đầy tin tưởng vào số 1, không đứa nào dám dao động. Bởi vì bọn chúng đã có sự chuẩn bị từ trước để số 1 có thể tạo ra kỳ tích mới.

"Bất kể là nhân cách gì, trong điện thờ của tao, không ai có thể giết được tao!" Máu thịt đã hỏng bị xé ra, con ngươi đỏ như máu ngưng tụ bởi tuyệt vọng nhìn chằm chằm số 1, phân hồn của Cao Hưng ẩn nấp trong máu thịt của đứa trẻ mồ côi đã thức tỉnh.

"Khi chúng tao quyết định truy sát mày, thì chúng tao đã kiểm tra hết tất cả chi lưu vận mệnh rồi. Theo như tao thấy, mày không có bất kì hy vọng chạy thoát nào cả." Lặng lẽ đứng bên cạnh số 1, số 3 lại lật giở quyển sổ ghi chép cũ kĩ ra: "Vì để số 1 tung ra quyền này, hai ngày trước chúng tao đã tìm ra vị trí của tất cả các tượng thần, đồng thời thao túng nhân viên hiệu thuốc canh giữ các tượng thần đất sét để bọn họ vô tình thêm vật nguyền rủa của thần mới vào trong tế phẩm của mày."

Số 2 chậm rãi giơ cánh tay lên, sợi xích quấn quanh cổ tay số 1 bắt đầu nới lỏng. Hai cỗ sức mạnh của không thể nhắc đến va chạm vào nhau, từng mắt xích của sợi xích run lên bần bật.

Đồng tử màu máu trong hốc mắt cậu bé ý thức được nguy hiểm, hai đồng tử khẽ chuyển động, dường như là muốn rời khỏi thân thể này.

“Vô dụng thôi.” Số 3 trải quyển sổ ra, trên đó viết mấy trăm cái tên những đứa trẻ, có điều chỉ có hơn 70 cái tên bị gạch chữ thập đỏ: “Quyển sổ này là cố ý để cho mày nhìn thấy, tất cả những đứa trẻ có thể chống đỡ được linh hồn của mình đều đã bị chúng tao khống chế rồi.”

Lật sang trang tiếp theo của quyển ghi chép, những cái tên đẫm máu tràn ngập trong đôi mắt của cậu bé.

“Chúng tao không phải là ngẫu nhiên tìm được mày, mà là ngay từ đầu đã chốt mày rồi, cho đến khi đã cắt đứt mọi đường lui của mày, mới đi tìm mày ngả bài thôi.” Số 3 tùy ý đốt quyển ghi chép đi, ánh mắt nhìn sang số 1: “Mọi kỳ tích phát sinh đều có vô số bước đệm và sự trùng hợp. Trong quá trình tao tạo ra bước đệm, thì số 2 tạo ra sự trùng hợp, số 1 chính là bản thân kỳ tích.”

“Bùm!”

Một sợi xiềng xích vận mệnh bị phá vỡ, sau đó vô số xiềng xích có nhuốm máu tội lỗi sền sệt cũng bị phá vỡ ở bên trong thành mới, không gì có thể ngăn cản được ý chí của số 1.

Sức mạnh nhân cách của nó xuyên qua cơ thể cậu bé mù, đánh vào linh hồn xấu xa trong cơ thể nó.

Ổ khóa lớn giam giữ thành phố dường như đã bị phá vỡ. Khi linh hồn đó bị phân năm xẻ bảy, những đám mây trên bầu trời đêm cũng trở nên nhạt hơn rất nhiều, ánh sao đã mất từ lâu rơi xuống đống phế tích của nền văn minh.

“Chúng mày……”

Linh hồn bi thảm tượng trưng cho quá khứ của Cao Hưng có thực lực yếu nhất, nó phải một mình gánh chịu sự phản phệ của vận mệnh. Nhưng cho dù là như vậy, muốn giết chết được nó cũng không hề dễ dàng.

Chỉ cần bên trong thành mới Hy Vọng vẫn còn đứa trẻ mồ côi tuyệt vọng đáp ứng yêu cầu của nó, thì bất cứ lúc nào linh hồn của nó đều có thể chuyển đến; chỉ cần bên trong thành mới Hy Vọng vẫn còn tồn tại một tượng đất của nó, thì bất cứ lúc nào nó cũng có thể huy động sức mạnh của điện thờ.

Tàn hồn Cao Hưng nhìn từ góc độ nào cũng không thể thua, vậy mà lại bị những đứa trẻ cũng từng trải qua sự tuyệt vọng sâu sắc nhất này giết chết. Bọn chúng đều quá hiểu suy nghĩ của đối phương rồi, bởi vì bọn chúng đều là những người đã từng phải vật lộn để sinh tồn trong tuyệt vọng và đau đớn.

"Linh hồn tượng trưng cho hiện tại của mày bị nuốt chửng, linh hồn tượng trưng cho quá khứ của mày cũng đã bị giết chết, nếu như ngay cả tương lai của mày cũng không bảo vệ được, vậy thì điện thờ này sẽ bị lật đổ hoàn toàn." Số 2 dường như là cố ý nói như vậy. Sau khi nghe được lời của nó, tàn hồn Cao Hưng trong người cậu bé mù hét lên một tiếng chói tai.

Trước khi nó hồn phi phách tán, đã phá hủy tất cả các tượng thần ở thành mới Hy Vọng. Một cỗ khí tức của không thể nhắc đến lấy khu nội thành làm trung tâm, lan sang đô thị bỏ hoang bị quỷ quái chiếm giữ.

Không bao lâu sau, ánh sao trên bầu trời đêm bắt đầu méo mó, những hận ý đan xen vào nhau ở bên rìa thành phố, vô số quỷ quái đi ra từ trong các tòa nhà ẩn nấp.

Trăm quỷ tuần đêm là không đủ để mô tả loại kinh dị này, Cao Hưng cảm nhận được mối đe dọa, nó sẽ tạo ra một làn sóng thảm họa mới!

Cảnh báo cấp cao nhất vang lên ở vùng đệm của thành mới Hy Vọng, vang vọng không trung của thành mới. Những hận ý vốn dĩ đang chuẩn bị tế máu thành mới Hy Vọng, dưới sự kích thích của Cao Hưng đã bắt tay vào thực hiện trước thời hạn!

Trong nội thành ánh đèn bắt đầu tắt đi từng vùng, tiếng bước chân hỗn loạn không ngừng vang lên, cửa lớn nội thành mở ra, lực lượng chiến đấu nòng cốt của thành mới Hy Vọng đang điều động khẩn cấp.

Thành phố đại diện cho hy vọng cuối cùng của nhân loại này đã hưởng thụ hòa bình quá lâu, giờ đây nó giống như một con thú khổng lồ vừa mới thức dậy, vùng vẫy móng vuốt sắc nhọn đã lâu không sử dụng trong cơn hoảng loạn.

Còi báo động nhanh chóng thay thế cho mọi âm thanh, các cư dân của thành phố trốn trong nhà của mình, cả thành phố

chìm trong bóng tối.

"Chúng ta làm như vậy… chắc là đúng chứ?" Số 4 tận mắt chứng kiến sự biến hóa của thành phố, mà đây mới chỉ là bắt đầu, mấy ngày tiếp theo còn sẽ phát sinh càng nhiều những chuyện tàn khốc khủng khiếp hơn nữa.

"Suy nghĩ của hận ý và một số lãnh đạo cấp cao ở thành mới Hy Vọng là đồng nhất, bọn họ trong ngoài phối hợp để tế máu tất cả cư dân của thành phố. Nếu như chúng ta không can thiệp, kế hoạch của bọn họ sẽ tiến hành thuận lợi, sẽ càng khó khăn hơn để chặn bọn họ lại nữa." Số 2 quay đầu nhìn số 4 một cái: "Bây giờ hai bên đều chưa chuẩn bị sẵn sàng, là có lợi nhất cho chúng ta, hỗn loạn cũng có thể để cho càng nhiều người sống sót chạy thoát hơn."

Số 2 không phải là người tốt, đương nhiên cũng không phải người xấu. Một người có thể nhìn thấy vận mệnh như nó xét về mức độ nào đó đã không được coi là người nữa rồi.

Linh hồn tượng trưng cho quá khứ bi thảm của Cao Hưng đã bị số 1 đập tan, mảnh vỡ linh hồn bị số 2 thu thập, tất cả những đứa trẻ dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi khu nội thành.

Bây giờ toàn thành phố cảnh giới nghiêm ngặt, các học sinh của lớp 7 cũng không vội rời đi, dù sao thì tế máu bắt đầu từ thời khắc này mới được coi là chính thức bắt đầu.

Trở về một nhà dân ở khu trung tâm của thành phố, bọn chúng bước vào hầm trú ẩn dưới lòng đất mà chủ nhà đã tự đào cho mình, bên trong là một tế đàn mới được xây dựng trong vài ngày qua.

Tế đàn rất mới, nhưng trong thời gian rất ngắn đã hoàn thành rất nhiều lần hiến tế. Tượng thần trên tế đàn giống như người sống vậy, tràn đầy thần tính, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể mở mắt ra.

"Số 0, mau tỉnh lại đi, chúng ta không muốn nợ anh cái gì nữa."

Số 2 lấy mảnh vụn linh hồn của Cao Hưng làm tế phẩm, hiến tế cho tiếng cười điên cuồng. Ngay khoảnh khắc hoàn thành hiến tế, tượng thần của tiếng cười điên cuồng đã thực sự

có dấu hiệu máu thịt hóa, nói không chừng trong tương lai, tiếng cười điên cuồng thực sự có thể bước ra khỏi tượng thần!

"Tượng thần và tế đàn của Cao Hưng đã bị phá hủy rất nhiều, nhưng không loại trừ khả năng những kẻ phản bội của thành mới Hy Vọng sẽ tiếp tục xây dựng những tế đàn mới cho nó. Chúng ta phải cướp đoạt huyết thực trước khi bọn họ hoàn thành việc hiến tế."

Chiến tranh giữa thành mới Hy Vọng và thành cũ Tân Hỗ đã nổ ra, đây là trận chiến giữa cứ điểm mạnh nhất của người sống sót và tất cả những quỷ quái hận ý. Vùng đệm trải dài hơn mười cây số sẽ trở thành một nhà máy máu thịt, sinh tử tồn vong, hai bên đều không thể nào rút lui.

Mặt đất run rẩy, bầu trời đêm kêu gào, mưa đen cuồn cuộn trên bầu trời, trong gió tràn ngập mùi máu tanh.

Đây mới chỉ là đêm đầu tiên, mà đã có vô số quỷ quái và người sống sót hồn phi phách tán.

……

"Hàn Phi, Hàn Phi!"

Bên trong sự mơ hồ mờ mịt, có người đang gọi một cái tên. Hai đồng tử của Hàn Phi dần dần trở nên có tiêu điểm, rất nhanh hắn đã ý thức được một chuyện.

Bản thân đang mượn thân phận của Cao Thành, tất cả mọi người trong thế giới ký ức điện thờ đều sẽ gọi hắn là Cao Thành, chứ không phải là Hàn Phi.

Nhìn theo phương hướng tiếng gọi, dường như Hàn Phi nhìn thấy một bản thân khác. Anh ta cách Hàn Phi rất xa, hai bên không cách nào chạm được vào nhau.

"Tiếng cười điên cuồng?"

Sau gáy truyền đến đau đớn dữ dội, toàn thân như muốn rã rời, Hàn Phi đột nhiên mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm ở bên trong vực sâu tham lam.

Hắn cũng không biết mình đã hôn mê bao lâu, sau khi cưỡng ép nuốt chửng linh hồn tượng trưng cho hiện tại của

Cao Hưng, thế giới nhân cách của hắn đã phát sinh biến hóa kinh thiên động địa.

Bầu trời sao, vực sâu, đỉnh đầu là dải ngân hà được tạo thành từ nhân cách, dưới chân là biển hoa được tạo thành từ các linh hồn, sinh mệnh và cái chết hình thành một vòng tuần hoàn gần như hoàn hảo ở đây. Bên trong thế giới nhân cách của hắn vậy mà cũng bắt đầu sinh ra một số sinh mệnh kỳ lạ.

"Đây thật giống như một thế giới ký ức điện thờ của không thể nhắc đến!"

Sử dụng tất cả những kinh nghiệm, ký ức và tích lũy trong quá khứ làm khuôn khổ để xây dựng một thế giới điện thờ độc lập, Hàn Phi phát hiện ra rằng dường như mình đã tìm ra một con đường khác, một con đường mà Phó Sinh chưa bao giờ thử.

"Hóa ra người sống không cần phải làm quỷ, không cần trở thành không thể nhắc đến, cũng có thể đạt tới trình độ này."

Trong tương lai tồi tệ nhất của Cao Hưng, Hàn Phi đã thực sự nhìn thấy hy vọng phù hợp nhất cho mình.

"Hệ thống nhắc nhở nói, mình đã đạt đến giới hạn thức tỉnh nhân cách trong thế giới ký ức điện thờ, điều này liệu có phải cũng tương đương với việc nói cho mình biết, nếu như nhân cách có thể đột phá lần 9, vậy là mình đã vô cùng gần với không thể nhắc đến?"

Bản thể của Cao Hưng là không thể nhắc đến, vì vậy rất khó để sinh ra không thể nhắc đến thứ hai trong thế giới ký ức điện thờ của nó, giới hạn của sức mạnh là hận ý hạng nhất.

Nhưng Hàn Phi không chuẩn bị tuân theo quy tắc điện thờ của Cao Hưng. Hắn vô cùng phản nghịch, trong lòng lúc nào cũng chỉ nghĩ làm sao để giết thần, làm sao để mình trở thành chủ nhân của điện thờ.

Nhìn "thế giới cực ác" đang sáng bừng sức sống, Hàn Phi cảm thấy mọi nỗ lực của mình đều rất đáng giá.

Ô nhiễm tinh thần đã không còn có thể ảnh hưởng đến hắn, sở hữu hai mắt của thần linh và nhà máy máu thịt, khống chế

nước đen và tuyệt vọng, nếu muốn chính hắn cũng có thể trở thành nguồn ô nhiễm tinh thần lớn nhất.

Tất cả nhân cách trên bầu trời cũng hợp thành một thể thống nhất với nhân cách chữa trị, ý chí và sức mạnh tinh thần của Hàn Phi đã tăng lên gấp mười lần so với trước đây. Sự cải thiện này được lưu giữ vĩnh viễn, cho dù hắn có rời khỏi thế giới ký ức điện thờ, ý chí của hắn cũng sẽ không thay đổi.

Dùng trái tim để cảm nhận, hiện tại Hàn Phi đã có thể đồng thời khống chế từ bốn đến bảy hận ý, quan trọng nhất là hắn còn có con át chủ bài hàng đầu — Vĩnh Sinh.

Vĩnh Sinh ngủ say ở trung tâm thế giới chính là quỷ quái mạnh nhất mà Hàn Phi hiện đang giam giữ, chính hắn cũng không biết con quỷ này rút cuộc khủng bố đến cỡ nào.

Chương 909: Thầy giáo của các em đến rồi

Hàn Phi tính toán sơ bộ, trong tình huống bình thường hắn có thể đồng thời khống chế bảy hận ý, nhưng nếu như thả Vĩnh Sinh ra, thế giới cực ác của hắn sẽ đứng trước bờ vực sụp đổ, 90% tinh thần và ý chí của hắn sẽ bị hút sạch đi trong tích tắc.

Vì vậy nếu chưa đến bước đường cùng, Hàn Phi sẽ không phóng thích Vĩnh Sinh.

"Nhìn vào tất cả các thông tin quỷ quái do Cục điều tra cung cấp, đều không tìm thấy một con quỷ nào có thể so sánh với Vĩnh Sinh. Thứ này là một thể xác mà Cao Hưng đã chuẩn bị cho chính mình, đã vượt qua phạm trù về hận ý."

Hàn Phi có thể nghe được nhịp đập trái tim ở chỗ sâu trong thế giới của chính mình, Vĩnh Sinh không chỉ đang hoàn thiện thế giới não vực, mà còn đang ngầm thay đổi cường hóa thể xác cho hắn.

"Cũng không biết mình đã ngủ bao lâu rồi, chắc là có thể đến thành mới Hy Vọng kịp lúc, hy vọng mấy đứa nhỏ của lớp 7 không làm chuyện gì ngu ngốc." Trong mắt của Hàn Phi, những đứa trẻ đó không phải là quái vật, mà là những người bạn thân nhất của mình.

Ý thức thoát khỏi não vực, Hàn Phi cố chịu cơn đau đớn kịch liệt toàn thân rồi từ dưới đất bò dậy.

Hắn nhìn khắp xung quanh, thấy mình đang nằm trong đống đổ nát của nhà máy máu thịt, trên người vẫn còn đắp tứ chi tàn tích của những con rối máu thịt.

"A Niên đâu?"

A Niên đi theo Hàn Phi vào viện dưỡng lão đã biến mất, Hàn Phi cố gắng sử dụng chiếc vòng đen để liên lạc với anh ta,

nhưng không may chiếc vòng đen của hắn đã bị hư hại nghiêm trọng, không thể sử dụng bình thường được nữa.

Hít sâu một hơi, Hàn Phi đang định đi về phía trước thì mặt đất đột nhiên rung chuyển.

Máu thịt hoại tử nổ tung, Đại Nghiệt từ dưới chân Hàn Phi chui ra. Trong thời gian hắn hôn mê, nó luôn canh giữ bên cạnh, nửa bước không rời.

Cơ thể khổng lồ chạy xung quanh Hàn Phi, mặt đất rung chuyển, nhưng Đại Nghiệt không quan tâm chút nào, mặc dù trông nó rất đáng sợ, nhưng lại luôn cảm thấy mình là một tiểu khả ái trước mặt chủ nhân.

"Mày có nhìn thấy người đi cùng tao vào đây không?" Hàn Phi sờ sờ đầu Đại Nghiệt. Sau khi nhân cách thức tỉnh đến cực hạn, hắn mới có cảm giác thực sự là chủ nhân của nó.

Nằm trên mặt đất, cánh tay đen như mực của Đại Nghiệt duỗi thẳng về phía chân trời, đó là phương hướng của thành mới Hy Vọng.

Trong lòng Hàn Phi mơ hồ có một loại dự cảm không hay, hắn ngồi ở trên người Đại Nghiệt, phóng về hướng khu dân cư vườn treo.

"Mong là có thể đến kịp …"

Không có bất kì quỷ quái nào dám ngăn cản Hàn Phi, 40 phút sau, hắn đã xuất hiện ở lối vào tòa nhà vườn treo.

So với lúc hắn rời đi, ở đây đã xảy ra những thay đổi kinh thiên động địa. Tất cả các con số trên cửa máu đều đã về 0, quỷ vực khổng lồ bao trùm hàng vạn người sống sót.

Vợ của Cao Hưng cảm nhận được Hàn Phi đã trở lại nên chủ động mở quỷ vực ra, vô số sợi dây màu đỏ đan xen trong tòa nhà, bên trên có treo những thi thể nhiều không kể xiết.

Chỉ nhìn vào cảnh tượng khủng khiếp này, thật khó để liên tưởng người vợ của Cao Hưng với hai chữ dịu dàng.

"Không ngờ, anh thật sự có thể giúp tôi tìm lại được nhân tính, xem ra Cao Hưng quả thực đã gặp phải phiền toái trong

hiện thực, đến vật phẩm then chốt để uy hiếp vợ và mẹ mình cũng không cần nữa.” Một giọng nữ vang lên, vợ của Cao Hưng từ sau một cánh cửa màu máu bước ra. Giữa cô ta và hận ý trong thế giới ký ức điện thờ có tồn tại sự khác biệt rõ rệt, bên trong lửa đen hừng hực cháy kia tràn đầy căm hận đối với Cao Hưng.

“A Niên đã đem hoa nhân tính cho cô chưa?” Hàn Phi thấy vợ của Cao Hưng đã lấy lại được lý trí, bản thân lại có thêm một trợ thủ cường hãn.

Khẽ gật đầu, vợ của Cao Hưng nhẹ nhàng rạch lồng ngực của mình ra. Nơi đáng lẽ phải có trái tim mọc lên một đóa hồng mỏng manh, đóa hoa đó bị lửa đen hận ý bao bọc, thân rễ đầy gai cắm vào trong linh hồn cô ta: “Anh đã hoàn thành thỏa thuận giữa chúng ta, tôi tất nhiên cũng sẽ không thất hứa. Linh hồn tượng trưng cho quá khứ và hiện tại của Cao Hưng dường như đã bị giết chết, bây giờ tôi sẽ cho anh biết, tương lai của gã được giấu ở đâu.”

“Đứa trẻ tuyệt vọng nhất tượng trưng cho quá khứ của Cao Hưng cũng bị giết chết rồi?” Hàn Phi tập trung cao độ, bước tiếp theo chính là bước cuối cùng của soán thần.

“Linh hồn đại diện cho tương lai của Cao Hưng ẩn náu ở nơi sâu nhất của khu A, nơi đó có một tòa nhà có tên là Cao ốc Vĩnh Sinh, điện thờ quan trọng nhất đối với Cao Hưng cũng ở đó.” Vô số thi thể treo trên sợi dây màu đỏ đang vùng vẫy một cách tuyệt vọng, như thể muốn ngăn cản không cho vợ của Cao Hưng nói tiếp, nhưng cô ta đã lấy lại nhân tính hoàn toàn nên không sợ bọn chúng: “Tôi muốn nói với anh là, nếu muốn thành công tiến vào bên trong tòa nhà, anh cần phải đi đến một tòa nhà khác để tìm điểm yếu của Cao Hưng.”

“Thần cũng có điểm yếu?”

“Đúng vậy, tòa nhà đó đối với Cao Hưng mà nói chính là khởi đầu của ác mộng, đó chính là Bệnh viện mắt số 3.” Vợ của Cao Hưng dặn dò: “Hãy nhớ kĩ, chỉ sau khi tìm ra điểm yếu của Cao Hưng, anh mới có thể giết được tương lai của gã.”

“Tôi hiểu rồi.” Hàn Phi ghi nhớ kĩ những lời của người phụ nữ: “Những người sống sót của khu A phải phiền cô chăm sóc cho bọn họ rồi, tôi cần tín ngưỡng và ủng hộ của bọn họ, chuyện này sẽ rất có ích cho việc chúng ta phá hủy điện thờ.”

“Anh không thấy số người sống sót trong “nhà” của tôi lại tăng lên rồi sao?” Vợ của Cao Hưng có chút mất kiên nhẫn nói: “Hận ý và oán niệm ở khu A đang tập trung về thành mới Hy Vọng, tôi sẽ tập hợp tất cả những người sống sót bị chúng giam cầm ở đây, con số cuối cùng có thể sẽ vượt quá 200.000 người.”

“Khu A còn có nhiều người sống như vậy?” Hàn Phi rất kinh ngạc.

“Tôi phát hiện ra anh luôn luôn nghĩ con người rất tốt. Trong tất cả các cứ điểm của người sống, chỉ cần chỉ số ô nhiễm tinh thần của người sống sót vượt quá 30%, sẽ vĩnh viễn bị lưu đày đến bên trong thành phố, để cho bọn họ tự sinh tự diệt. Đại đa số những người sống sót của khu A đều là những người điên bị lưu đày, bọn họ có người đã trở thành đồ chơi của hận ý, có người thì bị cải tạo tinh thần biến thành quỷ mới.” Vợ của Cao Hưng kéo sợi dây máu, một số người điên bị ô nhiễm tinh thần nghiêm trọng đang đập cửa máu, hành vi cử chỉ của bọn họ càng ngày càng trở nên khác biệt với con người: “200.000 là nói ít đi rồi, khi con người tàn nhẫn với đồng loại của mình, còn đáng sợ hơn nhiều so với quỷ.”

“Những người sống sót kia làm phiền cô trước, tiếp theo tôi phải đến thành mới Hy Vọng một chuyến, chờ sau khi xử lý xong mọi việc ở đó, sẽ dốc toàn lực đi giết chết tương lai của Cao Hưng.” Vòng đen của Hàn Phi không sử dụng được, đến hiện tại hắn vẫn chưa thể liên lạc được với các tổ viên của mình, cũng không biết tình hình ở thành mới Hy Vọng như thế nào rồi.

“Tôi khuyên anh đừng qua đó vội.” Vợ của Cao Hưng kéo sợi dây đỏ: “Đã ba ngày ba đêm kể từ thời điểm anh đi đến viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên, trong khoảng thời gian anh không có ở đây, thành mới Hy Vọng đã hỗn loạn rồi. Tất cả hận ý của khu A và khu B đều tấn công thành, hai cứ điểm

người sống sót khác của các anh là Cục điều tra thảm họa và cảng Tự Do cũng cử đội ngũ hỗ trợ thành mới Hy Vọng rồi. Quy mô chiến tranh đang không ngừng mở rộng, đã hoàn toàn mất kiểm soát rồi."

"Tế máu của hận ý không phải đến ngày sinh nhật thần linh mới cử hành hay sao? Tại sao bọn chúng lại tấn công thành trước thời hạn?" Hàn Phi cảm thấy rất khó hiểu, những hận ý đối đầu trực diện với thành mới Hy Vọng kia cũng không chút lợi ích nào.

"Có một số tên lá gan rất lớn, giết chết quá khứ của Cao Hưng, còn bá chiếm tượng thần và tế phẩm mà hận ý đã chuẩn bị cho gã. Tôi nghe những người sống sót thoát nạn nói, những người đó thân phận bất minh, các cứ điểm lớn của loài người đều không thừa nhận. Có điều có thể chắc chắn rằng bọn họ vẫn còn đang lưu lại bên trong thành mới Hy Vọng." Vợ của Cao Hưng đi về phía Hàn Phi: "Bạn của anh sau khi trả lại nhân tính cho tôi, cũng đã đến thành mới Hy Vọng. Anh ta và những Âm Thương còn muốn nhân lúc hỗn loạn lấy lòng bộ phận người sống sót."

Hàn Phi đã hôn mê ba ngày bên trong đại dương ý thức, hiện tại thành mới Hy Vọng đã biến thành một cỗ máy xay thịt khổng lồ vận hành không ngừng nghỉ suốt ngày đêm.

Hắn biết rất rõ tính nghiêm trọng của sự việc, sau khi từ biệt vợ của Cao Hưng thì tức tốc vội đến thành mới Hy Vọng.

Sau thảm họa, thành phố bị các loại quỷ quái chiếm giữ, loài người đừng nói đến việc lấy lại nhà cửa, bọn họ mất đến thời gian mười mấy năm cũng chỉ mới bước đầu có được năng lực tự bảo vệ.

Ngồi trên lưng Đại Nghiệt, đến gần buổi trưa, cuối cùng Hàn Phi cũng đến gần được thành mới Hy Vọng.

Cách rất xa đã ngửi thấy mùi máu tanh xộc vào khoang mũi; bầu trời bị quỷ vực che khuất, phía bên trên của cả tòa thành không có lấy một tia sáng nào xuyên qua; nhiệt độ ở đây thấp hơn những nơi khác mười mấy độ, khắp nơi đều tràn ngập lạnh lẽo và quỷ dị.

Đi tiếp về phía trước, mặt đất đã bị máu tươi nhuộm đỏ, trong bùn đất có trộn lẫn cả máu thịt, giẫm chân xuống cũng có thể nghe thấy tiếng kêu khóc của linh hồn.

"Dường như mình đã đến muộn rồi…"

Vùng đệm của thành mới Hy Vọng bị quỷ quái tấn công, không nhìn thấy một bóng người sống. Ở tận cùng vùng đệm là một vùng quỷ vực rộng lớn đến mức khiến Hàn Phi cũng cảm thấy sốc, không biết đã có bao nhiêu hận ý liên thủ với nhau, bọn chúng bao trùm cả thành mới Hy Vọng vào bên trong quỷ vực.

Nếu không phá được quỷ vực, tất cả mọi người trong thành đều sẽ không thể thoát ra, cho đến khi toàn bộ đều chết hết, hoặc là nguyện ý chủ động từ bỏ linh hồn, trở thành món đồ chơi cho hận ý.

"Tế máu thành mới, mấy tên này thực sự chuẩn bị đuổi cùng giết tận."

Khắp nơi trong vùng đệm có thể thấy xe cộ và các thiết bị quen thuộc của Cục điều tra. Cục điều tra thảm họa và cảng Tự Do đã đến viện trợ ngay thời gian đầu tiên, nhưng bọn họ cũng không thể ngăn chặn làn sóng thảm họa, cuối cùng toàn bộ đều rút lui về phòng thủ nội thành.

Thành mới Hy Vọng lúc này tập hợp được 80% người sở hữu nhân cách đặc biệt của ba cứ điểm lớn của người sống sót. Nếu như cuối cùng các hận ý thực sự tế máu thành công, vậy thì những người sống sót sẽ không còn khả năng để trở mình nữa, loài người sẽ vĩnh viễn biến thành thức ăn, đồ chơi và cỗ máy chăn nuôi của quỷ quái.

Hàn Phi đi về phía quỷ vực, những gì tai nghe mắt thấy mà giật mình. Lần này tấn công thành mới Hy Vọng không chỉ có quỷ quái, ngoài ra còn có một số lượng lớn người sống có tinh thần bị ô nhiễm nặng. Sau khi bị đồng loại bỏ rơi, bọn họ đã trở thành đồng phạm của hận ý và oán niệm, biến thành quái vật không người cũng không quỷ.

Bước đi trên con đường trải đầy máu thịt, Hàn Phi dừng lại ở biên giới của quỷ vực, hắn không thể liên lạc với bất kỳ ai,

cũng không biết bên trong quỷ vực đang xảy ra chuyện gì, nhưng trong mắt hắn không có một chút nao núng nào hết.

"Những đứa trẻ đều ở bên trong, mình phải mở một con đường sống cho bọn chúng mới được."

Chương 910: Hy vọng cuối cùng của thành mới Hy Vọng

Quỷ vực cao hàng trăm mét giống như một bầu trời màu đen, Hàn Phi trông vô cùng nhỏ bé so với nó.

Hàng chục hận ý mạnh mẽ đan xen trên bầu trời, tạo thành chủ thể của quỷ vực khổng lồ này. Để công phá được quỷ vực đó tương đương với việc đồng thời đẩy lùi nhiều hận ý cùng một lúc, không một ai trong thành mới Hy Vọng có thể làm được, vì vậy bọn họ chỉ có thể không ngừng rút lui.

Hàn Phi có thể cảm nhận được nguyền rủa khủng bố ẩn chứa trong quỷ vực. Đó không phải là thứ mà một cơ thể máu thịt có thể chống lại, sức mạnh của nhân cách là có hạn, vị thần ích kỷ khiến mỗi người sở hữu nhân cách đặc biệt đều phải chịu gông cùm.

"Đây chính là món quà sinh nhật mà bọn chúng chuẩn bị cho Cao Hưng à?"

Đôi mắt của thần linh từ từ mở ra, tất cả tội nghiệt mà Hình Phu hấp thụ đều quấn lấy cơ thể của Hàn Phi. Hai tay hắn cầm chặt dao tái sinh, con dao sáng chói từ nhân tính giống như một thiên hà, mang theo toàn bộ chấp niệm của hắn chém vào quỷ vực.

Giết chóc càng nặng, tái sinh càng sắc bén, con dao vốn không thuộc về thế giới ký ức điện thờ này chém nát được nguyền rủa, chặt đứt tàn niệm của hận ý, chiếu rọi ánh sáng nhân tính bất diệt vào bên trong quỷ vực.

Quỷ vực xuất hiện lỗ hổng, nhưng không có người sống sót nào nhìn thấy, cũng không có quỷ quái đi qua. Tất cả mọi người đều đã giết chóc đến đỏ mắt, vì để sống sót đã dùng hết mọi thủ đoạn có thể.

So với quỷ vực bao trùm toàn thành phố, lỗ hổng này chẳng là gì, nếu để mặc kệ, nó sẽ tự hồi phục trong vòng mười giây.

“Đồng Tâm! Ác linh!!”

Hai bàn tay quỷ khổng lồ nắm lấy mép lỗ hổng, lửa đen trong lòng bọn chúng đang hừng hực thiêu đốt bên mép quỷ vực, khí tức hủy diệt giống như mạng nhện lan tràn ra bốn phía.

“Thế giới trước mắt đang bị đau khổ và tuyệt vọng bao trùm, làm sao mình có thể khoanh tay đứng nhìn, đem mọi thứ mà mình yêu thương cho người mà mình căm ghét nhất?”

Tham lam, dã tâm, cuồng loạn, biển sương mù vô biên tuôn ra từ sau lưng Hàn Phi, cơn sóng đập vào quỷ vực, cuốn trôi tất cả tội ác trên thế gian.

“Mình tà ác điên cuồng, đồng hành với quỷ quái, toàn thân vẩn đục, tinh thần đắm chìm bên trong tuyệt vọng. Nhưng mình vẫn nguyện ý đi làm ngọn lửa, đốt cháy trong đêm lạnh, chỉ đường cho những người lạc lối, mang đến hơi ấm cho những người lương thiện, mang lại ánh sáng cho những người không chịu khuất phục.”

Hai tay cầm dao, Hàn Phi hít sâu một hơi. Khi hắn kích hoạt nhân cách tham lam, đồng thời cũng kích hoạt nhân cách chữa trị.

Vô số mảnh vỡ nhân cách trong não vực phát sáng rực rỡ, ánh sao vạn trượng phản chiếu trên con dao tái sinh, từ trong lưỡi dao dịu dàng nhất trên thế giới xuất hiện những bóng người.

Tất cả những linh hồn sẵn sàng đi theo Hàn Phi và sức mạnh của những nhân cách đó tương tác với nhau. Con dao tái sinh đã trải qua những thay đổi chưa từng có trong thế giới ký ức điện thờ này. Nhân tính tốt đẹp nhất trong dao đồ tể điều khiển những nhân cách bị tước đoạt và ánh sáng rực rỡ khiến cho tất cả những thứ bẩn thỉu phải rút lui.

“Tái sinh!””

Khi lưỡi dao rơi xuống, không gì có thể ngăn cản tái sinh, ngay cả hận ý cũng sẽ trực tiếp bị cắt làm đôi!

Quỷ vực khổng lồ xuất hiện vết nứt, ánh sáng yếu ớt xuyên qua khe hở xuyên thấu vào bên trong quỷ vực, đêm tối như bị cắt ra. Những người sống sót sau ba ngày bị nhốt trong quỷ vực lần đầu tiên đã nhìn thấy "ánh sáng mặt trời".

"Mọi người mau nhìn về phía đông! Nơi mặt trời mọc!"

"Trời sáng rồi?"

"Có người ở đó! Viện binh tới rồi!"

"Những người sở hữu nhân cách đặc biệt của ba cứ điểm người sống sót lớn đều ở đây, ai còn có thể mở được quỷ vực ra? Đừng nằm mơ nữa, đây nhất định là trò bịp bợm của hận ý rồi, bọn chúng muốn lay chuyển chúng ta! Để lại một lỗ hổng, để giảm bớt ý chí chiến đấu của chúng ta! Đúng là quỷ quái xảo quyệt!"

"Không đúng, hình như… bên ngoài thật sự có người đang tấn công quỷ vực!"

Trên chiến trường vô cùng đẫm máu, những con người đang điên cuồng chiến đấu với quỷ quái phát hiện ra điều khác thường, càng ngày càng có nhiều người nhìn thấy ánh sáng ở phía đông.

Lúc đầu còn rất mờ nhạt, nhưng dần dần, quỷ vực ở gần đó bắt đầu sụp đổ, ánh sáng càng ngày càng mãnh liệt chiếu vào mắt mọi người.

Để bảo vệ những người sống sót phía sau, để ngăn ngọn lửa cuối cùng của nhân loại bị dập tắt, tất cả những người sở hữu nhân cách đặc biệt đều đứng lên. Bọn họ gạt bỏ sự khác biệt sang một bên, chân thành hợp tác với nhau, nhưng cuối cùng vẫn không thể thay đổi được tình thế.

Mọi người đang trong tử chiến, bọn họ truy sát quỷ quái một cách máy móc, tuyệt vọng và bất lực trong lòng càng ngày càng mạnh mẽ. Kết cục dường như đã định trước, số lượng con người có hạn, nhưng làn sóng quỷ quái dường như sẽ không bao giờ dừng lại; sau khi giết chết một con quỷ, sẽ lại có nhiều con quỷ hơn xuất hiện.

Trong trường hợp này, ánh sáng đánh vỡ quỷ vực đã khiến cho tất cả những người sống sót cảm thấy phấn khích.

Những người thức tỉnh nhân cách lần 8 bên trong chiến khu cốt lõi cũng chú ý đến sự bất thường ở phía đông của quỷ vực. Bọn họ biết rất rõ độ khó khi công phá quỷ vực. Trong ấn tượng của mọi người, hiện tại vẫn không có người thức tỉnh nhân cách 8 lần nào có thể cưỡng chế mở ra quỷ vực cỡ lớn do mười mấy hận ý liên thủ bố trí.

"Cục trưởng, chúng ta có nên đi qua xem một chút không?" Tổ trưởng tổ điều tra số 1 sở hữu nhân cách hi sinh đang thương tích đầy mình. Trong thời gian ba ngày, nhân cách của anh ta đã hoàn thành thức tỉnh lần 7, nhưng sinh mệnh của anh ta cũng bước vào thời gian đếm ngược.

"Ai sẽ đến vào lúc này?" Lệ Tuyết đứng trong đại sảnh nội thành, dưới chân cô trải đầy máu tươi, tầng lớp đặc quyền phản bội thành mới Hy Vọng và tội phạm của vụ án quỷ bài gần như đã bị cô giết sạch.

Kế hoạch ban đầu của những kẻ phản bội đó là hợp sức với hận ý, trong ngoài phối hợp, tận dụng màn đêm để trực tiếp đưa hận ý vào bên trong thành phố, sau đó sử dụng tượng thần của Cao Hưng để hoàn thành tế máu trong một đêm.

Nhưng bọn chúng không ngờ mình lại bị Lệ Tuyết phát hiện ra, để Cục điều tra kiểm soát trước; càng không ngờ rằng những hận ý sẽ không tuân theo kế hoạch, như thể tất cả đều phát điên, xông vào thành mới Hy Vọng trước nhiều ngày như vậy.

Âm mưu đã bị phá vỡ, lễ tế máu kỷ niệm sinh nhật được giấu kín cuối cùng đã biến thành một bữa tiệc giết chóc.

Không chỉ những người sống sót nhìn thấy ánh sáng, mà hận ý và oán niệm bên trong quỷ vực cũng nhận thấy sự bất thường ở phía đông.

Những hận ý tạo thành quỷ vực biết rõ quỷ vực này đáng sợ đến mức nào, sức mạnh của nhân cách hoàn toàn không thể mở ra. Điều kỳ lạ hơn nữa là, hận ý và khí tức chết chóc phát ra từ vị khách mới tới này mạnh hơn bất kỳ hận ý nào hiện có!

Nhất thời, bọn chúng cũng không biết "viện binh" đến này rút cuộc là của ai?

Linh hồn đại diện cho quá khứ của Cao Hưng đã bị giết, tất cả quỷ quái trong thành phố cũ đều tập trung ở đây, quỷ quái không ngừng tiến đến, vì vậy những hận ý đó nghĩ như vậy cũng rất bình thường.

Nút tạm dừng được nhấn trên chiến trường máu thịt hỗn loạn và tàn khốc, cả người và quỷ đều nhìn về một hướng.

Từ lỗ hổng bị xé ra của quỷ vực tuôn ra sương đen vô tận và tội nghiệt. Nhưng trong biển sương mù lại hòa lẫn với ánh sáng nhân tính, từ bên trong sự đan xen của lửa đen tà ác và ánh sao chói lọi, có một bóng người xuất hiện cầm dao đồ tể.

"Hình như hơi quen mắt?"

"Có thể xé được quỷ vực được tổ thành từ mười mấy hận ý, người sở hữu nhân cách đặc biệt như vậy, chúng ta chắc chắn phải nghe nói đến rồi mới đúng!"

Cá lớn oán niệm nhảy lên khỏi mặt nước, biển sương mù lan tràn, Hàn Phi ngẩng đầu nhìn thành mới Hy Vọng đã bị biến thành đống đổ nát máu thịt.

"Cao, Cao Thành?!"

"Là tổ trưởng tổ điều tra 13 Cao Thành!"

"Vị giáo viên của lớp 7 đến rồi!"

Bóng dáng đơn độc của Hàn Phi so với quỷ vực ngập trời thật nhỏ bé, lỗ hổng bị xé ra sau lưng hắn cũng đang nhanh chóng lành lại, nhưng chuyện xảy ra tiếp theo thì đều không ai ngờ được.

Sáu bàn tay quỷ từ những hận ý khác nhau nắm lấy mép lỗ hổng của quỷ vực, mấy hận ý đốt cháy lửa đen trong tim chính mình, hoàn toàn xé nát bầu trời sau lưng Hàn Phi.

Những khuôn mặt quỷ khổng lồ xuất hiện phía sau Hàn Phi, những con quỷ khổng lồ tiến vào sau khi xé rách quỷ vực ra!

Những người sống sót của thành mới Hy Vọng đều nhìn đến ngây người, quỷ sau lưng Hàn Phi đều là hận ý, bọn họ chưa từng thấy ai có thể sai khiến nhiều hận ý đến như vậy!

Cân bằng sức mạnh trên chiến trường đã bị phá vỡ, kể từ khoảnh khắc quỷ vực bị xé toạc, tình thế đã đảo ngược.

Những người sở hữu nhân cách đặc biệt của cảng Tự Do và thành mới Hy Vọng không quen thuộc lắm với Hàn Phi. Nhưng các thành viên của Cục điều tra sau khi nhìn thấy hắn xuất hiện, thì lập tức thổi còi phản công, bọn họ biết rất rõ những gì hắn đã làm. Trong tâm trí của hầu hết các thành viên của Cục điều tra, Hàn Phi chính là một kỳ tích, là ngọn cờ bất khả chiến bại.

"Chọn lọc tự nhiên, nếu như quỷ quái muốn tế máu thành mới, thì bọn chúng nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng cho việc bị người sống sót đánh đến hồn phi phách tán, đây mới gọi là công bằng."

Hàn Phi đã giải phóng tất cả những quỷ quái trong vực sâu tham lam. Nếu như nói linh hồn tượng trưng cho quá khứ của Cao Hưng bị tàn sát, gây ra làn sóng thảm họa thứ 13, thì một mình Hàn Phi có thể được coi là làn sóng thảm họa thứ 14.

"Mau đi cắn nuốt đi! Tất cả linh hồn đều được đặt lên bàn ăn, chúng ta hãy cùng nhau tham gia bữa tiệc này thôi."

Mưa máu rơi xuống, bầu trời, mặt đất, thành phố đều bị nhuộm đỏ, Hàn Phi ở trong thế giới cực ác có thể nghe tiếng tim đập kích động, Vĩnh Sinh được tội ác thai nghén cũng không thể chờ đợi được muốn ra ngoài rồi.

"Có nên thả nó ra không?"

Một ý tưởng điên rồ hiện lên trong đầu Hàn Phi, nhưng hắn rất nhanh đã gạt bỏ nó đi.

Trong thành mới Hy Vọng có "phản đồ" ẩn nấp, không thể để lộ ra tất cả lá bài tẩy, lá bài tẩy chưa được sử dụng mới là lá bài cuối cùng tốt nhất.

Xuất hiện ở chiến trường tuyến đầu, Hàn Phi dường như mới là tai họa đáng sợ nhất. Tất cả quỷ quái chỉ cần tới gần

đều sẽ bị hắn nuốt chửng, ngay cả hận ý cũng không bỏ qua. Những người sống sót của bốn cứ điểm lớn vốn đã rơi vào tuyệt vọng lấy lại tinh thần, bọn họ đi theo sau lưng Hàn Phi, đi theo hy vọng thực sự, giết về phía hận ý đang duy trì cho quỷ vực vận hành!

Chương 911: Tiếng cười cuồng loạn

Người sắp chết đuối sẽ luôn cố gắng hết sức để vớt được cọng rơm bên sông. Những người sống sót ở thành mới Hy Vọng đã bị bao vây ba ngày rồi căn bản không suy nghĩ xem tại sao Hàn Phi lại ở cùng với quỷ quái. Cho dù bản thân hắn chính là một con quỷ, bây giờ bọn họ cũng sẽ không chút do dự mà ôm lấy đùi hắn thật chặt.

Một tia sáng yếu ớt trong hoàn cảnh tuyệt vọng cũng có thể khơi dậy tinh thần chiến đấu của mọi người, nhưng thứ mà Hàn Phi mang lại là ngọn lửa đen cuồng nộ có thể khiến cho hận ý hồn phi phách tán.

Tất cả những người sống sót ở thành mới Hy Vọng có thể thấy rất rõ, chính Hàn Phi đã đảo ngược chiến trường bằng chính sức mạnh của một mình mình, giải cứu bọn họ khỏi ngõ cụt.

Phương châm tác chiến chung của phòng thủ đã thay đổi. Ban đầu là các thành viên của Cục điều tra, sau đó là những người sở hữu nhân cách đặc biệt đã giết đến đỏ mắt, lấy Hàn Phi làm lưỡi dao, tập hợp sức mạnh của nhân cách, "đâm xuyên" hận ý đang canh giữ trung tâm của quỷ vực.

Hàn Phi sở hữu đôi mắt của thần linh, vạn vật tà ma đều trốn không thoát trước mặt hắn. Không chỉ như vậy, hắn còn có thể sửa đổi một bộ phận quy tắc của điện thờ, khiến cho mọi thứ phát triển theo hướng có lợi hơn cho mình.

"Trận chiến này cực kỳ then chốt, thắng bại sẽ ảnh hưởng đến tương lai của thế giới ký ức điện thờ, đồng thời cũng quyết định tiếng cười điên cuồng có thể hồi sinh hay không."

Hàn Phi được người giấy ôm vào lòng, tội nghiệt quấn thân, ánh sao trong não vực của hắn và dao tái sinh chiếu rọi cho nhau. Tất cả oán niệm mà hắn gặp phải đều sẽ bị chém chết, hận ý chỉ cần không chú ý cũng sẽ bị hắn chém bị thương.

Cục điều tra đã từng định vị Hàn Phi là một điều tra viên điều khiển quỷ quái, nhưng bây giờ hắn lại thể hiện ra khả năng chiến đấu cận chiến của mình không hề yếu hơn Phó Liệt. Trên người hắn gần như không có khuyết điểm, là điều tra viên cường hãn và khủng khiếp nhất đã được Cục điều tra "bồi dưỡng" ra từ khi thành lập.

"Không cần có bất kì nương tay, tôi buông bỏ tất cả các hạn chế đối với mọi người, để cuộc chiến đẫm máu này trở thành bàn đạp cho sự thăng tiến của mọi người đó."

Khắp nơi trong thành mới Hy Vọng ngập tràn oan hồn lệ quỷ, tế phẩm thực phẩm máu hiếm thấy bình thường, ở đây chỗ nào cũng có. Chỉ đáng tiếc chiến tranh quá tàn khốc, chỉ có phe sống sót mới có tư cách hưởng thụ.

Cảm nhận được khát khao mãnh liệt trong lòng Hàn Phi, Vô Thường bị đôi mắt của thần linh nhìn chằm chằm đã trở thành con quỷ điên cuồng nhất ngoại trừ hận ý ra. Nó đã ở bên Cao Thành từ lúc yếu đuối nhất, hai người đã cùng nhau đi đến hiện tại, nó sẽ không khuất phục vận mệnh của mình, không muốn làm một tiểu quỷ vĩnh viễn chỉ có thể bị bắt nạt. Nó muốn giống như Cao Thành, hung hăng vỗ vào cổ của vận mệnh, dùng mười lần trăm lần nỗ lực để đấu tranh cho công bằng.

Đôi mắt đỏ ngầu, chấp niệm của Vô Thường đã xuất hiện biến hóa dưới ảnh hưởng của Cao Thành, dường như nó được sinh ra là để chiến đấu.

Giết chóc, hoang tưởng, tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh, trong cơn điên loạn lại mang theo lý trí hiếm khi nhìn thấy ở những quỷ quái khác.

Trong sự nuốt chửng và chiến đấu không ngừng, xiềng xích vận mệnh quấn quanh Vô Thường bắt đầu nới lỏng, vận mệnh do thần linh sắp đặt cho mỗi linh hồn của điện thờ đã bị đánh vỡ!

Vô số hình ảnh hiện lên trong mắt Vô Thường, những thứ kia tựa hồ đều là ký ức không thuộc về nó.

Không chỉ là Vô Thường, khi hiện tại và quá khứ của Cao Hưng bị giết chết, sự kìm kẹp của gã đối với điện thờ đã yếu đi. Càng ngày càng có nhiều quỷ quái và những người sống sót dưới sự kích thích của cái chết, thoát khỏi xiềng xích vận mệnh ban đầu.

Các nhánh của vận mệnh lần lượt thay đổi hướng đi của chúng, tương lai mà Cao Hưng hy vọng ngày càng trở nên xa vời, ngay cả vận mệnh của chính gã cũng bị lung lay.

Thần linh đã sử dụng linh hồn trong điện thờ như một món đồ chơi, gã không bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó những món đồ chơi và kẻ thua cuộc này có thể kéo gã ra khỏi điện thờ.

Tác động của cuộc chiến tế máu này vô cùng lớn, nó đại diện cho trật tự do các thần cũ thiết lập đã bị phá vỡ. Tế máu thất bại, điện thờ thậm chí không thể cung cấp quá nhiều trợ giúp và tín ngưỡng cho Cao Hưng trong hiện thực, phương hướng của vận mệnh rõ ràng đã thay đổi!

Trên chiến trường chính diện, đôi mắt của thần linh đã tìm ra vị trí của tất cả hận ý. Khi bọn chúng đang chiến đấu, Hàn Phi đã sai khiến hận ý lấy nhiều đánh ít, hoàn toàn không cần thả Vĩnh Sinh ra. Không có bất kì hận ý nào có thể vừa duy trì quỷ vực mà vẫn đánh nhau được với nhiều hận ý như vậy.

Kết nối giữa trời và đất trên bầu trời của quỷ vực ngày càng có nhiều vết nứt. Sau khi Hàn Phi nuốt chửng liên tiếp hai hận ý, sợi dây duy trì quỷ vực đã đứt đoạn.

Hận ý và oán niệm bên trong thành phố sẵn sàng săn lùng và giết người sống, nhưng bọn chúng không sẵn sàng mạo hiểm hồn phi phách tán để chiến đấu đến chết với những người sở hữu nhân cách đặc biệt vào ban ngày.

Tính chất của cuộc chiến này đã thay đổi từ lâu. Vốn là cuộc chiến giữa quỷ quái và người sống, nhưng hiện tại nó đã trở thành sự va chạm của hai luồng thảm họa, vì vậy rất nhiều quỷ quái cũng đều có ý muốn rút lui.

Chấp niệm và oán niệm thông thường còn đỡ, đi rồi thì thôi, nhưng một khi hận ý tạo nên bầu trời quỷ vực không còn

nữa, thì quỷ vực đã bao vây thành mới Hy Vọng trong ba ngày sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Tất cả hận ý đều không muốn nhìn thấy cảnh này, nhưng nếu không rời đi bây giờ, người cuối cùng còn lại sẽ không kịp rời đi.

Tế máu thành mới là để chúc mừng sinh nhật của thần linh, những người sống sót đã liều mình phản kháng, bởi vì nếu không làm như vậy thì bản thân sẽ nhà tan của nát, ý chí chiến đấu của hai bên hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Khi Hàn Phi đặt mục tiêu vào trên người hận ý thứ ba, hận ý thuộc loại câu chuyện kì lạ này đã vô cùng dứt khoát lựa chọn chạy trốn. Điều này gây ra một phản ứng dây chuyền, quỷ vực mà ba cứ điểm lớn của người sống sót không thể phá vỡ trong ba ngày liên tiếp tấn công, vậy mà đã tan rã, ánh sáng lại chiếu vào trên thành mới Hy Vọng.

"Đừng để bọn chúng đi! Tất cả quỷ quái bước vào thành mới Hy Vọng đều phải khiến bọn chúng hồn phi phách tán!"

Những người sống sót trước giờ vẫn luôn bị động phòng ngự nhường bước, rất ít có cơ hội săn giết quỷ quái không chút kiêng dè như vậy, điên cuồng chạy đến trục xuất nỗi sợ hãi trong lòng.

Hàn Phi đã cứu bọn họ, cũng giúp bọn họ lấy lại tôn nghiêm của con người.

Mỗi người sở hữu nhân cách đặc biệt đều xông lên phía trước, vung dao chém vào lệ quỷ và bóng tối. Nếu ai ngã xuống, người phía sau rất nhanh sẽ thế chỗ, người này tiếp nối người kia, một đốm lửa nhỏ có thể thiêu cháy cả đồng cỏ.

Dưới sự giúp đỡ của Hàn Phi, chiến trường chính diện đã giành được ưu thế. Nhưng tình hình chung vẫn rất hỗn loạn, thành mới đã bị vô số quỷ quái xâm chiếm, hầu hết các tòa nhà đều bị trùng nguyền rủa trong quỷ vực. Trong mỗi căn nhà hiện tại đều có khả năng còn lưu lại quỷ quái, khắp nơi đều có thể nhìn thấy người quỷ liều mạng chiến đấu.

Trong điểm tái định cư ở nội thành, nơi bị mọi người bỏ qua, một vài đứa trẻ nhỏ tuổi trèo lên bức tường cao, nhìn Hàn

Phi đang điều khiển quỷ quái. Trên khuôn mặt của bọn họ tràn đầy sự trưởng thành không phù hợp với lứa tuổi của mình.

"Thầy giáo của chúng ta đã thức tỉnh trước đúng 12 tiếng, điều này hơi khác so với kế hoạch." Số 4 thấp giọng nói, ngoài mặt nó là oán trách, nhưng trên thực tế lại thở phào nhẹ nhõm: "Thời gian ba ngày, vùng đệm và khu vực ngoại vi của thành mới Hy Vọng gần như đã thất thủ, thương vong vô số, chúng ta đã thu được một lượng lớn thực phẩm máu, cũng gần đủ rồi."

"Gần đủ?" Ánh mắt của số 2 dán chặt vào Hàn Phi: "Từ này không nên xuất hiện ở trong kế hoạch của chúng ta, tại sao thầy ấy lại thức tỉnh trước thời hạn? Có người khác nhúng tay vào ư?"

"Có lẽ thầy ấy cũng đã thay đổi vận mệnh của mình, khiến cho cậu phán đoán sai." Số 4 hờ hững khoát khoát tay: "Chúng ta cũng nên chuẩn bị rời đi thôi, còn không đi cẩn thận sẽ bị thầy bắt được. Một khi trận chiến này kết thúc, danh tiếng của thầy trong những người sống sót sẽ không ai có thể bì được. Nói không chừng thầy có thể thực sự xây dựng nên một thế giới mới nơi con người và quỷ cùng nhau bình đẳng tồn tại."

Thấy số 2 không có động tĩnh, số 4 cõng nó lên: "Cậu vẫn luôn có thói quen nắm chắc vận mệnh của mình trong tay, nhưng tôi cảm thấy có đôi khi cậu cũng nên thử đi tin tưởng người khác, giống như… lúc đó cậu đã sẵn sàng tin vào số 0 vậy."

"Hai người bọn họ không giống nhau." Số 2 quả quyết nói: "Nếu như tôi nói cho cậu biết, một trong hai người sẽ có một ngày phải có một người vĩnh viễn biến mất, vậy cậu sẽ lựa chọn để thầy biến mất, hay là lựa chọn để số 0 biến mất?"

"Vấn đề này cứ để cho hai người bọn họ suy nghĩ đi." Số 4 cõng số 2 sau lưng rời khỏi điểm tái định cư, quỷ vực bị công phá, hiện tại chính là thời điểm rời đi tốt nhất.

Hai người lặng lẽ đi tới một tòa nhà ở khu ngoại thành, bọn chúng không kinh động đến bất kì ai mà tiếp tục đi theo lối đi

trong tòa nhà, đi tới tổng bộ dưới lòng đất của thành mới Hy Vọng Pharmaceutical.

Cuộc tàn sát trên mặt đất kéo dài ba ngày ba đêm, tạo ra vô số vong hồn và máu thịt, tất cả tế phẩm đều được đổ xuống lòng đất theo sự chỉ dẫn của "thần linh".

Ở trung tâm khu vực bức tượng thần của Cao Hưng bị lật đổ, có một tượng thần mới được làm từ những mảnh vỡ của tượng thần Cao Hưng. Làn da của bức tượng này đã hoàn toàn biến thành máu thịt, trông giống hệt như tiếng cười điên cuồng.

Một tiếng ho dữ dội vang lên, nhìn thấy số 2 trở về, cậu bé mù quần áo tả tơi chậm rãi đứng dậy.

Khoảnh khắc nó đứng lên, sắc mặt và cơ thể dần dần thay đổi, cuối cùng biến thành số 3.

Nhân cách học tập, nhân cách mà số 3 sở hữu rất bình thường, nhưng năng lực của nhân cách này đã được nó phát huy đến cực điểm; có thể mô phỏng và sao chép bất kỳ nhân cách nào, thậm chí còn biết lợi dụng nhân cách này tốt hơn cả nguyên chủ.

Sau khi cậu bé mù bị giết, nhờ tàn hồn của Cao Hưng và dưới sự giúp đỡ của số 2, số 3 trở thành "sứ đồ chiến tranh", dẫn dắt tế máu. Thực ra cho dù nó không tham gia, tế máu vẫn sẽ diễn ra, bọn chúng chỉ là đem tế phẩm của Cao Hưng, cúng tế cho tiếng cười điên cuồng.

"Tiến độ thế nào?" Ánh mắt của số 2 có chút phức tạp.

"Thể xác máu thịt vẫn còn thiếu một chút nữa mới có thể thành hình, có điều cậu lại gần đây, cẩn thận nghe đi." Số 3 ra hiệu cho số 2 đi đến. Khi bọn họ đến gần, mơ hồ nghe thấy âm thanh phát ra từ tượng thần. Đó hình như là tiếng cười điên cuồng, anh ta cười một cách cuồng loạn trong đau đớn và tuyệt vọng: "Có hàng vạn người đã bắt đầu tín ngưỡng số 0, những người đó dường như đều coi số 0 là chỗ dựa tinh thần của bọn họ, bọn họ không muốn lãng quên anh ấy."

Được ngày càng nhiều người nhớ đến, đối với thần mà nói chính là tái sinh.

“Xem ra thầy giáo của chúng ta cũng không nhàn rỗi, thầy muốn thông qua cách của mình để tái sinh số 0, tái sinh vị thần có thể sẽ giết chết thầy ấy.” Số 4 quay đầu nhìn số 2: “Cậu hiện tại còn giữ vững quan điểm của mình không?”

Chương 912: Thế giới hoàn toàn mới

“Tôi chưa bao giờ cho rằng thầy với chúng ta là kẻ địch, ngược lại tôi thậm chí còn luôn giúp đỡ thầy. Chỉ có điều tôi chưa bao giờ đánh giá quá cao nhân tính, cũng tuyệt đối sẽ không đánh giá thấp tính phức tạp của con người.” Số 2 không trực tiếp trả lời câu hỏi của số 4, nó nhìn sang những đứa trẻ khác: “Mang theo tượng thần của số 0, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, nếu như chúng ta bị bắt, có thể sẽ khiến những người sống sót kia hiểu lầm.”

Những đứa trẻ lớp 7 sơ tán khỏi lòng đất. Sau khi thu thập một số lượng lớn tế phẩm, bọn chúng trở thành những người chiến thắng duy nhất trong cuộc chiến này.

Máu thịt trên mặt đất đã khô cạn, Hàn Phi dẫn những người sở hữu nhân cách đặc biệt của ba cứ điểm lớn, đuổi theo những hận ý kia đến tận khu phố cổ mới dừng lại.

Không phải là Hàn Phi không muốn nuốt thêm vài hận ý, mà là tinh thần và ý chí của hắn đã không cho phép hắn tiếp tục điều khiển quỷ quái nữa.

Đứng trên ranh giới giữa khu phố cổ và thành mới, hình bóng của Hàn Phi đã mãi mãi khắc sâu trong trái tim mỗi người. Có lẽ cả đời này bọn họ sẽ không bao giờ quên được cảnh tượng trước mắt.

Những người sống sót rút lui trong pháo đài thành phố chưa bao giờ đánh trả điên cuồng đến thế. Bọn họ đã đẩy lùi làn sóng thảm họa và đánh đuổi những ác quỷ xâm chiếm nhà mình ra ngoài.

Sau lưng bọn họ máu chảy thành sông, mây đen chồng chất trên đầu, thần linh chìm trong cơn thịnh nộ, nhưng đám đông lại hò hét điên cuồng. Đây là lần đầu tiên bọn họ lấy sức mạnh của chính mình để đảo ngược vận mệnh.

“Bước tiếp theo tôi sẽ dẫn dắt mọi người, đi đoạt lại thứ thuộc về chúng ta.” Hàn Phi nhìn đường chân trời của thành

phố, tham vọng hừng hực như ngọn lửa hận ý màu đen đang cháy.

Trước đây, mọi người chịu khuất phục trước tầng lớp đặc quyền của thành mới Hy Vọng, vì bọn họ không có lựa chọn nào khác ngoài việc xin tị nạn; bây giờ bọn họ đi theo Hàn Phi vì niềm tin chắc chắn rằng một thứ gì đó đã chết trong trái tim của mình đã được đánh thức và rằng thứ gì đó có thể cho phép bọn họ không còn sợ quỷ quái và cái chết nữa, mang lại cho bọn họ dũng khí và sức mạnh, đây chính là niềm tự hào của một con người.

"Chúng ta không phải là thức ăn cho quỷ quái, cũng không phải là nô lệ của cứ điểm lớn, tất cả những gì chúng ta làm đều là vì chính chúng ta; để ngăn cản gia đình chúng ta sống trong bóng tối, để ngăn chặn thế hệ tương lai trốn trong vết nứt của mặt đất, vì để có thể tiếp tục nhìn thấy mặt trời mọc vào ngày mai."

Hàn Phi quay đầu lại, nhìn về phía những người sở hữu nhân cách đặc biệt còn sót lại trên chiến trường: "Tôi sẽ cùng mọi người đi đầu, cho đến khi đuổi cùng giết tận hết những ác quỷ kia!"

Vực sâu và ngân hà đồng thời xuất hiện, nhân cách đã đến cực hạn Hàn Phi có tư cách hứa hẹn với tất cả mọi người.

Không để bất cứ ai chết vì mục tiêu của mình, hắn xung phong đi đầu. Hắn muốn bảo vệ tất cả mọi người, những lời như vậy hữu ích gấp trăm lần những bài phát biểu của những người sở hữu đặc quyền kia. Dù sao thì bọn họ, một người đang chiến đấu trên chiến trường, còn người kia lại đang ẩn náu trong pháo đài được bảo vệ tầng tầng lớp lớp.

Những đám mây đen dày đặc tượng trưng cho thần cũ bị xé toạc, những tia nắng rơi xuống chiến trường như những bông tuyết sáng.

Chiến tranh mang đến cho Hàn Phi danh tiếng chưa từng có, một mình phá tan thế cục, giải cứu toàn bộ người sống sót trong ba cứ điểm lớn, cái tên Cao Thành đã vượt xa Cao Hưng trong lòng những người sống.

Cuộc chiến tranh giành ngôi vị tàn khốc nhất chính thức bắt đầu, Cao Thành vốn dĩ ở thế bất lợi tuyệt đối đã từng bước bước ra khỏi bóng tối của Cao Hưng.

Thu hết sức lực, Hàn Phi trở lại thành mới Hy Vọng cùng với tất cả những người sở hữu nhân cách đặc biệt, đây là lần đầu tiên con người trở lại với tư cách là kẻ chiến thắng.

Những thường dân trốn trong thành phố đã xuống đường, bọn họ thể hiện sự tôn trọng chân thành nhất đối với vị cứu tinh của mình.

Một loạt cánh cổng được mở ra, Hàn Phi lần đầu tiên tiến vào khu vực cốt lõi của thành mới Hy Vọng theo lời mời của những người điều hành cấp cao của những người sống sót trong ba cứ điểm lớn.

Ngay cả trong thời điểm tồi tệ nhất của cuộc chiến, khu vực cốt lõi của thành mới Hy Vọng vẫn không bị chiếm giữ. Đây là trụ sở của Deep Space Technology, đồng thời cũng là kết giới cuối cùng do giới tinh hoa của loài người xây dựng. Bọn họ vẫn có những sát thủ giấu mặt chưa được sử dụng, đó là lá bài tẩy không có nhiều của những người sống sót.

Trong đầu âm thầm liên lạc với Khổng Thiên Thành, Hàn Phi dặn dò anh ta chuẩn bị trước, sau đó sẽ cố gắng làm một chuyện đủ lớn để lật đổ thời đại.

Chuyện đó Phó Sinh chưa bao giờ làm, không ai trong số những chủ nhân trước đây của hộp đen cũng đã thành công.

Những người quản lý thực sự của thành mới Hy Vọng đã chờ đợi Hàn Phi từ lâu, bọn họ đối với hắn là vừa yêu lại vừa sợ.

Yêu là bởi vì Hàn Phi đã giúp bọn họ giải quyết nguy cơ sinh tử, sợ là bởi vì Hàn Phi xuất hiện đã làm lung lay quyền thống trị của bọn họ. Bọn họ đã từng nắm giữ quyền lực tuyệt đối nên sợ rằng quyền lực trong tay sẽ bị hắn cướp mất.

Người thức tỉnh nhân cách 8 lần bình thường còn lâu mới khủng khiếp như Hàn Phi, chỉ mỗi 7 hận ý quét ngang chiến trường cũng đủ để tất cả quản lý cấp cao run sợ. Quyền lực có

thể khống chế được sức mạnh, nhưng thực lực của Hàn Phi hiển nhiên vượt xa phạm vi những gì bọn họ có thể kiểm soát.

Thấy Hàn Phi tiến vào, có người muốn nói chuyện cùng hắn, tìm hiểu xem hắn là người như thế nào, nhưng hắn không có ý định đáp lại.

Tầng quản lý cấp trung của thành mới Hy Vọng toàn bộ đã cử ra ngoài để thu dọn chiến trường, chữa trị cho những người bị thương. Hầu hết những người còn lại trong khu cốt lõi đều là những người hoạch định chính sách thực sự.

Bước vào phòng hội nghị lớn nhất trong khu cốt lõi, trong một hội trường đầy máu, Hàn Phi nhìn thấy những người lãnh đạo của ba cứ điểm người sống sót lớn.

Thành mới Hy Vọng do bảy đại diện của Hội đồng thành phố mới quản lý. Trong số bọn họ có người đã thức tỉnh 8 lần nhân cách tượng trưng cho sức mạnh chiến đấu mạnh nhất; có người phụ trách Deep Space Technology làm chủ công nghệ tiên tiến nhất; còn có liên đoàn tổ chức hậu cần kiểm soát lương thực và nhu yếu phẩm hàng ngày cho 600.000 người, v.v. bảy người này đều là những nhân vật quyền lực ở thành mới.

Bên cạnh bàn hội nghị, ngoài bảy người đại diện bọn họ, còn có Lệ Tuyết Cục trưởng Cục Điều tra thảm họa, hai người sở hữu nhân cách đặc biệt của cảng Tự Do.

Cảng Tự Do là bến cảng giao lưu giữa Tân Hỗ và thế giới bên ngoài, danh tính của hai người thức tỉnh nhân cách đặc biệt không hề đơn giản. Trong số đó, người thức tỉnh nhân cách 2 lần là con trai út của người đứng đầu phụ trách cảng Tự Do, người thức tỉnh nhân cách 8 lần là thần bảo trợ của hiệp hội thương mại ngầm cảng Tự Do.

Hàn Phi một mình đứng ở một bên bàn hội nghị, nhìn thẳng vào tất cả những người đang có mặt: "Nguy cơ của thành mới tạm thời đã được giải trừ, nhưng rất nhanh sẽ phát sinh nguy cơ còn lớn hơn."

Hắn kể hết những chuyện có liên quan đến Cao Hưng ra, cuộc chiến tranh giữa quỷ quái và người sống sót, thực chất

nói thẳng ra chính là cuộc chiến giữa thần mới và thần cũ.

Chờ khi bản thể Cao Hưng đến, tất cả những người sống sót đều sẽ bị tra tấn và giết chết. Nếu những người ở đây không muốn trở thành nô lệ và thức ăn trên bàn, bọn họ chỉ có thể đứng cùng với Hàn Phi.

"Chậm nhất thần sẽ xuất hiện vào ngày sinh nhật của gã, trước lúc đó tôi hi vọng mọi người có thể hợp tác với tôi, giúp đỡ thần mới chiếm giữ điện thờ. Đến lúc đó, tất cả những gì mà mọi người có đều sẽ được bảo toàn, tôi có thể hứa với tất cả mọi người."

Những lời hứa sáo rỗng không có bất cứ giá trị nào, những người nắm quyền trong phòng họp không để tâm đến những lời của Hàn Phi. Khi đối mặt với cùng một mối đe dọa chung, mọi người có thể đoàn kết và hợp tác, một khi nguy cơ đã được giải quyết, sẽ lại bắt đầu chiến đấu vì tư lợi, cắn xé lẫn nhau.

"Mọi người không cần lo lắng sức mạnh của tôi sẽ ảnh hưởng đến mọi người. Chờ sau khi nghỉ ngơi xong, tôi sẽ một mình tiến vào tòa nhà cấm cao ốc Vĩnh Sinh ở khu A, điều tra triệt để nguồn gốc của thảm họa, đồng thời phá hủy cánh cổng kết nối với thế giới quỷ quái."

So với những quỷ quái vô nhân tính, những người nắm quyền ở thành mới Hy Vọng càng lo lắng hơn là Hàn Phi. Xé rách quỷ vực, đuổi hận ý đến khu phố cổ, danh tiếng của Hàn Phi đối với những người bình thường ở thành mới Hy Vọng và những người sở hữu nhân cách đặc biệt là không ai bì kịp.

Hàn Phi đã làm lung lay nền tảng thống trị của bọn họ, nhưng bọn họ lại không thể sử dụng các phương pháp đã sử dụng để đối phó với quỷ quái để đối phó với hắn. Đối với bọn họ bây giờ biện pháp tốt nhất chính là để hắn bị quỷ quái giết chết, một mặt có thể làm suy yếu thực lực của quỷ quái, mặt khác có thể khôi phục vạn vật cân bằng.

"Chưa từng có ai có thể sống sót rời khỏi tòa nhà cấm? Cậu chắc chắn muốn thử?" Người đại diện của Deep Space Technology liếc nhìn Hàn Phi từ trên xuống dưới. Anh ta nhìn

thấy những phẩm chất nhất định ở Hàn Phi mà những người nắm quyền khác không có. Ánh mắt của chàng trai này rực lửa điên cuồng, dã tâm cháy bỏng kia dường như không phải một tòa thành mới Hy Vọng có thể thỏa mãn được.

"Đúng vậy, tôi còn có thể đảm bảo không nhúng tay vào chuyện của ba cứ điểm lớn các anh. Nhưng các anh cần phải toàn lực phối hợp với tôi trong khoảng thời gian trước ngày sinh nhật của thần linh này." Nếu như soán thần thất bại, ngày sinh nhật của thần linh sẽ chính là ngày chết của tất cả mọi người, có nhiều thời gian hơn nữa đối với Hàn Phi cũng không có ý nghĩa gì nữa.

"Cậu cần chúng tôi phối hợp như thế nào?" Người sở hữu nhân cách thức tỉnh 8 lần của thành mới Hy Vọng đã lên tiếng. Anh ta vẫn luôn rất kiêng dè đối với sức mạnh của Hàn Phi. Đều là những người sở hữu nhân cách thức tỉnh 8 lần, anh ta rất rõ sự chênh lệch giữa hắn và chính mình.

"Tôi sẽ giúp đỡ chữa trị tinh thần ô nhiễm cho tất cả những người bị thương, loại trừ nguyền rủa cho bọn họ. Nhưng tôi cần xây dựng tượng thần mới bên trong thành phố, tôi cần tín ngưỡng của tất cả những người sống sót."

Tín ngưỡng là một thứ rất thần bí, không nhìn thấy cũng không sờ được, nhưng lại thực sự tồn tại. Sau khi trao đổi với nhau xong, một số người đại diện ra hiệu cho Hàn Phi tiếp tục nói.

"Thứ hai, tôi muốn khám phá một mô hình hoàn toàn mới, trong đó người và quỷ có thể bình đẳng cùng tồn tại."

Sau khi Hàn Phi nói xong câu này, ngay cả Lệ Tuyết, người lúc đầu ủng hộ hắn nhiều nhất, sắc mặt cũng trở nên có phần ngưng trọng, tất cả mọi người đều tập trung vào hắn.

"Sau khi thảm họa bùng phát, huyết hải thâm thù giữa những người sống sót và quỷ quái căn bản không phải một người có thể dễ dàng giải quyết. Nỗi sợ hãi và mối căm hận của con người đối với quỷ đã ăn sâu trong lòng, cậu muốn những người sống sót cùng chung sống với quỷ, thật đúng là

nằm mơ!” Người sở hữu nhân cách thức tỉnh 8 lần của thành mới Hy Vọng cười lạnh một tiếng.

“Quỷ quái lấy oán hận, cảm xúc tiêu cực và nỗi sợ hãi của con người làm thức ăn, con người càng sợ hãi, bọn chúng sẽ càng vui càng cường đại, rất nhiều hận ý thuộc loại câu chuyện kì lạ chính là được hình thành như vậy. Ngoài ra, không phải tất cả quỷ đều mất đi lý trí, trong số bọn chúng ngoại trừ những ác quỷ ban đầu bò ra từ thế giới tầng sâu, còn có một bộ phận cũng đã từng là người sống! Bọn chúng vẫn còn bảo lưu được kí ức và tình cảm lúc còn sống, không có quá nhiều khác biệt so với anh và tôi!” Ý chí của Hàn Phi tiến vào não vực, vực sâu tham lam rạch ra một khe hở nho nhỏ.

Sương đen khuếch tán trong phòng hợp, tất cả những người đại diện đều như sắp lâm trận: “Cậu muốn làm gì!”

“Để các anh gặp mấy con quỷ.” Hàn Phi để linh hồn của Khổng Thiên Thành ra trước, sau đó lại thả ra Âm Thương vẫn còn bảo lưu được ký ức lúc còn sống, mấy linh hồn cuối cùng thì là người nhà và bạn bè của những người lãnh đạo cấp cao của thành mới Hy Vọng.

Từ cách đây rất lâu hắn đã bắt đầu chuẩn bị, để Âm Thương lưu ý đến những linh hồn đặc biệt trong thành phố bị quỷ quái chiếm giữ, rồi tập hợp mọi người lại với nhau.

“Trong số những con quỷ mà các anh căm hận, cũng có cả những người mà các anh đã từng yêu sâu sắc.”

Chương 913: Điểm yếu của thần linh

Hàn Phi không muốn quỷ quái phe mình và những người sống sót bùng phát xung đột, chìm đắm trong những xích mích nội bộ vô nghĩa. Hắn muốn tập trung toàn bộ lực lượng để chiến đấu với Cao Hưng.

Không nói gì thêm nữa, Hàn Phi để Khổng Thiên Thành giao tiếp với mọi người với thân phận là một quỷ quái.

Với tư cách là quản lý cấp cao của Deep Space Technology, cũng tham gia vào dự án tuyệt mật tại Vĩnh Sinh Pharmaceutical, Khổng Thiên Thành biết rất rõ về thảm họa, bản thân anh ta chính là người cách thảm họa gần nhất.

Thực ra khi Khổng Thiên Thành vừa xuất hiện, người đại diện của Deep Space Technology đã không còn bình tĩnh được nữa. Anh ta nhận ra Khổng Thiên Thành, biết tầm quan trọng của Khổng Thiên Thành đối với Deep Space Technology.

Sau khi cùng Khổng Thiên Thành và một số quỷ quái bảo lưu ký ức khi còn sống giao tiếp, biểu cảm của một số người đại diện cho thành mới đã có chút dịu đi, nhưng vẫn có nhiều người không thể hiểu được.

“Yêu cầu thứ hai của cậu, chúng tôi không có cách nào đáp ứng, thành mới Hy Vọng cũng sẽ không vì thế mà có bất kỳ thay đổi nào.” Một ông lão đến từ thành mới nói rất rõ ràng, mấy người đại diện khác cũng đều là thái độ tương tự.

“Không cần các anh thay đổi, tôi sẽ cứu giúp càng nhiều người hơn ở khu A, dùng hành động thực tế chứng minh cho các anh thấy con đường này là có thể đi tiếp.”

Hàn Phi một chút cũng không nản lòng, mục tiêu chính của hắn là vẫn là điều thứ nhất. Về phần điều thứ hai, hắn đã chuẩn bị cho việc bị từ chối trước khi đề xuất rồi.

Có điều đàm phán chính là như vậy, hắn đưa ra một yêu cầu dễ dàng chấp nhận và một yêu cầu khó chấp nhận, nếu

như đối phương từ chối một cái, xác suất chấp nhận cho cái còn lại sẽ lớn hơn.

Tái sinh tiếng cười điên cuồng là ưu tiên hàng đầu, người và quỷ cùng tồn tại thì là điều mà Hàn Phi muốn khám phá.

Bất kể soán thần có thành công hay không, thế giới ký ức điện thờ này đều sẽ phải thay đổi. Hàn Phi cũng muốn trong thời gian có hạn gieo xuống một hạt giống, để biến tương lai tồi tệ nhất này thành một diện mạo khác.

Đối với Hàn Phi và những đứa trẻ lớp 7, thành phố này chỉ là một thế giới điện thờ, nhưng đối với những linh hồn sinh sống ở đây, đây chính là tất cả của bọn họ.

“Hiện tại các anh sợ hãi quỷ quái như vậy, một phần lớn nguyên nhân là do các anh quá yếu, thực lực không đồng đều khiến cho các anh mất đi cảm giác an toàn.” Thể hiện kỹ năng diễn xuất bậc thầy, Hàn Phi bắt đầu nói đến chủ đề tiếp theo với một chút không hài lòng.

Cuộc họp sau chiến tranh kéo dài ba tiếng, Hàn Phi đã có được toàn bộ những thứ mà mình muốn.

Tượng thần của tiếng cười điên cuồng sẽ được cung phụng bên trong ba cứ điểm lớn của những người sống sót, Hàn Phi cũng có thể lãnh đạo những người sống sót trong ba cứ điểm lớn tiến hành các hành động “báo thù” hận ý trước ngày sinh nhật thần linh.

Cuộc chiến tranh tế máu thành mới đẫm máu đã đánh thức tất cả những người sống sót, ác quỷ tín ngưỡng thần cũ căn bản chưa bao giờ chuẩn bị buông tha cho bọn họ, chỉ coi bọn họ như “gia súc” có thể đi giết bất cứ lúc nào.

Cũng chính vì vậy, ngày càng có nhiều người muốn đi theo Hàn Phi để chiến đấu với quỷ quái, còn có một số người sở hữu nhân cách đặc biệt quyết định rời khỏi thành mới Hy Vọng “an nhàn”, tham gia vào Cục điều tra thảm họa ở khu C.

Thực lực của ba cứ điểm lớn của người sống sót đã phát sinh thay đổi. Cứ điểm lớn thứ tư của người sống sót nằm ở chỗ sâu trong khu A cũng được ngày càng nhiều người biết

đến. Cứ điểm do người và quỷ cùng đồng quản lý đã trở thành đối tượng thảo luận của rất nhiều người sống sót sau bữa tối.

Để dưỡng thương, sau khi chiến tranh kết thúc Hàn Phi không rời khỏi thành mới Hy Vọng. Hắn sử dụng nhân cách chữa trị, vô tư giúp đỡ tất cả những người sống sót chữa lành vết thương tinh thần của bọn họ.

Không cần mua loại thuốc tinh thần đắt tiền, cũng không cần tổn hại thân thể để hóa giải nguyền rủa, chỉ cần tín ngưỡng thần mới thì sẽ có được một cuộc đời mới. Một lượng lớn dân bị nạn ở thành mới đổ về, bọn họ cảm thấy Hàn Phi chỉ là đang kiếm một cái cớ để được chữa trị miễn phí mà thôi.

Hàn Phi chữa trị cho càng nhiều bệnh nhân thì sẽ càng trở nên cường đại. Ban đầu hắn còn chưa cảm thấy rõ ràng, nhưng vài ngày sau, nhân cách chữa trị của hắn lại tiếp tục lột xác, đạt đến một giai đoạn hoàn toàn mới.

Có điều Hàn Phi cũng cảm thấy có vẻ kỳ lạ. Lần đột phá này của nhân cách hệ chữa trị không hề nhận được nhắc nhở của hệ thống, tựa hồ loại sức mạnh này là thuộc về chính hắn, không có liên quan gì với thế giới tầng sâu và hộp đen.

Trong thời gian Hàn Phi chữa trị cho dân chúng, quản lý cấp cao của thành mới có thể nói là ăn không ngon, ngủ không yên. Không so sánh thì sẽ không tổn hại, sự xuất hiện của hắn đã mang lại hai điều quý giá nhất trong thảm họa là an toàn và sức khỏe cho cư dân của thành mới.

Ô nhiễm tinh thần và nguyền rủa đã khiến vô số nhà nghiên cứu thảm họa bất lực, lại được Hàn Phi dễ dàng chữa trị. Chỉ với sức mạnh nhân cách đặc biệt này thôi, đã đủ để hắn lật đổ thành mới Hy Vọng rồi.

Để đuổi Hàn Phi đi, những lãnh đạo cấp cao có đặc quyền ở thành mới không ngừng nhượng bộ, đáp ứng nhiều yêu cầu không quá đáng của hắn, đích thân cung cấp cho hắn tất cả vật tư và nhân viên để săn bắt quỷ quái. Hiện tại bọn họ chỉ có một mục tiêu, đó là Hàn Phi rời khỏi thành mới Hy Vọng càng sớm càng tốt!

Hàn Phi biết mình không được những giai cấp đặc quyền đó chào đón, hắn cũng không muốn hoàn toàn trở mặt với đám người đó, thời gian còn lại không đủ để hắn lập lại trật tự.

Không tiếp tục ở lại nữa, Hàn Phi mang theo vật tư và nhân viên do thành mới Hy Vọng chuẩn bị cho mình, tiến vào thành phố bị quỷ quái chiếm đóng vào ngày thứ ba sau khi chiến tranh nổ ra.

Trở lại bệnh viện mắt số 3 lần nữa, Hàn Phi dừng lại bên cạnh "căn cứ bí mật" của Cao Thành. Khi hắn đến đây lần đầu tiên, tinh thần bị ô nhiễm nghiêm trọng, đừng nói đến sử dụng sức mạnh của quỷ quái, đến duy trì lý trí cũng là một chuyện vô cùng khó khăn.

Hắn không có sức chiến đấu, suýt chút nữa trở thành một phế nhân. Nhưng cũng chính sự khởi đầu đó, hắn đã từng bước một đi tới hiện tại.

Đoàn xe từ ba cứ điểm lớm của người sống sót vây quanh bệnh viện mắt số 3. Hàng trăm người sở hữu nhân cách đặc biệt đã thức tỉnh nhiều lần đều do Hàn Phi tùy ý sử dụng, còn có sự đồng hành của ba người đã thức tỉnh nhân cách 8 lần.

Ngoài những người này ra, Hàn Phi còn có một đám người đi theo thuộc về chính mình. Bọn họ phần lớn đều là những người sở hữu nhân cách đặc biệt được hắn cứu trong chiến tranh.

"Tôi đến rạch quỷ vực ra, mọi người hãy đi theo sau, đừng hấp tấp xông vào."

Hàn Phi luôn luôn đi đầu làm gương, giống như ngọn hải đăng chỉ đường cho mọi người; chỉ cần hắn còn ở bên, thì sẽ không một ai lùi bước.

Bất giác, ý chí chiến đấu của những người sở hữu nhân cách đặc biệt xung quanh Hàn Phi đã vượt qua tổ đội chiến đấu của Cục điều tra thảm họa.

Bạo ngược hận ý, xé nát quỷ vực bao trùm bệnh viện mắt số 3, Hàn Phi để tất cả những người sở hữu nhân cách đặc biệt ở bên ngoài, một mình hắn bước vào bên trong tòa nhà quỷ này.

Bệnh viện mắt số 3 là tòa nhà đặc biệt nhất trong cuộc đời của Cao Thành và Cao Hưng, nơi bọn họ lại hoán đổi vận mệnh một lần nữa.

Cao Thành chiếm giữ được đôi mắt của thần linh có chút kích động. Trong mắt tất cả ký ức đều hóa thành màu máu, cảnh tượng quen thuộc khiến Cao Thành nhớ tới rất nhiều chuyện.

Hàn Phi giáng sinh trên người Cao Thành cũng bị ảnh hưởng, trong đầu hắn xuất hiện rất nhiều hình ảnh màu đỏ như máu.

Những hình ảnh đó lúc đầu bị mơ hồ không rõ, đến xuất hiện vết máu ở rìa, sau đó dần dần có những màu sắc khác.

Những bức tranh dần dần rõ ràng, như thể báo hiệu rằng người mù đang dần phục hồi thị lực, Cao Thành cuối cùng đã nhìn rõ thế giới.

Cũng ngay khi những ký ức này xuất hiện, một tiếng hét thấu tim phát ra từ sâu trong bệnh viện mắt số 3. Máu đen bắt đầu chảy ra từ tất cả các thiết bị y tế, mắng chửi, nguyền rủa, không ngừng tra tấn những bệnh nhân trong bệnh viện.

Thế giới trong mắt Hàn Phi bắt đầu méo mó, mọi thứ trong bệnh viện mắt số 3 dường như đã biến thành quái vật, tất cả mọi thứ đều muốn làm hại hắn.

Côn trùng độc chui ra khỏi quả táo, viên thuốc biến thành con ngươi màu trắng, con dao phẫu thuật sinh ra hai cánh tay mảnh khảnh, ngay cả những bức chân dung trên tường cũng cười nham hiểm.

Mọi thứ đều tràn đầy ác ý, mọi người và mọi thứ đều trở thành kẻ giết người, như thể cả thế giới đều là kẻ thù của hắn vậy.

“Đây dường như là thế giới trong mắt Cao Hưng khi đó…”

Bị bố mẹ lừa dối, muốn trao đôi mắt của mình cho một đứa trẻ khác, Cao Hưng không còn tin tưởng ai nữa, thế giới mà gã nhìn thấy là một nơi ngập tràn ác ý như vậy.

Gã lúc còn nhỏ không thể phản kháng, tất cả mọi người và vật phẩm đều bắt nạt gã như một con quái vật, điều khủng khiếp hơn nữa là gã còn không có nơi nào để trốn.

Thế giới rất lớn, nhưng thế giới của gã rất nhỏ.

Dây đai dùng để trói bệnh nhân biến thành những cánh tay, còn chiếc bàn mổ rỉ sét được gấp lại thành một cái miệng khổng lồ đầy răng thép. Dưới sự canh chừng của thần linh, "quái vật" trong bệnh viện mắt số 3 đang điên cuồng lao tới Hàn Phi.

"Trong thủy cung Biển Sâu có ẩn giấu nuối tiếc của Cao Hưng; trong viện dưỡng lão Di Dượng Thiên Niên ẩn giấu kỳ vọng của Cao Hưng; trong bệnh viện mắt số 3 này ẩn giấu cái gì đây? Tại sao vợ của gã lại nói điểm yếu của gã ở đây?"

Sử dụng vòng đen để thông báo cho những người sống sót bên ngoài quỷ vực, ba người thức tỉnh nhân cách 8 lần và hàng trăm người sở hữu nhân cách đặc biệt đã sử dụng sức mạnh nhân cách của mình cùng lúc làm suy yếu quỷ vực của bệnh viện mắt số 3.

Hàn Phi cũng mở vực sâu tham lam, thả mấy hận ý ra.

Cảnh ngộ bi thảm của Cao Hưng dường như lại tái hiện một lần nữa ở bệnh viện mắt số 3. Tiếng gào thét ở chỗ sâu trong bệnh viện càng lúc càng chói tai, giống như một kẻ điên đang giãy giụa trong tuyệt vọng.

"Thông thường mà nói, trong tòa nhà quỷ đều sẽ ẩn chứa một hận ý hạng nhất, nhưng bệnh viện mắt số 3 dường như hơi đặc biệt." Hàn Phi thò tay vào trong túi lấy ra hai con mắt giả, một là do Cao Thành tự mình mang ra từ tòa nhà quỷ, còn lại là do quỷ mẫu tặng cho hắn.

Kể từ khi tiếng hét vang lên, huyết lệ bắt đầu chảy ra từ hai con mắt này, trong đồng tử chứa đầy nỗi buồn và bi thương.

"Mắt giả của Cao Thành cũng có liên quan đến bệnh viện mắt số 3, hận ý trong tòa nhà quỷ này dường như không hoàn toàn bị Cao Hưng chi phối, nó thậm chí còn từng giúp đỡ cho Cao Thành."

Với sức mạnh của Cao Thành khi đó, không thể nào sống sót rời khỏi tòa nhà quỷ, chứ đừng nói đến việc mang vật nguyền rủa từ trong ra, trừ khi có "người" giúp.

"Tiếng hét phát ra từ phòng phẫu thuật số 3, đó là nơi bọn họ thay thế mắt cho nhau sao?"

Chương 914: Con có đồng ý trở thành đôi mắt của bố mẹ không?

Bệnh viện mắt số 3 khác với tất cả những tòa nhà quỷ mà Hàn Phi đã vào trước đó. Tòa kiến trúc tràn đầy ác ý này bị méo mó hoàn toàn, như thể là thế giới do một đứa trẻ mù tưởng tượng ra.

Mọi thứ đã đi chệch khỏi những gì lẽ ra nó phải có, trở nên đáng sợ kinh dị. Phần lớn khu vực bị bao phủ trong bóng tối, chỉ còn lại một chút ánh sáng ở rìa của bóng tối. Nhưng khi một người muốn đến gần những ánh sáng đó, sẽ bị bóng tối chà đạp một cách vô tình, kéo trở lại bóng tối một lần nữa.

Khung cảnh bên ngoài nhìn qua cửa sổ của bệnh viện mắt cũng rất đặc biệt. Một bên tràn ngập màu đỏ mơ hồ của máu, như thể bị bao phủ đầy những tia máu đỏ; còn một bên là bóng tối hỗn loạn, như thể có một con quái vật không xác định sẽ lao tới bất cứ lúc nào.

Khung cảnh khác nhau ở hai bên cửa sổ dường như đại diện cho góc nhìn khác nhau của hai đứa trẻ trên bàn phẫu thuật.

Với sự giúp đỡ của hận ý, Hàn Phi đi qua hành lang ngoằn ngoèo đến cửa phòng phẫu thuật số 3.

So với những căn phòng khác, phòng phẫu thuật này là bình thường nhất, nó giữ lại tất cả các dụng cụ và thiết bị y tế mà một phòng phẫu thuật cần phải có. Ít nhất, nhìn bề ngoài là như vậy.

Những tiếng hét thấu tim phát ra từ phòng phẫu thuật, linh hồn đau khổ dằn vặt không ngừng cầu xin lòng thương xót, tiếc là không ai muốn giúp đỡ nó.

Đôi mắt của thần linh đang chảy máu tươi, Cao Thành dường như đã quen thuộc với những tiếng la hét trong phòng phẫu thuật, cảm xúc của gã thậm chí còn ảnh hưởng đến cả Hàn Phi.

“Chẳng lẽ người trên bàn phẫu thuật không phải là Cao Hưng?” Hàn Phi tiến vào bên trong phòng phẫu thuật. Mỗi lần hắn tiến lên trước một bước, mọi thứ chung quanh đều sẽ phóng đại lên một lần. Trước những dụng cụ lạnh lẽo kia trông hắn rất yếu ớt, đây dường như là góc nhìn của Cao Hưng trước đây.

Thế giới trước mắt tràn đầy ác ý đối với Hàn Phi, tất cả mọi thứ đều muốn giết chết hắn. Nếu như không có mấy hận ý bảo vệ, hắn làm gì có khả năng bình yên vô sự đi đến được đây.

Vén bức màn ngăn trong cùng của phòng phẫu thuật lên, Hàn Phi nhìn thấy một màn khiến tóc gáy hắn dựng đứng.

Một cặp vợ chồng mù già bị trói trên bàn phẫu thuật, cơ thể của bọn họ mọc vào cùng với toàn bộ tòa nhà. Tất cả các thiết bị y tế xung quanh đã biến thành quái vật đều tự động vận hành, liên tục nhét đủ thứ kinh khủng vào trong hốc mắt của cặp vợ chồng mù.

Sau khi thảm họa xảy ra, bệnh viện mắt này vẫn hoạt động bình thường, có điều bệnh nhân trong viện chỉ có hai người, đó chính là bố mẹ nuôi của Cao Hưng.

Phẫu thuật mắt không ngừng nghỉ, thay thế đồng tử và hốc mắt không ngừng nghỉ.

Tiếng gào thét vang lên bên tai, máu ngưng tụ trên mặt, hận ý và nỗi sợ hãi trong lòng của bọn họ bị rút ra, liên tục trút vào dưới lòng đất của bệnh viện mắt.

“Là bố mẹ của gã à?”

Cao Thành không có ấn tượng sâu sắc về bố mẹ ruột của mình, gã vẫn luôn sống với bố mẹ ruột của Cao Hưng. Còn người sống với cặp vợ chồng mù, Cao Hưng đã hoàn toàn biến thành một con quái vật, trong lòng vô cùng căm hận cặp đôi đã đánh cắp vận mệnh của mình.

Đến bên bàn phẫu thuật, Hàn Phi nhìn vào hốc mắt của đôi vợ chồng mù, trong mắt bọn họ không có tia sáng mà ẩn chứa vô vàn tội ác.

Cao Hưng đã dùng đôi mắt của cặp vợ chồng mù làm bãi rác vứt bỏ chất thải và chất độc cho chính mình, đồng thời biến đôi mắt của bố mẹ nuôi thành nhà tù giam cầm kẻ thù.

"Tên này đúng là một kẻ điên."

Hàn Phi thậm chí còn không biết một người rút cuộc biến thái đến mức nào mới có thể nghĩ ra cách "chuộc tội" như vậy.

Lấy dao tái sinh ra, Hàn Phi cắt đứt dây trói cặp vợ chồng mù. Hắn đang định đưa tay về phía hai người, thì cặp vợ chồng vốn đang gào khóc đau đớn đột nhiên quay đầu lại.

Bọn họ không có mắt, hốc mắt đen xì xì nhìn chằm chằm hướng Hàn Phi, vừa đáng sợ lại vừa đáng thương.

"Cao Thành?" Người mẹ mù dường như biết người tới là ai, khóe mắt bà ta chảy ra huyết lệ. Người bố mù cũng đồng ý cái tên Cao Thành này, cái tên mà bố mẹ nhà người khác đặt cho con mình.

"Chạy mau, đừng lại đây, đừng lại gần chúng ta." Giọng nói của người mẹ mù đang run rẩy, bà ta cảm thấy mình là một người rất đáng thương, đến chết cũng không biết con mình trông như thế nào.

"Tôi đến cứu hai người ra." Hàn Phi vươn tay về phía cặp vợ chồng mù, nhưng đầu ngón tay còn chưa chạm vào đối phương, cơ thể của bọn họ đã bắt đầu tan ra.

Chiếc bàn phẫu thuật lạnh ngắt đổ sập xuống, dù đã được tháo dây trói nhưng cặp vợ chồng mù vẫn không rời bàn phẫu thuật.

"Hai người…" Hàn Phi hiểu ra một chuyện, cặp vợ chồng mù không phải bị Cao Hưng ép nhốt ở chỗ này. Cho dù có cho tự do, bọn họ cũng sẽ lựa chọn ở lại đây để bị gã giày vò.

"Không cần con cứu, đi đi, nơi này không phải là nơi con nên tới." Người bố mù lên tiếng, ông ta không có học vấn gì, thân thể dị dạng xấu xí: "Chúng ta đã làm quá nhiều chuyện sai trái, chúng ta đã hủy hoại đứa trẻ mà mình yêu thương nhất, tội lỗi của chúng ta không thể tha thứ, chịu mọi hình phạt cũng là điều đương nhiên."

Dưới sự chủ động phối hợp của cặp vợ chồng mù, hai chiếc bàn phẫu thuật tiếp tục sụp xuống, giống như hai hốc mắt sâu hoắm, lại vừa giống như hai chiếc giếng sâu không đáy.

Cơ thể của cặp vợ chồng mù chìm xuống dưới theo bàn phẫu thuật. Cao Thành chiếm giữ đôi mắt thần linh muốn cưỡng bức thay đổi quy tắc, ánh mắt màu đỏ như máu nhìn chằm chằm vào bàn phẫu thuật, soi sáng lòng đất của bệnh viện mắt số 3.

Các mạch máu đen hoại tử đan xen dày đặc, những mạch máu đó căm rễ vào trên người những con quái vật.

Trong cuộc đời bi thảm của Cao Hưng, có rất nhiều người đã từng bắt nạt gã. Dưới sự dẫn dắt của Mộng, gã đã trở thành không thể nhắc đến. Tất cả những người đã từng bắt nạt gã đều sẽ phải chịu sự trả thù cuồng loạn nhất.

Bệnh viện mắt số 3 chính là một nhà tù trừng phạt những "tội nhân" như vậy, không ai trong lòng đất của bệnh viện có thể giữ nguyên hình dáng ban đầu. Bởi vì bọn họ mà Cao Hưng mới biến thành bộ dạng không người không quỷ. Có thể nói Cao Hưng đến cuối cùng có thể trở thành không thể nhắc đến, mỗi một linh hồn bị giam cầm dưới lòng đất này đều phải chịu trách nhiệm.

Tuyết sạt đến nơi, Cao Hưng giam cầm tất cả những bông tuyết bay qua cuộc đời mình lại. Gã điên cuồng bệnh hoạn, không có nhân tính, gã muốn biến tất cả những chửi rủa đối với mình thành hiện thực. Nếu như đã có rất nhiều người nói gã là đứa con hoang không bằng chó lợn, vậy thì gã sẽ dứt khoát vứt đi nguyên tắc làm người, để những kẻ giễu cợt, nhạo báng gã thấy rõ thế nào mới là cầm thú thực sự.

Cao Hưng rất biến thái, xấu xa đến triệt để, không chút che đậy. Gã không ngụy trang như Cánh Bướm, mà chính là muốn trở thành một con quỷ mà mọi người đều sợ hãi, để ác ý tràn ngập thế giới tồi tệ này.

Những mạch máu đen hoại tử liên tục hút máu của những con quái vật, đổ chất bẩn lên chúng, biến chúng thành những sinh vật khổng lồ xấu xí.

Khi chiếc bàn phẫu thuật đổ sập vào sâu trong bệnh viện, diện mạo thực sự của bệnh viện mắt số 3 đã lộ diện.

Vô số mạch máu đen hoại tử dưới lòng đất của bệnh viện quấn vào nhau tạo thành hai hốc mắt khổng lồ, bố mẹ mù nằm ở trung tâm hốc mắt. Tất cả mọi người đều không thể rời đi, bọn họ sẽ mãi mãi nếm trải nỗi đau mất mát này.

Hận ý nổi lên từ trên người của từng con quái vật, dọc theo những đường gân đen, hội tụ vào trên người cặp vợ chồng mù.

Mang theo cảm giác tội lỗi và hối hận đối với Cao Hưng, cơ thể của hai người bị xé toạc, máu tràn ra trong "hốc mắt", tạo thành một đôi mắt đỏ như máu ở dưới lòng đất của bệnh viện.

Khi còn sống, Cao Hưng là đôi mắt của bố mẹ mù; sau khi chết, cặp vợ chồng này sẵn sàng trở thành đôi mắt của gã.

Tất cả ác ý và tội ác đều ẩn chứa dưới đôi mắt đẫm máu này. Dục vọng và sự xấu xa trong lòng người bị đôi mắt đẫm máu này nhìn chằm chằm sẽ được giải phóng. Nếu không có ý chí kiên cường sẽ bị thao túng ngay trong giây đầu tiên nhìn vào.

"Tôi có thể hiểu cách làm của hai người, trên thế giới này nếu như nói còn ai vẫn sẵn sàng đứng về phía Cao Hưng, thì đó hẳn chính là vợ chồng hai người rồi." Hàn Phi từ trong túi lấy ra hai mắt giả: "Tôi chỉ rất tò mò một chuyện, Cao Thành cuối cùng có sử dụng đôi mắt của Cao Hưng không? Một đứa trẻ mù hai mắt làm sao có thể trở thành người sáng lập ra ba tổ chức tội phạm lớn ở Tân Hỗ?"

Không ai trả lời câu hỏi của Hàn Phi, đồng tử màu máu do cặp vợ chồng mù hóa thành nảy sinh sát ý đối với hắn.

"Có lẽ chúng ta đều có thể có một kết thúc tốt hơn."

Dưới sự phối hợp của mấy hận ý, thế giới cực ác của Hàn Phi bao trùm bệnh viện mắt số 3. Hắn nhìn vào hai mắt của thần linh: "Cao Thành, đây là chuyện giữa anh và bố mẹ ruột của anh, anh hãy xử lý theo suy nghĩ của mình đi."

Đôi mắt thần linh dưới thủy cung Biển Sâu và đồng tử màu máu do cặp vợ chồng mù hiến tế nhìn nhau, lúc này, tất cả cảnh tượng bên trong bệnh viện đều được chia thành hai phần.

Một nửa là màu đỏ như máu, một nửa là âm u tối tăm; một nửa hối hận, một nửa tuyệt vọng; một nửa là sự kiên trì của bố mẹ, một nửa là sự do dự của thần linh.

Không can thiệp vào trận chiến giữa hai hận ý hạng nhất, Hàn Phi tiến sâu vào lòng đất của bệnh viện mắt số 3 dưới sự bảo vệ của mấy hận ý.

Mỗi con quái vật bị mắc kẹt trong mạch máu hoại tử đều đại diện cho một ký ức đau đớn không muốn nhắc tới của Cao Hưng, đi men theo những mạch máu này giống như đang đọc cuộc đời bi thảm của gã vậy.

Gã chưa bao giờ được hưởng bất kỳ tình yêu thương nào kể từ khi được sinh ra. Bởi vì bố mẹ mù mà bị bạn bè bắt nạt và tẩy chay, bị đánh đập chửi mắng cũng không ai đứng ra bảo vệ; trở về nhà còn phải làm ra bộ dạng như không có chuyện gì xảy ra, để bố mẹ khỏi lo lắng.

Gã không thể làm gì, cũng không thể thay đổi điều gì. Điều đáng buồn nhất của con người là biết rõ điều bất hạnh sẽ xảy ra, nhưng vẫn phải kiên trì chấp nhận nó.

Trên con phố cũ đó, gia đình gã nhận bố thí của người khác, tôn nghiêm của gã không đáng một xu, luôn bị người ta không ngừng chà đạp. Ngay cả khi bị xúc phạm và bắt nạt, gã vẫn phải cùng với bố mẹ xin lỗi bố mẹ của người khác.

Được sống là điều chưa bao giờ khiến gã cảm thấy vui vẻ, điều mong đợi duy nhất của gã là lớn lên. Mọi thứ xung quanh đều khiến gã cảm thấy ngột ngạt, gã muốn trốn thoát khỏi đây, nhưng bố mẹ mù giống như hai sợi xích, vừa là mối bận tâm, cũng là sự trói buộc của gã, nhốt gã trong con phố cũ bốc đầy mùi hôi thối.

Thông qua những con quái vật đó, Hàn Phi đã nhìn thấy những chuyện mà Cao Hưng đã trải qua khi còn nhỏ. Tuổi thơ méo mó bi thảm chính là mấu chốt khiến gã trở thành một kẻ sát nhân biến thái.

Càng đi sâu vào trong, Hàn Phi đi một mạch tới chỗ sâu nhất trong bệnh viện. Tại đây hắn nhìn thấy một bác sĩ ở trung tâm mạch máu hoại tử.

"Bị nhốt ở phía dưới cùng, chẳng lẽ anh chính là bác sĩ đã tiến hành phẫu thuật thay mắt cho Cao Hưng và Cao Thành lúc trước?" Hàn Phi cắt đứt mạch máu biến dạng trên người bác sĩ, kéo anh ta ra khỏi đống bẩn thỉu.

"Phẫu thuật thay mắt không thể thành công, tôi đã sớm nói rồi…" Hai mắt bác sĩ bị khoét mất, anh ta cũng không biết là ai tới, chỉ run run rẩy rẩy nói.

Chương 915: Sống vì hận, chết vì yêu

"Mắt của Cao Thành, có phải là của Cao Hưng không?"

Tóm lấy bác sĩ, Hàn Phi dùng nhân cách chữa trị thanh trừ ô nhiễm tinh thần cho anh ta. Thấy bác sĩ vẫn chưa thể giao tiếp bình thường, hắn sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn.

Nỗi sợ hãi khắc sâu trong linh hồn bác sĩ đến từ một ca phẫu thuật, Hàn Phi lật lại ký ức của anh ta và nhìn thấy cảnh tượng lúc đó.

Trong văn phòng của bệnh viện mắt, bác sĩ đã nhiều lần giải thích với bố mẹ của Cao Hưng và Cao Thành: "Mắt là một cơ quan rất chính xác và phức tạp, còn dây thần kinh thị giác thuộc hệ thần kinh trung ương nên rất khó hoạt động trở lại sau khi đã bị cắt đứt. Các mạch máu trên dây thần kinh thị giác mỏng hơn sợi tóc và hầu như không thể khâu chúng lại bằng công nghệ y tế hiện tại. Chúng tôi chỉ có thể cố gắng nhiều nhất có thể để thay thế vị trí tổn thương, để cậu ấy có thể nhìn thấy một số thứ."

"Con trai của tôi có bao nhiêu phần trăm sẽ phục hồi thị lực?" Người phụ nữ ăn mặc chỉnh tề, giọng nói nhỏ nhẹ chắp hai tay lại với nhau, bà đã chuẩn bị rất lâu cho ngày này rồi.

"Phần trăm thì vẫn có." Từ đầu đến cuối bác sĩ đều không nhìn cặp vợ chồng mù đến một cái, không ngừng nói với người phụ nữ trông có vẻ giàu có.

Căn phòng tư vấn riêng tràn ngập hương hoa khiến cặp vợ chồng mù cảm thấy rất khó chịu, bọn họ như những con thú bị nhốt trong lồng, vô cùng căng thẳng.

"Biện pháp tốt nhất chính là tiến hành cấy ghép một phần trước, nếu như chị đồng ý, xin hãy ký tên vào đây." Uống cạn trà trong cốc, bác sĩ tự mình đi lấy một cốc trà nóng cho người phụ nữ, trong khi cặp vợ chồng mù bên cạnh thậm chí đến cái cốc cũng không có: "Chị hoàn toàn có thể tin tưởng tôi, tôi

cũng sẽ không kiếm thêm của chị một xu. Đối với loại phẫu thuật có hệ số rủi ro này, chỉ tôi là người duy nhất trong thành phố có thể làm."

"Cái giá để một đứa trẻ có thể nhìn thấy thế giới là một đứa trẻ khác bị mù, hơn nữa xác suất thành công còn rất nhỏ, tôi…"

Người phụ nữ muốn từ chối, nhưng bác sĩ lại lấy ra một tài liệu khác: "Trong một triệu người mới có một đôi mắt phù hợp với con của chị. Hơn nữa, loại phẫu thuật này nếu con chị lớn rồi sẽ không thể làm được nữa. Chị không nên vì những nghi hoặc của mình, mà làm lỡ dở cả đời con mình. Thế giới này tươi đẹp đến như vậy, chị muốn con mình vĩnh viễn là một người mù hay sao?"

"Nhưng trước đó anh đã không nói với tôi rằng đôi mắt được phẫu thuật cấy ghép cho con trai tôi đến từ một đứa trẻ còn sống sờ sờ khác!" Người phụ nữ đẩy bản thỏa thuận đi: "Tôi vốn nghĩ đó là một khoản quyên góp y tế, nghĩ rằng đứa trẻ đó bị bệnh nan y, không còn sống được bao lâu nữa. Nhưng tôi đã nhìn thấy đứa trẻ trong thủy cung Biển Sâu, cậu nhóc rất khỏe mạnh!"

"Bố mẹ nó đã đồng ý thay mắt rồi, sao chị không đồng ý?" Trong lời nói của bác sĩ đầy vẻ giễu cợt đối với cặp vợ chồng mù, và sự khó hiểu đối với người phụ nữ dịu dàng này: "Người ta cần tiền, còn anh chị cần mắt, mỗi bên đều có thứ mình muốn thôi."

Lúc này cửa phòng tư vấn mở ra, một người đàn ông mặc áo khoác hàng hiệu vội vã đi vào. Sau khi nhìn thấy người đàn ông, người phụ nữ dường như đã có chỗ dựa, bà kể cho người đàn ông nghe tất cả những gì bác sĩ nói.

Bề ngoài, người đàn ông kiên quyết ủng hộ vợ, lời lẽ chân chính. Nhưng chờ sau khi người vợ rời đi, người đàn ông gần như đã ký vào thỏa thuận mà không chút do dự.

Lòng tốt của mẹ Cao Thành là không muốn tước đi ánh sáng của người lạ, lòng tốt của bố Cao Thành là cho bác sĩ và cặp vợ chồng mù nhiều tiền hơn.

Ngay thời khắc thỏa thuận vừa hoàn thành, linh hồn bác sĩ bắt đầu xuất hiện vết nứt không thể kiểm soát, Hàn Phi cố dùng nhân cách chữa trị giúp anh ta ổn định, sau đó tiếp tục xem tiếp.

Phẫu thuật bắt đầu, những nghi ngờ của Hàn Phi cũng đã bị xua tan.

Vì nhiều lý do, ca phẫu thuật cấy ghép không được thực hiện đồng thời trên cả hai mắt. Bác sĩ thay một mắt cho Cao Hưng và Cao Thành trước, không được coi là thành công, nhưng cũng không phải là thất bại hoàn toàn.

Cao Thành không khôi phục thị lực, chỉ là bắt đầu nhìn thấy một số cái bóng lờ mờ.

Vận mệnh của hai đứa trẻ gắn liền quấn lấy nhau. Ca phẫu thuật con mắt thứ hai bị ngăn cản bởi người phụ nữ biết chân tướng, sau đó thì chính là khởi đầu cơn ác mộng của tất cả mọi người.

Con gái bác sĩ buổi tối về nhà bị hóa chất tạt vào má, mắt bị thương. Người hàng xóm từng bắt nạt cặp vợ chồng mù, thì trong nhà bị cháy. Đứa trẻ bạo hành Cao Hưng ở trường học thì không bao giờ đến lớp nữa.

Cùng với dòng thời gian trôi qua, ngày càng nhiều chuyện khủng khiếp bắt đầu xảy ra, cho đến khi cặp vợ chồng mù bị bọn trộm giết chết, khu phố cổ mới tạm dừng lại một thời gian.

Ở giai đoạn cuối cùng trong ký ức của bác sĩ, Hàn Phi mơ hồ nhìn thấy người phụ nữ đang cầm thông báo tìm người, cả Cao Thành và Cao Hưng dường như đều đã biến mất.

“Ngoại trừ mẹ ruột của Cao Hưng ra, không ai quan tâm đến gã nữa.”

Xem đi xem lại ký ức của bác sĩ nhiều lần, người duy nhất trên thế giới thực sự tốt với Cao Hưng, chính là mẹ ruột của gã.

“Chẳng trách Cao Hưng lại khao khát có được tình yêu của mẹ mình đến vậy. Bây giờ gã đã trở thành một con quỷ mà tất cả mọi người đều sợ hãi. Gã có thể ép buộc tất cả mọi người

đều sợ hãi gã, nhưng lại không thể ép buộc người khác yêu thương mình từ tận đáy lòng.”

Hàn Phi đang đi giữa những mạch máu hoại tử, Cao Thành chiếm giữ đôi mắt thần linh, đang có một trận tử chiến với bố mẹ ruột của mình. Đồng tử màu máu va chạm với hận ý khổng lồ ngưng tụ trong đôi mắt thần linh, toàn bộ quỷ vực đều đang chuyển động.

Bố mẹ mù liên tục rút ra sức mạnh của tòa nhà quỷ, điều này khiến cho Hàn Phi đến tầng dưới cùng của bệnh viện mắt số 3 một cách rất thuận lợi.

Bên trong lớp mạch máu hoại tử là thi thể của một đứa trẻ, trông nó cũng chỉ mới 5 6 tuổi, đáng lẽ còn ở độ tuổi ngây thơ rực rỡ nhất, nhưng trên người lại chằng chịt toàn là vết thương.

Tất cả những mạch máu màu đen đều mọc ra từ thi thể đứa trẻ, khuôn mặt lốm đốm của nó đang nhìn lên bầu trời.

Hàn Phi phát hiện thi thể đứa trẻ này nhìn rất quen, hình như giống hệt với đứa trẻ trên thông báo tìm người.

“Nó là Cao Hưng thời thơ ấu? Đứa trẻ vẫn còn chưa hoàn toàn điên dại?”

Thứ mà cặp vợ chồng mù bảo vệ không phải là Cao Hưng trưởng thành, mà là Cao Hưng bọn họ đã nuôi dưỡng. Tất cả cảm giác tội lỗi và hối hận của bọn họ đều vì thi thể đứa trẻ này, dù sao thì cũng chính là bọn họ đã tự tay hủy hoại cuộc đời của nó.

Tránh những mạch máu ra, Hàn Phi tiến đến bên cạnh thi thể cậu bé. Hắn sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, nhẹ nhàng nắm lấy tay nó.

Thi thể đứa trẻ nằm dưới bệnh viện mắt số 3 này là nhân tính đã bị Cao Hưng vứt bỏ, bên trong có ẩn giấu sự yếu đuối, sợ hãi, lương thiện và một chút tình yêu của gã.

“Bọn chúng chính là điểm yếu của Cao Hưng?”

Hàn Phi ôm thi thể cậu bé lên, một lượng lớn mạch máu màu đen từ trong cơ thể nó bò ra, muốn chui vào trong mắt hắn. Cặp vợ chồng mù ở phía xa dường như cảm nhận được

điều gì đó, bọn họ từ bỏ việc chiến đấu với Cao Thành và lao về phía Hàn Phi.

"Mình đã từng tiến vào điện thờ kí ức của Gương Thần, mỗi một không thể nhắc đến đều sẽ chuyển những cảnh quan trọng về quá trình biến đổi của mình vào trong điện thờ. Đối với Cao Hưng mà nói, bệnh viện mắt số 3 chính là một bước ngoặt trong cuộc đời gã."

Vung dao tái sinh, máu đen phun ra, Hàn Phi cắt đứt mạch máu, áp lưỡi dao vào trên cổ cậu bé.

"Phá hủy thi thể này, bệnh viện mắt số 3 có thể dễ dàng công phá rồi. Nhưng kể từ đây Cao Hưng cũng sẽ không còn điểm yếu, sợ hãi và tình yêu nữa."

Sau khi do dự một chút, Hàn Phi mở vực sâu tham lam ra. Hắn đứng dưới ánh sao chữa trị, từ xa nhìn cặp vợ chồng mù: "Hai người là bố mẹ ruột của Cao Thành, tôi cũng không muốn nhìn thấy cảnh người thân tàn sát lẫn nhau, hãy từ bỏ chống trả đi."

Con dao đồ tể ấn xuống, trên cổ thi thể cậu bé chảy ra máu đen: "Nếu như hai người còn tiếp tục chống cự, vậy tôi sẽ phá hủy thi thể của cậu bé này trước, sau đó sẽ khiến hai người hồn phi phách tán."

Mấy hận ý đứng ở xung quanh Hàn Phi, nên hắn có đủ tự tin để nói chuyện với hận ý hạng nhất như thế này.

Cặp đồng tử màu máu do đôi vợ chồng mù biến thành trở nên mờ mịt. Thấy thời cơ đã đến, Hàn Phi dùng thi thể cậu bé làm mồi nhử để dẫn dụ bọn họ vào trong vực sâu tham lam.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã thành công giam cầm hận ý hạng nhất — Hối Hận và Phiền Muộn."

"Hối hận và phiền muộn: Ý nghĩa tồn tại của bọn họ là để chuộc tội, chúng ta hối hận về tất cả những gì đã làm với con, chúng ta cảm thấy xấu hổ vì sự ích kỷ của mình, chúng ta là những người bố mẹ tồi tệ nhất trên thế giới, xin lỗi, con trai của ta."

Cặp đồng tử màu máu lần lượt được gọi là Hối Hận và Phiền Muộn, bọn chúng được cấu thành từ những lời thú tội của tất cả "tội nhân".

Trong đó có một số người quả thực đã làm những chuyện rất tồi tệ với Cao Hưng, nhưng cũng có một số lượng đáng kể đã bị Cao Hưng lừa dối. Bọn họ đến chết vẫn sám hối, cảm thấy tội lỗi của mình là không thể tha thứ.

Cao Thành ở trong đôi mắt thần linh, cũng không biết nên dùng thái độ gì đối mặt với cặp bố mẹ mù. Cặp vợ chồng này là bố mẹ ruột của gã, nhưng gã đối với bọn họ lại không có bất kì ấn tượng gì tốt.

Trong lòng Cao Thành chỉ có một người mẹ thực sự, đó chính là người mẹ nuôi đã nói cho gã biết thế giới này tươi đẹp như thế nào và dành cho gã tất cả tình yêu thương. Thực ra, đây cũng có thể coi là hình phạt dành cho cặp vợ chồng mù, lòng tham khiến bọn họ trở thành những người bi ai nhất.

"Bất luận thế nào, bọn họ cũng là bố mẹ ruột của anh, anh nên đi và giải thích mọi thứ với họ." Ý chí của Hàn Phi nói chuyện với Cao Thành. Muốn cường hóa thêm một bước nữa đôi mắt thần linh, cạnh tranh quyền kiểm soát điện thờ với Cao Hưng, cách tốt nhất chính là hợp nhất cặp đồng tử màu máu, tập hợp tất cả sức mạnh lại với nhau, để đôi mắt thần linh cố gắng đột phá.

Nếu như có thể thành công, Hàn Phi sẽ gần hơn một bước với đột phá nhân cách lần thứ 9. Hắn có khả năng sẽ đột phá được giới hạn trên mà thần linh đã đặt ra.

Cao Thành cũng hiểu rằng soán thần đã bước vào thời điểm quan trọng, gã phải thuyết phục bố mẹ ruột của mình mới được.

Đôi mắt thần linh tiếp cận với cặp đồng tử màu máu đang dần tan rã, gia đình được đoàn tụ trong vực sâu.

Hàn Phi không can thiệp Cao Thành, sau khi hắn nuốt chửng bệnh viện mắt số 3 thì bắt đầu dẫn dắt tất cả hận ý nghiên cứu thi thể của cậu bé.

Dưới sự giúp đỡ của viện bệnh viện tâm thần Đồng Tâm, Hàn Phi đã lột bỏ thành công yếu đuối, sợ hãi và lương thiện của Cao Hưng ra. Cơ thể của cậu bé đã biến thành tro bụi, cuối cùng chỉ còn lại một trái tim màu xám.

Chương 916: Vật nguyền rủa rank C
Ảnh tập thể

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã đạt được điểm yếu của Cao Hưng, vật phẩm này chỉ có thể sử dụng một lần, xin hãy thận trọng khi sử dụng."

"Điểm yếu của Cao Hưng: Trong trái tim đã bị gã vứt bỏ từ cách đây rất lâu này, có ẩn chứa thứ mà gã không muốn đối mặt nhất."

Hàn Phi giao sợ hãi của Cao Hưng cho Vĩnh Sinh, để gã sẽ cảm thấy sợ hãi khi nhìn thấy Vĩnh Sinh; tặng điểm yếu của Cao Hưng cho Cao Thành, hy vọng gã sẽ bộc lộ mặt yếu đuối của mình khi đối mặt với Cao Thành; cuối cùng bản thân Hàn Phi thì giữ lại lương thiện của gã, hắn đã dùng con dao tái sinh để phân giải nó.

Ba loại cảm xúc này đều đến từ Cao Hưng, trong tương lai khi chiến đấu với bản thể của gã, chắc chắn sẽ có tác dụng bất ngờ.

Đối với trái tim cuối cùng, Hàn Phi đã thử nhiều cách khác nhau, nhưng đều không thể lấy ra được cảm xúc ẩn giấu bên trong.

Không còn cách nào khác, hắn chỉ đành thu lại trái tim màu xám trước.

"Mình đã tìm thấy điểm yếu của Cao Hưng, mọi thứ đã sẵn sàng, đã đến lúc đi đến tòa nhà cấm rồi."

Cả ba tòa nhà quỷ đều đã bị Hàn Phi công phá, nhân cách của hắn đang trên bờ vực thức tỉnh lần 9. Với tư cách là người sống sót mạnh nhất sau thảm họa, hắn đang chuẩn bị thử tiến vào tòa nhà bị cấm để tìm ra nguồn gốc của thảm họa.

Thế giới ký ức điện thờ đại diện cho tương lai tồi tệ nhất, tất cả những gì Hàn Phi nhìn thấy ở đây đều là những gì có thể xảy ra trong hiện thực. Nếu như hắn có thể điều tra rõ ràng

trong thế giới ký ức điện thờ, thì cũng tương đương với việc biết được tương lai, có thể phòng ngừa trước trong hiện thực.

Cao Thành và bố mẹ mù của gã vẫn chưa hòa giải. Lợi dụng khe hở khi cặp đồng tử còn chưa dung hợp, Hàn Phi chuẩn bị tích hợp tài nguyên của ba cứ điểm lớn của người sống sót, bắt đầu "bữa tiệc sinh nhật" cuối cùng.

……

Dưới sự tuyên truyền toàn lực của Cục điều tra thảm họa, hầu hết những người sống sót trong vùng đất hoang thảm họa này đều biết rằng Hàn Phi sẽ vào tòa nhà cấm.

Vì tương lai của cả nhân loại, Hàn Phi không ngần ngại mạo hiểm mạng sống của mình. Danh tiếng của hắn lại tăng lên lần nữa, đã vượt xa so với trước đây.

Thành mới Hy Vọng và cảng Tự Do bị dư luận chèn ép nên chỉ còn cách ủng hộ Hàn Phi hết mình, có tiền ủng hộ tiền, có sức ủng hộ sức.

Khi đối mặt với kẻ thù chung là Cao Hưng, tất cả những người sống sót đã đoàn kết lại với nhau, không có lừa dối, mưu tính hại nhau, mọi người đều gác lại sự bất đồng, được Hàn Phi tập hợp thành một thế lực.

Trong năm ngày tiếp theo, Hàn Phi liên thủ với những người thức tỉnh nhân cách 8 lần, quét qua thành phố bị quỷ quái chiếm giữ.

Mục tiêu ban đầu của mọi người là đuổi quỷ quái đi, nhưng bọn họ không ngờ người ủng hộ cho người quỷ bình đẳng là Hàn Phi lại không hề nương tay khi động thủ.

Hận ý đi theo thần cũ đã bị hắn giết đến hồn phi phách tán; hận ý hiếm có với năng lực đặc biệt thì sẽ bị hắn nuốt chửng. Số lượng hận ý bị giam cầm trong vực sâu tham lam càng ngày càng nhiều, não vực của Hàn Phi hiện tại còn kinh khủng hơn nhiều so với sự bộc phát thảm họa của thành cũ.

Dưới sự điên cuồng cho ăn của Hàn Phi, Hình Phu và Vô Thường đều thoát khỏi gông cùm của vận mệnh, lớn lên trở thành hận ý đốt cháy lửa đen.

Điều làm cho Hàn Phi kinh ngạc và vui mừng hơn chính là, sau khi hoàn thành nhiệm vụ về Vô Thường, hắn thậm chí có thể đem quỷ quái đã lớn lên cùng Cao Thành này ra khỏi thế giới kí ức điện thờ!

Sau năm ngày giết chóc, những người sống sót đã đảo ngược tình trạng suy sụp trước đó, phản công vào bên trong thành phố, giết cho những hận ý đều thu hết quỷ vực. Tất cả đều trốn trong vật nguyền rủa không dám ló mặt ra, đây là chuyện trước đây có nghĩ cũng không dám.

"Tất cả quỷ quái ở khu C bị trục xuất đã bị Cục điều tra kiểm soát hoàn toàn; hận ý ở khu B đã hoàn thành truy sát, cần tiến hành những dọn dẹp cuối cùng đối với từng con phố; hận ý ở ngoại vi khu A đã trốn vào khu vực cốt lõi, những quỷ quái đó đã sợ hãi rồi!!" Đông Khuyển phấn khích báo cáo thành tích của bọn họ với Hàn Phi, bọn họ chưa bao giờ vui mừng đến thế kể từ khi thảm họa nổ ra.

"Có thể dừng lại rồi." Ngồi ở trên người Đại Nghiệt, Hàn Phi ôm một người giấy màu máu, trong mắt tràn đầy chờ đợi.

"Dừng lại?" Sự phấn khích trong mắt Đông Khuyển biến thành khó hiểu: "Bây giờ chính là lúc để thừa thắng xông lên! Chúng ta chỉ còn một bước nữa là có thể khôi phục thành phố rồi! Nếu như có thể chiếm được khu vực cốt lõi, tương lai lấy đây làm trung tâm để mở rộng…"

"Tương lai không phải là chuyện chúng ta nên xem xét." Hàn Phi ngắt lời Đông Khuyển: "Vẫn còn ba ngày nữa là đến ngày sinh nhật của thần linh, nếu như bản thể thần cũ quay lại, sức mạnh của không thể nhắc đến có thể dễ dàng giết chết tất cả chúng ta. Năm ngày giết chóc này chỉ là để tích lũy sức mạnh, thu thập tín ngưỡng, trận chiến quyết định bây giờ mới bắt đầu."

Đi đến sau Đông Khuyển, A Niên vỗ vai anh ta và cười nói: "Quỷ quái không thể giết được hết đâu, bên dưới cao ốc Vĩnh Sinh có một lối đi, nếu như không đóng lối đi đó lại, tương lai nói không chừng sẽ có gấp mười lần quỷ quái tiến vào."

“Lối đi?”

Thấy Đông Khuyển nghi ngờ, nhưng A Niên không tiếp tục giải thích nữa mà chỉ thản nhiên nói: “Đây là cuộc chiến giữa thần cũ và thần mới, chúng ta chỉ là những quân cờ trên bàn cờ của thần linh, nghĩ thoáng lên.”

Sau khi nói xong, anh ta đưa một tấm bản đồ cho Hàn Phi: “Tổ trưởng, chúng ta đã phá hủy toàn bộ tượng thần của Cao Hưng, bây giờ ba cứ điểm lớn còn sót lại cùng mấy chục cứ điểm nhỏ đều đã lập tế đàn của thần mới. Bởi vì cậu đã miễn phí chữa trị ô nhiễm tinh thần giúp mọi người, cộng thêm sự tích cậu thu phục khu phố cổ được ba cứ điểm lớn tuyên truyền, hiện tại số lượng người sống sót tín ngưỡng thần mới đã vượt quá một triệu, phạm vi ảnh hưởng cũng đã mở rộng ra các thành phố khác bên ngoài Tân Hỗ.”

“Tượng thần có phát sinh thay đổi gì không?” Hàn Phi rất hài lòng, A Niên làm việc khiến người ta vô cùng yên tâm.

“Hai bức tượng dựng ở Vườn treo và thành mới Hy Vọng đã hoàn toàn máu thịt hóa. Để không làm người qua đường sợ hãi, chúng tôi đã xây dựng điện thờ, bình thường sẽ phủ vải đen. Ngoài ra, âm thanh phát ra từ bên trong tượng thần càng ngày càng nhiều, khoảng cách giữa thần mới và chúng ta đã càng ngày càng gần hơn.” A Niên trở thành thuộc hạ trung thành nhất của Hàn Phi. Trước đây anh ta chỉ nghĩ rằng con người Hàn Phi khá tốt, có ơn cứu mạng đối với mình. Tiếp xúc lâu hơn, anh ta dần dần phát hiện ra sự khác biệt ở hắn. Trong thời buổi loạn lạc, chỉ có đi theo người như hắn mới có thể tiến xa hơn.

Gật đầu một cái, trong đầu Hàn Phi thường xuyên hiện lên âm thanh của tiếng cười điên cuồng. Dùng hết tất cả tài nguyên của cứ điểm người sống sót, hiện tại cuối cùng hắn cũng được đền đáp: “Điện thờ cuối cùng của Cao Hưng, cũng là điện thờ quan trọng nhất, được giấu ở bên trong cao ốc Vĩnh Sinh. Tôi nhất định phải phá hủy nó trước ngày sinh nhật của gã, đến lúc đó tiếng cười điên cuồng sẽ trở thành vị thần duy nhất trong thế giới ký ức điện thờ này.”

“Đúng rồi, thi thể thần mà cậu câu được trong hồ máu dưới lòng đất của viện dưỡng lão lúc trước đã được những người sống sót tìm thấy rồi.” A Niên vẫn còn nhớ dáng vẻ của Hàn Phi khi vừa câu lên thi thể thần.

“Nó ở đâu?”

“Ở cùng với những đứa trẻ lớp 7, có người nhìn thấy đứa trẻ bị mất hai chân nói chuyện với thi thể thần, hình như nó có thể điều khiển thi thể thần.” A Niên do dự một chút: “Chúng ta thực sự không cần để ý đến những đứa trẻ lớp 7 à? Dù sao thì bọn chúng cũng là học sinh của cậu, tôi nghe nói bọn chúng cũng chuẩn bị đến tòa nhà cấm…”

“Tôi sẽ nghiêm túc nói chuyện với bọn chúng.” Hàn Phi không biết kế hoạch của số 2 là cái gì, hắn vốn dĩ muốn gánh vác hết thảy mọi khó khăn trên vai, nhưng bọn nhỏ còn chưa hoàn toàn tín nhiệm hắn.

Loại tín nhiệm này không phải bởi vì bọn chúng cho rằng Hàn Phi sẽ phản bội mình, mà chỉ là cảm thấy bản lĩnh của hắn không đủ để một mình hoàn thành soán thần.

“Còn chuyện gì nữa không?” Thấy A Niên và Đông Khuyển không có ý định rời đi, Hàn Phi ngẩng đầu lên hỏi.

A Niên đút tay vào túi áo, bên trong là mấy tấm thiệp mời ăn tối của lãnh đạo cao cấp cứ điểm. Bọn họ muốn dùng phương thức lâu đời nhất liên kết hôn nhân để ràng buộc lợi ích của Hàn Phi với mình.

Trong đó một số cô gái quả thực vô cùng ưu tú, A Niên cũng cảm thấy bọn họ rất phù hợp với Hàn Phi. Nhưng nhìn hắn lúc nào cũng ôm người giấy, nên anh ta thực sự cảm thấy ngại ngùng khi lấy thư mời ra. Ai mà ngờ được chủ nhân của cứ điểm thứ tư mạnh mẽ vang dội, chặt chém quyết đoán, thực ra lại thích “người giấy”?

“Không còn chuyện gì nữa rồi.” Đông Khuyển và A Niên rời khỏi phòng, đặt dao tái sinh sang một bên, Hàn Phi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của người giấy màu máu.

Thế giới ký ức điện thờ của Cao Hưng kích thích hắn rất nhiều. Hắn biết sự khác biệt cơ bản nhất giữa hận ý và không

thể nhắc đến. Hận ý cần phải biến chấp niệm của mình thành thế giới, mới có thể trở thành không thể nhắc đến.

Bản thân Từ Cầm là nguồn gốc của những nguyền rủa, sở hữu những lợi thế độc nhất vô nhị, chỉ cần cô ấy tìm đủ những nguyền rủa cho mình, hắn sẽ có thể dễ dàng xây dựng thế giới nguyền rủa thuộc về riêng mình.

Trong năm ngày này, Hàn Phi cũng không nhàn rỗi, hắn thu thập hết tất cả nguyền rủa trong khu phố cổ vào trong thế giới cực ác, sau đó để cho người giấy màu máu hấp thụ.

Bây giờ số lượng nguyền rủa trên người giấy màu máu đã đạt đến mức độ cực kỳ khoa trương. Chờ khi Hàn Phi thành công rời khỏi thế giới ký ức điện thờ, tất cả những nguyền rủa này sẽ được tích hợp vào cơ thể của Từ Cầm, trở thành một phần của cô ấy.

Lãng mạn ở dương gian là tặng 999 bông hồng, còn lãng mạn của Hàn Phi là đóng gói hiến tặng nguyền rủa của cả thế giới.

"Vực sâu tham lam sắp chứa đầy hận ý, sự dung hợp của cặp đồng tử màu máu cùng đôi mắt thần linh cũng đã đạt tới giai đoạn cuối cùng, không cần tiếp tục chờ đợi thêm nữa."

Ngồi trên người Đại Nghiệt, Hàn Phi bảo nó đưa mình đến "trường học", nơi hắn và những đứa trẻ lớp 7 thức tỉnh lúc đầu. Số 5 đã bí mật tìm Hàn Phi một lần và hẹn gặp hắn ở đó.

Cứ điểm trường học đã suy bại, cỏ dại mọc um tùm trên sân chơi, cửa ra vào và cửa sổ đều bị đập vỡ, không thể nhìn thấy học sinh nào ở đây.

Đến phòng học của lớp 7, Hàn Phi đi lên bục giảng, trong phòng không có một ai.

Bọn nhỏ không có tới, nhưng trên mỗi chiếc bàn đều có một phong thư. Trong thư có ghi lại cách nhìn của bọn chúng đối Hàn Phi, còn có những lời mà bọn chúng muốn nói với hắn.

"Khi thầy đọc được lá thư này, có thể chúng em đã ở trong tòa nhà cấm, có một số chuyện chúng ta không thể trốn tránh,

vận mệnh đã đưa ra đáp án từ cách đây rất lâu rồi…”

Hàn Phi thu thập lại thư của tất cả bọn trẻ. Những lá thư đó không chỉ đơn giản là những tờ giấy, mỗi chữ mỗi câu trên đó đều ẩn chứa một loại sức mạnh nào đó, chúng đan xen vào nhau, bao bọc lấy Hàn Phi.

Đọc xong tất cả những lá thư, trong tâm trí của Hàn Phi hiện lên thân ảnh của tất cả những đứa trẻ. Vô thức mở ô vật phẩm, hắn lấy bức ảnh tập thể vật nguyền rủa rank C ra.

Mặt người trên ảnh đang chậm rãi thay đổi, vật nguyền rủa rank C này dường như đã bị Hàn Phi hoàn toàn chi phối, để hắn có thể tùy ý sử dụng.

“Thầy sẽ bảo vệ mọi người thật tốt, chờ sau khi rời khỏi điện thờ, chúng ta có thể chụp một bức ảnh tập thể khác.”

Chương 917: Nghiên cứu viên tòa nhà cấm rank A Hàn Phi

Thu dọn tất cả các lá thư lại, Hàn Phi và Đại Nghiệt rời khỏi trường học. Bọn họ đến khu dân cư Vườn treo ở khu A, đi tìm vợ của Cao Hưng.

Người vợ lấy lại nhân tính đã khôi phục được lý trí, cũng tạm thời thoát khỏi sự khống chế của Cao Hưng. Hàn Phi hy vọng cô ta có thể cùng mình tiến vào bên trong tòa nhà cấm.

Vợ của của Cao Hưng khác với những hận ý khác trong điện thờ. Cô ta là tồn tại chân thực, hơn nữa còn biết rất rõ về Cao Hưng.

"Tòa nhà lớn đó Cao Hưng nghiêm cấm tôi đến. Cũng không rõ bên trong có cái gì, nhưng tôi nghe nói nếu chỉ bằng vũ lực thì sẽ không thể sống sót được trong tòa nhà. Nội bộ cao ốc Vĩnh Sinh có quy tắc riêng của nó, tất cả người và quỷ không tuân theo quy tắc đều sẽ bị giết chết." Vợ của Cao Hưng muốn lịch sự từ chối Hàn Phi: "Mẹ ruột của Cao Hưng có thể cũng ở trong tòa nhà cấm, địa vị của bà ấy trong lòng gã còn quan trọng hơn tôi nhiều, vì vậy tôi không cần thiết phải đi cùng anh vào đó."

"Cách ngày sinh nhật của Cao Hưng vẫn còn ba ngày, nếu như bản thể của gã thuận lợi trở về, tất cả những gì chúng ta làm đều sẽ là vô ích, cô cũng sẽ lại mất đi tự do, tiếp tục bị gã hành hạ." Đến năng lực ngôn linh Hàn Phi cũng lười sử dụng: "Liều mạng một phen, chúng ta mới có thể hoàn thành soán thần, đây là cơ hội cuối cùng rồi."

Hàn Phi đã phải mất khá lâu để thuyết phục vợ của Cao Hưng. Sau khi hai bên thống nhất các điều kiện, cô ta mới đồng ý.

Sau khi thành viên đầu tiên đã vào vị trí, Hàn Phi lại đi tìm Phó Liệt và A Niên. Hai người này đều là trốn thoát ra từ cao ốc Vĩnh Sinh, có hiểu biết nhất định về tình hình bên trong.

Cả hai đều nhận thức được sự nguy hiểm của cao ốc Vĩnh Sinh, nhưng bọn họ đều không từ chối lời mời của Hàn Phi mà chuẩn bị đồng hành cùng với hắn.

Đêm hôm đó, Hàn Phi cùng với những người sở hữu nhân cách đặc biệt của ba cứ điểm lớn tiến vào khu vực cốt lõi của khu A. Bọn họ giết ra một con đường máu, dùng phương thức bạo lực nhất đẩy gần tới phụ cận cao ốc Vĩnh Sinh.

Những người sống sót đã di chuyển tế đàn của tiếng cười điên cuồng đến trước cửa cao ốc Vĩnh Sinh. Tiếng cười điên cuồng nhận được hàng triệu tín ngưỡng và hàng trăm ngàn tế phẩm máu thịt, đã truyền cảm hứng cho tất cả mọi người.

"Chờ sau khi tôi phá hủy điện thờ cuối cùng của Cao Hưng, tiếng cười điên cuồng sẽ trở thành vị thần mới ở đây."

Lau sạch vết máu trên hai tay, Hàn Phi vũ trang đầy đủ đứng trước cao ốc Vĩnh Sinh. Phía sau hắn là Phó Liệt, A Niên và một người phụ nữ mặc áo bào đen.

Cao ốc Vĩnh Sinh khác với các tòa nhà được bao phủ bởi quỷ vực khác, toàn bộ tòa nhà dường như là một điện thờ khổng lồ đứng ở trung tâm của thế giới thảm họa. Nó được bao quanh bởi một cỗ sức mạnh đặc biệt đến từ thần linh, người bên ngoài không thể thăm dò được tình hình bên trong.

Nếu muốn tìm ra nguyên nhân bùng phát thảm họa, buộc phải đi sâu vào bên trong mới được.

Những người nhân cách thức tỉnh 8 lần liên thủ, làm nổ tung cửa chính của cao ốc Vĩnh Sinh.

Bên trong tòa nhà tối đen như mực, không chút sự sống, thậm chí đến một bóng quỷ cũng không thấy.

"Trước giờ chưa có ai từng sống sót rời khỏi tòa nhà này, nhưng tôi hy vọng mọi người có thể là ngoại lệ." Bước xuống xe, Lệ Tuyết đích thân đến hỗ trợ cho Hàn Phi: "Cục điều tra sẽ ở lại đây kiên trì cho đến ngày sinh nhật của thần linh, bảo vệ lối ra cho mọi người."

"Không cần lâu đến như vậy." Hàn Phi cùng ba người đội viên đi về phía trước. Lúc này bầu trời của khu vực cốt lõi là

một vùng màu đỏ như máu, thần linh vô cùng phẫn nộ.

"Vào trong!"

Ngay khi bọn họ bước qua ngưỡng cửa, Hàn Phi và ba thành viên trong tổ đã nhìn thấy một vị thần đang đứng bên trong tòa nhà, quay lưng lại với bọn họ.

Khí tức đáng sợ vượt xa hận ý khiến mọi người vô cùng kinh hãi, bọn họ không hẹn mà cùng đồng thời dừng lại.

Thần linh bắt đầu quay người lại. Khi bọn họ sắp nhìn thấy khuôn mặt của thần linh, tất cả sức mạnh và nhân cách mà các thành viên trong đội có được từ thế giới ký ức điện thờ đều bị điện thờ thu hồi lại. Bọn họ bị đưa ngẫu nhiên đến các phòng khác nhau trong tòa nhà.

Tất cả chuyện này xảy ra quá nhanh, không có thời gian chuẩn bị. Đến khi bọn họ phản ứng lại thì đội ngũ đã bị đánh tản ra, cảnh tượng trước mắt xuất hiện thay đổi.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã kích hoạt nhiệm vụ tuyến chính điện thờ rank C — ngày tồi tệ nhất!"

"Ngày tồi tệ nhất (Rank C): Đây sẽ là ngày tồi tệ nhất trong cuộc đời bạn, bạn buộc phải làm mọi thứ có thể để sống sót!"

"Bạn đã tiến vào khu vực cấm do thần linh thiết lập, phạm phải cấm kỵ của thần linh. Thần linh sẽ cưỡng chế thu hồi tất cả năng lực mà bạn đánh cắp được từ thế giới ký ức điện thờ. Có điều dựa theo quy tắc hiến tế điện thờ, bạn sẽ nhận được mức bồi thường thấp nhất! Bây giờ chỉ có phá hủy tượng thần trong tòa nhà, bạn mới có thể lấy lại sức mạnh mà mình đã từng có!"

"Yêu cầu nhiệm vụ 1: Phá hủy càng nhiều tượng thần ẩn giấu bên trong cao ốc Vĩnh Sinh càng tốt."

"Yêu cầu nhiệm vụ 2: Tượng thần cuối cùng cất giấu ở tầng thứ 19, phá hủy nó, bạn sẽ có thể thành công trốn thoát!"

"Yêu cầu nhiệm vụ 3: Thời gian được dừng lại ở một ngày trước khi thảm họa bùng nổ, đây là ngày mà thần linh mong chờ nhất, cũng là ngày tồi tệ nhất đối với mọi người. Chân

tướng mà bạn muốn biết ẩn giấu trong 24 giờ này, đây là cơ hội cuối cùng của bạn để tìm ra nguyên nhân của thảm họa."

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống làm Hàn Phi tỉnh lại trong chớp mắt. Hắn muốn để ý thức của mình chìm vào trong não vực, nhưng lại phát hiện não vực và thế giới tinh thần của mình đều đã bị một lực lượng phong tỏa.

Hắn không những không thể vào, mà nhân cách của chính mình cũng đang bị ăn mòn bởi một loại lực lượng nào đó!

"Cao Hưng là không thể nhắc đến còn sống, gã vẫn đang chủ trì điện thờ. Tất cả mọi thứ có được trong điện thờ của gã đều có khả năng bị thu lại, trừ phi giết chết gã!"

Hàn Phi đột nhiên hiểu ra tại sao đám người số 2 không có mù quáng theo đuổi sức mạnh, ngay từ đầu bọn chúng đã biết quy tắc của điện thờ.

Tất cả tích lũy của bản thân dường như đều trở thành thức ăn trên bàn của thần linh, cảm giác bất lực này vô cùng đau khổ. Hàn Phi đã có thể tưởng tượng ra sự tuyệt vọng của những người tiến vào tòa nhà cấm trước đó.

"Đây đúng là một ngày tồi tệ nhất, thảo nào chưa từng có ai sống sót rời khỏi tòa nhà cấm. Bản thân nơi này chính là một cái bẫy mà Cao Hưng bố trí, dùng để thu hoạch những người sống sót đứng trên đỉnh của thế giới điện thờ…"

Không từ bỏ giãy giụa, Hàn Phi cẩn thận nhớ lại nhắc nhở của nhiệm vụ, hắn phát hiện một điểm cực kỳ quan trọng —— dựa theo nguyên tắc của hiến tế điện thờ, sau khi bị thần linh tước hết mọi năng lực, thì sẽ nhận được mức bồi thường thấp nhất.

"Nhân cách tham lam thức tỉnh 8 lần của mình đã đạt đến cực hạn mà thế giới này có thể chịu đựng, ít nhiều cũng nên được một chút bồi thường mới đúng."

Liếc nhìn xung quanh, Hàn Phi đang đứng trong một phòng nghỉ. Trên tường có treo áo thí nghiệm sạch sẽ, trên bàn có một chiếc máy tính thông minh và một chiếc thẻ nhận dạng.

Cầm thẻ nhận dạng lên, Hàn Phi vừa chạm vào nó, trên thẻ tự động hiển thị thông tin cá nhân hiện tại của hắn – nghiên cứu viên rank F mới gia nhập của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, tính tình lương thiện ôn hòa, năng lực nghiên cứu yếu, không có năng lực đặc biệt.

Hàn Phi vừa đọc xong thông tin cá nhân của mình, tiếp sau đó lại nhận được nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã bị thần linh tước quyền sử dụng nhân cách tham lam thức tỉnh 8 lần, tạm thời nhận được bồi thường năng lực dị hóa; bạn đã bị thần linh tước quyền sử dụng hận ý Đồng Tâm, tạm thời nhận được năng lực bị động điều tra nghiên cứu cao cấp, bạn có thể xem hiểu tất cả các từ và ngôn ngữ trong khu vực cấm; bạn đã bị thần linh tước quyền sử dụng hận ý hạng nhất Vĩnh Sinh, nhận được cơ hội hộ mệnh miễn tử năm lần; bạn đã bị thần linh tước quyền sử dụng hận ý Tóc Trắng, nhận được ba lô mở rộng vật phẩm… …"

Hàn Phi đã chuẩn bị đầy đủ cho trận chiến cuối cùng. Hắn dẫn những người sống sót trong ba cứ điểm điên cuồng săn lùng và tiêu diệt hận ý trong vòng năm ngày, khiến số lượng hận ý trong vực sâu tham lam đạt đến con số hàng chục đáng sợ.

Không ai trong thế giới ký ức điện thờ có thể như Hàn Phi, đồng thời thôn phệ hơn 20 hận ý vào não vực, mang theo vào trong cao ốc Vĩnh Sinh.

Cho dù thần linh tước đi quyền khống chế hận ý của Hàn Phi, cho dù nó chỉ cho hắn mức bồi thường thấp nhất, nhưng bồi thường của hơn 20 hận ý cộng lại với nhau, thay đổi về lượng cũng biến thành thay đổi về chất.

Sau khi âm thanh nhắc nhở kéo dài năm phút của hệ thống kết thúc, Hàn Phi lại nhìn vào thẻ nhận dạng, thông tin thuộc về hắn trên đó đã bị sửa đổi.

"Nghiên cứu viên rank A+ của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, tính tình lương thiện ôn hòa, năng lực nghiên cứu cực mạnh; khả năng thích ứng với hoàn cảnh bất thường cực mạnh,

ngưỡng tinh thần đạt đến cực hạn của loài người, tích hợp vận khí và mê hoặc; thân thể có thể thích ứng 90% với cải tạo dị hóa; sở hữu vật phẩm ba lô mở rộng, bản đồ tuần đêm của khu vực thí nghiệm, thẻ truy cập dành riêng cho nghiên cứu viên rank A, có thể vận hành thành thạo tất cả các thiết bị…"

Mỗi một hận ý có thể mang lại cho Hàn Phi một đến hai loại năng lực và những vật phẩm đặc biệt khác nhau. Bản thân hắn còn có rất nhiều vật dụng cá nhân như dao tái sinh, người giấy màu máu, ảnh tập thể nguyền rủa.

Mấu chốt nhất chính là, nhân cách chữa trị của Hàn Phi không phải là của thần linh ban cho, hắn có thể cảm nhận được sự tồn tại của nhân cách chữa trị. Nhân cách của chính mình đang chiến đấu chống lại một loại lực lượng nào đó trong não vực, tranh giành quyền kiểm soát não vực.

"Người thức tỉnh nhân cách 8 lần bình thường khi vào, phỏng chừng nhiều nhất cũng chỉ sở hữu ba loại năng lực đặc biệt, mình đây có phải là đang BUG thần linh không?"

Đeo ba lô mở rộng lên, cất kĩ bản đồ tuần đêm, Hàn Phi cầm ghi chép thí nghiệm trên bàn lên xem.

"Thứ Năm, * ngày * tháng, 8:01 phút sáng, game [Cuộc sống hoàn hảo] vận hành bình thường, 11.000 đối tượng trọng điểm quan sát mà chúng tôi đã sàng lọc không có phản ứng bất thường nào."

"Kế hoạch Vĩnh Sinh thuận lợi bước vào giai đoạn hai, chúng tôi sẽ thực hiện nỗ lực đầu tiên để hướng dẫn những cá nhân có ý thức lang thang trong game [Cuộc sống hoàn hảo] quay về một cơ thể hoàn toàn mới!"

Tài liệu mà chỉ có nghiên cứu viên rank A mới có thể xem được cho thấy một thông tin vô cùng quan trọng, Vĩnh Sinh Pharmaceutical vẫn luôn theo đuổi vĩnh sinh. Bọn họ đã bí mật gửi ý thức của người sắp chết đến Cuộc sống hoàn hảo, biến người sắp chết trở thành NPC của Cuộc sống hoàn hảo. Trong số những người sắp chết này có những bệnh nhân mắc bệnh nan y, những người giàu có trên trăm tuổi, những nhân viên tình nguyện, những người bi quan chán đời, v.v.

Trong tình huống người bình thường không hề hay biết, giai đoạn đầu của kế hoạch Vĩnh Sinh đã được thí nghiệm thành công. Tiếp theo bọn họ sẽ cố gắng đưa ý thức của người sắp chết vào thể xác hoàn toàn mới được nuôi dưỡng.

Hàn Phi liếc nhìn màn hình điện tử trên tường, hiện tại là 9:15 phút sáng, hắn đang định rời khỏi phòng nghỉ ngơi ra ngoài kiểm tra thì chuông cảnh báo vang lên, đèn đỏ trong hành lang không ngừng sáng lên.

Cùng lúc đó, máy tính thông minh trước mặt Hàn Phi nhận được một đoạn mệnh lệnh.

"Thứ Năm, * ngày * tháng, lúc 9:14 sáng, game [Cuộc sống hoàn hảo] vận hành bình thường, trong số các đối tượng trọng điểm quan sát có ba người đã chết trong quá trình thức tỉnh! Bảy người xuất hiện bất thường! Hướng dẫn đầu tiên thất bại! Đề nghị tất cả nghiên cứu viên nhàn rỗi đến ngay phòng thí nghiệm số 2!"

Trong giai đoạn thứ hai của kế hoạch Vĩnh Sinh, một cơn ác mộng mà không một ai ngờ tới đã xảy ra. Ý thức và linh hồn được tiêm vào cơ thể mới dường như không phải đến từ người sắp chết mà là một thứ khác đã chạy ra dưới sự trợ giúp của [Cuộc sống hoàn hảo].

Chương 918: Chân tướng xảy ra trong tương lai

Email khẩn yêu cầu tất cả các nghiên cứu viên nhàn rỗi lập tức đến phòng thí nghiệm số 2, ngày tôi tệ nhất chắc hẳn là bắt đầu từ lúc này.

Sau khi đóng email lại, Hàn Phi lấy ra bản đồ tuần đêm. Phòng thí nghiệm số 2 nằm ở tầng 3 dưới lòng đất, là phòng thí nghiệm cỡ lớn gần mặt đất nhất, chủ yếu dùng để kiểm tra sự tương tác sâu giữa nhân cách ý thức và thiết bị thông minh, do Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical đồng sáng lập.

"Điện thờ được giấu ở tầng 19, mục tiêu hàng đầu của mình là phá hủy điện thờ, tiếp theo là phá hủy tượng thần của Cao Hưng để lấy lại sức mạnh, cuối cùng mới là làm rõ chân tướng."

Hàn Phi liếc nhìn bản đồ, cao ốc Vĩnh Sinh có 33 tầng trên mặt đất và 18 tầng dưới lòng đất.

"Nếu như hệ thống không có lỗi, thì điện thờ hẳn là ở trên tầng, nhưng nếu như bản đồ có vấn đề, không hiển thị hoàn chỉnh thì sao?"

Tiến vào nhiều ký ức thế giới điện thờ như vậy, Hàn Phi đã tích lũy được vô số kinh nghiệm. Đại đa số điện thờ đều cất giấu ở nơi bí mật, sẽ không trực tiếp đặt ở một nơi dễ thấy như tầng 19.

Chuông báo động không ngừng vang lên, Hàn Phi còn chưa kịp đưa ra quyết định, hành lang bên ngoài đã vang lên tiếng bước chân, sau đó cửa phòng nghỉ bị đẩy ra.

Quay đầu lại nhìn, Hàn Phi thấy một người đàn ông trung niên sắc mặt nghiêm túc đứng ở cửa. Anh ta vốn định trách mắng Hàn Phi vài câu, nhưng sau khi phát hiện ra cấp bậc rank A+ trên thẻ nhận dạng của hắn, thái độ của anh ta thay đổi ngay lập tức: "Giai đoạn hai của kế hoạch Vĩnh Sinh xảy

ra vấn đề, bên trên yêu cầu tất cả nghiên cứu viên đều phải qua đó, tôi sợ cậu không nhận được email, cho nên đặc biệt tới đây thông báo cho cậu một tiếng."

"Anh chắc chắn thông báo cho tất cả nghiên cứu viên qua đó là người không?" Lời nói của Hàn Phi khiến người đàn ông trung niên sửng sốt.

"Là sao?"

"Có khả năng nào là do thứ gì khác đang gọi chúng ta không? Muốn một mẻ hốt gọn tất cả chúng ta?" Hàn Phi nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên khiến đối phương sởn gai ốc.

"Tôi không hiểu cậu đang nói cái gì, tôi chỉ tới đây để truyền đạt ý của cấp trên, hi vọng cậu mau chóng đến đó." Người đàn ông trung niên nói xong liền rời đi.

Hàn Phi thu dọn đồ đạc trong phòng, nhân tiện ăn một bữa thật no, rồi mới bước ra khỏi phòng nghỉ.

Phòng nghỉ của nghiên cứu viên nơi hắn ở nằm ở tầng hầm thứ 2, bởi vì thỏa thuận bảo mật đã ký với Vĩnh Sinh Pharmaceutical, bọn họ không thể rời khỏi cao ốc cho đến khi thí nghiệm thành công, chỉ có thể ăn ngủ nghỉ dưới lòng đất.

Trên hành lang được bố trí dày đặc các thiết bị giám sát, cứ cách 10 mét lại thiết lập các chốt kiểm soát ra vào và chốt canh, tầng hầm của cao ốc Vĩnh Sinh giống như một phòng giam khổng lồ.

Cảnh tượng trong rất nhiều bộ phim kinh dị cũng không có khoa trương như nơi này, Hàn Phi càng xem càng sợ hãi. Vĩnh Sinh Pharmaceutical hình như rất sợ thứ dưới lòng đất chạy ra, cho nên thiết lập tầng tầng lớp lớp bảo vệ.

"Chỉ là làm thí nghiệm não vực thôi, có cần đề phòng như vậy không?"

Hàn Phi mới vừa đi mấy bước về hướng góc hành lang, người đàn ông trung niên lúc nãy hắn gặp lại xuất hiện lần nữa. Trên mặt đối phương vẫn nghiêm túc như cũ, giống như là lần đầu tiên nhìn thấy hắn vậy: "Xin chào, giai đoạn thứ hai

của kế hoạch Vĩnh Sinh đã xuất hiện vấn đề, lãnh đạo yêu cầu tất cả các nghiên cứu viên đến phòng thí nghiệm số 2 một chuyến càng sớm càng tốt."

Nội dung lời nói gần như tương tự, cùng một giọng điệu, người đàn ông trung niên cầm trong tay một tập tài liệu màu đỏ nhìn thẳng Hàn Phi.

"Anh…" Hàn Phi nhìn chằm chằm khuôn mặt đối phương, ngũ quan của người đàn ông trung niên so với trước thì không có gì thay đổi, nhưng càng nhìn, sẽ càng cảm thấy không hài hòa.

Cụ thể không thể nói ra chính xác vấn đề ở đâu, nhưng nhìn chằm chằm vào sẽ khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

"Vấn đề của giai đoạn thứ hai rất nghiêm trọng, cậu phải nhanh chóng đến đó." Người đàn ông trung niên lại thúc giục Hàn Phi lần nữa. Anh ta cầm túi tài liệu đi về phía phòng nghỉ của một nghiên cứu viên khác.

"Vừa rồi không phải mình đã gặp qua rồi sao? Nếu như người đàn ông gặp lần đầu tiên là thật, vậy thì đây là cái gì?" Trên người Hàn Phi quả nhiên có tinh thần thăm dò và tinh thần thực tiễn của nghiên cứu viên rank A. Lấy dao tái sinh từ trong ô vật phẩm ra, hắn lặng lẽ đi theo sau người đàn ông trung niên.

Người đàn ông đó chỉ biết lặp đi lặp lại những câu nói tương tự, anh ta gõ cửa để thông báo cho tất cả các nghiên cứu viên nhàn rỗi đi tập trung.

"Trong phòng thí nghiệm dưới lòng đất, có một thứ trông rất giống người, nhưng lại không phải là người?" Thông qua việc quan sát, Hàn Phi chậm rãi phát hiện ra vấn đề.

Dựa vào thể lực đến biến thái của mình, đánh lén từ phía sau, chỉ trong vài giây hắn đã khuất phục được người đàn ông trung niên: "Đừng nhúc nhích!"

Hàn Phi có phương pháp giám định đặc biệt, hắn chém con dao tái sinh vào cánh tay của người đàn ông trung niên. Lưỡi

dao sáng loáng dễ dàng cắt qua da của người đàn ông, điều kỳ lạ là vết thương của anh ta không hề chảy ra máu.

Sau khi biết mình bị bại lộ, trong cơ thể người đàn ông trung niên bộc phát ra sức mạnh vượt xa người thường. Trong miệng anh ta dường như còn có một khuôn mặt ẩn giấu, khuôn mặt mới đó đang từng chút một hiện ra bên ngoài.

Cơ thể của Hàn Phi bị hất tung lên không trung. Đáp xuống mặt đất xong, hắn không còn nương tay nữa, mà trực tiếp vung dao chém vào cổ của người đàn ông trung niên.

Có rất ít nghiên cứu viên giỏi đánh nhau như Hàn Phi, mọi người đi làm cũng hầu như không ai sẽ mang theo người dao đồ tể và người giấy.

Người đàn ông trung niên không ngờ Hàn Phi lại lợi hại như vậy, anh ta vừa vung tay lên, đầu đã lăn xuống đất.

Hai tay vung vẩy lung tung sờ lên cổ mình, trên cổ của người đàn ông trung niên không có máu thịt, chỉ có những hoa văn giống như vòng năm.

Cái đầu bị chặt lộ ra vẻ kinh hãi, há to miệng như đang cầu cứu, nhưng âm thanh mà nó phát ra người bình thường không thể nghe thấy.

Diệt cỏ diệt tận gốc, Hàn Phi đuổi theo phương hướng mà cái đầu lăn đi. Nhưng sau khi chạy vòng qua một ngã rẽ, cái đầu đã biến mất, Hàn Phi vốn có thiên phú trốn tìm mà cũng không tìm được.

“Thứ đó nhất định không phải là người, Vĩnh Sinh Pharmaceutical rút cuộc đang thí nghiệm cái gì dưới lòng đất vậy?”

Quay trở lại đường cũ, khi Hàn Phi trở lại nơi mà hắn vừa chiến đấu với người đàn ông trung niên, thi thể trên mặt đất đã biến mất, chỉ còn lại những mảnh vụn đầy trên mặt đất.

Nhìn dấu chân trong đống mảnh vụn còn lưu lại, Hàn Phi dùng tay so sánh một chút: “Thi thể bị một loại dã thú cỡ lớn nào đó ăn mất rồi?”

Cao ốc Vĩnh Sinh là nơi gần với hiện thực nhất, bên trong tuần hoàn lại một ngày mà Cao Hưng mong đợi nhất. Mọi thứ xảy ra ở đây đều là những gì đã xảy ra hoặc sắp xảy ra trong hiện thực. Cũng có nghĩa là khi Hàn Phi nhìn thấy những con quái vật này, chứng tỏ trong hiện thực Vĩnh Sinh Pharmaceutical là đang thực sự tiến hành các thí nghiệm tương tự.

"Hóa ra cuộc sống của mình còn đáng sợ hơn cả thế giới tầng sâu, chỉ là mình không biết mà thôi."

Hàn Phi cầm túi tài liệu màu đỏ lên, bên trong ghi chép rất nhiều thông tin cá nhân của các nghiên cứu viên, còn kèm theo cả ảnh chụp của bọn họ. Có điều rất nhiều bức ảnh của các nghiên cứu viên trông rất kỳ lạ, chẳng hạn như người đàn ông trung niên kia.

Tiếng còi cảnh báo càng lúc càng lớn, Hàn Phi không đi thang máy, hắn theo thói quen muốn đi cầu thang bộ.

Tìm hồi lâu, khi phá khóa cửa bảo vệ, Hàn Phi phát hiện ngoài cửa không có đường đi, chỉ có một tấm thép không biết dày bao nhiêu.

"Vốn dĩ đã không có đường? Hay là bởi vì cảnh báo khẩn cấp nên tất cả các lối đi đều đã bị chặn?"

Không còn cách nào khác, Hàn Phi đành phải đi tới chỗ thang máy. Lúc này còn có những nghiên cứu viên khác đang đợi ở đây, hắn âm thầm ghi nhớ tướng mạo của mọi người.

"Hầu hết vẫn được coi là bình thường."

Cửa thang máy mở ra, các nghiên cứu viên vội vã vào thang máy, duy chỉ có Hàn Phi vẫn ở bên ngoài.

"Vào đi! Nhanh lên! Đừng lãng phí thời gian nữa!" Có người không kiên nhẫn hướng Hàn Phi vẫy tay, có người muốn đưa tay kéo hắn đi vào.

"Tôi để quên một hồ sơ thí nghiệm rất quan trọng rồi." Hàn Phi giả bộ có chuyện chạy ra ngoài.

Hắn đợi cửa thang máy đóng lại hẳn rồi mới dừng lại. Quay đầu nhìn lại, con số trên màn hình thang máy đã thay đổi

nhanh chóng, từ -2 biến thành -18 trong chớp mắt.

“Phòng thí nghiệm số 2 ở tầng hầm thứ 3, ai đã ấn tầng hầm thứ 18? Hay là có thứ gì đó ở tầng hầm thứ 18 muốn bọn họ đi tới đó?”

Một chiếc thang máy khác bên cạnh vừa hay mở ra vào lúc này, một luồng khí lạnh từ trong đó tràn ra.

Hàn Phi phát hiện hình như mình không có lựa chọn nào khác nữa, lối đi an toàn đã bị phong tỏa, chỉ có thể đi thang máy đến những tầng khác.

“Hiến tế Vĩnh Sinh đổi lại cho mình cơ hội năm lần miễn tử, đi thang máy chắc không có vấn đề.”

Cho dù có sở hữu năm mạng, Hàn Phi là người vô cùng cẩn thận vẫn không lựa chọn trực tiếp vào thang máy. Hắn dành ra 20 phút để lục soát tầng hầm thứ 2 trước, cho đến khi xác định không còn đường ra mới quay lại thang máy.

Sau khi bấm nút đi xuống tầng -3, Hàn Phi ôm người giấy ngồi xổm ở góc thang máy.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, khi nó mở ra lần nữa, hắn đã thuận lợi đi đến tầng hầm thứ 3.

Chuông báo động vẫn vang lên liên tục, nhưng không nhìn thấy một người sống nào trong tầm mắt.

“Theo lý mà nói nơi mà tất cả các nghiên cứu viên tập trung chắc chắn phải rất ‘náo nhiệt’ mới đúng, mọi người phải cùng nhau thảo luận về cách giải quyết các vấn đề gặp phải trong giai đoạn hai. Nhưng chỉ mới 20 phút thôi, tại sao có cảm giác như mọi người đã biến mất vậy?”

Hàn Phi giấu con dao tái sinh vào trong tay áo. Dọc theo con đường kim loại sạch sẽ và ngăn nắp, hắn đi theo lộ trình trên bản đồ tuần đêm đến cửa phòng thí nghiệm số 2.

Lấy thẻ ra vào rank A mở cánh cửa kim loại ra, trước mặt Hàn Phi xuất hiện những cabin điều trị trong suốt. Toàn thân của các cơ thể thí nghiệm trong cabin được kết nối và cố định bởi vô số đường ống. Có người đại não bị mổ ra, có người thì

giống như cá, miệng liên tục mở ra và đóng lại, như thể đang thầm kêu cứu.

Đi ngang qua cabin điều trị, Hàn Phi phát hiện ra hầu hết tất cả các cơ thể thí nghiệm đều có tình trạng sức khỏe rất kém. Bọn họ không được điều trị gì cả, thiết bị chỉ đang duy trì hoạt động sống cơ bản.

"Những đứa trẻ trong cô nhi viện có phải cũng từng trải qua những chuyện này không?"

Hàn Phi tìm được bàn điều khiển chính của phòng thí nghiệm. Vừa ngồi xuống, hắn liền nhìn thấy trên màn hình của bàn điều khiển bị ai đó dùng bút đỏ viết một câu —— Game [Cuộc sống hoàn hảo] xuất hiện lỗ hổng không thể sửa chữa! Tôi có một dự đoán rất đáng sợ, có khả năng nó đã phản bội chúng ta! Bất kể anh là ai, nhất định hãy chuyển tin nhắn tôi đã để lại ra ngoài! Tất cả chúng ta có thể đã bị nó lừa rồi!

Có vẻ như người viết không có nhiều thời gian nữa, viết rất nhanh, một số chữ nếu không nhìn kĩ thì không thể luận ra.

"Máy tính ở ngay đây, tại sao lại dùng bút viết để lại tin nhắn?"

Hàn Phi còn đang suy đoán, trên màn hình điều khiển chính lại hiện lên một tin nhắn khẩn cấp.

"Thứ Năm, ngày * tháng*, lúc 9:46 sáng, game [Cuộc sống hoàn hảo] vận hành bình thường, số lượng người chết não trong các đối tượng trọng điểm quan sát đã tăng lên 51! Đề nghị tất cả các nghiên cứu viên nhàn rỗi lập tức đến phòng thí nghiệm số 2!"

Nhìn dòng tin nhắn nói [Cuộc sống hoàn hảo] vận hành bình thường, Hàn Phi đưa tay chạm nhẹ vào màn hình điều khiển chính: "Tin nhắn và email có sự khác biệt, chẳng lẽ là hệ thống đã lừa gạt các nghiên cứu viên? Hay là có người có quyền hạn cao hơn đang cố ý gửi tin nhắn sai lệch?"

Chương 919: Phát hiện kinh người

Tin nhắn nói rằng [Cuộc sống hoàn hảo] xuất hiện lỗ hổng không thể sửa chữa, nhưng email vẫn luôn nhấn mạnh game [Cuộc sống hoàn hảo] vận hành bình thường, chỉ là giao đoạn hai của kế hoạch Vĩnh Sinh xuất hiện vấn đề.

Nghiên cứu viên thí nghiệm và bộ não AI đưa ra mệnh lệnh chắc chắn có một kẻ đang nói dối. Hàn Phi thử dùng thẻ nhận dạng rank A của mình để điều khiển AI, nhưng hắn phát hiện cho dù là thẻ nhận dạng rank A + cũng không có quyền hạn thay đổi mệnh lệnh do AI phát ra.

"Nếu như não bộ AI không tự sinh ra nhận thức, vậy có nghĩa là lãnh đạo công ty có quyền hành cao hơn cả rank A+ đã phản bội Vĩnh Sinh Pharmaceutical."

Kể từ sau khi Phó Sinh bị tất cả mọi người lãng quên, Phó Thiên đã trở thành chủ sở hữu duy nhất của Vĩnh Sinh Pharmaceutical. Ruột thịt của ông ấy kiểm soát tất cả các bộ phận quan trọng của công ty, có quyền hạn cực cao.

"Bên trong Vĩnh Sinh Pharmaceutical có rất nhiều thí nghiệm mờ ám, hầu hết những thí nghiệm đặc biệt này đều do các con của Phó Thiên phụ trách. Nếu như vậy, 'Judas' kẻ liên minh với không thể nhắc đến của thế giới tầng sâu và phản bội Vĩnh Sinh Pharmaceutical, rất có khả năng là một trong những người con của Phó Thiên."

Rất nhiều thí nghiệm của Vĩnh Sinh Pharmaceutical đều liên quan đến thế giới tầng sâu và hộp đen. Công ty này có thể thành lập thành công ngay từ đầu là nhờ Phó Sinh đã phát hiện ra một số thứ đặc biệt từ trong hộp đen.

Suy xét từ góc độ của người thừa kế hộp đen, thực ra Hàn Phi mới là "chủ nhân" chân chính của Vĩnh Sinh Pharmaceutical.

Thông tin trong email khiến Hàn Phi cảm thấy hơi bất an. AI liên tục yêu cầu các nghiên cứu viên đến phòng thí nghiệm

số 2 để tập hợp, nhưng trong phòng thí nghiệm lại không có nghiên cứu viên nào, mọi người như biến mất trong không khí vậy.

"AI đã đem những nghiên cứu viên đó đi đâu rồi?"

Cốc nước đặt bên cạnh băng ghế thí nghiệm khẽ rung động, trong nước xuất hiện vô số bong bóng nhỏ, trên mặt cốc thủy tinh đột nhiên xuất hiện một vết nứt, tai Hàn Phi cũng bị chảy máu.

Hình như có một số thứ nào đó đang dùng âm thanh mà Hàn Phi không nghe thấy để liên lạc với hắn, những "thứ bẩn thỉu" nấp đi đó đã phát hiện ra hắn rồi.

Ánh đèn trở nên mờ ảo, cabin y tế bị AI mở ra, "bệnh nhân" đang điều trị bên trong ngã lăn ra đất, bọn họ mất đi ý thức của mình, toàn bộ đều bò lổm ngổm về phía Hàn Phi như những con rối, cơ thể cử động như những cỗ máy.

"Có người đang điều khiển bọn họ?"

Đa số "bệnh nhân" trong cabin y tế đều vô cùng yếu ớt, không gây nguy hiểm gì cho Hàn Phi. Nhưng vẫn có một số ít "bệnh nhân" có sinh lực vượt xa người thường, theo một nghĩa nào đó, bọn họ đã không còn được coi là con người.

Những "thân thể" này càng giống như "trang phục" do Vĩnh Sinh Pharmaceutical nuôi dưỡng thì đúng hơn, để cho những ý chí trở về kia có nhiều lựa chọn hơn.

"Những người giàu có gửi linh hồn và ý chí của vào [Cuộc sống hoàn hảo], Vĩnh Sinh Pharmaceutical sẽ nuôi dưỡng ra một cơ thể trẻ trung hoàn toàn mới cho bọn họ. Chờ sau khi công nghệ trưởng thành, thì sẽ đưa ý chí của bọn họ vào trong cơ thể hoàn toàn mới. Từ góc độ này, cơ thể con người quả thực không khác gì trang phục, trong kho thí nghiệm cơ thể người khổng lồ này giống như phòng thay đồ của những người giàu có. Bọn họ có thể lựa chọn cơ thể khỏe mạnh nhất trên thế giới, còn có thể tùy ý thay đổi giới tính. Vĩnh Sinh Pharmaceutical như này là đang tranh đoạt quyền lợi tạo vật với thần linh."

Lấy dao tái sinh ra, Hàn Phi chém đứt đường ống giữa bệnh nhân và máy móc phía sau. Hầu hết "bệnh nhân" đều sẽ ngã xuống đất, nhưng cũng có một số cá thể, bên trong thể xác của bọn họ dường như đã sinh ra ý thức hoàn toàn mới của mình.

Sau khi loại bỏ sự can thiệp của máy móc, bọn họ vẫn có thể thực hiện các phản ứng đơn giản, chẳng hạn như ăn, chạy, v.v.

Có người giấy và dao tái sinh, Hàn Phi không sợ những "vật nhân tọa" có tì vết trong mắt này. Điều hắn thực sự lo lắng là ngày tồi tệ nhất chỉ vừa mới bắt đầu. Bây giờ thậm chí trời còn chưa tối, thứ dưới lòng đất cũng chưa gặp được.

"Phải nhanh chóng phá hủy tượng thần và điện thờ mới được."

Hàn Phi muốn rời khỏi phòng thí nghiệm số 2, nhưng nhất cử nhất động của hắn hình như đều bị camera giám sát nhìn thấy rõ ràng.

Bên này ngay khi hắn vừa thoát ra khỏi vòng vây, một vấn đề mới đã xuất hiện bên trong phòng thí nghiệm.

Chuông báo động vang lên cạnh người, đèn đỏ cảnh báo nguy hiểm không ngừng nhấp nháy. Một bức tường kim loại bên trong phòng thí nghiệm số 2 từ từ mở ra, một căn phòng ngầm tối đen cực lớn xuất hiện trong tầm nhìn của Hàn Phi.

Mùi máu tanh nhàn nhạt xộc vào mũi, tất cả ánh sáng đều không thể xua tan bóng tối trong phòng, nó giống như một hố đen do con người tạo ra.

Từng bước một đi tới, Hàn Phi đi tới rìa của phòng ngầm. Hắn nhìn thấy "bệnh nhân" nằm ngổn ngang trên mặt đất, trên người những cơ thể đó đều có ghi số lượng và giá cả, thật giống như gia súc chờ bán trong lò mổ.

"Có người hình như đang theo dõi mình?"

Dựa theo tính cách của Hàn Phi, hắn sẽ không bao giờ tùy tiện tiến vào một nơi nguy hiểm. Nhưng trong phòng ngầm tựa hồ có thứ gì đó đang kêu gọi hắn, bảo hắn đừng rời đi.

Tiếng gọi ấy thật khó diễn tả, không phải âm thanh, cũng không phải mùi vị, nó giống như một bản năng in sâu trong gen thì đúng hơn.

Tiến lên một bước, Hàn Phi dùng dao tái sinh chiếu sáng, trong bóng tối mơ hồ nhìn thấy một bóng người thấp bé, hình như là một đứa trẻ.

Tiến lên phía trước một chút, cái bóng mơ hồ cũng không trở nên rõ hơn. Hàn Phi phát hiện càng tới gần thân ảnh kia thì thân ảnh đó càng trở nên mơ hồ. Đối phương giống như là chân tướng mà hắn vẫn luôn muốn tìm ra, cứ tới gần rồi lại bị một màn sương mù mới bao phủ.

Ánh sáng sau lưng càng ngày càng xa, Hàn Phi giống như bị rơi vào trong vũng lầy, hắn rất quen thuộc với loại cảm giác này. Bắt đầu từ cách đây rất lâu, hắn đã quay lưng lại với ánh sáng, giãy giụa sinh tồn trong tuyệt vọng.

"Thân hình mơ hồ đó có khi nào là mình khi còn nhỏ không? Chẳng lẽ Vĩnh Sinh Pharmaceutical vẫn còn lưu giữ dữ liệu của mình? Tạo ra một cái tôi khác?" Hàn Phi đứa trẻ này từ nhỏ đầu óc đã linh hoạt, cách suy nghĩ vấn đề cũng khác với người khác, nhưng đôi khi hắn quả thực chính là người gần nhất với chân tướng.

"Bộp!"

Thứ gì đó trong bóng tối phát động tấn công Hàn Phi với tốc độ vượt quá giới hạn phản ứng của con người. Nếu không có người giấy màu máu bảo vệ, hiện giờ hắn đã bị thương rồi.

Mò mẫm trong bóng tối tiến về phía trước, tay Hàn Phi đụng phải một thi thể, đây chính là thứ vừa bị người giấy màu máu xử lý.

"Con dơi? Hay là đầu lâu có sợi tơ?"

Hàn Phi đã từng nhìn thấy đủ các thể loại đầu người trong thế giới tầng sâu, cũng được coi là một chuyên gia về đầu lâu. Hai tay hắn cẩn thẩn sờ đối phương, cảm giác cái đầu người tấn công hắn rất giống với đầu của nhân viên bốc vác dưới lòng đất trong nhà máy máu thịt.

So với cơ thể và trang phục, đầu người quỷ dị như con dơi khổng lồ này càng giống vũ khí hơn, nó có thể được điều khiển từ xa bằng ý chí.

“Trong nhà máy máu thịt của Cao Hưng xuất hiện đủ loại con rối máu thịt, dường như đã có nguyên mẫu trong hiện thực. Mình vẫn luôn cho rằng gã đang nằm mơ giữa ban ngày, không ngờ gã chính là một người làm thật?”

Một cơn gió thổi qua trong phòng ngầm đóng kín, vô số đầu lâu và cơ thể nhiều không kể xiết phát động tấn công Hàn Phi. Dựa vào người giấy màu máu và dao tái sinh, hắn vẫn không lùi bước mà lao thẳng về phía trước.

Máu nhuộm đỏ đồng phục nghiên cứu, Hàn Phi đã vi phạm quy tắc của AI, tiến vào chỗ sâu nhất trong phòng ngầm.

Dưới sự trợ giúp của ánh sáng từ con dao tái sinh, cuối cùng hắn cũng nhìn rõ bí mật thầm kín bên trong phòng thí nghiệm số 2.

Trong căn phòng ngầm khổng lồ này, có một bức tường được chế tạo đặc biệt. Bức tường này được cấu thành từ những buồng nuôi cấy trong suốt, bên trong mỗi một buồng nuôi cấy đều có một bộ đại não. Tất cả các đại não đều đang mô phỏng một mảnh vụn đại não ở nơi cốt lõi nhất, mà trên thiết bị lưu trữ độc lập nơi đặt mảnh vụn đại não đó có dán một mã số — 0002.

“Đây là đại não của số 2?” Nhìn “tường não” trước mắt, sống lưng Hàn Phi ớn lạnh. Đối mặt với ma quỷ hắn cũng không cảm thấy sợ hãi, nhưng lại có cảm giác không rét mà run trên người đồng loại.

Sử dụng quyền hạn rank A +, Hàn Phi mở một buồng nuôi cấy ra.

Ngay khi hắn vừa mở ra, đại não trong buồng bắt đầu mất sự sống, những tia máu dày từ đại não cũng bắt đầu đứt đoạn.

Sợ tổn thương đại não ở chỗ cốt lõi, Hàn Phi không dám tùy tiện động vào: “Vừa rồi mình nhìn thấy cái bóng kia rút cuộc là ảo giác? Hay là nhắc nhở của số 2?”

Đứng ở gần tường não, Hàn Phi tìm được một lượng lớn những nghiên cứu về não người và ý thức ở trong phòng ngầm. Hắn còn phát hiện ra một thứ rất đáng sợ.

Thiết bị trị liệu phụ trợ tâm lý do Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical kết hợp cùng nhau phát triển ra, đã bắt đầu thu thập dữ liệu về não bộ của người dùng từ hơn mười mấy năm trước, bảo lưu lại dữ liệu bí mật nhất của tất cả người dùng, để làm dữ liệu tham khảo cho các thí nghiệm của riêng bọn họ.

Thủ đoạn ủa bọn họ bí mật, bởi vì chưa từng bị phát hiện, cho nên lá gan và cái miệng càng ngày càng lớn. Khi phát triển game [Cuộc sống hoàn hảo], bọn họ cũng đã thêm một "cửa ngầm" như vậy vào trong máy chơi game do người dùng mua.

Tất cả người dùng đã trải nghiệm qua [Cuộc sống hoàn hảo] đều trở thành đối tượng thử nghiệm của hai gã khổng lồ công nghệ. Nhưng 99,9% trong số bọn họ đã bị loại trong vòng sàng lọc đầu tiên, chỉ một phần nghìn người có giá trị thử nghiệm.

"Mình như này có được coi là đã bóp được huyết mạch của hai gã khổng lồ công nghệ không?"

Có mối quan hệ mật thiết với nội gián của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, Cao Hưng biết tất cả những hoạt động bẩn thỉu bên trong Vĩnh Sinh. Giờ đây những bí mật này đều đã trở thành con bài thương lượng của Hàn Phi.

Trước đây hắn từng nghĩ rằng Vĩnh Sinh Pharmaceutical là một kẻ khổng lồ bất khả chiến bại, bản thân rất khó tìm lời giải thích cho những đứa trẻ bị sát hại đó, nhưng tình hình đang dần thay đổi.

"Thật sự không ngờ tới, thu hoạch lớn nhất của mình trong điện thờ của Cao Hưng chính là cái này. Từng là một ông lớn khổng lồ được người ta kính ngưỡng, hóa ra bên trong lại xấu xí mục nát như vậy."

Chỉ cần Hàn Phi có thể sống sót ra ngoài, hắn sẽ có đủ tự tin để chiến đấu với Vĩnh Sinh Pharmaceutical, nói cho bọn họ biết bố của bố được gọi là ông nội.

Đi vòng ra phía sau "tường não", Hàn Phi nhìn thấy đường ống nối với não của số 0002 kéo dài xuống lòng đất. Vẫn còn một phần của phòng thí nghiệm số 2 nằm ở tầng 4 dưới lòng đất.

"Mỗi lần mở phòng ngầm ra đều sẽ kinh động đến thế giới bên ngoài, động tĩnh rất lớn, bên trong này hẳn là phải còn một lối đi khác được xây dựng mới đúng."

Dựa vào thiên phú trốn tìm của mình và may mắn đổi hận ý nhận được, Hàn Phi đã phát hiện ra một thang máy vô cùng bí mật trong phòng ngầm, thang máy này chỉ có thể đi đến các tầng cố định – tầng 4 dưới lòng đất, tầng 9 dưới lòng đất, tầng 18 dưới lòng đất và tầng 31 trên mặt đất.

Lấy bản đồ tuần đêm ra, Hàn Phi so sánh các tầng: "Tầng 4 dưới lòng đất cũng được đánh dấu là phòng thí nghiệm số 2, tầng 9 dưới lòng đất được viết là trung tâm xử lý chất thải, tầng 18 dưới lòng đất không có đánh dấu nào, tầng 31 trên mặt đất… văn phòng giám đốc điều hành ở đó. Mình nhớ sau khi Phó Thiên qua đời, con trai thứ hai của ông ấy đã trở thành người điều hành Vĩnh Sinh Pharmaceutical."

"Chẳng lẽ con trai thứ hai của Phó Thiên là nội gián? Nhưng một người có tất cả mọi thứ như anh ta, sẽ không bao giờ lựa chọn phản bội bố mình. Hơn nữa anh ta cũng là người mà Phó Thiên tín nhiệm nhất."

Chương 920: Nhà của tiếng cười điên cuồng

Trái tim con người là thứ phức tạp nhất trên thế giới, ngay cả những người ruột thịt cũng sẽ lựa chọn phản bội trong một số trường hợp đặc biệt.

Chiếc hộp đen mà Phó Sinh sở hữu đã thay đổi hai thế giới, tạo ra con quái vật Vĩnh Sinh Pharmaceutical khổng lồ. Nhưng cùng với sự phát triển của thời gian, con quái vật này đã quên mất ý nghĩa tồn tại của chính mình. Nó lạc vào bên trong thần thoại vĩnh sinh bất tử, dần mất kiểm soát, trở nên điên cuồng và hung dữ.

Hàn Phi tiến vào thang máy bí mật trong phòng ngầm, nhưng muốn khởi động thang máy cần phải xác thực thân phận mới được. Hắn thử cắm thẻ nhận dạng rank A+ vào khe cắm, trong thang máy chỉ có mấy nút ấn, có hai nút sáng lên, lần lượt là tầng 4 dưới lòng đất và tầng 9 dưới lòng đất.

“Nghiên cứu viên rank A có thể sử dụng thang máy bí mật, nhưng không thể đến tầng 31 và tầng 18 dưới lòng đất.”

Không chút do dự, Hàn Phi thông qua thang máy này đi tới tầng 4 dưới lòng đất trước.

Cửa thang máy mở ra, bên ngoài vẫn là một căn phòng tối om, tựa hồ là mô phỏng môi trường lớn lên của một đứa trẻ sơ sinh. Một vùng tối đen như mực, thân thể bị bóng tối bao trùm chặt chẽ, nhưng thay vì cảm thấy lạnh lẽo, lại sinh ra một cảm ấm áp và an toàn đã mất từ lâu.

Lấy dao tái sinh ra, trong lúc ánh sáng xua tan bóng tối, đồng tử của Hàn Phi thu nhỏ lại. Trong phòng ngầm có đặt những “thai nhi”, tất cả bọn chúng đều không có họ tên, chỉ có mã số và giới thiệu tính cách.

Trẻ sơ sinh được coi như hàng hóa có thể làm ra. Vĩnh Sinh Pharmaceutical một công ty đã thực hiện hàng thập kỷ nghiên cứu về nhân cách, có thể can thiệp ở mức độ lớn nhất vào sự

phát triển của trẻ sơ sinh, biến chúng thành những "thiên tài nhân tạo" đáp ứng nhu cầu của khách hàng.

Những đứa trẻ giống hàng hóa này đều là đơn đặt hàng "order"!

"Vĩnh Sinh Pharmaceutical thực sự coi mình là thần thánh không gì là không thể làm sao?" Nhìn những thai nhi kia, tâm trạng của Hàn Phi vô cùng phức tạp. Phần giới thiệu trẻ sơ sinh được dán bên ngoài buồng nuôi cấy, giống như mô tả thành phần trên hộp vậy, vừa hoang đường lại tàn khốc.

"Đối với một đứa trẻ được sinh ra theo cách này, ngay cả khi nó có tính cách tốt nhất và bộ óc thiên tài nhất, thì cũng có ích gì? Tất cả những bông hoa trên thế giới đều có cùng một màu, cả thế giới sẽ đều trở nên vô hồn."

Nói là như vậy không sai, nhưng khi công nghệ thực sự trưởng thành, có thể phần lớn các bậc cha mẹ sẽ mạo hiểm, không ai muốn con mình đi sau người khác một bước trước khi ra đời.

Mọi người đều biết điều đó là sai, nhưng một khi ai đó thành công trong việc thực hiện nó, những người khác sẽ làm theo. Giới hạn đạo đức của xã hội sẽ càng ngày càng thấp. Có thể một ngày nào đó trong tương lai, dư luận sẽ thay đổi, đưa Vĩnh Sinh Pharmaceutical trở thành anh hùng thúc đẩy sự tiến hóa của cả nhân loại.

Suy cho cùng, ở thời đại nào, đúng sai đều có thể linh hoạt.

Dựa vào trí nhớ phi thường của mình, Hàn Phi đã ghi nhớ hầu hết thông tin của các đơn đặt hàng, cũng như thông tin tuyệt mật trong phòng thí nghiệm. Khi trở về hiện thực, hắn có thể hợp tác với cảnh sát Tân Hỗ để bắt đầu từ những khách hàng đó, tìm ra bằng chứng tội phạm mà không kinh động đến Vĩnh Sinh Pharmaceutical.

Sau khi lục soát phòng ngầm, Hàn Phi trở lại thang máy bí mật và lấy bản đồ tuần đêm ra.

"AI đã gửi ra một email khẩn cấp yêu cầu tất cả các nghiên cứu viên nhàn rỗi tập trung tại phòng thí nghiệm số 2, chắc là muốn lợi dụng những 'vũ khí đầu người' mở niêm phong

trước thời hạn trong phòng ngầm để tóm gọn một mẻ." Hàn Phi thầm nghĩ: "Bên dưới cao ốc Vĩnh Sinh có ba phòng thí nghiệm, đó là phòng thí nghiệm số 2 ở tầng 3 và 4 dưới lòng đất, phòng thí nghiệm số 3 ở tầng 5 đến tầng 7 dưới lòng đất và phòng thí nghiệm số 4 ở tầng 13 đến 18 dưới lòng đất; ba phòng thí nghiệm lần lượt tên là số 2, số 3, số 4, tại sao ở đây không có phòng thí nghiệm số 1?"

Nội dung hiển thị trên bản đồ tuần đêm không đầy đủ, bên trong cao ốc Vĩnh Sinh vẫn còn những bí mật mà ngay cả quyền hạn rank A cũng không được biết.

Ấn nút tầng -9, Hàn Phi chuẩn bị tạm thời rời khỏi phòng thí nghiệm số 2, đến các tầng khác trước để kiểm tra tình huống. Nếu như có thể, hắn muốn cứu nhiều người sống sót hơn để sau khi trời tối mọi người có thể chăm sóc lẫn nhau.

Con số trên màn hình hiển thị thang máy thay đổi nhanh chóng. Khi cửa thang máy mở ra lần nữa, Hàn Phi ngửi thấy một mùi thuốc nồng nặc.

"Tầng 9 dưới lòng đất là trung tâm xử lý chất thải, thang máy bí mật trong văn phòng tổng giám đốc vì sao lại thông với nơi này? Chất thải mà bọn họ muốn xử lý rút cuộc đáng xấu hổ đến mức nào?"

Tầng 9 dưới lòng đất hoàn toàn khác biệt với những tầng khác. Ở đây có lượng lớn thực vật mà Hàn Phi chưa từng thấy qua, hoàn toàn không giống trạm xử lý chất thải, mà giống một viện điều dưỡng được xây dựng cho những người bệnh nặng hơn.

"Ở nơi quỷ quái này, cho dù coi người sống là phế liệu mình cũng sẽ không có gì phải ngạc nhiên."

Xuyên qua các lối đi phức tạp, Hàn Phi rất nhanh đã có phát hiện. Kiến trúc bố cục của tầng 9 dưới lòng đất hoàn toàn không phù hợp với bản đồ trong tay hắn, có rất nhiều lối đi và các phòng đều không hiển thị trên bản đồ.

Dường như có điều gì đó đặc biệt ẩn giấu trong tầng 9 dưới lòng đất mà chỉ có nhân viên của trung tâm xử lý chất thải mới có thể tùy ý ra vào.

Sau khi vào phòng nhân viên và xem qua rất nhiều hồ sơ, Hàn Phi mới biết, nhân viên của trung tâm xử lý chất thải đều do ban lãnh đạo cao nhất của Vĩnh Sinh Pharmaceutical quản lý trực tiếp. Mỗi công nhân xử lý chất thải đều được lựa chọn cẩn thận, nhiều người trong số họ đều là trẻ mồ côi được Vĩnh Sinh Pharmaceutical nhận nuôi từ nhỏ, trung thành tuyệt đối với Vĩnh Sinh.

Trong số tất cả những gã khổng lồ công nghệ, Vĩnh Sinh Pharmaceutical hàng năm quyên góp nhiều nhất cho chăm sóc y tế công cộng và hỗ trợ từ thiện. Đó là lý do tại sao nó có danh tiếng tốt trong công chúng, nhưng ai có thể ngờ rằng bọn họ lại lén lút làm ra việc như vậy?

"Hàng thí nghiệm thất bại sẽ bị tiêu hủy ở đây, hạng mục thí nghiệm phế thải cũng sẽ xóa sạch tất cả dữ liệu ở đây, không để lại bất kỳ dấu vết nào…"

Hàn Phi ở lại tầng 9 dưới lòng đất cho đến 1 giờ chiều. Trong khoảng thời gian này, hắn lại nhận được nhiều email từ bộ não AI, thúc giục tất cả các nghiên cứu viên tập trung tại phòng thí nghiệm số 3. Chuông báo động trong tòa nhà không ngừng vang lên, lúc này tòa nhà lớn đã bị phong tỏa hoàn toàn.

Tất cả các nghiên cứu viên trong tòa nhà đều nhận thức được vấn đề, nhưng hiện tại bọn họ đã không thể thoát ra ngoài được nữa.

Hàn Phi biết tình thế của mình càng ngày càng nguy hiểm. Sau khi dùng dao tái sinh thuyết phục được hai nhân viên tình cờ gặp, hắn đã lấy được thẻ thông hành và bản đồ thật của tầng 9 dưới lòng đất.

Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã thực hiện vô cùng nhiều thí nghiệm trên người, chỉ mỗi "tình nguyện viên" trở nên mất trí chỉ bởi những nghiên cứu về não bộ đã cả đống. Nhưng dưới mê hoặc của tiền thưởng cao, vẫn sẽ có người thử.

Một số người trong số bọn họ sẽ không bao giờ có thể tỉnh lại được nữa, trở thành người thực vật; một số người thì ý chí bị nhốt trong game, không thể phân biệt giữa hư ảo và hiện

thực. Bọn họ sẽ chết bất ngờ vào đúng thời điểm và theo một cách hợp lý nào đó.

Ở tầng 9 dưới lòng đất, có một lối đi bí mật dẫn ra thế giới bên ngoài, chỉ có quản lý cấp cao của công ty mới có quyền mở và sử dụng lối đi này. Cũng ngay trước khi Hàn Phi đến, nhân viên xử lý chất thải đã nhận được thông báo, bọn họ sẽ vận chuyển một lô "hàng" vào bằng lối đi bí mật.

Điều đáng chú ý là lối đi này thường được sử dụng để bí mật vận chuyển "chất thải" ra ngoài, nhưng lần này lại là vận chuyển một số "hàng hóa" nào đó vào trong.

Hàn Phi nghi ngờ rằng đây là hành động của nội gián. Bằng cách này, các thành viên cốt lõi của ba tổ chức tội phạm lớn đã được mời vào dưới lòng đất của cao ốc Vĩnh Sinh.

Kiểm tra thời gian nhận hàng, Hàn Phi ghi nhớ lại trong đầu: "Thứ năm 12 giờ trưa, có thứ gì đó tiến vào cao ốc Vĩnh Sinh từ hành lang ở tầng 9 dưới lòng đất."

Hàn Phi cầm con dao tái sinh và người giấy màu máu. Nhân viên cũng cảm động trước sự chân thành của hắn nên dẫn hắn đi kiểm tra lô hàng kia. Trong khoang xe khổng lồ chỉ có những mảnh gương bị vỡ.

Nhặt một mảnh gương vỡ lên, tay của Hàn Phi đã bị mảnh gương cắt qua, hắn nhìn vào mảnh vỡ.

Hình ảnh của hắn không được phản chiếu trong gương, mà chỉ chiếu ra một tế đàn không có tượng thần.

"Đây hình như là chiếc gương được đưa tới từ thế giới tầng sâu, chẳng lẽ bản thể của Cao Hưng chính là được ẩn giấu trong chiếc gương?" Hàn Phi vẫn nhớ những tấm gương trong Câu lạc bộ giết người. Những tấm gương đó có thể dẫn dắt linh hồn của người sống vào bên trong thế giới tầng sâu. Hiện tại hắn thực sự nghi ngờ khi thảm họa xảy ra, bản thể của Cao Hưng đã tiến vào cao ốc Vĩnh Sinh!

"Đó là không thể nhắc đến chân chính." Hàn Phi còn chưa từng thấy qua không thể nhắc đến trong hiện thực. Những cực hạn tà ác trong thế giới tầng sâu này, dường như cũng vô cùng khủng khiếp ở hiện thực.

Nắm lấy mảnh vỡ của tấm gương, yết hầu của Hàn Phi lăn xuống, hắn lại nghĩ đến một chuyện khác: "Nếu muốn phá hủy điện thờ, phải giết chết ba hồn của Cao Hưng. Quá khứ và hiện tại đều đã hồn phi phách tán, giờ chỉ còn lại tương lai……"

Trong cao ốc Vĩnh Sinh không ngừng lặp lại chính là ngày mà Cao Hưng mong đợi nhất, cũng có nghĩa là Hàn Phi sắp gặp Cao Hưng kia ở đây; rất có thể chính là linh hồn cuối cùng của gã, đại diện cho kỳ vọng của gã về tương lai!

"Hóa ra là thế… nhưng làm sao mình có thể chiến đấu chống lại không thể nhắc đến ở đây?"

Hít sâu một hơi, Hàn Phi rất nhanh đã bình tĩnh lại: "Ngày mà Cao Hưng mong đợi xảy ra ở hiện thực, nếu như gã sử dụng sức mạnh vượt qua phạm trù hiện thực, vậy há không phải là tự tay đập vỡ mộng đẹp của mình hay sao?"

Bỏ một mảnh gương vào ba lô, Hàn Phi tìm đến nhân viên có "ý thức công lý" mạnh mẽ kia, buộc đối phương dẫn mình đi truy tìm lô "hàng" lọt vào phòng thí nghiệm dưới lòng đất.

Bất kể là trong hiện thực hay là trong thế giới ký ức điện thờ, Hàn Phi đều không hy vọng Cao Hưng có thể thành công.

Đi trên lối đi của trung tâm xử lý chất thải, nhân viên dẫn Hàn Phi vào một lối đi đặc biệt chất đầy "chất thải". Bọn họ đi một quãng đường rất dài, khi hắn sắp mất kiên nhẫn, nhân viên lấy chìa khóa ra, mở một cánh cửa ẩn sâu trong chỗ phế liệu.

"Lô 'hàng' đó đã đi vào cửa này à? Nếu anh dám lừa tôi, tôi sẽ để cho người giấy chui vào mắt anh, sau đó để cô ấy chui ra từ đỉnh đầu." Dưới sự nhắc nhở nhẹ nhàng của Hàn Phi, nhân viên gật đầu lia lịa. Trước khi gặp Hàn Phi, anh ta là một người vô thần kiên định, nhưng sau khi gặp hắn, anh ta đã bắt đầu tín ngưỡng hắn rồi.

Bước vào cửa, Hàn Phi nhìn xung quanh. Đột nhiên sau gáy hắn truyền đến một trận đau nhói, bên tai mơ hồ vang lên tiếng cười cuồng loạn.

"Tại sao lại có cô nhi viện dưới lòng đất?"

“Nó được mô phỏng từ một cô nhi viện nào đó.” Nhân viên nhỏ giọng nói: “Chúng tôi thường gọi nơi này là phòng thí nghiệm số 1, nghiên cứu về nhân cách ban đầu chính là được bắt đầu ở đây. Sau đó không biết tại sao, phòng thí nghiệm số 1 đã bị đóng cửa dừng hoạt động, tất cả các dự án thí nghiệm đều bị hủy đi, bây giờ chỉ còn lại một cái vỏ rỗng.”

Chương 921: Đại khái có thể coi là một tin tốt

Cảnh tượng trước mắt đối với Hàn Phi vô cùng quen thuộc, trong đầu hắn đã từng thấy qua những tòa nhà tương tự.

Những thứ trong giấc mơ thực sự xuất hiện trước mắt, cảm giác này rất kỳ lạ.

Đưa tay chạm vào vách tường, linh hồn Hàn Phi dường như bị hấp dẫn, không tự chủ được mà đi về phía trước. Hắn hình như thuộc về nơi này, nơi này chính là nhà của hắn.

Có những cửa sổ được vẽ trên những bức tường đổ nát. Tất cả các cửa sổ đều mở, bên ngoài cửa sổ là phong cảnh bốn mùa, là chim muông hoa lá, là mưa phùn, là tuyết rơi, là một thế giới tươi đẹp khác.

Rất nhiều đứa trẻ đã từng nấn ná bên khung cửa sổ, đối với bọn chúng mà nói, bên ngoài khung cửa sổ có ẩn giấu hy vọng.

Đi qua lối đi dài, Hàn Phi mở cửa phòng học. Trong góc thư viện do những người hảo tâm quyên góp là những cuốn sách đã bị giở đến nhàu nát. Trên bàn có khắc nhiều loại chữ khác nhau, còn dán một số hình ảnh dễ thương lên đó.

“Ba mươi chỗ ngồi, thiếu mất một vị trí…”

Hàn Phi còn nhớ rõ lần đầu tiên ở bên ngoài cô nhi viện màu máu nhìn thấy tiếng cười điên cuồng, hắn đã vô cùng kinh ngạc. Hắn chậm rãi đi đến vị trí của tiếng cười điên cuồng.

Nơi lẽ ra phải đặt bàn học thì đã được thay thế bằng một chiếc điều hòa cũ.

“Cô nhi viện trong tâm trí mình khác với nơi này.” Nắm lấy cánh tay nhân viên, Hàn Phi sốt ruột hỏi: “Anh vừa nói phòng thí nghiệm số 1 là mô phỏng theo một cô nhi viện nào đó, nói

cho tôi biết tôi chỗ nào trong công ty có thể tìm thấy thông tin về cô nhi viện đó!”

31 đứa trẻ đợt đầu tiên, ngoại trừ tiếng cười điên cuồng và số 2, tất cả đều đã chết trong đêm màu máu. Nhưng Vĩnh Sinh Pharmaceutical vẫn không bỏ cuộc, bọn họ lại tìm được những đứa trẻ cho đợt thứ hai. Trong số những đứa trẻ của đợt thứ hai có rất nhiều người còn sống cho đến hiện tại, chẳng hạn như Mèo Lưu Ly, Tường Vy, v.v.

“Một người phụ trách xử lý chất thải như tôi thì làm sao có thể biết được bí mật này?” Liếc nhìn con dao tái sinh trong tay Hàn Phi, nhân viên có thể cảm thấy mình hơi mất lịch sự, lại vội vàng bổ sung: “Tất cả tin tức liên quan đến phòng thí nghiệm số 1 đều đã được đưa vào hồ sơ tuyệt mật, do quản lý cấp cao của công ty tự mình xử lý, người thực sự biết bí mật chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.”

Không làm khó nhân viên nữa, Hàn Phi âm thầm suy nghĩ: “Mình và số 2 đều là những đứa trẻ thuộc đợt đầu tiên tham gia thí nghiệm nhân cách. Vĩnh Sinh Pharmaceutical chắc chắn là đã có những thành quả nghiên cứu nhất định, cho nên mới chấp nhận rủi ro cực lớn để xây dựng lại phòng thí nghiệm số 1 dưới lòng đất, cố gắng tái tạo ra thứ gì đó. “

Hai mắt nhìn về phía xa xa, Hàn Phi càng tò mò vì sao ba tổ chức tội phạm lớn và bản thể của Cao Hưng lại chọn tới đây đầu tiên sau khi tiến vào cao ốc Vĩnh Sinh.

Bọn họ muốn lấy thứ gì từ phòng thí nghiệm số 1? Liệu có tồn tại mối liên hệ nào giữa phòng thí nghiệm số 1 và sự bùng phát của thảm họa không?

Mang theo nghi hoặc, Hàn Phi tiếp tục thăm dò.

Phòng thí nghiệm số 1 thay vì nói là bị bỏ đi, thì nó giống như bị phong tỏa một cách hoàn chỉnh hơn. Nơi này hẳn là khu vực cấm ở tầng 9 dưới lòng đất.

Theo như nhân viên kia, thông thường các giám đốc điều hành cấp cao của công ty sẽ đích thân đi thang máy đến, một mình vào phòng thí nghiệm số 1. Không ai biết bọn họ ở trong đó làm cái gì, mọi người chỉ thấy bọn họ thỉnh thoảng có mang

một ít đồ ăn vặt, cơm thịt và đồ chơi xuống. Nhưng khi bọn họ rời khỏi phòng thí nghiệm số 1, những thứ đó đều không thấy nữa.

Hàn Phi bây giờ rất nghi ngờ, có người sinh sống trong phòng thí nghiệm số 1, vẫn chưa bao giờ ra ngoài.

Đi ra khỏi phòng học, Hàn Phi nhìn thấy trong hành lang chật hẹp có một quyển album rách nát. Trên đó vẽ rất nhiều ác nhân điên cuồng, tất cả các bức tranh đều bị bôi thành màu đỏ như máu.

"Cảnh tượng quen thuộc…"

Trong không khí dần có một mùi máu tanh, một số ký ức nào đó ở chỗ sâu trong tâm trí Hàn Phi bị khuấy động. Những hình ảnh từ cô nhi viện màu máu lần lượt lướt qua, làm đại não hắn đau nhói.

Đi về phía trước theo bản năng, bên trong cô nhi viện trở nên có chút phức tạp. Ngã ba trước mặt lần lượt dẫn đến phòng y tế, phòng đọc sách, phòng giải trí và phòng ăn.

Nhìn lướt qua tấm biển trên tường, Hàn Phi đứng ngây ra tại chỗ, thân thể khẽ run, giống như đột nhiên phát bệnh.

Nhân viên bên cạnh sợ đến không dám nhúc nhích, dán chặt người vào tường, muốn chạy nhưng không dám chạy.

Không ai có thể hiểu được tâm tình của Hàn Phi lúc này. Hắn dường như đang đứng ở một bước ngoặt của vận mệnh, đoạn đường tưởng như bình thường trước mắt lại dẫn đến một kết cục khác.

Mùi thức ăn thoang thoảng từ phòng ăn, mùi máu tanh nồng nặc tràn ra từ phòng y tế, và có vết máu trên sàn dẫn đến phòng giải trí.

"Sao lại có máu?" Nhân viên cũng không rõ, trên mặt anh ta lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

"Lô 'hàng' đó rút cuộc đi hướng nào?" Giọng nói của Hàn Phi cực kỳ áp bức đáng sợ.

“Tôi không biết! Tôi chỉ đưa bọn họ tới cửa phòng thí nghiệm số 1, bọn họ không cho tôi vào!” Nhân viên thực sự hoảng sợ, trạng thái của Hàn Phi hiện tại rất không ổn định, dường như đang trên bờ vực mất kiểm soát.

Nhắm mắt lại, ký ức màu máu trong đầu Hàn Phi chậm rãi dung nhập cùng với cảnh tượng trước mắt. Trước tiên hắn đi tới hướng phòng y tế.

Các phòng khác trong cô nhi viện rất đơn giản, chỉ có phòng y tế chiếm diện tích lớn và được trang bị đầy đủ các loại đạo cụ. Chẳng hạn như thiết bị trị liệu thể thao, thiết bị trị liệu ngôn ngữ, thiết bị trị liệu nhận thức, thiết bị huấn luyện toàn diện giác quan, v.v. Những đứa trẻ trong cô nhi viện này dường như thường xuyên bị thương và mắc đủ loại bệnh lạ, cho nên mới có phòng y tế chuyên nghiệp đến như vậy.

Nhìn lướt qua các thiết bị, cuối cùng Hàn Phi dừng lại trước một thiết bị trị liệu nhận thức đầy máu. Thiết bị này vừa có người sử dụng qua, kết quả đánh giá vẫn còn hiện trên màn hình — nhận thức đều bình thường.

Nhìn dấu tay máu chói mắt trên thiết bị điều trị, lại nhìn đánh giá nhận thức bình thường, Hàn Phi tự nhiên nghĩ đến tiếng cười điên cuồng.

Trong đêm màu máu, tiếng cười điên cuồng cũng trong tình trạng nhận thức bình thường, tận mắt chứng kiến cái chết của tất cả những đứa trẻ, cuối cùng trở thành một người điên.

“Có người muốn tái hiện đêm màu máu?”

Ý nghĩ này vừa nảy ra trong đầu, Hàn Phi đã nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống từ bên trong phòng y tế.

Mở cửa phòng ra, biểu cảm trên mặt Hàn Phi và nhân viên đều đông cứng.

Nằm trên giường cách ly là một cô gái trẻ trạc tuổi Hàn Phi. Cô ấy mặc một bộ váy liền thân giản dị, trên mặt trang điểm nhẹ, còn đeo tai nghe.

Sao nhìn cô ấy giống như đang ngủ vậy, nhưng chiếc chăn trên bụng đã bị máu nhuộm đỏ, cơ thể cũng lạnh lẽo một cách

dị thường.

“Người này không phải nghiên cứu viên của phòng thí nghiệm, là được bọn họ đưa tới từ bên ngoài, lúc đó tôi còn tưởng rằng là người nhà của ai, không nghĩ tới…” Nhân viên không dám tiếp tục nói nữa, bởi vì anh ta phát hiện ra sắc mặt của Hàn Phi rất xấu.

“Mèo Lưu Ly? Cô ấy sẽ chết ở đây?” Hàn Phi nhận ra cô gái trên giường bệnh. Đối phương chính là một trong những đứa trẻ tham gia vào thí nghiệm nhân cách đợt thứ hai: “Những đứa trẻ tham gia thí nghiệm nhân cách đều là mục tiêu của Cao Hưng!”

Sau khi chạy ra khỏi phòng y tế, Hàn Phi lại tiến vào các gian phòng khác của cô nhi viện.

Xác chết nằm giữa đống đồ chơi trong phòng giải trí; trong ký túc xá có người lớn bị sát hại trong tình trạng hôn mê; người trốn dưới quầy trong phòng ăn cũng bị phát hiện; thi thể mắc kẹt trong khe cửa tủ.

Càng ngày càng nhiều thi thể xuất hiện trong cô nhi viện, càng ngày càng nhiều máu tươi ngập tràn trong mắt Hàn Phi.

Đêm màu máu lại xảy ra rồi, nhưng lần này những người bị giết đều là người lớn. Những đứa trẻ tham gia thí nghiệm nhân cách đợt thứ hai đã trưởng thành, nhưng bọn họ cũng vẫn không thoát khỏi kiếp nạn này. Đây dường như là ý nghĩa tồn tại của bọn họ, là vận mệnh của bọn họ.

Những thi thể lần lượt được tìm thấy, trong đó có người Hàn Phi biết, có người Hàn Phi chưa từng thấy qua. Tất cả những cái xác đều có một điểm chung là đều nhét một mảnh gương vỡ vào miệng vết thương.

“Ba tổ chức tội phạm lớn, dưới sự lãnh đạo của Cao Hưng, đã hợp tác với ban quản lý cấp cao của Vĩnh Sinh Pharmaceutical. Bọn họ tập hợp tất cả những đứa trẻ còn sống sót ở đây, đánh thức lại những ký ức đáng sợ nhất trong trái tim của những đứa trẻ đó.”

Càng đi sâu vào bên trong cô nhi viện, vết máu càng nhiều, mọi thứ đều bị nhuốm màu đỏ.

Nhân viên của trung tâm xử lý chất thải che miệng bịt mũi, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, anh ta theo sát phía sau Hàn Phi.

Hàn Phi đi ở phía trước rơi vào trạng thái vô cùng đặc biệt. Những mảnh ký ức trong não không ngừng trùng lặp với cảnh tượng trước mắt. Một số chuyện kinh khủng mà tiếng cười điên cuồng từng trải qua bắt đầu xâm nhập vào tâm trí hắn, ký ức và linh hồn của cả hai đang từng chút một dung hợp với nhau.

Hai người lưng tựa lưng, dựa vào nhau, hỗ trợ lẫn nhau, dần dần hiểu nhau hơn.

Đi đến cuối cô nhi viện, trong căn phòng chất đầy nhà giấy, Hàn Phi tìm được thi thể cuối cùng.

Khác với những thi thể khác, thi thể này bị biến dạng, tim và não bị moi ra ngoài. Bên cạnh đầu của nó, còn nằm rải rác một số mảnh vỡ màu đen.

Hàn Phi đã cố gắng ghép các mảnh lại với nhau, nó trông giống như một chiếc hộp đen bị đập nát.

"Sau đêm màu máu, tiếng cười điên cuồng trở thành đứa trẻ đau khổ và tuyệt vọng nhất, có khả năng thừa kế hộp đen; Cao Hưng và lãnh đạo cấp cao của Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã tái hiện đêm màu máu, chẳng lẽ bọn họ muốn tạo ra người thứ hai có thể sở hữu hộp đen?"

Ôm thi thể trên mặt đất lên, Hàn Phi nhìn đầu óc và lồng ngực đã bị khoét rỗng, thi thể nằm bên cạnh mảnh vỡ hộp đen, nhìn thể hình rất giống với hắn.

"Thi thể ở phòng thí nghiệm số 1 trong cùng, không phải là mình đấy chứ?"

Bản thân Hàn Phi không hề bị ba tổ chức tội phạm lớn nhắm tới, hắn còn trở thành thành viên cốt cán của nhóm trò chuyện chết chóc với thân phận Sunshine Boy. Người thực sự bị ba tổ chức tội phạm lớn bắt cóc là Thẩm Lạc.

Ngày mà Cao Hưng mong đợi nhất đã xuất hiện sai lệch một chút so với hiện thực. Người chơi "may mắn" nhất đã nhận được một phần ý chí của Mộng, trời xui đất khiến, lại

được ba tổ chức tội phạm lớn trọng điểm chăm sóc. Hàn Phi vốn được cho là bị toàn lực nhắm tới, thì lại bị ba tổ chức tội phạm lớn phớt lờ.

"Người cuối cùng mà Cao Hưng muốn tìm là mình, nhưng ba tổ chức tội phạm lớn lại không ngại đối đầu trực diện với cảnh sát để bắt cóc Thẩm Lạc. Anh chàng đó không phải là đã bị mổ bụng moi gan thay cho mình rồi đấy chứ? Cát nhân ắt có thiên tướng, chắc là anh ta sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, chắc là vậy…"

Chương 922: Tượng thần trong thang máy

Hàn Phi không bao giờ ngờ rằng tin tốt đầu tiên hắn nhận được sau khi vào cao ốc Vĩnh Sinh lại có liên quan đến Thẩm Lạc.

Thực ra hắn cũng không hiểu tại sao mảnh vỡ ý chí của Mộng lúc đầu lại chọn dung hợp với Thẩm Lạc. Chính Mộng là người đã khiến Thẩm Lạc một người không có bạn bè gì mấy lại được yêu thích trở lại, đủ loại sát nhân biến thái đều xoay quanh anh ta, mất đi lý trí vì anh ta.

Phòng thí nghiệm số 1 đóng cửa hơn mười mấy năm hiện giờ đã được khởi động lại. Hàn Phi và nhân viên đi đến cửa sau của cô nhi viện. Đằng sau cánh cửa này không phải là lối thoát để ra ngoài, mà là một lối vào dẫn đến tuyệt vọng sâu hơn.

Đẩy cửa sau ra, bên trong là phòng tiến hành đủ loại thí nghiệm nhân cách do Vĩnh Sinh Pharmaceutical xây dựng. Bọn họ xây dựng một khu thí nghiệm cực lớn để kích thích các nhân cách khác nhau, thậm chí còn đặc biệt tìm người đóng vai người thân của những đứa trẻ mồ côi đó, cho chúng hy vọng được nhận làm con nuôi; sau đó dùng sự lừa dối, ruồng bỏ, tình yêu đạo đức giả để thử thách giới hạn của nhân cách.

Mỗi lần thí nghiệm nhân cách là một cực hình kép cả về tinh thần và thể chất đối với những đứa trẻ mồ côi, mọi phản ứng thể chất và não bộ của chúng sẽ được ghi lại. Không có bất kỳ tôn nghiêm, còn tàn nhẫn hơn cả việc lột hết quần áo đứng trên sân khấu.

“Nghe nói chỉ cần có đứa trẻ có thể vượt qua 99 lần thí nghiệm, thì nó sẽ được thả ra ngoài.” Chú ý tới sắc mặt của Hàn Phi rất xấu, nhân viên thấp giọng giải thích một câu.

“Người lớn thường lừa gạt trẻ con bằng những lời hứa không thể thực hiện được.” Hàn Phi hờ hững liếc nhìn nhân

viên: “Tôi không muốn làm loại người lớn như vậy, cho nên tôi nói được làm được, bất kỳ tên khốn nào đáng bị giết thì một tên cũng sẽ không bỏ qua.”

Nhân viên rụt cổ lại, vội vàng chuyển đề tài: “Trên bàn điều khiển chắc là có bảo lưu ghi chép vận hành trước đó, chúng ta có thể thông qua ghi chép để điều tra tung tích của lô ‘hàng’ kia.”

Anh ta vội vàng chạy đến bên cạnh bàn điều khiển, mở ghi chép vận hành ra. Phát hiện lô “hàng” đã thông qua lối đi nội bộ của phòng thí nghiệm số 1, bọn họ đi đến các tầng khác.

“Mục tiêu của bọn họ hình như là phòng thí nghiệm số 4.” Nhân viên hít một hơi: “Phòng thí nghiệm số 4 là phòng thí nghiệm quan trọng nhất trong cao ốc Vĩnh Sinh, nơi nghiên cứu thành công bộ não trí tuệ của [Cuộc sống hoàn hảo]. Nghe nói ở tầng 18 dưới lòng đất còn đặt rất nhiều ‘thể xác’ của các nhân vật quan trọng, nếu như tầng 18 xảy ra sự cố, toàn bộ Tân Hỗ sẽ xảy ra động đất lớn.”

Cuối cùng nhân viên cũng nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề. “Hàng hóa” lén lút trà trộn vào cao ốc Vĩnh Sinh, điên cuồng giết người trong phòng thí nghiệm, những kẻ điên đó có thể làm ra bất cứ điều gì!

Anh ta muốn sử dụng bảng điều khiển trong phòng thí nghiệm số 1 để nhắc nhở những người khác, nhưng thông tin hoàn toàn không thể truyền đi. Sau nhiều lần thử, bảng điều khiển đột nhiên nhận được một email khẩn cấp từ hệ thống điều khiển chính.

“Thứ Năm, ngày * tháng*, lúc 14:46, game [Cuộc sống hoàn hảo] vận hành bình thường, số lượng người chết não trong số các đối tượng trọng điểm quan sát đã tăng lên 100! Đề nghị tất cả các nghiên cứu viên nhàn rỗi lập tức đến Phòng thí nghiệm số 3!”

Nhìn email, nhân viên còn chưa kịp phản ứng, Hàn Phi đã trực tiếp tắt bàn điều khiển: “ Lãnh đạo có quyền hạn cao nhất trong công ty chính là người bày mưu tính kế tất cả chuyện này, tất cả các anh đều là tế phẩm mà anh ta hiến tế cho thần

linh. Vì vậy, đừng có bất kỳ ảo tưởng nào về bọn họ nữa, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình."

Đi qua các phòng thí nghiệm nhân cách khác nhau, Hàn Phi đi đến phía trước một chiếc thang máy.

Thang máy trong toàn bộ phòng thí nghiệm số 1 hiện đang hoạt động bình thường, lúc này con số trên màn hình thang máy là -13.

"Bọn họ đi tới tầng hầm thứ 13."

Cửa thang máy màu xám bạc chậm rãi mở ra, Hàn Phi và nhân viên dừng lại tại chỗ, không ai dám tiến vào thang máy.

Gió thổi vù vù, bên trong thang máy có một bức tượng thần máu me đầm đìa, thứ này hình như là do ba tổ chức tội phạm lớn mang vào.

"Tại sao trong thang máy lại có thứ quỷ này?"

Tượng thần quay lưng về phía Hàn Phi, được dùng da người bọc lại, bên cạnh đặt tế phẩm, thắp vài que sáp dầu.

Những kẻ đột nhập đó đã dùng buồng thang máy làm tế đàn, tại sao bọn họ lại làm như vậy?

Rút ra dao tái sinh ra, hai mắt Hàn Phi nhìn chằm chằm vào tượng thần. Hắn nhớ tới nhiệm vụ do hệ thống đưa ra, phá hủy tượng thần bên trong tòa nhà, có thể giúp hắn khôi phục sức mạnh của mình.

Trước đó, hắn còn đang nghĩ trong cao ốc Vĩnh Sinh làm sao có thể có tượng thần của Cao Hưng? Bây giờ hắn mới biết Cao Hưng đã sớm sắp đặt trong hiện thực.

"Tượng thần này tôi đã từng nhìn thấy trong văn phòng chủ tịch." Nhân viên đột nhiên nói: "Lần đó trong phòng thí nghiệm số 1 đột nhiên có tiếng động lạ truyền đến, tôi lập tức tìm lãnh đạo để báo cáo, nên nhìn thấy có một bức tượng thần tương tự đặt ở một góc của văn phòng."

"Văn phòng đó ở tầng mấy?"

"Tầng 31."

“Tôi biết rồi, anh đứng sau lưng tôi trước, đừng lại đây.” Hàn Phi ra hiệu cho nhân viên lùi lại, đối phương ngoan ngoãn nghe theo.

Đừng nhìn Hàn Phi một mực uy hiếp nhân viên, luôn miệng nói sẽ giết anh ta, nhưng khi thật sự gặp nguy hiểm, hắn vẫn lựa chọn bảo vệ cho anh ta ở sau lưng.

Hắn luôn có thể mang đến cho người ta cảm giác an toàn đặc biệt, gần như phàm là người bị hắn nhìn trúng, chỉ có thể bị hắn giết chết.

Người giấy màu máu ôm lấy Hàn Phi. Sử dụng năng lực ngôn linh để tăng tốc bản thân, hắn vung con dao về phía tượng thần với tốc độ nhanh nhất có thể!

Ánh dao rực rỡ giống như một ngôi sao băng, tượng thần bọc da người trong nháy mắt vỡ ra, tượng thần máu thịt bao bọc bên trong đó vỡ tan tành trên mặt đất. Sau khi cái đầu của tượng thần còn chưa hoàn toàn phát triển rơi xuống, hơi chuyển động bên trong tế phẩm, mặt của tượng thần cuối cùng nhắm vào Hàn Phi.

Tóc gáy dựng ngược, sống lưng ớn lạnh, nếu không phải Hàn Phi có ý chí kiên cường, linh hồn của hắn đã bị cái nhìn kia câu mất.

“Hình như không có gì dị thường xảy ra…” Nhân viên thò đầu vào kiểm tra, cảnh tượng trước mắt mặc dù quỷ dị, nhưng dường như không hề gây ra thương tổn thực chất gì cho anh ta: “Xem ra những kẻ đột nhập kia cũng khá là mê tín, trước khi làm chuyện xấu còn cúng thần nữa.”

“Cái mà bọn họ cúng không phải là thần, đó là con quỷ đáng sợ nhất trên thế giới này.”

Hàn Phi vừa dứt lời, đầu lâu tượng thần phát ra tiếng cười khúc khích, tất cả đèn trong phòng thí nghiệm số 1 đều tắt, nguồn sáng duy nhất xung quanh chính là ánh nến trong thang máy.

Sáp dầu nóng cháy, ngọn lửa đung đưa dần trở nên méo mó, những mảnh tượng vỡ trên mặt đất bắt đầu vặn vẹo, tụ tập về một hướng như những con bọ nhỏ.

Cảnh tượng này khiến nhân viên khiếp sợ, thế giới quan của anh ta bị kích động cực lớn.

“Tránh ra!”

Hàn Phi ném mạnh nhân viên sang một bên. Chỗ đối phương vừa đứng có một mạng nhện hình thành từ tia máu. Nếu như nhân viên còn ngây ngốc đứng đó, nói không chừng có thể đã bị kéo thẳng vào trong thang máy rồi.

“Tượng thần này có vấn đề!” Trong hiện thực Hàn Phi đã từng gặp hận ý. Bởi vì thế giới tầng sâu bị phong tỏa hoàn toàn, bọn chúng không cách nào sử dụng lực lượng của thế giới tầng sâu; cho nên không thể trực tiếp đả thương người sống, mà chỉ có thể để người sống tự hại mình qua muôn vàn ảo tưởng của riêng họ.

Nhưng hắn không nghĩ tới chính là, tồn tại của không thể nhắc đến đã phá vỡ quy tắc này. Có thể là bởi vì tín ngưỡng của người sống, nên trong hiện thực bọn chúng vẫn có thể trực tiếp giết chết người sống!

“Nếu như Đại Nghiệt ở đây thì tiện hơn rất nhiều, để cho nó nhai và ăn luôn tượng thần.”

Nhìn chằm chằm vào bức tượng vẫn còn cười một cách kỳ lạ, Hàn Phi lấy ra một sợi xích nguyền rủa phủ đầy lông thú từ trong ô vật phẩm. Hắn muốn lấy tượng thần ra khỏi buồng thang máy: “Chỉ cần thần linh bị đánh bật khỏi tế đàn, sức mạnh của bọn chúng sẽ yếu đi.”

“Tại sao cậu lại mang theo một sợi xích to dày như vậy đến nơi làm việc???”

Nhân viên trợn tròn mắt. Có thể tiến vào phòng thí nghiệm dưới lòng đất của Vĩnh Sinh Pharmaceutical đều là nhân tài nghiên cứu khoa học, nhưng phương hướng nghiên cứu khoa học của Hàn Phi thật sự khiến anh ta có phần khó hiểu.

“Bộp!”

Sợi xích dày bị ném vào trong thang máy, đập vỡ sáp nến, quất vào bức tượng thần.

Hành vi báng bổ của Hàn Phi đã gây ra phản ứng dây chuyền. Một hư ảnh màu đen mà người thường không thể nhìn thấy xuất hiện trong thang máy. Cơ thể của nó không ngừng lớn lên trên tế đàn, như thể muốn nuốt chửng cả tầng này.

Trên trán đổ đầy mồ hôi, Hàn Phi không hề dừng lại động tác trong tay. Hắn quấn dây xích quanh cổ bức tượng, muốn lôi nó ra khỏi thang máy!

Rõ ràng là không có ai trong thang máy, nhưng sợi xích lại được kéo căng ra. Dường như có một bàn tay vô hình bên trong đã nắm lấy đầu kia của sợi xích.

Hàn Phi chẳng những không cách nào kéo được tượng thần ra, mà thân thể của hắn còn có chút hướng toa thang máy đi tới.

"Tượng thần của không thể nhắc đến trong hiện thực đáng sợ như vậy sao?" Thấy mình sắp bị kéo vào thang máy, Hàn Phi vội vàng nhỏ giọng nói với người giấy màu máu.

Người giấy vốn đang bảo vệ hắn nắm lấy sợi xích, còn hắn thì nhân cơ hội này, không màng tất cả lao về phía thần linh một lần nữa!

Thể chất của hắn không thể so sánh với thần linh, nhưng hắn có một con dao có thể cắt đứt mọi tội lỗi và ác quỷ.

Con dao ánh sáng của nhân tính cắt ngang qua bóng đen, cái bóng đứng sau tượng thần đã bị Hàn Phi chẻ ra.

Thần linh không ngờ Hàn Phi lúc này lại chủ động tiến vào thang máy, huống chi hắn còn có trợ thủ có thể cùng tranh đoạt.

Người giấy màu máu và Hàn Phi có một sự ăn ý hoàn hảo. Khoảnh khắc hắn đánh lén thành công, đã phát nổ toàn bộ nguyền rủa, tượng thần đang ngưng tụ lại bị kéo ra khỏi thang máy.

Sau khi rời khỏi tế đàn, tượng thần không thể tự sửa chữa được nữa. Ánh mắt của nó trở nên mờ đi, cơ thể bốc ra mùi hôi thối nồng nặc.

"Xuống địa ngục đi, đồ giả thần!"

Không chút sợ hãi, Hàn Phi dùng dao tái sinh đâm nát đầu bức tượng!

Những kỳ vọng tốt nhất của con người đã xé nát dã tâm của thần linh. Tượng thần kia bị chia năm xẻ bảy, đèn trong tòa nhà cũng trở lại bình thường.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phá hủy một tượng thần! Cao Hưng đã chú ý đến sự tồn tại của bạn!"

Khi tượng thần bị phá hủy, Hàn Phi cảm giác xiềng xích trên người buông lỏng một chút. Hắn có thể cảm giác được nhân cách tham lam và nhân cách chữa trị đang kêu gọi mình, khoảng cách giữa bọn chúng và mình đang không ngừng gần hơn.

"Linh hồn đại diện cho tương lai của Cao Hưng đã chú ý đến mình rồi, nếu như mình đụng phải linh hồn của nó lúc này, khả năng cao là sẽ trực tiếp bị giết chết."

Một tượng thần đã gây ra rắc rối cho Hàn Phi rồi, linh hồn đại diện cho tương lai của Cao Hưng không phải là thứ mà hắn có thể đối phó hiện tại.

Tóm lấy nhân viên tiến vào thang máy, Hàn Phi hơi do dự một chút. Hắn không lựa chọn đến tầng hầm thứ 13, mà quyết định đến văn phòng lãnh đạo công ty tầng 31 trước.

"Tìm ra nội gián trước, có thể tránh được bi kịch xảy ra trong hiện thực."

Chương 923: Phó Cẩn

Hàn Phi thực ra cũng rất tò mò, cuối cùng ai là người thà hợp tác với quỷ, cũng phải đẩy Vĩnh Sinh Pharmaceutical xuống địa ngục?

Toa thang máy bị đem ra làm tế đàn của thần linh bắt đầu nhanh chóng đi lên. Chiếc thang máy trong phòng thí nghiệm số 1 này dường như có thể đi đến bất kỳ tầng nào.

"Phòng thí nghiệm dưới lòng đất đã bị phong tỏa hoàn toàn, các tấm thép từ hành lang rơi xuống, thang máy công cộng ngừng hoạt động. Xem ra quản lý cấp cao của Vĩnh Sinh Pharmaceutical là thông qua chiếc thang máy ẩn này để tự do đi lại."

Nhìn những con số không ngừng thay đổi trên màn hình hiển thị thang máy, trái tim Hàn Phi cũng từ từ thắt lại, hắn cách chân tướng càng ngày càng gần rồi.

Không biết có phải vì Cao Hưng đã chuẩn bị trước rồi hay không mà thang máy không hề bị cản trở, rất thuận lợi đưa Hàn Phi và nhân viên lên đến tầng 31.

"Hỗn loạn dưới lòng đất hình như còn chưa ảnh hưởng đến mặt đất."

Thang máy bên trong phòng thí nghiệm số 1 được kết nối với một mật thất ở tầng 31 chứa đầy đồ lặt vặt, các dãy kệ chất đầy đồ chơi trẻ em và các dữ liệu thí nghiệm khác nhau.

Nhân viên bên cạnh Hàn Phi muốn kiểm tra, nhưng sắp chạm vào giá sách thì lại hét lên một tiếng thảm thiết.

"Có một đứa trẻ đang bò trên hồ sơ!"

Kéo nhân viên lên, Hàn Phi sai người giấy qua đó kiểm tra.

Tất cả vật phẩm trong mật thất đều bị người ta hạ nguyền rủa, còn là loại vô cùng độc ác, cực kỳ bí mật, sẽ khiến người ta vô thức trúng chiêu nguyền rủa chết chóc.

Những vật nguyền rủa này khiến Hàn Phi liên tưởng đến Cánh Bướm. Trong tòa nhà chết chóc có rất nhiều nguyền rủa chết chóc tương tự, nhưng sau đó đều đã bị Từ Cầm lấy đi.

"Tại sao lãnh đạo cấp cao của Vĩnh Sinh Pharmaceutical lại thu thập những thứ này? Hạ chú là để giết ai?"

May mà Hàn Phi có người giấy màu máu giúp đỡ, nếu không hiện tại hắn thực sự không có cách nào để kiểm tra những tài liệu kia.

Đưa tay về phía giá hàng, tất cả các tài liệu mà Hàn Phi cầm lên đều vang lên tiếng trẻ con la hét, điều này vừa hay hoàn toàn trái ngược với những gì nhân viên vừa gặp phải.

"Thư mục bị nhận nuôi?"

Vì để thực hiện các thí nghiệm nhân cách, Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã tìm kiếm những đứa trẻ phù hợp ở nhiều thành phố khác nhau, số lượng thật kinh người. Bọn họ đã trải qua nhiều tầng lớp tuyển chọn, cuối cùng mới chọn ra được ba mươi đứa trẻ.

Những cô nhi bị chọn trúng được chuyển đến phòng thí nghiệm số 1, những đứa trẻ khác thì trở thành chất dinh dưỡng để phối hợp với thí nghiệm nhân cách, bọn chúng được gọi là vật tư tiêu hao dùng một lần.

Nhìn ghi chép trên hồ sơ, mạch máu trên mu bàn tay của Hàn Phi nổi lên. Năm ngón tay chậm rãi dùng sức, cuối cùng ánh mắt hắn rơi xuống phía cuối hồ sơ, nơi đó có một cái tên quen thuộc —— Phó Thiên.

Lứa trẻ đầu tiên mà Phó Sinh nuôi dưỡng đã thất bại sau khi ông ấy tiến vào thế giới tầng sâu. Phó Thiên, Cao Hưng và ý chí của Mộng đã can thiệp vào thí nghiệm của Phó Sinh, cuối cùng tạo ra hai con quái vật là tiếng cười điên cuồng và số 2.

Với tư cách là em trai của Phó Sinh, Phó Thiên không cam tâm thất bại như vậy. Ông ta dùng phương thức tàn khốc lạnh lùng hơn cả anh trai mình để bắt đầu thí nghiệm nhân cách lần hai, nhưng nhìn vào kết quả, ông ta dường như lại thất bại.

Một lượng lớn hồ sơ trong mật thất đều có liên quan đến Phó Thiên, những thứ này lẽ ra phải bị tiêu hủy, nhưng lại bị người có tâm bảo lưu lại.

Phương thức ghi chép dữ liệu thí nghiệm càng ngày càng tân tiến, nội dung ghi lại cũng càng ngày càng tàn nhẫn. Sau khi phá bỏ tất cả nguyền rủa, Hàn Phi nhìn thấy một cảnh tượng khiến bản thân sởn tóc gáy nhất.

Trong nghị quyết bãi bỏ, có một số người trong nội bộ của Vĩnh Sinh Pharmaceutical vậy mà lại muốn loại bỏ hoàn toàn giới hạn độ tuổi trong game [Cuộc sống hoàn hảo], chuyển thí nghiệm nhân cách vào trong game, để tất cả trẻ em đều sống dưới sự giám sát và can thiệp của não bộ AI.

Một người sau khi có được quyền lực của thần, lòng tham và dã tâm sẽ bành trướng vô hạn. Hàn Phi di chuyển những ngón tay đã tê dại của mình. Ở phần cuối cùng của bản nghị quyết bãi bỏ đó, hắn đã nhìn thấy một cái tên — Phó Doãn.

“Mình nhớ con trai cả của Phó Thiên hình như tên là Phó Hoằng, con trai thứ hai tên là Phó Cẩn, hai người nắm quyền kiểm soát công ty, Phó Doãn này là con trai thứ ba của ông ấy à? Trong ấn tượng của mình hình như không có người này, trên các phương tiện truyền thông gần như cũng không có sự tồn tại của anh ta.”

Đối với một công ty hàng đầu như Vĩnh Sinh Pharmaceutical, những người quản lý nội bộ có thể dễ dàng tra được, nhưng đây là lần đầu tiên Hàn Phi nghe thấy cái tên Phó Doãn.

“Trong công ty quả thực không có lãnh đạo nào tên là Phó Doãn.” Nhân viên nhỏ giọng nói, sau hai lần được Hàn Phi cứu, cuối cùng anh ta cũng biết ôm chặt đùi hắn là cách duy nhất để sống sót.

“Rất nhanh chúng ta sẽ có thể biết anh ta là ai thôi.” Mất gần hai tiếng đồng hồ, xem hết các tài liệu bên trong mật thất, Hàn Phi mới cùng nhân viên đi ra khỏi cánh cửa ngầm. Hắn của hiện tại đã hoàn toàn nắm được phương pháp hủy diệt Vĩnh Sinh Pharmaceutical.

Mật thất chứa hồ sơ được thông với một thư phòng. Trong thế giới công nghệ cao ngày nay, rất hiếm thấy một văn phòng nào còn giữ được phong cách của mấy chục năm trước như vậy.

"Đây là phòng làm việc của Phó Cẩn, anh ta là giám đốc cấp cao của công ty, còn nắm giữ nhiều chức vụ, có thể nói là nắm giữ rất nhiều quyền lực. Tỷ lệ cổ phần mà anh ta sở hữu chỉ đứng sau chủ tịch Phó Thiên đã qua đời." Nhân viên rất tự giác cúi đầu xuống, chỉ cần nhìn thấy cái tên trên bàn là anh ta sẽ cảm thấy sợ hãi, chênh lệch địa vị giữa anh ta và Phó Cẩn quá lớn: "Trong phòng có camera giám sát, cậu có muốn tìm một cái mặt nạ che mặt mình lại không?"

"Phòng thí nghiệm số 1 được kết nối với văn phòng của Phó Cẩn, vậy thì anh ta chính là nội gián đã phản bội Vĩnh Sinh Pharmaceutical?" Đi đến bàn làm việc, Hàn Phi vô tình nhìn thấy một bức tượng thần khác trên tủ trưng bày đầy những tác phẩm nghệ thuật đắt tiền.

Đôi mắt của tượng thần nhìn chằm chằm vào vị trí của Phó Cẩn, nó đang theo dõi mọi thứ về anh ta.

"Nếu như Phó Cẩn là nội gián, vậy thì mọi thứ của anh ta đều đã bị Cao Hưng chiếm giữ rồi. Thần linh hoàn toàn không cần phải ham muốn gì nữa, cũng càng không cần những tên sát nhân biến thái đó lẻn vào từ trung tâm xử lý chất thải." Hàn Phi muốn mở máy tính chủ của Phó Cẩn ra, nhưng hắn không có đủ quyền hạn.

Trong khi hắn đang suy nghĩ, một tin nhắn lại đột nhiên hiện lên trên màn hình.

"Thứ Năm, ngày*tháng*, lúc 16:47, game [Cuộc sống hoàn hảo] vận hành bình thường, đối tượng trọng điểm quan sát không tăng thêm cái chết mới nào! Một bộ phận ý chí cá thể đối tượng trọng điểm quan sát đã bắt đầu quay trở lại, thí nghiệm giai đoạn hai bước vào phần quan trọng, đề nghị tất cả các nghiên cứu viên đến phòng thí nghiệm số 4!"

Email khẩn cấp của bộ não AI gửi ra hình như không phải là do Phó Cẩn viết, nhưng mấu chốt của vấn đề bây giờ là hỗn

loạn đang đến gần, Phó Cẩn đang ở đâu?

"Ngày thứ năm này đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ Phó Cẩn không ở công ty?"

Ngồi trước máy chủ, trong đầu Hàn Phi bắt đầu hiện lên đủ loại suy nghĩ lung tung, đồng thời cũng bắt đầu có một số ý nghĩ rất đen tối.

"Này! Tỉnh lại đi!" Nhân viên bên cạnh đột nhiên mở miệng, Hàn Phi mới bừng tỉnh lại. Ngẩng đầu lên, ánh mắt hắn vừa vặn đụng phải tượng thần trên kệ.

Những món hàng thủ công mỹ nghệ lâu đời rỉ ra máu tươi, bọn chúng cùng nhau tạo thành một tế đàn đặc biệt, bảo vệ tượng thần ở trung tâm.

"Tượng thần có thể ảnh hưởng một cách tinh tế đến một con người không? Là ai đã đặt nó trong văn phòng của Phó Cẩn?"

Không suy nghĩ được nhiều đến thế, Hàn Phi dùng phương pháp tương tự, kéo tượng thần ra khỏi tế đàn, chém nó vỡ tan.

Sau khi phá hủy tượng thần thứ hai, Hàn Phi có thể nghe thấy làn sóng tuyệt vọng trong vực sâu tham lam. Hắn đã có thể rút ra một lượng nhỏ sức mạnh quỷ quái từ thế giới cực ác để sử dụng rồi.

Chương 924: Hy vọng mà ông trời ban cho người tuyệt vọng nhất

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã phá hủy thành công tượng thần thứ hai! Vị trí của bạn đã bị Cao Hưng khoanh vùng!"

Hàn Phi bị nhắc nhở của hệ thống làm cho giật mình, hiện tại hắn vẫn chưa phải là đối thủ của Cao Hưng, thực lực hai bên chênh lệch quá lớn.

"Cao Hưng làm thế nào mà khoanh vùng được mình vậy?"

Sau khi chém nát liên tiếp hai bức tượng thần, trên con dao tái sinh của Hàn Phi xuất hiện hai hoa văn đầu người. Bọn chúng dùng răng cắn vào cán dao, như thể được khắc trên cán dao vậy, bất luận dùng cách nào cũng không thể gỡ bỏ, mơ hồ phát ra khí tức của không thể nhắc đến.

Đối với Hàn Phi mà nói, trừ phi hắn ném dao tái sinh đi, nếu không thần linh sẽ luôn biết vị trí của hắn.

Quan sát cán dao, Hàn Phi cảm thấy điểm này có thể dùng vào thời khắc mấu chốt. Dùng dao tái sinh để đánh lạc hướng thần linh, dẫn nó đến nơi khác để tranh thủ thời gian cho mình.

"Con dao nhân tính toát ra khí tức của không thể nhắc đến, nếu như mình có thể thành công giết chết Cao Hưng, dao tái sinh nhất định sẽ thăng cấp lên một bậc!"

Chỉ cần còn sống sót, tất cả tương lai mà Hàn Phi có thể nghĩ đến đều tươi đẹp.

Sau khi tế đàn và tượng thần trong văn phòng bị phá hủy, toàn bộ không gian dường như trở nên sáng sủa hơn một chút, cảm giác khó chịu cũng giảm đi rất nhiều.

"Có cần dọn dẹp hiện trường không?" Không hổ là làm việc trong trung tâm xử lý chất thải, khi nhìn thấy vật phẩm bị hỏng vương vãi khắp sàn, nhân viên muốn thu dọn chúng.

“Người bên ngoài nghe thấy động tĩnh, rất nhanh sẽ chạy tới, đừng lãng phí thời gian vào những chuyện không cần thiết.” Hàn Phi ngồi vào vị trí của Phó Cẩn: “Phó Cẩn có quyền hạn cao nhất trong cao ốc Vĩnh Sinh, khi náo loạn xảy ra, anh ta đang ở đâu?”

Kiểm tra lịch trình của Phó Cẩn, Hàn Phi phát hiện ra một điểm rất kỳ lạ. Ngoại trừ thứ năm, Phó Cẩn đều có lịch trình đầy đủ cho sáu ngày còn lại trong tuần.

“Anh ta cố tình để trống ngày thứ năm?”

Lúc này, cửa phòng làm việc bị gõ vang, ngoài cửa vang lên giọng nói của một người đàn ông trung niên: “Chủ tịch, anh đã trở về rồi à?”

Nghe thấy giọng nói của người đàn ông trung niên này, nhân viên của trung tâm xử lý chất thải lập tức hoảng loạn, tay chân nhảy múa, nhỏ giọng nói với Hàn Phi: “Thư ký của Phó Cẩn đến rồi, thường ngày anh ta phụ trách truyền đạt mệnh lệnh của Phó Cẩn, là một diêm vương sắt trong mắt không chứa nổi một hạt cát.”

“Chủ tịch, tôi có việc gấp muốn báo cáo với anh, thật xin lỗi.” Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, một người đàn ông trung niên mặc vest đi giày da bước vào phòng, dáng người cao lớn, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc, dường như không có hỉ nộ ái ố của một người bình thường.

Cùng lúc thư ký bước vào, Hàn Phi giống như một con báo lao về phía gã, cố gắng kiểm soát đối phương.

Thể chất của Hàn Phi vượt xa người thường, lại tinh thông chiến đấu, cộng thêm việc đánh lén nữa, hắn vốn tưởng rằng có thể nắm chắc phần thắng, nhưng không ngờ lại bị đối phương thành công cản được.

“Nghiên cứu viên rank A không ở trong phòng thí nghiệm, chạy tới đây làm gì?” Người đàn ông liếc nhìn thẻ nhận dạng của Hàn Phi, sau đó nhìn thấy tủ trưng bày nghệ thuật và tượng thần đã bị phá hủy, trong mắt hiện lên sát ý.

Sự thay đổi biểu cảm tinh tế này đã được Hàn Phi chú ý đến. Hắn cũng phát hiện ra khi nam thư ký tức giận, cơ thể gã

sẽ toát ra tử ý mà chỉ có những thành viên cốt cán của ba tổ chức tội phạm lớn mới có!

Cỗ tử ý ẩn giấu thâm căn cố đế đó có thể lừa được rất nhiều người, nhưng không thể lừa được Hàn Phi, người cũng là thành viên cốt cán của ba tổ chức tội phạm lớn.

"Bố trí tế đàn trong văn phòng của Phó Cẩn là anh?" Hàn Phi lại tiếp tục đánh nhau với thư ký trung niên. Cách đánh của bọn họ rất giống nhau, nham hiểm độc ác, không từ thủ đoạn, chỉ cần có thể giết được kẻ địch, có thể làm ra mọi chuyện.

Lâu lắm rồi cả hai mới gặp phải một đối thủ khó chơi như vậy. Nam thư ký đã trải qua thí nghiệm của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, ý chí và thể lực vượt xa người thường. Xem ra gã đã nhận được ban phúc của Cao Hưng, có thể miễn nhiễm với hầu hết các nguyền rủa.

Vốn dĩ Hàn Phi muốn bắt sống đối thủ, nhưng sau hơn mười giây giao đấu, hắn đã đổi ý.

Sau khi hai bên lần nữa thu hẹp khoảng cách, Hàn Phi quyết đoán rút ra dao tái sinh giấu trong người ra, chém vào cơ thể người đàn ông.

Khi lưỡi dao chém qua, làn da của nam thư ký nổ tung như bong bóng, máu đen kịt bắn tung tóe.

"Cậu có dao?!" Nam thư kí trừng to mắt, không hiểu ra, không biết lúc trước Hàn Phi đã giấu dao ở chỗ nào?

Tiếng xiềng xích lạch cạch vang lên, Hàn Phi bóp cổ nam thư ký kéo xuống đất.

Không có vòng thẩm vấn, Hàn Phi đè đầu nam thư ký xuống, trực tiếp sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn.

Ý chí và linh hồn của hắn đã được nâng cao về mọi mặt trong điện thờ của Cao Hưng, Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn cũng trở nên bá đạo hơn. Nếu như nói trước đây là nằm trên bệ cửa sổ bên ngoài ngôi nhà để theo dõi bí mật của người khác, thì bây giờ đã là đập vỡ bức tường và khóa trái tim, chạy

hắn vào trong nhà người khác, ngồi trên ghế sofa của người ta, để xem bí mật của họ.

Đương nhiên, làm như vậy sẽ có tác dụng phụ rất lớn, nếu như không khống chế được sức mạnh, linh hồn bị "chạm vào" rất có thể sẽ tiêu tán.

Những cảm xúc đau đớn lan vào trái tim của Hàn Phi, hắn nhìn thấy một linh hồn mục nát biến chất.

Nam thư ký và Phó Cẩn đã quen biết từ nhỏ. Gã là một trong những đứa trẻ được Phó Thiên nhận nuôi, có chỉ số IQ và EQ rất cao. Trong lòng gã, Phó Thiên chính là bố ruột của mình, nhưng thật đáng tiếc Phó Thiên chưa bao giờ coi gã như con ruột, chỉ coi gã như "công cụ" để bồi dưỡng.

Vĩnh Sinh Pharmaceutical có thể cải thiện gien, thay đổi tính cách, nam thư ký được coi là một sản phẩm thử nghiệm rất thành công. Gã quả thực đã hỗ trợ Phó Cẩn một cách rất nghiêm túc cho đến khi gặp Cao Hưng, Cánh Bướm và một "người nhà" khác.

Những kẻ đó đã khơi dậy dã tâm của nam thư ký, bóp méo nhân cách sau này của gã một lần nữa, biến gã thành một con quái vật ẩn mình rất sâu.

Hình ảnh tẩy não liên tục xuất hiện, trong đó Hàn Phi nhìn thấy người bị nghi ngờ là nội gián, anh ta tên là Phó Doãn, đứng cùng với Cao Hưng và Cánh Bướm.

"Tên của Phó Doãn xuất hiện trong bản nghị quyết, chính là anh ta đã đề xuất đặt tất cả trẻ em vào dưới sự giám sát của bộ não AI."

Linh hồn bị Hàn Phi tóm lấy đột nhiên bắt đầu giãy giụa kịch liệt, vị thần mà nó tín ngưỡng dường như ra lệnh cho nó phải đi chết.

Tất hình ảnh cả ký ức đều vỡ vụn, một khuôn mặt người chết khổng lồ hiện ra, sau đó đem quá khứ của nam thư ký hóa thành tro bụi.

Hàn Phi không kịp thời rút tay nên cũng bị thương nhẹ. Thu lại dây xích và con dao, hắn đi về hướng phòng thư ký.

Sử dụng "bộ phận cơ thể" của thư ký Trương, Hàn Phi đã mở khóa thành công khóa sinh trắc học trong phòng của đối phương, tìm thấy một bộ quần áo đẫm máu trong ngăn kéo.

Trên bộ quần áo này có thần văn được vẽ ra từ máu tươi, như thể mặc bộ quần áo đặc biệt này sẽ không bị quỷ quái coi là mục tiêu tấn công sau khi thảm họa bùng phát.

"Cất quần áo đi, sau khi trời tối có thể nó sẽ giữ được mạng cho anh." Hàn Phi ném bộ quần áo cho nhân viên.

"Cám ơn." Ôm lấy bộ quần áo đứng ở phía sau Hàn Phi, nhân viên cũng không muốn chạy trốn nữa.

Hàn Phi tiếp tục tìm kiếm, có rất nhiều thứ đáng kinh ngạc được giấu trong ngăn kéo của nam thư ký. Trong số đó có một bản vẽ xây dựng cao ốc Vĩnh Sinh trông có vẻ cũ kỹ, bên trên suy đoán rằng cao ốc Vĩnh Sinh không phải do Phó Thiên xây dựng, còn suy đoán chủ sở hữu thực sự của cao ốc Vĩnh Sinh không phải là Phó Thiên, mà là một người khác, nhưng người đó đã biến mất một cách bí ẩn, mọi dấu vết cũng đều bị xóa sạch.

"Ban đầu, tất cả các thí nghiệm trong cao ốc Vĩnh Sinh đều được tiến hành xoay quanh việc kéo dài tuổi thọ, ở dưới cùng của tòa nhà là một chiếc hộp màu đen ẩn chứa mật mã của loài người…"

Sau khi đọc đến đoạn này, Hàn Phi cảm thấy rằng những gì đối phương đang nói là về hộp đen. Ban đầu chính là Phó Sinh thông qua việc không ngừng mở hộp đen, đã vén màn cho một vòng thay đổi công nghệ.

"Hộp đen kia dường như đến từ một thế giới khác, nó chính là một cánh cửa, cũng là một chiếc chìa khóa, mỗi lần mở ra, đều sẽ mang đến kỳ tích, cao ốc Vĩnh Sinh tồn tại là vì nó."

"Về kế hoạch Vĩnh Sinh trong tương lai cũng lấy nó làm nền tảng. Khi kế hoạch Vĩnh Sinh không ngừng phát triển, tất cả mọi người sẽ hiểu được sự đặc biệt của nó. Nó là hy vọng mà ông trời ban cho người tuyệt vọng nhất, để có thể sử dụng hộp đen một lần nữa, chúng ta buộc phải bồi dưỡng ra một

nhân cách có khả năng chịu đựng tuyệt vọng. Chỉ có sản xuất hàng loạt ra những người tuyệt vọng nhất, chúng ta mới có thể vĩnh viễn kiểm soát được hy vọng."

Hàn Phi đang chuyên tâm xem thì thiết bị liên lạc trên người thư ký đột nhiên sáng lên, có một nguồn tin tức lạ muốn cùng nói chuyện với gã.

Nhân viên bên cạnh hốt hoảng cúp máy, nhưng một lát sau, tất cả công cụ liên lạc trong toàn bộ phòng thư ký đều vang lên.

"Đây là một loại cảnh cáo?" Hàn Phi cảm thấy nếu như mình không nghe, đối phương vẫn sẽ còn có biện pháp khác để thông báo cho mình. Hắn hơi do dự một chút rồi ấn nút trả lời.

Im lặng mấy giây, Hàn Phi đang chuẩn bị cúp điện thoại thì giọng nói của một người đàn ông xa lạ vang lên: "Thư ký Điền chắc là đã bị hại rồi, hung thủ giết chết anh ta chính là mày."

"Anh là ai?"

"Tao đang ăn tối với ông chủ của anh ta, chủ nhân quan tâm một chút đến con chó mà mình nuôi, là sai sao?" Giọng người đàn ông xa lạ nghe có vẻ đáng sợ: "Một con chó chết rồi thì thôi, nhưng tao cảnh cáo mày, đừng làm những chuyện vô nghĩa nữa, nếu không cả mày và những người liên quan đến mày đều sẽ phải chết."

Liên lạc không gián đoạn, nhưng giọng nói của người đàn ông đã biến mất. Hàn Phi nhớ kỹ ngữ khí và âm điệu của đối phương.

Cửa thang máy bên ngoài cũng đúng lúc này mở ra. Nghe tiếng bước chân dị thường nặng nề truyền đến, chủ nhân tiếng bước chân kia dường như là lần đầu tiên dùng thân thể đi lại vậy.

"Ting!" Máy tính của thư ký đột nhiên nhận được một email tập thể từ bộ não AI điều khiển chính.

"Ngày*tháng*, Thứ Năm, lúc 17:04, game [Cuộc sống hoàn hảo] vận hành bình thường, đối tượng trọng điểm quan

sát không tăng thêm cái chết mới! Một bộ phận ý chí cá thể đối tượng trọng điểm quan sát đã bắt đầu quay trở lại, bây giờ sẽ dỡ bỏ tất cả các hạn chế đối với các cá thể! Chúng ta hãy chúc mừng cho kỳ tích sắp tới!”

Chương 925: Cây cầu kết nối hai thế giới

Email do bộ não AI gửi hàng loạt có khác biệt rất lớn so với lúc trước. Cách đây vài giờ, nó vẫn còn yêu cầu tất cả các nghiên cứu viên nhàn rỗi đến phòng thí nghiệm, nói kế hoạch Vĩnh Sinh xuất hiện vấn đề nghiêm trọng; bây giờ lại đổi giọng, muốn dỡ bỏ tất cả các hạn chế đối với các cơ thể thí nghiệm. Tiếng chuông báo động dừng rồi thì thôi, nó còn muốn mọi người cùng nhau chúc mừng cho kỳ tích sắp tới.

Những người không biết gì nói không chừng còn tưởng rằng là do mọi người đã hợp tác với nhau để giải quyết vấn đề, nhưng trên thực tế, chắc là bộ não AI đã giải quyết tất cả mọi người. Bây giờ phòng thí nghiệm dưới lòng đất đã hoàn toàn rơi vào tay Cao Hưng.

Tiếng chuông báo động đã ngừng, nhưng mối nguy hiểm vẫn chưa biến mất.

"Bùng!"

Cánh cửa phòng thư ký bị người ta dùng lực mở tung ra, một thanh niên mặc áo khoác phòng thí nghiệm bước vào bên trong phòng thư ký, khiến Hàn Phi và nhân viên giật bắn người.

"Có mã số thí nghiệm, đây là tình nguyện viên trong phòng thí nghiệm dưới lòng đất, ai đã chuyển cậu ta ra vậy?" Nhân viên của trung tâm xử lý chất thải có chút kinh ngạc, anh ta ngồi xổm bên cạnh "cơ thể".

"Email nói, một bộ phận ý chí cá thể của đối tượng trọng điểm quan sát đã thành công trở về, có lẽ nó là tự mình từ dưới lòng đất bò lên." Hàn Phi có một dự cảm rất không tốt.

"Làm sao cậu nói giống như lệ quỷ đòi mạng thế? Đây có phải là phim kinh dị đâu?" Còn chưa nói xong, nhân viên đã nhìn thấy thân thể của thanh niên ngã trên mặt đất bắt đầu co giật. Đầu lâu của đối phương từ từ ngẩng lên, cổ uốn cong

thành một góc độ kinh khủng, đôi mắt lồi ra ngoài, nhìn chằm chằm vào những người trong phòng.

Khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể thí nghiệm đứng dậy khỏi mặt đất, cắn về hướng mặt nhân viên như một con dã thú.

Mắt thấy sắp bị hủy dung, thì cơ thể thí nghiệm kia lại đột nhiên dừng lại, mũi nó giật giật, giống như ngửi thấy mùi máu đặc biệt tỏa ra từ bộ quần áo máu.

Khuôn mặt kinh khủng đang lắc qua lắc lại trên ngực, nhân viên bịt miệng và mũi, nước mắt sợ hãi lăn dài trên mắt, hai chân anh ta run rẩy, chỉ có thể hướng về phía Hàn Phi cầu cứu.

Hàn Phi làm động tác ra hiệu hãy thả lỏng. Vòng qua sau lưng cơ thể thí nghiệm, hắn giơ dao tái sinh lên, chém vào cổ của cơ thể thí nghiệm!

Có thể là bởi vì trước đó đối phương chưa giết người, cũng có thể là bởi vì ý thức của đối phương vừa mới quay lại, có được sinh mệnh mới giống như một đứa bé sơ sinh, nên dao tái sinh không cắt được qua da của cơ thể thí nghiệm.

"Xem ra Cao Hưng đã lợi dụng giai đoạn hai của kế hoạch Vĩnh Sinh, để chuyển một số thứ bẩn thỉu từ thế giới tầng sâu vào cơ thể người sống. Tất cả những cơ thể thí nghiệm thức tỉnh này đều đã không còn là chính bọn họ nữa."

Tái sinh không thể cắt được làn da của đối phương, nhưng sức mạnh nhân tính cuộn trào cũng đủ để áp chế hầu hết các linh hồn xấu xa. Hiện tại Hàn Phi đang sử dụng dao tái sinh như một chiếc búa chiến, không ngừng vung về phía cơ thể đối thủ, tiếng xương gãy không ngừng vang lên, như thể tử thần đang vỗ tay.

"Được rồi, bây giờ có lẽ cậu ta đã bình tĩnh lại rồi." Hàn Phi thở hổn hển thu hồi lại dao tái sinh.

Nhìn cơ thể thí nghiệm giống như bùn nhão, nhân viên ngồi bệt xuống đất, anh ta không chắc liệu cơ thể thí nghiệm có còn sống hay không.

Sử dụng chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, Hàn Phi ấn lên đầu cơ thể thí nghiệm. Linh hồn ẩn giấu trong cơ thể này

xấu xí và dị dạng, cơ thể cậu ta nhuốm đầy tuyệt vọng và đau đớn, mang theo khí tức mạnh mẽ của thế giới tầng sâu.

"Đừng cự tuyệt, hãy để tôi mở trái tim của cậu ra."

Ký ức sâu nhất ẩn giấu trong trái tim của linh hồn biến dạng đã bị Hàn Phi đào ra. Những hình ảnh ký ức lần lượt hiện lên, bao gồm tòa nhà chọc trời trong thế giới tầng sâu, còn có chiếc gương đặc biệt trong câu lạc bộ chết chóc, và cây cầu được xây dựng bởi vô số vong hồn.

Kết hợp những hình ảnh ký ức đó lại với nhau, Hàn Phi nhìn thấy một cảnh tượng như này — một cây cầu bao gồm linh hồn người chết, chiếc gương và các loại cảm xúc của con người được xây dựng trên tầng cao nhất của tòa nhà chọc trời trong thế giới tầng sâu; nó xuyên qua ác mộng, một bên ở trên đỉnh tòa nhà chọc trời trong thế giới tầng sâu, một bên ở tầng dưới cùng của cao ốc Vĩnh Sinh trong thế giới hiện thực!

"Tầng cao nhất của tòa nhà chọc trời được kết nối với tầng dưới cùng của cao ốc Vĩnh Sinh?!"

Vô số ác linh gào thét trên cầu, tất cả quỷ hồn chịu đựng tuyệt vọng trong thế giới tầng sâu đều muốn xông đến một thế giới khác!

Những hình ảnh ký ức trong đầu lặng lẽ tan vỡ, chủ nhân của cơ thể thí nghiệm dường như đã nhận ra điều gì đó, dùng nguyền rủa khiến hồn phi phách tán.

"Hình như mình đã phát hiện ra một thứ khủng khiếp." Hàn Phi còn nhớ rõ nhiệm vụ kích hoạt lúc tiến vào cao ốc Vĩnh Sinh, hệ thống yêu cầu hắn đi tới tầng 19 phá hủy điện thờ: "Dưới lòng đất của cao ốc Vĩnh Sinh chỉ có 18 tầng, tầng 19 là ám chỉ cây cầu kia?"

Cửa thang máy trong hành lang mở ra rồi đóng lại, các cơ thể thí nghiệm trong phòng thí nghiệm dưới lòng đất không ngừng thức dậy. Bọn chúng đã bị quỷ quái chiếm giữ cơ thể, săn lùng Hàn Phi khắp nơi như những xác chết biết đi.

"Chuẩn bị đi thôi!"

Hàn Phi ra hiệu cho nhân viên mặc bộ quần áo dính máu vào. Bọn họ quay trở lại văn phòng của Phó Cẩn, đi thang máy bí mật, chạy về phía phòng thí nghiệm dưới lòng đất.

"Những đứa trẻ của lớp 7, Phó Liệt và vợ của Cao Hưng cũng đang ở trong tòa nhà, đã vài giờ trôi đi rồi mà mình vẫn chưa gặp được bọn họ, mấy người này đang trốn ở đâu rồi?"

Trời đã sắp tối rồi, về sau sẽ càng ngày càng nguy hiểm, Hàn Phi cảm thấy hơi lo lắng cho những đứa trẻ kia.

Những con số trên màn hình không ngừng thay đổi, khi Hàn Phi đi đến tầng 19 trên mặt đất, thang máy bí mật đột nhiên dừng lại.

Hệ thống cung cấp điện bên trong của toàn bộ tòa nhà hình như đã xảy ra vấn đề. Đủ loại giọng nói đáng sợ khác thường phát ra từ loa phát thanh trong tòa nhà, như thể có rất nhiều người đang thì thầm, lại có vẻ như là một thuật tẩy não tập thể.

"Bên ngoài xảy ra chuyện gì?" Ngay tại lúc mất điện, phong ấn bên trong não vực của Hàn Phi rách ra một cái lỗ nhỏ, rất nhiều ác quỷ ở trong vực sâu ngẩng đầu lên, nhìn về ý chí của hắn.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Tượng thần thứ ba và thứ tư của thần linh đã bị số 2 phá hủy! Cao Hưng phẫn nộ đang trên đường đến! Gã sẽ ngẫu nhiên chọn một trong hai người là bạn và số 2 để săn lùng!"

Hệ thống đột nhiên nhắc nhở khiến đại não của Hàn Phi bắt đầu hoạt động: "Số 2 có thể đồng thời phá hủy hai tượng thần, chứng tỏ trước đó nó đã xác định được vị trí của tượng thần, nhưng không có phá hủy. Sau khi mình ra tay, nó mới phá hủy tượng thần, đây có phải là muốn chia sẻ áp lực với mình không?"

Số 2 không phải là loại người lương thiện như vậy, nó làm như thế có lẽ là vì cho rằng sẽ tăng xác suất soán thần.

"Mình và số 2 cần có một người đi giữ chân Cao Hưng, người còn lại mới có cơ hội phá hủy điện thờ. Cuối cùng, số 2 cũng không cố chấp nữa, đứa nhỏ này cũng biết dựa vào mình rồi." Hàn Phi khá là vui, nhưng hắn không hề quên lời hứa với

tiếng cười điên cuồng khi bước vào thế giới ký ức điện thờ, hắn phải đảm bảo cho tất cả những đứa trẻ đều sống sót mới được: "Hy vọng người bị Cao Hưng truy lùng là mình."

Thấy Hàn Phi đột nhiên bắt đầu cười ngốc nghếch sau khi thang máy gặp sự cố, nhân viên sợ hãi dán lưng vào buồng thang máy, hoàn toàn không đoán được hắn đang suy nghĩ cái gì.

Ít phút sau, hệ thống điện dự phòng được kích hoạt, mọi thứ trở lại bình thường.

Nhưng có lẽ ông trời đã nghe được tâm nguyện của Hàn Phi, vết máu lưu lại trong buồng thang máy đột nhiên bắt đầu chuyển động, giống như có một bàn tay nhỏ bé nắm lấy mắt cá chân của hắn.

Hàn Phi rút dao ra chém nát nó, rất nhanh lại càng có nhiều tay máu mảnh khảnh túm lấy hắn. Thang máy đột nhiên bắt đầu tăng tốc đi xuống, giống như mất kiểm soát vậy.

"Cao Hưng thật sự đã nhắm vào mình rồi? Tuy rằng mình có năm cái mạng, nhưng…" Quay đầu liếc nhìn nhân viên, Hàn Phi thấp giọng nói: "Người anh em, duyên phận của chúng ta có lẽ sẽ kết thúc tại đây."

Nhân viên còn tưởng rằng Hàn Phi muốn giết người diệt khẩu, sắc mặt lập tức tái nhợt, điên cuồng nhấn nút trên bảng điều khiển, nhưng thang máy không hề có ý định dừng lại.

Tầng hầm 1, tầng hầm 5, tầng hầm 10…

Mãi đến khi bước vào tầng hầm 15, cuối cùng thang máy mới dừng lại.

Nhân viên sợ hãi không đợi cửa thang máy mở ra hoàn toàn đã lao ra ngoài. Cảm thấy dưới chân có thứ gì đó ẩm ướt trơn trượt, anh ta nhìn xuống thì suýt chút nữa đã đứt hơi mà chết.

Máu đen trộn lẫn với dịch nuôi cấy chảy khắp mặt đất, xung quanh phòng thí nghiệm số 4 đều có dấu tay máu "tươi", như thể trước đó không lâu có một đàn "quỷ ăn thịt người" chạy qua vậy.

“Sao phòng thí nghiệm số 4 lại thành ra thế này? Tất cả các buồng nuôi cấy đều bị rò rỉ sao?” Vẻ mặt đờ đẫn, người nhân viên biết rằng có rất nhiều “khách hàng đặc biệt” được giấu trong phòng thí nghiệm số 4. Giai đoạn thứ hai của kế hoạch Vĩnh Sinh không thành công, một khi thể xác của những “khách hàng đặc biệt” đó bị hủy, cũng tương đương với cái chết theo nghĩa sinh học!

“Đừng hoảng hốt, sự việc còn đáng sợ và nghiêm trọng hơn nhiều so với anh tưởng tượng.” Hàn Phi vỗ vỗ bả vai nhân viên, tất cả quỷ quái bên trong vực sâu tham lam đều nhắc nhở hắn mau chóng rời đi, hơn nữa còn có một thứ cực kỳ nguy hiểm đang nhanh chóng đến gần.

“Bình thường cậu vẫn luôn an ủi người khác như thế này à?”

“Tôi rất ít khi an ủi người sống.” Hàn Phi dùng trái tim để cảm nhận nhân cách tham lam trong não vực, nguy hiểm đến từ phòng thí nghiệm số 4, đối phương sẽ lập tức xuất hiện: “Có điều, rất nhanh thôi anh không cần tôi an ủi nữa rồi…”

“Tại sao?”

“Bởi vì chúng ta hình như sắp không sống được bao lâu nữa.” Hàn Phi vốn là muốn nhân viên rời đi trước, hắn không ngờ Cao Hưng lại tới nhanh như vậy.

Tiếng thì thầm bên tai càng rõ ràng hơn, cánh cửa phòng thí nghiệm số 4 bị một lực đẩy ra, hai bóng người quen thuộc xuất hiện trước mặt Hàn Phi, bọn họ lần lượt đeo mặt nạ quạ và mặt nạ chuột lang.

Chương 926: Tôi muốn đến âm gian để bình tĩnh lại

Hai thành viên cốt cán của tổ chức tội phạm toàn thân viết đầy tội danh. Sau khi nhìn thấy Hàn Phi, bọn chúng cũng không hề manh động, chỉ cung kính đứng ở hai bên cửa phòng thí nghiệm.

Lại gặp người quen, trong lòng Hàn Phi không có chút mừng rỡ nào, ánh mắt ngập tràn sát ý.

Ý thức thông qua lỗ hổng trong não vực giao tiếp với quỷ quái, sức mạnh của thế giới cực ác tăng cường cho Hàn Phi, hai tay hắn cầm dao, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Trái tim đập loạn xạ, khí tức toát ra từ phòng thí nghiệm khiến Hàn Phi vô cùng bất an, đó là một loại sợ hãi tâm linh. Trực giác được tu luyện qua nhiều lần sinh tử thúc giục hắn chạy trốn. Hắn đã rất lâu rồi chưa từng gặp phải loại tình huống như vậy.

Năm ngón tay tái nhợt chộp lấy khung cửa, những nơi mà đầu ngón tay chạm vào có vô số nguyền rủa lan truyền ra, cánh cửa bình thường vậy mà lại có dấu hiệu quỷ hóa.

“Cao Hưng đến rồi…”

Hàn Phi cố nhịn không được quay đầu bỏ chạy, ánh mắt của hắn hoàn toàn bị cánh tay kia hấp dẫn. Hắn muốn nhìn xem dáng vẻ hiện tại của Cao Hưng, như vậy có thể sớm tìm được gã trong hiện thực!

Các mạch máu dày đặc nhô ra khỏi bề mặt da, cánh tay đó đang mặc áo khoác đồng phục của cơ thể thí nghiệm, trên cơ thể kia vẫn còn dính một số dung dịch dinh dưỡng.

Chủ nhân của cánh tay chậm rãi bước ra khỏi phòng thí nghiệm số 4, quạ và chuột lang gần như cúi đầu sát vào ngực, không dám có bất kỳ thay đổi nào.

Hàn Phi đang ở trong hành lang thì lại không có nhiều lo lắng như vậy, hắn cầm dao nhìn về hướng mặt của người kia.

Mắt rõ ràng là nhìn thấy một khuôn mặt người, nhưng đại não lại không thể hiện ra hình dáng của đối phương, loại tình huống này Hàn Phi cũng là lần đầu tiên gặp.

"Người bình thường không thể nhìn rõ khuôn mặt của không thể nhắc đến?"

Không thể nhắc đến đã là tồn tại hoàn toàn khác so với quỷ quái bình thường và người sống, nỗi sợ hãi mà bọn chúng mang đến vượt xa suy đoán trước kia của Hàn Phi.

"Bùm!"

Đau đớn kịch liệt từ trong mắt Hàn Phi truyền đến, hắn thậm chí là sau vài giây cảm thấy đau đớn mới nhận ra — hai mắt của hắn cứ như vậy mà nổ tung không rõ nguyên do.

Chỉ là nhìn mặt của thần linh, hai mắt đều vỡ vụn trong hốc mắt, Hàn Phi thậm chí còn không biết thần linh đã ra tay lúc nào.

Thế giới chìm trong bóng tối, không thể nhìn thấy gì, xung quanh chỉ có nỗi sợ hãi vô tận.

Cơ thể của hắn được người giấy màu máu bảo vệ, nhưng cơn đau dữ dội vẫn không ngừng lan ra khắp cơ thể. Hắn có thể cảm nhận thấy cơ thể của mình giống như một miếng giẻ rách, bị chọc thủng đầy vết thương.

Trước khi ngã xuống, Hàn Phi cất dao tái sinh trở lại ô vật phẩm, để người giấy màu máu một mình trốn đi.

Không thể phản kháng, ngay khoảnh khắc Hàn Phi mất đi đôi mắt thì đã thua rồi.

Cơn đau thấu tim gan khiến Hàn Phi hét lên thảm thiết, rất nhanh ngay cả âm thanh hắn cũng không thể phát ra được nữa, vừa mở miệng đã phun ra máu tươi. Hắn không biết mình bị thương như thế nào, cũng không biết thân thể của mình đã phải chịu hành hạ tàn nhẫn đến đâu. Khi cơn đau vượt quá điểm giới hạn, hắn mất đi ý thức.

Thời gian từ từ trôi qua, nhiệt độ cơ thể của Hàn Phi dần dần giảm xuống, trái tim hắn ngừng đập, làn da trở nên lạnh như băng.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã cận kề cái chết, sinh mạng thứ hai được kích hoạt! Hiện tại bạn còn có bốn mạng! Hãy tìm đến buồng nuôi cấy cơ thể trong vòng năm phút, nhanh chóng sửa chữa cơ thể, nếu không bạn sẽ chết tiếp lần nữa!"

Trong sương mù, Hàn Phi giống như đã ở dưới nước rất lâu, hắn ho dữ dội ra rất nhiều máu, toàn thân lại truyền đến đau đớn kịch liệt lần nữa.

"Cậu? Cậu sống lại rồi à?!" Giọng nói kinh ngạc của nhân viên từ bên cạnh vang lên.

"Đã bao lâu rồi?" Hai mắt của Hàn Phi vẫn không nhìn thấy. Lúc này hắn mới phát hiện ra năng lực phục sinh này hớ đến mức nào. Vết thương trên người không có dấu hiệu cải thiện nào, nếu như trong vòng năm phút hắn không tìm được buồng nuôi cấy cơ thể, sợ là lại lãng phí thêm một cái mạng nữa.

"Khoảng 20 phút, những kẻ lập dị đó dường như đang truy đuổi các mục tiêu khác. Sau khi giết chết cậu xong thì bọn họ tiến vào thang máy, hình như là đi lên tầng rồi." Nhân viên mặc bộ trang phục máu của nam thư ký nên may mắn thoát chết trong gang tấc.

"Cao Hưng chắc là đã đi truy giết số 2 rồi." Hàn Phi lại ho ra một ngụm máu tươi: "Anh hãy mau dẫn tôi đến buống nuôi cấy cơ thể gần đây!"

"Trong phòng thí nghiệm số 4 chắc là có, những quái nhân kia chui ra từ phòng thí nghiệm số 4, bây giờ chúng ta tiến vào không tốt đâu?"

"Không lo được nhiều như vậy nữa rồi!" Dưới sự thúc giục không ngừng của Hàn Phi, nhân viên mặc trang phục máu đã kéo hắn vào bên trong phòng thí nghiệm số 4.

Hàn Phi cũng không biết nhân viên nhìn thấy cái gì, thân thể đối phương không ngừng run rẩy, ngay cả nói chuyện với

Hàn Phi cũng không dám quá lớn.

Ba phút sau, Hàn Phi được đưa vào buồng nuôi cấy, chất lỏng ấm áp tràn ngập khắp cơ thể, cơ thể của hắn đã được khôi phục toàn diện.

Gần một tiếng rưỡi sau, Hàn Phi mới từ trong buống nuôi cấy bò ra, vết thương trên người đã được chữa trị, hai mắt cũng khỏi rồi.

Lại được nhìn thấy ánh sáng, Hàn Phi thở phào nhẹ nhõm: "Hi vọng số 2 có thể chống đỡ, quái vật kia quá mức cường đại."

Hàn Phi không ngờ không thể nhắc đến trong hiện thực cũng có thể phát huy được thực lực như vậy, người bình thường có thể nói là không có sức chống trả trước mặt "thần linh".

Sau khi thay một bộ quần áo sạch sẽ, Hàn Phi từ trong túi lấy ra một mảnh giấy nhỏ, lợi dụng mối liên hệ giữa nó và cơ thể chính để tìm lại người giấy màu máu.

"Thần linh thay đổi mục tiêu, bây giờ là cơ hội tốt để khám phá dưới lòng đất." Hàn Phi biết điện thờ nằm ở tầng hầm 19, bây giờ thần linh nghĩ rằng hắn đã bị giết, nên cũng không phòng bị hắn.

"Vẫn muốn đi sâu vào lòng đất sao?" Rùng mình một cái, nhân viên lặng lẽ giơ ngón tay chỉ vào bên trái của Hàn Phi: "Phòng thí nghiệm số 4 đầy rẫy những thứ như này, cậu chắc chắn muốn đi sâu xuống à?"

Nhìn về hướng ngón tay của nhân viên chỉ, Hàn Phi cau mày. Trên mặt đất loang lổ vết máu có một tên béo cao hơn 2m đang đứng. Nhìn qua thì gã ta không khác gì con người, nhưng nhìn chằm chằm vào mặt gã sẽ cho người ta một loại cảm giác khó chịu.

Tên béo lớn đó không phải là con người, mà là một chủng loài mới tương tự như con người, hình như thể được Vĩnh Sinh Pharmaceutical nuôi dưỡng ra trong phòng thí nghiệm.

Bọn họ sở hữu năng lực học tập và khả năng bắt chước còn mạnh hơn con người, đồng thời còn sở hữu tất cả những ưu điểm của gen người.

Vĩnh Sinh Pharmaceutical muốn nuôi dưỡng ra loại người hoàn hảo, nhưng sau khi liên tục thử nghiệm, bọn họ phát hiện ra, sau khi gần với hoàn hảo, chủng loài "đáng sợ" hoàn toàn mới sẽ xuất hiện, mà không phải là loài người.

Mà lý do tại sao chủng loài này được cho là đáng sợ, là bởi vì, chủng loài này có khả năng tiêu diệt tất cả những người sống, biến cộng đồng của mình trở thành duy nhất.

Tên béo cũng chú ý tới Hàn Phi đang nhìn mình chằm chằm, gã vô cùng lịch sự cười với hắn, trông vô cùng thân thiện. Nhưng với tư cách là bậc thầy diễn xuất, Hàn Phi có thể thông qua tinh tế biến hóa trên mặt đối phương, nhìn ra sự hắc ám ẩn giấu của tên béo. Nếu như có cơ hội, đối phương nhất định sẽ tìm cách giết chết hắn.

"Trong phòng thí nghiệm số 4 có quá nhiều vật thí nghiệm đặc biệt, bọn chúng chỉ tỏ ra vô hại khi chưa chắc chắn sẽ giết được chúng ta, nếu tiến vào sâu hơn, rất có thể chúng ta sẽ bị bao vây tấn công." Sự lo lắng của nhân viên cũng không phải là vô lý.

"Anh là đang ám chỉ tôi nên giết hết toàn bộ bọn họ phải không?" Hàn Phi lấy dao tái sinh ra, cơ thể của hắn đã khôi phục hoàn toàn rồi.

"Tôi có nói thế đâu!" Nhân viên lớn tiếng phản bác, nhưng đã quá muộn.

Dao tái sinh dễ dàng xuyên qua lớp da của tên béo, tên này đã giết rất nhiều nghiên cứu viên, chiêm nhiễm sát nghiệp rất nặng.

Không giống như đồ tể bình thường, sau khi chặt đầu tên béo xong, Hàn Phi còn rút linh hồn của đối phương ra. Sau khi cẩn thận đối chiếu, hắn phát hiện linh hồn của tên béo khác với người bình thường. Có một loại dã tâm công kích mãnh liệt, cảm xúc cũng tàn tật bẩm sinh, cảm xúc tiêu cực rất ít, nhưng

điều này cũng khiến gã gần như không có khả năng đồng cảm, đặc biệt tàn nhẫn.

"Được rồi, xuống dưới thôi!"

Rời đi từ lối đi bên trong phòng thí nghiệm số 4, cả đường đi Hàn Phi nhìn thấy đủ loại vật thí nghiệm cổ quái hiếm có. Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã mô phỏng đủ các loại phương hướng tiến hóa nhân loại trong phòng thí nghiệm, nuôi dưỡng ra một lượng lớn quái vật lấy con người làm khuôn mẫu.

Có lẽ là bởi vì những con quái vật kia tương đối giống con người, nên bọn chúng chỉ đứng đó thôi là đã mang đến cho người bình thường một cảm giác rất đáng sợ, khiến người ta muốn tiêu diệt chúng từ tận đáy lòng.

"Cao Hưng đã giết chết tất cả các nghiên cứu viên, nhưng lại bỏ qua cho những con quái vật này. Gã chuẩn bị để những 'người mới' trong phòng thí nghiệm thay thế cho những người sống trong hiện thực hay sao?" Hàn Phi nhìn thấy một biểu mẫu trên màn hình hiển thị ở tầng hầm 17. Những tên điên này dường như chuẩn bị đem tất cả những người sống ra làm thức ăn cho quỷ quái, sau đó biến những người mới thông minh và biến thái hơn trở thành công cụ để duy trì hoạt động của thành phố.

Cả đường giết chóc, cuối cùng Hàn Phi cũng đến được tầng hầm 18. Phá cửa ra, hắn nhìn thấy buồng ngủ đông dưới lòng đất của Vĩnh Sinh Pharmaceutical.

Những cái vỏ rỗng ý thức đã ra khỏi cơ thể nằm trong "hộp vuông", hầu hết bọn họ đều đã máu thịt mơ hồ, không thể tỉnh lại được nữa.

"Tất cả khách hàng đã bị giết chết hết rồi!" Nhân viên khuỵu xuống, anh ta biết rằng Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã đi vào ngõ cụt. Trước đây, mọi người đều dựa vào nhận thức chung do vĩnh sinh tập hợp lại, hình thành nên một liên minh lợi ích khổng lồ, nhưng bây giờ mọi thứ đã kết thúc rồi.

Giẫm trên mặt đất đầy máu, Hàn Phi đi bên trong tầng hầm 18. Nơi này thật sự còn đáng sợ hơn so với địa ngục, những buồng ngủ đông chứa đầy xác chết như hộp quà của quỷ

Satan, không thể nhìn thấy tận cùng, giống như là "nhà xác" lớn nhất trên thế giới.

"Có ai không?" Chạy trong máu, nhân viên hy vọng có người có thể trả lời mình.

Máu trộn lẫn với dung dịch dinh dưỡng trên mặt đất vẫn đang chậm rãi dâng lên. Trước khi máu tràn ngập mũi giày, Hàn Phi đã chạy đến cuối tầng hầm 18. Hắn muốn tìm chiếc hộp đen khổng lồ được đặt dưới lòng đất của cao ốc Vĩnh Sinh trong ký ức.

"Mình đã xem qua ký ức của A Niên, bộ não AI trung tâm của [Cuộc sống hoàn hảo] và chiếc hộp đen khổng lồ phải ở đây mới đúng."

Leo lên buồng ngủ đông, Hàn Phi tìm khắp tầng hầm 18 cũng không nhìn thấy hộp đen: "Chẳng lẽ thực sự có tầng hầm 19?"

Chương 927: Tầng 19 của địa ngục kết nối với nhân gian

Nước máu và dung dịch dinh dưỡng tràn ngập tầng hầm 18, mực nước vẫn đang dâng cao, trong không khí tràn ngập mùi hôi thối.

"Phòng thí nghiệm với mục tiêu vĩnh sinh vậy mà lại có thể trở nên bẩn thỉu như vậy, đây chính là dấu chấm hết cho cuộc sống sa đọa hay sao?"

Đứng ở trong buồng ngủ đông, Hàn Phi nhìn thế giới hoang đường trước mắt, hiện thực so với thế giới tầng sâu cũng không sáng sủa hơn bao nhiêu.

Một âm thanh dị thường nhỏ từ xa truyền đến, nhảy lên từng buồng ngủ đông khổng lồ, Hàn Phi đi tới góc đông nam của tầng hầm 18.

Âm thanh kỳ lạ chính là được phát ra từ buồng ngủ đông dưới chân hắn, máu chảy ngược, bên trong buồng dường như vẫn còn vật sống đang ẩn náu.

Dùng dao tái sinh cạy cửa buồng ra, A Niên mặc đồng phục nghiên cứu bò ra ngoài. Anh ta cũng không chê bẩn mà nằm trên mặt nước đẫm máu, thở hồng hộc.

"Anh Niên? Anh vẫn luôn trốn ở đây à?" Hàn Phi không ngờ lại gặp được A Niên ở đây.

"Sao giờ cậu mới tới? Tôi còn tưởng cậu đã xem qua kí ức của tôi, biết được thảm họa là phát sinh ở tầng dưới cùng, cho nên mới lựa chọn tụ tập ở đây." Ho liên tục, A Niên khạc ra một ít máu, trông sắc mặt có vẻ rất tệ.

"Em gặp phải chút chuyện." Sử dụng chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, sau khi xác định người trước mắt chính là A Niên, Hàn Phi mới yên tâm: "Sao anh lại ở trong buồng ngủ đông?"

“Đừng nhắc đến nữa, nếu như không phải tôi phản ứng nhanh, phỏng chừng cậu sẽ không bao giờ gặp lại được tôi nữa rồi.” A Niên vẫn còn sợ hãi nói: “Sau khi tỉnh dậy trong tòa nhà, tôi đến thẳng phòng thí nghiệm số 4, con trai của tôi vẫn nằm trong buồng ngủ đông. Nhưng tôi còn chưa kịp tìm thấy con mình thì một số tên điên đeo mặt nạ kỳ lạ đã đến. Bọn chúng đã động tay động chân với buồng ngủ đông, lấy tất cả những người sống đang ngủ say ở đây làm tế phẩm.”

“Tế phẩm?”

“Bên dưới nước máu có một tế đàn do bọn chúng vẽ ra, tất cả những thể xác hấp hối đều bị bọn chúng lợi dụng, những tên đó muốn ý chí của quỷ quái giáng sinh xuống nhân gian!” Từ trong máu đứng dậy, A Niên chỉ vào buồng ngủ đông bên cạnh: “Những cơ thể thí nghiệm trong buồng ngủ đông này giống như tọa độ, dẫn dắt ý chí của chính mình trở về, đồng thời cũng sẽ hấp dẫn những quỷ quái kia đến.”

Giữa thế giới hiện thực và thế giới quỷ quái có cách một đại dương. Những người sống trong buồng ngủ đông giống như những người kéo thuyền trên bờ, sắp kéo con thuyền quỷ vào bờ.

“Vậy chúng ta phải làm thế nào để ngăn cản bọn chúng?” Hàn Phi nghi ngờ nhìn đến buồng ngủ đông: “Mấy tên này còn chưa chết hẳn sao? Chẳng lẽ muốn chúng ta tự mình ra tay à?”

“Cái chết theo ý nghĩa sinh học không liên quan gì, chỉ cần ý thức của bọn họ không bị tiêu diệt, bọn họ sẽ muốn quay về, sẽ vô tình dẫn đường cho quỷ quái.” A Niên lắc đầu: “Chúng ta chỉ có thể làm một việc, phá hủy cây cầu nối liền hai thế giới này, không để cho lối đi ổn định hình thành.”

Chật vật leo lên buồng ngủ đông, A Niên chấm máu phác họa ra: “Cây cầu giữa thế giới quỷ quái và hiện thực do bốn phần cấu thành. Đầu cầu ở phía thế giới quỷ quái, đuôi cầu ở phía thế giới hiện thực, và thân cầu do game [Cuộc sống hoàn hảo] tạo nên, trụ cầu do khối vuông màu đen hình thành. Trong đó, thứ dễ phá hủy nhất chính là trụ cầu, cũng chính là bí mật cốt lõi nhất của Vĩnh Sinh Pharmaceutical – khối vuông màu đen.”

“Đạo lý mà anh nói tôi đều hiểu, vấn đề là chúng ta đi đâu để tìm khối vuông màu đen?”

“Người khác không biết vị trí của khối vuông, nhưng với tư cách là người tham gia kế hoạch Vĩnh Sinh và là người thực hiện duy nhất ở giai đoạn sau, tôi sẽ không bao giờ quên được thứ đó.” Thân thể có vẻ suy yếu, A Niên lảo đảo nhìn về phía trung tâm đại sảnh: “Khối vuông màu đen ở ngay vị trí trung tâm, chôn vùi bên dưới tất cả các buồng ngủ đông.”

Ba người cùng nhau mò mẫm trong dòng nước máu, cuối cùng tìm thấy thiết bị mở cửa nằm ở trung tâm phòng thí nghiệm.

Tất cả các buồng ngủ đông đều được kết nối với nơi đó. Nếu như toàn bộ phòng thí nghiệm số 4 được so sánh với tán cây, vô số người thí nghiệm được so sánh với những bông hoa, thì nơi đặt khối đen chính là thân của cái cây cao chót vót này.

Đi kèm với một tiếng nổ lớn, cánh cửa dẫn đến tầng hầm 19 được mở ra.

Máu đổ xuống như mưa xối xả, Hàn Phi đã chứng kiến một cảnh tượng khó quên trong đời.

Tầng hầm 19 của cao ốc Vĩnh Sinh thực sự tồn tại. Ở tầng này có đặt những đại não vẫn còn sống, bọn họ được xếp dày đặc khắp tầng. Thiết bị ghi lại cảm xúc sẽ gửi tất cả thông tin do não bộ tạo ra vào bên trong đường ống màu đen, mà tại cuối đường ống màu đen có đặt một khối đen khổng lồ cao bằng tòa nhà hai tầng.

“Đây chính là bộ não AI của [Cuộc sống hoàn hảo]?” Nhìn [não vực] chiếm trọn một tầng, Hàn Phi cảm thấy thế giới trước mắt với thế giới trong nhận thức khác nhau quá lớn.

“Nói đúng ra, bộ não AI thế hệ thứ bảy trong [Cuộc sống hoàn hảo] là được xây dựng bằng cách bắt chước tòa nhà này.” A Niên cũng rất cảm khái: “Mỗi lần nhìn thấy cảnh này tôi đều cảm thấy vô cùng sốc. Không thể phủ nhận rằng tất cả những người tham gia vào kế hoạch của dự án này đều là những kẻ điên tài năng nhất.”

Hàn Phi không biết khối đen hoạt động như thế nào, hắn chỉ thấy khối đen đang không ngừng hấp thu những thông tin đại não truyền đến, để cho chủ nhân của những đại não kia sống trong thế giới do chính mình kiến tạo.

"Phải phá hủy nó sao?" Nhân viên sống sót không chắc chắn hỏi: "Thứ này có thể nói là kết tinh cao nhất của nhân loại khoa học kỹ thuật và nghệ thuật, là quyền lợi mà chúng ta đoạt được từ trong tay thần linh, nó đẹp quá."

A Niên cũng có chút do dự, ý thức của hai đứa con trai anh ta đều đang ở trong khối đen, nếu kế hoạch xảy ra vấn đề, cuộc hội ngộ sẽ trở thành cuộc chia tay.

"Có lẽ trong hiện thực chúng ta sẽ có biện pháp xử lý tốt hơn, nhưng ở đây, chúng ta nhất định phải phá hủy nó." Từ khi nhìn thấy khối đen, sau gáy hắn như thể bị kích thích, trong tâm trí có một giọng nói vang lên thúc giục hắn nhanh chóng phá hủy khối đen.

Cầm dao tái sinh, Hàn Phi nhảy lên trên khối đen: "Trong tất cả kế hoạch của Cao Hưng, cái khối đen này là bộ phận mấu chốt nhất, thông thường mà nói, điện thờ đều sẽ được cất giấu ở nơi quan trọng nhất."

Hai tay giơ dao tái sinh lên cao, Hàn Phi nhắm ngay cái khối đen khổng lồ, dùng hết sức chém xuống!

Ánh sáng phía trên lưỡi dao chiếu vào khối đen. Trên chiếc hộp như màn đêm xuất hiện những vết nứt, dao tái sinh đã phá vỡ sự cân bằng bên trong khối đen, một mùi hôi thối nồng nặc tỏa ra từ trong chiếc hộp.

"Bên trong này có chất đầy người chết?"

Khối đen được coi là niềm hy vọng của Vĩnh Sinh Pharmaceutical lại tỏa ra mùi thối rữa lên men, khiến người ta kinh tởm, chỉ cần đến gần thôi là đã thấy choáng váng đầu óc.

Cơn đau từ phía sau đầu Hàn Phi càng lúc càng dữ dội, cảm giác bất lực và tuyệt vọng như xiềng xích quấn lấy cơ thể. Hắn nắm chặt con dao tái sinh để khỏi ngã xuống, nhưng lại có một lực ép hắn chìm xuống, sức mạnh đó là đến từ khối đen!

Hai chân co quắp, Hàn Phi nằm ở trên khối đen, ánh sáng nhân tính của dao tái sinh chiếu vào bên trong khối đen. Nhìn vào khe hở của chiếc hộp, hắn thấy khuôn mặt của một đứa trẻ.

Bên trong khối đen có nhốt rất, rất nhiều những đứa trẻ. Cơ thể mang mã số của bọn chúng đan xen vào nhau, khuôn mặt được xây lại với nhau. Bởi vì một tia sáng rọi vào, lần đầu tiên bọn chúng ngẩng đầu lên trong bóng tối.

"Khối đen chứa đầy những đứa trẻ được đánh số? Nhóm trẻ đầu tiên bị tiếng cười điên cuồng giết hết, nhóm trẻ thứ hai sống sót rời khỏi phòng thí nghiệm, vậy bọn chúng là nhóm những đứa trẻ thứ mấy?"

Hàn Phi kinh hãi trước cảnh tượng tuyệt vọng trước mắt. Nếu hắn tiếp tục chém xuống thì sẽ chém vào đám trẻ con đó, nhưng nếu không kéo những đứa trẻ này ra, hắn sẽ không thể nhìn thấy bên trong khối đen. Lựa chọn đặt ra trước mặt tiếng cười điên cuồng hồi đó, giờ đây dường như đã đến lượt Hàn Phi.

Bên dưới cơ thể của vô số đứa trẻ tuyệt vọng, vẫn còn một thứ ẩn giấu, đó mới là thứ mà hắn thực sự đang tìm kiếm.

Chương 928: Sâu trong hộp đen

Mảnh vỡ của khối vuông màu đen nằm rải rác trong không khí. Nằm phía trên hộp, Hàn Phi nhìn vào những khuôn mặt bên trong khối vuông đó.

Nếu không có vụ giết người của tiếng cười điên cuồng, không có sự hy sinh của 30 đứa trẻ khác, có lẽ hắn cũng đã ở trong số đó.

Bị nhốt trong hộp, tự xây bức tường bằng trái tim, tự ủ mình thành tuyệt vọng.

Những dãy số khắc trên máu thịt đập vào mắt Hàn Phi, khiến cho hắn trở nên căng thẳng, thức tỉnh quá khứ.

Cơn đau đớn kịch liệt sau gáy và nỗi sợ hãi ẩn giấu trong cơ thể chồng chất lên nhau, khiến cho hô hấp của Hàn Phi cũng bắt đầu khó khăn.

"Tôi nên cứu mọi người, nhưng tôi không có năng lực cứu tất cả, rất xin lỗi, để mọi người nhìn thấy ánh sáng, sau đó sẽ giết chết hết."

Hàn Phi biết rất rõ một chuyện, đây là trong thế giới ký ức điện thờ, bây giờ chính là thời khắc mấu chốt nhất, nếu hắn muốn cứu những đứa trẻ này trong hiện thực, vậy thì bây giờ nhất định không được mềm lòng.

Lại giơ dao tái sinh lên, khi Hàn Phi đã có sát ý thì xảy ra chuyện mà hắn không ngờ tới.

Khuôn mặt của những đứa trẻ tạo nên chiếc hộp thay đổi trong ánh sáng, những đứa trẻ nhìn Hàn Phi, dần dần biến thành giống như hắn.

Khuôn mặt, đôi mắt và cơ thể của bọn chúng đều biến thành dáng vẻ của Hàn Phi, giống như là hắn đang bị giam cầm trong chiếc hộp vậy.

Những đứa trẻ, những Hàn Phi, tất cả tuyệt vọng đan xen vào nhau. Một sợi dây xích tuyệt vọng vô hình từ trong khối

vuông màu đen hiện ra, liên kết hắn với tất cả những đứa trẻ. Nếu như hắn muốn giết những đứa trẻ kia, vậy thì chính mình cũng sẽ bị giết chết, đây dường như chính là thủ đoạn phòng ngự của khối vuông màu đen.

Bây giờ Hàn Phi đã không có lối thoát nữa rồi, nếu giết những đứa trẻ đó, hắn sẽ chết cùng bọn chúng; nếu không giết những đứa trẻ đó, hắn sẽ từ từ bị kéo vào khối vuông màu đen, trở thành một đứa trẻ mới ở bên trong.

"Cậu đang do dự cái gì thế!" A Niên lo lắng kêu lên. Phá hủy khối vuông màu đen, con trai của anh ta có thể vĩnh viễn cũng không quay về được nữa. Nhưng anh ta vẫn thúc giục Hàn Phi mau chóng ra tay. Chỉ có phá hủy thứ này, những người sống sót mới có thể nghịch chuyển vận mệnh, lấy lại hy vọng.

"Tôi……"

Nhìn những đứa trẻ kia, hai tay Hàn Phi nắm chặt dao tái sinh. Hắn chưa bao giờ là người tùy ý giết người vô tội, giết người chỉ là việc hắn buộc phải làm, từ lần giết người đầu tiên cho đến bây giờ.

"Tôi sẽ cứu mọi người trong hiện thực."

Lưỡi dao treo trên cao chém xuống, ánh sáng rực rỡ của lưỡi dao xé tan sự tuyệt vọng do cơ thể của những đứa trẻ hình thành, khuôn mặt bắt chước Hàn Phi bị phá vỡ trong ánh sáng nhân tính.

Xiềng xích vô hình từ trong khối vuông màu đen siết chặt lại, thân thể Hàn Phi bắt đầu xuất hiện rất nhiều vết rạn nứt. Sau khi bị xiềng xích trói buộc, cơ thể của hắn và những đứa trẻ dường như được liên kết với nhau, giết chết những đứa trẻ trong khối vuông màu đen cũng tương đương với tự sát.

Tuyệt vọng dày đặc tràn ngập những đứa trẻ và Hàn Phi, bao trùm mọi thứ.

A Niên và nhân viên cuối cùng đã nhận ra điều gì đó không ổn, bọn họ trèo lên khối vuông màu đen: "Cao Thành!"

Máu từ trên người Hàn Phi chảy ra, hắn cũng không dừng lại: "Nếu như bản thân tôi là tuyệt vọng, vậy thì tôi sẽ giết cả bản thân mình nữa là được rồi."

Lần đầu tiên kể từ sau khi bước vào thế giới ký ức điện thờ của Cao Hưng, Hàn Phi dùng hết sức vung dao tái sinh, linh hồn của tất cả đồng đội cùng nắm chặt chuôi dao!

Cho dù chết, hắn cũng cần phải xem thứ bên trong khối vuông màu đen. Vì để vung ra nhát dao này, hắn có thể hy sinh tính mạng của mình.

Ánh sao chữa trị trong não vực theo khe hở chảy ra, cũng chiếu sáng cùng với ánh dao nhân tính. Lưỡi dao của Hàn Phi rơi xuống như một dải ngân hà, cắt mở khối vuông màu đen bên dưới cao ốc Vĩnh Sinh.

Màn đêm như bị chia làm đôi, những đứa trẻ có mang mã số bị chẻ ra. Khi Hàn Phi giết bọn chúng, thân thể của hắn cũng bị xiềng xích tuyệt vọng vô hình xé nát.

Máu chảy khắp người, Hàn Phi đứng ở trên khối vuông màu đen, sinh cơ chậm rãi tiêu tán. Nhưng hắn không có ngã xuống, tất cả những người đồng hành trong dao tái sinh đều đứng ở phía sau, chống đỡ cho cơ thể của hắn.

Cơ thể của những đứa trẻ nhìn thấy ánh sáng trong khối vuông màu đen bắt đầu mưng mủ và tiêu tán, xiềng xích tuyệt vọng vô hình từ trên người bọn chúng rơi xuống. Hàn Phi cũng nhìn thấy thứ được giấu bên trong khối vuông màu đen.

Tuyệt vọng của tất cả những đứa trẻ được tập hợp lại và dệt thành một giấc mộng màu đen. Trong giấc mộng này không có tình yêu và hy vọng, luôn luôn là đêm tối, tất cả sự tồn tại của ánh sáng đều là để khiến cho sự xấu xí trở nên rõ ràng hơn.

Những con quái vật đáng sợ, những ác quỷ giết người, những con thú tàn bạo và mất kiểm soát, bị giam cầm, chết chóc, cô đơn, tra tấn, không thể trốn thoát, giấc mộng màu đen này rất giống một thế giới tầng sâu bị gập lại.

Tiếng máy móc gầm rú vang lên, trong giấc mộng màu đen này có vô số dụng cụ tinh vi vận hành, chúng được ghép lại với nhau tạo nên khối vuông màu đen.

Mà ở trung tâm của dụng cụ mộng đen cao hai tầng này, bao bọc một điện thờ.

"Bên trong khối vuông màu đen mô phỏng theo hộp đen có ẩn chứa một giấc mộng tương tự như thế giới tầng sâu? Như vậy có phải là có thể chứng tỏ thế giới tầng sâu chính là nằm trong hộp đen không?"

Hàn Phi không biết trong hộp đen có cái gì, Cao Hưng dường như cũng không biết rõ, vì vậy gã mới đặt điện thờ quan trọng nhất vào bên trong chiếc hộp đen.

Có lẽ theo Cao Hưng, điện thờ của gã đã là vật quý hiếm hiếm có nhất trong thế giới ký ức này.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đang cận kề cái chết, mạng sống thứ ba của bạn đã được kích hoạt! Hiện tại bạn vẫn còn ba mạng sống! Hãy tìm buồng nuôi cấy cơ thể trong vòng năm phút, nhanh chóng khôi phục cơ thể, nếu không bạn sẽ lại chết lần nữa!"

Ý thức của Hàn Phi tỉnh lại lần nữa, hắn rơi xuống khỏi khối vuông màu đen, được A Niên và nhân viên cứu.

"Đi tìm buông nuôi cấy cơ thể! Cậu ấy cần khôi phục cơ thể!" Đã từng nhìn thấy Hàn Phi "từ cõi chết sống lại", nhân viên cũng hắn chuẩn bị rời đi, nhưng lần này lại bị hắn ngăn lại.

"Cao Hưng biết khối đen bị phá hủy, nhất định sẽ nhanh chóng chạy về, chúng ta phải phá hủy điện thờ trước khi gã quay lại mới được!"

Tình huống đối với Hàn Phi không tốt, cơ thể hắn cần thời gian khôi phục, nhưng Cao Hưng tuyệt đối sẽ không cho hắn thời gian này.

"Cậu bây giờ đến dao còn cầm không chắc, thì sao có thể phá hủy điện thờ được?" A Niên muốn giúp Hàn Phi, nhưng con dao này chỉ có hắn mới có thể dùng.

"Vẫn còn cơ hội." Đại khái tính toán thời gian, Hàn Phi để A Niên và nhân viên buông tay, giao sự kiểm soát cơ thể cho người giấy màu máu.

Có lẽ lúc này may mắn mạnh mẽ đã phát huy tác dụng, nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên bên tai Hàn Phi. Tượng thần thứ năm bên trong cao ốc đã bị vợ của Cao Hưng phá hủy, phong ấn trong não vực của hắn lại bị yếu đi lần nữa, ánh sao chữa trị bao trùm lấy hắn.

Đón nhận sự che chở của ánh sao chữa trị, Hàn Phi xông vào trong ác mộng của những đứa trẻ. Giống như lần đầu tiên tiến vào thế giới tầng sâu vậy, hắn đã mang đến thay đổi cho vùng ác mộng màu đen này.

Càng đến gần, Hàn Phi nhìn thấy càng rõ ràng. Điện thờ ở chỗ sâu trong ác mộng không giống với tất cả điện thờ trong thành phố này. Nó là tồn tại thật sự, được tạo thành từ tuyệt vọng và tội lỗi, được xây nên từ vô số máu thịt.

"Ác mộng, công nghệ, máu thịt, thần quỷ, tên điên nào đã bắt chước hộp đen để chế tạo ra khối vuông màu đen này vậy?"

Không có thời gian để nhìn kỹ, tất cả sự vật mà những đứa trẻ sợ hãi trong cơn ác mộng bò ra khỏi đáy của điện thờ, máu thịt nhỏ giọt và biến thành cơ thể của bọn chúng. Khi Hàn Phi đến gần, bọn chúng nhe răng nanh lao về phía hắn.

"Tái sinh!"

Cưỡng ép kích hoạt con dao tái sinh, Hàn Phi biết mình không thể vượt qua sự ngăn chặn của quái vật. Chĩa lưỡi dao thẳng vào tượng thần trong điện thờ, hắn ném con dao tái sinh ra trước khi mạng sống cạn kiệt.

"Những linh hồn đồng hành với tôi, nếu như tôi ngã xuống, hy vọng mọi người có thể đi đến nơi xa hơn tôi."

Ánh dao nhân tính chọc thủng điện thờ, đâm vào trên tượng thần máu thịt. Cao ốc Vĩnh Sinh lắc lư kịch liệt, ngày mà Cao Hưng mong đợi nhất đã xảy ra sự cố bất ngờ.

Bản thể điện thờ là nền móng để duy trì vận hành cho thế giới kí ức. Điện thờ chính bị công kích, khiến cho sự vận hành của mọi thứ xảy ra vấn đề.

Thời gian rối loạn, sự áp chế sức mạnh của Cao Hưng đối với mọi người cũng bị phá vỡ.

Những bàn tay khổng lồ máu thịt xé nát Hàn Phi, cơ thể tàn tạ của hắn rơi vào trong khối đen. A Niên bên cạnh hai mắt đỏ ngầu, khàn giọng hét lên.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã cận kề cái sắp, mạng sống thứ tư được kích hoạt! Hiện tại bạn vẫn còn hai mạng sống!"

Ho ra một ngụm máu, Hàn Phi dùng cánh tay duy nhất còn lại nắm lấy cạnh khối đen, bò hướng A Niên: "Vẫn còn sống, mau đi tìm buồng nuôi cấy cơ thể!"

Người giấy màu máu cầm dao tái sinh chạy theo hướng ngược lại với Hàn Phi, trong khi A Niên thì cõng hắn cùng với nhân viên trở lại tầng hầm 18, tất cả bọn họ đều trốn bên trong buồng nuôi cấy cơ thể.

"Cao Hưng có thể đến bất cứ lúc nào, chúng ta sẽ trốn ngay dưới mắt gã sao?" A Niên có chút lo lắng.

"Bởi vì con dao đồ tể của tôi đã phá hủy tượng thần, nên đã bị Cao Hưng đánh dấu. Người giấy mang theo nó rời đi, có thể giúp chúng ta chuyển hướng sự chú ý của thần linh." Cố gặng chịu đựng nỗi đau cơ thể bị xé nát, Hàn Phi tận lực duy trì tỉnh táo: "Trong tòa nhà vẫn còn những người khác, kẻ địch mà thần linh phải đề phòng không chỉ có chúng ta."

Những thay đổi dưới lòng đất vẫn còn tiếp tục. Sau khi điện thờ bị Hàn Phi tấn công, một loạt các phản ứng dây chuyền bắt đầu xuất hiện.

Kế hoạch mà Cao Hưng mong đợi nhất dường như đã bị cưỡng bức tiến hành trước, các thiết bị trong khối đen đang chạy hết tốc lực, lấy điện thờ làm trung tâm, biến ác mộng của tất cả những đứa trẻ thành một cây cầu kéo dài vô tận.

"Cây cầu đó dẫn đến nơi nào? Ở nơi sâu hơn của ác mộng? Hay là một thế giới khác?" Hai tay run rẩy, A Niên quay đầu nhìn Hàn Phi, nhưng hắn đã bất tỉnh.

Chương 929: 31 tuyệt vọng

“Thầy Cao? Thời khắc mấu chốt như này tuyệt đối không được ngủ quên!”

Điều mà A Niên sợ nhất chính là Hàn Phi mất đi ý thức. Anh ta có một bóng đen tâm lý rất sâu với tòa nhà cấm, không thể một mình gánh chịu nỗi sợ hãi.

“Cậu ngã xuống rồi, còn ai có thể ngăn được Cao Hưng?”

Thiết bị mộng đen, tượng thần máu thịt, bọn họ đã gần nhất với bí mật cốt lõi của Cao Hưng. Nhưng trước khi phá hủy hoàn toàn được điện thờ, Hàn Phi đã ngã xuống.

Kế hoạch của Cao Hưng không dễ dàng bị ngăn cản đến thế. Nếu muốn phá hủy điện thờ, trước tiên phải phá hủy tất cả tượng thần trong tòa nhà, chỉ khi lấy lại sức mạnh, mới có thể có vốn để chiến đấu với gã.

“Cậu ấy bị thương quá nặng rồi, có thể sẽ mất một hoặc hai giờ mới hồi phục được, nói gì đi chăng nữa thì chúng ta cũng phải giúp cậu ấy cố gắng vượt qua thời gian này.” Nghé con không biết sợ cọp, không biết mình sắp phải đối mặt với điều gì, nhân viên nói một cách kiên quyết.

“Không cần anh nhắc nhở.” Đây là lần đầu tiên A Niên nhìn thấy nhân viên kia. Anh ta và Hàn Phi cùng nhau tiến vào tòa nhà, chỉ mới có mấy tiếng, vậy mà hắn đã có được một fan trung thành đi theo mình rồi. Không thể không thừa nhận Hàn Phi quả thực có một mị lực nhân cách rất đặc biệt: “Anh ở lại đây chăm sóc cho thầy Cao, ngộ nhỡ Cao Hưng đến gần, tôi sẽ nghĩ cách dụ gã đi. Anh hãy nhớ kĩ, tất cả mọi người đều có thể chết, chỉ có cậu ấy là không được. Hy vọng của sinh linh toàn thành phố đều gởi gắm hết trên người của một mình cậu ấy.”

“Ngoài nghiên cứu viên ra, cậu ấy còn có thân phận khác à?” Nhân viên rất kinh ngạc.

“Tôi đến từ tương lai tuyệt vọng tồi tệ nhất, không thể để bi thương tái diễn lại lần nữa.” Không nói thêm gì nữa, A Niên đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc đi chết.

Khối đen nứt vỡ, thiết bị ác mộng và điện thờ vận hành quá tải, tượng thần máu thịt trong điện thờ chậm rãi mở mắt ra, quét qua nhân gian luyện ngục.

Tất cả đèn tín hiệu thang máy trong phòng thí nghiệm số 4 đều sáng, vài cửa thang máy đồng thời mở ra, máu đỏ tươi chảy trên mặt đất, những tên sát nhân đeo mặt nạ lần lượt đi đến tầng hầm 18.

Quạ đen, chuột lang, ngạ quỷ, chú hề…

Những kẻ mất trí đeo mặt nạ đứng hai bên đường cúi đầu.

Ở cuối hàng, có một người đàn ông đang đứng, không ai có thể nhìn rõ mặt người đàn ông đó, thậm chí không ai dám nhìn thẳng vào mắt gã.

Người đó đứng trong lối đi, ánh sáng xung quanh bị bóp méo, trên người gã toát ra một luồng khí tức đáng sợ không thể diễn tả được.

Giẫm lên vết máu, người đàn ông đi từ cuối hàng lên phía trước. Những kẻ giết người kiêu ngạo và điên cuồng nhất ở Tân Hỗ cũng không dám đi trước mặt gã, ai nấy đều cúi đầu đi theo.

Sau nhiều thập kỷ, vua tội phạm của Tân Hỗ, tên điên xảo quyệt và tàn ác nhất thế kỷ trước đã tái xuất, gã bước đi trên vũng máu với phong thái của một vị thần.

Không khí ở tầng hầm 18 dường như bị đóng băng, người đàn ông đi qua trung tâm của buồng nuôi cấy rồi nhảy xuống vực sâu đến tầng hầm 19.

Nhìn khối đen bị phá hủy, còn làm hư hại điện thờ, người đàn ông đó lần đầu tiên lên tiếng.

“Tìm ra kẻ đã chặt khối đen, hắn vẫn còn ở trong cao ốc, bằng mọi giá phải giết hắn.”

Những thân ảnh đeo mặt nạ chạy với tốc độ nhanh nhất, những tên sát nhân biến thái đó cũng không muốn ở bên cạnh thần linh, càng gần với thần linh, càng cảm thấy áp bức.

"Chúng ta đặc biệt lựa chọn ra tay vào ban ngày, cảnh sát và Vĩnh Sinh Pharmaceutical hẳn là không biết kế hoạch của chúng ta mới đúng." Người đàn ông chuột lang lấy ra một cái mặt nạ trống trơn nhuốm máu đỏ: "Trống Rỗng đã truyền đi thông tin sai lệch, bên phía tiểu quỷ cũng không có vấn đề gì, hơn nữa bộ não AI cũng nằm trong sự kiểm soát của chúng ta…"

Máu chảy ra dọc theo mép của chiếc mặt nạ chuột lang, người đàn ông chuột lang không cách nào nói thêm nửa chữ.

"Cảnh sát? Vĩnh Sinh Pharmaceutical? Đối thủ của chúng ta chưa bao giờ là bọn họ." Người đàn ông có khuôn mặt mơ hồ nhìn về phía mộng đen: "Thực sự muốn ngăn cản chúng ta là vận mệnh, là vùng nhân gian này."

Bộ phận tượng thần và điện thờ bị dao tái sinh của Hàn Phi chém nát không thể khôi phục lại được, quá trình vận hành của mộng đen xảy ra một số sự cố. Trong thời gian ngắn người đàn ông này dường như cũng không thể sửa chữa được.

"Mang tất cả chìa khóa lại đây, kế hoạch phải tiến hành trước thôi, tôi muốn đảm bảo rằng mặt trời sẽ không bao giờ mọc lại sau khi lặn nữa."

Nghe thấy giọng nói của người đàn ông, các thành viên cốt cán của ba tổ chức tội phạm lớn đeo mặt nạ quạ đen và mặt nạ hoàng hậu vẫy tay về phía sau. Những kẻ giết người phía sau bọn họ di chuyển một số khối màu đen đến phía trước thiết bị mộng đen.

Có tổng cộng 31 khối đen cỡ nhỏ, mỗi một khối dường như đều có chứa một thứ đặc biệt.

"Chìa khóa?" Trốn trong buồng nuôi cấy cũng nghe được tin tức rất quan trọng, A Niên điều chỉnh cơ thể muốn nhìn rõ xem chìa khóa là cái gì.

Khối đen đầu tiên được mở ra, bên trong là một tiêu bản người sống, đó là một cậu bé dị dạng cực kỳ xấu xí. Nó để tóc

dài, trên người mọc đầy hoa văn cánh bướm.

Nếu như Hàn Phi nhìn thấy cảnh tượng này, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc. Tiêu bản người sống này chính là bản thể của Cánh Bướm, cậu bé đã chết trong tủ và bị ác mộng bao trùm kia.

Khối đen thứ hai nhanh chóng được mở ra, bên trong hộp là một đại não có viết mã số 2. Đại não này cho đến tận bây giờ vẫn còn dùng thiết bị để duy trì sự sống.

Sau đó đến khối đen thứ ba, bên trong chứa đầy những bản thảo vấy máu. Tất cả đều là những thứ vô nghĩa do một đứa trẻ viết ra, đứa trẻ đó cuối cùng chết không toàn thây, tên của nó là Kim Sinh.

Mỗi một khối tương ứng với một đứa trẻ, đại diện cho những giai đoạn tuyệt vọng.

Chẳng mấy chốc, Quạ Đen đã mở đến khối thứ 8. Da người khiếm khuyết tỏa ra mùi hôi thối, làn da đến từ các xác chết khác nhau được khâu lại với nhau hình thành nên một cô bé. Cô bé này không có tên, là một đứa trẻ mồ côi được nhận nuôi, ý nghĩa tồn tại của cô bé chính là để trở thành chìa khóa.

Những thứ trong các khối muôn màu muôn vẻ, 30 hộp đen đầu tiên được mở xung quanh thiết bị mộng đen theo thứ tự cố định, tất cả đều bao quanh khối đen cuối cùng.

Khác với các khối đen khác, trên khối đen thứ 31 có khắc hai đóa hoa tươi, hoa song sinh, quấn lấy nhau phía trên khối đen, nở ra trong đêm tối, khô héo trước bình mình.

Tất cả những tên giết người đều lui lại, khối đen thứ 31 này dường như chỉ có thần linh mới có tư cách mở ra, bởi vì bên trong đó có chứa tác phẩm của gã.

Bàn tay nhợt nhạt vuốt ve hoa song sinh, người đàn ông mở khối đen cuối cùng ra, bên trong có đặt một cái đầu người máu thịt mơ hồ.

Từ hình dáng khuôn mặt mà nói, cái đầu người này rất giống Hàn Phi.

“Hộp đen ẩn chứa ở nơi sâu thẳm nhất của trái tim, nơi sâu thẳm nhất của đại não, nơi sâu nhất của ác mộng, nơi sâu nhất của tuyệt vọng con người, mọi thứ tôi làm đều là vì khoảnh khắc này.”

Cao Hưng đặt những “chìa khóa” vào thiết bị mộng đen, cho điện thờ của mình ăn.

Mỗi khi nuốt được tuyệt vọng của một đứa trẻ, mộng đen sẽ kéo dài ra xa hơn một chút, cây cầu tồn tại trong sâu thẳm ý thức không ngừng vượt qua ranh giới. Không gian xung quanh thiết bị mộng đen đang mờ đi, nó là một cỗ máy tồn tại thực sự, nhưng lại lúc ẩn lúc hiện như một ảo ảnh.

“Làm sao mà làm được vậy?” A Niên trợn mắt há miệng. Anh ta không thể tưởng tượng được, ở sâu trong ý thức của con người vậy mà lại thật sự có một thế giới đen tối ẩn giấu.

Những đứa trẻ tuyệt vọng đó, bản thân bọn chúng chính là những người đáng thương gần nhất với thế giới tầng sâu. Cao Hưng đang lợi dụng những đứa trẻ này để mở lối đi giữa hai thế giới.

Cái chết giống như một ca khúc bi thương, kết hợp tất cả nỗi đau thành một giai điệu để những sinh mệnh non nớt hát lên.

Thế giới ẩn sâu trong nơi sâu nhất của ác mộng nghe thấy tiếng hát của những đứa trẻ. Dưới bầu trời đêm bao trùm bởi mộng đen, những tòa nhà bắt đầu hiện ra. Tầng hầm 19 nhuốm máu giống như một tấm gương mờ, bên dưới tấm gương này là một thế giới khổng lồ, đang dần trỗi dậy!

Quá khứ ẩn giấu trong những khối đen đó được sử dụng làm chìa khóa. Cả 30 chiếc hộp đen đều bị ném vào mộng đen. Thiết bị khổng lồ cũng được vận hành đến thời điểm quan trọng nhất.

Hai thế giới đã nhìn thấy nhau, thế giới tầng sâu muốn đưa những đứa trẻ tuyệt vọng về nhà, nhưng thế giới hiện thực lại không muốn buông tay.

Vết máu giữa hai thế giới ngày càng mỏng đi, A Niên thậm chí có thể nhìn thấy tầng dưới cùng của cao ốc Vĩnh Sinh được

kết nối với tầng trên cùng của một tòa nhà chọc trời nào đó. Bầu trời và trái đất được kết nối với nhau, những cảm xúc tiêu cực và nỗi tuyệt vọng đã tích tụ trong vô số năm ở hiện thực đều chất đống trong thế giới đen tối đó.

"Lối đi bị đóng lại bởi cái chết của quỷ thế hệ đầu, sẽ được mở ra cùng với sự phục sinh của nó, vận mệnh cũng sẽ quay trở lại quỹ đạo ban đầu."

Thần linh nâng cái đầu trong khối đen lên, như thể đang ôm một đứa trẻ sơ sinh trong tay, rồi sải bước về phía thiết bị mộng đen.

Chờ sau khi mộng đen bao trùm lấy thần linh, nghi thức cũng đi đến hồi kết, mọi thứ dường như đều đã không thể tránh khỏi.

Vết máu trên mặt đất càng ngày càng ít, hai thế giới cũng càng ngày càng gần. Những kẻ giết người đeo mặt nạ đứng xung quanh các thiết bị bắt đầu rút lui, thì ở cuối hàng có một người đàn ông đeo mặt nạ chú hề đột nhiên rút dao đâm vào cổ Quạ Đen. Dường như đã làm một việc nhỏ nhặt không đáng kể, anh ta nghiêng đầu nhìn chằm chằm thần linh đã tiến vào bên trong tế đàn.

Cởi bỏ mặt nạ chú hề, khuôn mặt của đứa trẻ số 3 lộ ra: "Hóa ra đây chính là lý do tại sao Cao Hưng và ý chí của Mộng muốn Hàn Phi xuất hiện. Cao Hưng cũng muốn lấy được hộp đen, nhưng tuyệt vọng của gã vẫn chưa đủ để chịu đựng hộp đen nên đã biến số 0 thành tác phẩm của mình. Nhưng vì không thể kiểm soát được ý chí của số 0, nên gã đã bắt tay với Mộng can thiệp vào thí nghiệm nhân cách của Phó Sinh, lên kế hoạch cho đêm màu máu, để Hàn Phi người dễ bị kiểm soát ý chí ra đời."

Số 3 đã nhìn rõ chân tướng. Sự xuất hiện của ý chí Hàn Phi, chính là để chịu tải hộp đen.

"Chẳng trách trong ký ức điện thờ của Cao Hưng không có một chút dấu vết tồn tại nào của Hàn Phi. Hóa ra hắn bị dùng làm tế phẩm, cũng bởi vì cái chết của hắn, mới dẫn đến thảm họa cuối cùng đã bùng phát."

Ngay khoảnh khắc thảm họa bùng phát Hàn Phi đã chết rồi. Còn tiếng cười điên cuồng, với tư cách là hoa song sinh thì trở thành quỷ không thể nhắc đến, sau khi hồn phi phách tán đã bị tất cả mọi người lãng quên. Đây chính là tương lai mà Cao Hưng mong đợi.

Chương 930: Giết thần

Con dao nhọn của số 3 từ cổ Quạ Đen rút ra, những kẻ giết người đang rút lui về sau đều nhìn về số 3 sau một thoáng kinh ngạc.

Mặt nạ chú hề là thành viên cốt cán mới gia nhập ba tổ chức tội phạm lớn. Thân thế bí ẩn, hành động điên cuồng, hoàn toàn là một tên biến thái, không ai có thể đoán được tâm tư của người này.

"Mấy người nhìn cái gì? Nhìn tôi thì các người sẽ không phải chết sao?"

Trên mặt số 3 bắt đầu nở nụ cười, khóe miệng chậm rãi nhếch sang hai bên, tiếng cười càng ngày càng cuồng loạn.

Sở hữu nhân cách học hỏi và mô phỏng, số 3 bắt đầu mô phỏng tiếng cười điên cuồng, nó đang bắt chước một vị thần khác trong thế giới ký ức điện thờ này.

Khi tiếng cười vang vọng trong phòng thí nghiệm số 4, thang máy phía xa truyền đến tiếng động lớn. Thi thể của tên điên vừa rời đi bay ra khỏi buồng thang máy, máu tươi bắn tung tóe khắp mặt đất.

"Đuổi theo tôi lâu như vậy, sao không đuổi theo nữa đi? Anh không đuổi theo tôi, thì chúng tôi sẽ phải tới tìm anh rồi." Số 4 nhổ ra một ngụm máu tươi, khắp người nó đầy vết thương, trong hai mắt có tử ý đang đan xen. Lúc này trông nó còn đáng sợ hơn so với bất kỳ tên sát nhân nào, giống như ác ma bò ra từ vũng máu vậy.

"Đừng để giết chóc che mờ mất hai mắt, cậu phải duy trì lý trí." Số 5 theo sát phía sau số 4, hai tay nó cũng cầm dao. Để chăm sóc những đứa trẻ nhỏ khác, nó bị ép phải cầm dao đồ tể lên.

Những đứa trẻ lớp 7 khác với những cư dân trong thế giới ký ức điện thờ này, sức mạnh nhân cách của bọn chúng không đến từ Cao Hưng, mà đến từ chính mình.

Mỗi một phần sức mạnh nhân cách mà bọn chúng sử dụng đều là một "món quà" được đổi lại từ sự hành hạ và đau đớn, thấm đẫm tuyệt vọng và hy vọng của bọn chúng. Sức mạnh này sẽ luôn ở bên bọn chúng, không ai có thể lấy đi.

Theo một nghĩa nào đó, những đứa trẻ trong lớp 7 cường đại hơn Hàn Phi bây giờ rất nhiều.

"Bùm!"

Cửa của hai thang máy còn lại bị nổ tung, ngày càng có nhiều những đứa trẻ đi ra, mọi người tập trung tại tầng hầm 18. Ở nhân gian gần với địa ngục nhất này, bọn trẻ đã nhìn thấy thứ từng khiến chúng tuyệt vọng.

"Bất kể là hộp đen hay là khối đen, cũng chính vì những thứ như vậy, vô số trẻ em đã bị đưa ra làm tế phẩm, vĩnh viễn sống trong ác mộng, món nợ máu này cần phải có người trả." Đứa trẻ sở hữu nhân cách may mắn cõng số 2, bọn chúng đứng trong đám đông.

"Tòa nhà cấm là một cái bẫy để anh thu hoạch những người trong thế giới ký ức điện thờ của chính mình. Ở đây không thể sử dụng sức mạnh của ký ức điện thờ, nhưng mà thật đáng tiếc, chúng tôi đến từ bên ngoài điện thờ." Mỗi một bước của vận mệnh đều bị số 2 nhìn thấy: "Trước khi phá hủy tượng thần, anh phải đối mặt với chúng tôi. Chờ sau khi phá hủy được tượng thần rồi, anh sẽ phải đối mặt với Hàn Phi và sự tức giận của tất cả những người sống sót trong thế giới này. Những người mưu đồ thao túng vận mệnh, rồi một ngày nào đó cũng sẽ bị vận mệnh phản phệ, tôi đã phải trả cái giá thê thảm nhất, bây giờ đến lượt anh rồi."

Tiếng cười điên cuồng hô ứng với tượng thần bên ngoài tòa nhà cấm. Cơ thể của số 3 đang xảy ra những thay đổi khủng khiếp, những tia máu màu đỏ sẫm xuất hiện trên da của nó. Tín ngưỡng của mọi người vào thần linh trở thành sức mạnh của số 3.

Thông thường mà nói, cho dù số 3 có sở hữu nhân cách đặc biệt nhất, cũng rất khó có thể bắt chước được thần linh. Nhưng bản thân nó vẫn luôn sống trong ý thức của tiếng cười điên

cuồng, mối quan hệ này thậm chí còn thân thiết hơn cả máu mủ. Cho nên tiếng cười điên cuồng không những không ngừng ngăn chặn số 3, mà còn toàn lực giúp đỡ nó.

Các thành viên của ba tổ chức tội phạm lớn không thể ngăn cản những đứa trẻ đó. Mọi thứ của bọn họ đều là do thần linh ban cho, nhưng hiện giờ thần linh đã tiến vào thiết bị mộng đen, đang thực hiện bước then chốt nhất của nghi thức. Thần linh không thể chăm sóc cho bọn họ, cũng không thể phân cho bọn họ sức mạnh dư thừa.

Linh hồn đại diện cho tương lai của Cao Hưng bên trong mộng đen phát giác thấy điều gì đó kỳ lạ bên ngoài, nhưng gã hiện tại không thể phân tâm.

Chặn lại mọi sự can thiệp từ thế giới bên ngoài, Cao Hưng mở cửa thần của điện thờ ra.

Tượng thần máu thịt mọc vào cùng với một thiết bị khổng lồ. Dã tâm của Cao Hưng vô cùng lớn, gã muốn nhập vào làm một với bộ não AI dưới tầng hầm của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, vĩnh viễn sống trong ý thức của vô số người, trở thành thần thực sự.

“Chỉ vì một chiếc hộp đen, hủy hoại cuộc sống của rất nhiều trẻ em, cố ý nhân tạo ra tuyệt vọng, vẽ đầy máu và vết bẩn lên vận mệnh của bọn chúng?” Giọng nói của số 1 vang lên trong mộng đen. Số 1 trước giờ biểu cảm không hề có dao động quá lớn, vậy mà lần này trong lời nói lại mang theo sự phẫn nộ.

Cao Hưng quay đầu nhìn chỗ cách đó không xa, số 1 mặc quần áo cô nhi viện không biết đã tiến vào mộng đen từ lúc nào. Với tư cách là chủ nhân của thiết bị mộng đen, vậy mà cho đến bây giờ Cao Hưng mới phát hiện ra.

“Anh giết nhiều người như vậy, chỉ để cho tất cả mọi người cùng anh chơi một trò chơi?” Hai tay nắm chặt, ánh mắt của số 1 nhìn thẳng vào thần linh: “Tôi biết anh cũng đã từng chịu đau đớn và bất công, nhưng đấy không phải là lý do để anh tiêu diệt người khác. Tôi sẽ giết chết anh, tôi nhất định sẽ giết chết anh.”

Số 1 giơ tay phải lên, bởi vì không sợ hãi cho nên nó dám đứng trước mặt thần linh; bởi vì có tin tưởng, nên nó dám vung nắm đấm về phía gã.

Cuộc đời của con người, sẽ trải qua đủ những chuyện khác nhau, kỳ tích không phải là đã tồn tại ngay từ đầu. Nó không phải là phần thưởng do vận mệnh ban tặng cho người dũng cảm nhất, mà là cơ hội mà người dũng cảm nhất đã cướp được từ vận mệnh.

Tất cả những đứa trẻ ở tầng hầm 18 đều nhìn vào số 1, nhìn một người phàm đang giơ nắm đấm về phía thần linh.

Cất bước, chạy nước rút, số 1 không hề sợ hãi. Ác mộng và quỷ quái trốn chạy sang hai bên, ngay cả vận mệnh cũng bắt đầu nhường bước.

Số 1 vứt bỏ mọi tạp niệm, trong mắt chỉ còn lại khuôn mặt mơ hồ kia của Cao Hưng.

Người bình thường không thể tiến vào thiết bị mộng đen, Cao Hưng cũng không bao giờ ngờ tới sẽ xuất hiến biến cố này. Tất cả kế hoạch của gã đều xoay quanh Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng, giết chóc và thí nghiệm đều là để đào tạo ra những người kế thừa hộp đen phù hợp. Những đứa trẻ khác chỉ là cặn bã bị bỏ đi, gã chưa bao giờ quan tâm đến.

Nhưng ai có thể ngờ rằng vào một ngày hoàn hảo nhất này, chính những thứ "cặn bã" và "phế liệu" mà gã bỏ qua đó lại là mối nguy hại lớn nhất đối với gã.

Thời gian, vận mệnh và thần lực của không thể nhắc đến đều bị cú đấm đó xuyên thủng. Cao Hưng không bao giờ nghĩ rằng những điều phi lý như vậy sẽ xảy ra, gã cũng không bao giờ nghĩ rằng những nhân cách mạnh nhất lại thực sự ẩn giấu trong những đứa trẻ đã chết đó.

Kỳ tích luôn tồn tại, bản thân sinh mệnh đã là kỳ tích. Trong vô số đêm tối và sự im lặng chết chóc, mỗi người đều là kỳ tích của chính mình.

Ánh sáng lóe lên trong mộng đen, nắm đấm của số 1 đánh mạnh lên trên mặt của thần linh, khiến cơ thể của gã bay về phía điện thờ.

Thiết bị vận hành xuất hiện một chút đình trệ, cây cầu dẫn đến thế giới tầng sâu đang rung chuyển, trên tượng thần máu thịt xuất hiện một vết nứt rõ ràng.

Các thành viên của ba tổ chức tội phạm lớn còn sống đã sợ hãi đến mức ngã quỵ xuống đất khi nhìn thấy màn này. Trong suy nghĩ của bọn họ, vị thần nắm giữ quyền năng sống chết của tất cả mọi người đã bị một người đánh gục.

"Nhân cách kỳ tích?"

Khuôn mặt mơ hồ của Cao Hưng đang dần dần trở nên rõ ràng hơn. Gã cũng không biết tại sao khi đối mặt với đứa trẻ này, sức mạnh của mình lại bị vô hiệu. Gã cũng chưa từng nghe nói qua có nhân cách kỳ tích nào tồn tại.

Có thể trên đời này không hề có cái gọi là nhân cách kỳ tích, chỉ bởi vì số 1, vậy nên mới có một nhân cách như vậy.

Vươn năm ngón tay về phía trước, Cao Hưng tóm lấy cổ của số 1: "Rất đáng tiếc, kỳ tích mà mày dốc hết sức tạo ra chỉ để lại một vết nứt trên tượng thần của tao thôi."

"Kỳ tích không dễ dàng xảy ra như vậy, cái mà tôi dựa vào chưa bao giờ là chính mình." Cho dù có bị thần linh tóm lấy cổ, mà số 1 vẫn không tự ti cũng không kiêu ngạo. Nó là đứa trẻ lớn tuổi nhất trong đám trẻ con, cũng luôn là người đứng đầu tiên.

Cao Hưng dường như đã nhận ra điều gì đó. Gã đột nhiên quay đầu lại, trên tượng thần máu thịt của mình vậy mà lại xuất hiện khí tức của một không thể nhắc đến khác!

Tiếng cười điên cuồng của số 3 vang lên. Dưới sự che đậy của khí tức tiếng cười điên cuồng, số 2 người đang nằm trên lưng của nhân cách may mắn, đã hoàn thành kế hoạch thực sự.

Sợi dây vận mệnh trên tượng thần máu thịt đứt lìa, tượng thần máu thịt trong chính điện lộ ra vẻ mặt đau đớn, vết nứt trên thân bắt đầu mở rộng, rất nhanh lan ra toàn thân!

Số 2 lại sử dụng khả năng của không thể nhắc đến của mình để giáng một đòn chí mạng vào tượng thần.

Lần soán thần này, tổng cộng có hai "không thể nhắc đến" tiến vào điện thờ của Cao Hưng. Một là tiếng cười điên cuồng đã hiến tế chính mình, anh ta là không thể nhắc đến sắp hồn phi phách tán trong tương lai mà Cao Hưng mong đợi. Nếu như Hàn Phi và những đứa trẻ khác không thể hoàn thành soán thần, tiếng cười điên cuồng sẽ hy sinh một cách vô ích, triệt để trở thành một phần của Cao Hưng; một thì là đứa trẻ số 2 — không thể nhắc đến thực sự, nó vẫn luôn ẩn giấu năng lực thực sự của mình, không can thiệp được việc vận hành của điện thờ, để che giấu bản thân.

Trước khi bản thể Cao Hưng trở về, phân hồn của gã muốn chiến đấu với không thể nhắc đến số 2 thực sự, vẫn còn kém một chút.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Tượng thần cuối cùng bên trong tòa nhà đã bị phá hủy! Phong ấn não vực đang dần được dỡ bỏ!"

Tượng thần máu thịt sụp đổ, thiết bị mộng đen vận hành càng lúc càng chậm, cây cầu tuyệt vọng được xây dựng không còn có thể tiếp tục kéo dài về phía trước.

Lúc này, mặt đất ở tầng hầm 19 gần như hoàn toàn trong suốt, tầng cao nhất của tòa nhà chọc trời nằm dưới chân mọi người, đó là thế giới tầng sâu luôn bị bóng tối bao phủ.

Ôm đầu Hàn Phi, Cao Hưng đứng bên cạnh điện thờ, ngày mà gã mong đợi nhất cuối cùng vẫn không xuất hiện.

Phong ấn được giải trừ, sương đen tham lam từ trong một buồng sửa chữa cơ thể nào đó bay ra, quét sạch toàn bộ tòa cao ốc Vĩnh Sinh.

Tòa nhà cấm bị bao trùm bởi tham lam, những ác quỷ đang hú hét trong vực sâu, bàn tay nhuốm đầy tội lỗi nắm lấy mép của buồng sửa chữa.

"Oan có đầu, nợ có chủ, anh nắm đầu cậu ấy, cậu ấy muốn giết anh cũng là chuyện bình thường." Số 3 cười điên cuồng xông vào mộng đen, nó và số 2 liên thủ cứu số 1 ra.

Tất cả các tượng thần đã bị phá hủy, sân khấu có thể để lại cho diễn viên chuyên nghiệp rồi.

Hận ý phiêu tán, Hàn Phi đã phá bỏ phong ấn, xuất hiện ở trạng thái mạnh nhất. Nhân cách tham lam thức tỉnh 8 lần và nhân cách chữa trị đã thay đổi quy tắc của tòa nhà cấm.

"Quá khứ của anh đã bị giết chết, hiện tại của anh đã bị nuốt chửng, chỉ cần hủy diệt tương lai của anh nữa, là tôi có thể trở thành chủ nhân mới của điện thờ này rồi." Hai mắt Hàn Phi nhìn chằm chằm điện thờ bên trong thiết bị mộng đen, hắn cũng nhìn thấy đầu người trong lòng Cao Hưng.

"Nếu như mọi người đã để lại cho tôi chiếc hộp đen đó, vậy thì hãy để tôi thay đổi thế giới của mọi người."

Chương 931: Quyết tâm của Hàn Phi

Chiếm giữ cơ thể của Cao Thành, Hàn Phi nhìn thấy Cao Hưng đang ôm đầu của mình. Nếu như hắn không thành công ngăn cản Cao Hưng, vậy chắc hẳn là sẽ bị giết chết vào thứ năm của một tuần nào đó.

Mỗi người sinh ra đều là tự do, ít nhất Hàn Phi đã từng cho rằng mình là như thế. Hắn tự kỷ, vụng về, không biết cách giao tiếp với người khác, không hòa nhập được với xã hội, nhưng hắn chưa từng từ bỏ bản thân, luôn rất nỗ lực để đi làm một diễn viên hài kịch.

Đây là ước mơ của hắn, sống không phải để trở thành vật dẫn hộp đen, hắn muốn sống một cuộc sống mà mình mong muốn nên mới không ngừng tiến về phía trước. Hiện tại sự xuất hiện của Cao Hưng đã bày ra tất cả chân tướng trước mặt hắn, cái đầu người bị chặt xuống đó đã chứng minh tất cả.

Ý thức này của Hàn Phi có thể xuất hiện, đơn giản chỉ vì một âm mưu.

“Đây không phải là tương lai mà tôi muốn, cho nên tôi nhất định sẽ ngăn cản anh, làm hết sức của mình, cho dù có đầu rơi máu chảy, cho dù cuối cùng đồng quy vô tận cùng anh.”

Khi sương đen bốc lên, Hàn Phi cầm dao tái sinh, sức mạnh dồi dào ổn định tuôn ra từ trong nhân cách, tiêm vào cơ thể của hắn.

“Cao Thành?” Linh hồn đại diện cho tương lai nhìn Hàn Phi, gã hơi khẽ lắc đầu: “Không đúng, mày không phải Cao Thành, có một mắt xích đã xảy ra vấn đề.”

“Hộp đen ở trên người Phó Sinh, các người muốn bồi dưỡng ra một vật dẫn hộp đen mới. Để có thể thuận tiện trở thành chủ nhân đời tiếp theo của hộp đen, vì đạt được mục đích này, các người đã không ngần ngại phạm sát nghiệp vô biên.” Hàn Phi đã hiểu ra rất nhiều chuyện: “Phó Sinh, người trở thành không thể nhắc đến không thể ngăn cản được các

người. Ông ấy chỉ còn lại mảnh vụn ký ức nên quyết định đánh một canh bạc lớn, đi trước các người, chủ động giao hộp đen cho tôi, sau đó sẽ hoàn thành tái sinh trên cơ thể của tôi."

Đêm màu máu ở cô nhi viện đã khiến tiếng cười điên cuồng và Hàn Phi trở thành ứng cử viên thích hợp nhất cho chiếc hộp đen. Phó Sinh biết rằng mọi chuyện đã xảy ra, không thể thay đổi nên cũng đánh chủ ý lên người hắn.

Một kẻ điên có thể ra quyết định hủy diệt thế giới tầng sâu, hoàn toàn sẽ không màng đến tính mạng của một người, bởi vì ông ấy phải gánh vác sự an nguy của cả thành phố.

Nhưng Phó Sinh không bao giờ ngờ rằng Hàn Phi đã đưa ra lựa chọn khác với mình. Trong số tất cả những người sở hữu hộp đen, Hàn Phi là người duy nhất mở được cả hai mặt của hộp đen cùng một lúc.

Những con đường khác nhau khiến Hàn Phi nhìn thấy một kết thúc khác, ông ấy bắt đầu dần dần đào tạo hắn làm người kế thừa.

Điện thờ của Gương Thần là để Hàn Phi làm quen với điện thờ; điện thờ của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ là Phó Sinh đã dùng quá khứ của mình để ép hắn phát điên trong tuyệt vọng, cố gắng khiến hắn đưa ra lựa chọn giống như mình. Nhưng ông ấy không ngờ rằng hắn sẽ một mình chịu đựng mọi thứ trong tuyệt vọng như vậy; không chỉ bảo vệ tuổi thơ và gia đình của ông ấy, mà còn mang đến cho ông ấy sự ấm áp mà bản thân chưa bao giờ có được. Cũng bắt đầu từ điện thờ của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, thái độ của Phó Sinh đối với Hàn Phi đã hoàn toàn thay đổi.

Cùng với các bài kiểm tra về thế giới ký ức điện thờ, sau khi chính Phó Sinh cũng được Hàn Phi chữa lành và chuộc tội, ông ấy đã đưa ra lựa chọn cuối cùng.

Điện thờ của công viên vui chơi ban đầu vốn là Phó Sinh chuẩn bị cho nghi thức tái sinh của mình, nhưng cuối cùng lại trở thành nghi thức tiễn biệt ông ấy, tiếng cười điên cuồng và Phó Sinh đều không cướp được thể xác của Hàn Phi. Trong

điện thờ của công viên vui chơi, Hàn Phi thực sự trở thành chủ nhân của thể xác này và hộp đen.

Tiếng cười điên cuồng và Hàn Phi đã xóa bỏ rào cản, Phó Sinh cũng buông bỏ quá khứ, đặt hy vọng cuối cùng vào hắn.

Từ khi Hàn Phi tiến vào thế giới tầng sâu, cho đến khi kết thúc điện thờ của công viên vui chơi, trông có vẻ như hắn đã trải qua vô số chuyện kinh khủng, nhưng thực ra, những gì hắn trải qua chỉ là cuộc đời của Phó Sinh.

Những người quản lý tòa nhà cũ và mới hoàn thành bàn giao cuối cùng tại điện thờ của công viên vui chơi, mọi dấu vết của Phó Sinh đều bị xóa. Ngoại trừ Hàn Phi, phần còn lại của thế giới sẽ dần lãng quên ông ấy, hắn cũng sẽ gánh vác mọi trách nhiệm của ông.

Lửa đen hận ý bùng cháy sau lưng Hàn Phi, những cỗ hận ý từ trong vực sâu tham lam bò ra, bọn chúng run rẩy trước mặt ngụy thần, nhưng trong đáy mắt lại mang theo sát ý hung hãn.

“Tôi sẽ không đi theo con đường của Phó Sinh hủy diệt thế giới tầng sâu, cũng sẽ không để cho các người nô dịch hiện thực, giữa cứu chuộc và hủy diệt hắn là sẽ tồn tại một sự cân bằng.”

Thế giới tầng sâu có Mộng, Cánh Bướm, Mười Ngón, những ác ý thuần khiết như vậy, nhưng cũng có những nạn nhân như Khóc hay Ứng Nguyệt. Có người trở thành tuyệt vọng trong tuyệt vọng, nhưng có người vẫn cố gắng tìm kiếm hy vọng trong tuyệt vọng.

Ít nhất theo quan điểm của Hàn Phi số lượng linh hồn trong thế giới tầng sâu sẵn sàng nắm bắt hy vọng nhiều hơn nhiều so với ác ý thuần túy. Thế giới tầng sâu không phải là hết thuốc chữa, chỉ là ở đây đã tích lũy quá nhiều tuyệt vọng và cảm xúc tiêu cực, cần được chữa lành và khai thông.

“Cứu được thì cứu, phải giết thì giết, đây chính là ý nghĩa của hộp đen trong tay tôi.”

Dòng thời gian bên trong tòa nhà cấm thay đổi, kim đồng hồ trên tường không ngừng lắc lư, dung dịch dinh dưỡng trên

mặt đất nhanh chóng biến mất, lớp da tường nứt ra, các lớp bụi bắt đầu xuất hiện trên thiết bị.

Nhân cách của Hàn Phi thức tỉnh đến giới hạn đã ảnh hưởng đến các quy tắc của tòa nhà cấm, tham lam vô tận muốn nuốt chửng mọi thứ ở đây.

"Vĩnh Sinh!"

Ở tầng dưới cùng của cao ốc Vĩnh Sinh, Hàn Phi đã triệu hồi quỷ quái mạnh nhất Vĩnh Sinh bị giam cầm trong thế giới cực ác!

Biển máu sền sệt dâng trào, tầng hầm 19 rất nhanh đã trở thành một bộ phận của nhà máy máu thịt. Một tượng thần máu thịt khổng lồ chui ra từ biển máu, trên người nó có mọc những đường vân thần bí, bất kỳ thế lực nào cũng rất khó có thể hoàn toàn tiêu diệt được. Thứ này chính là hận ý mạnh nhất mà Hàn Phi từng thấy.

Các quy tắc vô hình bao trùm tòa nhà cấm đã bị Vĩnh Sinh làm ô nhiễm, lửa đen của tất cả hận ý đều trộn lẫn với dã tâm của Hàn Phi và Cao Thành. Tham lam của bọn họ đã đốt cháy cao ốc Vĩnh Sinh, hủy hoại hoàn toàn ngày mong đợi nhất của Cao Hưng.

"Tương lai mà anh hy vọng nhìn thấy sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, anh cũng chỉ có thể nằm mơ giữa ban ngày trong điện thờ của chính mình thôi."

Tất cả các thiết bị gần tượng thần Vĩnh Sinh đều biến thành máu thịt. Hận ý khủng khiếp nhất này đã khơi dậy biển máu, đập vào thiết bị mộng đen đã ngừng hoạt động.

Những con quái vật trong ác mộng chạy trốn tứ phía, biển máu tràn vào mộng đen, làm loãng khí tức của không thể nhắc đến trên cơ thể Cao Hưng.

Hai gò má mờ mịt của gã hiện rõ, đó là một khuôn mặt rất bình thường, hai mắt bị một mảnh vải đen che lại, biểu cảm bi thương sa sút.

"Mày muốn giết tao trong chính điện thờ của tao?"

Linh hồn đại diện cho tương lai của Cao Hưng há miệng ra, mỗi lời gã nói ra đều có thể ảnh hưởng đến thế giới ký ức điện thờ. Chỉ cần gã mở miệng tất cả hận ý bên này của Hàn Phi đều sẽ yếu đi, nhưng dù sao thì gã cũng không phải là Cao Hưng, tác động đến điện thờ cũng hạn chế.

Tên của những người chết hiện lên trên cơ thể của Cao Hưng, tất cả những người bị Cao Hưng giết đều trở thành sức mạnh của gã. Những cái tên dày đặc, giống như những hình xăm đáng sợ nhất trên thế giới.

"Tao đã phạm phải tội không thể tha thứ đấy, nhưng ai có thể trừng phạt tao? Chỉ dựa vào mày à?"

Cao Hưng cười một cách không kiêng kỵ, gã giơ hai tay lên, những tội ác đó đan xen vào nhau thành một bầu trời màu đen.

Sau khi tượng thần Vĩnh Sinh bị Cao Hưng tóm lấy, tội danh bắt đầu xuất hiện trên bức tượng, máu thịt từng chút một vỡ vụn. Trong cơ thể Vĩnh Sinh dường như có vô số giọng nói, bọn họ trút nỗi oán hận vô bờ bến lên trên người Vĩnh Sinh.

"Con người là thứ xấu xa nhất trên đời, bất kỳ sinh vật nào cũng đẹp đẽ hơn con người. Mày xem, tao chỉ cho những nạn nhân này một cơ hội rất nhỏ, bọn chúng đã bắt đầu trả thù như điên những người không liên quan. Những linh hồn thật xấu xa, những nhân tính thật bẩn thỉu!"

"Anh vừa mắng nhân tính xấu xa, lại vừa muốn có được tình yêu và sự chấp thuận của mẹ mình. Thực ra, hầu hết mọi người trên thế giới này đều không xấu, mọi người chỉ xấu với anh mà thôi." Phía sau Hàn Phi, có một đôi mắt khổng lồ đang từ từ mở ra.

Cao Thành chiếm được đôi mắt kí ức của Cao Hưng, sau đó lại hòa giải với bố mẹ ruột của mình. Lấy được mắt chuộc lỗi ở bệnh viện mắt số 3, Cao Thành bây giờ đã có đủ tư cách để cạnh tranh với Cao Hưng giành quyền kiểm soát điện thờ!

"Hoa song sinh, vận mệnh đan xen gắn liền với nhau, một bông hoa sẽ hút hết chất dinh dưỡng của bông hoa kia, nở rộ

một mình. Cao Hưng, hoa linh hồn của anh sẽ khô héo vào ngày hôm nay."

Trong thế giới ký ức điện thờ này Cao Thành là người hận ghét Cao Hưng nhất. Gã bị Cao Hưng bắt trong điện thờ, chịu đựng vô số năm tra tấn hành hạ, cho đến khi Hàn Phi đến, gã thà từ bỏ thể xác của mình, cũng phải kéo Cao Hưng cùng xuống địa ngục. Bây giờ gã chỉ còn một bước nữa để thực hiện ước mơ của mình.

Huyết lệ chảy ra, những vết nứt xuất hiện trên mặt đất và bầu trời của thế giới ký ức điện thờ. Những vết nứt đó vừa vặn tương ứng với những khoảng trống trên điện thờ.

Linh hồn đại diện cho tương lai của Cao Hưng phát hiện mình có thể huy động càng ngày càng ít sức mạnh, nụ cười trên mặt thu lại, hai tay sờ sờ tấm vải đen bịt mắt.

"Cẩn thận!" Số 2 đột nhiên hướng mọi người hô to, không thể nhắc đến này đã nhận thức trước được nguy hiểm.

"Vận mệnh vĩnh viễn không như ý muốn của tao, mọi thứ đều chống lại tao, mỗi người nhìn thấy tao đều muốn bắt nạt. Bố mẹ muốn móc mắt của tao cho con nhà người khác; hàng xóm vu khống tao là kẻ trộm; bạn cùng lớp gọi tao là đồ con hoang; thầy cô không bao giờ nói giúp thay. Tao chưa bao giờ dựa dẫm vào bất cứ ai trên thế giới này, vì vậy chúng mày cũng đừng bao giờ nghĩ đến việc muốn tao yêu bất cứ điều gì. Động lực duy nhất để hỗ trợ sự tồn tại của tao chính là tự tay tiêu diệt chúng mày, nghiền nát nơi tồi tệ này từng chút một, trắng trợn chà đạp và phỉ nhổ nó."

Tấm vải đen bịt mắt được tháo ra, trong đôi mắt của khuôn mặt đó ẩn chứa một điện thờ.

Không giống như những điện thờ mà Hàn Phi đã nhìn thấy trong thế giới ký ức này, điện thờ trong mắt Cao Hưng được tạo thành từ những xác chết, tất cả những người đã bắt nạt gã đều được dùng làm vật liệu để tạo ra điện thờ.

Điện thờ của không thể nhắc đến khác quỷ dị cường hãn thần bí, trong khi điện thờ của Cao Hưng tràn ngập sát khí và dục vọng hủy diệt. Khí tức khủng khiếp đó toát ra từ trong mắt

của Cao Hưng, quỷ quái và người sống mà gã nhìn thấy đều sẽ bị tách rời trong nháy mắt, cơ thể bị chia năm xe bảy, ngay cả hận ý cũng không ngoại lệ.

"Đây là năng lực của không thể nhắc đến! Một đời của Cao Hưng bị xâu chuỗi bởi tội nghiệp và sát ý! Linh hồn tượng trưng cho tương lai của gã đang sử dụng năng lực được mượn từ bản thể!" Số 2 không thể ở trong điện thờ của người khác sử dụng quá nhiều lần năng lực của mình. Điều này sẽ gây ra tổn thương không thể chữa khỏi cho cơ thể nó, nhưng hiện giờ nó đã không còn lựa chọn nào khác.

Số 2 chộp lấy sợi xích vận mệnh của Cao Hưng, sau đó đi đến nơi mà những đứa trẻ lớp 7 đang ẩn nấp. Những đứa trẻ có mã số sau 20 không có hiệu quả chiến đấu quá cao, bọn chúng ở cách chiến trường rất xa.

"Xin lỗi, đây là việc tôi buộc phải làm." Số 2 đặt sợi xích vận mệnh của Cao Hưng vào trong tay một người phụ nữ, người phụ nữ đó khoác áo bào đen, vẫn luôn nhìn về phía Cao Hưng: "Gã là con trai ruột của bà, tôi kết nối vận mệnh của hai người lại với nhau, những sai lầm mà gã mắc phải có thể bà sẽ phải bù đắp."

Chương 932: Thần mới Hàn Phi

Mẹ của Cao Hưng là người duy nhất trên thế giới này vẫn còn yêu gã. Cho dù cả thế giới đều cho rằng gã là một tên khốn không thể tha thứ, thì người mẹ vẫn sẽ yêu gã như cũ.

Điểm này số 2 và những đứa trẻ khác cũng có thể cảm nhận được rõ. Cho đến tận thời khắc này, mẹ của Cao Hưng vẫn dành một tình yêu sâu đậm cho gã, trong đôi mắt nhìn về gã không có thù hận mà chỉ có hối hận.

Là một người mẹ, bà không thể bảo vệ con của mình, khiến con của mình phải chịu nhiều đau khổ đến thế, cuối cùng trở thành một tên điên hoang tưởng.

Lúc này Cao Hưng càng biểu hiện ra điên cuồng bao nhiêu, thì trái tim của người mẹ càng đau đớn dày vò bấy nhiêu.

Nắm lấy xiềng xích của vận mệnh, người phụ nữ cởi bỏ chiếc áo bào đen: "Tôi phải làm như thế nào?"

"Tất cả năng lực của tôi đều có liên quan đến vận mệnh, tôi sẽ liên kết vận mệnh của hai mẹ con bà lại với nhau, thông qua việc giết chết bà để hủy diệt gã ta." Số 2 không lừa gạt mẹ của Cao Hưng: "Chắc hẳn bà cũng biết Cao Hưng đã làm ra những chuyện gì, đơn giản giết chết gã như thế này, thực ra đã là kết thúc tốt nhất rồi."

Thấy mẹ của Cao Hưng không chịu buông sợi xích, số 2 ra hiệu cho những đứa trẻ tránh xa nơi này ra, xiềng xích vận mệnh trong tay nó và bà ấy dần hiện lên ánh sáng màu máu.

Không cần số 2 điều khiển, xiềng xích vận mệnh đó xuyên qua trái tim mẹ của Cao Hưng. Với tư cách là hận ý đặc biệt nhất trong điện thờ, linh hồn mẹ của Cao Hưng không có chút tạp chất nào, lửa đen trong trái tim bà cũng hoàn toàn khác với những hận ý khác.

Người phụ nữ này chưa bao giờ oán hận bất cứ ai, bà đã trở thành quỷ bởi vì tình yêu thuần túy.

Trên chiến trường phía xa, Cao Hưng và Cao Thành gần như đồng thời cảm nhận được điều gì đó, hai người bọn họ đưa ra phản ứng hoàn toàn giống nhau cùng một lúc.

Bỏ mặc đối thủ, lao về phía mẹ của mình.

Hàn Phi có thể cảm giác được khí tức của Cao Hưng đột nhiên yếu đi một chút. Còn đang kinh ngạc không biết chuyện gì xảy ra thì hắn nhìn thấy số 2 và mẹ của Cao Hưng.

Khi xiềng xích của vận mệnh bị nhuộm đỏ, linh hồn mẹ của Cao Hưng cũng đứng trên bờ vực sụp đổ.

"Số 2?!"

Nhà máy máu thịt khổng lồ mở rộng ra tứ phía, Hàn Phi lao như điên về phía số 2. Mẹ của Cao Hưng không làm gì sai hết, bà chính là người vô tội nhất trong thế giới ký ức điện thờ này.

Hàn Phi cũng muốn giết Cao Hưng, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không bao giờ lấy mẹ của gã ra làm tế phẩm, người phụ nữ này cũng đã từng giúp hắn.

Số 2 không ngờ Hàn Phi lại tới, trong kế hoạch của nó, hắn nên nhân cơ hội này toàn lực công kích Cao Hưng mới đúng.

"Thầy cũng muốn ngăn cản em?"

Cao Hưng, Cao Thành và Hàn Phi, cả ba người đều không muốn người phụ nữ đó bị giết. Ánh mắt của số 2 phức tạp, nó không cưỡng chế ra tay, mà trao xiềng xích vận mệnh cho mẹ ruột của Cao Hưng.

"Sợi xích nằm trong tay bà, lựa chọn cũng giao cho bà, nếu như bà muốn cứu tất cả mọi người trên thế giới này, để bi kịch không còn tái diễn, vậy thì hãy giết chết Cao Hưng; nếu như bà sợ hãi cái chết, muốn tiếp tục như này, vậy thì bà không cần làm bất cứ chuyện gì hết." Lui về phía xa, số 2 liếc mắt nhìn Hàn Phi một cái rồi rời đi. Trước đây nó cũng đã từng dùng ánh mắt tương tự nhìn số 0. Số 0 sở hữu nhân cách chữa trị, thường sẽ làm ra một số chuyện ngu xuẩn không có lợi cho bản thân mình.

Sợi xích vận mệnh kết nối Cao Hưng với mẹ của gã, trên thế giới này, bọn họ chỉ còn lại nhau, huyết mạch tương thông,

vận mệnh ràng buộc.

Người thân yêu nhất, nhưng lại phải cầm dao lên chém nát.

Mẹ của Cao Hưng khẽ giơ sợi xích lên, bà nhìn thấy hai đứa trẻ đang chạy về phía mình. Bất kể là Cao Hưng, hay là Cao Thành, thì trong lòng bà đều là con của mình. Bà yêu thương bọn họ, muốn dùng cả đời mình để bù đắp cho bọn họ, nhưng lại hoàn toàn không thể làm được.

Ngọn lửa đen do tình yêu trong tim biến thành, bị xiềng xích của vận mệnh xuyên thủng, ngọn lửa đung đưa tượng trưng cho linh hồn mẹ của Cao Hưng.

Sau một lát do dự, người mẹ đã đưa ra quyết định.

Lửa đen đang cháy dần dần tan biến, bà muốn buông bỏ chấp niệm và tình yêu, bà muốn mang theo đứa con của mình rời khỏi thế giới đầy đau thương này.

Cao Hưng đã làm quá nhiều chuyện điên rồ, nếu gã còn sống sẽ có nhiều người bị tổn thương hơn nữa. Mẹ của Cao Hưng đã nhìn thấy quá nhiều bi kịch trong thế giới ký ức điện thờ này, để mặc gã không quản, mọi thứ trong thế giới ký ức điện thờ sẽ biến thành hiện thực.

"Mẹ cũng muốn phản bội con? Mẹ cũng muốn giết chết con!" Xiềng xích vận mệnh kéo dài từ trái tim của Cao Hưng được kết nối với mẹ của gã. Khi gã nhìn thấy mẹ ruột của mình chuẩn bị dập tắt lửa đen mà mình ban cho, trong đôi mắt đẹp nhất thế gian hiện lên sát ý vô biên: "Con đã cho mẹ một nửa thế giới, khắc mẹ vào bên trong điện thờ, để tương lai của con đều là hình bóng của mẹ, sao mẹ lại đối xử với con như vậy!"

Người mẹ kết nối với vận mệnh của gã nguyện ý lấy cái giá là hồn phi phách tán, để mang gã rời đi. Cùng với linh hồn của mẹ Cao Hưng đang tiêu tan đi từng chút một, điện thờ trong mắt gã cũng mờ đi, năng lực của gã đã bị ảnh hưởng.

Cao Hưng muốn thoát khỏi gông cùm của xiềng xích màu máu đó, nhưng cho dù gã có cố gắng thế nào đi chăng nữa, có một điều không bao giờ thay đổi được. Đó là một người không

thể thay đổi được cha mẹ ruột của mình, không có mẹ, gã cũng sẽ không tồn tại.

"Các người, các người, đều đáng chết!" Thế giới của Cao Hưng bắt đầu sụp đổ, gã hoàn toàn phát điên rồi, đối với người mẹ yêu mình nhất cũng lộ ra sát ý nồng đậm.

Vào ngày tồi tệ nhất này, mọi thứ của Cao Hưng đều bị phá hủy, không còn bất cứ thứ gì thuộc về con người nữa.

Điện thờ trong mắt chảy ra máu, những xác chết tạo nên điện thờ đều nhe nanh múa vuốt, một thế giới tàn khốc đẩy xác chết bò ra khỏi đôi mắt của Cao Hưng. Nắm lấy sợi dây xích nối liền với mẹ của mình, gã dùng đôi mắt bị điện thờ chiếm giữ nhìn mẹ.

Cao Hưng đã sử dụng một năng lực không thể nhắc đến với mẹ của mình, nhưng gã không thể thoát khỏi xiềng xích của vận mệnh, vì vậy muốn giết bà trước khi bà gây thêm tổn hại lớn hơn cho mình!

Cùng lúc Cao Hưng mở mắt ra, đôi mắt của thần linh mà Cao Thành chiếm giữ đã xuất hiện trước mặt người mẹ. Cao Thành là người được hưởng tất cả tình yêu thương và sự chăm sóc của mẹ nên nguyện ý dùng tính mạng của mình để đánh đổi mạng sống cho mẹ. Mặc dù bản thân cũng biết người phụ nữ đứng sau lưng không phải là mẹ ruột của mình, nhưng trong lòng gã cũng rất rõ, chính là người phụ nữ dịu dàng đó đã nói cho gã biết vẻ đẹp của thế giới. Cao Thành là một người mù, đối với gã mà nói, người mẹ đó chính là tất cả những màu sắc trong thế giới của mình.

Hoa song sinh nở, bốn mắt hướng vào nhau.

Vận dụng sức mạnh của điện thờ mà mình đã cướp được, Cao Thành muốn chống lại sát ý của không thể nhắc đến: "Tôi đã lấy đi vận mệnh của anh, anh có thể trả thù tôi bao nhiêu tùy ý, nhưng đừng làm tổn thương mẹ."

Đôi mắt thần linh chảy ra huyết lệ dần mất đi màu sắc. Cao Thành bị năng lực không thể nhắc đến tấn công trực diện, ký ức của gã bắt đầu tiêu tan, trên linh hồn xuất hiện một số

lượng lớn vết thương mưng mủ, mọi thứ gã sở hữu đều bị xé nát bởi cỗ sát ý kinh người đó.

Số 2 cũng là không thể nhắc đến, còn không dám đối đầu trực diện với năng lực của Cao Hưng, chứ đừng nói là Cao Thành.

"Có một điều kiện tiên quyết để Cao Hưng sử dụng năng lực của mình, đó là buộc phải bị gã nhìn thấy mới được." Hàn Phi phát hiện ra một điểm rất quan trọng. Vừa rồi vì để giết chết mẹ của mình, Cao Hưng đã xoay người sử dụng năng lực, để lộ sau lưng của mình ra. Khoảnh khắc đó áp lực của Hàn Phi đã giảm bớt đi rất nhiều.

Cùng phát hiện ra còn có số 1, hắn và số 3 đã xuất hiện ở phía bên kia của Cao Hưng.

"Nếu ra tay cùng một lúc, chỉ một bên sẽ bị tấn công."

Nắm lấy dao tái sinh, tất cả tội ác tích tụ trong thế giới cực ác đều đổ vào thân thể Hàn Phi, tất cả hận ý đều được giải phóng ra ngoài. Trốn trong biển sương mù, Hàn Phi giơ dao lên.

Số 3 phát ra tiếng cười cuồng loạn và số 1 cũng đã sẵn sàng, mọi người ngầm hiểu ý nhau, lao về phía Cao Hưng với tốc độ nhanh nhất.

Người có thể đi đến bước này, thì không có ai còn sợ hãi cái chết nữa. Bọn họ đều đã trải qua quá nhiều chuyện còn đáng sợ hơn so với cái chết.

Bị sát ý làm cho đầu óc mê muội, mất vài giây Cao Hưng mới cảm thấy có gì đó không ổn. Mặc dù chỉ có vài giây nhưng cũng đủ để đám người Hàn Phi hoàn thành vòng vây.

Cao Hưng tác động lên sợi dây xích vận mệnh trên cơ thể mình. Gã muốn sử dụng năng lực của không thể nhắc đến lên những người khác, nhưng Cao Thành biết mình sẽ chết, nên vào lúc này đã nổ tung đôi mắt của thần linh, ôm chặt lấy Cao Hưng.

Thân rễ của hoa song sinh quấn vào nhau, sát ý trong mắt Cao Thành không yếu hơn bao nhiêu so với Cao Hưng, hai

người bọn họ đều quá muốn dồn đối phương vào chỗ chết.

"Chỉ cần tin tưởng, kỳ tích sẽ luôn xảy ra." Bước vào mộng đen, một lần nữa số 1 đấm thẳng vào trái tim của Cao Hưng.

Hàn Phi trong biển sương tập trung tất cả sức mạnh của hận ý, tay cầm dao chém vào cổ của Cao Hưng. Lưỡi dao sáng chói đó đã chiếu sáng toàn bộ thế giới ký ức điện thờ.

Các quy tắc và trật tự của tòa nhà cấm sụp đổ, mặt đất ở tầng hầm 19 của cao ốc Vĩnh Sinh nứt vỡ, những sợi dây thừng màu đỏ lần lượt rơi xuống, vợ của Cao Hưng cuối cùng cũng mỉm cười. Hận ý thực sự bị mắc kẹt trong điện thờ không còn che giấu nữa, cô ta biến tất cả sự sợ hãi và oán hận trong lòng đối với Cao Hưng thành lưỡi dao sắc bén, cố gắng đâm vào đầu của gã.

Bị mọi người liên thủ ép vào đường chết, biểu tình trên mặt Cao Hưng có phần cứng ngắc: "Đây vốn dĩ là ngày mà tôi mong chờ nhất, không ngờ lại biến thành ngày tồi tệ nhất. Không đúng, khi tôi còn sống, mỗi ngày trôi qua đều tồi tệ như vậy."

Vào giây phút cuối cùng, đôi mắt của Cao Hưng không nhìn đi nơi khác, tất cả sát ý của gã đều tập trung trên người Cao Thành.

"Nếu như không có mày, lẽ ra tất cả hạnh phúc đều là của tao. Chính mày đã lấy đi mọi thứ của tao, cuộc sống, vận mệnh, và gia đình của tao."

Linh hồn đại diện cho tương lai của Cao Hưng nhìn chằm chằm Cao Thành, hai người quấn lấy nhau đến chết, không ai buông tay.

Điện thờ ẩn giấu trong mắt Cao Hưng rực lên tia sáng màu máu, cửa thần mở ra, tất cả sát nghiệp được cất giữ trong đó cuối cùng dồn hết vào cơ thể Cao Thành, chết đến nơi gã cũng phải hủy diệt Cao Thành.

"Tao muốn hủy diệt cái thế giới ghê tởm này, nếu như không làm được, vậy thì tao sẽ giết hết những kẻ đã ghê tởm tao. Nếu như vẫn không làm được, vậy thì tao sẽ lùi một bước, giết chết mày, khiến cho mày hồn phi phách tán!"

Nắm đấm của nhân cách kỳ tích xuyên qua trái tim của Cao Hưng, dao tái sinh đã khiến gã đầu lìa khỏi cổ, cái đầu lăn xuống và linh hồn bị chính vợ của gã nghiền nát.

Phân hồn cuối cùng của Cao Hưng, linh hồn đại diện cho kỳ vọng của gã về tương lai cuối cùng đã tiêu tan.

Điện thờ ẩn giấu trong mắt của gã xuất hiện ở tầng dưới cùng của cao ốc Vĩnh Sinh, hô ứng với điện thờ vận hành bên trong thiết bị mộng đen.

Sau khi giết chết ba hồn của Cao Hưng, điện thờ ký ức của gã hiện đang ở giai đoạn không chủ. Người ban đầu vốn thích hợp nhất để trở thành chủ nhân của điện thờ là Cao Thành cũng đã bị Cao Hưng giết chết.

Linh hồn của hai đứa trẻ biến thành bong bóng đủ màu sắc dưới ánh mặt trời. mẹ của Cao Hưng ngồi thẫn thờ trên mặt đất, xiềng xích đẫm máu trong tim đã đứt lìa.

“Cao Thành đã đưa ra lựa chọn của mình, bà đã bảo vệ anh ấy cả đời, anh ấy cũng muốn bảo vệ bà một lần.” Hàn Phi có thể cảm nhận được, tất cả mọi thứ có liên quan đến Cao Thành trong não vực đều đã tiêu tán. Đứa trẻ đó đã hồn phi phách tán dưới năng lực của không thể nhắc đến.

Thời gian mà hắn ở bên cạnh Cao Thành cũng không dài, nhưng có thể nói ngoài mẹ của Cao Hưng ra, hắn là người hiểu Cao Thành nhất.

Cho dù bị thần linh và thế giới chống đối, Cao Thành vẫn đứng lên phản kháng hết lần này đến lần khác, giống như một kẻ ngốc vụng về, ngoan cố đối đầu với thần linh.

“Ba hồn của Cao Hưng đã tiêu tán, nhưng bản thể của gã vẫn còn ở trong hiện thực, chỉ cần có thể chiếm được điện thờ, tiếp theo có thể thực sự giết chết gã rồi.” Số 2 cũng mở miệng nói: “Một thần mà mất đi điện thờ, không đáng sợ.”

Nhìn thiết bị mộng đen vẫn còn đang vận hành, Hàn Phi cầm dao tái sinh tiến lên. Xé tấm vải đen trên điện thờ ra, hắn vung dao về phía bức tượng máu thịt!

Trên thế giới này không ai có thể ngăn cản được hắn nữa, lưỡi dao hướng tới đâu, tà ác đều lui tới đó.

Những tiếng la hét vang lên, điện thờ chính của Cao Hưng đã bị phá hủy. Những đứa trẻ lớp 7 đã chuẩn bị sẵn để di chuyển tượng thần của tiếng cười điên cuồng vào trong điện thờ tội lỗi máu thịt.

Cao ốc Vĩnh Sinh bắt đầu sụp đổ, lấy tòa nhà cấm này làm trung tâm, toàn bộ thế giới ký ức điện thờ bắt đầu trải qua những thay đổi mạnh mẽ!

Sau khi phá hủy điện thờ, Hàn Phi cũng nghe thấy nhắc nhở của hệ thống.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ chính của điện thờ rank C — ngày tồi tệ nhất!"

"Phá hủy tất cả các tượng thần bên trong cao ốc Vĩnh Sinh, phá hủy điện thờ cuối cùng của thần linh, tìm ra nguyên nhân của thảm họa và chân tướng bị che giấu, bây giờ chắc là bạn đã hiểu, tất cả vận mệnh cuối cùng đều chỉ vào bạn. Bạn là thảm họa, cũng là hy vọng."

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã nhận được gấp ba lần phần thưởng kinh nghiệm, nhận được một lần cơ hội mang quỷ quái trong điện thờ ra ngoài! Bạn đã nhận được sự chấp thuận của Cao Thành trong nhiệm vụ, chúc mừng bạn đã kế thừa thành công nhân cách tham lam hoàn chỉnh! Nhân cách này sẽ thực sự trở thành một phần của bạn, có thể mang ra khỏi thế giới ký ức điện thờ. Sau khi chết Cao Thành nguyện ý lấy tất cả mọi thứ ban tặng cho bạn, hy vọng bạn có thể chăm sóc cho mẹ của anh ấy thật tốt!"

"Nhân cách tham lam (thức tỉnh tám lần): Dã tâm và tham lam cháy bỏng của bạn cuối cùng sẽ nuốt chửng mọi thứ! Để tương lai như ý muốn của bạn!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Cấp độ của bạn đã tăng lên! Thuộc tính tự do +1!"

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Cấp độ của bạn đã tăng lên! Thuộc tính tự do +1!"

Cao Thành là linh hồn tồn tại thực sự, là bông hoa song sinh cùng với Cao Hưng, hiện tại gã đã biến mất cùng với ba hồn của Cao Hưng rồi.

“Một ngày nào đó, có khi nào mình cũng sẽ giống như bọn họ không.” Hàn Phi nhìn về phía thi thể còn sót lại của Cao Hưng, cái đầu của mình vẫn còn ở đó: “Mình là thảm họa, cũng là hy vọng…”

Chương 933: Nhân cách thức tỉnh chín lần

Hộp đen nằm trong tâm trí của Hàn Phi, hắn là chìa khóa mở ra thảm họa, cũng là hy vọng ngăn chặn thảm họa bùng phát.

Những người biết chân tướng sau này có lẽ sẽ có thái độ khác nhau đối với Hàn Phi. Có người muốn liều lĩnh giết chết hắn, có người lại muốn dốc toàn lực giúp đỡ hắn.

Nhẹ nhàng nhấc đầu của mình lên, Hàn Phi mở vực sâu tham lam ra. Hắn đem đầu lâu, thiết bị mộng đen và mảnh vỡ tàn hồn còn lại cuối cùng của Cao Hưng, toàn bộ đều nuốt xuống.

Nhân cách tham lam đã đạt đến cực hạn thức tỉnh tám lần đã hoàn thành bước đột phá cuối cùng. Hàn Phi đập tan xiềng xích của thế giới này, trở thành người duy nhất trong thành phố này thức tỉnh chín lần.

Vực sâu tham lam đã hoàn toàn chuyển hóa thành thế giới cực ác, vô số tội danh ghi dấu trên người Cao Hưng đã dung nhập vào não vực của hắn. Tất cả tội nghiệt mà Cao Hưng tích lũy đã trở thành một phần trong nhân cách tham lam của hắn.

Não vực của hắn gần như trở thành một thế giới điện thờ thứ hai, toàn bộ quá trình đột phá giống như hận ý trở thành không thể nhắc đến vậy, là một thay đổi về chất từ 0 thành 1.

“Chẳng trách Cao Hưng cài đặt giới hạn tối đa đối với thế giới ký ức điện thờ là tám lần thức tỉnh nhân cách. Não vực của con người sẽ căn cứ kí ức, trải nghiệm và tính cách của gã, lấy nhân cách của gã làm nền tảng, huyễn hóa thành một thế giới tinh thần hoàn toàn mới.”

Sau khi thảm họa xảy ra, quỷ quái giáng thế, nhưng con người cũng không phải hoàn toàn là không có năng lực phản kháng.

Nhân cách thức tỉnh tám lần có thể chiến đấu chống lại hận ý, nhân cách thức tỉnh chín lần sẽ tiếp xúc với thế giới của không thể nhắc đến. Điểm then chốt nhất là thức tỉnh chín lần vẫn chưa phải là giới hạn của nhân cách.

Hàn Phi cẩn thận cảm nhận đường biên của nhân cách cách tham lam, thế giới cực ác của hắn đang ảnh hưởng đến vận hành của thế giới ký ức điện thờ. Hắn có thể cảm nhận rõ ràng tất cả tội ác và nghiệp chướng trong thành phố này.

"Đáng tiếc đây chỉ là trong thế giới ký ức điện thờ, nếu như sau khi rời khỏi điện thờ của Cao Hưng mà nhân cách tham lam vẫn còn cường đại như vậy, thì sẽ cực khủng khiếp."

Phân hồn của Cao Thành và Cao Hưng cùng nhau biến mất, thế giới ký ức điện thờ phát sinh thay đổi mang tính cơ bản.

Tất cả các tượng thần của Cao Hưng trên trái đất đều bị nứt vỡ, tượng thần của tiếng cười điên cuồng trở thành tín ngưỡng duy nhất trong thành phố này.

Không có sự ngăn cản của Cao Hưng, tiếng cười điên cuồng cũng thuận lợi chiếm giữ điện thờ cuối cùng của gã. Tượng thần máu thịt vốn thuộc về Cao Hưng dần dần biến thành bộ dạng của tiếng cười điên cuồng.

"Sao anh ta còn chưa tỉnh?" Hàn Phi và những đứa trẻ của lớp 7 có thể đi tới bước này, có một điều kiện tiên quyết, chính là tiếng cười điên cuồng hiến tế chính mình. Bây giờ ba hồn của Cao Hưng đã bị giết, theo lý mà nói, tiếng cười điên cuồng chắc là sẽ được tái sinh.

"Bên trong thế giới ký ức điện thờ vẫn còn lưu lại một số người và vật phẩm có liên quan đến Cao Hưng, chỉ khi giết chết tất cả những linh hồn tín ngưỡng Cao Hưng, mới có thể thực sự hoàn thành soán thần." Ánh mắt của số 2 nhìn Hàn Phi đã thay đổi. Nó chưa bao giờ cho rằng hắn có thể làm được đến bước này. Nhưng hắn đã dùng hành động thực tế chứng minh bản thân, hắn không thua kém số 0 là bao.

Hàn Phi gật gật đầu, soán thần đã thành công được 90%, phần còn lại chính là một cuộc dọn dẹp lớn.

Cuộc chiến giữa các vị thần tàn khốc hơn nhiều so với cuộc chiến của người thường, tất cả các linh hồn trong điện thờ đều sẽ bị liên lụy.

Nhấc điện thờ nơi cất giữ tượng thần của tiếng cười điên cuồng lên, những đứa trẻ lớp 7 bước vào hành lang, đi về phía trên mặt đất.

Sau cái chết của phân hồn Cao Hưng, cao ốc Vĩnh Sinh đã hoàn toàn thay đổi diện mạo. Khắp nơi đều là những cảnh tượng đẫm máu và tàn khốc do thảm họa bùng phát, đây là luyện ngục của nhân gian. Những cảnh tượng đẫm máu đó luôn nhắc nhở Hàn Phi, tuyệt đối không được để chuyện này xảy ra trong hiện thực.

Tất cả mọi thứ trong tòa nhà đang nhanh chóng lão hóa, các thành viên của Cục điều tra bên ngoài tòa nhà cũng đã phát hiện ra những điều bất thường. Cảnh giác cao độ, bọn họ nhìn chằm chằm vào lối vào chính của tòa nhà.

Tòa nhà cấm nơi không ai có thể thoát ra ngoài, hôm nay đã trở nên khác trước rồi.

Cánh cửa rỉ sét được đẩy ra từ bên trong, Hàn Phi kéo theo con dao tái sinh dẫn A Niên và những đứa trẻ lớp 7 đi ra ngoài. Bọn họ đã thay đổi thế giới, thay đổi vận mệnh của tất cả mọi người trong thế giới ký ức điện thờ này.

“Bắt đầu từ hôm nay, một kỷ nguyên mới sẽ đến.”

Khoảnh khắc Hàn Phi bước ra khỏi tòa nhà cấm, tiếng reo hò vang lên ở trung tâm khu A. Những người bị quỷ quái áp bức và bắt nạt cũng phát ra tiếng gầm của chính mình.

“Thần nô dịch thế giới đã bị giết, tương lai thuộc về chúng ta sẽ phát triển từ chính thi thể của nó.”

Mặt trời đang chiếu sáng, những đám mây bao phủ thành phố từ từ tan biến.

Ba cứ điểm lớn của những người sống sót đã lan truyền tin tốt lành khắp thành phố, Hàn Phi người đã thức tỉnh nhân cách tham lam chín lần đã trở thành thủ lĩnh mới.

“Ngày sinh nhật của Cao Thành và Cao Hưng đều là vào ngày kia. Trước khi bữa tiệc sinh nhật bắt đầu, chúng ta hãy hoàn thành nghi thức soán thần cuối cùng.”

Hàn Phi dẫn những người thức tỉnh nhân cách tám lần của ba cứ điểm lớn, bắt đầu thanh lọc toàn bộ thành phố. Hắn không hề đuổi cùng giết tận tất cả quỷ quái, mà có kế hoạch của riêng mình.

Trong hiện thực, để tạo ra một thế giới nơi người và quỷ cùng tồn tại là vô cùng khó khăn, cũng không có bất kì cơ hội thử sai nào. Vì vậy Hàn Phi muốn sử dụng điện thờ ký ức của Cao Hưng để biến tương lai tồi tệ nhất này thành một bản mẫu.

“Sớm muộn cũng có một ngày, mình cũng sẽ tìm được một điểm cân bằng giữa hiện thực và thế giới tầng sâu.” Trong lòng Hàn Phi đã có sẵn một kế hoạch: “Game [Cuộc sống hoàn hảo] là một đáp án dự phòng do Phó Sinh viết cho mình, ông lão lựa chọn phá hủy thế giới tầng sâu này chắc là cũng đã từng nghĩ lại.”

Trong thời gian tiếp theo, Hàn Phi và số 2 hợp tác để loại bỏ tất cả các thế lực tín ngưỡng Cao Hưng, vận chuyển tượng thần của tiếng cười điên cuồng đến tất cả các cứ điểm của người sống sót và các điểm tập trung quỷ quái.

Tiếng cười điên cuồng mỗi một phút đều đang biến hóa. Hàn Phi cũng không nhàn rỗi, hắn không biết bản thân sau khi rời khỏi thế giới điện thờ có thể mang theo bao nhiêu quỷ quái. Cuối cùng hắn quyết định đem phần lớn hận ý bị giam cầm cho Vô Thường ăn.

Quỷ quái yếu đuối bầu bạn với Cao Thành, cuối cùng đã trở thành con quỷ đáng sợ nhất trong thành phố, ngay cả vận mệnh và thần linh cũng dám chống lại.

Mọi thứ đã sẵn sàng cho đến ngày sinh nhật của thần linh.

Sau khi nhận được một lượng lớn tế máu, tượng thần của tiếng cười điên cuồng đã thay đổi vào ngày Cao Thành và Cao Hưng ra đời.

Vào ngày mà thần ra đời, thần mới bước ra từ trong tượng thần máu thịt. Tiếng cười cuồng loạn đó đã bóp méo cả thế giới, tất cả các quy tắc do Cao Hưng đặt ra đều bị sửa đổi, bầu trời vốn trong xanh cũng chuyển sang màu đỏ.

Những người sống sót từng hy vọng có một cuộc sống tốt đẹp hơn đều vô cùng sợ hãi, vị thần mới này dường như còn khát máu hơn cả vị thần cũ.

Hàn Phi tận mắt chứng kiến tất cả mọi thứ cũng có chút bất đắc dĩ. Tiếng cười điên cuồng xé nát thế giới ký ức điện thờ, sinh mạng mà hắn giáng xuống Cao Thành coi như cũng đã đi đến tận cùng.

Bên rìa thế giới ký ức điện thờ bắt đầu sụp đổ, nhưng linh hồn và hầu hết những người sống trong thế giới này vẫn sống sót. Tương lai mà Cao Hưng mong đợi hiện tại đang phát triển theo hướng mà Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng hy vọng.

Đứng lên từ tuyệt vọng nhất, đảo ngược vận mệnh, tiến tới một tương lai khác.

Thành phố đã thay đổi, bầu trời mãi mãi bao phủ trong màu máu, người và quỷ đều run rẩy sợ hãi, nhưng lần này bọn họ cần phải cùng nhau đối mặt với những điều chưa biết.

Tiếng cười điên cuồng từ trong điện thờ vang lên, vang vọng trong thế giới ký ức điện thờ. Trước mắt của Hàn Phi bắt đầu trở nên mơ hồ. Hắn loáng thoáng nhìn thấy thân ảnh của những đứa trẻ kia dung nhập vào trong tượng thần của tiếng cười điên cuồng. Chỉ có số 2 đứng ở trước mặt tiếng cười điên cuồng, rất nghiêm túc đang nói gì đó với anh ta.

Vào ngày sinh nhật của thần linh này, bản thể của Cao Hưng đã không xuất hiện. Tiếng cười điên cuồng hoàn thành soán thần, trở thành chủ nhân mới của điện thờ này.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống lần lượt không ngừng vang lên. Đây là lần đầu tiên Hàn Phi thành công thoát khỏi điện thờ của kẻ địch không thể nhắc đến.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ điện thờ rank C — Soán thần!”

“Soán thần (rank C): Giết chết Cao Hưng, trở thành thần mới!”

“Ý chí của Cao Hưng trong thế giới ký ức điện thờ đã hoàn toàn bị giết chết, bạn sẽ trở thành chủ nhân mới của điện thờ, có thể điều động sức mạnh của không thể nhắc đến trong điện thờ!”

“Chú ý! Khi bạn chọn sử dụng sức mạnh của không thể nhắc đến, bạn có thể vĩnh viễn không bao giờ có thể trở thành một con người nữa!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ điện thờ rank C — Hoa song sinh! Bảo vệ được tất cả 30 đứa trẻ của lớp trong thế giới ký ức điện thờ, không một ai bị chết, nhận được tình bạn của tất cả những đứa trẻ!”

“Bạn đã hoàn thành lời hứa với số 0! Bạn cũng sẽ nhận được lời hứa mà số 0 đã hứa với bạn — vĩnh viễn sẽ không bao giờ thay thế bạn!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã nhận được nhân cách tham lam thức tỉnh chín lần! Sau khi sở hữu nhân cách này, khi bạn bước vào một thế giới ký ức điện thờ nào đó lần đầu tiên, đều có thể đưa ba quỷ quái bị giam cầm trong nhân cách tham lam ra!”

“Chú ý! Tất cả quỷ quái sau khi rời khỏi thế giới ký ức điện thờ đều sẽ xuất hiện biến hóa, quỷ quái càng cường hãn biến hóa càng lớn! Mang đi quỷ quái hạng nhất cũng sẽ ảnh hưởng đến thực lực tổng thể của điện thờ! Hãy lựa chọn cẩn thận!”

“Chú ý! Nhân cách này vẫn còn những khả năng tiềm ẩn đang chờ được khám phá!”

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã giết hơn 10.000 tên côn đồ và ác quỷ trong thế giới ký ức điện thờ, đồng thời nhiều lần công kích không thể nhắc đến, ngay cả thần linh cũng dám trừng phạt, mức độ tương thích với nghề nghiệp hình phu đạt 100%! Có chuyển nghề thành nghề nghiệp ẩn đặc biệt — hình phu của không thể nhắc đến không!”

“Hình phu của không thể nhắc đến (nghề nghiệp ẩn đặc biệt): xét xử, hành hình, tất cả tai họa và tội lỗi đều là mục tiêu giết chóc của bạn. Tên của bạn không thể được nhắc đến trong đêm tối, bạn là hình phu của không thể nhắc đến.”

“Chú ý! Nghề nghiệp ẩn này do yêu cầu chuyển nghề cực kỳ nghiêm ngặt, trước level 50 cần tích cực tấn công linh hồn của không thể nhắc đến mới có thể thuận lời hoàn thành chuyển nghề!”

Ý chí của Hàn Phi được đánh thức, hắn nghe thấy nhắc nhở của hệ thống : “Trước level 50 tấn công không thể nhắc đến? Xem thường ai vậy? Có điều nghề nghiệp này hình như là có thể uy hiếp được không thể nhắc đến, đáng để lưu lại.”

Sau khi quyết định chọn hình phu làm nghề nghiệp thứ ba của mình, Hàn Phi cũng xem phần giới thiệu công việc chi tiết của hình phu.

“Đặc tính nghề nghiệp hình phu 1: Tất cả tội phạm và những người có động cơ bí mật sẽ đều cảm thấy sợ hãi khi đối mặt với bạn. Vũ khí của bạn sẽ trở nên sắc bén hơn trong quá trình hành hình, có thể dễ dàng tiêu diệt mọi tội nghiệt!”

“Đặc tính nghề nghiệp hình phu 2: Bạn có đôi mắt có thể nhìn thấu lòng người, khiến tất tội ác không che giấu được, nhận được thiên phú cao cấp quan sát; bạn sở hữu thể hồn cường tráng, đủ để đối mặt với bất kì nguy hiểm nào, thể lực +5!”

“Năng lực nghề nghiệp hình phu 1 — bắt tội: Tất cả những tội nhân bị bạn giết, tội nghiệt của bọn họ sẽ trở thành sức mạnh của bạn, những tội danh đó có thể khiến bạn phát huy sức mạnh vượt xa người thường!

“Năng lực nghề nghiệp hình phu 2 — chuộc tội: Những tổn hại mà bạn phải gánh chịu có thể được thay thế bằng những tội danh tích tụ, ý chí của bạn vững vàng đến mức không tội nghiệt nào có thể lay chuyển được.”

“Năng lực nghề nghiệp chỉ hình phu của không thể nhắc đến mới có — hành hình: Giải phóng sức mạnh của mọi tội

nghiệt, hành hình mục tiêu, năng lực này có hiệu quả đối với tất cả tội nhân bao gồm cả không thể nhắc đến trong đó!”

Bản thân Hàn Phi sở hữu dao tái sinh, nếu như cộng thêm sự phối hợp của hành hình, nếu ép quá, hắn thật sự sẽ dám chém cả không thể nhắc đến.

Sống trong thế giới tầng sâu lâu như vậy, Hàn Phi cũng biết rất rõ, bất kỳ năng lực nào có thể ảnh hưởng đến không thể nhắc đến đều là năng lực mạnh nhất, hắn rất hài lòng với nghề nghiệp hình phu này.

Mắt thấy sắp rời khỏi thế giới ký ức điện thờ, Hàn Phi vẫn còn một chuyện muốn làm. Hắn quyết định dùng phần thưởng đạt được sau khi hoàn thành nhiệm vụ chính điện thờ rank C, mang một quỷ quái từ trong thế giới ký ức ra.

Thực ra hắn có rất nhiều ứng cử viên, chẳng hạn như A Niên, Diêm Lam, hận ý bị giam cầm trong vực sâu tham lam, nhưng đến giây phút cuối cùng, hắn vẫn lựa chọn mẹ của Cao Hưng.

Hàn Phi sở hữu nhân cách tham lam thức tỉnh chín lần, có thể mang ba quỷ quái bị giam cầm ra, mà mẹ của Cao Hưng không phải là quỷ quái bị giam cầm. Ngoài ra, so với những người sống sót khác trong điện thờ, hắn cũng đã hứa với Cao Thành sẽ chăm sóc cho mẹ của gã thật tốt.

Lúc trước quỷ mẫu để cho Cao Thành nhìn thấy thế giới muôn màu muôn vẻ, nhưng hiện tại Hàn Phi cảm thấy nên để quỷ mẫu trở về thế giới bình thường, dù sao thì bản thể của Cao Hưng vẫn còn sống.

Chương 934: Đại quỷ và tiểu quỷ

Trên thế giới này, chỉ có mẹ của Cao Hưng là vẫn quan tâm đến gã, vì vậy đối với Cao Hưng mà nói, mẹ của gã là tồn tại đặc biệt nhất, mối quan hệ này vĩnh viễn cũng không thể chia cắt.

Khi Hàn Phi đưa ra quyết định xong, bên trong thế giới ký ức đang sụp đổ của điện thờ có một bóng đen vụt qua, có thứ gì đó đã bị tước bỏ mãi mãi.

Cùng lúc đó, não vực của Hàn Phi bắt đầu tan chảy, quỷ quái bị giam cầm trong vực sâu tham lam lại bị thế giới điện thờ hấp thụ một lần nữa.

"Đã đến lúc đưa ra lựa chọn rồi."

Nhân cách tham lam mà Hàn Phi kế thừa Cao Thành có thể mang ra ba quỷ quái. Đầu tiên hắn lựa chọn Vô Thường. Dưới sự rèn luyện không ngừng của hắn, Vô Thường từng là quỷ quái phổ biến nhất này đã ăn hết mấy hận ý, trở thành hận ý hàng đầu. Tiếp theo hắn lại chuẩn bị lựa chọn Vĩnh Sinh, nhưng đáng tiếc là Vĩnh Sinh quá mức cường đại, nếu mang ra nó sẽ trực tiếp làm lung lay nền móng của điện thờ. Để không ảnh hưởng đến tiếng cười điên cuồng, Hàn Phi đã đưa ra lựa chọn thứ hai là chọn Hình Phu và cô bé lạc đường trong thủy cung Biển Sâu.

Thật ra lựa chọn thế nào cũng không khó, phần lớn hận ý trong vực sâu tham lam đều đã bị Vô Thường ăn sạch. Chủ nhân hiện tại của điện thờ lại là tiếng cười điên cuồng, người cùng một nhà hà tất phải tranh giành đồ với nhau?

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã đưa ra lựa chọn cuối cùng! Quỷ quái của vực sâu tham lam mang ra khỏi điện thờ lần này đã xác định!"

"Vô Thường (hận ý hạng nhất): Nó là hóa thân của Cao Thành, bởi vì Cao Thành mà tồn tại, vĩnh viễn bảo vệ bạn trong ác mộng biến hóa vô thường. Bởi vì hận ý được bạn tự

tay nuôi dưỡng lớn lên, nên sau khi rời khỏi thế giới ký ức điện thờ sẽ không bị suy yếu, bảo lưu tất cả năng lực."

"Hình Phu (hận ý đặc biệt): Tương thích 100% với nghề nghiệp ẩn của bạn, nó đã nhận được tất cả tội nghiệp tích tụ trong vực sâu tham lam và thế giới cực ác, là một trong những hận ý đặc biệt nhất trong điện thờ."

"Con gái của biển sâu (hận ý): lửa đen bùng cháy trong biển sâu, cô bé đã từng được Cao Hưng cưu mang, hiện tại bạn đã trở thành chủ nhân của cô bé. Đừng để cô bé phải cảm thấy cô đơn nữa, khi bạn mang đến cho cô bé ánh sáng, nó cũng sẽ mang lại cho bạn sự ấm áp để báo đáp."

Cùng với sự rời đi của ba hận ý, não vực của Hàn Phi lại dung hợp với ký ức điện thờ, sức mạnh mà hắn có được từ thế giới ký ức điện thờ sẽ lại quay trở lại điện thờ.

Toàn bộ quá trình kéo dài rất lâu, chờ khi Hàn Phi mở mắt ra lần nữa, hắn đã trở lại bên trong tòa nhà chọc trời.

Tay chân của hắn bị cắm vào bức tường chịu lực của tòa nhà, xung quanh là thi thể của các nạn nhân, mà điện thờ được cấu thành từ máu thịt kia lúc này đang ở ngay trước mặt hắn.

Tấm vải đen bị gió tanh thổi đung đưa, tượng thần trong cửa thần đã không còn là Cao Hưng nữa, tượng thần máu thịt có khuôn mặt giống y hệt như Hàn Phi.

Tòa nhà chọc trời vốn bị Cao Hưng chi phối, bắt đầu từ thời điểm tiếng cười điên cuồng hoàn thành soán thần, tất cả các quy tắc đều đã được sửa đổi.

Sứ đồ tín ngưỡng Cao Hưng đều thất khiếu chảy máu, chết đột tử ngay tại chỗ, trận chiến quan trọng nhất ở tầng trên cùng cũng bị đảo ngược.

Mọi thứ đang chuyển biến theo chiều hướng tốt đẹp. Lần soán thần này rủi ro cực lớn, nhưng phần thưởng dành cho Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng lại vượt xa sức tưởng tượng.

Hàn Phi cộng tất cả điểm thuộc tính thu được từ thăng cấp vào thể lực, đồng thời hắn còn phát hiện ra một thứ mới được thêm vào trên bảng thuộc tính.

“Người chơi số 0000 đã sở hữu số lượng nhân cách 2!”

“Nhân cách tham lam (Chín lần thức tỉnh): Nhân cách cực hiếm, chỉ những người dã tâm điên cuồng nhất mới có một cơ hội thức tỉnh.”

“Nhân cách chữa trị (Thức tỉnh lần đầu): Nhân cách đặc biệt chỉ có một trong một triệu người. Trong mắt của rất nhiều người, bạn chính là liều thuốc chữa lành mọi nỗi đau trên thế giới, bạn chính là niềm hy vọng.”

“Chú ý! Sức mạnh của nhân cách có thể được sử dụng ở bất cứ đâu, chỉ cần bạn tin tưởng, bọn chúng sẽ tồn tại.”

Chỉ nhìn bảng thuộc tính, Hàn Phi không biết sức mạnh của nhân cách rút cuộc là gì, nhưng hắn cảm giác hệ thống dường như đang ám hiệu cho hắn. Sức mạnh của nhân cách không chỉ có thể sử dụng ở thế giới tầng sâu, mà trong hiện thực cũng có thể phát huy hiệu quả tương tự.

Chiếc rìu khổng lồ bổ đôi “cọc người sống” của tòa nhà chọc trời. Hình Phu tính tình nóng nảy cõng điện thờ trên lưng mở ra một khoảng trống cho Hàn Phi; theo sát phía sau là Vô Thường toát ra khí tức khủng khiếp và cô bé. Ba hận ý bọn họ bảo vệ Hàn Phi ở trung tâm, cuối cùng mới là Đại Nghiệt bị tiếng cười điên cuồng ném ra khỏi điện thờ đáng thương đi sau. Nó cảm thấy Hình Phu đã chiếm chỗ của mình, rất ủy khuất, nhưng nó không nói.

Bên cạnh Đại Nghiệt là một người mẹ yếu ớt. Sau khi rời khỏi thế giới ký ức điện thờ, mẹ của Cao Hưng đã mất hết tất cả hận ý, biến thành một linh hồn bình thường nhất.

Sức mạnh đáng sợ ban đầu của bà đều đến từ hối hận. Sau khi Cao Thành và ba hồn của Cao Hưng cùng nhau tiêu tán, chấp niệm của bà đã bị lung lay.

“Bản thể của Cao Hưng vẫn còn trong hiện thực, tất cả những cảnh tượng mà bà nhìn thấy trong thế giới ký ức điện thờ đều là bản xem trước của gã về tương lai, tên đó đang thực hiện kế hoạch điên rồ của chính mình.” Hàn Phi rất muốn thuyết phục mấy câu với mẹ của Cao Hưng. Nhưng sau khi thực sự biết những gì bà ấy đã trải qua, hắn phát hiện lời nói

đôi khi vô cùng bất lực. Bất kì lời nói an ủi nào đều không có cách gì chữa lành được nỗi đau của bà ấy.

Thở dài, Hàn Phi để Đại Nghiệt bảo vệ mẹ của Cao Hưng, hắn dẫn theo ba hận ý tìm thấy Từ Cầm.

Sau khi tận mắt chứng kiến Hàn Phi tiến vào thế giới điện thờ, Từ Cầm đã sốt ruột đến phát điên. Cô hận chính mình bất lực, bắt đầu đại khai sát giới trên địa bàn của Cao Hưng.

"Không sao rồi, hiện tại điện thờ đã bị chúng ta chiếm giữ rồi." Sau khi Hàn Phi nhìn thấy Từ Cầm, đủ loại cảm xúc đè nén trong đáy lòng không khỏi trào dâng. Người sở hữu nhân cách tham lam điên rồ trong thế giới ký ức điện thờ, bây giờ chỉ muốn dựa vào đối phương ngủ một giấc thật ngon.

Không nói gì nhiều, Từ Cầm kéo Hàn Phi đến bên cạnh người, lần này cô muốn đích thân bảo vệ hắn.

"Không cần đâu…" Hàn Phi đang định nói gì đó thì một cỗ khí tức tử vong bao phủ khắp tầng này. Hồn ác chiếm giữ cơ thể của viện trưởng lặng lẽ xuất hiện.

Trong thời gian Hàn Phi vắng mặt, hồn ác điên cuồng mở rộng, đã cải tạo hầu hết các tầng lầu.

"Anh vẫn còn sống à? Tôi vốn tưởng mình sắp được chuyển làm chính rồi." Hồn ác liếc nhìn điện thờ một cái: "Đại não số 2 kia rất chu đáo, cậu ấy bảo anh phân hồn trước, hắn là dự đoán có thể anh sẽ chết, cho nên muốn lưu lại một đạo tàn hồn để làm mồi lửa. Đúng rồi, cậu ấy đâu?"

"Số 2 có khả năng vẫn ở trong điện thờ." Hàn Phi cũng không hiểu lắm tình huống hiện tại. Khi rời khỏi thế giới ký ức điện thờ, hắn mơ hồ nhìn thấy số 2 đang đứng trước tượng thần của tiếng cười điên cuồng, hình như đang rất nghiêm túc nói chuyện gì đó với anh ta.

"Tên kia chính là điển hình của loại không từ mọi thủ đoạn để đạt được mục đích, sau này chúng ta nhất định phải đề phòng cậu ấy một chút. Chỉ là một đại não thối cũng dám kiêu ngạo như vậy, cũng không sợ bị làm thành hoa não." Hồn ác vênh váo đi trước dẫn đường, anh ta sống rất phong lưu, không màng phép tắc, không kiêng dè, thẳng tay, tà ác điên cuồng,

thực lực lại mạnh, có thể nói đây chính là kịch bản mà Hàn Phi rất muốn.

Đi thang máy bên trong tòa nhà chọc trời, những thang máy bên trong do thực quản quái vật tạo thành cũng không làm khó Hàn Phi, bọn họ rất thuận lợi đi đến tầng 99.

Đi vào lối đi dẫn đến tầng cao nhất, đẩy cánh cửa cuối cùng ra, những hạt mưa đen kịt rơi xuống người, Hàn Phi và bốn hận ý đã đi đến đỉnh của tòa nhà.

Một nhãn cầu khổng lồ trông giống như một mặt trời hai màu đen trắng, đây là đường rút cuối cùng mà Cao Hưng để lại cho mình, dùng để giám sát khu vực mưa đen.

Nó treo lơ lửng trên đỉnh của tòa nhà chọc trời, nhưng lúc này lại đang có vô số tội danh đang bò chi chít khắp nhãn cầu như những tia máu, khiến nó không thể nhìn rõ được thế giới này.

Ngay dưới nhãn cầu, có một ông lão gầy guộc đang đứng. Ông hòa vào làm một với màn đêm, cơ thể hoàn toàn bị thế giới tầng sâu đồng hóa, cả người tội danh đủ khiến hận ý cảm thấy sợ hãi.

“Thầy…..”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, ông lão quay người lại, ông đã không nhớ Hàn Phi là ai nữa.

Trong đôi mắt già nua vẩn đục kia chỉ còn lại căm hận tội ác, cho dù sau khi chết, ông vẫn phải canh giữ cánh cửa lớn của Tân Hỗ.

“Thầy không nhận ra em nữa sao?” Trong lòng Hàn Phi có chút phức tạp. Nhà tội phạm sau khi sử dụng quá mức năng lực của mình sẽ trở thành cảnh sát đêm, sau khi cảnh sát đêm tiếp tục mê đắm sức mạnh do tội nghiệp mang lại, thì sẽ hoàn toàn lạc hướng.

Bản thể của Cao Hưng không có cách nào thành công giáng sinh, dường như chính là do ông lão này một mình ngăn cản.

Trong điện thờ được Hình Phu cõng phát ra tiếng cười thê thảm của một người phụ nữ. Những sợi dây sinh mệnh màu máu buông xuống từ màn đêm, trên mỗi sợi dây sinh mệnh đều treo một kẻ thù trong ký ức của Cao Hưng.

Tất cả những người chống lại Cao Hưng trong quá khứ đều đã trở thành xác chết, mà giúp đỡ gã giết chết những kẻ thù đó chính là đại quỷ.

Tiếng cười thảm thiết vang vọng khắp tầng trên cùng, tất cả các sợi dây sinh mệnh bắt đầu rung chuyển, từ trong đó toát ra một cỗ hận ý kinh khủng không thể diễn tả.

Một lúc sau, một con quái vật trông rất giống vợ của Cao Hưng bò ra khỏi sợi dây sinh mệnh, kích thước cơ thể của cô ta đã chiếm một nửa bầu trời nhỏ, trên cơ thể đầy những vết sẹo và tội danh.

Nhìn thấy con quái vật xuất hiện trở lại, ông lão nhìn chằm chằm vào đối phương, màn đêm trở thành lưỡi dao trong tay ông.

Nhưng lần này, con quái vật đáng sợ không tấn công ông lão, cô ta bò trên sợi dây sinh mệnh, cuối cùng quỳ xuống trước điện thờ. Tiếng cười thê thảm càng lúc càng rõ ràng, dưới sự giúp đỡ của tiếng cười điên cuồng, vợ của Cao Hưng đã được thả ra khỏi điện thờ.

Người vợ đã lấy lại được nhân tính và chấp niệm vô cùng xinh đẹp. Mang theo sự căm hận đối với Cao Hưng, cô ta từng bước tiến về phía con quái vật khổng lồ xấu xí đó.

Trong những năm nay, Cao Hưng đã giam cầm ý thức và nhân tính của vợ mình trong điện thờ, sau đó đem tất cả những thứ mà Mộng muốn muốn thử trên người gã, toàn bộ đều thí nghiệm trên cơ thể của vợ mình trước. Sau khi chắc chắn không có vấn đề gì lớn, gã mới tự mình thử nó.

Cao Hưng không tin tưởng ý thức của Mộng, vì vậy tên khốn này đã hy sinh người vợ đã từng vô cùng tin tưởng mình.

Những gì xảy đến trong thời thơ ấu đã biến Cao Hưng trở thành một kẻ mất trí. Gã mất đi những cảm xúc bình thường,

biến vợ mình thành đại quỷ mà bản thân có thể dựa vào nhất, đây chính là sự đáp trả của gã đối với tình yêu của vợ.

"Cho dù Cao Hưng bị giết chết, những vết thương do gã để lại vẫn sẽ tồn tại, ngay cả thời gian cũng không thể chữa lành." Sau khi vợ của Cao Hưng đi ra khỏi điện thờ, hai tay chạm vào đại quỷ, cơ thể của bọn họ hợp nhất với nhau, thực sự đã trở nên hoàn chỉnh.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ Vụ án quỷ bài! Thành công giết chết hơn một nửa số bài quỷ! Biết danh tính của đại quỷ và tiểu quỷ! Nhận được vật nguyền rủa đặc biệt rank C — bài quỷ!"

"Bải quỷ: trong 54 lá bài quỷ có giam cầm 54 loại tội ác khác nhau, những tà ác này có thể tùy ý bị bạn chi phối."

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Level của bạn đã tăng lên, đạt được 1 điểm thuộc tính tự do."

Đại quỷ là vợ của Cao Hưng, cùng với Cao Hưng tiếp nhận cải tạo của Mộng; tiểu quỷ là Phó Doãn của Vĩnh Sinh Pharmaceutical. Hàn Phi đã tìm thấy đáp án trong thế giới ký ức điện thờ, có điều hắn vẫn chưa gặp được người đó.

Tất cả sợi dây sinh mệnh treo trên bầu trời đêm sâu thẳm đều bị đứt, đại quỷ tìm lại nhân tính và linh hồn. Cô ta không còn là con rối bị Cao Hưng điều khiển, thậm chí còn là con quỷ muốn giết Cao Hưng nhất trong tòa nhà chọc trời.

Nhãn cầu trắng đen treo lơ lửng trên tòa nhà chọc trời chỉ còn lại một mình, tất cả mọi người đều đã bỏ nó mà đi.

"Thầy ơi, chuyện còn lại giao cho em xử lý đi." Hàn Phi để cho mấy hận ý đặt điện thờ ở bên dưới nhãn cầu. Điện thờ tạo thành từ vô số tay chân gãy giống như sống lại, những người bị Cao Hưng giết chết dang tay, nắm lấy nhãn cầu trên bầu trời đêm.

Vốn dĩ cả đời này bọn họ cũng không thể chạm vào nhãn cầu trên tầng cao nhất của tòa nhà chọc trời, nhưng Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng đã cho bọn họ cơ hội này.

Vô số tội danh áp chế trên nhãn cầu của Cao Hưng, khiến nó từ trên trời rơi xuống, bị bàn tay của những kẻ đã chết thảm nắm lấy, xé nát, từng chút một đưa vào trong điện thờ.

Cơn mưa đen trên bầu trời đêm dần dần ngừng rơi, tất cả những gì thuộc về Cao Hưng đều bị tiếng cười điên cuồng cướp đi. Nhìn xuống tòa nhà chọc trời trong thế giới tầng sâu, hiện tại đang bị tiếng cười điên cuồng giẫm dưới chân. Tiếng cười cuồng loạn kia khiến tất cả quỷ quái trong khu vực đều cảm thấy nơm nớp lo sợ.

Khu vực mưa đen, bầu trời đã thay đổi.

Một dòng chữ viết trên lưng Hàn Phi dần dần tiêu tán. Đó là nguyền rủa của Kim Sinh đối với hắn từ cách đây rất lâu, cũng có thể được coi là một loại chúc phúc khác. Kim Sinh cảm thấy Hàn Phi nhất định sẽ đứng trên tòa nhà cao nhất trong thế giới tầng sâu, trở thành chủ nhân ở đó.

“Cho đến cuối cùng bản thể của Cao Hưng cũng không xuất hiện. Chắc là tên điên đó đã biết điện thờ ở thế giới tầng sâu đã bị phá hủy, gã có thể sẽ phải dốc toàn lực để thực hiện kế hoạch của Mộng.”

Trong thế giới tầng sâu vẫn còn rất nhiều việc phải giải quyết, nhưng bây giờ Hàn Phi phải nhanh chóng trở về hiện thực, tương lai tồi tệ nhất kia sắp xảy ra trong hiện thực rồi.

Chương 935: Đây được coi là khai chiến của chúng ta với Vĩnh Sinh Pharmaceutical chứ nhỉ?

Tiếng cười điên cuồng vang vọng khắp bầu trời đêm, tựa hồ như đang tuyên bố điều gì đó với toàn bộ thế giới tầng sâu. Trong tiếng cười không kiêng dè ấy có một loại khiêu khích và điên cuồng.

Tiếng cười điên cuồng đã bị kìm nén quá lâu kể từ sau đêm màu máu, giết chết ba hồn của Cao Hưng và chiếm giữ điện thờ chỉ là bước trả thù đầu tiên của anh ta và những đứa trẻ đó.

Tránh khỏi điện thờ, dưới sự đồng hành của hận ý, Hàn Phi đi đến bên cạnh mẹ của Cao Hưng: "Cao Thành đã vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này, nhưng Cao Hưng vẫn còn, những cảnh tượng khủng khiếp mà bà đã thấy trong thế giới ký ức điện thờ đang dần trở thành hiện thực. Có rất nhiều chuyện về Cao Hưng tôi không nắm rõ, có thể sẽ cần bà cung cấp một số thông tin."

Mẹ của Cao Hưng là người hiểu rõ gã nhất trên thế giới này, có sự giúp đỡ của bà, có thể giảm bớt áp lực cho Hàn Phi.

Người phụ nữ ngồi trên gờ của tòa nhà chọc trời, nhìn vào thế giới tầng sâu bị bao trùm bởi bóng tối. Đây chính là nơi đứa con của mình sinh sống. Nếu như không ngăn chặn Cao Hưng, tất cả những người sống đều có thể sẽ bị kéo vào địa ngục này.

"Tôi có thể nói với cậu tất cả những gì tôi biết, nhưng tôi hy vọng cậu có thể đồng ý với tôi một chuyện." Mẹ của Cao Hưng khẩn cầu: "Tôi muốn đi gặp Cao Hưng, thực sự nhìn thấy đứa trẻ đó, không phải linh hồn hay ý thức, mà là chính nó."

"Bản thể của Cao Hưng hiện tại đang ở trong hiện thực, gã đã biến thành một con quỷ không thể nhắc đến, điều này có

phần khó khăn rồi.” Hàn Phi ngồi bên cạnh mẹ của Cao Hưng: “Bà muốn nói gì với gã sao?”

“Tôi muốn ôm nó.” Mẹ của Cao Hưng ngơ ngác nhìn bầu trời đêm, cơn mưa đen đã tạnh: “Ít nhất có thể ôm nó một chút.”

Cao Hưng có lỗi với tất cả mọi người trên thế giới, nhưng mẹ của gã lại cảm thấy gã không làm gì có lỗi với mình. Ngược lại bà đối với gã còn có một loại áy náy, chính áy náy đó đã khiến bà trở thành quỷ mẫu cường hãn trong thế giới ký ức điện thờ.

“Được, tôi đồng ý với bà.” Từ trong ô vật phẩm Hàn Phi lấy ra một chiếc hộp màu trắng. Chiếc hộp này là phần thưởng của Hoàng Doanh từ rất lâu trước đây khi giành được năm thứ hạng cao nhất trong thế giới tầng cạn, có thể mang một NPC trong [Cuộc sống hoàn hảo] ra khỏi game.

Hàn Phi vốn định để lại vật phẩm siêu hiếm do bộ não AI phát hành này cho quỷ quái trong cư xá Hạnh Phúc. Nhưng mọi người dường như đều không muốn thoát khỏi đó một mình, vì vậy vật phẩm đặc biệt này đã được giữ cho đến tận bây giờ.

Sau khi nghe được đáp án của Hàn Phi, khóe mắt của mẹ Cao Hưng hơi ẩm ướt một chút. Bà ấy cảm ơn hắn, sau đó lại nói về Cao Hưng trong ký ức của mình.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Cao Hưng trong bệnh viện mắt, cho đến lúc bản thân bị gã rút hồn đoạt phách, nhốt vào trong điện thờ.

Rất nhiều chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này. Mẹ của Cao Hưng đã tận mắt nhìn thấy gã từng bước đi xuống vực sâu, dưới sự chi phối của Mộng, trở thành vua của tội ác ở Tân Hỗ.

“Bên cạnh Cao Hưng có một giọng nói không ngừng mê hoặc nó. Cao Hưng gọi đối phương là Mộng. Trong lòng nó cũng biết rất rõ rằng Mộng không phải là người, mà là thứ xấu xa nhất trên thế giới. Nhưng nó lại quá tự tin vào chính mình, nó cảm thấy mình có thể trở thành một sự tồn tại còn xấu xa

hơn cả Mộng.” Mẹ của Cao Hưng rất nghiêm túc nói với Hàn Phi: “Nhốt người với sư tử lại với nhau, người lúc nào cũng phải luôn mạnh mẽ. Nếu một ngày nào đó anh ta tỏ ra yếu đuối và mệt mỏi, vậy thì con sư tử đói khát sẽ ăn thịt anh ta không chút do dự.”

“Bà muốn nói gì?”

“Mọi người đã phá hủy thế giới và đôi mắt của Cao Hưng, kéo nó xuống khỏi vị trí thần. Hiện tại là lúc nó yếu ớt nhất, Mộng ở cùng với nó rất có thể sẽ xuống tay, sau khi vắt kiệt hết tất cả giá trị của nó, sẽ ăn nó sạch sẽ không để lại chút gì.” Mẹ của Cao Hưng không chỉ có dịu dàng và lương thiện, bà nhìn thấu hơn bất kỳ ai khác: “Điện thờ bị phá hủy là một chuyện lớn như vậy, Cao Hưng cũng không quay trở lại, có thể muốn ngăn cản nó không phải chỉ những các cậu, mà còn cả Mộng nữa.”

Dường như lo lắng Hàn Phi sẽ không tin, mẹ của Cao Hưng đã rất kiên nhẫn giải thích cho hắn về sự khủng khiếp của Mộng. Thực ra bà hoàn toàn không cần phải làm điều này, bởi vì hắn biết rõ hơn hơn bất cứ ai khác.

Bên trong điện thờ của công viên vui chơi, Hàn Phi đã từng nhìn thấy thủ đoạn của Mộng. Đối phương là không thể nhắc đến của thời đại Phó Sinh, còn đã từng giao đấu với quỷ thế hệ đầu.

Điều khủng khiếp hơn nữa là, bên trong khu vực tòa nhà chết chóc, một điện thờ của của Phó Sinh bị Cánh Bướm kiểm soát. Mà Cánh Bướm là quân cờ được Mộng đào tạo ra, là một trong những ứng cử viên thừa kế của hộp đen. Từ đó có thể suy đoán ra, có lẽ cái chết của Phó Sinh có liên quan đến Mộng.

Cả Mộng và Cao Hưng đều muốn tìm được hộp đen, nhưng cả hai đều không ngờ rằng Phó Sinh đã gửi trước hộp đen vào hiện thực, trao món quà tuyệt vọng này cho Hàn Phi người mà bọn họ đã dày công đào tạo.

Trận đấu giữa hai bên rất hấp dẫn, cũng vô cùng kích thích, chỉ có điều đương sự là Hàn Phi thì có thể không nghĩ như

vậy.

“Vĩnh viễn đừng bao giờ đánh giá thấp Mộng, nó có thể đào tạo ra quái vật không thể nhắc đến. Khi nó biết các cậu đã phá hủy điện thờ của Cao Hưng, có khả năng sẽ biết kế hoạch ban đầu của bọn chúng, bọn chúng rất có thể sẽ lựa chọn cách khác để phá hủy thành phố đó.” Những lời của mẹ Cao Hưng đã khiến Hàn Phi thức tỉnh. Đối thủ của mình không phải là người bình thường, bọn chúng là những tồn tại cường đại nhất, xảo quyệt nhất và xấu xa nhất trong thế giới tầng sâu.

“Tương lai tôi nhìn thấy là tầng hầm cuối cùng của ao ốc Vĩnh Sinh được kết nối với tầng trên cùng của tòa nhà chọc trời; mặt đất của hiện thực kết nối với bầu trời đêm của thế giới tầng sâu, trở thành một lối đi cố định. Nếu như bọn họ muốn thay đổi kế hoạch, thì sẽ lựa chọn ở đâu để làm lối đi mới?”

“Cái đó thì tôi cũng không biết.” Mẹ của Cao Hưng lắc lắc đầu: “Có điều tôi có thể nói với cậu, có thể tìm được bản thể của Cao Hưng ở đâu.”

“Bà biết vị trí nơi bản thể của Cao Hưng đang trốn?”

“Đúng vậy, tôi sẽ đích thân đưa cậu đến đó.” Mẹ của Cao Hưng đã nói rất rõ ràng rằng bà muốn tận mắt gặp bản thể của Cao Hưng một lần.

Giết chết Cao Hưng trước khi thảm họa xảy ra, điều này quá hấp dẫn đối với Hàn Phi.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Hàn Phi đặt chiếc hộp màu trắng ở trước mặt mẹ của Cao Hưng: “Đây cũng là lần đầu tiên tôi sử dụng đạo cụ này, không biết có thành công hay không, thứ này dường như đối với quỷ càng yếu thì càng hữu dụng.”

“Không sao, sau khi rời khỏi thế giới điện thờ, tôi cũng không khác gì những nuối tiếc bình thường, đến oán niệm còn không được tính.” Sau khi Cao Thành hồn phi phách tán, trên thế giới này mẹ của Cao Hưng chỉ còn lại một người thân, hiện tại bà chỉ muốn gặp gã.

Mở chiếc hộp màu trắng ra, một tia sáng yếu ớt sáng lên, giống như ngọn lửa có thể tắt bất cứ lúc nào, không tương

thích với thế giới đen tối này.

Nhưng điều khiến tất cả mọi người ở tầng cao nhất không ngờ tới chính là, chỉ là sự xuất hiện của một tia sáng nhỏ này, lại khiến bầu trời đêm trên đỉnh đầu bọn họ xuất hiện vết nứt, đủ loại khí tức đáng sợ từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Xem ra những thứ như vậy không được phép xuất hiện trong thế giới tầng sâu, những kẻ đáng sợ kia không muốn bất kỳ cư dân nào nhìn thấy ánh sáng.

Linh hồn của quỷ mẫu tiến vào hộp trắng, rất nhanh ánh sáng liền biến mất, hộp trắng rơi xuống đất, trông vô cùng bình thường.

"Thế là xong rồi?" Với tư cách là một thành viên của thế giới tầng sâu, bản thân Hàn Phi hình như cũng không cách nào đem cái hộp màu trắng ra ngoài được. Hắn chỉ đành sử dụng chiêu hồn gọi Hoàng Doanh đến.

Anh Hoàng, người cảm thấy như mình đã từng gặp qua sóng to gió lớn trước đây, xuất hiện trên tầng cao nhất của tòa nhà chọc trời, bị kẹp giữa bốn hận ý, sợ đến mức suýt nữa nhảy khỏi tòa nhà.

Mỗi lần anh ấy đến âm gian, Hàn Phi đều có thể đột phá nhận thức cực hạn của anh, cảnh tượng bày ra trước mắt càng thêm kinh dị.

"Anh Hoàng, đã lâu không gặp." Hàn Phi ôm Hoàng Doanh một cái thật lâu, khiến cho anh ấy cũng cảm thấy không thích ứng kịp, hai người không phải mấy ngày trước vừa mới gặp mặt hay sao?

"Sao lần nào em cũng làm như sắp chia tay sinh tử ly biệt vậy?" Hoàng Doanh đứng trong khe hở giữa các hận ý, thì thầm nói: "Có chuyện gì cần anh giúp à?"

"Chuyện vô cùng quan trọng." Không giấu diếm Hoàng Doanh, Hàn Phi đem tất cả những chuyện đã trải qua trong thế giới ký ức điện thờ kể lại với anh ấy, đem cả Cao Hưng ra nói: "Lần này đối thủ của chúng ta là Vĩnh Sinh Pharmaceutical và không thể nhắc đến, em sợ một mình không làm được, cần sự

giúp đỡ của cảnh sát và tất cả mọi người mới có cơ hội thành công."

Vĩnh Sinh Pharmaceutical chắc chắn sẽ không cho phép cảnh sát điều tra cao ốc Vĩnh Sinh, nhưng Hàn Phi đã quyết định đối đầu trực diện để đảm bảo rằng bi kịch sẽ không tái diễn. Hắn phải mang tất cả những chứng cứ có được trong thế giới ký ức điện thờ ra: "Có một số người không muốn thay đổi, vậy thì chúng ta sẽ giúp bọn họ thay đổi."

"Điều này quá điên rồ rồi thì phải?" Hoàng Doanh cảm thấy da đầu ngứa ran khi nghe những gì Hàn Phi nói. Là một người trong ngành, anh biết rõ hơn Hàn Phi sức mạnh của Vĩnh Sinh Pharmaceutical lớn đến đâu.

"Em cho anh một danh sách, chúng ta sẽ bắt đầu với những khách hàng bí mật của Vĩnh Sinh Pharmaceutical." Hàn Phi có một trí nhớ siêu phàm, hắn đã âm thầm ghi nhớ lại tất cả những thông tin mà mình nhìn thấy trong văn phòng của Phó Cẩn và phòng thí nghiệm dưới lòng đất.

Nhìn những cái tên mà Hàn Phi cung cấp, trán Hoàng Doanh toát mồ hôi. Trong danh sách có rất nhiều cái tên đều là nhân vật lớn chân chính.

"Bọn họ vì mục tiêu vĩnh sinh nên mới hình thành liên minh lợi ích này, nhưng em có thể nói cho anh biết rõ rằng, vĩnh sinh tạm thời không thể nào thực hiện được. Nếu bọn họ tiếp tục tin tưởng Vĩnh Sinh, cuối cùng chỉ có thể trở thành cái vỏ bọc bị quỷ quái khống chế." Hàn Phi tùy ý chỉ vào thế giới tầng sâu sau lưng: "Ở đây có vô số vong hồn và oan hồn chờ tiến vào thân thể của bọn họ."

"Làm sao bọn họ có thể tin những lời này?" Hoàng Doanh gượng cười.

"Tủ quần áo của Cánh Bướm và lối đi ở công viên vui chơi đều nằm trong tay em, em còn sở hữu thiên phú chiêu hồn, nếu như thực sự không thuyết phục được bọn họ, thì chỉ có thể dùng sự thực để chứng minh." Nụ cười trên mặt Hàn Phi có phần tàn nhẫn: "Để bọn họ trải qua 1/10 nỗi đau của em, chắc không quá đáng chứ nhỉ?"

“Nụ cười này của em thật đáng sợ, không hổ là diễn viên phim kinh dị đang hot nhất.” Hoàng Doanh thu lại tất cả các tài liệu: “Yên tâm, anh sẽ cố gắng hết sức thực hiện.”

Cử động một chút bàn tay run rẩy, ánh mắt của Hoàng Doanh dần trở nên kiên định: “Đây được coi là khai chiến của chúng ta với Vĩnh Sinh Pharmaceutical chứ nhỉ?”

“Chúng ta chỉ là đang giúp nó đi con đường đúng đắn mà thôi.” Hàn Phi lấy chiếc hộp màu trắng chứa đựng ý thức của mẹ Cao Hưng đưa cho Hoàng Doanh: “Cái hộp này chứa đựng linh hồn của một người mẹ, anh hãy tìm cách mang bà ấy ra khỏi game. Trong tương lai, chúng ta cần sự giúp đỡ của bà ấy.”

Sử dụng thiên phú hồi hồn đưa Hoàng Doanh đi, Hàn Phi hít sâu một hơi, mấy ngày tới đây sẽ quyết định vận mệnh của thành phố Tân Hỗ.

“Phó Sinh là người sáng lập Vĩnh Sinh Pharmaceutical, mình là người thừa kế được Phó Sinh đích thân lựa chọn. Nhìn từ góc độ này, mình và Vĩnh Sinh Pharmaceutical được cho là quan hệ như thế nào đây?”

Chương 936: Suy não

Sau khi tiễn Hoàng Doanh đi, ý chí và tinh thần của Hàn Phi đã đạt đến cực hạn. Hắn thực sự không thể cầm cự được nữa, nhưng vẫn còn rất nhiều việc phải thu xếp.

Thầy giáo của Lệ Tuyết trở thành cảnh sát đêm mạnh nhất trong tòa nhà chọc trời, dưới màn đêm đen kịt, ngay cả thần linh cũng dám ngăn cản; nhưng ý thức của bản thân lại chìm vào bên trong những tội danh vô tận, không biết khi nào mới có thể tỉnh lại.

Ông lão hiện đang cố thủ ở đỉnh tòa nhà chọc trời với một niềm tin, dường như chỉ cần ông ở đây, không ai có thể đến gần lối đi này và mở cánh cửa lớn của Tân Hỗ.

Có ông lão và đại quỷ canh giữ tòa nhà chọc trời, Hàn Phi cũng rất yên tâm. Hai vị này là những quỷ quái mạnh nhất ngoại trừ không thể nhắc đến.

Tiếng cười điên cuồng vẫn đang hấp thụ sức mạnh của Cao Hưng trong điện thờ. Mảnh vỡ đại não của số 2 được giấu trong tòa nhà chọc trời đã được hồn ác tìm thấy đầy đủ. Nhưng sau khi ghép chúng lại với nhau, anh ta phát hiện ra rằng rất nhiều mảnh vỡ đại não của số 2 không hề có trong tòa nhà.

Sau khi tìm được đầy đủ mảnh vỡ đại não của số 2, bên phía Hàn Phi hắn mới được coi là sở hữu một không thể nhắc đến chân chính hoàn chỉnh.

Năng lực của số 2 có liên quan đến vận mệnh, nó mạnh hơn rất nhiều so với tiếng ca và Gương Thần.

Để hận ý bên cạnh tuân theo mệnh lệnh của Từ Cầm, Hàn Phi hy vọng cô ấy có thể hoàn toàn chiếm lĩnh khu vực mưa đen. Sau khi giao phó xong mọi chuyện, hắn thu hồi hồn ác, lưng dựa vào điện thờ, nhấn nút thoát ra.

Sắc máu buông xuống, nhưng người máu vẫn luôn dựa lưng với Hàn Phi, lần này lại không xuất hiện.

Hàn Phi thử quay đầu lại, người máu me đầm đìa kia dường như đã vĩnh viễn rời xa hắn, tiếp theo hắn chỉ có thể dựa vào chính mình.

Máu đỏ tươi tràn ngập thành phố, màn đêm cũng nhuốm màu đỏ. Một mình đứng trên đỉnh tòa nhà chọc trời, Hàn Phi có thể cảm nhận được uy hiếp từ bốn phương tám hướng. Những không thể nhắc đến ở nơi sâu nhất của thế giới này đã chú ý tới hắn, những quái vật đã từng giết chết Phó Sinh, cũng đang từ từ nhìn về phía hắn.

Ý thức trôi đi, Hàn Phi cảm thấy hốc mắt hơi ướt át. Hắn cúi đầu nhìn, hai mắt của mình đang chảy máu, cánh tay, ngực, toàn thân đều là vết máu.

Lúc trước hắn thoát khỏi trò chơi, chỉ có thành phố bị nhuộm đỏ. Lần này thoát khỏi trò chơi, bản thân hắn cũng đã bị máu tươi tưới ướt đẫm, biến thành một người máu me đầm đìa.

"Có phải một số thứ trong quá khứ đã bị người phía sau lưng mình gánh chịu rồi?"

Sau gáy truyền đến cơn đau nhức kịch liệt, khi Hàn Phi mở mắt ra lần nữa, hắn đã thành công thoát khỏi trò chơi.

So với lần rời game trước, lần này đau đớn gần như tăng lên gấp bội, mỗi cử động của cơ thể đều như bị kim châm vậy.

Hắn cố gắng cởi chiếc mũ bảo hiểm chơi game ra, nhưng ngay khi tay vừa chạm vào chiếc mũ, sau đầu như bị một vũ khí sắc nhọn đâm vào, cơn đau lúc đó khiến hắn bất tỉnh.

Xung quanh tối đen như mực, Hàn Phi cảm giác như bị nhốt trong một cái hộp đen, gọi thế nào cũng không có ai đáp lại, trên thế giới này chỉ có mình hắn.

Không biết qua bao lâu, trên mặt Hàn Phi lộ ra một tia sáng nhàn nhạt. Trong lúc mơ hồ dường như hắn nghe thấy có người đang kêu tên của mình rất khẩn trương.

Cơn đau đớn kịch liệt trong não không hề biến mất, Hàn Phi mơ màng mở mắt ra. Hắn nhìn thấy bức tường trắng như

tuyết cùng giường bệnh, bản thân hình như bị đưa tới bệnh viện.

“Bệnh nhân tỉnh rồi!”

Cùng với tiếng bước chân dồn dập, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, mấy bác sĩ đi tới bên giường tiến hành các loại kiểm tra đối với Hàn Phi.

Hàn Phi vừa thoát khỏi thế giới tầng sâu vẫn còn có chút không thoải mái. Khi nhìn thấy các bác sĩ mặc áo khoác trắng, hắn vô thức muốn tránh đi, cơ thể theo bản năng chuẩn bị phản kháng.

“Thả lỏng nào, Hàn Phi, cậu sẽ không sao đâu.” Giọng nói quen thuộc làm Hàn Phi bớt căng thẳng hơn. Hắn nhìn về phía phát ra giọng nói, Lệ Tuyết và đồng nghiệp của cô đang đứng ở bên giường.

Nữ cục trưởng cục điều tra thảm họa trong ký ức của hắn đang từ từ dung hợp với người phụ nữ trước mắt, Hàn Phi động đậy ngón tay.

Lệ Tuyết nắm lấy tay của Hàn Phi, cách rất gần, như thể muốn nghe giọng nói của hắn một cách rõ ràng hơn.

Thế giới ký ức điện thờ đại diện cho một tương lai tồi tệ nhất, trong tương lai đó, ngoại trừ một số rất ít người ra, tất cả những bóng dáng mà Hàn Phi quen thuộc đều hồn phi phách tán.

“Tình huống này của cậu ấy khá đặc biệt, là hôn mê cấp tính do suy não cấp tính gây ra. Thông thường, nguyên nhân dẫn đến suy não có thể là khối u nội sọ, tụ máu do chấn thương, khối máu tụ lớn của xuất huyết não do tăng huyết áp. Nhưng chúng tôi đã chụp phim kiểm tra đại não cho cậu ấy, ngoại trừ một vùng bóng nhỏ sau não ra, không có bất kì bất thường nào.” Bác sĩ nhận ra diễn viên phim kinh dị nổi tiếng Hàn Phi, nhưng anh ta không hiểu là tại sao lúc nào cũng có nhiều cảnh sát vây quanh hắn như vậy.

“Vậy phải điều trị như thế nào?”

“Có rất nhiều nguyên nhân dẫn đến suy não cấp tính, mà tình trạng lâm sàng của suy não do tổn thương não gây ra ở các tình huống khác nhau cũng rất khác nhau.” Bác sĩ có vẻ lúng túng: “Hiện tại chúng tôi chỉ có thể khẳng định một điều, não của cậu ấy quả thật đang từ từ suy kiệt. Loại tình huống này rất ít xuất hiện ở người trẻ tuổi, nếu không sớm tìm ra nguyên nhân, có thể dần dần sẽ phát sinh suy giảm nhận thức, hay quên một số việc, nghiêm trọng nhất là trở thành người thực vật.”

“Người thực vật?” Lệ Tuyết và các đồng nghiệp của cô ấy rất lo lắng cho Hàn Phi. Trong những năm qua, Hàn Phi và Hoàng Doanh là hai người duy nhất có thể thoát khỏi sự truy đuổi của Cánh Bướm. Bản thân Hàn Phi cũng có mối quan hệ rất thân thiết với cảnh sát, có rất nhiều vụ án đều có liên quan đến hắn.

“Đúng vậy.” Bác sĩ gật đầu: “Thực ra, gần đây bệnh nhân suy não đến bệnh viện chúng ta điều trị có rất nhiều, bọn họ đều có một điểm chung, là đều chơi một game tên là [Cuộc sống hoàn hảo]…”

Bác sĩ còn chưa kịp nói xong, cửa phòng đã vang lên tiếng gõ cửa. Một người mặc áo bệnh nhân xuất hiện ở cửa, tướng mạo thanh tú, để tóc dài, hình như cũng là diễn viên.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, cảnh sát lập tức cảnh giác canh gác trước giường bệnh.

Bây giờ Hàn Phi đã mất đi năng lực hành động, rất có thể dễ dàng trở thành mục tiêu của ba tổ chức tội phạm lớn, lúc nào cũng phải cẩn thận.

“Tôi tên là Tường Vi, là bạn của Hàn Phi, chúng tôi đã từng gặp nhau trên bản đồ ẩn của [Cuộc sống hoàn hảo].” Sau khi thoát khỏi trò chơi, Tường Vi cũng xuất hiện tình trạng bệnh tương tự như Hàn Phi. Nhưng tình trạng của anh ta thì không nghiêm trọng, rất nhanh đã hồi phục.

“Mọi chuyện đợi cậu ấy tỉnh lại rồi tính sau.” Lệ Tuyết từ chối chuyến thăm của Tường Vi, chờ sau khi bác sĩ kiểm tra, mới để mọi người rời khỏi phòng bệnh.

Đến buổi chiều, ý thức của Hàn Phi đã hoàn toàn tỉnh táo, từ Lệ Tuyết hắn cũng biết được tình hình của mình.

Sau khi thoát khỏi trò chơi, Hàn Phi rơi vào trạng thái hôn mê. Sau đó Hoàng Doanh gọi cho hắn để thảo luận về việc xử lý người phụ nữ trong chiếc hộp màu trắng như thế nào, nhưng không thể gọi được cho hắn. Anh ấy cảm thấy có gì đó không ổn, nên đã lập tức gọi cho cảnh sát.

Cảnh sát xông vào, đưa Hàn Phi bất tỉnh đến bệnh viện để cấp cứu.

Hàn Phi có rất nhiều bí mật không thể nói với bác sĩ, lần này hắn thoát khỏi trò chơi đều không giống với bất kỳ lần nào trước đây. Người đẫm máu đứng phía sau đã biến mất, thời gian thoát game cũng lâu hơn, những điều này có khả năng đều có liên quan đến việc tiếng cười điên cuồng rời khỏi cơ thể của hắn.

Trước đây, trong cơ thể này có hai ý thức, nhưng hiện tại tiếng cười điên cuồng đã lựa chọn trở thành không thể nhắc đến, đảm bảo sẽ không bao giờ thay thế Hàn Phi. Dường như anh ta có ý định cắt đứt với hắn, không ảnh hưởng đến hắn nữa.

"Suy não?" Khả năng ghi nhớ của Hàn Phi rất mạnh, lại còn thức tỉnh hai loại nhân cách khác biệt, tinh thần cùng với ý chí so với trước đây đều cường đại hơn rất nhiều. Theo lý mà nói, đại não không thể nào cạn kiệt mới đúng: "Lần hôn mê này rất có thể là bởi vì nhiệm vụ điện thờ, mình đã ở trong thế giới ký ức của Cao Hưng quá lâu, ước chừng chờ sau khi mình dừng việc tiến vào thế giới tầng sâu, mọi thứ mới khôi phục lại được…."

Trong lòng thầm nghĩ, Hàn Phi nhờ Lệ Tuyết mua cho mình một lượng lớn thịt. Hắn ăn hết sạch dưới ánh mắt kinh ngạc của nhân viên y tế.

Chỉ nhìn vào sự thèm ăn của hắn đã trông không giống người bình thường rồi, bác sĩ còn tổ chức một cuộc họp đặc biệt để nghiên cứu xem liệu tổn thương não có thể gây ra chứng rối loạn ăn uống vô độ hay không.

Sau khi cơ thể khôi phục được một chút, Hàn Phi chuẩn bị xuất viện, bây giờ không phải là lúc nghỉ ngơi.

“Lệ Tuyết, em nắm được một số bằng chứng hình sự liên quan đến Vĩnh Sinh Pharmaceutical. Điều này sẽ giúp ích rất nhiều cho cuộc điều tra tiếp theo của các chị về Vĩnh Sinh Pharmaceutical, nhưng những thông tin này không được tiết lộ ra ngoài, em cần gặp lãnh đạo của các chị.” Hàn Phi vô cùng trịnh trọng nói với Lệ Tuyết: “Em là học trò cuối cùng của thầy, em sẽ thực hiện tâm nguyện cuối cùng của ông.”

Trước đây đối với cảnh sát, Hàn Phi là “quần chúng nhiệt tình”. Nhưng kể từ sau khi thầy giáo của Lệ Tuyết công khai tuyên bố nhận hắn làm học trò cuối cùng của mình, thì thân phận của hắn đã thay đổi. Hắn là “người của mình” mà thầy giáo của Lệ Tuyết khẳng định nhất.

“Được, bây giờ chị sẽ đi chuẩn bị xe.” Lệ Tuyết và đồng nghiệp của cô rời đi không lâu, thì Tường Vi xuất hiện ngoài cửa. Bên cạnh anh ta là người chơi ông chủ, đối phương là người sáng lập trang web chân lý tất nhiên.

“Hàn Phi, lâu lắm không gặp.” Ký ức của Tường Vi đã bị điện thờ của Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ sửa đổi. Anh ta chỉ nhớ rằng mình và Hàn Phi là bạn bè, cả hai đều đã tham gia vào thí nghiệm nhân cách của Vĩnh Sinh Pharmaceutical.

“Tại sao anh lại ở đây?” Hàn Phi rất ngạc nhiên.

“Giống như cậu thôi, sau khi thoát khỏi bản đồ ẩn của [Cuộc sống hoàn hảo], đại não của tôi và ông chủ cũng xuất hiện tổn thương ở các mức độ khác nhau.” Đi đến bên giường, Tường Vi hạ giọng nói: “Lần này tôi đến đây chủ yếu là để nói với cậu một chuyện.”

Vén rèm lên, anh ta hơi nhíu mày: “Tân Hỗ có người đang truy sát tất cả những đứa trẻ đã tham gia vào thí nghiệm nhân cách, tôi và một số bạn bè của mình đều đã trở thành mục tiêu bị công kích, trong đó có vài người đã bị hại.”

“Truy sát các anh?” Hàn Phi nghĩ lại tương lai mà mình nhìn thấy trong điện thờ ký ức. Các thành viên của ba tổ chức tội phạm lớn cuối cùng bê 31 khối đen tiến vào tầng cuối cùng

của cao ốc Vĩnh Sinh, dùng tất cả những đứa trẻ bi thảm tuyệt vọng làm thành chìa khóa mở ra lối đi.

"Đương nhiên, những người từng trải qua thí nghiệm tàn khốc như chúng tôi, cũng không phải là cá nằm trên thớt, mọi người chuẩn bị liên thủ tiến hành phản kháng." Tường Vi đưa tay của mình về phía Hàn Phi: "Cậu có mối quan hệ mật thiết với cảnh sát Tân Hỗ, chúng tôi hy vọng cậu cũng có thể gia nhập."

"Không thành vấn đề." Hàn Phi lập tức đồng ý: "Có điều chúng ta phải suy nghĩ cho rõ ràng. Lần này chúng ta phải đối mặt không chỉ có những kẻ sát nhân kia, mà còn cả Vĩnh Sinh Pharmaceutical."

"Nó từng coi chúng tôi là đối tượng của thí nghiệm nhân cách, là nó đã tạo ra những con quái vật như chúng tôi, bây giờ cũng đến lượt nó phải trả giá rồi." Trong lời nói của Tường Vi không có chút sợ hãi, những đứa trẻ trước đây đã trưởng thành rồi.

Hàn Phi khẽ gật đầu, sau đó hắn nhìn về phía "ông chủ" bên cạnh Tường Vi: "Vị này cũng là bạn của chúng ta sao?"

"Tôi là một phú nhất đại rất bình thường." Ông chủ cũng từng gặp qua Hàn Phi trong trò chơi : "Trước đây có chút mâu thuẫn với Vĩnh Sinh Pharmaceutical."

"Đúng là một màn tự giới thiệu độc đáo."

Hàn Phi nói với Tường Vi một số thông tin về ba tổ chức tội phạm lớn, sau đó dặn dò bọn họ phải tuyệt đối cẩn thận. Những tên sát nhân biến thái đó đang rình rập trong cuộc sống hàng ngày, vô cùng nguy hiểm.

Trao đổi thông tin liên lạc với Tường Vi xong, Hàn Phi cũng có một cuộc trao đổi video với những đứa trẻ còn sống sót khác. Trái với dự đoán của hắn, gần như tất cả những đứa trẻ sống sót sau thí nghiệm nhân cách, hiện tại toàn bộ đều đã trở thành những tinh anh trong các ngành nghề khác nhau ở Tân Hỗ.

"So với bọn họ, mình trông thật tầm thường."

Chương 937: Skynet và màn đêm

Sau khi có được thông tin liên lạc của tất cả những đứa trẻ còn sống, Hàn Phi cũng nói với Tường Vy và ông chủ một phần kế hoạch của mình. Nhưng đối với những đứa trẻ đó, điều đầu tiên cần cân nhắc bây giờ không phải là trả thù Vĩnh Sinh Pharmaceutical, mà là bảo vệ chính mình.

Chỉ khi còn sống, người ta mới có thể nhìn thấy tương lai được mong đợi.

"Bang! Bang! Bang!"

Cửa phòng bị đẩy ra, Lệ Tuyết và đồng nghiệp của cô bước vào phòng, bọn họ hộ tống Hàn Phi đi trước mặt Tường Vy.

"Đi thôi, đến tổng cục, lãnh đạo của chúng ta vừa hay cũng muốn gặp em." Đích thân Lệ Tuyết lái xe, Hàn Phi với cơ thể còn chưa hoàn toàn khôi phục, bị hai cảnh sát canh giữ ở băng ghế sau.

"Em không sao, không cần phải bảo vệ chặt chẽ như vậy." Hàn Phi cảm thấy có lẽ là chứng sợ hãi xã hội của mình vẫn chưa khỏi, cho nên không quen với việc bị cảnh sát đối đãi như vậy.

"Tân Hỗ bây giờ rất nguy hiểm, cục diện đã đến mức vô cùng căng thẳng." Lệ Tuyết nói điều này với tư cách là một cảnh sát, vậy chứng tỏ tình hình thực sự rất tồi tệ: "Nhìn bề ngoài thì không có gì, thực ra bọn chị đã giao đấu nhiều lần trên chiến trường mà em không nhìn thấy với ba tổ chức tội phạm lớn. Bọn chúng xảo quyệt và cường đại hơn nhiều so với chúng ta tưởng tượng."

"Chiến trường không nhìn thấy?"

"Chiến trường tàn khốc hơn xung đột vũ trang và đổ máu, những kẻ mất trí đó đã phá hủy hàng rào mạng của Tân Hỗ, mở kén thông tin và gửi vô số virus và bom logic vào mạng thông tin của thành phố." Vẻ mặt của Lệ Tuyết cực kỳ nghiêm túc: "Bọn chúng lấy màn đêm buông xuống làm tín hiệu phát

động tấn công, đối đầu với skynet của thành phố, muốn phá hủy hệ thống kiểm soát không lưu, làm tê liệt hệ thống thông tin liên lạc và hệ thống tài chính. Đây là một cuộc tấn công toàn diện, ba chiều và trên toàn phương diện, từng bước gieo rắc sự hoảng loạn trong thành phố, kích động tâm lý tiêu cực của người dân, phóng đại nỗi sợ hãi và tạo ra sự hỗn loạn trong toàn thành phố."

Ba tổ chức tội phạm lớn đều là những kẻ giết người biến thái và những kẻ sát nhân cuồng loạn, nhưng không thể phủ nhận rằng, trong số bọn chúng có rất nhiều thiên tài với tâm lý méo mó.

Lửa trong tưởng tượng của Hàn Phi không hề xuất hiện. Tồn tại không thể nhắc đến trốn tránh khuyết điểm của bản thân, thiết lập chiến trường tại nơi sở trường của mình.

Với tư cách là không thể nhắc đến của thế giới tầng sâu, bất kể là Mộng, Cao Hưng, hay Cánh Bướm, bọn chúng đều rất giỏi chơi đùa với nhân tính. Tất cả những cảm xúc tiêu cực đều là công cụ và thức ăn của bọn chúng.

"Phá hủy hệ thống thông tin của thành phố, ảnh hưởng đến tâm lý của tất cả mọi người, thao túng tình cảm của quần chúng, những kẻ này dường như đang chơi trò chơi chiến tranh không có thuốc súng." Hàn Phi biết rõ sự đáng sợ của không thể nhắc đến, nhưng hắn không nghĩ tới sau khi thế giới tầng sâu bị phong tỏa hoàn toàn, bọn chúng vẫn có thể làm được đến mức này.

"Kẻ địch rất đáng sợ, nhưng chúng ta không phải là ăn chay. Tính đến bây giờ, những kẻ điên đó vẫn chưa thực sự đột phá được hệ thống điều khiển cốt lõi nhất. Hiện tại hai bên đang tiến hành liên tục tấn công và phòng ngự." Lệ Tuyết nói với Hàn Phi một số tin tức nội bộ.

"Bộ não AI thế hệ thứ bảy? Đó không phải là cốt lõi của thành phố thông minh Tân Hỗ hay sao?"

"Đúng vậy, thành viên của ba tổ chức tội phạm lớn đã không còn thỏa mãn với việc tự tay giết người. Bọn chúng muốn chiếm giữ thành phố thông minh, để thành phố đi giết

người. Tất cả xe không người lái, người đưa tin, Messenger Express Bionic Bird và người máy vệ sinh đô thị toàn bộ đều sẽ trở thành công cụ giết người trong tay bọn chúng.” Đôi mắt của Lệ Tuyết tràn ngập sự lo lắng sâu sắc: “Đến lúc đó, những người quản gia trí tuệ nhân tạo và thiết bị cứu thương được sử dụng để điều trị y tế trong bệnh viện cũng sẽ trở thành những kẻ giết người hiểu chủ nhân của mình nhất.”

Sau khi nghe Lệ Tuyết miêu tả, Hàn Phi thật sự cảm thấy rất không lạc quan. Cau mày suy nghĩ, hắn chợt nảy ra một điểm nghi ngờ: “So với những thứ chị kể ở trên, chẳng phải game ảo [Cuộc sống hoàn hảo] sở hữu hàng trăm triệu người chơi càng nguy hiểm hơn à? Ý thức của tất cả người chơi đi vào công viên vui chơi tinh thần được xây dựng bởi bộ não AI, nếu những người chơi này đều bị quỷ điều khiển…

Quá gấp gáp, đến độ Hàn Phi nói thẳng ra chữ quỷ.

“Tất cả các thông tin đều cho thấy đối phương tạm thời sẽ không tấn công [Cuộc sống hoàn hảo].” Một đồng nghiệp của Lệ Tuyết trả lời.

“Ba tổ chức tội phạm lớn đang toàn lực bao vây Deep Space Technology, chẳng lẽ chiến trường chính này được cố ý mở ra để che giấu điều gì đó? Chẳng lẽ mục tiêu thực sự của bọn chúng là một siêu khổng lồ khác — Vĩnh Sinh Pharmaceutical?” Hàn Phi đã nhìn thấy tương lai tồi tệ nhất trong điện thờ, hắn biết rất rõ rằng ngày thứ Năm đó, Cao Hưng sẽ cũng với các thành viên cốt cán của ba tổ chức tội phạm lớn, với sự giúp đỡ của tiểu quỷ, lẻn vào cao ốc Vĩnh Sinh, mở lối đi giữa thế giới tầng sâu và hiện thực.

Deep Space Technology chỉ là một cái vỏ bọc?

Nhìn người bên cạnh, đột nhiên Hàn Phi mở miệng hỏi: “Hôm nay là thứ mấy?”

“Thứ Tư.”

Nghe thấy giọng nói của Lệ Tuyết, Hàn Phi toát mồ hôi lạnh: “Sắp xảy ra chuyện lớn rồi! Chúng ta có thể đã bị những tên tội phạm kia lừa gạt rồi! Chúng ta nhất định phải lập tức hành động!

Nhìn thấy tương lai tồi tệ nhất cho nên Hàn Phi mới hoảng hốt đến như vậy. Nhưng trong mắt người khác, hành vi của hắn có phần bị loạn thần kinh. Tuy nhiên, cảnh sát trong xe sẽ không thực sự coi Hàn Phi là bị bệnh tâm thần. Trong vài lần hợp tác trước đó, hắn đã chứng minh rằng mình có "trực giác tội phạm" vượt xa người thường.

Đến tổng cục, Hàn Phi gặp lãnh đạo của Lệ Tuyết. Đối phương chính là vị đội trưởng đội điều tra của Cục điều tra thảm họa.

Không khách sáo cũng không hàn huyên, Hàn Phi đi thẳng vào vấn đề, nói cho đối phương một phần tương lai mà hắn nhìn thấy trong thế giới ký ức điện thờ.

"Các thành viên của ba tổ chức tội phạm lớn sẽ tiến vào cao ốc Vĩnh Sinh vào ngày thứ năm. Mục tiêu thực sự của bọn chúng là khối vuông màu đen được giấu dưới tầng hầm của tòa nhà. Bên trong Vĩnh Sinh Pharmaceutical có một người đàn ông tên là Phó Doãn, anh ta là nội gián của ba tổ chức tội phạm lớn."

Cảnh sát sẽ khó tin nếu chỉ đơn thuần nói như vậy, nhưng Hàn Phi sớm đã có chuẩn bị. Sắp xếp lại những thông tin mà mình đã ghi nhớ được ra, hắn vạch trần những hoạt động mờ ám bên trong Vĩnh Sinh Pharmaceutical: "Tất cả những suy đoán của tôi đều là dựa trên bằng chứng."

"Những thứ này làm sao cậu biết được?"

"Một số nhân viên nội bộ có lương tâm của Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã nói với tôi." Hàn Phi vốn muốn mượn tên của Đỗ Tĩnh để dùng, nhưng lại lo lắng sẽ gây rắc rối cho đối phương, vì thế nên hắn chỉ nói như vậy. Chờ sau này khi Vĩnh Sinh Pharmaceutical được thanh trừ, Hàn Phi còn chuẩn bị dùng lý do này để chiêu mộ một số nhân tài.

"Thông tin của cậu giúp ích rất nhiều cho việc điều tra Vĩnh Sinh Pharmaceutical của chúng tôi. Nhưng kẻ thù mà chúng ta đang đối mặt bây giờ không phải là Vĩnh Sinh Pharmaceutical, mà là những tên tội phạm đang trốn trong thành phố." Sắc mặt ngưng trọng, người lãnh đạo yêu cầu cấp

dưới của mình đi xác thực thông tin, ngay lập tức triển khai một cuộc điều tra tương ứng.

"Tôi hiểu." Hàn Phi cũng không phải đứa trẻ lên ba, hắn biết rất rõ ràng quy tắc của trò chơi: "Tôi giao hết tất cả tin tức cho anh, chính là để cho các anh đi ép buộc Vĩnh Sinh Pharmaceutical toàn lực hợp tác. Khi lợi ích không thể khiến đối phương động lòng, vậy thì phải dùng sức mạnh đủ lớn để tiêu diệt nó buộc nó phải phục tùng. Phó Doãn của Vĩnh Sinh Pharmaceutical là một điểm đột phá, trước đây Vĩnh Sinh Pharmaceutical sẽ bao che cho Phó Doãn để che giấu tất cả những tội ác đã gây ra trong quá khứ. Bây giờ các anh đã nắm được bằng chứng phạm tội của bọn họ, tôi tin rằng Vĩnh Sinh Pharmaceutical chắc chắn sẽ ngay lập tức đổ hết mọi tội lỗi cho Phó Doãn, biến anh ta thành con cừu thế tội."

Kẻ thù lớn trước mặt, buộc phải đoàn kết tất cả các lực lượng.

Nhìn Hàn Phi đang ngồi ở trước bàn, biểu cảm ngưng trọng của vị lãnh đạo kia đã dịu đi một chút: "Tôi biết vì sao ông lão lại thu nhận cậu làm học trò cuối cùng vào thời khắc cuối cùng của sinh mệnh rồi."

Cần một quá trình để nhận ra chính nghĩa trong lòng, điểm này Hàn Phi đã xử lý rất tốt, không bị hận thù chi phối, cũng không hy sinh mạng sống của nhiều người hơn làm cái giá, không trở thành kẻ bất chính trong cuộc đời để thực hiện chính nghĩa.

"Cậu trở về nghỉ ngơi cho tốt đi, còn lại để chúng tôi lo liệu. Tôi sẽ đích thân đến gặp lãnh đạo cấp cao của Vĩnh Sinh Pharmaceutical." Tay của lãnh đạo đặt trên bằng chứng tội phạm được Hàn Phi tóm tắt lại: "Tôi tin bọn họ chắc sẽ lấy đại cục làm trọng."

Sau khi trao đổi thêm vài chuyện, Hàn Phi được đưa ra khỏi tổng cục. Hắn nhìn khu phố náo nhiệt, người dân bình thường không biết bây giờ Tân Hỗ nguy hiểm cỡ nào.

"Ngày mai là thứ năm, nhất định phải ngăn Cao Hưng lại mới được." Bấm số điện thoại của Hoàng Doanh, Hàn Phi phát

hiện đối phương đã đến gần khu nhà mình, anh ấy vô cùng lo lắng cho hắn.

Bắt xe cảnh sát trở về nơi ở, Hàn Phi vừa xuống xe đã nhìn thấy Hoàng Doanh trong sân lớn. Bên cạnh anh ấy là một cái hộp gỗ cực lớn phủ vải đen.

Sau khi cảnh sát đi, Hoàng Doanh mới dám tiếp cận Hàn Phi: "NPC mà em yêu cầu anh mang ra khỏi trò chơi, anh đã mang bà ấy đến đây, nói thật, anh thực sự rất sốc."

"Có gì mà phải sốc?"

"Cái hộp màu trắng kia cũng không giống như là một đạo cụ do người lập trình trò chơi thiết kế. Nó giống như một phần thưởng đặc biệt mà [Cuộc sống hoàn hảo] do chính mình sản xuất dưới tình huống cực kỳ trùng hợp." Hoàng Doanh khoát tay: "Anh cũng không biết phải giải thích với em thế nào, em tự mình xem đi."

Chờ sau khi xung quanh không có người đi đường, Hoàng Doanh mở chiếc hộp gỗ ra, bên trong là người quản gia thông minh của anh.

"Hộp trắng đâu? Sao anh lại đưa quản gia đến đây?"

"Ý thức của NPC trong hộp trắng nằm trong cơ thể của quản gia." Theo mệnh lệnh của Hoàng Doanh, quản gia thông minh rời khỏi hộp gỗ, đi về phía nhà của Hàn Phi: "Vĩnh Sinh Pharmaceutical vẫn luôn nghiên cứu về việc truyền tải ý thức, thay đổi cơ thể để đạt được vĩnh sinh, hình như thực sự có thể thành công."

Sau khi đóng cửa lại, Hoàng Doanh nhập một mệnh lệnh mới vào đầu của quản gia thông minh. Quản gia thông minh nằm liệt trên mặt đất, nhưng sau vài phút sau, nó đã đứng dậy trở lại.

So với vừa rồi, ánh mắt của quản gia thông minh đã có phần biến hóa vi diệu.

Nhìn người quản gia thông minh trước mặt, Hàn Phi và Hoàng Doanh đều cảm thấy sợ hãi không hiểu nổi. Đối phương trông giống người, nhưng lại không phải là người.

“Hộp trắng có thể mang theo ý thức trong game [Cuộc sống hoàn hảo], anh làm theo chỉ dẫn của bộ não AI, sau khi từng bước đưa nó ra, nó đã trở thành bộ dạng như bây giờ.” Hoàng Doanh cũng sợ làm hỏng hộp trắng: “Em có thể thử giao tiếp với bà ấy, bây giờ ý thức trong bộ não sinh học của người quản gia thông minh đến từ hộp trắng.

Hàn Phi rất lễ phép ngồi xuống bên cạnh quản gia thông minh: “Bà còn nhớ tôi không?” Không có bất kì thứ gì điều khiển, quản gia thông minh khẽ gật đầu.

“Tôi có thể dẫn bà đi tìm Cao Hưng, bà có thể nói cho tôi biết, thường ngày gã sẽ ở đâu không?” Hàn Phi căng thẳng nhìn quản gia thông minh, đối phương dường như vẫn chưa biết nói chuyện, mất một thời gian rất lâu mới viết được một chữ nghuệch ngoạc trên giấy —— nhà.

Chương 938: Đứa trẻ của Mộng

"Nhà? Cao Hưng có nhà sao?" Hàn Phi không có bất kì ý định nào hủy hoại Cao Hưng. Hắn chỉ tò mò, một kẻ mất trí đã biến bố mẹ nuôi và vợ mình thành quái vật sẽ coi đâu là nhà?

Mẹ của Cao Hưng vẫn chưa thể thích ứng với cơ thể của người quản gia thông minh. Đương nhiên cũng có thể do ý thức của bà ấy đã bị chấn thương sau khi hộp trắng rời khỏi trò chơi, lúc này bà ấy không thể giao tiếp tốt được với Hàn Phi.

"Em nhớ rõ khi còn bé Cao Hưng sống ở nơi nghèo nhất trong khu phố cổ, bây giờ hình như nơi này đã bị bỏ hoang rồi."

Đối với Cao Hưng mà nói, môi trường sống thời thơ ấu là ám ảnh cả cuộc đời của gã. Chắc là gã sẽ không bao giờ quay lại đó nữa mới đúng. Nhưng điều mà Hàn Phi không ngờ tới, chính là quản gia thông minh lại khẽ gật đầu.

"Gã là một kẻ tự bạo à? Cứ nhất định phải sống ở nơi mình đau khổ nhất?"

Không chần chừ thêm nữa, Hàn Phi bắt đầu hành động ngay lập tức. Đưa người quản gia thông minh đến xe của Hoàng Doanh, hắn lại gọi cho Lệ Tuyết, sau đó lao về phía khu phố cổ trong ký ức của mình.

Nơi Cao Hưng sống mấy chục năm trước là một khu ổ chuột, sau này với việc xây dựng Thành phố thông minh mới, nơi đó đã hoàn toàn bị bỏ hoang, vô cùng vắng vẻ.

Sau khi tụ hợp với cảnh sát mặc thường phục, vài chiếc ô tô lao vào con đường vắng vẻ.

Các tòa nhà xung quanh vẫn duy trì phong cách của thế kỷ trước, nhưng các bức tường bị nứt và màu sắc ban đầu đã mất từ lâu.

"Phòng khám, trường học, cửa hàng tạp hóa…"

Xuyên qua những biển quảng cáo bạc màu có thể lờ mờ nhìn thấy những mặt tiền cửa hàng đó được sử dụng để làm gì. Những tòa nhà đổ nát này cùng nhau tạo nên một quá khứ thương tích đầy mình của Cao Hưng.

Một số cảnh tượng mà Hàn Phi nhìn thấy trong thế giới ký ức điện thờ trùng lặp với con đường trước mặt. Con ngõ nơi Cao Hưng bị bạn học bắt nạt khi còn nhỏ, lối thoát nơi kẻ trộm giết bố mẹ mù, cái góc mà con gái bác sĩ bị mù vì bị tạt thuốc…

Nơi đây là lồng giam của Cao Hưng, cũng là hang ổ nơi ác quỷ sinh ra.

Bước vào con ngõ bẩn thỉu và lộn xộn, Hàn Phi, Hoàng Doanh và cảnh sát mặc thường phục tìm thấy ngôi nhà cũ của Cao Hưng nằm sâu trong con ngõ hôi thối.

Đó là một khu chung cư có sân, trong đó có ba loại phòng khác nhau, gia đình Cao Hưng ở trong căn phòng nhỏ nhất, cửa sổ hướng ra bãi rác sinh hoạt trong khu dân cư.

“Tuyệt đối đừng sơ suất, đối thủ lần này của chúng ta vô cùng đáng sợ.” Từ chối ý tốt của cảnh sát, Hàn Phi đi ở đầu tiên.

Điện thờ ở thế giới tầng sâu đã bị phá hủy, Cao Hưng rất có thể sẽ rời đi sớm, đồng thời bố trí cạm bẫy ở đây.

“Sân của chung cư đã từng được sửa sang lại, chỗ đất này đều là mới, bên dưới nhất định chôn giấu thứ gì đó.” Kinh nghiệm khảo sát của Hàn Phi cực kì phong phú, đại khái nhìn qua một lượt là có thể tìm ra vấn đề. Cảnh sát thường phục đi phía sau Hàn Phi lấy dụng cụ từ trong xe ra, tùy tiện đào mấy nhát đã phát hiện một cánh tay bị đứt rời.

Trên cánh tay đó có hình xăm của câu lạc bộ giết người, chắc là một tên sát nhân nào đó đã đắc tội với Cao Hưng, nên trực tiếp bị giết chết.

“Chờ sau khi xử lý xong mọi chuyện, rồi các anh cứ từ từ mà đào, phía dưới căn chung cư này hẳn là có một cái hố thi thể lớn.” Từ sau khi bước vào sân lớn, Hàn Phi đã cảm thấy cực kỳ khó chịu. Tuy là ban ngày nhưng hắn cảm thấy toàn

thân lạnh lẽo, mặt trời cũng không thể mang lại cho hắn chút ấm áp nào.

Đi về phía tòa nhà nơi có nhà của Cao Hưng, khi ánh sáng bị che khuất, một bầu không khí sền sệt và u ám bao trùm lấy cơ thể mọi người. Tòa nhà dường như bị chiếm giữ bởi một số thứ vô hình, rất không "sạch sẽ".

Dưới áp lực, Hàn Phi từng bước một đi lên tầng.

Lúc đầu, mọi thứ đều bình thường. Đây là một hành lang rất bình thường, nhưng càng đi lên, trong lòng mọi người càng cảm thấy ngột ngạt.

Những hoa văn không ai hiểu nổi bắt đầu xuất hiện trên những bức tường bụi bặm, những bức tranh đó trông giống như bức vẽ bậy của trẻ con. Dường như chúng là tác phẩm của một bậc thầy nghệ thuật trừu tượng nào đó sau khi cân nhắc kỹ lưỡng.

Mỗi một hoa văn đều rất cổ quái, nhìn hồi lâu sẽ ngây ra tại chỗ, như thể linh hồn bị hoa văn hút đi vậy.

Càng kỳ quái hơn chính là, khi dùng hai mắt nhìn hoa văn, căn bản không nhận ra được. Nhưng một lúc sau, trong đầu đột nhiên lại hiện lên một cái tên xa lạ, dường như tất cả hoa văn đều từ cái tên đó mà phát triển ra.

"Mọi người hãy nhớ kĩ, bất kể nhìn thấy cái gì trong tòa nhà này, cũng tuyệt đối đừng nghĩ sâu về nó, càng đừng đọc ra tên của bất cứ ai.

Hàn Phi biết mình sắp đối mặt với một kẻ thù đáng sợ cỡ nào. Có một số quỷ còn vượt xa cả hận ý, bọn chúng là tồn tại không thể nhắc đến.

Dựa theo một chút thông tin thu được trong thế giới ký ức điện thờ, Hàn Phi đã đến nhà của Cao Hưng. Tất cả mọi người sau lưng hắn đã sẵn sàng chiến đấu.

Dùng cạy khóa mở cửa, một mùi máu tanh nồng nặc từ trong phòng xộc ra. Cảnh sát thường phục dày dặn kinh nghiệm chiến đấu bên cạnh Hàn Phi cũng phải nhíu mày.

Dựa lưng vào cửa, Hàn Phi chậm rãi đi vào phòng.

Trong căn phòng nhỏ chất đầy các loại "đồ chơi nhỏ" được làm thủ công, trông rất bình thường ấm áp, dường như đây chỉ là một căn nhà rất bình thường.

"Trong phòng khách không có bất kì vết máu nào, mùi máu tanh là từ đâu tới?"

Cảnh sát thường phục đi theo Hàn Phi tiến vào vô cùng cẩn thận. Sự thật đã nhiều lần chứng minh, phán đoán của Hàn Phi chưa bao giờ sai, ở chỗ này nhất định ẩn chứa vấn đề lớn.

"Cửa bếp và cửa phòng tắm đều mở, nhưng cửa phòng ngủ này lại đóng." Nhà của Cao Hưng rất nhỏ, chỉ có một phòng ngủ. Bố mẹ nuôi mù của Cao Hưng đã nhường phòng ngủ đó cho gã, bởi vì gã là người duy nhất trong nhà có một đôi mắt bình thường. Gã sẽ nhìn thấy đủ thứ kinh khủng, quan tâm đến quyền riêng tư của mình, nhưng đối với bố mẹ mù thì là chuyện không đáng để ý.

"Bố mẹ mù ăn, ở và làm việc đều ở trong phòng khách, phòng ngủ mới là phòng của Cao Hưng. Gã chính là người đưa ra đủ loại quyết định điên rồ táng tâm trong nhà."

Lướt qua các "tác phẩm" được làm thủ công khác nhau, Hàn Phi đẩy cửa phòng ngủ ra.

Trong gian phòng chật hẹp đặt một tấm gương cực lớn, mặt gương gần như dính đầy máu. Có một mảng lớn vết máu, mà tất cả những bức chân dung xuất hiện trong gương, dường như đều đang chảy máu.

"Tránh ra! Đừng để bị tấm gương này chiếu vào!" Hàn Phi lớn tiếng nhắc nhở, nhưng vẫn là hơi muộn. Một cảnh sát thường phục và Hoàng Doanh đã bị tấm gương chiếu đến, trong gương hiện ra bóng người của bọn họ.

Cảnh sát thường phục lúc đầu không cảm thấy bất kì khó chịu nào, nhưng khi máu chảy xuống gương, anh ta vậy mà lại cảm thấy trán mình lạnh toát. Đưa tay ra chạm vào, mặt anh ta dường như đều là máu.

Trong mắt người khác anh ta rất bình thường, nhưng bản thân anh ta lại đột nhiên phát điên.

Tình cảnh của Hoàng Doanh thì khá đặc biệt. Sau khi bị Cánh Bướm tra tấn đến chết vô số lần trong ác mộng, anh đã có thể bình tĩnh đối mặt với cái chết. Trong gương, quần áo của anh dính đầy vết máu và những hoa văn lộng lẫy trên cánh bướm, nhưng bản thân anh thì mọi thứ vẫn đều bình thường.

"Hàn Phi, trong gương này hình như có thêm một người." Không dám hành động lung tung, Hoàng Doanh thấp giọng nhắc nhở.

Sau khi cảnh sát thường phục suy sụp bị kéo đi, trên tấm gương màu máu vẫn còn sót lại ba bóng người, nhưng lúc này rõ ràng chỉ có Hàn Phi và Hoàng Doanh đang đứng trước tấm gương.

"Người thừa ra kia… hắn là người chúng ta đang tìm." Theo bản năng Hàn Phi muốn lấy dao tái sinh ra, nhưng ngón tay lại không thể lấy được thứ gì. Trên thực tế, hắn cũng không có sự giúp đỡ từ bên ngoài. Nhưng tương ứng với nó, không thể nhắc đến trong hiện thực cũng sẽ phải chịu rất nhiều hạn chế.

Thân ảnh thừa ra trong gương bắt đầu chuyển động, cuối cùng dừng ở trước mặt Hàn Phi, tựa hồ như muốn nhìn thấu hắn. Giơ nắm đấm lên, Hàn Phi cố gắng để ý chí dung hợp vào trong cánh tay, hắn thật muốn cho người trong gương một quyền.

Trên thực tế, hắn quả thực đã làm như vậy.

Không hề báo trước, Hàn Phi đột nhiên phát động công kích với tấm gương màu máu. Hắn theo thói quen muốn điều động sức mạnh của nhân cách.

Điều hắn không ngờ tới là, theo cơn đau dữ dội sau đầu, một ý thức tà ác từ tham lam đan xen với cừu hận bám vào trên nắm đấm của hắn.

"Bùm!"

Mặt gương bị một quyền của Hàn Phi đập vỡ, ý chí thoát ra từ sâu trong tâm trí hắn dường như chiêm nhiễm sức mạnh nhân cách. Sức mạnh vô hình này có thể có tác dụng nhất định đối với quỷ quái trong hiện thực.

Các vết nứt nhanh chóng lan rộng trên gương, Hàn Phi chịu đựng cơn đau dữ dội từ phía sau đầu, từng cú đấm xuống.

Người đàn ông xa lạ trong gương máu đã tới gần, gã đứng ở trong gương bên cạnh Hàn Phi. Trên mặt bắt đầu từ từ chảy máu, gã trìu mến ghé đầu vào lỗ tai Hàn Phi.

Khi môi gã mở ra, Hàn Phi rõ ràng nghe thấy một giọng nói vang lên bên tai.

"Vô dụng thôi, cho dù mày có nhìn thấy tương lai, cũng không thể thay đổi được."

"Mày không thể làm gì hết, chỉ có thể giương mắt nhìn bi kịch xảy ra lần nữa, sau đó chết một cách bi thảm."

"Người thí nghiệm số 0 chịu không nổi tuyệt vọng, cho nên mới sinh ra mày, chịu đựng tuyệt vọng vốn chính là ý nghĩa tồn tại của mày. Tên kia cũng chưa bao giờ nói cho mày biết chân tướng, nó chỉ biết sau khi thoát ra khỏi tuyệt vọng, sẽ vứt bỏ mày cùng với ký ức đau thương trong quá khứ của nó."

"Hoa song sinh là hình ảnh thu nhỏ của cuộc đời tao. Mày và số 0 là tác phẩm hoàn hảo nhất trong cuộc đời tao, kết cục của hai người chúng mày sẽ giống như kết cục của tao vậy, đây là kịch bản mà Mộng đã viết xong ngay từ đầu."

"Tao biết mày không tin, chi bằng chúng ta đánh cược xem mày có thể thay đổi tương lai mà tao muốn hay không?"

Trong gương tràn đầy vết nứt, người đàn ông xa lạ kia cách rất gần Hàn Phi, như thể là bạn bè nhiều năm của hắn vậy.

"Nói nhảm thật nhiều, anh đến ngay cả nhãn cầu của mình cũng không giữ được, còn có mặt mũi nói chuyện tương lai mình muốn ở đây? Hay là anh vẫn nên quay về thế giới tầng sâu đi, có điều điện thờ của anh đã bị số 0 chiếm giữ rồi, cống phẩm cũng đã bị ăn sạch sẽ. May mà anh chết thảm không để lại tro cốt, nếu không vợ anh nhất định sẽ tự tay xử lý anh." Đánh người không đánh vào mặt, chửi người thì không vạch trần khuyết điểm, Hàn Phi không nghĩ tới những lời của Cao Hưng, lại hung ác công kích cá nhân.

Nắm đấm nặng nề rơi xuống, tấm gương màu máu hoàn toàn vỡ vụn, khuôn mặt của người đàn ông xa lạ cũng vỡ vụn theo.

Đứng ở trên mặt đất giữa đống mảnh gương vỡ, Hàn Phi nhìn thấy bức tường vốn bị tấm gương che mất. Trên đó có mấy bức tranh cổ quái do trẻ con vẽ ra.

Trong bức tranh đầu tiên, một đứa trẻ sau khi chìm vào giấc ngủ, mơ thấy một cái kén đen cực lớn chui ra từ gầm giường. Cậu bé rất sợ hãi, nhưng có một giọng nói từ cái kén, nói rằng chỉ cần đứa trẻ có thể giúp mình thoát ra, nó có thể thực hiện ba nguyện vọng của đứa trẻ.

Bức tranh thứ hai vẽ về đứa trẻ thực hiện nguyện vọng đầu tiên của mình, hy vọng bố mẹ sẽ khôi phục thị lực, trở nên giàu có.

Cái kén đồng ý với cậu bé, nhưng cuộc sống của đứa trẻ lại không phát sinh thay đổi, vẫn phải chịu cảnh nghèo đói.

Đứa trẻ nghĩ rằng chiếc kén là kẻ nói dối, nhưng chiếc kén khẳng định rằng nguyện vọng của đứa trẻ đã được thực hiện, đồng thời hướng dẫn cậu bé tìm bằng chứng.

Trong bức tranh thứ ba, đứa trẻ đang cầm một con dao sắc bén đẫm máu. Mặt của nó bị bút đỏ bôi lên một cách điên cuồng. Nó đưa ra nguyện vọng thứ hai với cái kén, hy vọng tất cả những kẻ bắt nạt mình đều phải chết, cái kén cũng đã đồng ý với nó.

Bức tranh thứ tư cuối cùng kéo dài hơn, phong cách vẽ cũng khác. Cái kén bắt đầu ép đứa trẻ đưa ra nguyện vọng thứ ba, nhưng nó rất thông minh. Dường như nó biết rằng chỉ cần nó đưa ra nguyện vọng thứ ba, cái kén sẽ nuốt chửng nó, biến nó thành một đứa trẻ bị bọc trong cái kén.

Bên dưới bức tranh thứ tư, có một hàng chữ viết ngoằn ngoèo – bọn họ gọi tôi là ma quỷ, là bởi vì bọn họ cũng biết tôi sống trong luyện ngục sao?

Chương 939: Người thừa kế của Phó Sinh —Hàn Phi

Hàn Phi hoàn toàn chú ý vào bốn bức tranh, mãi cho đến khi Hoàng Doanh thốt lên một tiếng, hắn mới quay đầu lại.

Tất cả các cửa sổ trong phòng ngủ đều đóng, nhưng ga trải giường lại hơi rung lên. Có thứ gì đó trông giống như sơn vẽ màu đen đang nhỏ xuống từ dưới tấm ván giường, bốc ra mùi hôi thối nồng nặc.

Hàn Phi và Hoàng Doanh từng chút một đến gần. Vén tấm trải giường lên, dưới chiếc giường đơn bằng gỗ đổ nát, tất cả đều là những vết sẹo mờ phai màu và kén đen nứt vỡ, trông rất rùng rợn.

“Thứ này hình như anh đã nhìn thấy trong ác mộng của Cánh Bướm.” Lùi lại một bước, Hoàng Doanh chỉ vào những mảnh vỡ của kén đen: “Cánh Bướm trong ác mộng biến thành mẹ của anh. Khi nó biến hóa ngoại hình, trên người sẽ có kén đen tương tự rơi ra. Nhưng những mảnh vỡ kén đen trên người nó không phải là màu đen tuyền, mà còn có hoa văn sặc sỡ.”

“Mộng, kén đen, Cánh Bướm.” Hàn Phi còn nhớ rõ thân thể khổng lồ kéo dài cả cây số dưới tòa nhà chết chóc kia, đó hình như là cái vỏ do Mộng lột xác ra.

Sau khi tấm gương máu bị Hàn Phi đập vỡ, những cái kén đen trốn dưới gầm giường dường như mất đi khả năng bảo vệ, bọn chúng muốn trốn thoát khỏi nơi này.

Hàn Phi cũng không dám tùy tiện chạm vào. Tìm cảnh sát thường phục để lấy bật lửa, hắn thắp một ngọn nến thử đốt kén đen.

Ngọn lửa xuất hiện dưới chiếc giường đen như mực, những cái kén màu đen đó thực sự bắt đầu tự rút lui, như thể có sinh mệnh vậy.

“Em cẩn thận một chút.” Thấy Hàn Phi sắp chui xuống giường, Hoàng Doanh vội vàng kéo lấy cánh tay hắn: “Đây không phải trong game.”

“Em muốn nhìn xem quái vật dưới gầm giường của Cao Hưng rút cuộc là cái gì?” Lúc đầu Hàn Phi muốn nhấc chiếc giường lên, nhưng với sức lực của hắn vậy mà lại không làm được. Để nhìn cho rõ, hắn chỉ có thể khom người xuống tới gần gầm giường.

Có một lượng lớn các mảnh vỡ của kén đen chất đống, một số trong số chúng đã dính vào nhau để tạo thành một tổng thể, chúng đã cố định chắc chắn chiếc giường của Cao Hưng, gắn kết giấc mơ của đứa trẻ đó ở đây.

Khi ánh lửa xuất hiện dưới gầm giường, những mảnh vỡ kén đen đó dính vào nhau dường như tạo thành một lối đi, như thể chỉ cần bước vào trong là có thể đến một thế giới khác.

“Đây không phải là ảo giác đấy chứ?” Hàn Phi nhìn về phía Hoàng Doanh, đối phương cũng đang rất kinh ngạc. Thứ chất nhớp nháp đen kịt được hình thành bởi kén đen trước mắt trông không giống thứ mà một người sống có thể làm ra được, nhìn thôi đã thấy toàn thân khó chịu, theo bản năng muốn tránh xa.

“Có muốn đi vào xem không?” Lá gan của Hàn Phi không phải là lớn bình thường, dù sao thì có rất nhiều oán niệm bày trên bàn cúng đều là của hắn và tiếng cười điên cuồng.

“Không hay lắm đâu…” Sắc mặt của Hoàng Doanh rất xấu. Lăn lộn cùng với Hàn Phi, mỗi ngày anh ấy đều như đang sống trong một bộ phim kinh dị vậy.

“Hai người đều bình tĩnh lại, để chúng tôi cho chó máy vào trong trước.” Cảnh sát thường phục bên ngoài di chuyển các loại thiết bị từ trong xe ra. Bọn họ điều khiển một con chó máy nhỏ đến gần cái lỗ do cái kén đen tạo thành, nhưng còn chưa thử máy xong, con chó đã gục xuống đất.

Cảnh sát thường phục hiếm khi gặp phải tình huống như vậy, bên dưới chiếc giường phủ đầy kén đen dường như là một thế giới khác.

“Đưa thiết bị quay phim cho tôi, tôi đi xuống xem một chút.” Đặt camera thu thập chứng cứ của cảnh sát ở trên ngực, Hàn Phi tìm một sợi dây buộc quanh eo, sau đó cầm một ngọn nến chui vào gầm giường.

Càng đến gần lỗ hổng do kén đen tạo thành, hắn càng cảm thấy lạnh lẽo, đồng thời trong não dường như có một giọng nói khác đang thúc giục hắn mau chóng đi vào. Giọng nói đó giống như đang cố ý dụ hắn tiến lên phía trước.

Đến cửa hang, Hàn Phi nhìn vào bên trong. Trong hang bốc ra mùi hôi thối nồng nặc, tối đen như mực, không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì.

“Sâu như vậy? Nó sẽ dẫn tới đâu?”

Cửa hang rất hẹp, chỉ vừa vặn cho một đứa trẻ.

Cố gắng hết sức leo xuống, hai bên lối đi do kén đen đông đặc tạo thành xuất hiện những khuôn mặt trẻ con nứt vỡ, bọn chúng dường như đều đã từng được chứa trong kén đen.

Sau khi leo không biết bao lâu, cuối cùng Hàn Phi cũng đi tới chỗ sâu nhất của lối đi. Lục lọi trong đống mảnh vụn kén đen, hắn tìm được một tờ giấy đồng ý hiến tặng.

Tờ giấy đã ố vàng, có dấu vết của nhiều vết cắt dán. Bản đồng ý này là thứ của rất nhiều năm trước rồi, nét chữ trên đó đã nhòe đi. Nội dung đại khái là bố mẹ của Cao Hưng đồng ý hiến tặng đôi mắt của con mình cho Cao Thành.

“Thứ này chính là nguồn gốc của ác mộng?”

Sau khi lấy giấy đồng ý hiến tặng ra, lối đi kén đen dưới gầm giường sụp đổ. Nếu không phải cảnh sát thường phục bên ngoài nhanh tay tinh mắt thì Hàn Phi đã bị chôn sống rồi.

“Có phát hiện gì không?” Mọi người hợp sức kéo Hàn Phi ra ngoài. Tất cả đều vô cùng kính nể nhìn hắn, chuyện nguy hiểm như vậy cũng dám làm, không hổ là diễn viên điện ảnh kinh dị không có đóng thế.

“Tôi tìm thấy cái này, còn chụp được ảnh khuôn mặt của một số trẻ em.” Hàn Phi đưa máy ảnh và giấy đồng ý hiến tặng

cho cảnh sát, nhưng sau khi cảnh sát kiểm tra máy ảnh thì lại không thấy gì.

"Không sao, trong đầu tôi có khuôn mặt của những đứa trẻ đó, lát nữa có thể vẽ cho các anh." Hàn Phi dọn sạch đống kén đen trên tờ giấy đồng ý hiến tặng. Hắn đang nghĩ đến một vấn đề là những đứa trẻ giống như Cao Hưng có phải vẫn còn rất nhiều không?

Mộng đặc biệt chọn những đứa trẻ tâm trí không lành mạnh, kéo những đứa trẻ đó vào trong ác mộng, huấn luyện chúng thành những con quái vật đội lốt người.

Cầm bảng vẽ của cảnh sát lên, Hàn Phi vẽ tất cả những đứa trẻ mà hắn nhìn thấy ở sâu trong cái kén đen ra. So sánh cơ sở dữ liệu tại hiện trường, cảnh sát phát hiện ra rằng hơn một nửa trong số đó đã mất tích khi còn nhỏ; phần nhỏ còn lại thì có cuộc sống đặc biệt tốt, hiện tại đều đã trở thành những nhân vật nổi bật trong Tân Hỗ.

Hai người trong số bọn họ khiến Hàn Phi kinh ngạc nhất. Một người là chuyên gia trong lĩnh vực y sinh học, tự đặt cho mình một cái tên nước ngoài. Dáng người của người đàn ông này rất giống với người đàn ông đeo mặt nạ chuột lang của câu lạc bộ giết người!

Người còn lại có khuôn mặt thanh tú chính là nữ ca sĩ Diệp Huyền mà Hàn Phi đã gặp trước đó. Người phụ nữ này rất có thể là nữ tử thần, thành viên cốt cán của câu lạc bộ giết người.

"Bọn họ khi còn bé đều bị kén đen đưa vào ác mộng?" Rất nhiều sát thủ trong ba tổ chức tội phạm lớn đều vì Mộng nên mới méo mó, cũng là bởi vì Mộng mà đã tập hợp bọn họ lại với nhau.

Toàn bộ tội ác ở Tân Hỗ, nhìn bề ngoài thì là do Cao Hưng và Cánh Bướm thống lĩnh, nhưng thực tế, Mộng mới là kẻ thao túng thực sự ở đằng sau hậu trường.

"Mỗi một đứa trẻ chắc hẳn đều có một thứ được coi là 'ác mộng thời thơ ấu'." Hàn Phi lấy túi bằng chứng ra và đặt giấy đồng ý hiến tặng vào trong đó.

Tuy rằng trong lần hành động này không phát hiện ra Cao Hưng thực sự, nhưng thông tin về rất nhiều thành viên cốt cán của tổ chức tội phạm đã được tìm thấy. Chỉ cần từng bước một tiến hành điều tra, thì sớm muộn gì cũng có thể tìm ra hung thủ biến thái ẩn nấp trong bóng tối.

"Cao Hưng không có ở nhà, chắc là đã bắt đầu hành động rồi. Ngày mai chính là thứ năm, dựa theo tương lai mà gã quy hoạch, ngày mai tất cả thảm họa đều sẽ bộc phát."

Hàn Phi không dám lãng phí thời gian. Cảnh sát thường phục ở lại đây để tiếp tục tìm kiếm, trong khi hắn và Hoàng Doanh chạy đến công viên vui chơi của Tân Hỗ với quản gia thông minh.

Nếu muốn tiến vào cao ốc Vĩnh Sinh để ngăn chặn Cao Hưng, Hàn Phi vẫn cần gặp một người.

Hắn ở trong xe gọi điện thoại cho Đỗ Tĩnh, đối phương là bạn thân nhất của Phó Thiên trước khi chết, đối tượng thử nghiệm duy nhất có khả năng sinh trưởng ngược, đồng thời là cổ đông lớn nhất của Vĩnh Sinh Pharmaceutical trong thời kì đầu sáng lập, bà rất có tiếng nói trong Vĩnh Sinh Pharmaceutical.

Rất nhiều chuyện không thể nói rõ qua điện thoại nên hai bên hẹn gặp nhau tại công viên vui chơi.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên, Hàn Phi một mình tiến vào văn phòng của Đỗ Tĩnh. So với mấy ngày trước, bà ấy có vẻ trẻ lại, tóc đen trên đầu nhiều hơn, nếp nhăn cũng dần dần giãn ra.

"Thành phố này đã đến thời khắc sinh tử tồn vong rồi." Hàn Phi gặp Đỗ Tĩnh trong điện thờ bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ của Phó Sinh. Hắn biết quá khứ của bà ấy, cũng nguyện ý tin vào bà lão cùng thời với Phó Sinh này: "Nội bộ Vĩnh Sinh Pharmaceutical có người hợp tác với quỷ không thể nhắc đến, muốn tiêu diệt Tân Hỗ."

Không giấu giếm điều gì, Hàn Phi kể về tương lai tồi tệ của mình ở trong điện thờ của Cao Hưng. Khi nhắc đến cái tên Phó Doãn, nét mặt của Đỗ Tĩnh đã có thay đổi đáng kể.

“Bà biết Phó Doãn à?”

Hàn Phi ngay lập tức hỏi, Đỗ Tĩnh liền gật gật đầu: “Phó Doãn là một đứa trẻ mồ côi được Phó Thiên nhận nuôi, cậu ta là đứa trẻ thông minh nhất, tàn ác nhất và đáng sợ nhất. Khi đó, Vĩnh Sinh Pharmaceutical loạn trong giặc ngoài, thế cục vô cùng không ổn định, còn cần phải bảo vệ một số thứ đặc biệt. Vì vậy, Phó Thiên đã chuẩn bị hai con đường cho đời sau của mình. Nếu như thế cục dần dần ổn định, thành phố không còn bị đe dọa bởi những vật không thể tả được, vậy thì sẽ để con trai cả và con trai thứ hai của mình cùng chung tay điều hành công ty. Hai người bọn họ kiên quyết đặt con người lên hàng đầu, đều là những doanh nhân có tinh thần trách nhiệm và quan niệm đại cục. Nhưng nếu tình hình trở nên tồi tệ hơn, mọi thứ phát triển ngoài tầm kiểm soát, Phó Thiên sẽ giao công ty cho Phó Doãn, để một người tàn nhẫn độc ác và thông minh đến đáng sợ như cậu ta bảo vệ công ty, tiếp tục duy trì tương lai của công ty bằng mọi giá.”

“Vì vậy, sau này thế cục đã ổn định, Vĩnh Sinh Pharmaceutical do con trai cả và con trai thứ hai của Phó Thiên quản lý, Phó Doãn không cam tâm, cho nên đã phản bội Vĩnh Sinh Pharmaceutical, muốn tự tay mình phá hủy mọi thứ?” Hàn Phi đại khái hiểu ý của Đỗ Tĩnh.

“Con người Phó Doãn chuyện gì cũng có thể làm ra, người duy nhất có năng lực và can đảm để đối đầu với Vĩnh Sinh Pharmaceutical, chắc cũng chỉ có cậu ta.” Đỗ Tĩnh khẽ thở dài: “Đều là những đứa trẻ tôi nhìn thấy từ bé đến lớn, vậy mà lại đi theo những con đường khác nhau.”

Từ chỗ Đỗ Tĩnh, Hàn Phi có được rất nhiều thông tin về Phó Doãn, nhưng đây không phải là mục đích chính của hắn trong lần đến này.

“Thông qua một số phương thức đặc biệt, cháu nhìn thấy những chuyện có thể xảy ra vào ngày mai, rất nhiều người sẽ chết, đầu của cháu cũng sẽ bị chặt xuống để làm chìa khóa khởi động thảm họa. Vì vậy, cháu hy vọng bà có thể giúp một việc, để cháu có thể tự do ra vào cao ốc Vĩnh Sinh vào ngày mai. Có một số thứ cháu buộc phải đích thân đến đó để ngăn

chặn.” Vì để thuyết phục Đỗ Tĩnh, Hàn Phi đã kể về tương lai tồi tệ mà Cao Hưng mong đợi nhất.

Sau khi nghe xong mọi chuyện, phản ứng của Đỗ Tĩnh lại rất kỳ lạ. Bà không đồng ý cũng không phản đối, chỉ nói vài câu không liên quan: “Đầu của cậu là chìa khóa khởi động thảm họa? Đồng thời hiện tại cũng chính cậu là người đang nỗ lực cứu cả thành phố này? Thật là mâu thuẫn, nhưng lại thật sự tồn tại, nó làm tôi nhớ đến một chuyện.”

Đỗ Tĩnh nhìn công viên vui chơi bên ngoài cửa sổ: “Người bạn quan trọng nhất của tôi từng tặng tôi một chiếc vòng tay liên lạc. Sau rất nhiều năm, tôi nhận được hai tin nhắn hoàn toàn trái ngược nhau. Một là do Phó Thiên gửi đến, bảo tôi tìm đủ mọi cách giết cậu, ông ấy nói cậu là khởi nguồn của thảm họa; còn có một tin khác là do một người lạ gửi tới, bảo tôi dốc hết sức giúp đỡ cậu, nói cậu là hy vọng duy nhất trong tuyệt vọng. Trước đây tôi không thể hiểu được, nhưng bây giờ dường như đã lờ mờ hiểu ra rồi.”

“Bà hiểu cái gì?” Hàn Phi cảm thấy hơi khó hiểu.

Cười cười, Đỗ Tĩnh không trả lời, mà chỉ đặt một tấm thẻ nhận dạng lên bàn: “Nếu như cậu có thể trả lời câu hỏi tiếp theo của tôi, thì tôi có thể đáp ứng tất cả các yêu cầu của cậu.”

“Bà hỏi đi.” Hàn Phi ngồi thẳng người.

“Ai là người sáng lập Vĩnh Sinh Pharmaceutical? Phó Thiên có phải vẫn còn có một thành viên gia đình đã biến mất không? Hãy nói cho tôi biết tên của người đó.” Thông qua các manh mối khác nhau, Đỗ Tĩnh đoán ra một khả năng, nhưng bà không có cách nào để xác nhận.

“Người sáng lập ra Vĩnh Sinh Pharmaceutical tên là Phó Sinh, ông ấy là anh trai cùng cha khác mẹ của Phó Thiên. Cháu là người thừa kế duy nhất của ông ấy, cũng là người duy nhất trên thế giới còn nhớ đến ông.”

“Phó Sinh…” Đọc đến cái tên xa lạ kia, Đỗ Tĩnh rơi vào trầm tư, một lúc lâu sau mới đưa tấm thẻ nhận dạng cho Hàn Phi: “Hai người làm thế nào mà quen nhau?”

“Cháu là người tham gia đợt thí nghiệm nhân cách đầu tiên của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, cũng là đứa trẻ duy nhất còn sống sót. Thí nghiệm nhân cách lúc đầu là do Phó Sinh phụ trách, sau khi ông ấy mất tích, mới được giao cho Phó Thiên, tất cả bi kịch cũng đều bắt đầu từ lúc đó.” Hàn Phi mơ hồ nhớ tới trước đó Đỗ Tĩnh đã hỏi qua câu hỏi tương tự, nhưng dường như ngay cả chuyện này bà ấy cũng đã quên mất.

“Có phải ông ấy đã bắt đầu chuẩn bị từ lúc đó không?” Dường như cuối cùng Đỗ Tĩnh cũng hiểu ra một số chuyện, bà cầm điện thoại trên bàn gọi đến một nhân viên: “Bắt đầu từ hôm nay trở đi, cậu phải tuyệt đối nghe theo mệnh lệnh của Hàn Phi, phụ trách liên hệ giữa cậu ấy và Vĩnh Sinh Pharmaceutical.”

Nhân viên đó là thành viên cốt cán của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, đồng thời là tâm phúc của Đỗ Tĩnh. Mặc dù rất khó hiểu nhưng chỉ cần là quyết định của Đỗ Tĩnh, anh ta đều sẽ thực hiện.

“Thứ năm là bước ngoặt của vận mệnh, ngày mai cậu ấy sẽ dẫn cậu đến cao ốc Vĩnh Sinh, hai người sẽ đại diện cho tôi, không có ai sẽ ngăn cản hai người.” Đỗ Tĩnh cười nhìn sang Hàn Phi: “Chúc cậu may mắn.”

Chương 940: Người có tiềm lực trở thành không thể nhắc đến nhất

Hàn Phi cất tấm thẻ nhận dạng mà Đỗ Tĩnh đưa cho mình đi. Không biết có phải là trùng hợp của vận mệnh hay không, thông tin trên thẻ nhận dạng vừa hay chính là nghiên cứu viên rank A+, giống hệt với tấm thẻ nhận dạng mà hắn có được trong thế giới ký ức điện thờ.

"Hàn tiên sinh, trong vòng 24 giờ tới, tôi sẽ đích thân bảo vệ anh, cùng anh hành động." Nhân viên rất cung kính đối với Hàn Phi: "Tôi họ Đào, anh gọi tôi là trợ lý Đào là được."

Đối phương lái xe đưa Hàn Phi rời khỏi công viên vui chơi, xe của Hoàng Doanh lặng lẽ đi theo sau.

Hai bên trở lại chung cư ở khu phố cổ, lúc này cách 0 giờ vẫn còn 6 tiếng.

Hàn Phi muốn dọn ra một phòng cho trợ lý Đào, nhưng ai ngờ anh ta mạnh vì gạo bạo vì tiền đã cầm luôn điện thoại đi gõ cửa nhà hàng xóm, chuẩn bị thuê căn hộ đó với giá gấp mười lần.

Nếu là khách thuê nhà thông thường nhất định sẽ lập tức đồng ý. Vấn đề là hàng xóm của Hàn Phi lạ là gián điệp do cảnh sát cử đến bảo vệ hắn. Sau khi mở cửa ra, mọi người đều có chút xấu hổ, trợ lý Đào cũng đã ngộ ra ý nghĩa của câu nói tiền không phải là vạn năng rồi.

Cuối cùng, trợ lý Đào sống ở tầng dưới của Hàn Phi. Sau khi Hoàng Doanh sắp xếp chỗ cho quản gia thông minh xong, anh cũng tạm thời ở lại nhà của hắn.

Thẳng thắn mà nói, anh ấy còn căng thẳng hơn rất nhiều so với Hàn Phi. Dù sao thì anh ấy cũng chỉ là trải qua sóng gió, không giống Hàn Phi con quái vật bơi trong sóng thần này.

Trời dần về khuya, Hàn Phi dẫn mọi người ra ngoài ăn một bữa thật no. Trợ lý Đào và Hoàng Doanh nhìn Hàn Phi ăn

ngấu nghiến, trong lòng có chút thê lương. Bọn họ đều cho rằng hắn coi bữa ăn này là bữa ăn cuối cùng. Bởi vì là bữa ăn cuối cùng trên đường đến hoàng tuyền, cho nên hắn mới ăn một mạch nhiều món thịt như vậy.

Sau khi ăn uống xong xuôi, Hàn Phi đưa mọi người về nhà. Hoàng Doanh và trợ lý Đào cũng lần đầu tiên nhìn thấy cuộc sống hàng ngày của "ngôi sao lớn". Đầu tiên là nghiên cứu về quản lý và quy hoạch đô thị, sau đó đọc tâm lý tội phạm, tiếp theo bật máy tính để tìm kiếm vụ án liên quan đến nghi phạm, cuối cùng nằm yên bình trong máy chơi game.

Cuộc sống hàng ngày của Hàn Phi rất bận rộn, nhưng chính là không làm bất cứ chuyện gì liên quan đến diễn viên.

"Rõ ràng là có thể dựa vào khuôn mặt để kiếm sống, nhưng lại nhất quyết muốn tăng thêm thử thách cho cuộc sống của mình, đây chính là thiên tài mà cô giáo Đỗ Tĩnh coi trọng sao? Thật tuyệt!" Trợ lý Đào tỏ vẻ kính trọng, Hoàng Doanh là người đã biết một phần sự thật nhìn trợ lý Đào với vẻ đồng cảm. Anh ấy biết nếu muốn chân chính trở thành người bên cạnh Hàn Phi, thì nhất định phải trải qua lễ tẩy rửa của thế giới tầng sâu, đó không phải là nơi mà người bình thường có thể chịu đựng được.

Hình ảnh người bảo vệ trường học toàn thân đầy quỷ thoáng qua trong đầu, Hoàng Doanh rùng mình một cái, sau đó bắt đầu điều chỉnh hô hấp.

Cách 0 giờ chỉ còn vài tiếng nữa, vì để có thể chạy đến cao ốc Vĩnh Sinh sớm nhất có thể, nên Hàn Phi đã vào game trước.

Sắc máu buông xuống, người đẫm máu phía sau hắn vẫn chưa xuất hiện, trong thành phố đẫm máu này dường như chỉ còn lại một mình hắn.

Mở hai mắt ra, Hàn Phi phát hiện một đôi mắt già nua đang nhìn mình chằm chằm, hắn giật mình nói: "Thầy?"

Thầy giáo của Lệ Tuyết vẫn canh gác trên đỉnh tòa nhà chọc trời, ông hòa vào với màn đêm, toàn thân tội danh, toát ra khí chất vô cùng kinh khủng.

Tuy rằng ý thức không tỉnh táo lắm, nhưng dường như ông lão đã nhận ra Hàn Phi, cũng không làm hắn bị thương, chỉ là nhìn hắn thêm mấy cái, rồi dời ánh mắt đi.

"Có đúng là sau khi ngừng sử dụng sức mạnh do tội danh mang lại, thầy có thể từ từ khôi phục không?" Hàn Phi rất kính trọng thầy giáo của Lệ Tuyết, hắn không muốn ông lão trở thành một quái vật ngây ngô.

Những sợi dây sinh mệnh màu đỏ từng sợi một buông xuống, đại quỷ bò về phía Hàn Phi. Thân thể của cô ta chiếm cứ nửa mái nhà, trong mắt ngoại trừ hận ý, còn giữ lại một ít nhân tính: "Hình như anh có thể tự do rời khỏi thế giới tầng sâu?"

"Đừng nghĩ đến chuyện gài tôi." Ngồi ở mép tòa nhà lớn, Hàn Phi tránh ánh mắt của đại quỷ.

"Tôi không có hứng thú với chuyện của anh." Giọng nói của đại quỷ giống hệt như vợ của Cao Hưng, lúc này cô ta nói chuyện đã thêm một chút cảm xúc của con người: "Tôi chỉ muốn hỏi anh khi nào thì dời cái điện thờ này đi?"

Hận ý hạng nhất đại quỷ có thực lực rất mạnh mẽ, nhưng lại rất sợ điện thờ bị tiếng cười điên cuồng chiếm giữ.

"Đợi thêm đi, những người khác đâu?" Cử động cơ thể một chút, Hàn Phi chuẩn bị hoàn thành một nhiệm vụ ngẫu nhiên rồi lập tức đăng xuất.

"Đêm qua sau khi anh rời đi, thần mới chiếm giữ điện thờ của Cao Hưng đã tặng tất cả những nguyền rủa mà Cao Hưng tích lũy qua việc giết chóc liên tục trong vài thập kỷ qua cho hận ý cầm dao ăn rồi."

Đại quỷ nằm trên tấm lưới đẫm máu được dệt bởi sợi dây sinh mệnh: "Cô ấy vốn là nguồn gốc của nguyền rủa, sau khi nhận được vô số nguyền rủa thì thực lực tăng lên nhanh chóng. Hiện tại, dưới sự trợ giúp của thần mới và đại não kia, cô ấy đã bắt đầu thử xây dựng một thế giới liên quan đến nguyền rủa rồi."

Đại quỷ chua xót nói, đôi mắt đẹp thỉnh thoảng nhìn về phía điện thờ và mảnh vỡ đại não đặt ở trước điện thờ: "Hai vị

không thể nhắc đến đồng thời cùng giúp một hận ý, cô ấy là mẹ ruột của mấy người à?"

"Nếu như xây dựng thành công, Từ Cầm cũng có cơ hội trở thành không thể nhắc đến?" Hàn Phi ở trong điện thờ của Cao Hưng đã thu thập vô số nguyền rủa. Với tư cách là tội phạm hung ác tàn bạo nhất, tất cả những người bị gã làm hại đều điên cuồng nguyền rủa gã. Trước đây ba hồn của Cao Hưng đã phân sức mạnh ra để trấn áp tất cả những nguyền rủa đó, bây giờ tiếng cười điên cuồng trở thành chủ nhân của điện thờ, anh ta dứt khoát tặng hết tất cả những nguyền rủa đó cho Từ Cầm.

"Không thể nhắc đến làm gì có chuyện dễ dàng thế? Khoảng cách giữa hận ý và không thể nhắc đến không phải chỉ là khác biệt về sức mạnh, mà là một số thứ đặc biệt." Đại quỷ chống cằm. Sau khi báo thù thành công, có được tự do, cô ta đột nhiên cảm thấy có chút buồn chán, rất muốn cùng nói chuyện với ai đó: "Có điều nếu như anh nguyện ý trở thành quỷ, hẳn là sẽ tương đối thuận lợi trở thành không thể nhắc đến. Tôi nhìn thấy một sự tuyệt vọng chưa từng có trong cơ thể anh, cũng như một phẩm chất không thể diễn tả được. Mộng khi bồi dưỡng Cao Hưng đã từng đề cập đến, những người như anh là có nhiều tiềm năng nhất."

"Cám ơn cô đã có ý tốt nhắc nhở." Không để ý tới đại quỷ, Hàn Phi đi về phía điện thờ ở tầng trên.

Phát hiện thấy Hàn Phi đi tới, Đại Nghiệt ngoan ngoãn cúi đầu xuống. Tên nhóc này trước mặt Hàn Phi luôn cư xử rất "hiểu lễ nghĩa", một khi Hàn Phi hôn mê sắp chết, nó lập tức hưng phấn chạy tứ tung, như thể sợ người khác không biết chủ nhân của nó sắp chết vậy.

"Không tồi, vậy mà lại không ăn cống phẩm của tiếng cười điên cuồng." Hàn Phi vốn dĩ còn lo lắng, Đại Nghiệt sẽ tưởng đại não của số 2 làm cống phẩm mà ăn mất.

Nghe được lời nói của Hàn Phi, Đại Nghiệt ngốc nghếch lắc đầu, nó có vẻ ủy khuất, như thể đang nói —— nó không phải loại "người" như vậy.

“Trước đây tôi rất tò mò, tại sao anh lại nuôi một thứ xấu xí như vậy làm thú cưng, nhưng bây giờ tôi phát hiện ra tính cách của hai người rất giống nhau.” Đại quỷ chậm rãi bò tới, nhưng cô ta không dám đến quá gần điện thờ của tiếng cười điên cuồng: “Thần mới chắc là có vài cái điện thờ, đúng không? Anh ta đang âm thầm tích hợp sức mạnh của tất cả điện thờ, chuẩn bị trở thành không thể nhắc đến. Vị thần mới này cho tôi cảm giác còn đáng sợ hơn cả Cao Hưng, bây giờ khí tức toát ra từ điện thờ đã khiến tôi cảm thấy kinh hãi rồi.”

“Đương nhiên, Cao Hưng, Gương Thần, Phó Sinh, điện thờ của ba vị không thể nhắc đến đều bị một người kiểm soát, giới hạn trên của anh ta có thể chỉ có mình anh ta biết.”

Sau đêm màu máu, tiếng cười điên cuồng đã để ý thức của mình và 30 đứa trẻ chìm vào trong cô nhi viện màu máu ở sâu trong tâm trí. Bọn họ chờ đợi trả thù trong sự tuyệt vọng sâu sắc nhất, không ngừng chịu đựng đau đớn, chính là vì ngày hôm nay.

Tiếng cười điên cuồng vẫn không ra khỏi điện thờ, xem ra anh ta đã hạ quyết tâm để lại cơ thể của mình cho Hàn Phi, còn bản thân thì trở thành không thể nhắc đến.

Đối với tiếng cười điên cuồng mà nói, đây không phải là một quyết định đột ngột. Anh ta và Hàn Phi đã trải qua rất nhiều chuyện trong quá trình ở cùng nhau, cuối cùng đã đưa ra lựa chọn tốt nhất theo ý kiến của anh ta.

“Nếu như Từ Cầm và tiếng cười điên cuồng đều có thể thuận lợi trở thành không thể nhắc đến, như vậy sau này mình có thể lớn tiếng ở trong thế giới tầng sâu rồi.” Hàn Phi nhìn về phía tượng thần máu thịt trên tầng cao nhất: “Soán thần rủi ro cực lớn, nhưng lợi ích thì cao đến khó tin. Sau này không biết còn có thể gặp phải loại không thể nhắc đến bản thể chạy vào hiện thực này nữa không. Có lẽ tôi có thể cố gắng chọc tức, khiến không thể nhắc đến giận dữ chạy vào hiện thực truy sát mình. Chờ sau khi lừa bản thể của nó vào hiện thực rồi, sẽ để tiếng cười điên cuồng và số 2 đi chiếm đoạt điện thờ hoàn thành soán thần.”

“Anh là đang nói tiếng người sao? Một hận ý như tôi còn cảm thấy anh có chút quá đáng rồi đấy.” Đại quỷ nhanh chóng bò dọc theo sợi dây sinh mệnh rời đi, cô ta sợ Hàn Phi sẽ đánh chủ ý lên mình.

“Người nói đương nhiên là tiếng người rồi, cô nói mới là tiếng quỷ.” Tựa vào điện thờ, Hàn Phi nhìn bầu trời đêm phía xa.

Tòa nhà chọc trời là tòa nhà cao nhất trong khu vực này, có thể nhìn ra toàn bộ thành phố.

Mở bản đồ thăm dò ra, Hàn Phi nhìn về phía khu vực mình đã thắp sáng. So với toàn bộ thế giới tầng sâu, địa bàn bị hắn chiếm giữ chỉ lớn bằng ngón tay cái.

“Ít nhất cũng có thể nhìn rõ một tia sáng trên tấm bản đồ đen như mực này.”

Hàn Phi lấy đồ ăn do Từ Cầm làm từ trong ô vật phẩm ra, rồi bắt đầu ăn ngấu nghiến. Từ khi tiếng cười điên cuồng rời khỏi cơ thể, bản thân Hàn Phi cũng không phải chịu nhiều ảnh hưởng của điện thờ nữa. Dường như tất cả những thứ tiêu cực đều đã được tiếng cười điên cuồng gánh chịu hết rồi.

Sau khi điều chỉnh trạng thái, Hàn Phi dẫn theo Đại Nghiệt xuống tầng. Hắn không gặp được Từ Cầm, nhưng đã gặp người trồng hoa và vũ công bên trong tòa nhà chọc trời.

Một số thành viên của câu lạc bộ sát thủ trung lão niên đã chọn quay lại tòa nhà chọc trời để giúp đỡ vào thời điểm cuối cùng vì lo lắng cho Hàn Phi, điều này cũng khiến hắn khá cảm động.

Sau khi trải qua một ngày đêm quét dọn đẫm máu, bên trong tòa nhà chọc trời đã không còn dấu vết nào về sự tồn tại của Cao Hưng, một trật tự hoàn toàn mới đã được thiết lập. Hàn Phi dự định xây dựng nơi này thành khu dân cư mẫu của thế giới tầng sâu, thậm chí hắn còn có kế hoạch mời một số người chơi đến sống ở đây trong tương lai.

“Thứ tốt thì phải chia sẻ với bạn bè.”

Hàn Phi vốn muốn làm một nhiệm vụ ngẫu nhiên rồi thoát game, nhưng hắn đã nhận được một lá thư của Huỳnh Long từ công viên vui chơi vào lúc 0 giờ nửa đêm. Quản lý Quỷ những ngày này luôn có một linh cảm rất xấu, dường như lối đi trong công viên vui chơi sẽ xuất hiện biến cố.

Để phòng ngừa sự cố ngoài ý muốn xảy ra, Hàn Phi vội vàng trở lại khu vực công viên vui chơi. Gần đây luôn ở trong tòa nhà chọc trời, sau khi trở lại công viên vui chơi, hắn mới phát hiện ra bầu không khí nơi này có phần ngưng trọng.

Sau khi nói chuyện chi tiết cùng với quản lý Quỷ, Hàn Phi cũng nhíu mày, công viên vui chơi dường như đã bị không thể nhắc đến khác nhắm tới.

Chương 941: Thứ năm

Tiếng cười điên cuồng đang tổng hợp sức mạnh của tất cả các điện thờ, đến cuối cùng anh ta sẽ trở nên mạnh mẽ như thế nào, không ai có thể đoán trước được.

Những người tham gia thí nghiệm nhân cách toàn bộ đều là do chính Phó Sinh lựa chọn, sau đó Mộng và Cao Hưng đã lên kế hoạch cho đêm màu máu. Tiếng cười điên cuồng là đứa trẻ duy nhất chịu đựng mọi đau đớn và tuyệt vọng.

Anh ta là tâm điểm của cả thế giới tầng sâu và hiện thực, đồng thời sở hữu sức mạnh và kỳ vọng của cả hai bên.

Giờ đây, đóa hoa song sinh đang nở rộ, chiếm giữ nhiều điện thờ khác nhau. Có ý chí của 30 đứa trẻ sở hữu nhân cách đặc biệt, cộng với sự giúp đỡ hết mình của số 2, một khi trở thành không thể nhắc đến, tất nhiên tiếng cười điên cuồng sẽ là không thể nhắc đến đặc biệt nhất.

Cũng chính bởi vì tiếng cười điên cuồng tồn tại, Hàn Phi mới dám yên tâm rời khỏi thế giới tầng sâu, hai người bọn họ sẽ mãi mãi là chỗ dựa của nhau.

"Đừng đặt hy vọng vào người khác." Quản lý Quỷ nhìn Hàn Phi, lại nhìn vào điện thờ ở công viên vui chơi: "Thần mà cậu nói đến chính là người trông giống y hệt cậu, nhưng lúc nào cũng cười, đúng không?"

"Đúng vậy, có điều rất nhanh thôi Từ Cầm và một đứa trẻ khác cũng sẽ có cơ hội trở thành không thể nhắc đến."

"Tôi không thích cái linh hồn cứ cười suốt kia, cậu ta quá điên cuồng, cậu ta còn tuyệt vọng hơn cả thế giới tầng sâu này." Quản lý Quỷ cất con dao đã lau sạch sẽ đi: "Hai người quan hệ thật tốt, ngay cả điện thờ ai ai cũng tranh giành nhau mà cậu cũng sẵn sàng nhường cho cậu ta."

"Có gì đâu, dù sao thì những tuyệt vọng và thống khổ mà anh ta phải chịu, vốn dĩ cũng có một phần của tôi trong đó."

Hàn Phi vỗ vỗ quản lý Quỷ: "Công viên vui chơi giao cho ông rồi."

Dùng người không nghi, nghi người không dùng, sau khi sắp xong tất cả mọi chuyện, Hàn Phi hoàn thành một nhiệm vụ rank F khác, rồi mới tìm một căn phòng an toàn bên trong công viên vui chơi thoát khỏi game.

"Bây giờ mình có thể đi tìm Cao Hưng mà không có bất kỳ đắn đo nào."

Sau khi cởi bỏ mũ bảo hiểm chơi game ra, Hàn Phi xuất hiện trở lại bên cạnh Hoàng Doanh và trợ lý Đào, khí chất cả người đều đã thay đổi.

"Mình tuyệt đối sẽ không để chuyện xảy ra trong điện thờ ký ức trở thành hiện thực."

Hàn Phi và Hoàng Doanh thay đồng phục nhân viên do trợ lý Đào mang đến, ba người họ cùng với quản gia thông minh lên xe đến cao ốc Vĩnh Sinh.

"Trước khi đi, để tôi nói rõ cho hai người biết. Lần hành động này vô cùng nguy hiểm, chúng ta không chỉ phải đối mặt với tên sát nhân biến thái tàn ác nhất Tân Hỗ, mà còn có thể phải chiến đấu với những con quái vật vượt xa tầm nhận thức của mọi người. Nói không chừng hai người chết như thế nào cũng không biết." Hàn Phi không muốn lừa gạt người khác, hắn trước nay chưa từng nghiêm túc như vậy.

"Em không có mấy người bạn, tất nhiên là anh phải đi theo rồi, hơn nữa… ngoài em ra, có lẽ cũng chỉ có anh là người duy nhất có thể chống lại sự tấn công tinh thần của những con quái vật đó." Hoàng Doanh đã từng bị Cánh Bướm tra tấn bằng mọi cách, sau đó anh thừa hưởng ác mộng, ý chí kiên định đã vượt xa người thường.

Trợ lý Đào đang lái xe cũng không lựa chọn rời đi: "Hai người các anh một người là diễn viên, một người là bác sĩ, đến các anh còn không sợ thì sao tôi có thể lùi bước? Hai người đừng bị vẻ ngoài của tôi lừa gạt. Thực ra tôi và cô Đỗ đều đã từng cùng nhau tiếp nhận qua thí nghiệm nhân thể của Vĩnh Sinh Pharmaceutical. Tôi là người có năng lực chiến đấu cao

nhất trong tất cả cấp dưới của cô Đỗ, cũng là người cải tạo nhân cách thành công nhất, hầu như không có khuyết điểm gì."

Trợ lý Đào rất tự tin, nhưng Hoàng Doanh ở ghế sau lại bắt đầu nhìn anh ta với ánh mắt thương hại.

"Này ông anh, tôi phát hiện anh vẫn luôn hơi xem thường tôi đấy, tốt xấu gì tôi cũng là nhân viên cốt cán trong nội bộ Vĩnh Sinh Pharmaceutical."

"Tôi thề có trời là tuyệt đối chưa từng có ý khinh thường anh, nhưng tôi có thể khẳng định trên chiếc xe này người có khả năng đánh nhất không phải là anh." Hoàng Doanh gượng cười, anh nghiêng đầu nhìn Hàn Phi. Ai mà ngờ một diễn viên phim kinh dị có thể đuổi đánh quỷ? Cái này nói ra cũng không ai tin!

Ngoài ra, kể từ sau khi bị Hàn Phi kéo vào âm gian, Hoàng Doanh cũng đã tiêu tốn rất nhiều tiền để rèn luyện bản thân về mọi mặt. Nếu muốn sống trong địa ngục, cách tốt nhất là trở thành ác quỷ.

"Cám ơn hai người, chờ sau khi tiến vào cao ốc Vĩnh Sinh, tôi hy vọng rằng mọi hành động của hai người sẽ lấy sự an toàn của bản thân làm điều kiện tiên quyết hàng đầu." Hàn Phi rất cảm khái, hắn cảm thấy rất may mắn đã gặp được Hoàng Doanh, con người đáng tin cậy này đã giúp hắn quá nhiều.

Lúc 1:10 sáng, ba người họ đến cổng cao ốc Vĩnh Sinh.

Trợ lý Đào lấy thẻ thông hành do Đỗ Tĩnh đưa ra, cả hành trình thuận lợi không bị cản trở.

"Bầu không khí trong cao ốc đêm nay thực sự không đúng lắm." Trợ lý Đào thận trọng nói: "Tất cả các nhân viên bảo vệ đều là những gương mặt xa lạ."

"Có lẽ là cảnh sát thường phục, chúng ta đừng quấy rầy bọn họ tuần tra, chuẩn bị tiến vào phòng thí nghiệm dưới lòng đất." Hàn Phi không biết cảnh sát Tân Hỗ đã đạt được thỏa thuận gì với Vĩnh Sinh Pharmaceutical, hắn chỉ biết dao súng đều không có tác dụng với không thể nhắc đến. Có thể chống

lại tấn công về mặt tinh thần của không thể nhắc đến chỉ có hắn và Hoàng Doanh.

“Cảnh sát bố trí giám sát ở đây, những người xấu kia chắc cũng sẽ không hành động liều lĩnh chứ?” Trợ lý Đào cũng cảm nhận được sự nghiêm trọng của tình hình.

“Anh đánh giá quá thấp những kẻ mất trí đó rồi.” Hoành Doanh nhập chương trình đi theo vào cho quản gia thông minh, còn thay đồng phục nghiên cứu viên vào cho quản gia nữa.

Ba người dẫn theo quản gia thông minh tiến vào thang máy dành cho nhân viên. Sau khi dùng thẻ nhận dạng do Đỗ Tĩnh đưa cho, Hàn Phi mới kích hoạt thành công thang máy, đi vào phòng thí nghiệm dưới lòng đất.

“Hệ số an ninh của phòng thí nghiệm dưới lòng đất của cao ốc Vĩnh Sinh có thể được coi là cao nhất thế giới, người ngoài muốn vào trong phá hoại khó không khác gì lên trời.” Trong lòng của trợ lý Đào có một loại tự hào vì là nhân viên của Vĩnh Sinh Pharmaceutical. Dù sao thì Vĩnh Sinh Pharmaceutical cũng là một trong những công ty vĩ đại nhất của thời đại này.

“Vậy nếu như có nội gián giúp đỡ thì sao?” Hàn Phi đi vào lối đi sạch sẽ quen thuộc, phảng phất như lại trở về thế giới điện thờ: “Bây giờ có lẽ là Phó Liệt vẫn còn ở trong khoang thí nghiệm, còn có A Niên đang phụ trách vận hành phòng thí nghiệm số 4 với người hướng dẫn của mình.”

Đến thang máy của phòng thí nghiệm dưới lòng đất của cao ốc Vĩnh Sinh, Hàn Phi chọn tầng hầm thứ 9 — trung tâm xử lý chất thải.

Cao Hưng và các thành viên của ba tổ chức tội phạm lớn bước vào từ tầng đó, phòng thí nghiệm số 1 bị phong tỏa cũng nằm ở đây.

Cửa thang máy từ từ đóng lại, Hàn Phi yên lặng nhìn những con số không ngừng thay đổi trên màn hình. Trong đầu hắn chỉ có ký ức của tiếng cười điên cuồng đối với thí nghiệm nhân cách, nỗi đau thuộc về hắn cũng do tiếng cười điên

cuồng gánh chịu. Đối với quá khứ, hắn không có bất kì ấn tượng nào hết.

Khi cửa thang máy mở ra lần nữa, Hàn Phi và những người khác đã đi tới tầng phức tạp và lộn xộn nhất của Vĩnh Sinh Pharmaceutical. Tất cả phế liệu cần xử lý sẽ tạm thời chất đống ở đây, tất cả những thứ mờ ám cũng đều được cất giấu ở đây.

"Tầng 9 dưới lòng đất rất ít khi có người tới, nơi này tích trữ rất nhiều vật chất độc hại." Trợ lý Đào hơi nghi ngờ hỏi: "Chúng ta tới đây làm gì? Những phế thải cần xử lý phần lớn đều không có giá trị gì nữa."

"Dưới lòng đất của cao ốc Vĩnh Sinh chỉ có phòng thí nghiệm số 2, số 3 và số 4, tôi rất tò mò không biết phòng thí nghiệm số 1 ở đâu?"

"Hay là để tôi tìm một nhân viên hỏi xem?" Trợ lý Đào là người của phe Đỗ Tĩnh, phòng thí nghiệm mà bọn họ phụ trách không nằm ở cao ốc Vĩnh Sinh, nơi đây là địa bàn của con trai thứ hai của Phó Thiên là Phó Cẩn.

"Không cần đâu." Hàn Phi sải bước đi về phía trước như thể đã biết đường vậy.

Lối đi càng ngày càng hẹp lại, nhà kho và lối đi chất đầy rác thải chờ xử lý, trong đó có rất nhiều tay chân của người sinh học, trông rất đáng sợ.

"Có vẻ như mỗi ngày đều có rất nhiều người bị giết ở đây?" Hoàng Doanh nhàn nhạt nói một câu.

"Đều là người giả dùng để thí nghiệm, cũng giống như việc thử nghiệm túi khí trên ô tô cần những mô hình giống người thật, chúng tôi cũng cần những đối tượng thử nghiệm gần giống với người thật khi nghiên cứu về sinh học con người." Bản thân trợ lý Đào cũng từng bị Vĩnh Sinh Pharmaceutical thử nghiệm trên người, nên anh ta cũng xem nhẹ những thứ này, chỉ coi chúng là nhu cầu nghiên cứu.

"Anh nói cũng có lý, dù sao thì những cái mô phỏng người sống kia cũng không có tư duy của chính mình. Bọn chúng sẽ không phản kháng và giãy dụa, cũng sẽ không cảm thấy đau

đớn hay bi thương.” Hoàng Doanh là bác sĩ, nhưng thực ra anh không thích nghề nghiệp của mình cho lắm, quan niệm sống của anh rất mâu thuẫn với nghề bác sĩ.

Người nói vô tâm, người nghe lại để bụng, Hàn Phi mơ hồ nhớ mình đã nhìn thấy rất nhiều “người giả” trong điện thờ của Cao Hưng. Khi gã muốn mở lối đi vào thế giới tầng sâu, những người giả đó đã giết các nghiên cứu viên đầu tiên.

“Người giả cũng không thể đánh giá thấp, những tên tội phạm đó sẽ lợi dụng đặc điểm đơn giản và dễ thao tác của bọn chúng, sử dụng bọn chúng như những công cụ giết người tuyệt vời.”

Hàn Phi không có bản đồ, nhưng lại có thể tìm được đường đi chính xác ở tầng 9 dưới lòng đất. Bọn họ xuyên qua những kho chứa phế liệu, dọn sạch rác rưởi cản đường, cuối cùng tìm được cánh cửa dẫn đến phòng thí nghiệm số 1.

“Sau khi Cao Hưng tiến vào cao ốc Vĩnh Sinh, việc đầu tiên làm là đến phòng thí nghiệm số 1. Gã cần lấy đi một tế phẩm rất quan trọng, tế phẩm đó chắc chắn có liên quan đến 30 đứa trẻ tham gia thí nghiệm nhân cách.”

Đi về phía cánh cửa bỏ hoang, trước khi Hàn Phi đến gần, cửa phòng thí nghiệm số 1 đột nhiên tự mình mở ra, một nhân viên mang theo một hộp dụng cụ rất nặng xuất hiện ở cửa.

Người này dường như là nhận được mệnh lệnh của cấp trên, chuẩn bị che lấp hoàn toàn phòng thí nghiệm số 1, phá hủy cánh cửa này. Nhưng anh ta không ngờ mình còn chưa bắt đầu làm việc thì đã gặp Hàn Phi.

“Mọi người… tới hỗ trợ à?” Phát hiện ra ánh mắt Hàn Phi nhìn mình không đúng lắm, do dự hồi lâu nhân viên mới mở miệng.

“Vận mệnh thật là kỳ diệu.” Hàn Phi không ngờ rằng mình không chỉ có được thẻ nhận dạng rank A +, mà còn gặp được nhân viên làm việc trong trung tâm xử lý chất thải. Đối phương cũng là tâm phúc của Phó Cẩn, sẽ thường xuyên đi xử lý một số “phế liệu” không thể để người khác biết.”

“Đêm hôm khuya khoắt, cậu nói vận mệnh cái gì?” Nhân viên cảm thấy hơi khó hiểu.

“Hy vọng ít lâu nữa anh vẫn có thể dùng loại ngữ khí này để nói chuyện với tôi.” Hàn Phi nhớ nhân viên này cũng đã từng giúp đỡ mình: “Đêm nay anh hãy đi theo chúng tôi đi.”

Đẩy cửa phòng thí nghiệm số 1 ra, Hàn Phi đang muốn đi vào thì đột nhiên nhìn thấy trên bức tường phía xa có vết máu cùng mấy chữ viết bằng máu.

Người để lại những dòng chữ đẫm máu kia hình như mới bị tra tấn không lâu, có thể là bị đánh đến không nói được nên đã cố hết sức giải thích.

“Vết máu rất tươi, có người đã tới đây trước chúng ta!” Hàn Phi xem hồi lâu mới nhận ra chữ máu trên mặt đất vết máu, đối phương hình như viết là —— Các người bắt nhầm người rồi, tôi thật sự không phải là Cánh Bướm.

“Chữ này hơi quen thuộc, rất giống một người chơi mà tôi quen viết ra, sao tự nhiên lại cảm thấy có chút xui xẻo?”

Hàn Phi đứng dậy tránh xa những chữ kia, đồng thời dặn dò những người khác không được đến gần.

Chương 942: Hẹn ước đêm màu màu

Hàn Phi đã từng gặp một người chơi cực kỳ xui xẻo trong thế giới tầng sâu, giá trị may mắn của anh ta là một con số 0 hiếm thấy. Điều quan trọng nhất là giá trị may mắn thấp nhất do hệ thống đặt ra chính là 0.

Nếu chỉ thuần túy như vậy, Hàn Phi cũng sẽ không cảm thấy căng thẳng, nhưng người chơi đó vẫn còn có một thiên phú biến thái nhất có tên là tuyệt xứ phùng sinh (khả năng sống sót trong tình thế tuyệt vọng).

Trước đây trong điện thờ của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, người chơi kia nhiều lần lâm vào tuyệt cảnh. Kết quả ma xui quỷ khiến thế nào lại đều được Hàn Phi cứu, nhưng kết cục cuối cùng thì sao?

Sau khi rời khỏi điện thờ của bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, người chơi kia rất lễ phép nói với Từ Cầm một câu chị dâu Mười Một. Hàn Phi đã trải qua đủ loại sóng gió lúc đó đầu óc đã ngừng hoạt động, đột ngột lê lết cơ thể bị thương nặng của mình ngồi bật dậy.

Nhìn thấy tin nhắn cầu cứu trên tường, Hàn Phi đã nhận ra đối phương là ai ngay. Trong đầu cũng xuất hiện bộ dạng của đối phương, nhưng hắn không muốn nói ra tên của đối phương, cái gọi là không thể nhắc đến chẳng qua cũng chỉ thế thôi.

“Anh ta cũng là tế phẩm mà Cao Hưng chuẩn bị? Không có lý nào mà! Mình không nhìn thấy anh ta ở trong tương lai tồi tệ nhất, vì sao còn có người cắn răng chui vào chỗ nguy hiểm nhất vậy!”

Hiện thực và tương lai mà Cao Hưng dự đoán xuất hiện sự sai lệch đầu tiên, kể từ thời khắc này trở đi, có rất nhiều thứ bắt đầu thay đổi.

“Không phải phòng thí nghiệm số 1 đã bị bỏ hoang từ lâu rồi à? Tại sao còn có người sống bị giam giữ?” Hoàng Doanh

tóm lấy nhân viên: “Chấm máu để viết chữ, cảnh tượng này tôi chỉ nhìn thấy trong phim. Nếu như không phải bị tra tấn đến cực hạn, không ai sẽ dùng đến phương pháp cầu cứu như vậy.”

“Tôi, tôi không biết gì hết.” Nhân viên của trung tâm xử lý chất thải rất là vô tội: “Không phải chứ! Phòng thí nghiệm số 1 bị bỏ hoang đã lâu, không thể có người sống ở đây. “

“Bình thường đều là anh phụ trách nơi này à?” Nhìn những chữ máu, sắc mặt của trợ lý Đào trở nên nghiêm túc.

“Tôi phụ trách khu vực lân cận, nhưng bởi vì mệnh lệnh của lãnh đạo, tôi chưa bao giờ lại gần nơi này.” Nhân viên liên tục giải thích. Anh ta lấy thiết bị liên lạc ra để báo cáo cấp trên, nhưng đã bị Hàn Phi ngăn lại.

“Bắt đầu từ bây giờ, anh không cần phải báo cáo với bất cứ ai, chỉ cần ngoan ngoãn đi theo chúng tôi, quản tốt cái miệng và mắt của mình là được.” Hàn Phi cau mày tránh xa dòng chữ máu kia ra. Xuyên qua lối đi chất thải, hắn đi về hướng phòng thí nghiệm số 1.

Sau gáy truyền đến một trận đau âm ỉ, xa xa có một giọng nói giống như đang kêu gọi Hàn Phi, một số cảm xúc ẩn giấu trong tiềm thức đang thức tỉnh.

Hàn Phi trước giờ đều không có ký ức về quá khứ, hắn cũng chưa bao giờ nhìn thấy “cô nhi viện màu máu” trong hiện thực.

Ở cuối lối đi, có một cánh cửa lớn trông giống như một tấm gương. Cánh cửa được làm bằng vật liệu đặc biệt, từ bên ngoài có thể nhìn rõ bên trong, nhưng người bên trong lại không thể nhìn thấy bên ngoài.

“Anh có chìa khóa không?” Hàn Phi vẫy tay ra hiệu với nhân viên. Đối phương lắc lắc đầu, sau đó hắn một tay nắm lấy nhân viên đang cõng hộp công cụ sau lưng, rồi dùng lực đập mạnh về phía cửa.

“Rầm!”

Cánh cửa như một tấm gương bị đập vỡ, rất nhiều mảnh vỡ khác nhau bay tung tóe khắp nơi.

Đặt hộp công cụ xuống, như bị thứ gì đó hấp dẫn, Hàn Phi ngẩn người đi về phía trước.

Trên bức tường không trong suốt có vẽ những ô cửa sổ, ngoài cửa sổ là bốn mùa, bên trong là cuộc sống bất biến.

Đứng giữa cửa sổ sơn dầu, Hàn Phi nhìn tòa nhà trước mặt. Cô nhi viện phía sau trong đầu cùng tòa nhà trước mặt chồng lên nhau. Dường như hắn nhìn thấy một dòng máu không ngừng chảy ra từ tất cả các khe hở trong tòa nhà.

Đủ các loại mảnh vỡ ký ức có được trong thế giới tầng sâu hiện lên trong đầu Hàn Phi. Ranh giới giữa hai thế giới khác nhau trở nên mơ hồ, Hàn Phi thở hổn hển. Hắn không biết tại sao mình lại như vậy, như thể cơ thể đang sợ hãi theo bản năng, kháng cự việc quay trở lại đây.

Hai mươi năm trôi qua, nỗi đau vẫn khắc sâu trong cơ thể. Cho dù tiếng cười điên cuồng đã mang tất cả tuyệt vọng rời đi, nhưng có những thứ vẫn không thể thay đổi.

Tất cả mọi thứ trong tầm nhìn của Hàn Phi dường như bị nhuộm đỏ, sinh mệnh của bản thân luôn bị đe dọa bất cứ lúc nào, không ai có thể thoát khỏi đêm màu đỏ như máu đó.

Ký ức và hiện thực của những đứa trẻ đan xen vào với nhau, móng tay của Hàn Phi đâm vào da thịt. Hắn không nhớ quá khứ, nhưng hắn nhìn mọi nơi trong cô nhi viện đều cảm thấy rùng rợn, như thể người bạn thân nhất của mình đã bị mình tự tay giết chết ở đó.

Con dao sắc bén đâm vào máu thịt, chữa trị và chết chóc được đánh đồng, người dịu dàng từng bước điên loạn, trở thành quái vật, phát ra tiếng cười cuồng loạn.

“Anh nên cười đi.” Một giọng nói xa lạ hiện lên trong ký ức của hắn, đứng ở cửa cô nhi viện, Hàn Phi như trở về 20 năm trước. Hắn toàn thân một màu đỏ máu, nhìn cô nhi viện bị nhuộm đỏ, phía sau lưng hắn có một linh hồn biến thái méo mó đang đứng.

“Hàn Phi? Hàn Phi!” Hoàng Doanh lắc lắc bả vai Hàn Phi, rất lâu sau mới khiến hắn tỉnh táo lại: “Em đã nhìn thấy gì vậy?”

“Vào đêm màu máu đó, có một linh hồn méo mó đứng sau lưng em, là nó đã giết chết tất cả những đứa trẻ!” Hàn Phi cảm nhận được ác ý đến từ thế giới tầng sâu trên người của linh hồn đó: “Đó là Cao Hưng? Hay là Mộng?”

Di chuyển bước chân, Hàn Phi đẩy cửa phòng học ra. Trong phòng thí nghiệm bỏ hoang này, có dấu vết sự sống của người nào đó. Có rất nhiều thứ tương đối then chốt trong ký ức của hắn cũng bị phá hủy.

“Tính cách và nhân cách của mỗi một đứa trẻ đều khác nhau, thứ mà mọi người quan tâm cũng không giống nhau, nhưng tất cả những thứ mà bọn họ quan tâm trong cô nhi viện đều đã bị đánh cắp.”

Cô nhi viện trong phòng thí nghiệm số 1 được sao chép từ cô nhi viện nơi Hàn Phi và những người khác ở, tất cả đồ dùng trong đó đều do Hàn Phi và những người khác đã sử dụng qua.

Hàn Phi đã quên đi quá khứ, nhưng cơ thể của hắn lại không thể quên được nỗi sợ thâm căn cố đế đó. Chỉ cần chạm vào một thứ nào đó, hắn sẽ kích hoạt một phần ký ức lãng quên.

Thông thường mà nói, nếu như hắn bị nhốt một mình ở nơi này, sẽ dần dần nhớ lại tất cả, khôi phục lại tất cả tuyệt vọng năm xưa.

“Cao Hưng coi mình là chìa khóa, sau khi mình lại chìm vào trong tuyệt vọng, chắc là gã sẽ chặt đầu mình. Lại bởi vì hộp đen đang nằm trong não của mình, nên sau khi bọn họ hiến tế mình, có thể vô cùng thuận lợi mở ra lối đi giữa thế giới tầng sâu và thế giới hiện thực.”

Hàn Phi đã nghĩ thông suốt kế hoạch của Cao Hưng, nhưng hắn không hiểu tại sao Thẩm Lạc lại xuất hiện ở đây chứ không phải là hắn?

“Thành viên của ba tổ chức tội phạm lớn làm sao có thể lầm tưởng rằng Thẩm Lạc là đứa trẻ đã từng tuyệt vọng nhất đó? Bọn họ đã phát hiện ra điều gì trên người Thẩm Lạc? Là ai đang đánh lạc hướng bọn họ?”

Đến tế phẩm hiến tế mà cũng có thể bắt nhầm, Hàn Phi cảm thấy hơi khó tin. Nhưng chuyện này xảy ra trên người Thẩm Lạc, thì lại có vẻ hợp tình hợp lý.

"Mình đã cứu anh ta nhiều lần như vậy, đây được coi là báo phúc của anh ta cho mình hay sao?"

Mặc dù nhiều thứ bên trong cô nhi viện đã bị phá hủy, nhưng Hàn Phi vẫn nhớ ra một số chuyện tồi tệ thông qua một số vật phẩm còn lại.

Những ký ức đó đều là màu đỏ máu, đêm đó không trăng không sao, vạn vật chìm trong bóng tối.

Một loạt linh hồn méo mó xuất hiện vào giữa đêm, trên người bọn chúng đều toát ra một luồng khí tức đáng sợ không thể diễn tả được.

Bọn chúng dường như đã hợp lực đánh tan Phó Sinh thành những mảnh vỡ ký ức. Vì để trả thù Phó Sinh một cách triệt để, bọn chúng đã tìm thấy hy vọng mà ông ấy ký thác.

Những linh hồn méo mó biến thái đó để mắt đến tất cả những đứa trẻ tham gia thí nghiệm nhân cách. Bọn chúng cho rằng những đứa trẻ này là người thừa kế hộp đen do Phó Sinh lựa chọn. Vì vậy chúng coi việc tra tấn những đứa trẻ này là một phần trong hành động trả thù của chúng đối với Phó Sinh.

Những đứa trẻ đang ngủ không biết những gì mình sắp phải trải qua cho đến khi linh hồn méo mó xuất hiện bên cạnh giường.

Bọn chúng cười to đánh thức tất cả những đứa trẻ, sau đó để bọn họ tự tàn sát lẫn nhau, nói với bọn họ rằng cuối cùng chỉ một đứa có thể sống sót.

Không có đứa trẻ nào ra tay, cũng không có ai muốn đi giết chóc, những linh hồn méo mó rất tức giận, quyết định tra tấn những đứa trẻ theo cách còn khủng khiếp hơn cả cái chết.

Một số đứa trẻ đã suy sụp nhân cách, rối loạn tâm thần, máu và nước mắt đan xen, bên tai Hàn Phi dường như lại vang lên tiếng cười của những linh hồn méo mó kia.

Quá đau đớn, không có khả năng phản kháng, trốn ở đâu cũng sẽ bị phát hiện, không ai chịu nổi loại tuyệt vọng này.

Một số đứa trẻ không thể chịu đựng được sự dày vò của linh hồn méo mó, cái chết ngược lại trở thành một sự giải thoát vào lúc này.

Những không thể nhắc đến kia hiểu rõ nhân tính, bọn chúng đã thêm những quy tắc mới. Những người chết muộn sẽ phải gánh chịu nỗi đau và sự tuyệt vọng của những người chết trước, càng trì hoãn, nỗi đau sẽ càng chồng chất.

Những đứa trẻ thơ dại lựa chọn cái chết, bầu trời đêm bị nhuốm màu đỏ như máu.

Từng người bạn lần lượt ngã xuống, cuối cùng chỉ còn lại đứa trẻ dịu dàng nhất, đứa trẻ sở hữu nhân cách chữa trị kia.

Cho đến khi trời sáng, nó cũng không lựa chọn cái chết, nó muốn mang theo nỗi đau và sự tuyệt vọng của những đứa trẻ khác sống tiếp!

Những linh hồn méo mó không giết chết nó, không phải vì thương hại, mà là bởi vì bọn chúng hy vọng đứa trẻ này mãi mãi sống trong sự dằn vặt của tuyệt vọng.

Đêm màu máu là một sự trả thù của không thể nhắc đến đối với Phó Sinh, nhưng cuối cùng lại tạo ra một con quái vật mà không ai có thể ngờ tới.

Đi qua các gian phòng, khi đi ra khỏi cô nhi viện, Hàn Phi quay đầu lại nhìn một cái.

Trên bậc thang, hình như có một đứa trẻ toàn thân bị nhuốm đỏ như máu. Một mình đứng giữa vô số không thể nhắc đến, khi ánh nắng chiếu vào mặt, nó đã nở nụ cười với Hàn Phi.

“Tiếng cười điên cuồng đã ở lại đêm đó, phần còn lại của cuộc đời anh ta đã giao cho mình.”

Trên thế giới này chỉ có Hàn Phi mới có thể hiểu được ý nghĩa của nụ cười đó. Nụ cười bình thường nhất đó là thứ mà hắn và tiếng cười điên cuồng sẽ không bao giờ có được, đồng thời cũng là hẹn ước giữa bọn họ.

“Mình không phải là một nhân cách nào đó của tiếng cười điên cuồng, mình và anh ta đều có ý nghĩa tồn tại của riêng mình.” Hàn Phi ghi nhớ lại khuôn mặt của những linh hồn méo mó kia: “Mình sẽ làm chuyện mà mình nên làm, để hủy diệt và cứu chuộc song hành…”

Chương 943: Sợ hãi xuất hiện trong hiện thực

Những ký ức tuyệt vọng mà Hàn Phi nhớ lại không bao giờ biến mất nữa, chúng đọng lại trong tâm trí của hắn, vang vọng cùng với hộp đen.

Đây cũng là lần đầu tiên Hàn Phi cảm nhận rõ ràng được sự tồn tại của hộp đen, một loại năng lượng đặc thù từ món quà ban tặng cho kẻ tuyệt vọng nhất, mà chỉ có hắn mới có thể khống chế được.

"Sau này sẽ không còn cô nhi viện màu máu nào trên thế giới nữa."

Đi đến đầu bên kia của lối đi, Hàn Phi không quay đầu lại. Cũng cùng lúc đó, tất cả các phòng thí nghiệm dưới lòng đất của cao ốc Vĩnh Sinh đều vang lên tiếng chuông báo động, đèn cảnh báo màu đỏ nhấp nháy, biến các tầng hầm dưới lòng đất thành một vùng màu máu.

"Chuyện gì vậy?" Nhân viên của trung tâm xử lý chất thải và trợ lý Đào đều có vẻ bối rối. Vừa rồi vẫn còn ổn, vốn cho rằng chỉ là làm hình thức cho xong, tại sao mức cảnh báo cao nhất lại đột ngột được kích hoạt?!

"Bọn họ ra tay rồi, xem ra Cao Hưng vẫn muốn mở lối đi ra vào ngày này, chỉ là kế hoạch tiến hành sớm trước mấy tiếng."

Cao Hưng khắc ghi tương lai mong đợi nhất của mình vào thế giới điện thờ. Ngày này đối với gã vô cùng quan trọng, toàn bộ nghi thức đã chuẩn bị mấy chục năm trời này sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Đèn cảnh báo màu đỏ liên tục nhấp nháy, đi bên trong, thỉnh thoảng sẽ cảm thấy choáng váng, như thể nhìn thấy vết máu trên đồ vật dưới ánh đèn.

“Trên người mọi người hình như đều đang chảy máu…” Nhân viên của trung tâm xử lý chất thải xuất hiện vấn đề đầu tiên, anh ta chỉ vào Hàn Phi: “Mọi người nhìn này, cậu, trên người cậu ấy toàn là máu! Còn có trẻ con đang cười!”

Vốn dĩ trợ lý Đào không có cảm giác gì, nhưng khi nhân viên vừa nói ra, anh ta cũng phát hiện quần áo của Hàn Phi đang dần thấm đẫm máu dưới ánh đèn.

“Bình tĩnh, đừng để bị ảo giác đánh lừa.” Hàn Phi quay đầu nhìn hai người bọn họ, trợ lý Đào và nhân viên bị hắn nhìn chằm chằm chen chúc lui lại sau. Bọn họ nhìn thấy một khuôn mặt mưng mủ thất khướu đang không ngừng chảy máu.

“Chắc là do Cao Hưng đã sử dụng năng lực của mình. Quỷ ở trong thế giới của các em, cũng có thể đáng sợ như vậy trong hiện thực à? Có lẽ chúng ta cách rất xa bọn chúng, loại tấn công quy mô lớn này đến Cánh Bướm cũng không thể thực hiện được.” Chính bản thân Hoàng Doang cũng không phát hiện, anh đã nói thẳng là – quỷ ở trong thế giới của các em.

“Không thể nhắc đến và hận ý vẫn có sự khác biệt rất lớn.” Hàn Phi ấn nhân viên vào tường. Hắn muốn sử dụng sức mạnh của nhân cách chữa trị để giúp đối phương tỉnh táo lại giống như khi ở trong thế giới ký ức điện thờ. Nhưng nỗ lực cả nửa ngày, cũng không có bất kì tác dụng nào, ngược lại còn khiến nhân viên sợ chết khiếp.

“Kỳ lạ.” Hàn Phi rõ ràng cảm giác được hộp đen ban cho hắn một thứ gì đó, nhưng hắn lại không biết làm thế nào để sử dụng.

“Đừng giết tôi! Đừng giết tôi!” Nhân viên toàn thân run rẩy, thậm chí không dám nhìn vào mặt của Hàn Phi. Lúc này anh ta mới hiểu được hàm ý trong lời nói của hắn lúc trước. Nếu như thời gian có thể quay ngược lại, ngay khoảnh khắc anh ta nhìn thấy hắn thì sẽ chạy trốn hết tốc lực.

“Ngoãn ngoãn đi theo tôi, cho dù anh muốn chạy trốn, cũng chạy không thoát khỏi tôi đâu.” Hàn Phi nhàn nhạt nói, đây chính là tự tin của sức mạnh thể chất.

Quan sát một chút tình hình của trợ lý Đào và nhân viên, Hàn Phi chắc chắn Cao Hưng đã sử dụng một năng lực tương tự như "quỷ vực" bên trong cao ốc Vĩnh Sinh.

Cách đây rất lâu, lần đầu tiên hắn tham gia chương trình gameshow, đã từng gặp qua tình huống hận ý sử dụng năng lực của mình. Khi đó một số ngôi sao tham gia chương trình gameshow đều mắc chứng ảo giác rất nghiêm trọng.

"Hận ý không thể trực tiếp giết người, cần có thủ đoạn khác trợ giúp, khiến người ta tự sát; năng lực của không thể nhắc đến chắc chắn còn đáng sợ hơn, có lẽ nó có thể trực tiếp giết người trong hiện thực, nhất định phải hết sức cẩn thận mới được." Hàn Phi kéo trợ lý Đào đến trước mặt, ép đối phương nhìn thẳng vào mắt mình: "Đừng để bất kì ngoại vật nào quấy nhiễu, giữ vững lý trí, kiên định với chủ tâm của mình. Nếu như anh thực sự sợ hãi thì hãy âm thầm gọi tên của tôi trong lòng, đừng nghĩ đến những thứ khác."

"Thầm gọi tên của anh?"

"Ít nhất tôi sẽ không hại anh." Hàn Phi dẫn mọi người đến thang máy, đẩy nhanh tiến độ thăm dò. Tuy rằng hắn ngoài miệng rất chán ghét một người chơi với giá trị may mắn không cao nào đó, nhưng dù sao thì đối phương cũng vô tội bị liên lụy kéo vào, cho nên hắn cũng muốn dốc hết sức cứu đối phương: "Chắc là có thể đuổi kịp, nếu như thực sự không được, mình cũng sẽ tìm cho anh ta một nghĩa trang tốt, vàng mã đầy đủ."

Cửa thang máy của tầng 9 dưới lòng đất từ từ mở ra, trong góc đặt hai cây nến, có một bức tượng bằng đất sét điêu khắc xấu xí được đặt ở giữa thang máy.

Trước mặt tượng đất sét là một ngón tay bị chặt đứt, một lọn tóc đen dài, một chiếc mặt nạ và một số móng tay bị gãy có dính máu.

"Tại sao lại có những thứ này trong thang máy của tòa nhà lớn?"

Sau khi Hàn Phi vào thang máy, ngọn lửa bập bùng trên cây nến vụt tắt, đèn màu đỏ chiếu vào mặt mọi người.

“Sao chúng ta không đi cầu thang bộ.” Nhân viên của trung tâm xử lý chất thải sợ hãi run rẩy. Thế giới trong mắt anh ta khác với Hàn Phi, những người bạn đồng hành với mình ai nấy mặt đều dính đầy máu, những lối đi đã từng quen thuộc giờ đây toát ra một bầu không khí đáng sợ.

“Anh đang sợ nó à?” Hai tay Hàn Phi cầm tượng đất sét lên, hắn nhìn khuôn mặt tượng đất sét có vẻ hơi giống với Cao Hưng: “Trong kí ức, không thể nhắc đến cuối cùng đi ra khỏi cô nhi viện màu máu chính là Cao Hưng. Gã coi hoa song sinh là tác phẩm hoàn hảo nhất của mình, giờ đây vận mệnh đã đi trọn một vòng, lại quay trở lại rồi.”

Hai cánh tay dùng lực, Hàn Phi bóp vỡ tượng đất sét, sau đó dùng hai tay nghiền nát nó thành từng mảnh vụn.

“Trước khi giết chết anh, để anh gặp lại mẹ của mình một lần nữa, đây đã là nhân từ cuối cùng của tôi rồi.”

Sau khi phá hủy tượng đất sét, một trận những tiếng hét chói tai vang vọng khắp xung quanh. Bột rơi xuống đất trông giống như một khuôn mặt vỡ nát, gớm ghiếc và đáng sợ.

Bầu không khí trong tòa nhà ngày càng trở nên quỷ dị, mọi thứ không bởi vì tượng đất sét bị phá hủy mà dừng lại.

“Vào thang máy, chuẩn bị đến phòng thí nghiệm số 4.” Hàn Phi kéo nhân viên vào thang máy, lúc này sau lưng bọn họ truyền đến tiếng bước chân.

Một nhân viên của trung tâm xử lý chất thải cúi đầu, trông giống như đã uống say, loạng choạng đi về phía hắn.

“Tiểu Lý?” Nhân viên bên cạnh Hàn Phi giống như nhìn thấy cứu tinh, anh ta đột nhiên dùng sức giãy ra khỏi tay của hắn, chạy về phía nhân viên tên là Tiểu Lý: “Anh không sao chứ?”

Tiểu Lý không trả lời, chờ khi nhân viên đi đến trước mặt, vai của Tiểu Lý bắt đầu co giật, cái đầu đang cúi xuống của anh ta đột ngột ngẩng lên.

Đôi môi tím tái có ngậm một miếng thịt bị xé ra từ trên người giả, trên mặt Tiểu Lý toàn là nước mắt, dường như anh

ta không thể khống chế được cảm xúc của mình: "Tổ trưởng, tôi, tôi, hình như đã giết người rồi! Cứu tôi với, cứu tôi với!"

Cảm xúc của Tiểu Lý càng lúc càng kích động, từ trong đồng phục anh ta lấy ra mảnh vụn cơ thể của người giả: "Tôi đã giết người rồi, tôi đã giết rất nhiều người! Bọn họ đang nói bên tai tôi! Bọn họ muốn tới tìm tôi!"

Nhân viên cũng bị Tiểu Lý làm cho giật bắn người, anh ta liên tục lùi lại mấy bước: "Tiểu Lý, anh tỉnh táo lại đi! Bọn chúng không phải là người!"

"Không phải là người sao?" Tiểu Lý ngơ ngác bắt đầu nhai, máu từ khóe miệng bắt đầu chảy xuống, hòa cùng nước mắt: "Anh gạt tôi, mùi vị của bọn họ đều giống nhau!"

Tròng mắt của Tiểu Lý nhanh chóng trợn lên, anh ta tóm về phía nhân viên: "Làm sao bây giờ? Bây giờ anh cũng biết tôi giết người rồi…"

Giọng nói từ sâu trong cổ họng trở nên khàn khàn, miệng của Tiểu Lý đầy máu nhìn chằm chằm nhân viên. Đột nhiên anh ta lấy ra dụng cụ xử lý thi thể người giả từ phía sau: "Không thể để cho các người biết tôi giết người, nhất định không được để cho các người biết!"

Khi Tiểu Lý hét lên lao về phía trước, Hàn Phi đã đến kịp thời, một chân đá gãy tay anh ta.

"Năng lực của Cao Hưng là kích thích ham muốn giết người và tội phạm tiềm ẩn của mọi người à?" Hàn Phi tìm đến một sợi dây và trói Tiểu Lý lại, để ngăn anh ta tiếp tục làm hại chính mình, sau đó đào phần còn lại của người giả trong miệng anh ta ra.

"Trong đầu anh ta hình như có người vẫn luôn nói, không ngừng mê hoặc anh ta." Trợ lý Đào cũng đi tới.

"Đây chính là ô nhiễm tinh thần của không thể nhắc đến." Hàn Phi đứng dậy đi trở lại thang máy: "Lát nữa có thể chúng ta sẽ gặp phải nhiều nghiên cứu viên như thế này hơn. Mọi người hãy nhớ kỹ, cho dù quan hệ có tốt đến đâu cũng đừng dễ dàng tin tưởng người trong tòa nhà này."

Hoàng Doanh và trợ lý Đào đi theo phía sau Hàn Phi. Lần này không cần hắn phải nói nhiều, nhân viên đã đưa ra lựa chọn giống như trong thế giới ký ức điện thờ, nhanh chóng chạy đến bên cạnh hắn.

"Cao Hưng biết rõ là điện thờ đã bị phá hủy, nhưng vẫn dám tiếp tục kế hoạch của mình, lá bài tẩy của gã là gì? Không thể nhắc đến trong hiện thực có thể sử dụng bao nhiêu sức mạnh?"

Thang máy hiển thị con số bắt đầu thay đổi, hai tay Hàn Phi chắp lại với nhau, hắn cũng chưa bao giờ gặp phải không thể nhắc đến trong hiện thực.

Những tiếng la hét bên trong tòa nhà ngày càng dữ dội, nhưng tất cả bi kịch đều được ẩn giấu dưới lòng đất của cao ốc Vĩnh Sinh. Để bảo vệ bí mật về các thí nghiệm cốt lõi của công ty, phòng thí nghiệm dưới lòng đất đã được ngăn cách hoàn toàn với mặt đất.

Trong lòng suy nghĩ điều gì đó, thang máy đang hoạt động bình thường bỗng rung chuyển dữ dội, ngay sau đó Hàn Phi nghe thấy tiếng có người đang gõ cửa thang máy.

"Rầm! Rầm! Rầm!"

Thang máy cuối cùng dừng lại ở tầng 15 dưới lòng đất, tiếng gõ cửa kia cũng càng lúc càng dữ dội!

"Chuẩn bị đi, bên ngoài có thể có thứ không sạch sẽ." Hàn Phi tay không tấc sắt đứng ở phía trước. Cửa thang máy từ từ mở ra, một bức tượng đất sét nho nhỏ xuất hiện ở bên ngoài.

"Chính là nó đang gõ cửa?" Nhân viên che mắt lại, nhưng Hàn Phi lại không chút sợ hãi cầm lấy tượng đất sét, một cước đập nát thành từng mảnh.

Sau khi ra khỏi thang máy, Hàn Phi đột nhiên phát hiện tiếng gõ cửa không hề biến mất, ngược lại còn không ngừng vang lên bên tai. Hắn nhìn ngó trái phải, nhưng xung quanh không có bất kì cánh cửa nào.

"Mọi người còn nghe thấy tiếng gõ cửa không?" Hàn Phi nhỏ giọng hỏi.

“Sau khi em đập vỡ tượng đất sét, tiếng gõ cửa cũng biến mất rồi.” Hoàng Doanh chú ý tới sắc mặt của Hàn Phi đã thay đổi: “Chẳng lẽ tượng đất sét kia đã ám vào em rồi à?”

Hàn Phi lắc lắc đầu: “Em cũng không rõ lắm, tiếng gõ cửa dường như là một loại ám chỉ. Chẳng lẽ cánh cửa mà đối phương gõ chính là cánh cửa giữa thế giới tầng sâu và hiện thực? Chỉ có người tuyệt vọng thân là chìa khóa mới có thể nghe thấy?”

Chương 944: Gặp mặt

Tượng thần trong hiện thực chính là bức tượng đất sét thông thường, bị Hàn Phi phá vỡ một cách dễ dàng. Có điều sau khi phá hủy tượng đất sét, bản thân hắn cũng bị ảnh hưởng ở một mức độ nhất định.

Tiếng gõ cửa gần bên tai càng lúc càng lớn, bất kể đi đến đâu cũng có thể nghe thấy.

"Đây có phải là báo hiệu, cánh cửa lớn giữa thế giới tầng sâu và thế giới hiện thực sắp được mở ra không?"

Hai mươi bốn giờ tồi tệ nhất trong ký ức điện thờ đã được đơn giản hóa đi rất nhiều trong hiện thực. Cao Hưng biết càng trì hoãn càng không có lợi cho mình, vì vậy gã muốn hoàn thành nghi thức trong thời gian ngắn nhất, khiến cho tất cả mọi người trở tay không kịp.

Quỷ vực của gã sau khi triển khai trong cao ốc Vĩnh Sinh, tất cả những suy nghĩ xấu xa và ham muốn tội ác trong trái tim của mọi người đều bị rút ra, lý trí dần bị loại bỏ, các nhân viên trong tòa nhà sẽ giải phóng những con quái vật vẫn luôn bị đè nén trong lòng ra ngoài.

Tất nhiên, năng lực này cũng không phải đối với ai cũng có hiệu quả tốt nhất.

Ví dụ như nhân viên của trung tâm xử lý chất thải bên cạnh Hàn Phi. Anh ta nhút nhát và là một người tốt, ý định xấu xa lớn nhất của anh ta là bỏ rơi đồng đội và chạy lấy mạng. Một người như thế này có lẽ cần phải ở một nơi ma quái trong một thời gian rất dài mới có thể mất phương hướng.

"Đi thôi, chúng ta đi vào xem một chút." Phòng thí nghiệm cạnh phòng nghiêm ngặt trong ký ức của Hàn Phi bây giờ trống rỗng không một bóng người, nghiên cứu viên dường như cũng đã bị điều đi.

"Phòng thí nghiệm số 4 liên quan đến bí mật cốt lõi của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, Phó Cẩn sẽ để cảnh sát vào đây?"

Sử dụng thẻ nhận dạng mở nguồn sáng lên, Hàn Phi phát hiện phòng thí nghiệm số 4 và phòng thí nghiệm trong ký ức điện thờ không giống nhau. Có thể là do cảnh sát đã sớm liên lạc với Vĩnh Sinh Pharmaceutical, một số thiết bị thí nghiệm đã được tiến hành thay thế.

Càng đi sâu xuống lòng đất, sự khác biệt càng lớn. Dường như "thể xác" của những khách hàng quan trọng nhất đã được chuyển đi. Hiện tại bên trong buồng nuôi cấy đều là cơ thể của một số "tình nguyện viên", đại não của bọn họ dường như vẫn còn kết nối với [Cuộc sống hoàn hảo].

"Mình còn phát hiện ra bất thường, đám người Cao Hưng nhất định cũng đã chú ý đến, cho dù như vậy gã vẫn muốn cử hành nghi thức?" Hàn Phi luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy, hắn chưa bao giờ xem thường đối thủ của mình: "Vợ và mẹ của Cao Hưng đều đã từng đề cập đến sự tàn nhẫn và đáng sợ của Mộng. Số 2 cũng đã nói rằng gã mất đi điện thờ không có gì phải sợ. Có khi nào Mộng coi Cao Hưng là quân cờ để sử dụng, để gã thu hút sự chú ý của mình và cảnh sát, còn mình phải tự đi thử mở lối đi mới?"

"Hàn Phi, anh chú ý buồng nuôi cấy xung quanh đi." Trợ lý Đào đột nhiên cúi đầu nói, giọng nói đặc biệt thấp: "Bên trong phòng thí nghiệm tôi phụ trách cũng có buồng nuôi cấy tương tự. Bên trong buồng tuyệt đối không được phép bị ô nhiễm, nhưng tôi phát hiện rất nhiều dung dịch dinh dưỡng trong buồng nuôi cấy đều bị máu nhuộm đỏ. Hơn nữa càng kỳ lạ hơn là, đối tượng thí nghiệm trong buồng nuôi cấy vẫn còn sống, đây là muốn coi bọn họ như những con quái vật để nuôi dưỡng ư?"

Đi đến bên cạnh buồng nuôi cấy, Hàn Phi nhìn thấy mã số và phần giới thiệu của từng đối tượng thí nghiệm. Hầu hết những đối tượng thí nghiệm còn lại ở đây đều là nhân viên thuộc thế hệ cũ của Vĩnh Sinh Pharmaceutical. Bọn họ đã cống hiến cả đời cho Vĩnh Sinh Pharmaceutical, biết rất nhiều bí mật cốt lõi của ông lớn này; cho nên, sau khi thân thể của bọn họ bị lão hóa nghiêm trọng, Vĩnh Sinh Pharmaceutical sẽ cho bọn họ một phúc lợi, đó chính là tham gia vào thí nghiệm Vĩnh Sinh.

Một khi kế hoạch Vĩnh Sinh thành công, những nhân viên cốt lõi này cũng sẽ có được một cuộc sống mới.

Tuy nhiên, tình hình hiện tại rõ ràng đã thay đổi. Cảnh sát đã biết Vĩnh Sinh Pharmaceutical đang làm gì, tiếp theo, kế hoạch Vĩnh Sinh chắc chắn sẽ bị dừng lại, những nhân viên già nua nghiêm trọng này cũng sẽ lại được thả ra ngoài.

Phải biết rằng, bọn họ đã nắm được rất nhiều bí mật không thể nói ra của Vĩnh Sinh Pharmaceutical. Sau khi mất đi hy vọng về vĩnh sinh, bọn họ rất có thể sẽ làm một số chuyện không lý trí.

Để giữ bí mật, lãnh đạo cấp cao của Vĩnh Sinh Pharmaceutical có lẽ đã chọn cách "bịt miệng" bọn họ lại mãi mãi; nhân cơ hội ba tổ chức tội phạm lớn xâm nhập, đổ hết lỗi lầm mà bọn họ đã gây ra cho những tổ chức tội phạm kia.

"Mượn dao giết người?"

Quy tắc của hiện tại khác với các quy tắc trong thế giới tầng sâu, nhưng cả hai đều tàn khốc như nhau.

"Những nghiên cứu viên này cũng đều có gia đình của riêng mình và những thứ không thể vứt bỏ phải không?" Hàn Phi hỏi trợ lý Đào: "Chúng ta có thể cứu những người này không? Bọn họ đã có những cống hiến to lớn như vậy cho tập đoàn, không nên có kết cục như thế này."

"Rất phức tạp, cần phải đợi mọi thứ khôi phục trở lại bình thường, rồi đi tìm chuyên gia đến mới được." Bản thân trợ lý Đào cũng là người làm thuê. Anh ta cảm thấy lời nói của Hàn Phi rất ấm áp, nếu như gặp được một lãnh đạo công ty như vậy, nhất định sẽ là một chuyện rất hạnh phúc.

Thực ra trợ lý Đào không biết rằng Hàn Phi đã từng là lãnh đạo cấp cao của một công ty trò chơi trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ. Hắn chiếm giữ cơ thể của Phó Nghĩa, cho đến cuối cùng công ty trò chơi sa thải hắn, nhưng cấp dưới của hắn vẫn rất trung thành.

Trong lòng Hàn Phi có kế hoạch của riêng mình. Sau này khi Vĩnh Sinh Pharmaceutical sụp đổ, với tư cách là người thừa kế của Phó Sinh, hắn muốn xây dựng lại một Vĩnh Sinh

Pharmaceutical mới tinh, nhất định sẽ cần một số cốt cán kỹ thuật của chính mình mới được.

Nhân viên thí nghiệm có thể tham gia vào kế hoạch Vĩnh Sinh đồng thời đạt được tư cách cuối cùng, đều là những thành viên ưu tú nhất, cốt cán nhất của Vĩnh Sinh Pharmaceutical. Hàn Phi không có ý định sẽ bỏ qua bọn họ, cho dù bọn họ có thể thoát khỏi kiếp nạn này, xác thịt hư hại, hắn cũng có thể mang mọi người vào thế giới tầng sâu, cho bọn họ một cơ hội làm lại.

"Nếu như mình gia nhập công ty của người khác, công ty đó sẽ phá sản, vậy tại sao không tự mình mở công ty."

Hàn Phi dẫn mấy người cùng quản gia thông minh đi xuống cầu thang bên trong phòng thí nghiệm, đến tầng 17 dưới lòng đất.

Tất cả các thiết bị điện tử ở tầng này đều không thể hoạt động bình thường, tín hiệu bị chặn lại, mặt đất cũng bắt đầu xuất hiện nhiều vết máu.

"Có người đánh nhau ở chỗ này." Hàn Phi nhìn thấy vết đạn và một số thi thể bị hủy dung: "Thời điểm tử vong ước chừng nửa giờ trước, phần lớn vết thương của người chết là ở dưới lưng và cổ, tất cả đều là bị giết bởi các cuộc tấn công bất ngờ."

Hàn Phi lật xem lòng bàn tay của thi thể: "Đây là vết chai do cầm súng nhiều năm, người của cảnh sát bố trí ở đây đã bị tập kích."

Nhìn lối đi tới tầng 18 dưới lòng đất, Hàn Phi hơi nheo mắt lại. Lối vào hành lang tối om giống như miệng quái vật, bên trong không có ánh sáng, nhưng có thể ngửi được mùi thuốc và mùi máu tanh nồng nặc.

Âm u, quỷ dị và bất an, ranh giới giữa hiện thực và thế giới tầng sâu đã trở nên mơ hồ. Tầng này mang đến cho Hàn Phi cảm giác quá giống với thế giới tầng sâu.

"Mọi người hãy đứng sau lưng tôi, chú ý đừng để quản gia thông minh kia bị thương." Theo bản năng Hàn Phi muốn lấy dao tái sinh ra. Sau khi nắm ngón tay trống rỗng, một luồng

hơi ấm nhàn nhạt lưu lại trong lòng bàn tay, giúp hắn xua tan đi cảm giác lạnh lẽo.

Hàn Phi lúc này mới phản ứng lại. Hiện tại hắn không ở trong thế giới tầng sâu, nhưng điều khiến hắn cảm thấy kỳ lạ chính là, vừa rồi hắn quả thực cảm giác được một sức mạnh ấm áp mềm mại xuất hiện ở trong tay mình. Sức mạnh đó rất khó giải thích rõ ràng, giống như có người không ngừng cổ vũ hắn tiến lên. Rõ ràng là một loại an ủi tâm lý, nhưng lại thật sự kích thích thân thể của hắn.

Dừng lại trước cửa lối vào tầng 18 dưới lòng đất, Hàn Phi nghe thấy tiếng bước chân. Hai bóng người dung nhập với bóng tối từ từ đi ra khỏi lối đi.

Nam đeo mặt nạ khoa học điên rồ, nữ đeo mặt nạ tử thần, lúc này bọn họ đều ở trong trạng thái rất kỳ lạ; trên bề mặt cơ thể có ghi đầy những tội danh, như thể là người tham gia một buổi nghi thức đặc biệt nào đó.

“Cây cầu đã được xây xong, anh đến muộn rồi.” Nữ tử thần không hề che giấu giọng nói của mình, cô ta chính là ca sĩ Diệp Huyền.

“Bên kia cây cầu dẫn đến nhà của tôi, cho nên nó đã được xây thành công hay chưa, tôi nắm rõ hơn cô.” Hàn Phi để lộ ra nụ cười vô hại chỉ có trước khi giết người.

“Thật là một tên đáng ghét.” Nhà khoa học điên rồ đột nhiên lao về phía Hàn Phi. Cơ thể của anh ta đã bị cải tạo qua, hoàn toàn là một công cụ giết người. Ngay cả những người chuyên nghiệp đã trải qua đào tạo, khi không kịp phòng bị cũng có thể bị anh ta đánh gục.

“Trước đây có thể tôi thực sự chưa chắc đã có thể đồng thời đối phó với cả hai người cùng một lúc, nhưng trong điện thờ của chủ nhân hai người, tôi đã học được rất nhiều thứ.” Sự rèn luyện trong thế giới tầng sâu, cùng với những thay đổi của hộp đen trong hiện thực, bất kể phương diện nào của Hàn Phi cũng vượt qua người bình thường, ví dụ như tốc độ phản ứng, thể lực và sức ăn.

Nhà khoa học điên rồ chính là công cụ giết người nhân tạo, còn Hàn Phi thì là một ác quỷ được thế giới tầng sâu rèn luyện từng chút một, phương pháp huấn luyện của hai người có sự khác biệt về bản chất.

Hai bên thực ra đều chỉ có một cơ hội ra tay, bởi vì loại chiến đấu này hai bên phương đều sẽ không có bất kỳ sự bảo lưu nào mà phải trực tiếp ra đòn tử. Nếu không thể phân thắng bại thì cũng quyết sinh tử.

Tiếng va chạm phát ra, áo sơ mi của Hàn Phi bị cắt rách, đầu của nhà khoa học điên rồ bị vặn 360 độ, cổ cũng bị kéo dài.

“Kế tiếp đến lượt cô rồi.” Hàn Phi là hình phu chuyên nghiệp, thủ pháp của hắn tương đối chuyên nghiệp.

Nhìn thấy bạn đồng hành của mình bị giết, nữ tử thần cũng không chút do dự, quay người rời đi. Nhìn cái chết bi thảm của nhà khoa học điên rồ, trợ lý Đào và các nhân viên của trung tâm xử lý chất thải đều bị sốc. Bọn họ chỉ nghĩ rằng Hàn Phi đóng phim kinh dị rất hay, còn nói đùa rằng trong tay không giết vài mạng người thì không thể diễn ra được loại hiệu ứng điên rồ đó. Bây giờ bọn họ mới biết rằng biểu cảm đó của người ta không phải là đang diễn.

“Thân thể của anh ta đã bị cải tạo qua rồi, tạm thời sẽ không chết được đâu.” Hàn Phi khẳng định nói: “Tôi vô cùng hiểu rõ về thân thể con người, hai người không cần sợ hãi, thật ra tôi rất ít khi đi làm hại người khác.”

Vẫy vẫy tay ra hiệu, Hàn Phi và những người khác cùng hòa vào trong bóng tối, sau đó bước vào tầng 18 dưới lòng đất.

Nếu như nói tầng 17 dưới lòng đất có cảm giác của thế giới tầng sâu, thì tầng 18 dưới lòng đất dường như đã hoàn toàn tiến vào thế giới tầng sâu vậy.

Trên tất cả các buồng nuôi cấy đều viết ký hiệu đặc biệt bằng máu, 31 sát thủ tàn ác và biến thái nhất Tân Hỗ đã tập trung tại đây. Bọn chúng đeo mặt nạ, trước mặt mỗi người đều có một chiếc hòm màu đen.

Ở giữa tất cả các hòm đen, có một người đàn ông đang đứng quay lưng về phía Hàn Phi. Trong tay gã đang cầm một con dao đồ tể được vẽ hoa văn cánh bướm, lúc này đang chĩa về phía sau đầu của Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc đang hấp hối, trên mặt có máu và nước mắt quyện vào nhau, xiềng xích quấn quanh người, trên bề mặt da bị cưỡng bức viết lên những tội danh, miệng bị nhét đầy những mảnh vải màu máu có ghi nguyền rủa.

Nói thế nào nhỉ? Tình cảnh thê thảm của đối phương khiến cho Hàn Phi cũng cảm thấy hơi đồng tình một chút.

Quang ảnh thay đổi, dường như Thẩm Lạc cảm nhận được gì đó nên nhìn về phía cửa ra vào của lối đi, đôi mắt tuyệt vọng đến cùng cực này đã bị Hàn Phi chiếm cứ.

Anh ta liều mình giãy giụa cơ thể, trong miệng boo hoo, như đang không ngừng nói điều gì đó.

“Tuyệt xứ phùng sinh, tên này không phải mang thiên phú trong game vào hiện thực đấy chứ?” Hàn Phi thở phào nhẹ nhõm, cũng may còn kịp.

Nhìn thấy Thẩm Lạc không ngừng giãy giụa, còn người đàn ông cầm dao đồ tể cánh bướm đang chậm rãi xoay người lại, khoảnh khắc đó Hàn Phi như bị vô số con rắn độc nhắm tới vậy.

Chương 945: Tôi và tội chướng của tôi

Nếu tội chướng có màu sắc, vậy thì chắc chắn là màu đen, bởi vì sau khi tôi bị móc mất hai mắt, thế giới nhìn thấy đã trở thành màu sắc này.

Tự ti và rụt rè, những cảm xúc này dường như đã gắn liền với tôi từ khi sinh ra, dù cố gắng thế nào tôi cũng không thể lừa dối bản thân, chỉ có thể giấu trong lòng, giả vờ như không quan tâm.

Nhưng khi tôi dần lớn lên, chúng không hề biến mất, mà thay vào đó, chúng kết thành một hạt giống, đâm rễ vào linh hồn nhơ nhớp, ẩm ướt và tăm tối của tôi.

Rễ của nó lan qua các mạch máu, quấn quanh trái tim tôi và xoắn mọi dây thần kinh trong tôi.

Tôi có rất nhiều ý tưởng đặc biệt, chẳng hạn như tự mình đi bắt nạt chính mình, dùng nỗi đau để trừng phạt sự hèn nhát của mình; hoặc là làm tổn thương người khác, để cho những nọc độc đen tối của tôi bò trên khuôn mặt hạnh phúc của bọn họ.

Chi phối, ép buộc và đe dọa, khi tôi tước đi mạng sống của bọn họ, tôi như cảm nhận được một sự tự do giả tạo, đó là ảo tưởng thoát khỏi gông cùm của vận mệnh. Cũng chỉ khi đó, thần kinh căng thẳng của tôi mới nhẹ nhõm đi đôi chút, nó giống như khi một người cực kỳ mệt mỏi được hút một điếu thuốc.

Tôi không có ham muốn giết người đặc biệt mạnh mẽ, chỉ có thể nói rằng so với những thứ khác xảy ra trên thế giới này, tôi không ghét việc giết chóc…

Con dao đồ tể có vẽ hoa văn cánh bướm nhắm ngay sau đầu Thẩm Lạc. Người đàn ông đứng trong 31 hòm đen đang định đâm con dao xuống thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ trong hành lang truyền đến.

Kết thúc trầm tư, gã quay người nhìn về phía lối ra, có một người thanh niên bước ra từ ánh đèn mờ ảo.

Đó là tác phẩm hoàn hảo nhất nhưng cũng là tác phẩm thất bại nhất của gã.

"Hàn Phi."

Gần như cùng lúc đó, Hàn Phi tiến vào tầng 18 dưới lòng đất cũng xác định được một chuyện. Người đàn ông đứng ở trong 31 chiếc hòm đen, chính là bản thể của Cao Hưng.

Hoa song sinh đã khô héo, Cao Thành đã hồn phi phách tán, tiếng cười điên cuồng từ bỏ mọi thứ để chuẩn bị trở thành không thể nhắc đến, người ở lại là Cao Hưng và Hàn Phi.

Có thể vào cuối cuộc đời nhìn thấy tác phẩm vừa ý của mình, người đàn ông nở nụ cười, gã từ từ vung mũi dao lên, nói với tất cả những thuộc hạ đeo mặt nạ xung quanh mình: "Giết cậu ta."

Chỉ ba từ đơn giản, nhưng nó dường như là một quy tắc không thể cưỡng lại trong thế giới này. Các thành viên của ba tổ chức tội phạm lớn với toàn thân tội danh bước về phía lối ra. Bản thân Hàn Phi sau khi nghe được ba chữ này, trong lòng nhất thời rung động, các loại ý nghĩ tự sát hiện ra trong đầu. Nếu như không phải ý chí của hắn cực kỳ kiên định, bây giờ có khả năng đã bắt đầu điên cuồng tự làm tổn thương mình rồi.

Bên trong quỷ vực của không thể nhắc đến, trái tim con người chỉ là đồ chơi. Ngoại trừ một số rất ít người ra, hầu hết những người sống đều không thể phản kháng lại mệnh lệnh của Cao Hưng, mà đây còn là sau khi gã đã mất đi điện thờ rồi.

"Hai người lập tức rời khỏi tầng này." Hàn Phi lo lắng nhân viên và trợ lý Đào sẽ bị mê hoặc nên bảo bọn họ nhanh chóng tránh xa.

Đối mặt với không thể nhắc đến, số người không có bất kì ý nghĩa nào, vũ khí nguy hiểm ngược lại sẽ trở thành công cụ tàn sát đồng đội. Chỉ có những người có thể chống lại sự xâm nhập của cấp độ tinh thần không thể nhắc đến mới có tư cách ngăn chặn nó.

"Anh Hoàng, anh đừng vội vã ra tay, ở phía sau bảo vệ tốt cho mình." Hàn Phi đã bày xong bố cục, hắn cũng chưa từng

cùng lúc đối kháng với nhiều người như vậy. Có điều mục tiêu của hắn cũng không phải là đánh ngã tất cả mọi người, mà là lao ra khỏi vòng vây của bọn họ, cướp đi tế phẩm trong hộp đen, phá hoại nghi thức.

"Một mình em làm được không?" Hoàng Doanh cố thủ sau lưng Hàn Phi.

"Chắc là được." Chạy nước rút về phía trước, Hàn Phi chủ động tiến công. Cái hắn sở hữu dường như không phải là nhân cách tham lam, mà là nhân cách không biết sợ hãi.

Mặc dù số lượng sát nhân đeo mặt nạ rất nhiều, nhưng thể lực và năng lực chiến đấu của bọn họ kém xa so với Hàn Phi. Bọn họ đồng thời còn cần phải chú ý canh giữ hòm đen, không để "tế phẩm" bên trong hòm đen bị phá hủy.

Trong tay Hàn Phi không có vũ khí, nhưng dưới sự "huấn luyện" của các loại lệ quỷ, toàn thân trên dưới của hắn đều có thể dùng làm vũ khí; chiêu nào cũng chí mạng, không cho đối phương có cơ hội ra tay lần thứ hai.

Chỉ cần đối phương không ngừng giảm người, số lượng sát thủ biến thái canh giữ hòm đen sẽ giảm xuống, vì để bảo vệ hòm đen, thì sẽ lại phải không ngừng phân tâm.

Người đàn ông đứng ở trung tâm hòm đen nhìn chằm chằm vào Hàn Phi. Trong ấn tượng của gã, hắn chỉ là vật thay thế cho tiếng cười điên cuồng, một "vật chứa" dùng để mang hộp đen. Nhưng ai có thể ngờ rằng, "vật chứa" này vậy mà đã phát triển đến mức này.

Gần như miễn nhiễm với năng lực của không thể nhắc đến, ý chí tinh thần không chút sơ hở, kinh nghiệm thể hiện phong phú, có thể một chọi mười.

So với Hàn Phi, thành viên cốt cán của ba tổ chức tội phạm lớn có phần yếu kém. Những tên sát nhân biến thái ngày thường giết người tùy tiện, đùa giỡn tính mạng giờ đã trở thành con mồi, món đồ chơi trong tay kẻ khác.

Nếu kéo dài nữa, sẽ có thêm biến cố xảy ra, người đàn ông thu hồi ánh mắt, chuẩn bị bắt đầu cử hành nghi thức bằng cả trái tim.

Con dao đồ tể trong tay của gã rơi xuống sau đầu của Thẩm Lạc. Trong tiếng hét của anh ta, mũi dao đồ tể từng chút một đâm sâu vào bên trong.

Máu chảy dọc theo con dao đồ tể, những hoa văn xinh đẹp như cánh bướm xuất hiện trên bề mặt da của Thẩm Lạc. Anh ta quả thực sở hữu một phần ý chí còn lại của Mộng, cho đến thời điểm này vẫn chưa xuất hiện sai sót nào.

Mũi dao không ngừng hạ xuống, khuôn mặt bởi vì đau đớn đến méo mó của Thẩm Lạc đột nhiên bắt đầu biến hóa. Môi của anh ta nứt ra hai bên, tiếng kêu chói tai dần dần biến thành tiếng cười cuồng loạn!

Trong mắt tràn đầy hưng phấn, Thẩm Lạc giơ tay bị xiềng xích lên, nắm lấy quần áo của người đàn ông, giống như bị mắc hội chứng tự ngược đãi bản thân nghiêm trọng vậy, cười một cách vô cùng điên cuồng.

Tay cầm dao của người đàn ông dừng lại, hoa văn cánh bướm không tìm thấy bất kì dị vật nào trong đại não của Thẩm Lạc. Cái tên xui xẻo này toàn thân xui xẻo, nhưng bản chất anh ta lại lạc quan, trong lòng chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng, thậm chí chưa bao giờ cảm thấy rằng mình không may mắn, chỉ là có một chút chút bất hạnh mà thôi.

“Là Mộng đã bỏ rơi tao? Hay là mày đã tính kế tao?” Người đàn ông nhìn Thẩm Lạc đang điên cuồng cười to. Nghe thấy tiếng cười chói tai, gã nghĩ đến đêm màu máu của nhiều năm trước.

Vì để báo thù Phó Sinh, không thể nhắc đến muốn tiêu diệt hy vọng của ông ấy. Khi đó đứa trẻ duy nhất còn sống sót đã cười điên cuồng trong dòng máu của những đứa trẻ khác giống y như Thẩm Lạc.

Người đàn ông là không thể nhắc đến cuối cùng rời đi, gã không giết chết đứa trẻ đó, xuất phát từ ác ý tận sâu trong nội tâm. Gã muốn khiến đứa trẻ đó vĩnh viễn sống trong tuyệt vọng, giống như gã vậy, trở thành con quái vật mà chính bản thân mình căm hận nhất.

“Thích cười rồi sao?” Người đàn ông túm cổ Thẩm Lạc, trước đây nghe thấy tiếng cười điên cuồng tuyệt vọng này, gã cảm thấy vô cùng mỹ diệu, bây giờ nghe chỉ cảm thấy chói tai: “Ngày mà tao mong đợi nhất, sẽ không xảy ra sự cố, tế phẩm mà tao chuẩn bị, đủ để liên thông với thế giới kia.”

Ánh sáng lờ mờ sáng lên, người đàn ông tự mình mở ra cánh cửa bí mật dẫn đến tầng 19 dưới lòng đất, chiếc hòm đen khổng lồ mà Hàn Phi nhìn thấy trong điện thờ ký ức đã xuất hiện.

Khác với màu đen thuần túy trong thế giới ký ức điện thờ, bên trong hòm đen ở hiện thực mơ hồ hiện ra những đốm sáng màu lam mờ nhạt, giống như cực quang trong đêm tối, hư ảo mà thanh tao, cực kỳ chấn động.

Người đàn ông kéo Thẩm Lạc về phía cái hòm đen khổng lồ, quỷ vực bao trùm cao ốc Vĩnh Sinh bắt đầu thu nhỏ lại, hoạt động của hòm đen cũng bị cản trở. Điều đáng sợ hơn nữa là cơ thể của người đàn ông đang từng chút một hòa vào hòm đen.

Gần như ngay từ đầu gã đã không tồn tại, nhưng tất cả mọi người lại đều có thể nhìn thấy gã. Phàm là những người nhìn thấy đều sẽ phải chịu ảnh hưởng của gã, con quái vật bị đè nén trong lòng được giải phóng, trở nên điên cuồng.

Những cơn ác mộng từ trong cơ thể người đàn ông hiện ra, Hàn Phi đang chiến đấu phía xa xa cũng cảm thấy không phân biệt được, liệu đây có phải là thật hay không?

Người đàn ông đó đổ tất cả những gì còn lại của mình vào hòm đen. Sức mạnh của không thể nhắc đến hợp nhất với hòm đen mô phỏng từ hộp đen, dường như gã coi hòm đen khổng lồ này là điện thờ của mình trong hiện thực.

“Tao sẽ mang tất cả tội chướng của tao, đón chào một cuộc sống mới.”

Những tội danh trên cơ thể rải rác rơi vào ác mộng, cảnh tượng trước mắt giống như thế giới mà một bệnh nhân tâm thần nặng nhìn thấy.

Ba mươi mốt hòm đen nhỏ xung quanh hòm đen trên tầng 19 đã được mở bởi các thành viên của ba tổ chức tội phạm lớn theo một trật tự cố định.

Chiếc hòm đầu tiên chứa tiêu bản xác Cánh Bướm, đứa trẻ cực kỳ xấu xí dễ dàng bị ác mộng nghiền nát, biến mất trong hòm đen, sau đó là hòm đen chứa đại não số 2. Những chiếc hòm đen khác Hàn Phi có thể không cần, nhưng chiếc hòm đen này hắn phải lấy lại.

Ngay từ đầu hắn đã bắt đầu di chuyển hướng về phía hòm đen của số 2, cuối cùng đã tìm thấy cơ hội vào lúc này.

Tâm linh tương thông, một phần ý chí của tiếng cười điên cuồng ẩn giấu trong đầu Thẩm Lạc cũng luôn chú ý đến đại não của số 2. Vốn dĩ Thẩm Lạc sắp bị kéo vào trong mộng đen rồi, nhưng sau lưng anh ta dường như xuất hiện những đôi tay non nớt. Cánh tay của những đứa trẻ đẫm máu đó túm lấy Thẩm Lạc, kéo anh ta đến nơi có đại não của số 2.

Những tên sát nhân ở gần mắt thấy Thẩm Lạc sắp chạy trốn thì vội vàng chạy tới ngăn cản. Thẩm Lạc là tế phẩm, bọn họ có thể hành hạ anh ta, nhưng nghi lễ chưa hoàn thành, tuyệt đối không thể giết chết anh ta được.

Hoàng Doanh nãy giờ vẫn chưa ra tay, thấy Hàn Phi đã liều mạng, anh vội vàng chạy tới.

So với những kẻ sát nhân đó, Hoàng Doanh có rất ít kinh nghiệm giết chóc, anh chỉ được trải qua một số huấn luyện đặc biệt trong thế giới tầng sâu của Hàn Phi.

Chính diện không phải là đối thủ của những kẻ sát nhân đó, nhưng Hoàng Doanh có một năng lực mà bọn chúng không có. Ác mộng bao trùm hòm đen không thể có bất kì ảnh hưởng nào đến anh, như thể chính anh là một phần của ác mộng.

Hai bên đánh nhau kịch liệt để tranh giành đại não của số 2, tế phẩm trong các hòm khác lần lượt bị ném vào hòm đen.

Khí tức của tuyệt vọng không ngừng hội tụ, giống như một miếng mồi, để câu ra một thế giới khác.

Mỗi một "vật phẩm" trong 31 chiếc hòm đều trải qua tuyệt vọng sâu sắc nhất, mỗi người trong số bọn họ đều được Mộng lựa chọn và trau dồi cẩn thận, để trở thành người tuyệt vọng nhất và có tư cách kế thừa hộp đen.

Một lượng lớn cảm xúc tiêu cực có được khi hiến tế bọn họ hòa quyện với ác mộng trong hòm đen. Những đốm sáng màu lam của ảo mộng đã biến mất, ác mộng và tuyệt vọng quấn lấy nhau, tạo thành mộng đen mà Hàn Phi đã thấy trong điện thờ ký ức.

Mặt đất dưới chân bị mộng đen bao phủ, hóa thành một tấm gương đen kịt, thứ phản chiếu ở sâu trong gương không phải là hiện thực, mà là màn đêm vô tận.

Rất nhiều người đã nhìn thấy thế giới đó lần đầu trong hiện thực, bọn họ có thể chắc chắn rằng thế giới đó là thực sự tồn tại. Nhưng giữa thế giới đó và hiện thực có một khoảng cách rất xa, khoảng cách này ngay cả không thể nhắc đến cũng cực kỳ khó thu hẹp.

Những tuyệt vọng của thế giới nhân gian rơi vào mộng đen, cây cầu tuyệt vọng trong mộng cảnh được xây lên. Đối với bọn họ mà nói, dường như thế giới tầng sâu mới là ngôi nhà thực sự của mình.

Mỗi khi một linh hồn mang những cảm xúc tiêu cực và đầy tuyệt vọng bị nhấn chìm, cây cầu dẫn đến thế giới tầng sâu sẽ mở rộng thêm một đoạn về phía trước.

Tuy nhiên, không giống như trong thế giới ký ức điện thờ, cây cầu lần này chỉ được xây dựng một nửa. Dưới sự giết chóc điên cuồng của Hàn Phi, đúng 13 chiếc hòm đã được bảo tồn.

Lúc này, Hàn Phi cũng bị trọng thương, nhưng ngược lại điều này lại khơi dậy hung tính của hắn. Không biết là do thiên phú của đồ tể nửa đêm, máu càng ít thuộc tính càng cao đã được kích hoạt, hay là do một nguyên nhân khác nào đó chưa biết, biểu hiện của Hàn Phi còn trở nên đáng sợ hơn bất kì một tên sát nhân biến thái nào.

Hắn giống như một con ác quỷ khủng khiếp và tàn nhẫn nhất thế gian. Chỉ có điều vì để trở thành người xấu nhất trên

thế giới, hắn đã lực chọn giết chết tất cả những kẻ xấu khác.

Càng ngày càng ít thuộc hạ được đưa vào tầng 18 dưới lòng đất. Người đàn ông trong mộng đen âm thầm quan sát mọi thứ, ngày mong đợi nhất của gã đã bị hủy hoại, nhưng điều kỳ lạ là gã không hề tỏ ra buồn bã.

"Một lần nữa, vận mệnh lại không phát triển theo hướng mà tao tưởng tượng, nó luôn là như vậy, tao đã sớm quen với nó rồi." Người đàn ông tập hợp sức mạnh của không thể nhắc đến, đây là nền tảng của sự tồn tại cuối cùng để chống đỡ cho gã: "Có điều, tao chưa bao giờ cúi đầu trước vận mệnh, tao sẽ dùng phương thức tàn nhẫn nhất để đáp trả mọi bất công."

Sức mạnh của tội chướng được tích lũy trong hộp đen, một đời của Cao Hưng không ngừng được lấp đầy trong mộng đen.

"Hàn Phi, mày đã quên ở đây còn có tuyệt vọng của tao à?" Người đàn ông nhìn một đóa hoa song sinh khác trên thế gian: "Tao đã đoán được mày sẽ tới ngăn cản, nhưng tao muốn nói cho mày biết, Phó Sinh lựa chọn hủy diệt, cho nên kết cục cuối cùng của ông ta là hủy diệt; mày lựa chọn Phó Sinh, vì vậy kết cục của mày cũng nhất định sẽ là hủy diệt."

Tất cả tội chướng đều đổ về phía cây cầu nối liền thế giới, người đàn ông muốn dùng linh hồn của mình để mở đường, không thể nhắc đến làm tất cả những gì có thể, đây là chuyện cuối cùng gã muốn làm.

"Con đường mà Phó Sinh không thể đi, mày cũng không thể, giống như việc mày cho rằng ngăn cản được tao, thì thảm họa sẽ không bùng phát vậy." Người đàn ông dường như đang cố ý nói với Hàn Phi một số chuyện: "Mày đã tiến vào điện thờ ký ức của tao, đã nhìn thấy tương lai mà tao mong đợi nhất xảy ra. Mày cho rằng tương lai mà tao mong đợi nhất là hợp nhất giữa thế giới tầng sâu và hiện thực, quỷ quái kiểm soát thế giới?"

"Chẳng lẽ không phải hay sao?" Lau đi vết máu trên người, Hàn Phi đứng thủ ở trước mặt chiếc hòm của số 2.

"Mày có chú ý đến một chuyện, trong tương lai mà tao mong đợi nhất, không nhìn thấy bất cứ thứ gì có liên quan đến

Mộng, cũng không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào về sự tồn tại của nó?" Thân ảnh của người đàn ông bắt đầu trở nên hư ảo: "Tương lai mà tao kỳ vọng nhất là một thế giới đổ nát, chết chóc, tuyệt vọng và không có sự tồn tại của Mộng. Ở đó, tao đã hoàn toàn thoát khỏi nó."

Dường như ý chí của Mộng còn có kế hoạch khác, có lẽ Cao Hưng đã thực sự bị vứt bỏ.

Tuyệt vọng của không thể nhắc đến biến thành một cây cầu, mặt cầu được xây dựng từ tội chướng cuối cùng vẫn không thể chạm vào thế giới tầng sâu, nhưng người đàn ông không hề chuẩn bị sẽ dừng lại tại đây.

Gã muốn dùng linh hồn, ý thức và ký ức, thiêu đốt tất cả mọi thứ, dùng toàn bộ mọi thứ của không thể nhắc đến đi thử một lần cuối cùng.

Khoảnh khắc sắp hồn phi phách tán, người đàn ông đột nhiên cười to, như thể cả đời chưa từng gặp qua chuyện vui vẻ như vậy.

Thân ảnh của người đàn ông càng lúc càng trở nên hư ảo, đúng lúc này, một quản gia thông minh đột nhiên lảo đảo đi về phía mộng đen. Dường như bà ấy vẫn chưa quen với cơ thể đó, vì quá vội vã lo lắng mà ngã xuống đất.

Hai tay hướng về phía trước, bà ấy bò về phía hòm đen, động tác vụng về.

Thực ra người đàn ông đã sớm phát hiện ra quản gia thông minh đi theo Hàn Phi. Gã nhìn đối phương đang bò lổm ngổm giống như một con sâu trong tuyệt vọng, từng chút một tới gần mình.

Nụ cười trên mặt dần biến mất, gã yên lặng nhìn người phụ nữ kia, ác mộng, tuyệt vọng, đau đớn, bất cứ cảm xúc tiêu cực nào cũng không ngăn cản được bà.

"Đừng nhìn tôi với ánh mắt áy náy và đau khổ đó." Dường như người đàn ông bị chọc tức, một người có thể cười vào cái chết như gã lại đột nhiên lại trở nên cáu kỉnh.

Không hề dừng lại, ý thức ẩn chứa trong người quản gia thông minh ngoan cố bò về phía không thể nhắc đến mà tất cả những tên sát nhân biến thái ở Tân Hỗ đều sợ hãi.

Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần. Khi tay của quản gia thông minh sắp chạm vào chiếc hòm đen, giọng nói của người đàn ông sắp tan biến ở trung tâm ác mộng đột nhiên lớn hơn: "Đừng lại gần tôi!"

Những tội chướng còn sót lại đẩy người phụ nữ ra xa, còn người đàn ông quay lưng bước về phía cây cầu dang dở, từ đầu đến cuối đều không quay đầu lại.

Quản gia thông minh muốn đi cùng gã qua đó, muốn hoàn thành chuyện mà lúc mình còn sống chưa từng làm với đứa trẻ này, nhưng mọi thứ đã quá muộn.

Người đàn ông đốt cháy mọi thứ để cưỡng bức mở lối đi đến thế giới tầng sâu, nhưng cây cầu tuyệt vọng vẫn không thể kết nối với vùng đêm tối đó.

Gã đứng ở cuối cây cầu, nhìn bầu trời đêm trong thế giới tầng sâu, linh hồn đang dần tiêu tan.

Mất đi điện thờ, tiêu hao toàn bộ sức mạnh trong cơ thể, gã đến thế giới này mà không có gì, cuối cùng cũng không có gì ra đi giữa sự căm ghét và sợ hãi của mọi người.

Gã chưa bao giờ hối cải, cũng tuyệt đối sẽ không bao giờ xin lỗi những người vô tội đã bị tổn thương. Gã là một con quái vật triệt để, gã vô cùng xấu xa và ích kỷ.

Hồn phi phách tán đối với gã mà nói là một chuyện quá hạnh phúc rồi, cho nên gã sẽ tươi cười chào đón ngày hôm nay. Nhưng khi thật sự muốn đi, gã đột nhiên lại muốn quay người ở lại một lát.

Gã không yêu thế giới này, nhưng có một người vẫn luôn yêu gã. Người này hết lần này đến lần khác hy vọng gã thay đổi, cho dù bị tổn thương như thế nào thì vẫn kỳ vọng vào gã.

"Tôi biết bà là ai, nhưng tôi không thể nói."

Cuối cùng, người đàn ông cũng không hề quay đầu lại nhìn người phụ nữ lấy một cái. Cây cầu tuyệt vọng do gã tự tay đúc

nên giữa thế giới tầng sâu và hiện thực bắt đầu sụp đổ.

Gã cúi đầu nhìn bàn tay đầy tội ác của mình, cả đời mang đầy oán hận, nhưng trong lòng chỉ có một tia yêu thương không thể nhắc đến.

“Bởi vì tôi, không xứng làm con của bà.”

Chương 946: Không thể đăng xuất!

Cây cầu dẫn đến thế giới tầng sâu bị đứt gãy, Cao Hưng đứng trên cây cầu đã rơi vào hư vô giữa hai thế giới. Gã bị thế giới tầng sâu bỏ rơi, lại bị thế giới hiện thực ghét bỏ. Nơi gã ở đều không nguyện ý cưu mang gã, cho dù có là tàn hồn cũng không được.

Chủ nhân của tòa nhà chọc trời, người sáng lập ra ba tổ chức tội phạm lớn ở Tân Hỗ, không thể nhắc đến đã lấy tội ác để xây dựng điện thờ, Cao Hưng đã diễn dịch cái xấu đến cùng cực. Có điều rất kỳ lạ là, vào ngày cuối cùng này, gã lại không hề lựa chọn tập trung toàn lực vào tấn công Hàn Phi, mà lại muốn hóa thành cây cầu đến thế giới tầng sâu.

Quỷ vực tan biến, mộng đen tan vỡ, linh hồn méo mó và bẩn thỉu của Cao Hưng phơi bày giữa hai thế giới, trên người gã chằng chịt những vết sẹo gớm ghiếc và đáng sợ.

Nếu như so sánh hoa văn cánh bướm trên da của Thẩm Lạc lúc này sẽ phát hiện, trước đây trên linh hồn của Cao Hưng có lẽ là cũng được khắc các hoa văn cánh bướm. Đó là dấu ấn của Mộng, nhưng Cao Hưng đã sử dụng nhiều phương pháp khác nhau để cắt bỏ tất cả các hoa văn cánh bướm đi, để lại những vết sẹo dày đặc trên da.

Những chuyện xảy ra thời thơ ấu khiến Cao Hưng sợ bị chi phối. Với tư cách là một con quái vật đến vận mệnh cũng không để vào mắt, làm sao gã có thể sẵn sàng tuân theo ý chí của Mộng?

Khi có năng lực, có hy vọng chống lại Mộng, Cao Hưng sẽ không trở Mộng, mà âm thầm chờ đợi cơ hội; nhưng sau khi điện thờ bị phá hủy, mọi thứ đã thay đổi, các quy tắc của thế giới tầng sâu vô cùng tàn khốc, ngay cả khi là không thể nhắc đến cũng tuyệt đối không được thể hiện ra điểm yếu của mình.

Điện thờ là nền tảng của không thể nhắc đến, khi ba hồn bị tiêu diệt, Cao Hưng đã biết được kết cục của mình.

Trên thực tế, mọi thứ đều như Cao Hưng dự đoán. Mộng đã thay đổi kế hoạch của mình, gã trở thành một vật hy sinh, dùng để thu hút sự chú ý của Hàn Phi và cảnh sát, đồng thời chia sẻ áp lực với Mộng.

Thật thật giả giả, giả giả thật thật, nhưng có một chuyện Cao Hưng rất chắc chắn. So với việc đồng quy vô tận cùng với Hàn Phi, người đã mang mẹ của mình đến, gã lại thích để "tác phẩm hoàn hảo" mà mình tạo ra đi tiêu diệt Mộng hơn.

Gã là một người vô cùng ích kỷ và xấu xa, bất kể tương lai của thế giới này là tốt hay xấu, nếu như trên thế giới này không có tôi, thì tôi sẽ tiêu diệt tất cả mọi người.

Cao Hưng thử dùng lý do này để cố gắng thuyết phục bản thân, nhưng sự thực có đúng là như vậy không? Con người là một sinh vật cực kỳ phức tạp, thực ra gã cũng không hiểu tại sao mình lại thay đổi quyết định vào giây phút cuối cùng.

Linh hồn mưng mủ xấu xa mang theo tất cả tội ác tiêu tán. Hàn Phi nhìn Cao Hưng từ xa, linh hồn của đối phương đã sớm bị khoét rỗng, những thứ có thể lợi dụng được đều đã hóa thành bụi mộng màu xám.

Các thành viên của ba tổ chức tội phạm lớn đeo mặt nạ vội vàng chạy trốn, nhưng Hàn Phi cũng không đuổi theo: "Cao Hưng mang theo khuôn mặt của mình hồn phi phách tán, nhưng… tiếng gõ cửa trong đầu mình vẫn chưa biến mất!"

Hàn Phi nhìn xung quanh, Thẩm Lạc đầu đang chảy máu cầu cứu hắn giúp đỡ. Nhưng hắn đã đi ngang qua người anh ta, một khắc cũng không dừng lại.

"Lối đi của tòa nhà chọc trời và công viên vui chơi đều có người đang canh giữ, vấn đề nằm ở đâu? Mộng vẫn còn nắm giữ lối đi mới?"

"Cứu…"

"Anh Hoàng, quỷ vực đã tiêu tán, lập tức liên lạc với cảnh sát Tân Hỗ, anh gọi trợ lý Đào đi cùng!" Hàn Phi đã nhìn thấy trước ngày tồi tệ nhất. Nhưng sau khi điện thờ bị phá hủy, kẻ địch cũng biết tương lai đã bị Hàn Phi biết, bọn chúng sẽ không bao giờ ngu ngốc hành động theo kế hoạch ban đầu.

“Anh, cứu, cứu với…”

“Cảnh sát đang trên đường tới rồi! Liên lạc nội bộ của cao ốc Vĩnh Sinh đã trở lại bình thường.” Trợ lý Đào và nhân viên vội vàng chạy tới: “Lần này bên trong tòa nhà đã chết không ít người, gần một phần năm số lượng các nghiên cứu viên bị người giả truy sát, Vĩnh Sinh Pharmaceutical gây ra chuyện lớn rồi.”

“Tôi, tôi vẫn còn sống, tôi…” Cả người đầy xiềng xích, quần áo đẫm máu, Thẩm Lạc khó khăn giơ tay lên.

“Cao Hưng có thể đã bị vứt bỏ! Hiện tại rất có khả năng Mộng đã phát giác ra Phó Sinh đã đưa thứ đó cho mình! Kế hoạch thực sự của nó sẽ là gì?” Hàn Phi nhíu mày, quản lý Mộng không phải là người, bản thân nó là từ trong thế giới tầng sâu đi ra. Một tên như vậy trên người không có chút nhân tính và sơ hở nào, vô cùng đáng sợ.

“Cứu… a! Giẫm lên tay tôi rồi…”

Nghe thấy tiếng hét thảm thiết, trợ lý Đào mới phát hiện ra Thẩm Lạc trên mặt đất, anh ta vốn còn tưởng rằng đó là một xác chết: “Tôi xin lỗi.”

Trợ lý Đào vội vàng đỡ Thẩm Lạc dậy, Hàn Phi lui về phía sau năm bước mới tiếp tục nói: “Anh đừng lại gần anh ấy quá, tìm mấy nhân viên đưa người bị thương đi bệnh viện, chúng ta ở lại chờ cảnh sát.”

Hàn Phi vốn không muốn có bất kỳ tiếp xúc nào với Thẩm Lạc, nhưng hắn mơ hồ nghe được một tiếng cười quen thuộc từ trên người anh ta.

“Để tôi xem vết thương của anh.” Hàn Phi dùng tay nhẹ nhàng ấn vào sau đầu của Thẩm Lạc, tiếng cười cuồng loạn vang lên bên tai, sau đó trong đầu lại hiện lên âm thanh kia.

Tiếng cười điên cuồng mà ai cũng sợ nghe, nhưng đối với Hàn Phi lại vô cùng thân thiết. Khi tiếng cười đó lại vang lên trong đầu, nội tâm hắn có một cảm giác an toàn đã mất từ lâu.

Một số câu hỏi mà Hàn Phi không thể tìm ra trước đó dần dần đã có đáp án.

Số 2 đã từng nói trong điện thờ rằng tiếng cười điên cuồng đã chia cắt một phần ý chí của mình đi. Bây giờ xem ra anh ta đã nhắm vào Thẩm Lạc ở trong điện thờ của công viên vui chơi, cũng chính anh ta là người đã dẫn ý thức còn lại của Mộng vào tâm trí của Thẩm Lạc đóng gói Thẩm Lạc thành – người thừa kế của Mộng.

"Chẳng trách những tên sát nhân biến thái kia lại thích anh như vậy, tôi đã nói rồi mà trên đời này không có tình yêu nào vô duyên vô cớ cả." Nhìn thấy bộ dạng thảm hại của Thẩm Lạc, Hàn Phi vốn muốn an ủi anh ta vài câu, có điều tiếng cười điên cuồng trong đầu dường như lại đang dẫn dắt hắn đi làm một số chuyện gì đó.

Đi về phía 13 cái hòm được bảo lưu lại, tiếng cười trong đầu bảo Hàn Phi lần lượt chạm vào từng cái một.

Mở từng chiếc hòm ra, Hàn Phi ôm từng tuyệt vọng do Mộng nuôi dưỡng lên, một sức mạnh vô hình nào đó từ hộp đen sau đầu hắn tuôn trào.

Tuyệt vọng bên trong chiếc hộp do Hàn Phi, Kim Sinh, Tiểu Bát phải chịu đựng… những cái tên tuyệt vọng lần lượt xuất hiện trong tâm trí, những mảnh đời tuyệt vọng bị hút vào hộp đen.

Khi Hàn Phi mở ra hòm chứa đại não của số 2, hộp đen sau gáy hắn đã phát sinh thay đổi, hai mặt đại diện cho cứu chuộc và hủy diệt đồng thời được mở ra.

Bên trong hộp đen, vẫn là một cái hộp màu đen, nhìn qua không có gì thay đổi, nhưng Hàn Phi lại cảm thấy thế giới trong mắt mình so với trước kia đã không còn giống nhau. Dường như hắn có thể trực quan cảm nhận được tâm tình của mọi người hơn, tinh thần và ý chí của hắn cũng đã có một sự thay đổi về chất ngay khi hộp đen được mở ra.

Thò tay vào trong hòm cất giữ đại não của số 2, Hàn Phi lấy ra hộp đựng đặc biệt bên trong.

Đại não của số 2 vẫn còn "sống", duy trì hoạt động theo cách đặc biệt này.

"Đêm màu máu chỉ còn lại hai chúng ta."

Tiếng cười điên cuồng dẫn Hàn Phi vào mộng đen, đến trung tâm của chiếc hòm đen được chế tạo để bắt chước hộp đen. Hắn đặt đại não của số 2 vào căn phòng đen khổng lồ, để nó ở vị trí ban đầu mà Cao Hưng đã đứng.

Cây cầu dẫn đến thế giới tầng sâu đã bị phá vỡ, mộng cảnh hư ảo bị hút vào bên trong, cuối cùng, tất cả những bất thường đều biến mất trong đại não của số 2. Dường như tất cả những gì vừa xảy ra đều là do số 2 tưởng tượng ra vậy.

Đều là không thể nhắc đến, số 2 vẫn luôn nhẫn nhịn. Quỷ vực của nó ở hiện thực chưa từng triển khai, không ai biết đại não này lại đặc biệt đến như vậy.

"Được rồi, tiếp theo chỉ có thể chờ cảnh sát và người của Vĩnh Sinh Pharmaceutical đến."

Thực lực của không thể nhắc đến biểu hiện ra ngoài hiện thực vượt xa những gì Hàn Phi tưởng tượng. Toàn bộ tòa cao ốc Vĩnh Sinh bị bao phủ, tất cả mọi người đều bị chi phối, bây giờ cho dù quỷ vực đã tiêu tán, thì vẫn có đến 80% số người vẫn không loại bỏ được ảnh hưởng hoàn toàn, tính cách thậm chí đã vĩnh viễn thay đổi.

20 phút sau, những người bên trong cao ốc Vĩnh Sinh dần dần thoát khỏi ảnh hưởng của quỷ vực, bọn họ và cảnh sát đồng thời đi thang máy đến tầng 18 dưới lòng đất.

Máu tươi và thi thể khắp nơi khiến cho rất nhiều người kinh hãi, đội cứu viện khiêng những người bị thương đi, những người còn lại đều hướng về phía Hàn Phi.

Bất kể là cảnh sát hay lãnh đạo cấp cao của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, sắc mặt của tất cả mọi người đều cực kỳ tệ, điều này cũng khiến Hàn Phi càng thêm bất an.

"Hàn Phi, tại sao cậu lại ở đây?" Cảnh sát dẫn đội nhận ra Hàn Phi.

"Một cổ đông lớn của Vĩnh Sinh Pharmaceutical đã ủy thác tôi tới đây." Hàn Phi lấy thẻ nhận dạng do Đỗ Tĩnh đưa cho, hắn nói đại khái cho cảnh sát chuyện đã xảy ra ở đây.

Sau khi nghe nói âm mưu của ba tổ chức tội phạm lớn đã bị phá vỡ, viên cảnh sát dẫn đầu mày đã hơi giãn ra, nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm túc.

“Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì? Bước tiếp theo có phải các anh sẽ bắt đầu triển khai điều tra Vĩnh Sinh Pharmaceutical không?” Sau khi đến gần cảnh sát, Hàn Phi mới thấp giọng hỏi.

“Tạm thời e rằng chúng tôi sẽ không tiến hành điều tra Vĩnh Sinh Pharmaceutical và Deep Space Technology.” Cảnh sát dẫn đội nhìn Hàn Phi, chần chờ một chút mới nói: “Hiện tại chúng tôi cần hai gã công nghệ khổng lồ này toàn lực trợ giúp, điều tra và trừng phạt có lẽ sẽ phải đợi một khoảng thời gian.”

“Tại sao?” Hàn Phi cảm thấy hơi khó hiểu, những chuyện phía sau hậu trường mà Vĩnh Sinh Pharmaceutical làm đều cực kỳ tồi tệ, nội bộ công ty buộc phải có một cuộc thanh lọc lớn mới được.

“Ngay ngày hôm nay, vào lúc 0:00 nửa đêm ngày thứ năm, tất cả người chơi đang ở trong thành chủ của [Cuộc sống hoàn hảo], toàn bộ đều không thể đăng xuất được khỏi game.” Cảnh sát dẫn đội chậm rãi nói, từng chữ đều đâm mạnh vào trái tim Hàn Phi.

“Không thể đăng xuất?!”

“Đúng vậy, hiện tại game [Cuộc sống hoàn hảo] đã bị tạm dừng hoàn toàn, Deep Space Technology lợi dụng cánh cửa bí mật của hệ thống để đá tất cả người chơi ngoại tuyến. Nhưng dù vậy, những người chơi ở lại thành chủ vẫn không thể đăng xuất được khỏi game.” Cảnh sát dẫn đội lấy thiết bị liên lạc nội bộ của cảnh sát ra: “Một số người thân của người chơi đã cố gắng dùng vũ lực kéo người chơi ra khỏi máy chơi game, ngắt kết nối. Nhưng những người chơi đó sau khi rời khỏi game đều rơi vào trạng thái hôn mê, mất đi nhận thức của bản thân, nửa giờ trước thậm chí còn có một người chơi đã rơi vào trường hợp chết não.”

“Hiện tại có bao nhiêu người không thể đăng xuất khỏi game?”

“[Cuộc sống hoàn hảo] là game giải trí chữa trị, có rất nhiều người ban ngày bận làm việc, ban đêm thích ngủ trong máy chơi game, thả lỏng tinh thần và ý chí ở thiên đường, nên nửa đêm là thời điểm đông nhất của người chơi trực tuyến. Vào thời điểm đó, người chơi ở lại thành chủ có lẽ có khoảng 4 triệu.”

Nghe đến con số này, Hàn Phi hít sâu một hơi. Người có thể mua máy chơi game, chí ít đều là tầng lớp trung lưu tương đối khá giả, phần lớn đều nắm giữ vị trí tương đối chủ chốt; nếu như đều bị nhốt ở trong [Cuộc sống hoàn hảo], sẽ tạo thành ảnh hưởng và gây ra sự hoảng loạn rất lớn.

Điều đáng sợ hơn chính là, Hàn Phi cho rằng tất cả những thứ này đều là do Mộng giở trò. Nó sẽ không đơn giản gài bẫy người chơi. Với tính cách và phong cách làm việc của nó, rất có thể chính là muốn chiếm cứ chi phối những người này, tiến hành cải tạo về nhân cách và tinh thần đối với bọn họ, giống như đối đãi với Cao Hưng và Cánh Bướm trước đây vậy.

Một khi cải tạo hoàn tất, hơn 4 triệu người chơi này sẽ đồng loạt trở thành “hang ổ” nơi Mộng che giấu tội ác!

Nếu người chơi có thể đăng xuất bình thường vào thời điểm đó, hầu hết trong số bọn họ có thể không còn là con người ban đầu của mình nữa. Có một số nói không chừng còn bị quỷ quái của thế giới tầng sâu ám vào người rồi.

“Làm sao nó làm được?” Hàn Phi biết rõ sự đáng sợ của chuyện này hơn bất kì ai, lòng bàn tay hắn đổ mồ hôi.

“Tình hình cụ thể vẫn đang được điều tra, phán đoán sơ bộ có liên quan đến một người quản lý tên là Phó Doãn của Vĩnh Sinh Pharmaceutical. Anh ta đã kích hoạt tất cả các cánh cửa bí mật của hệ thống do Vĩnh Sinh Pharmaceutical kiểm soát, cũng chính anh ta là người đã tìm ra kẽ hở trong [Cuộc sống hoàn hảo].” Cảnh sát dẫn đội nhấp vào màn hình trên máy liên lạc: “Đây chính là Phó Doãn mà cậu đã yêu cầu cục trưởng chú ý, anh ta đã rời khỏi Vĩnh Sinh Pharmaceutical từ cách

đây rất lâu. Theo điều tra của chúng tôi, đầu tiên anh ta tham gia vào lớp học tối chủ nhật, sau đó lại phản bội ba tổ chức tội phạm lớn, cả người dường như đã bốc hơi khỏi thế giới này vậy."

"Phản bội ba tổ chức tội phạm lớn?" Hàn Phi biết rằng tiểu quỷ dưới tay Cao Hưng là Phó Doãn. Đứa trẻ được Phó Thiên nuôi dưỡng này dường như đã phản bội Vĩnh Sinh Pharmaceutical trước, sau đó lại phản bội Cao Hưng, bây giờ xem ra đã trở thành thuộc hạ của Mộng.

"Anh ta là một người vô cùng đáng sợ, cũng là người duy nhất được cố chủ tịch của Vĩnh Sinh Pharmaceutical đặc biệt nêu ra phải đề phòng trong di chúc. Con ruột của cố chủ tịch có thể được coi là rồng phượng trong số mọi người, nhưng so với Phó Doãn, thật sự kém rất xa." Cảnh sát dẫn đội rất thẳng thắn nói: "Cục diện hiện tại là như vậy, cấp trên đã ban hành mệnh lệnh tử, tất cả những người chơi bị mắc kẹt phải được giải cứu trong vòng 48 giờ, cho nên bây giờ chúng ta chỉ có thể toàn lực hợp tác với Vĩnh Sinh Pharmaceutical và Deep Space Technology, để bọn họ lấy công chuộc tội."

Ba tổ chức tội phạm lớn đã không ngừng tấn công vào bộ não trí tuệ cốt lõi của thành phố thông minh, game [Cuộc sống hoàn hảo] đã trải qua một sự thay đổi đáng kinh ngạc. Điều duy nhất có thể cảm thấy may mắn là lối đi bên dưới tầng hầm của cao ốc Vĩnh Sinh đã không bị mở, nếu không thảm họa chắc chắn sẽ nổ ra.

"Người chơi bị mắc kẹt trong [Cuộc sống hoàn hảo] không thể thoát ra ngoài, người ngoài cũng không thể vào sau khi máy chủ ngừng hoạt động. Thế giới tinh thần và hiện thực bị phong tỏa, một khi xảy ra sự cố bất ngờ, hậu quả thật khó mà tưởng tượng được." Cảnh sát dẫn đội cũng vô cùng lo lắng.

Liên lạc đã được khôi phục, Hàn Phi lấy điện thoại di động ra, gọi cho Kim Tuấn, Bạch Hiển và những người bạn khác xung quanh, nhưng không một ai bắt máy.

"Bên phía Deep Space Technology có kẽ hở đối với bộ não AI của [Cuộc sống hoàn hảo], qua một thời gian nữa chắc là có thể đưa người chơi vào để kiểm tra tình hình, nhưng có khả

năng cao là người chơi vào game rồi sẽ không thể trở lại.” Cất thiết bị liên lạc đi, cảnh sát dẫn đầu bắt đầu thu dọn hiện trường.

Hoàng Doanh đứng bên cạnh cũng nghe được tin này, anh lặng lẽ bước tới: “Yên tâm đi, chờ khi Deep Space Technology chuẩn bị đưa người chơi vào, anh sẽ đăng ký với tư cách là người chơi đầu tiên, cố gắng kiểm tra tình hình bên trong thành chủ.”

“Đừng kích động.” Hàn Phi lắc đầu: “Trong tay em có nắm giữ hai lối đi, lối đi ở phần đỉnh của tòa nhà chọc trời liên thông với hiện thực, lối đi của công viên vui chơi liên thông với thế giới tầng cạn. Nếu như cả hai lối đi đều được mở ra thuận lợi, em có thể gửi một số người chơi thoát ra.”

Hoàng Doanh mở to mắt. Anh không ngờ bạn của mình lại quan trọng đến như vậy: “Em… đây đúng là Diêm Vương sống?”

“Anh đang khen em à?” Hàn Phi lại nhỏ giọng nói: “Em có thiên phú chiêu hồn, chờ em chiêu bọn Bạch Hiển xuống hỏi rõ ràng mọi chuyện xong sẽ quyết định.”

“Em nói như vậy, anh cảm thấy em càng giống như…”

Chương 947: Mười một điện thờ bị ác mộng bao trùm

Tầng 18 dưới lòng đất của cao ốc Vĩnh Sinh về cơ bản đã được dọn dẹp sạch sẽ. Tìm người quản lý bên trong cao ốc Vĩnh Sinh, Hàn Phi mượn đại não của số 2 đi với danh nghĩa nghiên cứu học thuật.

Để đảm bảo đại não của số 2 còn sống, Hàn Phi lại chuyển thiết bị hỗ trợ trong phòng thí nghiệm ra ngoài. Cho dù có robot vận chuyển trợ giúp, bọn họ cũng bận rộn đến tận 3 giờ sáng.

Đối với Hàn Phi mà nói, đại não của số 2 nhất định phải mang đi. Không thể nhắc đến rất có khả năng công kích hắn trong hiện thực, hắn cần có người bảo vệ bên cạnh mình.

Mặc dù số 2 chỉ còn lại một đại não, nhưng nó là không thể nhắc đến hàng thật giá thật, chỉ là vẫn luôn ẩn giấu bản thân, chưa bao giờ triển khai quỷ vực và sử dụng năng lực của mình.

Trước đây, số 2 lo lắng về việc bị lộ ở Vĩnh Sinh Pharmaceutical, nhưng sau khi đi theo Hàn Phi thì đã không còn lo lắng này nữa. Mọi người đều biết sự thật, đều ở trên cùng một con thuyền.

Khi đến Hàn Phi ngồi trong một chiếc ô tô con, lúc rời khỏi cao ốc Vĩnh Sinh thì lái một chiếc xe tải chở đầy thiết bị.

Sau khi về đến nơi ở, hắn lại bỏ ra số tiền lớn để thuê phòng trọ cho số 2 gần nhà, rồi dọn hết các thiết bị vào trong đó.

“Việc người thuê nhà tiến hành cải tạo đặc biệt cho chủ nhà hiện nay rất phổ biến. Tôi trang trí ngôi nhà này theo phong cách ngày tận thế, chủ nhà chắc sẽ không phản đối chứ?” Sau khi tất cả các đường dây được kết nối, Hàn Phi, Hoàng Doanh và những người khác thoải mái ngồi xuống trong nhà.

“Chỉ cần giá thuê đủ cao, phong cách gì chủ nhà cũng đều sẽ thích, phỏng chừng còn khen cậu là một nhà nghệ thuật. Cậu hãy nhìn vào bộ não này xem, kết cấu và màu sắc, nó giống y như thật vậy.” Cảnh sát đến hỗ trợ mang thiết bị thí nghiệm mệt đến ngã quỵ trên mặt đất. Cơ thể đã qua rèn luyện thể chất của bọn họ còn không thể chịu đựng được, nhưng Hàn Phi ở bên cạnh vẫn tràn đầy năng lượng như cũ.

“Đại não này quả thực là thật.” Hàn Phi cảm ơn tất cả các cảnh sát. Chờ sau khi bọn họ đi, hắn đóng cửa lại nhìn trợ lý Đào và Hoàng Doanh: “Em vốn cho rằng chỉ cần vượt qua ngày thứ năm, mọi thứ sẽ kết thúc, không ngờ Mộng lại từ bỏ Cao Hưng một cách dứt khoát như vậy.”

“Bốn triệu người bị mắc kẹt trong game, bất kể kết cục cuối cùng như thế nào, Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical chắc chắn sẽ bị chia cắt. Bọn họ sẽ không còn là những người khổng lồ độc quyền về công nghệ tiên tiến nữa.” Hoàng Doanh dựa vào tường nói rồi châm một điếu thuốc.

“Bây giờ vẫn nên nghĩ cách cứu người trước đã.” Là một thành viên của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, trợ lý Đào cảm thấy rất khó chịu khi nghe Hoàng Doanh nói điều này.

“Anh Hoàng, anh là một trong số những nhân viên nòng cốt của trang web Chân Lý Tất Nhiên, lại là người chơi số một, đều có liên hệ với tất cả các guildgames hàng đầu, trong game có sức ảnh hưởng lớn. Em cần anh đi liên hệ với những người chơi kia, đóng vai trò làm cầu nối giữa bọn họ và chúng ta, thu thập càng nhiều tin tức càng tốt.” Hàn Phi ngồi ở bên cạnh đại não số 2. Sau khi suy nghĩ một chút, hắn bắt đầu phân công nhiệm vụ: “Trợ lý Đào, anh trở về dặn dò Đỗ Tĩnh chú ý an toàn, khoảng thời gian tới có thể tôi sẽ cần bà ấy toàn lực trợ giúp, dù sao thì một mình tôi tự mình huy động tài nguyên rất có hạn. Đương nhiên tôi cũng sẽ không để cho mọi người làm việc không công, sau khi khi xây dựng lại Vĩnh Sinh Pharmaceutical, Đỗ Tĩnh sẽ là một trong những chủ nhân mới.”

Trên người Hàn Phi bị thần bí bao phủ, trợ lý Đào cảm thấy Hàn Phi đang vẽ bánh, nhưng cái bánh này lại vô cùng chân thật, như thể không lâu nữa thôi là có thể ăn rồi: "Được!"

"Mọi người hãy trở về đi, đêm nay nghỉ ngơi thật tốt, chờ sau khi trời sáng bắt đầu hành động."

Hàn Phi từ trên ghế đứng lên, Hoàng Doanh bên cạnh đột nhiên nói: "Quản gia thông minh này làm thế nào?"

Ba người nhìn quản gia thông minh đang bị ý thức của mẹ Cao Hưng chiếm giữ. Hàn Phi đi tới trước mặt bà ấy, sau khi thử cố gắng giao tiếp một lúc, từ trong miệng của quản gia thông minh mơ hồ có thể thốt ra ba chữ "cô nhi viện". Dường như bà ấy muốn dùng phần đời còn lại để chuộc lỗi cho Cao Hưng, đến cô nhi viện chăm sóc những cô nhi thiếu thốn tình thương.

"Thực ra bà không hề làm sai bất cứ chuyện gì, có điều tôi cũng có thể hiểu được lựa chọn của bà." Hàn Phi tạm thời để quản gia thông minh ở lại trong nhà cùng với số 2, chờ sau khi bên ngoài an toàn, sẽ đưa bà ấy đến cô nhi viện của thành phố.

Về đến nhà, Hàn Phi vội vàng đăng nhập vào game, sắc máu buông xuống, nhưng sau lưng người máu đầm đìa cũng không xuất hiện.

Đẩy cửa ra, Hàn Phi có thể cảm nhận được rõ phía trên bầu trời đêm của công viên vui chơi đã thay đổi, không còn là màu đen thuần túy, mà có thêm một tia đỏ tươi.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Hỏi quản lý Quỷ cả nửa ngày, Hàn Phi mới tìm ra nguyên nhân. Sau khi bản thể của Cao Hưng hồn phi phách tán trong hiện thực, tiếng cười điên cuồng hoàn toàn trở thành chủ nhân của điện thờ tội ác, khu vực tòa nhà chết chóc, ngã ba của cửa hàng bách hóa, khu vực công viên vui chơi và khu vực mưa đen đều được kết nối thành một tổng thể. Mặc dù tiếng cười điên cuồng vẫn chưa rời khỏi điện thờ, nhưng thực lực của anh ta dường như đã vượt qua không thể nhắc đến thông thường.

Bầu trời đêm cũng bị tiếng cười điên cuồng thay đổi, chỉ có sức mạnh của không thể nhắc đến mới có thể bóp méo màn

đêm vĩnh hằng trong thế giới tầng sâu.

Dưới sự đồng hành của quản lý Quỷ, Hàn Phi đến điện thờ của công viên vui chơi. Vén tấm vải đen trên điện thờ, hắn mở cửa thần ra.

Tượng thần trong điện thờ sống động như thật, không giống một tác phẩm điêu khắc bằng đất sét chút nào, mà giống như một người sống. Từ trên người nó toát ra một loại cuồng loạn cùng sức hấp dẫn trí mạng khó tả, khiến người ta không nhịn được muốn chắp tay quỳ bái.

Ánh mắt khẽ chuyển động, tượng thần nhìn về phía Hàn Phi. Ánh mắt của hai người phản chiếu lẫn nhau, phảng phất như đang soi gương, hoặc là nhìn chính mình trong tương lai.

Ngũ quan giống hệt nhau, tính cách hoàn toàn khác biệt, đóa hoa song sinh, đã đảo ngược vận mệnh, nở rộ cùng một lúc.

Một cỗ sức mạnh của không thể nhắc đến từ trong điện thờ bộc phát ra. Cỗ sức mạnh này đụng vào Hàn Phi, nhưng không tiến vào trong cơ thể của hắn mà chỉ là biến quỷ văn trên người hắn thành màu đỏ như máu.

“Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã đạt được quỷ văn duy nhất rank B — tôi!”

“Tôi (rank B): Tôi tồn tại cùng với bạn!”

Màu máu bao phủ toàn thân, quỷ văn của Hàn Phi hoàn toàn thay đổi. Trên bảng thuộc tính không có quá nhiều giới thiệu về quỷ văn này, chỉ cần một rank B đơn giản cũng đủ để giải thích rất nhiều điều, quỷ văn này đại diện cho tiếng cười điên cuồng không thể nhắc đến.

Thần môn đóng lại, tấm vải đen rơi xuống, mọi thứ trở lại yên tĩnh.

“Cảm giác rất đặc biệt.” Hàn Phi ngẩng đầu nhìn lối đi dẫn tới thế giới tầng cạn trong công viên vui chơi. Trước kia lối đi này sẽ mang đến cho hắn cảm giác áp bách, nhưng bây giờ tất cả cảm giác khó chịu đều biến mất, như thể chỉ có hắn áp bách

người khác, bất kì ai cũng đều không có tư cách khiến hắn sợ hãi.

"Mối quan hệ của hai người quả thực rất tốt." Quản lý Quỷ hình như đã thay đổi quan điểm ban đầu.

Không trả lời, Hàn Phi yên lặng ngẩng đầu nhìn lối đi: "Tiếng cười điên cuồng bây giờ đã có sức mạnh của không thể nhắc đến, tất cả các khu vực trong thế giới tầng sâu đều ở dưới sự bảo hộ của anh ta. Có lẽ tôi có thể thử rời khỏi nơi này, đến bên kia lối đi xem thử."

"Cậu phải suy nghĩ cho kỹ, hiện tại xung quanh công viên vui chơi vẫn có không thể nhắc đến uy hiếp. Bọn họ nói không chừng bất cứ lúc nào cũng có thể phát động công kích đối với chúng ta." So với tiếng cười điên cuồng, quản lý Quỷ vẫn tín nhiệm Hàn Phi hơn. Nếu như Hàn Phi đi, tiếng cười điên cuồng lại phát điên, vậy thì bộ xương già của ông sẽ phải yên nghỉ ở đây rồi.

"Tôi nghĩ rất kỹ rồi." Hàn Phi thu hồi ánh mắt: "Không thể nhắc đến bao vây nhưng không tấn công, có lẽ là đang chờ chính tôi mở ra lối đi. Bọn họ biết tôi không thể khoanh tay ngồi nhìn 4 triệu người sống bị Mộng cải tạo."

"Bị Mộng cải tạo?" Trong mắt quản lý Quỷ hiện lên một tia sát ý: "Là quản lý Mộng sao?"

"Đúng vậy, nó liên thủ với những không thể nhắc đến khác đang nhốt 4 triệu người ở phía bên kia lối đi. Nếu như tôi không đi cứu bọn họ, những người đó sẽ trở thành con rối và đồ chơi của Mộng, trở thành những Cao Hưng và Cánh Bướm mới; nếu như tôi cố gắng mở lối đi để cho bọn họ trốn thoát, vậy thì không thể nhắc đến đang phòng thủ của thế giới tầng sâu sẽ tấn công, chúng ta không có khả năng chống lại cuộc tấn công trong khi di chuyển những người sống đó.

"Đây dường như là một ngõ cụt." Quản lý quỷ cau mày: "Mộng giỏi nhất mấy chuyện này, con quỷ chạy ra từ thế giới tầng sâu đó, ngay từ đầu đã nên giết chết nó rồi!"

"Không, bây giờ vẫn còn một biện pháp giải quyết." Tay của Hàn Phi đặt ở trên vách tường của lối đi: "Lối đi nằm ở

trong tay chúng ta, tôi có thể mang theo một bộ phận quỷ của thế giới tầng sâu tiến vào thế giới tầng cạn, điều tra rõ ràng xem Mộng đã giam cầm những người sống đó như thế nào. Thực lực của chúng ta vượt trội hơn nhiều so với những người sống bình thường, những vấn đề mà bọn họ không thể giải quyết, nói không chừng chúng ta có thể."

Quỷ quản lý cũng không phản bác nữa, xem ra hiện tại chỉ có một con đường này rồi.

"Tiếng cười điên cuồng tích hợp tất cả các điện thờ, bao trùm hai lối đi, Từ Cầm có lẽ cũng có cơ hội trở thành không thể nhắc đến, hai người bọn họ ở lại chỗ này, cũng đủ để chống đỡ một khoảng thời gian. Mà thời gian này, chính là cơ hội cuối cùng của chúng ta." Hàn Phi đi ra phía bên ngoài của lối đi: "Chuẩn bị tập hợp mọi người, tôi sẽ đưa bọn họ sang thế giới phía bên kia."

Quản lý Quỷ vội vàng đi thông báo cho những người khác, Hàn Phi đứng ở bên cạnh điện thờ, sử dụng thiên phú chiêu hồn.

Quỷ môn mở ra, hắn đọc tên của Bạch Hiển. Sóng biển tung tóe trong biển máu, không lâu sau, Bạch Hiển đã xuất hiện bên cạnh Hàn Phi.

Bạch Hiển, người đã nhiều lần đồng hành trong cuộc tuyển chọn nam diễn viên chính xuất sắc nhất, giờ đây đầu bù tóc rối, trên người có rất nhiều vết máu, trông rất nhếch nhác.

"Anh Bạch, anh bị người ta truy sát à?"

Bạch Hiển ngồi dưới đất hồi lâu mới phản ứng lại, anh lau đi vết bẩn trên mặt, giọng nói có chút run rẩy: "Game xảy ra vấn đề rồi! [Cuộc sống hoàn hảo] không thể đăng xuất, hiện tại thành chủ đang rất hỗn loạn!"

"Chuyện này em đã biết rồi, em gọi anh tới đây chính là để giải quyết." Hàn Phi ra hiệu cho Bạch Hiển hãy bình tĩnh trước: "Bây giờ tình hình chung bên phía những người chơi thế nào rồi?"

"Rất tồi tệ, vô cùng tồi tệ!" Bạch Hiển liên tục nhấn mạnh: "Tất cả mọi người đều đang hoảng loạn, không thể đăng xuất

khỏi game. Hơn nữa trong game [Cuộc sống hoàn hảo] chỉ có một mạng, chết tương đương với việc xóa tài khoản! Một số lượng rất nhỏ người chơi đã cố gắng tự sát sau khi không thể đăng xuất khỏi game, kết quả bọn họ hình như đã thực sự chết rồi!"

"Trong hiện thực quả thực có người chơi đã xuất hiện hiện tượng chết não, sau khi người chơi tự sát, tinh thần và ý chí của anh ta nói không chừng sẽ bị Mộng ăn mất." Hàn Phi ngắt lời của Bạch Hiển: "Trước khi không thể đăng xuất khỏi game, người chơi có phát hiện gì bất thường không? Hay là sau khi không thể đăng xuất khỏi game, thành chủ có thay đổi gì không?"

Một vấn đề then chốt mà Hàn Phi muốn tìm ra là, Mộng làm thế nào mà có thể giam được nhiều người chơi như vậy? Tại sao chỉ có người chơi ở thành chủ là không thể ngoại tuyến, còn người chơi ở những nơi khác vẫn đăng xuất trò chơi bình thường?

"Có! Có thay đổi!" Bạch Hiển hơi kích động: "Người chơi ở thành chủ khi giao lưu trao đổi tin tức tại quảng trường, một giờ trước khi không thể đăng xuất khỏi game, bên trong khu thành chủ lần lượt xuất hiện 11 điện thờ vô cùng quỷ dị."

"11 điện thờ?" Con số này nằm ngoài dự liệu của Hàn Phi.

"Anh cũng không biết nên miêu tả như thế nào, nhưng anh cảm thấy 11 điện thờ này đặc biệt âm u, còn đáng sợ hơn nhiều so với chỗ em ở đây. Những điện thờ kia sau khi xuất hiện, những kiến trúc xung quanh cũng bị ảnh hưởng, giống như bị một tầng bụi mộng màu đen bao phủ, mờ mờ ảo ảo, không thể nhìn rõ." Bạch Hiển nhớ lại cảnh tượng kinh hoàng lúc đó.

"Lối đi ở trong tay em, điện thờ làm sao có thể chạy đến thế giới tầng cạn? Mộng còn nắm giữ lối đi khác?" Hàn Phi cảm thấy khó hiểu.

"Bây giờ trong thành chủ đang lưu truyền một tin." Không xác định lắm, Bạch Hiển nói một cách ngắt quãng: "11 điện thờ này là do người chơi xây dựng, 11 điện thờ tương ứng với

11 người, chỉ khi tìm thấy 11 người này, hơn nữa phải giết chết tất cả bọn họ mới có thể rời khỏi trò chơi."

"Muốn tìm ra 11 người trong số 4 triệu người chơi, thật sự quá khó, em nghi ngờ rằng đây là âm mưu của Mộng, để khuyến khích mọi người giết chóc lẫn nhau. Cái gọi là 11 chỉ là cái cớ để mọi người giết nhau mà thôi." Hàn Phi biết Cánh Bướm có thể thông qua ác mộng ảnh hưởng đến tinh thần của con người, vậy thì Mộng còn đáng sợ hơn Cánh Bướm gấp trăm lần, thủ đoạn nhất định sẽ càng kỳ dị hơn.

"Tìm người, thật sự rất khó, cho nên có một số người chơi muốn tiến vào kiến trúc bị bụi mộng bao phủ để kiểm tra." Trên mặt Bạch Hiển lộ ra một nụ cười đau khổ: "Anh là một trong số đó…"

"Anh cũng đi vào?" Hàn Phi nhìn vết máu trên người Bạch Hiển: "Anh tới gần điện thờ rồi sao?"

Khẽ lắc đầu, Bạch Hiển thở dài: "Sau khi đẩy cửa tòa nhà ra, anh lập tức rơi vào một cơn ác mộng cực kỳ đáng sợ, có quỷ truy sát. May mắn thay, anh đã được huấn luyện đặc biệt ở chỗ em, trong số năm người cùng ngành, chỉ có anh và một người sở hữu nghề nghiệp ẩn khác trốn thoát."

"Vậy sau khi thoát khỏi cơn ác mộng đó, anh có nhận được nhắc nhở gì không?" Hàn Phi bắt đầu tò mò.

"Không có bất kì nhắc nhở nào." Vẻ mặt Bạch Hiển rất tuyệt vọng: "Sau khi rời khỏi ác mộng thứ nhất, anh bước ra phía trước, sau đó cùng những người sống sót khác ở trong tòa nhà tiến vào ác mộng thứ hai! Cơn ác mộng này càng khó khăn và đáng sợ hơn! Không chỉ bị quỷ truy sát, nội tâm của chính người chơi cũng sẽ bị bóp méo, sẽ tấn công những người xung quanh. Trong khi phải cẩn thận với quỷ quái và người chơi, còn cần phải tiêu trừ nghiệp chướng của quỷ và tìm lối ra của ác mộng mới có thể thoát được."

"Độ khó tăng lên nhiều như vậy?"

"Đúng vậy, tất cả 7 người bạn đồng hành đều chết thảm, anh cũng suýt chút nữa bị bỏ lại trong ác mộng mãi mãi. Khi thoát khỏi cơn ác mộng thứ hai, anh lập tức quay người, thoát

khỏi những tòa nhà đó. Tuy nhiên, tác động tiêu cực và bóng tối tâm lý do cơn ác mộng mang lại vẫn chưa biến mất.” Cảm xúc của Bạch Hiển vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại: “Bây giờ người chơi đang tích cực tự cứu mình, có rất nhiều guildgames lớn sẽ đứng lên tổ chức các đội khai hoang, nhưng mọi người càng tự cứu mình lại càng cảm thấy tuyệt vọng hơn. Muốn chính xác giết chết được 11 người đó trong số 4 triệu người gần như là không thể, muốn đánh được qua tất cả ác mộng chạm vào điện thờ, lại càng là điều viển vông.”

“Xem ra chuyện chuyên nghiệp, vẫn nên giao cho chuyên gia mới được.” Nghe xong lời của Bạch Hiển, Hàn Phi càng muốn đến thế giới tầng cạn để xem.

Thời gian trôi qua, những quỷ quái tràn đầy oán niệm lặng lẽ xuất hiện và đứng bên cạnh Hàn Phi.

Lại qua một lát nữa, hận ý đã đốt cháy lửa đen từ xa đi đến, Hình Phu và Vô Thường chia ra đứng ở hai bên của Hàn Phi.

Chương 948: Hãy chú ý! Cậu ấy đến rồi

Âm khí hội tụ thành biển, lửa đen của hận ý cháy hừng hực dưới đáy biển.

Lúc trước bị ác mộng dọa cho kinh hãi, Bạch Hiển bò đến phía sau Hàn Phi, hai tay nắm chặt lấy áo của hắn mà không dám buông ra.

Anh ấy biết Hàn Phi có quan hệ rất tốt với quỷ quái, nhưng không nghĩ tới việc Hàn Phi với tư cách là một người sợ giao tiếp, lại có thể kết giao được với nhiều bạn bè quỷ quái như vậy!

"Đến đủ hết chưa?"

"Vẫn còn có một vài người đang trên đường đến." Âm khí hướng hai bên tản ra, nhân viên cửa hàng một mắt Huỳnh Long cõng theo một cái gương tàn tạ đi tới trước mặt Hàn Phi: "Quản lý, Gương Thần muốn tìm cậu."

"Không phải ông ấy đang ở bên trong điện thờ của cửa hàng bách hóa hay sao?" Hàn Phi nhìn sang chiếc gương, thần linh trong gương lúc này có chút ủ rũ.

"Điện thờ của tôi đã bị một con người khác của cậu chiếm đoạt hoàn toàn rồi, tên điên kia muốn khống chế 100% mọi thứ, không cho tôi chút không gian nào để sinh tồn." Đáy mắt của Gương Thần ẩn chứa một sự sợ hãi, cũng chỉ ở trước mặt Hàn Phi, ông ấy mới dám tố cáo: "Khi đó cậu ta cho tôi hai sự lựa chọn, hoặc là bị cậu ta dung hợp, vĩnh viễn mất đi ý thức của mình, hoặc là tự rời đi, cậu nói xem tôi có lựa chọn nào khác ư? Rõ ràng là tôi đến trước…"

"Tiếng cười điên cuồng quả thực là hơi quá đáng, nhưng tôi cũng đánh không lại anh ta." Sờ sờ Gương Thần, Hàn Phi muốn an ủi ông ấy: "Vậy bây giờ ông đã có nơi nào để đi chưa?"

"Chiếc gương bình thường này không chịu nổi sức mạnh của tôi, nghe nói đôi mắt là tấm gương của linh hồn, hay là

tạm thời để tôi sống trong mắt trái của cậu một thời gian đi?" Gương Thần khá bất lực, tốt xấu gì cũng đã từng là không thể nhắc đến, cứ như vậy bị người ta đuổi ra khỏi nhà.

"Tôi nhớ câu gốc hình như là đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn mà?"

"Cũng tương tự cả." Gương Thần lúc đầu đồng ý giúp đỡ Hàn Phi, hi vọng hắn tìm cho ông ấy một thân thể, kết quả ai ngờ dần dần lại phát triển đến bước này.

"Được rồi." Hàn Phi đứng ở trước gương, buông xuống tất cả phòng bị.

Người đàn ông trong gương từ xa đi tới, dần dần trở nên giống như Hàn Phi, hai tay từng chút một rời khỏi gương, vươn tới mắt trái của hắn, tựa hồ muốn móc nhãn cầu của hắn ra.

Bạch Hiển đang trốn sau lưng Hàn Phi chưa bao giờ nhìn thấy một cảnh tượng quỷ dị đến như vậy. Anh ấy sợ đến mức cơ thể run rẩy, nhưng Hàn Phi thậm chí còn không cau mày.

Khi chiếc gương vỡ ra, người đàn ông trong gương hoàn toàn lọt vào mắt trái của Hàn Phi, biến thành một cán cân màu đen, cái đó dường như đại diện cho giao dịch của quỷ quái.

Cơn đau nhức dữ dội ở mắt trái dần dần biến mất, Hàn Phi có thể cảm giác được mắt trái của mình không giống trước kia.

Gương Thần không có nhà để về chỉ là một tình tiết nhỏ, mười mấy phút sau, tất cả quỷ quái của các khu vực về cơ bản đã tập hợp xong.

Đứng giữa đám quỷ, Hàn Phi ngẩng đầu nhìn lối đi: "Tôi đã từng hứa với mọi người, nhất định sẽ dẫn dắt mọi người nhìn thấy ánh sáng. Đi ra khỏi thế giới bị bóng tối bao phủ, tất cả những gì tôi làm đều là vì mục tiêu này."

Lòng bàn tay ấn vào trên lối đi, Hàn Phi nhìn lướt qua từng vị hàng xóm: "Cuối lối đi này là thế giới tầng cạn, tôi hy vọng một số đồng đội có thể cùng tôi đến đó điều tra."

Đại đa số ánh mắt của quỷ quái đều phát sinh thay đổi, bọn họ cũng muốn ra bên ngoài nhìn xem một chút.

“Nhưng tôi buộc phải nói cho mọi người biết một chuyện. Quy tắc của hai thế giới không giống nhau, càng là quỷ quái thực lực cường hãn sẽ càng bị thế giới tầng sâu trói buộc, xác suất thông qua lối đi này rời đi cũng sẽ càng nhỏ. Vì vậy, lần này tôi cần chọn một số người có thực lực trung bình nhưng có năng lực đặc biệt để đi cùng tôi.” Hàn Phi chưa từng đi qua lối đi này, hắn cũng không biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì, cho nên không dám một lúc dẫn theo tất cả hàng xóm, như vậy quá mạo hiểm rồi.

Ôm linh đàn, Khóc là người đầu tiên đứng ra, sau đó càng ngày có càng nhiều hàng xóm lần lượt đi ra hơn.

Mọi người đều rất tín nhiệm Hàn Phi, bọn họ sẵn sàng đi theo hắn, ngay cả khi có thể mất đi sức mạnh.

Hình Phu và Vô Thường cũng không rời đi mà vẫn luôn đứng bên cạnh Hàn Phi. Hai hận ý này với hắn có mối quan hệ rất đặc biệt, bọn họ sở hữu xiềng xích mà Cao Thành để lại cho hắn.

Điều khiến Hàn Phi cảm thấy tương đối bất ngờ là, Âm Khuyển từ tòa số 2 của cư xá Hạnh Phúc lần này cũng đến công viên vui chơi. Có điều nó không có ý định tiến vào lối đi, mà chỉ im lặng nhìn lối vào của lối đi, như thể trước đây nó đã canh giữ ở đây, là con chó canh cửa của thế giới tầng sâu.

Không mất quá nhiều thời gian, cuối cùng Hàn Phi đã chọn được hơn chục người hàng xóm đi cùng mình, bao gồm Đại Nghiệt, Tiểu Bát, Khóc và Ứng Nguyệt đều nằm trong số đó.

Ban đầu, Hàn Phi không định mang Tiểu Bát đi cùng, nhưng những nạn nhân của vụ án ghép xác người có thể dùng cùng một cơ thể, tất cả những nạn nhân đều ẩn giấu trong linh hồn của Ngụy Hữu Phúc. Bề ngoài anh ấy chỉ là một tiếc nuối bình thường, dường như có thể thông qua cách này để thoát khỏi xiềng xích của thế giới tầng sâu.

“Hận ý thì dẫn theo Hình Phu và Vô Thường là được rồi, những người khác ở lại đây, cẩn thận phòng bị không thể nhắc đến.” Sau khi chọn xong người đồng hành, Hàn Phi cùng mọi

người đứng ở lối vào của lối đi. Điện thờ của công viên vui chơi bên cạnh điện đột nhiên chảy ra máu tươi.

Tấm vải đen tuột xuống, cửa thần tự mở ra, tượng thần của tiếng cười điên cuồng nhìn tất cả quỷ quái muốn tiến vào lối đi.

Máu nhỏ giọt từ điện thờ, vô duyên vô cớ lại xuất hiện trên người những quỷ quái kia. Hầu hết quỷ bị tiếng cười điên cuồng nhắm đến, đều không dám tùy tiện chống cự.

Một lát sau, những giọt máu kia từ từ hóa thành một dấu ấn của tiếng cười điên cuồng. Sau khi hoàn thành dấu ấn xong, bọn họ đều cảm thấy cảm giác áp bức trong lối đi đã giảm bớt đi rất nhiều.

Nhưng cũng có những người lỗ mãng, Hình Phu không quan tâm có tiếng cười điên cuồng hay không. Tính tình nóng nảy, anh ta muốn dùng rìu bổ ra, quyết liệt chống cự.

Cuối cùng, anh ta bị tiếng cười điên cuồng ấn vào trong quỷ văn của Hàn Phi, không có sự cho phép của hắn, anh ta không thể ra ngoài.

Bạch Hiển ngây người ngồi trên mặt đất, lộ ra vẻ mặt ngờ ngệch. Không phân biệt được tiếng cười điên cuồng và Hàn Phi, anh ấy chỉ cảm thấy tất cả hận ý và lệ quỷ xăm hoa văn của Hàn Phi lên người, đều coi hắn như niềm tin và thần linh của bọn họ.

“Làm sao mà em làm được vậy?” Bạch Hiển ngốc nghếch đứng dậy, theo sát Hàn Phi.

“Anh Bạch, anh không cần đi theo chúng em.” Hàn Phi đặt tay lên bả vai Bạch Hiển.

“Em để anh ở lại đây một mình á?”

“Không, ý của em là… anh đi thang máy.” Sử dụng thiên phú hoàn hồn, Hàn Phi đưa Bạch Hiển đi trước, sau đó dẫn mọi người cùng nhau vào lối đi.

Quỷ thế hệ đầu trước đây bị trấn áp bên dưới công viên vui chơi, những người quản lý từ cách đây rất lâu hy vọng bù đắp nỗi đau của nó bằng tiếng cười và hạnh phúc của mọi người.

Cuối cùng, tất cả các lối đi đều bị phong ấn, chỉ còn bảo lưu lại lối đi của công viên vui chơi. Ở đây có thể nói là hy vọng cuối cùng mà Phó Sinh để lại cho thế giới tầng sâu.

Ông ấy muốn xây dựng một "công viên vui chơi" siêu lớn, để pha loãng từng chút một tuyệt vọng của thế giới tầng sâu.

"Xuất phát!"

Với tư cách là chủ nhân của công viên vui chơi và người kế vị của Phó Sinh, Hàn Phi không hề cảm thấy khó chịu trong lối đi, nhưng quỷ quái đồng hành thì lại khác. Bọn họ luôn cảm thấy có một thế lực vô hình đang kéo lại phía sau, ngăn cản bọn họ thoát đi.

"Nếu như thật sự chịu không nổi, có thể tiến vào trong quỷ văn của tôi nghỉ ngơi một chút." Hàn Phi sở hữu quỷ văn rank B do tiếng cười điên cuồng ban cho, quỷ văn này mạnh đến mức nào Hàn Phi cũng không biết rõ. Dù sao thì sau khi một hận ý sau khi tiến vào bên trong, hắn cũng không cảm thấy khó chịu.

Lối đi nối liền hai thế giới thoạt nhìn cũng không dài lắm, thật sự đi vào rồi, mới phát hiện dường như là một con đường dài vô tận, có thể nhìn thấy lối ra, nhưng không thể đi đến đó.

Càng ngày càng nhiều hàng xóm chống đỡ không nổi, sức lực của bọn họ không chỉ tiêu tán mà linh hồn cũng bắt đầu bị ảnh hưởng, Hàn Phi chỉ còn cách đưa tất cả bọn họ vào trong quỷ văn.

Sau khi đi bộ khoảng một giờ, chỉ còn lại Ngụy Hữu Phúc, Vô Thường và Đại Nghiệt bên cạnh Hàn Phi.

Bởi vì bản thân là một tiếc nuối, Hữu Phúc yếu đến mức một cơn gió cũng có thể thổi bay, một người sống có dương khí nặng một cước là có thể đánh xuyên qua anh ấy. Vô Thường thì lại do thực lực quá mạnh, năng lực cực kỳ quỷ dị. Anh ta không ngừng dùng sức mạnh của mình hóa giải hạn chế, mặc dù tiêu hao nghiêm trọng, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể chống đỡ. Cuối cùng chính là Đại Nghiệt, thứ này dường như cũng bị thế giới tầng sâu coi là tai họa, chẳng những không ngăn cản nó rời đi, mà dường như còn muốn nó nhanh

chóng cút, toàn bộ hành trình chỉ có Đại Nghiệt không bị ảnh hưởng.

"Mọi người có nghe thấy âm thanh gì không?" Hàn Phi đi ở phía trước dừng lại nhìn hai bên vách tường của lối đi. Vách tường không biết làm bằng chất liệu gì, có chỗ thì mềm, có chỗ thì cứng, giống như thực quản của một xác chết khổng lồ.

Áp người vào vách tường của lối đi, Hàn Phi lắng nghe tiếng sóng vỗ ngoài tường.

Ngón tay nhẹ nhàng ấn vào chỗ mềm mại, hạt máu nhỏ bé chui vào trong lối đi. Hàn Phi nhìn chằm chằm những hạt máu kia, khí tức toát ra từ bên trên, hắn vô cùng quen thuộc.

"Máu này tương tự với biển máu ngoài quỷ môn khi mình sử dụng thiên phú chiêu hồn, khí tức giống nhau, toát ra tuyệt vọng và bi thương giống nhau…" Hàn Phi ngơ ngác nhìn giọt máu rỉ ra từ lối đi: "Chẳng lẽ thế giới tầng cạn và thế giới tầng sâu bị ngăn cách bởi biển máu? Tuyệt vọng và tất cả cảm xúc tiêu cực của mọi người đều đổ vào biển máu, những tạp chất kia không ngừng kết đọng trong biển máu, cuối cùng hình thành nên thế giới tầng sâu?"

Hàn Phi còn nhớ rõ cảnh tượng mình nhìn thấy lúc chiêu hồn, mỗi một lần chiêu hồn thành công, linh hồn đều sẽ từ chỗ sâu trong biển máu bơi ra, đi đến đây.

"Manh mối nắm được vẫn còn quá ít, phỏng chừng chỉ khi mình đạt tới độ cao mà Phó Sinh đã từng đứng, mới có thể biết hết tất cả bí mật."

Tiếng nước biển dâng trào bên tai ngày càng rõ ràng, như thể có vô số quái thú khổng lồ đang gầm rú, đoạn đường này cũng là khó khăn nhất. Gần như toàn bộ sức mạnh của Vô Thường đều bị tước đoạt, Ngụy Hữu Phúc cũng không thể chống cự được, đành chịu thua, bị Hàn Phi thu vào trong quỷ văn.

Thực ra bản thân Hàn Phi chống đỡ cũng vô cùng gian nan, ý chí của hắn không ngừng bị tuyệt vọng tác động, nhưng mỗi khi hắn sắp không trụ nổi, nhân cách chữa trị nằm sâu trong ý thức sẽ mang đến cho hắn một sự tỉnh táo và sức mạnh.

Cũng không biết đã đi bao lâu, âm thanh sóng biển cuối cùng cũng biến mất. Hàn Phi toàn thân mồ hôi đầm đìa, Vô Thường cũng trở nên giống như người bình thường, thực lực của anh ta đang dần dần khôi phục.

"Hình như chúng ta đã thành công đi tới bên phía thế giới tầng cạn rồi." Áp lực trên người bắt đầu giảm bớt, Hàn Phi điều chỉnh trạng thái cơ thể và thu Đại Nghiệt vào trong quỷ văn.

Đi tiếp về phía trước có thể sẽ gặp người chơi, Hàn Phi lo lắng Đại Nghiệt sẽ dọa sợ người khác.

"Từ thế giới tầng cạn đến thế giới tầng sâu hình như có vẻ dễ dàng, nhưng để thoát khỏi thế giới tầng sâu sẽ rất khó." Sa ngã rất đơn giản, sau khi sa ngã, nếu muốn được cứu chuộc thì phải cố gắng hết sức mới được.

Độ dốc của lối đi tăng lên, Hàn Phi bắt đầu leo lên vách tường của lối đi. Cũng không biết có phải là do thành chủ xuất hiện biến cố hay không, mà bên trong lối đi không nhìn thấy một người chơi nào.

Đợi đến khi trời sáng, cuối cùng Hàn Phi cũng chui được ra khỏi lối đi, đến thế giới tầng cạn.

Chơi game lâu như vậy, đây là lần đầu tiên hắn đến thế giới của Cuộc sống hoàn hảo "chính hiệu".

"Hương hoa phảng phất trong không khí, ánh nắng ấm áp, cảm giác như mọi mệt mỏi đều được gột rửa, trò chơi này thật là chữa trị!"

Hàn Phi hít sâu một hơi, Vô Thường bên cạnh cũng đang nhìn chằm chằm vào ánh nắng sớm, một chút cũng không thèm để ý hồn thể của mình đang chậm rãi tan chảy. Anh ta chỉ muốn nhìn thêm một chút vào thời khắc này.

"Hóa ra khi mọi người chơi [Cuộc sống hoàn hảo] đều có cảm giác này, khó trách bọn họ đều nghiện nó." Vừa nghĩ đến những gì mình trải qua ở thế giới tầng sâu, khóe mắt Hàn Phi hơi ẩm ướt: "Tại sao đột nhiên mình lại muốn mắng Phó Sinh vài câu? Lúc đầu lừa mình chơi game, còn không giảm giá."

Chương 949: Sunshine boy và cư xá Hạnh Phúc của hắn

Không so đo thì sẽ không có tổn thương. Trước đây Hàn Phi chỉ xem [Cuộc sống hoàn hảo] qua video quảng bá game, bây giờ sau khi hắn thật sự tới đây, ý chí sắt đá không thể bị hận ý bẻ gãy đã lộ ra một sự chua xót.

"Có thể được sống ở đây tất nhiên là sẽ hạnh phúc rồi."

Nhìn thế giới vô cùng chân thực trước mắt, Hàn Phi giang hai tay ra để mặc cho gió nhè nhẹ thổi, cảm giác này thật là thoải mái.

"Không cần lo lắng về sự đe dọa của cái chết, không có kẻ giết người và đủ loại lệ quỷ, có thể tự do tự tại làm bất cứ điều gì mình muốn, đây mới là cuộc sống."

Sau khi cảm khái xong, Hàn Phi quay đầu nhìn lại. Vô Thường đang tan ra ở dưới ánh mặt trời trong chớp mắt đã kéo hắn trở về hiện thực: "Anh không được nhìn thẳng vào mặt trời!" Cởi áo khoác ra, Hàn Phi lấy áo che trên đầu cho Vô Thường, một người một quỷ trốn dưới bóng cây.

"Anh ngồi ở đây trước, tôi thử đi liên lạc với một ít bạn bè." Hàn Phi mở chat box bên trong game ra, trong chat room từng không có một ai trước kia, hiện tại đã full hết, cảm xúc hoảng sợ tràn ngập chat room: "Làm sao bây giờ? Hơi căng thẳng, đây là lần đầu tiên gặp nhiều người như vậy, gửi ghi âm hay là tin nhắn? Thêm chút biểu tượng cảm xúc có phải sẽ gần gũi hơn một chút không?"

Chơi Cuộc sống hoàn hảo lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Hàn Phi nhìn thấy nhiều người trò chuyện trực tiếp, chat room trước đây mỗi lần mở ra đều trống rỗng.

"Tìm được rồi." Hàn Phi nhớ ID game của Bạch Hiển và Kim Tuấn, cả mã số thân phận. Hắn liên lạc với hai người, để bọn họ chuẩn bị một số xe cộ đến đón.

Vài phút sau, Hàn Phi nhận được phản hồi nói rằng Bạch Hiển và Kim Tuấn không thể rời khỏi thành, hiện tại bọn họ đều đang bị mắc kẹt trong khu thành chủ, nếu cưỡng chế rời đi, trên người sẽ mọc ra hoa văn kỳ lạ, đau đớn không chịu nổi. Tuy nhiên, bọn họ đã liên hệ với NPC đặc biệt trong cư xá Hạnh Phúc, đối phương sẽ gửi vật tư và xe đến.

Hai người còn đặc biệt dặn dò Hàn Phi, một khi vào thành rất có thể sẽ không thể ra ngoài nữa, hi vọng hắn suy nghĩ kỹ càng, chuẩn bị đầy đủ rồi hãy đưa ra quyết định.

Biết rằng những người chơi không thể rời khỏi khu thành chủ, Hàn Phi quyết đoán thả hết tất cả những người hàng xóm ra, để mọi người có thể tận hưởng một chút thế giới tầng cạn.

Thế giới này đối với bọn họ mà nói thật ra không hề thân thiện. Ánh mặt trời sẽ làm tan chảy thân thể, sinh khí vạn vật sẽ tiêu hao âm khí trên người bọn họ, nhưng cho dù là như vậy, mọi người vẫn vô cùng vui vẻ. Ngay cả Lý Tai thường thích ác mồm ác miệng, bây giờ cũng vỗ vỗ bụng, ngắm nhìn biển hoa cùng em trai.

“Có cần để Tiểu Bát cũng ra ngoài xem những bông hoa thật sự không?” Hàn Phi hái một đóa hoa đưa cho Ngụy Hữu Phúc.

“Cô bé hình như hơi sợ hãi, không muốn ra ngoài.” Ngụy Hữu Phúc để bông hoa vào túi áo: “Thế giới này rất đẹp nhưng cô bé chính là bị sát hại ở trong chính thế giới rất đẹp đó.”

“Chúng ta có thể dần dần thích ứng.” Hàn Phi ở cùng với những người hàng xóm, một lát sau, trên mặt đất chỗ bọn họ xuất hiện vết nứt. Hoa cỏ khô héo, âm khí quấn quanh, xung quanh đến tiếng của một con bọ kêu cũng không có.

Quỷ quái đến từ thế giới tầng sâu bản thân đã mang theo khí âm sát nồng đậm, khi mọi người tập hợp lại với nhau, đã làm thay đổi địa hình ban đầu, đồng cỏ trở nên cằn cỗi, mất hết sức sống.

“Hay là… chúng ta đổi một cái cây khác đứng đi?” Trong khi Hàn Phi và những người khác đang di chuyển, có một

đoàn xe xuất hiện ở phía xa. Người dẫn đầu là một ông lão, trên tất cả các xe ngựa đều có viết tên cư xá Hạnh Phúc.

Nếu như là người chơi khác nhìn thấy đoàn lữ hành này, nhất định sẽ lập tức tránh ra, bởi vì đoàn lữ hành này thuộc về cộng đồng người chơi số 1 - cư xá Hạnh Phúc, đồng thời cũng là đoàn lữ hành của Hoàng Doanh người chơi số 1 trong Cuộc sống hoàn hảo.

Từ xa ông lão đã nhìn thấy Hàn Phi. Cố ý tránh tầm mắt của Hàn Phi, ông ấy đứng ở nơi rất xa hét lớn với hắn: "Vật tư và xe đã đưa tới, sau khi mọi người vào thành nhất định phải cẩn thận. Sau này nếu có bất kì yêu cầu gì lúc nào cũng có thể liên hệ với tôi, tôi sẽ tìm đủ tất cả các vật phẩm, sau đó gửi đến rìa thành chủ."

Nói xong, ông lão vô cùng quyết đoán lên xe ngựa rời đi, đầu cũng không quay lại, dường như là cố tình tránh Hàn Phi.

"Các NPC trong thế giới tầng cạn này có cá tính thật đấy." Hàn Phi để tất cả những người hàng xóm vào trong xe ngựa, hắn tiếp nhận vị trí của ông lão, dẫn đầu đoàn xe hướng đến thành chủ.

Những khuôn mặt quỷ chen chúc quanh cửa sổ xe, tò mò nhìn thế giới bên ngoài, khung cảnh bình thường cũng tràn ngập vẻ đẹp độc đáo trong mắt mọi người.

Hai giờ sau, Hàn Phi nhìn thấy thành chủ. Đủ loại kiến trúc nguy nga tráng lệ sừng sững ở phía chân trời, thành phố đó lớn hơn bất kỳ thành phố nào khác trong lịch sử nhân loại. Nghe nói thành phố này có thể chứa hàng chục triệu người làm nhiệm vụ trực tuyến cùng lúc, là tổ hợp kiến trúc cốt lõi của thế giới tinh thần theo đúng nghĩa.

Nhưng mà lúc này, khu thành chủ bị bao phủ bởi một tầng sương mù màu xám nhạt, tòa kiến trúc màu trắng nguyên bản trở nên có chút không rõ ràng. Cả thành phố tựa như đang bị một loại lực lượng nào đó ăn mòn, hướng phía vực sâu trượt đi từng chút một.

"Đến rồi."

Dừng lại ở cửa thành cao 10 mét, trong lòng Hàn Phi có dự cảm không lành. Cửa thành đang mở, nhưng xung quanh lại không có người, mọi người dường như đều không muốn tới gần chỗ này.

"Sau khi tiến vào có lẽ sẽ rất khó đi ra được, nhưng muốn phá vỡ kế hoạch của Mộng, nhất định phải vào thành."

Không chút do dự, Hàn Phi ngồi trên con ngựa dẫn đầu, hiên ngang tiến vào thành.

Ngay khi họ đi qua cổng, vô số bụi mộng rơi xuống trên người. Bọn chúng muốn tạo thành hoa văn cánh bướm trên bề mặt da của Hàn Phi, nhưng đã bị quỷ văn của tiếng cười điên cuồng dễ dàng nghiền nát. Những người hàng xóm khác chạy ra khỏi thế giới tầng sâu cũng không bị ảnh hưởng.

"Bụi mộng này có lẽ là chuyên dùng để nhắm vào người chơi." Bánh xe gỗ lăn bánh trên đường, sau khi đoàn xe dài tiến vào thành chủ 100 mét, mới dần dần nhìn thấy người chơi.

Bọn họ là những người đã quen với cuộc sống bình thường hoàn hảo, giờ đây mặt đầy phiền muộn, không có niềm vui hay hạnh phúc trên khuôn mặt.

"Có đoàn lữ hành đã vào thành rồi."

"Đoàn xe của nhà ai vậy? Lúc này còn vào thành, đầu óc có vấn đề rồi sao?"

"Là cư xá Hạnh Phúc! Đoàn lữ hành từ cộng đồng đầu tiên đã vào thành phố!" Những người chơi có thể thông qua chat room để nói chuyện. Trong một thời gian rất ngắn, một lượng lớn người chơi đã tập trung về phía cửa thành phía bắc.

Hiện tại tất cả mọi người đều rất tuyệt vọng, đoàn người từ cộng đồng đầu tiên tiến vào thành phố lúc này, cho bọn họ một tia hy vọng nhỏ nhoi, có lẽ cộng đồng người chơi đầu tiên đã tìm được biện pháp rời đi.

Không cần Hàn Phi thông báo lại cho Bạch Hiển, Bạch Hiển và Kim Tuấn đang bị mắc kẹt trong thành chủ cũng đã biết Hàn Phi vào thành phố thông qua chat room. Bọn họ gửi cho hắn tọa độ của cư xá Hạnh Phúc trong thành chủ.

Người chơi theo dõi càng ngày càng nhiều, cũng có người đã nhận ra Hàn Phi. Nam diễn viên phim kinh dị nổi tiếng ngồi ở đầu đoàn lữ hành, khí chất hoàn toàn khác biệt với người chơi bình thường, nhìn thấy hắn giống như phim kinh dị đã tiến vào hiện thực vậy.

Các guildgames lớn cũng bắt đầu phái người tới, bọn họ cũng theo dõi chặt chẽ Hàn Phi, muốn có được tin tức nhanh nhất.

"Đó là Hàn Phi đúng không? Làm sao anh ấy lại gia nhập cư xá Hạnh Phúc? Nghe nói cộng đồng người chơi số 1 chỉ có những người chơi hàng đầu, sau khi vượt qua tầng tầng lớp lớp khảo hạch mới có thể gia nhập. Chẳng lẽ nội gián cung cấp thông tin cho cảnh sát này chơi game cũng rất giỏi?"

"Người thật nhìn còn đẹp trai hơn so với trên TV, thật lạnh lùng, mang theo vẻ đẹp không thể tả được của âm gian."

"Tôi sớm đã nghe nói Hàn Phi thích chơi game, mỗi ngày sau khi tan làm đều ở trong nhà không đi ra ngoài, rất nhiều tay săn ảnh đều không có hứng thú với anh ấy."

Mọi người bàn tán xôn xao, có người bắt đầu tìm kiếm thứ hạng của Hàn Phi trong bảng xếp hạng, nhưng danh sách nào cũng không tìm thấy hắn. Nhiều người nghi ngờ hắn đã bật tính năng ẩn thông tin, ẩn danh trong bảng xếp hạng.

Có rất nhiều người vây quanh xem, nhưng không ai chặn đường, cũng không ai dám cướp đoàn lữ hành, Hàn Phi đã đến trụ sở của cư xá Hạnh Phúc trong thành chủ một cách thuận lợi.

Hoàng Doanh trong thế giới tầng cạn không chỉ là người chơi có thực lực mạnh nhất mà còn là một trong những người chơi giàu có nhất. Anh đã mua vị trí tốt nhất trong thành chủ trước những người khác vài phiên bản, xây dựng một guild games tạm thời ở khu vực thịnh vượng nhất của thành chủ.

Giá trị của nơi ở tạm thời này đã có thể vượt qua một số guild games tuyến hai.

Các phương tiện xếp hàng, Hàn Phi lần lượt đưa áo bào đen cho những người hàng xóm, bảo mọi người mặc vào rồi

mới xuống xe tiến vào nơi ở.

Bây giờ bên ngoài có hàng vạn cặp mắt đang dõi theo, tất cả người chơi đều tò mò không biết thành viên của cộng đồng người chơi thứ nhất trông như thế nào.

Từng bóng người bước xuống xe, hơi lạnh lan tỏa, cả con phố như bị đóng băng. Lúc đầu Ngụy Hữu Phúc và Lý Tai còn đỡ, nhưng khi Vô Thường xuất hiện, ai nhìn vào cũng cảm thấy như linh hồn bị câu mất vậy.

Sau khi nghỉ ngơi trong xe ngựa và hồi phục suốt chặng đường, ngọn lửa đen của Vô Thường lại bùng cháy. Anh ta đã nuốt chửng những quỷ quái trong vực sâu tham lam của thế giới điện thờ, bản thân đã là hận ý hạng nhất, ngay cả khi bị thế giới tầng cạn bài xích, người bình thường trước mặt anh ta không có cơ hội phản kháng.

“Thật đáng sợ, đều là loại quái vật gì vậy!”

“Không hổ danh là cộng đồng được tạo ra bởi người chơi số 1 Hoàng Doanh, phỏng chừng hội tụ đủ tinh anh của các ngành nghề.”

Vật tư chuyển đến nơi ở, sau khi vận chuyển xong, cổng lớn của cư xá Hạnh Phúc đã bị đóng lại.

“Mọi người cứ ngồi đâu tùy thích, coi nơi này như ngôi nhà thứ hai của mình là được.” Kim Tuấn để NPC mang đủ loại món ngon lên, còn anh ta và Bạch Hiển thì đứng ở xa xa.

“Trong thành bây giờ tình hình thế nào?” Hàn Phi vẫy tay ra hiệu, những người hàng xóm đến từ thế giới tầng sâu xa xôi đều cởi bỏ áo bào đen che mặt, lộ ra những vẻ mặt âm u. Có một số hàng xóm ngoại hình trông không khác gì những người chơi bình thường, chẳng hạn như Ngụy Hữu Phúc, nhưng cũng có một số hàng xóm nhìn qua có thể biết bọn họ không bình thường, chẳng hạn như Lý Tai có cơ thể dị dạng, Khóc đi đến đâu cũng ôm linh đàn..v..v..

“Sau một đêm đàm phán, 100 guil games hàng đầu đã sẵn sàng hợp lực để khám phá những ác mộng đó.” Bạch Hiển lấy ra một bản đồ của thành chủ: “11 điện thờ bao quanh thành chủ, mỗi điện thờ đều tỏa ra sương mù dày đặc bao phủ, tất cả

các tòa nhà bị sương mù bao phủ sẽ dần trở nên bất thường. Để ngăn điều này xảy ra buộc phải phá hủy điện thờ mới được. Nhưng nghịch lý là người chơi nếu muốn đến gần điện thờ, cần phải vượt qua hết những khảo nghiệm của hết ác mộng này đến ác mộng khác."

Biểu cảm của Bạch Hiển có vẻ bất đắc dĩ, anh mở chat room của người chơi ra, một danh sách dữ liệu được cập nhật theo thời gian thực của người chơi guild games: "Trải qua một đêm công lược, hiện tại chỉ có guild games Chân Lý Tất Nhiên đánh được đến ác mộng tầng thứ tư, một số ít guild games hàng đầu vượt qua ác mộng tầng thứ ba, còn đại đa số guild games đều vẫn dừng lại ở trong ác mộng tầng thứ hai. Những ác mộng kia càng về sau, độ khó càng lớn, càng đáng sợ hơn là chết trong ác mộng, hình như là chết thật, đây là lấy tính mạng ra chơi game sinh tồn mà!"

Kim Tuấn nãy giờ vẫn im lặng cũng thở dài: "Chơi game vốn là để thư giãn, bây giờ phải trả cái giá chết não mới có cơ hội trốn thoát, rất nhiều người chơi đã rút lui, vì vậy ngay cả những guild games hàng đầu cũng không thể tổ chức được đội ngũ công lược tốt. Cộng đồng guild games của chúng ta cũng chỉ có Bạch Hiển đã vượt qua ác mộng tầng thứ hai."

Sau khi nghe Bạch Hiển và Kim Tuấn nói, Hàn Phi gõ nhẹ ngón tay lên bàn. Hắn phát hiện ra quy tắc của điện thờ trong thế giới tầng cạn khác với thế giới tầng sâu, tất nhiên cũng có thể là do điện thờ của Mộng tương đối đặc biệt hơn: "Những người trong cùng một guild games có thể bước vào cùng một cơn ác mộng không?"

"Quy tắc mà mọi người đã tìm ra là nếu ba người đồng thời tiến vào tòa nhà bao phủ trong sương mù, thì ba người này có thể bị phân vào trong một cơn ác mộng. Nhưng nếu lúc đó có những người khác ở trong tòa nhà, xác suất sẽ giảm xuống." Bạch Hiển lấy bảng các hạng mục chú ý mà Chân Lý Tất Nhiên đã viết ra. Tai nạn phát sinh, Chân Lý Tất Nhiên cũng không che giấu bất cứ điều gì mà chia sẻ kinh nghiệm khám phá của mình ra cho mọi người: "Lấy ví dụ, lần sau khi anh tiến vào điện thờ chắc là sẽ thăm dò ác mộng tầng thứ ba. Nếu như em và anh cùng đồng thời tiến vào tòa nhà bị sương mù

bao phủ, vậy thì hai chúng ta sẽ có xác suất cùng đồng thời xuất hiện ở ác mộng tầng thứ ba.”

“Nhiều nhất chỉ được ba người cùng nhau à?”

“Số lượng người chơi trong mỗi cơn ác mộng là không cố định, nhưng người đồng hành nhiều nhất chỉ có ba người, đây là kết luận mà Chân Lý Tất Nhiên đã thử nghiệm ra ở ác mộng tầng thứ nhất.” Bạch Hiển đưa bảng danh sách các hạng mục chú ý cho Hàn Phi.

Sau khi nhìn qua một lượt, Hàn Phi khẽ gật đầu: “Dựa theo suy đoán của bọn họ, chỉ cần có người có thể vượt qua tất cả các ác mộng, là sẽ có thể phá hủy điện thờ, ngăn cản sương mù trở thành quỷ vực. Nếu đã như vậy, thì nhiệm vụ thăm dò chỉ cần giao cho những người hàng đầu là được, không cần thiết phải để cho những người chơi bình thường đi vào chỗ chết.”

“Không được.” Kim Tuấn tiếp tục trượt xuống dưới danh sách, ở cuối danh sách có viết một suy đoán: “11 điện thờ tạo ra vô số ác mộng, càng nhiều người chơi đồng thời khám phá ác mộng cùng một lúc, thì độ khó về tổng thể ác mộng càng giảm. Nếu những người chơi hàng đầu muốn tiến xa hơn, buộc phải có những người chơi bình thường để giúp gánh vác sức mạnh của điện thờ.”

“Xem ra vẫn cần phải huy động toàn bộ mọi người mới được.” Hàn Phi dựa lưng vào trên ghế, suy nghĩ một chút, hắn đứng lên: “Điện thờ cách chúng ta gần nhất ở đâu?”

“Cậu muốn đi thử à?”

“Tôi muốn xem xem bản thân có thể đánh được mấy tầng một lần.”

Chương 950: Bữa tối của ác mộng tầng thứ ba

Lần này tới thành chủ, Hàn Phi dự định làm ba việc, cứu người, diệt thần và mở lối đi.

"Những người khác ở lại đây trước, tôi sẽ đi xem tình hình thế nào." Để những người hàng xóm trong cư xá Hạnh Phúc ở lại trụ sở, Hàn Phi dẫn theo Bạch Hiển và Vô Thường rời đi bằng cửa sau.

"Hàn Phi, em chắc chắn chỉ có ba người chúng ta đi vào chứ?" Bạch Hiển hơi do dự, thế giới tầng sâu nhiều quỷ như vậy, nhưng Hàn Phi lại cứ chọn một con quỷ có vẻ ngoài bình thường nhất.

"Đủ rồi." Hàn Phi không đeo mặt nạ, cho dù hắn có rời đi bằng cửa sau, thì vẫn bị những người chơi ở lân cận nhìn thấy. Những người bị kẹt trong trò chơi đi theo hắn từ xa, muốn làm rõ cộng đồng người chơi số 1 đang định làm gì.

Trong tình huống này, một siêu guild game có thể huy động nhiều tài nguyên và có nhiều kênh thông tin đã trở thành niềm hy vọng của tất cả những người chơi bình thường.

"Là Hàn Phi! Đuổi theo!"

"Bọn họ dường như đang hướng về phía điện thờ! Guild game đầu tiên muốn thách thức ác mộng? Nhanh lên! Báo cáo với lão đại ngay lập tức!

"Nhiều vật tư được gửi đến nơi ở như vậy, bên trong chắc chắn phải có đạo cụ chống lại ác mộng, guild game đầu tiên cuối cùng cũng ra tay rồi!"

"Tại sao chỉ có ba người? Guild game đầu tiên không phải là hơi hống hách à? Không phải bọn họ cảm thấy ba người là đủ rồi đấy chứ?"

Mặc dù bị mắc kẹt trong game, nhưng những người chơi vẫn rất hóng chuyện, không kìm được bản tính tò mò.

Hàn Phi không quan tâm đến những người chơi theo sau, hắn xuất hiện ở đây mà không cần đeo mặt nạ, chính là để nói với tất cả mọi người rằng Hàn Phi là người đã cứu các bạn.

Trong tương lai, nếu Hàn Phi muốn thuận lợi tái tổ chức Vĩnh Sinh Pharmaceutical, chắc chắn sẽ cần sự ủng hộ của dư luận, nếu như có thể giúp 4 triệu người thoát khỏi khó khăn, vậy thì tương lai sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Khu thành chủ rất lớn, cho dù có đi đến điện thờ gần nơi ở nhất cũng phải đi rất xa. Lượng người đi theo Hàn Phi dần dần tăng lên, nhưng bầu không khí xung quanh ngày càng ngưng trọng hơn.

Khi những tòa nhà bị sương mù bao phủ xuất hiện ở phía xa, trong đám đông hầu như không thể nghe thấy âm thanh nào, mọi người đều có ý thức ngậm miệng lại.

"Vốn dĩ nơi đây là bệnh viện của khu thành chủ, sau khi điện thờ xuất hiện, bệnh viện bị sương xám nuốt chửng, khắp nơi rải rác bụi mộng." Bạch Hiển dẫn Hàn Phi và Vô Thường đến cửa tây của bệnh viện: "Bệnh viện này tổng cộng có bốn lối ra, cửa tây ít người nhất, chúng ta đợi khoảng 5 hoặc 6 phút, nếu không có người đi vào, ba người chúng ta sẽ cùng đi vào."

"Còn có điểm gì cần chú ý nữa không?"

"Tốt nhất chúng ta nắm tay nhau, cùng bước ra bước đầu tiên, giày cũng phải đồng thời đặt xuống đất." Bạch Hiển vô cùng cẩn thận: "Tuyệt đối đừng sơ ý, ác mộng này thực sự rất kinh khủng."

Dưới ánh mắt chờ đợi của vô số người chơi, ba người Hàn Phi dừng lại ở cửa tây bệnh viện. Sau khi chắc chắn không có ai tiến vào, bọn họ mới cùng nắm lấy cánh tay của nhau, bước chân ra hướng vào bên trong bệnh viện."

Sau khi bước đầu tiên đặt xuống, Hàn Phi và Bạch Hiển xuất hiện trong màn sương xám, nhưng Vô Thường đã không thấy tăm tích đâu.

"Anh ta đâu rồi?"

“Ác mộng ngẫu nhiên phân phối số người, có lẽ là bởi vì gian phòng mà chúng ta ở còn có người khác, cho nên anh ta đã bị gom vào ác mộng của người khác rồi.” Bạch Hiển nắm chặt tay của Hàn Phi: “Em hãy nhìn lên trên đi, điện thờ ở bên cạnh cửa sổ trên tầng cao nhất của tòa chính bệnh viện, chúng ta cần phải đến đó.”

“Mỗi bước đi sẽ phải trải qua một cơn ác mộng, vậy thì chúng ta phải bước bao nhiêu bước mới lên được tầng cao nhất của tòa chính? Phải trải qua bao nhiêu ác mộng?”

“Ác mộng sẽ căn cứ độ khó khác nhau, quyết định em có thể đi bao xa. Ác mộng tầng thứ nhất cơ sở nhất và ác mộng tầng hai chỉ có thể tiến lên phía trước một bước, nhưng nghe nói sau khi thoát khỏi ác mộng tầng ba thì có thể tiến thẳng lên ba bước.” Bạch Hiển nhìn xung quanh: “Mặc dù chúng ta không nhìn thấy bóng dáng của những người chơi khác, nhưng không có nghĩa là bọn họ không tồn tại, sương xám sẽ phong tỏa cảm nhận của người chơi. Chỉ cần chúng ta buông tay ra, thì sẽ không nhìn thấy nhau nữa, vì vậy chúng ta cũng không biết trong căn phòng này có bao nhiêu người, hy vọng lát nữa đừng gặp phải tên chơi khăm gây cản trở nào.”

Đồng thời bước lên bước thứ hai, Hàn Phi và Bạch Hiển vẫn chưa bị tách ra, có điều lúc này Bạch Hiển đã căng thẳng đến đổ mồ hôi hột, khóe mắt hơi giật giật: “Chuẩn bị xong chưa? Chúng ta sắp tiến vào ác mộng tầng thứ ba rồi.”

“Điều chỉnh lại tâm lý, thả lỏng đi.” Hàn Phi và Bạch Hiển lần nữa bước lên phía trước, bước chân vừa mới đặt xuống, sương xám tiêu tán, xung quanh trở nên đen kịt, bọn họ dường như bị nhốt ở trong màn đêm vĩnh hằng. Cơ thể nhất thời có một cảm giác không trọng lượng, đó là cảm giác đột nhiên rơi xuống hố sau khi ngủ thiếp đi.

Khi Hàn Phi và Bạch Hiển mở mắt ra lần nữa, bọn họ đã xuất hiện trước một tòa nhà chung cư đổ nát, với ba người chơi khác đang đứng bên cạnh.

“Đây là ở trong ác mộng sao?” Hàn Phi thử mở ô vật phẩm, nhưng lại không cách nào gọi ra bảng của hệ thống. Quỷ văn trên người hắn bị bụi mộng bao phủ, cũng không thể

gọi Hình Phu bên trong quỷ văn ra. Điều duy nhất mà hắn có thể sử dụng bây giờ là nhân cách chữa trị và nhân cách tham lam trong tâm trí.

"Hơi giống với thế giới điện thờ, chẳng lẽ thế giới điện thờ của Mộng không phải là một thế giới đơn nhất, mà là một "thế giới bị phân mảnh" được tạo thành từ vô số cơn ác mộng? Ác mộng mà mình đang trải qua bây giờ là thuộc trải nghiệm của Mộng? Hay là ký ức mà Mộng đã đánh cắp từ những nơi khác?" Đứng nguyên tại chỗ, Hàn Phi nhìn thế giới ác mộng này.

Toàn bộ thế giới chiếm một diện tích rất nhỏ, chỉ có một tòa nhà chung cư, xung quanh hoàn toàn tối đen.

Khu chung cư rất đổ nát, được xây dựng từ nhiều năm trước, tổng cộng có 5 tầng, chỉ có căn nhà ở giữa tầng 3 là sáng đèn, các phòng khác đều trầm lặng chết chóc, như thể không có ai ở.

"Ác mộng tầng thứ ba rõ ràng lớn hơn so với ác mộng tầng thứ hai, quỷ trong tòa nhà này có thể không chỉ một con." Bạch Hiển nhỏ giọng nhắc nhở, anh không dám một mình tiến vào hành lang.

"Xin chào mọi người." Trong ba người chơi còn lại, có một nam sinh đeo kính đi ra: "Tôi tên là Hạo Học, là phó chủ tịch của cộng đồng game đại học Tân Hỗ, level 30, nghề nghiệp là nhà thiên văn học. Bên trong ác mộng này cực kỳ nguy hiểm, cái chết ở đây sẽ gây tổn thương não vĩnh viễn cho bản thân, vì vậy tôi hy vọng chúng ta có thể chân thành hợp tác, cùng nhau thoát ra ngoài."

"Không thành vấn đề, vì để tất cả người chơi có thể thoát khỏi khó khăn!" Một người chơi nam khác mở miệng phụ họa, cơ thể anh ta cường tráng, có lẽ là một người chơi chiến đấu chủ yếu bổ sung thể lực: "Tôi tên là Love me like smoke, level 30, chưa vào guild game, cách đây không lâu đã chuyển nghề nghiệp ẩn người cơ bắp ác quỷ, giỏi cận chiến."

"Chỉ có hợp tác mới có thể thoát ra ngoài." Người chơi nữ duy nhất trông rất xinh đẹp, nụ cười rất ngọt ngào: "Mọi người

cứ gọi tôi là A Kỳ là được, level 30, tôi là người phụ trách một đội thương mại bên dưới liên minh kinh doanh."

"Liên minh kinh doanh?! Người chơi của một trong mười guild game hàng đầu!" Giọng nói của Love me like smoke bất giác trở nên lớn hơn.

"Liên minh kinh doanh rất lớn, nhưng tôi chỉ là một người chạy việc vặt trong đó." Nữ người chơi không đề cập đến nghề nghiệp của mình, cuộc trò chuyện của cô ấy cũng khác với những người chơi bình thường khác.

Cuối cùng, ba người đều nhìn về phía Hàn Phi và Bạch Hiển, hai diễn viên này khiến bọn họ cảm thấy rất quen.

"Tôi tên là Bạch Hiển, vị này là Hàn Phi, chúng tôi đều là thành viên của cư xá Hạnh Phúc." Không cần giới thiệu thêm, chỉ cần nói ra bốn chữ cư xá Hạnh Phúc là đủ rồi.

"Cảm giác tầng này có thể nằm rồi." Love me like smoke vui như nở hoa, vốn dĩ anh ta vô cùng sợ hãi, nhưng không ngờ tất cả đồng đội của mình đều là thành viên của các bang hội hàng đầu. Anh ta không cần phải lo lắng về việc người khác hố mình, bởi vì dường như anh ta là kẻ hố nhất.

Sau khi quan sát tòa nhà, Hàn Phi là người đầu tiên bước vào hành lang. Hắn không có hứng thú giới thiệu bản thân, những người khác đang cố gắng sống sót trong ác mộng, nhưng cái hắn theo đuổi là tốc độ. "Chúng ta đi thẳng tới nhà sáng đèn ở tầng ba đi." Sở hữu thiên phú trốn tìm, Hàn Phi rất nhạy bén với các manh mối, cho nên hắn đi thẳng lên tầng ba.

"Không cần đi các tầng khác xem trước à? Tòa nhà này nhiều căn hộ như vậy, nói không chừng sẽ ẩn giấu thứ gì đó." Hạo Học muốn thương lượng trước khi quyết định, đáng tiếc Hàn Phi không có ý định giao lưu. Bức tường ố vàng, cánh cửa hoen gỉ với những mẩu quảng cáo nhỏ, hành lang chất đầy đồ lặt vặt, hành lang này mang đến cho người ta cảm giác rất chân thực, như thể bọn họ đã quay ngược về quá khứ và bước vào ký ức của đời bố mẹ vậy.

Khẽ gõ cửa cư dân ở tầng 3, trong nhà vang lên tiếng bước chân vội vã. Khoảng 2, 3 giây sau cửa được mở ra, một người

đàn ông trung niên trông rất hiền lành xuất hiện trước cửa. Ông ta vui mừng mở cửa, nhưng lại phát hiện người đứng ngoài cửa dường như không phải là người mà mình đang đợi.

"Lão Lý, con trai về rồi à?" Người phụ nữ trung niên đeo tạp dề cũng chạy ra khỏi phòng bếp, trên tay cầm một cái thìa múc canh.

"Con trai còn chưa về…" Người đàn ông trung niên hơi nghi ngờ nhìn Hàn Phi: "Đêm giao thừa…, mấy người các cậu có chuyện gì không?"

"Chúng cháu là bạn của con trai chú, bởi vì nhà chúng cháu đều ở rất xa, cho nên con trai chú mời chúng cháu đến nhà cùng ăn mừng năm mới, cho đông vui nhộn nhịp." Biểu cảm trên mặt của Hàn Phi hoàn toàn khác với bên ngoài, vô cùng thân thiết, nói chuyện cũng đặc biệt tự nhiên.

"Ôi chao, sao không nói sớm! Mau vào đi, mau vào đi!" Đôi vợ chồng trung niên đặc biệt nhiệt tình, bưng ra đĩa trái cây và các loại đồ ăn vặt để chiêu đãi Hàn Phi và những người khác, thậm chí còn chĩa lò sưởi điện về phía ghế sô pha, khiến mấy người bọn họ cảm thấy thật ngại.

"Chú, chú đừng bận rộn nữa, cùng ngồi xuống nghỉ ngơi đi." Lần đầu tiên được hưởng thụ đãi ngộ như vậy trong ác mộng, Love me like smoke cảm thấy vừa mừng vừa lo sợ nói: "Hay là để cháu giúp chú làm, cháu khỏe lắm."

"Không cần, không cần, ai lại để khách làm?" Thấy người nhiều, người đàn ông trung niên đeo tạp dề, chuẩn bị tự mình nấu nướng và chiên thêm mấy món ăn.

Hai vợ chồng đang bận rộn trong phòng bếp, nhưng người chơi bên ngoài lại có vẻ bất an. Hạo Học không dám động đến đồ ăn vặt và bánh kẹo trên bàn, trong mắt tràn đầy ngờ vực: "Trong ác mộng đầu tiên, chúng ta vừa tỉnh lại đã bị quỷ điên cuồng truy sát, trong ác mộng thứ hai, tôi mở mắt ra ở trong nhà quỷ, phải phong ấn ác linh trong vòng nửa giờ, ác mộng thứ ba này sao lại khác với ác mộng trước nhiều như vậy?"

"Quả nhiên có vấn đề." A Kỳ đứng dậy đi quanh nhà: "Các anh cũng đừng ngồi đấy nữa, tìm manh mối đi."

Hàn Phi yên lặng ngồi ở trước bàn trà nhìn đôi vợ chồng trung niên bận rộn trong phòng bếp. Ác mộng này làm hắn nhớ tới bản thân lần đầu tiên tiến vào thế giới tầng sâu, được đãi ngộ ở nhà của bà lão.

Tất cả sự ấm áp đều ở trên bề mặt, thạch tín được bọc trong vỏ kẹo.

"Các cháu chờ một chút, 10 phút nữa đồ ăn xong rồi!" Giọng nói của người phụ nữ trung niên từ trong bếp truyền ra.

"10 phút, đây là thời hạn của chúng ta ư?" Nhìn lướt qua phòng khách, Hàn Phi nhìn thấy dưới bàn trà có một chồng báo dày cộp, nhà này hình như có thói quen đặt mua báo.

"Không có bụi, chắc là mỗi ngày đều có người lật xem, có tin tức nào đáng để đọc đi đọc lại?" Hàn Phi chuyển chồng báo dày đến ghế sô pha. Dựa vào khả năng xem qua đã nhớ và tốc độ đọc của mình, hắn nhanh chóng lật xem.

5 phút sau, hắn phát hiện trong chồng báo dày cộp có bức ảnh kèm theo một mẩu tin nào đó nhìn quen quen, có vẻ giống với bên ngoài của tòa nhà chung cư.

"Một sinh viên đại học thực tập xong, bắt chuyến tàu 11 tiếng về quê ăn Tết. Sau đó, cách nhà 500m xảy ra tai nạn ô tô tử vong tại chỗ. Tài xế gây tai nạn đã bỏ trốn, thông tin của tài xế và diện mạo của chiếc xe liên quan đến vụ tai nạn hiện đã được công bố."

"Xung quanh khu chung cư tối đen như mực, chúng ta không thể đi ra ngoài, điều đó có nghĩa là mặc dù nơi xảy ra tai nạn xe cách chúng ta chỉ có 500 mét, nhưng chúng ta vẫn không thể ngăn cản được bi kịch phát sinh." Hàn Phi trầm mặc. Hắn kiểm tra lại ngày tháng trên tờ báo, lại so sánh ngày tháng trên trên TV và phát hiện ra một chuyện càng đáng sợ hơn: "Tai nạn xe xảy ra vào năm ngoái, cặp vợ chồng đến hiện tại vẫn chưa thoát ra được, vẫn sống trong cơn ác mộng ngày hôm đó.

Bầu không khí ấm áp bỗng trở nên đáng sợ, bóng dáng vui vẻ bận rộn của hai vợ chồng trong bếp dường như dần bị bóp méo.

5 phút sau cơm nước đã xong, Hàn Phi rời khỏi bàn trà đi về phía phòng ngủ, cả quá trình đều không phát ra bất kỳ tiếng động nào, chuyên nghiệp đến mức không giống như một diễn viên hài.

Phòng ngủ chính dành cho cặp vợ chồng trung niên, sâu trong nhà vẫn còn có một phòng ngủ phụ, năm hết tết đến mà cửa phòng ngủ phụ này vẫn đóng chặt.

Mở cửa bước vào phòng, trên tường treo poster của một ngôi sao bóng đá nào đó, sách trên bàn sạch sẽ không tì vết, dụng cụ thể dục tại nhà bên cạnh giường cũng được lau sạch sẽ.

"Đây là phòng của con bọn họ, dường như bọn họ đều dọn dẹp nó hàng ngày."

Thông qua các loại vật dụng trong nhà, Hàn Phi đại khái suy đoán được tính cách người con của cặp vợ chồng trung niên. Cậu ta yêu thích thể dục thể thao, bề ngoài mạnh mẽ dũng cảm nhưng bên trong lại dịu dàng, tế nhị, thích cư xử như một đứa trẻ trước mặt cha mẹ và vô cùng hiếu thảo.

Ngồi ở trên giường, lỗ mũi Hàn Phi giật giật. Hắn ngửi được một mùi vị quen thuộc, rất nhạt, người bình thường sẽ không để ý đến.

Hàn Phi cúi người vén chăn lên, tiếp theo là ga trải giường, sau đó hắn nhấc chăn đệm lên.

Một cỗ thi thể biến dạng hoàn toàn xuất hiện ở trước mắt Hàn Phi. So với thi thể có mùi tử thi, không còn nhìn ra hình dáng con người, quần áo đối phương thì lại sạch sẽ chỉnh tề, giống như mới được thay vào buổi sáng.

"Cơm xong rồi! Các con ơi!" Giọng của người phụ nữ trung niên từ trong phòng bếp truyền đến, Hàn Phi lập tức xoay người bước đi, đóng cửa phòng ngủ phụ lại.

"Anh có phát hiện gì không?" A Kỳ ngửi thấy mùi trên người của Hàn Phi có một chút thay đổi.

"Bên dưới giường trong phòng ngủ phụ có một thi thể, lát nữa khi mọi người chạy ra ngoài trốn, hãy nhớ mang theo thi

thể đó.” Hàn Phi nói rất nhẹ nhàng, dọa cho viên kẹo trong mồm Love me like smoke rơi ra khỏi miệng.

Nội dung Hàn Phi nói với cảnh tượng ấm áp như này, có một cảm giác xé toạc mạnh mẽ.

“Trong phòng ngủ có thi, thi thể ư?” Giả vờ bình tĩnh, Love me like smoke cúi đầu che đi sự bất an.

Cặp vợ chồng trung niên bắt đầu dọn món, những đĩa thức ăn được bày lên bàn, nụ cười trên gương mặt hai vợ chồng già càng rạng rỡ: “Đồ ăn đã chuẩn bị xong! Các cháu sao còn không cầm đũa lên đi! Là đang đợi con của chúng ta sao?”

Không ai ăn gì, không ai biết thức ăn này được làm như thế nào.

Sau khi mở một chai rượu, người đàn ông trung niên tự rót cho mình một ly và liên tục quay đầu nhìn đồng hồ trong phòng khách: “Không phải các cháu và con trai chú cùng làm một chỗ à? Muộn như vậy rồi sao nó còn chưa về? Lãnh đạo yêu cầu nó làm thêm giờ phải không?”

Trong bếp vang lên tiếng dao băm thịt, nghe tiếng dao chặt trên thớt thật đáng sợ.

“Làm cái gì vậy? Sao còn chưa về? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi sao?” Trong phòng ngọn đèn lập lòe, người đàn ông trung niên một ngụm uống cạn rượu có lẫn tạp chất. Ông ta có vẻ lo lắng gãi gãi cổ của mình, đã gãi cả ra máu nhưng vẫn không ngừng gãi: “Phải về rồi chứ, nửa tiếng trước nó còn gọi điện thoại nói đã lên xe, đang vội về nhà rồi, bây giờ cũng phải đến nhà rồi mới đúng chứ.” Người đàn ông trung niên nâng ly rượu bằng ngón tay dính máu của mình: “Các cháu trên đường đến đây có nhìn thấy nó không?”

Trong phòng ánh đèn lập lòe trở nên nhanh hơn, tiếng người trong TV trở nên chói tai, mỹ vị được nấu nướng cẩn thận trên bàn cũng dần nhạt màu, tản mát ra một mùi khiến người ta buồn nôn.

“Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Rời khỏi bàn ăn, người đàn ông trung niên tìm điện thoại di động của mình. Tiếng chuông gọi điện cho con mình vang lên, mấy người Hàn Phi

đều có thể nghe thấy rõ ràng tiếng điện thoại phát ra từ phòng ngủ phụ.

Trong mắt người đàn ông trung niên đầu tiên là nghi ngờ, tiếp theo dường như ông ta nhớ ra điều gì đó, xương cốt trên người từng chút một trật khỏi vị trí, từng bước đi về phía phòng ngủ phụ.

"Hạo Học, A Kỳ, hai người sẽ đi trước, anh Bạch anh sẽ phụ trách chặn ở cửa phòng bếp; Đại Tráng, anh đi theo tôi đi cướp thi thể và điện thoại." Hàn Phi nói rất nhanh.

"Tôi tên là Love me like smoke."

"Biết rồi, Đại Tráng." Hàn Phi nhìn chằm chằm vào bóng dáng của người đàn ông trung niên. Căn nhà ấm áp đã bắt đầu dị hóa, đủ thứ khủng khiếp xấu xí đang dần dần ăn mòn mộng cảnh này.

Đợi khi người đàn ông trung niên đi đến cửa phòng ngủ phụ, hắn ra hiệu cho Love me like smoke theo sát, hai người dừng lại ở sau lưng người đàn ông trung niên. Cửa phòng ngủ phụ dần dần được mở ra, người đàn ông trung niên nhìn thấy thi thể được giấu trên giường.

Da thịt trên mặt ông ta bị xé toạc ra, xương đâm xuyên qua da, sau khi tận mắt chứng kiến sự thật, cả cơ thể bắt đầu trở nên hoàn toàn thay đổi.

"Ra tay."

Cửa phòng bếp đã bị Bạch Hiển chặn lại, nhưng ngay vào giây tiếp theo, một con dao làm bếp nhuốm máu chém xuyên qua cửa, khiến mặt anh Bạch tái nhợt vì sợ hãi.

Cả căn nhà dị biến hoàn toàn, ngọn đèn duy nhất bên trong tòa chung cư này đã tắt ngúm. Xương cốt toàn thân đâm xuyên qua cơ thể, máu me đầy người, người đàn ông trung niên dùng tốc độ cực nhanh bò trên mặt đất về phía mấy người!

"Đi!"

Dù mới gặp nhau lần đầu nhưng bọn họ đã phối hợp khá ăn ý, chỉ cách nhau 2 đến 3 giây đã thoát ra khỏi căn nhà.

Sau khi đóng cửa chống trộm, Hạo Học và A Kỳ vội đến mức chạy vòng vòng: "Chung cư lớn như vậy, chạy lên trên chính là đường chết, chạy xuống dưới cũng là đường chết! Nếu như hai người bọn họ đuổi ra ngoài thì chúng ta phải làm sao đây?"

"Hai người hãy chặn cửa chống trộm trước, nhất định không được để cho bọn họ ra ngoài!" Hàn Phi cõng thi thể sau lưng đi tới góc hành lang.

Cặp vợ chồng trung niên dị biến điên cuồng đập cửa, một lượng lớn máu đen hôi thối từ khe cửa chảy ra, khiến cho tầng này tràn ngập tử khí.

"Máu vẫn đang lan ra! Thứ này dính vào trên người sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến chúng ta!" Hạo Học lớn tiếng kêu lên, cậu ta cảm thấy Hàn Phi quá bốc đồng rồi: "Cặp vợ chồng đó đã hoàn toàn biến thành quái vật! Bọn họ dường như đã hoàn toàn phát điên rồi!"

"Sắp không chống đỡ được nữa rồi!"

Mấy người chơi cực kỳ lo lắng, bọn họ đặt tất cả hy vọng vào Hàn Phi.

"Bọn họ chỉ muốn đợi con của mình về nhà, chuyện bi thương này đã bị Mộng lợi dụng, hóa thành ác mộng không thể giải thoát. Có lẽ nếu để con của bọn họ về nhà, ở bên họ hết một ngày, ác mộng sẽ không còn lặp lại nữa." Trong đầu Hàn Phi nhớ lại đặc điểm tính cách về người con của cặp vợ chồng trung niên. Hắn cởi chiếc áo khoác mới tinh trên người thi thể ra, sau đó tự khoác lên người mình.

"Anh, anh đang làm gì thế?!" Mấy người đang liều mạng chặn cửa nhìn thấy Hàn Phi như vậy, đều vô cùng sửng sốt.

"Tôi chỉ muốn kết thúc cơn ác mộng này."

Trong đầu bật công tắc diễn xuất bậc thầy, Hàn Phi chuyên chú vào thân phận của người chết, tâm trạng hồi lâu mới bình tĩnh lại. Sau đó hắn lấy điện thoại di động của người chết từ trong túi ra, gửi một tin nhắn nhắn đến số máy không ngừng gọi cho anh ta – Bố, mẹ, con sắp về đến nhà rồi.

Chương 951: Người chơi chữa trị ác mộng

Điện thoại di động trong phòng khách vang lên, cặp đôi dị biến ngừng đập vào cửa chống trộm, hành lang đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Những người chơi mồ hôi nhễ nhại liên tục lùi lại sau. Love me like smoke có cơ thể cường tráng nhất sợ tới mức hai chân nhũn ra, suýt chút nữa ngã xuống cầu thang.

"Cuối cùng cũng có thể hồi sức được chút." Ba người chơi chạy xuống cầu thang, cách xa khỏi cửa căn hộ.

"Mọi người định đi đâu?" Hàn Phi nắm lấy bả vai của Love me like smoke: "Trên tầng dưới tầng đều là đường chết, muốn rời đi, chỉ có thể đi từ đây.

"Đi từ đây?" Love me like smoke nhìn ngó xung quanh, cuối cùng nhìn về phía cửa sổ hành lang.

"Được rồi, chúng ta cùng nhau về nhà thôi." Giọng nói và ngữ khí của Hàn Phi đang dần dần thay đổi. Cùng với việc dần đắm chìm vào thân phận của người chết, sự lạnh lùng và trầm mặc trên người Hàn Phi đã hoàn toàn biến mất. Biểu cảm khuôn mặt của hắn trở nên nhu hòa, trong mắt mang theo niềm vui về nhà, đó là một loại khao khát của sự đoàn tụ.

Tích cực lạc quan, cho dù bên ngoài có vất vả hay mệt mỏi đến thế nào cũng sẽ không bao giờ phàn nàn với những người mình yêu thương nhất. Được bố mẹ chăm sóc bao lâu nay, bây giờ đứa con của bọn họ đã trưởng thành, trở thành một người có trách nhiệm, nỗ lực, đáng tin cậy.

Chỉ ngắn ngủn mấy phút, Hàn Phi mang lại cho người bên cạnh một cảm giác hoàn toàn khác. Đi lại tới tầng 3, hắn nhìn cửa chống trộm gỉ sét.

Máu từ vết nứt của cửa ngày càng nhiều, lan ra toàn bộ hành lang. Nếu cứ để yên như vậy, chỗ máu đó sẽ làm ô nhiễm

cả tòa chung cư, khiến những người chơi bước vào cơn ác mộng không còn lối thoát.

Nhưng lúc này Hàn Phi không để ý chỗ máu và nguyền rủa kia, hắn giống như là hoàn toàn không nhìn thấy những thứ bẩn thỉu đó, trong mắt chỉ có sự vui mừng cuối cùng đã về đến nhà.

Gõ cửa căn hộ, Hàn Phi vẫn còn nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên người đàn ông trung niên tới mở cửa cho hắn, loại kỳ vọng đó là chân thành thật tâm thật ý, mà hiện tại hắn không muốn phụ sự kỳ vọng đó.

"Bố, mẹ, con đã về rồi."

Hàn Phi không sử dụng năng lực ngôn linh, nhưng cổ họng đã bị ma quỷ hôn lên khiến cho giọng nói của hắn luôn luôn có thể hoàn toàn phù hợp với nhân vật của mình.

Tiếng xương người cọ xát với mặt đất ghê rợn vang lên, cho dù đã mất đi lý trí biến thành quái vật nhưng người đàn ông trung niên vẫn lập tức chạy tới mở cửa, ông ta đã đợi quá lâu rồi.

Con ngươi lồi ra ngoài chứa đầy máu, da trên khuôn mặt sưng tấy bị xé toạc, xương khắp người như gai nhọn, dường như ông ta đã bị rơi từ trên cao xuống. Nội tạng đều bị tổn thương nghiêm trọng, mỗi khi cử động sẽ để lại những vết máu sẫm màu trong nhà.

Người phụ nữ trung niên trong bếp cũng đi ra, thân thể cũng bị ngã đến vặn vẹo, trên tay vẫn cầm một con dao làm bếp sắc bén, miệng không ngừng há ra ngậm lại, vô thức đang lẩm bẩm gì đó.

Bên trong căn nhà nhỏ đã hoàn toàn dị hóa, tất cả vật dụng đều bốc ra mùi hôi thối, còn có vô số thứ bẩn thỉu được giấu trong bóng tối.

Những người chơi đi theo phía sau Hàn Phi theo bản năng che miệng bịt mũi, vừa nhìn thấy bộ dáng hiện tại của cặp vợ chồng trung niên đã sợ đến toàn thân run rẩy. Không có cách nào, nỗi sợ hãi từ tận đáy lòng không thể vượt qua.

Đi vào trong nhà, Hàn Phi như hoàn toàn không nhìn thấy những dị thường bên trong, giống như căn nhà dị hóa này còn ấm áp hơn cả căn nhà bình thường trước đó!

Lần đầu tiên tiến vào tầng 3, Hàn Phi tràn đầy cảnh giác. Nhưng lần thứ hai tiến vào căn nhà này, hắn lại cảm giác như trở về nhà của chính mình, đó là hai loại trạng thái hoàn toàn khác nhau.

Bạch Hiển cũng cố gắng tỏ ra bình thường một chút, nhưng anh không thể tự nhiên được như Hàn Phi.

Nhìn bố mẹ đã lâu không gặp, Hàn Phi vô cùng vui vẻ. Hắn và người đàn ông trung niên nói đủ loại chuyện công việc gặp phải, sau đó lại nhẹ nhàng ôm lấy người phụ nữ trung niên. Trước đây hắn không hề giỏi việc bộc lộ cảm xúc, sau khi mất đi một lần, hắn không muốn để lại bất cứ tiếc nuối nào.

Cặp vợ chồng trung niên đã mất lý trí dường như nhớ tới một số chuyện nào đó, bọn họ không công kích Hàn Phi đang ở sát bên cạnh. Người mẹ với cơ thể vặn vẹo lại xách con dao vào bếp, người bố với bộ xương lộ ra ngoài và khuôn mặt biến dạng loạng choạng mang một đĩa trái cây thối rữa đầy côn trùng đến.

“Mấy đồng nghiệp của con Tết đến không có chỗ nào để đi, nên con mời bọn họ tới nhà của chúng ta, nhiều người sẽ náo nhiệt hơn.” Hàn Phi cầm đĩa hoa quả đặt lên bàn trà, mấy người chơi ngoài cửa nơm nớp lo sợ đi vào. Bọn họ ngồi cạnh nhau ở trên sô pha, cơ bắp toàn thân căng thẳng, hơi thở có chút gấp gáp.

“Có tiền không tiền, về nhà ăn Tết, bỏ hết những chuyện không vui lại năm cũ, năm mới đã đến, một cuộc sống mới sẽ mở ra.” Hàn Phi đón lấy đĩa hoa quả từ trên tay người bố, sau đó xắn tay áo đi vào phòng bếp.

Hắn muốn giúp người mẹ làm việc, rửa rau nấu ăn, nhưng bị người phụ nữ trung niên từ chối. Người phụ nữ dường như không thích việc vướng tay vướng chân của hắn nên liên tục ra hiệu cho hắn ra ngoài.

Người mẹ không nói hẳn ra, nhưng thực ra muốn Hàn Phi nghỉ ngơi. Hắn cũng hiểu, hắn đang ở trong phòng bếp, nói về những trải nghiệm năm cũ của mình.

Tết đến rồi, nên nói chuyện với bố mẹ nhiều hơn, bởi vì có thể bọn họ đã đợi rất lâu rồi.

Khung cảnh phòng bếp hài hòa, nhưng phòng khách lại chìm trong u ám. Bốn người chơi còn lại cơ thể kề sát vào nhau, đến động đậy cũng không dám, đều cúi đầu không dám nhìn thẳng vào người đàn ông trung niên dị hóa, mồ hôi chảy dài xuống hai má.

Trên sô pha nhuốm máu có một thi thể dường như đã thối rữa đang ngồi, trên bàn trà có đủ loại đồ ăn nhẹ và bánh kẹo, nhưng những thứ đó đều là máu thịt lẫn lộn. Đây đã không phải là vấn đề ngon miệng nữa rồi, bọn họ phải cố nhịn mới không nôn ói.

“Tên kia điên rồi sao?” Love me like smoke lén lút liếc nhìn phòng bếp, Hàn Phi dường như yêu thích tối tăm và u ám còn hơn cả ánh sáng: “Tại sao tôi lại cảm thấy như anh ấy đã sống ở đây rất lâu rồi?”

Từng phút từng giây đều vô cùng dày vò, như thể một thế kỷ đã trôi qua, Hàn Phi mới cùng người phụ nữ trung niên bưng đĩa thức ăn cuối cùng ra khỏi bếp.

“Ăn cơm rồi, ăn cơm rồi.”

Mọi người ngồi xung quanh bàn ăn, vẫn không có ai động đũa. Nhưng lần này Hàn Phi như thể có rất nhiều chuyện để nói, hắn vẫn luôn giao tiếp cùng cặp vợ chồng trung niên, bầu không khí cũng không có gì khó xử.

Điều khiến những người chơi còn lại kinh ngạc nhất chính là, cặp vợ chồng dị hóa đáng sợ kia hình như rất thích nghe Hàn Phi nói chuyện. Bọn họ không còn tỏ ra muốn tấn công nữa mà im lặng lắng nghe, dùng ánh mắt đầy trìu mến nhìn hắn.

Ngay cả khi thần trí không tỉnh táo, bọn họ vẫn nhớ rằng mình đang chờ đợi một người nào đó trở về.

Thân hình vặn vẹo, khuôn mặt dị hóa, khí tức đáng sợ không thể thay đổi được một sự thật rằng, bọn họ thật sự rất yêu con của mình.

Đêm giao thừa, cả nhà đoàn tụ, đáng tiếc kim đồng hồ trên tường vẫn không ngừng chuyển động, sắp 0 giờ rồi.

Trên bàn ăn, bầu không khí hoàn toàn thoải mái, lời nói của Hàn Phi dần dần ít đi. Có hội ngộ, tất nhiên sẽ có chia ly, hắn có thể cảm giác được mức độ dị hóa trong nhà đã yếu đi.

Vào thời khắc cuối cùng, Hàn Phi bưng ly rượu lên, nhìn về phía cặp vợ chồng trung niên: "Bố, mẹ, con có một vấn đề rất ngớ ngẩn muốn hỏi hai người."

Thấy cặp vợ chồng trung niên đều nhìn mình, ánh mắt Hàn Phi có chút phức tạp: "Nếu như có một ngày con biến thành quỷ, hai người còn yêu con không?"

Nghe được câu hỏi của Hàn Phi, cặp vợ chồng còn chưa kịp phản ứng lại thì những người chơi đã bị chấn động.

Trong ác mộng, người hỏi quỷ, bản thân biến thành quỷ, liệu quỷ còn yêu mình không?

Đây là tình huống gì? Phải có kinh nghiệm phong phú như thế nào, mới dám hỏi câu hỏi như vậy?

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, cặp vợ chồng trung niên vô cùng khủng khiếp dường như nhớ ra thứ gì đó, khuôn mặt của bọn họ phản chiếu trên chiếc thìa kim loại.

Thật lâu sau, cặp vợ chồng trung niên khẽ gật đầu, bất kể đứa con của mình biến thành như thế nào, bọn họ cũng sẽ đều yêu thương nó.

"Đối với con, đáp án của câu hỏi này cũng giống như câu trả lời của bố mẹ vậy." Đứng dậy, Hàn Phi lấy tờ báo ghi lại cái chết của đứa trẻ từ dưới bàn trà ra, tờ báo ố vàng đã bị nhàu nát, bên trên còn có vết máu lớn.

Hắn đưa bài báo về cái chết của đứa trẻ đến trước mặt cặp vợ chồng trung niên: "Cảm ơn vì bố mẹ vẫn luôn đợi con về nhà, nhưng con phải đi rồi. Bố mẹ sau này nhất định phải chú ý giữ gìn sức khỏe, chăm sóc tốt cho mình."

Người đàn ông trung niên nắm chặt tờ báo, gai xương lòi ra khỏi da, người phụ nữ trung niên nắm lấy tay Hàn Phi không ngừng lắc đầu, như thể mong hắn đừng đi.

Cảm xúc của bọn họ càng ngày càng trở nên kích động, ý chí không ngừng đấu tranh trong ác mộng và bản thân, ánh đèn trong nhà đã tắt từ lâu đột nhiên lại lập lòe.

Trong ác mộng ánh đèn dường như có một ý nghĩa đặc biệt, khi dị hóa bắt đầu thì đèn tắt; khi vợ chồng hai người muốn lấy lại ý chí của bản thân thì ánh đèn lại lập lòe.

Cặp vợ chồng kia hiện tại vô cùng đau khổ, trên người đau đớn càng ngày càng nặng hơn, ác mộng điên cuồng hủy diệt linh hồn của bọn họ, Hàn Phi dùng nhân cách chữa trị ôm chặt lấy hai vợ chồng già.

Cuối cùng, ánh đèn trong phòng khách cũng được bật lên trở lại, vết máu tan biến dưới ánh đèn, mọi thứ như quay trở lại cảnh tượng khi người chơi mới vào cửa.

Ấm áp và tươi sáng, bất kể ở đâu, sẽ luôn có một ngọn đèn soi sáng cho bạn.

Dị hóa bị gián đoạn, hai vợ chồng lấy lại ý thức của bản thân, ác mộng được dệt nên từ ký ức của bọn họ bắt đầu dần tan biến.

Hai vợ chồng nhìn ra cửa, bóng của bọn họ mờ đi trong ánh sáng và bóng tối.

Tất cả tâm nguyện đều hóa thành mộng cảnh, lặng lẽ rót vào trong cơ thể Hàn Phi, mọi thứ kết thúc, đều sẽ lại có một khởi đầu mới.

Đồng hồ điểm 0 giờ, một năm mới đã đến.

……

Mở hai mắt ra, Hàn Phi và bốn người chơi khác lại xuất hiện tại bệnh viện bị sương mù bao phủ trong thành chủ.

Bọn họ đồng thời rời đi tại cùng một ác mộng, trước khi di chuyển cơ thể, hình như vẫn còn có thể nhìn thấy nhau.

Sau khi đột phá tầng ác mộng thứ ba, hoa văn cánh bướm trên người Hàn Phi đã bị quỷ văn của tiếng cười điên cuồng ăn mất.

Có thể là bởi vì phương thức qua cửa tương đối đặc biệt, ác mộng mà người khác qua cửa vẫn có thể lặp lại khiêu chiến, nhưng ác mộng mà Hàn Phi qua cửa thì đã biến mất.

Nhìn quỷ văn càng tanh máu trong sương xám, Hàn Phi cảm thấy thân thể đã có chút biến hóa nhỏ: "Sau khi được mình chữa trị, hình như những ác mộng này đã trở thành sức mạnh của mình rồi. Có lẽ là tiếng cười điên cuồng cũng muốn thông qua những ác mộng này để tìm ra điểm yếu và sơ hở của quản lý Mộng."

"Lão đại! Cảm ơn anh đã cứu giúp!" Love me like smoke cách đó không xa hướng Hàn Phi chắp tay: "Ơn cứu mạng không có gì báo đáp, hay là cho tôi gia nhập guild game của các anh, tôi sẽ làm trâu làm ngựa cho anh!"

"Anh thật biết tính toán, tính đến hạt châu bắn cả vào mặt tôi rồi." Hạo Học lắc lắc đầu, cậu ta cũng bày tỏ lòng biết ơn đối với Hàn Phi. Guild game số 1 quả nhiên là danh bất hư truyền, "tùy ý" cử một người ra ngoài đã có thể trực tiếp đánh gục bọn họ. Sự hiểu biết của hai bên về game và các hoạt động khác nhau hoàn toàn không cùng một cấp độ, Hạo Học cảm thấy mình đã học được rất nhiều.

"Hàn Phi, có hứng thú thành lập một đội không? Liên minh kinh doanh sẵn sàng trả mức giá khiến anh hài lòng!" So sánh giá cả, sau khi nhìn thấy Hàn Phi, A Kỳ mới phát hiện ra một bộ phận người chơi cao cấp trên thị trường đơn giản đúng là một trò đùa.

Đơn giản ứng phó vài câu, Hàn Phi tóm lấy cánh tay của Bạch Hiển: "Anh Bạch, nghỉ ngơi xong chưa?"

"Hả?"

Bạch Hiển còn chưa kịp phản ứng, Hàn Phi đã kéo anh về phía trước đi vài bước.

Cảm giác mất trọng lực quen thuộc kéo đến, sương xám tan biến, bóng tối thuần khiết bao trùm hai người, bọn họ xuất

hiện ở trong một khu công trường.

Hai tòa nhà đang xây dở dang được quây tôn xung quanh, nền đất bị rỗ và bị đào rất nhiều hố lớn, mùi hôi thối từ cống rãnh bốc lên nồng nặc.

"Ác mộng tầng thứ ba là một tòa chung cư, ác mộng tầng thứ tư là hai tòa nhà thi công chưa hoàn thiện, diện tích của ác mộng càng ngày càng lớn hơn rồi." Hàn Phi bắt đầu cẩn thận quan sát xung quanh, trong khi Bạch Hiển bên cạnh vẫn còn chưa kịp định thần lại.

Hai phút trước anh vừa mới thoát ra khỏi một ác mộng, hiện tại lại tiến vào một ác mộng mới!

"Ác, ác mộng tầng thứ tư?" Khóe miệng của Bạch Hiển giật giật: "Em cũng nhanh quá rồi thì phải?"

"Không phải đã hỏi anh nghỉ ngơi xong chưa còn gì?"

"Chỉ 2 phút thôi à! Đến học sinh tiểu học còn có 10 phút để đi vệ sinh sau mỗi tiết học mà!" Bạch Hiển chỉ muốn dẫn Hàn Phi đến đây để xem xét tình hình, nhưng dường như hắn thực sự có ý định tăng tốc vượt qua.

"Hai người trông có vẻ quan hệ rất tốt, là người chơi tự do à?" Một giọng nói lạnh lùng truyền đến, ba người chơi mặc áo choàng đen giống nhau nhìn về phía Hàn Phi và Bạch Hiển: "Ba người chúng tôi là thành viên của guild game Chân Lý Tất Nhiên, ác mộng tầng thứ tư vô cùng nguy hiểm, nếu như có thể tôi mong mọi người hãy giữ khoảng cách, đừng kéo nhau xuống.

Người đàn ông mở miệng nói chuyện có thân hình tương đối cao, trên áo có viết tên của anh ta — bệnh nhân nghiện internet. Người này nói chuyện vẫn còn khách khí, nhưng ý tứ thì vô cùng rõ ràng, hy vọng Hàn Phi và Bạch Hiển đừng liên lụy đến bọn họ.

Chân Lý Tất Nhiên đã đánh được qua bốn tầng ác mộng, giữ lại được một ít kinh nghiệm, cộng thêm việc số lượng người chơi cao cấp của Chân Lý Tất Nhiên khá nhiều, một số thành viên cốt cán cũng đã từng trải qua lễ rửa tội của "thế giới tầng sâu", cho nên trong khoảng thời gian ngắn bọn họ đã

tổ chức tận mấy nhóm chiến lược mạnh mẽ. Thật ra Hàn Phi cũng có thể hiểu được bọn họ, loại game tử vong này, nếu gặp phải đồng đội lởm khởm, thì quả thực sẽ hại chết cả một đội.

"Được thôi, vừa hay tôi cũng đang có ý nghĩ này." Trên mặt mang theo nụ cười, Hàn Phi dẫn Bạch Hiển đi tới tòa nhà còn dang dở bên trái, mà ba thành viên của Chân Lý Tất Nhiên thì tiến vào tòa nhà còn dang dở bên phải.

Chương 952: Ác mộng tầng thứ tư người ngoài hành tinh

"Bên trong tòa nhà dang dở này ngay cả một ngọn đèn cũng không có, cầu thang cũng không có tay vịn, nếu bước hụt, chắc mạng cũng không còn." Bạch Hiển theo sát Hàn Phi, lúc trước anh tiến vào ác mộng tầng thứ hai đã cảm thấy rất khó khăn rồi, đối mặt với ác mộng tầng thứ tư, anh cảm thấy hơi hoảng loạn: "Điểm đáng sợ nhất của ác mộng là nằm ở chỗ, em vĩnh viễn không bao giờ biết mình sẽ gặp phải nguy hiểm gì, quái vật sẽ xuất hiện như thế nào và khi nào."

"Không cần phải tự dọa mình, quan sát xung quanh nhiều một chút, tất cả chấp niệm đều có lý do sinh ra, tìm ra căn nguyên của bệnh, kê đơn đúng bệnh là được." Hàn Phi và Bạch Hiển tiến vào tòa nhà đang xây dở bên trái. Bên trong tòa nhà lớn chất đầy các loại phế thải xây dựng, còn có một số thanh thép bị mắc kẹt trên trụ bê tông, nếu ai đó vô tình ngã xuống, cơ thể có thể bị đầu nhọn của các thanh thép đâm vào cơ thể.

Chậm rãi di chuyển bước chân, sau một hồi dạo quanh tầng 1, đột nhiên Hàn Phi dừng bước: "Đây là cái gì?"

Trong khoảng trống bên ngoài cửa sổ ở tầng 1 bên trái, Hàn Phi nhìn thấy một chiếc kính viễn vọng bị rơi xuống gần như hỏng hoàn toàn.

Ngẩng đầu lên, Hàn Phi nhìn ngang đo độ cao của tòa nhà đang xây dở: "Kính viễn vọng từ trên cao rơi xuống, cho nên mới thành ra thế này, chủ nhân của nó tại sao lại mang kính viễn vọng đến tòa nhà đang xây dở? Ở đây có thể nhìn thấy gì?"

Trong hố đất rất gần kính viễn vọng, vẫn còn một đôi giày trẻ em đã mòn, điều kỳ lạ là mức độ bị mòn của gót giày không giống lắm.

Sau khi cất hai thứ này đi, Hàn Phi ra hiệu cho Bạch Hiển đi theo sau mình.

"Đi thôi, chúng ta lên tầng."

Tòa nhà đang xây dở tổng cộng chỉ có 7 tầng, cũng không tính là quá cao, nhưng bởi vì cầu thang không trang bị tay vịn, có chỗ bị khuyết nghiêm trọng nên muốn đi lên tầng trên cùng cũng không dễ dàng.

Thận trọng đi tới tầng 2, Hàn Phi phát hiện xung quanh dường như càng ngày càng tối, bầu không khí có vẻ quỷ dị.

Thời gian trôi qua, cơn ác mộng này dường như càng ngày càng trở nên đáng sợ hơn.

"Có dấu giày của trẻ em trên mặt đất, dường như bọn chúng đang trốn ở tầng này." Thiên phú bị động trốn tìm được kích hoạt, Hàn Phi đi theo dấu giày về một phương hướng nào đó.

"Tòa nhà tối đen như mực, làm sao em phát hiện ra dấu giày?" Bạch Hiển nhìn thật kỹ hồi lâu mới chú ý đến.

"Chắc là anh chưa học qua 21 điều cảnh sát cần chú ý khi vào hiện trường vụ án rồi."

"Đại ca, có phải diễn viên nào cũng học những cái này đâu!" Bạch Hiển cảm thấy Hàn Phi có trực giác kinh khủng gần như là bẩm sinh đối với tội phạm.

Di chuyển ống kim loại ra, Hàn Phi kéo tấm nhựa không thấm nước sang một bên, ba bóng người thấp bé cuộn tròn cùng nhau hét lên.

"Đừng sợ, chúng ta không phải người xấu." Hàn Phi nhìn chằm chằm ba đứa nhỏ trước mắt. Bọn chúng đeo cặp sách, tuổi đều còn nhỏ, ngoại hình thanh tú dễ thương, trắng nõn non nớt, ở nhà chắc đều là tiểu công chúa và tiểu hoàng tử.

"Tòa nhà đang xây dở này rất nguy hiểm, ba đứa nhỏ các cháu ở đây làm gì?" Bạch Hiển thở phào nhẹ nhõm khi phát hiện là ba đứa trẻ.

“Chúng cháu, chúng cháu đang đi tìm người ngoài hành tinh.” Một đứa trẻ mặc áo trắng rụt rè nói, còn chưa nói xong, một đứa trẻ khác mặc quần áo đỏ bên cạnh đã bổ sung: “Người ngoài hành tinh đang trốn ở trong tòa nhà này, nếu như không nhanh chóng tìm ra nó, nó sẽ phá hủy trái đất.”

“Người ngoài hành tinh?” Bạch Hiển không hề cho rằng trong ác mộng sẽ có người ngoài hành tinh gì xuất hiện. Anh cảm thấy ba đứa nhỏ này đang chơi một trò chơi gì đó, bản thân khi còn bé cũng đã từng ngây thơ như vậy.

“Vậy các cháu đã nhìn thấy người ngoài hành tinh chưa? Nó trông như thế nào?” Trái ngược với Bạch Hiển, Hàn Phi biểu hiện ra rất hứng thú. Hắn ngồi xổm trước mặt ba đứa trẻ, ánh mắt dán chặt vào mặt của bọn chúng.

“Đầu của người ngoài hành tinh lớn như thế này, thân hình một bên cao một bên thấp, tư thế đi đứng không giống với chúng ta, nói chuyện cũng không trôi chảy, phản ứng tương đối chậm. Đó là bởi vì người ngoài hành tinh vừa mới tới trái đất, nó cần quá trình để học tập, chúng ta không cách nào đuổi được nó đi, nó sẽ càng ngày càng cường đại.” Biểu cảm của đứa trẻ áo trắng cực kỳ nghiêm túc, như thể nó thật sự đã nhìn thấy người ngoài hành tinh vậy.

“Cũng có nghĩa là, các cháu trốn ở tòa nhà này để bắt người ngoài hành tinh à?” Hàn Phi đại khái đoán được đây là ác mộng của một đứa trẻ nào đó, nhưng cụ thể là của đứa trẻ nào còn chưa chắc chắn.

“Vâng ạ, nhất định phải tìm được nó!” Ba đứa trẻ đồng thanh nói.

“Sau khi tìm được nó rồi các cháu định làm gì?” Hàn Phi hơi híp mắt: “Giết chết nó?”

“Ác mộng theo thời gian sẽ không ngừng xấu đi, hay là chúng ta vẫn nên nhanh chóng đi tìm người ngoài hành tinh đi. Tuy rằng anh cũng không chắc chắn trên thế giới này có người ngoài hành tinh hay không, nhưng ác mộng này rất hiển nhiên là có liên quan đến người ngoài hành tinh.” Ba đứa trẻ không

nói gì nữa, vẫn là Bạch Hiển đứng ra hòa giải: "Lần cuối cùng các cháu nhìn thấy người ngoài hành tinh là ở đâu?"

"Trên sân thượng của tầng 7, người ngoài hành tinh đang kêu gọi đồng bọn, bọn chúng muốn tấn công trái đất." Đứa trẻ áo trắng có vẻ sợ hãi, sau khi nói xong, tòa nhà hiển nhiên rung chuyển một cái, bên trong dường như bắt đầu hơi nghiêng lệch: "Nếu không nhanh chóng tìm được nó, chúng ta sẽ bị nó mang đến hành tinh khác!"

"Nhiệm vụ giới hạn thời gian sao?" Bạch Hiển nhớ lại người phụ nữ trung niên trong cơn ác mộng ở tầng 3, người đã nhắc nhở rằng bữa ăn sẽ sẵn sàng trong vòng 10 phút. Cơn ác mộng này có vẻ tàn khốc hơn, nếu không tìm thấy người ngoài hành tinh trong thời gian quy định, tòa nhà đang xây dở sẽ sụp đổ, chôn sống tất cả mọi người.

Trong mắt những đứa trẻ, có lẽ cái chết có nghĩa là đi đến một hành tinh khác, không bao giờ gặp lại bố mẹ và bạn bè của mình nữa.

Để ba đứa trẻ đi trước dẫn đường, bọn Hàn Phi phải mất hơn 10 phút mới đến tầng 7.

Một sân thượng rộng sáu mét vuông kéo dài từ phía bên trái của tòa nhà đang xây dở, ba mặt không có mái che, cũng không có hàng rào, sân thượng kia gần như là ở trạng thái treo trên không.

"Lúc trước người ngoài hành tinh gọi đồng bọn của mình là ở đó." Đứa trẻ mặc áo đỏ chỉ lên sân thượng, nhưng bản thân lại không dám đến gần.

Hàn Phi bước qua đống đồ lộn xộn chắn đường. Hắn thử dùng chân trái bước lên trên bục, mặt đất không quá vững chắc, cảm giác chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ được trọng lượng của hai người lớn.

Ánh mắt nhìn xung quanh, sân thượng vươn ra khỏi tòa nhà đang xây dở, đứng trên đó giống như đứng giữa đêm tối. Đây là nơi gần nhất với bầu trời đêm trong ác mộng, đáng tiếc, bầu trời không có sao, chỉ có bóng tối dày đặc.

Điều chỉnh thân thể, Hàn Phi đang muốn dùng chân còn lại tiến lên thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ. Hắn lập tức quay đầu lại và phát hiện ba đứa nhỏ vẫn luôn trốn ở phía sau đã tiến lên mấy bước.

"Các cháu… không phải là chuẩn bị đẩy chú xuống dưới đấy chứ?" Hàn Phi dùng giọng điệu giễu cợt nói ra một chuyện rất đáng sợ.

Ba đứa trẻ lắc đầu liên tục, Bạch Hiển dừng lại giữa những đứa trẻ và Hàn Phi.

Di chuyển trên sân thượng, đứng trên mép một thanh cốt thép của sân thượng, Hàn Phi đã có phát hiện mới, bên trên đó có treo sợi dây của kính viễn vọng.

"Túi được treo ở đây, nhưng kính viễn vọng lại rơi xuống dưới tầng, chủ nhân của kính viễn vọng đã từng đến cái bục nguy hiểm này ư?" Đứng trên bục ở tầng 7 nhìn xuống dưới, xung quanh không có bất kỳ phòng hộ nào, chỉ cần khẽ bị đẩy nhẹ một cái, là sẽ ngã xuống: "Bọn trẻ nói rằng người ngoài hành tinh đã từng gọi đồng bọn ở đây, người ngoài hành tinh này rất có khả năng chính là chủ nhân của kính viễn vọng, thậm chí 'người ngoài hành tinh' này có lẽ đã bị những đứa trẻ này giết chết!"

Tòa nhà đang xây dở lại rung chuyển một cái đột ngột, Hàn Phi cũng bị dọa sợ, hắn lập tức quay đầu lại: "Đi thôi, chúng ta đến một tòa khác xem xem."

"Nhưng tòa nhà này còn chưa tìm xong, người ngoài hành tinh nói không chừng đang trốn ở đâu đó." Cậu bé áo đỏ nhỏ giọng nói, ánh mắt của nó không giống với một đứa trẻ bình thường lắm, không có loại cảm giác đơn thuần.

"Khi đi lên tầng chú đại khái đã quét qua một lượt, trong tòa nhà chỉ có mấy người sống chúng ta thôi." Hàn Phi nhàn nhạt nói, những đứa trẻ này không hề biết, người đang đứng trước mặt bọn họ lúc này chính là đệ nhất trốn tìm trong cư xá Hạnh Phúc, vua trẻ con đã được hệ thống công nhận, những đứa trẻ dưới 10 tuổi không có ai là đối thủ của hắn.

Hàn Phi và Bạch Hiển dọc đường đều giữ khoảng cách với ba đứa trẻ. Khi bọn họ đến tầng 3 thì đột nhiên nghe thấy một tiếng hét thê thảm từ trong tòa nhà bên phải, một người chơi nào đó của Chân Lý Tất Nhiên dường như đã bị thương.

"Duy trì bình tĩnh, không cần gấp gáp, cứ theo tốc độ của chúng ta đi điều tra." Hàn Phi kéo Bạch Hiển, bọn họ lại mất hơn 10 phút mới trở lại được cổng công trường.

Hai tòa nhà đang xây dở dường như đang rung chuyển trong gió đêm, có nguy cơ đổ sập bất cứ lúc nào. Cơn ác mộng này cũng không hẳn là quá lớn, nếu những tòa nhà đang xây dở bị sập, người chơi sẽ không còn nơi nào để trốn.

Đi đến trước tòa nhà đang xây dựng dở bên phải, Hàn Phi nhìn thấy hai người chơi của Chân Lý Tất Nhiên đang cõng một người chơi bị thương trên lưng đi ra khỏi tòa nhà, theo sau bọn họ cũng là ba đứa trẻ.

"Tôi nghe thấy tiếng hét, các anh bị tấn công à?" Bạch Hiển vẫn hy vọng mọi người có thể đoàn kết lại. Anh phát hiện trên cơ thể của ba người chơi kia đều đã bị thương, có người cánh tay bị cào xước, mắc vào gai gỗ; có người bị đinh nhọn đâm vào lòng bàn chân; người chơi nặng nhất hình như bị ngã từ trên cao xuống, chấn thương cột sống, nửa thân dưới không còn cảm giác nữa.

"Hai người không hề hấn gì?" Bệnh nhân nghiện internet rất kinh ngạc: "Trong tòa nhà đang xây dở khắp nơi đều ẩn chứa sát ý, hơn nữa còn không có đèn, hai người có phải còn chưa vào trong không?"

"Chúng tôi đã từ tầng 7 đi xuống rồi." Nhìn thấy cảnh ngộ của ba người chơi Chân Lý Tất Nhiên, Bạch Hiển cũng cảm thấy kỳ quái. Bản thân đi theo Hàn Phi, không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, chỉ cần cẩn thận quan sát đường đi là được.

"Hai mắt của tôi đã quen với bóng tối, tất cả những cạm bẫy trên đường có thể làm chúng tôi bị thương đều đã tránh được." Hàn Phi nhìn chằm chằm vào tay trái của bệnh nhân nghiện internet, đối phương đang xách một chiếc cặp sách rách nát: "Hay là chúng ta trao đổi manh mối đi?"

“Được thôi.” Bệnh nhân nghiện internet đặt cặp sách xuống đất, lại lấy một con dao sắc bén ra cầm trong tay: “Chúng tôi đã gặp ba đứa trẻ này trong tòa nhà, bọn chúng nói có người ngoài hành tinh ẩn nấp trong công trường, chỉ khi tìm được người ngoài hành tinh mới có thể rời đi, nếu không người ngoài hành tinh sẽ hủy diệt trái đất.”

“Sau đó, bọn chúng đưa cho tôi con dao này, nói dùng nó là có thể giết chết người ngoài hành tinh, nhưng chúng tôi đã tìm kiếm khắp tòa nhà đang xây dở cũng không thấy người ngoài hành tinh nào. Vì vậy tôi nghi ngờ có khi nào người ngoài hành tinh đang ở trong tòa nhà của các anh không?”

Lắc lắc đầu, Hàn Phi nhặt cặp sách trên mặt đất lên.

Bên cạnh chiếc cặp lấm lem bùn đất là chiếc cốc uống nước bằng nhựa kém chất lượng đã vỡ nát, cuốn sách giáo khoa trong chiếc cặp cũng bị hư hỏng nặng, như thể đã bị xé rách trong lúc xô xát.

Chủ nhân của chiếc cặp sách còn ít tuổi, vở bài tập viết rất ngay ngắn, là một người rất nghiêm túc, có điều học lực rất kém, mười câu có thể làm sai đến một nửa.

Đặt vở bài tập xuống, Hàn Phi lại lấy ra chai nhựa bị ném vỡ: “Nhà cậu ấy chắc cũng không có điều kiện lắm, dùng loại cốc nhựa rẻ tiền nhất trên thị trường, dụng cụ học tập rất ít, cặp sách cũng có dấu vết đã may vá qua.”

Mở khóa kéo, Hàn Phi phát hiện trong ngăn giữa cặp sách có hai lọ thuốc nhỏ, bởi vì nhãn mác bị xé ra, nên hắn cũng không biết đó là thuốc gì. Nhưng có thể chắc chắn một chuyện, chủ nhân của cặp sách bị mắc bệnh hiểm nghèo, cần phải mang theo thuốc bên mình mọi lúc mọi nơi.

Mở sách giáo khoa ra, Hàn Phi nhìn thấy tên chủ nhân của chiếc cặp sách —— Lý Tinh.

“Các cháu ai tên là Lý Tinh?” Hàn Phi nhìn sang sáu đứa trẻ.

“Chắc là bên phía các anh, ba đứa nhỏ ở tòa nhà bên phải tôi đã hỏi qua rồi, không có ai tên là Lý Tinh.” Bệnh nhân nghiện internet chỉ vào ba đứa trẻ phía sau Bạch Hiển.

“Ba người các cháu ai tên là Lý Tinh?” Giọng nói của Hàn Phi cũng giống như thường ngày, nhưng cả Bạch Hiển sau khi nghe xong cũng cảm thấy hơi ớn lạnh.

“Nếu như không có ai thừa nhận, vậy thì chứng tỏ trong công trường này vẫn còn đứa trẻ thứ 7, cặp sách của nó dính đầy bùn đất, sách giáo khoa bị xé rách, việc nó mất tích chắc là có liên quan đến các cháu.” Hàn Phi nói từng chữ từng chữ một.

“Cháu tên là Lý Tinh.” Cậu bé áo đỏ lại đứng lên, cậu bé lớn tuổi nhất, khi những đứa trẻ khác căng thẳng, biểu hiện của nó là bình thường nhất.

“Thật không?” Hàn Phi lấy sách giáo khoa trong cặp sách ra, tùy ý hỏi vài câu, cậu bé áo đỏ đều trả lời được. Đứa trẻ này rất thông minh, đầu óc quay rất nhanh, nhưng chỉ thông qua vài câu hỏi đơn giản, Hàn Phi cũng có thể phán đoán ra, cậu bé áo đỏ hoàn toàn không phải là Lý Tinh: “Trong vở bài tập các bước thử lại phép tính rất nhiều, mười câu cuối cùng thì sai đến năm câu, nhưng cháu lại có thể đưa ra câu trả lời chính xác mà không cần đắn đo nhiều. Nếu như Lý Tinh được thông minh như cháu, chắc là đã không bị bắt nạt rồi.”

Hàn Phi tóm ấy áo đỏ của cậu bé, một tay nhấc lên.

“Anh hãy bình tĩnh! Những đứa trẻ này là đầu mối then chốt để chúng ta tìm ra người ngoài hành tinh!” Một người chơi nào đó của Chân Lý Tất Nhiên muốn ngăn cản Hàn Phi: “Nếu không tìm thấy người ngoài hành tinh, tòa nhà đang xây dở sẽ sụp đổ, mọi người đều sẽ không thể sống sót.”

“Mọi người thật sự cho rằng trên công trường này có người ngoài hành tinh ư?” Hàn Phi nắm cổ đứa nhỏ mặc áo đỏ: “Tôi nghe bọn nhỏ miêu tả người ngoài hành tinh, cơ thể của người ngoài hành tinh kia dị dạng, vai cao thấp khác nhau, bước đi khập khiễng, phản ứng chậm chạp, hơi ngốc nghếch, những đặc điểm này có phải là rất giống với chủ nhân thực sự của chiếc cặp sách của Lý Tinh không? Tôi mạnh dạn suy đoán, Lý Tinh bị tàn tật về thể chất do mắc một loại bệnh nào đó, trí thông minh tương đối thấp nên các bạn xung quanh cho rằng

nó không bình thường, trêu chọc nó là đồ ngốc, gọi nó là ‘người ngoài hành tinh’.”

Hàn Phi đặt đôi giày trẻ em có độ mòn gót khác nhau bên cạnh cặp sách: “Chủ nhân của đôi giày trẻ em có đôi chân không đều và dường như quen với việc sử dụng chân trái hơn. Nếu đôi giày trẻ em và kính thiên văn đều thuộc về Lý Tinh, vậy thì mọi thứ đều có thể được giải thích rõ ràng.”

Ánh mắt hắn trở nên lạnh lùng đáng sợ: “Lý Tinh chính là ‘người ngoài hành tinh’ bị ép lên sân thượng tầng 7, sáu đứa trẻ này đã giết chết Lý Tinh để mua vui. Tôi đã có thể tưởng tượng ra cảnh đó rồi. Lý Tinh với cơ thể dị dạng bị bọn chúng đưa vào tòa nhà đang xây dở bên phải để bắt nạt, Lý Tinh muốn trốn thoát nhưng lại bị bắt kịp. Sau đó, bọn chúng ép Lý Tinh lên sân thượng ở tầng 7, nhìn ‘người ngoài hành tinh’ run rẩy biểu diễn ‘kêu gọi đồng bọn’, cuối cùng Lý Tinh đã bị rơi xuống từ tầng 7. ‘Người ngoài hành tinh’ trong lời nói của bọn chúng, đã trở lại ‘hành tinh’ của mình.”

Tay của Hàn Phi càng lúc càng dùng lực, đứa nhỏ áo đỏ đã thở không ra hơi: “Khi vừa tiến vào tòa nhà đang xây dở bên trái tôi đã cảm thấy có gì đó không đúng, trong tòa nhà có rất nhiều cạm bẫy đều là cố ý bố trí, những đứa trẻ này thật ra không hề ngây thơ, bọn chúng vẫn đang cố giết chết chúng ta.”

Vốn muốn thuyết phục Hàn Phi bình tĩnh, Bạch Hiển đã dừng lại tại chỗ. Anh vốn nghĩ rằng bên trong tòa nhà rất an toàn, nhưng không ngờ rằng đó là vì Hàn Phi đã phát hiện ra tất cả các cạm bẫy trước.

“Người ngoài hành tinh tà ác trong miệng đám trẻ con này là một người bị hại vô tội, bọn chúng đang dùng những lý do tồi tệ nhất để biện minh cho tội ác của mình.” Ánh mắt của Hàn Phi dán chặt vào cậu bé áo đỏ: “Người xấu thì không phân biệt tuổi tác.”

Tòa nhà quỷ dị cao 7 tầng rung chuyển càng ngày càng dữ dội, mặt đất cũng khẽ rung lên, tình thế bây giờ vô cùng nguy cấp.

“Vậy chúng ta phải làm sao mới có thể tìm được Lý Tinh?” Bệnh nhân nghiện internet nhìn về cái hố đất phía bên trái công trường: “Đôi giày trẻ con của anh được tìm thấy trong hố đất, những đứa trẻ này có phải đã chôn Lý Tinh xuống hố đất rồi không?”

Ba người chơi của Chân Lý Tất Nhiên và Bạch Hiển cùng nhau chạy về phía cái hố đất, bọn họ ra sức đào xuống dưới, nhưng chỉ tìm thấy một bộ quần áo trẻ em dính đầy máu.

“Qua cửa ác mộng cần tìm được người ngoài hành tinh, mà biệt danh người ngoài hành tinh ác ý này là do bọn trẻ đặt cho Lý Tinh. Vì vậy người ngoài hành tinh thực sự đến từ sáu đứa trẻ này, tà ác thực sự có lẽ là được giấu trong tim của bọn chúng ” Hàn Phi cầm lấy con dao sắc bén, hắn không chút do dự đâm thẳng vào tim của đứa trẻ áo đỏ.

Mũi dao cứa qua da nhưng không có máu chảy ra từ vết thương, bên trong khoang ngực thối rữa của đứa trẻ áo đỏ có giấu thi thể của một đứa trẻ khác.

Chương 953: Cuộc họp khẩn cấp

Khi nhìn thấy Hàn Phi đâm thẳng vào ngực cậu bé áo đỏ không chút do dự, ba người chơi của Chân Lý Tất Nhiên đều bị dọa sợ ngây người. Bọn họ chưa từng thấy qua người nào tàn nhẫn như vậy, nhưng ngay giây tiếp theo đã phải lập tức thay đổi quan điểm, bởi vì bọn họ cũng phát hiện thi thể trong ngực của cậu bé áo đỏ.

"Ác ý trong tim các cậu đang lên men, ép đứa trẻ kia đến tuyệt cảnh." Tay của Hàn Phi thò vào trong lồng ngực cậu bé áo đỏ. Trong tiếng kêu gào của nó, hắn lấy đầu lâu của đứa trẻ xa lạ ra.

"Các cậu đặt biệt danh cho cậu ấy là 'người ngoài hành tinh', coi cậu ấy như một thứ gì đó để giết thời gian nhàm chán của mình, so với cậu ấy, các cậu mới càng giống quái vật hơn."

Mấy đứa còn lại đều kinh hãi và điên cuồng bỏ chạy, nhưng làm sao có thể chạy qua được Hàn Phi.

Tay cầm dao nhọn, sở hữu thiên phú trốn tìm, trên mặt Hàn Phi nở nụ cười độc ác, giống như nhân vật phản diện cuối cùng trong phim kinh dị, đuổi theo những đứa trẻ đó trong công trường bỏ hoang.

Một màn này đã để lại bóng đen tâm lý sâu sắc đối với những người chơi có mặt tại đây. Bệnh nhân nghiện internet thậm chí còn cảm thấy hơi hối hận vì ngay từ đầu đã lớn tiếng với Hàn Phi.

Chỉ dùng thời gian 5 phút, lồng ngực của tất cả những đứa trẻ đều bị lưỡi dao sắc bén rạch toang ra. Những tàn chi bị ác ý bao bọc được ghép lại với nhau, dị hóa thành một cậu bé gầy gò với cơ thể dị dạng.

Ngồi ngây ra trong đêm tối và ác mộng, cậu bé luôn nở nụ cười ngốc nghếch. Bởi vì từ nhỏ đã thích ngắm sao và bập bẹ nói điều gì đó với bầu trời đầy sao nên bố mẹ đặt tên nó là Lý

Tinh, hy vọng nó có thể tỏa sáng như những ngôi sao yêu thích của mình.

Sau khi cậu bé xuất hiện, hai tòa nhà đang xây dở ngừng rung chuyển, đứa trẻ kia dường như là cốt lõi của cơn ác mộng này.

Ném con dao nhọn đi, Hàn Phi cởi áo khoác của mình ra khoác lên cho cậu bé, sau đó ngồi xuống bên cạnh nó: "Cháu đang nhìn gì vậy?" Những đứa trẻ từng bắt nạt Lý Tinh đều ngã quỵ xuống đất, nhưng nó lại không chú ý đến những cái đó mà vẫn luôn ngẩng cao đầu.

"Cháu… đang tìm sao, tại sao bầu trời đêm này lại không có sao?"

Cậu bé bị ác ý của đám trẻ con quấn lấy này, dường như chưa bao giờ nghĩ đến chuyện trả thù, cũng không có chút oán hận nào. Nó không nhìn những kẻ bạo lực kia lấy một cái, cho dù đang ngồi cạnh hố bùn, nó vẫn nhìn lên bầu trời đêm và chờ đợi những vì sao xuất hiện.

"Trong ác mộng mỗi một người giống như cháu đều là những ngôi sao, mọi người chiếu sáng cho màn đêm đen tối này, dẫn đường cho những người du hành trong đêm." Sờ sờ đầu Lý Tinh, Hàn Phi vốn muốn sử dụng nhân cách chữa trị đối với nó, nhưng hình như không cần thiết.

"Cháu, cháu không hiểu." Nắm lấy áo khoác Hàn Phi khoác cho mình, Lý Tinh mang theo sự tò mò nhìn hắn: "Cháu có thể làm bạn với chú không? Cháu biết rất nhiều kiến thức về các vì sao, bố mẹ cháu còn hứa với cháu, chờ sau khi cháu lớn lên, sẽ tặng cho cháu một chiếc kính viễn vọng thiên văn thực sự, đến lúc đó cháu có thể mời chú cùng ngắm sao."

"Đương nhiên."

"Vậy thì chúng ta là bạn rồi nhé!" "Ừ."

Ngồi cạnh hố bùn tại công trường bỏ hoang, Lý Tinh đã kết bạn với người bạn đầu tiên trong đời, có lẽ cũng là người cuối cùng.

Biên giới của ác mộng bắt đầu tiêu tán, cơ thể dị hóa của Lý Tinh trở nên mơ hồ, từ đầu đến cuối nó chưa từng làm tổn thương bất kì ai: "Thời gian không còn sớm nữa, hình như cháu phải đi rồi."

"Tạm biệt, người bạn của chú."

"Tạm biệt… đúng rồi, đúng rồi! Cháu vẫn chưa biết tên của chú!" "Chú tên là Hàn Phi."

Câu nói cuối cùng còn chưa nói xong, mộng cảnh đã tràn ngập cơ thể của Hàn Phi. Khi hắn mở hai mắt ra thì đã trở lại bệnh viện của khu thành chủ, Bạch Hiển và ba người chơi của Chân Lý Tất Nhiên đều đang đứng ở gần đó.

"Qua cửa rồi? Chúng ta đã thông qua ác mộng tầng thứ tư?!" Ba người chơi của Chân Lý Tất Nhiên vô cùng kích động, đội ngũ của Chân Lý Tất Nhiên qua cửa ác mộng tầng thứ tư trước đó, tỷ lệ tử vong cao hơn 50%, lần này vậy mà bọn họ đã qua cửa mà không bị thương!

"Có thể đơn giản qua cửa như vậy, hoàn toàn là bởi vì người chơi đặc biệt kia." Thái độ ba người chơi của Chân Lý Tất Nhiên đối với Hàn Phi thay đổi 180 độ, ba người cùng nhau trịnh trọng cảm ơn hắn: "Là chúng tôi có mắt mà không biết Thái Sơn, cảm ơn hai vị đã đưa chúng tôi qua cửa! Tiện thể hỏi một chút… hai vị đã vào guild game chưa?"

Gật gật đầu, Hàn Phi tùy tiện đáp: "Cư xá Hạnh Phúc, Hàn Phi."

"Cư xá Hạnh Phúc, Bạch Hiển." Tuy rằng anh Bạch không giúp được gì nhiều, nhưng điều đó không ngăn cản việc anh ưỡn ngực hưởng thụ ánh mắt ghen tị của người khác, vẻ mặt tự hào của anh dường như đang nói — Thế nào? Cả hai chúng ta đều rất mạnh đúng không?

"Cư xá Hạnh Phúc? Guild game đầu tiên do Hoàng Doanh thành lập?!" Bệnh nhân nghiện internet trợn tròn mắt, lúc này anh ta muốn tự tát mình một cái, trong cơn ác mộng vừa rồi vậy mà còn sợ bị người ta liên lụy.

"Còn chuyện gì nữa không? Chúng tôi phải tiếp tục qua cửa rồi." Sau khi Hàn Phi nói xong câu này, ba người chơi của

Chân Lý Tất Nhiên và Bạch Hiển đều giật giật khóe mắt.

"Không nghỉ ngơi chút sao?" Bệnh nhân nghiện internet lúc này mới hiểu được chênh lệch giữa mình và người chơi của guild game số 1. Anh ta sợ Hàn Phi sẽ đi nên vội vàng hỏi: "Đại ca, thật ra tôi cảm thấy cách anh qua cửa không giống với chúng tôi lắm, có thể tiết lộ một chút anh đã đưa ra tất cả các loại phán đoán như thế nào không? Ví dụ như làm thế nào anh đoán được rằng Lý Tinh được giấu trong cơ thể của sáu đứa trẻ? Tôi cảm thấy những người có đầu óc bình thường nói chung sẽ không nghĩ đến phương diện này."

Sau khi nói xong, Bệnh nhân nghiện internet cảm thấy mình có vẻ không biết xấu hổ, sao có thể tùy tiện nói với người chơi ở các guild game khác về bí quyết mà mình đã dùng tính mạng để thăm dò ra chứ?

"Thật ra rất đơn giản." Hàn Phi cũng không hề che giấu, càng có nhiều người có thể qua cửa ác mộng, độ khó của tổng thể ác mộng sẽ giảm xuống: "Tất cả mọi thứ trong ác mộng sẽ dần dị hóa theo thời gian, nhưng mọi thứ trong ác mộng này đều rất bình thường. Điều đó chứng tỏ dị hóa xảy ra ở nơi mà chúng ta rất khó nhìn thấy trực tiếp, chẳng hạn như trái tim của những đứa trẻ đó."

Đám người Bệnh nhân nghiện internet cũng đã qua cửa ba tầng ác mộng trước, nên đã hiểu ra ngay: "Có lý."

"Mọi người phải hiểu một chuyện, những ác mộng này bất luận có hoang đường quỷ dị đến như thế nào, thì bọn chúng đều là do một loại chấp niệm nào đó bóp méo thành. Tất cả những sự vật kinh khủng đáng sợ đều có lý do tồn tại của mình trong ác mộng." Hàn Phi nghiêm túc nói: "Càng là lúc sợ hãi, lại càng là khi các anh tới gần sự thật. Hy vọng các anh hãy nhớ kỹ câu nói này, cũng chúc các anh có thể tiến xa hơn trong ác mộng."

Nghe được lời chúc phúc chân thành của Hàn Phi, Bệnh nhân nghiện internet càng cảm thấy mình thật chẳng ra gì. Người ta vô tư truyền đạt kinh nghiệm, còn dẫn mình qua cửa, vậy mà bản thân lúc đầu còn có thái độ như vậy, trong lòng còn cảm thấy khó chịu.

“Nếu không có việc gì nữa, chúng tôi đến tầng tiếp theo đây, có cơ hội gặp lại.” Hàn Phi nắm lấy cánh tay Bạch Hiển. Bạch Hiển cũng biết ba người chơi của Chân Lý Tất Nhiên đều đang nhìn, nên anh xấu hổ bỏ chạy, buộc phải gồng mình lên tiến về phía trước với hắn.

Thấy dáng vẻ không chút sợ hãi của Hàn Phi và Bạch Hiển, ba người chơi không khỏi cảm thán: “Hai người chơi ngẫu nhiên của cư xá Hạnh Phúc đều lợi hại đến thế, vậy hội trưởng Hoàng Doanh đáng sợ đến cỡ nào? Thật không dám tưởng tượng mà!”

“Ba người bọn họ vì sao còn chưa đi?” Bạch Hiển chuẩn bị sau khi ba người chơi rời đi thì sẽ chạy, nhưng đối phương lại chú ý chằm chằm tới anh: “Bị bệnh à? Bọn họ có vấn đề gì sao?”

“Hàn Phi, em đi chậm một chút được không, chúng ta không cần thiết phải vội vàng như vậy.” “Chết tiệt! Anh chợt nhớ ra là mình quên đóng cổng nhà kho guild game rồi!”

“Em đã tăng bao nhiêu thể lực thế, sao có thể một tay kéo được anh đi?”

“Dù sao anh cũng là tiền bối trong giới giải trí của em, em kéo anh như vậy có phải là không lễ phép cho lắm không? Có bản lĩnh em buông ra, chúng ta thi đấu tốc độ.”

Cảm giác không trọng lượng đột nhiên ập đến, sau khi sương xám tan đi, Hàn Phi và Bạch Hiển xuất hiện tại ác mộng tầng thứ năm. Đây là một căn phòng tối om, không có cửa sổ hay cửa ra vào, trung tâm căn phòng có đặt hai chiếc giường.

Một cái bình thường, một cái quỷ dị.

“Ác mộng không phải càng lúc càng lớn hay sao? Tại sao cơn ác mộng này lại nhỏ hơn?” Đi tới bên giường, Bạch Hiển phát hiện trên ga trải giường có một số đồ vật kỳ lạ: “Hàn Phi, em mau tới xem!”

Vừa tiến vào ác mộng tầng thứ năm, Hàn Phi đã phát hiện ra cơ thể của mình xuất hiện thay đổi. Quỷ văn mà tiếng cười điên cuồng cho sau khi liên tiếp thôn phệ hai ác mộng đã trở

nên càng ngày càng rõ ràng hơn, trói buộc của ác mộng đối với hắn cũng dần dần yếu đi.

"Ác mộng càng về sau càng đáng sợ, nhưng mình cũng sẽ càng trở nên kinh khủng hơn…" Nghe được tiếng gọi của Bạch Hiển, Hàn Phi đi tới bên giường. Chiếc giường bên trái rất bình thường, là một chiếc giường đơn thường thấy trong cuộc sống hiện thực, trên đó đặt một bó hoa và một lá thư mời viết tay.

Mở thư mời ra, nội dung bên trong khiến Hàn Phi nhíu mày.

"Gửi đến tất cả những ai đang vật lộn trong tuyệt vọng, chúc mừng bạn đã vượt qua mộng cảnh sơ cấp nhất, bây giờ tôi sẽ cho các bạn một cơ hội để lựa chọn."

"Trước mặt bạn có hai chiếc giường, sau khi ngủ say ở chiếc giường bình thường bên trái, bạn sẽ hòa giải với mộng cảnh. Chờ sau khi Mộng bao trùm cả thành phố, bạn sẽ có thể an toàn quay trở về hiện thực. Bạn không cần làm gì hết, chỉ cần yên tâm ngủ một giấc ở đây là được."

"Nếu bạn chọn chiếc giường quỷ bên phải, bạn sẽ tiếp tục chìm vào cơn ác mộng sâu hơn và khủng khiếp hơn, bạn sẽ gặp nhiều quỷ quái hơn, trải qua tra tấn tinh thần điên cuồng hơn."

"Được rồi, bây giờ bạn có thể đưa ra lựa chọn của mình rồi, không cần có bất kì gánh nặng nào, cứ qua năm tầng đều sẽ một lần cơ hội làm lại từ đầu."

Chiếc giường bình thường bên trái đại diện mộng đẹp, chiếc giường quỷ bên phải dại diện ác mộng, lựa chọn mộng đẹp tương đương với việc đứng về phía Mộng, chỉ khi Mộng giành được thắng lợi cuối cùng thì những người chơi này mới có thể tỉnh lại; lựa chọn ác mộng sẽ tiếp tục trải nghiệm tuyệt vọng, cho đến khi những người chơi cuối cùng phá hủy được điện thờ, mới có thể thoát ra.

Ác mộng tầng thứ năm rất đơn giản, cũng vô cùng ác độc, thư mời của Mộng nhìn qua thì có vẻ đơn giản, nhưng trên thực tế đều là cạm bẫy ngôn ngữ.

Trước hết, thư mời chỉ nói rằng sau khi hòa giải với Mộng, không cần làm gì hết thì có thể qua cửa, nhưng lại không nói cụ thể cho người chơi biết những thay đổi sẽ xảy ra với bản thân sau khi lựa chọn hòa giải? Liệu có khả năng mất đi lý trí, ý thức bản ngã chìm vào ngủ say, thể xác bị con rối của Mộng chiếm giữ thao túng?

Cứ qua cửa năm tầng ác mộng sẽ có một lần cơ hội được chọn lại. Nhưng nếu người chơi lựa chọn giường bình thường, rất có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa, cho nên lựa chọn này thực ra là phiến diện, chỉ là dùng để mê hoặc những người chơi kiên trì qua cửa.

Càng về sau ác mộng sẽ càng ngày càng trở nên tàn khốc hơn. Nếu trong một thời gian dài không thể qua cửa, những người chơi trong khu thành chủ cũng sẽ trở nên tuyệt vọng, một khi những cảm xúc tiêu cực bắt đầu lan rộng, những người tuyệt vọng rất có thể sẽ đưa ra những nỗ lực không lý trí. Mà loại nỗ lực này là không thể đảo ngược, sau khi lựa chọn hòa giải với Mộng, sẽ trở thành kẻ thù của người chơi, điều kiện chiến thắng của hai bên sẽ trở nên khác biệt.

Ác mộng tầng thứ năm nhìn qua có vẻ là Mộng đưa ra lựa chọn cho người chơi, nhưng thực ra là muốn chia rẽ người chơi, gây nên nội loạn.

Đại đa số con người trên thế giới này chỉ có lương thiện cơ bản, khi đối mặt với chuyện lớn giữa sống và chết, bọn họ thường lựa chọn ai thắng giúp người đó.

Nếu như Hàn Phi và những người chơi hàng đầu khác không thể mang lại hy vọng cho mọi người, thì một số người có thể sẽ ôm lấy "hy vọng" mà Mộng đưa ra.

Mấy ác mộng trước đều không mang lại cho Hàn Phi bất kỳ cảm giác sợ hãi nào, nhưng cơn ác mộng này lại khiến hắn ớn lạnh.

Đặt thư mời xuống, Hàn Phi và Bạch Hiển đi đến bên cạnh giường quỷ. Có tiếng khóc yếu ớt từ dưới gầm giường truyền ra, còn có bóng đen đang bò, ga trải giường dính đầy máu, như thể vừa bị lôi ra khỏi hiện trường vụ án giết người.

“Nằm ngủ trên chiếc giường này, nhất định sẽ gặp ác mộng.” Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng Bạch Hiển vẫn lựa chọn giường quỷ.

“Lựa chọn khác nhau đại diện cho vận mệnh hoàn toàn trái ngược. Sau khi qua cửa ác mộng tầng thứ năm, chúng ta cần công khai tin tức này, giải thích tính nghiêm trọng của sự việc cho tất cả người chơi, nói cho họ biết âm mưu của Mộng. Phải luôn nắm chắc ngọn đuốc hy vọng trong tay của chính mình.” Hàn Phi không chuẩn bị che giấu bất kỳ bí mật gì bên trong ác mộng, hắn và Bạch Hiển cùng nhau nằm ở trên giường quỷ.

Cả hai đưa ra lựa chọn, trong căn phòng tối đen bắt đầu xuất hiện nhiều bóng quỷ và ảo giác đáng sợ, chiếc giường dị hóa thành miệng của một con quái vật khổng lồ chưa biết, nuốt chửng cả hai người xuống.

Tinh thần và ý chí bắt đầu chìm xuống sâu hơn, tiến vào khu vực tuyệt vọng hơn.

Mở hai mắt ra, lần nữa trở lại bệnh viện của khu thành chủ, lần này Hàn Phi không tiếp tục đi về phía trước nữa. Hắn nhớ lại mọi thứ mình nhìn thấy trong ác mộng tầng thứ năm: “Tất cả người chơi đều nên lựa chọn giường quỷ, nhưng nhất định sẽ có người tò mò lựa chọn giường bình thường sẽ xảy ra chuyện gì.”

“Anh cảm thấy Mộng không có khả năng thực hiện lời hứa, một tên có thể tạo ra nhiều ác mộng như vậy, nhất định là một tên biến thái hủy diệt nhân tính, vì vậy vẫn không nên tùy ý thử thì tốt hơn.” Bạch Hiển thở phào nhẹ nhõm, ác mộng tầng thứ năm chỉ là lựa chọn, đối với một người có ý chí kiên định như anh thì không hề khó.

“Em thì lại muốn để cho một người chơi nào đó thử chiếc giường bình thường, để anh ta lựa chọn ôm lấy Mộng.” Hàn Phi cảm thấy đã đến lúc nên liên lạc với Thẩm Lạc rồi: “Sau đầu bị đâm một dao chắc là không ảnh hưởng đến việc chơi game đâu? Hơn nữa, Thẩm Lạc suýt chút nữa thì bị thuộc hạ của Mộng giết chết, chắc là anh ta cũng rất muốn báo thù.”

“Chuyện này có quá nguy hiểm cho người chơi đó không?” Con người Bạch Hiển rất tốt, bản chất lượng thiện.

“Không sao, tên kia luôn có thể tuyệt xứ phùng sinh.” Hàn Phi và Bạch Hiển bắt đầu rút lui, hai người cùng nhau ra khỏi bệnh viện khu thành chủ.

Mở chat room của người chơi ra, bọn họ nhìn một chút số liệu thống kê. Hiện tại có bốn guild game hàng đầu đã đánh được đến tầng thứ năm, nhưng mọi người đều rất ăn ý không tiếp tục đi nữa, dường như đều đang suy nghĩ về lựa chọn của ác mộng tầng thứ năm.

“Chân Lý Tất Nhiên, cư xá Hạnh Phúc, liên minh kinh doanh, Deep Space Technology, đánh qua tầng thứ năm đều là những guild game top 10 à.” Bạch Hiển nhấp vào chat room: “Có cần liên hệ với bọn họ để xem bước tiếp theo họ chuẩn bị làm thế nào không?”

“Được.” Sau khi ra khỏi bệnh viện bao trùm trong sương xám, hộp thư của Hàn Phi đã nhận được tin nhắn từ hội trưởng của liên minh kinh doanh, có lẽ là A Kỳ đã nói mọi chuyện với đối phương: “Khứu giác của liên minh kinh doanh rất nhạy cảm.”

Liên minh kinh doanh có tiền quỹ hùng hậu, sở hữu nhiều mối quan hệ khác nhau; Chân Lý Tất Nhiên thì có nhiều người chơi hàng đầu, lại hiểu biết sâu sắc về game; Deep Space Technology guild game cuối cùng kia thực ra trước đây có một cái tên khác. Sau khi thành phố bị chiếm và những người chơi bị mắc kẹt, một số guild game không nổi cho lắm đã lập tức liên thủ, hơn nữa còn ngạo nghễ tuyên bố bọn họ là nhân viên được Deep Space Technology cử đến để duy trì sự ổn định trong trò chơi, Deep Space Technology sẽ không bao giờ từ bỏ mọi người, chắc chắn sẽ đưa mọi người đi. Mấy guild game này bình thường không bộc lộ ra, nhưng sau khi hợp lực lại thể hiện sức mạnh đáng kinh ngạc, đứng trong top 10 toàn server.

“Hoàng Doanh tạm thời không có cách nào vào game, nên em sẽ thay mặt anh ấy liên lạc với các guild game khác.” Lấy tư cách là phó hội trưởng của guild game số 1, Hàn Phi đã gửi email mời tới 100 guild game hàng đầu, chia sẻ quan điểm của

mình về ác mộng và kinh nghiệm qua cửa miễn phí; đồng thời thống nhất với người đứng đầu tất cả các guild game sẽ gặp nhau tại quảng trường trung tâm của khu thành chủ lúc 12:00 trưa, giải thích tình hình hiện tại cho tất cả người chơi bị mắc kẹt trong thành.

Sau khi nhận được email, guild game Deep Space Technology lập tức đồng ý. Bọn họ cũng giống như ủy thác của công ty, chỉ cần có lợi cho cục diện ổn định, bọn họ có thể làm bất cứ chuyện gì, cho nên hoàn toàn ủng hộ Hàn Phi.

Vật phẩm, thông tin, tiền tệ lưu thông mới có thể tạo ra giá trị, liên minh kinh doanh hiểu rõ tầm quan trọng của liên minh hơn bất kỳ ai khác, vì vậy họ cũng đã đồng ý rất dứt khoát.

Người phụ trách của 100 guild game hàng đầu bị mắc kẹt trong game lần lượt phản hồi lại Hàn Phi. Một cuộc họp khẩn cấp để giải quyết ác mộng sẽ được tổ chức trong [Cuộc sống hoàn hảo], đây cũng là lần đầu tiên Hàn Phi rời khỏi hậu trường đi lên sân khấu.

“Hàn Phi, có cần anh mời những người bạn khác đến giữ thể diện không?” Bạch Hiển biết rất rõ, trong cư xá Hạnh Phúc quỷ nhiều hơn người, người chơi làm gì có mấy người.

“Chúng ta tới đó là đủ rồi.” Tắt chat room đi, Hàn Phi quay đầu lại nhìn bệnh viện bị sương xám bao phủ: “Tại sao Vô Thường còn chưa ra ngoài?”

Chương 954: Những người biết rõ về tôi đều biết rằng tôi là người biết lẽ phải trái

Giữa nhân cách tham lam của Hàn Phi và Vô Thường tồn tại một mối liên hệ đặc biệt, ngay cả điện thờ và ác mộng cũng không thể cắt đứt. Thử lợi dụng nhân cách tham lam để kêu gọi, rất nhanh hắn đã nhận được phản hồi của Vô Thường.

Bên trong tòa nhà bị bao phủ trong sương xám bắt đầu phát ra những tiếng động ghê rợn, một số hoa văn cánh bướm được in trên tòa nhà tự nhiên tiêu tán, sương xám cũng không còn tiếp tục lan rộng theo hướng mà Hàn Phi đang ở nữa.

"Vô Thường là hận ý hàng đầu, cũng là quỷ mà hoa song sinh Cao Thành coi trọng nhất. Có thể nói là Cao Thành phiên bản lệ quỷ, nhưng hận ý cường hãn như vậy cũng không cách nào thoát khỏi ác mộng ngay lập tức?" Hàn Phi nghi ngờ ác mộng mà Vô Thường tiến vào không giống với ác mộng mà người chơi tiến vào. Vô Thường có xác suất bị Mộng lợi dụng sức mạnh của điện thờ trực tiếp truyền đến nơi khác.

Hàn Phi có thể cảm thấy Vô Thường đang đến gần, nhưng tốc độ rất chậm.

Vì lý do an toàn, Hàn Phi không thúc giục Vô Thường, mà để anh ta chú ý đến sự an toàn của bản thân.

Đứng gần lối ra của bệnh viện, Hàn Phi lấy giấy bút, tổng kết hết tất cả phát hiện ở trong ác mộng và kinh nghiệm qua cửa, cùng với các loại suy đoán.

Thấy Hàn Phi và Bạch Hiển mãi không đi, những người chơi khác đi ngang qua thì thầm to nhỏ, bàn tán xôn xao.

"Buổi sáng tôi nhìn thấy ba người chơi của cư xá Hạnh Phúc tiến vào ác mộng, kết quả bây giờ chỉ có hai người đi ra. Mạnh như guild game số 1, mà khi khám phá ác mộng còn bị giảm bớt người, nơi này đáng sợ quá."

“Này, level của bọn họ cao như vậy còn không thể thoát khỏi bị thương, thì một người bé nhỏ như tôi mà vào thì chỉ có chết!”

“Cư xá Hạnh Phúc giảm người, tôi phải báo cáo cho guild game mới được, phải đánh giá lại độ khó của ác mộng rồi.”

“Các anh có phải là đã thần thoại hóa cư xá Hạnh Phúc rồi không? Tôi thừa nhận Hoàng Doanh là một tồn tại giống như thần, nhưng điều này không có nghĩa là ai trong guild game của bọn họ cũng đều rất lợi hại, thám hiểm ác mộng có người chết là chuyện rất bình thường.”

“Quả thực không cần thần thoại hóa bọn họ, có lẽ cư xá Hạnh Phúc không mạnh như chúng ta nghĩ. Hơn nữa Hoàng Doanh hình như không bị mắc kẹt trong game, guild game số 1 mất đi người chơi đầu tiên, đó có còn là guild games số 1 nữa không?”

Hàn Phi không đi đến biện hộ, miệng là của người ta, nếu như phải để ý đến suy nghĩ của từng người thì sống quá mệt mỏi.

Buổi trưa 12 giờ, Vô Thường đã cách Hàn Phi rất gần, nhưng lại không cách nào đột phá tầng trở ngại cuối cùng, bản thân anh ta cũng rất sốt ruột.

Thông qua nhân cách tham lam, Hàn Phi đơn giản an ủi Vô Thường một chút, sau đó dẫn Bạch Hiển đến quảng trường trung tâm của khu thành chủ. Tất cả các guild game lớn đều đã nhận được email của Hàn Phi, cuộc họp khẩn cấp sắp tới rất quan trọng đối với tất cả những người chơi bị mắc kẹt.

100 guild game hàng đầu tiến vào quảng trường trước, các bang hội yếu hơn tự ý đứng sau, bỏ trống khu vực trung tâm thuộc về top 10 guild game hàng đầu.

Bất kể trước đây chinh phạt công viên vui chơi, hay là lần này không thể thoát khỏi game, toàn thành hỗn loạn, biểu hiện trong “tai họa” hết lần này đến lần khác đã xác lập vị thế của mười guild games hàng đầu.

Việc top 100 guild game tổ chức một cuộc họp khẩn cấp trước buổi trưa ngày hôm nay đã lan truyền trong chat room

của người chơi. 4 triệu người sống sót trong thành phố đang chú ý đến cuộc họp đặc biệt này, thành phố đã công khai phát sóng quá trình cuộc họp.

Nhưng cho dù là vậy, vẫn có một lượng lớn người chơi tụ tập ở gần quảng trường trung tâm, muốn tận mắt chứng kiến.

Đã 12 giờ trưa, đại diện của 99 trong số 100 guild game đứng đầu đã có mặt, nhưng khu vực trung tâm nhất vẫn còn trống một khoảng, nơi đó để dành cho guild game số 1.

Cuộc họp khẩn cấp này là do Hàn Phi đề xuất, bây giờ guild game số 1 không có ai xuất hiện, cuộc họp cũng không thể bắt đầu.

“Nghe nói cư xá Hạnh Phúc cũng có người chết trong ác mộng, đây không phải là điềm tốt.”

“Bọn họ cũng là người chơi, là người chơi thì sẽ chết, rất bình thường.”

“Điều kiện để gia nhập cư xá Hạnh Phúc vô cùng nghiêm ngặt, mỗi một thành viên đều được Hoàng Doanh lựa chọn cẩn thận, nghe nói buộc phải có thiên phú rank A, [Cuộc sống hoàn hảo] có ba mục trong top 100 cùng một lúc mới được. Những người như vậy được xếp vào các guild game khác đều sẽ được coi là những lá bài tẩy, cần guild game làm tất cả những gì có thể mới bồi dưỡng được ra.”

Bị mắc kẹt trong game không thể đăng xuất, mọi người đều rất lo lắng, chỉ cần có vấn đề nhỏ cũng sẽ bị nghị luận.

“Người hơi nhiều, chúng ta đi vào thế nào?” Bạch Hiển đứng ở ngoại vi quảng trường trung tâm, trong tầm mắt đều là người chơi.

“Không sao đâu, bọn họ sẽ tự tránh đường thôi.” Hàn Phi chạm vào quỷ văn, một khí tức tai họa và đáng ngại phun ra từ trên người hắn như một cơn bão. Những cánh tay đen xì có khắc dấu ấn của điện thờ vươn ra từ trong quỷ văn, Đại Nghiệt ngẩng đầu gầm lên một tiếng.

Ánh sáng mặt trời trong thế giới tầng cạn khiến Đại Nghiệt có vẻ không vui, độc hồn nhỏ giọt, gai nhọn trên người nó kéo

dài ra xung quanh. Đám đông điên cuồng bỏ chạy ngay lập tức, Hàn Phi và Bạch Hiển ngồi trên vai Đại Nghiệt đi về phía trung tâm của quảng trường. Đám đông dày đặc rẽ sang hai bên, tự động nhường đường cho Hàn Phi.

"Đó, đó là cái gì! Trông còn đáng sợ hơn cả quỷ trong ác mộng! Trong game chữa trị sao lại có quái vật xấu xí thế!"

"Hệ thống không thể nhận dạng?"

"Tôi không chắc chắn lắm, có khả năng nào con quái vật đó là thú cưng được nuôi bởi một người nào đó trong cư xá Hạnh Phúc không?" Một người chơi nữ ôm con thỏ giấy nhỏ ngước nhìn thân thể to lớn của Đại Nghiệt, cả người lẫn thỏ đều đang run lẩy bẩy.

Mặt đất đang rung chuyển, nơi mà Đại Nghiệt đi qua đều sẽ lưu lại con đường bị nguyền rủa, ngay cả khi nó đã rời đi, cũng không người chơi nào dám đứng trên đó.

Bạch Hiển cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Cũng may anh là một diễn viên chuyên nghiệp, cho nên trong mắt không lộ ra vẻ kinh ngạc.

Xuyên qua biển người, Hàn Phi đi tới khoảng trống thuộc về cư xá Hạnh Phúc.

"Tất cả guild game top 100 đều đã đến đủ, vậy chúng ta hãy chính thức bắt đầu thảo luận về ác mộng đi?" Hội trưởng của liên minh kinh doanh xua xua tay, tất cả các thiết bị phát sóng trong thành chủ đều được bật lên, để tất cả người chơi trong thành phố đều có thể thấy sự kiện này.

"Để Deep Space Technology chúng tôi mở màn trước đi." Với tư cách là người của "game official", người phụ trách guild game Deep Space Technology bước ra. Đầu tiên là lời xin lỗi vớ vẩn, sau đó lại đưa ra một lời hứa vớ vẩn, nói rằng trụ sở của Deep Space Technology đang toàn lực nghĩ cách giải cứu mọi người, thoát ra chỉ là vấn đề thời gian, hy vọng mọi người phải tuyệt đối bình tĩnh.

Những người chơi đã nghe đủ những lời sáo rỗng tương tự. Thứ bọn họ cần là một người có thể giải quyết vấn đề, và một giải pháp thực sự có thể giải quyết vấn đề.

Sau khi đại diện của Deep Space Technology nói xong, không chỉ một lượng lớn người chơi tự do không hài lòng mà ngay cả đại diện của top 100 guild game cũng đưa ra chất vấn.

Thật ra chuyện này cũng không thể trách người của Deep Space Technology. Game đột nhiên không thể đăng xuất, thành chủ bị phong tỏa, vào được nhưng không thể ra, những nhân viên còn lưu lại trong game cũng chết lặng.

Không thể liên lạc với thế giới bên ngoài, bọn họ hoàn toàn không biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, chỉ biết gần đây tin tặc phòng kén của ba tổ chức tội phạm lớn đang tấn công bộ não AI của công ty. Bọn họ không cách nào xác định đã xảy ra vấn đề gì nên chỉ đành lựa chọn đưa ra những lời hứa hẹn sáo rỗng, để tạm thời ổn định tình hình.

Thấy âm thanh bất mãn càng lúc càng lớn, đại diện Deep Space Technology nhìn Hàn Phi, có chút ý tứ cầu cứu, dù sao cũng là hắn muốn tổ chức cuộc họp này.

"Để tôi nói cho mọi người một số thứ thực tế hơn đi." Giẫm lên vai của Đại Nghiệt, Hàn Phi đi tới đài cao ở giữa quảng trường: "Tin rằng rất nhiều người chơi đều đã nhìn thấy, tôi và các bạn của tôi là từ bên ngoài tiến vào thành sáng nay. Đại đa số người chơi của cư xá Hạnh Phúc chúng tôi không hề bị mắc kẹt trong game, nhưng chúng tôi vẫn kiên quyết tiến vào khu thành chủ."

Buổi sáng khi Hàn Phi vào thành, đã gây náo động trong chat room của người chơi, sau khi game không thể đăng xuất, bọn họ là những người chơi duy nhất ngược lại tiến vào thành.

Chỉ bằng vài câu nói này, Hàn Phi đã giành được sự ủng hộ của rất nhiều người chơi bị mắc kẹt. Hắn đã dẫn dắt những người chơi từ cư xá Hạnh Phúc vào thành phố để hỗ trợ họ, điều này khiến mọi người cảm thấy rằng họ không bị bỏ rơi.

"Tiếp theo, tôi sẽ chia sẻ tất cả những gì tôi biết với mọi người." Hàn Phi đặt thông tin mà hắn đã thu thập được lên bục cao: "Đầu tiên, tôi muốn nói với mọi người một chuyện. Trong hiện thực, Deep Space Technology và phía cảnh sát Tân Hỗ

đang cố gắng hết sức để giải cứu chúng ta, nhưng đã bị một loại sức mạnh nào đó trong game can thiệp."

Hàn Phi chỉ vào những điện thờ ác mộng trong thành phố: "[Cuộc sống hoàn hảo] mà mọi người chơi rất lành mạnh, ấm áp, tràn ngập mọi loại cảm xúc tích cực, mọi người ở đây sẽ luôn luôn nhận được năng lượng tích cực. Nhưng những cảm xúc đen tối và tiêu cực trong trái tim của chính mọi người vẫn còn ở đây, chúng không ngừng tích tụ và lên men, tạo thành một thế giới khủng khiếp hoàn toàn trái ngược với một cuộc sống hoàn hảo, đầy những cơn ác mộng khủng khiếp và những lệ quỷ độc ác. Những điện thờ này là ác ý mà thế giới đó đã mang đến cho mọi người, cũng chính những ác ý thuần túy này đã ngăn cản mọi người rời đi, cố gắng kéo mọi người vào trong tuyệt vọng. Bây giờ chúng ta không thể dựa vào người khác, chúng ta phải tự cứu chính mình, chỉ có vượt qua tất cả những cơn ác mộng và phá hủy các điện thờ, chúng ta mới có thể kết thúc tất cả những điều này!"

Rất nhiều người chơi không hiểu Hàn Phi có ý gì, một số người chơi đến từ top 10 guild game cũng bày tỏ nghi ngờ: "Trước đây quả thực có một cách nói, những cảm xúc tiêu cực do người chơi sinh ra ở công viên vui chơi tinh thần đều được cất giữ trong bản đồ ẩn. Những bản đồ ẩn đó cực kỳ đen tối, nghe đồn đó là kiệt tác của chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical. Nhưng sau khi ông ấy qua đời, tất cả bản đồ ẩn do ông ấy thiết kế đều đã bị xóa!"

"Cũng có thể hiểu theo cách này, nhưng mọi người cần chú ý một điểm, bản đồ cuộc sống hoàn hảo của mọi người chỉ chiếm khoảng 5% trong tổng số bản đồ, còn lại 95% đều bị bỏ rơi và chôn sâu trong 'bản đồ ẩn' đen tối." Đồng thời mở ra hai mặt hộp đen, Hàn Phi không hề chuẩn bị hủy diệt thế giới tầng sâu, cho nên sớm muộn gì cũng phải cho người chơi biết đến tồn tại của nơi này. Hắn còn cần sử dụng thế giới tầng cạn để chữa trị tuyệt vọng của thế giới tầng sâu.

"Làm sao anh biết rõ như vậy?" Đại diện của Chân Lý Tất Nhiên rất nhạy bén, anh ta nghĩ tới những người chơi đã tiến vào "bản đồ ẩn" trong guild game của mình: "Chẳng lẽ anh đến từ đó?"

Nở nụ cười trên mặt, Hàn Phi liếc mắt nhìn về phía đại diện của Chân Lý Tất Nhiên. Cùng lúc đó, bên trong bệnh viện của khu thành chủ truyền đến một tiếng động cực lớn!

Sương xám bao phủ bệnh viện bị gạt ra, bức tường phía bắc của bệnh viện sụp đổ, một người đàn ông mặc áo bào đen bị vô số ác mộng cắn khắp người, nhưng anh ta cứ như vậy mà bước ra khỏi bệnh viện.

Khắp người anh ta toàn vết thương, nhưng lại không chảy máu, đôi mắt hừng hực lửa đen, hận ý tỏa ra dường như có thể đóng băng cả con phố.

Ác mộng muốn kéo người đàn ông trở lại bệnh viện, nhưng bọn chúng không thể làm được. Sau khi rời khỏi sương xám, bọn chúng đã bị người đàn ông một miếng nuốt chửng toàn bộ.

Khung cảnh đó đẫm máu, tàn nhẫn, lại quỷ dị và bá đạo.

Những người chơi hét lên kinh hãi, chạy tán loạn, bọn họ nghĩ rằng con quỷ đáng sợ nhất trong cơn ác mộng đã chạy ra ngoài!

Hận ý dần dần rút đi, sau khi ăn hết ác mộng, người đàn ông áo đen yên lặng đi về phía quảng trường trung tâm, men theo con đường bị nguyền rủa do Đại Nghiệt để lại, cuối cùng dừng ở nơi Hàn Phi đã đứng.

Sương xám trong bệnh viện ở thành chủ đã tụ tập trở lại, nhưng bức tường sụp đổ có thể chứng minh rằng những gì vừa xảy ra không phải là ảo giác, "người chơi" trong cư xá Hạnh Phúc này đã đánh thủng tòa nhà bao phủ trong sương xám!

Sự khác thường của bệnh viện được liên minh kinh doanh phát trên màn hình lớn ở quảng trường. Lúc này vô số người chơi đã tập trung tại quảng trường trung tâm, nhưng không ai dám lớn tiếng nói gì.

Ngay cả đại diện của top 10 guild game hàng đầu lúc này cũng thức thời ngậm miệng lại, bắt đầu kiên nhẫn lắng nghe Hàn Phi nói.

"Không sao, có gì thắc mắc cứ hỏi, không cần căng thẳng." Hàn Phi nhìn đại diện của Chân Lý Tất Nhiên chằm chằm:

“Những người biết rõ về tôi đều biết rằng tôi là người biết lẽ phải trái.”

Chương 955: Ác mộng tầng thứ sáu Phố Bình An

Cư xá Hạnh Phúc tổng cộng đã phái ba người, nhưng chỉ mỗi ba người này thôi đã gây sốc cho 10 guild game hàng đầu.

Không có người tiếp tục cắt ngang Hàn Phi, quảng trường rộng lớn hoàn toàn yên lặng.

"Nếu như mọi người không còn nghi ngờ nào nữa, vậy tôi sẽ nói tiếp." Mở tài liệu trong tay ra, Hàn Phi công khai toàn bộ tin tức về ác mộng đối thẳng mặt với các thiết bị phát sóng của liên minh kinh doanh: "Đây là toàn bộ công lược do cư xá Hạnh Phúc khám phá về ác mộng, bây giờ công khai miễn phí cho tất cả người chơi! Tiến độ công lược của chúng tôi là tầng thứ năm, hoàn cảnh mà chúng tôi gặp phải của năm tầng trước và phương pháp đối phó đều ở đây. Cư xá Hạnh Phúc của chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp nhiều người chơi vượt qua cơn ác mộng hơn! Tự lực hoàn thành!"

Hàn Phi vừa nói ra lời này, vô số người chơi tụ tập trên quảng trường đều trở nên kích động.

Tài liệu mà guild game số 1 liều mạng khám phá ra, vậy mà lại công khai cho tất cả người chơi như vậy, bọn họ là thật tâm muốn cứu giúp mọi người!

Thấy Hàn Phi không có bất cứ giấu diếm, sắc mặt của Chân Lý Tất Nhiên và liên minh kinh doanh đều không được tốt cho lắm, bọn họ phải trả một cái giá cực lớn mới có thể đi tới được tầng thứ năm.

Theo quan điểm của bọn họ, thực lực là tiền đề để giao dịch bình đẳng, những người chơi bình thường kia không có tư cách tham gia trò chơi này. Trạng thái lý tưởng nhất của bọn họ là 10 guild game hàng đầu chia sẻ tất cả thông tin, độc chiếm ác mộng có độ khó cao nhất. Các guild game khác muốn biết được thông tin, thì cần phải đánh đổi một thứ gì đó để giao dịch mới được.

Đáng tiếc cách làm của Hàn Phi đã phá vỡ quy tắc, tầm nhìn của hai bên hoàn toàn không phải là cùng một cấp độ.

"Tôi biết có một số người trong các bạn đang suy nghĩ cái gì." Hàn Phi hạ thấp giọng nói: "Dựa vào level cao, kênh thông tin rộng rãi, kinh phí dồi dào, chia người chơi thành ba bảy loại, thực ra không cần thiết, trong mắt tôi, tất cả người chơi đều như nhau."

Những gì Hàn Phi nói đã rất uyển chuyển rồi. Cư xá Hạnh Phúc đến từ thế giới tầng sâu là tồn tại duy nhất, khoảng cách giữa những người chơi bình thường và bọn họ không thể bù đắp bằng kinh nghiệm cấp độ.

"Lần công khai này chỉ là một khởi đầu, sau này cư xá Hạnh Phúc sẽ viết toàn bộ công lược mỗi một tầng ác mộng lên bảng quảng cáo ở trung tâm quảng trường, cung cấp lối tư duy cho mọi người." Biểu cảm của Hàn Phi cứng rắn, mỗi một câu nói đều âm vang mạnh mẽ: "Kẻ thù của chúng ta tràn đầy ác ý, xảo quyệt hơn nhiều so với tưởng tượng, thư mời của ác mộng tầng thứ năm chính là đang chia rẽ người chơi, chia rẽ ly gián. Cư xá Hạnh Phúc của chúng tôi không có quyền can thiệp vào bất kỳ lựa chọn nào của người chơi, nhưng ở đây tôi hy vọng mọi người có thể tin tưởng chúng tôi một lần. Tất cả các thành viên của cư xá Hạnh Phúc đều sẽ bước vào trong sâu của ác mộng để khám phá, ít nhất là cho đến khi tất cả chúng tôi chết hết. Mong mọi người đừng lựa chọn Mộng, đừng từ bỏ hy vọng làm người."

Toàn thành phong tỏa, không thể đăng xuất, Hàn Phi dẫn người chơi trong cư xá Hạnh Phúc ngược hướng quay lại viện trợ; sau khi cấp tốc vượt qua ác mộng tầng thứ năm, lại chia sẻ miễn phí tất cả tin tức để ổn định tình hình, gieo rắc gieo mầm hy vọng vào trái tim mỗi người chơi.

So sánh với cách làm của những guild game khác, những gì Hàn Phi nói và làm đều không chê vào đâu được. Hắn không chỉ giành được sự ủng hộ và thiện cảm của đại đa số người chơi mà còn chiếm được trái tim của mọi người.

"Không còn nỗi lo về sau, mới có thể toàn lực tấn công ác mộng." Hội trưởng của liên minh kinh doanh lập tức đứng dậy,

là người đầu tiên vỗ tay cho Hàn Phi. Đồng thời anh ta quay người về phía các thiết bị phát sóng hứa với tất cả người chơi: "Từ giờ trở đi, liên minh kinh doanh cũng sẽ viết tất cả suy nghĩ và quá trình chinh phục ác mộng lên trên bảng quảng cáo ở quảng trường trung tâm để người chơi tham khảo! Hãy để chúng ta đồng tâm hiệp lực, cùng nhau phá hủy điện thờ, trở về hiện thực!"

Đại diện của rất nhiều guild game bắt đầu phát biểu ý kiến. Nói thật tình cảnh này vô cùng cuồng nhiệt, những người chơi chơi game chính là bởi vì hiện thực quá nhàm chán. Bây giờ bọn họ đã tìm được ý nghĩa thực sự của game, giữa sự sống và cái chết hướng về phía trước vì tương lai chung của tất cả mọi người! Sức mạnh của lòng người hội tụ lại với nhau, ít nhất thời khắc này không có ai muốn đứng về phía ác mộng, tuyệt vọng trong lòng mọi người cũng tiêu tán đi rất nhiều.

"Hội trưởng, giai đoạn đầu chúng ta đã đầu tư nhiều như vậy, không cần phải hoàn toàn đi theo cư xá Hạnh Phúc. Nếu bọn họ nguyện ý xông lên phía trước, thì cứ để bọn họ dẫn đầu đi." Một người phụ trách một bộ phận nào đó trong liên minh kinh doanh thì thầm to nhỏ.

"4 triệu người chơi bị mắc kẹt trong game, đây là tin tức quan trọng nhất, trên thế giới này không có cơ hội quảng cáo nào tốt hơn nữa. Vì vậy chúng ta phải cố gắng hết sức để giúp người chơi thoát khỏi khó khăn, để liên minh kinh doanh ăn sâu vào trái tim của mọi người." Hội trưởng của liên minh kinh doanh suy nghĩ rất rõ ràng: "Chúng ta không chỉ cần tăng cường đầu tư mà còn phải hết lòng giúp đỡ những người chơi bị mắc kẹt. Tất cả những khoản đầu tư bây giờ đều sẽ thu được lợi nhuận rất lớn sau khi thoát khỏi khó khăn."

Top 100 guild game hàng đầu lần lượt bày tỏ quan điểm của mình, 4 triệu người chơi bị mắc kẹt đã thống nhất lập trường.

Hàn Phi không biết trong 4 triệu người này có bao nhiêu người bị Mộng mê hoặc, cũng không biết trong đó có bao nhiêu người đến từ ba tổ chức tội phạm lớn. Hiện tại hắn đã nói rõ hết mọi thứ, chỉ cần không ngừng thăm dò, mang đến

hy vọng cho đại đa số mọi người, những người chơi bị Mộng mê hoặc kia sẽ không thể tạo ra được sóng gió gì nhiều.

Cuộc họp kéo dài đến 3 giờ chiều, top 100 guild game đưa ra tuyên bố chung, sẽ cùng nhau gánh vác trách nhiệm tương ứng, toàn lực tự cứu.

Mọi người đã thuê toàn bộ một tòa nhà bên cạnh quảng trường trung tâm, thiết lập nó thành trung tâm xử lý khủng hoảng ác mộng. Tất cả người chơi đều có thể công bố những đúc kết chiến lược của mình bên trong ác mộng. Những người chơi có phát hiện đặc biệt trong ác mộng, hoặc trải qua những ác mộng đặc biệt, cũng sẽ nhận được phần thưởng từ nhân viên bên trong tòa nhà.

"Thật tuyệt vời, có tầm nhìn!" Bạch Hiển giơ ngón tay cái lên sau khi Hàn Phi bước xuống khỏi bục: "Trước đây anh cảm thấy em là một diễn viên xuất sắc, nhưng bây giờ anh nghĩ em có thể trở thành một thị trưởng xuất sắc."

"Đừng đùa nữa." Mọi chuyện phát triển thuận lợi hơn so với dự đoán của Hàn Phi, chủ yếu là do những người chơi bị mắc kẹt muốn tóm lấy một cọng rơm cứu mạng, mà hắn lại xuất hiện đúng lúc này: "Kế tiếp, chúng ta sẽ phải tập trung vào chinh phục ác mộng rồi, một giây cũng không thể dừng lại, chỉ có không ngừng tiến lên, không ngừng tiếp cận mục tiêu, mới có thể biến tuyệt vọng trong lòng người chơi thành kỳ vọng."

"Cũng không cần quá gấp gáp chứ?"

"Đối thủ lần này của chúng ta có tên là Mộng, nó là khởi đầu của bi kịch cuộc đời em, tất cả mọi thứ mà em trải qua có thể nói là đều có liên quan đến nó." Hàn Phi nhất định phải khiến Mộng hồn phi phách tán, bởi vì thứ mà Mộng muốn đạt được nhất là hộp đen hiện đang ở trên người hắn. Chỉ cần Mộng vẫn còn tồn tại, nó sẽ không ngừng tìm cơ hội để ra tay với Hàn Phi.

Nghĩ đến kết cục của Phó Sinh, Hàn Phi không dám bất cẩn.

Sau khi cuộc họp kết thúc, ba người Hàn Phi trở về nơi cư trú của cư xá Hạnh Phúc.

Sau khi đóng cổng nơi ở lại, Hàn Phi mới gọi Vô Thường đến bên cạnh và sử dụng nhân cách tham lam để giao tiếp với anh ta.

Buổi sáng, ba người cùng nhau tiến vào tòa nhà bị bao phủ trong sương xám. Lúc đầu quả thực là Vô Thường bị đưa vào một ác mộng bình thường, anh ta sử dụng năng lực của mình một hơi đánh đến tận tầng thứ bảy.

Nhưng ở tầng thứ bảy anh ta đã gặp phải một tồn tại kỳ lạ không thể giải thích được. Vì để ăn được thứ đó, anh ta đã đốt lên lửa đen hận ý.

Cũng vào khoảnh khắc mà anh ta sử dụng lửa đen, vô số quỷ đêm bước vào ác mộng, quấn lấy áp chế anh ta.

Trên người những con quỷ đêm đó mang theo khí tức của không thể nhắc đến, mặc dù rất yếu ớt nhưng thực sự vẫn tồn tại, bọn chúng đang ngăn cản Vô Thường phá hủy ác mộng.

“Xem ra trong ác mộng không thể sử dụng sức mạnh vượt qua hận ý, nếu không sẽ bị tập thể quỷ đêm trong ác mộng vây công.” Hàn Phi rất muốn biết Vô Thường đã gặp phải thứ gì ở trong ác mộng tầng thứ bảy, có thể ép anh ta phải đốt cháy lửa đen, nhưng anh ta lại không giải thích rõ được.

“Xem ra độ khó của ác mộng sau tầng thứ năm quả nhiên tăng mạnh, còn có thể sẽ gặp phải một số thứ đặc biệt.” Hàn Phi triệu tập tất cả thành viên của cư xá Hạnh Phúc lại, nội bộ bọn họ sẽ thảo luận trước kế hoạch một chút.

Khi mặt trời sắp lặn, Hàn Phi và tất cả những người hàng xóm cùng mặc áo bào đen lên, đi ra khỏi nơi ở của cư xá Hạnh Phúc.

Có sự tiếp xúc đơn giản trước đó, lần này tất cả các thành viên của cư xá Hạnh Phúc đều ra quân, chuẩn bị tìm ra mối quan hệ thực sự giữa ác mộng và điện thờ.

Thấy có người đi ra, những người chơi thủ ở bên ngoài cư xá Hạnh Phúc lập tức lấy lại tinh thần. Ngay khi bọn họ đang

suy đoán lần này cư xá Hạnh Phúc sẽ phái ra bao nhiêu người đi chinh phục ác mộng, thì những lệ quỷ của thế giới tầng sâu khoác trên người áo bào đen bước ra.

Thân thể của bọn họ được áo bào đen bao trùm, đi theo phía sau Hàn Phi, đi giữa ánh chiều tà và bóng đêm.

Nhiệt độ hạ xuống trên con phố dài, tất cả các người chơi chỉ dám im lặng quan sát.

Đi đến bên ngoài bệnh viện của khu thành chủ, Hàn Phi tay trái tóm lấy Vô Thường, tay phải tóm lấy Khóc, những thành viên khác của cư xá Hạnh Phú cũng toàn bộ chia thành những nhóm ba người một.

"Bất kể tốc độ công lược của mọi người như thế nào, khi cảm thấy khó khăn, hoặc là qua cửa đến ác mộng tầng thứ bảy nhất định đều phải thoát ra. Bất cứ lúc nào, điều đầu tiên mà mọi người phải chú ý chính là an toàn của bản thân."

Sau khi dặn dò xong, Hàn Phi bước về phía trước và tiến vào trong sương xám.

Sương mù bao trùm bệnh viện, xung quanh chỉ có một mình hắn.

Khóc và Vô Thường đều không thấy đâu nữa, những người hàng xóm khác dường như đều bị đưa thẳng vào ác mộng sau khi bước vào màn sương xám.

"Chỉ có một mình mình thôi à?"

Không lùi bước, Hàn Phi đi về phía trước, hắn đã vượt qua ác mộng tầng thứ năm, tiếp theo có lẽ phải một mình tiến vào ác mộng tầng thứ sáu.

Từng bước một đi về phía trước, Hàn Phi đến gần góc hành lang, cảm giác không trọng lượng truyền đến, bóng tối bao trùm lấy hắn.

Mùi cay nồng từ đống rác cháy khét lẹt xộc vào mũi, mở hai mắt ra, Hàn Phi phát hiện mình đang đứng trên một con phố rất phồn hoa.

Không có bất kì cảm giác quỷ dị âm u nào, ánh đèn sáng trưng, loa thương mại chạy quảng cáo liên tục, người qua đường đi qua đi lại.

“Nhiều người vậy?” Trong mấy tầng ác mộng trước Hàn Phi vượt qua đều rất ít người. Mỗi một nhân vật xuất hiện đều có liên quan đến ác mộng, nhưng ác mộng tầng thứ sáu hình như không phải như vậy: “Bọn họ đều là người chứ?”

Mùi rác đốt trong không khí hơi hăng, nhưng những người xung quanh dường như không hề ngửi thấy mùi đó, vẫn sống cuộc sống của mình.

“Hình như xung quanh chỉ có một mình mình là người chơi, mọi người đều bị phân tán đến các con phố khác nhau à?” Hàn Phi điều chỉnh biểu cảm của mình, khiến hắn dung nhập hoàn hảo vào trong ác mộng, trở thành một người qua đường không có gì nổi bật: “Tại sao lại có mùi đốt rác trong không khí?”

Trên đường phố có quá nhiều người, không thể phán đoán đây là ác mộng của ai, cũng không thể xác định chủ nhân của ác mộng, chứ đừng nói đến việc giúp đối phương mở nút thắt trong lòng.

Đi dọc theo con phố, ánh đèn dần dần mờ đi, trong bóng tối của ngã rẽ đột nhiên có một tên điên nhảy ra. Gã không mặc quần áo, chửi bới chỉ vào Hàn Phi, nhưng trên cổ gã lại bị tròng một sợi xích, người này bị xích trong ngõ như một con chó vậy.

Bên cạnh sợi xích xích người, còn có một tấm biển quảng cáo cũ nát, bên trên có viết Phố Bình An.

Chương 956: Kỵ sĩ và công chúa

Phố Bình An là một con phố thương mại chạy từ đông sang tây. Trên phố có đủ loại thương nhân, người bán hàng rong, quán ăn ngon, người đi bộ qua lại, cho dù là nửa đêm cũng sẽ rất náo nhiệt.

Càng đi về phía tây, toàn bộ con phố càng trở nên tối tăm, môi trường cũng tồi tệ hơn. Lúc này Hàn Phi đang đứng ở phía tây của con phố.

Hắn nhìn con ngõ nhỏ dẫn đến đêm tối chưa biết, còn có tên điên bị xích ở lối vào con ngõ, cảm thấy cơn ác mộng này không hề đơn giản.

"Anh tên là gì? Người nhà của anh đâu? Là ai đã nhốt anh ở đây?"

Tên điên hình như nghe không hiểu câu hỏi của Hàn Phi, mở miệng ra là đủ loại lời nói tục tĩu, chửi cho đến khi cảm xúc kích động, còn lao về phía Hàn Phi, dây xích trên cổ căng ra, phát ra tiếng kêu lạch cạch.

"Con phố này dường như càng đi về phía đông càng có vẻ phồn hoa, càng đi về phía tây thì càng bẩn, rác thải trên mặt đất bắt đầu nhiều lên, nhưng điều kỳ lạ là mùi rác đốt trong không khí thì lại giảm bớt." Hàn Phi cảm thấy hơi khó hiểu. Tất cả rác đều được chất đống ở phía tây của con phố, nhưng mùi khét của rác đốt dường như lại đến từ phía đông.

Trong lúc Hàn Phi đang suy nghĩ thì có hai cậu bé cầm một cái bát vỡ chạy tới, hình như là hai anh em, đứa lớn nhìn chừng 12 13 tuổi, sắc mặt hơi dữ tợn; đứa nhỏ có lẽ mới bắt đầu học tiểu học, loạng choạng chạy theo anh trai, ánh mắt lảng tránh, luôn trong bộ dạng rất ủy khuất.

Hai đứa trẻ này dường như đã trải qua nhiều đau khổ, trưởng thành hơn so với các bạn cùng trang lứa, chúng đặt chiếc bát vỡ đầy thức ăn thừa bên cạnh tên điên.

Tên điên ngửi thấy mùi thơm thì nằm rạp xuống đất như một con chó hoang, hai tay giật lấy thức ăn nhét vào miệng. Dường như gã chỉ có thể ăn một bữa một ngày, cũng không cần biết thức ăn có hư hay không, ăn rất nhanh.

Hai đứa nhỏ cũng chú ý tới Hàn Phi. Mới đầu bọn chúng có vẻ sợ hãi, nhưng thấy hắn không hề làm hại đến tên điên, trông cũng có vẻ điềm đạm nho nhã, thì đã buông bỏ phòng bị.

Chờ sau khi tên điên ăn xong, em trai đi thu lại cái bát vỡ, anh trai thì chủ động đi về phía Hàn Phi: "Hình như chú không phải người ở con phố này?"

"Cháu có thể nhận ra toàn bộ người trên con phố này sao?" Hàn Phi hỏi ngược lại.

Anh trai lắc lắc đầu: "Cháu chỉ muốn nhắc nhở chú, mau chóng tìm một chỗ để ở, sau 0 giờ nửa đêm, nếu như chú vẫn còn đi trên đường, thì sẽ bị công chúa thiêu chết."

"Công chúa?"

"Cô ta là chủ nhân của con phố này, một người phụ nữ điên đặc biệt ham hư vinh và thích so đo. Cô ta nhìn thấy thứ gì mà mình thích thì nhất định phải đạt được. Tất cả thương nhân đều căm ghét cô ta từ tận đáy lòng, nhưng không ai dám bày tỏ." Anh trai không dám lớn tiếng, giống như sợ bị công chúa nghe được.

"Một con phố thương mại bình thường như này với hai chữ công chúa thì cảm thấy có vẻ không phù hợp."

"Cháu không lừa chú đâu, bố của cháu chính là bởi vì đã đắc tội với công chúa, cho nên mới bị cô ta xích ở đây." Sắc mặt anh trai âm trầm, bất mãn nhưng lại bất đắc dĩ: "Trước kia bố là một trong những người quản lý dãy phố này, sau khi công chúa đến, đã ép bố phát điên. Cô ta muốn nói với tất cả các thương nhân rằng nếu không nghe lời cô ta, vậy thì sẽ giống như bố cháu đây."

"Anh ơi, chúng ta đi thôi." Em trai giật giật góc áo anh trai, hình như tối nay bọn họ vẫn còn có chuyện khác phải làm.

“Đã 11 giờ rồi sao?” Gật gật đầu, anh trai xoay người bước đi vài bước. Dường như có vẻ không yên tâm, sau đó nó lại quay sang Hàn Phi nói: “Nếu như chú thật sự không có chỗ nào để đi, có thể vào nhà cháu trốn trước. Chính là cái lán gỗ cuối ngõ phía tây, mặc dù bẩn thỉu lộn xộn nhưng ít nhất có thể bảo vệ an toàn cho chú đêm nay.”

Hai anh em chạy bước nhỏ rời đi, hình như là đi vào một cửa hàng ở phía đông phố Bình An.

“Hai anh em rất nhiệt tình, trông có vẻ là người tốt, nhưng anh trai rõ ràng là đang đóng kịch. Lời nó nói có thật có giả, hình như đã che giấu thứ then chốt nhất.” Hàn Phi là diễn viên bậc thầy, vừa nhìn là đã có thể nhìn thấu diễn xuất vụng về của anh trai.

Để tìm ra sự thật, Hàn Phi tránh tên điên không mặc cái gì ra và bước vào cái lán gỗ kia.

Cái lán vô cùng đơn sơ, vách tường dột nát, chủ nhân của cái lán có vẻ thích sưu tầm rác có thể bán lấy tiền, coi chúng như báu vật, cất hết vào trong nhà.

Chỉ là thời gian lâu dần, trong nhà sẽ toát ra một mùi hôi thối không thể làm sạch được.

“Hai anh em kia và người bố điên của bọn chúng sống ở đây à? Nhưng tại sao mình lại cảm thấy đây không giống như nhà của bọn họ?”

Trong phòng chỉ có đôi dép lê cũ của phụ nữ, quần áo cũ các loại chủ yếu là màu hồng và trắng. Trên bàn dán các nhân vật hoạt hình mà các bé gái thích, còn có rất nhiều đồ chơi nhỏ tự làm từ phế liệu.

Nhà này rất nghèo nhưng có thể thấy chủ nhà rất thương con, không đủ tiền mua đồ chơi nên đã tự mình làm. Hầu hết mọi thứ trong nhà đều dành cho con gái, miễn là con mình thấy vui, anh ta sẽ vô cùng hài lòng.

“Những món đồ trong phòng rác này đều là của nữ, tại sao hai nam sinh lại nói đây là nhà của bọn chúng? Nhưng nhìn cách ăn mặc của bọn chúng, có vẻ như là thực sự sống ở đây.”

Bây giờ trong lòng Hàn Phi có hai điểm nghi ngờ. Thứ nhất tất cả rác thải đều chất đống ở phía tây con phố, mà mùi rác cháy khét lại đến từ phía đông con phố; thứ hai lán gỗ ở phía tây chất đầy quần áo và đồ chơi của bé gái, nhưng lại là hai bé trai và một người đàn ông điên sinh sống.

"Những thứ ở hai bên phố Bình An này có phải là đã đổi chỗ cho nhau rồi không?" Hàn Phi híp mắt. Không ở trong phòng quá lâu, tìm kiếm xong hắn lập tức chạy về hướng đông của phố.

Khi thời gian trôi qua, số lượng người đi bộ trên phố bắt đầu giảm, truyền thuyết về công chúa giết người sau 0 giờ nửa đêm có lẽ là sự thật.

Dừng lại ở cửa hàng nơi hai anh em bước vào, Hàn Phi giả bộ tùy ý liếc nhìn bên trong. Đây là khách sạn duy nhất trên đường, tổng cộng có 3 tầng, đại khái khoảng mười mấy gian phòng.

Nhân lúc nhân viên lễ tân đang cúi đầu bận rộn, Hàn Phi lặng lẽ lẻn vào. Hắn bước đi không có bất kì tiếng động nào, giống như một con mèo hòa vào màn đêm.

"Đây không chỉ là ác mộng của mọi người, mà còn là ác mộng của chúng tôi, chỉ khi giết chết công chúa, mọi người mới có thể thoát ra được." Một giọng nói quen thuộc vang lên từ trong phòng, hình như hai đứa con của tên điên đang ở bên trong.

"Chúng ta phải làm thế nào?"

"Lần đầu tiên mọi người tới phố Bình An, công chúa không biết đến sự tồn tại của mọi người. Chờ sau khi công chúa rời khỏi 'lâu đài' của mình lúc 0 giờ, mọi người có thể lén lút lẻn vào, đi đốt 'giày thủy tinh' mà cô ta yêu thích nhất." Giọng nói của anh trai rất nhỏ, nếu như không phải ngũ quan của Hàn Phi vượt xa người thường, cực kỳ nhạy bén, thì không thể nghe rõ.

"Lại là công chúa, lại là giày thủy tinh, ác mộng này giống như cổ tích vậy." Một người chơi nữ nhỏ giọng nói.

“Lâu đài là chỉ tòa nhà cao nhất ở phía đông con phố đúng không? Giày thủy tinh trông như thế nào? Công chúa sẽ giấu nó ở đâu?” Một người chơi khác thì cẩn thận hơn, hỏi rất cặn kẽ.

“Giày thủy tinh nằm trong căn phòng sâu nhất của lâu đài, nơi đó còn che giấu quá khứ mờ ám của công chúa. Cô ta không hề tươi đẹp rạng rỡ như vẻ bề ngoài, cô ta là một con quái vật vô cùng xấu xí, hư vinh biến thái.” Giọng nói của anh trai rất nghiêm túc: “Mọi người nhất định phải nhớ kỹ, điểm yếu duy nhất của công chúa chính là sợ lửa, chỉ có ngọn lửa mới có thể thiêu đốt mọi thứ mà cô ta yêu thích, giết chết hoàn toàn cô ta.”

“Trong lâu đài sẽ không có quỷ quái tồn tại chứ?” Đám người chơi vẫn chưa yên tâm.

“Trong toàn bộ lâu đài chỉ có công chúa và kỵ sĩ đen của cô ta sống, hai người như hình với bóng, sau 0 giờ sẽ cùng nhau đi tuần phố. Đến lúc đó, những thương nhân có ý kiến với cô ta trên phố Bình An cũng sẽ bắt đầu phản kháng, câu giờ cho mọi người!” Trong giọng nói của anh trai mang theo căm hận đối với công chúa, dường như nó hận không thể đợi để tiêu diệt công chúa được nữa.

“Được, sau 0 giờ, chúng tôi sẽ xuất phát!”

Trong phòng vang lên tiếng bước chân, Hàn Phi nhanh chóng rời đi, toàn bộ quá trình đều không có bất kỳ ai phát hiện ra.

Người đi đường trên phố Bình An càng ngày càng ít, rất nhiều cửa hàng đã bắt đầu đóng cửa, đèn nê ông cũng tắt, từ nhộn nhịp đến vắng vẻ chỉ mất 30 phút.

Hàn Phi đã đi tới cuối phía đông phố trước và nhìn thấy “lâu đài” của công chúa. Đó là một tòa nhà kiểu phương Tây trang trí xa hoa, tổng thể là màu trắng, mùi rác cháy khét lẹt chính là từ đây bay ra!

“Tại sao có thể có mùi đốt rác trong một lâu đài thoạt nhìn có vẻ đắt tiền như này?”

Hàn Phi không lập tức lẻn vào trong lâu đài, thông qua phương thức bắt con tin, hắn đã đạt được thỏa thuận với chủ một cửa hàng tạp hóa. Ông chủ cũng vô cùng hào sảng thu nhận hắn, còn nói hắn muốn ở đây bao lâu cũng được. Lợi ích của giá trị mị lực cao được thể hiện hoàn toàn ra ngoài, ngay cả thương nhân trong ác mộng cũng không muốn đuổi hắn đi.

Ở trong cửa hàng tạp hóa đến tận đêm khuya, khi đã đến 0 giờ, Hàn Phi nhìn thấy cánh cửa của tòa nhà sang trọng đó đang từ từ mở ra. Cả phố Bình An giờ phút này dường như đã thay đổi, mọi thứ đều bắt đầu trở nên mộng ảo.

Tiếng móng ngựa vang lên, vài con ngựa đen kéo một cỗ xe bí ngô khổng lồ toàn là màu vàng ra khỏi tòa nhà, trên con ngựa cao nhất có một kỵ sĩ toàn thân mặc áo giáp đen đang ngồi.

Anh ta cường tráng uy vũ, như thể không gì là không làm được, có thể ngăn chặn mọi nguy hiểm cho công chúa.

Vó ngựa đổ xuống, nguyền rủa thấm đẫm mặt đất, kỵ sĩ áo đen và công chúa của anh ta bắt đầu tuần phố.

“Ác mộng này thuộc về một đứa trẻ? Đây là một câu chuyện cổ tích do nó tưởng tượng ra?”

Trên con đường vắng vẻ chỉ có duy nhất bọn họ, tiếng cười của công chúa vang lên từ cỗ xe màu vàng, dường như cô ta có thể có được mọi thứ mình muốn ở đây.

Sau khi xe ngựa rời đi, Hàn Phi lập tức đi ra khỏi tiệm tạp hóa. Hắn dùng tốc độ nhanh nhất chạy vào lâu đài của công chúa.

Nội thất của lâu đài được trang trí xa hoa, với đủ loại bảo vật quý hiếm và một số lượng lớn đá quý.

Hàn Phi không thèm để ý đến những thứ ngoại vật này, thiên phú bị động trốn tìm được kích hoạt, hắn chạy hết tốc lực trong hành lang: “Mùi đốt rác thải càng ngày càng nồng nặc, căn nguyên của tất cả mùi hôi, hình như là ở phía sau bức tranh này!”

Dừng chân lại, Hàn Phi bước vào phòng vẽ của lâu đài. Trước mặt hắn là một bức tranh sơn dầu khổng lồ, vẽ cô bé lọ lem đang đi giày thủy tinh, đến cuộc hẹn với tất cả sự mong đợi.

Hàn Phi gỡ bức tranh ra, một mùi cay xè xộc vào mặt, sau bức tranh là một khung cửa bị cháy.

"Mùi rác cháy?"

Chậm rãi đi về phía trước, sau khi tiến vào khung cửa, ánh mắt của Hàn Phi thay đổi ngay lập tức. Hắn có thể khẳng định, căn phòng bị cháy này bố cục kiến trúc hoàn toàn giống với căn nhà chứa rác nơi một nhà ba người tên điên ở cuối phía tây con phố!

Tất cả rác tích trữ đều bị đốt cháy, chỉ còn lại một ít cặn bã hôi thối. Đi giữa đống đổ nát, Hàn Phi còn nhìn thấy một chiếc dép màu hồng của nữ giới bị cháy một nửa.

"Phồn hoa, người đi đường qua lại, các loại thương nhân, công chúa cùng lâu đài của nàng trên con phố Bình An, những thứ này đều cho mình một cảm giác hư ảo không chân thực. Chỉ có căn phòng bị cháy này mới khiến mình cảm thấy vô cùng chân thực." Hàn Phi cho rằng mọi thứ trên phố Bình An đều do chủ nhân của cơn ác mộng tưởng tượng ra. Căn phòng bị cháy ở nơi sâu nhất của tòa lâu đài mới đại diện cho môi trường sống thực sự của chủ nhân ác mộng.

Sau khi khôi phục lại bức tranh sơn dầu, Hàn Phi tự nhốt mình trong phòng khám phá đống đổ nát. Cuối cùng hắn đào được một chiếc hộp sắt gỉ sét dưới đống tro tàn.

Trong hộp là một tờ giấy chứng nhận con nuôi đã cháy gần hết và một cuốn album ảnh đã cũ nát. Những bức ảnh ố vàng trong album ảnh ghi lại quá trình trưởng thành từng bước của một bé gái sơ sinh mắc bệnh thiểu năng trí tuệ.

"Người bố" nhận nuôi bé gái sơ sinh là một người què vừa gầy vừa thấp, anh ta là một công nhân vệ sinh môi trường, hình như là phụ trách khu phố Bình An.

Chưa từng kết hôn, một ngày nọ anh ta nhặt được một đứa trẻ sơ sinh bị bỏ rơi. Một người đang phải vật lộn để nuôi sống

bản thân như anh ta đã quyết định giữ lại cô bé đáng yêu này.

Anh ta không dám để bé gái sơ sinh ở nhà một mình, nên đã cõng theo cả bé đi làm. Khi bé gái lớn hơn một chút, anh ta sẽ đặt cô bé lên trên chiếc xe rác màu cam của mình, nơi có một chiếc ghế đặc biệt mà anh ta đã làm riêng cho con gái mình.

Bọn họ cùng nhau cho những con mèo hoang màu đen ở góc phố ăn, làm nhẫn từ lon nước ngọt, mài mảnh chai rượu thành đá quý và cắt đĩa CD để làm váy công chúa lấp lánh.

Bọn họ đã từng rất hạnh phúc, là tất cả của nhau.

Bất cứ khi nào sự náo nhiệt kết thúc, người đàn ông sẽ như một kỵ sĩ, đưa công chúa nhỏ của mình tiến vào màn đêm. Không có sự phân biệt đối xử và lời đàm tiếu từ người khác, nơi đây là thế giới thuộc về bọn họ.

Chương 957: Bố sẽ cho con tất cả hạnh phúc

"Sau 0 giờ nửa đêm, kỵ sĩ sẽ bảo vệ công chúa cùng nhau tuần phố. Người công nhân vệ sinh nhận nuôi đứa trẻ sơ sinh bị bỏ rơi này, dường như mỗi ngày đều đợi cho đến khi tất cả các hoạt động kinh doanh trên phố thương mại đóng cửa mới ra ngoài quét dọn."

Câu chuyện cổ tích ác mộng hoang đường với những chuyện trong hiện thực đều tương ứng với nhau, Hàn Phi tiếp tục lật xem album ảnh.

Cô bé dần dần lớn lên, căn bệnh tâm thần bẩm sinh cũng càng ngày càng trầm trọng, có lúc cô không kiềm chế được bản thân, sẽ làm những việc mà người bình thường không thể hiểu nổi. Những người buôn bán trên phố rất ghét cô, cho rằng người điên này ảnh hưởng đến việc kinh doanh của bọn họ.

Đều là vì cuộc sống, người khác không cần phải trả giá cho một người không liên quan. Anh công nhân vệ sinh cũng hiểu rất rõ điều này, để tránh cho con gái mình gặp rắc rối, anh đã luôn ở bên cạnh cô bé, giống như lần đầu tiên anh nhận nuôi cô bé vậy, dùng cơ thể không khỏe mạnh để bảo vệ cho đứa con của mình.

Cô bé lớn lên, người công nhân vệ sinh cũng càng ngày càng già đi, những bức ảnh trong album trở nên rõ ràng hơn, nhưng những người trong ảnh ngày càng già và mệt mỏi hơn.

Nhưng cho dù có vất vả, mệt mỏi đến đâu thì hai bố con vẫn nở nụ cười khi chụp ảnh, đây là món quà mà họ để lại cho thế giới của riêng mình.

Khi ở cạnh công nhân vệ sinh, con gái nuôi luôn im lặng và "ngoan ngoãn", nhưng một khi bị nhốt ở nhà một mình hoặc rời khỏi công nhân vệ sinh quá lâu, cô bé sẽ trở nên cực kỳ hung hãn.

Một số hóa đơn tiền nợ trong chiếc hộp dường như cũng đã chứng minh vấn đề. Con gái nuôi không muốn bị nhốt ở nhà, một mình chạy ra ngoài tìm người công nhân vệ sinh, lại bị những thương nhân ức hiếp đuổi đánh, nhiều lần cô phải gọi cảnh sát, để cảnh sát đưa cô đi.

"Ngày 19 tháng 2, dọa sợ những khách hàng xếp hàng tại quán trà sữa, ảnh hưởng nghiêm trọng đến hoạt động kinh doanh của quán trà sữa, nợ 300 tệ."

"Ngày 25 tháng 2, ở bên ngoài cửa sổ của một cửa hàng quần áo xem quần áo, bị đuổi đi còn không đi, xô xát với người phục vụ, cào mặt người phục vụ bị thương, nợ 800 tệ, đã trả 315 tệ."

"Ngày 16 tháng 3, lấy trộm đồ ăn thừa của khách hàng, sau khi bị bắt còn cố gắng trốn thoát, ảnh hưởng nghiêm trọng đến trải nghiệm ăn uống của khách hàng, nợ nhà hàng 300 tệ".

"Ngày 1 tháng 4, bất ngờ lao ra đường, khiến những vị khách đang chờ đợi hoảng sợ, nợ khách sạn, cửa hàng trái cây, quán trà sữa mỗi chỗ 50 tệ."

"Ngày 29 tháng 4…"

Trong nhà không có bao nhiêu tiền, tiền tiết kiệm của người công nhân vệ sinh đều dùng để mua thuốc cho con gái nuôi, anh không đủ khả năng đền bù những thiệt hại do người khác đề nghị nên đành phải viết giấy nợ tiền.

Ngay cả trong ác mộng, những tờ giấy nợ đó vẫn rất rõ ràng, người viết giấy nợ không định quỵt nợ mà luôn nghĩ đến việc phải trả lại tiền.

"Những tờ giấy nợ ban đầu còn bình thường, nhưng một số giấy nợ phía sau, trông có vẻ như các thương nhân hợp tác với nhau để đuổi bố con họ đi. Gần như chỉ cần người công nhân vệ sinh không ở nhà, cô con gái điên đều sẽ rời khỏi nhà, rất không bình thường. Cảm giác như thể có ai đó đang cố tình dụ cô bé ra ngoài, mở khóa cửa cho cô bé, để cô lang thang trên đường, cuối cùng đổ hết tội lỗi lên người cô."

Bất giác, Hàn Phi đã lật đến phần cuối của album ảnh. Rất nhiều bức ảnh đã bị ngọn lửa thiêu rụi, bức ảnh cuối cùng mà

hắn có thể nhìn thấy được chụp trong một cái lán gỗ.

Lán gỗ này giống hệt lán gỗ phía tây phố Bình An, một ông lão gầy gò khom lưng đang đứng bên giường tết tóc cho cô con gái đã lớn của mình.

Nhìn kỹ bức ảnh, Hàn Phi chú ý tới cửa sổ và khóa cửa: "Trong ảnh hình như còn có người thứ ba?"

Trên bậu cửa sổ của lán gỗ lộ ra nửa cái đầu của một cậu bé, cậu bé này giống hệt cậu bé mà Hàn Phi vừa nhìn thấy ban nãy.

Chỉ là cậu bé trong ảnh trắng trẻo sạch sẽ, trên mặt không có vết bẩn, làn da non nớt có thể vắt ra nước, còn cậu bé Hàn Phi nhìn thấy ở phố Tây có làn da khô và tái nhợt, trên mặt cũng rất bẩn.

"Hai gia đình với thân phận khác xa nhau xuất hiện trong một bức ảnh, cậu bé nằm bò trên bậu cửa sổ nhà cô gái đang nhìn trộm thứ gì đó? Mỗi khi người công nhân vệ sinh không có nhà, có phải đều là hai anh em bọn họ đã thả cô gái bị bệnh tâm thần ra khỏi nhà không?"

"Cô gái được người công nhân vệ sinh nhận nuôi có vấn đề về thần kinh, cô ấy không thể giao tiếp một cách bình thường với người bố, vì vậy mỗi lần đều bị đổ oan?"

"Hai anh em đó đã nói rằng nhà bọn họ vốn là người quản lý của con phố này, có phải bọn họ định dùng cách này để đuổi hai bố con kia đi không? Hay đây đơn giản chỉ là một trò đùa ác ý của hai anh em kia?"

Những người buôn bán đang thuê cửa hàng trên phố Bình An, bất kể là người công nhân vệ sinh què, hay là cô bé có vấn đề về thần kinh, đều có khả năng ảnh hưởng đến công việc kinh doanh của bọn họ. Vì vậy bọn họ ở cùng một trận tuyến với người quản lý đường phố.

"Có rất nhiều cách để xua đuổi người ta, nhưng cuối cùng vì sao lán gỗ lại bị cháy? Là vô ý hỏa hoạn, hay là có người cố ý phóng hỏa?"

Điểm tuyệt vọng nhất của cơn ác mộng này nằm ở chỗ, ngọn lửa lớn thiêu rụi hiện thực, cái chết đã mở đường cho phố Bình An mới.

Bên ngoài mật thất truyền đến tiếng bước chân, những người chơi kia cũng đã đi vào.

"Đến cũng nhanh thật." Cất quyển album ảnh đi, Hàn Phi tiến vào nơi sâu nhất trong căn phòng bị cháy và cố gắng tìm "giày thủy tinh" của công chúa.

Sau khi dọn dẹp đống tro tàn trên tường, Hàn Phi tìm thấy một ngăn nhỏ phía sau tấm ván giường cháy thành than, trong đó có nhiều giày và quần áo nữ.

Những thứ này dường như đều là do công nhân vệ sinh làm cho con gái của mình, có một số giày sáng bóng loáng, còn có một số giày bên trên được khâu hình đầu búp bê dễ thương, mỗi đôi giày đều chứa đầy tình yêu của người bố.

"Phòng quần áo của công chúa?"

Trên bức tường có viết vài chữ xiêu vẹo, trong đó còn có chữ viết sai.

Chỉ nhìn thấy những thứ này, Hàn Phi đã có thể tưởng tượng ra khung cảnh trong bức ảnh. Hai con người sợ hãi thế giới bên ngoài, trốn trong lán gỗ đơn sơ, con gái nằm trên giường, phấn khích nhìn bố làm đồ đẹp và giày đẹp cho mình, sau đó nóng lòng muốn mặc thử, trên mặt nở nụ cười thuần khiết.

Linh hồn tồn tại khiếm khuyết dựa vào nhau, ánh sáng mờ ảo chiếu vào người bọn họ, khiến bọn họ tỏa sáng rực rỡ.

"Giày thủy tinh của công chúa có lẽ là ở đây."

Trong phòng ngăn có rất nhiều giày dép, từ sơ sinh cho đến bé gái, rồi đến nữ sinh, những đôi giày đủ kích cỡ được xếp chồng lên nhau, đó là tất cả tình yêu thương của người bố dành cho con gái của mình.

"Giày thủy tinh là chìa khóa để Lọ Lem trở thành công chúa, giày thủy tinh của con gái nuôi người công nhân vệ sinh

có lẽ là đôi giày quan trọng nhất của cô ấy, đó cũng là đôi giày đã thay đổi cuộc đời của cô."

Ngồi xổm trước phòng ngăn, lục lọi rất lâu, Hàn Phi đã phát hiện được một đôi giày đặc biệt khác với những đôi còn lại.

Đôi giày này lớn hơn bất kỳ đôi nào khác trong phòng ngăn, đôi giày được bao phủ bởi những mảnh vụn sáng màu và nhiều miếng dán hoạt hình được bảo quản tốt.

Người công nhân vệ sinh rất ít khi bỏ tiền mua miếng dán, đa số là nhặt đồ thừa của người khác chơi, nên những miếng dán mà con gái nuôi nhặt được về cơ bản đã rách nát; những miếng được bảo quản tốt được cô coi như bảo bối quý giá nhất, không nỡ sử dụng. Nhưng trên đôi giày này lại được dán đầy đủ các sticker hoạt hình hoàn chỉnh.

"Người công nhân vệ sinh không chắc sẽ dùng bảo bối của con gái để làm giày, hơn nữa đôi giày này rất to…" Hàn Phi cầm lấy đôi giày to kia lên: "Chẳng lẽ đôi giày này là con gái nuôi làm cho người công nhân vệ sinh? Giày thủy tinh khiến Lọ Lem trở thành công chúa; bé gái sơ sinh bị bỏ rơi mắc bệnh tâm thần được người công nhân vệ sinh nhận nuôi, trở thành công chúa của phố Bình An."

Đứa bé bị bỏ rơi là công chúa, kỵ sĩ đen không rời nửa bước là công nhân vệ sinh, cỗ xe bí ngô vàng là xe chở rác vệ sinh, con ngựa đen cao lớn và uy nghiêm là con mèo hoang màu đen mà bọn họ từng cho ăn ở góc phố.

Người bố nuôi không có gì trong tay đã cố gắng hết sức để thế giới của con gái tràn ngập màu sắc.

Vận mệnh của đứa trẻ bị bỏ rơi đã được người công nhân vệ sinh thay đổi, giày thủy tinh của cô ấy chính là tình yêu của bố nuôi.

Trong căn nhà rác rưởi đã bị lửa thiêu rụi này, phòng quần áo của công chúa nhỏ đã mang đến cho Hàn Phi một số cảm xúc mà hắn chưa từng có trước đây.

Chương 958: Ngọn lửa

Trong khi Hàn Phi còn đang cân nhắc xem nên mang đôi giày nào đi, mùi rác cháy khét trong không khí đột nhiên nồng nặc hơn, khói qua khe cửa bay vào.

"Bên ngoài có hỏa hoạn à?"

Mang đôi giày do con gái nuôi làm cho người công nhân vệ sinh đi, Hàn Phi vội vã ra khỏi mật thất.

Ngọn lửa tỏa sáng trong đêm tối, khói bốc ra từ cầu thang, tràn ngập lâu đài.

Tiếng bước chân vội vàng vang lên, ba người chơi, hai nam một nữ, chạy tới sảnh, đầu đầy mồ hôi, thần sắc hoảng loạn.

"Là mấy người phóng hỏa đốt lâu đài?" Từ trong phòng vẽ đi ra, Hàn Phi nhìn chằm chằm ba người chơi.

Hắn đột nhiên xuất hiện khiến những người chơi giật bắn mình. Khi bọn họ nhìn rõ mặt của hắn, trong mắt tràn đầy kinh ngạc: "Hàn Phi?! Cư xá Hạnh Phúc các anh không phải đã chinh phục đến ác mộng tầng thứ sáu rồi hay sao? Tại sao anh lại xuất hiện ở ác mộng tầng thứ ba?"

"Đây chính là ác mộng tầng thứ sáu!" Hàn Phi nhíu hai mày.

Lời nói của hắn làm ba người chơi tâm hoảng ý loạn, nữ người chơi tựa hồ nghĩ tới chuyện gì đó, sắc mặt tái nhợt: "Tôi nghe bạn bè trong liên minh kinh doanh nói qua, mỗi một cơn ác mộng đều sẽ phải tìm đủ năm người chơi. Anh công lược là ác mộng tầng sáu, nếu số lượng người không gom đủ, điện thờ sẽ lựa chọn ngẫu nhiên những người chơi từ cùng một tòa nhà, để tăng số lượng người chơi tiến vào ác mộng lên năm người!"

"Còn có quy tắc này nữa?" Trong ác mộng ít nhất phải có đủ năm người chơi tiến vào mới có thể kích hoạt, đối với ác mộng có độ khó cao, người chơi hàng đầu không chỉ phải đối mặt với sợ hãi, còn phải cẩn thận không để bị người mới liên

lụy. Hơn nữa, Hàn Phi nghi ngờ ác mộng sắp xếp theo cách này, là để cho những người chơi lựa chọn đứng về phía Mộng một cơ hội để biểu hiện.

Đối với người chơi chuẩn bị chạy đua tốc độ một mình như Hàn Phi, trước đây không biết quy tắc của những nhóm này: "Mọi người thuộc guild game nào?"

"Chúng tôi đến từ một guild game giải trí nhỏ, mọi người đều là bạn ngoài đời thực, thích mạo hiểm giải mã." Những người chơi kia ở trước mặt Hàn Phi nói chuyện đều trở nên nhỏ hơn.

"Lửa lớn có phải do mọi người phóng hỏa không?"

"Không phải! Chúng tôi cần tìm đôi giày thủy tinh của công chúa trong lâu đài, giày còn chưa tìm được, thì làm sao lại đi phóng hỏa?" Ba người chơi nhảy thẳng từ ác mộng tầng thứ ba lên tầng thứ sáu, sau khi biết được tin này, tất cả mọi người đều chết lặng và hoảng sợ.

"Không phải do mọi người phóng hỏa, vậy cũng có nghĩa là bên trong lâu đài vẫn còn có người thứ năm, người chơi thứ năm tiến vào ác mộng chắc là cũng đang ở đây!" Khói bay ra khỏi lâu đài, tiếng vó ngựa nặng nề vang lên trên đường phố, Hàn Phi biết công chúa đã trở lại rồi!

"Đi thôi!" Hàn Phi dẫn theo ba người chơi nhảy ra ngoài cửa sổ rời đi. Bọn họ cảm giác được lúc này mặt đất đang rung chuyển, cả con đường đều bị nguyền rủa đen tối bao phủ, phố Bình An giống như một dòng sông đen đang chảy.

Con ngựa đen cao lớn kéo cỗ xe bí ngô lái vào lâu đài, ngọn lửa lúc này đã mất kiểm soát, những bức tường trắng như tuyết bị cháy xém, ngọn lửa dữ dội nhanh chóng lan rộng.

Những thương nhân xung quanh không ai ra tay giúp đỡ, bọn họ trốn trong nhà vui vẻ nhìn ngọn lửa đỏ rực cả bầu trời đêm.

Lửa lớn nhanh chóng bao trùm toàn bộ lâu đài, mùi khét của rác đốt trong không khí càng thêm nồng nặc.

Lâu đài yêu thích nhất đã bị đốt cháy, một tiếng hét phá vỡ sự tĩnh lặng của màn đêm. Tiếng vó ngựa vang lên, công chúa bước ra khỏi cỗ xe bí ngô, ngọn lửa bập bùng trên chiếc mặt nạ màu bạc của cô.

Kỵ sĩ áo đen lao vào biển lửa, cuối cùng chỉ mang ra được một vài đôi giày được làm thủ công bị cháy.

Phần trên cùng của lâu đài sụp đổ, ngọn lửa làm tòa nhà vặn vẹo, cũng vặn vẹo cả công chúa.

Công chúa điên cuồng ra lệnh cho kỵ sĩ áo đen đi tìm kẻ phóng hỏa, bọn họ thô bạo phá cửa và lôi những thương nhân bên trong ra ngoài.

Những thương nhân kia đều biểu hiện ra cực kỳ vô tội, bọn họ đã sớm bàn bạc rồi, sẽ không ai thừa nhận.

Nhà bị lửa lớn thiêu rụi, những thứ quý giá nhất cũng bị thiêu rụi, ánh mắt của công chúa không tìm thấy hung thủ càng ngày càng lạnh lùng, cô bước ra từ phía sau kỵ sĩ đen, đứng trước mặt một nhóm thương nhân.

“Là ai đốt nhà của tôi?”

Giọng nói của công chúa rất trong trẻo, rất rung động, nhưng dường như cô không thể bị kích thích quá mạnh, cơ thể trở nên hơi vặn vẹo.

Các thương nhân run lẩy bẩy, nhưng có một ông già rất lớn tuổi dường như không thể chịu đựng được công chúa. Ông ta nhìn thẳng vào mắt công chúa và giơ nạng lên chỉ vào cô: “Lửa lớn không liên quan gì đến chúng tôi, cô đừng có đổ lỗi tất cả những bất hạnh của mình lên cho người khác!”

“Bất hạnh của tôi không liên quan gì đến các người?” Chiếc váy như dệt bằng thủy tinh và tơ bạc rơi xuống đất, công chúa cởi bao tay trắng tinh, lộ ra một bàn tay dị dạng cháy đen.

Đứng từ xa nhìn chằm chằm vào tay công chúa, trong lòng Hàn Phi có một dự cảm cực kỳ xấu: “Khi nhà của người công nhân vệ sinh bị cháy, người con gái vẫn đang ở nhà?”

Găng tay rơi ra, ngọn lửa màu đen đốt cháy trên da, công chúa duỗi ra bàn tay xấu xí: "Đây không phải là kiệt tác của các người hay sao?"

"Tôi không biết cô đang nói cái gì? Đồ điên này, đừng dùng lời nói điên cuồng của mình để lấy sự thương hại của người khác nữa!" Ông già tiến lên trước vài bước: "Phố Bình An là của mọi người, ở đây không chào đón hai người, hy vọng hai người cũng đừng có mặt dày ở lại đây nữa…"

Ông già kích động, có lẽ ông ta thực sự không có liên quan gì đến vụ hỏa hoạn, nhưng khi ông ta mới nói được một nửa, bên trong đám thương nhân đi theo phía sau, có người đã "không cẩn thận" đẩy ông ta một cái.

Thân thể già nua ngã về phía trước, bàn tay nhuốm lửa chộp lấy vai ông già.

Ngọn lửa màu đen trong chớp mắt thiêu đốt người ông già, đốt cháy linh hồn, khiến ông ta đau đến thấu xương kêu gào thảm thiết.

"Giết người rồi! Công chúa lại giết người rồi!" Thương nhân bốn phía chạy trốn, đường phố Bình An hỗn loạn, dường như tất cả bất hạnh và tai họa đều do công chúa mang đến.

Ngọn lửa thiêu rụi cơ thể, ông già đau đớn lăn lộn trên đường nhưng không một ai ra tay cứu giúp chứ đừng nói đến việc lên tiếng bênh vực.

"Đúng vậy, hình như chỉ cần chạm vào các người, các người đều sẽ đổ hết mọi lỗi lầm cho tôi! Như thể bị tôi chạm vào thì sẽ chết vậy!" Công chúa nhìn bàn tay bị cháy đen của mình: "Nếu như các người vẫn luôn cho là như vậy, vậy thì tôi sẽ trở thành một người như vậy là được chứ gì. Các người không phải đi khắp nơi nói rằng sau khi tôi phát bệnh sẽ giết người hay sao? Đêm nay tôi sẽ giết chết tất cả các người!"

Tháo chiếc găng tay còn lại ra, ngọn lửa dọc theo hai cánh tay của công chúa bùng cháy trên váy. Những viên đá quý và thủy tinh sáng chói biến thành cặn nhựa trong ngọn lửa đen, công chúa lộ ra dáng vẻ thực sự của mình, đó là một con quái vật toàn thân bị đốt cháy!

“Đốt chết các người! Đốt chết các người!”

Trong ngọn lửa có tiếng xiềng xích lạch cạch, khi công chúa sử dụng lửa đen, bản thân cũng phải chịu đựng đau đớn cùng cực.

Kỵ sĩ đen lặng lẽ đi theo công chúa, cho dù bị ngọn lửa thiêu đốt, cũng không muốn lui lại, chỉ là mặt nạ đã che mất khuôn mặt của anh ta. Hàn Phi ở phía xa cũng không thể nhìn thấy biểu cảm lúc này của kỵ sĩ đen.

Lửa lớn cháy lan từ lâu đài ra đường phố, khắp nơi đều có tiếng gào khóc, hai anh em cũng chạy ra khỏi chỗ ẩn nấp, trà trộn vào phía sau đám đông: “Tại sao giày thủy tinh bị đốt cháy rồi mà cô ta vẫn có thể sử dụng được ngọn lửa? Những kẻ đến từ bên ngoài đó đã lừa chúng ta?”

Theo kế hoạch của hai anh em, cái chết của ông chủ cửa hàng đồng hồ sẽ khiến công chúa nổi giận. Khi giày thủy tinh bị đốt cháy, năng lực của công chúa sẽ bị suy yếu nhanh chóng, lúc này tất cả các thương nhân sẽ liên thủ với nhau, mọi người cùng giết chết công chúa, lấy lại phố Bình An.

“Tại sao ngọn lửa không tắt?”

Công chúa nổi cơn thịnh nộ giống như một người điên thần kinh bất thường. Cô bắt đầu đại khai sát giới trên phố Bình An, như thể muốn thiêu rụi hoàn toàn cả con phố!

“Hàn Phi, chúng ta có cần ngăn cản cô ấy không?” Người chơi có thân hình cao lớn hơi do dự một chút, anh ta rất tin tưởng Hàn Phi, nhưng tình huống trước mắt này, nếu như không ngăn cản công chúa, những người chơi sẽ bị công chúa thiêu chết. Ác mộng cũng chỉ lớn có nhiêu đó, hoàn toàn không có chỗ nào để trốn: “Nếu như trước đó chúng ta đốt cháy giày thủy tinh, liên thủ với những thương nhân kia, kết cục có khi nào sẽ tốt hơn không?”

“Nếu như các anh thật sự làm như vậy, nhất định sẽ chết rất thê thảm.” Hàn Phi lấy ra cuốn album ảnh: “Chủ nhân của ác mộng là kỵ sĩ đen hoặc công chúa. Trước đó tôi nghĩ rằng đó là ác mộng của công chúa, vì dù sao thì nơi này cũng giống như một câu chuyện cổ tích hoang đường vậy. Nhưng bây giờ

tôi đã thay đổi chủ ý rồi, tôi nghiêng về việc đây là mộng của kỵ sĩ đen hơn.”

Nhìn công chúa đang điều khiển lửa đen đốt cháy đường phố, Hàn Phi nhớ lại những lời nói rất logic của công chúa vừa rồi. Đây dường như không phải là chuyện mà một người “con gái nuôi” thực sự sẽ làm, rất có khả năng là sau khi mất đi con gái nuôi, người bố đã tưởng tượng ra.

Một công chúa sẽ không còn bị bắt nạt, khiến tất cả mọi người sẽ phải kính sợ!

“Con gái nuôi bị mắc bệnh tâm thần, mỗi khi bố nuôi không có nhà, cô đều sẽ bị con của quản lý lén lút thả ra ngoài, để gây ra hỗn loạn, khiến cho tất cả thương nhân căm ghét. Bố nuôi ở bên ngoài không hề biết con gái nuôi của mình bị người ta thả ra, cho nên lần nào anh ta cũng thấp giọng xin lỗi đền tiền. Sau này đến khi bố nuôi biết sự thật, trong lòng nhất định cảm thấy rất áy náy. Nhưng cảm giác áy náy đơn giản không thể sinh ra oán khí mãnh liệt đến như vậy, cũng không thể đến bước tàn sát cả con phố, bên trong này nhất định còn có chuyện gì khác xảy ra!”

Hàn Phi nhìn thi thể bị thiêu cháy của công chúa. Khi nhìn đến cổ tay, hắn đột nhiên nhìn thấy có dấu vết bóp siết rõ ràng, trước đây cổ tay của cô hình như là đã bị thứ gì đó trói lại. Một ý nghĩ đáng sợ xẹt qua trong đầu, Hàn Phi nghĩ đến một khả năng. Cất cuốn album ảnh đi, hắn dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía tây phố Bình An!

Đi ngang qua người điên toàn thân trần truồng bị xích quanh cổ, Hàn Phi bước vào lán gỗ bên cạnh. Hắn tìm thấy sợi dây thừng cạnh chiếc giường của đứa trẻ trong nhà.

“Có thể là do mỗi lần khi bố nuôi ra khỏi nhà, con gái nuôi đều sẽ chạy ra gây sự, cho nên bố nuôi mới trói tay cô vào thành giường? Hoặc là những thương nhân trên phố yêu cầu bố nuôi nhất định phải trói con gái nuôi ở trong nhà, không được ảnh hưởng đến công việc kinh doanh của bọn họ, đợi đến ban đêm mới cho phép con gái nuôi ra ngoài. Bất luận thực tế là gì, kết quả cuối cùng là khi đám cháy bùng phát, cô gái điên đã không thể ra khỏi nhà được.”

Hàn Phi nhìn ra ngoài theo cửa sổ, công chúa và kỵ sĩ đen đều vô cùng căm hận quản lý đường phố, nhưng dù như vậy, bọn họ vẫn không nhốt gã ở trong nhà.

Vốn dĩ Hàn Phi cho rằng đây là cố ý làm nhục quản lý, nhưng bây giờ hắn mới hiểu, hóa ra đây là thiện ý cuối cùng của công chúa.

"Những chuyện mà bọn họ làm với quản lý, có phải là chuyện cũng đã từng xảy ra với cô gái điên trong hiện thực không?"

Người điên bị trói bằng xiềng xích, không có quần áo trên người, sống như một con chó, dường như là một loại ám thị đặc biệt nào đó.

"Căn nhà này chúng tôi cũng đã từng đến, nghe một thương nhân ở gần nói rằng trước đây công chúa ở đây. Khi đó hai đứa con của người quản lý rất nghịch ngợm, thường xuyên trêu chọc công chúa ngốc nghếch, dùng đủ mọi cách dụ cô ấy ra ngoài. Có một lần hai anh em bọn họ thấy làm thế nào công chúa cũng không mắc bẫy, nên đã dùng đầu thuốc lá chưa tắt ném vào người cô ấy…" Ba người chơi lúc này coi Hàn Phi là hy vọng duy nhất nên đi theo hắn không rời.

"Đầu thuốc lá chưa tắt?" Tất cả các manh mối xâu chuỗi với nhau, Hàn Phi đã biết nguyên nhân của ác mộng.

Ngọn lửa ngoài cửa sổ đung đưa, tiếng kêu gào không dứt, người điên bị xích ở đầu ngõ đang giãy giụa một cách tuyệt vọng, vẻ mặt đầy đau đớn và sợ hãi.

"Chúng ta cũng sẽ bị thiêu chết sao? Công chúa kia toàn thân đều là lửa đen, không cách nào tới gần, đây là độ khó của ác mộng tầng thứ sáu phải không? Tội phạm giết người ở ác mộng tầng thứ nhất những người chơi có thể liên thủ đánh bại, tiểu quỷ ở ác mộng tầng thứ hai vẫn có thể lợi dụng bùa chú phong ấn, nhưng công chúa này thực sự là mạnh đến khó tin!" Những người chơi rất tuyệt vọng: "Nên nghĩ biện pháp đốt giày thủy tinh đi, đó mới là cơ hội duy nhất của chúng ta."

"Tôi nhắc lại một lần nữa, ở đây không phải là ác mộng của những thương nhân kia, hợp tác với bọn họ chỉ có một con

đường chết. Cho dù cuối cùng có thể thành công giết được công chúa, chúng ta cũng không có cách nào rời đi. Những thương nhân đó sẽ biến thành quỷ quái mới, khiến chúng ta cũng trở thành một phần của ác mộng." Hàn Phi vẫn rất luôn tỉnh táo: "Muốn phá vỡ cục diện chỉ có thể xoay quanh chủ nhân của ác mộng mới được. Có lẽ chúng ta nên đưa đôi giày thủy tinh do công chúa tự tay làm, tặng cho kỵ sĩ người yêu cô nhất, giúp đỡ kỵ sĩ không bị oán hận nhấn chìm."

"Anh đang nói cái gì vậy? Tại sao tôi chẳng hiểu gì cả?" Ba người chơi đều ngẩn ra, chuyện này không giống với câu chuyện cổ tích cô bé Lọ Lem lắm.

"Giày thủy tinh tượng trưng cho tất cả tình yêu của bố nuôi, cũng đại diện cho tất cả tình yêu của cô gái điên dành cho người bố. Đôi giày dán đầy sticker yêu dấu của cô ấy là sợi dây liên kết giữa hai linh hồn khiếm khuyết." Hàn Phi bắt đầu hoạt động cơ thể của mình: "Thể lực ba người các anh thế nào?"

"Chúng tôi đều là trung bình cộng điểm, có thể sẽ mạnh hơn người bình thường một chút." Nhiệt độ đang tăng cao, khói đặc cuồn cuộn, lửa lớn cũng sắp lan đến nơi này.

"Nếu như có thể, lát nữa dưới tiền đề bảo đảm an toàn cho bản thân, các anh hãy giúp tôi thu hút sự chú ý của công chúa, để tôi giúp bọn họ tìm lại lý trí." Hàn Phi mở cửa lán gỗ ra, phố Bình An đã biến thành một biển lửa, khắp nơi đều là thương nhân toàn thân đang bị lửa đốt cháy. Công chúa đã giết đến đỏ mắt, tất cả những thứ có thể chuyển động đều là đối tượng bị thiêu đốt của cô.

Làn khói đen dày đặc tụ lại thành thân ảnh ác quỷ khổng lồ, oán hận và nguyền rủa ác độc muốn nuốt chửng linh hồn của công chúa và kỵ sĩ.

Hít sâu một hơi, Hàn Phi chạy như điên trong đêm tối và lửa lớn, trong ánh mắt chấn kinh của ba người chơi, hắn lao về phía ngọn lửa đang cháy mạnh!

Chương 959: Không bao giờ bỏ cuộc!

“Anh ấy chơi game vẫn luôn điên cuồng như thế này ư?”

Chết trong ác mộng có thể gây ra các vấn đề về não, vì vậy những người chơi bước vào ác mộng luôn cực kỳ thận trọng.

Nhưng vào ngày hôm nay, tất cả những kiến thức thông thường của ba người chơi mới đã bị phá vỡ, bởi vì bọn họ đã gặp phải Hàn Phi.

Diễn viên phim kinh dị đến từ cư xá Hạnh Phúc này đã lao vào ngọn lửa dữ dội, đầu không quay lại, thậm chí còn không cả nhướng mày.

“Lửa này chẳng lẽ cháy không đau à?” Người chơi cao lớn đang ở trong trạng thái kinh ngạc tột độ, ngón tay theo bản năng duỗi về phía ngọn lửa trên đống rác. Nhưng chỉ vừa mới chạm qua anh ta đã vội rút ngón tay lại, giữa các ngón tay truyền đến cảm giác đau thấu tim: “Còn đau hơn cả lửa trong hiện thực nữa!”

Đối với ba người chơi, cho dù biết cách qua cửa, bọn họ cũng không thể tiếp tục thực hiện. Có lẽ là khi ngọn lửa bắt đầu vượt khỏi tầm kiểm soát, bọn họ sẽ trực tiếp bỏ cuộc.

Sau khi tự mình thử nghiệm, ánh mắt của người chơi cao lớn nhìn Hàn Phi tràn đầy tôn kính. Ngọn lửa đen đang cháy hừng hực xung quanh hắn, có một số tia lửa bắn vào trên người, nhưng hắn vẫn chạy về phía trước như cũ, thậm chí tốc độ càng lúc càng nhanh.

Sử dụng năng lực ngôn linh, Hàn Phi không ngừng thi triển nguyền rủa lên bản thân, khiến tốc độ tăng vọt.

Hắn biết rằng mình chỉ có một cơ hội, nhưng cơ thể của hắn không thể chống đỡ được quá lâu.

Ác mộng tầng thứ sáu quả thực khó khăn hơn nhiều so với trước. Đơn thuần nhìn từ phương diện thực lực, công chúa

điên cuồng đã tương đương với oán niệm cỡ lớn, hơn nữa còn nắm được oán niệm đặc biệt tương tự như lửa đen hận ý!

Trong tình hình không thể mở ô vật phẩm, nếu Hàn Phi đối đầu trực diện sẽ không có một cơ hội chiến thắng nào, chỉ có thể dựa vào suy đoán của mình, để liều mạng giành lấy một tia sống sót.

Công chúa đang tàn sát trên đường phố cũng phát hiện ra Hàn Phi. Cô ta vặn vẹo thân thể cháy đen cùng với bóng quỷ khổng lồ sau lưng nhìn về phía hắn.

Những thương nhân bị lửa lớn thiêu đốt, đến lúc chết trên mặt vẫn còn mang theo oán hận. Tất cả căm phẫn đều dồn về phía công chúa, khiến cô trở nên càng điên cuồng và đáng sợ hơn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, công chúa sẽ đốt cháy ác mộng và trở thành một ác mộng mất đi lý trí.

"Có lẽ đây là cách Mộng nuôi dưỡng ác mộng. Tất cả lệ quỷ trong ác mộng đều từng là người sống, bọn họ chết bên trong mộng, bị oán hận chiếm giữ, cuối cùng trở thành hung khí giết người sắc bén trong tay nó."

Càng đi về phía trước, ngọn lửa lại cháy càng dữ dội hơn!

Lưng và vai truyền đến những cơn đau dữ dội, nhưng Hàn Phi chẳng những không giảm tốc độ. Ngược lại dựa vào thiên phú nghề nghiệp đồ tể nửa đêm của mình, lợi dụng đặc tính nghề nghiệp lượng máu càng ít sức lực càng mạnh, một lần nữa hắn thu hẹp khoảng cách với công chúa.

"Sắp đến nơi rồi!"

Khi hai bên chỉ còn cách 5 mét, kỵ sĩ đen theo sát công chúa bước ra. Cả người đang bùng cháy, nhưng anh ta dường như không cảm thấy đau đớn, đôi mắt tê dại dưới lớp mặt nạ lặng lẽ nhìn chằm chằm vào Hàn Phi.

"Tôi muốn cứu con gái của anh! Mang hai người ra khỏi ác mộng này!" Hàn Phi có vẻ nóng vội: "Đừng trốn ở trong ác mộng giết những kẻ địch trong tưởng tượng kia, tôi sẽ giúp anh tìm ra kẻ phóng hỏa trong hiện thực!" Lấy đôi "giày thủy

tinh" ra, Hàn Phi lo lắng ngọn lửa sẽ đốt cháy chúng nên vẫn luôn dùng chính cơ thể mình để bảo vệ.

"Đây là đôi giày mà con gái đã làm cho anh, tôi biết anh rất yêu cô bé, nhưng đây không phải là cách thực sự để giúp cô ấy!

Nhìn thấy Hàn Phi lấy "giày thủy tinh" ra, ánh mắt của kỵ sĩ đen rõ ràng đã có thay đổi, nhưng anh ta vẫn không hề lui bước.

Ngọn lửa cháy rực mà công chúa điều khiển nuốt chửng cả kỵ sĩ đen và Hàn Phi, lửa bùng cháy trên da, loại đau đớn này khó mà có thể tưởng tượng được.

"Không trải qua đau khổ của người khác, thì đừng nói mình có thể thay đổi." Giọng nói lạnh lùng tê liệt truyền ra từ bên dưới khôi giáp của kỵ sĩ đen. Người đàn ông vẫn luôn chịu đựng sự giày vò của ngọn lửa, làn da và khôi giáp đã hòa vào làm một. Biết mình ở bên cạnh công chúa sẽ phải chịu đựng đau khổ, nhưng bất luận thế nào anh ta cũng không muốn rời đi, cho dù có bị thiêu đốt thành một con quái vật mất đi hình dạng của con người.

Kỵ sĩ đen dường như đã nhiều lần bị lừa gạt, anh ta đã không còn dễ dàng tin tưởng bất kì ai.

"Anh thà sống trong ảo tưởng, cũng không muốn đi trừng phạt hung thủ thực sự à? Cô ấy là đứa trẻ mà anh nhận nuôi, chẳng lẽ anh không muốn thực sự báo thù cho cô ấy?"

Có nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, Hàn Phi quyết định dùng hành động để chứng minh. Hắn và kỵ sĩ đen giao đấu trong ngọn lửa cháy rực, lửa lớn bùng cháy trên người của bọn họ, đốt cháy từng tấc da thịt.

Tóc bị đốt cháy, máu thịt đen sì nứt ra, đến máu cũng đã khô kiệt. Khuôn mặt cũng được coi là anh tuấn của Hàn Phi đã bị ngọn lửa thiêu đốt, trở nên vô cùng xấu xí, nhưng đôi mắt hắn vẫn sáng ngời như cũ, không chút lùi bước!

"Tôi đã trải qua quá nhiều đau khổ rồi, cũng chính vì thế nên tôi mới muốn giúp anh!"

Sử dụng sức mạnh của nhân cách chữa trị, mỗi lần Hàn Phi chạm vào kỵ sĩ đen, như thể nắm đấm đấm vào trên bàn là. Khi hắn bong một lớp da, cũng truyền hy vọng của chữa trị vào cơ thể của kỵ sĩ đen.

Độ khó của ác mộng tầng thứ sáu quả thực rất lớn, cuộc tàn sát trong ngọn lửa cực kỳ thảm khốc.

Khi hai bên không ai chịu nhượng bộ, ba người chơi vẫn luôn ngồi chờ phía sau đột nhiên lao ra từ hai bên biển lửa, bọn họ đã nhìn thấy cảnh tượng giao chiến của Hàn Phi và kỵ sĩ đen. Khi thấy hắn thà bị thiêu chết cũng không từ bỏ, bọn họ không tiếp tục ở yên tại chỗ nữa.

Con người là một loại sinh mệnh rất phức tạp, có đôi lúc sẽ sợ hãi cái chết, vì để sống sót có thể làm ra đủ loại chuyện ghê tởm; nhưng lại có đôi lúc, bọn họ biết rõ mình có thể sẽ phải đối mặt với cái chết, nhưng vẫn điên cuồng tiến về phía trước, bất chấp tất cả.

Có thể là chính ba người chơi cũng không ngờ mình lại đưa ra quyết định như vậy, vào khoảnh khắc đó chỉ là bị hành động của Hàn Phi làm cho bị sốc, có lẽ bọn họ cũng có thể trở thành người như vậy.

“Tránh ngọn lửa ra! Để công chúa đi giày thủy tinh vào!”

Hàn Phi ném giày thủy tinh trong tay mình cho người chơi cao lớn, khi kỵ sĩ đen chuẩn bị đi đến ngăn cản, hắn đã dùng hai tay ôm lấy đối phương.

Ngọn lửa bùng cháy trên cơ thể và linh hồn của hai người, cánh tay của Hàn Phi lại không ngừng dùng lực: “Hai người không nên sống trong ác mộng! Đau khổ của thế giới này không nên do người bị hại phải gánh chịu!”

Sức mạnh của nhân cách chữa trị không ngừng truyền vào, đôi mắt đã tê dại của kỵ sĩ đen dần dần tìm lại được tình cảm thuộc về con người, động tác giãy giụa của anh ta càng lúc càng nhỏ. Không trải qua đau khổ của người khác, thì đừng bao giờ khoa tay múa chân trên bi thương của họ. Nhưng Hàn Phi đã dùng hành động thực tế của mình để chứng minh, hắn nguyện ý rơi vào biển lửa cùng với kỵ sĩ đen và công chúa.

Sức mạnh đặc biệt của nhân cách chữa trị khiến nội tâm của kỵ sĩ đen bắt đầu giãy giụa. Thấy động tác của đối phương bắt đầu chậm lại, Hàn Phi lập tức buông tay, mang theo cơ thể toàn là lửa lao về phía công chúa!

Ba người chơi phối hợp với nhau, dưới sự kích thích của Hàn Phi, bọn họ cũng mang theo ý nghĩ chết chắc hướng về phía trước.

Dũng khí là bài hát ca ngợi đẹp nhất của nhân loại, ba người tiếp cận từ ba phương hướng khác nhau, công chúa đã nhắm trúng người chơi cao lớn cầm giày thủy tinh. Với bộ dạng xấu xí như một con quái vật thúc đẩy ngọn lửa toàn thân, một con rắn lửa đen kịt há cái miệng đẫm máu cắn về phía người chơi cao lớn.

Tốc độ của ngọn lửa quá nhanh, người chơi cao lớn không kịp tránh né, đồng tử của anh ta hoàn toàn bị lửa đen lao tới chiếm giữ: "Game của mình sắp kết thúc rồi sao?"

Anh ta chưa từng cảm nhận cái chết ở khoảng cách gần đến thế, mùi hôi thối khi ngọn lửa thiêu đốt máu thịt, hình như là mùi vị của cái chết.

"Tránh ra!"

Một cỗ sức mạnh từ sau lưng truyền đến, người chơi cao lớn bị ném mạnh sang một bên. Anh ta xoay đầu lại nhìn, con rắn khổng lồ do lửa đen hóa thành một miếng nuốt trọn Hàn Phi.

Ngọn lửa lan tràn toàn thân, trên làn da không có lấy một chỗ lành lặn, một diễn viên sống nhờ khuôn mặt đã biến thành quái vật trong biển lửa.

Hắn thật xấu xí, nhưng lại thật cao thượng.

"Nắm lấy cơ hội!"

Người chơi cao lớn ngã xuống đất nghe thấy giọng nói của Hàn Phi, hai người chơi còn lại đã tới gần, bọn họ đẩy công chúa từ trên cỗ xe bí ngô xuống. Người chơi cao lớn cầm giày thủy tinh dùng tốc độ nhanh nhất trong đời chạy đến bên công chúa, đi đôi giày thủy tinh đặc biệt kia vào cho cô.

Những sticker dễ thương, những mảnh nhựa phản quang, đôi giày không vừa chân này là do chính công chúa tự tay làm. Ngọn lửa trên người cô có thể thiêu rụi mọi đồ đạc trong ác mộng, ngoại trừ đôi giày thủ công rẻ nhất này. Sau khi đi đôi "giày thủy tinh" đặc biệt này vào, phần da bị cháy sém ở mắt cá chân của công chúa dần trở nên bình thường, nhưng năng lực kiểm soát ngọn lửa và những đồ trang sức đẹp đẽ sang trọng trên người cô lại dường như đang dần biến mất.

Bóng quỷ khổng lồ được hình thành bởi vô số oán niệm sau lưng công chúa đang vùng vẫy. Nó xúi giục công chúa cởi đôi giày đó ra, nhưng người đã rơi vào trạng thái điên loạn bất ngờ lần này lại bình tĩnh đến kỳ lạ.

Ngọn lửa mạnh mẽ và cuộc sống xa hoa dường như không còn quan trọng với cô gái điên này, thứ cô ấy muốn nhất chính là đôi giày và người sẵn sàng làm chúng cho cô.

Thi thể đầy vết sẹo đen cháy sém dần hồi phục, con ngựa đen cao lớn bên cạnh công chúa biến thành một con mèo hoang đen gầy gò, chúng vây quanh chân cô, run lẩy bẩy.

Chiếc xe bí ngô màu vàng cũng mất đi vẻ ngoài sang trọng và biến thành một chiếc xe rác màu cam có thể nhìn thấy khắp mọi nơi trên đường phố, nhưng chiếc xe rác này có một chiếc ghế nhỏ cố định trên đó.

Mỗi khi công chúa từ bỏ thứ gì đó mà mình có trong ác mộng, bóng quỷ khổng lồ phía sau sẽ yếu đi một chút.

Sau khi công chúa đã mất đi tất cả và trở lại thành cô gái ngờ nghệch trước đây, con phố Bình An như một câu chuyện cổ tích hoang đường cũng trở thành phố Bình An ban đầu.

Ngọn lửa đen từ từ bị dập tắt, những người buôn bán hai bên đường không còn một ai. Trên phố Bình An ngoại trừ mấy người chơi ra, chỉ có "công chúa" và "kỵ sĩ" của mình.

Ba người chơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau khi nhìn thấy tình trạng thê thảm của Hàn Phi, bọn họ lại bắt đầu lo lắng. Bởi vì vết thương trên cơ thể của Hàn Phi không hề lành lại, hắn dường như chỉ còn lại một hơi tàn.

"Bộp!"

Khôi giáp nặng nề mang theo cả da thịt bị cởi bỏ, kỵ sĩ ném chiếc mũ giáp nặng nề xuống đất, để lộ một khuôn mặt già nua nhăn nheo, tràn đầy nếp nhăn. "Đúng vậy, đây mới là chân thật…." Ông lão đi tới cô gái bên cạnh xe rác, ôm cô đặt vào trên xe, vô cùng không nỡ nhìn cô: "Thật đáng tiếc, tôi không phải là ảo thuật gia có thể phù phép xe bí ngô và đôi giày thủy tinh, tôi không thể biến cô bé lọ lem của tôi thành công chúa trong lòng mọi người, tôi chỉ là một người cha bất tài."

Cô gái ôm lấy cánh tay của ông lão, không chịu buông ra, ông lão cũng dịu dàng ôm lấy đứa con của mình.

"Ác mộng sắp tiêu tan rồi, bố cũng không có lý do gì để lại giữ con lại ở chỗ này nữa, sau này con nhất định phải ăn cơm đúng giờ, phải ngoan nhé." Ông lão rất không nỡ, không ngừng nói đi nói lại cùng một điều với cô gái. Ông không giỏi biểu đạt cảm xúc của mình, tình yêu của ông đối với con cái thực ra nằm ở những câu nói đơn giản không ngừng lặp đi lặp lại nhiều lần.

Biên giới của mộng cảnh bắt đầu sụp đổ, sau khi ông lão từ biệt cô gái thì quỳ xuống bên cạnh Hàn Phi sắp bị thiêu chết: "Tôi muốn dùng ba bí mật, để đổi lấy một lời hứa của cậu."

Nhìn chằm chằm vào mắt Hàn Phi, ông lão tiếp tục nói: "Con gái của tôi có lẽ là vẫn còn sống, con bé tên là Bạch Quả Quả, hy vọng sau khi cậu rời khỏi ác mộng có thể thay tôi chăm sóc cho con bé. Bởi vì sau này tôi không thể mang con bé vào trong ác mộng để ở bên cạnh nữa, trong thế giới của con bé chỉ còn lại một mình thôi."

"Vì để cậu có thể an toàn sống tiếp, tôi sẽ nói cho cậu biết một số chuyện, có thể giúp cậu sống tốt hơn." Ông lão nói rất nhanh, dường như ông không còn nhiều thời gian nữa: "Cậu không cần giúp chúng tôi báo thù, người xấu làm tổn thương chúng tôi đã chết rồi, hung thủ chính là tôi."

Hàn Phi không thể nói chuyện, nhưng đầu óc của hắn không có bất kì vấn đề gì, nên ghi nhớ lại tất cả những gì ông lão nói.

“Tôi trở thành bộ dạng mà bọn họ hy vọng, cả ngày sống trong sợ hãi và ác mộng, cho đến khi bị giọng nói kia mang tới đây.” Ông lão dường như nhớ tới chuyện xảy ra vào một đêm nào đó: “Tất cả ác mộng ở đây đều là những gì người sống trải qua. Những mảnh vỡ ác mộng lớn bé khác nhau, cuối cùng được ghép lại thành một mộng cảnh hoàn chỉnh, giọng nói đã đưa tôi đến đây nằm ở trong nơi sâu nhất của mộng cảnh.”

Sau khi do dự một lát, ông lão từ trong áo lấy ra một tấm ảnh của con gái nuôi. Đứa trẻ trong ảnh vô cùng đáng yêu, trên mặt vĩnh viễn mang theo nụ cười ngây thơ thuần khiết.

“Giọng nói kia thu thập ác mộng của những người chúng tôi, hình như là vì muốn làm ra thứ này.” Ông lão nhét tấm ảnh vào trong tay Hàn Phi. Nói ra cũng thật kỳ lạ, tấm ảnh kia sau khi rơi vào trong lòng bàn tay hắn thì lập tức biến đổi hình dáng, không ngừng co lại vào trong, cuối cùng biến thành một mảnh vỡ hình vuông có kích thước bằng móng tay. Một mặt của mảnh vỡ này là màu đen, toát ra cảm giác tuyệt vọng nồng đậm, còn mặt kia là màu trắng, như thể còn lưu giữ lại những gì tươi đẹp đơn giản nhất của nhân tính.

Sau gáy đau âm ỉ, hộp đen của Hàn Phi có phản ứng lại, mảnh vỡ đen trắng trong ác mộng dường như là một trong những vật liệu cấu tạo hộp đen.

“Giọng nói kia tìm kiếm một người đặc biệt, chế tạo ra ác mộng đáp ứng yêu cầu của nó, mọi thứ đều là vì thứ này. Nó đại diện cho toàn bộ chấp niệm, có thể nói là cả cuộc đợi tôi chính là một mảnh vỡ nho nhỏ này.” Ông lão nhìn về phía lòng bàn tay của Hàn Phi: “Tôi tặng nó cho cậu, hy vọng nó có thể có ích với cậu.”

Thăng trầm trong cuộc đời của một con người hóa thành ác mộng, cuối cùng mới có thể tạo ra một mảnh vỡ nhỏ. Điều này khiến cho Hàn Phi bắt đầu suy nghĩ, chẳng lẽ hộp đen sau gáy của hắn cũng là được sinh ra như vậy?

Mỗi một người sở hữu hộp đen đều từng trải qua những chuyện vô cùng tuyệt vọng, hộp đen dường như không bao giờ có thể mở được…

Hàn Phi bị thương rất nặng, hắn có rất nhiều điều muốn nói, nhưng bây giờ đến cử động cũng rất khó khăn.

"Ác mộng càng về sau càng đáng sợ, cậu nhất định phải cẩn thận với giọng nói đó. Nó luôn xuất hiện một cách vô tình, chờ sau khi cậu nhận ra sự tồn tại của nó, có thể đã quá muộn rồi." Ông lão và cơ thể của công chúa cùng nhau tiêu tan, phố Bình An hoang đường cuối cùng tuôn về phía cơ thể của Hàn Phi, mọi thứ trong ác mộng đều bị quỷ văn của tiếng cười điên cuồng ăn hết.

Bắt đầu từ ác mộng tầng thứ sáu, trò chơi với Mộng mới được coi là thực sự bắt đầu. Mở hai mắt ra, quỷ văn trên người Hàn Phi áp đảo sương xám xung quanh. Sau khi thôn phệ được ác mộng tầng thứ sáu, quỷ văn đã xuất hiện biến hóa rõ ràng, những hạn chế của mộng cảnh đối với quỷ văn cũng giảm bớt. Lần sau tiến vào ác mộng, dường như Hàn Phi có thể thử gọi ra một bộ phận quỷ quái bên trong quỷ văn.

Toàn bộ vết bỏng trên người đều đã biến mất, Hàn Phi lập tức nhìn xung quanh, trong đại sảnh bệnh viện chỉ có hắn và ba người chơi kia, không hề có người thứ năm.

"Người chơi lựa chọn nương nhờ Mộng, không hề ra ngoài cùng với chúng ta!" Nheo mắt lại, Hàn Phi đã động sát khí rồi, nếu không phải vừa rồi người thứ năm gây hỗn loạn, cuối cùng cũng sẽ không nguy hiểm đến như vậy: "Tên kia đã chết ở trong mộng rồi? Hay là người chơi nương nhờ Mộng có một lối thoát khác? Không cùng rời đi với những người chơi bình thường chúng ta?"

Bây giờ Hàn Phi cực kỳ tò mò về những người chơi nương nhờ Mộng, hắn cảm thấy nhất định phải gọi Thẩm Lạc vào rồi.

"Hàn Phi, cám ơn anh đã cứu chúng tôi!" Ba người chơi đều rất kích động, đặc biệt là người chơi cao lớn kia. Cuối cùng anh ta còn cho rằng mình đã chết chắc, kết quả lại được Hàn Phi đẩy ra, đoạt lại anh ta từ trong tay tử thần.

"Không có gì, các anh cũng đã giúp tôi rất nhiều." Hàn Phi mỉm cười gật đầu với ba người chơi. Sự tiết chế cảm xúc, lịch sự và loại mị lực đặc biệt trên người của hắn khiến ba người

chơi qua đường cảm động từ tận đáy lòng. Sau này bọn họ cũng muốn trở thành người giống như hắn.

Bước vào ác mộng, giúp đỡ những người bạn đồng hành, dẫn tất cả mọi người rời đi. Ba người bọn họ đều là người chơi của một guild game nhỏ vô danh, nhưng Hàn Phi đã gieo vào lòng họ một hạt giống hy vọng, có lẽ một ngày nào đó sẽ bén rễ và lớn lên thành cây lớn có thể bảo vệ người khác.

Sau khi đơn giản trò chuyện vài câu, Hàn Phi ra khỏi bệnh viện. Hắn lập tức liên lạc với Bạch Hiển và Kim Tuấn, cử người canh chừng tất cả các lối ra của bệnh viện trong khu thành chủ, nhất định phải bắt được kẻ thứ năm đã nương nhờ Mộng!

Chương 960: Người chơi duy nhất có thể đăng xuất khỏi game

Trước khi trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo] chính thức khởi động, với sự trợ giúp thiên phú chiêu hồn của Hàn Phi, Hoàng Doanh đã di chuyển tất cả các đạo cụ trong máy chủ thử nghiệm vào thế giới tầng sâu, vì vậy mà anh cũng đã vượt xa so với những người chơi khác.

Với sự giúp đỡ của những lợi thế ban đầu, Hoàng Doanh không chỉ trở thành người chơi số 1, mà còn đào tạo ra rất nhiều người chơi hàng đầu trong Cuộc sống hoàn hảo. Bọn họ đều là những nhân tài dự bị của cư xá Hạnh Phúc, chính là để đối phó với thảm họa có thể xảy ra trong tương lai.

Hiện tại tất cả người chơi đều đang bị mắc kẹt trong khu thành chủ. Bạch Hiển và Kim Tuấn lại nhận được thông báo của Hàn Phi, hai người bọn họ nghe ra sự phẫn nộ và sát khí từ trong giọng điệu của hắn, vì vậy quyết đoán kích hoạt những lực lượng dự bị này.

Các nhân viên ngoại biên của cư xá Hạnh Phúc tức tốc tập trung về phía bệnh viện của khu thành chủ, giám sát chặt chẽ tất cả các lối ra vào, bất kỳ người chơi nào ra vào đều sẽ bị ghi chép lại một cách chi tiết.

“Chuyện canh giữ lối ra giao cho người chơi bình thường là được, mình còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.” Trước tiên Hàn Phi đi đến quảng trường trung tâm, công khai tất cả quá trình công lược và kinh nghiệm của ác mộng tầng thứ sau ra; sau đó hắn đi dạo một vòng trong thành, thử tiếp nhận nhiệm vụ của khu thành chủ.

Hắn đi dạo rất lâu, nhưng không thể kích hoạt nhiệm vụ.

“Vấn đề nằm ở đâu? Mình chỉ có thể tiếp nhận nhiệm vụ ở thế giới tầng sâu? Chỉ có thể làm việc của âm gian thôi à?” Hàn Phi tản bộ tận hơn một tiếng, cuối cùng ở trong nghĩa trang của khu thành chủ mới nhận được nhiệm vụ đầu tiên.

Nhiệm vụ này là nhiệm vụ ẩn cực kỳ hiếm có trong thế giới tầng cạn, cũng là nhiệm vụ điều kiện tiên quyết của nghề nghiệp ẩn nhà ngoại cảm, yêu cầu Hàn Phi phải xây dựng một ngôi mộ cho mình trong nghĩa trang.

Thực ra Hàn Phi cũng không hiểu, tại sao mình lại có thể kích hoạt một nhiệm vụ quỷ dị như vậy ở thế giới tầng cạn. Dường như chỉ có nhiệm vụ liên quan đến thế giới tầng sâu mới có thể được hệ thống của hắn nhận dạng ra.

"Khắp nơi trong thế giới tầng sâu đều là nhiệm vụ ẩn, thế giới tầng cạn này thật là keo kiệt!" Hàn Phi hoàn thành bước đầu tiên của nhiệm vụ ẩn là xây dựng ngôi mộ. Hành động này của hắn cũng bị những người chơi đi theo nhìn thấy. Mọi người cho rằng hắn muốn sử dụng điều này để chứng minh niềm tin chân thành của mình, mang theo lòng tin chết chắc để đi khám phá ác mộng.

Nhìn nút thoát đã sáng lên, Hàn Phi liếm liếm đôi môi nứt nẻ: "Mình có thể kích hoạt nhiệm vụ liên quan đến thế giới tầng sâu trong thế giới tầng cạn, điều này lại giúp mình có thêm một lối thoát nữa. Nhưng nếu muốn tìm được một nhiệm vụ như vậy trong thế giới tầng cạn, cần rất nhiều thời gian, hơn nữa loại nhiệm vụ này là duy nhất, càng làm nhiều, số lượng càng ít, phần thưởng hầu như không bao giờ rời khỏi nghĩa trang." Trở về cư xá Hạnh Phúc, Hàn Phi bước vào phòng của mình và khóa cửa lại.

"Tình hình ở khu thành chủ mình đã đại khái nắm được, đã đến lúc ra ngoài và liên lạc với Deep Space Technology và Cảnh sát Tân Hỗ để xem họ có kế hoạch gì."

Nằm trên chiếc giường mềm mại thoải mái, Hàn Phi nhấn nút thoát game.

Màu máu dâng trào, đây là lần đầu tiên Hàn Phi đăng xuất khỏi game từ thế giới tầng cạn. Cả quá trình đăng xuất đều vô cùng quỷ dị, tốc độ đăng xuất cũng chậm hơn rất nhiều khi đăng xuất từ thế giới tầng sâu.

"Đăng xuất game từ thế giới tầng sâu, màu máu là từ trên cao buông xuống; đăng xuất game từ thế giới tầng cạn, màu

máu là từ đất tuôn ra, từ dưới lên trên nhuộm đỏ thành chủ."

Mất gấp 10 lần thời gian để bao phủ thành phố bằng màu máu, lúc này trong lòng Hàn Phi dâng lên một loại cảm giác nguy cơ chưa từng có, giống như có một giọng nói đang không ngừng đọc tên của hắn!

Ý thức dần dần thoát ra, tầm mắt Hàn Phi xuyên thấu qua màu máu. Hắn nhìn thấy bên trong khu thành chủ có 11 điện thờ đứng sừng sững, sương xám liên kết với nhau thành một vùng, hình thành một cái kén xám khổng lồ.

Xét về thể tích, nó lớn hơn gấp 10 lần so với vỏ kén đen dưới tòa nhà chết chóc, chiếm gần một nửa thành chủ của Cuộc sống hoàn hảo!

Trong 11 điện thờ có vô số linh hồn đang gào thét, mỗi giây mỗi phút đều có những mảnh vỡ của mộng cảnh va chạm hợp nhất với nhau. Tốc độ thành hình của kén mộng màu xám vô cùng nhanh, Mộng không hề cho 4 triệu người chơi nhiều thời gian để trốn thoát.

"Nếu như tinh thần, ý chí, linh hồn của 4 triệu người chơi đều bị Mộng khống chế, đến cuối cùng bên trong cái kén này sẽ sinh ra loại quái vật gì? Một con quỷ thế hệ đầu khác?"

Quỷ thế hệ đầu trong ấn tượng của Hàn Phi cũng không cường đại như vậy, nó chỉ lớn như một công viên vui chơi, còn kém rất xa cái kén xám.

"Cảm giác như có thứ gì đó đang nhìn mình từ bên trong cái kén, nó khiến mình nảy sinh một loại cảm giác ghê tởm."

Ý thức thành công thoát ra, Hàn Phi cởi mũ bảo hiểm trò chơi và thành công trở lại hiện thực.

"Nhất định phải cẩn thận với Mộng, tên đó quá khủng khiếp."

Leo ra khỏi máy chơi game, Hàn Phi liên hệ với Hoàng Doanh ngay lập tức. Với tư cách là người chơi số 1 của Cuộc sống hoàn hảo, Hoàng Doanh hiện đã được mời đến Deep Space Technology. Sáng ngày mai anh sẽ cùng 99 "người chơi nội bộ công ty" khác cùng nhau tiến vào trong game.

Sau khi trao đổi với Hoàng Doanh xong, Hàn Phi lập tức gọi điện cho sảnh sát Tân Hỗ, hy vọng lãnh đạo phía cảnh sát có thể thuyết phục Deep Space Technology cho hắn một suất.

Có lãnh đạo của Lệ Tuyết ra mặt, chắc là không thành vấn đề, tiếp theo hắn lại nhân tiện kiểm tra thông tin về phố Bình An và Bạch Quả Quả.

Phố Bình An đã xảy ra hai vụ hỏa hoạn, một ở bãi rác phía cực tây và một ở trong một câu lạc bộ tư nhân sang trọng ở phía cực đông.

Một công nhân vệ sinh què và con gái nuôi của ông sống trong lán gỗ rác. Khi ngọn lửa bùng lên, cô con gái mắc bệnh tâm thần bị trói trong nhà, toàn thân bị bỏng diện tích lớn, nhiều lần phẫu thuật mới cứu được, nhưng cơ thể đã bị phá hủy. Vụ hỏa hoạn ở câu lạc bộ tư nhân xảy ra vào lúc nửa đêm, người quản lý phố Bình An bị bỏng nặng, hai con trai của đối phương và công nhân vệ sinh què thì chết trong ngọn lửa.

Cả hai vụ hỏa hoạn này đều xảy ra cách đây 30 năm trước, lúc đó Hàn Phi còn chưa sinh ra.

"Trong mấy chục năm qua, không biết quản lý Mộng đã thu thập bao nhiêu ác mộng nhân gian? Nhiều ác mộng như vậy mà cũng không thể chế tạo ra hộp đen mới?"

Hàn Phi đã dò hỏi rất nhiều bên, cuối cùng cũng xác định được tung tích của Bạch Quả Quả. Sau khi không còn nơi nương tựa và nợ một khoản chi phí y tế rất lớn, thì cô ấy được một viện phúc lợi ở Tân Hỗ thu nhận.

Tắt máy tính, Hàn Phi bắt xe taxi vội tới viện phúc lợi. Hiện tại hắn cũng đang là một người nổi tiếng, nên được nhân viên làm việc nhận ra.

Dưới sự hướng dẫn của một trong những nhân viên kỳ cựu nhất, Hàn Phi đi đến một căn phòng hẻo lánh nhất của cô nhi viện.

Cánh cửa mở ra, một người phụ nữ trung niên với cơ thể và khuôn mặt bị bỏng đang nằm trên giường.

"Chị ấy chính là Bạch Quả Quả."

Công chúa trong ác mộng của bố nuôi, trong hiện thực lại là một người điên không thể lớn lên, thân thể bị hỏa hoạn thiêu rụi, tâm trí bị rối loạn nghiêm trọng.

“Chị ấy được đưa tới đây từ nhiều năm trước, viện trưởng thấy chị ấy đáng thương nên giữ lại. Lúc đó bác sĩ phụ trách nói, não bộ của chị ấy bị kích thích cực kì mạnh, cho dù có thể vượt qua những đau đớn do hỏa hoạn gây ra, thì tinh thần cũng sẽ hoàn toàn suy sụp, không sống được bao lâu nữa.” Nhân viên làm việc có ấn tượng sâu sắc với Bạch Quả Quả: “Nhưng không ai ngờ chị ấy lại có thể kiên cường sống tiếp như vậy, cảm giác như chị ấy không hề biết bố nuôi của mình đã chết trong hỏa hoạn, mỗi ngày đều rất vui vẻ, như thể bố nuôi chưa từng rời đi, luôn ở bên cạnh mình mỗi ngày vậy.”

“Bố của chị ấy quả thực mỗi ngày đều ở bên cạnh, trong mộng cảnh, chị ấy vĩnh viễn là công chúa nhỏ của bố.” Hàn Phi đi vào trong phòng, vừa đi được hai bước, thì nhìn thấy khuôn mặt của Bạch Quả Quả.

Bạch Quả Quả đang ngủ say, trên mặt vẫn còn nước mắt, gối cũng đã ướt đẫm.

“Thật kỳ lạ, trước đây buổi tối khi chị ấy ngủ thường hay cười, nói mê cũng đều cảm thấy rất vui vẻ. Trong 30 năm qua đây là lần đầu tiên tôi thấy chị ấy khóc vào ban đêm.”

Tiếng bước chân khiến Bạch Quả Quả tỉnh giấc, cô như một chú mèo con mất đi sự che chở của bố mẹ, ra sức thu mình vào trong góc giường, lưng dựa vào tường, trong mắt tràn đầy sợ hãi và bất an.

“Chúng ta đã gặp nhau trong ác mộng, bố chị nhờ em đến chăm sóc……”

Ngay khi Hàn Phi vừa đến gần, Bạch Quả Quả như phát điên vậy, liên tục đập đầu vào tường. Dường như cô không muốn tin vào hiện thực này, chỉ muốn đập nát căn phòng để quay lại giấc mơ đó.

“Mau! Khống chế lấy chị ấy!” 30 năm không xảy ra vấn đề gì lớn, vậy mà Bạch Quả Quả lại nổi điên tự hành hạ bản thân

vào đúng tối nay. Dường như là đã mất đi dũng khí để tiếp tục sống, đầu và mặt của cô đã toàn là máu tươi.

"Xin lỗi." Hàn Phi cõng Bạch Quả Quả lên, để mặc cho cô công kích thân thể của mình. Hắn không có bất kì ý định phản kháng nào, như thể không hề cảm thấy đau đớn, chỉ là ánh mắt có chút bi thương.

Trên thế giới này, hiện tại chỉ có Hàn Phi biết tại sao Bạch Quả Quả đột nhiên phát điên, người thân duy nhất của cô đã rời bỏ cô mãi mãi.

Sau khi chạy ra khỏi viện phúc lợi, Hàn Phi và nhân viên đã đưa Bạch Quả Quả đến khoa tâm thần của Bệnh viện Nhân dân số 1 Tân Hỗ.

Hàn Phi ký tên vào cột người chăm sóc, thanh toán trước tất cả các khoản phí, sau đó ngồi bên ngoài phòng bệnh của Bạch Quả Quả chờ đợi.

Đúng 3 tiếng đồng hồ trôi qua, Bạch Quả Quả mới bình tĩnh lại. Trên mặt cô không nhìn thấy bất kì nụ cười nào, như thể tia lửa trong linh hồn đã bị dập tắt.

"Cậu là người giám hộ của người bệnh à?" Bác sĩ cầm phim mới chụp xong nhìn về phía cửa, thấy người bước vào là Hàn Phi thì hơi sửng sốt một chút: "Hàn Phi?"

"Đúng vậy, bây giờ tôi là người giám hộ của chị ấy." Hàn Phi ngồi ở trên ghế: "Tình hình của Bạch Quả Quả thế nào?"

"Rất xấu, trên thực tế những năm gần đây số bệnh nhân như cô ấy càng ngày càng nhiều. Nguyên nhân cụ thể tạm thời vẫn chưa được làm rõ, triệu chứng bệnh của mỗi người cũng không hoàn toàn giống nhau. Tuy nhiên sau khi bệnh phát triển đến một mức độ nhất định, não bộ của tất cả bệnh nhân đều sẽ xuất hiện dị biến." Bác sĩ đưa phim chụp não bộ của Bạch Quả Quả đến trước mặt Hàn Phi, sau đó dùng bút nối liền mấy bộ phận biến đổi bệnh lý: "Cậu nhìn kỹ xem, cái này có giống như trong đại não xuất hiện một con bướm đang giang rộng cánh không?"

"Con bướm?" Hàn Phi đã từng nhìn thấy hoa văn tương tự trong não bộ của một số kẻ giết người.

“Chúng tôi gọi nó là hội chứng cánh bướm, những năm gần đây nghiên cứu về nó vẫn luôn được duy trì.” Bác sĩ đặt phim chụp sang một bên: “Căn bệnh này không chỉ gây tổn thương cho bản thân người bệnh, mà còn có thể gây ra công kích cho toàn xã hội. Với việc xây dựng các thành phố thông minh quy mô lớn, cơ sở dữ liệu thông tin công dân không ngừng được cải thiện, bộ não AI sẽ dựa trên dữ liệu lớn phán đoán khả năng phạm tội tiềm tàng của một người, xác định ra những phần tử nguy hiểm. Nhưng tất cả những bệnh nhân mắc hội chứng cánh bướm đều có thể thoát khỏi sự giám sát của bộ não AI, không ai có thể phán đoán ra được suy nghĩ thực sự của bọn họ. Đại não dị biến khiến lối suy nghĩ của bọn họ xuất hiện khác biệt với người bình thường, che giấu đi nội tâm của bọn họ.”

“Mấy năm gần đây số người mắc bệnh này có nhiều không?”

“Số lượng càng ngày càng nhiều.” Biểu cảm của bác sĩ ngưng trọng: “Chỉ mỗi khoa tâm thần bệnh viện số 1 của chúng tôi, mỗi tuần đều phát hiện vài bệnh nhân. Trong số bọn họ có những người già hơn 80 tuổi, cũng có cả những đứa trẻ mới 4 5 tuổi, hoàn cảnh sống khác biệt rất lớn, cũng không có bất kì mối liên hệ nào với nhau, người thân xung quanh thì đều rất bình thường…”

Nghe xong lời nói của bác sĩ, Hàn Phi yên lặng suy nghĩ.

Những bệnh nhân này có thể đều là mục tiêu mà Mộng lựa chọn, nếu như không can thiệp thì cuộc đời bọn họ có thể sẽ như người công nhân vệ sinh kia, cuối cùng kết thúc trong bi thảm, hóa thành một mảnh vỡ nhỏ.

“Có lẽ mình có thể giúp bọn họ trong hiện thực, ngăn chặn bi kịch xảy ra.” Nói chuyện rất lâu với bác sĩ, Hàn Phi sắp xếp ra tất cả nội dung về hội chứng cánh bướm.

Nhờ các bác sĩ và y tá chăm sóc cho Bạch Quả Quả, Hàn Phi lại trả trước đủ chi phí y tế. Sau khi xử lý xong mọi việc, hắn gửi thông tin mà mình đã sắp xếp cho lãnh đạo của Lệ Tuyết, hy vọng cảnh sát Tân Hỗ có thể coi trọng, thay đổi cuộc sống cho tất cả bệnh nhân, để bọn họ đừng bị nỗi tuyệt vọng

trong lòng nuốt chửng. Bây giờ cảnh sát đã bận đến bù đầu bù cổ rồi, lãnh đạo của Lệ Tuyết mặc dù rất tín nhiệm Hàn Phi, nhưng ông cũng không quá sẵn sàng rút nhân lực ra, nên chỉ nhờ đội tư vấn tâm lý của cục cảnh sát đến giúp đỡ.

Bản thân Hàn Phi lại vô cùng coi trọng những bệnh nhân mắc hội chứng cánh bướm kia. Hắn cảm thấy chỉ cần có thể cứu những bệnh nhân này ở hiện thực, là có thể giảm thiểu ác mộng xuất hiện, suy yếu sức mạnh của Mộng!

Không đủ nhân lực, Hàn Phi lại liên lạc với Đỗ Tĩnh. Vĩnh Sinh Pharmaceutical có rất nhiều nghiên cứu viên chuyên về lĩnh vực não bộ, bởi vì nội bộ bọn họ sẽ tiến hành các thí nghiệm nhân cách khác nhau, nên công ty cũng có một số lượng lớn các nhà tâm lý trị liệu và bác sĩ về lĩnh vực não bộ.

Để giúp Vĩnh Sinh Pharmaceutical chuộc lỗi, Đỗ Tĩnh cũng rất quyết đoán. Bà cử trợ lý Đào tạm thời tổ chức 27 tổ điều trị, đi sâu vào các bệnh viện lớn, tiến hành chữa bệnh cho bệnh nhân mắc hội chứng cánh bướm.

Cảnh sát đang đối đầu với tất cả các thành viên của ba tổ chức tội phạm lớn để ổn định tình hình chung ở Tân Hỗ; Deep Space Technology đang chiến đấu xung quanh bộ não AI thế hệ thứ bảy với hacker phòng kén, đồng thời bọn họ cũng sẽ hợp tác với cảnh sát để giải cứu những người chơi bị mắc kẹt trong game; ngược lại là Vĩnh Sinh Pharmaceutical đột phá ban đầu, bởi vì Cao Hưng hồn phi phách tán, hiện tại lại trở thành một lực lượng nhàn rỗi.

Mấy người con của Phó Thiên bị cảnh sát điều tra, Đỗ Tĩnh có lý lịch lâu nhất đứng ra nắm quyền lãnh đạo. Bà sắp xếp các nguồn lực trong tay, dùng phương pháp điều trị bệnh nhân để làm suy yếu sức mạnh của Mộng trong toàn thành phố.

Vẫn còn một điểm khiến Hàn Phi khá bất ngờ. Đỗ Tĩnh gần như ban đầu cho rằng Hàn Phi tiến vào Vĩnh Sinh Pharmaceutical là để làm bước đệm. Tất cả các tổ điều trị phái ra đều lấy danh nghĩa của Hàn Phi, chữa trị thương đau, hàn gắn vết nứt, mang lại hạnh phúc và ấm áp cho mọi người là mục tiêu mới của bọn họ.

Phối hợp với nhiều bộ phận, Hàn Phi đã làm tất cả những gì có thể làm.

Chờ sau khi trời tối, Hàn Phi và Hoàng Doanh cùng nhau đến phòng bệnh của Thẩm Lạc. Sau khi cảnh sát liên lạc với Deep Space Technology, ông lớn này đã quyết định cho riêng Thẩm Lạc một suất để vào game.

"Tiểu Thẩm, đã đỡ hơn chút nào chưa?" Đặt giỏ trái cây ở đầu giường, Hàn Phi đứng cách giường bệnh ba mét, mặt đầy "lo lắng".

"Toàn thân đều rất đau, nhưng vẫn phải cảm ơn anh đã cứu tôi. Cảm giác như anh đã cứu tôi tận mấy lần rồi, hãy cho tôi một cơ hội để báo đáp anh đi, hay là tôi giúp anh đầu cơ cổ phiếu? Thính giác tài chính của tôi rất nhạy bén." Thẩm Lạc yếu ớt, khắp người đều quấn băng.

"Đầu cơ cổ phiếu thì không cần, có điều hiện tại có một nơi rất cần đến anh. Game Cuộc sống hoàn hảo xảy ra một chút vấn đề nhỏ, có khả năng cần anh đăng nhập vào game trợ giúp." Hàn Phi cũng có chút ngượng ngùng, nhưng Thẩm Lạc đã chủ động lên tiếng muốn báo đáp cho mình rồi.

"Không sao, cũng vừa hay tôi muốn tham gia vào game để giải tỏa cơn đau khắp người." Thẩm Lạc ngược lại rất vui vẻ: "Kỳ thực tôi đã sớm muốn chơi rồi, chỉ sợ bác sĩ không đồng ý. "

Khi cuộc sống hoàn hảo gặp trục trặc, Thẩm Lạc đang bị Cao Hưng làm tế phẩm, sau đó khi cảnh sát đến, anh ta bởi vì mất máu quá nhiều mà sắp không trụ nổi.

"Cậu phải suy nghĩ kĩ." Hoàng Doanh không ngờ giác ngộ của Thẩm Lạc cao ngang với mình. Trong tay anh đang cầm một chiếc mũ bảo hiểm trò chơi do Deep Space Technology đặc biệt chế tạo. Loại mũ trò chơi này có kèm theo số thứ tự cố định, chỉ sau khi lấy được quyền hạn cao nhất của Deep Space Technology mới được kích hoạt sử dụng, có thể vào game bất cứ lúc nào.

"Tân Hỗ thật may mắn khi có những anh hùng như mọi người trong thành phố này." Hàn Phi cũng giơ ngón tay cái lên

cho Thẩm Lạc: “Chờ sau khi anh vào game thành công, chúng ta sẽ tập hợp ở trước nơi ở của guild game Chân Lý Tất Nhiên khu thành chủ.”

“Chân Lý Tất Nhiên?” Thẩm Lạc nhớ hình như Hoàng Doanh là người của một guild dame khác, nhưng anh ta cũng không có hỏi tại sao, chỉ gật gật đầu.

“Được, vậy đi gọi bác sĩ tới đi.” Hàn Phi vẫy tay ra hiệu với bên ngoài: “Thẩm Lạc tương đối đặc biệt, cho nên sẽ không cùng tiến vào với nhân viên nội bộ của Deep Space Technology, em đã sắp xếp cho anh ấy nhiệm vụ riêng.”

Hàn Phi chủ yếu sợ Hoàng Doanh và những người khác của Deep Space Technology sẽ xảy ra chuyện, vì vậy đã chu đáo quyết định để Thẩm Lạc vào game trước.

Bác sĩ tháo băng trên phần não của Thẩm Lạc ra, sau đó cẩn thận giúp anh ta đội mũ bảo hiểm trò chơi đặc biệt.

Có lẽ là cảm nhận được sự kính trọng và đồng tình trong mắt bác sĩ, Thẩm Lạc cảm thấy hơi ớn lạnh miễn cưỡng vặn vẹo cái cổ, mang theo nghi ngờ hỏi Hàn Phi: “Đúng rồi, hình như vừa rồi anh nói trong game có xảy ra chút vấn đề?”

“Cũng không phải vấn đề gì lớn.” Hàn Phi nối sợ dây cuối cùng vào: “Chính là hiện tại sau khi đăng nhập vào game, sẽ không thoát ra được.”

“Hả?”

Ấn nút khởi động, Hàn Phi và Hoàng Doanh đều không nghe thấy những gì Thẩm Lạc nói cuối cùng.

“Thẩm Lạc đầu tiên là bị các thành viên của ba tổ chức tội phạm lớn đem ra làm tế phẩm, suýt chút nữa bị Cao Hưng chặt đầu, bây giờ thấy Cuộc sống hoàn hảo xảy ra vấn đề, lại kiên quyết đăng nhập vào game, tiến vào thành chủ bị bao phủ bởi Mộng. Anh đừng thấy cậu ấy xui xẻo đến cực điểm như vậy, nhưng nội tâm lại rất chính nghĩa đấy.” Mở giỏ trái cây trên bàn cạnh giường ngủ, Hàn Phi lấy hai quả táo cho Hoàng Doanh và chính mình: “Trái cây không thể để lâu, đừng lãng phí.”

Chương 961: Ác mộng tầng thứ bảy trừ tà

Vô thức cắn một miếng táo, lúc này Hoàng Doanh mới phản ứng lại. Hàn Phi có lẽ đã lên kế hoạch để Thẩm Lạc ở lại game trong một thời gian dài rồi.

"Đây là lần đầu tiên anh ăn giỏ trái cây do chính mình mang vào bệnh viện đấy."

"Thẩm Lạc sẽ không để ý đâu, trước đây tên ngốc này còn uống cà phê tình yêu người ta tặng cho em, em cũng có nói gì đâu." Hàn Phi nhớ lại đủ những chuyện đã xảy ra ở trong điện thờ bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ: "Thoắt cái đã lâu như vậy rồi."

Sau khi xác nhận kết nối bình thường, không có bất kì vấn đề gì, Hàn Phi mới rời khỏi bệnh viện. Hắn đi một mạch về nhà và đăng nhập trò chơi.

Đi ra từ trụ sở của cư xá Hạnh Phúc, dưới ánh mắt theo dõi của rất nhiều người chơi, Hàn Phi đi đến trước cửa trụ sở guild game Chân Lý Tất Nhiên.

Những người chơi xung quanh đều đang tò mò, phó hội trưởng của cư xá Hạnh Phúc tìm Chân Lý Tất Nhiên để làm gì? Chẳng lẽ là hai guild game hàng đầu sẽ tiến hành một giao dịch bí mật?

"Hàn Phi!" Thẩm Lạc không có gì nổi bật ngây ngốc đứng ở cửa lớn của guild game Chân Lý Tất Nhiên. Hơi ngượng ngùng, vừa nhìn thấy Hàn Phi anh ta đã chạy tới: "Tại sao [Cuộc sống hoàn hảo] lại không thể đăng xuất được? Cảm giác bầu không khí của trò chơi ở đây cũng hoàn toàn khác so với trước đây, mọi người đều rất lo lắng, cách bọn họ nhìn tôi cũng hơi đáng sợ."

"Anh có tài năng thiên bẩm, là rồng phượng trong thiên hạ. Với người như anh, cho dù có muốn che giấu bản thân, cũng định sẵn sẽ bị vận mệnh đặt lên đỉnh núi." Hàn Phi đại khái

nói với Thẩm Lạc về tình hình trong khu thành chủ, sau đó dẫn anh ta đến một điện thờ cách xa trụ sở của cư xá Hạnh Phúc nhất: "Tôi cần anh đi làm một việc vô cùng nguy hiểm, nhưng chuyện này chỉ có anh mới có thể làm được."

Hàn Phi nói khiến Thẩm Lạc bắt đầu căng thẳng: "Chuyện gì?"

"Mỗi bốn tầng ác mộng qua cửa, thì ác mộng tầng thứ năm sẽ cho anh một lựa chọn, có hai cái giường, một giường bình thường, một giường quỷ." Hàn Phi giơ ngón tay lên.

"Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ lựa chọn giường quỷ, một chút dụ dỗ này còn chưa lay chuyển tôi được." Thẩm Lạc vỗ ngực biểu thị không thành vấn đề.

"Không, tôi cần anh lựa chọn giường bình thường. Với thiên phú của anh, chỉ cần nằm thẳng cẳng là được. Chờ sau khi anh lựa chọn thành công, hãy cho tôi biết những gì anh nhìn và nghe thấy." Hàn Phi nói ra ý tưởng thật sự của mình.

"Chắc chắn muốn làm như vậy sao?" Thẩm Lạc gãi gãi đầu: "Không tốt lắm đâu? Tôi cũng muốn góp một phần nhỏ của mình vì mọi người."

"Những cống hiến mà anh sắp làm, đã vượt quá 90% người chơi trong thành này rồi. Tôi hy vọng anh được mọi người ghi nhớ đến. Anh là người đặc biệt nhất, là người đặc biệt duy nhất, là món quà của vận mệnh dành cho Mộng." Hàn Phi đưa Thẩm Lạc đến tòa nhà bị sương xám bao phủ bên cạnh, nơi đây là một trung tâm mua sắm.

"Anh nói như vậy, tôi thấy hơi xấu hổ rồi, ha ha ha." Thẩm Lạc khiêm tốn lắc lắc đầu: "Rất ít người khen tôi như vậy, mọi người đều cảm thấy vận khí của tôi có hơi hơi xui xẻo một chút, nên không thích chơi cùng với tôi cho lắm."

"Nhưng lần này anh sẽ trở thành anh hùng." Những gì Hàn Phi nói cũng đều là sự thật, hắn đích thân mở cửa cho Thẩm Lạc: "Chúng ta đã thêm bạn bè trong game rồi, chờ sau khi anh rời khỏi ác mộng điện thờ, có thể liên lạc với tôi."

"Được, tôi nhất định sẽ không phụ lòng mong đợi của anh." Thẩm Lạc bước vào sương xám, Hàn Phi cũng đang

định rời đi thì đột nhiên có một cánh tay từ trong sương xám vươn ra, nắm lấy bả vai của hắn. Hàn Phi rút dao vung về sau, vung được một nửa mới nhìn thấy là Thẩm Lạc: "Sao anh lại ra ngoài?"

"Vừa rồi anh nói, ác mộng tầng thứ năm có một lựa chọn, nhưng ngộ nhỡ tôi không vượt qua được bốn tầng đầu tiên thì sao?" Một nửa người của Thẩm Lạc ở trong sương xám. Anh ta còn chưa qua cửa bất kì mộng cảnh nào, hoa văn cánh bướm trên người đã lúc ẩn lúc hiện, thậm chí hòa vào cùng sương xám, giống như cá gặp nước vậy.

"Tin tưởng chính mình, anh nhất định có thể làm được." Hàn Phi thu hồi dao đồ tể, rồi tự tay đẩy Thẩm Lạc một cái, sau đó đóng cửa lớn của tòa nhà lại.

Trở lại gần bệnh viện của khu thành chủ, Hàn Phi trò chuyện một chút với các thành viên dự bị của cư xá Hạnh Phúc. Bọn họ đưa cho hắn một danh sách, tất cả người chơi ra vào bênh viện ngày hôm qua đều ở trong danh sách, số lượng nhiều vô cùng, nếu đi tra từng người một sẽ mất rất nhiều thời gian.

"Vất vả rồi, mọi người trở về trước đi, chuyện còn lại cứ giao cho tôi là được." Khi những người chơi khám phá được càng nhiều tầng, những người nương nhờ Mộng cũng sẽ nhiều lên, đây là sự thật không thể thay đổi. Nhưng sự xuất hiện của Thẩm Lạc đã khiến Hàn Phi thả lỏng được một chút. Không bao lâu nữa hắn sẽ biết những người nương nhờ Mộng kia sẽ sở hữu năng lực gì trong ác mộng rồi.

Những người hàng xóm được đưa ra từ thế giới tầng sâu vẫn còn trong ác mộng. Hàn Phi cũng không muốn làm chậm tiến độ quá nhiều, vì vậy một mình hắn bước vào bệnh viện bị sương xám bao phủ.

Từng bước một tiến về phía trước, khi Hàn Phi sắp đi qua đại sảnh của bệnh viện, cảm giác không trọng lượng truyền đến, đêm tối buông xuống.

"30 người? Ác mộng này cần nhiều người chơi đến vậy sao?!"

Mở hai mắt ra, Hàn Phi nghe thấy xung quanh truyền đến tiếng bàn tán. Hắn nhìn quanh thì thấy có tổng cộng đúng 30 người chơi đang tụ tập trong một vườn hoa. "Không phải ác mộng bình thường chỉ cần năm người thôi sao?"

"Chẳng lẽ đây là ác mộng có độ khó cao? Mọi người qua cửa đạt tới tầng nào là cao nhất? Chết tiệt, có phải là mình đã bị liên lụy vào ác mộng cao cấp rồi không?!"

"Mọi người, hãy bình tĩnh! Ba người chúng tôi là thành viên của tổ công lược Chân Lý Tất Nhiên, trước đó vừa đánh qua ác mộng tầng thứ năm. Nếu như chúng tôi đoán không lầm, có lẽ nơi đây là tầng thứ sáu!" Vì để mọi người không hoảng loạn, người chơi của Chân Lý Tất Nhiên đứng ra trước tiên, cho dù có bị những người chơi khác mắng mỏ, cũng phải nỗ lực đoàn kết mọi người lại với nhau.

Thẳng thắn mà nói, chính bản thân bọn họ cũng sợ hãi, chưa từng gặp ác mộng có 30 người chơi cùng nhau tham gia.

"Đừng hoảng loạn! Chúng ta hãy dùng tốc độ nhanh nhất thông báo qua về level và năng lực thiên phú của từng người! Để thuận tiện hợp tác!" Làm gương trước, ba người chơi của Chân Lý Tất Nhiên tự nói đầu tiên.

Người chơi nam béo nhất tên là Thịt Kho Tàu, level 36, chủ yếu bổ sung thể lực, sở hữu thiên phú bơm máu nhân thể, đã chuyển nghề nghiệp ẩn Vua Bụng Bự, anh ta là thành viên tinh anh của Chân Lý Tất Nhiên.

Người chơi nữ thân hình cao ráo, không thích nói nhiều ở bên trái Thịt Kho Tàu tên là Hạ Băng, level 39, đây là người chơi có level cao nhất trong ác mộng này, năng lực thiên phú là người vô dụng, về phương diện nghề nghiệp cô không công khai, chỉ nói là một y tá.

Đứng ở phía bên phải của Thịt Kho Tàu là một người chơi nam đeo kính, thân hình chỉ cao 1,4 mét, ID của anh ta là Quyên Góp Giáo Viên Chủ Nhiệm Cho Vùng Thiên Tai, tính cách vui vẻ sôi nổi, ngoại hình với tuổi thật có một sự khác biệt lớn. Người này mặc dù chỉ có level 30, nhưng lại sở hữu thiên phú loại linh dị cực kì hiếm thấy quỷ ngữ.

Chân Lý Tất Nhiên không hổ là một trong 10 guild game hàng đầu, đội hình phối hợp của bọn họ rất cầu kì, có một nhà ngoại cảm cộng thêm hai người chơi level cao, để phát huy tối đa năng lực của mỗi người.

Những người chơi khác cũng bắt đầu tự giới thiệu, ánh mắt dần dần tập trung vào Hàn Phi, mọi người đều đã nhận ra hắn.

"Mọi người nhìn kìa! Hàn Phi của cư xá Hạnh Phúc cũng ở đây!

"Chính là anh ấy! Tôi đã thấy anh ấy trong video!"

Bị mọi người nhìn chằm chằm, Hàn Phi cũng không cách nào che giấu được nữa, nên đành phải đi ra ngoài: "Tôi có một tin tốt và một tin xấu muốn nói với các bạn."

"Anh nói đi, chúng tôi đã chuẩn bị tâm lý rồi."

"Tin xấu là chúng ta đã tiến vào ác mộng tầng thứ bảy, nơi này vô cùng nguy hiểm, chỉ cần có chút bẩn cẩn, các bạn có khả năng sẽ vĩnh viễn bị ở lại đây; cho nên tôi hi vọng các bạn có thể nghe lời, đừng làm chuyện dễ khơi dậy sự nghi ngờ." Mặt nở nụ cười, Hàn Phi quét qua những khuôn mặt tái nhợt.

"Tầng, tầng thứ bảy? Tôi vừa mới đánh qua tầng thứ hai, làm sao lại chạy tới đây vậy!"

"Xong rồi, nghề nghiệp của tôi là câu cá, chỉ tò mò muốn vào xem một chút! Trong ác mộng này không có sông, nếu như tôi bị mắc kẹt ở đây, thì thà chết còn hơn!"

"Đừng ồn ào nữa!" Hạ Băng lạnh lùng nói, sau đó nhìn chằm chằm Hàn Phi: "Tin tốt là gì?"

"Tin tốt là các bạn đã gặp được tôi. Chắc là mọi người đã xem kinh nghiệm qua cửa mà tôi chia sẻ trên quảng trường rồi. Tất cả những người chơi cùng tiến vào ác mộng với tôi, ngoại trừ tên nương nhờ Mộng ra, còn lại không có ai chết cả, toàn bộ đều được tôi đưa ra ngoài an toàn." Hàn Phi nói như vậy là vì muốn ổn định sĩ khí của quân đội. Thật ra bản thân hắn cũng biết độ khó của ác mộng tầng thứ bảy, trước đó chính ở tầng này Vô Thường đã bị buộc phải sử dụng lửa đen, kết quả bị điện thờ phát hiện.

Tuy rằng phương thức Vô Thường qua cửa là chạy thẳng một mạch đến, nhưng như vậy cũng đủ cho thấy quỷ ở ác mộng tầng thứ bảy tương đương với hận ý. Nếu đối đầu trực diện, đối với người chơi mà nói thì không có khả năng sống sót.

"Bùm!"

Không cho người chơi thêm nhiều thời gian hơn, trong một căn nhà ở cuối vườn hoa truyền ra tiếng động, cửa chống trộm bị mở ra, một người đàn ông trung niên với khuôn mặt tiều tụy xuất hiện trước cửa. Anh ta mặc một bộ đồ hàng hiệu fake cao cấp, quanh cổ tay có buộc những sợi dây màu đỏ thắt nút, trước ngực có treo một chiếc bùa hộ mệnh.

"Đến nhiều người vậy? Mọi người đã xem thông tin cầu cứu của tôi đăng trên mạng rồi đúng không?" Người đàn ông trung niên từ trong túi áo lấy ra một phong thư dày cộp: "Tình huống cụ thể giống như trên mạng tôi đã nói, hình như con tôi bị trúng tà rồi, có quỷ muốn hại chết nó! Nếu ai có thể trừ tà thành công, số tiền này đều sẽ thuộc về người đó."

"Trừ tà?"

Đối với đại đa số người chơi, bọn họ đều không có trải nghiệm tương tự.

"Khu vực mà chúng tôi ở có quỷ, tôi có thể rất chắc chắn nói với mọi người, xung quanh thật sự có quỷ. Nhưng tôi không có cách nào giết chết được bọn chúng, hy vọng mọi người có thể đuổi được chúng đi, đừng để chúng hại con tôi nữa." Trong lời nói của người đàn ông trung niên có mang theo một sự bất lực, cũng có thể nhìn ra anh ta thực sự rất yêu con của mình: "Đây là danh thiếp của tôi, nếu có bất kỳ tiến triển gì mọi người có thể liên hệ với tôi bất cứ lúc nào."

Người đàn ông trung niên bước vào bên trong đám người, phân phát danh thiếp cho một số người chơi. Anh ta tên là Diêu Cường, tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng, nhưng cuộc sống rất tệ, đã gần 40 tuổi mà vẫn chỉ là một lãnh đạo nhỏ cấp thấp của một công ty nào đó.

“Anh nói con mình bị trúng tà, vậy có thể dẫn tôi đi xem con của anh một chút không?” Hàn Phi rất giỏi trừ tà vật lý và trừ tà tâm lý, nhưng hắn luôn cảm thấy ác mộng này không đơn giản như vậy.

“Được, nhưng con tôi sợ người lạ, mọi người chọn vài người đại diện lên tầng với tôi.” Diêu Cường còn chưa nói xong, trong túi áo đột nhiên vang lên tiếng điện thoại.

Lấy điện thoại di động ra, nhìn thoáng qua số người gọi, anh ta cau mày nhận cuộc gọi: “Bây giờ tôi không có tâm trạng cãi nhau, chuyện của chúng ta sau này nói sau, cúp máy đây!”

Khi Diêu Cường cất điện thoại đi, Hàn Phi cũng hơi nheo mắt lại, vừa rồi hắn nhìn thấy tên hiển thị cuộc gọi – Thiến.

Sau khi những người chơi thảo luận, năm người đã được chọn để đi cùng Diêu Cường, Hàn Phi cũng nằm trong số đó.

Sau khi đi qua vườn hoa, bọn họ dừng lại trước một ngôi nhà nhỏ ba tầng. Đầu tiên Diêu Cường mang một chiếc chậu đồng từ trong nhà ra, yêu cầu từng người chơi rửa hai tay trước, mới cho phép bọn họ vào nhà.

Ngôi nhà nhỏ ba tầng nhìn bên ngoài thì rất sang trọng, nhưng trang trí bên trong lại rất bình thường, đổ nát và bụi bặm, trông rất cũ kỹ.

“Căn biệt thự này là năm ngoái tôi thuê, nhà chúng tôi trước đây sống ở trong thành phố, sau này vì chuyện con cái nên trốn về nông thôn, nhưng vẫn không tránh được những con quỷ kia!” Diêu Cường trông có vẻ rất mệt mỏi.

“Thông thường mà nói, nơi có nhân khí càng vượng, quỷ quái sẽ càng ít, nhà anh vì để tránh quỷ mà đặc biệt từ thành phố náo nhiệt chạy trốn đến thôn quê hẻo lánh?” Hàn Phi đưa ra nghi vấn: “Có phải là anh đã bị ngược rồi không?”

“Yêu ma quỷ quái ở thành phố là nhiều nhất! Đủ thứ lộn xộn gì cũng có! Vẫn là nông thôn tương đối sạch sẽ hơn một chút.” Diêu Cường thẳng thừng phản bác, anh ta dường như có một hệ thống nhận thức riêng của mình.

Hàn Phi cũng không nói nữa, mấy người chơi bọn họ cùng với Diêu Cường men theo cầu thang đi lên tầng.

Tòa nhà ba tầng này, tầng 1 là bình thường nhất, tầng 2 âm khí rất nặng, ẩm ướt bệnh tật, tầng 3 thì hoàn toàn không giống với nơi mà người bình thường sẽ ở. Trên khung cửa có dán đủ các loại bùa chú khác nhau, dưới nền nhà có rắc đất vàng và muối tinh, trên bản cửa có treo những sợi dây màu đỏ, ở cuối các nút thắt còn buộc những chiếc chuông đồng.

Nhẹ nhàng đẩy cửa tầng 3, chuông đồng kêu lên leng keng, giấy bùa xoành xoạch rơi xuống, Diêu Cường không để người chơi bước vào phòng, mà chỉ đứng ở cửa chỉ chỉ vào trong.

Căn phòng ở tầng 3 vô cùng ngột ngạt, cửa sổ bịt kín bằng ván gỗ, dán bùa giấy màu vàng. Trên bức tường bên trái treo đủ loại giải thưởng, ở góc bên phải có rất nhiều tài liệu học tập và sách bài tập chất đống.

Trong phòng không có bất cứ thứ gì liên quan đến giải trí, chỉ có một chiếc bàn, một chiếc ghế gỗ và một chiếc giường.

“Trúng tà rồi vẫn phải học à?” Không chỉ có Hàn Phi, những người chơi khác cũng không hiểu.

Nghe thấy tiếng cửa, ga trải giường rung lên, một khuôn mặt tái nhợt chui ra từ gầm giường.

“Con trai đừng sợ, bố đã tìm được thầy trừ tà cho con rồi, rất nhanh con sẽ khôi phục bình thường thôi!” Diêu Cường muốn an ủi con, nhưng đứa trẻ dưới giường hình như không nghe hiểu lời của bố, khuôn mặt đờ đẫn, như thể bị mất hồn vậy.

“Trước đây con trai Diêu Viễn của tôi có thành tích học tập rất tốt, đức trí thể mỹ đều phát triển toàn diện, chỉ là do trúng tà! Bởi vì sự quấy nhiễu của những quỷ quái kia mới biến thành bộ dạng này! Mọi người nhất định phải giúp tôi thoát khỏi con quỷ đó!”

Bản thân Diêu Dường sống không được như ý, cho nên đã đặt tất cả hy vọng lên người đứa trẻ, mong con cái thành đạt. Tâm trạng này của anh ta Hàn Phi có thể hiểu được, nhưng hắn cảm thấy người này hình như có phần quá cực đoan rồi.

“Tôi có thể đi vào xem một chút không?” Không đợi Diêu Cường từ chối, Hàn Phi đã bước vào trong phòng.

Thấy có người đi vào, Diêu Viễn lập tức trốn vào gầm giường, nó không muốn gặp bất cứ ai.

Ngồi xổm trên mặt đất, Hàn Phi vừa nhấc khăn trải giường lên đã cảm thấy một cỗ khí tức lạnh lẽo. Hắn thử giơ tay về phía đứa nhỏ: “Đừng sợ, chúng ta tới giúp cháu.”

Hàn Phi đã gặp qua đủ loại quỷ quái, kinh nghiệm phong phú, thậm chí có thể được gọi là bách khoa toàn thư sống của âm gian. Nhưng hắn cũng cần giao tiếp mới biết được Diêu Viễn đã gặp phải quỷ gì.

Cậu bé không trả lời mà chỉ lắc đầu nguầy nguậy, dường như là vô cùng sợ hãi, cơ thể của nó đang khẽ run rẩy.

“Cậu dọa thằng bé sợ rồi đấy!” Diêu Cường nắm lấy bả vai Hàn Phi, lại không thể kéo được hắn đi: “Cậu ra ngoài cho tôi!”

“Gầm giường là nơi tập trung những thứ bẩn thỉu, cậu bé cứ trốn dưới gầm giường như vậy, sẽ thu hút càng nhiều quỷ đến hơn.” Một tay đỡ mép giường, Hàn Phi nhấc giường chiếu lên.

Ánh đèn chiếu vào dưới gầm giường, cậu bé sợ hãi bò đến góc tường, thân thể co quắp, trên mặt không có một tia máu, trong miệng không ngừng lẩm bẩm ai ai ai sẽ chết.

“Anh xem, vừa rồi còn yếu ớt đến cử động cũng rất khó khăn, thế mà bây giờ đã có thể bò nhanh như vậy rồi.” Hàn Phi vỗ vỗ bả vai Diêu Cường, trên mặt nở nụ cười tỏa nắng thiện ý: “Yên tâm, tôi sẽ giúp anh bắt con quỷ đó, bất kể nó trốn ở đâu, tôi cũng sẽ khiến cho nó phải hồn phi phách tán.”

Chương 962: Trò chơi tìm quỷ

Đứa trẻ trúng tà không chịu giao tiếp, người bố trung niên cũng có điều gì đó muốn che giấu, ngôi nhà cũ ở nông thôn này có vấn đề rất lớn.

"Tôi sẽ dẫn mọi người đi làm quen một chút môi trường xung quanh, tất cả những nơi quỷ quái xuất hiện tôi đều đã đánh dấu lại hết." Diêu Cường đuổi Hàn Phi ra khỏi tầng 3, rồi đóng cánh cửa dán đầy bùa chú lại: "Bây giờ là 10:30 tối, đến 0 giờ nửa đêm, con trai tôi sẽ bị quỷ ám vào người, điên rồ cuồng loạn, tốt nhất là mọi người nên tìm được con quỷ hại người kia trước 0 giờ."

"Thời gian nhiệm vụ là một tiếng rưỡi." Hàn Phi khẽ gật đầu: "Cũng vẫn dư dả."

"Để tôi dẫn mọi người đi xung quanh xem xét, quỷ đã từng xuất hiện ở mấy khu vực lân cận!" Đi tới tầng 2 của căn nhà cổ, Diêu Cường gõ cửa phòng ngủ đang đóng chặt vài cái: "Vợ ơi, anh và thầy trừ tà đi ra ngoài một chuyến, có chuyện em hãy gọi cho anh nhé."

Một giọng nữ hơi chói tai từ trong phòng ngủ truyền ra: "Biết rồi, tự anh cẩn thận một chút."

Trở lại tầng 1 của ngôi nhà cổ, trước tiên Diêu Cường chỉ vào TV của phòng khách. Chiếc TV trông có vẻ cũng đã cũ kỹ rồi, bên trên có dán tận mấy tờ giấy niêm phong.

"Quỷ lần đầu tiên xuất hiện là ở trong TV, nó trốn trong những bộ phim hoạt hình vô hại, không ngừng thu hút con trai tôi đến gần! Nó muốn bắt con tôi đi, câu mất hồn phách của con trai tôi!"

Diêu Cường tâm tình kích động, như thể TV là một thứ cực kỳ đáng sợ.

Tiếp theo Diêu Cường lại nằm bò xuống cạnh ghế sô pha, từ dưới ghế sô pha lấy ra một chiếc hộp gỗ đào bị phong ấn.

Niệm chú ngữ, anh ta cẩn thận nhấc bùa dán trên hộp lên, rồi đặt hộp gỗ đào trước mặt những người chơi: "Đây là nơi mà con quỷ kia thích trú ngụ nhất!"

Trên thành hộp được bôi máu chó đen, bên trong chiếc hộp có đặt một chiếc điện thoại di động bị ném hỏng.

"Trước đây chúng tôi đi học trên thành phố, giáo viên thỉnh thoảng sẽ bố trí một số nhiệm vụ, có thể sẽ sử dụng đến điện thoại di động, nên tôi đã mua nó cho con trai, nhưng không ngờ quỷ lại ẩn náu trong đó! Tôi từng tặn mất nhìn thấy bóng quỷ trong điện thoại di động, nó muốn bắt con tôi làm kẻ chết thay!"

Những người chơi đều không ngờ trong chiếc hộp gỗ đào lại đặt một chiếc điện thoại di động bị hỏng. Mọi người đều sôi nổi suy đoán rằng, quỷ trong ác mộng này dường như có thể mượn sự trợ giúp của các tín hiệu và thiết bị khác nhau để tấn công con người.

Sau khi đóng nắp hộp lại, Diêu Cường niệm chú ngữ, dán lại những tờ bùa chú rồi mới đứng dậy, như thể điện thoại di động thực sự là một vật đại hung.

"Đi thôi, tôi dẫn mọi người ra ngoài xem một chút, quanh đây cũng có quỷ! Diêu Cường dẫn người chơi ra khỏi căn nhà cổ, bọn họ rời khỏi vườn hoa, đi tới thôn trang bên ngoài.

So với phố Bình An, ác mộng này hiển nhiên lớn hơn, khí tức nó phát ra cũng quỷ dị hơn.

"Quỷ quái giỏi đùa giỡn lòng người, đánh vào điểm yếu của nhân tính, mấy thầy trừ tà mà tôi mời đến trước đây đều đã bị trúng chiêu, mọi người nhất định phải cẩn thận." Dường như đã trải qua nhiều lần gặp phải quỷ, Diêu Cường vô cùng chắc chắn về sự tồn tại của quỷ quái.

"Mọi người hãy chú ý đến tòa nhà bên trái." Diêu Cường nhìn hàng xóm bên trái nhà mình: "Căn nhà cổ đó có một bà lão rất kỳ lạ sinh sống, bà ấy rất thích nuôi mèo, nhưng những con mèo mà bà ấy nuôi đều không bình thường, sẽ biến thành thứ khác vào ban đêm!"

“Mèo thì có thể biến thành cái gì?” Có một số người chơi bắt đầu tò mò, người chơi có tên là Quyên Góp Giáo Viên Chủ Nhiệm Cho Vùng Thiên Tai thậm chí còn nói thẳng: “Sẽ trở thành miêu nữ à?”

“Tôi không biết cậu nói cái gì, nhưng nếu như tận mắt nhìn thấy rồi, có lẽ cậu sẽ không thoải mái như vậy nữa đâu.” Diêu Cường tiếp tục đi về phía trước, cuối con đường có một hiệu sách và một siêu thị. Nhìn từ bên ngoài thì đều là những tòa nhà rất bình thường, nhưng anh ta lại giống như sắp đối đầu với một kẻ địch lớn: “Mọi người phải đặc biệt chú ý đến hai tòa nhà này, hình như là chúng được xây dựng trên nghĩa trang, bên trong có ẩn giấu những thứ không sạch sẽ! Có một lần ở trong hiệu sách mua tài liệu học tập cho con, tôi bất ngờ phát hiện từ bên trong tủ sách đang rỉ máu, bên dưới những cuốn sách bình thường có giấu một số cuốn giết người! Thật đấy! Bên trong sách có những cánh tay đầy mùi xác chết, còn có cả những cái đầu lâu đang cười!”

Một quả bóng bên đường lăn từ trên dốc cao xuống, dừng ngay trước mặt Diêu Cường, khuôn mặt vốn đang không tốt sau khi nhìn thấy quả bóng thì trở nên cứng ngắc: “Là tôi nói nhiều quá rồi sao? Quỷ hài tử trong thôn tại sao lại xuất hiện sớm thế này?”

“Quỷ hài tử lại là cái gì nữa?”

“Đó là một đám xác không hồn, bọn chúng bị một loại thế lực nào đó khống chế, chỉ cần bị tóm được, thì cậu sẽ bị kéo vào trong mộ lâu đời!” Thôn trang trong miệng Diêu Cường thật sự là bộ bộ sa cơ, mỗi một căn nhà đều có khả năng tồn tại quỷ quái, dọa cho những người chơi sợ không nhẹ.

“Khu đất hoang bên ngoài thôn mọi người cũng nên chú ý, nghe nói ở đó có sói mặt người ẩn nấp, bọn chúng sẽ ném trẻ con vào trong giếng cạn, để cho quái vật trong giếng ăn.”

“Đèn đường ở phía bắc thôn hỏng rồi, bên kia có ma trơi, âm khí rất nặng, trên người những người già ở đó đều có thi ban! Mùi phát ra từ cơ thể cũng đặc biệt khó ngửi!”

“Còn có ao nước ở phía tây nữa, đáy ao đục ngầu không nhìn thấy đáy, nhưng ban đêm sẽ có bóng đen giống như người xuất hiện dưới nước.

Đủ loại chuyện kinh khủng đều từ trong miệng Diêu Cường phát ra. Những người chơi càng nghe càng sợ hãi, Hàn Phi thì ngược lại. Hắn cảm thấy hơi kỳ lạ, bởi vì giọng điệu của Diêu Cường giống như đang cố ý hù dọa trẻ con vậy. Để tránh cho con cái chạy lung tung, bố mẹ sẽ nói trên núi có sói, đến đó sẽ bị ăn thịt, có lẽ là nói nhiều quá, dần dần giả cũng đã thành thật.

Hầu hết những người chơi mới không có tố chất tâm lý, chỉ mỗi nghe những cảnh tượng mà Diêu Cường nói đã bị dọa sợ rồi.

Bọn họ đoàn kết để giữ ấm, bắt đầu tự thành lập những đội riêng, chuẩn bị mấy người cùng nhau hành động.

Diêu Cường dường như cũng không có ý định hù dọa những người chơi, có thể nhìn ra là anh ta thật tâm muốn hoàn thành trừ tà, giúp con trai mình trở lại bình thường.

Có lẽ người này có đủ thứ vấn đề, nhưng có một điểm có thể chắc chắn, anh ta rất quan tâm đến con mình.

Ác mộng tầng thứ bảy rất lớn, Diêu Cường mới dẫn người chơi đi được non nửa, điện thoại di động của anh ta lại vang lên. Sau khi nghe điện thoại, anh ta một mình chạy vào góc rồi lặng lẽ rời đi.

“Người gọi cho anh ta tên là Thiến, chắc là nữ, mối quan hệ giữa bọn họ có lẽ không đơn giản.” Một người chơi nữ tuổi tác gần 50+ đi đến bên cạnh Hàn Phi: “Tôi tên là Thi Hoa, giáo viên cấp hai đã nghỉ hưu, level 21, thiên phú của tôi có tên là giáo viên coi thi, có thể nghe và nhìn thấy những chi tiết mà người bình thường không dễ dàng nhận thấy.”

“Xin chào cô Thi.” Hàn Phi lần đầu tiên nhìn thấy người chơi này, đối với những thứ đột nhiên thiện ý hắn sẽ luôn rất đề phòng: “Thoạt nhìn thì cô còn rất trẻ, trẻ như vậy đã về hưu rồi sao?”

“Ừ, sau khi con gái tôi gặp chuyện, tôi không thể dạy học được nữa. Tôi không biết phải đối mặt với bọn trẻ như thế nào, sau đó đã xin nghỉ hưu.” Trên người Thi Hoa có một loại khí chất, nghiêm khắc nhưng lại dịu dàng, trang nghiêm nhưng lại không khiến người ta cảm thấy lạnh lùng.

“Xin lỗi.”

“Không sao, chuyện xảy ra lâu rồi, tôi cũng sắp quên mất rồi.” Thi Hoa không hề để ý: “Tôi cũng đã từng đặt hết kỳ vọng của mình lên trên người con gái, cho nên sau khi bước vào ác mộng này, có một loại cảm giác rất đặc biệt.”

Cô do dự hồi lâu mới nói: “Có thể quỷ không ở bên ngoài, mà là ở trong nhà.”

Thi Hoa còn muốn nói gì đó, nhưng ba thành viên của Chân Lý Tất Nhiên đột nhiên đi tới, cắt ngang lời cô: “Hàn Phi, tiếp theo chia tổ thế nào? Diêu Cường nói sau 0 giờ nửa đêm con trai anh ta sẽ phát điên. Bây giờ chúng ta chỉ còn lại thời gian khoảng 1 tiếng, diện tích của ác mộng này hơi lớn, có lẽ mọi người cần phải phân ra hành động mới được.”

“Quỷ không nhất định là quỷ thật, người cũng không nhất định là người thật, tất cả đồn đại quỷ quái mà chúng ta nghe thấy đều là từ Diêu Cường nói ra, nhưng nếu như quỷ chính là anh ta thì sao?” Hàn Phi nhìn những đội ngũ người chơi đã chia tổ xong: “Kiến nghị của tôi là ba người các anh dẫn theo những người chơi khác ở lại theo dõi chặt chẽ Diêu Cường, việc thăm dò bên ngoài giao cho tôi là được.”

“Một mình anh làm sao có thể đối phó với nhiều quỷ như vậy?” Thịt Kho Tàu nói lời này không có chút ác ý nào, mọi người gặp phải nguy cơ sinh tử, bất kì quyết định nào cũng đều phải thận trọng.

“Được, vậy tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề.” Hàn Phi nhìn ba người chơi nói: “Mọi người quá yếu, trước khi Diêu Viễn phát bệnh, thì ít nhất ngôi nhà cổ đó vẫn an toàn, tôi sắp xếp như vậy là muốn bảo vệ mọi người thôi.”

“Mọi người đều là người chơi, cho dù level của anh có cao hơn chúng tôi một chút, lại có thiên phú đặc biệt hơn một chút,

chẳng lẽ thật sự có thể lấy 1 chọi 30 à?" Thịt Kho Tàu cảm thấy Hàn Phi có phần kiêu ngạo, Chân Lý Tất Nhiên và cư xá Hạnh Phúc đều là những guild game trong top đầu, mọi người đều là những người chơi hàng đầu, nhất định sẽ có chênh lệch, nhưng có lẽ sẽ không quá lớn.

"1 chọi 30? Anh nói như vậy là hơi coi thường tôi rồi." Không tiếp tục tranh luận, Hàn Phi nhìn sang Thi Hoa: "Cô Thi, quan điểm của tôi cũng giống với cô, bên phía ngôi nhà cổ có thể sẽ phải làm phiền cô chú ý một chút. Nếu như thuận tiện thì tốt nhất là cô có thể tìm cách tiếp cận mẹ của Diêu Viễn, tôi cảm thấy người mẹ cũng có vấn đề.

"Được." Thi Hoa không ở lại trong thôn nữa mà quay về theo đường cũ, còn Hàn Phi thì tách khỏi những người chơi, bắt đầu hành động một mình.

Đi trên con đường tối, Hàn Phi gõ cửa nhà hàng xóm của Diêu Cường.

Cửa gỗ không có khóa, sau khi Hàn Phi gõ vài cái, cánh cửa từ từ mở ra, một con mèo trắng thò đầu ra ngoài.

"Thật dễ thương." Hàn Phi ôm mèo trắng lên, đối phương vậy mà cũng không phản kháng, cảm giác rất quấn người: "Nghe nói chúng mày sẽ biến thành những thứ khác?" Đi vào trong nhà, Hàn Phi phát hiện bên trong vườn hoa trồng đầy đủ các thể loại rau củ, còn có mèo đang đánh nhau bên trên.

"Có ai ở đây không?"

Trong nhà truyền đến tiếng ho khan, những con mèo đang đánh nhau lập tức chạy về hướng căn phòng nhỏ, rất ngoan ngoãn ngồi canh ở ngoài cửa, như thể đang chờ Hàn Phi vào nhà, nhân tiện đem cả bọn chúng vào.

"Cảm giác nơi đây giống như một homestay nông gia lấy chủ đề về mèo vậy, ấm áp hơn nhiều so với ngôi nhà cổ của Diêu Cường."

Đẩy cửa phòng nhỏ ra, lông mèo màu bạc trên mặt đất tung bay trong không trung, Hàn Phi bắt đầu mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng. Trong phòng tràn ngập một mùi thối rữa, tiếng ho khan kia cũng trở nên càng ngày càng chói tai, không giống

như người có thể phát ra, mà giống một thứ khác đang bắt chước tiếng ho của con người!

"Trong nhà này nhiều lông quá, nuôi mèo ragdoll hay sao?" Đi trên sàn gỗ cũ kỹ, Hàn Phi đẩy từng cái cửa một ra. Hắn không ngừng thăm dò chỗ sâu trong nhà, mùi thối rữa phát ra càng ngày càng nồng hơn.

Khi hắn đẩy cánh cửa gỗ cuối cùng ra, tiếng ho dữ dội biến thành tiếng mèo kêu chói tai, một khuôn mặt toàn là nếp nhăn mọc đầy lông mèo hiện ra trước mắt Hàn Phi.

Nhìn đôi mắt già nua như mèo kia, Hàn Phi không ra tay, trong mắt trái của hắn mơ hồ xuất hiện một cái cân hơi hơi nghiêng.

"Xin lỗi đã làm phiền."

Từ trong bộ quần áo trắng rộng thùng thình vươn ra một cánh tay khô khốc, móng tay trên cánh tay đó vô cùng sắc bén, tóm về phía cổ của Hàn Phi.

Nghiêng người né qua một bên, khung cửa sau lưng Hàn Phi lưu lại năm vết cào thật sâu!

Vừa rồi nếu như không tránh được, cái cổ của Hàn Phi phỏng chừng đã gãy rồi. Hai tay bảo vệ trước người, hắn chăm chú nhìn. Người ở chỗ sâu trong nhà công kích mình là một bà lão già tóc bạc trắng, trên người mọc đầy lông mèo, trên mặt và trên người cũng xuất hiện hoa văn kỳ lạ, trông vô cùng đáng sợ.

Nhưng tuổi thọ của bà dường như cũng không còn mấy ngày nữa, mỗi lần hoạt động đều ho dữ dội.

"Tại sao bà lại biến thành bộ dạng như vậy?" Hàn Phi vốn tưởng Diêu Cường đang nói dối, nhưng hắn không ngờ trong nhà thật sự có "quỷ".

Bà lão nằm bò trên mặt đất, dùng tứ chi chống đỡ cơ thể, linh hồn dường như đã biến thành một con mèo, đôi mắt đầy thù hận và khát khao tấn công mạnh mẽ. Khi một cuộc xung đột mới sắp diễn ra, một tiếng meo meo dịu dàng vang lên,

cửa tủ quần áo được mở ra, một con mèo trắng mặc áo liệm đi ra ngoài.

Nó nhảy vào giữa Hàn Phi và bà lão. Sau khi nhìn thấy con mèo trắng, bà lão bị dị hóa kia bình tĩnh lại, nằm rạp xuống đất, dùng đầu đụng đụng vào thân thể của nó.

Cảnh tượng trước mắt dường như là đảo ngược, bà lão biến thành mèo, mèo biến thành bà lão.

"Các người hoán đổi linh hồn à?" Lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, Hàn Phi giơ hai tay lên, biểu thị mình không có bất kì ác ý nào.

Nghe thấy lời của Hàn Phi, con mèo trắng mặc áo liệm gật gật đầu. Ánh mắt của nó cực kỳ lanh lợi, không giống như ánh mắt của một con mèo, mà ẩn chứa các loại cảm xúc của con người!

"Còn có chuyện như vậy sao?" Hàn Phi ngồi ở trước mặt mèo trắng: "Có phải bà sống không được bao lâu nữa, sắp rời khỏi nhân thế, nhưng mèo của bà không muốn bà đi, cho nên mới tráo đổi linh hồn với bà phải không? Nó tiến vào cơ thể của bà để chết thay cho bà, còn bà ở trong cơ thể của nó, sống vì những con mèo đã bầu bạn với bà?" Mèo trắng kia lại gật đầu, ánh mắt của bà vô cùng dịu dàng, nhìn bất kỳ sinh linh nào cũng đều như thể đang nhìn con của mình vậy. Người như này cho dù có thành quỷ, cũng sẽ không đi làm hại người khác.

Thông qua việc không ngừng giao lưu với con mèo trắng, Hàn Phi đại khái đã làm rõ được một số chuyện.

"Diêu Cường không nói dối, nhà hàng xóm quả thực đã xảy ra chuyện linh dị, nhưng anh ta lại che giấu thông tin quan trọng, con 'quỷ' nhà hàng xóm chưa bao giờ nghĩ đến việc làm hại con anh ta."

"Những nơi khác có thể cũng đều có quỷ, nhưng những con quỷ đó có lẽ đều không phải là nguyên nhân khiến con anh ta bị trúng tà."

Chương 963: Ngọn lửa tham lam bắt đầu bùng cháy

Hàn Phi còn muốn hỏi mèo trắng thêm vài vấn đề nữa, nhưng lúc này trên con đường bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết. Không nói một lời, hắn lập tức chạy ra ngoài.

"Chuyện gì vậy?"

Giữa con đường đất để lại một vũng máu, Thịt Kho Tàu của Chân Lý Tất Nhiên ôm lấy cánh tay, vẻ mặt lo lắng: "Tiểu quỷ mang Giáo Viên Chủ Nhiệm đi rồi!"

"Giáo Viên Chủ Nhiệm? Người chơi có thiên phú quỷ ngữ?" Trước tiên Hàn Phi kiểm tra vết thương cho Thịt Kho Tàu: "Bọn họ chạy theo hướng nào?"

"Không biết, vừa rồi chúng tôi chuẩn bị trở về vườn hoa của ngôi nhà cổ, quả bóng da kia dường như cứ đi theo Giáo Viên Chủ Nhiệm, đến khi có người chơi chú ý tới, bóng da và Giáo Viên Chủ Nhiệm đều đã biến mất!" Phần mặt của Thịt Kho Tàu méo mó: "Chúng tôi men theo con đường đuổi theo, đám quỷ hài tử bắt đầu cản trở."

"Nhiều người chơi như vậy, tại sao quỷ hài tử lại cứ phải mang người quỷ ngữ đi?" Kích hoạt thiên phú bị động trốn tìm, Hàn Phi quan sát môi trường xung quanh. Hắn phát hiện dấu giày của Giáo Viên Chủ Nhiệm: "Mọi người hãy chăm sóc tốt cho chính mình, tôi đi về phía trước xem một chút."

Một đường đuổi theo, Hàn Phi đi đến ngoại vi của thôn.

Nếu như nói bên trong thôn ít nhiều có có chút hơi người, thì bên ngoài thôn hoàn toàn là một vùng quỷ vực. Những cái cây cổ nghiêng nghiêng hình thù kỳ lạ mọc chen chúc với nhau, bên trong những bụi cây cao nửa người ẩn giấu đầy gai nhọn, ngước mắt nhìn ra có thể thấy tận mấy ngôi mộ, trên con đường duy nhất còn ném đủ các loại đá và cây khô.

“Diêu Cường có thể tìm được một nơi địa linh nhân kiệt như này cũng không dễ dàng gì.”

Đi tới nơi dấu giày của Giáo Viên Chủ Nhiệm biến mất, vừa mới vạch cỏ ra, Hàn Phi đã nghe thấy tiếng bóng da đập trên mặt đất.

Quay đầu lại, mấy đứa trẻ ăn mặc rách rưới vây xung quanh Hàn Phi. Bọn chúng đi tới mà không phát ra bất kì âm thanh nào, hắn còn không biết bọn chúng tới từ bao giờ.

Người bình thường nhất định sẽ giật nảy mình, nhưng tố chất tâm lý của Hàn Phi quá mạnh mẽ. Hắn chẳng những không cảm thấy sợ hãi, ngược lại từ đáy lòng còn cảm thấy những đứa trẻ này rất mộc mạc, nhìn qua không giống những người có ý xấu.

Sờ sờ đầu đứa trẻ gần mình nhất, Hàn Phi sờ khiến cho đứa trẻ đơ ra. Đối phương sụt sịt nước mũi, ngẩng khuôn mặt bẩn thỉu lên, dùng đôi mắt to sáng ngời nhìn hắn.

“Các cháu có muốn chú chơi cùng không? Chú biết chơi rất nhiều trò chơi.” Khí chất lãnh đạo của vua trò chơi lấn át đám trẻ con trong thôn, những đứa trẻ kia không dám trả lời, chỉ do dự lắc đầu.

“Không muốn chú chơi cùng các cháu, chẳng lẽ các cháu muốn giết chết chú?” Hàn Phi dịu dàng sờ đầu thằng bé, nhưng lời nói ra lại khiến cho mấy đứa trẻ kia vốn đã có một trái tim lạnh lùng lại giảm nhiệt lần nữa, tốc độ lắc đầu của bọn chúng càng nhanh hơn.

“Không chơi với chú? Cũng không muốn giết chú? Vậy các cháu tìm chú làm gì?”

Đứa trẻ cầm quả bóng da vẫy tay với Hàn Phi, nó dẫn hắn chui vào một bụi cây. Sau khi đi được chừng 10 mét, Hàn Phi nhìn thấy “Giáo Viên Chủ Nhiệm” đang bất tỉnh trên một nấm mồ cũ.

“Các cháu chưa giết chết anh ta à? Thật đúng là một đám trẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện.” Sau khi khen ngợi bọn nhỏ mấy câu, Hàn Phi đi tới bên cạnh Giáo Viên Chủ Nhiệm: “Một

người chơi sở hữu thiên phú linh dị mà lại bị quỷ dọa cho bất tỉnh?"

Sử dụng năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, Hàn Phi vỗ vỗ mặt của "Giáo Viên Chủ Nhiệm": "Dậy đi, tôi dẫn anh gặp miêu nữ."

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, Giáo Viên Chủ Nhiệm từ trên ngôi mộ bò dậy, nép người vào sau lưng Hàn Phi: "Cẩn thận những đứa trẻ kia, bọn chúng rất quỷ dị!"

"Biết rồi." Cõng Giáo Viên Chủ Nhiệm lên, Hàn Phi tiếp tục đi theo đứa trẻ dẫn đầu về phía trước.

Đi đúng 5 phút, bọn họ dừng lại trước một cái giếng cổ, miệng giếng được đóng chết bằng ván gỗ, bên trên còn đè một tảng đá lớn.

Thằng bé đang đi loanh quanh bên giếng với quả bóng da trong tay, khoa tay múa chân, hình như hy vọng Hàn Phi sẽ mở tấm ván gỗ ra, xuống giếng cứu người.

"Trên miệng giếng có phong ấn, anh đừng bị những con quỷ kia mê hoặc! Bọn chúng muốn lợi dụng anh để mở phong ấn ra. Diêu Cường không lừa gạt chúng ta, thôn này rất tà ác, khắp nơi đều có quỷ âm!" Giáo Viên Chủ Nhiệm nắm lấy cánh tay của Hàn Phi. Anh ta cho rằng Hàn Phi là nòng cốt của đội ngũ, muốn phá giải ác mộng nhất định phải dựa vào năng lực của hắn: "Nếu như anh thật sự muốn mở giếng, vậy hãy để tôi làm cho."

"Anh có từng nghĩ đến một vấn đề không? Diêu Cường quan tâm đến con của mình như vậy, tại sao lại cứ muốn đưa đứa con đã bị trúng tà của mình đến nơi đầy quỷ quái này?" Hàn Phi chỉ ra mấu chốt của vấn đề: "Diêu Cường từng nói rằng ở thành phố lớn còn có nhiều quỷ hơn, lúc đó Diêu Viễn đã trúng tà rồi, vì để trốn tránh quỷ quái anh ta mới chạy đến đây. Nhưng tiếp sau đó trong thôn cũng bắt đầu xuất hiện đủ các thể loại quỷ quái."

"Anh muốn nói gì?"

"Rất đơn giản, bởi vì hai bố con Diêu Cường đến nên quỷ quái trong thôn mới xuất hiện, rất có khả năng chính bọn họ đã

khiến cho thôn này bắt đầu dị hóa.” Chuyển đá đè trên giếng ra, Hàn Phi xé bỏ các loại bùa chú trên tấm gỗ xuống: “Những lá bùa này rất giống ở trong phòng của Diêu Viễn, cái giếng này nói không chừng chính là bị Diêu Cường phong ấn.”

Lật tấm ván gỗ lên, từ trong giếng có một tia oán khí nhàn nhạt bay ra, Hàn Phi mơ hồ nghe thấy trong giếng có tiếng trẻ con khóc.

Tất cả những đứa trẻ xung quanh đều xúm lại, trông rất lo lắng. “Bên dưới kia tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả, có cần trở về lấy đèn hay lửa gì không?” Giáo Viên Chủ Nhiệm cũng muốn mau chóng tìm thấy quỷ.

“Quá phiền phức.” Hàn Phi nhảy lên miệng giếng: “Tôi đi xuống xem một chút.”

“Đừng, đừng, đừng!” Giáo Viên Chủ Nhiệm ôm lấy Hàn Phi: “Anh cũng thật là quá khó tin! Làm gì có ai lại nhảy thẳng xuống giếng để xem trong giếng có quỷ hay không? Anh không cần mạng nữa rồi à!”

“Nếu trở về lấy đèn, thì thời gian không kịp nữa rồi.” Đẩy Giáo Viên Chủ Nhiệm ra, Hàn Phi nhảy thẳng xuống, cảnh tượng này khiến anh ta đơ ra. Hai tay chống lên thành giếng, Hàn Phi di chuyển xuống dưới, tiếng khóc bên dưới càng ngày càng rõ hơn.

Hai chân chạm xuống mặt đất, Hàn Phi mò mẫm trong bóng tối, ngón tay đầu tiên chạm vào một món đồ chơi người máy từ thành phố mang về, sau đó đầu ngón tay chạm vào một khuôn mặt lạnh lẽo.

“Đừng sợ, chú dẫn cháu đi ra ngoài.”

Tiếng khóc dần dần nhỏ đi, một lúc sau có một cậu bé yếu ớt hỏi: “Tại sao chú lại bảo cháu đừng sợ, người sợ không phải nên là chú hay sao?”

“Ai đã ném cháu xuống giếng? Diêu Cường nói ngoài thôn có quái vật thân sói mặt người, thứ đó cháu đã từng nhìn thấy chưa?” Hàn Phi không cảm thấy chút sợ hãi nào, oán khí trên người những đứa trẻ này rất nhạt.

“Hoàn toàn không có quái vật thân sói mặt người, người ném cháu xuống giếng chính là Diêu Cường! Chú ta nói cháu và những đứa trẻ trong thôn đều là quỷ, nhưng rõ ràng là chúng cháu không hề làm gì hết!” Giọng nói của cậu bé ở đáy giếng lớn hơn một chút, oán khí cũng bắt đầu tăng lên.

“Chú cũng cảm thấy Diêu Cường không phải là người tốt.” Khó khăn lắm mới gặp được một con “quỷ” có thể nói chuyện, tất nhiên Hàn Phi sẽ không bỏ qua: “Có thể nói cho chú biết, tại sao anh ta lại phong ấn các cháu ở đây không?”

“Gia đình bọn họ từ thành phố chuyển đến đây, cháu và các bạn thấy con chú ta lủi thủi nên muốn kéo cậu ấy chơi cùng. Con chú ta lúc đầu rất nhút nhát, một câu cũng không nói, sau đó mới dần dần hòa nhập cùng chúng cháu. Mọi người đều rất chăm sóc cậu ấy, chơi trốn tìm chưa từng để cậu ấy làm quỷ, cũng chưa từng có ai bắt nạt cậu ấy cả.” Cậu bé ở đáy giếng có vẻ ủy khuất: “Sau đó, Diêu Cường nhìn thấy con mình chơi với chúng cháu thì đặc biệt tức giận, mắng chửi chúng cháu một trận. Diêu Viễn rất sợ bố, bỏ đi mà không nói một lời nào.”

“Vậy thì cũng đâu đến mức ném các cháu xuống giếng?” Hàn Phi cảm thấy có lẽ là trong này vẫn còn uẩn khúc.

“Cái thôn chỉ lớn từng này, chúng cháu cùng nhau chơi đùa, có đôi lúc Diêu Viễn sẽ nằm bò trên cửa sổ nhìn trộm, cậu ấy rất tội nghiệp, giống như bị nhốt trong ngục giam vậy. Mỗi lần bị bố phát hiện đều sẽ đuổi chúng cháu đi, còn không cho chúng cháu lớn tiếng nói chuyện. Dần dần chúng cháu cũng bắt đầu ghét cả Diêu Viễn, cảm thấy cậu ấy chính là tiểu công tử trong thành phố.” Oán khí trên người cậu bé hội tụ lại: “Chẳng bao lâu sau, Diêu Cường niêm phong cửa sổ phòng Diêu Viễn lại, không để cậu ấy bị thế giới bên ngoài quấy rầy, nghe nói bọn họ muốn chuẩn bị cho cuộc thi gì đó? Vì để tránh cho Diêu Viễn bị ảnh hưởng, Diêu Cường còn tung tin đồn rằng chúng cháu đều là những đứa trẻ hoang dã, trên người có mang bệnh.

“Trên thực tế các cháu không phải là quỷ, nhưng Diêu Cường nói các cháu là quỷ, sau đó các cháu đã thật sự biến

thành quỷ à?" Hàn Phi mạnh dạn suy đoán.

"Những người khác thì cháu không rõ, bởi vì tình cảnh của cháu và bọn họ không giống nhau." Trong giọng nói của cậu bé lộ ra một chút oán niệm: "Cháu cảm thấy Diêu Viễn rất đáng thương, cho nên mới muốn lén lén lút đưa cho cậu ấy vài thứ thú vị trong thôn, ví dụ như cỏ ba lá hiếm thấy, quả bóng lông mèo do mèo nhổ ra, những cuốn truyện tranh mới trong hiệu sách… Nhưng có một lần khi cháu đến đưa đồ, tình cờ phát hiện Diêu Cường đang tranh cãi với ai đó trong điện thoại. Chú ta có vẻ sợ người trong nhà nghe thấy, nên cầm điện thoại rồi ra khỏi nhà, một mình chạy ra khỏi thôn."

"Cháu đã đi theo à?"

"Cháu hơi tò mò, cho nên cứ nghe lén, kết quả phát hiện hình như Diêu Cường muốn đổi một người mẹ mới cho Diêu Viễn, người kia tên là Thiến gì đó." Cậu bé nói đến đây, oán khí trên người cũng đã đến đỉnh điểm: "Cháu muốn nghe rõ hơn, nhưng cuối cùng bị Diêu Cường phát hiện ra, chú ta đã ném cháu vào trong giếng khô."

"Nhìn theo cách này, Diêu Cường mới là con quỷ đáng sợ nhất." Hàn Phi kéo cơ thể của cậu bé: "Lên đi, chú cõng cháu lên."

"Chờ một chút, thanh niên trong thôn đều đã đi ra ngoài làm việc rồi, chú là ai?" Tự nhiên bị Hàn Phi cõng lên, mặc dù cậu bé cảm thấy hắn là người tốt, nhưng sự nhiệt tình quá mức cũng khiến cho nó có chút thấp thỏm, không phải mình lại gặp phải một tên buôn quỷ đấy chứ?

"Diêu Cường nhờ chú đến trừ tà cho con trai, nhưng bây giờ chú lại cảm thấy tà ác thật sự chính là đang ẩn giấu trong người anh ta!" Hàn Phi vỗ vỗ tay cậu bé: "Ôm chặt lấy cổ chú, chú phải trèo lên trên đây."

Bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo vòng qua cổ Hàn Phi. Cậu bé cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của hắn, không biết người trước mắt này tại sao lại tin tưởng một con quỷ đến như vậy.

Leo ra khỏi giếng khô, Hàn Phi bị những đứa trẻ vây quanh, thực sự giống như vua trẻ con danh bất hư truyền.

“Cám ơn chú đã cứu cháu.” Cậu bé rất lễ phép, từ trên lưng Hàn Phi leo xuống, sau khi do dự một chút, nó lại nói: “Cháu cũng không biết bây giờ mình được coi là người hay là quỷ, nhưng nếu như chú cần bất kỳ sự giúp đỡ nào, có thể đến tìm cháu.”

Hàn Phi gật gật đầu. Đang định rời đi thì đột nhiên hắn cảm thấy trong đầu có thứ gì đó bị kích hoạt. Hình như là nhân cách tham lam đã được kích hoạt, lòng tham trong nháy mắt đó suýt chút nữa đã nuốt chửng cậu bé.

“Hóa ra trong ác mộng không khó để nuốt quỷ.”

Để không làm bọn trẻ sợ hãi, Hàn Phi nhanh chóng cõng Giáo Viên Chủ Nhiệm chạy đến hiệu sách trong thôn.

“Anh Hàn, nghề nghiệp của anh là gì thế? Quỷ nhìn thấy anh mà giống như nhìn thấy người nhà vậy, năng lực của anh biến thái thật đấy!” Giáo Viên Chủ Nhiệm cũng sở hữu thiên phú loại linh dị, nhưng anh ta cảm thấy mình cách xa vạn dặm so với Hàn Phi.

“Tôi không sử dụng năng lực gì hết, chỉ từ trái tim đến trái tim mà thôi.” Hàn Phi không hề cho Giáo Viên Chủ Nhiệm suy nghĩ thật sự trong lòng. Sau khi nhân cách tham lam đột nhiên kích hoạt, đáy mắt hắn mọc ra những tia máu, dã tâm không thể kiểm soát muốn nuốt chửng mọi thứ.

Bởi vì một lời nói vô ý của cậu bé, khiến ngọn lửa trong vực sâu nhân cách của Hàn Phi bắt đầu bùng cháy.

“Trong mỗi một thế giới điện thờ có thể mang ra ba con quỷ, ác mộng này có phải cũng được coi là một thế giới điện thờ cỡ nhỏ không?”

Chương 964: Bắt đầu trừ tà

Hiệu sách ở trung tâm của thôn có một vị khách kì lạ đến, trong mắt của hắn ngập tràn tia máu, dường như có một con thú đáng sợ đang bị trấn áp ở trong người.

"Hàn Phi,… có cần nghỉ ngơi không?" Giáo Viên Chủ Nhiệm bị Hàn Phi cưỡng ép lôi đến hiệu sách. Với tư cách là người quỷ ngữ, anh ta đã nhận thấy vấn đề. Sau khi tới gần Hàn Phi, anh ta nghe thấy tiếng kêu khóc của vô số âm hồn, số quỷ mà hắn đã từng giết hình như còn nhiều hơn số người mà anh ta đã từng gặp trong cuộc đời!

Lúc đầu anh ta còn cho rằng mình đã nhầm, lẫn lộn quỷ quái trong ác mộng này với sự khác thường trên người Hàn Phi. Nhưng khi ánh mắt hắn lộ ra sự tham lam, mỗi lần anh ta liếc nhìn hắn đều có cảm giác như đang nhìn chằm chằm vào vực sâu vậy.

Điều đáng sợ hơn chính là, nhìn lâu rồi, linh hồn của chính anh ta hình như cũng sẽ bị Hàn Phi nuốt chửng.

"Nghỉ ngơi cái gì? Trạng thái hiện tại của tôi đang rất tốt." Đẩy giá sách chất đầy tài liệu học tập sang một bên, Hàn Phi đi tới nơi cất giữ "sách giải trí" trong hiệu sách. Có thể trong mắt Diêu Cường tất cả những cuốn sách không liên quan gì đến học tập đều là "sách giải trí", những cuốn sách này đều mang đến cho người ta một cảm giác u ám, như thể có những thứ vô hình ẩn giấu trong đó.

"Một số cuốn sách trong hiệu sách sẽ thò ra cánh tay, kéo người xem vào bên trong, tôi nghi ngờ Diêu Cường cố ý nói điều này vì lo lắng rằng con mình sẽ nghiện một số sách nào đó." Giáo Viên Chủ Nhiệm lật mở một cuốn sách trinh thám, máu đỏ tươi bắn lên mặt anh ta, một con dao rỉ sét rơi ra khỏi cuốn sách: "Mẹ kiếp!"

"Đừng kích động, đây chính là một cuốn sách trinh thám rất bình thường, không thể bởi vì người chết bị giết bằng dao mà nói nó máu me bạo lực, đúng không? Máu vốn dĩ là màu

đỏ, đây cũng không có gì là sai cả?" Cầm cuốn sách kia lên, Hàn Phi đơn giản lật xem mấy trang: "Anh cảm thấy một đứa trẻ sau khi xem truyện trinh thám, có thể trở thành tội phạm giết người không?"

Giáo Viên Chủ Nhiệm lắc lắc đầu: "Chắc là không đâu."

"Vậy anh cảm thấy một đứa trẻ khi tận mắt chứng kiến bố mình ngoại tình, luôn phải chịu đựng tình yêu nặng nề vặn vẹo và dị dạng, liệu có bị suy sụp tinh thần không?" Hàn Phi đặt cuốn sách đẫm máu trở lại giá sách.

"Tuổi thơ bất hạnh quả thực sẽ khiến cho nội tâm một người tồn tại ám ảnh." Dường như Giáo Viên Chủ Nhiệm nhớ tới quá khứ của chính mình.

"Một số người kiêu ngạo và tự phụ đã quen bỏ qua lỗi lầm của mình, sau đó đổ lỗi kết quả tồi tệ của mình cho người khác." Hàn Phi nhìn những cuốn sách trên giá, trong mắt Diêu Cường, chúng giống như nước lũ và thú dữ, lệ quỷ của âm gian: "Khi một người không thể tìm ra nguyên nhân ở chính mình thì sẽ chỉ trích tất cả những thứ liên quan. Những cuốn sách giải trí này đúng là có thể gây ra ảnh hưởng đến những đứa trẻ, nhưng nếu như có một ngày đứa trẻ cầm dao lên, vậy điều chúng ta cần suy nghĩ không phải là đứa trẻ đã đọc những cuốn sách nào, mà là đi sâu vào cuộc sống của nó, để xem nó đã trải qua những gì."

Tia máu bò khắp nhãn cầu, Hàn Phi rõ ràng trông giống như một con quỷ bò ra khỏi vực sâu, nhưng lại nói ra điều mà rất nhiều người sẽ không bao giờ nghĩ tới.

Giá sách rung chuyển, từng quyển sách rơi xuống, đủ các thể loại cánh tay từ trong sách vươn ra, kéo xé linh hồn của Hàn Phi, muốn kéo hắn vào trong sách, nhưng bọn chúng không thể lay chuyển được ý chí của hắn.

"Ác mộng tầng thứ bảy rất đặc biệt, ở đây dục vọng sẽ biến thành quỷ, đủ các thể loại cám dỗ đều là công cụ giết người, thôn làng nhỏ này sẽ khiến người chơi lạc lối trong vẻ ngoài đáng sợ của nó. Chờ khi thời gian đã tiêu hao hết, con quỷ thực sự sẽ nuốt chửng tất cả mọi người." Để mặc cho những

cánh tay trong cuốn sách lôi kéo, Hàn Phi dựa lưng vào giá sách: "Ác mộng này còn có một thiết lập ác độc hơn. 30 người chơi tiến vào ác mộng, lòng người khó đoán, chờ khi sinh mệnh bước vào lúc đếm ngược, vì để có thể sống sót mọi người đều sẽ trở nên điên cuồng, diễn đủ loại kịch xấu xí và tàn ác. Đến lúc đó sống sót sẽ trở thành cám dỗ lớn nhất, khát vọng mạnh mẽ nhất và là con quỷ đáng sợ nhất."

Nghe Hàn Phi phân tích như vậy, Giáo Viên Chủ Nhiệm toát mồ hôi lạnh: "Càng muốn sống sót, quỷ sẽ càng đáng sợ? Cho nên bây giờ có phải chúng ta không còn nhiều thời gian nữa đúng không?"

"Sự thật bị che giấu ở nhiều nơi trong thôn, nếu muốn đưa ra bằng chứng để vạch trần những lời nói dối của Diêu Cường, thì buộc phải trải qua những hiện tượng linh dị bên trong thôn. Đặc biệt cần chú ý là không thể chống lại những hiện tượng linh dị này. Bởi vì một khi đối đầu xảy ra, ngược lại sẽ chứng thực cho những gì Diêu Cường nói, chứng minh đám quỷ quái này quả thực vô cùng nguy hiểm." Hàn Phi nói ra điểm mâu thuẫn nhất của ác mộng này. Nếu như không có hắn, những người chơi gần như không có khả năng thông qua ác mộng tầng thứ bảy.

"Tôi hiểu rồi, cậu bé mà anh cõng lên từ dưới giếng chính là đạo lý này! Cậu bé là bạn của Diêu Viễn, nếu không khiêu khích cậu bé, cậu bé có thể giúp chúng ta thuyết phục Diêu Viễn, nói với nó rằng mọi thứ đều là lời nói dối được thêu dệt bởi bố của nó!" Giáo Viên Chủ Nhiệm bỗng hiểu ra: "Không ngờ còn có thể làm như vậy, trừ tà này chính là loại bỏ tà trong lòng người."

Biết là một chuyện, làm lại là một chuyện khác. Cho dù biết rõ cách phá vỡ cục diện, người chơi bình thường cũng rất khó có thể sao chép phương thức qua cửa của Hàn Phi.

"Trong thôn giao cho tôi đi thăm dò, anh lập tức trở về ngôi nhà cổ, nói ra tất cả các suy đoán cho những người chơi khác, để mọi người không nên hoảng loạn." Cơ thể của Hàn Phi bị những cánh tay trong sách làm cho bị thương, càng

ngày càng nhiều cánh tay duỗi ra, nhưng hắn vẫn bình tĩnh trò chuyện với Giáo Viên Chủ Nhiệm.

"Anh không cần tôi giúp đỡ ư?"

"Không cần." Hàn Phi tóm lấy một cái cánh tay trong sách: "Ý chí của tôi ngay cả quỷ thần cũng không thể lay chuyển được."

Vừa dứt lời, Hàn Phi lập tức sử dụng nhân cách tham lam. Cánh tay trong sách không kéo hắn đi, mà ngược lại tất cả đều bị hắn nhổ lên "cả gốc"!

"Bọn chúng muốn dụ dỗ tôi, tôi muốn ăn bọn chúng, không phải rất hợp à."

Không để ý đến Giáo Viên Chủ Nhiệm đang đơ ra như phỗng, Hàn Phi ra khỏi hiệu sách và chạy về phía tòa nhà tiếp theo.

Diêu Cường chỉ dẫn những người chơi tham quan một phần nhỏ của nơi này, ác mộng tầng thứ bảy vẫn còn rất nhiều nơi chưa được khám phá.

Giáo Viên Chủ Nhiệm phải một lúc lâu sau mới lấy lại bình tĩnh, sau khi tách khỏi Hàn Phi, anh ta chạy về ngôi nhà cổ.

Thời gian cách 0 giờ nửa đêm càng ngày càng gần, bầu không khí trong ngôi nhà cổ càng thêm ngưng trọng. Vừa bước vào vườn hoa, Giáo Viên Chủ Nhiệm đã nhìn thấy có một số người chơi đang đi tới đi lui.

"Tạm thời đừng đi những nơi khác, con quỷ thực sự đang ẩn nấp ở trong nhà cổ." Lặng lẽ tới gần những người chơi kia, Giáo Viên Chủ Nhiệm không để cho bọn họ chạy ra ngoài gây thêm phiền toái cho Hàn Phi.

Thấy người chơi bị quỷ bắt đi đã trở về một cách kỳ tích, những người chơi đều rất kinh ngạc, đồng thời cũng cảm thấy hơi lo lắng, có khi nào Giáo Viên Chủ Nhiệm đã bị quỷ thay thế rồi không?

Trong ác mộng, tín nhiệm là vô cùng trân quý. Người chơi vẫn luôn phải đối mặt với đủ các khảo nghiệm nhân tính và lựa chọn sinh tử, cuối cùng mọi người vẫn quyết định tin

tưởng Hàn Phi và Giáo Viên Chủ Nhiệm một lần, không chạy ra ngoài, toàn bộ tập trung lại bên trong nhà cổ. Trên gác lửng của ngôi nhà có một cửa sổ nhỏ đang mở, người trong cửa sổ phát hiện không có người chơi nào đi vào trong thôn trừ tà thì ánh mắt âm hiểm.

"Đừng xung đột với những con quỷ trong thôn, một khi coi những quỷ quái trong thôn làm mục tiêu trừ tà, thì sẽ rất khó để bọn chúng giúp chúng ta đi bắt con quỷ thực sự." Bước vào nhà cổ, Giáo Viên Chủ Nhiệm đi tìm hai đồng đội của mình trước, sau đó thì thầm nói ra những gì đã xảy ra với mình và Hàn Phi.

Sau khi nghe được suy đoán và phương pháp xử lý của Hàn Phi, Hạ Băng vốn luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng cũng cảm thấy rất khó tin. Đôi khi đưa ra suy đoán không khó, nhưng cái khó là dũng cảm và kiên định thực hiện nó theo suy đoán của chính mình.

Một người chơi bình thường sau khi biết được nhiệm vụ là trừ tà, nhất định sẽ bắt đầu thăm dò bên trong thôn, vì để thu thập chứng cứ và manh mối nhất định sẽ tiếp xúc với quỷ quái trong thôn. Nhưng ai có thể giống như Hàn Phi, cho dù tận mắt nhìn thấy quỷ, vẫn có thể bình tĩnh suy nghĩ, cực kì nhiệt tình dung nhập vào trong quỷ?

Ác mộng tầng thứ bảy vốn là âm mưu của Diêu Cường, để thầy trừ tà nhìn thấy quỷ quái, giúp gã loại bỏ quỷ quái trong thôn, nhưng mọi thứ đã thay đổi bởi vì sự xuất hiện của Hàn Phi.

11 giờ 50 phút, Diêu Cường cầm điện thoại di động trở về nhà cổ. Sau khi nhìn thấy tất cả các người chơi đều chen chúc trong sân, gã vô cùng tức giận: "Tôi bỏ tiền ra mời các người đến đây là để nhổ cỏ à?! Các người có nghe những gì tôi đã nói trước đó không! 0 giờ nửa đêm quỷ sẽ cưỡng chế bám lên trên người con trai tôi, các người không đi tìm quỷ, đều ở hết đây làm cái gì!"

"Anh quan tâm đến con mình như vậy, nhưng chỉ vì nghe điện thoại mà lại bỏ đi khi cậu bé cần nhất, bỏ mặc cậu bé một mình trong căn phòng quỷ ám, một người làm bố như anh hình

như cũng chẳng ra gì?" Cậy mình nhiều máu, Thịt Kho Tàu nói một cách rất thật thà.

"Lừa đảo! Các người đừng hòng lấy của tôi một xu!" Tức giận cất điện thoại đi, Diêu Cường đi qua giữa đám người chơi. Khi giày của gã đáp xuống lối vào nhà cổ, nhiệt độ xung quanh đột nhiên giảm xuống, khí tức lạnh lẽo như thể bàn tay nhỏ bé của một đứa trẻ, chậm rãi leo lên lưng của từng người chơi. Ánh đèn vốn đã lờ mờ trong nhà bắt đầu lập lòe, từ các góc của nhà cổ bắt đầu rỉ ra một số vật chất màu đen kỳ lạ, giống như máu, lại giống như thứ gì khác.

Giày da của Diêu Cường giẫm lên sàn gỗ cũ kỹ, phát ra tiếng kẽo kẹt vô cùng chói tai. Khi đi đến tầng 2, gã vừa vặn nhìn thấy Thi Hoa từ trong phòng đi ra, khoảnh khắc đó vẻ mặt gã trở nên rất đáng sợ.

"Chị đang làm gì trong phòng của vợ tôi vậy?"

"Tôi chỉ tò mò vợ anh có phải bị quỷ ám hay không thôi. Dù sao thì một người phụ nữ bình thường nhìn thấy con trai mình đau khổ như vậy, làm gì còn tâm trạng nào mà cứ ở lì trong phòng không ra."

Không để ý tới Diêu Cường, Thi Hoa đang định đi xuống tầng thì gã ở bên cạnh đột nhiên nắm lấy cổ tay cô: "Đừng tưởng rằng mình cái gì cũng biết, các người không biết tôi đã phải đánh đổi những gì đâu!"

"Buông ra!" Giọng nói lạnh lùng của Hạ Băng vang lên sau lưng Diêu Cường, những người chơi khác cũng vây đến.

Mắt thấy tình hình trước mắt sắp vượt khỏi tầm kiểm soát thì căn phòng mà Diêu Viễn ở trên tầng 3 lại đột nhiên vang lên tiếng động kì lạ đúng vào lúc này.

Mấy người vội vàng chạy lên tầng 3, vừa đẩy cửa vào, mọi người đã bị cảnh tượng quỷ dị trước mắt làm cho kinh hãi.

Diêu Viễn trên mặt không có một tia máu, cậu bé với toàn thân dán đầy bùa chú, ngón chân kiễng lên, đầu hình như bị thứ gì đó nắm lấy.

Chuông đồng treo trên cửa không ngừng vang lên, bùa chú khắp phòng bắt đầu chảy máu, gió lạnh đập vào cửa sổ bị đóng bằng ván gỗ, trên mái nhà xuất hiện tiếng bước chân vội vã.

Đèn trên tầng 3 nhấp nháy vài cái, mỗi khi trong phòng chìm vào bóng tối, xung quanh dường như sẽ xuất hiện những thay đổi nào đó.

"Diêu Viễn?" Hướng vào cửa hét lớn một tiếng, Diêu Cường xông vào tầng 3. Nhưng vừa tiến vào, trên người Diêu Viễn bắt đầu xuất hiện những vết máu, bên trong da thịt có hoa văn kì lạ đang chảy, đáy mắt thằng bé cũng hiện ra sự sợ hãi sâu sắc.

"Lúc trước khi Hàn Phi và Diêu Cường cùng đi vào phòng, người mà Diêu Viễn sợ không phải là Hàn Phi, mà là bố của nó?" Lần này Thi Hoa và Hạ Băng đã nhìn thấy rất rõ ràng. Trong mắt Diêu Viễn, bố của mình còn khủng khiếp hơn bất kỳ quỷ quái nào.

"Đừng sợ, bố sẽ cứu con, chắc chắn là con bị trúng tà rồi!" Diêu Cường muốn đi tới ôm lấy con trai mình, nhưng Diêu Viễn lại liều mạng giãy giụa. Như bị bệnh động kinh, thằng bé đang phải chịu đựng sự đau đớn không thể tưởng tượng nổi.

"Bùm!"

Cách 0 giờ nửa đêm chỉ còn 5 phút nữa, cổng lớn của vườn hoa bị đạp ra. Hàn Phi đi ra từ trong bóng tối của con đường, sau lưng hắn còn có yêu ma quỷ quái của cả thôn.

Một bầu không khí nham hiểm bao trùm toàn thân, bọn họ giẫm lên những bông hoa khô héo, bao vây lấy nhà cổ.

"Nghi thức trừ tà bắt đầu…"

Chương 965: Yêu đã thành quỷ

“Hàn Phi? Anh ấy muốn làm gì?”

Biết Hàn Phi đi ra ngoài thôn thăm dò một mình, những người chơi cũng biết thực lực của hắn rất mạnh. Bọn họ đã suy đoán ra đủ loại khả năng, duy chỉ không nghĩ tới hắn lại đưa tất cả quỷ quái trong thôn đến nhà cổ.

Nhiệm vụ chủ yếu của ác mộng tầng thứ bảy là trừ tà, nhưng bây giờ Hàn Phi đã trở thành thủ lĩnh của quỷ quái.

“Tránh ra.” Hàn Phi dừng lại trước cửa của ngôi nhà cổ: “Bất kể ác mộng này là của Diêu Cường hay là Diêu Viễn, đối với bọn họ mà nói nhà cổ chính là một cái lồng giam, giam cầm linh hồn và cuộc đời của bọn họ ở đây. Vì vậy buộc phải phá hủy nơi này, mới có thể thực sự thoát khỏi tà ác xấu xa.”

Chuông trừ tà treo ở bốn góc của nhà cổ không ngừng vang lên, chiếc gương phía trên cửa ra vào xuất hiện những vết nứt, âm khí quét qua, từ bốn phương tám hướng dồn đến nhà cổ.

Đám quỷ hài tử ôm quả bóng da, trong miệng cười nói, như thể đang chơi một trò chơi rất vui nhộn nào đó. Bọn chúng chạy nhảy vui đùa trong vườn hoa, gọi tên Diêu Viễn ở tầng dưới của nhà cổ, hy vọng nó có thể xuống chơi cùng nhau.

Con mèo nhà hàng xóm nhảy lên bức tường trong sân, con mèo trắng mặc vải liệm có vẻ lo lắng nhìn tầng 3 của nhà cổ.

Người chị ướt sũng bò ra khỏi ao, mái tóc đen dính bết vào người, tay xách hộp bánh gato ướt đẫm nước ao.

Những người già đến gần cửa nhà, bọn họ yếu ớt khom lưng, trong miệng chỉ trích Diêu Cường và gõ cửa liên tục.

Càng ngày càng nhiều quỷ quái xuất hiện, mọi người đều đang kêu gọi Diêu Viễn, muốn mang thằng bé ra khỏi căn phòng này.

Nếu như không biết chân tướng sự việc, cảnh tượng trước mắt quả thực vô cùng đáng sợ. Đủ loại “lệ quỷ” đang gọi hồn,

muốn mang đứa trẻ trong nhà cổ đi. Diêu Viễn đang bị mắc kẹt ở tầng 3 nghe thấy giọng nói bên ngoài ngôi nhà thì cơ thể run rẩy ngày càng dữ dội, nội tâm của nó dường như đang vô cùng chật vật, hai mắt trợn ngược, con ngươi đều là lòng trắng.

Trong những tiếng gọi hồn, Diêu Viễn cũng vô thức bắt đầu đáp lại. Nó liều mạng muốn thoát khỏi vòng tay của bố, đầu đập vào tường, cho dù mặt bê bết máu cũng không dừng lại.

Đây chính là cảnh tượng trúng tà tiêu chuẩn, Diêu Cường lớn tiếng kêu cứu, những người chơi đang rất do dự.

Một mặt Hàn Phi bây giờ thực sự rất giống như một nhân vật phản diện lớn trong bộ phim ma, tất cả quỷ quái cũng quả thực đang gọi hồn; nhưng mặt khác Hàn Phi lại là phó hội trưởng của cư xá Hạnh Phúc, chắc là hắn sẽ không nương tựa vào Mộng, phản bội người chơi.

Thời gian mỗi giây mỗi phút cứ thế trôi qua, mỗi khi kim đồng hồ chuyển động một lần, xé toạc ác mộng càng ngày càng nghiêm trọng. Dưới sự dẫn dắt của Hàn Phi, quỷ quái bắt đầu tìm cách xâm nhập vào nhà cổ.

Tất cả các loại vật phẩm tránh tà trong nhà đều bị nghiền nát dưới sự ăn mòn của âm khí; oán khí và hận ý đang sinh sôi nảy nở, chỉ có điều hận thù mạnh mẽ và độc ác nhất không phải là đến từ bên ngoài ngôi nhà.

“Ngăn bọn chúng lại! Ngăn bọn chúng lại! Đó đều là quỷ! Các người không nhìn thấy à? Bọn chúng đều là những con quỷ hại người! Bọn chúng muốn bắt con trai tôi đi, hủy diệt con tôi!” Diêu Cường cuồng loạn hét lớn.

Bóng đen lan tràn trong tòa nhà, tiếng bước chân ngày càng dày đặc, quỷ quái đi trên cầu thang của nhà cổ, phản ứng của Diêu Viễn cũng càng lúc càng dữ dội.

Ngay một khắc trước khi đến 12 giờ, cuối cùng Diêu Viễn cũng thoát khỏi vòng tay của bố. Nó liều mạng muốn thoát khỏi cái nhà này! Tránh xa bố của mình!

Căn phòng đóng kín, bức tường dán đầy bùa chú, sách chất đống ở các góc tường và tài liệu học tập vô cùng vô tận, đây

chính là toàn bộ thế giới của Diêu Viễn.

Trong tiếng gọi hồn của quỷ quái, nó toàn lực bỏ chạy, nhưng ngay khi tay chạm vào cánh cửa ở tầng 3, tiếng chuông đồng hồ báo hiệu 0 giờ nửa đêm đã vang lên.

Khoảnh khắc đó, Diêu Viễn dường như đã mất kiểm soát cơ thể của mình, xương cốt toàn thân của nó phát ra những tiếng kêu kỳ lạ. Những tia máu mỏng dài chạy khắp cơ thể, biến nó từ một người, thành một con rối có thể bị điều khiển!

"Tại sao lại bỏ đi? Người yêu con nhất trên thế giới này là bố, chỉ có bố là người thật tâm tốt với con, tại sao con thà chạy theo quỷ, cũng phải tránh xa bố!"

Âm thanh ác độc từ trong miệng Diêu Cường phát ra, ánh mắt của gã khiến người ta khiếp sợ. Cơ thể ban đầu vốn được coi là bình thường bắt đầu dị hóa, mỗi một bước gã tiến lên phía trước, trên người đều sẽ rơi xuống một ít vật chất nhớp nháp màu đen.

"Bố bắt con đọc sách là vì hại con à? Bố không muốn con đi theo con đường của bố, giúp con chống lại mọi cám dỗ, đây là hại con hay sao! Tại sao con lại cứ không muốn hiểu cho bố? Tất cả những gì bố làm đều là vì muốn tốt cho con!"

Những nơi Diêu Cường đi qua đều để lại một đường dấu vết màu đen, trên bề mặt da của gã mọc ra những đường hoa văn màu xanh đen, mà ngọn nguồn của những hoa văn kia đều nằm trong túi áo của gã.

Tất cả xấu xí và vặn vẹo đều truyền ra từ túi áo, tình yêu vặn vẹo đối với đứa trẻ cũng được phóng đại bởi thứ trong túi áo của gã.

"Đừng ra ngoài! Trên thế giới này chỉ có bố là thật lòng yêu con!"

Vươn tay về phía trước, Diêu Cường cách Diêu Viễn mấy mét, nhưng chỉ cần gã mở miệng, những sợi mảnh mọc ra trên người Diêu Viễn sẽ kéo thằng bé lại gần gã.

Dưới sự "giáo dục" của Diêu Cường, Diêu Viễn trở thành một con rối đánh mất chính mình. Nó không thể tự mình suy

nghĩ, bản ngã thật sự cũng dần dần bị xóa sạch, cái cớ lấy danh nghĩa là tình yêu đủ để đánh tan mọi phản kháng của Diêu Viễn!

"Bộp!"

Cánh cửa tầng 3 bị đá tung, Hàn Phi và đám quỷ trong thôn dỡ khung cửa của căn phòng ra.

"Diêu Cường, anh đừng có nói mình vĩ đại đến như vậy, chuyện đến nước này, anh vẫn còn muốn tiếp tục lừa gạt con trai của mình à?" Đối đầu với khí tức khủng khiếp phát ra trên người Diêu Cường, Hàn Phi lớn tiếng nói: "Con trai của anh tại sao lại trúng tà? Tại sao lại phát điên? Nguyên nhân thực sự trong này chẳng lẽ anh không biết?"

Hàn Phi nhìn vào túi áo của Diêu Cường, nhìn nơi Mộng chảy ra để lại dấu vết, tất cả tà ác thực sự trong ác mộng này đang được giấu ở trong điện thoại của gã!

"Những đứa trẻ chơi đùa bên dưới nhà anh, người hàng xóm thích nuôi mèo, tài liệu đọc ngoại khóa trong hiệu sách, những người già nhiệt tình trong thôn, tất cả đều không phải là nguyên nhân chính ảnh hưởng đến Diêu Viễn! Nguyên nhân gốc rễ thực sự khiến con anh đau khổ chính là nằm ở trên người anh đấy!"

Cánh cửa phòng ngủ đóng kín ở tầng 2 được mở ra, một người phụ nữ trung niên có tướng mạo bình thường, khuôn mặt đờ đẫn được Thi Hoa dẫn ra. Trông cô ta ngờ nghệch, chỉ biết lặp đi lặp lại những từ đơn giản, giống như một con rối ngoan ngoãn nghe lời.

Điều khủng khiếp hơn nữa là sau khi người phụ nữ trung niên rời khỏi phòng riêng của mình ở tầng 2, trên da bắt đầu xuất hiện những đốm thi nhỏ, như thể người phụ nữ này đã chết trong cuộc sống của Diêu Viễn.

"Cậu ăn càn nói bậy! Diêu Viễn! Đừng nghe cậu ta xàm xí!" Phát hiện Diêu Viễn chạy được nửa đường thì đột nhiên dừng lại, Diêu Cường bắt đầu sốt ruột: "Bố là người thân của con! Bố sinh ra con, nuôi nấng con, cung cấp mọi thứ cho con! Con phải nghe lời bố!"

“Anh sinh ra thằng bé, nuôi nấng nó, cho nên có thể trắng trợn tước quyền của nó hay sao?” Hàn Phi tiến vào trong phòng, ác mộng tầng thứ bảy vẫn còn có một điểm then chốt nhất chưa được làm rõ, tà trong mắt của Diêu Viễn rốt cuộc là cái gì?

Tà trong mắt Diêu Cường là tất cả những thứ sẽ ảnh hưởng đến việc học của Diêu Viễn, là những đứa trẻ phát hiện ra bí mật của gã. Nếu như nói đây là ác mộng của gã, vậy thì chỉ cần tiêu diệt hết tất cả quỷ quái trong thôn là được rồi; nhưng nếu đây là ác mộng của Diêu Viễn, vậy thì tà trong mắt thằng bé là ai? Diêu Cường? Người mẹ? Hoặc cụ thể là một chuyện nào đó? Một thứ nào đó?

Không có dao tái sinh trong tay, Hàn Phi cũng không dám ở quá gần. Hai mắt dán vào túi của Diêu Cường, hắn sử dụng năng lực ngôn linh muốn để Diêu Viễn tìm lại chính mình.

Không chỉ có Hàn Phi, những quỷ quái khác cũng đang kêu gọi Diêu Viễn. Đứa trẻ đứng ở giữa Hàn Phi và Diêu Cường, thân thể bị vô số sợi máu xuyên qua, như thể giây tiếp theo sẽ bị xé nát trong chớp mắt.

Trong khi Diêu Viễn đang chịu đựng cơn đau dữ dội, sự xuất hiện của một thân ảnh đã thay đổi hoàn toàn cục diện.

Mẹ của Diêu Viễn luôn bị nhốt ở tầng 2 đã lên đến tầng 3. Người cô ta đầy đốm thi, vô cùng đáng sợ, nhưng sau khi nhìn thấy Diêu Viễn, trên mặt cô ta lại nở một nụ cười ngốc nghếch. Dường như cô ta còn giống một đứa trẻ hơn cả thằng bé.

“Ra ngoài! Cô cút ra ngoài cho tôi!” Diêu Cường hét vào mặt vợ mình, nhưng lúc này Thi Hoa đã đi đến phía sau người phụ nữ đã chết, giữ cánh tay của cô ta, dùng cơ thể chống đỡ lấy cô ta.

“Tôi tìm thấy một số bức ảnh và manh mối trong phòng ngủ ở tầng 2. Khi Diêu Viễn còn rất nhỏ gia đình bọn họ đã bị tai nạn xe, mẹ của Diêu Viễn bị tổn thương não, hôn mê trong một thời gian dài, chờ đến khi tỉnh lại thì đã trở thành một người điên.” Thi Hoa đưa một số bức ảnh cho Hàn Phi: “Ban đầu Diêu Cường không quá cố chấp đến vậy, anh ta chữa bệnh

cho mẹ của Diêu Viễn, chăm sóc cuộc sống và việc học hành của thằng bé; nhưng sau đó có thể là sự xuất hiện của người thứ ba, khiến Diêu Cường chuẩn bị từ bỏ vợ mình, từ bỏ bệnh nhân điên khùng này. Tôi nghi ngờ rằng Diêu Viễn đã lén xem điện thoại di động của Diêu Cường. Sau khi biết bố đã từ bỏ mẹ, nó mới không muốn học hành, như thể bị trúng tà vậy."

"Suy đoán của cô vẫn quá nhẹ nhàng rồi." Hàn Phi đại khái nhìn thoáng qua bức ảnh, sau đó lại nhìn sang đốm thi trên người mẹ của Diêu Viễn, cùng với bộ dạng nghe lời kia: "Diêu Cường có khả năng đã cùng người khác giết chết mẹ của Diêu Viễn, kết quả là bị thằng bé phát hiện ra thứ gì đó, sự kích thích mạnh mẽ đã khiến nó trúng tà."

Tiếng bàn tán của những người chơi lọt vào tai Diêu Cường và Diêu Viễn, phản ứng của hai bố con hoàn toàn khác nhau. Đau đớn và giày vò hiện rõ trên khuôn mặt tê liệt đáng sợ của Diêu Viễn, nước mắt chảy ra từ đôi mắt đầy tròng trắng của nó. Diêu Cường thì sắc mặt bắt đầu vặn vẹo từng chút một, đường vân xanh đen mọc ra từ trong túi áo bò khắp từng tấc da thịt, khiến dung mạo của gã càng thêm đáng sợ!

"Tôi không giết người! Là cô ta đã phát điên! Là do đầu óc cô ta không tỉnh táo mới ngã từ tầng 3 xuống!" Cơ thể của Diêu Cường bắt đầu tăng tốc dị hóa. Gã lấy ra một con dao dùng để trấn tà từ trong đống bùa chú, con dao rỉ sét được cất giấu rất bí mật: "Tất cả các người đều bị quỷ mê hoặc rồi! Tất cả các người đều là quỷ!"

Quần áo bị xé rách, những đường sọc xanh đen biến thành oán hận bao phủ khắp người Diêu Cường. Điện thoại di động đang rung trong túi cũng rơi ra, từ trong đó phát ra giọng nói của một người phụ nữ xa lạ khác. Ý tứ đại khái là cô ta không muốn chăm sóc một người điên và một đứa con ghẻ, trừ khi Diêu Cường có thể làm nhẹ "gánh nặng" xung quanh gã.

Lời nói của người phụ nữ xa lạ trở nên sắc bén chói tai. Sau khi nghe thấy giọng nói đó, Diêu Viễn hoàn toàn phát điên, thất khiếu bắt đầu chảy máu, run rẩy dữ dội, cơ thể dường như bị một loại sức mạnh nào đó xé toạc. Nó muốn trốn thoát ra ngoài, nhưng thế giới của nó chỉ có căn phòng này.

“Câm miệng! Đừng nói nữa! Đừng khóc nữa! Câm miệng hết cho tôi!” Toàn bộ nỗi sợ hãi kinh khủng hội tụ ở trên người Diêu Cường, tất cả vật chất màu đen chui vào trong cơ thể của gã, khiến gã toát ra khí tức gần với hận ý!

Những người chơi không giết chết quỷ quái trong thôn, oán khí mà Diêu Cường hấp thụ có lẽ chỉ bằng một nửa so với thế giới trong ác mộng này, nhưng cho dù là vậy thì cũng rất khó đối phó rồi.

“Tại sao các người đều muốn đối đầu với tôi! Tôi chỉ muốn tốt cho các người thôi mà! Tại sao các người đều muốn ép tôi, tại sao đều muốn ép tôi chết!” Diêu Cường đã hoàn toàn phát điên, gã chộp lấy con dao gỉ trấn tà chém về phía Hàn Phi!

Hàn Phi đứng ở phía trước của tất cả các người chơi, nếu như hắn tránh đi, những người chơi phía sau sẽ phải gánh chịu. Người khác thì không nói, nhưng Thi Hoa và mẹ của Diêu Viễn chắc chắn sẽ bị giết giết.

“Ép anh chết không phải là người khác, mà là chính anh.” Hàn Phi đứng nguyên tại chỗ, những đường quỷ văn màu máu chuyển động trên người, hắn giơ ngón tay chỉ về phía trước: “Đại Nghiệt!”

Một tiếng gầm thét tàn bạo đến cực điểm vang lên, bốn cánh tay to lớn duỗi ra từ sau lưng Hàn Phi, nóc ngôi nhà cổ bị nhấc lên, Đại Nghiệt cực kỳ dã man lao vào Diêu Cường.

Nhà cửa rung chuyển, gạch ngói vỡ vụn, Diêu Cường vốn đã dị hóa hoàn toàn mất đi nhân tính, nhưng gã vẫn không thể đối đầu trực diện với Đại Nghiệt.

Điện thoại di động bị giẫm nát, trong lòng Diêu Cường bùng lên một ngọn lửa màu đen nhàn nhạt. Nếu như có thể dùng toàn bộ ác mộng làm nhiên liệu, vậy thì gã hoàn toàn có thể trở thành hận ý đốt cháy lửa đen. Nhưng đáng tiếc trong ác mộng này, ngoại trừ gã ra, tất cả các quỷ quái khác đều đứng về phía Hàn Phi.

Bọn họ không chỉ được Hàn Phi chữa trị oán niệm tự thân, mà còn giúp hắn tấn công Diêu Cường.

Được cái này mất cái kia, Diêu Cường từng chút một bị Đại Nghiệt áp chế. Con dao trấn tà trong tay gã bị đánh cho rơi xuống, âm tà trên người không ngừng bị Đại Nghiệt cắn xé.

Khi sức mạnh của gã ngày càng yếu đi, Diêu Viễn vốn phát điên đang dần lấy lại lý trí, đứa trẻ đó cuối cùng cũng sắp thoát khỏi trạng thái trúng tà.

Hai con quỷ khổng lồ đang tàn sát lẫn nhau, những người chơi trốn sau lưng Hàn Phi, không ai dám di chuyển. Ở trong mắt bọn họ, bóng lưng của hắn cực kì cao lớn, thậm chí hận không thể nhận hắn là bố nuôi.

Diêu Cường có chấp niệm sâu sắc, cho dù đã bị hủy hoại một nửa cơ thể, nhưng gã vẫn không muốn từ bỏ. Gã muốn kéo mọi người cùng chết, trong miệng không ngừng mắng chửi nguyền rủa.

Gã chuẩn bị từ bỏ Đại Nghiệt, đi giết chết những người chơi kia trước. Nhưng khi gã lao về phía Hàn Phi và người mẹ đầy đốm thi thì một con dao trấn tà rỉ sét đã đâm vào sau lưng gã!

Mang theo ánh mắt không thể tin được, Diêu Cường quay đầu nhìn về phía sau. Hai tay Diêu Viễn đang cầm con dao đó, nó không ngừng nói gì đó như người mất trí.

“Là con giết bố sao?” Diêu Cường cả đời không cam lòng nhìn con trai của mình, cùng với việc sinh mệnh đang không ngừng mất đi dường như còn có thứ khác.

Đồng hồ treo tường ngừng chạy, rất lâu sau Diêu Cường mới phản ứng lại. Gã vươn đôi tay đầy oán niệm ra phía trước, nhưng lại không bắt được con trai mình: “Con và mẹ thật giống nhau……”

Cổ của Diêu Cường bị Đại Nghiệt cắn đứt, oán khí và hận ý phân tán, bờ vực của mộng cảnh bắt đầu sụp đổ.

Khi Diêu Cường chết đi, người mẹ toàn thân đầy đốm thi cũng mất đi toàn bộ sinh cơ, hóa thành một con búp bê có viết chữ mẹ.

Tầng 3 của nhà cổ chỉ còn lại Diêu Viễn, nó cầm con dao trấn tà đó và nhìn bùa chú dán khắp phòng.

Trốn phía sau nhìn thấy cảnh tượng này, Thi Hoa nhặt con búp bê lên và đi đến bên cạnh Diêu Viễn, ôm lấy thằng bé.

"Khi bố con còn nhỏ trong nhà rất nghèo, ông ấy tên là Diêu Cường. Nghèo khổ, tự ti, mẫn cảm, cố chấp, ông ấy học hành chăm chỉ, tốt nghiệp tại một trường đại học nổi tiếng, một lòng muốn thay đổi vận mệnh, nhưng có một số việc không phải cứ nỗ lực là có thể đạt được. Sau nhiều lần thất bại, ông ấy trở nên cực đoan. Sau này khi có con, ông ấy đặt tên cho con mình là Diêu Viễn, hy vọng con trai có thể đứng trên ngọn núi cao hơn mình, nhìn thấy phong cảnh xa hơn. Nhưng ông ấy không ngờ… khoảng cách giữa hai bố con lại trở thành khoảng cách xa nhất trên thế giới này." (*)

Diêu Viễn ngẩng đầu nhìn Thi Hoa. Dường như nó cảm giác cô ấy hơi quen thuộc, có điều ác mộng này sắp tiêu tan rồi.

Mọi thứ trong mộng đang tuôn về phía quỷ văn của Hàn Phi, Diêu Viễn ôm lấy con búp bê, từ đầu đến cuối vẫn không nói một lời.

Hàn Phi thu lại Đại Nghiệt. Vào giai đoạn cuối cùng khi ác mộng sụp đổ, hắn đi tới bên cạnh Diêu Viễn và Thi Hoa: "Có phải hai người quen biết nhau không?"

"Tên đầy đủ của tôi là Diêu Thi Hoa, anh trai của tôi tên là Diêu Cường. Anh ấy muốn bồi dưỡng con mình trở thành nhân tài xuất sắc nhất, nhưng sau đó con trai của anh ấy là Diêu Viễn đã tự tay giết chết bố mình, còn tham gia vào nhóm trò chuyện giết người gì đó và trở thành tội phạm bị truy nã."

Hoa văn cánh bướm bao phủ khắp cơ thể Diêu Viễn, đứa trẻ này cũng biến mất cùng với ác mộng.

(*): Diêu Viễn phát âm là Yao Yuan, xa xôi cũng phát âm là yao yuan

Chương 966: Ác mộng tầng thứ tám diễn viên hài kịch

Diêu Thi Hoa là cô của Diêu Viễn trong hiện thực. Cô biết kết cục cuối cùng của Diêu Viễn là tham gia nhóm trò chuyện chết chóc, bị Cánh Bướm mê hoặc, trở thành một kẻ giết người.

Có lẽ trong điện thờ của Mộng, có rất nhiều ác mộng đều là những việc của thành viên ba tổ chức tội phạm lớn đã trải qua. Một tờ giấy trắng bị vấy máu tươi, cuối cùng biến thành mảnh vỡ tuyệt vọng.

Bọn họ đều là chất liệu để Mộng làm nên một vật phẩm nào đó, thực ra Mộng chưa bao giờ coi bọn họ là con người để đối đãi.

Ác mộng của Diêu Viễn tan tành vỡ vụn, cuộc đời méo mó của nó cuối cùng biến thành một mảnh vỡ đen trắng.

Mảnh vỡ này lớn hơn một chút so với mảnh vỡ của người nhân viên vệ sinh, chứa đựng tuyệt vọng cũng sâu sắc hơn. Hàn Phi nhặt nó lên, mảnh vỡ đó cùng toàn bộ dấu vết của mộng đều biến mất ở trong lòng bàn tay hắn.

Đêm tối bao trùm mọi thứ, Hàn Phi thành công dẫn dắt tất cả người chơi qua cửa ác mộng tầng thứ bảy. Những bóng người xung quanh lần lượt biến mất, mấy giây sau, hắn đột nhiên nhận ra có gì đó không đúng!

Trước đó khi qua cửa ác mộng, chờ khi mộng cảnh tan biến, mở mắt ra lần nữa là sẽ quay trở lại bệnh viện của khu thành chủ. Nhưng lần này sau khi tất cả người chơi đã trở về, Hàn Phi vẫn bị đêm tối bao phủ!

Hắn mơ hồ nhìn thấy một thế giới vặn vẹo biến thái, nơi đủ loại ác mộng chen chúc nhau như bong bóng màu đen.

Một lúc sau, từng quả bong bóng vỡ tan, ác mộng đáng sợ bò ra từ bên trong và lao về phía Hàn Phi.

“Là bởi vì mình kích hoạt quỷ văn trong ác mộng, mượn sức mạnh của thần linh khác? Hay là bởi vì mình đã sử dụng nhiều năng lực hơn so với sự cho phép của ác mộng?”

Ác mộng không hề đẩy Hàn Phi ra khỏi thế giới vặn vẹo này, mà ngược lại còn chuẩn bị kéo hắn vào một nơi nào đó.

Một mảng hoa văn cánh bướm lớn muốn xuất hiện ở trên người Hàn Phi, nhưng quỷ văn của tiếng cười điên cuồng vô cùng bá đạo, nó không cho phép bất cứ thứ gì tới gần và điên cuồng xé nát hoa văn cánh bướm.

Đêm tối xung quanh Hàn Phi bị xua tan, sương xám quen thuộc lại xuất hiện. Hàn Phi cả người đầy quỷ văn màu máu như thể đang mặc một bộ quần áo đẫm máu đứng bên trong bệnh viện, những người chơi xung quanh đều sững sờ.

Mọi người đều muốn đi qua cảm ơn, nhưng không ai có thể ngờ tới là sương xám đột nhiên bắt đầu dâng trào vào lúc này, một sức mạnh không thể nhắc đến gắt gao túm lấy Hàn Phi.

“Những ác mộng trong ác mộng chỉ là bước đầu tiên…”

Tốc độ của đối phương quá nhanh, Hàn Phi không kịp phản kháng thì sức mạnh đó đã cưỡng ép đẩy hắn vào hành lang bên trái.

Lại bị bao phủ trong sương xám, thế giới vặn vẹo biến thái kia hiện ra trước mắt Hàn Phi.

Nhiều bong bóng hơn bắt đầu nổ tung, vô số ác mộng như thủy triều đen nhấn chìm Hàn Phi, xâm nhập vào chỗ sâu trong ý thức của hắn.

“Ác mộng trải qua ở hành lang trái và phải khác nhau ư? Những ác mộng này đang ăn mòn kí ức của mình! Bọn chúng muốn mình quên đi thứ gì đó!”

Đau đớn không thể diễn tả được truyền khắp toàn thân, trong tình trạng ý thức mơ hồ, Hàn Phi tiến vào ác mộng tầng thứ tám.

……

“Tôi tên là Trương Bắc Nhất, tốt nghiệp Đại học Điện ảnh và Truyền hình Tân Hỗ, hai vị này là bạn cùng phòng của tôi. Chúng tôi mang đến cho các bạn một bộ phim hài kịch sitcom Lý do để sống tiếp do chính tôi viết kịch bản và đạo diễn, tác phẩm này dựa trên…”

“Được rồi, được rồi, mau bắt đầu đi!”

Đứng trên sân khấu thô sơ là ba người thanh niên, bọn họ ăn mặc giản dị, thậm chí có thể nói là có phần quê mùa, nét mặt căng thẳng không tự nhiên.

Dưới sân khấu là mấy người trưởng thành đang ngồi, bọn họ ăn mặc rất thời thượng, vẻ mặt vô cùng sốt ruột, không ngừng thúc giục.

Không có ánh sáng, không có hiệu ứng âm thanh, không có bất kì đạo cụ nào, ba bạn trẻ bắt đầu màn trình diễn gây cười.

Trương Bắc Nhất đóng vai một thanh niên sắp tự tử, lão đại trong ký túc xá đóng vai chủ nhà can ngăn, lão tam trong ký túc xá đóng vai con vẹt do Trương Bắc Nhất nuôi.

Bởi vì một khi Trương Bắc Nhất chết chủ nhà sẽ không thể truy thu tiền thuê nhà còn thiếu, căn nhà cho thuê cũng sẽ trở thành một căn nhà ma ám, vì vậy chủ nhà muốn Trương Bắc Nhất chết xa một chút. Nhưng điều này dường như lại là xúi giục tự tử, cuối cùng tất cả những chuyện buồn cười đã xảy ra trên đường đi tìm cái chết của Trương Bắc Nhất và chủ nhà nhát gan.

Chủ đề của bộ phim sitcom là thảo luận về cái chết, nhưng được ba bạn trẻ thể hiện một cách rất thoải mái, hài hước vui nhộn khiến người xem bật cười, cuối cùng Trương Bắc Nhất cũng từ bỏ ý định tự tử.

Kỹ năng cơ bản của ba người trẻ tuổi rất vững chắc, chỉ là có một số phương diện vẫn chưa đủ tự nhiên, vẫn tồn tại dấu vết diễn xuất, trút bỏ gánh nặng vẫn chưa đủ dứt khoát; nhưng nhìn chung mà nói đã là rất ưu tú trong số những người cùng trang lứa rồi.

Sau khi biểu diễn kết thúc, ba người mệt đến mồ hôi đầm đìa, bọn họ vô cùng mong chờ mấy vị giáo viên dưới khán đài.

“Diễn rất tốt, tác phẩm cũng tương đối hoàn chỉnh, nhưng vẫn còn có rất nhiều chỗ cần cải thiện. Thực lực của các cậu là có, nhưng vẫn còn thiếu cú plot twist cuối cùng.” Mấy vị giáo viên trao đổi ngắn gọn vài câu: “Trở về chờ thông báo nhé.”

“Thưa thầy, chúng em đã thử rất nhiều lần rồi, có thể cho chúng em một cơ hội không?” Trương Bắc Nhất khẩn cầu: “Cả 28 lần trong cuộc thi, chúng em không cầu thứ hạng gì hết, chỉ muốn lộ diện thôi.”

“Cậu có biết đài truyền hình một phút bao nhiêu tiền không?” Giáo viên bên dưới khán đài cười nói: “Trở về chờ thông báo đi, các cậu vẫn rất có tiềm lực.”

“Nhưng…”

“Trở về chờ thông báo đi, đừng để tôi nhắc lại lần nữa.” Tốc độ trở mặt của giáo viên cũng khá nhanh: “Nhóm tiếp theo.”

Cánh cửa bị đẩy ra, một nhóm diễn viên mới bước vào, đẩy đám người Trương Bắc Nhất ra khỏi sân khấu.

“Em xin lỗi, là em đã mạo muội rồi, thực sự xin lỗi.” Trương Bắc Nhất hướng mấy vị giáo viên khom lưng cúi đầu, nhưng bên kia không có ai đáp lại cậu ta, ba người trẻ tuổi bị nhân viên dẫn ra ngoài.

Bước ra khỏi trường quay “phỏng vấn”, Trương Bắc Nhất rất không cam tâm nắm chặt tay: “Cú plot twist cuối cùng, không phải là đang ngầm nói chúng ta không đủ tiền à? Nếu như chúng ta có công ty điện ảnh và truyền hình hỗ trợ hoạt động, còn cần tham gia vào cái hoạt động tào lao này của anh ta, chỉ để giành một cơ hội lộ mặt trước đạo diễn hay sao?”

“Một năm rồi, đóng vai phụ, đóng thế, thẽ thọt khúm núm cầu xin sự giúp đỡ ở khắp nơi, mang tác phẩm tham gia đủ các cuộc thi hài kịch khác nhau, ba người chúng ta bây giờ hài hước nhất là chính mình, bản thân chúng ta chính là ba trò đùa.” Lão đại của phòng lau đi lớp trang điểm xấu xí trên mặt: “Lát nữa hai người vẫn đi làm công việc theo ngày kia hả?”

“Nếu không thì sao?” Trương Bắc Nhất lấy điện thoại di động cũ nát của mình ra kiểm tra số dư: “Công việc bảo vệ ca

đêm lần trước khá tốt, tuy rằng 12 tiếng tương đối dài, nhưng buổi tối không có ai quản, chúng ta có thể lén lút diễn tập. Lão tam, em thấy thế nào?"

"Chúng ta là diễn viên, chẳng lẽ tốt nghiệp đại học chỉ để làm bảo vệ thôi sao? Nếu sớm biết thế này, tại sao anh lại tiêu hết tiền của bố mẹ để theo học trường đại học tồi tệ ở Tân Hỗ này chứ!" Cảm xúc của lão đại hơi kích động, giọng nói dần lớn hơn.

"Lão đại… có phải anh đã gặp chuyện gì không? Vừa rồi trong lúc biểu diễn anh cũng hơi mất tập trung, đã đọc sai một câu lời thoại." Trương Bắc Nhất rất nhạy cảm, cậu ta đặt tay lên vai lão đại.

"Tháng này ngoài việc đóng vai phụ và làm việc theo ngày ra, chúng ta nghiêm chỉnh biểu diễn được 5 show, trong đó có 2 show là chúng ta mặt dày đến rạp nhỏ xin kịch trường, phản ứng rất bình thường; 3 show còn lại là tham gia các hoạt động tuyển chọn nhân tài, bị người ta coi làm khỉ cho vui, chỉ làm chân chạy lặt vặt, cuộc sống này rút cuộc có ý nghĩa gì?" Lão đại quay người lại nhìn Trương Bắc Nhất: "Hai đứa thực sự muốn tiếp tục như thế này sao?"

"Cơ hội sẽ luôn dành cho những người có chuẩn bị, nếu như đã muốn theo đuổi ước mơ, vậy thì nhất định phải bỏ ra rất nhiều." Trương Bắc Nhất không hề có ý định bỏ cuộc: "Còn nữa, em muốn thay đổi cách dùng từ của anh, không phải là hai đứa, mà là chúng ta."

Xua xua tay, lão đại lấy điện thoại di động ra, trên đó có ảnh và một vài tin nhắn thoại của người thân gửi cho anh ta.

Người bố ở quê bị ngã tổn thương thắt lưng, bởi vì lo lắng sẽ ảnh hưởng đến công việc nên người nhà vẫn không nói cho anh ta biết, nhưng sau đó khi kiểm tra thắt lưng thì lại phát hiện ra những bệnh khác.

"Anh không thể tiếp tục làm càn cùng với hai đứa nữa."

"Lão đại, tất cả những nỗ lực và cống hiến của chúng ta, làm sao có thể dùng từ làm càn để miêu tả? Trong thời gian một năm này, chúng ta đã phải chịu đựng bao nhiêu gian khổ,

trong lòng anh cũng rất rõ, chẳng lẽ tất cả những điều này trong mắt anh đều là làm càn?" Trương Bắc Nhất túm lấy vai của lão đại.

"Anh không muốn cãi nhau với em." Lão đại tránh ánh mắt của Trương Bắc Nhất: "Anh chấp nhận rồi, người nghèo không xứng với sự nghiệp đốt tiền, người nghèo chỉ xứng với những công việc mà người nghèo làm thôi."

"Anh không làm diễn viên nữa?"

"Thôi, sau này anh sẽ làm việc chăm chỉ để kiếm tiền. Nói thật anh thực sự không yêu tiền, nhưng anh không muốn con mình sau này giống như anh, phải từ bỏ những gì chúng thích để kiếm sống." Lau đi tất cả lớp trang điểm trên mặt, lão đại nhét bút kẻ lông mày mà ba người dùng chung và chìa khóa nhà cho thuê cho lão tam: "Có lẽ một năm qua đối với hai đứa không phải là làm càn, nhưng đối với anh thì là như vậy."

"Hôm nay anh muốn đi sao?"

"Buổi biểu diễn vừa rồi coi như là buổi biểu diễn chia tay của anh đi, ít nhất thì ở đó cũng có một sân khấu, bên dưới khán giả cũng có vài người." Lão đại dường như là sợ mình do dự, nên đi rất nhanh, mỗi bước đi đều rất khẩn trương.

Trương Bắc Nhất và lão tam trầm lặng nhìn lão đại, không ai đến ngăn cản, cũng không ai nói gì nữa, bọn họ biết những gì lão đại nói cũng không sai.

"Tin nhắn trên điện thoại di động của lão đại gửi tới hai ngày trước, anh ấy đã biết chuyện này từ hai ngày trước, nhưng vẫn lựa chọn giúp chúng ta hoàn thành buổi diễn cuối cùng, chắc là anh ấy cũng muốn thử một lần cuối cùng này nữa." Sau khi ra khỏi trường đại học, Trương Bắc Nhất đã học được rất nhiều thứ, chẳng hạn như không cam tâm thì đã sao? Nỗ lực chỉ là một chuyện cơ bản nhất.

"Đừng có đứng ngây ra nữa, phải đi làm rồi!" Trương Bắc Nhất vỗ vỗ lão tam. Cậu ta vẫn luôn rất lạc quan, giống như không gì có thể đánh gục được cậu ta vậy: "Đối với chúng ta mà nói, cùng nhau hoàn thành buổi diễn cuối cùng, chắc chắn có ý nghĩa hơn nhiều so với một chầu nhậu say."

Hai thanh niên chạy ra khỏi tòa nhà "phỏng vấn", vội vàng đạp xe đến một hội trường lớn trước khi trời tối.

Sau khi tìm được người liên lạc, hai người lập tức đi thay đồng phục bảo vệ và treo phù hiệu nhân viên lên.

Bởi vì tướng mạo hai người trông cũng được, dáng người cũng tương đối cao, nên được sắp xếp ở cửa ra vào.

"Anh vẫn luôn cho rằng đẹp trai là ưu điểm nhỏ nhặt nhất của mình." Trương Bắc Nhất chỉnh lý đồng phục bảo vệ của mình, bất kể làm gì cậu ta cũng đều rất nghiêm túc và luôn nỗ lực hết mình: "Lão tam, em yên tâm, sau này hai chúng ta nhất định sẽ thành công. Thực sự không được, chúng ta sẽ đi tìm nhà sản xuất phim là nữ, oẳn tù tì ai thua cuộc phải đem mình ra làm món quà. Ha ha ha, đừng nhìn anh với ánh mắt rác rưởi đó! Anh chỉ đùa thôi!"

Có lẽ do không chú ý, nên khi Trương Bắc Nhất quay người lại đã vô tình đụng phải một vị khách, làm lệch kính râm của đối phương.

"Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi." Trương Bắc Nhất vội vàng xin lỗi.

"Bỏ đi, nhìn hai người như học sinh, phỏng chừng tiền sinh hoạt một tháng của hai người cộng lại cũng không đủ sửa kính râm cho tôi." Vị khách có vẻ hơi khó chịu, nhưng lại không tiện nổi giận ở nơi công cộng, vì vậy sau khi nói với Trương Bắc Nhất vài câu thì phớt lờ cậu ta và đi về phía trước.

Lại đứng thẳng người, Trương Bắc Nhất chậm rãi buông hai tay đang nắm chặt, trên mặt lại nở nụ cười: "Tháng trước chúng ta ăn ngủ đều ở đoàn phim, sinh hoạt phí tổng cộng mất 170 tệ, anh ta đeo cái kính 100 tệ còn giả vờ làm sói đuôi lớn? Chờ khi anh có tiền rồi, kính râm giá 1.000 tệ anh sẽ mua hai chiếc, một chiếc đeo ban ngày, một chiếc đeo ban đêm.

Công việc bảo vệ rất nhàm chán, nhưng Trương Bắc Nhất và lão tam đều làm việc rất nghiêm túc. Cho đến khi một chiếc ô tô màu đen sang trọng dừng trước hội trường, một người đàn ông trung niên bước xuống xe.

Nhìn thấy người đàn ông trung niên, Trương Bắc Nhất và lão tam đồng thời cúi đầu, nhìn đi chỗ khác.

"Trương Bắc Nhất?" Ánh mắt của người đàn ông trung niên rất sắc bén, lập tức nhận ra Trương Bắc Nhất và lão tam: "Hai người tốt nghiệp xong là không có tin tức gì, sao lại chạy tới đây làm bảo vệ?"

"Em chào thầy Khương…" Cho dù Trương Bắc Nhất bình thường da mặt rất dày, lúc này cũng hận không thể tìm được khe hở nào dưới đất để chui xuống. Cậu ta và lão tam là hai học sinh mà thầy Khương coi trọng nhất, kỳ vọng rất lớn, nhưng không ngờ rằng lần gặp mặt đầu tiên sau khi tốt nghiệp lại diễn ra trong hoàn cảnh này.

Có lẽ vì lòng tự trọng rất cao, Trương Bắc Nhất chần chờ một chút rồi nói: "Chúng em đảm nhận một vai, là bảo vệ cấp cơ sở, vì vậy muốn trực tiếp trải nghiệm một chút."

"Cậu gạt ai hả? Diễn viên còn muốn lừa đạo diễn ư?" Thầy Khương có chút thất vọng, cũng có chút thương xót: "Hai cậu đều có số điện thoại của tôi, khi nào cần thì gọi điện thoại, hiểu không?"

"Hiểu rồi ạ." Trương Bắc Nhất xấu hổ thè lưỡi, muốn nhanh chóng vượt qua. Chờ sau khi thầy Khương bước vào hội trường, cơ thể căng thẳng của Trương Bắc Nhất mới thả lỏng. Cậu ta tướng mạo đẹp trai, thành tích học tập cũng rất xuất sắc, trước đây cũng kiêu hãnh và kiêu ngạo, nhưng bây giờ tôi xin lỗi dường như đã trở thành câu cửa miệng rồi.

"Lão tam, anh thật sự không muốn làm bảo vệ nữa rồi….. hay là hai người chúng ta phạm tội vào tù đi? Trong đó bao cơm bao ở, gặp người quen cũng không ai chê cười, càng không cần phải so sánh." Trương Bắc Nhất chạm vào thẻ làm việc tạm thời đang đeo trên cổ, đó dường như là tấm thẻ chó mà cuộc đời ban cho mình.

Hội trường khép lại, công việc bảo vệ được kết thúc sớm. Để tránh gặp lại thầy Khương lần nữa, Trương Bắc Nhất dẫn theo lão tam trốn đến một nơi rất xa.

Nhận tiền công theo ngày, hai người hạ quyết tâm mua bia, uống với mì gói và mộng tưởng.

“Một cốc kính lão đại, anh cứ yên tâm đi! Cốc thứ hai chúc chính mình, dáng vẻ không nhận thua của chúng ta nhất định rất ngầu! Cốc thứ ba chúc…”

“Đừng uống nhiều quá, ngày mai còn có một buổi biểu diễn ở rạp hát nhỏ, mặc dù tiền không nhiều, nhưng diễn viên đều phải nghiêm túc đối mặt với mỗi một buổi biểu diễn.”

Những chiếc ô tô nối đuôi nhau đi trên đường, hai chàng trai trẻ đang ngồi trong một thành phố không thuộc về bọn họ, mơ những giấc mơ chỉ có khi uống say.

Mấy tiếng sau, Trương Bắc Nhất đã về đến nhà cho thuê. Bị chuông báo điện thoại di động đánh thức, cậu ta liếc nhìn đồng hồ rồi lập tức đứng dậy: “Lão tam! Đừng ngủ nữa! Anh đột nhiên nhớ ra, lão đại không có ở đây nữa, vai diễn của anh ấy bị trống, chúng ta cần một người nào đó đảm nhận cả hai vai trò!”

“Để cho em đi, lời thoại của lão đại em đều thuộc hết.”

Sau khi tắm rửa chỉnh lý ngoại hình, hai người đạp xe đến một rạp hát nhỏ cách đó không xa.

Không kịp nghỉ ngơi, bọn họ vội vàng trang điểm, sau đó là màn đối đáp hội thoại vô cùng căng thẳng.

Lão tam cần đóng vai con vẹt và chủ nhà, cậu ta thêm trang phục cho mình trông thật quái dị và xấu xí.

“Đây là cách duy nhất để làm điều đó bây giờ, nhưng những tác phẩm chúng ta đã tạo ra trước đây có thể phải viết lại, điều này tương đương với việc lật đổ quá khứ của chính mình. Sáng tác hài kịch vô cùng khó, thời cơ đưa ra các điểm cười cần được phối hợp hoàn hảo mới có thể tối đa hóa, có yêu cầu rất khắt khe đối với sự ăn khớp và kỹ năng biểu diễn của diễn viên.”

“Nhân lúc có đủ thời gian, chúng ta hãy diễn thêm vài lần nữa.”

Kim đồng hồ trên tường quay hết một vòng rồi lại thêm một vòng nữa, nhưng Trương Bắc Nhất vẫn không nhận được thông báo, cậu ta nằm bò trên cửa sổ nhìn ra ngoài, một số khán giả đã bước ra khỏi rạp.

"Buổi biểu diễn kết thúc sớm ư?" Trương Bắc Nhất mở cửa phòng hóa trang lao ra ngoài, tìm nhân viên rạp hát hỏi: "Xin chào, sao khán giả đi nhiều như vậy? Phía sau vẫn còn tiết mục mà!"

"Hôm nay là buổi biểu diễn dành riêng cho Hi Tiếu Xã, ba tiết mục phía sau của các cậu đều là để lấp đầy thời gian." Nhân viên cũng rất thẳng thắn nói ra sự thật.

"Cho dù chỉ là để lấp đầy thời gian, chúng tôi cũng diễn!" Trương Bắc Nhất rất kiên định nói.

"Quan trọng là khán giả của Hi Tiếu Xã quá nhiệt tình, mạnh mẽ yêu cầu Hi Tiếu Xã biểu diễn thêm một lúc, cộng với một số tương tác ở giữa, người ta đã chiếm hết thời gian của các cậu rồi." Nhân viên xòe hai tay ra: "Chi phí biểu diễn của các cậu cần phải đi hỏi ông chủ, những cái khác thì tôi không biết."

"Anh đang đùa giỡn gì vậy! Không phải đều đã đồng ý rồi sao!" Giọng nói của Trương Bắc Nhất trở nên lớn hơn, lúc này một cánh cửa phòng bên cạnh mở ra, ông chủ của rạp hát đi ra ngoài. Sau khi ho khan một tiếng, ông chủ lấy ra hai phong bao đựng tiền: "Cậu biết là đội bóng đều có cầu thủ dự bị đúng không? Các cậu chính là dự bị, cũng rất quan trọng, không thể thiếu."

"Nhưng bây giờ nên đến lượt chúng tôi biểu diễn rồi, hóa trang cũng đã xong hết rồi!" Trương Bắc Nhất không đón lấy phong bì.

"Vậy để tôi nói rõ ràng cho cậu nhé, khán giả đều đến đây để xem buổi biểu diễn của Hi Tiếu Xã, không ai có hứng thú với các cậu cả." Ông chủ nhét hai phong bì vào tay Trương Bắc Nhất: "Mặc dù phí biểu diễn ít hơn bình thường một nửa, nhưng các cậu cũng có biểu diễn đâu, cho nên mau chóng cầm tiền rồi đi đi."

“Tác phẩm mới của chúng tôi đã được đánh bóng rất lâu…”

“Cậu nói ngàn nói vạn thì có ích lợi gì, không ai xem các cậu hết!” Ông chủ cũng hơi khó chịu rồi: “Nếu như khán giả bên ngoài, có người chỉ đích danh muốn xem các cậu biểu diễn, vậy thì tôi sẽ để cho các cậu diễn, nếu như không có ai, các cậu hãy cầm tiền rồi cút ra ngoài đi!”

Đôi bên giằng co, ước chừng mấy phút sau, một nhân viên khác chạy tới: “Ông chủ, vừa rồi có khán giả hỏi chúng tôi có phải còn một diễn viên tên là Trương Bắc Nhất chưa biểu diễn đúng không? Bọn họ vẫn còn đợi trong khán phòng. Nghe thấy lời nói của nhân viên, Trương Bắc Nhất vui mừng khôn xiết và đẩy phong bì lại: “Thấy chưa! Trương Bắc Nhất tôi vẫn còn một ít lượng fan hâm mộ đấy! Ông chủ lớn như anh không thể nói lời mà không giữ lời được!”

“Đúng là mặt trời mọc đằng tây rồi, còn có người đặc biệt đến đây để xem các cậu biểu diễn?” Cất phong bì đi, ông chủ ra hiệu cho nhân viên sắp xếp địa điểm.

Trương Bắc Nhất vui vẻ chạy trở về phòng hóa trang: “Lão tam, chuẩn bị lên sân khấu!”

Biết có người hâm mộ đặc biệt chạy đến xem mình, Trương Bắc Nhất rất phấn khích, bước đi cũng oai vệ hơn, trong miệng đọc lại lời thoại rồi cùng lão tam bước lên sân khấu!

Mọi thứ đã sẵn sàng, hai người đã vào vị trí xong xuôi, bức màn sân khấu từ từ được mở ra, ánh đèn rọi vào hai diễn viên.

Trương Bắc Nhất phấn khích đến mức muốn đọc ra câu thoại đầu tiên ngay, nhưng khi cậu ta mở miệng, đột nhiên lại không thể phát ra âm thanh.

Cả khán phòng chỉ có hai khán giả đang ngồi, phần lớn những người thích hài kịch là những người trẻ tuổi, nhưng hai khán giả này có mái tóc đen trắng xen lẫn nếp nhăn rõ ràng ở khóe mắt. Bọn họ ăn mặc giản dị, nhưng lại mua vé đắt nhất ở hàng đầu tiên, bởi vì ở đây gần với sân khấu nhất.

“Bố mẹ?”

Trong khán phòng trống rỗng, chỉ có bố mẹ của Trương Bắc Nhất đang ngồi.

Một người luôn mạnh mẽ và lạc quan, dường như không có khó khăn nào có thể khiến mình gục ngã như Trương Bắc Nhất, đột nhiên cảm thấy vô cùng ủy khuất. Sống mũi cay cay, khi cậu ta nhận ra, nước mắt đã bắt đầu chảy xuống không thể kiểm soát được.

Không nói được câu nào trọn vẹn, Trương Bắc Nhất đột nhiên òa khóc. Cậu ta rất khó khăn, cũng rất không cam lòng, rõ ràng cuộc sống đã nỗ lực như vậy, tại sao cuối cùng lại thành ra thế này?

Khi lão đại rời đi cậu không khóc, tôn nghiêm bị chà đạp cậu không khóc, bị ân sư nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của mình cậu cũng không khóc, nhưng tất cả những cảm xúc bị đè nén đó đều bộc phát vào giây phút này.

"Tiểu Bắc, con làm sao thế? Bố và mẹ đều ở đây này, con trai của chúng ta diễn rất tốt mà!" Bố mẹ của Trương Bắc Nhất đi đến bên cạnh sân khấu, đau lòng ôm lấy cậu: "Không sao, mệt rồi thì về nhà nghỉ ngơi, chúng ta ưu tú như vậy, làm gì cũng có thể."

Bố mẹ dẫn Trương Bắc Nhất xuống sân khấu, hai vợ chồng an ủi và cùng cậu ta bước ra khỏi rạp.

Ánh đèn chiếu vào trung tâm sân khấu, trên sân khấu và khán phòng rộng lớn chỉ còn lại một mình lão tam.

Hắn, lão đại và Trương Bắc Nhất đã trải qua tất cả mọi chuyện, nhưng hắn không có gì hết.

Chờ đợi hồi lâu, Trương Bắc Nhất vẫn chưa quay lại, lão tam từng bước một đi đến giữa sân khấu, dưới ánh đèn sân khấu chiếu rọi, hắn chậm rãi nói.

"Tôi tên là Hàn Phi, tốt nghiệp Đại học Điện ảnh và Truyền hình Tân Hỗ, tôi mang đến cho các bạn một bộ phim hài kịch sitcom Lý do để sống tiếp, tác phẩm này được chuyển thể từ trải nghiệm cá nhân của tôi."

Chương 967: Khán giả duy nhất

Ở trung tâm sân khấu, một thân một mình, Hàn Phi vừa là toàn bộ diễn viên, cũng là toàn bộ khán giả.

Chàng trai trẻ muốn tự tử, chủ nhà cố hết sức khuyên can, con vẹt chỉ biết lặp đi lặp lại và bắt chước, ba nhân vật hội tụ trong một người, nhưng trông không hề gượng gạo.

Lý do để sống tiếp, càng giống như lời độc thoại trong nội tâm của Hàn Phi.

Một bên là hy vọng, một bên là tuyệt vọng, bọn chúng mỗi ngày đều tranh cãi, lặp đi lặp lại vòng tuần hoàn không ngừng.

Lời thoại của ba người, Hàn Phi đã thuộc làu như cháo chảy, hắn chuyển đổi giữa các vai khác nhau.

"Tôi muốn sống tiếp, nhưng lại không thể tìm được lý do để sống tiếp."

"Rõ ràng là không cam tâm chết đi, nhưng khi định thần lại, tôi đã đi đến rìa của tòa nhà."

"Tôi rất nghèo, nhưng cái nghèo lớn nhất không phải là không mua được mì gói, giò chả, cũng không phải là bất cứ nhu cầu vật chất nào, mà là không có sự quan tâm và đồng hành, chưa từng nhận được tình yêu.

"Ít nhất bọn họ còn có người yêu thương mình, ít nhất bọn họ còn có một nơi để che mưa chắn gió, ít nhất tình yêu của bọn họ còn được đáp lại, ít nhất bọn họ cũng từng có hơi ấm một mái nhà… còn tôi thì chẳng có gì."

"Vẹt ơi, vẹt ơi, hãy nói cho tôi biết lý do để sống tiếp là gì?"

"Vẹt ơi, vẹt ơi, đừng bắt chước hạnh phúc của người khác, dù bạn có bắt chước giỏi đến đâu thì đó cũng không phải là cuộc sống của bạn."

“Có lẽ, tôi mãi mãi chỉ là tấm nền không có hào quang của nhân vật chính.”

“Tôi là một người cô đơn, tôi bị lãng quên một mình, cuối cùng sẽ chết trong cô độc.”

Tất cả các loại cảm xúc tiêu cực tràn vào tâm trí, cuộc đời của Hàn Phi đang ở trên bước ngoặt đầu tiên.

Hắn và anh em cùng phòng của mình đã trải qua tất cả những thất bại, ngay cả sau khi những người bạn tốt nhất lần lượt rời đi, hắn vẫn kiên trì.

So với những người khác, ngay cả một góc có thể giả bộ mạnh mẽ hắn cũng không có. Trên thế giới này không có người thân của hắn, có lẽ từ khi sinh ra đã định sẵn hắn sẽ phải làm bạn với cô độc và tuyệt vọng.

Giọng nói của hắn dần dần càng ngày càng trầm thấp, trên đời này đối với hắn không có gì đáng nhớ. Hắn ra sức muốn chọc người khác cười, nhưng người xung quanh đến nhìn hắn cũng không có hứng thú.

Xiềng xích của vận mệnh càng ngày càng nặng nề, hắn không thể thở được, nội tâm vô cùng sợ hãi.

Kịch trong rạp sắp đi đến hồi kết, chàng trai trẻ định tự tử lần thứ 11 nhặt được một con dao nhọn đạo cụ, dù chỉ là đạo cụ nhưng mũi dao nhọn vẫn có thể dễ dàng đâm vào cổ.

Thế giới trong mắt phảng phất biến thành sương mù dày đặc, che kín hai tai và hai mắt, Hàn Phi giơ cao con dao đạo cụ, hướng thẳng cổ họng của mình.

Hóa trang của chủ nhà đại diện cho hy vọng đã bị mồ hôi ướt đẫm làm nhòe, con vẹt cũng ngừng nói nhảm, ba nhân vật từ từ hòa vào nhau, thứ duy nhất vận mệnh để lại cho Hàn Phi chỉ còn lại chàng trai trẻ.

Toàn bộ tuyệt vọng của toàn thành phố lặng lẽ hội tụ tại lại trên người Hàn Phi. Hai tay hắn cầm dao, người ở trong vở kịch, trong kịch lại diễn cuộc đời của hắn.

Chàng trai trẻ tuyệt vọng chính là Hàn Phi, con dao trong tay hắn dường như chính là con dao trước đó.

Mũi dao ấn xuống, không ai biết quá khứ của Hàn Phi, cũng không ai để ý đoạn quá khứ kia.

Thật ra Hàn Phi cũng không biết thế nào là tuyệt vọng chân chính, đối với hắn mà nói, tuyệt vọng chính là có thể không chút do dự đâm thủng cổ họng, hoặc là không chút do dự bóp cò.

Mũi dao rơi xuống, trong rạp hát im lặng đột nhiên vang lên tiếng cười và tiếng vỗ tay.

Đây là điều mà Hàn Phi hiếm khi nghe thấy. Tay cầm dao run rẩy một cái, hắn quay đầu nhìn về phía khán đài.

Giữa khán phòng trống rỗng, chỉ có duy nhất một khán giả đang ngồi. Anh ta ôm bụng chỉ vào Hàn Phi, như thể vừa xem một màn hài hước nhất trên đời, cười rất vui vẻ và cuồng loạn!

Vị khán giả này có tướng mạo nhìn giống y hệt Hàn Phi, chỉ khác là một người bị đẩy lên đài, một người thì lâm vào điên cuồng.

Khi nhìn thấy người giống hệt mình, sương mù che phủ hai tai và hai mắt Hàn Phi lập tức tiêu tán, hắn dường như nhớ ra một số thứ nào đó.

Một đám quái vật dị hóa cố gắng trốn thoát khỏi tâm trí của hắn, tất cả những chuyển động chậm chạp biến mất cùng với tiếng cười.

Trải nghiệm quá khứ giống như một tấm gương vỡ, xuất hiện vô số vết nứt.

Con dao cầm trong tay rơi xuống đất, Hàn Phi nhìn chính mình đang cười điên cuồng ở dưới khán đài. Lớp hóa trang xấu xí biến thành quỷ văn gớm ghiếc, tuyệt vọng tập trung quanh người đều bị nuốt chửng.

“Cám ơn, nếu như không có anh, có lẽ tôi vĩnh viễn đều là một mình.” Điều Hàn Phi muốn nói, cũng là điều mà tiếng cười điên cuồng muốn nói.

Hàn Phi trên sân khấu và tiếng cười điên cuồng dưới khán đài đồng thời đứng dậy và đi về phía nhau.

Hàn Phi giơ tay về phía tiếng cười điên cuồng, hai linh hồn sở hữu nhân cách chữa trị, nâng đỡ lẫn nhau.

Tất cả ký ức như thủy triều trở về, thành phố màu xám sụp đổ từ bên ngoài vào bên trong. Ác mộng tầng thứ tám kể về một diễn viên hài kịch, đó là quá khứ của chính Hàn Phi.

Mộng gieo rắc ác mộng bằng những ký ức bị đánh cắp, muốn giữ chặt một người muốn phá hoại quy tắc như Hàn Phi, nhưng nó đã đánh giá thấp hắn và tiếng cười điên cuồng.

Thành phố hóa thành mảnh vỡ, tất cả những người mà Hàn Phi nhìn thấy đều biến thành ác mộng lao về phía hắn, nhưng cả hắn và tiếng cười điên cuồng đều không né tránh.

Tiếng cười cuồng loạn tan vào trong cơ thể Hàn Phi, tất cả quỷ văn trên người hắn lại biến thành màu đỏ như máu. Một cây rìu khổng lồ ngưng tụ từ vô số tội nghiệt chém vào trên người những ác mộng kia, ngọn lửa đen của hận ý thiêu rụi tất cả.

Thực ra ác mộng này có lẽ là rất dài, bởi vì quá khứ của Hàn Phi chính là một đoạn tuyệt vọng không có hồi kết. Nhưng tiếng cười điên cuồng đã chủ động xuất hiện khi Hàn Phi biểu diễn, anh ta muốn bù đắp những hối tiếc của hắn lúc đầu và xuất hiện với tư cách là khán giả duy nhất, cưỡng bức can thiệp vào ác mộng của hắn.

Tiếng gào thét ác mộng và thành phố sụp đổ cùng bị quỷ văn hấp thu. Sau khi liên tiếp thôn phệ ác mộng tầng thứ bảy và tầng thứ tám, quỷ văn trên người Hàn Phi đã phát sinh biến hóa về chất, cho dù ở trong ác mộng cũng không hề bị chút ảnh hưởng nào.

Hơi đáng tiếc một chút, ác mộng tầng thứ tám này là Mộng dùng để nhắm vào Hàn Phi, rút ký ức của chính hắn dệt nên, sau khi qua cửa ác mộng thì không thu được mảnh vỡ nhân sinh màu đen trắng nào.

Hàn Phi lại sử dụng sức mạnh vượt quá giới hạn của ác mộng một lần nữa, nhưng kỳ lạ là lần này Mộng không tiếp tục nhắm vào hắn. Một tên giỏi đùa giỡn nhân tính và cực kỳ xảo quyệt như Mộng dường như muốn ngấm ngầm tích lũy

sức mạnh để đánh cho hắn không kịp trở tay trong ác mộng phía sau.

"Bản thân Mộng vốn dĩ không thuộc về thế giới tầng cạn, 11 điện thờ ở khu thành chủ đều là tín đồ của Mộng xây dựng nên. Chỉ cần bản thể của nó không tới, mình sẽ không gặp nguy hiểm gì quá lớn."

Lối đi của thế giới tầng cạn mà lệ quỷ trong thế giới tầng sâu tiến vào và lối đi của thế giới hiện thực đều nằm trong sự kiểm soát của Hàn Phi. Mộng có thể thông qua đủ các phương pháp khác nhau để đưa một phần sức mạnh của mình xâm nhập vào thế giới tầng cạn và hiện thực. Nhưng nếu muốn bản thể giáng xuống, thì nhất định sẽ gây ra động tĩnh vô cùng lớn.

Hàn Phi dẫn những người hàng xóm của mình vào thế giới tầng cạn thông qua một lối đi cố định. Cả đường đi bị hạn chế bởi thế giới tầng sâu, Vô Thường mất đi toàn bộ sức mạnh, Hình Phu lại càng bị buộc phải trốn trong quỷ văn. Nếu như không đi qua lối đi, cái giá cần phải trả sẽ càng nhiều hơn nữa!

Lệ quỷ càng cường đại, bản thể càng khó rời khỏi thế giới tầng sâu. Đây là lý do tại sao sau khi bản thể của Cao Hưng rời khỏi thế giới tầng sâu, ngay cả khi điện thờ của gã bị tấn công, Mộng cũng không để gã quay lại. Muốn đưa bản thể của một không thể nhắc đến vào hiện thực, có thể mất nhiều năm chuẩn bị.

"11 điện thờ bao trùm khu thành chủ này là một cái bẫy của Mộng, đồng thời cũng là một cách để mình và tiếng cười điên cuồng hiểu được nó, càng là cơ hội tốt để làm suy yếu sức mạnh của nó."

Mộng muốn biến 4 triệu người chơi thành con rối của chính mình và mầm mống gieo rắc tội ác, buộc Hàn Phi phải mở cánh cửa lớn của lối đi ra. Nhưng Hàn Phi cũng có kế hoạch của riêng mình, hắn định sẽ dây dưa với Mộng trong khu thành chủ của thế giới tầng cạn, dẫn dắt tất cả người chơi trong khu thành chủ của thế giới tầng cạn đập tan điện thờ của Mộng và giữ chân nó lại.

Sương xám tan đi, mở hai mắt ra, Hàn Phi lại xuất hiện ở trong bệnh viện của khu thành chủ. Hiện tại hắn đã tiến vào hành lang, cách tầng cao nhất có điện thờ càng ngày càng gần.

"Mộng có thể thông qua ác mộng đánh cắp ký ức của người chơi, thêu dệt nên những ác mộng tương ứng. Thông tin này phải nhanh chóng công khai, tránh để những người chơi bị hãm hại không kịp trở tay.

Không tiếp tục thăm dò về phía trước nữa, Hàn Phi rút ra khỏi bệnh viện.

Đối với Hàn Phi mà nói, ác mộng tầng thứ tám cũng không quá khó, nhưng trên thực tế thời gian dành cho ác mộng này lại rất dài. Hàn Phi đã trải qua một đêm lúc nào không hay, khi hắn mở cửa bệnh viện ra, sắc trời bên ngoài đã gần sáng rồi.

Vội tới quảng trường trung tâm, Hàn Phi viết ra trải nghiệm qua cửa của chính mình. Công lược của ác mộng tầng thứ bảy và tầng thứ tám vừa ra, lập tức hấp dẫn vô số người chơi vây đến xem.

Bây giờ tất cả các guild game đều bị mắc kẹt trong ác mộng tầng thứ tám, Hàn Phi là người chơi đầu tiên vượt qua được tầng này.

Sau khi để lại phân tích công lược, Hàn Phi tiến vào đại sảnh nhiệm vụ ác mộng ở quảng trường trung tâm và đưa ra mức giá cao nhất để thu hồi những mảnh vỡ màu đen trắng trong ác mộng.

Hiện tại những người chơi bình thường vẫn còn dừng lại ở tầng thứ năm trở xuống, cho nên mảnh vỡ rất hiếm. Hơn nữa dường như chỉ có qua cửa một cách hoàn hảo, sau khi hóa giải chấp niệm của chủ nhân ác mộng, mới có khả năng đạt được mảnh vỡ; cho nên mặc dù Hàn Phi ra giá cao, nhưng cũng không có người muốn bán.

"Xem ra vẫn phải nói chuyện với những người đứng đầu guild game đó mới được. Những mảnh vỡ này vô dụng với bọn họ, nhưng lại có thể tạo ra một số thay đổi cho hộp đen của mình…"

Hàn Phi đang tính toán làm thế nào để thuyết phục những guild game khác thì những người chơi trong tòa nhà lớn đột nhiên như ong vỡ tổ chạy về phía cửa. Cảm giác biểu cảm trên mặt mọi người đều không còn nặng trĩu nữa, toàn bộ biểu cảm đều rất kích động.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Hàn Phi ngẫu nhiên tóm lấy một người qua đường hỏi.

"Cậu vẫn còn chưa biết gì sao? Mau vào sảnh trò chuyện xem đi! Hoàng Doanh online rồi! Người chơi số 1 Hoàng Doanh sắp vào thành cứu chúng ta rồi!"

Ngày càng có nhiều người chơi chạy về phía cổng thành chủ, bọn họ bị mắc kẹt trong trò chơi không thể offline, còn phải đối mặt với khảo nghiệm tử vong, áp lực tinh thần vô cùng lớn.

Ác mộng hết tầng này đến tầng khác không có tận cùng, trong tình hình như vậy, người chơi số 1 Hoàng Doanh chủ động đăng nhập vào game, đối với tất cả người chơi điều này có ý nghĩa rất đặc biệt.

Phải biết rằng Hoàng Doanh trong game chính là một huyền thoại sống, chỉ cần là những người chơi trò chơi này đều đã nghe nói về truyền thuyết của anh ấy. Anh đã lần lượt tạo ra hết kỳ tích này đến kỳ tích khác, dường như không có gì mà anh không thể làm được!

Cánh cổng lớn của thành chủ [Cuộc sống hoàn hảo] được mở ra từ bên ngoài, một tia nắng xuyên qua màn sương xám.

Vô số người chơi chờ đợi ở hai bên đường trong thành chủ đều nín thở nhìn về phía cổng thành.

Mặt trời từ từ mọc lên tỏa ra một con đường màu vàng óng. Một người từ cổng lớn của thành chủ đi qua, cương quyết không chút do dự tiến vào trong thành.

Có người nói anh là huyết y khát máu, có người nói anh là kẻ gian lận ra vẻ thần bí, có người nói anh là thương nhân lớn cực kì giàu có, còn có người nói anh là người chơi số 1 không thể bàn cãi!

“Hoàng Doanh!”

Thành phố cực kỳ u uất sôi sục rồi, chỉ vì sự xuất hiện của một người mà mọi người như được cứu thoát khỏi tuyệt vọng, đây chính là sức ảnh hưởng và danh vọng của người chơi số 1.

Đội ngũ cứu viện hàng trăm người đi theo phía sau Hoàng Doanh. Bọn họ biết rõ rằng sau khi tiến vào thành chủ sẽ không thể đăng xuất, nhưng không một ai rút lui.

Cổng thành đã đóng, nhìn biển người, Hoàng Doanh chỉ nói hai câu và làm một việc.

“Chúng tôi chỉ là đội ngũ cứu viện đợt 1, tiếp theo mỗi ngày đều sẽ có nhân viên cứu viện mới tiến vào thành chủ.” Mở bảng thuộc tính ra, anh chạm vào bảng xếp hạng và mở tất cả tài khoản ẩn danh ra.

Sau khi cập nhật [Cuộc sống hoàn hảo], có tổng cộng 21 bảng xếp hạng. Rất nhanh ngay sau đó đã có người chơi phát hiện ra rằng, người đứng đầu trong 18 bảng xếp hạng đều là cùng một cái tên Hoàng Doanh!

“Tôi sẽ cố gắng hết sức để đưa mọi người đi! Xin mọi người hãy yên tâm, chỉ cần còn một người vẫn còn lưu lại trong thành, tôi nhất định sẽ ở lại đây! Tôi xin hứa với mọi người! Tôi sẽ là người chơi cuối cùng rời khỏi [Cuộc sống hoàn hảo]!”

Chương 968: Đừng thử thách nhân tính

Là người chơi số 1 của [Cuộc sống hoàn hảo], Hoàng Doanh giống như là phép màu. Sự xuất hiện của anh ấy đã phá vỡ sự trầm mặc của thành chủ, vô số người chơi sẵn sàng tin vào lời hứa của anh.

Mặt trời mọc bên ngoài thành, sự xuất hiện của Hoàng Doanh đã mang lại chùm ánh sáng đầu tiên cho 4 triệu người chơi bị mắc kẹt.

Nhân viên nội bộ của Deep Space Technology đi theo phía sau Hoàng Doanh cũng đang cảm khái, bọn họ không ngờ anh ấy có thể quét sạch khói mù trong thành chỉ bằng vài câu nói.

Kỳ thực thì những người chơi bị mắc kẹt trong cuộc sống hoàn hảo này rất đơn giản. Mọi người đều không thể trở lại cuộc sống thực, cho nên thân phận và giàu nghèo trong hiện thực đã không còn ý nghĩa. Người chơi đang nỗ lực vì một mục tiêu chung, 90% mọi người đã tập hợp lại với nhau.

Bản thân con người là một sinh vật rất kỳ lạ, tàn sát nhau trong khoái lạc dẫn đến diệt vong, nhưng cũng trong hoàn cảnh tuyệt vọng, sẽ vùng lên bất chấp sinh tử để bảo vệ đồng loại.

Khi không có sự can thiệp từ những cám dỗ bên ngoài, [Cuộc sống hoàn hảo] hiện tại đã trở thành một "trò chơi" thuần túy, nơi liều mạng và dùng kinh nghiệm sống của mình để cứu chuộc cơn ác mộng.

Hoàng Doanh chỉ là nhóm người đầu tiên đi ngược chiều tiến vào khu vực thành chủ để cứu viện, trong tương lai sẽ có nhiều người hơn nữa gửi hy vọng vào trong thành.

Trong sự vây quanh và cổ vũ của đám đông, Hoàng Doanh và đội cứu hộ của Deep Space Technology đi tới quảng trường trung tâm. Trước tiên họ tìm hiểu tình hình trong thành, sau đó công bố kế hoạch giải cứu của Deep Space Technology.

Nhân viên nội bộ của Deep Space Technology mang theo đạo cụ chuyên nghiệp và chìa khóa bí mật sẽ tiến vào ác mộng và sương xám để nghiên cứu. Họ sẽ nhanh chóng khôi phục thông tin liên lạc giữa thành chủ và bên ngoài, tìm ra nguyên nhân cụ thể sinh ra sương xám.

Mà đây mới chỉ là bước đầu tiên. Kế hoạch thực sự của Deep Space Technology là mở ra cánh cửa bí mật mà bọn họ dành riêng trong trò chơi. Sau khi xác định không bị quấy nhiễu, có thể xây dựng một lối ra vào ổn định, bọn họ sẽ thử mở ra một tuyến đường chuyên dụng có thể thoát game cho người chơi.

Về chuyện trong hiện thực, Deep Space Technology cũng không che giấu bất cứ điều gì.

Cuộc chiến thông tin giữa ba tổ chức tội phạm lớn và Deep Space Technology đã đi đến giai đoạn cuối cùng. Một số lượng lớn tin tặc phòng kén đã bị lộ và bị khóa chặt, cán cân chiến thắng đã bắt đầu nghiêng.

Hàn Phi không biết có phải là Deep Space Technology đang vẽ bánh trong hư không hay không, nhưng quả thật những người chơi lại nhen nhóm lòng tin. Nhìn Hoàng Doanh trên đài cao, hắn sờ sờ cằm: "Tốc độ diễn xuất của anh Hoàng tiến bộ rất nhanh, không biết học từ ai nữa. Nếu cứ tiếp tục như vậy, rất có thể anh ấy sẽ vượt qua ảnh đế dự bị Bạch Hiển."

Đội cứu hộ còn đang thông báo các biện pháp cứu viện trên quảng trường thì Hàn Phi đột nhiên nhận được tin nhắn của người bạn chí cốt. Vốn không thèm để ý, nhưng sau khi phát hiện người gửi là Thẩm Lạc, hắn lập tức lấy lại tinh thần.

"Tôi đã thông qua tầng ác mộng thứ năm và lựa chọn nằm im, nhưng vì sao mà tôi cứ có cảm giác mình chơi không giống với các anh?"

Hàn Phi trả lời Thẩm Lạc bằng một địa chỉ bí mật, sau đó hai người gặp nhau trong một tòa nhà không mấy nổi bật trong khu phố cổ.

Mới mấy tiếng đồng hồ không gặp, Thẩm Lạc tựa như đã già đi 5 tuổi. Vừa nhìn thấy Hàn Phi anh ta đã muốn xông tới kể khổ, nước mắt nước mũi ròng ròng, bộ dạng vô cùng bi thương.

"Anh qua năm tầng ác mộng nhanh như vậy?" Tốc độ qua cửa của Thẩm Lạc khiến Hàn Phi nhìn với cặp mắt khác xưa.

"Nói ra có thể anh không tin, nhưng ác mộng này nhắm vào tôi!" Thẩm Lạc kể lại trải nghiệm bi thảm của mình. Vừa mới tiến vào tầng ác mộng đầu tiên, hoa văn cánh bướm trên người anh ta đã bị kích hoạt. Sau khi tỉnh lại, anh ta phát hiện mình bị trói trên ghế điện, người bê bết máu, đầu đội một chiếc khăn trùm đầu hôi hám, chỉ lộ ra hai con mắt.

Ngay sau đó, Thẩm Lạc nhìn thấy năm người chơi xuất hiện trước mặt mình. Anh ta bắt đầu liều mạng vùng vẫy, hy vọng những người chơi đó cứu mình, kết quả là cả năm người đều bỏ chạy. Một trong năm người mới đến còn vô tình chạm vào công tắc dẫn đến ghế điện được khởi động.

Bị điện giật bán sống bán chết, Thẩm Lạc lê thân thể gầy yếu của mình bắt đầu chạy trốn.

Kỳ thực anh ta cũng không biết vì sao mình lại chạy, dù sao thì những người chơi khác đều đang chạy, điều đó chứng tỏ xung quanh rất nguy hiểm.

Thẩm Lạc muốn tụ hợp với những người chơi khác, nhưng khi nhìn thấy anh ta toàn bộ người chơi đều hét lên điên cuồng. Thấy anh ta đuổi theo không rời, cuối cùng năm người họ cùng nhau vây đánh, thiếu chút nữa là đánh chết anh ta rồi.

Thấy Thẩm Lạc không thể động đậy được nữa, năm người chơi kia mới rời đi và mang theo chìa khóa chạy thoát thân.

Nghe Thẩm Lạc miêu tả xong, sắc mặt của Hàn Phi cổ quái: "Bình thường thì ác mộng tầng đầu tiên chính là đuổi giết. Một sát thủ điên cuồng truy sát năm người chơi, người chơi cần phải tránh quỷ sát nhân trong thời gian quy định, tìm chìa khóa và chạy trốn."

"Vậy tại sao trong ác mộng mà tôi vào lại có đến sáu người chơi?" Thẩm Lạc như đưa đám.

“Thân phận của anh trong ác mộng hình như là kẻ cuồng sát, ác mộng phán định anh thành người của nó.” Hàn Phi kiểm tra thân thể của Thẩm Lạc một chút, hoa văn cánh bướm ẩn dưới da, chỉ khi tiến vào sương xám mới có thể hiện ra được.

“Nhưng không phải anh nói phải thông qua tầng thứ năm, mới có thể lựa chọn phản nghịch hay sao?” Thẩm Lạc không hiểu, anh ta không cảm thấy mình có gì khác biệt với những người chơi khác.

“Nói thế nào nhỉ? Mọi con đường đều dẫn đến thành Rome, nhưng có người sinh ra đã ở Rome rồi.” Hàn Phi cũng chưa từng gặp phải tình huống như vậy: “Ác mộng về sau anh gặp phải là gì?”

“Ác mộng tầng thứ hai còn kỳ lạ hơn. Tôi và năm người chơi xuất hiện trong một căn nhà ma ám, mọi người cần phải tìm hiểu lý do tại sao căn nhà lại bị ma ám. Sau đó tôi đi theo bọn họ để tìm kiếm chứng cứ. Sau khi tìm kiếm mới phát hiện hình như người chết chính là tôi. Lúc ấy khuôn mặt của em gái đứng bên cạnh tôi trở nên đen kịt. Cuộc gặp mặt này hoàn toàn khác với cuộc gặp gỡ đẹp đẽ mà tôi mong đợi!”

“Sau đó thì sao?”

“Tôi lại bị đánh một trận, năm người chơi muốn giết tôi, bọn họ chiếm ưu thế tuyệt đối về số lượng, tôi có thể làm sao bây giờ?”

Thẩm Lạc rất đau khổ: “Ác mộng tầng thứ ba bắt đầu, tình huống không giống nhau. Sau khi tiến vào ác mộng, trên người tôi hiện ra một ít hoa văn đặc biệt. Dựa vào những hoa văn kia, hình như tôi có thể khống chế một số thứ trong ác mộng, còn có thể liên thủ với người trong ác mộng, nhưng tôi không muốn như vậy! Đám người trong ác mộng đó đều là những kẻ điên, sau khi dị hóa thì mất đi lý trí, ngay cả tôi cũng muốn giết. Tình huống hiện tại là ác mộng và người chơi đều muốn giết chết tôi.”

Hàn Phi vốn tưởng rằng Thẩm Lạc có thiên phú đặc biệt, trong ác mộng thì như cá gặp nước. Nhưng người chơi có may

mắn bằng 0 này hình như cũng không được quỷ quái trong ác mộng chào đón, cho nên bị cả ác mộng và người chơi cùng đánh.

"Suýt chút nữa tôi còn không qua được tầng thứ tư, hơn nữa ác mộng tầng thứ năm của tôi cũng không giống như anh nói." Vẻ mặt của Thẩm Lạc khổ sở, trong mắt chỉ toàn nghi ngờ: "Ác mộng tầng thứ năm là một căn phòng không có cửa sổ, căn phòng này nhìn vô cùng bình thường, tôi cũng không biết nó được xây dựng ở đâu."

"Không sai, tôi tiến vào ác mộng tầng thứ năm cũng như vậy mà."

"Vấn đề là căn phòng của tôi làm gì có giường, trong phòng trống rỗng chỉ có một cái điện thờ."

"Điện thờ?" Lời nói của Thẩm Lạc khiến Hàn Phi vô cùng kinh ngạc.

Gật gật đầu, Thẩm Lạc tiếp tục nói: "Điện thờ kia chẳng có gì đặc biệt, nhưng lại mang đến cho người ta một loại cảm giác quen thuộc kỳ dị, giống như là đã từng thấy ở trong mộng…."

"Nghĩa là sao?"

"Anh đã bao giờ có trải nghiệm như vậy chưa? Lần đầu tiên đến một nơi nào đó, đột nhiên cảm thấy như thể trước đây mình đã từng đến, như thể là mình đã trải nghiệm nó trong mộng? Khi nhìn thấy điện thờ, tôi đã có cảm giác như vậy." Nghi ngờ trong mắt Thẩm Lạc chuyển thành mê mang: "Điện thờ kia giống như là một giấc mộng, một giấc mộng chân thực, một giấc mộng mà tất cả mọi người đều có."

"Sau đó thì sao? Làm sao mà anh qua được ác mộng tầng thứ năm?" Bây giờ Hàn Phi rất tò mò, người chơi bình thường cần phải lựa chọn giữa mộng và chính mình, nhưng bởi vì Thẩm Lạc bị lưu giữ một phần ý chí của Mộng, bản thân đã bị coi là một phần của ác mộng.

"Tôi muốn mở điện thờ ra xem bên trong có gì, nhưng vừa mới kéo cửa thần ra một khe hở thì có một con bướm màu lam bay ra…."

“Con bướm màu lam? Có phải là vò mẻ chẳng sợ nứt, Mộng thực sự muốn bồi dưỡng anh thành Cánh Bướm tiếp theo không?” Đại não nhanh chóng hoạt động, Hàn Phi suy nghĩ đến các khả năng khác nhau.

“Cái gì mà vò mẻ chẳng sợ nứt? Tôi không muốn bị lẫn với Mộng.”

“Sau khi bị con bướm màu lam tiến vào, anh có cảm thấy dị thường gì không?” Hàn Phi nhìn Thẩm Lạc chằm chằm, giống như quái nhân khoa học phát hiện ra một sinh vật mới lạ có giá trị nghiên cứu: “Đối với người chơi bình thường, sau khi lựa chọn phản nghịch thì cần phải nằm trên chiếc giường bình thường, bước vào thế giới mà Mộng dệt nên. Tình huống này của anh chắc là thủ lĩnh phản đồ. Là thủ lĩnh của bọn họ, có lẽ anh sẽ có thêm một số năng lực.”

“Tôi cũng không cảm giác được…” Dường như đột nhiên Thẩm Lạc nhớ tới cái gì đó: “Trên đường tới đây, lúc đi ngang qua cổng của guild game Chân Lý Tất Nhiên, hoa văn cánh bướm trên tay phải của tôi đột nhiên hiện ra một phần, làm tôi phải vội vàng lấy quần áo che tay vào. Bây giờ nghĩ lại, hình như trong khoảnh khắc ấy tôi cảm nhận được một cái gì đó! Đúng rồi! Lúc đó có một người chơi lướt qua tôi, anh ta có thể chính là người chơi đã nương nhờ Mộng! Khí tức tản ra trên người anh ta khiến tôi cảm thấy rất quen thuộc!”

“Cánh bướm trong tay phải của anh có thể phát hiện ra người chơi nương nhờ Mộng?” Đây là một phát hiện vô cùng quan trọng đối với Hàn Phi: “Đi, anh đi theo tôi đến guild game Chân Lý Tất Nhiên, bây giờ chúng ta sẽ đi tìm ra người đó!” Để kiểm chứng năng lực của Thẩm Lạc, Hàn Phi dẫn anh ta đến guild game Chân Lý Tất Nhiên.

Vào buổi sáng, khi Hoàng Doanh và đội cứu viện tiến vào thành, Chân Lý Tất Nhiên không đi thăm dò ác mộng mà hầu hết đều đi thảo luận kế hoạch cho giai đoạn tiếp theo với Hoàng Doanh, thành viên cao cấp của guild game ở lại cũng không nhiều.

Không kinh động quá nhiều người, lấy lý do trao đổi riêng tư, Hàn Phi đi tìm người phụ trách nơi ở của Chân Lý Tất

Nhiên.

Trước kia khi Hoàng Doanh không có ở đây, người chơi không dám khiêu khích guild game số 1. Bây giờ Hoàng Doanh đã trở về, Chân Lý Tất Nhiên càng không dám sơ suất.

"Hàn Phi, cư xá Hạnh Phúc các anh tới đây có việc gì vậy?" Người phụ trách nơi ở của Chân Lý Tất Nhiên tên là Hạ Trùng. Thật trùng hợp, người này lại là anh trai của Hạ Băng. Từ em gái của mình, anh ta biết Hàn Phi lợi hại đến mức nào.

"Các anh cũng biết buổi sáng Hoàng Doanh tới. Thật ra thì thứ anh ấy mang đến không chỉ là những thứ bề ngoài, còn có một số thứ không tiện nói rõ." Hàn Phi đẩy hết tất cả những chuyện có thể làm tăng danh tiếng cho Hoàng Doanh.

"Thì ra là như thế." Hạ Trùng đi về phía trước hai bước: "Trong phòng này ngoại trừ chúng ta thì không có ai cả, anh cứ yên tâm, tôi sẽ chuyển lời cho trưởng nhóm, không sai một chữ."

"Sau khi tiến vào ác mộng tầng thứ năm, người chơi có thể lựa chọn trở thành con rối của Mộng. Chúng ta có một phương pháp có thể tra ra thân phận của đối phương với xác suất cao, để phân biệt với người chơi bình thường." Hàn Phi không vạch trần Thẩm Lạc: "Bây giờ anh đi thống kê những người chơi trở về nơi ở từ 7 giờ đến 7 rưỡi, phải đặc biệt chú ý đến người chơi đã vượt qua ác mộng tầng thứ năm."

Chuyện quan trọng, Hạ Trùng không dám từ chối mà lập tức hạ lệnh.

Mười mấy phút sau, trong đại sảnh có 9 người chơi xuất hiện. Level của bọn họ hầu hết đều là trên 35, đều là những người chơi ưu tú đã thông qua năm tầng ác mộng.

"Người anh muốn tìm đều ở đây." Hạ Trùng thì thầm ở bên cạnh Hàn Phi.

"Đây đều là lão làng của Chân Lý Tất Nhiên, họ không thể lựa chọn phản nghịch được."

"Cứ thử đi là biết."

Hàn Phi và Thẩm Lạc đi ngang qua 9 người chơi. Khi đi tới trước mặt người chơi thứ 9, hai mắt Thẩm Lạc đột nhiên mở to: "Tìm thấy rồi!"

Hoa văn cánh bướm rực rỡ xuất hiện trên người Thẩm Lạc và người chơi kia. Người chơi kia không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy nên nhất thời hoảng loạn.

"Lý Đằng! Đừng nhúc nhích!"

"Mở tất cả thông tin ẩn trong bảng thuộc tính của anh ra!"

"Chả trách mỗi lần anh ta làm nhiệm vụ, đồng đội đều bị tử vong."

Dường như biết mình bị phát hiện, người chơi tên Lý Đằng không tiếp tục che giấu nữa. Vẻ hoảng sợ trên mặt nhanh chóng biến mất, gã lộ ra nụ cười cổ quái.

Không có bất kỳ dấu hiệu nào, gã bất ngờ rút ra một con dao bị nguyền rủa đâm thẳng vào người chơi bên cạnh.

"Còn muốn phản kháng?"

Động tác của Lý Đằng rất nhanh, nhưng hiện trường vẫn còn một con quái vật có thể lực hơn.

Lúc Lý Đằng rút dao, Hàn Phi đã một cước đạp ra. Tiếng xương gãy vang vọng trong sảnh, thân thể của Lý Đằng gần như bị tan nát.

Ấn đầu Lý Đằng xuống, Hàn Phi kiểm tra thuộc tính của gã: "Level của anh ta có sự chênh lệch rất lớn so với thông tin mà các anh cung cấp, hôm trước mới level 36, hiện tại đã biến thành 40 rồi."

Lý Đằng bị khống chế đang không ngừng phát ra tiếng cười quái dị, tinh thần gã rối loạn, đối với giết chóc có loại khát vọng bản năng: "Các người không còn cơ hội ra ngoài đâu! Đừng tự lừa dối mình nữa! Ác mộng đã bao trùm mọi thứ! Các người vẫn chưa nhận ra ư? Tất cả mọi người thực sự đều sống trong ác mộng!"

Cho dù ở thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, Lý Đằng vẫn muốn giết người. Gã được Mộng cổ vũ, việc giết chóc dường

như có thể mang đến cho gã những phần thưởng hậu hĩnh. Không chỉ là niềm vui tâm lý, mà còn là sự gia tăng đẳng cấp.

"Kháng cự vô ích! Quá nhiều người đã lựa chọn Mộng, nhân tính là thứ khó kiểm chứng nhất trên đời." Hoa văn cánh bướm bao phủ lấy thân thể của Lý Đằng, vào thời điểm hưng phấn nhất thì ý thức của gã vỡ tan, giống như bọt khí nổ tung.

Thân thể mềm nhũn của Lý Đằng ngã xuống, tinh thần và linh hồn dường như đều dung nhập vào hoa văn cánh bướm, có lẽ đây chính là kết quả cuối cùng của việc nương nhờ Mộng.

Hàn Phi vốn còn muốn hỏi vài thứ, đáng tiếc Mộng lại tàn nhẫn như vậy, không cho hắn cơ hội nào.

Sau khi Lý Đằng chết, ô vật phẩm của gã được mở ra, rất nhiều vật phẩm của người chơi khác nằm rải rác trên mặt đất.

Trong khoảng thời gian khu thành chủ bị phong tỏa, Lý Đằng đã giết không ít người. Level của gã tăng lên nhanh chóng hẳn là có liên quan đến việc giết người.

"Mộng khuyến khích người chơi tàn sát lẫn nhau!" Giết người, cướp bóc, chỉ cần có thể phá hủy trật tự, sẽ có thể đạt được phần thưởng hậu hĩnh!"

Cuộc sống hoàn hảo trước đây là một trò chơi chữa trị vui vẻ và ấm áp, nhưng giờ đây nó đã hoàn toàn thay đổi. Mộng muốn biến khu thành chủ giam giữ 4 bốn triệu người chơi này thành một tù lao chết chóc.

Chương 969: Tôi có thể lựa chọn trở thành người tốt hoặc là người tồi tệ nhất

Tình hình chung ở khu thành chủ ổn định, 100 guild game hàng đầu duy trì trật tự, nhưng dòng nước ngầm dưới mặt biển bắt đầu dâng trào, nguy hiểm đang từng bước ập đến.

“Cảm giác như anh ta đã thay đổi….”

Những người chơi của Chân Lý Tất Nhiên nhìn Lý Đằng đã chết với vẻ mặt phức tạp, bọn họ không hiểu tại sao Lý Đằng lại lựa chọn Mộng?

Từng là những người bạn tốt, nhưng sau lưng lại âm thầm lên kế hoạch giết chết chính mình, bọn họ rất không thoải mái với cảm giác sởn gai ốc này.

“Không thể tưởng tượng được ngay cả những người chơi tinh anh của Chân Lý Tất Nhiên chúng ta mà cũng xuất hiện phản đồ.” Hạ Trùng ra hiệu cho những người chơi xung quanh phong tỏa đại sảnh. Chuyện này truyền ra ngoài sẽ làm tổn hại đến uy tín của guild game, cho nên mọi người vẫn nên giải quyết nội bộ thì tốt hơn.

“Số lượng người chơi nương nhờ Mộng có lẽ là không ít, trong đó chắc sẽ có một số ngay từ đầu đã là tín đồ của Mộng rồi.” Ngồi xổm bên cạnh thi thể của Lý Đằng, Hàn Phi phân loại các di vật rải rác trong ô vật phẩm của gã: “Ở ngoài đời các anh có quen biết anh ta không?”

“Chúng tôi chưa bao giờ hỏi về cuộc sống ngoài đời của anh ta, chỉ biết gia cảnh của anh ta cũng không tệ, đôi khi hay tham lam, đầu óc cũng không được thông minh cho lắm.”

Thế giới hiện thực và trò chơi bị cắt đứt, người chơi của Chân Lý Tất Nhiên cũng không thể cung cấp thêm thông tin cho Hàn Phi.

“Đừng nói gì về chuyện xảy ra ngày hôm nay, tự các anh biết thôi. Cư xá Hạnh Phúc của chúng tôi sẽ bắt được những

kẻ phản bội đó.” Hàn Phi dẫn Thẩm Lạc bước nhanh ra khỏi Chân Lý Tất Nhiên.

“Sắc mặt của anh không được tốt cho lắm, người chơi kia khiến anh nghĩ tới chuyện gì không tốt à?” Thấy Hàn Phi cau mày, Thẩm Lạc thấp giọng hỏi.

“Lý Đằng có phải là một tên cuồng sát biến thái hay không cũng chẳng sao, nhưng nếu như trong hiện thực gã là một người bình thường, như vậy…” Mở ô vật phẩm, Hàn Phi lấy ra hai bưu kiện: “Đây là di vật của Lý Đằng mà tôi đã tìm thấy.”

“Chỉ là hai bưu kiện thôi mà.”

“Anh không nhìn thấy vết máu và tóc à?” Hàn Phi tìm một chỗ không có người mở bưu kiện ra, bên trong là da người máu me và nội tạng đã bị cắt: “Lý Đằng không chỉ công kích người chơi, mà còn có vẻ nghiện cuồng sát người chơi nữa! Giả sử như trước kia gã là một người bình thường, sau khi nương nhờ Mộng mới bắt đầu giết người, vậy thì tính cách của gã cũng thay đổi quá nhanh đi!”

“Mộng có thể thay đổi hoàn toàn tính cách của một người chỉ trong một ngày ngắn ngủi thôi sao?” Thẩm Lạc cũng bị dọa: “Không đúng! Vậy tại sao tôi không bị thay đổi?”

“Anh thuộc trường hợp đặc biệt.” Hàn Phi phá hủy bưu kiện: “Giết chết người chơi có thể nhanh chóng thăng cấp, tăng cường thuộc tính. Quy tắc của khu thành chủ đang dần dần thay đổi, cảm giác Mộng đang sắp thay thế AI ở khu thành chủ rồi.” Nhớ lại việc nhìn thấy kén xám khi thoát khỏi trò chơi, Hàn Phi cảm thấy ớn lạnh: “Bây giờ tôi không thể chắc chắn 100% về kế hoạch của Mộng, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không để nó thành công!”

“Tôi có thể giúp gì cho anh không?” Tuy giá trị may mắn của Thẩm Lạc bằng 0, nhưng vẫn có cảm giác chính nghĩa, mặc dù phần ý thức chính nghĩa này cũng không nhiều lắm.

“Chờ nghỉ ngơi đầy đủ rồi anh cứ tiếp tục thăm dò ác mộng đi, chú ý bảo vệ bản thân, mỗi lần qua cửa xong nhớ gửi tin nhắn cho tôi.” Hàn Phi là người chơi duy nhất quan tâm đến

Thẩm Lạc trong [Cuộc sống hoàn hảo], hình như cũng là người bạn duy nhất trong danh mục bạn bè của anh ta.

"Được, nếu như anh có chuyện gì thì hãy nhắn tin cho tôi, sau khi rời khỏi ác mộng tôi sẽ tới tìm anh."

Đưa Thẩm Lạc vào tòa nhà bị sương mù bao phủ, Hàn Phi trở về nơi ở của cư xá Hạnh Phúc, không bao lâu sau Hoàng Doanh cũng trở về.

Hoàng Doanh trong thế giới tầng cạn quả thực không tầm thường, thậm chí anh ấy còn khiến cho Hàn Phi cảm thấy có phần uy hiếp. Đương nhiên điều này cũng không có nghĩa là Hoàng Doanh muốn hại Hàn Phi, mà là anh ấy có tư cách giao chiến với hắn ở thế giới tầng cạn.

"Anh còn chưa vào trò chơi, em đã tới tầng thứ tám, nếu sau khi vào ác mộng mà anh không thể qua cửa được thì sẽ cảm thấy rất mất mặt." Trở về nơi ở Hoàng Doanh mới dỡ bỏ tất cả ngụy trang, anh tháo xuống một chiếc mặt nạ mỏng màu da thịt: "Mặt nạ diễn xuất đại sư, vật phẩm quý hiếm rank B, ở thế giới tầng cạn anh vẫn luôn đeo nó. Đúng rồi, thế giới tầng cạn có tiêu chuẩn xếp hạng vật phẩm khác với bên kia của các em, vật phẩm quý hiếm rank A ở đây có thể chỉ là rank C ở bên phía các em thôi."

"Ta nói sao diễn xuất của anh lại tiến bộ nhanh như vậy, nếu tiếp tục phát huy có khi lại có thể cạnh tranh danh hiệu ảnh đế với Bạch Hiển đấy." Hàn Phi nói đại khái tình hình của cư xá Hạnh Phúc cho Hoàng Doanh, cũng giao chiến lực trong tay cho anh ấy.

Nghe nói hầu hết hàng xóm trong thế giới tầng sâu đều lên, còn có hai hận ý hỗ trợ, Hoàng Doanh đã cảm thấy tự tin mười phần: "Có các em ở đây, cơ hội thắng của chúng ta ít nhất phải tăng gấp năm lần."

"Ở trong chat room em vừa mới nhìn thấy tin tức mới nhất do Deep Space Technology thông báo. Bọn họ muốn sử dụng cửa bí mật dành riêng trong trò chơi để đưa người chơi ra ngoài. Nhưng mà muốn xây dựng thì cần phải làm một số việc, anh và những người đó cũng thân quen, anh có biết cửa bí mật

là cái gì không?" Hàn Phi muốn làm rõ kế hoạch của Deep Space Technology, tránh xung đột giữa hai bên.

Gượng cười, Hoàng Doanh mím môi và thành thật nói: "Thật ra thì làm gì có cửa bí mật nào, nói như vậy chỉ là để tránh cho người chơi rơi vào tuyệt vọng thôi."

"Nói dối?"

"Đúng vậy, cái gọi là hy vọng chẳng qua chỉ là nói dối." Hoàng Doanh bất đắc dĩ gật đầu: "Cho đến nay, Deep Space Technology vẫn chưa tìm ra nguyên nhân người chơi không thể logout, nhất định phải có người truyền những thông tin nội bộ này ra ngoài mới được."

"Hiện tại em là người chơi duy nhất có thể rời khỏi Cuộc sống hoàn hảo, anh tranh thủ thời gian để cho nhân viên của Deep Space Technology điều tra ra nguyên nhân, chờ sau khi biết rõ mọi chuyện, em sẽ mang tất cả thông tin ra ngoài." Hàn Phi không chút do dự nói.

"Nhưng bằng cách này, không phải em sẽ bị lộ hay sao?" Hoàng Doanh cũng muốn cứu 4 triệu người chơi bị mắc kẹt, nhưng anh sẽ không đánh cược cuộc đời của anh em mình.

"Không sao, em thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng mở thông đạo. Đã đến lúc để người chơi bước vào thế giới tầng sâu và trải nghiệm một phiên bản hoàn toàn mới mà bọn họ chưa từng chơi." Hàn Phi đồng thời mở ra hai mặt của hộp đen, ngay từ đầu hắn và Phó Sinh đã không đi cùng một con đường: "Em cần người chơi ở thế giới tầng cạn đưa các loại cảm xúc và hy vọng tích cực vào thế giới tầng sâu, dùng thế giới tầng cạn để chữa trị thế giới tầng sâu, hiện tại là thời điểm tốt nhất."

"4 triệu người chơi bị mắc kẹt trong mộng thực sự sẽ trở thành những người sống có thể hiểu rõ nhất về thế giới tầng sâu." Hoàng Doanh trầm ngâm một lát: "Nhưng bất luận có thành công hay không, sau này chắc chắn em sẽ đứng ở trung tâm của bão táp. Nói không chừng em còn trở thành kẻ thù của thế giới tầng sâu và thế giới thực cùng một lúc."

"Em biết."

“Em vẫn nên suy nghĩ lại đi.” Hoàng Doanh lớn tuổi hơn Hàn Phi nên cũng trưởng thành hơn một chút: “Trong quá trình bước vào thời đại mới, nhất định sẽ bị các nhóm lợi ích của thời đại cũ cản trở. Em dung hợp hai thế giới, đồng thời phá hủy quy tắc của cả hai, tương lai em sẽ gặp phải lực cản không thể thể tưởng tượng được.”

“Có lẽ Phó Sinh cũng suy nghĩ như vậy, cho nên ông ấy mới lựa chọn tập hợp lực lượng của thế giới thực và có ý đồ hủy diệt thế giới tầng sâu.” Ánh mắt Hàn Phi kiên định: “Nhưng em không phải là ông ấy, không thể vì khó mà không làm được. Em là người kế thừa Phó Sinh, nhưng em sẽ không đi theo con đường cũ của ông ấy.”

“Chớ nói đến những quỷ quái không biết ở thế giới tầng sâu, ngay cả những công ty lớn trong hiện thực cũng khó mà thuyết phục được bọn họ. Họ đang hút máu của thời đại này, nếu em muốn thay đổi cục diện, chắc chắn họ sẽ liên thủ để phản đối.” Hoàng Doanh rất tỉnh táo: “Qua cầu rút ván, chờ em mất đi giá trị lợi dụng, hoặc là có uy hiếp đến bọn họ, những tên lạnh lùng vô tình kia sẽ quyết đoán xoay họng súng, nghĩ mọi biện pháp để giết chết em! Thời đại này tàn nhẫn hơn bao giờ hết, chúng ta chỉ sống trong cái kén thông tin mà họ dệt nên, cũng chỉ có thể nhìn thấy thông tin mà họ muốn cho chúng ta xem; vì vậy chúng ta sẽ cảm thấy với sự phát triển của khoa học và công nghệ, con người ngày càng trở nên văn minh hơn.”

“Anh Hoàng, em cũng không phải là Tiểu Bạch Thỏ cái gì cũng không biết.” Trên mặt Hàn Phi mang theo nụ cười chuyên nghiệp: “Con đường mà em muốn đi không phải là cứu chuộc hoàn toàn, cũng không phải đơn thuần là hủy diệt. Hai con đường đều nằm trong tay em, khi ánh mặt trời chiếu vào vực sâu, nở hoa hay bò ra khỏi ma quỷ là do em quyết định.”

Nghe Hàn Phi nói như vậy, Hoàng Doanh lập tức ý thức được, người thanh niên trước mặt cũng không phải là người dễ bắt chẹt. Hắn bò ra từ trong thi sơn huyết hải, thậm chí bản thân cũng đã trải qua vô số lần chết đi sống lại, khiêu khích một người như vậy, chỉ sợ có công ít công ty phải trả giá.

“Em sinh ra ở thế giới thực, là một đứa trẻ mồ côi đã trải qua vô số tuyệt vọng. Thế giới thực không mang lại cho em nhiều tình yêu thương, người thân của em đều ở trong thế giới tầng sâu. Đối với em, thế giới thực giống như cha mẹ ruột, còn thế giới tầng sâu thì giống như cha mẹ nuôi.” Đặt hai tay trên bàn, Hàn Phi chống đỡ cơ thể: “Cha mẹ ruột vứt bỏ em, cha mẹ nuôi thì tàn bạo điên cuồng. Trong trường hợp này, em có thể lựa chọn giúp cha mẹ ruột và cha mẹ nuôi hàn gắn quan hệ, để cha mẹ ruột chữa trị cho cha mẹ nuôi, đây cũng là lựa chọn tốt nhất. Nhưng nếu một ngày nào đó em mất trí và trở thành yêu ma, có lẽ em sẽ giết hết tất cả bọn họ.”

Hàn Phi có thể lựa chọn làm người tốt, nhưng nếu hắn trở thành người xấu, hắn sẽ là kẻ xấu đáng sợ nhất.

“Đừng đừng đừng, em cũng không nên nói như vậy.” Hoàng Doanh toát cả mồ hôi hột, anh bị khí tức của Hàn Phi áp chế, cảm giác toàn thân lạnh như băng.

“Em chỉ đùa thôi mà.” Ngữ khí của Hàn Phi chẳng có chút nào là nói đùa cả: “Em chắc chắn sẽ không làm chuyện như vậy, nhưng có thể sẽ là một người khác.”

“Không cần, nếu thật sự không được thì chúng ta sẽ dùng thiên phú chiêu hồn, đưa đối phương vào thế giới tầng sâu để tâm sự, anh tin bọn họ chắc chắn sẽ trở lại con đường đúng đắn.” Hoàng Doanh trưởng thành và lý trí hơn Hàn Phi. Để tránh kết cục tồi tệ nhất xảy ra, anh quyết định bắt đầu thu thập thông tin về tất cả các nhà lãnh đạo của những công ty lớn, để dọn đường sẵn cho hắn.

“Cũng đúng, chúng ta giỏi nhất chính là lấy lý thuyết phục người.” Hàn Phi không tiếp tục nói về chủ đề này nữa: “Anh Hoàng, em còn có chuyện cần anh làm.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Sau khi thông qua ác mộng tầng thứ năm, có khả năng sẽ rơi ra một ít mảnh vỡ màu đen trắng. Những mảnh vỡ kia rất quan trọng đối với em, có liên quan đến sự an nguy của tất cả người chơi. Nếu có thể, em hy vọng anh sẽ đứng ra thuyết phục tất cả các guild game chia sẻ, bán những mảnh vỡ đó cho

em.” Hàn Phi rất có lễ độ, rõ ràng có thể dựa vào cướp đoạt, nhưng hắn lại muốn dùng tiền mua.

“Cứ giao cho anh.” Mở chat room, Hoàng Doanh vào một kênh chat cụ thể, sau khi nói vài câu, lãnh đạo của các guild game khác lập tức đáp ứng, phái người đi thu thập những mảnh vỡ.

“Anh đúng là người chơi số 1, quả thực rất ngầu.” Hàn Phi cảm thấy gặp được Hoàng Doanh thật sự là một chuyện rất may mắn.

“Trong lúc chờ bọn họ đưa tới, chúng ta cùng đi vượt qua ác mộng nhé?” Hoàng Doanh hoạt động thân thể: “Nghe mọi người nói nhiều như vậy, anh cũng rất muốn thử.”

Hoàng Doanh là người chơi số 1, phải làm gương cho tất cả mọi người. Dù sao thì bọn họ cũng phải tiến vào ác mộng, hà cớ gì không ôm chặt đùi Hàn Phi cùng nhau đi vào.

“Nhận thức của anh cao hơn nhiều so với Bạch Hiển đấy.”

Hàn Phi và Hoàng Doanh cùng nhau đi ra khỏi nơi ở. Hắn cố ý tụt lại phía sau Hoàng Doanh, sau đó sử dụng kỹ năng diễn xuất cấp đại sư, mỗi một biểu cảm nhỏ trên khuôn mặt đều tràn đầy sự tôn kính và sùng bái đối với anh ấy.

Người chơi hai bên đường nhìn thấy cảnh tượng này đều trở nên phấn khích, chiến lực mạnh nhất của cư xá Hạnh Phúc cuối cùng cũng sắp ra tay rồi!

Được biết, hội phó của guild game cư xá Hạnh Phúc Hàn Phi có thể dẫn dắt 30 người chơi phá giải ác mộng mà không bị thương vong; một mình solo trong ác mộng tầng thứ tám, có thể gọi ra thảm họa cự quỷ nuốt chửng ác mộng. Vậy thử hỏi hội trưởng của cư xá Hạnh Phúc Hoàng Doanh mạnh đến cỡ nào?

Chương 970: Ác mộng tầng thứ chín chuyến xe đêm

"Được rồi, được rồi, không có người khác ở đây, đừng diễn nữa." Sau khi Hoàng Doanh tiến vào tòa nhà bị sương mù dày đặc bao phủ, vẻ mặt kiên nghị và lạnh lùng lập tức sụp đổ, anh không nói nên lời nhìn Hàn Phi.

Lúc này, Hàn Phi vẫn đang đắm chìm trong vở kịch, hắn nhìn Hoàng Doanh với ánh mắt đầy sùng bái và ngưỡng mộ.

"Em khoa trương quá rồi đấy? Không đến mức đó, không đến mức đó đâu…" Hoàng Doanh cảm thấy bản thân đeo mặt nạ diễn xuất cấp bậc thầy cũng không bằng diễn xuất chân thực của Hàn Phi, lúc này anh mới nhớ ra vốn dĩ công việc của hắn là diễn viên.

"Trước khi anh tới, em đã vượt qua ác mộng tầng thứ tám rồi. Bởi vì ở trong ác mộng sử dụng sức mạnh không cho phép, hiện tại lại bị ác mộng toàn lực nhắm tới, anh có chắc lát nữa muốn cùng em tiến vào ác mộng tầng thứ chín không?" Hàn Phi nắm lấy cánh tay của Hoàng Doanh: "Đã đến rồi, chi bằng thử xem?"

"Thử thì thử." Hoàng Doanh và Hàn Phi đi song song về phía trước, bọn họ xuyên qua đại sảnh tầng 1, tiến vào hành lang và từng bước một đi lên phía trên.

"Điện thờ của Mộng nằm trên tầng cao nhất, mỗi khi qua cửa được một ác mộng, thì sẽ tiến gần hơn một bước đến nó."

Khi đi đến góc rẽ tầng 2, cảm giác không trọng lượng ập đến, Hoàng Doanh và Hàn Phi bị nhấn chìm trong bóng tối vô tận.

Làn gió nóng như thiêu đốt thổi qua hai má, Hàn Phi và Hoàng Doanh mở mắt ra, trước mặt là một tòa nhà hai tầng đã bị lửa lớn đốt cháy.

Cách tòa nhà nhỏ không xa, còn có một người đàn ông ăn mặc rất quái dị, đang xách một thùng xăng lao về biển lửa.

“Hình như không phải là gã ta đang chữa cháy?” Hoàng Doanh chỉ vào người đàn ông: “Chúng ta có nên ngăn cản gã không?”

“Không, yên tĩnh theo dõi.”

Thùng xăng bị ném vào biển lửa, không lâu sau một tiếng nổ vang lên, nóc tòa nhà nhỏ bị thổi bay, toàn bộ kính trên sàn vỡ vụn, mảnh vụn ngập trời!

“Hahahahaha! Đã!”

Ngón tay của người đàn ông cũng bị bỏng, nhưng gã không hề quan tâm. Gã nhặt chiếc rìu cứu hỏa bên cạnh ném vào chậu hoa bên ngoài tòa nhà nhỏ.

Sau khi phá hủy mọi thứ xong, gã ngồi ở giữa sân, nhìn tòa nhà đang cháy, như một đứa trẻ ngắm pháo hoa.

“Đẹp, cmn đẹp thật!”

Nghỉ ngơi một lúc, người đàn ông cầm rìu cứu hỏa quay người lại, gã nhìn thấy Hàn Phi và Hoàng Doanh ở ven đường: “Nhìn cái gì?! Muốn báo cảnh sát à? Đây là nhà của tôi! Tôi muốn đốt thì đốt!”

“Nếu như anh đang đi trên đường, đột nhiên thấy ai đó đang đốt nhà của mình, thì anh cũng sẽ dừng lại xem thôi.” Hàn Phi nói với giọng điệu thoải mái: “Nhà của anh bị quỷ ám à? Tại sao lại đốt nó?”

“Tôi thích thế đấy!” Người đàn ông có cảm giác như kẻ cuồng tín ngoài vòng pháp luật: “Tôi thấy hai người cũng chẳng giống người tốt, có muốn cùng tôi trốn khỏi nơi này không?”

“Chạy trốn?” Hàn Phi nhìn khắp bốn phía, ác mộng tầng thứ chín ngoại trừ tòa nhà bị đốt cháy trước mắt này ra, xung quanh đều là một vùng bóng tối, hoàn toàn bị đêm tối bao phủ. Theo kinh nghiệm trước đây của hắn, người chơi không thể tiến vào đêm tối thuần túy, muốn khám phá những địa điểm khác cũng chỉ có thể đi theo tên điên kia.

“Nếu như không đi, có thể sẽ vĩnh viễn bị bỏ lại ở chỗ này, ở trong cái lồng giam này, trở thành tù nhân của cuộc sống.” Lời nói của người đàn ông dường như còn có ẩn ý khác.

Cầm đầu rìu đi đến bên đường, gã lên chiếc xe duy nhất.

“Ác mộng tầng thứ chín chắc là sẽ lớn hơn so với tầng thứ tám, chúng ta không thể bị giữ chân ở điểm ban đầu, đi theo gã ta đi.” Hàn Phi và Hoàng Doanh mở cửa sau của xe ra, cũng ngồi vào bên trong.

“Thật tuyệt, trên đường còn có hai người bầu bạn, chuyến du lịch đêm khuya này sẽ không cô đơn nữa rồi.” Đặt rìu cứu hỏa lên ghế phụ, người đàn ông vặn âm thanh xe hơi đến mức tối đa: “Đời người ngắn lắm, nên buông thả thì cứ buông thả, đừng đợi đến khi già rồi, không vận động nổi nữa, một mình đến viện dưỡng lão khóc lóc.”

“Nhưng chuyện này thì liên quan gì đến việc anh tự đốt nhà mình?” Lần đầu tiên tiến vào ác mộng, Hoàng Doanh không hiểu lắm.

“Vĩnh biệt quá khứ! Ngôi nhà đó chứa đựng cuộc đời như rác rưởi trước đây của tôi, chỉ có đốt nó đi tôi mới có thể tái sinh!” Người đàn ông đưa chiếc máy tính bảng trên xe cho Hàn Phi: “Muốn nghe bài gì thì chọn đi, đừng câu nệ gì hết, gặp nhau là cái duyên, xe của tôi chính là nhà của anh!”

Bấm vào danh sách bài hát, Hàn Phi liếc mắt nhìn qua một lượt —— [Đây là một hiểu lầm] [Không phải như anh nghĩ đâu] [Chỉ đơn thuần là uống rượu] [Tôi uống say rồi không nhớ nữa] [Nếu anh muốn nghĩ như vậy tôi cũng không còn cách nào khác]…

“Danh sách bài hát này của anh có câu chuyện trong này à.” Không chọn bài hát, Hàn Phi nhanh chóng lướt qua những thông tin khác. Trong máy tính bảng ngoại trừ một số trò chơi, toàn bộ đều chứa đầy ảnh của một cô gái, nhưng khuôn mặt của cô gái đó đã bị che bởi nhiều lớp tẩy xóa khác nhau.

“Đâu chỉ là một câu chuyện, thật sự là đau thấu tâm can mà! Cmn thật là khốn nạn!” Người đàn ông tiếp tục: “Không

nói chuyện quá khứ nữa, hai người tên là gì, giữa chúng ta cũng phải có một cái tên để xưng hô chứ?"

"Tôi tên là Hàn Phi, còn đây là anh trai tôi Hoàng Doanh."

"Một người họ Hàn, một người họ Hoàng, câu chuyện của hai người cũng không đơn giản nhỉ." Tính cách của người đàn ông rất thô và hoang dã, nói chuyện cũng rất trực tiếp: "Tôi tên là Trương Minh Lễ, nhà thiết kế kỹ thuật mạng cao cấp, người quản lý Hiệp hội những người yêu thích nhiếp ảnh Tân Hỗ, trước đây cũng đã tham gia giảng dạy cho các tình nguyện viên, dạy ngữ văn, âm nhạc và tư tưởng đạo đức."

"Anh dạy tư tưởng đạo đức?" Hàn Phi liếc nhìn chiếc rìu cứu hỏa ở ghế lái phụ với biểu cảm cổ quái.

Ngược lại, Hoàng Doanh rất điềm tĩnh, bởi vì anh biết rằng ngay cả một "đồ tể nửa đêm" như Hàn Phi cũng đã từng làm giáo viên tuần tra, vì vậy giáo viên tư tưởng đạo đức ra ngoài mang theo rìu cứu hóa cũng không có gì là khó hiểu.

"Chết tiệt, tôi rất văn minh đấy?" Trương Minh Lễ lớn tiếng phân bua. Gã đang định lý luận một phen cùng Hàn Phi thì đột nhiên nhìn thấy một ông lão mặc áo liệm xuất hiện trên đường từ xa.

Ông lão kia từ ven đường đang chầm chậm đi đến giữa đường, thấy xe chạy tới, không những không tránh, thậm chí còn dừng lại.

Phản ứng của Trương Minh Lễ cũng rất thẳng thắn, gã ta đạp chân ga lên. Tên này vừa mới đốt nhà của mình xong, hoàn toàn có vẻ như không muốn sống nữa.

Tốc độ xe tăng mạnh, gió đêm gào thét, Trương Minh Lễ không hề có ý định giảm tốc độ!

"Bình tĩnh đi! Cùng lắm tiền ăn vạ tôi sẽ trả!" Hoàng Doanh hơi khẩn trương, còn Hàn Phi bên cạnh đã lặng lẽ giúp thắt dây an toàn cho hai người.

"Ăn vạ cái gì. Con đường này thường xuyên có quỷ, người mặc áo liệm ở giữa đường sao có thể là người được? Nhất định

là quỷ!" Trương Minh Lễ lại tăng tốc lần nữa, chiếc xe chạy như điên về phía trước quái thú.

Mắt thấy chiếc xe càng lúc càng gần, ông lão mặc áo liệm cuối cùng cũng sợ hãi. Đến giây phút cuối cùng, ông ta không màng đến bất cứ thứ gì nữa mà lăn sang một bên.

"Mù hả! Không thấy có người trên đường hay sao!" Mũ liệm xiêu xiêu vẹo vẹo, lớp phấn trên mặt ông lão đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt: "Lái xe nhanh như vậy vội đi đầu thai à!"

Nghe ông lão lăng mạ, Trương Minh Lễ cũng không chiều theo đối phương chút nào. Giảm tốc độ hạ cửa sổ xe, gã thò đầu ra bên ngoài: "Cmm con chó già ăn vạ này! Gọi mày là *** *! Đâm chết *****! Cút cmm đi! Dcmm!"

Trương Minh Lễ cực kỳ hung hăng, biến khuôn mặt phủ phấn trắng của ông lão mặc áo liệm thành màu đen vì tức giận.

"Tôi đã gặp ông già này ba lần rồi, mỗi lần đều lừa tôi, tôi nghi ngờ lão già này đã ghi nhớ biển số xe của tôi rồi! Không được! Không thể chịu được nữa!" Càng nói càng tức, Trương Minh Lễ đạp phanh, mở cửa xe, vác rìu cứu hỏa lao ra ngoài: "Lại đây! Ông chửi tiếp một câu nữa cho tôi nghe xem! Đừng có chạy!"

Hàn Phi và Hoàng Doanh ngồi trong xe nhìn Trương Minh Lễ xách rìu cứu hỏa đuổi theo một ông già mặc đồ liệm quanh con đường đêm.

"Đây chính là ác mộng tầng thứ chín ư?"

"Nói thế nào nhỉ? Tầng này không giống với những tầng ác mộng trước đây mà em đã vượt qua."

Vài phút sau, Trương Minh Lễ thở hổn hển quay lại: "Cháu trai già đó chạy nhanh quá, chả trách dám nằm giữa đường ăn vạ, lão đấy có thân pháp."

Sau khi khởi động lại xe, Trương Minh Lễ tiếp tục lái xe về phía trước.

Hàn Phi ngồi ở hàng ghế sau liếc nhìn bảng điều hướng, Trương Minh Lễ cũng không phải là đang mù quáng lái xe, gã

có đích đến. Hàn Phi cảm thấy hơi tò mò không biết điểm kết thúc của hành trình này sẽ ở đâu?

"Sao hai người không nói chuyện? Mọi người vừa mới quen biết, bây giờ chính là thời điểm nhiệt huyết nhất, sao đều im lặng hết thế?" Trương Minh Lễ dường như rất ghét sự yên lặng, đến mức thậm chí còn sợ những nơi yên tĩnh.

Trạng thái tinh thần của người lái xe cực kỳ không ổn định, vì vậy bây giờ Hoàng Doanh thực sự không có tâm trạng để nói chuyện.

Hồi tưởng lại những manh mối nhìn thấy trong xe, Hàn Phi tùy ý mở miệng nói: "Thực ra bây giờ tôi đang rất mông lung, về nhân sinh, về tình yêu, tôi thường cảm thấy khó khăn, đã mấy tháng nay đều mất ngủ rồi."

"Đây chẳng phải là trùng hợp hay sao? Đúng chuyên ngành đây rồi! Vừa hay tôi có thể khai sáng cho cậu, trước đây tôi là một giáo viên tư tưởng đạo đức đấy." Trương Minh Lễ cười: "Với độ tuổi của cậu, thông thường chỉ u sầu về hai việc, thứ nhất là thiếu tiền, thứ hai là thiếu tình."

"Quả thực tôi có một số vấn đề về tình yêu."

"Nói đi, có phải là bởi vì người cậu thích không thích cậu không? Hay là người mà cậu thích đã bỏ theo người khác rồi? Hay là cô ta phản bội cậu?" Trương Minh Lễ một tay lái xe, một tay châm một điếu thuốc.

"Thật ra, tôi đã có 11 người bạn gái."

"Bao nhiêu?!" Trương Minh Lễ suýt chút nữa đã cắn tắt cả các điếu thuốc, đây không phải là câu chuyện mà gã muốn nghe.

"11." Hàn Phi gật gật đầu, toàn thân bắt đầu tiến vào trạng thái, Hoàng Doanh bên cạnh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, anh không dám nói bất kì lời nào.

"Thế thì cậu khổ não cái đầu ấy! Tôi không cho phép cậu nghe danh sách bài hát của tôi nữa!" Trương Minh Lễ tuổi tác không còn nhỏ, nhưng trạng thái tinh thần hiện tại của gã rất "thuần túy".

“Trong số bọn họ có cấp dưới của tôi, cấp trên của tôi, có giáo viên trường học, còn có thanh mai trúc mã của tôi nữa…”

“Được rồi, được rồi, đừng giới thiệu nữa.” Trương Minh Lễ liên tục xua tay: “Còn có thanh mai trúc mã nữa? Từ như này tôi chưa từng nghe qua, cô gái cùng lớn lên với tôi đều gọi tôi là kẻ thua cuộc cùng làng.”

“Mặc dù tôi đã có nhiều cô gái như vậy, nhưng cho đến tận bây giờ tôi vẫn không hiểu thế nào là tình yêu, tôi không hiểu thế nào là tình yêu đích thực?” Hàn Phi đã bước vào vở kịch, cảm xúc của hắn được truyền tải thông qua những thay đổi tinh tế trên nét mặt, bi thương, đau khổ, giày vò và khao khát được trộn lẫn với nhau.

“Một người tùy tiện cũng có được tình yêu như cậu, chắc chắn là không hiểu tình yêu là gì rồi.” Trương Minh Lễ châm thêm một điếu thuốc: “Tôi nói cho cậu biết, yêu chính là tổn thương! Chính là đau khổ! Yêu càng sâu đậm thì càng đau!”

“Thầy Trương cũng đã từng trải qua rồi sao? Tình yêu của anh là như thế nào?” Hàn Phi hỏi ra câu mà hắn thực sự muốn hỏi. Danh sách bài hát kỳ lạ, ảnh chụp cô gái bị che mất mặt, không màng tất cả lái xe đêm đến một nơi nào đó, đây hình như đều là đang ám chỉ tình yêu.

Chương 971: Hai lần yêu đương

"Tình yêu của tôi?" Cảm xúc kích động của Trương Minh Lễ bình tĩnh lại được một chút, tình yêu là bước ngoặt của cuộc đời của gã, cũng là bắt đầu của dị hóa.

Làn khói bị gió đêm thổi bay, Trương Minh Lễ trầm mặc hồi lâu mới mở miệng: "Tôi từng trải qua hai mối tình, mối tình thứ nhất là mối tình đầu của tôi, chúng tôi đã quen nhau từ hồi cấp hai."

"Thanh mai trúc mã?"

"Không, chính cô ấy đã nói tôi là kẻ thua cuộc cùng làng." Trương Minh Lễ ngậm điếu thuốc, lái xe đêm, thỉnh thoảng chiếc xe lắc lư, chiếc rìu cứu hỏa ở ghế lái phụ sẽ động đậy một cái: "Khi còn nhỏ chúng tôi rất nghèo, nhưng thành tích học tập của cả hai đều rất tốt, học trường cấp 2 duy nhất của thị trấn, sau đó lại thi được vào trường cấp 3 tốt nhất trong thành phố. Tôi lúc nào cũng đứng đầu lớp, còn cô ấy đứng thứ hai. Tôi vẫn luôn rất thích cô ấy, tình cảm lúc đó không hề xen lẫn với bất cứ thứ gì, nghĩ kỹ lại tôi cũng không biết mình thích gì ở cô ấy? Chỉ cảm thấy ở gần cô ấy sẽ rất vui, nhìn cô ấy sẽ rất an tâm."

"Thế anh đã tỏ tình chưa?" Hoàng Doanh cũng quay đầu lại.

"Tôi chỉ yêu thầm, tôi cũng đã thử uyển chuyển biểu đạt một lần." Trương Minh Lễ đặt ngón tay lên vô lăng: "Tôi biết cô ấy rất mạnh mẽ, vì vậy trong kỳ thi giữa kỳ của năm lớp 10 tôi đã cố tình làm thiếu một vài câu, muốn tặng cho cô ấy hạng nhất."

"Đây chính là sự lãng mạn của học bá ư?" Hàn Phi cũng bắt đầu thấy hứng thú: "Sau đó thì sao?"

"Cmn, lần đó đề bài tương đối đơn giản, có một tên khốn không biết tình hình đã đứng đầu, cô ấy vẫn đứng thứ hai, tôi làm bài kiểm tra thất bại nên đứng thứ sáu, ngược lại còn cách

cô ấy xa hơn.” Trương Minh Lễ đấm một cái lên vô lăng: “Sau đó tôi chăm chỉ học tập, đại học thi vào trường cùng một thành phố với cô ấy, chúng tôi đã gặp lại nhau trong một cuộc thi cấp tỉnh, có cảm giác người bạn cũ gặp lại nhau.”

“Hồi đại học tôi không yêu ai, người khác giới mà tôi nói chuyện nhiều nhất chính là cô ấy. Tôi không biết cuộc sống của cô ấy như thế nào, tôi rất tò mò mọi thứ về cô ấy, nhưng tôi lại không muốn truy hỏi, dù sao thì chúng tôi cũng không có bất kì quan hệ gì.”

“Sự thay đổi thực sự xảy ra trước khi tốt nghiệp, quãng thời gian đó, cô ấy chán nản một cách bất thường, còn học uống rượu, cô ấy dường như không có nhiều bạn bè, điểm này rất giống với tôi.”

Khi Trương Minh Lễ nói về tình yêu, rõ ràng là ít chửi thề hơn rất nhiều, cả người trông cũng bình thường hơn một chút: “Buổi hẹn hò đầu tiên của chúng tôi là cô ấy đã chủ động mời. Cô ấy nói mình muốn đi uống một chút, tôi cũng không nghĩ ngợi nhiều, ngày hôm đó chúng tôi đã nói rất nhiều chuyện. Có lẽ là bởi vì chúng tôi đã lớn rồi cho nên rất nhiều chủ đề nói chuyện đều là trước đây chưa bao giờ bàn đến, bao gồm cả những dự định cho công việc trong tương lai, mong muốn nhận ra giá trị của cuộc sống và khao khát một cuộc sống tốt đẹp hơn.”

“Thật ra tôi hoàn toàn không biết uống rượu, đó là lần đầu tiên tôi uống rượu, ngốc nghếch rót vào bụng giống như cô ấy, hết cốc này đến cốc khác.”

“Lúc đó tôi rất ngây thơ, sau khi uống rượu xong, những lời trong lòng không ngừng tuôn ra. Trong tương lai của cô ấy đều là bản thân, nhưng tương lai mà tôi hướng tới lại toàn là cô ấy.”

“Nỗ lực làm việc để làm gì? Chẳng phải là để khi gặp được người mình thích là có thể yêu cuồng nhiệt không cần nghĩ đến vật chất, công việc hay hiện thực hay sao?”

“Đại đa số mọi người đều không có tư cách này, đều là đi đến đâu tính đến đấy, nhưng tôi đã bắt đầu lên kế hoạch cho

cuộc đời của mình từ rất sớm, từ rất sớm đã bắt đầu nỗ lực hết mình."

Khói thuốc lượn lờ, Trương Minh Lễ nói chậm lại một chút: "Khoảng thời gian sắp tốt nghiệp đại học đối với tôi rất vui vẻ, chúng tôi ngày nào cũng ở bên nhau, nhưng sau khi tốt nghiệp, cô ấy đã đến một thành phố khác làm việc."

"Hai người vẫn không thành đôi?" Hoàng Doanh cũng hỏi xin Trương Minh Lễ một điếu thuốc, ông chú hơn 30 tuổi này có vẻ nghe cũng bị nghiện rồi.

"Cô ấy không cho tôi câu trả lời." Trương Minh Lễ nhìn con đường đêm tối đen: "90% nỗi đau của một người là do chấp niệm. Biết rõ là mình đang ôm một bông hồng đầy gai, nhưng cho dù lòng bàn tay nhuốm đầy máu tươi, cũng không cam lòng buông tay, tôi chính là một người như vậy. Khi còn nhỏ cào giải thưởng, ngay cả khi chữ cảm ơn đã xuất hiện, cũng vẫn sẽ tràn đầy mong đợi cào hết bốn chữ "cảm ơn tin dùng" rồi mới bỏ cuộc; sau khi lớn lên, tôi vẫn như vậy."

"Cứ đi gõ một cánh cửa đã đóng lại, có phải là không lịch sự lắm không?" Hoàng Doanh đặt một tay lên cửa sổ xe, cơn ác mộng này giống như một chuyến du lịch độc thân của ba người đàn ông.

"Đúng vậy, tôi cũng đã do dự, nhưng sau đó cánh cửa này đã mở ra cho tôi rồi."

Chuyến xe đêm phi nước đại trên con đường đêm đen, dường như không ai biết điểm cuối là ở đâu.

"Chúng tôi đã ở bên nhau, ngay từ đầu tôi đã xác định sẽ kết hôn. Bởi vì biết mình không có gì trong tay hết, nên tôi đã nỗ lực làm việc. Tôi không muốn cô ấy chịu thiệt thòi, càng không muốn cô ấy cảm thấy đi theo mình là một sự lựa chọn sai lầm."

"Tôi sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của cô ấy, thời gian đó tôi giống như một siêu nhân vậy, có thể đây chính là sức mạnh của tình yêu."

"Cô ấy cũng là một người rất tốt, xét về năng lực làm việc cô ấy không thua kém gì tôi, còn biết cách chăm sóc người

khác, dịu dàng đức hạnh, đối với ai cũng vô cùng lịch sự, khi rảnh rỗi còn đến viện phúc lợi làm công việc tình nguyện."

"Trong mắt tôi, cuộc sống của cô ấy dường như đang tỏa sáng, như một ngọn lửa phản chiếu vào tôi."

Đây lẽ ra là một câu chuyện hoàn hảo, nhưng khi tro tàn rơi xuống, Trương Minh Lễ chậm rãi bước ra khỏi ký ức: "Cô ấy vô cùng ưu tú, thoạt nhìn toàn là ưu điểm, nhưng tôi không hiểu tại sao một người như vậy lại lừa gạt tôi?"

"Cô ấy ngoại tình à?"

"Cũng không tính là ngoại tình, chỉ là ở cùng với tôi quá nhàm chán, nhưng cô ấy lại không nỡ sự yên ổn này." Trương Minh Lễ lại châm một điếu thuốc khác: "Có lẽ cô ấy có một mặt khuất khác mà chỉ mình cô ấy biết, tôi không muốn nghĩ về cô ấy từ góc độ xấu đó, khi ở bên nhau là như vậy, sau khi chia tay rồi cũng vậy."

"Hai người chia tay rồi ư?" Hoàng Doanh đã thay thế Hàn Phi, tò mò bắt đầu truy hỏi.

"Ừm, vài ngày trước hôn lễ." Trương Minh Lễ cực kỳ bình tĩnh khi nhắc đến mối tình đầu: "Tình yêu của tôi và cô ấy không hề dạy cho tôi biết thế nào là tình yêu. Cô ấy đối với tôi mà nói giống như mặt trời mãi luôn đuổi theo trong cuộc đời. Có một hôm tôi thực sự ôm cô ấy vào lòng, mới phát hiện ra rằng cô ấy không chỉ có chói lọi mà còn sẽ làm bỏng linh hồn của tôi, thiêu đốt sạch sẽ tôi, có lẽ đây không phải là tình yêu."

"Bây giờ nhìn lại, hầu hết những ký ức của tôi về cô ấy đã phai nhạt. Có lẽ tôi không yêu cô ấy nhiều như vậy, điều tôi tiếc nuối chỉ là bản thân đã vắt kiệt sức lực vì trèo non vượt biển."

"Sau khi chia tay với cô ấy, tôi đã đi dạy học tình nguyện. Tôi xuất thân trong hoàn cảnh nghèo khó nên biết rõ khó khăn của những đứa trẻ miền núi. Tôi muốn giúp các em thay đổi vận mệnh, ít nhất là đừng đi theo con đường cũ của tôi."

"Thật ra tôi là một người rất tự ti, người như vậy cho dù có ưu tú đến đâu thì khi gặp phải tình yêu cũng sẽ co rúm lại, cuối cùng chỉ còn lại nỗi đau mà thôi."

“Vì vậy trong suy nghĩ của tôi, yêu đồng nghĩa với đau. Mối tình đầu khiến tôi có suy nghĩ như vậy, và mối tình thứ hai đã cho tôi biết đó là sự thật…”

Ngay khi Trương Minh Lễ vừa nói đến đây, một âm thanh “dongdong” đột nhiên phát ra từ cốp xe, như thể có ai đó đang gõ vào thân xe.

Hàn Phi và Hoàng Doanh ở hàng ghế sau nghe rất rõ ràng, cốp xe bị một loại sức mạnh nào đó mở ra, có thứ gì đó bên ngoài xe đang bò!

Máu đen chảy xuống kính cửa sổ, trên nóc xe còn có tiếng móng tay cào, vài giây sau, một khuôn mặt đầy máu đột nhiên nhô ra!

Có một xác phụ nữ đã chết từ lâu nằm trên nóc xe, cúi đầu nhìn xuống Trương Minh Lễ qua cửa sổ phía trước.

“Vãi!”

Một chân đạp phanh, Trương Minh Lễ dừng xe lại, khi gã định thần lại thì xác phụ nữ nằm trên nóc xe đã biến mất.

“Hai người có nhìn thấy một nữ thi thể không!” Trương Minh Lễ lớn tiếng kêu to.

Hoàng Doanh không lập tức trả lời, mà nhìn về phía Hàn Phi. Anh có nhìn thấy hay không là tùy thuộc vào ý kiến của hắn.

“Chúng tôi cũng nhìn thấy rồi, cô ta… hình như là từ trong cốp xe bò ra.” Hàn Phi nhìn chằm chằm Trương Minh Lễ, chờ đợi gã đưa ra một lời giải thích.

“Không thể nào! Trong cốp xe của tôi tại sao lại có xác chết!” Trương Minh Lễ hình như không nói dối, gã xuống xe và mở cốp sau ra: “Có đâu! Trong cốp xe của tôi ngay cả một giọt máu cũng không có! Làm sao có thể giấu xác chết!”

“Có cần xuống xe xem thử không?” Tay của Hoàng Doanh nắm lấy cửa xe.

Hàn Phi cũng chuẩn bị mở cửa xe, nhưng hắn vừa mới mở được một khe hở thì quỷ văn màu máu trên người bị kích hoạt,

bên ngoài xe dường như có thứ gì đó vô cùng nguy hiểm đang chờ đợi bọn họ!

"Đừng xuống xe, ác mộng này hơi đặc biệt một chút…" Hàn Phi nhỏ tiếng nói: "Trong máy tính bảng của Trương Minh Lễ có rất nhiều ảnh chụp của một người phụ nữ. Mặc dù những bức ảnh đó đều đã bị che đi khuôn mặt, nhưng nhìn từ hình dáng cơ thể, người phụ nữ trong máy tính bảng chắc không phải là thi thể nữ kia."

"Có khi nào là Trương Minh Lễ đã tự tay giết chết mối tình đầu của mình không? Nhưng gã ta lại quên mất chuyện này?" Hoàng Doanh đưa ra một suy đoán.

"Nếu Trương Minh Lễ là chủ nhân của ác mộng, vậy thì con đường đêm này chính là cả cuộc đời của gã. Ngôi nhà bị đốt cháy, ông già đã ăn vạ gã ba lần và xác chết nữ có lẽ đều tượng trưng cho một thứ gì đó, không nhất thiết cứ phải là xác phụ nữ tượng trưng cho người chết." Sau khi Hàn Phi và Hoàng Doanh trao đổi ngắn gọn vài câu, Trương Minh Lễ đi kiểm tra cốp xe đã trở lại.

"Có cảm giác như những thứ bẩn thỉu kia đã tính toán trước để ngăn cản tôi! Bọn chúng không muốn tôi tiếp tục lái xe về phía trước, nhưng tôi cứ không tin vào tà, hôm nay tôi sẽ phải lái tiếp!" Trương Minh Lễ không sợ quỷ, quỷ thật hay quỷ giả gã dường như đều không quan tâm.

Sau khi cố định cẩn thận rìu cứu hỏa, Trương Minh Lễ vẫn không quên quay lại an ủi Hàn Phi và Hoàng Doanh: "Hai người cũng đừng sợ, nếu xác chết nữ kia còn xuất hiện lần nữa, tôi sẽ chém chết nó luôn!"

"Nếu như chém không chết thì sao?"

"Vậy thì lôi nó vào trong xe! Trói nó vào ghế lái phụ! Đọc Đạo Đức Kinh cho nó nghe!" Trương Minh Lễ ác độc nói.

Chiếc xe khởi động, gió đêm thổi vào trong xe, mấy người gần như đã dần dần quên mất chuyện vừa phát sinh, lại tiếp tục đề tài lúc trước.

"Thầy Trương, mối tình thứ hai của anh hình như càng khắc cốt ghi tâm hơn?"

“Mối tình thứ hai chắc là tình yêu đích thực. Tôi đã gặp một người thay đổi cuộc đời của mình, hiểu được hạnh phúc, khoái lạc, niềm vui và ý nghĩa của cuộc sống, cô gái đó đã trở thành vợ của tôi.” Ánh mắt của Trương Minh Lễ trở nên dịu dàng, chỉ nghĩ đến vợ mình thôi, mọi điên cuồng của gã đều sẽ tan chảy.

“Xem ra cô ấy chính là tình yêu đích thực của anh rồi.” Hoàng Doanh lại xin Trương Minh Lễ một điếu thuốc và kiên nhẫn lắng nghe.

“Thực ra lần này tôi ra ngoài chính là để đi tìm cô ấy.” Trương Minh Lễ nắm chặt hai tay vào vô lăng: “Bất luận trên con đường này sẽ gặp phải chuyện gì, tôi cũng sẽ tiếp tục lái xe cho đến khi gặp được cô ấy mới thôi.”

“Vợ của anh cũng bỏ anh đi sao? Giữa hai người có mâu thuẫn gì vậy?” Hoàng Doanh gần 40 tuổi mà vẫn chưa kết hôn, anh cũng muốn biết cuộc sống hôn nhân như thế nào.

“Tôi rất yêu cô ấy, cô ấy cũng rất yêu tôi, nhưng cô ấy lại cảm thấy chúng tôi không thể ở bên nhau nữa.” Trương Minh Lễ vừa nói đến đây thì đột nhiên nhìn thấy một đứa trẻ ngồi xổm bên cạnh bốt điện thoại bỏ hoang bên cạnh đường, đứa trẻ chỉ mới khoảng 3-4 tuổi.

Chiếc xe vốn dĩ đã chạy qua rồi, nhưng Trương Minh Lễ đột nhiên lùi xe lại, đỗ xe bên cạnh bốt điện thoại: “Hai người chờ tôi một chút, đêm hôm khuya khoắt, đứa nhỏ ở một mình ven đường, không an toàn.”

“Nó chưa chắc đã là một đứa trẻ, có thể là một con quỷ.”

“Vậy thì nó cô đơn một mình, chắc chắn cũng rất buồn phải không?” Trương Minh Lễ không mang theo rìu cứu hỏa, từ trong xe cầm một nắm kẹo đi ra ngoài.

Đứa trẻ cúi đầu ở bên bốt điện thoại mặc một bộ quần áo màu trắng tinh, phát ra tiếng khóc oán hận.

“Nhóc con, đừng khóc nữa, chú cho kẹo ăn này.” Trương Minh Lễ dường như là sợ mùi khói thuốc lá trên người sẽ làm đứa trẻ khó thở, cho nên chờ gió thổi một hồi mới đi qua: “Bố mẹ cháu đâu?”

Cậu bé ngẩng đầu lên, vậy mà lại trông hơi giống với gã.

“Nói đi! Cháu phải nói cho chú biết cháu gặp phải chuyện gì, chú mới giúp được chứ.” Trương Minh Lễ nhét kẹo cho cậu bé, gã có thể cảm thấy cơ thể cậu bé lạnh như một tảng băng vậy, không có chút hơi ấm nào.

Chương 972: Con đường gập ghềnh khúc khuỷu nhưng tôi không hối tiếc

Cậu bé bên cạnh bốt điện thoại ngẩng đầu lên, đôi mắt ngây thơ nhìn chằm chằm Trương Minh Lễ. Nó không nói gì, nhưng hình bóng của Trương Minh Lễ lại phản chiếu trong con ngươi.

"Không cần biết cháu là người hay quỷ, ở đây một mình không an toàn, trời tối rồi mau về nhà đi." Thấy cậu bé vẫn thờ ơ như trước, Trương Minh Lễ thở dài: "Nếu thật sự cháu không có chỗ nào để đi thì có thể đi theo chú, trên xe vẫn còn một chỗ trống."

Cậu bé vẫn không nói lời nào, bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo nắm chặt viên kẹo, mắt dán chặt vào Trương Minh Lễ, như thể muốn khắc sâu khuôn mặt này vào tâm trí.

"Đây là lần đầu tiên cháu làm quỷ đúng không? Nói cho chú biết cháu muốn gì! Cháu muốn bắt chú làm quỷ chết thay? Hay là định về nhà với chú và từ từ nguyền rủa chú? Hoặc là muốn hút dương khí của chú? Cháu phải nói thì chú mới biết đường phối hợp chứ!" Trương Minh Lễ có vẻ nóng nảy đưa tay về phía cậu bé, muốn bắt lấy nó, nhưng ai biết gã vừa chạm vào thì cậu bé liền biến mất.

Một viên kẹo rơi xuống đất, sau khi đi, cậu bé đã không lấy viên kẹo mà gã cho.

"Tên tiểu quỷ này bị mắc bệnh tự kỷ à? Thật giống mình khi còn bé, đánh mười cái gậy cũng không rặn được một cái rắm." Nhặt viên kẹo trên mặt đất lên, Trương Minh Lễ bóc ra ăn. Gã đá bay hòn đá trên mặt đất thì điện thoại trong bốt bỏ hoang lại reo lên vào lúc này.

"Thằng nhóc kia không phải là đang chờ điện thoại đấy chứ?" Trương Minh Lễ hơi xấu hổ, người ta đang chờ đợi thì mình lại tới dọa người ta chạy mất: "Ngộ nhỡ là ba mẹ nó gọi

tới thì hỏng rồi, sao ý tốt của mình toàn biến thành chuyện xấu như vậy?"

Đi vào trong buồng điện thoại, Trương Minh Lễ nhận điện thoại: "A lô?"

"Ba, đừng đi về phía trước nữa, trở về đi, con xin ba mau trở về đi."

"Ba? Lừa đảo viễn thông đúng không?" Trương Minh Lễ nói vào điện thoại: "Bố mày đang trên đường, không về được!"

Vừa định cúp máy thì trong điện thoại lại vang lên một giọng nữ: "Trở về đi, đừng đi về phía trước nữa, em biết anh rất đau khổ, chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu, em sẽ không…"

"Cô là ai vậy? Tôi đùa với cô đấy à!" Trương Minh Lễ cúp điện thoại: "Không hiểu kiểu gì."

Hùng hùng hổ hổ trở lại trong xe, Trương Minh Lễ kể lại chuyện vừa xảy ra. Hoàng Doanh không phản ứng gì nhiều, nhưng Hàn Phi thì lại mở to mắt. Hắn nhìn chằm chằm vào vỏ kẹo và điện thoại ven đường rồi trầm ngâm.

"Cậu nhìn cái gì thế?" Thấy Hàn Phi cau mày, Trương Minh Lễ thuận miệng hỏi.

"Anh không ném vỏ kẹo vào thùng rác."

"Vãi, cậu là một tên cặn bã có 11 người bạn gái, còn nói tôi vứt rác bừa bãi? Còn có đạo lý nữa hay không?" Trương Minh Lễ khởi động xe, gã dường như hơi sốt ruột, lo lắng lại bị thứ khác ngăn cản cho nên không ngừng tăng tốc.

Đường đêm nguy hiểm, càng sốt ruột sẽ càng xuất hiện sự cố.

Xe không chạy được bao lâu thì xa xa lại vang lên tiếng nhạc bi thương, nửa đêm nghe rất hãi.

"Thầy Trương, lái xe chậm lại tí đi, nếu mà chết thì chẳng bao giờ tới được đích nào đâu." Hàn Phi nhẹ giọng nhắc nhở.

Hơn 10 giây sau, một đoàn tang lễ đi tới. Người đưa tang không nhiều lắm, toàn bộ đều mặc áo gai để tang, không ai khóc, tất cả đều cúi đầu, mặt không chút huyết sắc.

Chiếc xe tang vận chuyển quan tài chạy rất chậm, tài xế cũng cúi đầu quỷ dị, không nhìn đường một chút nào.

"Xúi quẩy thật, đêm hôm còn đưa tang?" Trương Minh Lễ giảm tốc độ một chút, gã sợ mình đụng phải đoàn tang lễ: "Chết rồi còn có nhiều người tưởng niệm như vậy, sống cũng đáng."

Trong đoàn tang lễ có người già, có trẻ em mặc áo gai, chân bọn họ dường như không chạm đất, đèn pha chiếu vào cũng không nhìn thấy bóng.

Tất cả mọi người trong đoàn đều cúi đầu, nhưng khi đi ngang qua bên cạnh xe của Trương Minh Lễ, có một đứa trẻ liếc nhìn gã. Khuôn mặt nhỏ nhắn kia thay đổi trong chớp mắt, bộ dáng như nhìn thấy quỷ vậy.

Đứa trẻ túm lấy cánh tay của người lớn, dường như muốn nói điều gì đó, nhưng người lớn lại bịt miệng và mắt của nó vào, để nó đi theo đoàn.

Chiếc xe tang chở quan tài chậm rãi đi qua, ánh mắt của Hàn Phi hơi nheo lại, hắn nhìn thấy di ảnh của người chết.

Bức ảnh bị che bởi một tấm vải đen, trong khoảnh khắc bị gió đêm thổi qua, một nửa khuôn mặt của di ảnh đã lộ ra, người chết trong ảnh phải giống Trương Minh Lễ đến tám chín phần.

"Đã chết rồi sao?"

Nhạc hiếu dần dần biến mất, đám tang này dường như là đỉnh điểm của toàn bộ ác mộng.

"Đường ranh giới."

Sau khi chiếc xe tang biến mất trên con đường đêm, âm khí xung quanh trở nên nồng đậm, con đường phía trước ngày càng tối tăm, sâu trong màn đêm truyền đến uy hiếp và sát khí càng lúc càng rõ ràng.

“Con đường đêm này kết thúc ở đâu?”

Sau khi cách xa đoàn đưa tang, lời nói của Trương Minh Lễ càng ngày càng ít, gã mấy lần muốn tăng tốc nhưng đều gặp phải đủ loại vấn đề.

Điều kiện đường xá trở nên tồi tệ hơn. Trên đường có cây khô và đá, một số nơi còn bị đào hố lớn, thân xe cũng bị va đập một chút. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chiếc xe này có lẽ sẽ bị hỏng trước khi đến được đích.

“Không sao, con đường này tôi thường xuyên đi qua, va chạm chỉ là vấn đề nhỏ, không có gì đáng ngại.” Trương Minh Lễ đang an ủi Hàn Phi và Hoàng Doanh thì đột nhiên nhìn thấy có hai chiếc xe đậu cách đó không xa. Mấy tên say rượu đang kéo một người phụ nữ áo đỏ vào trong rừng cây.

Người phụ nữ kia uống đến bất tỉnh nhân sự, giống như xác chết bất động, để người ta tùy ý điều khiển. Ba tên say rượu mang nụ cười hèn mọn trên mặt, trong tay còn cầm các loại dụng cụ khác nhau.

“Đ** m*, sao mình cứ gặp phải mấy thứ này thế?” Trương Minh Lễ bắt đầu giảm tốc độ. Gã không do dự, sau khi dừng xe thì cầm rìu chữa cháy vọt tới: “Chúng mày đ** bằng con súc sinh! Chó cũng sẽ không bậy bạ như vậy!”

Cái rìu đập nát cửa kính ô tô phía trước, Trương Minh Lễ giống như một tên điên, hai tay cầm rìu, bổ thẳng vào kẻ say!

Ba tên say rượu sợ hãi bỏ chạy, dường như biết sai, bọn chúng bỏ lại người phụ nữ áo đỏ và biến mất vào rừng cây.

“Tỉnh lại đi!” Trương Minh Lễ vỗ vỗ vào mặt người phụ nữ bất tỉnh, nhưng đối phương chẳng có phản ứng gì: “Bị đánh thuốc mê à? Con gái ra ngoài đừng có mà uống đồ do người lạ đưa cho chứ!”

Gã thật sự không muốn bị chuyện khác trì hoãn, nhưng để người phụ nữ bất tỉnh nhân sự một mình ở trên đường lại rất nguy hiểm: “Phiền chết đi được, ngày nào cũng chẳng làm được việc gì nên thân, một đống rắc rối!”

Ngoài miệng thì mắng nhiếc không ngừng, nhưng Trương Minh Lễ vẫn cẩn thận cõng người phụ nữ áo đỏ lên: "Cái đ** gì mà nặng thế!"

Có thể là bị những lời này làm cho đau đớn, người phụ nữ đang bất tỉnh nhân sự có phản ứng. Hai cánh tay trắng nõn từ từ nâng lên, cô ta nhẹ nhàng ôm lấy cổ Trương Minh Lễ, đôi môi đỏ mọng mềm mại không biết từ lúc nào ghé sát vào tai gã, đầu lưỡi thè ra, hình như là muốn nói gì đó.

"Giả bộ bất tỉnh à? Động dục phải không, tôi chém chết cô! Cả đời tôi ghét nhất là bị lừa dối! Cút xuống cho tôi!"

Trương Minh Lễ lắc lư vài cái cũng không thể bỏ được đối phương xuống. Gã đi về phía xe của mình, hy vọng Hàn Phi và Hoàng Doanh có thể giúp đỡ.

Mỗi khi gã tiến lên một bước, bước chân đều trở nên nặng nề, mái tóc của người phụ nữ rủ xuống từng chút một che khuất tầm mắt của gã.

"Thầy Trương! Bên này!" Hàn Phi ở trong xe hét lớn. Hắn sử dụng năng lực ngôn linh, trong bóng đêm truyền đến khí tức nguyền rủa. Trương Minh Lễ đi theo thanh âm về phía trước, cuối cùng cũng trở lại bên cạnh xe.

"Đ** c** m*! Người phụ nữ này nặng v** c* đ** ra!" Tầm mắt khôi phục lại bình thường, Trương Minh Lễ chỉ vào phía sau. Nhưng khi gã định thần lại, trên lưng chẳng có ai cả: "Cái quái gì thế? Người đâu rồi?"

Người phụ nữ áo đỏ không thấy đâu, nhưng hình như Trương Minh Lễ đã già đi và tiều tụy hơn một chút.

"Đêm nay trên đường có rất nhiều quỷ, vừa rồi anh gặp phải chắc là túy quỷ và sắc quỷ. May là anh tương đối hổ báo, chứ không có khi bị kéo vào trong rừng cây rồi." Hàn Phi không dám tùy tiện xuống xe, ác mộng này cực kỳ đặc biệt, quỷ văn của tiếng cười điên cuồng không ngừng nhắc nhở hắn, tựa như chỉ cần xuống xe thì sẽ phải chết.

"Quỷ quái gì ở đây? Chỉ cần lương tâm mình không thẹn là được." Đặt chiếc rìu cứu hỏa sang một bên, Trương Minh Lễ buồn bực lái xe.

Du hành vào ban đêm đúng là không yên bình, lắm rắc rối, đám người Trương Minh Lễ gặp phải đủ loại chuyện bất ngờ. Có đứa bé đột nhiên bò qua đường, quỷ hoang hỏi đường, âm hồn trung niên tìm quỷ chết thay, đám người đuổi theo xe.

Chiếc xe cũng bắt đầu gặp một số trục trặc, chạy không còn nhanh như trước. Trên con đường đêm này gặp phải đủ loại phiền toái đều là Trương Minh Lễ một mình xuống xe giải quyết. Gã ngày càng mệt mỏi, thân thể không còn mạnh mẽ được nữa, ngay cả chửi bậy cũng không được sung sức như trước.

"Không thể thoát khỏi được ngôi mộ này hay sao? Cứ theo mình cả một đường, hay là chúng ta xuống đào nó đi!" Tính tình Trương Minh Lễ thẳng tuột, gã nhìn thấy mộ phần đơn độc kia qua gương chiếu hậu, không nhịn được nên lại dừng xe, hai tay cầm rìu cứu hỏa đi xuống.

Ngôi mộ đơn độc không lớn lắm, cũng không biết bên trong chôn cái gì, Trương Minh Lễ nhìn thấy mấy con quạ đen đang không ngừng nhặt đá trên mộ.

Gã đuổi con quạ đi và dùng rìu bổ xuống mộ.

Hoàng Doanh và Hàn Phi trong xe đều đang theo dõi gã. Ngay từ đầu hai người đã cảm thấy Trương Minh Lễ có vấn đề rất lớn, thậm chí còn nghi ngờ gã giết bạn gái mối tình đầu của mình. Nhưng ở cùng với nhau suốt chặng đường, Hàn Phi và Hoàng Doanh phát hiện sự tình hình như không phải như vậy.

"Tất cả những gì chúng ta gặp phải trên con đường đêm này đều là sự hoang mang và rắc rối trong cuộc đời của gã. Nữ thi đột nhiên xuất hiện có thể đại diện cho tình yêu trong quá khứ, rõ ràng đã chết, nhưng thỉnh thoảng vẫn còn nhớ tới; đứa trẻ bên cạnh bốt điện thoại có thể là một đứa trẻ thực sự, hoặc nó cũng có thể là một loại ký thác; túy quỷ và sắc quỷ tượng trưng cho dục vọng trên đường đời; các loại đá và hố lớn chặn đường là vô số rắc rối trong cuộc sống; âm hồn trung niên tìm quỷ chết thay có thể là lãnh đạo công ty; đứa bé bò qua đường có thể là đứa trẻ bị bỏ rơi; Trương Minh Lễ ngày càng mệt mỏi, chiếc xe này cũng bắt đầu xuất hiện nhiều vấn đề hơn, có lẽ chiếc xe là biểu tượng sức khỏe của chính gã." Sau khi

Trương Minh Lễ xuống xe, Hàn Phi lập tức lục soát trong xe, hy vọng tìm được nhiều manh mối hơn.

"Vậy mộ phần đuổi theo chúng ta đại diện cho cái gì?"

"Có thể nó tượng trưng cho giá nhà mà gã không bao giờ thoát được? Hoặc là tượng trưng cho gia đình?" Hàn Phi tìm thấy rất nhiều giấy nợ ở trong xe, tất cả đều do cùng một người nợ Trương Minh Lễ. Người kia cũng họ Trương, tên là Trương Hữu Quý, hình như là chú ruột của gã.

"Dựa theo suy đoán của em, con đường đêm này chính là cuộc đời của Trương Minh Lễ. Bây giờ anh đang rất tò mò, không biết đích đến của nó sẽ ở nơi nào."

"Em vẫn còn một ý tưởng nữa." Hàn Phi đặt giấy nợ về vị trí cũ: "Di ảnh của đoàn đưa tang rất giống Trương Minh Lễ, sau khi nhìn thấy gã, đứa trẻ trong đám tang lại lộ ra biểu cảm như gặp phải quỷ. Không biết có phải là Trương Minh Lễ đã chết hay không? Chính gã cũng không biết điều đó?"

"Cũng có thể!"

Tán gẫu được một nửa thì Hoàng Doanh và Hàn Phi phát hiện bóng tối bên ngoài cửa sổ xe đã bị xua tan. Quay đầu nhìn lại, Trương Minh Lễ đang châm một ngọn lửa trên phần mộ hoang. Gã lại còn tìm được rất nhiều lá khô ném lên trên, lửa cháy rừng rực!

Sau khi làm xong những thứ này, Trương Minh Lễ lấy ra ba điếu thuốc, gã châm lửa và cắm vào bên cạnh mộ: "Mộ tổ bốc khói, hậu bối nhà ông chắc chắn đại phú đại quý, cho nên đừng có đuổi theo tôi nữa!"

Trương Minh Lễ rất lỗ mãng, tố chất cực thấp, nhưng làm việc rất có phương pháp và có cách suy nghĩ của riêng mình.

"Tiếp tục lên đường!"

Nhìn lướt qua bảng điều hướng, mặc dù con đường gập ghềnh khúc khuỷu, nhưng Trương Minh Lễ chưa bao giờ nghĩ đến việc quay đầu lại.

Chuyến xe đêm lại khởi động, bọn họ đã cách đích ngày càng gần, màn đêm ngoài cửa sổ xe cũng càng lúc càng nguy

hiểm.

So với lúc mới ra khỏi ngôi nhà nhỏ, Trương Minh Lễ đã tiều tụy hơn rất nhiều, nhưng ánh mắt gã vẫn sáng ngời, sâu trong đáy mắt tràn đầy sự chờ mong.

"Đã đến lúc câu chuyện của tôi kết thúc, các cậu có muốn hút một điếu thuốc không?"

Chương 973: Không giống như là ác mộng

"Cà phê, thuốc lá và rượu đều đắng, nhưng lại có tính gây nghiện. Rõ ràng là bị tình yêu giày vò đến đau thấu tâm can, nhưng vẫn có người tình nguyện lao vào đến đầu vỡ máu chảy, như con thiêu thân lao vào lửa, chính xác là tại sao?"

Trương Minh Lễ lái xe, hút thuốc, gã là một tên điên ăn nói tục tĩu, tố chất cực kém, vừa mới đốt nhà của mình, nhưng sau khi từ từ tới gần đích, gã lại trở nên hơi trầm.

"Mối tình đầu đã phá hủy mọi trí tưởng tượng của tôi về tình yêu, khiến tôi khó chịu, cũng khiến tôi trở nên rất thực tế. Khi còn là thiếu niên đ** phải là ai cũng như vậy sao?"

"Ngay từ đầu tôi đã suy nghĩ nhiều lắm đấy, cậu biết không? Khi cậu bắt đầu tưởng tượng tình yêu đẹp như thế nào, cậu đã thua rồi, màu sắc chiếc quần lót của cậu đã bị nhìn thấu."

"Củi gạo dầu muối tương dấm trà, trên đời có quá nhiều chuyện hỗn độn. Tình yêu không cần lý do, nhưng cần phải có cách để duy trì tình yêu."

"Giống như tôi đây, dựa vào một trái tim cô đơn để yêu, hiểu thế quái nào được cách? Dựa vào nhiệt huyết mà ôm lấy tình yêu, sớm muộn gì cũng sẽ bởi vì nhiệt huyết nguội lạnh mà mất đi cô ấy."

"Đ** c** m*, lại đi hơi xa rồi." Những gì Trương Minh Lễ nói chỉ đại diện cho quan điểm cá nhân của gã. Ánh mắt gã luôn nhìn vào con đường đêm phía trước, nơi đó không có ánh sáng, gã chỉ có thể dựa vào điều hướng để tiếp tục đi về phía trước.

Từ điểm này có thể thấy, kỳ thực thì sau bao nhiêu năm, gã vẫn không thay đổi nhiều, vẫn là người dựa vào một trái tim cô đơn để yêu.

“Tôi cảm thấy tình yêu đích thực phải xuất phát từ hai phía, do hai bên cam tâm tình nguyện.” Hàn Phi nhìn vào tay mình: “Nói như thế nào nhỉ? Giống như cô ấy là đầu bếp giỏi nhất, còn tôi là nguyên liệu nấu ăn tốt nhất, tôi tình nguyện trở thành món thịt ngon nhất trên bàn ăn của cô ấy, cuối cùng hai người hòa vào làm một.”

“Anh cảm thấy vấn đề của em còn lớn hơn cả thầy Trương nữa đấy.” Hoàng Doanh nhả ra một vòng khói và nhẹ nhàng thở dài. Trên xe có tổng cộng ba người thì hai người trong đó đều cảm thấy không bình thường.

“Cậu có 11 người bạn gái, cậu thật sự tình nguyện để bọn họ bày lên bàn ăn chắc?” Trương Minh Lễ cảm thấy Hàn Phi rất không tôn trọng tình yêu.

“Làm sao anh biết tôi chưa từng bị bày ra? Lúc ấy tôi đã trở thành cá nằm trên thớt, mất đi toàn bộ năng lực phản kháng. Nhưng sau đó đã xảy ra một số chuyện, bọn họ tiến vào cơ thể của tôi, dùng một cách thức đặc biệt để dung hợp với tôi.” Không nói chi tiết, Hàn Phi bỏ qua một số nội dung mà hắn cho là không cần thiết.

“Cậu bị bọn họ ăn thịt ???”

Ba người trên xe đều chìm vào im lặng khi ai cũng lắng nghe những bản nhạc êm dịu.

“Các anh cảm thấy như thế nào mới gọi là tình yêu?” Hàn Phi phá vỡ sự im lặng nhìn hai người kia.

“Đừng nhìn anh, anh tạm thời chưa có ý định yêu đương.” Hoàng Doanh xua xua tay. Anh không muốn xen vào, nói nhiều sợ lỡ lời, đến lúc rời khỏi ác mộng nói không chừng sẽ bị hận ý thích dùng dao bắt đi mất.

“Yêu là đau! Khi mất đi, càng cảm thấy đau đớn thì chứng tỏ tình yêu càng sâu đậm, tình yêu không được đáp lại còn đau hơn cả chết!” Trương Minh Lễ hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, tâm tình gã lại kích động.

“Sao anh cứ liên kết đau khổ với tình yêu thế? Anh không cảm thấy suy nghĩ như vậy là rất biến thái à?” Hàn Phi khó hiểu trả lời.

“Tôi làm đ** gì mà biến thái?! Cậu còn muốn bị vợ của mình ăn thịt cơ mà, mẹ nó, hai chúng ta ai mới biến thái chứ!” Trương Minh Lễ ném cho Hoàng Doanh một điếu thuốc: “Anh bạn, có thể nói một câu công bằng không?”

“Tôi chỉ hơi tò mò, tại sao các anh lại có suy nghĩ như vậy? Tình yêu không phải chính là cùng nhau vui vẻ, cùng nhau khát vọng tạo ra một cuộc sống tốt đẹp hơn hay sao?” Anh Hoàng rụt rè nói, cảm giác như mình ở chỗ này có vẻ hơi khác biệt.

“Tình yêu không đẹp như cậu nghĩ đâu.”

“Đúng, tình yêu không đơn giản như anh nghĩ đâu.”

Hàn Phi và Trương Minh Lễ đồng thời nói. Quan điểm của hai người bọn họ đối với tình yêu không giống nhau, nhưng họ có một điểm chung, đó chính là trước đây rất ít khi được yêu. Có lẽ cũng chính điều này đã khiến Trương Minh Lễ sẵn sàng trò chuyện cùng với Hàn Phi.

“Hai người các cậu một người thì chưa từng yêu, một người thì yêu quá nhiều, so với hai người, chắc tôi được xem là bậc tiền bối nhỉ?” Trương Minh Lễ giảm tốc độ xe một chút: “Những gì tôi nói thực ra đều là kết luận mà tôi rút ra được dựa vào trải nghiệm của bản thân, không hề thêm mắm thêm muối. Mối tình đầu kết thúc trong êm đẹp, người tôi coi như ánh nắng mặt trời đã rời bỏ tôi, và cuộc đời của tôi cũng rời xa ánh mặt trời, thế có đau không? Thật ra trải qua sự đau khổ của mối tình đầu tôi vẫn có thể chấp nhận được, nhưng mối tình thứ hai đã vượt quá sức chịu đựng của tôi. Vì vậy tôi mới làm ra đủ loại chuyện mà các cậu không thể hiểu được, bởi vì tôi nhất định phải đi đến đích, nhất định phải gặp cô ấy.”

“Anh và người thứ hai yêu nhau như vậy, tại sao cô ấy lại muốn bỏ anh?” Hoàng Doanh cảm thấy lời nói của Trương Minh Lễ hơi mâu thuẫn.

“Cô ấy……” Trương Minh Lễ hít một hơi thật sâu, làn khói xuyên qua phổi, nóng rực: “Cậu biết không? Sau khi mất đi cô ấy, chỉ cần nghĩ về những điều liên quan đến cô ấy, tôi sẽ cảm thấy rất buồn, rất đau đớn! Tôi có thể kể cho các cậu nghe

những cảm xúc đầu tiên, nhưng phải mất một thời gian dài chuẩn bị tâm lý để kể câu chuyện của cô ấy.”

“Cô ấy không phải là cô gái đẹp nhất trên thế giới, nhưng cô ấy là tất cả thế giới của tôi.”

“Cô ấy không đòi hỏi tôi mua nước hoa, son phấn hay quần áo, nhưng thích tranh giành đồ ăn vặt mà tôi mua. Cô ấy thực sự giống như một đứa trẻ, hay nói cách khác, tôi cũng là một đứa trẻ trước mặt cô ấy, một đứa trẻ không cần suy nghĩ gì, không hối tiếc bất cứ điều gì, đối với tôi điều gì cũng rất hạnh phúc.”

“Tôi không coi cô ấy là ánh nắng mặt trời trong cuộc đời mình, và cô ấy cũng chưa bao giờ biểu hiện quá rực rỡ. Tôi không biết cô ấy có ý nghĩa như thế nào đối với mình, chờ khi kịp nhận ra thì tôi phát hiện cuộc sống của mình đã trở thành cô ấy, cô ấy đã trở thành một phần không thể thiếu của cuộc đời tôi.”

“Tôi không biết các cậu đã từng có trải nghiệm đó chưa, nhưng tôi đã từng có. Khi ở bên cô ấy, cho dù có làm một chuyện cực kỳ nhàm chán và bình thường, tôi cũng cảm thấy vô cùng mãn nguyện và hạnh phúc.”

“Ngày đầu tiên tuyết rơi ở Tân Hỗ, cô ấy quấn chăn chạy đến bên cửa sổ và ngốc nghếch nhìn bông tuyết. Tôi cũng ngồi cùng với cô ấy, chúng tôi đếm những bông tuyết cả buổi chiều cho đến khi trong chậu hoa trên ban công cũng có một chút tuyết đọng lại.”

“Tôi đã trải qua rất nhiều chuyện trong cuộc đời, thăng trầm, rất nhiều thứ đã bị lãng quên, nhưng lại hết lần này tới lần khác nhớ rõ những chuyện nhỏ nhất cùng làm với cô ấy.”

“Xem phim trễ, vào nhầm rạp, xem 10 phút rồi mới đoán ai là nhân vật chính? Tôi muốn cho cô ấy một bất ngờ nhân dịp kỷ niệm một năm yêu nhau nên lén lút chạy đến thành phố của cô ấy, cô ấy cũng bí mật chạy đến thành phố nơi tôi làm việc. 6 giờ chiều, chúng tôi ở thành phố của nhau, đứng ở tầng dưới của nhau, gửi tin nhắn cho nhau và rủ nhau nhìn xuống dưới.

Sau đó, chúng tôi bắt chuyến tàu cuối cùng và gặp nhau tại một trạm trung chuyển xa lạ giữa hai thành phố".

"Đó là một thành phố thứ ba xa lạ, tôi không biết ai xung quanh, nhưng khi gặp nhau, tôi lại cảm thấy thành phố này vô cùng ấm áp."

"Chuyện tương tự vẫn còn rất nhiều, lần đầu tiên nắm tay, lần đầu tiên nấu ăn, lần đầu tiên đi công viên, lần đầu tiên nuôi mèo, lần đầu tiên tặng quà cho nhau. Tất cả mọi thứ về cô ấy, tôi đều nhớ rất rõ."

"Chúng tôi cũng cãi nhau vì những chuyện vặt vãnh, nhưng vừa nhìn thấy cô ấy khóc, tôi lại cảm thấy mình như một tên khốn đáng ghê tởm, là tội nhân đáng ghét nhất vũ trụ. Mỗi khi tôi xin lỗi, cô ấy sẽ không thèm để ý đến tôi, trừ khi tôi dẫn cô ấy đi ăn gì đó thật ngon."

"Trong cuộc đời các cậu, đã có một khoảnh khắc nào đó thực sự cảm nhận được nhau không?"

"Nói thật, mỗi giây phút sống bên cô ấy, tôi đều cảm thấy trong lòng vô cùng yên bình và thoải mái."

"Cho dù tôi đang trải qua những chuyện tồi tệ như thế nào, gặp phải những rắc rối ra sao, chỉ cần nghĩ đến cô ấy, tôi sẽ vui lên, vì tôi biết cô ấy đang chờ mình."

Trương Minh Lễ liên tục nhấn mạnh một chuyện, gã biết vợ đang chờ mình. Từ lời nói của gã có thể nhìn ra, gã thực sự rất yêu vợ, nhưng tại sao bọn họ lại chia tay?

Sau khi rít một hơi thuốc, Trương Minh Lễ ho dữ dội.

Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe, thực ra ai hút thuốc cũng biết điều đó, nhưng khi nghĩ về người đó, gã vẫn sẽ vô thức châm một điếu thuốc.

Con đường phía trước càng ngày càng tối, điều kiện đường xá cũng càng ngày càng kém, gập ghềnh khúc khuỷu, bên đường còn có vực sâu, nhưng Trương Minh Lễ đã đạp ga đến cùng, điều hướng của gã cho thấy mình đã sắp đến đích.

Quỷ quái xuất hiện trên đường đêm càng trở nên đáng sợ hơn, oán khí trên người bọn chúng đã bắt đầu phát triển theo

hướng hận ý. Con đường đêm tưởng chừng như bình thường đã dần dần dị hóa, chiếc xe nhỏ này như đang chạy trên lưng ác mộng, điểm cuối của con đường chính là vực sâu không đáy.

Cửa sổ đang chảy máu, trên kính xuất hiện vết nứt dày đặc. Xem ra đây không phải là lần đầu tiên Trương Minh Lễ đi con đường đêm này, nhưng lần này nhất định gã phải lái qua, gã có lý do để đi.

Khi cơ thể dần dần suy nhược, Trương Minh Lễ không quản yêu ma quỷ quái ở hai bên đường nữa. Nhưng khi đi qua một cây cầu đen, gã bỗng nhiên nhìn thấy một chiếc xe buýt chở đầy học sinh tiểu học lái ra khỏi bóng tối.

Có lẽ chiếc xe kia là xe của một trường chui nào đó, trong xe bị nhồi nhét rất nhiều băng ghế nhỏ, quá tải nghiêm trọng.

"Anh sắp đến đích rồi, đừng xen vào chuyện của người khác." Hàn Phi biết đây là ác mộng, hắn có dự cảm không tốt cho nên dứt khoát nhắc nhở.

Trương Minh Lễ gật gật đầu nhưng ánh mắt lại vô thức nhìn chiếc xe buýt trường học kia.

Đôi mắt của tài xế xe buýt trường học đã bị sợi dây mệnh màu đen khâu lại, cơ thể gã phủ đầy bụi mộng, những mạch máu dày đặc chui ra dọc theo cánh tay, dính chặt vào vô lăng.

Một chiếc xe chở những đứa trẻ không hề biết nguy hiểm đang cận kề. Chúng chơi đùa, chen chúc nhau, nhưng trên môi luôn nở nụ cười hồn nhiên nhất.

Những đứa trẻ này ăn mặc giản dị, gia cảnh cũng không được coi là giàu có, chính vì vậy mà chúng mới phải lựa chọn trường học rẻ tiền nhất.

Hai chiếc xe đang lao thẳng vào nhau, tài xế xe buýt trường học giống như một bóng quỷ, lại giống như đang ngủ say đột nhiên bừng tỉnh. Lúc xuống cầu, xe đột nhiên mất lái, chiếc xe buýt trường học chở đầy học sinh đâm thẳng về phía đám người Trương Minh Lễ!

"Wtf!"

Đường lên cầu rất hẹp, nếu Trương Minh Lễ né tránh thì khả năng cao sẽ rơi xuống vực sâu; nếu không nhường đường thì nhất định sẽ va chạm với xe buýt, cả hai bên đều có thể rơi xuống vực.

Đối mặt với chiếc xe buýt màu đen đầy học sinh, ngay cả dây an toàn cũng không có, chỉ trong 1-2 giây ngắn ngủi Trương Minh Lễ đã phản ứng theo bản năng. Gã đánh mạnh tay lái và gần như chủ động lái về phía vực sâu!

"Đại nghiệt!"

Quỷ văn phá vỡ quy tắc của ác mộng sáng lên ngay lập tức, khí tức của tai họa tràn ra ngoài xe, tốc độ của Đại Nghiệt đã rất nhanh nhưng chiếc xe vẫn va chạm với cây cối ở bên cạnh vực, sau đó nó dùng thân thể để bảo vệ cho chiếc xe.

Đại nghiệt xuất hiện bên ngoài xe cũng phát ra tiếng kêu đau đến thấu tim, đây là lần đầu tiên Hàn Phi nghe thấy tiếng kêu đau đớn như vậy của nó.

Hắn quay đầu lại, toàn thân Đại Nghiệt đứng ở ngoài xe chằng chịt những mạch máu đen kịt, vô số bụi mộng tràn vào thân thể nó!

Ác mộng này dường như không có gì nguy hiểm, đó là bởi vì người xuống xe là Trương Minh Lễ. Chỉ cần Hàn Phi hoặc Hoàng Doanh xuống xe, điều chờ đợi bọn họ sẽ là sự trả thù mà Mộng đã chuẩn bị từ lâu!

Bụi mộng tràn vào trong thân thể của Đại Nghiệt mang theo khí tức không thể diễn tả được. Ác mộng này có thể được xác định là cạm bẫy do Mộng bố trí. Sau khi Trương Minh Lễ xuống xe, thế giới ác mộng sẽ không xuất hiện nhiều thay đổi. Mộng muốn thông qua điểm này để làm tê liệt Hàn Phi, chờ khi hắn không nhịn được, Mộng xảo quyệt ác độc sẽ lập tức ra tay!

Tầng thứ chín quả thực là một ác mộng vô cùng nguy hiểm, tầng ác mộng này chỉ nhẹ nhàng đối với một mình Trương Minh Lễ mà thôi.

Kính cửa sổ xe vỡ vụn, Đại Nghiệt chịu đựng đau đớn kéo chiếc xe trở lại mặt đường. Chỉ sau hơn 10 giây ở bên ngoài

xe, nó đã bong tróc da thịt, máu đen chứa độc hồn nhỏ giọt khắp nơi.

Lần đầu tiên không cần Hàn Phi phải thúc giục, Đại Nghiệt đã vội vàng chui về trong quỷ văn. Ác mộng tuy lớn, nhưng chỉ có quỷ văn của chủ nhân mới là nhà của nó.

"Đại nghiệt da thô thịt dày còn suýt chút nữa chịu không nổi, mình với anh Hoàng mà đi ra ngoài khéo khi sẽ hóa thành tro luôn cũng nên."

Sau khi xe dừng lại, Trương Minh Lễ đột nhiên im re.

Hàn Phi nghiêng người nhìn về phía ghế lái thấy cổ và mặt Trương Minh Lễ bị mảnh vụn thủy tinh bao phủ, còn có một cành cây to gãy đâm vào thân thể: "Chẳng lẽ những thứ này thật sự đã từng xảy ra ư?"

Giơ tay lên, Trương Minh Lễ chỉ vào điều hướng trên xe, sau đó lại chỉ vào Hàn Phi: "Cậu có thể… giúp tôi lái xe…"

"Được, không thành vấn đề!" Hàn Phi điều chỉnh lại ghế phụ. Hắn và Hoàng Doanh giúp Trương Minh Lễ sơ cứu vết thương, sau đó cùng nhau di chuyển Trương Minh Lễ sang ghế phụ, để Hàn Phi trở thành tài xế mới của chuyến xe đêm.

"Nhất định phải đến đích, đừng để cho cô ấy đi." Trương Minh Lễ nói chuyện đứt quãng. Gã là chủ nhân của ác mộng, giấc mộng của gã cũng là giấc mộng không giống ác mộng nhất.

Chương 974: Đích đến của cuộc đời anh chính là em

Chỉ khi thực sự ngồi vào ghế lái, Hàn Phi mới nhận ra Trương Minh Lễ đã phải chịu áp lực lớn đến như thế nào.

Con đường đêm trước mặt không có điểm kết thúc, bóng tối dày đặc giống như đại dương vô biên, đèn xe chỉ có thể chiếu sáng phía trước vài mét. Trương Minh Lễ không biết tương lai sẽ gặp phải thứ gì đáng sợ, thứ duy nhất mà gã có thể dựa vào là điều hướng cũ nát.

Cô đơn, ngột ngạt và những làn sóng cảm xúc tiêu cực cứ ập đến tấn công gã, nhưng gã không những tiếp tục kiên trì, mà thậm chí còn nhiều lần xuống xe giữa đường để giúp đỡ người khác.

Gã kiên định theo đuổi tình yêu của mình, đồng thời cũng không bị thế giới ác mộng đen tối này làm cho thay đổi, có lẽ đây chính là nguyên nhân mà người vợ đã yêu gã.

Thân xe hư hỏng, con đường phía trước càng ngày càng gập ghềnh, Hàn Phi không biết có thể lái bao xa nữa. Hắn không suy nghĩ làm sao để thoát khỏi cơn ác mộng này, bây giờ hắn chỉ nghĩ đến việc hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của Trương Minh Lễ.

“Tôi cũng muốn xem tận cùng của ác mộng này là gì, tôi cũng muốn đưa anh đến đích kia.”

Nhân cách chữa trị được kích hoạt, giúp đỡ Hàn Phi chống lại cám dỗ và những cảm xúc tiêu cực vô tận: “Anh Trương, anh tuyệt đối đừng ngủ nhé, chúng ta rất nhanh sẽ đến đích rồi!”

Trong bóng đêm, đủ loại quỷ quái nhìn chằm chằm chiếc xe trên đường, Hàn Phi tập trung tinh thần, tránh qua các loại nguy hiểm trước.

Trương Minh Lễ đã bị thương, gã và Hoàng Doanh không thể ra khỏi xe, nếu muốn tránh không để bị chặn lại, chỉ có thể tránh những rắc rối trong ác mộng.

"Không thể dừng lại, nếu dừng lại, sẽ vĩnh viễn bị ở lại nơi này."

Cảm giác nguy cơ trong lòng khiến Hàn Phi cực kỳ nghiêm túc, mấy ác mộng trước cũng đều không mang đến cho hắn áp lực lớn đến như vậy.

Dựa vào ngũ quan vượt xa người thường của mình, còn có khả năng phán đoán nguy hiểm gần như bằng trực giác, Hàn Phi đã tránh được vô số các đòn tấn công.

Lòng bàn tay đầy mồ hôi, sau lưng cũng thấm đẫm mồ hôi lạnh, tốc độ xe của Hàn Phi càng ngày càng chậm. Không phải hắn không muốn phóng nhanh, mà là bản thân chiếc xe đã xảy ra vấn đề.

Ý thức của Trương Minh Lễ càng mơ hồ, tốc độ của chiếc xe càng chậm, thân xe còn liên tục phát ra nhiều tiếng động kỳ lạ, như thể nó sẽ tan rã bất cứ lúc nào.

Hàn Phi và Hoàng Doanh không có bất kì cách nào, ác mộng này lớn đến mức kinh ngạc, đích đến của điều hướng dường như vĩnh viễn cũng không bao giờ đến được.

Qua một khúc cua, đích đến vẫn còn rất xa như cũ; lại đi qua một cây cầu, khoảng cách đến đích dường như cũng không rút ngắn đi bao nhiêu.

Khoảng cách cuối cùng này, giống như sự sống và cái chết vậy, vĩnh viễn cũng không bao giờ có thể vượt qua được.

"Sao còn chưa tới? Đoạn đường đêm này dài bao nhiêu vậy?"

Cố gắng hết sức, Hàn Phi lại lái xe gần một tiếng nữa, cho đến khi chiếc xe dừng lại hoàn toàn.

Bất luận hắn có điều khiển thế nào, chiếc xe cũng không phản ứng, nó đã tắt máy, dừng lại trên con đường hoang vắng lầy lội u ám.

Lá úa vùi lấp con đường, ngoại trừ Trương Minh Lễ ra, không ai biết nơi này còn có một con đường khác, càng không có ai biết hắn ở đây, hắn dừng ở trên con đường này.

"Phải xuống xe rồi sao?" Lúc trước Hàn Phi đã nhìn thấy tình trạng thê thảm của Đại Nghiệt, xuống xe sẽ bị Mộng công kích, vô số bụi mộng chui vào mạch máu, đau đớn tột cùng, nhưng bây giờ không còn cách nào khác nữa.

Xe của Trương Minh Lễ không thể tiến lên phía trước được, điều hướng dường như cũng bị hỏng rồi, bọn họ vẫn còn cách đích đến một phần ba chặng đường nữa.

"Anh Hoàng, anh ở lại trong xe, em cõng thầy Trương tiếp tục tiến về phía trước."

"Không được!" Hoàng Doanh không chút nghĩ ngợi mà thẳng thừng từ chối: "Anh đi cùng với em."

"Trên người em còn có chúc phúc của một vị không thể nhắc đến khác, cho dù có đi ra ngoài cũng sẽ không chết, cho nên cứ làm như lời em nói đi." Hàn Phi nhìn về phía Trương Minh Lễ: "Tôi không hiểu rõ lắm về anh, nhưng trên đường đi tất cả những gì anh làm tôi đều thấy, người như anh, không nên sống trong ác mộng mà nên tự mình nắm lấy hạnh phúc."

Cái tên có tốt chất cực kỳ kém Trương Minh Lễ này, ánh mắt nhìn sang Hàn Phi mang theo một chút áy náy, gã cố gắng giơ tay lên, muốn biểu đạt điều gì đó.

"Thực ra lúc trước tôi đã gạt anh, tôi không hề có 11 người bạn gái, tôi cũng rất ngưỡng mộ thứ tình yêu mà anh đã nói." Hàn Phi đẩy cửa xe ra, ngay khoảnh khắc ngửi được khí tức của người sống, trong bụi cây hai bên mọc ra vô số mặt quỷ và âm hồn, tất cả tà ác trong ác mộng đều đang chờ hắn xuống xe.

Chỉ cần thoát khỏi sự che chở của chủ nhân ác mộng, hắn sẽ bị sát chiêu của sức mạnh không thể nhắc đến nghênh đón.

Bụi mộng bay tán loạn trong màn đêm, những bụi mộng rất khó có thể nhìn thấy bằng mắt thường kia, giống như trùng độc giết người vô hình, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng hội tụ trên người Hàn Phi.

“Hàn Phi, hay là chúng ta hãy chờ thêm một chút?” Hoàng Doanh ngồi ở hàng ghế sau đột nhiên nói, anh chỉ chỉ vào điều hướng trên xe: “Em có phát hiện ra một chuyện không, đích đến này… hình như là đang chậm rãi hướng gần về phía chúng ta.”

“Đích đến đang di chuyển?”

“Vừa rồi khi hai người tán gẫu chuyện tình cảm một cách khí thế ngất trời, anh vừa hút thuốc, vừa nhàm chán kiểm tra thì phát hiện đích đến trên điều hướng có một thay đổi cực kì nhỏ.” Hoàng Doanh rất chắc chắn nói: “Anh biết thầy Trương rất muốn đi đến đích, anh cũng rất tò mò, nhưng bây giờ chiếc xe đã bị hỏng rồi, chi bằng chúng ta đợi thêm một lát.”

“Đích đến cuộc đời của thầy Trương đang di chuyển, điều đó chứng tỏ đích đến có khả năng không phải là để chỉ một địa điểm cụ thể, mà có thể là ám chỉ một người!” Hàn Phi đã làm vô số nhiệm vụ trong thế giới tầng sâu, đầu óc chuyển động cực nhanh.

Đóng cửa xe lại, những ác quỷ ẩn nấp kia vô cùng thất vọng, bọn chúng chui ra khỏi chỗ ẩn nấp, toàn thân ác ý từ từ tiếp cận chiếc xe.

Màn đêm bao trùm tất cả ánh sáng, quỷ quái lặng lẽ đi đến, leo lên xe của Trương Minh Lễ.

Mạch điện bị cắt đứt, sự cố của chiếc xe càng ngày càng nghiêm trọng, tất cả các thiết bị dần ngừng hoạt động.

Không khí mát mẻ luồn vào trong xe qua các vết nứt, âm nhạc được thay thế bằng âm thanh gặm nhấm rùng rợn, cuối cùng là điều hướng mà Trương Minh Lễ coi là hy vọng duy nhất cũng tối đen.

Bên trong xe tối đen như mực, bọn họ dường như đã bị bỏ quên trên con đường này.

Mất đi điều hướng, mất đi phương hướng, mất đi mục tiêu.

Cảm xúc tuyệt vọng lớn dần trong xe, nhưng điều khiến Hàn Phi cảm thấy bất ngờ là, Trương Minh Lễ với tư cách là chủ nhân của ác mộng, cho dù bị tuyệt vọng ăn mòn, nhưng

vẫn không dị hóa. Trong lòng gã dường như có một thứ gì đó không thể bị Mộng dị hóa, vĩnh viễn sẽ không bao giờ thay đổi.

Trong xe càng ngày càng lạnh, mặt quỷ toát ra ác ý trên kính xe càng ngày càng gần, tối tăm, tuyệt vọng, cô đơn và sợ hãi. Ác mộng tầng thứ chín vô biên này giống như một vòng xoáy màu đen cực lớn, muốn nghiền nát mấy người bọn họ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nhiệt độ cơ thể của Trương Minh Lễ cũng đang không ngừng giảm xuống.

Không biết đã đợi bao lâu trong bóng tối, có khả năng là 10 phút, cũng có khả năng là 1 tiếng, ánh sáng trong mắt Trương Minh Lễ đang dần vụt tắt: "Tôi hình như không thể đi được đến đích rồi… nếu như hai người có thể sống sót rời đi, có thể giúp tôi một việc không?"

"Anh nói đi."

"Tôi cảm giác như mình đã chết từ cách đây rất lâu rồi, nhưng không biết tại sao vẫn còn có thể nhìn thấy cô ấy ở đây. Nếu như hai người có thể sống sót rời đi, nhất định phải nói với cô ấy, đừng tới đây tìm tôi nữa, cứ nói tôi chuyển nhà rồi." Cơ thể của Trương Minh Lễ đã không còn sức lực, giọng nói cũng càng ngày càng nhỏ: "Cô ấy tên là Tuyên Hiểu Hiểu, khi dạy học tình nguyện đã cùng tôi chăm sóc học sinh. Cô ấy nhờ tôi dạy tư tưởng đạo đức và thể dục, sau đó cứ đến chiếm lớp của tôi, còn nói với các học sinh rằng tôi bị một con lợn làm bị thương ở chân. Tết đến cô ấy đã mời tôi ăn thịt kho tàu, cô ấy còn đặt tên cho con chó trong nhà cứ gặp ai là cắn là Minh Lễ, còn tôi đặt tên cho con mèo của mình là Hiểu Hiểu, Minh Lễ không sợ bất cứ ai hết, chỉ sợ Hiểu Hiểu…"

Màn đêm buông xuống, tâm tình lạc trôi.

Môi tím tái, máu trên cổ đã đông lại, Trương Minh Lễ không phát ra được quá nhiều âm thanh, nhưng tay lại muốn đưa về phía trước.

Anh mơ thấy em vẫy tay với anh, anh không còn lưu luyến quá khứ nữa, lần đầu tiên anh muốn đến gần em.

Đồng tử sắp giãn ra, đột nhiên cảm nhận được một tia sáng yếu ớt.

Hàn Phi và Hoàng Doanh đồng thời quay đầu lại, nhìn thẳng về phía trước của xe. Trên con đường vắng vẻ chưa từng có người đi qua, trên con đường đêm bao phủ trong bóng tối và tuyệt vọng này, một chiếc xe đang hướng bọn họ chạy tới!

Ánh đèn pha xua đuổi những bóng quỷ trong đêm tối, hai chiếc xe xuất phát từ hai điểm khác nhau, hướng về nhau, một lần nữa lại gặp nhau.

Người lái xe là một phụ nữ trung niên, cô không còn trẻ nữa, trông vô cùng lo lắng, khuôn mặt giàn giụa nước mắt.

Một người từng lạc quan và vui vẻ như cô, nhưng trạng thái tinh thần đang cực kỳ xấu, chìm sâu trong tuyệt vọng và đau đớn, không thể thoát ra được.

Đèn xe chiếu vào Trương Minh Lễ, khi gã nhìn thấy mặt của người phụ nữ lái xe, trên mặt hiện lên một biểu cảm.

Biểu cảm này Hàn Phi chưa từng thấy qua, không biết nên miêu tả như thế nào, nhưng hắn cảm thấy đó là tình yêu.

"Minh Lễ!"

Hai chiếc xe dừng lại trên con đường bỏ hoang, ngay từ khoảnh khắc bọn họ gặp nhau, tất cả ác ý và cô độc trong ác mộng bắt đầu rút đi.

Người phụ nữ loạng choạng bước ra khỏi xe, đến bên cạnh xe của Trương Minh Lễ, cô ấy mở cửa xe ra và khóc như một đứa trẻ sau khi nhìn thấy gã.

"Sao em lại không nghe lời như vậy? Anh đã nói với em là đừng đến tìm anh nữa, ở đây rất nguy hiểm…" Trương Minh Lễ nghiêm mặt, không hề nhắc tới một chút gì những chuyện đã gặp phải dọc đường. Nhưng gã còn chưa nói xong, người phụ nữ đã lao vào trong vòng tay và ôm chặt lấy gã.

Một đời thăng trầm chẳng qua là một con đường đêm.

Anh đang ở cuối con đường, vì vậy bất luận thế nào em cũng phải đến gặp anh.

Bởi vì em biết anh muốn gặp em, bởi vì em biết anh yêu em.

Ánh sao xua tan lớp bụi mộng, bờ vực của ác mộng khổng lồ đang dần dần sụp đổ.

Trong lúc đang ôm người vợ, Trương Minh Lễ đã nghĩ đến rất nhiều chuyện. Với tư cách là chủ nhân của ác mộng tầng thứ chín, gã biết nhiều thứ hơn Hàn Phi nghĩ.

Thực ra khi nhìn thấy Hàn Phi và Hoàng Doanh, gã đã có linh cảm rằng cơn ác mộng của mình sẽ kết thúc, nhưng gã vẫn không hề làm tổn thương hai người bọn họ.

"Tình yêu vô cùng trân quý, vô cùng quý hiếm, đây là thứ mà con quái vật đó muốn có được nhất, vì thế anh không thể để cho nó thành công chứ đừng nói đến việc để em trở thành mục tiêu tiếp theo của nó." Không buông người vợ ra, Trương Minh Lễ ôm rất chặt: "Hiểu Hiểu, sau này em đừng gặp ác mộng nữa."

Cơn ác mộng tầng thứ chín tiêu tan, chủ nhân của ác mộng cũng sẽ biến mất, Tuyên Hiểu Hiểu sẽ không còn cùng gã tiến vào cõi mộng nữa, sự dặn dò dịu dàng của Trương Minh Lễ là lời từ biệt cuối cùng.

Có lẽ vì điểm này, Mộng mới cảm thấy Trương Minh Lễ sẽ giết chết Hàn Phi bằng mọi giá để đảm bảo rằng sau này gã vẫn có thể nhìn thấy người vợ mình yêu nhất trong ác mộng.

"Tuy rằng hiện tại tôi cảm thấy không thích hợp nói chuyện, nhưng tôi cảm thấy hai người cũng không cần thiết phải sinh ly tử biệt." Hàn Phi giơ tay lên, hy vọng hai vị giáo viên có thể cho hắn phát biểu: "Nếu như tôi đoán không sai, thì thầy Trương hẳn là đã xuất hiện tai nạn bất ngờ, thực ra đã không còn nữa, cho nên mỗi lần hai người đều gặp nhau trong ác mộng giữa sự sống và cái chết. Nhưng bây giờ tôi có một cách, có thể đưa thầy Trương ra khỏi ác mộng, để hai người gặp lại nhau trong [Cuộc sống hoàn hảo]."

Nghe xong lời nói của Hàn Phi, thầy Trương và cô Tuyên cùng đồng thời nhìn về phía hắn, ánh mắt đó có lẽ cả đời này hắn cũng sẽ không quên.

“Nhân cách của tôi tương đối đặc biệt, có thể mang quỷ trong ác mộng đi.” Ngọn lửa tham lam trong mắt Hàn Phi điên cuồng thiêu đốt, vực sâu tham lam không đáy sau lưng xuất hiện: “Để tôi cho hai người một cái kết thúc mới.”

Chương 975: Thần bị giam cầm

Sở dĩ Trương Minh Lễ cảm thấy tình yêu đau khổ, đó là bởi vì tình yêu của gã luôn bị buộc phải phân ly. Trong mối tình đầu, khoảng cách giữa gã và người yêu chính là khoảng cách giữa hai trái tim; trong mối tình thứ hai, khoảng cách giữa gã và vợ là khoảng cách giữa sự sống và cái chết.

Gã yêu vô cùng say đắm nên khi mất đi mới vô cùng đau khổ.

May mắn duy nhất là sau đó gã đã gặp được cô gái cũng nhiệt tình đáp lại, con đường đêm gập ghềnh trắc trở của gã cũng có đích đến.

Ác mộng tầng thứ chín đang không ngừng sụp đổ, tình yêu chân thành thật quá hiếm hoi, ngay cả Mộng cũng chưa từng sở hữu, cho nên nó đã sắp xếp rất nhiều thứ ở trong tầng ác mộng này.

Nó thử hết lần này đến lần khác, muốn biến tình yêu thuần khiết nhất thành ác mộng, nhưng dường như nó vẫn luôn không thành công.

“Cậu có cách dẫn tôi rời đi? Cậu có thể mang tôi ra khỏi nơi chết tiệt này?!” Trương Minh Lễ chưa từng suy nghĩ viển vông đến những chuyện này, nhưng Hàn Phi lại rất chắc chắn gật đầu.

“Nhưng tôi cần anh phối hợp toàn lực mới được, anh đồng ý tin tôi không?” Nhân cách tham lam của Hàn Phi và ác mộng đang loại trừ lẫn nhau. Nếu hắn muốn đoạt đi món “đồ chơi” yêu quý nhất của Mộng, tất nhiên nó sẽ dùng hết sức để ngăn cản.

“Từ lúc gặp nhau đến giờ, tuy rằng thời gian chúng ta không quen biết không dài, nhưng tôi cảm thấy cậu có thể tin tưởng được.” Trương Minh Lễ nhìn vực sâu phía sau Hàn Phi: “Cậu cần tôi làm cái gì? Tôi đều có thể phối hợp!”

“Trước khi ác mộng hoàn toàn tiêu tán, tiến vào nhân cách của tôi, anh sẽ nhận được tự do rời khỏi ác mộng, nhưng vận mệnh của anh cũng sẽ quấn lấy cùng với tôi.” Hàn Phi không hề giấu diếm, quỷ bị vực sâu tham lam nuốt chửng, đều sẽ bị tham lam của hắn chi phối.

“Không vấn đề.”

“Đừng vội đồng ý ngay, anh hãy suy nghĩ cho kĩ, nhân tiện tôi cũng còn có một số việc khác cần xử lý.” Hàn Phi nhìn về phía chiếc xe mà Tuyên Hiểu Hiểu lái đến. Ngồi trong chiếc xe đó có ba người chơi, ba người này toàn thân đều bị hoa văn cánh bướm bao phủ, biểu cảm trên khuôn mặt vô cùng ác độc.

“Ác mộng tầng thứ chín có năm người chơi tiến vào, ngoại trừ mình và Hoàng Doanh ra, ba người còn lại đều do Mộng sắp xếp! Nó biết đích đến của Trương Minh Lễ là Tuyên Hiểu Hiểu, vì vậy đã để ba người chơi nương tựa vào Mộng cố gắng hết sức ngăn chặn. Như vậy Tuyên Hiểu Hiểu sẽ không thể gặp được Trương Minh Lễ, Trương Minh Lễ vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ đi được đến đích…” Trong mắt Hàn Phi mang theo sát ý thấu xương, hắn ghi nhớ lại tướng mạo của ba người chơi đó.

Có lẽ là bởi vì bị Hàn Phi nhìn đến sởn tóc gáy, có một người chơi không dám ở lại trong xe nữa, gã ta mở cửa xe muốn chạy trốn, nhưng vừa mới rời khỏi xe của Tuyên Hiểu Hiểu đã bị quỷ quái bên ngoài xé nát.

“Thật đáng thương, Mộng chưa bao giờ coi các anh là người của nó, các anh ở trong mắt nó chỉ là công cụ mà thôi.” Quỷ văn và vực sâu tham lam trên người Hàn Phi hô ứng với nhau, một chiếc rìu khổng lồ do tội nghiệt ngưng tụ từ từ xuất hiện: “Nhân cách tham lam không thể khiến người chơi thoát khỏi ác mộng, nhưng có thể mang ra ngoài ba con quỷ. Nếu như các anh đã không muốn làm người, vậy thì để tôi tự tay biến các anh thành quỷ.”

Ở thế giới tầng cạn, 11 điện thờ được xây dựng xong trong một đêm, trong khu thành chủ trăm phần trăm là có người chơi đang hỗ trợ cho Mộng. Thế lực ẩn giấu này không thể coi thường được, Hàn Phi vẫn luôn đề phòng bọn họ, bây giờ hắn

muốn thông qua những người chơi bị thao túng này, để tìm những kẻ phản bội khác. Chiếc rìu khổng lồ rơi xuống, trước khi linh hồn của hai người chơi bị ác mộng nuốt chửng, Hàn Phi đã cưỡng chế kéo bọn họ vào trong vực sâu tham lam.

Sau khi biết được những hành vi của Lý Đằng, Hàn Phi không mềm lòng nữa. Vì để nhanh chóng tăng level mà những người chơi bị Mộng thao túng này điên cuồng tàn sát những người chơi khác.

Sau khi bọn họ bị bại lộ, vì để tránh bị phát hiện, Mộng sẽ khiến bọn họ hồn phi phách tán.

Bị Hàn Phi giết chết, ít nhất linh hồn vẫn còn, sau này nói không chừng vẫn còn có thể chuộc tội, làm một con quỷ lương thiện.

"Linh hồn rơi vào trong tay mình, thì có thể hỏi ra rất nhiều thứ rồi."

Ác mộng sụp đổ trên diện rộng, Trương Minh Lễ cũng đưa ra lựa chọn cuối cùng. Gã đưa ý thức của vợ mình ra khỏi ác mộng trước, còn mình thì không có chút lưu luyến nào mà đi về phía vực sâu tham lam. Trương Minh Lễ sẵn sàng trở thành một phần của vực sâu tham lam, nhưng Mộng thì không đồng ý. Món đồ chơi mà nó dày công vun đắp muốn rời đi, nó tức giận đến mức làm mọi cách trong mộng để ngăn cản.

Một số lượng lớn ác mộng từ đường biên của mộng cảnh bò ra, trong đó thậm chí có tồn tại toát ra hận ý.

Có lẽ là bởi vì ở trong ác mộng quá lâu, cơ thể của Trương Minh Lễ tích tụ vô số bụi mộng, mỗi một mạch máu của gã đều là màu đen.

Khi gã muốn rời khỏi ác mộng, những sợi máu đâm xuyên qua cơ thể như những mũi kim thép, muốn kéo gã trở lại trong ác mộng.

Trương Minh Lễ và Tuyên Hiểu Hiểu đều là những người rất bình thường, nhưng tình yêu của bọn họ trân quý đến mức ngay cả Mộng cũng không nguyện ý từ bỏ.

Bế tắc kéo dài rất lâu, mãi cho đến khi ác mộng tầng thứ chín sụp đổ. Hàn Phi lại một lần nữa bị đình trệ trong thế giới đen tối đó, khí tức khủng khiếp của không thể nhắc đến từ một phương hướng không rõ truyền đến, cùng lúc đó tiếng cười cuồng loạn từ bên trong quỷ văn vang lên.

Mộng với bản thể không đến, giao đấu trong đêm tối cùng với tiếng cười điên cuồng xuất hiện nhờ vào quỷ văn của Hàn Phi, lượng lớn ác mộng giống như bong bóng nổ tung, lộ ra những thứ ẩn giấu dưới bong bóng. Đó dường như là những chiếc hộp khiếm khuyết, chúng đều là hàng hỏng, bị tùy tiện chất đống với nhau, trong đêm tối hình thành một điện thờ đặc biệt vô cùng vặn vẹo. Điều khiến Hàn Phi kinh ngạc hơn chính là, bên trong điện thờ đặc biệt nhất kia hình như có giam cầm một người!

Đối phương bị giam cầm trong một điện thờ màu đen, trên người bao phủ toàn bộ màu sắc của thế giới, những hoa văn cánh bướm tượng trưng cho ác mộng kia dường như được vẽ ra bằng máu của người này!

"Anh ta là ai? Tại sao lại bị nhốt ở trong điện thờ của Mộng?"

Hàn Phi cố gắng hết sức để nhìn rõ khuôn mặt của người đó, nhưng đúng vào lúc này, tiếng cười điên cuồng lại giao đấu tiếp với Mộng. Cơn đau dữ dội truyền đến từ khắp nơi trên cơ thể của hắn, sau đó máu tràn vào hai mắt.

Khi mở mắt ra lần nữa, Hàn Phi đã trở lại bệnh viện của khu thành chủ. Toàn thân đau đớn kịch liệt, nếu không phải có Hoàng Doanh đỡ, hắn đã ngã xuống đất rồi.

Hoa văn cánh bướm bám trên bề mặt da của Hàn Phi đã bị quỷ văn che phủ, hoa văn thực sự không thể gỡ bỏ đã bị tiếng cười điên cuồng xé ra cùng với da của hắn.

"Em quá tàn nhẫn với chính mình rồi đấy?" Hoàng Doanh không biết nên đánh giá Hàn Phi như thế nào.

"Những chỗ da kia không phải là do em xé…" Ý thức và linh hồn của Hàn Phi tiến vào trong game, hoa văn cánh bướm ăn mòn linh hồn. Vì để đảm bảo hắn sẽ không bị Mộng quấy

nhiễu, nên tiếng cười điên cuồng đã hủy luôn một phần nhỏ ý thức của hắn, tất nhiên quá trình này đối với hắn vô cùng đau đớn. Hít một hơi thật sâu, sương xám xung quanh Hàn Phi bị xua tan. Hắn bình tĩnh cảm nhận linh hồn trong não vực, Trương Minh Lễ và hai kẻ phản bội đều vẫn còn.

"Đi, chúng ta rút lui ra ngoài trước." Trong đầu Hàn Phi đều là người bên trong điện thờ, trên người đối phương cũng tản mát ra khí tức của không thể nhắc đến, nhưng dường như anh ta đã bị Mộng coi như công cụ để sử dụng: "Bất cứ một không thể nhắc đến nào, ngay cả yếu nhất là tiếng ca cũng đều sở hữu năng lực thay đổi cục diện, vậy mà Mộng lại nhốt không thể nhắc đến trong điện thờ của chính mình? 11 điện thờ có thể tồn tại trong thế giới tầng cạn, chẳng lẽ là bởi vì vẫn luôn tiêu hao linh hồn của không thể nhắc đến bị giam cầm kia?"

Trong nhận thức của Hàn Phi, không thể nhắc đến đã là quỷ đáng sợ nhất trong thế giới tầng sâu rồi.

Rút lui khỏi bệnh viện của khu thành chủ, Hàn Phi và Hoàng Doanh đã mất mấy tiếng đồng hồ trong ác mộng tầng thứ chín. Bên ngoài bệnh viện đã sớm bị những người chơi đang chờ đợi vây quanh đến nước cũng không lọt vào được.

Đây là lần đầu tiên người chơi số 1 Hoàng Doanh bước vào ác mộng, vô số người chơi đều chú ý đến anh. Nếu anh không vượt qua được mà chết trong ác mộng, vậy thì mọi người sẽ dần trở nên bi quan.

Bởi vì không có hy vọng nên mọi người đều coi mọi thứ có thể nắm bắt được là hy vọng, người chơi số 1 Hoàng Doanh chính là gửi gắm trong lòng.

Dưới tình hình như vậy, đừng nói là Hoàng Doanh qua cửa thất bại, cho dù anh có thắng thảm thì lòng tin của một số người chơi cũng sẽ bị lung lay.

Cửa ngoài của bệnh viện bị đẩy ra, sương xám phân tán ra hai bên, Hoàng Doanh không chút thương tổn đỡ Hàn Phi đang bị thương khắp người bước ra ngoài.

Một Hàn Phi cường hãn đáng sợ trong suy nghĩ của người chơi, bị thương nặng sắp chết. Nhưng Hoàng Doanh lại vô cùng thản nhiên, như thể anh chỉ ra ngoài đi du lịch một vòng vậy, hơn nữa còn là loại có tài xế lái xe, bản thân chỉ ngồi ở ghế sau, nhàn nhã hút thuốc nghỉ ngơi.

Anh quá mức bình tĩnh, trong lòng không chút gợn sóng, ác mộng tầng thứ chín ở trong mắt anh thật sự là không đáng kể, thậm chí đến bình luận anh cũng lười không muốn nói.

Sự tự tin và cường đại của Hoàng Doanh đã khiến những người chơi như được cỗ vũ khích lệ, dù trời có sập xuống thì vẫn có anh chống đỡ!

Không biết là ai khơi mào, đám đông lại bắt đầu hò hét tên Hoàng Doanh.

Nở một nụ cười nhàn nhạt, Hoàng Doanh khẽ gật đầu và đỡ Hàn Phi trở lại trụ sở của cư xá Hạnh Phúc.

"Mau đến đây! Giúp cậu ấy băng bó!"

"Hàn Phi bị thương rồi ư?"

Một nhóm người muốn chữa trị cho Hàn Phi bằng loại thuốc quý nhất trong thế giới tầng cạn, nhưng hắn lại xua tay: "Đây là vết thương trong linh hồn, thuốc ở chỗ các anh cũng không hữu ích lắm." Mở ô vật phẩm, Hàn Phi lấy thịt do Từ Cầm đã nấu và bắt đầu ăn.

Hắn vừa ăn, vừa cảm nhận nhân cách tham lam. Sau khi xác nhận rằng sương xám không thể xâm nhập vào trụ sở, trước tiên hắn thả Trương Minh Lễ ra.

Ánh sáng của thế giới tầng cạn chiếu vào cơ thể, sự ấm áp đã mất từ lâu sôi sục trong lòng.

"Oh sh**! Đ** m** sáng thế!"

Một giọng nói quen thuộc vang lên trong đại sảnh của trụ sở, thầy Trương ngơ ngác nhìn mọi thứ xung quanh, sự bình thường vô cùng quen thuộc vào thời khắc này khiến gã cảm thấy như mình đang ở trên thiên đường.

“Tôi rời khỏi ác mộng rồi?” Trương Minh Lễ ngây ra hồi lâu mới phát hiện Hàn Phi và Hoàng Doanh. Có lẽ là gã đã ở trong ác mộng quá lâu rồi, bây giờ sau khi rời khỏi ác mộng vẫn không thể tin được.

“Đúng vậy, chuyện đã hứa với anh tôi đều sẽ làm được hết.” Hàn Phi đưa tay về phía Trương Minh Lễ: “Hoan nghênh gia nhập cư xá Hạnh Phúc, sau này chúng ta chính là người một nhà.”

“Thật hay giả thế?” Trương Minh Lễ cho mình một cái bạt tai thật mạnh: “Không thấy đau?”

“Anh quả thực đã chết rồi, từ góc độ chuyên môn mà nói, bây giờ anh là lệ quỷ. Nhưng bởi vì tôi không hề cảm nhận được oán niệm và hận ý trên người anh, cho nên không cách nào xác định được thực lực của anh.” Đây là lần đầu tiên Hàn Phi đưa quỷ trong ác mộng ra, hắn cũng không biết Trương Minh Lễ còn bảo lưu được những năng lực gì.

“Tôi là quỷ? Vậy ở đây chính là âm phủ?” Trương Minh Lễ không chắc chắn hỏi.

“Ở đây là [Cuộc sống hoàn hảo], một thế giới ý thức tinh thần chữa trị ấm áp.” Hoàng Doanh đã hút vài điếu thuốc của thầy Trương, anh cũng cảm thấy gã không tồi.

“Thế giới các cậu sau khi chết còn biết cách marketing và đóng gói? Đ** m** không biết xấu hổ?”

Trương Minh Lễ tin chắc rằng ở đây là địa phủ, gã còn nghi ngờ Hàn Phi là công chức của một cơ quan nào đó trong địa phủ. Hoàng Doanh và Bạch Hiển đã phải mất khá nhiều thời gian mới khiến gã hiểu ra mọi chuyện.

“Thầy Trương, vợ của anh có thể gặp được anh trong ác mộng, chứng tỏ trong hiện thực cô ấy vẫn còn sống. Tôi sẽ tìm cách khiến cô ấy đăng nhập vào game này để gặp anh, sau này hai người có thể thông qua game này để cùng sống với nhau.”

Mấy lời Hàn Phi nói khiến Trương Minh Lễ vô cùng kích động, nhưng sau đó hắn lại chuyển chủ đề: “Nhưng ác mộng cũng đã biết anh chạy trốn rồi, nếu như không nhanh chóng tiêu diệt Mộng triệt để, nói không chừng nó sẽ ra tay với vợ

anh trong hiện thực, bởi vì hai người cùng nhau làm nên tình yêu.”

“Đ** c** m** Mộng, sớm muộn gì tôi cũng phải giết chết nó, *!”

“Thầy Trương, mọi người đều là người văn minh, cho nên tôi sẽ không vòng vo nữa.” Hàn Phi nhớ lại cảnh tượng mình nhìn thấy trong ác mộng: “Với tư cách là chủ nhân của ác mộng tầng thứ chín, anh có biết được bí mật gì liên quan đến Mộng không?”

Người công nhân vệ sinh trên phố Bình An trước đó đã nói với Hàn Phi rất nhiều chuyện, Trương Minh Lễ hẳn là phải biết nhiều hơn mới đúng.

“Bí mật?”

“Mỗi một ác mộng đều giống như một quả bong bóng, bên dưới những bong bóng này có ẩn giấu một điện thờ, bên trong điện thờ có giam cầm một vị thần kì lạ.”

“Có phải trên người anh ta có rất nhiều màu sắc không?” Dường như Trương Minh Lễ nhớ đến một số chuyện nào đó: “Tôi nhớ vào một ngày nào đó của rất nhiều năm trước, tất cả bầu trời đêm của ác mộng đều biến thành màu sắc, tất cả linh hồn trong ác mộng đều nghe thấy tiếng ca kì lạ, mang theo bi thương thấm đẫm linh hồn, nỗi đau không thể diễn tả và sự tuyệt vọng sâu sắc nhất. Cũng từ ngày hôm đó, tất cả ác mộng bắt đầu tự mình lớn lên, mộng dường như không có hồi kết.”

“Tiếng ca kỳ lạ…” Nghe Trương Minh Lễ mô tả, Hàn Phi đột nhiên nghĩ đến đứa con thứ ba của Phó Sinh, không thể nhắc đến bị thương nặng — Tiếng ca.

“Nếu như cậu muốn đi gặp thần trong điện thờ, cứ tiếp tục thăm dò ác mộng là được.” Trương Minh Lễ chỉ chỉ vào chính mình: “Trong vô số ác mộng vẫn còn có rất nhiều người giống như tôi. Chỉ cần có thể mang tất cả mọi người ra khỏi mộng cảnh, thực lực tổng thể của Mộng sẽ nhanh chóng suy giảm, tất cả năng lực của nó đều đến từ chúng tôi.”

“Vậy anh có biết ác mộng tổng cộng có bao nhiêu tầng không?”

“Không rõ nữa, nhưng tôi biết trong tất cả các ác mộng có tồn tại một vài ác mộng vô cùng đặc biệt. Những ác mộng này đều bị từng tầng từng lớp che đậy, như thể là cố ý giấu đi vậy.” Trương Minh Lập dùng hai tay đập bàn một cái: “Chúng ta không cần phải qua cửa tất cả các ác mộng, mục tiêu của chúng ta là giết chết Mộng! Tiêu diệt triệt để nó! Vì vậy, chỉ cần tìm ra ác mộng đặc biệt nhất, tìm ra điểm yếu của nó là được!”

Thầy Trương tài đức vẹn toàn, giết người phóng hỏa cái nào cũng tinh thông, vừa mở miệng đã có cùng suy nghĩ với Hàn Phi.

Chương 976: Mũ bảo hiểm chơi game của Phó Sinh

"Ác mộng đặc biệt?" Hàn Phi đã có thu hoạch bất ngờ từ Trương Minh Lễ.

"Ác mộng trong điện thờ đại khái có thể chia thành năm loại. Ác mộng sợ hãi sơ cấp nhất, loại ác mộng này thuần túy là tự mình hù dọa chính mình, sau khi cậu rơi vào ác mộng càng sợ hãi thì quái vật trong ác mộng sẽ càng mạnh. Cảnh tượng trong loại ác mộng này này thường chỉ đơn giản là lặp lại, nó sẽ lợi dụng nỗi sợ hãi của chính bản thân cậu để giết chết cậu." Trước đây cũng là học sinh đứng đầu của trường, Trương Minh Lễ vô cùng thông minh. Sau khi biết được tình cảnh của những người chơi từ Bạch Hiển và Hàn Phi, gã lập tức bắt đầu phân tích.

"Ác mộng mà các cậu vừa mới tiến vào sương xám gặp phải chính là thuộc loại này, căn phòng và cảnh tượng đơn giản, bị kẻ giết người và quỷ quái không biết truy sát; thật ra loại ác mộng này rất đơn giản, chờ khi cậu không còn sợ hãi nữa, là có thể thuận lợi qua cửa."

"Loại ác mộng thứ hai thì là ác mộng ký ức. Loại ác mộng này không hoàn toàn là do tưởng tượng ra, nó là chấp niệm của một số người nào đó trong hiện thực biến hóa thành. Những người đó sau khi chết ký ức đều ngưng tụ thành một ác mộng, loại ác mộng này đại diện cho một cảnh tượng nào đó mà bọn họ không thể quên được. Loại ác mộng thứ hai nếu muốn qua cửa buộc phải tìm ra chấp niệm của chủ nhân mộng cảnh, giúp đối phương hóa giải oán hận mới có thể vượt qua được. Loại ác mộng này độ khó có cao có thấp, sẽ căn cứ mạnh yếu của chấp niệm nảy sinh dao động rất lớn."

"Loại ác mộng thứ ba thì rất quỷ dị, tôi không biết các cậu đã gặp phải chưa? Nó là dựa vào ký ức của chính bản thân cậu để dệt nên. Trong lúc các cậu qua cửa ác mộng, Mộng cũng đang hiểu rõ từng người. Nó sẽ nhận được kí ức của các cậu

một cách vô hình, rồi sau đó lợi dụng điểm yếu để tạo ra ác mộng tương ứng, nhốt cậu trong đó. Khi cậu không thể phân biệt rõ giữa mộng cảnh và hiện thực, cậu sẽ mãi mãi bị lạc trong mộng, trở thành một cơn ác mộng mới.”

Loại ác mộng thứ ba mà Trương Minh Lễ nói chỉ có Hàn Phi trải qua, số lượng người chơi rất lớn nhưng 99% trong số họ vẫn chưa đủ tư cách để Mộng “đặt làm” ác mộng.

“Loại ác mộng thứ tư là ác mộng quy tắc điện thờ. Loại ác mộng này càng giống một cái lồng giam hơn, nó giam cầm một số thứ mà Mộng muốn có được, là do từ rất lâu trước đó Mộng đã tự ra tay bóp méo, cái mà tôi ở chính là ác mộng quy tắc?” Trương Minh Lễ dùng chính mình để làm ví dụ: “Mộng muốn có được tình yêu thuần khiết, tước bỏ hoàn toàn cảm xúc này ra. Nó cũng không ngừng quan sát và mô phỏng các cảm xúc khác nhau của con người cho đến khi chính ác mộng của mình có thể khôi phục lại được hoàn hảo.”

“Loại ác mộng này trông có vẻ rất bình thường, cũng không cảm thấy quá đáng sợ, nhưng một khi cậu vi phạm quy tắc mà Mộng đặt ra, vậy thì sẽ bị trừng phạt vô cùng khủng khiếp.”

“Bản thể của Mộng không ở đây, nó chỉ có thể dựa vào sức mạnh được bảo tồn trong điện thờ, đó là quy tắc mà không thể nhắc đến chế định.”

Trương Minh Lễ lại cung cấp cho Hàn Phi một thông tin vô cùng quan trọng khác. Chỉ khi ở trong ác mộng quy tắc điện thờ, Mộng mới có thể lợi dụng quy tắc sử dụng sức mạnh của không thể nhắc đến để giết người.

“Loại ác mộng thứ năm chính là ác mộng đặc biệt nhất mà tôi đã nói. Tôi nghi ngờ loại ác mộng này được hình thành dựa trên trải nghiệm của bản thân Mộng, là nguyên nhân nó sinh ra. Tôi biết trong điện thờ có loại ác mộng này tồn tại, nhưng tôi cũng chưa từng thấy qua, bọn chúng được ẩn giấu quá sâu.” Trương Minh Lễ xin Hàn Phi giấy và bút, phác thảo một hình vẽ phức tạp trên đó: “Mộng thông qua việc thu thập tất cả các loại ác mộng để trở nên mạnh mẽ, năng lực của nó dường như không có tận cùng, nhưng nền tảng chống đỡ cho mọi thứ

có lẽ chính là những ác mộng đặc biệt nhất đó. Tất cả những ác mộng bình thường đều xoay quanh ác mộng đặc biệt nhất vận hành, tôi không thể suy đoán ra vị trí của những ác mộng đó, nhưng nếu chúng ta nắm được manh mối đủ nhiều, ác mộng đã khám phá đủ, nói không chừng có thể nắm được quy luật giữa những ác mộng."

Bản thân thầy Trương rất có năng lực, ở trong mộng gã nói mình khống chế điểm số để tỏ tình, Hàn Phi và Hoàng Doanh còn cười nhạo người ta, nhưng người ta thật sự có năng lực này. Chỉ cần dựa vào bức vẽ suy đoán ác mộng vận hành do thầy Trương tự tay vẽ đã có thể nhìn ra, người này có IQ rất cao.

"Bức vẽ này của anh rất quan trọng." Hàn Phi cất mấy bức vẽ do thầy Trương vẽ ra vào trong ô vật phẩm: "Nếu như tôi cộng toàn bộ điểm vào trí lực, bây giờ phỏng chừng đã có thể suy luận ra được một số thứ rồi, nhưng mà tôi lại toàn cộng vào thể lực."

"Tôi còn tưởng cậu cộng toàn bộ vào mị lực cơ đấy?" Thầy Trương có vẻ kinh ngạc nhìn Hàn Phi.

"Không hổ là thầy Trương, thật biết khen người khác." Ngại ngùng xua xua tay, Hàn Phi nói tiếp: "Nếu như chúng ta không đủ trí lực, vậy thì tôi sẽ mang bức vẽ này ra khỏi trò chơi, nhờ các chuyên gia tư vấn."

Trong đầu Hàn Phi hiện lên một kế hoạch, hắn muốn số 2 cũng tiến vào [Cuộc sống hoàn hảo].

Đứa trẻ số 2 là người thông minh nhất mà Hàn Phi từng gặp, nó còn sở hữu năng lực có liên quan đến vận mệnh, là không thể nhắc đến mạnh nhất bên mình ngoại trừ tiếng cười điên cuồng.

Có điều sau khi số 2 tiến vào trò chơi, rất có thể Hàn Phi sẽ bị Mộng tập kích trong hiện thực, an toàn của hắn sẽ không còn bất kì sự bảo đảm nào nữa.

Sau khi thảo luận xong, Hàn Phi lại sử dụng nhân cách tham lam lần nữa, kéo hai người chơi đã chết trong ác mộng ra ngoài.

Ý thức của hai người chơi này phủ đầy hoa văn cánh bướm. Theo một ý nghĩa nào đó, bọn họ đã không còn là người bình thường nữa, mà đã bị ác mộng cải tạo thành một "thứ" giữa người và quỷ, cho nên nhân cách tham lam của Hàn Phi mới có hiệu quả. Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, hắn đè đầu người chơi xuống, hai mắt dần dần híp lại.

"Không ngờ lại câu được con cá lớn."

Những người chơi được Mộng sắp xếp để giết Hàn Phi lần này không phải là sau khi vào trò chơi mới bị nó mê hoặc, mà là thành viên của ba tổ chức tội phạm lớn. Bọn chúng đã là tín đồ của Mộng từ cách đây rất lâu rồi.

Điện thờ được xây dựng ở thế giới tầng cạn, chính là do những người này làm. Linh hồn của bọn chúng sặc sỡ đầy màu sắc, nhưng trái tim lại mục nát bẩn thỉu, tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc.

Thông qua năng lực Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, Hàn Phi đã lấy được một số thông tin từ trên hai người chơi này. Số lượng tín đồ của Mộng có rất nhiều, bọn chúng đang bí mật phát triển, còn có tín hiệu liên lạc độc đáo.

Những tên khốn này đêm khuya sẽ tiến vào trong tòa nhà bị sương xám bao phủ. Bởi vì trên người đều có ẩn giấu hoa văn cánh bướm nên sương xám sẽ không cản trở tầm mắt của bọn chúng, cho dù là ở trong sương xám cũng vẫn có thể nhìn thấy nhau, vì vậy có rất nhiều kế hoạch của bọn chúng được thực hiện trong tòa nhà bao phủ bởi sương xám.

Tuy nhiên đại đa số tín đồ chỉ là người thi hành, người quyết sách chỉ có 11 người, tương ứng với 11 điện thờ.

Để tránh bị những người chơi tìm kiếm, một số người quyết sách quả quyết trốn trong các tòa nhà bị bao phủ bởi sương xám không ra ngoài; còn có một số người quyết sách đã thâm nhập vào trong các guild game lớn, ngụy trang thành người chơi.

Bởi vì Hàn Phi và Hoàng Doanh quá mạnh mẽ, cho nên bọn chúng chỉ có thể chờ đợi cơ hội thích hợp để ra tay.

Hai người chơi bị Hàn Phi bắt được thuộc về cùng một người quyết sách, họ tên của đối phương hắn vô cùng quen thuộc — Phó Doãn.

Từng là cấp dưới đáng tin cậy nhất của Cao Hưng, tiểu quỷ đứng thứ hai trong quỷ bài, hiện tại Phó Doãn trở thành người thi hành kế hoạch cốt lõi của Mộng.

"11 người quyết sách có thân phận đều rất đặc biệt, trong số bọn chúng có người sống ở trong hiện thực, hình như còn có quỷ bò ra từ thế giới tầng sâu." Bên trong linh hồn của hai tín đồ, Hàn Phi cảm nhận được sự sợ hãi. So với Phó Doãn, những người quyết sách khác dường như đã thoát khỏi phạm trù con người.

Sau khi tìm kiếm xong, Hàn Phi lại nhét linh hồn của hai người chơi vào trong vực sâu tham lam: "Xem ra em phải rời khỏi game một chuyến rồi. 11 người này có quan hệ mật thiết với Mộng, bên phía cảnh sát đã truy đuổi những tên siêu tội phạm đó rất lâu rồi, nói không chừng em có thể lấy được một số manh mối nào đó từ cảnh sát."

"Đợi một chút, để anh bảo các nghiên cứu viên của Deep Space Technology đưa cho em báo cáo việc khắc phục sự cố." Hoàng Doanh gửi lời mời liên lạc đến Deep Space Technology ngay lập tức. Hiện tại Hàn Phi là cầu nối duy nhất giữa thế giới tầng cạn và hiện thực, tất cả tin tức đều phải dựa vào Hàn Phi truyền đi.

Không lâu sau, bên phía Deep Space Technology đã gửi kết quả điều tra đến, tất cả thông tin đều được đóng gói trong một chiếc hộp màu trắng rất hư ảo.

"Đây là chìa khóa bí mật của Deep Space Technology, người có quyền hạn đều có thể mở nó ra. Chỉ cần có thể thoát khỏi trò chơi, thông tin bên trong chìa khóa bí mật sẽ tự động ghi lại vào máy chơi game, em chỉ cần đăng lại lần nữa là được."

Cất chìa khóa bí mật đi, Hàn Phi che mặt và chạy ra khỏi trụ sở của cư xá Hạnh Phúc. Hắn lang thang khắp nghĩa trang,

cửa hàng tang lễ và nhà ma trong khu thành chủ, mất đúng 5 tiếng đồng hồ mới kích hoạt thành công nhiệm vụ.

Sau khi hoàn thành, Hàn Phi trở lại cư xá Hạnh Phúc và đăng xuất khỏi trò chơi.

So với việc rời đi lần trước, chiếc kén xám bao phủ toàn thành phố càng chân thực hơn, 4 triệu người chơi đang dần bị bao bọc trong chiếc kén xám.

"Tốc độ trưởng thành của nó nhanh quá!"

Cởi mũ bảo hiểm trò chơi ra, Hàn Phi gửi thông tin nặc danh trong chìa khóa bí mật đến mạng nội bộ của Cảnh sát Tân Hỗ.

Sau khi thu hút sự chú ý của cảnh sát, Hàn Phi không làm việc không cần thiết nữa, hắn gọi điện cho trợ lý Đào, chuẩn bị đi gặp Đỗ Tĩnh.

Số 2 chỉ còn lại một bộ đại não, để đưa nó vào [Cuộc sống hoàn hảo] thành công, cần phải chế định một thiết bị đặc biệt mới được. Bản thân Hàn Phi không có năng lực này, nên phải dựa vào sức mạnh của hai công ty công nghệ lớn.

Vài phút sau, trợ lý Đào đã đỗ xe ở tầng dưới nhà Hàn Phi. Anh ta chạy lon ton đến mời hắn xuống tầng, hai người cùng nhau đến phòng thí nghiệm Vĩnh Sinh của Tân Hỗ.

Phòng thí nghiệm Vĩnh Sinh là phòng thí nghiệm sinh học lớn nhất ở Tân Hỗ, rất nhiều thí nghiệm sinh mệnh của Vĩnh Sinh Pharmaceutical đều có được những bước đột phá ở đây, mà Đỗ Tĩnh chính là chủ sở hữu nơi này.

Nghe nói trước đây khi Phó Thiên còn chưa phát triển, gia đình Đỗ Tĩnh đã là một gã khổng lồ dược phẩm ở Tân Hỗ. Cũng chính nhờ sự ủng hộ hết mình của gia đình Đỗ Tĩnh mới có Vĩnh Sinh Pharmaceutical sau này.

"Bà ấy đang đợi anh trong phòng thí nghiệm."

Dưới sự dẫn dắt của người máy điều hướng, Hàn Phi đẩy cửa phòng thí nghiệm ra.

Đỗ Tĩnh đang đứng cạnh một thi thể mô phỏng người sống, trông bà có vẻ lại trẻ hơn mấy ngày trước một chút: "Tùy ý ngồi đi."

"Lần trước gặp mặt cháu đã kể cho bà nghe về người tên là Phó Sinh, bà còn nhớ không?" Không có ý định ngồi xuống tán gẫu, Hàn Phi chạy đến bên cạnh Đỗ Tĩnh: "Phó Sinh còn có một người em gái cùng cha khác mẹ tên là Phó Ức, Ức trong ký ức; bản thân ông ấy cũng có ba người con, bà có ấn tượng gì về những chuyện này không?"

Bởi vì Trương Minh Lễ nói mình nghe thấy tiếng ca trong ác mộng, cho nên Hàn Phi nghi ngờ rằng không thể nhắc đến bị giam cầm trong điện thờ có liên quan đến những đứa con của Phó Sinh.

"Những chuyện mà cậu nói đều là lần đầu tiên tôi nghe thấy." Đỗ Tĩnh cũng rất muốn biết về Phó Sinh. Bà biết rằng đó là một người rất quan trọng đối với mình, nhưng bà thực sự đã quên hết những chuyện liên quan đến người đó: "Kể từ khi nói chuyện với cậu lần trước, tôi đã hồi tưởng lại rất lâu, có lẽ có một nơi vẫn còn lưu giữ thứ có liên quan đến ông ấy."

"Ở đâu?"

"Đi theo tôi." Đỗ Tĩnh ra hiệu cho trợ lý Đào rời đi, một mình bà dẫn Hàn Phi đi vào thang máy nội bộ của phòng thí nghiệm Vĩnh Sinh: "Gia đình tôi trước đây chính là doanh nghiệp hàng đầu ở Tân Hỗ, một số thí nghiệm đầu tiên về sinh mệnh của Phó Thiên đều là do tôi tài trợ."

"Kí ức bà lưu giữ là như vậy ạ?" Hàn Phi vẫn nhớ rõ mọi chuyện xảy ra trong thế giới điện thờ. Trong quá khứ không có hắn, Phó Sinh đã gắng chịu tất cả tuyệt vọng, quan trọng nhất là ông ấy chẳng những không bị hắc hóa, ngược lại còn khống chế thành công hộp đen, cho đến khi chết vẫn kiên quyết chọn đứng về phía con người.

"Chẳng lẽ không phải là như vậy sao?" Đỗ Tĩnh nhàn nhạt nói, hai mắt bà đục ngầu thăng trầm, dường như không còn để ý đến chân tướng nữa: "Nơi tôi dẫn cậu tới chính là phòng thí nghiệm mà Phó Thiên tiến hành những thí nghiệm sinh mệnh

đầu tiên. Trong ấn tượng của tôi có một người thường xuyên tự nhốt mình trong phòng thí nghiệm, cứ bận rộn là tận mấy ngày liền, trước đây tôi từng cho rằng người đó là Phó Thiên, nhưng bây giờ tôi lại cảm thấy người đó có khi là Phó Sinh mà cậu nhắc tới."

Những con số trên màn hình thang máy thay đổi nhanh chóng, Đỗ Tĩnh dùng quyền hạn cao nhất của mình để dẫn Hàn Phi vào nơi sâu nhất của phòng thí nghiệm.

Đây là một góc đã bị tất cả mọi người lãng quên, ngay cả Đỗ Tĩnh cũng đã rất lâu không tới đây rồi.

"Số 0000? Phòng thí nghiệm số 0?" Nhìn con số trên cánh cửa, Hàn Phi nghĩ tới mã số game của mình.

"Đây là phòng thí nghiệm đầu tiên mà Phó Thiên sở hữu, sau đó cùng với sự phát triển nhanh chóng của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, phòng thí nghiệm này đã bị bỏ hoang, ngoại trừ tôi và Phó Thiên ra, hầu như không ai biết về nó." Dừng lại trước cửa phòng thí nghiệm, Đỗ Tĩnh quay đầu nhìn Hàn Phi: "Tôi đã đưa cho cậu chiếc chìa khóa duy nhất có thể mở phòng thí nghiệm này rồi."

"Chìa khóa ở trên người cháu?" Hàn Phi lấy ra chiếc vòng liên lạc màu đen mà Đỗ Tĩnh đưa cho hắn lúc trước. Khi hắn đưa tay đeo chiếc vòng vào ổ khóa ở cửa, phòng thí nghiệm đã bị bỏ hoang nhiều năm được khởi động lại.

Cánh cửa kim loại bụi bặm từ từ mở ra, Hàn Phi nhìn vào bên trong phòng thí nghiệm. Trên những chiếc giá màu đen tuyền có đặt hết chiếc này đến chiếc khác mũ bảo hiểm chơi game nặng trịch, hầu hết bọn chúng đều bị hư hại nghiêm trọng, như thể bị một lưỡi dao sắc nhọn đâm xuyên qua, trong đó còn có một số dính đầy máu. Mỗi một chiếc mũ bảo hiểm chơi game đều có khắc một số, bắt đầu từ số 1, kéo về phía sau.

"Tất cả mũ bảo hiểm đều ở đây, căn cứ theo mã số đặt lên giá, tôi đã từng đến đây rồi, nhưng tôi cũng không biết tại sao ông ấy lại làm nhiều mũ bảo hiểm phụ trợ chữa trị tâm lý như vậy." Đỗ Tĩnh tiện tay lấy xuống một chiếc mũ bảo hiểm,

những thiết bị hạng nặng này ban đầu không phải để chơi game mà là để tạo ra một môi trường chữa trị tinh thần ổn định cho những bệnh nhân bị chấn thương nặng về tâm lý.

"Nếu như đếm từ số 1, tất cả các mũ bảo hiểm quả thực đều vẫn còn, nhưng có khả năng nào vẫn còn có một chiếc mũ bảo hiểm số 0 không?" Hàn Phi đi đến trung tâm của phòng thí nghiệm, nơi đặt một chiếc bàn phẫu thuật cực lớn.

Mặt bàn lẽ ra có màu kim loại, nhưng có thể do dính quá nhiều máu nên nó đã chuyển sang màu nâu sẫm phát ban.

"Mũ bảo hiểm mà Phó Sinh đưa cho mình chính là được hoàn thành chế tạo ở đây?"

Hàn Phi thử khởi động thiết bị bên cạnh bàn phẫu thuật, sau nhiều năm như vậy mà nó vẫn có thể vận hành bình thường.

"Hệ thống năng lượng của phòng thí nghiệm này được kết nối với hệ thống năng lượng ẩn dự phòng của phòng thí nghiệm chính, ngay cả khi phòng thí nghiệm chính bị đánh bom san phẳng, ở đây vẫn có thể sử dụng bình thường." Đỗ Tĩnh yên lặng nhìn Hàn Phi, bà rất muốn có được một đáp án từ hắn.

Chương 977: Chúc phúc từ những chủ nhân trước kia của hộp đen

"Hóa ra là Phó Sinh đã làm nhiều mũ bảo hiểm như vậy, mỗi một chiếc mũ bảo hiểm dường như đều từng được sử dụng qua." Hàn Phi lấy mũ bảo hiểm số 1 xuống, với sức lực của hắn mà suýt chút nữa còn không cầm chắc được: "Thành trong của mũ bảo hiểm bị hư hại nghiêm trọng, những mảnh vụn đông đặc này chắc hẳn là máu thịt, Phó Sinh đã đưa chiếc mũ bảo hiểm này cho ai sử dụng?"

Hàn Phi rất muốn biết là kẻ xui xẻo nào cũng giống như mình, đã bị Phó Sinh nhắm đến vậy.

"Có một số mũ bảo hiểm vẫn có thể khởi động bình thường, bên trong hình như lưu giữ thứ gì đó, cậu có muốn thử không?" Đỗ Tĩnh rất hiền từ nhìn Hàn Phi, thực ra bản thân bà cũng rất tò mò.

"Cháu…" Ngay đến hận ý Hàn Phi còn không sợ, nhưng hắn lại có ám ảnh tâm lý sâu sắc đối với mũ bảo hiểm chơi game lai lịch không rõ ràng này.

Sau khi do dự một hồi, Hàn Phi quyết định vẫn nên thử xem sao.

Hắn ôm chiếc mũ bảo hiểm số 1 nặng trĩu nằm trên bàn phẫu thuật, kết nối xong tất cả các đường dây, chờ sau khi toàn bộ đèn chỉ thị đã sáng hết mới chậm rãi đeo mũ bảo hiểm lên.

Thế giới trước mắt là một vùng tối đen không có gì hết, Hàn Phi cảm thấy hình như mình bị nhốt trong một căn phòng không có ánh sáng, hắn không biết căn phòng này lớn cỡ nào, cũng không biết căn phòng này được xây dựng nên có ý nghĩa gì?

Đưa tay ra, Hàn Phi không chạm vào bất cứ thứ gì, nhưng hắn mơ hồ có thể nghe thấy có người đang thì thầm.

Đó hình như là nói mê trong vô thức, nghe không rõ lắm.

Hàn Phi đi về phía âm thanh truyền đến, trong đêm tối dường như còn có một người khác. Người này đứng đối diện với hắn, có thể nhìn thấy mọi thứ của hắn, nhưng hắn lại không nhìn thấy người này.

"Phó Sinh? Quản lý tòa nhà cũ?" Hàn Phi thử gọi đối phương nhưng bóng đen vẫn làm thinh, cứ đứng yên tại chỗ nhìn chằm chằm hắn, rõ ràng là không nhúc nhích. Nhưng bất kể hắn có tiến lên phía trước như thế nào thì người này vẫn giữ một khoảng cách với hắn.

Khoảng cách này đủ để hắn và bóng đen có thể nhìn thấy nhau, nhưng lại vĩnh viễn không thể chạm được vào nhau.

Vài phút sau, Đỗ Tĩnh lo lắng Hàn Phi gặp chuyện nên ấn nút công tắc, để hắn thoát ra khỏi "game".

"Cậu đã nhìn thấy gì?"

"Trong một căn phòng hoàn toàn tối đen, có một bóng đen đang đứng, người đó không làm hại cháu, cứ như vậy đứng nhìn cháu." Hàn Phi cảm thấy không hiểu: "Người đó là Phó Sinh ư? Tại sao lại không nói gì?"

"Hay là lại thử cái mũ bảo hiểm khác?"

"Được." Hàn Phi dần dần bạo gan hơn, hắn đã khắc phục thành công chứng sợ hãi của mình đối với mũ bảo hiểm chơi game.

Ngoại trừ một số mũ bảo hiểm không thể kích hoạt ra, dưới sự giúp đỡ của Đỗ Tĩnh, Hàn Phi đã thử đội gần như tất cả các mũ bảo hiểm chơi game. Trong mỗi một chiếc mũ bảo hiểm chơi game đều có một căn phòng tối đen, bên trong căn phòng đều có một bóng đen vừa quen thuộc lại vừa xa lạ đang đứng.

"Chỉ còn lại một chiếc mũ bảo hiểm cuối cùng." Đi tới mặt sau của kệ hàng, từ trong hộp kim loại Hàn Phi lấy ra chiếc mũ bảo hiểm chơi game cuối cùng, chiếc mũ bảo hiểm này nhìn như mới, số sê-ri là 99.

Sau khi kết nối các đường dây, Hàn Phi nằm thẳng trên bàn phẫu thuật, ý thức của hắn nhanh chóng tiến vào bên trong một căn phòng tinh thần.

"Ơ?"

Căn phòng tinh thần số 99 khác với những căn phòng tối đen trước đó, căn phòng này có màu đỏ như máu, Hàn Phi cảm thấy mình đang bị dẫn vào não vực của một "người" nào đó.

"Nếu như cậu đã tới đây, vậy thì chứng tỏ tôi đã thực sự hồn phi phách tán, bị xóa sạch tất cả dấu vết rồi; cũng chứng tỏ cậu đã nhận được sự chấp thuận của tất cả quỷ quái, vượt qua khảo nghiệm của tất cả các điện thờ…" Giọng nói của Phó Sinh từ cách đó không xa truyền đến, Hàn Phi ngẩng đầu nhìn, bên cạnh bàn thí nghiệm cực lớn có một bóng đen đang đứng.

Cơ thể và khuôn mặt của ông đều đã bị xóa đi, chỉ còn lại một cái bóng mơ hồ.

"Đây là một quả "trứng phục sinh" tôi đã làm, là một bất ngờ nhỏ mà tôi để lại cho cậu bằng cách lợi dụng sơ hở của vận mệnh trước khi tôi trở thành không thể nhắc đến." Bóng đen nhìn chằm chằm vào Hàn Phi, nhưng lại dường như đang nhìn vào thứ khác. Nó không giao tiếp với hắn, mà chỉ đọc ra những lời đã được cài đặt sẵn từ trước.

"Có thể tới được đây, cậu nhất định đã phải chịu không ít cực khổ, vô số lần đi lướt qua tử thần, chịu đựng nỗi đau kép cả về thể xác lẫn linh hồn."

"Tôi biết cậu khó khăn đến như thế nào, bởi vì ngay cả người tặng mũ bảo hiểm chơi game cho cậu là tôi, thật ra cũng có ác ý. Tôi đã không chỉ một lần muốn tái sinh trên thể xác của cậu, nhưng nhìn vào kết quả hiện tại, chắc hẳn là tôi đã thất bại rồi."

"Đối với tôi mà nói, cái kết này đúng là thực sự có chút tuyệt vọng, có điều với loại người như chúng ta, đã sớm quen với tuyệt vọng rồi."

Từng bước một tiến lên, bóng đen dừng lại bên cạnh Hàn Phi, ông nhìn chằm chằm hắn mà như đang nhìn chằm chằm vào mọi thứ mà mình kỳ vọng.

"Có lẽ chúng ta chưa bao giờ từng trò chuyện hẳn hoi, tôi cũng chưa bao giờ từng hỏi ý kiến của cậu, tôi còn tự ý giao bí

mật trở thành thần cho cậu, khiến cho cuộc đời vốn đã đau khổ của cậu càng trở nên tăm tối hơn."

"Tôi đã nghĩ đến rất nhiều lời xin lỗi, cũng từng mơ tưởng thay đổi vận mệnh, nhưng cuối cùng tôi đã không làm được gì hết."

"Thật ra, tôi rất hy vọng cậu đừng đi theo con đường cũ của tôi, cậu nên đi đến những nơi xa hơn, ngắm nhìn nhiều phong cảnh hơn."

"Tương lai giao cho cậu rồi, cậu là người đặc biệt nhất trong số tất cả những người sở hữu hộp đen, mọi người đều cảm thấy cậu có thể mở được lớp cuối cùng của nó."

Bóng đen với dung mạo mơ hồ tiếp tục hướng Hàn Phi đi tới, ông chạm vào hắn, dường như tiến vào trong linh hồn của hắn, không đi ra nữa.

"Biến mất rồi? Ngay khoảnh khắc chạm vào mình đã biến mất rồi?"

Khi Hàn Phi còn đang nghi ngờ, căn phòng màu máu trở nên tối đi, những bóng đen bị vận mệnh xóa nhòa lần lượt hướng về phía hắn. Tất cả mọi người đều đã từng ôm lấy tuyệt vọng sâu nhất, nhưng tất cả mọi người đều vĩnh viễn mang trong lòng hy vọng.

Bọn họ không để lại bất kỳ dấu vết nào trên thế giới này, những cái bóng mơ hồ đó dường như chỉ là một loại tượng trưng nào đó.

Sau khi bóng đen đầu tiên tiến vào cơ thể Hàn Phi, những bóng đen khác lướt ngang qua vai hắn, hoàn toàn biến mất.

Hàn Phi ngơ ngác nhìn mọi thứ, những bóng đen đó hình như chính là những chủ nhân trước kia của hộp đen. Bọn họ xuất hiện ở trước mắt Hàn Phi rồi biến mất sau lưng hắn. Tất cả mọi người đều đang cố hết phần sức lực của mình, muốn mang đến cho hắn một số thứ gì đó.

Hộp đen sau đầu được nhẹ nhàng mở ra, cứu chuộc và hủy diệt đều cùng tồn tại, từng tầng từng lớp, trên người Hàn Phi cũng bắt đầu xuất hiện đủ các loại khí tức khác nhau. Dường

như hắn đã trở thành người thừa kế được những chủ nhân trước kia của hộp đen cùng nhau lựa chọn.

Quỷ văn trên người hắn trở nên vô cùng phức tạp tinh xảo, đó dường như là bức tranh tuyệt mỹ tráng lệ bi thảm nhất trên thế giới.

Căn phòng tối đen biến mất, ánh sáng mặt trời dường như chiếu vào trong tim.

Hàn Phi cởi mũ bảo hiểm số 99 ra, hắn lại thử đội những chiếc mũ bảo hiểm khác, tất cả bóng đen trong các căn phòng tinh thần đều đã không còn.

"Chỉ có người tuyệt vọng nhất mới sở hữu hộp đen, nhưng mỗi một người sở hữu hộp đen đều đang dùng cách dịu dàng nhất, để bảo lưu lại tất cả hy vọng và truyền lại cho người kế nhiệm tiếp theo."

Hàn Phi đang ngồi trên bàn phẫu thuật đầy vết máu, sau khi hắn nhận được sự giúp đỡ của những chủ nhân trước kia của hộp đen, những chủ nhân trước kia của hộp đen cũng sẽ hoàn toàn biến mất. Trên thế giới sẽ không còn dấu vết của bọn họ, như thể bọn họ chưa từng tồn tại, sẽ không còn bất cứ ai nhớ đến bọn họ nữa. Chỉ có Hàn Phi biết đến Phó Sinh.

Từng tầng từng lớp hộp đen được mở ra, nhưng trong đầu Hàn Phi vẫn chỉ là một cái hộp đen, hắn còn không biết bên trong hộp đựng thứ gì.

"Hàn Phi, cậu đã nhìn thấy gì?" Lần đầu tiên Đỗ Tĩnh nhìn thấy biểu cảm phức tạp như vậy của Hàn Phi.

"Mọi người rõ ràng đều là những người tuyệt vọng nhất, tại sao vẫn còn tin tưởng hi vọng tồn tại như vậy?" Cởi mũ bảo hiểm chơi game ra, Hàn Phi nhẹ nhàng đặt tay lên trên mũ.

"Tôi cũng không biết, nhưng tôi cảm thấy cậu là một người như vậy." Đỗ Tĩnh với khuôn mặt tươi cười nhìn Hàn Phi như đang nhìn con của mình: "Bất luận kết quả cuối cùng như thế nào, tôi đều cảm thấy cậu đã làm rất tốt rồi, nếu đổi lại là người khác, có thể chưa chắc đã bằng cậu."

“Chứ còn gì nữa, Phó Sinh level 18 vẫn còn đang do dự trong tòa nhà nhỏ, thì cháu đã giết hận ý rồi…” Hàn Phi có chút lưu luyến nhìn căn phòng: “Ban đầu cháu coi ông ấy là một bí ẩn của cả thế giới, nhưng sau đó mới phát hiện ra ông ấy đã sớm đưa cho cháu chìa khóa thành thần rồi.”

Tất cả biểu hiện của Hàn Phi trong phòng đều được Đỗ Tĩnh nhìn thấy, bà nhìn thấy một bóng người khác trên người hắn: “Đi thôi, bây giờ cậu vẫn còn rất trẻ, vẫn chưa đến lúc lưu luyến quá khứ.”

Rời khỏi phòng thí nghiệm số 0, Hàn Phi lại nhắc tới một chuyện khác: “Công nghệ sinh học của Vĩnh Sinh Pharmaceutical đứng số 1 thế giới, mọi người có thể giúp cháu làm một chiếc máy chơi game đặc biệt, có thể khiến cho một bộ não vẫn còn sự sống tiến vào [Cuộc sống hoàn hảo] không?”

“Mấy năm trước chúng tôi đã từng thử qua việc này, thiết bị đều đã có sẵn. Về mặt kỹ thuật mà nói đối với chúng tôi cũng không quá khó, chỉ là hiện tại tiến vào game cần có quyền hạn của Deep Space Technology, chúng tôi còn cần thông tin nhận dạng của bộ não đó.” Đỗ Tĩnh dẫn Hàn Phi đến một phòng thí nghiệm khác.

“Chủ nhân của bộ não đó và cháu đã tham gia cùng một đợt thí nghiệm nhân cách, mã số lúc đó của cậu ấy là số 2, nếu không có vấn đề gì, hôm nay cháu sẽ mang cậu ấy đến.” Hàn Phi rất cần trí lực phi phàm của số 2.

“Đã từng tham gia thí nghiệm nhân cách giống như cậu?” Dường như Đỗ Tĩnh không muốn quá nhiều người ngoài biết về thí nghiệm nhân cách, bà dừng lại một chút rồi nói: “Vị trí, thiết bị, tôi đều sẽ giúp cậu giải quyết, nhưng chuyện này không được nói với người khác.”

“Bà yên tâm, cháu rất kín miệng.” Hàn Phi và nhân viên của Vĩnh Sinh Pharmaceutical lái chiếc xe tải đặc biệt rời đi, bọn họ đi đón đại não của số 2 đến phòng thí nghiệm của Đỗ Tĩnh. Mấy tổ chuyên gia đã hợp lực để cố gắng đưa ý thức của số 2 vào trong trò chơi [Cuộc sống hoàn hảo]. Trong khi đội ngũ chuyên gia bận rộn, Hàn Phi cũng không nhàn rỗi. Hắn

lần theo manh mối mà Trương Minh Lễ cung cấp, đến một con phố trong khu phố cổ.

Những tòa nhà ở đây trông vẫn như mấy chục năm trước, tuy nhìn cũ kỹ nhưng cũng mang đến cho người ta một loại ấm áp khác.

Đếm số nhà, Hàn Phi dừng lại trước một tòa chung cư có sân.

Trong sân trồng đầy hoa, trước cửa có mấy người già đang đánh bài, nhịp sống nơi đây rất chậm rãi, cũng rất thoải mái.

Đi đến tầng 3, Hàn Phi gõ cửa, một người phụ nữ trung niên ăn mặc giản dị đi ra.

Tuổi thực tế của cô hẳn là đã rất lớn rồi, chỉ là bề ngoài trông tương đối trẻ.

Tướng mạo người phụ nữ tương đối ôn hòa, cho người ta ấn tượng đầu tiên rất dịu dàng, nhưng trong đáy mắt lại ẩn chứa đau khổ và bi thương sâu sắc, dường như cô sợ tâm tình không tốt của mình sẽ ảnh hưởng đến người khác cho nên không biểu lộ ra ngoài.

“Xin hỏi, chị có phải là Tuyên Hiểu Hiểu không?” So với trong ác mộng, người phụ nữ trưởng thành hơn rất nhiều, Hàn Phi nhất thời không nhận ra.

“Ừ.” Người phụ nữ khó hiểu gật đầu.

“Chị hãy nhìn tôi cho kỹ, có cảm thấy đã từng gặp tôi trong mộng không? Chuyện tiếp theo mà tôi muốn nói rất quan trọng đối với chị.” Hàn Phi chỉ vào mặt của chính mình.

Người phụ nữ cau mày, cô cảm thấy Hàn Phi nói như vậy rất mất lịch sự, cảm thấy hắn chẳng qua là một kẻ tâm thần đẹp trai mà thôi.

Cô nhìn chằm chằm Hàn Phi đang định đóng cửa lại, đột nhiên lại cảm thấy khuôn mặt này của hắn quả thực rất quen, đúng là đã gặp qua trong một giấc mơ đặc biệt nào đó!

“Lúc đó tôi và Trương Minh Lễ ngồi trên cùng một chiếc xe, anh ấy bị thương, là tôi lái xe đưa anh ấy đến bên cạnh

chị.” Hàn Phi chỉ muốn biểu đạt rõ thân phận, nhưng ba chữ Trương Minh Lễ vừa nói ra, cảm xúc mà người phụ nữ vẫn luôn che giấu không thể cầm được nữa.

Chờ sau khi người phụ nữ bình tĩnh lại, Hàn Phi mới tiếp tục nói. Hắn kể hết mọi chuyện về Trương Minh Lễ ra để chứng minh mình không phải là kẻ nói dối: “Tôi có thể dẫn chị đi gặp anh ấy, nhưng bây giờ game [Cuộc sống hoàn hảo] có thể vào được nhưng lại không ra được, sau khi chị đăng nhập vào game, có thể tạm thời sẽ…”

“Không sao.” Người phụ nữ vội vàng chạy vào trong nhà, lấy một cuốn sổ tiết kiệm và mấy cái thẻ ngân hàng ra, bây giờ rất ít người còn dùng công cụ thanh toán của thời đại cũ nữa rồi: “Đây là toàn bộ tiền tiết kiệm của tôi, chắc là đủ mua một chiếc máy chơi game rồi chứ?”

“Chị không sợ tôi lừa đảo à?” Hàn Phi liếc mắt nhìn vào trong nhà của người phụ nữ, đơn sơ sạch sẽ ấm áp, trên tường có treo rất nhiều ảnh chụp chung của cô cùng các học sinh, nữ giáo viên này đã tài trợ cho rất nhiều học sinh: “Thiết bị đồng bộ cho game [Cuộc sống hoàn hảo] nhà tôi vẫn còn, có thể tặng cho chị một bộ, quyền hạn đăng nhập tôi sẽ nhanh chóng giúp chị có được.”

Sau khi có được sự đồng ý của người phụ nữ, Hàn Phi đón cô đến phòng thí nghiệm Vĩnh Sinh, sắp xếp máy chơi game của người phụ nữ ở gần số 2, như vậy nếu người phụ nữ không thể rời khỏi trò chơi, cũng sẽ có người chăm sóc.

Sau khi hoàn thành mọi việc, Hàn Phi chạy đến cục cảnh sát. Hắn là học sinh cuối cùng của thầy giáo Lệ Tuyết, cho dù bây giờ cảnh sát vô cùng bận rộn, cũng sẽ có người tiếp đón hắn.

Sau khi thông báo cho cảnh sát về sự tồn tại của 11 người quyết sách ác mộng điện thờ, Hàn Phi lại thông qua cảnh sát lấy được thêm hai suất quyền hạn nữa, ngoài ra hắn còn nghe ngóng một chút về tin tức mà mình đã gửi cho cảnh sát sáng nay.

Nghe nói thông tin được Deep Space Technology đưa ra từ thế giới tầng cạn đã thu hút sự chú ý lớn của cảnh sát và Deep Space Technology, các bộ phận liên quan đang không ngừng nghiên cứu thâu đêm.

Khi thời gian trôi qua, cục diện ở Tân Hỗ đã trở nên vô cùng bất ổn rồi, 4 triệu người chơi bị mắc kẹt trong game, bệnh nhân chết não xuất hiện càng ngày càng nhiều, gia đình của bọn họ mỗi ngày đều đang lo lắng và sợ hãi.

Dư luận đã bị những kẻ ác ý lợi dụng, Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical hiện đang vô cùng bị động. Công viên vui chơi tinh thần được xây dựng bằng tất cả nỗ lực của bọn họ đã trở thành một cái lồng giam chết chóc, kết quả này khiến cho tất cả mọi người đều không cách nào chấp nhận.

Trì hoãn càng lâu, khả năng sụp đổ càng lớn, lãnh đạo cấp cao của một số công ty lớn và các nhà quản lý của Tân Hỗ đã rất lâu không được ngủ một giấc ngon lành rồi.

Hàn Phi cũng có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác lạnh lẽo, mới có thời gian mấy ngày trôi đi, ban đêm ở Tân Hỗ đã trở nên vắng vẻ, sau 9 giờ tối, xe trên đường đều ít đi rất nhiều.

Chương 978: Người chơi số 2

Sau khi trao đổi với cảnh sát xong, Hàn Phi quay trở lại phòng thí nghiệm Vĩnh Sinh. Hắn liên lạc với số 2 thông qua thiết bị trong phòng thí nghiệm, cài đặt trụ sở của cư xá Hạnh Phúc làm địa điểm gặp mặt. Đại não số 2 không hề phản ứng với những người khác, duy chỉ có phản ứng với những lời Hàn Phi nói, điều này cũng khiến cho các nghiên cứu viên của Vĩnh Sinh Pharmaceutical không thể nào hiểu được.

Sau cả một ngày bận rộn, Hàn Phi về đến nhà lúc 0 giờ nửa đêm và đăng nhập vào game. Màu máu buông xuống, trong kén xám có một đôi mắt cứ luôn nhìn chằm chằm hắn, dường như đối phương đang chậm rãi xác nhận một chuyện nào đó.

Hàn Phi có thể cảm nhận được ánh mắt ẩn chứa trong kén xám, nhưng hắn không cách nào tránh né, bởi vì đăng nhập đăng xuất trò chơi đều cần một khoảng thời gian.

Mở hai mắt ra, ý thức của Hàn Phi quay lại. Hắn mở cửa lớn của trụ sở ra và kiên nhẫn chờ đợi ở ngã tư đường.

"Vợ của thầy Trương lần đầu tiên chơi game, không phải là đã đi lạc rồi đấy chứ?"

Người đi bộ trên đường càng ngày càng ít, chờ sau khi những người chơi vây quanh đã tản đi, một cô gái trẻ đẩy xe lăn đi tới.

"Xin chào, Hàn Phi."

Phụ nữ đều rất thích cái đẹp, vợ của thầy Trương cũng không ngoại lệ. Vì để thể hiện ra mặt đẹp nhất của mình, cô đã điều chỉnh diện mạo trong game đến thời khắc đẹp nhất trong cuộc đời.

"Mau vào trong đi, thầy Trương đã đợi rất lâu rồi." Đón lấy xe lăn, sau khi tiến vào trụ sở Hàn Phi gọi Trương Minh Lễ ra.

Một người sở hữu trình độ cực cao như thầy Trương, sau khi nhìn thấy người phụ nữ, một câu cũng không nói được,

đây là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau ở bên ngoài ác mộng.

"Hai người cứ từ từ nói." Hàn Phi rất biết điều đẩy xe lăn rời đi. Hắn lại mở ô vật phẩm ra, đưa những mảnh vỡ đại não như bảo thạch cho đứa trẻ ngồi trên xe lăn.

Ngoại hình của số 2 trong thế giới tầng cạn cũng giống như ngoại hình của nó trong điện thờ, tuổi tác không lớn, nhưng đã mất đi hai chân.

Không cần Hàn Phi giải thích, sau khi số 2 chạm vào những mảnh vỡ đại não đến từ thế giới tầng sâu kia, sắc máu dung nhập vào trong cơ thể của nó, để cho ý thức và linh hồn trở nên hoàn chỉnh.

"Hình như anh lại gặp phiền phức rồi." Giọng điệu của số 2 giống hệt như trong điện thờ của Cao Hưng, hình như nó vẫn còn lưu lại ký ức lúc ban đầu.

"Sao lại nói khách sáo thế, chúng ta đồng cam cộng khổ, vốn dĩ chính là hành khách trên cùng một con thuyền." Hàn Phi chưa bao giờ coi số 2 là một đứa trẻ: "Đêm màu máu có rất nhiều không thể nhắc đến tham gia, nhưng kẻ chủ mưu là Mộng, cuộc đối đầu giữa chúng ta đã đến một thời điểm then chốt."

"Số 0 thì sao?"

"Anh ấy đã chiếm giữ điện thờ mà tôi có được, đã trở thành không thể nhắc đến trấn thủ lối đi của thế giới tầng sâu." Hàn Phi đẩy xe lăn tiến lên: "Thế giới tầng sâu hiện tại không thái bình, không thể nhắc đến nhìn chằm chằm như hổ đói. Bọn chúng đều có ý muốn đối với lối đi, nếu không nhanh chóng xử lý Mộng, bên phía số 0 sẽ rất nguy hiểm."

Đừng thấy số 2 chỉ còn lại một bộ não, thực ra nó nắm rất rõ thế cục tổng thể: "4 triệu người chơi bị nhốt ở trong game, trở thành con tin, các thế lực lớn trong hiện thực không dám hành động lỗ mãng, Mộng còn có thể ép anh mở ra lối đi giữa thế giới tầng sâu và hiện thực, tính toán thế nào cũng không thể thua."

"Đúng vậy." Hàn Phi nhìn sương xám lan tràn trong khu thành chủ: "Trừ phi chúng ta có thể phá hủy điện thờ của

Mộng, xé nát nó, nuốt chửng nó!”

Nghe thấy lời nói của Hàn Phi, số 2 cũng lộ ra nụ cười: “Không sai, trước mắt chúng ta chỉ còn lại có con đường này. Nếu như có thể ăn sạch 11 điện thờ mà Mộng xây dựng, tôi và số 0 nói không chừng còn có thể tiến thêm một bước.”

“Đây cũng là lý do mà tôi tìm cậu tới đây.” Hàn Phi lấy bản vẽ vận hành của ác mộng mà thầy Trương đã vẽ ra: “Mộng xuất hiện còn sớm hơn một thời đại so với Phó Sinh, nó đáng sợ hơn bất cứ không thể nhắc đến nào mà tôi đã gặp trước đây, bản thể của nó mặc dù không đến thế giới tầng cạn, nhưng đã gây ra rắc rối rất lớn cho chúng ta rồi. Bây giờ toàn thành đều bị bao phủ bởi sương xám, nếu muốn phá hủy điện thờ đã tạo ra sương xám, buộc phải qua cửa từng ác mộng một, mà trong số những ác mộng này có rất ít là dựa vào ký ức của Mộng tạo thành. Tôi hi vọng cậu có thể sử dụng năng lực của mình để tìm ra những ác mộng đặc biệt nhất.”

“Tôi giỏi việc thao túng vận mệnh và dự đoán tương lai, nhưng năng lực này cũng không phải là vô địch, cần người và sự vật có dây dưa đến vận mệnh của Mộng làm kíp nổ mới được. Ràng buộc càng sâu, xác suất suy đoán thành công càng lớn.” Số 2 dựa vào lưng xe lăn: “Ngoài ra tôi cũng muốn nhắc nhở anh một điểm, hiện tại toàn bộ chúng ta đều đang bị Mộng giám sát, mỗi lần sử dụng sức mạnh vượt quá quy tắc của nó đều sẽ bị phát hiện.”

“Chuyện này tôi biết rồi.”

“Ý của tôi là, Mộng hiện tại vẫn còn chưa biết đến sự tồn tại của tôi, tôi khuyên anh nên chuẩn bị chu đáo vẹn toàn sau đó tôi mới ra tay.” Số 2 nhìn Hàn Phi: “Tôi là không thể nhắc đến có ý thức linh hồn hoàn chỉnh, khoảnh khắc mà tôi toàn lực ra tay, quy tắc trò chơi sẽ bị viết lại, Mộng có thể sẽ không tiếp tục luộc ếch trong nước ấm nữa đâu.”

Khi số 2 ra tay cũng chính là lúc triệt để lật mặt với Mộng, nói không chừng đến lúc đó không thể nhắc đến đang lượn lờ gần công viên vui chơi của thế giới tầng sâu cũng sẽ phát động công kích với lối đi.

“Đương nhiên, cho dù tôi không sử dụng năng lực của mình, cũng có thể nhìn ra rất nhiều thứ mà các anh không thấy.” Số 2 cầm bản vẽ phác thảo của Trương Minh Lễ lên: “Tôi không phải là bởi vì trở thành không thể nhắc đến mới thông minh, mà là bởi vì trí lực của tôi đã khiến cho tôi trở thành không thể nhắc đến.”

“Không hiểu, nhưng tôi luôn cảm thấy cậu rất lợi hại.” Hàn Phi chủ yếu cộng vào thể lực, hắn cảm thấy mình và số 2 không cùng một trường phái.

Đẩy xe lăn vào đại sảnh của trụ sở, Hoàng Doanh và Bạch Hiển cũng vây đến.

“Để tôi giới thiệu cho mọi người thành viên mới này, cậu ấy là đứa trẻ thông minh nhất mà tôi từng thấy.”

Khi Hàn Phi đang giới thiệu số 2 với các thành viên khác, ánh mắt của số 2 cứ nhìn chằm chằm vào Hoàng Doanh, điều này khiến cho anh cảm thấy sởn da gà như thể vận mệnh của mình bị một bàn tay vô hình nâng lên vậy.

“Vận may của chúng ta rất tốt, trong trụ sở của anh đã có một người dây dưa với vận mệnh của Mộng rồi.” Số 2 đưa tay lên chỉ vào Hoàng Doanh: “Anh ấy đang lột xác trở thành ác mộng mới, là một cơn ác mộng sống.”

“Tôi?” Đây là lần đầu tiên Hoàng Doanh bị người ta nói như vậy, anh còn không biết mình lại lợi hại như vậy.

“Anh ấy tên là Hoàng Doanh, là người chơi số 1 của thế giới tầng cạn, trước khi Cánh Bướm chết từng đưa anh ấy vào ác mộng; lát nữa tôi còn giới thiệu với cậu một nhân tài đặc biệt tên là Thẩm Lạc nữa, tên này có được mảnh vỡ ý thức mà Mộng giấu trong điện thờ của Phó Sinh.” Hàn Phi mở sổ địa chỉ gửi tin nhắn cho Thẩm Lạc.

Sau khi giới thiệu hai bên với nhau xong, Hàn Phi đẩy xe lăn cùng số 2 đi tới quảng trường trung tâm của khu thành chủ.

4 triệu người chơi mỗi ngày đều không ngừng ra vào ác mộng, thu thập được một lượng lớn các thông tin, trải qua vô số ác mộng.

Đối với Hàn Phi và số 2 mà nói, tất cả người chơi đều tương đương với con mắt của bọn họ.

Những ác mộng này thoạt nhìn như muôn màu muôn vẻ, thật ra bên trong có liên hệ nhất định. Dưới sự không ngừng thí nghiệm giày vò, đại não của số 2 đã vượt ra khỏi phạm vi của nhân loại, nó luôn có thể nhìn thấu bản chất thông qua bề ngoài của sự vật: "Chờ sau khi người bạn kia của anh tới, tôi sẽ lưu lại ký hiệu của vận mệnh lên trên người 3 anh. Sau khi các anh tiến vào ác mộng cũng tương đương với xúc tu của tôi đã thò vào trong điện thờ, cảm nhận bên trong điện thờ."

"Tôi cũng tính?"

"Vận mệnh của anh và Mộng cũng có điểm giao thoa, anh có xác suất 90% chết ở trong tay Mộng." Số 2 điềm tĩnh nói.

"Vậy 10% còn lại là tôi sẽ giết chết Mộng?" Hàn Phi nắm chặt hai tay, cho dù chỉ có 10% khả năng, hắn cũng sẽ dốc toàn lực.

"Không, 10% còn lại là anh bị những thứ khác giết chết." Số 2 thở dài: "Đừng nản lòng, vận mệnh cũng không phải là nhất thành bất biến."

"Sớm biết sẽ không hỏi cậu nữa." Hàn Phi đẩy số 2 đến quảng trường trung tâm chỉnh lý thông tin qua cửa của tất cả người chơi. Mấy tiếng sau, một người đàn ông toàn thân bị áo choàng đen bao phủ, lén la lén lút lẻn đến bên cạnh Hàn Phi.

"Hàn Phi, lần sau gặp mặt có thể đổi đến nơi có ít người hơn được không?" Giọng nói của Thẩm Lạc truyền ra từ bên dưới áo choàng đen, anh ta vô cùng cẩn thận, chỉ sợ bị những người chơi khác nhận ra. "Cậu đã làm chuyện thương thiên hại lý gì hả?"

Hàn Phi cũng rất kinh ngạc, trên mặt Thẩm Lạc mơ hồ hiện ra hoa văn cánh bướm sặc sỡ, vừa nhìn là đã biết chó săn của Mộng mà!

"Tôi thật khó khăn quá mà…"

Giọng nói của Thẩm Lạc nghẹn ngào: "Mỗi khi tôi muốn đi cứu những người chơi cùng tôi bước vào ác mộng, đều sẽ vô

tình khiến bọn họ bị thương nặng, tôi không ngừng nhận được phần thưởng của ác mộng, nhưng mấy guild game cực lớn như Chân Lý Tất Nhiên hay liên minh kinh doanh, v.v. đều đã bắt đầu truy nã tôi rồi! Sau khi bọn họ nhìn thấy tôi, đến ác mộng cũng mặc kệ luôn, đầu tiên phải giết chết tôi đã! Vốn là sinh cùng một gốc, tại sao lại làm vậy!"

"Hay là thế này đi, lần sau anh hãy cân nhắc đi giúp đỡ ác mộng đi? Đừng đi giúp người chơi nữa?" Hàn Phi cảm thấy Thẩm Lạc nên đổi một cách suy nghĩ khác.

"Không được, hoa văn cánh bướm bám trên người tôi, nhưng trái tim tôi vẫn là trái tim của người chơi!" Thẩm Lạc kiên định nói, sau đó anh ta nhìn thấy số 2 đang ngồi trên xe lăn: "Đứa trẻ này là anh nhặt được ở đâu vậy, nó bị người nhà bỏ rơi à? Chuyện chúng ta đang làm hiện tại rất nguy hiểm, tốt nhất không nên liên lụy đến nó."

Những đứa trẻ trong cô nhi viện màu máu đều là những đứa trẻ mồ côi không có nhà để về, Thẩm Lạc luôn có thể vô tình chạm vào vết thương trong trái tim của quỷ quái.

Có điều may mắn thay, số 2 và Từ Cầm tính khí khác nhau. Số 2 luôn có thể nhìn rõ bản chất của sự vật lặng lẽ nắm lấy hai bên xe lăn, tránh xa Thẩm Lạc.

Để không làm bại lộ sự tồn tại của Thẩm Lạc, Hàn Phi dẫn hai người tiến vào phòng riêng mà Hoàng Doanh đã chuẩn bị từ trước. Phòng riêng này nằm ở dưới lòng đất đại sảnh nhiệm vụ của tòa nhà trung tâm, là phòng riêng của Hoàng Doanh.

Sau khi đóng cửa lại, Hoàng Doanh đã chờ đợi mấy tiếng đồng hồ lấy từ két sắt ra một chiếc khay, trên đó có 19 mảnh vỡ đen trắng.

"Lúc trước em bảo anh chú ý đến vật này, sau khi anh giải thích cho các guild game lớn xong, tổng cộng mua lại được từng này." Hoàng Doanh sử dụng năng lực tiền bạc: "Trong tay những guild game kia nhất định vẫn còn, chính bọn họ cũng muốn làm rõ tác dụng của thứ này, dù sao thì đây cũng là vật phẩm đặc biệt được mang ra từ ác mộng."

“Mảnh vỡ mô phỏng hộp đen?” Số 2 tùy ý nhặt lên một mảnh vỡ đen trắng: “Mộng đúng là một kẻ điên vô nhân tính, nhốt người ta trong ác mộng, dùng chuyện đau khổ tuyệt vọng nhất của họ kích thích lặp đi lặp lại mấy chục năm liền, chỉ để có được một mảnh nhỏ này.”

“Thật ra tôi thực sự không hiểu, tại sao Mộng lại muốn có được hộp đen như vậy?” Hàn Phi cau mày nhìn mảnh vỡ đen trắng, mỗi mảnh vỡ đều là cuộc đời của một con người.

“Vấn đề này anh nên hiểu rõ hơn tôi chứ.” Số 2 cũng không nói rõ ràng, nó vươn tay muốn ghép những mảnh vỡ kia lại với nhau: “Số lượng vẫn còn quá ít, tiếp tục thu mua mảnh vỡ đi, chúng ta không có quá nhiều thời gian đâu. Thực sự không mua được thì đi ăn trộm ăn cướp, sau đó giá họa cho Mộng, thời điểm khẩn cấp thì phải dùng biện pháp khẩn cấp.”

“Có cần tôi ra tay không?” Thẩm Lạc cảm thấy thân phận bây giờ của mình khá thích hợp để gánh tội.

“Tôi chỉ cung cấp cho các anh một phương hướng suy nghĩ thôi.” Ngồi ở trên xe lăn, số 2 nhìn ba người trước mắt: “Vận mệnh của Mộng đồng thời nảy sinh giao điểm với ba người các anh, cũng coi như là nó đã xui xẻo rồi.”

Trên mặt nở nụ cười, số 2 cầm tờ giấy trên bàn lên, chấm máu tươi của mình, gấp thành ba chiếc máy bay giấy: “Bắt đầu từ bây giờ trở đi, các anh hãy luôn để máy bay giấy bên người, tôi cần các anh không ngừng đi thách thức đủ các thể loại mộng cảnh, độ khó càng cao càng tốt.”

“Đơn giản thế thôi à?” Thẩm Lạc cầm máy bay giấy: “Giống như chơi đồ hàng vậy?”

“Bây giờ các anh có thể xuất phát rồi, tôi muốn tổng hợp thông tin qua cửa của 4 triệu người chơi, từ trong đó tìm ra quy tắc vận hành của ác mộng.” Số 2 không kiên nhẫn xua xua tay, biểu cảm trên mặt như muốn nói — đi mau, đừng làm bẩn mắt của tôi.

Để số 2 lại trong phòng riêng, ba người Hàn Phi đến điện thờ cách xa cư xá Hạnh Phúc nhất.

“Anh Hàn, tại sao các anh thuộc cư xá Hạnh Phúc, mà chúng ta lại phải gặp mặt ở chỗ Chân Lý Tất Nhiên?”

“Bởi vì chúng ta không thể bỏ tất cả trứng vào một giỏ, anh và tôi đều là hy vọng của tất cả các người chơi, cho nên bình thường tốt nhất là nên chia ra để hành động.”

“Có lý.”

Ba người tay trong tay đi vào trong sương xám, không ngừng tiến về phía trước.

Sau khi vượt qua ác mộng tầng thứ chín, Hàn Phi đã cách điện thờ trong tòa nhà càng ngày càng gần, bọn họ xuyên qua hành lang dài, tiến vào cầu thang, từng tầng một đi lên trên, mãi cho đến đêm tối buông xuống. Sau khi cảm giác không trọng lượng biến mất, Hàn Phi, Thẩm Lạc và Hoàng Doanh xuất hiện ở cùng trong một gian phòng, ở đây chính là ác mộng tầng thứ mười!

Không giống với ác mộng ở tầng thử năm trong ký ức, căn phòng hoàn toàn khép kín này không có giường, lần này đặt hai điện thờ bên trong.

Cửa thần của điện thờ bên trái đóng chặt, trông có vẻ bình thường; cửa thần của điện thờ bên phải có một khe hở, có thể mơ hồ nhìn thấy bên trong có một tượng thần méo mó dị dạng.

Tượng thần bị giam giữ trong điện thờ bị hư hại nghiêm trọng, trên cơ thể quấn đầy những sợi dây đỏ ngả đen, cổ, đầu và tứ chi đều bị hung khí xuyên qua.

“Lại đến lúc phải đưa ra lựa chọn rồi, nên chọn điện thờ nguyên vẹn bên trái? Hay là điện thờ trông rất tàn nhẫn khủng khiếp bên phải đây?” Hoàng Doanh cau mày suy nghĩ, cuối cùng quyết định làm theo đề nghị của Hàn Phi: “Trong căn phòng không có bất kì gợi ý nào, em cảm thấy chúng ta nên lựa chọn như thế nào?”

“Em cảm thấy hay là để Thẩm Lạc lựa chọn trước đi.” Hàn Phi rất mừng vì lần này mình đi vào cùng với Thẩm Lạc, chờ sau khi anh ta lựa chọn xong, hắn và Hoàng Doanh sẽ lựa chọn cái còn lại là được rồi.

Chương 979: Ác mộng tầng thứ 11 di thư

Hai điện thờ lần lượt đại diện cho hai loại vận mệnh, những lựa chọn khác nhau sẽ dẫn đến những kết thúc khác nhau.

Hàn Phi và Hoàng Doanh đều đặt hy vọng lên trên người Thẩm Lạc, hy vọng người chơi tài năng thiên bẩm này có thể giúp bọn họ loại bỏ một lựa chọn sai lầm.

Đây là lần đầu tiên được coi trọng như vậy, Thẩm Lạc cũng có chút căng thẳng. Anh ta đi đi lại lại giữa hai điện thờ, sau khi do dự hồi lâu, mới dừng lại bên cạnh điện thờ đóng chặt cửa.

"Tôi lựa chọn cái trông có vẻ bình thường một chút này."

"Được, vậy chúng ta sẽ đi đến cái còn lại."

"?"

"Không thể bỏ hết trứng vào một giỏ."

Ba người đứng trước những điện thờ khác nhau, đồng thời đưa tay về phía điện thờ trước mặt mình.

Sau khi Thẩm Lạc chạm vào điện thờ bình thường, toàn thân nổi lên hoa văn cánh bướm sặc sỡ, những hoa văn đó đan xen vào nhau, dệt nên một đôi cánh khổng lồ dưới ảnh hưởng của điện thờ. Căn phòng bị đôi cánh của Mộng chiếm cứ, ánh mắt của Thẩm Lạc đang không ngừng phát sinh biến hóa, rất nhiều ký ức không thuộc về anh ta bị nhét vào trong đầu.

Giờ phút này, Thẩm Lạc rất giống với Cánh Bướm bị Hàn Phi giết chết trước kia, hai người gần như được tạo ra từ cùng một khuôn mẫu.

Cánh Mộng khép lại, ôm lấy Thẩm Lạc, sau đó cửa thần của điện thờ trước mặt Thẩm Lạc từ từ mở ra, hút anh ta vào bên trong.

Hoa văn rực rỡ khiến cho điện thờ trở nên đẹp đến hư ảo, điện thờ đó như thể ẩn chứa tốt đẹp và chúc phúc của cả thế

giới vậy, là thiên đường thực sự.

Nhìn lại lựa chọn của Hàn Phi và Hoàng Doanh, bên trong điện thờ trước mặt bọn họ giam cầm một vị thần sắp chết.

Chân tay bị lưỡi dao sắc nhọn đâm xuyên qua, tượng thần bị trói buộc bằng dây thừng đỏ, còn có tử ý và tuyệt vọng nồng đậm.

Khi Hàn Phi và Hoàng Doanh chạm vào điện thờ, cả hai đều bị bao phủ trong tuyệt vọng của điện thờ, linh hồn và ý chí có ảo giác sắp bị xé nát, bên tai còn mơ hồ nghe thấy tiếng khóc thảm thiết.

Điện thờ trước mặt đang không ngừng mở rộng, thân thể của bọn hắn không tự chủ được tiến sát vào khe hở. Lúc này thần linh trong điện thờ đang mang theo sát ý vô tận, dường như anh ta đã bị hành hạ đến mất đi lý trí, muốn giết chết tất cả những sinh linh tiếp cận.

Màu máu sặc sỡ đã bị rút cạn, trong thể xác của thần chỉ còn lại sự tuyệt vọng và không cam lòng, cái đầu sắp đứt lìa chậm rãi quay lại, pho tượng thần kia nhìn về phía Hàn Phi.

Cũng vào khoảnh khắc đó, những dấu vết do những chủ nhân trước kia của hộp đen để lại trên cơ thể của Hàn Phi đã được kích hoạt, quỷ văn phức tạp nhuộm đỏ cơ thể của hắn.

Thần bị giam cầm dường như cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc từ trên người Hàn Phi, ngay cả khi anh ta đã mất đi lý trí vẫn có thể phân biệt được. Bởi vì anh ta đã quá quen thuộc với khí tức ấy, đó là do chính người thân của mình để lại.

Sát khí xung quanh Hàn Phi và Hoàng Doanh bắt đầu yếu đi, tượng thần đưa hai tay về phía Hàn Phi.

Hung khí xuyên qua cánh tay, máu đầy màu sắc thấm đẫm cơ thể anh ta, thế giới của anh ta luôn tràn ngập màu sắc, ngay cả khi những màu sắc đó được vẽ bằng máu của chính mình. Hàn Phi cố hết sức tiến lên, hắn biết thần trước mắt rất nguy hiểm, nhưng vẫn không nhịn được nắm lấy tay của đối phương.

“Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn.”

Sát ý đã tiêu tán, năng lực của Hàn Phi không gặp bất luận trở ngại gì, hắn nhìn thấy rõ ràng một đứa trẻ bên trong tượng thần.

Đứa trẻ đó mặc một bộ quần áo trẻ em sặc sỡ sắc màu, luôn có trí tưởng tượng đẹp đẽ về thế giới, rõ ràng là quỷ, nhưng lại ẩn giấu sự dịu dàng và khao khát đối với nhân gian.

Cậu sinh ra trong đêm tối nhưng lại được một đôi bàn tay to lớn ôm vào lòng, đưa đến nơi có mặt trời mọc, trải qua một tuổi thơ mà trước đây mình không thể tưởng tượng ra. Cho đến khi đôi bàn tay ấy rời đi, thế giới của cậu lại trở nên ảm đạm không ánh sáng một lần nữa.

“Đó là con của Phó Sinh? Phó Sinh đã mang cậu ấy đến sống trong hiện thực rất lâu?”

Hàn Phi còn muốn tìm hiểu nhiều hơn nữa, nhưng ác mộng tầng thứ mười đã bắt đầu sụp đổ. Vào khoảnh khắc cuối cùng trước khi cửa thần đóng lại, máy bay giấy mà số 2 đưa cho hắn rơi vào trong điện thờ. Sau khi đưa ra lựa chọn, Hàn Phi và Hoàng Doanh rơi vào trong ác mộng tầng sâu hơn. Nếu như nói từ tầng một đến tầng năm là ác mộng tầng ngoài, tầng năm đến tầng mười là ác mộng tầng trung, thì hiện tại Hàn Phi và Hoàng Doanh đã tiến vào giai đoạn cuối cùng của ác mộng. Bọn họ đã cách điện thờ càng ngày càng gần, Mộng cũng sẽ bắt đầu dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào!

Mở hai mắt ra, Hàn Phi và Hoàng Doanh quay trở lại tòa nhà được bao phủ trong sương xám, nhưng Thẩm Lạc đã biến mất.

“Ác mộng tầng thứ mười là điện thờ?” Hàn Phi ngẩng đầu nhìn về phía cuối cầu thang, mỗi lần qua cửa ác mộng cũng sẽ cách điện thờ gần thêm một bước, hắn và Hoàng Doanh hiện tại đã cách điện thờ rất gần rồi.

“Hàn Phi, anh có một tin tức rất xấu muốn nói với em.” Sau khi Hoàng Doanh rời khỏi ác mộng tầng thứ mười, sắc mặt không được tốt lắm.

“Chuyện gì vậy?”

“Sau khi chúng ta đưa ra lựa chọn xong, anh nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống, lúc đó vẫn còn đang trong ác mộng nên chưa kịp xem.” Hoàng Doanh mở bảng thuộc tính ra: “Sau khi đi ra anh đã nhìn lướt qua, phát hiện hệ thống nhắc nhở anh đã kích hoạt một nhiệm vụ ẩn.”

Sau khi vượt qua ác mộng tầng thứ mười, bảng thuộc tính của Hoàng Doanh phát sinh thay đổi nhỏ, bên trên hiện ra một hoa văn rất nhạt: “Nội dung của nhiệm vụ ẩn này… thôi, em tự đọc đi.”

Hàn Phi nhìn bảng thuộc tính mà Hoàng Doanh chia sẻ, ở phần nhiệm vụ mới xuất hiện một lời nhắc nhở nhiệm vụ đầy màu sắc bắt mắt — bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ ẩn rank A Cuộc sống hoàn hảo, đây là nhiệm vụ có độ khó cao nhất trong giai đoạn này.

Yêu cầu nhiệm vụ: Cuộc sống của bạn không đủ hoàn hảo, đó là bởi vì có người đã đánh cắp mất cuộc sống của bạn. Không hạn chế phương pháp, không hạn chế thủ đoạn, hi vọng bạn có thể thành công trước người khác, giết chết người chơi số 0000 Hàn Phi.

Phần thưởng nhiệm vụ: Nhận thêm một thiên phú rank A, tăng 3 level, ngẫu nhiên đánh thức một loại nhân cách, nhận được phương pháp đăng xuất khỏi game, nhận được lời nhắc vị trí của hộp đen cuộc sống hoàn hảo.

Nhìn thấy cột phần thưởng nhiệm vụ, Hàn Phi hít sâu vào một hơi lạnh lẽo. Đối với người chơi bình thường mà nói, bây giờ bọn họ mong muốn nhất chính là đăng xuất khỏi game; đối với những guild game siêu lớn mà nói, hộp đen có lẽ còn quan trọng hơn cả tính mạng của bọn họ.

Ví dụ như Chân Lý Tất Nhiên, ý nghĩa tồn tại của năm guild game hàng đầu trong toàn bộ máy chủ chính là tìm kiếm hộp đen. Chiếc hộp trong truyền thuyết kia không chỉ đại diện cho cổ phần ban đầu của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, mà còn ẩn giấu bí mật mà Vĩnh Sinh Pharmaceutical có thể vén lên cuộc cách mạng sinh học!

“Thông tin quả thực là do hệ thống gửi ra, khi sương xám bao trùm toàn thành phố, chẳng lẽ Mộng sắp khống chế bộ não AI rồi?” Hoàng Doanh và tất cả người chơi trong khu thành chủ đều sẽ bị cái kén xám khổng lồ kia bao bọc, trong ngoài cái kén sẽ trở thành hai thế giới.

“Mộng đồng thời huy động người chơi bình thường và người chơi hàng đầu, cho dù chỉ có một phần mười người tin nó, tình cảnh của em cũng sẽ trở nên rất nguy hiểm.” Hoàng Doanh có chút lo lắng: “Em có thể đăng xuất khỏi game, ở lại đây là vì cứu người, nhưng tương lai sẽ có khả năng bị những người đó tấn công, xúc phạm và vu khống, thậm chí bọn họ còn muốn lấy mạng của em nữa.”

“Phân hóa em và những người chơi bình thường, đây chính là chuyện mà Mộng muốn làm, nó càng làm như vậy, ngược lại em càng không thể rời đi.” Hàn Phi đã khôi phục lại bình tĩnh: “Đủ các thể loại bôi nhọ và vu khống em đều đã trải qua, khi anh kiên trì với chuyện đúng đắn, thường sẽ luôn bị hiểu lầm.”

“Anh lo Mộng vẫn còn những thủ đoạn khác.” Hoàng Doanh đóng bảng thuộc tính lại, trước đây anh cũng không bao giờ nghĩ rằng Mộng sẽ độc ác như vậy, càng không nghĩ đến Mộng sẽ đáng sợ đến mức này. Nếu mọi thứ cứ tiếp tục như vậy, thực sự nó có thể thay thế bộ não AI của thế giới tầng cạn.

“Chúng ta cũng phải tăng tốc độ thăm dò rồi.” Chiếc máy bay giấy trên người Hàn Phi đã rơi vào điện thờ, hắn muốn đến tìm số 2 để lấy một chiếc khác, vì vậy dẫn theo Hoàng Doanh ra khỏi tòa nhà bị sương xám bao phủ.

“Sau khi rời khỏi phạm vi bị sương xám bao phủ, bảng thuộc tính của anh lại bình thường rồi, nhiệm vụ kia đã không thấy đâu nữa, những gì vừa nhìn thấy giống như một giấc mộng vậy.” Hoàng Doanh rất ngạc nhiên.

“Xem ra Mộng muốn can thiệp vào hệ thống thì cần phải có sương xám của điện thờ trợ giúp mới được.” Cục diện đối với Hàn Phi vẫn không khả quan, sương xám đang lan tràn

toàn thành, không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn bao phủ khu thành chủ.

"Chúng ta không tiếp tục thăm dò nữa sao?"

"Thẩm Lạc ở đây rồi, lát nữa chúng ta đến chỗ bệnh viện thăm dò." Hàn Phi ngẩng đầu nhìn bầu trời, sắc trời của khu thành chủ rõ ràng là tối hơn rất nhiều so với trước.

Đến quảng trường trung tâm, Hàn Phi và Hoàng Doanh vừa bước vào căn phòng mà số 2 đang ở đã nhìn thấy tài liệu nằm đầy trên sàn nhà.

Tất cả các loại thông tin về ác mộng đều được lưu trữ trong đại não của số 2, biểu cảm của nó rất nghiêm túc, như thể đã suy nghĩ đến thời điểm then chốt nhất.

"Sao hai người lại trở về?" Số 2 không thích khi mình đang suy nghĩ thì bị cắt ngang.

"Chiếc máy bay giấy cậu đưa cho tôi đã rơi vào trong một điện thờ rồi, trong điện thờ đó có một thần linh bị giam giữ…" Hàn Phi nói với số 2 những gì hắn đã thấy, đối phương không ngừng dò xét hắn, ánh mắt cũng dần trở nên kì lạ.

"Vận mệnh đã có thay đổi, hai người không thể cùng nhau tiến vào ác mộng thăm dò nữa, ác mộng tiếp theo một mình anh đi vào."

Số 2 cắn rách ngón tay, viết ra thần văn đặc biệt trên người Hàn Phi: "Khí tức trên người anh đang thu hút thứ nào đó bên trong điện thờ, anh ta có lời muốn nói với anh."

"Tôi nghi ngờ không thể nhắc đến đang bị giam cầm là một trong ba người con của Phó Sinh, tôi là người thừa kế của ông ấy, có lẽ tôi nên giải cứu anh ta ra ngoài."

"Nên lựa chọn như thế nào, anh tự mình quyết định, tôi chỉ phụ trách giúp anh tìm ra ác mộng đặc biệt nhất." Sau khi vẽ xong nét cuối cùng của thần văn, số 2 trở nên vô cùng yếu ớt: "Anh tiến vào điện thờ lần tiếp theo, vận mệnh sẽ dẫn dắt anh đến gần với không thể nhắc đến bị giam cầm kia, có xác suất nhất định sẽ khiến anh tiến thẳng vào trong ác mộng của anh ta."

“Ác mộng của không thể nhắc đến?”

“Tôi không biết anh sẽ gặp phải chuyện gì, nhưng ác mộng kia nhất định vô cùng nguy hiểm.” Số 2 lại gấp một chiếc máy bay giấy đã dính đầy máu đỏ: “Giấu kĩ nó ở bên người, thời khắc then chốt có thể cứu mạng, có điều nó cũng sẽ làm bại lộ sự tồn tại của tôi.”

“Cám ơn.” Hàn Phi phải một mình tiến vào ác mộng tiếp theo, sau khi tạm biệt Hoàng Doanh, hắn chạy thẳng tới bệnh viện của khu thành chủ.

Mộng đã bắt đầu thay thế hệ thống, điều này khiến Hàn Phi cảm thấy một mối đe dọa rất lớn. Tiến vào bệnh viện, Hàn Phi xuyên qua đại sảnh, từng bước một đi lên trên, tầng 1, tầng 2, tầng 3…

Sau khi vượt qua ác mộng tầng thứ mười, hắn đã thực sự có thể cảm nhận được sự tồn tại của điện thờ.

“Trong khu thành chủ tổng cộng có 11 điện thờ, có phải là sau khi vượt qua 11 ác mộng là có thể chạm vào điện thờ thật sự không?”

Tiếng bước chân rơi xuống, đêm tối buông xuống, cảm giác không trọng lượng quen thuộc kéo Hàn Phi vào trong vực sâu ác mộng.

“Đây chính là ác mộng tầng 11 ư?”

Mở hai mắt ra, xung quanh Hàn Phi vẫn là một vùng tối đen như mực, hắn cảm thấy rất lạnh, lạnh đến thấu xương. Nhịp tim của hắn cũng vô cùng yếu ớt, như thể sẽ chết bất cứ lúc nào.

……

Người trong thôn thường luôn rất vui vẻ, đặc biệt là năm nay, các thôn dân đã nhận được một khoản tiền lớn.

“Trưởng thôn, mọi người đều chuẩn bị mở tiệc ăn mừng rồi, sao ông lại mặt mày nhăn nhó thế?” A Đại bưng hai bình rượu ngon đến trước cửa nhà trưởng thôn, anh ta bước đi khập khiễng, hình như là dị dạng bẩm sinh.

“Tôi chỉ hơi mệt chút thôi.” Người mở miệng nói chuyện chính là trưởng thôn, ông ta đầu tóc bạc phơ, nhưng khỏe mạnh cường tráng, trên người không có bất kỳ bộ phận dị dạng nào.

“Đi thôi, trưởng thôn, mọi người còn đang chờ ông phát biểu đấy!” A Đại ngốc ngếch kéo trưởng thôn ra khỏi phòng, kéo ông ta đi về phía trung tâm thôn.

Thôn Mộ không phải là lớn, nhưng cũng không nhỏ, thôn dân sống ở đây ít nhiều đều có chút dị dạng, bọn họ khác với người bình thường.

Trong không khí bốc lên một mùi hôi thối khó tả, nước thải đen kịt chảy trên mặt đất, rác rưởi chất đầy trên tường không thể kéo ra ngoài, tất cả những điều này dường như ám chỉ môi trường sống ở đây vô cùng tồi tệ.

Tiếng cười của thôn dân truyền đến, mọi người nhiệt tình chào hỏi trưởng thôn, sau đó cùng nhau chạy đến trung tâm thôn.

Hôm nay là ngày trọng đại của thôn Mộ, hàng năm vào ngày này mọi người đều sẽ đi cúng bái quỷ trong mộ.

Thôn Mộ sở dĩ trước đây được gọi là thôn Mộ, chính là bởi vì bên dưới thôn này có chôn cất một con quỷ, đó dường như là con quỷ đầu tiên trên thế giới.

Chương 980: Thôn Mộ

Trung tâm thôn có kê những chiếc bàn ăn, rất nhiều thôn dân đã đến từ trước, ai nấy đều rạng rỡ mơ ước về tương lai tươi sáng, nụ cười luôn nở trên môi. Đúng vậy, người trong thôn Mộ đều rất thích cười.

"Trưởng thôn đến rồi!"

"Nhanh nhanh nhanh! Vỗ tay!"

"Chờ đã, chờ đã, còn chưa phát biểu mà!"

"Tuyệt vời!"

"Cậu bị đần à?! Cậu phải đợi trưởng thôn nói xong mới hô chứ!"

Trưởng thôn đầu tóc bạc phơ được tất cả thôn dân kính trọng, ông đã cống hiến cả cuộc đời mình cho thôn này.

Bước lên sân khấu được dựng tạm, trưởng thôn nhìn những gương mặt quen thuộc phía dưới sân khấu, ông không muốn bắt gặp ánh mắt của mọi người, ánh mắt dần dần nhìn về phía xa.

Thôn Mộ được xây dựng trong một hố sụt lún tự nhiên khổng lồ, nó là trung tâm xử lý rác thải của các thành phố bên ngoài, những người sống trên mặt đất sẽ không ngừng ném các loại rác thải và đồ vật bỏ đi vào hố sâu.

Có thể là do môi trường sống quá kém mà trong thôn Mộ hầu như không nhìn thấy một người dân nào có vẻ ngoài bình thường, mỗi một người ít nhiều đều có chút dị dạng. Trái tim của bọn họ có thể vẫn giống như những người bình thường, nhưng về ngoại hình mà nói, bọn họ đã không còn được những người bên ngoài thôn coi là đồng loại nữa.

Ngẩng đầu nhìn lên, lão trưởng thôn cảm giác mình như đang ở trong vực sâu. Rác rưởi từ bên ngoài đưa vào càng ngày càng nhiều, thôn Mộ bị chôn càng ngày càng sâu, người

trong thôn này sợ là vĩnh viễn cũng không thể bò ra ngoài được nữa rồi.

Trong không khí có mùi hôi thối, nhưng người dân thôn Mộ không chút quan tâm. Những rác thải bị ném xuống hố sâu là một kho báu có thể kiếm tiền cho họ, chỉ bằng cách liên tục xử lý rác thải mới có thể thay đổi tình cảnh tồi tệ của mình, mới có đủ tiền để mua thuốc, kéo dài cuộc sống bi thảm.

Thế giới dưới ánh mặt trời tạo ra rác thải, mọi người ném rác xuống hố sâu, trả tiền cho cư dân của thôn Mộ để xử lý rác. Điều này nghe có vẻ là lẽ đương nhiên, nhưng đó không phải là điều mà trưởng thôn theo đuổi.

Bên dưới thôn Mộ có chôn một con quỷ, thôn không cách nào di dời được. Vì vậy trưởng thôn hy vọng những người bên ngoài đừng ném rác xuống hố sâu nữa, mà phải thực sự đi xuống, giúp đỡ, thay đổi và xây dựng hố sâu.

Thôn Mộ không cần những thứ bẩn thỉu và tiêu cực đó, ông muốn để những thứ tích cực đi vào.

Ý tưởng của lão trưởng thôn rất tốt, nhưng ông đã đánh giá thấp sự tham lam xấu xa của con người và sự điên cuồng đáng sợ của quỷ quái.

“Thôn Mộ chúng ta dưới sự lãnh đạo của trưởng thôn Phó, mỗi một người đều có một cuộc sống rất tốt, tiếp theo xin mời trưởng thôn phát biểu!” Bên cạnh sân khấu có một thanh niên mặc vest hét lớn. Tính tình anh ta hoạt bát vui vẻ, giọng nói cũng đặc biệt hay, vô cùng lạc lõng với bầu không khí chung của thôn Mộ, càng giống như một phú nhị đại từ thành phố lớn mới đến trải nghiệm cuộc sống.

Tất cả thôn dân đều im lặng, ai nấy đều nhìn về phía lão thôn trưởng trên sân khấu.

Lão thôn trưởng đầu tóc bạc phơ môi khẽ động đậy, trong lòng ông vô cùng mâu thuẫn, rất lâu sau vẫn không nói ra chân tướng, mà chỉ nặn ra một nụ cười: “Tôi vẫn luôn nỗ lực duy trì sự trao đổi của thôn Mộ với thành phố trên mặt đất, cũng thành công giành được quỹ cứu trợ thứ ba cho mọi người.

Tương lai chúng ta cùng nhau phấn đấu, nhất định sẽ có thể sống một cuộc sống tốt đẹp hơn!”

Thôn dân không cần người khác nhắc nhở, tự phát vỗ tay, trưởng thôn vì thôn làng bận rộn đến bạc đầu, tất cả thôn dân đều rất tin tưởng ông.

“Mọi người hãy ăn uống thật nhiều, chúng ta cơm no rượu say, có đủ sức khỏe để đêm nay mở mộ cúng quỷ thần!”

Nói xong lão trưởng thôn rời khỏi sân khấu, ông không cùng thôn dân ăn cơm, mà dẫn theo người thanh niên mặc âu phục trở về nhà mình.

Liếc nhìn đồng hồ trong nhà, lão trưởng thôn nhíu mày: “Lão tam, đi gọi hai anh của con lại đây, cứ nói là bố có một chuyện rất quan trọng muốn dặn dò bọn họ.”

“Bây giờ là 8 giờ tối, cách giờ mở mộ cúng tế chỉ còn bốn tiếng nữa, anh hai và anh ba chắc chắn đều đang rất bận…”

“Bố bảo con đi thì con cứ đi đi! Nhanh lên!” Lão trưởng thôn thay đổi dáng vẻ hiền lành thường ngày, hôm nay ông trở nên nghiêm khắc lạ thường.

Sau khi người thanh niên đi khỏi, ông lấy trong ngăn kéo ra một tờ giấy, vô cùng cẩn thận viết mấy câu.

8 giờ 20 phút, cửa phòng trưởng thôn bị đẩy ra, một người đàn ông trung niên cao lớn vạm vỡ cõng một cái sọt tre đi vào nhà.

Trên người anh ta dính đủ loại sơn màu, trông còn vô cùng anh tuấn. Nếu như là ở bên ngoài thôn Mộ, chỉ dựa vào khuôn mặt này thôi cũng đủ trở thành minh tinh rồi.

“Bố, bố tìm con?”

“Sao bây giờ mới tới?”

“Con ở bãi rác xử lý vật phẩm nguy hiểm, sau đó phát hiện ra…” Người đàn ông trung niên nhẹ nhàng đặt cái sọt tre xuống, từ trong đó lấy ra một đứa bé sơ sinh: “Đứa trẻ này không phải được sinh ra ở thôn Mộ, hình như là nó bị bố mẹ ruột bỏ rơi, bị người ta coi là rác ném xuống hố sâu.”

Người đàn ông trung niên rất dịu dàng, dường như là sợ làm ồn khiến đứa trẻ thức giấc, nói chuyện cũng vô cùng nhỏ: "Ý chí sinh tồn của nó rất mạnh mẽ, có thể trụ vững trong hố sâu đến tận bây giờ đã là một kỳ tích rồi."

"Con đem đứa nhỏ này vào thôn Mộ, thực ra không bằng để nó tự sinh tự diệt." Lão trưởng thôn có chút tiêu cực.

"Tại sao? Lão tam không phải cũng là cô nhi được bố nhận nuôi hay sao? Bố vẫn luôn dạy chúng con phải báo đáp những điều tốt đẹp cho thế giới này, để thế giới đen tối tràn ngập màu sắc…" Người đàn ông trung niên cảm thấy bố mình đang có tâm sự.

"Bố quả thực là đã dạy các con như vậy, nhưng nhiều khi chúng ta chẳng những không thể lấp đầy thế giới bằng màu sắc, mà còn bị thế giới đen tối xóa sạch màu sắc ban đầu của chính mình." Lão trưởng thôn thở dài: "Hôm nay trung tâm xử lý ứng phó khủng hoảng đã ngả bài với bố rồi."

"Bọn họ nói thế nào?"

"Thôn Mộ phát tán ra bên ngoài một lượng lớn bệnh dịch và những căn bệnh không rõ nguồn gốc. Để hạn chế tình trạng này từ nguồn, trung tâm xử lý ứng phó khủng hoảng muốn phế bỏ thôn Mộ, chôn vùi hoàn toàn ngôi mộ lớn này, cắt đứt mọi lối đi giữa thôn Mộ với thế giới bên ngoài." Lão trưởng thôn dùng lực cánh tay, thôn Mộ là tâm huyết cả đời của ông, ông không ngờ rằng lại phải đối mặt với một kết cục như vậy.

"Những người đó bị mù rồi sao?! Thôn mộ sinh ra dịch bệnh, chẳng phải là bởi vì bọn họ đổ hết cảm xúc tiêu cực cùng rác rưởi vào đây à! Bọn họ không nghĩ cách chữa trị cho thôn dân, xử lý rác rưởi, ngược lại còn muốn chôn sống chúng ta?!"

Giọng nói của người đàn ông trung niên rõ ràng đã lớn hơn, trong lòng tràn đầy lửa giận: "Cho dù bọn họ cắt đứt liên hệ của thôn Mộ với bên ngoài, chỉ cần những rác rưởi kia vẫn còn tiếp tục sinh ra, thì quỷ bên dưới thôn Mộ sớm muộn gì cũng sẽ ra ngoài! Đến lúc đó bọn họ có muốn cứu vãn cũng đã quá muộn rồi!"

Có lẽ là bị giọng nói của người đàn ông trung niên làm cho giật mình, đứa bé trong chiếc giỏ tre tỉnh dậy, bắt đầu khóc oa oa.

“Con người vĩnh viễn không bao giờ rút ra được bài học, chỉ khi nguy cơ ập đến mới đoàn kết lại với nhau, chờ khi đã vượt qua được rồi, thì lại giết hại lẫn nhau, đó mới là trạng thái bình thường.”

Lão trưởng thôn đã lớn tuổi rồi, ông không cảm thấy tức giận, chỉ là rất không cam lòng: “Hiện tại chúng ta chỉ có hai lựa chọn, tiếp nhận sự giúp đỡ của những người trên mặt đất đó, hoàn toàn đứng về phía bọn họ, phá hủy hố sâu, tìm cách giết chết hoặc làm trọng thương quỷ trong mộ; hoặc là thả con quỷ trong mộ ra, trở thành con quỷ trong mộ, sau đó dẫn theo tất cả những con quỷ đến xâm chiếm các tòa nhà trên mặt đất, biến thành phố trên mặt đất thành những ‘thôn Mộ’ mới.”

Sau khi nghe thấy lời của lão trưởng thôn, lửa giận trên mặt của người đàn ông trung niên dần dần biến mất, anh ta bình tĩnh lại: “Thôn Mộ là nhà của chúng ta, con cũng biết nơi này có bao nhiêu dơ bẩn khó chịu, nhưng tại sao…”

“Hoặc là giúp người khác, hoặc là làm quỷ.” Lão trưởng thôn xua xua tay, không để cho người đàn ông trung niên nói tiếp: “Hãy nói cho bố biết lựa chọn của con.”

“Con…” Người đàn ông trung niên từ từ di chuyển ánh mắt đến sọt trúc, anh ta nhìn cô nhi bị bỏ rơi, cho đến cuối cùng cũng không đưa ra lựa chọn.

Khi một người bị vận mệnh cuốn đi, thật ra anh ta rất khó để đưa ra một lựa chọn hoàn hảo, phần lớn đều là chưa kịp đưa ra lựa chọn thì bản thân đã rơi vào trong cuộc chơi rồi.

Cánh cửa của ngôi nhà cũ lại bị đẩy ra, người thanh niên mặc âu phục và một người thợ mộc bước vào. Người thợ mộc có khuôn mặt dị dạng, trông rất xấu xí, trên tay cầm một chiếc hộp gỗ chất đầy các loại dụng cụ, rất nhiều kiến trúc và đồ đạc trong thôn Mộ đều là do một tay anh ta xây dựng.

“Bố, con gọi anh hai đến rồi.” Người thanh niên tính tình rất tốt, anh ta không để ý đến bầu không khí ngưng trọng trong

phòng, sau khi nhìn thấy đứa bé bị bỏ rơi trong sọt tre đang sợ hãi khóc lóc thì chạy đến ngân nga khe khẽ ru đứa bé ngủ.

"Mặc dù các con không có quan hệ huyết thống với bố, nhưng bố vẫn luôn coi các con như con đẻ của mình, các con là những người bố tin tưởng nhất ở thôn Mộ." Lão trưởng thôn lấy trong ngăn kéo ra một phong thư đưa cho người thanh niên mặc âu phục: "Đây là di chúc của bố, con phải đợi đến khi rời khỏi hố sâu mới được mở ra."

"Di, di chúc?" Người thanh niên đứng bật dậy, anh ta không dám nhận lấy: "Bố, đang yên đang lành, tại sao lại đưa cho con thứ này?"

"Bố đã rất cố gắng để trì hoãn rồi, nhưng hiện tại mâu thuẫn giữa hai bên đã đến mức không thể hòa giải được nữa."

Lão trưởng thôn nhìn ra bên ngoài cửa sổ, những ngọn núi rác cao chót vót đã lấp đầy khu vực xung quanh thôn Mộ, thôn làng dưới hố sâu càng ngày càng xa khỏi mặt đất.

"Thôn dân đều rất vui mừng, người trên mặt đất cũng càng ngày càng chấp nhận, chỉ cần chúng ta kiên trì đến cùng nhất định có thể thay đổi được!" Người thanh niên có chút ngây thơ.

"Thôn dân vui bởi vì để tránh cho thôn Mộ gây chuyện, người trên mặt đất không ngừng huy động các nguồn lực để xoa dịu, nhưng hiện tại trung tâm xử lí ứng phó khủng hoảng đã quyết định ngừng tài trợ cho thôn Mộ rồi. Những người trên mặt đất không muốn cùng hòa bình tồn tại, bọn họ cho rằng thôn Mộ chính là một quả bom hẹn giờ, cái bọn họ cần chính là triệt để phá hủy nơi này!"

Lão trưởng thôn nghiêm giọng nói: "Hơn nữa không chỉ có người trên mặt đất buộc chúng ta phải lựa chọn bên nào, các con có để ý thấy người dân của thôn Mộ cũng trở nên càng ngày càng đáng sợ hơn không? Bởi vì ở chung với rác rưởi tiêu cực trong thời gian dài, dị hóa trên người bọn họ ngày càng nghiêm trọng, đánh thương người khác và những chuyện mất kiểm soát càng ngày càng nhiều, quỷ bên dưới mộ cũng đã sục sôi hơn rồi."

Ba đứa con của lão trưởng thôn đều không phản bác nữa, bởi vì bọn họ biết lời của ông ta nói đều là sự thật.

“Chúng ta đều muốn người dân tận hưởng ánh nắng mặt trời trên mặt đất sống hòa thuận với thôn Mộ dưới hố sâu, nhưng thời gian không đứng về phía chúng ta.”

Lão trưởng thôn nhíu mày: “Khu vực cùng tồn tại mà bố tưởng tượng còn chưa xây được, vùng đệm có khả năng thu thập cảm xúc tích cực của con người trên mặt đất cũng vẫn còn đang thử nghiệm, cho nên chúng ta nhất định phải tận lực tranh thủ thời gian bằng mọi cách!”

“Bố, bố muốn làm thế nào?” Người thợ mộc từ nãy đến giờ vẫn im lặng đã lên tiếng. Anh ta không thích nói chuyện, thân thể cũng dị hóa nghiêm trọng, không giống với hai người con kia của lão trưởng thôn, so với con người thì càng giống quỷ hơn.

“Bố có một kế hoạch đánh cược vào tương lai, có lẽ có thể trì hoãn tai họa bộc phát thêm mấy chục năm.” Lão trưởng thôn nhấc giường lên, phía dưới giấu mấy cái bọc màu đen: “Đây là ‘thuốc’ mà trung tâm xử lí ứng phó khủng hoảng cung cấp cho người dân dị dạng của thôn Mộ, nó tập hợp trí tuệ của tất cả những người trong cuộc trên mặt đất, có thể nổ tung san phẳng cả thôn này.”

“Nhưng…” Người thanh niên muốn ngắt lời.

“Không có nhưng gì hết, từng bước bố đều đã suy nghĩ cẩn thận rồi.” Lão trưởng thôn ngắt lời người thanh niên và tiếp tục nói: “Người trên mặt đất hiện tại vẫn chưa có năng lực đối phó với con quỷ trong mộ, thực lực của hai bên khác biệt quá lớn. Một khi quỷ trong mộ ra ngoài, con người sẽ không có một cơ hội chống cự nào. Vì vậy bố muốn cùng với ba người các con tiến vào trong mộ, trên nghi thức cúng tế năm nay trở thành quỷ không thể nhắc đến trong miệng của thôn dân!”

“Làm quỷ?” Cả ba người con đều không nghĩ đến việc người bố đáng kính nhất của chúng lại nói ra những lời như vậy.

“Chúng ta cần phải tận lực giết chết con quỷ trong mộ, cân bằng thực lực hai bên, để nó tạm thời không dám ra ngoài.” Mắt của lão trưởng thôn hơi đỏ, ba người con chưa từng thấy dáng vẻ của ông như thế này bao giờ.

“Quỷ trong mộ có rất nhiều, chỉ dựa vào bốn người chúng ta thì làm sao mà giết hết bọn chúng được, thực lực chênh lệch quá lớn!” Người đàn ông trung niên đã từng vào trong mộ, anh ta biết rất rõ sự khủng khiếp của nó.

“Bố biết, cho nên bây giờ bố đã chuẩn bị tinh thần cho việc hồn phi phách tán rồi.” Lão trưởng thôn hạ giọng nói: “Từ cách đây rất lâu bố đã từng nói với các con, trong não của bố có một cái hộp nhỏ đặc biệt, bởi vì sự tồn tại của cái hộp nhỏ đó, cho nên bố mới có thể gặp được các con.”

Ba người con gật gật đầu, bọn họ nhớ lại những kỷ niệm ấm áp trước đây.

“Với tư cách là chủ nhân của chiếc hộp đó, sau khi bố đưa ra lựa chọn cuối cùng, đồng thời trở thành quỷ không thể nhắc đến, thì có thể nhận được tuyệt vọng của những người sở hữu chiếc hộp trước đó, cho phép bố có được năng lực cực kỳ đáng sợ trong một khoảng thời gian ngắn. Nhưng sau khi sử dụng hết năng lực này, linh hồn của bố cũng sẽ từ từ tiêu tán.”

Lão trưởng thôn không giấu giếm ba người con của mình chuyện gì: “Khi bắt đầu nghi thức cúng tế, bố sẽ tuyên bố phá hủy hoàn toàn ngôi mộ lớn, diệt trừ quỷ trong mộ. Chờ sau khi chúng ta tiến vào trong mộ, bố sẽ mở chiếc hộp ra, giết chết hoặc làm trọng thương mấy con quỷ khủng khiếp nhất trong mộ trước. Sau khi sử dụng hết năng lực đặc biệt, bố cần một trong ba người các con tự tay giết chết bố!”

Ánh mắt của lão trưởng thôn nhìn thoáng qua ba người con, cuối cùng dừng ở trên người thợ mộc: “Quỷ trong mộ không biết năng lực của bố chỉ có thể tồn tại trong thời gian ngắn, đợi khi chúng bị thua liên tiếp, các con hãy giết chết bố, không những có thể khiến ý thức của bố có thể thoát đi, còn có thể khiến các con có được sự chấp thuận của các lệ quỷ trong mộ.”

“Sau khi quỷ không thể nhắc đến hồn phi phách tán, sẽ bị xóa sạch tất cả dấu vết trên thế giới này. Cho nên bố chỉ có thể bị các con giết chết, dựa vào một phương thức đặc biệt, tiến hành một vụ chết chóc có tính toán trước. Cũng chỉ có như vậy mới có thể khiến bố trước khi ‘chết’ lưu giữ lại được một số thứ!”

Lão trưởng thôn không có năng lực để hòa giải người trên mặt đất với quỷ trong mộ, cũng không có năng lực thực sự phá hủy mộ lớn, tất cả bố cục của ông đều cần thời gian để hoàn thiện. Nhưng người trên mặt đất và quỷ trong mộ đều không chuẩn bị cho ông thời gian đó, tuổi thọ của chính ông cũng đã sắp hết.

Vì tương lai lý tưởng trong tim, lão trưởng thôn quyết định mở một mặt nào đó của chiếc hộp trong đầu và đưa ra lựa chọn cuối cùng. Ông sẽ làm mọi thứ trong khả năng của mình để tranh thủ thời gian cho sự xuất hiện của thời đại tiếp theo.

Chương 981: Cúng tế

Đêm ở thôn Mộ rất huyên náo, nhưng xung quanh nhà của trưởng thôn lại yên tĩnh đến lạ thường.

"Không được để cho quỷ trong mộ biết chân tướng, các con nhất định phải ra tay vào lúc bố sắp suy yếu, dùng cách đánh lén cho bố một đòn chí mạng. Như vậy các con mới có thể chiếm được lòng tin của những con quỷ trong mộ, các con mới có thể sống sót để chuẩn bị cho thời đại sắp tới."

Khi lão trưởng thôn đang nói những lời này, ánh mắt vẫn không ngừng nhìn về phía người thợ mộc, ông hy vọng người giết chết mình là con trai thứ hai: "Anh cả trọng tình trọng nghĩa, có quan hệ mật thiết với những người sống trên mặt đất, cũng là người có thực lực mạnh nhất trong số ba đứa, con rất khó được quỷ trong mộ tiếp nhận; lão tam tuổi trẻ khí phách, tính cách hoạt bát, khi ra tay rất dễ để lộ sơ hở; vì vậy ứng cử viên tốt nhất chính là con."

Sau một lúc lâu im lặng, người thợ mộc khẽ gật đầu: "Con sẽ hoàn thành yêu cầu của bố."

"Anh hai?! Anh có biết mình đang nói gì không?" Người đàn ông trung niên giơ tay lên, anh ta rất muốn cho em trai mình một cái tát, nhưng lại nhịn xuống: "Chắc là vẫn còn có biện pháp khác, chúng ta có thể suy nghĩ xem!"

"Bố biết có thể con không cách nào để tiếp nhận, nhưng đây là biện pháp duy nhất có thể cứu người bình thường, làm suy yếu mộ lớn, đồng thời vẫn có thể giữ lại mạng sống cho ba người các con." Lão trưởng thôn đưa cái bọc màu đen giấu dưới gầm giường cho ba người con: "Đến 0 giờ nửa đêm mở mộ cúng tế, các con cùng đi xuống với bố. Lão tam, con đi cuối cùng, chờ sau khi bố bị anh hai giết chết, con hãy mang theo di thư của bố chạy ra ngoài. Nhớ kĩ, nhất định phải đưa di thư mà bố đã đưa cho con ra khỏi thôn Mộ!"

Người thanh niên mặc âu phục khẽ run rẩy ngón tay: "Con không muốn trốn, hãy để con ở lại cùng với mọi người đi."

“Con nhất định phải rời đi, nếu không chúng ta đều sẽ chết một cách vô ích.” Lão trưởng thôn vỗ vai người thanh niên: “Chờ sau khi con trèo ra khỏi hố sâu rồi, hãy mở di thư bố để lại ra.”

“Bố, bố nghĩ kỹ chưa? Nếu như chúng con đi, vậy thôn dân trong thôn Mộ sẽ ra sao? Trong số bọn họ đã có người dị hóa nghiêm trọng rồi, cho dù rời khỏi hố sâu cũng không thể làm người được nữa.” Người đàn ông trung niên không hề ủng hộ kế hoạch của lão trưởng thôn.

“Bố đã thương lượng với người của trung tâm xử lí khủng hoảng rồi. Trước khi phá hủy thôn Mộ, bọn họ sẽ đón toàn bộ thôn dân lên trước và chăm sóc thật tốt, đây là một trong những điều kiện tiên quyết mà bố đã giao dịch với bọn họ.”

Lão trưởng thôn nhìn cái bọc trong tay ba người con: “Các con đừng quên, em trai của bố còn đang ở trung tâm xử lí khủng hoảng. Ở đó tập trung tinh anh trong toàn bộ thành phố, lời hứa mà bọn họ cùng đưa ra với bố, nhất định sẽ tuân thủ.”

“Cho dù bọn họ không tuân thủ, chắc chắn bố vẫn sẽ tiếp tục kế hoạch của mình.” Người đàn ông trung niên tỏ vẻ thất vọng, anh ta không cho rằng bố mình đã làm sai, chỉ là trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

“Đều trở về phòng của mình hết đi, 11 giờ cùng bố đi mở mộ cúng tế.” Lão trưởng thôn không hề phủ nhận, chờ sau khi ba người con đều đã rời đi, ông mới yếu ớt ngồi xuống ghế.

Màn đêm dần về khuya, tiếng nhạc vang lên trong thôn Mộ, nghi thức cúng tế sắp bắt đầu rồi.

Những chiếc đèn lồng trắng treo trên cửa, nhà nhà đều đặt bàn cúng bên ngoài cửa, bày biện đủ các vật cúng bao gồm cơm, canh, rau, rượu, trên bàn có nến để đốt hương, dưới bàn đặt tiền giấy.

Những cô hồn dã quỷ đi ngang qua, ăn uống no say thì không ở lại nữa, thôn dân hy vọng bọn chúng có thể yên tâm lên đường.

“Đến lúc rồi.”

Cửa nhà lão trưởng thôn bị đẩy ra, lão trưởng thôn đầu tóc bạc phơ cùng ba người con đẩy một xe hàng giấy đi ra, thôn dân đi qua đều cúi đầu tránh đi khi thấy bốn người cùng đi tới.

Bốn người một mạch đi tới từ đường của thôn, nơi đó có những người già lớn tuổi nhất trong thôn Mộ đang thắp hương khấn vái. Sau khi đọc kinh cầu phúc xong, nghi thức cúng tế mở mộ chính thức bắt đầu.

Lão trưởng thôn và ba người con cởi bỏ quần áo của mình, thay bằng quần áo cúng trong từ đường của thôn, trên mặt có bôi chú văn. Sau khi mặc xong, bọn họ nằm thẳng trên chiếc "giường nước" được làm tạm bằng ghế dài và ván gỗ. Bắt đầu từ thời khắc này, bọn họ sẽ không thể xuống đất được nữa. Toàn bộ gương trong nhà đều sẽ bị che lại, đồ vật đặt ở xung quanh đều là số đơn, có ý nghĩa là sẽ đơn độc một mình lên đường, không mang những người khác trong thôn đi.

Chờ khi lão trưởng thôn và ba người con của ông nhắm mắt, những thôn dân dị hóa vội vã tiến vào nhà, bọn họ bỏ đi ban thờ bài vị tổ tiên và điện thờ có tượng thần bên trong, dọn sạch dấu vết của người sống, thắp nến trắng và hương.

Cuối cùng thôn dân đắp chăn đơn trắng may bằng lụa đỏ lên người bốn người, gối đầu bên dưới thành bằng đá, thắp đèn dầu ở chân trái để soi đường xuống âm phủ cho bọn họ, bên chân phải đặt một bát cơm trắng, cắm đũa lên bát cơm, đây gọi là cơm chân đuôi.

0 giờ nửa đêm, khi thời điểm đến, bốn chiếc kiệu qua núi đậu bên ngoài từ đường. Đáy lục đầu đỏ, trông có vẻ ghê rợn, tất cả những kiệu phu đều có cơ thể bị dị hóa nghiêm trọng, cường tráng nhưng dị dạng, nửa người nửa thú.

Vải trắng che phủ, kiệu phu chuyển bốn người bọn họ lên trên kiệu, theo sau là đủ các loại hàng trắng và cống phẩm khác nhau.

Mọi thứ đều ổn thỏa xong xuôi, cửa được mở ra, ba thôn dân nam thể hình thấp bé chạy như bay phía trước, lan truyền tin tức chết chóc khắp thôn Mộ.

Sau khi người báo tử rời đi, tiếng khóc vang lên, năm thôn nữ che mặt nức nở khóc lóc, vừa đi vừa khóc.

Đằng sau những người khóc lóc trên đường là kiệu phu, bốn chiếc kiệu qua núi chậm rãi di chuyển từ từ đường của thôn Mộ ra bên ngoài thôn.

Dọc đường đi tiền giấy tung bay, bàn cúng trước tất cả mọi nhà đều đang khẽ lay động, ánh nến lập lòe, giống như bách quỷ dạ hành vậy.

Sau khi vượt qua "sông Vong Xuyên" bao quanh thôn, trèo qua "núi Âm" được tạo thành từ vô số rác rưởi chất đống, kiệu phu sẽ khiêng kiệu qua núi đến chỗ trong cùng của hố sâu.

Âm khí quét qua, giữa thôn Mộ và hố sâu còn xây dựng một điện thờ vô danh, sau khi kiệu phu lạy ba lạy xong, sẽ đi qua điện thờ.

Những người phụ nữ khóc lóc trên đường ở lại đây, bày đặt các cống phẩm, trong khi những kiệu phu với cơ thể dị hóa nghiêm trọng thì sẽ khiêng chiếc kiệu qua núi tiến vào bên trong hố.

Xung quanh dần trở nên yên tĩnh, việc mở mộ cúng tế cũng đã đi đến bước cuối cùng.

Sau khi được đưa vào hố sâu trăm mét, nhiệt độ giảm mạnh, nơi này dường như đã rời khỏi thế gian. Chờ khi nhìn thấy điện thờ vô danh thứ hai, kiệu phu đặt chiếc kiệu xuống, cung kính hành lễ với bọn người lão trưởng thôn, sau đó vội vàng rời đi.

Lão trưởng thôn và ba người con bị coi như người chết đưa vào trong mộ lớn, chỉ có người chết mới có thể nhập mộ, tiến hành mở mộ cúng tế. Bước cuối cùng phải nhìn thấy khuôn mặt thật của quỷ, vì vậy người sống cần phải rút lui.

Khi tiếng bước chân của kiệu phu đã biến mất, đèn dẫn đường bên trong kiệu qua núi đột nhiên nhấp nháy vài lần.

Màn kiệu bị vén lên, lão trưởng thôn đầu tóc bạc phơ là người đầu tiên bước xuống kiệu.

"Bắt đầu đi."

Ba người con của trưởng thôn cầm đèn dẫn đường đi ra khỏi kiệu qua núi, bọn họ đi tới bên cạnh những chiếc xe tế phẩm và hàng trắng, đây chính là cống phẩm mà thôn Mộ chuẩn bị cho đại quỷ trong mộ.

Tuy nhiên, khác với những năm trước là, bên trong cống phẩm có trà trộn một số thứ khác.

Sau khi mở ra căn nhà làm bằng giấy, lão trưởng thôn lấy ra bốn cái bọc màu đen: "Chỉ có phá hủy lối ra của mộ lớn mới có thể chữa khỏi bệnh từ gốc cho thôn dân."

Người con út lão tam vẫn không thể hoàn toàn đồng tình với cách làm của bố, anh ta không được tình nguyện cho lắm mở cái bọc trước mặt ra, trên các kíp nổ có một đứa bé chừng 6 tháng tuổi đang nằm.

"Ôi trời ơi! Đứa nhóc này sao lại ở đây thế này?" Lão tam sợ hãi run rẩy, vô thức cất cao tiếng.

Lão trưởng thôn, người đàn ông trung niên và người thợ mộc cũng vây đến, tất cả đều nhìn đứa bé trong cái bọc màu đen.

"Ai đã giấu cái bọc này?"

"Có phải là nó tự bò vào không?"

"Con chỉ cho nó uống một ít sữa dê, sau đó ru nó ngủ, những cái khác con không biết gì hết."

Đứa bé ngây thơ nhìn bốn người lớn, dường như nó vô cùng tò mò về mọi thứ trên thế giới này. Tại nơi tử ý, dị biến và tuyệt vọng đan xen, đứa bé mang đến một sự sống.

"Bây giờ muốn đưa nó ra ngoài cũng không kịp nữa rồi." Nếp nhăn trên mặt lão trưởng thôn dồn lại với nhau, mở mộ cúng tế có yêu cầu nghiêm ngặt về mặt thời gian: "Lão tam, con cõng đứa bé, bất kể kết quả như thế nào, con nhất định phải trốn thoát ra ngoài!"

"Được…" Lão tam trẻ tuổi nhất sợ dọa đứa bé khóc, nên cố gắng hết sức khống chế tâm trạng của mình, nhẹ nhàng đặt đứa bé vào trong một cái bọc khác, cõng lên người mình: "Chú sẽ đưa cháu đi, đừng khóc, đừng quấy nhé."

Đứa bé 6 tháng tuổi chắc chắn không hiểu gì hết, đứa bé chỉ cảm thấy rất vui, trên mặt nó không có bất kì một chút sợ hãi hay khiếp sợ nào.

“Làm trẻ con thật tốt.” Lão tam lén lút liếc nhìn bố và hai người anh một cái, anh ta nhớ lại những kỷ niệm đẹp ngày xưa.

Khẽ thở dài, lão tam dùng tay vỗ vỗ chính mình, sau đó thu lại tâm tình, còn làm ra một cái mặt quỷ với đứa bé.

“Chuẩn bị mở mộ.”

Lão trưởng thôn sắc mặt nghiêm túc, ông cùng các con mình cõng bọc đen trên lưng, đặt tất cả các cống phẩm còn lại ở điện thờ vô danh.

Cửa thần khép kín bỗng từ từ mở ra, khi cửa thần được mở ra, còn có lối đi trong hố sâu.

Ở đây tích tụ quá nhiều cảm xúc tiêu cực, khoảnh khắc lối đi được mở ra, một cỗ khí tức khiến linh hồn run sợ quét qua tất cả mọi người.

Bước cúng tế thông thường là mở mộ, sau đó đọc kinh văn, tiếp theo đặt tế phẩm vào mộ, cuối cùng là giao tiếp với quỷ thần để có được chúc phúc của nó.

Nhưng lần này, sau khi đợi lối đi xuất hiện, lão trưởng thôn thò tay vào điện thờ vô danh, lấy tượng thần vô danh trong đó ra, lại đặt tượng thần trong tay mà chính mình đã chuẩn bị từ trước vào trong điện thờ.

Sau khi tượng thần được thay thế, trên cánh tay của lão trưởng thôn xuất hiện những vết máu màu đen đỏ. Ông vốn dĩ là người bình thường nhất trong thôn, thân thể không có bất kỳ dị hóa nào.

Đẩy chiếc xe chở đầy cống phẩm, lão trưởng thôn cùng ba người con tiến vào lối đi. Cái động này sâu không thấy đáy, cho người ta cảm giác khắp nơi đều rất kinh khủng .

Gió âm thổi bay, trong đêm tối có thứ gì đó đang rung chuyển, tiếng nhai từ xa đến gần, rất nhanh, mấy người đã

nhìn thấy một con quái vật với cơ thể bị biến dạng nghiêm trọng.

Con quái vật đó hẳn cũng đã từng là một con người, khuôn mặt của nó có vài phần tương tự con người, nhưng cơ thể đã không còn nhìn ra chút dấu vết nào có liên quan đến con người nữa.

Máu đông lại trên da, tóc đen không ngừng tuôn ra từ vết thương đang mưng mủ, xung quanh nó đầy hận ý, trên người vẫn mặc một nửa chiếc áo khoác của thôn dân.

Rải xuống một nắm tiền giấy, lão trưởng thôn đặt một tế phẩm xuống. Quỷ quái kia mặc dù trông xấu xí đáng sợ, nhưng sau khi nhìn thấy tế phẩm thì không hề đuổi theo, hận ý trong lòng cũng dần nguôi ngoai.

"Có cần ra tay không?"

"Không cần, hối hám oán hận, bốn loại quỷ này không phải là mục tiêu của chúng ta." Lão trưởng thôn và ba người con cúi đầu đi về phía trước. Dọc đường bọn họ nhìn thấy đủ các thể loại quỷ quái, hối chỉ là bóng đen di động, không những không làm người bị thương, mà còn sẽ giúp đỡ; hám không thể ngưng tụ thân thể, thích hợp dung hợp với lối đi; oán sẽ chủ động công kích, nhưng bọn chúng không phải là đối thủ của trưởng thôn; chỉ khi gặp phải hận, trưởng thôn mới lấy tế phẩm ra.

Đêm tối vô biên tưởng chừng như không có tận cùng, khi tế phẩm trên xe đã đưa đi được một nửa, lão trưởng thôn nhìn thấy một người phụ nữ.

Người phụ nữ đó dùng ký ức để làm quần áo, đầu thân phân lìa, trên người bà chảy cùng một dòng máu với lão trưởng thôn, sinh mệnh dường như vĩnh viễn bị đóng băng ở tuổi thơ.

"Em gái…" Lão trưởng thôn đang muốn nói gì đó với người phụ nữ, nhưng đối phương đã xoay người rời đi.

Lão trưởng thôn muốn đối phương lưu lại, nhưng trong miệng lại không gọi ra được tên. Bởi vì phát âm tên của người

phụ nữ này giống với tên bố ruột của ông, chỉ là chữ khác nhau.

"Xin lỗi, anh đã không bảo vệ tốt cho em, còn lợi dụng em nữa."

Lời nói xin lỗi cuối cùng đối phương vẫn không nghe thấy, lão trưởng thôn cũng không ở lại nữa mà tiếp tục hướng đêm tối sâu hơn đi tới.

Dần dần quỷ quái xung quanh ít hơn rất nhiều, tử ý và ác ý trở nên càng nồng đậm hơn, lão trưởng thôn nhìn thấy mấy điện thờ bỏ hoang.

Cái đầu cúi xuống chậm rãi ngẩng lên, khi lão trưởng thôn nhìn về phía điện thờ, từ bên trên điện thờ kia chảy ra máu, những miếng thịt máu ghép lại với nhau, biến thành một khối thịt không ngừng dị hóa.

Bụi mộng phát tán, một đôi cánh bướm tuyệt đẹp đáp xuống bên trên một điện thờ khác. Mặt đất bắt đầu rung chuyển, một bàn tay do tuyệt vọng ngưng tụ lại từ dưới bia mộ vươn ra ngoài, những cánh tay lần lượt tuôn ra, cuối cùng hóa thành một pho tượng thần có nghìn tay màu đen.

Tiếng gầm của con thú vang lên, tàn bạo, tham lam, dục vọng, tất cả những cảm xúc tiêu cực đều biến thành một con dã thú xấu xí.

"Một, ba, bảy, chín…"

Một cỗ khí tức đáng sợ đang phiêu tán, bên cạnh mỗi một điện thờ đều xuất hiện dị biến, những con quỷ sở hữu điện thờ này cường đại hơn rất nhiều so với hận ý.

Người con thứ ba ít tuổi nhất khẽ run rẩy, anh ta bị con quỷ trước mặt dọa đến không đứng thẳng lên được. Lần mở mộ cúng tế này hoàn toàn khác với những năm trước, đại quỷ trong mộ như thể đã hẹn trước vậy, đồng thời cùng xuất hiện!

Chương 982: Làm quỷ

Đại quỷ trong mộ đồng thời xuất hiện, bọn chúng dường như đã phát giác ra điều gì đó.

Tiền giấy tung bay, lão trưởng thôn cúi đầu khẽ ấn vai người con trai thứ ba, sau khi đợi đối phương bình tĩnh lại mới đẩy xe chở đồ cống phẩm, một mình đi về phía trước.

Ông trông giống như một người đầy tớ vậy, đặt các tế phẩm trên xe xuống trước mặt các điện thờ, khom lưng cúi đầu, trông thật hèn mọn và đáng thương.

"Phó Sinh, chắc ông biết đây không phải là những gì chúng tôi muốn." Một giọng nói trung tính từ trong điện thờ nơi cánh bướm hạ xuống truyền ra, giọng nói kia không vui cũng không buồn, khiến người ta vừa sợ lại vừa bị hấp dẫn: "Chúng tôi đã cho ông rất nhiều cơ hội rồi, nhưng ông cứ luôn trì hoãn, hiện tại đêm tối đã không cách nào ngăn cản được nữa, con quỷ mới sinh kia cũng muốn ra ngoài."

"Hãy cho tôi thêm một chút thời gian nữa, tôi sẽ thuyết phục những người trong thành phố, để bọn họ tự nguyện…"

"Ông không làm được!" Lão trưởng thôn còn chưa nói xong đã bị một giọng nói khác cắt ngang. Từ bên trong khối máu thịt kia hiện ra một khuôn mặt người, nó lạnh lùng nhìn chằm chằm vào ông: "Đã đến lúc kết thúc rồi, chúng tôi cho ông thêm một cơ hội cuối cùng, cuối cùng ông lựa chọn trở thành quỷ? Hay là tiếp tục làm người?"

Lão trưởng thôn đầu tóc bạc phơ dường như đã sớm đoán được sẽ có ngày này, trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ đau khổ.

Trở thành quỷ đồng nghĩa với việc không thể tùy tiện rời khỏi mộ lớn nữa, ông sẽ mất đi liên lạc với mặt đất, cũng có nghĩa là ông sẽ trở thành một thành viên của ngôi mộ lớn này.

Nhưng nếu tiếp tục làm người, đêm nay ông không những không thể rời đi, mà còn không thể tiếp tục bảo vệ được những người mình muốn bảo vệ nữa.

“Phó Sinh, ông hãy nghĩ kĩ lại quá khứ của mình đi, trước đây những người đó đã đối xử với ông như thế nào? Hãy hồi tưởng lại cuộc đời của mình, tuổi thơ tồi tệ đến đỉnh điểm của ông, thời sinh viên bị coi làm bệnh nhân không ngừng thử thuốc, còn có môi trường sống đầy rẫy sự lừa dối và phản bội khi trưởng thành, chính những kẻ trên mặt đất đã hại ông thành bộ dạng này! Chính bọn họ đã khiến ông trở nên tuyệt vọng và đau khổ! Là bọn họ đã áp đặt tất cả những thứ không thể chịu đựng được cho ông!”

Đôi cánh bướm lộng lẫy khẽ vỗ vỗ, những gì giọng nói kia nói toàn bộ đều là sự thật đã từng xảy ra: “Thôn Mộ có năm người quản lý, lý do tại sao tôi đồng ý cho ông là trưởng thôn cuối cùng, là bởi vì ông đã phải trải qua những tuyệt vọng mà ngay cả tôi cũng phải cảm thấy ngạc nhiên.”

“Tôi…” Nếp nhăn trên mặt lão trưởng thôn càng hằn rõ hơn, trong lòng ông vẫn đang đấu tranh.

Những con đại quỷ có vẻ mất kiên nhẫn, tiếng gầm thét vang lên, dã thú hóa thành từ cảm xúc tiêu cực nhảy xuống khỏi điện thờ, cả lối đi đều đang rung lên.

“Có cần để tôi bảo con trai ông đến khuyên ông không.”

Tượng thần màu đen có nghìn cánh tay mở hai mắt ra, nó nhìn về phía con trai thứ hai của lão trưởng thôn — Thợ mộc.

“Bố, cơ thể của con đã bị dị hóa nghiêm trọng rồi, có lẽ là không thể tiếp tục làm người nữa rồi.”

Thợ mộc cởi những dải vải quấn quanh cánh tay, xé toạc áo ra, những mạch máu đen đang nổi lên ở vùng da dưới ngực, trên lưng có tận mấy vết thương lớn không thể lành lại, dường như đã từng có cánh tay mọc ra từ trong đó, nhưng đã bị anh ta chặt đi.

“Không được, chúng ta phải giữ thái độ trung lập! Không đứng về phía người, cũng không đứng về phía quỷ!” Người con trai cả nắm lấy cánh tay của trưởng thôn, khi anh ta nói điều này, đôi mắt của đại quỷ trong ngôi mộ tràn ngập sát ý.

Bất kể là người, hay là quỷ, đều không thích thôn Mộ trung lập.

“Con trai thứ hai của ông đã không thể làm người nữa rồi, nếu như ông vẫn không thể hạ quyết tâm, vậy chúng tôi có thể làm cho con trai cả và con trai thứ ba của ông cũng không thể làm người được nữa.”

Giọng nói trong điện thờ cánh bướm trở nên âm hiểm độc ác, uy áp đáng sợ bao trùm lên lão trưởng thôn và những người con của ông.

Âm khí trong mộ lớn thấm vào cơ thể mấy người, ngoại trừ lão thôn trưởng ra, những người còn lại đều bắt đầu xuất hiện dị hóa ở các mức độ khác nhau.

Quá trình dị hóa vô cùng đau đớn, tất cả mọi người đều chịu đựng không phát ra âm thanh, nhưng mọi người có thể nghe thấy tiếng xương thịt của nhau bị xé ra rồi ráp lại với nhau.

“Đừng tưởng rằng ông có thể trốn thoát, nếu không đưa ra lựa chọn, nơi này sẽ trở thành mộ phần của các người.” Mấy đại quỷ trong điện thờ không cho lão trưởng thôn cơ hội, ép ông phải đưa ra quyết định.

Thời gian trôi qua, âm khí đình trệ, khi người con trai út nhỏ nhất ngã xuống đất, trên mặt nổi lên những vết máu đen, trưởng thôn vẫn luôn im lặng cuối cùng cũng lên tiếng.

“Tôi biết mình phải làm gì rồi.” Lão trưởng thôn đứng thẳng người, ngẩng đầu nhìn lên mấy điện thờ trước mặt: “Tôi nguyện ý làm quỷ.”

“Ông nên làm như vậy từ lâu rồi, ép ông đến mức này không phải là chúng tôi, mà là những kẻ sống trên mặt đất kia, rõ ràng đã tận hưởng mọi thứ nhưng vẫn chưa hài lòng!”

Mặt người mơ hồ trong máu thịt nở nụ cười: “Trong mộ lớn tích tụ vô số tuyệt vọng đến từ mặt đất, nhân quả tuần hoàn, đã đến lúc những kẻ đó phải trả giá rồi, cái chết sẽ là xám hối tốt nhất cho bọn họ.”

“Sau khi làm quỷ thì sẽ không thể quay đầu lại được nữa.” Giọng nói bên trong điện thờ cánh bướm lần nữa vang lên. Khi trưởng thôn còn chưa đồng ý thì nó không ngừng bức ép, chờ

sau khi đồng ý rồi thì nó lại cảm thấy ông đã đồng ý quá nhanh, cảm thấy có vấn đề.

Điện thờ cánh bướm trước giờ vẫn luôn đa nghi, nhưng bởi vì những đại quỷ khác không đưa ra nghi vấn, cho nên nó cũng không cản trở quá nhiều, chỉ là cánh bướm lộng lẫy lại trở nên mờ đi một chút.

Lão trưởng thôn đẩy xe chở đầy cống phẩm, dẫn theo ba người con trai xuyên qua trung tâm điện thờ. Dưới ánh mắt dõi theo chăm chú của ác quỷ, bọn họ đi về chỗ sâu nhất của mộ lớn.

Ác quỷ trên điện thờ vẫn đi theo bọn họ, đi xuống dưới rất lâu, mấy người nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt.

Nhìn về hướng phát ra âm thanh, bọn họ phát hiện ra một thi thể khổng lồ trong đêm tối sâu thẳm.

Tất cả những cảm xúc tiêu cực và tuyệt vọng đều rơi xuống trên thi thể kia, nó có vẻ là người nhưng lại không phải là người, hình như là bởi vì con người mà xuất hiện, nhưng lại cực kỳ căm ghét con người.

"Đây chính là con quỷ đầu tiên chôn cất trong mộ."

Những đại quỷ trên điện thờ trông nhỏ bé hơn rất nhiều so với thi thể này, sự xuất hiện của chúng dường như đều có liên quan đến con quỷ đầu tiên kia.

"Lễ mở mộ cúng tế năm nay thật thú vị." Mặt người trong máu thịt nhìn chằm chằm lão trưởng thôn: "Bắt đầu đi."

Bị mấy đại quỷ bao vây, lão trưởng thôn không còn cách nào khác, ông rút ra một con dao từ trong người, cùng các con của mình trèo lên trên thi thể.

Thân ảnh nhỏ bé từng chút từng chút di chuyển đến chỗ trái tim của thi thể, lão trưởng thôn nắm chặt con dao. Sau khi thật sự đi đến bước này rồi, trong lòng ông phải chịu đựng áp lực và đau khổ cực lớn.

"Con là đứa trẻ được bố nhận nuôi, mạng của con vốn dĩ là của bố cho, bây giờ trả lại cho bố cũng không sao. Con đã được lãi 20 năm rồi, hơn nữa 20 năm này con sống rất vui vẻ."

Người con trai út nhỏ nhất không có quá nhiều lo lắng, anh ta muốn làm người đầu tiên ra tay, nhưng con dao trong tay lão trưởng thôn đã bị thợ mộc cướp đi trước.

"Cơ thể của con đã dị hóa cao độ rồi, cho nên để con làm trước đi." Thợ mộc vô cùng quyết đoán, đâm con dao đặc biệt đó vào trái tim mình.

Những mạch máu đen kịt leo lên cơ thể thợ mộc, trái tim đang đập của anh ta rơi ra khỏi lồng ngực, dung hợp với trái tim của con quỷ đầu tiên.

Vào khoảnh khắc đó, cơ thể của thợ mộc bắt đầu hoàn toàn dị hóa, anh ta và cỗ thi thể khổng lồ kia dường như tồn tại một mối liên hệ đặc biệt nào đó.

Âm khí và các cảm xúc tiêu cực khác nhau lao về phía cơ thể thợ mộc, da của anh ta bị xé toạc, khuôn mặt hoàn toàn biến dạng, cả người triệt để biến thành một con quái vật!

Giằng đứt những mạch máu đen kịt mọc ra từ thi thể, lý trí trong mắt thợ mộc dần tiêu tán, linh hồn và ý chí của anh ta toát ra một mùi vị đặc biệt, cánh tay dị biến khẽ vung nhẹ, dường như có thể khống chế được một loại cảm xúc tiêu cực nào đó trong mộ lớn.

"Đến lượt con rồi." Người đàn ông trung niên nhặt con dao rơi dưới đất lên, nhìn vào vực sâu đen tối như một nhà thơ.

Mũi dao đâm xuyên qua da, đâm vào trái tim, nỗi đau đớn moi tim quả thực không phải là điều mà một người bình thường có thể chịu đựng được.

Máu bắn tung tóe trên quần áo, lớp sơn màu trên khắp cơ thể anh ta cuối cùng toàn bộ đều chuyển thành màu máu.

Trái tim tràn đầy sức sống, còn có dòng máu cực kỳ sạch sẽ, tất cả đều rơi vào vũng lầy và đêm tối, dung hợp với trái tim của thi thể.

Trên mặt người đàn ông trung niên nở nụ cười thê thảm, anh ta như bị điên vậy, nhìn cơ thể đang dị hóa nhanh chóng của mình, giống như đang nhìn một bức họa bị nước lũ cuốn đi.

Người con út thứ ba cũng đưa tay về phía con dao kia, nhưng anh ta còn chưa kịp chạm vào, lão trưởng thôn đã giật lấy con dao: "Con đừng quên việc mình phải làm."

"Con nhớ……"

"Thật ra bố cũng hy vọng con có thể sống một cuộc sống bình thường, nhưng….. xin lỗi." Lão trưởng thôn cầm dao, đứng lên, ông nhìn thẳng vào những đại quỷ sở hữu điện thờ kia: "Nếu như đã quyết định đảm đương tuyệt vọng của tất cả mọi người, vậy thì phải gánh vác chúng đi đến cuối cùng."

Lưỡi dao xuyên qua trái tim, máu tươi phun ra, lão trưởng thôn hình như đã mở ra phong ấn nào đó, dị hóa bị áp chế trước đó hoàn toàn bộc phát!

Tất cả các loại hiện tượng kì dị xuất hiện xung quanh, trái tim của lão trưởng thôn không dung hợp được với thi thể, ngược lại ông đã hấp thụ một loại sức mạnh nào đó từ thi thể khổng lồ kia.

"Tôi căm hận thế giới trần tục, ở đó có tất cả những người đã từng làm hại tôi, nhưng nếu như tôi cũng giống như đám ác quỷ các người, vậy thì tôi có gì khác với những hung thủ đã từng làm hại mình?"

Tuyệt vọng có thể chống lại cả vực sâu tràn ra từ não vực của lão trưởng thôn, cơ thể của ông trở nên hoàn toàn dị dạng, mức độ dị hóa đó thậm chí vượt qua tất cả đại quỷ đang có mặt hiện tại! Tuyệt vọng đau khổ nhất vẫn luôn âm ỉ lên men trong tâm trí của ông, hòa lẫn với nỗi day dứt của những chủ nhân của chiếc hộp, cuối cùng hình thành nên một loại sức mạnh đáng sợ.

"Phó Sinh! Ông muốn làm gì!"

Tượng thần nghìn tay gần với trưởng thôn nhất, nó là tên đầu tiên bị trưởng thôn tấn công, bàn tay nhuốm đầy thất tình lục dục của nhân gian bị chặt đứt, trên điện thờ của nó cũng xuất hiện những vết nứt.

"Chuyện mà tôi muốn làm rất đơn giản, giết chết lũ quỷ các người trong mộ, hủy diệt cái mộ lớn tích tụ tuyệt vọng này!"

Trưởng thôn đưa ra lựa chọn cuối cùng, chiếc hộp ẩn sâu trong tâm trí ông được mở ra, một hình vẽ thần văn cực kỳ phức tạp xuất hiện trên cơ thể bị dị hóa nghiêm trọng. Ông chính là người tuyệt vọng nhất trong thế giới hư ảo và hiện thực, cũng là quỷ có thể chuyển hóa tất cả tuyệt vọng thành sức mạnh.

"Làm theo kế hoạch!" Người đàn ông trung niên biến thành quỷ đẩy người thanh niên bế đứa bé và cái bọc màu đen ra, muốn đưa anh ta ra ngoài. Nhưng khi đang leo lên trên, đôi cánh của con bướm khẽ rung động, bụi mộng hóa thành bóng quỷ chặn bọn họ lại.

"Đem đứa bé rời đi! Đừng quay đầu lại!" Dị hóa trên người đàn ông trung niên càng ngày càng nghiêm trọng. Sau khi không thể duy trì được lý trí tiễn người con trai thứ ba lần cuối, anh ta đã quay lại đánh nhau với cánh bướm.

Người đàn ông trung niên giữ cánh bướm lại, trưởng thôn một mình chống lại những con quỷ còn lại trong mộ lớn, người con trai thứ hai, thợ mộc, vẫn còn đang do dự.

Vài giây sau, thợ mộc lao về phía người con trai thứ ba, trông có như là đang đuổi theo nhưng thực chất là đang hộ tống.

Ba người con của lão trưởng thôn, mỗi một người đều có nhiệm vụ của mình, nếu như một trong số bọn họ xảy ra vấn đề, kế hoạch của lão trưởng thôn sẽ thất bại.

"Anh!"

Người con út thứ ba chưa từng trải qua chuyện kinh khủng như vậy. Anh ta vẫn luôn được bố và các anh che chở, giờ phải một mình lên đường, từ trong ngôi mộ lớn đầy quỷ quái này giết chóc để lao ra ngoài.

"Không được dừng lại, không được dừng lại!"

Trốn tránh âm hồn và lệ quỷ, gánh chịu nguyền rủa và cơn đau, người con trai thứ ba chạy như điên về phía lối ra của mộ lớn dưới sự hộ tống của thợ mộc.

Phải trả một cái giá quá đắt, khi bọn họ cuối cùng cũng nhìn thấy lối ra thì có một tiếng động lớn từ bên trong hố phát ra. "Thuốc" do người sống ngoài thành cung cấp đã bị kích nổ, hầu hết các lối đi đều bị bịt kín.

"Đừng sợ, em tiếp tục leo lên, nhất định phải đưa di thư của bố ra ngoài." Thợ mộc hai mắt đỏ ngầu, cơ thể dị hóa chống đỡ lối đi trước mặt, để con trai thứ ba của lão trưởng thôn đi nốt đoạn đường cuối cùng.

Thợ mộc tận mắt nhìn em trai mình rời đi, trên mặt lộ ra một nụ cười cứng ngắc, sau đó anh ta quay người lại kéo lê cơ thể dị hóa bò vào sâu trong mộ.

Theo kế hoạch của lão trưởng thôn, anh ta cần phải tự tay giết chết bố mình, giết chết người mà mình kính yêu nhất trong cuộc đời.

Sỏi và đêm tối nhấn chìm mộ lớn, đồng thời cũng chôn vùi cả điện thờ canh giữ ngôi mộ. Người con trai thứ ba toàn thân đầy vết thương, giãy giụa muốn trèo ra khỏi mộ lớn, nhưng khi ngẩng đầu lên, tuyệt vọng trong mắt càng nồng đậm hơn.

Những người trên mặt đất không hề tuân theo thỏa thuận, bọn họ không chuẩn bị chăm sóc quan tâm đến người dân của thôn Mộ mà triển khai một cuộc tàn sát điên cuồng và đẫm máu!

Rác rưởi bị thế giới bên ngoài ném vào hố sâu đều đã bị động tay động chân qua, ẩn chứa ác ý sâu đậm. Sau tiếng động lớn từ bên trong mộ lớn truyền ra, núi rác trên mặt đất cũng bị nổ tung, bốn vách của hố sâu đang sụp đổ!

"Bọn họ muốn chôn sống thôn Mộ, giết chết tất cả thôn dân…"

Chương 983: Chúa cứu thế "bỉ ổi"

Tiếng khóc của đứa bé vang lên sau lưng, người con trai thứ ba nghiến răng nghiến lợi, anh ta biết mình vẫn còn một nhiệm vụ phải hoàn thành.

Đi về phía trước giữa những tảng đá rơi và tiếng la hét, người con trai thứ ba nhanh chóng tìm thấy lối đi mà trưởng thôn đã để lại cho mình. Anh ta leo lên bức tường đá đầy rác và máu, ngay cả khi cánh tay đã đầy vết thương cũng không chút quan tâm.

Lúc này trong lòng anh ta chỉ còn lại một suy nghĩ duy nhất, đó chính là hoàn thành chuyện mà bố đã phó thác, đưa di thư ra khỏi hố sâu.

"Đừng sợ, đừng sợ, chú sẽ mang cháu đi! Cháu sẽ không sao đâu!" Những lời mà các anh đã an ủi mình lúc trước, hiện tại đang được chính anh ta nói ra, anh ta không ngừng an ủi đứa bé sau lưng.

Con trai thứ ba là một đứa bé bị bỏ rơi được lão trưởng thôn nhận nuôi, trước đây anh ta cũng đã từng nằm trên lưng của bố mình như vậy. Cho dù gặp phải chuyện kinh khủng như thế nào, dường như chỉ cần được bố cõng, thì sẽ cảm thấy vô cùng yên tâm và thoải mái.

Anh trai và bố đều đã không còn nữa, giờ đây tấm lưng của anh ta đã trở thành chỗ dựa mới cho đứa bé.

Máu chảy dọc theo cánh tay, tiếng nổ vẫn đang tiếp diễn, bụi đất tung bay, núi rác nghiêng đổ. Mắt đỏ ngầu, người con trai thứ ba rất sợ hãi nhưng vẫn không ngừng trèo lên.

"Sẽ ra ngoài, sẽ làm được!"

Bất kể là thôn dân trong thôn Mộ, hay là những người sống lòng đầy độc ác trên mặt đất, bọn họ đều không nghĩ đến việc có người có thể trèo ra khỏi hố sâu trong tình huống như vậy.

Ngón tay nắm chặt tảng đá nhọn, người con trai thứ ba cứ lặp đi lặp lại động tác leo trèo như một cái máy. Không biết qua bao lâu, anh ta cảm thấy ánh sao cách mình đã càng lúc càng gần. Bước lên những tảng đá nhô cao, mùi hôi thối trong không khí đã tan biến, khi ánh sao chiếu xuống người, anh ta hít một hơi thật sâu, cố hết sức trèo ra khỏi hố sâu.

Mệt mỏi kiệt sức, người đầy vết thương, người con trai thứ ba đã không còn áp chế được nguyền rủa trong người. Anh ta theo anh trai vào mộ lớn quanh năm, khí tức âm tà tai họa đã lan khắp cơ thể.

"Mình cảm thấy thế giới của mình đột nhiên trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều." Sự sống của người con trai thứ ba đang nhanh chóng trôi đi, trái tim đập càng lúc càng chậm.

Nhẹ nhàng đặt đứa bé trong chiếc bọc màu đen cẩn thẩn, người con trai thứ ba ngân nga một bài đồng dao, dường như hy vọng đứa bé nín khóc.

"Chú có thể sẽ không tiếp tục chăm sóc cháu được nữa, nhưng chú phải nói cho cháu biết, cháu không hề bị bỏ rơi, cháu là một đứa bé rất ngoan."

Tiếng ca của người con trai thứ ba dường như ẩn chứa sức mạnh đặc biệt, có thể nhanh chóng khiến người ta bình tĩnh lại. Anh ta một tay nhẹ nhàng trêu đùa đứa bé, một tay lấy ra bức di thư của lão trưởng thôn.

"Bố đã nói rồi, chỉ sau khi rời khỏi hố sâu mới có thể mở ra."

Chật vật mở phong thư ra, người con trai thứ ba phát hiện trên giấy chỉ viết ba chữ —— Bố xin lỗi.

Những người khác nhau sau khi nhìn thấy ba chữ này sẽ có những phản ứng khác nhau. Người con trai thứ ba không biết tại sao bố phải xin lỗi, có thể là bởi vì quyết định của người bố đã khiến ba người con biến thành quỷ; có thể là bởi vì ông với tư cách là trưởng thôn nhưng lại hại chết tất cả người thôn Mộ; hoặc cũng có thể là bởi vì ông đã sớm dự đoán trước được mọi chuyện, nhưng vẫn đưa ra lựa chọn cuối cùng. Cất di thư của bố vào chiếc bọc đứa bé, người con trai thứ ba cố gắng từ dưới

đất đứng dậy. Thôn Mộ bị tàn sát, trên người anh ta có chiêm nhiễm nguyền rủa trong mộ lớn, người trên mặt đất cũng sẽ không chấp nhận anh ta.

Không còn nơi nào để đi, anh ta ôm đứa bé trong tay thẫn thờ bước về phía trước.

Anh ta không biết mình phải đi đâu, chỉ cảm thấy phải bế đứa bé đến một nơi cách xa hố sâu hơn, như vậy xác suất đứa bé được cứu mới lớn hơn.

"Tôi không vĩ đại như bố và anh trai mình, tôi không có khả năng cứu thế giới, tôi chỉ có thể cố gắng hết sức để giúp đỡ những người xung quanh mình."

Đi xa khỏi hố sâu, người con trai thứ ba cõng đứa bé trên lưng đi về phía thành phố, ngâm nga bài hát ru ngủ rồi từng bước tiến về phía trước.

Vết thương của người con trai thứ ba rất nghiêm trọng, anh ta không ngừng đi về phía trước, thời gian bị giẫm dưới chân, cho đến khi ngã xuống không thể đứng dậy nữa.

Ánh sao chiếu lên thi thể dần băng giá của người con trai thứ ba, cũng chiếu vào cả đứa bé và di thư.

Lại qua một lúc lâu sau, trên di thư trong cái bọc đứa bé bất ngờ rỉ ra máu tươi, một cánh tay sắp tiêu tan vươn ra từ bên trong di thư.

Những mảnh vỡ ký ức được ghép lại với nhau, hóa thành lão trưởng thôn đầu tóc bạc phơ. Bây giờ ông đã hoàn toàn chết rồi, cũng chỉ có sau khi hồn phi phách tán, mảnh vỡ ký ức mà ông giấu trong di thư mới có thể được kích hoạt.

Cơ thể của ông lão đã không còn cường tráng, ông nhìn thi thể đứa con trai thứ ba với ánh mắt vô cùng phức tạp.

Ông không có lỗi với tất cả những người được ông bảo vệ trong thành phố, không có lỗi với mọi thứ dưới ánh sáng, nhưng lại có lỗi với những đứa con của mình và những thôn dân kia.

"Bố của bố đang mang cho bố bóng đen cả cuộc đời, kéo bố vào vực sâu tuyệt vọng, nhưng bố không ngờ rằng mình lại

trở thành một người bố còn tệ hơn cả ông ấy…”

Ôm lấy thi thể người con trai thứ ba, mái tóc trắng của trưởng thôn dính sát vào mặt. Từ giây phút ông đưa ra lựa chọn, kết cục của ông đã được định sẵn, ông sẽ mất đi tất cả, bị tất cả mọi người lãng quên.

Khi mảnh vỡ ký ức cuối cùng bị phá vỡ, ông sẽ hoàn toàn biến mất.

“Vùng đệm giữa mặt đất và mộ lớn đang được xây dựng, càng ngày càng nhiều người và quỷ sẽ va chạm với nhau trong phạm vi an toàn, tuyệt vọng cuối cùng sẽ bị pha loãng, hộp đen cũng sẽ không truyền lại cho đứa trẻ tiếp theo nữa.” Lão trưởng thôn tự tay chôn cất đứa con trai thứ ba, ông bế đứa bé trên tay vào lòng, đi về phía thành phố nơi cuối đường chân trời.

Đêm tối tan đi, ác mộng đồng thời cũng sẽ tan vỡ.

Bầu trời, thành phố, hố sâu, tất cả mọi thứ đều trở nên hư ảo, ông lão tóc trắng bạc phơ dần biến mất, duy chỉ có đứa bé trong lòng bắt đầu lớn nhanh. Đứa bé được con trai cả nhặt về, được con trai thứ ba mang ra khỏi hố sâu và được trưởng thôn bế vào thành phố chính là Hàn Phi trong ác mộng.

Trong ác mộng đặc biệt nhất này, hắn mất hết tất cả năng lực, chỉ có thể là một đứa trẻ sơ sinh mỏng manh, nếu không cẩn thận sẽ bị giết chết.

Toàn bộ cơn ác mộng cũng khiến Hàn Phi kinh hãi, hắn đã đi ngang qua cái chết không biết bao nhiêu lần. Lúc đầu là hấp hối ở trên bãi rác, con trai cả của lão trưởng thôn chỉ cần xuất hiện chậm một bước, thì vừa mở màn hắn đã chết rồi.

Sau đó hắn dùng hết sức uống sữa chui vào trong cái bọc, để ở cùng với cả nhà lão trưởng thôn, lại thoát khỏi cuộc tàn sát của người sống đối với thôn Mộ.

Cuối cùng, người con trai thứ ba cũng hắn chạy trốn, hành trình đó lại càng thêm cực kì nguy hiểm, có mấy lần hắn tưởng mình đã chết chắc rồi.

“Không thể phản kháng, không có bất kỳ năng lực gì, ngay cả nói cũng không thể, vậy mà mình lại có thể sống sót trong ác mộng như vậy.” Ngay cả bản thân Hàn Phi cũng cảm thấy không thể tin được.

“Cậu có thể sống sót, là bởi vì bản thân cậu đại diện cho hi vọng, giống như một đứa bé mới sinh, sẽ có các loại tương lai khác nhau.” Một giọng nói dịu dàng đột nhiên vang lên, Hàn Phi nhìn xung quanh.

Mộng cảnh đã sụp đổ đến cuối cùng, hình thành một điện thờ đổ nát, bên trong điện thờ có giam cầm một vị thần đang hấp hối.

“Giọng nói của anh rất giống với con trai lớn của trưởng thôn.” Hàn Phi đi về phía điện thờ, hắn cảm nhận được một khí tức của không thể nhắc đến nhàn nhạt.

“Cậu hẳn là đã sớm phát hiện ra rồi? Tôi là con trai đầu tiên của Phó Sinh, ác mộng của tôi chính là cảnh tượng cuối cùng trong cuộc đời của tôi.” Giọng nói bên trong điện thờ rất yếu ớt, nhưng có thể nghe ra, anh ta không có ác ý đối với Hàn Phi.

“Lão trưởng thôn là Phó Sinh, mộ lớn đại diện cho thế giới tầng sâu, thôn Mộ đại diện cho công viên vui chơi mà Phó Sinh quản lý, trên mặt đất đại diện cho thế giới hiện thực, những gì anh cho tôi xem là cảnh tượng trước khi Phó Sinh hồn phi phách tán phải không?”

Khi trải qua ác mộng, Hàn Phi đã nhìn ra vấn đề, hắn ghi nhớ lại tất cả các tình tiết trong lòng.

“Ở trên người cậu tôi có thể cảm nhận được khí tức của bố, nhưng cậu lại không phải là ông, chứng tỏ ông ấy đã không tái sinh thành công, mà giao tất cả cho cậu.”

Cửa thần từ từ mở ra, dòng máu sặc sỡ sắc máu chảy ra từ bên trong: “Ác mộng của tôi giấu ở trong lòng, Mộng vẫn luôn muốn nhòm ngó, bây giờ tôi chủ động cho cậu thấy, thực ra là muốn nhắc nhở cậu ba chuyện – Phó Sinh bị con trai thứ hai của ông - thợ mộc giết chết, nhưng thợ mộc vẫn luôn có thể tin tưởng, cậu ấy sẽ giúp cậu; thứ hai, chiếc hộp của Phó Sinh hẳn

là đã đưa cho cậu rồi, sau khi cậu giải phóng tất cả tuyệt vọng ra ngoài, thì có thể trở thành một con quỷ rất đặc biệt; thứ ba, chúng tôi đã từng bị những người mà chúng tôi bảo vệ phản bội, tôi không biết lựa chọn của cậu là gì, nhưng xin cậu đừng dễ dàng tin vào hiện thực."

"Có lẽ cậu hiểu một đạo lý, sở dĩ thế giới tầng sâu đáng sợ như vậy, chính là bởi vì có những cảm xúc bẩn thỉu như vậy đã từng được sinh ra trong hiện thực."

"Tôi hiểu."

"Cậu là người mà bố đã chọn, cuối cùng tôi sẽ tặng cho cậu một món quà." Tượng thần đầy vết nứt trong điện thờ ngẩng đầu lên nhìn Hàn Phi: "Không thể nhắc đến nếu như không đi qua lối đi, muốn cưỡng chế từ thế giới tầng sâu giáng xuống hiện thực hoặc thế giới tầng cạn, cần phải hiến tế một không thể nhắc đến khác mới được. Thực lực của không thể nhắc đến hiến tế càng mạnh, thì không thể nhắc đến giáng xuống có thể bảo lưu lại được thực lực sẽ càng nhiều."

"Mộng đã hiến tế anh cho nên mới có thể xây dựng được 11 điện thờ ở khu thành chủ của thế giới tầng cạn?"

"Đúng vậy, mấy năm nay Mộng không ngừng vắt kiệt sức lực trong cơ thể tôi, lợi dụng những hy vọng tốt đẹp của tôi đối với thế giới để dệt nên một cái bẫy giết người đẹp đẽ."

Máu nhỏ từ trong tượng thần ra rơi xuống trên người Hàn Phi: "Tôi là người con trai đầu tiên của Phó Sinh. Bởi vì có tuổi thơ bất hạnh, cho nên ông muốn giao hết tất cả tình yêu và hi vọng cho tôi, ông muốn làm người bố tốt nhất trên thế giới này."

Dòng máu đầy màu sắc sặc sỡ chảy với ký ức quá khứ của thần linh, mang theo niềm khao khát sự tốt đẹp của hai cha con: "Trong lòng tôi, ông chính là người bố tốt nhất, ông đã cho tôi thấy thế giới tươi đẹp, dạy cho tôi mọi thứ, lưu lại những hồi ức đẹp nhất cho tôi…"

Dòng máu dịu dàng đó chậm rãi quấn lấy cơ thể của Hàn Phi, đó là một loại sức mạnh vô cùng dịu dàng lại sáng ngời.

“Cho nên bất kể như thế nào, tôi cũng đều không hận ông. Ông không cần thiết phải xin lỗi, tôi biết người đau khổ tuyệt vọng nhất là ông, người chịu đựng nhiều nhất cũng là ông.”

Sợi dây màu đỏ và vết máu trên tượng thần bị một loại sức mạnh nào đó áp chế, nhưng trên bề mặt bức tượng ngày càng xuất hiện nhiều vết nứt hơn, vị thần bị giam cầm này dường như muốn đốt lên ngọn lửa thần cuối cùng. “Nếu như ông đã chọn cậu, vậy thì tôi sẽ đi theo lựa chọn của ông, dù sao thì ông cũng là người mà cả cuộc đời này tôi tin tưởng nhất.”

Một ngọn lửa cực kỳ chói mắt bùng lên trong điện thờ, vũ khí sắc bén đâm vào tượng thần, sợi dây màu đỏ và ác mộng gần đó đều bị đốt cháy thành tro tàn. Ngọn lửa đã phá vỡ xiềng xích của điện thờ, đi vào cơ thể của Hàn Phi với tốt đẹp ban đầu và hy vọng cuối cùng.

Khi ngọn lửa hợp nhất với Hàn Phi, tượng thần hóa thành tro bụi, điện thờ đổ nát cũng biến mất cùng với ác mộng.

Thần linh bị ác mộng giam cầm hàng chục năm đã lựa chọn Hàn Phi, kể cả hồn phi phách tán bị tất cả mọi người lãng quên, cũng muốn dùng ánh sáng sinh mệnh của mình soi sáng con đường cho hắn.

Ngọn lửa của không thể nhắc đến thiêu đốt cơ thể Hàn Phi, ác mộng bị xé nát, ý chí của Mộng bị kinh động, quy tắc mà nó tạo ra vào thời khắc này hoàn toàn bị phá vỡ.

Trong đêm tối sâu thẳm, có một đôi mắt đáng sợ chậm rãi mở ra, nhìn về phía Hàn Phi.

Nó ghi nhớ khuôn mặt của Hàn Phi, trong miệng còn phát ra giọng nói ác độc: “Con trai của Phó Sinh đã lựa chọn cậu, xem ra… thứ mà tôi đang tìm kiếm chính là ở trên người cậu!”

Vô số ác mộng ập đến cắn xé, Hàn Phi theo bản năng mở ô vật phẩm, lấy dao tái sinh ra.

Con dao sáng ngời hình thành bởi nhân tính và ngọn lửa sáng chói của không thể nhắc đến thu hút lẫn nhau. Quá khứ của con trai lớn của Phó Sinh đổ vào con dao đồ tể, anh ta như đang đứng sau lưng Hàn Phi, cùng vung con dao về phía trước với hắn!

Những bong bóng ác mộng lần lượt vỡ, một khoảng trống lớn bị cắt ra cùng với đêm tối vô tận và sương xám bên ngoài.

"Người chơi số 0000 - Hãy chú ý! Con dao đồ tể tái sinh chuyên dụng của bạn đã đạt đến giới hạn rank B! Linh hồn của không thể nhắc đến sẽ đồng hành cùng bạn!"

Một lần vung dao sẽ tiêu hao hết tất cả sức lực của Hàn Phi, khi hắn mở mắt ra lần nữa thì đã trở lại bệnh viện của khu thành chủ bị sương xám bao phủ.

Có điều so với lúc đến, sương xám bao phủ tòa nhà đã nhạt đi rất nhiều, có vẻ như sức mạnh của điện thờ xây dựng nên sương xám đã bị suy yếu nghiêm trọng.

"Mình đã ở ác mộng tầng thứ 11 bao lâu rồi?"

Sau khi rời khỏi ác mộng, Hàn Phi mới phát hiện ra toàn thân mình đều là vết thương, tinh thần vô cùng mệt mỏi, sau gáy không ngừng đau nhức, thậm chí đến đứng cũng không vững.

"Sao lại như vậy?" Kiểm tra thời gian của hệ thống, Hàn Phi phát hiện mình vậy mà đã ở trong ác mộng tầng thứ 11 một ngày một đêm!

Ác mộng của không thể nhắc đến hoàn toàn khác với ác mộng bình thường, Hàn Phi đắm chìm trong đó, không chú ý tới thời gian trôi qua.

Bám vào tường, Hàn Phi đi ra khỏi bệnh viện khu thành chủ từng chút một. Khi bóng dáng của hắn xuất hiện ở trên đường, tất cả người chơi xung quanh đều dừng lại, ánh mắt bọn họ nhìn hắn vô cùng cổ quái, có ngưỡng mộ, có đố kỵ, có lo lắng, có tham lam.

"Tại sao lại nhìn mình như vậy? Trong một ngày một đêm mình rời đi đã xuất hiện biến cố rồi sao?"

Những người chơi không nhường đường cho Hàn Phi, dường như bọn họ cũng đều đang do dự. Rất nhiều người chỉ chỉ trỏ trỏ vào hắn, còn có người lén lút lấy thiết bị liên lạc ra, bắt đầu báo cáo vị trí của hắn.

“Chẳng lẽ lại có người vượt qua ác mộng tầng thứ 10, công khai nhiệm vụ ẩn mà Mộng ngụy trang hệ thống công bố kia rồi ư?”

Hoàng Doanh trước đó đã nhận được một nhiệm vụ tương tự, chỉ cần anh giết chết Hàn Phi là sẽ có thể lấy được hộp đen và cách rời khỏi game, điều này đối với những người chơi mà nói là có sức hấp dẫn chí mạng. Đám người càng ngày càng dày đặc, bọn họ không dám làm gì Hàn Phi, nhưng dường như cũng không muốn để cho hắn đi.

Khi bầu không khí tại hiện trường trở nên vi diệu và căng thẳng, đám đông đột nhiên bị một sức mạnh nào đó tách ra, một vài bóng người bước ra khỏi bóng tối ở cuối con phố.

“Chào buổi tối.” Trương Minh Lễ ngậm một điếu thuốc, bên cạnh gã là những người hàng xóm của cư xá Hạnh Phúc: “Không ổn, đêm đã khuya như vậy rồi.”

Một hơi thở lạnh lẽo và đáng sợ từ cơ thể phun ra, Trương Minh Lễ đỡ Hàn Phi lên.

“Anh là ai? Người là do mọi người cùng nhau phát hiện, dựa vào đâu mà anh muốn dẫn đi?” Một số người chơi muốn ngăn cản, nhưng bọn họ còn chưa đến gần, hoa máu đã bắn tung tóe.

Trương Minh Lễ nhổ điếu thuốc, một chân giẫm tắt: “Tôi tên Trương Minh Lễ, trước đây từng dạy tư tưởng và đạo đức, cho nên nếu như các người ai dám có ý đồ xấu xa, tôi sẽ giết chết kẻ đó, không đùa đâu.”

Chương 984: Mất tích tập thể

Trên người Trương Minh Lễ có một khí chất hào quang, sau khi anh ta nói xong, không có một người chơi nào dám bước tới.

“Tránh ra.”

Người của cư xá Hạnh Phúc đón Hàn Phi đi, dưới con mắt cảnh giác của tất cả những người chơi ở hai bên đường, bọn họ trở về cư xá Hạnh Phúc một cách an toàn.

Cửa lớn đóng lại, Trương Minh Lễ lại châm một điếu thuốc khác: “Có muốn một điếu không? Thứ này giảm đau đấy.”

“Không cần đâu.” Lấy ra thịt nướng do Từ Cầm làm từ trong ô vật phẩm, Hàn Phi bắt đầu ăn ngấu nghiến: “Tôi mới đi một ngày một đêm, sao cảm giác ánh mắt của những người chơi kia nhìn tôi đều đã thay đổi rồi?”

“Sau khi cậu và Hoàng Doanh rời đi, quả thực đã xảy ra một chuyện.” Trương Minh Lễ không nói được rõ, nên đã gọi Bạch Hiển đến.

Bạch Hiển ở lại trụ sở nhìn thấy Hàn Phi trở về, như là tìm được xương sống vậy, anh vội vàng chạy tới: “Hàn Phi, em không vào ác mộng cùng với Hoàng Doanh à?”

“Sao vậy?”

“Đêm qua sau khi cậu ấy vào ác mộng, cho đến tận bây giờ vẫn chưa ra ngoài! Những người chơi của các guild game kia đưa ra kiểm tra là, chỉ cần ở trong cơn ác mộng hơn 24 giờ, thì có 95% xác suất là sẽ chết trong ác mộng.” Bạch Hiển thần sắc hoảng loạn: “Có người trong thành đang tung tin đồn khắp nơi, nói rằng Hoàng Doanh đã bị ác mộng giết chết!”

“Ác mộng tầng thứ 11 hoàn toàn khác với những lần trước, độ khó tăng vọt, mất nhiều thời gian cũng là chuyện bình thường.” Hàn Phi vẫn rất tin tưởng Hoàng Doanh, trên người

đối phương còn có chiếc máy bay giấy do số 2 đưa cho, chắc là không sao đâu.

"Hoàng Doanh mất tích chỉ là một trong số đó, còn có một chuyện còn đáng sợ hơn." Bạch Hiển mở chat room công khai của người chơi ra, tùy ý vào một room, mọi người đều đang đồn chủ đề có liên quan đến Hàn Phi: "Có người chơi đã vượt qua ác mộng tầng thứ 10, anh ta nhận được thông tin nhiệm vụ mà hệ thống gửi tới, nói chỉ cần giết chết em là có thể đăng xuất khỏi game! Em nhìn đây! Anh ta còn gửi ảnh chụp màn hình cùng video liên quan!"

"Đây là người chơi của guild game nào vậy?"

"Anh ta không phải là người chơi của guild game, mà là một người chơi tự do nặc danh, nhưng tin tức này đã được những người chơi khác lần lượt xác thực rồi." Bão táp đang đến, Bạch Hiển cảm nhận thấy khí tức của âm mưu ở đây: "Giữ chân Hoàng Doanh trước, khiến cư xá Hạnh Phúc mất đi bảng hiệu người chơi số 1, sau đó đặt em trở thành mục tiêu săn lùng toàn dân, sử dụng những thứ mà người chơi khao khát nhất làm mồi nhử, những người lên kế hoạch này thật độc ác!"

Người sắp chết đuối sẽ liều mạng vồ lấy cọng rơm trên bờ, dù biết cọng rơm không chịu nổi sức nặng của mình, nhưng vẫn cố gắng chộp lấy.

Nếu như tiếp tục bị mắc kẹt trong game, một bộ phận người chơi tuyệt vọng nhất định sẽ cố gắng tấn công Hàn Phi. Những guil game lớn được tổ chức nghiêm ngặt phỏng chừng cũng sẽ không ngăn cản, bởi vì hộp đen nằm trên người của Hàn Phi. Bọn họ mong còn chẳng được những người đó có thể giết chết hắn, sau đó bọn họ có thể lấy cái cớ ngọn cờ công lý giết chết hung thủ, quang minh chính đại đi cướp hộp đen.

Chiếc hộp nho nhỏ đó đại diện cho cổ phần ban đầu của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, đại diện cho bí mật tăng tốc nhanh chóng của ông lớn này, người bình thường sau khi có được nó có thể có được số tiền mà bọn họ có thể tiêu trong vài đời cũng không hết, các công ty lớn khác sau khi có được nó có lẽ có thể trở thành Vĩnh Sinh Pharmaceutical thứ hai.

Tham lam trong nhân tính bị phóng đại, trong số 4 triệu người chơi bị mắc kẹt, không biết có bao nhiêu người đã đỏ mắt.

“Em vượt qua ác mộng tầng thứ 11, đã hoàn toàn phá vỡ quy tắc do Mộng cấu tạo, cứu được con trai lớn của Phó Sinh. Đây có thể coi là đâm mạnh mấy nhát vào điểm yếu chí mạng của Mộng, nó có phản ứng mạnh như vậy cũng là bình thường.” Ăn xong thịt trong tay, Hàn Phi nhìn về phía cửa lớn của trụ sở: “Con trai của Phó Sinh đã lựa chọn em, thông qua điểm này có lẽ là Mộng đã có thể đoán ra hộp đen đang giấu trên người. Không thể nhắc đến nếu như không đi qua lối đi, cưỡng ép giáng xuống cần phải hiến tế một không thể nhắc khác mới có thể duy trì thực lực của mình, cái giá này Mộng cũng không gánh nổi. Cho nên nếu như bản thể của nó muốn đến bắt em, rất có khả năng sẽ phát động một cuộc tấn công vào công viên vui chơi trong thế giới tầng sâu!”

Bây giờ mọi người đã ngả bài rồi, Mộng không thể nào tiếp tục cho Hàn Phi cơ hội để trưởng thành.

“Thế giới tầng sâu rất lớn, bản thể của Mộng ở một nơi sâu hơn, có lẽ nó cần một thời gian để đến.” Hàn Phi bây giờ chỉ có thể nghĩ đến mặt tích cực. Hắn tuy rằng chưa gặp qua Mộng, nhưng từ điện thờ của Phó Sinh và ác mộng của những người khác có thể cảm nhận được sự khủng khiếp của không thể nhắc đến này. Chỉ dựa vào tiếng cười điên cuồng và số 2 chắc chắn không phải là đối thủ của nó.

“11 điện thờ phải bị phá hủy càng sớm càng tốt để cứu chuộc tất cả những ác mộng, làm suy yếu sức mạnh của Mộng bằng mọi giá!”

Hàn Phi lấy dao tái sinh từ trong ô vật phẩm ra, con dao này đã không còn giống như lúc trước. Khi hắn cầm vào cán dao, tất cả mọi người trong phòng đều không dám động đậy, như thể giây tiếp theo sẽ bị giết vậy.

“Hàn Phi! Hàn Phi! Đại diện của các guild game Chân Lý Tất Nhiên, Liên minh kinh doanh, Deep Space Technology… muốn gặp cậu, bọn họ họ đã ở bên ngoài trụ sở rồi.” Kim Tuấn

vội vàng chạy vào đại sảnh, tình hình hiện tại đã bắt đầu hỗn loạn.

"Để bọn họ vào đi." Hàn Phi ngồi ở giữa đại sảnh: "Đúng rồi, sau khi bọn họ đi vào, đừng đóng cửa lớn của trụ sở, không bọn họ lại sợ."

"Được!"

Bên phía Hàn Phi vừa ra khỏi ác mộng, đại diện của mấy guild game lớn đã liên hợp với nhau tìm đến cửa. Những thành viên khác của cư xá Hạnh Phúc rất căng thẳng, nhưng hắn lại vô cùng bình tĩnh.

Sau khi những người đại diện guild game tiến vào cư xá Hạnh Phúc, vốn dĩ còn rất sợ hãi, nhưng thấy Hàn Phi không đóng cửa trụ sở, dáng vẻ đường đường chính chính, nên nỗi lo lắng trong lòng đã giảm đi rất nhiều.

"Chúng tôi lần này tới đây cũng không có mục đích gì khác, chỉ đơn thuần là muốn xác nhận với các anh một vài tin tức." Lão cáo già của liên minh kinh doanh không muốn đắc tội với người khác, thời khắc mấu chốt đẩy nhân viên nội bộ của Deep Space Technology đến phía trước, để cho mấy người nhân viên kiểm tra hỏi Hàn Phi.

"Hỏi đi, chỉ cần tôi biết, tôi sẽ nói hết cho mọi người." Hàn Phi phất phất tay, để Bạch Hiển hủy bỏ tất cả cơ sở hạ tầng phòng ngự của trụ sở, mặc cho liên minh kinh doanh phát sóng thiết bị quay phim.

Khi bị hàng triệu người chơi coi là mục tiêu, bị cả thành phố săn lùng, Hàn Phi vẫn dám làm như vậy, sự tự tin và bình tĩnh của hắn đã trấn tĩnh được những người chơi bị lòng tham làm lóa mắt.

"Nhiệm vụ ẩn truy sát anh ở quảng trường trung tâm là như thế nào?"

"Vấn đề này không phải là nên hỏi Deep Space Technology hay sao?" Giọng nói của Hàn Phi mang theo một chút lửa giận: "Dùng đầu óc của các anh suy nghĩ đi, một hệ thống bình thường sẽ phát ra loại nhiệm vụ truy sát người chơi như này sao?"

“100% chúng tôi sẽ không bao giờ thiết lập các nhiệm vụ như thế này, [Cuộc sống hoàn hảo] dù sao cũng là một trò chơi tập trung vào chữa trị…” Người đại diện của Deep Space Technology có chút xấu hổ, anh ta tới đây chính là để tránh cho cục diện vượt khỏi tầm kiểm soát: “Bây giờ chúng tôi nghi ngờ rằng những Hacker xâm nhập não bộ đã sửa đổi một số thứ, vì vậy mới xuất hiện một nhiệm vụ như vậy, về phần tại sao nó lại xuất hiện… Có thể là do những kẻ xấu đó cảm thấy bị Hàn Phi uy hiếp nên muốn dùng mọi cách để diệt trừ Hàn Phi.”

“Mọi người đã nghe rõ chưa?” Hàn Phi liếc mắt nhìn mọi người: “Sau khi vượt qua ác mộng tầng thứ 10, có khả năng mọi người sẽ nhận được nhiệm vụ này, nhưng nhiệm vụ này sẽ chỉ hiển thị ở trong khu vực bị sương xám bao phủ. Tôi và Hoàng Doanh đã vượt qua ác mộng tầng thứ 11! Không bao lâu nữa chúng tôi sẽ có thể hoàn toàn phá hủy điện thờ, quỷ trong ác mộng sợ hãi rồi cho nên mới sử dụng những thủ đoạn không đứng đắn như vậy để khuấy động xung đột giữa mọi người và tôi.”

Con người là sinh vật rất am hiểu xung đột nội bộ, điểm này thì quỷ giỏi hơn rất nhiều.

“Mọi người hãy thả lỏng, nội bộ chúng ta nhất định phải đoàn kết.” Đại biểu của liên minh kinh doanh trong bộ dạng người tốt bụng, lúc này anh ta mới đứng lên nói chuyện: “Thực ra chúng tôi tới đây lần này chủ yếu là vì một chuyện khác, nghe nói hội trưởng Hoàng đã 24 giờ chưa rời khỏi ác mộng rồi?”

“Rất bình thường, hẳn là mọi người cũng phát hiện ra rồi, càng về sau, thời gian cần để vượt qua ác mộng càng dài!” Hàn Phi không thay đổi sắc mặt nói: “Khi vượt qua ác mộng tầng thứ 11 tôi đã bị thương, cho nên tạm thời rút lui, nhưng Hoàng Doanh đã thành công bước vào ác mộng tầng thứ 12!”

“Còn có ác mộng tầng thứ 12?”

“Hoàng Doanh liên tiếp tiến vào ác mộng?”

Trong khu thành chủ có 11 điện thờ, cho nên rất nhiều người chơi đều cảm thấy ác mộng chỉ có 11 tầng. Sau khi nghe Hàn Phi nói, mọi người cũng không biết là nên vui hay nên buồn.

"Mọi người còn có việc gì nữa không?" Hàn Phi không biết tình hình bên phía Hoàng Doanh như thế nào rồi, chờ sau khi cơ thể khôi phục một chút, hắn chuẩn bị sẽ xách dao đi tìm anh ấy.

"Còn một việc cuối cùng." Người đại diện của liên minh kinh doanh lôi người đại diện của Chân Lý Tất Nhiên ra, hai người đứng cùng nhau: "Tổ công lược người chơi tinh nhuệ nhất của chúng ta, sau khi thành công tiến vào ác mộng tầng thứ 11, thì không thấy ra ngoài nữa. Ác mộng tầng thứ 11 giống như một cái vực sâu không đáy, bất kể phái đi bao nhiêu người, đều là có đi mà không có về, vậy cuối cùng ác mộng tầng thứ 11 có cái gì?"

"Tôi sẽ chỉnh lí tất cả các thông tin chiến lược ra, viết nó trên quảng trường trung tâm."

"Không thể tiết lộ trước một chút sao?" Đại diện của Chân Lý Tất Nhiên hơi lo lắng: "Gần như toàn bộ người chơi hàng đầu từ level 40 trở lên đều thất bại hoàn toàn, trong mộng đó có cái gì?"

"Bây giờ muốn hỏi tôi rồi?" Hàn Phi lộ ra nụ cười trên mặt: "Vừa rồi khi tôi trọng thương rời khỏi ác mộng, còn có người muốn giết tôi. Chẳng lẽ các anh đều đã quên rồi, vốn dĩ tôi đang ở bên ngoài thành, vì để cứu các anh mới đặc biệt tiến vào khu thành chủ này!?"

Người đại diện của Chân Lý Tất Nhiên há há miệng, xấu hổ không tiếp tục truy hỏi nữa.

"Tôi sẽ nhanh chóng chỉnh lí xong thông tin về ác mộng tầng thứ 11, tôi cũng hy vọng mọi người có thể tin tưởng tôi, đừng dễ dàng dao động." Hàn Phi cảm thấy mình đã chí nhân chí nghĩa rồi, hơn nữa hiện tại hắn cũng đang phải gánh chịu áp lực cực lớn.

“Hàn Phi, chúng tôi biết anh là vì những người chơi mới tiến vào thành chủ, chúng tôi cũng không muốn cứ phải quấy rầy anh mãi, chỉ là tình thế hiện tại quả thực có chút không ổn.” Nhân viên kiểm tra của Deep Space Technology với vẻ mặt khổ sở bảo Hàn Phi mở lại phòng hộ trụ sở, chặn các thiết bị phát sóng lại mới tiếp tục nói: “Anh có phát hiện thấy người chơi trong khu thành chủ đã ít đi rất nhiều không? Anh thường xuyên ra vào ác mộng có thể cảm nhận không được rõ ràng. Theo tính toán của chúng tôi, trong số 4 triệu người chơi, ít nhất có hơn 200.000 người biến mất trong ác mộng, con số này đã vượt xa giới hạn mà chúng tôi có thể chịu đựng. Hiện tại chúng tôi cũng không biết liệu những người chơi đó có bị mắc kẹt trong ác mộng không, hay là đã…”

Tất cả người chơi đều biết ác mộng rất nguy hiểm, 4 triệu người chơi phần lớn đều chưa từng khám phá ác mộng, cũng chỉ có một phần ba người chơi dám mạo hiểm. Trong hơn 1 triệu người chơi nguyện ý khám phá ác mộng đã có hơn 200.000 người lặng lẽ biến mất.

“Cục diện tạm thời vẫn nằm trong tầm kiểm soát của chúng tôi, nhưng chỉ trong đêm qua, tất cả những người chơi hàng đầu tiến vào ác mộng tầng thứ 11 đều bị tiêu diệt hoàn toàn. 100 guild game hàng đầu đã mất đi những tinh anh có tiếng nói, chúng tôi đang dần dần mất kiểm soát cục diện tổng thể.” Người đại diện do Deep Space Technology phái đến vô cùng lo lắng: “Một số người chơi đã đứng về phía ác mộng, anh bị tấn công chính là một tín hiệu. Khi 100 guild game hàng đầu mất đi thực lực tương ứng, đủ các thể loại đầu trâu mặt ngựa yêu ma quỷ quái sẽ xuất hiện, bọn chúng sẽ biến khu thành chủ thành một lò mổ hỗn loạn, phá hủy trật tự mà chúng ta đã dày công thiết lập.”

Lãnh đạo của các guild game lớn thực sự đã rất sốt ruột rồi, bọn họ đã dành rất nhiều tâm huyết cho những người chơi hàng đầu đó. Mỗi người chơi hàng đầu về cơ bản đều sở hữu thiên phú rank B trở lên, bọn họ là tồn tại không thể thay thế.

“Ác mộng tầng thứ 11 rất đặc biệt, tôi sẽ nhanh chóng cho các anh đáp án.” Ác mộng tầng thứ 11 mà Hàn Phi vừa tiến vào không phải là ác mộng bình thường, cho nên hắn cũng

không biết người chơi bình thường sẽ gặp phải cái gì trong tầng ác mộng này.

Thấy Hàn Phi cứ từ chối tiết lộ thông tin, đại diện các guild game lớn cảm thấy hắn có điều khó nói, hoặc có thể là tại hiện trường có người chơi phe Mộng, cho nên không thể công khai thảo luận.

Sau khi cùng Hàn Phi thương lượng rất nhiều chuyện, bọn họ vội vàng rời đi.

Những người chơi hàng đầu đều bị mắc kẹt, những ông chủ guild game này cũng lo lắng sẽ bị truy sát nên không dám ở bên ngoài quá lâu.

"Bản thể của Mộng còn chưa xuất hiện, chỉ dựa vào một số thủ đoạn nhỏ đã có thể mang đến áp lực lớn như vậy cho các người chơi, thật là đáng sợ."

Chờ sau khi người ngoài đã đi hết, Hàn Phi gọi những người hàng xóm trong cư xá Hạnh Phúc đến bên cạnh: "Mọi người có phát hiện gì trong mộng cảnh không?"

"Chúng tôi không thể tiến vào ác mộng sau tầng thứ 10, chỉ có thể không ngừng khiêu chiến những ác mộng trước đó, thử mở ra một lối đi, đáng tiếc cuối cùng vẫn thất bại." Lý Tai cảm thấy sợ hãi liếc nhìn Vô Thường một cái: "Trong ác mộng tầng thứ 10 có ẩn giấu điện thờ của không thể nhắc đến, Vô Thường đã thử mấy lần đều không đột phá được, có điều chúng tôi cũng không phải là hoàn toàn không có thu hoạch."

Lý Tai bước sang một bên, Khóc đặt linh đàn của mình trước mặt Hàn Phi.

Mở linh đàn ra, bên trong chứa đầy những mảnh vỡ hai màu đen trắng.

"Mấy ngày nay chúng tôi không ngừng vượt qua các ác mộng trước tầng thứ 10, tích lũy được lượng lớn mảnh vỡ ác mộng, nghe nói những thứ này có tác dụng với anh?"

"Thời khắc quan trọng vẫn phải dựa vào mọi người rồi!" Hàn Phi ôm linh đàn lên: "Đi, chúng ta đi tìm số 2, nhiều mảnh vỡ như vậy, chắc là đủ để ghép thành một thứ gì đó rồi."

Mỗi một mảnh vỡ đều là một đoạn nhân sinh, bên trong linh đàn đang chứa chấp niệm cả một đời của vô số người, đồng thời cũng là cội nguồn sức mạnh của Mộng.

Chương 985: Nhà máy ác mộng

Lúc Hàn Phi gặp được số 2 đã là đêm khuya, hắn giao tất cả các mảnh ác mộng màu đen trắng cho số 2.

Sợi dây vận mệnh đã xâu chuỗi tất cả những mảnh vỡ, từng đoạn chấp niệm sâu thẳm trong ác mộng chắp vá nên một thế giới hoang đường.

Với sự giúp đỡ của số 2, những mảnh vỡ ác mộng đã ghép thành nguyên mẫu của một chiếc hộp.

Bên ngoài chiếc hộp là màu đen, bên trong là màu trắng tinh khiết, tuyệt vọng và hy vọng cùng tồn tại, nhưng người bên ngoài chiếc hộp chỉ có thể nhìn thấy màu đen tuyệt vọng, chỉ có những người bị nhốt trong hộp mới có thể nhìn thấy hy vọng màu trắng tinh khiết.

"Vẫn còn rất nhiều mảnh vỡ." Số 2 không hài lòng với "tác phẩm" của mình: "Động tác của các anh quá chậm, bây giờ không phải là thời điểm từ từ nương tay, kẻ địch không tiếc bất cứ giá nào muốn giết chết anh, vậy anh cũng phải không từ thủ đoạn đi hủy diệt nó mới được."

Hàn Phi biết số 2 muốn nói gì. Trong tay 4 triệu người chơi còn cất giấu rất nhiều mảnh vỡ ác mộng, ngay cả những guild game lớn cũng không giao toàn bộ mảnh vỡ mình tìm được cho hắn.

"Bây giờ chúng ta chỉ nhìn kết quả, không xem quá trình, chỉ cần cuối cùng có thể cứu được bọn họ ra ngoài, dùng phương pháp gì cũng không sao cả."

"Tôi biết rồi." Hàn Phi gật gật đầu: "Lần này tôi tới tìm cậu còn có một chuyện khác. Sau khi tiến vào ác mộng, Hoàng Doanh đã mất tích luôn rồi. Anh ấy mang theo máy bay giấy của cậu, cậu có thể đưa tôi đến ác mộng mà anh ấy đang trải qua có được không?"

"Tôi có thể thử." Số 2 ra hiệu cho Hàn Phi lấy chiếc máy bay giấy nhuốm máu và vẽ lại hoa văn máu trên đó. Phải mất

nửa giờ, nó mới đưa chiếc máy bay mới hoàn thành cho hắn: "Vận mệnh sẽ chỉ dẫn anh tìm được Hoàng Doanh, nhưng cũng có thể tìm thấy Thẩm Lạc, việc này còn phải xem vận may của anh thế nào."

"Cảm ơn." Thấy số 2 mệt mỏi, Hàn Phi cũng không quấy rầy nữa mà chuẩn bị rời đi.

"Cảm ơn cái gì, tôi giúp anh cũng chính là giúp tôi." Số 2 liếm liếm môi: "Nói thật, tôi rất muốn ăn Mộng, xem không thể nhắc đến cao cấp nhất có mùi vị như thế nào."

Sau khi ăn "thịt" do Từ Cầm làm, Hàn Phi trở lại trụ sở của cư xá Hạnh Phúc, để những người hàng xóm tiến vào quỷ văn, sau đó đưa Trương Minh Lễ vào vực sâu tham lam.

Với sự trợ giúp toàn lực của con trai cả Phó Sinh, Hàn Phi đã có thể bỏ qua hầu hết các quy tắc trong ác mộng. Hắn có thể tùy ý mở ra ô vật phẩm ở trong ác mộng, cũng có thể tự do gọi hàng xóm trong quỷ văn.

Ác mộng đang trở nên đáng sợ, nhưng tốc độ trưởng thành của ác mộng đã bị Hàn Phi áp đảo hoàn toàn.

"Tôi lại muốn nhìn xem, loại ác mộng nào có thể khiến tất cả người chơi có đi mà không trở về."

Mở cửa bệnh viện của khu thành chủ, Hàn Phi bước vào bên trong dưới ánh mắt theo dõi của rất nhiều người chơi. Hắn di chuyển về phía trước trong sương xám, bụi mộng trong không khí rơi xuống sẽ tự động tránh hắn ra, bóng tối trong tòa nhà cũng sẽ rút đi như thủy triều khi hắn đi ngang qua.

"Mỗi lần vượt qua ác mộng đều có thể tiếp cận điện thờ gần hơn. Độ khó của ác mộng càng cao, sau khi vượt qua sẽ nhận được phần thưởng với số bước càng nhiều." Hàn Phi là người chơi duy nhất trong khu thành chủ vượt qua ác mộng tầng thứ 11. Sau khi đi qua đại sảnh của bệnh viện, hắn tiến vào hành lang.

Từng tầng một đi lên, Hàn Phi không bị bất kỳ ngăn trở nào. Hắn cảm nhận được uy áp của điện thờ trên tầng cao nhất, bước đi càng lúc càng nhanh.

Sương xám trở nên dày đặc hơn, trong sương mù có ẩn chứa một lực lượng cực kỳ áp bức, ngẫu nhiên còn có ánh mắt ác độc quét qua Hàn Phi, nhưng những thứ này đều không thể ngăn cản hắn tiến về phía trước.

Vài phút sau, Hàn Phi đi tới tầng cao nhất, điện thờ ở cuối hành lang chỉ cách hắn hơn 10 mét!

"11 điện thờ, đủ để Đại Nghiệt thưởng thức." Hàn Phi bước lên bậc thang cuối cùng, tất cả sương xám đều hội tụ về phía hắn, cảm giác không trọng lượng lại ập đến, nhưng lần này hắn lại vô cùng tỉnh táo.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng ý thức của mình đang bị một loại lực lượng quy luật nào đó kéo đi, không ngừng chìm vào sâu trong thức hải, đó tựa như là một nơi mà mọi người mơ ước.

Giấc mộng đẹp giống như những ngôi sao trên trời, còn ác mộng thì giống như một đầm lầy hôi thối, dưới sự khống chế của Mộng, ý thức của Hàn Phi chìm vào bóng tối sâu nhất của đầm lầy.

Bong bóng vỡ tan, khi Hàn Phi mở mắt ra một lần nữa, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên mặt hắn.

"Nơi này là……."

Tiếng còi xe vang lên, tiếng người huyên náo, Hàn Phi đang đứng giữa thành phố náo nhiệt và ồn ào.

"Càng lúc diện tích của ác mộng càng lớn, nhưng mà có phải ác mộng này hơi lớn quá không?"

Hàn Phi nhìn hai tay mình, ác mộng này còn chân thực hơn bất kỳ ác mộng nào mà hắn bước vào trước đó. Thành phố trước mắt không khác gì Tân Hỗ trong hiện thực, giống như hắn đã thành công rời khỏi trò chơi và trở về hiện thực.

"Không đúng, rất không đúng." Hàn Phi đang đứng trên đường, lúc này trên màn trời ảo của tòa nhà chọc trời đang phát tin tức, đại khái nói nhóm người chơi đầu tiên bị mắc kẹt trong [Cuộc sống hoàn hảo] đã được giải cứu thành công, và mấy gã khổng lồ công nghệ đang hợp lực để cứu những người

chơi còn lại. Dân chúng có thể vượt qua khó khăn nếu họ đoàn kết như một.

Cuộc sống của người dân Tân Hỗ dường như đã trở lại bình thường. Nơi này không có ba tổ chức tội phạm lớn, cũng không có bất kỳ tin tức nào liên quan đến quỷ quái. Mọi người đã trở lại cuộc sống và mọi thứ đang dần trở nên bình thường.

"Ác mộng tầng thứ 11 mô phỏng lại hiện thực ư?" Trong đầu Hàn Phi hiện ra một suy đoán: "Trong khu thành chủ có 11 điện thờ, rất nhiều người chơi đều cho rằng ác mộng chỉ có 11 tầng, tin tức này thậm chí có thể do Mộng cố ý lan truyền ngay từ đầu. Sau khi người chơi thực sự bước vào ác mộng tầng thứ 11, Mộng sẽ bố trí một ác mộng đáng sợ hơn, kéo bọn họ vào hiện thực hư cấu này sau khi người chơi "cửu tử nhất sinh" gian nan vượt qua! Để bọn họ lầm tưởng cho rằng mình đã thành công thoát khỏi trò chơi, nhưng kỳ thực thì bọn họ vẫn bị kẹt ở tầng ác mộng thứ 11!"

Sự ác độc của Mộng lại làm mới nhận thức của Hàn Phi. Tên đó biết rõ nhược điểm của nhân tính, không ngừng dùng đủ loại thủ đoạn đùa bỡn, tra tấn người chơi.

Trên màn trời ảo đang phát sóng tin tức của người chơi trong thời gian thực, Hàn Phi cũng thông qua tin tức biết được tất cả các người chơi đều được sắp xếp trị liệu tại bệnh viện số 9 Tân Hỗ.

Theo tin tức đưa tin, mặc dù người chơi đã thành công thoát khỏi trò chơi, nhưng não bộ của họ đã chịu tổn thương ở các mức độ khác nhau; thậm chí có người còn gặp phải các vấn đề về tinh thần và tâm lý, cần phải trải qua điều trị và tu dưỡng mới có thể từ từ phục hồi được.

Tin tức cũng cho biết, do bị kích thích quá mạnh nên một số người chơi cho dù đã thành công thoát khỏi trò chơi, nhưng vẫn sinh ra ảo giác và ảo thính, thậm chí còn cho rằng trên thế giới có quỷ, cảm thấy quỷ ở xung quanh mình.

Các chuyên gia có thẩm quyền đã giải thích sự cố và phân tích rằng người chơi chưa hoàn toàn thích nghi do khác biệt

quá lớn giữa thực tế và ảo, tất cả các triệu chứng sẽ được cải thiện theo thời gian.

"Nghe có vẻ như thật, có lẽ người chơi sẽ không ngờ rằng Mộng lại có thể tạo ra một thành phố hư cấu để lừa gạt họ. Hiện tại người chơi đều bị coi là người điên có vấn đề về tâm thần, cho dù họ có nghi ngờ cũng rất khó để chứng thực."

Trong mắt Hàn Phi, bệnh viện chuyên trị liệu cho người chơi hoàn toàn không phải là bệnh viện bình thường. Mộng sẽ dùng đủ loại thủ đoạn để khiến người chơi mất đi khả năng nghi ngờ, đồng thời biến người chơi thành kẻ điên thực sự thông qua thuốc men, can thiệp tinh thần…, rồi mới thả họ ra khỏi bệnh viện.

Nói cách khác, chỉ cần người chơi còn nghi ngờ về thế giới này, họ sẽ bị giam cầm cả đời trong bệnh viện. Chỉ sau khi hoàn toàn tin tưởng vào mộng, bị mộng chuyển hóa thành công, mới có thể được thả ra khỏi bệnh viện, an tâm sống trong thành phố mà Mộng xây dựng này.

Bước vào con hẻm, Hàn Phi lén lút lấy chiếc máy bay giấy do số 2 đưa ra. Điều khiến hắn cảm thấy kỳ quái là chiếc máy bay giấy không chỉ về hướng bệnh viện số 9 Tân Hỗ, điều đó có nghĩa là Hoàng Doanh không ở cùng với những người chơi bình thường, hình như anh ấy đã xuất viện.

"Đi tìm Hoàng Doanh trước đã."

Dưới sự hướng dẫn của máy bay giấy, Hàn Phi đi tới rìa thành phố. Dường như Hoàng Doanh cũng đang di chuyển, hướng của chiếc máy bay giấy không ngừng thay đổi.

Cho đến khi mặt trời sắp lặn, Hàn Phi mới tìm thấy Hoàng Doanh bên cạnh một ngôi nhà cũ nát trong khu phố cổ.

Đi trong ánh hoàng hôn, hình như Hoàng Doanh đang có tâm sự nặng nề. Ánh mắt của anh thỉnh thoảng nhìn về phía ngôi nhà, tựa như không giữ được chủ ý.

Hàn Phi không đi ra ngoài, hắn cảm giác trạng thái hiện tại của Hoàng Doanh hơi kỳ quái.

Khi mặt trời chìm xuống đường chân trời và đèn đường bật sáng, Hoàng Doanh đẩy cửa ngôi nhà ra.

Lối vào vẫn được coi là bình thường, nhưng bước vào bên trong sẽ thấy một cảnh tượng vô cùng hãi hùng.

Sàn nhà phủ đầy tóc đen, ướt sũng và vặn vẹo; trên giấy dán tường cũ nát có những đôi mắt mở ra, một số nhãn cầu dính đầy máu, một số lại toàn lòng trắng.

Tiếng cười kỳ lạ phát ra từ TV, bên trong nhà giống như một vòng xoáy đen kịt, sẽ thu hút những ai tiếp cận nó.

Màn hình TV kiểu cũ nhấp nháy và màn hình bông tuyết đen trắng từ từ trở lại bình thường, trên đó bắt đầu phát sóng quá trình người chơi từ từ lớn lên từ khi còn nhỏ.

Hình ảnh có vẻ ấm áp bị nhiều cặp mắt theo dõi, đám tóc đen trên mặt đất giống như cỏ độc bò lên TV rồi vươn vào trong màn hình.

Những ký ức bị giam cầm trên TV bắt đầu tan vỡ, đám tóc đen đó cắt xén hình ảnh TV và vận chuyển những người bị cắt ra khỏi TV từng chút một.

Miếng thịt không chảy máu dường như tượng trưng cho ký ức của người chơi, tóc đen chui vào trong thịt, gắn cơ thể đã bị cắt lại với nhau.

Chỉ trong vài phút, thịt vụn đã tái tạo thành một con người hoàn chỉnh.

Anh ấy đứng ngây ngốc trước TV, bị tóc đen khống chế, giống như một con rối.

Tiếng cười từ từ biến thành tiếng khóc, người được thịt vụn ghép lại mở hai mắt ra và mê mang đi về phía bức tường, nhìn vào một đôi mắt nào đó.

Một lát sau, sự mê mang trong mắt người này biến mất và trở nên hung ác đáng sợ.

Trên màn hình TV lại phát ra một tiếng cười khác, chẳng mấy chốc, người thứ hai bị cắt xén được kéo ra từ trong ký ức, lặp lại quá trình tương tự.

“Những gì hiển thị trên TV hình như là ký ức của một người chơi nào đó của Chân Lý Tất Nhiên, trước đây mình đã gặp cô ấy, cô ấy tên là Hạ Băng. Mộng muốn sử dụng phương pháp này để sao chép những người khó quên nhất trong ký ức của người chơi, rồi dùng những người này để lừa gạt họ? Để họ vĩnh viễn ở lại thế giới này?” Hàn Phi từ xa đã chứng kiến mọi chuyện, nhưng hắn không hiểu tại sao Hoàng Doanh lại ở đây.

Từng người thân được chế tác ra, bọn họ che giấu sự ác độc trong mắt, dần dần trở nên giống người trong ký ức của người chơi.

Sau khi hoàn toàn phù hợp, bọn họ bước ra khỏi căn phòng đáng sợ kia, như thể là đang chuẩn bị thực hiện nhiệm vụ do Mộng giao phó.

Điều thú vị là những người giả mạo được tạo ra bởi Mộng sẽ trở nên vô cùng cung kính sau khi nhìn thấy Hoàng Doanh, như thể anh ấy là một tồn tại cao cấp hơn.

Hoàng Doanh cũng không để ý tới những người giả kia, chờ bọn họ rời đi, anh ấy ngồi một mình trên sô pha trong phòng khách, nhìn chằm chằm vào chiếc TV trước mặt.

Đôi mắt của anh dần dần thay đổi, trên TV bắt đầu xuất hiện những hình ảnh về ký ức tuổi thơ của anh.

Khung cảnh đầu tiên rất ấm áp, Hoàng Doanh có tuổi thơ hạnh phúc nhất, cho đến khi mẹ rơi xuống nước mà chết vì cứu anh. Dòng sông mùa đông năm đó đã trở thành một cảnh tượng mà anh sẽ không bao giờ quên.

Lần lượt hồi tưởng lại, màn hình TV không ngừng nhấp nháy, dường như Hoàng Doanh đang cố gắng làm gì đó, anh muốn đóng băng ký ức vào khoảnh khắc trước khi mẹ qua đời, muốn kéo bà ra khỏi ký ức.

Nhưng cho dù anh có cố gắng thế nào, mẹ của mình cũng sẽ biến thành một bọt nước màu đen vào giây phút cuối cùng rời khỏi TV.

Khuôn mặt của Hoàng Doanh dần dần vặn vẹo, lửa giận sau lưng anh đốt lên một ngọn lửa đen kịt, tóc đen xung quanh

trốn tứ phía, những đôi mắt trên bức tường cũng nhanh chóng nhắm lại, ngôi nhà nho nhỏ đang run rẩy.

"Tại sao ác mộng có thể tùy ý thay đổi giấc mộng của người khác, nhưng lại không thể thay đổi giấc mộng trong lòng mình?"

Đủ loại cảm xúc tiêu cực quanh quẩn xung quanh Hoàng Doanh, anh rất không cam lòng, cũng rất đau khổ.

"Anh Hoàng, có muốn uống một chút không?" Hàn Phi có thể cảm giác được trạng thái của Hoàng Doanh có vấn đề, nhưng hắn vẫn quyết định đi tới.

"Hàn Phi?" Hoàng Doanh đột nhiên quay người lại, anh không nghĩ tới sẽ gặp được Hàn Phi ở chỗ này: "Mày là ác mộng? Hay là…."

Hàn Phi tùy ý lấy máy bay giấy mà số 2 đưa, chiếc máy bay đẫm máu kia vừa vặn chỉ vào Hoàng Doanh: "Tất cả người chơi tiến vào ác mộng tầng thứ 11 đều không đi ra, cho nên em bảo số 2 hỗ trợ tiến vào ác mộng của các anh."

"Số 2 giúp em tiến vào?" Hoàng Doanh tựa như đã dỡ bỏ phòng bị, nhưng ngay sau đó, anh rút ra một con dao kỳ quái xấu xí từ trong ô vật phẩm, đâm thẳng về phía Hàn Phi!

"Tái sinh!"

Ánh dao lấp lánh sáng lên, nhưng Hàn Phi không vung dao mà chỉ đỡ lấy dao của Hoàng Doanh: "Anh Hoàng, bình tĩnh."

Nhìn thấy ánh dao do nhân tính tạo thành, lúc này Hoàng Doanh mới tin tưởng người trước mắt chính là Hàn Phi. Sự căng thẳng trong mắt anh tiêu tán đi rất nhiều, tựa như cuối cùng cũng tìm được người đáng tin cậy.

"Chuyện gì xảy ra với ác mộng tầng thứ 11 này vậy? Tại sao anh không ở cùng với những người chơi khác?" Thu hồi lại Tái sinh, Hàn Phi sử dụng nhân cách chữa trị giúp Hoàng Doanh xua tan những cảm xúc tiêu cực xung quanh.

"Anh không thể giải thích bằng một vài từ được. Tầng ác mộng này tương đối đặc biệt, nó là một nhà máy tạo ra ác mộng. Tên xấu xa kia sẽ biến tất cả người chơi thành ác mộng

ở cấp độ thấp nhất để nó điều khiển.” Hoàng Doanh cởi áo khoác của mình ra, thân thể của anh đã bắt đầu dị hóa!

Chương 986: Nhà tôi?

Làn da ẩn dưới lớp quần áo của Hoàng Doanh đã bị oán khí xâm nhập. Thân thể của anh đang dần trở nên giống như ác mộng, đồng thời có được sức mạnh đáng sợ, nhưng cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi những cảm xúc tiêu cực.

"Ác mộng tầng thứ 11 không phải là kết thúc của tất cả ác mộng, nhưng dường như Mộng không cho phép người chơi tiếp tục đi sâu vào thăm dò, nó sẽ hoàn thành việc cải tạo toàn bộ người chơi trong tầng ác mộng này."

Mặc lại áo khoác, Hoàng Doanh chỉ vào TV trong phòng khách: "Trong thành phố những căn nhà như thế này có rất nhiều, tất cả đều là nơi bồi dưỡng ác mộng. Để từng bước cải tạo những người chơi đó, ngoài việc sử dụng thuốc men đặc biệt và ám hiệu tinh thần, Mộng còn trích xuất thông tin từ ký ức của người chơi, lợi dụng những ký ức đó để tái tạo người thân của họ, để cho những người gần gũi nhất làm tổn thương họ."

"Vừa rồi anh muốn dùng căn nhà ác mộng để định hình lại mẹ trong ký ức của mình à?" Hàn Phi biết quá khứ của Hoàng Doanh, cũng đủ hiểu anh ấy.

"Anh đã trở thành ác mộng, không thể nào thay đổi được ký ức của mình." Hoàng Doanh không giống như những người chơi khác, anh không chỉ bị Cánh bướm tra tấn bởi ác mộng từ rất sớm, hơn nữa còn là loại đáng sợ cường đại nhất. Trong ác mộng, anh có quyền hạn cực cao, ác mộng bình thường nhìn thấy anh đều sẽ tự động tránh xa.

Hoàng Doanh đứng dậy tắt TV. Khi ký ức trên màn hình TV biến mất, toàn bộ ngôi nhà lập tức trở lại bình thường, mái tóc đen trên sàn nhà và những con mắt mọc trên tường đều biến mất.

"Bây giờ thế giới tầng cạn hỗn loạn lắm, tất cả người chơi đều nghi ngờ anh chết trong ác mộng, em tới đây lần này chủ

yếu là muốn đưa anh ra ngoài.” Dựa vào bức tường, Hàn Phi nghiên cứu giấy dán tường trong phòng.

“Anh tạm thời không có cách nào rời đi, ác mộng này không có lối ra, cũng không có biện pháp qua cửa, bởi vì đây không phải là ác mộng của một người nào đó, mà là ác mộng do tất cả mọi người cùng tạo thành.” Sắc mặt của Hoàng Doanh rất kém: “Chúng ta đã trở thành ác mộng của nhau, để cho đối phương rơi vào tuyệt vọng của chính mình. Mọi người không cứu chuộc nhau, mà liên lụy lẫn nhau, kéo nhau rơi xuống vực sâu.”

“Không phải người chơi đều bị nhốt ở bệnh viện số 9 Tân Hỗ hay sao? Chỉ cần làm cho bọn họ ý thức được thành phố này là giả, có thể là bọn họ sẽ tỉnh táo lại chứ?” Hàn Phi không nghĩ tới tầng ác mộng tầng thứ mười một này lại khó giải quyết như vậy.

“Anh đã thử rồi, vô ích thôi.” Hoàng Doanh lắc đầu: “Không chỉ có những người chơi cấp cao bị nhốt ở đây, còn có những người chơi bình thường khác cũng bị ác mộng giết chết. Ý thức của bọn họ tiêu tán trong ác mộng, ký ức thì bị Mộng ném tới đây, trở thành nền tảng để xây dựng thành phố. Nói cách khác, thông qua việc không ngừng cướp đoạt ký ức của người chơi, nó khiến ác mộng càng ngày càng chân thực, cho đến cuối cùng tất cả mọi người đều tưởng rằng nơi này chính là hiện thực.”

Hoàng Doanh duỗi hai ngón tay ra: “Ở đây người chơi chỉ có hai lựa chọn, hoặc là trở thành mảnh ghép ký ức xây dựng thành phố, hoặc là trở thành ác mộng, là đồng lõa của Mộng.”

“Theo lời anh nói, những người chơi đã chết trong lúc thăm dò ác mộng vẫn còn có khả năng hồi sinh phải không?” Người chơi thăm dò ác mộng chịu thương vong nặng nề, hiện tại Hàn Phi phát hiện ký ức của những người đó đều bị Mộng đánh cắp, bọn họ vẫn có khả năng trở thành quỷ, đây là một tin tốt đối với hắn.

“Cũng có thể hiểu như vậy….” Hoàng Doanh gượng cười. Anh nhìn vào mắt Hàn Phi, đôi mắt đắm chìm trong tuyệt vọng nhưng vĩnh viễn vẫn mang theo ánh sáng.

Hàn Phi không phải là một người quá lạc quan, chẳng qua là ở trong tuyệt vọng quá lâu, cho nên hắn rất giỏi tìm thấy hy vọng trong tuyệt vọng.

"Không thể nhắc đến bị Mộng giam cầm trong điện thờ đã được em thả ra. Tất cả các quy tắc trong ác mộng đều không thể chế ngự được em. Ác mộng tầng thứ 11 này đối với em mà nói giống như là một kho thóc khổng lồ, ác mộng, ký ức của người chơi, tất cả lệ quỷ đều là mỹ vị hiếm có." Hàn Phi giơ dao đồ tể lên: "Ký ức của người chơi có thể tạm thời đưa vào trong dao đồ tể. Em có thể dùng nhân cách tham lam mang đi ác mộng đặc biệt cường hãn, những lệ quỷ khác nếu bị nhìn trúng thì nhét vào quỷ văn, hoặc để cho hàng xóm ăn hết."

"Em thật đúng là không lãng phí chút nào." Thần kinh căng thẳng của Hoàng Doanh từ từ thả lỏng, từ đáy lòng anh cảm thấy đi theo Hàn Phi thật tốt: "Người chơi cấp cao đang bị giam giữ ở bệnh viện số 9 Tân Hỗ, nhưng nơi đó chỉ tương đương như là ngục giam, nhà máy ác mộng thực sự ở một nơi khác."

"Chúng ta đến bệnh viện trước đi."

Để Hoàng Doanh dẫn đường, hai người bắt taxi đến bệnh viện số 9 Tân Hỗ.

Xung quanh tòa nhà tối đen như mực, tử khí nặng nề, phảng phất có bóng quỷ; chỉ có tòa bệnh viện kia đèn đuốc sáng trưng, trên hành lang có y tá và bác sĩ đi tới đi lui, tuần tra phòng bệnh.

"Bác sĩ phụ trách 'điều trị', y tá phụ trách giám sát hàng ngày, còn có người nhà giả phụ trách toàn bộ quá trình 'đồng hành'. Những người chơi kia rất nhanh sẽ rơi vào tình trạng tự nghi ngờ bản thân, dần dần không phân biệt được đâu là ác mộng đâu là hiện thực." Hoàng Doanh dẫn Hàn Phi đến thăm toàn bộ quá trình điều trị tại bệnh viện, còn tận mắt chứng kiến một người chơi bị tẩy não thành công, cuối cùng "hồi phục" xuất viện.

Anh ta rời đi dưới sự đồng hành của người nhà giả. Ở trong căn nhà nhỏ tràn đầy tóc đen nhúc nhích và bức tường đầy

mắt, anh ta có thể ngủ ngon lành, thân thể dị hóa từng chút một, tinh thần và tính cách cũng bất tri bất giác thay đổi.

Thời gian dài, ngay cả khi người chơi này trở về thế giới thực trong tương lai, anh ta cũng vẫn sẽ hành động theo mệnh lệnh của Mộng, bởi vì anh ta đã mất đi mọi thứ của con người, chỉ là một ác mộng khoác da người mà thôi.

"Nếu so sánh ác mộng với quỷ, người chơi được coi như người sống, vậy ác mộng tầng thứ 11 giống như một thế giới nhỏ sâu thẳm đang dần hoàn thiện." Nhìn cơ thể của người chơi đang bị dị hóa, Hàn Phi xâu chuỗi thông tin mà mình có và suy nghĩ: "Mộng muốn tạo ra một hộp đen mới, bây giờ hộp đen vẫn chưa thực hiện được, nó lại chuẩn bị xây dựng lại thế giới tầng sâu. Chắc chắn có một mối quan hệ nào đó giữa thế giới tầng sâu này và hộp đen, chẳng lẽ phần trong cùng của hộp đen chính là nguồn gốc của thế giới tầng sâu?"

Hàn Phi nghĩ không ra, thế giới tầng sâu rộng lớn vô biên, nhưng hộp đen lại nhỏ đến mức chỉ có thể cất giấu vừa một cái đầu người sống, chênh lệch rất lớn. Điểm chung duy nhất của cả hai là đều được sinh ra trong tuyệt vọng, chưa từng có ai có thể đi đến tận cùng của thế giới tầng sâu, cũng chưa từng có ai có thể mở ra lớp cuối cùng của hộp đen.

"Có thể chạm vào vách của hộp đen bằng cách đi đến tận cùng của thế giới tầng sâu được không? Có thể nhìn thấy thế giới tầng sâu bằng cách mở ra lớp cuối cùng của hộp đen hay không?"

"Thế giới giống như một chiếc hộp, mình muốn mở nó ra, nhưng thực ra mình đã ở trong hộp rồi."

"Em còn muốn học triết học nữa à? Có thể thay đổi điểm thuộc tính vào trí não được không?" Thấy Hàn Phi lẩm bẩm, Hoàng Doanh kéo hắn sang một bên: "Việc bây giờ em cần làm không phải là mở hộp, mà là mở nhà tù bệnh viện thả người chơi ra ngoài. Anh dẫn em đến nhà máy ác mộng, chỉ có hủy diệt nơi đó, mới có thể đưa người chơi ra khỏi ác mộng tầng thứ 11 được, đồng thời tạo ảnh hưởng đối với 11 điện thờ."

Cho dù là từ điện thờ nào trong khu thành chủ tiến vào ác mộng cũng đều sẽ kết thúc ở đây, hủy diệt tầng này sẽ tạo ảnh hưởng cực lớn đối với Mộng.

Lễ phép mời tài xế taxi xuống xe, Hoàng Doanh và Hàn Phi lái xe vào khu phố cổ.

Nhà máy ác mộng không phải là một nhà máy thực sự, nó tồn tại trong cuộc sống hàng ngày của con người. Khi những cảm xúc tiêu cực ở một khu vực nào đó đủ mạnh, những người sống trong khu vực này sẽ thu hút ác mộng lúc chìm vào giấc ngủ.

Người đang ngủ say sẽ cảm thấy mình như ở trong trạng thái tỉnh táo, có thể nhìn thấy những thứ kinh khủng chui ra từ gầm giường, trong tủ quần áo, thậm chí là dưới chăn; nhưng lại không thể kêu la hay giãy dụa, chỉ có thể mặc cho ác mộng chạm vào thân thể và dung hợp với mình từng chút một.

Nhưng từ góc độ của người ngoài cuộc, ác mộng kia vốn chui ra từ trong thân thể của bọn họ, không ngừng hấp thu cảm xúc tiêu cực của bọn họ, dưới hoàn cảnh vặn vẹo, càng trở nên đáng sợ.

Khi ác mộng phát triển đến một giai đoạn nhất định, nó sẽ ảnh hưởng vĩnh viễn đến môi trường xung quanh, sau này cho dù đổi người khác ngủ trên chiếc giường đó, họ vẫn sẽ gặp phải ác mộng khủng khiếp.

Nếu những cảm xúc xấu không thay đổi, cuộc sống sẽ trở nên ảm đạm và nơi mình sống sẽ bị chiếm giữ bởi những thứ bẩn thỉu.

Nơi mà Hoàng Doanh dẫn Hàn Phi tới chính là nơi "bẩn thỉu", "u ám" và "xấu xa" nhất của toàn thành phố. Nơi này là nhà máy ác mộng của ác mộng tầng thứ 11, cũng là một kiến trúc mà Hàn Phi rất quen thuộc.

"Anh chắc chắn không tới nhầm chỗ đấy chứ?" Hàn Phi mở cửa xe nhìn chằm chằm kiến trúc bên ngoài. Hắn vốn cho rằng nhà máy ác mộng được chọn sẽ là nhà tang lễ, mồ chôn tập thể, bệnh viện đen, hoặc là vùng hoang vu, nhưng thực tế, nó lại không ở những nơi đó.

“Không sai, anh có thể khẳng định nơi này chính là nhà máy ác mộng.” Đỗ xe xong, Hoàng Doanh cùng đi với Hàn Phi về phía khu chung cư cũ nát kia: “Thật sự rất kỳ quái, tại sao nhà máy ác mộng lại ở nhà em?”

Cánh cổng sắt lớn của khu chung cư cũ được mở ra, Hàn Phi nhìn tòa nhà chung cư nơi mình vẫn thường ở, nơi hội tụ toàn bộ oán khí của Tân Hỗ, như thể một cơn bão đen đang hình thành.

“Sau khi tốt nghiệp em liền ở đây, tuy rằng chưa từng gặp chuyện gì vui vẻ, cũng không thể cười, thỉnh thoảng còn cảm thấy tuyệt vọng, nhưng em chưa bao giờ gặp ác mộng!” Hàn Phi thật sự không hiểu, khu chung cư nhà hắn lại trở thành nhà máy ác mộng của Mộng.

“Có lẽ chính em cũng không ý thức được mình có bao nhiêu thống khổ.” Hoàng Doanh vỗ vỗ bả vai của Hàn Phi: “Sau này, có anh và các anh em khác đi cùng, có việc gì em không cần phải nghẹn ở trong lòng nữa.”

“Cái gì chứ! Em là ai, anh còn không biết hay sao? Bình thường có việc gì đều trực tiếp mổ bụng, ai cho em cơ hội để nghẹn?” Hàn Phi hồi tưởng lại quá khứ của mình, bất kể là trước khi có được hộp đen, hay là sau khi có được hộp đen, hình như quả thật hắn đều rất tuyệt vọng, ít nhất thì ở Tân Hỗ không thể tìm ra được người thứ hai giống như hắn.

“Nói vậy chứ, con bướm này thật đúng là biết lựa chọn địa điểm. Lúc đầu mới tới đây anh cũng không tin đâu, nhưng sau khi đi khắp thành phố thì thấy nhà của em oán khí rất nặng.” Hoàng Doanh đi về phía trước, nhiệt độ bên trong khu chung cư thấp hơn bên ngoài khoảng 5 độ, không khí tuyệt vọng bao trùm mọi thứ, nhưng mọi gia đình đều đang say giấc nồng, bọn họ không nhận ra rằng bên ngoài cửa sổ nhà mình có rất nhiều ác mộng đang bò qua.

“Tất cả ác mộng đều bị thứ gì đó hấp dẫn, bọn chúng không ngừng mang đến đây cảm xúc tiêu cực và nguồn ô nhiễm tinh thần mà mình thu thập được trong thành phố, cung phụng cho thứ đó, khiến thứ đó tản ra khí tức tuyệt vọng và truyền tải cảm xúc chán nản hơn, giúp ác mộng nhanh chóng

phát triển.” Hoàng Doanh quay đầu nhìn Hàn Phi: “Rốt cuộc thì em giấu cái gì ở trong nhà vậy?”

“Em làm sao mà biết được?” Những minh tinh khác đều giấu vàng bạc châu báu ở trong nhà, còn thứ được giấu ở nhà Hàn Phi có thể còn đáng sợ hơn cả thi thể nữ, phỏng chừng paparazzi có xông vào, hồn cũng không thoát được.

“Dù sao thì chúng ta cũng phải tiêu diệt thứ kia mới được.” Hoàng Doanh khéo léo giấu đi khí tức của mình, sau đó dùng sức mạnh của ác mộng che giấu Hàn Phi: “Em lên tầng với anh.”

Hai người phối hợp ăn ý, rất thuận lợi tiến vào hành lang.

Tuyệt vọng bên trong tòa nhà chung cư đã hóa thành thực chất, sương mù dày đặc đen kịt lơ lửng trên cầu thang, cư dân sống ở đây hoặc điên hoặc đang trong quá trình phát điên, người bình thường có thể không sống được quá ba đêm.

Bên tai truyền đến đủ loại thanh âm cổ quái, tiếng nói mớ của những người trong nhà vô cùng kinh khủng. Có người kể lại quá trình giết người, có người đang mài dao, còn có người mộng du ở hành lang vừa khóc vừa cười.

Sau khi né tránh tất cả cư dân, cuối cùng Hàn Phi cũng đi tới cửa nhà mình.

Nhìn cánh cửa quen thuộc, trong hiện thực đã mở vô số lần, Hàn Phi chưa bao giờ khẩn trương như bây giờ.

Dùng sức nắm lấy tay cầm, Hàn Phi đột nhiên nghĩ tới một chuyện: “Em không có chìa khóa?”

“Để anh.” Nhìn trái nhìn phải, thấy trong hành lang không có ác mộng khác, Hoàng Doanh hít sâu một hơi rồi mạnh mẽ đạp cửa phòng!

“Rầm!!”

Tiếng động lớn vang lên, Hoàng Doanh và Hàn Phi đều nhìn vào trong nhà. Trong gian nhà không lớn có một cabin trò chơi nhìn như quan tài, xung quanh dày đặc người chết đang đứng!

Chương 987: Ác mộng của Hàn Phi

"Nhà em náo nhiệt thật đấy?"

Hoàng Doanh đã học được rất nhiều từ Hàn Phi, chẳng hạn như mở khóa, nhưng anh không biết rằng phương pháp mở khóa bạo lực này không phải lúc nào cũng có thể sử dụng được. Ví dụ như hiện tại, sau khi Hoàng Doanh đá tung cửa ra, toàn bộ ác mộng của cư xá đều bị kinh động, những người chết vây xung quanh máy chơi game cũng ngoảnh đầu lại nhìn anh.

"Chỉ là một cái game chết tiệt thôi, có cái gì mà phải vây đến xem?" Hàn Phi đứng bảo vệ trước mặt Hoàng Doanh, ánh sáng dao nhân tính sáng chói, khí tức của không thể nhắc đến xua tan sương đen.

Vốn dĩ Hàn Phi cũng không muốn trực tiếp ra tay, với phong cách hành sự của hắn, sẽ lựa chọn âm thầm lẻn vào, sau đó trà trộn vào trong đám người chết, cùng với mọi người xem bên trong máy chơi game. Nhưng hiện tại sự việc đã phát sinh, Hàn Phi chỉ có thể thay đổi chiến lược.

"Trong hiện thực khi em chơi game, có phải bên ngoài máy chơi game cũng có một nhóm người chết vây quanh không?"

Nghĩ như vậy Hàn Phi cũng cảm thấy có chút sởn gai ốc, hắn nhất định phải mau chóng làm rõ mọi chuyện.

Chạm vào quỷ văn, những người hàng xóm của cư xá Hạnh Phúc bước ra từ bên trong. Hàn Phi không chuẩn bị nương tay, hắn muốn phá hủy nơi này trước khi Mộng kịp phản ứng lại.

Thực lực của ác mộng bình thường tương đương với oán niệm, nhưng khác biệt lớn nhất giữa ác mộng và quỷ quái là, bọn chúng có thể tùy ý dung hợp với nhau, tạo thành một tổng thể đáng sợ. Hơn nữa, ác mộng không thể bị quỷ quái nuốt chửng, bọn chúng đối với quỷ quái mà nói thuần túy là rác rưởi, giống như một loại virus tinh thần trôi nổi giữa hiện thực, mộng cảnh và thế giới tầng sâu.

“Mọi người canh gác ở bên ngoài!”

Hàn Phi xách dao tiến vào trong nhà mình. Ở trong thế giới tầng sâu lâu như vậy, nhìn thấy trong nhà mình có nhiều người chết đến như thế, hắn chẳng những không sợ hãi, ngược lại còn có chút phấn khích, nhà hắn chưa bao giờ có nhiều người đến thế.

Không mù quáng tàn sát, Hàn Phi cẩn thận quan sát những người chết kia. Hắn hoàn toàn chưa từng thấy qua những người này, nhưng lại cảm thấy những người này vô cùng quen thuộc, như thể bọn họ có cùng huyết thống vậy.

“Mình có trí nhớ cực kì tốt, chỉ cần là người mà mình đã từng gặp chắc chắn sẽ không bao giờ quên. Thật kỳ lạ, tại sao những người xa lạ này lại cho mình một cảm giác rất đặc biệt?” Hàn Phi từ nhỏ lớn lên trong cô nhi viện của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, người đồng hành cùng hắn là giáo viên, hộ lý và những đứa trẻ bị bỏ rơi khác, tuy trên danh nghĩa là người nhà nhưng thực tế lại không có chút quan hệ huyết thống nào.

“Mọi người đang nhìn gì vậy?” Hàn Phi phát hiện trên cơ thể của những người chết kia bị những sợi dây điện quấn quanh. Những sợi dây điện dày đặc là từ trong máy chơi game ra, giống như xúc tu của quái vật trói những người chết xung quanh mình vậy.

Ác mộng bên ngoài căn nhà điên cuồng phát động tấn công vào đây, những người hàng xóm của cư xá Hạnh Phúc đã cố gắng hết sức ngăn cản để tranh thủ thời gian cho Hàn Phi.

“Mau phá hủy nó đi! Đừng do dự nữa!” Hoàng Doanh cũng là ác mộng, anh có thể cảm nhận được ác mộng của toàn thành phố đều hội tụ tại đây: “Bây giờ chính là cơ hội phá hủy tốt nhất!”

Hàn Phi cũng biết sau khi phá hủy máy chơi game là sẽ có thể gây ra tổn thương nghiêm trọng cho ác mộng tầng thứ 11. Nhưng so với việc phá hủy ác mộng tầng thứ 11, hắn càng tò mò hơn là tại sao nhà mình lại bị Mộng coi là nhà máy ác mộng?

Len lỏi vào trong đám người chết, Hàn Phi nhìn vào trong máy chơi game.

Không giống với hiện thực lắm, trong máy chơi game không có dung dịch dinh dưỡng, chỉ có chất lỏng màu đen đặc sệt; trong đêm tối có đặt một chiếc mũ bảo hiểm chơi game, chiếc mũ bảo hiểm chơi game đó treo lơ lửng, giống như một chiếc thuyền nhỏ trôi nổi trên vực sâu.

Mở máy chơi game ra, Hàn Phi nhìn chằm chằm vào đêm tối, có một giọng nói dường như đang gọi hắn, hi vọng hắn có thể nằm vào bên trong.

Tất cả những người chết bị dây điện quấn lấy cũng nhìn Hàn Phi, chân tướng của thế giới này dường như được cất giấu trong chiếc máy chơi game nhỏ đó.

Duỗi ngón tay về phía mũ bảo hiểm chơi game, động tác này Hàn Phi đã làm vô số lần trong hiện thực. Chờ khi hắn phản ứng lại, hai tay đã ôm lấy mũ bảo hiểm chơi game rồi.

"Hàn Phi! Mộng đang không ngừng hoàn thiện ác mộng mà nó dệt nên! Đây có khả năng là một cái bẫy do nó tạo ra bằng cách đánh cắp ký ức của em!" Hoàng Doanh cũng nhanh chóng chạy vào nhà, anh hoàn toàn vượt qua nỗi sợ hãi về những người chết xung quanh mình, nắm lấy vai Hàn Phi.

"Em biết đây có thể là một cái bẫy…" Trong hiện thực sau khi Hàn Phi đội mũ bảo hiểm chơi game lên, bước vào thế giới tầng sâu, cuộc đời đã được thay đổi.

Hắn ở trong điện thờ của Mộng lại phát hiện ra chiếc mũ bảo hiểm chơi game đó một lần nữa. Chiếc mũ bảo hiểm chơi game này cũng mang đến cho hắn một cảm giác rất khó tả, như thể sau khi đội nó lên, là có thể thay đổi cuộc đời lần thứ hai.

Phải biết rằng, Hàn Phi đã trải qua vô số lần nguy hiểm sinh tử, ý chí đã sớm được tôi luyện đến cực hạn, không thể bị những cám dỗ tầm thường lay chuyển. Nhưng khi đối mặt với chiếc mũ bảo hiểm chơi game kỳ lạ này, từng tế bào trong cơ thể hắn đều như đang kêu gọi, hy vọng hắn có thể đội mũ bảo hiểm lên, nằm vào trong máy chơi game.

“Tại sao lại cảm giác như chiếc máy chơi game này đối với mình giống như vòng tay của mẹ vậy?” Đứng cùng với những người chết xung quanh, Hàn Phi chẳng những không khó chịu, ngược lại còn có một loại cảm giác kì lạ như trở về nhà, đoàn tụ cùng người thân.

Hắn chỉ cảm nhận được tình cảm gia đình của người khác trong thế giới ký ức điện thờ, nhưng lần này hắn đã cảm nhận được sự hiện diện của những người thân trong gia đình mình. Sự thôi thúc kỳ diệu của huyết mạch khiến trái tim hắn không ngừng đập nhanh hơn.

“Hình như… chỉ cần đội chiếc mũ bảo hiểm này lên, nằm vào trong máy chơi game là có thể nhìn thấy bố mẹ và người thân của mình…”

Ý chí của Hàn Phi không có điểm yếu, cộng hưởng trong huyết mạch cũng không phải là ảo giác, Mộng quả thực đã đặt một số thứ “quý giá” và “đặc biệt” vào vị trí cốt lõi của nhà máy ác mộng.

“Những đứa trẻ đợt đầu tiên tham gia vào thí nghiệm nhân cách do chính Phó Sinh lựa chọn, sau đó đã xảy ra thảm kịch đêm màu máu, không thể nhắc đến của thế giới tầng sâu chỉ còn lại tiếng cười điên cuồng số 0. Tuy rằng hoa song sinh là tác phẩm của Cao Hưng, nhưng sau lưng chắc chắn có ý chí của Mộng.” Hàn Phi luôn cảm thấy mình đã bỏ qua một điểm rất quan trọng: “Cả Mộng và Phó Sinh đều chọn trúng số 0, một người muốn bồi dưỡng hắn thành thể xác để mình tái sinh, một người thì muốn ép hắn đến bước đánh mất chính mình, tất cả những điều này chỉ vì số 0 sở hữu nhân cách chữa trị thôi sao?”

Hàn Phi nhớ lại những gì đã xảy ra với mình trong điện thờ công viên vui chơi. Sau khi được tiếng cười điên cuồng và Phó Sinh thừa nhận, hắn tiến vào trong cơ thể của quỷ thế hệ đầu, trở thành ý chí của nó, thậm chí còn có thể kiểm soát thi thể của nó.

“Cuối cùng Phó Sinh đã từ bỏ việc tái sinh trên cơ thể mình, nhưng hình như ông ấy đã quên nói cho mình một số thứ nào đó, ví dụ như tại sao lại lựa chọn mình…”

Những người già của thời đại trước lần lượt rời đi, càng ngày càng ít người biết được bí mật. Quản lý Quỷ thần chí không bình thường, thầy giáo của Lệ Tuyết cũng phát điên biến thành cảnh sát đêm, bây giờ dường như người biết tất cả những bí mật chỉ có Mộng.

"Bí mật về mình, chẳng lẽ được giấu ở đây? Chính bởi vì Mộng biết bí mật này, cho nên mới thiết lập nhà máy ác mộng trong nhà mình? Sau đó lấy nhà mình làm trung tâm xây dựng nên một 'thế giới tầng sâu' mới?"

Hai tay cầm mũ bảo hiểm chơi game, Hàn Phi chậm rãi đưa tới gần đầu của mình, trên người hắn có chúc phúc của ba vị không thể nhắc đến, cũng không phải quá lo lắng.

"Thế giới ác mộng này không hoàn chỉnh, nếu như em nằm vào trong đó, nói không chừng thế giới của Mộng sẽ trở nên hoàn chỉnh!" Thời điểm quan trọng, Hoàng Doanh giật lấy chiếc mũ bảo hiểm chơi game từ trong tay Hàn Phi: "Nếu như em thực sự tò mò, anh có thể thay thế em thử nó."

"Không được, quá nguy hiểm!" Hàn Phi kiên quyết từ chối, nhưng lần này Hoàng Doanh không nghe lời hắn.

"Em là hi vọng của tất cả mọi người, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Hoàng Doanh đội mũ bảo hiểm chơi game lên: "Nếu như anh xảy ra chuyện, em còn có thể cứu anh. Nếu như em xảy ra chuyện, tất cả người chơi trong ác mộng này đều phải bồi táng, vì vậy hãy để cho anh."

Khoảnh khắc Hoàng Doanh đội mũ bảo hiểm chơi game lên, đồng tử đã trở nên không bình thường rồi, toàn thân anh run rẩy, chịu đựng cơn đau dữ dội và nằm xuống máy chơi game.

Chất lỏng màu đen sền sệt tràn ngập cơ thể của Hoàng Doanh, những sợi dây điện thô dày tuôn ra từ trong, giống như rễ cây, xuyên qua bức tường và mặt đất, lan rộng về phía các khu vực khác của thành phố.

Ác mộng ẩn giấu trong thành phố này dường như cũng trở nên phát điên, đỏ mắt chạy thẳng đến khu chung cư.

Trên bầu trời đêm đen kịt xuất hiện một vòng xoáy cực lớn, toàn bộ thành phố dường như đều phải chịu sự trừng phạt của thần, lại hình như là bị vô số ma quỷ kéo vào trong vực sâu.

Tia chớp đen xẹt qua bầu trời đêm, những người sống chui ra khỏi máy chơi game ngang ngược chạy khắp thành phố, một số ác mộng không kịp thời né tránh cũng sẽ bị hấp thu.

Những căn nhà nhỏ ác mộng lần lượt sụp đổ, tóc đen uốn éo bám vào dây điện, những đôi mắt đỏ tươi mở ra ở cuối đường dây, chúng biến thành một cơn ác mộng cấp độ thảm họa.

"Ác mộng bình thường bị nghiền nát, những đường dây chui ra từ trong máy chơi game muốn hấp thu 'dinh dưỡng' của toàn thành phố."

Những ác mộng đến bao vây tấn công chung cư đều có ý thức của mình, bọn chúng không cam tâm tiêu tan như vậy, thực lực cũng mạnh hơn nhiều so với ác mộng bình thường. Ngặt nỗi bên phía Hàn Phi thả ra Vô Thường và Hình Phu, hai hận ý hàng đầu trấn thủ, có nhiều ác mộng hơn nữa cũng không cách nào phá vỡ phong tỏa và ảnh hưởng đến Hoàng Doanh.

Những sợi dây tuôn ra từ máy chơi game đều chiêm nhiễm chất màu đen đáng sợ kia lan rộng khắp thành phố. Hoàng Doanh đang nằm trong máy chơi game, cơ thể bị giằng xé biến dạng, may mà trước đó anh đã bắt đầu dị hóa, mới có thể miễn cưỡng chống đỡ được.

"Mũ bảo hiểm chơi game đang kêu gọi mình, sau khi Hoàng Doanh đội mũ bảo hiểm lên chỉ là chịu đựng đau khổ, nhưng lại không có được sự công nhận của nó."

Nếu cứ tiếp tục như vậy, rất có khả năng Hoàng Doanh sẽ hồn phi phách tán trong ác mộng. Hàn Phi cũng không còn cách nào khác, hắn nhảy lên máy chơi game, cắt cổ tay để máu linh hồn của mình nhỏ giọt trên mũ bảo hiểm chơi game.

Mục đích ban đầu của Hàn Phi là muốn xoa dịu giọng nói đang gọi hắn trong chiếc mũ bảo hiểm kia, nhưng ai biết máu của hắn trộn lẫn với chất màu đen thần bí trong máy chơi

game, lại khiến toàn bộ thành phố ác mộng này bắt đầu rung chuyển.

Những chất màu đen sền sệt đó leo lên cơ thể của Hoàng Doanh và Hàn Phi, những tia máu chứa đầy nguyền rủa và oán hận xuyên qua da của bọn họ.

Cũng chính vào lúc này, Hàn Phi mới phát hiện, chất màu đen tích lũy trong máy chơi game hình như chính là máu trong tim của quỷ thế hệ đầu!

Hắn nhớ lại cảnh tượng mà mình đã nhìn thấy trong ác mộng của con trai lớn của Phó Sinh. Lúc đó khi Phó Sinh và ba người con trai đã tiến vào sâu trong mộ lớn, vì để trở thành tồn tại không thể nhắc đến, mấy bố con bọn họ đã khoét trái tim của mình ra đưa vào trong lồng ngực của thi thể quỷ thế hệ đầu, để mình dung hợp với nó.

"Mình đã từng thấy máu màu đen này!"

Hàn Phi không thể ngờ rằng Mộng sẽ đưa máu của quỷ thế hệ đầu vào máy chơi game của mình. Hắn hoàn toàn không hiểu tại sao Mộng lại làm như vậy, dường như đối với Mộng, hắn thực sự có mối liên hệ nào đó với quỷ thế hệ đầu vậy!

Dưới sự trợ giúp của máu Hàn Phi, cơ thể của Hoàng Doanh bắt đầu chìm xuống từ từ cho đến khi bị máu quỷ màu đen bao phủ hoàn toàn.

Cú va chạm cực lớn đã đánh bật Hàn Phi ra xa, máu quỷ màu đen trong máy chơi game hình như được kết nối với một thế giới khác.

Ở đây rõ ràng là một thế giới do Mộng hư cấu tạo thành, nhưng lại liên quan chặt chẽ đến hiện thực, như thể là trùng hợp, lại hình như là lựa chọn cuối cùng của vận mệnh.

Mọi nhánh sông sẽ chảy về đại dương bao la, giống như Cánh Bướm trong mộng nhìn thấy mình bị con dao tái sinh chặt đầu. Nó vẫn luôn trốn tránh, nhưng vẫn phải đón lấy cái kết đó.

Những sợi dây trải khắp thành phố không ngừng rót tuyệt vọng và cảm xúc tiêu cực vào trong máy chơi game, máu quỷ

màu đen bắt đầu bành trướng. Sau khi nuốt chửng tất cả ác mộng, một cánh tay cái cực lớn từ trong máu quỷ duỗi ra, gần như che hết bầu trời đêm.

"Đây chính là ác mộng được sinh ra từ trên người Hàn Phi?" Lý Tai đi vào cùng với Hàn Phi lập tức trốn ở sau lưng Vô Thường, cả đời anh ta chưa từng gặp qua ác mộng đáng sợ đến như vậy.

"Nó chỉ hấp thu một chút máu của mình, sống ở nơi mình thường ngủ mà thôi…" Nói xong Hàn Phi đột nhiên cảm thấy Lý Tai nói cũng có lý, ác mộng kinh khủng nhất toàn thành phố được sinh ra ở trên chiếc "giường" hắn ngủ say.

Ác mộng đã mất kiểm soát, không có bất kì lý trí nào, nó vung tay đập về phía Hàn Phi, cảm giác đó giống như bầu trời đang sập xuống.

Hàn Phi còn chưa kịp né tránh, Hình Phu đã một bước xông lên, khí tức ác ý bao quanh cơ thể, anh ta giơ cao chiếc rìu, nhắm ngay lòng bàn tay ác mộng chém vào!

Vô số tiếng la hét phát ra từ vết thương đẫm máu, lòng bàn tay của ác mộng bị chẻ ra, nhưng bàn tay bị thương kia đang lành lại với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy. Hận ý hàng đầu Hình Phu không thể thực sự gây ra vết thương trí mạng cho ác mộng.

"Hoàng Doanh vẫn còn đang ở trong cơ thể của ác mộng, cứ tiếp tục như vậy anh ấy nhất định sẽ mất phương hướng."

Hàn Phi bắt đầu sử dụng ngôn linh đối với chính mình, cưỡng bức cải thiện trạng thái của mình thông qua nguyền rủa, sau đó yêu cầu tất cả những người hàng xóm ra tay để ngăn chặn ác mộng.

Trải qua nhiều thế giới ký ức điện thờ, Hàn Phi đã có tư cách đối đầu trực diện với điện thờ ký ức. Chưa nói đến những cái khác, chỉ cần bản thể của không thể nhắc đến không nhúng tay vào, chỉ mỗi dựa vào Vô Thường và Hình Phu là có thể khiến hắn tung hoành trong những điện thờ bình thường.

"Điện thờ xây dựng ở thế giới tầng cạn, bản thân sẽ bị quy tắc của thế giới áp chế, nhưng ác mộng vẫn có thể đồng thời

chống lại tất cả các lực lượng bên phía mình. Nếu như mình tiến vào trong điện thờ của Mộng trong thế giới tầng sâu, phỏng chừng rất khó có thể sống sót ra ngoài."

Lấy dao tái sinh ra, Hàn Phi sử dụng thưởng thức nghệ thuật để xác định điểm yếu của ác mộng. Sau đó hắn sử dụng một năng lực khác của nhân cách tham lam, đạt được sức mạnh của quỷ quái bị giam cầm.

Tiếng gào thét của Hình Phu trở nên yếu ớt hơn, tất cả tội nghiệt mà anh ta hấp thụ từ điện thờ của Cao Hưng đều hóa thành nghiệp hỏa rực cháy, vây xung quanh Hàn Phi.

Hai tay cầm dao, quỷ văn trên người Hàn Phi chậm rãi sáng lên. Tiếng cười điên cuồng, số 2 và con trai lớn của Phó Sinh, ba luồng khí tức của không thể nhắc đến đồng thời tăng cường trên người, giúp đỡ hắn vung ra ánh dao sáng ngời.

"Tái sinh!"

Bầu trời đêm lập tức biến thành ban ngày, tất cả khao khát cùng hy vọng về tốt đẹp đều biến thành lưỡi dao sáng nhất trong ác mộng.

"Hình Phu!"

Thiên phú hình phu được kích hoạt, khoảnh khắc Hàn Phi chém dao xuống, ác mộng, bầu trời đêm và ác mộng tầng thứ 11 đều bị chẻ ra!

Mưa máu tuôn rơi, một bộ phận ác mộng chưa chết hẳn chui hết ra khỏi cơ thể của Hoàng Doanh, dường như bọn chúng biết Hàn Phi cố ý tránh nơi đó ra vậy.

Cùng một thời gian, ảo ảnh bị dập tắt, những người chơi bị mắc kẹt trong bệnh viện cũng nhìn thấy Hoàng Doanh. Trong mắt bọn họ, có lẽ anh là người đã phá vỡ ác mộng, lại cứu bọn họ một lần nữa.

Chương 988: Cứu chuộc của quỷ thế hệ đầu

“Mau đỡ lấy anh ấy!”

Vô Thường ôm lấy Hoàng Doanh đang rơi xuống, nhưng cũng chỉ ôm được trong một giây thì đã ném anh ấy đi.

Không phải là Vô Thường quá lạnh lùng, chủ yếu là bởi vì toàn thân Hoàng Doanh đều là máu đen của quỷ thế hệ đầu, ngoại trừ Hàn Phi, hình như không ai có thể đến gần.

Máy chơi game đã bị phá hủy, nhưng Hoàng Doanh vẫn đội mũ bảo hiểm chơi game kia. Vội vàng tiến lại gần, Hàn Phi muốn giúp Hoàng Doanh cởi mũ bảo hiểm chơi game xuống. Nhưng khi hai tay hắn ôm lấy mũ chơi game, máu đen đang chảy khắp cơ thể của anh đột nhiên bắt đầu lao về phía cơ thể hắn.

Không cho Hàn Phi có cơ hội phản ứng, chỗ máu quỷ kia đã chui thẳng vào trong cơ thể hắn, dung hợp với ý chí và linh hồn của hắn. Hai bên cực kì tương hợp, giống như chỉ có Hàn Phi mới có thể khống chế chỗ máu đen tối tuyệt vọng nhất đó.

“Anh Hoàng? Anh có nghe thấy em nói không?” Hàn Phi thử cởi mũ bảo hiểm chơi game xuống. Ngay khoảnh khắc được cởi ra, chiếc mũ đã vỡ vụn trong tay Hàn Phi, biến thành những mảnh vỡ hai màu đen trắng.

Lúc này hắn mới phát hiện ra, chiếc mũ chơi game mà Mộng đặt ở vị trí cốt lõi của nhà máy ác mộng là dùng những đoạn nhân sinh ghép lại với nhau, chiếc mũ chơi game giống như một chiếc hộp đen đơn giản chỉ có một lớp.

Thuận thế thu thập lại tất cả các mảnh vỡ, tiếp theo Hàn Phi sử dụng nhân cách chữa trị đối với Hoàng Doanh, xoa dịu nỗi đau tinh thần và sửa chữa linh hồn cho anh, kéo anh từ trên bờ vực hồn phi phách tán trở lại.

Ác mộng tầng thứ 11 bắt đầu sụp đổ, Hoàng Doanh cũng mơ mơ hồ hồ mở hai mắt ra. Anh đưa tay ra chỉ vào Hàn Phi, há miệng hồi lâu mới có thể thốt ra một chữ —— quỷ.

"Anh cảm thấy em là quỷ sao?" Hàn Phi tiếp tục sử dụng nhân cách chữa trị. Trong toàn bộ ác mộng cũng chỉ có hắn sở hữu năng lực chữa trị tinh thần và linh hồn, ai có thể nghĩ tới một hình phu cầm con dao đồ tể, thực ra là một bác sĩ chữa bệnh cứu người chứ?

Khi cơn ác mộng tan biến, Hoàng Doanh cũng từ từ tỉnh lại, đôi mắt anh đỏ ngầu, đáy mắt đều là oán hận.

Vừa rồi có một lượng lớn ác mộng chạy vào trong cơ thể anh, một phần máu đen của quỷ thế hệ đầu vẫn còn lưu lại trên da anh, đang từng chút một ngấm vào trong cơ thể. Anh Hoàng đi theo Hàn Phi không phải nói là ăn sung mặc sướng, nhưng cũng có thể coi là "không phải lo cơm ăn áo mặc".

"Trong mũ chơi game kia có ẩn giấu một số ký ức, tiếng gọi lúc trước mà em đã nghe thấy chính là phát ra từ những ký ức đó…" Hoàng Doanh vừa mới khôi phục một chút sức lực đã vội vàng mở miệng. Bộ dạng vội vã của anh giống như là đang hấp hối buộc phải nói những lời này với Hàn Phi vậy, chậm một giây cũng không được.

"Ký ức gọi em là của ai lưu lại? Chẳng lẽ là bố mẹ của em?" Trái tim của Hàn Phi dần dần treo lên, hắn tập trung toàn bộ sự chú ý nhìn chằm chằm vào Hoàng Doanh.

Khẽ lắc đầu, Hoàng Doanh chỉ vào máu đen trên người mình: "Là chủ nhân của dòng máu này lưu lại, nó là con quỷ đầu tiên xuất hiện trên thế giới, nó ngu ngơ không biết gì. Trên người nó mang theo cảm xúc tiêu cực và tuyệt vọng sâu sắc của con người. Tất cả những ai đến gần nó đều sẽ bị nguyền rủa, không chỉ mang vận xui cả đời mà còn phải chịu số phận éo le, chết một cách vô cùng thê thảm."

"Thế thì có liên quan gì đến em?" Hàn Phi nhớ rất rõ, quỷ thế hệ đầu đã xuất hiện từ cách đây rất lâu rồi, hắn là tồn tại cùng một thời đại với chủ nhân đời đầu tiên của hộp đen, còn sớm hơn Phó Sinh rất nhiều rất nhiều năm.

“Tất cả mọi người đều sợ hãi quỷ thế hệ đầu, có một số người tìm đủ mọi cách để tiêu diệt nó, nhưng cũng có một bộ phận rất ít người từng ra tay giúp đỡ nó. Cũng chính một bộ phận rất ít người này đã khiến cho quỷ thế hệ đầu cảm nhận được sự ấm áp của thế giới, khiến cho cơ thể tràn ngập những cảm xúc tiêu cực của nó xuất hiện một chút bất thường.” Hoàng Doanh dường như đang kể một giấc mộng rất dài, giấc mộng đó đủ dài đến mức chôn vùi thời gian: “Nếu như so sánh quỷ thế hệ đầu với thế giới tầng sâu, thì chút bất thường đó giống như em.”

“Có thể nói đơn giản hơn một chút không?” Hàn Phi gia tăng sức lực chữa trị, để Hoàng Doanh khôi phục lý trí nhanh hơn.

“Quỷ thế hệ đầu là một loại tuyệt vọng thực sự, không có bất kỳ sinh cơ và dục vọng nào, nó thậm chí càng nguyện ý tự hủy diệt chính mình. Nhưng điều bi ai là chừng nào trên thế giới còn không ngừng nảy sinh tuyệt vọng, thì nó sẽ không thể thực sự biến mất.” Trong ký ức Hoàng Doanh cảm nhận được loại tuyệt vọng đó, đến chết cũng không thể, chỉ có thể vĩnh viễn chịu đựng sự đau khổ và gục ngã trong đau đớn.

“Nhưng ở trong thế giới ký ức điện thờ, quỷ thế hệ đầu mà em nhìn thấy là một cỗ thi thể mà! Chứng tỏ sau đó nó đã thành công bị giết chết!” Hàn Phi đã gặp quỷ thế hệ đầu rất nhiều lần, đối phương thường xuất hiện dưới hình thái thi thể xuất hiện trong các kí ức của không thể nhắc đến.

“Nó chưa bao giờ chết thực sự, chỉ bị tước bỏ ý thức của bản thân thôi.” Hoàng Doanh nỗ lực nhớ lại những ký ức mà mình đã nhìn thấy: “Những người không từ thủ đoạn muốn tiêu diệt quỷ thế hệ đầu, toàn bộ đã bị nó giết chết. Ngược lại những người muốn giúp đỡ, đã nhận được sự chấp thuận của nó. Bọn họ cùng nhau tìm ra một cách, có thể khiến quỷ thế hệ đầu không còn cảm thấy tuyệt vọng, đó chính là tước bỏ ý thức của bản thân.”

“Quỷ thế hệ đầu không có ý thức của bản thân?”

“Đúng vậy, ý thức chủ thể của nó là tuyệt vọng vô biên, bộ phận ý thức này bị phong ấn ở một nơi không có ai biết; còn

một cảm xúc bất thường được sinh ra từ sâu trong linh hồn của quỷ thế hệ đầu thì bị ẩn giấu ở trong cơ thể của con người, khi một ngày nào đó tuyệt vọng của ý thức chủ mất kiểm soát bùng phát, chỉ có ý thức bất thường đó mới có thể chữa trị cho quỷ thế hệ đầu." Hoàng Doanh đang nói về ký ức mà anh nhìn thấy, nhưng Hàn Phi lại cảm thấy như đang soi gương.

Đứng lên, Hàn Phi cảm thấy những lời mà Hoàng Doanh nói nếu áp vào mình và tiếng cười điên cuồng thì có vẻ ăn khớp: "Người bị ý thức bất thường của quỷ thế hệ đầu chiếm giữ, có phải đều sở hữu nhân cách chữa trị không?"

"Cái này anh không biết, nhưng trong kí ức nói rằng tất cả những người bị cảm xúc bất thường chiếm giữ, đều là hy vọng trong tuyệt vọng sâu sắc nhất. Bọn họ thường là cả một đời bất hạnh, nhưng lại cả một đời lương thiện." Hoàng Doanh rất nghiêm túc nhìn Hàn Phi: "Cái này đầu tiên loại trừ em, quỷ chết trong tay em, anh thậm chí còn không thể đếm được hết số lượng."

"Nếu như em không lương thiện, sẽ liều mình đi cứu những người chơi kia chắc? Bọn họ đối với em mà nói chẳng qua chỉ là những người xa lạ thôi." Hàn Phi ra hiệu cho Hoàng Doanh nói tiếp.

"Tia ý thức bất thường kia của quỷ thế hệ đầu cắm rễ sâu trong linh hồn. Khi một linh hồn tiêu tán sẽ tiến vào cơ thể của một đứa trẻ khác. Tiêu chuẩn lựa chọn cụ thể trong kí ức không có đề cập, nhưng ý thức kia rất thích gặp những đứa trẻ có cảnh ngộ tương đồng với mình." Khi nói đến đây, Hoàng Doanh phát hiện Hàn Phi như bị sét đánh vậy, dọa anh sợ tới mức không dám tiếp tục nói: "Em làm sao vậy?"

"Em… đột nhiên nghĩ tới một chuyện." Hàn Phi đứng ở trong thành phố đang dần dần tiêu tán: "Đứa trẻ số 0 sau đêm màu máu trở thành tiếng cười điên cuồng, cũng sau đêm đó em bắt đầu cuộc sống thay thế anh ta, anh ta giấu bản thân ở trong tuyệt vọng sâu nhất, để em bước lên sân khấu."

Hàn Phi nghĩ đến một khả năng, nhưng hắn không dám tùy tiện nói ra suy đoán này, bởi vì ngay cả hắn cũng cảm thấy có chút sởn gai ốc.

Hoa song sinh, tuyệt vọng sâu sắc nhất, chủ nhân của hộp đen, vong hồn vây xung quanh máy chơi game, những điều này dường như đã sớm ám chỉ cho hắn từ lâu.

"Hóa ra kịch bản đầu tiên mà em đóng vai chính, chính là Hoa song sinh do vận mệnh đã viết sẵn từ trước."

Hít sâu một hơi, Hàn Phi nhìn hai tay của mình. Máu đen của quỷ thế hệ đầu đã hoàn hảo dung hợp với cơ thể hắn, hiện tại hắn không hề có chút cảm giác khó chịu nào.

"Sau khi dung hợp với máu của quỷ thế hệ đầu, Phó Sinh và những người con của ông đã biến thành quỷ không thể nhắc đến, nhưng mình lại không…"

Thấy tinh thần của Hàn Phi không ổn định cho lắm, Hoàng Doanh hơi lo lắng: "Có muốn anh tiếp tục không?"

"Nói đi, hãy nói cho em biết tất cả những gì anh nhìn thấy." Hàn Phi chuyển đến một viên gạch và ngồi xuống bên cạnh Hoàng Doanh, hắn cẩn thận lắng nghe.

Hoàng Doanh không chút che giấu, anh kể cho Hàn Phi tất cả những gì mình nhìn thấy, cho đến khi ác mộng tầng thứ 11 hoàn toàn vỡ vụn.

Thành phố được xây dựng mô phỏng thế giới tầng sâu đã bị quỷ văn của Hàn Phi hấp thụ, những người chơi không bị Mộng mê hoặc cũng thuận lợi rời đi. Nhưng những người chơi đã mất ý thức bản ngã và chủ động đứng về phía Mộng thì bị kéo vào trong đêm tối sâu hơn.

Mở hai mắt ra, Hàn Phi và Hoàng Doanh trở lại bệnh viện của khu thành chủ, hai người dừng lại ở nơi cách điện thờ không xa.

Sương xám vẫn chưa tiêu tán, trong sương mù nồng nặc một mùi máu tanh.

"Đi tiếp về phía trước hắn là có thể chạm vào điện thờ rồi." Hoàng Doanh có cảm giác không chân thật, tinh thần và linh hồn của anh đã trải qua những thay đổi lớn trong ác mộng tầng thứ 11. Những ác mộng trong nhà máy ác mộng không bị Hàn

Phi giết chết toàn bộ đều tiến vào trong cơ thể của hắn, khiến hắn nhận được lợi ích rất lớn.

"Tạm thời đừng đi về phía trước nữa." Điện thờ gần trong gang tấc nhưng lúc này càng phải cẩn thận, Hàn Phi biết rất rõ sự khủng khiếp của Mộng, đối phương tuyệt đối sẽ không ngồi yên chờ đợi.

"Anh cũng nghĩ như vậy." Hoàng Doanh nhìn dấu ấn ác mộng trên người mình: "Chỉ cần đến gần điện thờ, anh sẽ cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng, sức mạnh đó dường như có thể dễ dàng khiến cho anh hồn phi phách tán."

"Cẩn thận dong thuyền vạn năm, hiện tại trạng thái của em không tốt, chờ sau khi tu dưỡng xong rồi hãy quay lại." Dứt khoát xoay người, Hàn Phi không chút do dự nói: "Lần sau tiến vào, chính là lúc quyết định thắng bại với Mộng, em sẽ mang 4 triệu người chơi ra ngoài."

Lấy thịt do Từ Cầm nấu ra, Hàn Phi ăn ngấu ăn nghiến để hồi phục sức lực, đồng thời cũng thu những người hàng xóm trong cư xá Hạnh Phúc vào trong quỷ văn.

"Đi thôi, bên ngoài còn có rất nhiều người chơi đang đợi anh." Hàn Phi dành thời gian dạy cho Hoàng Doanh một chút kỹ năng diễn xuất, để anh có thể giả bộ tự nhiên hơn.

Chờ sau khi Hoàng Doanh đeo mặt nạ bậc thầy diễn xuất lên, cả hai lần lượt bước ra khỏi bệnh viện.

Tiếng reo hò của mọi người gần như xua tan sương xám gần bệnh viện. Những người chơi kia tựa hồ đã sớm nhận được tin tức, trong ba lớp ngoài ba lớp chen chúc ở cửa ra vào của bệnh viện, trận chiến này Hàn Phi mất thời gian hơn rất nhiều so với lần trước.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Hoàng Doanh và Hàn Phi mặt đều tràn đầy nghi ngờ, vẫn là sau khi có người nhắc nhở bọn họ mới biết, những người chơi hàng đầu của top 100 guild game đã thành công thoát khỏi ác mộng.

Lúc đó khi bọn họ bị nhốt trong bệnh viện, không phân biệt được mộng cảnh và hiện thực, suýt chút nữa đã bị tiêu diệt

toàn đội. Vào thời khắc mấu chốt, Hoàng Doanh đã gây ra một cơn bão.

Những người chơi bị lạc cũng không biết chính xác chuyện gì đã xảy ra, khi bọn họ lấy lại được ý thức và khôi phục được lý trí, đã nhìn thấy Hoàng Doanh từ trên cao rơi xuống ở trung tâm thành phố.

Xung quanh Hoàng Doanh đã hoàn toàn biến thành phế tích, dường như đã diễn ra một trận chiến cực kỳ thảm khốc!

Có thể thấy rõ ràng là người chơi số 1 Hoàng Doanh đã cứu bọn họ!

Chìm sâu trong tuyệt vọng, sắp chìm vào ác mộng mãi mãi, vẫn có một người nguyện ý một mình chiến đấu với cả thành phố, giải cứu tất cả mọi người, người như vậy đại khái chính là một anh hùng.

Trước đây vẫn có những người chơi hàng đầu không phục Hoàng Doanh, nhưng bây giờ những người chơi không phục kia còn bảo vệ anh hơn bất kỳ ai khác.

Chat room công khai của những người chơi đang sôi sục, Hoàng Doanh không chỉ trở lại một cách kỳ tích, mà còn cứu tất cả mọi người. Sự tuyệt vọng trước đây của những người chơi đã bị cuốn trôi sạch sẽ, những người chơi đứng về phía Mộng thì tâm trạng phức tạp. Bản tính của bọn họ muốn ủng hộ Hoàng Doanh, nhưng nhân tính bị Mộng bóp méo của bọn họ lại ép bọn họ phải giết chết anh.

"Ác mộng tầng thứ 11 khó khăn hơn một chút so với những gì tôi tưởng tượng." Hoàng Doanh và Hàn Phi không có nói trước với nhau, anh không biết hắn đã nói mình tiến vào ác mộng tầng thứ 12. May thay Hoàng Doanh biết nói nhiều ắt sẽ sai, anh không nhiều lời, chỉ nở một nụ cười nhạt trên mặt.

Trở lại trụ sở của cư xá Hạnh Phúc, top 10 guild game hàng đầu đã đích thân đến viếng thăm. Lần này bọn họ thật lòng biết ơn Hoàng Doanh, chính anh đã giúp bọn họ giữ được gia sản, giữ được "uy lực" duy trì trật tự.

"Không cần cảm ơn tôi, đây là việc tôi nên làm." Hoàng Doanh ngồi ở trên ghế hội trưởng, bình đẳng nhìn mọi người:

“Mục tiêu của chúng ta là một, tôi sẽ làm hết sức mình để mang tất cả người chơi rời đi, hoàn thành nhiệm vụ tôi đã hứa.”

Chỉ vài câu đơn giản nhưng từ trong miệng của Hoàng Doanh nói ra lại vô cùng nhiệt huyết. Những người chơi chen chúc bên ngoài cư xá Hạnh Phúc, dường như chỉ cần nhìn thấy Hoàng Doanh bọn họ sẽ tràn đầy hy vọng, như thể bầu trời đêm trên đầu cũng được chiếu sáng vậy.

Hàn Phi trong bóng tối yên lặng gặm tim lợn. Nhìn thấy cảnh tượng này hắn cũng rất vui vẻ, khóe miệng đột nhiên giật giật, nhưng vẫn không thể lộ ra một nụ cười chân chính.

“Anh Hoàng đã biết trước chân tướng của game này, cho nên ngay từ ngày đầu tiên chơi game, anh ấy đã nỗ lực và liều mạng hơn bất kỳ người chơi nào khác, anh ấy xứng đáng có được tất cả.”

Thu lại ánh mắt, Hàn Phi xoay người rời đi. Hắn vui vẻ không phải bởi vì cảm thấy cảnh tượng này rất buồn cười, mà bởi vì cảm thấy nếu một ngày nào đó mình ngã xuống, cũng sẽ có người khác giơ cao ngọn đuốc mà hắn đã dùng cả cuộc đời thắp lên.

Chương 989: Bế tắc do Mộng sắp đặt

Lãnh đạo cấp cao của top 100 guild game đều bày tỏ lòng biết ơn đối với Hoàng Doanh, mọi người cũng nhân cơ hội này để thảo luận về tương lai một lần nữa.

Hàn Phi không tham dự cuộc họp, hắn còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Lặng lẽ rời khỏi trụ sở của cư xá Hạnh Phúc, Hàn Phi gửi những mảnh vỡ đen trắng mà mình mang ra từ ác mộng tầng thứ 11 đến quảng trường trung tâm.

Mũ bảo hiểm chơi game của ác mộng tầng thứ 11 là do các mảnh vỡ đen trắng ghép với nhau tạo thành. Sau khi mộng cảnh tiêu tan đã để lại số lượng vô cùng khả quan, lần này đủ để số 2 ghép ra thứ gì đó rồi.

Tiến vào phòng riêng của số 2, Hàn Phi không tìm được chỗ nào để đặt chân nữa, bởi vì trên mặt đất chồng chất một tầng dày các tài liệu.

“Cứ giẫm lên đi, những tài liệu này tôi đã xem hết rồi, không có giá trị gì mấy.” Dường như đã sớm cảm nhận được sự tồn tại của Hàn Phi, biểu cảm của số 2 nghiêm túc, ánh mắt nhìn Hàn Phi cũng hơi kì lạ: “Có phải anh đã hấp thu thứ gì trong ác mộng không?”

“Sao cậu biết?” Vẫn chưa nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, Hàn Phi ngồi xuống bên cạnh số 2: “Tôi và số 0 hình như có tồn tại một mối liên hệ nào đó với ý thức của quỷ thế hệ đầu, trong ác mộng tầng thứ 11, tôi đã hấp thụ máu của quỷ thế hệ đầu.”

“Máu của quỷ thế hệ đầu…” Trong mắt số 2 lóe lên một sự đồng tình. Đứa trẻ thông minh hơn cả bộ não AI này rất ít khi bộc lộ cảm xúc của mình, cho nên chỉ cần một chút thay đổi biểu cảm trên mặt cũng sẽ khiến Hàn Phi cảm thấy bất an.

“Thế thì làm sao? Sau khi tôi hấp thụ máu của quỷ thế hệ đầu, vận mệnh đã bị thay đổi rồi?” Hàn Phi truy hỏi.

Số 2 mím môi, do dự một lát mới ngẩng đầu nhìn Hàn Phi: "Vận mệnh của anh biến mất rồi."

"Ngay cả cậu cũng không nhìn thấu vận mệnh của tôi nữa rồi ư?"

"Không." Số 2 lắc lắc đầu: "Rất nhanh nữa thôi anh sẽ nghênh đón cái chết theo đúng nghĩa thực sự, hồn phi phách tán, bị xoá sạch mọi vết tích trên thế giới, giống như… chưa từng tồn tại."

Nghe thấy lời nói của số 2, Hàn Phi ngây ra. Hắn vừa mới biết được bí mật của quỷ thế hệ đầu, lại có được sự giúp đỡ của con trai lớn của Phó Sinh, mọi chuyện dường như đã có chuyển biến tốt, nhưng số 2 lại đột nhiên nói rằng mình sẽ chết.

"Sinh mệnh của tôi đã bước vào lúc đếm ngược rồi?"

"Ừ."

"Không sao cả, chết thì chết, chỉ cần khi còn sống cố gắng hết sức là được." Hàn Phi không chút sợ hãi xòe hai tay ra.

"Tôi vốn tưởng rằng anh sẽ hỏi tôi, mình còn có thể sống bao lâu nữa?" Số 2 không nghĩ rằng Hàn Phi lại điềm tĩnh như vậy. Cái chết, hồn phi phách tán, bị tất cả mọi người lãng quên cũng không lay chuyển được người thanh niên trước mắt.

"Biết ngày tháng cụ thể cũng vô nghĩa, chỉ càng tăng thêm nỗi sợ hãi, không bằng chiến đấu đến cùng, cho dù chết cũng không hối hận." Hai tay Hàn Phi cầm những mảnh vỡ màu đen trắng, thử ghép chúng lại với nhau. Những những mảnh vỡ này thuộc về những người khác nhau, dùng vũ lực không thể khiến bọn chúng dung hợp.

"Thực ra cho dù anh có hỏi tôi ngày tháng cụ thể, tôi cũng sẽ không nói cho anh biết." Số 2 hơi mệt, nó dựa vào lưng ghế, như thể tự nói với chính mình: "Bắt đầu từ lúc anh tiến vào điện thờ của con trai lớn Phó Sinh, vận mệnh của rất nhiều người trong thành phố này đã bị thay đổi. Mộng đã không còn nương tay, không thể nhắc đến ác độc nhất đó muốn làm hết sức mình đối phó với anh."

“Tôi sẽ không ngồi yên chờ chết.” Đáy mắt Hàn Phi cháy lên ngọn lửa tham lam, dã tâm của hắn thúc đẩy bản thân tiến về phía trước. Mộng muốn giết chết hắn, hắn cũng muốn Mộng phải hồn phi phách tán.

Nhìn ra được suy nghĩ của Hàn Phi, số 2 mở miệng định nói gì đó, nhưng sau khi suy nghĩ, nó lại thay đổi: “Tôi cũng đã từng có sai lầm cho nên vận mệnh mà tôi nhìn thấy không nhất định là tương lai. Nhưng có một điểm có thể chắc chắn, sự trả thù của Mộng với anh đã bắt đầu rồi.”

Số 2 vừa nói xong câu này, Hàn Phi liền nhận được tin nhắn do Bạch Hiển gửi, hy vọng hắn lập tức đến một khách sạn gần cư xá Hạnh Phúc, có một vị khách từ xa đến tìm hắn.

Đặt mảnh vỡ đen trắng xuống, Hàn Phi khoác áo choàng lên che hết người. Hắn đang định đi thì số 2 lại nói tiếp: “Tốt nhất anh hãy tìm thời gian trở về hiện thực một chuyến.”

“Trở về hiện thực?”

“Muốn giết chết anh, cách đơn giản nhất không phải là ra tay trong thế giới tầng sâu, mà là trong hiện thực, Mộng sẽ làm mọi thứ, anh có thể đã bị nhắm mục tiêu rồi.”

“Chờ tôi bận xong, sẽ đăng xuất khỏi game.”

“Đúng rồi, tôi có ‘mượn’ người phụ trách kỹ thuật của Deep Space Technology một chiếc hộp nhỏ để truyền thông tin, tài liệu trong đó có thể giúp ích cho anh.” Số 2 đưa cho Hàn Phi một chiếc hộp màu trắng mới tinh: “Tôi đã kiểm tra gần như tất cả ác mộng từ tầng thứ 3 trở lên, tìm được phần lớn thông tin của chủ nhân ác mộng. Trong số bọn họ có người nhà vẫn còn sống, anh có thể sử dụng tài liệu này để liên lạc với bọn họ.”

“Cho dù có tìm được những người kia thì có ích lợi gì?” Hàn Phi nhận lấy hộp trắng: “Chẳng lẽ cậu muốn đón tất cả bọn họ vào trong game hay sao? Đây là một dự án vô cùng lớn.”

“Ác mộng tuy đáng sợ, nhưng cũng là một cầu nối giữa sinh tử, để bọn họ có thể nhìn thấy nhau, cũng có thể khơi dậy

lương tri và nhân tính của bọn họ.” Không nói thêm nữa, số 2 ra hiệu Hàn Phi có thể đi.

Vội vàng trở về, xung quanh cư xá Hạnh Phúc đều là người chơi. Khách hẹn gặp hắn hiển nhiên là không muốn bị người chơi phát hiện, nên mới lựa chọn nơi khác để gặp mặt.

Gõ gõ cửa khách sạn, Hàn Phi rất nhanh đã cảm giác được có gì đó không đúng. Trong không khí thoang thoảng có mùi máu tanh, cho dù trong khách sạn bật điều hòa gió ấm, nhưng nhiệt độ so với bên ngoài vẫn thấp hơn rất nhiều.

“Hàn Phi, bên này!” Bạch Hiển bước đến trước, dẫn Hàn Phi đi tới phòng 001.

Mặt sau của cánh cửa gỗ dính đầy máu, quản lý Quỷ của công viên vui chơi thân mang trọng thương và cư dân của tòa nhà chết chóc thương nhân tiền giấy đứng bên trong căn phòng.

“Sao hai người lại tới đây?” Hàn Phi vẫn muốn để quản lý Quỷ chủ trì đại cục ở công viên vui chơi, không ngờ ông lại men theo lối đi tới thế giới tầng cạn.

“Không thể nhắc đến trong thế giới tầng sâu đã phát động tấn công với chúng tôi, lối đi suýt chút nữa bị cướp mất, vị cảnh sát đêm kia đã bị mất một cánh tay.” Quản lý Quỷ với sắc mặt rất xấu, ông trông như lại trở về nhiều năm trước, điểm thời gian mà Tân Hỗ lần đầu tiên đối mặt với tai họa lớn.

“Là Mộng ra tay?” Hàn Phi cau mày, bên này mình vừa phá vỡ quy tắc của ác mộng, không thể nhắc đến của thế giới tầng sâu đã lập tức bắt đầu ra tay. Hai bên đều vô cùng quyết đoán, không chút chậm trễ và do dự.

“Không phải Mộng, nhưng Mộng cũng sắp tới rồi.” Quản lý Quỷ đẩy thương nhân đến phía trước, vị thương nhân vô cùng yêu tiền lấy ra một xấp tiền giấy từ trong túi tiền lớn, sau đó lại lấy ra một vài bức tranh sơn dầu toát lên hận ý: “Những bức tranh này là người thợ sơn trong bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ đưa cho cậu, cậu có thể tự mình trải nghiệm một chút.”

Hàn Phi cầm bức tranh sơn dầu thứ nhất lên, cảnh tượng trong tranh xuất hiện xung quanh Hàn Phi. Hắn nhìn thấy bầu trời đêm của thế giới tầng sâu bị máu nhuộm đỏ, tiếng cười điên cuồng bao trùm mấy khu vực mà Hàn Phi chiếm cứ.

Nhưng bên ngoài những khu vực đó, một khí tức cực kì khủng khiếp trong đêm tối lúc ẩn lúc hiện, ở đường chân trời xa hơn thì bụi mộng tung bay, làn sóng ác mộng cực lớn đang từ khu vực cốt lõi của thế giới tầng sâu tuôn đến.

Cầm tiếp bức tranh thứ hai lên, Hàn Phi nhìn thấy ở cửa của công viên vui chơi có một người đàn ông cao gầy đang đứng. Mọi thứ trên người anh ta đều là màu đỏ như máu, cả người dường như là được cấu thành từ máu tươi vậy.

Với tư cách là hận ý, Trang Văn chỉ mới đánh một lần với anh ta, hồn thể đã chia năm xẻ bảy. Trang Văn phải trả giá rất lớn, nhưng người máu kia lại không chút thương tích, chỉ là nguyền rủa của tòa nhà chết chóc đem đến cho anh ta một chút phiền phức mà thôi.

Khí tức khủng khiếp của không thể nhắc đến trên người đàn ông hóa thành sương máu, phàm là kiến trúc bị sương máu bao phủ đều như có sự sống, biến thành quái vật bị người máu điều khiển.

Tuyến phòng thủ vành đai của công viên vui chơi cứ như vậy bị phá vỡ, cho đến khi tiếng cười điên cuồng thao túng sức mạnh của điện thờ công viên vui chơi mới áp chế được người máu.

Nhưng điều tồi tệ là, cùng lúc đó, có một con cự thú đen xì khổng lồ đã trèo lên tòa nhà chọc trời. Con quái vật đó dường như đại diện cho thú tính còn sót lại trong trái tim của tất cả những người sống, hung bạo, giận dữ, vô cùng hung hãn.

Đại quỷ và thầy giáo của Lệ Tuyết liên thủ mới miễn cưỡng ngăn chặn được nó. Chiến đấu sinh tử, con cự thú kia không hề bị thương quá nghiêm trọng, nhưng thầy giáo của Lệ Tuyết đã bị cắn đứt một cánh tay.

Điều đáng sợ hơn là, vết thương sau khi bị cự thú cắn không thể lành lại được. Tay của thầy giáo Lệ Tuyết dường

như vĩnh viễn đã bị cự thú phong ấn trong bụng.

Tiếp theo Hàn Phi cầm bức tranh sơn dầu cuối cùng lên, nhà của đồ tể trong ngõ Súc Sinh bị cải tạo thành một quán ăn nho nhỏ.

Trong quán ăn chỉ mở vào đêm khuya này không có khách hàng, không có đầu bếp, cũng không có nguyên liệu, chỉ có một điện thờ dùng nguyền rủa cấu tạo nên.

So với điện thờ của Phó Sinh và Cao Hưng, điện thờ này giống như một đứa trẻ mới lọt lòng, thần văn còn vẫn chưa được khắc hết, khuôn mặt của tượng thần cũng vô cùng mơ hồ.

"Từ Cầm?" Hàn Phi nhớ trước đây hình như mình có thuận miệng nói với Từ Cầm, muốn cùng cô mở một quán ăn. Hắn không hề để trong lòng, nhưng câu nói đó đã được cô nhớ kỹ.

Trong bức tranh có một khí tức lạnh lẽo âm u đang lan ra. Bên ngoài quán ăn của ngõ Súc Sinh, có một cái bóng mơ hồ đang đứng. Không ai có thể nhìn thấy bản thể của nó, chỉ có thể cảm nhận được những cảm xúc tiêu cực khác nhau đang toát ra từ trên người nó.

Cái bóng đen này cũng là một không thể nhắc đến, nó bị hấp dẫn bởi nguyền rủa trên người của Từ Cầm, cho nên nhắm vào điện thờ vẫn đang được xây dựng trong quán ăn.

Nếu như không phải tiếng cười điên cuồng khiến người máu sợ hãi rút lui rồi tới kịp thời, điện thờ của Từ Cầm chắc chắn sẽ bị bóng đen phá hủy.

"Ba vị không thể nhắc đến?" Nhìn bức tranh sơn dầu của người thợ sơn, Hàn Phi nắm chặt hai tay, ngón tay xương cốt kêu răng rắc.

Đối với Mộng và quỷ trong thế giới tầng sâu, đây chỉ là một lần thăm dò lẫn nhau mà thôi.

Bản thể của Mộng còn chưa xuất hiện, bên phía Hàn Phi toàn bộ gia sản đều đã bại lộ. Cái chờ đợi đám người Hàn Phi ở lần tiếp theo, có khả năng sẽ là hủy diệt thực sự.

Hàn Phi phá vỡ điện thờ của Mộng đặt trong thế giới tầng cạn, vậy thì Mộng sẽ tiến hành báo thù trên sân nhà riêng trong thế giới tầng sâu của chính mình. Mưa to gió lớn sắp ập đến, sóng lớn hoành hành, thề sẽ nhấn chìm công viên vui chơi.

"Theo suy đoán của tôi, Mộng nhiều nhất chỉ cần ba đêm là có thể tới. Dựa theo hiểu biết của tôi về nó, chỉ cần nó đã xác định được mục tiêu thì sẽ cắn chặt không buông, cho nên cậu đừng ôm bất kì tin tưởng vào sự may mắn. Nhất định phải chuẩn bị tốt cho việc đối đầu trực diện với Mộng." Quản lý Quỷ cũng biết áp lực của Hàn Phi rất lớn, nhưng ông phải nói sự thật cho hắn biết: "Cậu phải tranh thủ thời gian phá hủy điện thờ Mộng đặt ở thế giới tầng cạn, đừng để những người sống bị mắc kẹt ở đây trở thành gánh nặng của cậu, mà phải tìm cách để bọn họ trở thành trợ lực cho cậu."

"Tôi cũng đang rất nỗ lực để thu phục bọn họ."

"Không chỉ có bọn họ, mà còn có những người trong hiện thực." Quản lý Quỷ tồn tại cùng thời đại với Phó Sinh, ông biết rất rõ về cách vận hành của công viên vui chơi vào thời điểm đó: "Bất kể lựa chọn cuối cùng của cậu là gì, ít nhất hiện tại vì để bảo vệ cho những người trong hiện thực không bị quỷ thần quấy rầy, cậu mới đi đến bước này, cho nên những người được cậu bảo vệ về lý nên giúp đỡ cậu!"

"Ông bảo tôi giống như Phó Sinh, đi nhờ cậy vào sức mạnh của hiện thực?"

"Chớ xem thường tín ngưỡng và chấp niệm của những người sống, hiện tại chỉ có giành được mọi sức mạnh chúng ta mới có cơ hội vượt qua cửa ải khó khăn này." Quản lý Quỷ rất nghiêm túc nhìn Hàn Phi: "Tôi đến đây không phải là để bảo cậu quay lại thế giới tầng sâu giúp đỡ, mà là muốn cậu nhanh chóng làm tốt việc của mình, phá hủy tất cả các điện thờ của Mộng, đến hiện thực nhận được nhiều sự giúp đỡ hơn."

"Những người trong hiện thực có thể giúp đỡ chúng ta chống lại Mộng không?" Hàn Phi vẫn còn nhớ đến ác mộng của con trai lớn Phó Sinh. Khi Phó Sinh hy sinh bản thân để

phong ấn tất cả các lối đi, những người sống trên mặt đất lại phản bội ông không chút do dự, phá vỡ đi thỏa thuận.

"Sở dĩ Mộng có thể mạnh đến mức khiến người ta sợ hãi, chính là bởi vì nó có thể phát triển vô tận, không ngừng thu thập ác mộng, nuôi dưỡng ác mộng để đạt được sức mạnh, mà nguồn gốc của sức mạnh này chính là trong hiện thực. Nếu như chúng ta có thể giải cứu những người đã rơi vào trong ác mộng, sức mạnh của Mộng sẽ bị suy yếu. Cứu một hai người thì không gây ra ảnh hưởng gì đối với nó, nhưng nếu hàng trăm, hàng ngàn, thậm chí hàng vạn người thoát khỏi ác mộng thì sao?" Hai tay của quản lý Quỷ đặt ở trên vai Hàn Phi, ông nhìn vào mặt của hắn: "Hiện tại chỉ có cậu có thể thay đổi, đừng để sự đen tối của thế giới này che mất hai mắt, hãy dùng đôi mắt này để đuổi theo ánh sáng."

Quản lý Quỷ chân thành dặn dò Hàn Phi. Ông biết con người sẽ làm ra những chuyện điên rồ như thế nào vì lợi ích, ông cũng biết con đường mà hắn lựa chọn không giống với chủ nhân trước đây của hộp đen. Vì vậy ông lo lắng hắn sẽ đi chệch hướng con đường ban đầu, bị buộc phải hủy diệt.

"Hãy để thương nhân ở lại đây đi, ba bức tranh sơn dầu mà anh ta mang đến đều mang theo năng lực và thiên phú hận ý của người thợ sơn. Hoa văn trên tranh sơn dầu sẽ không ngừng phát sinh thay đổi, cậu có thể thông qua những bức tranh sơn dầu đó nhìn thấy cảnh tượng của thế giới tầng sâu."

Sau khi nói xong mọi chuyện, quản lý Quỷ chuẩn bị rời đi. Ông có cách xuyên qua sương xám của Mộng, hơn nữa còn không bị phát hiện.

"Thật khó để làm suy yếu sức mạnh của Mộng, tên đó giỏi nhất trong việc đùa giỡn trái tim con người, nó sẽ không để mình dễ dàng đạt được mục đích." Hàn Phi cũng cho rằng quản lý Quỷ nói có lý. Sau khi gửi tin nhắn cho Hoàng Doanh và số 2, hắn bắt đầu tìm kiếm nhiệm vụ trong khu thành chủ.

Vài tiếng sau, nút thoát của Hàn Phi thành công sáng lên, hắn trốn vào trong phòng riêng của số 2 rời khỏi game.

Màu máu giáng xuống, quá trình đăng xuất khỏi game lần này Hàn Phi cảm thấy rất thoải mái. Màu máu bao trùm cả thành phố hô ứng với máu trong cơ thể hắn, như thể hắn và thế giới màu máu này là một vậy.

Còn chưa kịp cẩn thận cảm thụ, Hàn Phi đã trở về hiện thực, hắn cởi mũ bảo hiểm chơi game xuống. Khoảnh khắc đẩy cửa máy chơi game ra, cảnh tượng trong ác mộng dường như biến thành hiện thực.

Trong căn phòng của hắn chật kín người sống, có cảnh sát, có lãnh đạo cấp cao của Deep Space Technology, và rất nhiều chuyên gia.

“Hoàn toàn giống với tin nhắn nặc danh mà chúng ta nhận được! Hàn Phi là người chơi duy nhất có thể đăng xuất khỏi game!”

“Bản tài liệu giả được gửi ra từ thế giới tầng sâu chính là do cậu ấy gửi! Máy chơi game của cậu ấy đã được kích hoạt trong quá trình sao lưu dữ liệu!!”

“Có phải điều này chứng tỏ, các tố cáo khác trong thư nặc danh cũng đều là sự thật?”

“Hộp đen do cố chủ tịch Vĩnh Sinh Pharmaceutical để lại đã bị cậu ấy đánh cắp! Siêu tội phạm thứ ba ẩn náu ở Tân Hỗ chính là cậu ấy!”

Chương 990: Có phải cuộc đời của tôi vẫn luôn tuyệt vọng như vậy không?

Máy chơi game của Hàn Phi trong ác mộng là nơi tuyệt vọng nhất ở Tân Hỗ, bên ngoài máy chen chúc đầy người chết.

Trong hiện thực, mở hai mắt ra, Hàn Phi phát hiện trong phòng của mình đứng đầy người sống, chỉ là cảm giác mà những người này mang lại cho hắn còn không thân thiện bằng người chết.

Đại não chuyển động nhanh chóng, trong vòng mấy phần mười giây Hàn Phi đã bình tĩnh lại, những lời mà mọi người vừa nói đều hiện lên trong đầu.

"Tin nhắn nặc danh? Tố cáo? Chủ sở hữu hộp đen? Truyền dữ liệu?"

"Xung quanh phòng mình đều có cảnh sát thường phục sống, còn có trợ lý Đào thân tín của Đỗ Tĩnh. Những người này nếu như không có bằng chứng thuyết phục được cảnh sát, sẽ không thể vào phòng của mình được."

Trong đầu xẹt qua vài đoạn kí ức, Hàn Phi nhớ tới lần trước mình giúp đỡ Deep Space Technology truyền dữ liệu, giao tình hình ở thế giới tầng cạn cho Deep Space Technology.

Khi đó thông tin trong hộp trắng được tải xuống máy chơi game của hắn, có lẽ chính bước này đã khiến hắn bị Deep Space Technology phát giác.

Thực ra lúc đó khi Hàn Phi quyết định truyền dữ liệu, thì đã chuẩn bị sẵn sàng bị bại lộ rồi, chỉ không ngờ Mộng lại tiên hạ thủ vi cường, thông qua các loại thủ đoạn khác nhau, dường như muốn tô nặn hắn trở thành một siêu tội phạm.

Trong một khoảng thời gian ngắn, Hàn Phi đã suy đoán ra. Mộng không chỉ phát động công kích với thế giới tầng sâu, hơn nữa còn bố trí cạm bẫy ở hiện thực, con quỷ ác độc đó không có ý định chừa cho hắn bất kì đường sống nào.

“Hàn Phi, thực xin lỗi, cậu có thể cần phải đi theo chúng tôi một chuyến, chuyện này liên quan đến tính mạng của 4 triệu người.” Người của cục cảnh sát cũng tới, bọn họ xuất hiện ở đây không phải là để bắt Hàn Phi, ngược lại là bọn họ muốn bảo vệ cho hắn.

Để tránh việc Hàn Phi làm ra những chuyện dại dột, bên phía cảnh sát còn điều Lệ Tuyết người mà hắn thân thiết nhất đến, để cô ấy hộ tống hắn suốt chặng đường.

“Tại sao tất cả mọi người đều không thể ngoại tuyến? Chỉ có cậu ấy có thể?”

“Căn phòng này quá đáng ngờ! Không giống phòng của một diễn viên chút nào!”

Không để ý tới những người bên cạnh, Hàn Phi chuyển danh sách và tài liệu mà số 2 đưa cho vào điện thoại di động, sau đó rút tất cả các loại dây kết nối ra, ôm chiếc mũ bảo hiểm chơi game nặng trịch lên, đi ra khỏi máy chơi game: “Tôi có thể cùng mọi người rời đi, tiếp nhận điều tra.”

“Tất cả mọi người lui hết ra ngoài đường cảnh giới! Tổ hai, tổ ba mở đường! Chuẩn bị di chuyển mục tiêu!”

Tiếng còi báo động vang lên, các con đường trong khu phố cổ đều bị phong tỏa. Chờ sau khi các chuyên gia và người có liên quan đến từ các công ty khác nhau rời đi, Lệ Tuyết lấy từ trong ba lô ra một bộ đồ ngụy trang.

“Sao thế? Chị muốn em bỏ trốn à?” Hàn Phi đón lấy bộ đồ thiết kế cho cảnh sát thường phục.

“Vẫn còn có tâm tư đùa giỡn nữa? Em có biết chỉ trong thời gian một đêm, em đã từ thiên đường rơi xuống địa ngục. Trước đây người ta thích em bao nhiêu, hiện tại bọn họ đang cảm thấy bị lừa gạt nên hận em đến mức nào không.” Nhỏ giọng nói chuyện với Hàn Phi, Lệ Tuyết đích thân giúp hắn thay quần áo.

“Trước đây em cũng không cảm thấy người khác thích mình đến mức nào, ngoài ra em cũng chưa từng lừa gạt bất kì ai.” Quần áo bị Hàn Phi cởi ra được một cảnh sát bên cạnh mặc lên, đối phương che kín đầu, cùng hai cảnh sát rời đi. Chờ

sau khi anh ta đã rời đi, một đội cảnh sát vũ trang hạng nặng khác từ phòng bên bước ra, quần áo của bọn họ khác với cảnh sát bình thường.

"Bên phía Deep Space Technology vừa nhận được một bức thư tố cáo, nội dung còn chưa công khai trên mạng đã bắt đầu nhắm vào em trên diện rộng. Dư luận thay đổi chỉ trong một đêm, sau lưng nhất định có thứ gì đó thao túng." Sau khi trao đổi ngắn gọn với cảnh sát dẫn đội, Lệ Tuyết mở khóa an toàn của súng: "Em có quan hệ mật thiết với cảnh sát Tân Hỗ, là nhân chứng quý giá nhất của chúng tôi, trên mạng cũng rộng rãi cho rằng em là tay trong của chúng tôi. Trong trường hợp này tô nặn em trở thành một siêu tội phạm, không chỉ đẩy em vào chỗ chết, mà còn có thể hủy hoại uy tín của cảnh sát Tân Hỗ. Có động cơ đi làm những chuyện này, ngoại trừ ba tổ chức tội phạm lớn ra, chị không thể nghĩ ra ai nữa."

"Xem ra các chị rất tỉnh táo, em còn tưởng các chị sẽ không tin tưởng em nữa." Hàn Phi thay xong quần áo: "Khi nào chúng ta xuất phát?"

"Chờ một chút, tối nay có khả năng ba tổ chức tội phạm lớn sẽ ra tay với em, bọn chúng đột nhiên giống như phát điên vậy, thay đổi hoàn toàn mục tiêu." Nhìn thời gian trên thiết bị liên lạc, Lệ Tuyết yên lặng chờ đợi báo cáo của tổ trinh sát.

Vài phút sau, Lệ Tuyết vẫn chưa nhận được phản hồi, cô đột nhiên cảm thấy không ổn: "Lập tức liên hệ với tổ hai và tổ ba! Xe chở mục tiêu giả quay đầu ngay lập tức!"

Cô vừa dứt lời, trên đường phố vang lên một tiếng nổ đinh tai nhức óc! Liên tiếp mấy tiếng liền, tất cả cửa kính của chung cư đều bị vỡ vụn.

Từ cửa sổ nhìn về phía vụ nổ, ngọn lửa lao vào bầu trời đêm, đường phố bên ngoài gần như bị đốt cháy!

Không có phản hồi nào từ thiết bị liên lạc, chỉ có thể nghe thấy âm thanh khủng khiếp của ngọn lửa đang cháy.

Nhìn đường phố bị đốt cháy phía xa, Hàn Phi nhớ tới ngày thứ hai sau khi hắn có được mũ bảo hiểm chơi game, con phố mà hắn mua chiếc mũ đã bị thiêu rụi.

“Nếu như vừa rồi mình lên xe, bây giờ cơ thể phỏng chừng đã bị đốt cháy cùng với chiếc xe rồi.”

Đây là lần đầu tiên đi ngang qua tử thần trong hiện thực, nhưng trong lòng Hàn Phi lại không có bất kỳ sợ hãi nào, hắn đã quen với cái chết từ lâu rồi.

“Không thể ở chỗ này lâu! Chia thành hai nhóm xuất phát!” Những cảnh sát còn lại đưa Hàn Phi xuống tầng, một nửa số xe trong khu chung cư là do cảnh sát bố trí, bọn họ kiểm soát rất nghiêm ngặt ở đây. Những phần tử tội phạm đó cũng chính là bởi vì không tìm ra cơ hội để ra tay, cho nên mới giấu thuốc nổ ở ngoại vi đường phố.

Ngồi trong chiếc xe dự phòng của cảnh sát, bọn họ lái xe ra khỏi đám cháy, nhanh chóng rời đi.

Ngọn lửa tàn phá khu phố, tiếng la hét và tiếng súng dữ dội vang lên phía sau, ba tổ chức tội phạm lớn và những tín đồ của Mộng bắt đầu đọ súng với cảnh sát, tất cả mọi người đều như phát điên vậy.

“Trong thời gian em vào trong game, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?” Hàn Phi hỏi Lệ Tuyết, nhưng đối phương lại khẽ lắc đầu, cho hắn một cái nhìn.

Nhìn theo hướng Lệ Tuyết ra hiệu, Hàn Phi phát hiện chiếc xe trông có vẻ bình thường này được trang bị các thiết bị giám sát toàn diện và phòng thủ an ninh hàng đầu, chiếc xe này giống như một cái lồng di động.

Cửa kính xe không lọt sáng, không thể nhìn thấy thế giới bên ngoài, nhưng Hàn Phi có trí nhớ vượt xa người thường, ngũ quan cũng vô cùng nhạy bén, bản đồ đường đi của khu phố cổ hiện ra trong đầu hắn, từng chút một xác định vị trí của mình.

Tiếng súng cùng tiếng nổ dần dần biến mất, Hàn Phi cũng bị chiếc xe cảnh sát đưa ra khỏi khu phố cổ.

Một tiếng sau, chiếc xe dừng lại, sau đó Hàn Phi cảm giác chiếc xe đang từ từ hạ xuống, dường như toàn bộ chiếc xe đều bị đưa vào trong thang máy.

Bên ngoài cửa kính xe truyền đến mật khẩu xác thực cùng tiếng bước chân chỉnh tề, sau đó cửa xe được mở ra. Hai đội nhân viên an ninh mặc đồng phục đặc biệt đứng xung quanh xe, vây xung quanh Hàn Phi đang cầm mũ bảo hiểm chơi game.

Sau khi trải qua hai lần kiểm tra an ninh, Hàn Phi và một số cảnh sát được dẫn vào một hành lang dài bằng kim loại, cuối hành lang là một chiếc thang máy.

"Tầng 33."

Giọng nói của lãnh đạo phát ra từ bộ đàm của Lệ Tuyết, sau khi tất cả các nhân viên hoàn thành xác minh danh tính, thang máy mới bắt đầu khởi động.

Chờ khi cửa thang máy mở ra lần nữa, mấy cảnh sát cùng Hàn Phi đi tới địa điểm cuối cùng, một phòng họp cực lớn.

Đây hẳn là bên trong một tòa nhà nào đó ở thành phố thông minh mới, một nơi mà chỉ những người có quyền lực thực sự mới có thể vào.

"Đó là vị trí của cậu."

Toàn bộ đèn đều bật sáng, chiếu sáng mọi ngóc ngách không có một điểm mù. Phòng họp đã chật kín người, trong số bọn họ có rất nhiều người bình thường chỉ có thể nhìn thấy trên TV.

Không chỉ Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical, tất cả các lãnh đạo chịu nguy cơ ảnh hưởng gần như đều có mặt.

4 triệu người chơi bị mắc kẹt, lúc đầu bọn họ mạnh dạn lên tiếng, phát lệnh quân sự phải hoàn thành việc giải cứu trong vòng 48 giờ; bây giờ đã mấy ngày rồi mà tình hình vẫn không được cải thiện, hy vọng càng ngày càng mong manh.

Mộng và các tín đồ của nó vốn dĩ rất giỏi đùa giỡn lòng người, khi sự tuyệt vọng bắt đầu lan rộng, bọn chúng không từ thủ đoạn khơi dậy những cảm xúc tiêu cực trong lòng người bình thường, từng bước một lật đổ thành phố.

Trong tình thế nguy hiểm như vậy, các ông trùm đầu sỏ ở Tân Hỗ bất ngờ biết được Hàn Phi có thể tùy ý đăng xuất khỏi game. Còn có những người từ ba tổ chức tội phạm lớn đã hợp tác với dư luận để nói rằng hắn là một siêu tội phạm đã lên kế hoạch cho mọi thứ, cho nên bọn họ tất nhiên sẽ không màng tất cả để khống chế hắn. Bởi vì hắn chính là con cừu nhận tội thay hoàn hảo nhất, hắn là một sự hiểu ngầm giữa "ác ý" và "chính nghĩa".

Đi tới chỗ của mình ngồi xuống, Hàn Phi đặt mũ bảo hiểm chơi game ở trên bàn và quét mắt nhìn các nhân vật lớn trong phòng họp.

Bọn họ là những người quản lý của thành phố này, là may mắn được thời đại lựa chọn. Trải nghiệm của mỗi người bọn họ đều có thể viết thành một cuốn sách bán chạy về thành công, từ cách đây rất lâu cũng chính là bọn họ đã phản bội Phó Sinh.

"Hàn Phi, tôi tên Khổng Thiên Thành, trước đây chúng ta đã từng gặp qua, nhưng không ngờ cuộc hội ngộ của chúng ta lại là như thế này." Tổng phụ trách [Cuộc sống hoàn hảo] Deep Space Technology Khổng Thiên Thành chậm rãi đứng dậy. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, tóc của anh ta đã bạc mất một nửa. [Cuộc sống hoàn hảo] xuất hiện vấn đề lớn như vậy, anh ta có trách nhiệm không thể chối bỏ.

Thấy Hàn Phi không đáp lại, Khổng Thiên Thành mở màn hình chiếu ảo trong phòng họp lên: "Chúng tôi đã kiểm tra tất cả thông tin về cậu, tài liệu về cậu trước khi 6 tuổi đã bị Vĩnh Sinh Pharmaceutical tiêu hủy, hồ sơ đặc biệt về cậu trong cục cảnh sát đã bị thầy giáo của cậu tiêu hủy, rút cuộc thì trên người cậu đang ẩn giấu bí mật gì?"

Trên màn hình trình chiếu bắt đầu xuất hiện những hình ảnh vô cùng đáng sợ. Đó là hàng loạt vụ án giết người mà Hàn Phi đã hỗ trợ cảnh sát phá án. Hầu hết những vụ giết người này đều có liên quan đến Cánh Bướm, nhưng người tố cáo nặc danh đã nhận định hắn chính là Cánh Bướm, đồng thời cung cấp rất nhiều cái gọi là "bằng chứng".

Người tố cáo cho rằng Hàn Phi mới là Cánh Bướm, hắn làm như vậy là để xóa bỏ tình nghi của mình. Cũng chính bởi vì Hàn Phi chính là Cánh Bướm, nên cho đến hiện tại cảnh sát vẫn chưa thể bắt được Cánh Bướm về quy án.

Những bằng chứng giả tạo đó được bịa đặt vô cùng chân thật, thậm chí bao gồm một số video và giọng nói của các nạn nhân trước khi bọn họ còn sống. Bọn họ không nêu ra tên Hàn Phi, nhưng tất cả mọi thứ đều đang nghiêng về hắn. Những thủ đoạn này người bình thường không thể làm được, chỉ có không thể nhắc đến Mộng mới có thể thực hiện được.

"Giá trị đánh giá nguy hiểm công dân của cậu luôn bằng 0, cậu luôn có thể đến hiện trường vụ án trước cảnh sát, thậm chí còn có thể xác định kẻ giết người thông qua một số thông tin rời rạc trên internet, như thể từ cách đó rất lâu cậu đã xuất hiện ở hiện trường vụ án, tận mắt chứng kiến hung thủ giết người vậy."

Khổng Thiên Thành vẫn khá bình tĩnh, nhưng một số người trong phòng họp đã không chịu nổi áp lực, trở nên cực kỳ nóng nảy. Bọn họ kích hoạt màn hình chiếu cá nhân trước mặt, để Hàn Phi nhìn thấy sự tức giận của "công dân".

Dưới sự dẫn dắt của một số người có ý đồ, Hàn Phi từng được coi là tay trong của cảnh sát, đã trở thành thủ lĩnh ác ôn gây hỗn loạn.

Bọn họ phân tích một cách có đầu có đuôi rằng cho dù người nhà của những nạn nhân thực sự được Hàn Phi giúp đỡ muốn đứng ra lên tiếng, cũng sẽ bị một nhóm người mất lý trí chế giễu nhục mạ. Bọn họ cho rằng người nhà của những nạn nhân đã cầm tiền của Hàn Phi, sớm đã quên mất suy nghĩ ban đầu, hoặc cảm thấy người nhà của những nạn nhân kia cũng là diễn viên.

Bọn họ biểu hiện ra như thể hiểu rõ thảm họa hơn những người đã trải qua nó vậy.

Bão lớn ập đến, mặt nước hồ trong vắt bị đục ngầu, thứ đầu tiên mà Mộng xé nát chính là lòng người của Hàn Phi trong hiện thực.

Gia đình của 4 triệu người chơi bị mắc kẹt cũng hy vọng rằng Hàn Phi có thể đưa ra một câu trả lời. Bọn họ muốn làm rõ lý do tại sao chỉ có hắn mới có thể đăng xuất game, đây cũng là điểm quan trọng nhất.

Thời gian trôi qua, ngày càng nhiều "bí mật" về Hàn Phi bị những kẻ nặc danh vạch trần. Phần lớn mọi người đều không hứng thú với cảnh hành hiệp trượng nghĩa, nhưng bọn họ lại thích xem anh hùng từng hành hiệp trượng nghĩa hóa ra lại là một kẻ sát nhân điên cuồng.

Nền tảng dư luận từng ủng hộ Hàn Phi đã bị phá hủy. Những người cảm thấy bị lừa dối thậm chí còn chạy đến phần khen ngợi công khai trên trang web của cảnh sát để để lại những lời công kích.

Mộng làm như vậy không phải là để bảo vệ những công dân đó. Nó muốn Hàn Phi nhìn thấy rõ, xem cái mà mình đang cố gắng bảo vệ là những thứ gì. Điều Mộng thực sự muốn là khiến Hàn Phi bắt đầu dao động, khơi dậy mong muốn hủy diệt và tuyệt vọng từ đáy lòng của hắn.

Bạn muốn trở thành anh hùng, vậy thì tôi sẽ biến bạn thành một con ác quỷ bị mọi người nhục mạ.

Bạn muốn bảo vệ những người bình thường đó, vậy thì tôi sẽ để những người bình thường đó mạnh mẽ đẩy bạn ra.

Con người của thời đại này rất dễ phẫn nộ, sau khi Tân Hỗ rơi vào cuộc khủng hoảng, linh hồn bồn chồn bất an cũng cần gấp một nơi để trút bỏ sự bất mãn, không cần quan tâm sự thật, chỉ cần một cái bia.

Không có ai sẽ lên tiếng thay cho Hàn Phi, cảnh sát đang dốc toàn lực chống lại ba tổ chức tội phạm lớn, đang dùng tính mạng của từng người cảnh sát một để bảo vệ cho thành phố này, nhưng bọn họ cũng là đối tượng bị công kích.

Những công ty lớn hàng đầu bị ảnh hưởng nghiêm trọng càng sẽ không đặc biệt bác bỏ tin đồn cho Hàn Phi. Bản thân bọn họ cũng không biết sự thật, hơn nữa bọn họ cần có người chuyển hóa cơn giận của mọi người, Hàn Phi đơn giản chính là ứng cử viên sáng giá nhất.

Ba tổ chức tội phạm lớn đã ép Hàn Phi lên "tế đàn", nếu sau này 4 triệu người chơi thực sự không thể cứu được ra, những công ty lớn đó có thể sẽ thuận thế khiến hắn đổ máu, quay đầu quỳ lạy tượng thần của Mộng.

"Tình cảnh hiện tại của cậu rất nguy hiểm, cho nên tôi hy vọng cậu có thể nói ra sự thật."

Khổng Thiên Thành nhíu mày, lợi dụng quyền hạn tắt màn hình trình chiếu cá nhân đi. Trong phòng họp cực lớn, tất cả mọi người đều nhìn về phía Hàn Phi.

Hai tay đặt ở trên bàn, Hàn Phi nhìn lướt qua từng khuôn mặt quen thuộc hoặc xa lạ, hắn nhàn nhạt nói.

"Tôi đã từng làm chuyện gì hại đến người vô tội chưa?"

Chương 991: Ba ngày

Mộng giả mạo đủ loại bằng chứng mơ hồ, đẩy mọi tội ác lên đầu Hàn Phi, muốn đắp nặn hắn thành Cánh Bướm thứ hai.

Rất nhiều người ở đây thực ra còn hiểu rõ hơn Hàn Phi rằng hắn oan uổng đến mức nào, nhưng những người này vẫn không hề bóc trần, bọn họ cần một con cừu nhận tội thay, chỉ thế mà thôi.

"Là tôi đã mang thông tin về những người chơi bị mắc kẹt trong game ra ngoài, cũng chính tôi đã bàn giao những khó khăn kỹ thuật gặp phải trong khu thành chủ cho cảnh sát. Mọi người nắm bắt được điểm này, mới xác định tôi là người chơi duy nhất có thể tự do đăng xuất game. Nhưng mọi người có bao giờ nghĩ, tôi chấp nhận rủi ro bị bại lộ bí mật lớn nhất của mình để làm một việc ngu ngốc như vậy là tại sao không?"

Ngữ khí của Hàn Phi rất bình thản, không có tức giận, cũng không có tâm tình dao động, dường như hắn đã sớm quen với những việc này từ lâu rồi.

"Tôi có thể tự do đăng xuất game, sự sống chết của 4 triệu người chơi kia có liên quan gì đến tôi, tôi hoàn toàn có thể sống một mình, nhưng tôi không hề làm như vậy. Cho đến một giây trước khi bị mọi người mang đến đây, tôi vẫn đang nỗ lực để mang những người chơi ra ngoài." Lấy điện thoại di động của mình ra, Hàn Phi mở bản danh sách số 2 đã đưa cho hắn: "Cho dù biết làm như vậy sẽ bại lộ bí mật của mình, nhưng tôi vẫn lựa chọn tiếp tục làm, đây là bản tài liệu thứ hai được những người chơi bị mắc kẹt truyền ra."

Hàn Phi nói rất có lý, nhưng trên thế giới này không bao giờ có chuyện ai có lý thì nghe người đó.

"Tại sao chỉ có cậu có thể đăng xuất khỏi game?" Tổng giám đốc của Công ty an ninh mạng Tam Thất không quan tâm đến những gì Hàn Phi nói, gã chỉ muốn hỏi về chuyện mà mình cảm thấy hứng thú: "Chiếc hộp đen do cố chủ tịch của Vĩnh Sinh Pharmaceutical để lại trong game có phải là bị cậu

tìm thấy rồi không? Cậu lợi dụng chiếc hộp đó mới có thể thuận lợi thoát khỏi sự giám sát của bộ não AI thành công, phải không? Nếu cậu giao chiếc hộp đó ra đây, có lẽ chúng ta có thể cùng nhau thương lượng để tìm ra một giải pháp."

Nhìn thấy sự tham lam trong mắt mọi người, trên mặt Hàn Phi nở nụ cười, trước khi hắn giết người trong thế giới tầng sâu đều cười mỉm như vậy.

Có một số người liều mạng để bảo vệ, lại có một số người liều mạng để trục lợi cho mình.

"Không sai, thứ mà các người đang tìm kiếm đang ở trong đầu tôi, bí mật về sự nổi lên của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, ý nghĩa tồn tại của [Cuộc sống hoàn hảo], chìa khóa mở ra não vực và mộng cảnh, mọi thứ mà các người muốn có được đều ở chỗ tôi, nhưng cho dù các người có được nó, có mạng để nghiên cứu không?"

Ánh mắt Hàn Phi dừng lại trên khuôn mặt của tổng giám đốc công ty an ninh mạng Tam Thất, ánh mắt hắn lạnh lùng đầy uy hiếp, mỗi câu nói đều như mang theo nguyền rủa đáng sợ, khiến vị tổng giám đốc vốn đã quen với sóng gió phải toát mồ hôi lạnh.

"4 triệu người chơi bị mắc kẹt trong game, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện chết não diện rộng. Ba tổ chức tội phạm lớn đã phát động một cuộc tấn công bộ não AI khốc liệt, tranh giành quyền kiểm soát thành phố thông minh, bây giờ các người vẫn còn tâm trạng tranh giành lợi ích cho mình?" Thu hồi ánh mắt, Hàn Phi không để ý tới những "nhân vật lớn" trong phòng họp nữa, mà nhìn về phía một cái camera giám sát ngay phía trên bàn họp.

"Các người hưởng thụ lợi tức của thời đại, coi yên ổn là chuyện đương nhiên, nhưng nếu quy tắc các người đặt ra bị phá vỡ, có một thế lực lật ngược bàn chơi, các người còn có thể ung dung ngồi ở chỗ này không?"

Những lời này của Hàn Phi không phải là nói với những người bên trong phòng họp. Sau khi hắn bước vào phòng họp, hắn đã phát hiện ra một chuyện.

Những chuyện liên quan đến bí mật cốt lõi của Tân Hỗ như thế này, không thể nào bị camera giám sát ghi lại. Bất luận là đối với hộp đen hay là việc phân chia lại lợi ích, đều không thể được công khai. Nhưng trong phòng họp này không chỉ lắp đặt một lượng lớn camera giám sát mà còn có thiết bị hình ảnh 3D.

Những thiết bị này toàn bộ đều đang hoạt động bình thường, chúng đang chiếu mọi thứ diễn ra trong cuộc họp này đến một nơi khác.

Lại nhìn vào những người tham gia cuộc họp, hầu hết bọn họ đều đã từng xuất đầu lộ diện trước công chúng, là những người phụ trách công khai của các công ty lớn hàng đầu ở Tân Hỗ.

Lăn lộn với Hoàng Doanh lâu như vậy, Hàn Phi cũng có hiểu biết đối với những người quản lý hàng đầu của Tân Hỗ. Những người nắm quyền điều hành thực sự rất hiếm khi phô trương lộ diện, bọn họ luôn ẩn mình sau hậu trường.

Hàn Phi có thể khẳng định vẫn còn có người đang chú ý tới toàn quá trình của "cuộc họp đặc biệt" này. Những nhân tài kia mới chính là mục tiêu mà hắn cần thuyết phục. Trong số bọn họ có một số người thậm chí có khả năng đã trải qua thời đại của Phó Sinh, cho dù chưa từng đối mặt với quỷ quái, chắc chắn cũng có thể biết được một số chuyện từ trong tài liệu bí mật.

Phó Sinh bị tất cả mọi người lãng quên, nhưng những ghi chép về thế giới tầng sâu và thảm họa vẫn còn đó, chỉ là bị một số người trong cuộc phong tỏa lại thôi.

"Các người cho rằng chỉ cần dựa vào những kẻ giết người tâm lý biến thái đó, là có thể tổ chức đủ sức mạnh để lật đổ thành phố hay sao? Quỷ quái từng bị những người dũng cảm nhất đẩy lùi đã quay trở lại rồi. Số lượng bệnh nhân mắc hội chứng cánh bướm ở thành phố này đã bắt đầu tăng lên nhanh chóng; những tên điên rối loạn tâm thần và mất kiểm soát hành vi càng ngày càng nhiều; những người bị thời đại bỏ rơi bị đêm tối mê hoặc; chuyện mà đời trước của các người lo lắng nhất sắp xảy ra rồi!"

Nhìn camera giám sát, ánh mắt của Hàn Phi như xuyên thấu qua màn hình, nhìn thấy người ẩn nấp phía sau.

"Những thứ mà các người muốn đều ở trên người tôi, nhưng cho dù các người có được rồi thì sao? 4 triệu người chơi sẽ biến thành oan hồn, quỷ quái sẽ chui ra từ trong đầu của người sống, tất cả ác mộng của các người đều sẽ trở thành hiện thực!"

Người không biết sự thật sẽ cho rằng Hàn Phi bị điên, nhưng người biết quá khứ sẽ hiểu hắn đang nói cái gì.

"Tôi biết các người không tin tưởng tôi, nói thật tôi cũng hoàn toàn không tin tưởng các người. Con đường mà ngay từ đầu tôi lựa chọn đã khác với anh em nhà họ Phó, nhưng bây giờ chúng ta không còn lối thoát nào khác ngoài sự tin tưởng lẫn nhau!"

Những gì Hàn Phi nói đều là sự thật, đáng tiếc là hắn không nhận được bất kỳ phản hồi nào. Những "nhân vật lớn" trong phòng họp không ngờ Hàn Phi lại phát hiện ra sự tồn tại của người đứng sau hậu trường, lúc này đều đang bí mật liên lạc với người cầm quyền sau lưng.

"Tôi là người duy nhất có thể đăng xuất khỏi game, chuyện nguy hiểm nhất do tôi làm, bêu danh, cái chết, tuyệt vọng tôi đều có thể gánh chịu!" Hàn Phi nghiến răng nghiến lợi: "Hiện tại tôi cần thời gian, cho tôi thời gian ba ngày, tôi có thể chứng minh cho các người thấy!"

Hàn Phi không ôm hi vọng gì nhiều hơn, hắn chỉ cần đúng ba ngày!

"Tất cả điều kiện thành công đều đã có, không cần các người phải đổ máu, không cần các người phải đối mặt với uy hiếp chết chóc, các người chỉ cần tiếp tục như bây giờ, tiếp tục hèn hạ trốn sau bức màn, sẽ có thể giữ lại mọi thứ mà mình sở hữu!"

Ánh mắt nhìn tất cả những người có mặt ở hiện trường giống như lưỡi dao. Hàn Phi cần thời gian, cho dù những "nhân vật lớn" này không muốn giúp đỡ hắn, hắn cũng nhất định phải tranh thủ lấy thời gian ba ngày.

Thấy đám người hồi lâu cũng không có kết quả, Hàn Phi dường như đã hiểu ra một số chuyện, trên mặt hắn vẫn là nụ cười không chút tình cảm.

"Được rồi, tôi hiểu rồi. Có điều có thể dùng hơn 20 năm sinh mệnh của mình để đổi lấy tài sản mà tất cả các người đã tích lũy được trong nhiều thế hệ, coi như cũng đáng."

Một khoảnh khắc nào đó, Hàn Phi thậm chí đã nảy sinh ý tưởng từ bỏ lối đi, đây cũng là điều mà Mộng muốn hắn làm nhất — rơi vào đêm tối, vứt bỏ nhân tính, hoàn toàn rơi vào thế giới tầng sâu.

"Tôi đồng ý với quan điểm của Hàn Phi, cũng ủng hộ quyết định của cậu ấy." Một giọng nói đột nhiên vang lên trong phòng họp, mọi người đều nhìn về phía góc bàn tròn, đại diện của Vĩnh Sinh Pharmaceutical Phó Liệt đứng dậy khỏi chỗ ngồi: "Bố tôi Phó Thiên từng để lại di chúc, ai tìm thấy hộp đen người đó đều có thể nhận được cổ phần ban đầu của Vĩnh Sinh Pharmaceutical. Từ một góc độ khác mà nói hộp đen là tài sản riêng của Vĩnh Sinh Pharmaceutical chúng tôi, người có được hộp đen chính là người thừa kế do Phó Thiên đích thân lựa chọn."

Trong phòng họp bắt đầu náo động, không ai có thể ngờ đại diện của Vĩnh Sinh Pharmaceutical lại nói ra những lời như vậy. Hiện tại Vĩnh Sinh Pharmaceutical do hai anh em Phó Cẩn kiểm soát, nếu thực sự theo những gì Phó Liệt nói, vậy thì tương đương với việc bọn họ trao đế chế kinh doanh khổng lồ này cho một người ngoài rồi.

"Rầm!"

Cánh cửa phòng họp đóng kín bị đẩy ra, Đỗ Tĩnh lão hóa ngược và trợ lý Đào đi vào, theo sau bọn họ còn có hai người già khác.

"May mà vẫn kịp." Đỗ Tĩnh vẫn hiền từ như trước, trong tay bà xách chiếc hộp kim loại màu đen: "Vừa hay mọi người đều có mặt ở đây, vậy thì tôi xin nói thẳng, Hàn Phi sẽ trở thành chủ nhân mới của Vĩnh Sinh, lời nói của cậu ấy đại diện cho Vĩnh Sinh Pharmaceutical."

Nếu như nói Phó Liệt chỉ khiến cho mọi người cảm thấy kinh ngạc, thì Đỗ Tĩnh đích thân đứng ra thừa nhận, đã lập tức khiến tất cả mọi người rơi vào trầm tư.

Ở thời điểm quan trọng như này, Vĩnh Sinh Pharmaceutical lại đột ngột tuyên bố như vậy là sao?

Với tư cách là hai công ty công nghệ hàng đầu trên thế giới và là những công ty vĩ đại mở ra sự biến đổi sinh học trong thời đại trước, bọn họ sẽ giao công ty cho một người ngoài chỉ vì một bản di chúc?

Chuyện này nghĩ thế nào cũng không có khả năng, trong này nhất định có một số thông tin then chốt đã bị bỏ sót.

"Trong hộp đen có chứa di chúc của Phó Thiên, mọi người có thể tự xem." Đỗ Tĩnh mở hộp đen ra, bên trong chứa những hình chiếu mấy ngày trước khi Phó Thiên qua đời. Ông biết mình không còn nhiều thời gian, nhân lúc vẫn còn tỉnh táo đã để lại bản di chúc này.

Phó Thiên trong video già nua, hoàn toàn khác với Phó Thiên trong ấn tượng của Hàn Phi. Năm tháng đã để lại dấu vết không thể xóa nhòa trên người ông, cả cuộc đời ông nghiên cứu bí quyết vĩnh sinh, nhưng lại không chuẩn bị sử dụng phương pháp kéo dài tuổi thọ cho chính mình. Đối với ông mà nói, sống dường như không phải là một chuyện vui vẻ hạnh phúc.

Phó Thiên trong cuộc đời mình đã làm rất nhiều chuyện trái ngược với anh trai, Hàn Phi đã từng nhìn thấy điều đó trong ác mộng thôn Mộ. Ông đã không giữ lời hứa với anh trai, tàn sát cả thôn Mộ, chôn sống tất cả những thôn dân bị dị hóa; sau khi đêm màu máu phát sinh, Phó Thiên cũng không dừng lại các thí nghiệm nhân cách, mà ngược lại chọn nhóm trẻ thứ hai để thử lại lần nữa.

Hai anh em đều kiên trì với những gì họ cho là đúng, cho đến giây phút cuối cùng của cuộc đời, Phó Thiên dường như đã thay đổi chủ ý.

Hộp đen không ở trên người ông, nhưng ông lại lựa chọn dùng hộp đen làm cơ sở kế thừa, bởi vì ông biết hộp đen là lựa

chọn của người kia, là lựa chọn cuối cùng của người đã che chở cho ông cả đời.

Sau khi xem xong di chúc của Phó Thiên, Đỗ Tĩnh cũng rút cổ phần của mình ra để giúp Hàn Phi có được hơn 50% cổ phần.

"Bà nói người này là người thừa kế của Vĩnh Sinh Pharmaceutical?" Khổng Thiên Thành với một số "nhân vật lớn" có mặt vẫn cảm thấy không thể thích ứng được: "Trước đây chưa bao giờ từng nghe nói cậu ấy có quan hệ gì cùng công ty các bà, cậu ấy chỉ lớn lên ở trong cô nhi viện của các bà thôi."

"Khi một công ty nội bộ cực kỳ bất ổn, tồn tại đủ các tiếng nói khác nhau, danh tính của người thừa kế chính là một bí mật không thể tiết lộ. Suy cho cùng, chỉ khi không ai biết, mới có thể đảm bảo không bị tiết lộ, mới có thể để cậu ấy có thời gian trưởng thành cho đến hiện tại." Đỗ Tĩnh vẫn hiền lành dịu dàng như vậy, bà nói chuyện không nhanh không chậm: "Tai họa sắp đến, thành phố sắp bị lật đổ, các người vẫn còn đang nghĩ cách tư lợi, làm sao để trốn tránh trách nhiệm, chỉ có cậu ấy đứng chắn trước tai họa. Chỉ dựa vào điểm này thôi, cũng đủ để cậu ấy trở thành chủ nhân mới của Vĩnh Sinh Pharmaceutical rồi."

Khổng Thiên Thành đang trầm ngâm dường như chợt hiểu ra điều gì đó. Vĩnh Sinh Pharmaceutical vẫn luôn sử dụng người sống và trẻ nhỏ để làm thí nghiệm nhân cách. Một bộ phận lớn các khách hàng vì để vĩnh sinh càng không từ thủ đoạn, thí nghiệm cấm kỵ trong nội bộ Vĩnh Sinh Pharmaceutical hiện tại đã bị bên phía cảnh sát nắm giữ, bằng chứng rành rành, lãnh đạo cấp cao của công ty bị thanh trừ, hai anh em Phó Cẩn bị bí mật bắt giữ. Trong trường hợp này, nếu Vĩnh Sinh Pharmaceutical muốn vượt qua cơn khủng hoảng, thì buộc phải thay đổi hình ảnh của mình trước khi thảm họa mới ập đến, hơn nữa còn phải là người đầu tiên thể hiện quan điểm của mình.

Hàn Phi nói rằng sau khi thảm họa bùng phát, tất cả mọi người đều sẽ chết, vì vậy hắn có thể chiến đấu để giành lấy

một cơ hội bằng mọi nỗ lực của mình; nếu như thảm họa không bùng phát, Vĩnh Sinh Pharmaceutical vốn đang có vấn đề lớn trong nội bộ nếu không thay đổi, cũng sẽ trở thành một miếng thịt béo bở trong mắt của các công ty hàng đầu khác, cuối cùng bị phân chia.

Thay vì chết dưới tay người khác, chi bằng tự mình chủ động chiến đấu để giành lấy một phần cơ hội.

Khổng Thiên Thành dường như đã hiểu được suy nghĩ của Đỗ Tĩnh, tiếp theo anh ta lại liên tưởng đến tình cảnh của Deep Space Technology.

4 triệu người chơi bị mắc kẹt trong game, game này còn là do Deep Space Technology phụ trách duy trì, chuyện mà bọn họ gây ra còn lớn hơn nhiều so với Vĩnh Sinh Pharmaceutical. Tất cả những người chơi chết não đều sẽ đổ lỗi cho công ty của họ, đó là những mạng người đấy!

"Đối với Deep Space Technology và Vĩnh Sinh Pharmaceutical, thảm họa đã nổ ra rồi." Khổng Thiên Thành thay đổi quyết định nhanh chóng, anh ta lặng lẽ liên lạc với người quản lý đằng sau hậu trường của Deep Space Technology, vài phút sau đã nhận được câu trả lời chắc chắn.

"Mọi người yên lặng một chút." Khổng Thiên Thành đột nhiên đứng dậy, chuyển "tội ác" về Hàn Phi trên màn hình chiếu: "Chi bằng chúng ta hãy nghe xem kế hoạch của Hàn Phi thế nào trước. Hiện tại tình thế căng thẳng, nhưng càng trong tình hình như thế này, chúng ta càng không thể bị kẻ địch khiêu khích."

Hai gã khổng lồ công nghệ đồng thời bày tỏ thái độ đối với Hàn Phi cũng đã phát sinh thay đổi, những người có mặt cuối cùng cũng bắt đầu lắng nghe những gì hắn nói.

"Các anh đã từng hứa với những người dân, trong vòng 48 giờ sẽ giúp tất cả người chơi đăng xuất khỏi game, nhưng các anh đã không làm được." Ngồi ở chỗ của mình, Hàn Phi thu hồi lại nụ cười: "Tôi không chiếm quá nhiều thời gian của các anh, trong vòng ba ngày tôi sẽ đem toàn bộ những người chơi

ra ngoài. Trong ba ngày này, các anh nhất định phải toàn lực phối hợp với tôi.”

“Ba ngày?”

Các “nhân vật lớn” trong phòng họp thì thầm to nhỏ với nhau, thảo luận xem có nên tin tưởng Hàn Phi hay không.

“Tình thế nguy hiểm cỡ nào, các anh nắm rõ hơn tôi, hiện tại người có thể giải quyết nguy cơ này chỉ có tôi. Nếu như các anh giam giữ tôi hoặc ảnh hưởng đến tôi, kết quả cuối cùng chính là mọi người cùng nhau chết.”

Hàn Phi chỉ cần thời gian ba ngày, bởi vì quản lý Quỷ đã suy đoán, ba ngày sau bản thể của Mộng sẽ đến lối đi. Nếu như hắn và tiếng cười điên cuồng không thể ngăn cản Mộng, lối đi sẽ mở ra sau ba ngày, thế giới tầng sâu sẽ được kết nối với hiện thực một lần nữa.

“Tôi nhớ vừa rồi cậu đã nói —— tất cả các điều kiện thành công đều đã có, có thể nói chi tiết kế hoạch của cậu cho chúng tôi biết được không? Còn có Cuộc sống hoàn hảo, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Các anh có thể hiểu là bộ não AI đã xuất hiện tạo phản, nó thông qua việc không ngừng hấp thu mộng cảnh và ý thức của người sống, bắt đầu ảnh hưởng người chơi.” Hàn Phi mở bản danh sách trong tay ra: “Tôi cần các anh tìm ra những người trong danh sách này trong thời gian ngắn nhất có thể, trang bị cho bọn họ các máy chơi game, để tất cả đăng nhập vào game.”

“Bây giờ game không thể đăng xuất, để bọn họ đăng nhập chẳng phải là hại bọn họ à?” Khổng Thiên Thành cảm thấy vô cùng khó hiểu.

“Mọi thứ đều là tự nguyện, có điều các anh phải nói rõ ràng cho bọn họ biết, người mà bọn họ muốn gặp nhất trong mộng, toàn bộ đều đã bị kẹt ở sâu trong ác mộng, chúng ta cần bọn họ trợ giúp mới có thể cứu người.” Hàn Phi biết kế hoạch của số 2, nguồn gốc sức mạnh của Mộng đến từ các loại ác mộng, cách tốt nhất để phá giải chính là bù đắp sự hối tiếc của chủ nhân ác mộng.

Để tất cả những cơn ác mộng biến mất, sức mạnh của Mộng sẽ bị suy yếu. Trước đây muốn làm được chuyện này rất khó, nhưng [Cuộc sống hoàn hảo] do Phó Sinh tạo ra đã cho mọi người một cơ hội để bù đắp những hối tiếc như vậy.

Chương 992: Thương tích trên người tiếng cười điên cuồng

Khủng hoảng buộc phải cải cách, cũng chỉ khi khủng hoảng lật lại quân bài, những con cự thú nhân gian bụng chảy đầy dầu tham lam vô độ mới chịu buông miệng thỏa hiệp.

Hàn Phi không cho rằng những người ở đây sẽ cự tuyệt đề nghị của mình. Để bảo vệ tài phú, địa vị, quyền lợi, bọn họ có thể làm ra bất cứ chuyện gì, thậm chí còn trở nên đáng sợ hơn cả quỷ.

Các "nhân vật lớn" trong phòng họp bắt đầu báo cáo với người quản lý ở đằng sau bức màn, bọn họ cũng nhanh chóng nhận được phản hồi. Những người nắm giữ quyền lực thực sự của Tân Hỗ quyết định cho Hàn Phi ba ngày.

Tình huống cực đoan nhất đã không xảy ra. Nếu Đỗ Tĩnh và Phó Liệt không có lập trường rõ ràng, nếu cảnh sát Tân Hỗ không luôn bảo vệ Hàn Phi, thì những công ty lớn ăn thịt người không nhổ xương thực sự dám moi óc hắn.

Lý do thì Mộng đã giúp bọn họ cung cấp —— để cứu 4 triệu người chơi và thực sự biết rõ bí mật về khả năng đăng xuất khỏi game của "hung thủ" Hàn Phi, nên phải mổ đầu hắn.

Từ ánh mắt của những người đó, Hàn Phi đã nhìn ra lòng tham của bọn họ. Sống chết của một người trong lòng những người đó không quan trọng, quan trọng là hộp đen.

"Thật ra thì cũng khá là buồn cười, rõ ràng là tôi đang liều chết để bảo vệ các người, nhưng lại có cảm giác như các người đang bố thí cho tôi một cơ hội."

Hàn Phi không phải loại người rộng lượng, con đường mà hắn lựa chọn cũng khác với Phó Sinh, đương nhiên hắn sẽ không nói ra những lời này ngay bây giờ.

Những nhóm lợi ích ở Tân Hỗ muốn dùng Hàn Phi làm vật tế thần, nhưng hắn cũng không thích làm cừu. Chờ sau khi

vượt qua cửa ải khó khăn, ai là đồ tể thật đúng là khó nói.

Các công ty hàng đầu chủ trì cuộc họp đã nhượng bộ, Hàn Phi cũng thể hiện thành ý của mình. Có những lời hắn không thể nói ra miệng, cho nên hắn đã tạo cơ hội cho những người tham dự đặt câu hỏi, hắn sẽ trả lời có hoặc không.

Thông qua những cuộc trao đổi như vậy, bầu không khí tại hội trường đã trở nên không còn nặng nề.

Những "nhân tinh" này đều là diễn viên rất giỏi, họ có thể thoải mái thể hiện nhiều cảm xúc khác nhau trên khuôn mặt, kỹ năng diễn xuất thậm chí còn tinh xảo hơn cả một số ngôi sao.

Toàn bộ cuộc họp kéo dài rất lâu, các nhân vật quyền lực ở Tân Hỗ đều chú ý tới, cuộc họp này cũng sẽ quyết định tương lai của rất nhiều người.

Ba giờ sau, Khổng Thiên Thành tắt hình chiếu.

Hàn Phi vốn tưởng rằng cuộc họp đã kết thúc, những "nhân vật lớn" có mặt ở đây lại đưa ra một yêu cầu mới đối với hắn. Bọn họ hy vọng hắn có thể công khai phát biểu để giúp họ xoa dịu cơn giận của công chúng.

Bây giờ đám người bên ngoài đang cuồng nộ, lúc này đẩy Hàn Phi lên đầu sóng ngọn gió, có thể nói là cắt đứt toàn bộ đường lui của hắn.

Ba ngày sau, nếu thành công, mọi người đều bình an vô sự, Hàn Phi sẽ trở thành anh hùng. Nếu thất bại, kết cục của hắn sẽ rất thảm. Các công ty liên quan và dư luận bị Mộng khống chế sẽ biến hắn thành tội nhân của thời đại.

"Bên ngoài đã điên hết rồi, cậu cần phải đáp lại, đây cũng vì tranh thủ thời gian cho chính mình." Khổng Thiên Thành thở dài và đứng dậy rời đi. Những "nhân vật lớn" khác tham gia cuộc họp cũng lần lượt rời khỏi hội trường. Bọn họ không muốn ở lại nơi này, dường như là sợ bị chụp được. Bọn họ không muốn có một chút quan hệ nào với Hàn Phi vào lúc này.

Trong phòng họp, ngoại trừ mấy nhân viên của Deep Space Technology, cuối cùng cũng chỉ còn lại người đại diện của

Vĩnh Sinh Pharmaceutical.

“Cậu không làm sai chuyện gì, cho nên chỉ cần đường đường chính chính nói ra sự thật là được rồi.” Đỗ Tĩnh và Phó Liệt ngồi ở hai bên trái phải của Hàn Phi: “Vĩnh Sinh Pharmaceutical từng phạm phải rất nhiều sai lầm, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức bù đắp.”

Đỗ Tĩnh biết một số chuyện về thế giới tầng sâu. Nếu Hàn Phi thất bại, thảm họa sẽ nổ ra một lần nữa, mọi thứ mà hiện tại có được đều sẽ trở nên vô nghĩa, bởi vì các quy tắc sẽ bị viết lại. Vì vậy bà mới kiên quyết ủng hộ Hàn Phi và ràng buộc Vĩnh Sinh Pharmaceutical ở bên cạnh hắn.

Cửa phòng họp lại bị đẩy ra, một số lượng lớn nhân viên tiến vào, còn có người đặc biệt cung cấp cho hắn hơn chục bản thảo với phong cách khác nhau, hy vọng hắn có thể chọn một bản làm tài liệu tham khảo.

Tất cả các nhân viên công tác đã vào vị trí, từng ống kính máy quay được bật sáng. Hàn Phi ngồi ở chính giữa sân khấu, như thể hắn thực sự là nhân vật chính.

Sau khi quay xong, đoạn video ngắn này có thể sẽ trở thành video được xem nhiều nhất từ trước đến nay.

“Bắt đầu!”

Nhìn ống kính, Hàn Phi bỗng nhiên không biết nên nói cái gì. Rõ ràng hắn là một diễn viên level bậc thầy, nhưng bây giờ khi bị quay hắn chỉ cảm thấy mệt mỏi.

Không sử dụng bất kỳ kỹ năng diễn xuất nào, cũng không ép buộc bản thân phải mỉm cười, càng không cố gắng biện minh, Hàn Phi nhìn chằm chằm vào camera đen kịt và đơn giản nói: “Tôi sẽ đưa người chơi bị mắc kẹt ra khỏi game, xin hãy cho tôi ba ngày. Ba ngày nữa, một kỷ nguyên hoàn toàn mới sẽ đến.”

Ánh sáng nhàn nhạt chiếu lên người Hàn Phi, hắn ôm mũ bảo hiểm chơi game rời đi, Đỗ Tĩnh và Phó Liệt theo sát phía sau.

Đi ra khỏi phòng họp, Hàn Phi phát hiện tầng lầu này đã bị phong tỏa. Hắn bị nhốt ở trong tòa nhà, trong vòng ba ngày không thể đi đâu được.

"Có chuyện gì cần làm cậu cứ giao cho chúng tôi." Đây là lần đầu tiên nhìn thấy Hàn Phi, nhưng Phó Liệt luôn cảm thấy hắn cũng không tệ.

"Tôi cần một nơi có thể sử dụng mũ bảo hiểm trò chơi, sau khi tìm thấy tất cả những người trong danh sách, tôi sẽ dẫn họ vào khu thành chủ." Vừa mới một mình trải qua loại đụng độ này, cảm xúc của Hàn Phi vẫn không có quá nhiều dao động. Quả thực thì so với bất kỳ người thừa kế nào mà Phó Thiên bồi dưỡng, anh ta đều ưu tú hơn.

"Một khi có tiến triển, chúng tôi sẽ lập tức báo cáo cho cậu." Nói xong, Phó Liệt đưa Hàn Phi vào một căn phòng đầy camera, hắn cũng không có gì để nói: "Tầng này được lắp đầy camera, chỉ có nhà vệ sinh trong phòng cậu là không có thôi."

Phó Liệt bước vào, chờ sau khi Hàn Phi và Đỗ Tĩnh cũng đi vào, anh ta lén lút đóng cửa lại, thay đổi dáng vẻ bình tĩnh bên ngoài và vô cùng khẩn trương hỏi: "Cậu nắm chắc bao nhiêu thành công? Để giúp cậu, cô Đỗ và tôi đã phải đặt cược cả cuộc đời đấy."

"Không ai có thể cam đoan thành công, cho dù đứng ở đầu sóng ngọn gió, tôi cũng không thể nhìn rõ được con đường phía trước. Tất cả những lời hứa hẹn vừa rồi của tôi đều là để thuyết phục bọn họ, tạo điều kiện cho họ tuyên truyền, để nhiều người cho là đúng khi đứng về phía tôi." Ngồi trên bồn cầu, Hàn Phi yên lặng trả lời: "Sự phẫn nộ, không cam lòng và ủy khuất mà tôi thể hiện trong cuộc họp đều là diễn xuất. Tôi không thể để cho bọn họ đoán được suy nghĩ của mình, cho nên dứt khoát làm ra biểu hiện phù hợp với kỳ vọng tâm lý của bọn họ."

"Vậy suy nghĩ thực sự của cậu là gì?" Phó Liệt phát hiện mình không thể hiểu nổi người thanh niên trước mặt này.

"Tôi không thể nói được." Hàn Phi lẳng lặng nhìn bàn tay mình đã giết vô số quỷ quái: "Nói cho anh biết, anh sẽ sợ hãi."

“Bây giờ cậu không nói tôi còn sợ hơn ấy!” Phó Liệt cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng đáng sợ ở trên người Hàn Phi.

“Trải qua nhiều việc như vậy, tôi mới thực sự cảm thấy Phó Sinh là một người rất vĩ đại. Ông ấy có thể chịu đựng đau đớn, sỉ nhục, phản bội, quan tâm đến đại cục, giẫm lên tuyệt vọng của quỷ quái, mang đến hy vọng cho tất cả những người sống trong thành phố này.” Hàn Phi chậm rãi nắm chặt hai tay: “Nhưng tôi thì khác, theo ý kiến của tôi, công bằng quan trọng hơn lòng nhân từ.”

“Cậu có thể tiếp tục đi theo lựa chọn của chính mình.” Đỗ Tĩnh ra hiệu cho Phó Liệt im miệng và dẫn theo anh ta rời đi.

Toàn thành phố được huy động, những người trong danh sách số 2 đã nhanh chóng được tìm thấy hơn một nửa. Điều đáng ngạc nhiên hơn nữa là sau khi nghe tin có thể gặp được người trong mộng, đại đa số bọn họ đều lựa chọn tham gia trò chơi.

Do số lượng người quá đông nên Deep Space Technology không có đủ máy chơi game dự phòng, lúc này có một số người chơi cũ đã đứng ra.

Khi thảm họa xảy ra, họ không ở khu thành chủ. May mắn thoát khỏi kiếp nạn, bây giờ họ sẵn sàng để cung cấp một chiếc máy chơi game nhàn rỗi.

Ở trên interner gió tanh mưa máu, lan truyền đủ loại ngôn từ khủng khiếp, nhưng trên thực tế, vẫn còn có rất nhiều người đang âm thầm tiến về phía trước, muốn làm một phần sức lực của mình.

Mười hai giờ sau, phòng của Hàn Phi được mở ra, nhân viên của Deep Space Technology bước vào với một bản báo cáo.

Bốn phần năm số người trong danh sách thứ 2 đã được tìm thấy. Ngoại trừ một số ít bệnh nhân có vấn đề nghiêm trọng về tâm thần, những người còn lại đều sẵn sàng tiến vào ác mộng.

Con số này vượt quá dự liệu của Hàn Phi, biết rõ vào game sẽ chết não, nhưng những người đó vẫn nguyện ý thử.

Một số người trong bọn họ cảm thấy cuộc sống rất đau khổ, một số vì quá nhớ nhung, còn một số thì muốn tìm ra sự thật.

Bất kể lý do là gì, sự xuất hiện của bọn họ cũng khiến Hàn Phi một lần nữa lấy lại tinh thần: "Anh đi thông báo cho Khổng Thiên Thành, để anh ấy mở quyền đăng nhập khu vực, sau đó cho những người vốn định vào game tiến vào máy chơi game, đúng 8 giờ sáng đăng nhập vào game, tập hợp tại tân thủ thôn ở khu thành chủ."

Sau khi xác nhận mệnh lệnh được truyền đạt không sai, Hàn Phi nằm trên giường trong phòng, kết nối các loại đường dây và đội mũ bảo hiểm trò chơi lên.

Ở lại trong hiện thực quá lâu, Hàn Phi rất lo lắng thế giới tầng cạn và thế giới tầng sâu sẽ xuất hiện biến cố.

Sắc máu rơi xuống, vừa mới mở mắt ra Hàn Phi đã nghe thấy giọng nói của số 2: "Lần này anh đi lâu thật đấy, tôi còn tưởng rằng anh bỏ chạy luôn rồi chứ."

"Chuyện cậu dặn dò đã làm xong hết rồi, tất cả những người được chủ nhân ác mộng quan tâm đều sẽ đăng nhập trò chơi vào lúc 8 giờ sáng."

"Tốt quá." Số 2 không nghĩ hiệu suất của Hàn Phi lại cao như vậy, nó gật gật đầu: "Gần đây trong thành hơi loạn, sáng mai anh tự mình đưa bọn họ đến quảng trường trung tâm. Tôi đến kết nối vận mệnh của anh cùng với bọn họ, thử đưa anh vào mộng ở nơi sâu nhất của điện thờ."

"Xác suất thành công là bao nhiêu?"

"Chúng ta không còn cơ hội thất bại." Số 2 nói bóng nói gió: "Anh mau trở về trụ sở đi, đừng bị quấy rầy bởi các đối tượng bên ngoài, hãy làm tốt công việc của mình."

Không hiểu sao lời nói của số 2 lại khiến Hàn Phi cảm thấy bất an, hắn vội vã chạy về trụ sở của cư xá Hạnh Phúc.

Trên đường phố có người đang dọn dẹp vết máu, con đường nơi các trụ sở tọa lạc rải rác các bộ phận cơ thể, những cánh tay bị đứt lìa và máu thịt!

“Phố giết chóc?”

Tăng nhanh tốc độ, Hàn Phi đẩy cửa guild game ra, thấy Bạch Hiển với sắc mặt tái nhợt đang ngồi trên ghế và được một NPC bác sĩ trị liệu.

“Anh Bạch, lúc em đi vắng, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Thấy Hàn Phi trở về, Bạch Hiển chật vật đứng lên, thần sắc của anh ấy không được tốt: “Những người chơi bị Mộng mê hoặc đã bắt đầu hành động ám sát có tổ chức. 7 giờ trước, hội trưởng của guild game Chân Lý Tất Nhiên bị sát hại, hội phó của Liên minh kinh doanh trọng thương, chúng ta cũng bị tập kích. Những người chơi kia biến thành cỗ máy giết người mất đi ý thức bản thân, hoàn toàn mất khống chế.”

“Những người còn lại trong guild game thì sao?”

“Hoàng Doanh dẫn mọi người đi trợ giúp các guild game khác. May mà em đã đưa hàng xóm của mình đến, nếu không khu vực thành chủ có thể đã thất thủ rồi.” Bạch Hiển ho ra một ngụm máu lớn: “Những người chơi ẩn náu trong mộng đã được thăng cấp bằng cách giết người sống, trình độ và kinh nghiệm chiến đấu đều vượt xa người chơi bình thường. Hiện tại, người chơi trong thành đang hoảng loạn, những người level thấp đều ẩn nấp, không dám lộ diện. Giữa người với người cũng không có lòng tin, người lạ đi ngang qua đều có thể biến thành sát nhân bất cứ lúc nào.”

Trước kia Mộng coi tất cả người chơi như chất dinh dưỡng, từ sau khi xác định hộp đen ở trên người Hàn Phi, nó hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của người chơi, mọi việc nó làm đều nhằm vào hắn.

“Lập tức liên lạc với bọn họ, trước bình minh, chúng ta phải đến tân thủ thôn hộ tống một nhóm tân thủ.” Hàn Phi biết Mộng sẽ ra tay, nhưng hắn không ngờ tên kia lại điên cuồng quyết đoán như vậy.

“Bây giờ còn có tân thủ đăng nhập vào game nữa ư?” Bạch Hiển lộ vẻ phiền muộn: “Em mới đi không bao lâu, hệ thống tựa như đã bị Mộng khống chế, rất nhiều người chơi đều nhận

được nhiệm vụ săn giết. Trong mắt bọn họ, tân thủ chính là những con cừu béo không thể cưỡng lại.”

“Cho nên chúng ta càng phải đi bảo vệ bọn họ.”

“Anh biết, nhưng mà bây giờ em còn có chuyện quan trọng hơn cần phải xử lý.” Bạch Hiển dẫn Hàn Phi vào một căn phòng nào đó ở chỗ sâu nhất trong trụ sở: “Thương nhân chạy ra từ thế giới tầng sâu ngày hôm qua cứ đi tìm em, hình như có chuyện vô cùng đáng sợ muốn báo cáo với em đấy.”

Sau khi nhìn thấy thương nhân vây quanh bức tranh sơn dầu, nỗi lo lắng trong lòng của Hàn Phi càng trở nên mãnh liệt. Lướt qua người thương nhân, hắn nhìn bức tranh có năng lực thiên phú hận ý.

Nội dung của ba bức tranh sơn dầu đã thay đổi. 12 giờ trôi qua, tường vây của công viên vui chơi đã bị sương mù nhấn chìm, những linh hồn được cứu khỏi điện thờ Phó Sinh đang tụ tập trong một cơ sở giải trí gần điện thờ.

Tiếng cười từng vang vọng khắp công viên vui chơi đã biến thành tiếng khóc, từng đạo thân ảnh run rẩy vì sợ hãi.

Tòa nhà chết chóc, tòa nhà chọc trời, bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, công viên vui chơi, bầu trời đêm màu máu phía trên những khu vực này hoàn toàn bị bao trùm bởi bóng tối. Tiếng cười điên cuồng đứng một mình ở giữa những điện thờ, khuôn mặt anh ta bị móng vuốt sắc nhọn xé rách, ngực bị khoét rỗng bởi một lực lượng nào đó.

Hồn huyết nóng rực chảy khắp toàn thân, anh ta bị thương rất nặng, nhưng vẫn cuồng loạn cười điên cuồng như trước, khiến cho các loại ác quỷ của thế giới tầng sâu mặc dù chiếm thế thượng phong nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Làn sóng đen phía chân trời đang đến gần, nhưng tiếng cười không bao giờ dừng lại.

“Tiếng cười điên cuồng bị thương ư?”

Mộng còn chưa đến, dưới sự bao vây của không thể nhắc đến khác, trên người tiếng cười điên cuồng đã có vài vết

thương.

Khí tức tuyệt vọng trong bức tranh sơn dầu gần như là đập vào mặt, huyết sắc hỏa diễm vừa mới sinh ra dường như đã bị thổi tắt bởi màn đêm đen tối của thế giới tầng sâu.

Chương 993: Ác mộng cuối cùng: hy vọng bạn được hạnh phúc mỗi ngày

Tiếng cười điên cuồng là một tồn tại đặc biệt trong lòng Hàn Phi. Bản thân luôn cười như phát điên, gánh chịu nỗi đau và tuyệt vọng của mọi người, anh ta luôn cười cuồng loạn, giống như vĩnh viễn sẽ không bị đánh bại.

Trước khi tiếng cười điên cuồng soán thần thành công, mỗi lần Hàn Phi đăng nhập vào game, phía sau lưng đều có một người máu me đầm đìa. Trong thành phố sắc máu rơi xuống, hai người bọn họ lưng tựa lưng, là chỗ dựa của nhau. Có lẽ trong mắt bọn họ, đối phương sẽ không bao giờ gục ngã, luôn luôn đáng tin cậy.

"Mình vẫn luôn coi tiếng cười điên cuồng là vị thần không thể nhắc đến, nhưng thật ra anh ta cũng là một con người giống như mình, cũng sẽ cảm thấy đau đớn và tuyệt vọng."

Hàn Phi không biết tiếng cười điên cuồng còn có thể chống đỡ được bao lâu, hắn nhất định phải mau chóng hủy diệt tất cả các điện thờ của thế giới tầng cạn và chạy về thế giới tầng sâu, nơi đó có nhà, có người thân của hắn.

"Mộng đang đến gần hơn rồi."

Nhân vật phản diện trong phim luôn cho nhân vật chính đủ loại cơ hội, nhưng với một đối thủ như Mộng, một khi đã xác định được mục tiêu, nó sẽ dùng hết mọi thủ đoạn không chút e dè.

Hiện thực, thế giới tầng cạn, thế giới tầng sâu, tất cả đều bị tấn công.

Đứng ở trụ sở của guild game, Hàn Phi phảng phất như nhìn thấy xa xa nổi lên một làn sóng đen, hắn không hề có chỗ trốn.

Vài giờ sau, đêm hỗn loạn cuối cùng cũng kết thúc, Hàn Phi dẫn theo những người hàng xóm vội vã chạy tới tân thủ

thôn ở khu thành chủ.

8 giờ lúc mặt trời mọc, những tân thủ lần lượt đổ bộ, trong đó có rất nhiều người ngay cả sống thôi cũng đã vô cùng khó khăn. Bình thường cả đời cũng không thể mua được chiếc máy chơi game đắt tiền, dành cả cuộc đời cũng không có cách tới được nơi này.

"Chú ý xung quanh! Không cho phép người chơi đến gần!"

Biểu cảm của Hàn Phi vô cùng nghiêm túc, những chuyện xảy ra trong hiện thực và thế giới tầng sâu đã mang đến cho hắn áp lực cực lớn.

Hai hận ý đứng đầu, mấy oán niệm hộ tống, Hàn Phi và những tân thủ tập hợp đông đủ, hắn đại khái kể lại tình huống trong thành, cùng với một số thao tác cơ bản. Tiếp theo, hắn dẫn mọi người đi về phía quảng trường trung tâm khu thành chủ.

Những người chơi còn sống sót trốn trong các tòa nhà nhìn trộm. Bọn họ không rõ vì sao lại có nhiều người mới vào chịu chết như vậy. Phải biết rằng khu thành chủ hiện tại không khác gì địa ngục, bất kỳ một người xa lạ nào đi lướt qua trên đường cũng đều có thể là sát nhân biến thái, ngay cả đồng bọn tin tưởng nhất cũng sẽ phản bội, cầu nối giữa người với người đang sụp đổ.

Sương xám bị hận ý xua tan, lần này tân thủ đổ bộ tổng cộng có 2 nhóm, ước chừng khoảng hơn 5.000 người.

Từ trạng thái tinh thần của bọn họ, có thể thấy rõ sự khác biệt với người thường. Bọn họ là chấp niệm và ràng buộc của chủ nhân ác mộng, cũng phải chịu đựng nỗi đau đớn khó có thể tưởng tượng được. Cuộc sống của bọn họ giống như ngọn bấc thấm đẫm tuyệt vọng, giãy dụa thiêu đốt, không biết khi nào sẽ hội tụ với bóng tối.

Quảng trường trung tâm vào sáng sớm hơi vắng vẻ, vụ thảm sát đêm qua khiến người chơi không dám tùy tiện ra ngoài. Bọn họ tạm thời cũng không muốn tiếp tục đi thăm dò ác mộng nữa.

“Mọi người ở đây chờ một chút.” Hàn Phi đẩy số 2 ngồi xe lăn ra khỏi tòa nhà, hai người dừng lại dưới màn hình khổng lồ phát các loại tin tức ác mộng.

Chỉ trong vài phút, một tân thủ đã khóc, bởi vì trên màn hình khổng lồ chính là câu chuyện của cậu bé và mẹ mình.

Mẹ đã không còn ở đó, cậu chỉ có thể nghe thấy tiếng hát của mẹ trong giấc mơ. Dưới sự khuyến khích của mẹ, cậu ra ngoài mỗi ngày với trạng thái tốt nhất, hướng về phía mặt trời với nụ cười trên môi.

“Mẹ em không phải quỷ, bà đuổi mọi người đi chỉ vì lo em sẽ sợ.”

“Đúng rồi, anh biết.” Xuyên qua đám người, Hàn Phi nhẹ nhàng ôm lấy cậu bé đang khóc: “Em sẽ sớm gặp được bà thôi.”

“Em cần phải làm gì?” Tân thủ lau nước mắt, cậu nhìn Hàn Phi với ánh sáng trong mắt, tựa như mình có thể làm bất cứ chuyện gì.

“Đưa tất cả nỗi nhớ nhung của các người, những lời muốn nói với chủ nhân ác mộng, cảm xúc tích lũy trong lòng vào cái hộp này là được.” Giơ hai tay lên, số 2 cầm trong lòng bàn tay một cái hộp đen đầy vết nứt. Xuyên qua vết nứt, có thể mơ hồ nhìn thấy bên trong cái hộp này là màu trắng tinh khiết: “Đừng chống cự ý thức của tôi, tôi sẽ kết nối vận mệnh của các người vào cùng với Hàn Phi, để anh ấy đưa tất cả tâm tư của các người đến bên cạnh chủ nhân ác mộng.”

Giọng nói của số 2 truyền vào tai từng tân thủ, sau đó nó cầm cái hộp đi ngang qua những người chơi, tận mắt nhìn thấy từng bàn tay chạm vào hộp đen.

Màu đen tượng trưng cho tuyệt vọng, màu trắng tượng trưng cho hy vọng, mỗi người đều dùng ký ức trân quý nhất của riêng mình để chạm vào tuyệt vọng. Dần dần, chiếc hộp màu đen trắng bắt đầu thu hẹp lại, rất nhiều vết nứt được lấp đầy.

Khi số 2 lấy lại chiếc hộp từ tay người chơi cuối cùng, chiếc hộp màu đen trắng kia đã không còn thấy vết nứt rõ ràng

nữa.

“Cầm lấy nó, mang nó đi.” Số 2 rất trịnh trọng giao chiếc hộp cho Hàn Phi.

Sau khi Hàn Phi cầm chiếc hộp màu đen trắng thay số 2, tay nó nhẹ nhàng đặt lên hộp, nó nhìn hắn một lúc lâu: “Anh có thể hứa với tôi một chuyện được không?”

“Cậu nói xem.”

“Hãy để số 0 sống sót, được chứ?” Dường như số 2 thấy được cái gì đó, đây cũng là lần đầu tiên nó dùng ngữ khí gần như cầu xin để nói chuyện với Hàn Phi.

Hàn Phi là một người rất thông minh, do dự một chút, hắn gật đầu: “Được.”

Nhận được câu trả lời của Hàn Phi, hình như số 2 không còn tiếc nuối điều gì nữa. Hai mắt nó bắt đầu chậm rãi biến mất, ngay sau đó là lỗ tai và cánh tay.

Lúc trước khi tiếp nhận thí nghiệm nhân cách, bởi vì số 2 vượt quá mong đợi của tất cả những người làm thí nghiệm, nên để hạn chế nó, đầu tiên những người đó khiến nó tàn phế, sau đó móc mắt, tước đi thính giác và cánh tay của nó, cuối cùng chỉ còn lại một bộ não được đặt trong lọ.

Dựa theo sự biến mất thuận lợi này, hình như số 2 đang ngồi trên xe lăn đã đưa ra quyết định cuối cùng, tất cả những gì biến mất đều rót vào cái hộp trong tay Hàn Phi.

Khí tức không thể nhắc đến bắt đầu xuất hiện, những chùm sáng đen trắng bay vút lên trời, xiềng xích vận mệnh giam cầm mọi người trong thành phố lập tức bị phá vỡ, màn sương xám bao phủ bầu trời cũng mở ra một lỗ hổng thật lớn.

“Tôi sẽ đưa anh vào ác mộng cuối cùng.”

Thanh âm ở bên tai tiêu tán, trước mặt Hàn Phi chỉ còn lại một chiếc xe lăn. Hai tay nâng chiếc hộp màu đen trắng, hắn có thể cảm giác được một lực lượng mạnh mẽ đang thay đổi vận mệnh của mình.

Cầm chiếc hộp, Hàn Phi rời khỏi quảng trường trung tâm và đi về phía bệnh viện của khu thành chủ.

Người chơi toàn thành đều nhìn hắn, những người hàng xóm đi phía sau dung nhập vào quỷ văn, trở thành một phần sinh mệnh của hắn.

Sương xám ở trước mặt né tránh, Hàn Phi mang theo chiếc hộp màu đen trắng, đi về phía trước với uy áp của 11 điện thờ.

Hắn bước lên cầu thang và đi lên tầng cao nhất của bệnh viện.

Từng bước một tới gần, dưới ánh mắt chăm chú của vô số người chơi, bàn tay cầm hộp của Hàn Phi chậm rãi hạ xuống, lần đầu tiên hắn thực sự chạm vào điện thờ của Mộng.

Thế giới đầy màu sắc bị bóng tối nuốt chửng, từng bong bóng ác mộng muốn quấn lấy Hàn Phi, nhưng chúng đều rời đi sau khi tiếp cận hắn.

Hình như chủ nhân của ác mộng đã cảm nhận được khí tức quen thuộc từ Hàn Phi, cho dù không thể xác định, chúng vẫn không muốn làm thương tổn.

Không ngừng rơi vào bóng tối, càng lúc càng lạnh hơn, càng lúc càng tuyệt vọng, ác mộng ngày càng sâu.

Không một bong bóng nào ngăn cản được Hàn Phi, hắn cũng không biết mình đã rơi bao lâu, cho đến khi nước bắn tung tóe, hắn nhìn thấy một ánh sáng yếu ớt.

Hắn đang nằm trên biển, từng bọt nước từ biển sâu trào ra, từng đợt sóng đều chứa những thanh âm kỳ lạ, nơi này dường như là kết thúc của tất cả ác mộng.

“Đối với những người như tôi, biển có ý nghĩa rất đặc biệt.”

Nước biển tràn vào tai Hàn Phi, bên tai hắn vang lên một giọng nói.

Mở mắt ra, Hàn Phi nhìn thấy một vùng biển vô tận, nó lớn hơn bất kỳ một ác mộng nào trước đó.

Nước lạnh lẽo ngâm cơ thể, xung quanh không có gì, Hàn Phi tận lực giãy dụa và bơi về một phương hướng nào đó, nhưng cho dù có cố gắng bao nhiêu hắn cũng không nhìn thấy điểm cuối.

Dần dần, hắn kiệt sức và không thể bơi được nữa.

Cơ thể bắt đầu chìm xuống, nước biển nhấn chìm trái tim, miệng, mắt và tai của hắn.

"Tôi chưa bao giờ tin có thần trên thế giới này. Nếu có thần, tại sao lại có quá nhiều điều đáng buồn như vậy? Ngài cho phép đau khổ và buồn bã, một vị thần không nhân từ không phải là vị thần mà tôi tin tưởng."

Trong từng giọt nước biển đều ẩn chứa thanh âm, không biết là ai đang nói chuyện. Những thanh âm này tựa hồ đã bị chôn vùi dưới đáy biển, chỉ có người chìm vào biển sâu mới có thể nghe thấy.

"Tôi không thể kiểm soát được tay mình, ngay cả cốc nước chỉ có một nửa tôi cũng không cầm được, lúc nào nó cũng run rẩy. Tôi đi khắp nơi tìm thuốc, đi tới đi lui, đi tới đi lui, đi tới đi lui."

"Tôi muốn nằm dưới mưa, nhưng khi trượt ngã, tôi đã rơi xuống biển. Không biết ai sẽ đến cứu tôi, tôi thấy mình ngày càng xa cuộc sống trước đây."

"Hình như đã lâu không được vui vẻ rồi, có phải cứ muốn khóc là sẽ khóc được không?"

"Tôi khó chịu quá, có thể ở cùng với tôi được không?"

"Anh không thực sự muốn ở lại với tôi phải không? Tôi là một con quái vật."

"Xin lỗi, tôi không thể chịu nổi nữa rồi, tôi có thể trốn thoát không? Tôi hơi mệt, xin lỗi."

"Mưa nặng hạt."

Khoảng cách giữa Hàn Phi và mặt biển ngày càng xa, thân thể của hắn vẫn đang chìm xuống. Hắn không khống chế được chính mình, xung quanh đều là bóng tối.

“Giọng nói của những người đó cứ xuất hiện trong đầu tôi, tôi thật sự không muốn nhảy xuống, có ai đó đã túm tóc tôi.”

“Ồn ào quá, căn phòng trống này thật ồn ào. Tay tôi đang nắm lấy tóc của mình, cho dù bịt tai lại tôi vẫn cảm thấy rất ồn ào.”

“Mỗi ngày đều có vô số lần kiểm tra, hệt như những con búp bê tôi bày trên giường. Giống như tôi, chúng không thể ăn, mỗi khi bị truyền dịch lại không thể bỏ ra được.”

“Sau đó, họ tịch thu bút của tôi, tôi rút thanh kim loại từ trong khẩu trang ra và dùng nó đâm vào cổ tay của mình. Từng vết máu nối tiếp nhau, giống như gợn sóng, hình như tôi lại nhìn thấy biển.”

Lồng ngực rất khó chịu, Hàn Phi cảm nhận được áp lực truyền đến từ bốn phương tám hướng. Thân thể của hắn đang chìm xuống, loại cảm giác hít thở không thông này cũng không mạnh lắm, nhưng nó luôn tồn tại, bất luận thế nào cũng không thể thoát khỏi.

“Cuộc đời của tôi đã trở thành biển cả, không có phương hướng, tôi muốn mở trái tim ra để xem bản thân có gì sai?”

“Hô hấp cần phải dùng sức rất mạnh, sống cũng cần phải nỗ lực rất nhiều, tôi còn phải giả bộ bình thường.”

“Không ai thích tôi xấu xa, bọn họ sống cũng không dễ dàng gì, có nhiều người còn phải chịu nhiều đau khổ hơn cả tôi. Tôi không nên như vậy, tôi luôn tự nhủ mình không nên như vậy.”

“Tôi sẽ cố gắng không để người khác ghét bỏ mình, cố gắng không ảnh hưởng đến người khác. Tôi lớn tiếng nói với chính mình, tôi còn rất trẻ, chưa thể chết được.”

“Tôi cố gắng hết sức để cười, để phục vụ cuộc sống và để cho người thân yên tâm. Tôi cố gắng hết sức để trở thành một người điềm đạm, che giấu cánh tay đầy vảy máu và mặc áo dài tay quanh năm.”

Hàn Phi không ngừng chìm xuống. Chịu đựng cảm giác càng lúc càng ngột ngạt, hắn không biết làm sao để vượt qua

được ác mộng này, tất cả dường như đều không có đáp án.

Da dẻ tái nhợt, đầu óc dần dần trở nên chậm chạp, Hàn Phi cắn chặt răng cố gắng giữ tỉnh táo, hắn cố gắng phân biệt những thanh âm tràn vào tai.

Những lời dung nhập vào biển dường như đến từ đáy biển, dường như cũng đến từ tận đáy lòng mình.

Nhìn xuống phía dưới, dưới đáy biển sâu có một bóng đen khổng lồ, giống như thi thể trôi nổi trên biển, lại giống như một hòn đảo biệt lập không ai quan tâm.

“Tôi đã xóa tất cả các bức ảnh, tôi không muốn nhìn thấy bản thân mình, cũng không muốn tiếp tục bị mắc kẹt ở đây.”

“Tôi không còn tâm sự và cố gắng để cho người khác hiểu. Tôi bắt đầu trở nên im lặng và ít nói. Tôi dường như ngày càng giống biển mà mình không thể trốn thoát.”

“Viên thuốc màu trắng kia có thể khiến tôi buồn ngủ, tôi vô cùng tỉnh táo nuốt vào, tôi có thể cảm nhận được nó đi qua thực quản. Tôi dần dần mất kiểm soát cơ thể, tầm mắt trở nên mông lung, hình như tôi lại mơ thấy giấc mộng kia.”

“Tôi chìm xuống biển sâu, nhìn chính mình, nhìn anh.”

“Tôi mơ thấy mình biến thành bốn mùa, hai tay nở đầy hoa tươi, mưa ấm rơi xuống chân làm tan chảy tuyết trắng, trôi nổi trên biển.”

“Tôi biết tôi yêu thế giới này sâu sắc, nó đã cho tôi tất cả những gì tôi có, nhưng đã đến lúc phải nói lời tạm biệt.”

Chương 994: Hoa nở dưới biển sâu

Giọng nói trong nước biển vô cùng bình tĩnh, chuyện không thể nói với ai kia dường như anh ta đã suy nghĩ rất lâu, cho nên vào thời khắc đưa ra quyết định, anh ta bình tĩnh hơn bất kỳ ai.

Cuộc chia tay của biển tưởng như rất bất ngờ, nhưng thực ra lại ẩn chứa vô vàn điềm báo, trong mỗi một giọt nước biển đều có tiếng gọi nhưng người ta chỉ nghĩ đó là biển cả.

"Có thể trụ đến hiện tại, anh nhất định rất khó khăn."

Hàn Phi thử chủ động bơi xuống dưới, nhưng khi hắn bơi về phía biển sâu, tất cả mọi thứ của hắn lại đều bị lưu lại ở nguyên tại chỗ.

Quỷ văn trên cơ thể đang mờ dần, tận sâu của vùng biển này dường như chỉ có hắn mới có thể chạm tới.

Ký ức với những người hàng xóm dần dần bị tước bỏ, Hàn Phi quay đầu lại nhìn một cái, mọi người vẫn không hề rời đi.

Không có ai ngăn cản Hàn Phi, bọn họ chỉ duỗi tay ra, nếu như hắn muốn trở về, bọn họ sẽ dùng lực tóm lấy.

Sự mệt mỏi bao trùm toàn thân, không thể phân biệt được ban ngày và đêm tối, Hàn Phi muốn giao tiếp với giọng nói trong nước biển, nhưng đáp lại hắn là trầm mặc và chìm xuống.

Ánh sáng trên mặt biển đã biến mất, thứ soi sáng cho Hàn Phi là ký ức với những người hàng xóm.

"Tôi rõ ràng không muốn rời đi, nhưng thực sự rất đau khổ. Tôi không biết phải làm sao, tôi không muốn khiến mọi người phải buồn, nhưng tôi như sắp không thể kiên trì được nữa."

"Trong trái tim của tôi hình như có mọc ra một cái răng đã hỏng. Nó đau đớn âm ỉ, khiến toàn thân tôi run rẩy, nhưng tôi lại không tìm ra được biện pháp chữa trị nó, cho nên tôi đã do dự rất lâu, vẫn quyết định nhổ nó đi."

“Mọi chuyện đã kết thúc, anh có thể nói tôi ích kỷ.”

Bóng đen trong biển cô độc trôi nổi, cả vùng biển lớn chỉ có Hàn Phi bơi về phía anh ta.

Quỷ văn trên người bị nước biển cuốn trôi, tất cả những gì Hàn Phi trải qua trong thế giới tầng sâu cũng biến thành bọt biển sắc màu. Hắn đang mất đi tất cả, nhưng vẫn bơi về phía biển sâu: “Bọn họ có cả thế giới bầu bạn, để tôi đến bầu bạn cùng anh.”

“Anh đã làm rất tốt rồi, anh đã rất cố gắng rồi, cảm ơn anh có thể nghe những gì tôi nói, có thể chờ thêm một chút không.”

“Để tôi bơi đến bên cạnh anh, để tôi được gần anh.”

“Sâu trong biển rất lạnh, rất cô độc, rất tăm tối, giống như một cái lồng giam vô tận vô biên, giống như cuộc đời của tôi.”

“Quá cố chấp, quá dịu dàng, quá để tâm, nên làm thế nào cũng không thể quên được, bọn họ không hiểu tại sao lại có một người như vậy.”

“Đúng vậy, tôi yếu đuối, vô dụng, chỉ nói những điều này thôi đã giàn giụa nước mắt. Tôi không kiểm soát được chính mình, tôi cũng muốn đi ngắm diều, đi xem hoa nở, đi nuôi một con mèo, dắt theo con chó của tôi chạy bộ trên bãi cỏ, tôi đã từng có rất nhiều chuyện muốn làm, nhưng bây giờ tôi chỉ muốn rời đi mà không đau khổ nữa.”

“Tôi biết, những chuyện này không được phép nói, nhưng không được phép nói, thì bọn chúng vẫn cứ tồn tại.”

“Không cảm thấy tuyệt vọng, thật đấy, tôi chưa bao giờ từng tuyệt vọng cả. Đối với tôi không có lựa chọn nào dẫn đến tuyệt vọng, chúng chỉ là lựa chọn của tôi, mà người định nghĩa tuyệt vọng cho tôi chính là các người.”

“Hãy lại cười thật thoải mái, sau đó lại vén rèm đứng dưới nắng chiều, lại ôm lấy chính mình.”

Giọng nói trong nước biển truyền đến trong tim, cuối cùng Hàn Phi cũng chạm được vào thi thể khổng lồ giống như là một hòn đảo đơn độc ở biển sâu.

Hắn đặt tay lên hòn đảo đơn độc, ôm hòn đảo vào vòng tay mình.

“Chúng ta đã đi xa như vậy.”

“Chúng ta đã chịu đựng được lâu như vậy.”

“Đừng để vùng biển này nhấn chìm, sau khi tỉnh mộng, trời sẽ sáng.”

Quỷ văn của tiếng cười điên cuồng bị nước biển cuốn trôi, hiện tại Hàn Phi không còn gì hết. Trên hai cánh tay ôm hòn đảo đơn độc của hắn xuất hiện những vết máu đáng sợ, tất cả những gì xảy ra trong giọng nói đó đều đã xuất hiện trên người hắn.

Đầu óc choáng váng, không thể thở được, máu của Hàn Phi trôi nổi trong biển.

“Tôi không biết anh là ai, nhưng tôi biết hiện tại anh chắc chắn vô cùng bất lực.”

“Khi trong lòng anh đã đưa ra lựa chọn đó, hẳn là đã thử qua tất cả các con đường khác, anh đã làm vô cùng tốt rồi, anh đã rất nỗ lực rồi.”

Hai loại máu tươi khác nhau bốc lên từ biển sâu, chậm rãi hòa quyện, như thể có một bông hoa sặc sỡ đang nở rộ dưới đáy biển.

“Tôi với anh là cùng một loại người, thậm chí ngay cả lúc này, trong đầu tôi đều là ý nghĩ từ bỏ xuất hiện.”

“Tôi nhốt mình trong phòng, tôi bác bỏ mọi thông tin, sau đó, tôi quên mất mình đã bắt đầu thay đổi từ khi nào.”

“Hình như là nhìn thấy cô gái đó, chuẩn bị trồng một bó hoa ở nơi mặt trời không bao giờ chiếu sáng.”

“Tôi biết chậu hoa của cô ấy sẽ không bao giờ nở hoa, nhưng khi tôi nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô ấy, giống như nhìn thấy chính mình của rất lâu rồi.”

“Tôi không muốn cô gái nhỏ đó giống như mình, vậy nên tôi sẽ đi làm một chuyện, tôi sẽ là mặt trời của bọn họ.”

Máu quỷ trộn lẫn với máu tươi, thân thể của Hàn Phi dần dần chìm vào hòn đảo đơn độc, linh hồn của hắn chậm rãi dung hợp với thi thể khổng lồ.

Ngẩng đầu lên, Hàn Phi nhìn những người hàng xóm vẫn còn đứng ở trên con đường lúc đi tới, mọi người đều đang nhìn hắn.

"Đêm tối rất dài, nhưng sau khi tỉnh mộng, trời nhất định sẽ sáng."

Tia ý thức cuối cùng dung nhập vào thi thể khổng lồ, Hàn Phi cũng không có cảm giác khó chịu, hắn tựa hồ đã trở về nhà của mình.

Hắn đã từng có trải nghiệm tương tự trong thế giới ký ức của điện thờ công viên vui chơi, nhưng lần này nó trôi chảy hơn so với trong ký ức, ý chí của hắn lan tỏa đến mọi ngóc ngách của thi thể.

Khi mở mắt ra lần nữa, hắn đã biến thành cỗ thi thể khổng lồ đó, thi thể không biết đã chết bao nhiêu lâu rồi.

Xung quanh là biển sâu, cho dù kích thước cơ thể đã được phóng đại vô số lần, biển vẫn không có ranh giới như thế.

Không thể chạm vào đáy biển, đau khổ và tuyệt vọng kéo hắn tiếp tục chìm xuống, nhưng giọng nói trong biển đã biến mất.

Chậm rãi nắm chặt hai tay, Hàn Phi không nhìn đáy biển sâu thẳm nữa, hắn với thi thể cô độc trôi nổi trong biển sâu cùng ngẩng đầu lên.

Nơi này đã cách mặt biển rất xa, xa đến mức không thể nhìn thấy ánh sáng, xa đến mức không thể trở lại bình thường, nhưng Hàn Phi vẫn điều khiển thi thể duỗi tay ra.

Nước biển băng giá rửa sạch vết thương, chịu đựng cái lạnh và cơn đau buốt thấu xương.

Hắn đã kiệt sức, chỉ mỗi chiến đấu với cảm xúc của mình thôi đã vắt kiệt mọi sức lực.

Hắn muốn bơi ngược lên trên, nhưng cho dù hắn đã trải qua đủ loại khảo nghiệm khủng khiếp và tuyệt vọng trên đời, thì vẫn không làm được.

Rất khó, thực sự rất khó.

Chuyện trên bờ có thể dễ dàng làm được, dưới biển sâu lại tiêu hao toàn bộ ý chí. Cho dù Hàn Phi là một người như vậy, chuyện có thể làm cũng chỉ có thể là không để cho cánh tay đưa ra của mình buông xuống.

Đầu ngón tay liều mạng vươn lên trên, quỷ văn màu đỏ máu quấn quanh cổ tay hắn như một sợi dây.

Hàn Phi trong biển sâu nhìn thấy phía bên kia sợi dây, quỷ đến từ thế giới tầng sâu đang nắm chặt ký ức giữa bọn họ.

"Đừng chìm xuống! Cũng đừng buông tay!"

Ai rồi cũng sẽ rơi vào tuyệt vọng, ai rồi cũng sẽ suy sụp, ai rồi cũng sẽ gặp phải những vết thương không thể chữa lành, nhưng Hàn Phi rất may mắn. Khi sắp chìm xuống đáy biển thì những người từng được hắn ôm vào lòng đã liều mạng cứu lấy hắn.

Thi thể khổng lồ như hòn đảo đơn độc chìm trong biển kia, bám vào sợi dây được ngưng tụ từ quỷ văn màu máu. Vận mệnh của hai linh hồn tuyệt vọng quấn lấy nhau, không ai trong số bọn họ buông tay.

Bởi vì cảm nhận được nhịp tim của hắn, bởi vì mang theo hy vọng của hắn, bởi vì là chỗ dựa của nhau.

Sinh mệnh rất nặng, nặng như một vùng biển cả mênh mông vô tận; sinh mệnh cũng rất nhẹ, vài ba câu sẽ tiêu tan trong gió.

"Tôi không hiểu ý nghĩa của việc sống là gì, tôi chỉ muốn cùng anh ngắm sao lặn, mặt trời mọc."

"Đừng chìm xuống, đừng buông tay!"

Thi thể khổng lồ chìm trong đáy biển sâu được kéo lên từng chút một, những mảnh vỡ trong ký ức bộc phát ra với uy lực không thể tưởng tượng nổi, bọn chúng vô cùng nhỏ bé

nhưng lại dám thách thức vùng biển sâu này. Từng bong bóng màu đen vỡ vụn, thi thể đắm chìm trong tuyệt vọng chậm rãi mở mắt ra. Trong đôi mắt tràn ngập đau khổ và nước mắt, đã có một sự dị thường, cảm xúc hiện lên trong mắt thi thể đó thuộc về Hàn Phi.

Cánh tay nặng trĩu khẽ lay động, cảm xúc của Hàn Phi bắt đầu khống chế thi thể cô độc, vảy máu trên bề mặt da chậm rãi vỡ vụn, hắn như thoát ra từ trong cái kén khổng lồ vô hình.

Thi thể cuộn tròn trong biển sâu, ngửa mặt lên trời, nắm lấy sợi dây đỏ như máu, sợi dây sẵn sàng lao xuống biển sâu để cứu hắn.

Nước biển lạnh giá ngang ngược cuốn trôi những vết thương cũ trên người. Nó giơ cánh tay còn lại bơi về phía mặt biển với những vết sẹo do những cơn bão trải qua hết lần này đến lần khác lưu lại!

Đuổi theo những tia sáng le lói trong ký ức, lắng nghe câu nói quen thuộc bên tai, nỗi đau và bi thương ở sâu thẳm đôi mắt của thi thể hòa vào biển sâu.

Hắn sẽ không bao giờ ca ngợi nỗi đau, mà chỉ sẽ cắn răng tiến lên phía trước trong đau đớn. Hắn hiểu rõ nỗi khổ tâm trong lòng mình hơn bất kỳ ai khác, hắn cũng biết bản thân dũng cảm đến nhường nào.

Hắn nên cảm thấy tự hào, hắn đã đánh bại một thứ còn đáng sợ hơn cả cái chết!

Vô số ác mộng phía sau lưng, dưới chân là đại dương sâu không thấy đáy, chỉ có một mình hắn ở thế giới này, nhưng mắt hắn vẫn hướng về bầu trời.

“Tôi sẽ không chìm vào vùng biển sâu kia, cũng sẽ không rơi vào vũng lầy. Tôi không muốn tiếp tục thối rữa nữa, tôi muốn cất cao tiếng hát đến vận mệnh, cho dù khản giọng mất sức, cũng phải để cho chúng nghe được hồi đáp của tôi!”

Thi thể cô độc càng ngày càng gần mặt biển, bầu trời tối đen kịt, ác mộng nổi lên bão tố sóng dữ, nhưng không gì có thể ngăn cản hắn.

Nắm chặt lấy mọi thứ không thể quên, thi thể được hóa thành từ những cảm xúc tiêu cực trên thế giới bơi ra khỏi biển sâu!

Khi cái mũi được hít thở không khí trong lành trở lại, giông bão và sóng lớn đã dừng lại, cảm giác ngột ngạt mãi mãi không thể lay chuyển cũng biến mất lúc nào không hay, nó ngẩng đầu ngước nhìn bầu trời.

Nhìn bầu trời xanh và những đám mây trắng tinh khiết, để những tia nắng ấm áp chiếu trên khuôn mặt.

Hai cánh tay dang rộng, hít thở hồng hộc, vết sẹo bị nước biển rửa sạch, lớp vỏ nặng nề từng lớp từng lớp rơi xuống, xiềng xích trên lưng bắt đầu vỡ vụn.

Những quy tắc cấu tạo nên thi thể và những cảm xúc tích tụ trong thi thể co rút vào bên trong, rót vào trái tim nóng hổi đang đập.

Gió biển thổi bay quá khứ bụi bặm, thi thể khổng lồ tiêu tán dưới ánh mặt trời, chỉ còn lại Hàn Phi trên mặt biển yên tĩnh.

Hắn lặng lẽ nằm trên mặt biển, trong tay đang ôm một chiếc hộp hai màu đen trắng.

Hai mắt nhắm nghiền chậm rãi mở ra, Hàn Phi dường như đã trải qua một giấc mộng dài đằng đẵng.

Chương 995: Tận cùng của vận mệnh

Không ai có thể chạm vào bầu trời, nhưng nước biển bên dưới Hàn Phi trở nên trong vắt và sạch sẽ giống như bầu trời vậy.

Chạm vào cơ thể, quỷ văn màu máu vẫn còn đó, tiếng nói của những người hàng xóm ẩn giấu bên trong quỷ văn, Hàn Phi chưa bao giờ cảm thấy an tâm như bây giờ.

Biển và bầu trời được kết nối với nhau, cả thế giới trở nên sáng sủa. Đi theo tiếng nói trong tim kia, Hàn Phi ôm hộp đen bơi về phía rìa thế giới, nơi đó có một điện thờ đặc biệt.

Khi tay hắn chạm vào điện thờ, trời và biển nhanh chóng tiêu tan, vô số bong bóng ác mộng lao về phía hộp đen trong lòng hắn. Tầng cuối cùng của ác mộng là nền tảng mà Mộng cấu tạo ra thế giới. Vùng biển này chính là nơi sinh ra bong bóng ác mộng, nhưng bây giờ tất cả mọi thứ đều tuôn vào chiếc hộp đen trắng do số 2 chế tạo ra.

Sương xám tiêu tan, cơ thể của Hàn Phi xuyên qua hư ảo, chờ khi hắn phản ứng lại thì đã trở lại bệnh viện của khu thành chủ. Bàn tay vươn ra của hắn cũng rơi xuống điện thờ của Mộng như ý nguyện.

Những xúc tu ác mộng bao hàm khí tức của không thể nhắc đến thò ra từ trong điện thờ. Khi chúng muốn xé nát Hàn Phi thì chiếc hộp hai màu đen trắng kia bùng lên ánh sáng rực rỡ.

Cửa thần bị mở ra, những chủ nhân của ác mộng cảm thấy hơi thở của những người thân yêu của họ trong chiếc hộp, người mà họ ngày nhớ đêm mong đang ở ngay trước mặt.

Mộng thậm chí còn không kịp ngăn lại, những chủ nhân của ác mộng đã mời chiếc hộp màu đen trắng vào điện thờ.

Tượng thần Cánh Bướm hư ảo va chạm với chiếc hộp đen trắng, bản thể của Mộng không đến, nhưng nó dựa vào ý chí trong điện thờ là có thể chống lại số 2.

Sương xám bao phủ bệnh viện tan rã khi hai vị không thể nhắc đến giao đấu. Hàn Phi ở bên cạnh cũng không chút do dự, hắn lấy ra dao tái sinh, thúc giục sức mạnh của những người đồng hành chém vào tượng thần Cánh Bướm.

Con trai lớn của Phó Sinh căm hận nhất chính là Cánh Bướm, anh ta đã bị Cánh Bướm hành hạ lâu như vậy, sớm đã chờ đợi giây phút này từ rất lâu rồi. Anh ta muốn dùng khát khao đối với mọi thứ tốt đẹp trên thế giới này, để tiêu diệt ác mộng xấu xí nhất.

Lưỡi dao sáng chói cắt ngang tượng thần, tất cả mọi người trong khu thành chủ đều nghe thấy tiếng dây xích đứt ngay khoảnh khắc đó.

"Bùm!"

Tượng thần Cánh Bướm tinh xảo biến thành những mảnh vỡ, chiếc hộp đen trắng do số 2 chiếm giữ đã trở thành tượng thần mới trong điện thờ!

Hàn Phi có lẽ đã hiểu số 2 muốn làm gì, đối phương hẳn là đang âm mưu soán thần một lần nữa.

Một điện thờ bị cướp mất, trong 10 điện thờ còn lại đều bắt đầu tuôn ra ác mộng đen như mực. Bầu trời phía trên khu thành chủ của thế giới tầng cạn bị xiềng xích của những ác mộng xuyên thủng, chúng quấn quanh trên điện thờ bị số 2 chiếm giữ.

Hai vị không thể nhắc đến hoàn toàn trở mặt, bắt đầu trận chiến giữa các thần linh.

Hàn Phi đương nhiên cũng sẽ không nhàn rỗi, hắn thả tất cả quỷ quái bên trong quỷ văn ra và xách dao tái sinh đi về hướng những tòa nhà khác.

Hàn Phi trước giờ làm việc vẫn luôn rất cẩn thận, không cho Mộng có cơ hội chia rẽ mình và người chơi, nhưng hiện tại tất cả ác mộng đều đã bị phá vỡ, trong lòng hắn đã không còn chút nào kiêng dè nào.

Hắn muốn để những người chơi đứng về phía Mộng hiểu rõ một chuyện, sức mạnh đến từ thế giới tầng sâu là vô cùng

đáng sợ và tàn nhẫn.

"Những kẻ tra tấn giết người khác, đều sẽ nhận sự trừng phạt." Hàn Phi gọi Thẩm Lạc đến, chỉ cần anh ta cảm nhận được khí tức của Cánh Bướm thì sẽ bắt đầu thanh trừ.

Hai hận ý hàng đầu đã mở đường, Hàn Phi sở hữu ưu thế chèn ép tuyệt đối. Cái gì mà guild game lớn, cộng đồng người chơi hay thậm chí là những người thử nghiệm nội bộ trong khu thành chủ đều không có tư cách cản đường.

Sau khi quét sạch ác mộng cuối cùng, Hàn Phi có thể tùy ý ra vào tất cả các tòa nhà đặc biệt. Sương xám hay ác mộng đều không thể ngăn cản hắn, trên người hắn mang theo một loại khủng bố từ sâu trong linh hồn.

Dùng thời gian ngắn nhất, Hàn Phi liên tiếp tiến vào tòa nhà nơi có 10 điện thờ khác. Tranh thủ lúc ý chí của Mộng trong điện thờ đang ngăn chặn số 2, hắn hoàn thành cuộc tàn sát điên cuồng.

Hắn sử dụng dao tái sinh phá hủy 10 điện thờ còn lại, nghiền nát tượng thần của Cánh Bướm, trộn nó với cống phẩm của Mộng cho Đại Nghiệt ăn.

Bây giờ ý chí của Mộng trong thế giới tầng cạn đã không còn lối thoát, nó chỉ có thể cạnh tranh với số 2 để giành quyền kiểm soát điện thờ cuối cùng.

Mà Hàn Phi và số 2 cố ý giữ lại điện thờ đó, chính là vì để kiềm chế ý chí của Mộng, để nó phân tâm, cố gắng giảm bớt một chút áp lực cho thế giới tầng sâu.

Nếu số 2 có thể thành công nuốt chửng ý chí của Mộng trong thế giới tầng cạn, vậy thì không chỉ có thực lực của nó tăng vọt mà còn có được một điện thờ, đồng thời thay thế Mộng trở thành bộ não AI của khu thành chủ, phụ trách sống chết của 4 người triệu người chơi; cho dù không thể nuốt chửng được cũng không sao, chỉ cần giữ chân được ý chí của Mộng, để nó không hoàn chỉnh, đó chính là một loại suy yếu đối với nó.

"11 tín đồ của Mộng tưởng rằng trốn trong biển người, thì tôi sẽ không cách nào tìm được ư?"

Thế giới tầng cạn đã nhìn thấy hy vọng phá vỡ cục diện, Hàn Phi và số 2 đã làm hết khả năng của mình, tiếp theo bọn họ sẽ tiến vào thế giới tầng sâu.

Để tránh việc sau khi bọn họ rời đi, thế giới tầng cạn lại xuất hiện hỗn loạn, Hàn Phi buộc phải hoàn thành việc tẩy rửa, ngay cả khi quá trình này sẽ rất đẫm máu và tàn khốc.

"Đời người có vô số sự lựa chọn, những lựa chọn khác nhau sẽ dẫn đến những nơi khác nhau, lựa chọn không có đúng sai, nhưng mỗi người phải chịu trách nhiệm cho sự lựa chọn của mình."

Thẩm Lạc đã trà trộn trở thành chó săn bên phe Mộng, dưới sự dụ dỗ và thăm dò của anh ta, Hàn Phi đã bắt được một số lượng lớn những kẻ giết người gây ra hỗn loạn.

Bây giờ tất cả các tòa nhà tạo ra ác mộng đã bị phá hủy, những người chơi không thể tiếp tục nương tựa vào Mộng nữa, số lượng kẻ phản bội là cố định, giết được một kẻ sẽ bớt đi một kẻ.

Hàn Phi đã sử dụng sức mạnh tuyệt đối để hợp nhất 100 guild game hàng đầu, lại mượn uy tín và danh tiếng của Hoàng Doanh kêu gọi những người chơi bình thường, để tất cả bọn họ cầm vũ khí xuống đường.

Khi Hoàng Doanh tuyên bố tin tốt ác mộng đã tan vỡ, rất nhanh là có thể rời khỏi khu thành chủ, Hàn Phi dẫn theo Thẩm Lạc tuần tra đám đông.

Chờ sau khi xác nhận không còn một tín đồ nào của Mộng trong số những người chơi cấp cao, Hàn Phi dẫn theo hai hận ý hàng đầu và hầu hết những người hàng xóm trở lại trụ sở của cư xá Hạnh Phúc.

Mọi chuyện trong thế giới tầng cạn đã xử lý xong, bây giờ bọn họ muốn trở về nhà, quay trở lại đêm tối, đi đối mặt với nguồn gốc của mọi tuyệt vọng.

"Cho dù ý chí lưu lại trong thế giới tầng cạn của Mộng bị tổn thương nghiêm trọng, nền tảng của ác mộng bị phá hủy, số 2 muốn hoàn thành soán thần cũng sẽ cần một khoảng thời gian nhất định, vì vậy chúng ta hãy quay về trước thôi."

Tìm đến thương nhân của tòa nhà chết chóc, Hàn Phi nhìn bức tranh sơn dầu màu máu mơ hồ, hắn vô cùng lo lắng.

"Thế giới tầng cạn giao cho Hoàng Doanh và 100 guild game hàng đầu, chúng ta về nhà!"

Khoác lên những chiếc áo choàng đen che ánh sáng, một nhóm người khiêm nhường rời khỏi cư xá Hạnh Phúc, lặng lẽ đi xuyên qua màn sương xám sắp tan rã, rời khỏi khu thành chủ.

Trên mặt đất bên ngoài thành, hoa cỏ khô héo, từ trong đất mơ hồ rỉ ra màu máu, bầu trời vốn trong xanh cũng trở nên hơi u ám.

Những biến cố sắp tới trong thế giới tầng sâu dường như cũng đã ảnh hưởng đến thế giới tầng cạn.

Đám người Hàn Phi quay trở lại lối vào của lối đi công viên vui chơi. So với khi bọn họ đến, lối vào này đã lớn gấp năm lần. Nhìn vào bên trong lối đi, màu máu tràn ngập, khí tức thối rữa xộc vào mũi dâng lên trên.

Bức tường ban đầu của lối đi cũng biến thành màu máu, giống như lớp da bị xé rách, trên đó còn có những tia máu nhỏ.

Tất cả các loại hiện tượng kì lạ khiến Hàn Phi càng thêm bất an, hắn dẫn theo những người hàng xóm nhảy thẳng vào trong lối đi.

Sau khi rời khỏi thế giới tầng cạn và tiếp cận thế giới tầng sâu, tốc độ rơi xuống của những người hàng xóm bắt đầu tăng nhanh, bọn họ cảm nhận được sức hút và tiếng gọi của thế giới tầng sâu.

Có điều cũng có sự cố bất ngờ, Đại Nghiệt phát ra tiếng kêu đau đớn, lúc rời đi nó không hề chịu nhiều sự cản trở, nhưng khi trở lại thế giới tầng sâu lại dường như bị thế giới tầng sâu phong bế ở bên ngoài vậy. Quy tắc của thế giới tuyệt vọng khủng khiếp dường như muốn nghiền nát nó.

Không còn cách nào khác, Hàn Phi chỉ còn cách thu nó vào trong quỷ văn trước, như vậy mới có thể thoát khỏi kiếp nạn này.

Nói ra kể cũng lạ, so với Đại Nghiệt và những người hàng xóm khác, khi Hàn Phi quay trở lại thế giới tầng sâu không phải chịu bất kì ảnh hưởng gì, bất kể là thế giới tầng cạn hay là thế giới tầng sâu dường như đều chào đón sự xuất hiện của hắn.

Mùi máu tanh càng ngày càng nồng nặc, bầu trời đổ cơn mưa máu, hai thế giới đang đảo lộn, nghiền nát lẫn nhau, muốn nuốt chửng lẫn nhau.

"Lối đi hình như đã ngắn hơn rất nhiều?"

"Đúng vậy, vách tường bên trong cũng xuất hiện rất nhiều vết nứt và khiếm khuyết, âm thanh của thủy triều biển máu như ở ngay bên tai."

Không đến một tiếng, Hàn Phi đã nhìn thấy cuối lối đi, trong tiếng sủa của Âm Khuyển, bọn họ trở lại thế giới tầng sâu. Đi ngang qua bên cạnh điện thờ của công viên vui chơi, vừa rời khỏi lối đi, nội tâm của Hàn Phi đã cảm thấy một loại cảm giác nguy cơ khó tả.

Hắn nhìn về một phương hướng nào đó, trong màn sương đen bên ngoài công viên vui chơi có một đôi nhãn cầu thối rữa đang nhìn hắn chằm chằm.

"Không thể nhắc đến xuất hiện trên bức tranh sơn dầu?"

Khi thời gian trôi qua, tình thế càng trở nên tồi tệ hơn, Hàn Phi leo lên tòa nhà bên trong công viên vui chơi, hắn cảm nhận được bốn loại sát ý khác nhau.

Gọi Đại Nghiệt trong quỷ văn ra, Hàn Phi ngồi trên người nó đi lại trong công viên vui chơi, hắn dùng tốc độ nhanh nhất tìm được quản lý Quỷ.

Con dao đồ tể trong tay đã bị gãy, khí tức trên người quản lý Quỷ lúc mạnh lúc yếu, cho người ta một cảm giác rất không chân thực.

"Còn bao lâu nữa Mộng sẽ đến?"

"Không biết, có điều chắc là sẽ nhanh hơn so với dự kiến." Quản lý Quỷ rõ ràng cường đại hơn Hàn Phi, nhưng ở trong mắt ông hắn mới là trụ cột: "Sáu không thể nhắc đến của thế

giới tầng sâu dùng sương đen để che đi thế giới, chúng ta không nhìn thấy bầu trời bên ngoài công viên vui chơi, Mộng có thể sẽ đến sau một ngày, cũng có thể xuất hiện sau một giây nữa."

"Sáu không thể nhắc đến?" Thế giới tầng sâu rất lớn, nhưng số lượng không thể nhắc đến rất ít. Vốn dĩ bên ngoài công viên vui chơi xuất hiện ba không thể nhắc đến đã khiến Hàn Phi rất lo lắng, chỉ mới một ngày trôi qua, số lượng không thể nhắc đến bao vây công viên vui chơi đã tăng gấp đôi rồi.

"Trong đó có ba người đứng về phe Mộng, còn ba người lập trường khác." Cầm dao đồ tể chống đỡ thân thể, quản lý Quỷ vô cùng chật vật nói: "Không thể nhắc đến tấn công tòa nhà chọc trời muốn mở ra lối đi đến hiện thực tên là Thú, đại diện cho thú tính và sự tàn bạo của con người; người máu giao đấu với tiếng cười điên cuồng lúc trước tên là Sinh Quỷ, nó là một khối máu thịt hoàn toàn dị hóa, có thể khiến mọi thứ chạm vào nó bị máu thịt hóa và dị dạng hóa, thực lực vô cùng đáng sợ; còn có một bóng đen tương đối hứng thú với Từ Cầm tên là Tang, là thể tập hợp của những cảm xúc tiêu cực; ba không thể nhắc đến này có cùng suy nghĩ với Mộng, bọn chúng coi cậu là người kia, bất luận thế nào cũng phải khiến cho cậu hồn phi phách tán, sau đó cướp đoạt hộp đen của cậu."

"Còn ba không thể nhắc đến khác không cùng phe với Mộng?"

"Người không vì mình trời chu đất diệt, quỷ cũng như vậy. Ba không thể nhắc đến đến lúc sau đều bò ra từ khu vực cốt lõi của thế giới tầng sâu. Bọn chúng mặc dù nghe lệnh của Mộng, nhưng hình như cũng có một số suy nghĩ của riêng mình. Nếu như có cơ hội bọn chúng chắc chắn muốn mình có được hộp đen rồi mang đi, chứ không phải tiếp tục bị Mộng ảnh hưởng." Quản lý Quỷ là người quản lý nhìn Phó Sinh trưởng thành của công viên vui chơi, ông đã trải qua rất nhiều chuyện, và hiểu rất rõ về thế giới tầng sâu: "Khi thế giới tầng sâu bị phong tỏa, giết một số lượng lớn những con quỷ có tiềm năng trở thành không thể nhắc đến. Sau đó, Phó Sinh một mình tiến vào thế giới tầng sâu, tiếp tục đại khai sát giới, nhưng vẫn vô dụng, thế giới này quá rộng lớn, quá tuyệt vọng."

Sáu không thể nhắc đến, cộng thêm Mộng khủng khiếp nhất, Hàn Phi cảm thấy áp lực chưa từng có.

"Nói cho cậu thêm một chuyện nữa, sau khi Mộng biết cậu sở hữu hộp đen, bản thể lập tức vội vã chạy tới đây. Bởi vì quá cấp thiết, cho nên nó chỉ mang theo sáu không thể nhắc đến, nếu như tiếp tục kéo dài thêm, sẽ có thêm càng nhiều quỷ đến hơn nữa." Những nếp nhăn trên khuôn mặt của quản lý Quỷ chen chúc lại với nhau.

Sáu không thể nhắc đến còn xa mới là cực hạn mà Mộng có thể triệu hồi. Nếu như Hàn Phi không thể trong thời gian ngắn giết chết Mộng, thì kết cục của hắn sẽ càng thảm hơn.

"Tôi không biết con đường mà cậu lựa chọn là gì, cậu vừa không có năng lực phá hủy thế giới tầng sâu, cũng không nhận được sự tín nhiệm của thế giới hiện thực. Sau khi bại lộ sự tồn tại của hộp đen, cậu bây giờ cũng không có cách nào rơi vào thế giới tầng sâu, bởi vì Mộng nhất định sẽ sử dụng đủ các thủ đoạn để giày vò cậu, tìm đủ mọi cách để có được hộp đen." Quản lý Quỷ lắc đầu thở dài.

"Đúng vậy, hình như tôi không còn lựa chọn nào khác nữa rồi."

Nhóm trẻ đầu tiên tham gia thí nghiệm nhân cách, đều là những người thừa kế do chính Phó Sinh lựa chọn. Nhưng sau đó không thể nhắc đến của thế giới tầng sâu đã hợp sức tạo ra đêm màu máu, bọn chúng muốn khiến những đứa trẻ do Phó Sinh lựa chọn rơi vào tuyệt vọng sâu sắc nhất, trở thành ác quỷ táng tâm bệnh hoạn nhất trong thế giới tầng sâu.

Những không thể nhắc đến kia không bao giờ ngờ rằng nhiều năm sau đó, Phó Sinh sẽ giấu hộp đen trên người Hàn Phi.

Hàn Phi trở thành chủ nhân của hộp đen, chắc chắn sẽ bị những không thể nhắc đến khao khát hộp đen truy sát. Cho dù hắn muốn sa ngã, không thể nhắc đến do Mộng cầm đầu cũng sẽ không cho hắn cơ hội. Vì vậy ngay từ đầu, Phó Sinh nghĩ rằng hắn đã được định sẵn để đưa ra lựa chọn giống như ông.

“Lão già này không hổ là người có thể phong ấn Mộng trong thế giới tầng sâu. Nếu như không phải mình đồng thời mở cả hai mặt của hộp đen, vậy thì chỉ có thể từng bước một làm theo sự sắp xếp của ông ấy, cuối cùng để ông ấy hoàn thành tái sinh trên cơ thể mình.”

Mắng một người đã không còn tồn tại cũng không giải quyết được vấn đề, Hàn Phi lặng lẽ đứng lên.

Hiện tại hắn bị không thể nhắc đến trong sương đen nhắm đến, nhất cử nhất động đều có thể thấy rõ ràng, cũng không có bí mật gì để thương lượng.

Hướng đi của vận mệnh dường như đã được định đoạt, lời tiên tri của số 2 có thể sắp trở thành sự thật rồi.

Chương 996: Tiếng cười điên cuồng không thể nhắc đến

Cái chết là điểm cuối cùng mà tất cả sinh mệnh đều đi đến, sẽ rất hiếm khi được đề cập đến, nhưng lại không thể không đối mặt.

Hàn Phi biết rõ từng bước của cái chết, ngừng hô hấp, tim ngừng đập, thân thể trở nên trắng bệch cứng ngắc, đốm thi xuất hiện, thi lạnh, cuối cùng thối rữa biến mất. Hắn đã chứng kiến rất nhiều cái chết, cho đến khi cái chết sắp xảy đến với mình.

Sáu không thể nhắc đến phong tỏa công viên vui chơi, Mộng khủng khiếp nhất sắp ập đến, Hàn Phi không nhìn thấy một chút hy vọng sống nào.

Mộng đã biết hộp đen ở trên người hắn, cho dù tạm thời từ bỏ lối đi, những không thể nhắc đến khác cũng sẽ tìm cách giết chết hắn.

Người khác có thể trốn thoát, nhưng Hàn Phi thì không thể. Thế giới tầng sâu bị quỷ chiếm giữ, trong hiện thực cũng không có chỗ dung thân cho hắn.

"Tôi muốn ở một mình một lát."

Thấy Hàn Phi một mình rời đi, sau khi do dự một chút, quản lý Quỷ vẫn mở miệng nhắc nhở: "Chúng ta không có nhiều thời gian nữa, trong khu vực này đều có người nhà và bạn bè mà cậu quen biết sau khi tiến vào thế giới tầng sâu. Với tính cách của Mộng, kết cục cuối cùng của bọn họ đều sẽ là chết vô cùng thê thảm."

"10 phút, cho tôi thời gian 10 phút." Hàn Phi không dừng lại, giọng nói của hắn dần dần trầm xuống: "Tôi cũng không biết chính mình còn lại bao nhiêu phút nữa."

Một mình tiến vào lối đi của công viên vui chơi, Hàn Phi không chạy trốn. Hắn tìm tới điện thờ của công viên vui chơi,

vén tấm vải đen lên, ngồi ở bên cạnh điện thờ.

"Ở trong 11 điện thờ của Mộng, tôi phát hiện ra rất nhiều bí mật. Trong hai chúng ta có một người chứa đựng ý chí của quỷ thế hệ đầu, có thể là tôi, cũng có thể là anh."

Tựa vào điện thờ, Hàn Phi lấy dao tái sinh ra. Hắn thử dùng dao tái sinh chém vào cổ tay của mình, nhưng nhân tính ấm áp cấu thành lưỡi dao lại tránh hắn.

Con dao đồ tể không muốn làm tổn thương hắn.

"Tôi còn tìm thấy một lượng lớn máu của quỷ thế hệ đầu trong điện thờ của Mộng. Nghe nói trước đây Phó Sinh dựa vào thứ tương tự máu quỷ để biến thành không thể nhắc đến, nhưng thứ máu đó không có bất kỳ tác dụng nào đối với tôi."

Nắm chặt chuôi dao, Hàn Phi không để ý đến tái sinh đang kêu gào. Cưỡng chế điều khiển lưỡi dao, hắn dùng toàn bộ ý chí ép nó cắt đứt cổ tay của mình.

"Vì để cứu được càng nhiều người hơn, mày phải học được cách thương tổn tao mới được." Hàn Phi dịu dàng nhìn dao tái sinh, con dao này giống như đứa trẻ cùng hắn lớn lên vậy.

Máu chảy trên cánh tay, như thể nở đầy hoa tươi.

Năm ngón tay nắm chặt, Hàn Phi để máu nhỏ giọt xuống tượng thần của tiếng cười điên cuồng.

Máu quỷ không có bất kì phản ứng gì với Hàn Phi, nhưng vừa chạm vào tượng thần đã có biến hóa vượt xa dự đoán của hắn.

Từng giọt máu quỷ dường như có sự sống, mạch máu tinh xảo thẩm thấu vào tượng thần. Một cỗ sức mạnh khủng khiếp của không thể nhắc đến chậm rãi dung hợp với tiếng cười điên cuồng.

Tiếng cười điên cuồng trong tượng thần và trái tim của Hàn Phi đứng bên cạnh điện thờ đồng thời cùng đập, sợi dây định mệnh vô hình giữa họ bị kéo đứt, hai người cảm nhận được sự tồn tại của nhau một cách vô cùng chân thực. Từ cách đây rất lâu cả hai người đều sống trong cùng một thân xác, trong căn

nhà nhỏ được cấu thành từ máu thịt có hai đứa trẻ bọn họ sinh sống.

Tượng thần trong điện thờ của công viên vui chơi dần dần trở nên trong suốt. Tiếng cười điên cuồng mở mắt ra, nếu máu quỷ chỉ rơi xuống mỗi người tiếng cười điên cuồng hay Hàn Phi dường như đều không có tác dụng, nhưng nếu như máu hồn của cả hai bọn họ cùng hòa trộn, thì sẽ tạo ra hiệu quả bất ngờ.

Tiếng tim đập giống như tiếng trống truyền đến từ trong chỗ sâu biển máu, máu tươi không ngừng chảy ra từ trong cơ thể Hàn Phi dường như đang đánh thức một con quỷ khổng lồ cực kỳ đáng sợ.

Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng đều nhìn thấy ký ức không thuộc về bọn họ. Bên trong đại dương màu máu tràn đầy vết bẩn, có một ý thức đang sinh ra trong tuyệt vọng. Anh ta không chìm xuống dưới biển máu, mà theo bản năng muốn bơi lên trên, muốn đi đến bên trên mặt biển để nhìn thấy thế giới không có tuyệt vọng.

Ngày càng có nhiều cảm xúc tiêu cực ngưng tụ trên người anh ta, anh ta trở nên càng ngày càng cường đại, cũng càng ngày càng đáng sợ hơn, oán niệm cấu thành nên thân xác kia dường như ghét nhất là những người như anh ta.

Giữa mâu thuẫn và đau thương không gì sánh được, ý thức này bơi ra khỏi biển máu, anh ta đã đem tuyệt vọng, nhục nhã, đau đớn mà con người vứt bỏ lại trở về nhân gian.

Máu từ từ ngừng chảy, Hàn Phi tái nhợt bám vào điện thờ mới không bị ngã xuống.

Khi mới nhận được máu của quỷ thế hệ đầu, Hàn Phi nghĩ rằng mình là ý thức bất thường kia của quỷ thế hệ đầu. Nhưng khi tiêm máu quỷ vào tượng thần của tiếng cười điên cuồng, hắn mới phát hiện tiếng cười điên cuồng có thể khơi dậy sức mạnh của quỷ thế hệ đầu hơn mình.

Hàn Phi cố gắng hết sức để trả lại tiếng cười điên cuồng mọi thứ về quỷ thế hệ đầu, nhưng bất giác, linh hồn, vận mệnh và sinh mệnh đều đã vướng vào với quỷ thế hệ đầu rồi.

“Tiếng cười điên cuồng không hoàn chỉnh.”

Sau khi có được máu quỷ, ký ức và ý chí của quỷ thế hệ đầu, tượng thần của tiếng cười điên cuồng không còn đổ nát nữa. Anh ta thông qua soán thần để trở thành không thể nhắc đến, có thể sử dụng năng lực thiên phú của Phó Sinh, Cao Hưng và Gương Thần để lại. Mặc dù những năng lực này rất cường đại, nhưng chưa thực sự phát huy được thực lực của tiếng cười điên cuồng.

Ở trong cô nhi viện nhiều năm như vậy, gánh vác tuyệt vọng của những đứa trẻ, tiếng cười điên cuồng là quái vật phù hợp nhất với thế giới tầng sâu này. Sau khi nhận được máu của quỷ thế hệ đầu và Hàn Phi, tiếng cười điên cuồng bắt đầu lột xác mạnh mẽ nhất, năng lực thuộc về chính anh ta xuất hiện bên trong điện thờ.

“Tiếng cười điên cuồng gánh vác tuyệt vọng của tất cả những đứa trẻ, còn mình thì gánh vác hy vọng của những vị chủ nhân hộp đen, nếu như có thể đưa cả hai thứ này cho cùng một người…” Hàn Phi vẫn còn một lá bài tẩy cuối cùng có thể sử dụng, đó chính là làm giống như Phó Sinh, lấy thân phận là chủ nhân hộp đen hiện tại, mượn sức mạnh của những chủ nhân trước kia để mở hộp đen ra, đưa ra lựa chọn cuối cùng.

Trong ác mộng của thôn Mộ, con trai lớn của Phó Sinh đã thoát khỏi ác mộng và nói cho Hàn Phi biết bí mật này. Phó Sinh đã làm điều này trước khi chết, kéo dài thêm thời gian mấy chục năm cho thế giới hiện thực.

Nhưng làm như vậy có hai điểm bất lợi. Với thực lực của chính Hàn Phi, cho dù có mượn thêm sức mạnh của hộp đen cũng rất khó thay đổi cục diện chiến đấu. Hơn nữa nếu như cưỡng ép làm như vậy, chính bản thân hắn cũng sẽ hồn phi phách tán.

Tiếng cười điên cuồng vẫn đang dung hòa với sức mạnh của quỷ thế hệ đầu, còn Hàn Phi thì nhìn về phía tòa nhà chọc trời. Trên đỉnh của tòa nhà cao nhất, trong tầm nhìn có một lối đi kết nối với hiện thực, có thể xây dựng một cây cầu bắc qua hai thế giới.

Phần cây cầu ở bên phía hiện thực đã được Cao Hưng hoàn thành hơn phân nửa, chỉ cần trong thế giới tầng sâu tiến hành thêm một cuộc tế máu, thì lối đi sẽ được mở ra.

"Nếu như phải đối mặt với cục diện tồi tệ nhất, ít nhất mình sẽ đưa những người hàng xóm rời đi."

Bảy không thể nhắc đến bao vây, muốn đột phá phong tỏa của bọn họ để chạy trốn vô cùng khó khăn. Phương pháp có tỷ lệ thành công cao nhất chính là rời đi thông qua hai lối đi mà Hàn Phi kiểm soát.

Thế giới tầng cạn không ổn định, chỉ là một công viên vui chơi tinh thần do con người tạo ra, rất dễ dàng trở thành một cái lồng giam tinh thần. Vì vậy nếu như thực sự muốn trốn thoát, chỉ có thể mở ra lối đi đến hiện thực, để những linh hồn đi theo Hàn Phi trở lại hiện thực.

Nhưng nếu làm như vậy, thảm họa thực sự sẽ nổ ra, tất cả mọi người đều sẽ bị kéo xuống nước, những gì Hàn Phi nhìn thấy trong điện thờ ký ức của Cao Hưng đều sẽ trở thành hiện thực.

"Mình phải làm sao bây giờ? Mở lối đi ra sẽ trở thành tội nhân của thời đại, nhưng lại có thể cứu được những người thân quan trọng nhất đối với mình. Thế giới hiện thực chưa bao giờ đối xử dịu dàng với mình, chính những quỷ quái này mới khiến cho mình cảm thấy ấm áp." Hàn Phi dựa vào điện thờ: "Hay là giống như Phó Sinh, với tư cách là trưởng thôn của thôn Mộ, lãnh đạo thôn Mộ chiến đấu đến người cuối cùng, sau đó cùng nhau bị chôn vùi."

Khi Hàn Phi còn đang rơi vào mờ mịt, tiếng cười điên cuồng đã cho hắn câu trả lời.

Sau khi hợp nhất với ý chí và máu của quỷ thế hệ đầu, tượng thần mở hai mắt ra, cánh tay đã hoàn toàn máu thịt hóa giơ lên, chỉ vào ngõ Súc Sinh.

Điện thờ nguyền rủa mà Từ Cầm xây dựng cho chính mình nằm trong ngõ Súc Sinh, không thể nhắc đến vẫn luôn đánh chủ ý lên cô ấy cũng đang ở cách ngõ Súc Sinh không xa.

Trong ba không thể nhắc đến đã ra tay, thực lực của Tang là yếu nhất, tượng thần của tiếng cười điên cuồng chỉ vào nó, ý tứ cũng vô cùng trực quan rõ ràng — Giết nó!

Mộng còn chưa đến, tiếng cười điên cuồng muốn tận dụng khoảng thời gian này để giết càng nhiều càng tốt.

Hàn Phi hơi cúi đầu, như thể không nhìn thấy gì hết, trong mắt hắn vẫn tràn đầy tuyệt vọng như cũ, xung quanh phiêu tán cảm xúc tiêu cực. Cho dù không dùng mắt để nhìn, không thể nhắc đến nấp trong sương đen cũng có thể cảm nhận được sự chán nản của hắn.

Hàn Phi bây giờ như đang bị dọa sợ đến mất trí, mỗi lời thốt ra đều liên quan đến việc trốn thoát. Nhưng ngay khoảnh khắc khi nó buông lỏng cảnh giác, một dòng máu chói lọi phun ra từ công viên vui chơi, kèm theo tiếng cười cuồng loạn, một bóng người đẫm máu tấn công Tang mà không có bất kì dấu hiệu nào!

Những không thể nhắc đến đó đang chờ đợi Mộng đến, bọn chúng lúc trước vừa mới giao đấu cùng với tiếng cười điên cuồng. Theo bọn chúng thì tiếng cười điên cuồng đã bị trọng thương nên không thể chủ động tấn công.

Rút dao tái sinh ra, Hàn Phi sử dụng sức mạnh nhân cách tham lam, hấp thu tội nghiệt của Hình Phu. Hắn và Vô Thường đi theo tiếng cười điên cuồng.

Giết chết Tang, để Từ Cầm nuốt hết toàn bộ cảm xúc tiêu cực và nguyền rủa mà Tang mang theo, nhất định có thể hoàn thành bước đột phá cuối cùng.

Kết cục có thể vẫn sẽ không thay đổi, nhưng ít nhất tình thế sẽ có một chút chuyển biến tốt hơn. Trải qua vô số lần nguy hiểm sinh tử mới có thể đi đến bước này, bất kể là Hàn Phi, hay là tiếng cười điên cuồng, đều sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Bầu trời đêm nhuốm máu đỏ, tốc độ của tiếng cười điên cuồng quá nhanh. Ở nơi bị điện thờ bao trùm, anh ta có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Tang không kịp phản ứng lại, lồng ngực cấu thành từ những cảm xúc tiêu cực thuần túy nhất của nó đã bị một cánh

tay đâm xuyên qua!

Điều khiến mọi người có mặt kinh ngạc hơn nữa là tiếng cười điên cuồng đã sử dụng một năng lực mà bọn chúng chưa từng thấy trước đây.

Những ngón tay xuyên qua lồng ngực của Tang tóm chặt lấy trái tim của nó, những cảm xúc tiêu cực thuộc về nó như liều thuốc chữa trị cho tiếng cười điên cuồng. Trái tim đó nhanh chóng tan biến trong bàn tay của tiếng cười điên cuồng, bóng quỷ của anh ta lại càng lớn hơn, các vết trầy xước trên mặt do Thú cào ra cũng đang lành lại!

Những vết thương do Thú tạo ra mang tính vĩnh viễn, đây cũng là lý do tại sao cánh tay của thầy giáo Lệ Tuyết không thể hồi phục, nhưng tiếng cười điên cuồng dường như đã phá vỡ quy tắc này.

Năng lực của anh ta là chữa trị, không phải là chữa trị cho người khác, mà là lợi dụng người khác để chữa trị cho mình. Dường như mọi thứ bị bàn tay anh ta chạm vào đều có thể tiến hành chuyển hóa.

Không thể nhắc đến bao vây không ngờ tiếng cười điên cuồng vẫn giữ được năng lực đáng sợ như vậy, phải biết rằng trước đây bọn chúng đã phải rất vất vả mới khiến tiếng cười điên cuồng trọng thương.

Sinh, Quỷ và Thú lập tức lao về phía ngõ Súc Sinh, tiếng cười điên cuồng thì không chút quan tâm. Đôi tay của anh ta như những con dao sắc bén, liên tục đâm vào hồn thể của Tang, tóm lấy linh hồn và ý chí của nó.

Điên cuồng cực hạn và bình tĩnh cực hạn xuất hiện ở trên cùng một người. Xung quanh người tiếng cười điên cuồng quấn quanh sát nghiệp vô biên, giết chóc có thể tăng cường thực lực vô hạn, đây vốn thuộc năng lực của Cao Hưng.

Đầu ngón tay cắt qua linh hồn, ý chí của Tang bị một sức mạnh cưỡng chế, nó đang dần dần quên đi quá khứ, thậm chí đến chấp niệm của nó cũng bắt đầu lung lay. Đây là năng lực của Phó Sinh trong điện thờ của bệnh viện phẫu thuật thẩm

mỹ, ký ức của tất cả mọi người và quỷ đều là món đồ chơi có thể tùy ý thay đổi.

Trong đôi mắt đỏ như máu, cán cân quỷ dị đung đưa từ bên này sang bên kia, tiếng cười điên cuồng đặt linh hồn của mình ở trên cán cân. Bên phái cán cân của anh ta đặt bao nhiêu linh hồn và máu thịt của mình, ở phía bên kia của cán cân sẽ có bấy nhiêu ý chí và linh hồn thuộc về Tang mất kiểm soát.

Cưỡng chế hiến tế! Cưỡng chế công bằng! Phỏng chừng Gương Thần cũng không bao giờ nghĩ đến năng lực thiên phú của mình có thể sử dụng theo cách này.

Chương 997: Đêm màu máu

Chỉ vài giây ngắn ngủi, linh hồn của Tang đã bị đào mất hơn phân nửa. Sinh Quỷ và Thú cũng đã đuổi đến.

Không thể nhắc đến đại diện cho thú tính của nhân loại mở miệng ra, trên mỗi một chiếc răng của nó đều có mang theo một mối hận khắc cốt ghi tâm.

Tiếng cười điên cuồng tránh trái tim ẩn chứa thần tính ra, sau đó để mặc cho Thú cắn xé cơ thể của mình. Dường như anh ta không cảm thấy đau đớn, mà ngược lại càng cười điên cuồng hơn.

Tang bị áp chế hoàn toàn cũng muốn phản kháng, nhưng tiếng cười điên cuồng thật sự quá đáng sợ rồi. Tên điên đó hoàn toàn không màng đến sống chết của mình, giống như có chết cũng phải kéo nó đi cùng.

Loại cảm xúc sợ hãi này không biết đã bao lâu không xuất hiện trong lòng Tang rồi, nhưng khi đối mặt với tiếng cười điên cuồng, sự rụt rè vốn thuộc về loài người lại bất giác lộ ra.

Điều này có thể là do tiếng cười điên cuồng đã sử dụng năng lực của điện thờ, hoặc cũng có thể là bởi vìtiếng cười điên cuồng đã khiến nó cảm thấy thật sự sợ hãi.

“Bùm!”

Đầu lâu hội tụ thành từ những cảm xúc đau đớn nhất trên thế giới của Tang bị tiếng cười điên cuồng đập mạnh, khói đen vô biên cuồn cuộn bốc lên, tiếng cười điên cuồng giống như một biển lửa, muốn thiêu chết sạch sẽ Tang.

Mười ngón tay cắm sâu vào trong đầu lâu, máu chảy ra từ trên cơ thể của tiếng cười điên cuồng đổ vào người của Tang, biến thành những sợi xiềng xích nhỏ nhắn tinh xảo.

Khi anh ta đứng dậy, tất cả xiềng xích đều bị siết chặt, anh ta giẫm lên trên hai chân của Tang, từ giữa xé toạc thể xác của đối phương!

Bầu trời đêm và mặt đất nhuộm màu đỏ như máu, tiếng cười điên cuồng như đứng trong dòng thác cảm xúc tiêu cực, anh ta cười một cách cuồng loạn, dùng mọi thứ của ngụy thần để chữa trị vết thương cho chính mình.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng công viên vui chơi, thể xác của Tang bị xé vụn, nó không còn do dự nữa, vứt bỏ tất cả cảm xúc tiêu cực, ý chí cuốn theo sức mạnh cốt lõi nhất rút lui.

Có thể lấy linh hồn của kẻ thù làm thuốc chữa lành vết thương cho mình, năng lực của tiếng cười điên cuồng cũng là một loại đáng sợ nhất trong số không thể nhắc đến, anh ta khoa trương điên cuồng, căn bản không sợ hãi cái chết.

Khi Sinh Quỷ và Thú giữ chân tiếng cười điên cuồng, Tang giống như một con chó đi lạc, vội vã muốn trốn vào trong sương đen, nhưng nó mới vừa trốn được nửa đường, ngẩng mặt lên đã nhìn thấy một ánh sáng dao vô cùng chói lóa.

Tang vẫn luôn sống ở trong đêm tối, chưa từng thấy qua một ánh sáng nào rực rỡ sôi sục như vậy.

“Tái sinh!”

Đi ra khỏi sương mù linh hồn, khi tiếng cười điên cuồng ra tay, thì Hàn Phi đã chuẩn bị xong rồi.

Trên ánh dao nhân tính xuất hiện sức mạnh của con trai lớn Phó Sinh, dưới sự hỗ trợ của không thể nhắc đến, tất cả những người đồng hành cùng vung dao với Hàn Phi.

Khi Hàn Phi còn bé nhỏ yếu ớt, con dao đồ tể tái sinh đặc biệt này vì đặc tính hiếm có đã giúp Hàn Phi giết chết Cánh Bướm, giờ đây Hàn Phi đã sớm không còn là Hàn Phi của trước đây, tái sinh cũng đã trải qua nhiều lần cường hóa, đây không phải là lần đầu tiên Hàn Phi vung dao vào không thể nhắc đến nữa.

Ánh sáng xẹt qua, bên trong ý thức của Tang dường như có thứ gì đó bị chém thành mảnh nhỏ. Những nơi mà cơ thể của nó đi qua bắn tung tóe ra máu màu đen dính nhớp nháp, trong đó ẩn chứa độc hồn và đủ các loại giọng nói của người sống.

Oán trách, lăng mạ, nguyền rủa, than thở, tất cả những cảm xúc không tốt đều đọng lại trong cơ thể của Tang, chúng cấu tạo nên ý chí của Tang, mỗi một tiếng kêu ai oán của Tang đều trong vô thức tiếp thêm sức mạnh cho nó, cuối cùng khiến nó trở thành quỷ không thể nhắc đến.

Những nơi bị dao của Hàn Phi chém vào, rách ra một miệng vết thương lớn không cách nào chữa khỏi, giống như một cái miệng khổng lồ mở ra.

Hàn Phi chỉ có một cơ hội ra tay, tang khí tán loạn hội tụ về phía Hàn Phi trong tiếng gào thét, dường như muốn nuốt hắn vào trong bụng.

"Vô Thường!"

Hận ý mạnh nhất trong thành phố hai tay đỡ lấy cái "miệng khổng lồ" của không thể nhắc đến, nếu như Tang không thể giết Vô Thường trong thời gian ngắn, cốt lõi ý chí của nó sẽ bị Hàn Phi phá hỏng thêm bước nữa.

Hàn Phi chưa từng được Tang để vào trong mắt, lúc này đang đem đến uy hiếp cho nó không hề nhỏ hơn tiếng cười điên cuồng.

Sử dụng ngôn linh, bỏ qua tất cả sự can thiệp của cảm xúc tiêu cực, xuyên qua những tiếng gào thét, Hàn Phi dùng cơ thể người sống của mình lao đến "cốt lõi linh hồn"!

"Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn!"

Kỹ năng phụ trợ này đã ở bên cạnh Hàn Phi trong một thời gian rất dài, được hắn phát triển theo một cách hoàn toàn mới để sử dụng, hắn muốn dùng dao tái sinh để chạm vào linh hồn của không thể nhắc đến. Cùng lúc nhìn thấy bí mật, cũng có thể phá hủy bí mật, chết không đối chứng.

Nhìn từ góc độ sử dụng kỹ năng, Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng đã thể hiện ra thiên phú kinh người, bọn họ không bao giờ chỉ cố chấp với bản thân các kỹ năng, mà tự mình đưa ra những ý nghĩa mới cho chúng.

Trong tang khí nồng liệt ẩn hiện ánh lửa, sau khi tất cả các tiếng gào thét biến thành tiếng kêu thảm thiết, bụng của Tang

dường như bị nhét đầy lửa!

Những vết nứt nối tiếp nhau xuất hiện, linh hồn của Tang bắt đầu rạn nứt, khát khao đối với tốt đẹp của nhân tính biến thành ánh sáng rực rỡ nhất, chiếu xuyên qua những vết nứt đó.

Không thể nhắc đến có thể cấu tạo nên thế giới kí ức thuộc về chính mình, đó là sự ngưng tụ của tất cả tín ngưỡng, đó cũng là nguồn sức mạnh của không thể nhắc đến.

Sau khi bị tiếng cười điên cuồng làm cho bị thương nặng, thế giới ký ức mà Tang ẩn giấu trong hồn thể to lớn của nó đã bị chia năm xẻ bảy. Lại sử dụng Chạm vào bí mật ẩn sâu tận linh hồn, Hàn Phi tiến vào thần hồn của Tang, phá hủy hoàn toàn căn cơ tín ngưỡng của nó.

Không thể nhắc đến Tang phân tán thành những đạo ai oán, trốn vào trong sương đen. Còn Hàn Phi thì xách theo dao tái sinh, đi ra từ trong tang khí vô biên, trong tay hắn còn cầm một tượng thần vụn nát.

Tượng thần đó có mọc những khuôn mặt ủ rũ buồn chán, có chứa tín ngưỡng của không thể nhắc đến và cảm xúc tiêu cực kinh người.

Tang không bị giết chết hoàn toàn, nhưng tín ngưỡng và tượng thần của nó bị cướp mất, linh hồn bị xé nát, về cơ bản đã mất đi năng lực chiến đấu.

Dựa vào sự tập kích bất ngờ của tiếng cười điên cuồng, sự giúp đỡ của con trai lớn Phó Sinh trong dao tái sinh, tập hợp sức mạnh của hai không thể nhắc đến mới hoàn thành lần tấn công này.

Bản thân tiếng cười điên cuồng đã mạnh hơn rất nhiều so với một không thể nhắc đến bình thường, ngồi trên nhiều điện thờ, sau khi có được máu của quỷ thế hệ đầu, thực lực lại tăng vọt lần nữa, thế cục rất tồi tệ, nhưng cả tiếng cười điên cuồng và Hàn Phi đều không tuyệt vọng.

Bọn họ đã hoàn thành việc truyền máu quỷ ngay dưới mắt của không thể nhắc đến, đây là một sự ăn ý âm thầm giữa hai người.

Tập kích Tang chỉ là bước đầu tiên, sau khi có được tượng thần tín ngưỡng của không thể nhắc đến, Hàn Phi sẽ triển khai bước thứ hai của kế hoạch.

Hàn Phi đưa bộ phận nguyền rủa có trên tượng thần vào trong tượng thần của Từ Cầm, trong lúc đó hắn cũng thử lấy máu của mình làm ướt tượng thần của cô ấy. Nhưng hắn phát hiện máu quỷ không có tác dụng gì với nguồn gốc của nguyền rủa Từ Cầm, ngược lại máu của chính hắn đã kích thích tượng thần.

Thế giới kí ức cấu thành nên nguyền rủa tiến hóa nhanh chóng bên trong điện thờ, dường như Hàn Phi có thể nghe thấy tiếng la hét của Từ Cầm trong điện thờ.

“Còn thiếu một chút nữa, nếu như số 2 có thể nuốt chửng những điện thờ được xây dựng trong thế giới tầng cạn, hoặc là đưa nguyền rủa bên trong tất cả ác mộng của thế giới tầng cạn vào cơ thể của Từ Cầm, thì hắn là có thể hoàn thành đột phá cuối cùng.”

Cõng điện thờ của Từ Cầm trong ngõ Súc Sinh lên, Hàn Phi quấn những sợi xiềng xích nhiễm đầy nguyền rủa máu quanh người mình, sau đó hắn để Vô Thường lập tức đi thông báo với những hàng xóm khác.

Bên trong công viên vui chơi âm khí cuồn cuộn, Hàn Phi cầm tượng thần của Tang, hai mắt nhìn về phía tòa nhà chọc trời.

Tiếng cười điên cuồng đã chiếm giữ được điện thờ của Cao Hưng, hiện tại hắn là chủ nhân của lối đi, muốn thành công mở lối đi thông với hiện thực cần phải thỏa mãn hai điều kiện, sự phối hợp của chủ nhân lối đi, cùng với hiến tế một không thể nhắc đến, bây giờ hắn đã thỏa mãn cả hai điều kiện này rồi.

Sau khi trở lại thế giới tầng sâu, Hàn Phi đã chuẩn bị cho kết cục tồi tệ nhất, kế hoạch của hắn và số 2 cũng liên kết chặt chẽ với nhau.

4 triệu người chơi bị mắc kẹt có thể vu cáo hãm hại Hàn Phi, nhưng sau đó hàng chục ngàn người vô tội đã hưởng ứng lời kêu gọi của các công ty hàng đầu chủ động tham gia game,

là những công ty lớn đó đã hợp tác với nhau để đích thân đến đón bọn họ vào.

Để người thân quan tâm nhất của chủ nhân ác mộng giúp đỡ khám phá tầng sâu nhất của ác mộng, đồng thời buộc các công ty lớn trong hiện thực phải đưa ra tuyên bố tiếp theo. Có điều chút nguy cơ này vẫn chưa đủ ràng buộc những công ty lớn đó với Hàn Phi, cần một cuộc khủng hoảng lớn hơn, kích thích sâu hơn một bước, để bọn họ nhìn thấy mối nguy hiểm, để bọn họ cảm nhận được mối nguy hiểm.

Dao chỉ khi nào cứa vào cơ thể của mình, đại đa số mọi người mới tỉnh táo cảm nhận được sự đau đớn.

Dựa vào điểm này, mở ra lối đi dẫn đến hiện thực chính là lựa chọn duy nhất.

Nếu như vẫn còn có một chút không gian để lựa chọn, Hàn Phi tuyệt đối sẽ không thể làm như vậy, nhưng hắn đã đến bước đường cùng rồi.

Thế giới tầng sâu bị sáu không thể nhắc đến bao vây, Mộng lập tức sắp đến rồi, không thể nhắc đến còn đáng sợ hơn cả Phó Sinh kia là một mình một mức độ tồn tại, Hàn Phi lấy cái gì ra để đối kháng với nó? Số 2 vẫn đang dung hợp với ý chí của Mộng để lại ở thế giới tầng cạn, Từ Cầm còn cách đột phá một bước, Hàn Phi chỉ có thể dựa vào tiếng cười điên cuồng.

Cho dù thề chết không mở lối đi, chờ khi tiếng cười điên cuồng chiến đấu đến chết, Mộng vẫn có thể lấy được lối đi, đến lúc đó Tân Hỗ sẽ không có ai có thể ngăn cản được nó nữa, mọi hy vọng đều tan thành mây khói.

Xem xét đến đủ các tình huống khác nhau, Hàn Phi và số 2 chỉ có thể nghĩ ra một giải pháp.

Trước khi Mộng đến, chủ động mở lối đi đến hiện thực, đưa những người hàng xóm có tiềm lực lớn ra khỏi thế giới tầng sâu, để bảo lưu ngòi lửa.

Đây là không còn cách nào khác, mở ra lối đi bị phong tỏa sẽ chết rất nhiều người, Hàn Phi cũng có thể trở thành tội nhân duy nhất trong số những người sở hữu hộp đen.

Nhưng thay vì trở thành tội nhân, hắn càng không muốn nhìn thấy tất cả người thân và bạn bè của mình ở thế giới tầng sâu bị Mộng ăn sạch sẽ, càng không muốn nhìn thấy Tân Hỗ đến một cơ hội phản kháng cũng không có, không muốn giao tương lai cho những kẻ mà hắn vô cùng căm hận đó.

Ôm chặt tượng thần của Tang, cõng điện thờ của Từ Cầm, Hàn Phi gọi quản lý Quỷ đi cùng. Bọn họ ngồi trên người Đại Nghiệt, điên cuồng lao về phía tòa nhà chọc trời!

Sương đen bao phủ công viên vui chơi bắt đầu khuấy động như một đại dương đang giận dữ.

Tang bị trọng thương không hề đả kích đến các không thể nhắc đến khác trong thế giới tầng sâu, biểu cảm của bọn chúng không hề phát sinh thay đổi gì quá lớn. Dường như đối với bọn chúng, bất kể Hàn Phi có giãy giụa thế nào, cho dù có giết hết tất cả không thể nhắc đến ở đây, cũng sẽ không có một chút cơ hội chiến thắng nào.

Tiếng cười điên cuồng một mình chống đối với Thú và Sinh Quỷ không hề thua phong độ, thậm chí còn có thể dần dần chiếm ưu thế.

Nhưng đúng vào lúc này, ba không thể nhắc đến trong sương đen đồng thời nhắm vào Hàn Phi.

Bọn chúng cảm nhận được khí tức quen thuộc trong con dao đồ tể của hắn, cũng từ trong thông tin mà Mộng tiết lộ biết được, thứ mà bọn chúng muốn nằm ở ngay trên người hắn.

Trước đây ở ngoài chờ đợi là bởi vì lợi ích không đủ lớn, bây giờ chuẩn bị ra tay là bởi vì chủ nhân của hộp đen đã xuất hiện rồi!

Mùi thối rữa từ trong sương đen bay ra, đôi nhãn cầu đục ngầu già nua như mây mù kia nhìn chằm chằm Hàn Phi, hai bên cách rất xa nhau, nhưng làn da của hắn đã dần dần bắt đầu lão hóa!

Những nơi không được quỷ văn của tiếng cười điên cuồng bao phủ, trở nên chùng nhão, xuất hiện nếp nhăn, mọc ra nhiều vết đốm hôi thối.

“Đây là loại năng lực gì?”

Một ông già trông như cây khô bước ra từ sương đen, trên người nó toàn là tử khí, đố kỵ với tất cả sự sống.

Nó tên là Kiệt, tượng trưng cho kiệt sức và tử vong, nghe nói người già trước khi chết vài ngày sẽ nhìn thấy thứ này. Nó sẽ lấy đi sinh mệnh cuối cùng, đánh cắp những ký ức tốt đẹp cả đời của người già, khiến người ta chết trong nỗi đau sâu sắc nhất. Quản lý Quỷ đứng sau lưng Hàn Phi, nắm lấy gai nhọn trên lưng Đại Nghiệt để ngăn mình bị ném xuống dưới: “Hai kẻ không thể nhắc đến còn lại là Anh Hồi và Quái Dị. Anh Hồi là oán hận của tất cả những đứa trẻ sơ sinh gặp trắc trở, Quái Dị không có hình thể, không có giọng nói, không có bất kì thông tin gì về nó. Tôi cũng chỉ biết nó gọi là Quái Dị, sau khi nó xuất hiện thì mọi thứ xung quanh đều sẽ trở nên bất thường.”

“Cả ba không thể nhắc đến cùng ra tay, đây là không cho tôi một chút đường sống nào sao.”

Hàn Phi điên cuồng thúc giục Đại Nghiệt, cơ thể của hắn vẫn đang không ngừng lão hóa. Điều càng tồi tệ hơn nữa là trong hai tai của hắn bắt đầu vang lên tiếng khóc của trẻ sơ sinh, con đường trước mặt cũng dần trở nên méo mó.

Mọi thứ quen thuộc xung quanh trở nên bất thường, kiến trúc méo mó, mặt đất lõm xuống, thế giới trước mặt đang dần dần mất màu sắc.

“Hà tất phải kháng cự? Cậu sống cũng chỉ bị giày vò, chịu đựng sự tra tấn về thể xác, các loại bệnh tật sẽ lần lượt xuất hiện, sống như vậy có ý nghĩa gì?” Lão già thối rữa ghê tởm trong sương đen nhìn chằm chằm Hàn Phi, mỗi một câu nó nói ra, trên người hắn lại có thêm một loại bệnh. Trong giọng nói của nó có chứa năng lực của không thể nhắc đến, nó thi triển đủ loại đau đớn của người sắp chết trên người Hàn Phi.

“Tiếp tục đi về trước!”

Để mặc cơ thể bị bào mòn bởi bệnh tật, Hàn Phi ra lệnh cho Đại Nghiệt một giây cũng không được dừng lại.

Không gì có thể lay chuyển được ý chí của hắn. Hắn đã sớm đặt nỗi đau cá nhân sang một bên, vì để hoàn thành mục tiêu cuối cùng, hắn có thể làm mọi thứ.

So với Hàn Phi, điện thờ sau lưng hắn dường như còn thương xót hắn hơn. Từ trong điện thờ của Từ Cầm nhỏ xuống máu đỏ tươi, giọt máu được cấu thành từ nguyền rủa rơi xuống làn da già nua của Hàn Phi, giống như bàn tay dịu dàng đang giúp hắn làm phẳng nếp nhăn.

Trong một đêm màu máu tuyệt vọng này, máu trong điện thờ nguyền rủa là một nét dịu dàng hiếm có.

Cảnh tượng ấm áp này bị không thể nhắc đến trong sương đen nhìn thấy, trong đôi mắt thối rữa lộ ra ác ý vô cùng vô tận. Kiệt căm hận nhất chính là tốt đẹp, chuyện thích làm nhất chính là đánh cắp tất cả những chuyện đáng nhớ từ người sắp chết.

Quỷ già không chết vô cùng ghen tị, nó mang theo tất cả ác ý đi ra khỏi sương đen, giơ hai tay lên, những con ngươi mục nát từ ống tay áo rơi xuống, trong những con mắt già nua vẩn đục đó đều ẩn chứa một thế giới mục nát.

Mặt đất và các kiến trúc bị những con mắt đó nhìn thấy bắt đầu phong hóa, sụp đổ, mặt đất nứt nẻ khắp nơi đều phát ra mùi hôi thối.

“Chỉ có những người sắp chết mới có thể nhìn thấy tôi, hiển nhiên hôm nay là ngày chết của cậu rồi.” Kiệt vén sương đen lên, một thế giới chết chóc mục nát méo mó và xấu xí từ từ mở ra, nó muốn thôn tính công viên vui chơi, bao bọc Hàn Phi vào trong.

Những con mắt già nua nhìn Hàn Phi và lấy đi sinh cơ trên người hắn, ánh mắt của Kiệt đi tới đi lui giữa Hàn Phi và điện thờ nguyền rủa, nó vô cùng ác độc cười: ” Mau ra đây đi, nếu không người mà cô yêu nhất sẽ bị tôi từng chút một giết chết, căn bệnh đau đớn nhất trên thế giới này đang bùng phát trong cơ thể cậu ta, cô mau nhìn làn da nứt nẻ trên cơ thể cậu ta đi, những u nang phồng lên, những khối u dần nhô ra khỏi da,

hahahaha! Cô còn yêu cậu ta nữa không! Người mà cô yêu đã trở nên xấu hơn cả quỷ rồi, còn cô có thể làm gì?"

Hàn Phi phun ra một ngụm máu lớn, máu gần như đã biến thành màu đen, trong máu đen còn có những thứ tương tự như côn trùng và lượng lớn những thứ bẩn thỉu.

Vung dao tái sinh lên và chém về phía cơ thể của mình, Hàn Phi mượn ánh dao nhân tính miễn cưỡng chống đỡ: "Đừng bị nó quấy nhiễu! Đến tòa nhà chọc trời!"

Kiệt không chuẩn bị lập tức giết chết Hàn Phi, nó đã lâu không gặp được con mồi thú vị và ngoan cường như vậy rồi.

"Mỗi một chủ nhân của hộp đen đều từng trải qua những chuyện tuyệt vọng nhất, nhưng cảm giác mà cậu cho tôi không hề tuyệt vọng, hay là để tôi giúp cậu đi." Cơ thể của Kiệt bắt đầu dị hóa, ba loại sức mạnh khủng khiếp là ôn dịch, bệnh tật và chết chóc đập vào cơ thể của Hàn Phi như một cơn sóng lớn.

Ngay cả với thể lực được dồn hết vào như Hàn Phi, bị sức mạnh đó tấn công cũng sẽ chết chắc. Làn da mưng mủ không ngừng chảy ra máu đen, Hàn Phi và Đại Nghiệt đều đã đến giới hạn.

Bóng đen của chết chóc như xích câu giữ chặt lấy cổ của Hàn Phi, khi hắn không thể thở nổi nữa, một cánh tay màu máu từ trong điện thờ sau lưng hắn duỗi ra.

Bàn tay hoàn toàn được cấu thành từ nguyền rủa không có da, đẫm máu, khủng khiếp, đáng sợ, khiến người ta không dám đến gần.

"Từ Cầm?"

Móc câu chết chóc bị giật đứt một cách thô bạo, nguyền rủa quét qua khu vực mưa đen như bão, thân thể được cấu thành từ nguyền rủa bước ra khỏi điện thờ, Từ Cầm dùng chính linh hồn của mình để mở đường cho Hàn Phi.

Em sẽ nguyền rủa tất cả những ai muốn giết anh, em sẽ thay anh gánh chịu tất cả nguyền rủa của mọi người.

Từ Cầm là nguồn gốc của nguyền rủa, cô hấp thụ nguyền rủa của 10 hận ý trở thành hận ý nguyền rủa, lại dưới sự giúp đỡ của Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng, nuốt chửng tất cả nguyền rủa trong điện thờ của công viên vui chơi, khu vực mưa đen và điện thờ của Cao Hưng.

Hiện tại thế giới nguyền rủa vẫn chưa được xây dựng hoàn chỉnh, trạng thái của Từ Cầm hơi đặc biệt, cô ấy cường đại hơn Vô Thường, trên người cũng toát ra khí tức của không thể nhắc đến, nhưng vẫn chưa trở thành không thể nhắc đến thực sự.

Cô có thể sử dụng sức mạnh của không thể nhắc đến trong một thời gian ngắn, nhưng sử dụng sức mạnh này sẽ gây ra tổn thương vĩnh viễn cho cơ thể và ý chí.

Thấy Từ Cầm xuất hiện, trong đôi mắt đục ngầu của Kiệt hiện lên sự phấn khích. Nó đã thấy người mà Hàn Phi trân quý nhất, nếu như có thể giày vò người mà hắn trân quý nhất đến chết, nhất định sẽ khiến cho hắn càng thêm đau khổ, nhất định có thể tiêu hủy tốt đẹp mà hắn có.

Trong miệng phát ra tiếng cười sảng khoái, những nhãn cầu vẩn đục lần lượt rơi ra khỏi miệng của Kiệt, trên cơ thể già nua của nó xuất hiện những đường vân chết do bệnh tật vẽ thành. Nó thôi thúc sức mạnh của thế giới chết chóc, muốn tiêu diệt Từ Cầm.

Tiếng khóc của trẻ sơ sinh cũng trở nên thê lương, sương đen giống như đại dương, một đứa bé đã chết nằm trên một chiếc "thuyền nhỏ" được tạo thành từ thi thể của bố mẹ nó, chậm rãi trôi về phía Từ Cầm.

Hai kẻ không thể nhắc đến đang đến gần, Từ Cầm còn xa mới có thể cường đại như tiếng cười điên cuồng, cô không thể chống đỡ nổi nữa.

Những con dao ăn đâm vào cơ thể, với tư cách là chìa khóa khởi động nguyền rủa, dao ăn có ý nghĩa đặc biệt đối với cô.

Có điều lần này dao ăn đã hoàn toàn biến mất trên thân thể, như thể đã hoàn toàn hợp nhất với Từ Cầm.

Từ con đầu tiên đến con cuối cùng, dao ăn trong tay cô được bọc bằng một miếng da người ấm áp. Cô quay đầu lại nhìn Hàn Phi, sau đó xé bỏ tấm da người, đâm nhát dao cuối cùng vào trái tim mình, khiến lưỡi dao hoàn toàn bị nhấn chìm.

Từ bỏ sự lưu luyến với tốt đẹp, nghênh đón nguyền rủa đối với thế giới.

Những ác niệm tràn ngập cơ thể Từ Cầm, nguyền rủa và ác ý chiếm giữ mọi thứ trong cô. Ký ức trong mắt cô đang nhanh chóng biến mất, cuối cùng ngay cả hình bóng của Hàn Phi cũng trở nên mơ hồ.

Đến lời tạm biệt cũng không kịp nói, Từ Cầm cởi bỏ trói buộc, trở thành nguồn gốc của nguyền rủa một lần nữa.

Vì để có thể đồng thời ngăn cản hai không thể nhắc đến, cô đã nuốt luôn chìa khóa, không để lại cho mình chút hi vọng nào, chỉ có như vậy nguyền rủa mới có thể trở thành sức mạnh cực đoan nhất trên thế giới.

Cõng điện thờ của Từ Cầm, Hàn Phi bị đủ loại bệnh tật liên lụy, hắn bám chặt gai nhọn trên lưng Đại Nghiệt, hai mắt đỏ hoe, nhưng không hề quay đầu lại.

Con đường trước mặt dị hóa nghiêm trọng, thế giới trong mắt Hàn Phi tràn ngập dị thường, không thể nhắc đến bí ẩn nhất Quái Dị lặng lẽ ra tay.

“Hàn Phi, Quái Dị này hình như đang ép cậu đến gần tòa nhà chọc trời, nó có vẻ như là đang cố ý giơ cao đánh khẽ.”

“Nó đang giúp tôi?”

“Cái này thì không thể nào.” Quản lý Quỷ rất chắc chắn trả lời: “Bây giờ tôi có một dự cảm rất xấu, cậu nhất định lúc nào cũng phải chú ý quan sát…”

Quản lý Quỷ mới nói một nửa thì miệng của ông đột nhiên không phát ra được âm thanh nữa. Giây tiếp thep quản lý Quỷ đã bị sốc khi nhìn vào lồng ngực của mình, những cánh tay dị dạng màu xám nhô ra từ trong cơ thể của ông!

“Trúng chiêu từ bao giờ vậy?” Cơ thể của quản lý Quỷ bị kéo về phía màn sương đen, ông ngã xuống từ trên người Đại Nghiệt, dùng sức lực cuối cùng của mình hét lên với Hàn Phi: “Những gì tôi vừa nói đã chạm vào chân tướng! Cho nên nó mới ra tay! Hàn Phi! Hãy nhìn rõ xung quanh!”

Một cánh tay từ trong miệng quản lý Quỷ vươn ra, ngón tay mang theo khí tức của không thể nhắc đến chọc mù mắt của ông, năng lực của không thể nhắc đến này vô cùng quỷ dị, ngay cả tự vệ cũng không thể.

Khắp nơi đều là người chết, bầu trời đêm và mặt đất đều bị nhuộm đỏ, Đại Nghiệt trung thành mang Hàn Phi đến tòa nhà chọc trời.

Nó gầm thét leo lên đỉnh tòa nhà, mưa máu bay lả tả, cánh tay đâm mạnh vào tòa nhà, nó cõng Hàn Phi không ngừng leo lên trên.

Trải qua quá nhiều khó khăn, dưới sự liên thủ phong tỏa của mấy không thể nhắc đến, Đại Nghiệt với cơ thể bị thương nặng đã đưa Hàn Phi lên đến đỉnh tòa nhà!

Đứng trên tòa nhà cao nhất trong thế giới tầng sâu, Hàn Phi kéo theo cơ thể bị bệnh tật hành hạ, ôm tượng thần của Tang đi về phía điện thờ của tiếng cười điên cuồng.

Trước đây, điện thờ đó thuộc về Cao Hưng, lối đi thông với hiện thực do Cao Hưng trấn thủ, bây giờ chủ nhân của lối đi là Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng.

Không ngừng ho ra máu, máu thấm đẫm quần áo, Hàn Phi di chuyển có phần khó khăn, hắn đã đem hết máu của quỷ thế hệ đầu cho tiếng cười điên cuồng. Hắn kéo lê thân thể có thể chết bất cứ lúc nào từng bước từng bước đến gần tượng thần.

Khoảng cách càng ngày càng gần, nhưng khi Hàn Phi sắp đến điện thờ đó, lại bị một bóng người chặn lại.

Thầy giáo của Lệ Tuyết đứng chắn trước mặt hắn như màn đêm, toàn thân đầy tội danh bao phủ đứng giữa hắn và điện thờ của tiếng cười điên cuồng.

“Thầy? Thầy muốn ngăn cản em?” Cánh tay ôm tượng thần run lên, Hàn Phi ngẩng đầu nhìn người thầy của mình, ông lão đã dùng cả cuộc đời để bảo vệ cho Tân Hỗ.

Ông vì Tân Hỗ đã gánh chịu mọi tội ác, sau khi chết tình nguyện rơi vào thế giới tầng sâu trở thành cảnh sát đêm, ngay cả khi mất hết lý trí, vẫn tuân theo chức trách của mình theo bản năng. Ông đã cống hiến cả cuộc đời mình cho thành phố đó, và cũng là người mà Hàn Phi tôn trọng nhất.

“Mở lối đi ra sẽ chết một bộ phận người, không mở lối đi tất cả mọi người đều sẽ chết!” Tiếp tục tiến lên, Hàn Phi mặt đối mặt với thầy giáo của mình: “Tránh đường.”

Ông lão người đầy tội danh lặng lẽ nhìn Hàn Phi, trong đôi mắt bị tội ác chi phối kia ẩn chứa một cảm xúc cực kỳ phức tạp.

“Em biết sẽ chết người, nhưng em đã không còn cách nào khác nữa! Em đã làm mọi thứ mình có thể! Bây giờ em chỉ muốn đưa những người không hối tiếc đi theo em ra ngoài!” Hàn Phi chưa bao giờ mất kiểm soát khi đối mặt với kẻ thù hung hãn nhất, nhưng trước mặt người thầy đáng kính nhất của mình, hắn nghiến chặt răng, không ngờ cuối cùng ngăn cản mình lại là người thầy đáng kính.

Sau khi Phó Sinh rời đi, Hàn Phi vừa nhận được mũ bảo hiểm chơi game, hắn tiếp xúc với cảnh sát, sắp xếp cho Lệ Tuyết bảo vệ hắn, đằng sau tất cả mọi việc đều có bóng dáng của thầy.

Nhìn thấy Hàn Phi hoàn thành bước trưởng thành cuối cùng, thầy rơi vào thế giới tầng sâu, ông lựa chọn Hàn Phi, ông tin tưởng Hàn Phi, nhưng hiện tại cũng là ông đang ngăn cản hắn.

Dao tái sinh xuất hiện ở trong tay, Hàn Phi hai mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm ông lão: “Em biết thầy muốn bảo vệ Tân Hỗ, em cũng vậy. Vì để cứu những người mà mình chưa từng gặp qua, em đã làm hết tất cả mọi thứ. Em không cầu bọn họ báo ơn hay cảm kích, không cầu bọn họ phải biết những chuyện

em đã làm, em có thể một mình âm thầm chiến đấu trong đêm tối, chỉ là hiện tại em đã không còn đường nào khác nữa!"

Hàn Phi giơ dao tái sinh lên: "Từ khi tiến vào thế giới này cho đến nay, em đã chết vô số lần trong điện thờ! Cái chết hết lần này đến lần khác đều là chân thật! Đau xé tâm can, moi gan mổ bụng, tất cả đau đớn của cái chết em đều không quên. Nhưng em chưa bao giờ nói một câu từ bỏ, ngay cả bây giờ, tất cả những gì em muốn làm cũng không phải vì bản thân mình! Em sẽ không giống như Phó Sinh, vì để cứu người mà hủy đi cả thôn Mộ. Em là trưởng thôn của thôn Mộ, em phải dẫn tất cả bọn họ sống tiếp!"

Áp lực lúc nào cũng lang thang bên bờ vực giữa sống và chết, nỗi đau và sự tuyệt vọng đè nén tận đáy lòng, đủ loại trải nghiệm khủng khiếp phải chịu đựng, những điều này Hàn Phi chưa từng nói với bất cứ ai. Hắn muốn soi sáng người khác, vì vậy hắn muốn che giấu bóng đen của chính mình.

"Tránh ra!"

Hàn Phi bị năng lực của không thể nhắc đến tấn công, cơ thể hắn càng ngày càng yếu đi; Từ Cầm và tiếng cười điên cuồng đều đang liều mạng; linh hồn của những người vô tội được đưa ra từ điện thờ của Phó Sinh bị tàn sát; những người hàng xóm cũng bị thương nặng. Trong tình huống như này, một người làm sao còn có thể duy trì lý trí?

Hắn đang phải chịu áp lực không thể tưởng tượng nổi, hắn vẫn luôn như vậy, nhưng đây không phải là chuyện lẽ đương nhiên!

Ông lão với toàn thân đầy tội danh nhìn Hàn Phi trước mắt, chàng thanh niên thương tích đầy người này đã làm đến cực hạn rồi.

Ông lão bảo vệ Tân Hỗ cả đời, trong đôi mắt như đêm đen của ông dần dần hiện lên một tình cảm thuộc về con người, nhưng hiện tại ông không thể nói ra được lời nào, bởi vì ông chỉ là một đạo chấp niệm.

Thấy khí tức trên người ông lão biến đổi, Hàn Phi muốn đi nhanh qua người ông, nhưng bả vai của hắn lại bị ông lão nắm

lấy. Ngay khi Hàn Phi tưởng ông lão muốn ngăn cản hắn, thì ông chỉ khẽ vỗ vỗ vai hắn. Ý niệm bảo vệ Tân Hỗ không thể tạo ra bất kỳ phản ứng nào nữa, hành động đơn giản này đã truyền đạt suy nghĩ của ông.

Hàn Phi đi đến điện thờ trên đỉnh tòa nhà chọc trời, đó là điện thờ cao nhất được xây dựng trong thế giới tầng sâu, trấn thủ lối đi thông với hiện thực. Đặt tượng thần của Tang dưới chân điện thờ, Hàn Phi nhấc tấm vải đen trên điện thờ lên.

Vốn tưởng rằng mình sẽ gặp phải càng nhiều chướng ngại vật điên cuồng, nhưng mọi chuyện lại diễn ra thuận lợi một cách bất thường, sau khi lên đến tầng cao nhất, Hàn Phi cũng không cần động thủ nữa, nó hình như là thực sự cố ý buộc hắn đến đây.

Chuyện khác thường ắt có yêu, Hàn Phi vừa tới đỉnh tòa nhà trạng thái vô cùng kém, lòng như lửa đốt, nhưng vừa rồi sau khi bị thầy ngăn lại, ngược lại hắn đã dần bình tĩnh lại.

"Mộng còn chưa đến, hiện tại là cơ hội duy nhất mà mình có thể dẫn mọi người chạy trốn. Đối với mình mà nói chỉ có con đường này có thể đi, cho nên bất kể là đường chết, hay là đường sống, mình chỉ có thể thử nó." Hàn Phi bắt đầu trao đổi với tiếng cười điên cuồng, để có những chuẩn bị cuối cùng mở lối đi ra: "Mình có thể nghĩ được điểm này, không thể nhắc đến hắn là cũng có thể, nhưng tại sao không thể nhắc đến cuối cùng kia không ngăn cản mình? Nó sợ đoạn tuyệt đường sống cuối cùng của mình, mình sẽ chủ động mở hai mặt của hộp đen, liều mạng với bọn chúng giống như Phó Sinh? Hay là bởi vì nguyên nhân nào khác?"

Hàn Phi không thể lý giải được, hắn cảm giác mình đã bỏ sót thứ gì đó: "Quản lý Quỷ nói mấy câu đó xong thì bị không thể nhắc đến Quái Dị toàn lực công kích. Điều này chứng tỏ đối phương hoàn toàn có khả năng công kích mình và ông ấy, nhưng tại sao nó lại muốn ép mình đến đỉnh tòa nhà?"

"Mình và tiếng cười điên cuồng kiểm soát hộp đen và lối đi thông với hiện thực, cũng chỉ có hai người mới có thể 100% mở lối đi ra, chẳng lẽ nó muốn mượn sức mình để mở lối đi, sau đó tự mình cướp đi hộp đen, trốn vào trong hiện thực?"

Lắc lắc đầu, Hàn Phi nghĩ lại mấy câu nói cuối cùng của quản lý Quỷ: "Chú ý… hãy nhìn rõ xung quanh, quản lý Quỷ đã phát giác ra điều gì rồi sao?"

Cùng lúc cử hành nghi lễ, Hàn Phi nhìn khắp bốn xung quanh. Tòa nhà chọc trời là tòa nhà cao nhất trong thế giới tầng sâu, từ đây có thể nhìn thấy mọi thứ.

Nhưng bốn phía của công viên vui chơi đều bị sương đen dày đặc bao quanh, đứng ở công viên vui chơi không nhìn thấy gì trong sương đen.

"Sương đen…"

Hàn Phi đột nhiên nghĩ tới một điểm, công viên vui chơi đã bị mấy kẻ không thể nhắc đến bao vây, hình như không cần bố trí sương đen để cách ly hoàn toàn.

"Mộng làm như vậy là để không bị những không thể nhắc đến khác trong thế giới tầng sâu nhìn thấy? Nhưng biển sương mù vô biên có phạm vi ảnh hưởng rộng hơn, càng hấp dẫn nhiều người chú ý hơn, sương mù đen dày đặc này tựa hồ đang cố ý che giấu điều gì đó…"

Ngay khoảnh khắc nghĩ đến vấn đề này, Hàn Phi sởn hết tóc gáy, tim đột nhiên đập tăng tốc.

Hắn đứng ở đỉnh tòa nhà lớn cao nhất của thế giới tầng sâu, nhìn biển sương mù vô biên trước mắt.

Trong màn sương đen dày đặc kia dường như có thứ gì đó tồn tại, theo sương mù đen như biển dâng trào, trong biển sương mù xuất hiện một điểm sắc màu rực rỡ.

Sau đó một đôi cánh bướm được cấu thành hoàn toàn từ ác mộng trải ra trong biển sương mù, che khuất bầu trời, thay thế màn đêm!

"Mộng… đang đợi mình?"

Chương 998: Để lại nụ cười cho thế giới

Màu sắc của toàn bộ thế giới bị Mộng cướp đi, đôi cánh rực rỡ dường như không có ranh giới, đây chính là bản thể của Mộng.

Một mình đứng trên tầng cao nhất của tòa nhà chọc trời, Hàn Phi nhìn Mộng đã cận kề, cảnh tượng này cực kỳ có sức ảnh hưởng.

Hận ý có tên gọi Cánh bướm là một người vô cùng mỹ lệ; con quỷ có tên gọi là Mộng, nhưng bản thể lại giống một con bướm.

Đôi cánh được vẽ bởi vô số đường vân khuôn mặt người nhẹ nhàng vẫy vẫy, bụi mộng giống như một cơn mưa bao trùm trời đất, nhấn chìm chúng sinh và tất cả hy vọng.

Thân thể già nua của Hàn Phi lùi về phía sau, tựa vào điện thờ. Hắn nhỏ bé đến mức giống như một hạt bụi trước Mộng, tầm thường không đáng kể.

Không sử dụng năng lực không thể nhắc đến, cảm giác áp bức mạnh mẽ mà Mộng mang đến đã khiến tất cả không thể nhắc đến đều bất giác dừng lại, thậm chí ngay cả bầu trời của thế giới tầng sâu cũng phải sụp đổ.

“Làm sao có thể có con quỷ kinh khủng như vậy?”

11 điện thờ của Mộng chiếu vào thế giới tầng cạn, ý chí bị số 2 kiềm chế, rất nhiều ác mộng tạo thành mộng hạch đều bị công lược. Sau từng tầng suy yếu, bản thể của Mộng vẫn nghiền nát tất cả không thể nhắc đến.

Nó không chỉ có sức mạnh vô địch mà còn kiểm soát vô số tín đồ và ba tổ chức tội phạm lớn trong hiện thực, gây ra hỗn loạn ở Tân Hỗ và lật đổ thành phố.

Làn sương đen bị đôi cánh của Mộng xé nát, biển sương mù dày đặc kia chẳng qua là để che giấu sự tồn tại của nó, hoặc có thể nói là chỉ chờ đợi giờ khắc này.

Sau khi xác định mục tiêu, không cho bất kỳ cơ hội nào để thở, làm bằng mọi giá, giết bằng mọi cách!

Toàn bộ mộng cảnh rực rỡ trên bầu trời biến thành cạm bẫy giết chóc. Sau khi Mộng hiện thân, đôi cánh mộng khổng lồ bắt đầu vẫy vùng. Nó sử dụng sức mạnh không thể nhắc đến và tìm mọi cách chỉ để giết chết Hàn Phi, một người sống bình thường.

Vận mệnh vặn vẹo, biển máu rền rĩ, mộng cảnh vô biên hóa thành lưỡi dao sắc bén đâm xuyên qua thời gian.

Khi Hàn Phi nhìn thấy lưỡi dao xinh đẹp mộng ảo kia, sau một khắc lưỡi dao đã xuất hiện trước mắt hắn rất nhanh, cái chết trong nháy mắt. Lưỡi dao được cấu thành hoàn toàn từ sức mạnh của không thể nhắc đến sắp xuyên qua đầu hắn, mục tiêu của Mộng là hộp đen đằng sau gáy!

Hai mắt theo bản năng nhắm lại, nhưng cảm giác đau đớn vẫn chưa truyền đến, Hàn Phi đã nghe được một tiếng vang đinh tai nhức óc.

Đôi mi nhăn nheo chậm rãi mở ra, Hàn Phi nhìn thấy thầy giáo đang đứng quay lưng về phía mình.

Ông lão cả đời thủ hộ Tân Hỗ, người cảnh sát đêm đầy tội danh, đã biến mình thành màn đêm, dùng chấp niệm cả đời đứng chắn trước mặt Hàn Phi.

Tội danh trên người nhanh chóng biến mất, thực lực của ông lão kém xa so với Mộng. Ông tự thiêu đốt chính mình, tất cả những gì có thể đổi lấy chỉ là tranh thủ được thêm vài giây cho Hàn Phi.

Cho đến khi chết, ông vẫn thực hành các nguyên tắc của riêng mình.

Làn da tan chảy, nơi tiếp xúc với lưỡi dao rực rỡ kia tỏa ra mùi hôi thối, mộng văn quỷ dị trong khoảnh khắc bao phủ toàn thân.

Sự điên cuồng trong mắt ông cùng với thực lực cường hãn thuộc về cảnh sát đêm tiêu tán. Trong khoảnh khắc lý trí trở về, ông lão quay đầu nhìn về phía Hàn Phi, miệng mở ra

nhưng lại không nói được lời nào, linh hồn và chấp niệm đã bị mộng xoắn nát.

Chấp niệm sâu sắc nhất hóa thành bụi bay, ông lão là cảnh sát đêm, ông không trở thành ngôi sao trên bầu trời, chết cũng hóa thành cát bụi, rơi xuống dưới chân của thế hệ sau.

"Thầy…"

Người Hàn Phi tôn kính nhất không phải Phó Sinh, mà là ông lão này. Cuộc đời của ông đơn giản thuần túy, từ ngày trở thành cảnh sát, cho đến khi hóa thành cát bụi, ông đều bảo vệ Tân Hỗ.

Ông bảo vệ những người xa lạ sau lưng mình mà không bao giờ đưa ra bất kỳ yêu cầu nào. Tâm nguyện cả đời của ông không phải là tiền bạc, quyền lực, danh tiếng hay lợi ích, mà là bắt được Cánh Bướm.

Dựa vào vài giây ngắn ngủi mà ông lão tranh thủ được, tiếng cười điên cuồng bị Sinh Quỷ và Thú quấn lấy đã thoát ra. Sương máu tan rã, khoảnh khắc tiếp theo, tiếng cười điên cuồng bước ra khỏi điện thờ của Cao Hưng và xuất hiện trên đỉnh tòa nhà chọc trời.

Hoa song sinh nở trên tòa nhà cao nhất của thế giới tầng sâu, thu hút Cánh Bướm hung ác nhất.

Đòn sát thương đã bị Hàn Phi né tránh, nhưng Mộng vẫn chưa buông tha. Nó cường hãn đến mức vượt quá khả năng nhận thức, cũng quỷ quyệt đến cực điểm. Nó biết Hàn Phi là điểm yếu của tiếng cười điên cuồng, chỉ cần công kích Hàn Phi thì tiếng cười điên cuồng sẽ ngăn cản.

Nếu như tiếng cười điên cuồng không ngăn cản, thì nó sẽ cướp đi hộp đen. Đây là một cục diện nan giải, là sát cục tất phải chết!

Ác mộng đầy trời, rực rỡ xinh đẹp, nó ngoạn mục hơn bất kỳ cảnh quan nào trên thế gian, nhưng sát khí ẩn giấu đằng sau vẻ đẹp này lại khiến cho cả quỷ và không thể nhắc đến đều cảm thấy sợ hãi.

Mộng đan vào nhau, mang theo đầy trời bụi mộng rơi xuống, hóa thành từng sợi xiềng xích.

Tiếng cười điên cuồng tránh đi, Hàn Phi sẽ dễ dàng bị nghiền nát, cho nên hắn chỉ có thể chịu đựng.

Xiềng xích vô tận của mộng cảnh không thể nào ngăn cản được, tiếng cười điên cuồng bảo vệ Hàn Phi, trong khi thần hồn của chính mình thì bị xiềng xích của Mộng xuyên qua, thương tích đầy mình.

Mộng có một cơ thể vô biên, nhưng điều đáng sợ hơn là khả năng thiên phú của nó không phải là cận chiến, mà là kiểm soát tinh thần.

Sau khi xiềng xích mộng xuyên qua thân thể của tiếng cười điên cuồng, ở trong cơ thể chúng quấn lấy nhau, ảo cảnh từ trong ác mộng bắt đầu lay chuyển ý chí của tiếng cười điên cuồng.

Tra tấn bình thường không có bất kỳ ý nghĩa gì đối với tiếng cười điên cuồng, nhưng Mộng thì khác. Nó biết những khuyết điểm trong nội tâm của tiếng cười điên cuồng. Dưới sự giám sát của nó, đứa trẻ hiền lành nhất đã trở thành tiếng cười điên cuồng.

Tiếng cười điên cuồng rất mạnh, muốn giết chết anh ta là điều vô cùng khó khăn. Vì vậy Mộng đã nghĩ ra cách đối phó với đứa trẻ này ngay từ khi tiếng cười điên cuồng được sinh ra.

Giả như ý chí bản thân vô cùng kiên cường, vậy thì bắt đầu từ người thân của anh ta, bắt đầu từ những điều anh ta quan tâm.

Tiếng cười điên cuồng đã giết chết những đứa trẻ khác trong cô nhi viện và mang theo ý chí của tất cả những đứa trẻ. Nhưng tất cả linh hồn đã chết của những đứa trẻ đó đều bị giam cầm bởi Mộng!

Không tra tấn được tiếng cười điên cuồng, nhưng có thể tra tấn những đứa trẻ mà anh ta quan tâm nhất, tra tấn những người thân khi anh ta còn chưa trở thành tiếng cười điên cuồng.

Trong giấc mộng rực rỡ và đẹp đẽ nhất, linh hồn của những đứa trẻ khác đều ẩn giấu, ngoại trừ số 2 và tiếng cười điên cuồng. Họ giống như những món đồ chơi nhỏ, bị chơi đùa tùy tiện.

Tiếng cười điên cuồng cũng không hoàn hảo, anh ta còn tồn tại khuyết điểm rất lớn, điều mà Hàn Phi chỉ nhìn thấy sau khi xiềng xích Mộng đâm xuyên qua tiếng cười điên cuồng.

Tên điên vẫn luôn cười một cách cuồng loạn, chưa bao giờ buông bỏ được những gì đã xảy ra trong đêm màu máu. Anh ta sống chính là vì mang theo chấp niệm về việc giết chết những đứa trẻ bằng chính đôi tay của mình.

Đây là điểm khác biệt lớn nhất giữa anh ta và những không thể nhắc đến khác, cũng là nguyên nhân khiến tiếng cười điên cuồng không thể hình thành thế giới ký ức của chính mình. Nhưng dù vậy, tiếng cười điên cuồng cũng mạnh hơn rất nhiều so với không thể nhắc đến bình thường.

Nếu không phải gặp Mộng, có thể anh ta đã giết chóc đến hồn phi phách tán, dẫm lên hài cốt của không thể nhắc đến khác, đứng yên mà biến mất.

Sở hữu năng lực chữa trị không thể nhắc đến, muốn giết chết tiếng cười điên cuồng là một chuyện vô cùng khó khăn, cũng sẽ phải trả một cái giá rất đắt, cho nên Mộng mới thiết kế những thứ này.

Con người ai cũng có nhược điểm, mà có nhược điểm thì sẽ có khả năng bị giết chết.

Mộng không trực tiếp dao động tiếng cười điên cuồng, mà sử dụng ác mộng, nguyền rủa chết chóc, ác ý, cùng với tất cả những điều khủng khiếp mà nó có thể nghĩ ra để tra tấn những đứa trẻ kia. Thông qua sự ràng buộc không ngừng giữa những đứa trẻ và tiếng cười điên cuồng, nó sẽ ảnh hưởng đến anh ta, từ đó phá hủy anh ta.

Sau khi nhìn thấy những đứa trẻ ở cô nhi viện trước đây, thân thể của tiếng cười điên cuồng bắt đầu run rẩy. Cho dù bị thương nặng như thế nào, anh ta cũng không cảm thấy đau đớn, nhưng giờ khắc này trái tim lại đang nhỏ máu.

Xiềng xích mộng chạy khắp thân thể tạo thành một tấm lưới lớn trong cơ thể, bao bọc trái tim đang đập của tiếng cười điên cuồng.

Trái tim của quỷ khác với người, ở đó cô đọng niềm tin và chấp niệm cả đời không thể buông bỏ. Nếu Mộng đào được trái tim ra khỏi cơ thể của tiếng cười điên cuồng, kết cục của anh ta chỉ có hồn phi phách tán.

Đôi cánh vô tận của Mộng kéo dài đến tận cùng thế giới, những cảm xúc xuất hiện trên nhân gian đã hóa thành thần văn rực rỡ, mạnh mẽ khắc sâu trên cơ thể của tiếng cười điên cuồng.

Mộng so với tưởng tượng của Hàn Phi còn ác độc hơn. Nó không chỉ đơn giản là muốn móc ra trái tim của tiếng cười điên cuồng, mà còn chuẩn bị tiêm "độc" của chính mình vào trái tim của anh ta. Dường như từ lúc nhìn thấy tiếng cười điên cuồng, nó đã cảm thấy đây là một thân thể quý hiếm.

Tiếng cười điên cuồng thích hợp làm đồ chơi của nó hơn là Cao Hưng và Cánh Bướm. Nó muốn từng bước ăn mòn linh hồn và ý chí của tiếng cười điên cuồng, đồng thời đạt được sức mạnh chữa trị.

Không thể đứng thẳng được dậy, tiếng cười điên cuồng ngã quỵ trên tầng cao nhất, hai tay chống trên mặt đất, cuồng loạn giãy dụa, mà lúc này Hàn Phi đã được anh ta dùng chính thân thể của mình để bảo vệ.

Tất cả xiềng xích mộng đều xuyên vào thân thể của tiếng cười điên cuồng, Hàn Phi sẽ không bị thương tổn gì cho đến khi anh ta ngã xuống.

Người thầy hóa thành cát bụi rơi xuống đất, Hàn Phi không kịp bi thương, hắn lại nhìn tiếng cười điên cuồng đau đớn đến phát điên.

Năm ngón tay nắm chặt dao đồ tể, nhưng lại không có năng lực phản kháng.

Sau khi Mộng ra tay, mấy không thể nhắc đến còn sống sót đã hiểu ra và đồng thời tiến đến tòa nhà chọc trời. Bọn chúng mỗi người nắm lấy một sợi xiềng xích của mộng cảnh và rót

thần lực của mình vào đó, như thể muốn ngũ mã phân thây tiếng cười điên cuồng.

Bàn tay bảo vệ trái tim của tiếng cười điên cuồng đã bị kéo ra. Cho dù anh ta có cường đại đến đâu, cũng không thể đối kháng với sáu không thể nhắc đến cùng một lúc.

Bầu trời đêm của thế giới tầng sâu đang đổ cơn mưa máu, tất cả mọi thứ xung quanh đều bị nhuộm đỏ, dường như anh ta đã quay trở lại đêm đó một lần nữa.

Nỗi đau sâu thẳm nhất trong lòng kích thích tâm trí, dưới sự thôi thúc không ngừng của Mộng, những ký ức mà tiếng cười điên cuồng không muốn nhớ lại nhất tràn ngập hai mắt.

Thân thể xuất hiện vết nứt, trái tim mọc ra mộng văn đáng sợ, tiếng cười điên cuồng có thể bị xé nát mọi lúc, cuối cùng rơi vào kết cục còn thê thảm hơn so với Phó Sinh.

Tất cả mọi thứ trở nên tuyệt vọng, sống hơn 20 năm, dường như anh ta vẫn không vượt qua được đêm màu đỏ như máu đó.

"Trời sẽ không sáng…"

Xiềng xích mộng thẳng tắp, tất cả không thể nhắc đến đều nhìn chằm chằm vào tòa nhà cao nhất của thế giới tầng sâu. Chúng nhìn tiếng cười điên cuồng, như thể là coi anh ta làm tế vật hiến cho Mộng.

Sương đen đã hoàn toàn tiêu tán, trong một góc không ai chú ý, có một tiếng ca quen thuộc bỗng nhiên vang lên.

Từ đường bỏ hoang ở rìa khu vực mưa đen được thắp sáng, chủ nhân của bài hát mặc áo gai chịu tang, trong tay cầm một chiếc đèn lồng trắng có chữ "Phó".

Anh ta trẻ tuổi anh tuấn, biểu cảm bi thương, giống hệt như con trai út của Phó Sinh mà Hàn Phi nhìn thấy ở thôn Mộ.

Bài vị không tên được thờ trong từ đường, trước bài vị thắp hai điếu thuốc hồn.

Khi tiếng ca vang lên, cửa từ đường bị đẩy ra, tám xác sống với biểu cảm đờ đẫn, giống như những con rối không có ý thức của bản thân, khiêng một chiếc quan tài màu đen đi ra.

Quan tài không đóng chặt, bên trong chất đầy mặt nạ gỗ, mỗi chiếc đều dính đầy máu, thịt vụn và da thịt xa lạ.

Chủ nhân của bài hát ở phía trước báo tang, xác sống nâng quan tài cúi đầu đi về trước, dường như bọn họ đang dựa theo các bước tế lễ của thôn Mộ, tế bái một người nào đó đã không còn tồn tại.

Khí tức không thể nhắc đến đã xé tan sương đen còn sót lại, những không thể nhắc đến đứng trên tòa nhà chọc trời cũng chú ý đến tiếng ca và quan tài gỗ.

Sinh Quỷ và Kiệt lập tức buông tay, thế giới chết chóc kiệt quệ và thế giới máu thịt đồng thời bộc phát, dễ dàng áp chế ca dao chiêu hồn.

Đèn lồng giấy trắng đung đưa trong công viên vui chơi. Khi tiếng ca không thể đến gần được nữa, anh ta quay lại và cúi đầu trước quan tài đen.

Nắp quan tài bị đẩy ra, những chiếc mặt nạ gỗ không ngừng rơi ra khỏi quan tài. Khuôn mặt trên mỗi chiếc mặt nạ không giống nhau, nhưng biểu cảm lại rất giống nhau, dữ tợn quỷ dị, tàn nhẫn thô bạo.

Quan tài đen được đặt trên mặt đất, tám xác sống quỳ rạp xuống, tất cả đều toát ra hận ý kinh người.

Khi chiếc mặt nạ cuối cùng rơi xuống, có một cánh tay cháy đen nhô ra khỏi quan tài và chộp lấy mặt nạ.

Ngọn lửa đen đang thiêu đốt trên cánh tay, cánh tay bị thiêu cháy kia không ngừng dị hóa. Không thể nhắc đến bình thường có thể khống chế thân thể của mình, lợi dụng năng lực thiên phú không thể nhắc đến khiến người khác dị hóa biến dạng. Nhưng không thể nhắc đến nằm trong quan tài này lại làm ngược lại, áp dụng tất cả dị hóa và biến dạng lên chính người mình.

Anh ta mất đi hình dạng con người, sau khi thoát khỏi sự áp chế của quan tài đen, một ác quỷ cực kỳ dị dạng chui ra từ bên trong.

Không ai biết anh ta đã trải qua những gì trong thế giới tầng sâu, xấu xí đã không đủ để miêu tả. Thân thể không ngừng lớn lên, làn da cháy xem bong tróc, thân thể mới sinh trưởng, dường như trong lòng anh ta có vô số linh hồn, anh ta còn vì những linh hồn đó mới chế tạo từng cái mặt nạ.

"Thợ mộc?" Trong mắt Hàn Phi hiện lên một tia hy vọng. Hắn nhận ra những linh hồn đang lớn dần trên người thợ mộc, những linh hồn đó có ngũ quan tương tự như thôn dân mà hắn nhìn thấy ở thôn Mộ.

Sau khi thôn Mộ bị chôn sống, chính người thợ mộc đã hóa thành quỷ thu thập tất cả thi thể và linh hồn. Anh ta là thợ mộc trong thôn, tất cả các dụng cụ tế lễ và nhà gỗ đều do anh ta tham gia chế tác.

Sau khi mọi người qua đời, anh ta đã biến cơ thể của mình thành một thôn Mộ mới.

Thợ mộc rất mạnh, loại cường đại này không chỉ xuất phát từ bản thân anh ta, mà còn từ chấp niệm của tất cả những linh hồn đã khuất trong thôn.

So với thợ mộc, tiếng ca giống như một đứa trẻ chập chững đứng bên cạnh một người thợ săn dày dạn kinh nghiệm.

"Là anh?" Nhận ra thợ mộc, hắn biết anh ta rất cường hãn nhưng lại không cảm thấy sợ hãi: "Mộng ở đây, anh không cứu được ai đâu, thậm chí còn không thể cứu được chính mình nữa."

Để toàn lực đối phó thợ mộc, Kiệt và Sinh Quỷ đã buông xiềng xích mộng ra. Ở phía bên kia, Từ Cầm mở khóa tất cả nguyền rủa đang chiến đấu cùng với Anh Hồi. Bọn họ đều đang cố gắng hết sức để giúp tiếng cười điên cuồng giảm bớt áp lực.

"Cho dù chúng ta không tham gia, đứa trẻ đáng thương kia vẫn sẽ bị Mộng hút sạch, con bướm bay vẫn luôn chờ hoa nở." Thế giới chết chóc kiệt quệ va chạm với thân thể dị hóa cao độ của thợ mộc, máu thịt sụp đổ, thế giới ký ức của thợ mộc cũng lộ ra. Đó là một thôn Mộ hoàn toàn mới, một thôn Mộ dám cùng lúc đối đầu với hiện thực và thế giới tầng sâu.

Thôn Mộ mà thợ mộc kỳ vọng rất giống với "thôn Mộ" do Hàn Phi dẫn dắt. Thế giới trong ký ức của anh ta đang biến thành hiện thực ở trong tay Hàn Phi. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến anh ta ra tay giúp đỡ hắn.

Con đường mà Hàn Phi muốn đi phù hợp với con đường mà thợ mộc thật sự nghĩ trong lòng.

Mặt đất bị xé toạc, một nửa công viên vui chơi bị phá hủy, trận huyết chiến chỉ mới bắt đầu.

"Làn sương đen ngăn cách này cuối cùng cũng tiêu tán."

Sương đen tiêu tán, một chú hề cầm bóng bay từ trong đống đổ nát bò ra. Phủi hết bụi đất trên người, gã vốn định chỉnh trang lại quần áo thì lại bị một lực lượng khổng lồ đột nhiên lật nhào.

Một bóng đen khổng lồ xuất hiện sau lưng gã, nhà văn Nhện đầy máu lo lắng nhìn tòa nhà chọc trời.

Ác mộng rực rỡ chiếu rọi thân thể ông ấy, xung quanh phản chiếu ra chín cái bóng khác nhau. Mỗi cái bóng đều toát ra khí tức hận ý và đều là một đồ tể cầm hung khí.

"Tôi biết ông rất sốt ruột, nhưng đừng có nóng vội, mạo muội xông tới không giúp được người ta, không bằng chúng ta ở bên ngoài tiến hành trợ giúp." Chú hề buộc quả bóng bay vào cổ tay, cả người gã cuộn tròn vào khe đá: "Ông xem, giống tôi này, khá kín đáo…"

Lời còn chưa dứt, nơi mà chú hề ẩn nấp đã bị giẫm nát, khí tức không thể nhắc đến ở rìa đại địa tuôn ra, một linh hồn được ngưng tụ hoàn toàn từ ký ức đứng ở lối vào công viên vui chơi.

Thân thể của bà như được chạm khắc bằng kim cương, không chút tỳ vết. Trong tay bà còn cầm một bức thư do Phó Sinh viết, nhưng bây giờ tên của Phó Sinh đã không còn trên bức thư đó nữa. Bà đã tận mắt nhìn thấy tên của Phó Sinh biến mất từng chút một.

Phó Ức căm hận tất cả, bao gồm cả Phó sinh và tên của chính mình, nhưng bà cũng không hận Hàn Phi.

Là một tồn tại không thể nhắc đến, chỉ cần bị người ta nhắc tới, bà đều có thể cảm nhận được trong lòng. Hàn Phi đã gặp Phó Ức trong điện thờ ký ức của Phó Sinh. Dưới sự khống chế những mảnh ký ức của Phó Sinh, Phó Ức cũng có thể cảm nhận được Hàn Phi đối xử với gia đình đó như thế nào.

Những gì đã xảy ra trong hiện thực thì không thể thay đổi được, nhưng bà có thể cho tương lai một cơ hội. Bức thư của Phó Sinh hóa thành tro bụi, Phó Ức tiến vào công viên vui chơi.

Lại một không thể nhắc đến nữa xuất hiện, Thú và Quái Dị vốn định cùng nhau ngăn cản Phó Ức, nhưng Mộng đã chỉ thị cho tất cả không thể nhắc đến tìm cách khiến Từ Cầm hồn phi phách tán, tập trung lực lượng phá vỡ chiếc vòng yếu nhất.

Sương đen bao phủ công viên vui chơi đã tan biến, ở đường chân trời phía xa có đủ loại khí tức khủng khiếp đang thăm dò, bầu trời màu máu rực rỡ này đã thu hút sự chú ý của rất nhiều quỷ vật không rõ.

Mộng không muốn trì hoãn nữa, nó bắt đầu cướp lấy trái tim của tiếng cười điên cuồng bằng sức mạnh áp đảo.

Xiềng xích mộng trói chặt trái tim, ý chí của tiếng cười điên cuồng và ý chí của Mộng xảy ra va chạm bi thảm trực tiếp nhất. Mộng không có khuyết điểm, nhưng vết nứt trong lòng tiếng cười điên cuồng lại càng ngày càng nhiều.

Anh ta quá quan tâm đến những đứa trẻ bị mình giết, và đêm đó đã bị mắc kẹt trong suốt cuộc đời.

Trong tiếng cười cuồng loạn có một sự đau đớn khó tả, anh ta là người duy nhất còn sót lại trong thế giới của chính mình, cho nên mới có Hàn Phi xuất hiện, hắn chính là tuyệt vọng.

Trái tim nóng bỏng điên cuồng đang dần rời xa, vào lúc này, một chuyện mà không ai có thể ngờ tới đã xảy ra.

Những đứa trẻ từng được tiếng cười điên cuồng che chở, ý chí và chấp niệm của bọn chúng được lưu lại trong đầu tiếng cười điên cuồng đột nhiên bắt đầu chủ động thoát khỏi anh ta.

Những đứa trẻ luôn sát cánh cùng tiếng cười điên cuồng dường như đã đưa ra một quyết định đặc biệt.

Bọn chúng không muốn tiếp tục để cho tiếng cười điên cuồng mang chấp niệm của mình đi về phía trước, chúng muốn làm một chuyện cuối cùng vì anh ta.

Đứa trẻ số 1 với hình thể cao lớn là người đầu tiên thoát khỏi sự khống chế của tiếng cười điên cuồng. Có nhân cách kỳ diệu, nó nhẹ nhàng xoa dịu trái tim đang rạn nứt của anh ta. Không nói gì cả, ý chí còn lại và chấp niệm chủ động tan rã, nó cắt đứt liên hệ với tiếng cười điên cuồng, dùng tất cả những gì mình có để hàn gắn vết nứt trên trái tim anh ta.

"Tôi là đứa lớn nhất trong đám, lẽ ra phải do tôi đứng ở trước mặt tất cả, để tôi gánh vác những năm tháng vất vả của anh."

Số 1 là anh cả của những đứa trẻ, nhưng nó cảm thấy mình không xứng đáng, nó đã không tạo ra điều kỳ diệu đó.

Linh hồn của số 1 bị Mộng khống chế dần dần trở nên đờ đẫn, sau đó bị nghiền nát.

"Anh không cần tiếp tục chịu đựng thống khổ nữa, anh chưa bao giờ làm sai chuyện gì, chúng tôi sẽ dùng một hình thức khác đi cùng anh."

Những vết nứt trong trái tim đã được hàn gắn, từng đứa trẻ từ cô nhi viện màu máu đi về phía trái tim kia mà không quay đầu lại. Ý chí cá nhân của bọn chúng đã dung nhập vào trái tim của tiếng cười điên cuồng, bọn chúng buông bỏ chấp niệm trước kia, để tiếng cười điên cuồng có thể sống sót là tâm nguyện duy nhất của bọn chúng vào giờ khắc này.

Trái tim gần như bị đào ra bắt đầu đập trở lại, khuyết điểm trong trái tim của tiếng cười điên cuồng đã được bù đắp một phần. Mỗi nhân cách khác nhau đều cố gắng hết sức và dùng phương thức của riêng mình để chữa trị tuyệt vọng của anh ta.

Ban đầu Mộng sử dụng linh hồn của những đứa trẻ khác làm phương tiện để tác động đến tiếng cười điên cuồng. Nhưng ai có thể ngờ những đứa trẻ mà anh ta quan tâm nhất lại đưa ra lựa chọn như vậy.

Xiềng xích mộng trở nên yếu đi một chút. Sau khi lũ trẻ bỏ qua chính mình và trở thành một phần của tiếng cười điên cuồng, thực lực của anh ta đã tăng trở lại, nhưng thế giới ký ức của anh ta vẫn chưa xuất hiện.

Linh hồn của tiếng cười điên cuồng vẫn chưa đầy đủ và thiếu phần quan trọng nhất.

Thấy tiếng cười điên cuồng vẫn có thể chống cự, kế hoạch bị thay đổi trong chớp mắt, Mộng bắt đầu toàn lực vây giết tiếng cười điên cuồng và Hàn Phi, dứt khoát tàn nhẫn.

Ác mộng che khuất bầu trời đêm bao trùm bên trong, thế giới của Mộng thay thế một phần quy tắc của thế giới tầng sâu, bóp méo thân thể của tiếng cười điên cuồng, để cho ác mộng sinh trưởng trong cơ thể của anh ta.

Không chỉ tiếng cười điên cuồng, mà tất cả các điện thờ của công viên vui chơi, tòa nhà chết chóc, bệnh viện và tòa nhà chọc trời cũng bị Mộng ăn mòn. Trên các bức tượng thần xuất hiện những dấu vết mệt mỏi xấu xí, cửa thần bị nứt, từng vết nứt vô cùng rõ ràng bắt đầu xuất hiện trên tượng thần.

Thế giới ký ức của không thể nhắc đến là ngọn nguồn của sức mạnh và niềm tin của chính mình, nhưng thế giới ký ức của Mộng đã có thể thay đổi các quy tắc của thế giới tầng sâu, đây hoàn toàn không phải là một cấp độ tồn tại.

Tiếng cười điên cuồng cảm thấy mối liên hệ giữa bản thân và điện thờ đã bị cắt đứt. Anh ta không thể rút ra được sức mạnh từ điện thờ, như thể bị Mộng nhốt vào trong một cái lồng giam không ngừng bị dồn nén.

Anh ta không thể tự bảo vệ mình và ngày càng suy yếu. Tệ hơn nữa là Mộng đã nhắm đến Hàn Phi làm mục tiêu chính để tiêu hao sức mạnh của anh ta.

Nếu không muốn Hàn Phi bị giết chết, anh ta buộc phải chống lại công kích của Mộng hết lần này đến lần khác.

Sức mạnh chữa trị bị tiêu hao nhanh chóng, hai đứa trẻ bị tuyệt vọng bao bọc trên tòa nhà cao nhất của thế giới tầng sâu.

Đêm màu máu tràn ngập ác mộng, vận mệnh hình như đã giao câu trả lời tồi tệ nhất cho Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng.

"Tiếng ca, thợ mộc và Phó Ức, toàn bộ bọn họ đều bị dương ngăn cản…" Hàn Phi trên tòa nhà cao nhất nhìn công viên vui chơi, những linh hồn vô tội được đưa ra từ điện thờ ký ức của Phó Sinh đang bị tàn sát từng người một; những người hàng xóm bị thương vong nặng nề; Từ Cầm từng bảo vệ mình vô số lần bị hai không thể nhắc đến liên thủ công kích, điện thờ mà cô còn đang xây dựng dở đã bị nghiền nát, tượng thần do nguyền rủa tạo thành đang trong bờ vực bị sụp đổ.

Ngẩng đầu lên, Hàn Phi nhìn gương mặt giống hệt với mình của tiếng cười điên cuồng: "Linh hồn của anh còn tồn tại một khuyết điểm cuối cùng, máu của quỷ đời đầu có một phần nhỏ chảy vào trái tim tôi, không cách nào chuyển giao toàn bộ cho anh được."

Hàn Phi thả cửu mệnh và toàn bộ quỷ quái khác trong quỷ văn, hắn nhẹ nhàng đặt tay lên tượng thần của tiếng cười điên cuồng: "Nếu muốn dung hợp Hoa Song Sinh, phải đợi đến khi một bông hoa hoàn toàn khô héo, bông hoa kia mới có thể lấy được toàn bộ."

Cao Hưng và số 2 đã sớm ám chỉ Hàn Phi, đây cũng là nguyên nhân mà ban đầu số 2 không tin tưởng Hàn Phi.

Một đường đến đây, Hàn Phi đã cố gắng hết sức, hiện tại chỉ có một biện pháp để thay đổi cục diện.

"Trước đây tôi luôn nghĩ đến chuyện này, nhưng khi thật sự phải đối mặt, quả thực rất bất đắc dĩ." Ánh mắt Hàn Phi đảo qua những người hàng xóm trong công viên vui chơi, trong lòng hắn hiện lên từng chuyện nhỏ nhặt: "Thì ra tôi vẫn chưa quên những ký ức vụn vặt đó, thì ra lúc ấy tôi cũng đã cảm nhận được hạnh phúc."

Vết nứt trong tim tiếng cười điên cuồng đã được hàn gắn, nhưng trái tim bị xiềng xích mộng xuyên qua vẫn đang dần rời xa anh ta, anh ta không thể chống đỡ được bao lâu nữa.

Ý thức chìm vào tâm trí, lần theo bước chân Hàn Phi nhìn thấy thôn Mộ, hắn để linh hồn của mình bắt lấy hộp đen.

Hắn rót tất cả kinh nghiệm, ký ức và cảm xúc của mình vào nó, đồng thời mở cả hai mặt của hộp đen với cái giá phải trả là tất cả những gì mình có!

Tuyệt vọng và hủy diệt tích lũy trong vô số năm tuôn ra từ mặt trước của hộp đen, hy vọng được giữ bởi các thế hệ chủ sở hữu hộp đen chống đỡ mặt sau của hộp.

Hai lực lượng hoàn toàn trái ngược hủy diệt và cứu chuộc cơ hồ muốn xé nát thân thể Hàn Phi. Hắn biết mình chịu không nổi, nhưng vẫn kiên quyết lựa chọn con đường này.

"Tái sinh!"

Hàn Phi đã đoán được kết cục của vận mệnh kể từ lúc số 2 cầu xin mình.

Ánh sáng chói lóa của con dao phản chiếu sự tuyệt vọng của thế giới tầng sâu, Hàn Phi vung dao cắt đứt mối liên hệ giữa mình và tiếng cười điên cuồng — sinh mệnh của chính hắn.

Chỉ khi hắn chết, linh hồn của tiếng cười điên cuồng mới có thể hoàn chỉnh; và chỉ khi hắn chết, tiếng cười điên cuồng mới có thể trở thành chủ nhân mới của hộp đen, để khống chế sức mạnh hủy diệt và cứu chuộc.

Những người đồng hành trong dao đồ tể đang kêu rên, nhưng Hàn Phi buộc họ phải thể hiện mặt sắc bén nhất với mình.

"Giết chết tôi mới có thể cứu được nhiều người hơn."

Lưỡi dao đâm xuyên qua linh hồn của Hàn Phi và lấy đi một phần chấp niệm của hắn.

Khi nhịp tim dần dần chậm lại, Hàn Phi không cảm thấy đau đớn, hắn chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên trở nên rất nhẹ.

Tất cả những chuyện đã qua như một bông hoa nhỏ trên tường, không thể đặt tên nhưng lại có cảm giác quen thuộc và ấm áp.

Ý chí bắt đầu tan rã, tất cả hồn huyết đều rơi vào điện thờ của tiếng cười điên cuồng, Hàn Phi nhìn thân thể của mình chậm rãi tiêu tán.

Cơn mưa đỏ như máu từ bầu trời đêm rơi xuống, xuyên qua linh hồn của Hàn Phi, vào giờ khắc này, tiếng cười cuồng loạn bỗng nhiên biến mất.

Sinh mệnh đã bị xóa, Hàn Phi vô lực nắm lấy tái sinh, hắn buông bỏ mọi thứ.

Dao đồ tể rơi xuống bên cạnh điện thờ của tiếng cười điên cuồng, Hàn Phi từ trên tầng cao ngã xuống, với màn đêm đen tối của thế giới tầng sâu trên đầu và bên dưới là ác mộng vô tận.

“Cuối cùng thì tôi cũng biết tại sao mình không có chút khiếu hài hước nào mà còn đi làm diễn viên hài.”

Hàn Phi ôn nhu nhìn tiếng cười điên cuồng, hắn không để ý trên mặt mình đang hiện lên một nụ cười chân thành và chúc phúc: “Sau này có thể sẽ chỉ còn lại một mình anh, nhưng tôi hy vọng mỗi ngày anh đều vui vẻ.”

“Cuối cùng, cảm ơn anh đã đến xem buổi biểu diễn của tôi, nhưng đã đến lúc cuộc đời của tôi kết thúc.”

Chương 999: Thế giới không có anh

“Người quản lý số 0000 - Hãy chú ý! Bạn đã đạt được dao đồ tể độc quyền rank A Tái sinh!”

Trong đôi mắt luôn bị sự điên cuồng chiếm cứ lại hiện lên một tia lý trí, tiếng cười cuồng loạn vang vọng bầu trời đêm màu máu đã ngừng lại.

Ác mộng giống như tuyết đen từ trên trời rơi xuống, tiếng cười điên cuồng nhìn nơi mà Hàn Phi biến mất, người cùng anh ta vượt qua tất cả tuyệt vọng đã không còn nữa.

Trong đêm đỏ như máu này, dường như chỉ còn lại một mình anh ta.

Anh ta lặng lẽ nhặt con dao đồ tể rơi trên mặt đất. Nhiều năm trước, đám ác quỷ cũng đưa cho anh ta một con dao, và anh ta đã dùng con dao đó để giết chết tất cả những đứa trẻ bị tra tấn.

Không nên như vậy, người thu hút tuyệt vọng là tôi, người nên chịu đựng tuyệt vọng cũng là tôi, tại sao người chết lại là anh?

Trái tim suýt chút nữa bị xiềng xích mộng móc ra, nhưng tiếng cười điên cuồng lại không thèm quan tâm. Anh ta không cảm thấy đau lòng, chỉ là trong lòng dâng một cảm xúc khó nói thành lời.

Bàn tay cầm dao đồ tể chậm rãi nắm chặt lại, toàn bộ máu quỷ mà quỷ đời đầu để lại đã hoàn toàn dung nhập vào thân thể của tiếng cười điên cuồng. Hy vọng của các thế hệ chủ nhân hộp đen ngấm vào thần cách chữa trị, tuyệt vọng vô tận tích tụ trong hộp đen đã biến thành sức mạnh của anh ta.

Hàn Phi giao tất cả những gì mình có cho tiếng cười điên cuồng, màu máu bất giác bắt đầu lan tràn dọc theo từng xiềng xích mộng. Ký ức đẫm máu năm xưa hiện lên trong đầu tiếng cười điên cuồng, hai đêm đỏ như máu giống như chồng lên nhau.

Sao bi kịch có thể lặp đi lặp lại?

Thanh âm xé ruột xé gan của Từ Cầm, những cuộc tấn công liều chết của những người hàng xóm đối với không thể nhắc đến, tiếng khóc của vô số người đồng hành trong dao đồ tể, tất cả những âm thanh đó đều tràn vào trong tai của tiếng cười điên cuồng.

Có phải họ cũng đang cố gắng giữ anh?

Hai tay cầm dao đồ tể Tái sinh, tiếng cười điên cuồng đứng trên tòa nhà cao nhất của thế giới tầng sâu, nhắm mũi dao về phía Mộng đang bao trùm cả bầu trời.

Anh ta muốn làm một việc, một việc mà có thể làm bằng tất cả sức lực của mình.

Chuyện này có thể không đúng, có thể gây ra hậu quả không rõ, nhưng bây giờ anh ta chỉ muốn làm chuyện đó.

Linh hồn của tiếng cười điên cuồng nhìn thế giới tuyệt vọng. Ngay từ đầu xung quanh anh ta đã tràn ngập ác ý, anh ta cố gắng hết sức để chữa trị bản thân, nhưng kết quả vẫn bị bức đến đường cùng.

Đôi mắt khôi phục lý trí quét qua màn đêm, anh ta đã tỉnh lại từ trong cuồng loạn, nhưng ngọn lửa điên cuồng trong đáy mắt không những không tắt, mà càng lúc càng bùng cháy dữ dội!

Ký ức của Hàn Phi và tiếng cười điên cuồng hòa vào nhau, một thành phố màu máu vô tận xuất hiện phía sau tiếng cười điên cuồng, thành phố bị cô lập được xây dựng ở chỗ sâu nhất của tuyệt vọng chính là thế giới ký ức của anh ta.

Thành phố này có tất cả những gì họ đã cùng nhau trải qua, nó được sinh ra trong biển máu và nở trên bông hoa song sinh.

Thu lại tất cả nụ cười, tiếng cười điên cuồng đứng ở trung tâm thế giới ký ức của mình, trên đỉnh tòa nhà cao nhất của thế giới tầng sâu, anh ta thốt ra hai từ bằng tất cả khả năng của mình.

“Chiêu hồn!”

Tim đập nặng nề như trống trận, máu quỷ thiêu đốt toàn thân, tiếng cười điên cuồng đốt cháy toàn bộ thành phố ký ức đỏ như máu.

Lấy máu của quỷ đời đầu làm kết nối, cái giá phải trả là đốt cháy thành phố ký ức, tiếng cười điên cuồng muốn biển máu kia giáng xuống bao phủ đêm tối!

Trong lối đi của công viên vui chơi truyền ra tiếng kêu của Âm Khuyển, vách của lối đi giống như da người bị xé toạc từng mảnh.

Trong tiếng la hét của tiếng cười điên cuồng, khoảng cách tiếp tục mở rộng cho đến khi toàn bộ sụp đổ!

Thủy triều vô tận xé mở lối đi, biển máu mãnh liệt trào ra!

Tiếng cười điên cuồng chiêu lại linh hồn đã bị phân tán vào biển máu của Hàn Phi, cho dù có phải hủy diệt hiện thực và thế giới tầng sâu.

Anh ta là một kẻ điên tuyệt vọng đáng sợ, nếu tất cả mọi người đều cho rằng như vậy thì hiện tại anh ta đã giống như những người đó mong muốn.

Vì cứu tôi, có một đứa trẻ đã không tiếc thịt nát xương tan, hồn phi phách tán.

Vì cứu đứa trẻ đó, tất nhiên, tôi cũng có thể liều lĩnh, hủy diệt hiện thực và hư ảo.

Vô số oán niệm chui ra từ biển máu, toàn bộ không thể nhắc đến địch ta đôi bên đều dừng tay, khiếp sợ nhìn mọi thứ.

Tiêu điểm tranh đoạt của mọi người là hộp đen, tiếng cười điên cuồng lại muốn giết sạch tất cả, không chừa một ai.

Người đầu tiên phát hiện ra sự bất thường của lối đi là Âm Khuyển, cơ thể của nó không ngừng phình to trong biển máu. Nó đã cứu những người hàng xóm và những linh hồn vô tội khác trong công viên vui, rồi điên cuồng lao ra ngoài.

Những không thể nhắc đến trong công viên vui chơi cũng buộc phải rút lui khi đối mặt với "biển máu" đang gào thét.

Lối đi đã bị phá hủy, khoảng cách giữa thế giới tầng cạn và thế giới tầng sâu được rút ngắn, mặt đất của cả hai thế giới đang sụp đổ.

Hiện tại tiếng cười điên cuồng không quan tâm đến bất cứ điều gì, anh ta nhìn chằm chằm vào Mộng, dùng linh hồn và máu thịt cố định những xiềng xích mộng trong cơ thể, dùng phương thức thảm thiết nhất để Mộng không thể né tránh.

Toàn thân bị xiềng xích xuyên qua, tiếng cười điên cuồng cầm dao đồ tể, sau lưng là một thành phố bị biển máu rửa sạch.

Thủy triều va chạm vào mặt đất, biển máu yên lặng nhấn chìm từng tòa nhà, lấy đi dấu chân của Hàn Phi.

Mà tất cả điểm kết thúc của màu máu đều là tiếng cười điên cuồng. Lúc trước quỷ đời đầu bơi vào biển máu tiến đến hiện thực, giữa nó và biển máu có tồn tại một liên hệ đặc biệt nào đó, hiện tại phần liên hệ kia đã chuyển qua cơ thể của tiếng cười điên cuồng.

Tuyệt vọng trôi nổi trong biển máu, những cảm xúc và ký ức bị bỏ rơi, chúng đã rơi vào cơ thể của tiếng cười điên cuồng, lấy một số điện thờ làm nền tảng để xây dựng một thế giới ký ức điện thờ thuộc về anh ta.

Linh hồn trọn vẹn, có được hộp đen, kế thừa tất cả sức mạnh, sở hữu toàn bộ máu của quỷ đời đầu. Tiếng cười điên cuồng có được tất cả, nhưng cũng mất đi tất cả.

“Chiêu hồn!”

“Chiêu hồn!”

Biển máu bao phủ thế giới dâng trào về phía tiếng cười điên cuồng, con dao đồ tể Tái sinh trong tay anh ta bộc phát ra đao quang chưa từng có!

Những linh hồn phiêu tán và mảnh vụn ký ức không ngừng cô đọng lại, nhưng vẫn còn thiếu quá nhiều.

Lối đi đã hoàn toàn sụp đổ, biển máu đổ đầy, màn đêm bị nhuộm đỏ, cuốn sạch bụi mộng.

Đại địa của thế giới tầng cạn không ngừng vỡ vụn, cho đến khi chạm tới rìa của khu thành chủ.

Khi 4 triệu người chơi sắp rơi xuống vực thẳm, sợi dây vận mệnh đã quấn quanh khu thành chủ.

Một tiếng thở dài vang lên, sương mù xám ở khu thành chủ hoàn toàn tiêu tan, một lực lượng tinh thần cường hãn không thể nhắc đến ảnh hưởng đến trí não, biến tất cả tiếng cười và ký ức tốt đẹp được tích lũy trong khoảng thời gian này của thế giới tầng cạn thành ánh sáng.

Vận mệnh đưa ra lựa chọn, số 2 đã hoàn thành soán thần khi biển máu chia cắt ý chí và bản thể của Mộng.

Thậm chí nó còn nuốt chửng ý chí 11 điện thờ của Mộng, chiếu ánh sáng của thế giới tầng cạn đến bầu trời đêm của thế giới tầng sâu.

Trong một thế giới luôn luôn bị bao phủ bởi bóng tối và tuyệt vọng, tia sáng đầu tiên thực sự được chào đón.

Cánh bướm vô biên cũng không cách nào ngăn cản được tia sáng này đến. Được vận mệnh hộ tống, nó xuyên qua biển máu và ác mộng, chiếu rọi vào dao đồ tể trong tay tiếng cười điên cuồng.

Khoảng cách giữa thế giới tầng cạn và thế giới tầng sâu đã rất gần, những người chơi bị mắc kẹt leo lên đỉnh thành, nhìn thấy vực sâu gần trong gang tấc, cũng nhìn thấy "Hàn Phi" chiến đấu vì cơ hội sống cuối cùng của tất cả mọi người trong biển máu.

Một số cái tên sẽ không biến mất bởi cái chết, họ sẽ được ghi nhớ.

"Là Hàn Phi!"

"Cậu ấy ở trong vực sâu! Toàn thân bị xiềng xích xuyên qua, cả người đầy máu đứng ở vực sâu!"

"Cậu ấy đang ngăn cản tai họa cho chúng ta ư?"

"Không thể để cậu ấy một mình chống cự được, chúng ta cùng giúp cậu ấy đi!" Một người chơi nam cao gầy giơ con

dao trong tay lên, bước về phía trước, nhưng những người xung quanh đều thờ ơ.

Anh ta kinh ngạc quay đầu lại nhìn bạn đồng hành của mình: "Vì sao lại dừng ở tại chỗ? Hai người đã quên cậu ấy cứu chúng ta như thế nào trong ác mộng công chúa cổ tích đó rồi sao? Cậu ấy đẩy tôi ra! Chính cậu ấy đã vì tôi mà nhảy vào lửa! Là cậu ấy cứu ba người chúng ta đấy!"

"Nhưng chúng ta không giúp gì được, bước vào vực sâu này chính là chết, anh bình tĩnh xem nào!"

"Cho nên các anh muốn ở chỗ này bình tĩnh chờ chết à?" Người chơi cao lớn nhìn đám người yên lặng: "Con người không thể sống như vậy được, ít nhất, ít nhất… cũng phải làm gì chứ."

Những con đom đóm yếu ớt lúc ban đầu cuối cùng cũng đem lại ánh sáng đầu tiên cho đêm tối kia.

Tia sáng này được tất cả mọi người nhìn thấy, nó chiếu sáng bóng tối của thế giới, và cũng chiếu sáng bóng tối của trái tim.

Có thể người mang đến tia sáng này sẽ bị lãng quên, nhưng những ai đã nhìn thấy tia sáng này sẽ mãi nhớ về khung cảnh đó.

Ngày càng nhiều người nhận ra Hàn Phi, cũng ngày càng nhiều người ghi nhớ chân tướng.

Cảm xúc của hơn ba triệu người chơi còn sống sót vô tình hòa vào tia sáng đó. Bọn họ giống như những người đồng hành trong dao đồ tể Tái sinh, sẵn sàng giơ cao ngọn lửa trong tay, để có một phần ánh sáng và sức nóng.

Tất cả những tốt đẹp được thu thập kể từ khi mở ra thế giới tầng cạn đã dung nhập vào dao đồ tể Tái sinh. Không thể nhắc đến tiếng cười điên cuồng đạt tới trạng thái hoàn hảo đã dồn toàn bộ sức mạnh của biển máu và nâng dao đồ tể lên.

Không thể nhắc đến số 2 nuốt chửng ý chí 11 điện thờ của Mộng cũng đốt cháy thần hồn của mình để cạy ra vận mệnh của Mộng.

Cánh bướm che khuất bầu trời bắt đầu đập cánh một cách bất an, nhưng bất luận thế nào nó cũng không thể rút lại được xiềng xích mộng đã đâm vào trong cơ thể của tiếng cười điên cuồng.

Xiềng xích mộng đầy màu sắc đã chuyển thành màu máu, mọi tội nghiệt mà Mộng gây ra đều sẽ phải dùng máu để trả.

Đứng ở nơi gần nhất với bầu trời đêm của thế giới tầng sâu, tiếng cười điên cuồng nhảy lên, con dao đồ tể trong tay mang theo tất cả tốt đẹp và ánh sáng, chém về phía đầu Mộng!

Quy tắc của Mộng bị phá vỡ, đôi cánh Mộng vô cùng rực rỡ bị dao đồ tể bổ ra, phảng phất như toàn bộ bầu trời đêm đã bị cắt thành hai nửa!

Cuộc chiến thực sự đẫm máu và tàn khốc bắt đầu.

Nắm lấy xiềng xích mộng rủ xuống, tiếng cười điên cuồng nhào tới thân thể của Mộng. Tất cả cừu hận, tra tấn không ngừng, tuyệt vọng chôn sâu trong đáy lòng đều bộc phát ra.

Chịu đựng nỗi đau đang mang, tiếng cười điên cuồng cầm dao đồ tể Tái sinh trong tay chiến đấu với máu thịt Mộng.

Anh ta hoàn toàn không quan tâm đến việc bị thương, thậm chí còn cố tình dùng cơn đau dữ dội để làm tê liệt bản thân. Anh ta muốn đào ra từng tấc máu thịt của Mộng, cắn xé thân thể Mộng, xé nát thần hồn của nó.

Biển máu tuôn trào, trận huyết chiến kéo dài suốt một ngày một đêm, con bướm khổng lồ kia mới từ trong màn đêm rơi xuống biển máu.

Tuy nhiên Mộng vẫn chưa chết. Trong cuộc đối đầu không ngừng, tiếng cười điên cuồng phát hiện giữa Mộng và quỷ đời đầu có mối liên hệ sâu sắc. Rất có khả năng nó chính là quỷ đời đầu bắt chước giấc mộng đầu tiên của người sống, ảo tưởng hư vô mờ nhạt kia đã trở thành một tồn tại giữa người và quỷ.

Cách duy nhất để tiêu diệt hoàn toàn Mộng là dựa vào sức mạnh của biển máu, nhưng Mộng tuyệt đối sẽ không bao giờ

ngoan ngoãn đứng yên trong biển máu, cho nên tiếng cười điên cuồng lại một lần nữa làm ra chuyện cực kỳ điên rồ.

Thần thể của anh ta và Mộng bị vô số xiềng xích xuyên qua, quấn vào nhau, sau đó anh ta kéo Mộng chìm vào biển máu!

Sự cân bằng trong mắt tiếng cười điên cuồng là bản thân và Mộng, anh ta muốn hiến tế chính mình và Mộng cho biển máu cùng một lúc để hoàn thành việc cuối cùng cần làm.

“Hồi hồn!”

Biển máu ăn mòn cơ thể của hai vị thần không thể nhắc đến, trong quá trình hiến tế, bọn họ chém giết không ngừng.

Biển máu yên tĩnh vô số năm, vào ngày này đã khơi mào một trận sóng máu, khu vực thế giới tầng sâu gần tòa nhà chọc trời hoàn toàn bị nhấn chìm, trong đêm đen xuất hiện một thành phố máu mới.

Thành phố máu này rất giống với thế giới ký ức của tiếng cười điên cuồng, nhưng lại chứa đầy dấu chân của một người khác.

Ánh sáng nhàn nhạt sáng lên trên tầng 3 của cư xá Hạnh Phúc, trong căn phòng trống rỗng truyền đến tiếng bát cơm bị vỡ vụn.

Ánh đèn lờ mờ khẽ chớp động, mùi thịt thoang thoảng trong hành lang, tiếng khóc của đứa trẻ đã ngừng, hình graffiti trên tường dần biến mất.

“Con không ăn đồ lấy ra từ quan tài!”

“Thịt chị nấu rất ngon, cảm ơn chị đã mời em ăn tối.”

“Cháu đã thua trò chơi trốn tìm, điều chú muốn cháu làm là không được khóc nữa.”

“Chú sẽ mang kẻ hại cháu vào thế giới này.”

Những thanh âm của quá khứ vang vọng trong tòa nhà màu máu, cho dù sống trong đêm tối, bọn họ cũng đã từng ồn ào vui vẻ.

Tám bóng người chen chúc nhau trên chiếc sofa cũ nát trong phòng khách, cùng nhau xem TV đen trắng, cô hàng xóm xinh đẹp nhất khui bình nước sốt để ướp món ngon, còn bà lão âm thầm chờ đợi con về nhà để chuẩn bị đồ cho năm mới.

"Quản lý tòa nhà đã trở lại! Cậu ấy cõng quan tài trở về rồi!"

"Cửa hàng tiện lợi trên phố đã bị tôi nhượng lại rồi, sau này tôi còn phải làm hiệu trưởng. Sau khi rời khỏi trò chơi, tôi sẽ đọc thêm sách về quản lý đô thị."

Những dấu vết rất nhỏ tan biến trong các góc của thành phố, giống như một dòng sông nhỏ vô hình, nó thâm nhập vào thế giới các điện thờ, phản chiếu thiên hà hôm nay vào ký ức quá khứ.

"Tất nhiên là tôi biết thế giới này không phải đen thì trắng, nhưng tôi nghĩ đúng là đúng, mà sai là sai. Chỉ khi sửa chữa những thứ không tốt thì những điều tốt đẹp mới có thể được nhiều người công nhận hơn."

"Một người bị nhốt trong lồng sắt, cuối cùng biến thành dã thú, vứt bỏ toàn bộ thiện lương và tiêu diệt tất cả nhân tính. Nhưng nếu như còn có cơ hội làm người, ai lại muốn đi làm cầm thú?"

"Con người không thể phát sáng, nhưng mỗi người chúng ta đều có một ngọn đuốc được kế thừa từ tổ tiên, ngọn đuốc có thể chiếu sáng trong đêm này được gọi là cuộc sống. Chúng ta đặt những trải nghiệm và ký ức của chính mình vào đó, sử dụng nó làm nhiên liệu, cuộc sống sẽ bùng lên ngọn lửa, chúng ta có thể giương cao nó và tiến về phía trước trong đêm tối."

"Vận mệnh đã cho tôi kịch bản tồi tệ nhất, nhưng không sao, tôi sinh ra là để trở thành diễn viên giỏi nhất!"

Thần diếm do Cuồng Tiếu lưu lại được thắp sáng, ánh sáng yếu ớt chậm rãi tụ tập, thanh âm sâu trong huyết hải đang kêu gọi, làm cho mảnh vỡ linh hồn tiêu tán giống như cánh hoa bay múa.

Đó là bông hoa đẹp nhất trên đời, nó héo úa vào thời khắc đen tối nhất của đêm, hương hoa phảng phất trong những tia nắng đầu tiên.

Không biết đã qua bao lâu, sau khi biển máu mãnh liệt khôi phục lại yên tĩnh, một tòa thành thị đỏ như máu xua tan sương đen của thế giới tầng sâu, xuất hiện ở nơi Hàn Phi đã đi qua.

Ánh sáng của thế giới tầng cạn chiếu rọi vào thành phố màu máu. Trước sự ngạc nhiên của tất cả những người sống sót, dường như trong thế giới sâu rộng vô tận còn tồn tại những thành phố màu máu khác. Từng mảnh bầu trời đêm đen kịt bị màu máu nhuộm đỏ, dường như chúng cảm nhận được sự tồn tại của tiếng cười điên cuồng, nên đang gọi anh ta theo phương thức của riêng mình.

Lối đi đã sụp đổ, biển máu tràn vào thế giới tầng sâu, thế giới tầng cạn cũng bị hủy diệt một phần ba. Nhưng sự dung hợp giữa hai thế giới đã dừng lại, hiện tại thế giới tầng cạn giống như đã được khảm một phần vào thế giới tầng sâu.

Về phần những không thể nhắc đến đi theo Mộng, từ lúc thân thể của Mộng bị chém ra, một nửa trong số chúng đã bỏ chạy, số còn lại thì muốn chạy cũng không kịp.

Cuộc giết chóc đẫm máu kết thúc với sự xuất hiện của thành phố máu, số 2 nuốt chửng ý chí 11 điện thờ của Mộng đã bước vào thế giới tầng sâu ở thời khắc cuối cùng.

Nó đi giữa thành phố máu của tiếng cười điên cuồng, tới trước tia sáng xuyên qua hai thế giới và lặng lẽ nhìn những "cánh hoa" đang bay.

"Vận mệnh của hoa song sinh…"

Số 2 muốn đến gần hơn, nhưng Từ Cầm hoàn toàn mất đi lý trí đã xuất hiện ở thành phố máu. Cô trở thành nguồn gốc của nguyền rủa, toàn thân bị nguyền rủa ác độc khủng khiếp quấn quanh.

Bông hoa tượng trưng cho lời hứa, hi vọng và toàn bộ khát khao đã bị xé nát, chỗ dựa duy nhất chết ngay trước mắt, cô tấn công mọi thứ một cách cuồng loạn, chỉ khi tới gần những mảnh vỡ ký ức đang bay kia mới trở nên yên tĩnh.

“Anh cứ ở lại đây đi.”

Thành phố máu ép biển máu xuống, nằm ở nơi tiếp giáp giữa thế giới tầng sâu và thế giới tầng cạn, nó thay thế lối đi, hoặc là nói nó đã trở thành lối đi mới. Người chơi ở thế giới tầng cạn có thể thông qua thành phố máu để tiến vào thế giới tầng sâu bất cứ lúc nào.

Mấy tồn tại không thể nhắc đến liên thủ để ngăn cản biển máu tiếp tục lan tràn, chờ hồi lâu mà tiếng cười điên cuồng và Mộng đều không xuất hiện, bọn họ dường như vẫn còn đang chìm trong biển máu.

“Ký ức về cô nhi viện màu máu bị anh cất giấu ở nơi sâu nhất trong đầu, hình như quỷ đời đầu cũng sinh ra ở nơi sâu nhất trong biển máu, tất cả đều là trùng hợp? Hay là số mệnh đã định?”

Những cánh hoa trong tia sáng chậm rãi hội tụ, dường như số 2 đã biết sự lựa chọn của tiếng cười điên cuồng.

Nó ngẩng đầu nhìn thoáng qua hơn 3 ba triệu người chơi vẫn đang bị mắc kẹt trong game, sau đó lặng lẽ xoay người đi về phía tòa nhà chọc trời.

“Thời đại mới tồn tại cả cứu chuộc và hủy diệt đã đến.”

Trong mắt số 2 không có nhân từ, cũng không có phẫn nộ, nó vô cùng bình tĩnh đi tới chỗ cao nhất của tòa nhà chọc trời.

Những không thể nhắc đến đang rơi vào điên cuồng cũng đi theo phía sau, vô số ác quỷ tụ tập ở khu vực mưa đen.

“Nếu như muốn đàm phán, lợi thế của tôi chỉ có hơn ba triệu người chơi, còn xa mới đủ. Nhất định phải đặt tính mạng của tất cả những người bọn họ lên bàn poker, bọn họ mới không phản bội lần nữa.”

Đặt máu thịt của Thú vào điện thờ, nó ngước nhìn đêm tối, chạm vào tượng thần của tiếng cười điên cuồng và mở ra lối đi tới hiện thực!

Cây cầu máu xuyên qua bầu trời đêm, phá vỡ đại dương của ý thức, một lần nữa kết nối hiện thực và thế giới tầng sâu.

“Sau khi đàm phán kết thúc, tôi sẽ thay thế AI của thế giới tầng cạn, vĩnh viễn không rời khỏi nơi đó, cho nên kẻ xấu sẽ để tôi làm, các anh đừng để hai tay mình nhuốm máu.”

Số 2 bước lên cầu máu, sau lưng là những không thể nhắc đến khác.

Màu máu đang lan tràn, đêm đó, trên bầu trời Tân Hỗ có một mùi máu tanh nhàn nhạt.

…

“Người đâu! Nhanh lên!”

“Đối tượng chăm sóc trọng điểm Hàn Phi có nhịp tim bất thường! Hô hấp đang suy kiệt!”

“Bác sĩ! Bác sĩ đâu!”

Nhiều âm thanh la hét, có một người đàn ông với khuôn mặt trắng bệch đang nằm trong xe cứu thương.

Hắn đã trải qua rất nhiều chuyện, không còn trẻ nữa, các cơ quan toàn thân bắt đầu suy kiệt và đang dần rời xa thế giới này.

Trong bệnh viện vô cùng ồn ào, khi Hàn Phi được đưa vào phòng cấp cứu, có một ông lão đã qua đời được bác sĩ đưa ra khỏi phòng cấp cứu.

Thầy của Lệ Tuyết đã mất đi sức sống, ông ấy và Hàn Phi lướt qua nhau trong hành lang bệnh viện.

Cửa phòng cấp cứu đóng lại, mấy cảnh sát đứng gác ở cửa, trong đó có một nữ cảnh sát khẽ quay đầu lại.

Bây giờ không phải là lúc để đau buồn, Lệ Tuyết đã nhắc nhở bản thân vô số lần rằng mình đã trưởng thành rất nhiều trong một đêm dài đằng đẵng này.

Những tín đồ của Mộng ẩn náu rất sâu, nhìn không khác gì người thường, mấy học sinh của thầy là đối tượng săn giết trọng điểm của bọn chúng, tối nay cô đã nghe được rất nhiều tin tức không tốt.

Tuy nhiên, cô không đắm chìm trong nỗi buồn, có một số chuyện có lẽ vận mệnh đã sớm đưa ra gợi ý. Ánh mắt của Lệ Tuyết trở nên giống như nữ cục trưởng Cục điều tra thảm họa trong thế giới điện thờ, kiên nghị và chính trực. Cô sẽ tiếp nhận trọng trách do thầy truyền lại và trở thành một người cảnh sát giống như thầy.

Vài giờ sau, mặt trời mọc như thường lệ, xua tan bóng tối.

Hầu hết những người bình thường đều bắt đầu một ngày bình thường của họ mà không nhận ra rằng thành phố đã thay đổi trong một đêm.

Deep Space Technology và cảnh sát an ninh mạng đã đẩy lùi tin tặc phòng kén vào lúc bình minh, các tín đồ của ba tổ chức tội phạm lớn và tất cả những người tin vào Mộng cũng bị tàn sát chỉ trong một đêm.

Không ai biết đêm đó đã xảy ra chuyện gì, khi mọi người còn đang tập trung vào việc giải cứu người chơi bị mắc kẹt, hàng chục gã khổng lồ công nghệ như Vĩnh Sinh Pharmaceutical và Deep Space Technology đã chính thức mở ra quy trình phân chia và tái cấu trúc, người quản lý phía sau của Tân Hỗ dường như cũng đang lặng lẽ thay đổi.

Bánh xe lịch sử lăn về phía trước, xiềng xích đại diện cho lợi ích của thời đại cũ đã bị đập vỡ một cách thô bạo. Để đối phó với cuộc khủng hoảng ập đến, những gương mặt hoàn toàn mới lần lượt xuất hiện trên sân khấu.

Giao dịch, thỏa hiệp, nhượng bộ, giết chóc trong đêm tối, cố gắng duy trì thể diện dưới ánh mặt trời, những con bạc trên bàn poker đã chào đón sự xuất hiện của thời đại mới trong sự ăn ý ngầm.

Chiều cùng ngày, một số người chơi bị mắc kẹt đã thoát game thành công.

Cuộc khủng hoảng đã được giải quyết, trong tiếng reo hò của công chúng, cái tên Hàn Phi lại được nhắc đến.

Những người chơi được giải cứu đều không quên những gì đã xảy ra trong thế giới tầng sâu, họ thấy rõ ràng rằng “Hàn

Phi" đã rơi vào biển máu cùng với ác quỷ gần như bất khả chiến bại đó.

Siêu tội phạm bị đám đông chỉ trích, kỳ thực lại là một anh hùng đã cứu hơn ba triệu người chơi. Lúc này mọi người mới phát hiện, thì ra từ đầu đến cuối Hàn Phi chưa bao giờ nói dối một câu.

Dư luận đã thay đổi, vô số người lại bắt đầu ca ngợi, cảm thấy vô giá trị so với Hàn Phi, còn có người bắt đầu xin lỗi, đáng tiếc hắn lại không nghe thấy.

Các bác sĩ đã cố gắng hết sức, bọn họ sử dụng kỹ thuật mới nhất của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cơ thể của Hàn Phi. Ý thức của hắn tựa như đã hoàn toàn tiêu tan, hôn mê sâu, phản xạ thân não biến mất, hô hấp không tự chủ, điện não đồ hiển thị điện tĩnh, kết quả phán đoán phù hợp với tiêu chuẩn chết não.

Vô số người đều chú ý tới tình huống của Hàn Phi, tất cả mọi người đều muốn biết hắn có thể tỉnh lại hay không.

Khi màn đêm buông xuống một lần nữa, Hàn Phi được đưa đến phòng thí nghiệm ở dưới cùng của tòa nhà Vĩnh Sinh dưới sự giám sát đầy đủ của cảnh sát và nhân viên y tế.

Dọc đường đi, những người từng được Hàn Phi giúp đỡ đều tới.

Có thành viên gia đình của các nạn nhân, có những người chơi đã rời khỏi trò chơi thành công, và các thành viên gia đình thực sự của chủ sở hữu ác mộng.

Hàn Phi đã giúp rất nhiều người thực hiện ước mơ và chữa lành rất nhiều linh hồn bị thương.

"Anh!"

Khi xe cảnh sát đến một ngã tư, có một người đàn ông trung niên mặc đồng phục làm việc của sở thú bất ngờ lao ra, cầm trong tay hai tấm vé sở thú.

Người đàn ông này bị thiểu năng trí tuệ, anh ta hét về phía chiếc xe đặc chủng chở Hàn Phi và lao vào bên trong bất chấp sự ngăn cản của cảnh sát.

“Anh! Em là Vương Bình An! Thứ bảy sở thú có màn trình diễn voi, anh, anh còn chưa xem! Thả tôi ra! Các người buông tôi ra!”

Nhân viên sở thú đi cùng đã nhanh chóng bắt được Vương Bình An, người đàn ông trung niên ngốc nghếch không quan tâm và la hét như một đứa trẻ.

“Anh trai tôi là một người rất tốt, tôi đã nằm mơ thấy! Các người không được mang anh ấy đi! Tôi chỉ còn lại anh trai thôi! Cầu xin các người đừng mang anh ấy đi!”

Xe chầm chậm chạy qua, Hàn Phi đã thay đổi vận mệnh của rất nhiều người, bọn họ sẽ không bao giờ quên hắn.

Chương 1000: Chào mừng bạn đến với chương cuối cùng của Cuộc sống hoàn hảo

Màn đêm bao trùm Tân Hỗ, tất cả các cửa bảo vệ của tòa nhà Vĩnh Sinh đều được đóng lại từ bên trong sau khi Hàn Phi tiến vào. Tòa cao ốc này được phong ấn bởi một loại sức mạnh nào đó và chỉ một số rất ít người có thẩm quyền mới có thể vào thông qua các phương thức đặc biệt.

Cảnh sát Tân Hỗ là những người Hàn Phi tin tưởng nhất, nhưng những người hộ tống, bao gồm cả Lệ Tuyết, cũng bị chặn lại bên ngoài phòng thí nghiệm.

Lệ Tuyết từng xin chỉ thị của lãnh đạo vì cô không yên tâm về Vĩnh Sinh Phamarceutical, nhưng lãnh đạo lại nói cho cô biết, giao nộp Hàn Phi là một phần của "thỏa thuận".

"Chúng ta đã làm tất cả những gì có thể, phần còn lại thì giao cho vận mệnh đi."

Hộp đen ở tầng dưới cùng của tòa nhà Vĩnh Sinh được mở ra, sức mạnh thần bí không thể nhắc đến nhẹ nhàng bao bọc lấy thân thể của Hàn Phi, mấy ác quỷ đã cùng nhau mang hắn đến cầu máu và đưa hắn vào thế giới tầng sâu.

"Sau khi những mảnh vỡ ký ức được hội tụ, những bông hoa bị héo có thể vẫn còn có cơ hội nở rộ."

Âm khí kích thích từng tấc da thịt của Hàn Phi, tuyệt vọng xông thẳng vào thân thể hắn. Cuối cùng thân thể của hắn bị đưa vào giữa thành phố máu, đặt ở phía dưới chùm sáng kia.

Sau khi làm tất cả những điều này, bản thể của số 2 ở lại thế giới tầng cạn và bắt đầu xâm chiếm AI, nó muốn nắm giữ thế giới tầng cạn trong tay mình. Ngoài ra, nó đã để lại nhiều phần ý chí riêng biệt trong hiện thực và thế giới tầng sâu, điều hành nhiều tuyến, giám sát các nhà quản lý của Tân Hỗ trong hiện thực, thúc đẩy sự hợp nhất của hiện thực và thế giới tầng

sâu; ổn định thành phố máu và lối đi trong thế giới tầng sâu, trợ giúp quỷ quái bên mình vượt qua, ngăn chặn những không thể nhắc đến khác tới gần.

Cảm giác như số 2 cố ý điên cuồng tiêu hao trí lực của mình, không cho phép mình nhúng tay vào vận mệnh, lần đầu tiên nó chán ghét năng lực của chính mình.

Những người hàng xóm của thế giới tầng sâu chuyển đến trung tâm của thành phố máu, đối với bọn họ mà nói, Hàn Phi quan trọng hơn bản thân ánh sáng.

Chuyện mà quản lý tòa nhà hứa với bọn họ đã thực hiện được, nhưng nếu có cơ hội đổi ý, bọn họ thà sống cùng Hàn Phi trong tòa nhà cũ nát u ám, làm đủ trò đùa quỷ quái, ôm lấy đối phương bằng đôi tay không còn hơi ấm.

"Khi nào thì chú ấy trở về?" Khóc nắm tay Ứng Nguyệt, hai đứa nhỏ đều đã trưởng thành. Bình thường hai người bọn chúng luôn thích ngồi xổm ở nơi Hàn Phi logout, giống như là hộ pháp hai bên trái phải, như vậy chờ sau khi hắn online là có thể vừa vặn nhìn thấy mình.

"Không biết nữa." Ngụy Hữu Phúc ngồi trên mặt đất, ngơ ngác nhìn chùm sáng kia.

Không ai biết câu trả lời, có thể mất một tuần, có thể là một tháng, hoặc một thời gian dài?

Tiếng bước chân vang lên, Tiểu Bát hơi ngượng ngùng từ sau lưng Ngụy Hữu Phúc đi ra. Cô bé ôm chậu hoa có hạt giống của thế giới tầng cạn, đi đến bên cạnh chùm sáng.

Thấy Từ Cầm không đuổi mình đi, Tiểu Bát đặt chậu hoa quý giá nhất của mình bên cạnh Hàn Phi, để chùm sáng có thể chiếu vào chúng.

"Hoa sẽ nở…."

Tiếng cười điên cuồng và Mộng hiến tế lẫn nhau, cùng rơi vào sâu trong biển máu. Ý thức của Hàn Phi bị phá vỡ và linh hồn bị tiêu tán. Tuy nhiên, sự trả giá của bọn họ đã được đền đáp. Thế giới nguyên bản đã thay đổi, nỗ lực của nhiều thế hệ chủ sở hữu hộp đen cuối cùng đã nghênh đón bình minh.

……

Ba tháng sau, toàn bộ những người chơi bị mắc kẹt trong game đều được giải cứu, thế giới tầng sâu không còn là bí mật, sự tích về Hàn Phi cũng không ngừng được truyền tụng.

Điều khiến công chúng không ngờ tới là người thân của những chủ nhân ác mộng kia lại cự tuyệt rời khỏi trò chơi, bọn họ không muốn xa cách người mình mơ ước.

[Cuộc sống hoàn hảo] vốn đang phải đối mặt với nguy cơ ngừng hoạt động đã tiến hành nâng cấp lên một phiên bản hoàn toàn mới. Dưới sự trợ giúp của một số không thể nhắc đến, tất cả những người chơi đổ bộ vào thế giới tầng cạn đều có thể tùy ý đi qua thành phố máu, tiến vào thế giới tầng sâu để phiêu lưu, cứu chuộc quỷ quái, hoặc là khám phá thế giới chưa biết.

Người chơi chết trong thế giới tầng sâu sẽ không thực sự chết trong hiện thực, chỉ là tài khoản của họ sẽ bị hủy bỏ, đồng thời sẽ chịu những tổn thương tinh thần nhất định, tương đương với việc mắc phải một căn bệnh không nguy hiểm đến tính mạng.

Để tránh việc người chơi bị mắc kẹt trong game một lần nữa, người chơi có thể lựa chọn buộc phải hủy bỏ tài khoản của mình và buộc phải rời khỏi trò chơi sau khi bị chấn thương tâm lý.

[Cuộc sống hoàn hảo] hiện tại không còn là một trò chơi đơn thuần, ý tưởng ban đầu của Phó Sinh đã trở thành hiện thực, mọi người sẽ thông qua thế giới tinh thần này để chữa lành thế giới tầng sâu từng chút một.

Sự xuất hiện của người chơi cũng mang lại sức sống cho thế giới tầng sâu. Thành phố máu nằm giữa thế giới tầng cạn và thế giới tầng sâu đã trở thành một thành phố phồn hoa hơn cả Tân Hỗ. Vô số người chơi đổ vào, bọn họ mạo hiểm kiến tạo, kinh doanh, còn tự tay chế tạo ngôi nhà cõi âm của mình, chuẩn bị cho thế giới bên kia trước hàng thập kỷ.

Thời đại cũ đã bị con người bỏ lại phía sau, sự độc quyền của các công ty lớn đã bị phá vỡ, nhiều công nghệ mới và ý

tưởng mới xuất hiện, ngày càng có nhiều chủ sở hữu nhân cách đặc biệt thức tỉnh, tất cả mọi thứ dường như đã thay đổi.

Ranh giới giữa bộ não con người và AI, giữa người chết và người sống dần bị xóa nhòa. Hỉ nộ ái ố và các loại cảm xúc khác trở thành chất dinh dưỡng để chữa lành tuyệt vọng. Ký ức cũng có thể được tải xuống và lưu trữ. Thế giới tinh thần và thế giới thực được tích hợp sâu sắc. Trước khi ngày mai đến, không ai biết đây là một thời đại tốt hơn, hay một thời đại tồi tệ hơn.

Tất cả mọi người đều vùi đầu về phía trước, họ giống như những người tiên phong đuổi theo mặt trời trong thời cổ đại, và giống như một người đàn ông mảnh khảnh kéo bánh xe lớn của thời đại.

Khi thành phố máu không ngừng mở rộng, câu chuyện của Hàn Phi cũng được lưu truyền giữa những người chơi, sẽ luôn có những người chơi muốn đến gần trung tâm thành phố hơn.

Trong khoảng thời gian này, nhóm người tham gia thí nghiệm nhân cách thứ hai do Tường Vi cầm đầu cũng đến thăm Hàn Phi. Mọi người đều biết Hàn Phi đã làm một chuyện phi thường cỡ nào. Bọn họ đều là nạn nhân của thí nghiệm nhân cách của Vĩnh Sinh Pharmaceutical, âm thầm đối kháng với con quái vật khổng lồ này, hiện tại tâm nguyện của bọn họ đã được Hàn Phi thực hiện.

Tường Vi là một người vô cùng kiêu ngạo, nhưng trong lòng anh ta, Hàn Phi là tiêu chuẩn của cuộc đời mình.

So với những người tham gia thí nghiệm nhân cách khác, Mèo Lưu Ly và Hàn Phi có quan hệ tốt nhất. Con mèo con này quanh quẩn theo quỷ quái trong địa ngục, cuộn mình bên cạnh chùm sáng, và thấp giọng hát những bài hát trước kia.

Vài tháng sau, người chơi tản đi, nhưng thỉnh thoảng vẫn có người đến thăm Hàn Phi.

Cứ cách vài ngày, Bạch Hiển lại bắt Hoàng Doanh tới tìm Hàn Phi. Bọn họ vẫn giống như trước kia, báo cáo chuyện xảy ra gần đây cho hắn. Bạch Hiển say rượu phàn nàn rằng mình

lại chạy theo liên hoan phim một năm nữa, ảnh đế thật xa xôi vô hạn, Hoàng Doanh bên cạnh thì có vẻ hơi trầm mặc.

Từ khi Hàn Phi rời đi, Hoàng Doanh rất ít khi nói chuyện.

Hai bên thái dương xuất hiện vài sợi tóc bạc, có một số chuyện trước đây anh không hiểu, bây giờ đã có thể suy nghĩ rõ ràng.

Kỳ thực, Hàn Phi biết rõ thế cục nguy hiểm hơn ai hết, thậm chí thời khắc nào hắn cũng chuẩn bị cho cái chết, mà Hoàng Doanh chính là người kế vị mà hắn lựa chọn, vì vậy hắn mới không tiếc bất cứ giá nào để tạo đà cho anh ấy.

Ngọn đuốc đã tắt, nhưng ngọn lửa vẫn còn, Hoàng Doanh đã không làm Hàn Phi thất vọng. Anh trở thành chủ nhân của tất cả ác mộng, dẫn dắt người chơi có thể không ngừng "sống lại", điên cuồng khuếch trương ở thế giới tầng sâu, để cho ánh sao chữa trị lấp đầy vực thẳm tối tăm.

Thời gian lặng lẽ trôi. Từng tòa nhà cao lớn tráng lệ mọc lên trong thành phố máu. Thành phố này quy tụ những công nghệ và người chơi hàng đầu thế giới, mang đến một phong cách âm gian tương lai nồng đậm.

Số 2 trở thành trí não trung tâm hoàn toàn mới, dựa vào năng lực cường hãn của mình, ngày nào nó cũng đưa ra một số lượng lớn nhiệm vụ, huy động mọi người chơi, biến cả thành phố thành một cỗ máy chiến tranh chính thức.

Người chơi, quản lý, nhân viên thử nghiệm beta, thợ săn hộp đen, nhà ngoại cảm, người thức tỉnh nhân cách đặc biệt, nhân loại mới dị hóa, đủ loại thế lực được hình thành. Không biết có phải là sự trùng hợp của vận mệnh hay không, trong thành phố máu còn xuất hiện một tổ chức tương tự như Cục điều tra thảm họa, được gọi là Cục điều tra liên hợp thế giới tầng sâu.

Với sự mở rộng nhanh chóng của thành phố máu, nơi được chùm sáng ban đầu chiếu rọi dần dần trở nên vắng vẻ. Hàng xóm bắt đầu điên cuồng thôn phệ quỷ quái để tăng cường thực lực của mình, canh giữ bên cạnh chùm sáng chỉ còn lại Từ Cầm và Tiểu Bát.

Từ Cầm đã biến thành nguồn gốc của nguyền rủa không thể kiểm soát được bản thân. Số 2 và Phó Ức phải liên thủ với nhau mới tạm thời phong ấn được Từ Cầm. Dung mạo xinh đẹp của cô đã bị nguyền rủa bao trùm, chỉ khi ở bên cạnh những mảnh vỡ ký ức lơ lửng kia, cô mới có thể miễn cưỡng lấy lại được hình dáng trước đây.

Tiểu Bát đang cố gắng chăm sóc Từ Cầm, một khi cô ấy phát điên, cô bé sẽ lập tức thông báo cho những người khác. Bình thường khi không có việc gì, cô bé sẽ ghé vào bên cạnh chùm sáng kia, chờ mong nhìn chậu hoa chứa đầy bùn đất của thế giới tầng sâu.

Rất nhiều lệ quỷ và người chơi đều cảm thấy Tiểu Bát là một đứa trẻ ngốc nghếch, hạt giống của thế giới tầng cạn, làm sao có thể nở hoa trong đất của thế giới tầng sâu được chứ?

Chỉ có Tiểu Bát mỗi ngày đều tràn đầy chờ mong, bởi vì người đó từng nói hoa của mình nhất định sẽ nở rộ.

Vào một buổi sáng bình thường, Tiểu Bát đang canh giữ ở trung tâm thành phố bỗng nghe thấy tiếng động kỳ quái. Cô bé tưởng là chậu hoa của mình bị nứt nên vội vàng chạy đến bên cạnh chậu hoa, nhưng nhìn cả nửa ngày mới nhận ra là không phải. Cô bé tìm kiếm nơi phát ra âm thanh và đào ra một điện thờ cũ nát ở rìa lối đi của công viên vui chơi bị bỏ hoang.

Đây là điện thờ công viên vui chơi của Phó Sinh, sau đó được tiếng cười điên cuồng kế thừa. Trong cuộc chiến với Mộng, hầu hết tất cả điện thờ của anh ta đều bị phá hủy.

Thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Bát định chôn lại điện thờ, nhưng khi cô bé đang định đóng lại cửa thần thì phát hiện tượng thần vẫn còn nguyên vẹn bên trong điện thờ đã bị biến thành tro tàn trước mặt mình.

Tay chân luống cuống, Tiểu Bát cho rằng mình đã phạm sai lầm. Cô bé thử thu dọn đống tro tàn kia lại nhưng vừa mới đưa tay lên, điện thờ đã sụp đổ hoàn toàn.

Một khí tức không thể nhắc đến bay về phía ánh sáng xa xa, năng lực điện thờ của Phó Sinh vốn dự trữ cho mình đã được chủ nhân của điện thờ mới sử dụng.

Tiểu Bát nhìn điện thờ xin lỗi, vừa quay người lại thì nhìn thấy trong chậu hoa của mình hình như có thêm thứ gì đó.

Cô bé vội vàng chạy đến bên cạnh chùm sáng kia, nhìn hạt giống chôn trong chậu hoa đâm chồi nảy lộc, lớn lên với tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Những mảnh ký ức lơ lửng trong chùm sáng chậm rãi ghép lại với nhau. Dưới sự trợ giúp của năng lực không thể nhắc đến, tất cả ký ức dung hợp lại, nở ra một đóa hoa đầy màu sắc.

Cánh hoa bay vào cơ thể đang ngủ say, một con bướm bị nghiền nát, màu sắc trên hoa dần dần được thay thế bằng màu máu, cuối cùng rơi vào trái tim.

Tiểu Bát hoàn toàn bị thu hút bởi đóa hoa mở to mắt, cô bé không bao giờ nghĩ rằng hạt giống được mang đến từ thế giới tầng cạn thực sự có thể nở hoa ở thế giới tầng sâu!

"Hoa nở rồi……"

"Đúng vậy, hoa nở rồi."

Nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, Tiểu Bát không thể tin được ngẩng đầu lên, cô bé nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười ấm áp.

Cùng lúc đó, phong ấn do số 2 và Phó Ức thiết lập bị nguyền rủa cực kỳ bá bạo phá hủy, một thân ảnh hoàn toàn bị nguyền rủa chiếm giữ lao vào trong chùm sáng kia.

Tan chảy dưới ánh mặt trời của thế giới tầng cạn, nhưng cô vẫn không muốn buông tay và ôm chặt lấy Hàn Phi ở trung tâm thành phố.

Không né tránh, càng không cảm thấy sợ hãi, Hàn Phi bị Từ Cầm ôm giơ tay lên, hắn nhẹ nhàng ôm lấy Từ Cầm.

Nguyền rủa lan tràn trên người, xé rách vết thương, có lẽ Từ Cầm ý thức được cái gì đó, muốn tránh ra, nhưng Hàn Phi lại dùng lực hai tay, ánh mắt dịu dàng nhìn cô.

"Đối với anh, nguyền rủa ác độc đáng sợ nhất thế giới này chính là rời xa em."

Để mặc cho nguyền rủa của Từ Cầm thấm vào người, Hàn Phi cúi đầu hôn cô. Sau khi mất đi tất cả, hắn mới biết cái gì là quý giá nhất.

Tiểu Bát ôm chậu hoa ngơ ngác nhìn Từ Cầm và Hàn Phi, hai người lớn hình như không chú ý tới sự tồn tại của mình. Cô bé cứ thế ôm bông hoa nhỏ đứng ở bên cạnh.

Nguyền rủa quấn quanh thân thể, bóp nghẹt cổ họng, nhưng Hàn Phi vẫn không chịu buông tay.

Nguồn gốc của nguyền rủa mà tất cả mọi người đều sợ hãi chính là cô gái xinh đẹp nhất thế giới trong mắt hắn.

Sức mạnh chữa trị mạnh hơn trước vô số lần đã giúp Từ Cầm khôi phục lý trí. Chị gái hàng xóm xinh đẹp, trưởng thành và vô cùng đáng tin cậy này, dường như đã khóc rất nhiều lần.

"Tất cả mọi người đều đang chờ anh, còn có…" Từ Cầm lấy lại lý trí chậm rãi buông tay ra. Cô nghĩ tới một chuyện, số 2 đã từng nói về vận mệnh của hoa song sinh. Sau khi Hàn Phi chết, tiếng cười điên cuồng và Mộng cùng rơi vào biển máu: "Có một người, anh phải đi tìm."

"Anh biết." Hàn Phi nhìn thoáng qua điện thờ của công viên vui chơi đã hoàn toàn bị phá hủy. Hắn thử mở hệ thống, nhưng không có bất kỳ phản ứng gì, hộp đen và "trí não" của thế giới tầng sâu dường như là một thể.

Mặt đất rung chuyển, nhà cửa đổ sập, Đại Nghiệt với hình thể lại tăng lên không ít đã ngửi thấy khí tức của chủ nhân, cách nửa thành phố nó chạy như bay tới.

Sờ sờ đầu Đại Nghiệt, Hàn Phi nhìn vết máu trên lòng bàn tay và bất đắc dĩ cười cười.

Hàn Phi mất gần ba ngày để đi khắp thành phố máu. Hắn đến thăm từng người hàng xóm và bạn bè, đi qua những tòa nhà nơi các mảnh vụn ký ức trôi dạt, nhưng đều không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào của tiếng cười điên cuồng.

Vào ngày thứ tư, đứa trẻ số 2 đã chủ động liên lạc với Hàn Phi, bọn họ cùng nhau đi đến khu vực mưa đen của tòa nhà

chọc trời.

“Có chuyện gì sao?” Hàn Phi nhìn về phía tập hợp ý chí của số 2, ngoại trừ Hàn Phi ra, số 2 chính là quỷ trên thế giới quan tâm nhất đến tiếng cười điên cuồng.

“Đừng đi tìm số 0 nữa.” Số 2 xua tay: “Anh ấy hiến tế chính mình và Mộng, lựa chọn cuối cùng là anh, mọi chuyện đã kết thúc rồi, anh hiểu không?”

Hàn Phi không trả lời, nhưng hắn biết số 2 muốn biểu đạt điều gì.

“Thế giới tầng sâu rộng lớn vô biên, khu vực mà chúng ta thăm dò ước chừng mới chỉ là một phần mười. Hơn nữa tôi phát hiện trong thế giới tầng sâu còn có những thành phố máu khác, nơi này cũng không an toàn.” Số 2 rất lý trí, lạnh lùng như một cỗ máy, nhưng trong lời nói của nó lại ẩn chứa một sự đau đớn không dễ nhận ra: “Chữa trị cho thế giới tầng sâu là một chuyện vô cùng khó khăn, sau này chúng ta còn gặp phải đủ loại trở ngại, hy sinh và tử vong là điều khó tránh khỏi.”

“Ừ.”

“Tôi không biết những thành phố máu khác được hình thành như thế nào, nhưng thành phố này xuất hiện từ sự dung hợp giữa anh và thế giới ký ức điện thờ của số 0, hai người các anh đều là chủ nhân của nơi này.” Không tiếp tục nói nữa, số 2 đưa tay chỉ về chút ánh sáng chiếu xuống từ thế giới tầng cạn: “Anh mang đến ánh sáng cho bọn họ, bọn họ còn đang chờ đi theo anh, cho nên tốt nhất là anh không nên dừng lại tại chỗ quá lâu.”

Ý chí tập hợp biến mất trước mắt Hàn Phi, sau khi tách khỏi số 2, Hàn Phi lang thang vô định trong thành phố máu.

Khu vực mưa đen đã mưa từ rất lâu rồi, giọt mưa không còn tuyệt vọng, nhưng khung cảnh dường như vẫn quen thuộc.

Hàn Phi đi trong mưa, hắn không hợp với thành phố phồn hoa huyên náo, và luôn cảm thấy thiếu một cái gì đó.

Đi đường mệt mỏi, Hàn Phi ngồi trên bậc thềm ven đường, hắn thử mở lại bảng thuộc tính, nhưng vẫn không thành công.

Sau đó hắn bắt đầu sử dụng năng lực thiên phú của mình và bất ngờ phát hiện những năng lực thiên phú đó vẫn có thể sử dụng được.

Trong đầu hiện ra một ý nghĩ, Hàn Phi thuần thục duỗi ngón tay, nhẹ giọng niệm: "Chiêu hồn."

Tim đập loạn xạ, máu quỷ dâng trào, quỷ môn chậm rãi mở ra trước mặt Hàn Phi.

Nhìn biển máu yên tĩnh, hắn niệm tên của mình và suy nghĩ tất cả mọi thứ về tiếng cười điên cuồng.

Biển máu vẫn bình lặng như cũ, thậm chí không khơi dậy bất cứ gợn sóng nào.

Hàn Phi yên lặng nhìn mặt biển, thẳng đến một lúc nào đó, hắn bỗng nhiên nghe thấy một tiếng cười có chút xa lạ.

Không có cuồng loạn, cũng không có đau đớn đến phát điên, giống như gặp lại một người bạn đã lâu ngày không gặp trên đường phố náo nhiệt.

Chính mình phản chiếu trong biển máu, trên mặt mang theo nụ cười nhẹ, hình ảnh phản chiếu kia giống hệt Hàn Phi, chỉ khác là trong tay đang cầm một cái hộp đen nho nhỏ.

Biển đỏ như máu giống như một tấm gương giữa hai thế giới, cho phép họ nhìn thấy nhau.

"Khi nào thì anh về?"

"Có thể rất lâu, hoặc cũng có thể không quay trở lại."

Nhìn hình ảnh phản chiếu của tiếng cười, Hàn Phi dường như đang nói chuyện với chính mình.

"Tại sao anh lại lựa chọn như vậy? Rõ ràng anh là người thích hợp hơn tôi."

"Nếu một ngày nào đó, tất cả những gì tôi quan tâm đều không còn tồn tại, liệu có ai giống như anh, nói với tôi rằng đừng sợ hãi, tôi sẽ ở bên anh không?" Hình ảnh phản chiếu trong biển máu giơ chiếc hộp màu đen lên: "Trên thế giới đã không còn người nào quan tâm đến tôi nữa, nhưng anh thì khác."

“Anh có thể hứa với tôi một chuyện hay không, đừng chìm vào biển máu kia, chờ tôi tới đón anh.” Hàn Phi nghiêm túc nói.

“Được, nhưng anh cũng phải hứa với tôi một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Sau này đừng làm diễn viên nữa, hãy là chính mình.”

“Chính mình là có thể làm gì?”

“Ít nhất, đừng đi làm nhân vật chính cứu thế nữa.”

“Anh đã thấy nhân vật chính của bộ phim nào mà trò chơi khởi động máy chủ lâu như vậy, vẫn còn chưa tới level 40 không?”

“Tuyên bố trước, tôi cũng không lấy trộm quá nhiều kinh nghiệm từ anh đâu.”

Hình ảnh phản chiếu trên mặt biển mỉm cười xua tay, như thể phủ nhận, lại như thể đang tạm biệt.

Hộp đen từ từ nổi lên mặt biển, Hàn Phi hướng biển máu vươn tay ra, phản chiếu trong biển máu cũng làm động tác tương tự.

Tay bọn họ xuyên qua mặt biển, nhưng Hàn Phi chỉ cầm chiếc hộp màu đen kia.

Khi hắn lấy hộp đen ra khỏi biển máu, hình ảnh phản chiếu phiêu tán trong nước biển.

Quỷ môn đóng lại, Hàn Phi ngồi bên đường nhìn vũng nước trước mặt, trong vũng nước phản chiếu ánh đèn neon và đèn đường màu máu do người chơi chế tạo, còn có chính hắn.

“Mình vẫn không biết chỗ sâu nhất của hộp đen này cất giấu thứ gì? Nó tượng trưng cho tuyệt vọng? Hay hy vọng? Hay bản thân nó cũng không có ý nghĩa gì đặc biệt?”

Trời mưa rất to, Hàn Phi còn chưa kịp đứng dậy thì trên đầu hắn đã có một chiếc ô.

“Có lẽ là hy vọng chăng?” Từ Cầm ngồi xuống cạnh Hàn Phi, những người hàng xóm đi ra từ các góc phố: “Có thể gặp

được anh chính là bởi vì như vậy, cho nên có lẽ nó đại diện cho hy vọng."

Con đường dài đầy những bóng quỷ, trong vũng nước nho nhỏ không còn là hình ảnh phản chiếu của duy nhất Hàn Phi.

"Hình như đúng là như vậy." Hàn Phi nhìn mọi người, nhìn những gương mặt khắc sâu trong lòng: "Chỉ có người tuyệt vọng nhất mới có thể có được hộp đen, cho nên thế giới này vẫn là thiện lương, bởi vì nó bù đắp tất cả hy vọng."

Đứng lên, Hàn Phi hít sâu một hơi, trên mặt lại hiện ra vẻ tươi cười: "Tôi cũng không dễ dàng bị đánh bại như vậy, tôi còn muốn dẫn mọi người đến nơi xa hơn, nhìn thấy nhiều phong cảnh hơn."

Đứng cùng với những người hàng xóm của mình, hắn ôm lấy hộp đen, quay mặt đi khỏi ánh sáng của thế giới tầng cạn, không sợ hãi bước về phía đêm tối của thế giới tầng sâu.

"Tệp sinh học đã được tải lên thành công, tệp ghi nhớ đã được tải lên thành công, kết nối thần kinh thành công, tài khoản quản trị viên đời đầu đã được kích hoạt lại, mã số 0000."

"[Cuộc sống hoàn hảo] là một trò chơi chữa trị giải trí có thể nuôi dưỡng linh hồn, trấn an cơ thể và tâm trí. Có những tình tiết khiến mọi người mỉm cười và cuộc sống ấm áp hàng ngày, chúng tôi sẽ lấy hy vọng và hạnh phúc làm chủ đề chính, mang đến cho tất cả người chơi sức mạnh tích cực."

"Bây giờ, bạn có thể lựa chọn cuộc sống hoàn hảo của riêng mình."

(Toàn bộ cuốn sách đã hoàn thành)

Ngoại truyện 1

"Giật mình bởi tiếng mưa rơi,

Đường khuya tăm tối, chơi vơi mịt mờ

Trạch Sinh cảm giác lơ ngơ,

Hoa khai khắp lối, biết chờ ai đây?"

…

Rằm tháng bảy, Tết Trung Nguyên.

…

Một chuyến xe buýt chạy từ Hàm Giang đến Tân Hỗ đã bị tai nạn trong đường hầm, khiến tất cả 59 hành khách trên xe đều mất tích.

"Hồng Loan Thiên Hỷ nhập mệnh cung - xuất, nhập, cầu tài, vạn sự thông."

Chiếc chuông nguyện hồn va chạm vào tấm thẻ bài 8 chữ đang được đeo bên hông, cùng lúc đó là một thanh niên tóc trắng đang bước ra khỏi đường hầm. Theo sau hắn là một cậu bé đeo khăn trắng để tang, vừa đi vừa đốt vàng mã.

"Mẹ chết rồi, tại sao người không hề đau buồn chút nào vậy? Tại sao người lại chôn sống mẹ ở thành phố đó? Tại sao người không bao giờ cho phép con gọi người là…"

"Không phải câu hỏi nào cũng có câu trả lời." Thanh niên này có gương mặt khá trẻ trung, nhưng đôi mắt của hắn lại chất chứa đầy sự thăng trầm của năm tháng. Dường như vì phải liên tục can thiệp vào số mệnh của mình và những người khác, hắn đã phải trả một giá rất đắt cho việc này: "Mỗi thành phố đều là một ngôi mộ, và có 13 người được chôn cất dưới 13 thành phố máu. Bây giờ, thành phố máu cuối cùng đã được xây dựng ngay trên Sinh môn, tử cục trong số mệnh đã bị phá vỡ. Lúc này đây, ta đã có thể giúp toàn bộ sinh linh trên thế gian này hoàn thành việc soán mệnh rồi."

Tấm thẻ bài hiện lên 8 chữ trong Bát tự Thần sát lắc lư nhẹ bên hông chàng trai. Rất lâu sau khi thanh niên ấy dẫn đứa nhỏ đi xa, từng luồng ý chí đáng sợ và hung bạo xen lẫn với những làn hơi thở mờ mịt không tên mới bắt đầu hiện hữu, xâm nhập vào bên trong đường hầm.

13 thành phố máu tượng trưng cho 13 con đường, cũng là 13 phương pháp hoàn toàn khác nhau để quỷ và người có thể hòa hợp sống hoà hợp. Trong quá khứ, chúng vẫn luôn duy trì một sự cân bằng vi diệu. Nhưng bây giờ, sự cân bằng đó đã bị những đoá hoa song sinh phá vỡ đi. Một thế giới mà không ai có thể tưởng tượng được đã thực sự xuất hiện.

Ngoại truyện 2: Đứa trẻ rồi sẽ lớn lên

Trong lòng mỗi người đều tồn tại một đứa trẻ; đó có thể được gọi là Hàn Phi, hoặc cũng có thể là Trần Ca.

Tôi nằm trên chuyến tàu tháng tư, ngắm nhìn gió lộng bên ngoài cửa sổ, cảm giác thế giới này thật nhẹ nhàng và tươi sáng.

Cánh nhạn quay đầu, xuân về hoa nở, nhưng dù mọi thứ có lộng lẫy trước mắt thế này thì thân thể vẫn đang dần mục nát.

Chôn trong bụi đất, vùi lấp dưới lớp lá rụng của mùa đông năm ngoái, hay đây là chuyện lặp đi lặp lại hàng ngày?

Họ gọi đó là trưởng thành. Họ cho rằng, đó là trưởng thành. Họ bảo, khi cuộc sống tĩnh tại đã hình thành thì khó mà thay đổi, sự ổn định chính là niềm hạnh phúc lớn nhất.

Họ luôn suy xét rất nhiều thứ. Họ sống ổn định và hạnh phúc. Họ nói tôi trông như một thằng quái thai lạ lẫm.

Tôi ắt hẳn sẽ lớn lên, cam chịu số phận và sống giống như họ. Thay vì sẽ là một con cá nhảy khỏi mặt nước, tôi lại là một con cừu muốn lạc bầy, hay một ngôi sao thậm chí không thể tự soi sáng bản thân.

Có người nói, sinh mệnh cay đắng như một bản nhạc. Tôi lại ngâm nga bài hát ấy và dũng cảm tiến bước trong đơn côi.

Tôi chỉ muốn sống như một viên pháo hoa, nở rộ giữa bầu trời đêm trong một chớp mắt của cuộc đời. Tôi sẽ không hối tiếc, và cũng sẽ không cúi đầu.

Tôi biết họ cho rằng tôi ngây thơ, thậm chí còn nghĩ tôi là kẻ mất trí. Tôi mỉm cười nhìn họ cười nhạo tôi. Tôi chạy tung tăng giữa lớp tuyết mùa đông, khiêu vũ trong lá rụng khi thu đến, hát vang những điệp khúc mỗi độ xuân về và ngắm nhìn dãy Ngân hà trên cao vào những ngày hè đỏ lửa.

Nhưng một tên điên như vậy, đột nhiên lại vứt bỏ bóng dáng của chính mình vào một ngày nào đó.

Có hàng vạn tiếng âm thanh vang lên bên tai hắn, nói rằng hắn nên trưởng thành đi, rằng hắn nên ngừng viết những điều vô nghĩa lố bịch đó.

Ừ! Ai cũng nghĩ hắn đang viết truyện kinh dị, chỉ có mỗi bản thân hắn nghĩ là mình đang viết truyện cổ tích cho trẻ em mà thôi.

Câu chuyện của hắn thực ra cũng ngây thơ và nực cười như chính hắn vậy. Hôm đó, hắn xé hết bản thảo, thả rơi ngay trước mặt mình.

Hắn tự nhìn vào khuôn mặt của bản thân, hắn trông thấy đôi mắt của chính mình, và hắn muốn tự hỏi: Hắn đang bị làm sao vậy?

Tại sao chúng ta lại khóc trong một căn phòng quen thuộc thế này? Tại sao tóc đã bạc màu, mà chúng ta vẫn tựa như trẻ nít? Tại sao đã trải qua rất nhiều chuyện mà vẫn còn ngây thơ như thế? Tại sao chúng ta luôn ảo tưởng, nghĩ rằng thế giới này rồi sẽ ban ân và khen thưởng cho chúng ta?

Chúng ta vấp ngã xuống bùn lầy, hết lần này đến lần khác. Và không phải những thứ tốt đẹp kia kéo chúng ta lên, mà rõ ràng đó là tự bản thân chúng ta. Chúng ta từ từ đứng dậy, trên môi là một nụ cười lắm lem, trông méo khác gì một thằng đần.

Chúng ta nhìn vào những bông hoa nở rộ trong vòng tay mình, ngửi được hương thơm của chúng từ chính trong giấc mơ của bản thân.

Chúng ta từ chối toa thuốc của bác sỹ, nâng lên chén rượu chứa đầy ánh trăng. Chúng ta say khướt, chúng ta ôm chặt lấy trái tim mình, để rồi đột ngột khóc lớn.

Tôi thực sự rất thống khổ. Tôi không biết phải diễn đạt như thế nào nữa. Tôi không thể nhìn thấy gì cả, tôi lạc lối mất rồi. Tôi không thể tìm thấy đường về nữa. Tôi đang cố gắng hết sức để cuộn người lại. Tôi lại nỗ lực để duỗi thẳng từng ngón tay, nắm lấy tay mình.

Đang sống khoẻ mạnh sờ sờ, nhưng tại sao lại đột nhiên rơi lệ?

Nhân viên phục vụ đưa khăn giấy sang. Ánh mắt lo lắng của cậu ta khiến tôi sợ hãi. Lòng tốt đơn thuần kia có chút nặng nề. Tôi tránh né ánh mắt ấy, chỉ nhìn vào đứa con 6 tuổi của cậu ta mà thôi.

Đứa trẻ rồi sẽ lớn lên vào một ngày nào đó, nhưng tôi không muốn nó cảm thấy rằng, trưởng thành là một chuyện vô cùng khủng khiếp.

Tôi vẫn cười như mọi khi, một nụ cười lắm lem bùn đất, trông méo khác gì một thằng đần.

Những vị khách ở bàn ngồi đối diện với tôi nâng cốc bia lên, nhẹ nhàng cụng ly.

Tôi thầm cảm ơn họ, tựa như tôi rất thích cảm ơn vậy. Có lẽ đến ngày mình chết đi, khi Tử thần vung lưỡi hái xuống, tôi cũng sẽ nói lời cảm ơn một cách nhẹ nhàng và lễ phép.

Biển người như một cơn thuỷ triều, tới lui nô nức; giữa thành thị xa lạ, tôi gục xuống bàn.

Gần đây, đầu của tôi cứ thường xuyên nhức nhối. Tôi luôn mơ thấy mình trở lại sân nhà bà ngoại, ngồi trên ghế và nhìn những vì sao treo trên cao.

Có vẻ như đã lâu rồi tôi không được nhìn thấy những ngôi sao ấy.

Có vẻ như tôi đã uống rất nhiều rượu và không biết mình đã viết gì nữa, chỉ ăn nói bậy bạ để mua về một nụ cười của mọi người mà thôi.